

Thơng
Lưu
Tháp
Sử

Thiên
Đường
Bất
Tịch
Mịch

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Tiên Hiệp, Sắc, Xuyên Không

Giới Thiệu Truyện

Phong Lưu Pháp Sư Là câu chuyện Tiên - Sắc hiệp ly kỳ và cảm động kể về Long Nhất - một sát thủ của tổ chức Long Tổ đến từ thế kỉ 21, vì muốn báo thù cho người yêu đã bị người khác truy sát, trong một sát na trước cái chết, lại được thiên lôi chuyển kiếp thành người khác, tại một thế giới hoàn toàn mới, liệu hắn sẽ sống ra sao?

- Bao nhiêu bí ẩn đang chờ Long Nhất giải đáp? Những tuyệt sắc giai nhân nào đang đợi hắn? Cùng đọc *Phong Lưu Pháp Sư* để biết rõ bạn nhé! Truyện có nhiều những cảnh ân ái giường chiếu hết sức nóng bỏng, hao máu... Trẻ em cần lưu ý trước khi đọc, hoặc chỉ nên đọc khi người lớn theo kèm! >"<

Mục lục

- Chương 1: XUYÊN VIỆT CHI TIỀN TẤU
- Chương 2: CƯỠNG GIAN LONG CÔNG CHÚA
- Chương 3: GIAM NGỤC
- Chương 4: TÂY MÔN VÔ HẬN
- Chương 5: ĐÀO XUẤT SINH THIÊN
- Chương 6: SIÊU CẤP KHÔNG GIAN GIỚI CHỈ
- Chương 7: MA PHÁP THIÊN TÀI?
- Chương 8: MĨ NHÂN MỘC DỤC
- Chương 9: Tiết Độc
- Chương 10: Thánh Nữ
- Chương 11: Cộng Độ Xuân Tiêu
- Chương 12: Sơ nghiệm lôi điện thuật
- Chương 13: Xuân quang xạ tiết
- Chương 14: Mạc Tây tộc tập tục
- Chương 15: Thành thành tương đối
- Chương 16: Càn Khôn Đại Na Di
- Chương 17: Dị Thế Phong Lưu
- Chương 18: Đại Địa Chi Hùng (1)
- Chương 19: ĐẠI ĐỊA CHI HÙNG (2)
- Chương 20: Ngã tướng bảo trứ nhĩ thụ
- Chương 21: PHƯƠNG TUNG PHIẾU MIỂU
- Chương 22: TẬT PHONG THUẬT
- Chương 23: MẠC DANH KỲ DIỆU ĐÍCH PHI LỄ
- Chương 24: PHƯỢNG HOÀNG GIA TỘC
- Chương 25: Giải trừ nguy ky
- Chương 26: HƯƠNG ĐIỂM TRỊ LIỆU
- Chương 27: Vong Linh Ma Pháp
- Chương 28: Siêu cấp khô lâu
- Chương 29: THẦN BÍ THIẾU NỮ
- Chương 30: OAN GIA LỘ TRÁCH
- Chương 31: Mạo Hiểm Giả Tửu Ba

Chương 32: Tái ngộ ngu phượng
Chương 33: LỘ THIẾN Á TÚY LIỄU
Chương 34: LỆ NHÂN PHƯỜNG ĐÍCH NỘI Y
Chương 35: Đại Đình Quảng Chúng
Chương 36: Ái Dữ Ái Đích Khu Biệt
Chương 37: HẮC ÁM DỤ HOẶC
Chương 38: Hoang Mang Tiểu Trấn
Chương 39: TRÙNG ĐỘT
Chương 40: Hoà Hệ Đại Ma Đạo Sư
Chương 41: Quỷ dị ma thú
Chương 42: Quan kiện thời khắc
Chương 43: Ngân bối địa long
Chương 44: Uy lực Lôi điện thuật
Chương 45: Tiểu Tam tham ăn
Chương 46: Trộm hương
Chương 47: Đa Nhất Cá Lão Bà Vô Sở Vị
Chương 48: Huyết Sắc Trùng Hải
Chương 49: Thoát Khốn (1)
Chương 50: Thoát Khốn (2)
Chương 51: Di Thất Chi Thành
Chương 52: Hắc Ám Ma Thú
Chương 53: Khô Lâu Phát Uy
Chương 54: Cô Lâu Hữu Ý Thức
Chương 55: Thủy Trung Mê Tình (1)
Chương 56: Thủy trung mê tình (2)
Chương 57: Hàn Đàm
Chương 58: Đàm Để Mật Động
Chương 59: Cường Lôi Thú
Chương 60: Hắc Ám Ma Ngọc
Chương 61: Hắc Liên
Chương 62: Xuân sắc
Chương 63: Ma Ngọc Thánh Ngọc
Chương 64: Thiên Quân Nhất Phát

Chương 65: Cảm Động
Chương 66: Than Bài (Ván Bài Lật Ngửa)
Chương 67: Giá Lý Dã Hữu Hung Tráo
Chương 68: Bí Đạo
Chương 69: Điều Tiến Kim Quạt Liễu
Chương 70: Thụy Mĩ Nhân
Chương 71: Dâm Tặc
Chương 72: Gia Tại Hà Phương
Chương 73: Mễ Á Thánh Ma Học viện
Chương 74: Băng Phong dong binh đoàn
Chương 75: LÁ ĐỎ RỤNG HÁ BỜ VÔ TÌNH
Chương 76: TÂM TÍNH TƯƠNG THÔNG
Chương 77: OAN GIA LỘ TRÁCH
Chương 78: Sát Nhân Nghệ Thuật
Chương 79: Đường Tỳ Của Ti Bích
Chương 80: Cầu Cải Bất Liễu Cật Thi
Chương 81: Hương Diễm Nhạ Đích Họa
Chương 82: Hàn Băng Đấu Khí Chi Toàn Phong Liên Hoàn Trảm
Chương 83: Ngọc Thạch Câu Phần
Chương 84: Ngã Yếu Nhĩ Thú Ngã
Chương 85: Tinh Linh Sâm Lâm
Chương 86: Tập Hung Phá Trận
Chương 87: Đại Tự Nhiên Thán Tức
Chương 88: CHIẾM CHÚT TIỆN NGHĨ
Chương 89: Băng nguyên chi hành
Chương 90: 3P Trá Hình
Chương 91: Hồ Tộc Thiếu Nữ
Chương 92: Hắc Âm Võ Sĩ
Chương 93: Cấm Chú Đối Kháng
Chương 94: Thất Sát Khôi Lỗi
Chương 95: Xảo ngộ Ngu Phượng
Chương 96: U U mất tích
Chương 97: Trước lúc phân ly

Chương 98: Ngu Phượng bướng bỉnh
Chương 99: Hậu quả của việc cùng chung chăn gối
Chương 100: Phong Tuyết Thần Điêu
Chương 101: Long Nhất tà ác
Chương 102: Băng cung
Chương 103: Bức tượng Nữ Vương
Chương 104: Lại thấy thủy tinh quan
Chương 105: Dạy dỗ thị nữ càn quấy
Chương 106: Phượng Hoàng gia chủ (nhất)
Chương 107: Phượng Hoàng gia chủ (nhị)
Chương 108: Trí mệnh dam giới *
Chương 109: Đại hội luận võ Man Ngưu tộc
Chương 110: Hồ tộc ẩn thân thuật
Chương 111: Bối Toa chịu ủy khuất
Chương 112: Trùng phùng tại tinh linh sâm lâm
Chương 113: Lộ ra thân phận
Chương 114: Mối hận của Long Linh Nhi
Chương 115: Mê Tình Cư
Chương 116: Bối Toa thần bí
Chương 117: Băng Lăng quả
Chương 118: Mĩ nữ này là ai?
Chương 119: Nạp Lan Như Nguyệt
Chương 120: Anh hùng cứu muội
Chương 121: Thực hiện lời hứa
Chương 122: Trừng phạt thói dâm đãng
Chương 123: Quyển rũ thất bại
Chương 124: Nhiệm vụ đánh người của Dong binh công hội
Chương 125: Mưu tính
Chương 126: Độc Tâm thuật
Chương 127: Dự ngôn sư
Chương 128: Tuyệt sắc song xu
Chương 129: Lâm Na phần nộ
Chương 130: Kiếm thánh

Chương 131: Thiên Lô nhập thể
Chương 132: Thân phận của kiếm thánh
Chương 133: Kích thích cực hạn
Chương 134: Cấm thư
Chương 135: Mẹ già đã đến
Chương 136: Nhập học
Chương 137: Mẹ Á hoàng hậu
Chương 138: Hồ nữ xuân sắc
Chương 139: Bí mật của Lăng Phong
Chương 140: Màu xanh duy nhất giữa vạn đóa hoa
Chương 141: Nữ nhân quả là nhỏ nhen
Chương 142: Nam nữ ma pháp đối kháng
Chương 143: Sự kinh ngạc của Thủy Nhược Nhan
Chương 144: Đánh giáo sư PP
Chương 145: Mì đậu đổi lấy người vợ đẹp?
Chương 146: Lời thỉnh cầu của Mẹ Á hoàng hậu
Chương 147: Thân thể thanh bạch
Chương 148: Đả thông tư tưởng trên giường
Chương 149: Thế cuộc không cách gì lay chuyển - Lăng Phong khổ não
Chương 150: Tính toán của Nạp Lan Như Nguyệt
Chương 151: Hạnh phúc
Chương 152: Trêu ghẹo lẫn nhau
Chương 153: Gặp lại Phổ Tu Tư
Chương 154: Ma pháp nén ép
Chương 155: Lăng Phong – Thuật triệu hồi vong linh từ dị giới
Chương 156: Thiên Ma Thạch
Chương 157: Chết không thừa nhận
Chương 158: Ti Bích, là nàng ư?
Chương 159: Dị biến của Thiên Ma Thạch
Chương 160: Thủy Linh Lung
Chương 161: Không hận không thành bà cháu
Chương 162: Uy lực của ma pháp nén ép
Chương 163: Dã tâm của Tiểu Y

Chương 164: Tá tinh sinh tử trong truyền thuyết?

Chương 165: Vũ trụ thiên thể chú thuật

Chương 166: Đại hội mạo hiểm

Chương 167: Tổ hợp săn và giết hoàn hảo Dịch: tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 168: Thân con gái : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 169: Hiểu lầm : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 170: – Xương trắng dưới sỏi

Chương 171: Ân oán ngàn năm : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 172: Đệ yêu huynh : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 173: Vương quốc địa tinh : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 174: Núi đao biển lửa : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 175: Lễ hội hiến tế : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 176: Hỏa kỳ lân : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 177: Trận chiến điên cuồng : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 178: Bóng đen trong não : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 179: Sự kỳ diệu của Tiểu Tam : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 180: Một thế giới khác : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 181: Nữ thần cũng có song sinh? : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 182: Đoàn tụ : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 183: Pho tượng sống? : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 184: Long tộc xuất hiện : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 185: Đột phá : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 186: Uyên ương tắm gội : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 187: Một đêm đầm ấm : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 188: Đại đầu quái biết nói : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 189: Long nữ : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 190: Nỗi cay đắng bí mật của Long tộc : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 191: Liễu Như (Bông Liễu) : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 192: Trưởng lão Long tộc : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 193: Một nụ hôn : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 194: Lộ rõ thân phận : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 195: Yêu đương mãnh liệt tại Thánh ma học viện : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 196: Thắng được một thị nữ : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Chương 197: Phòng tắm xông hơi : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập
Chương 198: U U, tình yêu của ta : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập
Chương 199: Chức trách của thị nữ : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập
Chương 200: Lâm Na mặt dày : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập
Chương 201: Yêu hay hận? : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập
Chương 202: Gặp lại nữ kiếm thánh : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập
Chương 203: Mật thư của Tây Môn Nộ : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập
Chương 204: Khó xử, giúp muội muội chải tóc : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập
Chương 205: Thủy Nhược Nhan phần nộ
Chương 206: Xấu xa lại gặp chuyện xấu xa
Chương 207: Đá vào mông
Chương 208: Giải tỏa tâm tư
Chương 209: Ny Tạp, nàng thích ta?
Chương 210: Gặp lại Tinh Linh Nữ Vương
Chương 211: Càn Khôn Điểm Huyết Thủ
Chương 212: Tâm sự đêm trăng
Chương 213: Vô Đề
Chương 214: Trở về (Thượng)
Chương 215: Trở về (hạ)
Chương 216: Nam Cung Hương Vân
Chương 217: Khi phụ tiểu đệ đệ
Chương 218: Hoàng đế Long Chiến
Chương 219: Một chiêu thắng địch
Chương 220: “Huynh đệ” hội ngộ
Chương 221: Tổ huấn bí mật của Tây Môn gia tộc
Chương 222: Bóng đen trở lại
Chương 223: Cố nhân, Thập Bát Liên Trảm
Chương 224: Âm mưu bí mật
Chương 225: Tình yêu của Lệ Thanh - Có người xâm nhập
Chương 226: Huynh Đệ Rạn Nứt
Chương 227: Thương Lượng ?
Chương 228: Biểu muội Khả Hình
Chương 229: Thiên thần huyết mạch

Chương 230: Đoạt người hay đoạt trái tim
Chương 231: Tranh giành tình nhân
Chương 232: So độ đường cong
Chương 233: Cảnh xuân ở Lệ Nhân phường
Chương 234: Ngu Phượng đến
Chương 235: Phượng Hoàng Ngọc – Liệt Diễm Chi Ngọc
Chương 236: Động phòng - Uy lực chân chính của Phượng Hoàng đấu khí
Chương 237: Người tuyết siêu cấp
Chương 238: Hoang mang
Chương 239: Sự tàn nhẫn của Tây Môn Nộ
Chương 240: Bữa tiệc cung đình (thượng)
Chương 241: Bữa tiệc cung đình (trung)
Chương 242: Bữa tiệc cung đình (hạ)
Chương 243: Huynh là của muội
Chương 244: Nhiệm vụ cấp SS – Khu vực cấm của Lô thần
Chương 245: Ý Hương lâu
Chương 246: Chàng muốn thiếp chứ
Chương 247: Tuyển binh
Chương 248: Bắc Đương Vũ khiêu chiến
Chương 249: Toàn quân tan nát
Chương 250: Bắc Đương Vũ là heo (một)
Chương 251: Bắc Đương Vũ là heo (hai)
Chương 252: Bắc Đương Vũ là heo (ba)
Chương 253: Phép kích tướng
Chương 254: Địa động thần bí
Chương 255: Vừa dạy dỗ vừa hưởng thụ
Chương 256: Đêm mưa xiêu lòng
Chương 257: Ân oán ngàn năm trước
Chương 258: Mèo rình
Chương 259: Ma lực của tình yêu
Chương 260: TẬP HUẤN
Chương 261: Thâu tóm tứ đại gia tộc mỹ nữ-Phần 2
Chương 262: Vô nhan đề

Chương 263: Thảm biến (hạ)
Chương 264: Hận tình (hạ)
Chương 265: Long Nhị, lo hay mừng (hạ)
Chương 266: Tái ngộ Ti Bích (hạ)
Chương 267-2: Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu
Chương 268: Lưới tình (Hạ)
Chương 269: Rời xa
Chương 270: Tửu hội (phần 2)
Chương 271: Ân đoạn nghĩa tuyệt
Chương 272: Bị hạ sáo liễu
Chương 273: Khôi lỗi trớ chú thuật
Chương 274: Đau Lòng(phần 2)
Chương 275: Tình sâu nghĩa đậm (phần 2)
Chương 276: Biến cố trong hôn lễ
Chương 277: Song Hỷ
Chương 278: U Minh thánh nữ đấu Quang Minh thánh nữ
Chương 279: Nhất Long Tam Phượng
Chương 280: Đêm động phòng hoa chúc
Chương 281: Gặp lại như không thấy
Chương 282: Hắc y nhân quen thuộc
Chương 283: Cáp Lôi?
Chương 284: Vô Song mất trí
Chương 285: Kiếm thần Mộ Dung Bác
Chương 286: Cẩm Thiên ngục là nhà của ta
Chương 287: Hậu đình hoa
Chương 288: Thần thánh tế tự tới
Chương 289: Xung đột với Chu Địch
Chương 290: Thuần âm chi thể
Chương 291: Phái đoàn của Nạp Lan đế quốc tới
Chương 292: Thịnh cầu
Chương 293: Giả thành thân?
Chương 294: Hảo sự bị quấy nhiễu
Chương 295: Nàng?

Chương 296: Thục Ngọc công chúa
Chương 297: Mỹ nhân túy
Chương 298: Nhìn trộm quang minh chính đại
Chương 299: Ai đánh ai
Chương 300: Cổ lão gia tộc
Chương 301: Đàm phán
Chương 302: Đàm phán trác thượng đích phi lễ
Chương 303: Ân ái cùng Bắc Đường Vũ
Chương 304: Cô nam quả nữ
Chương 305: Gặp chuyện không may
Chương 306: Hoàn toàn thần phục
Chương 307: Hái hoa?
Chương 308: Thái Liễu
Chương 309: Sát nhân
Chương 310: Trước khi ly biệt
Chương 311: Xuất phát
Chương 312: Xuất phát – trung
Chương 313: Xuất phát - hạ
Chương 314: Gặp lại Hồng nương tử
Chương 315: Xích huyết cung
Chương 316: Biểu lý như nhất
Chương 317: Hồng Nương Tử vừa đánh xa vừa đánh gần
Chương 318: thổ (Hũ giấm chua - Làm vợ thì phải ghen chứ)
Chương 319: Thương Nguyệt thành
Chương 320: Nạp Lan Như Mộng
Chương 321: Cực phẩm tiểu la ly
Chương 322: Nhân hình hải yêu?
Chương 323: Nhân Nhân
Chương 324: Quang Minh Giáo hoàng
Chương 325: Ảo thuật
Chương 326: Đồng tháp nhi mien
Chương 327: Tái ngộ Vô Song
Chương 328: Tỷ tỷ, truyện tiểu lâm mạn

Chương 329

Chương 330: mỹ nhân ngư

Chương 331: Thất âm tòa hồn

Chương 332: Hôn nhân như thế nào?

Chương 333: Tỷ phu, người lấy thân báo đáp sao

Chương 334: Thiên võng mật hàm

Chương 335: Có thể hôn ta được không?

Chương 336: Nghịch Lân

Chương 337: Vô tình gặp Khả Hinh

Chương 338: Lĩnh vực

Chương 339: Lại làm “chuyện xấu”

Chương 340: Xông vào Lôi Thần Cấm Khu

Chương 341: Tử vong hoa hải

Chương 342: Tử vong hoa hải

Chương 343: Trận nhãn

Chương 344: Cứu mình yêu hoa

Chương 345: Biển hoa thành biển chết (Hoa Hải thành Tử vong hải)

Chương 346: Quang - Âm tề tụ

Chương 347: Mạt tri hiệp cốc (Thám hiểm hiệp cốc)

Chương 348: Dị giới vong linh

Chương 349: ma pháp trận

Chương 350: thỏ lông xanh siêu cấp

Chương 351: Như đã từng quen

Chương 352: Vòng quay vận mệnh

Chương 353: Tiến Triển

Chương 354: LÔI THẦN TẾ ĐÀN

Chương 355: KIM VẤN QUÂN TÁI LAI

Chương 356: Tiến một thốn không tiến được một xích

Chương 357: Kích tình nóng bỏng

Chương 358: Truyền thuyết cùng tử vong không gian

Chương 359: Thụ yêu

Chương 360: Hắc Tinh Linh Phách

Chương 361: Mỹ Nữ Thối Tiêu

Chương 362: Tam Đầu Ma Long
Chương 363: Gọi Ra Mẫu Bạo Long
Chương 364: Thôn Phệ Long Thế
Chương 365: Ma Long Truyền Thừa
Chương 366: Đệ đệ hóa muội muội (Em trai biến thành em gái)
Chương 367: Thật lớn, thật trắng
Chương 368: Lôi Thần điện
Chương 369: Lôi thần Tứ đại hộ vệ
Chương 370: Thần bài dị biến
Chương 371: Thần vị, thần bài bị cướp
Chương 372: Hy vọng của Thần giới
Chương 373: Sự biến mất của Lôi thần cấm khu
Chương 374: Thương Lan kỳ sự
Chương 375: Đêm Động phòng hoa chúc
Chương 376: Đốt sạch!
Chương 377: Đốt sạch!
Chương 378: Mười tám loại khảo nghiệm
Chương 379: Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt
Chương 380: Hợp tác với ta đi
Chương 381: Tinh Thần kế ước
Chương 382: Mập Mờ
Chương 383: Tình dục, đánh lén
Chương 384: Kinh hiện dục nhân tộc
Chương 385: Vu sư Âu Nhã Lạp cùng Phong hệ lĩnh vực
Chương 386: Tín vật đính ước
Chương 387: Thánh vật dục nhân tộc
Chương 388: Vô Song, thiên hạ vô song
Chương 389: Gặp lại
Chương 390: Tế điện, Thú nhân xâm lấn
Chương 391: Dạ thoại
Chương 392: Trả giá quá đắt
Chương 393: Sự biến đổi lớn trong suy nghĩ của Man Ngưu
Chương 394: Bối Toa xuất hiện

Chương 395: Bách biến phân thân cùng mùi hương nữ nhân
Chương 396: Phật sơn vô ảnh cước cùng song phi
Chương 397: Quay lại di thất chi thành
Chương 398: Xác chết sống lại và tràng cảnh hung hiểm
Chương 399: Đích thực là Hắc ám chi thần
Chương 400: Là nam hay nữ
Chương 401: Mất đi trí nhớ
Chương 402: Bản đồ kỳ quái
Chương 403: Ma pháp đồ quý dị
Chương 404: Điệp huyết kim chuẩn
Chương 405: Tiểu nha đầu Ny Tạp
Chương 406: Nàng véo tai ta, ta véo nàng
Chương 407: Thảo nguyên kích tình, đêm tối rình coi
Chương 408: Thợ săn công hội ra đời
Chương 409: Dực nhân tộc
Chương 410: Phong thần là nữ nhân của ta
Chương 411: Gạt người chết không cần bồi thường
Chương 412: Chung cực khảo nghiệm - Thiên ngục
Chương 413: Mâu thuẫn của Ny Tạp
Chương 414: Tính Nguru Danh B (Họ là Nguru, tên là B)
Chương 415: Mùi Mỹ Nhân và mùi âm mưu
Chương 416: Tinh linh nữ vương
Chương 417: Máu tanh ngập tràn
Chương 418: Long Trảo Thủ và Lãnh Huyết
Chương 419: Trở lại Mễ Thước Á Thánh ma học viện
Chương 420
Chương 421
Chương 422: Liệt Diễm nhất mạch
Chương 423: Dâm Tiện
Chương 424: Cùng hoàng hậu một chỗ
Chương 425: Truy tung thần bí mỹ phụ
Chương 426: Vết sẹo bảy màu trên ngực
Chương 427: Nửa đêm trong khuê phòng nữ kiếm thánh

Chương 428: Không phải thân muội muội
Chương 429: Lòng dạ độc ác
Chương 430: Trị Liệu
Chương 431: Tinh tri ngã tâm (Sao trời hiểu lòng ta)
Chương 432: Nạp Lan đại loạn
Chương 433: Tự thị cố nhân lai
Chương 434: Bí mật của Nhân Nhân
Chương 435: thần bí tiên tử
Chương 436: Thăm dò và hoài nghi
Chương 437: Đại thủy Long Vương miếu
Chương 438: Thần Thánh chấp pháp đội
Chương 439: Tin tức khẩn cấp từ Thiên võng
Chương 440: Long Nhị phục xuất
Chương 441: Không có gì là cho không cả
Chương 442: Địa Ngục Thiên Sứ
Chương 443: Lời tiên đoán kỳ lạ trong mộng
Chương 444: Tiện nghi vẫn là tiện nghi
Chương 445: Có dám đánh cược không?
Chương 446: Nha ấn (vết răng)
Chương 447: Máu tanh
Chương 448: Đổ mệnh tàn dương như huyết
Chương 449: Tâm Ma
Chương 450: Phục kích thú nhân tộc
Chương 451: Sự hấp dẫn của trang phục nữ hoàng
Chương 452: Hoàng kim cự long Nã Lai Luân
Chương 453: Tử kim hồn thạch
Chương 454: Long tộc tỷ đệ
Chương 455: Thâu tình đích khoái cảm
Chương 456: Huyết chú thuật
Chương 457: Kim liệt nhân tửu ba
Chương 458: Tiền thưởng nhiệm vụ ám sát
Chương 459: Tu nhục quang minh chủ giáo đích vong linh
Chương 460: Trở thành sư thúc tổ

Chương 461: Xuân quang của tiểu la lệ
Chương 462: Nữ hoàng bệ hạ
Chương 463: Cưỡi lên Quang minh thần
Chương 464: Gặp lại Phiêu Miểu tiên tử
Chương 465: Công hãm Á Đặc tư an na
Chương 466: Quang minh thần xuất hiện
Chương 467: Trêu ghẹo Long nữ
Chương 468: Ngoạm trúng cái mew mew
Chương 469: Nữ nhân hoá thành hình người
Chương 470: Hào kỳ tâm năng sát nhân
Chương 471: Chân đích thị quang minh thần?
Chương 472: Mỹ nhân ngư thành niên liễu
Chương 473: Nhân ngư tộc tín vật
Chương 474: Dụng nghệ thuật đích nhãn quang khán nội y
Chương 475: Tại na lý kiến quá nhĩ
Chương 476: Bất dung nhạc quan đích cục thế
Chương 477: Muội thích tỷ phu, tỷ không ngại chứ?
Chương 478: Xuân tình trong phòng tắm
Chương 479: Ai đã thương thần bí tiên tử?
Chương 480: Bí thất trận pháp, sát ky
Chương 481: Ngũ hệ pháp thần
Chương 482: Thượng cổ thiên ma trận
Chương 483: Quyết định của Khả Hinh
Chương 484: Ly biệt đích dạ vấn - Phần 1
Chương 485: Tái ngộ khô cốt
Chương 486: Thiếu chủ của Hắc Âm giáo hội
Chương 487: Tới Bỉ Mông Tộc
Chương 488: Thu hoạch ngoài ý muốn
Chương 489: Bạch Vân thành, thân thể của Phong Linh
Chương 490: Việc làm người đàn ông khổ nhất
Chương 491: Hồng Tụ phảng, Mộc Hàm Yên
Chương 492: Tinh Tinh
Chương 493: Vua Dong Binh

Chương 494: Phù dung noãn trướng của Tinh Tinh
Chương 495: Quan hệ phức tạp và mục đích của Mộc Hàm Yên
Chương 496: Cường Sư, hai ta đánh cuộc
Chương 497: Tâm tư của Mộc Hàm Yên
Chương 498: Xảo ngộ Hồng nương tử
Chương 499: Khát vọng của Tinh Tinh
Chương 500: Ban đêm thám hiểm Hồng Tụ phảng
Chương 501: Văn tự thần bí tương đồng
Chương 502: Về nhà
Chương 503: Nói về thân thế của Vô Hận
Chương 504: Tranh phong, Thủy Linh Lung
Chương 505: Quân sư mất tích
Chương 506: Ăn trộm ấn Trường lão
Chương 507: Gặp lại Mộ Dung Thục Ngọc
Chương 508: Hắc ám linh hồn lục
Chương 509: Rừng xác khô, Long Chiến thần bí
Chương 510: Dĩ nhiên là Tổ phụ
Chương 511: Người nhà
Chương 512: Kinh thế chi bí
Chương 513: Cùng nhau rình coi
Chương 514: Thâm hầu dữ thôi trặc
Chương 515: Hợp tác, Ti Bích trở về
Chương 516: Khinh Vụ, Phiêu Tuyết
Chương 517: Tác dụng của Nữ Nhi
Chương 518: Cửu âm luyện hồn trận
Chương 519: Nháo sự
Chương 520: Suy nghĩ của thiên tài ma pháp trận
Chương 521: Ngu Phượng
Chương 522: Tuyết vực kích tình
Chương 523: Cạm bẫy, Long trào hấp
Chương 524: Ma Long xuất hiện, thạch thất quỷ dị
Chương 525: Sự truy sát của Hắc ám giáo hội
Chương 526: Cự Long

Chương 527: Vô tâm sáp liễu (Vô ý chen vào)
Chương 528: Ma Long công chúa
Chương 529: Xâm phạm khuê phòng
Chương 530: Bạch Vũ, Binh biến
Chương 531: Chốt thí, chữa thương
Chương 532: Giải cứu Mộc Hàm Yên
Chương 533: Quyết định của Hắc ám Giáo hoàng
Chương 534: Lĩnh vực của Thủy Linh Lung
Chương 535: Quân sư xảo trá
Chương 536: Vong linh cường đại
Chương 537: Thiên hạ đệ nhất khô lâu (Bộ xương khô số một thiên hạ)
Chương 538: Miệng áp lấy miệng mà bàn chuyện riêng
Chương 539: Dấu trời qua biển (Mạn thiên quá hải)
Chương 540: Đối sách của Long Nhất
Chương 541: Mật lệnh
Chương 542: Gặp lại Thước Đế Nhân
Chương 543: Nguy cơ của Thủy Nhược Nhan
Chương 544: Hối hận
Chương 545: Vãn lạc, tân hắc ám giáo hoàng
Chương 546: Trò chơi bắt đầu
Chương 547: Tập kích hoàng cung trong đêm
Chương 548: Dĩ Long vi tiễn
Chương 549: Trần ai lạc định
Chương 550: Tinh Linh nữ vương đến
Chương 551: Bí mật vĩnh viễn
Chương 552: Nữ hoàng giá áo
Chương 553: Cho thiệp một đứa con
Chương 554: Hàm Yên
Chương 555: Ngạo Thiên quyết tầng thứ bảy
Chương 556: Tổ phụ tỉnh lại
Chương 557: Tình duyên ngày trước
Chương 558: Giờ phút đỉnh phong
Chương 559: Yêu chàng trọn đời

Chương 560: Vẫy tay chào, sẽ luôn luôn có lúc gặp lại

Chương 561: tái nhập băng nguyên

Chương 562: Băng huyết

Chương 563: Thủy thần

Chương 564: Mộng Ảo không gian

Chương 565: Băng Huyết Ma Phong

Chương 566: Phong Vương

Chương 567: Thủy Thần lạc ấn truyền thừa

Chương 568: Kiêu diễm tỷ muội hoa

Chương 569: Giải khai tâm kết

Chương 570: Tiến vào Long đảo

Chương 571: Long tộc tiểu la ly Tinh Tinh

Chương 572: Bị nhốt

Chương 573: Tiềm nhập thần long đảo chủ

Chương 574: Long vương bảo quật

Chương 575: Di tích

Chương 576: Thiên sứ sáu cánh

Chương 577: Thanh Phong đế quốc

Chương 578: Cấm địa thí thần trận

Chương 579: Bảo hộ Long thần

Chương 580: Phản qua nhất kích

Chương 581: Trái tim Long thần

Chương 582: Long thần vĩ đại

Chương 583: Thần Long, Ma Long bị giam cầm

Chương 584: Có thù tất báo

Chương 585: Giải cứu gian nan

Chương 586: Ma Long Vương

Chương 587: Tin tức từ Hải Đế thành

Chương 588: Đẳng Long thành, quân doanh

Chương 589: Lo trước tính sau

Chương 590: Ruồi trên Ma Long đảo

Chương 591: Không gian kỳ lạ

Chương 592: Thánh Điện thượng cổ ma pháp trận

Chương 593: Bạng tộc ngộ nạn
Chương 594: Tử kim hồn thạch tái hiện
Chương 595: Thông đạo dưới đáy biển
Chương 596: Hải Đế sâm lâm
Chương 597: Lục Thiên Ô Tặc
Chương 598: Vương tử Mễ Lạc tộc
Chương 599: Vui như lên trời
Chương 600: Thánh Linh chi địa (nơi Thánh Linh)
Chương 601: Lén vào
Chương 602: Giải cứu Bích Phi, Tiểu Thuởc
Chương 603: Nguyên do
Chương 604: Bí mật trong cấm chế
Chương 605: Chủ tớ gặp nhau
Chương 606: Hải Hoàng
Chương 607: Phóng trục chân tướng
Chương 608: Âm mưu trong Mễ Lạc tộc
Chương 609: Tử Vong Dung Động
Chương 610: Biến dị Hỏa Kỳ
Chương 611: Ma Thi
Chương 612: Minh Ma Đại Tướng
Chương 613: Phân Thủy Chú
Chương 614: Thủy Không Dị Thú
Chương 615: Tử Vong Tuyết Địa
Chương 616: Ma Linh Thần Cương
Chương 617: Bích Hải Thần Bài 1
Chương 618: Bích Hải Thần Bài 2
Chương 619: Trở lại Hải Đế chi thành
Chương 620: Là thật hay là giả
Chương 621: Mang khoảng không bảo khố
Chương 622: Dị Thường
Chương 623: Tưởng niệm
Chương 624: Trong bụi rậm vạn hoa
Chương 625: Điểm phúc khôn cùng

Chương 626: Trở lại căn cứ dưới đất
Chương 627: Trở lại căn cứ dưới đất 2
Chương 628: Gặp lại công chúa hải tộc
Chương 629: Phệ Hải Thú
Chương 630: Cánh cửa không gian
Chương 631: Lại là Lục Thiên Ô Tặc
Chương 632: Mỹ nhân nặng tình
Chương 633: Bích Huyết chiếu nhân gian
Chương 634: Xông hương Hải Đế thành
Chương 635: Thiên Ma Vương phần 1
Chương 636: Thiên Ma Vương phần 2
Chương 637: Thôn hải thú là của ta
Chương 638: Hắc ám chi thần là nữ nhân?
Chương 639: Tiến vào thông đạo đến Thương Nguyệt đại lục
Chương 640: Thương Nguyệt chi loạn
Chương 641: Tìm kiếm thổ thần thần bài
Chương 642: Linh Tuyên chi nguyên
Chương 643: Sáng chế thần?
Chương 644: Tin tức của Thổ Thần
Chương 645: Man nhân tộc đại vu
Chương 646: Thất thần bài tề tập
Chương 647: Cộng hiệu vu phi
Chương 648: Ma giới công chúa
Chương 649: Ma giới công chúa (hạ)
Chương 650: Hỏa thần Sí Diễm
Chương 651: Thần giới
Chương 652: Thập đực đọa lạc thiên sứ
Chương 653: Bí mật thần giới
Chương 654: Hỏa thần chi đô
Chương 655: Hỏa thần chi đô (2)
Chương 656: Thân thể của Tư Yên
Chương 657: Tà ác cấm khu, một đêm xuân sắc
Chương 658: Lạc nhật phong, Thần giới trưởng lão

Chương 659: Thất hệ thần thể
Chương 660: Duy Nhĩ Bối Lạp
Chương 661: Phách thần Long Nhất xuất tràng
Chương 662: Thượng cổ thất chiến thần
Chương 663: Khổ chiến
Chương 664: Đột phá - Khả Hình
Chương 665: Nghịch tập ma giới 1
Chương 666: Nghịch tập Ma giới 2
Chương 667: Vạn độc từng lâm đích tiểu quái vật
Chương 668: Tình ma Na Duy Kỳ
Chương 669: Đại hoạch toàn thắng
Chương 670: Huyết sắc Thương Lan
Chương 671: Huyết sắc Thương Lan 2
Chương 672: Hạo kiếp hàng lâm
Chương 673: Không gian sụp đổ
Chương 674: Sinh tử quyết chiến - Đại kết cục

Chương 1: XUYÊN VIỆT CHI TIỀN TÁU

Đêm đã khuya, bầu trời u ám không một ánh trăng sao, cuồng phong không ngừng gào thét, bão cát mù trời, những đám mây đen dờn dờn như bao phủ khắp thiên địa.

Bên ngoài một khu rừng nguyên thủy gần Vân Nam xuất hiện một bóng nhân ảnh đang vội vàng tiến vào rừng. Đột nhiên bóng nhân ảnh tựa như vấp phải cái gì đó không tự chủ được ngã lăn xuống đất.

Một ánh chớp lóe qua bầu trời chiếu sáng gương mặt vốn đã trắng bệch của bóng nhân ảnh. Hắn khoảng hơn ba mươi tuổi, lông mày rậm và dài, đôi mắt mang vẻ âm hàn và tàn nhẫn. Một vết sẹo kéo dài từ gò má xuống cằm càng làm cho sắc mặt của hắn thêm vài phần hung lệ và tàn bạo.

Bóng nhân ảnh cố gắng đứng dậy và lê tới trước, máu từ vết thương trên ngực hắn không ngừng tuôn ra làm cho y phục của hắn cũng bị nhuộm sắc hồng.

"Xuất hiện đi, người của Long Tổ sao lại dấu đầu hờ đuôi như vậy ? "
Bóng nhân ảnh vô lực dựa vào một thân cây đại thụ, giọng nói vang lên như chuông đồng mang đầy vẻ trào phúng.

Thanh âm còn chưa ngừng thì bỗng đạo hắc ảnh đã vô thanh vô tức xuất hiện xung quanh, vây khốn bóng nhân ảnh tại trung tâm ngăn

chặn mọi đường đào thoát của hắn.

"Long Nhất, quay đầu lại đi, đừng tiếp tục mắc thêm lỗi lầm nữa." Một thanh âm không thể nhận ra là thanh âm của nam hay nữ u u phảng phất phiêu hốt trong không trung khiến cho người khác không ngăn được mà cảm thấy sợ hãi.

"Quay đầu, ta cũng có thể quay đầu ư ? Ta còn có thể quay đầu lại ư ? Long Ngũ, thượng cấp đã hạ lệnh thế nào thì ngươi còn rõ hơn ta." Long Nhất nở một nụ cười thê lương.

"Long Nhất, ngươi thúc thủ chịu trói đi, trước mặt thượng cấp ta sẽ cầu xin cho ngươi." Long Ngũ nói, giọng điệu không tự chủ được.

"Cầu xin, ha ha ha, Long Nhất ta không cần. Ngươi muốn ta thúc thủ chịu trói ư, đừng có mơ giữa ban ngày." Long Nhất dựa vào cây đại thụ, khí thế gần như đã đạt đến đỉnh điểm.

"Long Nhất, ngươi đối xử với quốc gia như vậy ư." Long Ngũ hung tợn nói.

"Ta vì tiểu Thất báo thù là sai lầm chẳng, ta giết tên cầu thủ tướng của Nhật là sai lầm chẳng. Tiểu Thất vì quốc gia lập vô số đại công, kết cục quốc gia đối xử với cô ấy thế nào. Cô ấy không thể hi sinh vô ích, các ngươi có hiểu không." Long Nhất nói đến tên của tiểu Thất nhãn thần lại xuất hiện một tia nhu tình và thống khổ.

Long Ngũ nhìn bộ dạng như dã thú bị trọng thương của Long Nhất cơ thể không tự chủ được hơi run nhẹ, hai môi hắn cắn chặt lại và đưa tay lên thủ thế chuẩn bị tiến công.

Một tiếng sét vang lên, cơn mưa nặng hạt cuối cùng cũng điên cuồng trút xuống mặt đất. Long Tổ là một tổ chức tối thần bí của Trung

Quốc, thành viên trong đó toàn bộ đều là những kì nhân dị sĩ và những cường giả thân hoài tuyệt học. Long Nhất là người duy nhất trong đó có dị năng của tinh thần hệ đã dựa theo các cổ thư của Trung Hoa tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh đồng thời hắn cũng là người mạnh nhất của Long Tổ. Như bình thường mà nói thì cho dù là Long Ngũ thêm vào sáu thành viên của Long Tổ cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Long Nhất, chỉ là lúc đó Long Nhất bị các sát thủ của Long Tổ và Nhật Bản truy sát hơn ba tháng liên tục, trải qua hơn trăm trận chiến lớn nhỏ thân thể đã thụ thương nghiêm trọng. Hắn làm sao có thể kháng trụ lại những tinh anh của Long Tổ do Long Ngũ dẫn đầu ?

Long Nhất chuyển đầu nhìn qua bảy bóng nhân ảnh bao quanh khí thế đã đạt đến đỉnh điểm, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh bọn hắn từ khi còn bé. Bọn hắn bảy người từ nhỏ đã bị quốc gia thu dưỡng, trải qua vô số huấn luyện phi nhân bằng vào tài năng đã tiến nhập vào Long Tổ. Trong bảy người chỉ có duy nhất Long Thất là nữ tinh thông ám sát và vi tính lại vô cùng xinh đẹp, trong mắt sáu người bọn họ Long Thất tựa như thiên sứ. Tuy không nói ra nhưng mọi người đều biết Long Thất đối với thượng cấp có những điểm bất đồng. Một năm nọ Long Thất đến Nhật Bản để chấp hành nhiệm vụ không hiểu vì sao lại bị tiết lộ hành tung, tại Nhật Bản bị quần công đến nỗi hương tiêu ngọc vãn. Long Nhất đại nộ một thân một mình đến Nhật Bản sát hại thủ tướng của Nhật Bản và hơn trăm quan chức lớn nhỏ của Nhật, kéo theo hơn nghìn dân thường của Nhật Bản tử thương khiến cho quan hệ giữa hai nước khẩn trương cực độ, chiến tranh lúc nào cũng có thể xảy ra.

"Quốc gia đã không quan tâm đến muội, huynh đệ của muội cũng không quan tâm đến muội nhưng huynh đã thanh toán sòng phẳng hết rồi. Tiểu Thất muội chờ huynh nhé, huynh sẽ nhanh chóng gặp lại muội thôi." Long Nhất thầm thì, bên ngoài bảy bóng hắc ảnh đồng thời thi triển các chiêu thức và các chủng dị năng mãnh liệt công tới.

Long Nhất đột nhiên thu hồi toàn bộ khí thế của bản thân, để toàn bộ cơ thể lộ ra ra ngoài không chút phòng vệ.

Oanh oanh, thân thể của Long Nhất bị chấn bay lên cao, toàn thân huyết vũ tuôn rơi, trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười vì đã được giải thoát.

Oanh, đột nhiên một đạo sấm sét xuất hiện từ đám mây đen từ không trung trực tiếp đánh vào thân thể Long Nhất. Trong dòng điện cường đại, thân thể của Long Nhất bị dòng điện hóa giải thành các phân tử biến mất không để lại dấu vết gì nữa.

Long Ngũ đứng ngây ngốc tại đó tay cầm y phục đã bị sét đánh thành bụi của Long Nhất, trên mặt những giọt nước không ngừng tuôn rơi không biết đó là nước mưa hay là những giọt nước mắt ....

Chương 2: CƯỜNG GIAN LONG CÔNG CHÚA

Tại Đẳng Long Thành thuộc Cường Long đế quốc trong Thương Lan đại lục. Đêm tối thập phần mê nhân, ngàn vì sao nhấp nháy trên bầu trời, những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua. Thật là một đêm tĩnh lặng và thanh bình.

Ha ha ha, một tiếng cười mang đầy vẻ dâm tà vang lên tại một khu rừng u ám khiến cho đêm tối càng thêm vài phần quỷ dị. Trong khu rừng một thanh niên thân mặc cẩm y hoa lệ đứng dựa vào thân cây đại thụ. Khuôn mặt của hắn vô cùng tuấn mỹ chỉ là trên khuôn mặt thư sinh đó lại là một đôi mắt dâm tà, từ đó bạo xuất ra tia dâm quang thể hiện nội tâm vô cùng dâm đăng.

Không xa thanh niên là một thiếu nữ tuyệt mỹ đang nằm dài trên cỏ. Bất kể là y phục hay khuôn mặt đều thể hiện một khí chất cao quý thuyết minh cho thân phận của nàng. Lúc đó khuôn mặt tươi tắn của thiếu nữ hiện sắc hồng, mang vài tia hoảng hốt cùng với nó là sự phần nộ vô cùng phát tán ra ngoài. Nàng tựa hồ như muốn đứng dậy rời khỏi đó nhưng thân thể lại không có một chút khí lực nào cả.

Nhìn cảnh đó thì thẳng ngực cũng biết chuyện gì đã xảy ra và điều tất yếu gì sẽ xảy đến với thiếu nữ.

"Hắc hắc, Long Linh Nhi công chúa điện hạ cao quý của ta, nàng không nghĩ rằng sẽ có một ngày như thế này đúng không." Thanh niên mặc y phục hoa lệ cười nham hiểm, mục quang của hắn nhìn thiếu nữ sung mãn sự tàn nhẫn và dục vọng.

Long Linh Nhi không tự chủ được bỗng rùng mình. Nàng bình thường là công chúa cao cao tại thượng nhưng cũng chỉ là một thiếu nữ mới có mười sáu tuổi. Đối diện với vận mệnh bi thảm sắp tới không thể giữ bình tĩnh được, nội tâm vô cùng khủng hoảng.

"Tây Môn Vũ, ngươi to gan dám vô lễ với ta, phụ hoàng của ta nhất định sẽ giết ngươi." Long Linh Nhi vô lực uy hiếp.

"Long Bá Thiên lão bất tử làm sao mà biết được việc này, nàng nghĩ xem vì sao ta lại phải cất công đưa nàng đến tận khu rừng này ? Nàng bình thường tự cho mình là thanh cao nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi, để ta thường thức qua xem mùi vị nàng thế nào, hắc hắc hắc." Tây Môn Vũ mê loạn nhìn chòng chọc vào thân thể thanh tú của Long Linh Nhi, hạ thân đột nhiên dương thẳng lên.

Long Linh Nhi nhìn vào vẻ mặt của Tây Môn Vũ tuyệt vọng nhắm mắt lại. Nàng biết rằng đêm nay sẽ bị tên cầm thú này làm nhục sau đó hủy thi diệt tích. Nàng không sợ chết nhưng sợ tấm thân băng thanh ngọc khiết của mình bị ô nhục.

Tây Môn Vũ nhìn thấy nàng tựa hồ như đã chấp nhận số mệnh liền cười dâm dăng rồi xuất ra một bình ngọc, đổ ra một hoàn đan dược màu hồng rồi uống vào. Thứ đan dược này gọi là Kim thương bất đảo đan do hắn dùng tiền mua với giá cực cao. Tối nay hắn đã không ngại sinh mệnh nguy hiểm dùng Nhuyễn cốt tán đối phó với đại ma pháp sư Long Linh Nhi, nếu không tận dụng cơ hội để chơi đùa với nàng một phen cho thỏa thích thì thật không phải với bản thân.

Cảm thụ dược lực đang từ đan điền tăng lên, Tây Môn Vũ như ác lang chậm chậm tiến tới chỗ Long Linh Nhi, ánh mắt tựa hồ như đã cứng gian thiếu nữ đáng thương này vô số lần. Hắn từ từ ngồi xuống bên cạnh Long Linh Nhi, lang trảo mê luyến vuốt lên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng. Hắn thèm muốn Long Linh

Nhi đã lâu hôm nay rốt cuộc cũng đã đạt được sở nguyện.

Tây Môn Vũ đôi tay từ từ trượt xuống, đột nhiên cuồn bạo xé rách y phục của Long Linh Nhi để lộ ra nội y màu bạc và một phần da thịt trắng như tuyết. Tây Môn Vũ hai mắt mở lớn yết hầu không ngừng hoạt động lên xuống, vang lên tiếng nuốt nước bọt ừng ực.

Cảm thụ được da thịt của bản thân lộ trong không khí, hai hàng lệ châu từ mắt Long Linh Nhi tuôn rơi, trong lòng nàng thầm phát thệ nếu hôm nay chết đi thì sau này tại chín tầng u minh nhất định sẽ không bỏ qua cho tên súc sinh này.

Nhìn thấy thân thể của Long Linh Nhi lại ngửi mùi u hương toát ra từ thân thể của nàng được lực của Kim thương bất đảo đan do Tây Môn Vũ phục dụng lúc trước bắt đầu phát huy tác dụng khiến hãn hô hấp khó khăn lập tức thô bạo xé rách y phục của Long Linh Nhi. Không quản Long Linh Nhi lúc này vẫn chưa hoàn toàn khóa thân trước mắt hãn, Tây Môn Vũ nhìn thấy ngọc thể tuyệt mỹ đó dục hỏa đã bạo phát liền nhanh chóng thoát y phục của bản thân, nhấc hai chân của Long Linh Nhi lên tưởng muốn đưa trường thương nhập động.

Nhưng lúc đó dị tượng đột ngột xuất hiện, trên bầu trời đầy sao đột nhiên vang lên một tiếng sét, một đạo lôi điện tựa như xé rách trời đêm như muốn phân bầu trời thành hai mảnh. Một lỗ đen từ không gian đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện phía sau thân của Tây Môn Vũ tựa như quái thú đang lựa chọn người để thôn phệ.

Tây Môn Vũ phía trước động tác đột ngột dừng lại, tựa như tại thời khắc đó thời gian đã dừng lại. Thân thể của Tây Môn Vũ đột nhiên chấn động trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ thống khổ, sắc mặt đột nhiên xuất hiện tia ngân sắc điện quang.

Thân thể của Tây Môn Vũ từ từ ngừng chấn động, khuôn mặt đã dần bình tĩnh trở lại. Ngân sắc điện quang trên mặt đã nhập vào nội thể.

Long Linh Nhi nhắm mắt nên hoàn toàn không biết những việc vừa xảy ra, nội tâm của nàng đang bị sự khủng hoảng và tuyệt vọng bao phủ nhưng chờ một lúc lâu vẫn không thấy sự tình phát sinh nàng liền mở mắt, trong mắt nàng hiện lên sự kì vọng. Đập vào mắt nàng là một đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn nàng, trong đôi mắt đó tràn ngập sự thống khổ.

Long Nhất không thể tin rằng mình đã hoàn hồn trở lại với cuộc sống, đối tượng không ngờ lại đang cưỡng gian một thiếu nữ, ý thức của hắn đã bị bản thân Long Nhất hoàn toàn thôn phệ. Trải qua một trận đấu tranh kịch liệt, ý chí của hắn thập phần hư nhược, thân thể không thể chống lại được lực của Kim thương bất đảo đan còn ý chí của bản thân hắn khó mà chế trụ được dục vọng bản năng của thân thể.

Trong lúc Long Nhất đang khổ sở tranh đấu, Long Linh Nhi đột nhiên mở mắt, đôi mắt đỏ tựa như mặt nước hồ thu, tựa như ánh sao sáng trên bầu trời khiến cho ý chí của Long Nhất không trụ được nữa hoàn toàn hãm nhập vào trong dục hải.

Long Nhất cuồn loạn giữ tay và hông của Long Linh Nhi, trường mâu trong sự tuyệt vọng của Long Linh Nhi đã xuyên qua rào cản cuối cùng tiến nhập vào đào nguyên động, trên mặt nàng tuôn rơi hàng mĩ lệ nhưng lại vô cùng thê lương.

Long Linh Nhi tất nhiên không thể tiêu thụ được trường thương to lớn như vậy, thân thể mỏng manh của nàng như con thuyền nhỏ bị vùi dập trong bão tố, song nữ tinh khiết bị Long Nhất trao trụ tiết ngoạn biến hóa thành các chủng hình trạng.

Kim thương bất đảo đan dược lực quả nhiên mạnh mẽ phi thường. Long Linh Nhi bị Long Nhất vùi dập đến chết đi sống lại rồi ngất đi. Cho đến khi những ánh nắng ban mai đầu tiên chiếu qua làn sương mờ Long Nhất hét lên một tiếng một màu bạc phún xuất ra, toàn thân vô lực nằm trên thân của Long Linh Nhi.

Dần dần ý thức cũng quay trở lại với Long Nhất. Sự việc mà hắn làm với thiếu nữ đó khiến hắn hối tiếc vô cùng mặc dù hắn biết rằng đó là do tác dụng của dược lực. Không cần biết lý do gì, trọng điểm là hắn là phạm vào tội cưỡng gian.

Long Nhất từ trên thân của Long Linh Nhi ngồi dậy lặng lẽ mặc y phục. Huyết tích từ hạ thể của Long Linh Nhi như đang vô thanh vô tức tố cáo tội ác của hắn.

Long Nhất nhặt lấy y phục lặng lẽ phủ lên người Long Linh Nhi và ngồi lặng bên thân nàng hồi lâu. Từng dòng ý ức phức tạp không thuộc về bản thân không ngừng kích vào não hắn, khiến cho hắn thống khổ khôn nguôi.

Long Linh Nhi từ hôn mê tỉnh lại, thâm tâm thống khổ suốt đêm qua đã khiến cho tinh thần nàng đóng băng. Nàng vốn là thiên tài ma pháp sư, mười sáu tuổi đã đạt đến cảnh giới đại ma pháp sư tinh thần lực tự nhiên mạnh hơn phàm nhân rất nhiều. Nàng nhìn sang Tây Môn Vũ đang ngồi bên cạnh, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ tựa hồ như rất hối hận. Đương nhiên tâm lý phần hận của nàng bạo phát một cách tự nhiên nhưng sau đó lại bình tĩnh một cách kì quái. Nàng mang tâm lí cừu hận trong lòng không muốn nhìn thấy nhãn thần dương dương tự đắc của súc sinh nhưng vì sao hiện tại hắn lại mang vẻ mặt thống khổ vậy ? Chẳng lẽ hắn lại hối hận ?

"Người còn không hủy thi diệt tích ? Hiện tại có thể bắt đầu động thủ." Thanh âm của Long Linh Nhi tựa hồ như từ không linh tiên cảnh

vang lên không hề có chút điểm nào hơi ấm của nhân gian, không hề có chút cảm tình nào của nhân loại.

Long Nhất tỉnh lại, quay đầu nhìn sang vẻ mặt vô biểu cảm của Long Linh Nhi tâm lý tự nhiên phát hàn. Một thiếu nữ sau khi bị cưỡng gian xuất hiện biểu tình như vậy đầy tuyệt đối là sự tình khủng bố hãi nhân. Long Nhất hiểu rất rõ rằng khi nào Long Linh Nhi còn sống thì sau này gặp lại chắc chắn hẳn sẽ gặp nhiều phiền muộn.

"Giết cô ta, nhanh giết cô ta." Long Nhất đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ trong tâm tưởng. Tuy hẳn là tổ trưởng của Long Tổ, bản thân lại tâm ngoan thủ lạt khi thi hành nhiệm vụ đã giết không ít người để diệt khẩu nhưng đối diện với nữ nhân đã có quan hệ với hẳn làm sao hẳn có thể thực hiện biện pháp độc ác đó được ?

Long Nhất phức tạp nhìn lại thiếu nữ không muốn xuất thủ vì vậy hẳn quyết định rời khỏi đó. Hiện tại điều tối khẩn yếu là phải hiểu rõ bản thân hẳn đã rơi vào thế giới nào. Nhìn trang phục của hai người thì đây tuyệt đối không phải là thế giới trước kia của hẳn.

"Nàng là nữ nhân của ta, vì vậy ta sẽ không giết nàng." Long Nhất nhìn vào ánh mắt sung mãn thù hận của Long Linh Nhi rồi nói. Một ngày là nữ nhân của hẳn thì vĩnh viễn là nữ nhân của hẳn cho dù nữ nhân đó có hận hẳn như thế nào.

Trong ánh mắt thất thần của Long Linh Nhi, Long Nhất từ từ hướng ra bìa rừng rời khỏi. Đi được vài bước đột nhiên hẳn cảm thấy hoa mắt chóng mặt rồi ngã sấp xuống. Lúc này bên ngoài bìa rừng truyền lại những âm thanh huyền nào, hẳn tựa hồ như nghe thấy có người nói: "Nhanh lên tìm đi, phải tìm thấy công chúa điện hạ bằng mọi giá."

Chương 3: GIAM NGỤC

Khi Long Nhất từ trong hỗn độn mở được mắt ra thì từ khắp nơi trên cơ thể truyền lại nỗi đau vô cùng khiến hắn không nhận được phải rên lên một tiếng. Hắn cắn chặt răng muốn ngồi xuống nhưng tứ chi đã bị những ổ khóa vô hình khóa chặt lại trầm trọng vô tả.

Long Nhất nhìn một vòng quanh gian phòng hắn đang ở, đây chắc là nhà giam của thế giới này hoàn toàn sử dụng một loại kim loại màu trắng mà hắn không biết tên thiết kế mà thành. Ngoại trừ vài lỗ thông khí nhỏ còn lại toàn bộ đều bị phong ấn lại hơn nữa trên kim loại đó còn có dòng điện không ngừng lưu chuyển. Nếu như không phải có một quang cầu nhu hòa treo phía trên chiếu sáng thì hắn hoàn toàn có thể nghĩ rằng bản thân đang bị giam trong nhà giam công nghệ cao dành cho trọng phạm.

"Đây là địa phương quái quỷ gì vậy?" Long Nhất nhìn vào quang cầu đang chiếu sáng và suy nghĩ.

"A." Long Nhất đột nhiên kêu lên một tiếng, từng dòng kí ức không phải của bản thân liên tục tràn vào não khiến cho hắn cảm thấy đau đầu vô cùng. Dần dần từng mảnh kí ức tổ hợp lại, những cảnh tượng tựa như hắn đã gặp qua loang loáng lướt qua trong đầu.

Đôi lông mày của Long Nhất dần giãn ra, từ kí ức hắn đã biết thế giới này là một thế giới của kiếm pháp và ma pháp gọi là Thương Lan đại

lục. Thương Lan đại lục có ba đế quốc và vài quốc gia phụ thuộc. Tam đại đế quốc phân biệt thành Ngạo Nguyệt đế quốc ở phía Bắc, phía Nam là Nạp Lan đế quốc và phía Đông là Cuồng Long đế quốc. Phía Tây là Tinh linh sâm lâm và Hoàn đoạn sơn mạch. Tinh linh sinh hoạt tại Tinh linh sâm lâm còn Thú nhân tộc sinh hoạt tại bình nguyên sâm lâm của Hoàn đoạn sơn mạch và trên những ngọn đồi gần đó. Còn phía ngoài Hoàn đoạn sơn mạch là gì thì không ai biết, quỷ thần cũng khó mà đi xuyên qua Hoàn đoạn sơn mạch nên không ai biết phía ngoài sơn mạch là những gì.

Thanh niên bị Long Nhất chiếm hữu thân thể có phụ thân là tộc trưởng của gia tộc hiển hách nhất trong tứ đại gia tộc của Cuồng Long đế quốc, hấn là tiểu nhi tử của Tây Môn gia tộc tộc trưởng Tây Môn Nộ. Năm nay hấn mười tám tuổi, có một đại ca và một muội muội là anh em cùng cha khác mẹ. Đại ca Tây Môn Thiên là người cầm đầu của Cuồng Long đế quốc tối tinh nhuệ quân đoàn Cuồng Long quân đoàn làm đến phó quân đoàn trưởng năm nay hai mươi tám tuổi, tu luyện đấu khí gia truyền Cuồng Long đấu khí đã đạt thâm lam sắc đạt đến đại kiếm sư cảnh giới. Tiểu muội Tây Môn Vô Hận cũng là mỹ nữ hữu danh trên Thương Lan đại lục năm nay mười sáu tuổi là tế tự cao cấp. Chỉ có Tây Môn Vũ bất học vô thuật việc thương thiên hại lí thực hiện vô số, sát nhân cưỡng gian như cơm bữa. Cha hấn là Tây Môn Nộ cũng đã nghĩ đến việc quản giáo hấn nghiêm ngặt nhưng lão nương của tiểu tử này cũng không phải thiện nam tín nữ gì lại luôn bảo hộ hấn nên hấn luôn bình an vô sự.

Hoàng đế Long Chiến của Cuồng Long đế quốc mở mắt nhìn rồi lại nhắm mắt. Tây Môn Nộ đứng phía trước nhìn thấy hoàng đế nhắm mắt bắt chỉ biết kêu khổ trong lòng, ai có thể bảo hộ cho tiểu tử này ? Thực sự không thể tưởng được là chủ ý của tiểu tử đó lại là tiểu công chúa Long Linh Nhi được hoàng đế sủng ái nhất, xem ra nó không thể tránh khỏi kiếp nạn này.

Long Nhất suy nghĩ lại những việc đã xảy ra chỉ biết cười khổ, vừa mới tái sinh đã bị bắt giam hơn nữa còn là tội danh cưỡng gian. Mẹ hắn lần này thực sự mất mặt với gia tộc rồi.

Long Nhất tiếp tục sắp xếp lại kí ức của Tây Môn Vũ chỉ biết là Cuồng Long đế quốc tứ đại gia tộc là Đông Phương gia tộc, Nam Cung gia tộc, Bắc Đường gia tộc và Tây Môn gia tộc. Trong tứ đại gia tộc thì thế lực của Tây Môn gia tộc là lớn nhất tiếp đến là Đông Phương gia tộc. Hai đại gia tộc này lại kết hợp với nhau nên thực lực là không thể so sánh được.

Thế giới này ma pháp đấu khí thịnh hành, ma pháp sư là chức nghiệp được hoan nghênh nhất đồng thời cũng là chức nghiệp có nhân số ít nhất bởi vì ma pháp rất khó học, bên cạnh sự chuyên cần còn phải có ngộ tính nữa. Theo sự phân loại thì ma pháp sư được chia ra làm hỏa hệ ma pháp sư, thủy hệ ma pháp sư, thổ hệ ma pháp sư, quang hệ ma pháp sư và ám hệ ma pháp sư. Ngoài ra còn có một số ít tinh thần hệ ma pháp sư và vong linh pháp sư. Đẳng cấp cũng được chia ra làm ma pháp học đồ, sơ cấp ma pháp sư, trung cấp ma pháp sư, cao cấp ma pháp sư, đại ma pháp sư, ma đạo sĩ, ma đạo sư, đại ma đạo sư, ma thần.

Chiến sĩ thì được chia ra làm chiến sĩ học đồ, sơ cấp chiến sĩ, trung cấp chiến sĩ, cao cấp chiến sĩ, kiếm sĩ, kiếm sư, đại kiếm sư, kiếm thánh, kiếm thần. Màu sắc của đấu khí hiện ra tùy theo đẳng cấp cũng có sự bất đồng, học đồ không hề có đấu khí, sơ cấp chiến sĩ có đấu khí là đạm thanh sắc, trung cấp chiến sĩ là thâm thanh sắc, cao cấp chiến sĩ là đạm lục sắc, kiếm sĩ là thâm lục sắc, kiếm sư là đạm lam sắc, đại kiếm sư thâm lam sắc, kiếm thánh là tử sắc, kiếm thần là hoàng kim sắc.

Tây Môn Vũ bất học vô thuật đấu khí của hắn là thâm thanh sắc chỉ là một trung cấp chiến sĩ. Đối với những thanh niên khác thì trình độ

đó không tệ nhưng đối với Tây Môn gia tộc mà nói thì đó chỉ là đồ bỏ. Ca ca Tây Môn Thiên vào tuổi của hắn đã là kiếm sĩ.

Từ kí ức của Tây Môn Vũ, Long Nhất đã có những kiến giải cơ bản về thế giới này và tình huống của bản thân. Hắn cố gắng cử động nhưng phát hiện tứ chi trầm trọng vô tả chính là bị tinh thần hệ pháp sư cấm cố.

Nghĩ đến tinh thần Long Nhất chợt chấn động, trước đây hắn sở hữu tinh thần hệ dị năng không biết chừng có thể phá được tinh thần tủa này. Hắn nhắm mắt điều động tinh thần lực của bản thân một cách cẩn thận, từ mi tâm xuất ra tinh thần lực. Nếu không thể điều khiển được tinh thần lực thì hắn sẽ tự biến bản thân thành kẻ ngốc.

Long Nhất kinh hãi toàn thân phát lạnh sau đó lại mừng phát cuồng. Trời ạ, tinh thần lực cường đại thế này so với trước đây mạnh hơn đến năm sáu lần. Sử dụng tinh thần công kích hoàn toàn không dễ như dụng chưởng, Long Nhất nhắm mắt lại quả nhiên phát hiện tứ chi đang bị một cỗ tinh thần lực vô hình trói buộc. Hắn cẩn thận điều khiển tinh thần lực bắt đầu công kích tinh thần tủa ở tứ chi, nghĩ rằng bản thân phải phí một phen công phu không ngờ rằng tinh thần tủa không trụ được đã dễ dàng bị hắn chấn tan.

Long Nhất thở nhẹ một hơi, thân thể cử động truyền đến cảm giác đau đớn vô cùng khiến hắn phải cắn môi lại để không bật lên tiếng rên. Nhìn lại y phục của bản thân hắn phát hiện da thịt mình chỗ trắng chỗ thâm tím, xem ra lúc hắn hôn mê đã được người khác chiêu đãi một phen ra trò. Long Nhất cử động thử rồi thở dài: " Xương cốt không sao, chỉ là không biết bây giờ ta có đủ thời gian để tu luyện Ngạo Thiên Quyết không ? " Lúc đó hắn đột nhiên nhớ đến Cường Long đấu khí gia truyền của Tây Môn Vũ, bất giác thủ chưởng thành đao tùy tiện huy động, kết quả là thâm thanh sắc đầu khí không hề xuất hiện . Cuối cùng từ kí ức của Tây Môn Vũ hắn đã biết rằng tại

Đằng Long Thành có một nơi gọi là Cấm thiên giam ngục có kết giới cực kì lợi hại, tại đó bất luận là đấu khí hay ma pháp đều không thể sử dụng được. "Không biết là nội công có thể sử dụng được không ?" Long Nhất lẩm bẩm, hẳn đối với thế giới này càng lúc càng muốn tìm hiểu rõ.

Long Nhất ngồi khoanh chân lại miệng niệm khẩu quyết nội công của Ngạo Thiên Quyết, tĩnh tâm hạ thần tiến vào trạng thái nhập định. Không biết qua bao lâu từ đan điền một luồng nhiệt khí xuất hiện bắt đầu theo lộ tuyến hành công lưu động tại kinh mạch, mỗi chu thiên lại lớn mạnh thêm một chút.

Không biết trải qua bao nhiêu chu thiên Long Nhất từ trạng thái nhập định đã tỉnh lại, khuôn mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên không thể tin được. Hẳn nhập định một lần đã đột phá thành công đệ nhất tầng của Ngạo Thiên Quyết mặc dù trước đây hẳn phải mất nửa năm mới đạt được thành tích đó.

Nếu cứ theo tốc độ này chẳng phải chỉ cần một hai tháng có thể đạt đến đỉnh cao đệ cửu tầng sao. Long Nhất đột nhiên tỉnh lại, nên biết hẳn khi xưa tu luyện hai mươi lăm năm mới đạt đến đệ ngũ tầng, mỗi lần tiến thêm một tầng đâu có giản đơn như vậy, có điều lên tầng mới thì uy lực tăng lên rất nhiều. Ngạo Thiên Quyết thực sự tu luyện như vậy ư ?

Chương 4: TÂY MÔN VÔ HẬN

Ngạo Thiên Quyết đương nhiên không dễ dàng luyện thành như vậy, chỉ có đệ nhất tầng là nhập môn tâm pháp mới tương đối dễ dàng các tầng sau độ khó tăng lên rất nhiều. Người bình thường cũng phải mất hai đến ba năm mới có khả năng luyện thành tầng thứ nhất còn sau đó thì vô cùng gian nan, nếu tư chất ngu độn thì mãi mãi không thể đột phá từ tầng thứ nhất lên tầng thứ hai vì vậy ta có thể thấy Ngạo Thiên Quyết tu luyện khó khăn như thế nào. Tiền thế Long Nhất là tuyệt thế kì tài trời sinh mới ba mươi tuổi đã đạt đến tầng thứ năm. Hắn đương nhiên biết rằng thân thể hiện tại có tư chất rất cao nhưng tuyệt không thể có khả năng trong thời gian ngắn vậy có thể đạt đến đệ cửu tầng trong truyền thuyết nên tự điều tiết lại cảm xúc bản thân cho ổn định.

"Phách không chưởng." Long Nhất hét lên một tiếng ngưng thần đề khí một chưởng cách không phát ra hướng về dòng điện lưu tại bức tường kim loại.

Một trận chưởng phong kịch liệt hình thành từ chân khí của Long Nhất công tới bức tường. Oanh một tiếng vang lên, bức tường điện quang liên tục phát ra âm thanh, toàn căn phòng chấn động mạnh.

Long Nhất phát hoảng, tại sao đệ nhất tầng uy lực lại tương đương với đệ nhị tầng ở tiền thế giới lại không chịu chế ước của kết giới như vậy. Hoan hỉ, vô cùng hoan hỉ. Hắn chỉ biết sự việc hiện tại thần kì phi thường, vạn nhất có người biết rằng bản thân hắn đã thoát khỏi tinh thần cấm cố thì hắn vẫn có cơ hội đào thoát bảo mệnh.

Qua một khoảng thời gian ngắn vẫn không có ai đến thăm tra xem có việc gì xảy ra, hoàn toàn không có việc gì phát sinh và xung quanh chỉ là một sự an tĩnh đến bức nhân.

"Có lẽ Cấm thiên lao này là tử lao chẳng, hoặc là họ định để ta chết vì đói khát chẳng ? " Long Nhất ngưng thần nghe ngóng hồi lâu không hề thấy một ai đến nhà giam thăm vấn. Vì không có ai cho ăn cả nên hiện tại hắn đang rất đói.

Không hiểu vì sao Long Nhất nhìn thấy bức tường kim loại nhấp nháy những tia điện quang tự nhiên lại có cảm giác thân thiết.

"Thân thiết cái quái quỷ gì, lão tử bị lôi điện đánh trúng tự nhiên sẽ sản sinh ra cảm giác đó, đang đói muốn chết rồi." Long Nhất lẩm bẩm, hai chân không tự chủ được bất giác tiến tới phía trước.

Long Nhất nhìn dòng điện quang khùng bố đó vẫn đang xẹt xẹt, trong ánh sáng tựa hồ như có tinh linh sinh mệnh đang lưu chuyển, trong vô hạn tựa như là một đứa bé nghịch ngợm đang vui đùa. Long Nhất mê hoặc không tự chủ được bất giác đưa hai tay lên phía trước dường như muốn đón lấy tinh linh khả ái đó. Khi hai tay của Long Nhất sắp chạm vào dòng điện thì hắn đột nhiên tỉnh ra, hai tay lập tức ngừng lại.

"Tà môn thật, có người đang thôi miên ta chẳng ? Không có khả năng à, nếu không ta khẳng định đã phát hiện rồi." Long Nhất định hạ hai tay xuống thì đột nhiên có dị biến phát sinh, dòng điện lưu trên tường tựa như bị hấp lực hấp dẫn trực tiếp rời khỏi đó hút thẳng vào hai tay của Long Nhất.

Long Nhất lập tức rút hai tay lại, phát hiện dòng điện lưu đang lưu động trên thân thể mà hắn không hề bị điện giật tựa như là đã bị hấp

thu vậy.

Long Nhất nhìn vào hai bàn tay, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc liền đưa hai bàn tay lên bức tường một lần nữa, ngân sắc điện lưu nhanh chóng nhu thuận lưu động ẩn nhập vào trong thân thể của hắn tựa hồ như một tiểu hài lạc đường tìm thấy gia đình. Mặc dù không suy nghĩ nhiều về việc đó nhưng Long Nhất thực sự có cảm giác kì quái.

Dòng điện lưu nhập vào cơ thể càng lúc càng nhiều và Long Nhất không hề có cảm giác khó chịu gì cả, dòng điện nhập vào cơ thể tựa hồ như đã biến mất không để lại dấu vết. Dần dần Long Nhất cảm thấy một luồng khí ấm áp lưu chuyển đồng thời một cảm giác thư thái bao phủ khắp toàn thân. Ấn ước trong đó ý thức của hắn tựa hồ như đang quay trở lại một khu rừng, nơi có một thiếu nữ khỏa thân đang nằm đó.

Tại hoàng cung của Đàng Long Thành Long Linh Nhi đang đứng ngây ngốc tại hòn giả sơn không xa Tử Lí đình, bốn năm cung nữ đứng gần đó chăm chú nhìn nàng. Đã hai ngày nay vị công chúa điện hạ vẫn cứ như vậy. Nàng không hề mắng chửi cung nữ, chỉ dùng đôi mắt không hề có sinh khí nhìn từng bông tuyết rơi giữa mùa đông.

Long Linh Nhi trở nên héo hắt, bản thân nàng trái tim đã đóng băng chỉ dùng ánh mắt lạnh giá nhìn mọi vật, tất cả đều do cơn ác mộng đêm đó. Nàng không hề chán ghét đêm tối chỉ là nhớ lại nụ cười dâm tà của súc sinh Tây Môn Vũ đầy ác tâm lại làm cho nàng cảm thấy tang thương. Tiếp đó trong mắt nàng lại hiện lên vẻ thống khổ và đấu tranh của hắn khi đó, nàng cũng nhớ từng từ trong câu nói của hắn: "Nàng là nữ nhân của ta, vì vậy ta sẽ không giết nàng". Mỗi lần nhớ đến câu nói đó tâm lý của nàng lại vô cùng phần nộ liền sử dụng ma pháp cao cấp Địa ngục hỏa thiêu đốt hết toàn bộ cây cỏ trong phạm vi vài mét quanh đó khiến cho hoàng đế Long Chiến vô cùng lo lắng quyết định nhất thiết phải trị tội tên tiểu tử không biết trời cao đất dày

Tây Môn Vũ không để kéo dài thêm nữa.

Long Linh Nhi đứng phát ngốc tại đó, một vị cung nữ căng thẳng tiến tới phía trước nhẹ giọng nói:" Công chúa điện hạ, Tây Môn tiểu thư đã đến."

"Đưa muội ấy qua gặp ta." Long Linh Nhi lạnh lùng nói, lúc trước Tây Môn Vô Hận đã tới vài lần nhưng đều không được cho vào. Mặc dù đó là bằng hữu thân nhất của nàng nhưng đó cũng là muội muội của tên súc sinh Tây Môn Vũ.

Một bóng dáng mặc bạch y tế tẻ yếu điệu bước vào. Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho trang phục của nàng lất phất bay theo gió. Nhìn gần thì đó quả thật là một đại mỹ nhân, khuôn mặt đó ánh mắt đó có thể khiến cho vô số nam nhân không uống rượu mà phát say vì tình. Đôi mày lá liễu, cặp mắt trong như nước hồ thu, chiếc mũi nhỏ xinh xinh đặt trên đôi môi anh đào chúm chím kết hợp với làn da trắng như tuyết, đặc biệt thêm vào đó là khí chất dịu dàng phát tán một cách tự nhiên từ thân thể khiến cho con người ta cảm giác như là đang được sống giữa những ngọn gió xuân mơn man thổi.

"Vô Hận, nếu như muội vì súc sinh đó đến đây cầu xin thì đừng nói gì, ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn." Long Linh Nhi không để Tây Môn Vô Hận nói gì đã nói luôn như sợ vị hảo thư muội này khai khẩu, bởi vì nếu vị muội muội này đã nói thì sẽ khiến cho người khác khó lòng mà cự tuyệt.

Tây Môn Vô Hận thở nhẹ một tiếng nói:" Linh Nhi, muội không đến đây để cầu xin gì, hắn đối với gì gây ra sự việc đó thì hắn phải gánh chịu hậu quả. Là Tây Môn gia của muội đối xử với gì không tốt."

Nghe lời nói ôn nhu của Tây Môn Vô Hận nổi bi thống của Long Linh Nhi lại trào dâng, hai hàng lệ tuôn rơi gục mặt vào vai Tây Môn Vô

Hận khóc nước nở.

Tây Môn Vô Hận nhẹ nhàng vỗ lên vai của Long Linh Nhi an ủi. Thực sự mà nói nàng đối với nhị ca vô cùng ghê tởm, hẳn thực sự là nỗi sỉ nhục của Tây Môn gia tộc chỉ là không hiểu sao phụ thân vẫn luôn dung túng cho hắn, vì mẫu thân của hắn là đại tiểu thư của Đông Phương gia tộc chẳng ?

"Vô Hận, ta phải làm sao đây ? Ta phải làm sao đây ?" Long Linh Nhi ôm hai vai của Tây Môn Vô Hận run run vừa khóc vừa nói. Trình tiết của nữ tử đối với Cuồng Long đế quốc mà nói thì vô cùng quan trọng. Chỉ cần là một nữ tử bình thường trải qua thảm sự đó thì tâm lý cũng đã khó mà chịu được khiến tâm hồn như đã chết nói gì nàng lại là công chúa cao cao tại thượng.

Nhìn thấy Long Linh Nhi càng lúc càng kích động Tây Môn Vô Hận liền nắm tay Long Linh Nhi, một phiến bạch quang nhập vào cơ thể của nàng. Đó là pháp thuật sơ cấp Tâm linh thủ hộ có thể thụ chánh tị tà khiến cho nhân tâm bình tĩnh.

Chương 5: ĐÀO XUẤT SINH THIÊN

Mặc dù việc Long Nhất cưỡng gian Long Linh Nhi bị hoàng đế hạ lệnh phong tỏa nhưng tin tức đó vẫn cứ được tiết lộ và truyền đi khắp Đàng Long Thành. Điều này làm cho bách tính căm phẫn và một số người dân đã cùng nhau gửi đơn lên yêu cầu phải trừng trị hãn nghiêm minh làm gương. Hoàng đế Long Chiến đã hạ lệnh cho Hình bộ công chính thẩm phán phải xử nghiêm minh không được tư tình. Nhiều người cũng đã dự liệu được số phận của Tây Môn Vũ, cưỡng gian công chúa chính là tội danh dẫn đến họa diệt tộc chỉ là Tây Môn gia tộc tại Cuồng Long đế quốc là một đại gia tộc thế lực thâm căn cố đế, cho dù Long Chiến muốn động thủ cũng khó mà làm được nhưng tử tội của Tây Môn Vũ thì không thể chối cãi được.

"Lão gia, thiếp cầu xin chàng hãy cứu Vũ nhi đi, nó là nhi tử độc nhất của thiếp mà." Đông Phương Uyển trên mắt nhòa lệ khổ sở cầu khẩn Tây Môn Nộ.

"Cứu, cứu bằng cách nào đây ? Nếu không phải nàng dung túng cho tên bất hiếu tử đó thì đâu xảy ra chuyện, lại còn làm liên lụy đến cả gia tộc." Tây Môn Nộ tức giận hất tay của Đông Phương Uyển ra gầm lên. Hổ dữ cũng không ăn thịt con, cho dù Tây Môn Vũ xấu xa mấy thì đó cũng là nhi tử của lão, lão tuyệt không muốn mình phải bất lực đứng nhìn nhi tử bị chặt đầu.

"Là lỗi của thiếp, là thiếp đã sai không nên dung túng cho nó. Lão gia cứu Vũ nhi đi mà, nó mới có mười tám tuổi thôi." Đông Phương Uyển vừa khóc vừa nói. Hiện tại nàng đang rất hối hận, nếu như biết trước thế này thì nàng đã để nhi tử cho phụ thân quản lý nghiêm ngặt và khiển trách những hành động sai trái của ái nhi.

"Ái, ta làm sao nhẫn tâm đứng nhìn Vũ nhi chết được ? Chỉ là hoàng thượng hiện tại không chịu gặp ta, ta thật sự không có biện pháp gì cả." Tây Môn Nộ nói xong bèn thờ dài, phảng phất như già đi vài tuổi.

"Vậy thì chúng ta cứu Vũ nhi ra rồi để nó ra đi vĩnh viễn không bao giờ quay lại đây nữa." Đông Phương Uyển hai mắt sáng lên tựa hồ như người chết đuối vớ được cọc vậy.

Tây Môn Nộ thần sắc thay đổi liên tục bất định, bằng vào thực lực của Tây Môn gia tộc thì việc cứu nhi tử thoát ra hoàn toàn không phải là vấn đề khó nhưng kết quả sẽ mang đến nhiều phiền toái. Tây Môn gia tộc thường xuyên bị các đời hoàng đế úy kỵ, càng úy kỵ thì hoàng đế càng cố làm cho thực lực của Tây Môn gia tộc suy yếu đi.

"Chỉ còn cách như vậy thôi, hi vọng nó qua lần giáo huấn này sẽ biết ăn năn hối cải." Tây Môn Nộ đã quyết định sẽ cứu nhi tử, dù gì thì đó cũng là đích thân cốt nhục của lão.

"Đa tạ lão gia, Vũ nhi nhất định sẽ hối cải." Đông Phương Uyển vui mừng nói, mặc dù có thể cả đời sẽ không gặp lại nhi tử nhưng ít nhất cũng có thể bảo mệnh cho ái nhi của nàng.

oOo

Không biết qua bao lâu cảm giác thoải mái trên thân thể Long Nhất hoàn toàn tiêu thất, hắn cũng từ giấc mộng thanh tỉnh trở lại.

"Sao lại như vậy nhỉ ? " Long Nhất tự nhủ, hai tay hắn đặt lên bề mặt của bức tường kim loại và phát hiện ra dòng điện lưu trên bức tường đã biến mất.

"Chẳng lẽ ... chẳng lẽ đã hoàn toàn bị ta hấp thu ? Vô lý." Long Nhất lẩm bẩm vừa nói vừa nhìn hai bàn tay, ngoại trừ làn da trắng trẻo thì không hề có điểm gì đặc biệt cả nhưng việc hắn hấp thu dòng điện lưu là sự thật.

Không rõ hấp thu dòng điện lưu có tác dụng gì trong khi công kích không, Long Nhất liền đưa tay cử động. Lập tức một luồng điện quang từ lòng bàn tay hắn phát xuất ra xạ thẳng vào bức tường kim loại lưu lại một dấu ấn.

Thật là tuyệt, Long Nhất hưng phấn khoa chân múa tay hai bàn tay lập tức đưa lên tường như muốn tiếp tục phát xuất điện lưu nhưng lần này hoàn toàn không có gì xảy ra cả.

Long Nhất liền suy nghĩ kĩ càng về vấn đề này, vì sao lúc nãy phát xuất được mà giờ lại không ? Chỉ cảm thấy một cảm giác hòa hợp trong cơ thể, đó có phải là dòng điện lưu ? Nó thật sự có sinh mệnh ?

Long Nhất tĩnh tâm dần dần hồi ức lại khi dòng điện lưu tiến nhập vào cơ thể thì hắn cảm thụ được một loại sinh mệnh lực. Toàn thân trên dưới lập tức tê liệt, Long Nhất cảm thụ được những phân tử điện thực sự đang tồn tại, hắn đột nhiên chuyển động tay một đạo điện lưu dày đặc lập tức xạ xuất. Loại cảm giác này ... thật sự sáng khoái.

Chính khi Long Nhất đang muốn tiếp tục nghiên cứu thì bên ngoài nhà giam có một âm thanh kim loại ma sát tiếp xúc vào nhau vang đến, giống như là tiếng những bộ phận của áo giáp trên đường di chuyển va chạm vào nhau gây ra vậy.

"Hmm, sao Điện thần thạch lại mở nhỉ ? Đỡ cho ta một phen công phu." Từ phía ngoài truyền lại một âm thanh trầm hùng.

Cùng lúc đó một tiếng động nhỏ vang lên, cánh cửa bằng kim loại liền chuyển động. Một đội binh sĩ mặc giáp phục từ đầu đến chân xuất hiện trước mắt Long Nhất. Từ người bọn họ phát tán sát khí vô cùng trầm trọng, đó tuyệt đối là loại sát khí chỉ những chiến binh đã thực sự kinh qua huyết tinh nơi sa trường mới có thể sản sinh ra được, hơn nữa thực lực họ cũng cực mạnh. Long Nhất âm thầm giới bị toàn thân.

"Tây Môn thiếu gia, chúng ta phụng lệnh Tây Môn gia chủ đến đón thiếu gia rời khỏi đây. Thiếu gia mau đi với bọn ta." Vị đội trưởng đưa ra một khối kim bài phía trên dùng chữ viết của Thương Lan đại lục khắc hai chữ lớn Tây Môn như rồng bay phượng múa, giọng điệu của hắn tuy cung kính nhưng trong mắt lại hiện lên sự khinh miệt.

Từ kí ức Long Nhất biết rằng đó là lệnh bài tối cao của Tây Môn gia tộc chỉ có gia chủ mới có quyền sử dụng. Xem ra Tây Môn Vũ cha hắn đã tới để cứu nhi tử, có điều lão không biết linh hồn nhi tử của mình đã sớm hồn phi phách tán rồi.

Đối với ánh mắt khinh miệt của vị đội trưởng Long Nhất không hề để trong lòng vì đối tượng bị khinh miệt là Tây Môn Vũ đã chết rồi chứ không phải hắn. Mặc trên người khải giáp giống như bọn binh sĩ Long Nhất cùng tiểu đội rời khỏi nhà giam, lúc đó hắn mới biết quy mô của nhà giam lớn đến như thế nào. Nhà giam được xây dựng phía dưới lòng đất trong đó có rất nhiều phòng giam chia làm nhiều khu vực không thể biết được hết. Phòng giam giống như cái đã giam hắn thì chỉ có năm phòng, chỉ những tội phạm có thực lực khủng bố và lực phá hoại siêu cường mới bị giam vào đó. Thật không nghĩ là hắn lại được hân hạnh giam vào loại lao phòng như vậy.

Lên đến mặt đất, Long Nhất được đội ngũ giáp sĩ hộ tống rời khỏi thành. Tuy rằng trong não của Tây Môn Vũ cũng có những kí ức về Đẳng Long Thành nhưng khi thực sự đi vào trong đó thì nội tâm hẳn cảm thấy tòa thành này thật hùng vĩ và phồn hoa. Kiến trúc của Đẳng Long Thành giống như kiến trúc của Trung Quốc vào thời Đường, khí thế bức nhân nhưng cũng tinh tế khiến cho người khác phải mê mẩn.

Rời khỏi của thành đi được một đoạn dài, vị đội trưởng dẫn đầu bỗng ra dấu dừng lại rồi quay sang Long Nhất nói: "Tây Môn thiếu gia, gia chủ và phu nhân đang chờ phía trước thiếu gia đến đó gặp họ đi."

Long Nhất gật đầu thuận tiện nhìn luôn phương hướng phải đi tới. Không xa đó là một tòa đình, trong đình có bốn người đang đứng. Một người là trung niên nhân có khuôn mặt uy nghiêm mặc tử sắc trường bào, râu dài phất phơ theo gió; một người là mỹ phụ cực kì xinh đẹp dáng vẻ tôn quý; một thanh niên tướng quân thân mặc hắc sắc khải giáp may kiếm mắt sao; cuối cùng là một tiểu thư mặc bạch bào đẹp tựa thiên tiên.

Biết rằng đó chính là bản thân phụ mẫu và huynh muội, Long Nhất cước bộ bỗng chậm lại, hẳn không biết phải đối diện với bọn họ như thế nào. Mặc dù đó chính là những thân nhân thân thiết nhất của hắn nhưng đối với linh hồn của Long Nhất tuyệt vô cùng xa lạ.

Chương 6: SIÊU CẤP KHÔNG GIAN GIỚI CHỈ

"Nghiệt súc, còn chờ gì mà không nhanh tới đây." Tây Môn Nộ nhìn Long Nhất vẫn chần chừ phía xa chưa chịu đến gần tức giận gầm lên.

Long Nhất âm thầm hít vào một hơi, sự việc đã đến nước này thì hẳn phải tiếp tục đóng kịch thôi. Từ bé đã là cô nhi không hề có phụ mẫu huynh muội chăm lo cho nên trong lòng Long Nhất bỗng nổi lên một trận kích động.

Nhanh chóng đi vào bên trong đình, Long Nhất hạ mũ xuống hành lễ với Tây Môn Nộ và Đông Phương Uyển. Đông Phương Uyển nhìn nhi tử đã vài ngày không được tắm rửa tẩy uế nên đầu tóc rối bù. Nàng đưa tay lên vết bầm trên mặt con trai, trên mặt nàng hai hàng lệ lập tức tuôn rơi.

"Xú tiểu tử này, kinh qua lần giáo huấn này chắc con cũng nhận được bài học rồi chứ, mấy ngày qua con cũng chịu khổ không ít rồi." Đông Phương Uyển nhón chân lên dùng tay áo lau mặt cho nhi tử trong mắt tràn đầy sự từ ái.

Long Nhất như bị lôi điện kích trúng đứng bất động ngây ngốc tại đó. Hẳn từ bé đã chịu khổ bao nhiêu năm vì quốc gia phụng sự trải qua biết bao nguy hiểm. Mỗi lần thụ thương hẳn chỉ biết âm thầm gặm

nhấm nổi đau mà không có ai quan tâm đoái hoài đến cả.

"Nương thân." Long Nhất trầm giọng nói, thanh âm có sự cảm động, đây là cái mà người ta thường nói là cốt nhục thân tình chẳng ? Quả thật là khiến cho con người cảm thấy ấm áp đến nao lòng.

"Được rồi hai mẹ con đừng âu yếm nhau nữa, thời gian không còn nhiều. Vũ nhi, con qua đây." Tây Môn Nộ hơi nôn nóng nói.

Long Nhất lại gần trước mặt Tây Môn Nộ nói:"Phụ thân có việc gì phân phối cho nhi tử ạ ? "

Tây Môn Nộ đưa ra Tử tinh tạp trầm giọng nói:" Đây là thẻ bài chứng minh cho thân phận mới của con, trong đó cũng có một vạn tử tinh tệ, con sử dụng cẩn thận có thể đủ cả đời."

"Đa tạ phụ thân." Long Nhất tiếp qua Tử tinh tạp, hẳn biết rằng đây là thẻ bài chứng minh thân phận thông dụng tại Thương Lan đại lục đồng thời cũng là thẻ tài khoản tại tiền trang. Một vạn tử tinh tệ tương đương với tài sản của đại tài phú một phương. Theo phương thức tính toán thì một tử tinh tệ bằng một nghìn kim tệ, một kim tệ bằng một nghìn ngân tệ, một ngân tệ bằng một nghìn đồng tệ. Một gia đình bình thường thu thập một năm đại khái vào khoảng mười kim tệ, như vậy cũng có thể tưởng tượng được một vạn tử tinh tệ có giá trị lớn đến mức nào.

Tây Môn Nộ lại tiếp tục lấy chiếc giới chỉ có hình hoa mai đang đeo trên tay xuống, trầm ngâm hồi lâu rồi lão đeo nó vào ngón vô danh bàn tay trái của Long Nhất.

"Phụ thân, không gian giới chỉ đó người cũng cấp cho nhị đệ ạ ? " Tây Môn Thiên nhìn thấy phụ thân dường như có chủ ý cấp chiếc không gian giới chỉ cho nhị đệ mà bình thường trong mắt hẳn chỉ là

phế vật tâm lý liền cảm thấy bất bình. Không gian giới chỉ tuy rằng rất trân quý nhưng bằng vào tài lực của Tây Môn gia tộc thì mua vài cái không gian giới chỉ thì không phải vấn đề lớn, vấn đề là chiếc không gian giới chỉ trên tay Tây Môn Nộ là Mai giới chỉ không phải là không gian giới chỉ bình thường. Ngoại trừ dung lượng lưu trữ siêu cấp thì nó còn có khả năng tăng đấu khí của bản thân lên thêm ba thành, nói rằng giá trị liên thành thì cũng chưa đủ để diễn tả độ trân quý của nó.

Tây Môn Nộ trừng mắt nhìn Tây Môn Thiên một cái khiến hắn không dám tiếp tục đoạn lão quay sang Tây Môn Vũ nói: "Ta cấp cho con thứ đó sẽ giúp ích cho con nhiều, hi vọng con biết cân nhắc sử dụng mọi thứ hợp lý. Thời gian đến rồi, con lên đường bình an."

"Nhị đệ, đệ bảo trọng. Không có gia tộc bảo hộ vạn sự đệ phải cẩn trọng khi hành động." Tây Môn Thiên vỗ vai Long Nhất, khuôn mặt lo lắng nhưng không hề có vẻ bất nhẫn khi biệt li. Kì thực mà nói thì trong lòng hắn đã mong sớm sẽ có một ngày như thế này. Bao năm trôi qua mặc dù là trưởng tử của Tây Môn gia tộc hơn nữa từ nhỏ đã được mọi người xưng tụng là thiên tài nhưng phụ thân đối xử với tên đệ đệ ngoan liệt bất kham đó lại thập phần quan tâm. Hiện tại tên phá hoại này đi khỏi hắn đã có thể an tâm vị trí Tây Môn gia chủ chắc chắn đã nằm trong tay không chệch đi đâu được.

"Nhị ca, huynh lên đường bình an." Tây Môn Vô Hận nhẹ giọng nói. Đối với nhị ca này nàng không hề có một điểm cảm tình thậm chí còn ghê tởm phi thường. Trong tâm lý nàng thì Tây Môn Vũ là tên súc sinh không thể sai được. Nàng vĩnh viễn không thể quên được vào một đêm hai năm trước chính vị ca ca này uống rượu say đã xâm nhập vào khuê phòng của nàng khi nàng đang ngủ muốn gây ra việc nhân thần đều công phẫn. Nếu không phải thị nữ cản lại thì bản thân thanh bạch của nàng chắc đã bị hủy trong tay hắn.

Nhìn thấy sự vẻ lãnh đạm của ca ca và muội muội Long Nhất cảm

thấy tâm lý không được thoải mái trong lòng thôi thúc phải làm gì đó. Hắn bước tới ôm Tây Môn Thiên vào lòng, thủ chương vận khởi Ngạo Thiên Quyết vỗ vào lưng Tây Môn Thiên phách phách tình cảm nói: "Đại ca, nhị đệ vô năng. Từ nay về sau Tây Môn gia tộc trông cậy vào huynh, phụ thân và mẫu thân nhờ huynh chăm sóc."

Tây Môn Thiên bị Long Nhất ôm cảm thấy huyết khí nổi lên, không khí trong phổi tựa hồ bị áp lực xuất phát hết ra ngoài, một cơn đau nổi khiến khuôn mặt anh tuấn đã biến thành đỏ lừ. Phụ thân ở phía trước nên hắn tuyệt đối không dám sử dụng đấu khí để đẩy tên nhị đệ không chút hảo ý này ra.

Thả Tây Môn Thiên ra, Long Nhất lại sử dụng tốc độ nhanh chóng ôm Tây Môn Vô Hận vào lòng, đại thủ đặt trên hông nàng xoa nhẹ và véo một cái rồi thần tốc phóng khai.

"Phụ thân, mẫu thân, con đi đây." Long Nhất huy thủ, chuyển thân tiêu sái hướng về phía trước đi tới.

Tây Môn Vô Hận khuôn mặt tinh anh lúc trắng lúc hồng, dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác nhìn bóng ảnh Long Nhất đi xa dần trong lòng phẫn hận nói: "Đừng để ta gặp lại, vĩnh viễn đừng bao giờ để ta gặp lại, nếu không . . ."

Long Nhất cuồng tốc phi hành, nghĩ lại hành vi lúc vừa rời của mình đối với Tây Môn Vô Hận bất giác phì cười, bản thân mình biến thành háo sắc từ lúc nào vậy, trên danh nghĩa đó chẳng phải là muội muội của mình à. Chẳng nhẽ linh hồn của Tây Môn Vũ lưu lại có vấn đề ? Long Nhất nghĩ về vấn đề đó nhưng lại lập tức hướng sự chú ý sang chiếc không gian giới chỉ ở tay trái. Có kí ức của Tây Môn Vũ hắn đương nhiên biết chiếc Mai giới chỉ này trân quý thế nào. Đấu khí tăng lên thêm ba thành, ha ha, như vậy có thể khiêu chiến với người cao cấp hơn mình. Xem ra Tây Môn Nộ đối với tên nhị tử

không ra gì của mình cũng quan tâm đấy chứ.

Nhìn chiếc giới chỉ một lát, Long Nhất âm thầm cảm thấy kinh ngạc. Trong không gian đầu tiên hắn thấy một giá sách lớn trên đó có đủ các loại thư tịch trong đó các thư tịch về ma pháp đấu khí chiếm đại đa số, ở không gian thứ hai hắn nhìn thấy các loại khoáng thạch tài liệu, không gian thứ ba là các loại vật phẩm dùng để sinh hoạt hàng ngày, tất nhiên có cả giường để nằm ngủ dường như là chuyển cả phòng ngủ của hắn vào đó vậy. Ngoài ra còn có hai ô không gian để trống. Long nhất hoàn toàn hiểu rõ cơ cấu của chiếc không gian giới chỉ này, năm không gian này mỗi cái có diện tích cả trăm mét vuông thực sự là vô cùng xa xỉ bởi vì một không gian giới chỉ bình thường chỉ khoảng hai ba mét vuông, cao cấp lắm cũng không quá mười mét vuông.

Người có tiền quả khác với bình thường, cả đi đường cũng cảm thấy thoải mái. Long Nhất chột thờ dài, đột nhiên nhớ đến khi đó bị huynh đệ của Long Tổ và hơn trăm sát thủ của Nhật Bản truy sát ngày đêm thật là thảm. Hắn hiện tại trải qua những kinh nghiệm mới như một giấc mộng, đầu tiên bị lôi điện đánh trúng bay đến thế giới này, hơn nữa linh hồn lại chiếm hữu cơ thể người khác, tiếp đó là cưỡng gian công chúa. Những việc đó đơn giản thật là bất khả tư nghị.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 7: MA PHÁP THIÊN TÀI?

Long Nhất từ không gian giới chỉ xuất ra một bộ cảm y trường bào thay cho bộ khải giáp đang mặc trên người rồi trực tiếp theo đường lớn tiến tới. Cuồng Long đế quốc hiển nhiên không thể ở lại, bây giờ phải đi đâu? Đi về phía bắc đến Ngạo Nguyệt đế quốc, về phía nam là Nạp Lan đế quốc hay là đến biên giới để tới những tiểu quốc gia? Cho dù bản thân có làm gì thì cũng sẽ không có chuyện hấn sẽ dùng một vạn tử tinh tộ để chi dùng cả đời, đó không phải tính cách của Long Nhất.

Tính toán hồi lâu Long Nhất vẫn không có chủ ý. Hấn quyết định sẽ không nghĩ nhiều, trước hết sẽ đến những dong binh công hội [1] ở các thành thị phụ cận để trở thành một dong binh đối mặt với những nhiệm vụ mạo hiểm để huấn luyện năng lực bản thân. Ngạo Thiên Quyết chỉ có trong thực chiến mới có thể tinh tiến và củng cố.

Thương Lan đại lục có rất nhiều chức nghiệp công hội như ma pháp sư công hội, dong binh công hội, chiến sĩ công hội, đạo tặc công hội và nhiều nữa. Mỗi công hội tại mỗi thành thị của quốc gia đều có cứ điểm. Công hội của mỗi quốc gia đều hình thành nên một hệ thống riêng biệt và đối địch với công hội đồng chức nghiệp của các quốc gia khác.

Long Nhất chú ý đến giới chỉ trên tay trái đột nhiên nhớ rằng chiếc giới chỉ này có khả năng tăng đấu khí lên thêm ba thành, tại sao bản thân không thử xem tác dụng thế nào? Tiện thể thử xem đấu khí và

nội công của Trung Hoa có gì khác biệt ?

Long Nhất từ không gian giới chỉ xuất ra một thanh cự kiếm dài bằng nửa thân người hét lên một tiếng vận khởi Cuồng long đấu khí sử dụng chiêu Cuồng long trăm xuất ra. Long Nhất cảm thấy trong không khí năng lượng thần tốc tụ lại trên thân thể, một đạo lam sắc đấu khí mang long hình với khí thế cuồng bạo công tới cây đại thụ phía trước.

Kiểm mang nhập vào trong cây đại thụ, vài giây sau từ bên trong phát ra một tiếng oanh tạc lớn thân cây đã bị nát vụn, uy lực vô cùng khủng bố.

Xem ra đấu khí tại thế giới này không cần phải nói nhiều, ít nhất cũng lợi hại như đệ nhất tầng Ngạo Thiên Quyết của ta. À khoan đã, có chỗ không đúng. Theo như kí ức thì Tây Môn Vũ chỉ là một trung cấp chiến sĩ tại sao hiện giờ bản thân lại có thể phát xuất đậm lam đấu khí ? Long Nhất trầm nghĩ việc đó rất tốt, hiện tại với những điều kì quái phát sinh trên bản thân thì hẳn đã không còn thấy lạ lùng nữa.

Long Nhất hồi tưởng lại nguyên lí phóng xuất đấu khí khi đó phát hiện rằng đấu khí và nội công có sự khác biệt rất lớn. Nội công là từ phía trong phát ra ngoài còn đấu khí lại hoàn toàn tương phản. Tuy rằng nội công tại sơ kì uy lực không bằng đấu khí nhưng các tầng nội công sẽ còn tiến xa nữa, đấu khí không thể so sánh được với các loại bí kĩ thần bí tu luyện nội công của Trung Hoa uy lực càng về sau càng tăng lên vô cùng.

Nếu như có thể sử dụng Cuồng long đấu khí kết hợp cùng với Ngạo Thiên Quyết thì kết quả sẽ thế nào nhỉ ? Nội ngoại kết hợp thì uy lực sẽ tăng lên rất nhiều. Long Nhất muốn suy nghĩ thêm về vấn đề đó nhưng hiện tại hẳn không có thời gian để nghiên cứu vì hẳn đang rất muốn tìm hiểu về phương pháp công kích thần kì của thế giới này là

ma pháp. Đối với thủ đoạn công kích hoa lệ mang uy lực siêu tuyệt này Long Nhất cảm thấy hứng thú phi thường. Hắn từ giá sách trong không gian giới chỉ xuất ra một quyển sách ma pháp nhập môn và đọc ngẫu nhiên.

Long Nhất không hề ý thức được rằng hiện tại hắn đang đọc quyển sách với tốc độ rất nhanh. Nói rằng hắn đọc qua loa thì không đúng bởi vì hiện tại hắn đã hoàn toàn chìm trong thế giới ma pháp có điều hắn không hề ý thức được điều đó mà thôi.

Không lâu sau Long Nhất đóng quyển sách lại và thở ra một hơi. Thì ra phóng xuất ma pháp chủ yếu là sử dụng tinh thần lực dẫn động các ma pháp nguyên tố trong không khí từ đó sản ra các hiệu quả và uy lực khác nhau. Dẫn động được ma pháp nguyên tố trong không khí chủ yếu dựa vào tinh thần lực yếu hay mạnh, kết hợp với các loại ma pháp nguyên tố ít nhiều có trong bản thân để thi triển. Ma pháp sư hàng ngày phải tu luyện tinh thần lực để kết hợp với ma pháp nguyên tố trong cơ thể.

Điều kiện để tu luyện ma pháp chủ yếu là phải có ma pháp thể chất tương ứng để có thể kết hợp với các loại ma pháp nguyên tố tương ứng với thể chất. Ví dụ như người có hỏa tính thể chất có thể tu luyện hỏa hệ ma pháp, các hệ ma pháp khác chỉ dừng lại ở giai đoạn sơ cấp. Người có ma pháp thể chất thông thường ngàn người mới có một hơn nữa chất lượng lại khác nhau vì vậy ma pháp sư tại đại lục có địa vị cao phi thường. Người có hai thuộc tính ma pháp thể chất lại càng hiếm, nhân vật đó cơ bản có thể gọi là quốc bảo. Long Linh Nhi bị Long Nhất cưỡng gian chính là người có hỏa hệ và thổ hệ song thể chất.

Long Nhất đối với bản thân là ma pháp thể chất nào hoàn toàn không rõ, hắn chỉ biết rằng tinh thần lực của mình tuyệt đối không yếu.

"Có thể mình cũng nên thử xem sao." Long Nhất lẩm bẩm, trong đầu hiện lên các pháp chú ngữ của ma pháp sơ cấp nhập môn.

Đầu tiên là thử qua hỏa hệ, Long Nhất trong đầu hiện lên chú ngữ của ma pháp sơ cấp Hỏa cầu thuật bèn niệm chú:" Hỏa thần vĩ đại, thỉnh . ách . "

Long Nhất vừa niệm chú thì thanh âm đột nhiên đình chỉ, hấn chấn kinh nhìn vào hỏa diễm cầu có kích cỡ vừa phải trên tay mình không thể nói tiếp. Hấn hoàn toàn chưa niệm xong chú ngữ, hơn nữa trong sách nói là khởi đầu chỉ cần có thể xuất ra một đốm lửa đã là thành công lắm rồi sao của hấn lại lớn như vậy.

Hỏa cầu vì không được tinh thần lực của Long Nhất điều khiển nên biến mất trong không khí chỉ để lại một làn khói phiêu khứ trong không trung.

Long Nhất tỉnh lại, chẳng lẽ trong đầu hấn đã tự niệm thành chú ngữ ? Hấn tự niệm chú ngữ trong đầu ngoài miệng chỉ nói: "Hỏa cầu thuật"

Không ngoài dự đoán, một tiểu hỏa cầu lại xuất hiện trên tay hấn. Thực hiện đúng như những gì trong sách đã viết, hấn nhắm vào một cây đại thụ rồi ném hỏa cầu đi. Hỏa cầu vẽ lên một lộ tuyến hoa mĩ rồi trực tiếp công kích vào đại thụ. Hỏa hoa tung tóe khắp nơi, hỏa cầu đã lưu lại trên thân cây đại thụ một dấu ấn bị thiêu cháy trước khi tiêu thất.

"Dùng cái này phóng hỏa và giết gà thì tốt, giết người thì miễn cưỡng quá." Long Nhất nhẹ giọng nói, đúng là ma pháp sơ cấp uy lực chỉ hữu hạn thôi à.

Sau khi trải qua thí nghiệm đó Long Nhất đối với thiên phú ma pháp

của bản thân vô cùng mãn ý, cao hứng muốn tiếp tục thử các ma pháp khác.

"Thủy cầu thuật." Long Nhất nhẹ giọng niệm chú ngữ, hẳn cảm thấy thủy nguyên tố trong không khí thần tốc tụ tập lại và một quả đại thủy cầu xuất hiện.

"Chiếu minh thuật." Long Nhất lại niệm sơ cấp ma pháp của quang hệ, một quang cầu bạch sắc nhu hòa xuất hiện trên tay hắn.

"Thổ thuận thuật." Từ dưới đất trồi lên một cột đất ngay phía trước mắt hắn.

Sách nhập môn ma pháp tịnh không có ám hệ ma pháp và vong linh ma pháp vì hai loại ma pháp này là ma pháp bị cấm. Một khi phát hiện có người sử dụng hai loại ma pháp này thì ngay lập tức sẽ bị các thành viên của các chức nghiệp công hội trên đại lục truy sát tập thể. Còn tinh thần ma pháp và không gian ma pháp thì trong sách chỉ có nói sơ qua chứ không hề có chú ngữ.

"Ta có thể sử dụng các loại ma pháp sơ cấp, chẳng nhẽ ta có ma pháp thể chất của cả bốn hệ ? " Long Nhất tự nói trong lòng, nghĩ đến mình có khả năng là thiên tài ma pháp đầu tiên tại Thương Lan đại lục có bốn hệ ma pháp hẳn hưng phấn chỉ muốn kêu to lên để phát tiết cảm xúc trong lòng.

Chú thích:

[1] dong binh công hội: Đây là tên gọi của các tổ chức lính đánh thuê tại Thương Lan đại lục

Chương 8: MĨ NHÂN MỘC DỤC

Sau thời khắc hưng phấn Long Nhất dần trấn tĩnh lại. Việc hắn không niệm chú ngữ mà có thể phóng sơ cấp ma pháp tuyệt không nói lên điều gì cả vì ma pháp sư của mỗi hệ đều có thể thi triển ma pháp sơ cấp của các hệ khác. Hắn chưa từng trải qua việc ma pháp nguyên tố tụ tại cơ thể nên trung cấp ma pháp không thể phóng xuất ra. Vì vậy không thể khẳng định được rằng hắn có ma pháp thể chất của cả bốn hệ.

Mặt trời dần lặn về phía tây, ánh tà dương chiếu khắp nơi khiến toàn bộ thế giới như chìm trong sự nhu hòa và mộng lung.

Vì không rõ tình huống tại Đẳng Long Thành giờ thế nào nên Long Nhất tịnh không dám đi trên đường mà lớn chỉ dám đi theo tiểu lộ để đến đại thành Quang Minh thành nằm ở phía bắc của Cuồng Long đế quốc. Quang Minh thành ở phía bắc là nơi thương nhân buôn bán tấp nập, trình độ phồn hoa so với Đẳng Long thành không kém bao nhiêu. Truyền thuyết nói rằng Quang Minh thần đã từng tới nơi này vì vậy được gọi là Quang Minh thành.

Long Nhất khinh khỉnh khịt mũi, đối với các loại mê tín tin thần thánh lộng nhân này hắn tịnh không hề có chút kính trọng nào. Sở dĩ hắn chọn Quang Minh thành là vì ở đó có dong binh công hội lớn nhất Cuồng Long đế quốc, các loại nhiệm vụ theo đẳng cấp cũng nhiều

phi thường từ đẳng cấp tối cao là SSS đến thấp nhất là F đều có.

"Hmm, xem ra hôm nay phải nghỉ ngoài trời rồi, lão đầu tử trong giới chỉ cấp cho ta nhiều thứ như vậy sao lại không nghĩ đến chuyện cấp cho ta thức ăn nhỉ ? ". Long Nhất dừng chân lẩm bẫm, hiện tại nội lực của hắn tiêu hao cũng nhiều, cơn đói lại nổi lên vô cùng lợi hại. Nghĩ lại thì từ khi đến thế giới này hắn đã được ăn cái gì vào bụng đâu. Tây Môn Nộ thật là, trong không gian giới chỉ vật dụng sinh hoạt nhiều như vậy mà lại không hề có vật thực gì cả, không biết lão nghĩ gì trong đầu nữa.

Bụng sôi lên sôi ùng ục, Long Nhất như một con sói đói mồi âm thầm tiến lại gần một con thỏ hoang vừa phi từ trong rừng ra. Đang đói muốn chết, Long Nhất vui mừng lại gần vận khởi thân pháp Càn Khôn Đại Na Di truy thẳng tới con thỏ phía trước đáng tiếc là vì nội lực bị tiêu hao nghiêm trọng nên hắn không thể đuổi kịp con thỏ.

Khi Long Nhất định bỏ buộc thì con thỏ hoang đột nhiên dừng lại, từ miệng nó phóng ra một quả hỏa cầu hướng thẳng về nhân loại không ngừng truy theo nó này giờ phát tiết.

Không kịp đề phòng Long Nhất đành phải lăn mình sang một bên để tránh hỏa cầu. Từ kí ức hắn biết rằng con thỏ này là ma thú cấp F gọi là hỏa thỏ. Hỏa thỏ có khả năng sử dụng hỏa cầu thuật, thịt rất ngon có điều vì tốc độ rất nhanh nên ít người bắt được nó. Tại phạm điểm thì một đĩa thịt thỏ cũng tốn hơn trăm ngàn tệ.

"Ma pháp ? Sao ta lại ngốc thế nhỉ ? Nó có thể phóng ma pháp chẳng nhẽ ta lại không thể ? Đuổi theo nó này giờ thật là ngu ngốc." Long Nhất vỗ vỗ đầu, nuốt nước bọt ừng ực hướng về mĩ vị phía trước.

Hỏa thỏ thấy một kích không trúng liền ngẩng cao đầu, ba quả hỏa cầu liên tục hướng tới Long Nhất. Có điều như vậy làm sao có thể

kích trúng được một khi Long Nhất đã có chuẩn bị ?

"Xem thủy cầu thuật của ta đây." Long Nhất hét lên, từ tay một quả thủy cầu hướng thẳng tới phía trước vô tình trong đó sử dụng nội lực của Ngạo Thiên Quyết nên thủy cầu bay với tốc độ nhanh vô cùng kích thẳng vào đầu của hỏa thỏ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Long Nhất, hỏa thỏ là hỏa chúc tính thiên sinh bị thủy tính chế ngự. Liên tục bị hai quả thủy cầu của Long Nhất kích trúng nên toàn thân nó mềm nhũn nằm lăn ra đất không hề có khí lực để đào tẩu.

Mang hỏa thỏ đến một nơi có suối chảy qua, Long Nhất sử dụng nước suối để tẩy sạch nội tạng và da của nó rồi sử dụng một thanh gỗ xuyên qua thân để nướng lên. Tiền thế Long Nhất hay phải xuất ngoại làm nhiệm vụ nên thường phải tự kiếm thức ăn trong hoang dã để sinh tồn. Nướng thịt là một bản lĩnh đặc biệt của hắn, năm đó nha đầu Long Thất thường ngày cũng đều kiếm hắn để thưởng thức món ăn do hắn làm.

Nghĩ đến Long Thất, Long Nhất lại thở dài một tiếng, có lẽ nàng cũng đã đầu thai chuyển thế rồi.

Nướng thỏ cũng cần một khoảng thời gian, Long Nhất mấy ngày nay chưa hề tắm gội chỉ chăm chú đi trên đường hiện tại bên cạnh lại có dòng suối nên hắn nghĩ đến chuyện tắm gội.

"Cái gì vậy nhỉ ?" Khi Long Nhất đang lau mặt thì hắn nhìn thấy từ thượng nguồn từ từ trôi xuống một mảnh vải màu phấn hồng. Hắn liền chuyển thân nắm lấy xem xét.

"Nội y của nữ nhân ? " Long Nhất xem xét một lúc rồi kinh ngạc thốt lên. Hắn tuyệt đối không thể nhận sai được, từ kí ức của Tây Môn Vũ

hắn biết rằng đây là sản phẩm cao cấp của Lệ Nhân Phòng thường được các mỹ nữ trứ danh của Thương Lan đại lục sử dụng, người thường không thể mua được.

"Cái địa phương quái quỷ này trước sau không hề có nhà trọ nào cả, chẳng nhẽ đầu nguồn đang có người đang tắm ?" Long Nhất vừa đoán vừa tưởng tượng, cảnh tượng đó làm hắn vô cùng hưng phấn. Nghĩ mà xem tại nơi hoang dã này lại có một đại mỹ nhân lỏa thể đang tắm trong làn nước ... ..

Long Nhất không hề phát phát giác rằng hắn so với trước đây hiểu sắc hơn rất nhiều. Tiền thế Long Nhất xuất ngoại làm nhiệm vụ thường xuyên gặp các loại mỹ nữ tiếp cận, thậm chí còn ngủ chung giường nhưng không bao giờ "đói khát" như hiện tại.

Long Nhất cảm nội y đưa lên mũi ngửi, một mùi hương nữ nhân nhẹ nhàng từ mũi trùng nhập vào trong tâm trí hắn, mùi hương đó như mỹ tửu bất giác tán khai trong tâm lý, làm cho con người bồi hồi vô cùng.

"Cực phẩm, cực phẩm à. Thanh đậm như hoa nhài, hương thuần như mỹ tửu." Long Nhất lẩm bẩm, kì thực luận điệu hắn vừa nói là từ ký ức của Tây Môn Vũ mà ra. Không biết vì sao trong ký ức của Tây Môn Vũ thì các phương diện khác đều không rõ ràng lắm nhưng nói về phương diện mỹ nữ thì hắn lại khắc cốt ghi tâm.

Nhìn thật thò nướng cũng cần một khoảng thời gian nữa mới chín, Long Nhất cuối cùng cũng không nhịn được dụ hoặc mà theo thượng nguồn phi tới. Vài phút sau xuất hiện trước mắt của Long Nhất là một thác nước cao khoảng mười mét có lẽ là nơi nữ tử đang tắm gội.

Long Nhất bàn chân nhẹ thàng tiến tới. Có hai cây đại thụ yểm hộ hắn nhanh chóng tiến tới phía trước.

Đột nhiên Long Nhất đứng sững lại, toàn thân chấn động nhìn về phía trước. Hắn há hốc mồm nắm chặt nữ tính nội y trong tay, khuôn mặt vô cùng kinh hãi.

Trong hồ nước là một tuyệt thế mỹ nữ đang tắm, mái tóc dài của nàng buông xuống vai bờ vai trắng trẻo mềm mại thanh khiết, làn da đó dường như muốn làm cho mỹ ngọc trong thiên hạ phải thất sắc. Mặc dù Long Nhất chỉ có thể nhìn từ một phía của mỹ nữ nhưng như vậy lại càng dụ hoặc và hấp dẫn hẳn. Long Nhất chưa từng nhìn thấy một mỹ nhân nào hấp dẫn như vậy, toàn thân nàng phát tán một ánh sáng thánh khiết, khiến cho con người sản sinh ra ý niệm tôn sùng.

Thiếu nữ dùng hai tay vốc nước lên, nhẹ nhàng để làn nước chảy khắp ngọc thể. Khi đôi tay nàng đưa lên ngọc nữ kiều hãnh của nàng liền đập vào mắt của Long Nhất, hạt anh đào màu phấn hồng khiến cho khí huyết của hắn sôi sục, hạ thân tất nhiên là nhất trụ kinh thiên.

Ừc, Long Nhất nuốt nước bọt hai mắt hồng lên giống như một con sói đói khát đang muốn ăn tươi nuốt sống ngọc thể của tiên nữ.

Chương 9: Tiết Độc

Bầu trời âm đạm hạ xuống, tịch dương tại chân trời chỉ còn lại hào quang nhàn nhạt, vừa đúng chiếu tới trên người thiếu nữ trong hồ nước, làm thiếu nữ thêm một tầng mộng lung mỹ lệ, hiện được thêm vẻ mê người.

Long Nhất nắm chặt lấy quyền đầu, toàn thân rung nhè nhẹ, huyết mạch của hắn bỗng như có một động tượng cường liệt muốn phóng qua đê lấy thiếu nữ, trên nữ thân thể tuyệt mỹ đó tung hoành dày vò . Nhiều giọt mồ hôi từ trán chảy xuống, hai mắt của Long Nhất như mơ hồ đi.

Vì cái gì ? Vì gì mà lực tự kiềm chế của mình lại như thế này ? Long Nhất trong lòng thầm than, vừa mới có loại ý niệm tà ác trong đầu thì tựa như là giống như bản năng của thân thể, đã thấm sâu vào trong huyết dịch cốt tủy .

Lách tách một loạt âm thanh của nước, Long Nhất xoay mắt nhìn lại, nhãn tình lập tức biến thành âm u trở lại, nguyên là thiếu nữ bỗng rỏ nước bước ra, cả một ngọc thể trong suốt lộ ra trong không khí . Ngọc nữ trong suốt đó như chén ngọc kháp lên, đỉnh nhọn của ngọc nữ vì có gió nhẹ thổi qua nên co rút lại chĩa lên, hơi nhẹ rung, tiểu phúc như là một mặt kính sáng sạch trơn nhẵn, Long Nhất ránh tưởng tượng ra xúc cảm trơn tuột mượt mà đó . Cặp chân ngọc của nàng thon dài ưu mỹ, phát tán ra vẻ sáng bóng như ngà voi, ghê

gớm nhất là từ phía bên hông Long Nhất nhìn thấy một giải đất nhỏ tam giác có lòng mọc cuốn lên, làm mạch máu của hắn muốn nổ tung ngay lên, dục hỏa bùng lên.

Uyết hầu của Long Nhất lên xuống hoạt động, chân phải không chịu khống chế tiến tới một bước nhỏ, quá mê người rồi, hắn đã nhanh chóng chịu hết nổi .

Thiếu nữ từng bước từng bước khoan thai tiến tới bên bờ, tiểu yêu nhẹ nhàng lướt qua lướt lại, phong tư vô hạn, ngọc nữ theo bước đi chạy lên chạy xuống, lúc một lúc làm tim của Long Nhất muốn nhảy ra ngoài .

"Chao ôi." Thiếu nữ tại đồng y phục của mình trên bờ hồ đang bới lên, như là tìm không ra nội y xét thân của mình. Thiếu nữ bất lực cũng vẫn không thấy gì, lúc này khí trời không quá nóng, mặc áo khoác ngoài không lột nhìn không ra.

Long Nhất thấy thiếu nữ bắt đầu xỏ chân mặc quần, chiếc quần vải bố này rõ ràng tiếp với nội y mình đang cầm trong tay. Long Nhất bắt đầu thở mạnh lên, tay phải cầm nội y áp lên kiên tĩnh hạ thể mình (chắc đang chào cờ).

Thiếu nữ từng món y phục mặc lên, tiết lộ ra ánh xuân quang, tay phải của Long Nhất động tác càng lúc càng lớn . Chính tại lúc này, thiếu nữ mặc phủ lên qua đầu một mảnh áo khoác ngoài cuối cùng . Long Nhất như bị sét đánh trúng, Á nhẹ lên một tiếng giả từ vũ khí, trên nội y phấn hồng một mảng bầy nhầy .

"Là ai?" Thiếu nữ nghe được âm thanh vang lên kinh hoàng quát lên.

Long Nhất toàn lực quăng trả lại nội y, thân ảnh như quỷ mị biến mất, như thể là càn khôn đại nã di phát huy tột độ .

Thiếu nữ mặc nhanh y phục, trên thân khởi lên một tầng quang mang khiết bạch, thân hình như phiêu phù trong không trung hướng tới địa phương Long Nhất vừa trốn bay tới . Thiếu nữ sắc mặt tái xanh nhìn thấy một mảnh nội y nằm trên mặt đất, nàng tuy chưa từng có chồng, nhưng không phải cái gì cũng không biết, bãi trắng sệt trên nội y đó đã nói lên hết tất cả, như thể đã có người lấy y phục sát thân đó của nàng rồi làm chuyện xấu xa, hốc mắt của thiếu nữ đỏ lên thiếu điều muốn rơi lệ.

"Xú hỗn đản, ta sẽ không buông tha cho ngươi." Thiếu nữ tức quá toàn thân rung lên, nàng đại khái đoán ra là nội y của mình bay đi bị một xú nam nhân nhặt được, rồi nhân tiện nhìn lên mình tằm . Nhưng nàng thế nào cũng nghĩ không minh bạch rốt cuộc là ai đã phá được Thánh Quang Kết Giới mà nàng đã bày ra mà không bị nàng phát hiện, Thánh Quang Kết Giới này là ma pháp cao cấp của Quang Minh Hệ, trừ phi là ma thần kiếm thần, bằng không, không có khả năng một tia động tĩnh cũng không có . Nhưng Thương Lan Đại Lục đã mấy trăm năm chưa có xuất hiện ma thần và kiếm thần, khó nói có thể là cao nhân ẩn thế nào đó? Nghĩ tới bị một lão quỷ mấy trăm tuổi nhìn thấy thân mình, thiếu nữ càng xấu hổ tức giận thêm.

Long Nhất bay mau trở về chỗ cũ, nghĩ tới mình một bên có thể nhìn lên nữ hài tằm, một bên nhặt lấy nội y của nữ hài tự sướng, trong lòng không khỏi có cảm giác xấu hổ nổi lên, hẳn đều không biết mình vì gì lại có thể làm ra sự tình không ra gì như vậy .

"ái chà, thân thể đẹp quá, chỉ tiếc là ." Long Nhất làm bầm lắc lắc đầu, trong tay động tới thịt hỏa thổ, đã nướng xong không sai biệt lắm . Long Nhất từ không gian giới chỉ lấy ra gia vị cho lên trên thịt, nhất thời mùi thịt mê người đậm đà bốc lên, điều này làm cho Long Nhất nhiều ngày chưa có ăn gì phải nước miếng chảy ròng ròng .

Bẻ nguyên một đùi thỏ để cắn, Long Nhất trong óc bắt đầu xuất hiện ra thân ảnh của thiếu nữ đó . Hắn thở dài một hơi lắc đầu, than lớn đáng tiếc . Nguyên là thiếu nữ đó một bên mặt có một mảng lớn thai ký màu đỏ, nhìn đến thật là phát sợ, thật sự là mặt phai thiên sứ, mặt trái ác ma, nếu như không có mảng thai ký đó thì thật là tốt.

Thai ký ? Thai ký ? Long Nhất đột nhiên giật thót lên, ký ức về Thương Lan Đại Lục một trong tam thánh nữ của Quang Minh Giáo Hội Ti Bích như là mặt trái có một khối thai Ký màu đỏ . Quang Minh Giáo Hội tam thánh nữ phân biệt ra là Cuồng Long Đế Quốc – Đông Phương Khả Hình, thì là biểu muội mình từng thấy qua, nghe nói từ nhỏ do cơ thể yếu đuối hay bệnh bị Quang Minh Giáo Hoàng Tra Nhĩ Tư thu dưỡng, còn có Nạp Lan Đế Quốc công chúa- Nạp Lan Như Nguyệt, cuối cùng một vị đó là Ngạo Nguyệt Đế Quốc- Ti Bích, ba nàng đều là thiên tài ma pháp của Quang Minh Hệ, trong đó Ti Bích cầm đầu, Nghe nói nàng có thể như đẳng cấp đại ma pháp sư phóng ra thánh quang phổ chiếu, loại này phải là ma đạo sư ma pháp cao cấp mới có tài phóng ra

Nghĩ tới đây, Long Nhất không khỏi hoảng sợ chảy mồ hôi lạnh, tuy ma pháp Quang Minh Hệ ít có pháp thuật công kích, nhưng tinh không phải không có, thí dụ như quang hệ ma pháp cao cấp quang bạo thuật, niệm chú thời gian ngắn nhưng uy lực thật lớn, nếu như lúc vừa rồi bị Ti Bích bắt gặp, kết quả đó thật là nói không tốt rồi .

"Nơi đây không phải là chỗ lưu lại lâu, lên đường quan trọng hơn."
Long Nhất nhét chỗ thịt hỏa thỏ còn lại vào không gian giới chỉ rồi đứng lên, lúc này trời đã hoàn toàn tối xầm xuống .

Đột nhiên, vài đạo quang lượng hiện lên trên không trung, mục đích của năm quang cầu là vây Long Nhất vào chính giữa, một người thân mặc kim biên tế tự bào, đầu đội nón cỏ, thân ảnh yếu điệu từ trời đi xuống, không cần đoán cũng biết là Bích Thi không thể nghi ngờ.

Long Nhất trong lòng thầm than khổ, trên mặt không có biểu lộ ra, chỉ nhíu mày hỏi : "không biết ma pháp sư tiểu tử có gì sai bảo ?"

Bích Ti dò xét người thanh niên đang bị năng lượng quang cầu của nàng vây vào chính giữa, chung quang mấy dặm đường chỉ có hắc là người sống, nhưng bằng hắc mà có thể xông qua Thánh Quang Kết Giới của mình ư ? từ trên thân hắc cảm thụ không ra ma pháp đấu khí ba động, biểu tình cũng không có gì không đúng, có lẽ không phải hắc .

Kỳ thật không phải là trên người Long Nhất không có ma pháp và đấu khí ba động, mà là Ngạo Thiên Quyết sau khi tự hành trong kinh mạch vận chuyển có thể tự động nội liễm khí tức trên người, một người bình thường rất khó nhìn ra.

"Người là ai? Từ nơi nào đến ? vì gì lại ở nơi đây?" Bích Ti âm thanh lạnh lung hỏi, cho dù không phải hắc, nhưng sau khi trải qua sự kiện vừa rồi nàng đã đối với nam nhân không có nửa điểm hảo cảm.

Chương 10: Thánh Nữ

Long Nhất cười lên một trận, nữ nhân này xem ra ưu việt và cường mãnh, ngữ khí câu hỏi vừa rồi đơn giản là không để hấn trong mắt . Long Nhất cười lên hai tiếng quái dị, hai mắt liếc tới bộ ngực cao cao đội lên của Bích Ti, hấn đã sớm đem mô dạng hai ngọc nữ cực phẩm này khắc vào trong óc, lúc này Ti Bích trong mắt hấn như là không có mặc quần áo vậy

"Á ." Ti Bích cảm thụ được ánh mắt nóng bỏng của Long Nhất, ý thức đưa hai tay lên che lấy ngực, nàng thậm chí nghĩ vì sự tình mình không mặc nội y bị hấn nhìn xuyên được .

Bởi vì Ti Bích tinh thần loạn lên, năm quang cầu trong sát na thời gian biến mất trong không khí, chung quanh đột nhiên biến thành một vùng hắc ám, bốn mắt chớp lên nhìn nhau, hai người đều có một sát na thất thần .

"Sắc lang, ngươi muốn chết ." Ti Bích xấu hổ quá phát giận quát lên, miệng liền nhẹ niệm chú ngữ, hai quang cầu đập tới Long Nhất đang đối diện .

Long Nhất xuất thủ chống đỡ, quang cầu không nhập nội thể, sản sinh một loại cảm giác thoải mái ấm áp, nguyên là Ti Bích phóng ra là quang hệ sơ cấp trị liệu quang dữ thuật . Vì Long Nhất này đã làm cho Bích Ti sinh ra một tia hảo cảm, truyền ngôn nàng la một người

khó trêu nhất trong ba đại thánh nữ, bị nàng phế hay hơn nửa giết chết đã có rất nhiều người, nhưng nàng không có tự mình hạ sát thủ, xem ra lời đồn đãi cũng không thể tin hết được .

Nhưng Long Nhất không biết được là vừa rồi hai quang dữ thuật đó thật ra là Ti Bích thăm dò, vì quang dữ thuật và quang bạo thuật khi phóng ra cực kỳ tương tự, nàng cho rằng khoảng cách gần tại chỗ này người bình thường đều có ý thức tránh né, chỉ có tránh né không kịp mới có thể xuất ra động tác chống đỡ của bản năng . Sau khi xem ra Long Nhất tựa hồ là bản năng dùng tay chống đỡ, Ti Bích lập tức cho rằng người nhìn trộm nàng tấm tịnh không phải là người bình thường trước mắt không có lấy ti hào ma pháp đấu khí.

Chẳng biết vì sao, Ti Bích trong lòng đột nhiên rất không thoải mái, nếu như có thể lựa chọn, nàng thà rằng là thanh niên trước mắt nhìn thấy được ngọc thể của mình chứ không phải là lão biến thái thần bí trong tưởng tượng của nàng .

"Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta, người là ai? Từ đâu tới ? vì gì xuất hiện tại nơi đây ?" chung quanh Ti Bích lại nổi lên quang đoàn sáng chói, nhưng ngữ khí của nàng đã có phiền toái nổi lên.

"Tuy nàng là tôn quý ma pháp sư, nhưng xem ra ta tịnh không có nghĩa vụ hồi đáp lại câu hỏi của nàng ." Long Nhất song thủ ôm lấy ngực, tiểu nương người quen phát ra mệnh lệnh, ta cũng không có tập quán làm nô tài, chộc tới lão tử, cho dù người là cái gì thánh nữ, có bỏ mạng cũng phải lột hết quần áo người rồi cho đi ra đường .

"Không chịu trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ, ta sẽ" Ti Bích như là nửa ngày đều không nói ra, đúng vậy, nàng đã phế đi rất nhiều người, đả giết không ít người, ngưng họ đều là đồ thập ác không tha được, nàng tự hỏi không có thương hại qua một người vô tội . Tuy nam nhân trước mắt có điểm háo sắc, có điểm vô lại, nhưng hẳn xem ra

thật sự không có nghĩa vụ hồi đáp đến câu hỏi của mình .

"Nếu không như vậy, nha đầu, ta trả lời người một câu hỏi, người lại trả lời ta một câu hỏi thế nào ?" Long Nhất nhìn hành dáng nàng, đột nhiên cảm thấy thích thú, không nhịn được nghĩ tới trêu chọc nàng .

"Người gọi ta nha đầu, người có biết ta là ai không ?" Ti Bích không cần nói, nàng trên người mặc trang phục kim biên tế tự bào thêm nón cỏ, luôn luôn là tiêu chí độc nhất vô nhị của nàng .

"người là ai?" Long Nhất cười hỏi, hẳn còn phải làm cho thánh nữ tâm ngoan thủ lạt trong truyền thuyết này nhiều rối rắm, nguyên là cũng không thua tiểu nữ hài bình thường bao nhiêu.

"Ta là ta vì gì phải báo cho người, người còn chưa báo cho ta biết người là ai?" Ti Bích thầm nghĩ nguy hiểm thật, thiếu chút nữa nói với tên vô lại này, nàng đều không biết được mình vì gì mà trước mặt hẳn không cảm được vẻ lạnh lùng bình tĩnh .

"Thế được rồi, ta gọi là Long Nhất, đến từ Cường Long Đế Quốc ." Long Nhất cười nói .

"Ti Bích, Ngạo Nguyệt Đế Quốc ." Ti Bích kiêu ngạo nói, đợi nhìn thấy vẻ kinh hoàng thất thố của Long Nhất, bởi vì tại Thương Lan Đại Lục, căn bản tất cả mọi người đều thờ phụng Quang Minh Thần, đương nhiên, ngoại trừ loại khác biệt trốn ở nơi hắc ám tu luyện ma pháp hắc ám và vong linh ma pháp . Vì vậy Ti Bích tin tưởng rằng cho dù Long Nhất không biết trang phục đặc dị của nàng, cũng phải biết qua đại danh của Quang Minh Giáo Hội tam thánh nữ .

"Ti Bích ?" Long Nhất ngạc nhiên nói .

"Không sai, ta chính là Ti Bích ." Ti Bích có điểm dương dương tự

đắc .

"Thật vậy à ? thật là quá xảo hợp, ta có người vợ chưa cưới cũng gọi là Ti Bích, bất quá ta chưa từng thấy mặt nàng ta, không lẽ là nàng ." Long Nhất như hiểu kỳ hỏi, trong mắt lúc này lộ ra hưng phấn ngạc nhiên với thần sắc chờ đợi . Long Nhất tiên thế từ Long Tổ xuất thân, tình tự biểu hiện nho nhỏ như vậy đương nhiên là rất chân thật .

Ti Bích bị kèm chế, ý thức cho rằng Long Nhất đang trêu nàng, tức giận thiếu chút nữa biến hẳn thành đầu heo, nhưng nàng thấy biểu tình của Long Nhất không giống giả dối, chỉ có thể nghiêng răng tức tối trong lòng, trong lòng điểm tự đắc đã không biết đi đâu mất, nàng thậm chí bắt đầu hoài nghi mình có nổi tiếng hay không hay là tự mình tưởng tượng ra cao như vậy .

"Ta không phải là Ti Bích kia như người mới nói, đừng có dùng nhãn thần này nhìn ta ." Ti Bích nghiêng muốn gãy răng nói .

"Ồ, thật tốt nàng không phải ." Long Nhất vỗ vỗ ngực thở một hơi thoải mái .

Nghe được Long Nhất nói câu này, Ti Bích thiếu chút nữa không nhịn được đi qua, nàng tin tưởng nếu cứ như vậy, nàng không sớm thì muộn sẽ bị hắn làm giận điên lên.

"Ta là thánh nữ Quang Minh Giáo Hội, Ti Bích, biết rõ chưa ?" Ti Bích hít sâu một hơi để trở lại tâm tình bình thường của chính mình .

"Quang Minh Giáo Hội có thánh nữ ta biết, nhưng gọi Ti Bích ta chỉ biết nói tới người vợ chưa cưới ." Long Nhất ha ha cười ngây thơ .

"Người đi chết đi, ta không lý tới người nữa ." Ti Bích bị tên vô lại này làm cho mau điên tiết lên, nếu như ánh mắt có thể giết người, Long

Nhất đã chết một vạn lần rồi, Nàng hừ một tiếng đã nghĩ tới thi triển phiêu phù thuật bỏ đi, càng xa càng tốt với tên này .

"Uy, Ti Bích kia, ngươi đợi chút, ngươi không lẽ để ta một người bình thương không có sức trói gà tại hoang sơn này à, nghe nói chỗ này có rất nhiều ma thú đáng sợ, ta sẽ bị ăn thịt ." Long Nhất thấy nàng muốn đi, vội vàng đưa ra một hình dạng đáng thương . Thật vất vả tìm được một người bạn, hơn nữa còn là một trong tam thánh nữ Ti Bích, sao mà có thể để nàng bỏ đi được ? Có nàng phiền toái sẽ bớt đi rất nhiều, lại nói khi buồn chán trêu nàng cũng không tồi .

Thân hình Ti Bích dừng lại, bắt đầu do dự .

"Nàng không phải là nói nàng là thánh nữ à ? Thánh nữ đều là từ bi lấy giúp đỡ người làm khoái lạc, có phải nàng là giả mạo ?" Long Nhất nét mặt hoài nghi .

"Ta đương nhiên không phải là giả mạo, chỉ là ngươi sức không đủ trói gà, sao lại đến được đây?" Ti Bích nghi hoặc hỏi, cuối cùng nàng không còn giận, chỉ ra kẻ hở trong lời nói của Long Nhất, phải biết rằng cho dù là thành trấn gần nhất đi tới địa phương này, người thường cũng phải mất hai ba ngày, nhưng hoang giao dã ngoại ma thú rất nhiều, thấy y phục hần tuy có chút bụi bặm nhưng coi như sạch sẽ, không lẽ vận tốt đến ma thú đều không công kích hần .

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 11: Cộng Độ Xuân Tiêu

Long Nhất sững sờ, không tưởng được thánh nữ này còn có điểm đầu óc, bất quá hẳn còn có điểm năng lực tùy thời cơ ứng biến . Đầu óc chuyển một vòng, Long Nhất tùy theo miệng mà lập ra một câu chuyện nói : "ta là từ Đăng Long Thành đi tới Quang Minh Thành để gặp Ti Bích người vợ chưa cưới của ta, phụ thân nàng gửi thư nói nàng bị bệnh, ta đương nhiên là nóng lòng, đã vì cho kịp thời gian ta chỉ có thể đi đường nhỏ . Ai mà biết hôm nay sau ngọ, một con đại điểu màu xanh quặp lấy ta từ mặt đất lên, bay đến phụ cận rồi thả ta xuống, may mắn là ta bình thường làm chuyện tốt không ít, được nhiều cành cây đại thụ đỡ lấy, lúc này mới giữ được một cái mạng .

"Đại điểu màu xanh, có khi nào là Ngự Phong Thần Ưng? Như thế rất có thể ." Ti Bích gật gật đầu, Ngự Phong Thần Ưng là ma thú phong hệ cao cấp, tốc độ phi hành rất nhanh, hơn nửa đôi thiết trảo không chỉ có thể khai bi toái thạch, còn có thể phát xuất ra cạnh gió lẳng lẹ, cũng ngay cả mọi người vẫn còn thăm dò trong phong hệ ma pháp .

Biểu tình của Long Nhất sinh động, không bỏ sót khúc lóc to tiếng, Ti Bích tuy ghét ác như thù, nhưng tâm tình vẫn còn đơn thuần, nhìn thấy không có giống như giả vờ, như là tin tưởng lời nói quý quái của hắn .

"Người là người tuy chán ghét, nhưng xem ra người cũng là tín đồ của Quang Minh Thần hơn nửa đi cùng đường, cùng với người lên

đường cũng tốt, hôm nay cũng trễ rồi, ở chỗ này ngủ một đêm cũng tốt ." Ti Bích nói .

Long Nhất tự nhiên không có gì dị nghị, hẳn nguyên vốn đã định ngủ ở hoang giao dã ngoại rồi, bất chỉ là thêm một nữ nhân nữa, còn là một thánh nữ, trừ ra trên mặt có khối thai ký màu đỏ, Ti Bích có thể nói là người nữ nhân đẹp nhất hẳn từng thấy qua, Long Nhất trong lòng cảm thấy tiếc hận.

"Quang Minh Thần vĩ đại, xin ban cho người tín đồ thần thánh lực lượng, ngăn cách hết thầy tà ác, Thánh Quang Kết Giới ." Ti Bích nhẹ giọng đọc lên, một tầng quang mang khiết bạch từ trên người nàng tràn ra, trong nháy mắt đã biến mất .

"Đây là ma pháp gì của người vậy, sao một điểm phản ứng đều không có ?" Long Nhất kỳ quái hỏi .

Ti Bích liếc Long Nhất một cái đáp : "Người hiểu cái gì ? Thánh Quang Kết Giới này của ta là trong suốt, bên mặt ngoài đương nhiên không nhìn ra được, người xem ." Ti Bích nhặt lấy một cành cây rồi ném về phía trước, cành cây đó trong không trung như đưng phải một tầng pha lê trong suốt đột nhiên rớt xuống .

Long Nhất ngạc nhiên, không có lý do, Ti Bích vốn có Thánh Quang Kết Giới, nhưng vì cái gì khi tắm lại không bày ra một cái ? Để mình bò vào nhào tới xem cho no mắt . Cẩn thận suy nghĩ, Long Nhất cũng không hiểu thêm ra, lúc đó mình lúc mình phóng qua phía trên của con thác đó, đích xác chỉ có cảm giác được một tầng lực cản, nhưng cũng chỉ có một chút vậy thôi, mình lúc đó tịnh không có nghĩ đến nhiều, có phải cái Thánh Quang Kết Giới này đối với ta không có hữu dụng ?

Nhìn thấy trên mặt Long Nhất có vẻ kinh ngạc, Ti Bích còn nghĩ hẳn

bị pháp thuật của mình làm cho ngây người đi, Thánh Quang Kết Giới này và Thánh Quang Phổ Chiếu là hai loại ma pháp có thể là chỗ đặc ý nhất của nàng, vì bình thường chỉ có ma đạo sư mới có thể phóng ra hai loại ma pháp này, nhưng nàng có thể phóng ra dễ dàng như là đẳng cấp đại ma pháp sư, nàng đương nhiên vì vậy mà cảm thấy tự hào .

"Lợi hại, đi theo cao thủ thật là tốt, ta có thể an tâm ngũ tốt ." Long Nhất có chút không yên tâm, hẳn thật muốn thử xem mình có thật sự có thể xuyên qua Thánh Quang Kết Giới này không, nhưng hẳn hiện tại không thể, nếu không Ti Bích khẳng định sẽ bắt đầu nghi ngờ .

"Long Nhất, ta hỏi một sự kiện, chiều hôm nay ngươi có thấy qua người khác không ?" Ti Bích làm bộ như tùy ý hỏi, nàng đúng là vẫn còn để trong lòng chuyện bị nhìn trộm, tuy Ngạo Nguyệt Đế Quốc đối với chuyện nam nữ qua lại so với Cường Long Đế Quốc, nước ở phía đông này cởi mở hơn, nhưng cũng chỉ là đứng đối diện với nhau nói chuyện, Tại Thương Lan Đại Lục, nữ nhân của một quốc gia nào đối với trinh tiết đều coi trọng, chỉ là Cường Long Đế Quốc thì còn nặng hơn .

"Người khác ? Không có, ta ở tại đây nhìn thấy chỉ duy nhất là nàng, sao vậy ? Có phải nàng nhìn thấy người khác ?" Long Nhất thanh sắc không động trả lời, đánh chết cũng không thể để nàng biết người nhìn trộm nàng tằm là mình .

"Ồ, không còn sớm, ta phải bắt đầu minh tướng, ngươi tự mình tìm chỗ nằm ngũ ." Ti Bích sắc mặt có vẻ không tự nhiên, nàng ngồi xếp bằng dưới một tàng cây nhắm mắt lại tiến vào trạng thái minh tướng, trên thân chớp sáng hào quang khiết bạch lưu chuyển .

Long Nhất biết trạng thái minh tướng của ma pháp sư nếu như không có ba động cường liệt động tới thì bình thường không tỉnh lại,

Long Nhất không tiếng động đi tới chỗ vừa rồi cành cây bị ngăn cản lại, nơi đây là biên giới của Thánh Quang Kết Giới . Long Nhất quay đầu nhìn Ti Bích, từ từ đưa hai tay của mình ra, quả nhiên cảm giác được có gì đó cản ở phía trước, nhưng Long Nhất phát hiện cái tầng gì đó này đối với hắn mà nói đơn giản chỉ mỏng hơn tờ giấy, vì tay hắn dễ dàng đưa ra ngoài. Nếu không phải hắn lực thức linh mẫn, người bình thường cũng cảm giác không được .

Long Nhất đối với hiện tượng loại này có hứng thú, nếu như mình thật sự miễn dịch đối với kết giới mà nói thì tốt . Hắn lại tiếp theo thử vài lần, rốt cục để hắn phát hiện mọi chuyện đều là Ngạo Thiên Quyết tác quái, khi tay Long Nhất chạm vào kết giới, nội lực lưu chuyển trong kinh mạch tự động hấp thu đồng hóa lấy ma pháp năng lượng của kết giới, nếu như Long Nhất cứ bám lấy kết giới, tới phòng chừng hừng đông cổ kết giới này sẽ biến mất .

Long Nhất hưng phấn đối với phát hiện của mình đồng thời đối với Ti Bích sinh ra một tia lo lắng kỳ diệu khó tả, nha đầu kia cũng quá dễ dàng tin người, cho dù chính mình không có năng lực xuyên thấu kết giới, bằng vào Ti Bích không phòng bị mình tưởng trước mặt hắn, nếu như hắn có ý xấu mà nói thì nàng đã sớm lọt vào tay mình để muốn cấu muốn xé tùy ý .

Nghĩ bậy bạ một lúc, Long Nhất cảm thấy buồn chán ngồi xuống kế bên Ti Bích rồi ngậy ra, ngửi từ trên thân Ti Bích mùi hương nữ nhi thanh tân như hoa thơm bình thường, Long Nhất nhớ tới buổi chiều đó như cảnh họa bình thường vẽ lại mỹ nhân tắm, từ đan điền tà hỏa dâng lên .

Lắc qua lắc lại như muốn lắc đi ý niệm tà ác trong đầu, Long Nhất đột nhiên đột nhiên nghĩ tới mình có nên cũng minh tưởng ? Ngạo Thiên Quyết đã tiến tới tầng thứ nhất có thể tự động thuận theo kinh mạch vận chuyển, vì linh hồn hắn trong tiền thế đã tu luyện Ngạo Thiên

Quyết tới tầng thứ năm, nghĩ tới hiện tại luyện mới lại Ngạo Thiên Quyết tới tầng thứ năm tịnh không khó khăn, cái hấn hiện tại không có là củng cố trong chiến đấu và lĩnh ngộ . Vì vậy hấn tịnh không cần lo lắng tu luyện ma pháp có thể phương ngại đến tiến bộ của Ngạo Thiên Quyết .

Dựa theo phương pháp minh tướng trong sách, Long Nhất nhắm mắt lại, dùng ý niệm của chính mình đã cùng tinh thần lực cảm thụ ma pháp nguyên tố trong không khí, bình thường mà nói nếu như mình là thể chất ma pháp hỏa hệ, vậy thì màu đỏ nguyên tố của hỏa hệ ma pháp hiện tại trong hấp thụ chiếm địa vị chủ đạo, nếu như là thổ hệ, tự nhiên là thổ hệ ma pháp màu vàng làm chủ, mọi thứ sau cũng giống như vậy .

Chương 12: Sơ nghiệm lôi điện thuật

Ma pháp và tu luyện nội công là hai khía cạnh khác nhau nhưng công dụng lại tương tự nhau. Quá trình luyện tập tinh thần của ma pháp và nhập định của nội công quan trọng là tu tâm. Chỉ có tâm thanh tịnh mới không bị quấy nhiễu của ngoại giới, để đắm mình vào sự lạc thú của tu luyện, nên Long Nhất nhanh chóng tiến vào trạng thái vong ngã. Trong ý thức, hắn phát hiện không khí xung quanh tụ tập nhiều nguyên tố sắc ánh sáng pha lẫn màu bạc và tím, khác hẳn với ghi chép trong sách, cấp sơ nhập chỉ là một màu đen. Hắn nghi hoặc nhìn những sắc ánh sáng và cảm nhận có gì đó thân quen, hắn phát hiện những ánh sáng như cảm nhận được ý nghĩ của mình. Lúc này ánh sáng nhẹ bay lên, khi đó hắn chợt nghĩ đến những điện lưu đã hấp thu trên những bức tường kim loại trong cấm thiên giam ngục "không lẽ đó là những luồng điện lưu?". Mà sao nó tồn tại trong ý thức của mình, trong sách nói rằng chỉ thấy được những nguyên tố ma pháp bị hấp thu thôi mà? Còn những ánh sáng như có sinh mạng này có phải là nguyên tố ma pháp không? Kỳ quái, trong sách không hề đề cập đến loại nguyên tố này.

"Trời, không phải là nguyên tố hệ điện chứ?" Long Nhất ngẫm nghĩ, sách có đề cập ngoài vài hệ ma pháp được sử dụng hiện nay có thể còn nhiều lĩnh vực chưa được phát hiện, hệ điện có thể là một trong số đó. Hắn không muốn phí thời gian suy nghĩ, nên quyết định cứ triệu ra nguyên tố trong không khí để xem thể chất mình thuộc lĩnh vực nào, Long Nhất dùng tinh thần triệu trong thiên không, đột nhiên cả bầu trời cùng cộng hưởng với tinh thần của hắn, đầu tiên những

dải sáng màu lam đỏ ào vào ý thức sau đó là màu đỏ , vàng, trắng, sậm đen cùng đi vào, chúng tụ tập lại theo nhóm , càng lúc càng nhanh, hẳn phát hiện có thêm 2 sắc nguyên tố khác, màu bạc tím và xanh, hai loại này là 2 loại nguyên tố mới.

" Chào các bạn nhỏ" Long Nhất dùng ý thức để nói chuyện với chúng. Đến giờ hẳn không còn tin vào sách, sách nói nguyên tố không có linh tính, nhưng hẳn cảm nhận rõ sự hân hoan vui mừng và tín nhiệm của chúng biểu lộ với mình. Quả nhiên, khi nhận được tín hiệu thân thiện của Long Nhất thì tốc độ tụ tập của các nguyên tố ngày càng nhanh, nếu lúc này hẳn mở mắt ra sẽ thấy được những sắc ánh sáng bao quanh người, những nguyên tố ma pháp trong vài dặm vuông đang điên cuồng đổ vào người hẳn.

Long Nhất trầm mình trong việc khoá lặc hấp thu ma pháp, không biết đã bao lâu, hẳn bắt đầu cảm thấy luồng chảy nguyên tố chậm lại, hẳn tỉnh ngộ rằng luồng chảy ngày càng chậm là do tốc độ hấp thu các nguyên tố quá nhanh, khiến các nguyên tố trong không khí không kịp bổ sung gây ra hiện tượng chậm dần. Nguyên nhân khác là cơ thể mỗi lần hấp thu các nguyên tố điều tự bão hoà khiến dung lượng và tốc độ hấp thu của hẳn ngày càng nhanh, trên đại lục ngoài hẳn chắc không có người thứ hai.

Lúc này ánh sáng ban mai sơ sơ ẩn hiện, không khí cực kỳ trong lành, chim rừng hân hoan líu lo chào đón, vài đóa hoa rừng e thẹn bông cánh lả lơi, Long Nhất đứng dậy, hít thở không khí trong lành, không khí của địa cầu lúc trước đâu có được như thế . Hẳn không ngăn được ý nghĩ muốn thử nguyên tố hệ điện. Ý niệm nhất động, một luồng điện nhỏ từ ngón tay hiện ra .

"Đây là nguyên tố điện ư?" Long Nhất gãi gãi đầu "không ngờ nó quá đơn giản", đến giờ hẳn đã minh bạch, sau khi phát ra tia điện thì ánh sáng ngân tím trong cơ thể giảm đi một phần, ma pháp chính là nhờ

ting thần tác động vào nguyên tố ma pháp trong cơ thể, từ đó sản sinh những ma pháp uy lực cực lớn.

Thân thể mình lúc trước bị sét đánh đến tro cũng không còn , có thể thấy uy lực của điện thật khủng khiếp. Nếu mình dùng nguyên tố hệ điện trong thân để tạo lôi điện công kích. Quang cảnh sẽ kinh khiếp lắm nha, nếu thấy ai ngửa mắt thì lấy điện chém đến tổ tông, phụ mẫu nó cũng nhận không ra luôn , "...hehehe" nghĩ đến hấn sung sướng cười thầm.

Ngay lập tức, hấn dùng nguyên tố điện trong người để dẫn động nguyên tố cùng hệ trong không khí, đến bây giờ hấn cũng không hiểu tại sao lúc dùng ma pháp phải niệm một đoạn chú ngữ, không niệm không được sao?, không suy nghĩ nhiều, hấn chuẩn bị thực nghiệm thiên hạ đệ nhất ma pháp không cần niệm chú.

Long Nhất cảm nhận được nguyên tố điện trong không khí tụ tập lại bởi sự dẫn động của nguyên tố điện trong cơ thể, mới đây bầu trời quang đãng , bây giờ càng lúc càng nhiều mây đen kéo đến , ánh điện ẩn hiện xuyên suốt trong mây.

Hay lắm , sắp thành công rồi , mình sắp chế ra một loại ma pháp mới trên thế gian này "điện lôi hệ ma pháp", ngay lúc hấn nghĩ sét sẽ đánh vào nơi chỉ định thì... mây đen tan đi, tiếng chim líu lo, bầu trời trở lại bình lặng như trước , dùng ý thức tra xét , hấn mới phát hiện ra rằng nguyên tố điện trong người chỉ còn lác đác vài điểm sáng, nhiều nguyên tố điện hậu hĩnh mà cũng không đủ để phát một lần lôi điện thuật, Long Nhất trầm ngâm "mình cứ nghĩ mình là thiên tài chứ, đến một cái ma pháp nhỏ cũng phóng không ra".

Thật sự thì hấn nên vui mừng, vì lôi điện uy lực cực lớn , không như thuật cầu lửa của pháp sư sơ cấp , hấn mới luyện tập có 1 đêm mà sém tí thì phóng được điện lôi thuật trước giờ chưa từng xuất hiện.

Nếu sự tình này xảy ra trên cơ thể người khác, có lẽ đã sung sướng đến phát điên rồi.

Chương 13: Xuân quang xạ tiết

Điện hệ ma pháp vẫn chưa thành công, vậy nên ý thức thử nghiệm chuyển sang thanh sắc ma pháp nguyên tố, không biết được sẽ là hệ nào đây.

Tinh thần lực của Long Nhất vừa mới phóng xuất, thanh sắc nguyên tố dày đặc từ bốn phương tám hướng vọt tới, tụ tập tại không trung đợi chờ hấn hạ chỉ thị.

Long Nhất không biết được đây là hệ ma pháp nguyên tố nào, theo đó không biết được chúng sẽ chuyển hóa sang dạng công kích nào, mắt nhìn thanh sắc ma pháp nguyên tố tích tụ càng lúc càng nhiều, cấp bách khiến loạn óc, Long Nhất nhẹ kêu một tiếng, đại thủ bất cẩn vung lên một cái.

Có thể cái vung tay bất cẩn này sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng, trong Thánh quang kết giới đột nhiên phát ra một trận cuồng phong, thật là cát bay đá chạy, khói bụi đầy trời.

May mà cơn cuồng phong này tới nhanh mà đi cũng nhanh, đợi cho toàn bộ cát bụi lắng xuống, Long Nhất A lên một tiếng lớn miệng há to, cả hai mắt đều nhanh chóng nhìn chăm chăm vào trên mặt đất.

Chỉ thấy Ti Bích đang ngồi tọa thiền dưới gốc cây, toàn thân đầy bụi bẩn, một tầng bụi phủ lên khắp các phiến lá chỉ trừ phía dưới tấm áo choàng ra, đương nhiên chết người nhất hoàn toàn không phải chỗ

đó, mà là lúc này áo trong của Ti Bích lộ một nửa, hiện ra phiến da thịt trắng như tuyết, ngọc nhũ phong mãn trong suốt ấy do không mặc nội y lộ xuất hơn nửa, rất gợi dục, Long Nhất thậm chí còn nhìn thấy đĩnh nhũ có một vùng sắc hồng.

Nhìn thấy cảnh này Long Nhất suýt thì ngã xiêu, một mặt đương nhiên bị xuân quang mỹ diệu trước mắt kích trúng, mặt khác là sợ, nhược bằng Ti Bích lúc này tình lại giá tội cho hắn thì đúng là đại họa lâm đầu rồi.

Long Nhất đảm chiến tâm kinh (mặt run tim sợ) hồi lâu, bắt đầu bình tĩnh trở lại, vấn đề như vậy, nghĩ thế nào để cứu chữa tình thế đây. Không phải là cứ có một thì không nói hai không ngừng nghĩ là sẽ thuyết phục được cô ta, trong đầu Long Nhất đột nhiên xuất ra một phương pháp tà ác, nhưng rất nhanh bị ý chí kiên định của hắn đàn áp, chút linh hồn của Tây Môn Vũ đã thâm căn cố đế đóng dấu tại thân thể này rồi, có chút phương pháp và xung động hoàn toàn là do bản năng của thân thể này phản ứng.

Nhưng Long Nhất cũng chẳng phải chính nhân quân tử gì, hắn một mặt rón rón rén rén đi tới phía Ti Bích, mặt khác nuốt một cục nước bọt hân thưởng xuân quang Ti Bích lộ ra. Đã lỡ nhìn rồi thì nhìn luôn, chỉ có thẳng khờ mới không nhìn.

Nhè nhè đi tới bên cạnh Ti Bích ngồi xuống, Long Nhất mũi nóng lên không ngăn được kêu lên một tiếng, thực sự nguy hiểm chết người à. Nhìn Ti Bích ở cự li gần lộ rõ xuân sắc, đơn giản là câu hồn nhiếp phách đoạt nhân tâm a, ánh sáng trong vắt phá tra từ da thịt trắng như tuyết cùng với tuyến ngực hoàn mỹ khiến Long Nhất đầu váng mắt hoa.

"Đừng tỉnh lại, dù sao đi nữa thì cũng đừng tỉnh lại nhé." Long Nhất trong lòng đang cầu nguyện, hai tay run run thân hướng về ngực Ti

Bích, gần hơn, gần hơn nữa.

Long Nhất nắm tay lại, thực sự là quá kích thích, tay hắn tóm vào nơi hai vạt áo của Ti Bích vốn bị cuồng phong thổi bạt, chầm chậm hướng vào giữa hợp lại, ngón tay "bất cần" cọ xát vào da thịt trắng như tuyết của nữ phong, thật là trơn, so sánh thì tơ lụa của Tô Hàng (Tô Châu & Hàng Châu) đều không bằng được a.

Vào đúng lúc này, Long Nhất cảm thấy trán mình tê đi, hắn ngược nhìn lên, vừa hay đối mặt với mục quang sát nhân xuyên qua lớp vải che mặt của Ti Bích.

"Người tên bản tính tử sắc lang này, đi chết đi." Ti Bích không ngờ lại không dùng tới ma pháp, tiểu phụ nhân đang điên khùng này một lượt đẩy Long Nhất ngã lăn ra đất, ngồi lên ngay vùng eo của hắn.

Long Nhất kinh hãi, phần bên dưới bị Ti Bích ép xuống, vật lý công kích của ma pháp sư với hắn mà hầu như lại chỉ gãi ngứa vậy sao. Phản ứng của Long Nhất tịnh không phải muốn đẩy Ti Bích ra, hiện trạng này chỉ muốn kêu to lên, bất quá thấy thanh âm này thế nào mà lại thật sáng khoái à.

Long Nhất đương nhiên sáng khoái, làm sao mà hắn không sáng khoái được? Ti Bích vào lúc ném mình tới dưới y khâm thế nào mà lại bị mở tung ra, cái thân thể phủ xuống này gây phiền nhiễu, ở đó hoàn toàn là chân không (biggrin.gif), Long Nhất khép nửa mắt nhẫn tình tỏ vẻ "thống khổ" nhìn chòng chọc vào hai ngọc nữ khỏe mạnh đầy tròn không ngừng.

Khiến cho Long Nhất sáng khoái là đồn bộ tròn căng của Ti Bích đang tại tiểu phúc của hắn, do một trên một dưới ma sát cọ vào nhau, hạ thể Long Nhất trở nên cứng như sắt đội lên ngay tại khoảng đồn phùng, cảm giác này thật là mỹ diệu khó tả, dù đã dùng thành

công chiêu thức Trục Đảo Hoàng Long (chiêu thức dùng song chưởng đánh vào ngực đối phương. ND), nhưng trong lòng cũng không chuẩn bị cho việc đón nhận tư vị này.

Ti Bích bị chọc giận lúc vừa mới bắt đầu không quan tâm tới tại chỗ nhu nhuyễn riêng tư nhất của mình đang có vật sự là căn nguyên của hỏa nhiệt, nhưng sau khi phát tiết một lần, cuối cùng nhận thấy sự không thỏa đáng, cũng phản ứng lại tại hạ thân mình đích thị có vật gì đó, và chú ý cái điệu bộ của Long Nhất đang nhìn nửa mắt vào nơi ngực mình bị lộ ra mà chảy nước bọt.

"A." một tiếng thét chói tai xé rách trời xanh, làm kinh sợ bao nhiêu là phi điều. Ti Bích hai tay hợp lại y khâm hoảng loạn muốn rời ngay khỏi thân Long Nhất, nhưng càng vội càng rối, nàng vừa đứng dậy muốn lùi lại, mắt cá chân phải liền bị treo ngã phịch xuống đất.

Ti Bích nghĩ từ hôm qua tới hôm nay, không ngờ bị hai nam nhân nhìn thấy thân mình, tên trước thì nhìn trộm từ xa, hiện tại ngược lại, tên nam nhân gia hỏa này lại ngang nhiên ở nơi bản thân tu luyện. Ti Bích chua xót trong lòng, nhất thời đau buồn thấu tới tim, không ngờ ngồi dưới đất ôm gối khóc nức nở.

Long Nhất ấp úng không biết phải làm sao, hấn kinh lịch qua rừng thương mưa đạn, lãnh khốc vô tình tâm ngoan thủ lạt có tiếng trên đời. Nhưng chỉ có Long Thất người huynh đệ cùng lớn lên mới hiểu được trong nội tâm Long Nhất cũng có một nơi mềm yếu, một khi được Long Nhất coi như là bằng hữu, tim hấn cũng có thể biến thành rất mềm yếu.

Dù mới giao hảo chút chút vào buổi tối, Long Nhất thực sự đã hai lần nhìn rõ ngọc thể của Thánh nữ cao cao tại thượng này, hơn nữa chỗ tối tư mật của hai người đã tiếp xúc qua, Long Nhất tâm lý đối với Ti Bích sản sinh một loại ham muốn chiếm hữu khó nói bằng lời, hấn có

lẽ bản thân không nói mà cũng tự coi như Ti Bích đã là nữ nhân của mình, mặc dù nàng không phải là hoàn mỹ.

"Ti Bích, chân nàng sao rồi, ta giúp nàng xem nhé." Long Nhất chạm vào vai Ti Bích, thanh âm trở nên rất ôn nhu.

"Không cần người quan tâm, người đồ hỗn đản, vô lý thế nào ta lại tin người, người thực sự đã làm chuyện đó với ta rồi." Ti Bích dùng lực hất tay Long Nhất ra, lúc này nàng đích thị là tiểu nữ hài đang chịu oan khuất, nàng quên mất nàng là Ti Bích Thánh nữ của Quang Minh giáo hội, sở hữu thiên tài pháp sư ở đẳng cấp đại ma đạo sư.

"Oan uổng quá, ta chưa hề làm gì cả. Vừa mới có một trận cuồng phong quét qua, thổi bay y phục của nàng. Thiên địa lương tâm, ta chỉ là muốn chỉnh lí lại y phục cho nàng thôi, để nàng tỉnh dậy khỏi thấy ngượng nghịu, ai biết nàng lại tỉnh lại đúng lúc đó." Long Nhất giải thích, chỉ là hắn không dám nói cuồng phong đó do hắn phóng xuất ma pháp mà thành.

"Có quỷ mới tin người." Ti Bích tiếp tục thút thít, thực ra đã nghe vào lời giải thích của Long Nhất, tiềm thức của Ti Bích đã tin, nhân vì vừa mới phát hiện y phục bản thân toàn bụi bẩn, nhưng hiện tại nàng ngoài việc che đầu ra không còn biện pháp nào khác, kinh qua sự tình ngượng ngập như thế, nàng không hiểu phải đối diện với Long Nhất như thế nào đây, cũng chỉ có thể tiếp tục khóc thôi.

Chương 14: Mạc Tây tộc tập tục

"Ài, đừng khóc nữa, ta giúp nàng xoa bóp." Long Nhất bị tiếng khóc của Ti Bích làm cho có chút tâm phiến ý loạn, không nói nhiều nữa tiện tay nắm lấy chân phải của nàng, có chút thô lỗ cởi ngay hài tất của nàng ra. Một chiếc ngọc túc tuyết bạch trong suốt hiện ra trước mắt Long Nhất, năm ngón nhỏ bé tinh xảo, do bất chợt không kịp đề phòng nàng xấu hổ co chân lại, không ngờ theo đó lại phát ra hương mật lê thoang thoảng.

Nha đầu này không thể hàng ngày dùng mật lê hoa để ngâm chân chứ, Long Nhất lẩm bẩm trong lòng.

"Người... người làm gì đấy? Buông tay, buông tay nhanh." Ti Bích với con mắt đẫm lệ đẩy tay Long Nhất ra, sắc mặt vừa xanh vừa đỏ, vừa xấu hổ vừa giận dữ vội vội vàng vàng, nhưng sức nàng làm thế nào mà đẩy được Long Nhất?

"Cái gì làm cái gì? Không thấy ta khám chân cho nàng sao? Không được cử động loạn lên." Long Nhất nhìn thấy trên ngọc túc thanh nhã đó mắt cá có một mảng đỏ lớn gây đau, thấy được Ti Bích không đẩy được hẳn liền ngừng đầu trừng mắt lên nhìn hẳn.

"Người... ta... á..." Ti Bích bị nhấn thần hung ác của Long Nhất làm giật mình, lắp ba lắp bắp không nói thành lời, nhưng Long Nhất lúc này vừa hay dùng hai tay giữ tại phần trên mắt cá, từng tia nhiệt lực từ trong tay tiến nhập vào vùng mắt cá, làm tan máu đọng trong đó,

Ti Bích kêu lên một tiếng, cúi đầu thấy Long Nhất đích thực đang giúp xoa bóp mắt cá cho nàng, thần tình biến đổi cực kì phức tạp.

Không lâu sau, chỗ sưng đỏ được Long Nhất dùng nội lực làm tan ra khôi phục lại vẻ bình thường. Long Nhất triệt tiêu nội lực, ngược đầu đối diện Ti Bích cười nói: "Tốt rồi, hiện tại không đau nữa đâu."

Ti Bích không nói nên lời, chỉ run run nhìn thấy tên thiếu niên xán lạn dương quang phi thường kia đang cười, tim như không thể đập được nữa.

"Ti Bích, nàng thấy ta làm gì rồi chứ? Đừng có sùng bái ta quá, ta có thể ngượng đấy." Long Nhất cười hi hi nói.

"Nhìn ta à, không phải mặt ta mọc hoa chứ?" Long Nhất lắc tay trước mặt Ti Bích, trong lòng khẽ lắm bảm.

Ti Bích hất tay Long Nhất ra, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chú vào hắn không đổi, lúc lâu sau dùng giọng băng lãnh bình tĩnh hỏi: "Long Nhất, ngươi có biết Mạc Tây tộc ở Ngạo Nguyệt đế quốc không?"

"Mạc Tây tộc? Ta đương nhiên biết, đó là một dân tộc thiểu số rất cổ quái ở Ngạo Nguyệt đế quốc phải không? Nghe nói kẻ nào ở đó đều xấu xí bất phàm như rắm thúi, chẳng qua xuất ra vài ma đạo sư và vài kiếm thánh đúng không?" Long Nhất lập tức từ kí ức lôi ra tư liệu về Mạc Tây tộc, đương nhiên là kí ức của Tây Môn Vũ rồi, nên Long Nhất giảng theo chính quan điểm của hắn.

"Chà, còn nữa." Long Nhất tay vung vẩy, kí ức về Mạc Tây tộc trọng yếu đặc trưng là người người tóc đều có màu xanh lục, mặc dù lúc này Ti Bích mặc áo trùm đầu không thấy được tóc, nhưng Long Nhất đã nhìn trộm nàng tẩy tảo, nàng xác nhận quả có một bộ tóc dài tuyệt đẹp màu xanh lục.

"Lẽ nào, nàng là người Mạc Tây tộc?" Long Nhất hỏi.

"Không sai." Ti Bích gật gật đầu.

"Vậy?" Long Nhất nghi hoặc.

"Vậy người có hiểu tập tục Mạc Tây tộc không?" Ti Bích nhẹ nhàng hỏi, cặp mắt đẹp vẫn cách một lớp sa mỏng nhìn thẳng vào Long Nhất.

"Á..." Long Nhất ngẩn ra, tay trụ tại thái dương huyết nghĩ ngợi, biểu tình trên mặt càng lúc càng cổ quái, nguyên lai chân của nữ nhân Mạc Tây tộc chỉ trượng phu mới có quyền động vào, nếu chân của nữ nhân chưa chồng bị nam nhân tiếp xúc, vậy có hai lựa chọn, một là gả cho hấn hai là giết hấn, nếu giết không được, vậy toàn bộ Mạc Tây tộc tụ lại truy sát, cho tới khi nam nhân đó bị giết mới thôi.

Trời ơi, đúng là khủng bố, mê tín phong kiến không phải sao chứ. Long Nhất thu lại tay từ Ti Bích, bản thân một khắc trước chạm vào chân nàng, nàng là tự mình lấy hấn hay là muốn tự mình giết hấn đây? Đương nhiên, được nàng giết hấn kể cũng tốt.

"Nhìn bộ dạng của người hấn đã biết, người định làm thế nào đây?" Ti Bích vẫn cái ngữ khí nhẹ nhàng đó, phảng phất trong chớp mắt nàng biến trở lại thành Thánh nữ cao cao tại thượng đó.

"Dù sao đi nữa ta cũng không tính chết." Long Nhất cười khổ.

"Người là muốn cưới ta?" ngữ khí mới hồi lại của Ti Bích lại có chút rung động.

"Cái này..." Long Nhất như vậy nửa ngày, thực sự không biết phải

nói thế nào, cưới nàng? Nhớ lại vết thai kí dọ người trên mặt nàng Long Nhất còn do dự, nam nhân nào mà không hi vọng nữ nhân của mình đẹp như thiên tiên, nhưng không cưới thì nói không qua nổi, nói rằng tiện nghi của nàng bị hắn chiếm hết, nói lại bản thân đối với nàng nhất định cũng có hảo cảm.

"Người không muốn cưới?" Ti Bích thấy Long Nhất do dự, ngữ khí lúc này bắt đầu biến thành lạnh lùng, quang ánh trên tay lưu chuyển, không ngờ lại tụ tập ma pháp nguyên tố.

"Có thể nói chuyện được, không cần xung động, xung động là ma quỷ." Long Nhất vội tiến tới nắm lấy hai tay Ti Bích.

Ti Bích đấu tranh mà không thoát khỏi nắm tay của hắn, nàng quay đầu ấp úng hỏi: "Người còn muốn nói gì? Dù sao đi nữa nếu người không muốn cưới thì sẽ bị ta và toàn tộc truy sát, cho tới khi người chết thì thôi."

"Ta hỏi nàng một câu, nàng thích ta không?" Long Nhất đỏ mặt hỏi, hắn thật sự không nghĩ được hắn cũng có thể bị bức hôn trong một ngày nào đó.

Ti Bích ngần ra, lâu sau nhẹ nhàng nói: "Không đáng ghét."

"Nàng xem, nàng toàn chỉ là không ghét ta, thế giới này có bao nhiêu người mà nàng không ghét, chúng ta..."

Nói chưa hết câu, Ti Bích đã ngắt lời: "Nhưng chỉ có người là kẻ duy nhất đụng vào chân ta."

Long Nhất không có lời nào, trầm tư nửa ngày nói: "Ti Bích, nếu nàng lấy ta, mà nàng ngày nào đó lại yêu một ai đó khác, thì phải làm sao? Lúc đó chúng ta nàng thống khổ ta cũng thống khổ."

"Ta..." Ti Bích trầm mặc, thiếu nữ nào mà không yêu chứ? Không hi vọng gặp được chân mệnh thiên tử của bản thân? Sau này hai người hạnh phúc sống với nhau trọn đời.

Nàng không dám bảo đảm rằng sau đó không có khả năng yêu một ai đó khác, bởi vì thế giới tình cảm của nàng hiện thời còn hoàn toàn là một tờ giấy trắng.

"Vậy người nói ra sao." Ti Bích ngược lên hỏi.

"Chúng ta có thể trước tiên bồi dưỡng tình cảm, lấy một năm làm kì hạn, nếu đáo thời mà nàng vẫn không ghét ta hay không yêu ai khác, ta bất kể thế nào cũng cưới nàng." Long Nhất nói sau khi đã nghĩ xong.

"Người chưa hề thấy mặt ta, nếu ta rất xấu xí người có lấy ta chẳng?" Ti Bích ngữ khí có một chút bàng hoàng.

Long Nhất vừa cười vừa nói: "Đương nhiên, đáo thời nàng dù có trông như mẫu dạ xoa ta cũng lấy nàng."

"Ta mà giống với mẫu dạ xoa à? Xem thủy cầu thuật của ta." Ti Bích giận dữ nói, một quả cầu nước hướng Long Nhất ném tới.

Long Nhất không trốn cũng không tránh, cả người ướt sũng. Long Nhất lắc đầu cho nước rơi ra thành những thủy châu cười nói: "Thật là thoải mái, làm lại hai cái đi."

"Được, người thật là ngu ngốc, liên thủy cầu thuật không tránh được đâu." Ti Bích nói không chút hảo khí.

"Ta ngu ngốc a, có nàng Thánh nữ thông minh lợi hại bên cạnh, sự

ngu ngốc của ta cũng không thành vấn đề." Nổi phiền nhiều tạm thời giải quyết, Long Nhất thanh thản cả người, đã có thể có hứng thú chọc tức nàng ta rồi.

Chương 15: Thản thành tương đối

Thật là hai kẻ đáng thương, tình thế kiếm bặt cung gương của hai người bỗng biến mất như vô hình. Có thể tốt đẹp hơn lên rồi đây, Ti Bích đột nhiên hỏi: "Nếu người cưới ta, vậy vợ chưa cưới của người xử trí thế nào?"

"Vợ chưa cưới? Vợ chưa cưới nào cơ." Long Nhất nhất thời không phản ứng gì, trong lúc đợi nhớ lại hấn chợt buột miệng nói ra, muốn chữa lại cũng không kịp nữa.

"Đích thực là... Oh, ta đã hiểu rồi, nguyên lai, người hoàn toàn là lừa dối ta, người căn bản đã nghe qua tên ta." Ti Bích đứng dậy phẫn nộ nói, trong lòng nàng nàng ngay lập tức có cảm giác bị lừa dối.

"Đại danh của Quang Minh hội tam Thánh nữ ai mà không biết, ta chỉ là với cái bộ dạng đầy vẻ kiêu ngạo khinh người cao tại thượng đó, chịu không được muốn đùa nàng thôi." Long Nhất kéo giữ tay Ti Bích lại, hấn sợ nàng đột ngột không khống chế được tâm trạng xuất ra cái Quang Báo thuật đó, nhớ đâu Ngạo Thiên Quyết của bản thân không chống nổi mất.

"Ta lúc đó có kiêu ngạo khinh người cao cao tại thượng ấy à, ta hôm qua chỉ là muốn hỏi người một lần thôi mà." Ti Bích nhớ lại tình huống hôm qua, thanh âm càng lúc càng nhỏ, nàng hôm qua đối với hấn ngữ điệu thực sự là có chút kiêu ngạo khinh người.

"Heh heh, ta minh bạch, ta hoàn toàn minh bạch, trời đất lớn thật đấy, chúng ta phải mau lên đường a." Long Nhất cười nói, thấy Ti Bích đang có chút quẫn bách, cũng không tiếp tục chủ đề này nữa.

"Này này." Ti Bích kêu Long Nhất dừng lại.

Long Nhất nhíu mày nghi hoặc bèn nhìn nàng, không hiểu nàng có chuyện gì.

"Ta... ta muốn người nói thật cho ta hay, người tốt cuộc là có vợ chưa cưới hay không?" Ti Bích vung vẩy tay hỏi.

Vợ chưa cưới a, Long Nhất nhớ lại, có vẻ như quả thực có một đính ước từ hồi còn là trẻ con, đối tượng là tam tiểu thư Nam Cung Hương Vân của Nam Cung gia tộc, Long Nhất nghĩ không ra nàng trông thế nào, chỉ nhớ mơ hồ rằng đó là tiểu nữ hài khá ái thất hai bím tóc nhỏ hai bên. Trong kí ức Nam Cung Hương Vân mười phần khinh ghét hẳn, vài lần làm ồn muốn giải trừ hôn ước, nhưng gia chủ Nam Cung Trường Phong lão gia hỏa tự nhiên không đồng ý, Nam Cung gia tộc tuy cùng với Tây Môn gia tộc đều liệt danh trong tứ đại gia tộc, nhưng thế đã sớm suy nhược, có khả năng cùng Tây Môn gia tộc với lên quan hệ đích thị là cơ hội làm sao mà sai được?

"Đúng là có cái chuyện vợ chưa cưới đó, bất quá cô ấy không yêu thích ta, luôn muốn giải trừ hôn ước, ta thấy chuyện này của chúng ta mười phần là tám chín phần không thành." Long Nhất nói đúng sự thật, theo như hẳn tình huống hiện thời xác thật khả năng thành hôn với Nam Cung Hương Vân không quá lớn, hiện tại bản thân là đào phạm, dâm tặc bị cả nước thống hận.

"Vậy người không thích cô ấy sao?" Ti Bích truy vấn, thấy điệu bộ đấy của nàng, khá có mùi vị bà nội tướng.

"Ta và cô ấy là loại gì cũng không rõ nữa mà nói thích gì đây, nàng không thể là ăn phải giấm chứ." Long Nhất cười một cách ám muội nói.

"Có quỳ ăn dấm của người ấy." Ti Bích hứ nhẹ một tiếng, nhưng nghe ngữ khí của nàng cũng có chút hoan hỉ.

"Tốt rồi, vấn đề đã hỏi xong, chúng ta có thể lên đường rồi." Long Nhất nói.

"Này này." Ti Bích lại dừng Long Nhất lại.

"Còn sao nữa? Hỡi Thánh nữ tôn quý các hạ." Long Nhất hỏi với vẻ không còn lựa chọn nào khác.

Ti Bích đứng nguyên tại chỗ, cặp thu ba nhìn trừng trừng về phía Long Nhất, tựa hồ còn do dự điều gì. Long Nhất thấy không cần phải vội, bồi tiếp nàng trừng tiểu nhân lên chơi đùa.

Cuối cùng, Ti Bích u oán nói: "Long Nhất, người đã biết về ta, vậy cũng nghe tin đồn về ta nhiều như thế nào rồi chứ."

Long Nhất ngây ra, gật gật đầu, trong mắt giấu không được sự hối tiếc.

Bàn tay nhỏ nhắn của Ti Bích từ từ hướng về phía mũ trùm đầu, động tác thấy muốn kéo xuống, Long Nhất tâm không căng thẳng, hẳn muốn nói chút gì đó nhưng cuối cùng không thốt ra được lời nào, chỉ là có một chút khẩn trương nhìn Ti Bích, tâm lí bất ngờ có chút chua cay.

Phảng phất động tác chậm rãi như trong phim ảnh, bàn tay nhỏ nhắn của Ti Bích túm nhẹ lấy vành mũ trùm đầu, từ từ nâng lên. Oa, một

mái tóc dài màu bích lục văng ra, nhu thuận hạ xuống.

Long Nhất ngốc ngốc nhìn Ti Bích, trong lòng rung động không cách chi nói nên lời, hẳn nghĩ rằng bây giờ bất luận là ai, bất luận nam nữ lão ấu đều có chung một dạng cảm thụ.

Ti Bích dùng khuôn mặt hoàn mỹ đối diện với hắn, từ vùng trên trán một bó tóc dài buông thả chạm vào vùng eo, đó là khuôn mặt trái xoan diên đảo chúng sinh, đó là cặp mắt sáng như sao làm người ta hoa mắt, phối hợp với trường bào tế tự thánh khiết, tạo thành một chỉnh thể như cửu thiên tiên nữ hạ phàm.

Nhưng suy nghĩ của Long Nhất rất nhanh bị phá tiêu đi mất, bởi vì Ti Bích đã hoàn toàn chính diện đối mặt hắn, khối thai kí huyết hồng sắc bên mặt trái hiện ra một dạng vừa như chọc vào mắt vừa qui dị.

Ti Bích từng bước từng bước hướng Long Nhất đi tới, trên mặt không thấy xuất ra biểu tình gì. Nàng cách Long Nhất càng lúc càng gần, khối thai kí huyết hồng đó cũng tại mắt Long Nhất càng lúc càng lớn, hẳn có thể rõ ràng thấy được chỗ lõm trên bề mặt thai kí không đều mà có dạng từng hạt nhỏ xíu.

Ở chỗ đó, Long Nhất gần như bột phát có lắc lắc đầu, nhưng hẳn phát giác được từ trong đáy lòng xuất ra một chút cảm giác chán ghét không phải vì kinh sợ. Thấy được nhần thần thương tổn của Ti Bích, Long Nhất thực sự muốn ngoan độc vấy vấy hai tai mình.

"Long Nhất, nhà ngươi nghĩ cái kiểu gì vậy, ngươi có tư cách gì mà chán ghét người ta, nghĩ xem ngươi kiếp trước là loại gì đây, so với Ti Bích tốt hơn bao nhiêu được, tiểu Thất có thể từng ghét bỏ người chưa? Các huynh đệ từng ghét bỏ người chưa?" Long Nhất trong lòng tự mình tàn nhẫn chửi rửa bản thân, kiếp trước căn bản cũng không được ưa nhìn lắm, trên mặt có một vệt sẹo dài, người khác

còn thấy từ Ti Bích vẻ mỹ nhược thiên tiên, kiếp trước Long Nhất vô luận nhìn ngang nhìn dọc đều bị liệt vào cùng một loại với ếch nhái.

Cuối cùng tự mình phản tỉnh, Long Nhất tâm cảnh từ từ bắt đầu biến hóa, hắn thấy được Ti Bích trông cũng đã không khó coi như thế nữa, đặc biệt là song nhãn như thể sao trên trời nói chung là mê nhân, như thể... Long Nhất đột nhiên rung động, nhớ lại lúc Long Linh Nhi bị hấn cưỡng gian lúc trước đồng tử cũng sáng lên như sao.

Ti Bích thấy Long Nhất đột nhiên mang vẻ mặt thống khổ trở nên ngây ngốc, tự nhiên có chút nghi hoặc. Nàng vừa mới chuyển qua mặt bên trái, phân minh nhìn rõ trong mắt hấn thoáng qua một vẻ chán ghét, nhưng rất nhanh biến mất, thay vào đó là vẻ ăn năn và thương tiếc, còn có chút thương cảm vô danh, phảng phất cả người hấn cùng lúc già đi tới mười tuổi, nhãn thần mát lạnh như biển đó không ngờ lại khiến cho nàng thấy sợ.

Hắn là người cũng có cố sự, Ti Bích nghĩ như vậy.

Nhưng Long Nhất tâm cảnh rất nhanh từ đoạn ác mộng trở lại về tỉnh táo, hấn nhẹ nhàng ôi chao với khẩu khí phiền não trong tâm lí, cười nói với Ti Bích: "Nàng cản ta lại muốn khiến ta nhìn thai kí của nàng phải không? Đặc biệt cho ta thấy hả, cũng không đặc biệt lắm nhỉ."

"Người không sợ à?" Ti Bích hỏi, nàng đối với nam tử bí hiểm này bắt đầu thấy hiếu kì.

"Sợ? Ta tại sao lại sợ, nàng tin rằng nàng rất đáng kinh sợ hả? " Long Nhất vẻ không quan tâm giơ tay vỗ vỗ vào mặt bên trái Ti Bích, chuyển thân đi tới phía trước.

"Tên hỗn đản này." Ti Bích cắn vào môi dưới lúc bị Long Nhất vỗ vào mặt bên trái, đáy lòng tuôn ra một sự ngọt ngào khó diễn tả.

Chương 16: Càn Khôn Đại Na Di

Ti Bích lần nữa đội lại mũ trùm đầu, bắt kịp rồi nói với Long Nhất: "Với cách đi này, muốn tới Quang Minh Thành khả năng là phải năm khi tháng ngựa (hầu niên mã nguyệt) nào mới tới a."

Long Nhất quay đầu cười nói: "Sao vậy, ta không như nàng có thể bay được."

"Ta không thể bay được, đó chỉ là Phiêu Phù thuật đẳng cấp đại ma pháp sư sau này, chỉ có thể phi hành khoảng năm dặm." Ti Bích đáp lại, ngữ khí pha chút tự hào, xét cho cùng ở tuổi như nàng mà đạt tới đẳng cấp đại ma pháp sư chỉ đếm trên đầu ngón tay, trừ ra Cuồng Long đế quốc tiểu công chúa Long Linh Nhi còn có Lâm Na cháu gái của một trong đương kim ngũ vị đại ma đạo sư là hỏa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư, các đại ma pháp sư khác cơ bản toàn là lão đầu lão thái năm chục tuổi hơn. Kể cả Quang Minh giáo hội lưỡng Thánh nữ Đông Phương Khả Hình và Nạp Lan Như Nguyệt cũng chỉ là cao cấp ma pháp sư mà thôi.

"Không hiểu có loại ma pháp nào có thể bay trên trời như chim không nhỉ." Long Nhất lẩm bẩm nói, tương truyền rằng Ngạo Thiên Quyết đạt được thất tầng là sau này có thể lên trời xuống đất không gì không thể, nhưng muốn đạt tới cảnh giới đó nói thế nào mà dễ dàng vậy?

"Người có thể nghĩ vậy, thực sự có loại ma pháp đó a." Ti Bích nói,

nhưng nàng đột nhiên ngừng lời rồi nói tiếp: "Nếu như có loại ma pháp nào khả dĩ dùng để phi hành, đó khẳng định không phải phong hệ ma pháp thì không còn loại nào nữa."

"Phong hệ ma pháp? Có loại ma pháp đó à?" Long Nhất ngây ra, hẳn nhớ buổi sáng ướn át hôm nay đầu sỏ phạm tội gây ra tai họa, chế tạo ra cuồng phong chính là thanh sắc ma pháp nguyên tố, đó phải chăng là phong hệ ma pháp nguyên tố sao?

"Khẳng định có, tộc trưởng nói rằng thế giới này không chỉ có phong hệ ma pháp mà còn có lôi điện hệ ma pháp nữa đấy, mang người tới đây là Ngự Phong Thần Ưng đích thị phong hệ ma thú, nó có thể dùng phong hệ ma pháp phong nhận để công kích, còn có Cuồng Lôi thú tại hoang mãng thảo nguyên, nó có thể dùng lôi điện hệ pháp thuật Cuồng Lôi thuật. Điều đó giải thích lưỡng hệ ma pháp đó đích thị tồn tại, chỉ là chúng ta đều không biết cách sử dụng thôi." Ti Bích giải thích, Mạc Tây tộc bọn họ luôn luôn dùng toàn bộ trí lực để nghiên cứu lưỡng chủng ma pháp được biết đến cuối cùng này, nhưng trước mắt chưa có tiến triển gì cả.

Nghe lời Ti Bích nói, Long Nhất trong tâm nhất động, bản thân hấp thu được hai loại ngân tử sắc và thanh sắc quang điểm, mười phần có tám chín là lôi điện hệ và phong hệ rồi.

Phong hệ ma pháp có thể dùng để phi hành, còn có thể hình thành phong nhận để công kích, bản thân làm thế nào lại không nghĩ vậy nhỉ? Long Nhất trong lòng nghĩ, hẳn rất nhanh theo đó tưởng tượng phong hệ ma pháp cũng có khả năng tạo thành long quyển phong (gió xoáy), bão táp nữa. Càng nghĩ càng hưng phấn không chú ý tới đằng trước có một ổ gà.

Ti Bích dừng lại, nhìn Long Nhất mặt cười ngây dại đích thị không thấy trên mặt đất hướng đó có một ổ gà, trong lòng hậm hực: "Người

dám không chú ý tới ta, ngã chết đi."

Nếu như Long Nhất hiểu được suy nghĩ của Ti Bích có thể sẽ kinh hoàng mà than: "Khổng Tử thực không dối ta, chỉ có tiểu nhân và đàn bà là khó nuôi."

Long Nhất một chân dẫm lên ổ gà, thân thể ngay lập tức mất thăng bằng, nên ngã xuống đất với tư thế rất bất nhã.

Ti Bích che miệng lên cười, nàng đột nhiên phát hiện nơi Long Nhất ngã có một khối đá sắc nhọn, Long Nhất nếu ngã vào đó, không chết cũng mất đi nửa cái mạng, Ti Bích kinh hoàng lúng túng, như quả thời gian đủ nàng có thể phóng ra quang thuẫn tại nơi Long

Nhất hạ thân, nhưng lúc này nàng đâu có thời gian niệm chú ngữ. Tình thế cấp bách nàng trên tay trái có một luồng ánh quang lưu chuyển đích thị là giới chỉ, bên trong đó có Thánh Quang Hộ Thuần do sư phụ nàng nhị đại thần thánh tế tự Quang Minh giáo hội phong ấn, đó là phòng hộ ma pháp cấp cuối mà đại ma đạo sư quang hệ có thể sử dụng, là dùng tại thời khắc nguy cấp để cứu mệnh.

Đúng lúc Ti Bích chuẩn bị phóng xuất Thánh Quang Hộ Thuần, thân thể ngã xuống của Long Nhất tuy thể sinh ra cứng ngạnh, một nửa trụ lại tại không trung, tay hấn nhẹ nhàng chống xuống mặt đất, thân thể vượt lên khỏi mặt đất, tại không trung di chuyển hai lần với tư thế ưu mỹ rồi phiêu nhiên hạ xuống, cuối cùng đập đập tay vào nhau cho văng đi bụi bẩn trong lòng bàn tay.

Ti Bích trừng mắt lên nhìn, mặt đầy sắc vẻ chấn kinh, hấn là cái chi tập luyện cái gì vậy? Mà không có đấu khí ba động hay ma pháp ba động gì cả, tư thế thiên sinh đúng là ưu mỹ. Chuyên tâm vào chức nghiệp chiến sĩ ở thế giới này đích thị là đại khai đại hợp, nhất thiết bằng đấu khí kĩ năng giỏi hay kém cũng như đấu khí đẳng cấp quyết

định thắng phụ, ít có dĩ nhược thắng cường.

"Người là luyện tập gì thế" Ti Bích nhìn về Long Nhất, hấn vừa mới lộ ra thân thủ mà tuyệt không người bình thường nào đạt được, người bình thường sao có thể một lúc nhảy lên cao thế cùng với nhào lộn như vậy, hơn nữa trên mặt còn có mô dạng thư giãn nữa.

Long Nhất cười khan hai tiếng, không nghĩ ra trong lúc nguy cấp không ngờ lại làm lộ bí mật, hấn theo đó nói: "Chẳng gì cả, bình thường không luyện tập chỉ chơi vui thôi."

Ti Bích nghi hoặc nhìn Long Nhất, sau đó gật gật đầu nói: "Người không có tập loại quyền cước cũng như không học qua đấu khí, người trông cũng có vẻ được đó, nhưng nhẹ như lông khảm định không làm bị thương người được."

Thời đại này trọng lực lượng chứ không trọng kĩ xảo bởi đó là phương thức thâm căn cố đế, dù cho là Ti Bích cũng không miễn khỏi bị ảnh hưởng bởi tư tưởng đó, nàng không ngờ nhận thức thân thủ miễn tiện của Long Nhất không thể đả thương người. Nếu là hành gia cổ Trung Quốc thấy được thân thủ mới đây của Long Nhất, tất ngạc nhiên la lớn: "Trời, Càn Khôn Đại Na Di."

Càn Khôn Đại Na Di là Trung Hoa khinh công chi vương, luyện tới cao thâm có thể di chuyển trăm mét trong nháy mắt, đó thực là thần xuất quỷ một, không ai cản nổi.

Nghe được đánh giá của Ti Bích, Long Nhất cũng không tranh biện, cười nói: "Là, ta hiện tại rất hối tiếc đấy, đương thời thế nào chẳng học ma pháp hoặc giả đấu khí gì cả? Ti Bích, nàng chẳng phải đại ma pháp sư sao? Hay là nàng dạy ta đi?"

Ti Bích lưỡng lự một lúc nói: "Người đã từng trải qua trắc nghiệm ma

pháp thể chất hay chưa?"

Long Nhất mắt xoay tròn cười nói: "Nhớ lại có làm qua, có vẻ như ta và nàng cùng một dạng, đích thị là quang hệ."

"Thật?" Ti Bích ngạc nhiên nói, nguyên lai người sở hữu ma pháp thể chất cực kì ít ỏi, không nghĩ rằng hẳn không ngờ cũng là quang hệ loại này so với thể chất ma pháp khác ít hơn nhiều.

"Nhưng bởi người đã tiến hành trắc thí thể chất, tại sao không tới học viện học tập?" Ti Bích nghi hoặc, bởi vì ma pháp sư số lượng ít ỏi và tại quân sự có địa vị cao vời, mỗi quốc gia trẻ con mười tuổi thời đều tiến hành trắc thí thể chất ma pháp, như quả sở hữu ma pháp thể chất, quốc gia đó liền hỗ trợ toàn bộ học phí cho người đó, theo quan điểm đó giải thích được địa vị ma pháp sư tại Thương Lan đại lục.

Long Nhất từ kí ức hiểu đích xác việc này, hẳn trả lời: "Ta lúc đó thích chơi không chịu học, nàng cũng hiểu học tập ma pháp rất khó khan mà."

"Trông người cũng chẳng phải là người kiên nhẫn, tốt thôi, người muốn học ta dạy người, nhưng chúng ta trước tiên mau lên đường." Ti Bích cũng không hỏi lại nữa.

Long Nhất nhún vai, chuyển thân đi lên trước. Đột nhiên một trận hương mật lê thoang thoảng tới, một chiếc ngọc thủ nhẹ nhàng đặt tại eo của hắn, hắn chỉ thấy thân thể bị một cỗ đại lực lẳng không phát ra nháy mắt đã ở tại không trung, tại không trung không dừng lại mà nhanh chóng bay vùn vụt về phía trước.

Chương 17: Di Thế Phong Lưu

Long Nhất ban đầu sợ đến nhảy dựng lên, nhưng rất nhanh chóng phản ứng qua đi khi Ti Bích dùng Phiêu Phù Thuật mang hẳn phi hành. Nghe thấy mùi hương mật lệ* thanh khiết thoảng đến, cảm nhận sự nhu nhuyễn từ cánh tay trái truyền lại, Long Nhất trong lòng không nhịn được rung động, không thể không dựa sát vào người Ti Bích.

"Từ hỗn đản, ngươi loạn động gì đấy, nếu lại loạn động ta sẽ bỏ ngươi xuống." Ti Bích đỏ mặt cau giận nói, không tưởng được tên gia hỏa này lại không lương thiện như vậy, không ngờ đảm sắc lớn đến mức dám dùng tay trên ngực nàng ve vuốt, cảm giác âm ỉ ấy làm nàng vừa giận vừa thẹn.

Long Nhất hắc hắc không thành thật cười hai tiếng đáp lại, nhưng tay trái đã lương thiện hơn nhiều, tuy vẫn đặt trên khu vực nhu nhuyễn ấy, nhưng không còn dám loạn động nữa.

Bay được chừng ba dặm đường, Ti Bích có cảm giác lực bất tòng tâm, nếu như chỉ một mình nàng mà nói thì có thể bay hơn năm dặm, nhưng mang một người theo thì ma lực tiêu hao cực kỳ nhanh chóng.

"Luy tiểu tử, con heo nhà ngươi thật nặng quá." Ti Bích phàn nàn, bắt đầu tìm một nơi đáp xuống.

"Vây a, ta là heo, không biết ai cứ tuyên bố là muốn lấy ta, vậy nàng

cũng là heo nái à?" Long Nhất cười nói, cái cảm

giác chọc ghẹo nàng thánh nữ này thật không tệ.

Ti Bích hừ lạnh một tiếng, bàn tay đang giữ lấy eo Long Nhất thả ra, Long Nhất trong không trung tức thời rơi xuống.

"Đừng có buông ra, chết người đó!" Long Nhất liền kinh khủng la lớn, hai tay vội vã ôm lấy Ti Bích, một tay bất ngờ lại xuyên qua áo nàng ấn trên ngọc nhũ vừa đàn hồi vừa nhu nhuyễn của nàng.

"Người buông tay ra, mau buông ra." Ti Bích vừa thẹn vừa giận la lên.

"Không buông, buông ra ta sẽ rơi xuống chết ngay." Long Nhất cười trộm, bàn tay ấn trên ngọc nhũ của nàng lại càng bám chặt hơn.

Ti Bích hồn thân rung động, tinh thần lực bắt đầu rối loạn, nên biết nàng không có mặc nội y, đây lại là vùng mẫn cảm nhất của thiếu nữ, nàng thậm chí cảm nhận được tiểu anh đào dưới lớp y phục đang bị kẹp giữa hai ngón tay của Long Nhất. Ti Bích cảm giác toàn thân tê liệt, thân thể không chịu được kích thích rơi xuống, hai người vì thế lao đảo rơi xuống đất.

Long Nhất dùng thân thể bảo vệ Ti Bích, rầm một tiếng rơi trên mặt đất rồi lăn hai vòng. May mắn là hai người lúc đó không ở quá cao, Long Nhất lại có nội công hộ thể, nếu không việc này một điểm cũng chẳng thể có.

"Mau buông cái tay đang ôm ta ra, người ôm vậy chưa đủ à?" Ti Bích nằm trên ngực Long Nhất lạnh lùng nói.

Long Nhất ngượng ngừng buông tay ra, nói về vô tội: "Ta không cố

ý."

"Ta biết, ngươi cố ý." Ti Bích hừ lạnh một tiếng rồi ngồi dậy quay đầu đi, trong lòng không biết là tư vị gì, nguyên nàng lẽ ra phải rất ghét hẳn, nhưng không hiểu vì sao lại không ghét, trong giận dữ lại có ngượng ngùng chiếm một phần lớn, nàng không dám nghĩ sâu điều này thể hiện gì, không lẽ mình có một chút thích hẳn.

Long Nhất hắc hắc cười một tiếng, hẳn xác thật là cố ý. Hẳn người người bàn tay, xúc cảm mỹ diệu tuyệt luân cùng hương thơm thanh khiết ấy tựa hồ như vẫn còn phảng phất.

Ti Bích thấy Long Nhất khinh thị nàng như vậy, trong lòng dâng lên nổi hổ thẹn, tức giận dậm chân đứng dậy, tay phát ra hai hỏa cầu hướng chính diện mặt Long Nhất bắn tới.

Long Nhất cười lớn rồi ngã xuống, hai quả hỏa cầu bay qua đầu hẳn ta hướng vào khu rừng rậm sau lưng hẳn.

"Oa, cô phóng hỏa loạn, sao lại gây ra nạn cháy rừng vậy?" Long Nhất cười nói.

Ti Bích hừ lạnh, muốn phát ra vài quả cầu nữa. Đột nhiên, từ trong thâm lâm truyền ra một tiếng gầm dữ dội, làm mặt đất rung động mạnh, lá trên cành cây rụng xuống như mưa. Một con gấu lông vàng đất cao ba trượng hung bạo dẫm lên thụ mộc bước ra, nó hung ác chăm chú nhìn Long Nhất và Ti Bích, từng bước từng bước tiến về phía hai người. Long Nhất tinh mắt phát hiện ra ở lưng con gấu này có hai vùng lông bị cháy xém, có lẽ là bị hai quả hỏa cầu của Ti Bích đốt cháy.

Ti Bích sắc mặt đại biến, kinh hoàng nói: "Không hay rồi, là đại địa chi hùng, chúng ta mau chạy thôi."

Đại địa chi hùng? Long Nhất theo như kí ức biết được đây là ma thú cấp B, một thân mình đồng da sắt đao thương bất nhập, có ma pháp cao cấp thổ hệ. Tính ra Ti Bích dù trong trạng thái điên cuồng tức giận cực điểm cũng không dám giao đấu cùng nó, quang pháp hệ ma pháp dù là khắc tinh của hắc ám ma pháp và vong linh, nhưng lực công kích tịnh không xuất sắc, lực công kích cường đại nhất không phải hỏa hệ mà thuộc về thủy hệ.

Long Nhất và Ti Bích bắt đầu điên cuồng lao đi, đùa sao, nếu đại địa chi hùng này lợi hại vậy, chỉ bằng một tầng Ngạo Thiên Quyết của hắn không phải chết chắc sao?

Đại địa chi hùng nhìn thấy hai người bỏ chạy, trên thân phát ra hoàng sắc quang mang, nó giơ cao hai cái trảo gấu to lớn, cuồng bạo gầm lên một tiếng dụng lực nện mạnh lên mặt đất.

Mặt đất chấn động mãnh liệt, từng khối đất như côn phủ trùng kín cả trời đất từ mặt đất bay lên nhằm hướng hai người đang điên cuồng bỏ chạy.

"Quang minh thần vĩ đại, xin ban cho người đầy tớ trung thành của người lực lượng, cách biệt mọi tà ác, quang minh kết giới." Ti Bích nhanh chóng niệm chú ngữ, dùng thánh quang kết giới bảo vệ hai người, vô số khối đất đập vào trên kết giới, gây ra từng đợt rung động như sóng nước nhấp nhô.

"Dựa vào cô đó, trận mưa gì thế này." Long Nhất nhìn cơn mưa đất trên không trung không ngừng rơi xuống cười khổ, nếu hắn có công lực như trước đây, tính ra mười đại địa chi hùng cũng có khả năng thu thập, nhưng hắn hiện tại với một tầng Ngạo Thiên Quyết chỉ tương đương một phần mấy chục trước kia.

Cuối cùng, lúc cuối cùng một khối đất đập mạnh vào trên kết giới, kết giới ầm lên một tiếng rồi sụp đổ.

"Ti Bích, chúng ta mau dùng Phiêu Phù Thuật chạy đi." Long Nhất nói.

Ti Bích khẽ than, sầu thảm đáp: "Ta vừa triệu tập ma pháp lực nhưng không được, hiện tại hữu tâm vô lực rồi."

Nhìn bộ mặt gấu hung ác của đại địa chi hùng cách đó không xa, Long Nhất thầm than một tiếng, xem ra lần này mất mạng thật rồi.

Lúc này Ti Bích nhìn Long Nhất, đồng thời cánh tay đang giơ lên hạ xuống, quay qua Long Nhất nói: "Long Nhất, ngươi sẽ nhớ ta chứ?"

Long Nhất không hiểu sao cũng gật đầu, một lần nữa nhìn lại gương mặt xinh đẹp dung hợp cả nét đẹp của thiên sứ và ma quỷ này, trong lòng chợt dâng lên cảm giác ấm áp.

"Vậy ngươi chạy mau đi, ta cản đại địa chi hùng lại." Ti Bích vừa bước lên che phía trước Long Nhất, hữu thủ bạch mang lóe lên, một pháp trượng màu lục trong từ trong thân xuất hiện trên tay, trên pháp trượng có sáu hạt quang hệ ma hạch màu sữa tạo thành Lục Mang Tinh Ma Pháp trận, những ma hạch này là ma hạch của ma thú quang hệ cấp B, có thể tăng cường hai mươi phần trăm quang hệ ma pháp, đó là ma pháp trượng nổi danh của Thương Lan đại lục Quang Minh Pháp Trượng, từng là vũ khí của sư phụ Ti Bích Thần Thánh Đại Tế Tư Chu Địch, sau này truyền lại cho Ti Bích.

*Mạt li: hoa nhài

Chương 18: Đại Địa Chi Hùng

(1)

- Quang Minh thần vĩ đại, cầu xin người ban cho kẻ bầy tôi này sức mạnh thần thánh của Người, dùng ánh sáng vĩ đại của Người để quét sạch yêu tà trên thế giới, Thánh Quang Diệu Thiên!

Ti Bích nâng cao Quang Minh Pháp trượng, vẽ mặt thành kính tụng niệm chú ngữ, tầng tầng Thánh quang thuần khiết bao bọc lấy đầu pháp trượng, ánh sáng mạnh mẽ như muốn phá bung pháp trượng phóng xuất ra ngoài.

Sau đó từng vòng ánh sáng kỳ ảo phát ra trùm lên thân mình của Đại Địa Chi Hùng. Đôi mắt đỏ ngầu của con gấu bỗng hiền hoà trở lại còn thân thể to lớn của nó bị Thánh quang từ từ đẩy lui.

Đây chính là Quang hệ ma pháp phòng ngự cao cấp nhất mà Ti Bích hiện có thể sử dụng, đủ sức thuần hoá tâm linh đồng thời sóng ánh sáng còn có khả năng đẩy lùi đối thủ. Chỉ có điều loại Thánh quang ma pháp này sau khi phát động thì thời gian hồi phục rất lâu, nên không thể tùy tiện sử dụng. Ti Bích không cần tính toán sâu xa đã ngay lập tức gọi ra ma pháp cao cấp nhất này nhằm đẩy lui Đại Địa Chi Hùng, chỉ hy vọng có thể kéo dài thời gian cho Long Nhất có cơ hội tẩu thoát, đó cũng chính là nguyện vọng lớn nhất của nàng lúc này.

Long Nhất mở to mắt nhìn thân thể ôn nhu kiều diễm đang đứng chắn trước mặt hắn, khoé mắt không tìm được ngăn lệ. Thân thể

của pháp sư vốn yếu nhược nên thường phải đứng lùi phía sau khi chiến đấu, đằng này nàng vừa sẵn sàng chấp nhận vì hắn mà tiêu hao toàn bộ ma lực, vừa đứng phía trước để che chắn bảo vệ cho hắn. Giờ phút này nếu Ti Bích hỏi hắn lần nữa có thuận ý kết hôn với nàng hay không, chắc chắn hắn sẽ không do dự mà đáp rằng:

- Đồng ý! Không thành thân với nàng thì ngay cả mẹ ta cũng là hỗn đản!

Lại thấy Thánh quang trên Quang Minh Pháp trượng nơi hữu thủ của nàng càng lúc càng yếu ớt, trong tình huống hung hiểm này, Long Nhất cảm thấy tinh thần bình tĩnh sáng suốt lạ lùng. Chàng quan sát kỹ Đại Địa Chi Hùng, trong ký ức hiểu rõ toàn thân Đại Địa Chi Hùng cứng rắn như sắt thép, ngay cả chỗ da mỏng như mí mắt cũng khó bị đao kiếm xuyên thủng.

Ti Bích cũng cảm thấy ma lực của mình ngày càng suy nhược, nàng quay đầu lại hy vọng có thể nhìn thấy hình bóng của Long Nhất một lần sau cuối, chỉ thấy gã ngốc kia nửa bước cũng không thềm bỏ chạy lại còn đang ngây ngốc quan sát Đại Địa Chi Hùng. Ti Bích giật mình hoảng hốt, không rõ thần kinh của hắn có vấn đề hay sao mà không chịu bỏ chạy, làm phí hết tâm cơ nỗ lực của nàng.

- Hỗn đản, sao còn đứng ngây ra đó? Mau chạy đi!

Ti Bích vội vàng hét lớn, đôi mắt thất thần long lanh ngấn lệ.

- Tiểu thư khờ khạo của tôi ơi! Làm ơn be bé cái miệng lại giùm, ai bảo cô đứng chắn trước mặt tôi như thế hả? Thế này thì ngay cả mẹ tôi cũng phải hổ thẹn thay cho một thân nam tử phải bám váy phụ nữ như tôi.

Long Nhất bóp chặt đáp trả, hai mắt vẫn không ngừng quan sát Đại

Địa Chi Hùng.

- Người. Người đúng là đồ ngốc! Bộ chết chung với nhau vui lắm hả?

Ti Bích cảm động hai hàng châu lệ tuôn trào rơi lã chã. Ma lực của nàng vốn dĩ sắp cạn kiệt đến nơi, nghe thấy những lời của Long Nhất, nàng vừa cảm thấy tức giận vừa vui mừng. Ít nhất nàng cũng đã không nhìn lầm người. Hấn đã không bỏ nàng lại để đào tẩu một mình.

Ngay lúc này, ma lực của Ti Bích cuối cùng cũng cạn kiệt, Thánh quang yếu dần rồi tắt hẳn. Đại Địa Chi Hùng thoát khỏi sự kiềm chế của Thánh quang, hung ác nhìn xuống đôi nam nữ trước mặt nó, rống lên cuồng bạo rồi lao tới.

Long Nhất nhìn thấy thân thể to lớn của Đại Địa Chi Hùng như thiết xa âm âm lao đến, nhãn thần chợt hoá thành băng lãnh. Công lực tuy mất nhưng khí thể vẫn còn, chính là loại khí thể cương mãnh mà chỉ có những cường giả chân chính mới có được.

Như cảm thụ được khí tức kinh nhân từ cơ thể Long Nhất toát ra, tốc độ của Đại Địa Chi Hùng chậm lại, rồi dừng hẳn trước mặt hai người cách chừng mười mét. Cặp mắt mở to, đảo ngầu cẩn thận quan sát kỹ con người nhỏ bé trước mặt nó. Có vẻ như nó không hiểu nổi tại sao sinh vật yếu đuối này lại trở nên nguy hiểm đáng sợ như vậy. Những ma thú cấp độ cao như nó đều sở hữu một mức độ trí tuệ nhất định, cấp bậc càng cao thì mức độ thông minh càng nhiều. Đại Địa Chi Hùng chính vì cảm thụ được khí tức của một cường giả nên mới dừng lại quan sát đối thủ.

Long Nhất cẩn thận quan sát Đại Địa Chi Hùng, thấy nó khi tập trung tấn công về phía mình thì tay phải của nó thường ngằm bảo vệ phía sau hông. Lập tức Long Nhất minh bạch được điểm yếu của con gấu

kia chính là hậu môn của nó. Toàn thân của Đại Địa Chi Hùng đao thương bất nhập nên chắc chắn nó chỉ cần chú ý bảo vệ cho điểm yếu của nó mà thôi, điều này xuất phát từ bản năng tự vệ của con gấu.

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương, Long Nhất vận khởi Ngạo Thiên quyết vũ lộng Càn Khôn Đại Nã Di thân pháp, như một làn gió thoảng, bất ngờ xuất hiện phía sau lưng Đại Địa Chi Hùng. Chỉ thấy thân thể con gấu tuy to lớn kèn càng nhưng phản ứng lại không hề chậm một chút nào, tay của nó lập tức vòng ra phía sau che lấp điểm yếu duy nhất lại.

"Ầm!" một tiếng, phách không chưởng của Long Nhất vừa xuyên qua bàn tay của con gấu lập tức phải gánh chịu một luồng lực phản chấn mạnh mẽ đánh bật ra, thủ chưởng như tê dại đi.

Tuy không trực tiếp tập kích được vào chỗ yếu hại của con gấu nhưng hiệu quả của cú ra đòn đúng như Long Nhất đã dự tính. Chỉ thấy Đại Địa Chi Hùng bị nội lực của Long Nhất chấn quy ngã xuống đất, mặc dù trên thân thể con gấu không thấy xuất hiện vết thương nhưng đệ nhất tầng Ngạo Thiên quyết hiện nay uy lực chỉ hơn chứ không kém đệ nhị tầng lúc trước.

Đại Địa Chi Hùng lần đầu bị địch thủ đánh cho ngã sấp mặt xuống đất dĩ nhiên liền nổi cơn thịnh nộ, gầm lên một tiếng chấn động không gian, đôi tay gấu to bè đập mạnh xuống đất.

"Xoạt! Xoạt! Xoạt!" Một loạt thạch trụ nhọn hoắt bất thần từ dưới đất mọc lên tua tủa. Đó chính là Thổ hệ ma pháp cao cấp Đại Địa Đột Khởi. Long Nhất tâm thần chấn động, thân thể như phi yến lập tức nhảy lên cao tránh thoát được trong đường tơ kẽ tóc. Dựa vào tốc độ của thân pháp, Long Nhất mạo hiểm mấy lần nhảy ra sau lưng Đại Địa Chi Hùng tung ra hàng loạt chưởng vào tử huyệt của nó nhưng

không thành công.

Ti Bích do tiêu hao ma lực quá nhiều nên không thể tham chiến mà chỉ có thể ngồi im nhìn thân ảnh của Long Nhất bay lượn tấn công như ảo ảnh, nội tâm biến chuyển hết từ kinh ngạc đến nể phục hẳn. Trong đời nàng chưa từng thấy ai khác có tốc độ tấn công nhanh như vậy. Nếu mọi chiến sĩ đều đạt đến tốc độ như vậy chắc chắn sẽ trở thành khắc tinh lớn nhất của ma pháp sư. Người này là ai mà có được tốc độ như vậy? Ti Bích chăm chú nhìn hẳn đến mê mẩn.

Long Nhất vờn quanh Đại địa chi hùng đã lâu, nội lực bắt đầu có phần giảm sút nhưng hẳn không dám dừng lại vì biết không có khả năng chống đỡ một đòn tấn công trực diện của con gấu khổng lồ kia. Bất chợt, Long Nhất nhìn thấy Đại Địa Chi Hùng đột nhiên bỏ trống tử huyết, không bỏ lỡ cơ hội chàng vận hết toàn thân công lực nhằm ngay hậu môn nó bổ xuống một quyền.

Thế nhưng Đại Địa Chi Hùng đột nhiên hạ thấp thân thể ép sát xuống mặt đất, toàn thân nó bắn ra một đạo hoàng quang nhằm thẳng thân thể của Long Nhất xạ tới. Khi phát hiện ra thì thân hình của Long Nhất đã bị trĩ mất một nhịp, hoàng quang như cự thạch ngàn cân đã áp sát cơ thể Long Nhất, tất cả diễn ra cực nhanh như một đoạn phim chiếu chậm.

- Long Nhất! Cảnh thận! Đó là Thổ hệ ma pháp Trọng Lực thuật!

Ti Bích kinh hãi hô lên, nếu như nàng vẫn còn chút pháp lực nào thì chỉ cần triệu hồi Thánh quang là có thể đánh bật Trọng Lực thuật, nhưng hiện tại nàng đã lực bất tòng tâm chỉ biết trừng mắt chứng kiến thảm kịch sắp sửa xảy ra.

"Ta thấy, ngay đến cả ma thú mà cũng biết giờ trò xảo trá." Long Nhất trong bụng mắng thầm, Ngạo Thiên Quyết trong nội thể điên

cuồng chuyển động.

Đại Địa Chi Hùng nhìn thấy kẻ thù bị trúng chiêu, vui mừng gầm lên điên dại.

- Không! Không thể nào!

Ti Bích tuyệt vọng gào to, hai hàng nhiệt lệ tuôn trào như suối chảy, phảng phất như thấy được cảnh Long Nhất bị đánh cho tơi tả, rơi xuống lăn mấy vòng trên mặt đất.

Đột nhiên thân thể to lớn của Đại Địa Chi Hùng rung lên từng chập, mùi xú khí bốc lên nồng nặc đến nỗi Long Nhất phải cố bế khí để khỏi phải hít vào. Hắn bật cười, phải, đúng là hắn đã bật cười, mà còn là một nụ cười cực kỳ quỷ dị.

Chương 19: ĐẠI ĐỊA CHI HÙNG (2)

Thì ra, Ti Bích bị khói bụi mù mịt che mắt nên không thể thấy được thân thể Long Nhất tà tà rơi xuống đè thẳng lên thân xác kền càng của Đại Địa Chi Hùng nên tổn thương không nặng mà còn làm cho con gấu xuất hết xú khí ra ngoài, tiếp đó hẳn bị thân xác con gấu lật nghiêng đè lên trên.

- Long Nhất!

Ti Bích tất tả chạy đến, cố sức đẩy thân xác của Đại Địa Chi Hùng sang một bên, miệng mếu máo gọi tên Long Nhất.

- Nha đầu ngốc! Khóc lóc cái gì? Đợi cho ta chết thật rồi khóc cũng chưa muộn mà!

Thanh âm thều thào của Long Nhất từ dưới thân xác Đại Địa Chi Hùng phát ra.

Ti Bích nấc lên một tiếng vui mừng, vội vã lôi hẳn ra khỏi xác của Đại Địa Chi Hùng, cũng không cần quan tâm tại sao con gấu này lại nằm yên bất động?! Nhìn thấy Long Nhất bình an vô sự, Ti Bích cất được mối lo càng gục đầu vào người hẳn khóc to hơn trước.

- Ti Bích, cô mít ướt quá đi! Nếu còn khóc nữa chắc Đại Địa Chi Hùng sẽ bị chìm trong nước mắt của cô mà chết đó.

Long Nhất hơi thở có phần nặng nhọc khó khăn, bị thân thể hơn ngàn cân của Đại Địa Chi Hùng đè lên, không bị chết ngạt đã là may mắn.

- Đánh chết người!

Ti Bích đưa tay quệt nước mắt giận dữ nói, rồi dùng cả tay lẫn chân đấm đá lung tung lên thân thể của cả Long Nhất lẫn Đại Địa Chi Hùng. Giả sử ngay bây giờ nàng khôi phục được chút ít công lực thôi thì nhiều đó đấm đá cũng đủ tiễn Long Nhất lên đường châu ông bà ông vải của hắn.

Lúc này trông hình dạng của Long Nhất thật thảm hại, khoé miệng rỉ máu, tóc tai bù xù, mặt mày lấm lem, còn quần áo thì rách nát tơi tả.

Long Nhất gắng gượng lão đảo từ từ đứng dậy, vạt áo trước thấm đẫm nước mắt của Ti Bích. Toàn thân hắn rệu rã mà Ti Bích cũng không khá hơn bao nhiêu, hai người nương tựa vào nhau vừa bước đi được vài bước thì lại ngã lăn mấy vòng.

- Ôi trời ơi! Mấy khúc xương già của tôi!

Long Nhất nửa đùa nửa thật đau đớn kêu lên.

- Xin lỗi, ta không cố ý mà.

Ti Bích rối rít xin lỗi, đôi mắt to tròn ươn ướt nhìn hắn.

Long Nhất thừa dịp ngắm kỹ gương mặt thanh tú của Ti Bích, mặc dù nửa mặt của nàng bị vết bớt đỏ hồng che lấp, nhưng ngay bây giờ đối với Long Nhất mà nói không có gương mặt nào tú mỹ thuần khiết hơn gương mặt ngay trước mắt của hắn.

- Thì ra thánh nữ cao quý như nàng cũng biết khóc, mà còn khóc đến hoá thành mèo con mít ướt.

Long Nhất dịu dàng vuốt ve gương mặt Ti Bích trong vô thức như đang muốn an ủi nàng.

- Còn người không phải là mèo đực lấm lem hay sao?

Ti Bích đổi khóc thành cười, ngược mắt nhìn thẳng vào mắt của Long Nhất, bàn tay nhỏ nhắn áp lên tay của Long Nhất như muốn hấn vuốt ve mãi gương mặt của mình, chừng như không muốn hấn rời xa nửa bước.

- Nàng vĩnh viễn là nữ nhân của ta.

Long Nhất bất ngờ thốt lên rồi ôm chặt Ti Bích. Hấn thích nàng, có lẽ chưa đến mức yêu thương say đắm nhưng ít nhất đối với nữ tử hoa ngọc này hấn vừa cảm thấy có tình vừa cảm thấy có nghĩa.

Ti Bích run rẩy đôi vai, nhãn tình phức tạp nhìn lên nửa thân trên của Long Nhất với vẻ ôn nhu vô hạn, nàng không vội trả lời Long Nhất mà lại hỏi:

- Chàng làm sao để giết được Đại Địa Chi Hùng? Ta cứ nghĩ lúc đó chàng đã .

- Nàng tưởng ta bị chấn nát thành thịt vụn rồi chứ gì? Mặc dù con gấu này khá giảo hoạt nhưng làm sao thông minh bằng con người. Lúc đó ta .

Long Nhất bị Ti Bích nói khích, cũng không chú tâm suy xét xem nàng có ý đồ gì khác đối với mình hay không, lập tức đem tình hình

kinh hiểm lúc đó ra sao nhất nhất thuật lại hết cho nàng lại còn phân tích kỹ càng một lượt.

Nguyên lai lúc đó Long Nhất vận chuyển nội lực của Ngạo Thiên quyết phát hiện loại nội lực này có khả năng hấp thụ những năng lượng đồng dạng, dĩ nhiên cũng có thể hấp thu năng lượng đồng dạng của Ma pháp Trọng Lực thuật phát ra từ thân thể của Đại Địa Chi Hùng. Ngay lúc Đại Địa Chi Hùng đang đặc ý về trình độ xuất ma pháp bảo hộ yếu điểm của nó, Long Nhất liền tùy cơ ứng biến đánh liều một phen. Một mặt ra sức nhanh chóng hấp thu Ma pháp trọng lực kia, mặt khác rút từ trong không gian giới chỉ ra một thanh cự kiếm. Trong một sát na ngăn ngùi khẩn cấp chém vào Đại Địa Chi Hùng lúc nó đang sơ ý. Thực chất giai đoạn này gồm hai quá trình: hấp thu Ma pháp trọng lực chuyển hoá thành nội lực rồi dồn nội lực vào cự kiếm cắm thẳng vào hậu môn không được bảo hộ của Đại Địa Chi Hùng, kết liễu nó ngay lập tức.

Cường Long đấu khí không hổ thẹn là loại đấu khí phá hoại khủng bố nhất, Đại Địa Song Hùng tuy ngoài da đao thương bất nhập nhưng nội tạng bên trong lại không khác gì những ma thú thông thường. Cường Long đấu khí vì thế có thể dễ dàng chấn nát nội tạng của Đại Địa Song Hùng thành một mớ bầy nhầy trong chớp mắt.

Nghe Long Nhất mô tả lại chi tiết trận đấu, tuy biết rõ hiện thời hẳn vẫn bình an vô sự mà Ti Bích không khỏi toát mồ hôi lạnh. Nàng biết tuy Long Nhất thuật lại nghe có vẻ dễ dàng rành mạch nhưng tình hình lúc đó hung hiểm vạn phần, một khi thất bại tất phải trả giá bằng sinh mệnh chứ chẳng chơi. Nàng ngoái đầu nhìn lại thi thể của Đại Địa Chi Hùng, quả nhiên thấy nơi hậu môn con gấu lòi ra một cái chuôi kiếm xanh biếc, còn phần thân kiếm hầu như đã cắm lút trong xác của nó.

- Long Nhất! Chúng ta mau moi lấy ma hạch của Đại Địa Chi Hùng ra

đi, loại ma hạch khó kiếm như vậy chỉ ít cũng bán được tám trăm Tử tinh tệ.

Ti Bích hướng về Long Nhất vui vẻ nói rồi phấn khởi chạy đến bên ma thú.

Long Nhất nhìn theo bóng dáng của Ti Bích, khẽ cau mày. Không biết à nha đầu này có tâm sự gì hay không? Nụ cười mạnh mẽ đó hình như đang cố che dấu một điều gì?

Lúc này nội lực của Long Nhất đã khôi phục được đôi chút, bèn đi đến bên thi thể của Đại Địa Chi Hùng lột lớp da của nó ra. Da của con gấu này đích thị là cực phẩm nguyên liệu cho pháp khí phòng ngự, cứng chắc phi thường, Long Nhất phải rất khó khăn mới lột được toàn bộ. Sau đó Long Nhất móc từ trong não đại của nó ra một khối ma hạch Thổ hệ màu vàng chói lọi, rõ ràng là rất có giá trị.

- A! Long Nhất! còn cái gì nữa kìa?

Ti Bích kéo áo Long Nhất chỉ vào một vật thể lạ nằm lẫn trong mớ nội tạng bày nhầy của Đại địa chi hùng.

Long Nhất định thần nhìn kỹ, quả nhiên trong mớ nội tạng đó còn lẫn một vật thể phát sáng. Long Nhất dùng kiếm rạch ngang xẻ dọc một hồi liền lộ ra một miếng ngọc bích hình bầu dục bày ra trước mắt, miếng ngọc ấy không ngừng toả ra Thánh quang nhu hoà dịu dịu. Long Nhất lẫn Ti Bích bốn mắt nhìn nhau chấn động. Ngay cả kẻ si ngốc cũng biết miếng ngọc này chắc chắn là một loại bảo vật hãn hữu.

- Quang Minh ma pháp khí tức thật cường đại, làm sao bảo vật này lại chui vào bao tử của Đại Địa Chi Hùng được nhỉ?

Ti Bích ngạc nhiên thốt lên sau khi xem xét miếng ngọc cẩn thận.

Khi Long nhất cầm miếng ngọc này lên liền cảm nhận được khí tức ôn nhu, đã chấn động một phen trước sự hoàn mỹ của nó. Long Nhất trao miếng ngọc cho Ti Bích cười bảo:

- Mọi vốn là Quang hệ ma pháp sư, miếng ngọc này rất hợp với mọi, hãy cầm lấy đi.

Ti Bích khước từ không lấy, lắc đầu đáp:

- Huynh không muốn học Quang hệ ma pháp hay sao? Miếng ngọc này đối với huynh quan trọng hơn, huynh cứ giữ lấy nó.

Long Nhất nhãn quang chớp động biết không thể chối từ, đành cầm lấy miếng ngọc lẩn tẩm da gấu và khối ma hạch, đem toàn bộ thu vào trong không gian giới chỉ.

- Đi nào, chúng ta phải nhanh lên, trời cũng sắp tối rồi, chỉ cần đi theo hướng này là có thể đến được Quang Minh thành.

Ti Bích giục.

Sau khi nghỉ ngơi được một lúc, ma lực của Ti Bích cũng đã khôi phục được quá nửa. Nàng dìu Long Nhất, sử dụng Phiêu Phù thuật bay về phía chân trời. Trên không trung, Long Nhất chớp thời cơ vòng tay qua eo của Ti Bích rồi mò lên đôi gò bồng đảo táy máy thi triển "thủ thuật". Đáng ngạc nhiên hơn là Ti Bích không hề có lấy nửa lời phản ứng, chỉ khúc khích cười rồi để mặc cho hắn chiếm chút tiện nghi.

Thiên không dần chuyển sang u ám, một bóng hắc ảnh quỷ dị đột nhiên xuất hiện bên cạnh xác của Đại Địa Chi Hùng, hắc ảnh toàn

thân vận hắc bào, trên đầu cũng quấn một chiếc khăn đen che kín mặt mũi, toàn thân phát ra trùng trùng hắc ám khí tức.

- Đã bị người khác đến trước một bước, hừm!

Hắc ảnh lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, toàn thân xuất hiện hắc khí bao trùm, khi hắc khí tan đi cũng không còn thấy bóng dáng của hắn đâu nữa.

Chương 20: Ngã tưởng bão trú nhĩ thụ

Dùng Phiêu Phù thuật để xoay chuyển trong lúc phi hành, Ti Bích đã cảm thấy mệt mỏi. Long Nhất bất nhẫn khi phải nhìn thấy nàng kiệt sức. Trong âm thầm hắn nhìn trời chiều sắp tàn, nói với Ti Bích:

- Ti Bích, ta sẽ cõng nàng, thời gian không còn nhiều, chúng ta phải tìm nơi nào có nguồn nước.

- Người cõng ta?

Ti Bích xuất hiện thần sắc thẹn thùng.

- Hãy ôm cho chặt. Ta sẽ tăng tốc đấy. Nàng hãy nhìn xem như thế nào mới gọi là nhanh nhé!

Long Nhất đặt Ti Bích nằm lên lưng, rồi quay mặt lại hối thúc Ti Bích.

Hai má Ti Bích hồng lên. Hàm răng trắng muốt đang bấm môi dưới, do dự khi phải nằm lên tấm lưng to rắn chắc, sau đó lại cảm giác thật an tâm.

Long Nhất giữ chặt Ti Bích trên tấm lưng mình để giữ thăng bằng. Hai quả đồi đầy tính đàn hồi ép sát người hắn, hai tay hắn ôm chặt lấy cặp mông đầy sung mãn, rồi vận khởi Càn Khôn Đại Na Di thân pháp lạng lẽ phi thân.

Ti Bích bình tĩnh nằm ép sát lên tấm lưng Long Nhất, cảm thụ được sự cọ xát nóng bỏng truyền tới từ đồn bộ, trên khuôn mặt lộ ra nét hồng nhuận tựa như là ánh sáng mặt trời phát quang.

- Giá như mãi mãi được nằm trên tấm lưng này thì thật là tốt biết bao!

Ti Bích trong tâm tự nói với mình. Hai cánh tay trắng ngần nhẹ nhàng ôm lấy cổ hần, luôn cả má nàng cũng áp lên cổ Long Nhất.

Long Nhất cố gắng Ti Bích chuyển dịch với tốc độ ánh sáng lao đi dữ dội. Cuối cùng nội lực yếu dần nhưng cũng tới được nơi có nguồn nước. Lúc này trời đã tối hẳn. Ti Bích muốn giúp làm gì đó cho Long Nhất trong lúc này, bất tri bất giác rút ra chiếc khăn tay trắng ngần nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi.

Ngửi được mùi hương thơm thoang thoảng, Long Nhất tim đập thành thịch. Cánh tay của Ti Bích đúng là trắng ngần, mềm mại. Nhãn thần hần phát nóng khi nhìn thân thể của Ti Bích từ từ áp sát tới. Hơi thở của nam tử bao trùm lấy Ti Bích. Lúc này nàng không còn giữ được bình tĩnh khi nhìn sát khuôn mặt điển trai, nhãn thần chìm đắm trong mê li, rùng mình nhè nhẹ trong lúc khép chặt nhãn tình, rồi nhẹ nhàng nâng chiếc cằm lên chờ đợi một nụ hôn.

Cuối cùng, bốn làn môi nóng bỏng cuốn miết lấy nhau, Long Nhất mút mạnh lấy đôi môi đào. Hai tay ôm chặt lấy tấm lưng của Ti Bích, như nàng đã trở thành một phần thân thể của mình. Thân thể Ti Bích càng lúc càng phát sốt, nàng cảm thấy trời đất xoay tròn, trái tim của người con gái mới biết yêu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Từ từ, Long Nhất với những ngón tay như lang sói bắt đầu triển khai di chuyển lên xuống, từ từ nhẹ nhàng đi xuống vùng eo nàng rồi cũng cảm nhận được sự đàn hồi từ cặp tuyết đồn đầy màu mỡ. Ti Bích la lên một tiếng, cái lưỡi Long Nhất như có mắt chớp lấy thời cơ xâm

nhập vào, bắt đầu triển khai quấy rầy cái lưỡi nhỏ nhắn của Ti Bích. Lúc này bàn tay hắn vẫn tiếp tục công phá, tự động trượt theo mặt đạo giữa đôi móng xâm nhập vào vùng đất thần bí mềm mại của xử nữ.

Ti Bích toàn thân kích động, bối rối chủ động dùng lực cắn lưỡi hắn. Long Nhất trong lúc huyết khí dâng cao, bị Ti Bích cắn lưỡi thất thanh la lên. Đầu lưỡi vốn đem lại cảm giác ngọt ngào, không ngờ lại bị Ti Bích cắn cho một phát.

- Cắn cho chết luôn đi! Không ngờ người dám khinh bạc ta!

Ti Bích sắc mặt như áng mây hồng thối lui hai bước, cười tươi trừng mắt quát Long Nhất.

- Làm sao có thể gọi là kinh bạc khi ta hôn nữ nhân của mình chứ?

Long Nhất trơ tráo nói:.

- Ai là nữ nhân của người? Coi lại đi!

Ti Bích bỗng thoáng mất đi vẻ tự nhiên.

Biểu tình dị thường ấy của Ti Bích không qua nổi mắt Long Nhất. Hắn không minh bạch tại sao lúc muốn cùng nàng làm một đôi uyên ương thì Ti Bích lại lảng tránh thay đổi chủ đề. Bề ngoài nàng nhìn thực không có vẻ gì là vô tình cả.

- Ti Bích, nàng...

Long Nhất muốn mở miệng nhưng lại không biết nói làm sao.

Tiếng Long Nhất vừa dứt, Ti Bích tựa như kinh hoàng cắt ngang:

- Long Nhất! Xin chàng đừng hỏi nữa, xin chàng đừng đề cập đến vấn đề này nữa được không?

Nhãn thần Long Nhất ánh lên, cười nói:

- Không cần thiết phải đề cập tới, ta chỉ muốn nói thân thể chúng ta đầy bụi bặm, sao hai ta không cùng xuống tắm như một đôi uyên ương nha.

- Có quý mới cùng chàng tắm uyên ương, mmm, chàng tắm ở đây, ta tắm trên kia!

Ti Bích nhìn lại thân thể mình đã thấy lấm bẩn và xộc xệch, thân thể bỗng cảm thấy khó chịu.

- Tắm chung không được hay sao? Ta còn muốn nàng kỳ lưng cho ta nữa.

Long Nhất nói với nụ cười trên môi.

- Muốn nghĩ gì thì nghĩ! Khi ta lên đó, cấm chàng nhìn trộm.

Ti Bích nói lời cảnh cáo.

- Đừng lo ta có thể nhìn trộm qua tầng kết giới đã được phân bố, nếu có nhìn thì cũng chẳng thấy gì!

Long Nhất hấp tấp phân trần.

Ti Bích trừng mắt nhìn Long Nhất rồi đi lên trên thượng du, đột nhiên chuyển thân quay lại nói với Long Nhất:

- Xú hỗn đản, chàng nghĩ ta còn không biết chàng hay sao?

Long Nhất há miệng bần thần một lúc, cho đến khi thân ảnh Ti Bích đã biến mất. Hắn cười khổ một tiếng, làm sao nàng ta có thể biết được mình nhìn trộm? Lòng tràn đầy nghi vấn rồi cũng cười y phục lộ ra tư thế ưu mỹ trong khi nhảy vào hồ nước, tẩy rửa hết dơ dáy toàn thân. Long Nhất bắt đầu cảm thấy thân thanh khí sáng, hắn để mình tĩnh nhiên trôi theo dòng nước, nhìn lên trên các vì sao đang lấp lánh tinh quang trong si ngốc.

Đột nhiên trong tâm Long Nhất cảm thấy trống trải, hắn cảm ứng nhìn lên trên thượng du, tâm lý nhất thời khẩn cấp. Hắn luôn cảm thấy biểu tình Ti Bích không được bình thường, và còn luôn luôn có một cảm giác: Ti Bích muốn rời xa hắn.

Thở dài nặng nề, Long Nhất tịnh không chắc chắn có nên lên trên thượng du tìm hiểu không. Hắn biết nếu nàng muốn bỏ đi, hắn tịnh không dám cản trở. Như nếu đối phương thật chuẩn bị bỏ đi, thì tại sao mình còn cưỡng cầu? Cùng lắm hãy thuận theo tự nhiên mà định đoạt.

Lấy ra chiếc nhẫn không gian giới chỉ chứa thiên địa chi hung Chích Kiến Ngọc Phiến tìm được trong bụng con con gấu, Long Nhất bắt đầu lật qua lại nghiên cứu. Chích Kiến Ngọc Phiến phát tán ánh sáng nhu hòa thanh khiết, không một chút pha tạp, cái chất quang mang màu đen như hơi thở phù phép đem lại cảm giác thập phần thư thái, nếu như kết nạp với pháp trượng thì khẳng định hơn cái Quang Minh pháp trượng của Ti Bích. Long Nhất quyết định dung cái Chích Kiến Ngọc Phiến này kết nạp với pháp trượng Ti Bích thành tuyệt thế pháp trượng.

- Quỷ lười biếng, chàng vẫn còn chưa tắm xong à? Còn lâu hơn cả nữ nhân bọn ta.

Ti Bích đứng đằng xa trên bờ, mái tóc ẩm ướt xanh đậm được phủ tới lưng, mới vừa tắm ra đem lại cho nàng một mị lực phát tán kinh nhân, ẩn hiện dưới tinh quang của sao trời hiển nhiên phiêu dật xuất trần, tự nhiên trong tâm Long Nhất muốn hét lên với cả trái tim đang bị gặm nát.

Long Nhất lấy trong không gian giới chỉ một bộ y phục mặc lên. Mặc lên bộ y phục hoa lệ cấm y làm Long Nhất tăng thêm vẻ tuấn lãng bất phàm, phong độ phiêu hốt, ánh mắt Ti Bích nhìn một cách mê li.

- Cũng không còn sớm, đến lúc phải đi ngủ.

Long nhất đi đến chỗ Ti Bích rồi ôm lấy vòng eo nàng từ đằng sau, nhẹ nhàng ngửi lấy mùi thơm từ thân thể nàng vĩnh viễn không muốn li khai.

- Ngủ, ngủ, không muốn ngủ, ta, ta còn phải nhập định?

Ti Bích hơi thờ ơ nhu mềm mại, lấp bắp trong khi nói.

- Hôm nay không muốn, ta chỉ muốn ôm nàng đi ngủ.

Long Nhất mau chóng thè lưỡi mình ra liếm lấy vành tai Ti Bích.

Chương 21: PHƯƠNG TUNG PHIẾU MIỂU

Khi vành tai mẫn cảm bị Long Nhất tập kích, Ti Bích cảm thấy một dòng điện lưu cường liệt sung kích vào nội thể, toàn thể thân hình run run phát phiêu trên trời dưới đất. Long Nhất rót lời "tình tự" đầy hoa sắc vào tai, Ti Bích bắt đầu đứng không vững, thẹn thùng tới mức từ vành tai cho đến cổ nổi lên từng đám hồng, nàng muốn thoát ra, nhưng bị Long Nhất một mực ôm lấy.

- Chàng có thể ôm ta, nhưng không được động thủ động cước!

Ti Bích nói trong hơi thở, thanh âm nhỏ xíu như muốn người ta không nghe thấy.

- Đương nhiên, ta tuyệt đối bất động, làm sao một chính nhân quân tử lại làm những việc như thế?

Long Nhất muốn nhìn thấy sự đồng ý từ Ti Bích liền đưa cả hai tay lên trời thề thốt.

Ti Bích liếc nhìn Long Nhất, nếu hắn là người chính nhân quân tử thì thế giới này sẽ không có một kẻ sắc lang thứ hai. Trong hai ngày này đã cho hắn tiện nghi chiêm ngưỡng hết rồi.

Trong không gian im lặng, Long Nhất đột nhiên thần thần bí bí nói:

- Ti Bích bảo bối, trước hết hãy nhắm mắt lại.

- Chàng lại giờ trò ma quỷ, thần bí nào đó chứ gì!

Ti Bích lăm bằm trong lúc nhắm mắt lại, đôi lông mày dài con vút như vành loan nguyệt, như muốn nhiếp hồn chúng nhân. Long Nhất nhìn đến say ngốc, hẳn thật ra không để ý đến hồng sắc thai đang ẩn hiện trong khi Ti Bích run rẩy. Có thể đây là một triệu chứng tâm lý, đúng như là đang bị thôi miên. Nếu quả hẳn chú ý nhìn đến cái thai kí trên khuôn mặt nàng, khó có thể nói chắc được thần sắc trong mắt sẽ không có sự thay đổi dị dạng, khẳng định sẽ bất khả tư nghị bị Ti Bích cảm nhận được.

- Ê, chàng có bị sao không đấy?

Ti Bích nhìn ra Long Nhất không được bình thường, nên mới mở miệng hỏi.

- Không không, ta đây vẫn bình thường mà!

Long Nhất cấp bách lấy lại bình tĩnh đáp. Hẳn cảm thấy rất đặc ý mỉm cười, trong không gian giới chỉ xuất ra một chiếc giường rất là xa hoa.

Muốn tự tưởng thưởng cho mình thì cần phải có thời gian. Ti Bích đã bắt đầu mở mắt, nhìn thấy có một chiếc giường siêu cấp xa hoa, tất cả làm bằng hồng mộc quý giá mà thành. Cái thành giường còn được điêu khắc hoa văn, vài trái giường được xếp dưới lớp gối chăn mềm mại. Nàng nhìn một cách xuất thần trong vài phút không biết phải mở miệng như thế nào trong lúc này.

Ti Bích kinh ngạc, nhìn qua Long Nhất đang đeo không gian giới chỉ, biểu tình rất là đặc ý kỳ quái.

- Chúng ta đi ngủ thôi.

Long Nhất nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ti Bích, cảm thấy nàng ta đã xuất mồ hôi.

- Ừ, nhưng chàng phải hứa với ta là sẽ không loạn động.

Ti Bích cảm thấy hoảng loạn, thật ra hiện tại tâm tình nàng rất là mâu thuẫn. Nếu như quả Long Nhất bất chấp muốn chiếm lấy thân thể nàng thì nàng khẳng định sẽ không cự tuyệt.

Long Nhất lập tức ôm lấy Ti Bích đặt xuống giường, một tay đỡ đầu nàng dựa lên, tay kia nhẹ nhàng ôm quấn lấy vòng eo nàng. Cảm giác người nàng như muốn cứng lên, Long Nhất khéo léo nhẹ nhàng ôm nàng từ đằng sau rồi vỗ về nàng, giảm bớt khẩn trương của nàng.

Ti Bích cảm nhận được sự âu yếm, toàn thân từ từ rơi lỏng. Khí tức nam nhân từ Long Nhất tỏa ra làm nàng cảm thấy dễ chịu. Nàng điều chỉnh lại tư thế, làm cho mình thoải mái hơn.

- Nằm trong lòng hẳn cảm giác thật là tốt!

Ti Bích cảm nhận được sự vững vàng của Long Nhất mà nghe tim mình như thổn thức.

Trong tâm Ti Bích luôn luôn nghĩ Long Nhất sẽ khi dễ mình nếu như để hắn chiếm tiện nghi quá dễ dàng. Sau một thời gian khá lâu, tay Long Nhất vẫn đang an phận trên vòng eo nàng, thật ra là không dám di chuyển. Bất tri bất giác, trong tâm Ti Bích cảm thấy có một chút thất vọng.

Kỳ thật Long Nhất không phải là không muốn có hành động, chỉ là

hiện tại Ti Bích đang nằm trên ngực hấn khiến hấn khó lòng thực hiện, nếu như lại mò vào cái chỗ sâu kín thần bí kia, thì hấn không chắc chắn có thể cầm lại cái thú tính đối với Ti Bích. Mặc dù Ti Bích có khả năng không thể cự tuyệt, nhưng Long Nhất trong lúc này có thể nhìn ra được thần sắc nàng chưa có chuẩn bị tiếp nhận. Thật không muốn nàng phải cảm thấy bất an trong lòng.

Không biết đã qua bao lâu, Long Nhất lắng nghe tiếng hô hấp của Ti Bích thay đổi và kéo dài, si tưởng có khả năng là nàng đã đi vào giấc mộng đẹp.

- Ài, chỉ có thể nhìn chứ không sờ được. Thật là tội nghiệp!

Long Nhất tự nói với mình. Từ nơi đứng quần của hấn, một vật cương ngạnh vươn lên lên phá luôn khố quần làm cái hạ thể hấn như muốn đâm vào tiểu phúc của nàng, không cần biết lý do hay chuyện tốt lành gì thì đã cán tới giữa hai chân nàng, nơi nhu nhuyển của nữ nhi. Một cảm giác tiêu hồn đầy khoái cảm làm Long Nhất cảm thấy kích động.

Với một khoảng cách giữa y phục bên dưới hai bên đang lục đục quần quai, Long Nhất bắt đầu cảm thấy hô hấp của người ngọc dần cấp bách. Thân thể bắt đầu nóng lên. Long Nhất đã biết là nàng đã sớm thức giấc, thở một hơi cảm thán rồi cố nhẫn nhịn dục hỏa trong hạ thể đang tỏa nhiệt tại kiên đĩnh ép lên nơi nhu nhuyển không cho nó loạn động.

Trong cơn mơ mơ hồ hồ, Long Nhất bắt đầu thiếp đi. Hấn có một giấc mộng. Giấc mộng về bầu trời đột nhiên đổ mưa, những hạt mưa làm đất đai ẩm ướt, rơi rớt vào miệng, không biết vì sao cảm giác được hơi mặn trong ấy, làm cho Long Nhất cảm thấy nhói đau trong tâm cảm giác như muốn dứt hơi.

Trong cơn đau đớn khó thở thì hắn bỗng choàng tỉnh lại. Long Nhất sau cơn giật mình, từ miệng lộ ra một nụ cười đầy đau khổ, cuối cùng nàng cũng bỏ đi. Long Nhất cảm thấy khuôn mặt và vùng ngực đã thấm ướt, thấm vào đầu ngón tay sau đó cho vào miệng, thì ra là nước mắt.

- Nếu như đau khổ, tại sao phải bỏ ta ra đi?

Long Nhất cảm thán thở ra một hơi, Trong không khí vẫn còn tồn đọng dư hương như gió như mây nhẹ nhàng thoán qua.

Hiện tại mặt trời đã soi sáng trên không, nhưng Long Nhất không cảm cảm giác được. Hắn vô ý thức lật cái mền để bước xuống giường, đột nhiên phát hiện gần cái gối có một phong ma thư tín. Đích thị là dùng Tinh thần lực đặc thù của chủng ma pháp vô thượng lưu lại. Ma pháp sử dụng cách này thật là thuận tiện, nhưng khó có ai làm được.

Mở ra thư tín, một ánh chớp phát ra xuất hiện hàng hàng lục sắc ma pháp văn tự. Chữ viết không nhiều, chỉ có vài dòng ký tự. Phía trên viết:

- "Long Nhất, khi chàng thức giấc thì thiếp đã đi rồi, nếu chàng tỉnh lại thì thiếp không biết phải đối đáp ra sao. Bất đắc dĩ lắm thiếp mới phải phóng an thần thuật vì sợ làm chàng thức giấc. Chàng biết không? Có lẽ thiếp đã yêu chàng, nếu chàng là một người bình thường, thì thiếp đã khả dĩ yên tâm ở lại bên chàng, nhưng chàng không phải, cho nên thiếp không thể."

Long Nhất sau khi đọc xong thì không thể cầm chế như trong cơn lạc lõng, tại sao mình phải là người thường thì nàng mới ở bên cạnh mình? Không phải người con gái lúc nào cũng hy vọng có một nam nhân cường hãn bất phàm hay sao? Tại sao Ti Bích lại trái ngược

với những gì họ nói? Long Nhất chán nản nhìn lên trời cao.

- "Chàng không thuộc về Tây Tộc, nên chàng không biết người Mạc Tây Tộc cũng có một tập tục, một khi đã có chồng thì nữ nhân Mạc Tây Tộc suốt đời chung sống và không cho phép người kia có nữ nhân thứ hai. Nếu chàng là người bình thường, thì thiếp sẽ cùng chàng chung sống, sẽ có thể quản đắc chàng. Nhưng thiếp biết chàng không phải vậy. Thiếp biết chàng sau này sẽ có một ngày đứng lên đỉnh cao của trời đất, làm sao thiếp có thể trở thành một gánh nặng cho chàng? Thiếp không nghĩ chàng sẽ cười thiếp, không nghĩ chàng sẽ xem thường nhân nghĩ gì. Chàng nên có một nữ nhân xuất chúng đi bên cạnh chàng, cùng công phá thiên hạ. Thiếp đi, chàng phải bảo trọng, Ti Bích."

Nhìn tín thư của Ti Bích mà lòng Long Nhất không biết phải khóc hay cười. Không phải hẳn đã biết trước Ti Bích sẽ bỏ đi hay sao. Nhất phu nhất thê thì có vẻ làm khó cho hẳn nhưng sau này Long Nhất sẽ có cách giải quyết chuyện phiền muộn này. Còn cái thai kí trên mặt Ti Bích, Long Nhất hiện tại căn bản không muốn tìm hiểu, nhưng nhìn ngữ khí của Ti Bích, nàng kỳ thật rất quan tâm hoặc không cảm thấy tự ti chút nào.

- Nha đầu ngốc, ta nhất định phải tìm cho được nàng, và vô luận như thế nào cũng phải tìm cách trừ đi cái thai ký trên mặt nàng, nàng có tin thời gian sẽ dẫn ta tới nàng?

Long Nhất nói một cách quyết tâm. Hẳn không nghĩ nguyên lai tâm sự của Ti Bích không phải là chuyện này.

Chương 22: TẬT PHONG THUẬT

Long Nhất từ tốn thu lấy tín thư ma pháp của Ti Bích, sau đó ngồi xuống giường rồi trầm tư suy nghĩ. Hắn đến với thế giới này chưa lâu lắm, thật ra đã cảm nhận được rất là nhiều sự tình, hắn cần phải định tâm thanh lý hết tất cả sự việc, rồi xác định phương hướng riêng cho mình.

Khi mặt trời đang đông bắt đầu phát ra những tia sáng, tia dương quang đầu tiên chiếu rọi lên người Long Nhất, hắn quát sơ một tiếng rồi đứng thẳng dậy, vành lưng như núi chọc trời nhả thần sung mãn kiên định. Muốn sống phải có thực lực cường mãnh cũng giống như ở tiền thế, hắn cũng đã lĩnh hội được điều này. Theo quy luật của tự nhiên, nếu như muốn trở thành một thực lực tối cường đại, hắn phải đứng trên kim tự tháp nhìn xuống chúng sinh, hiện tại thực lực không thể so sánh với chính bản thân khi xưa.

Long Nhất đối mặt với ánh mặt trời, toàn cơ thể bị bao phủ bởi ánh quang mang huyền diệu, phát ra hai tiếng cườì khanh khách, trong tâm cảm thấy hào tình vạn trạng. Thu lại chiếc giường lớn, Long Nhất phát xuất trực chỉ theo hướng Quang Minh thành, , có thể sẽ gặp lại Ti Bích một lần nữa không chừng.

Vận khởi Càn Khôn Đại Na Di đi liên tục trong hai ba giờ, Long Nhất không thể trụ lại được nữa. Nội lực hắn hoàn toàn trong trạng thái hư nhược. Đột nhiên, linh quang bạo phát, nhớ lại những gì Ti Bích đã từng nói, nàng đề cập đến một Chứng Pháp Thuật khả dĩ sử dụng

trong lúc phi hành, tựa như Phi Phong Hệ của Ma Pháp Mạc Chúc.

Nhớ lại từ ý thức của mình thì đúng là Thanh sắc Phong hệ ma pháp nguyên tố, Long Nhất trở nên hưng phấn. Phong là vua trong tốc độ, nếu quả như hẳn học được Phong Hệ ma pháp, thì sẽ có cách tránh nguy hiểm và bảo vệ tính mệnh tốt nhất.

Ý niệm chớp động, Tinh thần lực của Long Nhất phát tán ra ngoài, triệu tập Trứ Phong Hệ đích ma pháp nguyên tố, chuẩn bị tự mình phát xuất Phi hành thuật. Thanh sắc ma pháp nguyên tố cuồn dưng kết hợp, thân thể Long Nhất tăng tốc bay lên không dưng mãnh phóng tới trước.

Long Nhất chưa qua cơn hưng phấn, thân thể bắt đầu trì trệ như muốn rơi xuống. May mắn cho Long Nhất đã chuẩn bị trước, thân thể tại không trung luân chuyển mấy vòng sắp rớt xuống đất.

- Ngừng thôi. Tại ma pháp lực không đủ. Chắc chắn là lát nữa lại phải cực khổ tu ma pháp lực, muốn hối hận thì đã muộn.

Long Nhất một bước đoán nơi rớt xuống sẽ trúng ngay trung tâm đại thụ, thật là một điều vô cùng xui xẻo.

Nhưng mà Ma Pháp Lực đã dừng thì không thể vận khởi trong một thời gian. Phép Phi Hành thuật làm tổn hại quá nhiều ma lực, làm sao mà điều khiển được chứ? Một mặt Long Nhất vừa đi vừa suy nghĩ miên man. Suy nghĩ thật lâu, đột nhiên pháp lực trì trệ, rồi thì không thể bay lại được, tại sao lại không tìm một cách khác lấy thân mình làm trụ? Đại Địa Chi Hùng kết nối Trọng Lực thuật do Địa Thổ hệ phân bố ra thành một, nhưng Phong Hệ có đặc tính sinh động phiêu dật, vậy tại sao mình không tự sáng tạo ra Tật Phong thuật cho cá nhân mình?

Cần phải thông qua huyền cơ này. Long Nhất bắt đầu dùng ý niệm triệu hoán Phong Hệ ma pháp nguyên tố. Tức thì toàn thân thanh quang đột xuất, thân thể cảm giác như bay bổng, không ngờ hần đã thành công.

Long Nhất sử dụng nội lực vận chuyển Càn Khôn Đại Na Di, tốc độ trước đó bỗng như tăng tốc gấp bội, nội lực tiêu hao không bằng một nửa trước kia. Nhìn Long Nhất bay lên rồi hạ xuống mấy lượt, thân hình như quỷ mị phóng thẳng tới trước, trong thời gian ngắn chỉ còn sót lại những tiểu hắc điểm.

Đại khái đã qua hai mươi phút, trên thân thể Long Nhất trong lúc thi triển Phong thuật hiệu quả đã bắt đầu thất tán, tốc độ đã bắt đầu giảm. Nhưng được cái tốt là Tật Phong thuật tịnh không tiêu hao nhiều ma pháp lực, do đó có thể tự mình phóng hết sức rồi sao đó thì tu bổ lại.

Hiện tại đã đi tới con đường chính, cuối cùng cũng đã thấy phía trước mặt tối mù có một thị trấn. Long Nhất bắt đầu hạ thân xuống, nếu đi tới thị trấn này phải tốn hết ba ngày đêm lộ trình, nhưng nhờ vào tốc độ của Tật Phong thuật cùng Càn Khôn Đại Na Di mà Long Nhất sử dụng, tốc độ tăng nhanh, tối đa có thể ngoạn thị thiên hạ.

Long Nhất sau đó đi tìm một phòng trọ, kiếm thứ gì đó ăn uống rồi bế môn bất xuất. Trong ánh sáng nhu hòa của ma pháp đăng chiếu rọi, Long Nhất nhìn lướt trong không gian giới chỉ nơi tàng trữ kinh sách. Mục tiêu của hần tất nhiên là tìm kiếm ma pháp thư. Long Nhất tìm thấy các hệ sơ cấp và trung cấp ma pháp thư, hần còn tìm thấy một giá thư khó có thể phát hiện, toàn liên quan đến ám hệ ma pháp thư, từ sơ cấp đến cao cấp có tất cả.

Những cuốn sách dày của Bản ma pháp thư sắp xếp trước nhất, Long Nhất bắt đầu cấp bách nhìn lướt qua từng cuốn. Trong tất cả

những tri thức về ma pháp nguyên lai chỉ là một tầng sơ khởi của ma pháp nhập môn, đối với ma pháp thì lí luận khá phức tạp. Lật bừa qua từng trang bỗng lật đúng trang nói về học hội trong Tật Phong thuật thì không thể không nói đến vận khí may mắn của hắn cũng như đối với ma pháp thì ngộ tính của hắn thật cao siêu.

Thời gian như như thoáng qua không thể nắm lấy được như những giọt nước thấm vào lòng đất không còn dấu vết. Long Nhất đã hoàn toàn chìm đắm trong trong biển cả kinh thư, hắn nhìn qua với tốc độ càng lúc càng nhanh. Con mắt hắn liếc qua liếc lại nhanh chóng làm cho người khác nhìn mà phải hoa cả mắt.

- A, mệt chết đi mất!

Long Nhất tỉnh lại trong lúc trời tối nhìn thấy ám hệ trung cấp ma pháp thư đang nằm giang dở, đầu hắn như muốn nổ tung. Hắn đẩy mạnh cánh cửa ra, bên ngoài chỉ toàn là màu đen, trên đường phố thị trấn yên tĩnh không có lấy một âm thanh.

Long Nhất cảm thấy kinh ngạc, hắn quay đầu lại nhìn trên bàn toàn là thư tịch, chỉ trong một thời gian cỡ một buổi chiều mà hắn đọc hết chùng này sách? Long Nhất cảm thấy khó có thể tin tưởng được, cho dù trong kí ức lúc trước có thụ qua môn huấn luyện đặc biệt, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng làm chậm thời gian để đọc qua các cuốn sách này. Nhìn lại hắn vẫn còn nhớ được mình đã đọc qua những gì, chẳng lẽ hắn là một thiên tài? Long Nhất cảm thấy mơ màng khó hiểu.

Long Nhất bước tới phía trước đẩy chõng sách qua bên, rồi nắm lấy cuốn thư về Hỏa hệ trung cấp ma pháp, kết quả phát hiện từ trí nhớ mình giống y như những gì đã ghi trong sách, không có một sự khác biệt nào.

Kỳ thật là mấy ngày đã qua, chỉ là vì hấn quá trầm mê nên không biết mà thôi. Không như những gì Long Nhất đang nghĩ.

Rất nhanh, Long Nhất không còn nghĩ tới những chuyện vẩn vơ, thật ra hấn đã nhớ hết tất cả những gì trong sách, nhưng những gì hấn nhớ được, thì hấn vẫn chưa thể tiêu hóa hoàn toàn vì không có đủ thời gian.

Long Nhất hiện tại biết được nguyên lai ma pháp thật ra tuy đơn giản phân ra sơ cấp, trung cấp, cao cấp tam lập, nhưng chỉ là một phần nhỏ. Căn cứ vào chủng ma pháp thì uy lực của mỗi ma pháp lực đích thực chia ra thành mười một đẳng cấp. Luyện xong ba cấp thì mới trở thành sơ cấp ma pháp, luyện xong từ bốn tới sáu cấp thì mới trở thành trung cấp ma pháp. Còn luyện xong từ bảy tới tám cấp thì sẽ tiến vào cao cấp ma pháp. Tiến vào cấp mười sẽ trở thành thánh cấp ma pháp, còn nếu đột phá tới cấp mười một thì có thể bài sơn đảo hải, ma pháp uy lực có thể hủy thiên diệt địa.

Trong Hỏa hệ có Hoả Cầu thuật, Thủy hệ có Thuỷ Cầu thuật và tất cả những ai trong cấp một ma pháp thuật đều có thể sử dụng. Một đệ tử ma pháp sư chỉ có thể bắn ra cấp một pháp thuật, sơ cấp ma pháp sư có thể sử dụng đến hai ma pháp, miễn cưỡng có thể sử dụng đến cấp ba ma pháp. Trung cấp ma pháp sư tiêu chuẩn có thể dễ dàng chường ra từ một tới ba ma pháp, miễn cưỡng có thể phóng ra cấp bốn ma pháp. Cao cấp ma pháp sư có thể sử dụng đến sáu ma pháp, miễn cưỡng có thể phóng ra cấp bảy ma pháp.

Nhưng khi đến bảy cấp ma pháp thì sẽ tập trung nước thành một lực lượng lớn, tấn phóng cấp thứ tám ma pháp chỉ dành cho đại ma pháp sư, tấn phóng thứ chín ma pháp chỉ dành cho ma pháp đạo sĩ, tấn phóng cấp mười ma pháp chỉ có thánh cấp ma pháp, còn tấn thứ mười một ma pháp là cấm chú chỉ có Đại ma đạo sư sử dụng, thực sự là hai đại biểu ma pháp lĩnh vực đứng trên cao nhất hiện tại.

Chương 23: MẠC DANH KỲ DIỆU ĐÍCH PHI LỄ

Cấm chú cấp mười một a. Long Nhất tưởng tượng khi một pháp sư tay cầm thần khí pháp trượng vẩy lên không trung, thông thả và nhàn du nhiệm cấm chú, đất trời bị xô đẩy, thiên địa biến sắc, phương viên trăm dặm trở thành bình địa, cái cảm giác đó thật là sáng khoái a.

Long Nhất quyết định, từ nay về sau, đại ma đạo sư, truyền thuyết về ma thần sẽ là mục tiêu cho tương lai. Nhìn thấy sắc trời vẫn còn tối, Long Nhất không muốn tốn thời gian nên ngồi xuống trong tư thế đả tọa, say mê hấp thụ nguyên tố ma pháp các hệ trong không khí. Long Nhất phát hiện, lôi điện hệ ma pháp nguyên tố là hấp thu nhanh nhất, tốc độ nhanh hơn các hệ khác gấp mấy lần.

Không biết đã qua bao lâu, Long Nhất từ trong nhập định tỉnh lại. Hiện tại đã là ban ngày, ngoài cửa sổ tràn ngập ánh dương quang soi sáng. Long Nhất nhanh chóng nhìn ra ngoài, phát hiện giờ đã là chiều.

Khi Long Nhất đi xuống, phòng lớn dùng phục vụ ăn uống đã sắp tràn đầy không còn chỗ. Long Nhất bắt đầu tìm kiếm một vị trí để ngồi xuống, tùy tiện chọn hai món ăn, tiện hỏi tiểu nhị để xác định xem có phải bản thân mới ngủ một đêm ở đây không, khiến cho gia hỏa này nhìn hấn như kẻ bị bệnh thần kinh.

Long Nhất tịnh không để ý cái nhìn của tiểu nhị, tâm lí hấn hiện tại đang vui sướng, chỉ vì lão thiên đối với hấn không bạc lăm, thêm

điện kích trúng trong lúc trong lúc sắp đánh mất sinh mạng đưa hẳn tới một thế giới khác. Tuy nhập vào một nhục thể có tai tiếng là hắc oa, nhưng mà quan trọng nhất là vẫn còn sống. Hiện tại nhìn lại bản thân mình thì Long Nhất đương nhiên rất cao hứng.

Nhấp một hớp rượu hoa quả đầy thanh hương. Lại được thưởng thức cái mỹ vị của cả hai kiếp, Long Nhất nghĩ rằng cuộc sống này thật là mỹ hảo. Đương nhiên, nếu như Ti Bích có ở bên cạnh thì càng hoàn mỹ hơn. Kiếp trước Long Nhất thân là tổ trưởng của Long Tổ, hầu như một năm may ra được một ngày yên ổn, kiểu sinh hoạt tự do tự tại thế này là mộng tưởng của kiếp trước.

Long Nhất tò mò nhìn tới những thực khách xung quanh. Từ khi tới thế giới này, chưa kịp nhìn và cảm nhận thì đã bị tổng giam. Sau khi thấy sự phồn hoa nơi phố xá của Đẳng Long thành, tiếp đó là những ngày sống trong thiên nhiên, cho tới bây giờ mới biết thế giới này cũng không có gì bất đồng.

Trong lúc ăn uống thì khách nhân vẫn ra vào lữ điếm, đại đa số là thương nhân, còn có cả những người mặc đạo bào pháp sư và chiến sĩ khô giáp, nhưng vẫn không thấy các chủng tộc thú nhân tinh linh. Bất quá điều này tịnh không kì quái, tinh linh sinh tính bình hòa, thích thân cận với tự nhiên, đại đa số tinh linh ẩn mặt tại Tinh Linh sâm lâm. Tuy trong xã hội loài người có một ít tinh linh trải nghiệm sự mạo hiểm, chỉ là bình thường ở thành thị lớn đã khó thấy, nơi tiểu trấn này lại càng khó thấy hơn. Cả thú nhân chủng tộc cũng bị bài xích bởi nhân loại, họ với nhân loại đã có những trận đụng độ trong quá khứ. Lúc trước thú nhân tộc phân bố khắp Thương Lan đại lục, nhưng sau đó nhân loại phát triển mau chóng, lấn lướt khiến cho phải dời về hoành đoạn sơn mạch.

Sau khi dùng tử tinh để trả tiền, Long Nhất rời khỏi lữ điếm. Đột nhiên nhãn tình Long Nhất sáng lên, tâm lí kinh ngạc nói thầm: "Thật

là một con ngựa tốt." Nhìn thấy đằng trước công tử điểm đối diện có một con hỏa hồng sắc độc giác mã cao lớn tuyệt đẹp, cả thân con chiến mã này bao phủ bởi huyết hồng và còn lộ ra sự khôn ngoan đĩnh ngộ, với bộ lông không một sợi tạp sắc, bốn chân trường kiện hữu lực, lực lượng sung mãn tạo mĩ cảm, đặc biệt là chiếc sừng duy nhất ở đằng trước xuất ngân quang loang loáng, thật là một con chiến mã bất phàm.

Con độc giác mã đứng một mình không bị buộc dây, nhưng nó đứng đó đầy kiêu ngạo, nhãn thần sung mãn dã tính, thỉnh thoảng uy hiếp người qua đường với cái mũi phì phò nếu có ai đến gần.

Từ trong kí ức biết được, độc giác mã thuộc phong hệ ma pháp thú chủng tộc, chạy như đằng vân giá vũ, với những quý tộc và những lão gia nhiều tiền lắm bạc là một hình thức để phô trương hơn là dùng như một công cụ, thường thì chỉ có những con ngựa với hắc sắc cùng bạch sắc, nhưng chưa bao giờ nghe nói đến hỏa hồng độc giác mã.

Tất cả mọi người khi nhìn con chiến mã này đều nghĩ không phải là tầm thường, không biết chủ nhân là ai? Long Nhất đối với chủ nhân con hồng sắc độc giác mã cảm thấy hiếu kỳ.

Hiện tại, một đám đông người xao động, Long Nhất vừa định hướng tới cổng ra của tiểu điểm, liền bị làm cho kinh ngạc phát giác. Nhìn thấy được một thân người mặc hỏa hồng kì giáp bó sát thân, thiếu nữ tay nắm hỏa hồng cự kiếm vẫy ngang để dẹp khách bộ hành ra lấy đường. Nàng có mái tóc màu hoàng kim, dung mạo thật tuyệt mĩ, dù cho không có vẻ khuynh quốc khuynh thành như Long Linh Nhi hay Tây Môn Vô Hận, nhưng lại dung hợp được một cỗ anh khí tạo nên mị lực đặc trưng của nàng. Nàng như thể thái dương, vô luận đi đâu cũng là tiêu điểm của mọi người.

Long Nhất cấp tốc thượng thượng hạ hạ quan sát thiếu nữ, mục quang cuối cùng cố định ở vùng giữa hai ngọc phong kiên đĩnh bị áo giáp bó chặt. Nơi đó, hẳn có thể cảm nhận được một cỗ khí cường liệt của hỏa hệ ma pháp ba động. Long Nhất trong tri thức biết được có rất nhiều kiếm sĩ cùng ma pháp sư sở hữu những bảo thạch nhiều loại khác nhau khả dĩ có thể làm tăng đấu khí ma pháp, có những cái làm thành đồ trang sức, có những cái còn khảm trên vũ khí hoặc gắn lên y phục. Vấn đề là chức nghiệp của thiếu nữ này hiển nhiên là một chiến sĩ, hơn nữa đẳng cấp không thấp, nhưng tại sao nàng lại mang theo vật phẩm làm tăng ma pháp?

Thần tình thiếu nữ cùng độc giác mã đều là mười phần ngạo khí, quả chân là chủ nào tớ nấy. Thiếu nữ hiển nhiên đối với mục quang của chúng nhân đã quen thuộc, không có chút xiu biểu hiện khó chịu hay bực mình nào. Đúng vào lúc thiếu nữ phi thân lên mình ngựa, nàng hốt nhiên cảm giác thấy sự dị dạng nơi ngực mình, như thể có có người dùng tay nắm lấy.

Thiếu nữ run lên, nhãn thần sắc bén lướt qua đám người rồi dừng lại trên mình tên Long Nhất với đôi mắt đang nhìn chòng chọc vào ngọc phong cao tủng của nàng. Trực giác nói cho nàng biết, cảm giác trên thân thể mình là do nam nhân bí ối này gây ra. Thương thay cho Long Nhất, chỉ vì ngây dại nhìn mà trong mắt thiếu nữ đã trở thành bí ối. Thiếu nữ hừ một tiếng, trên người lóe lên đạ lam quang mang, nhãn thần tràn đầy sát khí nhìn chăm chăm vào Long Nhất, đấu khí của nàng đã đạt đến cảnh giới kiếm sư.

Long Nhất tỉnh lại, nhìn thấy nhãn thần thiếu nữ mang đầy nộ ý, vẫn không biết mình đã đắc tội với nàng, bèn nở một nụ cười biểu thị thiện ý đối với nàng. Nào hay nụ cười đó trong mắt thiếu nữ trở thành dâm tiếu. Thiếu nữ rất muốn dạy cho Long Nhất một bài học, nhưng lại không thể chứng minh cảm giác dị dạng nơi nhũ phong đó là tác phẩm của hắn. Sau đó nàng trừng mắt nhìn Long Nhất một cái

rồi lên ngựa, hóa thành một đám mây hồng dần biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Long Nhất sờ sờ mũi, trên mặt hắn có cái cảm giác kì diệu khó nói? Không hiểu vì sao bản thân ngay thẳng vậy mà lại khiến người ghét bỏ. Hắn thực sự quên rằng hắn là tinh thần dị năng giả của tiền thế, có thể sử dụng tinh thần năng lượng tiến hành công kích. Hơn nữa tinh thần lực hiện tại mạnh hơn nhiều so với tiền thế, hắn vừa mới tập trung lực chú ý vào ma pháp ba động trên vùng ngực thiếu nữ, tiềm thức theo đó dùng tinh thần lực điều tra một lượt, khiến cho thiếu nữ ấy liền có cảm giác vùng ngực bị người chạm vào.

Chương 24: PHƯỢNG HOÀNG GIA TỘC

Khi ra khỏi tiểu trấn, Long Nhất cấp tốc sử dụng Tật Phong thuật cho bản thân, vận khởi Càn Khôn Đại Na Di tiến về phía trước. Vừa lướt đi mau chóng trên đường, vừa tiêu hóa nốt những gì hẩn học được về các hệ ma pháp trong thư tịch ngày hôm qua.

Khoảng hai tiếng sau, trước mặt Long Nhất xuất hiện một mảng sâm lâm [rừng rậm]. Nếu trực tiếp xuyên qua mảng sâm lâm này, thì khoảng một tiếng sau là có thể tới được Quang Minh thành, còn nếu như đi đường vòng thì phải tốn hết ba tiếng. Tuy trực tiếp xuyên qua mảng sâm lâm thì rất nhanh, nhưng người ta đại bộ phận đều chọn đi đường vòng, bởi vì trong sâm lâm có rất nhiều loại ma thú, nguy hiểm thật quá lớn.

Long Nhất do dự trong một giây rồi quyết định trực tiếp xuyên qua mảng sâm lâm này. Trong suy nghĩ của hắn, dựa vào tốc độ vốn có, đánh không được chẳng lẽ không chạy trốn nổi hay sao? Cứ thế mà guồng chân chạy một mạch, ma thú đẳng cấp cao cũng chưa gặp qua, ngược lại chỉ có những con ma thú ở đẳng cấp F hoặc E, Long Nhất thuận tiện đem làm đối tượng luyện tập.

Đầu tiên là heo rừng thổ hệ đẳng cấp E, ma thú loại này phòng ngự rất cường hãn, công kích chủ yếu dựa vào hai cái răng nanh nhọn hoắt. Nếu nó toàn lực húc tới thì một cây đại thụ hai người ôm vẫn gãy như thường, ma pháp cấp một và cấp hai căn bản chỉ đủ giải ngửa cho nó.

Long Nhất không cần suy tính, liền xuất ra ám hệ ma pháp cấp ba Hủ Thực thuật, làm thối rữa lớp da dày của con heo, sau đó dùng một chiêu Liệt Diễm Chi Tiễn hòa hệ ma pháp cấp bốn nhất tiễn xuyên tâm, kế tiếp miễn cưỡng sử dụng ma pháp cấp năm Hàn Băng thuật làm đóng băng nó tại chỗ.

Sau đó lại gặp vài con hỏa thỏ cấp F. Đã có kinh nghiệm nên Long Nhất tự động gia tốc thủy cầu thuật giữ chúng lại.

"Ma pháp đúng là một thứ hay ho, nắm vững cách sử dụng sẽ đem lại nhiều thuận tiện." Long Nhất mỉm cười.

Đúng vào lúc đang nghĩ làm sao để có thể nướng con hỏa thỏ này rồi đem nhét vào bụng, Long Nhất ngửi thấy phảng phất có mùi máu tươi trong gió, chân mày nhíu lại, thân ảnh liền theo phương hướng của mùi máu mà truy tìm.

Không lâu sau, Long Nhất phát hiện khoảng mười thi thể ma lang rách bụng nằm rải rác khắp nơi, chung quanh còn sót lại dấu vết bị đốt cháy. Ma lang cũng là một loại phong hệ ma thú, không chỉ tốc độ cực nhanh, mà còn có thể phóng xuất Phong Nhận. Ma lang là loại ma thú sống quần cư, ít nhất cũng có tầm mười con, đàn lớn thì có thể lên tới hơn ngàn con ma thú. Do đó cho dù ma lang chỉ là cấp bậc D hạ giai ma thú, nhưng số lượng nhiều rất tiện cho việc công thủ phối hợp. Vì vậy người bình thường nhìn thấy liền chạy dài, một khi bị ma lang quần công thì chỉ còn cách cầu khẩn may mắn.

Hiện tại, Long Nhất nghe được thanh âm đả đấu cùng với tiếng hú của ma lang, thân ảnh loáng lên phóng tới nơi đó. Long Nhất đang đi còn phát hiện ra khoảng chục thi thể ma lang nữa, xem ra đây là một đàn ma lang lớn, khả năng có thể lên tới mấy trăm con hoặc trên ngàn con.

Long Nhất cẩn trọng ẩn giấu khí tức, ló đầu ra khỏi một gò đất nhỏ.

"Mẹ ơi, hôm nay là ngày đại hội của ma lang chẳng?" Long Nhất sau khi nhìn thấy đàn ma lang đông đến không có khe hở tụ lại, tính sơ sơ, ít nhất là trên hai ngàn con.

Long Nhất khi nhìn thấy khoảng giữa có một người đang bị vây khốn thì nhất thời không nói nên lời, là một thiếu nữ, không ngờ còn là kiếm sư mĩ lệ mà đã từng có địch ý với hắn trong tiểu trấn. Bây giờ nàng ta đang ở trong một tình thế không khả quan, hỏa hồng áo giáp bó sát thân thể đã bị rách toạc nhiều chỗ. Thân người đầy máu tươi, thật không biết là của nàng hay là của ma lang, bao quanh nàng hiện tại là một vòng ma lang. Con hồng sắc độc giác mã trung thành đứng sau lưng nàng, trên mình cũng có rất nhiều thương tích.

Long Nhất nhận thấy được hiện tại nhóm ma lang đang tạm đình chỉ công kích, nhìn một người một ngựa với vẻ thềm thường. Nhưng thiếu nữ đang muốn dứt hơi kia vẫn nắm lấy cự kiếm, thân kiếm lóe lên đăm lam đấu khí quang mang, điểm khác biệt là bên ngoài đăm lam đấu khí còn có một tầng hỏa diễm nóng bỏng.

Long Nhất nhìn qua đàn ma lang, chú ý vào một con thủ lĩnh ma lang ở trung tâm với bộ lông trắng bạc rất uy vũ, thân nó dài và to lớn hơn nhiều so với các con ma lang khác, phán đoán được nó là lang vương. Long Nhất cũng chú ý đến bên cạnh con lang vương này có bốn con ngân sắc tiểu ma lang nhỏ xíu, xem ra là hài tử của nó.

"Ngao ô" Ma lang vương ngẩng đầu lên hú một tiếng thật dài, làm chấn động cành lá rơi lá tả xung quanh. Nghe tiếng hú của con lang vương, những con ma lang khác bắt đầu tấn công, chỉ thấy vô số Phong Nhận bén nhọn mang theo những thanh âm như mưa đổ hướng về nữ kiếm sư. Cùng lúc Phong Nhận được phóng ra, có tầm

chục con ma lang phóng mình tới nhằm vào nữ kiếm sư.

"Con mẹ nó thật là thông minh, có thể sử dụng ma pháp công kích cùng với vật lí công kích triển khai một lần, tiểu nữu này gặp phiền phức lớn rồi đây." Long Nhất tự nói trong lòng, thật ra hẳn đối với thiếu nữ đang phải đối phó với hơn hai ngàn con ma lang trong thời gian lâu vậy thì cảm giác thật bất khả tư nghị, có thể nói đại kiếm sư cũng không thể đào tẩu. Thử nghĩ xem, hơn hai ngàn Phong Nhận cùng lúc phát ra, không trở thành hai đồng thịt vụn mới là lạ?

Long Nhất cũng muốn xuống cứu người, nhưng cứu thế nào đây. Long Nhất tự vấn bản thân không có bản sự lớn như vậy, nếu như có một nửa công lực ở tiền thế thì có thể mạo hiểm thử sức, hiện tại nếu đi xuống ngoại trừ cái chết ra cũng chỉ có cái chết mà thôi. Cảm giác chính nghĩa của Long Nhất không dám cho phép vì cứu một người mà không quan tâm tới sự nguy hiểm đe dọa tính mạng, hẳn không có vĩ đại như vậy.

Vào lúc Long Nhất nghĩ rằng nữ kiếm sư sẽ không qua khỏi kiếp nạn, trên thân nàng đột nhiên bạo xuất một trận hồng quang , hồng quang hình thành một hộ tráo bao trùm luôn độc giác mã bảo hộ bên trong, vô số Phong Nhận chạm vào tầng hồng quang rồi biến mất vô thanh vô tức.

Mĩ mục khép lại một nửa, toàn thân đã thấm đẫm mồ hôi. Đây không phải là lần đầu tiên nàng đi qua sâm lâm này. Lúc trước cũng đã có lần chạm mặt với đàn ma lang, nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ gặp phải quy mô hơn như thế này. Đấu khí của nàng đã bắt đầu suy kiệt, Phượng Hoàng kết giới phong ấn trong Phượng Hoàng ngọc gia truyền có cảm giác không kéo dài được lâu nữa.

Thấy được đám ma lang phóng mình tới, Ngu Phượng đã có chút tuyệt vọng, nàng biết rằng không lâu nữa thôi, nàng và độc giác mã

sẽ rất nhanh bị xé thành từng mảnh nhỏ, cả xương cốt cũng chẳng còn.

Arrr, Ngu Phượng tự kích lệ tinh thần chiến đấu bằng một tiếng hét vang, cự kiếm mang đạm lam đấu khí xoay vòng, bên ngoài một lớp liệt diễm bị thôi động bởi đấu khí kinh nộ bùng phát nhiệt khí, hình thành một hồng sắc hỏa diễm hình phượng hoàng đem chực con ma lang thành đầu một nơi thân một nẻo, nhưng những con ma lang đằng sau vẫn điên cuồng lao tới.

Dù đã chém được chực con ma lang đó, nhưng trên thân mình Ngu Phượng cũng có thêm vài vết thương.

"Phượng Hoàng đấu khí? Người của Phượng Hoàng gia tộc ở Quang Minh thành!" Long Nhất tâm lí kinh ngạc. Phượng Hoàng gia tộc độc lập với hoàng gia gia tộc của Cuồng Long đế quốc, lấy việc kinh doanh buôn bán làm chủ, còn hành sự là thứ yếu. Phượng Hoàng đấu khí với Cuồng Long đấu khí cùng tề danh. Cuồng Long đấu khí thích hợp cho nam nhân tu luyện. Ngược lại, Phượng Hoàng đấu khí thì nữ tử tu luyện mới có thể đạt đến uy lực lớn nhất.

Chương 25: Giải trừ nguy kỵ

Long Nhất nhíu đôi lông mày dày đậm, thấy thiếu nữ phát xuất đầu khí càng lúc càng yếu dần, trong lòng cảm thấy bất nhẫn. Nhưng phải đối diện với một đàn ma lang lớn, hẳn có thể có biện pháp gì chứ? Long Nhất khẽ thở dài trong lòng rồi chuyển thân li khai, hẳn không thể chịu nổi việc nhìn mỹ nhân hương tiêu ngọc vẫn ngay trước mặt mình.

Trong giây phút này, bốn con tiểu lang bên cạnh ngân lang vương cũng nhíu nhíu bắt chước theo tư thế tiến công, trong đó có hai con bất tri bất giác chạy tới nơi Long Nhất đang ẩn tàng. Ngân lang vương đứng tại chỗ rống lên hai tiếng, đại khái là gọi chúng trở về, nhưng hai con tiểu gia hỏa bướng bỉnh quay đầu lại nhìn, rồi lại tiếp tục làm nhộn nhạo.

Khi Long Nhất chuẩn bị li khai thì bỗng ngừng lại khi nhìn thấy hai con ma lang đang càng lúc càng gần với nơi hắn đang đứng, trong lòng thoáng có một ý tưởng táo bạo.

Nếu như đem hai con tiểu ma lang này làm con tin uy hiếp ngân lang vương, thì Phượng Hoàng gia tộc tiểu mỹ nhân sẽ được cứu chẳng?

Long Nhất tính toán cụ li từ đây đến đó. Hắn chỉ có bảy phút để tóm gọn hai con tiểu ma lang. Nhìn thấy thiếu nữ hình như đã không thể trụ nổi, Long Nhất không do dự thêm nữa, liên tiếp phóng cho bản thân hai đạo Tật Phong thuật, hợp với Càn Khôn Đại Na Di vận khởi tới mức tuyệt đỉnh, thân thể như quỷ xuất phát, tại không trung lưu lại

lớp lớp tàn ảnh.

Bây giờ ngân lang vương mới cảm giác được nguy hiểm, cường nộ rống lên, phát ra liền mấy đạo ngân sắc Phong Nhận hướng tới Long Nhất đang có chủ ý bắt lấy hài tử của nó.

Long Nhất đã có chuẩn bị từ trước, phóng ra một phòng ngự ma pháp thổ hệ cấp năm Thổ Tường thuật chắn ở giữa, một bức tường đất thật dày từ dưới mặt đất mau chóng trồi lên giữ Phong Nhận lại. Nhưng Long Nhất hiển nhiên đã đánh giá sai lầm cường độ của ngân sắc Phong Nhận mà ngân lang vương phóng ra. Thổ Tường thuật cấp năm bị xuyên thấu như tờ giấy, tốc độ ngân sắc Phong Nhận không giảm, tiếp tục phóng tới Long Nhất.

Long Nhất trong tình thế cấp bách phải tạm thả hai con tiểu ma lang ra, thân thể hư ảo xoay chuyển qua lại hai lần tránh được nguy hiểm. Nhưng trong lúc này, hai con tiểu ma lang đã nhanh chóng chạy đến chỗ mẫu thân ngân lang vương của chúng. Ngân lang vương tiếp tục phát xuất Phong Nhận cường độ mạnh tới Long Nhất, thể hiện ý đồ muốn giữ hấn lại.

Mất thấy hai con tiểu ma lang sắp đào thoát được, Long Nhất trong lúc cấp bách xuất ra tinh thần lực công kích mà trong tiền thế đặc biệt xuất sắc. Tinh thần lực kích trúng làm cho hai tiểu ma lang không thể di chuyển đứng nguyên tại chỗ. Cảm giác được Phong Nhận đang nhằm hướng mình, Long Nhất biết không thể chần chừ, nghiêng hai hàm răng lại dùng hết sức phóng tới tóm lấy tiểu ma lang vào tay, tóm chặt vào rồi lăn tròn dưới đất tránh Phong Nhận uy lực cường đại đó.

"Phấp" một tiếng, âm thanh của Phong Nhận cắt ngang qua cơ nhục tạo ra, máu tuôn ra từ sau lưng Long Nhất như trút. Kêu lên một tiếng, Long Nhất mỗi tay tóm lấy cổ một tiểu ma lang, đứng lên đối

diện với đàn ma lang chen chúc, trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện một nụ cười hưng phấn đáng sợ.

Cảm giác liều mạng thật là sáng khoái. Long Nhất nắm lấy hai con tiểu ma lang đang kinh hoàng, bốn cái chân của vật nhỏ này quấy loạn trên không, cổ họng phát ra âm thanh ô ô kêu gọi.

Sau khi sự việc xảy ra, đám ma lang công kích tới thiếu nữ liền ngừng lại, tất cả đều phát ra ánh mắt đầy hung quang, bao vây lấy nàng. Nhưng thiếu nữ cố kiên cường được đến đây là hết, hôn mê đi giữa bầy ma lang. Trước lúc hôn mê nàng ấn ước nhìn thấy bóng lưng của một người cao lớn.

Nhìn thấy đàn ma lang đang từ từ hợp vây hãm, Long Nhất dần dần bóp chặt hơn vào cổ hai tiểu ma lang. Tiểu ma lang cũng rất phối hợp cố tranh đấu phát ra âm thanh ô ô thống khổ.

"Ngao ô." Ngân Lang vương kêu lên một tiếng, hai ngàn ma lang đang bao vây lập tức lùi lại, xa ra khỏi Long Nhất. Ngân lang vương ngoắc đầu rẽ thủ hạ ra bước tới, đôi mắt chứa chan sự quan tâm từ ái hướng tới hai hài tử.

Ô ô ô, ngân lang vương cái đuôi lúc lắc nhìn tới Long Nhất với vẻ khẩn cầu.

"Người muốn ta phóng thích chúng?" Long Nhất nắm lấy hai tiểu ma lang cười nói. Bộ mặt cười có chút tà ác, vết thương vẫn đang chảy máu đằng sau lưng cũng là nhờ con ngân lang vương này ban cho.

Ngân lang vương hình như hiểu được nên gật đầu, sau đó quay đầu lại kêu lên hai tiếng, lập tức có hai con ma lang chuyển thân xuyên vào trong rừng.

Long Nhất rất là kinh ngạc, lẽ nào con ngân lang vương này còn cẩn thận chuẩn bị gì đó cho trường hợp cứu binh bất thành.

"Các người đi xa ra một chút, lão tử tâm tình mà tốt tự nhiên sẽ phóng thích chúng." Long Nhất kêu lớn với ngân lang vương, nhưng ngân lang vương vẫn nhìn hẩn về mê muội, không hiểu hẩn nói cái gì vậy.

Long Nhất tự cười bản thân mình. Hẩn nghĩ con ngân lang vương này thực sự thành tinh rồi thì cái gì nghe cũng đều hiểu. Long Nhất vẫn túm lấy hai tiểu ma lang, từng bước một tiến về hướng thiếu nữ đang hôn mê trên mặt đất.

Sắc mặt thiếu nữ đã chuyển sang màu đỏ, hô hấp cấp bách. Nguyên nhân là do thể lực tiêu hao quá độ cộng thêm mất máu quá nhiều nên dẫn tới hiện trạng hư nhiệt. Áo giáp của thiếu nữ đã bị rách nhiều chỗ, lộ ra làn da khiết bạch bên trong, đặc biệt là áo giáp vùng ngực càng bị rách nhiều hơn, quá nửa ngọc nhũ tròn căng lộ ra ngoài không khí, nhũ phong bên trái còn có một vết cắt dài đang rỉ máu. Điều này khiến Long Nhất cảm thấy đau lòng, trong lòng chửi lớn lũ ma lang này không biết thương hoa tiếc ngọc.

Độc giác mã với thân thể mệt mỏi đầy vết thương dùng đầu đẩy vào eo thiếu nữ, muốn lay cho chủ nhân tỉnh lại. Trong lúc Long Nhất còn đang đánh giá tình trạng của nàng, thì bị ngân ma lang cất tiếng gọi lại. Không biết được hai con ma lang vừa đi làm gì đó đã trở lại, trong mồm chúng còn ngậm cái gì đó. Chúng liền theo lời ngân lang vương chỉ huy, cẩn thận nhả ra ở nơi không xa Long Nhất lắm.

Long Nhất ngạc nhiên. Có thể nào con ngân lang vương này xem mình là kẻ bắt cóc, không ngờ biết dùng tiền chuộc để trao đổi. Long Nhất nhìn vào "tiền chuộc", vẻ ngạc nhiên trong mắt càng lúc càng dày hơn. Cái đó đúng là một hắc sắc pháp trượng và một bao đồ,

cũng không biết có phải ngân lang vương lấy từ một người chết ra không.

Long Nhất cảm thấy kinh ngạc vì hắc pháp trượng tán phát khí tức của ám hệ ma pháp. Tại Thương Lan đại lục, ám hệ ma pháp đại biểu cho sự tồn tại của tà ác. Một khi phát hiện có người nào tu luyện liên quần khởi công kích. Vì thế cho dù có người tu luyện ám hệ ma pháp thì cũng chỉ là âm thầm trốn ở nhưng nơi mờ ám lén lút tu luyện. Long Nhất hiểu rất rõ hậu quả của việc bị người khác biết chuyện tu luyện ám hệ ma pháp. Do đó, hắn cảm thấy sâm lâm hoang vu không người tới này thật là một nơi lý tưởng để thử nghiệm ám hệ ma pháp.

Trong đầu Long Nhất lướt qua rất nhiều ý niệm, cấp bách nhất là phải đưa tiểu nữ này li khai sâm lâm. Hắn đem bỏ ma trượng và bao đồ đó vào không gian giới chỉ. Thấy con độc giác mã tinh thần vẫn còn tốt, liền đưa thiếu nữ lên trên lưng ngựa, sau đó tự mình nhảy lên trên.

Con độc giác mã tính ra cũng có linh tính, thông thường thì tỏ ra rất là cao ngạo, tuyệt đối không cho ai cưỡi lên lưng nó ngoài thiếu nữ. Nhưng nó cũng hiểu rằng thời khắc này không như bình thường, rất tuân theo mệnh lệnh của Long Nhất.

Ngân lang vương một mình đứng đằng sau cách xa Long Nhất. Nó không dám tới gần, sợ Long Nhất khẩn trương sẽ giết con tin.

Độc giác mã mang theo hai người chạy điên cuồng hơn hai thời thần, cuối cùng cũng ra khỏi sâm lâm. Ngân lang vương tại vùng rìa sâm lâm cảm thấy rất khẩn trương, dùng nhãn thần mong đợi nhìn theo Long Nhất, hi vọng hắn sẽ phóng thích hài tử của nó.

Long Nhất có chút bị cảm động, thương thay cho tấm lòng của cha

mẹ, ma thú còn như vậy, huống chi là con người? Long Nhất nhớ lại sự quan hoài của cha mẹ cái nhục thể này của bản thân lúc chia tay, không ngăn được chút chua xót trong lòng. Hắn cảm thấy ghen tị với Tây Môn Vũ. Tiểu tử này không biết đang sống trong hạnh phúc, luôn kiếm chuyện khắp mọi nơi.

Long Nhất vỗ vỗ lên đầu hai tiểu ma lang, sau đó phóng thích chúng.

Chương 26: HƯƠNG DIỄM TRỊ LIỆU

Ngân Lang Vương chăm chú nhìn Long Nhất, sau đó quay đầu mang theo hài tử của hắn chạy ra khỏi rừng sâu.

Mặt trời lặn dần về hướng tây, chỉ còn sót lại vài ánh dương quang . Gió thổi, lá cây đung đưa xào xạc, bóng hình một người một ngựa dưới ánh chiều tà in lên mặt đường dài vắng vẻ.

Lúc này Long Nhất sử dụng quang thuật cấp thấp để tự cầm máu, sau đó mới bắt đầu chữa trị cho thiếu nữ đang hôn mê bất tỉnh cùng với con Độc Giác Mã của nàng. Có điều do chỉ sử dụng sơ cấp y thuật nên hiệu quả tịnh không được lý tưởng cho lắm. Tiếp đến hắn đem con Độc Giác Mã tìm tới một khe suối nhỏ gần đó, rồi đỡ thiếu nữ đang nằm trên mình ngựa nhẹ nhàng đặt xuống thảm cỏ. Nhìn thiếu nữ đang trong cơn mê mà vẫn nhăn mày cau có, trên khuôn mặt diễm lệ lại có những đường nét lạnh lùng, cương nghị, Long Nhất cười cười vỗ vỗ vào mặt nàng lắm bầm nói: "Đến cả lúc hôn mê cũng đầy ngạo khí như thế này! Là một mỹ nhân thì nên ôn nhu một chút mới tốt chứ."

Long Nhất nhìn trên người thiếu nữ phát giác có vài vết thương còn đang nhỏ máu, mặt nàng càng lúc càng đỏ, hình như đã bắt đầu phát sốt, chỉ e nếu chậm trễ thì có lẽ sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Long Nhất đứng dậy, vết thương trên vai lại nhói lên khiến hắn nghiến răng cắn rách cả môi. Nhìn quanh tứ phía, đột nhiên trước mặt thoáng lên một cái, hắn liền bước tới bờ suối ngắt một nhúm cỏ màu tím rồi đưa

lên mồm nhai, sau đó cười vui vẻ. Dù gì bản thân cũng có thể được xem là một bán chuyên gia về thảo dược, hẳn dám khẳng định loại cỏ sắc tím này có công dụng cầm máu.

Búng lấy một nhúm cỏ màu tím đem giã nát, Long Nhất trước tiên đắp qua loa lên vai mình để cầm máu. Nhưng đến lúc bôi thuốc cho thiếu nữ thì hẳn lại thấy hết sức lúng túng. Thiếu nữ có hai vết thương khá sâu, một vết nằm ở ngực phải, còn một vết nằm trên đùi, hai nơi này đều là những vị trí hết sức nhạy cảm của nữ nhân. Vạn nhất nàng tình dục rồi đòi sống đòi chết thì phải làm thế nào đây?

Do dự một hồi rồi cũng bắt đầu cởi bỏ chiếc áo giáp bằng da bó sát người của thiếu nữ. "Ái dà! Cứu người là khẩn cấp. Mình tạm thời đóng vai đại phu một lần vậy. Dù sao người ta cũng hay nói lương y như từ mẫu mà!" Long Nhất trong lòng tự nhủ với bản thân.

Rất nhanh Long Nhất phát hiện ra rằng tấm lòng lương y như phụ mẫu gì đó của hẳn hoàn toàn là đồ rắm thối. Hẳn không tin, dù có đại phu ở đó lúc kiểm tra thân thể thiếu nữ, thiếu phụ, tâm lý không có nhưng ý nghĩ xấu xa, nhưng ít ra thì tự mình hẳn cũng có. Long Nhất sững sờ nhìn cặp nhũ phong sẵn chắc nay vì mất đi sự gò bó mà nhô ra, không biết đã phải nuốt lại bao nhiêu nước miếng vào bụng. Có lẽ là vì tu luyện đấu khí nên nhũ phong của thiếu nữ mới cao thẳng sẵn chắc và đàn tính như vậy. Cho dù không cần đụng vào cũng biết là báu vật hãn thế, nhũ châu hồng hồng nhô lên trong gió khe khẽ run lên, cho dù là thánh nhân nhìn vào cũng có thể lập tức biến thành cầm thú.

Long Nhất tuy không phải là thánh nhân, nhưng hẳn ngoại trừ hô hấp có chút gấp gáp, thẳng tiểu long phía dưới hơi cứng cứng thì căn bản vẫn giữ được tỉnh táo. Thực ra hẳn cũng chẳng phải là siêu phàm nhập thánh gì, mà chỉ là vết thương ở ngực phải thiếu nữ đã đề tỉnh hẳn. Long Nhất hít sâu một hơi không khí, ổn định lại tinh

thần đang chập chờn dao động, cầm lấy thảo dược đã được giã vụn bôi lên miệng vết thương trên ngực phải. Bàn tay khi tiếp xúc với bộ ngực trắng mịn cùng làn da sung mãn đàn tính bỗng run bắn lên, bụng thăm kêu nguy hiểm.

Tay Long Nhất ấn tại ngực phải của thiếu nữ, từ từ xoa đều thảo dược, cảm giác sáng khoái khiến Long Nhất cứ đờ đẫn. Bỗng nhiên tiếng hí của Độc Giác Mã vang lên làm hấn giật mình tỉnh lại. Long Nhất chăm chú nhìn vào ngực của thiếu nữ, thấy nhũ phong khẽ động đậy, Long Nhất cười dâm dăng: "Cái vật nhỏ này thật là khá ái."

Đối với hành động dâm tà của bản thân, hấn không nén được phải tự bật cười. Long Nhất hai tay tháo miếng vải vụn đắp lên vết thương trên đùi thiếu nữ. Xoẹt một tiếng xé ra một mảnh lớn, ngoài trừ vết thương còn lộ ra một mảng da thịt trắng nõn nà, mùi máu tanh hòa lẫn một chút hương vị đặc biệt phà vào mũi của hấn.

"Tục ngữ nói nam nhân thối, nữ nhân thơm, câu nói này quả thật không sai. Hương vị trên người mỹ nhân này cho dù là máu tanh cũng không thể át đi được." Long Nhất lầm bầm nói.

" Ai da! Tiểu mỹ nhân này nóng nảy quá, lại còn tốc chiến tốc quyết nữa. Tự hại bản thân ra nông nổi như vậy." Long Nhất trong lòng thầm than, nhưng sau đó lại nhanh chóng dùng thảo dược xoa lên vết thương trên đùi thiếu nữ, tiếp đó lại xé một miếng vải nhỏ băng lại. Sau khi băng bó vết thương cho nàng xong, Long Nhất hít một hơi dài rồi vội vàng lôi từ trong không gian giới chỉ ra một chiếc áo lót dài khoác lên thân thể đầy mị lực của nàng.

Còn cơn sốt của nàng thì Long Nhất thật vô phương chữa trị. Hấn chỉ có thể dùng nội lực bảo hộ nguyên khí của thiếu nữ, sau đó dùng Hàn Băng Thuật tạo ra một khối băng nhỏ rồi lấy y phục quấn vào đắp lên trán nàng.

Mặt trời đã hoàn toàn khuất sau chân trời, gió đêm hiu hiu thổi , phảng phất như bàn tay mẹ nhè nhẹ vỗ về. Lông mi Ngu Phượng bắt đầu lay động lay động, nàng từ từ mở mắt, lúc này đập vào mắt nàng là bầu trời sao lóng lánh, cảm giác mêng mông ấy khiến người ta tưởng như đang lạc mình trong vũ trụ, tấm lòng dường như cũng rộng mở hơn nhiều.

"Ta còn chưa chết ư?" Ngu Phượng lúc này đã nhận thức được cảm giác đau đớn trên người. Đầu tiên nàng nhớ rằng trước lúc hôn mê, trong đám ma lang đã xuất hiện một bóng hình "Là chàng đã cứu mình"

Ngu Phượng ngược đầu lên một cách khó nhọc, chỉ thấy một nhân ảnh uể uải nằm trên một tảng đá to gần khe suối, hai chân vắt vẻo chống lên đó, hai tay đặt sau gáy, trong miệng hình như còn đang ngậm một cọng cỏ, khuôn mặt vì trời quá tối mà tạo chút cảm giác mông lung huyền ảo.

"Cảnh đêm trăng đẹp như vậy, thật khiến cho thi hứng của ta lại nổi lên." Nhân ảnh đột nhiên phát ra tiếng nói có chút hàm hồ.

Ngu Phượng sửng sờ, chẳng lẽ chàng là thư sinh, thế sao chàng lại có thể cứu thoát mình từ trong đám sói nhỉ?

Lúc này, nhân ảnh khẽ ho một tiếng rồi đột nhiên nói; "A. biển lớn , ta là nước, A. tuấn mã, ta là bốn cái cẳng."

Ngu Phượng nghe mà thấy sửng sờ, "Hi Hi" ,tiếng cười nhẹ như tiếng chuông ngân khe khẽ vang vọng trong đêm.

Chương 27: Vong Linh Ma Pháp

"Nàng tỉnh rồi à?" Long Nhất vẫn không đứng dậy, mặc nhiên nằm bất động trên tảng đá to. Kỳ thật dựa vào lúc tiết tấu hô hấp của Ngu Phượng biến đổi, Long Nhất cũng phát giác ra rằng nàng đã tỉnh.

"Vâng, đa tạ ơn cứu mạng. Thiếp là Ngu Phượng của Phượng Hoàng gia tộc, không biết cao tính đại danh của ân nhân là gì, Ngu Phượng nhất định sẽ báo đáp." Ngu Phượng cảm kích nói, nàng rất muốn được nhìn thấy hình dáng của chàng nam tử đã cứu mình một cuộc là như thế nào, nhưng chàng hình như không định đi tới bên nàng.

"Lộ kiến bất bình, bạt đao tương trợ, bất tất phải báo đáp, ta đã phái người thông tri cho Phượng Hoàng gia tộc, có lẽ họ sẽ nhanh chóng tới đây. Giờ cô nương đã tỉnh lại rồi, có lẽ đã đến lúc nói lời chia tay." Long Nhất búng người lên như một con cá chép, tư thế có thể nói là tuyệt mỹ, chỉ là trong miệng hắn vẫn ngậm cọng cỏ, nên thanh âm có chút hàm hồ.

Trong lúc Ngu Phượng hôn mê, Long Nhất đã quyết định không cùng nàng chạm mặt. Hắn đến vùng phụ cận tìm một người qua đường, dùng kim tệ làm thù lao nhờ y đến Phượng Hoàng gia tộc để báo tin. Không phải Long Nhất không muốn thiết lập quan hệ với Phượng hoàng gia tộc, chỉ là hắn sợ rằng nếu như thiếu nữ này phát hiện ra thân thể của mình bị hắn sờ hết, thấy hết, rồi đòi sống đòi chết muốn cùng hắn liều mạng thì chẳng phải là thập phần bi thảm hay sao?

Hiện tại thấy nàng chưa phát giác ra điều gì, đương nhiên là muốn nhân cơ hội này mà chuồn cho lẹ.

"Chàng đợi đã. Ai da!" Ngu Phượng nghe Long Nhất nói muốn đi, lập tức vùng mình ngồi dậy, nhưng vết thương nhói lên khiến nàng phát ra tiếng kêu đau đớn.

Long Nhất không nén được phải quay đầu lại, tim như đập chậm lại đến nửa phách. Nhưng ngay lúc này, tinh thần lực của Long Nhất chấn động, hần nhìn thấy từ hướng Quang Minh thành có vài điểm sáng đang thần tốc tiếp cận, lập tức chuyển thân vận khởi Càn Khôn Đại Na Di, thân hình như quỷ mị chợt biến mất tăm, chỉ còn một đạo thanh âm phiêu hốt truyền lại: "Chữa bệnh cứu người, đành trái tình lý, giờ phải chia tay, sau này khó gặp".

Ngu Phượng thấy Long Nhất ra đi, tâm hồn thiếu nữ có chút mất mát. Lúc này nghe thanh âm của Nhất Long truyền lại, bỗng thấy có gì đó khác lạ "Cái gì mà đành trái tình lý?". Lúc này một cơn gió đột nhiên thổi tới, Ngu Phượng đột nhiên cảm thấy trước ngực lạnh ngắt, cúi đầu xuống xem xét thì ngay lập tức mặt mũi vì xấu hổ mà đỏ bừng, thì ra là khi nàng ngồi dậy, y phục khoác trên người đã tuột xuống, xuân quang trước ngực theo chiếc áo giáp đã rách tả tơi mà lộ hết cả ra ngoài.

Lúc này Ngu Phượng đã chú ý tới ngực phải và đùi của mình đều được bó cẩn thận, nghĩ tới việc thân thể của mình bị người ta nhìn rõ, Ngu Phượng xấu hổ đến muốn chui xuống đất. Nàng hiện tại cũng đại khái cũng đoán được nam nhân ấy vì sao mà muốn chuồn. Ngu Phượng hít sâu một hơi rồi khoác y phục mà Long Nhất đã để lại lên người, nhẹ nhàng nói: "Sao mà phải chạy chứ, thẳng cha vô trách nhiệm, thiếp đâu thèm giữ cái đồ như chàng. Cùng lắm là ... bắt chàng phải cưới thiếp thôi mà."

Thực ra Ngu Phượng đang trong cơn tuyệt vọng thì được Long Nhất cứu thoát, đặt biệt là trước lúc hôn mê, lưu lại trong tim nàng là một hình bóng kiên cường mạnh mẽ, khiến trong lòng Ngu Phượng sinh ra một cảm giác yêu thương. Nàng trong tiềm thức cứ cho rằng Long Nhất chính là bạch mã hoàng tử mà nàng luôn mơ tưởng. Hơn nữa lúc này Ngu Phượng lại phát hiện ra rằng y phục mà Long Nhất đã khoác lên người nàng có giá trị không nhỏ, quyết không phải là loại mà quý tộc bình thường có thể dùng, khẳng định gia thế của chàng không tồi.

" Cho dù phải đi tới chân trời góc biển, thiếp nhất định cũng phải tìm được chàng " Ngu Phượng trong lòng đã quyết ý như vậy. Nội tâm của nàng cùng với Phượng Hoàng Đấu Khí đều là loại nhiệt tình như hỏa, chỉ là nàng từ trước đến nay chưa gặp được nam nhân nào vừa ý. Lúc này vương tử trong mộng đột nhiên xuất hiện, không những cứu nàng mà còn nhìn thấy hết thân thể của nàng, Ngu Phượng tự nhiên là muốn theo đuổi chàng tới cùng.

Trong lúc Ngu Phượng đang phát thệ, một mỹ phụ khoan thai, hoa lệ, đẹp như thiên tiên dẫn theo hai thị nữ xuất hiện trước mặt nàng.

"Phượng nhi, con không sao chứ." Mỹ phụ ngồi xuống nắm lấy tay Ngu Phượng khẩn trương hỏi.

"Mẫu thân, con không sao." Ngu Phượng lắc lắc đầu.

"Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, ai đã làm con bị thương đến mức này?" Mặt mỹ phụ lộ ra sát khí. Bà ta sớm đã chú ý đến chiếc áo dài nam đang phủ lên người nữ nhi của mình, muốn hỏi cho rõ ai đã đã thương nàng, bà nhất định sẽ khiến hắn phải sống không bằng chết.

"Mẫu thân, chúng ta quay về rồi nói, Phượng nhi mệt rồi." Ngu Phượng yếu ớt nói.

XXXXXXXXXX

Long Nhất đứng từ xa lặng lẽ nhìn vào bức tường thành cao lớn, hoa lệ của Quang Minh thành, tịnh không vội vàng tiến vào trong. Hắn tìm một nơi yên tĩnh rồi từ trong không gian giới chỉ lấy ra cây Hắc Sắc Ma Trượng mà Ngân Lang Vương đưa cho hắn và một cái bọc. Cây Hắc Sắc Ma Trượng này phát tán ra hắc ám ma pháp, khí tức thật cường liệt. Nếu quả thật trong Quang Minh Thành mà bị phát hiện thì nhất định hắn sẽ đi đời nhà ma.

Long Nhất cầm cây ma trượng coi chẳng thuận mắt tí nào này soi trái soi phải một hồi mà vẫn không thể nhìn ra nó có gì đặc biệt. Có lẽ nó thuộc hắc ám hệ cấp thấp, Long Nhất nghĩ thầm trong bụng, Sau đó hắn mở cái bọc ra, đập ngay vào mắt là một chiếc đầu lâu khiến hắn giật cả mình, suýt chút nữa thì ném cả cái bao ra xa.

"Con mẹ cái thằng nào thất đức bỏ cái đầu lâu này vào trong bao để dọa người ta" Long Nhất đặt chiếc bao xuống đất, cẩn thận xăm soi cái đầu lâu có nước sơn đen bóng. Đây chắc chắn không phải là đầu lâu bình thường, đầu lâu bình thường vốn không thể tỏa ra loại khí tức tử vong khiến người ta phải ngạt thở như vậy.

Long Nhất chú ý thấy phía dưới đầu lâu còn có hai quyển sách, hắn thật không hề muốn phải chạm tay vào cái đầu lâu đấy để lấy mấy quyển sách ra. Vừa khi Long Nhất chạm tay vào nó, đầu lâu đột nhiên bay lên nhanh như thiểm điện, cái mồm to lớn, dữ tợn hung hãn ngoạm lấy ngón tay Long Nhất.

Long Nhất la lên một tiếng thất thanh định vẫy nó ra, nhưng không ngờ rằng càng vẫy thì nó lại càng cắn chặt, một dòng máu tươi chảy xuống thấm vào khô lâu.

Long Nhất thôi không vùng vẫy nữa, vì hắn chú ý tới dòng máu tươi quý dị đang chảy ra do bị đầu lâu hấp thụ. Chầm chậm xuất hiện từng đường máu nhỏ trên cái đầu lâu đen thui xen lẫn vào nhau mà tạo thành một huyết võng, những huyết ti này lưu động như có sinh mệnh.

Long Nhất trong đầu có chút hoảng hốt. Hắn từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy sự tình quý dị như thế này, nhưng hắn cố gắng dùng hết sức vẫn không thể thoát ra được, chỉ đành ngồi nhìn và đợi xem có gì thay đổi hay không. Đến khi toàn bộ cái đầu lâu bị huyết võng đỏ tươi bao phủ, cuối cùng nó cũng chịu nhả ngón tay Long Nhất ra. Nhưng lúc này lại đầu lâu lại phát sinh biến hoá, nó đột nhiên bay lên không rồi hóa thành một đạo huyết quang chui vào trong lòng bàn tay phải của Long Nhất. Long Nhất hết sức ngạc nhiên, vội vàng xòe lòng bàn tay ra xem, chỉ thấy một Khô Lâu Ấn Kí đỏ như máu hiện trên đó, giống như sinh ra là đã có vậy.

Nghiên cứu một hồi lâu, Long Nhất cũng chẳng phát hiện ra điều gì dị thường. Ngoại trừ việc có thêm Khô Lâu Ấn Kí thì toàn thân chẳng có gì biến hóa. Đã nghĩ không ra thì hắn cũng chẳng buồn nghĩ nhiều làm gì. Lôi từ dưới đáy bao lên hai quyển sách đã ố vàng, xem ra niên đại của nó cũng phải từ lâu lắm rồi. Long Nhất phủi hết bụi trên quyển sách, lật trang thứ nhất, bỗng nhiên thấy trên đó viết bốn chữ lớn màu đen: Vong Linh Ma Pháp.

Chương 28: Siêu cấp khô lâu

Hai tay cầm quyển sách run run, miệng không ngừng lảm nhảm:
"Vong Linh Ma Pháp, Vong Linh Ma Pháp."

Thật sự cũng khó trách Long Nhất lại trở lên như vậy, vì Vong Linh Ma Pháp này tại Thương Lan đại lục đã tuyệt tích hàng trăm năm nay. Hầu như tất cả những sách liên quan đến Vong Linh Ma Pháp đều đã bị thiêu hủy. Nhưng sự cường đại và tà ác của Vong Linh Ma Pháp cho đến hiện tại vẫn được nhiều người ghi nhớ. Nghe nói hàng trăm năm trước có một vị ma pháp sư thiên tài đã luyện Vong Linh Ma Pháp tới cảnh giới ma đạo sư. Nhưng sau đó ông ta lại bị ba vị ma đạo sư khác và hai vị kiếm thánh của Thương Lan đại lục bao vây, vào lúc tối hậu vị Vong Linh Ma Pháp Sư thiên tài này đã tung ra Vong Linh Ma Pháp cấm chú Tử Vong Vĩnh Hằng, trong chốc lát kêu gọi hàng vạn khô lâu và cương thi, đồng thời còn triệu hoán ra thi thể của Hắc Ám Ma Long. Tức thời xung quanh phạm vi mấy trăm dặm đều biến thành địa ngục trần gian, ba vị ma đạo sư cùng hai vị kiếm thánh một chết một bị thương, hơn mười thành trấn bị Vong Linh đại quân tàn sát đến máu chảy thành sông. Nhưng cuối cùng vị Vong Linh ma đạo sư cũng thụ trọng thương rồi thất tung, Vong Linh Ma Pháp tại Thương Lan đại lục từ đó cũng tuyệt tích luôn.

Long Nhất hít sâu một hơi, lật qua từng trang từng trang, tay hẳn càng lúc càng run rẩy hơn. Trời ơi, hẳn đã đọc được cái gì thế này? Trong quyển sách Vong Linh Ma Pháp dày cộp này được ghi chép tỉ mỉ toàn bộ chú ngữ từ Vong Linh Ma Pháp cấp 1 cho đến vong linh cấm chú cấp 11. Trên thế giới này ngoại trừ Vong Linh ma đạo sư Bỉ

Đặc Tu Cách ra, căn bản không ai có thể có được Vong Linh Cấm Chú. Long Nhất căn bản đã có thể xác định chủ nhân của cây Ô Hắc Pháp Trượng và cái bao này chính là của Bỉ Đặc Tu Cách.

Long Nhất nhanh chóng ghi nhớ cuốn Vong Linh Ma Pháp bách khoa toàn thư này, nhưng vì Vong Linh Ma Pháp là một trường phái riêng nên rất nhiều chỗ Long Nhất đọc mà không hiểu. Long Nhất mở quyển sách thứ hai, lập tức vui mừng điên cuồng, nguyên lai quyển thứ hai này là Vong Linh Ma Pháp bút kí của Bỉ Đặc Tu Cách, bên trong có giải thích tường tận các cách phóng ma pháp. Long Nhất nhờ có ánh trăng mà đọc say sưa, bất tri bất giác đã lật tới trang cuối cùng.

Long Nhất hiện tại cuối cùng cũng đã biết được cái đầu lâu đen thui này là vật gì. Nó chính là được Bỉ Đặc Tu Cách dùng chín nghìn chín trăm chín mươi chín thi thể luyện thành vong linh thứ nguyên không gian, bên trong chứa thập bát khô lâu mà ông đã tốn một đời tâm huyết để luyện thành, đương nhiên đó không phải là mười tám khô lâu bình thường, thực lực của mỗi khô lâu đều đạt đến trình độ kiếm sư. Còn cây Ô Hắc Pháp Trượng nhìn không thuận mắt này chính là ma khí trong truyền thuyết, tương truyền chính là pháp trượng mà Minh Vương đã dùng, bên trong ẩn chứa Minh Vương Pháp Lực.

Long Nhất vui mừng điên cuồng, may mắn to lớn ủa đến suýt chút nữa khiến hắn lăn ra bất tỉnh, mười tám khô lâu cấp kiếm sư, một cây pháp trượng được phong ấn Minh Vương Pháp Lực, 1 quyển Vong Linh Ma Pháp bách khoa toàn thư, lão Ngân Lang Vương này quả thật là khá, tự nhiên đem những vật tốt thế này tặng cho hắn.

Sau cơn cuồng hỉ Long Nhất bình tĩnh trở lại, vật này tuy rằng lợi hại, nhưng không thể đem ra sử dụng một cách quang minh chính đại được. Nếu không thì e rằng dù có chạy đến chân trời góc biển cũng sẽ bị người ta truy sát rất thâm a. Xem ra trước tiên cần phải nỗ

lực tu luyện nội lực và ma pháp của bản thân đã.

Long Nhất xòe lòng bàn tay phải, nhìn huyết hồng khô lâu tà dị in trên chưởng tâm, hấn trong lòng không nén được muốn xem xem thực lực của mười tám khô lâu cấp kiếm sư rốt cuộc là như thế nào.

Sau khi đảo mắt nhìn xung quanh, Long Nhất miệng khẽ niệm chú ngữ, chỉ thấy Huyết Hồng Khô Lâu trên tay phát xuất ra một luồng hồng quang yêu dị, phía trước người Long Nhất đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện một vết nứt không gian, rồi ngay lập tức hắc quang lấp lánh, mười tám hắc sắc khô lâu mang khôi giáp bằng xương bao phủ toàn thân, tay cầm cự kiếm xuất hiện trước mặt Long Nhất.Ồ, không phải, trong đó có một tên cầm trong một thanh Huyết Sắc Liêm Dao cực lớn, xem ra so với mười bảy tên khác thì uy vũ hơn nhiều. Long Nhất ngây người nhìn, trong bút ký của Bỉ Đắc Tu Cách đâu có nói đến thẳng cha kỳ quái này a.

Để thử uy lực của những khô lâu này, Long Nhất ra lệnh cho chúng công kích mấy chục bụi cây, mệnh lệnh vừa phát xuất, khô lâu tay cầm Huyết Sắc Liêm Dao giống như một trận gió đánh tới, thanh cự dao trong tay vạch ra một đạo hồng mang, ầm một tiếng mấy chục bụi cây đó bị chém bật gốc bay tơi tả lên không trung, trong khi mười bảy khô lâu khác chỉ vừa kịp bước lên một bước.

"Tuyệt, tuyệt! Hảo tiểu tử." Long Nhất cười to hai tiếng rồi dùng sức vỗ vỗ lên vai bộ khô lâu đó, hấn thật sự rất hài lòng, thực lực của bộ khô lâu này rõ ràng còn vượt trội hơn cả kiếm sư, nói không chừng so với đại kiếm sư còn cao hơn một chút.

"À, phải cho ngươi một danh tự mới được, ta, chủ nhân của ngươi tên là Long Nhất, vậy gọi ngươi là Long Nhị đi." Long Nhất tự nói với bộ khô lâu này, hấn hiển nhiên quên mất rằng khô lâu căn bản nghe không được những gì mà hấn nói.

Thoáng chốc đã đến nửa đêm, cổng thành Quang Minh sớm đã khép lại. Long Nhất bỏ mọi vật lại vào trong không gian giới chỉ, chạy như bay về phía Quang Minh thành.

Quang Minh thành không hổ là nơi hội tụ của các thương nhân phương Bắc, đường đi thì rộng rãi, các cửa hiệu san sát nhìn mãi không thấy điểm dừng. Tuy đã nửa đêm nhưng trên đường phố người đi lại không ngớt, thậm chí rất nhiều cửa hiệu vẫn còn sáng đèn buôn bán.

Long Nhất chọn một lỗ điểm hào hoa bước vào, chỉ thấy đại sảnh vẫn còn giăng đèn sáng rực, vài người đang túm năm tụm ba ăn đêm tại phòng ăn nằm cạnh đại sảnh.

Sanh ý của lỗ điểm này vô cùng tốt, khi Long Nhất tiến vào thì chỉ còn thừa hai phòng xép hoa lệ, mười kim tệ một ngày. Long Nhất đối với kim tệ cũng không có chút khái niệm gì bởi vì trên người hắn còn tới một vạn kim tệ mà vẫn chưa dùng hết bao nhiêu. Chẳng nghĩ ngợi gì nhiều liền móc ra Tử Tinh Phiếu trả tiền phòng cho hai ngày.

Long Nhất không lập tức đi vào phòng ngay mà ngồi lại phòng ăn gọi lấy hai món. Hắn từ trưa đến giờ vẫn chưa có cái gì vào bụng, vừa nãy tâm thần lại bị Vong Linh Ma Pháp hấp dẫn, cho đến lúc nhìn người khác dùng bữa mới chợt nhớ tới cái bụng rỗng không của mình.

Lúc này, một thiếu nữ mặc hắc y bước vào, dáng người thập phần nóng bỏng, nhưng mặt mũi lại rất bình thường. Nàng cũng không nói nhiều chọn ngay gian phòng hoa lệ nằm đối diện phòng Long Nhất, sau khi xong xuôi thì quay người đi vào phòng ăn.

Long Nhất chăm chú ngắm nhìn nữ tử này, thứ hấp dẫn hắn đương

nhiên không phải dung mạo mà là thiếu nữ này khiến Long Nhất không thể nhìn thấu được, nhìn thoáng qua thì giống như người bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ lại giống như bị một tầng mây vụ bao phủ. Long Nhất biết nàng không phải là người bình thường, có thể một thân một mình xông pha bên ngoài đương nhiên không hề đơn giản chút nào.

Tựa hồ cảm thấy Long Nhất đang chăm chú nhìn mình, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn lại Long Nhất, nhãn tình giống như một hào nước sâu nhìn không thấy đáy. Ngay lúc này, mục quang đột nhiên lấp lánh quỷ dị.

Long Nhất "Hừ" lạnh một tiếng, thần quang trong mắt lóe sáng, đồng tử như kim châm nghênh tiếp song mục của nàng.

Thiếu nữ khẽ kêu một tiếng, sắc mặt trắng bệch, ngạc nhiên nhìn Long Nhất.

Chương 29: THẦN BÍ THIẾU NỮ

Long Nhất nhếch mép trào phúng nở ra một nụ cười nhè nhẹ, thật có ý tứ. Nữ tử này không ngờ lại biết tinh thần ma pháp. Nhưng trước mặt kẻ có dị năng tinh thần lực là hắn, tinh thần công kích của nữ tử này chỉ là múa rìu qua mắt thợ, không cần phải bàn cãi. Đương nhiên, Long Nhất chỉ muốn cho nàng một bài học nho nhỏ, bởi vì Long Nhất biết nữ tử đó vốn chỉ là tưởng muốn dạy cho hắn một bài học nhỏ, nhưng ngược lại, nàng lại bị mình giáo huấn.

Vẻ mặt trắng bệch của nữ tử từ từ khôi phục lại như bình thường, nhưng trong lòng thật tình nổi sóng kinh hoàng. Cái tên thanh niên khả ác này đã nhẹ nhàng hóa giải tinh thần công kích của mình rồi lại còn đánh lại một đạo tinh thần ma pháp so với mình còn lợi hại hơn nhiều. Nàng thật không tưởng tượng được cái tên thanh niên có cái vẻ thiếu gia tầm thường này lại là một Tinh thần ma pháp sư thâm bất khả trắc.

Nữ tử lơ đãng ăn mấy miếng thức ăn rồi đứng lên quay đi. Cùng đúng lúc này, Long Nhất vừa ăn xong, xảo diệu theo, cũng đứng lên đi ngay sau lưng nàng.

Nữ tử thấy Long Nhất lập tức đi ngay sau lưng thì không tránh được giật mình. Nàng nghĩ rằng Long Nhất có mưu đồ với nàng. Khi Long Nhất theo sau nàng đi đến trước cửa căn phòng hào hoa ở lầu ba, nữ tử đã khẳng định mình không đoán sai. Trong lòng nàng cũng có sợ hãi, bởi vì thân là Tinh thần hệ ma pháp sư, nàng hiểu rất rõ lực

sát thương của tinh thần ma pháp cao cấp, vì tinh thần ma pháp gây tổn hại không phải là thân thể mà là linh hồn.

Đúng vào lúc này, nữ tử nhìn thấy hai tên hỏa kế của lũ điếm tiến đến trước mặt. Tròng mắt đảo vòng, nàng đột nhiên mạnh mẽ trụ thân lại, quay người đối diện Long Nhất hét lớn:

- Cái tên sắc lang nhà ngươi muốn làm gì bốn cô nương?

Nữ tử hét to làm phòng nào cũng phạch phạch đưa đầu ra xem. "Để xem cái tên sắc lang này dám còn chú ý gì với bốn cô nương nữa", nữ tử trong lòng đắc ý thầm nghĩ.

Long Nhất không biết nên cười hay nên khóc, đứng nghiêm trước mặt nữ tử đó cười lạnh nói:

- Nàng nói ta à?

Nói rồi ánh mắt quét khắp trên dưới người của nữ tử một cái lắc lắc đầu nói:

- Tuy là ta cũng háo sắc, nhưng mà không phải là cái gì ta cũng ăn đâu!

Nói rồi đi lướt qua bên cạnh nữ tử, dùng chìa khóa mở cửa phòng đi vào.

- Không phải cái gì cũng ăn? Tên hỗn đản!

Nữ tử tức giận toàn thân phát run lên. Hữu thủ lóe lên một đạo hắc mang khó có thể thấy được.

"Nếu là ở bên ngoài, ta nhất định phải làm ngươi chết rất khó coi."

Nữ tử nắm thật chặt nắm tay, quay người mở cửa phòng đối diện rồi đập cửa thật mạnh một cái, khiến cả lầu đều có thể nghe thấy.

- Tinh thần ma pháp, Hắc ám hệ ma pháp, ha ha, không thể nghĩ là lại gặp kẻ đồng đạo ở đây!

Long Nhất dựa lưng vào cửa phòng, trong lòng cười nói. Ngay lúc đó huyết sắc khô lâu trong lòng bàn tay của Long Nhất chấn động một cái. Long Nhất đã lập tức cảm thấy dao động của hắc ám ma pháp. Xem ra cái khô lâu này không phải chỉ là hắc ám thứ nguyên không gian, mà còn là một thứ cảm ứng dao động của Hắc ám hệ ma pháp.

Long Nhất đánh giá căn phòng rộng rãi sáng sủa cực kì xa xỉ này, đặt móng ngồi lên trường kỷ mềm mại. Hắn lẳng không hút lấy một bình cao dương quả tửu nhẹ nhàng hưởng thụ. Căn phòng mười kim tệ này quả thật không phải tầm thường, trong lòng Long Nhất cảm thán.

Lãnh U U nằm thẳng trên chiếc giường lớn, trên mặt nộ khí đã tiêu, chuyện mất mặt lúc nãy lại tái hiện trở lại. Nàng càng nghĩ càng tức giận. Tại sao cái tên gia hoả ấy lại dám vũ nhục mình chứ!

Không phải là cái gì cũng ăn à? Thật là một tên đáng chết. Lãnh U U phần nộ nhảy khỏi giường tiến đến phòng tắm. Nhìn vào khuôn mặt tầm thường không chút đặc sắc trong ma pháp kính, miệng nàng lâm lâm niệm chú ngữ. Một trận hắc mang lướt qua, khuôn mặt nàng bắt đầu vặn vẹo. Khi tất cả trở lại yên tĩnh, ma pháp kính xuất hiện một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành. Chỉ thấy mi như tân nguyệt, mắt như sao sa, da dẻ cực kỳ mềm mại như nước chảy, đặc biệt đôi môi nhỏ nhắn đều đặn cực kỳ hồng hào mềm mại, làm người ta cứ nghĩ tới mãi.

- Tên vô lại thối tha, ta xấu lắm sao? Chỉ biết nhìn vẻ bề ngoài thôi. Nếu người nhìn thấy được chân diện mục của ta, để xem người còn

nói được là không phải cái gì cũng ăn nữa không? Hừ...

Lãnh U U có chút say mê, tự vuốt ve khuôn mặt mình, đôi môi hồng vênh lên, đích thực là một nhan sắc của nữ nhân trong hậu cung.

Long Nhất không biết rằng mình đã đắc tội với một đại mỹ nữ. Lúc này hắn đang ngồi minh tưởng trên giường, thân trên phát ra ngũ nhan lục sắc ma pháp nguyên tố, cũng chính là màu tím bạc (ngân tử sắc) điện hệ ma pháp nguyên tố cực thịnh.

Khi ánh dương quang của buổi sáng sớm khẽ luồn qua khung cửa, long lanh từng bước chiếu sáng, Long Nhất chậm chậm mở hai mắt ra. Con ngươi hơi ánh lên màu tử sắc bàng bạc quái dị, nhưng cũng nhanh chóng biến mất trở lại một màu đen. Long Nhất đồng thời thu thái duỗi người ra, khẽ thốt lên một tiếng ròi lẳng không phi lên, như quỹ ảnh phiêu diêu trong gian phòng tiêu sái hạ xuống đất.

Cảm thụ được nội lực bên trong cơ thể thật là sung túc, Long Nhất thực sự gần như không dám tin, Ngạo Thiên quyết đã bất ngờ đột phá tầng thứ nhất.

Sau khi rửa mặt, Long Nhất dùng bữa sáng tại lữ điếm. Hắn hướng về tên hỏa kế hỏi rõ địa chỉ của Dong Binh Công Hội, sau đó hướng về nơi đó mà đi. Tuy lúc này chỉ mới là sáng sớm nhưng trên đại nhai (đường chính) của Quang Minh thành đã rất đông người với các loại màu tóc màu da khác nhau. Long Nhất cuối cùng cũng nhìn thấy được vài tinh linh, thú nhân và ải nhân. Tinh linh thì quả thật là nam nhân thì anh tuấn còn nữ nhân thì mỹ lệ. Bề ngoài thú nhân thì lại liên quan chặt chẽ với đẳng cấp và chủng tộc. Đẳng cấp càng cao thì thú càng khó nhận thấy. Trong số thú nhân đẹp nhất phải kể đến Miêu tộc và Hồ tộc. Mỹ nữ của hai tộc này quả là không ít. ải nhân thì lại rất thấp. Long Nhất cảm thán nhìn ải nhân. Hắn không sao nghĩ ra được những con người nhỏ bé chỉ khoảng một mét này lại được trời

phú cho tay nghề rèn tuyệt diệu. Vũ khí của ả nhân là phòng cụ có danh tiếng phi thường tại Thương Lan đại lục. Những tiệm vũ khí của ả nhân đã mọc khắp Thương Lan đại lục

Chuyển qua hai trục đường, rẽ vào một con hẻm, nơi đó như tên hỏa kế đã nói là vị trí của công hội Quang Minh thành. Nhìn chung tất cả các công hội đều tập trung trong con hẻm này.

Sự xuất hiện của Long Nhất đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều người. Bởi vì trên con đường này không phải ai cũng mang trên người ma bào và ma trượng, đồng thời bên áo giáp còn cài thanh Cự kiếm, lưng đeo cung tên, tay cầm một thanh chủy thủ. Thực sự những người này đều thuộc về tam giáo cứu lưu, tuyệt không có những kẻ bình thường trong số đó, nhưng đối với cách ăn mặc cảm phục hoa lệ của Long Nhất thì hẳn quả biểu lộ ra vẻ đặc biệt nổi bật.

Long Nhất nhìn ngang nhìn ngửa, cuối cùng đã trông thấy trên một tòa nhà có ghi bốn chữ lớn Dong Binh Công Hội. Long Nhất tiến vào trước cái nhìn chăm chú của mọi người. Đại sảnh của Dong Binh công hội rộng lớn phi thường, tiếng người huyên náo bên trong, đông đúc không chịu nổi. Ở đây có rất nhiều dong binh và dong binh đoàn đủ loại cấp bậc khác nhau tiếp nhận và giao nhiệm vụ.

Long Nhất chen tới ô cửa đăng ký dong binh. Bên trong lộ ra một thiếu nữ thanh tú.

- Chào huynh đài, xin hỏi huynh muốn đăng ký dong binh?

Thiếu nữ cười thân thiết nói, để lộ hai lúm đồng tiền dễ thương.

Long Nhất cũng cảm thấy thân thiết, không nghĩ rằng thái độ phục vụ tại dong binh công hội này cũng không tệ. Hắn cười gật đầu nói

- Đúng rồi!

Chương 30: OAN GIA LỘ TRÁCH

- Đăng ký làm dong binh cần một kim tệ!

Thiếu nữ cười, nói với Long Nhất.

Long Nhất gật đầu đưa tiền. Thiếu nữ tiếp nhận lại đưa hẳn một bảng khai tên để điền vào. Cuối cùng, thiếu nữ đưa cho Long Nhất một tấm thẻ dong binh và một huy chương dong binh. Trên mặt trước của huy chương có khắc hình một cái khiên và hai thanh cự kiếm đan chéo vào nhau, màu trắng, đại diện cho cấp độ thấp nhất dong binh là cấp F. Đương nhiên là người nào hoàn thành nhiệm vụ nhất định sau này có cơ hội thăng cấp. Dong binh cấp E huy chương là màu đỏ, cấp D thì màu xanh lá, cấp C thì màu vàng, cấp B thì màu tím, cấp A thì màu bạc, cấp S thì màu vàng, cũng là đẳng cấp cao cấp nhất của dong binh.

Long Nhất tiến đến nơi công bố nhiệm vụ của dong binh, chỉ thấy trên một tấm bảng đen cực lớn chi chít miêu tả các loại cấp bậc nhiệm vụ. Long Nhất nhìn nhiệm vụ cấp F, phát hiện chỉ là một ít nhiệm vụ đại loại như bắt hỏa thỏ hay đưa tin, cấp E cấp D nhiệm vụ cũng tương đối đơn giản, không có tính chiến đấu gì.

Đột nhiên, Long Nhất phía dưới cùng bảng đen nổi bật một nhiệm vụ cấp A. Đó chính là ra khỏi Quang Minh thành tám trăm dặm đến Ngọc Hư Sơn giết chết một con ma thú Đại Địa Chi Hùng đẳng cấp B, lấy khối Bạch Sắc Ngọc Phiến trong bụng nó, thù lao nhiệm vụ là một

vạn tử tinh tộ. Long Nhất ngăn người. Không phải chính hấn đã lấy đầu con Đại Địa Chi Hùng kia sao?

Long Nhất nghi hoặc. Người công bố nhiệm vụ này làm thế nào biết trong bụng Đại Địa Chi Hùng có Bạch Sắc Ngọc Phiến? Mục đích của hấn hiển nhiên là khối Bạch Sắc Ngọc Phiến kia, một vạn tử tinh tộ, thật là rất mạnh tay. Trực giác nói cho hấn sau lưng nhiệm vụ này có một âm mưu rất lớn, mà hấn thì tuyệt đối sẽ không chủ động dây dưa vào.

Chính lúc này, trong đại sảnh công hội dong binh truyền đến một trận huyên náo. Long Nhất nghe theo tiếng nhìn tới. Chỉ thấy một hán tử to lớn cao bảy thước nâng một cây cự kiếm cực lớn, đang dùng tiếng nói như sét đánh hô hoán lôi kéo người khác nhập bọn.

Long Nhất lách qua, nghe cự hán hét to:

- Nhiệm vụ Di Thất Chi Thành ở hoang mãng bình nguyên, hiện tại cần chiến sĩ và ma pháp sư cao cấp gia nhập. Đội ngũ của bọn ta thực lực cường đại, có hai ma pháp sư cao cấp, hai chiến sĩ cao cấp, một kiếm sư, một tinh linh cung thủ. Ai muốn gia nhập thì đến báo danh!

Cự hán lời vừa nói xong, đám người vốn vây xem náo nhiệt tức khắc tan hơn phân nửa. Nghe một gã ma pháp sư trong đó nói:

- Kẻ ngu mới chịu tiếp nhận nhiệm vụ cấp A này. Lần trước Thiên Lôi dong binh đoàn vì làm nhiệm vụ này ở hoang mãng bình nguyên toàn quân đều bị tiêu diệt.

Long Nhất vừa nghe gã ma pháp sư này nói, lập tức tiến đến kéo gã lại hỏi:

- Vị đại ca này! Vừa rồi theo huynh nói thực lực Thiên Lôi dong binh đoàn so với những người này mạnh hơn sao?

Gã ma pháp sư dò xét Long Nhất từ trên xuống dưới, thấy huy chương dong binh cấp F ở trước ngực hắn, sau đó mới nhìn hành dáng vẻ mặt, hắn nói với Long Nhất:

- Người vừa mới gia nhập dong binh công hội? Khó trách người không biết Thiên Lôi dong binh đoàn. Thiên Lôi dong binh đoàn chính là dong binh đoàn cấp B, có một đại ma pháp sư, một đại kiếm sư, ma pháp sư cao cấp và chiến sĩ cao cấp mười mấy người. Tất cả bọn họ đều bị tiêu diệt ngoài hoang mãng thảo nguyên. Người nói mấy tên chiến sĩ cao cấp đại ngốc này không phải đi tìm cái chết hay sao?

Long Nhất trầm ngâm một hồi, nhìn vẻ mặt thất vọng của cự hán kia, mỉm cười tiến đến, cười nói:

- Huynh đệ, xin hỏi ta có thể gia nhập không?

Cự hán nhìn Long Nhất, thấy hắn một thân công tử ăn mặc cao quý, còn tưởng là vị công tử bột đến tìm trò vui, lập tức không có cảm tình nói:

- Chúng ta cần đi làm nhiệm vụ, không phải đi du ngoạn.

- Ta đúng là muốn theo các người đi làm nhiệm vụ mà, ta vừa mới đăng ký thành một dong binh.

Long Nhất chỉ vào huy chương ở ngực mình cười nói.

Cự hán do dự một lúc, hỏi:

- Người là ma pháp sư hay chiến sĩ?

- Chiến sĩ!

Long Nhất từ trong không gian giới chỉ lấy ra một cây cự kiếm khua tay một lúc, sau đó học theo cự hán mang kiếm nâng lên trên vai.

Cự hán nhìn cự kiếm trên vai Long Nhất, mắt lộ vẻ hâm mộ. Chuôi kiếm hình dáng uy vũ lộng lẫy hiển nhiên là xuất từ trong tay những thợ thủ công tài giỏi nhất, thân kiếm toàn bộ đều dùng bột thép rèn đúc mà tạo thành, giá trị của nó chít ít vượt hơn năm tử tinh tộ.

- Người là chiến sĩ cao cấp sao?

Sự chú ý của cự hán không hề dừng lại quá nhiều trên cự kiếm của Long Nhất.

Long Nhất cười, cự kiếm chớp hiện một đạo đấu khí màu xanh nhạt.

- Người là kiếm sư? Bọn ta đương nhiên hoan nghênh người gia nhập.

Cự hán hưng phấn nói. Hẳn thật sự hoàn toàn không nghĩ tới người thanh niên tựa hồ không đến hai mươi tuổi này lại có trình độ của một kiếm sư. Bản thân hắn khổ luyện ba mươi năm mới đạt tới tiêu chuẩn kiếm sư.

- Ta gọi là Cáp Lô, người tên là gì?

Cự hán hào sảng đưa tay ra.

- Long Nhất! Hy vọng hợp tác vui vẻ.

Long Nhất đưa tay cùng cự hán nắm tay.

- Người ở đây chờ một chút, chờ chúng ta tìm được một ma pháp sư nữa, là có thể cùng đồng bạn gặp mặt.

Cự hán nói với Lonh Nhất.

Cáp Lô lại hô hoán vài nơi, kết quả mỗi người vừa nghe đến nhiệm vụ Di Thất Chi Thành ở hoang mǎng bình nguyên lại tản ra. Lúc Long Nhất và Cáp Lô định trước tiên sẽ tìm mấy người đồng bạn gặp mặt thuận tiện dùng cơm trưa, một âm thanh nhàn nhạt vang lên:

- Không biết ta có thể gia nhập không?

Long Nhất quay đầu lại sau đó ngẩn người. Lại là nữ tử cùng hán phát sinh xung đột ở trong lữ điếm. Nàng ta cũng như trước, thân mặc hắc y, vẫn như trước mang khuôn mặt bình thường không đặc sắc.

- Ta gọi là Lãnh U U, ma pháp sư cao cấp hệ tinh thần.

Lãnh U U tựa hồ giống như không thấy Long Nhất. Nàng tiếp đó đưa ra huân chương của ma pháp sư công hội hướng về Cáp Lô nói.

- Nàng là ma pháp sư tinh thần, tốt tốt, hoan nghênh nàng gia nhập, bây giờ người cuối cùng đã đủ.

Cáp Lô cao hứng nói. Hắn không nghĩ được hôm nay vận khí tốt như vậy. Không những tìm được một tay kiếm sư mà còn tìm được một vị pháp sư cao cấp hệ tinh thần. Phải biết rằng ma pháp tinh thần vô cùng quý dị, công kích vô thanh vô tức làm cho người khác khó lòng phòng bị, điểm chết người chính là nó trực tiếp tiến hành công kích linh hồn, một khi linh hồn thương tổn không phải biến thành ngu

ngốc thì cũng biến thành người thực vật.

Long Nhất và Lãnh U U bốn mắt đối diện, hoa lửa bắn tung tóe.

- Thì ra nàng gọi là Lãnh U U, xem ra hai chúng ta rất có duyên phận đấy.

Long Nhất cười nói trước.

Lãnh U U hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Ai có duyên với người.

- Sao lại không có duyên. Tục ngữ nói trăm năm tu hành mới chung thuyền, ngàn năm tu luyện cùng chung gối. Chúng ta hiện tại là người chung một thuyền, kiếp trước chúng ta khẳng định cũng đã biết nhau trên trăm năm.

Long Nhất cười nói.

- Cứ cho là biết đi, thì chúng ta kiếp trước chắc chắn là cừu nhân.

Lãnh U U nói.

- Hai người các ngươi thì ra biết nhau à. Nhưng mà hãy tạm dừng nói chuyện đã, ta dẫn các người đi gặp một vài đồng bạn.

Cáp Lôi nói xong liền vác cự kiếm ra khỏi dong binh công hội.

Lãnh U U dữ tợn liếc mắt nhìn Long Nhất một cái rồi theo ra ngoài. Long Nhất thấy cái mông căng đẹp của Lãnh U U uốn éo qua lại, không nhịn được khẽ cười nói:

- Chậc! chậc...! Mặc dù chẳng có gì đặc sắc, nhưng vóc dáng này đúng thật là vóc dáng ma quỷ.

Chương 31: Mạo Hiểm Giả Tửu Ba

Cáp Lôi dẫn Long Nhất và Lãnh U U lòng vòng một hồi mới đến được một quán rượu của mạo hiểm giả. Đây là quán rượu nổi tiếng nhất tại Quang Minh Thành, hầu như tất cả dong binh và mạo hiểm gia đều tụ tập tại đây.

Trong ánh sáng lờ mờ, đủ các thành phần xã hội, chủng tộc đứng lẫn lộn nhau khắp đại sảnh. Các cô gái phục vụ mặc đồng phục, bưng khay không ngừng chạy qua chạy lại trong đám đông.

Cáp Lôi dẫn hai người đến một góc nhỏ khá sáng sủa, ở đó đã có năm người ngồi quanh một cái bàn, chắc đó là đồng bọn mà y nhắc đến.

Long Nhất cẩn thận quan sát cả năm người. Hai gã ma pháp sư đó đều đã trên dưới ba mươi, diện mạo bình thường, trong đó một gã mặc đồ đỏ đặc trưng cho Ma pháp Hoả hệ, tên còn lại mặc đồ trắng tinh tiêu biểu cho một Tế Tự. Khi Long Nhất nhìn qua hai chiến sĩ kề bên, hắn không khỏi sửng sốt một lúc, không ngờ lại có một chiến sĩ của Man Ngưu tộc, trên đầu là hai ngọn sừng uy phong vươn thẳng, gương mặt vẫn còn lưu lại vài nét đặc thù của Ngưu tộc. Gã còn lại là một nhân loại chiến sĩ, đại khái vào khoảng 25-26 tuổi, mặt mũi xấu xí, hai cánh tay cường tráng lộ rõ sau lớp áo giáp, trên mặt nhiều vết sẹo ngang dọc giao nhau. Từ những vết thương này, có thể nhận ra hắn tuyệt đối là một chiến sĩ có kinh nghiệm thực chiến mười phần phong phú. Nhìn qua thiếu nữ mặc bộ đồ màu lục của tinh linh, thân

người yêu kiều là lướt, diện mạo thanh khiết nhu mì, quả thật là một Tinh linh mỹ nhân, hẳn lúc này trong lòng không tránh được sự ngưỡng mộ, Tinh linh tộc thật không hổ là một chủng tộc xinh đẹp.

Lúc này Cáp Lô bắt đầu giới thiệu, hấn chỉ vào Ma pháp sư mặc bộ đồ màu đỏ nói "Đây là Ma pháp sư Hỏa hệ cao cấp Cách Lô Đặc" Cách Lô Đặc cao ngạo gật gật đầu. Long Nhất cười cười không để bụng. Bởi vì ở Thương Lan đại lục Ma pháp sư ít nhiều gì cũng có chút kiểu cách, đặc biệt là Ma pháp sư có thực lực.

"Đây là Ma pháp sư Quang hệ cao cấp Lam Thiên đồng thời cũng là một cao cấp Tế tự" Cáp Lô chỉ vào gã Ma pháp sư còn lại nói. Tế tự đều là Quang minh ma pháp sư nhưng không phải là Quang minh pháp sư nào cũng là Tế tự. Tế tự là một loại cấp bậc dùng để xưng hô của Quang Minh giáo hội vì vậy người được gọi là Tế tự đều là người của Quang Minh giáo hội.

"Hoan nghênh hai vị gia nhập vào đội ngũ của chúng tôi" Lam Thiên lại chẳng chút kiểu cách gì, ôn hòa cười nói với Long Nhất và Lãnh U U.

"Đây là chiến sĩ cao cấp Thạch Nham và Dũng Sĩ Man Nguru tộc, hai người gọi hấn là Man Nguru là được rồi" Cáp Lô chỉ vào tên chiến sĩ xấu trai và chiến sĩ Man Nguru tộc nói.

"Mạnh khỏe" giọng Man Nguru vang lên rất to, sau đó y giơ bàn tay to lớn đầy gân bắp xoắn vào nhau hướng về phía Long Nhất, đôi mắt lộ rõ vẻ khiêu khích.

Long Nhất cười hì hì sau đó đưa bàn tay trắng mềm của hấn ra. Bàn tay của hấn nếu so với Man Nguru thì chẳng khác gì đem tay trẻ con so với người lớn.

Hai bàn tay một trắng một đen cùng bóp chặt vào nhau. Long Nhất cảm thấy một lực rất mạnh truyền qua như muốn nghiền cả xương tay hẳn. Nếu như quả hẳn chỉ là người bình thường thì xương tay đã sớm bị Man Ngưu bóp nát. Nhưng Long Nhất vẫn giữ nguyên nụ cười vận khởi Ngạo Thiên Quyết hoá giải đi lực đạo của Man Ngưu. Đương nhiên hẳn cũng không thể xem vậy là xong, người muốn giáo huấn hẳn thông thường sau đó đều bị hẳn giáo huấn lại, tỳ như Lãnh U U đứng đằng sau.

Tay phải của Long Nhất từ từ bóp lại, gương mặt Man Ngưu trong thoáng chốc đã trắng bệch, trên trán rịn từng giọt mồ hôi lớn.

"Huynh đệ, khí lực cũng không kém" Long Nhất cười cười dùng tả thủ vỗ vai Man Ngưu, đương nhiên là cũng có thêm vài phần nội lực.

Gương mặt đang tái nhợt của Man Ngưu lập tức đỏ bừng, nghiêng rặng nói "Huynh đệ, Man Ngưu ta đã phục rồi, ngươi mau buông tay ra đi". Chờ Long Nhất nói lỏng tay, Man Ngưu liền giật mạnh ra. Cáp Lô kinh ngạc phát hiện bàn tay to lớn của Man Ngưu không ngờ in dấu năm ngón tay tím bầm, lúc này y đối với Long Nhất không khỏi tăng thêm vào phần tôn kính.

"Đây là Tinh linh cung tiền thủ Lộ Thiến Á" Cáp Lô giới thiệu tiếp.

"Ngươi mạnh giỏi, Tiểu tinh linh" Long Nhất nhìn Lộ Thiến Á cười nói. Lúc này Lộ Thiến Á đang dùng cặp mắt to xinh đẹp của mình tò mò dò xét hẳn.

"Không được gọi ta là Tiểu tinh linh, ta không còn nhỏ nữa, ta đã 150 tuổi rồi" Lộ Thiến Á bất mãn nói.

"Ái dà, 150 tuổi của tinh linh các ngươi cũng chỉ tương đương 15-16 tuổi của loài người thôi. Gọi ngươi là Tiểu tinh linh quả thật không sai

mà." Long Nhất cười nói.

"Sắc lang" Lãnh U U hừ lạnh. Long Nhất càng ân cần với Lộ Thiến Á bao nhiêu thì càng làm nàng không được thoải mái bấy nhiêu. Hiển nhiên đối với câu nói hôm qua "Lúc đói chẳng chọn thức ăn" nàng ta vẫn còn ghi hận trong lòng.

Lúc này Cáp Lôi giới thiệu đến bọn Long Nhất và Lãnh U U. Khi bọn họ biết Long Nhất với bộ dạng quý công tử mà đã đạt tới cấp độ kiếm sư thì không khỏi thập phần kinh ngạc, vẻ tôn kính lại tăng thêm vài phần. Mười tám tuổi đã là kiếm sư, mọi người đều biết tiền đồ của hắn về sau không thể hạn lượng.

Nhưng đến khi bọn họ biết được Lãnh U U là một Tinh thần Ma pháp sư cao cấp thì lại một lần nữa giật mình, lực công kích khủng bố của Tinh thần Ma pháp sư bọn họ đương nhiên hiểu rất rõ. Một cao cấp Tinh thần Ma pháp sư dù ở bất cứ nơi nào đều cũng có thể tạo ra một áp lực không thể xem thường.

Nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của họ, Long Nhất trong lòng không khỏi nghĩ, nếu họ mà biết Lãnh U U còn là một Ma pháp sư Hắc ám hệ thì chẳng biết sẽ còn có biểu tình gì nữa?

"Tốt lắm, hiện tại mọi thành viên chúng ta đều đã tập trung đủ, ta sẽ nói qua nhiệm vụ lần này. Chúng ta làm nhiệm vụ Di Thất chi thành này thập phần nguy hiểm. Chuyện Thiên Lôi dong binh đoàn toàn quân bị tiêu diệt mọi người cũng đã nghe qua" Cáp Lôi nói xong ngừng lại một lúc, sắc mặt mọi người đều rất ngưng trọng.

"Tuy thực lực chúng ta không mạnh như họ, nhưng chúng ta lại có một ưu thế mà họ không có được" Cáp Lôi nói xong liền lấy từ trong người ra một tấm địa đồ "Đây là bản đồ Hoang Mãng bình nguyên, là vật tổ truyền của ta, trên đó có đánh dấu phương hướng Di Thất chi

thành, lại còn thuyết minh sự phân bố của các loại ma thú. Chỉ cần chúng ta đoàn kết nhất trí, hành sự cẩn thận, nhất định có thể an toàn tìm được Di Thất chi thành" giọng Cáp Lô rõ ràng hạ thấp xuống rất nhiều, nói cho cùng ở tửu lầu người đông tạp nhạp, chuyện mang theo địa đồ Hoang Mãng bình nguyên chỉ những người trong nhóm biết là đủ rồi.

"Phần thưởng của nhiệm vụ Di Thất chi thành cùng bảo vật tìm được tại đó sẽ được phân phối theo nguyên tắc bình quân, điều này chắc cũng không có vấn đề gì ha."

Mọi người cùng gật đầu đồng ý.

"Tốt, đã không có vấn đề thì sáng sớm ngày mai gặp nhau tại cửa Đông Quang Minh thành, thời gian còn lại mọi người hãy tự thu xếp"

Long Nhất không bỏ đi mà lại một mình đến quầy rượu gọi một ly có tên là "Lục Dã Tiên Tung", thoải mái từ từ nhắm nháp nhưng trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ "Cáp Lô cái tên này không ngờ ăn nói cũng khôn khéo lắm. Chẳng chút giống như bề ngoài thực thà, tấm bản đồ của hắn tựa hồ cũng chưa cũ lắm, có thật là vật tổ truyền không?"

"A a, có lý lắm à, chuyến đi này tựa hồ sẽ rất thú vị". Long Nhất quay quay ly rượu, gương mặt lộ tươi cười tỏ vẻ thích thú.

Chương 32: Tái ngộ ngu phượng

"Người có biết "Lục Dã Tiên Tung" từ đâu ra không?". Lộ Thiên Á ngửi thấy hương thơm thảo mộc từ người Long Nhất bay sang, trong tay nàng cũng đang cầm một chén rượu lục sắc giống như vậy.

Long Nhất nhìn Lộ Thiên Á cười nhạt nói : "Để ta đoán thử nhé, chắc chắn là từ Tinh linh sâm lâm".

Lộ Thiên Á kinh ngạc nhìn Long Nhất, lẩm bẫm nói : " Ai da, người chẳng giống cái bộ dạng khù khờ bên ngoài chút nào?".

Long Nhất mặt dày cười to : "Rất tiếc, thông minh vốn là khuyết điểm lớn nhất của ta".

Lộ Thiên Á vừa cười vừa nhìn hẩn hỏi : "Hi hi.người nói chuyện buồn cười thật, người từ đâu đến thế?".

"Ta đến từ một nơi rất xa, mà nàng hỏi để làm gì? Không lẽ nàng .thích ta sao?" Long Nhất nhìn Lộ Thiên Á cười "Hắc Hắc", hai mắt chăm chú quét lên người Lộ Thiên Á.

Lộ Thiên Á gương mặt ửng hồng, mắng : "Đồ mặt dày, đúng là đại sắc lang mà !".

Long Nhất nhìn Tiểu tinh linh nhút nhát, hai mắt lộ vẻ cười cợt.

Bỗng một thân ảnh lọt vào mắt hấn, đó chính là Ngu Phượng, cô gái mà hấn đã cứu khỏi đám sói. Bây giờ không còn cái bộ dạng thảm hại như hôm trước nữa, toàn thân mặc Hỏa Hồng Bì giáp sáng lóa mắt trông như một nữ thần.

Ngu Phượng tựa như đang có tâm sự, trước mặt nàng là một chén rượu đầy, hai bên là hai thị tỳ mỹ lệ. Nếu Long Nhất hôm trước còn nán lại thêm một chút thì sẽ nhận ra đó là hai thị tỳ đi theo mẫu thân Ngu Phượng.

"Úy, là tiểu thư của Phượng Hoàng gia tộc. Người đừng để cho cô ấy chú ý nha, bằng không sẽ chết mà không biết tại sao đó". Tiểu tinh linh Lộ Thiên Á thấy Long Nhất đang nói chuyện với nàng nhưng con mắt lại di chuyển trên người Ngu Phượng, tâm lý đương nhiên có phần không thoải mái.

"Ta sao có thể để ý tới loại thiên kim cao ngạo đó. Đối với ta, nàng còn hấp dẫn hơn nàng ta nữa!" Long Nhất quay đầu cười nói, thầm nghĩ "Lời đường mật vừa hữu dụng lại chẳng tốn tiền, tội gì không xài nhiều một chút".

"Thật vậy sao ! Ta thấy mình còn chưa bằng nửa cô ấy" Lộ Thiên Á khuôn mặt ửng hồng, khóe miệng phảng phất hiện ra nụ cười. Đương nhiên là rất bùi tai với lời đường mật này của Long Nhất.

Long Nhất chỉ cười không nói tiếp, Tiểu tinh linh tuy xinh đẹp, hấp dẫn nhưng vẫn chưa thể sánh với nét đẹp đã đến độ chín của Ngu Phượng. Mặc dù hấn cũng biết Tinh linh tộc tuổi thọ lâu dài, như Lộ Thiên Á cũng đã một trăm năm mươi tám tuổi, nhưng tâm lý vẫn chỉ như một thiếu nữ mười sáu.

"Long Nhất, bụng ta đói rồi, chúng ta đi ăn thôi" Lộ Thiên Á kéo tay áo Long Nhất nói.

"Ừ! Ta cũng đang muốn ăn chút gì đó." Long Nhất gật đầu rồi cùng Lộ Thiên Á rời khỏi tử lâu.

Vừa rời khỏi tử lâu Long Nhất đã nghe từ sau có tiếng hô hoán :
"Đứng lại, người kia, mau đứng lại !".

Khi cả hai quay người lại nhìn, chỉ thấy Ngu Phượng cùng hai thị tỳ chạy tới. Thực ra lúc này Ngu Phượng ngồi cách chỗ Long Nhất không xa, đã quan sát rất kỹ hần. Nhưng chỉ khi Long Nhất rời khỏi tử lâu, nhìn thấy cái dáng sau lưng của hần trông rất giống với ân nhân đã cứu cô, liền vội vàng đuổi theo. Sau khi hần quay người lại, Ngu Phượng nhận ra nam nhân kia chính là kẻ bản thủ xấu xa, không biết dùng thủ đoạn gì sờ ngực nàng tại tiểu trấn không tên. Đôi mắt nàng lộ vẻ khinh bỉ, trong suy nghĩ của nàng "Vị đại anh hùng kia và tên bản thủ này sao có thể so sánh được chứ?". Liền hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi.

Đúng lúc này, người đi đường đột nhiên hoảng hốt hét lên. Chỉ thấy một thanh niên trang phục hoa lệ cưỡi Độc Giác thú ngang ngược phi trên đường, mồm hô to : "Tránh đường, mau tránh đường cho bản thiếu gia".

Mọi người vội vã dạt sang hai bên tránh đường cho hần. Trên đường lúc này chỉ còn một đứa bé sáu, bảy tuổi đang ngây ngốc nhìn Độc Giác Mã phi tới, gương mặt lộ vẻ hoảng sợ, đứng im bất động.

"Tên chết bầm này!" Ngu Phượng vừa chửi vừa toàn lực phóng tới, chỉ tiếc là khoảng cách từ chỗ nàng tới đứa bé quá xa. Đành phải giương mắt nhìn nó bị đạp chết dưới móng ngựa.

Bỗng Ngu Phượng cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua, một thân ảnh hư ảo đột nhiên xuất hiện bên cạnh đứa bé, cùng lúc đó

Độc Giác Mã liền phóng tới, mọi người đều kêu lên thất thanh, đỉnh ninh nghĩ rằng hai người sẽ bị đâm chết. Nhưng chỉ nháy mắt liền thấy thanh niên mặc Cẩm y ôm đũa bé lượn vòng trên không, tựa như thần tiên hạ phàm.

Ngu Phượng nhìn Long Nhất thân hình phiêu lãng hạ xuống, liền nhớ lại ân nhân tốc độ nhanh như quỷ mị, thân pháp ưu mỹ cũng tựa như nam nhân này, chẳng lẽ nam nhân bí ẩn này là ân nhân? Hà. Nếu thật là như vậy, nàng quả thực khó mà chấp nhận nổi.

Lúc này thanh niên hoa lệ cư xử Độc Giác Mã còn cách một đoạn liền dừng lại, nhảy xuống đi tới trước mặt Ngu Phượng nhưng hai mắt lại dán vào thân hình nàng, cất giọng nít nọt : "Phượng tiểu thư, vừa rồi đã khiến nàng sợ hãi. Vậy có thể để cho ta mời nàng một bữa cơm để tạ lỗi không?"

"Ngân Kiếm, ngươi là con trai thành chủ mà lại điên cuồng vậy, không biết trong thành cấm cư xử ngựa hay sao?" Ngu Phượng lúc này thật rất tức giận, hai mắt trừng trừng nhìn hắn.

Ngân Kiếm? Dâm tiện? Long Nhất khi nghe tên của y không khỏi buồn cười, hình như cái tên này cũng đã từng nghe qua, hơn nữa hành vi tiểu tử này cũng cảm thấy rất quen thuộc. Nghĩ kỹ lại, hành vi của tiểu tử này chẳng phải rất giống với Tây Môn thiếu gia, nhục thể của hắn sao!?

"Hừ! Tại sao ta phải lo lắng cho cái đám tiện dân này chứ. Ai bảo chúng không biết tránh đường." Ngân Kiếm ngạo mạn hai mắt nhìn về Long Nhất, ánh mắt đột nhiên dừng lại tựa hồ đang nghĩ kỹ điều gì.

Ngân Kiếm lập tức đi tới chỗ Long Nhất ôm quyền hỏi : "Huynh đài này khuôn mặt rất quen, không biết quý tính đại danh là gì?". Nên

biết Ngân Kiếm là vốn là một quý tộc thượng lưu của Cùồng Long Đế Quốc, đương nhiên hẳn biết bộ Cẩm y Long Nhất mặc người thường không thể có được, vả lại khuôn mặt cũng rất quen, nên liền tạm thu lại bộ mặt cao ngạo.

Ngu Phượng nhìn thái độ Ngân Kiếm với Long Nhất mà sửng sờ. Nàng sớm đã biết hẳn tại Quang Minh Thành này vô pháp vô thiên, với người khác căn bản không thềm để mắt tới mà nay lại chịu dùng lễ đối với tên sàm sở ấy. Lẽ dĩ nhiên cảm giác được thân phận của Long Nhất không tầm thường chút nào.

"Tại hạ Long Nhất, trước kia chưa từng đến Quang Minh Thành, cũng chưa từng gặp các hạ". Long Nhất cười nhẹ hời hợt. Hẳn cũng đại khái đoán ra chuyện gì, tiểu tử kia là con Quang Minh Thành chủ, có lẽ trước kia đã cùng cha hẳn tới Long Thành, với Tây Môn Vũ chắc có chút quan hệ.

Long Nhất đương nhiên không thể ngu ngốc để lộ thân phận, mặc dù sau khi đào thoát khỏi Long Thành mọi chuyện vẫn yên tĩnh, cũng không có công văn truy nã phát ra, nhưng không thể không cẩn thận. Hơn nữa dù hẳn có không thích thân phận đó chút nào, nhưng cái thân xác mà hẳn sở hữu đích thực là của Tây Môn Vũ.

Chương 33: LỘ THIÊN Á TÚY LIÊU

Nghe Long Nhất hồi đáp như vậy Ngân Kiếm hai mắt chuyển động không ngừng nhưng cũng không dám hỏi tiếp. Mặc dù hẳn chỉ là một tên chơi bời lêu lổng nhưng cũng không phải đồ ngu, đối phương khí độ thiên sinh cao quý, thân phận thực sự có thể còn cao hơn hẳn, nếu hỏi tiếp chẳng phải quá ngu sao? Vội cáo lỗi với Long Nhất, quay người tiếp tục làm phiền Ngu Phượng.

"Phượng tiểu thư, chúng ta cùng đi ăn chứ?" Ngân Kiếm vô sỉ tiếp tục cười nói với Ngu Phượng.

"Biển đi" Ngu Phượng lạnh nhạt nói, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Long Nhất rồi cùng nhị tì rời khỏi. Ngân Kiếm sau đó cũng mặt dày nối gót theo sau.

Long Nhất lắc đầu cảm thán. Tây Môn Vũ năm xưa triền miên theo đuôi Long Linh Nhi, còn tên tiểu tử ngang ngược kia thì lại mê muội theo đuôi Ngu Phượng. Nghĩ kỹ lại, cả Ngu Phượng và Long Linh Nhi đều là ma pháp sư thực lực cũng không tệ. Vừa nghĩ đến Long Linh Nhi, Long Nhất liền cảm thấy buồn bã không yên.

"Ê Long Nhất, ngươi đang nghĩ gì vậy, bụng ta đói lắm rồi" Lộ Thiên Á nhăn mũi nói.

"Được rồi! Cái con mèo tham ăn này, chúng ta đi thôi!" Long Nhất hồi tỉnh lại, liền vỗ nhẹ đầu Tiểu tinh linh rồi đi trước.

Gương mặt Tiểu tinh linh lúc này thoáng nét ấm áp cười vui. Dĩ nhiên sự vui vẻ đó rất hiếm khi xuất hiện trên khuôn mặt nàng.

"Đúng là đồ kì quái !?" Lộ Thiên Á làm bầm. Đối với Long Nhất, Lộ Thiên Á luôn có cảm giác thân thiết, cứ như gió tại Tinh linh sâm lâm đã thấm vào tim, làm nàng nguyện ý được ở cùng hẳn.

Lúc này tại Phượng Hoàng sơn trang ở thành Nam, Ngu Phượng ngây ngốc ngồi trong phòng, trong đầu xuất hiện hình ảnh Long Nhất với thân pháp ưu mỹ phiêu dật. Nhưng ấn tượng ban đầu là quan trọng nhất trong mối quan hệ, nàng không thể chấp nhận hẳn chính là ân nhân, dù lúc mới gặp nàng đã biết trên người Long Nhất toát ra khí thế mà người thường không thể có được.

Ngu Phượng mở cửa sổ, lấy ra áo choàng lúc trước ân nhân để lại. Nếu để người ngoài biết được tiểu thư của Phượng Hoàng gia tộc trốn trong phòng lấy áo nam nhân ra tưởng nhớ, khẳng định sẽ khiến cho rất nhiều người vút kính đang đeo xuống đất. Ái dà! Lẽ đương nhiên ở thế giới này làm gì có loại kính đó.

Ngu Phượng ôm ấp một hồi lâu, cuối cùng nhận thấy thiết kế cùng chất liệu rất quen thuộc. Gia đình nàng cũng kinh doanh nhiều loại sanh ý, với trang phục này cũng có kinh doanh qua. Ngu Phượng sợ hãi nhớ lại tên vô lại gặp hôm nay y phục cũng giống như loại trang phục này.

"Là hẳn sao?" Ngu Phượng thật khó mà chấp nhận được.

Hiển nhiên ấn tượng ban đầu không dễ biến mất. "Không được, ta nhất định phải hỏi rõ hẳn". Ngu Phượng trong lòng lúc này rất xáo trộn, nếu không làm rõ quả không thể yên tâm mà ăn ngủ.

Lúc này, bên ngoài truyền ra tiếng gọi từ nữ "Tiểu thư, phu nhân gọi tiểu thư ra có việc cần thương nghị".

Ngu Phượng đáp lại một tiếng, thầm nghĩ lần sau hỏi hấn cũng không muộn, hấn dù sao cũng còn tại Quang Minh Thành, nàng đương nhiên thừa khả năng để tìm hấn.

Lúc này Long Nhất cùng Lộ Thiên Á tới Phượng Hoàng hoa tửu lâu, nghe tên cũng biết là sản nghiệp của Phượng Hoàng gia tộc. Tửu lâu nằm kế bên con sông, vừa rộng rãi lại vừa có phong cảnh đẹp. Long Nhất cùng Lộ Thiên Á chọn vị trí gần cửa sổ thưởng thức phong cảnh, cùng nhau ăn uống. Cả hai cười cười nói nói vô cùng vui vẻ.

Đột nhiên Long Nhất giật mình khi nhìn thấy cái cách uống rượu của Tiểu tinh linh. Lộ Thiên Á lúc này khuôn mặt long lanh, uống rượu vô cùng hào sảng, phong thái cân nhắc không nhường tu mi.

"Tiểu tinh linh, tửu lượng thật tốt" Long Nhất thán phục.

Lộ Thiên Á khuôn mặt ửng hồng vì rượu, thật mê hoặc lòng người. Nghe Long Nhất khen liền cười lớn nói:

"Đương nhiên rồi, ta ngâm trong lu rượu mà lớn mà. Tại Tinh linh sâm lâm chúng ta thường uống rượu cất từ trăm hoa, trăm hoa đó người có biết không, mùi vị hơn xa loại rượu này".

Lộ Thiên Á đương đương tự đắc nói, nhãn thần lúc này có vẻ mơ màng, hiển nhiên đã bắt đầu say rượu.

Long Nhất nghe đến rượu Bách Hoa hai mắt liền lóe lên. Theo hiểu biết của hấn, Bách Hoa Tửu chỉ có Tinh linh hoàng tộc mới được hưởng dụng, sao Lộ Thiên Á có thể tùy tiện uống? Trừ phi . cô ấy là người trong Tinh linh hoàng tộc. À! Cũng có thể cô ấy là Tinh linh

công chúa.

Lộ Thiên Á say rượu liền thao thao bất tuyệt nói, từ thời thơ ấu cho đến khi tới Thản tang đại lục để mở rộng kiến văn, vừa nói vừa uống đầy hai chén. Long Nhất cũng không hề ngăn cản, chỉ tiếp tục rót đầy cho Lộ Thiên Á.

Đến khi Lộ Thiên Á nhắm thần mê mông, thần tình có chút hoảng hốt, Long Nhất lập tức nhân cơ hội này hỏi ngay

"Tiểu tinh linh, nàng có phải Tinh linh nữ vương không?"

Lộ Thiên Á mở hai mắt lơ mơ vì rượu nhìn Long Nhất cười ngờ ngạc nhiên rồi ngã ra bất tỉnh nhân sự. Long Nhất vô phương tra hỏi đành cười nhẹ. Nhưng dù Lộ Thiên Á không nói, Long Nhất cũng có thể đoán ra nàng là công chúa Tinh linh tộc. Có điều Tinh linh nữ hoàng lại cho phép nữ nhi của mình ra ngoài mạo hiểm sao? Chẳng lẽ Tiểu tinh linh này trốn nhà đi chơi?"

Long Nhất lập tức trả tiền, dìu Lộ Thiên Á rời khỏi tửu lâu. Vì trên đường lúc này khá đông người nên Long Nhất không tiện thi triển Phong thuật cùng khinh công, đành chịu bị người ta xoi mói. Một Tiểu tinh linh xinh đẹp, hấp dẫn thế này trên đường sao có thể không bị chú ý, đặc biệt là Tiểu tinh linh lại bất tỉnh nhân sự như vậy khiến mọi người dĩ nhiên phát sinh những ý tưởng mờ ám.

Long Nhất đương nhiên không biết chỗ ở Lộ Thiên Á, đành trở về khách điểm nhưng chưởng quỹ lại nói không còn phòng nào trống. Long Nhất tuy không ngại để Tiểu tinh linh ở trong phòng mình, nhưng vì cả hai không thân không thích cũng không khỏi có chút tị hiềm, lại nhớ đến thần bí nữ nhân tại phòng đối diện, liền quyết định mang Lộ Thiên Á sang đấy.

Chương 34: LỆ NHÂN PHƯƠNG ĐÍCH NỘI Y

"Cốc, cốc, cốc..." Long Nhất gõ cửa phòng Lãnh U U, một lúc sau vẫn không có chút phản ứng.

Long Nhất dán tai vào cửa nghe âm thanh bên trong, trong phòng yên lặng như không có ai. Không còn cách nào khác, Long Nhất đành mang Lộ Thiến Á về phòng, đặt nàng lên giường lớn rồi ngồi cạnh giường quan sát tiểu tinh linh.

Lộ Thiến Á dung mạo bình tĩnh thiện lương như đứa trẻ sơ sinh nằm ngủ, thật trái với lời đồn tinh linh tộc là chủng tộc gần với tự nhiên. Nhìn đôi tai dài mềm mại của Lộ Thiến Á, Long Nhất không khỏi tò mò liền đưa tay vuốt nhẹ. Chợt Lộ Thiến Á giật mình khẽ động, thật không ngờ tai tinh linh lại quá mẫn cảm đến thế. Long Nhất nhất thời hứng thú vuốt nhẹ thêm mấy cái.

Cuối cùng Lộ Thiến Á cũng cảm thấy hai tay Long Nhất đang tác quái, lúc này lại phát sinh sự tình – Lộ Thiến Á nắm tay Long Nhất ôm chặt vào ngực mình.

Long Nhất giật mình ngây dại nhìn tiểu tinh linh lấy tay hấn làm gối ôm, cảm giác tay phải chạm vào vùng mềm mềm đầy tính đàn hồi. Long Nhất không thể kiềm chế được dục vọng trào dâng.

"Đau khổ, thật là đau khổ a!" Long Nhất than thầm, nửa muốn rút tay lại nửa không muốn rời. Nhìn khuôn mặt Lộ Thiến Á cười tươi, hai

cánh mũi nhỏ xinh phập phồng khiến hai má chuyển động nhè nhẹ, quả là khả ái đến cực điểm.

Tự nghĩ sao có thể khinh bạc tiểu khả ái thiện lương này? Hơn nữa nàng cũng rất tin tưởng hẳn. Long Nhất nghĩ vậy dực vọng cũng dần kìm nén xuống. Hẳn nhẹ nhàng rút tay lại, chỉ là không ngờ Lộ Thiến Á lại coi tay hẳn là bảo bối, nắm chặt bưng bình không chịu buông.

Long Nhất cười nhẹ, quả không ngờ muốn làm quân tử cũng không được, nhẹ nhàng cầm gối đưa vào trong ngực nàng.

Lúc này cánh cửa bỗng nhiên có tiếng động. Lãnh U U đứng ngoài cửa, nhìn thấy Long Nhất liền nói: "Nghe hầu phòng nói người tìm ta, có chuyện gì?"

"Vào đi rồi rồi." Long Nhất không nhúc nhích.

Lãnh U U do dự đứng yên ngoài cửa, với tính cách cẩn thận của nàng không thể sơ sẩy tiến vào phòng người khác.

"Sao vậy, sợ ta hại nàng sao, yên tâm đi, đối với vô diêm nữ nhân như cô, ta thật không chút hứng thú." Long Nhất trêu ghẹo.

Lãnh U U dùng nhãn thần băng lãnh như muốn khoét mắt Long Nhất ra, tiến vào phòng, dù không biết vô diêm nữ là gì nhưng cũng biết đó là cách nói trào phúng.

"Ta vào rồi, người tìm ta có chuyện gì nói đi." Lãnh U U lạnh lùng nói.

"Vào phòng ngủ đi rồi nói tiếp." Long Nhất chỉ cánh cửa phòng ngủ đang khép hờ.

Lãnh U U lập tức lùi lại, dùng nhãn thần phòng bị nhìn Long Nhất

khẩn trương nói: "Người. người định làm gì?"

Long Nhất ngạc nhiên rồi cười to một trận, cuối cùng nói: "Cô tưởng ta định làm gì cô sao, ta chỉ nhờ cô giúp một việc."

"Giúp..., giúp người chuyện gì?" Lãnh U U để tay sau lưng thầm tập trung hắc ám ma lực, vạn nhất tên xú nam tử kia dám làm gì nàng, liền dùng hắc ám ma lực đối phó với hắn.

Huyết sắc khô lâu bên trong chưởng tâm Long Nhất liền ba động. Long Nhất lập tức biết Lãnh U U đang tập trung hắc ám ma lực, liền cười nhẹ nói: "Không cần khẩn trương vậy, ta với cô không chút ác ý."

Chỉ có điều ngôn ngữ hơi giống một đại ác lang nói với thỏ trắng, đừng khẩn trương mà, làm ta không ăn được người.

"Người có chuyện gì nói nhanh đi, không nói ta đi đây." Lãnh U U lạnh nhạt nói, mắt hướng ra cửa phòng.

Long Nhất nhìn bộ dạng Lãnh U U liền bỏ ý định trêu chọc nàng, chỉ vào cửa phòng ngủ nói: "Cô nhìn bên trong là biết ta định nhờ cô làm chuyện gì."

Lãnh U U bán tin bán nghi đi tới cửa phòng ngủ, vừa đi vừa chú ý động tĩnh Long Nhất.

Nhìn bộ dạng đề phòng của Lãnh U U, Long Nhất không khỏi bật cười nói: "Nhìn bộ dạng khoa trương của cô kia, ta là người tốt mà."

Lãnh U U nói: "Người mà là người tốt mới kỳ quái."

Lúc này Lãnh U U cũng nhìn rõ tình huống bên trong phòng ngủ, thấy

một tiểu tinh linh ôm gối nằm trên giường không chút cử động, liền nhìn Long Nhất giận dữ nói: "Tên hỗn đản ngươi, ngươi đã làm gì cô ấy?"

Long Nhất vô tội nói: "Cô đừng đổ oan cho ta, ta cùng tiểu tinh linh ăn uống một trận. Cuối cùng nàng ta uống quá nhiều, ta vốn định để ở phòng cô, không ngờ lúc đó cô lại không có mặt."

"Quý mới tin ngươi!" Lãnh U U nhìn trang phục tiểu tinh linh hoàn hảo không chút tổn hại, giường chiếu sạch sẽ liền quay sang nhìn Long Nhất.

"Lãnh U U, cô không hiểu hai chữ tin tưởng sao? Giờ chúng ta là một đội, nếu giữa các thành viên một chút tin tưởng tối thiểu cũng không có, có thể gây hại cho mạng sống của mọi người." Mặt Long Nhất nghiêm túc, hẳn nhận thức rất rõ tầm quan trọng của sự tin tưởng giữa các thành viên với nhau, chỉ cần một người nghĩ khác, toàn đội sẽ gặp nguy hiểm.

Lãnh U U nhất thời chấn động, cả nửa ngày trời sau mới nói: "Ngươi thường khiến cho người khác khó tin nổi."

Long Nhất liền lóng ngóng, tự sờ mặt mình cười khổ hỏi: "Thật sao? Chẳng lẽ trên mặt ta viết hai chữ lớn "bất lương" sao?" Lãnh U U không nói tiếp chỉ nhìn Lộ Thiến Á đang ngủ nhặt giọng nói: "Ngươi mang cô ấy vào phòng ta."

Long Nhất không nói nhiều, cẩn thận ôm Lộ Thiến Á, lại nghe Lãnh U U nói: "Không được chiếm tiện nghi."

Long Nhất thềm làm bầm. cẩn thận ôm Lộ Thiến Á đi tới phòng U U.

"Dừng lại, không được tiến vào." Long Nhất đang ôm Lộ Thiến Á tiến

tới cửa phòng Lãnh U U, lại nghe Lãnh U U hô lên rồi chắn trước mặt hẳn.

Chỉ là ngần ấy thời gian đủ cho cặp tặc nhãn của Long Nhất thấy rõ trên giường lớn vài món nội y lục sắc tinh mỹ, thậm chí còn thấy cả tiêu ký Lệ nhân phường tinh xảo bên trên. Long Nhất không khỏi nhớ đến Ti Bích, cũng nhớ nàng mặc loại nội y tinh xảo này.

Lãnh U U vội vàng cất quần áo vào tủ, khuôn mặt ửng hồng.

Long Nhất cười thầm, trên mặt lại không lộ vẻ gì, đặt Lộ Thiến Á lên giường, quay người rời khỏi.

"Long Nhất, ta. ta cũng tin tưởng ngươi." Phía sau truyền đến giọng nói của Lãnh U U.

Long Nhất dừng lại, nghe lời nói của Lãnh U U, quay đầu đáp: "Tốt, cố gắng chiếu cố cho Lộ Thiến Á, nàng ấy cũng là thành viên trong đội."

Lãnh U U gật đầu đột nhiên phát hiện tiểu tử này không phải quá đáng ghét.

Long Nhất đẩy cửa, quay người lộ nét cười quái dị: "Nội y Lệ nhân phường quả là hàng tốt." Nói xong liền đóng cửa chạy mất. "Phang" một âm thanh từ cửa phát ra.

"Tiểu sắc lang này!" Lãnh U U nghiêng quai hàm, khuôn mặt gần như phát hỏa.

Chương 35: Đại Đình Quảng Chúng

Long Nhất đứng ngoài phòng Lãnh U U. Khóe miệng ẩn hiện nét cười. Nội y Lệ nhân phờng làm hấn nhớ đến Ti Bích, thiếu nữ bề ngoài biểu hiện hung dữ mà lại rất đổi thiện lương. Mỗi lần nhớ Ti Bích liền mình bảo vệ hấn, trong tim hấn liền thấy ấm áp.

Nhìn thấy bầu trời vẫn còn sáng, Long Nhất quyết định tới Quang Minh giáo hội tìm Ti Bích. Quang Minh giáo hội không nằm trong khu vực chức nghiệp công hội mà lại nằm cạnh thành chủ phủ. Toàn bộ kiến trúc dùng tuyết thạch chế tác thành, toát lên vẻ cao quý giống như nhà thờ phương tây. Tượng Quang Minh Thần tại vị trí tối cao của kiến trúc cúi xuống nhìn chúng sinh, bắt quá trong con mắt Long Nhất, Quang Minh Thần chỉ là một điều nhân tám cánh.

Quang Minh Hội rất là náo nhiệt, hàng ngàn tín đồ qua lại, chỉ thấy lúc này các tín đồ đang quỳ bái dưới tượng Quang Minh Thần.

Long Nhất đi tới chặn một tế tự, cung kính hỏi: "Tôn kính tế tự tiên sinh, xin cho hỏi thánh nữ Ti Bích đã đến Quang Minh thành chưa?"

Vị tế tự thấy Long Nhất bộ dạng lương thiện, hồi lễ đáp: "Vẫn chưa đến."

Long Nhất liền thấy thất vọng. Hấn vốn nhớ Ti Bích nói phải đến Quang Minh thành, không ngờ vì tránh hấn mà thay đổi lịch trình. Long Nhất cũng hỏi vài vị tế tự khác, tất cả đều nói Ti Bích chưa đến.

Long Nhất thở dài ngồi trên bãi cỏ ngoài giáo hội, xuất thần nhìn các tín đồ, đột nhiên cảm giác như ảo mộng, không phải bản thân đã gặp Ti Bích chứ? Chẳng lẽ những chuyện trải qua cùng tình cảm đó chỉ là mơ hồ?

Bên trên tầng cao nhất tòa nhà Quang Minh giáo hội, một thân ảnh mái tóc xanh lục thuần dài, thân mình mặc kim biên tế tự bào ẩn thân sau ma pháp kính, trong mắt đầy lệ quang thân hình lộ vẻ tĩnh mịch.

"Long Nhất, xin lỗi!" Ti Bích mím môi lắm bầm, hai tay nắm chặt ma pháp kính, cố gắng quét sạch mọi tĩnh mịch đau khổ.

"A, tiểu nữ mê muội, nếu không thể hoan hỉ hà tất phải tự làm khổ mình vậy." Một âm thanh ôn nhu phía sau Ti Bích phát ra, chỉ thấy một mỹ phụ tầm ba mươi tuổi, dung mạo thoát tục, thân mang nguyệt nha thánh khiết tế tự bào, cả người phát ra ánh sáng thần thánh, trong quang minh hội chính là nhị đại thần tế tự Khải Lâm tế tự, với Ti Bích vừa là sư đồ vừa có quan hệ lão hữu bao năm qua.

"Trưởng lão, ta không thể, ta không thể a." Ti Bích hướng tới Khải Lâm như đưa con lao vào lòng mẹ cần an ủi, lệ châu tuôn rơi không ngừng. Ti Bích lần đầu cảm ghét cái thai ký, hận tại sao khi sinh ra đã mang hình dạng này.

"Si nhi, si nhi!" Khải Lâm thấy cảnh tượng đau lòng, thân ảnh như dòng nước lướt đến cạnh Ti Bích, ôm nàng an ủi. Đối với Ti Bích, Khải Lâm tự nhiên thương yêu vô cùng, tình ái hại người, năm xưa nàng không thể giải thoát khỏi một thanh niên, không ngờ Ti Bích cũng như gặp chuyện này.

Một tiếng hí khiến Long Nhất tỉnh khỏi giấc mộng, chỉ thấy trước mắt một phiến hỏa hồng, chính là tọa kỵ của Ngu Phượng, hồng hỏa sắc độc giác mã. Long Nhất liền quay đầu lại, tịnh không thấy thân ảnh

Ngu Phượng. Long Nhất đưa tay xoa đầu độc giác mã, không ngờ độc giác mã thân mật liếm vào tay hắn.

"Tiểu súc sinh, chủ nhân mày đâu? Sao lại bỏ mày đi." Long Nhất cười cười ngắm nhìn độc giác mã, không ngờ tiểu súc sinh có linh tính này lại nhớ hắn.

Bên cạnh cửa Quang Minh giáo hội, Ngu Phượng đang nóng lòng tìm tọa kỵ Hồng Vân. Độc giác mã tuy với người khác hung dữ, đối với nàng lại rất tốt, thường không chạy đi linh tinh. Lần này Ngu Phượng tuân lệnh mẫu thân đi tìm lão hồ li thành chủ thương nghị, không ngờ đi ra lại lạc mất tọa kỵ. Nàng với Hồng Vân tình cảm thâm hậu, sớm đã coi nó là một thành viên trong gia đình, Hồng Vân không hiểu đi đâu khiến nàng băn khoăn.

"Phượng nhi tiểu thư, để ta giúp nàng tìm kiếm." Ngân Kiếm bên cạnh ân cần nói.

"Việc của ta không cần ngươi lo." Ngu Phượng bực mình nói.

"Súc sinh, ngươi chạy đâu rồi, khiến ta bồn chồn đến tuyết cũng nóng chảy rồi." Ngân Kiếm kèm lại cơn giận dữ, cười to nói. Nếu là người khác hắn đã dùng biện pháp mạnh, Phượng Hoàng gia tộc thế lực cường đại, một khi nổi giận, bão tố nổi lên, đến phụ thân hắn cũng không trụ nổi. Vì vậy Ngân Kiếm với Ngu Phượng chỉ bày nhu tình thế, căn bản không dám làm loạn.

"Câm mồm, ngươi mới là súc sinh, đừng làm bẩn mắt ta nữa." Ngu Phượng nộ hỏa bùng lên, trên người xuất hiện phượng hoàng đấu khí.

Ngân Kiếm sắc mặt tái đi, quyền đầu nắm lại, hừ lạnh một tiếng quay người tiến vào thành chủ phủ, bỏ sót còn có ba phần giận dữ, hà

huống lại là hấn?

Ngu Phượng nhìn xa xa, cuối cùng hướng tới Quang Minh giáo hội thấy Hồng Vân đang làm nũng với một nam tử.

"Cái này, sao có thể?" Ngu Phượng không dám tin, Hồng Vân ngoài nàng chưa từng để ai lại gần, không ngờ giờ lại như đứa trẻ hư.

"A, là hấn!" Ngu Phượng chấn kinh, tâm lý hỗn loạn. Trước kia nàng vốn hoài nghi hấn là ân nhân, giờ lại thấy Hồng Vân thân thiện cùng hấn thế, trong tâm liền thấy bất an, nàng chỉ hi vọng mình sai, chỉ là tâm lý lại ẩn chút tình cảm khó nói.

Tạm trút bỏ tâm sự, hít một hơi dài, Ngu Phượng như cuồng phong vội vã lao tới.

Lúc này Long Nhất đang vuốt ve đầu Hồng Vân, chuẩn bị rời khỏi, nhìn thấy hấn chuyển thân đi, Ngu Phượng vội vàng chặn trước mặt hấn.

"Ách, ta không gọi con ngựa này, là nó tự đến." Long Nhất nhìn Ngu Phượng sát khí đằng đằng, vốn tưởng nàng đang hỏi tội hấn.

"Ta..., ta biết!" Ngu Phượng chầm chậm gạt đầu, không dám nhìn vào mắt Long Nhất.

"Người biết, vậy xin từ biệt." Long Nhất thờ phào, thầm nghĩ bộ dạng người như thế cứ như muốn ăn thịt người vậy.

Ngu Phượng toàn thân chấn động, lại nhớ lời ân nhân trước lúc đi. Ngoại trừ âm thanh hàm hồ ra còn ngữ điệu giống hệt.

"Người dừng lại." Ngu Phượng vội vàng nắm chặt tay Long Nhất.

"Người bỏ ra." Long Nhất nhỏ giọng nói.

"Ta không bỏ." Ngu Phượng ngữ khí lại như hài tử tức giận.

"Cứ thế này không hay ho gì cả." Long Nhất không biết nói gì.

Ngu Phượng nhìn xung quanh tức thì mặt lộ vẻ bồn chồn, song thủ vẫn nắm chặt tay Long Nhất. Hai tuần nam tuần nữ vốn đã thu hút mục quang mọi người, thiếu nữ lại là tiểu thư Phượng Hoàng gia tộc, lại tận mắt nhìn vị tiểu thư này trước mặt mọi người lôi lôi kéo kéo làm phiền nam nhân. Một đám đông nhiệt náo liền bu đến.

Chương 36: Ái Dữ Ái Đích Khu Biệt

Chỉ thấy người kéo đến càng lúc càng đông. Long Nhất cảm thấy vô phương, nhìn tiểu thư thấy cứ như nàng không liên quan, dù mặt đã đỏ bừng như trái táo chín vẫn bướng bỉnh không buông tay.

"Đại tiểu thư à, ta phục nàng rồi, chúng ta tìm chỗ nào yên tĩnh nói chuyện." Long Nhất nhẹ giọng nói, hấn dám bảo chứng tin đồn đảm bảo lan nhanh tới tận trời, hấn thì không sao nhưng danh tiếng vị tiểu thư này e là có vấn đề.

"Ừm!" Ngu Phượng giọng nhỏ đến khó nghe thấy. Ngu Phượng cuối cùng cũng không biết mình mất đi bao nhiêu mặt mũi nữa.

Long Nhất cùng Ngu Phượng ngồi lên Hồng Vân, hai chân thúc vào hông ngựa, độc giác thú bay qua đám đông cuối cùng biến mất khỏi tầm nhìn.

Đại giáo đường bên trong Quang Minh giáo hội, Ti Bích bình tĩnh nhìn người yêu cùng nữ tử khác rời đi, toàn thân đấu khí không kìm nén phát ra, đôi mắt tươi sáng biến thành âm đạm vô quang.

"Hài tử gốc nghiệt này, tự nghĩ kỹ xem con liệu có nguyện nhường hấn cho nữ tử khác không?" Khải Lâm đứng sau Ti Bích than thở. Tiểu nữ này ngoài miệng nói cứng vậy, trong tâm lại vô cùng mềm yếu.

"Con không biết, con. con thực sự không biết." Ti Bích thất thần lắc đầu, trái tim thiếu nữ như vỡ thành từng mảnh.

"Hắn cùng nữ nhân ưu tú hơn con, con đáng lẽ phải vui mừng chứ? Tại sao. sao trái tim con đau khổ thế này, tại sao?" Ti Bích ôm chầm lấy Khải Lâm, bàng hoàng đau khổ như một tiểu hài.

Khải Lâm nghe thanh âm đau khổ của Ti Bích, liền cảm thấy đau khổ, ký ức đau thương ùa về, hài tử này với Tăng Kinh đều giống nhau, chẳng lẽ bọn họ đều phải chịu cảnh si tình khổ sở như thế này sao?

"Si nhi, đấy là vì trái tim con không thể bỏ được, đi, đi tìm hắn về."
Khải Lâm cố vũ.

Ti Bích tức thì chấn động, chầm chậm lắc đầu nói: "Con không thể ích kỉ thế, con phải để trái tim nồng ấm của chàng tự do bay nhảy, không thể giam cầm chàng trong thế giới nhỏ bé này."

"Nhưng tiểu hài à, con không nghĩ đến mình sao?" Khải Lâm không phủ nhận bà đã hối hận cùng nuối tiếc nếu được yêu cuồng nhiệt như tiểu hài này, dù phải rơi vào địa ngục, cũng vẫn nhảy múa đi tới.

Ti Bích không hồi đáp, nàng đứng dậy, ngăn dòng lệ châu tuôn rơi, nói: "Trưởng lão, ta phải mạnh mẽ hơn."

Long Nhất cùng Ngu Phượng đến một chỗ không người, liền xuống ngựa, nhìn thẳng Ngu Phượng khuôn mặt đang đỏ bừng bừng.

"Người nhìn ta thế làm gì?" Ngu Phượng bị nhìn chòng chọc quay đầu tránh đi.

"Giờ cũng biết xấu hổ sao, lúc nãy can đảm lắm mà, lúc về nàng tha hồ nghe giai thoại tiểu thư si tình đuổi theo đàn ông." Long Nhất cười

nói.

"Ta không quan tâm." Ngu Phượng lộ vẻ tiểu thư, ngẩng cao đầu nhìn thẳng Long Nhất.

Đối mặt với nhãn quang nhiệt thành như lửa của Ngu Phượng, Long Nhất ngược lại thành ra lắp bắp, cũng thầm phán đoán Ngu Phượng có thể nhìn thấu thân phận hắn, nếu không sao trong vòng có một ngày đã thay đổi thái độ nhanh vậy.

"Cám ơn đã cứu ta!" Ngu Phượng thanh âm bỗng biến thành ôn nhu, ánh mắt nhìn Long Nhất gia tăng thêm phần cuồng nhiệt, bóng hình đó, buổi tối đó, nàng không bao giờ quên nổi.

Long Nhất nghe vậy vẫn bất động thanh sắc, khuôn mặt xuất ra vẻ ngạc nhiên nói: "Nàng có nhầm không thế, ta nhớ ta chưa từng cứu nàng."

"Ngươi là cái đồ hồn đản, vương bát đản, xú kê đản." Ngu Phượng đột nhiên như phát cuồng, lao đến Long Nhất hai đầu quyền đánh mạnh hắn một trận. Long Nhất liền cảm thấy chỉ là hai nắm tay mềm mại đang đánh hắn, thậm kê oan uổng, đây không phải chiêu thức thường dùng của các cặp tình nhân sao. Tuy không chút đau đớn, cũng chỉ như phỉ bụi, nhưng cũng không thể để tiếp tục như thế, liền dùng ma trảo nắm chặt hai đầu quyền mềm nhỏ.

"Thôi được rồi, không đùa nữa, vậy nàng muốn gì?" Long Nhất không biết làm gì, đành thừa nhận.

Nghe thấy lời Long Nhất, tiểu nữ láu lỉnh Ngu Phượng liền phát tiết hết ra, không dùng đến sức mạnh, nàng liền hùng hồn tuyên bố tội trạng vô sỉ của Long Nhất, nào là có mới nới cũ, bỏ bê vợ con, nào là cứ nhìn thấy vợ là chạy mất tích, thực là phong vân biến sắc.

Long Nhất ngây ngốc giữ chặt quyền đầu của Ngu Phượng cười khổ nói: "Vậy ý tứ của nàng là."

"Còn cần ta nói sao? Người đối với ta thế nào, người nói đi." Ngu Phượng cúi đầu, tự nghĩ thân phận là tiểu thư Phượng Hoàng gia tộc không ngờ phải dùng thủ đoạn bức hôn, cũng không khỏi cảm giác mới lạ.

Long Nhất nghe Ngu Phượng nói không khỏi thấy hoảng hốt. Ti Bích cũng từng ép hắn phải cưới nàng, ngoài ra còn phải sẵn sàng chấp nhận nàng vì một lý do ngớ ngẩn.

"Người nói sao?" Ngu Phượng thấy nhẩn thần Long Nhất đột nhiên biến thành thương cảm, không hiểu hỏi lại.

Long Nhất chua chát cười khổ nói: "Ta đã có thể tử." "Sao, sao cơ, người đã có vợ, vậy còn ta tính sao?" Ngu Phượng thất kinh, khuôn mặt đau khổ, Thương Lan đại lục tuy không phản đối đa thê, nhưng ai nguyện ý cùng nữ nhân khác chia sẻ nam nhân chứ.

Long Nhất nhìn biểu tình Ngu Phượng cũng hiểu rõ ý nàng, lại nhớ Ti Bích đã để hắn đi tìm những nữ nhân xinh đẹp bên ngoài an hưởng hạnh phúc, chỉ là trong tim Long Nhất còn hơn suy nghĩ của Ti Bích, yêu và được yêu vốn khác nhau.

"Nàng bảo trọng." Long Nhất đành nói câu thông thường dù sao cũng còn đỡ hơn không biết nói gì.

Ngu Phượng hiểu rõ, cho dù có được mẫu thân đồng ý, Phượng Hoàng gia tộc nữ nhân làm chủ, đều là nam nhân cưới vào nữ nhân, chỉ có một ít trường hợp ngược lại, nhưng làm thế khác gì tước bỏ cuộc sống của hắn? Hắn vốn là một nam nhân sôi động, sao có thể

gò bó hẳn chia tay với thê tử. Ích kỉ vốn là thiên tính nữ nhân.

"Thế giới này có rất nhiều nam nhân, nàng sẽ gặp người tốt hơn."
Long Nhất thân hình lao đi, vừa nói hết câu thân hình đã tiêu thất.

Ngu Phượng lệ châu dù đầy khóe mắt vẫn giữ không chảy xuống,
lắm bảm nói: "Thế giới này nam nhân có nhiều, nhưng ta lại chỉ thích
mình ngươi."

Chương 37: HẮC ÁM DỤ HOẶC

Màn đêm yên tĩnh bao trùm lên vạn vật. Thế nhưng tại Quang Minh thành quang cảnh vẫn náo nhiệt như ban ngày. Dưới ánh sáng của muôn vạn ngọn đèn ma pháp, mọi hoạt động của thành phố về đêm càng thêm quyến rũ.

Lộ Thiến Á mơ mơ màng màng mở mắt tỉnh dậy, đồng tử đảo một vòng quan sát cảnh vật chung quanh, tức thì giật bắn dậy, thét lên ầm ĩ. Nàng vội vã kiểm tra lại y phục thấy vẫn nguyên vẹn bình thường mới thở dài nhẹ nhõm, cố lục lại ký ức xem mình đã làm gì từ lúc nhậu nhẹt say sưa với Long Nhất đến bây giờ nhưng hầu như không nhớ được gì thêm.

Nghe thấy tiếng la thất thanh của Lộ Thiến Á, Lãnh U U vội vã từ khách sảnh chạy vào phòng trong xem xét.

"Là tỷ à? Tại sao muội lại ở đây?" Lộ Thiến Á nhìn thấy Lãnh U U chạy vào liền kinh ngạc hỏi.

"Là tên tiểu tử đó đưa ngươi về." Lãnh U U chậm rãi đáp.

Lộ Thiến Á hai má đỏ hồng, lập tức đoán được từ miệng của Lãnh U U tên tiểu tử kia là ai. Tuy cảm thấy tính tình Long Nhất có phần kỳ quái nhưng trong lòng cũng dâng lên chút hảo cảm đối với hắn.

Lộ Thiến Á lộ vẻ cảm kích nhìn Lãnh U U cười nói: "Đa tạ U U tỷ!"

Lãnh U U trước nụ cười chân thành của Lộ Thiến Á, lộ vẻ bối rối. Nàng ở tại đại đô chỉ có toàn bằng hữu lớn tuổi, lần đầu được gọi là "tỷ tỷ" nên cảm thấy không quen.

Nụ cười quả nhiên có thể khiến người với người gần nhau hơn, chưa kể nụ cười của Lộ Thiến Á còn bao hàm cả sự trong sáng thánh thiện khiến cho người nào đã một lần nhìn thấy đều không thể quên được. Lãnh U U vốn đã để tâm phòng bị nhưng cũng bị nụ cười của Lộ Thiến Á đánh gục. Hai người đối diện nhau cứ như tỷ muội thân tình, cũng phần nào hiểu được hấp lực của Lộ Thiến Á.

Long Nhất lê bước nặng nhọc qua mấy con phố, âm thanh nhộn nhịp kề bên cũng không làm hắn thoát khỏi cảm giác cô đơn tịch mịch. Thở dài một tiếng, Long Nhất cảm thấy lòng đầy tạp niệm, xưa nay hợp tan đều theo duyên số không thể cưỡng cầu, hướng chi đối với nhi nữ tình trường càng thêm phần phức tạp.

Quay về lữ quán, hắn vừa mở cửa định bước vào phòng thì cửa sổ phòng đối diện bật mở, Lộ Thiến Á nghịch ngợm thò đầu qua khe cửa hỏi: "Người đi đâu vậy? Sao giờ này mới quay về?"

"Chỉ đi loanh quanh cho tỉnh rượu ấy mà. Thế nào rồi tiểu tinh linh, cảm thấy đỡ hơn chưa?" Long Nhất tùy tiện tìm một lý do để trả lời.

Lộ Thiến Á dẫu môi đáp: "Không khoẻ chút nào, còn mệt lắm."

"Vậy hả? Mau qua đây." Long Nhất giơ ngón tay ngoắc ngoắc Lộ Thiến Á.

Lộ Thiến Á như một con mèo nhỏ trèo sang phòng của Long Nhất. Nàng đối với Long Nhất hoàn toàn không để tâm phòng bị, mặc dù tinh linh đối với nhân loại luôn có tâm lý bài xích, cũng chỉ vì trong

mắt của tinh linh, toàn thể nhân loại đều là những sinh vật tự tư tự lợi chỉ biết tàn sát những chủng tộc khác. Nhưng Lộ Thiến Á cảm nhận được từ Long Nhất một sự thân thiết kỳ diệu không thể mô tả bằng lời, nụ cười ấm áp của hắn làm nàng cảm thấy dễ chịu.

Long Nhất xoa hai tay vào nhau, vận nội lực vào thủ chưởng rồi phát ra ngoài, áp vào hai bên huyệt thái dương của Lộ Thiến Á, dùng nội lực đả thông khí huyết cho nàng. Lãnh U U cũng thừa dịp bước vào phòng của Long Nhất, vòng tay ôm chặt Lộ Thiến Á vào lòng mình như gà mẹ ấp con.

"Tiểu thư, cô cũng sang đây làm gì?" Long Nhất ngạc nhiên hỏi.

"Dĩ nhiên là sang đây bảo hộ cho Lộ Thiến Á khỏi sắc lang như người, đừng tưởng có thể dụ dỗ để chiếm đoạt tiện nghi muội muội ngây thơ của ta à nha, nằm mơ đi!" Lãnh U U lạnh lẽo hừ nhẹ một tiếng.

Long Nhất ngạc nhiên tự hỏi cô gái này suy nghĩ cái gì vậy, dù hắn có là loại bại hoại cũng không tệ đến nỗi âm mưu chiếm đoạt tiện nghi của tiểu tinh linh còn nhỏ tuổi như vậy.

"U U tỷ, tỷ hiểu lầm rồi. Long Nhất đâu có chiếm tiện nghi của muội." Lộ Thiến Á liền lên tiếng biện bạch cho Long Nhất.

U U tỷ? Long Nhất vô cùng ngạc nhiên khi nghe thấy Lộ Thiến Á thân mật xưng hô tỷ muội với Lãnh U U. Không biết hai cô gái này làm thân với nhau từ lúc nào mà hắn không hề hay biết.

"Trời đất, thánh thần thiên địa ơi! Ta chỉ muốn giúp tiểu tinh linh vừa tỉnh rượu khỏi bị đau đầu. Sao cô lại có ý nghĩ xấu xa về ta như thế hả? Nè nè, cô đừng quên đã từng hứa với ta là ta nói gì cô cũng tin đó nha." Long Nhất bất mãn quay sang tố cáo Lãnh U U.

Lãnh U U bẽn lẽn né tránh ánh mắt của Long Nhất. Nàng dĩ nhiên không hề quên đã từng hứa với Long Nhất như vậy, đồng thời cũng nhớ sau đó đã bị Long Nhất lấy nội y của nàng ra để bõn cợt.

Long Nhất bị biểu tình dễ thương của Lãnh U U làm cho mê mẩn, thiếu chút nữa là kiềm chế không nổi con lợn lòng của hắn, thăm nghĩ nếu cô gái này không làm ra vẻ lạnh lùng thì đáng yêu biết nhường nào.

Hắn vội vã thu liễm tâm thần tập trung vào việc truyền nội lực qua thủ chưởng vào Thái dương huyết đả thông kinh mạch cho Lộ Thiến Á, nội lực truyền vào mạch máu ép hết chất còn sót lại ra ngoài.

"A, ấm áp quá, thật dễ chịu." Lộ Thiến Á cảm thấy một cỗ nhiệt lưu chính khí dễ chịu truyền vào não bộ, tiến đến đâu dễ chịu đến đấy, không kìm được nên la lên sung sướng.

Sau khi đả thông hết toàn bộ kinh mạch cho Lộ Thiến Á, Long Nhất nhẹ nhàng thu công, vẻ mặt tự hào về công lực tinh thuần của mình. Lộ Thiến Á tỏ vẻ không vừa ý, nói: "Long Nhất, sao lại dừng lại, người ta đang thấy thoải mái mà."

Rồi quay sang Lãnh U U nói: "U U tử, tử cũng thử một lần đi, dễ chịu lắm đó."

Long Nhất cười hết nổi, lắc đầu nhìn Lộ Thiến Á, nói: "Hay quá ta, tiểu tinh linh tính xem ta là máy mát xa miễn phí hả?"

Lộ Thiến Á lắc đầu, cảm thấy toàn thân dễ chịu, không còn cảm giác váng vất do say rượu nữa, lộ vẻ hiếu kỳ hỏi: "Long Nhất, đây là ma pháp gì vậy? Huynh không phải là chiến sĩ hay sao? Hay huynh là chiến sĩ ma pháp?"

Lãnh U U cũng ngạc nhiên quan sát Long Nhất. Thế giới này đúng là có một số rất ít chiến sĩ ma pháp, những người vừa có đấu khí của chiến sĩ vừa có ma lực của ma pháp sư nên có khả năng luyện cùng lúc cả hai đường. Thế nhưng số người này vô cùng ít ỏi, lại phải qua huấn luyện kinh người khó khăn hơn luyện theo một đường gấp bội phần.

Long Nhất nở một nụ cười bí hiểm đáp: "Đây không phải ma pháp cũng không phải là đấu khí, hoàn toàn không phải là bất kỳ pháp môn nào hai người đã từng nghe qua."

Đột nhiên trên tay trái của Long Nhất bất ngờ hiện lên một khô lâu ấn ký, hắn cũng cảm thấy một luồng hắc ám ma lực đang chuyển động, liền nảy sinh cảm giác đang bị ai đó theo dõi. Vô tình khi quay lại phía của Lãnh U U, phát hiện sắc mặt nàng trắng bệch, toàn thân run rẩy như phát sốt, nhưng luồng hắc ám ma lực này tuyệt đối không phải do nàng phát ra.

Long Nhất giật mình, lập tức đoán được kẻ theo dõi kia có khả năng đang thi triển ma thuật bất lợi cho Lãnh U U. Hắn vội vàng nhào tới vòng tay ôm chặt Lãnh U U, dùng nội lực hóa tán luồng hắc ám ma lực kia.

Lãnh U U đang gắng sức chống chọi lại sự dụ hoặc của hắc ám ma pháp, loại ma pháp này có thể khiến người bị trúng trở thành con rối trong tay của kẻ thi triển, hoàn toàn chịu sự điều khiển của kẻ đó. Có điều nếu người bị trúng cũng tu luyện hắc ám ma thuật thì phản ứng xảy ra sẽ chậm hơn bình thường. Lãnh U U vốn đang định độ ma lực với kẻ bí ẩn kia nhưng phát hiện mình đã đánh giá đối phương quá thấp. Nhìn thấy mình sắp sửa bất lực rơi vào vòng khống chế của kẻ kia thì đột nhiên thấy Long Nhất lao đến. Nàng cứ nghĩ Long Nhất lợi dụng thời cơ để chiếm tiện nghi nhưng lập tức phát hiện một luồng

dương khí ấm áp truyền qua thân trên, xung khắc trực tiếp với hắc ám ma lực, không chỉ hắc ám ma lực dụ hoặc kia lập tức tiêu biến đi mất mà ma lực của bản thân nàng cũng bình ổn trở lại.

Chương 38: Hoang Mang Tiểu Trấn

Một lúc sau, huyết sắc khô lâu ấn ký trong lòng bàn tay của Long Nhất từ từ tan biến.

"Cô có sao không?" Long Nhất kề sát lỗ tai Lãnh U U nhẹ giọng hỏi.

Lãnh U U đỏ mặt, vội nhảy ra khỏi vòng tay của Long Nhất, thối lui hai bước, ngượng ngập bối rối đứng im không biết nói gì cho phải.

"Hai người." Lộ Thiến Á vẻ mặt bàng hoàng, ngón tay hết chỉ vào Long Nhất lại chuyển sang Lãnh U U. Nàng không tài nào hiểu nổi tình thế nguy hiểm vừa xảy ra mà chỉ thấy Long Nhất bất thần nhào tới ôm chặt Lãnh U U, tiếp đến Lãnh U U tự nhiên vùng thoát ra, rồi lù lại đứng ngây ra đó.

"Hai người gì mà hai người, thời gian không còn sớm nữa, mau nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải khởi hành sớm nữa." Long Nhất gõ nhẹ lên trán của Lộ Thiến Á, rồi xoay mình bước ra khỏi cửa, bỏ lại hai mỹ nữ đang đứng im như tượng trong phòng.

Long Nhất chuyển sang một căn phòng khác, nhanh chóng mở tung cửa sổ rồi phóng lên nóc nhà nhẹ nhàng như chim én nhưng không kém phần lanh lẹ như chim ưng. Tầm mắt quan sát khắp trong ngoài hạ viện, nhưng tịnh không thấy bóng dáng của kẻ khả nghi vừa thi hành hắc ám ma thuật, hoặc giả kẻ này là một cao thủ hắc ám thuật có thể che giấu khí tức để ẩn thân. Long Nhất căn bản không biết

phải bắt đầu tìm kiếm từ đâu, đành quay trở lại phòng, trong lòng minh bạch một điều, thế giới này không hề đơn giản như hấn nghĩ, nhất thiết phải tích cực luyện tập để tăng cường thực lực cho bản thân.

Lãnh U U và Lộ Thiến Á nằm trên hai chiếc giường đặt cạnh nhau, bóng tối tràn ngập khắp gian phòng nhưng hai cặp mắt lung linh vẫn không thể bình yên khép lại, mỗi người thích thú theo đuổi một ý nghĩ riêng nên trần trọc mất ngủ.

Lãnh U U dĩ nhiên đang mê mải nghĩ về Long Nhất, nàng chỉ mới tiếp xúc với hấn mấy lần nên rất ấn tượng hấn là một người thâm bất khả trắc, vừa nãy gặp nguy hiểm lại may mắn được hấn hỗ trợ, nếu không chắc nàng đã bị bại lộ thân phận. Lãnh U U khẳng định khi nãy Long Nhất đã phát hiện được hắc ám ma lực ba động trong người mình, nhưng tại sao hấn vẫn giả vờ như không hay biết gì? Mặt khác tại sao hấn có khả năng hóa giải ma pháp Hắc ám dụ hoặc một cách dễ dàng? Rốt cuộc hấn là ai? Hàng loạt nghi vấn nổ ra trong đầu Lãnh U U khiến nàng càng thêm mơ mơ hồ hồ về Long Nhất.

"U U tỷ, vẫn chưa ngủ sao?" Lộ Thiến Á cuối cùng cũng chịu không nổi bèn mở miệng hỏi.

"Ừm, có chuyện gì không?" Lãnh U U tâm thần bất định hàm hồ trả lời.

"Khi nãy. lúc ấy thật sự đã xảy ra chuyện gì?" Lộ Thiến Á liền hỏi. Nàng nghi ngờ đã xảy ra việc gì đó mờ ám, hai người đang tranh cãi với nhau tại sao lại bất ngờ lao đến ôm nhau.

Lãnh U U trầm mặc một hồi, rồi nhẹ nhàng nói: "Chẳng có chuyện gì cả, mau ngủ đi."

"Ừ!" Lộ Thiến Á giận dữ đáp liền một tiếng. Nàng sớm đã nhận ra Lãnh U U không muốn bàn về chuyện này. Lộ Thiến Á quả thực không phải là người cứng đầu không biết tiến thoái, chỉ có điều nàng vẫn còn tò mò nên ngữ điệu có phần khó chịu.

Một đêm dài nhanh chóng trôi qua trong dòng suy tưởng của hai nữ nhân, bầu trời dần dần sáng tỏ, trên cành chim chóc đã bắt đầu hót vang đón chào một ngày mới.

Long Nhất dẫn đầu ba người đi theo hướng Đông môn Quang Minh thành. Hắn ngạo nghễ đi đầu còn hai nữ tử kia lẽo đẽo theo sau như tỳ nữ đi theo phục thị cho chủ nhân. Cả nhóm không hề chuyện trò chỉ có yên tĩnh bao trùm lấy trầm mặc. Long Nhất không hiểu vì sao hai nữ nhân này lại im lặng khác hẳn hôm qua, khiến hắn sáng nay cũng không tiện mở lời chào hỏi.

Không cần phải nói, khi hai người đến được Đông môn, Kiếm sư Cáp Lôi, Hỏa hệ pháp sư Cách Lôi Đặc, Quang hệ pháp sư Lam Thiên, Cao cấp chiến sĩ Thạch Nham, Thú nhân dũng sĩ Man Nguru đã đứng chờ sẵn từ trước.

"Mọi người đêm qua ngủ ngon chứ, xin lỗi chúng tôi đến muộn một chút." Long Nhất tươi cười tiến đến chào hỏi mọi người.

"Không phải lo, chúng tôi cũng vừa mới đến đây thôi." Cáp Lôi vẫn giữ nụ cười muôn thuở nhanh nhẩu đáp.

"Cáp Lôi, mọi người đã có mặt đông đủ, chuẩn bị xuất phát thôi." Man Nguru cất giọng ồm ồm giục, có vẻ như hắn rất háo hức muốn đi ngay, quả là một kẻ ưa mạo hiểm.

Cáp Lôi gục gặc đầu, bàn tay to lớn phất lên, tám người hình thành nên một mạo hiểm tiểu đội nhắm hướng bình nguyên xuất phát. Đội

hình giữ đúng theo quy tắc Thương Lan đại lục mạo hiểm gia thường dùng, chiến sĩ bao vòng ngoài, pháp sư dồn vào trong, cung tiễn thủ đi sau đoạn hậu.

Hoang Mang bình nguyên chính là một đại thảo nguyên rộng lớn vô biên. Nói đây là thảo nguyên cũng không đúng lắm, bởi vì ở ngoài rìa còn thấy cỏ non xanh rờn nhưng vào sâu bên trong chỉ toàn hoang lương, chiều trạch, thấp địa, hoang mạc trải dài. Sinh vật sống được ở đây toàn là các chủng loại ma thú hung mãnh. Bách khoa toàn thư về ma thú có ghi thỉnh thoảng tại đây có thể bắt gặp cả những ma thú cấp S. Đúng là một thiên đường đồng thời là mộ phần của vô số mạo hiểm gia dám cả gan thách thức thiên nhiên và cự thú. Không biết đã có bao nhiêu kẻ mạo hiểm phải bỏ xác tại nơi này. Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, Hoang Mang bình nguyên vừa là nơi nguy hiểm nhưng cũng đồng thời là một kho tàng cực đại. Một khối ma tinh của ma thú cấp B có thể bán được hàng nghìn tinh tệ, còn ma hạch của ma thú cấp A bán hơn vài vạn tinh tệ là chuyện bình thường, tự nhiên rất có sức hút những kẻ mạo hiểm muốn nhanh chóng phát tài.

Hoang Mang bình nguyên này cũng chính là biên giới tự nhiên giữa Cuồng Long đế quốc và Ngạo Nguyệt đế quốc nên không chịu sự ràng buộc về mặt pháp lý của bất kỳ quốc gia nào. Nơi đây loạn lạc phi thường, có thể sát nhân mà không bị ai truy bắt.

Sau nửa tháng, đoàn lữ hành của Long Nhất cũng đến được tiểu trấn đầu tiên tại ngoại vi Hoang Mang bình nguyên. Mọi người đều ngạc nhiên trước sự phồn vinh tại nơi đây. Trong các cửa hàng trưng bày đủ chủng loại hàng hóa, vô số mạo hiểm gia và mạo hiểm đoàn thuộc đủ loại cấp bậc nghề nghiệp đổ về tiểu trấn này.

"Woa, nơi gọi là tiểu trấn này ít nhất cũng phải ngang hàng thành thị cấp hai." Lộ Thiến Á kinh ngạc thốt lên, nàng vốn có tính trẻ con nên nhìn thấy chuyện lạ là xuýt xoa mãi không thôi.

"Mọi người phải cẩn thận, nơi đây giết người không bị truy tố, không nên xung đột khi chưa thật sự cần thiết." Cáp Lô cảnh báo, gã có kinh nghiệm qua lại nơi đây nhiều lần khi còn giữ chức vị cao trong dong binh đoàn, từng gây sự và bị đánh đến bỏ chạy cũng tại nơi đây.

Cách Lô Đặc huýt sáo một tiếng, hiển nhiên không để lời cảnh báo kia vào tai, quay về phía Long Nhất vừa cười vừa ra dấu không có gì phải lo. Gã này chí ít cũng phải ba mươi tuổi mà xử sự cứ như thanh niên không chút cân nhắc, chẳng lẽ hấn nghĩ trong số mạo hiểm giả tại tiểu trấn này không có ai là Hỏa hệ pháp sư cao cấp hay sao? Một pháp sư tự cao tự đại như hấn quả thật sống uổng phí ba mươi năm cơm gạo.

Khi đoàn người đi đến trước cửa khách điểm chuẩn bị tiến vào, đột nhiên phía trước mặt xuất hiện ma pháp đấu khí cường liệt va chạm nhau.

"Chúng ta nên bỏ qua, đừng dây vào chuyện kẻ khác." Cáp Lô lên tiếng cảnh báo.

Vừa lúc Cách Lô Đặc đang tính mở miệng phản đối thì đột nhiên một đạo hắc ảnh từ trong đám hỗn loạn bay ra rớt xuống trước mũi giày của gã, chính là nửa thân trên thi thể của một vị ma pháp sư, nội tạng cùng máu thịt bầy nhầy văng tung tóe. Cách Lô Đặc sắc mặt trắng bệch như giấy, vội vã lùi lại.

Lộ Thiến Á cũng sợ hãi nhảy lùi lại núp sau lưng Long Nhất, níu chặt tay áo của chàng, quay mặt đi không dám nhìn lại.

"À, thì ra là một vị Đại pháp sư của Ngạo Nguyệt đế quốc Ma pháp sư công hội." Cáp Lô sau khi cẩn thận quan sát nửa thân trên của vị

ma pháp sư kia nhìn thấy ký hiệu của Ma pháp công hội nên kinh ngạc kêu lên.

Chương 39: TRÙNG ĐỘT

Cáp Lôi sở dĩ có thể nhận biết được thân phận của vị pháp sư xấu số kia là nhờ vào ma pháp bào đặc hiệu cùng với huân chương của công hội trên nửa phần thi thể kia. Mỗi chức nghiệp công hội tại mỗi quốc gia đều có đồng phục màu sắc khác nhau. Ngoài ra, cấp bậc khác nhau thì phù hiệu hoa văn đính trên áo cũng khác nhau. Như vậy có thể dễ dàng nhận ra thân phận của đối phương thông qua những tiêu chí trên.

Trong tám người trong Mạo hiểm đội của Long Nhất thì ngoại trừ hẳn, Lộ Thiển Á và Lãnh U U, tất cả những người khác đều gia nhập một chức nghiệp công hội nào đó. Tuy sau khi gia nhập chức nghiệp công hội thì không thể tự mình hưởng trọn phần thưởng nhưng bù lại có thể nhận được sự bảo hộ của công hội, đồng thời cũng phải thực hiện một số nghĩa vụ chung cho công hội. Ví dụ như khi hai công hội của hai quốc gia khác nhau xung đột với nhau hoặc là thấy người cùng công hội gặp nguy hiểm thì mọi thành viên công hội phải có nghĩa vụ giúp đỡ. Đương nhiên nếu người trong cùng công hội đấu đá lẫn nhau thì tuyệt đối không được can thiệp bừa bãi.

Ngay khi mọi người nghĩ trận đấu trong kia đã bắt đầu phân thắng bại thì đột nhiên hai đoá pháo hoa song song cùng nhau phi thẳng lên trời rồi nổ bùng ra thành hai loại đồ hình ký hiệu khác nhau.

- Thì ra là Nạp Lan đế quốc ma pháp sư công hội và Ngạo Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội đang đánh nhau, chẳng liên quan gì đến chúng ta. Bọn ta nên tìm khách điểm khác để nghỉ ngơi thôi.

Đột nhiên một luồng ma pháp ba động từ bốn phương tám hướng truyền lại, Long Nhất thất kinh hô lớn:

- Trận chiến sắp đến hồi ác liệt, chắc tiểu trấn này sẽ bị bọn pháp sư kia san thành bình địa mất.

- Không phải lo, hai bên sẽ tự biết phải kéo nhau ra ngoài tiểu trấn này để giải quyết ân oán.

Quang hệ pháp sư Lam Thiên cất giọng ôn hoà nói. Nhưng những lời nói ôn hoà thật sự có thể che lấp được bản tính lãnh khốc của nhân loại? Mỗi cá nhân sống trên đời đều là vì lợi ích của riêng mình. Điều này cũng không ngoại trừ cả những đệ tử của Quang Minh thần miệng vẫn thường rao giảng nhân nghĩa đạo đức ở cao cao tại thượng, mà thực chất không hề có lấy nửa điểm thực tế.

Chỉ một lúc sau, cả con phố đã tràn ngập màu áo của các ma pháp sư thuộc đủ mọi đẳng cấp, trong số đó cũng có lẫn một vài chiến sĩ, đạo tặc và cung tiễn thủ. Tất cả đều tụ tập theo lời hiệu triệu của bang hội quốc gia. Tại Hoang Mãng tiểu trấn này chí ít cũng có tới vài vạn mạo hiểm gia cùng một số lượng đoàn thể vô cùng lớn, thử hỏi số lượng nhân thủ trực thuộc hai ma pháp công hội của hai đại đế quốc đang xung đột kia phải lên đến con số bao nhiêu?

Cũng may, đúng như Lam Thiên dự đoán, sau khi đợi cho nhân thủ hai bên tập trung đông đủ, cả đoàn người gầm ghè kéo nhau ra ngoài tiểu trấn để giải quyết ân oán. Trong số đó có không ít Đại pháp sư tài năng biết sử dụng Phiêu Phù thuật lơ lửng trong không trung. Khung cảnh tại trường quyết đấu quả thật vô cùng hoành tráng.

- Nay chúng ta cũng mau ra đó xem nhiệt náo đi.

Long Nhất mở lời đề nghị. Một trường hỗn chiến đại đồ sát như thế thật không dễ gì gặp được.

- Không nên! Số lượng ma pháp sư đông như vậy khẳng định lực phá hoại sẽ rất khủng khiếp, người đứng ngoài xem cũng có khả năng bị thương. Chúng ta nên nghỉ ngơi dưỡng thần để ngày mai tiến nhập Hoang Mãng bình nguyên thì hơn.

Cáp Lô lập tức lên tiếng phản đối.

Cả Mạo hiểm đội đều xem Cáp Lô là đội trưởng. Một khi hắn đã phản đối thì tự nhiên không ai muốn phản bác. Cả bọn tùy tiện tìm một khách điểm còn trống rồi thuê bốn gian phòng, chia hai người một gian. Lộ Thiến Á và Lãnh U U dĩ nhiên cùng ngụ một gian, hai vị pháp sư cũng chung một gian, Thạch Nham không còn sự lựa chọn nào đành phải ngủ cùng phòng với Cáp Lô, Long Nhất và Man Ngưu cùng ở tại phòng cuối cùng. Thật ra trong nhóm của Cáp Lô không ai muốn ở chung phòng với Man Ngưu, dù họ không tiện nói ra nhưng có thể thấy nhân loại đối với thú nhân vẫn còn nhiều kỳ thị.

Ngay khi nhận phòng Long Nhất đã rất ý tứ nói nhỏ với Man Ngưu:

- Đây người khổng lồ, cậu chung phòng với ta.

Do đó Man Ngưu vô cùng kính phục Long Nhất, lập tức xem hắn như huynh đệ sinh tử chi giao với mình. Bình thường thú nhân chỉ sùng bái duy nhất các cường giả, do đó trên đường đi Man Ngưu chỉ nói chuyện vài lần với tiểu tinh linh mà thôi, còn những người khác cứ cho rằng trí tuệ của thú nhân rất giới hạn nên không bao giờ hỏi han đến hắn. Bây giờ có thêm Long Nhất trò chuyện bình thường với hắn làm cho Man Ngưu cảm thấy muôn phần ấm áp.

Mỗi lần Man Ngưu muốn nói chuyện với Long Nhất đều phải cúi đầu

thật thấp. Cũng chỉ vì thân hình hần cao hơn Long Nhất đến hơn nửa thân người nên tư thế nói chuyện của hần trông rất hoạt kê.

Long Nhất ghé tai Man Nguru thì thầm to nhỏ gì đó rồi cười ranh mãnh. Chỉ thấy Man Nguru hai mắt sáng rực gật đầu lia lịa.

Cả hai treo bên ngoài cửa phòng tắm biển "Xin đừng làm phiền" rồi Long Nhất bước đến mở toang cửa sổ. Sau khi thò đầu ra quan sát phòng bên cạnh không thấy ai chú ý, Long Nhất mới vác theo Man Nguru, đề tụ nội lực nhẹ nhàng tung mình xuống đường. Man Nguru càng thêm bội phục Long Nhất. Cặp mắt trâu mở to nhìn gã sùng bái như đang chiêm ngưỡng thần nhân.

Hai người nhắm hướng ngoại thành gấp rút bôn hành. Vừa ra khỏi cửa trấn đã thấy một đám đông đang tụ tập xem nhiệt náo đứng chen chúc ngay tại đó. Đúng lúc đó, cặp mắt sắc bén của Long Nhất chợt nhìn thấy hai bóng hình quen thuộc đang cố chen lên hàng đầu.

- Tiểu tinh linh, chờ ta với!

Long Nhất hô lớn rồi nhanh chóng thi triển thân pháp vượt lên đuổi kịp bọn họ.

Nghe thấy tiếng hô của Long Nhất, hai thiếu nữ xoay người dừng lại chờ đợi hai gã chạy đến.

- Long Nhất, ta biết thế nào ngươi cũng đến đây mà.

Lộ Thiến Á nở nụ cười ranh mãnh, tựa hồ như rất đắc ý với phán đoán của mình.

- Hai người thật là vô tình vô nghĩa, lên trốn ra đây mà không chịu rủ ai.

Long Nhất quen tay búng hờ vào mũi của Lộ Thiến Á, cười nói.

- U U tỷ bảo thế nào chàng cũng sẽ trốn ra đây nên bọn ta mới lên đi trước một bước.

Lộ Thiến Á tựa hồ đã quen với thói quen búng mũi của Long Nhất, nên không hề tỏ ra khó chịu.

Long Nhất nhìn sang Lãnh U U, chỉ thấy nàng cố tình né tránh ánh mắt của hắn. Đã nửa tháng nay nàng luôn né tránh Long Nhất như thế. Những người tu luyện hắc ám ma pháp luôn tỏ ra thần bí trước mặt mọi người. Đối với Long Nhất nàng cũng luôn giữ tâm phòng bị.

Ngay lúc đó, từ xa truyền lại hàng loạt âm thanh ầm ầm như sấm rền, mặt đất rung chuyển như đang có địa chấn.

- Bắt đầu đánh nhau rồi, chúng ta phải nhanh lên!

Long Nhất hưng phấn nói.

Nhìn lại thì thấy bọn họ còn cách đám đánh nhau một quãng khá xa. Long Nhất do dự một lúc rồi sử dụng Tật Phong thuật nâng mọi người bay lên sau đó tổng thêm một luồng lực đạo đẩy cả bọn vọt thẳng về phía trước. Ba người bọn Lãnh U U chỉ thấy thân thể nhẹ tênh, rồi bất ngờ tốc độ tăng vọt lao vọt về phía trước. Tất cả đều tỏ vẻ kinh ngạc. Loại công pháp kỳ bí này rốt cuộc là gì mà họ chưa từng thấy qua? Bất quá cả bọn đã quen với khả năng luôn khiến người khác bất ngờ của Long Nhất, đối với sự thần bí của chàng chỉ có thêm chút nghi hoặc mà thôi.

Cuộc chiến đang diễn ra khốc liệt tại biên giới của Hoang Mãng thảo nguyên. Hai bên hỗn chiến với nhân số lên đến ngàn người, tạo nên

một khung cảnh vô cùng hoành tráng. Ngoài bọn Long Nhất ra còn có vài nhóm người can đảm dám đến gần quan chiến.

- Thật là rối loạn không còn nhận ra ai với ai nữa. Tại sao lại choảng nhau dữ dội như vậy, vì lẽ gì cơ chứ?

Long Nhất xem một hồi thất vọng thốt lên.

- Đúng vậy, bọn ma pháp sư chỉ quen thói rùa đen đánh lén từ xa nên không quen hỗn chiến trực diện đó mà.

Man Nguru cũng gạt đầu ra chiều đồng cảm.

Nhưng gã nhanh chóng nhận ra Lộ Thiến Á và Lãnh U U đang nhìn mình giận dữ, lập tức nhớ ra hai nữ nhân này cũng là ma pháp sư, bèn tự gõ lên đầu mình một cái rồi chỉnh lại:

- Ta nói là nói bọn kia, không phải nói hai người.

Hai nữ nhân đồng thanh hừ lạnh một tiếng. Nên biết Lộ Thiến Á cũng là ma pháp sư, thật ra phải nói ma pháp cung thủ mới chính xác. Nguyên do Tinh Linh tộc vốn là những cung thủ trời sinh đồng thời cũng biết sử dụng cả ma pháp. Ma pháp gia trì lên cung tiễn tạo ra uy lực sát thương kinh người, so với cung tiễn thủ bình thường lợi hại hơn gấp bội.

Chương 40: Hoả Hệ Đại Ma Đạo Sư

Long Nhất cảm thấy thất vọng vì cho rằng đám ma pháp sư này không dốc toàn lực chiến đấu, nhưng chẳng qua là vì đẳng cấp của hắn vốn đã vượt xa bọn họ. Thật ra cả hai phe đều lẫn xả chiến đấu đến quên mình. Ma pháp sư của cả hai bên liên tục dựng lên đủ các chủng loại kết giới để ngăn cản ma pháp tấn công của đối phương. Từng tràng ma pháp va chạm nhau nổ bùng trên không trung như pháo hoa, thanh thế thập phần cường đại. Ngoài ra còn một nửa số pháp sư thân thủ yếu kém đã thụ thương nằm lăn ra đất căn bản không được ai chú ý đến.

Hơn một nghìn ma pháp sư của hai phe hỗn chiến khiến cho người ngoài nhìn vào chiến trường có thể liên tưởng thành một đêm hội hoa đăng, bất quá uy lực của ma pháp tổng hợp vượt xa so với khi từng người trực tiếp phóng ra. Bọn Long Nhất phải liên tục lùi dần. Kết giới lẫn ma pháp của hai phe liên tục bành trướng khiến cho mặt đất như bị cày nát, lỗ chỗ khắp nơi. Dư chấn của ma pháp khiến huyết khí những người người xem như bị đảo lộn, nhiều người chịu không nổi phải lập tức rút lui khỏi hiện trường.

Bầu trời bắt đầu tối dần, vầng trăng cong cong bắt đầu lấp ló thoáng hiện sau mây. Trong bóng tối từng đạo ma pháp rực sáng soi rõ đấu trường khiến cho không khí nhuộm màu huyền ảo.

-Ồ, đã trở như vậy rồi sao? Xem ra lão ngu ta đang buồn ngủ muốn trụ không nổi rồi đây.

Man Nguru há miệng ngáp dài, xem ra không thể ngồi xem lâu hơn.

- Có gắng chút nữa đi! MÀN hay còn ở phần sau mà.

Long Nhất động viên kèm theo nụ cười khích lệ. Hắn phát hiện kết giới của hai phe đang phát sinh biến động, hiển nhiên là sắp đạt đến cực hạn rồi.

Quả nhiên khi Long Nhất vừa nói hết câu, ma pháp kết giới của hai phe rung động kịch liệt một hồi rồi hoàn toàn biến mất gần như cùng một lúc. Toàn thể ma pháp sư hai bên không hện mà gặp cùng nhau đồng loạt triển khai ma pháp công kích trên diện rộng. Những chiến sĩ ở hàng đầu thoát khỏi kiềm chế xông thẳng vào đội ngũ của đối phương như hổ xuống đồng bằng tha hồ chém giết. Nguyên nhân là vì lực phòng ngự vật lý của ma pháp sư gần như không có, trong trường hợp cận chiến, chiến sĩ có thể thoải mái giết pháp sư như giết gà mà không hề sợ bị phản kích.

Lúc này trận đại đồ sát thật sự mới bắt đầu khai triển. Tiếng la hét ai oán thảm liệt vang lên từng chập. Trên không trung từng trận Lưu tinh hoá vũ phùng phùng kèm theo Hàn băng vũ tiễn khí lạnh căm căm thi nhau dội xuống. Trên mặt đất Đại địa đột khởi phóng ra như rừng chông xé toang mặt đất, Thánh quang rực rỡ soi rõ màn đêm. Hai phe đều tổn thất nghiêm trọng. Tiếng kêu la nối tiếp nhau vang lên không dứt, thầy người chết nằm la liệt đủ kiểu. Có người bị nướng thành than, người khác thì bị đông cứng như tượng băng, những kẻ bị trúng Đại địa đột khởi nội tạng bị xuyên thủng như xiên thịt.

Bốn người trong nhóm của Long Nhất trợn tròn mắt há hốc miệng tận mắt chứng kiến sự thảm liệt hỗn loạn của pháp sư đại chiến, vừa nãy còn thấy thất vọng, hiện giờ mới hiểu rõ uy lực của một nghìn ma

pháp sư to lớn đến chừng nào.

- Cần thận, rút lui thôi!

Long Nhất vừa lên tiếng cảnh báo, ngẩng đầu lên đã thấy một trận Lưu tinh hoá vũ nhằm ngay hướng bọn họ ngã xuống.

Bốn người vừa tránh khỏi, đột nhiên mặt đất chấn động dữ dội khiến cả bọn ngã lăn quay. Một loạt vết nứt từ trung tâm trận đấu lan toả ra bốn phía. Chưa kịp hoàn hồn đã thấy một trận Lưu tinh hoá vũ khác như phá trời rạch đất chụp thẳng xuống đầu bọn họ.

Long Nhất thềm ngần rửa bản thân rơi vào tình huống "trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết" này.

- Man Nguru! Bảo hộ mặt sau!

Long Nhất hét lớn rồi rút từ trong không gian giới chỉ ra một thanh cự kiếm xuất ra tuyệt kỹ Hàng Ma Phục Hổ kiếm pháp. Hấn tận lực đánh vắng tất cả Lưu tinh hoá vũ ở phía trước. Man Nguru cũng rút siêu cấp Lang nha bổng của hấn ra, đánh bay vô số Lưu tinh hoá vũ ở mặt sau.

Long Nhất thềm kêu may mắn. Các vết nứt trên mặt đất lan đến chỗ họ thì dừng lại, chỉ có đạo Lưu tinh hoá vũ kia là đến bất thành linh mà thôi. Nếu hấn không hành động kịp thời thì cả nhóm đã thụ thương nghiêm trọng. Hiện giờ cũng may không ai bị thương tích gì phải trải qua một phen hoảng hốt. Những người chung quanh lại không may mắn như họ, vô số kẻ bị trúng tên bay đạn lạc không chết cũng trọng thương nằm la liệt.

- Long Nhất, chúng ta mau chạy đi!

Lộ Thiến Á cảm thấy hoảng sợ liền đề nghị.

Long Nhất gật đầu nói:

- Đồng ý, nơi này quá nguy hiểm, chúng ta mau triệt thoái.

Vừa nói xong Long Nhất liền cảm thấy hô hấp đình trệ, không khí chung quanh giống như cô đặc lại một chỗ. Những hoả diễm do liệt hoả ma pháp gây ra đang cháy phừng phừng đột nhiên chỉ còn leo lét như bị rút hết sức mạnh. Tình thế hiện thời thập phần quý dị.

- Trời, toàn bộ ma pháp nguyên tố trong không gian đang bị hút cạn.

Lãnh U U vẻ mặt hãi hùng thốt lên.

Long Nhất phóng Tinh Thần lực kiểm tra xung quanh cũng phát hiện thấy không thể tụ tập được chút ma pháp nguyên tố nào.

- Sao lại có thể như vậy được?

Long Nhất hỏi với vẻ khó tin.

- Chỉ có khả năng là ai đó đang can thiệp vào mà thôi!

Lãnh U U đáp lời.

- Ai mà lợi hại như vậy?

Long Nhất kinh ngạc hỏi.

- Chỉ có thể là một trong ngũ vị Đại ma đạo sư mà thôi. Là ai thì chúng ta sắp được chiêm ngưỡng ngay đây.

Lãnh U U suy đoán.

Y như lời Lãnh U U vừa nói, từ trên thiên không một đạo hồng sắc nhân ảnh xẹt xuống. Người đó toàn thân khoác ma pháp hồng bào đỏ rực, uy vũ ngang nhiên tiến thẳng vào giữa trận địa ma pháp cuồng chiến của mấy lão già thuộc Ngạo Nguyệt ma pháp sư công hội và Nạp Lan ma pháp sư công hội. Nhìn hoa văn trên áo người đó quả nhiên có trang trí hoa văn của cấp bậc Đại ma đạo sư.

- Hoả hệ Đại ma đạo sư Phổ Tu Tư!

Lãnh U U và Lộ Thiến Á đồng thanh kêu lên.

- Phổ Tu Tư là ai vậy?

Long Nhất ngây ngô thốt lên nghi vấn của bản thân liền bắt gặp mọi người đang nhìn mình với ánh mắt dành cho người ngoài hành tinh, ngay cả Man Ngưu cũng nhìn hấn như vậy. Hấn chợt nhớ ra sống ở thế giới này mà chưa từng nghe qua đại danh của Phổ Tu Tư đúng là một cái tội.

Long Nhất cười hắc hắc vài tiếng để chữa thẹn, cố lục lọi trong ký ức thì xem ra mình đã từng nghe qua cái tên này. Chuyện này cũng không thể trách Long Nhất. Tên tiểu tử bất học vô thuật Tây Môn Vũ kia ngoài danh tự của nữ nhân ra thì không để tên của bất kỳ nam nhân nào lọt vào ký ức.

Phổ Tu Tư đảo mắt nhìn qua thăm trạng chung quanh, không ngăn được giận dữ trên trán liền nổi lên vài sợi gân xanh. Hai bên tử thương lên đến hơn trăm mạng trong đó có cả cao cấp ma pháp sư. Phổ Tu Tư không phải là người của Ngạo Nguyệt lẫn Nạp Lan đế quốc, càng không phải là người của Cuồng Long đế quốc. Quê hương của ông ta là Mễ Á tiểu công quốc. Đó là một nước nhỏ nhân

khẩu không quá một trăm vạn người, nhưng nhờ có ông ta là Đại ma đạo sư mà ba đế quốc kia không dám coi thường, phải thường xuyên phái sứ giả đến thắt chặt tình hảo hữu.

- Tranh chấp của ma pháp sư công hội hai nước ta vốn không có lý do xen vào, nhưng nay các người đã làm náo loạn ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự thanh tu của ta, bây giờ mau rút hết cho ta, còn đánh nhau nữa thì đừng trách sao ta không khách khí.

Phổ Tu Tư ngạo nghễ đứng giữa đường trường phát biểu.

Nghe thấy những lời lẽ đanh thép này, hơn ngàn con người không ai dám phản bác. Tất cả đồng loạt dừng tay chuyển sang thu thập thi thể của đồng bạn bị tử thương. Đối với mỗi ma pháp sư mà nói, mỗi lời của Đại ma đạo sư phát ra là mệnh lệnh chí cao vô thượng. Chưa kể nguyên nhân dẫn đến trận đại chiến ma pháp sư này vốn là từ chuyện của một vài cá nhân gây ra, những người khác chỉ là bị kích thích ép buộc tham dự nên ngay khi có cơ hội là tất cả đều dừng lại.

Lúc này nhiều người mới hoàn hồn thoát khỏi trạng thái hăng máu. Nhiều kẻ không chịu nổi quy xuống bật khóc, âm thanh oán than vang khắp chiến trường. Nhìn thấy mọi người từ từ dặt dẹo nhau giải tán, Phổ Tu Tư thở dài một tiếng cảm thán thốt lên:

- Xem ra Thương Lan đại lục sắp sửa không có lấy một ngày yên bình.

Phổ Tu Tư làm sao không hiểu được, trận đại chiến ma pháp công hội này bất quá chỉ là sự khởi đầu. Quan hệ của hai nước này sẽ ngày càng xấu đi, rất có khả năng dẫn đến chiến tranh. Ma pháp sư vốn là tài sản vô giá của mỗi quốc gia do khả năng bồi dưỡng thay thế rất khó khăn, hiện giờ tử thương vô số xem ra có bàn tay nào đó ở phía sau cố tình giật dây.

Phổ Tu Tư cũng chán nản định xoay người bỏ đi, bất ngờ ông ta cảm thấy có một ánh nhìn kỳ lạ đang chiếu lên phía sau mình, bản năng khiến ông ta xoay đầu nhìn lại. Chỉ thấy ở xa xa có một thanh niên anh tuấn trên người toả ra tiềm lực vô bì, mục quang lấp loáng đang cẩn thận dò xét đánh giá ông ta.

Phổ Tu Tư không ngăn nổi lòng hiếu kỳ. Nên biết cả ba đại đế quốc đều vô cùng kính trọng ông ta. Số người dám dùng ánh mắt đó để nhìn ông ta khả dĩ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bất chợt vị Đại ma đạo sư cũng thầm đánh giá cân lượng của thanh niên kia. Tinh Thần lực của ông ta ngưng tụ, ánh mắt như lợi khí hoá thành thực chất xạ về phía Long Nhất.

Chỉ thấy trong mắt Long Nhất thần quang bạo phát, không ngần ngại đối đầu trực tiếp với ánh nhìn của Phổ Tu Tư.

-Ồ, hảo tiểu tử!

Phổ Tu Tư lạnh lùng khen rồi hoá thành một đạo hồng quang tan biến vào màn đêm.

Chương 41: Quỷ dị ma thú

Bốn người Long Nhất trở về hoang mãng tiểu trấn. Trên đường, họ nghe thấy mọi người bàn tán về lý do tại sao hỏa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư lừng danh xuất hiện tại hoang mãng bình nguyên, có điều đó cũng chỉ là đoán mò mà thôi.

Trong đầu Long Nhất vẫn còn đọng lại thân ảnh của Phổ Tu Tư. Trong khi nói chuyện, ông ta vẫn khiến hơn nghìn ma pháp sư lúc đó mất đi lực chiến đấu, làm Long Nhất trong lòng chấn động. Hắn không thể không nghĩ: nếu như bản thân đối mặt tính ra khả năng thắng liệu được bao nhiêu? Long Nhất lắc lắc đầu, đáp án đối với vấn đề này không quá lạc quan.

Trong điển tịch lấy ra từ giá sách tại không gian giới chỉ, Long Nhất hiểu được rằng bởi vì Phổ Tu Tư trong nháy mắt đã hút hết năng lực ma pháp nguyên tố xung quanh, đây là một loại ma pháp lĩnh vực, dùng ma pháp lực và tinh thần lực khổng lồ hỗ trợ để tạo ra lĩnh vực đó. Bên trong lĩnh vực, người ta không cách nào thi phóng ra ma pháp đấu khí, nhưng lực công kích thi phóng tuy vậy lại tăng lên gấp bội [nếu có thể thi phóng, nhưng bên trong lĩnh vực, chỉ có Phổ Tu Tư có khả năng đó, ND].

Ma pháp lĩnh vực hoàn toàn không phải cứ đạt tới cảnh giới đại ma đạo sư là có thể thi phóng, điều chủ yếu nhất nằm ở một chữ "ngộ". Ngũ vị đại ma đạo sư đương thời chỉ có hai là có thể thi phóng ra lĩnh vực, một là hỏa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư, còn lại là Quang Minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư. Bởi tồn tại ma pháp lĩnh vực nên cũng

tồn tại cả đấu khí lĩnh vực, Cường Long đế quốc kiếm thánh Mộ Dung Bác có thể thi phóng ra đấu khí lĩnh vực, còn rốt cuộc ma pháp lĩnh vực lợi hại hay đấu khí lĩnh vực lợi lại cũng không thể biết được.

Long Nhất có chút nản. Bản thân so với đỉnh cấp cường giả sai lệch thật là cực lớn. Nếu để bản thân đối đầu với nghìn ma pháp sư đó, cũng chỉ có thể may mắn chuồn đi thôi, cho thấy rằng công phu chạy trốn của bản thân thật lợi hại. Đột nhiên, mắt Long Nhất sáng lên, bản thân với một nghìn pháp sư tự nhiên không cách nào thắng được, nhưng đối mặt với Phổ Tu Tư không nhất định là chẳng có chút cơ hội thắng nào. Tại ma pháp lĩnh vực của ông ta dù cho không thể thi phóng ra đấu khí ma pháp, nhưng nội lực không bị hạn chế trong phạm vi đó, ban đầu tại Cấm Thiên ngục Đằng Long thành bản thân hoàn toàn không dùng được đấu khí nhưng vẫn dùng được nội lực. Nếu như dùng Càn Khôn Đại Na Di thêm vào chưởng pháp phách không chưởng cách không đả vật, tính ra cũng có phần thắng, nhưng thực lực của đại ma đạo sư trình độ nào ai biết được?

Long Nhất đột nhiên nhớ lại Phổ Tu Tư lúc rời khỏi mà thấy ngạc nhiên, căn bản vì hắn nhận ra rằng, không ngờ ông ta chỉ là một lời đánh giá hắn trong phút chốc rời bay đi mất.

Sáng sớm ngày thứ hai, tám người trong mạo hiểm đội bắt đầu hướng hoang mãng bình nguyên vô tận mà tiến, chiếu theo địa đồ tổ tiên truyền lại trên mình Cáp Lô, Di Thất Chi Thành ở tại sâu thẳm phía đông bình nguyên, trên đường đi phải xuyên qua một vùng đầm lầy hoang vu, đối diện với uy hiếp của các loại ma thú đẳng cấp khác nhau.

Có thể là do hôm qua Nạp Lan và Ngạo Nguyệt lưỡng quốc ma pháp sư đại hỗn chiến, hôm nay chỉ đếm được lác đác vài kẻ làm nhiệm vụ tại hoang mãng thảo nguyên. Nếu không có tin đồn này thì mỗi sáng sớm đều có vô số mạo hiểm giả xuất động, hoang mãng thảo nguyên

khắp chốn đều thấy có người.

Ở vùng biên giới hoang mǎng bình nguyên căn bản chưa có nguy hiểm, nơi đó phần lớn là ma thú cấp thấp xuất hiện, Long Nhất trên đường cứ thế mà nói nói cười cười chuyện trên trời dưới biển. Trong tám người thì hỏa hệ ma pháp sư Cách Lô Đặc tựa như rất không muốn nói chuyện, nhưng quang hệ ma pháp sư Lam Thiên đôi khi cũng chêm vào vài từ, cao cấp chiến sĩ Thạch Nham mặt đầy cơ nhục không giỏi nói năng, chỉ thấy hǎn tỏ vẻ nghiêm túc lắng nghe. Thanh âm lớn nhất là Cáp Lô và Man Nguru, hai người nói nghe như sấm rền, nước bọt như sao bay đầy trời, những lúc đó Long Nhất và Lộ Thiển Á lại khôì hài trêu đùa. Chuyển đi rất vui vẻ thoải mái, đến nổi Lãnh U U gương mặt cũng giãn ra, đôi khi thì thăm gì đó với Lộ Thiển Á.

Một ngày cứ thế mà trôi đi không ai hay, Long Nhất dựng lên vài cái lều, châm mồi hai đồng lửa, mọi người ngồi cùng nhau cách đồng lửa ba xích nhìn về phía vài xiên hỏa thỏ. Đây đều là do Lộ Thiển Á hạ sát, khiến cho Long Nhất có dịp được thấy sự lợi hại của ma cung thủ, ma pháp nguyên tố được ảo hóa thành tên vô ảnh vô tung, tốc độ cực nhanh, mấy con hỏa thỏ chưa kịp có ý thức chạy trốn đã bị ma pháp tiễn bắn xuyên qua.

"Long Nhất, nướng vẫn chưa xong à, thiếp đói muốn chết." Lộ Thiển Á nôn nóng nhìn về phía lũ hỏa thỏ đang phát ra hương vị thơm phưng phức mà nói.

"Đợi một chút đi, mới ngon được, nàng là con mèo tham ăn." Long Nhất cười nói, lúc này thỏ đã có màu vàng kim, từng giọt từng giọt mỡ chảy xuống, nhìn thật là dụ người, thêm vào đó là mùi thịt nướng tỏa ra, kể cả thần tiên cũng phải chảy nước miếng à.

"Đáng ghét, con trâu bự này có khi còn tham ăn hơn thiếp ấy chứ."

Lộ Thiến Á hờn dỗi trở vào Man Nguru, chỉ thấy hai con mắt trâu nhìn chăm chăm vào thịt thỏ, tiếng nuốt nước bọt trong đêm tối nghe thật rõ ràng.

Thấy đã đến lúc, Long Nhất nhanh chóng rắc gia vị lên trên, hương vị của thịt lập tức trở nên dày đặc, khiến cho cả tám người cùng lúc đều nuốt nước bọt.

Tổng cộng bốn hỏa thỏ, mỗi người được một nửa, trong cái hương vị dụ hoặc ấy, mọi người không kịp đợi liền cắn ngay vào.

Man Nguru gặm là nhanh nhất, nửa con hỏa thỏ nhanh chóng chui vào cái bụng trâu một cách thành thục. Hắn chép miệng một cái, mắt nhìn về phía mọi người đang ăn với vẻ ngọt ngào.

Không thể không nói rằng thịt hỏa thỏ vốn là đặc sản lại kết hợp với kĩ thuật nướng cao siêu của Long Nhất, khiến cho Lộ Thiến Á và Lãnh U U hai cô gái ăn sạch nửa con hỏa thỏ không để thừa lại chút nào.

"Ngon quá, Long Nhất, sau này mỗi ngày đều nướng cho cả bọn ăn nhé." Đề nghị của Lộ Thiến Á đưa ra được mọi người lập tức tán đồng.

"Được rồi." Lộ Thiến Á thấy Long Nhất chưa trả lời liền sử xuất chiêu sát thủ giản của nữ nhân – nũng nịu, hai tay ôm lấy cánh tay của Long Nhất, một đôi ngọc nhũ khép chặt lại phía trên.

Long Nhất đột nhiên ngừng đầu lên, khóe miệng khẽ cười khổ nói: "Đương nhiên là được rồi, chỉ là hiện tại có chút phiền phức, trước tiên hay giải quyết xong đi đã."

"Phiền phức? Phiền phức gì cơ?" Lộ Thiến Á vừa hỏi, đột nhiên

gương mặt chợt biến, đứng bật dậy, Bích Lục cung trong nháy mắt đã xuất hiện trên tay.

Lúc này mọi người đột nhiên cảm giác không khí như đặc lại, từng người đứng vào tư thế chiến đấu. Long Nhất vừa mới phát hiện có chút không đúng, bởi âm thanh huyền não chết người ấy đột nhiên biến mất, rất có khả năng là có ma thú cường đại xâm nhập vào khu vực này.

Không khí càng trở nên đặc hơn nữa, tám người bọn Long Nhất có chút khẩn trương, khí thế phát xuất như vậy có khả năng ít nhất là cấp B, hay là cấp A cũng chưa thể xác định rõ. Tại lúc này, trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện một con mắt, một con mắt trắng có vẻ như trong suốt, bắt quá theo như con mắt này thì mà thú tựa hồ rất nhỏ bé.

Long Nhất trong lòng chợt động. Đây là loại ma thú gì vậy? Sao lại quý dị như thế.

Ma thú có một con mắt màu trắng ấy càng lúc càng gần, tinh thần của mọi người càng lúc càng khẩn trương. Hiện thời, ma thú cuối cùng cũng lộ ra hình dáng dưới ánh trăng, Long Nhất bây giờ phát hiện ra con ma thú mà mọi người nghĩ là một con hổ nhỏ nửa trắng nửa đen, bên trái đen tuyền, bên phải trắng như tuyết, nhãn cầu cũng một đen một trắng, chỉ là con mắt đen trong đêm không thể thấy rõ ràng.

"Con hổ con thật khả ái." Lộ Thiển Á kinh ngạc nói, cung tiễn vốn nhắm sẵn tự nhiên hạ xuống.

"Lộ Thiển Á ngươi điên rồi, nó có lẽ là một ma thú cấp A." Cáp Lôi vội nói, ai có thể đảm bảo con hổ con trông có vẻ vô hại này lại không thể tấn công họ.

"Gượng đã, đừng quá khẩn trương, vật nhỏ này đối với chúng ta tịnh không có ác ý."

Long Nhất nhìn vào đôi mắt hiếu kì đang hướng về mọi người của con hổ mà nói, nếu như đúng là ma thú hung tàn thì đã tấn công rồi.

Mũi của con hổ ngẩng lên, mục quang nhìn về phía đồng xương thỏ, trên mặt hổ lộ ra vẻ tham ăn như con người. Long Nhất đại khái hiểu con hổ vì sao mà lại qua đây. Chính là hương vị thịt thỏ nướng đã dẫn con hổ tham ăn lại.

"Tiểu hổ, lại đây." Lộ Thiến Á hạ mình xuống, giang hai tay ra dụ con hổ vào, thực là tính tình trẻ con.

Tiểu hổ nhìn thấy Lộ Thiến Á mà không đáp lại nàng, đôi mắt hổ dừng lại trên thân Long Nhất, đột nhiên lộ thần sắc hưng phấn, bước nhỏ qua bên Lộ Thiến Á tới dưới chân Long Nhất. Sau khi đi vòng quanh hai chân Long Nhất, đột nhiên nó dựng hai chân trước lên trên bàn chân Long Nhất, cặp mắt nhìn Long Nhất kêu lên ô ô liên tục.

Long Nhất nghi hoặc ôm lấy tiểu hổ vào lòng, vật nhỏ này rõ ràng có khí thể cấp B hoặc cấp A mà sao lại biểu hiện thân thiết với hắn như vậy. Long Nhất đưa tay xoa nhẹ lên mình tiểu hổ, tiểu hổ lập tức nhẹ nhàng kêu lên hai tiếng, gương mặt lộ ra vẻ hưởng thụ.

"Nó khẳng định chàng là mẹ nó." Lộ Thiến Á đổ kị nói, không hiểu nổi sao tiểu hổ lại bất ngờ không lý tới nàng nhưng lại oe oe trong lòng Long Nhất. Tâm lý nàng lập tức trở nên bất bình.

Long Nhất cười, hỏi: "Mọi người ai biết đây là ma thú gì không?"

Từng người một lắc đầu, Cáp Lô nói: "Từ trước giờ chưa nghe nói tới có loại ma thú kì quái này, trên bản đồ cũng không có nói rõ có

loại ma thú này."

Từ lúc đó về sau, tiểu hổ trở thành thành viên tứ chín của mạo hiểm đội. Nó rất tham ăn, mỗi ngày ăn hết mười con hỏa thỏ mới thỏa mãn. Hơn nữa, tiểu gia hỏa kì quái này ngoại trừ khí thể căn bản không có phương thức công kích nào. Bất quá nó cũng có khí thể của ma thú cao cấp, trên đường các loại ma thú đều tránh xa.

Long Nhất trực tiếp đặt tên cho tiểu hổ là Long Tam, Long Nhị tự nhiên là bộ xương huyết hồng khô lâu cầm huyết sắc tiêm đao rồi. Thật là lộn xộn, một người, một hổ, một bộ xương trở thành huynh đệ. Mặc dù Lộ Thiển Á đối với tên mới của tiểu hổ tỏ vẻ phản đối nghiêm trọng, bởi vì nàng vốn đặt tên cho nó là Bạch Gia Hắc. Nhưng tiểu hổ ngày ngày đều thích được gọi là Long Tam, mỗi lần Long Nhất gọi to: "Tiểu Tam, nhanh lăn qua đây." Nó liền lập tức chạy tới ve vẩy đuôi.

Chương 42: Quan kiện thời khắc

Trải qua bảy ngày trèo đèo lội suối, nhóm Long Nhất cuối cùng cũng tới vùng đất hoang mạc của hoang mãng thảo nguyên. Theo như bản đồ của Cáp Lô, chỉ cần xuyên qua một vùng đầm lầy là có thể tới Di Thất Chi Thành trong truyền thuyết.

"Vùng hoang mạc này là địa bàn của lũ địa long, mọi người tuyệt đối cần cẩn thận."

Cáp Lô cảnh báo, địa long là một loại ma thú có ý thức mạnh phi thường. Tương truyền rằng, chúng có huyết mạch của long tộc. Phổ thông địa long chỉ là C cấp trung giai ma thú, nhưng trên phổ thông địa long còn có thiết bối địa long, ngân bối địa long và cả kim bối địa long. Thiết bối địa long là B cấp trung giai ma thú, ngân bối địa long là A cấp trung giai ma thú, nhưng kim bối địa long là S cấp thượng giai ma thú. Phổ thông địa long thường sống quần cư khoảng 20 con, nhưng tiến hóa thành thiết bối địa long rồi thì thoát li quần thể sống độc cư.

Thực ra địa long gọi là ma thú có chút miễn cưỡng, bởi vì chúng tịnh không có khả năng phóng ra loại ma pháp nào. Ngược lại vật lí công kích của chúng khủng bố phi thường, phòng ngự cũng cao kinh người.

Dựa vào thực lực của bọn Long Nhất có khả năng miễn cưỡng ứng phó một nhóm phổ thông địa long hoặc một con thiết bối địa long.

Gặp ngân bối địa long tốt nhất là chạy trốn, nhớ gặp kim bối địa long thì ngay cả có thể chạy vì mạng sống cũng là cả một vấn đề.

Cáp Lôỉ đối với tập tính của địa long rất quen thuộc. Hắn đưa mọi người đi lòng vòng, thường bốc một nắm đất bùn lên người, trong vài ngày tránh được vài nhóm địa long.

Long Nhất quan sát địa long từ xa. Thực sự địa long và rồng căn bản không thể xếp vào cùng loại với nhau được, chỉ thấy một hình dáng giống như con giun đất to, phần lưng có một dải nếp nhăn nhúm, trông như cái bản để giặt quần áo.

Địa long có thời gian làm việc nghỉ ngơi tương tự nhân loại, toàn là ban ngày hoạt động tới tối đi ngủ. Theo đó bọn Long Nhất chỉ cần đảo lại đồng hồ sinh học, chuyển thành cú đêm là được.

Cáp Lôỉ nói chỉ cần qua hai ngày là có thể xuyên qua hoang mạc rồi. Nhưng thế sự toàn là không như ý người, bầu trời vốn luôn trong xanh không ngờ đột nhiên lại mưa như trút, hơn nữa lại một lần hai ngày hai đêm liền.

Đêm khuya, mưa vẫn chưa giảm, cuồng phong gào thét cùng với sấm sét inh tai như muốn phá tung trời đất. Long Nhất trốn trong lều, thoải mái ngồi xếp bằng tọa thiền trên giường lớn, tiểu hổ đang nằm say giấc ở bên cạnh hắn.

Đột nhiên, cặp mắt đang nhắm của Long Nhất mở ra, trầm giọng nói: "Là ai?"

"Là thiếp, Lộ Thiến Á." Từ cửa lều truyền lại tiếng của Lộ Thiến Á.

Long Nhất cau mày. Nha đầu này canh ba nửa đêm không ngủ lại tới chỗ hắn làm gì? Hắn không khỏi nghĩ là vì Lộ Thiến Á tư xuân mò

sang hiển thân.

"Vào đi." Long Nhất nói. Thực tình hắn sờ dĩ trong khi tọa thiền có thể phát hiện Lộ Thiến Á bởi vì hắn dùng tinh thần lực đặt cấm chế, chỉ cần có người hoặc động vật chạm phải cấm chế là hắn có thể cảm ứng được.

Thân thể mềm mại nhỏ nhắn của Lộ Thiến Á tiến tới, rồi lại hơi thu mình lại đứng ở cửa lều. Long Nhất châm đèn ma pháp, trong lều lúc này liền sáng lên.

Thấy được chiếc giường lớn siêu cấp hào hoa của Long Nhất, Lộ Thiến Á mắt ngây ra. Nàng cũng có mang một không gian giới chỉ tính ra vào loại cao cấp, có hơn 10 mét khối không gian, nhưng nhét cái giường to bự này vào rồi thì còn cho thêm gì vào được nữa.

"Tiểu tinh linh, đây đúng là giường của ta, có muốn qua đây ngủ cùng không." Long Nhất nói trong khi di chuyển cặp mắt quan sát toàn thân Lộ Thiến Á.

Lộ Thiến Á đỏ mặt, không nói được gì. Lúc này đột nhiên một tiếng sấm bùng lên, nàng lập tức A lên một tiếng quăng mình lên giường. Lộ Thiến Á nhanh chóng rúc vào trong lòng Long Nhất, mông đè ngay vào tiểu hổ đang nằm tại bên cạnh Long Nhất.

Tiểu hổ giật mình tỉnh giấc, thấy chỗ của mình bị Lộ Thiến Á chiếm mất, bắt đầu kêu lên ô ô mấy tiếng, thấy không ai đáp lời nó liền bò sang bên kia Long Nhất tiếp tục ngủ.

"Nàng sợ sấm à?" Long Nhất nhẹ nhàng hỏi. Lúc này ôn hương noãn ngọc trong lòng, lại trong một đêm mưa, nếu không có nửa điểm ý tưởng cũng không thể nào.

"Uhm." Lộ Thiến Á trong lòng Long Nhất gật đầu, không tự chủ được dựa vào người hẳn. Thân thể vốn cứng đơ từ từ trở nên mềm mại trở lại.

"Đêm qua cũng có sấm, nàng không sợ sao?" Long Nhất kì quái hỏi.

"Đêm qua U U tỉ giúp thiếp, đêm nay tỉ ấy tọa thiền từ sớm rồi, thiếp không tiến vào lều tỉ ấy được." Lộ Thiến Á nói tiếng nhỏ như muỗi kêu. Lúc này thân thể thoải mái nàng mới phát hiện ra khoảng giữa hai người có gì đó ám muội, tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Lớp lớp u hương của thiếu nữ bao vây lấy Long Nhất. Không như hương mật lê từ Ti Bích, Lộ Thiến Á thân mình tỏa hương như huân y thảo, miên man mà lan xa. Hai khối thịt mềm đàn hồi dựa vào ngực Long Nhất, cảm nhận từ đó hơi thở của Lộ Thiến Á cấp bách hơn. Long Nhất chỉ thấy cảm giác tiêu hồn, không áp chế nổi phản ứng sinh lí ở dưới.

"Kiếm của chàng cũng để trên giường à? Nó chọc vào thiếp." Lộ Thiến Á cảm thấy trên bụng bị cái gì đó cứng cứng chọc vào, cho là do kiếm của Long Nhất để trên giường.

Long Nhất ngây ra, lập tức phản ứng lại hiểu ra Lộ Thiến Á nói là cái gì, hẳn cười hiếm nói: "Đúng, kiếm của ta luôn mang theo bên mình."

"Lấy ra cho thiếp xem, như thế này thiếp thấy không thoải mái." Lộ Thiến Á nói, tiểu thủ luồn xuống dưới thăm dò, nắm được cái vật nóng hổi dài dài ấy. Lộ Thiến Á hiểu kì nắm lấy, cảm giác được cái chuôi kiếm kì quái chọc lên trên, nàng A lên một tiếng buông tay kêu: "Long Nhất, kiếm của chàng là vật gì nói cho thiếp biết. Sao lại có thể động đây được?"

"Nàng sờ vào thêm lần nữa thì hiểu thôi." Long Nhất trầm giọng cười

nói. Cái mặt cười của hắn sao mà giống y như thể con sói già, đang không có chút hảo ý nào nhìn vào con cừu non lương thiện Lộ Thiến Á.

Lộ Thiến Á nhìn thấy khuôn mặt cười có phần quỷ dị của Long Nhất, cũng phát hiện ra được cái không hợp lý, mắt chuyển hướng xuống phía dưới chỗ vải bị nâng lên.

"Chàng... chàng là đồ hư hỏng." Lộ Thiến Á nhìn thấy dưới quần Long Nhất đâm lên một cái lều, đã nghĩ ra được nó là cái gì.

Long Nhất thấy khuôn mặt ửng hồng không biết làm gì của Lộ Thiến Á, hai tay ôm lấy nàng đặt vào lòng mình.

"Chàng muốn làm gì." Lộ Thiến Á cắn vào môi dưới không dám nhìn vào đôi mắt đang tóe lửa của Long Nhất.

Long Nhất cúi đầu xuống, ghé vào vành tai dài của Lộ Thiến Á nói nhẹ: "Ta muốn hôn nàng, có được không?"

Toàn thân thể mỏng mảnh của Lộ Thiến Á khe khẽ run lên, theo tiềm thức gật đầu nhưng rồi lại lập tức lắc đầu.

Long Nhất ép nửa người lên trên mình Lộ Thiến Á, khoảng trống giữa hai người dần tiếp xúc lại, khẽ cười nói: "Nàng vừa gật đầu vừa lắc đầu, thế là biểu hiện được hay không được?"

Hung bộ cao vút của Lộ Thiến Á dựng cứng lên, hai chân vội vàng co lại, nàng cảm giác tại chỗ bí mật đã xuất ra một loạt dịch thể làm cho tiết khố bị ướt.

"Long Nhất." Lộ Thiến Á lẩm bẩm nói về cầu khẩn, không hiểu là mong thả nàng ra hay tiến tới tiếp.

Long Nhất đáp lại liền, cúi xuống ngậm lấy chiếc môi đào của Lộ Thiến Á. Trong đầu Lộ Thiến Á xuất hiện một khoảng trống, ý nghĩ nào cũng đều bay đi mất, chỉ dùng bản năng nhiệt tình lớn nhất của bản thân mà đáp lại.

Miệng mở hé, chiếc lưỡi thơm đưa ra, hai đầu lưỡi cuốn lấy nhau gấp gáp. Không biết khi nào, đại thủ của Long Nhất đã trèo lên nhũ phong Lộ Thiến Á. Đùng thấy người nàng nhỏ, vật liệu không có nhỏ đâu, ngọc phong trơn mượt biến thành các chủng hình dạng khác nhau trong tay hắn, phong đỉnh một điểm đỏ hồng nở ra ngạo nghệ.

Chiếc miệng rộng của Long Nhất li khai cặp môi hồng diễm lệ đó, nhãn tình dừng lại tại nơi ngọc phong cực mỹ đang lộ xuất ra khỏi áo, miệng bao lấy một nhũ châu mút lấy nhẹ nhàng. Hơi thở cháy bỏng của Lộ Thiến Á làm phát ra âm thanh rền rĩ yêu kiều, thân thể không ngăn được run lên nhè nhè, hai chân càng kẹp vào chặt hơn.

Chầm chậm, đại thủ của Long Nhất từ từ chuyển xuống phía dưới.

"Đừng." Lộ Thiến Á toàn thân run lên, hai tay ương ngạnh giữ lấy đại thủ của Long Nhất.

Long Nhất vẫn chưa chịu rút tay ra, căn cứ vào kinh nghiệm của hắn, nữ nhân nói không rất có khả năng là lời nói ngược. Do đó sắc thủ của hắn vẫn chuyển động không ngừng.

"Xin chàng, tiếp không muốn." Lộ Thiến Á cầu khẩn. Cả hai tay hai chân nàng đều trụ giữ đại thủ của Long Nhất vốn đang đặt tại nơi riêng tư của nàng.

Long Nhất ngẩn ra, thấy dạng của Lộ Thiến Á đúng là không muốn, theo đó hỏi: "Tại sao?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Lộ Thiến Á trở nên đỏ bừng, nàng cắn môi nói như muỗi kêu: "Người ta, người ta muốn đi ra ngoài."

Chương 43: Ngân bối địa long

Long Nhất ngạc nhiên nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lộ Thiến Á. Hắn lúc này cố áp chế dục hỏa đang bốc lên, chuẩn bị thả nàng ra. Sao nàng có thể đúng vào lúc này muốn tiết niệu chứ? Chẳng phải là muốn lấy mạng hắn sao?

"Long Nhất, người ta thực sự muốn tiết niệu, không thể nhịn lại được." Lộ Thiến Á toàn thân run rẩy, nàng thực sự sẽ nhanh chóng không trụ nổi nữa.

Thấy dạng này của Lộ Thiến Á, Long Nhất sàu muộn thu hồi đại thủ tại xuân lộ, hạ thể cương ngạnh biểu thị sự phản đối cường liệt.

Lộ Thiến Á bối rối mặc y phục. Nàng nhìn vẻ mặt có chút thất vọng của Long Nhất, răng cắn chặt vào nhau nói lí nhí: "Long Nhất đừng vậy mà, đợi chút rồi chàng muốn gì cũng đều được."

Long Nhất nhãn tình sáng lên, còn chưa kịp nói gì đã bị Lộ Thiến Á kéo xuống giường.

"Chàng đưa thiếp đi, thiếp sợ." Lộ Thiến Á nhìn vào ánh sáng của những tia sét bên ngoài, cuồng phong bạo vũ, hai tay bám chặt lấy Long Nhất.

Đưa mĩ nữ đi WC? Long Nhất tự nhiên không phản đối nổi, lúc này tại đáy lòng có một niềm sung sướng lén lút.

Hai người một dùng ma pháp tráo [Áo choàng ma pháp? Chắc là một loại thuật bao bọc quanh người một lớp khí. ND], một dùng đầu khí tráo, không sợ bị nước mưa làm ướt. Đi ra khỏi doanh trướng khoảng 100m, Lộ Thiến Á đỏ mặt nói với Long Nhất: "Chàng quay ra đằng sau, không được phép nhìn trộm."

Ý muốn trong lòng Long Nhất bị nàng thấy rõ, mắt nhìn lại lần nữa cũng đã làm sao nào. Nhưng muốn là muốn, Long Nhất hoàn toàn ngoan ngoãn quay đầu lại.

Thấy Long Nhất xoay mình, Lộ Thiến Á nhanh chóng đi thêm vài bước, bên cạnh một đám cỏ cao nửa thân người hạ mình xuống. Tại lúc Lộ Thiến Á chạm vào khối tử, đôi tai dài của nàng liền dựng lên, một loạt thanh âm kì quái truyền vào màng nhĩ, phảng phất ở rất gần. Lộ Thiến Á theo bản năng quay đầu, một đôi mắt màu huyết hồng thành linh in vào trong mắt.

"Á." Lộ Thiến Á hét lên một tiếng chói tai, hầu như đã sợ tới hồn phi phách tán.

Khi Long Nhất chuyển thân, Lộ Thiến Á vừa hay nhào vào lòng hắn. Long Nhất cười khở nhìn vào cái đầu lớn tiến ra từ đám cỏ rậm. Đây chính là một con địa long, đôi mắt huyết hồng của nó cuồn cuộn nhìn hai kẻ nhân loại dám cả gan xâm nhập vào lãnh địa của địa long.

Đây là một con địa long đơn độc, chết người nhất là lưng nó có màu bạch sắc, một con A cấp trung giai ngân bối địa long.

Long Nhất kéo Lộ Thiến Á ra sau, tối cường ma thú mà hắn nhìn qua cũng chỉ là một con B cấp Đại Địa Chi Hùng, suýt nữa thì thành bữa khuya cho nó, cuối cùng toàn nhờ may mắn mới giết được. Đối mặt một con ngân bối địa long hơn đại địa chi hùng một đẳng cấp, Long Nhất lúc này muốn bỏ chạy, chỉ sợ cả tám người cũng không đánh

nổi nó.

Đúng lúc đó, vài nhân ảnh từ doanh trướng cách đó trăm mét thoáng chốc đi ra, từ xa xa đã nghe thấy tiếng nói oang oang của Cáp Lô:
"Long Nhất, các người xảy ra chuyện gì rồi?"

Một vài tiếng động, đám người Cáp Lô đã dừng lại cách Long Nhất chừng vài chục mét, chỉ có Man Ngưu và Lãnh U U tới bên cạnh hai người Long Nhất. Đúng là trong hoạn nạn mới thấy chân tình mà.

Lúc này ngân bối địa long đã mất kiên nhẫn, cái mào trên đầu xuất ra tư thế tấn công, hàm răng dày đặc của nó tỏa ra hàn quang mờ mờ.

"Chiến sĩ trụ ở phía trước, ma pháp sư lùi lại sau." Cáp Lô nói to. Hẳn hiểu rằng nếu như không đồng tâm hiệp lực, có khả năng toàn bộ đều xong cả.

Long Nhất, Man Ngưu, Cáp Lô, Thạch Nham tứ vị chiến sĩ đứng thành hàng phía trước ngân bối địa long, trong khi các pháp sư lùi lại bắt đầu niệm chú ngữ. Nước mưa cuồng bạo trút xuống đất, ngân bạch thiểm điện từ trên trời trương móng vuốt, ấn chứng những gương mặt trắng bệch của chúng nhân.

"Nó muốn tấn công rồi, chúng ta hạ thủ trước." Long Nhất hét to. Cuồng Long đấu khí vận lên, đạm lam long hình kiếm mang lóe sáng, hấn thân như u linh bay lên, kiếm mang chỉ thẳng vào hướng hai mắt địa long. Trong khi Man Ngưu, Cáp Lô cùng Thạch Nham cũng công kích ngay sau đó, đều nhằm vào những chỗ yếu nhược của địa long.

Mắt thấy long hình kiếm mang của Long Nhất đâm tới mắt ngân bối địa long. Không ngờ rằng tốc độ con ngân bối địa long này không kém Long Nhất chút nào, chỉ thấy được thân thể to lớn của nó hóa thành một đạo hư ảnh, cái đuôi dài của nó như một ngọn roi thịt

không lồ quét qua.

Chỉ thấy phanh phanh vài tiếng, bốn đạo nhân ảnh lúc đó nhanh chóng bay ngược lại, từ không trung bay xuống một trận mưa máu. Long Nhất thấy vẫn còn sớm, dùng nội lực trụ tại các bộ vị quan yếu, nhưng cảm giác được khí huyết toàn thân muốn trào ra, lực phủ ngũ tạng tựa hồ bị thất lại thành một khối.

Lúc này công kích của các ma pháp sư vừa hay phóng tới. Uy lực hòa hệ ma pháp của Cách Lôi Đặc dưới cơn mưa chỉ còn một nửa so với bình thường, đối với ngân bối địa long căn bản không ảnh hưởng gì. Quang Báo thuật của Lam Thiên cũng không hiệu quả hơn, hấn hiện tại đang dùng Thánh Quang trị liệu cho mấy người Cáp Lôi. Ma pháp tiến của Lộ Thiến Á hoặc không trúng hoặc trúng vào vảy trên người ngân bối địa long, nhưng tinh thần lực công kích của Lãnh U U thực sự khiến con súc sinh này có chút nề đầu nề đuôi.

Nội lực Ngạo Thiên Quyết tại thể nội tuần hoàn một vòng, khí huyết trong cơ thể Long Nhất cuối cùng cũng bình phục. Hấn thấy được ngân bối địa long tựa hồ có chút sợ tinh thần công kích, tâm niệm nhất động, tinh thần lực bàng đại từ mi tâm tán phát ra, như lưỡi dao sắc vô hình cắt về phía hai mắt của ngân bối địa long. Con mắt là cửa sổ tâm linh, muốn làm bị thương linh hồn đối thủ, con mắt là chỗ công kích vào dễ nhất.

Tinh thần lực của Long Nhất cường đại hơn Lãnh U U nhiều. Dù hấn không hiểu tinh thần ma pháp, nhưng hấn thực sự là cường giả đỉnh cấp về tinh thần dị năng. Quả nhiên, ngân bối địa long quay đầu không dám đối mắt với Long Nhất. Tất nhiên Long Nhất không thể bỏ qua cơ hội như vậy, Càn Khôn Đại Na Di vận xuất, phi thân lên trên hướng cổ nó, cự kiếm chém mạnh một nhát, nhưng thực ra chỉ chém bay đi được nửa phiến vảy.

Mặc dù vậy, ngân bối địa long cũng cảm thấy đau. Từ khi tiến hóa tới nay nó mới bị nhân loại tác oai tác quái trên đầu, cái đuôi khổng lồ quấy lên một nhát, cuồng bạo đánh văng Long Nhất lại.

Long Nhất dựa vào thân pháp, thấy nguy hiểm thì lăn xuống đất tránh được công kích của ngân bối địa long. Trong đầu hắn nghĩ về tráo môn của ngân bối địa long, tin chắc rằng ma thú lợi hại cũng phải có tráo môn. Lúc này, Long Nhất nhớ lại địa long cùng rồng có chung một huyết mạch, tráo môn của rồng là vảy mọc ngược, nghe nói rằng ở khoảng yết hầu. Tráo môn của địa long có phải cũng giống như rồng hay không?

Đúng vào lúc Long Nhất chuẩn bị mạo hiểm thử, đột nhiên nghe được lời Lãnh U U nói: "Nhược điểm của địa long nằm ở dưới cổ bảy thốn."

Long Nhất ngẩn ra, đó không phải là nhược điểm của rắn sao? Đánh vào chỗ bảy thốn của rắn hắn hoàn toàn biết, xem ra địa long này căn bản là con rắn lớn biến dị mà ra.

Long Nhất lại tránh đòn công kích của địa long, thân thể dừng lại vũng vàng tại trước cổ của ngân bối địa long. Nếu không phải Lãnh U U dùng tinh thần lực công kích hạn chế con súc sinh này, Long Nhất tuyệt đối không thể tránh nổi công kích của địa long.

Một đạo thiểm điện xẹt ngang trời. Nhờ ánh điện quang, Long Nhất thấy rõ ràng ở chỗ bảy thốn dưới cổ ngân bối địa long có một chỗ lõm, nơi ấy vảy không dày như các chỗ khác, chỉ có một tầng mỏng mảnh, chắc rằng đó là tráo môn của ngân bối địa long.

Chương 44: Uy lực Lôi điện thuật

Long Nhất nhắm đúng thời cơ, vào đúng lúc chiêu Thần Xà Bãi Vĩ vừa xong [bắt chước Thần Long Bãi Vĩ trong Ý Thiên Đồ Long Ký, ở đây nghĩa là đuôi vừa quét qua. ND], hất hai tay nắm lấy cự kiếm, mũi kiếm hạ xuống, một tiếng cuồng hống vang lên, mũi kiếm bén nhọn nhằm vào khoảng lõm bảy thốn thọc sâu vào. Sắc đạm lam của long hình kiếm mang lóe lên, cự kiếm đã lút sâu vào gần nửa.

Ngân bối địa long đau đớn ngẩng đầu rống lên, thân hình bàng đại điên cuồng xoay mạnh, vụt lên vụt xuống muốn quăng tên nhân loại cưỡi trên lưng xuống dưới. Nhưng Long Nhất quyết tử nắm lấy chuôi kiếm, cả người bị ngân bối địa long làm cho bị quăng quật khắp nơi. Hắn thấy cảnh sắc xung quanh là một mảng xoay vòng vòng, xoay liên tục, xoay tới mức đầu nhúc mắt hoa, đến phát buồn nôn. [lý thuyết bảo phải đâm vào khoảng bảy thốn dưới cổ - cảnh, nhưng xem ra là gáy thì hợp lý hơn. ND]

Bọn người Cáp Lôi thấy được ngân bối địa long phát cuồng, tâm kinh đảm chiến lùi lại. Lộ Thiến Á thấy người trong lòng gặp nguy hiểm, muốn bắt chấp tiến tới, nhưng bị Lãnh U U giữ lại, nói một câu: "Tin vào hắn."

Long Nhất nhắm mắt lại, nội lực tập trung tại song thủ, từng chút từng chút nhấn sâu xuống. Khi cự kiếm đi vào được nửa, trở lực đột nhiên biến mất, cự kiếm như cắt đậu hủ lún hẳn vào, chỉ lưu lại chuôi kiếm lộ ra bên ngoài.

Lúc này ngân bối địa long tốc độ xoay thân thể đột nhiên đình lại. Một tiếng gầm cuồng bạo cất lên, toàn thân nó đột nhiên to lên vài phần. Long Nhất chỉ thấy một lực mạnh vô biên từ ngân bối địa long xuất ra, thân mình hấn bị phản chấn lẳng không bắn ra, lực phủ ngũ tạng như bị chùy lớn đánh trúng một phát, huyết dịch nhất thời chảy ngược, từng tia máu bay ra giữa cơn mưa tạo thành một cảnh đẹp tới mê lương.

"Long Nhất." Lộ Thiến Á hét lên. Thanh âm làm tê tâm liệt phế. Nàng đã phần nộ. Chiếc cung bị nàng kéo thành hình mặt trăng tròn, bên trong ba mũi tên lóe lên quang mang màu hoàng kim, cả vùng mười mét xung quanh bị bao phủ bởi kim quang.

"Tru Thần tiến! Không cần đâu, Lộ Thiến Á." Lãnh U U thất kinh nói, loáng một cái thân mình chuyển tới giữ tay Lộ Thiến Á lại, nhưng bị năng lượng cường đại của cung tiễn chấn văng ra.

"Lộ Thiến Á, Long Nhất khẳng định vô sự. Hiện tại ngân bối địa long đã thụ trọng thương, mọi tuyệt đối không được làm gì đại đột." Lãnh U U đứng chắn trước mặt Lộ Thiến Á. Nàng biết sự khủng bố của Tru Thần tiến, đó là một loại bí kĩ của tinh linh hoàng tộc. Nếu thực lực không đạt tới mức cường đại như đã nói mà đã sử dụng, trăm phần trăm là bị năng lượng phản lại, không chết cũng có thể biến thành một kẻ phế nhân.

Lộ Thiến Á ngơ ngác. Ba mũi tên kim hoàng sắc từ từ biến mất khỏi thân cung. Nhưng lúc này ngân bối địa long cũng từ từ biến thành hư nhược, tiên huyết vọt ra từ vùng bảy thốn, tiếp đó mưa lớn tẩy sạch bùn đất trên thân.

"Con súc sinh này không xong rồi, chúng ta phát tài rồi." Cách Lôi Đặc hưng phấn tràn trề, ma hạch của ngân bối địa long giá trị khoảng

vài vụn tử kim tệ mà.

Trong lúc mọi người nghĩ ngân bối địa long đến lúc chết rồi, đôi mắt âm đạm của nó đột nhiên xuất ra kim quang mờ mờ, vùng bảy thốn chỗ cự kiếm bất ngờ bắt đầu rung lên.

"Gì... gì đây? Ngân bối địa long muốn tiến hóa. Nó muốn tiến hóa thành kim bối địa long." Cáp Lô không dám tin nói. Hắn không cách nào tưởng tượng rằng ngân bối địa long tại lúc sắp chết lại có thể phát sinh tiến hóa. Lẽ nào là Quang Minh thần bỏ rơi tín đồ của ngài rồi?

"Kim bối địa long! Phải làm sao đây?" Mọi người sợ hãi. A cấp trung giai ngân bối địa long đã lợi hại vậy rồi, tiến hóa thành S cấp kim bối địa long còn như thế nào nữa?

"Đừng ngây ra nữa. Đừng để con súc sinh này hoàn toàn tiến hóa. Mau lên giết nó đi." Cáp Lô nắm cự kiếm, phát cuồng bước tới. Hắn biết một khi tiến hóa thành công, mọi người đều bị xóa sổ hết.

Lúc này kim quang tại hai mắt ngân bối địa long càng lúc càng dày đặc, liền đó toàn thân bắt đầu xuất ra kim quang. Nó đối với công kích của mọi người không kháng cự một chút nào, không cử động mặc cho bọn Cáp Lô chặt chém. Vùng bảy thốn của ngân bối địa long lay động càng lúc càng mạnh, chuôi kiếm bất ngờ như bị rút từ từ lên trên.

Long Nhất nằm tại vùng đất cát bùn lầy, gần như cả người chìm trong đất. Khóe miệng khẽ cử động, hai mắt cố sức hé ra một chút. Hắn lơ mơ nhìn thấy thân thể bàng đại đang phát ra kim quang từ xa, vài nhân ảnh đang liều mạng tấn công nó, các loại ma pháp cũng như ma lực đánh vào thân nó. Long Nhất tựa hồ nghe thấy Cáp Lô nói rằng ngân bối địa long muốn tiến hóa thành kim bối địa long. Lần

này đích thực là rắc rối rồi.

Long Nhất quyết không để ngân bối địa long tiến hóa thành công. Nhưng lúc này hắn ở quá xa, làm gì để có thể ngăn lại đây?

Kích động, một đạo ngân sắc thiểm điện xé trời. Đây đúng là một bức tranh quen thuộc a, Long Nhất nghĩ. Ban đầu hắn bị một nhát lôi điện giữa đêm mưa phách trúng tới dị thể. Lẽ nào bản thân cũng lại dưới trạng thái này giữa đêm mưa biển mất chẳng?

Không hiểu bị lôi điện phách tới một thế giới khác là có thể hay không? Xem ra ta cùng với lôi điện có duyên số chưa giải a. Long Nhất có chút tự trào muốn nói ra.

"Lôi điện, lôi điện..." Long Nhất lẩm bẩm nói. Mắt hắn vọng hướng lên bầu trời từng đạo từng đạo thiểm điện, đột nhiên ngộ ra rõ ràng.

"Lôi điện thuật, cũng có lôi điện thuật a." Long Nhất môi run run. Bản thân đã tọa thiền bao ngày rồi, có lẽ có thể phóng xuất ra lôi điện thuật uy lực tuyệt luân a.

Long Nhất từ ý thức hải phóng xuất tinh thần lực triệu hoán ngân tử sắc điện hệ ma pháp nguyên tố. Có lẽ là vì lôi vũ thiên khí, điện hệ ma pháp bất ngờ dày đặc khiến người khó mà dám tin.

Đúng vào lúc mọi người bọn Cáp Lôi tuyệt vọng tới nơi, đột nhiên một trận khí áp từ trên trời truyền xuống. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy mây đen dày đặc đang điên cuồng tụ tập từ mọi hướng. Mây đen hạ xuống tựa hồ có thể chạm tay vào, đặc biệt là một loại uy thế của đại tự nhiên không thể chế ngự được, khiến mọi người nổi da gà, đây là loại uy lực hủy diệt của tự nhiên.

"Mẹ ta ơi, chúng ta chạy mau." Cáp Lôi hét to một tiếng, chạy xa ra

khỏi chỗ đó.

Long Nhất nhìn thấy trên không mây dày đặc, trong lòng hét to: "Lôi điện thuật, phóng ra, phát uy ra, phách chết con súc sinh kia đi."

Ngân bối địa long nhìn lên trời lớp lớp mây đen dày đặc bay tới, mắt lộ vẻ sợ hãi. Nó phát cuồng thúc đẩy tiến hóa nhanh hơn, muốn chạy khỏi phạm vi uy lực khủng bố của đại tự nhiên.

Đúng tại lúc này, điện quang lóe sáng, một đạo thiểm điện bằng cánh tay phách xuống, đúng tại vùng bảy thốn của ngân bối địa long, nơi chuôi kiếm lộ ra. Chuôi kiếm này làm từ kim loại, năng lượng lôi điện cuồng bạo lập tức truyền từ nơi tối nhược tới khắp toàn thân, hủy đi vô số kinh mạch. Ngân bối địa long toàn thân phát ra điện quang mờ mờ, kim hoàng quang mang lập tức trở nên nhạt đi nhiều.

Ngân bối địa long thầm sung sướng kêu lên, vì một đạo thiểm điện dù làm nó trọng thương nhưng không làm hại tính mạng, đợi nó tiến hóa hoàn thành, những vết thương nhỏ nhoi đó sẽ lập tức lành lại hết. Nhưng nó chỉ cao hứng được vài giây. Mây đen lại phách ra một đạo thiểm điện, chính xác kích tại đúng một chỗ. Đạo lôi thiểm điện thứ hai qua, đột nhiên liên tiếp mười đạo lôi điện không cách nhau bao nhiêu phách xuống. Thân hình bàng đại của ngân bối địa long lập tức bị lôi điện kích cho bay lên, toàn thân bốc khói, giữa cơn mưa bất ngờ ngửi thấy mùi thịt nướng.

Chương 45: Tiểu Tam tham ăn

Long Nhất chỉ cảm giác thấy đầu óc trống rỗng, người theo đó mà rơi vào trạng thái bán hôn mê. Nội lực Ngạo Thiên Quyết tự hành vận chuyển hồi phục lại kinh mạch đã thụ thương.

Đám mây đen khùng bố dày đặc đó cũng nhanh chóng tán ra. Cơn mưa như trút nước trong nháy mắt biến thành lác đác từng giọt, tiếp đó hoàn toàn tạnh hẳn. Nhưng lúc này, trên trời cũng mới chỉ phát ra ánh sáng mờ mờ.

Bọn người Cáp Lô lén nhìn mặt nhau. Họ thực sự không hiểu lôi điện vì sao liên tiếp hai ba lần phách trúng ngân bối địa long, hơn nữa vừa vận đúng vào vùng trảo môn bảy thốn của ngân bối địa long, không hiểu có phải là nhờ Quang Minh thần bảo hộ không?

"Long Nhất, Long Nhất." Lộ Thiển Á tinh thần hồi phục lại, vừa tìm vừa gọi to tên Long Nhất, bởi vì ngân bối địa long vừa mới quăng Long Nhất về hướng ngược với mọi người.

Khi thấy Long Nhất một nửa người nằm chìm trong đồng bùn đất không biết sống chết thế nào, Lộ Thiển Á mắt nhòa lệ hạ người xuống, đỡ Long Nhất lên, buồn bã gọi tên hắn.

Lãnh U U và Man Ngưu không biết khi nào đã đứng sau lưng nàng, sắc mặt đều đượm vẻ lo lắng. Khác biệt ở chỗ Lãnh U U rất kín đáo quệt qua mắt, thể hiện tâm trạng phức tạp.

Long Nhất yếu đuối mở mắt, nở một nụ cười cương nghị an ủi nói: "Ngoan nào, đừng khóc, ta không việc gì hết." Thấy khuôn mặt xinh đẹp đầm nước của Lộ Thiển Á, Long Nhất không tự chủ được nhớ tới Ti Bích. Chỉ là thấy cảnh nhớ người, giai nhân giờ đã ở phương nào xa thăm.

Nhưng còn đám người Cáp Lô vẫn ở quanh khu vực con ngân bối địa long, bàn cãi đánh giá con súc sinh tựa hồ đã bị nướng chín kia.

"Cáp Lô, mau lấy ma hạch của con súc sinh này ra đi. Cái đó có thể đáng giá và vạn tử kim tệ a." Cách Lô Đặc thanh âm có phần run run nói, mắt híp lại thể hiện sự tham lam.

Cáp Lô gật đầu, khởi cự kiếm bắt đầu đào vào trong đầu con ngân bối địa long, chỉ một viên ma hạch này thôi cũng có giá trị gấp mấy lần thù lao của nhiệm vụ này rồi.

Các cơ quan trong toàn thân ngân bối địa long đều bị lôi điện phá hỏng, nhờ vậy Cáp Lô không mất nhiều sức cũng đào lên được. Rất nhanh, một viên ma hạch ngân sắc viền hoàng kim đã hiện ra trước mắt mọi người. Ma hạch của ngân bối địa long vốn là ngân sắc, nhưng nó đang trong quá trình tiến hóa thành kim bối địa long thì bị sát tử, do đó một bộ phận ma hạch đã có sự biến đổi về chất. Dạng ma hạch này giá trị phải tăng lên mấy lần, có thể tương đương với nửa viên ma hạch của S cấp ma thú.

"Phát tài rồi, phát tài rồi." Cách Lô Đặc kích động phát run người.

Không chỉ một mình Cách Lô Đặc kích động, mà cả kẻ bình thường điềm đạm như Lam Thiên cũng có điềm không yên. Cáp Lô đưa tay ra, trong mắt hấn lúc này chỉ có viên ma hạch, còn thì Long Nhất bị hấn coi như là mây bay trên trời. Tác phong của một vị đội trưởng mạo hiểm đội mà như vậy, hành động của hấn hiện thời thật sự là

không sáng suốt.

Đúng tại lúc ma hạch nằm trong lòng bàn tay Cáp Lô, đột nhiên một đạo bóng đen rất nhanh vọt qua, tức thì ma hạch trên tay không ngờ đâu mất. Mấy kẻ đang hưng phấn bỗng ngậy ra, đưa mắt dõi theo. Chỉ thấy con tiểu hổ nửa đen nửa trắng đang ngậm viên ma hạch trong miệng, ầm một cái bất ngờ nuốt luôn xuống.

Bọn Cáp Lô rú lên một tiếng giận dữ. Cái đó đáng giá vài vạn từ tinh tậ à. Để cho con súc sinh này nuốt đi mất bọn chúng làm sao mà cam tâm được. Nhưng đừng thấy con hổ không lớn, nó bắt đầu chạy khiến cho bọn chúng dù có đuổi theo như ngựa phi cũng không cản được. Đuổi theo nửa ngày, tiểu hổ dừng lại trốn đằng sau hội Long Nhất mấy người.

"Các người định làm gì?" Mấy người Man Ngưu nghi hoặc nhìn về phía bốn kẻ đang thờ không ra hơi.

"Nhanh tóm lấy con tiểu súc sinh kia. Nó nuốt mất ma hạch của ngân bối địa long rồi." Cách Lô Đặc nói toáng lên.

Long Nhất quay đầu, phát hiện tiểu hổ nằm bệt xuống đất nhắm cả hai mắt lại, toàn thân phát tán ngân sắc quang mang mờ mờ.

"Nó đang hấp thụ ma hạch năng lượng, mau giết nó đi." Cách Lô Đặc chỉ vào tiểu hổ nói to.

Long Nhất nhướng mắt lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Cách Lô Đặc. Tên gia hỏa tham lam này không ngờ muốn giết tiểu Tam.

Cách Lô Đặc bị nhấn thần chưa đầy sát khí của Long Nhất nhìn vào, lập tức nói không ra lời, thân thể không tự chủ được co mình lại một

khối tránh vào sau Cáp Lô.

"Bất cứ kẻ nào cũng không được chạm vào tiểu Tam. Không thì chớ trách ta không khách khí." Long Nhất đẩy Lộ Thiến Á ra, đứng dậy. Dù sắc mặt hắc trắng bệch, toàn thân đầy máu, nhưng sát khí dày đặc của hắn khiến cho mọi người đều không dám nhìn trực tiếp vào.

Cáp Lô lúc lắc đầu với vẻ quả quyết, dàn hòa: "Là một viên ma hạch thôi phải không? Mọi người không phải vì thế mà tổn thương hòa khí. Đợi chúng ta tìm ra Di Thất Chi Thành, bao nhiêu bảo vật có thể đều vào tay các người hết. Hiện tại đừng làm nguyên khí bị tổn hại. Chúng ta nghỉ một ngày rồi lại xuất phát." Thực ra Cáp Lô lẽ nào lại không muốn viên ma hạch đó, nhưng Long Nhất khi đánh với ngân bối địa long đã biểu hiện thực lực khiến hắn phi thường úy kỵ. Hắn hiểu bản thân khẳng định không phải là đối thủ. Hơn nữa, Lộ Thiến Á, Lãnh U U cùng cả Man Ngưu đều đứng bên cạnh hắn. So ra, cũng là tìm thấy Di Thất Chi Thành có chút quan trọng hơn.

Cáp Lô nói xong, bọn Cách Lô Đặc mấy người cũng không phản đối lại. Chúng không ngu, nếu phát sinh xung đột khả năng chết toàn là thuộc về bản thân.

Long Nhất nhìn về phía tiểu hổ đang nhắm mắt hấp thu ma hạch năng lượng, cười thoải mái. Tiểu gia hỏa này cũng hoàn toàn tín nhiệm hắn. Nó sao lại biết rằng trốn sau lưng mình thì không có lấy nửa điểm nguy hiểm nhỉ?

Nghỉ ngơi tại chỗ một ngày, nội thương của Long Nhất hồi phục được bảy tám phần. Ngạo Thiên Quyết quả thực là một loại nội công thần kì. Tiếp tục tiến bước trên con đường mạo hiểm, Long Nhất thực sự hiểu rằng quan hệ bất ổn trong đoàn thể đã làm xuất hiện sự cách biệt lớn. Tám người đã chia ra thành hai phe, một phe là Long Nhất, Lộ Thiến Á, Lãnh U U cùng với Man Ngưu, phe kia là bốn

người còn lại.

Tiêu hổ tiểu Tam tiếp tục ngủ say. Kiểu này là vẫn còn chưa thể hấp thụ hết năng lượng ma hạch của ngân bối địa long. Long Nhất thấy rằng ôm tiểu hổ mà đi sẽ bất lợi khi đối phó với những hiểm nguy rình rập khắp nơi ở hoang mãng thảo nguyên, vạn nhất nhớ đâu đột phát ra sự việc nào. Nhưng không gian giới chỉ không thể chứa vật sống được, không thì hẳn muốn cho nó vào trong đó lâu rồi. Long Nhất rất muốn nhét nó vào bên trong huyết sắc khô lâu, cùng chỗ với mấy bộ xương khô ngốc nghếch ấy. Không gian thứ nguyên có thể chứa được vật sống, nhưng trong đó toàn là hắc ám khí tức, cho nó vào đó ai biết được rồi phát sinh sự tình gì? Nếu như tiểu hổ biến mất tiêu thì không thể giải thích được.

Đoàn người đi trên hoang mạc được hai ngày nữa, cuối cùng cũng ra khỏi lãnh địa của địa long, nhưng hoàn toàn không có một cảm giác thoải mái. Cảnh tượng trước mắt thật sự khiến mọi người chú ý đề phòng. Đây là một vùng đầm lầy không thấy chỗ kết thúc. Trong tầm mắt nhìn chỉ thấy được từng mảng khói đen mờ. Rất nhiều chỗ phập phùng các bong bóng khí.

Chương 46: Trộm hương

Vùng đầm lầy là phần nguy hiểm nhất của hoang mãng thảo nguyên. Không chỉ tràn ngập khí độc của đầm lầy, mà nếu không cẩn thận ngã vào đó thì chính là tai họa diệt thân. Trọng yếu nhất là các loại ma thú quái vật hung mãnh hoành hành trong vùng đầm lầy này, trong đó có cả siêu cấp ma thú cường lôi thú SS cấp.

Cáp Lôi lấy địa đồ ra đối chiếu cẩn thận một lần. Tại khu vực nguy hiểm này, một sự bất cẩn có thể dẫn đến chết mà không có chỗ chôn. Mỗi người đều cầm trên tay một cây gậy gỗ, cẩn thận dè dặt thử xem độ cứng của mặt đất. Do đó tốc độ chậm phi thường.

"Mọi người đi theo tôi, luôn luôn phải cẩn thận." Cáp Lôi một mặt phân phó một mặt thăm dò phía trước. Căn cứ vào vào địa đồ, đường đi không hề sai lệch, chỉ là theo tốc độ hiện thời thì không mất nửa tháng dừng hòng mà xuyên qua được vùng đất nguy hiểm này. Đây đã là ước lượng lạc quan nhất rồi.

"Ah! Mọi người xem. Kia là cái gì?" Lộ Thiến Á chỉ vào vùng không xa phía trước nói.

Mọi người nhìn theo, quả nhiên thấy không xa có một đôi thứ gì đó phát sáng nhấp nháy. Đợi mọi người tới gần hơn, không ngờ phát hiện một túi ma hạch phát sáng nhấp nháy, đại đa số là C cấp, còn có vài viên B cấp, đặc biệt là trong đó có một viên A cấp hỏa hệ ma hạch quang mang đặc biệt chói lóa.

"Trời ơi, đây là ma hạch của liệt diễm ma thú, tại sao lại thất lạc tại nơi này?" Cách Lô Đặc kinh ngạc kêu lên. Hắn là hỏa hệ pháp sư, thấy một viên thuộc loại cực phẩm ma hạch này tự nhiên là ngạc nhiên vui sướng.

Cách Lô Đặc liền muốn phóng tới đó, nhưng bị Cáp Lô giữ chặt lại. Cáp Lô nói: "Đừng có manh động, vùng đó vốn không được bao gồm trong đường đi trên bản đồ, cẩn thận nguy hiểm."

Cách Lô Đặc cầm lấy bản đồ của Cáp Lô xem qua, cười nói: "Cáp Lô, bây giờ bao nhiêu người nghiêng về muốn đi đây. Nhất định không việc gì đâu. Ta có thể thấy rõ từ đầu. Các người không đi cũng đừng trách ta độc chiếm nhé." Cách Lô Đặc nói rồi tiện đi tới nơi có túi ma hạch. Thạch Nham do dự qua một chút, không ngờ cũng đi theo.

"Viên ma hạch của liệt diễm ma thú thuộc về ta, còn lại chúng ta mỗi người một nửa." Cách Lô Đặc thấy được Thạch Nam cũng bước tới với hắn liền nói.

Cáp Lô môi động đây, thở nhẹ một hơi, nói: "Cũng hi vọng là thực sự không việc gì thì tốt."

Long Nhất nheo mắt lại, nhìn theo Cách Lô Đặc và Thạch Nham cẩn thận dè dặt đi tới túi ma hạch, lắc đầu nói thầm trong lòng: "Tự tác nghiệt, làm sao sống sót được." Nếu như người nào có chút lý trí đều có thể phát hiện nguy cơ tiềm ẩn tại địa phương đó. Kẻ có được ma hạch cao cấp như thế khẳng định không phải là người thường. Từ việc trên mặt đất còn sót lại những mảnh quần áo, có thể đoán được người đó đã gặp nạn. Kẻ lợi hại như vậy mà còn phải bỏ xác tại địa phương này, rất nhiều vấn đề có thể giải thích được.

Lúc này, Cách Lô Đặc và Thạch Nham đã tới được trước túi ma

hạch, vẫn chưa có sự việc gì phát sinh. Cách Lôi Đặc quay đầu nở một nụ cười đắc ý với bọn Long Nhất, hai mắt phát ra ánh sáng, thò tay ra muốn lấy những ma hạch.

"Oh, biết sớm ta cũng đã qua đó rồi." Lam Thiên tự vỗ lên đầu mình, đổ lỗi cho sự nhát gan của bản thân.

Dù Long Nhất cũng rất muốn túi ma hạch đó, nhưng hắn vẫn tịnh không hối tiếc đã không qua đó, cẩn thận để tâm thì mới có thể sống lâu được.

Cách Lôi Đặc tóm lấy miệng túi ma hạch, miệng xeo xéo nở nụ cười, có lẽ là đang chìm đắm trong giấc mộng dâm đãng của hắn. Đột nhiên, từ bên tai truyền lại tiếng động rõ ràng phát ra từ côn trùng, khiến hắn ngẩng đầu lên, phát hiện xung quanh có rất nhiều côn trùng màu huyết hồng, nhưng khi hắn chỉ mới chớp mắt một cái, lập tức trước mắt là một mảng huyết hồng sắc, kết quả là kêu lên một tiếng cũng không được, cả người đã bị mảng huyết hồng đó phủ trọn. Thạch Nham bên cạnh hắn đương nhiên cũng không thể chạy thoát khỏi vận rủi.

"Sao, sao lại thế?" Lam Thiên kinh hãi nhìn về phía đồng bạn, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kinh hoàng.

"Bọn Cách Lôi Đặc xong rồi." Cách Lôi đặc chậm rãi nói. Hiển nhiên vẫn chưa hồi phục lại sau khi thấy cái cảnh như trong ác mộng vừa mới xảy ra ấy.

Long Nhất thở dài. Sự việc vừa phát sinh hắn có thể thấy một cách rõ ràng. Ở vào thời điểm Cách Lôi Đặc nhắc túi ma hạch lên cười ngây ngô, đột nhiên xung quanh từ dưới đất xuất ra một vài con côn trùng huyết hồng sắc. Nhưng chỉ trong nháy mắt vô số huyết hồng côn trùng như núi lửa phun đồng loạt từ dưới đất phóng lên, rồi cũng

chỉ trong một hai giây lại ẩn nhập xuống lòng đất, Cách Lôi Đặc và Thạch Nham đã biến mất khỏi nơi đó, chỉ còn lại túi ma hạch y nhiên ở dưới đất phát quang nhấp nháy.

"Thật đáng sợ a, Long Nhất." Lộ Thiến Á bám chặt vào đại thủ của Long Nhất, có chút run rẩy nói.

"Đó là kết cục của kẻ tham lam. " Long Nhất từ từ nói.

Học được từ tấm gương đó, đoàn người Long Nhất càng thêm cẩn thận, kiên quyết theo đường đi vẽ trên bản đồ mà tiến, một chút cũng không dám sai lệch.

Đi với sự căng thẳng cao độ đó được mười ngày. Trên đường họ cũng gặp một vài ma thú hung mãnh vùng đầm lầy, một số có cách nguy trang giống như bề mặt đầm lầy, dù vẫn gặp phải những cuộc tấn công, nhưng may là nhờ sự đồng tâm hiệp lực của mọi người mà có nguy hiểm nào cũng vượt qua được.

Đêm đen ở vùng đầm lầy chân chính là đêm đen, bởi vì mỗi lần nhìn lên, bao phủ vùng không gian bên trên những đám khói đen biến đổi như thể càng lúc càng dày đặc hơn, vừa đủ che đi hết ánh sáng từ trăng sao.

Long Nhất nằm trên chiếc giường lớn trong lều, trong lòng vô cùng u sầu. Mục Lãnh U U đó cũng thật là đáng ghét, biết mình và Lộ Thiến Á có cảm tình với nhau, vậy mà nữ nhân đó mỗi tối đều giữ lấy Lộ Thiến Á, khiến tà niệm trong đầu hắn không thể biến thành hành động. Long Nhất càng nghĩ càng trở nên khó chịu. Tà hỏa nơi đan điền bùng lên.

Đêm đã rất khuya, Long Nhất từ trên giường đứng dậy. Hắn quyết định mạo hiểm một lần đang đêm đột nhập khuê phòng. Trong suy

nghĩ của Long Nhất, Lãnh U U đương nhiên là ma pháp sư nên khẳng định cần phải tọa thiền, bản thân lén lút tiến vào mang tiểu tinh linh ra tưởng cô ta cũng không thể phát hiện.

Bên ngoài trời tối đen giơ tay ra không nhìn thấy ngón. Ban tối không thể châm lửa, nếu không muốn hấp dẫn các loại dã thú quái vật khủng bố tới, đến lúc ấy thì muốn khóc cũng không khóc nổi nữa. Dựa vào cảm giác, Long Nhất hướng về phía căn lều bên trái, trước khi trời tối hẳn đã nhìn thấy Lộ Thiến Á và Lãnh U U đi vào trong căn lều này.

Lần mò tìm được cửa lều, Long Nhất miễn cảm phát hiện được cửa lều cùng với xung quanh lều được bố hạ cấm chế tinh thần ma pháp. Nếu như cứ xông thẳng vào thì kiểu gì cũng kinh động tới Lãnh U U.

Long Nhất cười heh heh, nội lực phóng ra bao phủ toàn thân. Hẳn hiểu nội lực Ngạo Thiên Quyết có tác dụng hấp thu đồng hóa ma pháp năng lượng, nghĩ rằng tinh thần ma pháp cũng không ngoại lệ.

Sự thật quả nhiên như Long Nhất đã nghĩ. Hẳn nhẹ nhàng đi xuyên qua tầng cấm chế tinh thần ma pháp đẩy để tiến vào trong lều, u hương thoang thoang bay tới nghênh tiếp hẳn. Long Nhất hít hai hơi thật sâu, biết rằng trong đó có một loại mùi hương huân y thảo là từ trên mình Lộ Thiến Á.

Trong bóng tối, Long Nhất phảng phất thấy bên trong lều, một người ngồi xếp bằng tọa thiền còn một người đang nằm say giấc nồng. Long Nhất trong lòng cười thầm, quả nhiên như mình tính a, tọa thiền khẳng định là Lãnh U U, nằm ngủ đích thị là tâm can bảo bối tiểu tinh linh của ta rồi. Long Nhất lặng lẽ lần tới nằm bên cạnh Lộ Thiến Á, đưa nàng xoay người lại tiến vào trong lòng mình.

Người trong lòng run lên, miệng mở ra muốn kêu. Hay ở chỗ Long

Nhất đã có chuẩn bị sớm, lấy cái miệng rộng gắn ngay lại.

"Mmm..." Người ngọc toàn thân rung lên, phản kháng càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

Long Nhất thấy tiểu tinh linh phản kháng, đại thủ từ trên trượt xuống theo đà trụ lại ở vùng ngực nắm lấy đôi ngọc thỏ căng tràn sức sống, bóp nhẹ qua một làn y phục phân cách, cảm giác được chúng trở nên cứng căng lên phía trên trong tay mình.

Vùng mẫn cảm của thiếu nữ bị chế trụ, theo đó phát ra một tiếng kêu rồi cả thân thể mềm lại. Long Nhất trong lòng đặc ý, vật dưới tay biến thành hàng trăm khuôn dạng, trêu chọc sức chịu đựng cực hạn của người thiếu nữ.

Long Nhất mút lấy miệng nhỏ của tiểu tinh linh, răng miệng quyện vào với nhau, dòng nước ngọt ngào bị hút vào trong miệng, làm tán xuất ra từng đợt hương thơm. Thiếu nữ lúc này đã tình loạn ý mê, cả người như con lươn tám vuốt uốn mình lên cuộn lấy. Từ khoang mũi phát ra tiếng ngân dịu dàng làm lay động tâm phách, quấy động khí xuống ruột. Kích thích cường liệt nhất thế gian như thế khiến cho Long Nhất không cách gì kiềm chế.

Long Nhất hôn lên mặt tiểu tinh linh, chậm chậm chuyển tới vành tai dài mẫn cảm của nàng. Đúng vào lúc Long Nhất hôn lên vành tai đó, chuyển động tiến về trước của hắn đột nhiên dừng lại.

Long Nhất toàn thân xuất mồ hôi lạnh, tiểu Long Nhất cũng đã mềm co đi vài phân. Hắn hiện tại biết rằng người ở dưới không phải là Lộ Thiến Á. Vành tai của Lộ Thiến Á dài rộng đầy đặn, bên dưới này hiển nhiên là tai của loài người. Đã không phải là Lộ Thiến Á, khẳng định là Lãnh U U.

Chương 47: Đa Nhất Cá Lão Bà Vô Sở Vị

Lãnh U U thấy Long Nhất không động tĩnh một lúc lâu, cơn nhiệt tình tràn đầy từ từ hạ xuống. Hai người đang ôm nhau thân mật bỗng trầm mặc lại, không ai nói một lời, không khí thập phần nặng nề.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Long Nhất từ trên thân Lãnh U U đứng dậy chỉnh đốn lại y phục. Lúc này trong tim hắn rất rối loạn. Hắn không biết thế nào thành linh lại nghĩ đến Lộ Thiên Á, nhưng là một cảm giác mơ hồ thay cho Lãnh U U.

- Người muốn bỏ đi à?

Trong lúc Long Nhất bước ra cửa lều, Lãnh U U muốn cố giữ bình tĩnh, nhưng thanh âm run rẩy đã làm lộ ra tâm tình nàng vào lúc này đang rối loạn.

Thân hình Long Nhất hơi dừng lại, hít vào một hơi than nhẹ nhẹ, giọng trầm nhẹ nói:

- Xin lỗi!

Nói xong đã đến mở cửa lều bước rồi bước dài bỏ đi.

Lãnh U U lặng lẽ mặc lại quần áo, nơi thềm kín tựa hồ còn lưu lại cảm xúc nóng bỏng, nhưng trong lòng nàng đột nhiên thật là đau đớn, làm nàng hầu như không thở nổi. Lúc mình đang bắt đầu thích

thú sự bỡn cợt thì hẳn lại không đáp ứng. Thực sự thì mình cũng đã đụng qua hết mọi chỗ của nam nhân thần bí này rồi. Lần thứ nhất gặp lúc tinh thần đang đấu tranh thì hẳn đến ôm mình vào trong lòng cách ly khỏi bóng tối dụ hoặc. Tự hỏi lòng mình, nàng cũng không thể hiểu rõ thế nào, nhưng nàng biết nàng rất thích Long Nhất, nhưng đích xác là hẳn không thích nàng.

Nhưng Lãnh U U không quá ngạc nhiên với hành động của Long Nhất. Nàng đã nghĩ tất cả mọi chuyện do nàng sai. Lúc Long Nhất vừa ôm thì nàng đã biết là hẳn rồi. Lúc đầu nàng đã định cố chống lại bản năng của mình, nhưng sau đó, vì tính ích kỷ của mình nên mặc dù là nàng đã biết hẳn ngộ nhận nàng là Lộ Thiến Á, nhưng nàng cũng không hề lên tiếng cảnh tỉnh hẳn. Đơn giản là nàng chỉ muốn hiến thân cho Long Nhất, nhân đó trở thành nữ nhân của hẳn.

Hai hàng thanh lệ từ khoé mắt chậm chậm chảy xuống. Chân tình sâu đậm của thiếu nữ từng giọt từng giọt rơi xuống, vỡ vụn.

Long Nhất bối rối đi qua đi lại trong trướng bông. Hẳn đột nhiên có cảm giác mình có chút vô sỉ, khi phụ xong rồi bỏ đi, thực cũng không có mấy trách nhiệm. Nhưng hẳn cũng không ngu xuẩn. Hẳn biết rất rõ việc nhằm lẫn lộn xộn này cũng có một phần trách nhiệm thuộc về Lãnh U U. Nhưng người ta là thiếu nữ, để cho hẳn chiếm được tiện nghi lớn như vậy thì biết nói làm sao đây?

- Chà! Nàng ta bây giờ rất hận mình đây. Trong tình huống này, ta phải làm thế nào đây? Có đem tin vật đến xin cưới nàng chắc gì đã được!

Long Nhất vỗ vỗ vào trán, nhảy lên trên cái giường lớn của mình.

Long Nhất chúi đầu vào trong gối, từ từ nghĩ lại những cảm nhận của mình về Lãnh U U. Nàng cũng bình thường nhưng chắc chắn là

không xấu, thêm vào đó, nàng lại có một thân hình cực kỳ mỹ diệu. Tuy khuôn nàng luôn lạnh lùng nhưng khi nồng nhiệt thì lại vô cùng khả ái. Nàng tu luyện Hắc ám ma pháp và Tinh thần ma pháp, chắc chắn là khác với loại người như hắn rồi. Nhưng điều này cũng không phải là không thể chấp nhận. Nghĩ tới nghĩ lui, Long Nhất cũng rút ra được một kết luận.

Sau này hắn sẽ phải thân cận với nàng nhiều hơn để bồi dưỡng tình cảm. Cũng nhất định chưa cần thông báo với ba lão bà việc này. Thêm một bà nữa thì cũng có vấn đề gì đâu. Trên thế gian này, chỉ cần có thực lực chứ cưới bao nhiêu người, có ai nói gì hắn. Mà như thế có khi lại còn trở nên được ngưỡng mộ ấy chứ. Sau khi nghĩ thông, Long Nhất đi ngủ không lo lắng nữa. Hắn không thể biết được lòng Lãnh U U lúc này đang quay cuồng, bối rối vô cùng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lộ Thiên Á đã toạ xong tỉnh trở lại. Nàng đứng dậy vươn vai vai uốn mình, quay đầu sang hai bên, phát hiện Lãnh U U không còn ở đấy nữa. Đi ra khỏi lều, một trận lạnh khí âm hàn thổi vào mặt nàng. Không khí khu vực đầm lầy vào sáng sớm thật ẩm ướt và cũng chẳng trong lành gì. Lộ Thiên Á nhanh chóng khép chặt áo lại, ngẩng đầu nhìn thấy Lãnh U U đứng gần đó đang mông lung nhìn về phương xa.

- U U tỷ! Tỷ dậy sớm thế!

Lộ Thiên Á đi đến gần Lãnh U U nói. Lãnh U U quay lại, miễn cưỡng mỉm cười, nói:

- Thật à! Ta không ngủ được, ra đây đứng cho thoáng!

Lộ Thiên Á nhìn thấy Lãnh U U chỉ qua một đêm mà tiêu tụy đi rất nhiều, do đó thất kinh, quan tâm hỏi:

- U U tỷ, sắc mặt tỷ làm gì nhợt nhạt vậy, tỷ không được khoẻ à?

Lãnh U U khổ sở cúi đầu, cảm thán nói:

- Tỷ không sao, chỉ tại đêm qua ngủ không được!

Mặt Lộ Thiến Á lộ vẻ kỳ quái, chẳng phải là giấc ngủ của Ma pháp sư rất tốt sao vì bọn họ có sức mạnh tinh thần lực hậu thuẫn. Nhưng nàng biết là không thể hỏi lại.

Chính vào lúc này, phía sau hai người truyền lại một thanh âm vang vang:

- Sớm quá vậy, hai vị mỹ nữ!

Lộ Thiến Á nghe được thanh âm của Long Nhất vui mừng quay lại chạy đến, hai tay nhanh chóng nắm lấy cánh tay của Long Nhất.

- Mọii dám nhận được gọi là mỹ nữ đâu. Hai người từ từ tự tình với nhau đi.

Lãnh U U hừ lạnh một tiếng, cúi đầu đi xuyên qua hai người Long Nhất vội vàng trở lại lều.

- Này! Lãnh U U, nàng không được đi, hai ta tự tình mà có người thứ ba mới thú chứ.

Long Nhất quay theo bóng Lãnh U U gọi to.

Nghe lời nói êm ái của Long Nhất, thân hình Lãnh U U dừng lại, tim đập loạn lên. Lời nói này của chàng có ý tứ gì? Những lời trêu chọc này có phải nghĩa là đã chấp nhận nàng không? Lãnh U U không dám nghĩ nhiều, nhanh chóng bước vào trong lều.

- Long Nhất, U U tử như là đang có tâm sự!

Lộ Thiến Á lo lắng nói.

- Hừ, chắc có đấy. Nàng cũng biết nữ nhân các nàng mỗi tháng đều có mấy ngày tâm tình không tốt, thích suy nghĩ mơ mộng ấy mà.

Long Nhất cười hắc hắc nói.

Lộ Thiến Á đỏ mặt lên, giận dữ nói:

- Thật xấu hổ, chỉ thích nói bậy. Chắc là lúc này U U tử không phải thế đâu.

- Ha, thế thì khi nào mới thế?

Long Nhất tự nhiên hứng thú nói.

- Là... sao muội phải nói cho huynh biết hả, đại sắc lang?

Lộ Thiến Á phong tình vạn trạng trợn mắt nhìn Long Nhất.

- Nói cho muội hay ta đúng là đại sắc lang đấy.

Long Nhất cười hắc hắc nói.

Lộ Thiến Á nhìn xung quanh, khẳng định là bọn Man Ngưu, Cáp Lợi không ở đây liền nhón chân đứng thẳng, ghé sát vào tai Long Nhất.

- Thế này là măn ý rồi chứ, muội trở về bồi tiếp U U tử đây!

Lộ Thiến Á nói, sau đó không dám nhìn thẳng vào nhãn thần nóng

bồng của Long nhất, đỏ mặt e then bỏ đi.

Sau khi đã ăn điểm tâm, bọn Long Nhất bắt đầu đi tiếp. Trên đường đi, Long Nhất luôn tìm cơ hội để chọc ghẹo Lãnh U U. Nhưng tiểu nữu này như có một trái tim sắt vậy, chẳng đáp ứng lại hấn chút nào.

- Cáp Lôi, bao lâu thì có thể đi qua đầm lầy này?

Lam Thiên mệt mỏi hỏi. Thể chất yếu ớt của hấn đang muốn được nghỉ ngơi.

Cáp Lôi lấy địa đồ ra nhìn cẩn thận, nói:

- Nhanh lắm, cứ theo tốc độ này thì chỉ cần một ngày nữa chúng ta có thể đi qua đầm lầy này.

Nghe được chỉ cần một ngày là có thể đi qua đầm lầy, tất cả mọi người đều phấn chấn hấn lên. Qua được đầm lầy này sẽ đến được Di Thất Chi Thành. Lúc này, mọi người đều vui vẻ hơn nhiều, vừa đi vừa cười nói ầm ĩ.

Chương 48: Huyết Sắc Trùng Hải

Vì muốn sớm đi khỏi nơi hôi tanh đang nguyên rủa này, mọi người không hện mà cùng bước nhanh hơn.

- Ô, mọi người xem phía trước là cái gì này?

Lộ Thiển Á kinh ngạc vui mừng hét lớn.

Tất cả mọi người đều dừng lại, trên mặt lộ rõ nét cười vui mừng vô cùng. Nguyên lai ở đằng xa có thể thấy được một gò xanh um tùm tùm sừng sừng. Điều này có nghĩa là biên giới của đầm lầy ở không xa phía trước.

- Mọi người hãy cố lên để thoát mau khỏi cái đầm lầy chết tiệt này!

Cáp Lôi nói lớn, chính là do cái đầm lầy này đã nuốt đi hai đội viên trong Mạo hiểm đội của hắn. Tuy là họ chỉ có thể tự trách chính mình nhưng mất đi hai người thì nguy hiểm cũng tăng lên vài phần. Có thể cái đầm lầy này cũng chưa phải là nơi thực sự nguy hiểm. Nơi vô cùng đáng sợ hơn có thể chính là ở nơi là mục đích của chuyến đi này, Di Thất Chi Thành.

Nhưng sau lúc mà cả bọn sáu người đều thở phào một hơi vì đã đến biên giới của đầm lầy thì sự phấn khởi đột nhiên giảm nhanh rồi biến mất. Trong khoảng ba trăm mét ngoài thảm cỏ xanh, chỉ có ba trăm mét thôi, chính là một tử vong chi địa. Đó là một gò bùn đất của đầm

lầy, trên đó là một biển những con côn trùng huyết hồng sắc. Chính là loại côn trùng khủng bố này làm cho Lôi Đặc và Thạch Nham ngay lập tức tan biến, đến một mẫu xương cũng không còn.

- Cáp Lôi! Phải làm thế nào đây? Trên địa đồ có cho biết phải đi qua thế nào không?

Lam Thiên nhìn vào biển côn trùng huyết hồng sắc đó mặt mày lợt lạt, hẳn không muốn có một kết cục giống như bọn Lôi Đặc.

Cáp Lôi lắc lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng. Hắn lấy địa đồ ra rồi nhìn đi nhìn lại. Con đường mọi người đã đi là hoàn toàn đúng theo chỉ dẫn trên địa đồ, mà trên địa đồ lại chẳng có ký hiệu nào cho thấy có loại côn trùng khủng bố này ở đây cả.

- Hết rồi, nỗ lực của chúng đã uổng phí rồi!

Lam Thiên thờ dài nói, hẳn thật sự không tin là có thể đi qua được ba trăm mét cuối cùng này.

Nhưng lúc này Man Ngưu, Lộ Thiến Á và cả Lãnh U U tất cả theo phản xạ nhìn vào Long Nhất. Trong tiềm thức của bọn họ đã sớm theo sự chỉ dẫn của một mình hắn, cho dù Cáp Lôi này là đội trưởng thì bọn họ cũng không tin cậy.

Long Nhất cũng nhìn vào mảng trùng hải một cách ngây dại, hẳn nhất thời chưa thể nghĩ ra cách đi xuyên qua đó, nhưng mắt hắn lại phát giác là loại côn trùng huyết hồng sắc này chỉ ở trong khoảng rộng ba trăm mét bùn đất của đầm lầy này, không hề vượt qua giới tuyến. Hắn nghĩ điều này không biết có nguyên nhân gì không? Sao mà lũ côn trùng khủng bố này lại có thể ngoan ngoãn như vậy chứ?

- Trừ khi tất cả chúng ta giống như những Đại ma pháp sư, có được

Phiêu Phù thuật, còn không thì chúng ta không thể qua được.

Cáp Lôi sàu muộn nói.

- Giả sử chúng ta có Phiêu Phù thuật thì khả năng vượt qua đây được cũng không có nhiều.

Long Nhất cười khổ nói.

- Cái gì cơ?

Cáp Lôi hỏi.

Long Nhất xé vạt áo, gói hai nắm bùn vào bên trong và ném về phía biển con trùng đó. Mọi người đều nhìn theo gói bùn được ném đi. Chỉ nhìn thấy gói bùn đất này ở trên không vừa ngang bằng với mảng trùng hải, những con côn trùng khổng lồ trên đầm lầy phát ra một loạt tiếng kêu chói tai nhanh chóng phóng lên, toàn bộ bầu trời chốc lát bị che phủ trong một phiến mây huyết hồng sắc. Nhưng những con côn trùng sắc huyết hồng ngay lập tức hạ xuống, chỉ vì cái bao đất sớm đã không thể tìm thấy tông tích.

- Đã nhìn thấy chưa? Trừ khi chúng ta có thể bay cao trên năm trăm mét không thì phải bỏ qua ý kiến này thôi.

Long Nhất nói.

Lúc này mọi người đều trầm mặc. Bay thì tất cả không phải ai cũng bay được rồi, chẳng lẽ thực sự không còn cách nào nữa sao?

Trời đang tối dần, nhưng mọi người vẫn chưa tìm được cách nào. Sau cùng Cáp Lôi đành phải phân phó mọi người dựng trại, đến tối lại cố tìm biện pháp lần nữa.

Lúc mọi người dựng trại xong chuẩn bị đi ngủ, những tia nắng cuối cùng còn sót lại của mặt trời cũng đã chìm vào trong mặt đất, toàn bộ thế giới biến thành một màn tối đen. Nhưng vào thời điểm này, Long Nhất cùng bọn họ toàn bộ mở to miệng, ai cũng giật mình nhìn mảng trùng hải đó.

- Ô, thật là hấp dẫn!

Lộ Thiển Á không thể không nói. Không ai có thể nghĩ được là những sâu bọ tà ác ăn người không nhả xương này vào buổi tối lại thành linh phát sáng. Chỉ thấy một màu hồng rực rỡ, thật sự hấp dẫn vô cùng. Hàng ức vạn vạn côn trùng này phát ra hồng quang hình thành nên một biển hồng quang rực sáng vô bờ, trong bóng tối hiện lên một cảnh mỹ lệ cùng yêu dã.

Cả sáu người đứng ngây ngẩn tại chỗ, nhìn màu sắc bóng đêm bị che lấp bởi biển côn trùng đó, trầm mặc không nói. Một lúc lâu sau, đột nhiên biển côn trùng huyết hồng sắc bỗng sôi lên ầm ầm, bay ào lên không trung. Chỉ thấy một loài bò sát giống như cá sấu từ đầm lầy chui ra. Bọn chúng sinh ra đã vô cùng xấu xí, những con mắt hình tam giác đang phát tán ra ánh sáng lục u ám, miệng thật dài, bên trong phủ đầy răng sắc nhọn. Bọn chúng hơi giống như cá sấu khổng lồ ở địa cầu nhưng thực sự hung mãnh hơn nhiều. Kỳ quái là những côn trùng huyết hồng sắc tịnh không công kích bọn chúng mà, thay vào đó, lại giãn ra khi gặp chúng.

- Chuyện này nghĩa là sao?

Long Nhất hỏi. Nhìn loại động vật giống như cá sấu này hẳn tựa hồ như nắm bắt được chuyện gì đó, nhưng thật sự không biết rõ.

- Đó là Thực Nhân thú của đầm lầy, thường thường có vài ngàn con

sinh sống quần cư. Chỉ cần rơi vào đầm lầy, không cần biết là kiếm thánh hay đại ma đạo sư tất cả đều khó chạy khỏi cái chết. Nguyên chỉ mỗi bọn côn trùng khổng bố đã làm nhức đầu rồi, hiện tại lại có nhiều Thực Nhân thú này nữa. Chẳng lẽ chúng ta phải dừng ở đây à? Ta thật không cam tâm.

Cáp Lôi lắc đầu thờ dài. Mọi người đều buồn bã đi vào trong lều.

Nửa đêm, Long Nhất vừa tỉnh toạ xong tỉnh lại. Hắn có cảm giác hắn đã nghĩ ra biện pháp đi qua đầm lầy này, nhưng thật sự còn có chút mơ hồ, không thể nắm bắt được rõ ràng.

Long Nhất đi ra khỏi lều. Biển côn trùng huyết hồng sắc đó yên lặng sáng lấp lánh. Hắn đi đến bên bờ đầm lầy ngồi xuống, nhìn những con côn trùng và bọn Thực Nhân thú trên đầm lầy đến ngây ngốc. Thực Nhân thú hiển nhiên chú ý nhìn nhìn Long Nhất, thỉnh thoảng lại bất ngờ chồm lên một vài cái. Nhưng bọn chúng, cũng như bọn côn trùng huyết hồng sắc kia, đều không dám vượt qua giới tuyến.

Lãnh U U nhìn thân ảnh ngồi bên bờ đầm lầy, biểu tình phức tạp phi thường. Vừa muốn đi tới nhưng bản năng lại muốn quay lại. Nàng bất chấp nguy hiểm tính mạng đi đến Di Thất Chi Thành tất nhiên cũng có mục đích của nàng. Nếu không qua được đầm lầy này nàng rất phiền não, nhưng so với những phiền não mà nam nhân này mang lại thì điều đó chẳng thấm tháp gì.

Những ngày này Long Nhất luôn trêu chọc, đầu mày cuối mắt với nàng làm nàng cảm thấy vui thích. Nhưng thực sự nàng không dám đối diện. Từ trong ngôn từ của Long Nhất xuất ra, tự nàng có thể tiếp thụ ý tứ, nhưng nàng đột nhiên thật sự e sợ. Một mặt nàng e sợ điều này có thể dưới ánh sáng mặt trời, sẽ tan thành bọt xà phòng, mặt khác e sợ bởi vì tự nàng vướng vào Long Nhất.

- Tình dậy rồi thì qua đây ngồi đi!

Trong lúc Lãnh U U muốn quay lại, thanh âm của Long Nhất hốt nhiên vang lên sát bên tai.

Lãnh U U hoảng sợ, ngẩng đầu ngó nhìn, Long Nhất vẫn ở nguyên tại chỗ, nhưng tại sao thanh âm của hắn giống như ở bên tai mình vậy? Có lẽ đã quen với việc Long Nhất không ngừng làm người khác kinh ngạc, Lãnh U U hơi do dự một chút rồi sau đó đi về hướng Long Nhất.

Chương 49: Thoát Khốn (1)

Lãnh U U ngồi xuống bên cạnh Long Nhất, cũng không biết nói chuyện gì, mãi mới nói được một câu dư thừa:

- Người không ngủ à?

Long Nhất quay đầu lại mỉm cười. Hắn căn bản không cần biết Lãnh U U nói gì. Điều quan trọng chính là việc nàng đã chủ động nói chuyện với mình. Điều này làm hắn thực sự vui mừng. Long Nhất nhìn kỹ khuôn mặt rất bình thường của Lãnh U U. Trên khuôn mặt bình thường đó lại có một đôi mắt vô cùng quyến rũ, giống như những vì sao long lanh trên trời, so với Long Linh Nhi và Ti Bích cũng không hề kém hơn.

- Người... Sao người lại nhìn ta như vậy, trên mặt ta có vết à?

Lãnh U U bị Long Nhất nhìn chăm chăm vào cảm thấy không được tự nhiên, do không nhẫn nại được liền giận dỗi nói.

- Trên mặt người không có vết, nhưng so với hoa thì dễ nhìn hơn nhiều.

Long Nhất cười nói.

Lãnh U U quay đầu, hừ một tiếng, nói:

- Người rất hay lừa người khác, ta biết mình rất khó coi mà.

- Ta thì lại không thấy là nàng khó nhìn, thật đấy! Hơn nữa hồng nhan mau già, một nữ nhân hấp dẫn sau vài chục năm thì mặt cũng đầy nếp nhăn.

Long Nhất cảm thán nói.

Lãnh U U bị lời nói của Long Nhất làm cho xúc động, hồng nhan mau già. Tuy tướng mạo của mình rất hấp dẫn, nhưng mấy chục năm sau cũng như da gà. Nàng nghĩ e sợ tương lai mình cũng biến thành một bộ dạng như vậy. Lúc này, Lãnh U U cảm thấy bàn tay nhỏ của mình bị một bàn tay lớn nắm lấy, toàn thân nàng run rẩy muốn giật ra, nhưng Long Nhất đã giữ khá chặt, vùng vẫy một hồi không tránh thoát cũng đành thôi, chỉ có tim đập thình thịch một cách khoan khoái, bộ ngực phảng phất nhấp nhô ngọn đồi nhỏ.

Long Nhất kéo nhẹ ngọc thủ Lãnh U U đã ngưng động đậy, Lãnh U U thuận thế ngả đầu lên vai của hắn. Hai người trong quầng sáng của biển côn trùng sắc huyết hồng chiếu xuống, hiển hiện cảnh vật hài hoà tự nhiên.

Chính lúc Lãnh U U nghĩ mình thật sự không thể là hồng nhan dễ già trong cái nhìn của người yêu, Long Nhất đột nhiên hỏi:

- Tối hôm đó sao nàng biết đó là ta?

Lãnh U U run rẩy, hiển nhiên nhớ đến cái bóng tối động tình đó, hiện tại muốn trở lại giấc mộng không chân thực đó. Hai người bọn họ bất ngờ đã có một lần quá thân mật.

- Lúc người ôm ta thì ta đã biết người là một đại sắc lang.

Lãnh U U xấu hổ làm thanh âm nhỏ đến không thể nghe, cả người

giống như con thỏ nhỏ run rẩy trong lòng Long Nhất.

- Nàng quả là lợi hại. Nàng làm thế nào mà biết?

Long Nhất cười hỏi.

- Trên người người có mùi vị rất đặc biệt, ta ngửi qua là biết liền.

Lãnh U U xấu hổ nói.

- Mùi vị gì? Không phải là mùi hôi cơ thể chứ?

Long Nhất nâng tay lên ngửi lên ngửi xuống, nhưng thật sự không ngửi ra mùi vị gì khác.

Lãnh U U mỉm cười, nói:

- Không phải mùi hôi mà là một loại khí vị rất đặc biệt, rất dễ ngửi, làm cho người ta cảm thấy rất an tâm.

Long Nhất cười nói:

- Nguyên lai nàng nói về mùi vị nam nhân, ta lại nghĩ cơ thể lại có mùi hôi, làm ta sợ quá.

Người ta nói, cơ thể của nam nhân có thể phát xạ ra một loại mùi có tác dụng làm trấn tĩnh nữ nhân, mùi hương đặc biệt này cũng có tác dụng điều kinh chỉ đái. Nhưng đó cũng chỉ là nghe nói thế, không biết thật sự có phải vậy không.

Lâu lâu sau, Long Nhất đột nhiên nhíu mày, khí vị, khí vị đặc biệt. Hắn không ngừng hạ thấp đầu nhìn thẳng vào đầm lầy nơi có huyết hồng sắc côn trùng và Thực Nhân thú đầm lầy. Hắn để ý xem xét

thấy Thực Nhân thú đầm lầy di động đến đâu huyết sắc côn trùng liền giải tán đến đó. Long Nhất hưng phấn kêu lên:

- Ta biết rồi! Ta biết làm thế nào tránh được sự tấn công của những côn trùng này rồi.

- Người nghĩ ra biện pháp rồi hả? Mau nói cho ta nghe đi.

Lãnh U U cũng hưng phấn cũng không kém Long Nhất. Phía trước là Di Thất Chi Thành, nàng đương nhiên không muốn bỏ qua rồi.

- Nói cho nàng biết cũng được, nhưng nàng phải hôn ta một cái.

Long Nhất cười hắc hắc nói.

Điều này Lãnh U U cũng không biết là có muốn hay không, không nghĩ đến lời nói của hắn, Lãnh U U tự cúi xuống, đặt một nụ hôn dài lên khuôn mặt hắn.

- Giờ thì có thể nói được rồi chứ?

Lãnh U U mặt đỏ hồng hừ một tiếng. Thần tình này chính là biểu tình luyến ái của riêng nữ nhân.

- Nàng hãy nhìn đi!

Long Nhất thần bí cười cười, ánh mắt nhìn thẳng vào nơi tập trung Thực Nhân thú đầm lầy đang đưa cặp mắt thèm muốn nhìn họ.

Long Nhất từ không gian giới chỉ lấy ra một sợi dây thừng. Sợi thừng này không phải là dây thừng phổ thông, mà là dùng tơ của Như Ý Băng Tằm siêu cấp ma thú nhả ra bện thành. Loại Như Ý Băng Tằm này có lực tấn công khủng bố phi thường. Đại ma đạo sư thấy nó

cũng chỉ có cách tránh xa. Như Ý Băng Tằm sinh sống trên băng nguyên ở Thương Lan Đại Lục, một năm chỉ nhả tơ một lần. Tổ phụ Tây Môn Vũ tốn mười năm tìm kiếm mới phát hiện Như Ý Băng Tằm và mạo hiểm thu thập băng tơ làm thành một sợi dây thừng.

Long Nhất buộc một đầu vào bao tay, sau đó vận vài thành nội lực đến gần trước mặt một con Thực Nhân thú đánh ra. Con súc sinh này dưới cơn đau hành hạ ngẩng đầu kêu lên một tiếng. Đó chính là điều Long Nhất chờ đợi. Hắn nhanh chóng đứng dậy buộc dây thừng thành cái thòng lọng ném vào đầu nó. Lúc này huyết sắc côn trùng bị kinh động phân tán ra.

Long Nhất nhanh chóng giật lại. Thực Nhân thú đầy lông này bị hắn kéo lên, cổ nó bị tơ băng tằm thắt lại rất chặt, lúc này đang cố sức vùng vẫy. Long Nhất kêu thầm một tiếng may mắn, nếu như không có sợi dây thừng này, thật không biết làm thế nào kéo Thực Nhân thú lên. Chuyện khủng khiếp nhất là dây thừng tiến vào huyết hồng trùng hải đều bị gặm nhấm không còn lại gì.

Lúc này, tất cả mọi người đều đi ra bờ đầm vì nghe thấy tiếng kêu của Thực Nhân thú và huyết sắc côn trùng.

- Long Nhất! Các người không ngủ ra bắt Thực Nhân thú để làm gì?

Cáp Lôi Nghi hoặc hỏi.

- Long Nhất khẳng định đã nghĩ ra biện pháp đi qua đầm lầy này, phải không?

Lô Thiến Á đối với Long Nhất có một niềm tin mù quáng.

Cáp Lôi cùng mọi người đều nhìn vào Long Nhất, hy vọng hắn gạt đầu một cái.

Long Nhất cười cười nói:

- Nghĩ thì đã nghĩ ra, nhưng không biết có hữu dụng hay không?

- Người thật sự nghĩ ra rồi hả? Mau nói đi!

Cáp Lợi dụng lực nắm lấy vai Long Nhất lắc lắc, nhãn thần như thể là người bị đói mùi ngày nửa tháng đột nhiên phát hiện có một bát cơm toả hương treo phía trước mặt.

- Đừng lắc nữa, trước tiên hãy giết con súc sinh này rồi nói.

Long Nhất chỉ vào Thực Nhân thú đầm lầy đang vùng vẫy.

Cáp Lôi không nói một lời, nâng cự kiếm chém qua. Một ánh kiếm màu lam mờ loé lên tách rời đầu và thân của Thực Nhân thú đầm lầy ra. Long Nhất thu hồi dây thừng, dùng cự kiếm lột da Thực Nhân thú đầm lầy xuống, rồi lại ném thân nó xuống đầm lầy. Liền có một trận hỗn loạn, cái thi thể của nó thật sự bị chính đồng loại của nó xâu xé, ngược lại huyết sắc côn trùng ở đó thì giải tán, sự kiện này càng làm Long Nhất khẳng định sự ước đoán của mình: khí vị của Thực Nhân thú đầm lầy có tác dụng xua đuổi huyết hồng sắc côn trùng.

Chương 50: Thoát Khốn (2)

Dịch giả: thsonn

Biên tập: dangxuan

Long Nhất nhặt da của Thực Nhân Thú đầm lầy lên buộc căng lên một cây mộc trượng, sau đó đưa mộc trượng về phía huyết sắc trùng hải. Quả nhiên, những côn trùng sắc huyết hồng đó tản hết ra, ngược lại Thực Nhân thú đầm lầy không dừng lại mà truy theo.

- Ta biết rồi, nguyên lai côn trùng màu huyết hồng này e sợ khí vị của Thực Nhân thú đầm lầy. Long Nhất, không phải là người muốn để chúng ta tất cả khoác da thú tìm đường đi qua sao?

Lộ Thiến Á kêu.

- Ha, ha! Thông minh đấy!

Long Nhất mỉm cười tán dương nói, còn Lộ Thiến Á được người yêu tán dương mỉm cười rất hạnh phúc.

Mọi người nghe lời Lộ Thiến Á liền giật mình đại ngộ. Biện pháp này chính xác là tuyệt diệu phi thường, khả năng đây cũng là biện pháp duy nhất này có thể đi qua huyết hồng trùng hải.

Nhưng rất nhanh Lãnh U U nói lên nghi vấn của mình:

- Long Nhất, giả sử chúng ta có khả năng tránh khỏi trùng hải, nhưng chúng ta làm sao tránh được Thực Nhân thú đầm lầy? Hơn nữa cái đầm lầy này căn bản không phải nơi có thể đặt chân lên được. Chỉ ngại là chúng ta bị chìm xuống bùn thôi.

Long Nhất cười cười, chỉ vào trung tâm đầm lầy nơi có một con Thực Nhân thú to lớn gấp rất nhiều so với những con khác, nói:

- Nó thì biết nơi này mà?

- Đó không phải là Thực Nhân thú sao?

Man Ngưu gõ cái đầu hấn nói. Cái đầu lớn đơn giản của hấn làm sao hiểu được Long Nhất nên mới hỏi câu hỏi ngu ngốc ấy.

Lãnh U U ngẫm nghĩ, nói:

- Đó là Thực Nhân thú vương đầm lầy, nhưng điều đó là như thế nào?

- Không biết như thế nào ư? Chỉ là muốn nó đưa chúng ta đi qua đây thôi.

Long Nhất hời hợt nói, dường như điều này không xứng để nói tới.

- Cái gì? Để... để nó dẫn chúng ta đi qua á? Người nghĩ người là thần à?

Dù thường xuyên ôn hoà nhưng khi nghe được lời của Long Nhất khiến cho Lam Thiên không ngăn được kêu to lên. Thủ lĩnh của Thực Nhân thú đầm lầy sẽ mang bọn họ đi qua, điều này làm sao mà xảy ra được.

- Không tin à? Hay là chúng ta đánh cược, nếu như ta thành công thì người đưa toàn bộ tiền thưởng nhiệm vụ cho ta, như thế được không?

Long Nhất cười hắc hắc nói.

- Điều này...

Lam Thiên nhất thời không nói được. Tuy hắn không tin, nhưng biểu hiện của Long Nhất thật sự rất tự tin làm hắn không dám mạo hiểm.

Long Nhất kín đáo lắc lắc đầu. Lão này khí độ quá nhỏ, không trách là đến tuổi này mà mới chỉ là cao cấp pháp sư. Hắn nghĩ nếu mình không qua được thì chẳng ai có thể qua được.

- Long Nhất, nếu như người thành công thì ta nhường phần tiền thưởng của ta cho người!

Cáp Lôi nói, hắn không hề ngu dại. Hắn nguyên là không có đi vì món tiền thưởng nhiệm vụ, nếu như có thể đi qua được thì làm sao mà phải sợ không được phát tài?

Long Nhất nhìn thẳng vào Cáp Lôi cười cười nói:

- Tốt, điều này do người tự nói ra đấy nhé!

Lúc này Long Nhất dùng như Ý Băng Tầm Ti của hắn kéo lại vài con Thực Nhân thú đầm lầy. Hắn tự mình lột da phủ từ đầu đến chân, chỉ để lộ ra hai con mắt.

Lộ Thiến Á mở to miệng nhìn vào người yêu. Tuy nhiên nàng đối với Long Nhất tin tưởng vô cùng, nhưng sự việc hiện tại nàng không thể nén được lo lắng. Chỗ này không thể so với địa phương khác. Nơi

này có thể chân chính là tử vong chi địa. Nhưng Lộ Thiến Á cũng không nói lời nào, chỉ dùng nhãn thần của mình truyền đạt cho hẳn sự quan tâm và ủng hộ. Nàng không muốn làm nam nhân của mình phân tâm. Lãnh U U cũng giống như vậy, nàng dùng hành động thực tế để tín nhiệm người yêu.

Long Nhất nhìn lưỡng nữ, trong lòng cảm động nói:

- Có thể tử như thế này, phu quân chỉ có thể cầu!

Trong tay Long Nhất một đạo thanh quang đánh xuống hai chân, hét lên một tiếng như một chiếc lá không có trọng lượng bay về phía huyết sắc trùng hải. Đúng như Long Nhất dự đoán. Đám côn trùng màu huyết hồng khổng lồ này tịnh không tấn công hẳn, nhưng Thực Nhân thú đầm lầy ngửi mùi huyết tinh phát tán từ da thú buộc trên người Long Nhất, toàn bộ ngẩng đầu, con mắt màu lục nhìn chằm chằm vào Long Nhất trên không trung, liền phóng vọt theo hướng Long Nhất. Lúc này, bọn Thực Nhân thú đã hình thành nên cả một rừng đầu ở trên đầm lầy.

Lúc này Cáp Lôi bọn họ thật sự đứng ngây ngốc. Hẳn sao có thể là Đại ma pháp sư có thể sử dụng Phiêu Phù thuật được? Nhưng hẳn lại phải lập tức phủ nhận. Phiêu Phù thuật này đúng là ưu nhã, trên không trung giống như nhàn rỗi tản bộ trong sân, không thể miêu tả hết được vẻ tự nhiên tiêu sái mê người. Đến Cáp Lôi Man Ngưu là những hán tử lô thổ cũng bị hấp dẫn, hà huống là hai vị tiểu mỹ nhân Lộ Thiến Á và Lãnh U U? Bọn họ ngấm nhìn đến thần tình mê say.

Đại khái là lướt qua được khoảng một trăm mét, Long Nhất hết khí phải chuẩn bị đổi khí, nhưng Thực Nhân thú vương đầm lầy đang ở cách khoảng năm mươi mét bên ngoài ngành đầu nhìn hẳn. Thân thể Long Nhất từ từ hạ xuống, Thực Nhân thú trong đầm lầy thấy con mồi đang hạ xuống, đều nhất loạt lao đến, ngoác rộng miệng ra,

những cái răng sắc nhọn dày đặc nhe ra trông thật sự đáng sợ.

- Long Nhất, cẩn thận đấy!

Lộ Thiến Á và vài người không nhẫn nại được gọi lớn.

Lúc này một con Thực Nhân thú đầm lầy nôn nóng phóng lên khỏi mặt đầm, há lớn miệng theo hướng Long Nhất hạ, xuống tấp một cái. Long Nhất hai chân đạp xuống, sau đó thành linh hữu cước đạp mạnh vào cằm thực nhân thú, người lại bay lên một lần nữa, cái cách biểu diễn kinh người của hắn làm phương tâm lưỡng vị mỹ nữ sợ hãi đập loạn lên.

Lúc này Long Nhất đã bay trên đầu thủ lĩnh Thực Nhân thú đầm lầy. Con cự thú này đang dùng cặp mắt lớn như quyền đầu nhìn chòng chọc vào hắn. Đối với Long Nhất, bản năng của nó cảm thụ được sự uy hiếp, nhưng nó thật sự rất tin tưởng là dám thách thức nó thì nhân loại này thì có thể xé thành bụi phấn, bởi vì nó là vua của đầm lầy này.

Bên cạnh con này không một Thực Nhân thú đầm lầy nào khác. Một mình nó bá chiếm một mảng không gian đầm lầy rất lớn. Nếu như con Thực Nhân thú đầm lầy nào quyết định tiến vào phạm vi thế lực thì bị nó tấn công đến chết.

Thành linh, thân thể Long Nhất bay nhẹ nhàng đột nhiên hoá thành một đạo tàn ảnh bay đến lưng của Thực Nhân Thú vương đầm lầy. Cách chuyển từ chậm sang nhanh từ nhu chuyển thành cương trước mắt thực sự là quá nhanh và tuyệt mỹ, đơn giản chỉ có thể cho đó là một loại nghệ thuật đáng ngưỡng mộ. Do Thực Nhân thú vương nhất thời phản ứng không kịp nên bị Long Nhất cưỡi lên lưng. Lửa giận thiêu đốt trong tâm, nó phóng thẳng lên không trung rồi nhào xuống, muốn hất Long Nhất xuống, nhưng Long Nhất không để nó

được như ý nguyện, hấn sớm lấy Như Ý Băng Tầm Ti cột chặt vào cổ con súc sinh này ngay sau khi vừa hạ xuống.

Ở trung tâm đầm lầy, một trận chiến hỗn loạn xảy ra. Vô số côn trùng màu huyết hồng kinh sợ bay lên toán loạn, nhất thời cả đầm lầy bị côn trùng màu huyết hồng phủ đầy. Bọn Lộ Thiến Á căn bản nhìn nơi đó mà không biết phát sinh sự tình gì. Cái mà họ nhìn thấy chỉ là một mảng bức tường côn trùng rục rở hồng quang.

- Long Nhất! Long Nhất!

Lộ Thiến Á lo lắng gọi to, nhìn thấy Long Nhất bị trùng hải bao vây thì nàng lo lắng đến lực thần vô chủ.

Lãnh U U nhanh chóng giữ chặt Lộ Thiến Á nói:

- Long Nhất không có việc gì đâu! Là nữ nhân của hấn, muội nên tin tưởng hấn.

- Nhưng hấn...

Lộ Thiến Á có chút ượng ngạnh nói.

- Muội đó, quan tâm quá đến loạn rồi. Muội nhìn xem côn trùng trong không trung bay tán loạn, điều đó chứng minh Long Nhất đang quấy phá Thực Nhân thú vương đầm lầy, muội không cần lo lắng.

Lãnh U U so với Lộ Thiến Á bình tĩnh hơn, chỉ từ hoạt động của đám côn trùng màu huyết hồng biết được Long Nhất đang không xảy ra chuyện gì.

Chương 51: Di Thất Chi Thành

Dịch giả: yng68bld

Biên tập: dangxuan

Long Nhất kéo Như Ý Băng Tàm Ti trong tay càng lúc càng căng ra, dù cho sức sinh này giãy dựa thế nào cũng không buông tay. Như Ý Băng Tàm Ti là một vật chắc như thế, Thực Nhân thú đầm lầy có thể nào mà làm đứt được. Được làm ra từ tinh hoa của SS cấp Như Ý Băng Hàn Tàm siêu ma thú, cho dù dùng thượng cấm chú cũng khó mà làm đứt đôi được.

Long Nhất càng kéo càng căng ra. Thực Nhân thú vương của đầm lầy đã mau chóng phải thở hết nổi, giãy dựa tới càng lúc càng không còn sức. Nó đã từng thử lặn sâu xuống đầm lầy, nhưng trên thân cái tên nhân loại đáng chết kia dùng lực ấn lên cổ nó như muốn làm gãy, vì vậy nó chỉ có thể ngược lại nổi lên, sau khi nổi lên lực lượng của nhân loại lại nhẹ đi một chút.

Long Nhất nhìn thấy Thực Nhân thú của đầm lầy đã ngừng giãy dựa. Hơn nữa, hắn chỉ cần tay nắm Như Ý Băng Tàm Ti kéo về phía phải thì nó cũng quay qua phía phải, qua bên trái liền theo qua bên trái. Xem ra nó đã biết cái mạng nhỏ của nó đang bị mình nắm trong tay, vì vậy mà trở nên ngoan ngoan nghe lời. Dùng sức sinh này làm công cụ để vượt qua đầm lầy này là thích hợp nhất, bất quá có nó thì những Thực Nhân thú khác trong đầm lầy này liền tự động tránh ra chỗ khác, vượt qua khoảng cách gần ba trăm thước này chỉ còn là

một chuyện nhỏ.

Đang trong lúc đám người Cáp Lô lo lắng không thôi, trong không trung đám côn trùng bay loạn từ từ đáp xuống. Tất cả bọn họ, tim đều đã lên tới cổ họng. Sự yên tĩnh trở lại của bọn côn trùng sắc huyết hồng đã cho biết cuộc chiến giữa Long Nhất và Thực Nhân thú vương của đầm lầy đã kết thúc. Bọn họ run rẩy căng thẳng đợi kết quả cuối cùng.

Khi bức tường huyết sắc biến mất, tất cả mọi người đều vui mừng reo hò. Chỉ thấy Long Nhất uy phong đứng cao trên lưng của Thực Nhân thú vương của đầm lầy, còn tên đại gia hỏa được gọi là vua của đầm lầy kia dưới sự khống chế của Long nhất đang ngoan ngoãn bơi về hướng bên này, chỗ nó đi qua vô luận là côn trùng sắc huyết hồng hay là các Thực Nhân thú khác đều dạt ra xa tránh né. Trong giờ khắc này, ít nhất là trong giờ khắc này, trong mắt Lam Thiên và Cáp Lô lộ ra thần sắc sùng bái. Họ đều không minh bạch, nhân vật như thế sao mà tại Thương Lan Đại Lục lại không có tên tuổi lẫy lừng?

- Cáp Lô! Đừng có quên đưa tiền thưởng của người đưa lại cho ta nhé!

Long Nhất khống chế Thực Nhân thú vương tiến tới ven bờ, hướng tới Cáp Lô cười to nói.

- Không thành vấn đề, Cáp Lô ta từ trước tới giờ chưa bao giờ xù nợ.

Cáp Lô hào sảng nói, mắt thấy có thể xuyên qua biển huyết sắc côn trùng này, tâm tình của Cáp Lô có thể nói là vui mừng vạn phần.

- Các người mau mặc da thú lên đi, trời đã muốn sáng rồi.

Long Nhất nói. Nếu trời sáng, tất cả Thực Nhân thú của đầm lầy sẽ lặn sâu xuống vì bọn chúng là động vật hoạt động về đêm.

Mọi người vội vàng trùm da thú lên rồi nhảy lên người Thực Nhân thú vương. Long Nhất nắm trong tay Như Ý Băng Tàn Ti thoáng động, Thực Nhân thú vương liền quay đầu hướng tới bờ bên kia bơi đi.

Cự ly ba trăm thước, bọn người Long Nhất, bất quá chỉ mất một nháy mắt thời gian, đã phóng lên bờ bên kia. Bước đi trên cỏ xanh, Long Nhất hưng phấn lặn trên mặt cỏ vài vòng, gần hai chục ngày sinh hoạt trong đầm lầy, vô luận tinh thần hay là nhục thể đều đã phải chịu quá nhiều khổ sở.

Màu hồng đỏ tươi đẹp đã nhuộm đỏ đám mây cuối chân trời. Toàn bộ Thực Nhân thú đầm lầy đã toàn bộ lặn xuống. Chỉ có biển côn trùng huyết hồng sắc kia vẫn đỏ như trước có chút lóe mắt.

Sáu người vượt lên ngọn đồi thấp, xa xa có thể thấy được ẩn hiện ra mái ngói tàn tạ.

Cáp Lôi lấy địa đồ ra, chỉ vào một chỗ rồi cười lớn, nói:

- Nơi này chính là Di Thất Chi Thành trong truyền thuyết, chúng ta cuối cùng cũng tới nơi rồi!

- Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta mau đi đến đó thôi.

Lam Thiên hưng phấn hỏi, tưởng tượng ra vô số tài bảo đang đợi hắn, tin đồn trung thành này của Quang Minh Thần đã không còn đợi được nữa.

Sáu người chạy như điên tới Di Thất Chi Thành trong truyền thuyết.

Đang chạy, Long Nhất đột nhiên ngừng lại, huyết sắc khô lâu trong lòng bàn tay trái của hắn thoáng chấn động.

- Sao vậy?

- Làm sao thế?

Mọi người thấy Long Nhất đột nhiên ngừng lại không khỏi thắc mắc.

- Chỗ này có chút gì đó không thích hợp!

Long Nhất nhìn chung quanh dò xét. Đây là một thảo nguyên xanh xanh, xinh đẹp và hùng vĩ thập phần, nhưng chỗ này lại xuất hiện ba động của hắc ám khí tức.

Nghe được câu nói của Long Nhất, tất cả mọi người khác lập tức lo lắng. Chuyện của Long Nhất mọi người đều biết, hắn nói không thích hợp khẳng định là cảm giác được có nguy hiểm.

- Quả thật có chút không thích hợp, chỗ này như là có hắc ám khí tức.

Lam Thiên nhắm mắt cảm thụ rồi nói. Là một Quang Minh pháp sư, hắn đối với ba động của hắc ám khí tức cũng rất mẫn cảm.

- Nguyên là hắc ám khí tức à. Cái đó chỉ là bình thường. Căn cứ theo truyền thuyết, Di Thất Chi Thành là thành thị bị Hắc Ám Chi Thần nguyên rủa, có hắc ám khí tức cũng không kỳ quái.

Cáp Lôi nói.

- Ừm, thì ra có truyền thuyết như vậy.

Lãnh U U nói theo.

- Tiếp tục tiến tới đi, mọi người nên cẩn thận một chút. Đã là thành thị bị Hắc Âm Chi Thần nguyên rủa, ở đó khẳng định là có nguy hiểm.

Long Nhất gật đầu nói. Hắn một tay nắm lấy Lộ Thiến Á, một tay nắm lấy Lãnh U U. Không biết vì cái gì, trong lòng Long Nhất có một loại cảm giác nguy cơ cường liệt, Di Thất Chi Thành này tuyệt đối không đơn giản.

Lúc này, hình dáng của Di Thất Chi Thành đã có thể thấy được rõ ràng. Đó là một tòa thành hùng vĩ, từ thành tường cao lớn tàn khuyết và trụ đỉnh thiên không khó nhìn ra thành thị này trước đây có văn minh sáng lạn bao nhiêu.

Càng gần tới Di Thất Chi Thành, trong lòng Long Nhất cảm thấy nguy cơ càng mạnh lên, cả một vùng thiên địa này đều thấy tử khí trầm trầm. Từ bên đầm lấy tới chỗ này vẫn không có gặp một vật sống, tất cả đều quỷ dị đến làm lòng người sợ hãi.

Đột nhiên một trận âm phong thổi qua, vừa rồi còn là trời đang nắng đột nhiên tối sầm lại, ép tới đến làm người hô hấp khó khăn. Chung quanh lúc này không biết từ khi nào bắt đầu toả ra khói đen mờ ảo, trong chốc lát trời đất chung quanh đều có khói đen lượn lờ.

- A, quá nhiều tài bảo! Quá nhiều tử tinh tộ! Ta phát tài rồi! Ta phát tài rồi!

Lam Thiên lớn tiếng phát ra một trận cười điên rồ, quỵ xuống mặt đất rồi không ngừng nắm lấy cỏ xanh trên mặt đất.

- Không tốt, khói đen ở đây có cổ quái, mọi người ngàn vạn lần đừng hít vào!

Long Nhất kêu lên, lập tức bế hô hấp lại, nội lực còn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian nữa.

Nhưng hẳn thì có công phu bế khí còn những người khác lại không có. Sau khi Lam Thiên lâm vào trong mê ảo, Man Ngưu, Cáp Lôi cũng đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, trong chốc lát cười điên lên rồi lại khóc tới nước mắt nước mũi đầy mặt. Lộ Thiển Á toàn thân toát ra một làn lục quang, nhắm mắt lại vất vả chống đỡ, Lãnh U U lại không có gì dị thường, trên thân nàng tràn ra một tầng hắc khí nhàn nhạt, trên mặt có chút thích thú.

Long Nhất ngây người, chẳng lẽ là người tu luyện Hắc ám ma pháp ở chỗ này có thể không bị ảnh hưởng. Lãnh U U thấy Long Nhất nghi hoặc nhìn nàng, cười rạng rỡ, nói:

- Đối với người khác mà nói thì chỗ này là địa ngục, nhưng đối với người tu luyện Hắc ám ma pháp mà nói, chỗ này lại là thiên đường.

Chương 52: Hắc Âm Ma Thú

Dịch giả: yng68bld

Biên tập: dangxuan

Nghe xong câu nói của Lãnh U U, Long Nhất sửng sờ cả người. Chỗ này là thiên đường để tu luyện Hắc ám ma pháp? Thật ra chính bản thân hắn cũng tu luyện Hắc ám ma pháp, vậy chẳng phải là chính mình ở chỗ này cũng như cá gặp nước à? Long Nhất nghĩ tới đó, lập tức thừ một chút. Nhưng hắn nhìn thấy Man Nguru nổi cơn điên lên cầm lấy lang nha bổng vung loạn lên, sợ hắn có chuyện, Long Nhất quyết định làm cho hắn ngất đi rồi nói sau.

- U U, nàng chiếu cố cho Lộ Thiến Á một chút, ta qua đó chút xíu.

Long Nhất phân phó cho Lãnh U U xong, hắn tung người nắm lấy cổ tay của Man Nguru, tay kia chém tới sau đầu hắn. Man Nguru lập tức hai mắt trợn trắng lên ngã xuống mặt đất. Lúc Long Nhất định đi tới đánh mê Cáp Lôi và Lam Thiên, sau lưng đột nhiên truyền lại tiếng kêu chói tai của Lãnh U U.

Long Nhất quay đầu lại, nhất thời thất kinh tới mức hồn phi phách tán. Chỉ thấy chỗ Lãnh U U và Lộ Thiến Á đứng bỗng xuất hiện ra một đường nứt màu đen khổng lồ. Trong lúc hắn quay đầu lại, Lãnh U U đã dùng lực ném Lộ Thiến Á lên, còn nàng thì rớt thẳng vào đường nứt màu đen khổng lồ khủng bố đó.

- U U!

Long Nhất điên cuồng gầm lên một tiếng. Càn Khôn Đại Na Di phát động tới cực hạn, người hấn như bỗng như biến mất giữa không trung. Trong một sát na đã xuất hiện trong đường nứt màu đen đỏ, vươn tay ra ôm lấy Lãnh U U đang rơi, còn hấn vì cường hấn vận dụng tới đa tiềm lực của bản thân nên phun ra hai ngụm máu tươi.

Lãnh U U vốn đã tuyệt vọng, đột nhìn thấy được người trong tim mình xuất hiện bên cạnh, hạnh phúc tới xém chút ngất đi. Lúc này nàng đã quên cả sợ hãi, hai mắt như sao sáng si ngốc ngăm nhìn Long Nhất.

Long Nhất thì không hưng phấn như Lãnh U U. Lúc này hấn đang âm thầm kêu khổ không ngừng. Hấn liều mạng để kinh mạch bị tổn thương, ôm Lãnh U U nhẹ nhàng bồng bênh rớt xuống phía dưới. Mắt thấy đường nứt màu đen đang khép lại rất nhanh, hấn khẩn trương hấn lên. Nếu quả đúng là vết nứt khép lại thì hấn và Lãnh U U nói không chừng sẽ biến mất trên thế giới này.

Long Nhất cắn chặt răng, thân thể kỳ dị trong không trung ngừng lại, ôm lấy Lãnh U U bay xéo lên. Nhưng đến lúc bọn họ gần thoát được ra ngoài, kinh mạch của Long Nhất đau buốt lên khủng khiếp. Thân thể đang bay lên bị hãm lại. Chính vì bị ngừng lại đôi chút mà họ đã mất đi cơ hội vượt thoát cuối cùng. Vết nứt đã vô thanh vô tức khép lại, hai người ôm nhau rơi nhanh xuống.

Cũng không biết đã rơi được bao lâu, dù sao Long Nhất trong mơ hồ cảm thấy đã qua thật lâu. Trong lúc này, trước mắt Long Nhất xuất hiện ra quang mang âm đạm, nhìn kỹ, nguyên là họ đang ở trên không của một cánh rừng.

Bùng một tiếng, Long Nhất, đang ôm chặt bảo vệ Lãnh U U trong

lòng, rơi mạnh xuống mặt đất, lục phủ ngũ tạng đau buốt. Hấn kêu lên một tiếng rồi phun ra một ngụm máu, trước mắt tối sầm lại, xém chút là ngất đi. Cũng may là thể chất của hấn rất đặc biệt nên hấn có thể cưỡng lại mà không bị ngất lịm đi.

- Như vậy là chưa chết, ta thật là còn may mắn!

Long Nhất lẩm bẩm quay đầu, biểu tình lập tức cứng đờ. Hấn không phải là may mắn, mà phải là quá may mắn.

Cách đó không xa, thấp thoáng nhìn thấy một bầy quái thú nhìn không mãi thấy hết, Long Nhất không thể thốt lên được lời nào. Các quái thú này hình thù dài kỳ lạ, nhưng khác thường nhất chính là lông da của chúng dài đen và ánh mắt đỏ như máu, cả người phát tán ra hắc ám khí tức tà ác, làm người vừa thấy là có cảm giác sợ hết hồn.

- U U, nàng tỉnh chưa?

Long Nhất lay lay nhẹ người ngọc trong lòng. Có lẽ nàng sẽ biết được mấy thứ này là quái vật gì.

Lãnh U U bị Long Nhất lay một cái, mở mắt ra. Câu nói đầu tiên của nàng là

- Long Nhất, chúng ta chết rồi à?

Long Nhất dờ khóc dờ cười trả lời:

- Chết rồi, hiện giờ linh hồn đang bị một bầy ác quỷ bao vây lại.

Lãnh U U kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên, ồ lên một tiếng nói:

- Chỗ này sao lại có nhiều hắc ám ma thú như vậy? Chẳng lẽ sau khi

chúng ta chết đi đã đến được ma thú thế giới à?

Long Nhất cười khổ một chút đáp:

- Địa phương quỷ quái này xem ra đích xác là thế giới ma thú, nhưng chúng ta dường như sắp phải trở thành thức ăn của bọn chúng rồi.

Lãnh U U rùng mình, néo néo mặt của mình rồi néo mặt Long Nhất, hưng phấn nói:

- Nguyên là chúng ta còn chưa chết! Chàng là đồ lừa đảo.

- Chúng ta hiện tại còn chưa có chết, chúng ta sẽ phải chết rất mau thôi!

Long Nhất cười khổ nói, rõ ràng là chính nàng khờ khạo, ngay cả chết hay không chết mà còn không rõ.

Lúc này, hắc ám ma thú đã từ từ tiến tới vây quanh hai người. Lãnh U U từ trong lòng Long Nhất đứng lên ngăn cản trước mặt hắn, bàn tay nhỏ bé của nàng rút nhanh từ không gian giới chỉ một cây pháp trượng đen kịt, so với cái rễ cây Long Nhất lấy từ Ngân Sắc Lang Vương trước kia thì có thể đẹp hơn nhiều. Cái gọi là Ma Pháp trượng kia thuần túy là một rễ cây.

- Phệ Hồn thuật!

Lãnh U U yêu kiều hét lên một tiếng. Pháp trượng mang theo một mảng hắc vụ, hơn mười hắc ám ma thú ngay trước mặt đột nhiên bị thương kêu lên một tiếng, trên người vọt lên một trận hắc vụ phun tới Lãnh U U, bị nàng hút hết vào nội thể.

Phệ Hồn thuật? Long Nhất thoáng hồi tưởng lại một chút, biết được

đây là Hắc ám ma pháp cấp bẫy, thuộc loại cao cấp ma pháp của Hắc ám hệ. Loại pháp thuật này có thể hút lấy linh hồn của đối thủ để tăng cường pháp lực của bản thân, là một loại ma pháp mà Hắc ám ma pháp sư thường dùng, vừa có thể giết địch vừa có thể tăng cường pháp lực của bản thân, có cái gì chống lại nó được?

Lúc này, Hắc ám ma thú bắt đầu phản kích lại. Tuy mấy hắc ám ma thú này đẳng cấp không cao, nhưng nhiều kiến có thể cắn chết voi, ngàn vạn lần không thể xem thường. Cùng lúc Hủ Thực thuật của bọn chúng phun tới trùm trời đất, Lãnh U U thật nhanh đối chọi lại không ngừng. Bất đắc dĩ, nàng phải phóng ra cầu nguyện phòng hộ hắc ám ma pháp cứu mạng, cái này cũng được phong ấn trong ma trượng từ trước, có điều kiện, ma pháp sư đều đem theo vài thứ cứu mạng.

Long Nhất tuy không thể động đậy, nhưng tinh thần lực cường đại của hắn vẫn còn. Vì vậy hắn, nằm ở trong vòng che của ma pháp, vận lên Tinh thần dị năng chiêu thuật công kích tốt nhất là Đinh Hồn thuật. Pháp thuật này thì cũng như là Phệ Hồn thuật không sai biệt lắm. Sự khác biệt chính là Đinh Hồn thuật là đem linh hồn hủy diệt, còn Phệ Hồn thuật thì đem nó hấp thu.

Ánh mắt của Long Nhất lóe lên quang mang rực rỡ, những hắc ám ma thú đó bị công kích trúng do vì linh hồn thụ thương phát cuồng lên, bắt đầu điên cuồng công kích đồng bọn bên cạnh, điều này đã giảm bớt áp lực của bọn họ. Nhưng Tinh thần dị năng công kích có phạm vị hữu hạn, so với bầy hắc ám ma thú khổng lồ như thế này, nơi Long Nhất vừa công kích thật ra không đáng kể chút nào.

- Long Nhất, vòng bảo vệ sắp không trụ nổi rồi!

Lãnh U U xoay lại đối diện Long Nhất, ngữ khí vẫn không thay đổi, dường như không đem để việc sinh tử ở trong lòng.

- Ừm, xem ra hai ta phải chết chung một chỗ rồi.

Long Nhất bất lực cười cười.

- Chàng lúc đó liều mạng theo thiếp nhảy xuống, bây giờ không hối hận chứ?

Lãnh U U si ngốc nhìn Long Nhất.

Long Nhất lắc đầu đáp:

- Hối hận duy nhất của ta là không cứu được nàng lên.

Lãnh U U nhào vào trong lòng Long Nhất, ôm chặt lấy hắn run rẩy nói:

- Thiếp có thể được cùng chàng chết chung một chỗ là mãn ý rồi. Thiếp hy vọng kiếp sau, kiếp sau sau nữa đều làm thê tử của chàng, thiếp sẽ hầu hạ chàng thật tốt, sinh cho chàng một đồng lớn hài tử.

Long Nhất nghe Lãnh U U nói những câu tâm tình khêu gợi nhất trên đời, trong lòng cảm động khó diễn tả được ra. Trong lúc này, huyết sắc khô lâu trong lòng bàn tay trái của hắn chấn động lên. Long Nhất tự vỗ mạnh vào đầu, mắng mình là ngu.

Chương 53: Khô Lôu Phát Uy

Long Nhất nhớ tới mười tám siêu cấp khô lâu của Huyết Sắc Khô Lôu, trước kia là vì các khô lâu này không thể lộ ra được ánh sáng nên không dám tùy ý đem ra, hiện tại chỗ này chỉ có mình và Lãnh U U, còn sợ gì nữa.

- U U, nàng không cần đợi kiếp sau để làm thê tử của ta, vì chúng ta không cần phải chết!

Long Nhất cười nói.

- Long Nhất, chàng không cần an ủi thiếp đâu, cầu nguyện hắc ám không tới năm phút nữa sẽ bị phá.

Lãnh U U nhìn cái lồng bảo vệ càng ngày càng rung mạnh, nói. Ánh mắt nàng không hề có chút sợ hãi. Có thể ở bên người mình yêu thì cho đến chết thì có sợ hãi nỗi gì?

- Nàng ngốc, nàng còn không tin ta à? Nàng xem đi!

Long Nhất mở tay trái ra, in dấu trên đó hồng huyết khô lâu đang phát tán ra quang mang quý dị màu hồng.

- Cái này... Cái này là cái gì? Hắc ám khí tức rất nặng!

Lãnh U U thất kinh hỏi. Đợi cho sự kinh ngạc của nàng phát sinh xong, Long Nhất nhắm mắt lại niệm chú ngữ, trên người hắc hắc

quang lóe lên. Bầu trời đột nhiên mở ra một khe nứt đen kịt, mười tám bộ xương khô thân mặc khô giáp trong nháy mắt từ vết nứt thoáng cái hiện ra, xếp thành một chữ nhất uy phong lẫm liệt đứng trước mặt.

Lãnh U U chấn kinh nhìn Long Nhất đang nằm trên mặt đất, gào lên:

- Chàng lại là một Vong linh pháp sư!

- Tại sao ta lại không thể là một Vong linh pháp sư chứ?

Long Nhất cười nói, hấn cố gắng bò đi, hướng tới mười tám bộ khô lâu phát ra mệnh lệnh tiến công. Mệnh lệnh vừa hạ xuống, cỗ khô lâu tay cầm Huyết Sắc Liêm Đao thống xuất xông lên, mười bảy cỗ kia theo hình quạt đi phía sau, bắt đầu đồ sát các hắc ám ma thú này.

Nếu như nói vừa rồi chấn kinh của Lãnh U U là vì chức nghiệp hắc ám hệ của Long Nhất, còn bây giờ nàng trợn mắt há hốc mồm hoàn toàn là vì biểu hiện cường hãn của mười tám cỗ khô lâu đó. Cái này còn là khô lâu à? Nàng trước đây đã tiếp xúc với Vong linh pháp sư, nhưng bọn họ gọi ra các bộ xương trắng bệch căn bản không có lực công kích mạnh, chỉ là dựa vào số lượng để thủ thắng mà thôi. Còn mười tám cỗ khô lâu này thực lực tuyệt đối không thua gì kiếm sư. Chỉ thấy Huyết Sắc Liêm Đao trong tay chúng hóa thành một đạo đạo huyết ảnh, vô tình đoạt lấy sinh mạng của các hắc ám ma thú.

- Trời ơi, khô lâu của chàng còn hấp thu được ma lực của các hắc ám ma thú, làm sao mà chúng lại có được khả năng này chứ?

Lãnh U U thất thanh kêu lên, hôm nay Long Nhất đã cho nàng thật quá nhiều kinh ngạc rồi, dường như nàng không thể tiếp nhận thêm được nữa.

Long Nhất nghe thấy câu nói của Lãnh U U, quả nhiên phát hiện sau khi hắc ám ma thú chết đi hắc khí bay ra đều bị các khô lâu này toàn bộ hấp thu hết. Hơn nữa bọn họ tựa hồ như có miễn dịch đối với ma pháp của hắc ám hệ. Đúng lý ra mà nói với nhiều hắc ám ma pháp công kích như vậy thế nào cũng sẽ có chút tổn thương chứ, nhưng mà bọn họ lại một chút cũng không có. Ngược lại sau khi hấp thụ xong ma lực của hắc ám ma thú lại có vẻ càng dũng mãnh hơn.

Đặc biệt, người viết quả nhiên là một thiên tài vong linh ma pháp, vậy mà để hắn luyện ra loại quái vật này. Nguyên là những thứ hắn viết lại đều là thật, mười tám cỗ khô lâu này là khô lâu tiến hóa, một loại sáng tạo tuyệt thế tiền vô cổ nhân. Bây giờ mười tám cỗ khô lâu này thực lực đã đạt đến trình độ kiếm sư, còn Long Nhị càng là đã đạt đến trình độ đại kiếm sư, nếu như bọn họ lại tiến hóa thêm một tầng nữa, thì trong thiên hạ này có chỗ nào mà đi không được chứ? Cái địa phương quý này đối với ta mà nói cũng thật sự là một địa phương tốt đấy chứ?

Nghĩ tới địa phương này, Long Nhất bắt đầu dò xét. Chỗ này cả thế giới đều là một mảnh sắc u ám, làm người có một loại cảm giác buồn rầu khó đề nén. Chỗ hắn ở là một mảng sâm lâm đen kịt, ngoại trừ toàn núi khắp nơi là ma thú còn không có sinh vật sống nào. Long Nhất phát tán ra Tinh Thần lực cảm giác ma pháp nguyên tố trong không khí, ngạc nhiên phát hiện ra trong không khí chỗ này ngoại trừ ra hắc ám ma pháp nguyên tố căn bản không có các nguyên tố ma pháp khác, khó trách chỗ này hắc ám ma thú lan tràn, nguyên là hoàn cảnh tạo ra. Long nhất đột nhiên nghĩ đến, trong hoàn cảnh như vậy tu luyện hắc ám hệ ma pháp kia hiệu quả lại càng tốt.

Long Nhất lập tức đem phát hiện này nói với Lãnh U U lúc này đang xuất thần nhìn mười tám cỗ khô lâu đến ngáy giấc. Nàng sau khi cảm nhận, vui sướng phát điên lên nói:

- Hắc ám ma pháp nguyên tố thật đậm, cho dù Di Thất Chi Thành so với chỗ này cũng là một trời một đất. Thiếp quyết định rồi, thiếp phải ở đây tu luyện, không đến trình độ ma đạo sư tuyệt không đi ra.

Long Nhất ngạc nhiên cười khổ hỏi:

- Cho dù chúng ta muốn ra cũng không thấy được cách ra. Cái địa phương quỷ quái này một bóng người cũng không thấy, cho dù nàng luyện thành pháp thần của hắc ám hệ rồi thì thế nào?

- Thiếp mặc kệ, không ra được thì cũng chẳng sao. Chỉ cần có chàng bên cạnh thiếp thì cái gì cũng không sợ.

Lãnh U U yêu kiều e thẹn nói. Cho tới bây giờ nàng không có nghĩ mình lại lớn mật có thể biểu đạt ra cảm tình của chính mình, nói ra lời tâm tình thẹn người.

Long Nhất không nói gì, chỉ là ôn nhu ôm Lãnh U U vào trong lòng. Đột nhiên toàn thân kinh mạch của hắn lại đau thắt lại, hắn nhận không được khó chịu hừ ra tiếng.

- Long Nhất, chàng làm sao vậy?

Lãnh U U từ trong lòng Long Nhất đứng lên, kinh ngạc phát hiện khóe miệng hắn tràn ra một vệt máu. Lúc này nàng mới nhớ ra là Long Nhất đã thụ thương.

- Không sao đâu, vừa rồi chân khí nghịch chuyển làm kinh mạch bị thương. Ta điều tức một chút là sẽ tốt thôi.

Long Nhất an ủi đáp, hắn ngồi xếp bằng xuống bắt đầu điều tức.

Chân khí nghịch chuyển? Chân khí là cái gì? Lãnh U U đầy nghi vấn,

nhưng nàng nhìn thấy Long Nhất ngồi xếp bằng với tư thế minh tưởng, khôn khéo không quấy rầy hấn nữa.

Trong lúc này, Lãnh U U đột nhiên cảm thụ khí tức hắc ám ma pháp cường liệt cuồn cuộn tuôn tới, trong lúc nàng đang ngạc nhiên, toàn thân Long Nhất đã tràn ra hắc khí mờ mờ, cái này là do hắc ám ma pháp nguyên tố trong không khí tốc độ tụ tập đạt đến trình độ kinh nhân xuất hiện ra ma pháp nguyên tố vật chất hóa. Ma pháp nguyên tố nồng đậm như thế đến bất khả tư nghị, nếu như lúc này nàng ở bên thân Long Nhất ngồi xuống minh tưởng mà nói thì tốc độ đó so với mình tu luyện không biết phải nhanh hơn bao nhiêu. Nhưng lúc này mười tám cỗ khô lâu vẫn còn ở xa đang đồ sát các ma thú chạy tứ tán, nàng sợ vạn nhất nếu ở có mấy con ma thú chui ra thì nguy cơ sẽ đến với Long Nhất, vì vậy nhịn lại thủ ở một bên người Long Nhất.

Không biết đã qua bao lâu, lúc mười tám cỗ khô lâu mang theo huyết tinh sát khí trở về, Lãnh U U thở ra một hơi. Có mười tám cỗ siêu cấp khô lâu bảo hộ sẽ không có vấn đề gì, vì vậy nàng ngồi ở kế bên Long Nhất bắt đầu minh tưởng.

Mười tám cỗ khô lâu cao lớn như mười tám tượng ác ma cao quý đứng không nhúc nhích, còn đầy núi khắp nơi đều là thi thể của hắc ám ma thú, mùi huyết tinh nồng đậm tràn ngập khắp cả trời đất.

Chương 54: Cô Lôu Hữu Ý Thức

Loại khô lâu này là vong linh gọi về, khi chinh chiến thì không thể ly khai chủ nhân quá xa, bằng không mười tám cỗ siêu cấp khô lâu này đã tiếp tục chấp hành mệnh lệnh của Long Nhất truy sát các hắc ám ma thú kia.

Trong lúc Long Nhất và Lãnh U U minh tướng, Long Nhị (chính là khô lâu đang cầm Huyết Sắc Liêm Đao) vốn đang bất động đột nhiên bỗng nhúc nhích, hai hốc mắt trống không của hắn lóe lên một tuyến hồng quang quý dị. Từ từ Long Nhị tiến tới Long Nhất. Tốc độ của hắn rất nhanh, nháy mắt đã đến bên thân Long Nhất, sau đó chuyển tới phía sau Long Nhất, tới chỗ hắc ám ma pháp nguyên tố nồng đậm đứng lại bất động, lại biến thành giống như là một khô lâu không có sinh mạng gì.

Không biết qua bao lâu, Lãnh U U từ trong minh tướng tỉnh lại. Mới mở mắt ra thấy Long Nhị đang đứng bên cạnh, vì quá bất ngờ, nàng bị dọa tới nhảy dựng lên. Khi nàng nhìn thấy Long Nhị đang hấp thu lấy hắc ám ma pháp nguyên tố nồng đậm đang vây quanh Long Nhất thì không khỏi thất kinh, không khỏi cảm thán trong lòng. Chủ nhân thì luôn thần thần bí bí, bây giờ tới cả khô lâu của hắn cũng thần thần bí bí.

Trong phiến không gian này không có thái dương cũng không có sao, sắc trời tím lại luôn hôn ám ảm đạm như vậy, Lãnh U U đã từ trong minh tướng lần thứ ba tỉnh lại, mà Long Nhất vẫn không nhúc nhích như cũ, chỉ là hắc ám ma pháp nguyên tố bên thân càng lúc càng nồng đậm, cơ hồ mang Long Nhị kéo bên bọc luôn vào một chỗ.

- Sao mà còn chưa tỉnh lại chứ ? Nhảm chán muốn chết!

Lãnh U U thở dài một hơi. Mấy ngày minh tướng này Ma pháp lực và Tinh thần lực tăng tiến phải bằng hơn một năm khổ tu trước kia, chỉ thiếu một chút là có thể đạt đến đẳng cấp Đại ma pháp sư Hắc ám hệ. Nhưng nàng lại cao hứng không nổi, nàng thà rằng cứ tiếp tục minh tướng như vậy còn hơn là sau khi tỉnh lại thấy một mình cô độc trên mặt đất với mấy khô lâu ngốc nghếch này. Phiến sâm lâm này phương viên trong vòng năm trăm thước không có một ma thú dám tiến tới, càng có vẻ tử khí nặng nề.

Trong khi Lãnh U U đang nghĩ có nên lại ngồi xuống tiếp tục minh tướng nữa không, hắc ám ma pháp nguyên tố nồng đậm đang vây lấy Long Nhất bắt đầu ba động cường liệt lên. Đột nhiên một cỗ khí tức tràn trề sung túc từ trên thân Long Nhất bạo phát ra, Long Nhất đang đứng bên cạnh bị chấn bay ra ngoài, bùng một tiếng rớt lên mặt đất, lại lách cách lách cách đứng lên, vài bước lớn đã trở lại.

Hắc ma pháp nguyên tố nồng đậm không còn nhập vào nội thể Long Nhất nữa. Lúc này trên mặt Long Nhất lưu chuyển một tầng ánh sáng mờ mờ như ngọc, làm hắc ám càng có vẻ phong thần tuấn lãng. Đột nhiên ánh mắt của Long Nhất vụt mở, trong mắt tinh quang lóe mạnh ra, hét lớn một tiếng dài, cả người Long Nhất đằng không bay lên, trong không trung đột nhiên phân tán ra mười Long Nhất.

- Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Chưởng!

Trong không trung cả mười Long Nhất quát mạnh một tiếng. Các cánh tay của mỗi Long Nhất đều biến hóa kỳ ảo thành một phiến bóng cánh tay, như là vô số đồng thời xuất kích.

- Oành! Oành! Oành!

Một trận kinh khí kích xạ, dưới đất đã có rất nhiều lỗ nhỏ dày đặc, làm cho Lãnh U U nhìn tới trợn mắt há hốc mồm. Long Nhất nhẹ nhàng bồng bênh từ trên trời hạ xuống, mặt mang theo thần sắc vừa ý. Vừa rồi hắn đột phá được tầng thứ nhất của Ngạo Thiên quyết tiến vào tầng thứ hai, phải biết nội lực Ngạo Thiên quyết mỗi lần tiến lên một tầng thì công lực đều sẽ theo cấp số nhân tiến vọt lên. Hướng hồ ở thế giới này uy lực của tầng Ngạo Thiên quyết này lớn hơn tầng trước đó cực lớn.

Long Nhất nhìn thấy các lỗ nhỏ trên mặt đất cũng lắc đầu. Nếu như là tiền thế với công lực năm tầng dùng Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Chưởng mà nói có thể làm chỗ bị kích trúng lỏm xuống vài thước.

Long Nhất ngẩng đầu lên, thấy Lãnh U U đang chấn kinh nhìn hắn, không khỏi cười nói:

- U U! Không cần giật mình như vậy, nam nhân của nàng có thể không ngừng có chút bổn sự như vậy, sau này nàng sẽ hiểu được.

- Long Nhất! Chàng thật lợi hại, chàng vừa rồi sử dụng giống như không phải là đấu khí, uy lực sao lại lớn như vậy, thiếp nhìn so ra còn hơn cả đại kiếm sư rồi!

Ánh mắt của Lãnh U U nhìn Long Nhất càng thêm mê muội, nam nhân thần bí mà cường đại luôn có lực hấp dẫn như vậy.

Long Nhất cười cười, thủ chưởng của hắn thoáng lật lại đậm lam đấu khí xạ ra, đấu khí vẫn là bậc kiếm sư cấp, tịnh không có theo tinh tiến của Ngạo Thiên quyết mà tăng lên. Long Nhất hiểu được rằng đấu khí và nội lực là tương thông, giữa hai cái này mà kết hợp không phải chỉ là dùng nội lực thôi phát đấu khí, chúng còn có thể càng kết hợp hơn nữa, nhưng Long Nhất tạm thời còn chưa có đầu mối gì.

Long Nhất nhìn thấy núi non khắp mọi nơi đầy thi thể hắc ám ma thú, vô cùng hài lòng với năng lực của mùi tám cổ khô lâu. Hắn vỗ vỗ đầu Long Nhị cười nói:

- Hảo tiểu tử, làm thật không tồi!

- Chàng thế nào mà lại nói chuyện với khô lâu, hẳn đâu có thể hiểu được.

Lãnh U U nói.

- Ha Ha, ta cũng không biết, tóm lại cảm thấy tên gia hỏa này không giống như vậy.

Long Nhất cười nói.

- Khô lâu của chàng tên nào cũng đều kỳ kỳ quái quái, bất quá tên này lại càng kỳ quái, chàng biết không? Lúc chàng mình tưởng tụ tập lại hắc ám ma pháp nồng đậm, hẳn lại biết đứng bên chàng hấp thu đó.

Lãnh U U nói.

Trong lòng Long Nhất thoáng động, không lẽ bộ khô lâu này sinh ra ý thức bản thân. Nhưng hẳn thật mau bỏ qua loại suy nghĩ này, khô lâu chỉ còn là một bộ xương khô sao lại có thể sinh ra ý thức bản thân chứ? Không lẽ hẳn dùng xương đầu mà suy nghĩ được.

- U U, chúng ta đi thôi, xem thử nơi này rốt cuộc là địa phương quý quái gì.

Long Nhất nắm lấy tay Lãnh U U nói. Hắn dám khẳng định chỗ này

tuyệt không phải là cái thế giới bên ngoài kia, mà là một thứ không gian nguyên tố, có thể ra ngoài hay không cuối cùng cũng không rõ.

Lãnh U U gật gật đầu. Hai người mang mười tám cỗ khô lâu bắt đầu đi tới phía trước.

Vừa đi được không xa, Long Nhất quay người nhìn các thi thể của hắc ám ma thú đầy trên mặt đất. Hắc vốn muốn dùng Vong linh ma pháp làm sống lại các hắc ám ma thú để mở đường, nhưng lo lắng là bọn chúng lúc chết ma lực đã bị mười tám cỗ khô lâu hấp hết, làm sống lại cũng không có tác dụng nhiều lắm nên bỏ qua.

Vừa đi vừa giết, toàn bộ Hắc ám ma thú gặp phải tai ương, bị mười tám cỗ khô lâu đồ sát sạch sẽ. Bất quá khu vực này hắc ám ma thú đẳng cấp không cao, hắc ám ma lực tịnh không không phải rất nhiều.

- Long Nhất, xung quanh chỗ này thế nào mà chẳng thấy nguồn nước gì cả.

Trên đường, Lãnh U U phàn nàn.

- Nàng khát rồi à? Ta còn có rất nhiều nước ở đây.

Long Nhất hỏi, vì nhiệm vụ đi Di Thất Chi Thành lần này, vì vậy Long Nhất bỏ trong không gian giới chỉ rất nhiều thực phẩm, trong đó có cả nước.

- Không phải, người ta muốn tắm rửa! Trên người nhớp nháp khó chịu muốn chết!

Lãnh U U buồn buồn nói. Nữ hài tử vốn rất thích sạch sẽ, sau khi rớt vào không gian này lại không có tắm qua. Trước đây trong lúc tại Hoang Mãng Thảo Nguyên còn có thể dùng Thủy hệ sơ cấp ma pháp

Thủy Cầu thuật tụ tập nước lại để tẩy rửa thân thể. Ở cái địa phương quý quái này, ngoại trừ hắc ám ma pháp nguyên tố căn bản lại không có ma pháp nguyên tố khác, Thủy hệ ma pháp tự nhiên phóng không ra được.

Chương 55: Thủy Trung Mê Tình (1)

Long Nhất nghe thấy lời nói của Lãnh U U, lúc này cảm thấy được chính mình trên người cũng rất khó chịu, đặc biệt là lúc đột phá tầng thứ nhất của Ngạo Thiên quyết, tẩy tủy chảy ra các thứ dơ bẩn, đều đã mang toàn bộ nội y dán lên da.

- Xung quanh chỗ này nhất định có nguồn nước, các hắc ám ma thú đó không có khả năng không cần uống nước.

Long Nhất nói.

Vậy là hai người đi theo một bầy hắc ám ma thú xa xa, quả nhiên tìm đến được một con sông nhỏ trong thâm lâm. Hai bên sông đầy rẫy hắc ám ma thú đang uống nước. Long Nhất hai người mang theo mười tám cỗ khô lâu xông tới, sau một thời gian gà bay chó sủa, tất cả hắc ám ma thú đều hoảng loạn chạy trốn tứ tán. Mười tám cỗ khô lâu này mang đến lực trấn nhiếp thật sự quá lớn.

Bọn chúng đã đồ sát vài ngàn hắc ám ma thú nên phát tán ra huyết tinh sát khí và hắc ám khí tức nồng đậm làm các hắc ám ma thú với đẳng cấp thấp này hầu như không thể sinh ra lòng phản kháng.

- Đi đến thượng du đi, nước ở thượng du sạch hơn.

Lãnh U U nhìn thấy nước đã muốn nhảy xuống rồi, nhưng vừa nghĩ tới đến vừa rồi nhiều hắc ám ma thú như vậy uống nước ở đây liền nhịn lại được. Nàng quay đầu nhìn tới hướng Long Nhất, lại phát hiện hắn đang nhìn về hướng thượng du suy nghĩ gì đó.

- Long Nhất, người ta đang nói với chàng đấy!

Lãnh U U hờn dỗi nói.

Mục quang Long Nhất thoáng lóe lên cười nói:

- Nàng có thấy không, vừa rồi các hắc ám ma thú đó đều tập trung uống nước tại một chỗ này, phía thượng du lại không có một con. Hơn nữa, lúc chúng chạy đi không có một con chạy lên hướng thượng du, nàng biết là vì sao không?

Lãnh U U ngây người. Nàng có thể không có chú ý đến nhiều như vậy, nhưng sau khi nàng nghe được Long Nhất nói liền đại khái đoán được là chuyện thế nào. Nàng nói:

- Chiếu theo lời chàng như vậy, phía thượng du đó khẳng định có một hắc ám ma thú rất mạnh, thượng du lại là phạm vi thế lực của nó.

Long Nhất gật đầu đáp:

- Không sai, bất quá khu vực này hắc ám ma thú thực lực đều không mạnh lắm, ta đánh giá là cái con được gọi là vương của hắc ám ma thú thực lực cũng không thể là rất cao được.

- Chúng ta lên đó chứ?

Lãnh U U hỏi.

- Ồ! Đương nhiên là phải lên rồi. Đụng phải một con hắc ám ma thú có thực lực mạnh một chút rất khó, còn phải cho đám khô lâu của ta đánh đấm một bữa chứ.

Long Nhất cười nói, nhìn Lãnh U U với một thâm ý khác. Nha đầu này sau khi sáng tỏ quan hệ với hắn tựa hồ có chút kỳ quặc.

Nếu như trước đây mà nói Lãnh U U tuyệt đối sẽ nói trực tiếp mang theo khô lâu lên tiêu diệt nó, mà hiện tại nàng lại hỏi nhiều lần, có lẽ là sợ mình đối với nàng có cái nhìn gì không tốt.

Hai người mang theo khô lâu nhanh chóng đi lên thượng du. Quả thấy chỗ đầu nguồn của thượng du có một con hắc ám ma thú hình rắn to lớn, khí tức xem ra so với đám ở hạ du quả nhiên mạnh hơn nhiều, nhưng Long Nhất lại không hề lo lắng. Có mười tám cỗ siêu cấp khô lâu miễn dịch đối với hắc ám ma pháp, chỉ cần không chạm phải một loại hắc ám ma Long đỉnh cấp, các thứ khác nếu đánh không lại thì tự bảo vệ thì không thành vấn đề.

Sự thật đúng như Long Nhất đã tính, con này chỉ là một tiểu vương, dưới sự giáp kích của mười tám siêu cấp khô lâu không chống nổi đến hai phút đã một mạng ô hô ai tai rồi.

- Tốt rồi! U U, chúng ta có thể tắm rửa được rồi.

Long Nhất cười hắc hắc nói, một cặp mắt gian tà bắt đầu đánh giá thân thể của Lãnh U U, như thể người nàng không có một mảnh vải che thân.

Lãnh U U mặt đỏ lên, giận dữ nói:

- Ai theo chàng tắm chung chứ. Muội tắm ở tại đây, chàng xuống dưới tắm.

- U U! Nàng không có hiền hậu nha, qua sông phá cầu, lợi dụng xong rồi một cước đem ta đá ra ngoài, ta thật là quá khổ mạng rồi.

Long Nhất bỏ ống tay áo Lãnh U U ra rồi cố làm một vẻ mặt đau khổ.

Lãnh U U nhìn thấy người trong tim đùa nghịch bỏ nhào ra cười lên một tiếng.

Thật ra nàng cũng không phải không nguyện ý cùng Long Nhất tắm chung, chỉ là nữ hài chuyện đã tới phút cuối cùng miễn cưỡng có chút kiên trì. Theo hiểu biết của nàng về Long Nhất, nếu hai người tắm chung mình nhất định nàng sẽ không thể tránh khỏi ma trảo của hắn.

- Nàng cười rồi, thế là đồng ý nhé. Ta xuống trước, nàng mau xuống nha!

Long Nhất gọn gàng nhanh chóng cởi y phục dơ bẩn của mình ra, ngụp đầu nhào xuống sông.

Lãnh U U thừa dịp Long Nhất còn chưa nổi lên, đã nhanh nhẹn cởi áo váy, lộ ra thân hình hoàn mỹ ngọc nhân. Nàng muốn nhào vào dòng sông, bỗng Long Nhất nổi lên. Cặp mắt gian tà ngậy ngốc nhìn thân hình lỏa thể của nàng, lộ ra thần sắc kinh ngạc tán thưởng.

Lãnh U U giật thót mình theo phản xạ ngời xuống, khép chân lại. Nhưng khi nàng nhìn thấy được thần sắc mê say trong mắt Long Nhất, nàng tự đứng thẳng lên. Bất luận thế nào thì thân thể mỹ diệu của mình đã lộ ra trước mặt người trong tim. Nàng đã quyết định thế nào thì cũng theo Long Nhất, hướng chi tối hôm đó đã để cho hắn từ trên xuống dưới mò mẫm hết. Đã là hắn thích nhìn thì cứ để hắn ngắm nhìn cho đã đi. Lãnh U U nhớ tới từng chút từng chút tình cảm đã phát sinh theo Long Nhất, mắt hồ thu si khờ âu yếm ngắm nhìn hắn, từng bước từng bước từ từ tiến xuống.

Long Nhất hai mắt căng to, nuốt nước bọt ực ực. Cái này là thân thể hoàn mỹ biết bao. Hai nhũ phong đứng cao, hai hạt tiểu anh đào phấn hồng ngang bướng nằm chĩa lên trên. Chắc chắn là độ lớn của, nó một bàn tay nam nhân nắm không hết được. Vòng eo nàng thon thả, tiểu phúc phẳng lì, bộ vị thần bí nhất của thiếu nữ phân bố lông mềm rậm rạp mà chĩnh tề, trong lúc nàng bước đi, có thể mờ mờ ảo ảo thấy khe rãnh phấn hồng ở dưới đó.

Tiểu huynh đệ của Long Nhất hăng hái đứng lên, dục hỏa trong nội thể càng lúc càng vượng lên, biết bao lâu rồi hắn đã không được phát tiết ra. Trừ sau lần tới cái thế giới này mơ mơ hồ hồ xử lý Long Linh Nhi, thì không có thêm lần nào nữa. Một nam nhân bình thường đè nén lâu như vậy trong lúc nhìn thấy cảnh đẹp như thế mà không biến thành cầm thú đã là tốt lắm rồi.

Lãnh U U từng bước từng bước đi xuống sông. Nước sông trong veo đã nhanh chóng che đậy thân thể tuyệt mỹ của nàng, chỉ là lờ mờ có thể nhìn thấy một chút xuân sắc.

- Long Nhất, thiếp giúp chàng chà lưng nhé!

Lãnh U U đỏ mặt lên, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của hắn. Nàng chuyển đến sau lưng Long Nhất kỹ càng chà tấm lưng gấu của hắn. Bàn tay nhỏ nhắn hơi lạnh của nàng chà tới lui trên lưng Long Nhất, rõ ràng có thể cảm thụ được lực bạo phát ẩn tàng trong mỗi cơ bắp. Một lúc sau, Lãnh U U đột nhiên đã có chút động tình. Nàng áp chặt vào hắn, ngọc phong thẳng cứng tỳ trên lưng Long Nhất, đôi ngọc thủ chuyển lên, xoa nhẹ trên bộ ngực rắn chắc của Long Nhất.

- Long Nhất!

Lãnh U U líu ríu, khí tức nóng bỏng phả lên cổ Long Nhất.

Long Nhất nếu như còn có thể nhịn được thì đã không còn là nam nhân nữa. Hắn xoay người lại ôm Lãnh U U vào lòng. Chiếc miệng lớn bắt đầu mút lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Bàn tay to của hắn xoa nhẹ lên da thịt như tơ mềm của nàng, đỉnh đầu của tiểu huynh đệ nhè nhẹ ma sát giữa tiểu phúc của nàng.

- A ....

Lãnh U U rên rỉ, ý loạn tình mê đáp ứng lại đôi môi tham lam của Long Nhất, hai tay trên lưng Long Nhất âu yếm xoa nắn.

Môi lưỡi của hai người quấn vào nhau rất lâu, Long Nhất mới buông nàng ra. Hắn ngấm nhìn sắc hồng trên mặt Lãnh U U, đôi mắt hồ thu mơ màng lóe lên quang thái say người, đôi môi hồng bị hắn mút tới căng mọng đỏ tươi, rất là dụ người.

Long Nhất nhịn không được vùi đầu vào gáy của Lãnh U U, tại chỗ đó để lại một ấn ký phấn hồng, hương thơm mê nhân của thân thể thiếu nữ làm hắn say đắm. Đôi môi hắn từ từ chạy dài xuống dưới, hướng tới đôi núm thần thánh đó. Đầu của Long Nhất đã tiến vào trong nước, miệng hắn ngậm lấy một hạt tiểu anh đào, chiếc lưỡi linh xảo liếm tròn lên trên. Một tay nắm lấy một ngọc phong nhào nặn, nhũ châu bị hắn kẹp vào trong giữa ngón tay. Thật nhanh, hai nhũ phong no tròn đã đứng thẳng lên, hai hạt tiểu anh đào càng không chịu đựng được kích thích đã nhanh chóng bắt đầu cứng lên.

Trong cổ Lãnh U U phát ra tiếng rên rỉ, nàng không dám tin những âm thanh dâm dật này lại là tự mình phát ra. Long Nhất từ từ hôn xuống dưới, hai tay vẫn nắm bóp ngọc nhũ của Lãnh U U. Nhìn thấy mảng lông đen mềm đang lay động dưới nước, Long Nhất cảm thấy mũi mình có thứ gì đó chảy ra.

Môi hắn lướt qua cái rốn tinh xảo, hôn lên xương mu của nàng, lông mềm đang lay động trong nước đều đã dán lên mặt hắn.

Lãnh U U cảm thụ được môi Long Nhật đang hôn lên biên giới của chỗ kín thiếu nữ, đột cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ hạ thân tràn lên, nàng kêu lên:

- Đứng, đứng!

Chương 56: Thủy trung mê tình (2)

Dịch giả: zeuspnt

Biên dịch: 123abc

Biên tập: dangxuan

Vừa nói xong, hai chân nàng mềm ra, cả người chìm vào trong nước.

Long Nhất ôm Lãnh U U đi về phía một phiến đá lớn bằng phẳng ở giữa sông. Lãnh U U ôm chặt lấy cổ Long Nhất, xấu hổ giấu mặt vào lòng hắn.

Lãnh U U tự nhủ, hôm nay mình sẽ trở thành nữ nhân của hắn. Nghĩ như thế nên nàng có chút lo lắng và hồi hộp. Chính vì thế, bất giác toàn thân nàng đỏ hồng lên, thân thể mềm mại trở nên căng thẳng.

Long Nhất bước lên phiến đá lớn ở giữa sông, định để Lãnh U U nằm xuống, nhưng mà nàng lại ôm chặt cổ hắn, nhất định không chịu buông tay.

- U U! Nàng sao thế?

Long Nhất nhẹ giọng hỏi.

- Thiếp... Thiếp hồi hộp quá.

Lãnh U U có chút run rẩy nói.

- Ngoan nào! Đừng sợ, phải chăng nàng không nguyện ý?

Long Nhất ôm chặt lấy Lãnh U U, hai tay nhẹ nhàng âu yếm xoa nắn lưng nàng.

- Không phải thế! Thiếp nguyện ý mà!

Lãnh U U vội vàng nói, thân thể này của mình sớm muộn cũng hiến dâng cho hấn, thế thì hiến dâng sớm an tâm sớm. Nhưng hiện thời nàng cảm thấy căng thẳng không thể khống chế nổi. Nếu như quả có thể giống với đêm hôm đó thì thật là tốt biết bao.

Long Nhất cười nhẹ. Ma tráo tại kiêu đồn của Lãnh U U sờ nắn, tay còn lại truyền nội lực để làm nàng thư giãn. Dần dần, thân thể Lãnh U U mềm mại trở lại. Nàng bất thời xuất ra những tiếng rên khẽ.

Nghe những âm thanh kiêu mỹ của Lãnh U U, huyết mạch toàn thân Long Nhất như muốn vỡ tung. Hấn chỉ cảm thấy tiếng rên của tiểu nữu này như mang theo một loại ma lực kỳ dị thấm xương nhập cốt làm khơi dậy bản năng tình dục nguyên thủy nhất.

Tiểu huynh đệ kiên nghị như sắt thép tiến đến địa phương vô cùng mềm mại ở giữa hai đùi Lãnh U U.

- A! Long Nhất!

Lãnh U U, cảm thụ sự nóng bỏng mạnh mẽ tại vùng thần bí đó của mình, toàn thân run rẩy, phát ra những tiếng rên tiêu hồn thực cốt.

Long Nhất bắt đầu mạnh bạo chà xát tại thủy động ẩm ướt kia. Từ

đầu tiểu huynh đệ truyền đến một tư vị tiêu hồn. Một lát sau, Long Nhất thấy chưa đủ. Hắn vươn tay tách cặp liễu đòn của nàng ra, trực tiếp tiến sát vào đào nguyên động khẩu.

- A! Long Nhất! Đừng. đợi đã!

Lãnh U U song thủ vô lực miễn cưỡng đẩy ngực vào Long Nhất.

Long Nhất dừng lại, đôi mắt đầy hoả dục nhìn nàng, hỗn hển nói:

- Sao vậy?

Lãnh U U từ trong lòng Long Nhất thoát ra. Tám thân thể lửa lò đứng lên, mái tóc đen tuyền rủ xuống, trên khuôn mặt bình thường lộ ra một vẻ đẹp mê người. Cặp ngọc nhũ của nàng run run nhẹ nhẹ, như không ngừng phát ra luồng ánh sáng dụ người. Long Nhất có thể nhìn thấy giữa hai chân một gian mật lâm một màu phấn hồng.

Long Nhất cố kiềm lại ý muốn liên ái. Hắn muốn biết hiện Lãnh U U rốt cuộc là muốn cái gì.

Lãnh U U khuôn mặt ửng hồng, hai mắt lấp lánh như sao, long lanh như nước. Nàng si mê nhìn Long Nhất, gót sen nhẹ chuyển, trước nhãn thần ngạc nhiên của Long Nhất, ngồi lên bụng hắn.

- Long Nhất! Chàng nhìn xem!

Lãnh U U kìm nén xấu hổ, dững cảm nghênh đón mục quan của Long Nhất.

Long Nhất nhìn Lãnh U U, đột nhiên nghĩ vẻ mặt của nàng sao có chút nhăn nhúm, nghĩ là mắt mình nhìn nhầm, lập tức nhắm chặt mắt lại rồi lại nhanh chóng mở ra.

- Oai!

Đầu óc của Long Nhất đột nhiên trở nên trống rỗng. Trời ơi, gì thế này? Lãnh U U đột nhiên sao lại trở thành bộ dạng thế này. Gương mặt tuyệt đẹp lung linh như tiên tử, mắt như nước mùa thu, miệng sen mũi ngọc, một sự kết hợp thật hoàn mỹ, quả như là đến từ tiên giới. Có phải là mình đang nằm mơ không?

- Thiếp có đẹp không?

Lãnh U U hoan hỉ nhìn bộ dạng si ngốc của tình lang, ngữ khí mang một chút kiêu hãnh hỏi. Đối với tướng mạo của mình, quả thật nàng vô cùng tin tưởng.

- Tuyệt đẹp!

Long Nhất lẩm bẩm, lấy lại tinh thần. Hắn đột nhiên minh bạch Lãnh U U mang gương mặt bình thường chính là do dị dung. Vẻ đẹp của Lãnh U U khác với Ti Bích. Ti Bích đẹp dịu dàng, không vướng một chút bụi trần, còn nàng thì diễm lệ không gì sánh được, lạnh lùng và mang một chút cao ngạo.

- Chàng có thích thiếp đẹp như thế này không?

Lãnh U U phong tình vạn chủng nhẹ nhàng cúi xuống vuốt ve mái tóc đen trước trán hắn.

Long Nhất thấy được diện mạo thật của Lãnh U U, mọi giác quan của hắn đều tập trung vào diện mạo của Lãnh U U. Khuôn mặt đẹp như thế quả là chỉ có thể kết hợp với một thân thể hoàn hảo như thế mới được.

Long Nhất bị Lãnh U U cưỡi lên người, tiểu huynh đệ của Long Nhất lại đội khổ đứng lên, muốn cùng với hạ thể của Lãnh U U đấu tranh.

- Không được cử động!

Lãnh U U hai tay giữ lấy Long Nhất yêu kiều nói.

Nhìn thấy nhãn thần nghi hoặc của Long Nhất, Lãnh U U đỏ mặt lí nhí:

- Để thiếp tự đến, chàng không được cử động!

Long Nhất rùng mình, lẽ nào nha đầu no cơm ấm cật này lại tự mình động thủ? Thật muốn nhìn thấy dáng vẻ chuẩn bị của Lãnh U U ra sao, hấn cố kiềm chế dục hoả do nàng mang lại.

Lãnh U U chuyển đòn bộ lùi về phía sau. Tiểu huynh đệ cường tráng đó đã đứng thẳng băng trước mắt nàng. Nhìn kích thích của nó, Lãnh U U trong tâm sùng sốt lạnh người, đã không khỏi có chút bắt đầu lo lắng. Đại gia hỏa này to như vậy có thể tiến vào được không? Lãnh U U cắn nhẹ môi dưới, ngọc thủ lạnh mát nắm lấy kiên đĩnh nóng bỏng đó, lên xuống trêu đùa một chút.

Tiểu huynh đệ của Long Nhất, dưới sự khiêu khích của nàng, đã tỏ ra dữ dằn hơn nữa. Lãnh U U, khuôn mặt xinh xắn thẹn đỏ lên, mông đưa lên cao hơn chút, đem kiên đĩnh của Long Nhất nhắm cẩn thận, cuối cùng bạo dạn ngồi mạnh xuống.

Long Nhất chỉ cảm thấy hạ thể chọc thủng một tầng chướng ngại sau đó tiến vào trong một thông đạo chật hẹp ấm áp. Cảm giác tiêu hồn làm hấn muốn rên thành tiếng. Lúc đó hấn nghe được tiếng hừ thống khổ khó chịu của Lãnh U U. Chỉ thấy Lãnh U U sắc mặt trắng bệch, trong khóe mắt có một giọt lệ xoay chuyển sắp chảy ra.

Nha đầu góc ghech này chỉ cố làm chuyện ngó ngẩn. Tưởng ai cũng làm được kỹ sĩ sao?

Lãnh U U nằm phủ phục trên người Long Nhất, thảm thiết kêu lên:

- Phu quân, thiếp đau muốn chết!

Nghe Lãnh U U gọi một tiếng phu quân, ham muốn trong tâm Long Nhất càng thịnh.

Tay hắn vuốt ve những chỗ nhạy cảm trên toàn thân Lãnh U U, cùng lúc từ miệng hắn phát ra những câu tình thoại liên miên rót vào tai nàng.

Dần dần, Long Nhất cảm thấy thông đạo ấm áp trở nên ẩm ướt. Lãnh U U toàn thân đỏ hồng đã bắt đầu động tình. Long Nhất bắt đầu chuyển động, từ hạ thể truyền lại những khoái cảm cường liệt vụn phân tiêu hồn. Sau khi trải qua cơn đau ban đầu, Lãnh U U trên người Long Nhất bắt đầu phối hợp chuyển động, hiển nhiên đã tìm thấy được cảm giác khoan khoái.

Cùng với động tác mạnh mẽ của Long Nhất, Lãnh U U kêu mị kêu lên. Nàng nhắm chặt hai mắt, hai má rục lên như những đám mây hồng ở cuối chân trời.

- Phu quân! Yêu thiếp đi!

Lãnh U U đột nhiên ôm chặt lấy Long Nhất, tuyết đồn phong cuồng lên xuống, nàng hoàn toàn đắm chìm trong đam mê.

Long Nhất là một nam nhân làm thế nào mà để một nữ nhân đè lên, hắn kêu khẽ lên một tiếng lật lại đè lên người Lãnh U U. Hai thân

người dán chặt vào nhau nhanh chóng chuyển động.

Cảnh xuân khuấy động, sóng tình trào dâng... Một lát sau Lãnh U U toàn thân run lên, kêu lên một tiếng, không kìm được, tiết thân...

Chương 57: Hàn Đàm

Dịch giả : langtu114

Biên tập: dangxuan

Một lúc sau, Lãnh U U vô lực nằm xuống trong lòng Long Nhất, từ đầu đến chân tựa như không còn tí sức nào. Lần thứ nhất bị Long Nhất đặc ý đánh cho không còn mảnh giáp, nàng không phục nên khi hồi lại sức lại chủ động đứng dậy khiêu chiến lần nữa.

Kết quả sau một thời gian, ham muốn trong lòng đã bị Long Nhất kích thích, liên tục tiết thân làm nàng luôn chìm đắm trong u mê.

- Long Nhất, chàng để tiểu lão hổ ở đâu rồi?

Lãnh U U nằm gọn trong lòng Long Nhất hỏi.

- Tiểu gia hoá vẫn còn chưa tỉnh. Ta đã cho hắn vào hắc ám thứ nguyên không gian.

Long Nhất vỗ lưng Lãnh U U đáp.

- Phải chăng huyết sắc cô lâu đang ở trong tay chàng?

Lãnh U U hỏi.

Long Nhất gạt đầu đặc ý nói:

- Đúng thế! Một trăm năm trước đây, vong linh Đại ma đạo sư Bỉ Đặc (con trâu đực), đi khắp nơi chế tạo và sửa chữa, chính là mười tám siêu cấp khô lâu.

- Bỉ Đặc? Sửa chữa? Là gì thế? Người đó có khả năng chế tạo ra loại biến thái cô lâu này sao?

Lãnh U U kinh ngạc nói. Vậy vị vong linh pháp sư này phải sở hữu Hắc ám hệ ma pháp sư có thể đã đạt cấp thần thánh, tại Hắc ám giáo hội phải có một địa vị rất cao.

Hai người đang ôm nhau suy tính. Sau khi rời khỏi đây sẽ là kẻ nam người bắc, bị ngăn cách bởi biển cả, tất nhiên phải tính đến các tình huống có thể xảy ra. Long Nhất đương nhiên không thể nói cho nàng biết hắn đến từ một thế giới khác. Cũng không thể nói hắn là một dân tộc bị Cuồng Long Đế Quốc truy bắt, vì vậy hắn không thể nói mình là người Cuồng Long Đế Quốc. Chính vì thế hắn đành ngậm miệng không nói gì. Lãnh U U sau một hồi truy hỏi, nàng tin những gì Long Nhất đã nói với mình.

Nhưng Lãnh U U cũng có điều bí ẩn về thân thế không thể nói cho Long Nhất biết.

Nguyên nàng là người Cuồng Long Đế Quốc, từ nhỏ cha mẹ đã chết sớm, sư phụ nàng chính là một trong hai Đại U Minh Tế của Hắc ám Giáo hội. Người đã phát hiện nàng bẩm sinh có hắc ám thể chất liền thu nhận nàng. Sau đó nàng trở thành U Minh Thánh Nữ của Hắc ám Giáo hội, tại Hắc ám Giáo hội địa vị ngang với Quang Minh Thánh Nữ của Quang Minh Giáo hội. Bởi vì nàng bị Hắc ám Giáo hoàng bắt phải lấy con trai ông nên nàng đã phải trốn đi. Lần này Lãnh U U sở dĩ đến Di Thất Chi Thành cũng là vì có việc.

Nghe mọi người đồn Di Thất Chi Thành có Hắc Âm Ma Ngọc. Người nào có Hắc Âm Ma Ngọc sẽ có được ma lực vô cùng lớn .

Long Nhất sau khi nghe xong thập phần tức giận. Hắc ám Giáo hoàng lão gia hoá dám bắt nữ nhân của hắn. Hắn phát thệ nhất định sẽ dạy dỗ lão một trận. Nhưng lão quả thật không thể ngờ, hắn đã cùng Lãnh U U tương ngộ. Từ một mặt nào đó hắn còn phải cảm ơn lão mới phải. Đối với Hắc Âm Ma Ngọc tại Di Thất Chi Thành, Long Nhất rất hứng thú. Hắn không thể ngờ rằng trên thế giới lại có bảo vật như vậy. Ma lực vô cùng lớn, có thể bỏ qua điều ấy sao?

Thời gian trôi qua nhanh, Long Nhất tính ra thấy hắn cùng Lãnh U U ở cái địa phương quỷ quái này cũng được một tháng rồi. Một tháng qua không biết đã vượt qua bao nhiêu đỉnh núi, giết chết biết bao hắc ám ma thú.

Sinh hoạt mỗi ngày đều là đi và giết khiến hai người cảm thấy rất mệt mỏi. Do đặc thù của hoàn cảnh, Lãnh U U chẳng những đã tiếp cận cảnh giới Đại ma pháp sư, mà còn từ từ đột phá tiến nhập cảnh giới Ma đạo sĩ cảnh giới. Còn Long Nhất ý thức của hắn ngày càng phát có thể điều khiển hắc ám ma pháp nguyên tố ngày càng đậm đặc nhiều khi nhanh chóng tạo thành các hình dạng. Nhưng hắn không biết hắn có thể nhanh chóng phóng ra ma pháp cấp bảy. Có thể nói độ dày và đậm đặc của hắc ám nguyên tố có thể ngang với Hắc ám ma đạo sĩ cảnh giới.

Bây giờ, Long Nhất đang cùng Lãnh U U đứng bên cạnh một vách núi có đỉnh cao chót vót, hai người nhìn nhau. Trăm cay vạn đắng, cuối cùng cũng không thấy đường thoát. Chẳng lẽ bọn họ sẽ bị vây đến chết tại đây. Mười tám siêu cấp khô lâu cũng dừng lại ở phía sau. Do đã hấp thu vô số hắc ám ma lực của Hắc ám ma thú, thực lực khô lâu quả là đại tiến. Tại các bộ phận đều xuất hiện khô giáp bảo vệ.

- Long Nhất, bây giờ chúng ta phải làm gì?

Lãnh U U buồn bã đưa mắt nhìn xuống. Ở cái địa phương quý quái này một thời gian dài, hiện tại bao nhiêu hào ngôn tráng ngữ đều đã vút ra khỏi não từ lâu. Nếu có thể li khai nơi này, thì nàng đã không ở thêm đến một giây nữa. Nếu như không có Long Nhất bên cạnh, nàng hiện tại có lẽ đã phát điên.

Long Nhất rung rung vai cười nói:

- Không phải vội vàng, chúng ta nhất định sẽ ra được!

Long Nhất trầm tư đưa mắt nhìn vách núi, rồi nhìn nàng với vẻ tự tin. Kỳ thật trong lòng hắn không có một chút tin tưởng. Nói không chừng đây là một không gian chết, chỉ có thể vào chứ chẳng thể ra.

Lãnh U U quan sát xung quanh, đột nhiên phát hiện không xa có một thủy đàm nhỏ. Nàng liền đến đó định rửa tay. Nàng vừa cho tay xuống đã kêu lên thất thanh đồng thời nhanh chóng rút tay về.

Long Nhất kinh hãi nhanh chóng nhảy tới. Tưởng nàng gặp phải nguy hiểm, hắn nhảy vọt tới trước mặt nàng, vội vã hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Nước... nước này rất lạnh.

Lãnh U U đưa tay ra trước nói.

Long Nhất đứng yên, mỉm cười. Lãnh U U kêu lên sợ hãi hắn cứ tưởng có chuyện không bình thường. Hắn nắm lấy tay Lãnh U U, sắc mặt đại biến. Ngón tay và bàn tay nàng đã bị đóng băng, có thể thấy

nước vô cùng lạnh.

Long Nhất cầm tay Lãnh U U, vận nội lực Ngạo Thiên quyết đẩy hàn khí trong bàn tay và ngón tay nàng ra. Đồng thời trong lòng hắn cũng xuất hiện nhiều nghi vấn. Nhìn Lãnh U U vừa cho tay xuống thủy đàm đã bị đóng băng, điều đó chứng tỏ dưới thủy đàm rất là lạnh. Vậy tại sao nước lại không đóng băng? Xung quanh cũng không có chút hàn khí nào? Thậm chí đứng bên cạnh cũng chẳng có tí cảm giác lạnh nào.

Long Nhất đứng dậy nhặt một cành cây ném xuống thủy đàm. Chỉ thấy sự cành cây nhanh chóng biến màu, sau đó chìm xuống. Long Nhất trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, sau đó liền phát nội lực bao bọc lấy tay và cho tay xuống thủy đàm. Dù đã được nội lực bảo vệ nhưng cảm giác hàn khí vẫn liên tiếp lan đến, bất quá chạm phải phạm vi nội lực của Long Nhất đều bị đẩy lại. Trực giác mách bảo Long Nhất tiểu thủy đàm có thể là chìa khoá quan trọng để bọn họ có thể ra khỏi đây.

- U U! Nàng ở đây chờ ta. Ta xuống dưới tìm thử.

Long Nhất quay lại nhìn Lãnh U U nói.

Lãnh U U lập tức ôm lấy tay Long Nhất, phản đối nói:

- Không được! Chẳng may thủy đàm có yêu quái, vạn nhất chàng gặp nguy hiểm thì sao?

- Không thể như thế. Thủy đàm này lạnh vô cùng, nhưng đối với ta quả thật có điều kỳ lạ. Bọn ta có khả năng sẽ tìm được lối ra cũng nên.

Long Nhất đưa đại thủ vuốt ve má Lãnh U U nhẹ nhàng nói.

- Nhưng.

- Ngoan nào! Nàng không tin ta sao? Chờ ta ở đây, ta sẽ quay lại nhanh thôi.

Long Nhất vỗ về Lãnh U U nói.

Lãnh U U nhìn vẻ mặt kiên quyết của Long Nhất, biết không thể nào thay đổi được quyết định của hắn. Bây giờ nàng phải tin vào lựa chọn của hắn thôi. Nàng đưa tiểu thủ ấp lên đại thủ của Long Nhất trên mặt mình, hai má nhẹ nhàng ma sát nói:

- Thiếp tin chàng! Nhưng chàng nhất định phải nhớ, nếu chàng gặp chuyện gì, thiếp tuyệt đối không muốn sống nữa.

Long Nhất biết Lãnh U U nói là làm, nghiêm mặt nói:

- Nhưng nàng tuyệt đối không được bỏ đi khi chưa thấy ta lên. Ta tin tưởng rằng mình không thể chết được. Phu quân của nàng mệnh rất lớn, nàng hiểu chưa?

- Uhm!

Lãnh U U gật đầu. Như lòng nàng nghĩ, cũng như đã nhìn thấy bản lĩnh của hắn, nàng không tin hắn có thể gặp nạn.

Chương 58: Đàm Để Mật Động

Dịch giả : langtu114

Biên tập: dangxuan

Long Nhất đưa Long Nhị vào trong Hắc ám thứ nguyên không gian, còn lại mười bảy siêu cấp khô lâu lưu lại bảo vệ Lãnh U U.

- Ta xuống đây, nàng phải cẩn thận đó.

Long Nhất nhẹ nhàng cúi xuống hôn nhẹ lên môi Lãnh U U, sâu trong đáy mắt in hình bóng mỹ lệ của nàng, như muốn đem sự tự tin truyền cho nàng.

Lãnh U U hé miệng tiếp lấy. Đột nhiên, nàng cảm thấy sống mũi cay cay, đôi mắt đệp ặng nước. Nàng chỉ có thể gập đầu. Nàng tự hứa sẽ nghe theo lời hắn. Nàng đường đường là U Minh Thánh Nữ, không ngờ vì một nam nhân mà ra như vậy.

Long Nhất hít sâu một hơi. Ngạo Thiên quyết nội lực phóng ra ngoài bảo vệ toàn thân. Hắn nhìn Lãnh U U, đưa tay ra dấu dừng lo, rồi quay đầu nhảy vào tiểu hàn đàm.

Nước hàn đàm trong suốt, nhưng thật sâu, không thể nhìn thấy đáy. Long Nhất lặn xuống đáy tìm kiếm. Từng trận hàn khí lạnh thấu xương xuyên qua hộ thân nội lực chui vào, ngay lập tức bị nội lực trong cơ thể hoá giải. Nhưng sau một thời gian, cả người Long Nhất

như biến thành một băng côn.

Sau khoảng nửa giờ, Long Nhất cuối cùng cũng đến nơi. Đến đây Long Nhất bỗng phát hiện một hiện tượng vô cùng kỳ quái.

Thường thì lặn xuống càng sâu thì áp lực nước càng lớn, nhưng ở hàn đàm này thì càng xuống sâu, áp lực lại càng giảm. Long Nhất lặn xuống với tốc độ ngày càng nhanh vì áp lực giảm đi khi xuống. Tuy vậy nếu không có nội lực hộ thân, ngũ phủ lục tạng đã bị áp lực cường đại của nước nghiền nát rồi.

Phía sâu dưới nước không hề có một tia sáng tới được, nhưng đối với mục lục của Long Nhất đó chẳng phải là điều đáng ngại.

Đột nhiên, Long Nhất phát hiện thân đang hạ nhanh xuống một vùng sáng bạch sắc. Hơn nữa, nước ở đáy hàn đàm rất ấm áp. Long Nhất duỗi thẳng cả tay chân ra.

Đến gần đáy điểm sáng trắng càng ngày càng nhiều, tưởng như phủ kín cả thủy vực phía dưới. Đột nhiên, Long Nhất dừng chân vịn cả người vào nham thạch để dừng lại.

Lúc này trong lòng hắn vừa kinh vừa mừng. Kinh hãi vì những điểm trắng đó đều là một loài cá phát ra bạch quang. Toàn thân loài cá này phủ đầy vảy cứng như giáp sắt, hơn nữa trên cái đầu dẹt dẹt của nó là một hàng răng sắc nhọn, hiển nhiên loài cá kỳ quái này không phải loại hiền lành gì. Mừng vì trên nham thạch của thủy vực chứa loài quái ngư này có một động khẩu, nhưng lại không có nước chảy vào, xem ra bên trong còn có động thiên khác, nói không chừng cửa ra của không gian này chính là ở đây.

Long Nhất nhắm đếm số lượng đại quái ngư mà phát sầu. Lực tấn công của chúng không thể cho là yếu, làm thế nào mà vượt qua

được đây? Dùng cái gì mà tấn công được chúng đây? Hắc ám ma pháp dưới nước không có tác dụng lớn. Nhưng ngoài hắc ám ma pháp nguyên tố ở địa phương quái quỷ này chỉ còn một thứ khác là ma pháp nguyên tố. Dùng nội lực để tấn công ư? Phải biết rằng nội lực giảm sút rất nhanh không thể sử dụng nhiều lần được. Đấu khí thì chẳng phải nghĩ đến làm gì. Thế thì dùng Tinh thần công kích thì sao? Đối phó với nhiều quái ngư như vậy mất rất nhiều Tinh Thần lực, có thể dẫn đến cái chết.

Đột nhiên, Long Nhất loé lên một ý nghĩ. Nếu chẳng dùng dùng tinh thần công kích, cũng chẳng dùng để phòng hộ mà để tạo ra một thông đạo thì sao? Long Nhất đưa mắt nhìn cự li, để tính xem có khả thi không.

Long Nhất không còn do dự được nữa. Tay chân hắn đã bắt đầu tê dại đi. Ý niệm nhất động, Tinh thần lực cường đại được Long Nhất chỉ huy từ từ đi xuống dò xét. Lúc đầu tưởng như vô hình nhưng sau đó dần ngưng tụ lại thành một khối xung quanh đồng quái ngư trước cửa động. Sau khi ngưng tụ, Tinh thần lực từ từ mở rộng ra. Đám quái ngư dần dần bị Tinh thần lực phía trước đẩy lùi ra xung quanh. Cùng lúc đó, Long Nhất cũng đến động khẩu theo thông đạo do Tinh thần lực vô hình tạo nên. Xung quanh thông đạo chỉ chít toàn những quái ngư.

Thấy dùng Tinh Thần lực mở đường thành công, Long Nhất vận Ngạo Thiên quyết phong chuyển, thân hình như làn gió thuận theo dòng nước tiến vào thông đạo nhẹ nhàng và nhanh chóng. Đám quái ngư đã phát giác ra dị loại xâm nhập vào thủy động muốn lao vào, nhưng bị Tinh Thần lực ngăn lại. Lúc này, Long Nhất đã bỏ cửa động lại phía sau. Đột nhiên trên đầu Long Nhất toả ra một vàng sáng chói mắt. Tinh Thần lực nhanh chóng bị đẩy lùi. Long Nhất trong lòng sợ hãi, biết rằng Tinh Thần lực sử dụng quá độ tạo nên hậu quả như thế. Bấy giờ, không còn cách nào khác, Long Nhất đành cắn chặt

răng đi sâu về phía trước. Nếu lúc này mà đứng lại thì đến cái xương cũng chẳng còn.

Tập trung nội lực xuống hai chân, Long Nhất như một quả đạn pháo bắn ra từ nòng súng tiến thẳng vào động khẩu. Đi được một lúc, hắn cảm thấy một cơn đau khủng khiếp từ hai chân truyền tới. Long Nhất quăng mình vào trong một tiểu động dừng lại. Hắn ngồi xuống và phát hiện trên đùi có những vết thương đang rỉ máu. Không cần đoán cũng biết đây là những vết thương do hàm răng sắc nhọn của quái ngư gây ra.

Long Nhất đột nhiên giật mình. Phải biết là để gia tăng tốc độ, nội lực hầu như đã tập trung toàn bộ vào hai chân, nhưng vẫn bị lũ quái ngư xuyên thủng hộ thân chân khí cắn gây thương tích, phải biết bọn chúng vô cùng cường hãn đến thế nào.

Cũng may những con quái ngư không có độc. Những vết thương chỉ là ngoài da. Long Nhất điểm vài chỉ phong bế vết thương cũng không có gì đáng ngại. Lúc này Long Nhất mới quan sát cẩn thận thạch động hình quạt, hắn kinh ngạc phát hiện bốn bức vách thạch động bằng phẳng bóng loáng, nhìn giống như sức người làm. Thạch động thông thẳng ra xa nhìn không thấy điểm cuối. Cứ cách năm mươi mét, hai bên lại có hai ngọn ma pháp đăng màu trắng chiếu sáng, thoát nhìn cứ tưởng là thông đạo đi đến thiên đường.

Long Nhất ngồi khoanh chân một lúc đã phục hồi lại một chút liền đứng dậy từng bước từng bước tiến sâu vào thông đạo. Chẳng biết bao lâu, Long Nhất dừng lại, thận trọng quan sát hai bên thông đạo. Hắn chỉ thấy hai hàng điêu tượng vô cùng sống động. Bọn chúng y phục trên người không giống nhau, đến vũ khí cũng khác nhau. Duy nhất một điểm tương đồng là bọn họ đều lộ rõ vẻ nanh ác.

Long Nhất bỗng phát hiện điêu tượng có điều cổ quái. Hắn không

dám hấp tấp vượt qua hàng điêu tượng nhưng nhất định là phải vượt qua. Long Nhất nhìn lên phía trên thông đạo, chân đạp nhẹ vào một điểm, thân thể nhẹ nhàng bay lên, thân hình dán sát vách động vượt qua.

Nhưng khi khi chân Long Nhất vừa vượt qua chỗ của một điêu tượng, lập tức bức tượng phản ứng liên tiếp, hệt như một người sống. Tất cả các điêu tượng, đã không ngờ, hoàn toàn sống trở lại. Thân thể của chúng đã nhanh chóng mất hết vẻ cứng nhắc.

Đồng thời, trên dưới hai bên ma pháp và đấu khí vọt ra nhằm hướng đi của Long Nhất bay tới.

- Trời ơi! Địa Ngục Chi Hoả, Băng Thiên Tuyết Địa! Địa phương quý quái này có ma pháp nguyên tố sao?

Long Nhất như con sói nhanh chóng sử dụng Càn Khôn Đại Nã Di từ trên hạ xuống chỉ còn lưu lại những tàn ảnh, thân hình hấn thối lui. Thật là kỳ lạ, khi hấn vừa lùi lại chỗ cũ những người kia lại hoàn toàn hoá thành điêu tượng.

Long Nhất liền tính toán. Đại khái có khoảng một trăm điêu tượng. Nhìn chung chúng đều có thể phát ra ma pháp đấu khí. Đại bộ phận là pháp sư cao cấp và cao cấp chiến sĩ. Trong đó còn có cả Đại ma Pháp sư và Đại kiếm sĩ. Chỉ cần thấy ma pháp cấp mười Băng Thiên Tuyết Địa và Lam đấu khí đã chứng minh điều này.

- Làm thế nào bây giờ? Đánh thì chẳng lại. Muốn chạy cũng chẳng xong, phía nào cũng có sáu bảy người chặn thì chạy đi đâu được.

Việc đến nước này, Long Nhất không còn khả năng lùi bước mà chỉ còn cách thử một phen. Long Nhất trước nay không phải là loại người rụt đầu rụt cổ, một khi quyết định hấn lập tức hành động cụ

thể. Càn Khôn Đại Na Di vận đến cực điểm, thân thể Long Nhất trên không trung còn nhanh hơn tàn ảnh, tận dụng mấy giây đó nhanh chóng vượt qua, không dừng lại chút nào cúi đầu phóng nhanh về phía trước, sau lưng là âm thanh ma pháp đập vào tường đá ầm ầm.

Long Nhất quay đầu, nhìn một trăm cao thủ bị bỏ lại xa phía sau, nhưng vẫn đang đuổi theo hắn.

- Quá may! Nếu ta đi về phía đông có lẽ bây giờ không phải đã bị biến thành điêu tượng rồi sao? Long Nhất vừa chạy vừa nghĩ. Trong lòng hắn chỉ thầm ước là đừng có gặp phải cái gì nữa.

Nhưng một số người từ khi sinh ra đã thực sự luôn phải đối mặt với khó khăn nguy hiểm.

- Những người vận đen có thể uống nước mà cũng bị giết răng.

Long Nhất dừng lại, cười khổ nhìn bức tượng ma thú to lớn đến mức chặn hết cả thông đạo đến gió cũng không qua lọt phía trước.

Chương 59: Cuồng Lôi Thú

Dịch giả: thsonn

Biên tập: dangxuan

Long Nhất nhìn vào con cự đại ma thú điêu khổng lồ, đột nhiên cảm thấy có gì đó quen thuộc giống như đã từng thấy qua. Tuy nhiên lúc này hắn không thể nghĩ suy nhiều, phía sau truy binh tới gần. Long Nhất quay nhìn lại phía sau, lại nhìn con vật khổng lồ phía trước, đang nhe răng lao về phía trước, sau một khắc, ai biết phát sinh ra chuyện gì?

Sự thật chứng minh vận mệnh của Long Nhất vẫn tiếp tục. Một ánh sáng loé lên cạnh kè Long Nhất, ma thú này đã nhanh chóng bắt đầu khẩn trương tiêu trừ hoá thạch. Long Nhất điên cuồng hét lên một tiếng, cả người hoá thành một phiến hư ảnh từ trong ma thú yêu gian và thạch bích không là cùng một tuyến không gian lao ra. Đột nhiên, Long Nhất thấy trước mắt là một khoảng rộng rãi, không thể ước lượng được, vài đạo thiểm điện từ trên trời đánh vào thân trên của hắn. Long Nhất toàn thân đầy ma trướng, y phục ngay lập tức hoá thành bụi phấn, nhưng cả người hắn như một cương thi thẳng thẳng quay ngược trở lại. Điện quang chạy tán loạn trên da một cách phấn khích.

- Nguyên lai chính là Cuồng Lôi thú cấp SS, ta nói có gì đó quen thuộc mà!

Nhãn châu của Long Nhất xoay tròn. Hiện tại toàn thân hắn chỉ duy nhất bộ phận này còn hoạt động. Cảm giác ma trướng này đang chậm chậm phát tán, một bộ phận điện lưu đang hành hạ nội thể bị phân giải bởi lôi điện ma pháp nguyên tố tiến nhập vào biểu ý thức, nhưng một phận khác bị thân thể hấp thụ hoàn toàn.

Trong lòng Long Nhất đang kêu thầm may mắn. Thân thể của hắn không bị lôi điện đả thương, hôm nay trong thông đạo này nếu đổi lại siêu ma thú này không phải là Cuồng Lôi thú như đã nói, sợ rằng hắn đã lên thiên đường diện kiến Quang Minh thần rồi.

Qua một lúc không lâu, thân thể Long Nhất khôi phục lại tri giác. Hắn đứng dậy và vận động tứ chi một lần, thấy không có chuyện gì, chuyển thân qua phát hiện Cuồng Lôi thú đó từ cửa thông đạo từng bước từng bước đi đến hắn. Long Nhất từ không gian giới chỉ lấy ra một bộ y phục mặc vào, bí mật giới bị. Tuy lôi điện không có khả năng đả thương hắn nhưng cũng có thể làm hắn mất đi năng lực phản kháng. Nếu con vật này ngẫu nhiên phóng cuồng điện vào, sau đó dùng thân thể khổng lồ đè lên một cái, thì thân mình có thể biến thành một năm đen tối của Thương Lan Đại Lục, vì phiền muộn mà chết.

Long Nhất không triệu hồi Long Nhị ra, bởi vì hắn biết không có một điểm hữu dụng. Siêu cấp khô lâu miễn dịch đối với hắc ám ma pháp, nhưng đối ma pháp khác thì không thể. Hơn nữa đối diện với siêu ma thú cấp SS, triệu hồi ra cũng lập tức cùng biến thành một đống khô lâu.

Long Nhất nhìn về hướng Cuồng Lôi thú, phát hiện trong ánh mắt của nó không có địch ý, ngược lại khuôn mặt rất thân thiết. Long Nhất lúc này từ từ ước lượng siêu ma thú cấp SS phủng bố theo trong thư thượng miêu tả. Chỉ thấy toàn thân nó lông tóc màu bạc, tứ chi thô lớn, đuôi ngắn, trên đầu thú là một cái sừng dài màu bạc, trên

mặt có khắc những hoa văn lấp lánh, nhìn lại tịnh không có gì đáng sợ, ngược lại còn có điểm khả ái. Lúc này, Cuồng Lô thú đã đi đến bên mình Long Nhất. Nó dùng chóp mũi ngẫu nhiên ngửi mùi trên thân của Long Nhất. Trên thân của hắn Cuồng Lô thú cảm thụ một loại khí tức lôi điện cường đại phi thường, do vậy Cuồng Lô thú cảm thấy thân thiết phi thường. Nó dùng lông mềm mại trên khuôn mặt lớn cọ cọ lên người Long Nhất, đột nhiên lại hống lên một tiếng nhẹ sau đó thân thể khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một con chó màu bạc rất khả ái. Cái sừng bạc trên đầu cũng thu vào nội thể.

Long Nhất yên lặng ngây ngốc. Thượng thư có thể không có nói cuồng lô thú biến thân, hơn nữa lại là biến thành nhỏ trông rất khả ái. Vào lúc này, Long Nhất nhìn qua cửa thông đạo thấy hơn một trăm người truy sát hắn. Kỳ quái là bọn họ tịnh không có tiến lại, hoàn toàn chỉ đứng lại ở cửa thông đạo.

Lúc này Long Nhất có cảm giác có gì đó không hợp lý. Chức nghiệp của những người này mặc dù là đã tiêu trừ trạng thái hoá thạch, nhưng mỗi khuôn mặt đều có biểu tình ngần ngại, dường như căn bản không có linh hồn vậy. Nhưng điều này chính là vì vây quanh bên cạnh chân hắn là Cuồng Lô thú hiển nhiên khác biệt. Điều bộ biểu tình của nó phong phú chứng minh được rằng nó có một linh hồn hoàn chỉnh.

Long Nhất bỗng Cuồng Lô thú đã thu nhỏ lên, nhìn thẳng vào ánh mắt trong veo của nó, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Thượng thư nói Cuồng Lô thú tính tình tàn bạo, hiện tại lại không nhận thấy có điểm nào như thế. Cuồng Lô thú nhìn Long Nhất đang bỗng nó, thân mật dùng đầu lưỡi liếm bàn tay của hắn.

Có thể chỉ là vào lúc này, Cuồng Lô thú đột nhiên dùng răng sắt nhọn cắn vào bàn tay của Long Nhất. Long Nhất nổi giận muốn ném nó xuống. Nhưng tiếp theo lại có hiện tượng quỷ dị làm hắn ngừng

lại. Chỉ thấy tại vết thương ở bàn tay một tiên huyết quý dị chảy ra, ánh sáng màu huyết hồng phát tán giữa không trung, đột nhiên phân ra hai phần riêng biệt một tự hoà nhập vào mi tâm Cuồng Lô thú, một vào chính hấn. Đồng thời, Long Nhất cảm giác thấy mình và Cuồng Lô thú cảm giác sản sinh ra một loại huyết mạch tương liên với nhau.

- Huyết khế (khế ước bằng máu), làm sao có khả năng này?

Long Nhất thì thầm nói. Một ma thú trong truyền thuyết thành linh gặp khế ước ma pháp, hơn nữa là huyết khế tối cao. Long Nhất trong thư thượng đã xem qua có mơ hồ ký tải khế ước ma pháp, lại nói trước đó rất lâu ma pháp sư tại Thương Lan Đại Lục cơ bản gặp khế ước ma pháp. Bọn họ lợi dụng một chủng loại ma pháp phóng ra khế ước ma pháp có thể cưỡng chế ma thú để trở thành ma thú chiến đấu yêu quý của bọn họ. Thậm chí có thể đối với chủng tộc nào khác cũng phóng ra các loại khế ước ma pháp, điều này hiện tại thì có thể tưởng tượng được, đáng tiếc là cuối cùng không biết vì sao loại khế ước ma pháp này lại biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Long Nhất cảm thụ một hồi, không thấy có cảm giác biến hoá gì. Do muốn thí nghiệm lần nữa, trong lòng hấn ra lệnh cho cuồng lô thú công kích những người ở cửa thông đạo. Chỉ thấy Cuồng Lô thú từ trong tay Long Nhất nháy xuống, thân thể lập tức bành trướng. Một màn lưới điện dày đặc bao bọc những người ở cửa thông đạo, trừ vài người lui ra, những người khác toàn bộ bị lưới điện dày đặc bao phủ tại chỗ. Hơn nữa làm Long Nhất kinh hãi là màn lưới điện không giống như Lô điện thuật đánh xuống là biến mất, nó luôn tồn tại để phát huy uy lực của nó. Nhìn sang những người bị bao phủ đứng yên đã biến thành một cột than đen. Điều này làm kiến thức của Long Nhất biết tới một loại dùng pháp của Điện hệ ma pháp.

Cuồng Lô thú chính là đang đợi những người may mắn còn sống

gục xuống. Trong lòng Long Nhất phát xuất mệnh lệnh ngăn cản nó. Long Nhất kêu một tiếng kỳ lạ bỗng Cuồng Lôi thu đã thu nhỏ lên giảm bớt day dứt mãnh liệt. Hấn đặc ý muốn hống lên một tiếng. Nguyên lai vận khí của hấn cũng tịnh không tệ. Sau khi có được siêu ma thú cấp SS lại cộng thêm mười tám cái siêu cấp khô lâu này, trong ánh sáng thì dùng cuồng lôi thú, trong bóng tối thì sử dụng siêu cấp khô lâu. Trong thế giới này, đi đâu mà không được. Cái gì là Đại ma đạo sư với Kiếm thánh chứ, cứ đánh cho bọn họ cùng một dạng lăn quay.

Sau khi hưng phấn, Long Nhất bắt đầu ước lượng cái khoảng rộng này là đại sảnh của một gian phòng. Không gian của phòng này thoáng đãng, không có lấy một vật phẩm nào. Trên bức tường bốn bên và viên đỉnh treo đồ văn. Tất cả trên đó khắc đầy quý họa. Long Nhất cẩn thận nghiên cứu một hồi, phát hiện thấy có một điểm bất đồng.

Cái đại sảnh này trừ có một cái cửa thông đạo ngoài ra không còn cái cửa nào khác. Nhưng không thể ẩn dấu một không gian trong phòng do Cuồng Lôi thú thủ hộ. Long Nhất khổ sở suy nghĩ và bắt đầu di chuyển vòng quanh trong đại sảnh. Hấn tin rằng ở đây nhất định có cơ quan và có cái nào không bị hấn khám phá.

Đi được khoảng hai mươi vòng, Long Nhất vẫn không tìm được manh mối nào trên các bức tường. Hấn vốn nghĩ tập trung tinh thần nhìn vào đồ văn này thể nào của có việc xảy ra, kết quả không phát hiện cái gì cả mà ngược lại còn làm nhức đầu nhức óc.

Nhớ đến Lãnh U U cũng đang đau khổ đợi ngoài hàn đàm, Long Nhất càng thêm khẩn trương. Niềm hân hoan sau khi thu được Cuồng Lôi thú cũng sớm biến mất, thay vào đó là tâm sự nặng nề.

"Chẳng lẽ ông trời quên Long Nhất ta rồi?"

Long Nhất lẩm bẩm đi tới trung tâm đại sảnh, duỗi tứ chi tở hơi bất
nhã nằm trên mặt đất, trầm tư nhìn chăm chú lên đỉnh vòm mái rồi
chìm vào trong sự im lặng

Chương 60: Hắc Âm Ma Ngọc

Dịch giả: haohoa011

Biên dịch & biên tập: Aficio

"Chẳng lẽ ông trời quên Long Nhất ta rồi?" Long Nhất lẩm bẩm đi tới trung tâm đại sảnh, duỗi tứ chi tơ hơ bất nhả nằm trên mặt đất, trầm tư nhìn chăm chú lên đỉnh vòm mái rồi chìm vào trong sự im lặng.

Nhìn đi nhìn lại, trước mắt Long Nhất đột nhiên trở nên mơ hồ, chậm chậm biến thành một màn đen tuyền, một màu đen thuần túy, ngay liền đó khả năng nhìn trong đêm đáng tự hào cũng mất tác dụng. Long Nhất thử cử động nhưng phát hiện bản thân căn bản không thể nhúc nhích, thử hét lên nhưng bản thân căn bản không phát ra âm thanh nào.

Khi Long Nhất đang khủng hoảng tinh thần, trong bóng tối đột nhiên một trận đất rung núi lở, xa xa xuất hiện một điểm hồng quang, sau đó khuếch tán rất nhanh, hình thành từng vòng từng vòng va vào nhau cực mạnh. Dần dần, sự va đập kết thúc, trong bóng tối xuất hiện từng điểm từng điểm quang mang, sau đó càng ngày càng nhiều, chậm chậm bao phủ toàn bộ trời đất, hình thành một bầu trời sao mênh mông.

"Đây, lẽ nào là sự hình thành vũ trụ?" Long Nhất suy nghĩ. Các nhà khoa học ở tiền thế đa phần có khuynh hướng cho rằng vũ trụ sinh ra do một vụ nổ lớn. Bọn họ nhận định trước vụ nổ, bên trong vũ trụ tất

cả vật chất và năng lượng đều tập trung tại một chỗ, ép thành thể tích rất nhỏ rất rất nhỏ, nhiệt độ cực cao, mật độ cực lớn. Sau đó, phát sinh ra vụ nổ, toàn bộ vật chất đều phân tán ra khắp nơi, không gian vũ trụ bành trướng không ngừng. Cuối cùng, nhiệt độ lại hạ xuống, những vật chất tứ tán khắp nơi hình thành nên mỗi thiên hà, hành tinh, ngôi sao.

Long Nhất không rõ tại sao bản thân vừa mới nằm lên đại sảnh trong mật động của hàn đàm, mà lại có thể xuất hiện ảo giác như vậy? Cứ nhìn bầu trời sao mênh mông này, Long Nhất trong lúc mê mê hồ hồ cũng không biết là thời gian đã trôi qua bao lâu, có lẽ chỉ vài giây, có lẽ đã hàng tỉ năm.

Đột nhiên, các ngôi sao đầy ắp trên trời bắt đầu từng cái từng cái rơi xuống, tạo thành cơn mưa sao băng hoành tráng. Trong lúc Long Nhất mê đắm mĩ cảnh này, tốc độ rơi của sao càng lúc càng tăng, sau đó từng cái một va đụng lẫn nhau sản sinh vụ nổ, tác động của vụ nổ trong không gian càng lúc càng lớn, dần dần lan ra cả toàn vũ trụ, cứ như một trận rung trời lở đất, cả một khoảng trời đất chìm vào trong một màn đêm đen.

"Lẽ nào chỉ có hắc ám tồn tại vĩnh hằng." Long Nhất tim như ngừng đập, trong đầu tự nhiên xuất hiện ý tưởng này.

Trước mắt chỉ thấy mơ hồ, Long Nhất dụi dụi mắt, lại phát hiện bản thân vẫn đang nằm tại đại sảnh của mật động, nhìn vào đỉnh mái hình ốc kia vẫn như cũ không có một chút biến hóa nào.

Cường Lôi thú tự thu nhỏ mình đang chạy tới chạy lui, hết thảy mọi thứ tựa hồ rất bình thường, nào có cái gì mà Vụ nổ lớn của vũ trụ a.

"Chẳng lẽ vừa rồi ta đã ngủ, sau đó mơ thấy Vụ nổ lớn của vũ trụ." Long Nhất nháy một cái lên, có vẻ như chỉ có lí do này là chấp nhận

được.

Trời! Cái gì đây? Long Nhất giương mắt nhìn chăm chú chỗ mình vừa nằm xuống, chỗ đó không ngờ đã xuất hiện một rãnh dài dài hình dạng kỳ quái, hẳn nhớ rõ bản thân lúc nằm xuống chỗ đó là bằng phẳng.

Long Nhất ngồi xuống, vươn tay lần mò trong rãnh, không phát hiện ra cơ quan nào, nhưng hẳn nhìn hình dạng cái rãnh này lại thấy quen thuộc phi thường. Đột nhiên hẳn nảy ra ý tưởng, vội lục lọi một hồi trong không gian giới chỉ, lấy ra pháp trượng hắc sắc xấu xí, cái mà trước đây thu được cùng với huyết sắc khô lâu. Hình dạng của nó không ngờ giống với cái rãnh này, chẳng lẽ đây là chứng cứ nói rằng pháp trượng chứa phong ấn sức mạnh của Minh (tối tăm, âm phủ) thần chính là chìa khóa ra khỏi không gian này?

Long Nhất không chần chừ đem pháp trượng tra vào rãnh, chỉ thấy hắc quang lóe lên, bức tường gần nhất bắt đầu chuyển động xịch xịch, một lát sau xoay được một mặt. Trước mắt Long Nhất xuất hiện một bức điêu tượng dữ dần mặc hắc y, nếu như không lộ ra bên ngoài hai con mắt đen ngòm và đôi cánh tay, cơ hồ nhìn không ra đây là tượng người.

Long Nhất hiện tại khi thấy điêu tượng dường như có chút miễn cảm, sợ rằng nó có thể sống lại muốn đánh muốn giết. Nhưng khi hẳn nhìn vào tay phải đang giơ lên của hắc y điêu tượng, liền bỏ đi ý tưởng không đến gần. Trong tay phải nắm chặt một miếng ngọc toàn bộ ô hắc, tán phát ra hắc ám khí tức cường liệt. Ngoại trừ màu sắc và khí tức, hình dạng nó giống y như bạch sắc ngọc phiến lấy từ đại địa chi hùng. Long Nhất có là đồ ngọc mới không biết hai khối ngọc này tất nhiên có liên hệ với nhau.

Dậm chân nhẹ xuống, Long Nhất xuất hiện tại lưng chừng không

trung, với tay lấy xuống hắc sắc ngọc phiến từ tay điêu tượng. Sự tình kỳ quái đã phát sinh, khi hắc sắc ngọc phiến rời khỏi tay điêu tượng, trần nhà hình ốc đột nhiên mở ra nhiều lỗ nhỏ, từ mỗi lỗ đều có ánh sáng lam sắc chiếu xuống, tạo thành trên mặt đất một đồ án bằng các điểm sáng, liên tiếp các đường ánh sáng chiếu xuống vào giữa các điểm, không ngờ làm thành một ma pháp trận lớn.

Long Nhất mừng muốn điên, hắn đoán cái ma pháp trận này có thể đưa bọn họ rời khỏi không gian này. Hắn bỏ hắc sắc ngọc phiến vào không gian giới chỉ, mang Cuồng Lô thú chạy tới thông đạo, thấy vẫn có năm kẻ đang giữ cửa thông đạo. Long Nhất dừng lại, hắn không để Cuồng Lô thú ra tay bởi vì coi trọng thực lực bọn họ, bọn họ đều đã đạt đến cảnh giới đại kiếm sư và ma đạo sư. Long Nhất nhớ được một phương pháp luyện chế thất sát khô lồi (con rối) từ Vong linh ma pháp đại toàn do Bỉ Đặc lưu lại, yếu tố luyện chế khô lồi đầu tiên là phải tẩy sạch linh hồn bọn họ. Long Nhất cho rằng cách này quá sức ác độc, mà linh hồn mấy người này đã sớm không còn, thực lực lại cao thế này, thực sự là tài liệu luyện chế thất sát khô lồi tuyệt hảo a. Sau này nếu ra ngoài đụng độ với người khác, rốt cuộc là không thể lúc nào cũng lôi Cuồng Lô thú ra được. Cái gọi là cây đẹp ở trong rừng, gió phải kiêng nể, có mấy khô lồi này chính là sự khác biệt, đến lúc đó cho bọn họ mặc áo choàng trùm đầu, thi hành mệnh lệnh rồi lại thu bọn họ vào hắc ám thú nguyên không gian, thực là thần bất tri quý bất giác a. (Ý nói có những đối thủ không tiện trực tiếp xử lý, dùng Cuồng Lô thú quá lộ liễu, còn thất sát khô lồi mặc áo choàng che kín thì như người bình thường, hành sự không bị nghi ngờ).

Suy nghĩ đến đây, Long Nhất cười hắc hắc. Hắn ra lệnh Cuồng Lô thú đánh cho năm người này ngất vì sốc điện, hạ cấm chế lên mỗi người rồi cho vào hắc ám không gian.

Đi đến cửa hàn đàm, chỗ đó vẫn còn quái ngư phát quang di chuyển

thành bầy, đã có kinh nghiệm lần đi vào, Long Nhất nhẹ nhàng tạo ra một thông đạo tinh thần lực, theo thông đạo thẳng tiến trực tiếp lên trên.

Khi đi lên thì khổ hơn đi xuống, áp lực nước ở đây và nước bên ngoài trái ngược nhau, bởi vậy Long Nhất hao phí nội lực gấp đôi khi đi xuống. Hao phí nội lực nhiều làm hệ thể nội lực tự nhiên không đủ, cái rét làm Long Nhất run lên cầm cập.

Cuối cùng, Long Nhất phá tung mặt nước mà lên, không ngờ chỉ nhìn thấy mười bảy bộ khô lâu đứng bên bờ đầm, còn Lãnh U U lại không thấy đâu. Long Nhất không thể không kinh hãi, hẳn rõ ràng đã dặn nàng không nên chạy loạn, mười bảy bộ siêu cấp khô lâu không thể nghe nàng chỉ huy, nên bọn chúng chỉ đứng ngây ra một chỗ tại nơi này, chỉ có ma thú tiến nhập thì mới tiêu diệt.

Long Nhất cũng chưa kịp sưởi ấm, phi thân lên bắt đầu tìm khắp tứ phía, gọi lớn cái tên Lãnh U U.

Long Nhất lòng dạ rối bời tìm kiếm khắp mọi nơi, nếu Lãnh U U gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn thì hẳn phát điên mất. Trong không gian này nếu không có sự bảo vệ của mười tám bộ siêu cấp khô lâu thì mười phần nguy hiểm, hơn nữa trên đường đi đẳng cấp của hắc ám ma thú càng lúc càng cao. Bọn họ hiện tại lại ở khu vực của hắc ám ma thú đẳng cấp cao nhất.

Long Nhất càng nghĩ càng lo lắng, thanh âm phát ra từ tiếng gọi run rẩy từng đợt. Hẳn đem toàn bộ sự kinh hãi và lo lắng phát tiết hết lên đám hắc ám ma thú gặp trên đường đi, trên đường lưu lại vô số thi thể tàn khuyết của hắc ám ma thú.

Chừng được nửa ngày, Long Nhất vẫn chưa phát hiện được tung tích của Lãnh U U. Hẳn thất vọng ngồi trên một tảng đá lớn, thân tâm

đều vô lực. Hấn không hiểu hấn mới rời đi trong chốc lát mà sao Lãnh U U đã tự mình đi đâu? Dựa vào thực lực đại ma pháp sư hắc ám hệ của nàng làm thế nào có thể sống sót được nơi đây rầy hắc ám ma thú cường hãn này? Cho dù là bản thân nếu không có mười tám bộ siêu cấp khô lâu miễn dịch hắc ám ma pháp thì ở không gian này một bước cũng khó mà đi được.

"Nữ nhân ngọc này, xú nha đầu." Long Nhất miệng lẩm bẩm nói mãi, khóe mắt chằm chằm uơn uớt, thời gian ở bên nàng như phim ảnh lướt qua từng cảnh từng cảnh trong đầu, từ cùng nhau chống địch tới hứa hẹn sinh tử hiện giờ, tình cảm của hai người có thể tính là được trui rèn thử thách qua sinh tử hoạn nạn.

Thường nói quan tâm nên loạn, Long Nhất vừa rời do lo lắng cho Lãnh U U cực độ nên mất bình tĩnh, khi tâm tình hấn từ từ bình phục xuống, hấn liền phát giác được vấn đề. Lãnh U U là một nữ hài mười phần thông minh, gặp khó khăn vẫn bình tĩnh, làm sao lại tự nhiên kêu lên một tiếng cũng không mà đã mất tích rồi?

Long Nhất vỗ vào đầu, thầm tự chửi mình là đầu heo, bản thân từ đầu tới giờ chỉ biết lo lắng, Lãnh U U nói không chừng có lưu lại lời nhắn cho mình bên hàn đàm, nàng không phải là người không biết phân nặng nhẹ.

Long Nhất sau khi nghĩ thông thì vội vã quay về, lùng sục tìm kiếm khắp hàn đàm, phát hiện ngay được trên những tảng đá ven bờ có khắc dấu hiệu chỉ đường, còn có ghi vài chữ: "Mong chàng mau tới."

Long Nhất thở ra một hơi, căn cứ vào hình vẽ chỉ đường Lãnh U U để lại thì không xa lắm. Nha đầu này thiếu chút nữa dọa hấn sợ muốn chết mà.

Theo đường đi trên hình Lãnh U U lưu lại, Long Nhất cuối cùng tìm

thấy một sơn động tại ở một nơi rất khó phát hiện. Hấn không chần chừ tiến vào cửa động, đi vào chưa lâu đã thấy trước mắt trở nên sáng sủa, thì ra hết sơn động là tới động thiên (khoảng trống bên trong núi mà ánh mặt trời chiếu xuống được) khác, thật không biết Lãnh U U làm cách nào phát giác ra địa phương này.

Vừa rời sơn động, Long Nhất cảm nhận một luồng hắc ám khí tức bài sơn đảo hải, trái tim hấn như bị động vào, bên trong chắc chắn có hắc ám ma thú cấp S trở lên. Long Nhất nghĩ đến Lãnh U U, nên không nghĩ ngợi nhiều, liền gọi ra mười tám bộ khô lâu cùng với Cường Lô thú, vận nội lực sẵn rồi đi tới.

Cảnh tượng trước mắt làm Long Nhất sửng sốt, nơi đây chỉ có một bãi cỏ và một ao nước nhỏ, nhìn sơ qua đã thấy đây, nào có cái gì hắc ám ma thú cấp S a, Lãnh U U cũng không có ở chỗ này. Hiện giờ, trên mặt ao một nụ hoa chưa nở có hình dạng của một đóa liên hoa (hoa sen) hắc sắc khổng lồ hấp dẫn ánh mắt Long Nhất, hắc ám khí tức cường đại phát ra từ đó.

"Đây là cái gì? Không ngờ lại có được hắc ám khí tức cường đại như thế." Long Nhất líu cả lưỡi. Hấn trước giờ chưa từng gặp qua loại liên hoa kỳ quái như thế.

Nhìn một vòng quanh khu vực không rộng lớn lắm này, không hề thấy được tung tích Lãnh U U. Chuyện gì đang xảy ra? Long Nhất suy nghĩ, Lãnh U U tuyệt đối không lừa hấn.

Nghĩ tới chuyện đi khỏi, ánh mắt Long Nhất dừng lại trên đóa hắc sắc liên hoa kỳ quái, hay là Lãnh U U không ở bên ngoài, Long Nhất đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Long Nhất tán phát tinh thần lực đến hắc sắc liên hoa để thăm dò, kỳ quái là hắc sắc liên hoa lúc đầu lập tức chống lại nhưng sau một hồi

đã cho tinh thần lực của Long Nhất xâm nhập. Bên trong, Long Nhất cảm nhận được một luồng tinh thần ba động quen thuộc. Hắn lập tức trở nên kích động, cùng ở chung với Lãnh U U lâu như vậy, hắn đối với khí tức từ nàng đương nhiên quen thuộc phi thường. Hắn khẳng định một trăm phần trăm, Lãnh U U đích xác ở bên trong.

Long Nhất biết Lãnh U U chắc đã có kì ngộ, đánh giá khí tức phát xuất từ đóa hắc sắc liên hoa liền biết đây tuyệt đối là vật phi phàm, Lãnh U U tu luyện bên trong chắc chắn có lợi rất lớn, Long Nhất trong lòng mừng thay cho nàng.

Đúng vào lúc này, hắc sắc liên hoa đột nhiên rung lên, sức mạnh hắc ám tuôn ra mạnh mẽ, Long Nhất không tự giác phải lùi lại. Hắc sắc liên hoa rung động càng lúc càng mạnh, cuối cùng xoay tròn, tiếp theo bay lên không trung.

Chuyển động quay dừng lại, bất động trong không trung. Đột nhiên, hắc sắc liên hoa chậm chậm nở ra, từng cánh hoa nở dần, mang theo từng dải ánh sáng đen. Mặc dù không chói lóa nhưng rung động lòng người.

Khi đóa liên hoa hoàn toàn nở ra, một lớp khói đen bao phủ lấy, một thân ảnh phong tư yếu điệu ngồi chính giữa, mờ mờ ảo ảo không trông rõ, nhưng Long Nhất biết chắc đó là Lãnh U U, nữ nhân của hắn.

Khói đen tan biến, hai mắt Long Nhất liên tục lóe sáng. Hắn thường thức từ dưới đất cơ thể tuyệt trần xích lỏa ở trung tâm đóa hoa, có chút nghi hoặc, nhưng đa phần là thích thú. Người có mái tóc đen dài chấm eo, xinh đẹp như thiên tiên này thực sự là nữ nhân của hắn sao? Mặc dù tướng mạo không đổi nhưng khí tức trên trên người hỗn tạp tà ác với thánh khiết không giống Lãnh U U trước kia.

Mi mắt dài thướt rung rung, Lãnh U U mở mắt ra, trông như một dòng suối trong xanh làm cho cả thế giới trở nên mát mẻ tươi sáng. Hắc liên nhẹ nhàng bay xuống, Lãnh U U ưu nhã đứng dậy, thân hình khiến người ta phải phun huyết không còn gì che đậy lộ hết ra, ngọc cảnh trắng như tuyết, ngọc nữ căng tròn cao vút, cái eo thon thả và cả vùng cỏ thơm giữa đùi, đang khiêu khích phòng tuyến sinh lý yếu ớt của Long Nhất.

Tuy mỗi thốn thân thể này đều quen thuộc vô cùng, nhưng Long Nhất vẫn không thể tự mình đè nén nhiệt huyết dâng trào.

Lãnh U U chậm rãi xoay người, nhãn thần nhìn về Long Nhất gần đó, đầu tiên là sửng sờ, sau đó mi khẽ run, dường như đang hồi tưởng điều gì. Long Nhất trông thấy, nhiệt huyết đang dâng trào liền dịu lại, tâm thông suốt, nhìn biểu tình đó của nàng hình như quên mất hẳn rồi.

Dần dần, đầu mi Lãnh U U mở ra, hai mắt long lanh, liền tiếp đó là vui mừng khôn xiết.

"Phu quân. Chàng đã về rồi à?" Lãnh U U run rẩy nói, toàn thân như mềm ra ngã về hướng Long Nhất.

Long Nhất ôm Lãnh U U đang xích lõa xoay hai vòng, rồi ôm trọn vẹn cả người nàng vào trong lòng, nói: "Nàng là xú nha đầu. Ta còn tưởng rằng nàng không nhớ ta, suýt nữa làm ta thương tâm đến chết."

"Xin lỗi nha. Thiếp vừa xong thấy có chút mơ hồ, trong đầu cái gì cũng không nghĩ được, may sao cuối cùng nhớ ra. Nếu thiếp quên cả chàng, còn không phải như đã chết sao." Lãnh U U dịu dàng nói. Nàng hiện tại gợi nhớ tới Lãnh U U si tình trước kia, khí tức quỷ dị trên người sau khi chạm vào ngực Long Nhất liền biến mất không để

lại dấu vết.

Long Nhất nhớ lại bản thân sau khi rời hàn đàm không thấy nàng liền lập tức phát điên, tâm lý rối loạn. Hắn hung hăng vỗ ba vỗ lên đồn bộ no tròn trắng như tuyết của Lãnh U U.

"Phu quân. Chàng làm sao lại đánh người ta?" Lãnh U U úy khuất nhìn Long Nhất.

"Ai bảo tại nàng không nghe lời, không phải nói ở yên tại hàn đàm không được đi lung tung rồi à? Nàng có biết khi ta vừa rời hàn đàm không thấy nàng lo lắng tới mức nào không?" Long Nhất nhớ lại bản thân vì nha đầu này mà suýt nữa đã rơi lệ, liền vỗ thêm vào kiêu đồn của nàng hai phát, vài dấu tay hồng hiện ra rõ ràng.

Chương 61: Hắc Liên

Long Nhất lòng dạ rối bời tìm kiếm khắp mọi nơi, nếu Lãnh U U gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn thì hẳn phát điên mất. Trong không gian này nếu không có sự bảo vệ của mười tám bộ siêu cấp khô lâu thì mười phần nguy hiểm, hơn nữa trên đường đi đẳng cấp của hắc ám ma thú càng lúc càng cao. Bọn họ hiện tại lại ở khu vực của hắc ám ma thú đẳng cấp cao nhất. Long Nhất càng nghĩ càng lo lắng, thanh âm phát ra từ tiếng gọi run rẩy từng đợt. Hắc đem toàn bộ sự kinh hãi và lo lắng phát tiết hết lên đám hắc ám ma thú gặp trên đường đi, trên đường lưu lại vô số thi thể tàn khuyết của hắc ám ma thú. Chừng được nửa ngày, Long Nhất vẫn chưa phát hiện được tung tích của Lãnh U U. Hắc thất vọng ngồi trên một tảng đá lớn, thân tâm đều vô lực. Hắc không hiểu hẳn mới rời đi trong chốc lát mà sao Lãnh U U đã tự mình đi đâu? Dựa vào thực lực đại ma pháp sư hắc ám hệ của nàng làm thế nào có thể sống sót được nơi đây rầy hắc ám ma thú cường hãn này? Cho dù là bản thân nếu không có mười tám bộ siêu cấp khô lâu miễn dịch hắc ám ma pháp thì ở không gian này một bước cũng khó mà đi được. "Nữ nhân ngọc này, xú nha đầu." Long Nhất miệng lẩm bẩm nói mãi, khóe mắt chằm chằm ươn ướt, thời gian ở bên nàng như phim ảnh lướt qua từng cảnh từng cảnh trong đầu, từ cùng nhau chống địch tới hứa hẹn sinh tử hiện giờ, tình cảm của hai người có thể tính là được trui rèn thử thách qua sinh tử hoạn nạn. Thường nói quan tâm nên loạn, Long Nhất vừa rời đi do lo lắng cho Lãnh U U cực độ nên mất bình tĩnh, khi tâm tình hẳn từ từ bình phục xuống, hẳn liền phát giác được vấn đề. Lãnh U U là một nữ hài mười phần thông minh, gặp khó khăn vẫn bình tĩnh, làm sao lại tự nhiên kêu lên một tiếng cũng không mà đã mất tích rồi? Long Nhất vỗ

vào đầu, thăm tự chửi mình là đầu heo, bản thân từ đầu tới giờ chỉ biết lo lắng, Lãnh U U nói không chừng có lưu lại lời nhắn cho mình bên hàn đàm, nàng không phải là người không biết phân nặng nhẹ. Long Nhất sau khi nghĩ thông thì vội vã quay về, lùng sục tìm kiếm khắp hàn đàm, phát hiện ngay được trên những tảng đá ven bờ có khắc dấu hiệu chỉ đường, còn có ghi vài chữ: "Mong chàng mau tới." Long Nhất thở ra một hơi, căn cứ vào hình vẽ chỉ đường Lãnh U U để lại thì không xa lắm. Nha đầu này thiếu chút nữa dọa hấn sợ muốn chết mà. Theo đường đi trên hình Lãnh U U lưu lại, Long Nhất cuối cùng tìm thấy một sơn động tại ở một nơi rất khó phát hiện. Hấn không chần chừ tiến vào cửa động, đi vào chưa lâu đã thấy trước mắt trở nên sáng sủa, thì ra hết sơn động là tới động thiên (khoảng trống bên trong núi mà ánh mặt trời chiếu xuống được) khác, thật không biết Lãnh U U làm cách nào phát giác ra địa phương này. Vừa rời sơn động, Long Nhất cảm nhận một luồng hắc ám khí tức bài sơn đảo hải, trái tim hấn như bị động vào, bên trong chắc chắn có hắc ám ma thú cấp S trở lên. Long Nhất nghĩ đến Lãnh U U, nên không nghĩ ngợi nhiều, liền gọi ra mười tám bộ khô lâu cùng với Cuồng Lôi thú, vận nội lực sẵn rồi đi tới. Cảnh tượng trước mắt làm Long Nhất sửng sốt, nơi đây chỉ có một bãi cỏ và một ao nước nhỏ, nhìn sơ qua đã thấy đây, nào có cái gì hắc ám ma thú cấp S a, Lãnh U U cũng không có ở chỗ này. Hiện giờ, trên mặt ao một nụ hoa chưa nở có hình dạng của một đóa liên hoa (hoa sen) hắc sắc khổng lồ hấp dẫn ánh mắt Long Nhất, hắc ám khí tức cường đại phát ra từ đó. "Đây là cái gì? Không ngờ lại có được hắc ám khí tức cường đại như thế." Long Nhất líu cả lưỡi. Hấn trước giờ chưa từng gặp qua loại liên hoa kỳ quái như thế. Nhìn một vòng quanh khu vực không rộng lớn lắm này, không hề thấy được tung tích Lãnh U U. Chuyện gì đang xảy ra? Long Nhất suy nghĩ, Lãnh U U tuyệt đối không lừa hấn. Nghĩ tới chuyện đi khỏi, ánh mắt Long Nhất dừng lại trên đóa hắc sắc liên hoa kỳ quái, hay là Lãnh U U không ở bên ngoài, Long Nhất đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Long Nhất tán phát tinh thần lực đến hắc sắc liên hoa để thăm dò, kỳ quái là hắc sắc liên hoa lúc đầu lập tức chống lại

nhưng sau một hồi đã cho tinh thần lực của Long Nhất xâm nhập. Bên trong, Long Nhất cảm nhận được một luồng tinh thần ba động quen thuộc. Hắn lập tức trở nên kích động, cùng ở chung với Lãnh U U lâu như vậy, hắn đối với khí tức từ nàng đương nhiên quen thuộc phi thường. Hắn khẳng định một trăm phần trăm, Lãnh U U đích xác ở bên trong. Long Nhất biết Lãnh U U chắc đã có kì ngộ, đánh giá khí tức phát xuất từ đóa hắc sắc liên hoa liền biết đây tuyệt đối là vật phi phàm, Lãnh U U tu luyện bên trong chắc chắn có lợi rất lớn, Long Nhất trong lòng mừng thay cho nàng. Đúng vào lúc này, hắc sắc liên hoa đột nhiên rung lên, sức mạnh hắc ám tuôn ra mạnh mẽ, Long Nhất không tự giác phải lùi lại. Hắc sắc liên hoa rung động càng lúc càng mạnh, cuối cùng xoay tròn, tiếp theo bay lên không trung. Chuyển động quay dừng lại, bất động trong không trung. Đột nhiên, hắc sắc liên hoa chậm chậm nở ra, từng cánh hoa nở dần, mang theo từng dải ánh sáng đen. Mặc dù không chói lóa nhưng rung động lòng người. Khi đóa liên hoa hoàn toàn nở ra, một lớp khói đen bao phủ lấy, một thân ảnh phong tư yếu điệu ngồi chính giữa, mờ mờ ảo ảo không trông rõ, nhưng Long Nhất biết chắc đó là Lãnh U U, nữ nhân của hắn. Khói đen tan biến, hai mắt Long Nhất liên tục lóe sáng. Hắn thường thức từ dưới đất cơ thể tuyệt trần xích lỏa ở trung tâm đóa hoa, có chút nghi hoặc, nhưng đa phần là thích thú. Người có mái tóc đen dài chấm eo, xinh đẹp như thiên tiên này thực sự là nữ nhân của hắn sao? Mặc dù tướng mạo không đổi nhưng khí tức trên trên người hỗn tạp tà ác với thánh khiết không giống Lãnh U U trước kia. Mi mắt dài thướt rung rung, Lãnh U U mở mắt ra, trông như một dòng suối trong xanh làm cho cả thế giới trở nên mát mẻ tươi sáng. Hắc liên nhẹ nhàng bay xuống, Lãnh U U ưu nhã đứng dậy, thân hình khiến người ta phải phun huyết không còn gì che đậy lộ hết ra, ngọc cảnh trắng như tuyết, ngọc nữ căng tròn cao vút, cái eo thon thả và cả vùng cỏ thơm giữa đùi, đang khiêu khích phòng tuyến sinh lý yếu ớt của Long Nhất. Tuy mỗi thốn thân thể này đều quen thuộc vô cùng, nhưng Long Nhất vẫn không thể tự mình đè nén nhiệt huyết dâng trào. Lãnh U U chậm rãi xoay người, nhãn thần nhìn về Long

Nhất gần đó, đầu tiên là sững sờ, sau đó mi khẽ run, dường như đang hồi tưởng điều gì. Long Nhất trông thấy, nhiệt huyết đang dâng trào liền dịu lại, tâm thông suốt, nhìn biểu tình đó của nàng hình như quên mất hẳn rồi. Dần dần, đầu mi Lãnh U U mở ra, hai mắt long lanh, liền tiếp đó là vui mừng khôn xiết. "Phu quân. Chàng đã về rồi à?" Lãnh U U run rẩy nói, toàn thân như mềm ra ngã về hướng Long Nhất. Long Nhất ôm Lãnh U U đang xích lữa xoay hai vòng, rồi ôm trọn vẹn cả người nàng vào trong lòng, nói: "Nàng là xú nha đầu. Ta còn tưởng rằng nàng không nhớ ta, suýt nữa làm ta thương tâm đến chết." "Xin lỗi nha. Thiếp vừa xong thấy có chút mơ hồ, trong đầu cái gì cũng không nghĩ được, may sao cuối cùng nhớ ra. Nếu thiếp quên cả chàng, còn không phải như đã chết sao." Lãnh U U dịu dàng nói. Nàng hiện tại gợi nhớ tới Lãnh U U si tình trước kia, khí tức quý dị trên người sau khi chạm vào ngực Long Nhất liền biến mất không để lại dấu vết. Long Nhất nhớ lại bản thân sau khi rời hàn đàm không thấy nàng liền lập tức phát điên, tâm lý rối loạn. Hấn hung hăng vỗ ba vỗ lên đồn bộ no tròn trắng như tuyết của Lãnh U U. "Phu quân. Chàng làm sao lại đánh người ta?" Lãnh U U úy khuất nhìn Long Nhất. "Ai bảo tại nàng không nghe lời, không phải nói ở yên tại hàn đàm không được đi lung tung rồi à? Nàng có biết khi ta vừa rời hàn đàm không thấy nàng lo lắng tới mức nào không?" Long Nhất nhớ lại bản thân vì nha đầu này mà suýt nữa đã rơi lệ, liền vỗ thêm vào kiêu đồn của nàng hai phát, vài dấu tay hồng hiện ra rõ ràng.

Chương 62: Xuân sắc

Lãnh U U rên một tiếng dịu dàng, đôi mắt long lanh tràn đầy xuân ý, trong veo như nước suối nguồn chảy ra, thân thể xích lỏa mềm mại của nàng không ngừng uốn éo cọ sát vào người Long Nhất, như nũng nịu, như oán giận.

Chàng đi đã lâu thế vẫn chưa trở về, làm thiếp lo muốn chết, người ta cứ ngày ngày trông đêm trông mòn mỏi, nhưng chàng vẫn không thấy đâu, nếu như thiếp không tìm chút việc gì để làm thì thiếp sẽ muốn chết theo chàng luôn đó, thế nên." Hai tay Lãnh U U ôm lấy cổ Long Nhất, treo cả người trên thân hắn.

"Dường như ta chỉ ở hàn đàm có một ngày không về, sao nàng lại nói quá lên như vậy." Long Nhất nghe lời Lãnh U U nói xong bỗng ngớ ra, mất nửa ngày mới chậm rãi nói.

"Không phải a, thiếp ở bên ngoài hàn đàm chờ chàng đã nửa tháng nay, nếu không phải nghe theo lời chàng, thiếp sớm đã nhảy xuống dưới tìm chàng rồi." Mắt Lãnh U U đã đỏ lên.

Long Nhất tim vẫn còn đập mạnh, rõ ràng hắn chỉ ở dưới Hàn Đàm một ngày không về, sao có thể lâu như thế được? Đột nhiên Long Nhất nghĩ đến ảo giác về Vụ nổ lớn của vũ trụ, không ngờ là một chớp mắt lại lâu đến thế?

"Long Nhất, chàng ở dưới đó gặp chuyện gì vậy? Chàng không sao chứ?" Thấy Long Nhất có vẻ hơi thất thần, Lãnh U U lập tức cảm

thấy bất an. Ai cũng nói nữ nhân đang yêu thường rất khờ dại, câu này quả không sai. Nàng không hiểu nổi, nếu Long Nhất gặp phải chuyện gì đó thì sao có thể bình yên vô sự đứng trước mặt nàng?

"Không sao, đừng lo lắng, báo cho nàng một tin vui nhé. Ta tìm thấy trong một mật động bên dưới hàn đàm một ma pháp trận vận chuyển, ta đoán đó chính là cửa ra của không gian này." Long Nhất hưng phấn nói.

"Ai! Thật chứ? Chúng ta có thể thoát khỏi đây rồi." Lãnh U U đẩy Long Nhất ra, kích động nhảy tung lên.

Cú nhảy đó của Lãnh U U thật là rầy rà, đôi ngọc nhũ đầy đặn, vươn cao của nàng lập tức như sóng biển rạt rào, khơi dậy tà hỏa trong người Long Nhất. Long Nhất nhất thời không thể kìm hãm được, ôm xiết lấy Lãnh U U rồi hôn lên đôi môi. Hắn tham lam hút lấy hương tân ngọc dịch trong miệng nàng, cảm nhận sự mềm mại, trơn mịn và hương thơm.

Lãnh U U chỉ hơi vùng vằng tượng trưng, rồi cũng nhiệt tình như lửa hừng ửng, tựa cả thân hình kiều diễm vào lòng tình lang.

Long Nhất không chịu đựng nổi, đại thủ lướt theo làn da mịn màng, mềm mại hơn bất cứ thứ lụa là nào trên thế giới này.

Lãnh U U thở hổn hển, mối tương tư bao ngày qua nay biến thành ngọn lửa tình nồng nhiệt thiêu đốt lấy nàng. Nàng vụng về làm rách cả y phục Long Nhất, bàn tay nhỏ nhắn ve vuốt loạn lên trên thân thể cường tráng của hắn.

"Ôi, phu quân." Thân thể mỹ miều của Lãnh U U cứng lại, đôi chân đột nhiên kẹp chặt, ngón tay ma quái của Long Nhất đã lỏng lẻo thâm nhập vào thân thể nàng.

Thân thể kiều diễm của thiếu nữ vốn mẫn cảm, nàng thầm nghĩ, xú phu quân khiến ta xấu hổ thế này, ta cũng phải cho chàng nếm mùi mới được.

Cảm nhận sự ve vuốt dịu dàng từ ngọc thủ của Lãnh U U, Long Nhất toàn thân thư giãn, mọi lỗ chân lông như mở to ra, hần liếm nhẹ tai thanh tú của nàng, nói nhẹ nhàng: "U U, nàng thật tuyệt."

Còn đang hưởng thụ thì Long Nhất lại bị Lãnh U U dùng lực làm hần hầu như nghẹn thở, hần bế Lãnh U U, phi thân lên trên đóa hắc sắc liên hoa, vùng eo kè sát, cái cảm giác nóng ấm và chật căng gây cho Long Nhất những rung động dồn dập.

Mai nở đã mấy lần, Lãnh U U buông xuôi trong lòng Long Nhất, toàn thân đỏ hồng lên sau những đợt triều dâng.

Long Nhất nhẹ nhàng ve vuốt Lãnh U U, để nàng hưởng thụ cái dư âm của những phút cao trào. Sau một lúc, Lãnh U U vô cùng thỏa mãn, khẽ rên một tiếng, y như một cô mèo nhỏ cuộn mình trong lòng Long Nhất.

Hai người hạnh phúc nằm ôm quỵện lấy nhau, Lãnh U U bắt đầu kể những việc nàng trải qua trong những ngày vừa rồi. Nguyên là sau khi Long Nhất lặn xuống hàn đàm, nàng cứ ngốc nghếch mòn mỏi đợi chờ bên bờ đầm, nhưng chờ mãi chờ mãi mà vẫn chẳng thấy tình lang trở lên, nàng lo lắng, hoang mang, ăn không trôi, ngủ không yên, hàng ngày cứ ngóng trông về phía Hàn Đàm, vài lần còn xuất hiện ảo giác.

Đại khái khoảng nửa tháng sau, nỗi lo âu của Lãnh U U chuyển thành bệnh, trong thâm tâm nàng hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục như thế này thì dù cho Long Nhất có trở về nàng cũng chỉ còn là một bộ xương mà

thôi. Để chuyển hướng chú ý của bản thân, Lãnh U U bắt đầu đi thăm dò bên ngoài, đấu trí đấu lực với bọn ma thú hắc ám, thậm chí tiêu diệt không ít ma thú hắc ám cấp cao. Về sau, nàng tình cờ phát hiện một sơn động rồi bị thúc đẩy bởi tính hiếu kỳ liền tiến vào trong, nhờ đó phát hiện nơi này có đóa hắc sắc liên hoa phát tán khí tức hắc ám siêu cường. Lãnh U U biết rằng đóa hắc liên kia là một bảo vật, nàng tiện tay định hái lấy, nào ngờ hắc liên tuy là thực vật nhưng cũng biết tấn công. Lãnh U U do bất ngờ nên bị hắc liên đánh trọng thương, nhưng thật là trùng hợp, máu của nàng phun ra trúng ngay đóa hắc liên, nhờ vậy nàng ta vô tình đã hoàn thành chích huyết kế ước với hắc liên hoa.

Về sau nữa, Lãnh U U phát hiện đóa hắc liên này không chỉ là một pháp bảo mà nếu ngồi tu luyện ở tâm đóa hắc liên hoa còn giúp cho công phu tăng nhanh vô cùng. Hưng phấn đã qua, nàng bèn quay lại đánh dấu ký hiệu chỉ đường và vài chữ rồi tu luyện bên trong đóa hắc liên, đến nay đã đạt tới cảnh giới hắc ám ma đạo sư, chỉ còn cách cảnh giới đại ma đạo sư một bước nữa.

Long Nhất nghe xong câu chuyện của Lãnh U U cảm thấy trong tim rộn ràng. Nàng vốn đã từng nhớ hấn tới mức dẫn đến tình cảnh đó, bảo hấn làm sao không cảm động, làm sao không yêu thương nàng cho được? Hấn cũng vì cái kỳ ngộ của nàng mà cảm thấy cao hứng, không nghĩ rằng mình tình cờ mà thu được Cuồng Lôi thú thuộc hạng siêu ma thú cấp SS, còn Lãnh U U dùng chích huyết kế ước thu được đóa hắc liên uy lực khủng bố, nhân sinh kỳ ngộ chính là điều kỳ diệu này. Lúc ấy khi họ ôm nhau rơi vào vết nứt không gian, đâu có nghĩ rằng bắt đầu của khó khăn lại báo hiệu cho vận may sẽ đến. Hôm nay không chỉ hai người thực lực đại tăng, mà còn thành toàn cho họ một khoảng thời gian yêu đương mỹ mãn.

Đột nhiên, Long Nhất bắt đầu lo lắng cho Lộ Thiến Á và Man Ngưu. Không biết lâu như vậy rồi, bọn họ ở Di Thất Chi Thành sao rồi,

không biết đã sớm rời khỏi bình nguyên hoang mǎng, hay là đã.

Nghĩ đến đây, Long Nhất mạnh mẽ lắc lắc đầu, như muốn lắc cho văng đi cái cảm giác hoang mang này. Hắn thầm khẩn cầu cho bọn họ dù sao cũng đừng có xảy ra chuyện gì. Lần đầu tiên, Long Nhất thành tâm hướng về Hắc Âm thần cầu nguyện.

:

Chương 63: Ma Ngọc Thánh Ngọc

- Long Nhất, chàng đang lo cho Lộ Thiến Á muội muội à?

Lãnh U U nhìn thần tình của Long Nhất, liền đoán ngay được tâm sự của hắn. Nàng cũng rất lo cho bọn Lộ Thiến Á, nhưng đồng thời trong lòng nàng cũng ẩn chứa chút đau khổ.

Sau khi bỏ đi không lâu sau, Long Nhất đã trở thành phu quân của nàng. Mặc dù nàng đối với Lộ Thiến Á tiểu tinh linh rất tương đắc, nhưng có nữ nhân nào nguyện ý chia sẻ nam nhân của mình với nữ nhân khác không? Hơn nữa, Lãnh U U thật sự mỹ lệ như thiên tiên, trái tim có thể so với nữ tử trên trời.

Long Nhất gật gật đầu, thở dài nói:

- Tất cả đi đã lâu, không biết bọn họ có xảy ra chuyện gì không?

Lãnh U U ôm chặt lấy Long Nhất an ủi:

- Đừng quá lo lắng! Lộ Thiến Á bọn họ chắc không có chuyện gì đâu, nàng ta cũng phải đợi được làm thê tử của chàng mà.

Long Nhất nhẹ nhàng tách Lãnh U U ra, yên lặng nhìn vào mỹ mục của nàng, ôn nhu nói:

- Nàng cùng Lộ Thiến Á vĩnh viễn ở bên cạnh ta đúng không? Không bao giờ rời khỏi ta đúng không?

Long Nhất không thể không lo lắng. Hắn đối với sự ra đi của Ti Bích đã rất đau buồn.

Có lẽ cảm nhận được sự lo lắng của Long Nhất, Lãnh U U si dại nhìn vào Long Nhất gật mạnh đầu nói:

- Vâng! Bọn thiếp sẽ luôn bồi tiếp bên cạnh chàng. Trừ khi chàng không muốn bọn thiếp nữa.

Long Nhất thở ra một hơi, đưa tay vuốt mái tóc xinh đẹp của Lãnh U U sau đó ghé sát vào tai, nói:

- Ta biết nàng chịu nhiều uỷ khuất, nhưng...

Không cho hắn nói, Lãnh U U liền đưa hai đầu ngón tay ngọc chặn lên môi của Long Nhất, đau buồn nói:

- Không được nói! Thiếp biết tất cả rồi. Chàng không nên đầy đoạ mình vì chuyện của nữ nhân ấy. Chỉ cần có thể lưu lại bên cạnh chàng, thiếp sẽ tiếp thụ tất cả, cố gắng cùng các tỷ muội hoà hợp với nhau.

Long Nhất nghe được lời nói này của Lãnh U U, cảm động đến hồ thẹn. Hắn há miệng ngậm lấy hai ngón tay ngọc của Lãnh U U, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng vuốt ve. Trong lòng đối tình cảm với Lãnh U U lại tăng thêm một phần.

Lãnh U U e thẹn rút ngọc thủ về, hỏi:

- Chàng nói cho thiếp biết đi, tại hàn đàm phát sinh sự tình gì vậy?

Do đó, Long Nhất liền đem diễn biến sự tình phát sinh tại hàn đàm nói ra, nghe xong Lãnh U U liền kinh hãi cũng cao hứng cực kỳ. Lúc

nghe Long nhất nói tại hàn đàm mật động phát hiện một khối tượng hình tròn trên tay của Hắc Y Điều là hắc sắc ngọc phiến, Lãnh U U ngòỉ thẳng lên, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Long Nhất.

- Chuyện này quả là kích thích, không phải khối hắc sắc này là ngọc phiến à?

Long Nhất mỉm cười nói. Hắn đã sớm biết rõ khối hắc sắc này là ngọc phiến mà trong truyền thuyết gọi là Hắc Âm Ma Ngọc.

Lãnh U U trợn mắt nhìn Long Nhất, ngòỉ quay lại khoá chặt eo của Long Nhất. Hai tay cố gắng lắc lư Long Nhất như đưa bé vòỉ vĩnh nói:

- Phu quân, chàng cho thiếp nhìn thử một chút. Không chừng cái này chính là Hắc Âm Ma Ngọc đấy.

Long Nhất bị vẻ kiều mị của Lãnh U U chọc phá làm thú tính đại phát. Hắn ôm chặt eo của nàng nâng lên sau đó đẩy toàn bộ nhục căn xâm nhập vào. Một trận đại chiến lại bắt đầu trở lại...

Sau khi qua cao trào, Lãnh U U hồi phục lại khí lực, véo cho Long Nhất mấy cái rất mạnh, chọc phá hắn làm Long Nhất phải cầu xin luôn miệng.

Long Nhất từ trong không gian giới chỉ lấy ra Hắc Âm Ma Ngọc đưa cho Lãnh U U. Nhìn bộ dạng thì thấy đối với Hắc Âm Ma Ngọc, hắn hoàn toàn không để tâm.

Lãnh U U tiếp lấy Hắc Âm Ma Ngọc, cẩn thận quan sát, càng nhìn càng hưng phấn. Nàng hét lên:

- Long Nhất, cái này đúng thực là Hắc Âm Ma Ngọc, trong truyền

thuyết có thể cho người sở hữu Hắc Âm Ma Ngọc một Hắc ám ma lực vô cùng vô tận.

- Là như thế nào? Ta xem lời truyền ngôn thật có hại. Khí tức hắc ám của vật này tuy rất đậm, nhưng cũng không đạt được trạng thái vô cùng vô tận. Tính ra nhiều nhất là một khối cực phẩm hắc ám ma hạch, dùng để khám lên trên pháp trượng nhất định không sai.

Long Nhất cười nói. Giới chỉ của chàng còn có một khối Bạch sắc ngọc phiến, nguyên là muốn cho Ti Bích để dựa vào nâng cấp quang minh pháp trượng.

Lãnh U U nghiên cứu sơ qua, thấy đúng như Long Nhất đã nói. Nhưng truyền thuyết không thể chỉ là một lời đồn đại, chỉ là tự mình không biết sử dụng mà thôi.

Lúc này, trong lòng Long Nhất máy động, từ trong không gian giới chỉ của hắn lấy ra khối bạch sắc ngọc phiến. Kiểm tra một thời gian, Bạch sắc ngọc phiến phát ra bạch quang rất dịu mắt, nhưng Hắc Âm Ma Ngọc cũng phát ra hắc mang trầm đục, một hắc một bạch này tương hỗ cho nhau thật trang lệ và hấp dẫn.

- Ah, đó là Quang Minh Thánh Ngọc, Hắc ám giáo hội của thiếp đang tìm kiếm nó, nhưng sao lại ở trong tay chàng?

Lãnh U U kinh ngạc hỏi.

- Quang Minh Thánh Ngọc?

Long Nhất nghe thế đang muốn biết Hắc Âm Ma Ngọc là loại gì, nhưng Ti Bích đang làm Thánh nữ của Quang Minh Thánh giáo sao lại không biết Quang Minh Thánh Ngọc này? Long Nhất càng nghĩ càng nghi hoặc.

- Quang Minh Thánh Ngọc và Hắc Ám Ma Ngọc, đồng thời ở trong tay chàng, điều này...

Lãnh U U kích động nói lời không rành mạch.

- U U, cho ta biết, chuyện về hai khối ngọc như thế nào?

Long Nhất hỏi.

Lãnh U U hít sâu một hơi, cho tâm tình hết kích động, chầm chậm nói:

- Tương truyền, Hắc Ám Ma Ngọc là thần bài của Hắc Ám chi thần, nhưng Quang Minh Thánh Ngọc cũng là thần bài của Quang Minh chi thần. Do vì Hắc ám cùng Quang minh không dung nạp lẫn nhau, do đó giữa hai vị thần này có một cuộc đấu tranh đến một mất một còn. Sau đó trong trận đại chiến khoáng thế đến lưỡng bại câu thương. Cả hai thần bài đều bị lạc đến Thương Lan đại lục. Bởi vì truyền thuyết cho là người sở hữu thần bài có thể từ nhận được ma lực vô cùng vô tận. Do đó không quản là Hắc Ám Giáo hội hay Quang Minh Giáo Hội, tất cả đều cất lực đi tìm hai khối ngọc này.

- Hắc Ám và Quang Minh bất tương dung à?

Long Nhất ngây ngốc nhìn sự tương hỗ hấp dẫn của hai khối lệnh bài, đối với truyền thuyết này khịt mũi khinh khi. Lúc này hẳn thực sự đang nhớ về Ti Bích. Truyền thuyết này Lãnh U U biết rất rõ, không có lý do nào ta không biết.

- U U! Nàng nói Thánh Nữ Quang Minh Giáo hội có biết truyền thuyết này không?

Long Nhất hỏi.

- Khẳng định là biết. Quang Minh Giáo hội này nhiều năm nay vẫn tiếp tục tìm kiếm, chỉ là không thể hiểu nổi sao lại rơi vào tay chàng.

Lãnh U U cao hứng nói. Phu quân của mình quả nhiên là người phi thường. Quang Minh Giáo hội và Hắc Ám giáo hội tổ chức cùng nhau tiếp tục tìm kiếm, không tưởng được phu quân của mình nhẹ nhàng giành được hết.

Ty Bích cũng biết, nàng ấy vì sao không nói, Hơn nữa vì sao giả bộ không biết chuyện này, nhưng lại kiên quyết muốn cho mình khỏi Quang Minh Thánh Ngọc này? Rất lâu, Long nhất cảm thán thở ra một hơi, trong lòng nói:

- Ty Bích à, nàng thật sự là thiên hạ đệ nhất nha đầu ngốc. Không tưởng nàng vì ta mà như vậy. Thành linh phát hiện sự tình bí ẩn của Quang Minh Thánh Ngọc mà không báo, hơn nữa, như trong truyền thuyết nói, từ đó có thể nhận được Quang Minh ma lực vô cùng vô tận, thế mà nàng thành linh nhường cho ta. Phần tình ý như biển sâu này hỏi ta làm sao hoàn trả đây?

Lòng của Long Nhất cảm động vô cùng. Lòng ngực như muốn nổ tung, trong lòng hấn hét lớn:

- Ti Bích, nàng nhất định phải chờ ta, dù là chân trời góc biển, ta nhất định phải tìm được nàng.

Long Nhất nhảy lên ngẩng đầu hét dài, để nỗi sầu muộn trong lòng toàn bộ thoát ra. Sau đó, thần thái của hấn như bay bổng nói:

- U U, đến lúc chúng ta phải đi rồi.

Mỹ mục của Lãnh U U liếc nhanh, nhìn cái khí thế ngạo thị thiên hạ của Long Nhất, phương tâm dung hoà với mặt nước mùa thu, từ từ chảy vào chính giữa hai chân mày. Hình bóng đỉnh đọt của chàng ẩn nhập vào mỗi tế bào của nàng, đến chết không thể nào quên được.

Chương 64: Thiên Quân Nhất Phát

Hai người mặc lại y phục rồi nhảy ra khỏi hắc liên. Chỉ thấy cánh tay thanh tú của Lãnh U U phát lên, hắc sắc liên hoa không lồ thành linh toàn bộ chuyển động, hoá thành một dải khói đen chui vào tâm mi Lãnh U U, thành đoá liên hoa nho nhỏ ẩn hiện tại đó.

Cách thu hồi giống với huyết sắc khô lâu, chỉ bắt quá một cái tại tâm thủ một cái ở tâm mi, hơn nữa liên hoa so với khô lâu hấp dẫn hơn.

Đến bên hàn đàm, Long Nhất cũng thu hồi mười tám siêu cấp khô lâu và Cuồng Lôi thú vào hắc ám thứ nguyên không gian, ôm lấy Lãnh U U sau đó nhảy xuống hàn đàm. Tuy nhiều hơn một người, nhưng do khi nhảy xuống áp lực của nước đã xuống thấp, do đó nội lực hao tổn không nhiều, chỉ là phải miễn cưỡng thêm một chút.

Do đã quen nên có thể dễ dàng hình thành một cái tinh thần thông đạo, hai người lén lút tiến vào mật động. Lãnh U U kinh ngạc tán dương không ngừng. Quý phủ thần công này là cái mật động tuyệt không phải năng lực con người có thể làm ra.

Long Nhất dẫn Lãnh U U đến đại sảnh, cái truyền tống ma pháp trận đó vẫn yên lặng phát tán ánh sáng u lam. Lãnh U U nhìn thẳng vào hình hắc y điêu trên vách tường, kích động tiến tới vài bước, sau đó cung kính quỳ xuống đất.

- Hắc Ám chi thần tại thượng, trong sự thành tín, tín đồ của người cầu nguyện đến người, thỉnh người tha thứ cho chúng con đã quấy nhiễu!

Lãnh U U quỳ trên đất làm bầm cầu nguyện.

Long Nhất bây giờ đột ngột đại ngộ. Thật đáng hổ thẹn, không ngờ đây lại là Hắc ám chi thần đỉnh đỉnh đại danh. Thật sự nhìn không ra bộ dạng gì. Không lạ chỉ ở dưới đất mới có thể hoạt động. Nhìn người của Quang Minh giáo hội cung phụng Quang Minh chi thần, cũng cùng một bộ dạng như thế này.

- U U, ý tứ rất hay, chúng ta nhanh đi ra thôi!

Long Nhất cười nói.

Lãnh U U quay đầu lại trừng mắt nhìn Long Nhất, nhanh chóng hướng về điêu hình của Hắc ám chi thần bồi tội. Điều này làm Long Nhất vừa bực vừa buồn cười. Dường như quá trình tẩy não của tôn giáo này hoàn thành rất tốt.

Lúc này, sau khi Lãnh U U chiếu theo lễ tiết Hắc Ám Giáo hội tham bái Hắc Ám chi thần, liền đứng dậy đi về hướng Long Nhất.

Cuối cùng có thể đi ra, trong lòng Long Nhất không khỏi có chút kích động. Hắn rút cây pháp trượng ra cầm trong tay, kéo Lãnh U U tới đứng vào truyền tống ma pháp trận.

Bất chấp lam quang dày đặc, Long Nhất chỉ cảm giác dày đặc không gian bị vụn vụn, sau đó tất cả chìm vào trong một màn bóng tối.

oOo

Tại Di Thất Chi Thành.

Cáp Lô và Man Ngưu toàn thân đầy vết thương tạo thành một bức

tường thịt đứng chắn một góc, điên cuồng chém giết số khô lâu và cương thi vô tận ở phía trước. Lộ Thiến Á ở phía sau bọn họ gần như kiệt lực. Tinh linh chi cung trong tay run rẩy. Mỗi một Tinh linh chi tiễn màu xanh lục bắn ra đều xuyên qua khô lâu và cương thi. Lam Thiên, khắc tinh của Vong linh hệ, sắc mặt nhợt nhạt dựa vào tường. Sau nửa ngày phóng xuất Thánh quang Tịnh Hoá thuật để huỷ diệt của một đồng lớn cô lâu, ma lực của hắn đã tiêu hao đến cực hạn.

Nhưng là đại quân vong linh thật sự quá nhiều, gần như giết hoài không hết. Vừa chém xong một nhóm thì có một nhóm vong linh khác tiến lên, làm bức tường chắn bằng thịt của Man Nguru và Cáp Lô nhanh chóng yếu đi không còn chống đỡ nổi. Tiên huyết chảy nhiều đi làm tốc độ công kích của bọn họ càng chậm lại. Ánh mắt họ cũng bắt đầu mơ hồ.

Bất ngờ một cây búa xuyên qua bóng cây lang nha bổng đang được Man Nguru vũ lộng, đập vào vai của hắn. Man Nguru điên cuồng hét lên một tiếng biến ngay khô lâu ở phía trước thành bụi phấn. Sự đau đớn đã kích phát cuồng tính của hắn. Mắt hắn đỏ ngầu, một cây lang nha bổng đại sát tứ phương. Tuy nhiên, đấu khí màu lam trên cự kiếm của Cáp Lô đã bị nhạt dần. Lòng ngực của hắn vừa bị cương thi mở toạc ra một đường dài.

Cả bốn người đều đã tuyệt vọng. Bọn họ chắc sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt và vì thế chẳng bao lâu nữa, có thể trở thành thành viên trong đại quân vong linh này.

Lộ Thiến Á hỏn hển ngồi bệt xuống. Tay nàng liên tục giương cung, giờ đã không thể nhắc lên được nữa. Nàng tuyệt vọng nhìn lên trời, nhớ đến Long Nhất và Lãnh U U. Nàng đang thống trách bản thân. Nếu không vì cứu mình, Lãnh U U sẽ không rơi xuống vết nứt không gian và Long Nhất cũng không phải nhảy xuống để cứu Lãnh U U. Nàng cho rằng tất cả đều là lỗi của nàng. Mĩ mục của Lộ Thiến Á ặng

ạng nước.

Vào lúc này, Lộ Thiến Á đột nhiên phát hiện trên trời xuất hiện một đạo quang mang u lam, không gian bắt đầu vặn vẹo kỳ dị. Nàng nghĩ vì nước mắt mà nhìn nhầm nên chớp chớp mắt, nhìn lại trời cao. Nàng thấy trên trời vô thanh vô tức mở ra một vết nứt, hai nhân ảnh từ bên trong nhảy xuống.

- Long Nhất! là Long Nhất và U U tử! Bọn họ đã trở về!

Lộ Thiến Á vui mừng điên cuồng gào lên.

Cáp Lôi và Man Nguru gần như đã buông xuôi, nghe nói Long Nhất trở lại, lập tức từ trong tuyệt vọng lại nỗ lực lên, lại hưng phấn như trước. Trong lòng bọn họ có một niềm tin chắc chắn là Long Nhất đã trở lại thì họ sẽ được cứu. Long Nhất tự nhiên đã là lãnh tụ tinh thần của bọn họ.

Long Nhất cảm giác thân thể bất ngờ rơi xuống, liền vận chuyển nội lực, ôm lấy Lãnh U U bay trên không trung. Nhìn thấy Man Nguru và Cáp Lôi bọn họ bị tập đoàn vong linh tấn công đến không còn đường thoát thân, hấn muốn lao ngay xuống đất. Một tiếng gầm hùng hồn vang lên tạo ra những sóng âm tròn, một hàng vong linh ở phía trước đổ sập xuống như bị chặt. Đó có thể là Sư Tử Hồng của Thiếu Lâm chính tông, chính khí tràn đầy, để đối phó với loại vong linh này vô cùng thích hợp.

Long Nhất tiến nhập vào tầng thứ hai Ngạo Thiên Quyết, công lực thì tầng thứ nhấ không thể so được. Sóng âm Sư Tử Hồng của hấn lan đến nơi nào thì vong linh ở chỗ đó không dám tiến một bước.

Long Nhất giúp Cáp Lôi và Man Nguru cầm máu. Thực ra hấn có thể dùng Quang hệ ma pháp trực tiếp khôi phục lại ngoại thương của

bọn họ, nhưng hẳn vẫn có chút nghi kỵ Cáp Lô và Lam Thiên. Sau khi làm xong, chỉ có Lam Thiên phục hồi sau khi được hẳn trợ giúp.

Lộ Thiến Á si dại nhìn vào Long Nhất, trong đầu đột nhiên trống rỗng. Hạnh phúc trở lại quá bất ngờ làm nàng không có phản ứng gì.

Nhìn thấy sắc mặt tiểu tinh linh trắng bệch, lòng Long Nhất đau nhói. Hẳn bước tới hai bước, ôm Lộ Thiến Á vào lòng, một tay đặt trên bối tâm của nàng truyền nội lực vào.

- Long Nhất, thiếp không phải nằm mơ chứ? Có thực là chàng không?

Lộ Thiến Á lẩm bẩm nói. Mùi hương quen thuộc bao quanh nàng khiến nàng vô cùng an tâm.

- Là ta mà! Ta đã trở về!

Long Nhất ôn nhu nói, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng.

Cảm thấy nhột nhột trên trán, Lộ Thiến Á mới bắt đầu tin đó không phải là ảo giác. Nàng rút vào lòng của Long Nhất lẩm bẩm nói:

- Chàng đã trở lại, hay quá!

Long Nhất ôn nhu nhìn tiểu tinh linh đang ngủ trong lòng mình, như tình vạn thiên trong tim. Cuối cùng mình đã trở lại đúng lúc, bọn họ không xảy ra chuyện gì.

Lãnh U U cười mỉm đứng ở bên nhìn Long Nhất. Nhãn thần có chút phức tạp nhưng sau đó cảm thấy thanh thản. Mặt nàng rất đẹp khi tiến nhập truyền tống ma pháp trận, nhưng sau khi quay lại thì trở lại bộ dạng bình thường như trước. Nếu không thì nhãn châu của bọn

Cáp Lôi sẽ rơi xuống đất mất.

Long Nhất ngẩng đầu lên, tình cờ đối diện với thần tình thanh thản của Lãnh U U, tâm tình dào dạt. Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Chương 65: Cảm Động

Lúc này, ma pháp lực của Lam Thiên cũng đã phục hồi chút ít, hẳn lập tức vì Man Nguru và Cáp Lô thi triển hai loại Quang Dĩ thuật (thuật hồi phục) cao cấp.

Long Nhất ôm Lộ Thiến Á quan sát khắp xung quanh, nghĩ rằng nơi này không quá mãnh liệt. Từ khi hắn ngã vào vết nứt không gian đã được vài tháng, thế sao mà bọn họ mới chỉ đang ở cửa thành này. Đáng ra họ hoặc là đã chết hoặc là phải trở về rồi chứ. Long Nhất càng nghĩ càng thấy không đúng.

Chính Lãnh U U cũng đưa mắt nghi hoặc nhìn vào Long Nhất. Bộ dạng của nàng cho thấy nàng cũng đã phát hiện ra vấn đề này.

- Man Nguru! Ta ngã vào vết nứt không gian sau đó phát sinh ra sự tình gì? Vì sao xuất hiện quá nhiều vong linh vậy?

Long Nhất hỏi.

Man Nguru gõ gõ đầu, đáp:

- Hôm qua tất cả chúng ta đi qua vầng hào quang, sau đó là Lộ Thiến Á cứu tỉnh chúng ta. Sau này chúng ta mới biết nguyên lai các người ngã vào vết nứt không gian.

Hôm qua? Long Nhất và Lãnh U U đưa mắt nhìn nhau đầy kinh ngạc. Bọn họ biết rõ ràng đã ở trong không gian kỳ quái đó phải vài tháng, thế nào mà chỉ có một ngày được? Tất cả phát sinh trong không gian này là một giấc mộng quái dị!

- Nhưng được một lúc, thì có vô số vong linh từ dưới đất xuất hiện bao vây bọn ta. Bọn ta từ hôm qua chém giết đến bây giờ. Người mà không xuất hiện trở lại, toàn bộ chúng ta sẽ nằm xuống hết.

Man Nguru nói tới đó, nét mặt sùng bái nhìn Long Nhất. Long Nhất dùng Sur Tử Hống phóng ra âm thanh cuồng nộ như thế làm hắn thèm muốn mà không được.

- Long Nhất, người và Lãnh U U rơi vào chỗ nào vậy? Làm thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Cáp Lôi không nhin được liền hỏi.

Long Nhất không để lộ sắc mặt, mỉm cười nói:

- Bọn ta cũng không biết rõ. Trong đó tối đen, chúng ta không biết làm thế nào để ra được, chỉ thấy đột nhiên chúng ta nhìn thấy ánh mặt trời.

Cáp Lôi gật đầu không hỏi nữa, nhưng Long Nhất đã thấy trong mắt hắn một tia nghi hoặc lướt qua.

Vì chiến đấu suốt một ngày một đêm, Man Nguru và mọi người nguyên khí đều tổn thương, do đó quyết định tối nay hồi phục mới đi thám sát thành một lần nữa. Nhiệm vụ Di Thất Chi Thành này hiện tại có thể nói là hoàn thành hơn một nửa. Nhưng đối bọn họ, nhiệm vụ Di Thất Chi Thành thật sự mới bắt đầu. Nghe nói ở đây có rất nhiều tài bảo cũng có thần khí cái thế vô song, thậm chí còn có cả Thần bài của Hắc Ám Chi Thần. Đương nhiên bọn họ không thể bỏ qua điều này được.

Long Nhất không nhìn ra xa, nơi dày đặc những khô lâu và cương

thì. Hai chân mày hấn nhíu lại. Sao cái địa phương quý quái này lại nhiều vong linh thế. Tinh thần lực của hấn chuyển động, bao bọc Vong linh ma pháp phóng ra Vong linh Khu Cản thuật đối phó với bọn vong linh này. Cùng lúc, hấn ra lệnh cho mọi người mở cửa lại để dẫn nhập toàn bộ vong linh trở về nơi đó. Long Nhất chỉ sờ dĩ dùng Tinh thần lực bao bọc vì sợ tiết lộ Hắc ám ma lực. Hấn thật sự không tin cậy đáng vẻ thật thà của Lam Thiên và dung mạo thô lỗ của Cáp Lô. Nếu như bị bọn họ biết e rằng chỉ có cách giết người diệt khẩu.

Hấn không thể nghĩ hôm nay đến đâu cũng bị người truy sát.

Lãnh U U quý mị xuất hiện phía sau Long Nhất. Nàng hiện tại đã là Hắc ám hệ Ma đạo sư, thực lực được tăng cường bởi đoá Hắc liên quý dị này, tóm lại có gặp Đại ma đạo sư cũng có thể đấu tay đôi. Tuy nhiên đối với thực lực của Long Nhất thì thật sự thắng tiến chưa được mãn ý. tuy nói Ngạo Thiên quyết tiến nhập đệ nhị tầng, nhưng Ma pháp lực thật sự vẫn dừng lại y nguyên ở cảnh giới Cao cấp ma pháp sư. Không biết có phải là sở học quá hỗn tạp nên khó có sự tinh tiến.

- Không cần nghỉ ngơi à?

Long Nhất không quay đầu lại hỏi.

- Vâng!

Lãnh U U nhẹ nhàng trả lời, từ phía sau ôm lấy eo Long Nhất.

- U U, nàng có thấy là quá kỳ quái không? Chúng ta ở không gian đó trong một thời gian khá lâu, nhưng ở đây chỉ là một ngày.

Bàn tay lớn của Long Nhất nắm lấy ngọc thủ của nàng đang để trên eo.

- Có Hắc Âm Chi Thần tại đó, thì không có gì là không thể.

Lạnh U U hỏi đáp làm Long Nhất chỉ biết dở khóc dở cười. Hắc Âm Chi Thần chẳng lẽ lại thực sự vĩ đại như thế?

- Long Nhất...

Lãnh U U có chút do dự gọi.

- Hà? Có chuyện cần nói à? Giữa hai chúng ta còn gì mà không thể nói?

Long Nhất cười nhẹ nói, song thủ quay ngược lại đánh lên chiếc móng xinh đẹp của Lãnh U U.

Bị tình lang đánh yêu làm toàn thân Lãnh U U run rẩy. Thân thể miễn cảm lập tức mềm ra. Hàng hừ nhẹ một tiếng nói:

- Không được loạn động! Nói thật với chàng, thiếp có cảm giác Cáp Lô có vấn đề.

Nghe được câu này, Long Nhất trở lại nghiêm túc. Hắc thả đại thủ đang tác quái xuống, quay người lại hỏi

- Nàng cảm giác hắc có vấn đề điểm nào?

Lãnh U U cau mày trầm tư nói:

- Hôm nay lúc bên cạnh hắc, tựa hồ cảm thụ một loại khí tức cùng loại, tựa như chúng ta cùng một dạng, nhưng thiếp không dám khẳng định

- Nàng nói hẳn cũng tu luyện Hắc ám ma pháp à?

Long Nhất kinh ngạc hỏi.

- Có khả năng như thế!

Long Nhất trầm tư một lúc, Mãi sau mới cười nhẹ nói:

- Tóm lại, cứ cho là Cáp Lô tu luyện Hắc ám ma pháp cũng chẳng sao. Không phải chúng ra cũng giống thế sao?

Lãnh U U gật gật đầu. Đột nhiên cảm giác eo khó cử động, cả thân hình của nàng lao vào lòng Long Nhất.

- Chàng muốn làm gì?

Lãnh U U đỏ mặt lên, vừa có chút đề phòng, vừa e thẹn.

- Ta làm một việc khiến cả hai chúng ta đều khoái lạc!

Long Nhất cúi đầu xuống. Môi hẳn nhẹ nhàng tiếp lấy dải tai mịn màng của Lãnh U U, đại thủ xấu xa hoạt động tại mật tư hoa viên mềm mại ấm áp của nàng.

Thân hình xinh đẹp của Lãnh U U trở nên mềm hẳn ra. Khuôn mặt biến đổi thành U Minh Thánh Nữ làm điên đảo chúng sinh, mỹ mục của nàng mơ hồ, đôi môi hồng mềm mại hé mở, như thỉnh mời tình lang tận tình thưởng thức.

Sắc tâm Long Nhất nổi lên, cái miệng lớn hôn lên, cái lạnh này là tư vị hạnh phúc làm hẳn như người say, thú vị vô cùng.

Toàn thân của Lãnh U U nóng dần lên, khi tức thờ ra nóng rực dị

thường. Nàng cùng Long Nhất tại không gian đó hoan hảo rất nhiều lần, mỗi điểm mẫn cảm trên thân thể nàng đều bị Long Nhất biết rõ. Khi Long Nhất trêu chọc, nàng chỉ có cách đầu hàng. Nàng không thể kháng cự mà cũng không muốn kháng cự cái cảm giác hạnh phúc tuyệt vời, làm nàng say mê chìm đắm như ngư thủy chi hoan.

Một đại thủ của Long Nhất vuốt ve đỉnh nhọn thẳng đứng của ngọc phong, tay kia đang trêu chọc nơi u bí của thiếu nữ. Chiếc quần lót bạc của nàng đã vị hoa lộ làm ẩm ướt.

- Ôi!. Phu quân!

Lãnh U U không chịu đựng được cất tiếng rên rỉ. Hạ thân truyền lại cảm giác nhột nhạt cùng trống rỗng làm nàng thập phần khó chịu. Eo của nàng tự động phối hợp với trêu chọc của Long Nhất.

- Phu quân! Chúng ta vào trong đi!

Lãnh U U dường như không thể khống chế bản thân. Tiểu thủ của nàng trêu chọc tiểu huynh đệ của Long Nhất từ bên ngoài quần lót. Nàng cực kỳ muốn nó lại lao vào khoảng trống nơi hạ thân của nàng.

Long Nhất nghe được lời của Lãnh U U, thân như ngâm trong lửa, liền bế nàng lên rồi tiến vào lều.

Ham muốn bùng lên, hai người vội vã cởi y phục cho nhau. Ngay lập tức cả hai gần như hoàn toàn khoá thân. Dưới sự thiêu đốt mãnh liệt của lửa tình, Lãnh U U đẩy Long Nhất nằm xuống, ngồi ngang lên thân hắn.

- Long Nhất! Không được! Đừng đi, đừng bỏ thiếp!

Đúng lúc quyết định, vách lều truyền lại tiếng thét kinh hoàng của Lộ

Thiến Á.

Hai người đột nhiên như bị rơi xuống hố nước lạnh, lửa tình lập tức thì tiêu tan. Long Nhất vội vàng mặc y phục vào rồi lao ra cửa, bỏ lại sau lưng Lãnh U U đang bất mãn nằm trên giường, miệng lẩm bẩm.

Long Nhất liền tiến vào lều Lộ Thiến Á, nhìn thấy nàng đang khóc lớn, hai tay đang quờ loạng trong không trung, miệng không ngừng lập đi lập lại câu nói đó. Rõ ràng là nàng đang gặp ác mộng.

Long Nhất nắm lấy tay nàng, nhanh chóng hô lớn:

- Lộ Thiến Á! Tỉnh lại đi! Đừng sợ, ta đang ở đây mà!

Lộ Thiến Á liền mở mắt, nhìn thấy Long Nhất chính đang quan tâm nhìn nàng, lập tức nức nở lao vào trong lòng hắn. Thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp không ngừng run rẩy, làm tim Long Nhất dấy lên tình cảm yêu thương.

- Này! Nàng đừng sợ, ta đang ở cạnh bên nàng đây! Không bỏ nàng đâu.

Long Nhất nhẹ nhàng vuốt ve mà phần Lộ Thiến Á ôn nhu nói.

- Thật chứ? Cho đến chết cũng để thiếp bên cạnh chàng được không?

Lộ Thiến Á mắt đẫm lệ nói.

Trong lòng Long Nhất rất cảm động. Có những nữ tử si tình này bên cạnh, hắn vừa cảm nhận được hạnh phúc vừa cảm nhận trách nhiệm nặng nề. Hắn tự thấy phải nhanh chóng biến thành mạnh mẽ, như thế mới đủ khả năng bảo hộ bọn họ.

- Nha đầu ngốc, ta làm thế nào để chết như vậy. Ta đáp ứng nàng. Chỉ cần nàng không chết, ta thế nào cũng phải sống.

Long Nhất ghi chặt đầu Lộ Thiến Á vào lòng của mình.

- Đó là do chàng chàng nói đấy nhé! Không được rút lời... không được rút lời...

Lộ Thiến Á lẩm bẩm càng ngày càng nhỏ. Cả thân thể và tâm trí của nàng đã quá mệt mỏi, an tâm ngủ trong lòng người yêu, hai tay nắm chặt vạt áo của chàng, như e sợ chàng bỏ đi vậy.

Long Nhất than nhẹ một hơi, bỗng Lộ Thiến Á đặt nằm xuống.

Màn đêm buông xuống, ngày cũng đã đi xa.

Chương 66: Than Bài (Ván Bài Lật Ngửa)

Từ rất sớm, Long Nhất cùng đoàn người, tinh thần phấn chấn, đi đến Di Thất Chi Thành. Bảo tàng gần ngay trước mắt như đang mời gọi, bọn họ sao không thể hưng phấn?

Nhìn thấy phòng ốc nơi đây phần nào bị gió cát tàn phá, trong lòng Long Nhất dấy lên niềm cảm khái vô hạn. Nơi này từng là một thành thị văn minh sáng lạn, bây giờ đã trở thành một nơi hoang vu thê lương, thế sự thật nhiều trái ngang.

- Nơi này thật u ám, các phòng tất cả đều đã bị chôn vùi. Nơi nào là nơi chôn dấu bảo tàng đây.

Lộ Thiển Á nép mình bên cạnh Long Nhất nói. Nàng vốn không phải là tiểu nữ hài nhút nhát, nhưng thông thường một tiểu nữ hài có được chỗ dựa thì sau đó biến thành nhu nhược, bởi vì nữ tử có tập quán ỷ lại.

- Cáp Lô, chúng ta không thể đào bới tất cả nơi này. Ở đây có nhiều phòng như thế đào bới biết tới bao giờ?

Lam Thiên nhìn vào vô số tường vỡ ngói hư phiến muộn nói.

Cáp Lô cười ha ha nói:

- Chúng ta có rất nhiều thời gian để đào bới. Chỉ cần đào trúng phủ khai Thành chủ là được. Khẳng định là Thành chủ Di Thất Chi Thành là người rất giàu. Đến lúc đó e rằng người lại mềm tay.

- Tốt, nhưng người nơi này có những bảo vật gì, chúng ta không nên lãng phí thời gian, nhanh chóng đi tìm Thành Chủ phủ thôi!

Lam Thiên đột nhiên nói, biểu tình không để lộ một chút gì ra ngoài.

Long Nhất nhìn Lam Thiên thầm lắc đầu. Lần thứ nhất tại tửu lâu mạo hiểm nhìn thấy hắc sau đó ấn tượng đối với hắc rất tốt. Đúng là ở lâu ngày mới biết lòng người, hiện tại Long Nhất có cảm giác hắc vừa tham lam vừa nhút nhát. Bất quá cũng chỉ bởi vì hắc nhút nhát nên hắc mới sống đến bây giờ.

Nhãn thần của Cáp Lôi bắn ra một tia sáng trào lộng, từ trong lòng lấy ra tấm địa đồ cười nói:

- Thành Chủ phủ tịnh không khó tìm, ký hiệu Di Thất Chi Thành trên tấm địa đồ dùng biểu tượng phượng hoàng, Thành Chủ phủ chắc cũng giống như biểu tượng này.

Mọi người đều nhìn qua, quả thấy trên địa đồ có một biểu tượng phượng hoàng là ký hiệu. Nó làm Long Nhất không thể không nhớ đến Ngu Phượng. Phượng hoàng gia tộc không thể nào cùng Di Thất Chi Thành có quan hệ gì.

Long Nhất vận mục lực cao độ nhìn xung quanh. Đột nhiên, mục quang chần chờ dừng lại tại một gò đất cao cao ở phía xa. Bản thân gò đất thật sự không có gì đặc biệt. Chủ yếu là tại gò đất lộ ra ngoài một vật như ngọn lửa hồng nhỏ, nếu như nói là biểu tượng phượng hoàng bị chôn vùi hai phần phía dưới chỉ còn một phần thì giống vật đó phi thường.

- Ta nghĩ ta đã tìm được vị trí Thành Chủ phủ rồi!

Long Nhất cười nói.

- Ở đâu?

Mọi người đầy hoài nghi nhìn hắn.

- Bên đó đó! Có nhìn thấy biểu tượng ngọn lửa hồng đó không?

Long Nhất chỉ tay. Chúng nhân nhất tề lắc đầu. Long Nhất chỉ một nơi mà đến tận cùng mục lực cũng không nhìn thấy. Có thể là Ngạo Thiên quyết có quyền thiên địa tạo hoá, tu luyện thì có giác quan linh mãnh dị thường. Mỗi lần tiến thêm một tầng thì nội lực tiến thêm vài phần. Đấu khí và Ma pháp Thương Lan Đại Lục sau khi tiến lên thì lực thức cũng biến thành linh mãnh, nhưng so với Ngạo Thiên quyết mà nói thì thua xa.

Long Nhất dẫn đoàn người đến hướng đó.

Đột nhiên, Long Nhất dừng lại, sắc mặt hắn biến đổi cảnh giác nói:

- Mọi người cẩn thận, nơi này không được chắc chắn!

Nghe lời của Long Nhất, mọi người đều cảnh giới, ngay lúc đó, Lam Thiên đột nhiên kêu nhỏ:

- Tử khí qua nhiều, nơi khủng bố này cũng có vong linh.

Tại một vài nơi, vong linh không cần vong linh pháp sư triệu hoán vẫn xuất hiện. Đặc biệt là thành thị này bị Hắc Âm Chi Thần nguyên rủa. Long Nhất cảm giác tất cả mọi người ở thành thị này đều đã biến thành vong linh, mặc dù không có khả năng nhưng lại có rất nhiều vong linh.

Lúc này, có rất nhiều âm thanh ma quỷ nổi lên. Một cái khô lâu và cương thi từ dưới đất chui lên, nhìn sát khí trên người bọn họ, bay ra tàn phá khô giáp trên người bọn họ mạnh mẽ vô cùng. Mọi người đều biết trong thành không thể là vong linh cấp phổ thông. Bọn họ sinh tiền đều là nhưng binh sĩ tướng quân đã kinh qua cả trăm trận chiến, tự nhiên so với vong linh phổ thông lợi hại và hung tàn hơn nhiều.

- Đứng ngây ra đó làm gì, nhanh giết đi chứ!

Long Nhất hét lên, cự kiếm nhanh chóng chém hai cái đầu vong linh xuống.

Mọi người nhanh chóng tỉnh ngộ, bắt đầu chém giết. Những vong linh này thật sự hầu như để cho Long Nhất và đoàn người đòi lại nợ. Tất cả vong linh bọn họ bị chém bay đầu mà không có một lực công kích. Nhưng ai nấy đều thấy những vong linh này thật sự bất đồng. Chém bay đầu bọn họ thì bọn họ lại tấn công như cũ. Sai lầm này suýt nữa biến Lam Thiên và Lộ Thiến Á biến thành vong hồn. Long Nhất nhìn thấy cơ hội, rất nhanh một đao chém về phía vong linh bọn họ thành từng mảnh.

Long Nhất và đoàn người xuất mồ hôi lạnh đầy mình. Từ giờ trở đi bọn họ phải cẩn thận. Trên đường đánh ngã số lượng vong linh không nhiều, nếu cũng giống như ngoài thành vong linh dẫn nhập lại rất nhiều, điều này thật sự là rắc rối.

Trên đường chém giết, cuối cùng cũng đến được cái gò đất cao cao mà Long Nhất đã chỉ. Long Nhất phi thân tới đào lên, cái vật màu hồng quả thật là một biểu tượng phượng hoàng. Dường như là Thành Chủ phủ bị chôn vùi phía dưới gò đất này.

- Thành Chủ phủ chắc là ở dưới này, chúng ta đào bới đi!

Cáp Lôi nói.

Long Nhất nhìn sắc trời ảm đạm dần, không khác gánh nặng trên vai. Từ đó đến đây cũng phải đi vào nhìn một lần mới có thể cam tâm.

Tìm đúng hướng đại môn rồi, đấu khí ma pháp của vài người cùng phát. Rất nhanh sau đó xuất hiện một phiến ngân bạch sắc chính là Kim Chúc đại môn. Trên đại môn là một vòng hắc sắc ma pháp phù vân, đã bị người dùng hắc ám ma pháp phong ấn.

- Để ta sẽ thử xem sao!

Lam Thiên bước tới trước, miệng niệm chú ngữ, hai tay đưa lên một luồng ánh sáng mỏng manh hướng tới ép lên Hắc ám ma pháp phong ấn.

Nhưng Lam Thiên vừa tiếp xúc với phong ấn đó, thì miệng phun ra một tiên huyết người bị chấn bay ra.

- Lam Thiên, ngươi có sao không?

Cáp Lôi bước tới đỡ Lam Thiên quan tâm hỏi.

Lam Thiên ôm ngực, hồi lâu mới hồi phục lại, lắc đầu nói:

- Ta không sao. Người phóng ra Hắc ám ma pháp phong ấn này đẳng cấp rất cao, ta không giải được.

Cáp Lôi nhìn qua Long Nhất, hỏi:

- Long Nhất, ngươi không có biện pháp à?

Long Nhất nhẹ nhàng nói:

- Để ta cố thử xem.

Hắn đi đến trước đại môn, đưa một tay phóng lên trên Hắc ám ma pháp phong ấn, sau đó lắc đầu than:

- Ta không giải khai được!

Lãnh U U đưa ánh mắt kỳ lạ nhìn Long Nhất, nhìn chàng lắc đầu nhẹ nhàng. Phong ấn này Lãnh U U chắc chắn giải khai được, nàng tin chắc Long Nhất cũng có khả năng đó, nhưng Long Nhất cố tình giải khai không được chắc chàng có lý do.

Thần tình Lam Thiên thất vọng phi thường, nhưng Cáp Lô thì chìm vào im lặng. Đột nhiên, trong tay hắn có tia lam mang, nhanh chóng đánh tới gần sát bên Lam Thiên.

Lam Thiên không có phản ứng, đầu cũng không di chuyển, huyết vụ từ đại động mạch ở gáy phún thật cao.

Cử động này của Cáp Lô làm Lộ Thiến Á, Man Ngưu và Lãnh U U chấn động, nhất thời không có một phản ứng nào, chỉ là ngây dại nhìn thi thể không đầu đang đứng của Lam Thiên. Chỉ có sắc mặt của Long Nhất từ đầu đến giờ không hề biến đổi. Hắn vốn có thể ngăn cản Cáp Lô nhưng hắn đã không làm. Hắn biết Cáp Lô mặc dù giết Lam Thiên cũng cần tự mình xếp đặt.

Nhãn thần Cáp Lô nhìn Long Nhất có chút ít hài hước, trong lòng kinh ngạc. Người thanh niên thân bí này nhìn thấy mình thành linh giết Lam Thiên đầu mày cũng không cau một cái, nhìn bộ dạng biết hắn sớm đã hoài nghi mình rồi.

Lúc này Lộ Thiến Á ba người cũng đã tỉnh lại. Lộ Thiến Á đưa tinh linh cung lên nhắm vào Cáp Lô, trên mặt đầy phần nộ và kinh ngạc. Nàng thật không thể nghĩ là đội trưởng thành linh có thể giết đồng bạn của mình. Nhưng mặt Man Nguru cũng đầy phần nộ, huy động lang nha bổng tựa như muốn liều mạng, nhưng Long Nhất đã nắm hãm lại. Chỉ có Lãnh U U không có phản ứng gì, sau khi kinh ngạc qua đi thì khuôn mặt khôi phục lại bình tĩnh.

Chương 67: Giá Lý Dã Hữu Hung Tráo

Cáp Lôi không để ý đến sự phẫn nộ của Lộ Thiến Á và Man Ngưu, chỉ hời hợt đối mặt cùng Long Nhất. Hắn cố muốn biết từ nhãn thần của chàng nhìn ra chuyện gì. Nhưng hắn thất vọng, hai mắt đen của Long Nhất thâm u như hắc động thâm sâu nhìn không thấy đáy, làm cho hắn cảm thấy một thứ phiền muộn đè nặng.

- Người dường như không khiếp sợ?

Cáp Lôi cười hỏi, vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh, tựa như lúc hắn giết người bất quá chỉ là súc sinh.

- Ta cần gì phải e sợ hả?

Long Nhất cười nhẹ hỏi lại, cân nhắc xem có gì nguy trang sau vẻ cộc cằn thô lỗ, hai mắt Cáp Lôi bắn ra một tia sáng mãnh liệt.

Cáp Lôi không nói nữa, chỉ bình tĩnh đứng trước phiến Kim Chúc đại môn đó, hét lên một tiếng, toàn thân tràn đầy hắc khí mãnh liệt, chỉ thấy song thủ của hắn vượt lên trên Hắc ám ma pháp phong ấn trên đại môn.

Hắc sắc ma pháp phù văn này bắt đầu từ từ thay đổi nhàn nhạt, cuối cùng tiêu mất không còn nhìn thấy.

- Người tu luyện Hắc ám pháp!

Lộ Thiến Á kinh ngạc nói, tinh linh cung lại lần nữa cử lên.

Long Nhất liền giữ Lộ Thiến Á không cho nàng kích động, sau đó đối với Cáp Lôi cười nói:

- Đó chính là lý do người muốn giết Lam Thiên. Hiện tại chúng ta cũng đã biết, người không muốn cũng phải tàn sát chúng ta à?

Cáp Lôi xạ mục quang sắc nhọn vào Long Nhất, nói:

- Hắn là người của Quang Minh Giáo hội, nên phải chết. Nhưng ta thật không có lý do giết các người. Có lẽ các người cũng có thể giết ta, nhưng không có ta dẫn đường, các người nghĩ có thể đi đến được hoang mãng thảo nguyên, mọi người trợ giúp lẫn nhau chia rẽ là yếu, không đúng hả?

Nói đến đó, Cáp Lôi dừng lại chút, chuyển qua Lộ Thiến Á nói:

- Lộ Thiến Á, ta tu luyện hắc ám ma pháp người cảm thấy rất kỳ quái phải không? Sau này có lẽ người còn phải kinh sợ nhiều hơn.

- Người nói vậy là có ý tứ gì?

Lộ Thiến Á hỏi.

- Hắc hắc, người có thể hỏi Lãnh U U hảo tử muội của người, ta nghĩ nàng ta rất nguyện ý để người kinh sợ một lần nữa.

Cáp Lôi cười nói.

Lộ Thiến Á nhìn qua Lãnh U U. Chỉ thấy nàng ta đang nhìn vào Long Nhất, nhưng Long Nhất quay qua nàng gật nhẹ đầu.

- Người là người của Hắc ám giáo hội?

Lãnh U U hỏi.

- Không thể nói tu luyện Hắc ám ma pháp thì nhất định là Hắc ám Giáo hội được? Sợ rằng U U tiểu thư ngươi cũng là người của Hắc ám Giáo hội đó.

Cáp Lôì hừ nhẹ một tiếng nói, hiển nhiên đối với Hắc ám Giáo hội cực kỳ khinh bỉ.

Nghe được lời này của Cáp Lôì, Lãnh U U cũng không có biểu lộ gì. Lộ Thiển Á lại la to lên, nàng chỉ Cáp Lôì gay gắt nói:

- Ngươi nói dối, U U tỷ không thể nào là người của Hắc ám Giáo hội, tỷ ấy luyện là Tinh thần ma pháp làm sao là người của Hắc ám Giáo hội được!

Long Nhất trong lòng cười khổ, mỗi cá nhân trong Hắc ám Giáo hội tịnh không phải là đồ thập ác bất xá. Nhưng đã bị Quang Minh Giáo hội tuyên truyền thành một tổ chức vô cùng tàn ác. Tất cả mọi người trong đó là ác ma ăn thịt uống máu người.

- Ta cũng không tu luyện đấu khí giống như vậy phải không? Long Nhất ta nhìn không ra, nhưng với Lãnh U U ta thực sự dám khẳng định. Trên thân cô ta và ta có cùng một dạng khí tức hắc ám. Tuy nàng ta cực lực che dấu, thật sự không dã man giống như ta, ta nghĩ cô ta đã phát giác khí tức hắc ám trên người ta.

Cáp Lôì cười nói.

- U U tỷ, cái gã xấu xa này đánh lừa mọi người đúng không? Tỷ căn bản không phải là người của Hắc ám Giáo hội, cũng không có tu luyện Hắc ám ma pháp đúng không?

Lộ Thiến Á kỳ vọng nhìn vào Lãnh U U.

Lãnh U U than nhẹ một hơi, ngọc thủ vẫy lên, một hắc sắc quang cầu xuất hiện trong tay. Nàng đối mặt với Lộ Thiến Á nói:

- Hắc nói không sai. Tỷ đúng là tu luyện là Hắc ám ma pháp, cũng đích thực là người của Hắc ám Giáo hội.

- Không thể được, không thể được, Long Nhất!

Sắc mặt Lộ Thiến Á trắng bạch ngó qua Long Nhất. Nhất thời nàng không thể tiếp thu được sự thật.

Long Nhất vuốt nhẹ lên đầu Lộ Thiến Á ôn nhu nói:

- Nha đầu ngọc, tu luyện Hắc ám ma pháp và tu luyện bất cứ ma pháp nào khác đều giống nhau cả, chỉ có chủng loại ma pháp là khác nhau.

- Nhưng...

- Nàng muốn nói tu luyện Hắc ám ma pháp thì tính tình đều bạo ngược, như ác ma giết người trong nháy mắt hả?

Long Nhất ôn nhu cười nói. Quang Minh Giáo hội này hại chết người đi, đối đãi với dị giao đồ thật sự là truy tận sát tuyệt.

Lộ Thiến Á gật gật đầu.

- Tiểu tinh linh! Nàng và U U tỷ của nàng ở với nhau một thời gian lâu, nàng có nhìn thấy nàng giống một nữ ma đầu không?

Long Nhất hỏi.

Lộ Thiến Á lắc lắc đầu.

- Hãy tin tưởng vào nhãn quang của mình, tin tưởng vào cảm giác của mình, không cần biết người khác nói như thế nào? Nếu như nàng không tin tưởng U U tử của nàng, chắc cũng không tin tưởng ta.

Biểu tình của Long Nhất trở nên rất nghiêm túc.

Lộ Thiến Á giật mình nhìn vào Long Nhất đến xuất thần, cũng không biết muốn gì nữa.

Long Nhất than một hơi, một tiếng vang lên. Sau đó một làn hắc điểm xuất hiện trên đầu ngón tay hắc, hắc nói:

- Ta cũng đã tu luyện Hắc ám ma pháp, nàng cũng không tin tưởng ta phải không?

Lộ Thiến Á toàn thân chấn động, không dám tin, nhìn vào Long Nhất, nhìn vào nhãn thần càng ngày càng băng lãnh của hắc, trong lòng đột nhiên trở nên hoảng loạn. Nàng sợ Long Nhất tức giận, sợ hắc không cần nàng nữa, liền ôm lấy cánh tay của Long Nhất, thanh âm run rẩy nói:

- Long Nhất! Thiếp tin, thiếp tin chàng, chàng đừng giống như thế, thiếp sợ!

Biểu tình của Long Nhất nhu hòa trở lại. Hắc tuyệt không muốn nữ nhân của mình không tin tưởng hắc. Hắc không thể chịu đựng được điều này. Với người khác hắc có thể không cần quan tâm, nhưng đối với hành động của người thân của mình, hắc thật sự chú ý phi thường.

- Man Nguru, người tin tưởng ta không?

Long Nhất chuyển đầu nhìn sang Man Nguru. Hắn đối với thú nhân này có ấn tượng rất tốt. Man Nguru thẳng thắn không nghi kỵ, hơn nữa trượng nghĩa phi thường.

Man Nguru lại vỗ vỗ đầu nói:

- Ta đương nhiên tin người, không cần biết người có hay không có tu luyện Hắc ám ma pháp, Man Nguru ta bội phục người nhất.

Cáp Lô kinh ngạc nhìn vào Long Nhất, trong lòng hắn rất khiếp sợ. Hắn có thể cảm thụ khí tức hắc ám trên người của Lãnh U U, thật sự không nhìn ra nông sâu của Long Nhất. Trên đường đi, Long Nhất làm cho mọi người kinh ngạc quá nhiều lần, thân pháp đó của hắn vô cùng quý mị, là một kiếm sư có thể làm việc với năng lực huỷ diệt siêu cường bất tuyệt.

- Không tưởng người cũng tu luyện Hắc ám ma pháp, điều này có thể nói mọi người đều người cùng đường. Thời gian rất quý báu, chúng ta tiến vào thôi!

Cáp Lô nói xong đưa chân đạp Kim chúc đại môn màu bạc mở ra. Một làn mùi vị kích thích bay mạnh ra. "Phạch, phạch, phạch!" vài thanh âm nhẹ nhàng vang lên, trong bóng tối đại sảnh đột nhiên chiếu ra một quầng sáng hoá hồng. Nguyên là ma pháp đăng trên vách tường tự động chiếu sáng. Năm người Long Nhất cẩn thận dò dẫm từng bước đi.

Trên nền đại sảnh rơi đầy bụi bặm. Có thể nhìn thấy đồ trang hoàng và bài thiết hào hoa trên trần của người ngày xưa tạo ra. Nếu tùy tiện lấy đi vài món trong những vật phẩm đó thì cũng có thể bán được với

một cao, nhưng mọi người đều không muốn động đến.

Xuyên qua phía trước sảnh là một hành lang dài. Trên hành lang không có ma pháp đăng, hơn nữa ma pháp đăng ở phía trước sảnh, sau khi Long Nhất bọn họ đi ra phía sau đã tự động tắt đi. Không biết vị thiên tài nào phát minh thiết kế xảo đoạt thiên công này, tại Thương Lan Đại Lục không thể có ma pháp chiếu sáng trang trí tiên tiến thế này. Trước mắt lại chìm vào bóng tối. Long Nhất bọn họ chính đang phong xuất ma pháp chiếu sáng. Thành Chủ phủ này thật sự rất lớn, Long Nhất bọn họ tìm kiếm một lúc lâu rồi lại trở lại. Trong phủ có nhiều vật phẩm có giá trị, nhưng vô luận là Long Nhất hay Cấp Lôi đều nhìn mà không lấy. Bọn họ hiện tại muốn tìm tàng bảo khố của Thành Chủ phủ.

Hiện tại cơ bản đã biết được tình hình Thành Chủ phủ. Do tịnh không có gì nguy hiểm, Long Nhất quyết định để mọi người phân khai tìm kiếm, phải xem coi có mật thất nào hay không.

Long Nhất phui một lớp bụi trên cửa, mắt nhìn thấy liền biết đây là ngoạ thất của một thiếu nữ. Căn phòng được bố trí ôn hoà sáng sủa phi thường. Long Nhất ngồi xuống tra xét coi có hay không có loại vật kỳ quan gì. Hắn mở buồng ra, đập vào mắt là các loại y phục hấp dẫn đẹp như tiên, hình dạng khác biệt phi thường.

Long Nhất đặt tay vào bên trong tìm kiếm một phen, đột nhiên con ngươi của hắn mở lớn, ngón tay cọ sát một vật giống phấn hồng, chậm chậm nói:

- Ngực...c, chỗ quý quái này tự nhiên lại có ngực!

Đúng lúc này, Lộ Thiển Á tiến lại gần. Nàng hiếu kỳ nhìn tay Long Nhất đang làm gì với nửa hình tròn này, hỏi:

- Cái gì vậy?

Long Nhất tỉnh lại, cười xấu xa đưa cái áo ngực phấn hồng này cho Lộ Thiến Á nói:

- Đó là một nữ hài tử đang mặt y phục.

Lộ Thiến Á cầm cái vật nho nhỏ này nhìn tới nhìn lui, không thể nào nghĩ thông cái nhỏ này làm sao mà mặc.

- Cho nàng biết, cái này gọi là nịt ngực, cũng có thể gọi là yếm.

Long Nhất nhìn vào bộ ngực căng tròn của Lộ Thiến Á cười hắc hắc.

- Yếm?

Lộ Thiến Á nghi hoặc nói, đột nhiên thấy ánh mắt đầy tà mị nhìn vào bộ ngực của mình, lại nhìn cái vật có hai cái nửa hình tròn liên kết với nhau, đồng thời hiểu ra tất cả.

- Ngươi xấu xa!

Khuôn mặt nhỏ của Lộ Thiến Á đỏ hồng. Nàng nhanh chóng ném cái vật này ra ngoài. Cái mảnh hồng phấn này là cái yếm bị Lộ Thiến Á ném đi, bay tà tà rơi lại trên giường.

Nhãn tình của Long Nhất phát sáng, hắn trực tiếp bước lên trên, ném cái yếm qua một bên, bên dưới lộ một thủy tinh cầu nhỏ bằng nắm tay.

Chương 68: Bí Đạo

Dịch thuật: thsonn

Biên tập: dangxuan

Nhãn tình Long Nhất phát sáng, hấn trực tiếp leo lên giường, ném cái yếm qua một bên, phía dưới đột nhiên xuất lộ một thủy tinh cầu to bằng nắm tay.

- Ôi, thủy tinh cầu hấp dẫn quá!

Lộ Thiên Á kinh ngạc kêu, lập tức chạy đến nắm lấy thủy tinh cầu trong tay, không chịu đặt xuống.

- Đẹp thật đấy, nàng thích thì lấy đi!

Long Nhất sủng ái cười nói.

- Cảm ơn chàng!

Lộ Thiên Á gật mạnh đầu, hiển nhiên đối với việc này không có một chút chống đối.

- Long Nhất, chàng trước tiên giúp thiếp bảo quản nhé!

Lộ Thiên Á đưa thủy tinh cầu qua cho Long Nhất nói.

Long Nhất tiếp lấy thủy tinh cầu, cảm giác nhận được hơi lạnh trơn nhẵn của nó. Bỗng nhiên thấy thủy tinh cầu này thành linh có sự chuyển động của ma pháp, hấn ý lên một tiếng, liền thăm dò thấu thập điểm ma lực này.

Thủy tinh cầu đột nhiên phát ánh sáng rực lên. Ánh sáng trong suốt chiếu xuyên qua thủy tinh cầu thành linh làm xuất hiện đồ hình. Đầu tiên xuất hiện một bức tranh hoa viên đặc biệt hấp dẫn, mảng cỏ xanh xanh, hoa hợp lại từng khóm, còn có giả sơn và suối chảy. Sau đó bức tranh bắt đầu chuyển động, mọi thứ đều lắc lư, giống như camera đang chạy. Xa xa trong bức tranh một cái đình tử cô độc, có một vị thiếu nữ đang ngồi trong đình tử, chính là đang an nhàn tĩnh lặng xem sách đến xuất thần. Chỉ tiếc là do quá xa nên không nhìn thấy được diện mục của thiếu nữ.

Chính lúc Long Nhất đang hối tiếc, bức tranh bắt đầu tiến đến gần, càng gần hơn. Thiếu nữ đột nhiên ngẩng lên ngó qua. Long Nhất nhất thời cảm giác, nàng đẹp đến kinh ngạc. Kỳ thật nói về khuôn mặt thì không thể hơn Lãnh U U, nhưng hấn cảm giác nhìn cả thân hình, hoàn mỹ hài hoà phi thường. Đó là một loại khí chất xuân phong làm cho người ta cảm thấy bình tĩnh và thoải mái.

Lúc này, thiếu nữ trong thủy tinh cầu lộ xuất một nụ cười nhẹ, môi mấp má nói chuyện gì đó. Tuy nhiên thủy tinh cầu này tịnh không có thanh âm nên Long Nhất không nghe được thanh âm thiếu nữ.

Bức tranh thành linh dừng ở đây, sau đó lại biến thành ánh sáng trong suốt chiếu xuyên qua thủy tinh cầu. Long Nhất và Lộ Thiên Á cùng một bộ dạng ngây dại, mãi không trấn tĩnh lại được.

- Thật là một tỷ tỷ hấp dẫn!

Lộ Thiên Á lắp bắp nói như trong mộng.

Nhưng Long Nhất ngoại trừ kinh ngạc trước sắc đẹp của thiếu nữ trong thủy tinh cầu, hẳn còn kinh ngạc vì thủy tinh cầu đang ở trong tay. Làm thế nào mà phát triển ma pháp nghe nhìn tạo ra một vật thật sự tuyệt đẹp như thế này. Cái này thật không khác camera là bao? Ma pháp nghe nhìn của Thương Lan Đại Lục mà so với nó bất quá như đứa bé đang học đi.

- Long Nhất, nhanh tới đây mau, chúng ta phát hiện một cái thông đạo bí ẩn dưới đất!

Vào lúc này, bên ngoài truyền lại tiếng hô hoán của Man Ngưu.

Long Nhất lập tức để thủy tinh cầu vào không gian giới chỉ, nhỏ nhẹ nói với Lộ Thiên Á:

- Chuyện này tạm thời đừng nói ra, có được không?

Lộ Thiên Á gật đầu, cùng với Long Nhất chạy về hướng Man Ngưu.

Bí đạo được tìm thấy ở một thư phòng, ngay tại phía sau giá sách. Trong bí đạo có từng hàng bậc thang đi sâu xuống lòng đất. Hai bên bậc thang có một hàng ma pháp đăng.

- Đi xuống!

Long Nhất nói xong liền đi xuống trước, mọi người khác tất cả cũng cùng đi xuống.

Sau khi toàn bộ bọn họ bước vào, giá sách đột nhiên "cạch" một tiếng nhanh chóng đóng lại. Mọi người xem xét mọi nơi, Cáp Lô lo âu nói:

- Nhanh tìm coi có cơ quan mở cửa không?

Trên trên dưới dưới đã tìm trọn vẹn, cũng không tìm thấy cơ quan mở cửa nào.

- Chẳng tìm thấy gì, cái giá sách quý quái này chỉ có một tầng. Tốt hơn là để ta đập vỡ ra.

Man Nguru nói xong liền vung lang nha bồng tiến lên.

Chỉ nghe "oanh" một tiếng cực lớn dội lại trong không gian, Man Nguru cả người cùng bồng bị chấn bay ngược lăn dài trên bậc thang, vài bậc mới dừng lại, khoé miệng vương vết máu lắc lư đứng dậy.

Trong lòng Long Nhất đồng thời có một dự cảm không hay. Hấn dùng ma pháp và đấu khí cố gắng thử, phát hiện cửa này có thể phản chấn tất cả công kích.

- Đường lui bị phong bế rồi, chúng ta chỉ có cách tiến lên mà thôi.

Long Nhất cười khổ nói.

Một hàng năm người sau khi giới bị liền đi xuống. Khi đi được vài trăm bậc thang, năm người toàn bộ kinh hoàng, đó là một cái mật thất chứ còn gì nữa. Đó đúng thật là một cái mê cung dưới đất, cứ cách vài mét lại có một cái thông đạo. Rất có thể chỉ có một đường ra chính xác còn lại tất cả những con đường khác là tử lộ.

- Cái này, cái này biết làm sao?

Cáp Lôi trừng to mắt không có chủ ý nào.

- Làm sao à? Thật thú vị.

Long Nhất không khách khí hồi đáp, chẳng nghĩ ngợi gì cứ tùy tiện tìm một thông đạo mà đi.

Nhìn Long Nhất đi vào, mọi người khác cũng cùng tiến vào.

- Long Nhất, ngươi biết đường à?

Cáp Lôi nghi hoặc hỏi.

- Không biết!

Long Nhất thẳng thừng hồi đáp.

- Không biết, sao ngươi mang bọn ta đi loạn vậy, vạn nhất là tử lộ thì sao?

Cáp Lôi lo lắng hỏi.

- Hiện tại phải hay không phải tử lộ đối với chúng ta mà nói căn bản không có gì khác nhau. Ngồi ở đây cũng chờ chết, sao không đánh cược một phen.

Long Nhất nhẹ nhàng nói.

Cáp Lôi im lặng. Long Nhất nói không sai, hiện tại bọn họ căn bản không đường thối lui. Nhất thời, không khí có chút áp chế, năm người đều không nói 1 lời. Thông đạo chỉ có thanh âm ào ào của bước chân.

Sau một hồi, mọi người dừng bước lại, bởi vì phía trước thông đạo này phân ra làm ba thông đạo, hơn nữa hai bên không có ma pháp đăng, bên trong chỉ là một màn tối đen. Dựa vào vài tia sáng từ hoá

cầu, Long Nhất lao ngay đến giữa thông đạo đó.

Nhưng lúc Long Nhất tiến vào, tất cả mọi người khác đều không tự chủ dừng bước. Long Nhất dựa vào hoành cầu bước vào, nhưng lúc cả người hấn bước vào thông đạo dường như như bị nuốt gọn vào. Bọn họ bên ngoài nhìn vào bên trong chỉ là một bóng tối tĩnh lặng.

Vào lúc này, bên trong truyền ra một tiếng kêu kinh hãi của Long Nhất, tiếp theo thì không còn nghe gì nữa.

- Long Nhất!

Lãnh U U và Lộ Thiên Á đồng thời hoảng loạn hô hoán một tiếng, rồi cùng như một làn gió nhắm hướng tiến vào. Lúc trước họ dừng lại chỉ là vì ý thức của bản năng bảo hộ, nhưng vừa nghe tiếng kêu của tình lang, bọn họ liền tiến nào ngay, chuyện gì cũng không để ý. Man Ngưu lóng ngóng, nhìn Cáp Lô rồi cũng nhắm hướng đi vào theo.

Lúc này bên ngoài chỉ còn một người là Cáp Lô, hấn yên lặng tại chỗ không biết phải làm gì. Nghe tiếng kêu kinh hãi của Long Nhất khẳng định là đã gặp chuyện, lúc này mà tiến vào thì không phải chết cùng sao?

- A!

Lúc này, bên trong tiếp tục truyền ra tiếng kinh hãi của Lộ Thiên Á, Lãnh U U và Man Ngưu. Điều này làm Cáp Lô càng không dám tiến vào. Đột nhiên một trận âm phong thổi lại, Cáp Lô có cảm giác run rẩy. Hấn lui hai bước, chuyển thân quay lại đường cũ trở lại.

Chương 69: Diệu Tiến Kim Quật Liễu

Dịch thuật: thsonn

Biên tập: dangxuan

Long Nhất mang theo hoả cầu đi thẳng vào giữa thông đạo, sau khi đi vào hần mới phát giác ra không hay. Hoả cầu hiển nhiên không có tiêu thất, nhưng thật không nhìn ra ánh sáng, chỉ có thể cảm thấy chúng phát tán độ ấm cùng sự chuyển động ma pháp.

Trong lòng Long Nhất kinh ngạc liền nghĩ tới chuyện quay trở lại, nhưng ai biết một chân cảm thấy thân hình đang trong trong chân không, đang rơi dần xuống, hần không nén được phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

Xuyên qua một không gian tối đen, Long Nhất chỉ cảm giác một tia lam quang, người sau đó nghe được tiếng nước chảy. Có một lực đẩy cực lớn làm Long Nhất như một quả thủy lôi chìm sâu xuống. Đã có nội lực hộ thân, mặc dù bị chấn động hần cũng không thể chân động thành trọng thương.

Long Nhất bình tĩnh mở hai mắt, bắt đầu phát hiện nước này có màu lam thắm, nhìn trong suốt đến phi thường. Chìm xuống nhất định đến độ sâu, lực nổi của nước bắt đầu đẩy Long Nhất lên trên. Long Nhất liền vận nội lực sử dụng Thiên Cân Truy, hần đột nhiên muốn xem nước này làm được trò trống gì. Long Nhất nhanh chóng bơi xuống,

không bao lâu hẳn ẩn hiện nhìn thấy đáy.

Một quầng sáng lớn rực rỡ dưới đáy nước, chiếu ánh sáng vạn trượng xung quanh, huyền ảo dị thường.

Cùng lúc này, bề mặt nước truyền lại thanh âm vật rơi xuống nước, Long Nhất định trụ thân bắt đầu bơi trở lên, hẳn ước đoán Lãnh U U bọn họ rơi xuống.

Bơi được một đoạn, quả nhiên thấy ba thân ảnh chính đang bắt đầu nổi lên. Long Nhất gia tăng kinh lực, mượn lực nổi của nước thoát lên trên, kịp thời bắt kịp bọn họ, một tay ôm lấy Lộ Thiến Á một tay ôm Lãnh U U.

Do xuất hiện quá đột ngột, lưỡng nữ kinh hãi đến ngưng thở. Long Nhất thấy được tình hình bất diệu lập tức thu người lại hô hấp một hơi cho Lộ Thiến Á, tiếp đó hô hấp một hơi cho Lãnh U U.

Lưỡng Nữ tỉnh lại, nhìn thấy Long Nhất không biết là vui mừng hay kinh ngạc, không hẹn mà cùng trợn mắt nhìn hắn một cái. Long Nhất tiếp thụ cái trợn mắt phong tình vạn chủng của bọn họ, tim liền đập loạn, ánh mắt như sao biển thành thâm sâu.

Lãnh U U và Long Nhất hoan hảo nhiều lần, tự nhiên biết loại nhân thần này có ý nghĩa gì. Nàng nhanh chóng đẩy đại thủ của Nhất Long đang mò mẫm trên ngực của nàng và trừng mắt với hắn sau đó bơi lên trên.

Lãnh U U trốn thoát Long Nhất tự nhiên không để Lộ Thiến Á cũng trốn thoát. Hắn liền cúi xuống phong trụ cái miệng nhỏ của Lộ Thiến Á, bắt đầu nghi thức hôn lãng mạn ở trong nước. Lộ Thiến Á thế nào có thể buộc được tình lang ngừng trêu chọc, vùng vẫy yếu ớt liền mê mết. Môi lưỡi liền gắn kết với nhau, đại thủ của Long Nhất cũng

không để yên, một lúc nhẹ nhàng xoa bóp bộ ngực căng phồng của Lộ Thiến Á, một lúc lại lần xuống kiêu đồn của nàng. Kiên đỉnh của hắn đang nóng hổi ngăn cách bởi khối tử âm thẳng vào giữa hai chân Lộ Thiến Á, do quần áo đã sớm thấm nước biến thành bó sát sát thân, Long Nhất vẫn cảm giác được khe hở thần bí.

Nụ hôn trong nước này làm hai người chìm đắm, lúc hai người thờ hồn hển thì trời lên mặt nước, sau đó nhìn thấy mặt Lãnh U U và ánh mắt hiếu kỳ của Man Nguru.

Khuôn mặt tinh ranh của Lộ Thiến Á bị tình làng kích thích biến thành đỏ hồng như lửa, điều này giống như đang bị thiêu cháy, hốt hoảng một tiếng liền dấn mặt vào lòng Long Nhất như chim non.

Long Nhất ôm Lộ Thiến Á rời khỏi nước, liền ngó quanh quẩn, đồng thời kinh ngạc đến ngây ngẩn. Bọn họ đang ở trong một mật thất dưới đất có bức tường vàng rực rỡ, ở đâu cũng là kim ngân tài bảo, ma hạnh đẳng cấp cao tích trữ như núi, còn có nhiều khô giáp và vũ khí tinh mỹ vô cùng. Trời ơi! Tóm lại bảo khối tam đại đế quốc cũng không có nhiều tài bảo như thế này. Nếu tùy tiện lấy một kiện vũ khí và khô giáp này mang ra cũng làm cho người khác vì nó mà điên cuồng.

Chính lúc Long Nhất kinh ngạc, đột nhiên thấy eo nhói đau. Tình lại nhìn vào khuôn mặt đỏ hồng của Lãnh U U đang trừng mắt nhìn hắn, và Man Nguru cũng đang trừng mắt nhìn vào... hạ thân của hắn.

Long Nhất cúi đầu xuống nhìn, bối rối cười hắc hắc, đại thủ vung lên phóng ra một hắc ám kết giới bao bọc ba người vào bên trong.

Nguyên lai vừa kích tình trong nước chưa tiêu tan, tiểu huynh đệ của Long Nhất vẫn hiên ngang cao cao dựng đứng lên, làm khối tử âm thấm nước đội cao lên.

- Mau thay đổi y phục, ta không muốn thân thể của các nàng bị tên đầu trâu này nhìn thấy.

Long Nhất cười nói, bắt đầu tự mình cởi y phục.

- Phu quân, thiếp giúp chàng!

Lãnh U U tinh ranh nhìn Lộ Thiến Á một cái cười nói, tiến lên một bước ôn nhu giúp Long Nhất cởi áo tháo quần.

Lộ Thiến Á chấn động, giật mình nhìn vào hai người, nói:

- U U tỷ... các người?

Nàng tịnh không biết quan hệ của Long Nhất và Lãnh U U. Nhưng Long Nhất thấy cũng đến thời điểm nói cho nàng biết, hôm nay thuận tiện Lãnh U U cũng cố ý muốn cho nàng biết.

Long Nhất cười nói:

- Tiểu tinh linh, sau này U U tỷ chân chính là tỷ tỷ của nàng, nàng không cao hứng à?

Lộ Thiến Á có chút thất thần, biểu tình có chút phức tạp, nhưng rất nhanh nàng khôi phục lại bình thường, cũng tiến lên giúp Long Nhất cởi quần áo. Nàng mở miệng cười nói:

- Thiếp đâu có không cao hứng, U U tỷ và thiếp cùng phục thị chàng, thiếp cao hứng còn không kịp nữa mà.

Dưới sự trợ giúp của lưỡng nữ, Long Nhất sau nhanh chóng đã trần như nhộng, cự vật đó dưới khố ngang nhiên vương cao lên. Lộ Thiến

Á hoàng hoa khuê nữ nhìn thấy mặt đỏ hồng, tim nóng dần lên.
Phương tâm suy tưởng làm thỏ tử (bầu vú) nhấp nhô không ngừng.

- Hoả gia này thật không lương thiện!

Lãnh U U nhẹ nhàng vuốt ve tiểu huynh đệ của Long Nhất một cái, càu nhàu nói.

Tiểu huynh đệ của Long Nhất đồng thời dài ra vài phân, Lộ Thiến Á kêu lên một tiếng kinh ngạc, liền quay đầu qua không dám nhìn nữa. Long Nhất nhìn chăm chăm vào ngọc thể lung linh của lưỡng nữ, tà hoả trong lòng bùng cháy, kéo Lãnh U U lại nhẹ nhàng xoa bóp trên mình nàng một lúc.

- Không được đâu, Man Nguru đang đợi ở bên ngoài.

Lãnh U U mũi nhăn như tơ, cái miệng nhỏ thở ra hương thơm hỗn hển vô lực nói.

Long Nhất an tĩnh trở lại. Vào lúc này mà vui vầy cá nước thực sự không đúng lúc.

Hắn hít sâu một hơi, làm dục hoả trong nội thể trấn áp xuống, từ không gian giới chỉ lấy ra một bộ y phục mặt vào. Lưỡng nữ cũng xấu hổ kéo cởi dần y phục, làm lộ ra hình thể tuyệt mỹ dưới ánh mặt trời. Long Nhất không thể so bì đối với hình thể tương phản của lưỡng nữ. Lộ Thiến Á hình thể thuộc về thanh tú xinh đẹp, nhưng Lãnh U U thì hình thể thon dài, hai người đều là băng cơ ngọc cốt, da trắng mịn màng. Lộ Thiến Á ngọc nhũ đầy đặn cao vút, nhưng ngọc oản (bầu vú) thì oằn xuống, nhưng Lãnh U U như cái măng non đón xuân, thật là cực phẩm trong cực phẩm.

Long Nhất đứng bên so sánh, điều chưa bao giờ có giữa lưỡng nữ.

- U U tỷ, thân hình của tỷ thật là đẹp!

Lộ Thiến Á hâm mộ nói.

- Không phải là muội cũng thế à?

Lãnh U U cười nói.

Trong khi lưỡng nữ mặt y phục, lang trảo của Long Nhất không lưỡng thiện hoạt động. Lúc lần mò Lộ Thiến Á. Lúc lại lần mò Lãnh U U, khuấy động làm lưỡng nữ hỗn hển không ngừng.

- U U, hiện tại chúng ta là một gia đình, không cần phải nguy trang nữa!

Long Nhất cười nói, hấn đương nhiên nguyện ý nhìn khuôn mặt diễm lệ vô song đó của Lãnh U U.

Lãnh U U gật đầu. Khuôn mặt nàng liền gợn sóng, khuôn mặt bình thường liền sau đó biến thành thiên tiên, ai nhìn thấy đều tiêu hồn lạc phách.

- Oa! U U tỷ, nguyên lai tỷ rất hấp dẫn!

Lộ Thiến Á ánh mắt dán vào người Lãnh U U, kinh ngạc cảm thán.

Lãnh U U tự tin cười, nói:

- Lộ Thiến Á muội muội so với tỷ hấp dẫn hơn nhiều, Long Nhất thích đầu tiên là muội đấy.

Nghe được lời của Lãnh U U, Lộ Thiến Á lập tức mỉm cười bằng

mắt. Hai người vừa định sấm soi nhau thì ý định đã tiêu biến không còn dấu vết.

Lãnh U U đưa mắt tán thưởng Lãnh U U, cười nói:

- Tốt rồi, chúng ta nên đi ra, không nên để Man Nguru tiểu tử này lo lắng đến chết.

Thu lại hắc ám kết giới, Long Nhất liền nhìn thấy Man Nguru đang si si ngốc ngốc nhìn chăm chăm vào hàng hàng khô giáp và vũ khí. Ánh mắt đó hận không biết làm gì để nuốt gọn tất cả, nhưng hẳn thực sự chỉ nhìn tịnh không có động thủ đến lấy.

- Man Nguru, nhìn ngậy ngốc cái gì mà nước miếng đều chảy ra hết vậy!

Long Nhất vỗ một chưởng lên vai Man Nguru.

Man Nguru quay đầu lại, chính muốn hỏi đáp, lại đột nhiên giống như dùng Định Thân thuật, ngốc nghếch nhìn chân diện mục của Lãnh U U.

- Cô, cô là ai?

Man Nguru lắp ba lắp bắp nói.

Long Nhất cười hắc hắc. Hắn đã biết Man Nguru nhất định có phản ứng này, sau đó đem thân phận của Lãnh U U nói qua một lần. Biết được mỹ nữ là Lãnh U U, Man Nguru mới chuyển chú ý đến vũ khí và khô giáp, hẳn kích động nói:

- Long Nhất, Những cái này không biết có thể mang đi được không?

- Nói thừa, chỉ cần người mang được, thì tất cả đều có thể mang đi.

Long Nhất cười nói, tham lam không ngừng nhìn tài bảo xung quanh.

Nghe xong lời của Long Nhất, Man Nguru lập tức không khách khí đưa tay lấy ngay một cái bóng thô lớn màu mực xanh, bên trên ẩn hiện tán phát sát khí và bá khí lăng lẹ. Man Nguru nắm chặt cây bóng này, lập tức đem cây Lang nha bóng vút qua một bên, vũ động hai lần sau đó mặt thể hiện sự kỳ quái nói:

- Làm sao ta không cảm giác thấy sự thay đổi nhỉ?

Long Nhất trầm tư, từ cây bóng này tán phát khí tức, nhìn tuyệt đối là vũ khí cấp thần khí, lại nói thần khí phải trích huyết nhận chủ, vì thế hắn liền nói:

- Người trích huyết nhỏ lên trên xem thử coi.

Man Nguru không nói liền cắn ngón tay, một ít huyết nhỏ lên cây đại bóng màu mực xanh. Lúc này, cây bóng này đột nhiên lục quang tránh nhanh thành linh bên trong tán phát ánh sáng màu xanh âm u, ở tay cầm nổi lên một vài ma pháp văn tự, ý là Lục Ngọc Tài Quyết, ứng với tên gọi của vũ khí này.

Man Nguru hưng phấn hét lên một tiếng, nắm chặt Lục Ngọc Tài Quyết vung vẩy điên cuồng. Mỗi lần vung vẩy đều mang một vòng ánh sáng lục âm u, bá khí sung mãn không ngừng.

Nắm Lục Ngọc Tài Quyết múa một hồi, Man Nguru giật mình nhìn lại thần khí trong tay, nhãn thần càng lúc càng ôn nhu, cảnh tượng giống như mình đối với tình nhân, làm lưỡng nữ vui vẻ cười nhẹ.

Ngay vào lúc này, cái mật thất này đột nhiên rung động. Bức tường

bốn bên đột nhiên phân khai ra nhiều cửa ngầm, âm phong thổi mạnh, tiếng kêu khóc đau buồn từ bốn phương tám hướng truyền lại.

Chương 70: Thụy Mĩ Nhân

Dịch thuật: thsonn

Biên tập: dangxuan

Ngay vào lúc này, cái mật thất này đột nhiên rung động, bức tường bốn bên đột nhiên phân khai ra nhiều ám môn, âm phong thổi mạnh, tiếng kêu khóc đau buồn từ bốn phương tám hướng truyền lại.

Mỗi cái ám môn xuất ra một cái khô lâu ngâm đen, nhìn bộ dạng so ra sai khác không nhiều siêu cấp khô lâu của Long Nhất, tổng cộng có hai mươi mấy cái. Hơn nữa trong không trung cũng bay là là vài cái gần như trong suốt giống u linh. Tiếng kêu khóc đau buồn đó thì ra do bọn chúng phát ra.

- Âm linh!

Sắc mặt Long Nhất biến đổi, âm linh là một chủng loại sinh vật vong linh, số lượng cực kỳ ít. Tất cả là oán khí của người sinh ra, cực kỳ hung lệ tàn bạo, bọn này không e sợ công kích vật lý.

Long Nhất liền không chần chờ, từ trong Hắc ám thứ nguyên phóng xuất ra mười tám cái Siêu cấp khô lâu và Cuồng Lôi thú. Siêu cấp khô lâu đối với Siêu cấp khô lâu, Long Nhất phát hiện hai bên thực lực sai khác không nhiều, nhưng Long Nhị thực sự là đệ nhất ngoại lệ. Nó dùng Huyết Sắc Liêm Dao đối đầu cùng ba Siêu cấp khô lâu cũng không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng Cuồng Lôi thú cấp SS cũng không phải là ăn chay. Công kích lôi điện cường hãn của nó đã huỷ một cái siêu cấp khô lâu. Vài âm linh tự nhiên dành là do Long Nhất và Lãnh U U đối phó, bởi vì chỉ có Tinh thần lực công kích mới có thể đả thương bọn chúng.

Vài âm linh này tuy cường hãn, nhưng không qua được Tinh thần lực siêu cường của Long Nhất, chiến đấu không có duy trì được bao lâu đã kết thúc. Vài âm linh bị Long Nhất khống chế thu hồi vào không gian hắc ám thứ nguyên. Có bọn chúng, chế luyện Thất sát khôi lỗi phải lợi hại hơn rất nhiều.

Lúc này, trận đối đầu giữa các Siêu cấp khô lâu cũng đã kết thúc. Có Cuồng Lôi thú trợ trận, mười tám khô lâu này chỉ bị thương tổn chút ít. Nói vậy nhưng Long Nhị bị thương so ra nghiêm trọng hơn. Xương trước ngực đều bị chẻ làm đôi, nhưng cùng với nó ba cái khô lâu đối kháng bị Huyết Sắc Liêm Đao của nó chém thành một đồng xương vụn.

Trong lòng Long Nhất rất đau đớn liền dùng Vong linh ma pháp là Tu Bồ thuật để tiếp nối hai đoạn xương lại. Đại thủ của hắn vỗ "phách, phách" lên vai nói:

- Huynh đệ, người lần tới nên cẩn thận chút, người mà có lực trường nhị đoản thì ta biết làm thế nào mà sống.

Lãnh U U vì đã ở hắc ám không gian đó, nên đối với mẫu đối thoại đó của Long Nhất và khô lâu này sớm trở thành bình thường. Ngược lại Lộ Thiên Á và Man Ngưu thì kinh ngạc, nghi hoặc đưa mắt nhìn hắn. bọn họ không tưởng được Long Nhất thành linh là vong linh ma pháp sư, hơn nữa còn nói chuyện với một cái khô lâu không có sinh mệnh.

Long Nhất mang mười tám khô lâu thu hồi vào trong không gian thứ

nguyên, cho nên hẳn cũng không phát hiện cái hốc mắt của Long Nhị lướt qua một tia hồng quang quý dị. Vốn cũng muốn thu hồi Cường Lô thú trở lại, nhưng nó vừa thu nhỏ lại thì Lộ Thiên Á đã ôm vào không thả ra, bộ dạng khả ái của nó lập tức chinh phục trái tim của nàng.

- Long Nhất! Tiểu tam đâu?

Lúc này, Lộ Thiên Á mới nghĩ ra tiểu lão hổ bị Long Nhất đặt tên là tiểu Tam.

- Nó còn đang ngủ!

Long Nhất nói. Chỉ là tiểu gia hoả tham ăn đã ngủ là ngủ rất lâu, hiện tại còn chưa tỉnh lại.

Nguy hiểm được giải trừ, Long Nhất và bọn họ bắt đầu đại dọn dẹp. Đầu tiên thu sẵn vũ khí và dụng cụ phòng. Bọn họ phát hiện có tới tám kiện vũ khí cấp thần khí, bao gồm cả Lục Ngọc Tài Quyết của Man Ngưu, mười kiện dụng cụ phòng thủ cấp thần khí, kỳ dư những thứ cấp thần khí khác tổng cộng cũng có vài kiện, thánh cấp có trên một trăm kiện, còn lại là cao cấp.

Lộ Thiên Á đi đến lấy một kiện vũ khí, đương nhiên là cung tiễn, là vũ khí cấp thần khí, so với cao cấp tinh linh chi cung của nàng không biết tốt hơn bao nhiêu, nhưng thực lực người không đủ phát huy tối đa uy lực của nó.

Đáng tiếc là ở đây không có trượng pháp Hắc ám hệ, dù vậy Lãnh U U nguyên lai chỉ có thể dùng là trượng pháp. Vài bọn theo tứ tự lựa chọn những dụng cụ phong thủ thiết thân, kỳ dư tất cả đã tiến vào không gian giới chỉ. Sau một lúc, nhìn quanh quần đến một kim tệ cũng không còn sót lại.

Lúc này một tia sáng loé lên, Long Nhất đặc chí mẫn ý, hẳn đã trở thành một người giàu nhất thế giới này. Nhưng không đặc ý được lâu, hẳn liền mặt mày đau khổ, có tiền mà không có mạng thì có tác dụng gì. Bốn họ bốn người hiện tại bị khốn tại mật thất này, tìm trái tìm phải đều không thấy được một cửa ra.

Sau hai ngày, bốn người đều vô cùng mệt mỏi. Mỗi thốn nơi này đều đã được xem kỹ, tất cả không tìm thấy cơ quan nào.

- Long Nhất, chúng ta không thể thoát được phải không?

Lộ Thiến Á nép vào vai của Long Nhất nói không ra hơi.

- Không thể thế được! Nơi này nhất định phải có cửa ra, không có lý do gì mật thất chứa kho tài bảo mà không có cửa ra.

Long Nhất cau mày nói.

- Nhưng chúng ở đây hai ngày, lần mò khắp nơi đều không có phát hiện cửa ra.

Lộ Thiến Á nói.

Long Nhất nhìn vào thủy đàm màu xanh thẫm này ở trung tâm mật thất. Đột nhiên nghĩ lại, lúc trước từ hắc ám không gian này đi ra sau đó cũng từ thủy đàm tìm ra mật đạo, nơi này có hay không có cùng một dạng nhỉ?

- Nhưng chúng ta còn có một nơi chưa tìm!

Long Nhất cười nói.

- Nơi nào?

Ba người kia dị khẩu đồng thanh hỏi.

Long Nhất chỉ vào thủy đàm đó, cười nói:

- Chúng ta còn chưa tìm ở đây mà.

Mọi người bất ngờ. Cái thủy đàm này xác thực là chưa có tìm qua. Bất quá cảm thấy kỳ quái, từ trước giờ không nghe ai nói qua trong mật thất còn có đào một cái thủy đàm sâu này.

- Các người ở trên này đợi, ta xuống dưới đó xem sao!

Long Nhất đứng dậy nói, hẳn nhớ lúc ban đầu xuống nước thấy dưới đáy đàm có một phiến quang mang lấp lánh, liền cảm giác có điều cổ quái.

Nói sau khi Long Nhất lao vào trong nước, thật sự mà nói, cảm giác bị nước này thấm vào thoải mái phi thường. Nói không chừng phía dưới chứa đựng phong phú những khoáng vật chất, trong lòng Long Nhất không thể không mơ tưởng.

Long Nhất càng lặn càng sâu, không lâu sau có thể nhìn thấy lưu quang toả ra dưới đáy đàm. Đợi hai chân đạp lên đáy đàm, Long Nhất lúc này như kinh ngạc vô cùng phát hiện dưới đáy đàm thành linh hiện ra một tầng bảo thạch.

- Thành Chủ Di Thất Chi Thành này, con mẹ hử, có quá nhiều tiền. Có tiền cũng không nên lãng phí như thế này chứ!

Trong lòng Long Nhất liền thầm thì, tự nhiên không có khách khí thu nhập bảo thạch này vào không gian giới chỉ.

Chính vào lúc Long Nhất đang thu nhật, đáý đầm đột nhiên xuất hiện một góc trong suốt. Trong lòng hắ liền mừng rỡ như điên, nghĩ mình đã tìm ra thông đạo. Sau đó Long Nhất sớm kinh ngạc đến ngâý ngốc, tại Di Thất Chi Thành này là một nơi thần bí cho hắ quá nhiều kinh ngạc, hắ nhanh tỉnh trở lại.

Nguyên lai cái vật trong suốt này không phải là cửa ra, mà là một cái quan tài thuỷ tinh trong suốt khắ dưới đáý đầm. Hắ kinh hỉ không phải là vì thuỷ tinh quan mà vì bên trong có người nằm.

- Hoá ra là nàng, Thuý Mỹ Nhân (mỹ nhân ngư)! Không biết ta hôn nàng một cái nàng có hồi tỉnh lại hay không?"

Long Nhất nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ trong thuỷ tinh quan đó, trong lòng nói. Thiếu nữ này không phải là ai khác, chính là thiếu nữ có khí chất cao nhã tính tình an nhàn tĩnh lặng trong thuỷ tinh cầu.

Long Nhất cố gắng đưa thuỷ tinh quan từ đáý đầm lên trên, nhưng dùng toàn lực vẫn chưa nâng được. Hắ tự nhiên không cam tâm. Thiếu nữ này cho hắ tác động quá lớn. Nàng đúng là người của một nghìn năm trước, nhưng hôm nay thật sự an tường tĩnh lặng nằm tại đây, dường như đang ngủ say.

Thiếu nữ này thực sự chưa chết à?

Long Nhất có chút ít cảm giác không tin tưởng, bởi vì nàng quá đẹp trong thuỷ tinh quan, da trong sáng không có dấu vết, trên mặt cũng có ửng hồng, nhìn thế nào cũng không giống người chết. Bất quá điều này không thể chắc chắn. Nền văn minh của Di Thất Chi Thành rất tiến bộ, nói không chừng có thể phát minh ra thuốc chống tan rã hoặc ma pháp đạo cụ có thể làm người chết bảo tồn vẻ hoàn mỹ này.

Long Nhất cẩn thận tìm kiếm khả năng khai mở thủy tinh quan. Cả người hấn đều nằm trên mặt thủy tinh quan, cách ly nước đang bao bọc lấy thủy tinh quan. Lúc này hấn giống như dùng cả thân mình đè lên trên người của thiếu nữ.

Vào lúc đó, Long Nhất phát hiện thủy tinh quan này không biết tên loại ma pháp kết giới cấm chế, chỉ có ma lực chuyển động nhưng Tinh thần lực và ma lực của Long Nhất giải phá không được.

Long Nhất nằm trên thủy tinh quan ngây ngốc nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ ở bên trong. Trong lòng hấn có một thôi thúc muốn đưa nàng ra.

- Làm thế nào có thể giải khai kết giới này?

Long Nhất trầm tư, nhìn vào thiếu nữ này tình linh bất tri bất giác nhớ đến Ti Bích. Bởi vì khí chất trên người nàng ta và Ti Bích thập phần giống nhau. Bất giác, Long Nhất sau khi tưởng nhớ từng điểm nhỏ phát sinh lúc cùng Ti Bích. Nhớ lúc ban đầu thí nghiệm phong hệ ma pháp kết quả là thổi tung y thường của nàng trong Thánh quang kết giới được nàng bố hạ.

- A! Ta thật ngốc, nội lực của ta có thể hấp thu ma lực!

Trong lòng Long Nhất kêu một tiếng lớn, ban đầu hấn có thể nhẹ nhàng dịch tay xuyên qua thánh quang kết giới do Ti Bích bố hạ.

Nghĩ đến đây, Long Nhất hưng phấn lên. Hấn yên lặng vận nội công toàn thân, quả nhiên cảm giác kết giới đó chính đang rung động, nhưng nhất thời phân nửa cũng thể giải khai. Hấn e sợ Lãnh U U bọn họ lo lắng, liền quyết định trở lên nói một tiếng rồi lại trở xuống, hấn không tin không thể khai mở thủy tinh quan.

Thấy Long Nhất nổi lên mặt nước, ba người thần tình khẩn trương

phóng lại.

- Chàng thế nào lại lên được? Chàng đã ở dưới đó được nửa ngày rồi, chúng thiếp đều lo lắng muốn chết.

Lộ Thiến Á yêu kiều nói.

- Ta ở dưới phát sinh một chuyện, chính là đang nghiên cứu.

Long Nhất cười hắc hắc nói.

- Cái gì? Nói ra xem nào?

Lãnh U U mở miệng tiếp trực hỏi.

- Hắc, hắc! Để gặp rồi mọi người sẽ biết, chuyện này cần phải đúng thời điểm, ta lên lại để mọi người đừng lo lắng.

Long Nhất cười nói.

- Là chuyện gì chứ, chàng thế nào mà cười xấu xa thế.

Lộ Thiến Á hoài nghi nói.

- Đến lúc đó thì nàng sẽ biết.

Long Nhất cười nói, như một mảnh tử khoan xuống.

Chương 71: Dâm Tặc

Long Nhất như một con bạch tuộc nằm trên thủy tinh quan. Nội lực hắn từ từ hấp thụ đồng hoá với ma pháp kết giới kỳ quái trên thủy tinh quan. Hắn thật sự rất bội phục người nào phóng ra kết giới này. Nên biết Long Nhất có thể mất chút ít sức lực mới phá huỷ được ma pháp thánh quang kết giới cấp mười, nhưng thật sự phải phí rất nhiều thời gian công sức mới phá bỏ được ma pháp kết giới trên thủy tinh quan này. Có thể nghĩ như thế này người phóng ra kết giới này nhất định là còn hơn Siêu ma đạo sư, không chừng còn có thể là Pháp thần nữa.

Trong lúc bất tri bất giác, Long Nhất đột nhiên trong nước tiến nhập vào trạng thái minh tưởng. Dù vậy hắn cuối cùng phát giác thủy tinh quan bắt đầu loé ra quang mang màu lam âm đạm, hơn nữa nước trong đăm vô thanh vô tức bị một cỗ cường lực phân khai, bên trong năm mét xung quanh thủy tinh quan biến thành một không gian không có nước.

Đột nhiên, quang mang màu lam âm đạm của thủy tinh quan bắn mạnh ra, ngay vào lúc đó, thủy tinh quan thành linh bắt đầu từ từ tan chảy, càng tan càng mỏng.

Cuối cùng, thủy tinh quan biến mất không còn gì. Nhưng vì đang nằm trên thủy tinh quan Long Nhất tự nhiên phải rơi xuống. Bịch một tiếng, hắn đã đè lên người thiếu nữ trong quan, hơn nữa đôi môi, xảo diệu đến không thể hơn, lại đặt lên trên đôi môi mềm mại của thiếu nữ.

Long Nhất liền tỉnh trở lại, hoàn toàn không mở mắt để ngửi mùi

hương nhi nữ. Thực sự là một mùi hương phi thường, vô cùng thanh tân nhưng tao nhã, có điểm giống như hương vị hoa lan. Hắn mở mắt ra, sau đó một vầng trán thanh khiết như ngọc và phía dưới là một đôi chân lông mi dài cong vút. Hắn vào lúc này chỉ cảm giác mình vừa rơi xuống một phiến mềm mại. Tóm lại đến thẳng hể cũng biết hắn đang đè lên trên người một nữ nhân.

Long Nhất không hề động đậy, đôi môi vẫn y nhiên ép lên đôi môi mềm mại của thiếu nữ. Không phải bởi vì hắn nổi sắc tâm, nhưng là bởi vì kinh ngạc đến ngây ngốc, phát hiện mình đè lên trên người thiếu nữ trong thủy tinh quan tịnh. Hắn kinh ngạc đến ngây ngốc bởi vì hắn thỉnh thoảng cảm giác tại bộ ngực mềm mại của nàng ta có truyền ra nhịp đập của trái tim. Tiếng thỉnh thoảng, thỉnh thoảng vang lên làm Long Nhất như bị thôi miên. Hắn có chút hoảng hốt, đột nhiên có loại cảm giác này. Tần suất tiếng tim đập của nàng và của hắn lúc càng giống nhau, đến cuối cùng hắn không phân biệt đâu là tiếng tim của mình còn đâu là tiếng tim của thiếu nữ này. Hai quả tim tựa như có một loại tình huống kết hợp quý dị. Tiếng tim thỉnh thoảng lên đồng nhất như của cùng một người vậy.

Hai mắt nhắm của thiếu nữ thỉnh thoảng khai mở, như mặt nước mùa thu đang chảy dài, trong sáng như suối nguồn từ khe núi chảy ra, làm người thấy mình trở thành nhỏ nhoi.

Thiếu nữ chăm chăm gần sát hai mắt Long Nhất, đầu tiên ngạc nhiên, tiếp theo nghi hoặc, sau đó trong mắt loé lên một sắc thái thân thiết.

Long Nhất lúc này tỉnh lại, hắn nhắc thân lên, trên miệng hoàn toàn còn lưu lại chút dư hương.

- Người dậy rồi sao?

Thiếu nữ mở miệng, thanh âm thanh thúy như hoàng oanh, nghe thoải mái phi thường.

Long Nhất giật mình, luyến tiếc không muốn rời khỏi người thiếu nữ, xúc cảm mềm mại đó làm hắn thú vị vô cùng.

Thiếu nữ ngòai dậy, đưa cặp mắt như hồ thu nhìn khắp nơi, hàng mi xinh đẹp chớp nhẹ, tựa hồ nhớ lại cái gì.

- Người có thể nói cho ta biết ta là ai không?

Hồi lâu sau, thiếu nữ nhắc thân mềm mại ngẩng đầu nhìn vào Long Nhất.

- Ái!

Long Nhất mở to mắt, nàng ta tựa mình không biết mình là ai, điều đó thì cả hắn cũng không biết được.

- Người không nhận biết ta à?

Cặp mắt như hồ thu của thiếu nữ đầy khí lạnh, xung quanh nhiệt độ vào lúc này ảm dần lên.

Long Nhất kinh hãi lùi về sau mấy bước. Lúc này hắn cảm nhận được chuyển động cường liệt của ma pháp thủy hệ trên người thiếu nữ. Cảm giác này ngày càng bành trướng to lớn vô biên. Nàng ta niên kỷ còn nhỏ, không thể nào đạt được trình độ đại ma đạo sư như vậy được?

- Người nhất định nhận biết được ta phải không?

Long Nhất cười khổ nói.

- Người là một dân tộc vô sỉ, ta giết người!

Miệng thiếu nữ liền niệm chú ngữ, ma pháp nguyên tố thủy hệ cường đại tụ tập như điên cuồng, nước trong thủy đàm bắt đầu nổi sóng.

Long Nhất kinh hãi đổ mồ hôi lạnh. Nếu đề nàng phóng thành công ma pháp lực cường đại, thì bóng hình của hắn sẽ biến mất ngay tại đây. Ngay lúc đó người hắn đã xuất hiện phía sau thiếu nữ, đại thủ của của hắn chính là đang kẹp trên cổ của thiếu nữ, ngăn chặn nàng niệm chú.

- Không được vọng động, vọng động là chết! Ta đã cứu người tình, người lại đối đãi với ân nhân cứu mệnh người như thế này sao?

Long Nhất lau sạch mồ hôi lạnh trên trán nói.

Nhưng vào lúc này, lam quang trên người thiếu nữ loé ra, một cổ lực đẩy cường đại đã chấn bay Long Nhất. Trên người thiếu nữ đã tập hợp nhiều thành một đạo kết giới màu lam ảm đạm.

- Người đã cứu ta à?

Thiếu nữ lạnh lùng hỏi.

- Nếu như không phải ta cứu người, người vĩnh viễn phải ngó ngẩn trong quan tài này không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Long Nhất cười khổ nói.

- Hừ, người nghĩ ta có thể tin người à?

Thiếu nữ tựa hồ có chút nghiêng răng nghiêng lợi, nàng tỉnh dậy không

thể nhớ được chuyện gì, vốn dĩ nghĩ rằng nam nhân này đề lên trên người nàng chính là người yêu của nàng, nhưng ai biết thành linh không nhận biết nàng, thật sự không thể bỏ qua.

- Không tin ta cũng không có biện pháp nào, người giết ta người cũng không thể sống.

Long Nhất xoay tròn con người lảo đảo nói.

Thiếu nữ lạnh lùng nhìn Long Nhất, hiển nhiên không tin lời nói quỷ quái của hắn.

Long Nhất cười hắc hắc nói:

- Ta dùng một loại mật pháp để làm người tỉnh lại sau nghìn năm ngủ say. Chúng ta hai người hiện tại sinh mạng liên kết với nhau, không tin người tỉnh tâm lại có cảm giác liền.

- Ngủ say trong nghìn năm à?

Thiếu nữ có chút giật mình, nàng nhìn lại thủy tinh quan ở dưới ý thức đã tin tưởng.

Hai người yên lặng nhìn nhau, bọn họ liền cảm thấy tinh thần hai người liên hệ với nhau một cách kỳ dị. Tiếng đập thành thạch vang lên. Hai quả tim bất đồng nhưng lại cùng tiết tấu đập, trong lòng thiếu nữ dâng lên một cảm giác kỳ quái, giống như mình và nam nhân trước mắt là một chỉnh thể không thể nào phân tách.

Thiếu nữ liền thu hồi kết giới màu lam âm đạm, than nhẹ một hơi, biểu tình bằng cách nào đó thay đổi điềm tĩnh trở lại.

- Người thật sự không nhớ được chuyện gì sao?

Long Nhất sau khi nàng không còn địch ý liền hỏi. Hắn như vô cùng muốn biết Di Thất Chi Thành có những ma pháp văn minh huy hoàng như thế nào.

Thiếu nữ lắc lắc đầu, nói:

- Trong đầu ta là một phiến trống rỗng, chuyện gì cũng không có.

Long Nhất ngẫm nghĩ, từ không gian giới chỉ lấy ra thủy tinh cầu tìm được ở Thành Chủ phủ đưa cho nàng nói:

- Người nhìn cái này xem, có lẽ nhớ được chuyện gì chăng?

Thiếu nữ tiếp lấy thủy tinh cầu, bản năng thu lấy ma pháp lực bên trong, sau đó giật mình nhìn vào vào hoa viên và chính nàng trong thủy tinh cầu, nhú lông mày cực lực hồi tưởng.

- Giống quá, nhưng ta lại không thể nhớ được gì cả!

Thiếu nữ u oán than, nhãn thần có chút mất mát.

- Sau này từ từ sẽ nghĩ ra, có lẽ người ngủ say quá lâu, mất trí nhớ cũng là chuyện rất bình thường.

Long Nhất cười nói, kỳ thật hắn căn bản không biết chứ không phải vì nguyên nhân này, nhưng bây giờ hắn chỉ nghĩ tới điều này, tiện làm lý do để an ủi nàng.

Thiếu nữ gật gật đầu, khí chất ôn nhu an tĩnh, làm người ta không tự chủ chìm đắm vào bên trong, một điểm cũng không giống thiếu nữ lạnh lùng sát khí vừa rồi. Có người nói nữ nhân trời sinh đã có nhiều mặt, nhìn lại lời nói này thật sự hoàn toàn không giả.

- Trước tiên chúng ta hãy lên trên, ta còn có vài người bạn ở trên đó.

Long Nhất cắt ngang sự trầm tư của thiếu nữ.

Chương 72: Gia Tại Hà Phương

Chính lúc Long Nhất và thiếu nữ này muốn trở lên, ánh mắt của hắn vô tình liếc về hướng thủy tinh quan khảm dưới đáy đầm, đột nhiên cảm giác quan tài này có chút dị thường.

- Đợi chút đã!

Long Nhất nói, hắn liền hạ thân từ từ nhìn kiểm tra, quan tài trong suốt có cái gì làm cho sương mù ẩn hiện rung động, phía dưới tịnh không phải là đất.

Cửa ra!

Trong đầu của Long Nhất xuất hiện hai chữ cực lớn, hắn đồng thời hưng phấn nổi lên.

- Người tìm cái gì?

Thiếu nữ nhìn Long Nhất tìm trái tìm phải trong thủy tinh quan mà nàng nằm trong đó không biết bao nhiêu năm, nên có chút xấu hổ và giận dữ.

Long Nhất ngẩng đầu lên cười cười nói:

- Người đừng có hiểu lầm, ta đang tìm cửa ra.

Cửa ra? Thiếu nữ giật mình một cái thật mạnh, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì, nàng yên lặng ngậy dại nhìn vào thủy tinh quan đó, ngọc

thủ đột nhiên vung lên, một đạo quang mang màu lam âm đạm bắn vào trong thủy tinh quan, chỉ thấy đáy thủy tinh quan văng lên một miếng, lộ ra một cái đại động tối đen.

- Cửa ra, thật sự là cửa ra, người thật sự là rất tốt.

Long Nhất hưng phấn gọi lớn, thành linh không ngăn được ôm chầm lấy thiếu nữ hôn một cái lên mặt.

- Đồ hỗn đản!

Thiếu nữ run rẩy, tức giận hét dùng Băng Phong thuật làm Long Nhất đóng thành tượng băng.

Trong lòng Long Nhất cười khổ, biết mình có chút đặc ý nên quên mất, nội lực của hắn phóng ra, làm khối băng bao phủ mình tan ra thành bụi.

Thiếu nữ kinh dị nhìn Long Nhất. Nàng còn muốn giáo huấn hắn nữa, nhưng vào lúc này, mặt đất đột nhiên đất đầu chấn động, thiếu nữ lao đảo nháy vào lòng Long Nhất. Long Nhất này thật sự không có tâm tình nghĩ đến chiếm tiện nghi, chấn động mãnh liệt này làm hắn thấy rõ bất diệu.

- Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi, nơi sẽ sụp nhanh chóng, người ở đây đợi ta, ta trở lên trên gọi đồng bạn ta xuống.

Long Nhất ổn định thân hình nói với thiếu nữ, nói xong liền đạp đất một cái văng hướng lên trên.

Long Nhất chui lên mặt nước, thì có một khối đá lớn từ trên rơi xuống, hắn hét lớn một tiếng liền đánh bay khối đá. Tránh khỏi khối đá, hắn hướng về Lãnh U U ba người hét lớn:

- Nhanh xuống nước, cửa ra ở phía dưới!

Lãnh U U ba người không do dự liền nhảy xuống nước. Vì lao xuống nên tốc độ lặn xuống rất nhanh. Long Nhất thì dùng một kinh lực mãnh liệt, hắn đã vận dụng Ngạo Thiên Quyết đến cực hạn, mang ba người lao nhanh lặn xuống đáy đầm.

Lúc này đã có nhiều khối đá rơi vào thủy đầm, từ phía sau truy theo hướng Long Nhất bọn họ ép xuống.

- Nhanh vào đi!

Xuống đến đáy đầm, năm người Long Nhất vừa chui vào thông đạo phía dưới thủy tinh quan thì một khối đá nện xuống tức thời lấp bằng cửa thông đạo.

Long Nhất và mọi người lần nữa thấy được ánh mặt trời sau khi xuất hiện bên ngoài Thành Chủ phủ của Di Thất Chi Thành. Tuy nhiên bọn họ không kịp thở ra hơi, liền phát hiện trời đất rung chuyển. Di Thất Chi Thành bắt đầu sụp đổ xuống, mặt đất như sóng biển nổi lên nổi xuống, tất cả mọi thứ lập tức sụp đổ.

Long Nhất liên tiếp phóng ra vài Tật Phong thuật lên người mọi người, cố hết sức tiến về phía trước. Tại này bọn họ không có biện pháp nào khác, chỉ có liều mạng chạy, chạy ra khỏi cái địa ngục này.

Nếu như Long Nhất toàn lực sử dụng Càn Khôn Đại Na Di thì chạy thoát không phải là vấn đề, nhưng tính cách hắn là trọng tình trọng nghĩa làm sao có khả năng bỏ lại Lãnh U U bọn họ một mình trốn thoát được chứ?

Long Nhất cấp Lộ Thiển Á một tay nắm lấy Man Ngưu. Lãnh U U và

vị thiếu nữ dùng Phiêu Phù thuật nhanh chóng theo phía sau. Lúc này, một vùng đất cao hơn mười mét hiện ra càng lại càng gần, nếu như Long Nhất lại không tăng tốc khủng khiếp e rằng phải bị chôn vùi xuống đất.

- Long Nhất, chàng thả tay ra, không cần quản đến thiếp.

Lộ Thiển Á có chút tuyệt vọng van cầu nói, nàng không thể để người yêu của nàng cùng bị chôn sống theo mình.

- Lão đại, người thả chúng ta ra, tự mình chạy đi.

Man Ngưu vùng vẫy nói. Câu lão đại hẳn sớm rất đã muốn nói ra, nhưng do vì thú tộc luôn bị nhân loại bảo thủ kỳ thị, sợ dĩ hẳn thực sự đều không dám nói ra miệng.

- Hai người các người im miệng cho ta, Long Nhất ta là loại người nào? Ta không bỏ lại các người tự mình chạy trốn đâu.

Long Nhất nhanh chóng nghiêng răng giáo huấn nói. Hẳn lúc này bỏ lại nữ nhân và huynh đệ của mình, thì hẳn còn không phải là cầm thú sao.

Lãnh U U nhìn vào bối cảnh đỉnh đạt của Long Nhất, nghe được lời thề sắt đá của hẳn, khoé mắt liền ươn ướt. Làm thân nữ nhân, còn có chuyện gì hạnh phúc hơn khi có nam nhân như thế?

Đến thiếu nữ cũng nhìn vào Long Nhất có chút giật mình, hoạn nạn mới thấy chân tình. Tóm lại có chết cũng không bỏ rơi nữ nhân và huynh đệ của mình là nam nhân chân chính. Nàng có thể cảm giác được lòng Long Nhất điều đó chưa bao giờ thay đổi, nàng thậm chí có thể cảm giác được lòng của hẳn đó là có chút hối tiếc và ầm áp.

Mắt nhìn cơn sóng đất nổi lên như muốn chôn vùi tất cả mọi người, thiếu nữ u oán than, một cái trạc tử (vòng tay) trên cổ tay đột nhiên xuất ra bạch quang liên bao quanh năm người, tức thời biến mất tại chỗ.

oOo

Một trái núi nhỏ cách Di Thất Chi Thành mười dặm, năm người đứng trên bề mặt nhìn những gì còn lại của Di Thất Chi Thành, thần sắc không giống nhau. Long Nhất hiện tại nhớ lại tình hình lúc đó trong lòng còn có chút sợ hãi, vừa hay thiếu nữ này dùng thủ trạc phong ấn ma phá không gian đưa mọi người đến nơi này. Chậm hơn chút nữa có lẽ là không còn thấy được vẻ đẹp của ánh mặt trời, không hít thở được không khí mát mẻ. Còn sống, con mẹ nó, thật là sáng khoái. Trong lòng Long Nhất kêu lên.

- Long Nhất, Cáp Lôi hẳn vẫn còn ở dưới đó!

Lộ Thiên Á nói nhỏ.

Mục kiếm của Long Nhất nhướng lên, tiểu tử đó lúc này chắc chết ở Di Thất Chi Thành rồi. Long Nhất một điểm cũng không lo lắng, nếu như ban đầu hẳn cũng có thể giống Man Ngưu bọn họ cùng bất chấp tiến vào, nghĩ hẳn đã đến được nơi mà hẳn không thể đến.

Lộ Thiên Á nhìn Long Nhất không có phản ứng gì, tức giận nói:

- Không có địa đồ của Cáp Lôi, chúng ta làm sao ra được hoang mãng thảo nguyên này được?

Long Nhất ngạc nhiên, nguyên lai Lộ Thiên Á dẫn vật là chuyện này, hẳn cười nhẹ nói:

- Sợ cái gì? Có phu quân ta ở đây, còn sợ không đi ra được cái hoang mãnh thảo nguyên nho nhỏ này à?

Nhìn thần tình dương dương tự đắc của người yêu, Lộ Thiển Á bởi say đắm mê muội. Nàng nép vào lòng Long Nhất thì thầm nói:

- Vâng, chỉ cần có chàng, thiếp cái gì cũng không sợ.

Vào lúc này, Man Nguru ngồi dưới đất, ôn nhu làm sạch Lục Ngọc Tài Quyết. Từ lúc có được thần khí, tâm tư của hắn hoàn toàn để ở trên đó.

Lãnh U U đột nhiên nắm lấy tay áo Long Nhất.

- Chuyện gì vậy?

Long Nhất hỏi.

Lãnh U U liền chỉ qua thiếu nữ, Long Nhất mới phát hiện thiếu nữ này đang ngây ngốc đứng nhìn phế tích Di Thất Chi Thành, hai dòng lệ châu trong suốt từ trong khoé mắt chảy xuống.

- Vì sao vậy? Vì sao trong lòng ta không cảm thấy thoải mái vậy?

Thiếu nữ lẩm bẩm, khuôn mặt mê man.

Long Nhất hiểu được chút ít. Tuy nàng ta quên đi những chuyện trước kia, nhưng huyết dịch đang chảy trên người nàng ta là của Di Thất Chi Thành, nhà của nàng ta chính là Di Thất Chi Thành.

Long Nhất tiến lên trước, từ không gian giới chỉ lấy ra một cái khăn tay đưa qua, thiếu nữ không lấy, đưa mắt nhìn Long Nhất rồi sau đó nước mắt trên mặt toàn bộ biến mất, thần tình khôi phục lại không

khác gì trước. Dường như là một nữ hài vừa mới nước mắt đầm mặt chỉ là Long Nhất ảo tưởng mà thôi.

- Đó là nhà của người, nhà không còn thật sự đáng thương tâm, không người nào cười người cả.

Long Nhất ủng hộ, không để ý thu hồi khăn tay nói.

Thiếu nữ lắc đầu, thì thầm nói:

- Đó không phải là nhà của ta, ta đã không có nhà.

- Ai nói người không có nhà, nhà của ta là nhà của người, người quên chúng ta có mối quan hệ gì sao?

Long Nhất cười nói.

Thiếu nữ giật mình, hỏi:

- Nhà của người là ở đâu?

Lúc này, Lãnh U U và Lộ Thiến Á cũng hiếu kỳ nhìn Long Nhất, bọn họ cũng muốn biết nhà của Long Nhất là ở đâu?

Vấn đề của thiếu nữ làm Long Nhất đứng lặng. Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời chỉ toàn là ngụy phong thần ưng, trầm mặc hồi lâu mới nói:

- Thần ưng bay trên cao, có hài tử ở đâu thì đó là nhà, nhi nữ đi xa, nơi cha mẹ đó là nhà, nhưng nhà ta, ở trên đường.

Thiếu nữ cảm thụ được thương cảm nhẹ nhàng của Long Nhất truyền qua, bởi vậy trong lòng nổi lên cảm giác đồng bệnh tương liên,

nhìn vào Long Nhất nhẩn thần cũng không còn lạnh lùng nữa.

Lãnh U U và Lộ Thiến Á mắt đều đỏ hoe, một tả một hữu ôm lấy tay của Long Nhất.

Chương 73: Mễ Á Thánh Ma Học viện

Cường Long Đế Quốc, Đăng Long thành.

Nửa đêm, một bóng hắc ảnh vô thanh vô tức xuất hiện ở phủ đệ của Tây Môn gia tộc. Kẻ đó như một bóng u linh thần tốc lách tránh những đội thị vệ tuần tra, cuối cùng xuất hiện bên ngoài thư phòng của gia chủ Tây Môn Nộ. Hắc ảnh gõ cửa thư phòng theo một tiết tấu đặc biệt.

"Vào đi." Bên trong thư phòng truyền ra thanh âm uy nghiêm của Tây Môn Nộ.

"Thiên Vọng số mười ba tham kiến gia chủ." Hắc ảnh này vừa bước qua cửa lập tức cong gối quỳ xuống đất, vẻ mặt đầy cung kính nói.

Tây Môn Nộ vẫn đang ngồi trước bàn đọc sách, múa bút thành văn. Nửa ngày sau, ông mới hỏi: "Đã điều tra rõ hành tung của nhị thiếu gia chưa?"

"Thưa gia chủ. Vài tháng trước đã phát hiện ra nhị thiếu gia tại Quang Minh thành, người đã tham gia dong binh đoàn đi hoang mãng thảo nguyên làm một nhiệm vụ cấp A có tên gọi Di Thất Chi Thành, hiện tại không rõ hành tung. Tin tức ở Quang Minh thành truyền lại, nhị thiếu gia với đại tiểu thư của Phượng Hoàng gia tộc có tiếp xúc, cả hai có quan hệ không rõ ràng, hơn nữa thực lực của nhị thiếu gia đã đạt đến cảnh giới kiếm sư." Lời nói của hắc ảnh nhân rõ

ràng mạch lạc.

Tay cầm bút của Tây Môn Nộ dừng lại, nhẩn thần biến đổi bất định, ông nói: "Người lui đi! Nếu phát hiện ra hành tung của nhị thiếu gia lập tức báo lại cho ta."

Hắc ảnh nhân đáp một tiếng rồi biến mất khỏi thư phòng. Tây Môn Nộ đứng dậy tản bộ trong thư phòng, thở dài một tiếng, than: "Vũ nhi à Vũ nhi, người cha này luôn nghĩ con là đứa bất học vô thuật, nào ngờ con lại có thể che giấu thực lực một cách kín đáo như vậy."

Tây Môn gia tộc gây dựng trung tâm quyền lực tại Cuồng Long đế quốc đã hơn một ngàn một trăm năm, thế lực thâm căn cố đế, dùng khoản tiền lớn để bó buộc quan viên quý tộc trên con thuyền của nó, trong thế lực ngầm này không nơi nào không thể vươn tới, phân bố đến từng góc ngách từng nghề nghiệp của Cuồng Long Đế Quốc. Trái tim của con người này vô cùng rộng lớn, nghĩa là cũng khó thỏa mãn nhất, nếu nói Tây Môn Nộ không có bất kỳ suy nghĩ gì đối với hoàng vị, vậy tuyệt đối là lừa người ta rồi. Nhưng Tây Môn Nộ là kẻ tài trí mưu lược, ông ta đang đợi một thời cơ, và hiện tại đã thấy được một tia hy vọng. Ngạo Nguyệt đế quốc và Nạp Lan đế quốc vì sự kiện ma pháp sư tại một hoang mãng tiểu trấn mà quan hệ hai nước trở nên cực kì căng thẳng, song phương đều đã nhiều lần điều động binh lính, chiến tranh có xu hướng chỉ đợi chạm vào là bùng phát.

Điều Tây Môn Nộ cần làm rất đơn giản, chỉ phải đổ thêm dầu vào lửa cho nó cháy dữ dội hơn thôi, Cuồng Long Đế Quốc là một trong tam đại đế quốc tất sẽ cuốn theo, đến lúc Thương Lan có loạn ông liền nắm ngay lấy cơ hội mà nổi dậy, tin chắc rằng dựa vào thế lực trong tay mình mà muốn nhòm ngó hoàng vị cũng đâu phải không có khả năng.

Tây Môn Nộ bước tới bên cửa sổ lại thở dài một tiếng, ông không có nhiều con trai nối dõi, chỉ có Tây Môn Thiên và Tây Môn Vũ hai nhi tử. Theo lý mà nói ngôi vị gia chủ phải truyền cho Tây Môn Thiên, nhưng mẹ ruột của Tây Môn Thiên chỉ là tiểu thư trong gia đình thường dân. Ngày trước hồi ông còn trẻ cũng giống như Tây Môn Vũ phong lưu khoáng đạt, làm cho tiểu thư nhà người ta to bụng, bắt đắ dĩ đành phải nạp thiếp. Con trưởng Tây Môn Thiên thiên phú cực cao, nhưng tâm địa hẹp hòi, không có tư chất để làm nên đại sự.

Sau này ông lấy đại tiểu thư của Đông Phương thế gia làm vợ, sinh ra Tây Môn Vũ hào môn thiếu gia bất học vô thuật, chuyện Tây Môn Nộ thiên vị Tây Môn Vũ kẻ trên người dưới ở Tây Môn gia tộc đều biết. Ông nhận thấy Tây Môn Vũ dù là kẻ bất học vô thuật, nhưng quý khí cùng bá khí trời sinh ấy Tây Môn Thiên kiểu gì cũng không thể hiện ra nổi, Tây Môn Vũ gợi lại rõ nét chính ông thời trẻ, vô thiên vô pháp, không ngờ cả công chúa cũng dám mê gian.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt uy nghiêm của Tây Môn Nộ lộ ra một chút tiểu ý hiếm thấy, tiểu tử này đúng là màu xanh từ màu lam mà ra lại còn thắng cả màu lam a. Ông lại nghĩ Tây Môn Vũ không ngờ âm thầm tu luyện đến cảnh giới kiếm sư, hơn thế nữa dám thâm nhập vào thảo nguyên hoang mǎng làm nhiệm vụ Di Thất Chi Thành, hoang mạc thảo nguyên là vùng nào ông hiểu rõ mười phần, nhi tử có đảm lược đến mức ấy khiến ông rất hài lòng, mặc dù có chút lo lắng cho sự an toàn của hắn nhưng ông tin nhi tử của mình không phải là loại yếu mệnh. Ai là Tây Môn gia chủ kế tiếp, Tây Môn Nộ trong lòng đã có sự chọn lựa.

Ánh mặt trời tươi đẹp, làn gió ấm áp hiu hiu thổi, thực khiến cho tâm trạng con người cũng tốt hơn.

Trên quan đạo của Đẳng Long thành, một đoàn kỵ binh hộ tống một cỗ xe sang trọng đi về nơi xa, huyết hồng khô giáp sáng choang trên

người kỵ binh phản xạ những ánh sáng chói mắt, sát khí trầm trọng toả ra khiến người đi đường rẽ ra nhường lối, không dám nhìn thêm.

"Oa, ai mà oai phong vậy, không ngờ phải dùng cả Cuồng Long quân đoàn Huyết Chiến kỵ binh hộ tống." Kẻ qua đường giáp (giáp, ất, binh: chỉ những người bất kỳ) gần đó bị âm lãnh sát khí như đâm vào tận xương tuỷ đến mức nổi cả da gà nói.

Kẻ qua đường ất nhìn lướt qua gã khinh thường, hàm hừ: "Dốt nát, người không thấy trên xe có tiêu ký của hoàng tộc hay sao, người ngồi trong đó không phải là hoàng tử thì cũng là công chúa, cũng chỉ có trực hệ (dòng chính) của hoàng tộc mới có tư cách khiến Huyết Chiến kỵ binh đoàn hộ tống."

"Hai tên ngốc. Các người đều không biết, người trong xe chính là công chúa Long Linh Nhi và tiểu thư Tây Môn Vô Hận, bọn họ đang tới Mễ Á Thánh Ma Học viện để học đó". Kẻ qua đường binh nghe xong dương dương tự đắc nói.

"Long Linh Nhi công chúa, chẳng lẽ là người bị Tây Môn thiếu gia cưỡng bạo?" Kẻ qua đường giáp hỏi.

Hai kẻ qua đường ất, binh lập tức nhảy dựng lên, thể hiện vẻ mặt không quen biết kẻ qua đường giáp. Kẻ qua đường giáp còn đang ù ù cạc cạc thì hấn đã bị hai binh sĩ tóm lấy áp giải đi.

Thực ra bàn luận về hoàng tộc hay hào môn trong lúc trà dư tửu hậu cũng chẳng sao, vấn đề là Long Linh Nhi ở hoàng cung ử rũ đã lâu, cuối cùng sửa soạn xuất cung, đi tới hết con đường lớn thì nghe được bàn luận về vụ Tây Môn Vũ cưỡng bạo nàng, khiến tâm trạng đã không tốt lại tích tụ thêm, làm bệnh nàng càng khó chữa.

Hoàng đế Long Chiến cũng đã hạ một đạo thánh chỉ, phạm bất kỳ

người nào bàn luận về vấn đề này đều phải bị giam mười ngày và phạt đánh, ngoài ra còn phải nộp phạt.

Trên cỗ xe ngựa sang trọng, Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận mỗi người ngồi một bên. Long Linh Nhi vẫn mỹ lệ như xưa, chỉ là gầy xanh đi nhiều, sắc mặt không một chút biểu tình, song mục lạnh lẽo như thể hàn băng vạn năm, nàng trầm mặc tựa trên cái gối mềm mại, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Tây Môn Vô Hận nhìn bộ dạng Long Linh Nhi như vậy, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, Tây Môn Vô Hận thực sự gây nên tội nghiệt a, nguyên một thân đầy ngạo khí của Long Linh Nhi bị hấn làm cho trở thành có xác không hồn, nàng cảm giác rõ ràng Long Linh Nhi cõi lòng càng lúc càng phong kín, là bằng hữu tốt nhất, Tây Môn Vô Hận thực là có lòng mà không có sức.

"Linh Nhi, người nghĩ Mễ Á Thánh Ma Học viện trông như thế nào?" Tây Môn Vô Hận cố tìm kiếm chủ đề nói chuyện, nàng thực sự không muốn Long Linh Nhi biến thành bộ dạng nửa sống nửa chết này.

Long Linh Nhi nhướn mày, lãnh đạm nói: "Như thế nào thì vẫn như thế ấy thôi."

"Nghe nói hoá hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư cũng đích thân giảng dạy, không hiểu chúng ta đến lúc nào mới có thể đạt tới trình độ đó." Tây Môn Vô Hận khẽ mỉm cười. Nàng biết chỉ cần nói tới ma pháp, trên người Long Linh Nhi sẽ xuất hiện một chút sinh khí.

"Nhất định có thể, một ngày nào đấy ta sẽ vượt qua ông ấy." Trong đôi mắt bị đóng băng của Long Linh Nhi xuất hiện một chút sắc thái, trong lòng nàng bây giờ chỉ truy cầu duy nhất ma pháp, có lẽ còn có cả cừu hận chôn sâu tận đáy lòng, muốn ngàn đao lóc thịt tên súc sinh Tây Môn Vô Hận, cũng chính là tâm nguyện lớn nhất của nàng ngoài

ma pháp.

Mễ Á Thánh Ma Học viện chính là ma pháp Học viện tốt nhất Thương Lan đại lục, nó được xây dựng cách đây tám trăm năm. Mặc dù Mễ Á chỉ là một tiểu quốc gia, nhưng Mễ Á Thánh Ma Học viện đích thực là niềm tự hào của quốc gia, tám trăm năm nay đã bồi dưỡng cho Thương Lan đại lục vô số ma pháp sư và kiếm sĩ ưu tú, hoá hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư chính là Viện trưởng của Học viện, Mễ Á do đó từ trước tới nay luôn đứng vững trong những cuộc chiến tranh tại Thương Lan đại lục, đóng góp của Mễ Á Thánh Ma Học viện trong đó là quan trọng vô cùng.

Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận trước đây bị coi là hữu danh vô thực ở Cường Long đế quốc ma pháp Học viện, nhưng bọn họ đều có giáo sư dạy riêng, đều là pháp sư cung đình cấp bậc ma đạo sư. Lần này Long Linh Nhi đột nhiên muốn đến Mễ Á Thánh Ma Học viện học tập, Tây Môn Vô Hận vì lo lắng cho nàng mà đi cùng.

Cỗ xe sang trọng được Huyết Chiến kỵ sĩ hộ tống nhanh chóng tiến về phía trước, bánh xe quay cùng thời gian càng lúc càng xa, không chút ngại ngùng ném toàn bộ thế giới ấy về bên kia đường chân trời.

Chương 74: Băng Phong dong binh đoàn

Dịch giả: kiemtien123

Biên dịch & biên tập: Aficio

Thảo nguyên mênh mông hoang dã, hoàng hôn đỏ như máu, từng cơn gió như cắt da cắt thịt, mùi huyết tinh theo gió lan xa hàng trăm dặm, trùng trùng điệp điệp xác ma thú trải dài như không có điểm kết.

Xa xa, năm người, hai thú, mười tám bộ khô lâu như bước ra từ hầm mộ, bất ngờ nhất trong đoàn người Long Nhất là, bên cạnh ngoài con Cuồng Lôi thú, còn có một con hổ nửa trắng nửa đen, nguyên là con hổ tham ăn đã tỉnh giấc sau khi ngủ ngon lành, cái đầu còn lớn hơn gấp bội, đôi mắt một đen một trắng như thể xoáy nước, trông mười phần quỷ dị. Nó giờ có thể phóng ra quang hệ ma pháp và hắc ám ma pháp sơ cấp, quang hệ với hắc ám hệ lại cùng xuất hiện trên thân thể ma thú, đúng là trăm nghe không bằng một thấy, quả là chủ kỳ quái thì vật yêu cùng kỳ quái, một kẻ quái thai như Long Nhất thu được một con thú yêu cũng quái thai nốt.

"Long Nhất, chúng ta đã vượt qua không ít hang ổ quái thú, mà vẫn không biết còn bao lâu nữa mới có thể ra khỏi hoang mãng thảo nguyên." Lộ Thiến Á buồn bực nói. Từ khi đào thoát khỏi Di Thất Chi Thành tới nay đã một tháng rồi, không có bản đồ của hoang mãng thảo nguyên, đoàn người bọn họ ngày nào cũng đều trải qua chém giết, ma thú ở hoang mãng thảo nguyên quả thực quá nhiều.

Tuy có Cường Lôi thú siêu cấp SS, những đàn ma thú thông thường đều tránh xa, nhưng ý thức về lãnh địa của ma thú vô cùng mạnh mẽ, đặc biệt khi hàng ngàn vạn con tụ tập lại một chỗ, bọn chúng căn bản không quan tâm nhiều đến vậy, cứ bước vào lãnh địa của chúng là phải nhận ngay sự tấn công trực tiếp điên cuồng, tới khi chết sạch mới xong.

"Nhanh thôi, phương hướng của chúng ta tương đối chính xác, đi thêm vài ngày nữa là đến được biên giới của Ngạo Nguyệt đế quốc rồi." Long Nhất cười khích lệ nói. Hắn không chọn lựa quay lại theo con đường cũ, mà chọn một tuyến đường hoàn toàn khác. Trên đường đi đã hạ sát vô số ma thú đủ loại, nhưng hắn lại lười đến lấy ma hạch, không gian giới chỉ không biết làm thế nào mới dùng hết được.

Bầu trời trở nên tối dần, nhiệt độ cũng dần dần giảm xuống, Long Nhất quyết định dừng lại hạ trại tại đây, đốt lửa để chuẩn bị cho bữa tối. Đồ ăn họ chuẩn bị trước trong không gian giới chỉ đã cạn kiệt, mà tại thảo nguyên hoang dã này đại khái chỉ có thịt ma thú là ăn được. Trong những ngày này, Long Nhất đã thay đổi nhiều phương pháp chế biến thịt ma thú như: rán, hấp, luộc, nướng, xào. Cũng may mà kỹ thuật của Long Nhất rất tốt, nấu ăn đều theo phương pháp của kiếp trước, mọi người luôn luôn cổ vũ, nịnh nọt, hơn nữa Cường Lôi thú cùng tiểu Tam hai cái dạ dày lớn ở đây, có nhiều ăn nhiều có ít ăn ít.

"Vô Song tỷ tỷ, tỷ đang đọc gì thế?" Lộ Thiến Á không chịu ngồi yên chạy tới chỗ Vô Song. Vô Song là cái tên Long Nhất đặt cho mỹ nhân say ngủ, lúc ấy hắn thấy được dung mạo cùng khí chất tuyệt thế của nàng, trong đầu liền bất giác nghĩ tới bốn chữ thiên hạ vô song, bèn đặt tên cho nàng là Vô Song.

Vô Song khẽ mỉm cười, hạ quyển sách xuống nói: "Đang xem lịch sử Thương Lan đại lục, ta nghĩ có thể giúp ta nhớ lại được gì đó." Tính cách của nàng rất trầm lặng, không nói nhiều, mỗi khi nghỉ ngơi lại tìm Long Nhất bảo cần sách để đọc. Lần nào nàng đọc sách, toàn bộ ánh mắt của mọi người không tự chủ được bị nàng hấp dẫn, khí chất điềm tĩnh lãnh đạm ấy nhẹ nhàng lan toả cuốn hút người khác, ngắm nhìn nàng đọc sách cũng là một sự hưởng thụ.

"Vô Song tử tử, tử cứ yên tâm, tử nhất định sẽ nhớ được toàn bộ mọi chuyện." Lộ Thiến Á thấu hiểu an ủi.

Vô Song khẽ gật đầu, tâm trí lại hoàn toàn bị cuốn hút vào tri thức trong sách.

Đồng lửa cháy sáng phát ra những tiếng nổ lách tách, Long Nhất đang bận rộn mà mừng vui, khiến người ta phải cười ngặt nghẽo chính là việc khô lâu Long Nhị đang làm cho hẵn, dưới sự điều khiển của Long Nhất thoăn thoắt xẻ thịt để nướng. Tự cổ chí kim, vong linh pháp sư trung dụng khô lâu để thái thịt sợ chỉ có duy nhất một mình Long Nhất nghĩ ra nổi.

Đúng vào lúc này, Vô Song đang đắm chìm vào trong sách bỗng nhíu mày, gấp sách lại nói: "Có người đến."

Nghe thấy lời nói của Vô Song, mọi người đồng loạt ngậy ra.

"Vô Song tử tử, tử nói có người đến chứ không phải là ma thú, đúng không?" Lộ Thiến Á ngốc nghếch hỏi.

Không cần Vô Song phải trả lời, bởi vì ở xa xa đã thấy xuất hiện hàng loạt những quang mang phát ra từ ma pháp để chiếu sáng, nhìn diện tích và số lượng, phải có vài trăm người, nghĩ rằng là một dong binh đoàn tầm trung.

Dong binh đoàn dừng lại ở đằng xa, rồi lại tiến đến chỗ bọn Long Nhất hạ trại, chắc là bị thu hút bởi ánh sáng ngọn lửa trại phát ra.

Long Nhất thu hồi khô lâu Long Nhị vào hắc ám thứ nguyên không gian, lúc này thì bữa tối đã chuẩn bị gần xong.

Dong binh đoàn đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã xuất hiện trước mặt bọn Long Nhất, đại khái khoảng năm trăm người, có đầy đủ các loại chức nghiệp, bọn họ toàn bộ đều cưỡi độc giác mã, không lạ là tốc độ lại nhanh như vậy.

Bọn họ vừa dừng lại, đều ngậy ra nhìn Lãnh U U tam nữ, bọn dong binh chuyên lưỡi đao uống máu này đã bao giờ thấy mỹ nhân quốc sắc thiên hương đến vậy đâu, hiện tại lại một lúc gặp những ba người, bọn họ kinh ngạc đến ngẩn người ra.

Vô Song bị nhiều luồng sắc nhãn nhìn chòng chọc như vậy, không nhịn nổi nộ khí bốc lên trong lòng, nét mặt trầm xuống, nhiệt độ xung quanh vụt giảm đi vài độ.

Các dong binh rồi cũng trấn tĩnh lại được, nhưng không biết ai huýt một tiếng sáo, trong một lúc tiếng huýt sáo vang lên liên tục không dừng, hai người dẫn đầu một là trung niên chiến sĩ đeo huy hiệu trưởng đoàn một là ma pháp sư thanh niên mang huy hiệu phó đoàn hai người thấy vậy đã không ngăn cản lại, mà còn dùng ánh mắt trần trụi nhìn chòng chọc vào những chỗ nhạy cảm của tam nữ.

Long Nhất khẽ mỉm cười, một nụ cười rất tươi, nhãn thần lại đầy sát khí, cái bọn được chó mẹ nuôi này lại dám có tà ý với nữ nhân của ta, thực là chán sống rồi.

"Hừm." Vô Song kêu một tiếng lạnh lẽo. Ngọc thủ nhẹ nhàng phát ra

một phiến băng tuyết trắng, vài chục tên phía trước cả người lẫn ngựa đều lập tức đóng băng. Trưởng đoàn dong binh vừa thấy vậy liền nhanh chóng kéo phó đoàn ở bên cạnh cấp tốc thoái lui tránh đòn, quả thật không thẹn là thực lực đại kiếm sư.

Cả đám dong binh đang cười liên tục bất chợt câm lặng, tất cả kinh hoàng nhìn chăm chăm vào Vô Song. Long Nhất hiểu uy lực Băng Phong thuật của nàng, ma pháp thủy hệ cấp chín này so với Hàn Băng thuật cấp năm lợi hại hơn biết bao nhiêu, hơn nữa Vô Song ở đẳng cấp nào chứ? Chức nghiệp chiến sĩ cứu kịp thời thì còn cứu được, chức nghiệp khác thì số phận đã định.

Long Nhất mang theo bộ mặt tươi cười bước tới, từ trên cao nhìn xuống đánh giá lũ con sâu cái kiến trong mắt mình, thực lực mạnh nhất là trưởng đoàn đó, có thực lực đại kiếm sư, trong đó còn có cả một trung niên là thổ hệ ma pháp sư, có thực lực ma đạo sĩ, còn lại có thể bỏ qua không tính đến.

"Hiểu lắm, đây đích thực là một sự hiểu lầm, bọn ta Băng Phong dong binh đoàn đích thực là không hề có chút ác ý." Vị trưởng đoàn dong binh nở một nụ cười đầy thiện ý nói. Vừa thấy thủ đoạn của thiếu nữ, lại thấy cả hai nam ba nữ ai nấy đều tràn đầy sát khí, thì biết đã đụng vào loại xương cốt cứng rắn rồi.

"Ta hiểu, đây chỉ là một sự hiểu lầm, vậy thì bọn ta cũng coi như là hiểu nhầm các ngươi thôi." Long Nhất cười nói, nhãn thần lại càng lúc càng băng lãnh.

Vào lúc ấy, hỏa hệ ma pháp sư đeo huy chương phó trưởng đoàn đẩy trưởng đoàn ra cao giọng nói: "Ta cái mẹ ngươi, ngươi có biết ta là ai không hả ? Ta là tam hoàng tử của Ngạo Nguyệt đế quốc, ta nhìn bọn nữ nhân của ngươi là vinh hạnh cho người đấy."

Vị trưởng đoàn thầm kêu hồng bét, biết là không thể hoà giải, tay lên thủ thế định bất ngờ công kích, muốn tiên hạ thủ vi cường.

Long Nhất phát một chưởng cách không đánh tới cái mồm thối của tam hoàng tử, ở bên cạnh vị trưởng đoàn thấy không ổn liền nhanh chóng lách người chắn phía trước, bị Long Nhất đánh cho lão đảo thối lui lại mười bước, đại kiếm sư thực lực quả nhiên so với kiếm sư đầu chỉ hơn bởi một cấp bậc.

"Giết hết bọn chúng, không được để kẻ nào sống sót." Long Nhất đằng đằng sát khí quát lên.

Thấy vậy Băng Phong dong binh đoàn lập tức phát động công kích, ma pháp như trời long đất lở ập tới.

Long Nhất cùng Man Ngưu xông lên tấn công bất chấp tất cả. Man Ngưu tu luyện Thiếu Lâm Kim Chung Tráo và Phục Ma Côn mà Long Nhất truyền thụ, thực lực tăng trưởng vô cùng nhanh chóng, Bích Ngọc Tài Quyết vung lên là mười kiếm sĩ cũng phải thối lui, trong đó có một kẻ bị đập trúng làm lồng ngực lõm hẳn vào trong, đã hít vào thì ít thở ra lại nhiều. Man Ngưu suốt một tháng trải qua việc chém giết, nay thấy đổ máu thì hưng phấn phi thường, toàn thân tràn đầy sát khí âm lãnh khiến người khác không lạnh mà run.

Chính vào lúc Long Nhất cùng Man Ngưu đang đánh đấm mãnh liệt, thì một đợt ma pháp ba động cường đại dị thường truyền lại, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống vài chục độ, toàn thân phảng phất như chìm trong một thế giới của băng tuyết.

Long Nhất liền túm lấy Man Ngưu vận khởi Càn Khôn Đại Na Di, lưu lại nơi chiến trường một loạt các hư ảnh. Trong một sát na, phong vân đột biến, trùng trùng những cục băng đá cỡ đầu người thi nhau từ trên trời rơi xuống. Băng Phong dong binh đoàn hơn năm trăm

người thì hai phần ba đã ngã xuống, một số kịp phóng ra ma pháp kết giới, tránh thoát khỏi số phận bị mưa đá rơi đánh chết.

Lẽ nào kết thúc như vậy? Đương nhiên là không, Vô Song vẫy tay phóng ra ma pháp cấp mười Băng Thiên Tuyết Địa, những người còn lại đều bị biến thành những cột băng.

Ồi, Long Nhất kinh ngạc kêu lên một tiếng. Hắn phát hiện ra kẻ tự xưng là tam hoàng tử Ngạo Nguyệt đế quốc vẫn bình yên vô sự trong một thổ hoàng sắc kết giới, đang nhấc chân toan bỏ chạy.

Man Ngu vừa muốn đuổi theo, Long Nhất giữ lại cười heh heh. Hắn phóng ra tinh thần lực bắt đầu dẫn động điện hệ ma pháp nguyên tố trong không khí, mây đen tụ tập, một áp lực to lớn tràn ngập đất trời.

Đột nhiên, một đạo thiểm điện bằng cánh tay từ đám mây đen đánh xuống, trúng ngay vào tam hoàng tử đang trong ma pháp kết giới muốn bỏ chạy. Chỉ thấy tam hoàng tử cứng người lại, ma pháp kết giới không ngờ vẫn chưa bị phá hỏng. Nhưng liên tiếp vài đạo thiểm điện giáng xuống, kết giới trên mình tam hoàng tử cuối cùng cũng tan tành, toàn thân liền biến thành một cột than đen đang muốn ngã xuống. Nhưng tại thời điểm này, thân thể cháy đen của gã thành linh xuất hiện một đạo lục quang, bay mất hút về phương xa.

Chương 75: LÁ ĐỎ RỤNG HÁ BỜ VÔ TÌNH

Nhìn thấy tia lục quang trong nháy mắt đã biến mất, trong lòng Long Nhất chợt xuất hiện một dự cảm bất an, liền hỏi: "Có ai biết đốm lục quang đó là thứ quái dị gì không?"

Man Ngưu cùng Lộ Thiến Á đều ngơ ngác lắc đầu liên tục, quay lại thấy Lãnh U U đang khẽ cau mày, chắc đang nghĩ về việc quái dị lúc nãy mà xuất thần.

"U U, nàng đang nghĩ gì vậy? Nàng có biết đó là vật gì không?" Long Nhất vỗ khẽ vào bờ vai ngọc của Lãnh U U khẽ hỏi.

Lãnh U U tỉnh lại, khe khẽ gật đầu nói: "Nếu như thiếp nhìn không nhầm thì nó là một loại sinh vật gọi là Thúy Ma Điều, tốc độ phi hành vô cùng nhanh chóng, nó được dung để phong ấn trong thân thể người, khi thân chủ được ký gửi chết đi nó liền bay về báo tin."

"Thúy Ma Điều? Sao chưa từng nghe có loại sinh vật này nhỉ, Lộ Thiến Á, nàng có biết chút gì không?" Long Nhất liền hỏi.

Lộ Thiến Á lắc đầu nói: "Thiếp cũng chưa từng nghe qua."

"Rất ít người biết về loài chim này, sở dĩ thiếp biết được là vì chỉ có Hắc ám giáo hội mới có loại chim này. Không hiểu sao Ngạo Nguyệt đế quốc lại có nó nhỉ?" Lãnh U U nói: "Trong Hắc ám giáo hội chỉ có những thành viên quan trọng thì trong cơ thể mới được phong ấn loại

chim này, nàng cũng không ngoại lệ."

Long Nhất trầm tư một lát, suy nghĩ rồi nói: "Nếu quả thực Thúy Ma Điều như nàng nói chỉ duy nhất Hắc ám giáo hội có thể sở hữu thì tốt. Vậy thì có hai khả năng, một là Hắc ám giáo hoàng thực ra là người trong hoàng tộc Ngạo Nguyệt đế quốc, còn có khả năng khác đó là Hắc ám giáo hội cùng Ngạo Nguyệt đế quốc thông đồng cấu kết với nhau."

"Vậy mình phải làm thế nào?" Lộ Thiến Á hỏi.

Long Nhất nhún vai cười, nói: "Phải làm thế nào ư, bọn chúng cấu kết cũng thế, là người một nhà cũng vậy, liên quan gì tới chúng ta chứ, chỉ cần chúng không đụng đến chúng ta là được rồi."

Mười ngày sau, tại Phong Sương thành, Ngạo Nguyệt đế quốc, đây là thành thị cỡ lớn nằm gần thảo nguyên hoang dã nhất, vô cùng phồn hoa. Lúc này mặt trời đã khuất bóng sau dãy núi phía Tây, chỉ còn lại sắc hồng rực rỡ của rang chiều, trong Phong Sương thành những dòng người ở khắp mọi nơi đổ về ngọn núi Nhất Thiên Trung, cả đám đông ồn ào náo nhiệt. Đường quan đạo bên thành bày bán rất nhiều gian hàng đủ các chủng loại, rất nhiều người qua lại mua bán náo nhiệt phi thường.

Năm bóng nhân ảnh đột nhiên xuất hiện trên đường quan đạo, ánh tịch dương càng khiến bóng họ thêm trải dài hơn trên mặt đất. Nhất thời, mục quang của tất cả mọi người đều bị bọn họ thu hút, đây đích thực là một sự kết hợp kỳ lạ, một thiếu niên vận cẩm y vẻ hào hoa rực rỡ, bên cạnh một thân hình cao lớn vạm vỡ đích thực là thú tộc chiến sỹ, ba nữ tử thân hình yêu kiều xinh đẹp đeo mạng che mặt bằng lụa quý, theo sau đó còn có hai con thú cưng kỳ lạ mà dễ thương.

Vô Song long đầy hiếu kỳ đối với kiến trúc cùng các thứ bán xung quanh, mọi sự đối với nàng đều mới lạ hấp dẫn phi thường.

"Cuối cùng cũng đến được một nơi đáng gọi là thành thị, chúng ta tìm lữ điểm nghỉ nhé?" Long Nhất khoan khoái thở ra một hơi, ở tại thảo nguyên hoang dã đã gần nửa năm thực khiến người ta muốn phát điên.

Tìm kiếm lữ điểm sang trọng nhất Phong Sương thành, Long Nhất tùy tiện ném tử tinh tệ ra bao nguyên một tầng, mặc kệ những ánh mắt kinh hãi của người khác. Bọn họ bây giờ không thiếu tiền chỉ sợ không có chỗ tiêu tiền.

Tại phòng tắm, Long Nhất nhắm mắt nằm xuống chiếc bồn tắm lớn, thư giãn thả lỏng những dây thần kinh đang căng thẳng. Ánh sáng êm dịu của những ngọn đèn ma pháp chiếu rọi vào những luồng hơi nước dày đặc, mờ mờ ảo ảo như thực như mơ. Điều này cũng giống như tâm trạng giờ đây của Long Nhất, đến thế giới khác chưa đầy một năm, đã phải trải qua bao khảo nghiệm sinh tử, có một hảo huynh đệ, có cả vài hồng nhan tri kỷ, có sự

giàu sang phú quý mà người khác mong không được, đôi khi nghĩ mãi cũng không thể hiểu nổi. Tóm lại đó là một cảm giác như trong giấc mộng.

Cửa phòng tắm bỗng vô thanh vô tức mở ra, một thân ảnh nhẹ nhàng lướt đến sau lưng Long Nhất, mê mẩn nhìn vào bộ mặt anh tuấn của hắn, song thủ nhẹ nhàng ấn trên ấn trên Thái Dương huyết xoa nắn nhẹ nhàng.

Long Nhất không cần mở mắt, từ giây đầu tiên nàng tiến vào phòng tắm là hắn đã nhận ra. Hương vị thanh tân của huân y thảo đó duy nhất tiểu tinh linh Lộ Thiển Á là có được.

"Tiểu tinh linh, nàng có điều gì muốn nói với ta phải không nào?"
Long Nhất vẫn nhắm mắt khẽ nói.

Lộ Thiến Á song thủ hơi rung động khẽ nói: "Ừmm"

"Nói đi nào, dựa vào quan hệ của chúng ta thì có điều gì mà không thể nói được chứ?" Long Nhất khẽ cười nói.

Lộ Thiến Á thu hai tay lại, trầm mặc một chút rồi nói: "Trước khi người ta nói, chàng mở mắt ra được không?"

Long Nhất mở mắt ra, đôi mắt sáng rực khi thấy Lộ Thiến Á chỉ khoác hờ một chiếc áo tắm, đôi tay trắng nõn cặp đùi ngà ngọc đều lộ ra ngoài, đôi má xinh đẹp đỏ ửng lên như ráng chiều, phát tán ra sức dụ hoặc kinh người.

Nhìn thấy Long Nhất mở mắt, ngọc thủ Lộ Thiến Á liền cử động, nhẹ nhàng kéo dài áo tắm bằng lụa xuống.

Long Nhất hô hấp vụt đình trệ, trong đôi mắt lóe lên tia sáng đen tối, nhìn chăm chăm vào cơ thể tuyệt mỹ trong suốt như nhìn qua được của Lộ Thiến Á, song nhũ kiêu ngạo vươn cao no tròn đầy nhựa sống, hai hạt nhũ châu màu hồng phấn giữa làn hơi nước huyền ảo như ẩn như hiện giống như mời gọi hấn tận tình thưởng thức.

"Thiếp có đẹp không?" Lộ Thiến Á nhìn thấy Long Nhất đang si mê ngắm nhìn ngọc thể xích lỏa của mình, vừa xấu hổ lại vừa kiêu ngạo. Thân thể mình là của hấn, trái tim mình cũng là của hấn, mọi thứ đều thuộc về hấn hết.

"Đẹp lắm, còn đẹp hơn cả tiên nữ!" Long Nhất khen ngợi nói, song nhãn rực lửa ngắm nhìn từ trên xuống dưới qua lại như con thoi.

Lộ Thiến Á nở một nụ cười đẹp mê người, quay hai vòng trước mặt Long Nhất.

"Ngoan nào, tiểu nha đầu nàng biết câu dẫn nam nhân từ khi nào vậy?" Long Nhất thì thầm. Trước mặt tiểu tinh linh đích thực như lột xác dưới tác động của ái tình, từ từ cởi bỏ hoàn toàn y phục đang bó sát vào thân thể, phát tán ra phong vị của nữ nhân.

Lộ Thiến Á chân ngọc khẽ nhấc lên, nhẹ bước vào bốn tấm. ở giữa song thối khe suối nhỏ xinh màu hồng phấn liền lộ ra trước mặt Long Nhất. Tiếc là Long Nhất chưa kịp nhìn thấy rõ, Lộ Thiến Á đã chìm vào trong bồn nước ngả vào lòng hấn, thả lỏng toàn thân.

"Long Nhất, yêu thiếp đi!" Lộ Thiến Á nhắm mắt khẽ thì thầm, tiểu thủ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực cường tráng của Long Nhất.

Ôm ấp mỹ nhân ngọc ngà trong lòng, Long Nhất có phải là Liễu Hạ Huệ đâu, làm sao có thể ngồi yên không loạn động? Có vật gì đó chọt vươn cao lên phản ứng chân thật trạng thái của hấn hiện thời.

Lộ Thiến Á tiểu thủ từ từ trượt nhẹ xuống phía dưới, đột nhiên tóm chặt lấy thanh kiếm nóng bỏng, nhiệt độ của nó khiến cho toàn thân Lộ Thiến Á khẽ run nhẹ.

"Tiểu tinh linh, nàng đã cảm giác thấy binh khí của ta thế nào chưa?" Long Nhất cúi người khẽ thổi nhẹ một luồng nhiệt khí vào đôi tai dài mẫn cảm của Lộ Thiến Á.

"Đáng ghét" Lộ Thiến Á ửng hồng đôi má hờn dỗi nói, chọt nhớ lại đêm mưa lần đó tại thảo nguyên hoang dã. Lúc ấy nếu như không phải nhu cầu tiết niệu lên cao, có khi mình đã trở thành nữ nhân đầu tiên của tình lang rồi.

Long Nhất nhẹ nhàng gập vành tai dài của Lộ Thiến Á, đại thủ xoa nắn ở trên ngọc nhũ trắng nõn mềm mại của nàng, hai hạt tiểu hồng đậu bị hấn trên trọc vươn cứng lên.

Lộ Thiến Á khẽ rên rỉ, sự nhút nhát xấu hổ trước kia đã thay đổi thành bạo dạn, chủ động hơn, không còn bị động trước sự trêu chọc của Long Nhất mà chủ động khiêu khích lại hấn. Nàng ép cả người lên Long Nhất, ý loạn tình mê, hôn lên cổ, lên ngực hấn, thân thể yêu kiều ma sát qua lại trên thân thể rắn chắc của hấn. Nhưng liệu nàng có phải là đối thủ của Long Nhất không? Chốc lát nàng đã mềm người nằm trong lòng Long Nhất, công thủ hoán chuyển.

Long Nhất bế Lộ Thiến Á bước ra khỏi phòng tắm, một cước đá tung phòng ngủ, đặt nàng lên giường, kêu lên một tiếng quái dị rồi chồm đến.

Nhào nặn đôi ngọc nhũ sung mãn đàn tính, mút lấy hai hạt anh đào hồng phấn nhỏ xinh, Long Nhất vờn đi vờn lại khiến cho Lộ Thiến Á đàn dần mê loạn, ánh mắt nàng trở nên mông lung kiều mị, thân thể từng chút từng chút một ửng hồng lên.

Long Nhất từ từ luồn đại thủ xuống phía dưới, lướt qua lớp long tơ mềm mượt như nhung, sớm đã án tại khu vườn nhỏ khiến cho mật hoa tuôn ra không thể kháng cự.

"A, Long Nhất" Lộ Thiến Á toàn thân run rẩy, nức nở, song thối siết chặt đến nỗi không thể rút ra được, mật hoa phun xuất ướt đầm tay Long Nhất, sự tiếp xúc thân mật của Long Nhất đã khiến thân thể nàng lần đầu đạt đến đỉnh cao.

Khúc dạo đầu thế là đủ, Long Nhất không thể nào nhẫn nại thêm được nữa, trường thương hùng dũng xông lên, xuyên qua một lớp

cản trở mong manh. Đóa hoa mai diễm lệ giờ đã hoàn toàn nở bung.

Lộ Thiến Á ngọc thủ ôm chặt lấy cổ của Long Nhất, chấp nhận để cho nam nhân này mặc sức tung hoành trên thân thể mình. tại thời khắc mà Long Nhất chiếm hữu mình, nàng đã rơi lệ, cuối cùng nàng đã trở thành người phụ nữ chân chính. Nàng nhủ thầm: nếu như phải chia xa, chàng chớ quên người ta nhé.

Chương 76: TÂM TÍNH TƯƠNG THÔNG

Gió mạnh nổi lên, sắc trời tối mịt, từng tia nước nhỏ như lông trâu rớt xuống tí tách liên tục không thôi. Những con đường lớn của Phong Sương thành thoáng không còn bóng người. Cảnh tượng ngựa xe như nước áo quần như ném phút chốc trở nên tiêu điều thê phong dạ vũ.

"Mưa rồi!" Lộ Thiến Á nằm bình yên trong lòng Long Nhất, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, đến một ngón tay cũng không muốn động đậy.

"Ừ, mưa rồi." Long Nhất ve vuốt làn da trơn mượt như tơ lụa của Lộ Thiến Á khẽ nói, lòng cảm thấy chút gì đó rung động. Đêm mưa khiến con người thương xuân tiếc thu này thật dễ gây nên thương cảm.

"Phải rồi, tiểu tinh linh à. Nàng không phải là có việc muốn nói cùng ta sao? Giờ có thể nói được rồi đấy." Long Nhất vỗ vỗ nơi kiêu đôn Lộ Thiến Á cười mà hỏi. Bàn tay tinh quái còn lại nghịch ngợm trên ngọc nhũ của nàng.

Lộ Thiến Á khẽ rên lên một tiếng, nắm lấy đại thủ đang tác quái của Long Nhất, ép người vào thân mình hẳn.

Long Nhất ngây ra, cười nói: "Vừa rồi ta phục vụ nàng chưa đủ hay sao? Đích thực là tội của ta mà, mình tiếp tục đi!"

Lộ Thiến Á vẫn nhìn chăm chú Long Nhất, đột nhiên nơi khóe mắt

đắm lệ thủy, chỉ muốn trào ra khỏi mà đổ tràn xuống.

Long Nhất vừa thấy Lộ Thiến Á đang muốn òa khóc, không khỏi tay chân bối rối. Hắn không ngán trời cũng chẳng sợ đất mà chỉ sợ lệ đạn công kích từ nữ nhân. Thân hình yêu kiều này đương nhiên là nữ nhân của hắn rồi, thời gian còn ở Long tổ kiếp trước của hắn là kẻ thường lạt thủ thôi hoa, nữ đặc công như hoa như ngọc của các nước chết trong tay hắn không ít chút nào.

"Ngoan nào bảo bối, sao rồi? Đang tốt lành tại sao phải khóc. Kẻ nào khi phụ tiểu tinh linh của ta vậy?" Long Nhất không biết nên cử động tay chân sao cho hợp lý, chỉ biết an ủi.

Nghe được lời an ủi ôn nhu đó từ Long Nhất, lệ châu nơi Lộ Thiến Á không còn nhịn được nữa mà lăn tròn khỏi bờ mi, tạo thành giọt ngọc rơi xuống nơi vùng ngực của Long Nhất.

"Long Nhất! Thiếp không muốn xa chàng, thiếp không muốn nghĩ tới việc phải xa chàng." Lộ Thiến Á khóc nức nở.

Long Nhất ngốc nghếch thế là đủ, lóng nga lóng ngóng đưa tay quét dòng lệ châu trên mặt nàng, nhưng càng lau càng nhiều. Cả cặp đại thủ của hắn cũng không ngăn nổi.

A! Nữ nhân đích thực là tạo thành từ nước mà thì lệ mới nhiều như vậy chứ. Long Nhất trong lòng than thầm ôm lấy Lộ Thiến Á vào lòng, không để ý tới lệ thủy thấm ướt vùng ngực hắn, nhẹ nhàng nói:

"Nàng đương nhiên không thể ly khai ta, ta cũng không thể để nàng phải ly khai ta.

Nói cho ta biết rốt cuộc là phát sinh ra chuyện gì rồi đi?"

Mất nửa ngày Lộ Thiến Á mới ổn định lại được. Nàng nức nở:

"Nhưng thiếp nhất định phải xa rời chàng rồi, không lâu nữa Thánh tiết của tinh linh tộc bọn thiếp. Thiếp phải trở về."

Nghe thấy Long Nhất thở phào một hơi, cười mà bảo: "Điều này thì có gì mà phải thương tâm, không phải là về nhà sao?"

Lộ Thiến Á liền nhòm dậy, chuyển thân ủy khuất giọng hờn dỗi: "Thiếp biết ngay là chàng mong thiếp sớm đi đi mà, chàng ghét thiếp!"

Long Nhất dở khóc dở cười, làm cái gì bây giờ đây. Nữ nhân đều có cái tình trạng này sao?

"Ta lẽ nào lại ghét bỏ nàng được, ta yêu thích nàng còn chưa đủ mà. Tiểu tinh linh của ta khả ái như vậy, xem xem đôi mắt đều biến thành như loài thỏ rồi." Long Nhất cười nói.

"Đáng ghét! Còn không phải do chàng hại sao?" Lộ Thiến Á vùng vằng rồi quay đầu lại hỏi: "Chàng thích thiếp thì tại sao nghe người ta về nhà chàng lại có cái vẻ không quan tâm thế?"

"Ta quan tâm làm gì chứ, về nhà là việc tốt mà." Long Nhất ranh mãnh cười nói.

"Nhưng, nhưng thiếp về nhà rồi chúng ta phải rất lâu không gặp nhau. Thiếp sẽ nhớ chàng, thiếp sẽ rất nhớ chàng." Mắt Lộ Thiến Á lại đỏ lên.

Long Nhất thấy Lộ Thiến Á mắt lệ muốn trào ra nên không trêu nàng nữa. Hắn cười nói: "Nha đầu ngốc! Chẳng lẽ ta không thể đưa nàng về nhà à?"

Lộ Thiến Á mắt sáng lên, nói: "Phải rồi, chàng đưa thiếp về tinh linh

sâm lâm nhé?" Nhưng nàng dừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Nhưng tinh linh sâm lâm cấm chỉ nhân loại tiến nhập."

Long Nhất sừng sốt, hình như là tinh linh sâm lâm có cái vụ cấm chỉ nhân loại tiến nhập thật. Hắn lại cười: "Tinh linh sâm lâm không cho ngoại nhân vào chứ ta có phải là ngoại nhân đâu. Ta nghĩ nhạc mẫu tinh linh nữ vương của ta không thể nào lại vô tâm mà để nữ tể của mình phải đứng ngoài cửa đâu."

Lộ Thiến Á mặt đỏ lên, trong lòng nghĩ cũng đúng. Long Nhất giờ là phu quân của mình rồi, vậy tộc nhân phải chấp nhận chàng chứ.

Sáng ngày thứ 2, con mắt mơ ngủ của Lãnh U U hé mở từ trong phòng bước ra ngoài, có thể thấy bộ dạng chưa được ngủ đủ. Lúc này Vô Song cũng đã bước ra ngoài, hai người ngáy ra nhìn nhau, tiếp đó song phương mặt đỏ hồng.

"U U tử, Vô Song tử, chúng ta đều đã dậy rồi. Long Nhất gọi chúng ta đi ăn sáng" Lộ Thiến Á tinh thần phấn chấn bước tới nói.

Lưỡng nữ gật đầu một cách máy móc, sau đó Lộ Thiến Á gõ cửa phòng Man Nguru. Man Nguru ngược lại thần thanh khí爽, xem ra chất lượng giấc ngủ đêm rồi rất tuyệt.

Bàn ăn trong đại sảnh bày lên đầy các món ăn sáng tinh mỹ. Long Nhất khí định thần nhàn ngồi trên ghế, thấy mọi người tới liền nói: "Mọi người dùng bữa thôi, đêm qua ngủ ngon chứ?"

Man Nguru mặt đầy vẻ thỏa mãn: "Ngon, ngủ ngon lắm, lâu lắm chưa được ngủ thoải mái như vậy rồi."

Bây giờ Long Nhất mới thấy Lãnh U U & Vô Song có vẻ mệt mỏi, không khỏi thấy lạ, hỏi: "U U, Vô Song, hai người đêm qua làm

chuyện gì mờ ám sao, da dẻ nhăn nheo hết rồi kìa."

Lòng thích đẹp thế nhân ai chẳng có, hướng chi nữ nhân, nghe được lời Long Nhất lưỡng nữ kinh hoàng xoa xoa mặt mình. Lãnh U U bước tới bên Long Nhất, lưng bàn tay quay về mọi người che lấy tai hấn mà nói khẽ vào: "Đều là bị chàng hại đó, đêm qua chàng & Lộ Thiến Á muội muội làm chuyện xấu hổ đó mà không dung cách âm kết giới làm cho người ta cả đêm không ngủ ngon được."

Long Nhất mỉm cười, bóp một cái nơi kiêu đồn Lãnh U U nói: "Ta quên mất, vậy mà nàng cũng không tự mình tạo ra được một kết giới sao?"

Lãnh U U ngây ra cắn môi dẫm lên chân hấn một cái rồi đường hoàng bước tới ngồi vào chỗ của mình. Nàng đêm qua nghe thấy tiếng động kích tình của hai người, trong lòng ngoại trừ ăn phải chút giấm chua ra còn là một cơn dục vọng trào dâng. Trong đầu nàng hiện ra ảo tưởng Long Nhất đang uyển chuyển thừa loan chính bản thân mình, muốn thi phóng cách âm kết giới mà không làm nổi.

Long Nhất cười khổ xoay xoay chân, mắt liếc qua Vô Song một lượt. Nàng chắc hấn cũng nghe thấy rồi, cứ xem cái dạng chưa được ngủ kỹ giống y như Lãnh U U. Nghĩ đi nghĩ lại, Long Nhất liền lộ ra một vẻ mặt ám muội.

Vô Song cảm giác được mục quang khác biệt đó của Long Nhất, không tự nhiên quay đầu lại, nét mặt đầy vẻ nóng giận bức bối, trong lòng mắng thầm Long Nhất là tên đáng chết. Thực ra đêm qua nàng nghe thấy tiếng Long Nhất & Lộ Thiến Á làm chuyện xấu thì đã thi phóng ngay một kết giới, nhưng nàng kinh ngạc phát hiện ra không có tác dụng gì cả. Dục vọng cuộn trào sục sôi & kích tình của Long Nhất nàng đều tự mình cảm thấy, thậm chí cảm giác này trực tiếp như thể chính bản thân nàng là đối tượng chịu kích thích nhục dục vậy. Do đó

Long Nhất đêm rồi hoạt động bao lâu, Vô Song chịu bấy lâu. Sáng sớm tỉnh giấc mới phát hiện tiết khố mình ẩm ướt, xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất trốn.

Vô Song không biết phải làm thế nào thì tốt, giữa nàng & Long Nhất có một cảm ứng tâm linh tương thông phát sinh tác dụng mỗi lần hắt làm chuyện xấu, khiến cho nàng như tan vỡ ra. Tiếng hỗn hển & ma sát ấy truyền trực tiếp vào tâm linh khiến nàng thấy toàn thân khô nóng.

"Hỗn đản! Thứ cảm giác tâm linh tương thông đáng chết!" Vô Song cắn răng mắng thầm. Nếu có thể lựa chọn, nàng nguyện trầm thụy nơi thủy tinh quan không tỉnh lại.

Chương 77: OAN GIA LỘ TRÁCH

Bữa ăn sáng tại một nơi ấm áp trong tiết trời u ám xung kết thúc. Vô Song ăn uống qua loa rồi đứng dậy, ra ngoài đọc sách.

Long Nhất thấy thế im lặng, sau đó nói: "Chẳng bao lâu nữa sẽ đến Thánh tiết (lễ hội) của Tinh linh tộc. Sắp tới chúng ta sẽ tới đó. Nghe nói Tinh linh sâm lâm đẹp như ở cõi tiên, trăm hoa cất thành Tửu trung chi vương. Không được nhìn thấy & nếm thử, quả thật là một tổn thất lớn."

Lãnh U U đưa mắt nhìn Long Nhất cười nhẹ nói: "Ta nghĩ chàng say chẳng phải tại vì rượu. Mỹ nữ tinh linh tộc rất xinh đẹp, điều đó không thể chối cãi"

Long Nhất cười hăng hắc, trên mặt lấy vẻ chính khí nói: "Làm gì có chuyện đó. Ta ngày ngày đều nhìn những đại mỹ nữ như các nàng, làm sao còn để ý đến người khác nữa cơ chứ."

Lãnh U U kêu lên một tiếng, chiếc miệng nhỏ chu ra như chê Long Nhất nói quá nhưng trong lòng nàng lại rất thích thú.

"Đi Tinh linh sâm lâm cũng tốt, Man Ngưu tộc bọn ta mỗi năm đều tổ chức đại hội tỷ võ một lần. Nếu có công phu của lão đại dạy ta với Lục Ngọc Tài Quyết, ngày nay Man Ngưu tộc đệ nhất dũng sỹ là ta chứ chẳng phải lão Ngưu Mạc Chúc." Man Ngưu hưng phấn nói, nước trong miệng bắn ra cả bốn phía.

Long Nhất nhanh chóng đưa tay lên che mặt, lớn tiếng quát: "Đại cá tử (đồ to xác), ngươi cứ hưng phấn nhưng mà đừng có bắn ra nhiều nước như vậy chứ!"

Man Nguru ha hả cười khò lấp, theo thói quen lại đưa tay lên sừng lắc lắc.

"Man Nguru, khi đạt được danh hiệu Đệ nhất dũng sỹ có được khen thưởng cái gì không?" Lộ Thiến Á đột nhiên hỏi.

Man Nguru đỏ mặt rống lên như muốn bổ trời lấp đất: "Đạt được danh hiệu Đệ nhất dũng sỹ chẳng những được toàn bộ tộc nhân tôn kính, mà còn..."

"Hi hi, lại được rất nhiều mỹ nữ để ý đến." Lộ Thiến Á cười nhẹ, tiếp.

Man Nguru gật gật đầu, chẳng để ý nói: "Năm nay nghe nói Tiểu công chúa của Man tộc sẽ được gả cho ai đạt được danh hiệu Đệ nhất dũng sỹ."

Công chúa Man nguru tộc! Long Nhất trong đầu lập tức hình dung ra một thân hình cao bảy xích, eo to như cái thùng nước, quanh mình toàn lông dài, trên mặt trâu có thêm hai cái sừng lớn. "Mỹ nữ!" Hấn nghĩ đến đây ,à hồn vía như bay mất, toàn thân nổi da gà.

"Tiểu công chúa Man nguru tộc bọn ngươi chắc là rất xinh đẹp?" Long Nhất đang nghĩ, đột nhiên Lộ Thiến Á xen vào.

Man Nguru hai con mắt như biểu hiện tất cả những gì trong lòng, cúi đầu cười nói: "Tuyệt đẹp, Tiểu công chúa Man nguru tộc bọn ta là một nữ nhân đẹp nhất thiên hạ."

Long Nhất cười cười, Man Ngưu đánh giá cái đẹp thật không giống con người. Ví dụ như Vô Song, Lãnh U U, Lộ Thiến Á chính là tuyệt sắc mỹ nữ của nhân loại thì đối với hắn quả không có tí cảm giác nào. Nếu chẳng phải do khả năng nhận thức của hắn thì mắt của hắn đúng là không biết thưởng thức cái đẹp.

Long Nhất nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi đến bên cạnh Vô Song đang nhìn nhả xem sách. Ngay lập tức có hương thơm như hoa lan tràn vào trong mũi. Hắn chẳng thể bỏ qua hít sâu một cái.

Nhìn thấy Long Nhất có hành động khinh bạc như vậy, đôi long mi Vô Song khẽ nhíu lại. Hai đạo băng lãnh mang hàn khí như mũi khoan lao thẳng tới cổ hắn. Long Nhất bị đánh tức thì rét run nhanh chóng lùi lại phía sau. Quả là không tốt nếu đến những nữ nhân băng tố.

"Vô Song! Ta chỉ muốn hỏi ý kiến của nàng thôi mà, tại sao lại hạ độc thủ với ta chứ?" Long Nhất nhìn Lãnh U U & Lộ Thiến Á vẻ mặt cầu cứu cười khổ, nói.

Vô Song thốt một tiếng lạnh lẽo: "Đối phó với sắc lang giả dạng như người, nữ nhân bọn ta phải tỉnh táo để không bị người lừa dối."

"Bây giờ nàng hãy nói ý kiến của nàng đi!" Long Nhất khổ sở nói.

"Ta không có ý kiến gì cả. Ta lại chẳng biết nơi nào, bọn người bảo đi đâu thì ta theo đấy." Vô Song lạnh nhạt đáp.

"Thế thì tốt! Chúng ta thu thập sớm rồi khởi hành thôi." Long Nhất vừa quay người vừa nói.

Bên ngoài mưa lớn đã dừng nhưng trời vẫn âm u. Trên đường, người đi cũng không nhiều. Long Nhất đi ra từ Sương Phong thành phần hoa nhằm phía tây thẳng tiến. Tinh linh sâm lâm & đại bản

doanh của Thú nhân nằm cách biệt trên các dãy núi phía tây. Tuy nhiên, hai địa phương này cách xa nhau chẳng là bao.

Trên đường đi Lộ Thiến Á & Lãnh U U luôn miệng nói cười nhưng Vô Song vẫn luôn lãnh đạm.

Để hòa giải, Long Nhất phải giảng giải về Kim tự tháp thần bí của người Ai Cập cổ đại. Bỗng nhiên trong không gian truyền lại một cỗ đấu khí ma pháp cường liệt. Phía trước chắc có người đang đánh nhau, nhìn ma pháp dao động biết đẳng cấp chẳng phải tồi.

"Đi thôi, đến đó xem sao!" Long Nhất vung tay nói, có náo nhiệt không đến xem chẳng thể hiểu có chuyện gì.

Năm người tăng tốc tiến tới. Chẳng bao lâu thấy phía trước có năm người đang vây lấy một nam một nữ.

"Mặc Tây tộc!"

Long Nhất từ xa thấy nam nhân giống như một con sói, nữ nhân cũng chẳng hề run sợ. Bọn họ đều mặc áo dài lục sắc nên đã hiển lộ thân phận.

Năm người vây công thì có hai người là kiếm sư còn ba người là ma pháp sư, trong đó có một đại pháp sư hệ thủy, hai người còn lại là hệ hỏa & hệ thổ đều đạt cao cấp ma pháp sư. Năm người trong trận phối hợp với nhau thành thế trận chặt chẽ phi thường.

Phía Mặc Tây tộc một nam một nữ. Nam là một kiếm sư, nữ là đại ma pháp sư hệ hỏa. Song phương nhìn qua đã phân biệt được bên nào hơn kém. Tuy đôi nam nữ Mặc Tây tộc tương hỗ phối hợp với nhau ăn ý vô cùng nhưng nếu trên thân không có phong ấn phòng hộ & công kích ma pháp che chở, bọn họ đã sớm lưu tiên huyết bởi

nurm người rồi.

"Họ sẽ bị bại nhanh thôi" Lãnh U U nói.

"Long Nhất, chúng ta phải cứu bọn họ chứ?"

Lộ Thiến Á nhìn Long Nhất hỏi. Nhìn vào ánh mắt khả ái của nàng thì biết rõ nàng rất muốn giúp bọn họ.

"Long Nhất, Long Nhất. Chàng sao thế?" Lộ Thiến Á thấy Long Nhất đang nhìn xuống phía dưới đèn thất thần, không trả lời liền kéo tay áo hấn quan tâm hỏi.

Long Nhất chợt tỉnh lại quả quyết nói: "Ta không sao!"

Dù sao họ cũng là tộc nhân của Tì Bích. Không biết người con gái nắm giữ trái tim hấn đang ở nơi nào? Không biết nàng đã về đến Mạc Tây tộc hay chưa? Long Nhất trong lòng thầm nghĩ.

Hiện tại phía trước cuộc chiến cũng nhanh chóng chuẩn bị kết thúc. Đôi nam nữ Mạc Tây tộc hiển nhiên lực bất tòng tâm, hiện giờ đại ma pháp sư hệ thủy sử dụng kiên hoàn băng công kích làm tiêu hao hết ma lực của nữ nhân.

"Ố Tố" Nam nhân Mạc Tây tộc rống lên một tiếng, dụng lực nhảy một cái hạ thân xuống bên nữ nhân.

Chỉ nghe phác phác hai tiếng. Hai mũi băng sắc nhọn đã đâm xuyên qua giáp vào da thịt, một nửa đã tiến vào nội thể. Băng hàn chi khí nhanh chóng tấn công phá hoại các cơ quan trong cơ thể.

"Phu quân" Nữ tử kêu lên một tiếng đau thương, ôm lấy, cố gắng giữ lấy hơi thở của trượng phu.

Long Nhất nhè nhẹ thở dài một hơi. Vì nghĩ đến Tì Bích mà giờ phía trước có người không biết đã chết chưa, mà hai con người bọn họ vốn có ý cùng sống cùng chết nên trước hết phải nhanh chóng cứu người đã.

Long Nhất ý thức chấn động về ma pháp nguyên tố hệ thủy. Chỉ thấy hai tay hấn vung về phía trước một cái, sử dụng mười phần tạo thành những cơn gió sắc nhọn (phong nhận) đồng thời vận nội lực hạ người xuống tạo thành đạo thanh quang nhằm năm người kia đánh tới. Hấn bắt đầu dùng phong hệ ma pháp tấn công, từng cơn gió sắc nhọn được nội lực điều khiển như có sinh mệnh nhanh chóng công kích tới.

"Cẩn thận!" đại ma pháp sư hệ thủy phát hiện ran guy hiểm đầu tiên, nhưng Long Nhất phát ra phong nhận với tốc độ cực kỳ nhanh. Hấn hốt hoảng hô lên một tiếng nhanh chóng phóng ra một phong ấn phòng hộ ma pháp. Hai vị kiếm sư cũng nhanh chóng múa kiếm tạo ra hai đạo phiến ảnh tập kích lại phong nhận. Hia ma pháp sư cao cấp hệ hỏa & thổ không được may mắn như vậy. Ma pháp sư không có một tí năng lực cận chiến nào, khi đến sát bên người mới phát hiện được thì đã muộn rồi, hai người chỉ kịp kêu lên một tiếng đã bị phong nhận cắt đứt cổ họng.

Lần này xuất sơ cấp phong nhận thu được hiệu quả ngoài ý định của Long Nhất. Vốn nghĩ tối đa chỉ làm bọn họ lùi lại, không ngờ một chiêu đã giết chết hai người. Kỳ thật thu được kết quả này là nhờ tập kích. Nếu như ma pháp sư có sự chuẩn bị trước muốn giết chết họ phải tốn thêm không ít lực.

Đại ma pháp hệ thủy nhìn đồng bọn thăm tử nghiên rằng nghiên lợi nhìn Long Nhất đang nhẹ nhàng hạ xuống, tiến lại gần.

"Đồ vô sỉ, đột nhiên dung thủ đoạn đánh lén! Quang minh thần sẽ trừng trị bọn ngươi!" Đại ma pháp hệ thủy oán hận nói.

Long Nhất cúi đầu cười cười: "Quang minh thần ít nhiều cũng thấy lo lắng cho bọn vô lại các ngươi, nên muốn ít nhiều bọn ngươi cũng chết đi để được hầu hạ bên người"

Tại Lan Thương đại lục, tin đồn luôn tin tưởng Quang Minh thần, không phân biệt người tốt hay kẻ xấu. Từ kẻ phi thường cho đến kẻ trộm cắp cũng đều giống nhau. Tất cả đều có đạo lý. Như đạo tặc là một nghề chuyên ám sát & ăn trộm. Rất nhiều người biết đạo tặc là nghề không tính đến sĩ diện, chỉ cần bỏ ra một số tiền do bọn họ ra giá, bọn họ sẽ cố gắng hoàn thành công việc bất chấp thủ đoạn.

Khéo thay, Long Nhất tiền thế vốn là một chuyên gia ăn cắp vặt & ám sát. Hắn cũng chẳng biết đến Quang Minh thần. Nếu như đánh lén mà đắc thủ sao phải ra mặt quang minh chính đại dung hết sức lực làm gì?

"UU, Thiến Á ta giao hắn cho các nàng đấy" Long Nhất chỉ vào đại pháp sư hệ thủy nói.

"Lão đại, còn tôi?" Man Ngưu nóng nảy hỏi. Lâu ngày không được động thủ hắn cảm thấy chân tay rất ngứa ngáy.

"Hai gã cầm kiếm kia, đồng ý không?" Long Nhất cười nói.

"Cả hai người kia sao?" Man Ngưu nói, hai mắt bốc lửa nhìn hai kiếm sư đang trù lên vẻ mặt lạnh lẽo, Man Ngưu kêu thầm không tốt.

"Không được sao? Vậy lưu lại một tên để ta luyện tay!" Long Nhất hắc hắc cười.

Nghe Long Nhất & mọi người nói chuyện ngữ khí hoàn toàn không để bọn chúng vào trong mắt bọn chúng tức muốn nổ phổi. Nhưng bọn ma pháp sư đã nhìn thấy trên người Long Nhất tỏa ra một luồng âm hàn sát khí, bọn họ một mình chẳng có khả năng chống lại được.

"Bọn ta là người thuộc Băng Phong Động binh đoàn (lính đánh thuê) thuộc đội quân Ngạo Nguyệt hoàng gia. Hôm nay phụng mệnh sát đôi cầu nam nữ này, không biết vì sao các vị lại ngăn cản?"

Đại ma pháp sư hệ thủy mềm mỏng nói. Hắn tỏ rõ thân phận vì đối với bọn Long Nhất quả có lòng sợ hãi.

Chương 78: Sát Nhân Nghệ Thuật

Long Nhất nghe bọn hắc thuộc Băng Phong dong binh đoàn, trên mặt hiện lên một nụ cười rạng rỡ, song hai mắt lại phát ra hàn khí cười nói: Băng Phong dong binh đoàn, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Đại ma pháp sư hệ thổ nghe Long Nhất nói, trong lòng biết có điều không ổn. Hắc vốn tưởng sau khi nói rõ thân phận của bọn hắc đối phương sẽ sợ hãi, nhưng nghe giọng nói của đối phương biết chắc hai bên vốn có oán cừu. Chẳng thể nói gì được nữa, giới chỉ trên tay lóe sáng một màu lam, một phong ấn băng phong thuật khí thể phác thiên cái địa mang theo hàn khí cuồng dũng xuất hiện, trong nháy mắt đã chụp xuống một chu vi mùi bức.

Lộ Thiến Á khế kêu lên một tiếng, thần khí Chi cung đại tự nhiên đã xuất hiện ở tay trái, tay trái nàng vừa kéo dây cung đã bạo phát ra một vầng sáng lục nhạt.

Tinh linh chi xuân phong vân vũ tiễn! Lộ Thiến Á hét lên 3 mũi tên lục sắc, do tự nhiên chi tức ngưng kết thành, như lưu tinh bắn thẳng vào giữa vùng hàn khí. Chúng nhân cảm giác như có một trận xuân phong trong lành thổi thẳng vào người, bạch sắc của hàn khí nhanh chóng bị thổi đi mất, như một dòng nước mùa xuân chảy vào lòng đất.

Ở bên cạnh đó, Man Ngưu tay cầm Lục Ngọc Tài Quyết, chẳng cần đáng vẻ gì chỉ uy mãnh đánh cho vị kiếm sư thất bại lùi lại liên tiếp.

Phục ma côn chí cương chí liệt phía trước, phía trên là Thiếu Lâm kim chung chào làm cho vị kiểm sự chẳng đánh lại được cái nào, nhưng hấn hình như còn muốn đùa bỡn đối với đối thủ.

Long Nhất cũng hạ xuống chọn vị kiểm sự còn lại, thông thả làm một động tác. Ánh mắt hấn phát ra khí thể làm cho vị kiểm sự cảm thấy lạnh lẽo kinh hãi cực độ. Vào thời khắc Long Nhất xuất hiện, hấn đã cảm thấy có điều bất ổn. Trên thế gian vốn chia thành âm dương, âm dương lại chia thành ngũ hành, ma pháp cũng có một đặc tính của ngũ hành, còn đấu khí sao lại không có? Chỉ có khả năng ma pháp cùng đấu khí cùng tinh chất dung hòa thành một, ví dụ như nguyên tố ma pháp hệ thủy hợp đấu khí vào trong thì đấu khí cũng mang đặc tính của ma pháp nguyên tố chính là hệ thủy.

Long Nhất trước khi xuất hiện đã mở cửa thủy để sử dụng. Hấn đứng bên cạnh yên lặng vận đấu khí, bên cạnh ý thức xuất hiện lam sắc nhạt chính là hệ thủy ma pháp nguyên tố được đấu khí nhập vào bên trong. Nhưng đấu khí cùng ma pháp hệ thủy có thể hỗ trợ hoặc bài xích nhau, làm sao có thể hợp nhất. Long Nhất nhăn mặt khó chịu không ngờ mới mở cửa thủy đã khó chịu như vậy, không hề biết rằng đang làm địch thủ trước khi rét run vì kinh hãi.

Đột nhiên, Long Nhất sử dụng Ngạo Thiên quyết nội lực, nội lực lập tức dẫn động làm cho đấu khí có khả năng dung hợp được với ma lực, tại sao không dùng nội lực làm cái cầu nối để đấu khí và ma khí hợp nhất nhỉ?

Long Nhất hưng phấn cúi đầu cười lớn một tiếng. Hấn kêu lớn một tiếng làm cho thần kinh của vị kiểm sự đối diện vốn đã sợ hãi nay càng khấn trương hơn, thần kinh cuồn cuộn nổi lên một tiếng bay mình lên kiếm mang sắc xanh nhạt nhằm Long Nhất bổ xuống.

Long Nhất hắc hắc cười. Nội lực trong cơ thể đã thành công trong

việc dung hợp đấu khí và ma pháp nguyên tố, nhìn thanh cự kiếm trên cao mang màu lam nhạt, bên ngoài còn được bao bọc bởi nhiều lớp mờ mờ hàn băng chi khí.

Người nhìn thấy rõ đấu khí hàn băng của gia gia người đây này. Long Nhất hét lên một tiếng, thanh cự kiếm trên cao tự nhiên rung động. Đỉnh một tiếng âm thanh phát ra khí từ mũi kiếm của vị kiếm sư.

Tức thì thấy vị kiếm sư thảm thiết kêu lên một tiếng, như một khối đá từ trên không rơi thẳng xuống đất. Hai cánh tay hắn từ trên xuống bị đóng từng lớp băng dày, đứng lạng như kẻ mất hồn.

Long Nhất nhìn thấy hàn băng đấu khí do hắn chế ra xuất thủ thu được hiệu quả, tâm lý vạn phần đặc ý. Dung hợp được ma pháp hệ thủy và đấu khí uy lực quả là đại tăng nhưng chưa hoàn toàn dung hợp được tính chất trên ma pháp. Chính vì Cường long đấu khí của Long Nhất chưa đột phá nên chưa đạt được lực lượng cường đại tương xứng. Ngày nào dung hợp được lực lượng cường đại và ma pháp uy lực quả là không tưởng tượng được.

Vị kiếm sư như nhìn thấy quỷ, sợ hãi từ xa nhìn Long Nhất rồi đột nhiên lùi lại quay người tựa như muốn chạy trốn.

Muốn chạy ư? Chạy đi đâu? Long Nhất cười lãnh khốc, dùng thân pháp Càn khôn đại na di đuổi theo, trên không trung chỉ lưu lại những tàn ảnh, thanh kiếm giơ lên khéo léo bổ xuống phía sau gã kiếm sư, sau đó nhanh chóng đáp xuống đất và lùi lại.

Kiểm sư khuôn mặt trắng bợt hạ xuống quay người lại, há to mồm chỉ ba ngón tay về phía Long Nhất. Đột nhiên nửa thân trên hắn đột nhiên phình ra rồi nổ tung, làm xuất hiện một trận huyết vũ phun tuyền. Nhưng lại có sự tình quỷ dị xuất hiện, khi huyết vũ phun ra

ngoài không trung, nhìn thấy thân thể kiếm sư xuất hiện hàng tầng hàn khí mờ mịt, trông như thiên nữ tán hoa. Huyết vũ và nhục thể vốn bị chia nhỏ và đóng băng tại không trung, hình thành nên một băng điều mang hình một bông hoa.

Thấy cảnh đó mọi người sợ hãi đến ngây ngốc, không ước hẹn mà cùng đưa mắt nhìn thanh kiếm đang đứng thẳng trong tay Long Nhất. Mọi người bây giờ đã hiểu, chính là sát nhân cũng phải cảm thấy hài lòng và đẹp mắt. Nhiều khi loại tinh huyết tàn khốc cũng có thể cảm nhận cái đẹp. Lúc này, đông huyết băng tỏa ra hồng sắc soi lên khuôn mặt anh tuấn của Long Nhất, làm hiện lên vẻ tà dị.

Long Nhất cũng đứng yên như bị sét đánh. Lúc linh cảm đột nhiên phát sinh liền đem ra thử không ngờ lại thu được hiệu quả, lúc này hắn cũng chẳng biết mình nghĩ gì. Tâm linh dần dần tỉnh lại, thông thả quay người lại, phát hiện ra mọi người đang trừng mắt lên nhìn mình, chẳng biết mọi người suy nghĩ về hắn như thế nào.

Có chuyện gì sao? Không cần phải truy đuổi nhưng nên đánh nhanh thắng nhanh đi. Long Nhất hét lên.

Mọi người như chợt tỉnh cơn mơ, bắt đầu đánh tiếp. Man Nguru cùng Lãnh U U vốn chưa xuất toàn lực, nghe Long Nhất bảo đánh nhanh thắng nhanh lập tức đều gia tăng tốc độ tấn công. Trong khi đại ma pháp sư hệ thủy và kiếm sư nhìn thấy cái chết của đồng bọn tâm thần hoàn toàn hoảng loạn, ý chí chiến đấu chẳng còn.

Không đến hai phút, vị kiếm sư đã bị Man Nguru dùng Lục Ngọc Tài Quyết đập vỡ óc, não trắng tung tóe rơi khắp mặt đất. So với cảnh của Long Nhất thì kém quá xa, nhìn cứ như người vừa ăn cơm tối xong bị nôn ra vậy.

Kiểm sư trước khi chết kêu thảm một tiếng khiến cho vị đại ma pháp

sư hệ thủy bị phân tâm. Lộ Thiến Á bất ngờ dùng Tinh linh chi tên bất ngờ bắn một phát xuyên tâm.

Cuộc chiến kết thúc, mọi người quay lại bên Long Nhất, nhìn hấn bằng con mắt sung bá. Đương nhiên, Vô Song giá ni tử là ngoại lệ. Nàng, trừ lúc xảy ra sự việc lộ ra nét sợ hãi sau đó lại nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh nhạt và bình tĩnh.

Bây giờ Tố Tố, chính là nữ nhân Mạc Tây tộc kêu lên một tiếng, mới đứng dậy đến gần trước mặt Long Nhất, khóc nói: Đa tạ ân công! Cảm ơn mọi người đã cứu ta và phu quân, Tố Tố nguyện làm trâu làm ngựa kết cỏ ngậm vành để trả ân này.

Long Nhất nhẹ nhàng an ủi nữ nhân Mạc Tây tộc, nghĩ xem đã từng gặp nàng ở đâu. Nàng ước chừng khoảng 25, 26, trên mặt có dính bụi và dấu vết của bùn đất, nhưng nếu rửa sạch bùn đất đi thì có thể nói nàng quả thật là một mỹ nhân khuynh thành.

Long Nhất trong đầu bóng xuất hiện một hình bóng, bỗng phát giác nữ tử này có nhiều điểm giống Ti Bích. Chàng tâm thần chấn động. Không biết nữ tử này và Ti Bích có quan hệ gì không?

Sắc lang! Người nhìn cái gì mà ghê thế, người ta đã có trượng phu rồi. Lãnh U U bất mãn bên Long Nhất khẽ nói, đồng thời ngọc thủ hạ xuống mở ra, ôm lấy eo hấn xiết chặt, nhu nhuyễn vô cùng.

Long Nhất cắn răng lại bởi ngọc thủ Lãnh U U đã nhẹ nhàng vuốt lên trên, thân thể nàng run rẩy mềm mại vô cùng, phong tình vạn chủng lém lỉnh lờm Long Nhất một cái rồi bỏ tay ra.

Vị tỷ tỷ này, mau đứng dậy chúng ta nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ. Lộ Thiến Á đến trước giúp Mạc Tây tộc nữ nhân đứng dậy, hai mắt mở to nhìn sang chỗ Long Nhất.

Long Nhất đi đến gần thấy nam nhân vẫn còn thở đều liền đến trước mặt ngồi xuống. Thấy băng nhập vào người đã không còn biến hóa, nhưng trước ngực đã hoàn toàn bị đóng thành một khối đá rắn chắc, không phải nghĩ cũng biết chắc nội tạng bên trong đã bị đóng thành băng cả.

Gặp tình trạng này có dùng thần thánh Trì Dũ thuật cũng không có một chút hy vọng. Quang hệ ma pháp đối với ngoại thương rất tốt nhưng đối với nội thương không có tác dụng lớn lắm.

Long Nhất thấy tim của nam nhân vẫn còn đập, không ngờ yếu thế mà vẫn còn sống được. Tình huống nguy cấp, Long Nhất chẳng thể do dự, hai tay một trước một sau chạm ngực nạn nhân trước ngực sau lưng. Ngạo Thiên quyết nội lực thông thả đi vào trong, từ từ đã thông các kinh mạch trước ngực, đẩy hàn khí ra khỏi cơ thể. Đồng thời thử kích thích các huyết vị làm hoạt động lại các nội tạng và sinh mệnh.

Dần dần, khuôn mặt trắng nhợt của nam nhân đã khôi phục được một điểm huyết sắc, nhưng Long Nhất hiện tại trên đầu đầy mồ hôi. Mồ hôi trên trán tạo thành các hạt nhỏ chảy xuống dưới, khắp thân hần cũng thấm đẫm nước. Lộ Thiến Á đau lòng muốn lại gần lau mồ hôi cho Long Nhất nhưng bị Vô Song giữ lại. Nàng nhìn thẳng Lộ Thiến Á nói: Đừng đến gần hần. Hần lúc này đang dung một loại công pháp đặc biệt để giúp nam nhân trị thương, không ai được làm phiền hần.

Nếu là người khác thì Long Nhất nhất định sẽ không tiêu hao nhiều nội lực để cứu như vậy. Bởi vì tại Thương Lan đại lục này chỉ có một nguyên tắc là cá lớn nuốt cá bé mà thôi. Lúc nào cũng có thể sinh chuyện được. Nếu lúc đang cứu chữa, vạn nhất bị cừu địch tấn công thì thực là nguy hiểm vô cùng vì lúc này ranh giới giữa sống và chết

chỉ nhỏ bằng sợi chỉ. Một nguy hiểm nữa là nếu cố gắng cứu chữa trong thời gian dài thì cũng hao tổn nhiều nội lực, chẳng khác truyền sinh mệnh cho kẻ khác.

Nhưng nhìn phu thê Mạc Tây tộc rất nhiều khả năng cùng Tì Bích có quan hệ, vì thế Long Nhất có lý do để không thể không cứu chữa.

Chương 79: Đường Tỷ Của Ti Bích

Long Nhất thu hồi nội lực, sau đó hít một hơi chân khí sau đó từ từ mở mắt ra. Lộ Thiến Á và Lãnh U U quan tâm, lập tức chạy lại, một tả một hữu ngồi xuống lau mồ hôi cho hắn.

Ân công, phu quân tôi sao rồi? Tố Tố khẩn trương nhìn Long Nhất hỏi. Đối với sự xuất thủ tương trợ của mọi người, trong lòng nàng vô cùng cảm kích.

Long Nhất cười cười nói: Huynh ấy không có gì đáng ngại nữa, chỉ là thân thể còn hư nhược, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian dài nữa mới hồi phục lại như xưa.

Tố Tố thở nhẹ một hơi từ từ nói: Chỉ cần chàng không sao là tốt rồi, có dưỡng thương một thời gian cũng không sao. Nếu chàng bỏ tôi mà đi thì tôi quyết sẽ đi theo cùng chàng.

Nghe nàng nói, Long Nhất không hề thay đổi nét mặt. Lúc đối diện với sinh tử tình cảm phu thê chân chính mới được thể hiện. Lãnh U U và Lộ Thiến Á không tự chủ đều nhìn Long Nhất, mặt lộ vẻ hạnh phúc. Bọn họ đã không chọn nhầm, đã gặp được một vị phu quân tốt. Tuy hắn có hơi đa tình nhưng hắn là một nam nhân tốt, sẽ chẳng bao giờ bỏ rơi bọn họ. Sự việc xảy ra ở hoang mạc thảo nguyên đã chứng minh điều đó.

Tố Tố nhìn Lãnh U U và Lộ Thiến Á cùng đứng bên cạnh Long Nhất,

mắt hiện lên vẻ tiểu ý. Nàng thấy ân công diễm phúc chẳng ít. Tại Mạc Tây tộc, nhất dạ phu thê tuyệt đối không được chấp nhận.

Đại ân của các vị, Tố Tố luôn khắc ghi trong tâm. Viên niệm châu này chính là tín vật. Sau này nếu có việc gì mà tôi có thể giúp được, hãy mang nó đến Mạc Tây tộc tìm tôi. Chỉ cần ân công có lời, Tố Tố dù phải bỏ cả tính mệnh cũng không từ. Tố Tố từ không gian giới chỉ trên tay lấy ra một viên châu tỏa ra ánh sáng bạch sắc đưa cho Long Nhất nói. Nhận ân tất phải báo, nghe lời nàng nói có thể thấy nàng là một người hào sảng và chính là cân quốc anh thư.

Long Nhất nhận lấy hạt niệm châu, nghe Tố Tố nói vậy rất là cảm động. Tất cả mọi người đều như thế.

Tố Tố đỡ phu quân hành lễ với Long Nhất và mọi người rồi bước đi.

Đại tỷ! Xin dừng lại một chút! Long Nhất khẩn cấp gọi theo.

Ân công, có chuyện gì thế? Tố Tố quay người lại hỏi.

Tôi muốn hỏi thánh nữ Tì Bích của Ngạo Nguyệt đế quốc và đại tỷ có quan hệ gì không? Long Nhất hỏi.

Tì Bích? Ân công biết cô ấy? Cô ấy chính là đường muội của tôi. Tố Tố nói.

Quả thật là có quan hệ thân thích, Long Nhất liền cảm thấy hưng phấn. Chàng hỏi nhanh: Giờ tỷ có biết cô ấy đang ở đâu không?

Tố Tố lắc đầu nói: Tì Bích hai năm trước đã rời khỏi bộ tộc. Tôi bây giờ cũng chẳng biết cô ấy đang ở đâu nữa.

Long Nhất thất vọng cúi đầu thở dài một cái, vẻ mặt vô cùng chán

nản. Người hấn như chìm trong suy nghĩ, Tì Bích nàng đi đâu mới được chứ?

Tố Tố nhìn thấy vẻ mặt của Long Nhất, trong lòng cảm thấy rất lạ, hình như anh ta và đường muội có quan hệ gì đó. Sau đó nàng nói: Ân công muốn nói gì với đường muội không? Nếu như gặp đường muội tôi sẽ chuyển lời giúp.

Long Nhất hít sâu một hơi, cố gắng đè nén những cảm xúc trong lòng, cười nói: Nếu như đại tỷ gặp được Tì Bích, hãy nói với nàng ấy rằng Long Nhất ta nhất định sẽ làm nàng ấy chấp nhận tín vật của ta, dù nàng ấy có trốn ở chân trời góc bể, ta cũng nhất định sẽ tìm ra nàng vì chính nàng ấy là tân nương của ta.

Tố Tố kinh ngạc, thần sắc bất định nhìn Long Nhất, mãi sau mới nói: Ân công có biết tập tục hôn nhân của Mạc Tây tộc bọn ta không?

Long Nhất cười cười nói: Ta biết, nhất phu nhất thế phải không?

Tố Tố gật đầu nhưng Lộ Thiển Á và Lãnh U U đang bên cạnh Long Nhất sắc mặt đại biến, ngọc thủ nhanh chóng ôm chặt lấy thân hấn, như sợ sẽ hấn bỏ chạy đi mất vậy.

Ta đã có 2 vị thê tử nhưng ta nhất định sẽ lấy cô ấy. Ta không cần biết quy định của Mạc Tây tộc các nàng. Ta, Long Nhất nhất định sẽ lấy nàng ấy.

Long Nhất nói từng câu từng chữ, sau đó phất tay cùng mọi người nhằm phía tây đi mất. Tố Tố nhìn thân ảnh Long Nhất đi ngày càng xa, lắc đầu thở nhẹ một hơi, chân điểm xuống đất ôm phu quân bay đi.

Trên đường, Long Nhất trầm mặc không nói. Trên mặt hấn thần tình

biến ảo bất định. Biểu tình vui mừng, xót thương, cảm động, tức giận thay nhau xuất hiện. Sau cùng hắt thở dài một hơi, vẻ mặt khôi phục lại như mọi ngày.

Lộ Thiến Á và Lãnh U U nhìn nhau, cùng một lúc thở dài một cái. Bọn họ đều biết trong lòng Long Nhất có một người quan trọng. Hơn nữa họ cũng biết rằng Thánh nữ Tì Bích của Quang minh giáo hội Ngạo Nguyệt đế quốc, theo truyền ngôn là rất xấu xí và cũng là người tâm ngoan thủ lạt. Nhưng hai người biết Long Nhất tuyệt đối không bao giờ bỏ rơi họ, dù là trong ý nghĩ. Họ biết trong lòng tình lang, nỗi nhớ Tì Bích đang trỗi dậy.

Trên đường lúc này, Lộ Thiến Á và Lãnh U U mỗi người một bên tựa vào vai Long Nhất.

Một lúc lâu sau: Lộ Thiến Á đột nhiên hỏi: Long Nhất, Tì Bích tỷ tỷ có giống như trong truyền thuyết không?

Nàng muốn biết những chuyện mọi người nói về Tì Bích có đúng hay không chứ gì? Long Nhất cười hỏi lại.

Chàng cứ nói đi! Lộ Thiến Á có ý đồ không tốt, tất nhiên nói về khuyết điểm của người khác quả là một hành vi không tốt.

Không! Cô ấy rất đẹp, như là các nàng vậy! Long Nhất cười nói.

Thật vậy sao? Mọi lời truyền ngôn về nàng đều là không đúng sao? Lộ Thiến Á cười nói, trong lòng cảm thấy rất xấu hổ.

Ta không quan tâm! Người khác có thể nói nàng ấy rất xấu xí, nhưng trong lòng ta nàng ấy luôn là một người đẹp nhất. Long Nhất giọng nói đột nhiên trầm xuống, ánh mắt như đang nhớ lại quá khứ.

Long Nhất, chàng kể cho bọn thiếp nghe chuyện của chàng và Tì Bích đi? Lãnh U U nhìn Long Nhất, trên mặt biểu lộ thâm tình, trong lòng không có tí hờn ghen nào.

Long Nhất gật đầu, bắt đầu kể lại những sự việc giữa mình và Tì Bích. Từ việc theo sông đến Lệ Nhân phùng nội y bị lộ ra sao, lúc rình nàng tắm, sau lúc bị cơn đại phong của Ô Long tạo ra đã được ngửi hương thơm từ nàng thế nào, lúc sờ người nàng bị nàng bức hôn, lúc nàng xả thân cứu hấn khi đối diện với Đại Địa Chi Hùng, lại cả lúc trong buổi đêm nàng không muốn trói buộc hấn nên đã nén bi thương bỏ đi ngay trong đêm, đều kể cho lưỡng nữ nghe.

Nghe Long Nhất kể lại với giọng đầy cảm xúc, Lộ Thiến Á và Lãnh U U mắt ướt từ lúc nào không hay. Các nàng bị sự hy sinh và rộng lượng của Tì Bích làm cho cảm động. Trong lòng các nàng, Tì Bích đối với tình lang tình thâm ý trọng, dù ở nơi nào nàng cũng không bao giờ quên.

Long Nhất! Chàng đừng đau lòng. Tì Bích tỷ tỷ biết chàng đối với tỷ ấy như thế, nhất định sẽ xuất hiện để gặp chàng. Lúc đó tỷ ấy cùng bọn ta sẽ cùng hầu hạ chàng. Lộ Thiến Á an ủi.

Phu quân! Thiếp rất yêu chàng và Tì Bích tỷ cũng thế, không hề kém bọn thiếp đâu. Lãnh U U đang ôm chặt Long Nhất mạnh mẽ nói, đầu tiến tới tựa vào vai Long Nhất. Bình thường nàng hay gọi thẳng tên Long Nhất, lúc này do động tình nên chủ động gọi Long Nhất là phu quân.

Long Nhất trong lòng cảm động, mở rộng hai tay ôm chặt các nàng vào lòng, sống mũi thấy cay cay.

Vô Song ở bên, mắt nhìn xa xăm, thấy 3 người ôm nhau, giọng khinh bỉ thốt lên một câu: Cái tên tiểu tử xấu xa không tài kém đức, không

hiểu tại sao lại có những người con gái sẵn lòng chết vì hắn.

Tố Tố ôm trượng phu đến Sương Phong thành, mua một cỗ xe ngựa, sau đó nhằm hướng Mạc Tây tộc đi tới.

Trên trời những đám mây u ám đã bị gió thổi tan. Mặt trời lại chiếu xuống thế giới vụn ánh kim quang ấm áp. Một người mặc tị bào trắng đang xuyên qua các tia kim sắc. Trên đầu đội đầu bóng hắc sắc, trên không trung thân ảnh nhẹ nhàng sống động, thân hình vô cùng ưu mỹ.

Bỗng nhiên, đang phiêu du trong không trung nhìn xuống dưới bỗng lộ vẻ kinh ngạc, thân hình lập tức dừng lại: Đường tử!

Một âm thanh truyền đến bên tai Tố Tố. Nàng quay đầu nhìn lại thấy chính là đường muội Tì Bích mặc tị bào, thân hình trên không trung đang từ từ nhằm hướng nàng hạ xuống.

Tì Bích! Tố Tố vui mừng thốt lên. Chờ Tì Bích hạ xuống mã xa, hai người lập tức ôm chặt lấy nhau.

Đường tử, có bao giờ thấy tử ngời trên xe ngựa đâu, tử phu đâu rồi? Tì Bích hỏi. Tố Tố kéo Tì Bích vào trong xe, trượng phu của nàng vẫn còn hôn mê nhưng nàng không cảm thấy lo lắng vì Long Nhất đã nói phải 2 ngày nữa chàng mới tỉnh lại.

Tử phu bị sao vậy? Ai đã đá thương tử phu? Tì Bích toàn thân phát ra từng trận hàn khí. Cha mẹ mất từ sớm, từ nhỏ đã được đường tử xả thân nuôi dưỡng chăm sóc nên tình cảm của nàng đối với đường tử vô cùng sâu đậm. Tố Tố liền kể lại chuyện vừa qua. Nguyên nhân là do Băng Phog dong binh đoàn của Tam hoàng tử nhìn thấy vẻ mỹ lệ của Tố Tố, muốn dờ thủ đoạn lấy sức mạnh để ép buộc nàng nhưng bị phu thê của nàng phá hỏng. Vì thế hắn liền phái người trên đường

truy sát vợ chồng nàng.

Băng Phong dong binh! Mộ Dung Phong! Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Tì Bích nghiêng răng nói, nhưng nàng không biết Băng Phong dong binh và Tam hoàng tử Mộ Dung Phong đã bị Long Nhất một mình giết chết trên hoang mạc thảo nguyên.

Rồi sao đường tử? Sau đó ai cứu trợ vợ chồng tử? Tì Bích hỏi.

Tố Tố vẻ mặt quái dị, nhìn Tì Bích. Nàng cứ định nói lại thôi rồi lại định nói lại thôi, mãi vẫn chưa nói lời nào.

Đường tử! Sao lại nhìn muội như thế? Người đó là ai thế? Tì Bích thấy có điều bất thường hỏi.

Một người thề là dù chân trời góc bể nhất định cũng tìm được muội, nhất định lấy muội làm tân nương. Tố Tố cười nhẹ nói.

Tì Bích chấn kinh từ tâm hồn đến thể xác, nhất thời đứng yên như kẻ ngốc. Tố Tố thở dài một hơi, hai tay đưa ra ôm đầu Tì Bích kéo lại. Thấy Tì Bích sắc mặt trắng bợt, vẻ mỹ nhược đã không còn, hai mắt như được bao phủ bởi lớp sương mù u tối, đôi môi run nhẹ, lúc mở ra lúc mím chặt. Nếu chú ý lắng nghe sẽ phát hiện nàng thốt nhẹ lên hai chữ: Long Nhất!

Chương 80: Cầu Cải Bất Liễu Cật Thi

Tố Tố thấy dạng thất hồn lạc phách của Ti Bích, trong lòng đã minh bạch tại sao. Nàng nói giọng trù mẫn: Họ đang trên đường đi về phía tây, muội giờ đuổi theo vẫn còn kịp đấy.

Ti Bích đột nhiên đứng lên như muốn đi ngay, nhưng vừa mới bước được một bước nàng đã dừng lại, quay mình hỏi: Bên cạnh hấn còn có nữ tử khác sao?

Tố Tố gật đầu, thật thà nói: Cùng đi với hấn có ba nữ tử trẻ tuổi và một thú nhân Man Nguru tộc, hấn nói rằng hai trong ba nữ tử là thê tử của hấn.

Thê tử. Ti Bích thân mình run lên, người như mất hết sức lực ngồi bệt xuống đất. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, nhưng biết hấn gọi nữ nhân khác là thê tử khiến tim nàng như bị một bàn tay lớn bóp chặt, cảm giác đau đớn xé lòng cùng với trầm muộn kiến nàng muốn hôn mê đi.

Đường tử. Chúng ta về thôi. Muội nhớ nhà rồi. Hồi lâu, Ti Bích ngược đôi mắt đầm lệ lên nức nở nói.

Tố Tố thở dài. Nữ tử của Mạc Tây tộc yêu phải một nam tử đa tình đích thị là không mang lại kết quả tốt đẹp. Nàng ôm lấy Ti Bích vào trong lòng mình, nhẹ nhàng vỗ vào lưng an ủi: Được, chúng ta về nhà.

Xe ngựa lăn bánh, đưa một con tim tan vỡ, một đoạn ái tình chưa giải hướng về phương xa, rồi biến mất không thấy đâu.

Trên đường đi về phía tây, với tâm tình du sơn ngoạn thủy đoàn người Long Nhất cũng đã tới được biên giới phía tây của Ngạo Nguyệt đế quốc, chỉ cần xuyên qua Mễ Á công quốc là có thể tới được vùng ngoại vi Tinh Linh sâm lâm. Mễ Á là một quốc gia cực kì nhỏ bé, nhân khẩu chỉ có vào khoảng trăm vạn, diện tích bất quá gấp đôi Đẳng Long thành, đương nhiên là bao quát khu vực nội thành thôi.

Mễ Á công quốc liền với Ngạo Nguyệt đế quốc, ngăn cách với tinh linh sâm lâm bởi một dãy núi cắt ngang, thêm vào đó là Mễ Á Thánh Ma học viện lừng danh tại Thương Lan đại lục, độ phồn hoa ở đây không kém thủ đô của tam đại đế quốc một chút nào, các thương lộ qua qua lại lại không thôi, các tầng lớp xã hội cùng với chủng tộc thú nhân có thể thấy được ở mọi nơi.

Đoàn người Long Nhất đã tiến vào Mễ Á công quốc, tràn đầy hứng thú quan sát đánh giá các chủng tộc muôn hình muôn vẻ đi qua. Trong khu rừng lớn, loại chim nào cũng có, các loại văn hóa và tín ngưỡng khác nhau tổng thể có phát sinh một chút ít mâu thuẫn, nhưng nếu có kẻ bên trong Mễ Á công quốc phát sinh việc tranh đấu với nhau, thì vệ đội phụ trách quản lí thành của Mễ Á công quốc liền đánh cho sứt đầu mẻ trán ngay. Mà không, đằng trước truyền lại một loạt âm thanh hỗn loạn khiến Long Nhất biết rằng xem ra có không ít nhiệt náo đây.

Nhóm Long Nhất rẽ đám đông len vào, bên trong phát sinh một trường hỗn chiến, có hơn mười sư tộc thú nhân cường tráng đang tấn công một kị sĩ thân mặc huyết hồng sắc khôi giáp, thấy màu sắc đấu khí của kị sĩ đó biết được đây là một kiếm sĩ. Gã không có

ngựa, trên mặt đất lăn lóc vài gói hàng, nhìn thấy được là của kỵ sĩ này.

Huyết sắc kỵ sĩ đoàn. Long Nhất thấy được huy hiệu quen thuộc hình một bông hoa hồng từ kỵ sĩ đó. Đây là kí hiệu của kỵ sĩ đoàn tinh nhuệ nhất trong Cuồng Long quân đoàn thuộc Cuồng Long đế quốc.

Long Nhất nhíu mày. Mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng bản thân cái túi da của mình cũng là người thuộc Cuồng Long đế quốc, và lại với cái quốc gia có một chữ Long này cũng có một loại cảm giác kì lạ là mình thuộc về đó. Hơn nữa, Cuồng Long quân đoàn căn bản tính là quân đội của Tây Môn gia tộc.

Xem ra ta lại phải quản việc của người khác nữa rồi. Long Nhất nói trong lòng. Mắt thấy kỵ sĩ sắp không trụ nổi nữa, nhân ảnh của hắn loáng lên một cái, một chiêu Cuồng Long Trảm Hoa xuất ra thành một vòng trắng tròn đậm lam sắc.

Kiểm thu lại, người đứng yên, mười sư tộc đứng sững người ra nhìn Long Nhất, kẻ đột nhiên xuất hiện trong vòng chiến. Sau đó nghe được một số âm thanh kim loại, binh khí trong tay họ đột nhiên xuất hiện vài vết nứt, rồi một tiếng động nữa gãy vụn ra thành từng mảnh. Mười sư tộc thú nhân này nhìn nhau, đều mang một vẻ mặt kinh sợ.

Thú nhân luôn luôn tôn trọng cường giả. Một kiếm kinh hoàng tuyệt đẹp của Long Nhất khiến họ khâm phục thực sự. Họ lần lượt hành lễ rồi xoay người đi mất. Ngược lại Long Nhất có chút gì đó cảm giác ngại ngùng.

Người không sao chứ? Long Nhất chuyển thân nhìn kỵ sĩ đang ngây ngốc nhìn mình. Hắn có chút kì quái, huyết sắc kỵ sĩ đoàn tới Mễ Á công quốc để làm gì?

Không, không sao. Kị sĩ này lấp ba lấp bấp trả lời.

Không sao là tốt, đòn vừa rồi của người không tệ, không làm mất mặt Cuồng Long đế quốc. Long Nhất cười vỗ vai kị sĩ này, dẫn mấy người trong nhóm đi mất khỏi tầm nhìn của gã.

Kị sĩ thuộc huyết sắc kị sĩ đoàn vẫn ngậy ngốc đứng tại chỗ đó, đến nửa ngày mới nhảy dựng lên vỗ vào đầu mình, thất thanh kêu lên: Tây Môn thiếu gia, đó là Tây Môn thiếu gia, ta phải nhanh trở về báo cho công chúa điện hạ biết.

Bên trong gian phòng sang trọng nhất của lữ điếm sang trọng nhất nơi Mễ Á công quốc, Long Linh Nhi hờ hững nhìn những cảnh tượng phồn hoa qua khung cửa sổ. Nhãn thần dường như không có mục tiêu nào, một chút động đậy cũng không. Nhưng Tây Môn Vô Hận thì đang say mê đọc một cuốn sách về quang minh hệ ma pháp. Lúc này, khí chất cũng như thần tình rất tương đồng với mô dạng của Vô Song, nhưng không giống với Vô Song có biểu hiện dửng dưng qua ngạo khí băng lãnh, Tây Môn Vô Hận lại mang vẻ ấm áp nhẹ nhàng của nhân gian yên hòa.

Lúc này, bên ngoài truyền lại những âm thanh vội vàng, huyên náo, đánh thức hai tuyệt thế mỹ nhân vốn đang trầm tư trong thế giới của họ.

Tây Môn Vô Hận nhẹ nhàng nâng đôi lông mi lên, đứng dậy mở cửa, bởi vì nàng biết quanh đây đều được huyết sắc kị sĩ đoàn bảo hộ, ngoại nhân không thể tiến vào.

Thấy kị sĩ được nàng sai đi ra ngoài mua mấy thứ, sắc mặt nàng nhu hòa lại một chút, hỏi: Những thứ mua được đâu?

Kị sĩ này ngậy ra. Gã vội vàng trở về báo tin, mấy thứ đồ mua được đã bị rơi dưới đất, quên chưa nhặt lên.

Vẫn chưa mua được? Tây Môn Vô Hận hỏi.

Không, không phải. Kị sĩ này vội trả lời.

Thế đâu rồi? Tây Môn Vô Hận hỏi. Nét mặt vẫn thể hiện nét nhu hòa.

Kị sĩ liền kể việc phát sinh xung đột với thú nhân của sư tộc. Lúc này, Long Linh Nhi từ bên trong đã bước ra, giọng lạnh lẽo nói: Là ai đã dám kinh thường người Cuồng Long đế quốc của ta? Người đưa bản công chúa đi tìm chúng.

Tây Môn Vô Hận giữ Long Linh Nhi lại hỏi: Sau đó như thế nào? Mười tên bọn chúng đánh người rồi người bỏ chạy về đây hả?

Kị sĩ lúc này gương khuôn mặt đỏ bừng lên, ngực ưỡn ra nói giọng giận dữ: Huyết sắc kị sĩ đoàn chúng tôi chỉ có binh sĩ chiến tử, không có binh sĩ bỏ chạy.

Tây Môn Vô Hận thấy dạng kích động này liền ngậy ra, tức khắc hiểu rằng bản thân đã làm thương tổn tới lòng tự tôn của gã, biết vậy ôn hòa nói: Xin lỗi. Là ta đã nói sai rồi.

Thấy Tây Môn đại tiểu thư đã xin lỗi, sự tức giận của kị sĩ liền biến mất, nói: Chúc hạ một mình tự nhiên không phải là đối thủ của mười tên thú nhân sư tộc. Nhưng sau đó có người trợ giúp đánh lui chúng.

Là ai? Long Linh Nhi hỏi.

Là... là... Kị sĩ lặng im mắt nhìn Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi. Gã quả không hiểu nếu nói giúp gã chính là Tây Môn thiếu gia, kẻ

cường bạo công chúa thì có thể sinh ra hậu quả gì.

Người lẩm bà lẩm bẩm cái gì? Bản công chúa ra lệnh cho người nhanh nói ra. Long Linh Nhi tức giận nói.

Kị sĩ toàn thân run lên một cái, rồi đứng vững nói to: Là Tây Môn thiếu gia. Là thiếu gia cứu chúc hạ.

Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi toàn thân chấn động. Long Linh Nhi thân hình liên tục run lên, sắc mặt tái đi không còn một tia huyết sắc nào.

Người hãy nói rõ ra. Là Tây Môn thiếu gia nào? Tây Môn Vô Hận hỗ trợ Long Linh Nhi giờ đang đứng không vững, hỏi.

Là Tây Môn tiểu thiếu gia. Kị sĩ thấy bộ dạng sắp xỉu mất của công chúa điện hạ, thân hình không tự chủ lùi lại co rút. Sợ rằng công chúa tức giận lên đem gã ra chém đầu.

Lưỡng nữ oanh lên một tiếng, trong đầu trống rỗng. Không tưởng tượng nổi tại nơi này hội ngộ với kẻ cả đời không muốn gặp lại nữa. Tây Môn Vô Hận nhớ lại hành vi khinh bạc của tên nhị ca hỗn đản với mình lúc chia tay, đã không ngăn được lửa giận. Bản thân từng thề rằng, lần sau gặp lại nàng nhất định khiến hắn phải bẽ mặt.

Hắn ở đâu? Đưa bản công chúa đi tìm hắn. Long Linh Nhi nghiêng rãnh nghiêng lợi nói. Nàng vĩnh viễn không quên được cái đêm như ác mộng ấy, lúc mà tên dâm tặc Tây Môn Vũ ấy dùng cái vật xấu xa của hắn thâm nhập vào thân thể nàng. Mối cừu hận khắc cốt ghi tâm này định sẵn sẽ theo nàng cả đời, ngày ngày đêm đêm đều đè ép vào tâm linh đã bị xé tan thành từng mảnh của nàng.

Chúc hạ không biết thiếu gia ở đâu. Thiếu gia cứu được chúc hạ

xong rồi đưa đồng bạn đi mất. Kị sĩ run run rẩy rẩy nói. Biểu tình của công chúa điện hạ quá đáng sợ.

Lúc này, Tây Môn Vô Hận bình tĩnh được một chút. Nàng hỏi: Người thực sự xác định là Tây Môn Vũ? Dựa vào thực lực trung cấp chiến sĩ của hắn làm sao mà cứu được người?

Chúc hạ tuyệt đối không thể nhận sai được. Tây Môn thiếu gia dùng Cuồng Long đấu khí thì làm sao chúc hạ sai lầm được. Hơn nữa, thiếu gia hiện thời đã đạt tới cảnh giới kiếm sư, chỉ xuất một chiêu đủ để làm gãy đoạn binh khí của mười tên thú nhân đó. Kị sĩ nhớ lại một kiếm khiến người mục huyễn thần mê của Long Nhất, trong mắt không tự chủ được lộ ra một sắc thái sùng kính.

Kiểm sư? Hắn sao có khả năng tiến bộ nhanh như vậy được? Đồng bạn bên cạnh hắn có gì đặc trưng không? Tây Môn Vô Hận nhíu mày hỏi. Nàng thực sự không tin nhị ca phế vật có thể trong thời gian ngắn như vậy đạt tới đẳng cấp kiếm sư. Nghe nói trước đây đại ca Tây Môn Thiên năm mười chín tuổi cũng chỉ là trình độ kiếm sĩ.

Kị sĩ nhớ lại nói: Bên cạnh thiếu gia có ba nữ một nam. Ba nữ nhân đều đeo sa che mặt, nam là thú nhân man ngưu tộc, trông thực lực rất mạnh.

Vừa nghe bên cạnh Long Nhất có ba nữ nhân, Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi trong lòng cùng lúc hừ lên một câu: Chó nào chó chẳng ăn phân.

Chương 81: Hương Diễm Nhạ Đích Họa

Lộ Thiến Á đối với Mễ Á công quốc quen thuộc phi thường, bởi vì tinh linh sâm lâm cách nơi này không xa, nàng mỗi lần trở về đều đi qua đây. Do đó, nàng bắt đầu làm hướng dẫn viên, đưa mọi người dạo chơi khắp đường lớn hẻm nhỏ tại Mễ Á công quốc. Dù Mễ Á công quốc không quá lớn, nhưng muốn đi cho đủ cũng phải mất thời gian mấy ngày.

Có lẽ là do sắp được về nhà, Lộ Thiến Á tỏ vẻ đặc biệt hưng phấn. Trên đường nàng líu la líu lo không ngừng, mấy người Long Nhất cũng bị cảm nhiễm theo sự hưng phấn đó của nàng. Sự phấn khởi trên đường đi nhờ đó mà phong phú lên nhiều.

Rất nhanh, thời gian một ngày cũng trôi qua, bầu trời trở nên tối đen lại. Long Nhất dự định ở lại Mễ Á công quốc một đêm rồi sau đó tới thăm tinh linh sâm lâm. Hắn đối với địa phương được truyền thuyết kể là đẹp như tiên cảnh ấy vô cùng khao khát được tới. Hơn nữa, nơi đó còn có nhiều tinh linh xinh đẹp có thể nhìn no mắt.

Dừng lại ở một lữ điểm hào hoa gần đó, thuận tiện gọi một lượng lớn món ăn. Dạo chơi cả một ngày, mọi người bụng đều đã kêu lên òng ọc vì đói.

Đồ ăn vẫn chưa được mang lên sao. Lộ Thiến Á che bụng nói to.

Đói rồi hả? Cái tinh thần khi dạo chơi vừa rồi của nàng chạy đâu mất

rồi? Long Nhất búng vào chiếc mũi nhỏ của Lộ Thiến Á cười nói.

Lúc đó chẳng có cảm giác gì cả, còn giờ thì thiếp có thể ăn hết cả một đầu trâu. Lộ Thiến Á tội nghiệp nói.

Ở đây chẳng phải đã có một đầu trâu rồi sao? Nàng rất có khả năng nuốt được đấy, ta nghĩ hấn không ngại đâu. Long Nhất chỉ vào Man Ngưu trâu đùa.

Lão đại à. Không nên đâu. Lão ngưu ta hiện tại vẫn chưa thành gia thất. Đợi ta cưới vợ sinh con rồi hẵng ăn được không? Man Ngưu bày ra khuôn mặt đầy vẻ đau khổ. Nghe quen lời nói của Long Nhất cùng các cô gái, tự nhiên hấn cũng học hỏi được cách pha trò.

Quả nhiên, lần biểu diễn của Man Ngưu làm cho Lộ Thiến Á ngay lập tức cười khanh khách. Cả Vô Song khóe miệng cũng giãn ra, chắc là một nụ cười.

Lúc này, có tiếng gõ cửa, bên ngoài truyền vào tiếng gọi cung kính lễ phép của hỏa kế.

Cửa mở, bên ngoài hai mươi hỏa kế xếp thành hàng tiến vào, mỗi người trên tay mang hai món ăn tinh mỹ. Long Nhất thấy được bên ngoài một hồng ảnh loáng qua. Hấn tự khắc nhíu mày. Làm gì với người của huyết sắc kị sĩ đoàn đây? Quay đầu lại, Long Nhất cảm thấy ánh mắt nghi vấn của Vô Song, nghĩ rằng nàng cũng đã phát hiện có người theo dõi.

Long Nhất sắc mặt không đổi. Hấn nghĩ rằng chẳng phải bởi vì người của huyết sắc kị sĩ đoàn nhận được thân phận của hấn sao. Tất nhiên, họ cũng là quân đội thuộc cấp của Tây Môn gia tộc.

Cơm no rượu say, mọi người đều trở về phòng mình. Có lẽ là sớm

đã có quy ước, Lãnh U U cùng Lộ Thiên Á lưỡng nữ luôn là mỗi người bồi tiếp Long Nhất một ngày. Cái ảo tưởng hương diễm được cùng một lúc với nhiều nàng của Long Nhất vẫn chưa xuất hiện, khiến hắn dù trong lòng khó chịu mà không có cách gì khác.

Gọi là cơn no ấm chật dậm dật suốt ngày, Long Nhất ngồi thoải mái trên chiếc ghế tựa mềm mại, bắt chéo chân nhẹ nhàng thưởng thức vị ngọt của rượu hoa quả, mắt nhìn về phía phòng tắm. Lãnh U U đang ở nơi đó.

Nghe được tiếng nước chảy, trong đầu Long Nhất không tự chủ được tưởng tượng ra thân thể tuyệt mỹ của Lãnh U U, trong lòng liền ngứa ngáy, tiểu Long Nhất đã trở nên không an phận. Hắn đặt cốc rượu xuống, rón rón rén rén đi tới đó, đột nhiên phát hiện cửa phòng tắm lộ ra một khe hở, xuyên qua đó có thể thấy được Lãnh U U ngồi trong bồn tắm, tấm lưng sáng trong sạch sẽ thật là câu hồn nhiếp phách.

Long Nhất nhẹ nhàng mở cửa đi vào, vừa mới định ôm lấy nàng từ phía sau, nào biết được Lãnh U U tránh thoát, một làn nước ngâm cánh hoa dùng để tắm bắn tung lên người Long Nhất. Long Nhất tự nhiên không thể tránh kịp, đành để mặc cho thủy hoa thấm ướt.

Biết ngay là xú phu quân muốn chơi không đẹp mà. Xem ra chàng vẫn chưa được giáo huấn. Lãnh U U phong tình vạn chủng cười nói. Ngọc nữ căng tròn nhất thời rung lên mạnh mẽ, hai ngọn anh đào phấn hồng kiêu diễm làm cho Long Nhất máu mũi chực chảy ra.

Long Nhất cởi bỏ y phục toàn thân, nhảy ngay vào bồn tắm dán chặt vào ngọc thể mềm mại bốc lửa đó. Cảm xúc như chạm vào tơ lụa khiến Long Nhất tâm thần phiêu đảng. Hắn cười heh heh dùng đại thủ nắm lấy hai khối mềm mại, nói: Nếu như nói theo cách này, thì ta tiếp thu giáo huấn sẽ càng sâu sắc hơn.

Lãnh U U sắc mặt đỏ bừng, tình động chuyển thân tìm cái miệng rộng của Long Nhất, bốn chiếc môi chạm nhau, hai khối nhục thể hắc bạch phân minh cuộn chặt vào nhau.

Nhưng tại phòng bên, Vô Song cũng ngồi trong bồn tắm thanh tẩy ngọc thể tinh mỹ tuyệt luân của nàng. Bộ ngực căng tròn ẩn ẩn hiện hiện, so với xích lửa hoàn toàn vẫn có sự dụ hoặc khiến người ta phun huyết. Nếu như lúc này có nam nhân nào thấy được bức tranh mỹ nhân mộc dục, có lẽ nói không sai rằng làm cho bao nhiêu mạch máu phải đứt mất, ngay cả như thiên thần cũng không khác người bình thường mà tiêu thụ nổi.

Tại lúc này, thân hình mềm mại của Vô Song đột nhiên run lên, một đợt cảm giác tê tê tái tái từ trong tim truyền tới phần bụng dưới, bên tai cũng tựa hồ nghe được những âm thanh không viết ra được ngân lên.

Sắc lang đáng chết, lại chơi xấu rồi. Vô Song nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề. Ngọc thối khếp chặt, cảm giác cường liệt này khiến nàng căn bản không cách nào ngăn nổi.

Vô Song mỹ mục khếp nửa thở hổn hển. Toàn thân trên dưới cảm giác có một đôi đại thủ liên tục vuốt ve, khiến nàng vừa xấu hổ vừa tức giận. Nàng vốn muốn sớm nói với Long Nhất, nhưng với chuyện này một nữ hài tử băng thanh ngọc khiết như nàng làm sao có thể nói ra được.

Khi vật cứng chứa hỏa nhiệt của Long Nhất thâm nhập vào bông hoa của Lãnh U U, Vô Song bản thân cũng cảm thấy toàn thân run lên, tùy theo sự trùng kích càng lúc càng kịch liệt của Long Nhất mà ngọc thể không chịu được bắt đầu co quắp.

Vô Song nghiêng rặng nghiêng lợi, chịu đựng khoái cảm sinh ra như thủy triều dâng, mặc vào y phục, trở lại giường muốn đưa ý thức của bản thân vào giấc ngủ say, thì tại lúc này, nàng thấy một cơn đau nhức kịch liệt từ ý thức hải trong đầu khuếch tán ra, tai rõ ràng còn nghe thấy những tiếng oang oang. Vô Song đau tới mức mồ hôi lạnh toát ra. Chỉ thấy ý thức hải như một quả cầu căng đầy khí đột nhiên bị nghìn vạn mũi kim chọc vào, ma lực từng điểm từng điểm lộ ra ngoài.

Cơn đau càng lúc càng kịch liệt. Thân hình vốn đã co lại của Vô Song cùng lúc run lên bật bật, ngọc thủ nắm chặt vào khăn trải giường.

Long Nhất, đại hỗn đản. Đau nhức không thể chịu được, Vô Song lẩm bẩm chửi cái kẻ đầu tiên mà nàng thấy sau khi mở mắt ra. Mặc dù không nguyện thừa nhận, nhưng nàng hiểu bản thân với hắn có một loại bản năng phụ thuộc vào nhau.

Lúc này, Long Nhất dùng đại lực mạnh mẽ phun xuất những tia bạc. Lãnh U U cả người như không có xương tê liệt trong lòng Long Nhất, thân thể run lên từng chập.

Không hiểu làm sao, tim Long Nhất đột nhiên co thắt lại, tựa hồ nghe được tiếng kêu đau đớn của Vô Song.

Long Nhất hiểu rằng, từ khi đánh thức Vô Song trong thủy tinh quan tại Di Thất Chi Thành, giữa hai người họ luôn có một loại tâm linh cảm ứng kì diệu.

Long Nhất ôm lấy Lãnh U U đặt nằm chính tề trên giường, lo lắng mặc vào y phục rồi qua trước cửa phòng Vô Song, áp tai vào nghe, quả thực thấy được âm thanh đau đớn của nàng. Long Nhất không nghe thêm nữa, một chường chấn văng cửa tiến vào buồng ngủ, liền thấy Vô Song co quắp thành một cuộn tròn, thêm vào đó đang run lên

không dứt.

Vô Song, nàng sao rồi? Long Nhất nâng Vô Song lên. Chỉ thấy khuôn mặt nàng và cả đôi môi đều tái đi không một tia huyết sắc nào, toàn thân bị mồ hôi lạnh làm ướt, một lớp áo ngủ bằng bạc bó chặt vào thân thể khiến đường cong của nàng lộ ra, nhưng Long Nhất lòng quỳnh lên như lửa đốt làm sao còn tâm tư mà hân thưởng.

Vô Song nghe được tiếng của Long Nhất, cố sức mở mắt ra, mờ màng nói lảm bảm: Đầu đau lắm, lạnh lắm.

Long Nhất vội ôm chặt lấy Vô Song, nội lực vận lên, bao bọc lấy toàn thân thể của nàng. Thấy Vô Song đau tới mức này, Long Nhất lòng đau như cắt liền chửi ông trời. Hấn phóng ra tinh thần lực xâm nhập ý thức hải của nàng, muốn xem xem nàng rốt cuộc vì sao đầu lại đau. Nhưng tinh thần lực vừa mới tiến nhập, Long Nhất phát hiện thấy ý thức hải của Vô Song có dạng như nước xoáy. Hấn đại kinh thất sắc thu hồi tinh thần lực, nếu như không phải tinh thần lực của hấn cường đại có khả năng là hấn đã trở thành kẻ ngu ngốc rồi.

Tìm không được biện pháp giải quyết, Long Nhất chỉ có thể theo cách hiện thời ôm lấy Vô Song ngồi trên giường, nội lực liên tục không ngừng sưởi ấm thân thể lạnh như băng của nàng.

Vô Song nhắm chặt mắt, chân mày khép lại đau đớn, miệng thường lảm bảm hàm hồ gì đó. Long Nhất ngẫu nhiên nghe được câu chữ tựa hồ như tên của ai đó, nhưng hấn dám khẳng định đó không phải là ai trong số họ.

Lẽ nào kí ức của nàng đã khôi phục? Long Nhất nghĩ thầm.

Vào lúc này Long Nhất hai mắt bỗng sáng rực lên. Hấn cảm ứng được ngoài cửa sổ có một cỗ ma pháp ba động cường đại. Dựa vào

trực giác, đối phương tựa hồ không có hảo ý.

Long Nhất trong lòng lo lắng vì thấy Vô Song biến thành tình trạng này, vậy mà hiện tại không ngờ có kẻ tìm tới gây sự. Hắn không tìm được lửa giận, một chiêu phách không chướng hướng về phía cửa sổ, chỉ nghe thấy một tiếng... song cửa sổ bằng kim loại theo kinh khí bắn ra ngoài.

Chỉ thấy một đợt thổ hoàng sắc kết giới quang mang lóe lên, song cửa sổ đập vào đó rồi rơi xuống. Long Nhất tức giận tràn trề nhìn qua phía cửa sổ vào tên ma pháp sư lão lếu, dự định giáo huấn hắn một phen.

Là nàng. Thấy được thân ảnh lơ lửng ngoài cửa sổ, Long Nhất đột nhiên cứng người lại, trên mặt lộ ra vẻ không dám tin vào mắt mình.

Chương 82: Hàn Băng Đấu Khí Chi Toàn Phong Liên Hoàn Trảm

Cơn gió ôn hòa thổi nhẹ nhàng, làm lay động tà áo của người thiếu nữ. Nàng rất xinh đẹp, một vẻ đẹp không phải của người phàm. Thiếu nữ phát ra sát khí rất nặng, phảng phất như là thiên sứ của địa ngục.

Lòng Long Nhất lúc này rối loạn, như thể bị vò xé thành bảy tám đoạn, rối mù không liên kết gì với nhau nữa.

Long Linh Nhi. Long Nhất khó khăn nói ra ba chữ. Thiếu nữ này đã để lại vĩnh viễn trong lòng hắn một dấu hiệu. Đây rốt cuộc có phải là một dạng tình cảm với nàng không? Long Nhất cũng không hiểu, có lẽ là xấu hổ hay là gì đó khác.

Long Linh Nhi tĩnh lặng lơ lửng bên ngoài cửa sổ, sắc mặt không biểu lộ gì nhìn vào Long Nhất cùng với thiếu nữ hiện giờ đang run lẩy bẩy trong lòng hắn. Sắc đẹp của Vô Song khiến nàng kinh hoàng. Với tình hình như lúc này, Long Linh Nhi hiển nhiên hiểu lầm Long Nhất đã dùng thủ đoạn bỉ ổi gì đó với Vô Song rồi.

Tây Môn Vũ. Người phải chết. Long Linh Nhi mở miệng, xuất ra hàn ý lạnh tới mức xuyên tim khắc cốt.

Long Nhất bình tâm lại, nhìn vào đôi mắt sáng như sao kia. Hôm nay đôi mắt đó đã mất đi hết sắc thái tình cảm, trở thành bất động, lạnh

lẽo như băng tuyết. Tâm lí hấn như bị một tảng đá lớn ép cho thành sầu muộn. Long Linh Nhi trở thành dạng như thế này, hấn cũng có phần trách nhiệm không thể chối bỏ được.

Nàng tới giết ta? Long Nhất cúi đầu, cảm thấy được những sợi tóc của Vô Song nhẹ quệt qua trán hấn.

Long Linh Nhi hừ lạnh một tiếng, ma pháp trượng trong tay giơ lên, luồng khí tức nóng bùng lập tức phả vào mặt.

Nhưng vào lúc này, Man Ngưu, Lộ Thiến Á và Lãnh U U đều đã tới. Thấy Long Linh Nhi bên ngoài cửa sổ, họ thấy đều ngần người ra.

Long Nhất, Vô Song tỉ tỉ sao rồi? Lộ Thiến Á chú ý thấy được Vô Song đang trong lòng Long Nhất, thất kinh hỏi. Nhãn tình tràn đầy địch ý nhìn vào Long Linh Nhi. Khí tức của thiên nhiên bùng cháy trên tay, hình thành nên mũi tên chỉ chờ nhằm vào Long Linh Nhi.

Cô ấy đột nhiên trong đầu đau như búa bổ, toàn thân lạnh như băng. Ta không kiểm tra được là vì nguyên nhân gì. Long Nhất thở dài đáp lại.

Cô ta là ai? Lãnh U U chỉ vào Long Linh Nhi ở ngoài cửa sổ hỏi. Thiếu nữ này phát ra sát khí cường liệt hướng vào Long Nhất, khiến nàng không thể không lo lắng.

Long Nhất run lên, nhãn thần lóe lên một tia phức tạp, nói: Cô ta là Long Linh Nhi, Cuồng Long đế quốc tiểu công chúa.

Lãnh U U và Lộ Thiến Á mắt nhìn nhau, mặt đối mặt. Phu quân của các nàng càng lúc càng thần bí, cũng không hiểu sao lại kết thù oán với công chúa nữa. Hai nàng lui sang một bên, thấy mục quang sát nhân của công chúa điện hạ cao quý, nói không chừng là Long Nhất

đã làm sai điều gì đó với người ta rồi. Loại vấn đề này họ tế nhị không hỏi kĩ thêm.

Long Linh Nhi sau khi trông thấy được diện mạo của tam nữ, tâm lí như chao đảo giữa sóng to gió lớn. Huyết sắc kị sĩ báo cáo rằng tam nữ đeo sa che mặt. Nàng lúc đó đã cho rằng một khi đi cùng với Tây Môn Vũ, khẳng định là loại gái chẳng ra gì. Nhưng nàng hiện tại hiểu rằng suy nghĩ đó của nàng là sai lầm, cả ba thiếu nữ này, mỗi người tướng mạo so với nàng đều đẹp tương đương. Khí chất toát ra từ họ cũng không phải nữ tử bình thường mà có nổi.

Nhưng do Long Linh Nhi với Long Nhất, thù hận vốn đã khắc sâu vào xương tủy. Trong lòng nàng nhận định: Long Nhất đích thị dùng thủ đoạn gì đó để lừa dối bọn họ.

Lúc này, Man Nguru đột nhiên ngốc nghếch hỏi: Lão đại, tiểu công chúa này cũng là nữ nhân của huynh à?

Long Nhất ngây ra. Tâm lí chịu áp lực áp lực nhờ câu nói này của Man Nguru mà thư thái trở lại. Hắn cười nhẹ nói: Không sai, nàng là nữ nhân của ta.

Ai là nữ nhân của tên dân tộc như ngươi? Long Linh Nhi thần kinh chấn động hét lên, không còn giữ được trạng thái tâm lí bình ổn nữa. Có lẽ tâm lí của nàng vẫn chưa từng có lần nào bình ổn thì đúng hơn. Nàng bắt đầu điên cuồng tụ tập ma lực, hỏa hệ ma pháp nguyên tố tán phát ra khiến nhiệt độ không khí tự nhiên nóng như thiêu như đốt.

Nàng là nữ nhân của ta, vĩnh viễn là như vậy. Long Linh Nhi ý thức hồi tưởng lại câu nói của Long Nhất sau khi cường bạo nàng.

Long Nhất thấy Long Linh Nhi biến đổi thành có chút cuồng loạn, hắn

hiểu nàng rất có khả năng dùng ma pháp thiêu rụi cả lữ điếm mà y mất. Hấn ôm lấy Vô Song đứng dậy, xoay người nói: Mọi người lưu lại nơi này, đây là vấn đề riêng của ta và cô ấy, sau này ta sẽ kể cho các người hay.

Thấy ba người Lộ Thiến Á gật đầu, Long Nhất không ngần ngại thêm nữa, thân ảnh loáng lên từ cửa sổ thoát ra ngoài. Long Linh Nhi tự nhiên đi theo hấn.

Man Ngưu gãi gãi đầu về phòng ngủ tiếp, chỉ còn lưu lại Lộ Thiến Á và Lãnh U U thần sắc khác lạ ngòì trên ghế.

Nàng Long Linh Nhi đó nói Long Nhất là dâm tặc. U U tỉ, tỉ nói xem, Long Nhất phải chăng là đã chiếm tiện nghi của người ta rồi. Lộ Thiến Á mở miệng hỏi. Trong lòng nàng, tình lang tuy là có chút mặt mày hơn hờ mồm miệng ba hoa, thỉnh thoảng cũng chiếm chút chút tiện nghi gì đó, nhưng hai từ dâm tặc có sức công kích mạnh mẽ cách hấn một cự li xa.

Có lẽ vậy. Lãnh U U khe khẽ nói, tâm trí của nàng trưởng thành hơn Lộ Thiến Á nhiều. Nàng có thể cảm giác được nỗi bi phần sâu thẳm và hận ý của Long Linh Nhi. Đây tuyệt không thể chỉ đơn giản giống như vì bị chiếm chút tiện nghi nho nhỏ như vậy được. Phải chăng... Lãnh U U không dám nghĩ tiếp nữa.

Long Nhất ôm Vô Song cứ thế phiêu dật mà phi hành, để còn chờ Long Linh Nhi giữ được cự li không quá xa. Hấn sờ dĩ không muốn để Vô Song lưu lại lữ điếm cho Lộ Thiến Á lưỡng nử chiếu cố, là bởi vì một khi không có nội lực của hấn áp chế, Vô Song không biết chịu đựng cơn đau mà trở thành thế nào nữa.

Tới vùng ngoại ô không có người lui tới, Long Nhất dừng lại. Ngẫu nhiên thế nào chỗ này cũng có một mảng rừng, trong bóng đêm đen

xem ra cùng với nơi trước kia Tây Môn Vũ hạ thủ Long Linh Nhi rất tương tự nhau.

Long Linh Nhi hiển nhiên cũng có chút chủ ý đó. Sắc mặt nàng tái đi, dừng lại trên không trung, tay chân không tự chủ được run lên khe khẽ.

Nàng chẳng phải muốn giết ta sao? Thế nào? Sợ rồi à? Long Nhất cười khẽ nói. Khuôn mặt thể hiện sự thoải mái, hần hiện giờ đã thư giãn lại. Long Linh Nhi là nữ nhân của hắn, điểm này bất kể như thế nào cũng không thay đổi được. Nàng đã muốn báo thù thì cứ để nàng báo, miễn sao nàng đừng có tự sát là được.

Long Nhất thấy thần tình có vẻ sáng khoái tùy ý của Long Nhất, không ngăn được mà nghiêng răng. Cái kẻ đã cường bạo nàng sau này không chỉ tiêu diêu ngoài vòng pháp luật, mà còn trái ôm phải áp hưởng thụ cái phúc ôn nhu. Điều này khiến cho trái tim đầy cừu hận, luôn sống trong nỗi thống khổ của nàng làm sao mà bình ổn lại được?

Người thả cô ta ra. Ta chỉ muốn giết chính người thôi, không muốn cô ta chết cùng người. Long Linh Nhi lạnh lùng nói.

Long Nhất thấy được Vô Song đang co mình bên trong lòng, lắc đầu nói: Ta không thể rời cô ta, cô ta cũng không thể nào chết cùng ta. Còn nàng, nàng cũng không giết nổi ta.

Long Linh Nhi không nói thêm, bắt đầu ngâm xướng: Hỡi hỏa thần vĩ đại, thỉnh cầu ban cho con lực lượng, hóa thành cuồng long hỏa diễm, thiêu hủy bất kì trở ngại nào, Hỏa Long thuật.

Long Nhất đứng tại nơi xa tĩnh lặng đợi nàng niệm chú. Nếu như muốn giết nàng, thật sự mà nói là rất dễ dàng. Tuy nàng niệm chú

cực nhanh, nhưng Long Nhất cũng tuyệt đối chắc chắn chế trụ được nàng trước khi nàng phóng ra ma pháp.

Hỏa hệ ma pháp nguyên tố dày đặc tập hợp lại thành một con hỏa diễm cự long cuộn mình phóng tới Long Nhất. Đây là cửu cấp ma pháp Hỏa Long thuật, uy lực thập phần cường đại, nhiệt độ cao có thể nung chảy cả sắt thép.

Long Nhất thấy được hỏa diễm cự long ập tới, lửa đã cháy đến lông mày. Long Linh Nhi từ lúc nào đã tăng cấp lên ma đạo sĩ rồi vậy? Long Nhất mang theo nghi vấn đó thân hình loang loáng, tránh ra xa xa. Nhưng hỏa long vẫn chưa thể vì thế mà biến mất, mà theo sự chỉ huy của Long Linh Nhi chuyển hướng đuổi tới. Long Nhất cũng lại tiếp tục chạy, tay rút ra từ không gian giới chỉ một thanh cự kiếm, phi thân đối diện với hỏa long, hàn khí màu trắng mờ mờ ảo ảo tỏa ra từ thân kiếm.

Hàn Băng đấu khí Toàn Phong Liên Hoàn Trảm. Long Nhất hét to lên một tiếng, cự kiếm tán phát ra băng sương múa lên tạo thành một vòng tròn trong không trung, một vòng rồi lại một vòng, hình thành một cơn lốc xoáy hàn băng, hỏa long cự đại cũng theo đó mà bị thôn phệ mất, không một đốm lửa nào còn tồn lại. Đây là chiêu thức dung hợp giữa Hàn Băng đấu khí và Trung Hoa kiếm chiêu Toàn Phong Liên Hoàn Trảm của Long Nhất. Chiêu thức này do tự hấn sau khi nghiên cứu tính chất của đấu khí xong, bắt đầu thử dung hợp lại.

Long Linh Nhi ngẩn ra nhìn vào Long Nhất đang tiêu sái phiêu hạ từ không trung, khuôn mặt biểu hiện sự kinh ngạc. Nàng thật sự vẫn chưa đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ, chỉ bất quá có mang trên mình một chiếc vòng đeo cổ thần cấp hỏa hệ, khả dĩ khiến cho thực lực tăng lên một tầng, hơn nữa có thể khiến ma lực dùng lâu hết hơn. Đây là lần đầu dùng thử, xuất ra được ma pháp cỡ này thì lại bị Long Nhất dễ dàng hóa giải được.

Ta nói rồi, nàng không giết nổi ta đâu, không như... Long Nhất cười nói. Nhưng chưa nói hết câu, dưới đất vô thanh vô tức xuất ra một loạt cọc nhọn chọc lên trên, từ trên trời một đợt lưu tinh hỏa vũ hướng hẳn mà ập tới.

Long Nhất uốn mình phi thân, nhân ảnh trong không trung chỉ lưu lại lớp lớp tàn ảnh chịu trận lưu tinh hỏa vũ nghiêng trời lệch đất ấy. Hắn quên mất rằng Long Linh Nhi là hỏa thổ song hệ ma pháp sư, nàng chắc đã từng nói vậy.

Long Nhất cũng không muốn để Long Linh Nhi kéo dài thêm nữa. Hắn vận dụng Càn Khôn Đại Na Di tới cực hạn, thân hình từ trên không xuất hiện đằng sau lưng nàng, cự kiếm mang theo hàn khí kề sát vào cổ nàng.

Chương 83: Ngọc Thạch Câu Phần

Long Linh Nhi nằng thua rồi. Long Nhất trầm giọng cười nói. Dựa vào nhãn lực của hắn, hắn có thể thấy được rõ ràng trên chiếc cổ tuyết bạch của Long Linh Nhi bị một lớp hàn khí li ti bao phủ.

Long Linh Nhi run lên, nghĩ rằng bản thân lại rơi vào tay của tên dâm tặc này, không ngăn được tâm lý kinh hãi. Tại nơi mà không có một bóng người, hắn chẳng phải với mình...

Long Linh Nhi nghĩ tới đây mà phát lạnh run. Nếu như quả thực là như vậy, sợ rằng nàng chẳng còn lí do gì để mà sống tiếp nữa.

Người muốn làm gì? Long Linh Nhi gắng sức áp chế tinh thần khủng hoảng lạnh lùng hỏi.

Hôm nay trời không trăng, gió mát, chúng ta cô nam quả nữ, nàng nói ta muốn làm gì? Long Nhất cười heh heh gian xảo, trong lòng nghĩ tới việc dọa nàng sợ, xem trí nhớ của nàng tốt đến mức nào. Đâu dễ mà tới được một nơi hoang vu không người như thế chứ.

Long Linh Nhi trên mặt không có một chút huyết sắc, tái đi tới mức gần như là trong suốt. Nhãn tình của nàng xạ ra một tia kiên quyết, vẫn kề sát vào kiếm của Long Nhất chậm chậm xoay mình.

Người thật sự muốn ta à? Long Linh Nhi ngậy ra nhìn thẳng vào mắt Long Nhất, nhãn thần trống rỗng.

Tim Long Nhất đập mạnh. Không hiểu sao nàng đột nhiên lại như vậy? Chỉ cảm giác nhẫn thần của nàng thật đáng sợ, khiến hắn trong lòng lập tức thấy sợ hãi.

Thế thì cho ngươi này. Long Linh Nhi cũng không quan tâm Long Nhất có biểu tình gì, ngọc thủ buông ra, thất lưng tung ra bay phát phơ, làm lộ ra chiếc yếm lụa tinh khiết, rồi cặp ngọc phong chắc nịch đầy sinh lực tự mình tách lớp áo mà hiện ra, hai nụ anh đào nổi lên rõ ràng.

Không thể phủ nhận, Long Nhất đã bị phần thân thể đẹp tuyệt toả xuân quang hấp dẫn đó trụ lấy. Hắn trong một sát na thất thần, tim đột nhiên đập mạnh, hắn quăng mình tới.

Phải. Long Nhất quăng mình tới, trong lòng vẫn ôm lấy Vô Song lắm lắm nói mơ. Hắn không phải đưa tay ra để nắm lấy ngọc phong hay chỗ thầm kín nào của Long Linh Nhi, mà lại nhanh như thiểm điện tóm chặt lấy tay nàng đang phát ra ma pháp ba động cường liệt của nàng.

Linh Nhi, đừng thế. Từ đằng sau truyền lại tiếng kêu cấp thiết.

Thanh âm trong vắt đó có chút quen thuộc, nhưng Long Nhất cũng không có đủ thời gian mà nghĩ thêm nữa, hắn nắm chặt tay phải của Long Linh Nhi đến mức rung lên, một viên đan hoàn hồng sắc văng ra. Ngay sau đó, Long Nhất cùng lúc ôm cả Long Linh Nhi cùng Vô Song vào lòng, nội lực Ngạo Thiên Quyết chuyển động điên cuồng tán xuất khỏi thân thể mình để bảo vệ. Đúng vào giây đó, Long Linh Nhi không ngờ mỉm cười, nụ cười tuyệt đẹp đến mê người. Đó là nụ cười của sự giải thoát, thuần nhất và rạng rỡ.

Oàng Oàng Oàng. Hoả quang xạ tứ phía, đất rung núi ngã, lấy hồng

sắc đạn hoàn của nàng làm trung tâm cả vùng trăm mét quanh đó đều bị một đợt khí hồng sắc quét qua.

Tây Môn Vô Hận ngậy ngốc nhìn về phía vụ nổ cường liệt cách đó không xa, hai hàng thanh lệ rơi xuống lặng lẽ. Nàng lẩm nhẩm nói: Linh Nhi, sao ngươi lại ngốc thế.

Tây Môn Vô Hận sẵn biết rằng trong tay Long Linh Nhi có một viên đạn hoàn phong ấn cấm chú hoá hệ cấp mười một Phần Thần thuật. Đó là lễ vật mà hoá hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư tặng cho Cuồng Long đế quốc hoàng đế Long Chiến. Dù cho ma pháp phong ấn so với ma pháp thi phóng nhờ niệm chú uy lực sai khác một phần, những cũng là cấm chú a, với thực lực của Long Linh Nhi lại thi phóng ở cự li gần như thế có thể mang tới kết cục là ngọc thạch câu phần.

Khi hoá hồng sắc dần dần tan đi, vùng chu vi trăm mét chỉ có thể dùng thăm thương tới mức không dám nhìn để hình dung. Không nói tới rừng cây thấy phụ cận bị huỷ hết hơn nửa, vùng trung tâm vụ nổ toàn bộ sứt xuống vài xích, những khúc rề cây lộ ra đầy trên mặt đất, nhưng Long Linh Nhi và tên nhị ca hỗn đản Tây Môn Vũ của nàng vẫn chưa thấy thân ảnh, lẽ ra xương cốt phải còn lại chứ.

Tây Môn Vô Hận không ngăn được cõi lòng bi thương, ngồi khụy xuống nỉ nỏn. Hào bằng hữu của nàng, công chúa điện hạ tôn quý của đế quốc đã dùng phương pháp cực đoan như thế để báo cừu, cũng phải bồi thường theo cả sinh mệnh như hoa của mình cho phương pháp đó.

Đang khóc, Tây Môn Vô Hận đột nhiên nghe được một loạt âm thanh rầm rĩ. Ngước đầu lên nhìn, nàng kinh hãi phát hiện một mảnh đất rung động. Đột nhiên, phanh một tiếng, bùn đất bắn tứ tung, một đợt lam quang loé sáng, một nam nhân kẹp hai nữ nhân từ dưới đất

đứng dậy, trên người bao phủ một lớp đạm lam sắc thủy hệ phòng hộ kết giới.

Long Nhất lúc lắc đầu, trong lòng cười khổ, cá tính của Long Linh Nhi thật quá kiên cường, không ngờ lại chọn phương pháp ngọc thạch cầu phần này. Nhớ lại vụ nổ khủng bố vừa xong, Long Nhất da đầu phát tê đi, mồ hôi lạnh ròn ròn. Đây là uy lực cấm chú chăng? Thật sự quá đáng sợ. Thấy qua uy lực của cái cấm chú xinh xinh đó, đại ma đạo sư tuyệt đối là sinh vật đỉnh cấp. Nếu muốn thắng họ, phương pháp duy nhất là chế trụ trước khi họ thi phóng ra ma pháp, không thì chỉ có con đường chết. Nhưng nếu như trên người họ có vài cục đạm hoàn phong ấn cấm chú như vừa xong, thế thì còn đánh cái rắm gì, tùy tiện ném ra hai cái thì có là thần cũng không chịu nổi.

Lúc này, đạm lam sắc kết giới bao quanh họ biến mất. Mục quang của Long Nhất nhìn vào một viên lam sắc bảo thạch toả sáng rực rỡ nơi vùng ngực Vô Song. Nhất định là phòng hộ đẳng cấp thần khí của sợi dây chuyền này đã cứu tính mệnh của cả ba người. Khi nó thấy nguy hiểm lập tức tự động phóng xuất một kết giới siêu cấp tên gọi là Thủy Mạc Thiên Hoa, không thì Long Nhất vừa xong đã phải bỏ xác nơi này rồi.

Long Nhất đi từng bước từng bước về phía Tây Môn Vô Hận. Nàng vẫn có cái vẻ xuất trần như thế, thanh bạch như thế. Nhưng lúc này, bộ dạng gạt nước mắt, miệng há rộng ngạc nhiên quả khiến người ta thấy yêu mến. Đây đúng là biểu tình mà một thiếu nữ nên có. Gương mặt mang khí chất thánh khiết của nàng lúc bình thường dù khiến người cảm thấy thoải mái, nhưng đó là một cảm giác mơ hồ, dù cho có ở ngay trước mắt, cũng thấy như xa tận chân trời.

Tiểu muội, lâu rồi không gặp, gần đây ổn chứ? Long Nhất thân thiết cười hỏi, thả Long Linh Nhi vốn xỉu đi vì chấn động xuống đất, nhưng Vô Song thì vẫn được hấn ôm chặt.

Tây Môn Vô Hận miệng há hốc, hừm một tiếng không trả lời, cúi đầu mau chóng lau khô nước mắt trên mặt. Bị tên nhị ca hỗn đản thấy được tình trạng này, khuôn mặt nàng có chút hồng lên.

Thấy được vẻ lãnh đạm của Tây Môn Vô Hận với hấn, Long Nhất tự trào cười. Có lẽ vì cái túi da này, cũng có lẽ là vì kiếp trước cô khổ, hấn đối với Tây Môn gia tộc xác thực là có một loại cảm tình kì quái. Đối với người mẹ mười phần quan tâm cho từng tiện nghi của hấn, hấn cũng thường nhớ lại những lúc có thời gian, còn đối với muội muội vốn căm ghét hấn này cũng có một chút cảm giác thân thiết.

Linh Nhi! Linh Nhi! Người tỉnh lại đi. Tây Môn Vô Hận lo lắng gọi tên Long Linh Nhi.

Hồi lâu sau, mi mắt dài của Long Linh Nhi rung lên, u oán tỉnh lại, nhãn thần có chút tán loạn, thấy khuôn mặt lo lắng của Tây Môn Vô Hận không ngăn được, ngây ngô hỏi: Vô Hận, ta, nơi này là thiên đường sao? Thế nào mà cả người cũng tới vậy?

Không phải, nàng đang ở địa ngục. Long Nhất đột ngột ngắt lời, cười heh heh.

Long Linh Nhi nghe được thanh âm của Long Nhất cả người run lên, trong lòng thực sự là có một loại cảm giác thân ở địa ngục. Tiêu cự trong mắt nàng bắt đầu tụ lại được, ngược đầu lên liền thấy kẻ đang cúi xuống nhìn mình, cái mặt hiện lên nụ cười tà ác.

Tại sao? Tại sao? Tại sao liên cấm chú đều không sát tử được người? Người là tên ác ma. Long Linh Nhi gào lên trong cuồng loạn. Lệ chau bay khắp nơi. Nàng hận. Nàng thực sự hận.

Long Nhất nhìn về phía Long Linh Nhi đang tuyệt vọng kêu khóc,

khuôn mặt cười cợt từ từ thu lại. Hắn tự hỏi lòng mình, bản thân đáng hận vậy sao? Khiến cho một thiếu nữ biến thành tình trạng này. Không, nàng hận không phải là mình mà là cái tên Tây Môn Vũ linh hồn đã bị diệt thành bụi khói đó. Nhưng mặc dù vậy, trong lòng Long Nhất vẫn cảm thấy không thoải mái.

Ta đi đây, lần sau gặp lại các người, hi vọng đừng gây khó dễ cho ta nữa. Long Nhất hờ hững buông ra câu nói, ôm lấy Vô Song xoay mình rời đi.

Tây Môn Vô Hận quay đầu nhìn về đằng sau lưng Long Nhất, đột nhiên thấy bóng lưng của hắn rất cô đơn tĩnh mịch, có một loại cảm giác ưu thương.

Ây. Tây Môn Vô Hận ma xui quỷ khiến thế nào mà lại mở miệng gọi.

Long Nhất thân hình dừng lại, ôm lấy Vô Song từ từ chuyển mình, trên mặt là một bộ dạng tươi cười xán lạn dị thường, hắn cười nói: Sao? Có chuyện à?

Tây Môn Vô Hận bị bộ mặt cười của Long Nhất làm hoảng lên khép nửa mắt lại. Thực sự là xán lạn. Nàng có chút kì quái. Tên nhị ca hỗn đản của mình từ khi nào cười để coi vậy nhỉ.

Vị tí tí này là bị bệnh rồi phải không? Có thể để muội xem xem không? Tây Môn Vô Hận mở miệng nói. Nàng hoàn toàn không hiểu bản thân sao lại làm như vậy.

Long Nhất run lên, giờ nhớ lại Tây Môn Vô Hận là một tế tự cao cấp. Hắn gật đầu, chuyển thân quay lại. Nhưng Long Linh Nhi lúc này vẫn mang ánh mắt bất động nhìn lên trời cao.

Tây Môn Vô Hận kiểm tra trên người Vô Song một lượt, sắc mặt

càng lúc càng nghiêm trọng. Nàng nói: Cô ấy có phải là đầu đau muốn nứt ra, cả người phát lạnh, lại còn toàn nói nhảm nữa.

Long Nhất thấy Tây Môn Vô Hận nói ra đúng được triệu chứng của Vô Song không ngăn nổi sự vui mừng, vội gật đầu nói: Đúng rồi. Không biết tiểu muội có biện pháp nào chữa được không?

Tây Môn Vô Hận nhìn vào dung nhan không thuộc phạm trần của Vô Song, tiếc nuối lắc đầu nói: Muội đã từng đọc được trường hợp bệnh này trong sách. Nhưng rất đáng tiếc, muội không chữa nổi. Bệnh của cô ấy may mà được huynh dùng công pháp kì quái chế trụ. Nếu như không như vậy mà nói, cô ấy đã không sống được tới bây giờ rồi.

Nghe được lời của Tây Môn Vô Hận, Long Nhất như bị ngũ lôi đánh trúng, đầu óc trống rỗng.

Chương 84: Ngã Yếu Nhĩ Thú Ngã

Sao có thể như vậy? Vô Song tử trong thủy tinh quan tỉnh lại về sau luôn luôn tốt lành mà. Hơn nữa, thực lực của nàng cường đại như vậy, sao đột nhiên giữa chừng lại phải chết được? Tuyệt đối không thể nào như vậy. Long Nhất thất thần lắc đầu. Hắn tuyệt đối không tin vào kết luận hoang đường của Tây Môn Vô Hận.

Chiếu theo triệu chứng của vị tử tử này, bệnh của tử ấy vốn đã tới mức vô phương chữa trị, thời gian nhiễm bệnh phải hơn mười năm rồi. Tây Môn Vô Hận nói tiếp.

Mười năm? Long Nhất lẩm bẩm lập lại. Hắn đột nhiên nghĩ ra một khả năng. Tại sao Vô Song lại ngủ bên trong thủy tinh quan? Phải chăng là vì nàng bị quái bệnh vô phương chữa trị. Do đó, đương thời thành chủ Di Thất Chi Thành đem nàng đang say ngủ phong nhập vào trong thủy tinh quan, khiến nàng vĩnh viễn bảo trì được chức năng của thân thể. Có lẽ thành chủ đương thời nghĩ rằng sau trăm năm bệnh này có thể chữa trị được, cũng không ngờ là kẻ làm Vô Song tỉnh lại sống ở thời đại mà văn minh so với Di Thất Chi Thành lúc ấy còn lạc hậu hơn nữa.

Tiểu muội. Huynh biết muội ghét huynh. Nhưng muội đã biết chứng bệnh, có hay không biện pháp cứu cô ấy. Long Nhất bình tĩnh lại nói với Tây Môn Vô Hận. Vô Song dù không phải là nữ nhân của hắn nhưng giữa họ có một loại tâm linh liên hệ kì diệu khiến cho quan hệ hai người mười phần vi diệu.

Tây Môn Vô Hận ngạc nhiên nhìn Long Nhất. Nàng cảm thấy nhị ca của nàng so với trước đây không giống nhau. Trước đây Tây Môn Vô Hận căn bản không thèm quan tâm tới sống chết của người khác, cũng chưa từng dùng lời nói mềm mỏng như thế đối với ai, tính ra là cũng đồng dạng với người mẹ. Nhưng giờ hẳn thực sự vì nữ nhân này mà cầu nàng, sự tình này trước đó chưa từng gặp phải.

Tây Môn Vô Hận vẫn lắc đầu, nàng thật sự là không có khả năng. Nàng nhìn lên bầu trời mây phủ, chầm chậm nói: Tính ra, kể cả khi có công pháp kì quái của huynh áp chế, cô ấy sợ rằng cũng không trụ nổi qua đêm nay.

Chẳng lẽ thực sự không còn một biện pháp nào khác sao? Long Nhất từ trong lòng nói ra. Hẳn tuyệt không thể an tĩnh mà nhìn Vô Song cứ thế mà ra đi được.

Tây Môn Vô Hận không nói gì, mí mắt sụp lại trầm tư. Đột nhiên, nàng nghĩ tới gì đó rồi nhìn về phía Long Linh Nhi đang run rẩy.

Có lẽ công chúa điện hạ có thể giúp huynh. Tây Môn Vô Hận chuyển đầu nhìn Long Nhất nói.

Long Nhất ngẩn ra. Long Linh Nhi? Nàng hận không thể đem hẳn ra đốt thành tro bụi, muốn nàng giúp còn khó hơn lên trời.

Thấy vẻ mặt đau khổ của Long Nhất, Tây Môn Vô Hận tâm tình không hiểu vì sao thanh thản trở lại. Nàng nói: Trên người Linh Nhi có một cái Băng Lung thủ trạc, vật liệu làm nên là hàn phách vạn năm, khả dĩ áp chế được bệnh tình của vị tiểu tử này được ba tháng.

Tinh thần Long Nhất rung động. Thêm một ngày là thêm một phần hy vọng. Có ba tháng thời gian nói không chừng có thể tìm được

phương pháp trị bệnh rồi.

Tiểu muội. Muội ra thương lượng với nàng xem thế nào. Để nàng đem Băng Lung thủ trạc ra cho cô ấy dùng, đương nhiên huynh cũng có thể đem thứ gì đó trao đổi. Long Nhất hy vọng nói. Trong tay hắn có không ít thứ hay ho, nếu như Long Linh Nhi đồng ý trao đổi mà nói là hay nhất.

Tây Môn Vô Hận gật đầu, nói khế vào bên tai Long Linh Nhi gì đó. Dần dần, trong mắt Long Linh Nhi, thần thái đã khôi phục lại, sắc mặt cũng trở lại bình thường. Dù sự lạnh nhạt cùng trống rỗng vẫn y nguyên, tuy thế không còn giống một em bé không có linh hồn như vừa xong nữa.

Long Nhất thấy Long Linh Nhi đứng dậy, đột nhiên cơ mặt cực kì không tự nhiên rung lên, nhãn thần chuyển hướng về một nơi nào khác.

Linh Nhi, y phục của ngươi. Tây Môn Vô Hận đỏ mặt kêu khế.

Long Linh Nhi cúi đầu nhìn, không tự chủ được đại kinh thất sắc. Lúc phóng xuất ra cấm chú được phong ấn trong đan hoàn, nàng vì muốn thu hút lực chú ý của Long Nhất để có thể đánh tới cùng đã cởi bỏ y phục bên ngoài của bản thân. Nhưng đợt sóng khí tạo ra từ vụ nổ vừa xong đã làm nội y bằng tơ màu trắng đục của nàng trở nên xộc xệch, hiện thời làm lộ ra cả một vùng ngực trắng muốt.

Long Linh Nhi vội xoay mình lại chỉnh lí y phục, nét mặt lạnh lùng không tự chủ nổi xuất hiện một vết cực nhỏ màu hồng không phù hợp. Khi nàng quay ra nhìn về hướng Long Nhất, chỉ thấy hắn dường như không để ý gì, nhìn về nơi xa xăm nào đó.

Long Linh Nhi nghiêng răng, sao lại có thể xuất ra vẻ xấu hổ trước mặt

kẻ thù như vậy. Nhưng nhớ lại lời vừa nói vào bên tai mình, tâm lí của nàng dễ chịu hơn một chút, trong mí mắt sáng lên hàn quang quỉ dị.

Người muốn Băng Lung thủ trạc của ta? Long Linh Nhi nhạt nhẽo hỏi, tay nâng lên, một chiếc thủ trạc tán phát ra vòng ánh sáng nhu hoà rất hợp với cổ tay khiết bạch vô hà của nàng.

Long Nhất thấy thủ trạc trên cổ tay Long Linh Nhi, mục quang loé sáng, nói: Không sai, ta cũng có nhiều đồ tốt, có thể đem ra trao đổi với nàng.

Long Linh Nhi lắc đầu, đôi mắt phát tán hàn khí nhìn chăm chăm vào Long Nhất, lạnh giọng nói: Ta không cần cái gì cả. Băng Lung thủ trạc có thể đưa cho người. Tiền đề là cái chết của người.

Long Nhất sắc mặt không đổi. Hắn sớm biết Long Linh Nhi có thể nói như vậy. Hắn cười khẽ nói: Thế nhưng ta lại không muốn chết.

Vậy cô ta có thể chết, người nghĩ kĩ đi. Long Linh Nhi chỉ vào Vô Song nơi ngực Long Nhất nói.

Cô ta cũng không thể chết. Nhãn tình của Long Nhất bắt đầu trở nên nguy hiểm. Đột nhiên, thân thể loáng lên cực nhanh, lập tức xuất hiện ngay trước mặt Long Linh Nhi, một tay kéo thủ trạc ra khỏi cổ tay của nàng. Nhưng kì quái làm sao, thủ trạc này một thốn cũng không di dời.

Lúc này khoảng cách của Long Linh Nhi với Long Nhất rất gần, gần tới mức có thể hít vào được mùi vị dễ chịu đặc trưng của nam tử trên người hắn. Nàng liền trụ giữ lấy trái tim đang đập loạn nhịp của mình, chế nhạo: Nếu ta không tự nguyện, thủ trạc này không rời khỏi được.

Thật hả? Nếu như cả tay nàng cũng rời ra thì có thể được không? Long Nhất liền cười heh heh. Trong nhãn thần không có một chút thương tiếc gì, chỉ là một mảng băng lãnh.

Ai cũng có thể thấy rằng hắn nói được là làm được.

Tây Môn Vũ. Huynh làm sao lại thế? Huynh không thấy huynh rất ti bì à? Tây Môn Vô Hận nói lớn.

Ti bì? Nếu như đem ti bì đổi lấy được một tính mạng, cái ti bì đó được hay không được? Long Nhất cười lạnh nói.

Tây Môn Vô Hận lúc này không cách gì nói được. Có lẽ nào bảo hắn chém tay Long Linh Nhi để bảo trụ tính mệnh nữ tử trong lòng lại không hợp lí? Thử hỏi, trên thế giới này bao nhiêu người có thể làm thế được?

Linh Nhi, đưa Băng Lung thủ trạc cho hắn đi. Tây Môn Vô Hận nói với Long Linh Nhi.

Long Linh Nhi đã vài lần muốn cắn nát hắn ra. Nàng oán độc nhìn trừng vào Long Nhất, rút Băng Lung thủ trạc ra đưa cho hắn.

Đừng nhìn ta bằng cái kiểu đấy, không thì ta có thể nghĩ là nàng yêu ta mất rồi đó.

Long Nhất cười ha hả tiếp nhận thủ trạc đeo vào cổ tay Vô Song. Chỉ thấy quang mang nhu hoà trên thủ trạc này sáng lên, bất ngờ nhập vào trong thân thể nàng không thấy đâu nữa.

Rồi sẽ có một ngày ta khiến ngươi sống không bằng chết. Long Linh Nhi căm hận nói.

Long Nhất nhún vai, không thèm để ý nói: Tùy nàng, ta đợi là được.

Nói xong, Long Nhất ôm lấy Vô Song, cất bước trở về. Khi đi qua bên Tây Môn Vô Hận, hắn cười nói: Tiểu muội, đa tạ muội.

Tây Môn Vô Hận run lên. Nàng có thể cảm thụ được sự chân thành từ Long Nhất. Hắn thực sự cảm tạ nàng.

Đi được vài bước, Long Nhất đột nhiên dừng lại, chuyển mình, liền bắt gặp mục quang muốn ăn người đang nhìn hắn của Long Linh Nhi, nói: Ta nợ nàng một phen tình. Do đó, ta có thể đáp ứng một điều kiện của nàng. Chỉ cần không thái quá ta đều có thể đáp ứng nàng.

Nghe được lời này của Long Nhất, Long Linh Nhi không kìm được ngây ra. Tên hỗn đản này tốt vậy sao? Nàng hỏi: Người thực sự gì cũng đáp ứng ta?

Chỉ trừ muốn tính mệnh của ta, hoặc là muốn ta quỳ gối dập đầu cũng như làm tổn thương tới lòng tự tôn của nam nhân. Long Nhất cười khế nói.

Long Linh Nhi nhìn chăm chăm vào Long Nhất hồi lâu, mới mở miệng nói: Trừ cô ta ra, hai nữ hài đó cũng là nữ nhân của ngươi à?

Long Nhất có chút kì quái, không hiểu Long Linh Nhi vì sao đột nhiên hỏi vấn đề này. Hắn vốn muốn nói Vô Song tịnh không phải nữ nhân của hắn, nhưng vậy thì phí lời quá, tiện gật gật đầu nói: Không sai.

Long Linh Nhi mỉm cười, cười lạnh tới mức quỷ dị. Nàng nói: Người chẳng phải nói có thể đáp ứng ta một điều kiện sao? Vậy ta hiện tại có thể nói chưa?

Nàng nói đi. Long Nhất đầu óc đột nhiên tê dại đi, tóm lại không thể là hảo sự rồi.

Ta muốn người cưới ta. Long Linh Nhi cúi mặt lạnh lùng nói.

Long Nhất và Tây Môn Vô Hận mắt trừng to ra. Cả hai không nghe nhầm đấy chứ.

Nàng nói lại lần nữa đi. Vừa rồi ta chưa nghe rõ. Long Nhất ngây ngốc nói, hiển nhiên vẫn có chút chưa rõ ràng.

Ta muốn người cưới ta. Long Linh Nhi nhấn mạnh từng câu từng chữ. Mỗi chữ đều như cự thạch nghìn cân chấn cho Long Nhất chực muốn thổ huyết. Hẳn thế nào cũng không nghĩ ra nổi Long Linh Nhi vừa mới rồi còn hận hẳn tận xương tuỷ sao lại có thể có cái yêu cầu như vậy. Dù yêu cầu này với Long Nhất tịnh không vượt quá phần của hẳn.

Hắn làm hỏng sự thanh bạch của người ta, tự nhiên phải có trách nhiệm. Nhưng vấn đề ở chỗ đối phương là nữ nhân mỗi giây mỗi phút đều muốn hẳn chết, cái này thật không bình thường chút nào.

Âm mưu, tuyệt đối âm mưu, Long Nhất trong lòng nói vậy, miệng vẫn cười nói: Lẽ nào nàng thực sự yêu ta rồi?

Nếu như nghĩ như vậy người thấy thích thú một chút mà nói, thì cứ coi như là ta yêu người đi. Người cuối cùng là đáp ứng hay không đáp ứng? Long Linh Nhi khuôn mặt không biểu tình gì nói.

Một khi nàng đề xuất ra, ta còn lí do gì để không đáp ứng đây? Hi vọng nàng không hối hận thì tốt rồi. Long Nhất nhìn về phía Long Linh Nhi nói.

Không cần phải hối hận chỉ là đối với người thôi. Người có thể trước tiên nghĩ ra biện pháp gì để chữa khỏi bệnh người kia, ta đợi người ở Thánh Ma học viện. Mong rằng ba tháng sau có thể gặp lại người. Long Linh Nhi nói rồi, liền kéo Tây Môn Vô Hận bay đi khỏi.

Nữ nhân này rốt cuộc là muốn làm gì? Long Nhất nghĩ mãi không ra. Có điều hay là bệnh của Vô Song tạm thời áp chế được rồi, tiếp theo là phải nghĩ ra biện pháp để trị bệnh cho nàng. Ba tháng. Hắn còn có ba tháng thời gian.

Chương 85: Tinh Linh Sâm Lâm

Ánh mặt trời buổi sớm nhuộm hồng những đám mây nơi chân trời, phản chiếu qua rừng thông trên dãy núi, hiện ra vẻ tươi đẹp mà hùng tráng.

Trở về lữ điếm, Lãnh U U và Lộ Thiến Á lập tức nghênh tiếp, quan tâm nhìn về phía Long Nhất.

Không cần phải lo, ta không việc gì. Long Nhất cười nói. Trong mắt ẩn tàng vẻ kiệt sức, không phải là thân thể, mà là tâm lý.

Long Nhất đưa Vô Song nằm lên chiếc giường lớn êm ái. Khi đứng dậy mới phát hiện đôi ngọc thủ của nàng không biết từ lúc nào đã nắm chặt lấy áo hắn. Long Nhất cố công rút tiểu thủ của Vô Song ra, khẽ khàng đắp chăn tử tế cho nàng.

Hai nàng nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có hoa sao? Long Nhất quay đầu, liền phát hiện Lãnh U U và Lộ Thiến Á đang dùng nhãn thần dị dạng nhìn hắn.

Long Nhất. Chàng đối với Vô Song tỉ tỉ thật là ôn nhu. Đôi mắt đẹp mở to của Lộ Thiến Á lấp lánh, mang theo một chút ý ghen.

Long Nhất cười heh heh, nguyên lai là ăn phải giấm rồi. Hắn một tay ôm lấy Lộ Thiến Á một tay ôm Lãnh U U đi ra khỏi buồng ngủ, vừa đi vừa nói: Chẳng lẽ ta đối với các nàng không ôn nhu sao? Hay là các

nàng hi vọng ta, hèm, lại thô lỗ một chút?

Long Nhất nhăn tình tà ác nháy nháy mắt, lưỡng nữ lúc này phản ứng lại hiểu ra hẳn chỉ tới phương diện nào. Một khoảng thời gian vang lên tiếng hờn giận đáng yêu, Long Nhất và lưỡng nữ nhộn nhà nhộn nhạo với nhau rồi thả ra, tâm tình dần dần bình hoà trở lại.

Ba người ngồi trên ghế dài, Lãnh U U và Lộ Thiến Á một trái một phải dựa vào vai hẳn, cảm giác ấm cúng vô cùng. Hai nàng đều sợ rằng không rời xa khỏi nam nhân này mất.

Long Nhất, Vô Song cuối cùng là sao rồi? Lãnh U U hỏi. Nhưng đối với việc Long Linh Nhi xuất hiện tối qua tuyệt không đề cập tới. Nàng dám khẳng định giữa Long Nhất với Long Linh Nhi có một cái gì đó, nhưng nữ nhân thông minh không thể chủ động hỏi. Bởi vì nàng tin tưởng, Long Nhất một ngày nào đó sẽ tự mình nói ra.

Long Nhất khẽ thờ dài. Sắc mặt biến đổi thành rất nghiêm trọng, khiến lưỡng nữ đều cảm thấy được có một chút kìm nén.

Vô Song mắc phải một loại bệnh kì quái. Chỉ còn ba tháng thời gian nữa thôi. Long Nhất trầm giọng nói.

Gì? Lưỡng nữ kêu lên kinh ngạc. Họ trên đường cùng với Vô Song từ giữa hoang mãng thảo nguyên về đây, sớm đã có tình cảm tỉ mỉ với nàng rồi.

Không thể nào, Vô Song tỉ mỉ lệ hại như vậy, sao lại... Lộ Thiến Á ghen lời không nói tiếp được nữa. Sự ghen tị vừa xong biến mất hút, chỉ còn lại quan tâm và bi thương.

Vậy làm sao đây? Có biện pháp nào có thể trị lành bệnh của nàng ta không? Lãnh U U lo lắng hỏi. Bình tĩnh như nàng cũng không ngăn

nổi rồi lên.

Không biết được. Tìm không ra được nguồn gốc bệnh. Nhưng ta nghĩ chúng ta nhất định có thể nghĩ ra biện pháp, phải không? Long Nhất kiên định nói. Kể cả là tử thần tới đây cũng đừng hòng mang Vô Song đi được.

Lộ Thiến Á gật đầu từng cái rõ ràng, đột nhiên kêu lớn: Long Nhất. Chúng ta lập tức đi Tinh Linh sâm lâm. Nương thân cùng các vị trưởng lão không chừng có biện pháp chữa trị cho bệnh của Vô Song tí tí đấy.

Long Nhất vỗ đùi nói: Đúng rồi. Sao ta quên mất nhỉ. Tinh Linh tộc của nàng có cội nguồn truyền lại lâu đời, không chừng có biện pháp cứu Vô Song.

Tới trưa, cuối cùng thì Vô Song cũng tỉnh lại. Khi nàng nhắc tay lên giữ lấy đầu mình, mấy người Long Nhất đang ăn cơm.

Sao ta lại ngủ lâu như vậy nhỉ? Vô Song nhú chặt đôi mi, giữ lấy thái dương huyết yếu ớt ngồi lên ghế. Trong đầu tựa hồ bị nhét mấy hòn đá vào, thoáng như nghe thấy âm thanh đập vào nhau, khó chịu không tả nổi.

Vô Song tí tí, tí không sao chứ. Lộ Thiến Á đi tới trước tiên hỏi.

Không sao, chỉ là đau đầu, không thoải mái thôi, cũng không biết là thế nào nữa? Vô Song vẻ mặt phờ phạc, lời nói ra cũng rất hư nhược.

Vô Song. Mọii có nhớ đêm qua phát sinh sự tình gì không? Lãnh U U hỏi.

Đêm qua? Vô Song lẩm bẩm, mắt nhắm, gắng gượng nhớ lại.

Đột nhiên, nàng ôm chặt lấy đầu mình, thần tình thống khổ nói: Đêm qua ta làm gì? Tại sao ta không nhớ ra?

Long Nhất vội tới, giữ hai tay Vô Song, kéo ra khỏi đầu. Sau đó dùng nội lực ma sát vào hai bên thái dương huyết của nàng.

Vô Song chỉ thấy một đợt khí lưu nóng từ lòng bàn tay của Long Nhất nhập vào trong đầu. Cơ đau lập tức giảm đi nhiều, hơn nữa lại còn cảm giác rất dễ chịu. Nàng khép nửa mắt lại, không tự chủ ngã về phía trước, đầu đặt vào ngay trên bụng Long Nhất, kiệt sức không muốn cử động gì thêm nữa.

Buổi chiều, đoàn người Long Nhất liền trả lại phòng bắt đầu tiến tới Tinh Linh sâm lâm. Mọi người đều hiểu ngầm với nhau không nhắc lại chuyện đêm trước nữa, cũng không báo cho nàng biết nàng bị cái bệnh kì quái đó. Nàng đã không nhớ ra, vậy để nàng biết làm gì? Chỉ tăng phiền não thôi.

Lúc xuất phát, sắc mặt của Vô Song đã hồi phục như thường, bên ngoài nhìn căn bản không thấy được nàng là một thiếu nữ mang trên mình chứng bệnh vô phương chữa trị.

Khí chất và dung mạo cao quý phảng phất trên thân thể nàng vẫn thế, như thể chưa hề thay đổi chút nào.

Rời khỏi Mễ Á công quốc phồn hoa, liền tới dãy núi lớn liên tiếp nhau. Man Ngưu chỉ cho Long Nhất, hình ảnh màu đen mờ tiếp nối với mây mù xa xa là hoành đoạn sơn mạch. Không ai biết nó cao bao nhiêu, bởi vì trước tới nay chưa có một ai tới được đỉnh, kể cả Ngự Phong Thần Ưng cũng không bay qua nổi sơn mạch. Thú nhân tộc của hắn sống ở chân hoành đoạn sơn mạch.

Trên đường Lộ Thiến Á giảng giải cho mọi người về những cảnh đẹp, những nơi nên tham quan ở Tinh Linh sâm lâm, khiến cho bọn Long Nhất như thể đã đi qua đó rồi.

Xuyên qua hai ngọn núi lớn, một khu sâm lâm không biên giới xuất hiện trước mắt mọi người. Không khí nơi này cực kì trong lành, cỏ cây đều mang một màu xanh lục, các loại âm thanh líu lo của chim chóc khiến cho người ta thấy mình như đang ở nơi tiên cảnh.

Tinh Linh sâm lâm quả nhiên danh bất hư truyền, thực sự quá là đẹp đi. Long Nhất cảm thán. Sinh hoạt trong sâm lâm mỹ lệ này, chẳng kì quái tại sao Tinh Linh tộc nam thì anh tuấn nữ thì xinh đẹp.

Đây là nhà ta, chúng ta đi vào thôi. Lộ Thiến Á hít thật sâu một hơi không khí trong lành, mắt đầy vẻ hưng phấn, đưa mọi người vào Tinh Linh sâm lâm.

Vừa mới bước vào vùng biên của sâm lâm, họ liền nghe thấy vài tiếng vèo vèo, vài mũi tên bắn xuống ngay dưới chân. Sau đó, từ trong sâm lâm, đội tinh linh hộ vệ mười người bước ra. Những người này mặc trang phục màu xanh lục của tinh linh, hơn nữa đều là nữ tinh linh.

Chương 86: Tập Hung Phá Trận

Vừa mới bước vào vùng biên của sâm lâm, họ liền nghe thấy vài tiếng vèo vèo, vài mũi tên bắn xuống ngay dưới chân. Sau đó, từ trong sâm lâm, đội tinh linh hộ vệ mười người bước ra. Những người này mặc trang phục màu xanh lục của tinh linh, hơn nữa đều là nữ tinh linh.

Long Nhất ngắm ngẫm đảo mắt nhìn một lượt. Quả nhiên mọi người đều xinh đẹp phi thường, ngũ quan tinh tế, vóc dáng lả lướt, tuổi tầm trên dưới hai mươi, đang ở độ tuổi hoa tươi nở rộ. Tuy vậy nếu đem so với tam nữ Lộ Thiến Á vẫn còn kém một chút. Xét cho cùng thì ba người bọn họ có thể nói là tuyệt sắc trên thế gian này, làm sao những tinh linh bình thường nơi đây có khả năng so sánh được.

Long Nhất lại lấy làm lạ, đội hộ vệ của tinh linh tộc thế nào toàn là mỹ nữ như vậy? Chẳng lẽ tinh linh tộc âm thịnh dương suy? Nam nhân tinh linh tộc chẳng phải mỗi người đều trái ôm phải ấp, một người đấu với mấy người?

Đang trong lúc Long Nhất nghĩ ngợi bậy bạ, Lộ Thiến Á lại mang theo vẻ mặt vui sướng nhẹ nhàng lướt qua, hưng phấn nói: Ny Tập, ta đã trở về.

Lộ Thiến Á công chúa. Một tinh linh xinh đẹp trong đội hộ vệ kích động kêu lên một tiếng nào ra, cùng Lộ Thiến Á nhập thành một, vui sướng vừa nhảy vừa reo, giống y như hai đứa con nít chưa lớn.

Công chúa, tại sao người lần này đi lâu vậy? Nữ Vương bệ hạ lo lắng gần chết. Thiếu nữ tinh linh Ny Tạt lo lắng nói.

Ta không phải đã trở về rồi sao? Người có biết không? Ta lần này đi ra ngoài trải qua rất nhiều rất nhiều sự việc rất lý thú và kích thích. Ta đang đợi kể cho người nghe đây. Bây giờ ta giới thiệu vài vị bằng hữu với người. Lộ Thiến Á le lười ra nói, tiện thể kéo Ny Tạt đi tới đến bên cạnh Long Nhất.

Đây là Ny Tạt, tỷ muội rất tốt của ta. Ny Tạt, đây là những hảo bằng hữu mà ta giao kết ở bên ngoài: Long Nhất, Man Ngưu, Lãnh U U, và Vô Song. Lộ Thiến Á chỉ vào mấy người Long Nhất nói một lượt.

Chỉ là hảo bằng hữu thôi sao? Long Nhất khẽ cười.

Cảm giác được ánh mắt kỳ quái của Ny Tạt, khuôn mặt xinh đẹp của Lộ Thiến Á không kìm được đỏ lên. Nàng ngó Long Nhất một cái, tim đập loạn xạ nhảy đến bên cạnh ôm lấy cánh tay của hắn, đỏ mặt nói: Long Nhất là phu quân của ta, rất anh tuấn phải không?

Phu quân? Công chúa người... Ny Tạt há hốc miệng, vẻ mặt biểu lộ không dám tin. Nàng kéo Lộ Thiến Á qua một bên, nhẹ giọng nói: Công chúa, tinh linh tộc chúng ta không thể cùng loài người thông hôn, nếu các trưởng lão biết được thì không xong đâu.

Ny Tạt, ta không quan tâm nhiều như thế đây. Ta yêu chàng, không có chàng ta chết mất. Dù sao ta bây giờ đã là người của chàng rồi, nương thân nhất định sẽ đồng ý. Lộ Thiến Á nói với vẻ đáng thương.

Ny Tạt kinh hoàng nhìn Lộ Thiến Á, đúng là cả gan làm loạn. Tính cách tinh nghịch của công chúa cuối cùng đã gây ra chuyện, về sau cả tinh linh sâm lâm này sẽ náo loạn mất thôi.

Rồi rồi. Nào, Ny Tạp. Trước tiên hãy đưa các bằng hữu của ta vào trong đã, để người khác chờ đợi lâu không tốt đâu. Lộ Thiến Á lắc lắc cánh tay của Ny Tạp.

Nhưng mà công chúa ơi, tinh linh Sâm Lâm không cho phép người ngoài tiến nhập. Ny Tạp khó xử nói.

Người ngoài cái gì, nam nhân của ta mà cũng là người ngoài sao? Người cứ cho bọn họ vào đi. Nương thân thế nào để ta tự giải thích. Lộ Thiến Á khẩn cầu nhìn Ny Tạp.

Công chúa, không thể được đâu. Ngày Thánh tiết đang đến gần nên lúc này... Như vậy đi, ta đi thông báo cho Nữ Vương bệ hạ. Chỉ khi người đồng ý mới có thể được phép. Ny Tạp không dám tự mình cho phép những người này tiến vào. Tuy trông bọn họ có vẻ đều không phải người xấu, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm. Lộ Thiến Á công chúa chất phác như vậy, nói không chừng bị người lừa gạt rồi. Nghĩ đến đây, Ny Tạp nhìn về phía Long Nhất với ánh mắt không được dễ chịu lắm.

Lộ Thiến Á thấy thái độ kiên quyết của Ny Tạp, bất lực gật gật đầu.

Lộ Thiến Á đi đến bên cạnh Long Nhất khẽ thốt: Long Nhất, thiếp xin lỗi.

Nha đầu ngọc, đây là quy củ của tinh linh tộc các nàng. Ta sao trách nàng được chứ? Long Nhất cười xoa đầu Lộ Thiến Á.

Không lâu sau, một đợt năng lượng ba động cường đại từ không trung truyền tới. Long Nhất và Vô Song, Lãnh U U nhìn nhau, lông mày đều cau lại một chút. Có vẻ như tinh linh tộc đang bày đại trận. Xem ra ngoại trừ tinh linh Nữ Vương, các lão già đều đã xuất động.

Chẳng phải đã đến lúc bãi kiến nhạc mẫu rồi sao? Long Nhất trong lòng có chút lo lắng.

Quang mang màu xanh nhạt liên tục chớp sáng, ánh mắt bất giác thoáng lên về kinh ngạc ham thích, đi đầu là một nữ tinh linh khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, hoà nhã quý phái, xinh đẹp vô cùng. Chỉ thấy miệng nàng như nhụy hoa quỳnh, lông mày như núi xa xanh mướt, da thịt như tuyết. Trang phục hoa lệ của tinh linh làm nổi bật lên đường cong hình chữ S như ma quỷ, lộ ra trên mình vẻ thành thực mà những người vẫn còn là thời thiếu nữ như Lãnh U U không sánh được, giống như một quả đào chín mọng nước. Sau lưng nàng là bảy ông lão, bà lão râu dài da nhăn, chắc là trưởng lão của tinh linh tộc rồi.

A Nương? Lộ Thiến Á vừa chạy đến vừa gọi.

Long Nhất bình tâm lại, trong lòng thầm thở dài. Ai dè nữ nhân này lại là Nữ Vương của tinh linh tộc, lại trẻ như vậy, hơn nữa còn đẹp đến điên đảo chúng sinh. Nếu mình mà ở chung trong thời gian dài không biết sẽ gây ra lỗi lầm nào không nhỉ? Tâm lý Long Nhất đang hồ tu loạn tưởng không thể tự chủ được.

Tinh linh Nữ Vương và Lộ Thiến Á đang nói chuyện rất khẽ. Chỉ quan sát thấy Lộ Thiến Á mặt ửng hồng không ngừng gật đầu, nhãn thần không biết hữu ý hay vô ý dừng ở nơi Long Nhất.

Tinh linh Nữ Vương đưa ánh mắt uy nghiêm nhìn qua bọn người Long Nhất, cuối cùng mục quang dừng lại tại trên người hắn. Bỗng nhiên, đôi mắt xinh đẹp bạo xuất một đạo hàn quang, khí thế nghiêng trời lệch đất nhằm Long Nhất áp tới. Cỏ xanh trên mặt đất bị ép đến nằm rạp xuống.

Long Nhất mỉm cười khó hiểu, Ngạo Thiên Quyết vận chuyển trong kinh mạch toàn thân, không hề nhường nhịn chút nào quyết cùng tinh linh Nữ Vương đối mắt.

Trong mắt của tinh linh Nữ Vương thoáng qua một chút kinh dị, khí thế tăng mạnh. Man Ngưu bên cạnh Long Nhất bị bức lùi hai bước, nhưng Vô Song và Lãnh U U không động chút nào. Từ điều này có thể thấy thực lực của mấy người này có sự chênh lệch.

Mất thấy tinh linh Nữ Vương vô lý ép người, Long Nhất không còn khách khí. Trên cái thế giới này không một ai có quyền vo tròn đập dẹt hẳn được. Ý niệm chợt động, tinh thần lực ý thức hải ngưng tụ tại mi tâm, tạo thành dòng nhằm hướng tinh linh Nữ Vương đánh tới.

Rốt cuộc tinh thần lực của Long Nhất mạnh tới mức nào chỉ sợ hiện tại bản thân hắn cũng không rõ lắm. Tinh thần lực công kích làm bị thương chính là linh hồn nên hắn cũng không dám dùng hết sức. Chỉ thấy mặt tinh linh Nữ Vương trắng bệch không bình thường, run lên như không thể nhìn tiếp, lùi lại nửa bước nhỏ. Bảy đại trưởng lão tinh linh tộc sau lưng nàng ta lập tức nhận ra sự không ổn. Cả bảy người cùng gật đầu, khí thế vô hình từ trên người mãnh liệt ép về phía Long Nhất.

Tám đại cao thủ đỉnh cấp của tinh linh tộc cùng liên thủ thấy rõ rằng Long Nhất khó đối phó được. Hắn chỉ cảm thấy uy thế rộng lớn cuộn cuộn mãnh liệt như vũ trụ từ khắp nơi ép tới những muốn xé nát thân thể mình. Lực phủ ngũ tạng như bị lửa đốt đau đớn vô cùng, ngực lại như bị tảng đá vạn cân ép lên khiến hắn ngay cả hít thở cũng khó khăn. Nếu không phải là có Ngạo Thiên Quyết bảo vệ cơ thể, chỉ sợ hắn sớm đã biến thành một đồng thịt vụn rồi.

Tám đánh một, thực là mất mặt. Vô Song và Lãnh U U mắng. Hai nàng chuẩn bị tiếp ứng.

Không cần! Ta ứng phó được. Thanh âm của Long Nhất lúc này vang lên bên tai lưỡng nữ.

Thực ra đâu phải Long Nhất không muốn hai nàng trợ giúp, mà bởi sự áp chế do tinh thần lực của tinh linh Nữ Vương và bảy đại trưởng lão đã tạo ra một lối xoáy tinh thần kỳ quái. Bây giờ ngoại lực vừa tiến vào chỉ sợ sẽ lập tức bị lối xoáy nghiền thành bột vụn, không thua kém gì lối xoáy tinh thần trong ý thức hải của Vô Song lúc phát bệnh.

Long Nhất như một chiếc thuyền con trên biển lớn, giữa những cơn sóng biển gầm thét nhào lên ập xuống, có thể bị nhận chìm bất cứ lúc nào.

Lộ Thiến Á quan sát trận đánh giữa hai bên mà không thể giúp gì, nước mắt từ từ chảy xuống từng giọt. Hai bên đều là người thân thiết nhất, nàng phải làm sao đây? Mắt thấy biểu tình thống khổ của Long Nhất, tim nàng như vỡ tan thành từng mảnh. Nhưng nàng thực sự có thể làm gì hơn nữa đây, bởi vì khi tinh thần tương đấu thì không thể để bất cứ ngoại lực bên ngoài nào xâm nhập.

Long Nhất cố gắng bình ổn nội tức trong người, lửa giận trong lòng hắt lúc này thật đã bốc lên tới trời, không tưởng tượng được tinh linh tộc thiện lương lại hạ sát thủ với hắn.

Răng nghiến chặt, đột nhiên hắn lộ ra một nụ cười quý dị. Tinh thần lực trong nháy mắt tản ra, hình thành hai đại trảo thủ chụp lên bộ ngực ngọc nhân của tinh linh Nữ Vương, đùa nghịch xoa đi nắn lại.

Bị tấn công ở nơi mẫn cảm, tinh linh Nữ Vương khế a một tiếng. Lối xoáy tinh thần lực do tám người liên thủ tạo thành xuất hiện một khe hở. Long Nhất tận dụng thời cơ toàn lực đánh mạnh một đòn. Chỉ

thấy tinh linh Nữ Vương cùng thất đại trưởng lão đồng loạt thối lui hai bước, sắc mặt trắng bệch.

Long Nhất nhìn tinh linh Nữ Vương cười khẩy, như chế nhạo lại như đang khiêu khích. Đột nhiên hắn ọc một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Vệt máu đọng lại bên khoé miệng vẫn giữ nét cười, vẽ nên một vẻ tà ác quỷ dị khó nói thành lời.

Chương 87: Đại Tự Nhiên Thán Tức

Long Nhất! Lãnh U U kinh hãi thốt lên vội vàng nhào tới đỡ lấy Long Nhất. Mọc quang nàng xạ về hướng tinh linh Nữ Vương và bảy đại trưởng lão, dấu ấn hắc liên nơi mi tâm dao động như làn sóng nước. Nàng tuyệt đối không nhịn nổi khi có kẻ làm tổn hại tới người thương yêu nhất của mình, điều này đơn giản là giết nàng đi còn dễ chịu hơn.

Lộ Thiến Á thấy Long Nhất thổ huyết, lệ châu lăn dài rơi xuống từng hạt. Nàng quay đầu nhìn tinh linh Nữ Vương, cay đắng dậm chân chạy đến bên Long Nhất.

Long Nhất, xin lỗi chàng, đều tại thiếp cả. Lộ Thiến Á nức nở.

Ngoan nào, chớ có khóc, ta không sao đâu. Long Nhất lắc lắc đầu an ủi, bàn tay ngằm nắm giữ cổ tay Lãnh U U lại, thầm tỏ ý nhắn nhủ nàng không nên kinh cử vọng động. Hắc ám ma pháp đâu có thể để cho người khác trông thấy rõ ràng được. Hẳn nào sợ coi cả thế giới là địch nhân nhưng không muốn hi sinh vô ích.

Long Nhất quệt đi vệt máu đọng nơi khóe miệng, cười mà như không cười nhìn tinh linh Nữ Vương. Đột nhiên, hắc khếp nửa mắt lại, tỏ vẻ mãn nguyện vô cùng than: Bảo dưỡng thật là tốt, cảm giác ở tay thật tuyệt vời.

Câu nói bất ngờ này khiến cho toàn bộ người ở đó đều thấy ù ù cạc

cạc. Đương nhiên là ngoại trừ tinh linh Nữ Vương sắc mặt vừa đỏ hồng vừa trắng bệch này rồi, chỉ thấy bà dùng ánh mắt sát nhân nhìn trừng trừng Long Nhất những muốn nuốt sống hắn ngay lập tức. Thân phận của bà cao quý thế nào kia chứ, từ khi trượng phu vào lúc Lộ Thiến Á sinh ra bất hạnh thân vong, bà luôn giữ mình như ngọc. Hôm nay không ngờ bị Long Nhất vô sỉ chạm phải, lại còn ở đúng nơi mẫn cảm là bộ ngực nữa. Thực ra ý của bà vốn đâu phải muốn hạ sát thủ với Long Nhất mà chỉ muốn thăm dò hắn thôi, nhân tiện giáo huấn một phen. Không ngờ tinh thần lực của hắn mạnh đến thế, cho nên thất đại trưởng lão tham gia cũng là chuyện bất khả kháng.

Thực sự không tưởng tượng được rằng đây là cách tinh linh tộc tiếp đãi khách. Không hoan nghênh thì bảo chúng ta đi là được, hà tất phải đưa người ta vào tử địa. Long Nhất trào phúng. Vừa rồi nếu đổi lại là người khác thì sợ rằng đã mất mạng rồi, bảo hắn làm sao mà không tức giận cho được.

Chúng ta đi! Long Nhất vẫy tay, dẫn đầu mọi người muốn quay trở về.

Chỉ thấy thất đại trưởng lão tinh linh tộc thân hình nhất tề lướt tới, vây lấy cả nhóm Long Nhất vào.

Long Nhất nhíu mắt lại thể hiện vẻ khó chịu, đồng tử mắt co thành một chấm nhỏ, biểu lộ lửa giận đã bốc cao tới mức cực hạn.

Nương thân! Đôi mắt trong veo của Lộ Thiến Á nhìn tinh linh Nữ Vương.

Tinh linh nữ vương khẽ thở dài một tiếng. Con gái chỉ biết có người ngoài, quên mất cả người trong nhà. Giờ đây nó đã là nữ nhân của tên xú tiểu tử kia rồi, không thể để nữ nhi hận mình cả đời được.

Người tên Long Nhất? Vừa rồi là lỗi tại ta. Chuyện người và con gái ta từ từ rồi tính, bây giờ mời các người vào, chớ nói rằng tinh linh tộc chúng ta không biết đạo đãi khách. Tinh linh Nữ Vương khẽ hừ một tiếng nói.

Đa tạ nương thân, mẹ thật tốt. Lộ Thiến Á nín khóc nhào vào lòng tinh linh Nữ Vương.

Long Nhất khẽ mỉm cười. Không ngờ tinh linh Nữ Vương đang cơn giận lại có thể biến thành tình cảm đến thế, chắc là do mình cướp mất con gái của bà nên tâm lý mới không thẳng bằng đây.

Theo đó, tinh linh Nữ Vương đi trước dẫn đường, nhóm Long Nhất bước vào tinh linh sâm lâm đẹp như tiên cảnh trong truyền thuyết. Bước vào rồi Long Nhất mới phát hiện rằng truyền thuyết không hề phóng đại. Bên trong thực ra quá đẹp, các loại kỳ hoa dị thảo có ở khắp nơi, suối nước róc rách uốn khúc liên miên, động vật nơi này vừa đáng yêu vừa thân thiện không chút gì sợ hãi con người. Khi mọi người bước qua, có lúc chúng còn nghịch ngợm cắn lấy ống quần mà lôi không chịu nhả ra.

Long Nhất. Chàng thấy tinh linh sâm lâm của thiếp đẹp không? Lộ Thiến Á từ bên cạnh tinh linh nữ vương bước tới, không tị hiềm chút nào ôm ngay lấy tay Long Nhất.

Mmm. Đích thực là đẹp như tiên cảnh. Chỉ có điều hơi thiếu chút khí thế, dùng để dưỡng lão thì không thể có lựa chọn thứ hai đâu. Long Nhất cười nói.

Lộ Thiến Á chu môi lại nói: Vậy ở lại đây lâu dài không tốt sao?

Nào phải không tốt. Chỉ có điều ở lâu trong môi trường quá dễ dãi sẽ làm tê liệt đi ý chí của con người. Chẳng qua với tinh linh tộc vốn vô

dục vô cầu mà nói cũng là điều hợp lý, còn người sống có mục đích không giống vậy. Khục, khục. Long Nhất đang cười nói bỗng ho lên hai tiếng, vùng phổi đau như có lửa đốt.

Long Nhất! Chàng có bị thương tới kinh mạch không vậy? Lãnh U U lo lắng nói. Cô bé gái này hồi còn ở không gian hắc ám nơi Di Thất Chi Thành từng nghe Long Nhất nói qua về hai từ hoàn toàn mới là kinh mạch, và cả chân khí nữa.

Mmm. Nhưng không quá nghiêm trọng đâu, điều tức ít lâu là khỏe thôi. Long Nhất gật gật đầu, ý bảo mọi người không cần phải lo âu.

Đi trong tinh linh sâm lâm không lâu, họ tới được một vùng đất mùi phần thoáng đăng. Dưới đất là cỏ mọc xanh mơn mớn, bên trên thấy những căn nhà gỗ được kiến tạo khắp nơi theo kiến trúc cổ xưa mà tinh tế. Gần đó không ngờ còn có một hồ nhỏ, rất nhiều trẻ con tinh linh tộc đang cười đùa vui vẻ, thực là như bước vào trong một bức tranh.

Thấy tinh linh Nữ Vương và thất đại trưởng lão trở về, toàn thể tinh linh đều bước đến hành lễ. Bọn họ ai ai cũng hiếu kỳ nhìn mấy kẻ thuộc nhân loại như Long Nhất. Đại bộ phận tinh linh cả đời chỉ sống bên trong tinh linh sâm lâm, căn bản không hề bước ra thế giới bên ngoài, cũng chưa từng được thấy nhân loại hay chủng tộc nào khác.

Tinh linh Nữ Vương đưa nhóm Long Nhất tới cung điện của bà. Cung điện này chẳng qua chỉ là nhà xây bằng gỗ đẹp đẽ tinh tế như bao nơi khác, trang trí bên trong mang lại cảm giác thư giãn ấm cúng vô cùng, nơi nơi rải dây hoa tươi, quả nhiên không hổ là chủng tộc gần gũi với tự nhiên nhất.

Tinh linh Nữ Vương mang theo Lộ Thiển Á, sau đó sai người sắp xếp nơi nghỉ cho nhóm Long Nhất ở trong một viện lạc nhỏ. Long Nhất

kinh mạch tổn thương đang cần điều tức, nhằm Lộ Thiến Á đang lưu luyến không muốn rời xa mà hôn gió một cái rồi mới đi. Ai ngờ nụ hôn gió này bị tinh linh Nữ Vương trực tiếp bắt gặp, thấy con gái mình vừa xấu hổ vừa vui vẻ, trong lòng bực bội tới mức răng cũng ngứa ngáy.

Lộ Thiến Á, đưa con ngốc ngốc nghếch nghếch này mau kể lại những gì trải qua bên ngoài cho ta nghe. Tinh linh Nữ Vương đưa nữ nhi vào trong phòng nghiêm mặt lại nói.

Lộ Thiến Á dựa vào vai mẫu thân, lẩm bẩm: Không thoải mái như bờ vai của Long Nhất.

Con nói gì? Bởi lời Lộ Thiến Á nói quá mơ hồ, tinh linh Nữ Vương không hề nghe thấy nàng nói gì. Nếu như bà mà nghe rõ, không thể không mắng Lộ Thiến Á trọng sắc khinh nương được.

Đâu có gì đâu. Nương thân, không phải mẹ muốn nghe con kể chuyện trải qua bên ngoài sao? Con kể liền đây, khi đó con trốn ra khỏi tinh linh sâm lâm... Lộ Thiến Á mãi miết kể về từng chuyện xảy ra bên ngoài. Thời gian lúc này chậm chậm trôi đi, bầu trời bắt đầu tối dần.

Lúc này, Lộ Thiến Á bắt đầu kể tới làm sao quen Long Nhất ở Quang Minh thành, làm sao đội mạo hiểm tới hoang mãng thảo nguyên, kể lại chuyện Long Nhất đấu ngân bối địa long anh dũng ra sao, tiếp đến là biển côn trùng huyết sắc, Lãnh U U vì cứu nàng mà rơi vào kẽ nứt không gian, rồi Long Nhất vì cứu Lãnh U U mà cũng ngã xuống đó. Cuối cùng nàng nói về khi đại quân vong linh bao vây, thám hiểm trong mật thất của thành chủ, làm sao phát hiện ra mã nhân ngàn năm say ngủ Vô Song và bệnh của nàng ta.

Cả một câu chuyện dài mà Lộ Thiến Á kể liên miết không dừng

miệng, lông mi cong lên tựa cánh hoa, giáng giải tới những đoạn nguy hiểm động tác của nàng hưng phấn tới mức khiến người khác phải bật cười. Nàng mỗi lần kể tới thần dũng và cơ trí của Long Nhất, gần như biến hẳn thành một nhân vật chỉ có ở trên trời cao chứ không thuộc về mặt đất.

Nghe lời miêu tả đầy màu sắc của nữ nhi, tinh linh Nữ Vương không khỏi cảm thấy tán đồng, cách nhận thức về Long Nhất trong lòng cũng đổi thay rất nhiều. Nghe nữ nhi kể lại, thiếu niên thần bí này tuyệt đối không phải người bình thường, hữu dũng hữu mưu, kiến quyết cứng cỏi, có thể coi như là mối duyên tốt cho con mình. Chỉ có điều thất đại trưởng lão ngoan cố phi thường, sợ rằng họ không thể đồng ý chuyện thông hôn cùng nhân loại.

Nương thân, mẹ xem này. Lộ Thiến Á lắc lư ngọc thủ như thể muốn khoe gì đó, thần khí Đại Tự Nhiên Thán Tức xuất hiện trên tay.

Thấy Đại Tự Nhiên Thán Tức không chỉ bề ngoài tinh trí vô song mà còn phát ra khí tức cường đại của tự nhiên, tinh linh Nữ Vương thần sắc kịch biến, run run hỏi: Cây cung này con lấy ở đâu ra thế?

Long Nhất tìm thấy ở mật thất trong Di Thất Chi Thành liền đưa cho con ngay đó. Lộ Thiến Á láu lỉnh cười trả lời.

Cây cung này có phải tên là Đại Tự Nhiên Thán Tức không? Tinh linh Nữ Vương kích động hỏi tiếp.

Vâng. Lộ Thiến Á gật đầu, vận ma lực lên, chỉ thấy thần cung phát ra hào quang, một dòng năm chữ như rồng bay phượng múa đồng loạt hiện ra: Đại Tự Nhiên Thán Tức.

Đúng rồi, chính là Đại Tự Nhiên Thán Tức, nó thất lạc đã hai ngàn năm rồi trong trận chiến lần thứ nhất, giờ đây cuối cùng đã trở lại với

tinh linh tộc chúng ta. Tinh linh Nữ Vương nhẹ nhàng lướt tay qua thân cung, gương mặt thể hiện sự kích động vô cùng.

Nương thân. Cây cung này vốn là của tinh linh tộc chúng ta đúng không? Sao con không biết? Lộ Thiến Á hỏi.

Còn nhiều chuyện con không biết lắm, sau này khi con thành Nữ Vương rồi là biết ngay thôi. Tinh linh Nữ Vương mỉm cười, nhìn về phía Lộ Thiến Á nói: Có chiếc cung này, ta nghĩ hôn sự giữa con và tên xú tiểu tử đó có thể nói với thất vị trưởng lão được rồi.

Nương thân. Mẹ làm gì mà nói mãi xú tiểu tử này xú tiểu tử nọ thế. Chàng là nữ tể của mẹ đó. Lộ Thiến Á ngọt ngào cười nói.

Vừa nghe thấy hai từ nữ tể, sắc mặt tinh linh Nữ Vương không khỏi biến thành chút cổ quái. Cứ nhớ lại cái tên muốn làm nữ tể đó không ngờ dám chạm vào ngực mình, tâm lý bà không hiểu là xấu hổ hay tức giận, chung quy đó là một loại cảm giác kỳ quái cứ đọng lại trong lòng.

Chương 88: CHIẾM CHÚT TIỆN NGHỊ

Đêm đã về khuya, vầng trăng non mới nhú chiếu xuống mặt hồ, phản xạ lên ánh sáng bàng bạc lạnh lẽo.

Từ một góc hồ bao phủ xung quanh bởi lớp lớp những cây dây leo, âm thanh đùa giỡn với nước cùng tiếng cười vui như chuông reo truyền ra ngoài. Được những bụi cây đó che chắn, thân thể mềm mại xích lữa của Lộ Thiến Á và Ny Tạt thoải mái ngâm trong nước, để lộ ra hơn phân nửa ngọc nữ trắng như tuyết, nữ tiêm đỏ hồng ẩn ẩn hiện hiện dưới làn nước.

"Công chúa, người kể tiếp đi, vừa rồi đang nói tới đoạn các người bị quân đoàn vong linh bao vây. Sau đó thì sao?" Ny Tạt hào hứng truy vấn.

"Sau đó mọi người đều sắp không trụ nổi, hai chiến sĩ đã toàn thân đẫm máu, bản thân muội không còn cả sức để đứng vững nữa. Khi đó, muội thực sự nghĩ rằng chúng ta chết chắc rồi. Đột nhiên, một trận cuồng phong nổi lên, trời đất tối sầm lại, Long Nhất vô thanh vô tức xuất hiện giữa không trung, chỉ nghe chàng hét một tiếng giận dữ, từng vòng từng vòng kim quang từ trong miệng chàng tán phát ra. Quân đoàn vong linh từng lớp từng lớp một ngã xuống. Thế là chúng ta được cứu." Lộ Thiến Á hoa chân múa tay, mặt mày hớn hờ, đơn giản là biến Long Nhất thành một vị thần.

Ny Tạt che chiếc miệng xinh xắn lại, đôi mắt lấp lánh như ánh sao,

nàng lẩm bẩm nói: "Hắn thật lợi hại đến vậy à? Từ miệng mà có thể phát ra kim quang ?"

"Đương nhiên, chàng là nam nhân của muội mà." Lộ Thiển Á tự hào mỉm cười duyên dáng. Thực sự trong thâm tâm nàng, Long Nhất chính là thần, vị thần duy nhất của lòng nàng.

"Rồi sao nữa? Sau đó lại thế nào ?" Ny Tạp vồn vã hỏi.

"Hôm nay không nói nữa, ngày mai tiếp tục đi. Ai, Long Nhất ở trong phòng đã mấy ngày rồi." Lộ Thiển Á thở dài một hơi, tâm tình lập tức trở nên nặng nề.

"Hì hì, công chúa, mới có hai ngày thôi mà, người đã không chịu nổi rồi." Ny Tạp trêu đùa.

"Hai ngày là lâu lắm rồi. Nếu có thể, muội một khắc cũng không muốn rời xa chàng, không có chàng kề bên, trong lòng luôn chẳng thấy vui." Lộ Thiển Á không hề che dấu tâm trạng buồn bã sâu kín trong lòng, dường như giữa nàng và Ny Tạp căn bản không hề tồn tại một bí mật nào cả.

"Công chúa, người hạnh phúc thật." Ny Tạp khẽ cười nói, nàng thực lòng cảm thấy vui mừng cho Lộ Thiển Á.

"Ny Tạp, rồi sau này tỷ cũng sẽ hạnh phúc như muội thôi. Trong tộc chẳng phải có rất nhiều người theo đuổi tỷ sao? Đã nhắm được ai chưa?" Lộ Thiển Á cười hỏi.

Ny Tạp lắc lắc đầu nói: "Bọn họ đều rất tốt, nhưng vẫn chưa thấy cái cảm giác tim đập thành thịch, toàn thân tê đi như người nói đâu."

"Không cần phải vội đâu, rồi tỷ cũng sẽ gặp thôi." Lộ Thiển Á cười

nói.

"Mmm. Đến lúc đó nhất định sẽ gặp được người còn hoàn hảo hơn cả Long Nhất đấy." Ny Tạp cười nhẹ một tiếng, thân thể mềm mại lướt trôi về phía sau, cả thân người ngửa nổi lên mặt nước, bộ ngực no tròn vun cao lộ ra toàn bộ, quyến rũ mê người.

"Cái này có lẽ khó đó, mọi người trên thế giới này không có khả năng tìm thấy được một Long Nhất như thế nữa đâu." Lộ Thiến Á nói với Ny Tạp đang bơi về phía sau.

"Chưa chắc đâu, chúng ta cứ chờ xem. Á..." Ny Tạp đang nói đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hoàng, hai tay ôm lấy ngực tức tối nhìn Lộ Thiến Á.

"Ny Tạp, ngực của tỷ lớn thiệt là lớn à nha." Lộ Thiến Á cười gian nhìn Ny Tạp nói.

Ny Tạp đỏ mặt lên, tà nhãn nhìn về phía ngực nhũ của Lộ Thiến Á nhẹ buông một câu: "Không có đâu, người mới lớn lên nhiều đó. Ta nhớ lúc người bỏ đi chúng ta từng so với nhau nhau, người so với ta đích thị còn nhỏ hơn. Hiện tại đã lớn hơn ta một vòng rồi, có phải ở bên ngoài được gì đó nuôi dưỡng tốt hơn không?"

Lộ Thiến Á cười hì hì. Nàng kề tai Ny Tạp thì thầm gì đó thần bí.

"Từ nha đầu, những lời như vậy mà cũng nói ra được." Ny Tạp mặt đỏ như gấc, xưng hô từ công chúa đã biến thành từ nha đầu.

"Thật mà, mọi người không lừa tỷ đâu. Điều này là Long Nhất nói đấy, tỷ có phải muốn thử không nào, mọi người giúp cho." Lộ Thiến Á cười to nhào tới Ny Tạp.

Hai nàng hòa thành một vòng tròn trong làn nước, hai người thân thể trên dưới đảo lộn với nhau. Khung cảnh thực là đầy vẻ cuốn hút, tiếc rằng chỉ có mặt trăng tí trên cao mới thường thức được.

Huyền não một hồi, hai nàng thả mình trôi trên mặt nước thờ hồn hển.

"Công chúa, người thực sự đã để cho Long Nhất sờ mó ngực rồi hả? Vậy thì xấu hổ lắm a." Chẳng bao lâu, Ny Tạt nhìn không được đã đỏ mặt hỏi.

"Có gì mà xấu hổ chứ, mọi cùng Long Nhất đến cả cái đó đó cũng đều làm rồi. Cả người cũng là của chàng, ngực thì sao chứ, huống hồ Long Nhất vuốt ve thoải mái vô cùng." Lộ Thiến Á dịu dàng nói, mắt lộ vẻ xuân tình phơi phới, hiển nhiên nàng đang nhớ tới một giai đoạn vốn không dành cho độ tuổi thiếu nhi.

Ny Tạt nhìn cặp mắt đắm chìm trong sự mê ly Lộ Thiến Á, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ việc nam nữ luyến ái lại thực sự thoải mái đến như vậy sao?

"Công chúa, người nói xem cái cảm giác đó là thế nào vậy. Ta nghe người ta nói lần đầu tiên sẽ đau lắm, có phải vậy không?" Ny Tạt dùng khủy tay khẽ huých Lộ Thiến Á đỏ mặt hỏi.

"Mmm. Khi bắt đầu sẽ đau một chút, sau đó thì không còn đau nữa." Lộ Thiến Á ghé vào bên tai Ny Tạt nói, thanh âm càng ngày càng nhỏ, dần dần không thể nghe thấy nữa.

o O o

Ánh sáng của bảy loại ma pháp lưu chuyển bên ngoài cơ thể Long Nhất rồi dần dần nhập vào trong cơ thể, hai mắt chậm rãi mở ra, con

người đen tuyền như một vực sâu tỏa ra lực hấp dẫn trí mệnh, không ai có khả năng nhìn ra chỗ sâu nhất của nó.

Nhẹ nhàng thỏ ra hoàn toàn một hơi trọc khí, Long Nhất nhảy lên không, thân thể nhẹ nhàng như chim én. Hắn giang rộng cả hai tay quay tròn, xương cốt toàn thân phát ra tiếng kêu răng rắc.

"Sảng khoái thật. Ngạo Thiên Quyết sắp đột phá tầng thứ hai rồi." Long Nhất lầm bầm nói, tựa hồ mỗi lần kinh mạch thụ thương mà phục hồi lại công lực lại tinh tiến thêm một ít.

Cảm giác được trên người nhớp nháp vô cùng khó chịu, Long Nhất quyết định đi tắm, nhưng phòng hắn không có nhà tắm. Đột nhiên, Long Nhất chợt nhớ ra bên ngoài có một hồ nước nhỏ, đã khuya thế này chắc không có ai ra đó, chi bằng tới đó tắm rửa một cái.

Long Nhất chân điểm nhẹ, thân như đại bàng bắn vọt lên không trung. Chỉ vài bước nhảy, Long Nhất đã đến trên khoảng không trên hồ. Nội tức vừa thu lại, trọng lực kéo thân thể rơi thẳng xuống lòng hồ.

"Phanh" một tiếng, Long Nhất bắn vào lòng hồ như một quả đạn pháo, nội lực vừa chấn động, y phục liền biến thành nát vụn.

Lúc đó ở tại vùng hồ được những bụi cây cách ly, Lộ Thiến Á cùng Ny Tạp đang thì thầm nói chuyện thì bị tiếng ầm của nước làm giật nảy mình. Hai người cùng nhau bơi về phía những bụi cây bơi những cành nhỏ ra thành một cái lỗ nhìn ra ngoài, xem xem rốt cuộc là ai mà khuya thế này còn hứng thú tới đây ngoạn thủy.

"Long Nhất..." Lộ Thiến Á buột miệng nói. Mặc dù nhìn không được rõ ràng cho lắm, nhưng mái tóc đen của Long Nhất có thể khẳng định cho thân phận của hắn vì hiện tại cả tinh linh sâm lâm chỉ có một

người tóc đen mà thôi.

"Á, chúng ta mau mau đi mặc y phục vào đi." Ny Tạt thầm thì nói.

"Gấp cái gì chứ, không bằng chúng ta gọi hấn qua đây tắm cùng nhau đi." Lộ Thiến Á tinh nghịch nói.

"Người cùng với hấn ở chỗ này mà uyên ương dục (tắm. ND) đi, ta không thể bồi tiếp đâu." Ny Tạt đỏ mặt nói lí nhí.

"Uyên ương dục?" Lộ Thiến Á đầu óc ngây ra, dường như đề nghị này cũng có phần đúng a.

"A...a, công chúa, người hôm nay nên để cho hấn giúp người xoa nắn một chút, nói không chừng lại có thể trở nên lớn hơn nữa đó." Ny Tạt thấy Lộ Thiến Á mơ màng, nghịch ngợm bóp vào nhũ hoa của nàng một cái.

Lộ Thiến Á giờ này đang có chút xuất thần, đột nhiên nơi ngực bị đánh lén, không khỏi á lên một tiếng.

"Ai?" Long Nhất đang bơi lội sáng khoái, đột nhiên nghe thấy từ hướng những bụi truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, theo phản xạ phá nước xông lên, kích một chường về phía trước. Chỉ nghe "oanh" một tiếng, cả một khoảng dây leo đan tầng tầng lớp lớp bị bật hết ra .

Ách, Long Nhất vừa nhìn thấy Ny Tạt cùng với Lộ Thiến Á đang ôm ngực ngâm mình trong nước bèn ngậy ra phát ngốc.

"Người quay đầu lại ngay!" Ny Tạt mang theo âm thanh như sắp khóc hét lên.

Long Nhất không dám phản ứng gì lại, lập tức chuyển thân quay về

đằng sau, đầu bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Chỉ nghe bên cạnh một loạt âm thanh sột sột soạt soạt mặc quần áo, sau đó lại nghe được một tiếng bước chân chậm rãi đi ra xa.

"Được rồi. Long Nhất, chàng có thể xoay người lại rồi đó." Lộ Thiến Á gọi.

Long Nhất bối rối mau chóng tẩy rửa sạch sẽ, phi thân lên bờ, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một bộ y phục để thay, vừa chuyển thân quay lại liền đối diện ngay với nhãn thần vừa mừng vừa giận của Lộ Thiến Á.

"Ta không cố ý mà, ta còn tưởng có người nhìn lên ta tắm, nàng cũng biết, phu quân của nàng luôn luôn thủ thân như ngọc, thế nào lại để cho người khác rình coi chứ." Long Nhất hắc hắc cười gian hai tiếng.

"Loạn ngôn, chàng nói thật đi, vừa rồi chàng đã nhìn thấy gì?" Lộ Thiến Á cong môi hỏi.

"Ta cái gì cũng không thấy hết, nhân danh Quang Minh thần." Long Nhất đưa tay lên thề. Thực ra hắc dịch xác cũng không nhìn thấy gì nhiều, chỉ nhìn thấy một chút hút, chỉ có một chút chút thôi.

"Thiếp thật không tin, tặc nhãn của chàng lợi hại lắm, có lẽ đêm này Ny Tạp ngủ không yên rồi." Lộ Thiến Á liếc mắt lườm Long Nhất.

Long Nhất ngay cả cái nháy mắt cũng không chăm chăm nhìn Lộ Thiến Á, sau khi tắm rửa xong dưới ánh trăng nhìn nàng thập phần mê hồn, một nửa mái tóc ướt xỏa ngang lưng, làn da nõn nà, đôi mắt to tròn chớp chớp, cổ áo tựa hồ mở rộng quá, có thể thấy một cái khe sâu hút hồn người tại đó.

"Chàng dùng bộ dạng đó nhìn ta làm gì?" Lộ Thiến Á mặt đỏ lên, xấu hổ pha lẫn vui sướng hỏi lại.

"Bởi vì nàng câu dẫn ta a, ta như thế là để phối hợp với nàng." Long Nhất nghiêm trang trả lời, tiến tới nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn tinh khiết của Lộ Thiến Á.

Đại thủ của Long Nhất kéo lại, ôm nàng vào lòng.

"Chàng muốn làm gì?" Lộ Thiến Á lí nhí như muỗi kêu.

"Ta đang nghĩ cùng với nàng ân. làm một chuyện." Long Nhất cười gian nói, bế xốc Lộ Thiến Á lên, biến mất trong màn đêm thâm sâu mê người.

Chương 89: Bểng nguyên chi hành

Không khí trong tinh tinh sâm lâm luôn luôn trong lành tươi mát, đặc biệt là vào buổi sáng sớm, từng cơn gió cuốn theo hương thơm u nhã của các loài hoa trộn lẫn cùng sự thanh khiết của thảo mộc đi vào từ cửa sổ, làm say lòng người.

Lộ Thiến Á nằm sấp trên giường, hai tay chống cằm say đắm nhìn Long Nhất vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ, đôi mày kiếm đen nhánh giãn ra, từng đường nét đều rõ ràng, đôi môi mỏng mảnh từ từ cong lên, tựa hồ hẳn đang mộng tới sự tình gì vui vẻ lắm.

"Đồ gia hỏa này, ngay cả trong giấc ngủ cũng cười xấu xa như vậy nữa." Lộ Thiến Á âu yếm nhìn, vươn ngọc thủ hướng về phía môi Long Nhất, vuốt ve dịu dàng, tiếp theo ngón tay nhỏ nhắn lại sờ tới sống mũi ngay thẳng, đôi mày kiếm đen rậm, cái trán cao rộng, tất cả mọi chỗ trên khuôn mặt, tựa như muốn khắc sâu từng nét một của hình bóng hẳn vào trong tim, cho dù là cuộc đời này, hay sau khi đã chết cũng không thể nào quên.

"Tiểu tinh linh, tuy ta rất muốn để cho nàng sờ thêm chút nữa, nhưng thực sự là U U tử của nàng đã chờ ở bên ngoài rất lâu rồi." Long Nhất đột nhiên mở to mắt ra, cười cười nhìn Lộ Thiến Á.

Lộ Thiến Á hét lên một tiếng kinh hãi, khuôn mặt trở nên đỏ lựng, nàng vội vàng nhảy dựng lên, ngọc nhũ no tròn cùng với kiều đồn căng mọng làm cho Long Nhất một trận choáng váng. Nàng vội vàng

cuống quít mặc y phục lên người, vừa chuyển thân quay lại đã bắt gặp ngay nhãn thần si mê nóng bỏng của Long Nhất đang dán chặt lên thân hình nàng, trong lòng cảm thấy say đắm nhưng ngoài miệng vẫn sẵn giọng quát : "Đại sắc lang." Lời vừa nói ra khỏi miệng thì cửa phòng bật mở, quả nhiên thấy Lãnh U U đang cười cười đứng bên ngoài cửa.

"U U tỷ, tỷ đã đến rồi sao mà không gõ cửa ?" Lộ Thiến Á nồng nhiệt tiến lên ôm chặt lấy tay của Lãnh U U hỏi.

Lãnh U U có chút bối rối nói : " Tỷ vừa mới đến cửa a, thì thấy cửa đã tự mở rồi."

Lộ Thiến Á chuyển thân quay lại nhìn Long Nhất, hắn sớm đã nhận ra Lãnh U U ở bên ngoài lâu rồi.

"Hai vị phu nhân, mau lại đây giúp vi phu thay quần áo nào." Long Nhất cười hắc hắc nói, thân thể xích lỏa từ trên giường bước xuống, tiểu huynh đệ thô dài của hắn chính đang nhất trụ kinh thiên, chỉ thẳng lên trời.

Hai nang mặt đỏ ửng dịu dàng quay qua hầu hạ Long Nhất thay quần áo, tự nhiên không tránh được bị bàn tay chó sói không trung thực của hắn lên lên xuống xuống.

"Đúng rồi, Vô Song đâu ?" Long Nhất hỏi.

"Vô Song tỷ tỷ hai ngày nay đều ở bên cạnh mẹ của thiếp, mẹ thiếp đang nghiên cứu về bệnh tình của tỷ ấy, cũng không biết thế nào rồi ? Chúng ta qua đó xem đi." Lộ Thiến Á trả lời, chỉnh trang lại y phục của Long Nhất lần cuối.

Long Nhất gật gật đầu, ba tháng là khoảng thời gian không thật dài,

hắn hi vọng tinh linh nữ vương có thể tìm được biện pháp chữa trị cho Vô Song.

Đi vào trang viện của tinh linh nữ vương, phát hiện thất đại trưởng lão đang ở tại đó, Vô Song lạnh lùng ngồi một bên, không khí lạnh lùng hiển hiện không thể nghi ngờ.

Thấy Long Nhất vừa đi đến, tinh linh nữ vương trong một sát na chợt biến mất tự nhiên, nhưng sau đó rất nhanh đã trở lại bình thường.

"Nương thân, Vô Song tử tử mắc bệnh gì a, các người có khả năng chữa trị được không?" Lộ Thiến Á đến bên cạnh tinh linh nữ vương quan hoài hỏi.

Tinh linh nữ vương thờ dài một hơi, chậm rãi nói : " Theo như ta và bảy đại trưởng lão phán đoán, tình trạng của Vô Song không phải là bệnh, nó là một loại cấm chú tà ác, may mắn trên thân thể nàng ta có hàn phách ngàn năm áp chế, bằng không....."

"Nữ vương bệ hạ, người cùng với thất đại trưởng lão nếu có khả năng giải trừ cấm chú, làm cho Vô Song bình yên vô sự, đại ân đại đức của tinh linh tộc tại hạ vĩnh viễn không quên, mặc tình sai khiến, dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ nan." Long Nhất cuống quýt nói.

Vô Song nhẩn thần lãnh đạm, khi nghe Long Nhất nói những lời này thì trong lòng bỗng dậy sóng , phương tâm lạnh lùng bỗng run rẩy, nàng có thể cảm nhận được những lời này của Long Nhất xuất phát từ trái tim.

"Long Nhất yêu mình chẳng?" Vô Song bối rối trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Tinh linh nữ vương tán thưởng nhìn vào nhãn tiền của tên thiếu niên cá tính này, nhãn quang của Lộ Thiến Á đích thực không sai, người này biểu hiện tuy có chút khinh mạn, nhưng xác thật hẳn là một trang nam tử trọng tình trọng nghĩa.

"Long Nhất, người không cần nói đến đại ân đại đức gì, chúng ta tinh linh tộc cũng sẽ giúp đỡ người, hôm nay tinh linh tộc sao có thể ngồi yên được." Tinh linh nữ vương cười nói, tựa hồ như có hàm ý gì đó.

Long Nhất thoáng rùng mình, không giải thích được cái nhìn khó hiểu của tinh linh nữ vương.

"Người đã tìm về cho tinh linh tộc chúng ta vật chí bảo là "hơi thở của đại tự nhiên", ta cùng thất đại trưởng lão sau khi thương lượng đã quyết định đồng ý việc hôn sự của người cùng Lộ Thiến Á, từ nay về sau người sẽ là một thành viên của tinh linh sâm lâm chúng ta." Tinh linh nữ vương cười nói.

Lộ Thiến Á vô cùng hạnh phúc, mặt mày tươi như hoa nở.

"Còn về cấm chú tà ác trên thân của Vô Song, nếu như trong vòng ba tháng có khả năng tìm được huyết dịch trong cơ thể của Như Ý Băng Tầm, ta cùng thất đại trưởng lão có thể nắm chắc sẽ giải trừ được cấm chú đó, ngược bằng không thì chúng ta đành vô năng thất thủ thôi." Tinh linh nữ vương thở dài.

"Như Ý Băng Tầm ? Chính là băng nguyên thượng siêu ma thú cấp SSS Như Ý Băng Tầm?" Long Nhất cả kinh nói.

"Không sai, chính là nó, Như Ý Băng Tầm danh như tên gọi, chúa tể của thủy hệ ma pháp, tại băng nguyên chính là vô địch, cho dù có là ma thú cấp SSS khác tại băng nguyên cũng chưa chắc đã đấu lại nó." Tinh linh nữ vương nói, nhãn thần có chút chùng xuống, tựa như

không tin Long Nhất có khả năng giết chết Như Ý Băng Tầm để đoạt được huyết dịch của nó.

Long Nhất vừa nghe thấy những lời đó, ý chí tức thì nguội đi một nửa, vốn cứ tưởng trong tay sở hữu Cuồng Lôi Thú cấp SS, lại thêm vào mười tám cỗ siêu cấp khô lâu, nói thế nào thì cũng có bảy tám phần thắng bại. Nhưng vừa nghe nói đến cho dù là siêu ma thú cấp SSS thì tại băng nguyên thượng cũng đánh không lại Như Ý Băng Tầm, hấn trong lòng chợt cảm thấy có chút chán nản, bởi vì hấn hiểu rõ giữa siêu ma thú cấp SSS và ma thú cấp SS có sự chênh lệch về thực lực như thế nào, tuy chỉ hơn kém nhau một bậc, nhưng thật là khác nhau một trời một vực.

Nhưng mà, Long Nhất có phải là loại người dễ dàng chịu buông tay vậy không ? Hấn tuyệt đối không phải, bởi vì hấn luôn tin rằng, trên thế giới này nếu không làm sẽ không bao giờ thành sự, kì tích lúc nào cũng có thể phát sinh, chỉ cần nắm lấy điểm mấu chốt là được.

Băng nguyên là địa phương nằm tại cực Bắc của Thương Lan Đại Lục, còn tinh linh sâm lâm lại nằm ở cuối biên giới phía Tây đại lục, men theo các dãy núi chạy về hướng Bắc, Long Nhất ước chừng phải mất vài con trăng mới tới được nơi ấy, ít nhất cũng hai tháng, vậy hấn chỉ còn có thời gian một tháng để tìm cho ra Như Ý Băng Tầm hòng lấy được huyết dịch của nó.

Long Nhất đứng bật dậy, hướng về phía tinh linh nữ vương hành lễ, nói : " Đa tạ nữ vương bệ hạ, thời gian không còn nhiều lắm, chúng tôi phải xuất phát đi băng nguyên ngay thôi."

"Người thật muốn đến đó ư ? Tại băng nguyên có rất nhiều ma thú thực lực cường đại, mà nơi đó nhiệt độ lại rất thấp nữa."

Nhưng tinh linh nữ vương chưa kịp nói hết câu, Long Nhất đã ngắt

lời nói : " Ta mặc kệ có cái gì nguy hiểm, chỉ cần còn một tia hi vọng ta sẽ không bao giờ bỏ cuộc."

Tinh linh nữ vương gật gật đầu nói : " Đã kiên trì như vậy, ta cũng không làm cản trở người nữa, Vô Song cũng phải theo bên người, vì huyết dịch của băng tằm phải phục dụng ngay mới có hiệu quả."

"Nương thân, con cũng đi nữa." Lộ Thiến Á vội la lên.

"Không được, thánh tiết mã thượng của tinh linh tộc chúng ta đã gần kề, con là công chúa của tinh linh tộc phải ở lại." Một vị lão thái bà trong thất đại trưởng lão phản đối nói, ngay sau đó sáu vị còn lại cũng đồng loạt lên tiếng phản đối.

"Lộ Thiến Á, nàng không nên đi, ở lại đây chờ ta quay trở về." Long Nhất ôn nhu nhìn Lộ Thiến Á nói nhỏ.

"Nhưng mà....."

"Ngoan, nghe lời ta." Long Nhất tịnh không để cho nàng phản bác, cả giận nói.

Lộ Thiến Á cúi đầu, hai tay nắm chặt, bộ dạng vô cùng ủy khuất, nhưng không còn kiên trì nữa.

Gọi Man Ngưu, Long Nhất cùng với Vô Song, Lãnh U U được Lộ Thiến Á cùng tinh linh nữ vương đích thân đưa tiễn ra khỏi tinh linh sâm lâm, gặp ngay Ni Tạp đang chỉ huy tinh linh vệ đội. Long Nhất hướng về nàng cười gian xảo, nhận ngay được mục quang giết người của Ni Tạp, bản thân từ khi bị Long Nhất véo mũi, đã không thèm để ý, sự tình đêm qua như thế lại để cho hắn chiếm tiện nghi của bản thân.

Đến lúc chia tay, Lộ Thiến Á chung quy cũng nhịn không được òa lên khóc, từ khi gặp gỡ Long Nhất đây mới là lần đầu phải tách ra, đang hưởng thụ mật ngọt của ái tình nay phải chia lìa tự nhiên nàng vụn phần không đành lòng được.

"Long Nhất, chàng nhất định phải cẩn thận, nhất định phải trở về, nếu chàng không trở lại, ta sẽ tự tử cho chàng xem." Lộ Thiến Á hướng lệ nhãn nhìn về phía người yêu, trong lòng vô cùng chua chát.

Long Nhất đem Lộ Thiến Á ôm vào trong lòng ngực, nhẹ nhẹ vỗ về bờ vai mềm mại, dịu dàng an ủi nói : "Tiểu tinh linh ngoan, ta đáp ứng nàng nhất định sẽ trở về, Như Ý Băng Tầm ta hoàn toàn không để trong mắt, nàng có tin ta không ?"

Lộ Thiến Á ở trong lòng Long Nhất gật gật đầu, nức nở nói : "Ta tin mà, nhưng mà ta sẽ nhớ chàng thật nhiều, chàng có thể nào sẽ quên ta không ?"

"Thế nào lại thế được ? Cho dù nàng có quên ta nhưng ta sẽ không bao giờ quên tiểu tinh linh đáng yêu của ta đâu. " Long Nhất ngọt ngào tuyên thệ

Tinh linh nữ vương cảm khái nhìn đôi tình nhân, nhãn thần có chút mê ly say đắm, tự nhớ nhưng tự buồn bã, con gái mình si tình như thế, cũng không biết là phúc hay là họa đây.

Đi được một đoạn dài, Long Nhất nhịn không được quay đầu lại, nhìn thấy Lộ Thiến Á vẫn ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ không ngừng vẫy tay, trong phút chốc, sống mũi chợt cảm thấy cay cay, trong lòng vô cùng xót xa và cảm động .

Start of page 6 : sextalk.sexviet/showthread.php?t=99722&page=6

Chương 90: 3P Trá Hình

Hoành đoạn sơn mạch đứng hiên ngang giữa khoảng trời đất, nguy nga hùng vĩ, quái thạch lờm chờm, cao không thấy đỉnh, uốn lượn hàng ngàn dặm. Mọi người đều cho rằng đây là điểm cực tây của Thương Lan đại lục .

Long Nhất nhìn lên ngọn núi chia cắt bầu trời, chim bay không tới, khí thế hùng hồn vĩ đại khiến hấn cảm thán không thôi. Nếu nói tinh linh sâm lâm đầy chim cao tiếng hót, hoa tỏa hương thơm là tuyệt thế mỹ nhân, thì hoành đoạn sơn mạch chính là nam nhân của nàng, thậm chí có thể coi như nam nhân xứng đáng nhất, có bản sắc nhất. Long Nhất thầm nhủ : "giá như ta đứng từ đỉnh cao nhất nhìn khắp Thương Lan đại lục , thật đáng tự hào biết bao"

Linh khí sông núi hun đúc nên con người, sự dũng mãnh và phóng túng của thú nhân có lẽ là quà tặng mà hoành đoạn sơn mạch ban cho họ.

"Man Nguru, bộ lạc của ngươi còn cách đây xa lắm không?" Long Nhất đột nhiên hỏi.

"Không xa, ở đằng kia thôi, lão đại muốn đến thăm qua chỗ chúng ta chứ?" Man Nguru chỉ tay rồi hỏi lại.

Long Nhất lắc đầu, vỗ nhẹ lên vai Man Nguru : "Man Nguru, ngươi quay lại bộ lạc đi, không cần đi cùng bọn ta đến băng nguyên đâu."

Man Nguru giật mình, vội nói: "Lão đại, tạo sao không để ta đi cùng, có phải ta đã làm sai việc gì chẳng?"

" Không phải. Vùng băng nguyên quá nguy hiểm, công lực còn chưa đủ, chi bằng ở lại chịu khó luyện tập Kim Chung Tráo và Phục Ma Côn mà ta đã dạy. Đại hội luận võ của Man Nguru tộc các người sắp cử hành đó. Ta chờ được uống rượu hỉ của người." Long Nhất cười đáp.

Man Nguru lặng im một hồi rồi gật đầu nói: "Hiểu rồi. Lão đại à, ta nhất định chăm chỉ tập luyện, tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng của người nữa."

Từ biệt Man Nguru, bên cạnh Long Nhất ngoài Vô Song chỉ còn lại Lãnh U U. Bọn họ phải men theo dãy núi về phía bắc, rồi lại vượt qua biên giới trái dài của Ngạo Nguyệt đế quốc mới có thể tới được băng nguyên, nơi được gọi là thế giới thuần khiết băng lãnh.

Dưới chân núi ngoại trừ đôi chỗ bằng phẳng hiếm có, còn lại là đồi núi chập trùng, ma thú đẳng cấp khác nhau ẩn hiện, kể ra cũng tương đối nguy hiểm.

Ba người Long Nhất bay lơ lửng trong không trung, hai nàng một trái một phải, nam anh tuấn nữ tươi xinh tựa như thần tiên quyến thuộc.

Nhớ lại khi Long Nhất bay lên, Vô Song và Lãnh U U đã giật mình kinh hãi. Tại sao vậy? Bởi vì hắn còn chưa đạt tới cảnh giới đại ma pháp sư, làm sao có thể bay lên được?

Thực ra Long Nhất lúc đó dùng Phi Tường thuật sáng tạo ra từ phong hệ ma pháp, so với Phiêu Phù thuật dễ sử dụng hơn nhiều, ma lực hao phí không lớn mà bay được cao hơn, nhanh hơn. Chỉ cần ma lực hắn không cạn kiệt thì có thể luôn luôn bồng bềnh trên

không.

Long Nhất luôn lấy làm lạ về việc cảnh giới của mình bị ngưng trệ ở cao cấp ma pháp sư. Đáng lý ra, ma lực của hắn phải có đột phá từ sớm rồi, ma pháp nguyên tố trong ý thức hắn hiện giờ cực kỳ dày đặc, cho dù không đạt đến ma đạo sư nhưng tối thiểu cũng phải là ma đạo sĩ chứ. Long Nhất nghĩ mãi không ra, cũng từng đặt câu hỏi cho Vô Song, người có thực lực của đại ma đạo sư. Tuy nhiên, nàng cũng không thể đưa ra câu trả lời thỏa đáng.

Đột nhiên, Vô Song đang bay thì sắc mặt trở nên trắng bệch, thân thể bắt đầu run lên.

Long Nhất thấy tình thế không ổn, lập tức ôm lấy eo lưng Vô Song, hạ xuống phía dưới.

"Vô Song, nàng làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?" Long Nhất vội vàng hỏi.

Vô Song nhẹ nhàng đẩy Long Nhất ra, thần sắc trở nên u ám đáp: "Ta cảm thấy tinh thần lực và ma lực của mình ngày một hư nhược, hiện giờ đến sử dụng Phiêu Phù thuật cũng rất khó khăn."

"Vô Song, đừng lo lắng, đợi chúng ta lấy được huyết dịch của Như Ý Băng Tâm, trở chú trong cơ thể muội sẽ tan biến." Lãnh U U ân cần đến bên an ủi.

"Đúng rồi Vô Song, có ta ở đây, nàng nghĩ còn có điều gì khó khăn ư. Như Ý Băng Tâm chỉ là đồ trong túi thôi." Long Nhất cười nói.

Vô Song xoay người, đôi mắt trong veo như nước hồ thu chăm chú nhìn Long Nhất và Lãnh U U, rồi chợt mỉm cười, khẽ nói: "Cảm ơn!"

"Cảm ơn gì chứ? Giữa chúng ta đâu cần phân biệt, hôm nay trời cũng tối rồi, chi bằng nghỉ ngơi một đêm ngày mai lại tiếp tục lên đường." Long Nhất cười hì hì, thành thực mà nói, hẳn còn chưa quen được với bầu không khí này.

Dựng xong lều, nhóm lửa trại, Long Nhất làm món thịt nướng sở trường nhất của mình. Kể cũng lạ, nữ nhân bên cạnh hẳn người người đều là tiểu thư khuê các chẳng biết chút gì về nữ công gia chánh. Họ mà có dám nấu Long Nhất cũng nào dám ăn.

Long Nhất dựa lưng lên một cây đại thụ, cắn một miếng thịt nướng uống một hớp Bách Hoa Tửu, tư vị đó thật là dễ chịu không cần phải nói thêm. Trước khi lên đường, Bách Hoa Tửu được Lộ Thiển Á cẩn thận cất vào trong không gian giới chỉ. Khi làm loại rượu này, tinh linh tộc lấy hàng trăm loại hoa làm nguyên liệu, cùng với suối nước tinh khiết của tinh linh sâm lâm, tạo nên hương vị thanh nhã thuần khiết, rượu vào dư vị còn phảng phất đọng lại trên đầu lưỡi ba ngày không tan. Quả thực không hổ với danh xưng vua của mọi loại rượu.

Đêm về khuya, Vô Song ngồi bên vách núi. Khuôn mặt thánh khiết của nàng ửng hồng, tiếng rên rỉ dâm dục nơi tâm linh tựa như ngàn vạn con kiến bò trong lòng, cảm giác buồn buồn tê tê khiến nàng không thể khống chế được dục vọng bản thân. Nàng rất muốn bắt ý thức của mình ngủ say, nhưng lại nhận ra rằng bản thân không làm nổi. tinh thần lực và ma lực bị xói mòn khiến ý chí nàng càng ngày càng yếu đuối, khiến nàng cơ hồ mất đi phương hướng giữa dòng xoáy tình dục này.

Vô Song nghiến chặt răng, ngọc thủ run rẩy đưa xuống chỗ giữa hai chân, nơi đó sớm đã ẩm ướt. khi ngón tay nàng chạm tới nơi riêng tư vô cùng miễn cảm ấy, nàng không ngăn được toàn thân rung động. khoái cảm tựa nước triều dâng như muốn nhấn chìm nàng, xuân lộ ứa ra càng nhiều hơn thấm đẫm cả tiết khớp.

"Hỗn đản, dâm tặc, xú gia hỏa." Vô Song lẩm bẩm thóa mạ, mắt ngập tràn lệ thủy. Ngọc thủ khế mân mê giữa hai chân, cảm giác ấy vừa khiến nàng hổ thẹn vừa khiến nàng thêm lún sâu vào nó, kiểu gì thì toàn bộ đều quy về lỗi của hắn.

Bên trong lều, Long Nhất đang kê giữa hai chân của Lãnh U U mà chuyển động liên hồi, đôi ngọc nhũ vun cao của nàng như sóng biển vỗ bờ theo từng nhịp từ cơn gió Long Nhất mang lại. mồ hôi hai người tuôn ra, rơi xuống từng giọt, thanh âm rên rỉ uyển chuyển hòa vào tiếng va chạm, tất cả vẽ nên một bức tranh cực kỳ dâm mị.

"Hỗn đản, dâm tặc, xú gia hỏa." Vừa lúc đó, Long Nhất đột nhiên nghe thấy âm thanh thóa mạ vừa e thẹn vừa tức giận, nghe thanh âm dường như là của Vô Song, bởi vậy động tác của hắn bất giác ngừng lại.

"Phu quân, đừng, đừng ngừng lại!" Lãnh U U đã đạt tới thời khắc máu chốt, thấy Long Nhất đột nhiên ngừng lại, đôi mắt đẹp mơ màng hé mở, không vừa ý khế lên giọng.

Long Nhất chỉ còn cách tiếp tục vất vả cày bừa, trong lòng đã dậy lên mối nghi hoặc, thanh âm đó vẻ như không phải ảo giác.

Thêm vài lần tấn công mãnh liệt, thân thể mềm mại của Lãnh U U bắt đầu giật giật, ngọc dịch ấm áp từ khe suối tuôn chảy liên hồi, hai tay hai chân nàng như vôi bạch tuộc quấn chặt lấy cơ thể Long Nhất, thân hình vắn vẹo như thể gặp phải lửa.

Chính vào lúc này, Long Nhất tựa hồ nghe thấy một âm thanh rên rỉ như có như không. Hắn cúi đầu nhìn, chỉ thấy Lãnh U U toàn thân đỏ hồng mắt nhắm nghiền, ý thức hoàn toàn đắm chìm trong dư âm trận triều cường, nhưng mà, thanh âm đó tuyệt đối không phải phát ra từ

nàng .

"A, Long Nhất, cái tên hỗn đản nhà ngươi." Một âm thanh mang theo tiếng run rẩy đầy xuân ý lại vọng tới, lần này Long Nhất nghe được rất rõ ràng là giọng nói của Vô Song. Nhưng sao lại có thể như vậy được? Hắn nhớ hẳn đã thiết lập một cách âm kết giới rồi. suy đi nghĩ lại, Long Nhất mới phát hiện ra âm thanh đó căn bản không phải nghe được từ tai mà trực tiếp xuất phát từ trong đầu.

Ngực Vô Song nhấp nhô liên hồi, ngọc thủ từ giữa hai chân rút ra ướt đẫm, vào lúc tiết thân sau khi trùng kích, ngoại khối nàng in lên thành một vòng thủy dịch.

Vô Song nghiêng chặt răng, trong lòng dậy lên nhục cảm cường liệt kèm theo sự xấu hổ, cặp mắt phủ đầy một màn sương khói mờ mờ. Nàng tạo ra một kết giới rồi thay đổi toàn bộ y phục, nét mặt tuy bình tĩnh trở lại, nhưng nội tâm cuộn cuộn hàng ngàn cơn sóng lớn.

"Vô Song, khuya vậy còn chưa ngủ sao?" tiếng Long Nhất đột nhiên vang lên từ sau lưng Vô Song, khiến kẻ trong lòng đang có ma quỷ như nàng bị dọa giật bắn.

Vô Song quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, nàng rất muốn nói, nếu không phải do ngươi cái tên khốn kiếp hoang dâm vô độ này, ta làm sao mà ngủ được chứ? Nhưng nàng vẫn không mở miệng.

Long Nhất bị Vô Song lờm mà không hiểu tại sao, lại nhận thấy sắc mặt nàng đỏ hồng, vì vậy mà quan tâm hỏi thăm: "Mặt nàng sao lại đỏ như vậy, bị bệnh ư?" Nói rồi đưa tay đặt lên bờ trán thanh khiết của nàng.

Tim Vô Song đập mạnh, đột nhiên nàng nhớ lại chính cánh tay này của hắn mới rồi còn ve ve vuốt vuốt tình tình ái ái trên thân thể nữ

nhân khác, trong lòng không hiểu vì sao lửa giận phùng phùng. nàng hừ lạnh một tiếng gạt tay Long Nhất ra, lặng yên không nói.

Long Nhất nhíu mày, hình như mình đâu có đắc tội với nàng, sao nàng lại tỏ ra khó chịu như vậy? Chẳng lẽ "hào bằng hữu" mỗi tháng một lần của nàng đã đến? Nếu như vậy thì có thể thông cảm được.

"Vô Song, vừa rồi nàng mắng ta phải không?" Long Nhất ngồi xuống bên cạnh Vô Song.

Vô Song ngẩn người ra, nhưng vẫn im lặng như cũ.

"Hỗn đản, dâm tặc, xú gia hỏa." Long Nhất bắt chước giọng điệu của Vô Song, hay ở chỗ là giống một cách hoàn hảo.

Vô Song kinh ngạc quay lại nhìn Long Nhất, hồi lâu mới bất giác cười khì.

"Nàng mắng vậy thật hả? Nhưng tiếng nói của nàng sao có thể vang lên trong đầu ta được, chẳng lẽ sự tâm tính tương thông của chúng ta đã đạt đến trình độ này?" Long Nhất thấy Vô Song đổi sắc cũng không khỏi bật cười.

"Đúng, đúng là ta mắng người đó, người bị thóa mạ vậy là đáng kiếp." Vô Song thu lại dáng vẻ tươi cười, lạnh lùng đáp.

"Ta đã trêu nàng hay gheo nàng sao? Sao lại đáng bị mắng chửi chứ." Long Nhất bất lực hỏi lại, trong lòng không khỏi cảm khái. Nữ nhân này đúng là trở mặt như lật bàn tay, so với Tứ Xuyên kiếp trước còn nhanh hơn.

"Người, người biết rõ giữa chúng ta có tâm linh cảm ứng, mà mỗi tối còn làm chuyện xấu, người bảo đáng hay không đáng?" Vô Song đỏ

bừng mặt, không dám đối diện với ánh mắt của Long Nhất.

Giờ thì đến lượt Long Nhất ngơ ngơ ngẩn ngẩn, chẳng lẽ mỗi lần hấn cùng với Lãnh U U và Lộ Thiến Á tình tứ, Vô Song đều cảm ứng được? Vậy há chẳng phải là 3P (3 người) trá hình hay sao.

Chương 91: Hồ Tộc Thiếu Nữ

Long Nhất chợt nhớ lại thanh âm run rẩy đầy xuân ý nghe được lúc sau cùng, ánh mắt không kìm được liền lộ vẻ kỳ quái. Khi đó hẳn còn chưa kịp phản ứng, bây giờ ngẫm lại tựa hồ rất khả nghi.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Long Nhất, Vô Song không khỏi hơi chột dạ. Nàng hừ lạnh, Hàn Băng thuật cấp năm kết tụ thành một ngọn băng còn cao cách Long Nhất chỉ gang tấc.

Long Nhất đành cười khổ, nội lực phóng ra chấn vỡ vụn lớp băng đá, bất lực hỏi: "Ta lại đắc tội gì với nàng?".

"Ai bảo nhìn ta như vậy?" Khuôn mặt Vô Song đỏ hồng, lạnh lùng đáp lại.

Long Nhất cười ha ha...tay xoa chỗ râu nơi cằm nói: " Ta lại nghĩ, câu cuối cùng nàng mắng ta tựa hồ có chút không thích hợp, giống như..."

Nói chưa dứt lời, Long Nhất đã cảm thấy một làn hương thơm phả tới mặt, một thân hình mềm mại đột nhiên ập tới, bàn tay thon nhọn (định nghĩa bàn tay đẹp với phụ nữ cổ là ngón tay thon dài, mảnh, đầu ngón tay nhọn lại) phủ kín môi.

"Không được nói, người nói tiếp ta sẽ, sẽ..." Vô Song không thể nói tiếp, vành mắt hơi đỏ, lệ hoa đã long lanh khóe mắt.

Long Nhất ngẩn người, ấn tượng của hắn về Vô Song là vẻ lãnh đạm như trước bất kể việc gì, chưa từng thấy nàng yếu đuối mỏng manh như thế. Ngẫm lại Vô Song thực sự rất tội nghiệp, một cô gái trong trắng mà hằng đêm đều nghe thấy thanh âm tình tứ của hắn cùng Lãnh U U và Lộ Thiến Á, điều đó đối với một cô gái rụt rè, đặc biệt coi trọng sự thanh bạch hơn mọi thứ khác như Vô Song làm sao có thể chịu được.

Vô Song hít sâu một hơi, dồn nén ưu tư, rồi buông tay thõng xuống hai bên người, không nói một lời ngược nhìn bầu trời đêm.

Long Nhất mơ hồ đặt tay lên môi, trên đó tựa như còn đọng lại chút mềm mại giá buốt.

"Vô Song, xin lỗi, quả thực ta không biết." Long Nhất từ từ cất tiếng xin lỗi Vô Song.

Vô Song lắc lắc đầu, đôi mắt long lanh ngược nhìn bầu trời đầy sao, một chút mơ màng, một chút sợ hãi, nàng khẽ mở miệng, thanh âm phảng phất như từ chân trời xa xăm truyền tới: "Người có biết khi ta tỉnh lại, nhận ra trong đầu mình là một mảng trống rỗng, thậm chí còn không biết mình là ai thì hoảng sợ biết chừng nào không? Ta giống như người bị bỏ rơi trong thế giới này, cảm giác hoàn toàn xa lạ. Thậm chí, ta nhận ra mình căn bản không nên tồn tại trên cõi đời này, bởi vậy người không nên mạo hiểm vì ta. Có lẽ cái chết mới đúng là kết cuộc tốt đẹp nhất với ta."

Mí mắt Long Nhất giật giật, từ trước tới giờ hắn không hề hay biết Vô Song mang một vẻ ngoài lãnh đạm lại chất chứa tâm sự nặng nề như thế, khẽ nói: "Nàng nói nhầm nhí gì thế? Tồn tại mới chính là hợp lý, trên đời này chẳng có ai là không nên tồn tại cả. Nàng đã mất đi kí ức, muốn hòa nhập vào thế giới còn mới lạ này đương nhiên cần có thời gian. Nếu nàng không nên tồn tại trong thế giới này, thì ta càng

không đáng tồn tại trên đời này nữa."

Vô Song ngạc nhiên ngoài nhìn Long Nhất hỏi: "Vì sao?"

Long Nhất cười khan hai tiếng, đáp lại: "Bởi vì chúng ta đều là thần tiên trong loài người, đương nhiên không sống trong thế giới này."

Vô Song ngẩn người, khóe miệng khẽ nhếch lên, tâm tình đột nhiên tốt hơn rất nhiều, có lẽ là vì nói ra được hết tâm sự. Nàng đứng dậy nói: "Đã khuya rồi, ta muốn quay về ngủ một giấc."

"Vậy nàng đi ngủ đi, ta ngồi lại đây một lát." Long Nhất cười đáp.

Vô Song chuyển mình đi về phía lều vải, đột nhiên quay lại hỏi: "Hôm đó ở Mỹ Á công quốc, tại sao chàng nói thiếp là nữ nhân của chàng?"

"Ta có nói vậy sao?" Long Nhất sừng sốt thốt lên, còn Vô Song giờ đã khuất xa tầm mắt hắn.

Long Nhất trầm tư suy nghĩ, nhưng không nhớ ra hắn đã nói nàng là nữ nhân của mình lúc nào.

Sáng sớm ngày thứ hai, ba người Long Nhất thu dọn hành lý tiếp tục cuộc hành trình. Thời tiết hôm nay bỗng đẹp khác thường, mặt trời dường như sáng hơn, khi Long Nhất ngắm nhìn vẻ mặt hào hứng cười cười nói nói của Lãnh U U và Vô Song, liền có cảm giác như vậy. Tính cách hai người đều khá lãnh đạm, giao tình kể ra cũng không thực đậm sâu, hôm nay không rõ vì sao quan hệ lại trở nên thân mật như vậy. Ai! Tình bạn của nữ nhân vĩnh viễn khiến nam nhân không thể hiểu hết.

Vừa lúc đó, phía trước đột nhiên truyền lại tiếng khóc thét của nữ tử

hòa trong những tràng cười dâm dục. Chẳng nghĩ cũng biết phía trước đang xảy ra việc gì.

"Đồ căn bã." Lãnh U U biến sắc, lạnh lùng thốt lên, tăng tốc lao về phía trước.

Cảnh tượng xuất hiện trước mặt khiến ba người trợn trừng muốn nổ tung. Chỉ thấy năm tên lính mặc quân phục Ngạo Nguyệt đế quốc vừa cười hô hố vừa kéo xé y phục của một thiếu nữ Hồ tộc, không hề đếm xỉa đến tiếng kêu gào đứt hơi khản tiếng của cô gái, bên cạnh còn có hai thiếu nữ Hồ tộc lỏa thể nằm trên mặt đất. Trên thân thể kiều mỹ chỗ thâm đen tím tái, vùng hạ thể máu me loang lổ hỗn loạn, trên cổ còn lưu rõ vết siết tím đen, nhìn thần sắc đã ngưng thở, rõ ràng là bị hành hạ đến chết.

Không chờ Long Nhất ra tay, vài ngọn băng tiễn của Vô Song đã xuyên thủng thân thể năm tên binh sĩ. Cô gái Hồ tộc quần áo xộc xệch run rẩy, thu mình lại thành một khối khóc lóc.

Bởi vì biên giới Ngạo Nguyệt đế quốc cách đó không xa, cho nên binh lính của Ngạo Nguyệt đế quốc xuất hiện ở chỗ này cũng không lạ. Thiếu nữ Hồ tộc vốn nổi tiếng xinh đẹp, quyến rũ trời sinh, nhưng sức đối kháng lại cực kỳ yếu đuối. Thông thường bọn họ nương tựa vào thú nhân tộc cường đại để sinh tồn, giá phải trả đương nhiên là mĩ nữ.

Có thể mừng tượng ra, nhất định là năm tên lính của Ngạo Nguyệt đế quốc bắt gặp ba thiếu nữ Hồ tộc ở đây. Vì vậy, dâm niệm nổi dậy, gây ra hành vi bạo ngược khiến người căm phẫn. may mà bọn Long Nhất tới kịp thời, giúp thiếu nữ này may mắn thoát được cảnh nhục nhã.

Lãnh U U cùng Vô Song bước tới an ủi thiếu nữ Hồ tộc. cô gái đã

ngừng khóc, e sợ nhìn ba người bọn Long Nhất. Thiếu nữ có vẻ đẹp thuần khiết nhu mì, làm liên tưởng tới Lộ Thiển Á. Và lại, bộ quần áo rách nát đó cùng với đôi mắt đẫm lệ đầy sợ hãi khiến người ta không khỏi sinh lòng cảm thương.

Thiếu nữ Hồ tộc này đứng dậy, lộ ra bầu ngực trắng như tuyết, đôi chân thon dài cũng phơi bày giữa không khí. Nàng quỳ trước ba người Long Nhất, thút thít: " Y Lộ Na cảm tạ ân đức của các vị, may mắn được giúp đỡ mới giữ gìn được sự trong sạch, chỉ đáng thương tỷ muội thiếp. Tất cả đều do thiếp không tốt, nếu không phải vì muốn ra ngoài du ngoạn thì họ đã không bị đám súc sinh đó chà đạp đến chết."

Y Lộ Na nói rồi lại khóc không thành tiếng. Bởi vì nàng cúi gập người, nên trông thấy đôi ngọc nhũ mê người đó trong lớp áo quần rách nát phơi bày rõ ràng, đúng là có chất có lượng.

Nhân lúc Lãnh U U và Vô Song an ủi Y Lộ Na, Long Nhất bắt đầu đánh giá tỉ mỉ thiếu nữ Hồ tộc này. Toàn thân nàng từ trên xuống dưới đều không khác gì nhân loại, ngoại trừ đôi tai nhỏ dựng đứng với cái đuôi xinh xắn đằng sau. Không hiểu vì sao Long Nhất lại cảm thấy đôi mắt mơ màng ướt át của Y Lộ Na chăm chú nhìn mình. Hình dáng đau đớn đáng thương lại có thể khiến người ta phút chốc mềm lòng, không tự chủ đắm mình trong cảm giác mê say.

Long Nhất nhăn quang chớp động, không khỏi lộ ra nụ cười nhẹ. Thiếu nữ Hồ tộc tên gọi Y Lộ Na này rất cuộc cố tình hay vô tình, hẳn không chắc chắn được.

Quay người lại, Long Nhất quan sát thi thể hai thiếu nữ Hồ tộc trên mặt đất, nghi vấn trong lòng lại càng sâu hơn. Ba thiếu nữ Hồ tộc, năm tên binh lính như hổ như sói, không lẽ năm người bọn chúng trước tiên lần lượt cưỡng gian hai thiếu nữ, rồi để lại một người đợi

phút chót mới hưởng thụ? Như vậy dường như hơi bất hợp lý.

Trong khi Long Nhất đang trầm tư, đột nhiên nghe thấy tiếng Lãnh U U cảm phẫn gần giọng: "Đáng ghét nhất là bọn cặn bã chà đạp nữ hài, lũ khốn đó đáng giết cả nhà bọn chúng".

Sắc mặt Long Nhất lập tức cứng đờ, nếu nàng biết thân thế này của hắn trước đây cũng đã gây nên những chuyện như vậy, không biết có một đao chém chết hắn không? Mặc kệ hắn chối cãi thế nào, oan khuất này đã khoác lên người hắn, hưởng hờ nghiệp chướng với Long Linh Nhi tồn tại vô cùng chân thực. Long Nhất không dám tưởng tượng, nếu như để những nữ nhân bên cạnh biết được thân phận của hắn, bọn họ liệu có rời xa hắn hay không?

"Long Nhất, Y Lộ Na mời chúng ta đến bộ tộc của nàng làm khách, chúng ta có nên đi không?" Lãnh U U hỏi ý Long Nhất.

"Hai người nói sao?" Long Nhất xoay người mỉm cười hỏi lại.

Lãnh U U cùng Vô Song đưa mắt nhìn nhau, cùng gật gật đầu.

"Hai người đều đồng ý, vậy thì đi." Long Nhất cười đáp. Hắn giờ đánh giá mị thuật của Hồ tộc cao thêm hai bậc, không ngờ có thể ảnh hưởng cả nam lẫn nữ, khiến lạnh lùng như Lãnh U U và Vô Song mà đối diện với thiếu nữ này cũng nảy sinh tình cảm tốt.

"Một chi Hồ tộc chúng ta ở ngay trước mắt, tới đó rất nhanh thôi." Y Lộ Na nói, trước lúc quay đi dùng ánh mắt xinh đẹp của nàng vô ý liếc nhìn Long Nhất.

Long Nhất liền cảm thấy toàn thân nóng rực, trống ngực đập liên hồi, hóa ra bị đôi mắt nàng làm cho máu nóng sôi trào.

Xem ra định lực cần phải tăng cường a, Long Nhất nhìn cái đuôi màu trắng đang lắc lư trên cặp đờn bộ tròn trịa của Y Lộ Na, không khỏi bật cười chế giễu mình, hấn quay sang nghĩ xem Y Lộ Na này rốt cuộc giờ rò hoa dạng gì.

Chương 92: Hắc Âm Võ Sĩ

Y Lộ Na đích thực có bản lĩnh, miệng lưỡi như thể phết thêm mật ngọt, phối hợp với bộ dạng đáng thương, rất mau chóng nắm được tín nhiệm của Lãnh U U và Vô Song. Lưỡng nữ bày tỏ sự phẫn nộ cường liệt đối với滔 ngộ của thiếu nữ Hồ tộc này, thêm vào đó là sự cảm thông gây tác dụng, không biết chuyển sang xưng hô tỷ muội từ bao giờ.

Theo lời Y Lộ Na nói, phân chi Hồ tộc của cô nàng vốn dĩ lệ thuộc vào sự bảo hộ của Sur tộc, mỗi năm phải tiến cống hơn mười nữ mới có thể tồn tại đến ngày nay. Nhưng nàng ta vốn dĩ thân là con gái của tộc trưởng Hồ tộc chi này, trong những cuộc đàm phán của mẫu thân nàng không hề coi nàng như vật hi sinh giống như các thiếu nữ Hồ tộc khác.

Trên đường đi, Long Nhất luôn nở nụ cười, trên mặt không lộ ra chút biểu tình nào khác lạ cả. nhưng Lyn trong lúc nói chuyện cùng lưỡng nữ luôn quay lại bên lên nhìn lên Long Nhất, làm Long Nhất trong lòng phải thừa nhận, Hồ tộc nữ nhân này quả là vưu vật trời sinh, nếu như không phải hắc sở hữu tinh thần lực siêu cường thì có lẽ sớm đã bị trầm luân trong sự khống chế của tiểu hồ ly này rồi.

Long Nhất hiện tại hoàn toàn không hiểu, lý do gì khiến Hồ tộc quan tâm đến mình. Hắc vốn dĩ đối với thú nhân vô cừ vô oán, điều này xem ra bên trong hắc có âm mưu, có điều phải hi sinh đến hai tiểu nữ xinh đẹp của Hồ tộc để dụ hắc mắc câu, xem ra âm mưu quả không đơn giản.

Lúc này, Long Nhất đột nhiên liên tưởng lại sự việc xung đột xảy ra ở Mễ Á Công Quốc giữa Huyết sắc kị sĩ đoàn và dũng sĩ Sư tộc, không lẽ nguyên nhân là vì sự kiện này? Nhưng theo những lời đồn đại, thú nhân loại trừ một số ít chủng tộc còn đâu đại bộ phận đều đơn thuần bộc trực, rất tôn trọng cường giả, trước đây mười kẻ thuộc sư tộc đều là tâm phục khẩu phục rút lui, xem ra không phải vì lý do đó.

Chỗ cư trú của Hồ tộc cách nơi xảy ra sự việc không xa, trong lúc Long Nhất đang trầm tư suy nghĩ thì đã đến nơi rồi, đó đơn giản chỉ là thạch ốc (nhà xây từ đá) trên núi, giản dị vô cùng.

"Y Lộ Na, con gái của ta, con trở về rồi sao? Nương thân mong con muốn chết."

Ngay lúc Y Lộ Na và bọn ba người Long Nhất đến nơi, một mỹ phụ tuyệt đẹp dẫn theo vài thiếu nữ ăn mặc như thị nữ nhanh chóng tiến ra nghênh đón. Mỹ phụ diện mạo so với Y Lộ Na có nhiều nét tương đồng, y phục trên người được may từ da thú kết hợp với vải sợi, lộ ra bờ vai thon thậm chí cả miệng rốn xinh xinh, thân hình cực kỳ bốc lửa, đặc biệt chiếc đuôi dài mềm mại, tất cả tỏa ra phong vị hấp dẫn vô cùng.

"Mẫu thân..." Y Lộ Na hai mắt đỏ hoe, nước nở nhào vào lòng mỹ phụ, sau đó từ từ kể kể những tao ngộ đã trải qua.

"Lũ hỗn đản thật đáng chết ngàn lần." Mỹ phụ tức giận đến phát run, ngữ điệu trở nên sắc lạnh.

Một lúc sau tâm tình của mỹ phụ bình phục trở lại, hành lễ với Long Nhất ba người nói: " Đa tạ ba vị đã cứu mạng tiểu nữ, Hồ tộc ta sẽ mãi mãi ghi nhớ điều này, ta chính là tộc trưởng của Hồ tộc, xin mời

ba vị về hàn xá nghỉ ngơi."

Long Nhất trong lòng chấn động, vội đè nén cảm xúc của bản thân, đạo hạnh của lão bà này so với tiểu hồ ly đúng là mạnh hơn rất nhiều. Long Nhất xác định đúng là bà ta dùng mị công, nhìn bề ngoài nữ nhân này cử chỉ rất mực đoan trang, lời nói vô cùng thanh thoát, quả nhiên mị lực đã đạt đến cảnh giới nội liễm.

"Như vậy đành phải quấy rầy phu nhân." Long Nhất cười nói, nhãn thần hoàn toàn thanh khiết.

Mỹ phụ không khỏi nhíu mày nhìn xuống đất, thấy có chút bối rối với phản ứng của Long Nhất. Bà nhìn vào mắt Long Nhất, phát hiện ra ánh mắt hẩn tựa như có thể xuyên thấu được mọi việc, cặp mắt trong suốt của hẩn làm mỹ phụ tự nhiên cảm thấy bất an.

Long Nhất ba người đi theo mỹ phụ tiến vào một gian thạch thất sang trọng hơn hẩn, phía trong vật dụng hết thảy làm bằng đá, trên bề mặt phủ đầy da thú mềm mại, tuy có vẻ sơ sài nhưng lại gợi nên phong vị của xú lạ.

Ngay khoảng khắc Long Nhất bước chân vào thạch ốc, huyết sắc khô lâu trong lòng bàn tay đột nhiên chấn động, hẩn ngay lập tức cảm nhận được trong phòng có người sở hữu hắc ám khí tức đang ẩn thân.

"Có chút manh mối, chẳng lẽ là hắc ám giáo hội? Không biết đến đây vì việc gì? Là vì Lãnh U U hay sự việc hoàng tử Mộ Dung Phong của Ngạo Nguyệt đế quốc?" Long Nhất bình tĩnh suy xét, cho rằng việc này có sự tham gia của binh sĩ Ngạo Nguyệt đế quốc, vậy thì chắc phải có nhân vật chủ trì sai khiến phía sau, có khả năng là Ngạo Nguyệt hoàng tộc muốn báo thù cho Mộ Dung Phong.

Lúc này, từ ngoài ốc có thể nhìn thấy Y Lộ Na sau khi thay đổi y phục bung một khay chứa vài ly nước hoa quả đầy hương vị bước tới. Cô nàng đặt từng ly nước ép trước mặt Long Nhất ba người, chỉ thấy thứ nước trong ly có đến bảy màu riêng biệt, hòa quyện vào nhau giống như màu cầu vồng, quyến rũ vô cùng.

"Thứ nước ép này phải chăng là từ Thái Hồng quả? Nghe nói loại quả này có thể làm đẹp dưỡng nhan, lưu giữ tuổi xuân, chỉ là số lượng rất ít, ngàn vạn khó kiếm." Lãnh U U kinh ngạc thốt lên.

"Không sai, đây chính là nước ép từ Thái Hồng Quả, thứ này chỉ có ở hoàn đoạn sơn mạch mà thôi, hơn nữa sản lượng rất ít, ba vị đối với Hồ tộc có đại ân, thứ nước này thì đã đáng gì, mời quý vị thưởng dụng, mùi vị chắc chắn thơm ngon phi thường". Mỹ phụ cười nói thân thiện, biểu hiện quả nhiên là nhiệt tình hiếu khách, làm mọi người có cảm giác thập phần thoải mái.

Lãnh U U và Vô Song tiến tới dùng tay đón lấy ly nước, nữ nhân nào chẳng yêu thích sắc đẹp? Ai lại không muốn giữ mãi tuổi xuân? Chiếc ly này đối với họ quả có sức dụ hoặc trí mạng.

Long Nhất cũng nâng ly lên, xoay hai vòng trên tay, đột nhiên nhìn mỹ phụ đầy thâm ý, cười nói: " Nghe đồn rằng thứ càng đẹp dễ thì càng nguy hiểm, quả thực có rất nhiều loại quả tuyệt đẹp có chứa độc tính, chẳng hay loại Thái Hồng quả này có độc không đây?"

Nghe được lời Long Nhất, mỹ phụ và Y Lộ Na cứng đờ người, cười to nói: "Ân nhân nói đùa rồi".

Vừa đặt ly lên môi, Lãnh U U và Vô Song cùng ngừng lại, Lãnh U U nói: " Long Nhất, không phải thứ gì màu sắc diễm lệ đều phải có độc tính, Thái Hồng quả này rõ ràng là không có độc".

"Thái Hồng quả vốn không có độc, nhưng nếu có kẻ giờ chút thủ đoạn ở bên trong thì vẫn có khả năng phải không nào?" Long Nhất hắc hắc cười lạnh, hai con mắt sắc như dao quan sát hai mẹ con.

Lãnh U U và Vô Song vừa nghe, lập tức ném ly đi, cảnh giác nhìn hai mẫu tử Y Lộ Na.

Nhìn Long Nhất một cách kì quái, tuy nhiên mỹ phụ vẫn không lộ ra bất kỳ thần sắc hoảng loạn nào, chỉ hướng về Long Nhất cười vui vẻ, sau đó vẻ mặt đoan trang nhanh chóng biến thành vẻ đắc ý đầy mỉa hoặc, trước ngực lại rung rinh như sóng cuộn, câu dẫn nhân tâm.

"Tiểu đệ đệ nhãn lực quả nhiên lợi hại, không lạ gì tên Mộ Dung Phong bất tài bị bại trong tay ngươi, tử tử thật tâm không muốn giết ngươi, nhưng đáng tiếc hôm nay ngươi nhất định phải chết". Mỹ phụ sử dụng mỉa nhảm câu hồn nhìn thể phách cường tráng của Long Nhất, tựa hồ không coi ba người Long Nhất ra gì.

"Ha ha..., hôm nay không biết kẻ nào sẽ mất mạng đây? Ta tưởng những gì ngươi dấu dưới đất hẳn không dám cho mọi người biết." Long Nhất cười nói, đột nhiên hướng về mặt đất dưới chân phách ra một chưởng, sử dụng võ công của Trung Hoa đã được cách tân, kinh lực âm nhu mang theo sức xuyên thấu cường đại.

Mặt đất rung động mãnh liệt, thạch ốc bất thành linh đổ sụp xuống.

Tro bụi tan hết, khói đen đột nhiên xuất hiện, hơn mười người toàn thân ẩn áo choàng màu đen xuất hiện bao vây quanh vị trí Long Nhất, lúc này hai mẹ con Y Lộ Na đã sớm lùi ra xa.

Đột nhiên, đồng tử mắt Long Nhất co lại chỉ còn như thể đầu kim, hẳn cảm giác được khí tức vô cùng nguy hiểm tỏa ra từ những hắc y nhân, đặc biệt là từ gã chính diện cầm thanh cự kiếm, đem lại cho

hắn cảm giác rùng mình. Những hắc y nhân này rõ ràng đều là võ sĩ, có thể cảm nhận được khí tức hắc má trên thân thể hoàn toàn có thể so sánh với khí tức của hắc má pháp sư, không lẽ Hắc Ám giáo hội đã nghiên cứu được ra cách dung hợp hắc ám ma pháp với đấu khí rồi sao?

"Hắc ám võ sĩ." Lãnh U U đột nhiên kinh hãi thốt lên.

"Hắc ám võ sĩ? Đó là thứ gì vậy?" Long Nhất hỏi gấp.

"Đó là tử sĩ được Hắc Ám giáo hội sử dụng bí pháp bồi dưỡng, chúng tu luyện hắc ám đấu khí, hơn nữa bọn chúng căn bản không tính là người, là lũ máu lạnh, không có tình cảm và chỉ biết tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh." Ngữ khí của Lãnh U U có chút sợ hãi, rõ ràng với chuyện này vốn rất úy kỵ.

Chương 93: Cấm Chú Đối Kháng

"Động thủ" Long Nhất hét lớn một tiếng, thân hình giống như điều hâu bổ nhào về phía đám pháp sư xung quanh, hấn tuyệt đối không thể để bọn chúng hoàn thành việc niệm chú ngữ. Hấn hiểu rằng ma pháp do hợp lực mấy chục người bọn chúng thi phóng ra, uy lực đó tuyệt đối không phải là thứ ma pháp từng tên phóng riêng rẽ có thể so sánh được, rất có thể đạt đến uy lực hủy thiên diệt địa của cấm chú cấp một.

Hấn vốn nghĩ rằng dựa vào tốc độ của Càn Khôn Đại Nã Di của mình có thể dễ dàng tiêu diệt vài tên, như vậy ma pháp dung hợp hoàn chỉnh của bọn chúng sẽ theo đó mà suy yếu đi nhiều. Nhưng không ngờ thân hình hấn vừa lướt lên không trung, liền gặp phải một cỗ khí lực cực đại cản trở, toàn bộ cơ thể bị đẩy ngược trở lại.

Long Nhất hoảng kinh, lập tức hiểu rằng cỗ khí lực đó là do mười mấy tên hắc ám võ sĩ này phóng xuất. Xem ra sự việc hôm nay thật phiền phức. Nếu hấn muốn tiêu diệt bọn ma pháp sư ở vòng ngoài thì phải vượt qua đám hắc ám võ sĩ đang vây quanh này.

Lúc này, hắc ám ma pháp ba động đã càng lúc càng mãnh liệt. Bầu trời mới rồi còn rực rỡ ánh mặt trời giờ bị che phủ bởi một tầng sương mù sẫm màu ngày càng đậm đặc hơn.

Long Nhất hú dài một tiếng, cự kiếm chọt xuất hiện ở tay phải, long hình kiếm mang đậm lam sắc được bao phủ bên ngoài một tầng ánh

sáng trắng lóa mắt. Đó là ma đấu khí trong thánh quang đấu khí do hấn tự sáng tạo, chính là sự dung hợp giữa quang hệ ma pháp nguyên tố với Cuồng Long đấu khí. Đây cũng là lựa chọn tốt nhất để khắc chế hắc ám đấu khí của hắc ám võ sĩ.

"Thánh Quang Đấu Khí Địa Ngục Luân Hồi Trảm" Bỗng nhiên toàn thân Long Nhất trụ lại trên không trung. Gương mặt đỏ như màu máu, so với nước thép trong lò lửa cũng không khác bao nhiêu.

Mười mấy tên hắc ám võ sĩ đã nhận ra sự nguy hiểm, khí âm hàn tà ác tức thì tràn ngập, hắc ám đấu khí dày đặc trên thân cự kiếm tạo thành những đạo kiếm khí vòng cung trong chốc lát phủ lấy Long Nhất trên không trung, chặn kín toàn bộ đường lui của hấn.

Long Nhất cười vang, tiếng cười rất quỷ dị tà ác, giống như cau hồn sứ giả từ âm tào địa phủ. Đột nhiên, thân ảnh hấn mờ ảo tựa như trắng nơi đáy nước, cự kiếm trong tay chớp mắt phân thành vô số thanh. Lam bạch sắc kiếm quang bạo xuất ngàn vạn đạo hào quang bắn ra bốn phương tám hướng.

không có tiếng nổ kinh thiên động địa, cũng không có tiếng kim loại giao phong, chỉ nghe vài tiếng lách cách khẽ vang lên. Long Nhất cùng mười mấy hắc ám võ sĩ đó vừa tiếp xúc đã tách ra, quang minh cùng hắc má không biết là triệt tiêu hay hòa trộn lẫn nhau.

Long Nhất chậm chậm đáp xuống đất, huyết hồng sắc trên khuôn mặt đã biến thành hơi trắng bệch. Quần áo trên người hấn rách thủng lỗ chỗ, đôi tay run rẩy không kiểm soát được, máu rịn ra thuận theo cánh tay nhỏ giọt tí tách dưới chân, hổ khẩu của hấn trong trận giao phong vừa rồi cũng nứt toác, mặc dù quần áo bị hắc ám đấu khí cắt phá rách nát nhưng lại không có vết ngoại thương nào. Nếu nhìn cẩn thận, có thể nhìn thấy vết sáng bạc từ vết rách trên y phục. Đó là hộ thân giáp cấp thần khí tìm thấy ở Di Thất Chi Thành, đao thương

bất nhập chưa kể, còn có thể triệt tiêu tám phần công kích của ma pháp đấu khí, giống như một bộ khác Lãnh U U mặc trên người. Dầu vậy, hắc ám đấu khí còn sót lại xâm nhập vào cơ thể cũng khiến Long Nhất chịu đựng không ít.

So với Long Nhất, mười tên hắc ám võ sĩ đó càng thâm hơn nhiều, toàn thân bọn chúng dày đặc những vết thương lớn nhỏ, có kẻ trên người còn mất đi vài bộ phận. Nhưng Long Nhất không vui mừng nổi, ngược lại, trong lòng hấn nảy sinh hàn ý thấu xương, nét mặt đầy vẻ ngờ vực.

"Rốt cuộc sao thế này?" Long Nhất cố kìm nén thanh âm nhưng vẫn còn chút hoảng loạn. Đám hắc ám võ sĩ đó vẫn lặng thinh đứng yên chỗ cũ, các vết thương trên người lộ cả thịt ra ngoài, nhưng không chảy chút máu nào cả. Cảnh tượng quỷ dị này khiến ba người Long Nhất cực kỳ kinh hãi. Người không có huyết dịch vẫn sống được sao? Chẳng lẽ đúng như Lãnh U U nói, bọn chúng không phải là người?

"Thiếp cũng không biết" Lãnh U U lắc đầu, nét mặt cũng vô cùng kinh sợ.

Lúc này, thanh âm ngâm xướng của đám hắc ám pháp sư phía ngoài càng lúc càng lớn, hắc ám ma pháp nguyên tố hùng dũng ập tới, uy thế đó như bài sơn hải đảo, lệch đất nghiêng trời, kinh người vô tỷ.

"Không ổn, hắc ám cấm chú bị chúng thi phóng đã sắp hoàn thành rồi." Vô Song cả kinh hét lên.

Long Nhất nghiêng chặt răng, từ không gian hắc ám thứ nguyên phóng ra Cuồng Lô thú và siêu cấp khô lâu. Vừa rồi ngay từ đầu hấn đã phán đoán sai, nếu sử dụng Cuồng Lô thú công kích sớm hơn, nói không chừng đã đột phá được đám hắc ám võ sĩ vây quanh.

Cuồng Lôi thú vừa xuất hiện liền cảm thấy sự uy hiếp cường đại, hình thể liền bắt đầu hóa lớn. Nó cuồng nộ gầm lớn một tiếng, chiếc sừng trên đầu đột nhiên lóe ánh điện quang. Tức khắc, trên bầu trời vang lên tiếng sấm ầm ì. Là siêu cấp ma thú cấp SS, nó thi phóng lôi điện hệ ma pháp sở trường nhanh chóng như ánh chớp.

Mây đen bao phủ lại càng khiến khí hắc ám thêm tối tăm đậm đặc, toàn bộ khoảng trời đều như muốn sụp xuống. Chợt một đạo thiểm điện ngân sắc rạch ngang bầu trời, trong bóng tối tựa như ngân xà bổ về phía đám ma pháp sư vây quanh. "Xẹt" một tiếng, điện quang chói lòa. Chỉ thấy khoảng trời phía trên đám pháp sư hiện ra một tầng kết giới mờ mờ, sấm sét đánh lên bề mặt bất ngờ không suy sụp chút nào. Cứ mỗi đạo sấm sét đánh xuống, cả bầu trời lại sáng lóa, trong tiếng gầm rống của Cuồng Lôi thú, sấm sét đạo này nối tiếp đạo kia đánh xuống kết giới của đám pháp sư. Trong thế công cường đại như vậy của sấm sét, kết giới đó bắt đầu rung động, tựa hồ không cầm cự được bao lâu nữa, nhưng ma pháp ngâm xướng của bọn chúng cuối cùng đã đến thời khắc tối hậu.

Cùng lúc, mười tám siêu cấp khô lâu quần đấu với đám hắc ám võ sĩ. Long Nhất ban đầu không phóng xuất bọn chúng một phần bởi vì biết rằng ngoại trừ Long Nhị ra đám khô lâu còn lại căn bản không thể đối kháng được đám hắc ám võ sĩ này, có ra cũng chỉ chịu lấy tổn thất. Mặc khác hẳn đánh giá cao thực lực của mình, tưởng rằng tự mình dốc toàn lực cũng có thể đối phó. Nhưng giờ đây hẳn để tâm lắm chuyện thế làm gì, người mà toi mạng thì giữ cái lũ xương khô kia sống sót có tác dụng rắm thối nào chứ.

Long Nhất suy nghĩ trong thoáng chốc, không biết Phòng Hộ Hạng Liên (dây chuyền) cấp thần khí của Vô Song phóng ra Thủy Mạc Thiên Hoa kết giới có thể bảo tồn mạng sống ba người trước hắc ám cấm chú này không.

Long Nhất ngoảnh mặt nhìn Vô Song, nhưng thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, môi anh đào mấp máy, quanh người bắt đầu hiện lên quang mang xanh nhạt, còn trên bầu trời đột nhiên xuất hiện dấu hiệu ma pháp màu lam nhạt kỳ quái. Long Nhất sắc mặt đại biến, hiểu rằng Vô Song muốn dùng cấm chú đối kháng cấm chú. Hắn vẫn biết Vô Song có thực lực của đại ma đạo sư, nhưng vấn đề là nàng đang bị tà ác trớ chú, ma lực và tinh thần lực đều đã giảm sút rất nhiều, lúc này còn có sức thi triển cấm chú thì hậu quả sẽ ra sao? Long Nhất không chắc lắm, nhưng hắn khẳng định đó tuyệt đối không phải là kết quả tốt đẹp gì.

Nhưng lúc Long Nhất muốn ngăn lại thì đã không tài nào làm nổi, ma lực ba động cường đại trên người Vô Song đã đẩy hắn lùi xa khỏi nàng.

Đồng thời, đám hắc ám võ sĩ đang quần đấu cùng mười tám khô lâu nhất loạt nhảy ra khỏi vòng chiến, cấp tốc lùi lại phía sau.

Long Nhất trợn mắt, lập tức đoán ra chú ngữ của đám ma pháp sư kia đã hoàn thành. Hắn đưa mắt nhìn Vô Song đang được vây quanh bởi quang mang lam sắc, nghiêng răng thu hồi Cuồng Lôi thú và siêu cấp khô lâu vào trong hắc ám thứ nguyên không gian, một tay ôm eo Lãnh U U lùi lại phía sau.

"Vô Song, nàng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì đó." Long Nhất thầm nói trong lòng. Hắn thực sự rất hối hận, vì sao mình lại nhận định sai lầm đến vậy. Cứ tưởng rằng với thực lực của ba người bọn họ lại thêm mười tám siêu cấp khô lâu và Cuồng Lôi thú cấp SS là có thể vô địch thiên hạ, biết rõ có chuyện thì Lãnh U U và Vô Song đã ở trong vòng nguy hiểm rồi.

Trong lúc cấp tốc lui về phía sau, Long Nhất chợt phát hiện mẹ con Y

Lộ Na đang liều chết chạy trốn. Kẻ Long Nhất cảm hận nhất lúc này chính là bọn chúng, sao có thể để chúng chạy dễ dàng như vậy? Tinh thần lực cường đại từ ý thức của hắn phát ra tầng tầng lớp lớp ập đến cả hai.

"Diệt Thế Ma Quang!" Vừa lúc đó, đằng sau vang lên một tiếng thét đinh tai nhức óc, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy chục hắc ám ma pháp sư vung ma trượng trong tay, không trung trên đầu chúng bỗng xuất hiện một quả cầu đen kịt, xoay tít. Trong giây lát, hắc cầu nổ tung. Long Nhất chỉ cảm thấy trước mặt tối đen, mắt không nhìn thấy bất cứ cái gì, thân thể mềm nhũn gục xuống. Ý thức hắn nhanh chóng trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy chính mình giống như một đóa hoa tươi mùa xuân đột ngột chuyển sang mùa đông, lụi tàn rất nhanh.

"Cực Đổng Hàn Băng Phá". Trong lúc hoảng hốt, Long Nhất chợt nghe thấy tiếng quát lạnh băng không chút tình cảm của Vô Song. Lạnh cả người, Long Nhất giật mình bừng tỉnh.

Quay đầu nhìn lại, đập vào mắt Long Nhất là cả một khung cảnh mà hắn nghĩ cả đời này hắn không thể nào quên. Đó là một thế giới chỉ có hai màu đen – trắng. Đen thuần túy, đen khiến người khiếp sợ, giống như một cửa động đen ngòm, tựa hồ muốn hút hết tâm thần con người vào trong đó. trắng lại một màu trắng tinh, như ánh sáng tỏa ra từ băng tuyết, hàn ý đó tựa như có thể khiến mắt nhìn phải đóng băng.

Hắc bạch đối kháng không nhân nhượng. Ở bên màu đen nhìn không ra là thứ gì, chỉ có thể cảm thấy được khí tức tà ác khiến người phát run. Cho dù Long Nhất ở ngoài phạm vi che phủ của nó, nhưng tất cả những ý nghĩ tiêu cực nhất đang phát sinh trong lòng hắn, hủy diệt chính là kết quả duy nhất. Long Nhất quay đầu không dám nhìn về hướng đó. Còn sắc trắng phía Vô Song có phần trong

suốt, cả thế giới đều bị băng phong trong suốt ấy phủ kín, tựa hồ toàn bộ không khí trong phạm vi công kích cũng đều bị kết băng.

Bỗng nhiên, quang mang xanh nhạt trên người Vô Song bắt đầu biến mất dần, ma pháp phù văn trên không trung đã trở nên nhạt màu tới mức nhìn không thấy.

"Đình" một tiếng giòn tan, phá vỡ không gian tĩnh lặng này. Chỉ thấy Vô Song toàn thân run lên, Hạng liên nơi cổ, thù trạc đeo tay, giới chỉ trên ngón tay ddeuf phát ra tiếng vỡ ròi biến thành bột mịn, còn thân người nàng mềm nhũn lão đảo lùi lại.

"Vô Song!"

Long Nhất cùng Lãnh U U lảo lẩm, đột nhiên như tỉnh ra từ mộng mị, vội vàng chạy lại.

"Rắc". Băng đá trong suốt vỡ vụn bay lả tả. Long Nhất dùng Càn Khôn Đại Na Di đột nhiên đứng khựng giống như một hình chữ Đại lơ lửng trên không khiến Lãnh U U phía sau ngạc nhiên chôn chân tại chỗ.

"Ta vừa mới chạm phải. Không ngờ cả không khí ở đây cũng bị đóng băng." Long Nhất dụng lực cả tay và chân bắn người trở lại, toàn thân run rẩy không dám tin thất kinh kêu lên. Nhưng lúc đó hẳn không còn tâm tình để nghĩ ngợi gì nhiều, luồn lách theo đường vòng chạy về phía Vô Song. Còn may xung quanh Vô Song không hề bị băng phủ lấy, nếu không đúng là muốn đào nàng ra từ băng đá cũng phải tốn rất nhiều thời gian. Chẳng qua đã là thi pháp gia thì làm sao có thể bị chính ma pháp của mình đóng băng lại được.

"Vô Song, Vô Song, nàng tỉnh lại đi!" Long Nhất ôm lấy Vô Song tại chỗ, nhận ra toàn thân nàng lạnh giá như băng. Không. Còn lạnh hơn

cả khối băng, nhiệt độ này chừng như tương đương với hàn đàm ở hắc ám không gian bên ngoài Di Thất Chi Thành.

Long Nhất ôm chặt Vô Song vào lồng ngực, nội lực không ngừng truyền sang cơ thể nàng, trong lòng càng lúc càng bối rối. Hắn thực sự sợ hãi, sợ Vô Song cuối cùng không thể tỉnh lại. Lãnh U U ở bên cạnh vừa gọi tên Vô Song vừa rút nước mắt, khiến trong lòng Long Nhất càng thêm rối bời, sống mũi cay cay muốn rơi lệ.

Đột nhiên, hàng mi cong của Vô Song động đậy, khó nhọc mở mắt ra, đôi mắt sáng như sao đã trở nên âm đạm.

"Vô Song, nàng tỉnh lại rồi. Vừa xong nàng dọa ta sợ đến nỗi tim muốn ngừng đập." Long Nhất vui mừng kêu lên, ôm Vô Song càng chặt hơn, tựa hồ sợ nàng trong giây lát sẽ rời xa.

"Không sao, mọi tỉnh lại là tốt rồi, cứ lo mọi có mệnh hệ gì." Lãnh U U nức nở nói.

Vô Song nhìn Lãnh U U ngẩn lệ lại nhìn đôi mắt đỏ hoe của Long Nhất, mắt nàng đột nhiên nhòa đi. Thân thể nàng rất lạnh nhưng trái tim nàng ấm áp, đến nỗi nàng cũng muốn khóc theo.

"Mọi không sao, không cần lo lắng." Vô Song yếu ớt đáp, nàng run rẩy nhấc tay xoa lên gò má Lãnh U U, giúp nàng lau đi nước mắt, rồi lại đặt lên khuôn mặt Long Nhất, nhén miệng cười. Đó là nụ cười đẹp nhất kể từ khi nàng tỉnh lại từ thủy tinh quan. Sau đó, Vô Song lại chậm chậm nhắm mắt, ngọc thủ vô lực buông thõng xuống.

"Vô Song, Vô Song!" Lãnh U U khóc lớn hoảng hốt nhìn thân thể Vô Song, tưởng rằng nàng đã đi xa rồi.

Long Nhất nắm chặt lấy tay Lãnh U U, nói: "Đừng kích động, Vô

Song chỉ ngủ thiếp đi thôi." Hấn có thể cảm thấy trái tim Vô Song còn đập, mặc dù hư nhược nhưng đập nhịp nhàng cùng tim hấn.

Lãnh U U nghe vậy liền thờ phào một cái, vuốt ngực nói: "Hại thiếp lo muốn chết, thiếp còn sợ..."

Vừa lúc ấy, có âm thanh gãy vỡ của vật gì đó vang lên, chỉ thấy phần không gian đen kịt bên kia xuất hiện vô số vết nứt, "Rắc" một tiếng rồi vỡ nát. Nằm dưới lớp băng vụn là mấy chục hắc ám pháp sư đang thoi thóp. Ở đằng xa là mười mấy tên hắc ám võ sĩ toàn thân đầy băng tuyết, động tác hơi cứng nhắc đang muốn bỏ trốn.

Long Nhất định đuổi tới kết liễu bọn chúng thì bị Lãnh U U giữ chặt lại.

Long Nhất nhíu mày, chẳng lẽ bởi vì bọn chúng thuộc Hắc Ám giáo hội nên Lãnh U U muốn buông tha chúng sao. Tuy vậy hấn cũng khó mà chối trôi được lý do này.

"Để thiếp". Lãnh U U lạnh giọng. Từ sau khi rời khỏi hoang mãng thảo nguyên, nàng chỉ dùng tinh thần ma pháp công kích đẳng cấp không cao, cả hắc ám ma pháp cũng vì cố kỵ mà không có cơ hội sử dụng, rốt cuộc hôm nay cũng phải động thủ ở đây.

Chỉ thấy Lãnh U U lâm lâm niệm chú ngữ, hắc liên ấn kí trên trán lấp loáng hắc quang, từ trên trán xạ ra, hình thành trên không trung một đóa hoa sen to lớn.

"Hắc Liên, thôn phệ!" Lãnh U U ngọc thủ chớp động, đóa hắc sắc liên hoa cự đại đó lập tức xoay tròn lao về phía đám hắc ám võ sĩ động tác đã trở nên ngưng trệ, sau đó đột nhiên quay ngược về. Lá sen liên tiếp phóng ra, một màn sương khói hắc ám theo lá sen trùm lên đám hắc ám võ sĩ. Trong khoảnh khắc màn sương thu lại vào trong

Hắc Liên, đám hắc ám võ sĩ biến thành một đống xương trắng. Bởi vì đám hắc ám võ sĩ này bị thủy hệ cấm chú Cực Động Hàn Băng Phá của Vô Song gây thương tổn, từ đầu đến chân đều bị khí cực hàn xâm nhập, cho nên lúc này đối mặt với Hắc Liên của Lãnh U U liền không còn sức hoàn thủ.

"Bọn hắc ám pháp sư đó cũng đem làm phân bón cho Hắc Liên của nàng đi. Hắc ám ma lực trên người bọn chúng cũng không kém đâu." Long Nhất chỉ vào đám hắc ám pháp sư dưới lớp băng vụn, nói.

Lãnh U U gật đầu, phóng xuất Hắc Liên biến đám hắc ám ma pháp sư đó thành xương trắng. Thở dài một tiếng, nàng thu hồi Hắc Liên, trên trán lại hiện ra ấn ký hình bông sen hắc sắc.

"Nàng không đành lòng à?" Long Nhất hỏi.

Lãnh U U lắc đầu đáp: "Không phải, ở Hắc Ám Giáo Hội vốn là nơi mạnh thì sống yếu chỉ có chết. Vừa rồi thiếp chợt nhớ tới sư phụ thiếp, đối với thiếp, sư phụ là người thân duy nhất."

"Chẳng lẽ ta không phải người thân của nàng?" Long Nhất ra vẻ tức giận nói.

"Chàng thì đương nhiên rồi, còn có Lộ Thiến Á, cả... Vô Song nữa." Lãnh U U mỉm cười, đôi mắt long lanh nhìn Long Nhất, rồi nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hắn.

"Đợi chúng ta tìm được Như Ý Băng Tâm trị bệnh cho Vô Song, ta sẽ đưa nàng quay về, tiện đường diện kiến sư phụ nàng." Long Nhất cọ mặt vào mái tóc mềm mại của Lãnh U U, dịu dàng nói.

"Ừm" Lãnh U U gật nhẹ đầu, giọng vô cùng vui sướng.

Lúc này, hác khí trên không trung đã hoàn toàn mất, mặt trời lại hiện ra sau những tầng mây.

"Oa, thật là đẹp" Lãnh U U đột nhiên cảm thán thốt lên. Chỉ thấy ánh mặt trời chiếu lên lớp khí lạnh trên mặt băng, lớp sương mờ lại chiết xạ thành bảy sắc cầu vồng. Cả hai cùng có một ảo giác, tựa hồ họ đã tới được băng nguyên.

Long Nhất hơi thất thần, nhớ lại vừa rồi hai ma pháp cấm chú đối kháng, hẳn mới biết chính mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Cứ cho rằng gặp phải hỏa hệ cấm chú Phần Thần thuật phong ấn trong khối đan hoàn đó của Long Linh Nhi là đã biết được cái gì là ma pháp mạnh nhất trên đời. Hôm nay ngẫm ra lại thấy nực cười.

Thì ra uy lực giữa cấm chú cũng có khác biệt lớn. Long Nhất hiện giờ hiểu được vì sao Vô Song không chọn sử dụng kết giới Thủy Mạc Thiên Hoa phong ấn trong Phòng Hộ Hạng Liên để ngăn cản hắc ám cấm chú Diệt Thế Ma Quang đó. Theo cảm nhận của hắn sau khi thấy uy lực của cấm chú này, khả năng Thủy Mạc Thiên Hoa có thể chống đỡ được Diệt Thế Ma Quang còn phải đặt dấu hỏi. Lại nhìn thấy Vô Song thi triển thủy hệ cấm chú Cực Động Hàn Băng Phá, cả không khí cũng bị đóng băng thì còn gì là không đóng băng nổi? Uy lực của nó so với Diệt Thế Ma Quang còn cao hơn một bậc. Tuy vậy, sở dĩ Vô Song có thể thi phóng cấm chú này, chủ yếu là nhờ vào số vật phẩm trang sức ma pháp không hề tầm thường đó.

Long Nhất hít sâu một hơi, xem ra hắn còn phải đi một đoạn rất dài trên con đường ma pháp đấu khí.

"Long Nhất, bây giờ tính sao với hai người bọn họ?" Lãnh U U chỉ về phía hai mẹ con Y Lộ Na vốn bị Long Nhất dùng tinh thần lực trói buộc.

Long Nhất nhìn Vô Song đang hôn mê trong lòng, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn. Tuyệt đối không kẻ nào được phép làm tổn thương nữ nhân bên cạnh hắn, đó thực sự là tội không thể tha thứ.

Long Nhất ra hiệu cho Lãnh U U đỡ lấy Vô Song, từ từ tiến đến trước mặt mẹ con Y Lộ Na.

"Cầu xin ngài tha thứ cho chúng tôi, chúng tôi bị Hắc Âm giáo hội bức bách. Tộc nhân hiện giờ đều chết cả rồi." Hồ tộc mĩ phụ đó hai mắt rung rung, thần sắc thê thảm, khiến người không cầm được mà sinh lòng đồng cảm.

"Tha thứ cho các người? Thật là một việc tốt sao!" Long Nhất cười nói, ánh mắt vẫn lạnh như băng.

"Chỉ cần ngài tha thứ cho mẹ con tôi, ngài muốn làm gì cũng được." Mĩ phụ tưởng rằng tình huống có cơ xoay chuyển, đôi mắt ngấn nước nhìn Long Nhất, cực lực câu dẫn hứng thú của hắn.

"Đúng vậy, nếu ngài không chê chúng tôi xấu xí, mẹ con chúng tôi nguyện ý hầu hạ ngài trọn đời. Người ta... người ta còn là khuê nữ đó." Vẻ mặt Y Lộ Na vừa ngượng ngùng vừa sợ sệt, miệng không ngớt mấp má, đầu lưỡn hơi chìa ra ngoài, bộ dạng đó có sức câu hồn không kém chi lời nói.

"Chỉ có vậy sao?" Long Nhất mỉm cười nói, hai tay đồng thời nhẹ nhàng ve vuốt cằm hai ả hồ ly tinh đó. Lãnh U U ở sau lưng hắn nhìn thấy động tác đó không khỏi ấm ức, khuôn mặt tươi cười lập tức đanh lại.

Mẹ con Y Lộ Na thấy Long Nhất buông lời chọc ghẹo, trong lòng liền vui vẻ, tưởng rằng tính mạng có thể giữ lại.

"Ngoại trừ thân thể các người thì không có gì cho ta lấy nữa sao. Thật không phải, ta đối với đám hồ ly lẳng lơ các người không có hứng thú, tiễn các người một đoạn vậy." Long Nhất cười lạnh lướt tay lên cổ mẹ con Y Lộ Na.

Chương 94: Thất Sát Khô Lỗi

Hoàng hôn mênh mông, làn sương mù nhẹ nhẹ từ trong thác nước lan tỏa phiêu tán khắp nơi, mang lại từng đợt cảm giác sáng khoái mát mẻ.

Đây là một khoảng trống bằng phẳng được kiến tạo một cách thần kỳ trên vách đá dựng đứng nơi tận cùng dãy núi, hai bên là những thác nước từ trên cao chảy xuống luồn qua khe núi thành những dòng suối nhỏ, hình thành nên một con đường thẳng tới ngọn thác hùng vĩ đang đổ xuống.

Long Nhất ôm lấy Vô Song đang còn chìm trong hôn mê ngồi trên một tảng đá nham thạch, xuất thần nhìn mặt trăng mới nhú đang ẩn hiện tại chân trời. Lãnh U U im lặng tựa vào vai hắn, cũng không biết đang nghĩ đến điều chi.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Long Nhất cúi đầu nhìn Vô Song đang hôn mê nằm trong lòng hắn. Nàng đã trở nên hốc hác hơn nhiều, khuôn mặt cùng nước da nhợt nhạt cho thấy bệnh tật của nàng đang ngày càng trầm trọng thêm, nhịp thở lúc dài lúc ngắn, hàng mi thanh tú ngay cả khi ngủ cũng cau lại, hiển nhiên là không thoải mái chút nào. Ba ngày nay tinh thần của Vô Song ngày càng hư nhược, mỗi ngày chỉ hồi tỉnh được một hai lần, tỉnh thì ăn được một vài loại hoa quả gì đó, chưa được đến một khắc lại tiếp tục chìm vào hôn mê. nhìn bộ dạng của nàng, Long Nhất không dám đảm bảo nàng có khả năng chống đỡ được cho đến khi tới được vùng đất băng giá đó.

"Long Nhất, đừng lo lắng nhiều quá, Vô Song nhất định sẽ không sao đâu."

Lãnh U U nghe tiếng thở dài của hắn, ngọc thủ đặt trên bàn tay to lớn nắm thật chặt an ủi, thực ra trong lòng nàng sao lại không lo lắng? Nhưng nhìn tình lang như vậy, nàng phải đảm đương tốt vai trò của một hồng nhan tri kỉ.

Long Nhất nhìn Lãnh U U, vươn cánh tay còn lại ôm lấy vai nàng, nói: "U U, cảm ơn nàng."

Lãnh U U thâm tình nhìn Long Nhất nở một nụ cười, môi hồng hôn nhẹ lên khóe miệng hắn, nói: "Đồ ngốc, ai muốn chàng cảm ơn chứ. Người ta là thê tử của chàng mà."

Long Nhất rùng mình, đột nhiên cảm thấy vai trò của bọn họ dường như đã thay đổi. Trước kia hắn toàn nói các nàng là "đồ ngốc" rồi sau đó lại an ủi các nàng. Nhưng cái cảm giác được người khác an ủi cũng thật là hay, trong lòng hắn thấy ấm áp vô cùng.

"Đúng thế, nàng là thê tử của ta, vậy nên nàng vĩnh viễn phải ở lại bên cạnh chàng, phục thị chàng cả đời." Lãnh U U nhả thần say đắm mê li đáp lại.

"Một đời chưa đủ, ta muốn vĩnh viễn." Long Nhất nhẹ nhàng nói với một nụ cười.

"Vĩnh viễn là bao nhiêu lâu?" Lãnh U U hỏi.

"Bao lâu hả? Vấn đề này có chút phức tạp, chúng ta phải nghiên cứu tốt một chút..."

Phàn lãnh địa bị đóng băng của Hồ tộc vẫn chưa hề bị tan chảy ra,

đang phản xạ lại ánh trăng tạo nên hàn quang lạnh lẽo. Thành linh, phía chân trời xuất hiện hai đạo ánh sáng một lam, một hồng phóng tới tốc độ cực nhanh. Thân ảnh chọt lóe lên, hiện ra một lão nhân toàn thân áo choàng ma pháp màu đỏ cùng một trung niên mỹ phụ mặc chiếc áo choàng ma pháp màu xanh nhạt dừng lại bên ngoài vùng băng phủ. Hai người vô cùng kinh ngạc nhìn phần thế giới đang bị đóng băng này, hồi lâu không nói nên lời. Nếu người nào ở đây có đôi chút kiến thức nhất định sẽ nhận ra lão nhân kia chính là hỏa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư, còn trung niên mỹ phụ là người tề danh với Phổ Tu Tư, thủy hệ đại ma đạo sư Thủy Linh Lung.

"Thủy Linh Lung, mọi thấy thế nào?" Lão nhân quay đầu hỏi trung niên mỹ phụ.

"Cực mạnh. Mặc dù mọi cũng có thể phóng xuất thủy hệ cấm chú, nhưng uy lực có lẽ chỉ bằng một nửa. Đây không phải băng khối bình thường, mà là băng giá cực âm. Người thi pháp thực lực đích thực đã đạt đến cấp độ tột cùng của thủy hệ đại ma đạo sư. Không biết trên Thương Lan đại lục từ khi nào lại xuất hiện một vị cường giả như thế?" Thủy Linh Lung cất giọng trong trẻo đáp. Bà trông như đã qua bốn mươi, nhưng thanh âm lại nghe như một thiếu nữ thanh xuân. Có thể hình dung khi còn trẻ bà nhất định là tuyệt thế mỹ nhân trong thiên hạ.

Phổ Tu Tư cẩn trọng quan sát bốn phía, ba ngày trước ông đang tranh luận cùng Thủy Linh Lung về ma pháp, đột nhiên cảm giác được một luồng hắc ám ma pháp vô cùng to lớn cùng ma pháp ba động thuộc thủy hệ ma pháp. Họ biết ngay rằng có người đang thi phóng hắc ám ma pháp cấm chú để đối kháng lại với thủy hệ ma pháp. Hai người kinh hoàng thất sắc, lập tức động thân mau chóng đuổi tới vùng trung tâm của những làn sóng pháp thuật.

Phổ Tu Tư cau mày nhìn khoảng cách rất xa giữa hai đồng khô cốt,

nói giọng không chắc chắn: "Nhìn hình dáng của hắc ám ma pháp cấm chú phải cần tới chục vị pháp sư hắc ám liên thủ phóng xuất, mà thủy hệ cấm chú địch thị chỉ có một người phóng ra. Rõ ràng thủy hệ cấm chú mạnh hơn nhiều. Nhưng mà xem ra những vị pháp sư hắc ám này sở dĩ biến thành khô lâu là kết quả của hắc ám ma pháp – Hủ Thực Thuật. Nhiều khả năng khi đó còn có kẻ thứ ba là người của Hắc Ám giáo hội."

"Phổ Tu Tư, huynh xem.nhiều chỗ cũng có những thi thể tương tự." Thủy Linh Lung chỉ hướng xa xa.

Hai người phi thân qua đó, phát hiện có rất nhiều thi thể của nữ nhân Hồ tộc, đã trở nên cứng ngắc tự bao giờ.

"Họ chết vì người khác bóp gãy xương cổ." Thủy Linh Lung chỉ vào chỗ xanh đen tên cổ họ. Vừa rời bà dùng tay sờ vào phát hiện xương cổ họ đã nát vụn.

Phổ Tu Tư thờ dài một tiếng nói: "Giờ đây Thương Lan đại lục đang có nhiều việc xảy ra. Ngạo Nguyệt đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc dù chưa xảy ra chiến tranh toàn diện, nhưng những cuộc chiến cục bộ lẻ tẻ sẽ diễn ra không ngừng. Cuồng Long đế quốc tựa hồ đã tập hợp lại. Hắc ám giáo hội hiện đang hoạt động thường xuyên. Hiện tại lại xuất hiện thêm một vị thủy hệ ma pháp sư tuyệt đỉnh cường giả. Thương Lan đại lục không biết sẽ còn biến đổi như thế nào nữa?".

"Tam đại đế quốc nếu như cùng lao vào chiến tranh, sợ rằng sinh linh đồ thần người chết khắp nơi. Khổ sở lại là bá tánh mà thôi." Thủy Linh Lung khẽ thờ dài, vẻ mặt biểu thị một nỗi lo lắng cho nhân loại.

Vô Song, người được Phổ Tu Tư và Thủy Linh Lung cho là thủy hệ ma pháp tuyệt đỉnh cường giả vẫn còn đang chìm trong hôn mê. Lãnh U U đang ngồi tọa thiền bên cạnh.

Long Nhất ngồi ở bên ngoài lều trầm tư suy nghĩ, Sau khi biết người của Hắc ám giáo hội là hắc ám ma pháp sư cùng hắc ám võ sĩ phục kích ở Hồ tộc, hắn trở nên cẩn trọng hơn nhiều. Nếu không phải lúc ấy Vô Song liều mạng phóng ra cấm chú đối kháng, có lẽ cái kẻ tự đắc là hắn đã sớm hồn quy tây thiên cực lạc rồi. Hiện giờ vào đêm ngày chìm trong hôn mê, phía trước cũng không biết xuất hiện thêm điều gì nguy hiểm. Xem ra hắn phải nhanh chóng tăng cường thực lực.

Nhưng giờ đây tu vi ma pháp của hắn đình trệ bất tiến. Nội lực tuy chóng đột phá đệ nhị tầng thôi, nhưng đâu phải một sớm một chiều mà được.

Nhớ tới siêu cấp khô lâu cùng Cường Lô thú trong không gian giới chỉ, Long Nhất không khỏi suy nghĩ. Nếu như có thêm một ít trợ thủ không phải sẽ tốt hơn sao.

"Ai da, so ta lại quên bọn họ nhỉ?" Long Nhất vỗ trán một cái. Làm sao hắn có thể quên đi trong không gian giới chỉ còn có năm siêu cấp cao thủ đã mất đi linh hồn nhỉ? Thêm vào đó là những âm linh thu được trong mật thất của thành chủ Di Thất Chi Thành. Lúc đó, hắn đã tính đến chuyện luyện chế thành năm thất sát khô lồi (con rối) để sau này sử dụng, chỉ có điều sau này lại quên mất.

Long Nhất từ không gian giới chỉ gọi ra năm cao thủ bị chế trụ đứng trước mặt. Bọn họ gồm ba ma đạo sư phân biệt làm thủy hệ, thổ hệ cùng hỏa hệ và hai đại kiếm sư. Có thể hình dung trước khi tiến nhập Di Thất Chi Thành, bọn họ đều là những nhân vật danh chấn thiên hạ, giờ đây không tự chủ được chỉ là những con rối trong tay người khác.

Phương pháp luyện chế thất sát khô lồi Long Nhất đã thuộc nằm

lòng. Hắn thiết lập một tầng kết giới xung quanh, hắc ám ma pháp nguyên tố trong ý thức hải bắt đầu tuôn ra. Long Nhất lâm râm niệm chú ngữ, song mục hắc quang chợt lóe, năm đạo hắc khí phân biệt nhập vào mi tâm của năm người. Hắn đã tạo nên ben trong đầu họ một đạo linh hồn lạc ấn. Những cặp mắt vốn nhắm kín của năm người chợt mở to, xạ xuất một luồng hắc mang quỷ dị, thân thể họ ngày càng rung động theo tiếng niệm chú ngữ của Long Nhất.

Nhận thấy linh hồn lạc ấn đã được đặt thành công, Long Nhất từ tong không gian giới chỉ xuất ra khoảng mười mấy am linh thu được tại Di Thất Chi Thành, sử dụng Hóa Linh Thuật trong vong linh ma pháp dung hợp chúng vào trong thân thể của năm thất sát khôi lỗi. Có thêm một ít âm linh chí âm chí hàn, bọn họ sẽ càng thêm cường đại, chấp hành mệnh lệnh càng âm ngoan độc辣.

Từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống. Trong thể nội Long Nhất, tinh thần lực cùng ma lực tiêu hao gần như hết mười phần, xem ra những trợ thủ cũng phải thật lợi hại.

Trời dần dần sáng tỏ, lúc này Long Nhất đang đứng cạnh năm cỗ thất sát khôi lỗi toàn thân bao trùm hắc khí. Một câu chú ngữ khó hiểu từ miệng Long Nhất phát ra, năm cỗ thất sát khôi lỗi từ mặt đất bay lên lơ lửng, chậm chậm chuyển động trên không trung.

Khi Lãnh U U từ trạng thái nhập định hồi tỉnh lại, vừa từ trong lều đi ra đã nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị trước mắt. Nàng không dám quấy rày Long Nhất, chỉ im lặng đứng bên cạnh bảo vệ cho hắn.

Đột nhiên, Long Nhất song thủ vung lên. Năm đạo huyết tiễn bắn tới mi tâm của năm bộ thất sát khôi lỗi, bị hấp thu như thể chạm vào miếng bọt biển. Trên thân năm bộ thất sát khôi lỗi hắc mang đại phát, tất cả từ không trung tà tà hạ xuống mặt đất.

Long Nhất thở ra một hơi thư thái, định đưa tay lên quệt đám mồ hôi trên trán, bất giác mũi cảm thấy làn hương thơm nhẹ nhẹ, ngọc thủ ôn nhu mát lạnh đang dịu dàng giúp hắn lau sạch những giọt mồ hôi trên trán.

Long Nhất biết được cười he he...ôm Lãnh U U thật chặt hôn nhẹ lên đôi môi hồng của nàng, hưng phấn nói: "U U, đây là thất sát khôi lỗi ta đã luyện chế được, để nàng thấy qua chút uy lực của chúng nhé."

Long Nhất ý niệm chợt động, đầu tiên là hai vị đại kiếm sư nắm chắc cự kiếm nhảy lên không trung, kiếm mang thâm lam chém rách cả không khí rít lên đánh về phía dốc núi. Uỳnh uỳnh...hai tiếng vang lên, đá vụn bay tán loạn, trên vách đá xuất hiện hai khe nứt dài khoảng vài chục mét, chiều rộng cỡ hai mét.

Lúc này ba vị ma đạo sư cũng hoàn thành việc niệm chú, thủy hệ ma pháp cấp mười Bản Thiên Tuyết Địa, Thổ hệ ma pháp cấp mười Đại Địa Bào Hao, hỏa hệ ma pháp cấp mười Liệt Diễm Phần Thiên cơ hồ đồng thời đánh về phía nhai bích.

"Không ổn, chúng ta chạy mau" Khuôn mặt đặc ý của Long Nhất chợt biến, cả kinh kêu lên. Bởi vì hắn đã đồng thời hạ lệnh cho cả năm, vậy nên ba gã ma đạo sư cùng hai tên đại kiếm sư đều giống nhau, tất cả cùng công kích đến bên cạnh vách đá. Ba ma pháp cấp mười vì thế gần như cùng công kích, mục tiêu tấn công có phạm vi bao phủ cả bản thân vào tróng đó nữa.

Chương 95: Xảo ngộ Ngu Phượng

Dịch thuật, biên tập : nguyenmanhtuanvu307

Nguồn:

Vô Song từ từ mở cặp mắt ảm đạm, ánh mắt có chút mơ hồ, mệt mỏi.

"Vô Song, tử tỉnh rồi à? Tử có mệt không? Có muốn ăn gì không?" Lãnh U U giúp Vô Song ngồi dậy, vui vẻ nói.

Vô Song có chút hoảng hốt nhìn Lãnh U U, sau nửa ngày ánh mắt tập trung trên người nàng, lắc đầu suy yếu đạo: "Ta không ăn được, hấn đâu?"

"Long Nhất à, hấn đang tắm ở con sông nhỏ kia." Lãnh U U buồn bã nói, nhớ tới dáng vẻ chật vật của Long Nhất, lại không khỏi nở một nụ cười. Lúc ấy ba ma pháp sư cấp mười trong thất sát khôi lỗi vừa niệm chú, Long Nhất phát hiện nguy hiểm, vội vàng đem Vô Song còn đang hôn mê và Lãnh U U chạy ra khỏi vách đá. Nhưng là ba ma pháp sư cấp mười chứ đâu có đùa, cả vách đá đều bị đánh sụp hơn phân nửa, bụi đất cùng đá vụn như tiên nữ tán hoa bắn về phía bốn phương tám hướng, Long Nhất vận dụng Càn khôn đại na di mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng vì không kịp đề phòng nên cũng bị đá văng cho tới tăm mặt mũi.

"Muội cười cái gì? Có chuyện gì mà vui vẻ vậy?" Vô Song nhìn Lãnh U U tự dưng bật cười, liền vội hỏi.

Lãnh U U cười gật đầu, liền kể lai sự tình vừa rồi.

Sau một hồi Long Nhất quay lại, liền nhìn thấy Lãnh U U cùng Vô Song đang cười nói, trong lòng không khỏi vui vẻ, lắc mình một cái liền xuất hiện bên người các nàng.

"Vô Song, nàng tỉnh rồi à, nàng có mệt không? Muốn ăn gì không?" Long Nhất hỏi gấp, biểu tình cực kỳ quan tâm.

Vô Song nhìn Long Nhất một hồi, nở nụ cười dịu dàng, trong cặp mắt âm đạm lóe lên một tia sáng, lời hẩn nói giống hệt lời Lãnh U U vừa rồi, sống ở trên đời, có người quan tâm tới nàng như vậy, cho dù chết cũng không có gì tiếc nuối, làm người được như vậy thì còn mong muốn gì hơn? Trong lòng nàng có một tia khát vọng chờ mong.

Hôm nay tinh thần Vô Song tựa hồ rất tốt, cùng Long Nhất và Lãnh U U hàn huyên gần một giờ rồi thiếp đi.

"U U, phía trước chính là biên giới Ngạo Nguyệt đế quốc rồi." Long Nhất vừa nhìn Vô Song đang ngủ say, nhẹ giọng nói, ánh mắt trở nên lạnh như băng đứng lên.

"Ân." Lãnh U U gật gật đầu, không rõ Long Nhất vì cái gì mà nói như vậy.

"Ha, phía trước là trọng điểm lợi tức (nơi buôn bán quan trọng) của Ngạo Nguyệt đế quốc rồi." Long Nhất nở nụ cười nhẹ nói.

Bởi vì biên giới phía Tây Bắc của Ngạo Nguyệt đế quốc gồm nhiều đoạn núi non nối tiếp nhau, để đề phòng sự xâm lấn của thú tộc, có

một binh đoàn đã đóng ở đây trong nhiều năm, ước chừng khoảng mười vạn người ở hai bên.

Giết người nhằm lúc ban đêm, phóng hỏa chờ khi trời nổi gió lớn, một bóng người lặng lẽ xuất hiện trên tầng không doanh trại, lượn một vòng đoạ dừng lại phía sau một đám trọng binh.

"Hắc hắc, đây chính là kho quân dụng rồi." Long Nhất trong lòng cười gian nói, vung tay lên đem ba gã ma đạo sư cấp mười trong thất sát khô lồi từ giới chỉ ra.

Long Nhất hạ mệnh lệnh, ba gã ma đạo sư bắt đầu niệm chú ngữ, mà Long Nhất vận dụng tinh thần lực niệm chú sinh ra ma pháp ba động ngăn không cho các ma pháp sư của quân đoàn phát hiện. Trong mười vạn người của quân đoàn có ít nhất một ngàn ma pháp sư, trong đó không chừng có ma pháp sư cao cấp, hẳn chỉ có ý định thiêu hủy quân nhu khố, chứ không ngu xuẩn đến mức đôi đầu với mười vạn quân.

Lúc này, ba gã ma đạo sư niệm chú xong, nền đất xung quanh quân nhu khố đột nhiên vô thanh vô tức nâng cao lên hóa thành tường đá, vây cả quân nhu khố vào trong. Sau đó một trận gió lạnh thấu xương nổi lên, trên mặt tường đá lập tức xuất hiện một tầng băng dày, mà cùng lúc đó hỏa hệ ma đạo sư Liệt Diễm Phần Thiên đã dùng lửa thiêu cháy kho quân dụng, lương thực, quần áo lập tức hóa thành tro tàn.

Có tầng băng dày bao ngoài tường đá, hơn nữa Long Nhất xuất ra tinh thần kết giới, chờ binh đoàn đột phá vào trong thì kho quân dụng cũng cháy sạch rồi, bây giờ khí trời Tây Bắc càng ngày càng rét lạnh, một khi không có lương thực cùng quần áo chống lạnh, sợ rằng mười vạn đại quân này chẳng chống chọi được bao lâu.

Lúc này, binh doanh vô cùng hỗn loạn, không trung cũng phi tới rất nhiều ma pháp sư, Long Nhất cười hắc hắc: "Ngạo Nguyệt đế quốc, lần này là chút lợi tức, lần sau cháy sạch sẽ không phải là quân nhu khổ mà là hoàng cung rồi."

Long Nhất vừa thu hồi khôi lỗi, thân ảnh nhanh chóng biến thành lục quang mất hút trong đêm tối.

Mười ngày sau, nhóm ba người Long Nhất đi tới tòa thành nằm ở biên giới phía bắc Ngạo Nguyệt đế quốc, Khai Phong thành là thành thị cấp hai. Hôm nay đúng là đầu mùa đông, nơi này tiếp cận khu vực cực băng, bởi vậy thời tiết vô cùng rét lạnh. Vô Song cả người được bọc trong tấm chăn nhung, nàng bây giờ thân thể vô cùng hư nhược, đã hai ngày không có tỉnh lại, điều này làm cho Long Nhất cùng Lãnh U U có chút phiền muộn.

"A, Phượng hoàng lữ điếm, không nghĩ tới một nơi xa như vậy cũng có sản nghiệp của Phượng Hoàng gia tộc." Lãnh U U nói một cách tự nhiên.

"Phượng hoàng gia tộc?" Long Nhất vừa nhìn tên lữ điếm phía trước mặt chợt ngăn người, trong đầu không khỏi nhớ tới Ngu Phượng, nhớ tới nàng ép mình phải cưới nàng, hơn nữa ép mình gia nhập Phượng Hoàng gia tộc, hấn nhin không được lắc lắc đầu cười.

"Long Nhất, chàng cười cái gì?" Lãnh U U kỳ quái hỏi.

"Không có gì, chúng ta sẽ ở lại nơi này, buôn bán mỗi thứ một ít, phía trước khả năng không có thành thị lớn như vậy rồi." Long Nhất cười nói.

Sau khi ba người Long Nhất vào Phượng hoàng lữ điếm không lâu, một đội thương nhân cùng hộ vệ hộ tống đi vào Khai Phong thành.

"Đại tiểu thư, chúng ta đến Khai Phong thành rồi, có phải khi về đến lữ điếm của gia tộc cũng nên nghỉ ngơi một chút?" Một trung niên nam tử mang trang phục người hầu đứng trước một bên cỗ xe ngựa sang trọng cung kính nói.

"Hào, mọi người đi đường xa cũng mệt mỏi, trước hết nghỉ ngơi và hồi phục một chút, có sự tình gì ngày mai lại nói." Từ cỗ xe ngựa truyền đến thanh âm của một nữ nhân, dường như thanh âm đó là của một thiếu nữ.

Cỗ xe ngựa sang trọng dừng lại bên ngoài Phượng hoàng lữ điếm. Chưởng quỹ của lữ điếm vội vã chạy ra nghênh đón, chẳng lẽ bên trong xe ngựa này là Đại tiểu thư của Phượng hoàng gia tộc Đại tiểu thư Ngu Phượng?

Màn che được vén lên, hai người thị nữ thanh tú từ xe ngựa bước ra, ngay sau đó là một thiếu nữ từ xe ngựa nhảy xuống, chỉ thấy nàng mặc một tấm áo hồ cừu màu đỏ hồng như ngọn lửa, tay cầm hỏa hồng cự kiếm, dáng vẻ thập phần anh khí. Trang phục đặc biệt như vậy, khí chất như vậy, ngoại trừ đại tiểu thư của Phượng Hoàng gia tộc sợ rằng tìm không được người thứ hai.

"Chưởng quỹ, người chuẩn bị nhanh lên một chút, cái gian phòng sang trọng để cho Đại tiểu thư nghỉ ngơi." Một thị nữ nói với chưởng quỹ một cách ngạo nghễ.

Chưởng quỹ vẻ mặt khó coi, ấp úng nói: "Đại tiểu thư, việc này....."

"Có chuyện gì khó xử vậy?" Ngu Phượng ôn hòa hỏi.

"Đại tiểu thư, Khai Phong thành bởi vì tương đối rộng lớn, cho nên căn phòng đó vốn một năm cũng khó có người thuê, lại không khéo

vừa có người mới tới thuê mất rồi, vậy nên....." chưởng quỹ đích khó xử nói.

"Nếu có khách nhân thuê rồi thì thôi, tùy tiện an bài cho chúng ta hai căn phòng khác." Ngu Phượng cũng không lấy làm phật ý, một người buôn bán tinh minh tuyệt đối không bao giờ coi thường khách nhân.

Chưởng quỹ thở dài một hơi, ân cần dẫn Ngu Phượng chủ tứ mấy người tới phòng.

"Đại tiểu thư, chính là hai gian rồi, đợi lát nữa tiểu nhân sẽ sai người mang đồ ăn lên." Chưởng quỹ đích cung kính nói.

"Không cần, ta muốn nghỉ ngơi một chút, nếu ta không sai khiến đừng tới quấy rầy ta." Ngu Phượng nói xong vào phòng, hai thị nữ của nàng ở phong kế vách.

Lúc này, cửa phòng bên kia đột nhiên mở ra, Long Nhất nghi nghi hoặc hoặc quan sát mọi nơi. Vừa rồi hắn hình như nghe được một thanh âm quen thuộc, có thể chính là thanh âm của Phượng Hoàng gia tộc Đại tiểu thư Ngu phượng.

"Chẳng lẽ ta nghe lầm ư? Chắc vậy, nha đầu kia làm thế nào lại xuất hiện tại nơi này được?" Long Nhất tự nghĩ chắc là chính mình nghe lầm rồi.

"Long Nhất, chàng nhìn thấy cái gì vậy?" Lãnh U U khoác tấm áo mỏng từ phòng tắm đi tới, cả người tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt, mái tóc xoắn ngang hông, có một vẻ dụ hoặc khó tả.

"Không có gì." Long Nhất cười nói, ánh mắt háo hức nhìn thẳng về phía Lãnh U U, thân thể mềm mại bốc lửa, hơi thở hắt tức thời gấp gáp, đã ngoại bốn ba nhiều ngày, Long Nhất đã không cùng Lãnh U

U thân mật.

Lãnh U U nhìn thấy bộ dạng Long Nhất như vậy, trừng mắt nhìn hấn gắt giọng: "Nhìn cái gì mà nhìn, cũng không phải chưa từng thấy qua, đại sắc lang."

Long Nhất cười cười, kéo Lãnh U U vào trong lòng ngực, bàn tay to vuốt ve nàng qua tấm áo mỏng, miệng hôn lên vành tai thanh nhã của nàng, buông lời khinh bạc: "Đúng vậy, ta là đại sắc lang, bây giờ đại sắc lang sẽ ăn tiểu miên dương rồi."

Lãnh U U rên rỉ một tiếng, nằm xuội lơ trong lòng ngực tình lang, bàn tay ma quỷ của hấn làm cho nàng cảm thấy toàn thân vô lực, thân thể mềm mại không tự chủ được run rẩy, hạ thể của nàng đã sớm ẩm ướt, biểu hiện cảm giác trống rỗng của nàng.

Thân thể tiểu ny tử này đúng là ngày càng miễn cảm rồi, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ, cúi đầu hôn vào cái cổ trắng ngần, thơm ngát của Lãnh U U, dấu son môi trên thân thể trắng như tuyết của nàng giống như đóa hoa mai kiều diễm nở giữa tuyết trắng

Tiếp tục đi xuống, Long Nhất dùng hàm răng nhẹ nhàng tách tấm dục bào (tấm áo mặc sau khi tắm) ra hai bên, một đôi nhũ phong cao vút hiện ra, trắng ngần như tuyết. Lãnh U U hơi thở dồn dập, ngực phập phồng nhấp nhô như sóng biển. Long Nhất đã nhìn thân thể tuyệt mỹ này

vô số lần, nhưng mỗi một lần nhìn thấy, hấn vẫn không khỏi động lòng. Cái miệng rộng của hấn hé ra ngậm một nụ hoa màu hồng của Lãnh U U, dùng lưỡi của mình cảm thụ vẻ kiều diễm của nó, một tay loạn động trên đám lông đen rậm rạp.

Thân thể mềm mại của Lãnh U U chấn động, đùi ngọc áp vào bàn tay

to lớn của Long Nhất

gấp gáp nói: "Phu quân, không được."

Miệng Long Nhất lướt trên nụ hoa của Lãnh U U, cắn nhẹ một cái, dùng âm thanh tràn đầy dục vọng nói: "Bảo bối, nàng không không thích ư?"

Lãnh U U sắc mặt đỏ bừng, hiển nhiên đã sớm động tình rồi, nàng lắc đầu e thẹn nói: "Không, không phải, ta còn phải đi ra ngoài mua ít dụng phẩm, trời sắp tối rồi, chúng ta không thể lại trì hoãn nữa."

Long Nhất nghe lời nàng nói, nhất thời tỉnh lại. Quả thật bệnh của Vô Song không thể trì hoãn thêm nữa rồi, hôm nay nếu là không mua ít dụng phẩm cho ngày mai thì sẽ chậm mất nửa ngày.

Chương 96: U U mất tích

Dịch thuật, biên tập: nguyenmanhtuanvu307 Cố đề nén dục hỏa xuống, Long Nhất ôn nhu mặc lại dục bào cho Lãnh U U. Nhìn thân hình

tuyệt mỹ dần dần khuất sau tấm áo mỏng, trong mắt hấn lộ ra vẻ tiếc nuối bất đắc dĩ.

Lãnh U U nhìn bộ dạng buồn cười của Long Nhất, hấn lúc này giống như một đứa trẻ thấy kẹo trước mắt mà không được ăn.

"Được rồi, buổi tối thiếp cho chàng thích làm gì thì làm". Lãnh U U ôm cổ Long Nhất, tặng cho hấn một nụ hôn.

Long Nhất nhần thần sáng ngời, nhìn Lãnh U U cười hắc hắc nói: "Cái này là nàng nói đấy nhé, ta muốn làm gì thì làm đó nha".

"Biết rồi, chàng đi xem Vô Song ra sao, thiếp thay quần áo đây". Lãnh U U trong vòng tay Long Nhất e thẹn nói.

"U U, hay là để ta đi, ngoài trời lạnh như vậy, nàng mà đi ta làm sao yên tâm." Long Nhất nói.

"Không, cứ để thiếp đi, Vô Song đã ngủ hai ngày rồi, không chừng bây giờ đã tỉnh, người mà tỷ ấy muốn thấy lúc này nhất chính là chàng." Lãnh U U cười cười, hít sâu một hơi đẩy Long Nhất vào phòng Vô Song, nói nàng không chút ghen tuông thì chỉ là giả dối,

nhưng nàng chấp nhận như vậy, lý do rất đơn giản, bởi vì nàng thực sự yêu hắn.

Long Nhất ngồi xuống giường bên cạnh Vô Song, nhẹ nhàng vỗ về đôi má nhợt nhạt của nàng, nhẹ giọng nói: "Vô Song, U U là nữ hài tử có tấm lòng rất tốt phải không? Nàng vì ta mà thay đổi rất nhiều, cũng hy sinh rất nhiều rồi, có được người vợ như nàng ấy cũng không biết tổ tiên ta tích được bao nhiêu công đức, ta sẽ đối xử thật tốt với nàng ấy.... và còn có cả nàng.

Màn đêm buông xuống rất nhanh bao phủ cả đại địa, trên đường cái người đi đường rất thưa thớt, tuyết chất thành đống, không ai nguyện ý đứng ở ngoài này chịu khổ cả.

Lâu như vậy rồi, U U sao còn chưa trở về nhỉ? Long Nhất nhìn ra ngoài cửa sổ trầm nghĩ, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng.

Ô, ô, bên ngoài đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, Long Nhất tâm thần bất an không chững đi đi lại lại trong phòng, dù có mua bán gì thì đáng lẽ giờ này cũng phải về rồi chứ, chẳng lẽ nàng đã gặp bất trắc, nhưng thực lực của U U là ma đạo sư hơn nữa trên người còn có hộ giáp, cho dù gặp đại ma đạo sư hoặc kiếm thánh cũng không có khả năng bị kiềm chế một cách vô thanh vô tức, thế nào cũng phải xuất hiện một chút động tĩnh.

Long Nhất vừa đứng tại cửa lữ điếm, chợt phát hiện hoa tuyết bay bay trên không trung, không lâu sau tuyết rơi nặng dần, trắng xóa như lông ngỗng làm cho thế giới trắng ngần như bạc.

Nhìn lại chỉ có một mình hắn đứng giữa ngã tư đường, trong lòng Long Nhất dâng lên cảm giác bồn chồn, lo lắng. Lãnh U U làm việc rất tinh minh, cẩn thận, không có lý nào vô duyên vô cớ ra đi mà không trở lại như vậy, cho dù có việc gì thì cũng khẳng định phải trở

về nói với hắn một tiếng.

Ngu Phượng mở cửa sổ, thân thể nhẹ nhàng tựa ở mặt trên khung cửa, nhìn những bông tuyết lơ lửng trong gió đến thất thần. Nàng dường như không để tâm đến từng đợt gió lạnh đang lùa vào phòng.

"Tuyết lại rơi rồi, thời gian trôi qua thật nhanh a." Ngu Phượng lầm bầm nói, trong bầu trời đầy gió tuyết dường như hiện ra khuôn mặt tuấn tú của một nam nhân. Nàng nhớ đến một người, nàng gặp hắn trong một ngày xuân, nam tử đó đã cứu nàng từ trong bầy sói, đã ngắm nhìn hết thân thể nàng, cũng là nam tử lần đầu tiên làm cho con tim nàng rung động. Mặc dù nàng xinh đẹp, thân phận nàng cao quý, hắn vẫn kiên quyết không chịu cưới nàng. Tuy thế, nàng vẫn không một ngày không nghĩ tới hắn.

Khóe mắt của Ngu Phượng lơ đãng nhìn xuống, cả thân thể run lên như điện giật, không thể nào tin vào mắt mình, thân ảnh cao lớn dưới kia chẳng phải là hắn ư? Thật sự là hắn ư?

Ngu Phượng quay đầu. hỏi: "Người có thấy nam nhân vừa đứng ở kia không, người mặc áo choàng bằng tơ màu xanh nhạt đó."

Chưởng quỹ kỳ quái nhìn Ngu Phượng, tâm trạng có chút sáng tỏ, hắn nói: "Đúng vậy, hắn chính là khách nhân trọ tại căn phòng sang trọng đó, vừa mới ở đây trong nháy mắt đã không thấy đâu rồi."

"Hắn trọ ở chỗ này, vậy hắn nhất định sẽ trở về đây, đúng không?" Ngu Phượng thì thào hỏi.

"Nhất định sẽ trở về, hắn còn có một người bạn đồng hành bị thương đang nằm trong phòng, khẳng định lát nữa hắn sẽ trở về." Chưởng quỹ đáp.

Ngũ Phụng gật gật đầu thờ phào nhẹ nhõm, xoay người bước đi, được một hai bước chợt đứng lại hỏi: "Người bạn đồng hành bị thương của hấn là nam hay nữ?"

"Là nữ, nhìn bộ dạng có vẻ là có quan hệ rất thân thiết." Chưởng quỹ nói, chuyện tình cảm của đại tiểu thư hấn không tiện xen vào. Thân làm hạ nhân như hấn, chỉ có khả năng hỏi gì đáp vậy, nói càng thật càng tốt.

Thân hình Ngũ Phụng chấn động, nhẹ nhàng thờ dài một hơi rồi đi lên lầu.

Lúc này Long Nhất đang dùng phiêu phù thuật bay trong không trung đầy gió tuyết. Hấn lượn một vòng xung quanh Khai Phong thành, tìm kiếm tung tích Lãnh U U, nhưng là vẫn không phát hiện được chút dấu vết nào của nàng.

Long Nhất cố gắng tĩnh tâm, hấn đã gấp đến độ sắp nổi điên rồi, rốt cuộc là ai mà lại có bản lĩnh có thể vô thanh vô tức mang Lãnh U U đi như vậy. Hấn tìm một nơi hạ xuống. Bên cạnh là một cửa hàng bán tạp hóa nằm ở ngã tư đường, Lãnh U U nếu mua gì thì khẳng định sẽ phải tới chỗ này.

Long Nhất ghé vào một gia đình hỏi thăm, thông qua miêu tả của những người đó, thực sự chỉ có hai lão bản của cửa hàng bên cạnh nói rằng có thấy qua. Sau khi Lãnh U U mua vật dụng thì mất tích. Long Nhất hỏi họ rằng khi ấy có thấy tình huống dị thường xảy ra không, liền có một lão bản nói rằng có thấy. Bởi vì lúc ấy Lãnh U U đang lựa chọn vật dụng đột nhiên lại nói không muốn mua nữa rồi vội vàng chạy nhanh ra ngoài.

"Hắc ám giáo hội." Trong mắt Long Nhất lóe lên một tia sáng. Lập tức nghĩ tới nguyên nhân này, dựa theo vị trí mà lão bản miêu tả, Lãnh U

U chắc chắn nhận ra thân phận của đối phương nên vội vàng chạy ra ngoài, Long Nhất trước tiên nghi ngờ hắc ám giáo hội.

Có lẽ là nàng tự nguyện, Long Nhất trong lòng đột nhiên nghĩ ra một ý nghĩ. Nếu như không phải tự nguyện, với thực lực của Lãnh U U không có khả năng vô thanh vô tức bị địch nhân bắt đi, chắc chắn nàng phải quen biết người đó.

Long Nhất không đi tìm Lãnh U U nữa, hạ người xuống trước Phượng Hoàng lữ điếm, hắn nghĩ thầm rằng có lẽ bây giờ nàng đã trở về rồi.

Đi vào đại sảnh lữ điếm, Long Nhất lại thất vọng, hắn có thể cảm nhận được hơi thở của Vô Song, nhưng không có cảm nhận được hơi thở của Lãnh U U, nàng vẫn chưa trở về.

Long Nhất vừa lên lầu định mở cửa, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng kêu run rẩy: "Long Nhất, là người ư?"

Long Nhất vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Ngu Phượng, ánh mắt nàng mờ lung, khóe mắt còn vương lệ, thân hình không ngừng run rẩy vì kích động.

"Ngu Phượng, đã lâu không gặp, nàng làm thế nào lại tới chỗ này?" Ánh mắt Long Nhất thoáng vẻ ngạc nhiên, ngữ khí dường như đang nói với bằng hữu lâu năm không gặp, thân mật nhưng vẫn còn giữ khoảng cách.

"Đây là gia sản của gia tộc ta, tại sao ta lại không thể ở nơi này? Nghe nói người đi hoang mang thảo nguyên rồi, người không gặp chuyện gì bất trắc chứ?" Ngu Phượng nói, nàng hít một hơi thật sâu để ổn định tâm tình kích động của chính mình. Lúc trước nàng định hai ngày sau sẽ đi tìm hắn, không ngờ sáng sớm lại được báo tin

rằng hắn đã đi rồi, hỏi xung quanh mới biết được hắn đã đi theo một biệt đội đến hoang mǎng thảo nguyên làm nhiệm vụ, lúc ấy con tim nàng dường như thắt lại, trong mấy ngày liền nàng lo lắng ăn ngủ không yên.

"Nàng sao lại hỏi như vậy, có việc ta còn có thể đứng ở chỗ này sao?" Long Nhất cười nói.

Ngu Phượng cúi đầu, mặt đỏ lên. Dáng vẻ nàng lúc này có chút thẹn thùng trái ngược với bộ dạng cao ngạo của nàng lúc bình thường, dáng vẻ của một nữ hài tử đang yêu.

"Người không mời ta vào phòng ư?" Ngu phượng ngược đầu nói.

Long Nhất mở cửa, đưa tay mời Ngu Phượng vào.

"Nàng ngồi xuống đi, ta vào xem bằng hữu một lát". Long Nhất nói rồi đi vào phòng ngủ.

"Vô Song, nàng tại sao lại không tỉnh lại? Chúng ta sắp tới bằng nguyên rồi, nàng nhất định phải kiên trì chịu đựng." Long Nhất vuốt ve khuôn mặt Vô Song nhẹ giọng nói, bây giờ trong lòng hắn thật sự phiền não, Vô Song còn chưa tỉnh, Lãnh U U lại đột nhiên không thấy đâu.

Ngu Phượng nhìn qua khe cửa, Long Nhất thì thào với Vô Song những gì nàng không nghe được, nhưng thấy dáng vẻ thân mật của Long Nhất và cô nương kia trong lòng lại có cảm giác nhói đau, mắt nàng rung rung như muốn rơi lệ, một tia ảo tưởng cuối cùng trong lòng nàng hoàn toàn tan biến.

Long Nhất đi tới ngồi xuống trường kỷ, rót liền hai chén rượu để áp chế phiền não trong lòng.

"Nàng làm sao vậy?" Ngu Phượng hỏi, mắt nhìn về phía phòng ngủ của Vô Song.

"Nàng ấy bị một lời nguyền cực kì tà ác nguyền rủa, sau đó lại vì cứu chúng ta mà trở thành như vậy, mỗi ngày nàng đều ngủ, không ăn cũng không nói năng gì." Long thở dài một hơi, thanh âm nặng nề nói.

"Nguyền rủa? Là ma pháp tà ác trong truyền thuyết? Vậy bây giờ các người muốn đi đâu?" Ngu Phượng cả kinh nói, nàng cũng là người hiểu biết rộng, từng đọc được điều này trong một bản cổ thư, nhưng nghe nói loại pháp thuật tà ác này đã thất truyền rất lâu rồi.

"Băng nguyên, chỉ cần tìm được máu của Như ý băng tằm là có hy vọng cứu nàng." Long Nhất đáp.

"Cái gì? Các người muốn đi băng nguyên bắt Như ý băng tằm? Các người biết băng nguyên là địa phương nào không? Nơi đó không phải là nơi con người có thể chịu đựng được, hơn nữa Như ý băng tằm là ma thú siêu cấp SS loại cực mạnh, các người đi đến đó chỉ có chết mà thôi." Ngu Phượng kinh hãi thất sắc nói, nàng nhất định muốn cho Long Nhất từ bỏ ý niệm ngu xuẩn trong đầu.

"Những điều này ta biết, nhưng ta vẫn phải đi." Long Nhất kiên định nói.

"Cho dù chết cũng không sao ư? Người yêu người con gái đó đến vậy ư?" Ngu Phượng đứng lên, cặp mắt rưng rưng nhìn Long Nhất.

"Không sai, đúng vậy, điều này nàng không thể hiểu được." Long Nhất vừa cầm chén rượu vào tay nhạt giọng nói.

Đúng lúc này, Long Nhất đột nhiên cảm thấy được một cỗ khí tức quen thuộc trong phạm vi linh thức của mình, hẳn không khỏi chau mày.

Chương 97: Trước lúc phân ly

Dịch giả: delaferre119

Biên dịch, biên tập: Aficio "Đúng đó, ta không hiểu, chỉ có người hiểu." Ngu Phượng đột nhiên hét thẳng vào mặt Long Nhất, quay người bước ra cửa, nước mắt trào ra không gì ngăn nổi.

Long Nhất lặng im nhìn bóng lưng Ngu Phượng khuất dần, không hiểu vì sao nàng đột nhiên nổi cáu như vậy, nhưng hẳn hiện giờ không còn tâm tư đến dĩ vãng nàng.

Lãnh U U ở dưới cầu thang nhìn thấy Ngu Phượng mắt ngấn nước chạy ra từ trong phòng, không khỏi sửng sờ. Nàng ngược nhìn cửa phòng đang mở, răng cắn vào môi, sắc mặt cực kỳ nhợt nhạt.

Nàng chậm chạp bước đến trước cửa, thấy Long Nhất vẫn lặng thinh xoay xoay ly rượu. Sắc hồng của chất lỏng ánh lên khuôn mặt đánh thép lạnh lùng làm lòng nàng thấp thỏm không yên.

Nhẹ khép cửa lại, Lãnh U U ngồi xuống bên cạnh Long Nhất, nói khẽ: "Xin lỗi, trên đường thiếp đột nhiên gặp lại một người quen cho nên quay về muộn".

Long Nhất đặt chiếc ly trên tay xuống, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Lãnh U U, giúp nàng phủi bông tuyết trên mái tóc. Hắn hỏi: "U U, nói cho ta biết đi. Nàng đã phát hiện ra điều gì?"

Lãnh U U im lặng, thân thể hơi run rẩy, theo bản năng đến dựa vào bên người Long Nhất, cơ thể liền cảm thấy ấm áp và mang lại cho nàng một cảm giác rất an tâm.

Long Nhất ôm thân thể mềm mại lạnh buốt của Lãnh U U vào lòng, ôn nhu nói: "Nàng không muốn nói ta cũng không ép. Nàng chỉ cần biết rằng nàng là nữ nhân của Long Nhất ta, bất kể trên đời có chuyện gì ta cũng sẽ gánh chịu cùng nàng."

Lãnh U U nghe Long Nhất nói, lòng chua xót, ghì chặt lấy eo hắn, gò má ép sát ngực hắn, thụ hưởng ấm áp trên người tình lang.

Đột nhiên, Lãnh U U ngồi lên đùi Long Nhất, đôi môi lạnh giá áp vào miệng Long Nhất, chiếc lưỡi chủ động cuốn tới khiêu khích, eo lưng uốn éo như rắn lượn.

Long Nhất nín thở, dục hỏa bị đè nén từ trước khi Lãnh U U ra ngoài bùng phát. Tiểu huynh đệ hưng phấn như ăn phải thuốc kích thích, đội lên chỗ mềm mại thần bí nhất của nữ nhân.

"Á, phu quân, yêu thiếp." Lãnh U U run lên như điện giật, thân thể mềm mại vụn vẹo càng kịch liệt, si mê nút đầu lưỡi Long Nhất. Ngọc thủ luồn vào trong áo hắn, mê mẩn vuốt ve cơ thể cường tráng khiến nàng rạo rực ấy.

Long Nhất cảm thấy có gì đó không hợp lý. Lãnh U U trên giường mặc dù so với Lộ Thiển Á còn nồng nhiệt hơn nhưng cũng không thể đến mức cuồng loạn như vậy. Long Nhất nghiêng đầu thoát khỏi đôi môi hồng đang quấn quít của Lãnh U U, nắm lấy đôi tay nàng, nói: "U U, nàng dừng lại đã."

Lãnh U U thoát khỏi hai tay Long Nhất, đẩy Long Nhất ngã đổ xuống trường kỷ, ngồi trên eo hắn xé y phục hắn.

Long Nhất giữ lấy tay Lãnh U U, nhảy xuống từ tròng kỷ, sau đó bế nàng bước về phía phòng tắm, „Ùm" một tiếng, đẩy nàng vào bồn tắm đầy nước ấm.

Lãnh U U trôi lên khỏi mặt nước, mái tóc bồng bềnh phía sau, ngực nhấp nhô thờ gấp liên hồi, nước mắt như trân châu không ngừng rớt xuống.

Long Nhất thờ dài một tiếng rồi bước vào bồn tắm, ôm Lãnh U U trong lòng, nhẹ vuốt ve lưng nàng.

"Long Nhất, thiếp không muốn xa chàng, thực sự không muốn". Lãnh U U nức nở, biểu tình vô cùng đau xót.

Long Nhất chột rùng mình, trong lòng nảy sinh dự cảm không lành. Ngữ khí của nàng tựa hồ nàng phải ly khai hẳn, khiến hẳn không khỏi nhớ lại Ti Bích, nữ nhân mà hẳn khắc cốt ghi tâm. Hẳn sợ Lãnh U U cũng giống Ti Bích, rời xa rồi là bật vô âm tín.

"Hôm nay thiếp đã gặp người của Hắc Ám giáo hội, gã cho thiếp biết sư phụ thiếp Lạp Pháp Nhĩ vì tu luyện hắc ám ma pháp bị phản phệ, đã sắp. sắp không được rồi. Gã mang đến thư của sư phụ gửi thiếp. Đúng là bút tích của sư phụ, người muốn gặp mặt thiếp lần cuối." Lãnh U U khóc không thành tiếng. Nàng không chỉ có nghĩa thầy trò với U Minh Tế Tự Lạp Pháp Nhĩ mà còn cả tình cha con.

Thì ra là như vậy, Long Nhất thờ dài một tiếng. Lãnh U U theo lý phải quay về gặp sư phụ nàng lần cuối cùng, nhưng như vậy có thể là âm mưu hay không? Long Nhất thầm nghĩ trong lòng.

"U U, đúng thực như vậy sao?" Long Nhất hỏi.

"Vâng." Lãnh U U cúi đầu lên tiếng, tay lau nước mắt trên mặt.

"Vậy nàng quay trở về đi, ta đưa Vô Song tới bằng nguyên cũng được. Nàng biết ta hiện giờ có mười tám siêu cấp khô lâu, Cường Lô thú, hơn nữa còn có năm tên thất sát khô lồi, đến bằng nguyên cũng không có gì nguy hiểm. Xong việc của sư phụ rồi, nàng hãy tới tinh linh sâm lâm gặp ta." Long Nhất nói. Hắn ngầm cảm thấy sự việc Lãnh U U nói không giản đơn như vậy, nhưng đâu thể không đi.

Lãnh U U gật đầu, nhìn Long Nhất đầy thâm tình. Đột nhiên mặt đỏ hồng hờn dỗi: "Người ta vừa rồi xấu hổ muốn chết, chàng phải bồi thường thiếp."

Long Nhất cười khi, hỏi lại: "Vậy nàng muốn ta bồi thường sao đây?"

Lãnh U U hé miệng cười, bàn tay tinh nghịch công kích tiểu huynh đệ hiền lành của Long Nhất, phong tình vạn chủng liếc hắn nói: "Chàng bảo sao?"

"Tiểu yêu tinh, nàng rắc tâm câu dẫn ta phải không, xem hôm nay ta trị nàng thế nào." Bàn tay Long Nhất xoa nắn hai quả bóng thịt vừa lớn vừa đàn hồi trên ngực Lãnh U U, nhào nặn bầu tuyết lê trắng mịn gồ lên qua lớp y phục.

Lãnh U U rên rỉ, nhãn tình long lanh mị hoặc, giọng nói vẫn kèm theo sự thuần phục: "Còn chưa biết là ai trị ai đó."

Long Nhất cười khi khi, nha đầu chẳng biết trời cao đất dày này lại dám nghi ngờ năng lực của hắn, đúng là chú chưa húng mà thím đã thấy thèm. Xem ra trước đây "dạy bảo" nàng còn chưa đủ nghiêm khắc.

Long Nhất lột sạch sành sanh y phục trên người Lãnh U U, làm lộ ra

thân hình mịn màng sáng bóng tựa mỡ dê. Hấn thềm tán thưởng, đây đúng là kiệt tác hoàn mỹ nhất trên đời, phong nhã nở nang tuyệt đôn tròn trịa eo lưng nhỏ nhắn, ngũ quan thanh tú như tiên nữ trong tranh, làn da mịn màng hoàn mỹ đến mức tơ lụa khó so bì.

Long Nhất đùa giỡn đôi ngọc nữ một tay nắm không vừa ấy, trong tay biến dạng thành muôn hình dạng. Lãnh U U nhắm hờ đôi mắt, tỏa ra lửa tình ngùn ngụt, hơi thở càng lúc càng như hơi nước sôi sùng sục. Ngọc thủ của nàng bầu lên cánh tay Long Nhất, như cự tuyệt lại như hòa theo, từ miệng vô thức phát ra những tiếng rên rỉ không kiềm giữ được.

"Bảo bối sao rồi? Có phải muốn rồi không?" Long Nhất cười nói. Thực ra hấn đã chịu không nổi nữa, hạ thân căng cứng đến nhức buốt, sớm đã muốn tự do phóng túng rong ruổi trên vùng thảo nguyên tươi tốt, nhưng vì tôn nghiêm của một nam nhân mà hấn phải chịu đựng.

Lãnh U U rên lên một tiếng, cắn chặt môi, mắt nhắm nghiền, đầu nghiêng qua một bên, quyết không chịu nhận thua.

Long Nhất mỉm cười, một tay luồn xuống phía dưới, lướt qua vùng bụng dưới phẳng lì, vuốt ve hai chân Lãnh U U, nhưng vẫn không tiến thêm được chút nào. Chiến lược này khiến cho U U bị khiêu khích cho trên chịu không nổi mà dưới cũng chẳng yên, đầu óc trống rỗng, khó chịu vô cùng.

Ngắm nhìn khuôn mặt xấu xa của người trong tim, Lãnh U U nghiêng rặng ngời dậy khỏi mặt nước, cởi bỏ dây lưng Long Nhất, kiều đôn trắng mịn màng như tuyết ngời xuống bắt đầu đong đưa.

Có lẽ vì đã vài ngày không hoan ái, cũng có thể lại thêm việc sắp phải chia ly, hai người đều dốc hết sức lực. Từ phòng tắm tới phòng

khách rời vào phòng ngủ, vết tích hoan ái không chỗ nào không có. Cuối cùng Long Nhất có lẽ vẫn hơn một mức, thủ thắng bằng sức dai lực mạnh, còn Lãnh U U giống như con gấu túi (gấu Koala) mềm oặt mê man trên người Long Nhất, rốt cuộc không còn chút sức lực để gượng dậy.

Bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng lớn, chỉ một đêm đã tích lại thành một lớp dày. Lãnh U U mở to mắt rúc người trong lồng ngực ấm áp của Long Nhất. Nàng thầm thở dài một tiếng. Chóng thôi, nàng sẽ phải nói lời tạm biệt với chủ nhân của vòng tay này, nhưng đến bao giờ mới có thể gặp lại đây? Trong lòng Lãnh U U không biết vì sao chợt dấy lên cảm giác sợ hãi.

Lãnh U U biết thời gian đã không còn sớm nữa, mặc dù trời còn chưa sáng. Thói quen của con người thật đáng sợ, nàng đã quen có Long Nhất bên cạnh, nếu phải rời xa, nàng liệu có hóa điên hay không? Cuối cùng không được người mùi vị nam nhân dễ chịu trên người Long Nhất, không cảm thụ được vòng tay của người, không được nghe hấn âu yếm gọi nàng là "bảo bối", không được ngắm nụ cười xấu xa, vậy nàng sẽ sống thế nào đây?

Cảm thấy ngực mình ướt ướt, Long Nhất mở choàng mắt. Kỳ thực hấn cũng không ngủ được vì sợ Lãnh U U lại như Ti Bích lúc trước, nhân lúc hấn ngủ mà rời xa hấn, chỉ còn dư hương đọng lại trên mũi.

Lãnh U U ngược đầu lên, vừa hay gặp phải ánh mắt ưu thương đang nhìn mình.

"Sao chàng đã tỉnh rồi?" Lãnh U U lau lệ thủy đọng nơi khóe mắt, thì thầm hỏi.

"Có người đổ nước ròng ròng trên người ta, ta không tỉnh lại để mà bị chết đuối sao?"

"Đáng ghét!" Lãnh U U hờn dỗi véo Long Nhất một cái.

Long Nhất thở mạnh một hơi, không cười đùa nữa, nhìn Lãnh U U hỏi: "Nàng vừa rồi muốn rời đi phải không?"

Lãnh U U rùng mình, mới rời đúng là nàng có ý nghĩ đó, bởi vì sợ có Long Nhất bên cạnh nàng sẽ không thể đi được. Nói như vậy là.

"Cho dù muốn đi cũng phải nói với ta một tiếng rồi mới đi chứ, ta không muốn tình lại liền phát hiện nàng đã rời xa rồi." Long Nhất nói.

"Thiếp."

"Không cần phải giải thích, ta hiểu mà, bây giờ đi đi, ta tiễn nàng."
Long Nhất vỗ về Lãnh U U, rồi đứng dậy mặc quần áo.

"Long Nhất, chàng giận thiếp sao? Lãnh U U từ phía sau ôm lấy eo Long Nhất.

Long Nhất chậm rãi quay người lại, tay phải nâng cằm Lãnh U U, lắc đầu đáp: "Không, chỉ có điều nàng đã quyết định trở về thì nên xuất phát sớm một chút, như vậy có thể gặp sư phụ nàng sớm một chút, tránh gặp phải sự nuối tiếc không thể bù đắp"

Lãnh U U nhìn Long Nhất hồi lâu mới khẽ gật đầu, rồi đứng dậy mặc quần áo.

"Để ta giúp nàng, trước đây đều là nàng hầu hạ ta, hôm nay để ta hầu hạ nàng một phen." Long Nhất mỉm cười nói, giấu ánh mắt thương cảm vào sâu tận đáy lòng.

Long Nhất lóng nga long ngóng giúp Lãnh U U mặc quần áo, từ quần

áo lót đến áo khoác ngoài, xem chừng hẳn cởi y phục nữ nhân thì nhanh, nhưng mặc vào lại rất vụng về. Mặc quần áo đương nhiên không tránh được tranh thủ chiếm chút tiện nghi. Vì vậy trong nụ cười đen tối của Long Nhất cùng chút hờn dỗi của Lãnh U U, thương cảm khi li biệt tựa hồ đã bị quên lãng.

Chương 98: Ngu Phượng bướng bình

Dịch + biên tập: Aficio Gió đưa hoa tuyết bay lượn khắp nơi tạo nên một mảng không gian đầy những điểm bạch sắc lấp lánh. Long Nhất bước vào đại sảnh Phượng Hoàng lữ điểm, tuyết bám đầy người. Hắn vừa tiễn Lãnh U U, tiện đường mua sắm đầy đủ các nhu yếu phẩm.

Hình ảnh đôi mắt đăm lẹ của Lãnh U U vẫn đọng lại như ở ngay trước mắt hắn. Một nỗi ưu thương gợn lên, quanh quẩn nơi tim, khiến cho Long Nhất cảm giác tinh thần có phần suy sụp.

Khi hắn bước vào phòng, không ngờ đúng vào lúc Vô Song mở mắt nhìn. Trông thấy Long Nhất, vẻ mặt nàng thể hiện sự vui mừng thực sự.

"Long Nhất, ta ngủ lâu lắm rồi phải không? Ta phát hiện ta còn nghĩ đôi chút tới ngươi... còn có cả U U nữa." Vô Song cười khế. Ngủ ngon lành mấy ngày, tinh thần của nàng quả có tốt lên.

"Đúng đó, đã ba ngày rồi. Không tỉnh lại là thành heo đấy." Long Nhất trêu chọc.

Vô Song nhìn Long Nhất nói: "Thấy ta tỉnh giấc ngươi dường như không vui lắm thì phải, vậy ta ngủ tiếp đây."

"Ta mà không vui hả? Nàng không thấy ta cười như thể một đóa hoa

sao?" Long Nhất há miệng ra cười, để lộ hai hàng răng trắng bóng.

Vô Song cười hì hì, khuôn trắng nhợt nhạt đã điểm sắc hồng, làn thu ba âm đậm dường như sáng hơn nhiều. Nàng cười nói: "Đúng là một đóa hoa, chẳng qua giống hoa mồm chó. Người không thấy người cười quá miễn cưỡng à?"

"Thật không biết hân thưởng. Ta mà cười thế này, sợ rằng vô số thiếu nữ mỹ lệ phải mê tới chết ấy chứ." Long Nhất giờ giọng rầm thối.

"Không dây với tên lẩm lời người. U U đâu rồi?" Vô Song hỏi.

Khuôn mặt đang cười cợt của Long Nhất bỗng đanh lại. Hắn chậm rãi đáp: "Nàng ta có việc phải trở về."

Vô Song gật đầu, nhẹ nhàng hỏi: "Chính vì thế mà người thấy không vui hả?"

"Đúng là thật khó mà chấp nhận, nhưng chẳng qua cũng là lẽ nhân sinh, có gặp gỡ ắt có lúc chia xa." Long Nhất nhún vai cười nói.

"Phải rồi, trên đời không có tiệc nào không tàn. Người đã từng nghe câu này chưa: Chia tay thấy quý ngày gặp gỡ." Vô Song nhỏ nhẹ nói.

Long Nhất kinh ngạc nhìn Vô Song nói: "Không ngờ nàng cũng biết an ủi người khác."

"Ta luôn luôn như vậy. Người giờ mới biết hả?" Vô Song cười tinh nghịch. Giọng nói và vẻ mặt vui tươi này Long Nhất chưa từng được thấy. Sự lạnh lùng và ngạo khí tựa hồ đã biến mất không còn tăm tích.

Nói xong câu này, sắc mặt Vô Song chợt biến đổi, thấy đôi phần kỳ quái. Thân thể mềm mại nhẹ run.

"Vô Song, nàng sao thế? Có chỗ nào không thoải mái à?" Long Nhất thấy thế vội hỏi.

Vô Song cắn răng không nói, khuôn trăng nhuộm sắc hồng, đôi mắt nhấp nháy.

"Cuối cùng là nàng không thoải mái chỗ nào? Cho ta hay đi." Long Nhất gắng hỏi.

Vô Song ngượng ngịu nhắm mắt, nói lí nhí: "Ta muốn đi vệ sinh."

Ách... đi...? Long Nhất mắt tròn. Trước đây chuyện này toàn do Lãnh U U giúp đỡ. Hắn đường đường là một nam tử hán, lẽ nào phải... Hắn thì không ngại nhưng Vô Song là một nữ hài tử, làm sao nàng chịu?

"Nàng đợi nhé. Ta đi tìm người." Long Nhất đứng dậy. Hắn muốn tìm Ngu Phượng, chỉ để nhờ nàng hỗ trợ cho Vô Song.

Gõ cửa phòng Ngu Phượng mà không thấy tiếng trả lời, Long Nhất bần chồn. Hắn mà còn sốt ruột thì thử hỏi Vô Song thế nào... Thường nói người ta có ba cái vội, chuyện này giống với kìm nén không chịu được mà chết quá.

Giờ thì đi đâu tìm ai giúp đây? Lúc này trong lữ điếm thật vắng vẻ đìu hiu. Chưởng quỹ và tiểu nhị đều là nam nhân, làm sao để bọn chúng giúp Vô Song được?

"Kệ nó, sớm muộn gì thì Vô Song cũng thành nữ nhân của ta thôi." Long Nhất thầm nghĩ, quay người bước vào trong phòng.

Vô Song lúc này có vẻ như nhịn không nổi nữa, thân hình liên tục rung lên. Thấy Long Nhất, nàng run run hỏi: "Tìm được người chưa?"

Long Nhất không nói gì, đi thẳng tới bế nàng vào phòng vệ sinh, vừa đi vừa nói: "Tìm không thấy ai, để ta giúp nàng nhé. Nàng cứ nghĩ ta như Lãnh U U là được rồi."

"Người... ta không muốn." Vô Song đỏ mặt phản đối.

"Không muốn? Nàng muốn tè ra quần hả?" Long Nhất cười cười, một cước đá cửa phòng mở toang.

Thấy đại thủ của Long Nhất di chuyển tới dây lưng mình, Vô Song đỏ mặt nhắm chặt hai mắt. Cởi y phục của nữ nhân với Long Nhất đương nhiên là chuyện quá bình thường. Thất lưng vừa được tháo bỏ, ngoại khối tuột xuống, lộ ra ngọc thối trắng như tuyết và ti khối.

Mũi Long Nhất nóng ran, suýt chút nữa thì xuất huyết. Vô Song cũng thật quá tiến bộ đi, nội khối không ngờ gần như trong suốt, lờ mờ thấy cả một khoảng hắc sắc.

Lúc này, thân mình Vô Song còn run mạnh hơn nữa. Vậy nên Long Nhất mới hồi thần, đại thủ từ từ nắm lấy hai bên nội khối, từng chút từng chút một kéo xuống...

"Long Nhất, không được nhìn!" Vô Song xấu hổ khẽ rít lên.

"Được thôi, ta không nhìn đâu." Long Nhất đè nén dục vọng, nhắm mắt lại... Ách, nghiêm chỉnh mà nói thì vẫn ti hí lưu lại một rãnh nhỏ...

Nội khối bằng lụa dần dần tuột xuống. Vùng thần bí của thiếu nữ hoàn

toàn lộ ra trong không khí. Long Nhất khẽ thở dài nuốt nước bọt, đỡ Vô Song ngồi lên bờ. Sau lưng hắn giờ đã thấm đẫm mồ hôi.

Long Nhất quay đầu, đợi một hồi lâu, vậy mà không hề nghe thấy âm thanh gì.

"Sao vậy? Chẳng phải nàng đang... vội lắm sao?" Long Nhất hỏi.

"Ta... ta không. được." Vô Song nói như khóc.

"Thư giãn nào, chớ căng thẳng. Ta đã nhìn thấy thân thể nàng thì nhất định sẽ có trách nhiệm với nàng. Vậy nàng chính là nữ nhân của ta rồi, trước mặt ta còn ngại điều gì nữa?" Long Nhất ôn nhu vuốt ve mái tóc Vô Song.

"Ừm." Vô Song khẽ đáp, tâm lý phòng thủ được buông lỏng, thủy dịch tích tụ mấy ngày có cơ hội mau chóng...

Vô Song nhìn Long Nhất đang giúp mình mặc lại y phục, lẩm bẩm:
"Thiếp là nữ nhân của chàng rồi sao?"

Long Nhất mỉm cười gật đầu, lại bế nàng ra khỏi phòng. Từ sau khi rời khỏi, Vô Song thoải mái nằm trong lòng, trên cánh tay hắn. Nàng nở nụ cười hạnh phúc, rồi không cưỡng nổi nhắm mắt lại, tiếp tục chìm vào giấc ngủ say.

oOo

Bên ngoài tuyết bay đầy trời, trên đường tựa hồ không thấy được bóng người, vào thời tiết này còn ai muốn ra ngoài chứ. Long Nhất ôm Vô Song trong lòng. Một cơn gió mạnh ủa tới, toàn thân hắn trụ vững, chân khẽ điếm, người đã biến mất trong màn mưa tuyết. Vậy mà trên mặt tuyết dày kia không hề lưu lại một vết chân nào, xem ra

hắn đã đạt tới cảnh giới Đạp Tuyết Vô Ngân rồi.

Đi được một đoạn đường, Long Nhất đột nhiên phát hiện trước mặt có một nhân ảnh đỏ hồng như lửa, đang đứng giữa gió tuyết thét gào.

"Ngu Phượng! Nha đầu này sao lại xuất hiện ở đây?" Long Nhất trong lòng kinh ngạc, thân hình loáng một cái hiện ra trước mặt nàng ta.

"Người sao giờ mới tới? Ta đợi người lâu lắm rồi?" Ngu Phượng nhìn Long Nhất cười nói, khuôn mặt nàng thể hiện vẻ ranh mãnh.

"Đợi ta? Nàng đợi ta làm gì?" Long Nhất nhíu mày hỏi.

"Đương nhiên là cùng đi với người tới vùng băng nguyên rồi. Ta không dễ gì mà thoát khỏi nươg thân và hai thị nữ đầu đó." Ngu Phượng cười nũng nịu, dường như đã quên mất chuyện tối qua.

"Nàng muốn làm càn gì vậy? Tối qua nàng cũng nói ta tới vùng băng nguyên là đi tìm chết, sao còn muốn đi tìm chết cùng ta?" Long Nhất nói rồi sải chân vượt qua Ngu Phượng. Hắn đang vội, đâu còn thời gian mà tiêu phí cho nàng ở đây chứ.

"Đúng. Ta đúng là muốn đi tìm chết cùng người." Ngu Phượng quật cường đáp lại, bước đi sát theo sau Long Nhất.

"Rồi rồi. Đại tiểu thư, nàng đừng có làm loạn nữa. Ta tới vùng băng nguyên là để cứu nữ nhân của ta, không phải đi du lịch." Long Nhất bất lực quay người nói.

"Người có thể vì yêu nàng ta nên mạo hiểm tới vùng băng nguyên, lẽ nào ta không thể vì người ta yêu mà mạo hiểm sao?" Ánh mắt Ngu

Phượng kiên định nhìn Long Nhất, nàng bình tĩnh nói.

Long Nhất ngạc nhiên nhìn Ngu Phượng, lắc đầu nói: "Tùy nàng." Dứt lời chuyển thân phóng đi, trong nháy mắt đã bỏ xa Ngu Phượng. Kiểu này thì nàng sẽ phải tự mình về thôi, Long Nhất thầm nghĩ. Nhưng hắn cũng không nhịn được quay lại nhìn xem, thấy ngay Ngu Phượng đang cật lực đuổi theo.

Long Nhất lắc lắc đầu, chân nhẹ điểm, người phóng đi như bay. Hắn nghĩ Ngu Phượng nếu đuổi theo hắn một thời gian mà không kịp thì sẽ phải về nhà thôi. Tuy nghĩ vậy nhưng hắn chợt nhớ lại đại tiểu thư này tính cách ngang bướng thế nào. Không chừng nàng bất chấp tất cả, cứ thế góc nghếch mà đuổi. Với thời tiết này thì quả là có chút nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Long Nhất dùng Phi Tường thuật bay lên trên cao, thấy một bóng đỏ đang chạy, dáng người lão đảo vì gió tuyết.

"Nha đầu này bướng bỉnh thật." Long Nhất lẩm bẩm.

Long Nhất cứ bay trên cao dõi theo Ngu Phượng. Hắn không nghĩ rằng nàng sẽ gặp phải chuyện gì mà chỉ xem xem rốt cuộc nàng chịu đựng được bao lâu.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua. Long Nhất đã cho rằng Ngu Phượng tối đa vài chục phút là phải về rồi. Không ngờ mấy giờ liền nàng vẫn chạy thẳng về phía trước, xem bộ dạng này có lẽ chưa đạt mục đích thì còn chưa chịu dừng chân.

"Ai da!" Ngu Phượng bỗng kêu lên một tiếng, hỏa hồng cự kiếm vung lên mang theo một quầng lửa nhằm thẳng vào vùng đất tuyết phủ.

Tuyết hoa liền tách ra một đường, một vòi máu bắn lên, một quái thú

đã bị Ngu Phượng chém thành hai mảnh. Chỉ có điều cái mõm lớn của nó đã cắm vào chân phải nàng. Đây là một con Tuyết Thú, loài dã thú đặc chủng của phương bắc, thường ngụy trang dưới tuyết nhằm rình săn con vật khác.

Ngu Phượng cau mày rút chân ra, quanh nơi mắt cá đã bị hàm răng sắc nhọn của Tuyết Thú cắn thủng vài lỗ. Nhưng may mà vết thương không sâu, chưa đụng vào xương.

Vậy là nàng phải quay về rồi, Long Nhất nghĩ thầm.

Đâu ngờ Long Nhất vừa cúi đầu liền được chứng kiến quyết tâm của Ngu Phượng. Nàng xé ra một mảnh vải băng kín vết thương rồi lại tiếp tục tiến về phía trước.

Được, nàng đã nguyện ý đi theo thì để nàng đi cũng được. Long Nhất thở dài. Nếu cứ để như vậy thì sẽ xảy ra chuyện không hay mất.

Long Nhất từ không trung hạ xuống trước mặt Ngu Phượng.

"Long Nhất!" Ngu Phượng vừa kinh ngạc, vừa vui sướng thốt lên.

Long Nhất trừng mắt nhìn nàng, nói giọng bực bội: "Nàng đã không thiết sống nữa thì cứ đi cùng ta, sau này chớ có hối hận đó."

"Thiếp sẽ không hối hận đâu, chàng cứ đợi mà xem." Ngu Phượng kiêu ngạo hất cằm lên.

Long Nhất chuyển Vô Song đang ôm trong lòng lên sau lưng để cống, cúi người xuống tháo lớp băng bó của Ngu Phượng ra, dùng Quang Dũ thuật lên vết thương khiến nó hồi phục trong chốc lát.

Ngu Phượng nở nụ cười hạnh phúc, nhớ lại cái đêm đầy ánh sao trời đó, khuôn mặt xinh đẹp bất giác đỏ bừng.

Chương 99: Hậu quả của việc cùng chung chấn gối

Dịch + biên tập: Aficio

Vài ngày sau, Long Nhất cuối cùng cũng đến được vùng băng nguyên. Hắn quan sát quanh khung cảnh thần kỳ này, trong lòng cảm thán không ngớt. Đây là một thế giới thuần màu trắng, trắng tới mức không lẫn chút tạp chất nào, chỉ thấy rằng ngoài băng tuyết ra, không còn một thứ gì khác.

Vùng băng nguyên quả thực vô cùng giá lạnh, mỗi lần hít chút không khí vào là thấy rõ hơi lạnh lùa qua khí quản rồi tới hai lá phổi. Trang phục của Long Nhất rất đơn giản, hắn dùng nội lực để bảo hộ bản thân và Vô Song trong lòng. Đối với hắn, nếu như nội lực không kháng cự nổi thì dẫu có mặc đầy áo ấm cũng ửng mà thôi.

Điều làm Long Nhất thấy lạ nhất là Ngu Phượng không hề mặc thêm y phục, vẫn chiếc áo hồ cừu từ lúc ở Khai Phong thành. Thế nhưng nàng vẫn đứng giữa băng nguyên vô sự.

"Nàng không thấy lạnh à?" Long Nhất kỳ quái hỏi.

Ngu Phượng lắc đầu, ngọc thủ đặt nơi ngực cười đáp: "Trên người thiếp có mang theo Phượng Hoàng Ngọc gia truyền, lạnh hơn nữa thiếp cũng không sợ."

"Vậy là tốt rồi." Long Nhất gật gù đầu. Hắn đánh giá cẩn thận lại

vùng băng nguyên vô biên này, bất chợt không hiểu từ đâu có một cảm giác, băng nguyên rộng lớn đến thế, đi đâu để tìm Như Ý Bằng Tàm đây? Hơn nữa do mặt tuyết phản xạ ánh sáng rất mạnh, rất dễ làm cho thị giác bị ảnh hưởng xấu.

"Ta đi đâu bây giờ? Dường như ở đâu cũng trông thế này." Ngu Phượng hỏi.

"Cứ đi về phía trước thôi." Long Nhất nói. Giờ thì chỉ còn biết phó thác cho trời, hi vọng có thể trong vòng một tháng tìm ra được Như Ý Bằng Tàm để lấy huyết dịch của nó.

Ở tại vùng băng nguyên đã trọn một ngày, chưa nói tới Như Ý Bằng Tàm vội, đến sinh vật nào khác cũng đều không thấy. Trời tối dần, nhiệt độ vốn thấp tới không cần phải nói lại còn hạ thêm nữa, đến hơi thở ra cũng biến thành bụi băng rớt xuống. Long Nhất phóng ra hai quả cầu lửa chiếu sáng, nào ngờ hỏa cầu vừa lóe lên đã bị lập tức đóng băng. Có thể tưởng tượng nhiệt độ xuống thấp đến chừng nào, hỏa hệ ma pháp ở đây dường như vô dụng, xem ra chỉ có cách dùng quang cầu để chiếu sáng thôi.

Long Nhất ôm chặt lấy Vô Song vào lòng. Nơi này quá biến thái đi, không hiểu nổi có thể chịu đựng nổi tới khi tìm ra Như Ý Bằng Tàm hay không.

"Long Nhất, hiện tại chúng ta đang ở đâu?" Ngu Phượng rụt cổ lại. Dẫu có Phượng Hoàng Ngọc hộ thân nhưng nàng vẫn thấy hơi lạnh. Nhiệt độ ban đêm không ngờ thấp hơn ban ngày nhiều quá.

"Vậy đừng đi đâu nữa, ngủ thôi. Đợi trời sáng ta lại tiếp tục." Long Nhất bất lực nói. Hắn vốn muốn dựng lều, nhưng lúc này trên băng nguyên hàn phong liên tục rít gào, chỉ sợ khó có thể trụ lại được.

Long Nhất trầm tư một lát, đoạn rút kiếm ra đào xuống dưới lớp băng, thoáng chốc đã đào được một hố băng vuông vức. Lều đặt dưới hố này, gió sẽ không thổi tới nữa.

Khi Long Nhất dựng lều xong xuôi, thấy Ngu Phượng đang đứng ngây ra một bên, bèn hỏi: "Nàng ở đó làm gì, mau dựng lều mà nghỉ đi."

Ngu Phượng ha một tiếng, thấy Long Nhất mau chóng chui vào trong lều, bực tức dậm chân, càu nhàu: "Xú Long Nhất, đại phôi đàn."

oOo

Ngu Phượng co ro trong lều, Phượng Hoàng Ngọc phát tán ra hơi ấm tuy giúp nàng không bị đóng băng nhưng vẫn không có cảm giác ấm áp. Đặc biệt là bàn chân nhỏ lạnh buốt, không làm thế nào đỡ hơn được.

Trần trọc, trở mình không biết bao nhiêu lần, Ngu Phượng nghiêng răng bò dậy, do dự đi tới trước cửa lều của Long Nhất.

"Long Nhất, chàng ngủ chưa?" Ngu Phượng đá vào lều của Long Nhất, cất tiếng gọi.

"Có chuyện à?" Đèn ma pháp sáng lên, bên trong truyền ra giọng nói của Long Nhất.

"Thiếp lạnh quá, không ngủ được." Ngu Phượng xoa xoa hai tay, run run nói.

Long Nhất thu hồi lại kết giới để Ngu Phượng vào trong. Hắn đặt kết giới chỉ để ngăn hàn khí xâm nhập, do đó trong lều ấm áp hơn nhiều so với bên Ngu Phượng.

Thấy chiếc giường lớn phủ lớp chăn lụa êm ái, Ngu Phượng thực sự kinh ngạc, đồng thời có chút khó xử. Nàng có một ước muốn cực kỳ mạnh mẽ là được nhào lên đó mà ngủ.

"Sao nào? Nàng muốn cùng chung chăn gối với ta hả?" Long Nhất cười nhạt. Hắn đang nằm trên giường, ôm Vô Song trong lòng.

"Đúng vậy? Chàng không đồng ý à?" Ngu Phượng đỏ mặt nói.

"Nếu nàng đảm bảo khi ngủ không làm gì phi lễ với ta thì không vấn đề." Long Nhất cười nói.

"Chàng nghĩ chàng quý báu lắm đấy, có cho thiệp cũng chẳng thêm." Ngu Phượng hừ lạnh, rúc vào nằm một bên giường, chăn gối ở đây tỏa ra hơi ấm áp rất dễ chịu.

Nàng khoan khoái quay người qua đối mặt với Long Nhất, cánh mũi nhăn lại nói: "Chàng ngủ bên đó, chớ có qua, không thì..." Ngu Phượng làm động tác mô phỏng chặt xuống, khiến cho Long Nhất thấy lạnh cả xương sống.

"Nàng cứ an tâm mà ngủ cho nàng đi. Ta đã có người ngọc trong lòng, nàng coi ta sẽ làm gì với nàng nữa nào." Long Nhất nhìn Vô Song trong lòng đầy ôn nhu, tha thiết vuốt ve má nàng.

Ngu Phượng tức mình quay đầu lại, chui đầu vào trong gối không nói câu nào thêm nữa. Những ngày này, sự quan tâm hết mực của Long Nhất với Vô Song nàng được thấy tận mắt, trong lòng ái mộ vô cùng, sinh ra ảo tưởng một ngày nào đó Long Nhất cũng như vậy với nàng. Có lúc nàng thấy thật hoang mang, chuyện tình cảm này nàng cảm giác không hi vọng, thế mà vẫn như con thiêu thân lao vào lửa chẳng chút ngại ngần. Ái tình làm con người ta mờ mắt vậy sao?

Ngũ Phụng mang theo tâm trạng tự xót xa cho bản thân mình mà chìm vào giấc mộng.

Long Nhất ngắm nhìn Ngũ Phụng bên cạnh, khẽ nở nụ cười. Nha đầu này bất chấp tất cả đi đến vùng băng nguyên mạo hiểm cùng hắn, trong lòng hắn cũng thấy cảm động. Có một nữ hài xinh đẹp nhường ấy si tình với mình, nam nhân nào cũng phải động tâm thôi. Chỉ có điều giờ đây hắn không có tâm tình nào để nói chuyện yêu đương, hơn nữa thái độ của Phụng Hoàng gia tộc đối với hôn nhân cũng đã rõ. Tạm thời cứ như vậy đã, thuận theo tự nhiên mà làm là tốt nhất.

oOo

Long Nhất chợt mở mắt ra, phát hiện trong lòng mình ngoại trừ Vô Song còn có một thân thể mềm mại tỏa ra mùi hương nữ nhân ngây ngất. Không biết từ lúc nào và làm cách nào mà Ngũ Phụng đã rúc vào trong lòng hắn rồi. Hắn thậm chí còn cảm thấy trước ngực mình có một cặp gì gì đó cực kỳ đàn hồi ép vào nữa. Long Nhất liền nhớ lại lúc thấy được vẻ mỹ diệu xuân quang ấy lúc trị thương. Chắc là do tu luyện đấu khí nên ngọc nữ của Ngũ Phụng có tính đàn hồi thật rõ rệt.

Nếu thử chạm vào chút thì có cảm giác gì nhỉ, Long Nhất vô sỉ nghĩ vậy. Đại thủ vô thức trượt từ nách của nàng xuống, ve vuốt nơi bên ngoài ngọc nữ. Hắn nhẹ nhàng ấn ấn, quả nhiên cảm giác nơi tay thực tuyệt diệu, nếu cả bàn tay nắm vào thì sáng khoái phải biết.

Lúc này, Ngũ Phụng thềm lằm bằm gì đó, thân thể mềm mại cứ thế cọ sát lên người Long Nhất, ngọc thối lại càng chẳng thật thà gác lên luôn, chết người nhất ở chỗ lại còn gác lên đúng ngay tiểu sư đệ đang hùng dũng trời lên nữa chứ, vô ý thức mài đi mài lại. Không

phải Long Nhất thấy nhịp hô hấp của nàng vẫn còn ở trong giấc ngủ, thì đã khẳng định nàng đang trêu ghẹo hắn rồi.

Tà hỏa bốc lên, nên biết Long Nhất từ sau khi từ biệt Lãnh U U đã "đụng chạm" gì với nữ nhân đâu. Dù cho ngày nào cũng ôm thân thể tuyệt mỹ của Vô Song nhưng sắc mặt đang mang bệnh của Vô Song chỉ khiến hắn thấy thương tâm chứ không sinh ra dục vọng. Giờ đây trong lòng có một đại mỹ nhân Ngu Phượng, dục vọng của hắn tự nhiên như thể ngựa hoang thoát khỏi dây cương không cách nào chế ngự nổi.

Long Nhất hít một hơi thật sâu, tự đặt cho bản thân hai lần Tâm Linh Thủ Hộ, máu nóng đang sôi trào lắng đi được đôi chút. Nhưng đúng vào lúc này, Ngu Phượng trong lòng lại động đậy, ngọc thủ vẫn đang ở nơi ngực không hiểu sao lại đưa xuống dưới, vừa hay đụng phải tiểu sư đệ, chắc là cảm giác được sự ấm áp phát ra từ tiểu sư đệ này. Trời, Ngu Phượng trong mộng đem... làm vật sưởi ấm cho tay mình, vô thức nắm lấy không chịu nhả ra.

Long Nhất phải cố hít sâu thêm hơi nữa, áp chế lại lửa dục không thì ngọn lửa ấm ỉ biến thành lưỡi lửa thiêu cháy cả thảo nguyên, xem ra hắn còn lâu mới đạt được cảnh giới kiềm chế dục vọng bản thân.

oOo

Ngu Phượng mê mê hồ hồ mở mắt ra, ý thức còn có chút chưa tỉnh táo, chỉ thấy giấc ngủ vừa xong thật là sáng khoái, liền nhúc nhích thân thể để bớt đi cái mỏi do nằm ở một tư thế quá lâu. Đúng lúc đó, nàng đột nhiên cảm giác trong tay mình có gì đó ngo ngoậy, lại còn đập đập như trái tim nữa.

"Đây là cái gì mà có thể cử động được vậy?" Ngu Phượng mơ hồ tay nắm lấy, nào ngờ cái của đó lại trương lên thêm vài phân, nhịp đập

còn mạnh mẽ hơn nữa.

Ngu Phượng kinh hãi bưng tỉnh, vừa ngược đầu lên đã thấy ngay cặp mắt bốc lửa của Long Nhất.

"A... người..." Ngu Phượng thốt lên một tiếng nhìn hẩn, trong đầu bao ý nghĩ bắt đầu ập tới. Nàng đến giờ vẫn chưa hiểu rõ vì sao Long Nhất có thể ngủ bên cạnh mình.

"Người cái gì mà người? Còn không mau buông tay? Nàng đang nắm chặt khiến cho vận mệnh của ta muốn khóc đó." Long Nhất mặt tái hẩn đi kêu lớn. Thì ra trong lúc hoảng hốt, Ngu Phượng đã dùng toàn lực ở dưới. Nên biết Ngu Phượng ít cũng là kiếm sư, khí lực của cú nắm này lớn tới đâu chứ? Nếu không phải Long Nhất có thiên phú dị bẩm, nội lực thâm hậu, sợ rằng đã bị phế mất rồi.

Vận mệnh? Vận mệnh cái gì chứ? Ngu Phượng ngây ra một lúc mới cảm giác thấy trong tay có một vật to dài cứng rắn, lập tức thét lên một tiếng buông tay, sắc mặt đỏ như gấc chín.

"Ta... Thiếp... Ai bảo chàng không thành thực chút nào, còn chiếm tiện nghi của thiếp." Ngu Phượng quay đầu qua xấu hổ nói.

Thấy Ngu Phượng đổ lỗi cho mình, Long Nhất khinh khỉnh nhìn nàng, nói: "Kính xin đại tiểu thư tự mình phán xét. Ta đang ôm Vô Song của ta ở bên, không cử động chút nào, ngược lại nàng làm thế nào lại chui vào lòng ta thế?"

Ngu Phượng len lén nhìn qua, phát hiện thấy đúng là như vậy, thảo nào mình ngủ thoải mái đến thế, chắc là khi ngủ cảm giác được sự ấm áp nơi Long Nhất, sau đó tự động rúc vào.

"Không nói gì hả? Nàng phi lễ với ta rồi, món nợ này làm sao tính

toán đây?" Long Nhất cười cợt đùa bỡn. Hắn cũng không biết liệu mình có nên dựa vào chuyện này hay chẳng nữa?

Ngu Phượng cắn môi, ngược đầu lên nhìn vào ánh mắt Long Nhất, mặt đỏ gay, dịu dàng nói: "Cùng lắm thì thiếp xin lỗi chàng, miễn cưỡng cưới chàng là được rồi."

Hồi lâu, Ngu Phượng rụt lại, sắc đỏ hồng vẫn bao lấy khuôn mặt xinh tươi, ngọc thủ giữ nơi trái tim đang loạn nhịp. Nàng nói tiếp: "Chàng giờ đã bị thiếp đặt dấu ấn rồi, sau này chàng chính là người của thiếp!"

Chương 100: Phong Tuyết Thần Điều

Hồi lâu, Ngu Phượng rụt lại, sắc đỏ hồng vẫn bao lấy khuôn mặt xinh tươi, ngọc thủ giữ nơi trái tim đang loạn nhịp. Nàng nói tiếp: "Chàng giờ đã bị thiếp đặt dấu ấn rồi, sau này chàng chính là người của thiếp!"

Ách. Long Nhất nghẹn lời, thấy ánh mắt thật nồng cháy mà kiên định của Ngu Phượng nhìn mình, nhất thời hắn không biết phải hồi đáp ra sao.

Bầu không khí bỗng trở nên vô cùng ngưng ngập. Ánh mắt nồng cháy của Ngu Phượng dần dần ảm đạm lại, loáng thoáng bóng lệ hoa nơi hốc mắt. Vừa rồi nàng đã lấy hết can đảm để nói ra, nhưng hắn chẳng đáp lại chút nào. Trái tim nàng giờ đây như bị kim châm đau nhói.

„Ơ! Sao trời vẫn chưa sáng nhỉ?" Long Nhất thấy Ngu Phượng đầy vẻ u sầu, muốn nói sang chuyện khác.

Ngu Phượng chẳng nói chẳng rằng, quay lưng lại với Long Nhất. Không gian chợt lạnh.

Long Nhất than nhẹ: "Ngu Phượng, ta đã có thể tử rồi, hơn nữa không chỉ là một người."

Ngu Phượng run run, khẽ đáp: "Thiếp biết."

"Ta sẽ không từ bỏ họ đâu, và ta cũng không thể ở rể Phụng Hoàng gia tộc. Nàng hiểu chứ?" Long Nhất dịu dàng nói.

"Thiếp hiểu. Thiếp hiểu rằng chàng sẽ không từ bỏ họ, cũng không ở rể Phụng Hoàng gia tộc. Thiếp với chàng chẳng có được kết quả tốt đâu. Nhưng mà, thiếp không biết, thiếp thực sự không biết tại sao hình bóng của chàng luôn xuất hiện trong đầu thiếp. Không biết vì sao thiếp không quên được chàng. Thiếp không quan tâm nhiều đến thế, thiếp chỉ muốn ở cùng chàng, thậm chí nếu có chết cũng muốn chết cùng một chỗ với chàng." Ngu Phụng quay người lại, từng giọt từng giọt nước mắt lăn dài, giọng nói run rẩy càng lúc càng kích động.

Long Nhất ngơ ngẩn nhìn gương mặt đẫm lệ của Ngu Phụng. Hắn thật không thể tưởng tượng nàng yêu hắn đến chừng ấy. Câu nói sẵn sàng vứt bỏ tất cả để theo hắn khiến Long Nhất cảm động, hắn đưa tay lau đi những giọt lệ trên khóe mắt nàng. Không ngờ, càng lau lệ càng tuôn nhiều.

Cảm nhận được sự thương yêu của Long Nhất, Ngu Phụng dúi đầu vào lòng hắn, thút tha thút thít.

"Ngu Phụng à, trong lúc này, ta chẳng có tâm tình nào khác. Điều duy nhất mà ta mong muốn là làm sao có thể lấy được huyết dịch của Như Ý Băng Tầm cho Vô Song. Chuyện này có thể để sau bàn tiếp được chẳng?" Long Nhất khẽ vỗ vỗ vào lưng Ngu Phụng. Nếu chuyển đi tới vùng băng nguyên thuận lợi, chắc là Lãnh U U và Lộ Thiến Á sẽ có thêm một vị tỷ muội nữa rồi. Không hiểu khi đó hai nàng có giận không nhỉ?

"Ừm!" Ngu Phụng gật đầu. Tuy Long Nhất chưa thực sự tiếp nhận nàng, nhưng hắn cũng không cự tuyệt hoàn toàn, điều đó có nghĩa

rằng nàng vẫn có cơ hội. Còn chuyện phải cư xử ra sao với gia tộc, giờ nàng đâu còn bụng dạ nào quan tâm nhiều như vậy. Một khi đã rơi vào lưới tình, nữ nhân thường dễ xung động và chỉ xử sự theo cảm tính. Vì vậy mà người ta mới nói nữ nhân khi yêu rất khờ khạo.

Làm cho Ngu Phượng cảm thấy an tâm, Long Nhất thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, bầu trời bên ngoài vẫn đang chìm trong màn đêm.

Trời vẫn chưa sáng ư? Như vậy không ổn rồi, Long Nhất thầm nghĩ. Đồng hồ sinh học của hắn rất mẫn cảm, hắn chắc chắn giờ phải là buổi sáng. Sao bên ngoài trời tối đến thế?

Long Nhất càng nghĩ càng thấy vô lý, bèn nhảy xuống giường. Bên ngoài vẫn tối đen như mực, bầu trời đầy những bông hoa tuyết nhỏ, hàn khí thấu xương.

"Làm sao vậy?" Ngu Phượng hỏi, bây giờ tâm tình nàng đã ổn định trở lại.

"Nàng nghĩ bây giờ mấy giờ rồi?" Long Nhất hỏi.

"Dường như thiếp đã ngủ được rất lâu, thế mà bên ngoài vẫn chưa sáng, chắc hẳn còn sớm." Ngu Phượng nói.

Long Nhất lắc đầu: "Không đúng. Cảm giác của ta không thể nào sai được, theo lý mà nói bây giờ phải là rạng sáng rồi."

"Sao lại như thế? Tại sao trời chưa sáng?" Ngu Phượng vội hỏi.

Long Nhất ngẫm nghĩ hồi lâu, đột nhiên hiểu ra vấn đề. Ở tiền thế, hai cực Bắc Nam của Trái Đất có những khoảng thời gian toàn là ban ngày hoặc luôn chìm trong bóng đêm. Lẽ nào vùng băng nguyên là cực Bắc của Thương Lan đại lục? Long Nhất càng nghĩ càng thấy có

khả năng.

"Thu thập đồ đạc đi thôi. Ta nghĩ trong thời gian tới chúng ta sẽ phải sống trong bóng tối." Long Nhất nói.

"Vì sao vậy?" Ngu Phục kinh ngạc kêu lên.

"Ta cũng không biết vì sao." Long Nhất nhún vai, giải thích với nàng cái gì mà kinh độ, vĩ độ không khác gì đàn gảy tai trâu.

Sự thật đúng như Long Nhất dự đoán, vài ngày sau đó đều là đêm tối. Trên đường đi họ toàn phải phóng xuất vài quang cầu để chiếu sáng.

Gió tuyết càng lúc càng lớn, lớp tuyết đọng càng ngày càng dày. Nếu như không sử dụng khinh thân thuật, mỗi bước chân đặt xuống đều ngập tới tận đùi. Gió tuyết lớn như vậy thực sự gây cản trở rất lớn tới khinh thân thuật, huống hồ nội lực Long Nhất từ khi đặt Vô Song lên người tới giờ chưa hề dừng lại. Chưa kể tại băng nguyên lạnh giá này, để giữ ấm cơ thể cần phải hao phí rất nhiều nội lực. May mà Ngạo Thiên Quyết không ngừng tự động vận hành suốt hai mươi bốn giờ, nội lực cũng được bổ sung kịp thời. Nhưng muốn giữ được tốc độ phi hành nhất định thì buộc phải sử dụng nội lực thúc đẩy, nếu gặp phải bất cứ phiền toái nào là sẽ phải vĩnh viễn lưu lại chốn này.

Nhưng như hiện tại cũng không phải là biện pháp, tốc độ thật sự là rất chậm.

Lúc này, Long Nhất chợt nhớ tới Cuồng Lô thú trong không gian hắc ám. Tiểu tử này có thể hình khổng lồ, sử dụng để làm công việc nặng nhọc thật sự là không có vấn đề gì, giả dụ như kéo xe trượt tuyết chẳng hạn.

Long Nhất cười gian hai tiếng ngừng lại. Trong không gian giới chỉ quả thực có rất nhiều thứ linh tinh. Chỉ chốc lát, trước con mắt ngạc nhiên của Ngu Phượng, hắn đã khéo léo tạo thành một cỗ xe trượt tuyết hào hoa, trông như một gian phòng nhỏ. Thực ra xét cho cùng thì cũng chỉ là một gian phòng nhỏ xíu bằng thép bóng loáng, bên trong có hai ghế ngồi mà thôi.

Tiếp theo hắn mở hắc ám thứ nguyên không gian, triệu hồi Cường Lôi thú, không ngờ rằng con cạp tiểu Tam những ngày qua biết có ăn và ngủ cũng vọt ra theo. Hình thể của nó đã lớn hơn rất nhiều, xem ra viên ma hạch đó nó ăn vào không phải vô ích.

Tiểu Tam vừa ra khỏi liền tỏ vẻ nhõm nhẽo với Long Nhất, như thể kháng nghị lâu như vậy mà không để nó ra ngoài thưởng ngoạn. Ở vùng băng nguyên lạnh giá này, nó tựa hồ không thấy lạnh chút nào, chạy trên mặt tuyết hai vòng rồi đến bên Long Nhất dụi sát vào người hắn.

Nhưng Cường Lôi thú vừa ra thì hơi co người lại một chút, tựa hồ không quen chịu đựng không khí lạnh như vậy. Nhưng dù sao nó cũng là siêu ma thú cấp SS, trong chớp mắt đã khôi phục lại.

Long Nhất dùng ý niệm ra lệnh cho Cường Lôi thú kéo xe trượt tuyết, khiến nó bất mãn kêu lên ô ô. Nhưng lệnh chủ nhân không thể không nghe, trong nháy mắt thân hình nó biến hóa to ra, trông tựa như một ngọn núi nhỏ, đầy vẻ uy phong.

"Long Nhất, đó, đó có phải là Cường Lôi thú cấp SS không?" Ngu Phượng không tin nổi, mắt mở to hết cỡ.

"Đúng thế. Nó là Cường Lôi thú, là thú cưng của ta." Long Nhất cười đắc ý. Chọn siêu ma thú cấp SS làm thú cưng, trên thế gian cũng chỉ có Long Nhất hắn là một.

"Thú... thú cưng." Ngu Phượng suýt chút nữa thì xỉu mất, nhìn Long Nhất như quái vật.

"Tốt rồi. Đừng dùng ánh mắt sùng bái đó nhìn ta chứ, nàng cũng biết da mặt ta rất mỏng mà". Long Nhất cười he he, đỡ Ngu Phượng ngồi lên xe trượt tuyết, tiểu Tam cũng thu nhỏ lại chui vào. Long Nhất giật mình, ai ngờ con quý hầu ăn này lại có thể tùy ý biến đổi kích cỡ thể hình. Nên biết phải là ma thú cấp S mới có năng lực này, phải chăng tiểu Tam là ma thú cấp S? Nhưng năng lực của nó rất bình thường, tối đa cũng chỉ là một trung cấp ma thú cấp B.

Ý niệm vừa động, Cuồng Lôi thú bốn chân cùng sai, mang theo xe trượt tuyết với tốc độ nhanh như điện lao về phương xa.

"Cảm giác thật là tuyệt." Long Nhất cười nói.

Ngu Phượng tỏ vẻ không thích thú gì, vuốt ve bộ lông tiểu Tam. Nàng quay đầu sang bên, ánh mắt long lanh như sao trời nhìn Long Nhất hỏi: "Mmm, con người thực của chàng khiến người ta nhìn khó thấu. Chàng rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật thế?"

"Ta có nhiều bí mật lắm. Đang đợi nàng từ từ đến mà khai quật đó." Long Nhất cười đáp lại.

Ngu Phượng mặt ửng hồng, nhả tình ánh lên sắc thái vừa vui vẻ vừa ngạc nhiên. Lời nói mới đây của Long Nhất dường như có ẩn ý bên trong, nàng che miệng cười khẽ hai tiếng.

Cuồng Lôi thú kéo xe trượt tuyết đã được vài trăm dặm đường, nhưng tinh thần lực của Long Nhất vẫn chưa có cảm giác bất cứ dấu hiệu nào của sự sống.

"Băng Tằm ơi, cầu xin ngươi nhanh chóng chui ra ngoài đi." Long Nhất nhìn Vô Song trong lòng thầm nhủ. Lần gần đây nhất nàng tỉnh lại cách đây đã năm ngày, thần sắc mỗi lúc một tái nhợt đi, giống như đóa hoa thu thiên lý sắp tàn, đó là một vẻ đẹp thật thê lương.

Đột nhiên, tinh thần lực Long Nhất phóng ra ngoài thăm dò chấn động mạnh, Cuồng Lôi thú trong nháy mắt cũng đứng khựng lại, phát ra một tiếng gầm rung động đất trời. Tiểu Tam nằm trước ngực Ngu Phượng cũng bất an, lặng thinh không có cử động gì.

"Nhu Ý Băng Tằm?" Long Nhất cùng Ngu Phượng đồng thời kêu lên, nhanh chóng xuống xe trượt tuyết, tinh thần lập tức vừa khàn trương vừa hưng phấn.

Hơn mười quang cầu của Long Nhất lơ lửng trên không trung phát ra ánh sáng nhu hoà, thêm vào đó là mục quang sắc bén của hắn mà vẫn không phát hiện ra thứ gì gì khác lạ, nhưng hắn cảm giác được một luồng sinh mệnh ba động khi có khi không. Tuy chưa thể khẳng định đó có phải là Nhu Ý Băng Tằm hay không nhưng Long Nhất không dám chủ quan. Hắn hiểu khi lâm vào cảnh sinh tử tồn vong, một con kiến cũng không thể xem thường.

Lúc này, Cuồng Lôi thú chọt gầm vang khiêu khích, khiến cho tiểu Tam thấy nhiệt não cũng rống theo hai tiếng.

Bỗng nhiên, cả khối băng bắt đầu chấn động, càng lúc càng kịch liệt. Một khe nứt trên mặt băng vỡ ra. Dưới ánh sáng yếu ớt, nó trông như một chiếc miệng rộng đang há to, khủng bố vô cùng.

Long Nhất một tay ôm Vô Song, một tay kéo Ngu Phượng bay lên không trung. Nhìn thấy những vết nứt ngang dọc đan xen nhau không ra hình dạng gì, mồ hôi lạnh túa ra trên trán Long Nhất.

Chấn động rồi cuộc đã dừng lại. Xa xa xuất hiện hai điểm lam sắc quang mang cực nhỏ, bay về hướng bọn Long Nhất.

"A, thật là đáng yêu." Ngu Phượng cảm thán bật thốt lên. Nàng ngơ ngác nhìn con chồn ** cặp mắt một màu xanh thẳm, chỉ nhỏ bằng bàn tay, bộ lông trắng như tuyết ở phía dưới.

Trước mặt nó là cả thân thể khổng lồ của Cuồng Lôi thú, một cái dậm chân đủ để tuyết điêu tí hon nát bét. Ấy vậy mà Cuồng Lôi thú vẫn cẩn thận nhìn con vật bé xíu này, khí thế kinh thiên hã địa từ từ áp tới tuyết điêu.

Chỉ thấy tuyết điêu loáng lên mấy cái, tránh khỏi những luồng nhiệt khí Cuồng Lôi thú bức tới, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Loài này hình như mình đã thấy ở đâu đó rồi, Long Nhất vừa nhìn nó, vừa ngẫm nghĩ, nhớ lại những loài ma thú đã từng xem qua trong sách vở.

"Phong Tuyết Thần Điêu!" Long Nhất bất chợt kêu lên một tiếng kinh ngạc.

** Điêu (貂): con chồn

Chương 101: Long Nhất tà ác

Dịch giả: hieproto

Biên tập: chudu

hiệu đính: Aficio "Phong Tuyết Thần Điều? Sao tới giờ thiếp vẫn chưa từng được nghe nói tới nhỉ?" Ngu Phượng tò mò hỏi.

"Đó là song hệ ma thú trong truyền thuyết, sở hữu cả phong hệ ma pháp và thủy hệ ma pháp, tốc độ nhanh như gió cuốn. Nghe nói đến khi trưởng thành thì Phong Tuyết Thần Điều có thể dễ dàng thi phóng cấm chú cả hai hệ." Lời Long Nhất nói chứa đầy vẻ nghiêm trọng. Hắn không biết chính xác liệu sinh vật trước mắt có phải là Phong Tuyết Thần Điều trưởng thành hay không. Nhưng nó vừa xuất hiện đã tạo nên uy thế hủy thiên diệt địa rồi, có thể khẳng định đối phó với nó không hề dễ dàng chút nào.

"A." Ngu Phượng kinh ngạc bật thốt. Nàng vốn cho rằng bản thân mình bôn ba khắp Thương Lan Đại Lục, cũng coi như biết nhiều hiểu rộng. Vậy mà từ khi ở bên Long Nhất, luôn có những thứ mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy hay nghe thấy hoặc những sự tình làm cho nàng phải trợn mắt há hốc mồm. Ví như thuộc tính thể chất ma pháp, ma đấu khí của Long Nhất khiến nàng như đang chìm trong giấc mơ. Còn bao kinh nghiệm hắn kể về chuyến đi hoang mãng thảo nguyên nữa, nàng nghe rồi cả nửa ngày cũng không ngậm miệng lại được. Hôm nay Ngu Phượng mới gặp con thú cưng của Long Nhất là siêu ma thú cấp SS, giờ lại được thấy Phong Tuyết Thần Điều sở hữu

cấm chú cả hai hệ, không hiểu sau này còn có thể gặp cái gì nữa đây ?

Phong Tuyết Thần Điều đang chạy vòng quanh Cuồng Lôi thú, thỉnh thoảng lại chi chi kêu lên hai tiếng như khiêu khích, điều này làm cho Cuồng Lôi thú không có cách nào gầm lên như sấm được. Tiểu tử này đúng là thông minh lém lỉnh, tránh tuyệt đối việc chính diện tương kháng.

Đột nhiên, Long Nhất thấy chiếc sừng bạc của Cuồng Lôi thú thoáng hiện một tia điện quang. Lập tức, hắn ôm chặt Ngũ Phượng phi thân ngược ra đằng sau. Bầu trời mới đây ngập tràn hoa tuyết, trong chớp mắt đã mây đen ùn ùn, tiếng sấm âm vang. Trong mưa tuyết thế này mà gọi được lôi điện chắc cũng chỉ có ma pháp mới có khả năng làm được.

Mây đen càng lúc càng ép xuống, sấm sét đình tai, điện quang chớp hiện trong mây, uy thế hủy thiên diệt địa. Chỉ giây lát, cả không gian tựa như chấn động, từ trong mây đen hơn mười đạo lôi điện đột nhiên đánh xuống, bao vây lấy Phong Tuyết Thần Điều vào bên trong.

Phong Tuyết Thần Điều lộ ra vẻ hoảng sợ, thân hình nhỏ bé hóa thành một đạo bạch quang trong vùng thiểm điện dày đặc. Nhưng Cuồng Lôi thú đích thực đã bị tiểu tử này chọc giận, lại thêm mười đạo lôi điện tiếp tục đánh xuống, thề quyết biến nó thành than.

"Chi chi." Đạo bạch quang hóa thân của Phong Tuyết Thần Điều đột nhiên khựng lại. Bị một tia lôi điện phách thẳng, nó kêu chi chi hai tiếng thảm thiết rồi ngã lăn ra mặt tuyết. Cuồng Lôi thú đâu dễ dàng bỏ qua một cơ hội như vậy, hàng loạt đạo thiểm điện liên tiếp bổ thẳng xuống Phong Tuyết Thần Điều.

Ngũ Phượng không đành lòng, sợ hãi kêu lên một tiếng. Nàng nghĩ Phong Tuyết Thần Điều đáng yêu này sẽ chết chắc. Không chỉ có nàng cho rằng như thế, ngay cả Long Nhất cũng đinh ninh như vậy. Bị hơn mười đạo lôi điện bổ trúng thì không ai có thể sống nổi, có lẽ chỉ mình hắn có thể, lúc trước hắn đã từng bị một đạo lôi điện mãnh liệt đánh trúng rồi đẩy sang thế giới này.

Đạo lôi điện sau cùng đánh xuống, mây đen nhanh chóng tan đi, tuyết lại rơi đầy trời.

"Chi chi." Phong Tuyết Thần Điều bị Long Nhất cho là chắc chắn đã chết đột nhiên từ trên mặt đất nhảy dựng lên, tấm thân tuyết bạch đen sì một mảng, trên người bốc nghi ngút khói xanh. Nó lúc này đang há miệng phẫn nộ nhìn Cuồng Lôi thú, ma pháp ba động mãnh liệt bắt đầu tán phát ra.

Chỉ thấy trên người Phong Tuyết Thần Điều lam quang mang chợt lóe, vô số những khối băng thật lớn từ mặt đất bay lên, bắt đầu lơ lửng xoay tròn thật nhanh trên không trung. Chỉ trong chốc lát năm trụ hàn băng long quyển phong (lốc băng) đã hình thành, theo tiếng gào thét đánh ập về phía Cuồng Lôi thú đang đứng, không chừa ra một kẽ hở nào. Tầng tầng lớp lớp tuyết hoa bị cuốn hết vào đó, nếu người nào bị hút vào những khối băng cực lớn đang xoay tròn cực nhanh kia chắc chắn sẽ nát bấy.

Cuồng Lôi thú gầm lên một tiếng rung trời, thân thể khổng lồ màu bạc lại biến lớn ra vài phần, toàn thân trên dưới điện quang chớp hiện, hình thành nên một màng lưới điện quang hình oval bảo vệ bên ngoài. Chỉ thấy năm trụ long quyển phong (gió xoáy) kia cuồn cuộn đánh thẳng vào mặt trên của tấm lưới điện, thanh âm như tiếng nghiêng răng phát ra làm cho người ta nghe xong muốn thổ huyết.

Chỉ thấy thân thể khổng lồ của Cuồng Lôi thú đột nhiên chấn động,

nhãn thần lộ vẻ thống khổ, biểu hiện đang bị thất thế.

Long Nhất mang theo Ngũ Phượng đứng ở xa xa, nhìn Phong Tuyết Thần Điều phóng xuất hàn băng long quyển phong, hiển nhiên đó chính ma pháp hình thành do sự dung hợp giữa thủy hệ ma pháp và phong hệ ma pháp. Uy thế kia tuyệt đối có thể hơn kém chút một bậc. Hắn bây giờ mới biết thì ra ma pháp cũng có thể dung hợp lẫn nhau, hơn nữa uy lực lại to lớn đến thế.

Lúc này hai siêu cấp ma thú đã tiến vào thời điểm gian khổ nhất của cuộc chiến, ma lực đều tiêu hao nhanh chóng. Long Nhất đảo mắt nhìn tình thế, không khỏi hắc hắc cười gian.

"Chàng cười cái gì?" Ngũ Phượng thấy lạ hỏi.

"Nàng muốn ta bắt tiểu lão thử này cho nàng làm thú cưng không?" Long Nhất cười hỏi.

"Làm thế nào mà bắt được?" Ánh mắt Ngũ Phượng lộ vẻ đầy kỳ vọng. Nếu thực sự có một con vật nuôi đáng yêu mà lợi hại như vậy, nàng hẳn sẽ thích chết đi được.

"Nàng xem nhé, ta đi bắt nó đem về cho nàng coi." Long Nhất mười phần tin tưởng cười nói. Bây giờ trận ma pháp tỷ đấu của hai siêu cấp ma thú đã đến hồi quyết định, chỉ cần ở sau lưng bồi cho một cú chí mạng chẳng phải có thể thủ lợi rồi sao?

Long Nhất ước lượng một chút khoảng cách tới chỗ Phong Tuyết Thần Điều, đại khái khoảng hai nhịp thở là có thể tới được. Nếu trước kia với thực lực tầng thứ năm của Ngạo Thiên Quyết, chỉ cần nửa lần hô hấp cũng đủ rồi. Hắn hít sâu một hơi, Ngạo Thiên Quyết luân chuyển khắp châu thân, quát nhẹ một tiếng, thân thể tại không trung huyền xuất một loạt đạo tàn ảnh lao thẳng tới phía sau Phong

Tuyết Thần Điêu.

Phong Tuyết Thần Điêu tuy nhận thấy được các động tác của Long Nhất, nhưng nó căn bản không dám triệt hồi ma pháp để chạy trốn. Phải biết rằng Cuồng Lô thú là ma thú đỉnh cấp, bị ma pháp phản phệ thì tính mạng khó toàn. Thân hình nho nhỏ của nó nhoáng lên tránh khỏi đại thủ to lớn của Long Nhất đang vồ tới, chi chi kêu lên hai tiếng thảm thiết.

Vồ tới vài lần mà vẫn chụp hụt, Long Nhất lại không muốn tiếp tục phí sức, ý niệm vừa động, luồng tinh thần lực cường đại tầng tầng lớp lớp phóng xuất, thân thể của Phong Tuyết Thần Điêu chợt cứng đờ lao đảo chực ngã xuống, bị đại thủ của Long Nhất nhanh chóng tóm chặt trong tay. Lúc này, hàn băng long quyển phong đột nhiên ngừng xoay tròn, từng khối băng lớn cùng tuyết vụn từ trên cao đồng loạt rơi xuống, thiếu chút nữa thì chôn sống Cuồng Lô thú.

Phong Tuyết Thần Điêu ở trong tay Long Nhất chi chi kêu lên hai tiếng, có vẻ như không phục hẳn thừa lúc nó lâm nguy dùng kế sách xảo quyết mà bắt giữ.

"Không phục hả, ai kêu ngươi ngốc như vậy chứ." Long Nhất cười nói, dùng ngón tay búng búng vào đầu nó.

Thấy Long Nhất đã bắt được Phong Tuyết Thần Điêu, Ngu Phượng mang theo tiểu Tam vội vàng chạy tới, thích thú nhìn nó đang nằm gọn trên tay Long Nhất. Mặc dù lông bên ngoài bị Cuồng Lô thú đánh cho cháy đen, nhưng ánh mắt xanh biếc đầy tinh anh của nó vẫn khiến người ta yêu thích.

"Tiểu tử kia, từ nay về sau nàng ta là chủ nhân của ngươi, phải nghe lời nàng ta biết không?" Long Nhất nắm đầu Phong Tuyết Thần Điêu xoay về hướng Ngu Phượng, cũng mặc kệ nó có nghe hay không.

Chi chi, Phong Tuyết Thần Điều liều mạng lắc đầu, tựa hồ kiên quyết không chịu khuất phục.

Ngư Phượng thất vọng nói: "Xem ra nó không muốn rồi. Nó lợi hại như vậy thiếp cũng không thể khống chế được."

Cái này đúng là vấn đề đây, Long Nhất thầm nghĩ. Hiện tại Cuồng Lôi thú thu mình lại biến thành một con chó nhỏ nhàn nhã đi tới bên Long Nhất, điệu bộ có vẻ khá mệt nhọc.

Long Nhất đột nhiên nhớ lại lúc trước từng dùng huyết kế ước cổ xưa để biến Cuồng Lôi thú trở thành thú cưng của mình. Phong Tuyết Thần Điều này đẳng cấp xem ra không thua kém Cuồng Lôi thú, biết đâu nó cũng sẽ chấp nhận phương pháp huyết kế ước thì sao?

Siêu ma thú có thể trao đổi ý nghĩ, Long Nhất dùng ý niệm bảo Cuồng Lôi thú nói cho Phong Tuyết Thần Điều, đề nghị nó nhận Ngư Phượng làm chủ nhân. Cuồng Lôi thú có thể nghe hiểu những gì Long Nhất nói, nhưng Long Nhất lại không thể biết được Cuồng Lôi thú nói gì, cùng lắm chỉ có thể cảm giác được ý của nó.

Quả nhiên, Cuồng Lôi thú hướng về phía Phong Tuyết Thần Điều kêu lên vài tiếng, mà Phong Tuyết Thần Điều vẫn như cũ một mực liều mạng lắc đầu, hiển nhiên không muốn làm kẻ dưới.

"Nói cho tên tiểu tử này nghe, nếu không đồng ý ta sẽ thiến nó, rồi đem cái tiểu bảo bối của nó bắt nó ăn luôn." Long Nhất cười gian ác, dùng ý niệm nói với Cuồng Lôi thú.

Phong Tuyết Thần Điều phẫn nộ kêu lên, vẫn liều mạng lắc đầu như cũ.

Long Nhất lửa giận bốc tới đỉnh đầu, tên tiểu tử này ngay cả bị biến thành thái giám cũng không chịu khuất phục sao? Hay cái tiểu bảo bối của nó cũng giống như đuôi thạch sùng có thể tái sinh lại chăng? Hắn nộ hỏa phùng phùng lật người Phong Tuyết Thần Điều ra, khám xét từng bước bên dưới đám lông trắng. Kết quả đau khổ phát hiện thấy, thì ra nó chính là giống cái, chẳng trách không sợ bị thiến.

"Người lại nói cho nó biết, nếu vẫn không đồng ý nữa ta sẽ nhổ hết lông của nó, sau đó gọi mấy trăm con chuột tới luân phiên cưỡng gian." Long Nhất hắc hắc cười đều, đột nhiên thấy thủ đoạn của mình thực tà ác.

Quả nhiên, Phong Tuyết Thần Điều nghe xong lời Cường Lôi thú chuyển tới toàn thân bắt đầu run rẩy, kêu không thành tiếng. Nó vốn là điều tộc công chúa cao quý ưu nhã có thể nào lại bị lũ chuột đê tiện xấu xa kia ô nhục? Nó tức giận kêu lên hai tiếng với Long Nhất, cuối cùng cũng chịu khuất phục.

Sau khi tiếp nhận từ Ngu Phượng một giọt máu tươi, ánh mắt xanh biếc của Phong Tuyết Thần Điều hiện lên một đạo quang mang quỷ dị. Giọt máu tươi bắt đầu chậm rãi bay lên lơ lửng rồi vỡ tung, chia ra làm hai bắn vào mi tâm của Ngu Phượng và Phong Tuyết Thần Điều.

Thấy huyết kế ước đã hoàn thành, Long Nhất giải trừ tinh thần trói buộc đối với Phong Tuyết Thần Điều. Ngay lập tức nhóc con này như vừa thoát khỏi ôn thần nhào luôn vào lòng Ngu Phượng, xem ra Long Nhất đã lưu lại tâm linh còn ngây thơ của nó nỗi ám ảnh vĩnh viễn không phai.

Lúc này, lớp lông cháy xém trên người Phong Tuyết Thần Điều bắt đầu tróc ra, rất nhanh trên người nó hiện ra một lớp lông mới mềm mại trắng như tuyết, ánh mắt âm đậm đột nhiên biến thành màu xanh

biết, đã cảm nhận được rõ ràng sức mạnh ma lực ba động trên người nó. Nhưng Long Nhất thấy ba động này rất yếu ớt, cường độ dường như yếu hơn đẳng cấp của nó lúc bình thường nhiều.

"Ngu Phượng, nàng dùng ý niệm kêu nó dùng chiêu công kích mạnh nhất đi." Long Nhất vì muốn chứng thực suy đoán vừa xong bèn nói với Ngu Phượng.

Ngu Phượng gật gật đầu, dùng ý niệm phát ra mệnh lệnh đối với Phong Tuyết Thần Điêu.

Phong Tuyết Thần Điêu thanh lam quang mang chợt lóe, một trận cuồng phong mang theo hàn khí buốt giá tạo thành đòn công kích nhắm hướng Long Nhất đánh tới.

Long Nhất trong lòng mắng thầm một tiếng, ai ngờ nhóc con kia lại rấp tâm trả thù như thế. Hắn cũng không né tránh, một chưởng bổ thẳng tới, huy động nội lực toàn thân công kích trở lại. Trận băng hàn kia khí thế là vậy nhưng vừa mới bị Long Nhất bổ trúng đã bay ngược trở lại, tức khắc biến Phong Tuyết Thần Điêu còn đang đặc ý thành một đồng băng.

Crắc một tiếng, Phong Tuyết Thần Điêu phá băng thoát ra, nhanh chóng trốn ngay vào trong lòng Ngu Phượng.

"Long Nhất, tại sao lực công kích của nó lại trở nên yếu ớt như vậy?" Ngu Phượng nghi hoặc hỏi, vừa rồi tiểu tử này phát ra hàn băng long quyển phong uy thế cùng cực ra sao, thế nào mà bây giờ chỉ có thể phóng xuất ra cao cấp ma pháp Băng Phong thuật.

"Ta cũng không biết, Cuồng Lôi thú theo ta thấy không hề có biến dị như thế? Chẳng lẽ là vấn đề thuộc chủng loại?" Long Nhất nhíu mày nói.

"Không sao cả, như vậy thiếp cũng đã hài lòng rồi." Ngu Phượng cười nói, tay nhẹ vuốt ve bộ lông mượt mà đang dần mọc lại của Phong Tuyết Thần Điêu

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 102: Băng cung

Dịch giả: hieproto

Biên dịch, biên tập: Aficio Nhìn vẻ mặt rạng rỡ như rực sáng của Ngu Phượng, Long Nhất mỉm cười. Hắn chợt hiểu ra rằng nữ nhân khi thỏa mãn trông thật là khả ái.

"Ngu Phượng, nàng đặt cho nó một cái tên đi." Long Nhất cười nói.

Ngu Phượng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Nó trắng tinh như vậy, lại là nữ hài tử, vậy gọi là Tiểu Tuyết nhé."

"Nữ hài tử?" Long Nhất không khỏi bật cười, trêu chọc: "Nàng nhìn nó hung hăng thế kia mà là nữ hài tử được sao, cùng lắm cũng chỉ là một mụ vợ già thôi."

"Không phải đâu, chàng xem Tiểu Tuyết của chúng ta có đẹp không này." Ngu Phượng phản bác. Hiện tại nàng cùng với nhóc con này có một loại cảm giác huyết mạch tương liên, đương nhiên phải biện hộ cho nó rồi.

Long Nhất nhìn Tiểu Tuyết trong lòng Ngu Phượng, đột nhiên mắt sáng lên. Một khi con chồn xinh xinh này đã sống lâu năm tại băng nguyên, nói không chừng nó biết Như Ý Băng Tầm ở đâu, hoặc cũng có lẽ chúng nó là hàng xóm tốt. Để cho nó đi nhờ người quen một chút thì không phải động thủ mà cũng có khả năng có được huyết dịch của Như Ý Băng Tầm. Nghĩ đến đây, Long Nhất vội vàng nói:

"Ngu Phượng, Tiểu Tuyết chắc biết Như Ý Băng Tầm đang ở đâu. Nàng dùng ý niệm bảo nó dẫn chúng ta đi tìm đi."

Ngu Phượng cảm thấy có khả năng rất lớn, lập tức dùng ý niệm đưa suy nghĩ truyền đạt tới Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết chớp chớp đôi mắt nhỏ, đột nhiên từ trong lòng Ngu Phượng bay ra ngoài. Sau khi đi được một quãng quay đầu lại kêu lên hai tiếng.

"Đi theo nó, trông bộ dạng của nó nhất định biết được Như Ý Băng Tầm ở đâu." Long Nhất kích động nói.

Vì vậy hai người cùng ngồi trên xe trượt tuyết do Cường Lôi thú kéo, theo sau Tiểu Tuyết tiếp tục cuộc hành trình trên vùng băng nguyên. Cứ như vậy mà đi hết bảy, tám ngày, bọn Long Nhất hai người hoàn toàn mất phương hướng. Giờ đây nếu bảo bọn họ quay trở lại nhất định tìm không thấy đường ra của băng nguyên ở đâu.

"Nhóc con này không phải đang đùa bỡn chúng ta đó chứ, ta nghi ngờ nó cố ý dẫn chúng ta đi vòng quanh vùng băng nguyên này." Long Nhất phẫn nộ nói. Trong lòng hắn thực sự như có lửa đốt. Nhìn thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, Vô Song thì càng ngày càng hư nhược, trên đường đi nàng chỉ thức dậy có một lần, không đến hai phút sau lại chìm vào hôn mê. Điều đó chứng tỏ sinh mệnh của nàng đang từng chút từng chút ra đi, mà hắn lại không thể làm gì.

"Không phải đâu, thiếp cảm thấy Tiểu Tuyết đang thật lòng giúp chúng ta tìm kiếm Như Ý Băng Tầm, có lẽ sẽ nhanh chóng tìm thấy thôi." Ngu Phượng thấy Long Nhất phát hỏa, vội tiến tới an ủi. Nàng hiểu vì lo lắng cho Vô Song nên mấy ngày nay tâm tình của hắn không được tốt.

"Hi vọng là như thế. Chúng ta có thể đợi, nhưng Vô Song thì không có thời gian để đợi nữa đâu." Long Nhất nhìn Vô Song đang được bọc trong những lớp áo ngủ bằng nhung, khẽ thở dài một tiếng.

"Vậy chúng ta tiếp tục tìm kiếm." Ngu Phượng che giấu ánh mắt mỏi mệt, đề cao tinh thần.

Long Nhất quay sang trông thấy Ngu Phượng sắc mặt nhợt nhạt, mới nhớ lại thái độ của nàng trong mấy ngày hôm nay, trong lòng liền thấy áy náy. Vì mong tìm thấy Như Ý Băng Tầm càng sớm càng tốt, bọn họ đã ba ngày rồi không được nghỉ ngơi. Mấy ngày nay Ngu Phượng theo hấn đi khắp nơi, có những lúc không khống chế được hấn đã đối xử với nàng không tốt nhưng nàng không hề để ý, ngược lại còn nhẹ nhàng an ủi, làm cho Long Nhất nhớ mãi trong lòng.

"Được rồi, hôm nay chúng ta dựng trại nghỉ ngơi ở chỗ này đã." Long Nhất ôm lấy Ngu Phượng nói.

Mấy ngày nay, mỗi khi dựng trại nghỉ ngơi, Ngu Phượng lấy có trời lạnh cứ ở lại trên chiếc giường lớn mềm mại của Long Nhất không chịu đi ra ngoài. Kết quả là mỗi lần ngủ say đều vô thức chui vào trong lòng Long Nhất.

Lần này cũng vậy, nàng vừa lên giường đã nhanh chóng chui vào trong lòng Long Nhất. Có lẽ thật sự là đã quá mệt mỏi, chỉ trong chốc lát Ngu Phượng đã chìm vào trong mộng đẹp, để lại Long Nhất ôm hai mí nhân trong lòng mà ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Chính vào thời khắc này, Tiểu Tuyết đang nằm ở một góc lều đột nhiên cào mạnh xuống đất, kêu lên với Long Nhất, đôi mắt màu xanh lục không ngừng chuyển động.

Cảm giác được tiếng kêu đó, Ngu Phượng giật mình tỉnh dậy. Nàng

vội vàng từ trên giường nhảy xuống nói với Long Nhất: "Tiểu Tuyết hình như cảm ứng được khí tức của Như Ý Băng Tằm, chúng ta mau chóng xuất phát thôi."

Tiểu Tuyết đi trước dẫn đường, Long Nhất và Ngu Phượng nhanh chóng chạy theo.

Thình lình, Tiểu Tuyết dừng lại, chạy vòng quanh rồi kêu lên hai tiếng với Ngu Phượng. Biểu hiện có chút đặc ý của nó giống như đang đón chờ một phần thưởng.

Long Nhất cùng Ngu Phượng đều ngơ ngác. Chung quanh đâu có thấy hình bóng của Như Ý Băng Tằm. Ở đây, ngoại trừ bọn họ ra không còn một sinh mệnh nhỏ nào.

Long Nhất nhíu mày, vẻ mặt trầm xuống, một trảo vươn ra nhanh chóng túm chặt lấy Tiểu Tuyết, ngón tay búng búng vào đầu nó tức tối nói: "Nhóc con, mi cố ý trả thù phải không? Có tin ta ngay lập tức thịt mày đem nấu canh uống không.

"Long Nhất!" Ngu Phượng kéo kéo tay áo Long Nhất, nhìn hắn thương hại, sợ hắn cáu lên sẽ đem Tiểu Tuyết làm thịt mất.

Tiểu Tuyết tựa hồ bị sát khí Long Nhất tán phát ra đe dọa làm cho sợ hãi, cứ run rẩy trên lòng bàn tay của hắn.

Nghe được thanh âm cầu khẩn của Ngu Phượng, Long Nhất thở dài một tiếng ném Tiểu Tuyết ra, ôm chặt lấy Vô Song trong lòng, thần tình vô cùng thống khổ. Kỳ hạn ba tháng cuối cùng đã qua hơn nửa, nếu một lần nữa lại không thể tìm thấy Như Ý Băng Tằm, Vô Song sẽ hương tiêu ngọc vẫn, đó là điều mà hắn không thể nào chấp nhận.

Long Nhất coi như là người đã chết một lần. Hắn rất trân trọng cuộc

sống mà trời cao ban tặng, mặt khác cũng không thể nào chấp nhận sự ra đi của một người hấn nhận là bằng hữu.

Nhìn vẻ ngoài tiều tụy của Long Nhất, Ngu Phượng cảm thấy thực sự đau lòng, nhin không được dùng ý niệm trách cứ Tiểu Tuyết, giận nó không nên đùa bỡn bọn họ. Tiểu Tuyết vẻ mặt tỏ rõ sự ủy khuất, nói với chủ nhân điều gì đó. Nhưng làm sao người có thể hiểu được ngôn ngữ loài vật, Ngu Phượng căn bản không thể hiểu được nó muốn nói gì, chỉ biết hiện tại nó thấy mình đang bị hàm oan.

Bấy giờ, Tiểu Tuyết đột nhiên từ trong lòng Ngu Phượng nhảy ra, phát xuất vài chục đạo phong nhận đánh thẳng xuống vùng đất tuyết trống không trước mặt.

"Có lẽ nào Như Ý Băng Tằm lại ở bên dưới mặt tuyết?" Ngu Phượng nghĩ thầm.

Long Nhất thu lại tâm trạng bấn loạn. Đối với những động tác kỳ quái của Tiểu Tuyết, hấn cũng thấy ít nhiều nghi hoặc. Lễ nào Như Ý Băng Tằm lại ở chỗ này? Vậy mà ngay cả một chút khí tức hấn cũng không cảm nhận được. Nhưng hấn lại nghĩ đến Như Ý Băng Tằm ở băng nguyên chính là siêu cấp ma thú cấp SSS, một sinh mệnh cường hãn không cách gì đối kháng được, tất phải có chỗ đặc thù của nó, bản thân mình không thể phát giác ra động tĩnh gì cũng là điều bình thường. Tiểu Tuyết cùng với Như Ý Băng Tằm đều là ma thú băng nguyên, có lẽ giữa chúng thực sự có một loại cảm ứng đặc thù nào đó.

"Cứ thử một lần xem." Long Nhất thầm nghĩ. Hữu thủ lẳng không vươn ra, nội lực nhanh chóng vận chuyển, một chiêu Liệt Thiên Chưởng Ấn chí dương chí cương đánh thẳng vào vị trí Tiểu Tuyết công kích.

Ầm một tiếng, băng tuyết bắn tung lên không như pháo hoa, chỗ đó đã biến thành một cái hố sâu sau một kích vừa rồi của Long Nhất. Vẫn chưa thấy bóng dáng của Như Ý Băng Tầm, ngay một sợi lông cũng không.

Đúng lúc đó, Long Nhất đột nhiên phát hiện bên cạnh hố băng có gì đó lóe sáng lấp lánh. Khi trời sáng không phải không có khả năng nhiều khối hàn băng phản xạ ánh sáng, nhưng hiện tại giữa đêm khuya mà phát quang thì khẳng định không phải băng đá bình thường.

Long Nhất vội vàng lao tới, thận trọng quét đi lớp băng tuyết. Như Ý Băng Tầm nhỏ bé như móng tay, toàn thân trên dưới đều trong suốt đang nằm bất động tại hố băng, trong thân thể tựa hồ như có một thứ chất lỏng màu trắng đang chuyển động.

"Đây chính sinh vật tối cường trong truyền thuyết của băng nguyên? Như Ý Băng Tầm?" Long Nhất không dám tin.

Ngu Phượng cũng tới nơi, nhìn chăm chăm vào tiểu trùng vô cùng xinh xắn háo hức nói: "Nhỏ như vậy, không lẽ là băng tầm bé con?"

Long Nhất cảm thấy có khả năng lớn là như vậy, tâm trạng ngay lập tức hưng phấn lên, không ngờ vận khí lại tốt như vậy. Tiểu băng tầm này hiển nhiên là không có khả năng tấn công, có lẽ Vô Song sẽ được cứu rồi.

Bàn tay to lớn của Long Nhất vươn tới tiểu băng tầm. Vừa mới chạm vào lớp da bên ngoài của nó, một cơn lạnh thấu tới tận xương tủy nhanh chóng truyền lại. Tay Long Nhất bắt đầu đóng băng, bắt đầu từ ngón tay lan lên đến cổ tay, tiếp theo đó là cả cánh tay. Rồi thậm chí Long Nhất và cả Vô Song đang nằm trong lòng hắn cũng nhanh chóng biến thành bức tượng băng băng.

Long Nhất cảm thấy chỉ trong nháy mắt toàn bộ máu trong cơ thể tựa hồ đã đông đặc lại, hấn vô cùng kinh hãi cực lực thôi động Ngạo Thiên Quyết muốn nhanh chóng phá hủy lớp băng. Hấn may ra còn khả năng chống cự lại, nhưng Vô Song hư nhược trong lòng làm sao chịu nổi hàn khí lạnh buốt thấu xương cốt thịt này. Nhưng gần như ngay lập tức Long Nhất phát giác những nỗ lực này là vô ích, nội lực tại đan điền như đã bị đóng băng, không thể chuyển vận được. Mất đi nội lực tự bảo vệ, ý thức của Long Nhất rất nhanh chóng trở nên mơ hồ.

Ở bên ngoài, Ngu Phượng chứng kiến Long Nhất bị đông cứng lại, hồi lâu chẳng có động tĩnh gì, không khỏi nóng vội định dùng Phượng Hoàng đấu khí muốn đập vỡ lớp băng trên người Long Nhất. Nhưng nào ngờ nàng vừa tiếp xúc với hàn băng đã lâm vào tình huống giống như Long Nhất, người với kiếm liền bị đông cứng thành băng. Tiểu Tuyết cùng Cường Lôi thú kêu lên đảo quanh chủ nhân, cũng không dám tiếp cận.

Vào lúc này, tiểu băng tằm vừa mới nãy còn bất động đột nhiên nhúc nhích, chỉ thấy nó từ chỗ tiếp xúc với bàn tay của Long Nhất bắt đầu bò lên trên, từ trên khuỷu tay chuyển sang chỗ bị đóng băng trên đầu Vô Song. Nó trở nên hưng phấn, chỉ thấy trên người nó đột nhiên lóe sáng, thân thể nhỏ bé ấy không ngờ chẳng phí chút sức lực nào khoan phá lớp băng ở my tâm Vô Song để vào trong.

Thế rồi, ba người bị đóng băng vẫn không hề nhúc nhích, tình trạng như thế được bảo trì y nguyên. Rất nhanh chóng, hoa tuyết tung bay đã che phủ toàn bộ bọn họ, nếu không chú ý căn bản thật không thể biết đấy là ba người.

oOo

Không hiểu vì cái gì mà tuyết bỗng ngừng rơi, chân trời màu trắng bạch như bụng cá đột nhiên xuất hiện, chứng tỏ buổi ban mai đã tới, một đêm đầy mệt mỏi đã qua đi.

Mặt trời ló ra, ánh sáng mạnh mẽ soi rọi xuống khắp vùng đất băng giá trắng xóa lạnh lẽo vô hạn định này. Những tầng băng phản xạ ánh sáng mặt trời hình thành nên một mảng ánh sáng màu trắng bạc chói mắt, cũng có những chỗ rục rờ như tia sáng cầu vồng. Sự đơn điệu lạnh lẽo của băng nguyên dần nhường lại cho một quang cảnh lộng lẫy tươi đẹp.

Thình lình giữa lúc đó, bề mặt băng tuyết bắt đầu chấn động, tựa hồ bên dưới lớp băng tầng sâu thẳm có một thứ gì đó đang chậm chạp trôi lên phá vỡ những lớp băng bên trên. Một cung điện tươi đẹp rục rờ từ từ mọc lên, tán phát ra những luồng sáng rục rờ dưới ánh mặt trời.

Đây chính là Thủy Tinh Cung. Toàn bộ cung điện này được xây dựng chỉ bằng hàn băng, không hề có một chút tạp chất, giống như trong thế giới thần thoại. Không ai có thể ngờ được tại vùng băng nguyên này lại tồn tại một tòa cung điện mỹ lệ thần bí dường này.

Mặt băng đã ngừng chấn động, trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Không hề có dấu hiệu gì báo trước, đại môn trước cửa băng cung chậm rãi khắc những đồ án tinh mỹ đột nhiên mở ra, từ trong làn khói băng mờ lung, một nữ tử trong trang phục cung nữ hoa lệ màu trắng tinh khiết nhẹ nhàng bước ra. Thân hình nàng vô cùng ưu mỹ, trước nở sau cong, bước chân đi trên đường thướt tha như hành dương liễu, yêu kiều thùy mị, nhưng vẻ mặt của nàng lại không thể nhìn rõ. Mái tóc dài màu trắng như tuyết chấm ngang eo không những chẳng làm tổn hại đến khí chất của nàng, mà lại càng tôn lên một mỹ cảm kỳ lạ.

Cung trang nữ tử nhẹ thốt lên một tiếng, thân ảnh như một gợn sóng chớp động, người đã xuất hiện tại vùng tuyết có hai trụ băng liền nhau. Nàng nhìn chăm chú hồi lâu, thầm thì: "Ý trời, thật đúng là ý trời." Thanh âm trong như tiếng ngọc rơi, thật êm tai vô cùng.

oOo

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, lông mi của Long Nhất đột nhiên động đậy, khó nhọc mở mắt ra. Nhãn châu đảo quanh một vòng, hắc kính ngọc phát hiện ra bản thân đang nằm trong một căn phòng sáng sủa hoàn toàn trong suốt, tuyệt đối không có một cảm giác lạnh lẽo nào, trái lại còn cảm thấy ấm áp.

"Sao ta lại ở chỗ này?" Long Nhất đưa tay lên tựa đầu vào. Phải rất lâu hắc kính mới nhớ ra bản thân bị tiểu băng tằm làm cho đông thành cục đá, sau đó thì mọi thứ chỉ còn là một mảng tối đen.

"Vô Song, Vô Song đâu?" Long Nhất bỗng cảm thấy trong lòng trống không. Bây giờ hắc kính mới phát hiện Vô Song vốn được ôm trong lòng cả một chặng đường dài tới băng nguyên đã không thấy đâu. Nhớ lại tình hình lúc ấy, Long Nhất tức thì kinh hãi vô cùng. Hắc kính vội vàng nhảy dựng lên lao đạo chạy ra ngoài.

Vào lúc ấy, một làn hương thơm động lòng người bỗng thổi qua, một thân ảnh với mái tóc trắng bạch, cung trang nữ tử vẻ mặt mông lung nhìn không rõ ấy đã vô thanh vô tức xuất hiện chặn ngay trước mặt Long Nhất. Long Nhất theo bản năng tự động đẩy một chưởng về phía trước. Cung trang nữ tử không hề nhúc nhích, chưởng phong của Long Nhất đánh tới trên thân nàng tựa đá rơi xuống biển mất tích không một gợn sóng.

"Người đang tìm thiếu nữ bị trúng tà ác trớ chú đó à? Người yên tâm,

nàng ta không việc gì cả." Thanh âm của nữ tử dễ nghe như gió mùa thu khẽ thoảng, hóa giải hết khí hung bạo trong lòng Long Nhất.

Long Nhất thở phào một tiếng, bây giờ mới nhớ tới ơn cứu mạng của nữ tử đối với bọn họ, không khỏi cảm thấy xấu hổ cho hành vi lỗ mãng của bản thân. Hắn hối hận nói: "Vừa rồi nhất thời trong lúc cấp bách đã đắc tội, bây giờ xin đa tạ ơn cứu mạng của tiểu thư."

"Tiểu thư?" Cung trang nữ tử tỏ vẻ cố gắng lắm mới tiếp thu được hai chữ này, ánh mắt xinh tươi không khỏi lộ ra ý vui cười.

"Xin hỏi đây là chốn nào vậy?" Long Nhất quan sát kiến trúc tạo hình từ băng khối. Ở trong đó, người ta giống như đang lạc vào một thế giới mộng ảo, căn bản trong thế giới hiện thực không có khả năng thấy được như vậy.

"Đây là Băng Cung." Cung trang nữ tử đáp lại, không giải thích nhiều.

"Băng Cung? Thực là kỳ diệu, chẳng lẽ lại là cung điện của nữ vương băng tuyết sao?" Long Nhất thở dài nói. Trong các truyện thần thoại trước đây đích xác là có một nhân vật nữ thần băng tuyết, chẳng qua đó là một nhân vật tà ác thôi.

Cung trang nữ tử nhãn tình lóe lên một tia kỳ dị nhưng vẫn không trả lời.

"Ồ, vậy xin hỏi, có thể cho biết hai vị đồng bạn của ta hiện giờ đang ở đâu không?" Long Nhất thấy cung trang nữ tử không đáp lại cũng không để ý. Giờ đây hắn chỉ muốn biết Ngu Phượng cùng Vô Song ở đâu, tình trạng thế nào rồi?

"Vị cô nương trúng phải tà ác trớ chú hiện đang ở một nơi đặc biệt, khả dĩ áp chế được trớ chú trên người nàng, còn vị hồng y cô nương

đang ở sát bên cạnh. Vì thể chất của nàng ta quá hư nhược nên sau một thời gian nữa mới có khả năng tỉnh dậy được." Cung trang nữ tử nhẹ nhàng nói, thanh âm trước sau như một không hề thay đổi.

Long Nhất gật gật đầu. Đột nhiên hắn nhìn cung trang nữ tử, tha thiết hỏi: "Lúc nàng cứu chúng ta có nhìn thấy một con tiểu băng tằm hay không, Vô Song cần huyết dịch của nó để giải trừ trớ chú."

Cung trang nữ tử lắc đầu đáp: "Không có."

Long Nhất bỗng cảm thấy nản chí, vất vả biết bao nhiêu mới có thể tìm thấy một con Như Ý Băng Tằm lại để nó chạy mất, vậy Vô Song sẽ thế nào đây ? Thân thể của nàng đã không thể chịu đựng được nữa.

"Tuy vậy vẫn còn một phương pháp giải trừ trớ chú cho nàng ta."
Cung trang nữ tử đột nhiên nói.

"Sao? Nàng có phương pháp?" Long Nhất kích động tiến lên hai bước, bàn tay to lớn nắm chặt lấy ngọc thủ của cung trang nữ tử.

Cung trang nữ tử vẫn không có phản ứng gì mạnh bạo, chỉ nhẹ nhàng rút ngọc thủ ra.

"Xin lỗi, ta đã thất lễ, cầu xin nàng cứu lấy Vô Song." Long Nhất lùi lại hai bước, cầu khẩn. Vì Vô Song mà hắn lần thứ hai phải cầu xin người ta. Lần thứ nhất là xin Băng Lung Thủ Trạc (vòng đeo tay) của Long Linh Nhi để tiếp tục duy trì cuộc sống cho Vô Song.

"Ta có thể cứu, nhưng có một điều kiện." Cung trang nữ tử nói.

"Bất kỳ điều kiện nào cũng được, chỉ cần có thể giải trừ tà ác trên người Vô Song." Long Nhất quỳ lên nói.

"Thực ra không phải điều kiện gì khó khăn cả. Ta muốn Vô Song gia nhập làm môn hạ Băng Cung. Điều này đối với nàng ta chỉ có lợi mà thôi." Cung trang nữ tử tựa hồ như vui cười, nhãn thần lại lóe lên một tia giảo hoạt. Nàng không nói cho Long Nhất biết sự thực là Như Ý Băng Tầm đã tiến vào trong nội thể của Vô Song, đang hấp thụ sức mạnh tà ác trời chú.

"Là điều kiện này sao?" Long Nhất sửng sốt, không ngờ nữ tử thần bí này thậm chí nhìn không ra rốt cuộc là nàng tu luyện ma pháp hay đấu khí, chẳng qua bản thân Vô Song đã có thực lực của đại ma đạo sư, nàng liệu có để cho nữ nhân khác tới dạy dỗ? Tuy thế, điều kiện này cũng không quá khó.

"Đúng, chính là điều kiện này." Cung trang nữ tử lạnh nhạt đáp.

"Dù ta đồng ý, nhưng chưa chắc Vô Song đã đồng ý." Long Nhất nói

"Chỉ cần ngươi đồng ý là được, nàng ta nhất định sẽ không cự tuyệt." Cung trang nữ tử tự tin nói.

"Đợi đã, nếu Vô Song gia nhập Băng Cung thì có phải là sẽ ở lại đây vĩnh viễn hay không?" Long Nhất đột nhiên nhớ tới một vấn đề. Đây rõ ràng không phải là chuyện tốt lành gì, nữ nhân của mình đương nhiên phải ở bên cạnh mình chứ.

"Ngươi yên tâm, tối đa là hai năm. Hai năm sau ta sẽ để cho nàng ta ra ngoài." Cung trang nữ tử nói.

"Hai năm? Vậy thì lâu quá, nửa năm có được không?" Long Nhất cố mặc cả. Hắn không muốn phải cách xa Vô Song tới hai năm đằng đẵng.

Cung trang nữ tử lắc đầu kiên quyết nói: "Không được, phải đúng hai năm."

Long Nhất cảm thấy không thể lay chuyển được đành phải chấp nhận. Hai năm thì hai năm, đâu phải là không được gặp nữa, cần nhất là bảo trụ sinh mệnh của nàng trước, cuộc đời về sau còn dài mà.

"Ta có thể đi tham quan quanh Băng Cung một chút không?" Long Nhất hỏi.

Cung trang nữ tử gật đầu.

"Chỉ sợ có người ngăn lại, chi bằng nàng cấp ta một lệnh bài hay thứ gì đó có tác dụng thông hành đi." Long Nhất nói.

"Không cần lo, Băng Cung ngoại trừ ta ra không còn một kẻ nào hết. Người cứ yên tâm tham quan." Cung trang nữ tử nói dứt lời thân hình chợt loáng lên rồi biến mất ngay tại chỗ.

Long Nhất ngẩn ngơ. Cả một Băng Cung rộng lớn thế này lại chỉ có một mình nàng ta là chủ nhân, thảo nào mà muốn thu nhận thêm người đến vậy.

Cố gắng cập nhật nhanh nhứt để các bạn xem

Phong lưu pháp Sư

Chương 103: Bức tượng Nữ Vương

Ngu Phượng nằm an tĩnh trên giường, sắc mặt có phần nhợt nhạt, hai hàng mi liễu cau lại cùng một chỗ, tựa hồ đang lo nghĩ điều chi.

Long Nhất ngồi xuống chiếc giường băng, âu yếm nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng đưa lên môi, nhẹ nhàng nói: "Phượng nhi, nàng nói gì đi. Vô Song được cứu rồi, mấy ngày nay đa tạ nàng đã bầu bạn và an ủi ta."

Dường như Ngu Phượng đang chìm trong hôn mê nghe thấy những lời của Long Nhất, hai hàng mi thanh tú từ từ giãn ra, vẻ mặt trở nên bình tĩnh yên ổn. Long Nhất nhịn không được nhẹ nhàng vuốt ve bầu má trơn sáng xinh xắn của Ngu Phượng, vỗ về âu yếm, hôn lên vàng trán bừng đầy vẻ nhu tình.

Si mê ngấm nhìn dung nhan kiều diễm của Ngu Phượng, trước mắt Long Nhất mơ hồ hẫng đi, trong mộng lung những gương mặt của Ti Bích, Lãnh U U, Lộ Thiến Á dần dần hiện ra. Bọn nàng hoặc tức hoặc giận, xấu hổ hay vui mừng, thật là thiên kiều bách mỹ, xá tử yên hồng (muôn hoa khoe sắc).

"Ta có tham lam quá chăng?" Long Nhất tự hỏi lương tâm. Trong một năm qua, có bao hình bóng nữ hài đã đi qua cuộc đời, từng cùng nhau chung vai sát cánh, bền chặt như mọc rễ ngay tại lòng mình. Sau khi đến thế giới này, hắn đã thay đổi. Có lẽ vì sự hòa trộn cùng với cái thân thể hiện giờ, tính cách của hắn phát sinh biến chuyển,

trở nên đa tình, nhưng tuyệt đối không phải phóng túng. Ti Bích, Lãnh U U, Lộ Thiến Á, Vô Song, nữ hài nào cũng đều cùng hấn trải qua rất nhiều sự tình khó nhạ phai.

Ngư Phụng, nha đầu ngốc nghếch này ngay đến tính mạng cũng chẳng cần. Nàng và hấn mạo hiểm tại băng nguyên, không chỉ có ăn uống kham khổ mà còn thiếu chút nữa bồi táng cùng với hấn ở nơi đây. Nữ hài này khỏi cần phải nói, thuộc loại trời cũng không cản nổi.

Thấy Ngư Phụng chưa tỉnh lại ngay được, Long Nhất quyết định sẽ thám thính nhanh một vòng Băng Cung, xem có lần ra được một bí mật nào không. Hết thấy mọi thứ ở đây đều thần bí, thần bí Băng Cung, thần bí nữ tử,... Long Nhất rất muốn lật cái màn che thần bí đó, để thấy được đằng sau nó rốt cuộc đang cất giấu thứ gì.

Băng Cung quả nhiên đúng như cung trang nữ tử đã nói, trống rỗng không một bóng người. Hấn nhìn đến đâu cũng chẳng thấy thứ gì khác ngoại trừ băng đá, những chậu hoa và cây cối trong lâu đài cũng là băng đá điêu khắc nên một cách nghệ thuật. Long Nhất dám khẳng định Băng Cung huyền bí này cũng đã từng có một thời quá khứ huy hoàng xán lạn.

Xuyên qua một hành lang, trước mắt Long Nhất mở ra một vùng sáng sủa rộng lớn. Hấn trông thấy một bề mặt băng cực lớn, có thể xem như một quảng trường. Trong trung tâm quảng trường có đặt một bức tượng băng kích cỡ bằng người thật, ngoài ra không còn thứ gì khác.

"Mĩ nhân thật xinh đẹp, phải chăng băng tuyết nữ thần trong truyền thuyết chính là nàng?" Long Nhất nhìn bức tượng băng điêu thờ dài cảm thán. Đây đích thực là bức điêu tượng một nữ tử mặc áo dạ hội, đầu đội vương miện, tay phải của nàng giơ cao một cây pháp trượng

hoa lệ. Tuy ngũ quan điêu khắc có chút mơ hồ, nhưng khí chất đậm nhã cao quý của nàng hiển hiện không phải nghi ngờ.

Long Nhất vừa đi tới bên cạnh bức điêu tượng, có ý muốn dùng tay chạm thử một cái. Không ngờ tay vừa giơ lên, bản năng của hắn chợt cảm thấy sự nguy hiểm. Hắn nhanh chóng rút tay về, một cây băng tiễn từ đâu ra lóe lên như thiểm điện bắn sượt qua bên cạnh bàn tay hắn.

Quay đầu lại, Long Nhất nhìn thấy cung trang nữ tử thần bí không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau hắn, mắt đầy nộ khí.

"Người làm gì thế? Không nhìn thấy người ta sao?" Long Nhất bất mãn nói. Nếu hắn chậm hơn một chút, tay đã bị đâm thủng rồi.

"Pho điêu tượng nữ thần này người không được phép làm ô uế. Không thì người có chết một vạn lần cũng không đủ." Cung trang nữ tử lạnh lẽo nói, tựa hồ đối với hành vi vừa rồi của Long Nhất cực kì bất mãn.

Long Nhất mục quang ngưng đọng, hắn chán ghét vô cùng cái ngữ khí hiện tại của cung trang nữ tử. Đâu phải hắn phá bức tượng? Chỉ chạm vào một cái mà phải chết một vạn lần hả, có quá lắm không?

"Người điêu khắc lúc trước chẳng đã sờ mó khắp nơi rồi còn gì, người xem những đường cong này đi. Khắc sống động cứ như thật vậy, chắc không phải ước lượng mà làm ra đâu." Long Nhất cười gian ác.

"Người lớn mật (đại đảm) lắm." Cung trang nữ tử không khỏi tức tối. Cặp mắt mỉa lệ tán phát ra sát khí băng lãnh.

Long Nhất căn bản không để ý tới nộ khí của cung trang nữ tử, nhãn

tình lóe lên một tia trào phúng: "Trúng bự (đại đản) hả? Người làm sao mà biết trứng của ta đúng thật "trúng bự". Trừ phi là nhìn lén, hehe."

Cung trang nữ tử thấy Long Nhất mồm mép hồ ngôn loạn ngữ, không khỏi giận điên người, vung tay lên tạo thành một trận mưa băng bắn thẳng về phía Long Nhất.

Long Nhất cười hắc hắc. Thân ảnh loáng lên, nấp vào ngay sau bức điêu tượng. Nữ nhân này giữ gìn bức điêu tượng vô cùng, làm sao dám công kích thêm lần nữa. Thực ra trong thâm tâm hẳn vô cùng cảm kích ơn cứu mạng của nữ nhân thần bí này, nhưng ngữ khí vừa rồi của nàng thật làm cho người ta chán ghét. Long Nhất ghét nhất là có người nói như vậy với hắn.

Quả nhiên, cung trang nữ tử thấy Long Nhất dùng điêu tượng yểm hộ không dám công kích nữa, chỉ đứng im một chỗ nhìn hắn giận dữ, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn được.

"Ày, chắc chưa có ai nói cho nàng biết thực chất về bề ngoài đang giận dữ này của nàng cũng rất đáng yêu hả?" Long Nhất đột nhiên cười nói.

Cung trang nữ tử ngẩn ra, bị trúng phải những lời nói này của Long Nhất, nộ hỏa bất giác tiêu tan hết. Giờ đây nàng muốn phản ứng lại nhưng cảm thấy không thể phát tiết ra chút giận dữ nào nữa.

"Người đến đây đi, trừ nơi đặt điêu tượng của nữ vương, tất cả những nơi khác đều có thể chạm vào được." Cung trang nữ tử nhìn Long Nhất nhẹ nhàng nói.

Long Nhất chú ý nhận ra nhãn thần của cung trang nữ tử nhìn điêu tượng luôn tràn ngập sự sùng kính, thậm chí có chút cảm giác tự

thấy thấp kém, giống như thần tình của hạ nhân nhìn chủ nhân của mình vậy. Hắn vốn cho rằng cung trang nữ tử là chủ nhân chân chính của bức cung, nào ngờ chủ nhân đích thực lại là một bức bích điêu, chẳng qua người không biết đi đâu rồi, hay đã chết?

Long Nhất gật gật đầu nói: "Được rồi. Nàng nói vậy thì ta sẽ không động chạm gì nữa."

Cung trang nữ tử lắc lắc đầu, tên tiểu tử này, cứ như là hắn đã làm ơn cho mình vậy.

Đúng lúc Long Nhất vừa cất bước về phía cung trang nữ tử, đột nhiên sau lưng truyền lại tiếng gầm thét của Cuồng Lô thú. Hắn không tự chủ được dừng cước bộ quay lại nhìn.

Vừa nhìn ra đằng sau, Long Nhất thấy trước mắt lóe lên một đạo bạch ảnh, Cuồng Lô thú đang phẫn nộ đuổi theo phía sau. Thì ra Tiểu Tuyết đang trêu chọc nó.

Đúng lúc này, cung trang nữ tử hết hoảng, giận dữ quát lên: "Súc sanh, mau cút xuống."

Long Nhất phát hiện ra Tiểu Tuyết trốn vào chỗ thân trên của bức điêu tượng, quay đầu lại đối diện với Cuồng Lô thú há miệng nhe nanh đuổi tới. Cung trang nữ tử thực sự kinh hoàng, nàng giận dữ muốn công tới nhưng lại sợ làm thương tổn tới bức điêu tượng, nhất thời tay chân luống cuống hết cả.

"Không ổn rồi." Long Nhất thấy Cuồng Lô thú bị Tiểu Tuyết trêu chọc tới cuồng nộ đang hùng hổ xông tới pho tượng, trong lòng nhin không được kêu lên: Hồng bét. Nếu bức điêu tượng mà bị làm sao thì nữ nhân này sẽ bất chấp tất cả mà liều mạng mất, phải biết rằng Vô Song không thể không nhờ nàng ta cứu mệnh.

Long Nhất dùng ý niệm ngăn trở đã không còn kịp, đành phải vận khởi Càn Khôn Đại Na Di nhanh chóng phóng về phía trước điêu tượng, để tránh cơn bạo nộ của Cuồng Lô thú công kích trúng. Nhìn thấy chủ nhân ở trước mặt, Cuồng Lô thú vội vã dừng lại...

"Á! Dừng!" Cung trang nữ tử kinh hãi hét lên một tiếng thất thanh.

Long Nhất chỉ cảm thấy sau lưng nổi lên một trận cuồng phong. Khẽ nghiêng người, hắn chợt phát hiện bức điêu tượng nữ nhân đang nhằm ngay về phía hắn mà đổ xuống. Giờ đây Long Nhất chỉ có mỗi một ý nghĩ làm sao phải đỡ được bức điêu tượng đang đổ bèn vươn tay ra, đỡ pho tượng dừng lại. Chỉ không ngờ là lại trúng ngay chỗ ách, bộ ngực khổng lồ của pho tượng.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 104: Lại thấy thủy tinh quan

Long Nhất dựng tượng nữ vương ngay ngắn lại. Nhìn thấy ngọc phong cao vút của bức tượng, hẳn không khỏi tưởng tượng nếu như mà là thật, cảm giác nơi bàn tay phải tuyệt vời biết bao. Chỉ có điều không biết là nữ vương thật có lớn vậy không thôi.

"Nô tì đáng chết, nô tì đáng chết." Cung trang nữ tử hoàng kinh quỳ trước bức điêu tượng, không dám động đậy.

Long Nhất kinh ngạc hết nhìn cung trang nữ tử lại ngó sang bức điêu tượng lạnh băng. Trong lòng hẳn không ngừng luẩn quẩn bao ý nghĩ, điều này chẳng phải quá khoa trương sao? Cũng không hẳn là bởi nữ vương cái gì đó mà thấy nữ nhân này với điêu tượng như thể tinh thần khủng hoảng, cầu xin thứ tội, vậy mới quý dị.

Xem ra nữ vương này đích thực chẳng phải cái gì đó tốt đẹp nên khiến người khác đối với điêu tượng của mình mà cũng sợ đến thế, đâu khác chi thầy mo, bà đồng chứ. Long Nhất không tránh khỏi ý nghĩ đó, tự nhiên nảy sinh cảm giác chán ghét với nữ vương này.

Cung trang nữ tử quỳ dưới đất hồi lâu rồi mới chịu đứng dậy, hành lễ với điêu tượng vạn phần cung kính rồi hung dữ trừng mắt nhìn Long Nhất.

"Ầy, đại tỷ à, nàng vừa xong có phải quá khoa trương rồi không. Nữ vương nào đó có ở..." Long Nhất nói với cung trang nữ tử đang nộ

khí trùng trùng bước đi.

"Người thì biết cái gì?" Cung trang nữ tử đột nhiên dừng lại quay người nói, khiến cho kẻ đang đi sát theo sau là Long Nhất suýt nữa không dừng chân kịp bổ nhào về phía trước.

"Băng Cung các người cứ thần thần bí bí. Chuyện của các người đương nhiên ta không hiểu, nhưng ta đoán nữ vương đó thường ngược đãi nàng thì phải, nếu không làm sao nàng lại sợ đến thế?" Long Nhất nhún vai nói.

"Người tiếp tục hồ thuyết bát đạo nữa là ta cắt luôn lưỡi của người đó." Cung trang nữ tử lạnh giọng.

"Cắt lưỡi? Chẳng phải quá vô lý sao, kể cả ta đồng ý thì những thê tử của ta cũng sẽ không đồng ý đâu." Long Nhất cười hắc hắc, có chút không hài lòng trước sự uy hiếp của cung trang nữ tử, vừa xong thấy nàng cũng chỉ miệng hùm gan sứa mà thôi.

Cung trang nữ tử nghe vậy ngây ra, hỏi: "Tại sao?"

"Nói rồi, xử nữ già như nàng cũng không thể hiểu nổi đâu." Long Nhất cười cợt. Mặc dù không biết được tuổi thực của nữ nhân này nhưng dựa vào kinh nghiệm của hắn, nàng tuyệt đối vẫn còn là khuê nữ chưa khai phong.

Cung trang nữ tử gật đầu, khẽ thở dài: "Người bạn hữu kia của người đã tỉnh lại rồi, các người cùng nhau tới thăm Vô Song đi. Thăm xong thì cũng phải mau rời đi, thời điểm bế quan của Băng Cung sắp tới rồi."

"Nhanh vậy sao? Chúng ta không thể ở đây được vài ngày à? Người đến là khách mà, hơn nữa thê tử của ta chẳng phải đã bán nhập làm

môn hạ Băng Cung rồi ư? Tính ra mọi người đều là thân thích của nhau. Hay là..." Long Nhất nói.

"Không được, các người phải rời khỏi đây. Còn về thê tử của người, người không cần phải lo lắng đâu. Hai năm sau ta sẽ để nàng ra ngoài." Cung trang nữ tử ngắt lời Long Nhất, ngữ khí này phát ra không chừa lại chút linh động nào.

"Hai năm thì hai năm, cũng được thôi, coi như sự chia cách nhỏ còn hơn cả tân hôn. Chỉ sợ đệ đệ của ta trách ta vì quá nhớ Vô Song, tới lúc đó bị bệnh tương tư thì không hay rồi." Long Nhất cười nói.

Cung trang nữ tử trong mắt cũng không khỏi lộ ra chút ý vui vẻ, tên tiểu tử này cũng biết cách tự an ủi đây.

Khi cung trang nữ tử và Long Nhất quay lại, Ngu Phượng quả nhiên đã tỉnh, Tiểu Tuyết và Cường Lô thú không biết tự bao giờ đã về bên cạnh nàng.

Ngu Phượng thấy Long Nhất vui sướng nhào ngay vào lòng hắn, ôm chặt lấy mà nức nở.

"Không sao rồi, chúng ta đều không sao cả, đừng khóc." Long Nhất vỗ vỗ lưng Ngu Phượng. Nữ nhân bất kể cứng rắn thế nào thì khi trong lòng đã có điểm tựa, sẽ liền biến thành yếu đuối, mắt lệ của nàng liền rơi rơi mà chẳng cần lý do gì cả.

Ngu Phượng ngược mắt lên, ngọc thủ vuốt quanh khuôn mặt anh tuấn của Long Nhất một vòng, đột nhiên nói giọng muôn vạn nhu tình: "Long Nhất, cảm ơn chàng."

"Ách..." Long Nhất ngây ra nhìn Ngu Phượng, không hiểu nàng rốt cuộc là cảm ơn hắn vì điều gì.

"Cảm ơn chàng vẫn còn sống, cảm ơn chàng đã không bỏ mặc thiếp. Thực lòng cảm ơn chàng." Ngu Phượng nhìn Long Nhất bằng đôi mắt to tròn mông lung nhẵn lẹ, bao niềm yêu thương cùng cảm kích không che giấu chút nào đều gửi vào đó hết.

Nha đầu ngọc, sao mà chuyện này cũng nói ra được, hại hẳn thấy cảm động xót xa. Long Nhất đặt hai tay lên vai Ngu Phượng, nói: "Phải là ta cảm tạ nàng mới đúng chứ. Cảm ơn nàng đã cùng ta đến vùng băng nguyên mạo hiểm, cảm ơn nàng đã chịu đựng cái tính khí thất thường của ta mà không rời bỏ. Còn nữa, cảm ơn nàng vì yêu ta."

Hai người mắt nhìn nhau môi nở nụ cười. Lúc này, giữa họ đích thực đã tiếp nhận nhau trở thành tình nhân đích thực.

Cung trang nữ tử nhìn Long Nhất và Ngu Phượng, trong lòng có chút dò xét và nghi hoặc, nàng lẩm bẩm: "Hai người này nói với nhau những chuyện lãng nhãng gì vậy, đây gọi là ái tình sao? Chẳng qua, dường như... hay thật."

Bây giờ Long Nhất mới phát hiện từ khi tỉnh lại chưa thấy tiểu Tam tham ăn đâu cả, bèn hỏi: "Tiểu Tam đâu rồi? Chính là con hổ nửa trắng nửa đen đó."

Ngu Phượng lắc đầu đáp: "Không thấy nó sao? Thiếp tỉnh lại chỉ thấy có Tiểu Tuyết và Cuồng Lôi thú thôi."

"Hổ nửa trắng nửa đen? Khi ta phát hiện các người thì chỉ thấy bên cạnh có Phong Tuyết Thần Điêu và Cuồng Lôi thú này thôi, còn không thấy ma thú nào khác." Cung trang nữ tử nói.

Long Nhất nhíu mày, nói: "Được rồi, nó chắc chỉ có thể ở quanh đây

thôi, chúng ta đi thăm Vô Song đã."

Hai người theo cung trang nữ tử tới một cung điện ở trung tâm, chỉ nghe nàng ta niệm vài câu chú ngữ, liền thấy bạch quang lóe sáng, cung điện đột nhiên xuất hiện một trận pháp hình lục mang. (Giải thích: lục mang ở đây là một hình được tạo thành từ 2 tam giác đều chồng lên nhau, một biểu tượng thường thấy trong các tôn giáo, cờ của Isarel cũng có biểu tượng này. Aficio)

Long Nhất ngây ra. Ma pháp trận? Thứ trận pháp tưởng như đã thất truyền này hẳn từng trông thấy ở hắc ám không gian nơi Di Thất Chi Thành, ai ngờ Băng Cung thần bí này cũng có.

Long Nhất cùng Ngu Phượng theo cung trang nữ tử bước vào trong ma pháp trận, chỉ thấy trước mặt tối đen, ba người đã xuất hiện ở một gian phòng bí mật bằng băng. Băng thất này có một thủy tinh quan trong suốt, Vô Song đang nằm trong đó.

"Đây..." Long Nhất lại ngây ra, nhớ tới lúc còn ở mặt phủ của thành chủ Di Thất Chi Thành phát hiện ra Vô Song, nàng ta cũng nằm trong thủy tinh quan. Chỉ có điều không hiểu nơi này vì sao cũng có, vậy xem ra thủy tinh quan đúng là bảo vật dùng để áp chế trớ chú tà ác trên người Vô Song rồi.

Tựa hồ cảm giác được sự nghi hoặc của Long Nhất, cung trang nữ tử giải thích: "Vật liệu làm nên thủy tinh quan là quặng băng chỉ có ở độ sâu ngàn thước bên dưới vùng băng nguyên, tuổi thọ có tới trăm triệu năm. Người nào nằm bên trong nó, cơ năng của thân thể được bảo dưỡng có thể tới vạn năm, lại còn có tác dụng khắc chế tà lực nữa. Nếu ta không nhầm, thân thể của nàng ta có băng phách vạn năm áp chế tà ác trớ chú, không thì đã không chịu nổi tới hiện tại rồi. Chẳng qua băng phách này chỉ có tuổi thọ vạn năm, thế nên tối đa cũng áp chế được có tầm hai ba tháng thôi."

Long Nhất không thể không bội phục cung trang nữ tử. Nữ nhân thần bí này đích xác có mấy phần bản sự.

"Đại tỷ, loại thủy tinh này chỉ có Băng Cung các người mới có phải không?" Long Nhất hỏi.

"Đương nhiên. Ngoại trừ Băng Cung chúng ta, không ai có thể tìm thấy quặng băng dưới ngàn thước ở băng nguyên, càng chưa nói tới chuyện luyện chế ra băng phách trong đó." Cung trang nữ tử tự hào đáp.

"Đích thực là không có? Theo như ta biết Di Thất Chi Thành cũng có một thủy tinh quan y hết vậy." Long Nhất cười nói.

"Di Thất Chi Thành? Chưa từng nghe nói tới. Tuy vậy điều này sao có khả năng chứ, quặng băng này ở Thương Lan đại lục ngoại trừ băng nguyên ra không còn ở đâu có nữa." Cung trang nữ tử khẳng định chém đinh chặt sắt. Tuy vậy nàng cũng suy tư hồi lâu rồi nói: "Ta nhớ ra rồi, ta nhớ ghi chép của Băng Cung có viết rằng hai ngàn năm trước từng tặng một thủy tinh quan như vậy cho một người gọi là thành chủ Thánh Thành. Người từng đến Thánh Thành quan sát rồi sao?"

"Thánh Thành? Cũng có thể. Nói như vậy là nơi đó rất lâu rồi bị trớ chú của thần Hắc Âm, sớm biến thành một tòa thành chết, giờ bọn ta đều gọi nó là Di Thất Chi Thành." Long Nhất trả lời.

"Thần Hắc Âm?" Cung trang nữ tử lẩm bẩm. Nàng nhìn Vô Song trong thủy tinh quan như thể mất hồn, đột nhiên nói: "Vô Song chính là do các người phóng xuất ra khỏi thủy tinh quan phải không? Lẽ nào? Loại trớ chú tà ác này cũng chỉ có..."

Long Nhất kinh ngạc nhìn cung trang nữ tử. Nữ nhân này thông minh thật, nhanh chóng nghĩ ngay tới việc của Vô Song. Hắn nói: "Đúng thế, Vô Song trước đây cũng nằm trong thủy tinh quan như vậy, chỉ có điều lúc đó ta không biết chút nguyên nhân gì bên trong. Đại tỳ, theo như nàng nói thì tà ác trớ chú trên người Vô Song là bị thần Hắc Âm thi phóng à? Trên thế giới này, Quang Minh thần, Hắc Âm thần gì đó có thực không?"

Cung trang nữ tử lắc đầu đáp: "Điều này chỉ thấy trong truyền thuyết, câu trả lời cuối cùng không ai biết cả."

"Ý mới đây của nàng chẳng phải nói tà ác trớ chú trên người Vô Song là do Hắc Âm thần thi phóng sao?" Long Nhất hoài nghi nhìn cung trang nữ tử.

"Ta vừa nói ý là những tín đồ của thần Hắc Âm. Mấy ngàn năm trước, tín đồ của thần Hắc Âm phần đông đều biết thuật trớ chú." Cung trang nữ tử giải thích.

Long Nhất gật đầu. Lý do này có vẻ hợp lý, không cần hỏi nhiều nữa. Hắn và Ngu Phượng bước tới trước thủy tinh quan, ngắm nhìn dung nhan đang chìm trong giấc ngủ của Vô Song, trong lòng vô cùng cảm khái. Khi đưa nàng ra khỏi thủy tinh quan ở Di Thất Chi Thành, hắn đâu có ngờ nửa năm sau nàng lại phải trở lại đúng dạng cũ ở thủy tinh quan. Nghe những lời cung trang nữ tử vừa nói, hồi ấy thành chủ Di Thất Chi Thành và Băng Cung có quan hệ không hề cạn, không thì làm sao Băng Cung có thể tặng cho ông ta thủy tinh quan trân quý đến thế? Xem ra bên trong rõ ràng có ý trời, không hiểu hai năm sau gặp lại Vô Song sẽ ở trong tình cảnh nào đây?

"Đại tỳ, nàng có thể mở thủy tinh quan ra một chút không? Ta muốn tạm biệt Vô Song một cách thân mật." Long Nhất nói với cung trang nữ tử.

"Được thôi, nếu thời gian không dài thì không có vấn đề gì cả." Cung trang nữ tử nói rồi vẫy tay, nắp thủy tinh quan liền mở ra.

Lúc này, cung trang nữ tử bước tới bên một bức tường bằng gỗ mấy cái, tường bằng vô thanh vô tức xuất hiện một chiếc cửa. Đó là một gian phòng bên ngoài. Nàng nói với Long Nhất: "Tạm biệt xong thì đi qua đây, đừng ở lại quá lâu."

"Long Nhất, thiệp cũng đi ra trước đây. Chàng và Vô Song nói chuyện cùng nhau nhé." Ngu Phượng cười với Long Nhất thật ôn nhu, đi theo cung trang nữ tử ra gian phòng bên ngoài.

Chương 105: Dạy dỗ thị nữ càn quấy

Long Nhất ngồi bên mép thủy tinh quan, tay vuốt ve vàng trán của Vô Song theo thói quen. Trong đầu hần dần hồi tưởng lại những lần ngọt ngào bên nàng, từ thủy tinh quan dưới đáy hồ nơi mặt thất gặp nàng, cho tới tâm linh cảm ứng kì diệu phát hiện sau này. Nhớ tới vụ tâm linh cảm ứng, Long Nhất không khỏi liên tưởng những lần thân mật cùng Lãnh U U hay Lộ Thiến Á, Vô Song cũng cùng hưởng thú hương diễm.

Lúc đó chắc nàng cũng hung ác nguyên rủa mình đây, Long Nhất nghĩ thầm, khoe miệng khế nở nụ cười.

"Vô Song, tiểu bảo bối của ta, chúng ta phải chia tay tới hai năm, sau hai năm nàng nhất định tới tìm ta nhé. Ngàn vạn lần chớ quên ta, tuy thế ta nghĩ nàng cũng không quên được đâu." Long Nhất lẩm bẩm lướt tay lên khuôn mặt xinh đẹp của Vô Song.

Cứ ngây ra ngắm nhìn Vô Song hồi lâu, Long Nhất mới cúi đầu hôn lên cặp môi hồng của nàng, khế thở dài rồi đứng dậy. Do dự một lát, hần lấy ra từ áo trong một chiếc mề đay. Đây chính là vật mà mẫu thân của thân thể này đeo cho Tây Môn Vũ từ thuở bé, được làm từ một kim loại chưa rõ tên, bề mặt trơn sáng như ngọc quý, được điêu khắc vàng thái dương rực rỡ mọc lên từ phương đông. Đây đích thị là tín vật của Đông Phương gia tộc, với ý tứ: Nhật xuất đông phương.

Long Nhất đeo chiếc mề đay đó lên cổ ngọc của Vô Song, khẽ nói: "Đây xem như tín vật ta tặng nàng, đừng làm mất nhé."

Nhìn Vô Song với ánh mắt chứa chan thâm tình, Long Nhất quay người bước đi.

Cung trang nữ tử đưa Long Nhất và Ngu Phượng ra ngoài Băng Cung, nói: "Phong Tuyết Thần Điều có thể đưa các người ra khỏi băng nguyên, do đó không cần lo bị lạc đường. Hi vọng chúng ta còn có cơ hội gặp nhau."

Long Nhất vẫy tay cười nói: "Đại tỷ, ta tin rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau. Còn nữa, ta sẽ nhớ nàng nhiều đó."

Xú tiểu tử này... Cung trang nữ tử cười nhẹ, chợt thấy trong lòng như mất mát gì đó. Có lẽ do nàng cô độc ở Băng Cung quá lâu rồi, Long Nhất tới nơi này đã mang đến mấy phần nhân khí. Nàng quay người thốt tha lướt vào Băng Cung, hai cánh cổng lớn đầy hàn khí chậm chậm khép lại. Sau đó tất cả chìm dần xuống, không lâu toàn bộ đã biến mất dưới đáy băng. Mặt băng giờ đây lại bằng phẳng. Tựa như trước tới giờ chỉ là một ảo giác, căn bản tòa lâu đài này chưa từng tồn tại.

Long Nhất và Ngu Phượng ngây người nhìn toàn bộ cảnh tượng, hồi lâu chưa bình tâm lại được. Một tòa cung điện khổng lồ làm từ băng cứ như vậy mà biến mất trước mắt hai người.

"Long Nhất, chàng nói xem vừa rồi có phải là mơ không?" Ngu Phượng ngốc nghếch hỏi Long Nhất.

"Ta cũng có cảm giác đó, nhưng ta nghĩ đó không phải là giấc mộng, bởi trong lòng ta đã không còn Vô Song." Long Nhất chán ngán thở dài một hơi.

Ngu Phượng nắm lấy bàn tay to lớn của Long Nhất, thâm tình nhìn hẳn thủ thi: "Thời gian hai năm sẽ mau qua thôi, đến lúc ấy Vô Song gặp chàng nhất định là vui lắm."

Long Nhất vuốt ve mái tóc vàng kim của Ngu Phượng, cười nói: "Chúng ta đi nào, băng nguyên không phải nơi nên ở lâu."

"Mmm." Ngu Phượng gật đầu, dùng ý niệm bảo Tiểu Tuyết đưa họ ra khỏi băng nguyên.

Đúng vào lúc này, một tiếng hổ gầm vang lên. Con cạp nửa trắng nửa đen tiểu Tam chạy như bay về phía Long Nhất, mồm ngậm hai quả gì đó trắng như tuyết.

Tiểu Tam nhả hai quả đó dưới chân Long Nhất, vẫy vẫy đuôi.

Thì ra tiểu Tam đi tìm gì đó để ăn. Cái con quỷ tham ăn này! Long Nhất cười thầm. Thứ quả mà nó lấy về hẳn không phải là vật tầm thường. Dưới hoàn cảnh khắc nghiệt ở vùng băng nguyên mà vẫn có thể sinh ra được thứ gì thì đó không thể là loại phổ thông rồi, chỉ không biết tiểu Tam đào đâu ra thôi.

"Phượng nhi, nàng biết đây là loại quả gì không?" Long Nhất hỏi.

Ngu Phượng lắc đầu: "Thiếp không biết, chưa từng nghe nói trên băng nguyên lại có thể có loại quả này."

Long Nhất xoa xoa cái bụng tròn của tiểu Tam, xem ra đã ăn không ít rồi, ngoài trừ bộ lông trơn mượt hơn, cặp mắt một trắng một đen có thêm đôi phần quý dị ra, chưa thấy ở nó có biến hóa gì.

Long Nhất cất hai quả này vào trong không gian giới chỉ, định sau

này hỏi tinh linh nữ vương xem đây rốt cuộc là loại quả gì. Tuy tiểu Tam ăn vào thì không sao nhưng ai dám đảm bảo với người sẽ vô sự.

"Được rồi, tất cả đã có mặt, chúng ta xuất phát thôi." Long Nhất vẫy tay. Chuyện của Vô Song được giải quyết rồi, người hẳn như nhẹ bớt mấy cân.

Mười mấy ngày sau, Long Nhất đã xuất hiện ở một thị trấn gần vùng băng nguyên nhất. Nơi này xa cách thế tục, dân phong rất thuần phác, bình thường cả năm cũng khó thấy khách đến thăm. Khi nhóm Long Nhất tới, cư dân toàn trấn đều ra khỏi nhà chào hỏi, tặng cho những gì tốt nhất, có thể thấy họ hiếu khách đến chừng nào. Đặc biệt lần trước khi họ nghe nói Vô Song bị bệnh, thầy đều đưa ra các phương sách chữa trị, dẫu cho không thực tế hiệu quả nhưng những người cần lao lương thiện, nhiệt tình hiếu khách này đã khắc ghi ấn tượng sâu sắc trong lòng Long Nhất. So với những chuyện đấu đá lẫn nhau, đầy rẫy âm mưu ngoài đời, nơi đây đích thực là đảo nguyên thế ngoại.

Thấy Long Nhất và Ngu Phượng đến, người trong tiểu trấn gọi nhau rồi nhiệt tình tiến tới hỏi han. Khi biết thiếu nữ mắc trọng bệnh đã có cách cứu chữa, tất cả đều vui mừng hoan hỉ, thực lòng vì Vô Song mà thấy vui thay, giống như người thân của họ vừa được chữa lành bệnh vậy.

"Tiểu ca à, các vị có đắc tội với ai không mà mấy ngày nay có hai nữ nhân hung dữ tới tìm đó." Chợt có một lão nhân nói với Long Nhất như thế.

"Đúng rồi đó, hai nữ nhân đó đều rất xinh đẹp, chỉ mỗi tội dữ dằn như hai con cọp cái thôi." Một thanh niên gầy gò trẻ tuổi nói.

"Hắc Tử à, còn không phải người thấy cô nương người ta xinh đẹp nên cứ trở mắt ra nhìn sao?" Một thanh niên trẻ tuổi khác nói.

Thanh niên tên gọi Hắc Tử lập tức đỏ cả mặt, vội đáp lại: "Ta đâu có, mới lại họ hung dữ thế ta xem không hợp, làm sao so được với vợ chưa cưới A Hoa của ta chứ."

Ngu Phượng và Long Nhất nhìn nhau, cùng hỏi: "Họ trông thế nào? Giờ đang ở đâu?"

"Bọn họ người cao, tóc tết thành bím dài, mặc y phục rất đẹp." Mấy người tranh nhau trả lời.

"Gương mặt họ trông thế nào?" Ngu Phượng thấy họ cứ nói đi nói lại về chuyện này, tiện lời hỏi luôn.

"Đẹp lắm, có điều không đẹp được như cô nương thôi." Hắc Tử ngốc nghếch trả lời. Trong con mắt đánh giá của hắn, nhận xét diện mạo người ta chỉ có đẹp hay không đẹp là hết từ.

Long Nhất cười cười, hỏi tiếp: "Vậy bọn họ có nói gì không, chẳng hạn như từ đâu tới, vì sao tìm chúng ta?"

Lão nhân đó ngẫm nghĩ rồi nói lớn: "Đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Họ nói gì đó như tiểu thư, còn cả nhà gì đó gọi là Phượng nữa."

Ngu Phượng và Long Nhất nghe câu này, căn bản khẳng định được người đến đây tìm kiếm chính là hai thị nữ tùy thân của Ngu Phượng.

"Họ nhất định là đến tìm nàng rồi. Nàng cứ chẳng nói chẳng rằng đi liền một mạch như thế, mẫu thân chắc là lo lắng muốn chết." Long Nhất nói với Ngu Phượng.

Ngu Phượng nhìn Long Nhất, trầm mặc một lát rồi nói: "Gặp họ rồi thiếp viết cho mẫu thân một bức thư. Thiếp không muốn xa chàng."

Đúng vào lúc này, trong đám đông có người kêu lớn: "Tiểu ca, hai nữ nhân hung dữ đó lại đến kìa. Mau trốn đi, để chúng tôi giúp cho." Mọi người nhao nhao lên hô ứng, khiến cho Long Nhất thấy thật cảm động.

"Đa tạ hảo ý của mọi người, chẳng qua họ không đến tìm chúng ta làm phiền đâu, không cần quá lo lắng." Ngu Phượng nói.

Hai thị nữ Phượng Hoàng gia tộc đã phát hiện ra tiểu thư nhà mình, thân hình loáng lên xông tới.

"Tiểu thư, người sao lại có thể lỗ mãng như vậy. Gia chủ nghe nói người đến vùng băng nguyên đã tức giận phát điên, hiện giờ đang mau chóng tới đây, chắc đã tới Khai Phong thành rồi." Một trong hai thị nữ nói giọng bất mãn sau khi hành lễ xong.

"Ta biết rồi, ta sẽ tự mình giải thích rõ với mẫu thân." Ngu Phượng nhẹ nhàng nói.

Từ khi ở Quang Minh thành, Long Nhất đã phát giác hai thị nữ bên cạnh Ngu Phượng dường như không có ý tôn trọng nàng, không chỉ lời nói không cung kính mà còn chứa đựng vẻ vênh vênh vào vào nữa. Trước đây hẳn bất giác phát hiện ra thì không sao, nhưng bây giờ Ngu Phượng đã là nữ nhân của Long Nhất, điều này khiến hẳn rất không thoải mái, song mục lạnh như băng nhìn hai thị nữ.

Hai thị nữ sắc mặt đều tái đi, bị sát khí của Long Nhất bức cho phải lùi lại hai bước. Tuy vậy người của Phượng Hoàng gia tộc đều là nhân vật tầm cỡ, lẽ nào chịu để yên như vậy. Hai nàng tay vung lên, một người cầm trên tay một thanh cự kiếm, người kia giơ cao cây

pháp trượng.

"Hai người các người làm gì đó. Chàng là trượng phu của ta, cô gia của các người. Các người dám động thủ với chàng hả?" Ngu Phượng tức giận hét lên.

"Chưa được gia chủ đồng ý, chúng ta tuyệt đối không thể thừa nhận." Thị nữ cầm kiếm phản bác, kiếm đâm thẳng về phía Long Nhất, đâm lam đầu khí bao bọc màu hỏa hồng của Phượng Hoàng Liệt Diễm. Còn người cầm pháp trượng bắt đầu niệm chú ngữ, xem ra không giáo huấn Long Nhất một lượt thì chưa ngừng.

Long Nhất cười hắc hắc, sát khí trong mắt càng lúc càng dày. Hai thị nữ nhỏ xíu mà đã ngông cuồng đến vậy, có thể thấy rằng Phượng Hoàng gia tộc cần phải quản giáo tốt, cho họ biết thị nữ phải cư xử đúng như thị nữ, dám trèo lên đầu chủ nhân thì sẽ phải chịu cảnh đau khổ.

Một kiếm sư và một đại ma pháp sư, Long Nhất đâu có để vào mắt. Chỉ thấy hấn nở nụ cười tà dị, thân hình đột nhiên biến mất, trong một giây đã đến ngay trước mắt thị nữ có thực lực đại ma pháp sư. Thị nữ này cả kinh, lập tức phóng xuất phòng hộ kết giới được phong ấn, còn thị nữ đằng sau cử kiếm tấn công tới.

Nên biết phòng hộ kết giới phổ thông không có tác dụng gì với Long Nhất. Trước đây đến Thánh Quang kết giới do Ti Bích thi phóng mà còn bị hấn dễ dàng đột phá, nói gì tới thổ hệ kết giới cấp tám của thị nữ này.

Long Nhất cười một tiếng quái dị, đại thủ xuyên qua thổ hệ kết giới, bóp lấy chiếc cổ khiết bạch như ngọc của người thị nữ, tiếng niệm chú ngữ tức khắc bị nghẹn lại.

Lúc này kiếm của thị nữ đằng sau lưng đã tạo thành hai đạo kiếm mang hồng lam chém thẳng xuống Long Nhất, người bình thường ắt bị chặt thành hai khối thịt rời. Nhưng với trình độ này mà đánh được Long Nhất ư? Vậy nên tìm khối đầu hủ mà đập đầu vào đó tự tử đi.

Long Nhất không thèm quay đầu lại, tay như hư vô xuyên qua làn kiếm mang. Hai ngón tay kẹp lấy cổ tay người thị nữ, vừa dùng lực đã khiến thị nữ kia hét lên một tiếng, cự kiếm trên tay rơi keng một tiếng xuống đất. Long Nhất dùng tinh thần cấm chế vây bọc giam giữ hai thị nữ lại, cười hắc hắc hai tiếng nói: "Hiện tại để ta dạy dỗ các ngươi làm thế nào để trở thành thị nữ Thương Lan đại lục tiêu chuẩn trong thời đại mới nhé."

"Đợi ta bẩm báo gia chủ, gia chủ nhất định không tha cho ngươi đâu." Hai thị nữ kêu lên.

Long Nhất cười tà dị, đại thủ cong lên, ba ba hai tiếng đã tặng cho lưỡng nữ năm vết hồng hồng trên má, khóe miệng rỉ ra tia máu. Bình thường thì ai nỡ đánh nữ nhân, nhưng trong tình huống đặc thù hẳn cũng chưa từng mềm lòng, giống như nhiệm vụ Long Tổ ở tiền thế vậy.

"Ngươi... tiểu thư..." Hai thị nữ không ngờ Long Nhất dám đánh họ, trong mắt bắt đầu xuất hiện làn nước mỏng, quay đầu nhìn Ngu Phượng.

"Long Nhất, bỏ qua đi chàng. Bọn họ là thị nữ của mẫu thân thiếp, trước giờ chỉ nghe lệnh của mẫu thân mà thôi." Ngu Phượng có chút bất nhẫn nói.

Long Nhất vẫy tay nói: "Không được, tính tình của ta nhỏ mọn lắm, không giáo huấn họ một lượt thì ta nuốt không trôi cục tức này."

Ngũ Phụng nhìn Long Nhất gật gật đầu không nói gì nữa, ngoan ngoãn đứng gần bên.

Long Nhất mỉm cười, nói với hai thị nữ: "Giờ đã biết là tiểu thư rồi à? Vừa rồi sao dám không nghe lời tiểu thư nói?"

"Người định làm gì?" Một trong hai thị nữ kinh hãi nói.

"Làm gì? Dạy cho các người biết bốn phận của thị nữ. Kể cả các người có báo cho trượng mẫu tương lai của ta cũng không sao cả, cứ phải giáo huấn theo cách của ta." Long Nhất cười hắc hắc, ánh mắt đảo một vòng chợt nghĩ ra một kế. Nữ nhân hả, đánh cho một chưởng là xong, giáo huấn thể xác được rồi thì cũng nên giáo huấn tinh thần thêm một chút nữa nhỉ?

"Hắc Tử, người nói hai mục này đẹp không?" Long Nhất quay người nói với cậu thanh niên gầy.

"Đẹp, đẹp, nếu là ta thì không nỡ đánh đâu, chẳng qua nữ nhân mà không đánh sẽ không biết nghe lời." Hắc Tử cười nói.

"Nếu ta đem gả cho người làm vợ thì sao nào?" Long Nhất nói.

"Người dám, người..."

"Các người ngậm miệng lại, nói tiếp là y phục trên người các người sẽ bị cởi hết ra cho mọi người coi đó." Long Nhất lạnh giọng nói.

Hai thị nữ sợ đến mức không dám nói gì. Nam nhân này đúng là mặt lớn trùm trời, nói không chừng chọc hấn giận hấn sẽ làm thật luôn. Mắt hai nàng đã rướm lệ, trông thật đáng thương. Tuy vậy nếu không giáo huấn thật nghiêm thì sẽ không dứt hết được tính nết cũ.

"Tiểu ca, ta không dám đâu. Nhỡ vợ chưa cưới của ta giết ta mất thì sao?" Hắc Tử sắc mặt đầy vẻ sợ hãi, khiến cho mọi người xung quanh cười ồ lên.

"Tiểu ca ơi! Hắc Tử không muốn nhưng ta muốn. Nhà ta còn thiếu hai bà nương để sưởi ấm giường chiếu và làm việc nhà nữa." Một giọng nói thô lỗ giữa đám đông truyền tới.

Hai thị nữ theo âm thanh mà nhìn, lập tức mắt trắng dã, xỉu ngay tại chỗ.

Tướng mạo của vị lão huynh này thật có cá tính. Long Nhất và Ngu Phượng lần đầu trông thấy cũng suýt nữa ngã lăn khỏi ghế. Chớ có dựa vào tiếng nói thô lỗ mạnh bạo mà cho rằng đây là một cự hán to cao, thực ra huynh đệ này chỉ cao ngang một tiểu hài mười tuổi thôi, khắp người mọc đầy lông lá, mặt đỏ chằng đỏ chịt, hai con mắt thì thấy trắng chẳng thấy đen, mũi vênh, miệng vừa lớn vừa méo xẹo, răng môi không biết phối hợp cùng nhau.

Một con người có thể trở thành dạng này cũng kể như là kiệt tác của ông trời, chẳng lạ làm sao hai thị nữ vừa trông thấy đã ngất xỉu.

Đương nhiên, Long Nhất sao có thể đem hai thị nữ này gả cho người khác. Chỉ là hắn muốn dọa họ thôi, không thì làm sao ăn nói với lão nương của Ngu Phượng được.

Khi nhị vị thị nữ tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy ánh đèn mờ ảo trong một căn phòng cực kỳ giản dị. Họ kinh hãi phát hiện ra mình đang mặc y phục đại hồng của tân nương, bên ngoài đầy những âm thanh huyền ảo, dường như đang thiết tiệc đãi tân khách, lẽ nào tên hỗn đản đó muốn gả mình cho quái vật lùn kia? Hai thị nữ hoảng sợ kêu lớn, nếu đúng như vậy thì họ thà chết còn hơn.

Tiếng huyên náo bên ngoài đúng là do yến tiệc thật, chẳng qua không phải là rượu hỉ mà là do Long Nhất cảm kích những con người lương thiện hiếu khách nơi đây, mới mời tất cả tới đánh chén xả láng một bữa.

Long Nhất vừa nghe thấy tiếng kêu của hai thị nữ, cười thầm trong bụng. Xem ra không dọa cho các người sợ muốn chết thì các người hẳn còn ngông cuồng trước mặt thiếu gia.

Thời gian cũng không còn nhiều nữa, Long Nhất mở cửa phòng bước vào, thấy cả hai thị nữ đang run rẩy co rúc ở góc giường, chắc đã sợ chết khiếp rồi.

"Hôm nay là ngày đại hỉ của các người. Qua đêm nay các người đã trở thành thê tử của người ta rồi, thấy trượng phu chưa, tì khí của anh ta không tốt lắm, nếu để huynh đài này có chỗ không vừa ý là bi thảm lắm đó." Long Nhất cười hắc hắc, sắc mặt đầy vẻ tà ác.

Hai thị nữ phát run, lại càng co rúc như muốn trốn.

"Chúng ta dù chết cũng không để người vũ nhục." Một trong hai người nói giọng run run, nhãn thần thể hiện quyết tâm.

"Chết? Tùy các người thôi. Chẳng qua chết rồi ta sẽ thoát quang toàn bộ y phục đưa ra đường cho cả tiểu trấn này được thấy rõ ràng. Ta nghĩ sẽ có rất nhiều người nguyện ý chiêm ngưỡng phong thái của các người đó." Long Nhất vẫn cười nhạt, nhãn thần dò xét một lượt quanh thân thể mềm mại của hai thị nữ.

"Người... người định..." Ánh mắt họ nhìn Long Nhất như thể nhìn ma quỷ, đến chết mà cũng không yên, tinh thần cả hai như bị đóng băng lại.

"Quá khen. So với việc các người hai kẻ đến tiểu thư nhà mình cũng không để vào mắt thì đâu khác gì. Sao? Chọn người ta làm chồng hay muốn tự sát?" Long Nhất vắt chân lên nhau, nhàn nhã nói.

Hai thị nữ trầm mặc hồi lâu. Một trong hai người, nàng có bộ mặt tròn trịa ngược đầu lên nói: "Chúng thuộc hạ biết sai rồi, người tha cho chúng thuộc hạ đi."

"A, các người biết sai ở đâu chưa?" Long Nhất cười hỏi lại. Hắn vốn cho rằng họ còn cố cương ngạnh một lúc nữa, không ngờ chịu khuất phục sớm vậy.

"Chúng thuộc hạ không được phép không tôn trọng tiểu thư và cô gia. Chúng thuộc hạ biết sai rồi, người đại nhân đại lượng tha cho." Thị nữ đó cúi đầu đáp.

"Biết sai thật à? Vậy sao ánh mắt người như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy? Kiểu này làm ta thấy sợ à nha." Long Nhất cười nói. Hắn vừa chú ý thấy được hận ý trong mắt người thị nữ.

"Rốt cuộc người muốn gì?" Thị nữ không nhin nổi hét lên.

Long Nhất đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ rồi bước khỏi phòng, lầm bầm tự nói với mình: "Thời gian không còn nhiều, đến lúc tân lang nhập động phòng rồi."

"Người đừng đi, đợi đã." Một thị nữ kêu lớn nhảy khỏi giường chắn trước mặt Long Nhất, tinh thần dường như đã phá vỡ lớp băng ngăn cách.

"Người tha cho chúng thuộc hạ đi, muốn thế nào cũng được." Thị nữ đó thân thể mềm nhũn ra quỳ xuống.

"Tha cho các người? Điều này còn phải xem xét đã, có điều vị tỷ muội kia của người hình như không vui thì phải." Long Nhất nhíu mày nhìn thị nữ lúc đầu mở lời cầu xin.

"Tử Trúc, người mau tới xin lỗi cô gia đi, lẽ nào người nguyện ý gả cho... người đó?" Thị nữ đang quỳ dưới đất quay đầu gọi.

Tử Trúc nghiêng răng bước tới quỳ trước mặt Long Nhất, nói: "Cô gia, chỉ cần không gả chúng tôi cho người đó, Tử Trúc nguyện làm bất cứ việc gì."

"Bất cứ việc gì?" Long Nhất mỉm cười trầm tư, hai tay nâng cằm của hai thị nữ lên hỏi.

Cả hai nàng đều đỏ bừng mặt, mắt đẫm lệ gật đầu. Họ nghĩ thầm kể ra để Long Nhất chiếm hữu còn hơn là gả cho người đó.

Long Nhất cười hắc hắc, vỗ vỗ lên mặt hai thị nữ nói: "Các người nghĩ cô gia là kẻ không có nhân phẩm vậy sao? Cỡ như các người còn chưa xứng để ủ ấm giường cho ta."

Câu này có chút làm tổn thương người khác, khuôn mặt xinh tươi của hai thị nữ tái đi, suýt nữa thì xỉu tại chỗ, trong lòng dấy lên cảm giác khuất nhục. Câu này so với lấy dao đâm vào tim còn nặng nề hơn.

"Được rồi, niệm tình các người có thái độ nhận sai, lần này tha cho các người. Hi vọng không còn lần sau nữa, không thì các người sẽ hiểu thế nào là tư vị sống chẳng bằng chết." Ánh mắt lạnh băng của Long Nhất tỏa ra một đợt khí hung bạo, khiến cho cả hai thị nữ lạnh run, lúc đầu còn hận sau chỉ biết khiếp đảm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Long Nhất, Ngu Phượng và hai thị nữ được

toàn thể dân trong trấn tiền đường, mục tiêu chính là Khai Phong thành, nơi Long Nhất và Ngu Phượng tương ngộ.

Lúc này bầu trời bắt đầu rải rác tuyết hoa. Nhớ trước đây Long Nhất do lo lắng cho bệnh của Vô Song mà không còn tâm trạng thưởng thức cảnh tuyết rơi mỹ lệ, thậm chí còn oán hận ông trời già sao đổ lấm tuyết thế. Nhưng hiện tại Long Nhất trong lòng thư thái, suy nghĩ đương nhiên cũng khác, trên đường đi hảnh cùng Ngu Phượng và ba con thú cưng vui thú ngắm cảnh mãi không chán mắt.

Bởi ngắm cảnh nên tốc độ tự nhiên sẽ chậm hơn nhiều, tới mười lăm ngày mới đến được Khai Phong thành.

oOo

Long Nhất lười biếng ngồi trên một chiếc trường kỷ giữa đại sảnh Phượng Hoàng lữ điểm, đôi mắt sáng tinh anh quan sát mỹ phụ uy nghiêm mà đầy quý khí trước mặt. Mỹ phụ này xem ra chỉ tầm hai tám tuổi, mình mặc cẩm y ngọc cừu, thân hình tương tự như Ngu Phượng, đầy đủ những đường cong hình chữ S lay động lòng người khiến Long Nhất thầm tán tụng, gương mặt cũng hao hao như Ngu Phượng. Lúc này bà đang lạnh lùng nhìn Long Nhất, làn thu ba ẩn chứa nộ khí, trước giờ chưa từng có ai dám nhìn bà chăm chăm như vậy.

"Người là Long Nhất?" Mỹ phụ nói giọng lạnh tanh.

Thấy trượng mẫu tương lai đã mở lời, Long Nhất thu lại điệu bộ cười cợt của mình, đứng dậy khỏi ghế làm một lễ tiết quý tộc, nghiêm mặt nói: "Đúng vậy thưa phu nhân, chẳng hay phượng danh của phu nhân?"

Mỹ phụ không hề tỏ ra chút kinh ngạc nào. Là gia chủ của Phượng

Hoàng gia tộc, bà đã sớm thấy thanh niên vẻ mặt tươi cười này có một loại quý khí trời sinh. Loại quý khí này tuyệt đối không phải thứ mà gia tộc nhỏ có thể bồi dưỡng nên được. Bà chưa trả lời câu hỏi của Long Nhất mà hỏi tiếp: "Họ Long cực kỳ hiếm, ở Cuồng Long đế quốc chỉ có hoàng tộc mang họ Long, không hiểu ngươi và đương kim hoàng đế có quan hệ gì?"

Long Nhất nhún vai cười đáp: "Không quan hệ gì cả. Ta với ông ta một chút quan hệ cũng không, chẳng qua trong tương lai không xa nếu nữ nhi của ông ta gả cho ta thì đúng là có quan hệ rồi."

Chương 106: Phượng Hoàng gia chủ (nhất)

Tướng mạo của vị lão huynh này thật có cá tính. Long Nhất và Ngu Phượng lần đầu trông thấy cũng suýt nữa ngã lăn khỏi ghế. Chớ có dựa vào tiếng nói thô lỗ mạnh bạo mà cho rằng đây là một cự hán to cao, thực ra huynh đệ này chỉ cao ngang một tiểu hài mười tuổi thôi, khắp người mọc đầy lông lá, mặt rỗ chằng rỗ chịt, hai con mắt thì thấy trắng chẳng thấy đen, mũi vênh, miệng vừa lớn vừa méo xẹo, răng môi không biết phối hợp cùng nhau. Một con người có thể trở thành dạng này cũng kể như là kiệt tác của ông trời, chẳng lạ làm sao hai thị nữ vừa trông thấy đã ngất xỉu. Đương nhiên, Long Nhất sao có thể đem hai thị nữ này gả cho người khác. Chỉ là hắn muốn dọa họ thôi, không thì làm sao ăn nói với lão nương của Ngu Phượng được. Khi nhị vị thị nữ tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy ánh đèn mờ ảo trong một căn phòng cực kỳ giản dị. Họ kinh hãi phát hiện ra mình đang mặc y phục đại hồng của tân nương, bên ngoài đầy những âm thanh huyên náo, dường như đang thiết tiệc đãi tân khách, lẽ nào tên hỗn đản đó muốn gả mình cho quái vật lùn kia? Hai thị nữ hoảng sợ kêu lớn, nếu đúng như vậy thì họ thà chết còn hơn. Tiếng huyên náo bên ngoài đúng là do yến tiệc thật, chẳng qua không phải là rượu hỉ mà là do Long Nhất cảm kích những con người lương thiện hiếu khách nơi đây, mới mời tất cả tới đánh chén xả láng một bữa. Long Nhất vừa nghe thấy tiếng kêu của hai thị nữ, cười thầm trong bụng. Xem ra không dọa cho các người sợ muốn chết thì các người hăng còn ngông cuồng trước mặt thiếu gia. Thời gian cũng không còn nhiều nữa, Long Nhất mở cửa phòng bước vào, thấy cả hai thị nữ đang run rẩy co rúc ở góc giường, chắc đã sợ chết

khiếp rời. "Hôm nay là ngày đại hi của các ngươi. Qua đêm nay các ngươi đã trở thành thê tử của người ta rời, thấy trượng phu chưa, tì khí của anh ta không tốt lắm, nếu để huynh đài này có chỗ không vừa ý là bi thảm lắm đó." Long Nhất cười hắc hắc, sắc mặt đầy vẻ tà ác. Hai thị nữ phát run, lại càng co rúc như muốn trốn. "Chúng ta dù chết cũng không để ngươi vũ nhục." Một trong hai người nói giọng run run, nhần thần thể hiện quyết tâm. "Chết? Tùy các ngươi thôi. Chẳng qua chết rời ta sẽ thoát quang toàn bộ y phục đưa ra đường cho cả tiểu trấn này được thấy rõ ràng. Ta nghĩ sẽ có rất nhiều người nguyện ý chiêm ngưỡng phong thái của các ngươi đó." Long Nhất vẫn cười nhạt, nhần thần dò xét một lượt quanh thân thể mềm mại của hai thị nữ. "Ngươi... ngươi định..." Ánh mắt họ nhìn Long Nhất như thể nhìn ma quỷ, đến chết mà cũng không yên, tinh thần cả hai như bị đóng băng lại. "Quá khen. So với việc các ngươi hai kẻ đến tiểu thư nhà mình cũng không để vào mắt thì đâu khác gì. Sao? Chọn người ta làm chồng hay muốn tự sát?" Long Nhất vắt chân lên nhau, nhần nhả nói. Hai thị nữ trầm mặc hồi lâu. Một trong hai người, nàng có bộ mặt tròn trịa ngược đầu lên nói: "Chúng thuộc hạ biết sai rời, người tha cho chúng thuộc hạ đi." "A, các ngươi biết sai ở đâu chưa?" Long Nhất cười hỏi lại. Hấn vốn cho rằng họ còn cố cưỡng ngạnh một lúc nữa, không ngờ chịu khuất phục sớm vậy. "Chúng thuộc hạ không được phép không tôn trọng tiểu thư và cô gia. Chúng thuộc hạ biết sai rời, người đại nhân đại lượng tha cho." Thị nữ đó cúi đầu đáp. "Biết sai thật à? Vậy sao ánh mắt ngươi như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy? Kiểu này làm ta thấy sợ à nha." Long Nhất cười nói. Hấn vừa chú ý thấy được hận ý trong mắt người thị nữ. "Rốt cuộc ngươi muốn gì?" Thị nữ không nhin nổi hét lên. Long Nhất đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ rời bước khỏi phòng, lảm bảm tự nói với mình: "Thời gian không còn nhiều, đến lúc tân lang nhập động phòng rời." "Người đừng đi, đợi đã." Một thị nữ kêu lớn nhảy khỏi giường chắn trước mặt Long Nhất, tinh thần dường như đã phá vỡ lớp băng ngăn cách. "Người tha cho chúng thuộc hạ đi, muốn thế nào cũng được." Thị nữ đó thân thể mềm nhũn ra quỳ xuống. "Tha

cho các người? Điều này còn phải xem xét đã, có điều vị tỷ muội kia của người hình như không vui thì phải." Long Nhất nhíu mày nhìn thị nữ lúc đầu mở lời cầu xin. "Tử Trúc, người mau tới xin lỗi cô gia đi, lẽ nào người nguyện ý gả cho... người đó?" Thị nữ đang quỳ dưới đất quay đầu gọi. Tử Trúc nghiêng răng bước tới quỳ trước mặt Long Nhất, nói: "Cô gia, chỉ cần không gả chúng tôi cho người đó, Tử Trúc nguyện làm bất cứ việc gì." "Bất cứ việc gì?" Long Nhất mỉm cười trầm tư, hai tay nâng cằm của hai thị nữ lên hỏi. Cả hai nàng đều đỏ bừng mặt, mắt đẫm lệ gật đầu. Họ nghĩ thầm kể ra để Long Nhất chiếm hữu còn hơn là gả cho người đó. Long Nhất cười hắc hắc, vỗ vỗ lên mặt hai thị nữ nói: "Các người nghĩ cô gia là kẻ không có nhân phẩm vậy sao? Cỡ như các người còn chưa xứng để ủ ấm giường cho ta." Câu này có chút làm tổn thương người khác, khuôn mặt xinh tươi của hai thị nữ tái đi, suýt nữa thì xỉu tại chỗ, trong lòng dấy lên cảm giác khuất nhục. Câu này so với lấy dao đâm vào tim còn nặng nề hơn. "Được rồi, niệm tình các người có thái độ nhận sai, lần này tha cho các người. Hi vọng không còn lần sau nữa, không thì các người sẽ hiểu thế nào là tư vị sống chẳng bằng chết." Ánh mắt lạnh băng của Long Nhất tỏa ra một đợt khí hung bạo, khiến cho cả hai thị nữ lạnh run, lúc đầu còn hận sau chỉ biết khiếp đảm. Sáng sớm ngày thứ hai, Long Nhất, Ngu Phượng và hai thị nữ được toàn thể dân trong trấn tiễn đường, mục tiêu chính là Khai Phong thành, nơi Long Nhất và Ngu Phượng tương ngộ. Lúc này bầu trời bắt đầu rải rác tuyết hoa. Nhớ trước đây Long Nhất do lo lắng cho bệnh của Vô Song mà không còn tâm trạng thưởng thức cảnh tuyết rơi mỹ lệ, thậm chí còn oán hận ông trời già sao đổ lắm tuyết thế. Nhưng hiện tại Long Nhất trong lòng thư thái, suy nghĩ đương nhiên cũng khác, trên đường đi hẳn cùng Ngu Phượng và ba con thú cưng vui thú ngắm cảnh mãi không chán mắt. Bởi ngắm cảnh nên tốc độ tự nhiên sẽ chậm hơn nhiều, tới mười lăm ngày mới đến được Khai Phong thành. oOo Long Nhất lười biếng ngồi trên một chiếc trường kỷ giữa đại sảnh Phượng Hoàng lầu điểm, đôi mắt sáng tinh anh quan sát mỹ phụ uy nghiêm mà đầy quý khí trước mặt. Mỹ phụ này xem ra chỉ tầm

hai tám tuổi, mình mặc cẩm y ngọc cừu, thân hình tương tự như Ngu Phượng, đầy đủ những đường cong hình chữ S lay động lòng người khiến Long Nhất thềm tán tưng, gương mặt cũng hao hao như Ngu Phượng. Lúc này bà đang lạnh lùng nhìn Long Nhất, làn thu ba ẩn chứa nộ khí, trước giờ chưa từng có ai dám nhìn bà chăm chăm như vậy.

"Người là Long Nhất?" Mĩ phụ nói giọng lạnh tanh. Thấy trượng mẫu tương lai đã mở lời, Long Nhất thu lại điệu bộ cười cợt của mình, đứng dậy khỏi ghế làm một lễ tiết quý tộc, nghiêm mặt nói: "Đúng vậy thưa phu nhân, chẳng hay phượng danh của phu nhân?" Mĩ phụ không hề tỏ ra chút kinh ngạc nào. Là gia chủ của Phượng Hoàng gia tộc, bà đã sớm thấy thanh niên vẻ mặt tươi cười này có một loại quý khí trời sinh. Loại quý khí này tuyệt đối không phải thứ mà gia tộc nhỏ có thể bồi dưỡng nên được. Bà chưa trả lời câu hỏi của Long Nhất mà hỏi tiếp: "Họ Long cực kỳ hiếm, ở Cuồng Long đế quốc chỉ có hoàng tộc mang họ Long, không hiểu người và đương kim hoàng đế có quan hệ gì?" Long Nhất nhún vai cười đáp: "Không quan hệ gì cả. Ta với ông ta một chút quan hệ cũng không, chẳng qua trong tương lai không xa nếu nữ nhi của ông ta gả cho ta thì đúng là có quan hệ rồi."

Chương 107: Phượng Hoàng gia chủ (nhị)

Dịch giả: truongxuandaochu

Biên dịch, biên tập: Aficio

Mĩ phụ nghe được lời này ánh mắt lóe lên một tia hàn quang, khóe miệng khẽ động như cười như không. Bà nói: "A. Vậy há chẳng phải là hoàng thân quốc thích rồi sao, Phượng nhi nhà ta nào dám với cao."

"Mẫu thân..." Ngu Phượng vội nói, nháy mắt với Long Nhất.

"Con..."

"Nàng im lặng đi. Ta và mẫu thân của nàng nói chuyện nàng chớ có xen vào." Long Nhất đột nhiên quát lớn ngắt lời mỹ phụ.

Ngu Phượng bị tiếng quát của Long Nhất làm cho sợ giật nảy người, nhưng khi nhìn hấn thấy hấn nháy mắt lại mới thấy yên tâm, thờ phào một hơi.

Phượng Hoàng gia chủ thấy Ngu Phượng ngoan ngoãn đứng một bên không nói gì tiếp, lửa giận trong lòng bùng phát. Xú tiểu tử này không công mà cướp mất đứa con mình mang nặng đẻ đau. Giờ đây thấy nữ nhi nghe lời hấn từng chút một, trong lòng bà có phần chua xót, nuôi nữ nhi hai mươi năm rồi để cho người khác tới đoạt mất

đem đi.

"Long Nhất, người hẳn đã biết quy củ của Phụng Hoàng gia tộc chúng ta. Muốn cưới Phụng nhi nhà ta thì buộc phải cùng nữ nhân khác nhất đao lưỡng đoạn, hơn nữa còn phải gia nhập Phụng Hoàng gia tộc, không thì khỏi cần nói nhiều." Phụng Hoàng gia chủ nộ khí bừng bừng ương ngạnh khẳng định. Bà sớm đã điều tra rõ bên mình Long Nhất còn có mấy nữ nhân nữa, thêm vào đó Phụng Hoàng gia tộc tuyệt đối không cho phép người ngoài làm chủ, vậy nên bà không thể gả Ngu Phụng cho hẳn được.

"Phu nhân, vậy ta nói thật luôn. Ngu Phụng đã là nữ nhân của ta rồi. Hiện tại là như vậy, tương lai vẫn thế, bất kể ai định làm gì cũng đều phải trả giá đắt." Long Nhất không chút khoan nhượng nhìn thẳng vào mắt mỹ phụ, nhẹ nhàng hóa giải hết áp lực phát ra từ người bà.

"Phụng nhi, con đi cùng nam nhân này hay theo mẫu thân, nếu đi với hẳn thì đừng nhận ta làm mẫu thân nữa." Phụng Hoàng gia chủ đứng bật dậy, nói lớn với Ngu Phụng.

"Mẫu thân... Long Nhất..." Ngu Phụng hết nhìn Long Nhất lại đến mẫu thân của nàng, tiến thoái lưỡng nan.

Trong lòng Long Nhất chợt mềm lại. Vừa rồi hẳn quá trùng động, như vậy sẽ khiến hẳn và Ngu Phụng càng thêm khó khăn. Hơn nữa Phụng Hoàng gia chủ là mẫu thân của Ngu Phụng, sao có thể coi như đối phó với địch nhân thông thường được.

Long Nhất khẽ thở dài một hơi, nói với Phụng Hoàng gia chủ: "Phu nhân thứ lỗi, vừa rồi ta đã quá trùng động, phải làm thế nào người mới có thể gả Ngu Phụng cho ta?"

"Mới đây ta đã nói rồi, một là đoạn tuyệt với nữ nhân khác, hai là gia nhập Phượng Hoàng gia tộc." Phượng Hoàng gia chủ thấy thái độ Long Nhất mềm lại, ngữ khí cũng trở nên hòa hoãn. Thanh niên này thực không đơn giản, bà không hề muốn Phượng Hoàng gia tộc phải có thêm một cường địch, huống chi đằng sau hắn cũng không biết chừng còn có một đại gia tộc.

"Phu nhân, hai điều kiện này thực sự có chút cưỡng bách quá. Ta không thể từ bỏ nữ nhân của mình, nếu ta làm vậy chỉ sợ phu nhân cũng không coi trọng ta, có thể thay đổi hai điều kiện đó không?" Long Nhất cười khổ nói.

Trong lòng Phượng Hoàng gia chủ thầm gật đầu. Đúng vậy, nếu Long Nhất đích thực làm như hắn nói bà tuyệt không cho phép Ngu Phượng lấy hắn, kẻ bạc tình phụ nghĩa là bà coi thường nhất.

Thấy ánh mắt cầu cứu của nữ nhi, Phượng Hoàng gia chủ không nói chẳng rằng trầm tư suy nghĩ. Đúng lúc ấy, Tiểu Tuyết đang chơi đùa bên ngoài loáng một cái chui vào trong lòng Ngu Phượng, còn Cường Lô thú và tiểu Tam cũng chạy đến theo.

Phượng Hoàng gia chủ hiếu kỳ quan sát ba con ma thú kỳ quái, đột nhiên ngọc thủ giơ lên hồi lâu, môi hồng bật thốt lên tiếng kêu kinh ngạc. Nhìn bàn tay đang run run giữ nơi ngực, Long Nhất mắt mờ đi tinh thần mê mết. Đây đích thực là cực phẩm, phải ngang ngửa tinh linh nữ vương chứ chẳng chơi.

"Đấy là Phong Tuyết Thần Điêu và Cường Lô thú." Phượng Hoàng gia chủ không dám tin. Hai siêu ma thú trong truyền thuyết sao lại xuất hiện ở đây.

"Hảo nhãn lực. Cường Lô thú là thú cưng của ta còn Phong Tuyết Thần Điêu thuộc về Ngu Phượng." Long Nhất cười nói. Trượng mẫu

tương lai này biểu hiện như thể một tiểu cô nương, xem ra trông đáng yêu hơn nhiều so với trước đây.

"Mẫu thân, Tiểu Tuyết là do Long Nhất tặng cho con khi ở băng nguyên đó. Mẹ thấy có dễ thương không." Ngu Phượng nói với theo, hi vọng điều này có thể nâng cao lên hình tượng Long Nhất, tất nhiên là cường giả vĩnh viễn có được sự tôn trọng của mọi người rồi.

Phượng Hoàng gia chủ khẽ gật đầu, dường như đã chuyển biến chút gì. Sự cường đại của Long Nhất đúng là vượt khỏi tưởng tượng của bà, không chỉ thực lực bản thân thâm bất khả trắc, mà hẳn còn có cả Cường Lôi thú cấp SS. Liệu hẳn có phải là công tử của gia tộc nào đó không?

"Các người đúng là đã ở đó mười ngày?" Phượng Hoàng gia chủ đột nhiên hỏi.

"Thật mà mẫu thân." Ngu Phượng vội trả lời.

"Nhiệt độ ở vùng băng nguyên cực thấp, con có Phượng Hoàng Ngọc thì không sợ nhưng hẳn làm sao ở lâu được trên đó chứ." Phượng Hoàng gia chủ hỏi tiếp, mục quang trở nên sắc bén vô bì.

"Nói cho phu nhân nghe nhé, người khác không thể không có nghĩa là Long Nhất không có khả năng. Ta dẫu có ở đó cả đời cũng chẳng vấn đề." Long Nhất đáp trả, rõ ràng cảm thấy bất mãn bởi sự hoài nghi của bà.

Mĩ phụ không hề quan tâm tới sự bất mãn ấy, lại hỏi: "Nghe nói các người tới vùng băng nguyên là để tìm Như Ý Băng Tầm cứu một vị cô nương. Không hiểu đã tìm thấy chưa, vị cô nương đó đâu rồi?"

"Tìm thì tìm thấy rồi, có điều nó đã chạy mất. May mà Vô Song bảo

bồi phúc dày mệnh lớn, được một vị đại tỳ ở Băng Cung cứu, giờ đang liệu thương tại đó." Long Nhất trả lời.

"Băng Cung!" Phượng Hoàng gia chủ toàn thân run bắn, kêu lên thất thanh.

"Đúng thế, mẫu thân à, mẹ biết Băng Cung sao?" Ngu Phượng hỏi.

"Người mau nói cho ta biết, Băng Cung đó trông thế nào?" Phượng Hoàng gia chủ không trả lời nữ nhi mà vội hỏi.

Ngu Phượng bèn kể lại toàn bộ câu chuyện về Băng Cung cho mẫu thân nghe.

"Đúng, đúng, chính là Băng Tuyết Thần Điện." Phượng Hoàng gia chủ lâm bầm, bộ dạng thất hồn lạc phách.

"Băng Tuyết Thần Điện?" Long Nhất và Ngu Phượng nhìn nhau. Thì ra Băng Cung có tên là Băng Tuyết Thần Điện. Dựa vào cử chỉ của gia chủ có thể thấy dường như Băng Tuyết Thần Điện và Phượng Hoàng gia tộc có quan hệ đặc thù nào đó.

Hồi lâu, Phượng Hoàng gia chủ mới bình tâm, sắc mặt an tĩnh trở lại. Bà hỏi: "Các người đã gặp Băng Tuyết nữ vương ở Băng Tuyết Thần Điện chưa?"

"Băng Tuyết nữ vương? Nhưng ở Băng Cung đó ngoại trừ một tỳ tỳ mặc cung trang ra không còn ai khác. Con cũng không hiểu nàng ta có phải là Băng Tuyết nữ vương hay không." Ngu Phượng đáp. Bởi nàng tỉnh lại muộn nên chuyện xảy ra với Long Nhất trước đó không hề hay biết.

"Nữ vương thì không có mà chỉ thấy một bức điêu tượng nữ vương

thôi." Long Nhất bổ sung.

Phượng Hoàng gia chủ thất thần giây lát, nói với Long Nhất: "Người có phải muốn cưới Phượng nhi không? Chỉ cần giúp ta làm một chuyện là ta đồng ý gả Phượng nhi cho người."

"Chuyện gì?" Long Nhất hỏi. Hắn hiểu rằng đề xuất này nhất định là chuyện vô cùng khó khăn.

"Tìm ra Băng Tuyết nữ vương, giết chết mẹ ta." Phượng Hoàng gia chủ nhấn mạnh từng câu từng chữ, trong mắt tán phát cừu hận cường liệt.

"Hả? Trò đùa gì đây?" Long Nhất kinh ngạc thốt lên, chưa nói tới chuyện có tìm được Băng Tuyết nữ vương gì đó không, còn giết ư? Băng Tuyết nữ vương đáng giết vậy sao? Hắn vẫn còn nợ cung trang nữ tử ơn cứu mạng, hơn nữa Vô Song giờ đã gia nhập làm môn hạ Băng Cung, há chẳng phải làm khó cho người ta sao?

"Người thấy ta đang đùa vui sao?" Phượng Hoàng gia chủ lạnh lùng nói.

"Bà ta đã là chủ nhân Băng Cung thì thực lực phải rất cường đại, vậy bảo ta đi giết người khác nào bảo ta đi tìm cái chết chứ?" Long Nhất đau khổ trả lời, nâng tách trà uống hai ngụm lớn. Băng Cung xuất hiện trên thế giới này hàng ngàn năm rồi, Phượng Hoàng gia chủ niên kỷ không qua tứ tuần, lẽ nào giữa bà ta và Băng Tuyết nữ vương có hận đoạt mất chồng?

"Hay là như vậy. Người không có nhiều khả năng là đối thủ của Băng Tuyết nữ vương, không giết nổi mẹ. Nếu người tìm thấy mẹ, hãy tìm cách làm cho mẹ ta phải mất tất thân xử nữ." Phượng Hoàng gia chủ đúng là không làm người ta kinh ngạc thì không chịu được,

khuôn mặt bà giờ đây cũng ần ần sắc hồng.

Sặc..., trà trong miệng Long Nhất chực phun ra. Hấn không nghe làm chừ? Trượng mẫu tương lai vừa nói gì? Kêu hấn đi cưỡng gian Băng Tuyết nữ vương? Cái này... bà ta đầu óc có vấn đề rồi.

"Mẫu thân, mẹ nói gì thế?" Ngu Phượng đỏ mặt bực bội nói. Nàng không ngờ rằng mẫu thân luôn luôn nghiêm túc đoan trang của mình lại nói ra câu đó, không ngờ xui Long Nhất đi làm hại sự thanh bạch của người khác.

Phượng Hoàng gia chủ hít vào một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: "Nữ vương của Băng Tuyết Thần Điện mỗi đời đều phải giữ gìn tấm thân xử nữ để luyện thuật pháp thuần âm lấy âm làm cơ sở. Một khi phá thân rồi, công lực sẽ mất sạch."

Long Nhất thấy nhãn thần tràn ngập cừu hận của Phượng Hoàng gia chủ, cười khổ: "Phu nhân, lẽ nào bà và Băng Tuyết nữ vương có cừu hận lớn đến vậy?"

"Đúng. Phượng Hoàng gia tộc chúng ta và Băng Cung thế bất lưỡng lập. Những điều bọn chúng gây ra cho gia tộc chúng ta phải đền tội gấp hàng ngàn, hàng vạn lần." Phượng Hoàng gia chủ nói. Gương mặt tuyệt mỹ có chút biến tướng, xem ra cừu hận này không hề tầm thường.

"Ta không biết Phượng Hoàng gia tộc các người và Băng Tuyết Thần Điện từng có điều chi qua lại. Nhưng chuyện này thứ cho ta không thể tuân mệnh, người ta có thể làm điều vô sỉ, song không thể vô sỉ đến thế được." Long Nhất lắc đầu nói, sự tình thuộc loại này hấn tuyệt đối không làm. Vừa mới tới thế giới này đã phải không tình nguyện làm chuyện ấy, không chỉ mang lại cho hấn phiền phức lớn mà còn khiến lương tâm chẳng yên, lần này cũng chính là lúc hấn

giải quyết việc đó.

Ngu Phượng nhìn Long Nhất bằng ánh mắt vừa tán thưởng vừa kiên định. Nếu hắn đồng ý làm điều đó nàng cũng không vừa lòng. Nam nhân này dẫu đùa đùa cợt cợt nhưng là người làm việc vô cùng có nguyên tắc, trọng tình trọng nghĩa, từ những chuyện như vậy có thể nhận thấy được.

Phượng Hoàng gia chủ lạnh lẽo nhìn hắn hồi lâu, nói giọng kích động: "Vô sỉ? Năm ấy bọn Băng Tuyết Thần Điện còn vô sỉ hơn nhiều, nếu không thì Phượng Hoàng gia tộc sao phải trầm luân tới mức này chứ."

Long Nhất ngây ra. Phượng Hoàng gia tộc mà trầm luân? Hiện tại họ là đại gia tộc có danh tiếng trên toàn Thương Lan đại lục, đến hoàng đế cũng không quản được, vậy mà còn nói là trầm luân? Ngu Phượng cũng không hiểu nhìn mẫu thân của nàng.

"Điều kiện ta đã đề xuất rồi, đáp ứng hay không tùy ngươi, không đáp ứng thì đừng hòng ta gả Phượng nhi cho ngươi." Phượng Hoàng gia chủ lãnh đạm nói.

"Mẫu thân, sao mẹ có thể bức ép Long Nhất làm chuyện vô sỉ đó, lẽ nào mẫu thân mà con hằng tôn kính lại là người như thế sao?" Ngu Phượng đột nhiên mắt lệ rưng rưng hét lớn lên với Phượng Hoàng gia chủ, lời mẫu thân nói đích thực đã làm nàng quá thất vọng.

"Ba!" Một bàn tay của Phượng Hoàng gia chủ đã đánh ngay vào gương mặt xinh xắn của Ngu Phượng, sau đó bà sững sờ nhìn vào chính bàn tay đó của mình, tựa hồ có chút ăn năn, miệng bà cứ mấp máy mà không nói nên lời.

"Mẫu thân, mẹ chưa từng đánh con từ nhỏ tới lớn, hôm nay lại làm

thế vì chuyện này. Con hận mẹ." Ngu Phượng ôm mặt, quay đầu chạy mất, từng bước chân đều làm rơi ra những hạt lệ châu.

Phượng Hoàng gia chủ biến sắc muốn ngăn nàng lại, chữ "Phượng" vừa mới nói ra một nửa lại như nghẹn mất. Bà ngồi buồn bã trên chiếc ghế, vẻ mặt phức tạp vô cùng, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Long Nhất nhìn qua Phượng Hoàng gia chủ rồi quay người đuổi theo Ngu Phượng. Giờ đây hẳn nàng đang thương tâm lắm.

Ai. Rốt cuộc là Phượng Hoàng gia tộc với Băng Tuyết Thần Điện có cừu hận gì mà không thể cởi bỏ được? Còn khiến cho Phượng Hoàng gia chủ căm hận tới mức ấy, bất chấp thủ đoạn để hủy hoại Băng Tuyết nữ vương chưa từng gặp mặt. Sự tình càng lúc càng loạn, mối cừu hận này với Băng Cung phải ngàn năm rồi chứ không ít, lúc ấy ngay cả Cường Long đế quốc còn chưa xuất hiện.

Bên bờ hồ đã bị đóng băng ngoài Khai Phong thành, Ngu Phượng đang ở đó khóc nức nở, bờ vai cứ liên tục run lên khiến người ta nhìn mà thấy thương.

Một bàn tay to lớn ôn nhu đặt lên bờ vai Ngu Phượng. Cảm nhận được vị quen thuộc, lệ thủy càng lăn nhanh hơn khỏi mắt nàng, nàng nhào vào lòng Long Nhất òa khóc.

Long Nhất ôm lấy thân thể mềm mại ấy, khe khẽ vỗ lên tấm lưng, để cho nàng tự do phát tiết hết tâm tình.

Hồi lâu, cơn khóc của Ngu Phượng chuyển thành nén nhịn nghẹn ngào, mắt mũi ép sát vào người Long Nhất.

"Long Nhất. Chàng có coi khinh mẫu thân thiếp không?" Ngu Phượng

nói với Long Nhất.

"Không hề. Ngược lại, ta rất bội phục bà ấy." Long Nhất đáp lời, tay vuốt ve mái tóc Ngu Phượng.

"Chàng lừa thiếp. Mẹ thiếp đưa ra điều kiện vô sỉ cho hôn ước của thiếp, chàng nhất định có ý xem thường, chán ghét. Thực ra mẫu thân của thiếp không phải người như vậy..." Ngu Phượng nức nở.

"Đúng mà, ta biết chứ. Ta thực lòng bội phục bà. Nàng cũng biết mẫu thân của nàng trước đây không phải người như vậy, nhưng lần này sao lại đề xuất điều kiện đó? Bà phải vì gia tộc, bởi đó là mối cừu hận gia tộc truyền lại. Đã là vấn đề thuộc gia tộc, bà buộc phải tiếp thụ vô điều kiện, vì trả mối cừu hận cho gia tộc bà nguyện ý chịu đựng sự ray rứt của lương tâm để báo cừu. Nàng nghĩ xem mẫu thân của nàng phải chịu nỗi thống khổ lớn biết chừng nào." Long Nhất chậm rãi nói.

"Vậy chẳng phải mẫu thân rất đáng thương sao?" Ngu Phượng được lời Long Nhất dẫn đến một phương hướng khác, tự nhiên có cảm giác khác hẳn. Thực ra việc gì mà chẳng có hai mặt, chúng ta thường chỉ thấy được mặt xấu xa hay tốt đẹp của nó mà thôi, mặt đối lập còn lại vẫn hay bị bỏ qua.

"Phải rồi, vì thế đừng hận mẫu thân của nàng nữa nhé?" Long Nhất cười nói, hai tay đặt lên khuôn mặt xinh tươi ấy, ôn nhu gạt từng giọt lệ.

"Mmm." Ngu Phượng mỉm cười, đôi mắt như thể sao trời nhìn Long Nhất, chợt nói lời tình si: "Long Nhất, có chàng bên cạnh thật là hay. Thiếp thấy ngập tràn hạnh phúc, chúng ta vĩnh viễn đừng rời xa nhau nhé."

"Nha đầu gối." Long Nhất vuốt ve mái tóc vàng kim của Ngu Phượng cười nói, ánh sáng lưu lại nơi góc mắt chợt nhận thấy có một thân ảnh vừa phóng ra xa.

Chương 108: Trí mệnh dam giới *

Ngồi bên cạnh giường, Phượng Hoàng gia chủ nghiêm túc suy nghĩ lại những việc vừa qua. Sau khi Long Nhất đuổi theo Ngu Phượng, bà không tìm được liền lên theo sau hấn nên những điều hấn nói với Ngu Phượng, nhất nhất đều nghe thấy. Lúc đầu bà đã nghĩ rằng tên tiểu tử này sẽ nhân cơ hội đó để ly gián mẫu tử bà, xúi giục Ngu Phượng rời khỏi Phượng Hoàng gia tộc nhưng thực sự không ngờ hấn lại nói ra những lời như vậy. Thậm chí, hấn còn đứng trên quan điểm của chính bà mà thỉnh cầu nàng không hận nương thân, điều này khiến cho bà vừa cảm kích vừa như tìm thấy được một người tri âm.

Là một nữ nhân, vậy mà bà không chỉ phải chống đỡ vận mệnh của cả một gia tộc, mà còn phải tiếp nhận vô điều kiện những cừu hận do tổ tiên truyền lại. Cuộc sống của bà thực sự rất mệt mỏi song lại chẳng ai có thể thấu hiểu bà. Người ta chỉ nhìn thấy sự phong quang của Phượng Hoàng gia tộc, nhưng có người nào biết được đằng sau ánh hào quang ấy là biết bao tâm huyết của người nữ gia chủ.

"Cộc, cộc, cộc" Tiếng gõ cửa kéo Phượng Hoàng gia chủ ra khỏi dòng suy tư.

"Mẫu thân, là con đây." Ở bên ngoài truyền lại tiếng của Ngu Phượng. Giọng nàng hơi khàn khàn, có lẽ do khóc quá nhiều.

"Phượng nhi à, con vào đi." Phượng Hoàng gia chủ khẽ hít một hơi

thật sâu để trấn định lại những tâm tư sâu thẳm trong lòng.

Ngu Phượng đẩy cửa tiến vào, lúc này cặp mắt đã trở nên đỏ hoe. Nàng tiến lại ngồi cạnh mẫu thân mình, nắm lấy tay bà ta rồi tựa đầu vào vai bà.

"Mẫu thân... con xin lỗi, vừa rồi con không nên nói những lời như thế đối với người." Ngu Phượng hối lỗi nói. Thực ra cho đến khi Long Nhất giải thích cho Ngu Phượng mọi chuyện, thì nàng mới thấu hiểu nỗi thống khổ của mẫu thân mình suốt bao nhiêu năm qua.

Phượng Hoàng gia chủ người chợt cứng lại, bà đưa tay khẽ xoa đầu Ngu Phượng. Trước giờ bà và nhi nữ chưa bao giờ thân mật với nhau đến thế nên lúc này tâm lý tất nhiên là có phần kích động.

"Phượng nhi, mẫu thân có lỗi với con, chưa bao giờ quan tâm chu đáo cho con, lại còn đặt ra những yêu cầu rất hà khắc nữa. Con không hận mẫu thân sao?" Phượng Hoàng gia chủ khẽ thở dài.

Ngu Phượng lắc lắc đầu, nói: "Không đâu. Tuy trước đây con cũng có phần oán hận mẫu thân. Nhưng khi nghe Long Nhất nói, con mới hiểu mẫu thân đã phải chịu nhiều đau khổ. Con biết là mình đã sai rồi."

"Hắn ta thực sự nói như thế sao?" Đôi mắt của Phượng Hoàng gia chủ thoáng qua chút ý vui thích. Tuy tên tiểu tử này bộ mặt chẳng có tí chính khí nào, nhưng hắn thực sự là một người chí tình, chí nghĩa. Đem Ngu Phượng giao cho hắn ta, tính ra cũng không đến nỗi ủy khuất. Chỉ là chuyện này liên quan tới gia quy. Ai da, cứ để sau này hằng tính vậy.

"Đương nhiên là thật rồi, mẫu thân à. Long Nhất quả thực rất tốt, con thật không thể tìm ra được người nào có thể tốt hơn chàng." Ngu

Phượng ngẩng đầu lên, ngượng ngùng nhìn Phượng Hoàng gia chủ.

"Ài, con gái lớn rồi là không thể giữ lại. Chuyện của nha đầu người, mẫu thân sẽ tìm cách giải quyết." Phượng Hoàng gia chủ thờ dài nói.

"Đa tạ mẫu thân." Ngu Phượng sung sướng hôn lên khuôn mặt của Phượng Hoàng gia chủ, đôi mắt lộ rõ vẻ vui mừng.

"Nha đầu này, đã lớn rồi mà vẫn chẳng khác gì một đứa trẻ vậy." Phượng Hoàng gia chủ khẽ trách mắng, nhưng khóe miệng bà lại nở một nụ cười đã lâu rồi không thấy. Nào ngờ sau khi trải qua chuyện này, quan hệ giữa bà và nữ nhi ngày càng thêm thân mật. Tất cả đều nhờ những lời phân tình của Long Nhất.

Ngu Phượng vui sướng ôm lấy mẫu thân của mình, cả hai mẹ con đã lâu lắm rồi không ôm nhau thân thiết thế này, kể từ hồi nàng được sinh ra cho đến nay. Chính xác là sau sinh nhật lần thứ mười của Ngu Phượng, mẫu thân chưa một lần ôm lấy nàng, quan hệ mẫu tử cứ ngày càng nhạt dần.

"Mẫu thân, Phượng Hoàng gia tộc chúng ta với Băng Tuyết Thần Điện thực sự có mối huyết hải thâm thù phải không? Tại sao người chưa một lần nào kể cho con nghe về chuyện này?" Ngu Phượng hỏi.

"Đúng vậy, nhưng dù sao cũng đã hàng ngàn năm nay rồi. Mẫu thân không nói với con là vì mẫu thân không muốn đặt lên vai con gánh nặng này, không muốn con phải sống trong một gia tộc đầy sự cừu hận." Phượng Hoàng gia chủ vừa xoa nhẹ lên mái tóc của Ngu Phượng vừa thờ dài.

"Mẫu thân." Ngu Phượng cảm động khóc òa lên. Thực ra mẫu thân của nàng rất yêu thương nàng, vậy mà lâu nay nàng chưa từng phát

hiện ra.

Đêm đã buông màn, ánh trăng thanh khiết chiếu xuống mặt tuyết trắng tinh, làm phản xạ lên những dải ánh sáng mờ ảo. Long Nhất phi thân bay lên nóc Phượng Hoàng lầu điểm, vắt chân nằm trên mặt tuyết. Mẫu nữ Ngu Phượng cả hai vẫn đang ở trong đó chưa chịu ra dùng bữa, không biết có chuyện gì chẳng.

Long Nhất buồn chán ngẩng nhìn mặt trăng trên cao, bắt đầu nhớ lại toàn bộ những người đã từng quen biết. Đột nhiên hắn nhớ ra những kiện thần khí thu nhặt được ở Di Thất Chi Thành cùng Quang Minh Thánh Ngọc và Hắc Âm Ma Ngọc, cho đến giờ vẫn chưa có lúc nào thử xem chúng có công dụng gì.

Hắn bèn lấy tất cả ra bày ra thành một mảng trước mặt, trong đó có vài kiện thần khí hỗ trợ phòng thủ hoặc công kích, lại còn một thanh pháp trượng hỏa hệ và thủy hệ. Long Nhất không dùng pháp trượng, các thần khí công phòng thì không giống như vũ khí khác, dù có trích huyết cũng không thể khiến chúng nhận chủ. Vì thế Long Nhất mới quăng thẳng vào không gian giới chỉ, nếu không thì đã chia cho Lộ Thiển Á với Lãnh U U mặt lạnh lòng nóng kia rồi.

Cố đọc đi thử lại nhiều lần những hướng dẫn trong thư tịch mà vẫn không thể tìm ra phương pháp khiến cho thần khí này nhận chủ, Long Nhất chán nản cất chúng lại vào chỗ cũ. Để tránh khí tức tán phát ra bên ngoài, hắn bố hạ một kết giới rồi lấy Hắc Âm Ma Ngọc và Quang Minh Thánh Ngọc ra quan sát.

Một tay cầm Ma Ngọc, tay kia nắm Thánh Ngọc, Long Nhất lại một lần nữa phát hiện thấy khí Hắc Âm chi khí cùng Quang Minh chi khí giữa hai khối ngọc bắt đầu có phản ứng, tựa hồ muốn dung hợp lại với nhau.

"Hai khối ngọc này thực ra là có tác dụng gì nhỉ?" Long Nhất lẩm bẩm. Hắn đã thử dùng tinh thần lực, ma lực, đấu khí, nội lực nhưng không có cách nào tìm ra được bí ẩn bên trong. Long Nhất tin chắc rằng bên trong những phiến ngọc này nhất định là có ẩn chứa những bí mật kinh thiên, nếu không thì Quang Minh Giáo Hội và Hắc Âm Giáo Hội đã không coi trọng chúng như vậy.

Nghe thấy tiếng đing đing đang đang ở dưới, hắn lập tức nhìn xuống xem. Thì ra là hai thị nữ của Phượng Hoàng gia chủ đang luyện kiếm, trong đó có một người trước đây ở tiểu trấn bên ngoài vùng băng nguyên đã từng bị hắn giáo huấn một trận.

Long Nhất cười hắc hắc, sự chán nản biến mất, giờ niềm vui đến rồi. Hắn thu lại tinh thần kết giới, tiếp đó quăng Hắc Âm Ma Ngọc và Quang Minh Thánh Ngọc vào không gian giới chỉ. Nhưng hắn tuyệt không biết rằng sau khi kết giới thu lại, có hai cỗ khí tức của rồng nhẹ nhàng phát tán ra bên ngoài.

Đồng thời, Ngu Phượng đang ở cùng Phượng Hoàng gia chủ trong phòng đột nhiên la lên một tiếng. Trước ngực nàng xuất hiện luồng ánh sáng màu hồng xuyên qua y phục phát ra ngoài, nhưng chỉ chớp mắt đã biến mất không tăm tích.

"Mẫu thân, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Ngu Phượng kinh ngạc hỏi. Nàng vội cởi y phục ngoài, lấy ra từ áo trong một khối ngọc đỏ rực như lửa. Kiểu cách của nó giống y như Hắc Âm Ma Ngọc và Quang Minh Thánh Ngọc vừa mới trong tay Long Nhất, khác biệt duy nhất là màu sắc và khí tức do nó phát tán ra.

Phượng Hoàng gia chủ tháo miếng ngọc trên cổ của Ngu Phượng ra, đặt vào trong lòng bàn tay lật đi lật lại, nhưng lúc này miếng ngọc lại không hề phát sáng.

"Chẳng lẽ?" Phụng Hoàng gia chủ trầm tư suy nghĩ.

Lúc này Long Nhất khẽ mỉm cười, phi thân xuống từ mái lữ điếm, cười nói: "Hai vị tiểu thư xinh đẹp, lén lút luyện tập hả? Ái dà, thật không biết hai vị đã luyện được đến trình độ nào rồi?"

"Hơn người là được rồi." Thị nữ chưa hề nhìn thấy qua hấn lần nào ngạo nghễ nói. Người thị nữ còn lại tên gọi là Tử Trúc, sau khi nhìn thấy Long Nhất thì khuôn mặt có phần nhợt nhạt đi, bất giác tự động lùi lại hai bước.

"Đương nhiên đương nhiên, luận về sự kém cỏi thì làm sao ta sánh với các người được. Sở trường của ta là quyền đầu, nha đầu Tử Trúc kia cũng từng thử qua rồi đó." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Tử Trúc đứng trân trân tại trận. Đích thực là lúc trước ở tiểu trấn, hấn chỉ cần một chiêu để chế trụ nàng.

"Tử Trúc, hấn ta lợi hại vậy sao?" Thị nữ kia cất tiếng hỏi.

Tử Trúc chỉ trầm mặc rồi gật đầu.

Người thị nữ còn lại nghe xong không phục, nhìn vào Long Nhất, hừ lên một tiếng rồi nói: "Làm sao ta có thể tin được hấn ta chỉ có thể sử dụng tay không mà lợi hại đến thế, chúng ta hãy tỉ thí với hấn một phen thử xem."

"Hồng Tụ, hãy suy tính lại đi." Tử Trúc kéo Hồng Tụ lại rồi khẽ nói.

"Tử Trúc nha đầu, người sợ rồi phải không?" Long Nhất nheo mắt lại nhìn Tử Trúc, lộ ra vẻ uy hiếp.

Tử Trúc lập tức run lên. Mặc dù Phụng Hoàng gia chủ ở gần đó,

nhưng nàng ta đối với Long Nhất đã sinh ra bản năng sợ hãi. Từ Trúc cắn môi nói: "Đánh thì đánh."

Cả hai thị nữ của Phượng Hoàng gia chủ đều tu luyện Phượng Hoàng đấu khí đạt tới cấp bậc Kiếm sư trở lên. Đặc biệt là Hồng Tụ, người đã đột phá đẳng cấp Kiếm sư, tiến lên cấp bậc Đại kiếm sư.

Ánh lửa đỏ rực của Phượng Hoàng Liệt Liễm bao hàm trong đó đăm lam đấu khí tung hoành đan xen lẫn nhau tấn công về phía Long Nhất, nhiệt độ cao làm cho những đám tuyết tích tụ quanh đó chảy tan hết.

Long Nhất tức thì cười lên hăng hắc, thân thể chuyển động như bóng u linh giữa đòn công kích của hai người, thân thể hắn ta cứ lướt qua lướt lại tại những lỗ hổng trong những luồng đấu khí. Mồ hôi của hai nàng lúc này đã chảy ra đầm đề, mang theo hương thơm thoang thoang lan trong không khí, nhưng đến chéo áo của Long Nhất cũng không chạm vào được.

Cả hai nàng đều đã thấm mệt, liền dừng lại không công kích Long Nhất nữa. Hồng Tụ thở hổn hển nói: "Sao ngươi lại không đánh, chỉ biết chạy trốn thôi. Nếu như có bản lĩnh thì hãy xuất thủ đi."

"Xuất thủ? Không thành vấn đề. Chúng ta hãy thử lại lần nữa, lần này ta bảo đảm là sẽ xuất thủ." Long Nhất cười tà dị.

Hai nàng hít sâu một hơi, lập tức tấn công. Nhưng Long Nhất lúc này vẫn cứ lắt léo né tránh rồi bất ngờ cười nói với ngữ khí quái dị: "Chú ý, ta xuất thủ đây." Thân ảnh của Long Nhất đột nhiên gia tăng tốc độ, lưu lại trước mắt hai nàng một loạt đạo tàn ảnh.

"Á, dâm tặc." Cả hai hét lên một cách kinh hãi, rồi lập tức thu tay lại ôm chặt lấy ngực, cả khuôn mặt đỏ ửng lên.

Toàn bộ tàn ảnh hợp nhất, Long Nhất cười hi hi đưa tay lên hít hít, nói: "Là do hai người kêu ta xuất thủ đấy chứ, làm sao lại bảo ta là dâm tặc được?"

Nhìn động tác dâm tà của Long Nhất, hai nàng đều cảm thấy xấu hổ vô cùng, ánh mắt phẫn nộ chăm chăm vào Long Nhất nhưng còn ẩn chứa một sắc thái dị dạng khác.

Sau một lúc ồn ào huyên náo, tâm lý buồn chán của Long Nhất đã vơi đi rất nhiều. Hắn cười hắc hắc: "Không chơi nữa, các nàng cứ tiếp tục luyện tập đi nhé!".

Thân hình Hồng Tụ loáng lên một cái, tức thì cản ngay trước mặt Long Nhất.

"Nàng định làm gì?" Long Nhất nheo mắt hỏi.

"Dù thế nào bọn ta cũng không để cho ngươi đi." Hồng Tụ ngậy ra, sau đó nộ khí trùng trùng đáp lại.

"Không thể đi? Tại sao? Hay là." Long Nhất nhìn Hồng Tụ, nở nụ cười tà dị.

Hồng Tụ bị Long Nhất chăm chăm bằng nhãn thần rực sáng khiến cho mặt đỏ hồng. Nàng đang ở độ tuổi mới biết yêu, bình thường thì cao ngạo cực kì, những nam nhân tầm thường nhất định chẳng để vào mắt. Lúc này thực lực cùng dung mạo nhất lưu của Long Nhất hiển hiện ra trước mắt, hướng gì bản thân đã bị hắn chiếm tiện nghi, tự nhiên tâm tư của nàng đối với Long Nhất cũng có chút đặc biệt.

"Hồng Tụ, bỏ qua thôi. Người là cô gia của chúng ta đó, với thân phận của chúng ta thì không có tư cách nghĩ đến đâu." Tử Trúc u uất

nói.

Hồng Tụ rùng mình, nàng không thể tưởng được nam nhân trước mắt mình lại là người tình của tiểu thư. Tội tiểu tì chưa được đồng ý mà dụ dỗ cô gia của tiểu thư tại Thương Lan Đại Lục quả là một tội danh không nhỏ, hoàn toàn có thể bị kết án tử. Cân nhắc về điều này, Hồng Tụ đành lui lại dấu không tình nguyện, chỉ biết giương đôi mắt lên mà nhìn hình bóng Long Nhất dần dần biến mất.

Long Nhất cũng chẳng để tâm tới tình ý của Hồng Tụ, đối với loại nha đầu cao ngạo này hẳn thực sự không có một chút hảo cảm. Huống chi hẳn đâu không có ý gì với bọn họ, nữ nhân của hẳn đều là những nhân vật diễm tuyệt nhất phương, ngoại trừ Ti Bích ra. Nhưng trong tâm lý của Long Nhất, Ti Bích là một nữ nhân xinh đẹp nhất thế giới.

Quay trở lại phòng, Long Nhất phát hiện thấy Ngu Phượng hiện đang ngồi trên trường kỷ nhìn hẳn cười cười.

"Cuối cùng thì cũng ra rồi, chuyện giữa nàng và mẫu thân đã nói xong hết rồi sao?" Long Nhất ngồi xuống cạnh Ngu Phượng, giang tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn.

"Ừm." Ngu Phượng vui vẻ mỉm cười, nghiêng người âu yếm hôn lên khóe môi Long Nhất, rồi nói đầy thâm tình: "Đa tạ chàng, nếu không phải nhờ chàng, thì thiếp và mẫu thân hiện tại chắc cũng không thể thân mật như thế. Cảm giác này thật giống như thiếp hồi còn nhỏ vậy. "

"Thế nàng phải thưởng gì cho ta đây?" Long Nhất khẽ mỉm cười, nhìn Ngu Phượng bằng cặp mắt nóng bỏng. Những ngày qua do đủ thứ nguyên nhân nên vẫn chưa thể thực sự ăn thịt được nàng, hẳn đã rắp tâm đêm nay kiểu gì cũng phải đạt được sở nguyện.

Ngu Phượng thấy nhãn tình nóng bỏng của Long Nhất, nàng cảm nhận được dục vọng đang lên của hắn cũng như mối thâm tình. Lòng nàng cũng nóng lên, mắt nhìn trực tiếp đối diện với nhãn thần rực lửa ấy, hỏa quang tán ra tứ phía.

"Chàng muốn điều gì cũng đều được." Ngu Phượng cúi xuống lí nhí. Thân thể mềm mại bị hắn khiêu khích làm run lên từng đợt.

"Ta muốn nàng được chăng?" Long Nhất cúi đầu xuống, ghé sát vào đôi tai nhỏ nhắn của Ngu Phượng mà phả hơi thở nóng bỏng của mình vào đó, khiến cho tai nàng đỏ ửng lên, thậm chí còn lan xuống cả cái cổ trắng như ngọc.

"Ừm " Ngu Phượng khép mắt lại, rồi khẽ nói lời đáp ứng chẳng ai nghe được. Bộ ngực bắt đầu vùn cao lên chẳng theo quy tắc.

Long Nhất le lưỡi liếm nhẹ vào tai Ngu Phượng, khiến cho thân thể nàng lại bắt đầu run lên khe khẽ, đôi môi đỏ mọng phả ra mùi hương thơm phức, càng tăng thêm vẻ dụ dỗ của "Tiểu yêu tinh" này. Máu huyết trong người Long Nhất như muốn nổ tung ra, hô hấp của hắn hơi dừng lại, miệng áp thẳng vào đôi môi mọng nước, đầu lưỡi cứ thế trêu chọc chiếc lưỡi thơm của nàng.

Bàn tay của Long Nhất khéo léo luồn vào trong y phục Ngu Phượng, khéo léo trượt dần theo tấm lưng thon trợn mượt, từ từ hạ dần xuống thấp hơn rồi xuyên qua tầng dây lưng tiến xuống dưới, xoa bóp đồn nhục cực kỳ đàn hồi ấy.

„Mmmm..." Ngu Phượng rên lên, xuân tình bị kích phát hoàn toàn. Nàng ôm chặt lấy cổ hắn, thuận thế ngồi kẹp luôn đùi hắn lại, đôi môi hồng nhấp nhấp lấy đầu lưỡi Long Nhất đưa vào. Dục tính đã được kích thích không gì kìm hãm nổi.

Đối diện với sự nhiệt tình của Ngu Phượng, Long Nhất làm sao có thể cam chịu hạ phong, bàn tay đang hoạt động nơi tuyết đồn tinh quái lùa vào khe nứt kẽ ấn, ngón tay ngoài cảm giác mềm mịn như nhung còn thấy cả sự ẩm ướt.

" A " Ngu Phượng bị kích thích đến run rẩy khẽ rên lên một tiếng, xuân lộ tuôn ra ào ạt, hoa viên trở thành một mảnh đất lầy lội.

Cả hai người đều kích động, họ không ngừng dùng đôi tay của mình hoạt động trên thân thể đối phương, cời y phục cho nhau. Một lúc sau, trên người Ngu Phượng chỉ còn lại một lớp nội y mỏng tang, ngăn cản xuân quang hé lộ ra bên ngoài, làm cho máu của Long Nhất như sôi lên. Lúc này trên thân thể Long Nhất cũng chỉ còn lại một chiếc khố, tiểu huynh đệ của hắn vươn thẳng lên như rất nóng lòng muốn thoát khỏi ách áp bức.

"Phượng nhi." Long Nhất như đã buông xuôi cho dục vọng điều khiển, miệng khẽ thốt lên, mắt dán chặt vào vùng nhũ phong mê người ấy.

"Phu quân." Ngu Phượng động tình hồi đáp lại. Sắc thái hồng hào của da dẻ tạo nên vẻ rực rỡ cho thân thể hoàn mỹ vô cùng ấy.

Cả hai người đều không thể kìm hãm nổi hỏa tình đang thôi thúc của bản thân, liền ôm chầm lấy nhau rồi ngã xuống chiếc trường kỷ. Long Nhất đẩy hung y của nàng lên cao, hai tòa ngọc nhũ tức thì lộ xuất, bên trên đó là hai hạt anh đào phấn hồng đang khe khẽ rung động, tựa hồ như đóa hoa nở bung nghênh đón gió xuân.

Nhãn thần Long Nhất lập tức trở nên u ám, hơi thở cũng biến thành rất nặng nề, vừa đưa miệng ngậm lấy hạt anh đào nhỏ nhắn đó mà mút lấy, vừa đưa tay đặt lên ngọc nhũ còn lại, cảm thụ thấy sự đàn hồi kinh nhân của nó.

Vùng eo Ngu Phượng khẽ run lên, tay nàng vô ý túm chặt lấy vùng cơ lưng săn chắc của Long Nhất, thân thể như chìm vào hư không.

Tay kia của Long Nhất từ dưới rốn của nàng trượt xuống, cách một lớp tiết khối giữ ở vùng đất cấm mà ai cũng muốn đặt chân.

"Phu quân..." Ngu Phượng rên lên một tiếng dài, eo uốn cong lên, tiết khối mỏng mảnh đã ướt đẫm, không ngờ là đã bị Long Nhất đưa đến đợt cao trào đầu tiên của lạc thú nhân sinh.

Ôm chặt lấy Long Nhất hồi lâu, Ngu Phượng khẽ than một tiếng như từ trên mây bồng bềnh trôi xuống, cảm giác nàng vừa trải qua thực sự là vô cùng mỹ diệu.

"Cảm giác thế nào?" Long Nhất khẽ cười đặt tay lên tấm lưng Ngu Phượng hỏi.

Ngu Phượng sắc mặt lập tức đỏ hồng, tình ý trào dâng, nhìn vào Long Nhất khẽ nói: "Không nói cho chàng biết."

"Không nói cho ta? Hay là để ta nói cho nàng biết nhé." Long Nhất nở một nụ cười xấu xa rồi ép người xuống.

"Đợi đã." Ngu Phượng chợt dừng lại.

Long Nhất đình trụ lại hành động của mình nhìn Ngu Phượng, nàng chớ có lâu quá đấy nhé.

Ngu Phượng đứng dậy, trông tựa như một vị nữ vương ở trên cao nhìn xuống Long Nhất bên dưới. Nhẹ nhàng đẩy hẳn xuống giường, mục quang nàng nhìn tiểu huynh đệ đã lộ ra một nửa cái đầu của Long Nhất. Nhớ lại hồi trước ở vùng băng nguyên, vật mà mình lỡ

tay nắm phải chính là cái này đây.

"Phu quân, hãy để ta phục thị cho chàng." Ngu Phượng ngồi giữa hai chân Long Nhất, nhẹ nhàng kéo lớp cản trở cuối cùng đi.

Nhìn vào vật đáng sợ trước mắt, Ngu Phượng thoáng giật mình, bất giác ngẩng đầu lên thì thấy ngay Long Nhất đang nhìn nàng bằng cặp mắt nóng bỏng.

Lập tức mím chặt môi lại, Ngu Phượng nâng ngọc thủ lên nắm lấy vật kinh nhân của Long Nhất, đầu dần dần cúi xuống... Long Nhất hít mạnh một hơi, cảm giác ẩm ướt ấm áp ở hạ thân khiến hắn thấy mình dường như đang bay bổng.

Ngay đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người khác đẩy ra. Long Nhất ngẩng đầu lên, bốn mắt chạm vào nhau, trong sát na này vạn vật như đều dừng chuyển động, chỉ có Ngu Phượng là đang mãi miết nỗ lực.

Phượng Hoàng gia chủ ngây ngốc nhìn tư thế cổ quái của nữ nhi bà cùng Long Nhất. Bà vừa đi đến gần phòng Long Nhất thì chợt nghe thấy âm thanh kỳ quái, nhưng lại không nghe thấy rõ ràng. Không muốn nghĩ ngợi nhiều bà liền đẩy cửa tiến vào, nào ngờ là lại được chứng kiến cảnh tượng như trong các bức tranh dâm mỹ thế này, đầu óc bà lúc này chỉ là một mảng trống rỗng.

Long Nhất cũng ngây ngốc nhìn Phượng Hoàng gia chủ, hồi lâu mới bình tĩnh chút chút, nhận ra mẫu thân của Ngu Phượng đồng thời cũng là nhạc mẫu tương lai của hắn. Nghĩ tới đây, tâm lý Long Nhất chịu sự kích động lớn, hạ thân tê đi, bất ngờ phún xạ.

Ngu Phượng ngẩng đầu lên, khoé miệng chảy ra một dịch thể màu trắng. Khi nàng thấy Long Nhất đang ngây ngốc nhìn về phía sau

lưng mình, theo bản năng nàng quay đầu lại...

* Trí mệnh: trí mạng; dam giới: xấu hổ, ngượng ngùng

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 109: Đại hội luận võ Man Ngư tộc

Lúc này Long Nhất đang đắm mình trong bồn tắm, hai chân duỗi thoải mái gác lên thành bồn. Từ lúc đó cho đến bây giờ, thần hồn của hắn vẫn chưa trở về nhục thể. Sự việc ấy chẳng khác chi một giấc mộng, làm thế nào mà sự tình đó lại phát sinh được chứ? Sự thân mật đó đối với hai người thì chẳng có việc gì, nhưng lại bị nhạc mẫu tương lai bắt gặp, chẳng phải là quá... dâm dăng, tà ác, đặc biệt ngay lúc Ngu Phượng phục thị hắn mới chết chứ...

"Việc đó là sự thật ư? Ài! Không thể là sự thật được." Long Nhất cứ than thở mãi, rồi ngụp đầu xuống nước.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, dù muốn dù không thì cái việc xấu hổ đó cũng đã phát sinh rồi. Hiện tại thì Ngu Phượng bị Phượng Hoàng gia chủ đang lúc tức giận ùng ùng quát đi, không biết nàng có xảy ra chuyện gì chẳng? Hy vọng sẽ không việc gì ngoài ý muốn.

Ở trong một căn phòng khác, Ngu Phượng cúi đầu ngồi trên trường kỷ, khuôn mặt đỏ hồng lên, không dám hướng mục quang nhìn về phía mẫu thân của mình.

"Thật khiến ta chết mất thôi, xấu hổ quá đi mất. Mọi chuyện đều tại Long Nhất cả, tên xấu xa này muốn làm chuyện đó tại sao lại không đóng cửa lại chứ. Giờ thì hay rồi, để mẫu thân bắt gặp phải." Ngu Phượng trong lòng thầm mắng Long Nhất. Nhớ lại tình cảnh vừa xong, nàng chỉ muốn tìm cái lỗ nào để chui xuống.

Sắc mặt của Phượng Hoàng gia chủ cũng đỏ ửng lên, bà nhìn ra ngoài cửa để trấn áp lại tâm tư đang xáo động của bản thân. Nhưng cảnh tượng đó lại tựa như được dùng dao để khắc lên tâm trí, dù có xoa đuổi cách nào cũng không chịu đi.

"Tên tiểu tử hư đốn này, làm thế nào mà có thể khiến cho Phượng nhi làm cái việc đó chứ? Thật là đáng ghét mà." Phượng Hoàng gia chủ trong lòng thầm thóa mạ Long Nhất.

Phượng Hoàng gia chủ quay đầu về hướng Ngu Phượng, mở lời: "Phượng nhi".

"A, mẫu... mẫu thân." Ngu Phượng đột nhiên nghe tiếng gọi của Phượng Hoàng gia chủ, bị dọa giật cả mình, khuôn mặt đỏ bừng lên như có lửa thiêu.

Phượng Hoàng gia chủ nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của nhi nữ, bất ngờ nhin không được khẽ bật cười lên một tiếng, phong nhũ tròn trịa kiêu đồn đầy đặn cũng theo đó mà rung động. Ngay cả Ngu Phượng cũng bị bộ dạng kiêu mị của mẫu thân nàng làm cho mê mẩn.

"Mẫu thân, mẹ cười nhìn đẹp quá." Ngu Phượng nhìn Phượng Hoàng gia chủ, thần tình ngây ngốc nói.

Phượng Hoàng gia chủ liền ngưng cười. Bà bước thẳng, ngồi xuống bên cạnh Ngu Phượng, khẽ thở dài: "Mẫu thân già rồi, Phượng nhi của nhà ta mới xứng gọi là đẹp."

"Mẫu thân mà già sao? Cứ mỗi lần người đi ra ngoài đều khiến cho bọn nam nhân xấu xa ngoài kia nhìn đến chảy nước dãi." Ngu Phượng ôm lấy tay của Phượng Hoàng gia chủ cười nói, sự việc xấu hổ trước đó cũng theo tiếng cười này mà hóa thành hư không.

"Bớt nói những lời vô nghĩa đó đi." Phượng Hoàng gia chủ khẽ cười nói. Bà do dự một lúc rồi đột nhiên nói tiếp: "Phượng nhi! Nếu con đã quyết định theo tên tiểu tử kia thì mẫu thân sẽ không quản con nữa. Nhưng con đừng để hấn khi phụ như thế nữa, đừng có bất cứ việc gì cũng đều thuận theo hấn ta như thế."

Khuôn mặt của Ngu Phượng lại đỏ ửng lên, khẽ đáp: "Không phải như thế đâu, đó nhi nữ tự nguyện mà. Nếu nói là nhi nữ khi phụ hấn thì đúng hơn."

"Hà?" Phượng Hoàng gia chủ ngạc nhiên nhìn nhi nữ của mình, phải mất một lúc lâu mới có thể cất tiếng: "Nha đầu nguời, đã sớm biết nói hộ hấn ta rồi, chuyện đó sao có thể gọi là khi phụ chứ?"

Ngu Phượng lúc này gánh nặng trong lòng cũng đã được giải khai, thấy mẫu thân không có bất cứ ý gì trách mắng, nàng liền chu mỏ ra nói: "Ai nói chỉ có nam nhân khi phụ nữ nhân, thế nữ nhân thì không được phép khi phụ nam nhân hay sao ? "

Phượng Hoàng gia chủ nghe xong ngây ra như gà gổ. Bà ta thực sự không thể tưởng được tư tưởng của nhi nữ của mình lại có thể vượt qua lễ giáo cổ điển như vậy. Phượng Hoàng gia chủ mặc dù là một nữ nhân mạnh mẽ, đàm phán về sinh ý với nam nhân hiếm khi để thua thiệt, nhưng về phương diện nam nữ lại rất bảo thủ.

Đến sáng sớm ngày thứ hai, Ngu Phượng mang bộ mặt chán nản bước vào phòng Long Nhất.

"Long Nhất!" Ngu Phượng ngồi lên đùi Long Nhất, dúm đầu vào cổ hấn.

"Sao rồi, Phượng nhi? Mẫu thân của nàng nói thế nào? " Long Nhất

ôm lấy Ngu Phượng, hỏi thử xem có sự việc nào phát sinh ngoài ý muốn không.

Ngu Phượng lắc lắc đầu, đôi mắt bất ngờ đã bắt đầu ngấn lệ.

"Thế là sao? Mẫu thân của nàng không cho phép nàng và ta ở với nhau sao? Ta phải đi tìm bà ấy mới được."

"Không phải, không phải vậy đâu, chàng không cần phải đi làm gì." Ngu Phượng lập tức ôm chặt lấy Long Nhất.

"Ngày hôm nay thiếp phải phải quay về Quang Minh thành với mẫu thân, nhưng thiếp lại không muốn rời xa chàng chút nào." Ngu Phượng cố gắng kiềm chế nước mắt rồi buồn bã nói tiếp.

"Nàng phải quay trở về đó? Mẫu thân của nàng ép buộc nàng phải không?" Long Nhất nóng lòng hỏi. Ngu Phượng vốn không muốn rời đi, khẳng định là do Phượng Hoàng gia chủ ép buộc.

"Long Nhất, chàng không nên kích động. Là bản thân thiếp tự nguyện, mẫu thân không hề bức bách thiếp." Ngu Phượng ôm chặt lấy Long Nhất, dường như muốn buông tay.

Nghe Ngu Phượng nói như thế, Long Nhất bình tĩnh trở lại, rồi xoay người lại ôm lấy nàng bỗng lên trường kỷ.

"Mẫu thân vì Phượng Hoàng gia tộc mà lao tâm khổ tứ, người một thân một mình gánh vác lấy cả trọng trách lẫn cừu hận của cả gia tộc. Trước đây thiếp thực sự là không nhận ra điều này, nghĩ rằng mẫu thân làm những việc như thế là chuyện đương nhiên. Nhưng hiện tại, thiếp cần phải quay trở về giúp đỡ gia tộc của mình, cũng là để hiểu thêm về một số chuyện." Ngu Phượng thì thầm.

Long Nhất nhất thời trầm mặc, lát sau chợt mỉm cười. Hắn khẽ vuốt ve mái tóc Ngu Phượng rồi nói: "Nàng quyết định như thế là chính xác. Nàng là người kế thừa của Phượng Hoàng gia tộc, cũng có nhiều chuyện cần phải bắt đầu đảm nhiệm."

"Nhưng còn chàng..."

"Không cần phải như thế, tình cảm hai bên nếu bền chặt, sẽ luôn luôn đọng lại trong lòng, tháng ngày về sau của chúng ta còn dài mà." Long Nhất cắt ngang lời nói của Ngu Phượng.

Kiếp trước hẳn ta vốn là một cô nhi, dù muốn chia sẻ bất cứ điều gì đối với cha mẹ đều không thể được. Con muốn phụng dưỡng mà cha mẹ sớm qua đời thì quả một việc vô cùng ân hận.

"Tình cảm hai bên nếu bền chặt, sẽ luôn luôn đọng lại trong lòng." Ngu Phượng lẩm bẩm mấy lần. Tâm tư sầu muộn trong lòng nàng tức thì được gỡ bỏ, nụ cười lại trở về trên khuôn mặt xinh đẹp.

Ở cổng phía Nam thành Khai Phong, thương đội của Phượng Hoàng gia tộc khởi hành rồi đi ngày càng xa. Ngu Phượng đứng ở trên xe, dùng hết sức vẫy vẫy tay, nước mắt chầm chậm lăn dài trên má. Mặc dù nàng đã đồng ý với câu nói "Tình cảm hai bên nếu bền chặt, sẽ luôn luôn đọng lại trong lòng" của Long Nhất. Nhưng đến lúc ly biệt, nhìn thấy thân ảnh của người trong mộng dần mờ đi, nàng không ngăn được dòng lệ rơi. Âu cũng là chuyện nhi nữ thường tình mà.

"Nhân sinh tại thế, có tụ ắt có tán" Long Nhất nhìn về phía thương đội đang xa dần, cũng không kìm được chán nản thở dài một tiếng. Hẳn ta và Ngu Phượng tại nơi đây mà tương ngộ, mà cũng chính tại nơi đây mà li biệt. Vận mệnh của con người trên đời đúng là kỳ lạ.

Sau khi ổn định lại tâm trạng, Long Nhất từ cửa bắc thành tiếp tục

dẫn bước lên đường, bắt đầu cuộc hành trình đến hoành đoạn sơn mạch. Ở nơi đó có huynh đệ Man Ngưu, có hồng nhan Lộ Thiên Á đang đợi chờ hấn.

Có Phi Tường thuật kết hợp với Càn Khôn Đại Na Di, chỉ bảy tám ngày sau Long Nhất đã xuất hiện nơi biên giới phía Tây Bắc của Ngạo Nguyệt đế quốc. Lần đầu đến đây, Long Nhất đã đốt cháy quân nhu vật chất cung cấp cho mười vạn đại quân, không biết mùa đông năm ấy đã có bao nhiêu người bị chết vì đói rét nữa.

Rất nhanh sau đó, Long Nhất đi tới nơi diễn ra trận cấm chú đối kháng. Những thi thể đã biến mất, hàn băng cũng tiêu tan. Nhưng thủy hệ ma pháp nguyên tố cùng hắc ám nguyên tố vẫn còn dày đặc, sau mấy tháng trời chưa chịu phân tán hết.

Hắc Ám giáo hội ơ là Hắc Ám giáo hội, bàn tay của các người cũng vươn ra quá dài đó. Long Nhất lẩm bẫm. Không biết được trong thú tộc đã có bao nhiêu người bị Hắc Ám giáo hội thu phục rồi.

Lắc lắc cái đầu, Long Nhất cũng không muốn động não để suy nghĩ về việc này. Man Ngưu tộc ở cách đây cũng không xa, mấy tháng rồi không gặp mặt tên to xác ấy. Chẳng hay hấn bây giờ như thế nào rồi? Không biết tại Luận Võ Đại Hội hấn ta biểu hiện như thế nào? Đã đoạt được mỹ nhân chưa? Ái dà, thật khiến cho người ta lo lắng quá!

Long Nhất hú dài một tiếng, rồi lao đi như tên rời cung, nhằm thẳng hướng Man Ngưu tộc.

Một lúc lâu sau đó, những mái nhà trong thôn làng Man Ngưu tộc đã đập vào mắt Long Nhất. Nhưng điều kỳ quái là trong thôn lại tìm chẳng thấy một ai. Sau khi tìm kiếm một lúc lâu, Long Nhất đột nhiên nhìn thấy vài dũng sĩ trong sư tộc đang vội vã chạy tới, nhấn thần hấn tức thì sáng lên, tức thì tiến đến trước mặt nhóm người bọn họ

mà chặn lại.

Mấy dũng sĩ sư tộc nhìn thấy một người bất ngờ lướt đến xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Tất cả đều giật mình kinh hãi, sau đó lăm lăm vũ khí hướng về phía Long Nhất.

"Úy, lão huynh, còn nhớ đến đến ta không?" Long Nhất mỉm cười hỏi dũng sĩ đi đầu tiên.

Vị dũng sĩ sư tộc này chăm chú nhìn Long Nhất một lúc lâu, rồi đột nhiên cả kinh đáp: "Là ngươi, ngươi là người đã đánh bại chúng ta tại Mễ Á công quốc."

Long Nhất mỉm cười gật đầu. Trước đây ở Mễ Á công quốc, vì muốn cứu một Kị sĩ trong Huyết Sắc Kị Sĩ Đoàn mà Long Nhất đã phát sinh xung đột với mười mấy vị dũng sĩ sư tộc.

"Đại ca, hẳn ta là người đã đánh bại mười tám dũng sĩ trong sư tộc chúng ta mà trước đây huynh từng nhắc đến sao?" Một vài vị dũng sĩ sư tộc ở bên cạnh cả kinh hỏi, đồng thời hướng cặp mắt kinh sợ nhìn về phía Long Nhất.

"Không sai, chính là hẳn ta." vị sư tộc dũng sĩ đó gật đầu xác nhận.

"Ta đến đây là để tìm gặp vị huynh đệ Man Nguru của ta, không biết tại sao trong thôn của Nguru tộc lại không thấy bóng dáng của một ai cả vậy?" Long Nhất hỏi.

"Ồ, hóa ra là thế, ngày hôm nay Man Nguru tộc tiến hành Luận Võ Đại Hội, toàn bộ dân làng đã đến sơn cốc ở phía trước để xem hội rồi, chúng tôi cũng đang muốn đến đó đây. Dũng sĩ của Man Nguru tộc so với dũng sĩ của sư tộc chúng tôi cũng không hề thua kém." Dũng sĩ sư tộc kia trở lời, theo cách nói đó thì người này không phải là loại

tự đề cao bản thân mà xem thường người khác, thú nhân đích xác là rất ngay thẳng.

Vì thế Long Nhất khi đi cùng với bọn họ xem nhiệt náo cũng rất tự nhiên. Hắn ta vốn nghĩ rằng Luận Võ Đại Hội của Man Nguru tộc đã kết thúc, không ngờ là ngày hôm nay mới bắt đầu, thực là vô cùng xảo hợp. Việc Man Nguru đoạt vô địch trong năm nay tuyệt đối không thành vấn đề, Man Nguru có trong tay vũ khí Lục Ngọc Tài Quyết, Long Nhất còn dạy cho hắn Kim Chung Tráo và Phục Ma Côn, trong thú tộc tuyệt đối không có ai xứng là đối thủ của hắn ta.

Đi với mấy vị sư tộc dừng sĩ được một đoạn đường, Long Nhất đến cửa động của một sơn cốc kín đáo. Từ xa đã nghe thấy tiếng hét hò lẫn tiếng đả đấu vang động trời mây, đến cây đại thụ bên đường cũng bị chấn động tới lá rụng là tả.

"Trận đấu đã bắt đầu, chúng ta hãy đi nhanh hơn nào." Mấy dừng sĩ sư tộc nghe thấy tiếng đánh nhau, tức thì trở nên hưng phấn, nhất tề tăng tốc, xem ra việc đánh nhau đích thực là thú vui của sư tộc bọn họ. Thú nhân hiển nhiên đều dừng mãnh kiên cường thấy rõ.

Long Nhất khe khẽ mỉm cười, mũi chân điểm nhẹ xuống đất, hóa thành một làn khói mờ tiến nhập vào trong sơn cốc. Vừa vào trong sơn cốc, Long Nhất lập tức không khỏi kinh ngạc.

Nơi này có thể gọi là cả rừng thú, bể thú. Sơn cốc tuy không lớn lắm nhưng đầy ắp thú nhân, vòng người phía trước đan xen trùng điệp đến nước muốn rỉ ra cũng rất là khó khăn. Hơn nữa ở mỗi gốc đại thụ đều đầy ắp các thú nhân, căn bản nhìn vào thì chẳng thấy được bất cứ điều gì. Trông có vẻ như Luận Võ Đại Hội của Man Nguru tộc chính là một đợt thịnh hội của cả thú tộc vậy, Long Nhất nhìn các chủng tộc thú nhân mà thềm than.

Tiếng hét hò điên cuồng vang lên chẳng khác gì sóng biển vỗ bờ, khiến Long Nhất cũng không khỏi sôi sục nhiệt huyết, háo hức muốn xem sự tráng lệ của Luận Võ Đại Hội. Hắn lập tức thi triển Phong Tường thuật, chậm chậm lửng không bay lên, thu hút mục quang của rất nhiều thú nhân. Phải biết nhân loại rất coi khinh thú nhân, đối với thú nhân tuyệt chẳng có gì ngoài địch ý, vì thế trong lãnh địa của thú nhân có rất ít người xuất hiện.

Lúc này, ở trên không, Long Nhất cuối cùng cũng có thể quan sát được tình hình dưới mặt đất. Chỉ thấy ở trung tâm sơn cốc có một cái lô đài to lớn xây bằng đá, bên đường biên của lô đài xếp hàng dãy ghế đá, ngồi trên đó là các chủng tộc thú nhân khác. Nhìn vào y phục có thể nhận ra được bọn họ đều là người đứng đầu của các tộc thú nhân. Phía sau mỗi chiếc ghế đá là một toà thạch điêu rất lớn, trên đó có khắc hình tượng một nhân vật trong đại thoại Tây Du Kí – Ngưu Ma Vương, chắc có lẽ đó là vị thú thần mà Man Ngưu tộc cung phụng, và cũng là tổ tiên của bọn họ.

Lúc này, trên lô đài hiện có hai vị dũng sĩ Man Ngưu tộc uy mãnh đang tranh đấu, cả hai bên đều cố gắng hết sức mình để đánh bại đối phương, trong tay của mỗi người đều cầm một thanh lang nha bổng to lớn, đánh nhau đến liều mạng. Thảo nào Man Ngưu nói trong Luận Võ Đại Hội việc có người chết cũng là chuyện bình thường.

Long Nhất sau một lúc tìm kiếm thì thấy Man Ngưu đang ở trong hàng ngũ Man Ngưu dũng sĩ, Lục Ngọc Tài Quyết đặt trong lòng, đôi mắt cứ nhìn về một hướng. Long Nhất thuận theo ánh mắt của hắn mà quan sát, thì ra hắn ta đang nhìn về vị tiểu thư Man Ngưu tộc khá yêu kiều nhỏ nhắn đang ở bên phải của vị chủ tọa lô đài – Man Ngưu tộc trưởng, vị tiểu thư này cũng e lệ đối nhãn cùng với mục quang của Man Ngưu.

Long Nhất khẽ mỉm cười, tên tiểu tử Man Ngưu này bản thân cũng

khá nhi! Lôi đài thì chẳng thềm lên, nhưng lại thu được được nữ nhi của tộc trưởng vào tay.

Lúc này, những thú nhân quan chiến bỗng nhiên gầm rống lên, Long Nhất lập tức quay lại nhìn, thì ra đã phân thắng bại. Trong đó, một dũng sĩ trong Man Nguru tộc đã bị một bóng đánh văng xuống dưới đất, mãi vẫn không gượng dậy được.

Do thắng bại đã phân, nên rất nhiều thú nhân dồn sự chú ý của mình vào Long Nhất ở trên không, nhất tề hướng về hắn mà chỉ chỉ trỏ trỏ. Man Nguru cùng tình nhân của hắn đang dùng mắt mi truyền tình cũng bị tiếng hoan hô cắt ngang, rồi hướng mục quang về thân ảnh ở trên không trung đang hấp dẫn sự chú ý của những thú nhân. Cái thân hình to lớn ấy đột nhiên chấn động, tim trong lồng ngực như nhảy thót lên, hét lên vui sướng điên cuồng: "Lão đại, lão đại, Man Nguru ở nơi này nè."

Long Nhất mỉm cười từ không trung hạ xuống một cách nhẹ nhàng. Vừa đáp xuống đất liền bị tên Man Nguru đang cuồng cuồng hỉ hỉ ôm chặt lấy, mùi mồ hôi nồng nặc của hắn khiến cho Long Nhất phải nín thở.

"Tên to xác này, mau thả ta ra. Mấy ngày rồi người chưa tắm rửa phải không?" Long Nhất đẩy Man Nguru ra, thực sự là hắn bị mùi mồ hôi nồng nặc trên người Man Nguru làm cho mặt tái cả đi.

Man Nguru lấy ngón tay gãi gãi vào cái sừng trên đầu, mỉm cười nói: "Mới đây mà, một tháng đê mới tắm rửa một lần."

"Cái gì! Một tháng. một tháng chỉ tắm rửa có... có một lần?" Long Nhất muốn ngã lăn ra đất, nhảy lên hung hăng cốc lên đầu hắn một cái.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 110: Hồ tộc ẩn thân thuật

Dịch: anhtuanek

Biên Tập: HannaKid

Hiệu đính: Aficio Man Nguru dẫn Long Nhất đến trước mặt tộc trưởng. Vị tộc trưởng này trông thật uy nghiêm, thể hình thì hùng dũng hơn cả Man Nguru, đôi mắt tuy không nộ nhưng cũng tạo ra uy thế, lúc này ông ta đang quan sát Long Nhất.

"Tộc trưởng, đây là đại ca Long Nhất của tôi. Người mà Man Nguru tôi bội phục nhất ngoài ngài ra thì chính là huynh ấy." Man Nguru hướng về phía tộc trưởng mà giới thiệu, trong ngữ khí không thể giấu được vài phần tăng bốc, quả thật hẳn không uổng phí tôn Long Nhất lên làm đại ca.

"Tại hạ Long Nhất, bái kiến tộc trưởng. Trước đây Man Nguru thường hay kể cho tại hạ nghe về sự thần dũng của ngài. Ngày hôm nay được diện kiến tộc trưởng, quả thật trăm nghe không bằng mắt thấy." Long Nhất mỉm cười rồi thực hiện khả năng võ mộng ngựa của mình. Không thể nói là hẳn bỉ ổi, vì trong xã giao ắt phải dùng vài thủ đoạn.

Quả nhiên tộc trưởng của Man Nguru tộc sau khi nghe thấy những lời nói của Long Nhất trong mắt liền lộ rõ kiêu ngạo, đối với Long Nhất thì bắt đầu trở nên rất nhiệt tình. Không phải là vị tộc trưởng của Man Nguru tộc quá khờ khạo, chỉ mới nghe Long Nhất nói vài câu mà tin

nhiệm hấn ta. Vốn Long Nhất là đại ca của Man Nguru, hơn nữa khi trông thấy hấn ta từ không trung phiêu dật đáp xuống. Sức mạnh như vậy, tộc trưởng tự nhiên là đối với hấn cũng có vài phần khách khí.

"Man Nguru, đây là đại ca của ngươi sao?" Lúc này, tiểu công chúa bên cạnh tộc trưởng mới cất tiếng, thanh âm của nàng ta mặc dù không rõ ràng nhưng cũng đủ để Long Nhất nghe thấy.

Man Nguru tức thì tinh thần phấn chấn, quay sang nhìn vào tiểu công chúa của Man Nguru tộc mà đáp: "Đúng vậy, Y Oa, huynh ấy chính là đại ca của ta."

"Rất vui khi gặp được ngươi." Y Oa lễ độ chào hỏi Long Nhất, điều này khiến cho hấn kinh ngạc dị thường, tiểu tử Man Nguru quả là có nhãn quang a.

"Muội cũng tốt lắm, đệ muội, Man Nguru mỗi khi mở miệng nhắc đến muội là nước dãi lại chảy ra." Long Nhất cười hắc hắc nói, hai từ "đệ muội" khiến cho cả Man Nguru và Y Oa đều trở nên bẽn lễn.

Tộc trưởng nghe hai từ "đệ muội" của Long Nhất nói với nữ nhi của mình thì trầm giọng: "Nam nhân của Y Oa phải là dũng sĩ đoạt được quán quân ở Luận Võ Đại Hội, ngươi hiện tại gọi như thế e là quá sớm đó."

"Không sớm, không sớm đâu, đệ đệ của Long Nhất sao lại không thể đoạt được quán quân chứ? Tộc trưởng, ngài hãy đợi Man Nguru trở thành nữ tế thôi, ta nói đúng không Man Nguru?" Long Nhất tự tin cười nói.

Man Nguru thẳng thắn gật đầu, nhãn thần ôn nhu nhìn Y Oa, khiến cho Long Nhất không khỏi nổi da gà. Nhãn thần tình ái quả thật có lực sát thương cường đại a, cứ thấy hấn bị Y Oa mê hoặc, nguru

nhãn đỏ lên là hiểu.

Lúc này, trên lôi đài đã gọi đến danh tự của Man Nguru, nhưng Man Nguru tựa hồ như vẫn chưa nghe thấy, vẫn âm yếm đối nhãn cùng Y Oa.

Long Nhất nhìn thấy thế tức thì liền đá vào mông của Man Nguru một cước, hét lên: "Tên to xác này, sao lại còn ngờ nghếch đứng ở đây thế kia. Nếu không muốn bị tước quyền thi đấu thì hãy mau mau thượng đài đi kìa."

Man Nguru tức thì liền tỉnh mộng, ôn nhu nhìn Y Oa một lần nữa, rồi nhảy phốc lên trên lôi đài.

Đúng lúc này thì tộc trưởng Man Nguru tộc đã sai người mang thêm một chiếc ghế đá đặt ở bên cạnh chỗ của mình, rồi khách khí mời Long Nhất ngồi xuống. Long Nhất thấy không thể chối từ được cũng đành ngồi xuống, nhưng ánh mắt đột nhiên dừng lại trên một chiếc đuôi trắng mềm mại tựa nhung.

"Hồ tộc?" Tim Long Nhất đập chậm lại nửa nhịp, xoay đầu về hướng đó, chỉ thấy không xa về phía bên trái hẳn có hai người thuộc hồ tộc. Một nam nhân trung niên anh tuấn tiêu sái và một tồ tộc thiếu nữ nhu mì nhập cốt, bất ngờ và xảo hợp là bộ dạng bên ngoài lại có vài phần giống với hai mẹ con hồ tộc từng câu dẫn Long Nhất lúc trước.

Long Nhất hơi ngây ra một chút, tức thì mục quang bắt đầu trở nên lảng lệ. Có thể ngồi tại nơi đây đều là tộc trưởng của một tộc, phải chăng hồ tộc đã trở thành chó săn cho Hắc Ám giáo hội? Bất tri bất giác nhãn thần của Long Nhất lóe lên một tia sát khí.

Đột nhiên hồ tộc thiếu nữ đó quay đầu lại, nhãn tình mỹ lệ nhìn thẳng vào cặp mắt của Long Nhất, mang theo sự nghi vấn.

Đúng là cảm giác quá mất tiết. Long Nhất thầm nhủ. Vị hồ tộc thiếu nữ này thực là không hề giản đơn chút nào. Tuyệt đối không giống với những nữ tử Hồ tộc khác – chỉ biết dùng mị thuật để mê hoặc con người.

Long Nhất thu lại sát khí, hướng về nữ tử hồ tộc đó rồi nở một nụ cười xán lạn. Ánh mắt cũng xán lạn không kém nhìn chòng chọc vào thân hình ma quỷ của cô ta.

"Hừ!" Hồ tộc thiếu nữ hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu lại, trong lòng lại tự hỏi, làm sao mà vừa rồi ta lại cảm nhận được sát khí nhỉ?

"Sao thế?" Tộc trưởng hồ tộc hỏi.

"Phụ thân, con vừa cảm giác thấy sát khí của nhân loại, nhưng đến lúc quay đầu lại thì lại thấy hấn ta dùng đôi mắt dâm tà đó nhìn chòng chọc vào con." Hồ tộc thiếu nữ đáp.

"Khẳng định là do con quá mất cảm. Con gái của ta xinh đẹp như thế, nam nhân làm sao có thể nhìn con với ánh mắt bình thường cho được." Tộc trưởng hồ tộc vừa cười nói, vừa nhìn về phía nữ nhi của mình với ánh mắt tự hào.

"Con cảm thấy không ưa những kẻ dâm tà như thế, thật khiến người ta kinh tởm." Hồ tộc thiếu nữ phẫn nộ nói.

Đáng tiếc là Long Nhất lại không thể nghe thấy cuộc đối thoại của hai cha con họ, nếu không thì có lẽ giờ đây hấn ta đã có vài phần hảo cảm với người thuộc hồ tộc.

Lúc này Man Ngưu đang hùng dũng đánh cho các vị dũng sĩ đối kháng đến thất điên bát đảo. Kim Chung Tráo lại kết hợp với Phục

Ma Côn Pháp, dưới tay hắn ta tuyệt không có người nào có khả năng kháng trụ được mùi chiêu. Man Nguru Tộc trưởng thấy thế thì liên tục gật đầu hài lòng, còn Y Oa thì mặt hoa đã sớm lộ vẻ hạnh phúc rồi.

Khi trời vừa chợp tối, Man Nguru cuối cùng cũng khiến cho toàn bộ những dũng sĩ khiêu chiến hạ đài. Miệng chọt hống lên một tiếng thật lớn, tay đưa Lục Ngọc Tài Quyết chỉ thẳng lên trên bầu trời, phát ra khí thể như thể "Có đại bồng trong tay, thiên hạ sẽ là của ta" vậy.

Lúc này tộc trưởng Man Nguru tộc đứng dậy, nắm lấy tay của Y Oa tiến về phía lôi đài.

"Tộc trưởng, ta muốn thử sức với vị dũng sĩ này một lát."

Đúng lúc này một thanh âm thanh nhu mì vang lên, hồ tộc nữ tử yêu kiều đứng dậy rồi tiến đến đề xuất một yêu cầu khiến người ta không thể tin được.

Tộc trưởng Man Nguru tộc tức thì cảm thấy ngạc nhiên, cười nói: "Bối Toa công Chúa thật biết nói đùa. Nhỡ bị thương ở đâu là không hay chút nào."

"Làm thế nào mà tộc trưởng lại biết được là ta sẽ thua. Ta sẽ chứng minh cho tất cả mọi người thấy được rằng hồ tộc của ta tịnh không phải chỉ biết dùng Hồ Mị Chi Thuật." Bối Toa lạnh lùng nói, dứt lời thì thân hình liền lao thẳng lên, tốc độ nhanh chóng hướng về phía lôi đài, bất ngờ tấn công Man Nguru đang si ngốc đứng ở trên đó.

"Man Nguru, cẩn thận." Y Oa nhìn thấy người trong lòng bị ám tập, không khỏi cả kinh hét lớn lên một tiếng.

Đôi chân mày của Long Nhất liền cau lại, rồi lập tức giãn ra. Hắn nhìn

thấy rõ ràng trong tay của Bối Toa đang nắm chặt lấy một thanh chủ yếu thủ ngân sắc, đó tuy không phải là một thanh chủ yếu thủ bình thường, nhưng sức mạnh công kích không lớn lắm, không có khả năng đột phá được công phu Kim Chung Tráo của Man Nguru.

Quả nhiên chỉ nghe thấy một tiếng kim khí va chạm vào nhau, Bối Toa lùi lại rất nhanh, ngây người nhìn Man Nguru. Chỉ thấy ngoại trừ y phục ra, hẳn chẳng có lấy một chút thương tổn nào cả. Mặc dù là lúc vừa rồi nàng ta chỉ dùng năm phần lực đạo, nhưng chủ yếu thủ trong tay lại là bảo bối chém sắt như bùn, vậy mà không thể cắt đứt da thịt của hắn.

Lúc này Man Nguru mới định thần lại. Hắn cực kì tức giận trước hành vi lén lút tấn công của tiểu hồ li Bối Toa, điều này đã kích phát hung tính trong huyết dịch. Chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng, Lục Ngọc Tài Quyết điên cuồng phát ra đạo đạo lực mang khiến người ta nghẹt thở hướng về Bối Toa mà tấn công.

Lục Ngọc Tài Quyết là binh khí cấp thần khí, mặc dù với thực lực của Man Nguru chỉ có thể phát huy được hai đến ba phần uy lực của nó thôi, nhưng chỉ với hai đến ba phần đó cũng đã đủ kinh người. Phải biết rằng Man Nguru ở trên lôi đài khi đánh nhau với các đối thủ đã hạ thủ lưu tình, tịnh không hề phát xuất uy lực của Lục Ngọc Tài Quyết.

Sắc mặt Bối Toa tức thì chuyển sang trắng bạch, thân hình tựa như u linh thiểm thân thoát khỏi những đòn lực mang tấn công đến. Nhưng uy lực chân chính của Lục Ngọc Tài Quyết không chỉ nằm ở ánh sáng màu lục, mà còn tán phát ra cỗ bá khí, có thể làm ảnh hưởng đến tâm trí của địch nhân, khiến cho bọn họ không thể sinh lòng phản kháng.

Lúc này Man Nguru đã tiến nhập vào trong trạng thái điên cuồng, hướng về Bối Toa mà tấn công đến trời long đất lở, ánh sáng màu

lục u ám bao bọc tràn ngập cả lồi đài, tiếng gầm thét đầy cuồng bá chi khí khiến cho những người quan chiến liên tục lùi bước.

Bối Toa đột nhiên mím chặt môi lại, thân hình chợt hóa thành một hình ảnh mờ lung, cả thân người bất ngờ biến mất trong không khí.

"Tiềm Tung thuật!" Long Nhất giật mình ngạc nhiên, đây chính là kỹ năng cao cấp của những tên trộm, nhưng khi đối diện với cao thủ thì lại không có tác dụng lớn lắm. Vì cho dù thân hình có biến mất đi nữa thì khí tức vẫn tồn tại, các cao thủ có thể dựa vào đó để xác định vị trí, chiêu này đối với Man Ngưu tuyệt không có tác dụng lớn lắm.

Điều khiến Long Nhất thấy kỳ quái là Man Ngưu đã dừng lại việc công kích, hoang mang nhìn xung quanh, tựa hồ như không hề phát hiện ra tung tích của đối phương.

Không có khả năng a, làm thế nào mà với thực lực của Man Ngưu mà lại không thể phá giải được Tiềm Tung thuật, trừ phi...

"Đó có khả năng là Ẩn Thân thuật đã thất truyền hàng ngàn năm nay của hồ tộc?" Tộc trưởng Man Ngưu tộc cả kinh nói.

"Ẩn Thân thuật là cái gì vậy?" Long Nhất lo lắng hỏi.

"Theo truyền thuyết thì hàng ngàn năm trước hồ tộc có một loại Ẩn Thân thuật rất thần kì. Có thể khiến cho người ta biết mất trong không khí, đồng thời lại có thể ẩn tàng luôn khí tức trên thân thể. Nhưng loại ẩn thuật này đã thất truyền hàng ngàn năm rồi, không thể tưởng được là ngày hôm nay lại có thể được trông thấy tại đây." Tộc trưởng Man Ngưu tộc đáp.

Có khả năng ẩn tàng khí tức ư? Long Nhất vốn không thể tin được điều này. Bất cứ sinh mệnh vật thể nào cũng phải có khí tức, chỉ có

thể sử dụng công pháp đặc thù để thu liễm ít, nhiều khí tức đó lại thôi. Trên thế giới này không thể có bất kì một công pháp nào có khả năng ẩn giấu hoàn toàn khí tức, có thể cảm ứng được mới được gọi là bản lĩnh chân thực.

Long Nhất tập trung tinh thần lực bao bọc cả lôi đài, sau đó bắt đầu thu hẹp lại phạm vi, chỉ cần Bối Toa còn ở trên lôi đài thì nhất định hắn có khả năng tìm ra vị trí rõ ràng của nàng ta.

Và quả nhiên là Long Nhất đã tìm ra, sau khi hắn ta thu hẹp lại tinh thần lực thì cảm ứng thấy một thân hình đang phía trên bên trái của Man Nguru.

"Man Nguru, nàng ta đang ở góc trên bên trái của ngươi đó." Long Nhất sử dụng Ngưng Âm thuật để truyền lời nói đến tai của Man Nguru. Mặc dù phương pháp này có phần kém quang minh, nhưng hôm nay là ngày đại hỉ của Man Nguru, hắn không thể để cho Man Nguru bị mất mặt vào phút cuối được.

Man Nguru vừa nghe thấy tiếng Long Nhất truyền đến, liền chuyển cặp mắt nhìn về góc trên bên trái một cách sắc lạnh, Lục Ngọc Tài Quyết cuộn cuộn phát tán lực mang đánh thẳng tới.

Lúc này chỉ nghe thấy một tiếng hét ưu mỹ, trong không khí xuất hiện một đạo bạch quang tấn công về phía cổ của Man Nguru. Lần này Bối Toa sử dụng toàn lực, nếu như bị kích trúng, Kim Chung Tráo khẳng định không thể chống cự nổi.

Thân thể Man Nguru tức thì xoay chuyển, Lục Ngọc Tài Quyết hiểm độc đâm tới. Đột nhiên Lục Ngọc Tài Quyết của Man Nguru ở không trung bỗng dừng lại. Nhưng ngay lúc này bên vai trái của hắn ta lại bị bạch quang kích trúng, máu chảy ra ướt đầm cả áo.

Một bóng người trong không khí dần xuất hiện ngày càng rõ ràng. Lúc này người ta mới phát hiện thấy Lục Ngọc Tài Quyết của Man Nguru đang ở cách đỉnh đầu của Bối Toa độ một phân. Nếu như lúc ấy Man Nguru không kịp thời thu lại, thì đầu của Bối Toa có lẽ đã bị đập thành một khối bầy nhầy rồi.

Bối Toa ngây ngốc nhìn vào thanh chủy thủ đang găm vào trên người Man Nguru, giật mình hoảng sợ. Nếu như hắn không thu hồi một bóng đó, thì chủy thủ của nàng ta tuyệt đối không thể găm vào người hắn. Chỉ là nàng ta không thể hiểu được, làm thế nào mà Man Nguru có thể phát hiện ra vị trí của mình, lẽ nào Ẩn Thân thuật do tổ tiên truyền lại không thể kham nổi một kích của hắn hay sao

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 111: Bối Toa chịu ủy khuất

Dịch: anhtuanek

Biên Tập: HannaKid

Hiệu đính: Aficio Lúc này, vài đạo nhân ảnh bay lên trên lôi đài. Đó là Long Nhất, tộc trưởng Man Nguru tộc cùng với nữ nhi của ông ta – Y Oa, cả phụ thân của Bối Toa nữa.

"Man Nguru, người không sao chứ?" Y Oa quan tâm nhìn Man Nguru, mắt đã bắt đầu rơi lệ, có thể thấy cảm tình của cô ta đối với Man Nguru đích thực là rất sâu đậm.

"Không sao, không sao." Man Nguru lắc lắc cái đầu rồi nhìn Y Oa mà cười một cách ngờ nghệch.

Long Nhất tức thì phát ra hai đạo Quang Dũ thuật để bao bọc lại vết thương trên vai của Man Nguru, nhưng vết thương của hắn vẫn không thể lành lại được, máu vẫn không ngừng trào ra.

Long Nhất hơi cau mày, dùng ngón tay phong bế huyết đạo của Man Nguru lại, bây giờ thì mới có thể ngăn trở không cho máu tiếp tục chảy ra. Long Nhất nhìn ngân sắc chủ thủ trong tay của Bối Toa, rồi trầm giọng hỏi: "Đó là loại vũ khí gì vậy?"

Bối Toa bị Long Nhất dùng cặp mắt băng lạnh nhìn vào, mục quang

không tự chủ được muốn tránh đi. Nàng lắp bắp: "Đó là Thánh khí của tộc bọn – Du Long Chủ Thủ, vết thương do nó tạo ra miễn dịch đối với ma pháp trị thương thuộc quang hệ và thủy hệ. "

Y Oa vừa nghe thấy thế nộ hỏa liền dâng cao ba trượng, trùng trùng nhìn về phía Bối Toa mà nói: "Người đúng là con hồ ly tinh hiểm độc, tới đây làm loạn còn chưa tính, không ngờ lại thâm độc đến vậy, Man Ngưu tộc chúng tôi tuyệt đối không hoan nghênh."

Long Nhất thấy Y Oa vì Man Ngưu mà giận dữ như thế, không khỏi cười thầm. Trong lòng cũng thấy cao hứng thay cho Man Ngưu.

Tộc trưởng hồ tộc hướng về tộc trưởng Man Ngưu tộc mà hành một lễ rồi nói: " Là tiểu nữ của ta đã sai, ta thay tiểu nữ của mình mà xin lỗi. Quả thật, ta cũng không còn mặt mũi nào để ở lại Man Ngưu tộc của ngài nữa, mong ngài cho phép ta được dẫn tiểu nữ rời khỏi đây."

Tộc trưởng Man Ngưu tộc nắm lấy tay của tộc trưởng hồ tộc, cười nói: "Ở trên lôi đài tỉ thí khó mà phân biệt đúng sai, ngày hôm nay là ngày đại hỉ của Man Ngưu tộc chúng tôi, bất kể như thế nào thì ngài cũng nên ở lại uống với chúng tôi vài ly rượu, cứ coi như là nể mặt Man Ngưu tộc vậy."

Tộc trưởng hồ tộc thấy ngữ khí hết sức chân thành của Man Ngưu tộc trưởng, không tiện chối từ.

Sau đó, Luận Võ Đại Hội của Man Ngưu tộc đã chính thức bế mạc, còn Man Ngưu thì đạt được sở nguyện - đắc thủ mỹ nhân. Tiếp sau đó là khánh điển cực kỳ lớn được tổ chức, khắp lãnh địa của Man Ngưu tộc, nơi nào cũng bắt đầu đốt lửa, người người đều hát hò nhảy múa ăn mừng. Nhà nhà đều mang vật thực ra chiêu đãi các tộc thú nhân.

Man Nguru mặc bộ y phục dũng sĩ thô ráp nhưng cũng không kém phần hoa lệ. Sau khi bái lễ trước tượng Thú Thần để chính thức thành phu phụ với Y Oa, hấn dẫn nàng ta tiến về phía Long Nhất.

Một tiếng trống vang lên, Man Nguru cùng Y Oa cùng quỳ xuống trước mặt Long Nhất, dùng lễ quỳ bái - nghi lễ sùng kính nhất của Man Nguru tộc, nên lúc này tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về phía đó. Phải biết rằng việc hành lễ của Man Nguru tộc thậm trọng phi thường bởi vì điều đó đại biểu cho sự trung thành của mỗi một người dũng sĩ. Nghi lễ này nói lên việc hấn ta sẽ giao sinh mệnh mình cho đối phương.

Long Nhất không hề tránh né, mỉm cười nhận lấy một bái của phu thê Man Nguru. Bởi vì hấn ta biết được Man Nguru từ nhỏ đã không có phụ mẫu, bản thân là đại ca của hấn thì một lễ này nhận cũng là lẽ thường.

"Lão đại, Man Nguru có được ngày hôm nay, có thể lấy được Y Oa đều là do đại ca ban cho. Man Nguru hướng về Thú Thần mà thề rằng, sau này sinh mệnh của Man Nguru đệ sẽ là của lão đại, dù lão đại có bảo Man Nguru chết đi, Man Nguru tuyệt không hề nhú mày." Man Nguru cất giọng vang rền, rồi hướng ánh mắt cảm kích lẫn sùng bái về phía Long Nhất.

Long Nhất nâng Man Nguru đứng dậy, nắm chặt lấy bờ vai rắn chắc của hấn ta mà cười nói: "To đầu mà đại, ngày đại hỉ như thế này mà lại nói những lời đó. Đệ gọi ta là lão đại, đệ không biết như thế có nghĩa gì sao. Hôm nay là ngày đại hỉ của đệ, mọi người đều đang chờ chúc rượu cho đệ kìa, còn không mau sang chỗ khác đi. "

Đêm nay, quả thật Long Nhất đã bị quần thảo cho đến mệt nhoài, bởi vì sau khi biết được hấn ta là đại ca của Man Nguru thì những thú tộc khác đều tiến về phía hấn cùng ăn uống nhảy múa khiến cho hấn

buộc phải tìm đến những nơi vắng vẻ, không từ mà biệt. Hơn nữa, mùi vị trên thân thể của thú nhân thực khiến cho những gì trong dạ dày của hắn như muốn nôn cả ra.

Cách xa những đám đông đang hoan hỉ chén tạc chén thù, Long Nhất ngồi trên một ngọn đồi nhỏ, nhìn vào ánh lửa đang dập dờn soi sáng trên mặt đất, một mình uống rượu của ngu tộc. Rượu của thú tộc mặc dù không êm dịu như Bách Hoa tửu của Tinh Linh tộc, nhưng mạnh bạo hơn nhiều, đúng là thứ rượu dành cho họ.

Đột nhiên, Long Nhất phun ra một ngụm rượu, nhãn thần lóe sáng, trầm giọng: "Là ai? Mau ra đây?"

Một thân ảnh mờ lung dần dần ngưng tụ lại ở trước mắt Long Nhất, bất ngờ đó lại là thiếu nữ hồ tộc Bối Toa.

"Nửa đêm canh ba lại theo ta đi đến địa phương hoang vắng, không phải là muốn dụ dỗ ta chứ?" Long Nhất mỉm cười trào phúng. Có lẽ ấn tượng ban đầu sâu đậm nhất, hiện tại hắn tuyệt chẳng có bất kỳ một điểm hảo cảm nào đối với hồ tộc. Hướng hồ nữ nhân này lại có bộ dạng rất giống với mẹ con hồ tộc lúc trước.

"Ngươi..." Bối Toa cắn phẫn nhìn Long Nhất, nhưng lại thực sự không nói lên một câu phản bác nào. Nàng ta đến đây thuần túy là do quá tò mò về hắn ta, nhưng điều này nói ra càng dễ hiểu nhầm.

Mục quang Long Nhất nhìn chòng chọc vào thân thể Bối Toa mà suy đoán. Càng nhìn thì càng thấy rất giống, trong đầu không khỏi suy nghĩ về mối quan hệ giữa nàng ta và hai mẹ con hồ tộc kia.

Bối Toa bị mục quang trần trụi của Long Nhất lướt lên lướt xuống trên thân thể, trong lòng không tự chủ được tức thì run rẩy. Thân thể kiều mị bỗng dựng dăng lên cảm giác nhột nhạt khó chịu, tựa hồ như

đang bị bàn tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve. Khuôn mặt sáng sủa chợt đỏ ửng, không rõ bản thân đang có cảm giác gì, nàng hiện tại không muốn tiếp xúc với mục quang trần trụi của Long Nhất nữa, liền lập tức chuyển thân muốn đi xuống núi.

"Nàng hãy dừng lại!" Long Nhất hạ trầm giọng hét.

Bối Toa nghe thế thì dừng lại, quay người nói với ngữ khí chẳng chút hảo ý: "Có chuyện gì?"

"Nàng quay lại đây!" Long Nhất nói với vẻ ra lệnh.

Bối Toa nghe xong thì ý thức như muốn tiến đến cạnh Long Nhất, nhưng đột nhiên thần hồn trở lại, trong lòng tự nói với mình "Tại sao ta lại nghe lời nói của tên háo sắc nhà ngươi chứ?" Tiếp đó thì "Hừ" lên một tiếng lạnh lùng rồi nhìn về phía Long Nhất với ánh mắt gây hấn.

"Còn không qua đây!" Long Nhất chiếu mục quang bức nhân về phía Bối Toa, ngữ khí tỏ vẻ không chấp nhận sự chần chừ.

Bối Toa giật nảy mình, lắp bắp nói: "Ta... tại sao ta phải qua đó chứ, ta không... ta không thích bị ngươi quản lý." Nói xong liền quay người chạy mất.

Đột nhiên nhãn thần của Bối Toa tối sầm lại, toàn thân va vào một vật cản ở phía trước rồi bị đẩy bật về phía sau.

"A, đau chết ta mất." Bối Toa ngồi trên mặt đất mà che lấy cái mũi, cảm giác cay cay nơi mũi, lệ trên khóe mắt như sắp trào ra.

"Ngươi muốn gì đây chứ? Ngươi ..." Bối Toa vừa định thóa mạ hắn ta một trận, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy nhãn thần lạnh

băng của Long Nhất, những lời muốn nói đành phải nuốt lại.

Hắn ta không phải muốn giết mình chứ, Bối Toa song thủ đan vào nhau. Thực sự là nàng ta đã bị ánh mắt của Long Nhất làm cho khiếp sợ đến nổi da gà.

"Nàng biết sự việc một chi hồ tộc ở phía tây bắc bị tiêu diệt toàn bộ chứ?" Long Nhất chậm chậm hỏi, rồi cẩn thận quan sát biểu tình của Bối Toa.

Chỉ thấy sắc mặt Bối Toa tức thì biến đổi, vẻ đau thương hiện rõ lên trong mắt nàng ta.

"Ta biết điều chứ. Có người phát động cấm chú ở đó, tộc nhân toàn bộ bị tử vong, ngay cả mẫu thân cùng muội muội của ta cũng..." Bối Toa chậm chậm gật đầu, nói tới đây nước mắt chằng thành lời.

Nhãn thần Long Nhất bạo xạ hàn quang, cánh tay đột nhiên duỗi ra, bóp chặt lấy cái cổ trắng như tuyết của Bối Toa. Thì ra bọn họ là người một nhà, chẳng trách "cá mè một lứa".

"Thả... thả ta ra, ta không... không thể thờ được." Bối Toa đưa đôi tay nắm chặt lấy tay của Long Nhất, cực lực xô đẩy hắn ra. Nhưng nàng làm sao có thể là đối thủ của Long Nhất chứ?

Tay của Long Nhất chậm chậm bóp chặt lại, khiến cho nhãn thần Bối Toa lộ xuất vẻ kinh khủng, kèm theo nghi vấn lẫn không cam chịu. Tựa hồ như chất vấn sao Long Nhất lại hạ sát thủ đối với nàng ta.

Thân thể Long Nhất chợt run lên, ánh mắt này của Bối Toa dường như không giống với vẻ khiêu gợi của mẫu thân cùng muội muội nàng. Chẳng lẽ nàng không cùng một loại người với bọn họ? Tay của hắn tức thì buông ra, kẽ hở dài một tiếng rồi thả Bối Toa xuống

dưới mặt đất.

"Ta hỏi nàng thêm một câu, hy vọng là nàng hãy thành thật hồi đáp, nếu không hậu quả sẽ thập phần bi thảm đó." Long Nhất đứng dậy lạnh lùng nhìn vào Bối Toa.

Bối Toa đang ho sặc sụa, cũng nhìn trả Long Nhất với ánh mắt hận thù.

"Nàng và mẫu thân cùng muội muội tại sao không phải ở cùng một tộc." Long Nhất lập tức hỏi.

Bối Toa mím chặt môi lại, lạnh lùng hừ một tiếng, định chống đối với Long Nhất tới cùng.

"Không nói sao? Có tin là ta sẽ lập tức hạ sát nàng không?" Long Nhất cúi xuống, lạnh lùng nhìn thẳng vào song mục của nàng.

Bối Toa vẫn hừ lạnh một tiếng như cũ, quật cường không đáp một lời.

Long Nhất cau mày lại, đại thủ một lần nữa hướng tới cổ của Bối Toa, thì thấy nàng ta kiên quyết nhắm chặt mắt lại, rồi ngẩng đầu lên để tạo điều kiện cho Long Nhất bóp lấy.

Long Nhất cười khổ một tiếng. Lúc này hắn cũng đã tin thiếu nữ hồ tộc này tịnh không cùng một dạng với mẫu thân cùng muội muội nàng. Lần đầu tiên khi hắn bắt được hai người bọn họ, thì bọn họ lại tìm cách mê hoặc nhân tâm, nhưng đối với nữ hài tử này lại hoàn toàn khác biệt.

"Không sợ chết sao? Có tin là ta sẽ lột sạch y phục của ngươi rồi đem cho bọn thú nhân thưởng thức không?" Long Nhất cất tiếng đe

dọa, giọng nói mang theo sát khí khiến người khác phải nghẹt thở.

Toàn thân Bối Toa tức thì run rẩy, cặp lông mi đang nhắm chặt lại cũng không ngừng rung động, ở khóe mắt ứa ra hai dòng lệ. Nhưng nàng tuyệt nhiên không mở miệng nói một lời nào, không chấp nhận chịu thua.

"Vẫn không chịu nói sao? Đó là do cô chọn lựa sự phiến não đấy." Long Nhất càu nhàu, tay phải xoa xoa râu mọc trên mặt mình.

Bối Toa lặng lẽ mở mắt ra, nhìn thấy biểu tình khổ não của Long Nhất, gánh nặng trong lòng liền được giải khai. Bởi vì nàng không nhận ra trên thân thể hẳn chút sát khí nào.

"Tại sao người muốn biết về điều đó?" Bối Toa đột nhiên mở miệng nói, trên đôi mắt vẫn còn vương lệ.

"Ta tự nhiên là có lý do của ta, tốt nhất là nàng nên nói cho ta biết điều đó." Long Nhất chậm chậm nói.

"Người hỏi một câu hỏi không hay cho lắm, lại bức bách người ta phải trả lời. Nếu như người mềm mỏng một chút, ta có thể sẽ nói cho người biết sự thật." Bối Toa khẽ nói, cặp mắt bí mật liếc nhìn Long Nhất một lượt. Vừa rồi hẳn suýt chút nữa đã giết nàng.

Long Nhất thở dài một tiếng, rồi mềm mỏng nói: "Bối Toa tiểu thư à, ta thỉnh cầu cô hãy hồi đáp câu hỏi vừa rồi của ta."

Bối Toa bĩu môi đắc ý mỉm cười, nhưng ngay lập tức chế trụ lại, đôi mắt mơ màng nhớ lại.

Thì ra hai tỉ muội Bối Toa cùng phụ mẫu trước đó ở cùng một tộc, có thể nói là hạnh phúc mỹ mãn. Nhưng đột nhiên có một ngày, phụ

thân cùng mẫu thân bắt đầu thường xuyên tranh cãi, dần dần rồi phát triển thành thế "thủy hỏa bất dung". Vì thế vào một ngày của mười năm trước, mẫu thân cùng muội muội dẫn theo một bộ phận tộc nhân phân li, từ đó tới nay chưa một lần gặp mặt lại. Sau này Bối Toa mới nghe được nguyên nhân là mẫu thân cùng với những người khác đã phản bội phụ thân.

Mấy tháng trước, nàng đột nhiên nghe nói có người sử dụng cấm chú đối kháng ở lãnh địa của bộ tộc của mẫu thân, khiến cho toàn bộ những người có mặt ở đó đều vong mạng, bao gồm cả mẫu thân cùng muội muội

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 112: Trùng phùng tại tinh linh sâm lâm

Dịch: anhtuanek

Biên Tập: HannaKid

Hiệu đính: Aficio Long Nhất nghe Bối Toa kể lại, thầm tự trách bản thân. Vừa rồi suýt chút nữa là hấn giết nhầm nàng, còn may là hấn đã dừng tay đúng lúc. Xem ra sau này muốn làm việc gì thì phải suy xét chu đáo rồi hẵng thực hiện mới được.

Bối Toa có phần thương cảm tường thuật lại mọi chuyện, tâm thần hoàn toàn hãm nhập và trong hồi ức, có lẽ là đã quá lâu rồi chưa có ai hỏi lại về chuyện này. Nàng đem hết những chuyện vui buồn từ nhỏ đến lớn kể lại toàn bộ, thậm chí cả chuyện nàng đến sinh lý kỳ nhưng lại không biết nó là chuyện gì nên tâm lý sinh ra khủng hoảng cũng đem nói ra, khiến cho Long Nhất vài lần nhin không được muốn cười thành tiếng.

Khi bầu trời phương đông đã bắt đầu lóe sáng hồng quang, Bối Toa mới đột nhiên như từ trong mộng tỉnh giấc. Nhớ lại những chuyện mà bản thân vừa kể lại cho hấn nghe, nàng không khỏi đỏ bừng mặt lên như có lửa đốt. Len lén liếc nhìn Long Nhất, Bối Toa mới phát hiện ra hấn đã nhắm mắt ngủ rồi, điều này khiến cho nàng vừa thờ phào nhẹ nhõm vừa thấy bực tức trong lòng.

"Cái gì vậy chứ, người ta đang tâm sự với hấn mà hấn lại dám ngủ

sao." Bối Toa tức giận thầm nghĩ. Nàng nhìn về phía lãnh địa của Man Nguru tộc ở phương xa, chỉ thấy những đồng lửa lớn đã tàn rồi, để lại vài đám khói đang nhẹ nhàng phiêu lãng trên không trung.

Một cơn gió lạnh thổi tới, Bối Toa không khỏi rét run lên. Tiết trời lúc này đã sang mùa đông, không khí hiển nhiên lạnh giá vô cùng. Nàng khép chặt chiếc áo choàng lông trên người lại rồi chuyển thân hướng về chân núi mà đi xuống.

Đi được hai bước, nàng nhin không được bèn quay đầu lại, nhìn thấy Long Nhất có vẻ như đang ngủ rất ngon, nhưng trên mái tóc màu đen đang đọng lại những hạt sương trắng xoá.

"Thực là ngủ như heo mà, phôi tiểu tử." Bối Toa lẩm bẩm. Đột nhiên nàng cởi bỏ áo choàng rồi bước đến phía trước Long Nhất, nhẹ nhàng đắp lên cho hắn. Sau đó nàng chà xát lòng bàn tay vào nhau, rồi đứng dậy đi xuống núi.

Long Nhất mở đôi mắt ra, nhìn thấy thân ảnh của Bối Toa đang ở đằng xa, lại thấy chiếc áo choàng mềm mại đắp trên thân thể mình, không khỏi lắc đầu mỉm cười, khẽ nói: "Nha đầu này so với mẫu thân và muội muội của nàng ta còn khả ái hơn nhiều."

Khi Long Nhất quay trở lại lãnh địa của Man Nguru tộc, thì thấy gã đã rời khỏi giường, tinh thần cực kỳ sung mãn, đang luyện tập Phục Ma Côn Pháp mà Long Nhất từng chỉ dạy. Xem ra đêm qua chắc là ngọt ngào lắm đây.

"Lão đại!" Man Nguru vừa nhìn thấy Long Nhất liền thu lại Lục Ngọc Tài Quyết, rồi chạy đến.

"Tên đầu to này, đêm qua động phòng hoa chúc chắc thoải mái lắm nhỉ!" Long Nhất neho mắt nhìn Man Nguru, cất tiếng trêu chọc.

Man Nguru có phần ngượng ngùng gãi gãi vào chiếc sừng trên đầu của mình. Nguru diện tức thì đỏ bừng lên.

"Man Nguru, ta phải đi rồi, Lộ Thiến Á đang đợi ta ở tinh linh sâm lâm, đệ cùng với Y Oa muội ở lại nơi này vui vẻ nhé. Hiện tại đệ đã không còn độc thân nữa, nên không được lố mắng như trước nữa đâu đấy, biết không?" Long Nhất vỗ vỗ lên vai Man Nguru rồi cất tiếng chúc phúc.

"Lão đại, cho đệ đi theo với, huynh không được bỏ rơi đệ đâu đó." Man Nguru cuống quýt nói.

"Ngày hôm qua đệ vừa mới cưới vợ xong, làm sao có thể đi sớm như thế được. Ta mà dẫn đệ đi rồi đệ muội không bám ta thành trăm mảnh mới là lạ đó. Trước tiên đệ cứ bồi tiếp đệ muội cho thật tốt vào, sau đó thì đến tinh linh sâm lâm hay là Mễ Á công quốc tìm ta. Ta tạm thời không rời đi nhanh như thế đâu." Long Nhất mỉm cười. Hắn còn nợ Long Linh Nhi một phần tình cảm, cũng không biết là nàng ta sẽ làm khó mình như thế nào nữa đây.

Man Nguru bây giờ mới chịu gật đầu đồng ý, nhưng vẫn quyến luyến nhìn Long Nhất - người không hề phân biệt đối xử với gã, lại dạy cho gã công pháp, đối xử với gã chẳng khác gì lão đại đối với thân đệ đệ.

"Được rồi, đừng có dùng nhãn thần đó mà nhìn ta như thế, da gà ta nổi hết cả lên rồi này. Đệ thay ta nói với đệ muội và tộc trưởng của đệ một tiếng nhé, ta đi đây." Long Nhất mỉm cười đấm nhẹ vào bộ ngực rắn chắc của Man Nguru một quyền, rồi thân ảnh hoá thành một làn khói nhẹ mau chóng rời khỏi.

Hoành đoạn sơn mạch này cách tinh linh sâm lâm không xa. Hai ngày sau Long Nhất đã đến vùng ngoại vi của tinh linh sâm lâm.

Sau mấy tháng rồi mới quay trở lại địa phương mỹ lệ này, trong lòng Long Nhất không khỏi vụn phần cảm khái. Lần đầu đến đây, bên cạnh hẳn còn có Vô Song, Lộ Thiến Á, Lãnh U U, khiến cho hẳn hưởng thụ ôn nhu bất tận. Bây giờ cảnh còn mà người đã đi đâu? Vô Song thì thân ở Băng Cung, Lãnh U U đã quay trở lại Hắc Âm giáo hội, tụ tán hợp li đúng là không phải do con người quyết định.

Xẹt xẹt vài tiếng, mấy đạo tinh linh tiến màu đậm lục từ trong thâm lâm bắn ra, găm xuống mặt đất rồi vẫn còn rung rung dưới chân Long Nhất .

Long Nhất khẽ mỉm cười, cảnh này thực sự chẳng khác gì lần đầu đến nơi đây. Có lẽ đó là phương thức chào hỏi đặc thù của tinh linh tộc, bất quản người đến là ai, trước tiên phải bắn ra vài mũi tên rồi mới nói tiếp?

Nhìn thấy một đội tinh linh hộ vệ từ trong tinh linh thâm lâm tiến ra, gương mặt Long Nhất càng trở nên sáng lạn hơn.

"Ny Tạp, lâu rồi không gặp." Long Nhất mỉm cười nhìn nữ tinh linh mỹ lệ dẫn đầu đội hộ vệ.

"Long Nhất." Ny Tạp tức thì ngây ngốc, ngữ khí mang theo vài phần kinh ngạc vui mừng. Nàng lập tức phân phó hai vị tinh linh hộ vệ bên cạnh tiến vào báo tin.

Long Nhất bước tới nhìn Ny Tạp cười nói: „Mấy tháng rồi không gặp, nàng ngày càng xinh đẹp hơn nhiều đó."

Ny Tạp khuôn mặt tức thì đỏ ửng lên, ngượng ngùng đáp: "Đâu có."

Ngay khi Long Nhất định tiếp tục trêu chọc nàng, sắc mặt Ny Tạp lại

đột nhiên lạnh tanh, giận dữ nói: "Đừng có nói với ta, ta không lí tới người nữa."

Long Nhất tức thì buộc phải đem những lời định nói ra nuốt lại vào trong bụng, cười khổ nhìn về phía Ny Tạp. Bất kể bản thân hắn đã nghiên cứu về nữ nhân đã có tiểu thành, nhưng đối với tính cách hiên lộ vô thường cùng tâm tư khó đoán của nữ nhân thì hắn hoàn toàn đoán không thấu. Muốn biết được tâm lí của nữ nhân ư, đúng là đây bể mò kim!

„Ta đã đắc tội với nàng sao?" Long Nhất tức thì nheo mày hỏi, nghĩ mãi hắn cũng chẳng thể nào nhớ ra được bản thân đã đắc tội với nàng ta khi nào.

Ny Tạp đi trước dẫn đường, nghe thấy Long Nhất ở đằng sau cất tiếng hỏi thì hừ lạnh một tiếng, nói: „Ta đã bảo là đừng có nói chuyện với ta."

Long Nhất vuốt vuốt mũi thấy mấy vị tinh linh hộ vệ khác đang nhìn hắn với ánh mắt hiếu kì, hắn liền mỉm cười. Nụ cười sáng lạn tức thì khiến cho trái tim mấy tinh linh nữ nhân đập loạn cả lên, mặt mày ửng hồng cấp tốc quay sang chỗ khác, không dám nhìn lại hắn một lần nào nữa.

Họ mới đi được nửa đường, chợt nhìn thấy từ phía xa có một đạo thân ảnh màu đậm lục bay vút tới, khi tiến đến gần Long Nhất thì dừng lại, lệ châu hoan hỉ thi nhau rơi xuống.

„Long Nhất!" Một tiếng nói của Lộ Thiển Á bao hàm biết bao tư niệm, sau đó nàng nhin không được nhào vào Long Nhất đang giang hai tay chờ đón.

Ôm chặt lấy thân thể yêu kiều trong lòng, người thấy mùi hương Huân

Y thảo quen thuộc, Long Nhất mới phát hiện ra rằng hẳn lúc nào cũng nhớ đến nàng, tiểu tinh linh thiện lương, tinh ranh, lại còn mang theo vài phần tư tưởng phản bác nữa.

Một lúc lâu sau, Lộ Thiến Á mới từ trong lòng Long Nhất ngẩng đầu lên, ngơ ngẩn ngấm nhìn khuôn mặt người nam tử khiến nàng ngày nhớ đêm mong, ngay cả cơn nước cũng không màng.

Long Nhất bị Lộ Thiến Á dùng mục quang thâm tình tựa bể nhìn như vậy, thì dù là cương thiết bách luyện cũng phải mềm như sợi chỉ. Hắn nâng cằm Lộ Thiến Á lên, rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nhu nhuyến của nàng.

Ny Tạp cùng mấy vị tinh linh hộ vệ nhìn thấy Long Nhất và công chúa của bọn họ ngay giữa thanh thiên bạch nhật mà ôm ấp rồi hôn hít, không khỏi đồng loạt ngậy ngốc trơ ra như hóa đá.

Một lúc lâu sau, cái miệng to lớn của Long Nhất mới li khai đôi môi bị hôn đến đỏ lựng của Lộ Thiến Á. Vừa mới ngẩng đầu lên, hắn liền trông thấy chúng nữ đang ngậy ngốc nhìn hai người bọn họ, ai cũng trợn mắt há miệng, trông chẳng khác gì đã bị điểm huyết đồng loạt.

„Tiểu tinh linh, nàng nói thử xem bọn họ nhìn chúng ta như thế là có ý gì?" Long Nhất khẽ mỉm cười hỏi.

Lộ Thiến Á đang lúc ý loạn tình mê tới khi nghe thấy câu nói của Long Nhất thì mới bắt đầu thanh tỉnh trở lại, giật mình bật thốt một tiếng rồi ngượng ngùng giấu mặt vào trong ngực Long Nhất. Tiếng kinh hô này tức thì làm thức tỉnh Ny Tạp cùng mấy vị tinh linh hộ vệ đang ngậy ngốc, bọn họ tức thì cũng thốt lên một tiếng rồi khuôn mặt kiêu diễm theo đó mà đỏ bừng lên, so với những đám mây hồng phía chân trời còn mĩ lệ hơn.

Hồi phục trở lại sau nụ hôn nóng bỏng ấy, Lộ Thiến Á lúc này mới phát giác Vô Song không có ở bên cạnh Long Nhất. Nàng vội hỏi: „Long Nhất, Vô Song tở tở đâu? Tở ấy sao rồi? Các người không tìm thấy Như Ý Băng Tầm sao?"

Long Nhất vừa vuốt ve tóc của Lộ Thiến Á vừa cười nói: „Nàng cứ yên tâm, Vô Song không có chuyện gì đâu, mặc dù bọn ta không tìm thấy Như Ý Băng Tầm, nhưng lại gặp những kỳ ngộ khác, đợi chút nữa để ta kể lại dần dần cho nàng nghe."

Rất nhanh sau đó, Long Nhất tiến đến nơi cư trú của tinh linh bên trong tinh linh sâm lâm. Tinh linh nữ vương cùng thất đại trưởng lão đã sớm chờ hẩn ở đây.

„Nữ vương bệ hạ, lâu lắm không gặp." Long Nhất vừa ôm Lộ Thiến Á vừa quay sang tinh linh nữ vương cất tiếng chào hỏi, mục quang đã lướt qua lướt lại trên thân thể kiều diễm thành thực đến mức mê nhân của bà ta một phen.

Tinh linh nữ vương ưu nhã gạt đầu, thân thể yêu kiều khẽ rung động trước đôi mắt nóng bỏng của Long Nhất. Đặc biệt là bộ ngực cao vút ấy, cảm giác như thể bị tóm lấy vuốt ve.

„Trông bộ dạng của ngươi thì chuyển đi đến băng nguyên tựa hồ rất thuận lợi. À mà cô nương tên gọi Vô Song đâu?" Câu hỏi của tinh linh nữ vương không biểu lộ gì, nhưng trong lòng bà đang thầm chờ rủa Long Nhất.

„Vào trong rồi hãy nói tiếp được không, thuận tiện mang Bách Hoa tửu ra đây luôn, miệng ta khát quá đi mất." Long Nhất cười nói, không đợi tinh linh nữ vương dẫn đường, ngược lại còn phản khách vi chủ đi đầu hướng về khu nhà gỗ sang trọng của tinh linh nữ vương.

Tinh linh nữ vương bất lực lắc đầu, tên xá tiểu tử này thực sự không xem bản thân hẳn là người ngoài rồi, bất quá tính đi tính lại thì hẳn cũng không phải là người ngoài, nữ tể của bà thì làm sao có thể là người ngoài được. Nghĩ tới hai chữ nữ tể, nhịp tim của tinh linh nữ vương tức thì đập dữ dội.

Trong đại sảnh, Long Nhất nhàn nhã vừa ngồi uống Bách Hoa tửu, vừa rung đùi, thấy thế thất đại trưởng lão không khỏi chau mày.

„Long Nhất, ngươi muốn nghỉ ngơi thì cũng đã nghỉ ngơi rồi, Bách Hoa tửu cũng đã uống rồi, còn không mau tường thuật lại." Tinh linh nữ vương hối thúc. Bằng nguyên đối với bất kì ai cũng đều là cấm địa, Long Nhất có khả năng sống sót trở về, trông bộ dạng thì dường như đã lấy được huyết dịch của Như Ý Băng Tầm, chỉ là bà ta không rõ cô nương tên gọi là Vô Song đang ở nơi nào thôi.

„Long Nhất, mau kể lại đi mà, thiếp cũng rất muốn biết mọi người đã trải qua những gì?" Lộ Thiên Á nắm lấy cánh tay Long Nhất mà lắc lắc.

Tiểu tinh linh đã khai khẩu rồi, Long Nhất cũng không tiện mặc cả nữa, liền bắt đầu đem tất cả những chuyện phát sinh từ sau khi rời khỏi tinh linh sâm lâm nhất nhất kể lại. Từ chuyện gặp hồ tộc thiếu nữ lẳng lơan cho đến cùng đối kháng với cấm chú. Từ việc Lãnh U U li khai cho đến nhiệt độ thấp đến mức khủng bố của băng nguyên. Từ Phong Tuyết Thần Điêu cho đến Như Ý Băng Tầm, tiếp đó cũng đề cập đến mối cừu hận hàng ngàn năm giữa Băng Cung thần bí và Phượng Hoàng Gia Tộc. Bằng cái lưỡi trơn tru của Long Nhất, những gì kể lại đều sinh động vô bì, kinh hiểm trùng trùng, khiến cho người nghe cảm thấy chẳng khác gì chính mình là người trong cuộc trải qua

Chương 113: Lộ ra thân phận

Dịch: anhtuanek

Hiệu đính: Aficio

"Băng Cung? Nếu ta đoán không nhầm thì nó chính là Băng Tuyết Thần Điện, môn phái thần bí đã danh chấn Thương Lan đại lục mấy ngàn năm trước, lúc đó họ có sức ảnh hưởng chẳng kém Quang Minh giáo hội. Sau này không ai biết được duyên cớ tại sao mà bọn họ biết mất chẳng còn tăm tích, không ngờ rằng bọn họ lại ẩn náu ở vùng băng nguyên." Một lão đầu râu tóc bạc trắng trong thất đại trưởng lão cảm khái nói.

"Băng Tuyết Thần Điện thì ta đã từng nghe qua, nhưng mối huyết hải thâm cừu hàng ngàn năm với Phượng Hoàng gia tộc thì chưa từng được biết." Một lão đầu khác trong thất đại trưởng lão nói tiếp.

Long Nhất quay sang nhìn thấy mấy lão già ngàn tuổi này. Lời bọn họ nói không hề sai, có lẽ Phượng Hoàng gia tộc hàng ngàn năm trước không gọi là Phượng Hoàng gia tộc, mà là một cái tên khác, rồi sau này cải danh lại.

Long Nhất đem ý tưởng này nói ra, rồi miêu tả lại bộ dạng của Phượng Hoàng đầu khí.

Mấy vị trưởng lão bắt đầu trầm tư, một lúc lâu sau mới có một vị lão đầu cất tiếng nói: "Những gì ngươi thuật lại làm ta liên tưởng đến Liệt

Diễm Sơn Trang ở Phụng Hoàng sơn mấy ngàn năm trước, từng là tử địch đối đầu với Băng Tuyết Thần Điện. Có lẽ Phụng Hoàng gia tộc là do hậu nhân của Liệt Diễm Sơn Trang tạo nên."

Phụng Hoàng sơn? Liệt Diễm Sơn Trang? Cái gì đây, Long Nhất trước giờ chưa một lần nghe qua.

"Long Nhất, nếu Vô Song cô nương được Băng Tuyết Thần Điện thu làm môn hạ, chắc là không có chuyện gì đâu." Tinh linh nữ vương nói.

Điều này còn cần bà phải nói sao. Trong lòng Long Nhất thầm nhủ. Hắn gật gật đầu: "Ta biết, nếu không thì đã không thoải mái như bây giờ. Được rồi, những gì cần nói ta đã nói ra hết rồi, còn về Liệt Diễm Sơn Trang ở Phụng Hoàng sơn có phải là Phụng Hoàng gia tộc hay không thì các người hãy suy ngẫm dần dần xem. Mấy ngày nay đi đường mệt muốn chết, ta đi ngủ cái đã. "

Nói xong, Long Nhất ôm lấy Lộ Thiến Á hướng về gian phòng lúc đầu hắn cư ngụ ở sau hậu viện mà cất bước.

Tinh linh nữ vương ngao ngán nhìn Lộ Thiến Á mặt đỏ hồng bị Long Nhất kéo đi, trong đầu bà ta không khỏi hiện ra những suy nghĩ không phù hợp. Cũng không thể trách bà được, ngay cả thất đại trưởng lão sợ rằng trong đầu cũng có tư tưởng chẳng khác chi. Tuy vậy ai nấy cũng chỉ biết lắc đầu thờ dài, công chúa đã là người của người ta rồi, cùng ngủ với hắn cũng là chuyện bình thường, chẳng qua là giữa thanh thiên bạch nhật như thế này, thật là quá.

Long Nhất ôm Lộ Thiến Á về đến phòng, liền đặt nàng lên trên giường, sau đó...

Lộ Thiến Á mặt đỏ tim đập, nằm trong lòng Long Nhất một hồi lâu,

nhưng vẫn chưa thấy tình lang có động tĩnh gì, bèn ngẩng đầu lên thì phát hiện hấn đã ngủ rồi. Bất giác nàng không khỏi muốn cắn hấn một cái.

Ngơ ngác ngắm nhìn khuôn mặt quen thuộc của Long Nhất, trong lòng Lộ Thiến Á trỗi dậy ngàn vạn mối nhu tình, nỗi nhớ nhung máy tháng qua rốt cuộc cũng đã được bồi thường. Hồi tưởng lại hơn trăm ngày đêm đã qua, Lộ Thiến Á không khỏi cảm thấy chua xót. Cuối cùng nàng cũng biết được như thế nào là tương tư, mang nó trong lòng quả thật rất khổ, rất khổ, khổ đến mức khiến nàng không dám nhớ nữa. Vì thế nàng quyết định sau này mỗi thời mỗi khắc không ly khai hấn dù chỉ một bước.

Nhưng... điều này thực sự có thể chăng? Lộ Thiến Á khẽ thở dài một hơi, ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt từng đường từng nét rõ ràng phân minh của Long Nhất. Đây nào có phải là một nam nhân bình phàm, khi hấn vút bay tận trời cao thì ai có thể giữ hấn được đây. Thế giới của hấn quá mênh mông rộng lớn, chỉ một cái tinh linh sâm lâm bé nhỏ này làm sao có thể dung nạp cho được.

Lắc lắc cái đầu, Lộ Thiến Á muốn xua tan đi tạp niệm, rồi co người lại dựa vào bộ ngực rắn chắc của Long Nhất, thềm hít lấy mùi hương nam nhân vô cùng quen thuộc trên thân thể này. Mùi vị đặc trưng của nam tử khiến cho nàng thấy an tâm, chìm dần vào giấc ngủ, sự nhớ nhung trong những ngày vừa qua thật là đã khiến nàng quá mệt mỏi rồi.

Khi màn đêm buông xuống, đội hộ vệ của Ny Tạp rút về, chuyển giao công tác cho một đội tinh linh hộ vệ khác.

"Đội trưởng Ny Tạp, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?" Trên đường quay lại, một nữ tinh linh hộ vệ thấy Ny Tạp trầm ngâm không nói một lời nào bèn cất tiếng hỏi.

Ny Tạt hồi thần trở lại, đáp: "Không có chuyện gì, ta thì có thể có chuyện gì cơ chứ."

"Sắc mặt của người sao tệ vậy." Một hộ vệ khác cất tiếng hỏi.

"Ta biết rồi, ta biết rồi. Ny Tạt đội trưởng đã thích phu quân của công chúa mất rồi, ta vừa mới nghe thấy người kêu danh tự của hắn." Một tinh linh hộ vệ niên kỷ còn nhỏ lập tức nói.

"Ồ!" Tất cả những tinh linh hộ vệ ở đó đồng loạt mỉm cười.

Ny Tạt tức thì giận dữ, hét toáng lên: "Các người nói bậy cái gì đó? Chuyện này cũng có thể tùy tiện nói ra hả? Ta làm sao mà thích tên hỗn đản cứng đầu cứng cổ háo sắc thành tính đó chứ!"

Thấy Ny Tạt bốc hỏa, các hộ vệ có mặt đều không dám nói một tiếng nào.

"Ny Tạt đội trưởng mắng phu quân của công chúa, như vậy không phải là đã nói xằng rồi sao?" Vị hộ vệ có niên kỷ rất ít kia khẽ cất tiếng nói.

Ny Tạt tức thì dừng lại, giận dữ trừng mắt tiểu tinh linh kia một cái, sau đó dậm chân vội vã rời khỏi đội ngũ biến mất tiêu.

Chúng hộ vệ quay mặt nhìn lẫn nhau, rồi cùng quay ra nhìn vào tiểu tinh linh đã làm cho Ny Tạt giận dữ bỏ đi, làm cho nàng ta sợ rụt cổ không dám nói bất kỳ một lời nào nữa.

Ny Tạt buồn bã đến bên con suối nhỏ. Mỗi khi gặp chuyện không vui hay là nhớ đến người thân đã qua đời, nàng đều đến nơi này, mỗi lần ngồi là cả một đêm.

"Ai thích cái tên hỗn đản đó thì thích, chứ ta thì không." Ny Tạt oán hận nói. Nàng nghĩ rằng bản thân mình thực ra không thích cái tên tiểu tử có tên gọi là Long Nhất đó, chỉ có điều nàng thấy chút hiếu kỳ với hắn mà thôi. Chuyện bản thân cùng với Lộ Thiến Á tắm tại hồ nước bị hắn nhìn lén nàng vẫn luôn để trong lòng, nhưng ai biết được rằng hắn lại quên đi mất, xem như chuyện này chưa từng xảy ra. Điều này khiến cho tâm lý nàng luôn sầu muộn không vui.

"Mà, không thích thì không thích chứ, sao ta lại bực tức như vậy nhỉ?" Ny Tạt thầm nghĩ. Bản thân nàng không hiểu nổi sao mình lại vô duyên vô cớ tức giận với tỷ muội trong đội hộ vệ. Trước giờ giữa bọn họ cho dù có chọc giận nhau như thế nào thì tất cả cũng đều mỉm cười vui vẻ.

Ny Tạt ngã mình xuống một khối đá lớn bên cạnh dòng suối, rồi nhìn lên bầu trời lốm đốm tinh quang, những sầu muộn trong lòng dần tiêu tán đi mất hết. Nàng nhớ lại lúc còn nhỏ mẫu thân đã từng nói, mỗi một vì sao trên bầu trời đều đại diện cho một người, sau khi người đó chết đi linh hồn sẽ quay trở về trên vì sao đại biểu cho bản thân, từ trên cao chiếu xuống để ngày ngày phù hộ cho thân nhân của mình.

Vì thế Ny Tạt luôn luôn tin rằng linh hồn phụ mẫu nàng đã quay trở lại với các vì sao, từ trên không trung tĩnh lặng quan sát nàng. Cho nên cứ mỗi lần không vui nàng đều đến bên cạnh dòng suối nhỏ này, ngắm nhìn các vì sao trên bầu trời để nói ra những tâm sự của bản thân mình, mỗi một lần nói xong tâm tình nàng liền tốt trở lại.

Long Nhất đã tỉnh giấc mộng, đã lâu lắm rồi không được ngủ ngon như thế. Hắn nhìn thấy Lộ Thiến Á như một con mèo ngoan đang nằm trong lòng mình, bèn nở nụ cười ôn nhu, nhẹ nhàng rời nàng ra bước xuống giường.

Lúc này trời đã tối đen, các tinh linh đều đi nghỉ cả. Tinh linh sâm lâm ngoại trừ thanh âm do những ngọn gió lay động lá cành ra thì không còn tiếng động nào khác.

Long Nhất từ trong phòng bước ra ngoài dạo mát, bất tri bất giác lại đi đến viện tử nơi nghỉ ngơi của tinh linh nữ vương. Không biết thần xui quỷ khiến làm sao hấn lại qua mặt được vài đội tinh linh hộ vệ đi tuần tra.

Thò đầu nhìn vào trong, Long Nhất phát hiện tinh linh nữ vương hiện đang ngắm trăng độc ẩm bên trong một tòa đình tinh trí, trong lòng không khỏi cười thầm. Vị tinh linh nữ vương này thật là có hứng quá đi mất, đang lúc nửa đêm tự nhiên lại uống rượu làm gì, không phải là quá tịch mịch hay sao? Trong đầu Long Nhất hiện lên những ý tưởng xấu xa.

"Lén lén lút lút ở đó làm gì thế? Nếu rảnh thì hãy qua đây bồi tiếp ta vài ly nào." Tinh linh nữ vương đột nhiên nhẹ nhàng lên tiếng. Thanh âm tuy nhỏ nhưng mỗi một lời chẳng khác với phát ra ngay bên tai Long Nhất, khiến cho hấn khí huyết nhộn nhạo.

Vị tinh linh nữ vương này quả nhiên là có vài phần bốn sự, Long Nhất vừa dùng nội lực trụ ổn lại tâm mạch vừa suy nghĩ. Rồi đường đường chính chính bước ra, hấn khẽ cười nói: "Không phải là ta không muốn đi ra, chỉ là ở đây cô nam quả nữ, không thể tránh được người ta đàm tiếu mà."

Tinh linh nữ vương tròn mắt nhìn Long Nhất, yêu kiều đáp trả: "Ngươi âm âm thầm thầm vượt qua đám hộ vệ của ta, lại còn nói cô nam quả nữ gì gì đó. Da mặt của ngươi quả thực là không phải dày bình thường đâu đó."

"Quá khen, bình thường bình thường thôi, chỉ là thiên hạ đệ tam."
Long Nhất cười hắc hắc, không chút khách khí ngời ngay đối diện với tinh linh nữ vương, rồi chụp lấy bình rượu dốc vào miệng.

Tinh linh nữ vương bắt lực lắc đầu: "Người như ngươi thật là khiến cho kẻ khác khó nắm bắt, sau này Lộ Thiến Á đi theo ngươi không biết sẽ chịu bao nhiêu khổ sở đây."

"Nữ vương bệ hạ, người biết không? Lộ Thiến Á từng tìm hiểu ta thấu đáo rồi mới ủng hộ ta đến vậy, nếu như người cũng muốn tìm hiểu ta thì..., hắc hắc..." Long Nhất cười ám muội. Không hiểu sao hắc hắc không thể nào xem tinh linh nữ vương như trường bối được, cái gen háo sắc của hắc hắc khiến hắc hắc cuối cùng nhịn không nổi muốn trêu chọc bà một phen.

Tinh linh nữ vương sắc mặt biến đổi, trong lòng bà ngẫu nhiên nghĩ ngợi lung tung về một việc, nhưng Long Nhất lại chọc ghẹo sang chuyện khác. Bà lạnh giọng: "Tây Môn gia tộc các ngươi dạy ăn nói với trường bối như vậy sao? Hả Tây Môn thiếu gia?"

Long Nhất trong lòng kinh hãi, mục quang lập tức trở nên sắc bén, chẳng khác gì dao sắc đối nhãn với cặp mắt của tinh linh nữ vương. Không thể ngờ rằng tinh linh nữ vương lại biết được thân phận thực sự của hắc hắc, xem ra bà ta nhân lúc hắc hắc dẫn Vô Song đến băng nguyên đã tiến hành điều tra. Thực chất thân phận Long Nhất không hề khó tra xét, chuyện của Tây Môn Vũ đã khiến cho cả Cuồng Long đế quốc nhốn nháo lên, bất kể là một năm đã qua đi, sự tình đã bình ổn trở lại, nhưng không ai có thể quên được vị thiếu gia từng khiến cho cả tòa thành dày đặc chướng khí. Và lại từ khi rời khỏi Long Thành, Long Nhất không cải biến thanh âm cùng tướng mạo, người có lòng muốn tra xét cũng không quá khó khăn.

Long Nhất cùng tinh linh nữ vương đối nhãn một lúc lâu, biểu tình đột

nhiên nhu hoà trở lại, lại lộ ra chiêu bài mỉm cười. Hấn nói: "Thủ đoạn của nữ vương bệ hạ thật là cao cường, không sai, ta chính là Tây Môn Vũ. Nhưng ở phương diện nào đó thì ta không phải là hấn, danh tự hiện tại của ta là Long Nhất, sau này cũng không cải biến."

Lời Long Nhất nói ra lại đúng với sự thật, thân thể của hấn thuộc về Tây Môn Vũ, nhưng linh hồn thì không phải của tên thiếu gia đó. Chỉ có điều tinh linh nữ vương làm sao có thể hiểu được cơ chứ?

"Tây Môn Vũ, Tây Môn gia tộc nhị thiếu gia, chỉ quen chơi bời lêu lổng, bất học vô thuật, khi nam bá nữ, quấy phá bá tánh, con gái nhà lành bị hấn ta làm ô uế đếm không xuể, một năm trước còn dám gan to bằng trời dùng thủ đoạn cường bạo cưỡng gian công chúa của Cuồng Long đế quốc, sau đó thì biến mất không tăm tích." Tinh linh nữ vương chậm chậm nói.

Long Nhất chỉ còn biết cười khổ. Thật đúng là vết nhơ quá lớn. Cả đời này dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng tẩy không sạch nổi. Tại sao những gì tên khốn đó làm lại đem trút hết lên đầu ta thế này chứ?

Tinh linh nữ vương trông thấy khuôn mặt khổ sở của Long Nhất, lãnh đạm nói: "Người đó thực sự không phải là người sao? Nữ nhi của ta thực sự sẽ đi theo loại người xấu xa không có việc ác nào mà không làm đó sao?"

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 114: Mối hận của Long Linh Nhi

Dịch: anhtuanek

Hiệu đính: Aficio Long Nhất khẽ thở dài một tiếng, bình tĩnh nhìn tinh linh nữ vương đang bao trùm trong ánh trăng bạc. Hắn nói: "Bà nghĩ như vậy sao? Bà nghĩ Long Nhất ta là loại người như vậy sao?"

"Khi vừa nhận được tin tức này thì ta cực kì phẫn nộ, nhưng sau khi ta an tĩnh trở lại suy nghĩ kĩ càng, ta nhận thấy người như ngươi tuy có phần hơi xấu xa, có phần hơi háo sắc, nhưng tuyệt đối không thể tệ hại đến mức đó. Từ thái độ của ngươi đối với Vô Song cô nương, ta tin rằng đó chỉ là lời đồn bậy. Tuy nhiên, ta không thể hiểu được tại sao bách tính ở Long Thành lại đồng loạt nói xấu ngươi như thế?" Tinh linh nữ vương đột nhiên mỉm cười, thần sắc lạnh lùng trên khuôn mặt biến mất như chưa hề xuất hiện, khiến cho Long Nhất không khỏi cảm khái công phu thay đổi sắc mặt của nữ nhân.

Nghe được lời nghi vấn của tinh linh nữ vương, Long Nhất bất lực đáp: "Sự tình bên trong vô cùng phức tạp, nhất thời khó có thể nói ra rõ ràng."

"Trong việc này không ngờ có liên quan đến công chúa, nếu ta suy đoán chính xác thì hoàng gia có can thiệp vào. Sự lớn mạnh của Tây Môn gia tộc các ngươi khiến cho hoàng đế uly kị nên ông ta muốn thông qua đó tước bớt quyền lực của Tây Môn gia tộc của các ngươi." Tinh linh nữ vương mỉm cười nhìn Long Nhất.

Long Nhất ngạc nhiên nhìn tinh linh nữ vương. Mặc dù việc hần đã làm đúng là sự thật, nhưng suy đoán này cũng hợp tình hợp lý, trong chính trị thì danh từ to tát như âm mưu hay quyền lực không ngờ lại dẫn đến sự giải thích thấu đáo chừng ấy.

"Ta phán đoán không sai chứ, đừng nghĩ ta suốt ngày ở tinh linh sâm lâm mà không biết chuyện gì cả." Tinh linh nữ vương nhìn thấy biểu tình kinh dị của Long Nhất, cứ ngỡ là bản thân phán đoán chính xác, nên bộ dạng bà trở nên đắc ý trông chẳng khác gì một tiểu hài tử đang khoe khoang.

Long Nhất không phủ định cũng không phản bác, nếu bà đã nghĩ như vậy thì cứ để thế đi, có những chuyện mà bản thân chỉ có thể để nó trong lòng chứ không thể kể ra.

"A, muộn lắm rồi, ta phải đi ngủ thôi, ngươi cũng nên rời khỏi nơi này rồi đó!" Tinh linh nữ vương phong tình vạn chủng dùng ngọc thủ che miệng ngáp một cái, rồi lấy tay ra hiệu tiễn khách đối với Long Nhất.

Long Nhất nhìn thấy bộ dạng dụ nhân của tinh linh nữ vương, tức thì thất thần, đúng là mị lực của nữ nhân thành thực vượt xa mê lực nơi tiểu nữ hài.

Thấy Long Nhất dùng mục quang trần trụi nhìn mình chăm chăm, tinh linh nữ vương vừa giận dữ vừa ngỡ ngàng xen lẫn với vui mừng. Bà nhin không được liền dùng ngọc thủ gõ gõ mấy cái lên đầu Long Nhất, vờ giận dữ: "Cái bộ dạng ngươi nhìn chăm chăm vào ta nếu mà để người khác trông thấy thì còn ra thể thống gì nữa, còn không mau quay về đi."

Long Nhất xoa xoa đầu hồi thần trở lại, nhìn tinh linh nữ vương rồi hắc hắc cười nói: "Nơi này đâu có người khác đâu?"

Tim Tinh linh nữ vương giật thót lên, giận dữ: "Ai không đâu lại quản đến tên tiểu tử nhà ngươi chứ. Ngươi có giỏi thì cứ đứng ở đây đi, đến khi để hộ vệ của ta phát hiện được thì ta không thêm quan tâm đâu."

Tinh linh nữ vương nói xong liền đứng dậy, quay lưng lại tiến về phòng ngủ.

Long Nhất chăm chú vào nơi kiêu đồn phì mĩ tròn trịa của tinh linh nữ vương, nó rung rinh theo mỗi bước đi khiến cho miệng mồm hấn khô rang, tà niệm mau chóng phát sinh.

Cho đến khi thân ảnh của tinh linh nữ vương biến mất, Long Nhất mới cười tự trào. Nam nhân ư, tính đi tính lại thì cũng là động vật thường hay suy nghĩ về nửa thân dưới, vu vật như tinh linh nữ vương đối với hấn quả là có lực hấp dẫn trí mệnh. Chỉ có điều nghĩ đi nghĩ lại thì bà ta là mẫu thân của Lộ Thiến Á, nên buộc phải ngăn chặn cơn sóng ào ạt đang dâng lên trong lòng.

Long Nhất lướt nhanh rời khỏi tầm cư của tinh linh nữ vương, tà hỏa trong lòng bùng cháy lên dữ dội, hình ảnh tinh linh nữ vương với tư thái phong tình vạn chủng cùng thân hình như quả đào mật chín mọng ấy cứ ám ảnh mãi. Mặc dù biết rằng điều này là không đúng, nhưng cái gì càng cấm kỵ thì càng dễ khiến người ta phát sinh sự khoái cảm kích thích.

Long Nhất một mình quay trở lại viện tử bản thân cư ngụ. Hấn lúc này đang muốn phát tiết dục vọng cường liệt của mình. Lộ Thiến Á tự nhiên là đối tượng phải gánh chịu rồi.

Hơi thở gấp rút phả lên thân thể kiêu mĩ của Lộ Thiến Á, đại thủ đặt bên trên ngọc nhũ đầy đặn rồi thoả mái cử động.

Lộ Thiến Á mơ mơ hồ hồ mở đôi mắt ra, sau khi nhìn thấy người trong lòng thì lại nhắm mắt như cũ, dưới trạng thái mơ hồ đó thì khoái cảm càng trở nên mông lung khiến nàng nhanh chóng say mê. Nàng bị động nghênh tiếp Long Nhất, cổ họng phát xuất tiếng rên khe khẽ khiến huyết mạch người ta trở nên căng phồng cả lên.

Đột nhiên, một vật nóng bỏng tiến vào bên trong động đào ẩm thấp của Lộ Thiến Á, khiến cho nàng toàn thân khẽ run rẩy ôm chặt lấy Long Nhất, thân dưới kết hợp nghênh tiếp với người trong mộng đang tiến hành trùng kích.

Long Nhất cuồng nhiệt hoạt động bên trên thân thể của Lộ Thiến Á, hơi thở trở nên gấp gáp, mồ hôi hỗn tạp với thể vị của nam - nữ, lại đan xen với khí tức dâm mĩ, thêm vào đó là giai điệu kèn kẹt của của chiếc giường gỗ, xuân ý phiêu dật bao trùm cả căn phòng, ngay đến vàng trắng kia cũng ngượng ngùng giấu mặt vào trong những đám mây...

oOo

Tại Mễ Á Công Quốc Thánh Ma Học Viện, Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận đang tĩnh lặng tiến vào khu vực khuôn viên trường được trang hoàng vừa cao nhã vừa mĩ lệ. Sắc đẹp của hai người bọn họ hấp dẫn mục quang của vô số học sinh lẫn giáo sư. Đến Thánh Ma Học Viện đã gần hai tháng, đại danh của cả hai không ai là không biết.

Chuyện tốt thì chẳng truyền ra cửa, chuyện xấu lại đồn ngàn dặm. Việc Long Linh Nhi bị Tây Môn Vô cường bạo đã được truyền ngôn khắp cả Thương Lan đại lục nên khi Long Linh Nhi tới Thánh Ma Học Viện đã dẫn đến những sự náo động mạnh mẽ. Bất kể là trình tiết không còn nữa, nhưng Long Linh Nhi với vẻ mĩ mạo khuynh quốc

khuyh thành cùng đẳng cấp đại ma pháp sư đã khiến cho nhiều công tử tiêu sái tụ thành đám xu nịnh theo đuổi. Nhưng Long Linh Nhi hiện tại ghét nhất là nam nhân, đương nhiên chẳng cấp cho bọn chúng một chút thần sắc nào cả. Vì thế những kẻ có phẩm đức thuộc loại hạ đẳng đã bắt đầu có những lời nói ác ý ở sau lưng, không có lời tục tĩu thô lỗ nào mà không thể nói ra.

So với Long Linh Nhi, thì Tây Môn Vô Hận lại càng có nhiều người theo đuổi hơn, nhưng với khí chất thanh khiết như nhân gian yên hòa nhìn thấy mà khó nắm bắt, nên nhiều người chỉ là theo đuổi chứ tịnh không có ý niệm gì khác. Trong tâm lý của bọn họ, Tây Môn Vô Hận là thần thánh bất khả xâm phạm. Nếu như có người nào đó tiếp cận nàng với ý đồ xấu xa, lập tức sẽ bị đội hộ hoa của nàng khiến cho chết đi sống lại.

Hiện nay hai nữ nhân này cùng với tôn nữ của hỏa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư, tên gọi Lâm Na được cộng đồng những kẻ lăm chuyện bình chọn là ba đoá hoa xinh đẹp nhất của Thánh Ma Học Viện. Đương nhiên ở Thánh Ma Học Viện cũng có nhiều mỹ nữ khác, nhưng so với ba người bọn họ thì còn kém một bậc.

Lưỡng nữ rẽ trái rồi rẽ phải để tránh khỏi đàn ong mật đang kêu o o, tiến đến một cánh rừng nhỏ ở bên trong Thánh Ma Học Viện, tìm một đám cỏ sạch sẽ rồi ngồi xuống.

Long Linh Nhi đang ngơ ngác thất thần, đột nhiên cất tiếng hỏi một câu không đâu: "Vô Hận, ngươi nghĩ xem tên hỗn đản đó liệu có tuân thủ theo lời ước hẹn mà đến đây không? "

Tây Môn Vô Hận tất nhiên hiểu tên hỗn đản trong miệng Long Linh Nhi là người nào, nàng chầm chậm đáp: "Ta cũng không biết nữa, nhân phẩm của hắn thực sự là khiến cho người ta tin không nổi, nhưng đêm đó... ta nhận thấy hắn rất thực lòng."

"Vậ sao? Nhưng còn hai ngày nữa là tròn ba tháng rồi, liệu hấn có đến hay không?" Long Linh Nhi lẩm bẩm.

Tây Môn Vô Hận nhìn Long Linh Nhi, đột nhiên khế mỉm cười: "Linh Nhi, người ngày nào cũng đều có bộ dạng như thế, có biết giống với điều gì không?"

"Giống gì chứ?" Long Linh Nhi hỏi.

"Giống... giống một tiểu nữ nhân đang chờ tình nhân trở về." Tây Môn Vô Hận đáp.

Sắc mặt Long Linh Nhi tức thì biến đổi, lạnh lùng nói: "Vô Hận, cái này không nên lấy ra mà đùa được. Khi ta còn sống thì chỉ có một mục đích duy nhất, đó chính là tìm hấn báo thù. Ta hận không được đem hấn cắt thành vạn mảnh."

Tây Môn Vô Hận lắc đầu thờ dài, khế nói lời xin lỗi. Long Linh Nhi so với ba tháng trước đã khá hơn rất nhiều, tối thiểu là còn cùng với nàng nói qua nói lại vài câu. Nàng không thể ngờ rằng bộ dạng phong bế hoàn toàn trước đây của Long Linh Nhi đã thay đổi.

Trầm mặc một lúc lâu, sắc mặt Long Linh Nhi bình ổn trở lại, trong ánh mắt hiện ra một thoáng mơ màng. Mặc dù nàng hận không thể đem Tây Môn Vũ băm thành vạn mảnh, nhưng ba tháng trước chứng kiến thực lực của hấn rồi nên giờ đây nàng chẳng còn chút tín tâm nào. Đến cấm chú cũng không thể sát tử hấn, nàng thực sự nghĩ không ra bản thân phải làm như thế nào mới có thể đối phó được với hấn. Tây Môn Vũ đã đáp ứng điều kiện của nàng, nhưng liệu hấn có tuân thủ lời hứa chẳng? Mà dù hấn có tuân thủ đi chẳng nữa, thì nàng nên làm như thế nào với hấn đây?

"Vô Hận, ta phải làm như thế nào mới có thể báo thù đây? Giết không được hấn thì ta phải làm sao?" Long Linh Nhi nắm lấy tay của Tây Môn Vô Hận nhưng muốn tìm chỗ dựa.

Tây Môn Vô Hận vỗ về ngọc thủ của Long Linh Nhi, nói: "Nhị ca hỗn đản của ta hiện giờ công lực thâm bất khả trắc, cũng không biết hấn đã luyện công pháp gì nữa, khả năng giết được hấn là rất khó. "

"Nên làm thế nào đây? Ta thực sự không cam tâm. Ta sống trong nỗi thống khổ bao lâu nay, cũng chỉ muốn tìm hấn báo thù. Nếu như không thể báo được mối thù này, ta thực sự sống không bằng chết." Long Linh Nhi cắn chặt răng vào môi khiến cho máu rỉ xuống, vẻ đẹp cuốn hút kèm theo sự tuyệt vọng.

Tây Môn Vô Hận thấy Long Linh Nhi bắt đầu kích động trở lại, liền vội vàng thi triển Tâm Linh Thủ Hộ. Trong lòng nàng không ngừng chửi rủa nhị ca hỗn đản của mình, đương không lại khiến cho một nữ hài tử tốt đẹp trở thành bộ dạng như vậy. Nàng hiểu mối hận của Long Linh Nhi, cũng biết là nàng ta đích thực sống không bằng chết, tuy vậy gần đây tựa hồ như đã tốt hơn rất nhiều rồi, có lẽ là đang có một sự mong chờ, nhưng phải có tiền đề là Tây Môn Vũ tuân thủ lời hứa đã.

Nghĩ đến việc sống không bằng chết, Tây Môn Vô Hận đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Nàng quay sang nói với Long Linh Nhi đang ngập trong bi thương: "Mặc dù không thể giết được hấn, nhưng lẽ nào không khiến cho hấn sống không bằng chết được sao? Hấn đã đáp ứng ngươi một điều kiện rồi, chỉ cần yêu cầu hấn làm một chuyện gì đó có thể khiến hấn sống không bằng chết là được rồi, không nhất thiết phải giết hấn mới có thể gọi là báo thù?"

Long Linh Nhi ngơ ngẩn một lúc, rồi đột nhiên mắt sáng lên, làm sao mà nàng không nghĩ ra nhỉ? Chỉ cần hấn tuân thủ lời thề, khẳng định

là có biện pháp khiến hấn sống không bằng chết. Chẳng qua nàng từng nghĩ tới nếu hấn đúng là Tây Môn Vũ, liệu có khả năng để người khác sắp xếp sao?

Tìm ra được biện pháp nên Long Linh Nhi tâm tình trở nên vui vẻ trở lại, khoé miệng không ngờ lại lộ ra một nụ cười mà cả một năm qua chưa từng được thấy. Nàng vội nói: "Vô Hận, ta đói rồi, chúng ta đi ăn đi, ăn ngon thì mới có thể nghĩ ra biện pháp hay chứ."

Tây Môn Vô Hận thấy hảo bằng hữu của mình cao hứng bỗng nảy sinh một cảm giác không thể diễn tả nổi. Nếu phụ thân mà biết được mình giúp Long Linh Nhi tìm ra chủ ý xử lý nhi tử bảo bối của ông, chắc là sẽ nổi trận lôi đình đây. Phụ thân lúc nào cũng có thiên tâm, ngoại trừ tên nhi tử làm xấu mặt cả gia tộc ấy thì chẳng còn ai khác. Nàng cùng đại ca Tây Môn Thiên vĩnh viễn không thể so sánh với hấn trong mắt phụ thân.

Ngay sau khi bọn họ đứng dậy, chợt có mấy đạo thân ảnh đột nhiên lướt ngang qua ngăn cản trước mặt, dẫn đầu là một thanh niên công tử ăn mặc hoa lệ, sau lưng là đám tay chân mặt mũi xu nịnh, hiện đang nhìn hai người một cách không chút há

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 115: Mê Tình Cư

Dịch: troioi

biên dịch: anhtuanek

Hiệu đính: Aficio Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận lập tức cau mày lại. Gã thanh niên ăn vận bảnh bao trước mặt này có thể nói là kẻ bọn họ ghét nhất. Gã tên là Mộ Dung Bích, nhị hoàng tử của Ngạo Nguyệt đế quốc, vừa mới thấy bọn họ đến nơi này đã theo đuổi Long Linh Nhi không buông. Nhưng sau khi không đạt được mục đích gã liền nói xấu nàng khắp nơi rồi lại chạy theo Tây Môn Vô Hận, kết quả bị những người ủng hộ nàng chinh một trận không còn mặt mũi gì cả. Trong Thánh Ma học viện có rất nhiều con cháu nhà quyền quý, bọn họ bắt tay với nhau thì Mộ Dung Bích cũng đành phải chịu thiệt thôi.

"Thực là xảo hợp quá, các nàng muốn đi ăn cơm phải không? Chẳng hay ta có thể làm chủ mời các nàng đến Túy Hương Lâu một bữa chẳng?" Cặp mắt của Mộ Dung Bích như lướt theo từng đường cong uốn lượn trên thân hình hai nàng, thực chẳng khác chi dâm quang chiếu lên người.

Gương mặt kiêu diễm của Long Linh Nhi trong chớp mắt đông cứng lại. Lúc Tây Môn Vũ cường bạo nàng cũng có kiểu ánh mắt ấy. Vì thế nàng vô cùng miễn cảm đối với nó.

"Đi chết đi!" Long Linh Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói, rồi bắt đầu niệm chú ngữ, dựng một tay lên. Lưu Tinh Hoả Vũ như một trận mưa

lửa khí thể thể nghiêng trời lệch đất ào ào tới ập lên người Mộ Dung Bích.

Mộ Dung Bích không né không tránh. Trên người phát xuất một đạo bạch quang hình thành nên kết giới phòng ngự quang hệ, chống lại trận mưa lửa của Long Linh Nhi. Nhưng mấy tên đồng bọn sau lưng hẳn thì không có vận may như vậy. Nếu trên người bọn chúng có thể dùng loại kết giới này, thì chắc cũng chẳng cần dây dưa với tên Mộ Dung Bích làm gì. Kết quả là tên nào tên nấy bị đốt te tua. May mà bọn chúng đều có chút thực lực nhất định nên không đến nỗi bị hoá thành tro bụi trong cơn mưa lửa như sao sa của Long Linh Nhi.

"Chẳng qua chỉ là đồ rẻ tiền ngu với ngàn người, làm gối cho vạn người mà thôi, có cái quái gì mà thanh cao chứ. Bồn hoàng tử ngu với người là đã nể mặt người lắm rồi. Tránh cho người khỏi bị mất mặt mà vẫn muốn từ chối há." Mộ Dung Bích không màng đến sống chết của đồng bọn, hừ một tiếng với Long Linh Nhi ra vẻ cóc cần.

Long Linh Nhi giận đến sắc mặt trắng bệch, lập tức muốn dùng chuỗi hạt hỏa hệ thần cấp để phát ra Hỏa Long thuật cấp chín.

Tây Môn Vô Hận gấp rút giữ tay Long Linh Nhi lại. Uy lực của Hỏa Long thuật quá lớn, chỉ sợ hủy hết cả cánh rừng. Thánh Ma học viện không cho phép đánh nhau trong trường. Vừa rồi Long Linh Nhi phát ra Lưu Tinh Hỏa Vũ chắc chắn kinh động đến khu vực của giáo viên, nếu lại phát ra Hỏa Long thuật, sợ rằng bọn họ không biết sẽ còn phải chịu thêm hình phạt như thế nào nữa? Lúc đó Mộ Dung Bích lại trở thành người bị hại, bởi vì xét cho cùng hẳn vốn chỉ dùng cái miệng thúi mà công kích bọn họ thôi.

"Đến đi, đến mà đánh đi, con điếm xấu xa." Mộ Dung Bích hống hách hét lên, ăn chắc rằng Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận không dám làm gì hẳn ở trong học viện.

"Ta không giết hẳn không được, người đừng có giữ ta." Long Linh Nhi sắc mặt tái nhợt hất tay Tây Môn Vô Hận ra.

Đúng lúc đó, một đợt ma pháp ba động mãnh liệt từ không trung truyền tới, một đạo hồng quang nhỏ xíu đâm xuyên qua kết giới phòng ngự quang hệ của Mộ Dung Bích. Chỉ nghe một tiếng tách, kết giới không ngờ bị phá tan tành. Liên tiếp năm quả cầu lửa từ những góc độ khác nhau len lỏi đánh vào Mộ Dung Bích. Tránh không kịp, toàn thân gã lập tức cháy bùng bùng. Gã kêu thảm cuống quít cởi bỏ áo quần, rồi lăn mấy vòng trên mặt đất cực kỳ khó coi mới dập tắt lửa trên người. Giờ đây bộ dạng gã vô cùng thê thảm, mặt đen thui, tóc tai cũng bị đốt quá nửa.

"Lâm Na?" Tây Môn Vô Hận sửng sờ nhìn tuyệt mỹ thiếu nữ đang lơ lửng trên không trung. Chỉ thấy nàng ta trên người mặc ma pháp bào sắc đỏ như lửa, mái tóc đỏ dài tung bay phấp phới, gương mặt thanh tú đầy vẻ tức giận. Vừa nhìn qua đã biết đây chính là một mỹ nhân tính nóng như lửa.

Mộ Dung Bích giận dữ nhìn Lâm Na đang từ từ đáp xuống. Bộ dạng của hắn tuy thê thảm, nhưng vẫn chưa bị thương đến gân cốt. Chỉ là cái cục tức đó hẳn thực nuốt không trôi.

Lâm Na cau có quắc mắt nhìn cái tên nhị hoàng tử của Ngạo Nguyệt đế quốc đáng ghét như con gián này, hừ lạnh: "Mộ Dung Bích, ta phát hiện ra người dám công khai trêu chọc các nữ nhân trong học viện, đã khuyên bao nhiêu lần vẫn không nghe lại còn muốn động thủ. Ta bất đắc dĩ cuối cùng phải ra tay tự vệ. Chuyện này ta nhất định sẽ báo lên trên, người chuẩn bị đón nhận thông báo xử phạt của học viện đi."

"Người. nói bậy..." Mộ Dung Bích đứng ngẩn ra một hồi, tức giận chỉ

chỉ Lâm Na nhưng nói không nên lời, ai ngờ rằng cái con xú nữ nhân người lại dám đảo lộn trắng đen.

"Ta có nói bậy hay không thì học viện sẽ xem xét sau, người bảo gia gia ta sẽ tin lời của người hay tin lời của ta?" Lâm Na nhìn Mộ Dung Bích cười khinh bỉ. Nàng ta cũng đã nhin tên khốn kiếp này nhiều lần lắm rồi.

"Lũ tiện nhân các người, hãy đợi mà xem." Mộ Dung Bích giận dữ quay người, phát ra ánh mắt âm độc. Trong lòng hắn ngầm phát thệ, sẽ có một ngày đẽ ba đứa nữ nhân này ra, khiến bọn họ nếm thử sự lợi hại của kim thương vô địch.

Nhìn thấy Mộ Dung Bích đã đi xa, Tây Môn Vô Hận nói với Lâm Na, giọng cảm kích: "Cám ơn tử, Lâm Na."

"Không cần cảm ơn, tên sắc lang đó ta đã sớm nhìn không vừa mắt. Hai vị muội muội thực là xinh đẹp, chẳng trách hắn quyết theo chết không buông." Lâm Na cười trả lời. Nàng ta mấy tháng nay bế quan tu luyện vì muốn đột phát cảnh giới đại ma pháp sư, nhưng rất cuộc vẫn còn thiếu một chút, bởi thế trước đây chưa gặp mặt Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận. Nhưng thân phận của hai người, nàng ta lại biết rất rõ.

Long Linh Nhi nhìn Lâm Na ước lượng. Nữ hài xinh đẹp này chính là thiếu nữ thiên tài ma pháp tề danh cùng với nàng sao? Nghe nói nàng ta gần đột phát cảnh giới đại ma pháp sư rồi. Mà cảnh giới của nàng sau sự kiện đó hoàn toàn đình trệ không có chút tiến triển.

"Long Linh Nhi, đã muốn gặp mặt muội từ lâu rồi. Muội quả nhiên xinh đẹp đúng như truyền ngôn." Lâm Na nhiệt tình chìa tay về phía Long Linh Nhi.

Long Linh Nhi ngăn người, chìa tay ra bắt tay Lâm Na, đại biểu cho sự bắt đầu của tình bạn giữa hai thiên tài ma pháp.

"Chúng ta cùng đi ăn cơm đi, ăn xong ta đưa các muội ra mắt gia gia ta. Ông lúc nào cũng nghĩ đến chuyện thu muội làm đồ đệ. Chỉ là gần đây, ông một lòng cùng Tuyết Lị a di nghiên cứu sự kiện cấm chú đối kháng phát sinh mấy tháng trước trong hoành đoạn sơn mạch, bây giờ đang rất là bận rộn." Lâm Na cười nói.

"Chuyện đó bọn muội cũng có nghe qua. Nghe nói là đối kháng giữa hắc ám cấm chú và thủy hệ cấm chú. Uy lực đó bọn muội ở Mễ Á công quốc cũng cảm thấy được. Thực sự là đáng sợ quá." Tây Môn Vô Hận nói.

"Vậy viện trưởng Phổ Tu Tư đã tra ra được cái gì chưa?" Long Linh Nhi cũng không ngăn được sự hiếu kỳ hỏi.

Lâm Na gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu, có chút hưng phấn đáp: "Nghe gia gia nói là một vị đại ma đạo sư với một nhóm hắc ám pháp sư của Hắc Ám giáo hội đối kháng cấm chú. Từ hiện trường cho thấy vị thủy hệ đại ma đạo sư đó đã thắng. Gia gia nói vị tiền bối này cũng đạt đến cực đỉnh của đại ma đạo sư, rất có khả năng không lâu nữa sẽ tiến lên đỉnh cao của ma pháp sư - Pháp Thần. Thật là thèm chết đi được."

"Pháp Thần!" Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi lẩm lẩm. Đây thực sự là danh xưng cảm động người a, nó cũng chính là cái đích mà bất cứ ma pháp sư nào cũng đều hết sức truy cầu.

"Đúng rồi, sau này các muội cần phải cẩn thận tên Mộ Dung Bích. Gã nhất định sẽ không bỏ qua các muội đâu." Lâm Na nói. Nàng mới vừa chú ý đến ánh mắt âm độc của Mộ Dung Bích lúc quay người. Dù biết rõ rằng gã không phải là đối thủ, nhưng mà ngầm chơi xấu thì

thật khó mà phòng tránh được.

Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận gật đầu.

"Tỷ biết có một chỗ đồ ăn rất ngon. Tỷ đưa các muội đi nhé." Lâm Na cười nói, dẫn hai nàng đi về hướng cửa sau của trường.

Chẳng bao lâu sau, Lâm Na đã dẫn bọn họ dừng lại tại một cửa tiệm ăn trang trí đơn giản. Trên cửa không ngờ lại điêu khắc hai con hồ ly sống động như thật.

"Mê Tình Cư?" Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận, người này ngó người kia. Cái danh tự này vừa nghe đã thấy có cái gì đó ám muội. Rất giống tên loại cửa hàng chuyên kinh doanh một thứ đặc thù.

"Nơi này là..." Tây Môn Vô Hận hỏi, giọng nghi hoặc.

Lâm Na cười thần bí, nói: "Đây là quán ăn của một tỷ muội rất thân với ta. Đồ ăn trong đó rất ngon."

"Đây là quán ăn?" Long Linh Nhi nói vẻ không dám tin.

"Không sai, cái quán ăn này phải người ở trong trường khá lâu mới biết. Trong đó không phải ai cũng đều có thể vào được đâu. Khách nhân phải đáp ứng đủ hai điều kiện mới được." Lâm Na cười nói.

"Muốn đến quán ăn để ăn mà còn phải có hai điều kiện? Chẳng phải cứ có tiền là có thể vào sao?" Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận lập tức cảm thấy hiếu kỳ.

"Thứ nhất, trong này chỉ chiêu đãi nữ nhân. Nam nhân loại nào cũng không thể vào. Thứ hai, chỉ có nữ nhân được quán chủ tự mình phát thiệp khách danh dự mới có thể vào." Lâm Na nói.

"Lại còn có nhiều quy củ thế à. Khách đến càng đông càng tốt chứ nhỉ? Vì sao lại phải cần quy định như vậy?" Tây Môn Vô Hận hỏi.

"Điều này tỷ cũng không biết rõ. Chúng ta vào thôi." Lâm Na nói xong liền dẫn hai nàng đi vào. Phía sau cửa quán không ngờ lại còn có một cửa ma pháp đóng kín. Chỉ thấy Lâm Na rút ra một thẻ màu trắng đút vào cái lỗ bên cạnh. Cửa ma pháp tự động trượt sang hai bên.

Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận trong lòng rung động. Bọn họ đương nhiên biết giá để tạo ra một cánh cửa ma pháp đắt bao nhiêu. Thực sự không nghĩ ra cái quán cơm bé xíu xiu này lại có cửa ma pháp. Chuyện này thật là khiến người ta kỳ quái vô cùng, làm cho tim hai nàng đập nhanh hơn, ngấm ngấm giới bị.

Đi vào trong, hai người nhìn thấy nó là một đại sảnh trang trí tao nhã phi thường. Bên trong đó bày nhiều bàn ghế có hình dáng lạ lùng, vài ba nhóm khách nữ đang ngồi ăn. Xem ra toàn là tiểu thư, phu nhân nhà quyền quý. Càng khiến Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận ngạc nhiên hơn nữa là người phục vụ trong này đằng sau đều có một cái đuôi trắng to. Thấy đều là thiếu nữ hồ tộc.

"Lạ chưa? Nhưng thực ra cũng chẳng có gì đâu. Bởi vì điểm chủ cũng chính là con gái hồ tộc, còn cực kỳ xinh đẹp nữa." Lâm Na cười giải thích.

Đúng lúc ấy, một vị thiếu nữ hồ tộc bước tới nghênh tiếp, cười nói: "Lâm Na tiểu thư, người lâu quá không đến rồi. Hai vị này là bằng hữu của người à?"

"Phải. Tiểu thư các người về chưa?" Lâm Na cười hỏi. Rõ ràng nàng ta rất quen thuộc với hồ nữ này.

"Vừa mới về hôm nay. Nhưng tâm tình dường như không được tốt lắm." Hồ nữ này dẫn bọn Lâm Na ba nàng đi đến một căn phòng trên lầu. Từ nơi này có thể nhìn thấy đường lớn bên ngoài qua ma pháp kính.

"Vậy sao? Tiểu thư người thế nào rồi?" Lâm Na hỏi, giọng quan tâm.

Nhưng đúng lúc đó, một thân ảnh bạch sắc tuyệt đẹp yếu điệu đi tới, cất giọng du dương: "Lệ nhi, người nhiều chuyện quá. Phạt người làm vệ sinh buổi sáng trong mười ngày."

Chương 116: Bối Toa thần bí

Dịch: troioi

biên dịch: anhtuanek

Hiệu đính: Aficio Lâm Na lập tức đứng dậy, cười nói: "Bối Toa, không nên trách cô ấy, cô ấy cũng là quan tâm muội thôi mà."

Nếu như Long Nhất nghe được những lời này chắc chắn sẽ vô cùng sửng sốt. Ai mà ngờ rằng điểm chủ của Mê Tình Cư lại là cái vị thiếu nữ hồ tộc Bối Toa từng gặp trong đại hội luận võ của tộc Man Nguru. Nàng ta làm sao có thể mở quán cơm như thế này tại Mễ Á công quốc kia chứ?

"Được rồi, tỳ đã nói vậy thì tha cho nó. Tiểu Lệ, còn không mau kêu nhà bếp đưa món ăn và rượu ngon nhất lên đây. Hôm nay ta phải chiêu đãi thật tốt hảo tỳ muội của ta." Bối Toa nói. Bộ dạng vui tươi hoạt bát lúc này so với sự mạnh mẽ quật cường lúc ở tộc Man Nguru thật là một trời một vực.

"Lâm Na tỳ, hai vị này là?" Bối Toa đã sớm chú ý đến hai thiếu nữ đẹp đến kinh tâm động phách này bèn hỏi.

"Vị này là Long Linh Nhi, tiểu công chúa của Cuồng Long đế quốc. Vị này là Tây Môn Vô Hận, đại tiểu thư của Tây Môn gia tộc. Chắc là muội cũng đã nghe qua danh tự của bọn họ." Lâm Na giới thiệu.

Bối Toa chọt giật mình. Thì ra vị này chính là nữ nhân vật chính trong sự kiện cường bạo nổi tiếng được bàn tán sôi nổi ở Thương Lan đại lục. Nhưng nàng vẫn nở nụ cười tươi sáng chào hỏi hai người bọn họ.

Lúc này, món ăn cũng lục tục được dọn lên. Thực ra toàn là rau quả nơi sơn dã, nhưng cách chế biến lại tinh tế vô cùng, cứ như những tác phẩm nghệ thuật, khiến người ta không nỡ ăn.

"Mọi người động đũa thôi. Mấy thứ này đều là đồ đặc sản trong hoành đoạn sơn mạch, có thể giữ gìn sắc đẹp, cực kỳ tốt cho da dẻ của nữ hài tử đó." Bối Toa cười nói.

Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận tuy xuất thân cao quý, vậy mà từ trước đến nay cũng chưa từng ăn qua món ăn tinh tế đẹp đẽ như vậy. Gắp một miếng nhỏ ném thử, thấy hương vị quả nhiên ngon ngọt trước đây chưa từng được nếm, đúng là không khỏi máy động ngón tay *. Ngay cả Long Linh Nhi là người trước nay vốn khảnh ăn cũng ăn rất nhiều.

"Thế nào, chỗ ta giới thiệu không tệ chứ hả, có phải là đồ ăn cực kỳ ngon không?" Sau khi ăn xong, Lâm Na cười cười hỏi.

Long Linh Nhi nhẹ gật đầu, đôi mắt lạnh lẽo ánh lên chút tia ấm áp. Lâm Na – thiếu nữ tề danh với nàng, khiến nàng cảm thấy thân thiết vô cùng. Đây cũng là người duy nhất mà nàng nói chuyện cùng trong một năm nay, ngoại trừ Tây Môn Vô Hận.

"Đã thích thì sau này nên thường xuyên đến đây đi, đợi ta cấp cho các tỷ tỷ hai thẻ khách quý. Các tỷ tỷ đến đây, ta sẽ chiêu đãi miễn phí." Bối Toa cười nói.

"Thế thì thật không ổn, tỷ cũng là mở cửa tìm sinh ý. Chúng ta có lý

do gì để ăn uống miễn phí chứ." Tây Môn Vô Hận ánh mắt lóe lên tia cười nhẹ. Thân làm đại tiểu thư của Tây Môn gia tộc, nàng trước nay vẫn không tin thiên hạ có thể ăn không trả tiền. Trong cái quán ăn này nơi nào cũng thấy sự thần bí không nhìn thấu, đứng đầu là một thiếu nữ hồ tộc thần bí nữa. Nàng và Long Linh Nhi đều là người có thân phận đặc biệt, không thể không cư xử cẩn thận.

Bối Toa hiển nhiên cũng chú ý đến biểu tình của Tây Môn Vô Hận, liền cười nói: "Nếu là như thế, sau này đến sẽ giảm giá năm phần cho các tỷ tỷ. Các tỷ tỷ là bằng hữu của Lâm Na thì cũng chính là bằng hữu của ta. Nếu như còn từ chối thì do coi ta là nữ nhân của thú tộc không đáng làm bạn rồi đó."

Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi nhìn nhau, nếu như người ta đã nói vậy mà lại từ chối nữa thì thật sự là không hay. Bọn họ vốn cũng không quá kỳ thị thú nhân.

Trong ký túc xá nữ cao cấp của Thánh Ma học viện, Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận ngồi trên trường kỷ. Vừa mới ăn xong, họ liền theo Lâm Na đi tìm gia gia Phổ Tu Tư của nàng ta. Kết quả lão đầu đó cũng không biết chạy đi đâu rồi vì thế cả hai bèn quay trở lại.

"Vô Hận, người thấy Mê Tình Cư và thiếu nữ hồ tộc gọi là Bối Toa đó thế nào?" Long Linh Nhi hỏi. Nàng nói chung cảm thấy Mê Tình Cư này thật sự không chỉ có vẻ ngoài giản đơn như vậy.

"Cực kỳ thần bí, nhưng ta vẫn chưa thấy có chỗ nào không hợp lý. Chủ nhân Mê Tình Cư cũng không có vẻ gì bất thường. Chỉ có điều nàng ta là một thú nhân thì có năng lực gì để mở một quán ăn như thế ở Mễ Á công quốc, nàng ta làm thế nào có thể mời được nhiều phu nhân, tiểu thư thượng lưu đến như thế? Sau lưng nàng ta nếu

không có ai chống đỡ thì không có khả năng làm được." Tây Môn Vô Hận không thẹn là người trong Tây Môn gia tộc. Vừa nhìn qua đã thấy được những điểm mấu chốt.

"Nếu nói xem nàng ta có mục đích gì đó. Vậy sao không nhắm vào nam nhân có quyền lực? Với thuật mị hoặc của hồ tộc bọn họ chẳng phải lại càng dễ dàng đạt được mục đích sao? Nhưng nàng ta lại toàn quan hệ với nữ tử, điểm này ta cố lý giải nhưng vẫn hoàn toàn không hiểu. Nàng ta nghĩ có thể thu hoạch gì từ các nữ nhân đây?" Tây Môn Vô Hận nói tiếp.

Long Linh Nhi lắc nhẹ đầu, nói: "Cũng có thể là chúng ta nghĩ quá nhiều."

"Chỉ mong là như vậy." Tây Môn Vô Hận thờ dãi nói.

oOo

Long Nhất và Lộ Thiến Á cùng đội tinh linh hộ vệ của Ny Tạt tuần tra trong tinh linh sâm lâm, sau lưng còn có Cuồng Lôi thú thu nhỏ và tiểu Tam. Mỗi khi đến một nơi nào, Lộ Thiến Á đều phấn khởi giáng giải cho Long Nhất, nói là trước đây nàng ở đó làm gì, ra sao. Còn Long Nhất cũng nở nụ cười đầy vẻ hứng thú lắng nghe. Hắn biết Lộ Thiến Á muốn đem tất cả những gì của nàng ra chia sẻ, và hắn cũng muốn hiểu mọi thứ về nàng. Đây là một loại khoái lạc giản đơn, cũng là một loại hạnh phúc giản đơn.

Ở tinh linh sâm lâm, Long Nhất cảm thấy tâm hồn và cơ thể đều cực kỳ thoải mái, bất kể chuyện gì cũng không lý tới, chuyện gì cũng không cần phải lo nghĩ. Hàng ngày cùng Lộ Thiến Á đi lang thang trong tinh linh sâm lâm, nào là hái hoa, nào là đuổi bắt những con vật nhỏ. Mỗi ngày trôi qua đều vô cùng mãn ý.

"Công chúa, trời sắp tối rồi, chúng ta phải về thôi." Ny Tạp ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi quay đầu nói với Lộ Thiến Á, mắt không thèm nhìn Long Nhất. Điều này khiến Long Nhất phiền muộn không ngớt.

Long Nhất vốn luôn không hiểu vì sao Ny Tạp lại có thái độ tẻ bạc với hắn như vậy. Sau đó nghi hoặc hỏi Lộ Thiến Á, hắn mới chợt hiểu ra rằng do lần trước lúc mới đến tinh linh sâm lâm, trong lúc vô ý nhìn thấy thân thể của nàng ta. Được, nam tử hán đại trượng phu ta có sai tất phải nhận. Vì thế Long Nhất liền đi tìm nàng ta xin lỗi. Kết quả là Ny Tạp thẹn quá hóa giận, lúc đầu còn trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng sau này chỉ coi hắn như không khí.

"Thế là tốt rồi. Ngày mai chúng ta lại đi dạo tiếp, chàng nói có được không." Lộ Thiến Á ôm cánh tay của Long Nhất nói giọng ôn nhu.

Long Nhất mỉm cười vừa muốn gật đầu, chợt vẻ mặt vui tươi cứng đờ ra. Nếu như hắn không nhầm ngày kia chính là đến kỳ hạn ba tháng với Long Linh Nhi. Một đại lão gia sao lại có thể không giữ lời hứa kia chứ? Vậy thì ngày mai hắn phải đi sớm mới có thể đến Mễ Á công quốc kịp. Mấy ngày nay đi dạo, hầu như quên hết mọi chuyện. Chỉ là hắn thực sự không hiểu Long Linh Nhi vì sao đề xuất muốn hắn lấy nàng. Nàng rốt cuộc là suy nghĩ chuyện gì? Đến lúc đó, nàng có thực sự là sẽ chịu lấy hắn? Hắn có thể cảm thụ sâu sắc hận ý của Long Linh Nhi đối với hắn. Điều nàng mong muốn nhất chính là hắn phải chết đi. Nghĩ đến đây, Long Nhất không thể không cảm thấy nhức đầu.

"Long Nhất, chàng làm sao vậy?" Lộ Thiến Á nhìn thấy biểu tình của Long Nhất, lo lắng hỏi.

Long Nhất tỉnh lại, thở dài một hơi, cười đáp: "Không có gì, chỉ có điều ngày mai đại khái là không thể cùng nàng đi dạo nữa rồi."

"Vì sao?" Lộ Thiến Á lo lắng hỏi, nắm chặt cánh tay to lớn của Long Nhất.

Long Nhất trầm mặc lúc lâu, nhẹ nhàng vuốt ve đầu tóc Lộ Thiến Á, nói: "Đi thực hiện lời ta hứa với một người. Là ta nợ cô ấy."

Lộ Thiến Á gật đầu như hiểu lại như không hiểu, giọng kiên định nói: "Vậy thiếp sẽ cũng sẽ cùng đi với chàng. Thiếp không muốn lại phải rời xa chàng."

Long Nhất khẽ gật đầu. Lộ Thiến Á muốn đi cùng hẳn cũng chẳng có ý kiến gì. Dù sao đi nữa, có những chuyện sớm muộn gì cũng phải cho nàng biết. Chỉ là không hiểu lúc nàng biết hẳn chính là dâm tặc Tây Môn Vũ - người Cuồng Long đế quốc muốn bãm vằm, nàng sẽ phản ứng ra sao.

Quay về nơi cư ngụ của tinh linh, Long Nhất liền nói với tinh linh nữ vương ý định rời khỏi. Tinh linh nữ vương không nói tiếng nào, nhưng lại kiên quyết không đồng ý cho Lộ Thiến Á cùng đi.

"Vì sao vậy mẫu thân, vì sao không để cho con và Long Nhất cùng đi. Mẹ cũng biết con không muốn rời xa chàng mà." Lộ Thiến Á nói giọng giận dữ, đối với chuyện nương thân bất cận nhân tình, nàng cảm thấy vô cùng thương tâm và thất vọng.

"Lộ Thiến Á, con cũng đã một trăm sáu mươi tuổi rồi, trong tinh linh tộc chúng ta cũng có thể xem là đã thành niên. Thân làm tinh linh công chúa, sau này sẽ là tinh linh nữ vương, con không thể bỏ đi giống như trước đây. Con còn rất nhiều thứ cần phải học tập." Tinh linh nữ vương nghiêm khắc nói. Bà cũng không muốn như thế, nhưng làm tinh linh công chúa, thì cũng nên gánh vác vài phần trách nhiệm.

Long Nhất nhìn hai mẹ con mắt lớn mắt bé trừng nhau, không thể không cười thầm trong lòng. Bộ dạng của bọn họ bây giờ giống hệt hai mẹ con bình thường. Chẳng có chút gì hình ảnh của tinh linh nữ vương và công chúa cả.

"Lộ Thiến Á, mẹ của nàng nói không sai. Nàng nên ở lại đi. Dù sao đi nữa, Mễ Á công quốc cách đây cũng không xa. Đợi ta giải quyết xong chuyện này sẽ quay về thăm nàng liền, thế nào?" Long Nhất nhìn Lộ Thiến Á nói.

Lộ Thiến Á siết chặt ngọc thủ lại, dẫm chân mấy cái rồi chạy ra khỏi phòng.

"Long Nhất, người đi an ủi nó một chút đi. Có vài chuyện thật là không có biện pháp thay đổi." Tinh linh nữ vương thờ dài nói.

Long Nhất gật nhẹ, cười nói: "Nữ vương bệ hạ không cần lo lắng. Lộ Thiến Á thực ra cũng hiểu. Chỉ là còn có tính trẻ con mà thôi."

"Người dường như còn hiểu con ta hơn cả ta nữa." Tinh Linh nữ vương mỉm cười, thần tình có gì đó cô đơn.

"Bà cũng ghen sao?" Long Nhất cười nói, đại thủ vô tình vỗ nhẹ lên vai ngọc của tinh linh nữ vương.

Thân hình kiều diễm của tinh linh nữ vương giật bắn lên, gương mặt đỏ lựng, giọng hơi giận dữ: " Còn không mau lấy cái tay thối của người ra. Muốn gì đây?"

Long Nhất cười hắc hắc hai tiếng thu tay về. Có trời đất chứng giám, hẳn thực sự không phải cố ý, chỉ là nhìn thấy thần sắc của bà ta không vui nên muốn an ủi một chút mà thôi.

Tinh linh nữ vương trợn mắt nhìn Long Nhất, tim đập có phần gấp gáp. Tên xíu tiểu tử này trước nay chưa bao giờ coi bà ta như trưởng bối, lại nhăn nhó nhờ nhờ chẳng ra thể thống gì, trong lời nói toát lên tia ấm áp như có như không. Có lúc khiến bà ta không biết phải làm sao.

Long Nhất bị tinh linh nữ vương trợn mắt nhìn, ánh mắt phong tình vụn chùng khiến tim hắn đập mạnh, miệng lập tức khô ran. Trong lòng hắn thầm cười khổ, tự biết ước lượng sức kiềm chế của bản thân, bèn chạy vào trong phòng.

Mở cửa ra, hắn trông thấy Lộ Thiến Á tắm tức ngồi bên mép giường, miệng dầu ra đến nỗi có thể treo được hai cân thịt heo trên đó.

"Tiểu tinh linh, tiểu bảo bối à, còn giận sao. Nghe nói giận sẽ già đi rất nhanh làm cho có thêm nếp nhăn đó, lúc đó nàng sẽ biến thành giống như bảy vị trưởng lão đó." Long Nhất cười cười ngồi xuống bên cạnh Lộ Thiến Á.

"Làm gì có chuyện đó, người ta còn chưa đến ngàn tuổi mà?" Lộ Thiến Á vô thức sờ lên mặt hờn dỗi nói.

"Ai nói là không, nàng xem nè, vừa mới có một cái nếp nhăn đấy thôi." Long Nhất vờ nghiêm trang chỉ tay lên trán nàng nói.

Lộ Thiến Á giật mình, lập tức nhảy đến trước kính soi kỹ càng, lẩm bẩm nói: "Sao lại có thể, rõ ràng là không có mà."

"Lộ Thiến Á của ta xinh đẹp như vậy làm sao lại có nếp nhăn được? Chẳng qua nếu giận quá lâu thì chắc sẽ không tốt. Được rồi, đừng có lại giận nữa nhé, cười lên cái nào." Long Nhất đi đến sau lưng Lộ Thiến Á ôm nàng vào lòng. Bàn tay to lớn nhẹ vuốt lên gương mặt mềm mại.

"Đáng ghét" Lộ Thiến Á quay người co lại, chui vào trong vòng tay của Long Nhất.

"Long Nhất, nếu như thiếp biến thành một lão thái bà rồi thì chàng có còn cần thiếp nữa không?" Lộ Thiến Á ở trong lòng Long Nhất nói giọng u sầu.

"Nha đầu ngọc ời, nếu nàng biến thành lão thái bà thì ta lúc đó còn già hơn nàng. Đến khi ấy chúng ta không biết là ai còn thích ai nữa đây." Long Nhất sửng người rồi nói. Sắc mặt đột nhiên có chút hoang mang. Thọ mệnh của tộc tinh linh dài như thế, hẳn có thể cùng nàng đi đến hết cuộc đời này không?

* Gốc là Thực chỉ đại động: Dựa theo tích truyện thời Xuân Thu, có một vị công tử nước Tề trước mỗi dịp được thưởng thức món ăn cực kỳ trân quý, ngon tay đều máy động. Ở đây có ý nói gặp phải món ăn ngon, không thể kìm được ham muốn thưởng thức.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 117: BĂNG LĂNG QUẢ

Dịch: troioi

biên dịch: anhtuanek

Hiệu đính: Aficio

Nguồn:www.

Trời đêm yên tĩnh, lấp lánh ánh sao, Long Nhất sắp phải ly khai tinh linh sâm lâm tự nhiên là phải muốn cùng với Lộ Thiến Á triền miên. Xuân ý bừng bừng dường như hòa tan hai người lại với nhau.

Thân thể Lộ Thiến Á mềm nhũn không xương nằm yên trong lòng Long Nhất, da thịt trắng nõn điểm từng giọt từng giọt mồ hôi tinh oánh thơm tho. Trong phòng tràn ngập không khí sau cơn hoan ái.

Long Nhất ngồi dựa nghiêng trên giường, bàn tay vô ý sờ nắn đôi ngọc thỏ trơn bóng trên ngực Lộ Thiến Á, trong đầu có muôn vạn ý nghĩ. Long Linh Nhi, Tây Môn Vô Hận cũng như hình bóng phụ mẫu đan xen chập chờn trước mắt hắn. Cái ký ức của Tây Môn Vũ vốn bị chôn vùi nơi sâu thẳm nhất giờ như nước triều dâng lên cuộn cuộn.

Cục thế hiện tại của Thương Lan đại lục không rõ ràng, xung đột giữa Ngạo Nguyệt đế quốc và Nạp Lan đế quốc ngày càng tăng. Nguy cơ chiến tranh ngày càng rõ dần. Nhưng Cuồng Long đế quốc lại có thái độ ám muội, dần đây nhất dường như đang không ngừng

giờ trò. Theo ký ức của Tây Môn Vũ hiểu về Tây Môn Nộ, ông tuyệt đối không phải là một người cam chịu khuất thân dưới trướng người khác. Trước đây ông cũng đã ngầm để lộ ra ý nghĩ đại nghịch bất đạo với Tây Môn Vũ. Cái đầu heo Tây Môn Vũ có thể không hiểu được, chứ Long Nhất là kẻ tham thấu cả về chính trị lẫn nhân tâm thì làm thế nào mà không nghĩ ra được chứ?

Tây Môn Nộ muốn đoạt lấy chính quyền thì biện pháp duy nhất chính là khuấy động chiến tranh ra khắp Thương Lan đại lục, cục thế càng loạn thì đối với ông càng có lợi. Đến lúc đó thì mình sẽ phải đi đâu theo ai đây? Hơn nữa còn có một rắc rối lớn là Long Linh Nhi ở giữa, chuyện này lại càng khó mà sắp xếp. Long Nhất chau mày trầm nghĩ.

Nghĩ hồi lâu, trời bắt đầu sáng mờ mờ, còn Lộ Thiến Á đã sớm thiếp đi trong lòng Long Nhất.

"Đánh thì cứ đánh đi, liên quan gì đến ta? Lão đầu tử muốn làm lớn chuyện thì đó là việc của lão. Sự sống chết của người dân trăm họ cũng đâu phải hỏi ở ta? Ta cũng không phải tới đây để làm người cứu thế, còn Long Linh Nhi thì đến đâu hay đến đó vậy." Long Nhất thở ra một hơi, mặc dù linh hồn bất đồng nhưng dòng máu đang chảy trong người hắn là của Tây Môn gia tộc. Cái cảm giác trung thành kỳ quái đó khiến hắn không cách nào có thể khoanh tay chẳng ngó ngàng gì đến đại sự của gia tộc.

Nhẹ nhàng đẩy Lộ Thiến Á đang quấn hắn như con bạch tuộc ra, Long Nhất nhẹ nhàng xuống giường mặc lại quần áo. Sau đó hắn ngồi nơi mép giường nhìn chăm chú tiểu tinh linh đáng yêu, đưa tay lên vuốt nhẹ gương mặt đang mỉm cười của nàng rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng. Ly biệt thực quá đau lòng, vậy mà trong vài tháng nay hắn đã trải qua mấy lần như thế. Do đó hắn không muốn gọi Lộ Thiến Á dậy là bởi vì không muốn nhìn thấy đôi mắt xoe tròn đăm lẹ của

nàng, như thế con tim hẳn sẽ rất đau đớn.

Vừa mới đi ra tới sân, Long Nhất liền bắt gặp thân ảnh thiên kiều bách mị của tinh linh nữ vương đang đứng cười cười ở đó, mắt phượng nhìn hẳn có chút trách móc.

"Bà ở đây đợi ta sao? Nữ vương bệ hạ." Long Nhất cười hắc hắc nói. Ánh mắt háo sắc ghim chặt vào thân thể đẹp đẽ thành thực của tinh linh nữ vương. Hẳn đi rồi chắc chắn sẽ không còn được thấy nữa.

Tinh linh nữ vương bị ánh mắt như sói của Long Nhất nhìn lên khiến cho thân thể trở nên nóng rực, nổi câu nói: "Người có tin là ta móc mắt người ra hay không."

"Không thể kiềm được, không thể kiềm được." Long Nhất cười khan hai tiếng rồi chuyển ánh mắt đi. Những chuyện kiểu này tốt nhất phải dừng lại trước khi đi quá xa. Quá mức nói không chừng sẽ thực sự phạm phải sai lầm. Tinh linh nữ vương này đối với hẳn có lực hấp dẫn không phải thường đâu.

"Người ra sớm như vậy là muốn đi rồi à? Lộ Thiến Á có biết không?" Nét mặt tinh linh nữ vương trở lại bình thường, bà hỏi.

"Phải rồi. Nếu không sớm một chút sợ là đến không kịp. Bà cũng biết ưu điểm lớn nhất của ta chính là giữ lời đã hứa mà. Lộ Thiến Á đang ngủ ngon, không gọi nàng dậy thì tốt hơn." Long Nhất mặt dày nói. Bất quá chuyện này cũng đúng là như vậy.

Tinh linh nữ vương gật nhẹ đầu, không có phản ứng gì đối với sự khoe khoang của Long Nhất, chắc là đã thành thói quen.

"Chuyện ở đó nếu xử lý xong rồi thì mau trở lại nhé. Lộ Thiến Á nha

đầu gối đó đối với người tình cảm sâu nặng quá rồi, lúc người không có ở đây cả ngày thất hồn lạc phách. Ài, tình ái là một thứ tự hại mình không ít a." Tinh linh nữ vương thở dài một tiếng, ánh mắt đột nhiên mơ màng, dường như đang nhớ về cái gì đó.

Nhìn thấy bộ dạng của tinh linh nữ vương, Long Nhất khẳng định là bà ta đang tưởng nhớ đến khoảng thời gian ngọt ngào với cha của Lộ Thiển Á trước đây. Chẳng hiểu vì sao trong lòng hắn có chút ghen tỵ.

Long Nhất lắc lắc đầu. Mình đúng là ăn phải dấm chua sao. Không biết cha của Lộ Thiển Á chết bao lâu rồi, mình có tư cách quản ngục mẫu của mình nghĩ đến ai sao.

"Không còn sớm nữa, ta phải đi rồi." Long Nhất tự cười nhạo mình, nói với tinh linh nữ vương.

Đi được hai bước, Long Nhất đột nhiên quay người lại, vừa khéo thấy tinh linh nữ vương hoảng loạn đưa ánh mắt sang chỗ khác. Gương mặt của bà đỏ lên, dường như có gì kỳ quái. Bà ta làm sao vậy nhỉ? Long Nhất nói thầm trong đầu.

Long Nhất lại bước đến trước mặt tinh linh nữ vương. Mũi người thấy trên người bà mùi hương như hoa lan. Hương thơm kiểu này cũng chỉ có trên người những nữ nhân thành thực mới phát ra. Đối với nam nhân phải gọi là không thua gì xuân dược.

Long Nhất lấy từ trong không gian giới chỉ ra hai quả toàn thân trắng muốt. Hai quả này lúc trước tiểu Tam tham ăn tìm thấy trong băng nguyên. Hắn vẫn mãi không biết là cái trái quái quý gì, vừa mới nhớ tới liền cầm ra để hỏi.

"Băng Lăng quả! Đây là người tìm thấy trong băng nguyên phải

không?" Tinh linh nữ vương giật mình la lên.

"Băng Lăng quả? Bà biết loại quả này à? Nó có phải là thứ tốt không? Người ăn vào sẽ không bị trúng độc chết chứ?" Long Nhất thấy biểu tình của tinh linh nữ vương như vậy, biết ngay không phải là đồ tầm thường.

"Băng Lăng quả trong truyền thuyết là loại quả thực vật duy nhất sống được trong băng nguyên, chỉ có trong một vài sách cổ mới có ghi lại về nó. Nghe nói loại thực vật này khiến ma pháp sư tu luyện thủy hệ ma pháp ăn vào có thể không chỉ tăng gia ma lực, tăng tốc độ tu luyện thủy hệ ma pháp, mà quan trọng nhất chính là khiến người ăn vào có thể miễn dịch hỏa hệ ma pháp dưới cấp mười. Người nói xem nó là đồ tốt hay không tốt?" Tinh linh nữ vương có chút kích động nói.

Long Nhất giật mình. Cái này thực sự là một loại đồ tốt. Ma pháp cảnh giới của bản thân hắn cũng đã lâu không tiến bộ chút nào. Ngoại trừ ma pháp hệ điện có chút hiện tượng mơ hồ đột phá ra, mấy thứ kia đều dừng lại ở cảnh giới cao cấp ma pháp sư khiến hắn vô cùng buồn phiền. Dù rằng ma pháp hắn thi triển ra so với người khác mà nói uy lực cao hơn vài phần. Nhưng uy lực của ma pháp cấp bảy so ma pháp cấp tám khác biệt rất xa. Hắn cũng chỉ có thể dùng kỹ xảo mà chiếm chút tiện nghi thôi.

Long Nhất không thể không nghĩ, nếu như mình ăn vào Băng Lăng quả này, ma pháp thủy hệ đó có thể đột phá đến cảnh giới đại ma pháp sư không? Mà tính ra, nếu không thể đạt đến, năng lực miễn dịch đối với ma pháp hỏa hệ dưới cấp mười cũng không tệ đấy chứ.

Nhĩ đến đó, Long Nhất bỏ một quả vào miệng, trái đó vừa vào miệng đã tan ra, hóa thành chất lỏng ngọt thơm trôi vào cổ. Toàn thân sáng khoái như ngâm trong làn nước ấm.

"Vị không tệ, còn một trái cho bà này." Long Nhất nói như say, đem trái Bãng Lãng quả kia đưa cho tinh linh nữ vương đang đứng gần người ra.

Tinh linh nữ vương vui vẻ cười cười nhìn Long Nhất, nói: "Thể chất của ta lại không phải là thủy hệ, cho ta thì có tác dụng gì? Để lại đến lúc cho vị cô nương Vô Song kia đi. Thực ra, người vừa mới lãng phí hết một trái. Ta vừa mới nói là Bãng Lãng quả chỉ đối với pháp sư thủy hệ mới có tác dụng rõ rệt. Người khác ăn vào chỉ là phí của trời."

Long Nhất cười cười đem trái Bãng Lãng quả còn lại liệng vào không gian giới chỉ. Dù gì cũng không tệ. Vậy đợi đến hai năm sau sẽ cho Vô Song cũng tốt. Chỉ có điều Bãng Cung ở bãng nguyên nên có lẽ món này đối với bọn họ mà nói cũng là đồ thông thường mà thôi.

"Ta đi đây, nữ vương bệ hạ, ta sẽ nhớ bà đó." Long Nhất vòng tay chào. Thân hình hắn nhấp nhô vài cái hướng ra bên ngoài tinh linh sâm lâm, để lại tinh linh nữ vương ánh mắt pha đôi phần phức tạp nhìn bóng lưng hắn mờ dần.

Vừa mới đến phía ngoài tinh linh sâm lâm, Long Nhất liền nhìn thấy Ny Tạp dẫn tinh linh hộ vệ đang đi tuần.

"Sớm thế, các vị mỹ nữ." Long Nhất cười hi hi đáp xuống trước mặt bọn họ.

Trông thấy Long Nhất, các mỹ nữ đó người nào người nấy cười chào hắn. Khí chất thân thuộc trên người Long Nhất đã sớm dành được hảo cảm từ bọn họ. Đương nhiên ngoại trừ đội trưởng Ny Tạp, nàng ta kiên quyết không lý gì đến hắn.

Long Nhất nhìn Ny Tạp đang quay mặt đi ở bên cạnh, cười nói: "Ny tử, vẫn còn giận ta sao?"

Ny Tạp không lên tiếng, mặt trơ trơ nhìn về nơi xa xăm.

Long Nhất nhún vai, quay lại bọn họ cười nói: "Các tiểu tinh linh, ta phải đi rồi. Các cô lúc tuần tra phải cẩn thận chút nhé." Nói xong, toàn thân Long Nhất chớp lên rồi biến mất khỏi nơi đó.

Ny Tạp quay ngoắt lại, nhưng chỉ nhìn thấy tàn ảnh của Long Nhất từ từ biến mất trong không khí. Nhất thời nàng cứ ngẩn người tại chỗ, cũng không biết là đang nghĩ đến chuyện chi.

Long Nhất dùng Phi Tường thuật cấp tốc bay về Mễ Á công quốc. Nếu dùng toàn lực chắc chắn giờ ngọ ngày mai là đến nơi.

Đang lúc Long Nhất nghĩ đến Long Linh Nhi đề xuất yêu cầu khó tin đó rồi cuộc là muốn làm gì, đột nhiên hắn cảm thấy thân thể lạnh toát, trên người bất ngờ bắt đầu toát ra lam quang mờ mờ. Và trong ý thức hải, nguyên tố ma pháp thủy hệ màu lam nhạt cũng đúng lúc này bắt đầu tập trung bành trướng, đẩy những hệ nguyên tố ma pháp còn lại sang một bên, khiến Long Nhất cảm thấy nhức đầu kịch liệt.

Lão đảo đáp xuống từ không trung, lao vào một cánh rừng bí ẩn, Long Nhất thả Cuồng Long thú và tiểu Tam ra, còn có năm bộ thất sát khôi lỗi, dùng ý niệm kêu bọn chúng làm hộ pháp. Rồi hắn phát tiếp một kết giới tinh thần ngăn chặn ma pháp đang xung động mạnh mẽ trên người không lộ ra bên ngoài.

Long Nhất khoanh chân ngồi xuống, nội lực bảo vệ tâm mạch, cực lực khống chế nguyên tố ma pháp thủy hệ đang bành trướng trong ý thức hải. Tinh linh nữ vương còn chưa nói với hắn sẽ có tình huống kiểu này phát sinh. Cứ như vậy nếu xử lý không khéo thì chẳng chết

cũng sẽ trở thành si ngốc mất.

Nguyên tố ma pháp thủy hệ bành trướng cực mau, mật độ nguyên tố ma pháp trong vùng ý thức cũng càng lúc càng đậm đặc. Nguyên tố ma pháp của các hệ còn lại cũng bắt đầu đề kháng sự xâm lược của nguyên tố ma pháp thủy hệ. Kiểu này cứ tiếp tục chẳng biết lúc nào nguy hiểm sẽ bùng phát.

Toàn thân Long Nhất ướt đẫm mồ hôi lạnh, gần như không thể chịu nổi nữa. Nguyên tố ma pháp thủy hệ chứa trong trái Băng Lăng quả này thật là quá nhiều. Chỉ có điều hắn thực sự không hiểu vì sao tiểu Tam mắc dịch đó ăn đầy bao tử cũng không có chuyện như thế này. Hắn mới ăn có một trái mà trong vùng ý thức đã muốn nổ tung rồi. Thực là vận xui đổ lên đầu.

May thay lúc này, sự tăng trưởng của nguyên tố ma pháp thủy hệ bắt đầu từ từ yếu đi. Nếu như cứ duy trì cường độ như trước thêm chừng vài phút nữa, chắc chắn Long Nhất không thể tiếp tục kiên trì nổi. Từ phương diện này cho hắn biết vận khí của hắn không phải chỉ là tốt một cách bình thường.

Cuối cùng, sự tăng trưởng của nguyên tố ma pháp thủy hệ trong ý thức hải đã ngưng lại, Long Nhất bắt đầu dùng tinh thần lực ép nó lại. Nếu không, nguyên tố ma pháp của các hệ kia sẽ chẳng còn chỗ nào để chứa nữa.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 118: Mĩ nữ này là ai?

Dịch: Aficio

:

Trong lúc Long Nhất nghĩ hết biện pháp để đem ép lại thủy hệ ma pháp nguyên tố trong ý thức hải, vùng không trung phía xa có hai nhân ảnh thướt tha bay tới, phương hướng nhằm đúng nơi hắn đang tĩnh tâm.

Nhân ảnh càng lúc càng gần hơn. Giờ đây, có thể trông thấy rõ ràng một thiếu nữ mặc áo choàng tế tỵ màu trắng, mang theo sa che mặt. Nàng có đôi mắt sáng, trong vắt như nước hồ thu, vàng trán sáng sủa, áo choàng tế tỵ to rộng cũng không thể che lấp thân hình hơn người của nàng. Bên phải nàng kẹp theo một thị nữ rất thanh tú đang tuổi thanh xuân, xem ra giữa hai người có quan hệ chủ tớ.

Hiện thiếu nữ ăn mặc như thị nữ đó đang nhắm chặt mắt, khuôn mặt thanh tú nhăn lại thành một dúm, bộ dạng tựa hồ cực kỳ sợ hãi.

"Công chúa. Chúng ta hạ xuống đi. Tim em muốn nhảy ra rồi." Thị nữ nói với giọng run run.

Thiếu nữ mặc áo choàng tế tỵ màu trắng đó dùng một tay lau mồ hôi trên trán, nói với giọng trong trẻo: "Đợi chút nữa. Ta còn có thể gắng tiếp một lúc. Chúng ta nhất định phải tới Mễ Á công quốc trong thời gian nhanh nhất có thể."

Thiếu nữ được gọi là công chúa này nghiêng rằng cố bay thêm về trước một đoạn nữa, vừa hay hạ xuống đúng bên ngoài khu rừng mà Long Nhất đang ở đó, bộ ngực săn chắc nhấp nhô lên xuống, hiển nhiên là đã mệt rã rời rồi.

"Công chúa. Em muốn tiết niệu." Thị nữ này sau khi giúp chủ nhân lau khô mồ hôi, đột nhiên đỏ mặt nói.

Thiếu nữ nhìn xung quanh, chỉ vào khu rừng, nói: "Người vào trong đó giải quyết đi, ta trông giúp người."

Thị nữ vội vàng đi vào trong rừng, cởi thắt lưng hạ người xuống, âm thanh nước chảy xuống đất vọng ra. Thị nữ thở một hơi khoan khoái, không biết đã bao lâu rồi cuối cùng cũng được giải phóng. Cô ngẩng đầu lên, nhìn qua khe hở giữa các tán lá. Đột nhiên thân thể run lên mạnh mẽ, mắt lộ ra vẻ kinh khủng, tiết niệu cũng nín lại giữa chừng.

"Á." Một tiếng hét chói tai làm vô số chim muông kinh hãi bay đi mất.

Thiếu nữ ở bên ngoài nghe được tiếng hét đó, liền chạy vào ngay không chần chừ, vừa kịp thấy thị nữ đang túm lấy khối tử chạy ra, một nửa phần da thịt trắng ngần nơi kiêu đôn còn lộ ra ngoài.

"Tiểu Thúy. Vừa xong xảy ra chuyện gì?" Thiếu nữ lách mình tới chỗ thị nữ, giữ cô lại mà hỏi.

"Bên... bên đó." Thị nữ với bộ mặt sợ hãi chỉ vào phía sau, phảng phất nơi đó có loại quái vật gì đó đáng sợ.

"Người đừng sợ. Chỗ đó có gì thế?" Thiếu nữ tâm lý ôm giữ lấy thị nữ, sau đó hỏi.

Tiểu Thúy bình tĩnh lại một chút, cô vừa chỉnh lại y phục vừa nói: "Công chúa. Chỗ đó có người."

"Có người?" Thiếu nữ ngậy ra, vừa rồi nàng cảm giác được trong rừng đâu có khí tức của nhân loại.

Tiểu Thúy bị thiếu nữ giữ lấy đưa đi vào bên trong, không lâu sau đã tới nơi Tiểu Thúy vừa mới phóng thủy. Nhìn kỹ một lượt, quả nhiên thấy có năm người toàn thân hắc bào đứng như năm cái cây ở những phương hướng khác nhau, một chút cử động cũng không.

Chẳng lạ làm sao Tiểu Thúy lại hoảng sợ đến vậy. Thử hỏi một nữ hài tử đang phóng tung tiểu giải, đột nhiên phát hiện ra năm kẻ có dạng đó, nữ hài yếu đuối sợ rằng còn có thể ngắt đi tại chỗ.

Thiếu nữ bình tĩnh đánh giá năm tên kỳ quái này. Rõ ràng hai người họ đang ở trong tầm mắt của chúng, nhưng chúng coi họ như là không khí vậy.

"Các vị. Chẳng hay các vị là ai?" Thiếu nữ mở lời hỏi.

Kết quả có thể đoán được. Năm tên đó vẫn đứng bất động y nguyên, tựa hồ căn bản không nghe thấy gì hết.

Thiếu nữ nhú đôi chân mày đẹp lại, cảnh giác bắt đầu từ từ tiến tới. Nàng muốn xem xem mấy tên này rốt cuộc là người hay là quỷ.

Đột nhiên, khi thiếu nữ chỉ vừa mới đặt một chân xuống, năm hắc bào nhân lập tức cùng lúc chuyển hướng tới chỗ của nàng, hai đạo thâm lam sắc kiếm mang với tốc độ cực nhanh nhắm nàng mà chém tới.

Một vầng bạch quang từ trên người thiếu nữ tỏa ra, miễn cưỡng

chống chọi lại hai đạo kiếm mang, nhưng thiếu nữ cũng bị chấn cho lùi lại vài bước.

"Đại kiếm sư!" Thiếu nữ kinh hãi nói. Hôm nay, nếu không phải trên mình nàng có thủ trạc (vòng đeo tay) phong ấn Thánh Quang kết giới, sợ rằng hai kiếm đó có thể đã kết liễu tính mạng nàng rồi.

Khiến thiếu nữ kỳ quái chính là, hắc bào nhân sau khi công kích nàng xong lại trở về đứng đứng ở vị trí cũ như những cây cột, không còn quan tâm tới nàng nữa.

Dần dần, thiếu nữ thấy được một chút đầu mối, chỉ cần nàng tiến thêm hai bước, năm tên này liền bắt đầu công kích, lùi lại hai bước chúng lại khôi phục nguyên dạng.

"Lẽ nào chúng không phải là người?" Thiếu nữ trong lòng ngó ra. Nhưng nàng là một quang hệ đại ma pháp sư, thực sự cảm giác không thấy hắc ám hay vong linh khí tức, nhưng chưa thể kết luận được rằng chúng tịnh không phải vong linh sinh vật. Thế thì chúng là cái gì mới được? Cũng có một khả năng, chúng là tử sĩ từng kinh qua huấn luyện tàn khốc, chỉ có thể trung thành chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân một cách máy móc, còn lại thì đều không để ý tới.

"Công chúa. Mình đi thôi. Chúng trông đáng sợ quá." Tiểu Thúy sợ hãi bám chặt vào tay áo của thiếu nữ.

"Không được. Bản cung hôm nay thế nào cũng phải xem xem nơi này có bí mật gì." Thiếu nữ nhú mày nói.

Thị nữ hết cách, ai bảo cô làm thị nữ của công chúa làm gì? Thế là cô co rúm lại đằng sau mình công chúa, cầu nguyện nàng dù sao đi nữa cũng đừng có làm cho yêu quái ăn người đó chạy lại đây.

Trong tinh thần kết giới giữa rừng, mồ hôi lạnh nơi trán Long Nhất từ trên nhỏ giọt xuống dưới, lam quang trên người càng lúc càng nhạt, rất là quý dị. Bên ngoài kết giới, Cuồng Lô thú và tiểu Tam nghiêm túc cảnh giới nhìn khắp tứ phía. Chúng được Long Nhất bố trí ở bên trong phòng tuyến, bên ngoài đã có năm khối thất sát khôi lỗi (con rối) đảm đương rồi.

Lúc này, thủy hệ ma pháp nguyên tố trong ý thức hải dưới tác động của tinh thần lực cường đại của Long Nhất bắt đầu vào trạng thái thu nhỏ lại, mật độ nguyên tố càng lúc càng lớn. Khi thu nhỏ lại còn một nửa, thủy hệ ma pháp nguyên tố dày đặc như thể đã hóa rắn rồi.

"Còn chưa được, kiểu gì cũng phải nén lại chút nữa." Long Nhất nghiêng răng thầm nhủ. Cường độ tinh thần lực lại tăng cường thêm vài phần, hẳn không tin rằng không thể nén thêm được.

Cố sức lâu mà chưa thành công, tính ương ngạnh của Long Nhất cũng bắt đầu trỗi dậy. Hắn bất chấp tăng cường độ tinh thần lực lên tới cực hạn, đùa bỡn với tính mệnh, đem nén ép thủy hệ ma pháp nguyên tố trong ý thức hải lại.

Đúng vào lúc này, Long Nhất đột nhiên cảm giác trong đầu có một âm thanh cộng hưởng cực lớn, ý thức trong sát na trở thành một mảng trống rỗng.

"Tệ thật. Đi đứt mất rồi." Đây là suy nghĩ của Long Nhất khi trong ý thức hải xuất hiện tiếng nổ đó.

Nhưng sự thật chứng minh rằng vận khí của Long Nhất tốt phi thường. Sau thời gian ngắn ý thức tạm thời trống rỗng, Long Nhất chậm chậm khôi phục lại tri giác. Hắn chỉ thấy ma lực tràn ngập toàn thân, một sự dồi dào chưa từng thấy từ trước tới nay.

Sau khi vui sướng, Long Nhất vội kiểm tra ý thức hải, liền thấy được tình hình trong đó không như mộng tưởng. Ngoại trừ thủy hệ ma pháp nguyên tố, các hệ khác ngược lại không có biến hóa gì, chỉ là thủy hệ ma pháp nguyên tố cường đại đã biến thành một viên tinh thể lam sắc nhỏ như đầu ngón tay cái, phát ra quang mang lam sắc tươi sáng.

"Chẳng lẽ đây là ma hạch?" Long Nhất thất thần lẩm bẩm. Cái này có vẻ như chỉ có ma thú mới có thể có mà, con người thế nào mà có khả năng tu luyện ra ma hạch được? Chuyện này đơn giản là khó mà tin được.

Long Nhất khẽ mở mắt ra, khuôn mặt mang theo vẻ ngỡ ngàng. Cái này cũng quá vô lý đi mất, ăn một Băng Lăng quả được kết quả là luyện ra ma hạch. Không hiểu người khác có cho rằng ta đem bản thân mình chuyển thành ma thú hay không nữa.

"Băng Phong thuật." Long Nhất thu hồi tinh thần kết giới, hai đạo hàn khí bủa về hướng Cuồng Lô thú và tiểu Tam, lập tức biến cả hai thành khối băng.

***** hai tiếng, Cuồng Lô thú và tiểu Tam chấn vỡ khối băng, rống lên hai tiếng bất mãn về phía Long Nhất, phản đối hẳn đã bị đánh lén.

Long Nhất lười biếng mặc kệ hai con súc sinh. Hẳn hưng phấn hét vang một tiếng, lộn nhào hai vòng trong không trung. Băng Phong thuật là thủy hệ ma pháp cấp tám, cũng là ma pháp tới đại ma đạo sư mới có thể thi phóng, đó đại biểu cho việc thủy hệ ma pháp của hắn đã có đột phá, đến mức trong ý thức hải còn có thủy hệ ma hạch. Hẳn không cần lo lắng làm gì, quan tâm hẳn là thể loại nào, cứ có thể đề thăng cảnh giới là chuyện tốt rồi.

Long Nhất trong lúc đang hưng phấn, đột nhiên nghĩ bản thân liệu đã có thể phóng ra ma pháp cấp chín chưa?

"Xem Băng Bạc (mưa đá) Hao (gào thét) của ta." Long Nhất mang theo ý định thử nghiệm phát ra ý niệm, thủy hệ ma hạch đậm lam sắc tươi sáng lập tức phóng ra thủy hệ ma pháp nguyên tố cường đại, dẫn động nguyên tố cùng loại trong không khí cùng phối hợp. Trong lúc này, một cơn gió lạnh rít lên, trên trời rơi xuống từng đợt mưa đá, mỗi "hạt" to bằng đầu người, cả một mảng lớn cây cối bị rạp hẳn xuống.

Ma pháp cấp chín cũng có khả năng phóng ra, vậy chẳng phải ta đã đạt tới thủy hệ ma đạo sĩ cảnh giới rồi sao? Long Nhất trong lòng hưng phấn nghĩ.

Thực chất với mật độ dày đặc của nguyên tố các hệ ma pháp trong ý thức hải, cảnh giới của hắn phải ít nhất là tới ma đạo sĩ rồi. Chỉ không hiểu vì sao luôn trì trệ không tiến thêm được.

Hiển nhiên, đều là do lòng tham của con người.

Long Nhất còn tâm lý cầu may, nghĩ rằng hắn có thể phóng ra được cả ma pháp cấp mười nữa, vậy là đạt đến cảnh giới ma đạo sư rồi.

Hắn hưng phấn thi phóng ra một ma pháp thủy hệ Băng Thiên Tuyệt Địa. Kết quả thực tế một chút phản ứng cũng không, xem ra thủy hệ ma pháp cũng chỉ đạt tới ma đạo sĩ cảnh giới mà thôi.

Ở một bên rừng, thiếu nữ mặt đầy vẻ ngạc nhiên, do nàng vừa mới đột nhiên phát giác được bên trong có thủy hệ ma pháp ba động cường đại, liền ngay sau đó là một trận mưa đá từ trên trời rơi xuống. Nàng chưa từng thấy ai thi phóng thủy hệ ma pháp cấp chín Băng Bạc Hao mà có thể gọi ra cơn mưa đá lớn đến như vậy. Uy lực

này so với Băng Bạc Hao cấp chín chân chính phải lớn hơn rất nhiều.

Lúc này, từ bên trong truyền lại một tiếng kêu vang sung sướng, khiến thiếu nữ cho rằng trong đó có vị tiền bối nào đang nghiên cứu ma pháp. Theo cơn mưa đá kích thích cỡ đầu người được "ông ta" nghiên cứu ra, trong lòng nàng không ngăn được sự khâm phục và hiếu kỳ. Nên biết muốn cải tiến ma pháp là điều khó khăn vô cùng, bình thường người ta cải tiến được toàn là ma pháp cấp thấp, chưa nghe qua ai có thể cải tiến ma pháp cấp bảy trở lên. Thế là, công chúa điện hạ không biết từ đâu tới liền có chủ ý muốn nhận biết vị tiền bối này. Nếu như có khả năng thuyết phục được ông ta phục vụ cho quốc gia, phụ hoàng khẳng định có thể khen thưởng nàng thật lớn.

Sau khi hưng phấn, Long Nhất cũng phát hiện ra có người bên ngoài, vuốt lại bộ tóc đen mượt bị mồ hôi làm ướt, bước chân nhẹ nhàng, thân ảnh như thể đại bàng đi ra ngoài.

Khi Long Nhất đi ra, năm khối thất sát khôi lỗi lập tức bước đều theo sau lưng hắn. Long Nhất mang theo sự ngạc nhiên đánh giá thiếu nữ mặc áo choàng tế tự màu trắng này. Dù nàng mang sa che mặt, nhưng xem khí chất trên người nàng có thể biết sắc đẹp nàng tuyệt đối cũng không phải tầm thường, hơn nữa còn có xuất thân cao quý.

Thiếu nữ nhìn vào khuôn mặt trẻ trung anh tuấn của Long Nhất, mỉa mụ lộ ra một đợt nghi vấn, tự lục lại trí nhớ, đột nhiên thần tình thay đổi. Nàng kinh ngạc thốt lên: "Người là Tây Môn Vũ!"

Hết

Chương 119: Nạp Lan Như Nguyệt

Dịch: Aficio

Long Nhất thấy thiếu nữ mặc áo choàng tế tự này nói ra được thân phận của hắn, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Hắn cẩn thận rà soát lại kí ức của Tây Môn Vũ nhưng không phát hiện được trong đó có thiếu nữ như vậy. Với sự háo sắc của tên tiểu tử Tây Môn Vũ, thấy mỹ nhân cỡ này làm sao mà quên nổi chứ?

"Công chúa, người... người nói hắn là Tây Môn Vũ? Là tên súc sinh làm điểm ô Long Linh Nhi sao?" Tiểu Thúy mở to miệng chỉ Long Nhất mà hỏi. Người ta thường nói rằng không nên xem mặt mà bắt hình dong, nàng vừa thấy được thanh niên anh tuấn này, trái tim thiếu nữ vẫn còn đang đập thình thịch muốn nhảy ra ngoài.

Long Nhất nhú mày lại, kiên nhẫn không phát tác. Nghe thấy thị nữ này gọi thiếu nữ là công chúa, không biết là công chúa của nước nào đây?

Thiếu nữ không trả lời, chỉ cùng với Long Nhất nhìn nhau. Không sai, người này cùng với tên Tây Môn Vũ mà nàng thấy qua tranh vẽ giống y như nhau. Chỉ là nàng tịnh không thể xác định, vì nghe nói Tây Môn Vũ là tên con nhà quyền thế bất học vô thuật, Cồng Long đấu khí gia truyền chỉ tu luyện tới cảnh giới trung cấp chiến sĩ, lẽ nào là ma đạo sĩ vừa mới thi phóng ra thủy hệ ma pháp cấp chín Băng Bào Hao? Đây sao có thể là tên dâm tặc Tây Môn Vũ đó được?

"Cô nương là ai?" Long Nhất nhìn thiếu nữ hồi lâu, rồi đột nhiên lãnh đạm hỏi.

Thiếu nữ thấy được phong phạm cao thủ nhất phái, khí định thần nhàn từ Long Nhất, trong mắt thể hiện sự chưa xác định.

"Cô nương là ai?" Long Nhất lại hỏi tiếp, khác biệt ở chỗ trong giọng nói có pha thêm vài phần ý lạnh lùng cùng sát khí.

Thiếu nữ trong lòng ngớ ra, mĩ mục chớp chớp. Nếu như người này muốn làm điều bất lợi với nàng thì nàng không chạy thoát nổi. Suy đi tính lại, nàng cất giọng trong trẻo nói: "Nạp Lan Như Nguyệt. Không hiểu ngài là ai?"

Nạp Lan Như Nguyệt? Long Nhất sau khi nghe được cái tên này không ngăn nổi tim đập mạnh. Nếu như hấn nhớ không lầm, Nạp Lan Như Nguyệt là công chúa của Nạp Lan đế quốc, cũng là một trong Quang Minh giáo hội tam Thánh nữ. Nàng sao lại xuất hiện ở đây?

"Nàng không phải đã biết tên của ta rồi à? Vì sao còn hỏi nữa?" Long Nhất mỉm cười. Hấn không suy tính để ngụ ý biện. Đối với nàng thì cũng không cần thiết phải làm như vậy.

Thấy Long Nhất thừa nhận, Nạp Lan Như Nguyệt và Tiểu Thúy cùng biến sắc, chân không tự chủ lùi về sau một bước.

Long Nhất có chút bất khả kháng. Đại danh của Tây Môn Vũ quả nhiên vang dội a, cả Thánh nữ nghe thấy cũng chịu không nổi mà đại kinh thất sắc.

"Như Nguyệt công chúa. Ta có một vấn đề muốn hỏi nàng, muốn được trả lời đúng sự thật." Long Nhất nói.

Nạp Lan Như Nguyệt ổn định lại sự kinh hoàng trong lòng, đáp:
"Người nói đi."

"Xin hỏi ít nhất một năm gần đây nàng có gặp qua Ngạo Nguyệt đế quốc Thánh nữ Ti Bích hay không?" Long Nhất trong mắt lộ ra vẻ hi vọng, hi vọng rằng Nạp Lan Như Nguyệt có thể báo cho biết hành tung của Ti Bích.

"Ti Bích?" Nạp Lan Như Nguyệt kỳ quái nhìn Long Nhất. Không hiểu tên dân tộc danh mãn thiên hạ này sao lại đột nhiên đề cập đến nàng ta. Nên biết tướng mạo khủng bố cùng với tính khí ghét ác như cừu của Ti Bích thiên hạ đều hay. Nếu như đúng là Tây Môn Vũ thì nàng ta muốn tìm hắn để xử lý còn không được nữa.

"Ta chưa gặp qua. Chỉ nghe nói nàng ta hiện tại đang trong giai đoạn bế quan tu luyện, còn lại thì người khác không rõ được." Nạp Lan Như Nguyệt trả lời.

Long Nhất thất vọng than thầm một tiếng, nói: "Đa tạ Như Nguyệt công chúa. Tạm biệt."

"Ây, Tây Môn Vũ." Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên gọi lại.

"Còn việc gì nữa?" Long Nhất hỏi.

"Ta muốn biết người vì sao muốn tìm Thánh nữ Ti Bích?" Nạp Lan Như Nguyệt hiếu kỳ hỏi. Căn bản một khi đã biết được đối phương là Tây Môn Vũ, nàng phải vạn phần cảnh giác. Chỉ có điều nàng thực không thể tìm thấy điểm gì phù hợp với trong tư liệu về Tây Môn Vũ, ngoại trừ tướng mạo, dáng vẻ.

Long Nhất dừng lại, ngẩng đầu lãnh đạm nói: "Nàng ta là thê tử của

ta. Nếu Như Nguyệt công chúa gặp được nàng hãy nói rằng Long Nhất ta tìm nàng. Cáo từ." Nói xong, Long Nhất tung mình lên, thân thể tiến về phương xa. Năm bộ thất sát khô lồi và hai thú cưng cũng biến mất trong nháy mắt vào không khí.

"Long Nhất? Tây Môn Vũ? Thê tử?" Nạp Lan Như Nguyệt mê hoặc lắm lắm. Thanh niên thần bí này cuối cùng có phải là Tây Môn Vũ không? Thánh nữ Ti Bích sao lại biến thành thê tử của hắn được?

Hồi tỉnh lại, Nạp Lan Như Nguyệt liền thấy thị nữ Tiểu Thúy hai tay giữ chặt nơi vùng ngực, nhãn thần si mê hướng về phía Long Nhất biến mất, miệng lắm lắm: "Trời ơi. Anh tuấn quá."

Nạp Lan Như Nguyệt cười khoái chí gõ vào đầu cô nói: "Si mê vừa thôi. Hắn có thể là Tây Môn Vũ, ngươi không sợ hắn đột nhiên biến thành con sói ăn thịt ngươi sao?"

Tiểu Thúy kêu đau một tiếng giữ lấy đầu, nói: "Em không tin hắn là Tây Môn Vũ đâu. Tây Môn Vũ chỉ là trung cấp chiến sĩ, nhưng chàng ta là ma pháp sư, sao có khả năng này được."

"Bất kể hắn có là Tây Môn Vũ hay không, ta chỉ biết chúng ta cần mau tới Mễ Á công quốc tìm Phổ Tu Tư đại ma đạo sư. Lên đường thôi." Nạp Lan Như Nguyệt kéo lấy Tiểu Thúy đang la hét chói tai bay lên không trung, nhằm hướng Mễ Á công quốc mà tiến.

oOo

Trong nữ sinh túc xá cao cấp của Mễ Á Thánh Ma học viện, Long Linh Nhi ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ. Hôm nay là ngày cuối cùng trong kì hạn ba tháng của nàng với tên dâm tặc Tây Môn Vũ đó. Thế nhưng đến giờ, bóng tối đã hoàn toàn bùng xuống.

"Linh Nhi. Chúng ta ra ngoài ăn tối đi. Xem ra hôm nay nhị ca hỗn đản của ta không thể tới rồi." Tây Môn Vô Hận khẽ thở dài nói.

Long Linh Nhi không trả lời, đứng y nguyên bất động như một con búp bê gỗ nơi khung cửa sổ, vẻ mặt thờ ơ.

Tây Môn Vô Hận khe khẽ lúc lắc đầu, tự trào nở nụ cười. Bản thân sao lại có thể tin vào lời nói của loại người đó chứ? Còn muốn hẳn tuân thủ theo ước định ư? Kết quả...

"Linh Nhi. Vậy ta ra ngoài mua về, ít nhiều gì thì cũng phải ăn." Tây Môn Vô Hận nói xong thấy Long Linh Nhi tiếp tục không phản ứng gì, liền mở cửa đi ra ngoài.

Vốn muốn tới nhà ăn của học viện mua gì đó về ăn nhưng Tây Môn Vô Hận nhớ lại tâm tình hiện thời của Long Linh Nhi, liền quyết định đến Mê Tình Cư kiếm lấy một vài thứ Long Linh Nhi thích ăn đem về.

Mê Tình Cư nằm trên con đường lớn phía sau học viện, nhưng từ túc xá nơi Tây Môn Vô Hận ở mà đi phải đi một đoạn đường vòng lớn. Để tiết kiệm thời gian, Tây Môn Vô Hận quyết định đi tắt bằng con đường nhỏ xuyên qua rừng.

Sắc trời đêm buông xuống tạo cho khu rừng một vẻ tối tăm phi thường. Tây Môn Vô Hận không thể không thi phóng ra hai quang cầu để chiếu sáng. Mảng rừng này ở Thánh Ma học viện được gọi là Uyên Ương lâm. Một khi đêm xuống, chỉ cần không có mưa, liền có cặp cặp đôi đôi tình lứa lữ lẩn đâu đó bên trong mà thân mật.

Tây Môn Vô Hận nhanh chóng bước đi, trên đường còn nghe được tiếng rên rỉ kỳ quái phát ra từ con người. Tây Môn Vô Hận là thiếu nữ chưa hiểu tường tận chuyện đời chứ tịnh không phải là cái gì cũng không biết. Do đó khi đi qua đây, cả khuôn mặt nàng đỏ bừng lên.

"Mấy người này thực là chẳng biết xấu hổ. Không ngờ làm chuyện xấu ở đây." Tây Môn Vô Hận mặt đỏ bừng trách khế trong lòng. Nàng đâu có biết rằng dã chiến đem lại lạc thú vô hạn. Không phải cá, làm sao biết niềm vui của cá?

Đi được gần một nửa đường trong rừng, bước đi mau lẹ của Tây Môn Vô Hận đột nhiên chậm dần lại. Xung quanh quá yên lặng, không nghe được chút tiếng cười hay rên rỉ của uyên ương nữa, thậm chí cả âm thanh gió thổi lay động lá cây cũng không nghe thấy nốt.

Tây Môn Vô Hận dừng lại, trực giác báo cho nàng biết nàng đã đi vào một cái bẫy rồi.

"Hiện ra mau. Lén lén lút lút." Tây Môn Vô Hận tịnh không lộ ra chút thần sắc kinh hoàng nào, bình tĩnh hét lên.

Ba ba ba, vài tiếng vỗ tay vang lên bên tai Tây Môn Vô Hận khiến tim nàng đột nhiên nhảy nhanh vài nhịp.

Năm thân ảnh từ bóng tối bước ra, dẫn đầu là một thanh niên đang vỗ tay. Gã cười hắc hắc nói: "Không hổ danh là Tây Môn gia tộc đại tiểu thư. Quả nhiên là trấn tĩnh. Chỉ có điều không biết rằng khi bị lão tử cuội lên mình rồi có thể trấn tĩnh được như vậy nữa hay không? Ha ha ha."

"Nhị hoàng tử, người ăn bát canh đầu, vậy chúng ta có phải là..." Một trong số những tên phía sau gã thanh niên, toàn thân bao phủ hắc bào nói giọng dâm dăng.

"Các người yên tâm đợi bản hoàng tử chơi đùa xong là ban cho các người. Hôm nay nếu không nhờ có các ma pháp sư hỗ trợ thì cũng

khó mà giữ được cô ả thối tha tự cho mình là thanh cao này." Gã thanh niên nói lớn, mắt lộ dâm quang quét qua thân thể yêu kiều được tạo hóa tới mức tuyệt hảo nhất.

"Mộ Dung Bích. Người thật ti bỉ." Tây Môn Vô Hận thấy được bốn tên mặc pháp sư hắc bào, không ngăn được sắc mặt biến đổi đôi chút.

"Ti bỉ? He he. Ta ti bỉ, người thì thanh cao mười phần nhĩ. Nhị ca Tây Môn Vũ của người dâm danh mãn thiên hạ, loại kỹ nữ như người cũng chẳng đi được nơi nào khác. Nói không chừng, huynh muội các người đã làm chuyện cầu thả rồi." Mộ Dung Bích cười điên dại, chậm chậm bước về phía Tây Môn Vô Hận.

Tây Môn Vô Hận thở gấp, tuy thế nhưng lấy hết sức trấn tĩnh lại bản thân. Thấy Mộ Dung Bích đi tới, ngọc thủ vung lên, từ ngón tay phóng ra một vầng bạch quang cường liệt kích về phía gã, nhưng bạch quang lại giữa đường vô thanh vô tức bị thôn phệ mất.

Thân thể mềm mại của Tây Môn Vô Hận run lên, cuối cùng cảm thấy được một tia hắc ám khí tức không tên. Nếu nàng đoán không lầm, bốn pháp sư sau lưng Mộ Dung Bích phải là ma pháp sư hắc ám hệ.

"Đừng lãng phí tinh lực nữa, để lát nữa còn hầu hạ tốt bản hoàng tử chứ. Đợi lão tử cưới lên người xong, nghĩ tiếp biện pháp xử lý nốt cái khối da thịt họ Long ấy. Bản hoàng tử với nữ nhân nào vừa mắt trước giờ chưa từng không tóm được." Mộ Dung Bích cười điên cuồng nói.

"Không ngờ người câu kết với Hắc Ám giáo hội, Quang Minh giáo hội không bỏ qua cho người đâu." Tây Môn Vô Hận nắm chặt lấy bàn tay đã toát ra mồ hôi, nét mặt vẫn thể hiện sắc thái lãnh đạm.

"Quang Minh giáo hội? Ha ha. Đợi bọn chúng biết được hăng hay."

Mộ Dung Bích cười nói, nhãn thần nhìn chăm chăm vào Tây Môn Vô Hận.

Lúc này, Mộ Dung Bích đã dừng bước, khẽ quay đầu nói: "Các vị pháp sư tôn kính. Phong ấn trên người nữ nhân này có không ít. Để cho an toàn, các vị pháp sư cứ trước tiên làm nó mất đi lực công kích là tốt rồi. Nhưng nhất thiết để cho nó tỉnh táo, bản hoàng tử muốn cho nó nếm mùi vị khoái lạc của tiên nhân."

Tây Môn Vô Hận sắc mặt tái đi. Không ngờ Mộ Dung Bích giao hoạt đến vậy. Xem ra hôm nay bản thân khó mà chạy thoát được kiếp nạn này, không tránh khỏi việc lấy cái chết để bảo toàn thanh bạch.

Tây Môn Vô Hận lần tới thủ trạc trên tay phải. Trong đó phong ấn một Thánh Quang Bạo Liệt thuật siêu cường, chỉ vạn bất đắc dĩ mới dùng khi muốn cùng địch nhân đồng qui vu tận hoặc là tự vẫn tránh phải chịu nhục

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 120: Anh hùng cứu mọi

Dịch: Aficio

Đúng vào lúc Tây Môn Vô Hận muốn giải khai phong ấn, đột nhiên nàng cảm giác thấy toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất, chân tay không còn một chút khí lực nào, ngay cả động đậy một ngón tay cũng không thể.

Mộ Dung Bích cười dâm đãng nhìn thân người ngã xuống của Tây Môn Vô Hận, nói: "Sớm biết cô ả thối ta tự cho mình là thanh cao có thể làm vậy mà. Giờ cứ thế mà ngoan ngoãn đợi bản hoàng tử cưới."

Trong lòng Tây Môn Vô Hận trào lên một cơn tuyệt vọng. Đôi mắt đẹp lãnh đạm nhìn về phía Mộ Dung Bích, vừa thấy được vẻ hài kịch nhỏ tự biên tự diễn của hắn.

Mộ Dung Bích bị Tây Môn Vô Hận dùng loại nhãn thần đó để nhìn, tỏ ra cực kỳ giận dữ. Gã muốn thấy vẻ hoảng sợ, cất giọng cầu xin. Như thế này làm sao thỏa mãn được tâm lý biến thái của gã.

"Đàn bà thối." Mộ Dung Bích nghiêng răng nghiêng lợi nói. Bị loại nhãn thần này nhìn vào, khiến ngay cả gã cũng có thể cảm thấy lóe lên một loại cảm giác rằng phương pháp của gã rất ti bỉ, khiến gã cực kỳ không sáng khoái.

Mộ Dung Bích một mặt cởi bỏ y phục, mặt khác bước về phía Tây

Môn Vô Hận. Hôm nay thế nào cũng phải cho nàng biết chọc giận gã hậu quả nghiêm trọng thế nào.

Tây Môn Vô Hận một cái nháy mắt cũng không, vẫn dùng nhãn thần lạnh như băng nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Bích. Nhưng ai biết được sự hoảng sợ khiến cho lục phủ ngũ tạng của nàng đều co thắt chặt lại từng cơn. Sự kiên cường của nàng lớn hơn nhiều so với rất nhiều nữ hài khác, bao gồm cả Long Linh Nhi. Hồi Long Linh Nhi bị Tây Môn Vũ cường bạo, oán hận tới tuyệt vọng muốn lập tức chết đi, còn Tây Môn Vô Hận dù cho có hoảng sợ nhưng thể hiện ra mình vẫn an nhiên như thường, dùng phương thức này để biểu đạt sự coi thường và trào phúng trong nội tâm của nàng. Đây là điều duy nhất nàng có thể làm được hiện giờ.

Rất nhanh, Mộ Dung Bích đã tới được bên cạnh Tây Môn Vô Hận, thân hình phía trên đã cởi bỏ y phục, lộ xuất cơ ngực trắng kiện của gã. Tất nhiên gã cũng là cao cấp chiến sĩ, trên người cũng có một vài cơ bắp.

Tây Môn Vô Hận muốn cắn nát hết hàm răng ngà, băng lãnh nhìn kẻ mau chóng thoát hết y phục trên người, dạng này không chán ghét cũng không được. Nếu như nàng có thể cử động được không chừng cả bữa ăn trước cũng phải nôn mửa ra hết.

"Coi như ngươi thanh cao đi. Xem ngươi nhìn ta kìa." Mộ Dung Bích thấy Tây Môn Vô Hận vẫn dùng loại nhãn thần khiến gã phát cuồng đó mà nhìn, không ngăn được lửa giận bốc lên ba trượng, hai bàn tay trương móng vuốt nhằm về phía bộ ngực cao vút của Tây Môn Vô Hận mà túm.

Thân thể mềm mại của Tây Môn Vô Hận run lên, không thể nghĩ được rằng sự thanh bạch ba năm trước không bị tên nhị ca hỗn đản chiếm đoạt mà hôm nay thế nào lại bị gã vô sỉ kia đoạt mất?

"Các người đang chơi trò chơi à?" Đúng vào lúc lang trảo của Mộ Dung Bích sắp chạm được vào Tây Môn Vô Hận, một tràng cười he he quái dị đột nhiên truyền vào trong kết giới. Đồng thời, hai tay Mộ Dung Bích tê đi, không ngờ không thể tiến thêm nổi phân nào nữa. Mọi người ở đó đều nhìn về hướng tiếng cười. Chỉ thấy một thanh niên có mái tóc đen bay phất phơ trong gió, mình mặc y phục hoa lệ đang ngồi trên một thân cây lớn, mỉm cười nhìn xuống bọn họ.

Mộ Dung Bích cùng với bốn pháp sư đằng sau nhất loạt kinh hoàng. Khu vực trăm mét quanh đây đều được trông giữ, người này vô thanh vô tức xuất hiện đúng lúc lại không lộ ra thanh âm, bất ngờ xuyên qua được hắc ám kết giới mà cả bốn vị hắc ám đại ma pháp sư hợp lực phóng ra được.

Còn Tây Môn Vô Hận thì vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Không tưởng tượng nổi vào lúc tối hậu quan đầu, tên nhị ca hỗn đản của nàng thế nào lại xuất hiện. Nhất thời, sự kiên cường mới đây khi thấy được hi vọng đã thoáng sứt xuống, trong mắt còn hiện cả lệ quang trong vắt.

"Người là ai?" Mộ Dung Bích co lại đằng sau bốn hắc ám ma pháp sư hỏi.

"VẬY người là ai?" Long Nhất hỏi ngược lại.

"Lão tử là nhị hoàng tử của Ngạo Nguyệt đế quốc." Mộ Dung Bích có chút đắc ý nói.

"He he. Ngạo Nguyệt đế quốc. Nhị hoàng tử hả? Hay, rất hay." Nhãn tình nguy hiểm đang khép của Long Nhất liền mở ra, tinh mục lóe lên hàn quang làm người khác khiếp sợ. Tiểu tử này không nói còn tốt, nói ra rồi thì làm sao tránh khỏi khơi dậy mối thù hận mới đây trong lòng hắn.

Lúc này, bốn hắc ám ma pháp sư đã bắt đầu niệm chú ngữ, chúng tin chắc rằng Long Nhất trong phút chốc sẽ đột phá được hắc ám kết giới mà chúng phải liên thủ bố hạ.

Từ ngón tay Long Nhất phát xuất hai đạo chân khí. Chỉ thấy ba ba hai tiếng, hắc ám kết giới đã bị phá tan. Thêm vào đó, trên trời đột nhiên hạ xuống năm đạo hắc ảnh, vài ma pháp, hai đạo kiếm khí. Bốn hắc ám pháp sư chỉ hự một tiếng thôi cũng không nổi, đã bị năm khối thất sát khôi lỗi cho thành xác chết rồi.

Mộ Dung Bích sợ tới vỡ mật, bò lăn ra định đào tẩu nhưng bị Long Nhất túm tóc xách lên như con gà. Thân thể gã đột nhiên như bị trúng đạn, thống khổ co rúm lại.

"Đừng, đừng giết ta. Ta có thể ban cho ngươi rất nhiều tiền, rất nhiều mỹ nữ." Mộ Dung Bích như một con chó quỳ ở dưới đất mà cầu xin.

"Ngươi thật là đại gia, lại dám có chủ ý động vào người muội muội ta." Long Nhất không quan tâm tới lời cầu xin của Mộ Dung Bích, một cước hiểm ác đá vào dưới vùng xương chậu của hắn.

Chỉ nghe được một tiếng kêu thảm thiết như bị chọc tiết của Mộ Dung Bích, thân hình co lại thành một cục hôn mê bất tỉnh, một mảng quần bị nhuộm đỏ màu máu, cú đá đó thật là mạnh bạo quá.

Long Nhất còn ngoan độc cố đá thêm hai cước nữa, rồi mới bước tới gần bên Tây Môn Vô Hận, giúp nàng giải khai hắc ám cấm chế, dịu dàng nói: "Tiểu muội. Muội không sao chứ."

"Nhị ca." Tây Môn Vô Hận đang lúc tuyệt vọng thì được Long Nhất cứu, lại nghe được âm thanh dịu dàng của hắn, không ngăn nổi chút chua xót trong lòng. Cánh mũi nàng phập phồng liên tục tưởng như

muốn kìm nén, nhưng cuối cùng cũng không nín được nhào vào lòng hấn, thút tha thút thít nước nở khóc.

"Ổn rồi. Không sao rồi. Nhị ca của muội ở đây, bất kể ai cũng đừng nghĩ tới khi phụ muội." Long Nhất ôn nhu vỗ nhẹ vào lưng Tây Môn Vô Hận an ủi.

Phát tiết tâm tình trong lòng Long Nhất được một lát, Tây Môn Vô Hận đột nhiên kinh hãi hét lên một tiếng đẩy hấn ra, tựa hồ vừa nhớ ra tên nhị ca này của nàng so với gã Mộ Dung Bích cũng không tốt đẹp hơn ở chỗ nào. Nàng ban đầu thực sự vẫn chưa có chủ ý, vốn biết hấn còn không bằng súc sinh thể mà bản thân mới đây lại còn nhào vào lòng hấn.

Long Nhất thấy tiểu muội vừa yếu đuối mong manh như con mèo nhỏ thể mà biểu tình giờ đây đã thành lãnh đạm, không khỏi cất lên hai tiếng cười khổ trong lòng.

"Huynh đã tới từ sớm rồi phải không? Huynh ngồi trên xem trò vui có phải không?" Tây Môn Vô Hận đột nhiên lạnh giọng hỏi.

Long Nhất mím môi lại không trả lời Tây Môn Vô Hận. Hấn hiểu ác cảm của Tây Môn Vô Hận đối với hấn vốn thâm căn cố đế, trong nhất thời không thể chuyển biến được.

Đúng vào lúc Tây Môn Vô Hận còn muốn trách thêm đôi câu nữa, Long Nhất đột nhiên mở miệng. Hấn nói: "Trên mặt muội có nước mũi kia."

Tây Môn Vô Hận chợt sửng người, tiểu thủ vô thức nâng lên khẽ quệt qua mặt. Quả nhiên quệt phải một chút nước mũi lưu lại, khuôn mặt xinh đẹp liền đỏ bừng. Nàng cảm thấy cả đời chưa từng mất mặt như vậy, khí chất lạnh lùng không tự giác tiêu tán đâu mất hết.

Long Nhất lấy ra từ không gian giới chỉ ra một cuộn khăn lụa đưa cho nàng, nói: "Tiểu muội. Muội không được lau bằng tay."

Tây Môn Vô Hận thở gấp, nhận lấy cuộn khăn từ tay Long Nhất. Nàng xoay mình nhẹ nhàng lau khuôn mặt xinh đẹp, trong lòng vừa có một chút ngỡ ngàng vừa có một chút cảm kích.

"Muội một mình giữa đêm đi vào rừng để làm gì?" Long Nhất hỏi.

"Lại còn không phải là lỗi của huynh sao? Nếu như huynh đến sớm, muội cũng không phải đi tới nơi này." Tây Môn Vô Hận chuyển thân nói to. Cũng không hiểu tại sao, nàng hiện tại không kiềm chế nổi sự bức mình. Quang hệ ma pháp giảng giải căn bản là tu tâm, yêu cầu tâm lặng như nước. Hơn nữa, nàng tính tình vốn đã trầm tĩnh rồi. Trước con mắt nhìn của người ngoài, kiểu cư xử không cố kỵ gì, chỉ xuất phát từ tỳ khí này của nàng chỉ thấy được khi mẫu thân nàng mất. Nàng lúc đó quá thương tâm đã hướng về phụ thân Tây Môn Nộ mà gào khóc.

Long Nhất ngạc nhiên, cái này ăn khớp ở chỗ nào nhỉ? Hắn đến sớm với việc nàng tối rồi còn mò vào rừng thì có quan hệ gì chứ?

Tây Môn Vô Hận bình phục được tâm tình rồi, thấy biểu tình có phần chịu oan uổng của Long Nhất, không khỏi thấy thoải mái trong lòng. Nàng hỏi: "Huynh làm thế nào mà tìm tới được?"

"Đừng có gọi huynh không thế, một lớn một nhỏ, gọi nhị ca đi. Trước đây muội chẳng phải gọi thế sao?" Long Nhất bất mãn nói. Trước đây, Tây Môn Vô Hận nhìn hắn không vào, biểu hiện với hắn tuy thế rất lễ phép nhưng cảm giác rất xa cách. Hiện tại kiểu cách này xem ra đã thân mật hơn rất nhiều, nhưng sao đã vội khoác lên lối cũ vậy.

"Không." Tây Môn Vô Hận tâm tính đùa bỡn, chuyển một bên tai gần với hắn nói: "Huynh còn chưa trả lời câu hỏi của muội, huynh làm thế nào mà tìm ra nơi này?"

"Cái này. Muội biết chúng mình là huynh muội mà. Thường nghe "Một giọt máu đào hơn ao nước lã", tự nhiên có một mối liên hệ kỳ diệu rồi. Huynh vừa mới tới cửa Thánh Ma học viện thì đột nhiên phát giác trong lòng bất ổn, bất tri bất giác tới được chỗ này. Kết quả là thấy muội bị kẻ khác khi phụ. Thân là ca ca của muội, huynh tự nhiên muốn làm một anh hùng cứu muội rồi." Long Nhất cười he he mà bốc phét. Thực ra tìm tới cửa sau của nữ sinh túc xá rồi, chọt huyết sắc khô lâu trong lòng bàn tay truyền lại chấn động, theo đó Long Nhất tìm tới được. May sao còn sớm, chậm một chút là hỏng rồi.

Tây Môn Vô Hận nhìn vào khuôn mặt hỉ hả của Long Nhất, trong lòng có chút ngỡ ngàng. Nam nhân trước mặt có phải là nhị ca bất học vô thuật Tây Môn Vũ của nàng, kẻ quen thuộc với nàng từ tấm bé không? Hắn thực sự đã thay đổi rất nhiều. Khí chất trên người cũng như lời ăn tiếng nói đều không giống như trước đây. Tựa hồ không còn cái đáng ghét của ngày xưa nữa.

Lúc này, Tây Môn Vô Hận nhìn thấy năm khối thất sát khô lồi mặc hắc bào sau lưng Long Nhất. Nàng hỏi: "Họ là ai vậy?"

Long Nhất đắc ý cười nói: "Chúng là đầy tớ của ta. Thế nào? Lợi hại đấy chứ?"

"Thật là đầy tớ hả? Không phải huynh dùng tiền để mời sao?" Tây Môn Vô Hận mặt hiện lên hai chữ không tin. Nàng vừa mới thấy rõ ràng rằng, năm người trong đó có ba pháp sư đạt tới ma đạo sĩ, hai người mang thâm lam kiếm khí của đại kiếm sư. Cao thủ cỡ này có thể khuất phục làm đầy tớ cho người sao? Tính ra dùng tiền cũng

chưa chắc đã mời nổi.

"Không tin thì thôi." Long Nhất cười nói. Vẫy tay thu năm khối thất sát khô lồi vào trong không gian thứ nguyên hắc ám.

Tây Môn Vô Hận mắt thấy năm cao thủ biến mất, không ngăn được sự ngạc nhiên hỏi: "Họ đâu rồi?"

"Ẩn nấp rồi. Có lẽ là ở ngay bên chúng ta. Ai mà biết được." Long Nhất cười nói. Hắn không thể nói cho tiểu muội vốn bị ảnh hưởng nặng nề của chính nghĩa này nghe về các khối khô lồi không có linh hồn đó được.

"Thần thần bí bí." Tây Môn Vô Hận hừ một tiếng, đột nhiên nhớ lại chẳng phải Long Linh Nhi vẫn đang một mình ở túc xá sao? Nàng lâu như vậy rồi chưa về, Long Linh Nhi chắc sẽ lo lắng lắm.

Cho nên Tây Môn Vô Hận thay vì nói gì đó, vội vàng quay trở về. Long Nhất lắc lắc đầu tỏ vẻ bất khả kháng. Thấy gã Mộ Dung Bích vẫn còn đang hôn mê, trong lòng hắn có ý cười ngầm, chuyển thân đuổi theo Tây Môn Vô Hận.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 121: Thực hiện lời hứa

Dịch: Aficio

"Nam sinh đừng bước!" Long Nhất có chút sàu khổ nhìn cái biển báo hiệu ở ngay cổng lớn của nữ sinh túc xá, trong lòng không ngăn nổi bật thốt lên. Chẳng lẽ không cần biết ở không gian nào, nữ sinh túc xá đều có dạng này sao? Đích thực là biến thành mất nhân tính hết rồi.

"Huynh không được vào, đại mụ (bác gái) nghiêm khắc lắm. Muội lên trên nói với Linh Nhi một tiếng. Hôm nay nàng ta đã đợi lâu lắm rồi." Tây Môn Vô Hận chuyển thân cười khế nhìn về phía Long Nhất.

"Ai bảo ta không được vào. Cái nữ sinh túc xá nhỏ bé này không ngăn nổi nhị ca của muội đâu." Long Nhất cười he he.

"Thế thì tùy huynh. Đợi cho tới khi bị đại mụ xách tai đuổi ra thì chớ có trách muội đã không nhắc nhở nhé." Tây Môn Vô Hận có chút hạnh tai lạc họa, tựa hồ đã thấy được cảnh nhị ca hỗn đản của nàng bị đại mụ, người trông coi nữ sinh túc xá tống cổ ra ngoài.

Đi được hai bước, Tây Môn Vô Hận đột nhiên quay mình, cười nói: "Muội quên không báo cho huynh biết. Đại mụ này không phải là người thường đâu. Thực lực của bác ấy thâm bất khả trắc, nghe nói tới mức đại kiếm sư rồi."

"..." Long Nhất hết lời nhìn theo Tây Môn Vô Hận nhẹ bước tiến vào nữ sinh tức xá, lễ phép gật đầu chào một đại mục mặt mày hiền lành.

Đại mục này có thực lực đại kiếm sư sao? Cái này cũng thật là quá vô nghĩa, đại kiếm sư đó có thể ăn no không việc gì làm đi gác cổng a, nhất định là nha đầu này dối gạt hấn rồi. Chỉ có điều nàng không tính tới chuyện thực sự đại kiếm sư hấn cũng chẳng để vào mắt.

Long Nhất lắc lắc đầu cười nhẹ nhìn trái nhìn phải không thấy ai, thân hình loáng lên một cái như làn gió nhẹ lướt vào cổng nữ sinh tức xá. Căn bản không có người nào nhìn thấy được rõ ràng.

Đại mục mặt mày hiền lành đó đột nhiên tinh quang trong mắt lóe sáng nhưng trong thoáng chốc lại ẩn đi. Chỉ có điều nhãn thần ấy biến đổi phức tạp khó biết rõ được, hồi lâu sau bà mới than nhẹ một tiếng rồi lại tiếp tục công việc hỗn tạp của mình.

Tây Môn Vô Hận vừa mới lên được tầng trên liền thấy Long Nhất đang dựa lưng vào tường cười với nàng. Tây Môn Vô Hận hừ nhẹ một tiếng, lướt qua Long Nhất tới trước một cửa phòng. Nàng mở cửa gọi: "Linh Nhi. Ta về rồi."

Nhưng Tây Môn Vô Hận rất nhanh phát hiện trong phòng không có người. Nàng kinh hãi, như một cơn gió lốc muốn đi ra ngoài, hầu như chạm phải Long Nhất vừa bước vào.

"Sao vậy?" Long Nhất hỏi.

"Không thấy Linh Nhi đâu. Chúng ta mau đi tìm." Tây Môn Vô Hận nói rồi vội vàng đi xuống tầng dưới.

Long Nhất tim đập nhanh, chuyển thân muốn đi tìm cùng Tây Môn Vô Hận. Đột nhiên, khóe mắt hấn lướt qua một tờ giấy viết thư đặt trên

bàn đọc sách. Tay hắn vẩy lên một cái, tờ giấy tự động bay vào trong tay. Trên đó viết những chữ thanh tú: "Vô Hận. Ta thấy có chút buồn chán, tới tầng thượng của thư viện để hóng mát. Đừng lo lắng."

Long Nhất bay ra ngoài, quý dị xuất hiện trước mặt Tây Môn Vô Hận, khiến nàng suýt phát bực. Hắn đưa cho nàng tờ giấy có lời nhắn của Long Linh Nhi.

Tây Môn Vô Hận thở ra một hơi thoải mái. Nàng vừa mới lo lắng cho Long Linh Nhi thì đọc được lời nhắn trên tờ giấy viết thư nơi bàn đọc sách này. Nàng đưa Long Nhất tới thư viện của Thánh Ma học viện. Đây là tòa nhà cao nhất của học viện, cao tới bảy tầng, là kiến trúc cao nhất của Thương Lan đại lục.

"Huynh lên đi. Mọi người không đi đâu. Bất kể là nàng ta yêu cầu huynh làm gì, huynh cũng không được từ chối. Huynh mắc nợ nàng ta cả đời cũng không trả hết được." Tây Môn Vô Hận nhìn về Long Nhất chậm rãi nói. Mọc quang trở nên lạnh như băng, hiển nhiên là nhớ lại việc làm cho người thân đều cảm phẫn của Tây Môn Vũ gây cho Long Linh Nhi.

Long Nhất ẩn ước cảm giác được nhãn tình đen thẳm tới mức khiến lòng người lay động ấy, từ từ quay lại nhìn Tây Môn Vô Hận. Hắn nói: "Ban đầu Long Linh Nhi đề xuất ra yêu cầu muốn huynh cưới nàng. Cái này huynh không thể từ chối, nhưng cũng có vậy thôi, còn lại đều là tùy theo ý muốn của huynh chứ."

"Huynh..." Tây Môn Vô Hận giận dữ nhìn Long Nhất. Nàng còn nghĩ rằng nhị ca hỗn đản thực sự đã cải biến, quay lại là để chuộc tội. Ai dè... thật là tức chết nàng đi thôi.

Long Nhất không tranh luận gì thêm với Tây Môn Vô Hận nữa. Hắn thở dài một tiếng, thân hình như đại bàng lắc mình phóng về phía

trước, trong nháy mắt bay tới tầng trên cùng của thư viện.

Một thân ảnh tuyệt mỹ đang đứng ở đầu bên kia tầng gác thư viện, mái tóc đen tuyền không buộc tung bay phất phơ, chiếc áo đơn hoa lệ bằng lụa mềm nhẹ nhàng bồng bềnh trong cơn gió, như thể tiên nữ lướt trong không trung. Nhưng nếu coi như tiên nữ, ắt hẳn là một tiên nữ bi thương, bóng lưng của nàng dưới ánh trăng bạc hiện ra đẹp thê lương và cô độc.

Khi Long Nhất vô thanh vô tức tới được tầng thượng, thấy được bóng lưng ấy, trong sát na hắn cảm giác tâm lý có chút chua xót, trong lòng tựa hồ nứt toác ra. Có lẽ đó là cảm giác cõi lòng tan nát. Món nợ này hắn phải làm thế nào mới có thể bồi thường được cho nàng đây?

Dường như cảm giác thấy gì đó, thân thể mềm mại của Long Linh Nhi khẽ run lên, từ từ chuyển mình. Trông thấy kẻ mà nàng cảm hận đang đứng sau lưng nàng, dùng mục quang thống khổ và thương hại nhìn nàng.

Thống khổ? Hắn sao mà thống khổ được? Thương hại? Gặp quý mà thương hại, nàng không cần. Thần sắc Long Linh Nhi trở nên có chút kích động, nhưng rất nhanh tĩnh lặng trở lại, dùng mục quang lạnh như băng nhìn Long Nhất, lạnh giọng nói: "Người cuối cùng cũng tới rồi. Ta còn cho là người không thể tuân thủ ước định."

Long Nhất cũng khôi phục được vẻ dửng dưng, đem những lời tình tự ẩn tàng ra. Hắn cười nói: "Ta sao lại không tới? Nàng không phải là muốn ta cưới nàng sao? Chuyện tốt lành này ta chẳng có lý do gì để không tới."

"Đúng. Ta muốn người cưới ta. Từ bây giờ, người Tây Môn Vũ bắt đầu là nam nhân của ta Long Linh Nhi." Long Linh Nhi mặt không

biểu lộ gì nhìn Long Nhất, cừu hận trong mắt nàng khiến Long Nhất có chút giật mình.

Long Nhất không rõ, Long Linh Nhi rốt cuộc muốn làm gì? Đã hận hấn tới mức đó, tại sao lại còn cố cưỡng bách bản thân nàng với hấn ở cùng nhau, cuối cùng là âm mưu kiểu gì đây? Câu hỏi này Long Nhất nghĩ đã rất lâu rồi. Hấn thực lòng không nghĩ ra Long Linh Nhi gả cho hấn sau này có thể gây ra cho hấn thương tổn gì, cái sự trả thù này còn như thế là nàng tự trở nên biến chất.

"Ta không có ý kiến, nhưng có câu này ta cũng phải nói ngay từ đầu. Ta là nam nhân của nàng, nhưng tuyệt đối không phải là nam nhân của mình nàng. Nàng là nữ nhân của ta, nhưng nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta thôi. Minh bạch chứ?" Long Nhất đối mặt với Long Linh Nhi. Câu này có vẻ như rất không công bằng, cả hấn cũng thấy được như vậy. Nhưng nếu kể cả có tính tới không công bằng hấn cũng tuyệt không chấp nhận nữ nhân của hấn có quan hệ với nam nhân khác, tính toán ở đây là không hiểu Long Linh Nhi có mục đích gì thôi.

"Người có biết là người rất ngang ngược không?" Long Linh Nhi lãnh đạm nói, giấu đi cừu hận trong mắt.

"Ta lúc nào cũng như thế. Nàng chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?" Long Nhất cười khế nói.

Long Linh Nhi gật gật đầu, nhạt giọng nói: "Người yên tâm, bị một nam nhân chà đạp là quá đủ rồi."

Khuôn mặt cười cợt của Long Nhất cứng lại, nhìn gương mặt sóng to gió lớn cũng không kinh hãi của Long Linh Nhi, chợt có một loại xung động muốn đè bẹp người khác. Hấn hít sâu một hơi, hai mắt đột nhiên đầy sắc dục nhìn vào những đường cong trên thân thể Long

Linh Nhi, biểu hiện đơn thuần là dâm dăng cùng cực.

Long Linh Nhi thân thể cứng lại, mắt lộ ra vẻ chán ghét, hừ lạnh một tiếng xoay mình lại. Nàng thực tình không chịu nổi loại mắt nhìn đầy của Long Nhất.

Long Nhất theo đó cười lên hai tiếng, thân hình loáng cái đã xuất hiện bên cạnh Long Linh Nhi, đại thủ không ngại ngừng giữ lấy cái eo nhỏ của nàng rồi quét một đường lên vùng ngực, thân thể của hai người lập tức dán chặt vào nhau.

"Thả ta ra. Ngươi là đồ hỗn đản." Sắc mặt Long Linh Nhi biến đổi, vùng vẫy nói. Nhưng nàng là một ma pháp sư yếu đuối, làm sao mà tránh thoát được ma chướng của Long Nhất.

"Đừng quên. Nàng hiện tại là nữ nhân của ta. Nếu như nàng không nguyện ý, ta rất vui lòng giải trừ cam kết ban đầu." Long Nhất cười khế nói.

Thân thể Long Linh Nhi cứng lại, nghiêng chặt hàm răng không vùng vẫy thêm nữa.

"Tốt rồi. Nàng xem, sắc trời cũng đã muộn, chúng ta nên chẳng trở về đi ngủ thôi. Nàng đã là nữ nhân của ta, đương nhiên là bồi tiếp cùng ta ngủ rồi. Nàng nói có phải không?" Long Nhất tiếp tục dùng chiêu độc. Hẳn không tin rằng Long Linh Nhi quả thực chịu bồi tiếp giấc ngủ của hắn.

Sắc mặt Long Linh Nhi nhất thời biến thành tái xanh. Trong đầu đột nhiên hiện ra cái đêm như ác mộng nơi khu rừng ngoại ô Đẳng Long thành ấy. Thân thể mềm mại lạnh băng bắt đầu run lên, tựa hồ có thể ngắt đi bất cứ lúc nào.

Long Nhất thấy tình hình xấu đi, vội thi phóng ra hai Tâm Linh Thủ Hộ, nội lực ôn nhuận nhập vào thể nội của nàng, cuối cùng khiến nàng khôi phục lại.

"Tính xong rồi. Ta đưa nàng về nhé. Tiểu muội vẫn đang đợi nàng đó." Long Nhất cố gắng nói. Hắn vốn muốn làm thế nào khiến nàng trở về, nghĩ như thế nào thì làm đúng như vậy.

"Ta cùng ngủ với ngươi." Long Linh Nhi đột nhiên ôm lấy cánh tay Long Nhất, thân thể tuy thế cứng y như là đá vậy.

Long Nhất đột nhiên có chút tức giận. Hắn dùng lực đẩy Long Linh Nhi ra, thét lên với nàng: "Nàng cuối cùng là muốn làm gì? Biểu hiện của nhãn thần cũng như thân thể của nàng đều cho thấy nàng chán ghét ta cực độ. Không phải ta chà đạp nàng, mà là nàng tự chà đạp bản thân mình."

"Cái này không cần ngươi quan tâm. Ngươi đáp ứng đi rồi sẽ làm được. Ta thế nào là việc của ta." Long Linh Nhi nước đầu lên, không thối lui quyết cùng Long Nhất đối mặt với nhau, giọng nói lạnh như băng.

"Tốt, tốt lắm. Đã như vậy, đêm nay bồi tiếp ta ngủ." Long Nhất vòng tay qua Long Linh Nhi, cái miệng rộng hóc hiểm hôn xuống.

Bốn mảnh môi lạnh băng tiếp xúc một lượt, khiến cho Long Linh Nhi không chuẩn bị gì trong đầu trống rỗng. Nhưng Long Nhất có chút cuồng loạn hút mạnh lấy, đầu lưỡi linh hoạt tách hai hàm răng của Long Linh Nhi ra, khuấy động lung tung trong khoang miệng nàng.

Long Linh Nhi từ từ hồi thần, không đẩy Long Nhất ra, trái lại nhắm mắt bá cổ Long Nhất, đáp lại không thuần thực lắm. Nàng có thể do còn rất chán ghét, nhưng cảm giác tựa hồ không tệ hại như nàng

tưởng tượng.

Cảm ứng được phản ứng của Long Linh Nhi, nụ hôn của Long Nhất không còn tự phát quá nữa, bắt đầu ôn nhu, dùng kĩ xảo cuốn lấy chiếc lưỡi thơm của nàng.

Bành bành, bành bành, nhịp tim của Long Linh Nhi đột nhiên nhanh hơn, thân thể mềm mại tê đi, cảm giác này đã thoát ly khỏi không chế của nàng. Nàng vội đẩy Long Nhất ra, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, thở gấp, vùng ngực nhấp nhô lên xuống.

"Ta chỉ là không hít được hơi vào thôi. Người từng trêu chọc nhiều nữ nhân như thế mà kỹ thuật hôn sao vẫn kém vậy, chẳng cảm giác thấy chút gì." Long Linh Nhi ngược đầu lên nhìn Long Nhất mà chế giễu, thân thể mềm mại tựa trên lan can. Nhịp tim của nàng vẫn còn đập rất nhanh, thân thể vẫn còn tê dại.

Long Nhất tịnh không vì kiểu cách của Long Linh Nhi mà tức giận. Hắn chỉ trào phúng nhìn Long Linh Nhi, cười nói: "Ta thu hồi lại lời vừa xong. Thân thể của nàng tựa hồ không bài xích ta."

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 122: Trừng phạt thói dâm dăng

Dịch: Aficio Long Linh Nhi nghiêng răng, không khỏi tức giận với chính bản thân mình. Tức giận làm sao lại vô dụng để cho tên nam nhân đáng ghét bất ngờ hôn tới mức làm tim đập rộn lên.

Long Nhất lại giữ lấy eo Long Linh Nhi, bước chân nhẹ nhàng, đưa nàng bay bổng hạ xuống. Như Long Nhất đoán trước, Tây Môn Vô Hận quả nhiên vẫn chưa đi, chắc rằng lo lắng cho Long Linh Nhi.

Thấy được Long Linh Nhi mặt đỏ bừng trong lòng Long Nhất, Tây Môn Vô Hận không ngăn nổi kinh ngạc vạn phần. Hai người này có lẽ nào thực sự lại tốt lành với nhau như vậy?

"Tiểu muội. Vẫn còn ở đây à? Sợ ta không ăn thịt được nàng ta sao?" Long Nhất cười nói với Tây Môn Vô Hận.

Tây Môn Vô Hận hừ một tiếng, kéo Long Linh Nhi ra khỏi lòng Long Nhất, ai ngờ thân thể của Long Linh Nhi tựa như vô lực dựa sát vào thân mình nàng.

"Huynh làm gì với Linh Nhi rồi?" Phát giác dị dạng ở Long Linh Nhi, Tây Môn Vô Hận lập tức hét lên lạnh lùng với Long Nhất.

"Mặc dù muội là muội muội của ta, nhưng sự riêng tư giữa ta và Linh Nhi, muội không nghe được thì hay hơn." Long Nhất nhún vai, mặt không biểu tình nói.

Tây Môn Vô Hận sững người, chuyển đầu nhìn về hướng Long Linh Nhi. Nhưng Long Linh Nhi có chút áy náy nhìn tỷ muội tốt của mình, khẽ nói: "Vô Hận, đích thực là chuyện riêng tư giữa ta và nhị ca của ngươi."

Tây Môn Vô Hận nghe được lời này có chút ngơ ngác, chợt nhận ra sự có mặt của bản thân là thừa, không ngăn nổi sự khó chịu trong lòng.

"Linh Nhi. Nàng là quay về cùng tiểu muội của ta chẳng? Hay là đi với ta?" Long Nhất hỏi, nhãn tình ổn định nhìn Long Linh Nhi.

"Linh Nhi vì sao lại muốn đi cùng huynh chứ. Đương nhiên là cùng về túc xá với muội rồi." Long Linh Nhi còn chưa trả lời, Tây Môn Vô Hận đã nói trước.

Không ai biết Long Linh Nhi làm sao mà tránh thoát khỏi Tây Môn Vô Hận. Nàng chạy đến bên Long Nhất giữ lấy tay hắn, khẽ nói: "Vô Hận. Ngươi sau này có thể gọi ta là nhị tẩu được rồi. Ta hiện tại là nữ nhân của nhị ca ngươi, tự nhiên là cùng ngủ chung với hắn rồi."

"Cái gì? Linh Nhi. Ngươi thực tình..." Tây Môn Vô Hận ngược lại thấy lúng ta lúng túng. Long Linh Nhi đề xuất yêu cầu, nàng cũng nghe rõ. Chỉ có điều nàng không thể nghĩ rằng điều này lại là thật. Long Linh Nhi chẳng phải từng nói muốn cho Tây Môn Vũ sống không bằng chết mới dùng chiêu này sao? Tính toán thế nào cuối cùng cũng đạt được mục đích, nhưng cái giá phải trả thật là quá lớn.

"Vô Hận. Ngươi cũng đừng nói thêm gì nữa. Ta đã quyết định rồi, ngươi về túc xá đi." Long Linh Nhi lãnh đạm nói, biểu tình không buồn cũng chẳng vui.

Tây Môn Vô Hận thần sắc phức tạp nhìn hai người phía đối diện, thấy họ từ ngoại hình thực sự là rất hợp với nhau. Nhưng nội tâm của họ lại căn bản không thể hợp thành một khối. Long Linh Nhi tự nhiên có lý do mới làm vậy, bởi vì nàng ta muốn báo thù. Nhưng với lý do này nàng có thể dự liệu được hai người họ hợp lại với nhau kết quả nhất định là đau khổ. Tính ra, khiến cho nhị ca Tây Môn Vũ của nàng sống không bằng chết, Long Linh Nhi cũng không thể giải thoát, không thể nào quên đi nỗi ám ảnh từ Tây Môn Vũ được.

Tay Long Nhất làm một động tác, một đại kiếm sư và một ma đạo sư trong đám thất sát khôi lỗi xuất hiện trước mặt, khiến cho Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi kinh hãi nhảy dựng lên.

"Tiểu muội. Chúng có thể hộ tống muội trở về. Không cần phải lo việc gặp lại loại như Mộ Dung Bích nữa." Long Nhất cười nói. Nói xong giữ lấy Long Linh Nhi bay lên bầu trời.

"Mộ Dung Bích? Vô Hận vừa mới xảy ra chuyện gì à?" Khi đang phi hành, Long Linh Nhi hỏi.

Long Nhất gật gật đầu, tiện kể lại cho nàng nghe chuyện vừa mới xảy ra trong rừng.

"Ồ cặn bã." Long Linh Nhi tức giận nói, nhãn thần nhìn về hướng Long Nhất.

Long Nhất tự nhiên nhìn là hiểu được ý tứ gì, không phải là muốn nói bản thân với Mộ Dung Bích cũng cá mè một lứa như nhau sao. Hắn cười khổ trong lòng, vừa muốn nói gì đó với nàng, đột nhiên thân hình chậm lại, xoay tay phách một chưởng ra đằng sau. Vài mũi tên lửa nóng cháy bị chưởng phong của hắn phách cho phản xạ lại trong không trung về phía một thiếu nữ mũ lệ thân mặc hỏa hồng sắc pháp sư bào. Tuy thế, nàng ta linh hoạt tránh được.

Long Nhất sừng sốt ngấm nghĩa thiếu nữ có sắc đẹp không thua kém Long Linh Nhi này, phát hiện nàng ta đang dùng mục quang phần nộ nhìn chăm chăm bản thân, như thể mình đã làm nên chuyện đại ác gì đó rồi.

"Lâm Na!" Long Linh Nhi trong lòng kinh ngạc kêu lên một tiếng.

"Long Linh Nhi! Mọi đừng sợ. Ta nhất định cứu mọi ra được." Lâm Na nói. Ma trượng chỉ thẳng vào Long Nhất.

Long Nhất ngạc nhiên. Nữ nhân tự cho là mình đứng ở thế giới này sao mà nhiều đến vậy? Nàng ta không thấy Long Linh Nhi không phản kháng chút nào ở trong lòng hấn sao? Hơn thế nữa tay nàng lại còn ôm giữ quanh eo hấn nữa chứ.

"Ây. Tiểu nữu. Mắt ngươi có vấn đề không. Ta ôm nữ nhân của ta bay trên không trung hóng mát, ngươi lại chạy tới nói muốn cứu nàng, đích thực là ngực to không não." Long Nhất không khách khí chút nào nói. Mĩ nữ thì mĩ nữ chứ, nhưng cái loại mĩ nữ tự cho mình là đứng tới cực độ này một chút hảo cảm cũng không có nổi.

"Ngươi nói gì? Có gan thì nói lại lần nữa xem." Lâm Na nói giọng tức giận. Nàng là một thiếu nữ thiên tài ai ngờ bị nói thành ngực to không não, thực sự không thể tha thứ. Mặc dù ngực nàng đúng là không nhỏ, nhưng trí thông minh của nàng thì rõ như ban ngày, thế nhân đều xác nhận như vậy.

"Ta nói ngươi là tiểu nữu ngực to không não. Hiện tại nói rồi, ta phải chẳng có gan đó chứ? Đương nhiên, nếu như ngươi muốn tự mình xác nhận ta cũng không có ý kiến." Long Nhất cười he he, ám mọi nhìn Lâm Na.

"Hạ lưu." Lâm Na nghiêng răng nói. Trong miệng đã bắt đầu niệm chú ngữ, một hỏa hệ ma pháp cấp tám Dung Luyện Hỏa Diễm công kính về phía Long Nhất. Nhiệt độ cao của dung nham khiến không khí như thiêu như đốt.

Nhãn thần Long Nhất thoáng qua một tia sát khí. Nữ nhân này trái tim thật ác độc. Phạm vi công kích của hỏa hệ ma pháp cấp tám Dung Luyện Hỏa Diễm không lớn nhưng nhiệt độ tới nham thạch cũng bị nung chảy ra. Nếu như bị kích trúng rồi, hôm nay hẳn không chết cũng bị hủy mất khuôn mặt. Biểu tình của Long Nhất có chút dữ tợn, hẳn vung tay nhanh như thiểm điện, trong tay đã xuất hiện một vòng hồng quang quý dị, không ngờ đem hỏa diễm phóng tới tóm gọn vào lòng bàn tay.

Chỉ thấy một làn khói trắng từ trong lòng bàn tay Long Nhất tỏa ra, phát phơ bay lên. Trong vùng khói mờ ảo, khuôn mặt đầy sát khí của Long Nhất trông thoáng chút quý dị.

Lâm Na ngây ra như bị hóa đá nhìn vào lòng bàn tay Long Nhất. Nào ngờ hẳn dám dùng tay tiếp Dung Luyện Hỏa Diễm, lại còn chẳng hề hấn gì nữa. Điều này nàng đơn giản là không dám tin.

"Tiểu nữ. Người sẽ phải trả giá đắt cho hành vi ngu xuẩn của người." Cặp mắt đen như bảo thạch của Long Nhất nhìn chằm chằm vào Lâm Na, lạnh lẽo nói.

"Tây Môn Vũ. Đây chỉ là hiểu nhầm. Người bỏ qua cho nàng ta được không?" Long Linh Nhi trong lòng thấy biểu tình của Long Nhất, không khỏi kinh hãi. Nàng cảm giác hẳn đã tức giận thực sự rồi.

"Hiểu lầm? Nếu ta không tiếp nổi cái ma pháp vừa xong thì chết mất rồi còn đâu để mà nói tới hiểu lầm nữa." Long Nhất cười lạnh nói.

Lâm Na hồi thần lại, nghe Long Linh Nhi xưng hô với Long Nhất là Tây Môn Vũ, nhả tình nhất thời trùng to ra. Hắn không ngờ là dâm tặc Tây Môn Vũ danh mãn thiên hạ, theo đó tâm lý càng thêm xác định Long Linh Nhi là bị Tây Môn Vũ bắt giữ lấy.

"Tây u. Tây Môn Vũ. Người mau thả Long Linh Nhi ra. Ta đã báo cho gia gia Phổ Tu Tư của ta biết rồi. Ông ấy sẽ mau tới tôi." Lâm Na giọng nói có chút run rẩy. Người có tên, cây có hình, dâm danh của Tây Môn Vũ đối với thiếu nữ như nàng có một lực sát thương rất lớn. Hơn nữa, nàng vừa mới thấy qua sự lợi hại của Long Nhất, tự nhận bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ. Nếu như hắn mà nổi thú tính, tấm thân thanh bạch của nàng không...

"Phổ Tu Tư? Kể cả lão đầu đó tới cũng vô dụng. Người phải trả giá đắt cho hành động vừa xong của người." Long Nhất ngược lại chỉ có chút ngạc nhiên. Thì ra thiếu nữ ngực to không nảo này là cháu gái của hỏa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư, thảo nào mà hỏa hệ ma pháp thuần thực đến thế. Hơn nữa, tuổi còn nhỏ mà đã đột phá cảnh giới đại ma pháp sư thành ma đạo sĩ rồi.

"Lâm Na. Tỳ mau chạy đi. Tỳ hiểu nhầm thực sự rồi. Mọii cam tâm tình nguyện đi cùng hắn. Hắn là nam nhân của mọii." Long Linh Nhi trong lòng có chút cảm động, đây đúng là sự quan tâm thực lòng của Lâm Na, mặc dù nhả lực có chút khiếm khuyết.

Lâm Na lộ ra vẻ mặt không tin. Long Linh Nhi càng nói thế nàng càng không tin được. Thực ra tâm lý nàng cũng đã rất sợ hãi, nhưng trong đầu có tính cách như thể lửa cháy, nàng bất kể thế nào cũng không thể yên lòng để Long Linh Nhi đi mất được.

"Ta không đi được. Ta tuyệt đối không thể bình tĩnh mà nhìn mọii lạc vào ma chướng được." Lâm Na gương mặt quật cường đứng nguyên nơi đó, nhả thần kinh sợ run lên nhưng vẫn dững cảm

đương đầu với mục quang lạnh băng của Long Nhất.

Ma chường? Long Nhất cười sượng. Tiểu nữ này cũng đánh giá cao hấn rồi đó. Hành vi của nàng có vẻ điên khùng nhưng khiến cho hấn sinh lòng bội phục, nữ nhân này thật nghĩa khí. Chỉ có điều, nàng vừa mới bắt kể phải trái tấn công hấn, phải trả lại một cái giá nào đó mới được. Long Nhất cười he he kẹp lấy Long Linh Nhi, vận Càn Khôn Đại Na Di tới cực hạn, thân hình bất ngờ biến mất trong không khí.

Lâm Na vừa mới thấy bất ngờ xong, đột nhiên thấy trước ngực chọt mát, vô thức kêu lên một tiếng chói tai trụ giữ lấy vùng ngực.

Long Nhất mang theo bộ mặt cười dâm đãng xuất hiện tại chỗ cũ. Long Linh Nhi ở bên mình hấn cũng không rõ tình trạng, không biết vừa mới phát sinh sự tình gì.

Lâm Na đột nhiên cảm giác được trên người thiếu hụt chút gì đó, cúi đầu xem. Thực sự y phục vẫn chỉnh tề, nhưng vẫn có cảm giác đôi chút không hợp lý đâu đó.

"Người vừa làm gì với cô ấy rồi? Tây Môn Vũ." Long Linh Nhi nói có kèm theo chút lửa giận.

"Chẳng làm gì hết. Giáo huấn cô ta một lần thôi." Về mặt Long Nhất thể hiện biểu tình vô tội.

Lâm Na ngược đầu căm ghét nhìn Long Nhất, dù nàng hiện tại chưa phát hiện ra hấn đã động thủ động cước gì với mình rồi, nhưng luôn thấy trên người thiếu hụt chút gì đó.

Đột nhiên, Lâm Na cảm giác nụ hoa trên ngọc nhũ bị lớp vải của y phục cọ qua làm cho có chút tê tê. Sự tình này rất không có khả năng

xảy ra, vì chất liệu nội y chỗ đó rất mềm mại, tuyệt đối không thể khiến cho ngọc nữ sản sinh ra loại cảm giác này. Nàng vuốt nhẹ từ vai xuống ngực một lượt, lập tức một tiếng hét lạnh lạnh cất lên giữa trời đêm, làm kinh hoàng vô số đôi chim uyên ương.

"Ngươi là đồ dâm tặc. Ngươi... ngươi... trả lại cho ta." Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Na muốn ứa máu ra, thân thể mềm mại tức giận tới mức run lên, biểu hiện mùi phần ngoạn mục.

"Có lẽ, ngươi nói đúng là cái này?" Long Nhất ve vẩy một mẩu vải màu phấn hồng, trên bề mặt có thêu ba chữ: Lệ Nhân Phòng.

Chương 123: Quyển rũ thất bại

Dịch: Aficio

Lâm Na xấu hổ muốn chết. Nữ nhi chưa chồng như nàng mà thiếp thân nội y không ngờ bị một nam nhân nắm trong tay, hơn nữa lại còn là trực tiếp lấy ra từ trong người nàng nữa. Điều này khiến cho nàng hầu như không hít thở nổi tới mức huyết quản muốn vỡ tung ra.

"Tây Môn Vũ. Người... người sao có thể như vậy?" Long Linh Nhi tức giận nói. Tên này cũng quá là chẳng coi nàng ra gì, không ngờ trước mặt nàng còn làm điều vô sỉ này với nữ nhân khác.

"Ta tại sao không thể như vậy? Cho nàng ta một bài học nho nhỏ thế thôi. So với hành động muốn đẩy người khác vào chỗ chết của nàng ta, ta phải nói là đã khách khí rồi đó." Long Nhất cười he he.

"Nhưng người đó là một nữ hài tử, người làm như vậy..."

"Nữ hài tử, nữ hài tử thì cần phải để cho nàng ta giết à? Ai ban cho nàng ta cái đặc quyền đó vậy hả?" Long Nhất ngắt lời Long Linh Nhi, thu lại khuôn mặt cười lạnh giọng nói.

Long Linh Nhi nhất thời bị Long Nhất nói cho không thốt nên lời. Thực tình lời của hắn cũng có vài phần đạo lý. Trong chuyện này từ đầu tới cuối hắn đều giữ một chữ lý, dù cho phương pháp giáo huấn có thiếu thỏa đáng.

Lúc này Lâm Na mới dờ dẩn nhìn vào mẩu vải trên tay Long Nhất, sắc mặt vừa đỏ vừa xanh, mắt cũng đã từ từ gợn lên những tia máu, biến thành có chút cuồng loạn, xem ra là muốn bất chấp tất cả để công kích.

"Tiểu nữ. Người phải hiểu rõ rằng chọc giận ta là hiệu quả rất nghiêm trọng đó." Long Nhất nhíu mắt lại đầy nguy hiểm, toàn thân phát ra hàn ý nói.

Lâm Na kinh hoàng, cảm giác bất chấp liều mạng vừa xong đột nhiên biến mất. Bởi vì nàng đã tưởng tượng được ra hậu quả, nếu như Tây Môn Vũ thú tính đại phát, chế trụ nàng rồi điểm ô thì thật là đáng sợ. So sánh với điều đó, bản thân chịu đựng một chút ủy khuất tựa hồ cũng không thấm vào đâu.

Long Nhất đưa mảnh nội y màu phấn hồng đó lên mũi người, lộ ra một biểu tình ngây ngất. Mùi thơm của thân thể cô nàng Lâm Na này không giống như vài nữ hài khác trong nhận thức của hắn. Như Lộ Thiển Á, Lãnh U U, Vô Song mấy người có mùi hương trên mình thoang thoảng, thanh nhã, còn mùi hương của Lâm Na lại vô cùng đậm đặc. Người được mùi thơm của nữ nhân, từ hương vị trên mình mỗi nữ nhân, đến một trình độ nào đó cũng có thể đoán biết được tính cách của nữ nhân đó.

Động tác cực kì vô sỉ, bỉ ổi của Long Nhất lập tức khiến cho lưỡng nữ mặt đỏ bừng lên, trong lòng hận tới mức răng cũng ngứa ngáy.

"Trả lại người này, thực sự là rất thơm đấy." Long Nhất quăng đi, mẩu hung y phấn hồng nhẹ nhàng bay lơ lửng về hướng Lâm Na.

Khi Lâm Na tiếp nhận được mẩu hung y, cũng phát hiện ra thân ảnh của Long Nhất và Long Linh Nhi đã không còn ở trước mắt nữa.

"Tây Môn Vũ. Ta nhất định không tha cho người đâu." Lâm Na cay nghiệt nói, nắm tay nhỏ nhắn nắm chặt.

oOo

Tây Môn Vô Hận được hai thất sát khôi lỗi hộ tống tới nữ sinh túc xá. Sắc mặt nàng có điểm không thoải mái. Nàng thực lòng lo lắng cho Long Linh Nhi, sợ nàng ta làm điều ngu ngốc gì đó. Ngoài ra còn có một điểm nữa mà nàng không chịu thừa nhận. Thực lòng nàng cũng có chút lo lắng cho cả tên nhị ca hỗn đản ấy.

"Tây Môn tiểu thư. Sắc mặt cháu sao lại trông khác lắm, xảy ra việc gì rồi?" Đại mục trông coi cổng lớn của túc xá thấy điểm khác lạ nơi Tây Môn Vô Hận, không khỏi quan tâm hỏi.

"Âu đại mục, cháu không sao đâu." Tây Môn Vô Hận mạnh mẽ nở nụ cười, gật gật đầu về hướng bà ta rồi lên gác. Kể từ ngày đầu tiên Tây Môn Vô Hận tới Thánh Ma học viện, đã thấy được Âu đại mục đối với nàng đặc biệt quan tâm. Hỏi han chuyện nóng rét thì không kể, có lúc còn nấu canh hầm cho nàng và Long Linh Nhi. Điều này khiến cho người sống xa nhà như Tây Môn Vô Hận cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Âu đại mục có điều nghĩ ngợi nhìn về sau lưng Tây Môn Vô Hận, nhãn thần tràn đầy từ ái sáng lên.

oOo

Lúc này, Long Nhất đưa Long Linh Nhi tới một khách sạn sang trọng nơi Mỹ Á công quốc. Hắn thuê một căn phòng.

Vào trong phòng, Long Linh Nhi tránh khỏi vòng tay Long Nhất, sắc mặt không vui, hiển nhiên là cực kỳ bất mãn với hành vi mới đây của Long Nhất. Long Nhất cũng không quan tâm, trực tiếp bước vào

phóng tắm.

Long Linh Nhi có chút ngây ngốc ngồi trên ghế, nghìn vạn điều rối rắm cứ thế mà đến, khiến cho lòng nàng rối loạn tơ vò. Sự lựa chọn của nàng rốt cuộc là đúng hay sai? Nàng đêm nay thực sự khuất mình cho tên dâm tặc này sao?

Long Linh Nhi còn đang đứng ngồi không yên, Long Nhất chỉ quần một mảnh nội khố từ trong phòng tắm đi ra, hiển lộ thân thể tráng kiện, đường nét của mỗi một khối cơ bắp đều đạt mức hoàn mỹ, sức mạnh sung mãn như chỉ chờ bùng phát.

Long Linh Nhi lúc này mặt đỏ bừng, quay đầu không dám nhìn thêm. Nhưng Long Nhất vẫn không dừng lại đi lướt qua nàng, trực tiếp hướng về phía buồng ngủ.

Long Linh Nhi nhìn Long Nhất nằm trên giường, tay chân luống cuống, nàng hiện tại phải làm gì đây?

"Đi tắm. Đúng. Đi tắm đã." Long Linh Nhi lẩm bẩm đi vào phòng tắm, cởi bỏ y phục, lộ ra ngọc thể ngạo nhân.

Đứng trước gương, Long Linh Nhi tỉ mỉ ngắm nhìn bản thân trong gương, da thịt đàn hồi trắng như sữa trâu, ngọc nhũ cao vút căng tròn kiêu ngạo vươn lên, hai hạt anh đào phấn hồng điểm xuyết, rung lên nhẹ nhẹ khiến cả nàng cũng thấy say mê chính mình.

Thân thể hoàn mỹ như thế này có thể làm mê hoặc Tây Môn Vũ không? Trái tim Long Linh Nhi co thắt lại, nghĩ tới việc sắp tới ngọc thể của bản thân để cho hắn chơi đùa, nàng không ngăn nổi run lên khe khẽ. Đối với thân thể của mình, Long Linh Nhi hoàn toàn có lòng tự tin. Nàng tin rằng thế giới này chỉ có một số ít là có thể so sánh với nàng thôi. Chắc chắn rằng Tây Môn Vũ sẽ mê đắm tới mức lẫn mình

qua, năm đó hẳn chẳng phải cũng đã vì muốn chiếm đoạt thân thể này mà hẳn bất chấp việc phải dùng thủ đoạn ti bỉ nào sao?

Long Linh Nhi tẩy rửa sạch sẽ, lau khô thân thể, da thịt trắng trong xuất hiện từng gợn sóng đỏ hồng, thực sự dụ nhân. Nàng bước ra khỏi phòng tắm. Bước chân kiên định ban đầu bỗng do dự, chẳng lẽ thực sự cứ thế này mà bước vào căn phòng đó sao? Long Linh Nhi đứng lại, sắc mặt phức tạp khó hiểu, đem dỡ bỏ toàn bộ tôn nghiêm vốn có để bồi tiếp giấc ngủ cho nam nhân đáng ghét kia, điều này đơn giản là so với việc giết nàng đi còn thống khổ hơn.

Long Linh Nhi đột nhiên tự trào cười, lẩm bẩm: "Long Linh Nhi ơi là Long Linh Nhi. Người hiện tại còn có tôn nghiêm chẳng? Vì sao cái thế giới này không công bằng đến vậy?" Long Linh Nhi hiểu rằng, sớm vào thời khắc mà nàng thất thân, tôn nghiêm của nàng đã sạch sành sanh không còn gì. Nàng rõ ràng là người bị hại, nhưng rất nhiều lần nàng nhìn vào nhãn thần của chính nàng thấy được trong đó sự khinh thường và chán ghét, nói nàng là đấng phụ đến chết cũng chưa chòng, mà phải nhất thiết cầu sự ban ơn của tên dâm tặc Tây Môn Vũ đó.

Nghĩ tới đây, trong mắt Long Linh Nhi lộ ra sắc thái kiên quyết. Đây là lựa chọn của nàng, nàng tuyệt đối không hối hận.

Long Linh Nhi không do dự đặt chân vào buồng ngủ, mang theo một làn hương thơm tao nhã nhẹ nhàng, nhưng bắp chân căng thẳng tới mức run rẩy.

Long Nhất đang nằm trên giường đọc một cuốn sách giảng giải về ma pháp, hít được hương thơm nữ nhân thoang thoảng. Hắn không ngăn nổi ngược đầu lên, nhìn Long Linh Nhi vừa tắm xong đi ra, lộ xuất hơn nửa phần da thịt trên người. Nhãn thần của hắn nhất thời trở nên sâu sắc, nhịp tim tự động đập nhanh hơn. Sắc đẹp của Long

Linh Nhi, đẹp tới kinh tâm động phách, phong vị đan xem giữa nữ nhân và nữ hài này là mê người nhất, ngược lại thân hình đối với Long Nhất phán xét chỉ đứng thứ hai. Trong số nữ nhân của hắn có thân hình của Lãnh U U là quyến rũ bốc lửa nhất. Do Long Nhất đã kiến thức qua nhiều, nhãn quang tự nhiên cũng cao lên. Thực sự luận bàn về thân hình thì bất kể là ai, chẳng những Long Linh Nhi, tính cả Ngũ Phượng, Lộ Thiến Á cũng kém sút nửa phần.

Thấy Long Linh Nhi do căng thẳng mà sắc mặt tái ra, hắn không nhịn nổi khẽ cười. Hắn không hiểu Long Linh Nhi khăng khăng đòi làm nữ nhân của hắn là có âm mưu gì, nhưng hắn có thể xác định, mục đích của Long Linh Nhi đích thị là trả thù.

Long Nhất nhắc mình sang một bên giường, vồ vồ vào phần bên cạnh, cười nói: "Lên đi thôi."

Thân thể mềm mại của Long Linh Nhi khẽ run, cả đôi môi cũng không còn huyết sắc. Nàng nghiêng răng chui vào trong chăn, tuy thế không dám tới sát bên mình Long Nhất.

Long Nhất tịnh không nhào tới như Long Linh Nhi đoán, mà chuyển đầu tiếp tục đọc cuốn sách của hắn, tựa hồ coi như nàng không tồn tại.

Chờ lâu lắm rồi mà Long Linh Nhi thấy Long Nhất vẫn y nguyên không có động tác gì, thở ra một hơi đồng thời cũng có đôi chút phiền muộn. Hắn mà không chủ động thì nàng làm sao mà chủ động được.

Long Linh Nhi hít vào hai hơi thật sâu. Đã tới mức này rồi, nàng căn bản không có cơ hội hối hận nữa. Cơ hồ như nghiêng răng nghiêng lợi, nàng gắng gượng hỏi: "Người đang đọc sách gì đấy?"

"À. Sách ma pháp." Long Nhất khẽ trả lời với giọng dửng dưng, không quay đầu nhìn nàng lấy một cái.

Long Linh Nhi thở gấp không biết làm thế nào cho được. Tóm lại cũng đâu thể khiến nàng cởi bỏ y phục mà nhào vào lòng hắn. Chỉ có điều Long Nhất nói tới ma pháp, làm khơi dậy một tia hiếu kỳ trong nàng. Nàng vẫn không hiểu Long Nhất rõ ràng không có ma pháp thể chất tại sao lại đột nhiên dùng được ma pháp, hơn nữa đẳng cấp tựa hồ không thấp.

"Tây Môn Vũ. Ta rất muốn biết vì sao ngươi đột nhiên có thể sử dụng được ma pháp. Ma pháp ngươi vừa xong dùng để đưa ta bay đi chẳng phải là Phiêu Phù thuật hay sao?" Long Linh Nhi không nhịn được mở miệng hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm. Đại khái là nhờ cậy vào sự ban cho của nàng." Long Nhất đặt cuốn sách xuống, đột nhiên quay đầu cười ám muội nói.

"Ta?" Long Linh Nhi thấy Long Nhất chuyển đầu qua, tâm lý không kìm được nhảy lên.

"Đúng thế. Nàng nghĩ xem, ta vốn không có ma pháp thể chất. Nhưng từ sau cái đêm hôm đó, ta đột nhiên lại có được ma pháp thể chất. Ta nghĩ được ra rằng phải là nhờ công lao của nàng rồi." Long Nhất cười he he nói.

Đêm hôm đó? Long Linh Nhi nhất thời chưa biết được là cái đêm nào? Đột nhiên hiểu được Long Nhất chỉ chính cái đêm cường bạo nàng.

Long Linh Nhi sắc mặt biến đổi, cừu hận trong mắt không tự giác biểu lộ ra ngoài. Nhưng nàng rất nhanh kiềm chế được bản thân,

thần sắc trở thành dễ thương, con mắt chớp chớp nhìn vào Long Nhất, nũng nịu nói: "Thật à? Thế chúng ta liệu có cần thử lại lần nữa chẳng?"

Long Nhất toàn thân run lên một cái, không phải vì kích động, mà là quá ngỡ ngàng. Lòng tơ trên người cũng không không chế nổi mà dựng hết cả lên. Cái này đúng là siêu thực, cũng không biết nàng học được từ đâu nữa? Hấn rất muốn cười, thực tình không nín nổi nữa, liền không một chút lịch sự nào ha hả cười vang lên.

"Tây Môn Vũ. Người cười cái gì?" Long Linh Nhi xấu hổ, bực mình nói. Nàng biết tên này chắc chắn là cười nàng.

Long Nhất dừng tràng cười lại, tay vươn ra trước mắt Long Linh Nhi, chỉ vào vào một cái mụn cơm tí xíu mà hỏi lại: "Nàng có biết đây là cái gì không?"

Long Linh Nhi ngây ra, không rõ đây là ý tứ gì.

"Đây là cái mụn cơm mọc lên từ lỗ chân lông, thường gọi là mụn cơm da gà, rõ chưa?" Long Nhất trịnh trọng nói.

Long Linh Nhi ngây ra một lát, đột nhiên ý thức được Long Nhất là chế giễu nàng vừa mới gọi cho hấn cảm thấy ớn lạnh nên mới nổi da gà lên.

"Tây Môn Vũ. Người chết đi." Long Linh Nhi thờ hỏn hển lòi cái gối đằng sau ra đập vào đầu Long Nhất.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 124: Nhiệm vụ đánh người của Dong binh công hội

Dịch: Aficio

Long Nhất giơ tay chặn, kéo chiếc gối đánh tới lại, bắt chợt vươn mình tới ép lên thân nàng. Bộ ngực trần của hắn chỉ ngăn cách với ngọc phong cao vút mà mềm mại của nàng qua một lớp áo ngủ mỏng manh, cảm giác mềm mại đó khiến cho Long Nhất sáng khoái tiêu hồn.

Long Linh Nhi kêu lên kinh hãi. Việc đã đến rồi. Lớp ngực trần của nàng biến mất, trong mắt lộ ra thần sắc kinh sợ, nhịp tim đập loạn hết tiết tấu.

Long Nhất nhìn trực tiếp vào mắt Long Linh Nhi, chầm chậm cúi đầu tìm đôi môi hồng. Long Linh Nhi thân thể cứng ngắc, nhắm đôi mắt lại, cũng khép luôn lại sắc thái chán ghét trong mắt vào.

Khi còn cách môi hồng của Long Linh Nhi chỉ một thốn cự ly, Long Nhất dừng lại, lật mình rời khỏi người nàng.

"Ta hi vọng nữ nhân của ta cam tâm tình nguyện cùng ta hoan ái, nhưng xem ra nàng không như vậy. Dạng này khiến ta không cách nào tiếp tục. Do đó nếu như nàng thực lòng muốn quyến rũ ta, vậy phiền nàng chủ động hơn một chút." Long Nhất lãnh đạm nói.

Long Linh Nhi cười lạnh hai tiếng, trào phúng nói: "Cam tâm tình

nguyện? Người cũng có tư cách nói tới bốn chữ đó sao? Người không thể nào quên người từng làm gì với ta chứ?"

"Ta không quên, cũng không tính ngụy biện." Long Nhất chuyền đầu đối mặt với nhãn thần đầy cừu hận của Long Linh Nhi.

Hai người mắt lớn trừng mắt bé không biết đã bao lâu, Long Linh Nhi đột nhiên thu lại hận ý trong mắt, lãnh đạm nói: "Ta sau này nhất định có thể đóng được vai này."

Ách,... Long Nhất đột nhiên thấy được tiểu công chúa này liệu có phải bị bệnh rồi không. Khăng khăng đòi làm nữ nhân của hắn lẽ nào là vì muốn ở bên cạnh hắn, sau đó tìm cơ hội sát tử hắn? Điều này có chút muốn đề phòng mà không để phòng nổi. Chẳng qua muốn giết được hắn cũng không phải là sự khó khăn thông thường.

"Tùy nàng. Muộn rồi. Ngủ thôi." Long Nhất nhắm mắt lại, dùng tinh thần lực tạo thành một phòng hộ kết giới cực mạnh quanh thân thể. Dù cho hắn rất tự tin, nhưng đề phòng là điều tất yếu phải có. Cẩn thận thì có thể sống được vạn năm.

Long Linh Nhi nhắm chặt mắt lại, khóe mắt đột nhiên vọt ra một tia ướt át. Vô tình, một viên lệ châu trong vắt lăn xuống, kêu ba một tiếng rơi trên bàn tay tuyết bạch của nàng.

Vốn dĩ cho rằng không còn nước mắt nữa, vốn dĩ cho rằng tim đã chết từ lâu. Thế mà không tưởng rằng chỉ thấy hắn thôi, mắt lệ cũng rơi, tim cũng đau nhói. Lớp kén dày đặc bao phủ nội tâm bị Long Nhất vô tình xé tung, vết thương vẫn còn máu rỉ ra.

Long Linh Nhi bắt ép bản thân tĩnh tâm lại, muốn tiến nhập vào trạng thái minh tưởng, nhưng nội tâm hỗn loạn thế này khiến cho nàng không cách gì bình tĩnh nổi. Sự thật so với điều nàng dự liệu cách

biệt quá xa. Nàng vốn nghĩ hi sinh thân thể là có thể dễ như trở bàn tay làm cho Tây Môn Vũ mê đắm tới điên đảo thần hồn. Tuy vậy, ai ngờ hấn căn bản động cũng không động vào mình, lại còn chê cười nàng thể hiện quá giả tạo.

Long Linh Nhi ác độc nhìn chăm chăm vào Long Nhất tựa hồ đang say ngủ kia, trong lòng xuất ra một ý niệm, lẽ nào là nắm lấy cơ hội hấn đang ngủ mà kết liễu luôn tính mạng? Nhưng nhớ lại lần trước Long Nhất trong phạm vi công kích của hỏa hệ cấm chú Phần Thần thuật còn bình yên vô sự. Không ngăn nổi sự nản chí, trong lòng càng thêm buồn khổ.

Ánh mặt trời từ khe hở của cửa sổ chiếu vào, lưu lại trên chiếc giường êm ái những bóng ánh sáng. Long Linh Nhi từ trạng thái mơ mơ mộng mộng tỉnh lại, trong đầu như thể có nhét vào mấy cục đá, va đập vào nhau, cực kỳ khó chịu. Nàng nhíu đôi lông mày đẹp, dùng ngọc thủ chống xuống để nâng mình dậy, cảm giác tựa hồ có chút gì đó không đúng. Từ từ mở mắt ra, thỉnh thoảng một đôi mắt đen sáng như ánh sao đêm, đem theo những điểm tiểu ý đùa bỡn nhìn nàng. Lúc này nàng mới phát hiện ra lòng bàn tay mình không ngờ đặt trên bộ ngực rắn chắc của tên hấn đàn đó. Hơn thế nữa, ngọc thối của nàng còn không có quy củ gì gác lên chân hấn.

Long Linh Nhi kinh hãi lùi lại. Nhưng không ngờ là lùi vào khoảng không, cả người bị ngã khỏi giường.

Ba một tiếng, thối cổ nhỏ xinh đau rất. Long Linh Nhi không ngăn được kêu lên đau đớn, ngẩng đầu lên thì phát hiện Long Nhất đang híp mắt nhìn chòng chọc vào ngực nàng. Nàng cúi đầu nhìn, a lên một tiếng hai tay giữ lấy ngực. Bên trong chiếc áo ngủ của nàng cảm thấy một đợt không khí, cú ngã này làm cho dây buộc của áo ngủ

bung ra, vạt áo trượt sang hai bên, lộ ra hơn nửa ngọc nữ tròn căng, kể cả nụ anh đào phấn hồng cũng ẩn ẩn hiện hiện, lay động nhân tâm.

"Còn che cái gì mà che nữa. Cũng đâu phải chưa từng thấy qua." Long Nhất cười he he nói. Sáng sớm là lúc mà dương khí thịnh nhất, thấy được xuân quang mỹ diệu như vậy, không sản sinh trùng động thì không phải là nam nhân đích thực rồi.

Long Linh Nhi nghe được, bất thành linh nghiến răng đứng dậy, ngọc thủ giữ lấy ngực buồng ra, áo ngủ cũng văng ra hai bên, ngọc nữ tuyết bạch cao vút không hề che đậy hiện ra ngay trước mắt Long Nhất. Chết người nhất là ở chỗ hạ thân của nàng cũng không mặc chút gì, khoảng lông đen mượt mà khiêu chiến thần kinh yếu ớt của Long Nhất. Mũi hần đã bắt đầu nóng lên, tà hỏa nơi đan điền cũng bùng cháy. Hần phảng phất nghe được tiếng máu huyết sôi lên sùng sục.

Chết người mất, Long Nhất tâm lý kêu khổ. Hần chóng không kiềm chế nổi mất thôi, mỹ nhân đến trước cửa như vậy chân đích cực kì khó mà cự tuyệt.

Long Linh Nhi lạnh lùng nhìn tên Long Nhất hai con mắt như dán cứng vào thân thể nàng, chằm chằm nằm lên trên giường, song thối giạng ra, dáng vẻ như chỉ chờ người tới hái.

Ừng ực, Long Nhất khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về phía mỏm núi băng nơi riêng tư của người thiếu nữ, đại thủ dần dần vươn tới, xuyên qua một lớp lông mềm mượt như nhung, lại từ từ vuốt lên trên, ở trên ngọc nữ mười phần đàn hồi, hai lần làm động tác của người đánh cờ, rồi chột thu hồi lại bàn tay, nói giọng nghèn nghẹn: "Rất quyến rũ, có điều ta chẳng cảm thấy hứng thú gì với một khúc gỗ cả."

Long Linh Nhi không nói lời nào, lặng lẽ mặc lại y phục.

Long Nhất thấy ngọc thể tuyệt mỹ của Long Linh Nhi bị y phục khóa lấp, hối hận thờ dài. Lộ Thiến Á không có ở đây, cả một bụng đầy lửa dục này biết tìm ai mà phát tiết đây?

Mặc y phục chỉnh tề, Long Linh Nhi hờ hững nhìn Long Nhất, đột nhiên hỏi: "Người không phải là bị bắt lực rồi chứ?"

Long Nhất ngớ người ra. Nàng nói cái quái gì vậy? Nàng không ngờ là nói hấn bắt lực? Làm gì có nam nhân nào chịu nổi lời nói này của nữ nhân cơ chứ. Long Nhất vùng lên, đẩy Long Linh Nhi đè xuống giường, đỉnh của tiểu huynh đệ đang dựng đứng cứng ngắc chọc đúng vào vùng mềm mại giữa hai chân của nàng.

Long Linh Nhi toàn thân run lên, cố sống cố chết đẩy Long Nhất ra, run giọng nói: "Ta phải đi học." Bất ngờ đẩy tung cánh cửa sổ, bay ra ngoài.

"Nữ nhân này, chẳng phải cố ý chơi ta sao." Long Nhất chửi rủa, nhảy từ trên giường xuống đi tắm nước lạnh cho tỉnh táo.

oOo

Mễ Á Thánh Ma học viện chia ra thành ma pháp học viện với đấu khí học viện. Nổi tiếng nhất đương nhiên là ma pháp học viện rồi. Lực lượng và quy mô của hệ thống giáo viên ở đây là số một trên toàn Thương Lan đại lục.

Long Linh Nhi bay vào trong khuôn viên học viện. Thực ra, với đại ma pháp sư cảnh giới của nàng mà còn phải học tập ở học viện này sao? Nói chung, ma pháp học viện chỉ có ba hệ, sơ cấp ma pháp hệ,

trung cấp ma pháp hệ cùng với cao cấp ma pháp hệ. Sau khi có thể thi phóng ra được thất cấp cao cấp ma pháp là coi như tốt nghiệp rồi. Nàng và Tây Môn Vô Hận tới chỉ là để cho đỡ buồn mà thôi, còn có một mục đích nữa là hi vọng được hòa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư chỉ bảo.

Long Linh Nhi trở về nữ sinh túc xá, kinh ngạc phát hiện Tây Môn Vô Hận cũng chưa đến lớp.

"Linh Nhi. Người không sao chứ?" Tây Môn Vô Hận thấy Long Linh Nhi thất hồn lạc phách quay lại, vội vàng đứng dậy hỏi.

Long Linh Nhi lắc lắc đầu, ném mình xuống giường chui đầu vào trong chăn. Nàng không hiểu sao bản thân lại bỏ chạy. Mắt thấy mục đích sắp thành công rồi, nàng lại đột nhiên cảm giác sợ hãi vô cùng, bởi vì sự tình bắt đầu như thể thoát khỏi tầm kiểm soát của nàng.

"Linh Nhi. Hấn. Hấn khi phụ người à?" Tây Môn Vô Hận ngồi cạnh Long Linh Nhi hỏi.

Long Linh Nhi từ trong chăn chui ra, mặt mày tỏ vẻ mệt nhọc cùng cực. Nàng vô lực nói: "Vô Hận. Đừng hỏi nữa, để ta bình tĩnh lại đã."

Tây Môn Vô Hận gật gật đầu, đứng dậy nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ đi ra.

Long Linh Nhi khe khẽ thở dài một hơi, nhớ lại cái đêm không biết phải gọi là gì ấy, đầu lại ngâm ngấm đau. Nàng không biết rốt cuộc phải bảo bản thân mình làm gì? Ban đầu mục đích là đem bản thân ra làm cái giá trao đổi, khiến cho Tây Môn Vô Hận yêu điên cuồng nàng, mê luyến nàng, cuối cùng hiềm ác đem dẫm hấn xuống gót chân, đem sinh mệnh bản thân hấn ra trả giá, cũng muốn khiến cho hấn phải chịu nỗi thống khổ tận cùng.

Có thể là, Long Linh Nhi phát hiện bản thân sai lầm mất rồi. Nàng đánh giá quá cao mị lực của bản thân. Nàng phải sớm nghĩ tới, Tây Môn Vũ không còn là Tây Môn Vũ ngày xưa nữa. Hắn có con mắt đen tới mức khiến người động lòng, khuôn mặt thần bí không đo được, tựa hồ phương pháp của nàng đã sớm bị hắn hiểu ra được.

oOo

Tại đại sảnh của Mễ Á công quốc Dong binh công hội, Long Nhất mặc y phục hoa lệ đi loanh quanh trong đó, khiến người khác đặc biệt chú ý. Còn nhớ cấp độ dong binh của hắn vẫn như một năm trước đây khi mới đăng ký, có nghĩa dong binh huân chương cũng y nguyên là bạch sắc huân chương cấp F, thấp nhất. Hắn hồi đó tiếp nhận nhiệm vụ hoang mãng thảo nguyên Di Thất Chi Thành, nhưng đó thực ra là một nhiệm vụ không thể giao, rốt cuộc là nhiệm vụ của ai hắn vẫn không hề hay biết. Trực giác báo cho hắn rằng bên trong không hề đơn giản.

Long Nhất đang định xem xem trên bảng nhiệm vụ có những gì, hắn chợt cảm giác nhãn thần của những người xung quanh nhìn hắn biến thành kỳ quái phi thường, còn có nhiều người nhắm vào hắn mà chỉ chỉ trỏ trỏ. Lắm kẻ không mang theo hảo ý, mắt nhìn hắn như nhìn vào một vật sẵn vậy.

Long Nhất có chút ù ù cạc cạc, không ngăn được phần nộ trong lòng. Hắn mười phần căm ghét người khác dùng loại nhãn thần đó mà nhìn hắn.

Vào lúc này, mười gã mặc hắc sắc dong binh đồng phục nhằm hướng Long Nhất mà bước tới. Thuần một màu sắc của chiến sĩ, xem dạng này phải là một loại dong binh đoàn cỡ nhỏ.

Đi đầu là một gã trung niên trông khô ngô, gã lôi ra từ trong ngực áo một tờ giấy xem đi xem lại, quay đầu hỏi đồng đội: "Các huynh đệ, mọi người xem có phải là tiểu tử này không."

"Không sai. Chính là hắn." Lũ người sau lưng gã nhao nhao lên trả lời khẳng định.

Đôi mắt hẹp mà dài của trung niên nhân này âm lãnh nhìn chăm chăm vào Long Nhất, đưa tờ giấy trong tay xoay về hướng Long Nhất, theo đó Long Nhất bất ngờ phát hiện trên đó có vẽ hình của hắn.

Long Nhất nhíu mày lại, hỏi: "Xin hỏi đây là chuyện gì?"

"Có người phát ra nhiệm vụ cấp B này, nói rằng cần đánh cho kẻ trong bức họa tới mức mẹ hắn cũng không nhận ra được. He he, loại công việc đánh người này có lẽ là chuyện sừng tay nhất với Thiên Lang dong binh đoàn chúng ta. Vừa hay tiểu tử nhà người tự đưa mình ra trước cửa, cũng đỡ cho chúng ta phải tìm người." Trung niên nhân cười nham hiểm nói.

Chương 125: Mơu tính

Dịch: Aficio Long Nhất vẫy tay chuyển thân rời khỏi, không thèm ngoái lại chút nào nhìn mười tên dong binh thuộc Thiên Lang dong binh đoàn đang nằm gào khóc trên mặt đất. Lý tưởng và hiện thực tóm lại là có sự khác biệt quá lớn. Chúng muốn đánh cho Long Nhất tới mẹ hấn cũng không nhận ra, kết quả là lại bị người ta tấn cho thành một lũ đầu heo.

Long Nhất không cần phải hỏi xem rốt cuộc là ai đưa ra cái nhiệm vụ nhằm chơi xỏ mình. Trong lòng hấn đã đoán ra là ai rồi, ngoại trừ cuộc đột kích bất ngờ của Lâm Na đêm qua ra, hấn có gặp ai đâu. Nha đầu này chắc thực sự là có tiền đây, một nghìn tử tinh tộ tiền thưởng để đánh cho hấn thành một dùm? Hơn nữa lại còn đưa nó thành một nhiệm vụ cấp B nữa, nên biết hoang mãng thảo nguyên Di Thất Chi Thành cũng mới chỉ là nhiệm vụ cấp A mà thôi.

Long Nhất hiểu, Thiên Lang dong binh đoàn vừa xong chỉ là loại tôm tép, sau này còn những dong binh đoàn quy mô khủng bố cũng tìm hấn để kiếm chuyện. Chỉ cần đánh được một người là đã có thể hoàn thành nhiệm vụ, so với đa phần các nhiệm vụ thập tử nhất sinh khác rõ ràng là thoải mái hơn nhiều. Long Nhất tịnh không sợ dong binh đoàn nào tham tiền mà phát sinh xung đột với hấn. Hấn cũng rất vui lòng báo cho chúng biết một nghìn tử tinh tộ tịnh không phải là món hời, chỉ là hấn không thích vô duyên vô cớ bị kẻ khác chơi xỏ.

Xem ra tiểu nữu đó còn chưa được giáo huấn đầy đủ. Long Nhất nghĩ trong lòng, trực chỉ đi về hướng Thánh Ma học viện.

Mĩ nữ nổi danh như Lâm Na, hành tung đương nhiên là được nhiều người để mắt tới. Nghe ngóng một chút, Long Nhất liền biết tiểu nữu hiện đang lên lớp cho học sinh sơ cấp ma pháp hệ. Cái này có chút ngược với dự đoán của Long Nhất, không nghĩ rằng nàng ta còn là giáo sư nữa.

Long Nhất đi tới một phòng học, ghé một mắt ngó vào thấy được đích thực Lâm Na với mái tóc dài đỏ như lửa đang đứng trên bục giảng giảng bài. Phòng học này không còn một chỗ trống, thậm chí còn có nhiều người đứng ở đằng sau, trong đó còn có xen vào cả học sinh cao cấp ma pháp hệ nữa. Đương nhiên, họ tới đâu phải là để nghe cái tri thức lý luận cơ sở này, thuần túy là tới vì mỹ nữ thôi.

Lúc này, vừa hay Lâm Na đang giảng về chú ngữ của Hỏa Cầu thuật cùng nguyên lý của nó. Nàng nói: "Các học sinh. Hỏa Cầu thuật được xem là ma pháp sơ cấp nhất của hỏa hệ ma pháp. Mặc dù lực sát thương có hạn, nhưng độ hữu dụng thì vô cùng lớn. Ban đầu các bạn chỉ có thể khá nhất là phóng ra một hỏa diễm to bằng đầu người, đợi tinh thần lực cùng ma lực của các bạn tăng cường, liền có thể đạt được kích cỡ lớn hơn nhiều."

"Thưa giáo sư Lâm Na. Vậy giáo sư thi phóng một chiêu cho tôi xem." Bên dưới lớp có người thỉnh cầu.

"Không vấn đề." Lâm Na đáp ứng.

"Hỡi hỏa thần vĩ đại, xin ban cho tín đồ trung thành lực lượng. Hỏa Cầu thuật." Lâm Na niệm chú ngữ. Từng ngón tay trên ngọc thủ thon thon của nàng xòe ra, một đọt mồi lửa từ giữa các ngón tay bùng lên, nhưng trong nháy mắt bị dập tắt.

Lâm Na sững người. Khuôn mặt xinh đẹp có chút ngưng ngung,

nhưng trong nháy mắt hồi phục lại. Nàng nói: "Vừa rồi giáo sư chỉ cho các bạn thấy được tình hình ban đầu khi thi phóng, để Hỏa Cầu thuật có thể xuất hiện, tiếp theo giáo sư sẽ thi phóng Hỏa Cầu thuật đích thực."

"Hỡi hỏa thần vĩ đại, xin ban cho tín đồ trung thành lực lượng. Hỏa Cầu thuật." Lâm Na vừa giơ tay ra, kết quả vẫn y nguyên, mỗi lửa sinh ra lập tức bị dập tắt.

Trong một lúc, cả bên dưới không có một tiếng động nào. Nhưng Lâm Na ngược ngùng chỉ muốn chui xuống đất. Lẽ nào bản thân đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ rồi mà không ngờ phóng không ra Hỏa Cầu thuật cấp một, nhất định là có kẻ làm trò quỷ. Lâm Na nhìn khắp bốn phía, bất chợt thấy Long Nhất đang đứng bên ngoài phòng học dùng nhãn thần chế nhạo nhìn nàng.

Xác định được vừa xong là do Long Nhất động thủ cưóc, bởi vì Hỏa Cầu thuật uy lực đúng là quá nhỏ bé, dùng tinh thần lực bóp cho một cái là bị tiêu diệt ngay. Chỉ là Lâm Na thi phóng ma pháp cũng có ma pháp ba động, do đó nàng lúc ấy không phát giác ra được. Hơn nữa nàng còn nghĩ rằng bản thân có vấn đề nữa.

Lâm Na trước mắt đông đảo học sinh dùng dùng bỏ ra ngoài, lửa giận ngùn ngụt đứng ngay bên cạnh Long Nhất. Đột nhiên thấy tặc nhãn của hắn nhìn trực tiếp vào vùng ngực nàng, nhất thời nhớ lại điều bí ối hắn đã làm với nàng tối đó, không ngăn nổi lùi lại hai bước.

"Đi với ta." Long Nhất lãnh đạm nói. Giọng nói là mệnh lệnh không cần phải nghi ngờ.

"Tại sao ta phải đi cùng ngươi. Ngươi nghĩ ngươi là ai cơ chứ? Đồ dân tặc đáng chết." Lâm Na nâng mặt lên, làm cao nhìn Long Nhất. Nàng không tin rằng hắn dám động thủ trong Thánh Ma học viện.

"Không đi? Lẽ nào người muốn ta trước mắt học sinh của người, lấy ra từ trên mình người nội y của Lệ Nhân phượng. Ta khẳng định là bọn họ cũng rất muốn biết giáo sư Lâm Na mặc loại nội y gì đó." Long Nhất cười he he, díp con mắt lại. Ý đồ uy hiếp không cần nói cũng hiểu được.

"Người dám." Lâm Na già trái non hạt nói.

"Trên đời này còn có chuyện ta không dám làm sao? Người có tin là ta ngay lập tức động thủ không?" Long Nhất nhíu đôi mày kiếm lại.

Lâm Na cắn hận trừng mắt nhìn Long Nhất. Nàng không dám đánh cược. Nàng tin rằng tên hỗn đản này nói được làm được. Nếu như thực sự ngay trước mặt học sinh mà bị lôi ra nội y thiếp thân thì nàng đâu còn mặt mũi nào mà ở lại Thánh Ma học viện nữa. Thế là nàng quay lại phòng học nói vài câu, rồi đi cùng Long Nhất, khiến cho rất nhiều học sinh đều như không tin vào mắt mình. Quả ớt cay xè này thế mà cũng có lúc đi sau lưng nam nhân, nhất thời các loại tin đồn truyền miệng lan khắp Thánh Ma học viện.

"Người cuối cùng muốn làm gì?" Trên đường, Lâm Na đề phòng hỏi.

"Ta muốn làm cái gì người vẫn còn chưa rõ ràng sao? Có lẽ, người nên cùng ta tới Dong binh công hội để xác nhận một lượt." Long Nhất lãnh đạm nói.

Sắc mặt Lâm Na biến đổi, nhãn thần lóe lên. Nàng nói: "Ta... ta không hiểu người đang nói cái gì. Gia gia của ta tìm ta có việc. Ta phải đi đây."

Đại thủ của Long Nhất như thiểm điện tóm lấy cổ tay khiết bạch như ngọc của Lâm Na, cười nói: "Người đích thực không hiểu ta nói gì

sao? Vậy cái nhiệm vụ đánh cho ta thành dạng đầu heo có phải là của ngươi hay không?"

"Không phải." Lâm Na trả lời rất nhanh.

"Thực sự không phải?" Long Nhất cười hỏi lại.

"Ta nói không phải thì là không phải. Ngươi mau thả ta ra. Đồ dâm tặc đáng chết. Còn không thả là ta kêu cứu bây giờ. Gia gia của ta có thể đang ở trong học viện đó." Lâm Na dùng sức để vùng vẫy ra.

"Phổ Tu Tư à? Ta sợ lắm đó. Còn thả ngươi à? Ta cũng chẳng muốn ở cùng ngươi." Long Nhất cười he he buông tay Lâm Na ra. Tuy vậy, khi nàng còn chưa có phản ứng gì, hắn đã vỗ vào kiềng đòn của nàng.

"Ngươi..." Lâm Na thở hổn hển, muốn hét lên, chợt nghĩ tới cái gì đó liền như thỏ con bỏ chạy mất.

Long Nhất cười, nhìn vào hình ảnh sau lưng Lâm Na, tay phải theo thói quen đưa lên vuốt râu. Hắn muốn đến là đến, muốn đi là đi. Dù cho gia gia của Lâm Na có là Viện trưởng Thánh Ma học viện đi chăng nữa, nhưng ngân quỹ của học viện cũng là do bộ Tài chính của Mễ Á công quốc quản lý. Lâm Na có thể tùy tiện rút ra một nghìn từ tinh tệ để xử trí một người sao? Hắn không tin. Có lẽ Phổ Tu Tư có thể rút ra được, nhưng Lâm Na tuyệt đối không thể.

Trong khi Long Nhất cười he he hai tiếng, hắn đột nhiên nghĩ ra được một biện pháp tuyệt diệu, đảm bảo khiến cho Lâm Na cùng với gia gia của nàng phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Long Nhất ra khỏi Thánh Ma học viện, liền phát hiện bị người theo dõi. Nghĩ rằng mình bị một dong binh đoàn nhắm phải, hắn cười thầm trong bụng. Dong binh đoàn này tới vừa hay, đích thực là tùy

theo tâm ý của hấn.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 126: Độc Tâm thuật

Dịch: Aficio

Nguồn

Long Nhất thờ ơ dạo chơi trên đại lộ, rẽ trái rẽ phải đi vào trong một ngõ hẻm, rồi đột nhiên biến mất vào không khí.

Hai tên theo dõi thấy tình hình không ổn, lập tức xuất hiện rời khỏi góc ẩn nấp. Tuy vậy, trước mặt là một ngõ cụt, còn người cần theo dõi thì không thấy tung tích đâu.

"Hai vị huynh đệ, tìm ta à?" Giọng thấp trầm của Long Nhất từ sau lưng chúng truyền lại.

Hai tên lâu la kinh hãi quay người. Chỉ thấy Long Nhất chân không chạm đất lơ lửng trên không đang híp mắt cười nhìn chúng.

"Đúng. A. Không đúng." Một trong hai tên lâu la vô thức gật đầu, nhưng lập tức phản ứng lại với điều hắn vừa buột miệng nói ra.

"Các người thuộc dong binh đoàn nào?" Long Nhất hờ hững hỏi.

Hai tên đưa mắt nhìn nhau, trong đó một tên quay đầu hạ giọng hỏi: "Cầu Tử. Ta nện hắn một trận chứ?"

Tên vừa được gọi là Cầu Tử, đồng bạn của hắn sợ nhảy dựng lên,

trầm giọng nói: "Người không sợ chết à. Kể cả chúng ta liên thủ lại cũng chẳng làm hại được cái lông chân của hắn đâu." Tên Cầu Tử này đúng là kẻ thông minh, thấy được công phu chân không chấm đất của Long Nhất là biết được tuyệt đối không phải đối thủ. Xem ra nhiệm vụ này cũng không phải dễ xơi.

"Chúng tôi là người của Bạo Hùng dong binh đoàn. Chúng tôi cũng chỉ là nghe lệnh mà làm. Đại nhân ngài đại lượng xin đừng làm khó chúng tôi." Cầu Tử hành lễ với Long Nhất, nói.

"Làm khó các người? Ta tại sao lại muốn làm khó các người? Ta chỉ muốn đưa ra một chuyện làm ăn, tìm các người để hợp tác. Giờ đưa ta tới gặp Đoàn trưởng của các người." Long Nhất mặt thân thiết cười nói. Chỉ là cái tròng mắt liên tục chuyển động của hắn trông gian trá thế nào ấy.

Hai tên lâu la ngần ngại nhìn Long Nhất. Đưa hắn đi gặp Đoàn trưởng ư? Ai mà biết được hắn muốn làm chuyện gì.

Thấy sự lưỡng lự của chúng, Long Nhất cười nói: "Các người an tâm. Ta thực sự là muốn tìm đoàn trưởng các người để bàn chuyện làm ăn. Ta nghĩ Đoàn trưởng các người cũng có thể vui lòng hợp tác với ta."

"Cầu Tử. Giờ tính sao đây?" Tên lâu la nhỏ người hơn hỏi.

"Làm thế nào? Còn làm thế nào được? Tiểu mệnh của chúng ta đều nằm trong tay của người ta." Cầu Tử chẳng chút hào khí nào trả lời. Với nhãn lực của hắn, có thể thấy được trong lời nói của Long Nhất lờ mờ cả uy hiếp lẫn sát ý.

"Dẫn đường." Long Nhất cười he he nói. Thân mình bắt đầu chạm xuống mặt đường.

Hai tên lâu la đưa Long Nhất đi xuyên qua khu trung tâm của tòa thành. Không lâu sau, họ tới được một tòa biệt viện tọa lạc ở một nơi hẻo lánh. To lớn thật, khung cảnh xung quanh cũng không tệ, xem ra Đoàn trưởng Bạo Hùng dong binh đoàn cũng là một kẻ biết hưởng thụ đây.

"Ngài đợi chút. Chúng tôi vào thông báo một lát." Hai tên lâu la nói với Long Nhất một câu rồi liền đi thẳng vào trong.

Một lúc sau, tên lâu la Cầu Tử đi ra nói rằng Đoàn trưởng của chúng mời.

Cảm giác của Long Nhất khi lần đầu trông thấy Đoàn trưởng Bạo Hùng dong binh đoàn là không ngăn được sự kinh ngạc. Cái tên Bạo Hùng dong binh đoàn này thực chất quả đúng như danh tiếng. Nếu như hấn đoán không sai thì Đoàn trưởng này thuộc hùng tộc trong thú nhân tộc. Đoàn trưởng thân còn cao hơn cả Man Ngưu vài phân, trên người đầy lông lá, từng khối cơ bắp cuộn cuộn căng như muốn vỡ tung, gây cho người một cảm giác chấn động cường liệt.

Long Nhất thấy không nhịn được cười sung sướng, từ lúc nào mà thú nhân man di mọi rợ cũng biết tới sinh hoạt thanh nhã nhỉ. Tòa viện đẹp đẽ này không thể là do một thú nhân bài trí được.

Đoàn trưởng này mới trông thì còn tưởng là loại tứ chi phát triển, nhưng mục quang của hấn thì linh động phi thường, xem ra không phải là một thú nhân chỉ biết làm càn.

"Ta là Hùng Bá, Đoàn trưởng Bạo Hùng dong binh đoàn. Nghe nói ngài tìm ta bàn chuyện làm ăn." Hùng Bá nhãn quang lấp loáng nhìn chằm chằm vào Long Nhất. Nhiệm vụ của bọn họ vốn là tìm hấn để "bàn chuyện làm ăn", ai ngờ ngược lại trở thành sự tình như vậy.

Hùng Bá? Cái tên này đầy bá khí. Long Nhất thầm nhủ.

"Chính xác. Cái nhiệm vụ đánh người này chẳng phải là Bạo Hùng dong binh đoàn các người tiếp nhận sao? Ta nghĩ chúng ta có thể thương lượng." Long Nhất lãnh đạm cười nói.

"Thương lượng? Thương lượng thế nào? Bạo Hùng dong binh đoàn chúng ta một khi đã tiếp nhận nhiệm vụ này thì nhất định là có thể hoàn thành nó." Hùng Bá nghi hoặc nói.

"Đương nhiên. Lần này ta đến cũng là để khiến cho các người có thể thoả mái mà hoàn thành nhiệm vụ, lấy ngon lành một nghìn tử tinh tệ tiền thưởng đó." Long Nhất cười he he nói.

Hùng Bá ngây người thầm nghĩ lẽ nào tên này bệnh rồi, không ngờ tự dưng mình ra trước cửa để cho hắn đánh. Hắn nói oang oang: "Ngài rốt cuộc muốn làm gì?"

"Rất đơn giản. Chúng ta phối hợp diễn một vở kịch. Ta đóng giả là bị các người đánh. Sau đó, các người đi tìm kẻ trao nhiệm vụ mà lãnh thưởng." Long Nhất cười nói.

Hùng Bá trong mắt lộ ra sắc thái chế nhạo. Hắn khinh khỉnh nói: "Bạo Hùng dong binh đoàn chúng ta coi trọng nhất là chữ tín. Sao phải cải trang? Cứ đánh thật chẳng phải tốt hơn sao?"

"Đánh thật? Ha ha. Người cho rằng cái nhiệm vụ trông đơn giản như vậy mà cũng có thể coi là cấp độ B được sao? Hơn nữa, lại còn là một nghìn tử tinh tệ tiền thưởng nữa. Người cho rằng bầu trời cũng giống như nhân bánh được sao?" Long Nhất dừng dừng cười nói. Uy thế phát ra, kèm theo cả nội lực phóng ra ngoài hướng về phía Hùng Bá.

Sắc mặt đen của Hùng Bá biến sang hồng. Chỉ nghe một tiếng ***** , ghế ngồi của hắn bị chấn vỡ tứ phân ngũ liệt, thêm vào đó hắn cũng lao đảo suýt ngã xuống đất.

"Hùng Đoàn trưởng. Hiện tại ngươi còn cho rằng nhiệm vụ này dễ làm nữa không?" Long Nhất cười vươn mình đứng dậy, thờ ơ chỉnh lại y phục.

"Cứ coi như ta không đánh được ngươi. Nhưng với hàng trăm người trong đoàn chúng ta hợp lực lại thì dư sức." Hùng Bá trong lòng bội phục thanh niên này. Nhưng hắn cũng không tin rằng hàng trăm người của đoàn hắn cũng đánh không lại một người.

"Thật sao? Tới lúc danh tiếng của đoàn các người trong Thương Lan đại lục Dong binh công hội bị dỡ bỏ là do ngươi tạo thành đó."

Hùng Bá nghe được, sắc mặt trầm xuống, hét lên: "Ngươi khẩu khí lớn lắm. Hôm nay ngươi đừng mong thoát ra khỏi cánh cổng lớn kia một bước."

"Vậy phải xem bản sự của các ngươi rồi." Long Nhất hờ hững nói. Hắn căn bản coi như trong mắt mình không có cái dong binh đoàn này. Giờ đây, hắn có năm khối thất sát khôi lỗi, mười tám bộ siêu cấp khô lâu, còn có Cường Lôi thú cấp SS. Thực lực như vậy, tính ra xâm nhập Long huyết trong truyền thuyết, hắn cũng có thể toàn vẹn mà thoát ra được.

Hùng Bá rống lên một tiếng lớn. Chỉ nghe một loạt các tiếng bước chân vội vã, trên trăm chiến sĩ cùng ma pháp sư đã vây quanh đại sảnh.

Hùng Bá cười đắc ý, nói: "Bạo Hùng dong binh đoàn chúng ta mới

chỉ là cấp B. Trong Đại hội đồng binh đoàn năm nay có thể hi vọng lên cấp A rồi. Có một trăm ma pháp sư cùng ba trăm chiến sĩ. Người xem chúng ta có hay không hoàn thành được nhiệm vụ này?"

Đúng vào lúc này, vòng vây của đồng binh quanh đại sảnh bỗng có một chỗ rối loạn. Chỉ thấy bên ngoài truyền vào môn âm thanh mềm mại dịu dàng: "Ca. Xảy ra chuyện gì rồi?"

Đám đông đồng binh bao vây đột nhiên mở ra một lối đi. Chỉ thấy một thiếu nữ thanh tú khoảng mười lăm tuổi, mặc bộ đồ màu trắng, chậm chậm bước vào.

Trong lòng Long Nhất rung động. Rung động không phải là vì sắc đẹp của thiếu nữ, dẫu có thể nói là cũng khá nhưng so với Lãnh U U, Vô Song các người đó thì một bên là trời một bên là đất. Mà vì nàng có một đôi tròng mắt gần như trong suốt, bị nàng nhìn một cái, Long Nhất cảm thấy một đợt rùng mình, như thể bản thân hoàn toàn bị nàng nhìn xuyên thấu qua.

"Nữ hài tử đáng sợ." Long Nhất thềm kinh hoàng.

"Tiểu muội. Muội đến làm gì? Nơi này nguy hiểm lắm. Muội về phòng mau." Hùng Bá vội vàng hướng tới thiếu nữ, nhãn thần tuy vậy trước sau cảnh giác nhìn Long Nhất, sợ rằng hắn bắt muội muội mình làm con tin.

Long Nhất nghe được Hùng Bá gọi cô bé là tiểu muội, nhất thời tròng mắt trừng lên. Hai người này đứng cùng nhau khác biệt như thể mỹ nữ và dã thú, sao có thể là huynh muội được?

Tròng mắt trong suốt của thiếu nữ dịu dàng nhìn qua Long Nhất, khẽ nói: "Ca. Không phải lo lắng. Hắn không thể làm tổn hại muội."

Nhưng Hùng Bá nghe được một lời này của thiếu nữ, cũng lập tức thả lỏng sự cảnh giác đối với Long Nhất. Từ điểm này thấy được Hùng Bá này với lời nói của thiếu nữ có một loại tâm lý a dua, cũng có thể nói là tín nhiệm tuyệt đối.

Long Nhất nhíu mày lại, cười hỏi: "Nàng sao biết được ta không thể làm tổn hại nàng?"

Thiếu nữ khe khẽ cười nói: "Trái tim của người báo cho ta biết."

"Nàng biết Độc Tâm thuật?" Long Nhất kinh ngạc hỏi. Hắn biết có một loại công năng đặc dị, nhưng cũng là dựa vào tinh thần lực mới đạt được. Hắn vừa rồi không hề cảm giác được trên người thiếu nữ này có chút tinh thần ba động nào.

"Độc Tâm thuật? Ta không biết. Nhưng ta có thể cảm giác được." Thiếu nữ trả lời. Cặp mắt trong suốt quý dị đó nhìn chăm chăm vào Long Nhất, trong mắt có chút hiếu kì và muốn tìm tòi gì đó.

Nhãn tình của thiếu nữ này có một loại năng lực làm lay động nhân tâm. Long Nhất chỉ thấy suy nghĩ của bản thân không cách gì che đậy được trước cái nhìn chăm chú đó. Bất đắc dĩ, hắn phải dùng tinh thần lực để hạ một đạo cấm chế ở hai mắt.

"Ây." Thiếu nữ kinh ngạc thốt lên một tiếng, tròng mắt có chút ngờ vực nhìn cặp mắt Long Nhất đột nhiên biến thành màu đen trong sáng vô cùng. Nàng chợt phát hiện rằng, nàng nhìn không thấu được hắn nữa.

"Ta có một câu hỏi. Các người đích thực là huynh muội à?" Long Nhất cười hỏi.

"Đương nhiên rồi." Hùng Bá thô lỗ nói.

"Thân huynh muội?" Long Nhất hỏi lại.

"Nói thừa." Hùng Bá bắt mắt trừng mắt với Long Nhất.

"Nhưng các người một là nhân loại, một là thú tộc, sao có khả năng là thân huynh muội? Trừ phi..." Long Nhất không nói thêm. Hắn vốn muốn nói họ là do tạp giao mà sinh ra, nhưng suy xét thấy có chút kỳ lạ, nếu không nói là vi diệu.

Thiếu nữ khe khẽ cười, nói: "Người nhìn nhầm rồi. Ca ca ta không phải thú nhân. Huynh ấy và ta đều là nhân loại."

Long Nhất ngạc nhiên đánh giá hình dáng, thể hình của Hùng Bá. Hắn là nhân loại sao? Người này có thể cao lớn đến như vậy là một đại kỳ tích, không thể nào là đột biến gen chứ?

"Thực ra ca ca ta trước đây không như thế này. Chỉ là sau khi bị một loại quái bệnh, theo đó biến thành dạng như vậy." Thiếu nữ khe khẽ thờ dãi một tiếng nói.

"Tiểu muội. Nói nhiều lời với tên này làm gì? Muội mau tránh ra. Để ta đánh cho hắn đến mẹ hắn cũng không nhận ra nổi." Hùng Bá nói với thiếu nữ, rút ra cây cự kiếm siêu khổng lồ của hắn.

Long Nhất dừng dừng cười, nhíu lại đôi mắt. Đây là động tác theo tập quán mỗi khi hắn nổi cáu.

Chương 127: Dự ngôn sư

Dịch: Aficio Thiếu nữ có cặp đồng tử trong suốt kỳ dị đó nháy mắt, chuyển thân ngoan ngoãn lùi lại.

Lúc này, ma pháp sư của Bạo Hùng dong binh đoàn đồng loạt niệm chú thi phóng ra một phòng hộ kết giới. Chỉ cần kết giới này không bị phá, tiểu tử bên trong chỉ còn cách để cho họ vo tròn đập bẹt mà thôi.

"Một lũ không biết tốt xấu." Long Nhất lạnh lùng nói, đại thủ vẫy lên, năm thất sát khôi lỗi toàn thân hắc bào không biết từ đâu xuất hiện quanh mình hắn.

Điều này khiến cho lũ Hùng Bá kinh hãi. Đại sảnh này đã được bố hạ phòng hộ kết giới, vậy năm tên này làm sao mà vào được?

"Ca. Không nên động thủ." Bên ngoài truyền vào tiếng kêu tha thiết của thiếu nữ đó.

Nhưng đã muộn rồi. Long Nhất đã hạ mệnh lệnh công kích xong. Ma đạo sư và đại kiếm sư là cấp độ nào chứ? Đều gần như chỉ còn một bước nữa trước mặt là đạt cảnh giới tối cao của các loại chức nghiệp rồi, lại có đến ba ma đạo sư, hai đại kiếm sư, lẽ nào cái lũ ô hợp cao nhất cũng chỉ là ma đạo sĩ, kiếm sư này có thể so sánh với chúng được. Tuy nhiên, lũ ô hợp đó trong mắt thế nhân tuyệt đối là cao thủ.

Để khỏi phải lãng phí thời gian, Long Nhất trước tiên dùng nội lực phá phòng hộ kết giới của họ, rồi ra lệnh cho năm khối thất sát khôi

lỗi như lang như sói. Đầu tiên, họ bị ba ma đạo sư thi triển ma pháp giới hạn hoạt động, như thổ hệ Trọng Lực thuật, thủy hệ Ngưng Trệ thuật, hỏa hệ Khốn Ma Diễm, ngay sau đó bị hai đại kiếm sư đánh ngã từng người một. Nếu như Long Nhất hạ sát lệnh, sợ rằng Bạo Hùng dong binh đoàn đã thực sự bị rửa sạch tên tuổi trên Thương Lan đại lục rồi.

Hùng Bá ngây ngốc nhìn một mảng lớn huỳnh đệ ngã xuống, đột nhiên điên cuồng rống lên một tiếng, hai mắt vằn lên những tia máu đỏ gay, toàn thân xương cốt bắt đầu kêu lên răng rắc, cả người cũng bắt đầu trương to lên, cơ bắp nở phồng ra ngoài. Tóm lại, như là đá núi.

"Cuồng hóa!" Long Nhất kinh ngạc thốt lên. Hắn nhớ rằng trong sách có nói qua về loại thể chất cuồng hóa. Nó thường xuất hiện ở thú tộc, khi phần nộ cực độ sẽ kích phát tiềm lực trong thân thể làm xuất hiện hiện tượng cuồng hóa. Cuồng hóa xong không còn cảm giác đau đớn, lực công kích bạo tăng lên vài lần, kéo dài bao lâu còn tùy từng người, nhưng khuyết điểm trí mạng là mất đi lý trí. Hơn nữa, sau khi cuồng hóa kết thúc, toàn thân mềm oặt vô lực, không có mười ngày nửa tháng nghỉ ngơi đừng hòng hồi phục lại. Trên Thương Lan đại lục đã lâu chưa nghe nói có nhân loại hay thú tộc sở hữu cuồng hóa thể chất, không ngờ hôm nay hắn lại thấy được.

"Ca. Không cần đâu." Thiếu nữ kinh hãi thốt lên. Người cũng theo đó chạy về hướng Hùng Bá đang mất đi lý trí.

Long Nhất trong lòng kinh hãi, nữ nhân này không muốn sống sao? Nên biết cuồng hóa xong thành kẻ lục thân bất nhận, chỉ có biết chém giết thôi. Long Nhất vừa mới định ngăn trở nàng lại, thì phát hiện Hùng Bá khi nghe thấy tiếng hô hoán của thiếu nữ đột nhiên ngừng cuồng hóa lại, đôi mắt đỏ như máu nhấp nháy liên tục.

"Ca. Không cần đâu. Cái này không tốt cho thân thể." Ngọc thủ trắng như ngọc nhẹ nhàng đặt trên chân của Hùng Bá, bởi vì nàng hiện tại chỉ cao tới chân của ca ca nàng.

Thanh âm của thiếu nữ như thể có ma lực. Trạng thái cuồng hóa của Hùng Bá nhanh chóng biến mất, đôi mắt đỏ sắc máu cũng hồi phục nguyên dạng, không lâu sau trở lại hình dáng ban đầu.

"Đừng kích động. Lão huynh. Ta chỉ đánh ngất xiú huynh đệ của ngươi thôi, không hề hại tới tính mạng họ." Long Nhất cười nói.

Hùng Bá nhìn Long Nhất với con mắt rất kính phục, nói: "Hùng Bá ta phục rồi. Ngươi không hề ba hoa. Ta nghĩ rằng kể cả một dong binh đoàn cấp A cũng tuyệt đối không thể hoàn thành được nhiệm vụ này."

"Ha ha. Vậy ngươi hiện tại có thể xem xét đề nghị của ta rồi chứ?" Long Nhất cười hỏi. Không chơi lại nha đầu Lâm Na đó hẳn thực không cam tâm.

Hùng Bá nhìn Long Nhất, đồng tử khẽ đảo, cười nói: "Chuyện này chúng ta ngồi xuống rồi từ tế luận đàm."

Tất nhiên, Long Nhất và Hùng Bá thảo luận với nhau một cách tốt đẹp, rất nhanh thành lập được một hiệp ước. Long Nhất còn biết rằng, tiểu muội của Hùng Bá tên là Tiểu Y năm nay mười sáu tuổi, còn lại thì Hùng Bá đều không nói chút gì. Nhưng Long Nhất cũng hiểu ý mà không hỏi nữa. Tất nhiên mỗi người đều có những bí mật không muốn để người khác biết, bản thân hắn cũng chẳng phải là có một bí mật lớn bằng trời đang đào sâu chôn chặt trong lòng sao?

Sau khi đàm phán xong Long Nhất cáo từ. Khi ra cửa vừa hay gặp phải Tiểu Y đang thưởng hoa trong sân, Long Nhất liền cất tiếng gọi.

Tiểu Y quay người, chợt bình tĩnh nhìn về phía Long Nhất, cặp đồng tử trong suốt gợn lên lớp lớp gợn sóng dao động.

Long Nhất vô thức đề phòng lại, tuy thế tịnh không phát hiện trên người mình có khác biệt gì.

Không lâu sau, đồng tử của Tiểu Y khôi phục lại vẻ bình thường, chỉ là khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên đỏ bừng. Nàng bực bội nói: "Sắc lang." Nói xong liền chuyển mình rời khỏi.

Đúng vào lúc Long Nhất còn đang có chút ù ù cạc cạc, Tiểu Y lại quay mình dịu giọng nói: "Hôm nay ngươi có tai nạn đổ máu."

Tai nạn đổ máu? Long Nhất ngạc nhiên. Nha đầu này chẳng lẽ đang đoán mệnh cho hắn? Đợi hắn bình tĩnh lại rồi, Tiểu Y đã không còn thấy đâu nữa. Hắn lắc lắc đầu, muốn đi ra khỏi sân.

"Long huynh đệ. Lời của muội muội ta ngươi tốt nhất là nên tin." Giọng Hùng Bá vang lên sau lưng Long Nhất.

"Ack... Muội muội ngươi thực sự là người đoán mệnh sao?" Long Nhất hỏi.

Hùng Bá cười, không trả lời, quay mình lại đi vào trong phòng. Hắn nghi hoặc lẩm bẩm: "Kỳ quái thật. Tiểu muội hôm nay sao lại dự ngôn (tiên đoán) cho người ngoài nhỉ?"

Với thính lực của Long Nhất, lời độc thoại của Hùng Bá được nghe thấy rõ ràng không chút sai biệt.

"Dự ngôn? Lẽ nào... nàng là Dự ngôn sư?" Long Nhất kinh hoàng nói, so với việc biết Hùng Bá có thể cường hóa còn kinh hoàng hơn.

Dự ngôn sư ư, đúng là của trời cho. Thực sự có chức nghiệp dự ngôn phúc họa cát hung, với loại chức nghiệp này, tại Thương Lan đại lục có năm bắt đầu, nhưng tịnh chưa thấy có ghi chép thêm.

Điều này có thể sao? Dự ngôn sư? Long Nhất lẩm bẩm đi ra khỏi sân vườn nhằm hướng lữ điếm hấn trọ mà tới. Trong đầu hấn liên tục nghĩ tới đôi huynh muội kỳ kỳ quái quái đó. Một là cuồng hóa chiến sĩ, một là Dự ngôn sư trong truyền thuyết, thực là khiến người ta kinh hãi vô cùng.

Đang trong lúc bất tri bất giác, Long Nhất trở về lữ điếm. Hấn chợt nhớ lại lời dự ngôn của Tiểu Y, nói hôm nay có tai nạn đổ máu. Hơn nữa, thấy lúc đó nàng có biểu tình thật kỳ quái.

"Nếu như ta hôm nay cứ ở lại lữ điếm không ra ngoài, dự ngôn của nàng ta vẫn có thể thành sự thực được không?" Long Nhất đẩy cửa phòng lữ điếm, thí cổ ngồi lên chiếc ghế êm. Hấn quyết định rồi, hôm nay không đi đâu hết. Nếu đích thực là tai nạn đổ máu, chức nghiệp Dự ngôn sư của Tiểu Y cơ bản có thể xác định được, ngược lại, nàng là giả.

Đúng vào lúc này, cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ làm Long Nhất đang trầm tư tỉnh lại. Dùng một ít tinh thần lực để cảm nhận, Long Nhất liền biết được bên ngoài là ai. Khí tức quen thuộc này chỉ trên người Long Linh Nhi mới có.

Long Nhất mở cửa phòng, thấy được Long Linh Nhi sắc mặt tiều tụy đứng bên ngoài. Nàng thất thần nhìn nam tử trước mặt, nam tử làm cho nàng thân hãm địa ngục, hủy hoại nàng một đời. Vì sao nàng thống khổ như vậy, mà hấn vẫn đứng thoải mái ở nơi này? Vì sao hấn không hề chịu trừng phạt nào của báo ứng cả?

Long Nhất giật mình nhìn thấy nỗi thống khổ và cừu hận trong mắt

Long Linh Nhi mà trong lòng không ngăn được cơn đau âm ỷ. Hắn không hề nghĩ tới việc đẩy đi trách nhiệm, việc này đều là do hắn tạo thành, là hắn đã hủy hoại nàng.

Long Nhất thực sự không hiểu, không hiểu làm cách nào mới có thể bù đắp cho sự mất mát trong trái tim nàng. Kỳ thực, Long Linh Nhi đề xuất yêu cầu vừa hợp với ý hắn, bởi vì hắn nhận thấy biện pháp duy nhất để hóa giải một đoạn nghiệt duyên là từ hận chuyển sang yêu. Chỉ cần Long Linh Nhi yêu hắn, việc đó nhất thiết có thể dễ dàng hóa giải. Nhưng nói thì đơn giản như vậy, cừu hận của Long Linh Nhi với hắn xem ra càng lúc càng tăng, tựa hồ đã không cách gì vãn hồi nổi. Nàng không quản hi sinh thân thể để báo cừu, do đó có thể thấy cừu hận của nàng sâu đến mức nào.

Long Nhất nắm lấy tay Long Linh Nhi đi vào phòng. Nhưng Long Linh Nhi giữ một khoảng cách ở sau lưng hắn, từ đầu tới cuối dùng một loại nhãn thần khiến người phát rét run nhìn hắn, nhưng không nói một lời nào.

Rót một cốc nước hoa quả đặt trước mặt Long Linh Nhi, Long Nhất tĩnh lặng ngồi xuống trên ghế. Trong một khoảng thời gian, không khí trong phòng biến thành băng lãnh quý dị.

Thời gian cứ như vậy từng giây từng phút trôi đi, màn đêm dần buông xuống mặt đất. Nhưng trong lữ điếm, Long Nhất và Long Linh Nhi vẫn bất động như hai bức tượng ngàn năm.

Cũng không biết đã bao lâu, nhãn thần không tiêu cự của Long Nhất biến thành linh động trở lại. Hắn ngẩng đầu lên nhìn vào bầu trời đầy sao, lẩm bẩm: "Đêm nay, trời sao thật đẹp."

"Long Linh Nhi. Nàng biết không? Ta đã không còn là Tây Môn Vũ ngày xưa nữa." Long Nhất bình tĩnh đối mặt với mục quang cừu hận

từ Long Linh Nhi phát ra, mở lời nói.

Mục quang cố định của Long Linh Nhi lóe lên một cái rồi lại khôi phục nguyên dạng. Nhưng thế là đủ rồi, miễn là Long Nhất biết được nàng có nghe thấy lời hắn nói.

"Nàng có thể đã phát hiện thấy sự cải biến của ta rồi. Nàng có hiểu tại sao không? Điều này nhất định là số phận. Trời cao khiến ta đột nhiên tỉnh ngộ ra rằng ta phải gánh chịu một thân nhục nhã. Hãy để cho ta bù đắp việc đã làm trước đây nhé." Giọng nói của Long Nhất có chút lay động. Tự nhớ lại cái đêm hôm đó khi một đạo thiểm điện đưa vận mệnh của hắn rẽ sang một con đường khác biệt ngàn dặm, khiến cho linh hồn hắn tới đại lục thần kỳ này, đồng thời cũng khiến hắn phải mang trên lưng một gánh nặng trầm trọng.

"Ta hiểu rằng nàng yêu cầu ta cưới nàng là để trả thù, ta đã chấp nhận điều này. Bất kể nàng là vì nguyên nhân gì mà làm nữ nhân của ta, ta cũng sẽ đối xử tốt với nàng. Hãy cho ta một cơ hội để ta bù đắp cho nàng đi." Long Nhất tiếp tục nói. Trời mới biết loại lời nói này làm thế nào mà thoát ra khỏi miệng hắn được. Cứ như tính cách của hắn, tuyệt đối không thể nói ra những lời như vậy.

"Ha ha. Bù đắp? Ta chịu thống khổ, người cả đời cũng không bù đắp nổi đâu, cả đời cũng không bù đắp nổi." Long Linh Nhi cười phát điên, cuồn loạn nhằm Long Nhất mà hét. Đúng. Nàng đã điên rồi. Đích thị là điên lên rồi. Tên nam nhân này dựa vào đâu mà có cái bộ dạng áy náy đó? Bù đắp? Hắn đưa cái gì ra để mà bù đắp? Nàng chỉ muốn cắn hắn, cắn chết hắn.

Suy nghĩ của Long Linh Nhi lập tức được áp dụng vào thực tiễn. Nàng phát cuồn lao tới Long Nhất, hàm răng hiểm ác cắn ngập vào vai hắn.

Long Nhất vội triệt thoái nội lực trên toàn thân, sợ phản chấn làm Long Linh Nhi bị thương. Nhục thể của hắn không có nội lực hộ thân vẫn cường hãn hơn rất nhiều người, nhưng không phải là mình đồng da sắt, bị người ta điên cuồng dùng răng mà cắn cho cũng đau lắm.

Cảm giác được răng của Long Linh Nhi cắn sâu vào trong thịt, dòng máu tươi từ vết thương ứa ra, nhuộm hồng cả áo.

"Tai nạn đổ máu. Đây đúng là tai nạn đổ máu sao?" Long Nhất chợt nhớ lại lời Tiểu Y, chẳng lẽ đây là cái mà nàng ta gọi là tai nạn đổ máu à?

Phần tiếp nè. Chúc vui.

Chương 128: Tuyệt sắc song XU

Dịch: Aficio Phát tiết ra xong, Long Linh Nhi bình ổn lại được đôi chút. Nàng nhấc đầu ra khỏi, nhìn lên vết thương máu chảy đầm đìa mà ngấn người ra, cả khoe miệng của nàng cũng chảy ra vệt máu đỏ tươi.

Ngước mắt lên, Long Linh Nhi liền đối diện với nhãn thần bình tĩnh của Long Nhất, đang ôn nhu thương tiếc mà nhìn nàng.

"Cẩn xong rồi à? Có phải là thoải mái hơn nhiều không? Nếu như còn chưa cẩn đủ, hoàn toàn có thể cẩn tiếp." Long Nhất cười khế nói. Thấy Long Linh Nhi phát tiết ra, hắn ngược lại thấy nhẹ nhõm, dạng vừa xong của nàng thật khiến hắn có chút run sợ.

Long Linh Nhi thử một chút máu đọng nơi khoe miệng, lạnh lùng nói: "Máu người thú lắm người có biết không?"

"Không biết. Ta luôn luôn cho rằng máu ta rất thơm. Không thì tại sao muốn uống máu ta ăn thịt ta nhỉ?" Long Nhất cười he he nhìn Long Linh Nhi.

Long Linh Nhi hừ lạnh một tiếng, hết lời. Nàng hồi lâu mới nói được: "Người vừa chẳng phải nói muốn bù đắp cho ta?"

"Đúng. Nhưng hình như nàng nói bù đắp không nổi." Long Nhất cười nói. Hiểu rằng Long Linh Nhi hiện có chủ ý, nhưng hắn không để tâm.

Hắn tin rằng chỉ cần Long Linh Nhi không làm ra hành động quá kích, chờ tới một ngày sớm thôi nàng sẽ yêu hắn. Với mị lực của bản thân, Long Nhất hoàn toàn có lòng tin.

"Đúng là không bù đắp nổi, nhưng tóm lại, có còn hơn không." Long Linh Nhi lạnh lùng nói. Nàng vốn nghĩ hôm nay tới là để gặp cái tên mà nàng thống hận vô cùng, rồi sau đó tìm một nơi nào đó để tự hóa giải sinh mạng như hoa của mình. Nàng sống cũng là để trả thù, mắt thấy trả thù là vô vọng nàng liền có ý định tự sát. Hiện tại chủ ý của nàng đã biến đổi bởi vì thái độ của Long Nhất tạo cho nàng hi vọng, có lẽ là hắn thực lòng yêu nàng rồi.

Thế là vào lúc này, cuộc ganh đua ái tình đã chính thức được khởi động. Song phương đều phải kiệt lực khiến cho đối phương yêu mình. Còn với kết quả cuối cùng, trước mắt có vẻ như là không quan trọng.

oOo

Hôm nay, tinh thần Lâm Na luôn có chút không yên. Từ sau khi Tây Môn Vũ tìm nàng, trong lòng nàng có dự cảm bất tường. Thực ra hôm nay nàng đã tới Dong binh công hội để phát ra nhiệm vụ đó có nguyên nhân rất lớn là bị lừa gạt bốc lên làm đầu óc u mê. Nàng có một nghìn tử tinh tề đó sao? Gia gia nàng Phổ Tu Tư ở Ma pháp sư công hội cùng Mễ Á công quốc lĩnh được không ít tiền lương, nhưng đại bộ phận tiền của đều đổ vào công cuộc nghiên cứu ma pháp rồi. Mỗi tháng ông cho nàng không ít tiền tiêu vặt, nhưng nàng tích góp được vài năm, tiền mặt tổng cộng cũng may ra được một trăm tử tinh tề.

Chỉ có điều không phải là nàng hoàn toàn không suy nghĩ. Thực lực của Long Nhất nàng không nắm bắt rõ, nhưng nàng cũng hiểu rằng tuyệt đối trên bản thân mình. Hơn nữa, tốc độ của hắn nhanh chưa

từng thấy, kể cả đánh không lại cũng bỏ chạy được, loại nhiệm vụ này tất nhiên là không hoàn thành được. Đợi qua nửa tháng, nàng có thể tới Dong binh công hội để bãi bỏ nhiệm vụ này đi. Với cách nghĩ đó, Lâm Na yên tâm lên nhiều.

"Gia gia. Cháu về rồi đây." Lâm Na đẩy cửa phòng gọi lớn, đột nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, bởi vì nàng ngửi thấy trong phòng có mùi hương thơm thoang thoảng. Lẽ nào gia gia muốn hồi xuân? Lâm Na không ngăn được bật cười khẽ hai tiếng tinh nghịch.

"Lâm Na. Có khách tới. Mau qua đây." Trong thư phòng truyền ra giọng nói uy nghiêm của Phổ Tu Tư.

Lâm Na dạ một tiếng bước vào thư phòng. Trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, chỉ thấy phía đối diện gia gia có hai nữ hài ngồi, xem qua có quan hệ chủ tớ. Tiểu thư mặc áo choàng tế tỵ khiết bạch, trên đó có huy chương thể hiện Nạp Lan đế quốc Quang Minh giáo hội, cấp bậc đại ma đạo sư. Dung mạo của nàng đích thực là nghiêng nước nghiêng thành, mắt như nước hồ xanh biếc, mi như dải núi phía xa, nam nhân nào thấy cũng đều phải bay hết hồn phách. Còn thị nữ mặc áo màu xanh lá cây, khuôn mặt thanh tú trông mười phần khả ái.

"Tỷ là cháu gái của Phổ Tu Tư lão sư có phải không? Nghe nói tỷ đã nhanh chóng tấn cấp thành ma đạo sĩ rồi, tiểu muội thực lòng hâm mộ vạn lần." Thiếu nữ không đợi Phổ Tu Tư giới thiệu lập tức đứng dậy nhìn Lâm Na, vẻ mặt chân thành thiết khiến cho người nào thấy cũng phải có thiện cảm.

"Không có gì mà hâm mộ đâu. Tỷ tỷ à, nếu như tiểu muội đoán không lầm, tỷ tỷ là Nạp Lan Như Nguyệt, công chúa Nạp Lan đế quốc, một trong Quang Minh giáo hội tam Thánh nữ. Tiểu muội từ lâu đã ngưỡng mộ tỷ tỷ rồi." Lâm Na nhiệt tình cười nói. Nạp Lan Như Nguyệt vừa mới gặp đã khen ngợi khiến cho nàng trong lòng mười

phần sáng khoái.

Lưỡng nữ hàn huyên, còn Phổ Tu Tư bị gạt qua một bên.

"E hèm." Phổ Tu Tư khẽ ho hai tiếng. Thấy lưỡng nữ hướng sự chú ý sang phía mình, ông nói tiếp: "Vớ việc Như Nguyệt công chúa đề nghị, ta sẽ cân nhắc. Hiện thời sắc trời đã không còn sớm nữa, nếu như không hiềm xin mời ở lại hàn xá nghỉ ngơi."

"Tốt quá. Tốt quá. Như Nguyệt tỷ tỷ đêm nay cùng ở lại với tiểu muội nhé. Tiểu muội rất muốn cùng với tỷ tỷ nói chuyện." Lâm Na hưng phấn nói.

"Vậ cung kính không bằng tuân mệnh rồi. Ta cũng rất muốn cùng nói chuyện với muội." Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ nhàng cười nói.

Đêm khuya, Lâm Na và Nạp Lan Như Nguyệt nằm trên giường lớn. Lưỡng nữ vốn đều là tuyệt sắc hiếm có trong thiên hạ, hôm nay đều ở cùng một nơi, đương nhiên là mặt trăng bạc trên cao cũng phải nhường mà ảm đạm vô quang.

"Như Nguyệt tỷ tỷ. Tỷ tới tìm gia gia muội là vì chuyện gì thế?" Lâm Na hỏi.

Nạp Lan Như Nguyệt khẽ thở dài một tiếng nói: "Hiện nay Nạp Lan đế quốc chúng ta cùng Ngạo Nguyệt đế quốc đã giằng co với nhau nơi biên giới được gần một năm rồi. Nhân lực, vật lực, tài lực hao phí một lượng lớn thì chưa kể, bách tính cũng khổ mà không nói nên lời. Tình thế bây giờ càng lúc càng ác liệt, đại chiến toàn diện chỉ chờ cơ hội bùng lên. Đến lúc đó chỉ sợ rằng cả Thương Lan đại lục đều bị lôi vào vòng xoáy của chiến tranh. Tình trạng thâm chất thành núi, máu chảy thành sông chẳng mấy chốc mà hình thành. Lần này tỷ tìm Phổ Tu Tư lão sư là muốn liên lạc với Thương Lan đại lục ngũ đại ma đạo

sur và kiếm thánh, mời họ ra mặt điều đình trường chiến tranh này."

Lâm Na gật gật đầu, lòng cũng ưu tư. Hai nước bởi vì xung đột nơi hoang mǎng tiểu trấn của Ma pháp công hội, từ đó thăng cấp thành chiến tranh quốc gia. Hai nước lớn của Thương Lan đại lục phát sinh chiến tranh toàn diện, các quốc gia tầm trung cùng tiểu quốc trên toàn đại lục tất bị cuốn vào trong.

"Tiểu muội cho rằng chiến tranh của hai nước vốn có thể từ lớn chuyển thành nhỏ, từ nhỏ chuyển thành không có, nhưng sao hai nước lại liên tiếp không ngừng tăng mức độ của chiến tranh lên vậy?" Lâm Na hỏi. Gần một năm nay, nàng đều là hôm nay nghe nói có quan lớn này của Ngạo Nguyệt đế quốc qua đời, ngày mai lại nghe nói tướng lĩnh nọ của Nạp Lan đế quốc ra đi.

Nạp Lan Như Nguyệt cười khổ lắc lắc đầu đáp: "Nạp Lan đế quốc bọn tỷ gần đây cũng đúng là có phái sát thủ, nhưng còn chưa kịp bắt đầu hành động thì nhân vật làm mục tiêu đã thân vong rồi. Sau đó, liên tiếp các nhân vật trọng yếu hai nước bị hành thích. Đấy hoàn toàn là do có người muốn gây nên nhằm gia tăng mâu thuẫn giữa hai nước."

"A. Tỷ nói là có người nào ở giữa làm trò quỷ? Vậy bọn tỷ cũng có thể ra mặt để mà làm sáng tỏ chứ, lẽ nào việc gì cũng đều không như vậy?"

"Sự tình đâu có đơn giản như muội nghĩ. Không ai có thể tin tưởng được, hơn nữa giờ đây lòng quân sôi sục, hi vọng tử chiến sa trường chiếm đại bộ phận. Chắc rằng Ngạo Nguyệt đế quốc cũng như vậy." Nạp Lan Như Nguyệt giải thích.

"Humph. Rốt cuộc là kẻ khốn nạn nào gây chia rẽ đây. Không thềm quan tâm tới muôn dân, thực là đáng chết." Lâm Na nguyền rủa.

Nạp Lan Như Nguyệt khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú nói: "Căn cứ vào những dấu vết bọn tỳ nắm được thì có khả năng rất lớn là Cuồng Long đế quốc làm trò quỷ. Họ muốn nhân cơ hội Thương Lan đại lục đại loạn nhằm thôn tính thêm lãnh địa."

"Cuồng Long đế quốc? Nam nhân Cuồng Long đế quốc chẳng có người tốt." Lâm Na chợt nhớ tới Long Nhất, không nhịn nổi hừ lên một tiếng.

"Oh. Tiểu muội bị nam nhân Cuồng Long đế quốc nào khi phụ à?" Nạp Lan Như Nguyệt không muốn bận tâm nói tiếp về quốc sự, liền đùa bỡn hỏi.

Trong đầu Lâm Na không thể không nhớ lại chuyện Long Nhất thần không biết quỷ không hay lấy nội y của nàng ngay trên mình nàng, vừa xấu hổ vừa oán hận chui cả người lẫn đầu vào trong chăn. Động tác như của trẻ con đó khiến cho Nạp Lan Như Nguyệt mỉm cười.

Được một lúc, Lâm Na thò đầu ra khỏi chăn, giọng có vẻ bực bội hỏi: "Tỳ có biết Tây Môn Vũ không? Là cái tên bại hoại của Tây Môn gia tộc Cuồng Long đế quốc, tên hỗn đản cường bạo Long Linh Nhi công chúa ấy."

Tây Môn Vũ? Nạp Lan Như Nguyệt ngậy ra, nhớ lại khi ở một mảnh rừng trên núi gặp được một nam nhân, kẻ nói Thánh nữ Ti Bích là thê tử của hắn. Nàng nhớ rất rõ biểu tình của hắn lúc đó, đầy hồi ức với đắm say, nghĩ rằng phải là một nam tử mười phần si tình trọng tình, không thể có cùng một dạng với Tây Môn Vũ được. Nàng tuyệt đối không thể tin nam nhân đó lại có thể là dâm tặc danh mãn thiên hạ được.

"Biết. Hắn làm gì muội rồi? Lẽ nào..." Nạp Lan Như Nguyệt cười hỏi.

"Không... Mọii chưa từng bị hấn cái đó, chỉ là tên phôi đản hấn, hấn..." Lâm Na xấu hổ mặt đỏ bừng nói không nên lời.

Nạp Lan Như Nguyệt thấy được thần tình của Lâm Na, lòng càng thêm hiếu kỳ. Tên Tây Môn Vũ đó rốt cuộc làm gì đối với nàng ta nhỉ? Do vậy nàng hỏi: "Hào mọii mọii. Mọii cho ta biết đi. Hấn làm gì với mọii rồi?"

Lâm Na làm như thể một tên trộm nhìn khắp bốn phía, khuôn mặt đỏ bừng. Nàng thì thầm bên tai Nạp Lan Như Nguyệt.

"Ah. Hấn đích thực, đích thực lấy hung y của mọii ra rồi." Nạp Lan Như Nguyệt cũng không thể không đỏ bừng mặt.

Lâm Na gật đầu, phiền muộn nói: "Tỷ nói hấn tệ hại không? Đơn giản là thiên hạ đệ nhất đại âm tặc."

"Đúng là tệ hại. Chỉ có điều chưa hề làm tới chuyện hạ sát thủ, như vậy cách gọi đó không hợp lý rồi." Nạp Lan Như Nguyệt công bằng nói.

"Lúc đó mọii có hơi vội... Nhưng mà sự thật chứng minh là mọii đúng. Hấn là đại âm tặc cường bạo Long Linh Nhi, tỷ nói xem Long Linh Nhi làm sao có thể để hấn ôm vào lòng, khẳng định là bị bức bách rồi." Lâm Na nói.

"Nhưng mọii cũng đã nói Long Linh Nhi thừa nhận là nữ nhân của hấn mà? Thêm nữa nói Tây Môn Vũ cường bạo Long Linh Nhi chỉ là nghe lời đồn. Dù tin tức này gây nên sự xôn xao trong dư luận, nhưng đương sự đều chưa từng thừa nhận mà." Nạp Lan Như Nguyệt nói. Thực ra tâm lý nàng hoàn toàn nghiêng theo cách nói đó. Tuy nàng tuổi còn nhỏ, nhưng nàng tự tin không thể nhìn sai người.

Khí chất cùng phong phạm của hắn lúc đó sao có khả năng là tên bất kham Tây Môn Vũ trong lời đồn được?

"Nhưng biểu tình của Long Linh Nhi..." Lâm Na lúng ta lúng túng.

"Thực ra hai ngày trước tỳ đã gặp Tây Môn Vũ. Chưa nói tới hắn có công phu kỳ quái, lại còn có thực lực thủy hệ ma đạo sĩ, thêm vào là tướng mạo, gia thế, tin rằng rất nhiều nữ hài tử đều có thể động lòng. Nói không chừng cả Long Linh Nhi cũng thực sự thích hắn." Nạp Lan Như Nguyệt phân tích.

Lâm Na hừ một tiếng, ấn tượng ban đầu là quan trọng nhất nhưng quan niệm lúc bấy giờ của nàng cũng bắt đầu dao động rồi. Nghe Nạp Lan Như Nguyệt nói có vẻ đúng là như vậy, nàng ngơ ngác nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, rồi đột nhiên cười nói: "Như Nguyệt tỳ tỳ toàn nói cho hắn những lời tốt đẹp, lẽ nào cũng đã thích hắn rồi?"

"Lung tung. Tỳ chỉ là dựa việc mà suy luận, sao có thể vừa mới gặp một lần là đã thích được." Nạp Lan Như Nguyệt hơi hơi đỏ mặt nói.

"Oh. Vậy thì nói là gặp thêm vài lần nữa là sẽ thích thôi." Lâm Na túm ngay lấy sơ hờ trong lời của Nạp Lan Như Nguyệt, cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt nhăn mũi lại, nói giọng tự nhiên như không: "Có lẽ là có khả năng đó nhỉ. Nếu như hắn theo đuổi tỳ không chừng tỳ cũng có thể chân thực động tâm."

"Đúng rồi. Như Nguyệt tỳ tỳ đẹp thế này, cái "mew mew" ( ) lớn thế này, khẳng định có thể làm cho hắn mê đắm tới điên đảo thần hồn." Lâm Na cười, bất thành linh nghịch ngợm thò tay vào trong bộ ngực cao vút của Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt thất kinh kêu lên một tiếng, ngọc thủ cũng

hướng về phía bộ ngực của Lâm Na, cười nói: "Hung bộ của tiểu muội cũng lớn như của tỷ, nói không chừng cũng có thể khiến cho Tây Môn Vũ động tâm đây."

Hai tuyệt thế đại mỹ nhân nháo loạn trên giường thành một khối, y phục rối loạn, lộ ra những mảng lớn da thịt trắng như tuyết. Chỉ đáng tiếc là xuân sắc mê người này chỉ có mặt trăng trên trời cao có thể hâm thưởng được mà thôi.

oOo

Sáng ngày thứ hai, thông tin lan truyền khắp nơi về việc ngoại thành Mễ Á công quốc phát sinh một vụ xung đột. Vụ xung đột này là do vài trăm người Bạo Hùng dong binh đoàn vây công một người. Chiến trường thực là hoành tráng tới cùng cực, ma pháp và đấu khí nghiêng trời lệch đất. Theo lời nói lại, mấy trăm dong binh đẳng cấp toàn là đỉnh cao vây công một người, kết cục là đã được biết trước. Có điều kẻ bị vây công cũng là đứm cứng đầu, bản sự cũng không nhỏ, bất ngờ đã đả thương hơn nửa nhân lực Bạo Hùng dong binh đoàn mới bị chế trụ, bị lũ đại hán to con của Bạo Hùng dong binh đoàn đánh cho tơi tả. Thật là thâm quá đi, nghe nói đến cả mẹ hấn mà thấy lúc đó cũng không nhận ra nổi. Quan binh trên tường thành cùng với nhiều thương nhân buôn bán quanh đó đều tận mắt trông thấy.

oOo

Khi Lâm Na và Nạp Lan Như Nguyệt còn đang say giấc, cửa khuê phòng vang lên tiếng gõ, làm lay tỉnh lưỡng nữ đùa bỡn tới khuya mới chịu ngủ kia.

Lưỡng nữ cùng lúc lười biếng vươn vai cho giãn gân giãn cốt, trông thật là phong tình vạn chủng. Lâm Na chỉnh lại y phục mở cửa, thấy

hai thị nữ trong nhà bèn hỏi: "Sáng sớm có việc gì hả?"

"Lão gia đang nổi giận lôi đình, ngài gọi người lập tức qua đó." Thị nữ cúi đầu nói.

"A. Có biết là chuyện gì không?" Lâm Na căng thẳng hỏi.

"Dạ không. Chỉ nghe nói là người của Dong binh công hội tìm tới cửa, sau đó lão gia liền trở nên rất tức giận." Thị nữ trả lời.

Dong binh công hội? Lẽ nào... Lâm Na mặt tái đi, khuôn mặt xinh đẹp như nhả lại thành một khối, tên khốn đó không thể nào thực sự bị người ta đánh cho đến mẹ hấn cũng không nhận ra chứ?

"Sao vậy?" Nạp Lan Như Nguyệt hỏi.

Lâm Na mặt mũi nhăn nhó đáp: "Rắc rối to rồi. Gia gia khẳng định là phạt muội mất."

"Thế thì tỷ đi cùng muội, giải bày hộ muội." Nạp Lan Như Nguyệt nói.

Lúc Lâm Na và Nạp Lan Như Nguyệt đi vào sảnh đường, Phổ Tu Tư sắc mặt tái nhợt đang ngồi trên ghế.

"Gia gia. Cháu tới rồi." Lâm Na lí nhí nói.

Phổ Tu Tư đưa một tờ giấy ra cho Lâm Na, giận dữ nói: "Người xem xem cái nhiệm vụ này có phải người phát cho Dong binh công hội không? Hiện tại người ta tới bàn giao nhiệm vụ rồi."

Lâm Na tiếp nhận lấy xem qua, nói giọng đau khổ: "Gia gia. Đúng là cháu phát ra. Họ đích thực hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?"

"Cái này còn giả được à? Sáng sớm hôm nay bên ngoài thành có rất nhiều người đều thấy rõ. Có phải là thời gian gần đây gia gia quá dung túng cho người không? Không ngờ đưa một nghìn tử tinh tộ ra để cho một nhiệm vụ đánh người. Đơn giản là càn quấy." Phổ Tu Tử tử khí vốn đã bốc lửa rồi, hét lên như thế này khiến cho cả Nạp Lan Như Nguyệt đứng bên cạnh cũng không dám nói gì.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 129: Lâm Na phần nộ

Dịch: Aficio

Long Linh Nhi mở đôi mắt sáng như sao ra, chợt phát hiện trên giường chỉ có một mình nàng, còn Long Nhất kẻ hôm qua đồng sàng cộng ẩm thì đã không biết đâu mất. Đêm qua, nàng cùng với Long Nhất ngủ cùng nhau, ôm lấy hăn mà ngủ thật thanh thản. Tính ra cũng đã một năm nay rồi, đây là giấc ngủ yên ổn nhất.

Không trông thấy Long Nhất, trong lòng Long Linh Nhi có chút buồn phiền. Tên xú hỗn đản đó sáng sớm đã không biết chạy đâu rồi.

Vào lúc Long Linh Nhi đang tẩy rửa sơ qua trong phòng tắm, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, liền vội vàng xông ra ngoài. Đập vào mắt nàng là bộ dạng thê thảm không dám nhìn của Long Nhất, trên người hăn đầy vết máu loang lổ, y phục xộc xà xộc xệch, khuôn mặt vốn anh tuấn giờ sưng to lên như đầu heo.

"Tây Môn Vũ. Người sao lại thế này?" Long Linh Nhi ngó người ra nửa ngày mới hồi thần lên tiếng hỏi.

Long Nhất nhe hàm răng trắng bóng ra, cười he he vài tiếng. Chỉ có điều khuôn mặt heo cười đơn giản là so với khóc còn khó coi hơn.

"Bị người ta ác độc đánh cho thành một đống. Trong lòng nàng chẳng phải là cao hứng lắm sao?" Long Nhất nhìn thấy Long Linh Nhi đang thờ gập, xem ra nàng có vẻ thực sự đau lòng.

Long Linh Nhi sững người, thấy Long Nhất trong bộ dạng thâm trầm hiện thời phải cao hứng mới đúng. Vậy mà không hiểu sao nàng không hề tưởng tượng ra sự vui vẻ trong đó, ngược lại còn có một loại cảm giác quái dị không nói ra, là phần nộ, còn là thương cảm.

"Đương nhiên. Thấy dạng người như hiện tại ta không biết cao hứng tới mức nào, tại sao người không bị người đánh chết đi." Long Linh Nhi lạnh lẽo hừ một tiếng quay mặt đi nói.

Long Nhất kêu lên một tiếng, hít vào một hơi, tay phải xoa cằm nói: "Chỉ có điều xem bộ dạng của nàng tựa hồ không hề cao hứng nhỉ. Nàng hãy nói thật đi có phải là đau lòng rồi không?"

"Đau lòng? Có là chuyện đùa ta mới có thể thương cảm cho người. ta hận không đánh người vài quyền thì thôi." Long Linh Nhi xấu hổ biến thành bực tức quay người lại, ngọc thủ đưa ra ấn vào khuôn mặt sưng vù của Long Nhất.

Khi Long Linh Nhi thu hồi bàn tay về, phát hiện vùng trên mặt Long Nhất bị nàng ấn vào lõm một hố lớn, bất ngờ vẫn chưa hồi phục lại. Trong lòng nàng kinh ngạc, lẽ nào thủ kinh lớn quá? Nhưng rất nhanh nàng đã phát giác được điều không hợp lý, đôi ngọc thủ tạt qua trên mặt Long Nhất một cái. Một mảng "thịt" lớn bị nàng xé ra rớt xuống, thì ra đây là đồ giả.

"Tây Môn Vũ. Người ngụy trang thành trọng thương để khiến ta có thể đau lòng thương cảm người sao? Thật đáng ghét. Người tự cho mình là thông minh, chơi cái thủ đoạn này." Long Linh Nhi cào bỏ hết những vật liệu dịch dung trên mặt Long Nhất xuống. Nàng cực kì tức giận bởi vì tên hỗn đản này chơi trò đáng thương đã đích thực thu được sự cảm thông của nàng. Đúng rồi. Tuyệt đối là cảm thông chứ không phải là đau lòng.

"Ack... Đừng có như thế. Nàng nghe ta giải thích..." Long Nhất nói.

"Ai muốn nghe người giải thích. Ta phải đi học rồi. Người một mình dẫn trò trong phòng đi." Long Linh Nhi tức mình ngắt lời Long Nhất bước ra khỏi cửa phòng, bang một tiếng cả khung cửa rung lên bần bật.

"Nữ nhân..." Long Nhất bất khả kháng lẩm bẩm. Nhớ lại dạng bộc phát tì khí vừa xong của Long Linh Nhi, hấn lộ ra một nụ cười khoái trá. Hấn đâu có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân, chỉ là biểu tình của Long Linh Nhi vừa xong khiến hấn cảm giác được dường như mục tiêu đã gần lại một chút. Theo đó hấn quyết định muốn dùng cái bản mặt dày như tường thành của mình, dùng lòng nhiệt tình nóng bỏng như dung nham để dung hòa trái tim đóng băng của Long Linh Nhi.

Dù sao thì cũng rồi việc, Long Nhất quyết định tới chỗ Hùng Bá. Lúc này hấn hấn đã nắm trong tay tiền thưởng nhiệm vụ một nghìn từ tinh tệ đó rồi. Thực ra, Long Nhất tới chỉ vì muội muội Tiểu Y của Hùng Bá, tịnh không phải hấn đã nhắm trúng nàng, chỉ là hấn với nàng có rất nhiều hiểu kỳ. Chẳng phải nàng tiên đoán được sự tình phát sinh trong tương lai sao? Không hiểu là nàng có thể xem cho hấn sau này như thế nào không?

Khi Long Nhất tới được sân vườn nơi Hùng Bá cư trú thì bị cáo là gã lại chẳng có nhà, chắc rằng gã đã co mình ở đâu đó mà chia tang vật rồi. Long Nhất vừa mới định hỏi xem Tiểu Y có ở đây không thì thấy được một nữ tử toàn thân mặc áo choàng trùm đầu đi từ trong ra. Qua khí tức trên người nàng, hấn biết được nàng là Tiểu Y.

Hai người đi vào trong đại sảnh, Tiểu Y bỏ mũ trùm đầu xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú cùng với cặp đồng tử trong suốt khiến cho người

khác phải mù mị đi.

"Đôi mắt quyến rũ này vì sao lại phải che đậy đi?" Long Nhất cười hỏi.

"Quyến rũ à? Cũng là đôi mắt này, ta từ nhỏ đã bị người nói là ma quỷ đó." Tiểu Y lãnh đạm nói. Nàng từ bé đã vì cặp mắt không giống mọi người này mà chịu đủ sự khinh khi của người khác. Thêm vào đó sau khi ca ca Hùng Bá do quái bệnh phát sinh, hai huynh muội bị cha mẹ ác độc bỏ rơi, những năm đó không biết là đã chịu bao nhiêu đau khổ, chịu đến mức tận cùng sự ghê lạnh của người đời.

"Người ta đối với những gì mình chưa biết sẽ có tâm ý sợ hãi, căn bản họ vốn là ngu muội mà." Long Nhất cười ha ha nói.

Tiểu Y kinh ngạc nhìn Long Nhất, nói: "Người như ngươi thật là cực kỳ kỳ quái. Ta nhìn không thấu ngươi."

"Sao mà nhìn không thấu? Nàng hôm qua chẳng phải đã tiên đoán ta bị tai nạn đổ máu à? Không ngờ đã đích thực ứng nghiệm rồi. Nàng có thể xem xem ta sau này ra sao không?" Long Nhất thỉnh cầu.

Tiểu Y lắc đầu nói: "Trình độ của ta còn quá kém, thấy được cũng vô cùng mơ hồ, đặc biệt là ngươi. Quá khứ của ngươi cùng với tương lai đều ẩn nấp khó thấy vô cùng, tựa hồ có tới hai cuộc đời khác nhau. Điều tiên đoán ngày hôm qua khiến cho ta chóng mặt hoa mắt tới nửa ngày đó."

Long Nhất ngậy ra. Hai cuộc đời khác nhau, có phải là một cái nguyên bản của Tây Môn Vũ còn một cái là của mình. Tính ra, vận mệnh là nằm trong tay bản thân, còn lại là kiên trì trên con đường của mình thôi. Giáo quan (người huấn luyện cho quân đội) ở tiền kiếp khi huấn luyện hẳn từng nói qua, mỗi cá nhân đều có một ngàn vận

mệnh. Quan trọng là bản thân lựa chọn loại vận mệnh nào chứ không phải là vận mệnh lại lựa chọn người.

Sau khi cùng với Tiểu Y đàm đạo một hồi, Long Nhất phát hiện ra nữ hài này hiểu biết cực kỳ nhiều điều, kiến văn cũng quảng bác vô cùng, là một nữ hài tử rất có nội hàm (ý nói nàng có những hiểu biết vững chắc tạo nên tri thức). Nếu như không phải là đôi đồng tử trong suốt làm nhân tâm bị lay động, Long Nhất sẽ rất nguyện ý cùng với nàng đàm luận suốt ngày. Thực ra cũng không lạ sao người khác có thể coi nàng là dị loại. Trước đôi đồng tử đó, bí mật trong lòng người ta tựa hồ không thể che giấu. Ai cũng có lúc có bí mật, cứ thử tưởng tượng để người khác biết thì kinh khủng thế nào.

Khi Long Linh Nhi lửa giận bùng bùng trở về nữ sinh tức xá, đột nhiên phát hiện thấy có nhiều thêm hai người, trong đó có một là Lâm Na, còn lại là một tuyệt thế mỹ nữ chưa từng gặp mặt. Tây Môn Vô Hận đang cùng nói chuyện với họ.

Qua giới thiệu, Long Linh Nhi biết được mỹ nữ lạ lẫm này không ngờ là công chúa của Nạp Lan đế quốc Nạp Lan Như Nguyệt. Hai vị công chúa xinh đẹp nhất hai nước gặp nhau nơi đây, tự nhiên không tránh được việc đánh giá lẫn nhau.

"Linh Nhi. Mọii từ chỗ Tây Môn Vũ về à?" Lâm Na hỏi. Đề cập tới Tây Môn Vũ, nàng hận tới răng cũng ngứa ngáy. Tên này chòng ghẹo nàng thì không nói, lại còn khiến bản thân tổn thất hết một ngàn tử tinh tề, hại tới nàng bị gia gia giáo huấn, hơn nữa bị cắt ngọt một năm tiền tiêu vặt.

Long Linh Nhi khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên đáp: "Đúng thế."

"Tên đó giờ sao rồi? Còn thờ không?" Lâm Na hỏi. Nghĩ tới thảm trạng của Tây Môn Vũ lúc này, tâm lý nàng cũng bình ổn được một

chút. Một ngàn tử tinh tề không thể nào mà phí phạm được.

Long Linh Nhi chưa hiểu gì nhìn lại Lâm Na, không rõ nàng nói vậy là có ý gì. Nhưng Tây Môn Vô Hận cũng lộ ra thần sắc tương tự, như thể họ cho rằng Lâm Na không phải là đề cập tới chuyện Long Nhất bị đánh vậy.

"Muội không biết à? Sáng sớm hôm nay vài trăm người Bạo Hùng dong binh đoàn vây công một mình hấn. Nghe nói hấn bị đánh cho không còn là hình người nữa, muội chẳng phải mới từ chỗ đó về sao? Không biết chuyện này à?" Lâm Na kỳ quái nói.

"A. Điều này là thật à? Nhị ca ta thực sự có chuyện như thế rồi sao?" Tây Môn Vô Hận kinh hãi nói. Không hiểu vì sao, vừa nghe Tây Môn Vũ có chuyện, trong lòng nàng không tự chủ được sinh ra chút lo lắng.

Long Linh Nhi ngây ra, nhớ lại bộ dáng sáng nay của hấn liền đáp: "Nhưng thương tích trên người hấn đều là giả cả mà. Ta cũng từng cho rằng hấn..."

"Cái gì? Giả?" Lâm Na như con mèo bị người khác dẫm phải đuôi nhảy dựng lên, khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó. Tên đó không ngờ thông đồng với người để lừa nàng, lại còn bày ra dạng đó để tống tiền nàng hết một ngàn tử tinh tề nữa, thật là quá ư đáng căm ghét.

"Tên hỗn đản. Ta phải tìm hấn tính sổ." Lâm Na lửa giận bốc lên làm toàn thân rung động, chỉ muốn xông ra ngoài tìm Long Nhất.

Nạp Lan Như Nguyệt giữ nàng lại nói: "Trước tiên đừng kích động. Muội hiện tại đi tìm hấn cũng không tác dụng gì, tiền thì đã giao rồi không thể lấy lại được."

Long Linh Nhi với Tây Môn Vô Hận hai mặt nhìn nhau, nghi hoặc hỏi: "Cuối cùng là xảy ra việc gì rồi?"

Lâm Na cố uống một cốc nước lớn, lẩm nhẩm một lúc. Nước làm cho cái đầu bốc lửa bình phục được đôi chút. Nàng đem mưu kế cùng sự việc vừa xong ra kể từ đầu tới cuối một lượt, càng nói càng tức giận. Tên hỗn đản đó đơn giản là đã lừa bỡn nàng như một con ngốc.

"Đáng ghét. Mối thù này ta nhất định phải báo, không đánh cho hắn rãng văng đầy đất không được." Lâm Na tức tới mức dùng loại ngôn từ này để tổng kết.

"Lâm Na. Mọi người xem ra đánh không lại hắn đâu." Nạp Lan Như Nguyệt cười nói.

"Ta..." Lâm Na nhất thời tắc họng. Nhãn châu xoay chuyển, thân thiết nắm lấy tay Nạp Lan Như Nguyệt nói: "Như Nguyệt tỷ tỷ, tỷ giúp mọi người nhé? Chúng mình liên thủ giáo huấn hắn, không tin rằng đánh không lại hắn."

"Cái này ta không thể giúp mọi người được. Chuyện này vốn là do mọi người gây ra, người ta phản kích lại cũng không cách gì nói được. Hơn nữa, mọi người lại nói trước mặt Linh Nhi mọi người là muốn giáo huấn Tây Môn Vũ, Linh Nhi mọi người có thể bực mình đấy." Nạp Lan Như Nguyệt cười nhìn Long Linh Nhi, thực sự phát hiện nét mặt nàng có vẻ lãnh đạm, cũng không biết nàng trong lòng đang nghĩ gì nữa.

"Linh Nhi. Mọi người với tên Tây Môn Vũ hỗn đản đó đúng là yêu thích lẫn nhau à? Nghe đồn chẳng phải hắn đã làm vậy cho mọi người sao?" Lâm Na hỏi. Nàng không phát hiện ra cả Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi cùng lúc sắc mặt biến đổi. Nha đầu này với nhân tình thế thái cũng rõ là kém cỏi không chỉ một chút ít, loại lời này mà cũng có thể tùy tiện mở miệng mà hỏi sao?

Long Linh Nhi rất nhanh hồi phục lại vẻ lãnh đạm nói: "Hắn là nam nhân của ta, ta là nữ nhân của hắn, quan hệ của ta và hắn đơn giản là như vậy."

Bầu không khí giữa bốn người trở nên có chút ngưng ngập, một lúc lâu không nói được lời nào. Đúng vào lúc này, tầng dưới nữ sinh tức xá đột nhiên truyền lên một đợt âm thanh huyền ảo.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 130: Kiểm thánh

Dịch: Aficio

Tiếng huyên náo càng lúc càng lớn, khắp nơi tràn ngập những lời oanh oanh yến yến thì thào nhỏ to cùng tiếng hô kinh ngạc. Từng cái đầu thò ra từ các cửa sổ túc xá, ở xa xa còn thấy cảnh tượng hoành tráng phi thường, trên các bức tường cũng lộ ra rất nhiều cái đầu đang nhìn vào.

Long Linh Nhi tứ nữ hiếu kỳ mở rộng cửa

sổ, phát hiện cả tòa nữ sinh túc xá cao cấp ba tầng, bên ngoài đầy ắp những học sinh đang xem nhiệt náo. Họ chỉ nhìn qua là biết ngay nguyên nhân nhiệt náo. Một thanh niên tuấn mã mặc y phục hoa lệ tay ôm một bó hoa tươi lớn đứng ở dưới lầu. Càng thêm khoa trương là phía trước mặt hắn dùng hoa tươi ghép lại thành hình ba chữ "LONG LINH NHI" rất lớn theo văn tự của Thương Lan đại lục, dưới là một chữ "TA", ngay gần là một trái tim đỏ tươi cũng rất lớn, ở dưới cùng là một chữ "NÀNG", họa ngọc mới không hiểu là ý gì.

"Tây Môn Vũ!" Tứ nữ đồng thời kinh ngạc thốt lên.

"Linh Nhi. Nhị ca ta đang tỏ tình với người kia." Tây Môn Vô Hận cười nói, trong mắt lóe lên một tia kinh dị. Tên nhị ca này của nàng sao lại sáng tạo đến thế, không ngờ nghĩ ra được biện pháp tiên vô cổ nhân này.

"Long Linh Nhi. Ta thực sự hâm mộ muội đó. Hiện tại muội còn không xuống mà tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người sao?" Nạp Lan Như Nguyệt nhìn xuống Tây Môn Vũ bên dưới, trong lòng đích thực có chút hâm mộ. Nữ hài tử dù ít dù nhiều đều ham hư vinh. Hắn thực hiện được thủ đoạn kỳ diệu này để bộc bạch tâm ý quả có thể khiến cho lòng ham hư vinh của nữ hài tử đạt tới mãn nguyện, chỉ là tiền đề phải có da mặt đủ dày.

Gương mặt xinh đẹp của Long Linh Nhi thoáng hồng. Không thể phủ nhận tận đáy lòng nàng có một chút xíu sung sướng, nhưng nàng không thể xuống được. Hắn thì không cần quan tâm tới mặt mũi chứ nàng thì vẫn cần mà.

"Tên hỗn đản này da mặt dày thật. Ta đang buồn vì không tìm được hắn, không ngờ hắn lại tự đưa mình tới cửa rồi." Lâm Na hừ lạnh một tiếng, nói.

Long Nhất đợi lâu mà không thấy Long Linh Nhi xuống, trong lòng vì thế mà có chút hồi hộp. Phương pháp này ở kiếp trước được xem là xưa như Trái Đất rồi, còn ở nơi đây phải là lần đầu tiên mới đúng chứ, không thể phản tác dụng được.

Kệ! Kiểu gì thì cũng đã trưng cái mặt mo này ra rồi, cứ tiếp tục tăng thêm độ dày một chút đi. Long Nhất hai tay khum lại thành hình loa, khí vận đan điền, gào lên thật to: "Long Linh Nhi! Ta yêu nàng!"

Gào được vài tiếng rồi, những học sinh xem trò cũng có người bắt đầu rống lên, cũng lớn tiếng gào to: "Long Linh Nhi! Ta yêu nàng!"

Ban đầu chỉ có vài người, diễn biến về sau là tất cả mọi người đều bắt đầu gào lớn. Bất kể nam sinh hay nữ sinh, từng người từng người một hét lên sáu chữ này, sinh ra hiệu quả trực tiếp là khiến toàn bộ thầy trò Thánh Ma học viện đều bị hấp dẫn tới, làm cho

những người gia nhập đội quân hét hò càng lúc càng đông. Tiếng rống này có âm lượng xuyên qua học viện, trong vòng mười dặm vẫn còn nghe được rõ ràng rành rành.

Tứ nữ trong tức xá gần tò te ra, tên tiểu tử thúi này cũng giỏi gây rối ha. Toàn bộ người trong học viện đều bị cổ động, kiểu này không biết là sẽ phát triển thành như thế nào nữa.

"Linh Nhi! Xuống đi nào! Không thì chẳng biết sẽ còn loạn tới mức nào nữa đâu." Tây Môn Vô Hận nói. Nàng thấy vừa hài lòng vừa buồn cười với hành vi của nhị ca.

Long Linh Nhi nghiêng răng trực tiếp phi thân qua cửa sổ, như thể Cửu thiên tiên nữ thướt tha hạ xuống trước mặt Long Nhất, còn những người xem trò vui vừa mới hò hét giờ đồng loạt yên tĩnh lại. Danh tiếng của Long Linh Nhi ở Thánh Ma học viện không hề kém cạnh Lâm Na. Một là vì dung mạo như thiên tiên của nàng. Hai là lời đồn gây xôn xao dư luận Thương Lan đại lục về sự kiện cuồng bạo. Những người này không hề biết Long Nhất là nhân vật thế nào, họ chỉ muốn xem Long Linh Nhi sẽ có hành động ra sao thôi.

Long Nhất thấy Long Linh Nhi hạ xuống, ôm bó hoa tươi trước mặt hai tay nâng niu đưa tới. Long Linh Nhi không hề do dự nhận lấy bó hoa, trong những người đến xem nhiệt liệt vang lên những tiếng vỗ tay và tiếng cười. Điều này khiến nàng đột nhiên sinh ra một thứ cảm giác rằng nam nhân trước mặt không phải là kẻ nàng căm hận, mà là vương tử xuất hiện trong mơ của nàng, họ đang cùng nhau tiếp thụ chúc phúc của tất cả mọi người.

Nhưng cái ảo giác này chỉ lóe lên trong đầu Long Linh Nhi rồi vụt bay. Nàng nhìn khuôn mặt ôn nhu của Long Nhất, đột nhiên như có bàn tay động vào muốn đẩy nụ cười của hắn đi mất. Kẻ này rõ ràng rành rành là dâm tặc, tại sao lại cười quyến rũ mê hoặc đến như vậy.

Long Nhất với Long Linh Nhi mang trong lòng những ý nghĩa riêng nhìn nhau, nhưng đọng lại trên mặt người khác lại là cảnh tượng một đôi tình nhân đang thâm tình đối vọng.

Bất thành linh, thái dương huyết của Long Nhất bị đập vào, hấn cảm thấy có người dùng mục quang như dao sắc nhìn hấn. Khe khẽ quay đầu, cái cảm giác đó bắt đầu biến mất, phương hướng mà mục quang ấy xạ tới chính là cổng lớn của nữ sinh túc xá. Nơi này có một đám đông các thiếu nữ đủ vẻ đang ảo tưởng tụ tập lại, còn có đại mục giữ cổng bình thường mà lại không bình thường.

Long Nhất nghi hoặc nhíu mày không đa nghĩ nữa, đưa Long Linh Nhi rời khỏi, còn đám đông cũng chầm chậm mà tan đi. Nhưng lấy trọng tâm là câu chuyện từ đầu tới cuối cảnh Long Nhất tỏ tình mới đây, xem ra trường lãng mạn ngày hôm nay sẽ vĩnh viễn được ghi vào trong sử sách của Thánh Ma học viện.

Sắc trời đêm sâu thẳm, Long Nhất đưa Long Linh Nhi trở lại nữ sinh túc xá. Đây là điều nàng kịch liệt yêu cầu, khiến cho công cuộc xử lý Long Linh Nhi một cách hợp lẽ bị đảo lộn làm Long Nhất có chút thất vọng. Nhưng vội thì cũng không ăn được đậu hủ nóng, đạo lý này Long Nhất hoàn toàn hiểu được. Hấn cũng đâu phải vội tới mức không đợi nổi, chờ cho tình cảm của họ sâu đậm thêm một ít là tốt rồi.

Long Nhất tự mình vừa đi vừa nghĩ ra một chuyện, liền cười he he, cứ thế mà bước. Đột nhiên, cước bộ của hấn chậm dần, nét cười thâm đặng cũng thu liễm. Hấn từ từ quay mình lại, thấy ngay mười mét đằng sau là thân ảnh của một kẻ mặc hắc bào đang đứng. Đây đại khái là phương thức ngục trang được lưu hành nhiều nhất ở Thương Lan đại lục.

Long Nhất chợt ngậy ra. Mười mét. Người này cách hấn mười mét hấn mới phát giác. Điều này khiến hấn lần đầu tiên phải toàn lực tập trung chú ý.

Không chờ Long Nhất mở miệng, người này nâng cự kiếm trong tay lên, mũi kiếm trực chỉ Long Nhất. Một luồng áp lực bàng đại xoay trời chuyển đất hướng tới Long Nhất. Với nội lực hiện thời của Long Nhất chống lại cũng phải mười phần cật lực, đây là sự tình chưa từng gặp phải. Gần hơn nữa với khí thế này, Long Nhất biết ngay rằng người trước mặt tuyệt đối là cường giả đỉnh cấp kiếm thánh.

Kiểm thánh à. Ai ngờ hôm nay rốt cuộc lại gặp phải một kẻ như vậy. Long Nhất không sợ mà vui, đấu chí ngang tàng, đến cả huyết dịch cũng hưng phấn sôi lên sùng sục.

Long Nhất từ trong không gian giới chỉ lấy ra cự kiếm, tinh thần lực cường đại phóng ra ngoài, không cho đối phương có cơ hội bình ổn, cả người như ánh sao băng lao tới hắc bào nhân.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng trong trẻo vang lên, một đạo thâm tử sắc kiếm mang lóe sáng. Long Nhất bay ngược trở về, lùi lại vài bước mới đứng ổn định được, hai tay nắm kiếm tê rần, khí huyết quay cuồng chực trào dâng. Còn hắc bào nhân chỉ lùi lại một bước nhỏ xíu, một cao một thấp nhìn qua là phân biệt được.

Long Nhất vung vẩy bàn tay ê ẩm của mình, nhìn về kẻ cả người như dung hợp với đêm đen, trong lòng hơi chút cả kinh. Đại kiếm sư với kiếm thánh gần nhau có một cấp, nhưng thực lực chênh nhau một trời một vực. Ngạo Thiên Quyết tầng thứ hai của hấn không đủ để ngạnh tiếp đấu khí của kiếm thánh.

Long Nhất không hề gọi năm khối thất sát khô lồi ra hỗ trợ cho mình. Đối kháng với kiếm thánh, đây là cơ hội khó có được, hơn nữa từ

trên người kiếm thánh thần bí này không cảm giác được sát khí.

Nét cười tà dị hiện ra trên khuôn mặt, Long Nhất tiếp tục nâng cự kiếm, hét lên, vận khởi Càn Khôn Đại Na Di, thân hình lưu lại tại nguyên địa một đạo tàn ảnh rồi biến mất ngay sau đó, còn trong một giây hấn đã xuất hiện sau lưng hắc bào nhân, cự kiếm đem theo đăm lam sắc kiếm mang bên ngoài còn bao bọc bởi một lớp thổ hoàng sắc quang mang, khí thế ngưng tụ như núi.

Hắc bào nhân thân hình bất động, cự kiếm trên tay như có mắt cản lại cự kiếm của Long Nhất tạt tới. Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, Long Nhất lùi một bước, còn hắc bào nhân lùi tới hai bước.

Long Nhất được thể lấn tới, trên thân cự kiếm thoáng xuất hiện một mảng lam hoàng giao thoa kiếm mang chém xuống hắc bào nhân. Đinh đinh đang đang một đợt kim loại va chạm với nhau, hắc bào nhân đứng tại chỗ bất động, Long Nhất cũng không bị chấn cho bay lùi lại.

"Người. Đây là đấu khí gì?" Hắc bào nhân cuối cùng cũng mở miệng, ngữ khí mùi phần kinh ngạc, nhưng thanh âm lại có vẻ quái dị không phân biệt nổi là nam hay nữ.

Long Nhất cười he he nói: "Đây chính là Ma đấu khí, chuyên giết những kẻ tiểu nhân không dám gặp người ta."

Hắc bào nhân cũng không giận, thanh âm quái dị tiếp tục: "Tiểu tử Tây Môn gia tộc, để ta xem ngươi rốt cuộc là học được cái gì?"

Cự kiếm của hắc bào nhân trong không trung quét hai đường, kiếm mang tử sắc bạo phát tán xuất quang mang rực rỡ, một co vào một mở ra, khí thế chỉ chờ dịp bùng phát. Hắc bào nhân động, tốc độ nhanh vô cùng, so với Càn Khôn Đại Na Di của Long Nhất cũng

không phải nhường. Chỉ thấy cự kiếm của hắc bào nhân rung lên, vô số đạo kiếm mang tử sắc bao vây tầng tầng lớp lớp quanh Long Nhất.

Kiếm mang như vật vô hình xuyên thấu qua người Long Nhất, nhưng không lưu lại một vết thương nào. Hắc bào nhân lập tức chuyển mình, thấy ngay được Long Nhất đang lơ lửng trên không, thì ra vừa kích trúng tàn ảnh của Long Nhất.

"Hàn Băng đấu khí Toàn Phong Liên Hoàn Trảm." Long Nhất hét lên một tiếng, chuẩn bị thi triển Ma đấu khí kết hợp thủy hệ ma pháp nguyên tố với Cuồng Long đấu khí.

Nhưng đang hướng về hắc bào nhân, Long Nhất phát hiện đấu khí của hắn bất ngờ hoàn toàn không sử ra nổi. Thân hình vội vàng loáng lên, chỉ thấy tử mang phóng tới, dải thắt lưng của Long Nhất bị chém đứt, áo ngoài bật tung ra hai bên, lộ ra ngân sắc hộ giáp bên trong.

"Bảo vật trên người nhiều đấy, kể cả ta vừa rồi không thu lại một phần lực cũng không làm bị thương ngươi được." Hắc bào nhân cười quái dị nói.

Long Nhất dứt khoát ném áo ngoài ra lưu lại trên mặt đất, cười hắc hắc nói: "Kiếm thánh quả nhiên không hổ là kiếm thánh, đấu khí lĩnh vực của ngươi đúng là không tệ, ai dè khiến ta không sử ra được đấu khí."

"Ngươi cũng biết đấu khí lĩnh vực? Ngươi nói không sai. Trong lĩnh vực của ta, ngoại trừ ta người khác sử không ra đấu khí, còn đấu khí uy lực bản thân ta sẽ tăng năm mươi phần trăm, tốc độ tăng thêm một bậc. Có thể nói rằng trong lĩnh vực của ta, khả dĩ coi như vô địch." Hắc bào nhân tự hào nói.

"Điều đó cũng chưa chắc. Không thể dùng đấu khí nhưng chẳng lẽ không sử dụng được ma pháp sao?" Long Nhất cười nói, đột nhiên phóng ra một Băng Phong thuật cấp tám.

Hắc bào nhân thư thái đánh tan hàn khí nhũ bạch, cười quái dị nói: "Dù cho thi phóng được ma pháp, nhưng uy lực lại giảm một nửa, với ta mà nói vốn không thể tạo thành thương tổn gì."

Chương 131: Thiên Lô nhập thể

Dịch: Aficio

Trước kia, tại trận ma pháp sư đại chiến nơi hoang mãng tiểu trấn Long Nhất từng thấy ma pháp lĩnh vực của hỏa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư. Bên trong lĩnh vực của ông ta, hoàn toàn không cảm thụ được ma pháp nguyên tố, do đó không thi phóng được ma pháp, nghĩ rằng với đấu khí lĩnh vực này cũng là đại đồng tiểu dị.

Nếu như Long Nhất muốn đột phá lĩnh vực này có thể nói là không hề khó nhọc, chỉ cần phóng xuất Cuồng Lô thú trong hắc ám không gian, tính ra là thực lực của lĩnh vực trước mắt cũng không chịu nổi một kích. Siêu ma thú cấp SS là khái niệm gì chứ, thi phóng cấm chú dễ như người ta ăn cơm. Nhưng Long Nhất vẫn không muốn động tới Cuồng Lô thú, dần thành tính ỷ lại mất. Một khi có lòng ỷ vào siêu cường công kích của Cuồng Lô thú sản sinh ra thì thực lực bản thân tiến triển sẽ chậm chạp.

Trong đấu khí lĩnh vực của kiếm thánh thần bí, Long Nhất không thể sử dụng đấu khí, vậy cả Ma đấu khí uy lực cường đại hấn sáng tạo cũng sử dụng không ra. Hấn chỉ dựa vào được tinh thần lực và nội lực, hoặc là ma pháp đã bị giảm nửa phần uy lực kia.

"Nhận thua đi! Tiểu tử Tây Môn gia tộc." Thanh âm quái dị của hắc bào nhân lại vang lên.

"Nhận thua? Hê hê. Từ điển của ta không có hai chữ nhận thua đó đâu." Long Nhất miệng nói, cặp mắt đen như trời đêm đột nhiên lóe lên hai đạo quang mang kỳ lạ. Tinh thần lực cường đại phân thành hai bộ phận, một bộ phận hình thành một tinh thần trùy (dùi) đâm về hướng hắc bào nhân, bộ phận còn lại hình thành tinh thần võng (lưới) hạn chế hành động của hắc bào nhân. Đồng thời, hấn điều động phong hệ ma pháp nguyên tố và thủy hệ ma pháp nguyên tố trong ý thức hải.

Hắc bào nhân trước tiên bị tinh thần võng vô thanh vô tức của Long Nhất giữ lấy, ngay sau là tinh thần trùy có thể đả thương linh hồn bí mật đánh vào. Chỉ thấy hắc bào nhân toàn thân rung mạnh một cái, tử sắc đấu khí trên người chợt phóng ra ngoài hình thành một hộ tráo, ngăn trở công kích của tinh thần trùy, còn tinh thần võng như đám côn trùng vây lấy quanh thân hình y. Đây là tinh thần công kích sở trường nhất ở kiếp trước của Long Nhất, một khi bị giữ lấy chỉ có thể bị động để người giết mổ.

"Phong Quyển Băng Bao (mưa đá) thuật." Long Nhất hét lớn. Chiêu Long Quyển Băng Bao thuật là ma pháp dung hợp hấn đang thí nghiệm, từ khi gặp được Phong Tuyết Thần Điều đã bắt đầu nghiên cứu, nhưng trước đây vẫn chưa từng thành công.

Phong hệ ma pháp nguyên tố với thủy hệ ma pháp nguyên tố điên cuồng tụ tập, hai ma pháp thánh cấp cấp mười dung hợp, tính ra uy lực giảm nửa cũng tuyệt đối trí mạng rồi.

Trong đấu khí lĩnh vực, một cơn gió xoáy cỡ nhỏ dần dần thành hình, đậm lam sắc ma pháp nguyên tố bắt đầu dung nhập vào trong đó, trong cơn lốc tạo nên vô số hạt băng to bằng đầu người, uy thế kinh nhân.

Thành công rồi! Long Nhất trong lòng mừng lớn, tay chỉ vào hắc bào

nhân, cơn gió xoáy mang theo băng đá cuộn về phía y. Long Nhất đang hoan hỉ phát cuồng thì Phong Quyển Băng Bao thuật của hắn thi phóng đi được nửa đường đột nhiên biến mất như vô hình, chỉ lưu lại những vụn băng phủ đầy mặt đất.

Long Nhất thất vọng vỗ vỗ vào đầu mình. Chỉ thiếu một chút, thiếu một chút là thành công rồi. Bình thường thì cũng không sao, hiện tại là đúng vào thời khắc quan đầu, ai ngờ dây xích lại đứt một mắt.

Khiến Long Nhất kỳ quái chính là, hắc bào nhân này bị tinh thần võng của hắn tóm lấy mà không chống cự, chỉ dùng đấu khí làm hộ thuẫn, tựa hồ đang cười trào phúng về phía hắn.

Long Nhất trong lòng bốc lửa. Hắn không tin rằng không có biện pháp xử lý tên này, phải dùng tới lôi điện hệ ma pháp uy lực mạnh nhất thôi. Long Nhất bắt đầu điều động ngân tử sắc điện hệ ma pháp nguyên tố trong ý thức hải, dùng thiên lôi oanh kích, xem y còn dám tiếp tục khoa trương không.

Đất trời biến sắc, mây đen ngưng tụ, tia tia điện quang lóe sáng trên không, uy thế vĩ đại của đại tự nhiên như một tòa núi ép xuống, khiến người ta thấy buồn bực khó chịu, khí huyết nhộn nhạo.

"Điện hệ ma pháp!" Hắc bào nhân cuối cùng cũng biến sắc, kinh hãi kêu lên.

Xẹt! Một đạo thiểm điện siêu nhỏ bằng cánh tay từ trên trời hạ xuống, oanh kích trực tiếp lên người hắc bào nhân, đấu khí phóng ra ngoài hình thành hộ tráo rung lên từng đợt.

Hắc bào nhân chỉ thấy toàn thân tê dại, đại kinh thất sắc. Uy lực lôi điện hệ ma pháp quả nhiên cường đại, căn bản không thể ngăn chặn tiếp.

Đúng vào lúc này trên trời còn ầm lên một tiếng sấm, vài đạo thiểm điện cùng lúc đánh xuống, mục tiêu trực chỉ hắc bào kiếm thánh. Hắc bào nhân trong lòng nháy loạn. Bị trận thiểm điện này kích trúng, sợ rằng y thành cục than mất. Tốc độ thiểm điện nhanh vô cùng, hắc bào nhân không dám nghĩ nhiều, vô thức thi phóng ra Băng Toàn Chi Bích phong ấn trong dây chuyền. Đây là do một vị pháp thần thủy hệ ma pháp lưu lại, chỉ là thần cấp phòng ngự thủy hệ cấp hai, nhưng có thể phản xạ bất kỳ ma pháp công kích cấp mười nào cho tới đấu khí công kích từ kiếm thánh.

Chỉ thấy hắc bào kiếm thánh trên người xuất ra một đợt sương lạnh quay tròn, vào lúc mười đạo thiểm điện oanh kích xuống, chúng kích ngay vào đám sương trông có vẻ mỏng manh ấy, ngân tử sắc thiểm điện đột nhiên phát sinh nghịch chuyển, không ngờ đồng thời nhắm vào Long Nhất đang đắc ý kia mà oanh kích.

Long Nhất cả người cứng đờ, y phục trong nháy mắt thành bụi, mái tóc đen dài bị điện giật làm cho dựng đứng, điện hệ ma pháp nguyên tố cuồng loạn trong thân thể Long Nhất va chạm lung tung, khiến Long Nhất tê liệt từ đầu tới chân, bên ngoài thân thể vẫn còn điện quang ngân sắc lóe sáng.

Không thể nào lại phải chuyển thế nữa chứ, Long Nhất miệng há hốc, thân thể ngã thẳng ra đằng sau. Người nào khác mà bị mười đạo thiên lôi đồng thời kích trúng đã sớm hồn phi phách tán thành một đống than rồi, còn hắc bào ngoại trừ y phục thành tro bụi ra vẫn còn có lòng mà hồ tư loạn tưởng.

Tử sắc đấu khí của hắc bào nhân ẩn đi, tinh thần vỗng do chủ nhân bị mất ý thức mà tiêu tán. Y loáng một cái xuất hiện ngay trước mặt Long Nhất, tay vừa mới phóng tới người hắc bào đã phải co lại nhanh như điện, bởi lúc này Long Nhất toàn thân đều tràn ngập những dòng

điện cường đại, căn bản không thể chạm vào.

Khẽ than một tiếng, hắc bào nhân dõ bỏ mũ trùm đầu, một mái tóc đen nhánh tung bay ra sau, thật bất ngờ y lại là một mĩ phụ trung niên vẫn bảo trì được phong vận. Bà không ngại ngùng nhìn vào thân thể xích lỏa của Long Nhất hiện thời, mĩ mục lộ ra sắc thái lo âu.

"Thực không nghĩ được, chớp mắt một cái người đã lớn thế này rồi, thời gian quả là nhanh." Mĩ phụ nhìn vào thân thể đang co giật của Long Nhất, lẩm bẫm nói, trong mắt thể hiện vẻ từ ái.

Long Nhất không thể biết hắc bào kiếm thánh này vốn là một mĩ phụ, hẳn lúc này bất kể tinh thần hay nhục thể đều đang chịu sự dày vò. Dù cho có nói rằng thân thể hẳn là thân điện đi nữa, nhưng điện hệ ma pháp nguyên tố bàng đại như vậy đồng thời nhập vào thể nội, khiến hẳn có một loại cảm giác bị trương lên như tự mình nổ tung.

Ý thức của Long Nhất không hề tỉnh táo, nhưng bản năng lại vẫn còn. Ngân tử sắc ma pháp nguyên tố trong ý thức hải bắt đầu tự động hấp thu điện hệ ma pháp nguyên tố trong từng tế bào một.

Rất mau, điện hệ ma pháp nguyên tố trong ý thức hải đạt được đến một trình độ kinh người, cũng giống như sự tình phát sinh sau khi ăn Băng Lăng quả, không thể tưởng tượng nổi. Chỉ có điều lần trước là do thủy hệ ma pháp nguyên tố quá nhiều, còn lần này là điện hệ ma pháp nguyên tố.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 132: Thân phận của kiếm thánh

Dịch: Aficio

Hùng Bá tâm tình hớn hờ trở về nhà, hắn vừa mới lĩnh một nghìn từ tinh tệ tiền thưởng đưa huynh đệ đi ăn nhậu ở Túy Hương lâu một trận. Đây là nhiệm vụ thoải mái nhất kể từ ngày hắn tạo dựng nên Bạo Hùng dong binh đoàn, diễn tấu hài mà cũng có thể nhận được nhiều tiền như thế, món này đích thực là quá hời đi.

Vô tình hắn phát hiện đèn trong phòng muội muội Tiểu Y còn sáng, trong lòng nghi hoặc. Nha đầu này đang làm gì nhỉ? Muộn thế này rồi mà còn chưa ngủ.

Hắn gõ mấy cái vào cửa phòng, nhưng không có tiếng người trả lời.

"Tiểu muội! Muội có ở đó không? Ca vào nhé!" Hùng Bá nói xong dùng lực đẩy cửa tiến vào, phát hiện Tiểu Y không ở bên trong.

Hùng Bá đóng cửa lại, vén một bức vẽ bằng vải trên tường bên trái lên, một khe ma pháp lộ ra. Hắn lấy một thẻ ma pháp trên người đút vào, bức tường liền vô thanh vô tức mở ra làm hai, không ngờ đây là một cánh cửa được ngụy trang bằng ma pháp.

Bên trong cửa ma pháp cũng không có gì khác biệt, đó là một mật thất hình tròn rất rộng lớn. Trên tường mật thất có khắc đầy những phù điêu thần thoại cho đến đủ loại đồ án của các chủng tộc tinh linh.

Trong mật thất cái gì cũng không có, ở chính giữa là một bệ đá gồ lên. Nhưng khiến người ta kinh ngạc nhất là bên trên mật thất không ngờ lại trong suốt, ngẩng đầu lên có thể thấy được bầu trời sao bát ngát.

Tiểu Y mặc một trường bào tử sắc vẽ đầy các phù văn thần bí, tĩnh lặng quỳ trên bệ đá ngược lên nhìn vào bầu trời sao vô tận, biểu hiện thành kính, môi hồng khép mở niệm những lời chú ngữ khó hiểu.

Hùng Bá không làm phiền Tiểu Y, chỉ đứng yên lặng ở một bên nhìn nàng chăm chú. Ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng, trong lòng hắn dâng lên một sự ấm áp. Hai huynh muội nương tựa lẫn nhau tới hiện tại, trải nghiệm thật sự quá nhiều, quá nhiều rồi. Thuở ấy, hắn mới mười hai tuổi. Để nuôi muội muội chỉ mới sáu tuổi nên hắn đi làm dong binh. Lúc đó không có dong binh đoàn nào chịu nhận hắn, cũng không có ai muốn hợp tác với hắn. Thử hỏi, một kẻ bề ngoài quái dị lại vẫn còn là tiểu hài có tác dụng gì chứ. Thế là hắn đành phải làm một mình, từ nhiệm vụ cấp F như đưa thư tìm người cho tới sau này tạo thành đoàn thể làm nhiệm vụ cấp A, vô số lần phải khó nhọc vẫy vùng trong làn ranh của tử vong.

Tiểu Y từ lúc nào bắt đầu có năng lực dự ngôn nhỉ? Hùng Bá bắt đầu nhớ lại. Năm đó, hắn mười tám còn Tiểu Y mười hai. Hắn đi làm một nhiệm vụ trở về liền phát hiện muội muội y coi như tính mạng biến đổi, đồng tử trong suốt bình thường lóe lên ánh sáng của sự hiểu biết, khí chất biến thành tĩnh lặng sâu xa. Lúc đó hắn thường bị cho là không đầu không óc, nhưng điều hắn nghĩ là hồ ngôn loạn ngữ sau này lại biến thành sự thực.

Tòa viện tử này chính là Tiểu Y đưa hắn đến, lúc đó nàng nói với hắn nơi này về sau là nhà của họ. Còn lại, bất kể hắn cố hỏi nàng thế nào, Tiểu Y đều ngậm miệng không trả lời.

Đúng vào lúc Hùng Bá đang chìm vào trong hồi ức, cặp mắt của Tiểu Y bắt đầu rung động. Nàng đứng dậy, dịu dàng nói: "Ca! Sao huynh lại đến?"

Hùng Bá tỉnh lại, cười nói: "Ca vừa rồi thấy phòng muội còn sáng đèn, do vậy mới tiến vào xem."

Tiểu Y gật đầu, rời bệ đá chầm chậm bước tới, đứng trước mặt Hùng Bá nhìn hẩn thật sâu.

"Tiểu muội. Muội sao lại nhìn ta như thế?" Hùng Bá không tự nhiên hỏi.

"Ca. Lý tưởng của huynh là gì?" Tiểu Y khẽ hỏi.

"Lý tưởng của ta? Lý tưởng của ta chính là tạo nên một dong binh đoàn cấp S, trở thành thần thoại trong giới dong binh Thương Lan đại lục."

"Đấy chỉ là lý tưởng huynh biểu hiện ra thôi, muội biết lý tưởng chân chính của huynh." Tiểu Y nói.

Hùng Bá ngây ra hỏi: "Tiểu muội. Muội gợi ý cho ta biết dự ngôn của ta được không?"

Tiểu Y chuyển thân, khe khẽ nhắm mắt lại, như đang nói mơ: "Da ngựa bọc thây, tung hoành sa trường, tướng quân xuất hiện, nhật nguyệt vô quang."

"Da ngựa bọc thây, tung hoành sa trường." Hùng Bá lẩm bẩm lặp lại, máu nóng sục sôi. Nam nhi phải là da ngựa bọc thây, làm nên kỳ công tuyệt thế. Đây chính là lý tưởng của hẩn, trở thành một tướng quân dẫn binh lính, đánh hạ giang sơn vạn lý.

"Thế cân bằng của Thương Lan đại lục sẽ vỡ, không thể phục hồi, tương lai không xa, gió cuộn bốn phương, cả đại lục sẽ bị hãm vào trong trường chiến loạn." Tiểu Y lãnh đạm nói.

Hùng Bá hô hấp chững lại, hai mắt phát sáng, vội nói: "Tiểu muội. Ý muội là huynh có cơ hội thực hiện lý tưởng, nhưng huynh phải làm thế nào đây? Nhập ngũ chẳng?"

Tiểu Y lắc đầu thờ khể đáp: "Muội không biết nữa, gợi ý từ dự ngôn không quá rõ ràng."

oOo

Long Nhất từ mê mê man man tỉnh lại được, mở to hai mắt. Òa vào trong mắt là bầu trời trong xanh như vừa mới được gột rửa, gió mát nhẹ thổi qua mặt, mùi phần dễ chịu khoan khoái.

"Đây là nơi nào? Ta tại sao lại ở nơi này?" Cái đầu của Long Nhất chưa thực sự tỉnh táo, nhất thời nhớ không ra rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Long Nhất ngồi dậy, hắc bào che trên người liền tuột xuống. Hắn lúc này mới biết toàn thân trên dưới đầy những sợi vải rách, còn hắn đang ở trong một mảnh rừng nơi sơn dã.

"Trời ơi! Chẳng lẽ ta bị con khủng long nào điếm ô sao." Long Nhất lẩm bẩm. Thấy tức cười lắc lắc đầu, mùi phần bội phục sức tưởng tượng của mình.

Tâm niệm như điện, hắn rốt cuộc cũng nhớ ra đêm qua quyết đấu một trận với kiếm thánh thần bí, lúc đó bị chính lôi điện hắn thi phóng kích trúng, sau đó y thức đều chìm vào trong giấc ngủ sâu.

Gã ấy chẳng phải quá biến thái sao, chưa gì đã động thủ động cước với bản thiếu gia. Long Nhất trong lòng nghĩ vậy. Một đợt gió lạnh chợt ập tới, da gà lại nổi lên.

Đình chỉ hồ tư loạn tưởng lại, Long Nhất thấy mình vẫn còn sống thì hưng phấn không thể tả, đúng là nhân phẩm tốt đấy chứ, bị sét đánh mà không chết. Hắn còn nghĩ hắn đã linh hồn rời thể xác rồi. Long Nhất nhắm mắt lại đưa ý niệm tiến nhập vào trong ý thức hải. Khi thấy được ngân tử sắc tinh thể trong đó, hắn không còn kinh ngạc như lần trước nữa mà ngược lại tâm lý còn vui sướng, bởi vì điều này biểu hiện rằng điện hệ ma pháp đã đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ rồi. Đây đích thực là một thế giới kỳ quái, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hôm nay trong ý thức hải đã có hai viên ma hạch, không hiểu về sau năm hệ ma pháp nguyên tố còn lại có phải cũng hóa thành dạng này không. Long Nhất nghĩ trong lòng.

Không biết kiếm thánh đó đâu rồi, tại sao lại đưa hắn đến nơi này? Long Nhất quay đầu nhìn khắp, đột nhiên mục quang dừng lại. Ở nơi xa hắn thấy một bóng lưng cực kỳ ưu mỹ. Nữ nhân này thân hình yếu điệu, mặc một áo dài màu tím đậm, mái tóc dài đen nhánh như thác nước đổ xuống sau người.

"Ây. Là người Cuồng Long đế quốc." Long Nhất trong lòng kinh ngạc, từ mái tóc đen nhánh là biết được quốc tịch của nàng. Chỉ là một nữ hài bình thường sao lại có thể xuất hiện ở nơi rừng núi? Do đó Long Nhất xác định nàng không phải là người bình thường, nói không chừng cùng hội cùng thuyền với kiếm thánh đó.

"Wow! Mĩ nữ!" Long Nhất kêu lớn.

Nữ tử này quay đầu lại, thân hình nhấp nhô lên xuống vài cái đã đứng trước mặt Long Nhất. Long Nhất lúc này mới phát hiện nữ

nhân có bóng lưng mũ lệt tuổi thanh xuân sớm đã qua rồi, xem ra đại khái tầm bốn mươi tuổi, da dẻ được bảo dưỡng rất tốt, từ ngũ quan tinh trí của bà có thể thấy được hồi trẻ tuổi nhất định phải là mũ nhân danh mãn thiên hạ.

"Đại tỷ. Tỷ khỏe a. Ta nghĩ tỷ biết ta sao lại ở chỗ này?" Long Nhất kéo hắc bào trên người lên quá đùi, che giấu bản thân thật chặt, sợ rằng xuân quang của mình của mình phát tiết ra ngoài.

"Đại tỷ?" Trung niên mũ phụ nghe được lời xưng hô của Long Nhất, biểu tình trên mặt biến thành mười phần quái dị.

Không lâu sau, trung niên mũ phụ khôi phục lại vẻ mặt bình thường. Bà nói: "Người đương nhiên là bị ta đưa tới đây rồi."

"Tỷ đưa tới đây? Tỷ không định nói với ta rằng tỷ chính là kiếm thánh tấn công ta đêm qua chứ?" Long Nhất ngạc nhiên hỏi.

"Không sai. Chính là ta." Trung niên mũ phụ lãnh đạm nói.

Long Nhất đánh giá lại một lượt trung niên mũ phụ, chưa từng nghe Thương Lan đại lục có một vị nữ kiếm thánh à. Nhưng Thương Lan đại lục rộng lớn như vậy, một vài cao thủ ẩn thế không để người khác biết, điều này cũng đâu có gì kỳ quái.

"Tại sao tỷ lại tấn công ta? Ta có thù oán gì với tỷ à?" Long Nhất hỏi.

"Không có." Trung niên mũ phụ lắc lắc đầu.

"Vậy là tỷ có thù oán với Tây Môn gia tộc?" Long Nhất hỏi tiếp.

"Cũng không có." Trung niên mũ phụ trả lời lãnh đạm.

"Thế thì tại sao? Ta trêu tỳ hay là gheo tỳ rồi vậy, tỳ biết ta đê qua thiếu chút nữa là không còn mạng chứ?" Long Nhất bất mãn kêu lớn.

"Nhưng ngươi giờ hoàn hoàn hảo hảo đúng không? Nói thêm nữa, nếu không phải là ta thì cảnh giới của ngươi có thể đột phá không?" Trung niên mĩ phụ đột nhiên lộ ra một nụ cười hờ hững.

Long Nhất nghĩ kể ra cũng đúng. Nếu như không gặp phải thiên lôi nhập thể, điện hệ ma pháp của hắn cũng không thể liền một lúc đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ.

"Ta và Tây Môn gia tộc các người cũng từng có giao tình không cạn, với việc ngươi làm xằng làm bậy trước đây, giáo huấn như thế là còn nhẹ đấy." Trung niên mĩ phụ toát lên tia sáng lạnh, lập tức khiến Long Nhất rét run từ đầu đến chân.

Long Nhất run lên một cái vì lạnh, nhớ lại câu nói của trung niên mĩ phụ. Bà nói có giao tình không cạn với Tây Môn gia tộc. Hắn nghĩ đi nghĩ lại, mắt bất chợt sáng lên. Hắn nhìn bà cười ám muội: "Đại tỳ à, hay là tỳ và lão đầu tử nhà ta từng có cái gì đó?"

Bang một tiếng, Long Nhất ôm đầu kêu đau. Chính là bị trung niên mĩ phụ thẹn quá hóa giận gõ vào đầu hắn.

"Đồ hỗn tiểu tử nhà ngươi nói linh tinh cái gì, niên kỷ của ta có thể làm nãi nãi của ngươi." Trung niên mĩ phụ lừa giận bưng bưng nói.

"Gì chứ? Nãi nãi?" Long Nhất trước mắt trắng lóa, gần như ngất xỉu.

"Thế thì tỳ là cùng với gia gia ta..." Long Nhất vốn muốn nói là cùng với gia gia ta có một cái chân, nhưng nói được một nửa liền phát hiện được trung niên mĩ phụ này sắc mặt biến đổi, có phần nộ, bi thương, hồi tưởng, ngọt ngào, biểu tình biến đổi như lật trang sách.

Nhân sinh ngũ vị chua ngọt đắng cay mặn trong nháy mắt hoàn toàn biểu hiện ra hết.

Long Nhất thấy được biểu tình này của trung niên mĩ phụ, nghĩ rằng phán đoán của hắn mới đây là đúng tám chín phần mười. Mĩ phụ này ngày xưa nhất định cùng với gia gia chưa từng gặp mặt của hắn có một đ

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 133: Kịch thích cực hạn

Dịch: Aficio

Lâu sau, trung niên mĩ phụ thờ dài, đôi mắt bao phủ bởi sự cô đơn trống vắng bất tận.

"Nam nhi Tây Môn gia tộc đều phong lưu thành tính. Gia gia người như vậy, phụ thân người cũng như vậy, còn tên hỗn tiểu tử người... ai, sau này phải tốt với Long Linh Nhi, còn nữa, không được khi phụ mọi người." Trung niên mĩ phụ nói xong, đột nhiên có chút thân thiết vỗ vào mặt Long Nhất mấy cái, rồi chuyển thân hóa thành một đạo tử ảnh lướt xa khỏi tầm mắt.

Long Nhất có chút thất thần, mĩ phụ này nhất định là lão nhân tình của gia gia đây mà. Chỉ có điều nếu như bà bị gia gia bỏ rơi thì phải cực kỳ hận người Tây Môn gia tộc mới đúng, nhưng vừa rồi nhãn thần nhìn mình và thái độ đối với mình đều vô cùng từ ái, dường như bà là thân nhân của hắn vậy.

"Kỳ quái, đúng là kỳ quái." Long Nhất lẩm bẩm trầm tư. Lục tìm ký ức của Tây Môn Vũ, hắn tìm không ra chút gì liên quan tới gia gia, chỉ biết rằng gia gia hắn truyền lại vị trí gia chủ cho phụ thân Tây Môn Nộ rồi thất tung.

Long Nhất lấy ra từ không gian giới chỉ một bộ y phục để mặc, nhận biết phương hướng một lượt, bắt đầu tìm về Mễ Á công quốc. Nội

lực vừa vận hành, Long Nhất không nhịn được kinh ngạc lẫn vui sướng hòa chung với nhau, nội lực Ngạo Thiên Quyết của hắn đã đạt tới đỉnh cao của tầng thứ hai, ẩn ước dấu hiệu đột phá, trong những ngày tới có triển vọng tiến nhập tầng thứ ba rồi. Điều này thực sự không dễ dàng gì, một năm mới đột phá được tầng thứ hai, tin rằng tổ sư gia sáng tạo ra môn công phu này ngày xưa cũng không chắc đã đạt tới được nhanh như vậy.

Mang theo tâm trạng hớn hờ trở về lữ điểm, Long Nhất mở cửa bước vào, chợt ngửi thấy mùi thơm dịu dịu, trong phòng tắm vọng ra tiếng nước róc rách. Không ngờ có người tẩy tảo trong đó, hơn nữa còn là một nữ nhân.

Long Nhất cười he he, đang tẩy tảo bên trong này ngoài Long Linh Nhi khẳng định không còn ai nữa, bởi vì chìa khóa cửa phòng trừ hắn ra chỉ Long Linh Nhi mới có thôi.

Long Nhất cười dâm đãng tiến vào phòng tắm, hôm qua phải ôm một cái bụng đầy lửa,

nha đầu này lại kiên trì muốn về túc xá ngủ, hôm nay bị hắn tóm gọn, không lý gì mà thả ra nữa. Hắn vốn muốn đợi Long Linh Nhi triệt để yêu hắn rồi mới..., nhưng sau nghĩ lại thấy đợi tới lúc nào mới được chứ, chi bằng xử lý nàng lần nữa. Phải nói là, hai người nếu như phát sinh quan hệ thân mật nhất rồi, vậy tình cảm sẽ tự nhiên mà có biến hóa vi diệu.

Bảo bối, lần này nàng không chạy được rồi. Long Nhất nói thầm. Hắn vươn tay mở cửa phòng tắm ra, đập vào mắt là hai khối tuyết đồn trắng đến lóa mắt đang cong lên về phía sau, cái khe thần bí màu phấn hồng ấy lộ ra rõ ràng giữa một khoảng rừng loãn xoắn màu hạt dẻ khiến Long Nhất trong chớp mắt như hóa đá tại chỗ.

Ánh sáng từ màu sắc của lớp lông mịn làm Long Nhất biết ngay người này tuyệt đối không thể là Long Linh Nhi. Hơn nữa Long Linh Nhi kiều đồn tuy trắng như tuyết, nhưng so với cặp đôi đầy đặn này vẫn còn kém một chút.

"Tiểu Thúy! Dầu thơm mua về nhanh thế à?" Một tiếng trong trẻo như chim vành khuyên vang lên, đúng vào lúc này thiếu nữ xích lõa quay người cong lưng để tẩy rửa ngọc thối.

Bốn mắt nhìn nhau, tia lửa bắn tứ tung. Thiếu nữ há hốc miệng như thể bị hóc xương đứng nguyên tại chỗ, vẻ kinh sợ lấp đầy đôi mắt, không ngờ một lúc vẫn chưa tỉnh lại.

Long Nhất nhìn ngắm thiếu nữ tuyệt mỹ trước mặt, dù biết phi lễ vật thị (trái với lễ giáo thì đừng nhìn), nhưng Long Nhất lại không dời nổi mắt mình đi chỗ khác. Hấn không phải quân tử. Có cảnh đẹp như vậy để mà hân thưởng thì kể cả quân tử cũng sẽ biến thành tiểu nhân.

Da thịt thiếu nữ nõn nà như sữa trâu, chiếc cổ thon dài, xương quai xanh tinh tế, trước ngực một đôi ngọc nhũ như măng xuân mới bóc, vươn cao ngạo nghễ, bề mặt còn lấm chấm những giọt thủy châu, mê người tới cực độ. Vòng eo nhỏ nhắn, như thể một tay nắm được, tiểu phúc phẳng lì, cái rốn xinh xắn cũng thật là khả ái, nhưng hấp dẫn con mắt Long Nhất nhất lại là một nốt ruồi đỏ tươi ở ngay trên khu rùng bí mật chĩnh tề ấy, một điểm đó thôi mà khiến cho thiếu nữ xinh tươi thuần khiết sinh ra mị lực gợi tình.

Long Nhất dồn nén lại dự vọng sôi trào, đột nhiên thấy thiếu nữ này mười phần quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Đúng lúc này ngoài cửa chợt vang lên tiếng động. Có người đang mở cửa. Long Nhất cả kinh vô thức nhắm cửa sổ mà phóng tới.

Nhưng vừa mới thoáng tới bên cửa sổ Long Nhất vội dừng lập tức, thân hình hóa thành một làn khói nhẹ lướt vào trong phòng tắm, thuận tay đóng luôn cửa vào.

Lúc này thiếu nữ đã tỉnh táo trở lại, hai tay ôm trên giữ dưới muốn hét to lên. Long Nhất vừa vào liền dùng ngay bàn tay chặn miệng nàng lại, người dính sát vào thân thể xích lữa của thiếu nữ.

Thiếu nữ mặt đầy vẻ kinh hãi, thân thể mềm mại đột nhiên phát ra ma pháp ba động cường liệt.

"Đừng thế, có người tới kìa." Long Nhất khẽ nói bên tai thiếu nữ, làn hơi nóng ấm này thổi vào vành tai tinh xảo của nàng, dẫn đến một đợt run rẩy nơi cơ thể người thiếu nữ.

Bây giờ, cửa đã mở, bên ngoài truyền lại tiếng Tây Môn Vô Hận: "Linh Nhi. Người bay vào từ cửa sổ à?"

"Ừ, lười đi cầu thang mà." Giọng Long Linh Nhi vang lên bên cửa sổ.

"Đại ma pháp sư hay thật đấy, không biết đến chừng nào ta mới có thể thăng cấp đây?" Tây Môn Vô Hận khẽ cười nói, mang theo chút hâm mộ.

"Vô Hận. Người không cần phải vội, giờ người đã đạt tới đỉnh cao của cao cấp ma pháp sư rồi, đột phá chóng thôi." Long Linh Nhi an ủi.

"Ồ. Như Nguyệt công chúa đâu?" Tây Môn Vô Hận hỏi. Bọn nàng hai người cùng Nạp Lan Như Nguyệt và thị nữ của nàng tới tìm Tây Môn Vũ, kết quả là tên này cũng không biết đi đâu mất. Đợi hồi lâu mà không thấy hấn về, cuối cùng nàng và Long Linh Nhi đi mua vài đồ của nữ nhân còn Nạp Lan Như Nguyệt không thích nhiệt náo ở lại nữa

điểm.

Đúng lúc này, thị nữ Tiểu Thúy của Nạp Lan Như Nguyệt đi vào trong tay là một bình dầu tắm. Cát lời chào Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi rồi cô gọi bên ngoài phòng tắm: "Công chúa! Em mua dầu thơm về rồi."

Nạp Lan Như Nguyệt trong lòng vừa sốt ruột vừa tức giận, nhớ hai người như thế này bị họ thấy được thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch nổi. Long Nhất vẫn còn ở trong căn phòng tắm không thể coi là nhỏ này. Hắn nhìn qua là thấy được hết, làm gì có chỗ nào để trốn được đây?

Hiện thời, mục quang của Long Nhất dừng lại ở chiếc bồn tắm lớn bên cạnh tường, xem ra chỉ có thể trốn vào đó thôi. Hắn thả Nạp Lan Như Nguyệt ra, thân thể khế bay bổng vào trong bồn tắm đầy nước ấm.

"Công chúa! Em đem dầu thơm về rồi." Lời Tiểu Thúy vừa dứt, cửa phòng tắm đã mở toang, cô thấy Nạp Lan Như Nguyệt hai má đỏ bừng cũng không để ý, bởi vì trong lúc mộc dục khí nóng sẽ khiến nhiệt độ da tăng cao, mặt đỏ cũng không phải là sự việc kỳ quái.

Nạp Lan Như Nguyệt vươn tới trước nhận lấy bình dầu tắm từ tay Tiểu Thúy, nói giọng có chút bối rối: "Được rồi. Người ra ngoài đi."

"Công chúa à, em giúp người kỳ lưng nhé!" Nói xong không ngờ bước về hướng bồn tắm.

Nạp Lan Như Nguyệt đại kinh thất sắc, vừa mới chạy ngay tới bên bồn, liền thấy được Long Nhất đang co rút mình dưới đáy nước, chuyện này không cách gì sửa chữa được rồi. Sự tình cấp bách, nàng liền lách mình một cái cản trước mặt Tiểu Thúy cứ thế xịch lữa

mà nhảy vào trong nước, thí cổ tuyết bạch không biết là ngòi xuống phải cái gì.

Cú ngòi này không thể nào..., nên biết đầu Long Nhất đang ngẩng lên bên trong bồn tắm, còn Nạp Lan Như Nguyệt xảo hợp thế nào mà lại xảo hợp đặt thí cổ ngòi ngay lên trên mặt Long Nhất, khiến hấn hai bên sườn căng ra muốn gãy.

Cặp mắt của Long Nhất bị da thịt nơi tuyết đồn che phủ lại, hấn chỉ thấy được trên mặt có một mảng mềm mại, còn có cảm giác li ti êm êm theo rung động của sóng nước mà cọ đi cọ lại vào cánh mũi và môi trên của hấn.

Dù mắt không nhìn thấy được, nhưng tiếp xúc lãng mạn của da thịt không có gì ngăn cách này khiến Long Nhất hưng phấn tới huyết quản muốn nổ tung. Hơn nữa các bộ phận trên mặt lại tiếp xúc thân mật với chỗ riêng tư nhất của thiếu nữ, thứ kích thích này còn có nam nhân nào chịu nổi đây.

Nghe được tiếng gọi của Tiểu Thúy, Long Nhất giờ rốt cuộc biết rằng thiếu nữ này chính là công chúa Nạp Lan đế quốc Nạp Lan Như Nguyệt đã từng gặp trước đây, cũng là một trong tam Thánh nữ Quang Minh giáo hội, khiến trong lòng Long Nhất càng thêm cảm giác không cách gì nói ra được. Thử nghĩ xem, chỗ riêng tư nhất của thánh nữ băng thanh ngọc khiết, thân phận cao quý lại ép vào mặt hấn, thứ kích thích và khoái cảm chinh phục này so với hoan ái đích thực cũng vẫn tiêu hồn chẳng kém.

"Tiểu Thúy. Ta tự mình làm được, ngươi mau ra đi." Nạp Lan Như Nguyệt cố trấn tĩnh nói, ai mà biết được nàng lúc này muốn phát điên rồi.

Ơ. Tiểu Thúy nhìn lướt qua Nạp Lan Như Nguyệt một lần rồi ra

ngoài. Trước đây công chúa mỗi lần tẩy tảo đều muốn nàng kỳ lưng cho mà, hôm nay sao lại không nhỉ? Biểu tình ấy có vẻ không giống như muốn cô đi ra lắm.

Bên ngoài, Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi đang bày hàng loạt những thứ họ mua được lên ghế dài. Đó là một đồng lớn nội y màu sắc sặc sỡ, tất nhiên là hàng Lệ Nhân phường rồi, cạnh đấy còn có vài bao bì kỳ quái đựng "chiếu tây". Nếu như Long Nhất dùng kí ức của Tây Môn Vũ mà thấy được sẽ biết ngay đấy là thứ nữ nhân dùng mỗi tháng khi đến sinh lý kỳ.

"Tiểu Thúy. Công chúa các người sao tự nhiên lại tẩy tảo ở đây vậy?" Tây Môn Vô Hận thấy lạ hỏi.

"À. Công chúa chúng tôi hơi nghiện sự sạch sẽ. Vừa rồi không để ý làm dơ y phục nên công chúa mới phải tẩy rửa." Tiểu Thúy trả lời.

Trong phòng tắm sau khi Tiểu Thúy đi ra, Nạp Lan Như Nguyệt vội đứng dậy, vừa quay đầu lại liền thấy hai con mắt Long Nhất đang nhìn chăm chú vào nàng. Thấy được khuôn mặt anh tuấn của Long Nhất, lại nhớ tới vị trí mình vừa mới ngồi lên, khuôn mặt xinh đẹp của Nạp Lan Như Nguyệt vốn đã như lửa thiêu bắt đầu bốc khói. Nàng há hốc miệng, phản ứng ngay lập tức là dùng tay che lại.

Nắm lấy một chiếc khăn tắm bao bọc quanh thân hình mềm mại, đôi mắt Nạp Lan Như Nguyệt đỏ lên, đột nhiên thấy ủy khuất phi thường, phát sinh ra chuyện đáng xấu hổ hết sức này, nàng thực sự muốn chết cho xong.

Long Nhất ướt sũng nước từ trong bồn tắm bước ra, thấy được bờ vai trắng nõn cùng ngọc thối đều tắm tấp của Nạp Lan Như Nguyệt, không nhịn được nuốt một cục nước bọt, trong đầu không tự chủ mà hiện ra thân hình tuyệt mỹ không mảnh vải che thân. Nhưng hẳn

cũng rất mau phát hiện ra dị dạng nơi Nạp Lan Như Nguyệt, chút sắc niệm trong lòng nhất thời tiêu tan hết.

"Như Nguyệt công chúa. Thực lòng rất xin lỗi. Ta không biết nàng ở trong này." Long Nhất dùng Ngưng Âm thuật truyền đạt lời xin lỗi.

Nạp Lan Như Nguyệt ngược đầu hung dữ nhìn hắn, còn Long Nhất khuôn mặt hối lỗi cùng nàng đối mắt nhau.

"Vô sỉ!" Nạp Lan Như Nguyệt tức giận dùng hình dáng chiếc miệng xinh để biểu thị lời nói.

Chương 134: Cấm thư

Long Nhất nhún vai, cười một cái không nghiêm túc gì cả. Hấn hiện tại đang có chút đau đầu tìm cách xử lý. Nếu mấy nha đầu bên ngoài mà không đi, hấn chẳng phải cứ co rúm ở trong này sao.

"Nhur Nguyệt công chúa, nàng mau đi ra đi, nghĩ biện pháp đưa họ cùng đi nhé, nếu không thì... với ta thì không thành vấn đề, nếu nàng đồng ý lời ta thì có thể ra được rồi." Long Nhất truyền âm, giọng nói có cảm giác đôi chút vô lại.

Nạp Lan Như Nguyệt vội vàng chắn trước mặt Long Nhất, sợ tên da mặt dày này xông ra ngoài. Nàng tin rằng Long Nhất nói được là làm được, vụ gào rống tỏ tình kinh động toàn trường là ví dụ.

Nạp Lan Như Nguyệt nghiêng rặng, hít vào một hơi thật sâu, thấy sắc mặt mình trong gương có phần khôi phục lại mới mở cửa bước ra.

"Nhur Nguyệt công chúa thật là quyến rũ, tỷ không sợ nhị ca ta đột nhiên xông vào à?" Tây Môn Vô Hận thấy Như Nguyệt quàng khăn tắm mà ra, không nín được cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt miễn cưỡng cười theo, bọn họ nào biết tên xú gia hỏa đó sớm xông vào rồi, lại còn khi phụ nàng đủ nữa.

"Tây Môn Vũ thực sự mà xông vào ta liền chọc mắt hấn." Nạp Lan Như Nguyệt căm hận nói.

"VẬY thì Linh Nhi sẽ đau lòng mất. Phải rồi. Như Nguyệt công chúa. Mọi người thấy cỡ ngực của tỷ cùng bọn mọi người không cách biệt nhiều, vừa hay bọn mọi người mua được rất nhiều nội y, tỷ chọn một bộ mặc nhé."

"Không cần đâu. Tỷ có mang theo." Nạp Lan Như Nguyệt nói. Nàng lấy ra một bộ y phục từ không gian giới chỉ, trút bỏ khăn tắm mặc vào. Thân hình tuyệt mỹ của nàng khiến cho cùng là nữ hài như Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi cũng phải trầm trồ ngắm nhìn.

Đang chải đầu, Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên ôm bụng nói: "Giờ đã giữa trưa, tỷ hơi đói rồi. Chẳng hay chúng ta đi ăn cơm đã, ta xem Tây Môn Vũ lát nữa vẫn chưa về đâu."

Nạp Lan Như Nguyệt nói câu này xong, mấy nữ nhân đều thấy có chút đói bụng, liền đồng ý trước tiên tới lầu tầng dưới dùng cơm.

Vừa chuẩn bị ra khỏi cửa, Tây Môn Vô Hận chợt dừng lại, ngượng ngùng nói: "Mọi người đợi ta một tí, ta đi vệ sinh." Nói rồi quay người bước thẳng tới phòng tắm, khu phụ đặt ở bên trong phòng tắm, có ma pháp kính ngăn cách.

Nạp Lan Như Nguyệt tâm trạng hẫ hửng, nhất thời không nghĩ được nên mượn cớ gì để ngăn Tây Môn Vô Hận, thế nào cũng không thể để ai vào đó được. Vừa mới do dự, Tây Môn Vô Hận đã đi vào trong phòng tắm rồi. Nạp Lan Như Nguyệt tuyệt vọng nhắm mắt lại, đợi tiếng kêu kinh hoàng của Tây Môn Vô Hận. Suốt một hồi lâu, từ trong đó không phát ra chút động tĩnh nào, lại qua một lát nữa, Tây Môn Vô Hận không chút khác biệt nào bước ra. Điều này khiến Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ người thở ra một hơi, đồng thời trong lòng cũng kỳ quái, tên Tây Môn Vũ đó trốn nơi nào rồi mà Tây Môn Vô Hận không hề phát giác được. Nếu như Tây Môn Vô Hận biết mình giải quyết ngay trước mặt nhị ca thì không biết có phản ứng gì nhỉ? Nạp Lan Như Nguyệt thầm nghĩ.

Nghe được tiếng đóng cửa, trên giá treo khăn tắm đột nhiên lộ ra hai tay hai chân, Long Nhất thò bộ mặt đỏ bừng từ đằng sau xuất hiện. Một chiếc khăn tắm gấp lại một nửa có thể che phủ bao nhiêu không gian? Tối đa cũng chỉ là một phần tư Long Nhất thôi, vừa rồi co lại nhỏ đến mức ấy, khiến cho Long Nhất bây giờ như vừa thoát khỏi một kiếp nạn.

Long Nhất hít thở hai hơi thật lớn, vốc một vốc nước trong lành để rửa khuôn mặt nóng muồn bỏng của mình. Hắn thực sự không tưởng nổi tiểu muội Tây Môn Vô Hận tự nhiên tiến vào. Lúc đó hắn nghe được nàng nói bên ngoài, liền định chuẩn bị trước tiên xuất kỳ bất ý chế trụ nàng lại, rồi mới giải thích, chỉ có điều cách này rất cuộc quá mạo hiểm. Hắn mới nhớ lại khi tới thế giới này vẫn chưa từng dùng đến Súc Cốt công, co rút thân thể lại thành một quả cầu tròn ẩn sau khăn tắm.

Long Nhất vung vẩy cho văng đi những hạt nước trên mặt, đè nén ý niệm trong lòng. Tây Môn Vô Hận xử lý thế nào hắn không hề thấy được, chỉ nghe được tiếng nước chảy thôi, lại tưởng tượng xem nàng lúc đó như thế nào, cái thứ khoái cảm nhìn trộm này vốn đã kích thích rồi. Nhưng hắn thề rằng, hắn đích thực là không thấy gì hết.

"Nàng là muội muội người, không được hồ tu loạn tưởng." Long Nhất lắc lắc đầu lẩm bẩm nói với bản thân. Dù linh hồn bất đồng nhưng quan hệ máu mủ trong thân thể không thể nào cải biến được.

Bước ra khỏi phòng tắm, Long Nhất ngạc nhiên thấy trên ghế có một đồng nội y sặc sỡ. Mấy nha đầu này ra ngoài cũng không mang theo đồ. Long Nhất tới phía trước, nhắc lên một chiếc nội khố, trong lòng tấm tắc tán thán. Người thiết kế nội y đó quả có tư tưởng tiên phong. Chiếc nội khố này không chỉ thiếu vải hơn nhiều so với loại thông

thường mà thật bất ngờ còn nữa trong suốt nữa. Cảm tình với những nội y thú vị của thế giới này đang dần dần phát triển chẳng?

Tây Môn Vô Hận, Long Linh Nhi và cả Nạp Lan Như Nguyệt hai người chủ tớ đến tửu lâu sang trọng đối diện lữ điếm, lấy một bàn trên tầng hai.

"Công chúa, người sao vậy?" Tiểu Thúy thấy Nạp Lan Như Nguyệt tâm thần bất định liền hỏi.

"Không sao." Nạp Lan Như Nguyệt lắc đầu nói.

"Như Nguyệt công chúa, lần sau bọn muội dẫn tỷ tới Mê Tình Cư, đồ ăn nơi đó so ra Túy Hương lâu cũng không hơn được." Tây Môn Vô Hận nói. Từ sau khi tới một lần, nàng luôn luôn nghĩ rằng nơi đó toàn là mỹ thực.

"Mê Tình Cư?" Nạp Lan Như Nguyệt lưỡng lự. Hiển nhiên, nàng cũng vì cái tên này mà có sự hiểu lầm.

Tây Môn Vô Hận mỉm cười giải thích: "Mê Tình Cư không phải là chốn như tỷ nghĩ đâu, đó là một quán cơm do nữ hài hồ tộc mở ra, chỉ chiêu đãi nữ khách thôi."

"Không ngờ là có chỗ như thế, vậy tỷ phải tới đó một lần xem mới được." Nạp Lan Như Nguyệt nói. Nữ tử hồ tộc có sở trường quyến rũ nàng vốn biết, bình thường chiêu đãi nam khách khẳng định là làm ăn khấm khá. Chỉ chiêu đãi nữ khách thì khiến nàng nghĩ không thông nổi.

Long Linh Nhi thấy rõ có vẻ trầm lặng, ngẫu nhiên nói vào một câu, đại đa số thời gian là ở trạng thái thất thần. Chỉ có Tây Môn Vô Hận hiểu giờ Long Linh Nhi khác trước nhiều lắm. Trước kia nàng ta ngày

nào cũng đều mặt mày ngơ ngẩn, có lúc cả ngày cũng không nói một câu, ngoại trừ chính nàng ra, người khác nàng ta coi như không tồn tại. Rõ ràng là một thiếu nữ tuyệt sắc đang sống khỏe mạnh, nhưng nhìn nàng ta không cảm giác được một chút sinh khí.

Hiện tại Tây Môn Vô Hận phát giác được Long Linh Nhi có biến chuyển rất lớn, không còn một ngày không nói chẳng năng. Có lúc còn thấy được nụ cười khó tin, còn cả những trạng thái tình cảm khác, như là tức giận, bực mình vân vân. Tất cả đều là minh chứng rằng trong trái tim đóng băng của Long Linh Nhi đã xuất hiện vết nứt. Trữ nhị ca của nàng, kẻ từng mang lại kích thích sâu đậm như thế, không một người nào khác có thể làm được.

Tứ nữ ăn cơm xong rời quán trở về lữ điếm. Vừa mở cửa ra họ thấy ngay Long Nhất đang co cả hai chân, ngồi trên ghế đọc sách, nét cười trên mặt cực kỳ dâm đãng.

"Các nàng về rồi. Vứt những mảnh vải rách xanh xanh đỏ đỏ ở chỗ ta để làm gì?" Long Nhất bỏ cuốn sách xuống, cười cười chỉ vào một chồng nội y và cả đồ dùng cho sinh lý kỳ của nữ nhân.

"A!" Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi kêu lên một tiếng kinh hãi, phóng tới đưa những mớ nội y mới nhất khiến mặt họ đỏ bừng vào trong không gian giới chỉ.

Nạp Lan Như Nguyệt cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, nhưng nhãn thần lấp lánh cùng gương mặt đỏ bừng không tự giác đã tiết lộ tâm tình của nàng, ngượng ngùng, bực tức, xấu hổ.

Long Nhất đứng dậy, ném cuốn sách sang bên, nhìn về hướng cặp mắt đang biến thành khác lạ của Nạp Lan Như Nguyệt. Hắn tiến tới nói: "Như Nguyệt công chúa. Chúng ta lại gặp nhau rồi. Ta sớm biết rằng Như Nguyệt công chúa có sắc chim sa cá lặn, không ngờ còn

đẹp nguyệt thẹn hoa nhường."

Nạp Lan Như Nguyệt nghiêng chặt hàm răng. Tên này vẫn còn đóng kịch, đơn giản là triệt triệt để để nguy quân tử. Nàng vốn vì si tình của Long Nhất với Ti Bích mà có một mức độ hảo cảm nhất định, nhưng cái hảo cảm ấy hôm nay hoàn toàn biến mất, lớn hơn nhiều là sự căm tức, còn có một thứ cảm giác không nói ra được, nhưng dù gì thì cũng không phải là tốt đẹp.

"Vài ngày không gặp, công phu miệng lưỡi của Tây Môn thiếu gia cũng tăng tiến ghê." Nạp Lan Như Nguyệt vốn muốn giả bộ, nhưng thấy cái vẻ mặt cười đáng ghét của Long Nhất liền không ngăn nổi lửa giận bốc cao ba trượng. Tên xú gia hỏa này đã khi phụ nàng quá thảm.

"Như Nguyệt công chúa sao lại nói vậy? Từng câu ta nói đều là lời gan ruột, công chúa trong ngoài như nhau, đẹp đến kinh tâm động phách mà." Long Nhất cười he he. „Trong ngoài như nhau" bốn chữ này còn được đặc biệt nhấn mạnh.

Tây Môn Vô Hận hừ lạnh một tiếng. Nhị ca này của nàng vẫn là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, vừa thấy mỹ nữ liền không dời mắt được, nịnh nọt hết sức, ân cần hết mực, chỉ có điều là tầm cỡ nịnh nọt của hắn cao hơn trước đây rất nhiều. Những lời này nữ nhân nào nghe được cũng khó mà không vui sướng. Tuy thế nhưng biểu tình của Nạp Lan Như Nguyệt dường như không hề cao hứng, lẽ nào vài ngày trước lúc họ gặp nhau nhị ca nàng đã động thủ động cước với người ta rồi. Với thân thủ của hắn hiện tại, muốn phi lễ nữ hài tử chỉ còn như lấy đồ trong túi, cấp độ ma đạo sĩ của Lâm Na chẳng phải cũng bị hắn chơi trò lưu manh sao?

Long Linh Nhi thấy bộ dạng ân cần của Long Nhất với Nạp Lan Như Nguyệt, trong lòng thấy không thoải mái. Tên hỗn đản này sao lại

chưa từng nói với nàng những câu như vậy chứ, chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường, cách so sánh này thật là quá tuyệt, tiếc rằng đối tượng không phải là nàng.

Long Linh Nhi cũng rất lấy làm lạ vì sao tâm lý nàng lại có thể thấy không thoải mái. Nàng lập tức có được kết luận, Long Nhất với nữ hài khác ân cần như thế, đại diện cho trong lòng có dị tâm, đại diện cho việc kế hoạch thần hồn điên đảo của nàng là không hiện thực, nàng đương nhiên không thể hài lòng rồi.

Đúng vào lúc này, Tây Môn Vô Hận nhìn thấy cuốn sách Long Nhất ném bên cạnh, bước tới cầm lên xem, đột nhiên mặt hồng tai đỏ, quăng nó ra khỏi tay như bị bỏng.

"Tiểu muội! Muội sao thế?" Long Nhất thấy lạ hỏi.

Gương mặt xinh đẹp của Tây Môn Vô Hận đỏ tới mức trông như máu đọng lại. Nàng xấu hổ tức mình nói: "Huynh là đồ đại sắc lang, không ngờ đọc loại sách này."

"Loại sách này? Có vấn đề gì? Sách này tả hay lắm mà." Long Nhất có chút không hiểu. Hắn lật đi xới lại rất lâu trong không gian giới chỉ mới tìm thấy được một cuốn giống như tiểu thuyết. Chuyện kể thật lý thú, có cả miêu tả XXOO, nhưng trình độ cỡ này với linh hồn thế kỷ hai mốt ở Địa Cầu của Long Nhất thì phải nói là đơn giản tới mức có thể bỏ qua không tính đến. Ở thời đại mà tràn ngập đồ cấp A, miêu tả thế này chỉ thuần như học sinh tiểu học thôi.

Long Linh Nhi và Nạp Lan Như Nguyệt mắt thấy được tên viết trên bìa cuốn sách là ba chữ lớn: Ngân Bình Mai, không ngăn nổi đồng thanh rủa: "Sắc lang."

Chương 135: Mẹ già đã đến

Dịch: Aficio Cuốn Ngân Bình Mai này ở Thương Lan đại lục được liệt vào hàng cấm thư, nguyên nhân là bên trong ẩn chứa miêu tả về tình dục.

"Các nàng biết cuốn sách này? Lẽ nào các nàng cũng đã đọc rồi?" Long Nhất cười he he. Đôi tặc nhãn ám muội nhìn mấy nữ nhân.

"Vớ vẩn. Chúng ta sao lại có thể đọc loại sách ấy?" Nạp Lan Như Nguyệt nói giọng bực tức.

"Không đọc? Thế các nàng dựa vào đâu mà nói ta là sắc lang?" Long Nhất cười gian trá hỏi.

"Bọn muội... đương nhiên là được nghe kể rồi." Tây Môn Vô Hận nói lúng ta lúng túng, khuôn mặt xinh đẹp bắt đầu ửng đỏ.

"Nghe kể hả? He he, rõ rồi, ta hiểu rõ rồi." Long Nhất mang theo nét cười cổ quái gật đầu, cặp mắt càng thêm ám muội.

Đám nữ nhân thấy Long Nhất cười đến là đáng ghét, trong lòng hận tới mức răng cũng ngứa ngáy. Nhưng kỳ thực Long Nhất nói không sai, họ đúng là đều đã lén lén lút lút xem qua cuốn sách này. Ngân Bình Mai dù nói là cấm thư, nhưng trong nhà quyền quý phú thương ở Thương Lan đại lục vẫn chứa một bộ hai bộ. Mấy năm trước, có một số thiếu nữ quý tộc lớn gan bắt đầu lén lút xem sách, hầu hết trốn trong khuê phòng mà xem tới mức mặt hồng tai đỏ. Rất mau,

sách này lưu hành trong giới phu nhân tiểu thư khắp Thương Lan đại lục, một đạo đạt đến độ không thể chinh lý nổi. Thời đó, tỳ muội với nhau gặp gỡ câu hỏi đầu tiên là: Hôm nay, tỳ/muội đã đọc chưa?

Nạp Lan Như Nguyệt ban đầu thì chịu không nổi ánh mắt cười như muốn lột trần người khác của Long Nhất, tiếp đến lại thêm vào sự tình phát sinh nơi phòng tắm nữa, nàng hung dữ lừ mắt nhìn Long Nhất rồi đưa thị nữ Tiểu Thúy đi ra, cả Tây Môn Vô Hận cũng theo đó mà rời khỏi, trong phòng giờ chỉ còn lại hai người Long Nhất và Long Linh Nhi.

Áp lực không khí liền hạ xuống, hai người bốn mắt nhìn nhau, Long Linh Nhi hơi thiếu tự nhiên không dám nhìn nữa.

Long Nhất ngồi trên ghế, vẫy tay gọi Long Linh Nhi nói: "Tới ngồi bên cạnh ta đi!"

Long Linh Nhi cúi đầu ngượng ngùng, bắt đầu chậm chậm bước tới ngồi xuống, nhưng vẫn còn cách Long Nhất một quãng như con sông Nile. Long Nhất cười khế ôm eo nàng kéo vào lòng mình, tiện tay lướt lên vùng ngực đầy đặn ôn hương noãn ngọc.

Hạ cảm lên đầu Long Linh Nhi, mũi nhận vào mùi thơm nhẹ nhàng từ mái tóc, cảm giác tự nhiên này khiến Long Nhất chọn nhận ra hẳn với Long Linh Nhi có lẽ vốn phải như thế này mới đúng.

"Tây Môn Vũ. Hôm qua ngươi đi đâu đấy?" Long Linh Nhi trong lòng hơi hơi cứng người lại, nhỏ giọng hỏi.

"Mmm. Đêm qua không có nàng kề bên, tịch mịch quá ta đi lang thang khắp nơi, không để ý ngủ luôn ở trên núi bên ngoài thành." Long Nhất cười nói.

"Vớ vẩn." Long Linh Nhi bực mình nói. Nàng không ý thức được rằng giọng nàng lúc này thật dịu dàng.

Long Nhất lòng mềm ra, đại thủ đang ôm Long Linh Nhi bắt đầu không an phận. Hắn không thể không nghĩ, nếu như Long Linh Nhi đích thực toàn tâm toàn ý làm nữ nhân của hắn thì phải là một chuyện rất tuyệt diệu rồi. Đánh cắp trái tim so với đánh cắp thân thể thì sáng khoái hơn nhiều.

Ngọc thủ thon thon của Long Linh Nhi giữ lấy đại thủ đang tai quái của Long Nhất, bực tức nói: "Không được loạn động!"

"Ta đâu có loạn động. Ta động rất có quy luật mà, phù hợp với đạo của trời đất đó." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Long Linh Nhi không chịu nổi, tức mình hung dữ đạp một phát lên chân Long Nhất. Thấy được vẻ mặt Long Nhất cố tỏ ra đau đớn, nàng không tự chủ được bật cười khanh khách.

"Linh Nhi. Nàng cười thật là đẹp. Sau này nàng mà cười trước mặt ta nhiều hơn nữa, thì ta thảm rồi." Long Nhất nhìn Long Linh Nhi chăm chú, cảm thán.

"Tại sao?" Long Linh Nhi hỏi.

"Cái này còn phải hỏi sao? Ta quen với nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của nàng, nếu một ngày không trông thấy, so với giết ta đi còn thống khổ hơn. Nàng nói còn chưa đủ thảm sao?" Long Nhất tay ôm lấy trán nói về phiền muộn, trong mắt lại lấp lánh quang mang xảo trá.

Thật? Long Linh Nhi tim đập mạnh. Như vậy, nàng chỉ cần trước mặt hắn cười nhiều hơn sao? Đợi hắn quen rồi thì ly khai, thế là hắn kiêu

gì cũng sống không bằng chết.

"Đang nghĩ gì đó?" Long Nhất thấy Long Linh Nhi xuất thần liền hỏi.

Long Linh Nhi tỉnh lại, nhìn Long Nhất nói: "Ta đang nghĩ, người sao lại không cùng ta học tập ở Mã Á Thánh Ma học viện? Như vậy chúng ta có thể hàng ngày ở bên nhau.

Mmm, người... cũng có thể hàng ngày ngắm ta cười." Nói xong câu cuối, Long Linh Nhi lộ ra nụ cười bẽn lễn.

Long Nhất nuốt đánh ực một cục nước bọt. Nói thật chứ, Long Linh Nhi cười chân thực là rất mê người, đặc biệt nụ cười bẽn lễn ấy, càng thêm vào đó sự quyến rũ đặc thù của nữ nhân.

"Vấn đề này chúng ta bàn luận sau, giờ thì chúng ta bắt đầu yêu... làm việc thôi." Long Nhất cười hắc hắc nói, cái miệng rộng muốn lấp lên chiếc môi xinh của Long Linh Nhi.

Ngọc thủ Long Linh Nhi nhanh nhẹn đưa lên che kín cái miệng rộng của Long Nhất, cắn môi nói: "Người cuối cùng là có nhập học Mã Á Thánh Ma học viện không?"

Long Nhất thè lưỡi ra trêu đùa lòng bàn tay mẫn cảm của Long Linh Nhi, đợi nàng kinh hãi kêu lên một tiếng rút tay về mới khẽ cười hỏi: "Nàng thực sự muốn mỗi ngày đều kề bên ta?"

Long Linh Nhi gật gật đầu, trái tim nàng mách bảo bản thân, nàng thực sự muốn mỗi ngày đều được kề bên Long Nhất, như thế hẳn sẽ rất chóng yêu nàng.

"Được rồi. Vì nàng, ta nào có xá gì. Chỉ có điều, Thánh Ma học viện hình như không phải nói vào là vào được." Long Nhất nói.

"Người ngốc lắm. Thánh Ma Học viện có quy định mười tuổi trở lên, đạt được trung cấp ma pháp sư là miễn thi nhập học. Người đừng nói rằng người chưa đạt tới trình độ trung cấp ma pháp sư đấy nhé." Long Linh Nhi nhìn Long Nhất đang có vẻ ngây ngô.

Long Nhất trong lòng ủ rũ. Hắn không thấy hứng thú gì với Thánh Ma Học viện, sao mà biết được? Hắn liền bế Long Linh Nhi lên, không cho nàng kêu nữa, đưa nàng đặt lên trên giường phòng ngủ, rồi áp lên theo tư thế phóng mình của con sói hung ác.

"Đừng..." chiếc miệng xinh xắn của Long Linh Nhi bị lấp đầy, phát ra tiếng nấc kháng nghị trong cổ họng.

Đầu lưỡi linh xảo của Long Nhất trêu chọc chiếc lưỡi thơm của Long Linh Nhi, hút lấy hương tân ngọc dịch trong miệng nàng, đại thủ đặt lên ngọc nhũ đầy đặn vun cao, dùng kĩ xảo nắn bóp.

Long Linh Nhi quay đầu tránh khỏi, thở dốc nói: "Đừng, đừng thế, ta..."

Nói còn chưa dứt câu, đã bị Long Nhất mau lẹ khóa lấy. Long Linh Nhi bị kích thích toàn diện của Long Nhất làm cho toàn thân vô lực, mỗi một tê tái không sinh ra nổi ý định phản kháng.

Long Nhất trong lòng tự đắc, đại thủ chậm chậm đi xuống, lướt qua tiểu phúc phẳng lì, ngón tay búng một cái, thất lưng của Long Linh Nhi vang lên một tiếng hường ứng mở tung ra. Long Linh Nhi cả người bị kích này làm tỉnh lại, nhưng đại thủ của Long Nhất đã tới được vùng đất cấm của nàng...

Gương mặt xinh đẹp của Long Linh Nhi nhất thời ửng hồng, nửa muốn nói nửa không, đành nhắm mắt lại quay đầu sang một bên.

Đại thủ của Long Nhất đặt lên chỗ mềm mại ấy, sắc mặt đột nhiên biến thành cổ quái. Đáy khối tử mỏng mảnh của Long Linh Nhi lúc này dày thêm một tầng vải mềm gì đó, nếu hấn đoán không nhầm thì đây là dụng phẩm cho nữ tính sinh lý kỳ.

Long Nhất ưu sầu chỉ muốn chửi bậy. Hấn giờ đây rốt cuộc đã biết vì sao đêm qua Long Linh Nhi quyết không cùng hấn về lữ điểm, nguyên lai là người mẹ già của nữ nhân đến. Thật là đau đầu, xem ra chút ý niệm xấu xa không thể thực hiện được rồi.

Long Nhất thu hồi đại thủ, thấy sắc mặt Long Linh Nhi đỏ tới mức muốn bốc cháy, cười cười vồ vồ lên nói: "Hảo bằng hữu của nàng đến mà không nói một tiếng, hại ta cao hứng mà chẳng được gì."

Long Linh Nhi mở to cặp mắt, thông minh đoán được Long Nhất nói hảo bằng hữu tương ứng với cái gì. Nàng nhìn một đỉnh nhô cao nơi khối tử, cắn răng nói nhỏ như muỗi kêu: "Nếu người không hiềm, cũng... cũng được."

Long Nhất ngây người, không nhịn nổi bật ra tiếng cười he he, nha đầu này thật là góc nghếch đến đáng yêu. Long Nhất đương nhiên hiểu nữ nhân trong sinh lý kỳ là dễ bị nhiễm trùng nhất, hấn cho dù gấp tới đâu cũng không thể làm chuyện ấy được.

Nhưng Long Linh Nhi thấy nụ cười xấu xa của Long Nhất, biết ngay hấn cười nhạo mình, nhất thời xấu hổ tức giận. Nàng phải hạ quyết tâm lớn lắm mới nói ra được, thế mà tên này không ngờ còn cười nhạo nàng, đích thực là đại đại phôi đản.

"Cứ cười đi. Cứ cười đi." Long Linh Nhi tặng cho Long Nhất một trận quyền cước.

Long Nhất dừng cười lại, nói giọng hối lỗi: "Rồi rồi. Ta không cười nữa, thực sự không cười nữa."

Làm nhộn nửa ngày, Long Linh Nhi co rúc vào trong lòng Long Nhất. Giờ đây nàng đã dần quen với việc được hắt ôm ấp trong lòng. Có điều nàng chưa hề phát hiện ra, kiểu này về sau rốt cuộc là ai không rời nổi ai khó mà nói được.

Lúc này Long Linh Nhi tự nhiên nhớ lại hồi đó ở Mỹ Á công quốc bên cạnh Long Nhất còn có ba thiếu nữ, đó phải là nữ nhân của hắn rồi. Hắn nguyện vì lời nguyện tà ác của thiếu nữ ấy mà cầu nàng, nữ hài đó trong lòng hắn phân lượng thật là nặng, bản thân so ra có thể hơn được nàng ta không? Long Linh Nhi trong lòng không ngăn nổi một cảm giác không thoải mái, vì nàng biết bản thân mình trong lòng Long Nhất nhất định không hơn được nữ hài ấy.

"Về sau, ta nhất định phải khiến tên sắc lang này toàn tâm toàn ý yêu mình ta, để rồi... bỏ mặc hắn." Long Linh Nhi nói thầm trong lòng, cái đầu nhỏ đột nhiên dùng lực vung vẩy.

"Nàng sao thế? Không sao thì lắc đầu làm gì?" Long Nhất lấy làm lạ hỏi.

Long Linh Nhi thay đổi lạ lùng, biểu tình đôi chút kỳ quái. Nàng vừa nghĩ tới muốn Long Nhất toàn tâm toàn ý yêu nàng, trong đầu đột nhiên xuất hiện bức tranh hai người ở một đỉnh núi đầy hoa tựa mình vào nhau, theo đó nàng nghĩ lại rằng không thể tiếp thụ nổi bức tranh đó, phải lắc nó ra khỏi đầu mình.

Long Nhất không hỏi thêm, nữ hài trong sinh lý kỳ thường là kỳ kỳ quái quái, nghe nói còn dễ dàng nổi cáu nữa, đừng có chọc giận họ thì hơn.

"Tây Môn Vũ." Long Linh Nhi chợt cất tiếng gọi.

"Mmm?" Long Nhất khẽ đáp lại một tiếng, trong đầu thân ảnh của vài nữ hài từ từ quay quanh, trong đó có Ti Bích, Lãnh U U, Ngu Phượng, Vô Song, Lộ Thiến Á, giọng nói, dáng điệu hiện rõ, những nụ cười đầy vẻ phong tình đa dạng khiến hắn đắm say, ý niệm ham muốn càng thêm mãnh liệt.

Long Linh Nhi thấy bộ dạng không yên trong lòng của Long Nhất, không ngăn nổi nội khí ào ạt, nắm lấy vùng eo hắn hung dữ xoáy một cái.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 136: Nhập học

Dịch thuật: Aficio

Long Nhất kêu lên một tiếng thảm thiết bất lực nhìn Long Linh Nhi. Nữ nhân trong sinh lý kỳ quả nhiên hỉ nộ vô thường mà.

"Người vừa mới nghĩ gì? Cười thấy mà đáng ghét." Long Linh Nhi cười khúc khích. Vừa rồi Long Nhất tâm không yên, nhãn thần vừa nhu hòa vừa có chút mê say, rõ ràng là hấn nghĩ tới tình nhân rồi.

Long Nhất cười khổ, cũng không tính chuyện giấu diếm. Hấn khẽ than thở: "Ta đang nhớ tới mấy nữ hài. Họ là nữ nhân của ta, cũng sẽ là hảo tử muội của nàng."

Long Linh Nhi tim đập mạnh, nhìn vẻ mặt nhớ nhung của Long Nhất, vết nứt của khối băng trong lòng dường như vỡ ra một khoảng lớn. Nàng vốn cho rằng Long Nhất sẽ dùng lời đường mật để nói rằng hấn đang nghĩ tới nàng, không ngờ hấn lại thành thật bảo đang nhớ tới nữ hài khác. Trong lòng có hơi buồn nhưng đồng thời nhận thức của Long Linh Nhi đối với Long Nhất lại sâu đậm thêm một tầng. Hấn thay đổi thực sự rồi, thay đổi thành có tình có nghĩa, không còn có mới nới cũ và dường như cũng không còn tệ hại nữa.

"Nàng ghen rồi sao?" Long Nhất thấy biểu tình ngơ ngơ ngần ngẩn của Long Linh Nhi, không cầm được hỏi.

"Không phải. Người nhớ tới nữ hài khác liên quan gì tới ta chứ."

Long Linh Nhi gàn không chịu thừa nhận, trong lòng có chút không hài lòng chứ đâu phải là vì ăn nhầm giấm.

"Thật là không à? Dựa vào kinh nghiệm của ta, nàng nhất định đã ăn phải giấm chua rồi. Đúng không nào?" Long Nhất nở nụ cười xấu xa như say rượu, bộ dạng phảng phất như con ếch say.

"Người nói lung tung, ta không có như vậy." Long Linh Nhi vừa xấu hổ vừa tức giận đẩy Long Nhất ra, tuột xuống giường đi ra khỏi phòng ngủ.

"Không thì không chứ sao, phản ứng gì mà dữ vậy, hay là..." Long Nhất lẩm bẩm, khóe miệng lộ ra một tia đắc ý.

Cùng thời điểm này, Lâm Na đang phẫn nộ kể cho gia gia Phổ Tu Tư về việc Long Nhất câu kết với Bạo Hùng dong binh đoàn để lừa dối lấy tiền thưởng nhiệm vụ.

"Gia gia, mình không thể tha thứ cho chúng được, đặc biệt là tên đại phôi đàn Tây Môn Vũ đó. Chúng dám lừa lấy tiền gia gia dành để mua vật liệu ma pháp." Lâm Na đổ thêm dầu vào lửa. Nàng thế nào cũng không nuốt nổi cục tức này, nhưng nàng quên hẳn rằng chuyện này từ đầu tới cuối đều do chính mình gây ra hết.

"Tây Môn Vũ? Người nói tới chính là tên tiểu tử Cuồng Long đế quốc Tây Môn gia tộc từng làm chuyện đồi bại hả?" Phổ Tu Tư trầm ngâm hỏi.

"Chính hắn. Chính là tên vô sỉ, lưu manh ấy." Lâm Na căm hận nói. Bị hắn chơi trò lưu manh phi lễ đêm nọ, nàng vĩnh viễn không thể quên được. Tên hỗn đản đó không ngờ dám lộ nội y của nàng ra, nói không chừng còn tiện thể đụng chạm vào bộ ngực mà bản thân nàng chưa từng cho ai đụng vào. Đích thực là quá ư đáng ghét.

Phổ Tu Tư thấy vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của tôn nữ, không nhịn nổi tức giận nói: "Tên hỗn đản đó có phải là đã khi phụ cháu rồi không? Ta đi tìm hấn thanh toán ngay."

Lâm Na thất kinh, vội nói: "Không, không có, dựa vào tên xú tiểu tử hấn sao có thể khi phụ được cháu chứ. Cháu là tôn nữ của gia gia mà."

Tỳ khí phát hỏa của Phổ Tu Tư tới nhanh mà xẹp đi cũng nhanh. Ông gật đầu nói: "Phải. Với thực lực của cháu, tiểu tử đó không phải là đối thủ. Cháu không khi phụ hấn thì thôi đó."

"Đúng vậy. Chỉ có điều hấn lừa tiền của gia gia, gia gia không thể giáo huấn hấn một trận ra trò à?" Lâm Na nói.

"Tất cả đều là do ngươi mà ra cả. Giờ này tiền cũng giao hết rồi, có muốn cũng không thể lấy về được. Ngươi nhờ gia gia đường đường là một hỏa hệ đại ma đạo sư đi tìm một tiên tiểu tử rắc thú để kiếm chuyện, chuyện này còn không khiến người đời cười cho sao? Ngươi đã không nuốt nổi cục tức thì cứ đi cho hấn một bài học nho nhỏ là được rồi. Kiểu gì thì tiểu tử đó cũng không phải là đối thủ của ngươi." Phổ Tu Tư nói. Một nghìn tử tinh tộ ấy giờ đây vẫn còn khiến ông ruột đau như cắt. Tiểu tử đó phải bị giáo huấn nên thân mới được.

"Cái..." Lâm Na nhất thời nói không nên lời. Chính bởi vì nàng biết không phải đối thủ của Long Nhất nên mới nghĩ đủ biện pháp để khiến Phổ Tu Tư ra tay, ai ngờ ngược lại để hòn đá tự rơi vào chân mình.

Tại Thánh Ma học viện, quanh năm đều có một phòng ban đặc biệt dành cho tuyển sinh, chuyên môn tuyển nữ tử vương công quý tộc

các nước tuổi dưới hai mươi, thanh niên thực lực đạt tới trung cấp ma pháp sư. Đó là mục đích chính để lập ra phòng này. Hơn nữa, vương công quý tộc nữ tử các nước tới không thể cự tuyệt được, quả thực cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Thánh Ma học viện trực thuộc hoàng thất Mễ Á công quốc, còn Mễ Á công quốc chỉ là một tiểu quốc ít binh, thử nghĩ xem có thể sinh tồn trong thời chiến loạn ở Thương Lan đại lục thì tất yếu phải giao hảo với vương công quý tộc các nước rồi.

Còn tuyển chọn thanh niên dưới hai mươi, thực lực đạt tới trung cấp ma pháp sư cũng là một thứ pháp bảo tự bảo vệ. Tiền đồ của những người này là không thể đo được, sau khi tốt nghiệp đều trở thành nhân tài trụ cột các nước. Mễ Á công quốc mà gặp khó khăn, họ cũng không thể thấy chết không cứu.

Nơi tuyển chọn đặc biệt một năm bốn quý đều rất nhàn nhã. Suy cho cùng thì nhân số thỏa mãn được điều kiện không nhiều. Hôm nay, nơi này lại có một người tự mình đến xin nhập học. Người này vừa tới đã gây xôn xao náo động.

Long Nhất thấy đám đông tầng tầng lớp lớp bên ngoài phòng tuyển sinh xem nhiệt náo, trong lòng không thể không cười khổ. Người ta nổi tiếng quá cũng đâu phải là điều tốt nhĩ. Sự kiện tỏ tình làm chấn động toàn học viện hiện tại trong lòng họ vẫn còn như mới, có một số kẻ lạnh lợi còn mô phỏng lại, theo đó mà số nam sinh da mặt dày càng lúc càng nhiều hơn.

"Cậu tên là Long Nhất?" Một giáo sư nam mặc hoàng sắc thổ hệ ma pháp bào nhận lấy tờ đơn Long Nhất đưa tới, mắt mang theo tiểu ý nhìn hắn mà hỏi.

"Đúng thế." Long Nhất đáp.

"Hôm qua làm tòa nữ sinh tức xá nháo loạn cào cào chính là cậu hả, phương pháp của cậu thật là mới mẻ, đúng thế, đúng thế." Giáo sư nam cười ha hả nói.

... khiến Long Nhất hết lời để nói.

"Cậu là thủy hệ trung cấp ma pháp sư?" Giáo sư này hỏi tiếp.

Long Nhất gật gật, lẩm bẩm trong đầu. Lão này sao hỏi toàn là lời thừa. Ta viết rõ rõ ràng ràng ra rồi, lão còn phải hỏi đi hỏi lại làm gì nữa.

"Cậu không có chứng minh đẳng cấp của Ma pháp sư công hội, do đó phải thi phóng tại đây một thủy hệ trung cấp ma pháp. Không vấn đề chứ?" Giáo sư nói.

"Không vấn đề." Long Nhất nghe cười. Trung cấp ma pháp nhỏ nhoi quá là đơn giản. Hắn làm ra vẻ niệm chú ngữ liên hồi, tay phải vung lên, một đạo hàn khí lập tức biến chiếc ghế bên phải thành một khối băng.

"Rất tốt, rất tốt. Cậu được nhập học rồi." Giáo sư hưng phấn nói. Trong trường lại có thêm một nhân tài, hơn thế là một bảo vật sống siêu cấp, sau này trong khuôn viên trường sợ rằng sẽ nhiệt náo hơn nhiều đây.

Giáo sư lật một cuốn sổ, trầm ngâm nửa ngày rồi nói: "Cậu được phân vào cao cấp ma pháp hệ, thủy hệ ma pháp ban A. Hi vọng cậu học hành giỏi giang, mau chóng thăng cấp thành thủy hệ cao cấp ma pháp sư, rồi tương lai sẽ cực kỳ tươi sáng."

"Aaa. Thủy hệ ma pháp ban A. Tên này vận khí quá tốt rồi." Một nam sinh quan sát bên ngoài lập tức kêu lên, những nam sinh bên cạnh

cũng đều dùng ánh mắt hâm mộ để nhìn Long Nhất.

Long Nhất quan tâm tới hẳn được phân vào ban nào làm gì đâu, với thực lực của hẳn còn phải ở nơi này học sao? Hẳn thuần túy chỉ là vì đáp ứng Long Linh Nhi, do đó không thể không tới. Thấy những người xem cảm thán, hẳn không cầm được phải hỏi: "Giáo sư nói cho ta nghe, thủy hệ ma pháp ban A có đặc biệt gì? Sao họ lại phản ứng như vậy?"

Giáo sư này cười he he nói: "Cứ đi đi rồi cậu tự nhiên hiểu được thôi."

Long Nhất nhún vai tỏ vẻ không vấn đề. Từ biểu tình ghen tỵ của đám tiểu tử đó, dường như thủy hệ ma pháp ban A là một chỗ hay ho đây, không biết là hay ở chỗ nào? Là nhiều mỹ nữ đồng môn? Hay là có siêu cấp mỹ nữ giáo sư tỷ tỷ? Nhưng, còn có thể đẹp hơn được Long Linh Nhi bọn họ sao chứ?

Làm xong thủ tục nhập học, Long Nhất lúc này mới biết đặc chiêu sinh (học sinh được tuyển sinh đặc biệt) không cần đóng một chút tiền nào, lại còn được trường cho tiền học bổng hàng tháng nữa. Dù cho Long Nhất không quan tâm lắm tới số tiền này, nhưng vẫn thấy sự hài lòng nho nhỏ. Dẫu sao cũng là nhất đẳng học sinh được học bổng đàng hoàng.

Túc xá đặc chiêu sinh ở dĩ nhiên là túc xá cao cấp rồi, một căn hai phòng cao cấp, hai người một căn, kiến trúc và điều kiện không khác biệt mấy so với túc xá cao cấp của Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận. Nhưng làm Long Nhất càng thêm cao hứng đích thị là, nam sinh túc xá này đối diện với nữ sinh túc xá Long Linh Nhi ở.

Mở cửa phòng túc xá của mình ra, sảnh tiếp khách được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ đẹp đẽ tinh tươm, thấy rằng xá hữu (bạn ở cùng)

chưa gặp là một người thích sạch sẽ vô cùng, điều này khiến Long Nhất chưa gặp mà có ấn tượng tốt đẹp với y.

Long Nhất tới xem đi xem lại, cảm giác rất mãn ý. Khi bước qua phòng của xá hữu, Long Nhất phát hiện cửa phòng chưa khép lại hoàn toàn, tà nhãn liếc qua, thấy trên giường bày ra chần đệm màu phấn hồng.

"Lẽ nào tiểu tử này là một kẻ biến thái thích đồ con gái, gay?" Long Nhất lập tức lạnh xương sống, chỉ có điều nghĩ rằng từ màu sắc chần ga làm sao có thể phán đoán xu hướng tình dục của một người được? Hắn không khỏi bật cười. Cách nghĩ vừa rồi thật quá võ đoán.

Đúng vào lúc này cửa túc xá đột nhiên mở ra, một nam hài tóc đen mắt đen thanh tú bước vào. Thân hình y không cao lắm, bộ dạng gầy gò ẻo lả.

"Huynh đài khỏe không. Từ hôm nay, ta là xá hữu Long Nhất của huynh, sau này nhờ giúp đỡ nhiều nhiều." Long Nhất đứng dậy tươi cười bước tới trước mặt nam hài, nhiệt tình giơ tay ra.

Nam hài ngơ ngác, nhưng liền phản ứng lại, trên mặt hiện ra một nụ cười, tay bóp khe khẽ vào tay Long Nhất rồi lập tức co về. Y nói: "Ta tên Lăng Phong, rất vui được quen huynh."

Long Nhất thả tay ra, trong lòng nghi hoặc. Tay của tên Lăng Phong này sao lại mềm mại đến thế, đơn giản là so với ngọc thủ của nữ hài không khác là bao. Long Nhất nhìn vào cổ họng của Lăng Phong, phát hiện vùng cổ có một hằn kết nhô lên, xem ra không phải là giả.

Lúc này, Lăng Phong quét đi quét lại ánh mắt nơi mặt Long Nhất, đột nhiên thất thanh nói: "Ta thấy mặt huynh sao mà quen thế. Hôm qua người ở dưới tầng nữ sinh túc xá tỏ tình Long Linh Nhi là huynh phải

không? Tiểu đệ thực sự bội phục vạn phần, sau này dạy tiểu đệ vài chiêu nhé."

Tiểu tử này xem ra tinh tế đây, chắc cũng là cá mè một lứa cả. Long Nhất vì bản thân mới rời cho rằng y biến thái mà thấy buồn cười, chẳng phải chỉ là màu hồng của cái chần thôi sao. Bình thường thôi. Kiếp trước trên đại lộ cũng có nhiều nam nhân cũng mặc y phục màu hồng đó chứ.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 137: Mẽ Á hoàng hậu

Dịch thuật: Aficio

Long Nhất cười he he nói không vấn đề. Thấy đã đến thời gian ăn bữa tối, hắn liền nhiệt tình đặt tay lên vai Lăng Phong, cười nói: "Huynh đệ. Hôm nay ta mời người tới Túy Hương Lâu đánh chén một bữa, luôn tiện giao lưu tình cảm nữa."

Thân thể Lăng Phong cứng lại, lùi hai bước tránh hắn khỏi lang trao của Long Nhất, cười nói: "Phải là tiểu đệ mời huynh mới đúng, có điều nên chăng mời cả tẩu tẩu theo?"

Tiểu tử này có tiền đồ đây, miệng lưỡi ngọt như mật vậy, hắn thấy thích rồi. Long Nhất thầm nghĩ. Hắn vẫy vẫy tay nói: "Không cần đâu. Nam nhân ăn uống gọi nữ nhân vào thì làm sao mà sáng khoái được."

Thực ra chiều hôm nay Tây Môn Vô Hận tới đưa Long Linh Nhi đang giận dữ đi rồi, nói rằng Phổ Tu Tư lão đầu gần đây rảnh rỗi, bắt đầu khai đường giảng bài. Vậy nên cả hai nữ hài đều không thèm nhìn hắn đã mất hút làm cho Long Nhất ưu sầu cực độ. Nữ nhân này đúng là không thể chiều được, càng chiều càng càn quấy. Có điều cũng chỉ là cơn cáu giận tức thời thôi, Long Nhất vẫn luôn là một kẻ hiểu cái lẽ thương hương tiếc ngọc, nhưng mà đôi khi thông minh quá thành phản thông minh rồi bị thông minh hại.

Đi tới khuôn viên của trường, có nhiều người quay đầu nhìn họ, lắm

kẻ còn chỉ chỉ trỏ trỏ. Long Nhất lúc đầu cảm thấy mọi thứ đều nhắm vào mình, sau này nghe được vài kẻ thăm thăm thì thì mới biết tên tiểu tử bên cạnh không ngờ cũng là nhân vật phong vân ở Thánh Ma học viện, chẳng qua có vẻ như đều là những thứ không tốt lành gì.

Căn cứ vào những mẩu đàm thoại dọc đường, Long Nhất biết được xá hữu của mình cũng là chuyên gia ghẹo gái cấp độ bại hoại, lại cũng là đặc chiêu sinh nhập học Thánh Ma học viện, trong một năm theo đuổi mỹ nữ không dưới năm mươi, cuối cùng tới mỗi lần mỹ nữ ngấm ngầm ưng thuận, tiểu tử này lập tức rút lui trong trật tự, tiếp tục tìm kiếm một mục tiêu mới, lại còn nói ra ngoài rằng mỹ nữ ấy nhìn y không thuận mắt. Quả thực là quá vô sỉ mà.

Xem ra những lời đàm luận về y, y cũng nghe được hết, thế mà tiểu tử này vẫn cứ mặt không đổi sắc, làm Long Nhất mím cười. Hắn thấy bội phục trong lòng. Cái này mới chân chính là phóng túng ngang ngạnh chứ, vài lần muốn vỗ vai y bày tỏ sự thân mật, mà lần nào cũng bị y tránh một cách xảo diệu. Thấy y không thích tiếp xúc thân thể với người khác, Long Nhất cũng không để ý nữa.

Túy Hương Lâu lúc này đã đầy chật chỗ, tầng trên tầng dưới đều không còn chỗ trống. Kiểu này có đợi một lúc nữa cũng không thể kiếm được vị trí nào.

"Tính lại thôi Lăng Phong, chúng ta đi ăn nơi khác." Long Nhất đề nghị.

Lăng Phong chỉ mím cười nói: "Bên trên Túy Hương Lâu có vài phòng chuyên dùng để tiếp khách quý, đa số thời gian đều để trống. Lão bản của Túy Hương Lâu là họ hàng xa của đệ. Huynh đợi ở đây để đệ đi vào gọi."

Thấy Lăng Phong nghênh mặt ưỡn ngực bước vào trong, Long Nhất

nhíu mày lại. Xem ra thân phận tiểu tử này không đơn giản. Họ hàng xa? Quý mà tin được loại lời này, thấy cái khí thế đi vào của y, dường như y phải là chủ nhân mới đúng. Có lẽ đúng là thật không chừng. Long Nhất nghĩ vậy mỉm cười.

Quả nhiên, khi Lăng Phong đi ra có vài tên tiểu nhị cung kính đưa cả hai lên một phòng siêu cấp sang trọng trên tầng ba. Bên trong bài thiết cực kỳ xa hoa, bộ đồ ăn không ngờ được làm bằng tử tinh, mức độ xa hoa này khiến người ta phải lè lưỡi.

"Lăng Phong. Xem ra vị họ hàng xa này với ngươi thật tốt nhỉ, nói một câu thôi mà có thể tới chỗ sang trọng này dùng bữa. Phòng ăn của hoàng gia cũng không được như vậy đâu." Long Nhất cười thâm ý, nói với Lăng Phong.

"Cực kỳ luôn, người bà con này với đệ đúng là khỏi phải bàn." Lăng Phong cười ha ha nói, coi như không thấy nhãn thần có vẻ điều tra của Long Nhất.

Lão bản của Túy Hương Lâu với Lăng Phong quả là tốt. Chưa tới vài phút các loại món ăn tinh mỹ đã được bày lên, đều là sơn hào hải vị bình thường khó thấy khiến người ta không nhin nổi mà ngọ nguậy ngón tay *.

Nói thực lòng, cách ăn uống của Long Nhất không có vẻ tao nhã lắm, ăn tới mức mềm miệng trơn bóng lại còn phát ra tiếng kêu chóp chép, lâu lâu nâng chén cùng với Lăng Phong một lần. Ngược lại Lăng Phong hết sức văn nhã, nhai kỹ nuốt chậm, chỉ có điều xem ra giống với cách nữ hài tử ăn quá.

Thực ra muốn Long Nhất tao nhã cũng không phải là chuyện khó, kiếp trước hắn vốn xuất thân từ Long Tổ, tinh thông lễ nghi các nước, cái thân thể này lại còn là thiếu gia của đệ nhất đại gia tộc Tây

Môn gia tộc của Cuồng Long đế quốc, đối với lễ tiết trong xã hội thượng lưu không muốn quen thuộc cũng tự nhiên thành quen thuộc. Nhưng Long Nhất thấy không cần phải giả bộ, liền lộ ra bản tính phóng khoáng. Hắn luôn coi ăn miếng to uống hớp rượu lớn mới đáng mặt nam nhi.

Đừng thấy Lăng Phong chỉ biết văn nhã, tửu lượng không hề kém cỏi. Rượu họ uống là rượu qua pha chế, thứ rượu này kiếp trước của Long Nhất được gọi là Cocktail, vào miệng hương vị mùi phần thuần khiết mà lại ngấm chậm. Lăng Phong sáng khoái uống liền với Long Nhất vài chực chén vậy mà mới có chút hồng trên mặt, đồng tử đen láy vẫn sáng rõ như trước.

"Lăng Phong. Tửu lượng tuyệt lắm. Tiểu tử ngươi đúng là thâm tàng bất lộ, ghẹo gái đã lợi hại, uống rượu cũng lợi hại chẳng kém." Long Nhất cười he he, bắt đầu dùng nội lực bức rượu ra ngoài thân thể. Hắn đã tới cực hạn rồi.

Lăng Phong chỉ mỉm cười không đáp lại, nhãn thần đột nhiên lay động.

Thấy Lăng Phong không trả lời, Long Nhất cũng không để bụng. Mỗi người đều có trong lòng bí mật không muốn đề cập đến. Hắn quay đầu nhìn xuống đại lộ ngấm đấm đông đi lại nhộn nhịp, không tự giác được bắt đầu có chút thất thần, trong đầu tái hiện lại cảnh biển người tấp nập trên đại lộ, những tòa nhà cao chọc trời, những đường ngầm dọc ngang, ánh đèn neon nhấp nháy trong đêm tối, bức tranh quen thuộc này không ngờ lại hiện ra sống động như thật.

Đúng vào lúc này, trên đường có hai cỗ xe ngựa sang trọng đi tới. Trên xe có dấu hiệu của hoàng thất Mỹ Á công quốc. Hai đội binh sĩ hộ tống nhằm hướng tới Túy Hương Lô, tới Túy Hương Lô rồi liền lập tức thủ vệ nghiêm ngặt quanh sân.

Lúc cỗ xe ngựa sang trọng tiến vào, rèm cửa của chiếc xe trước hé mở, Long Nhất nhìn thấy gương mặt một thiếu nữ, tựa hồ có chút quen quen, nhưng nhất thời cũng không nhớ ra gặp được ở đâu.

"Người tới chính là hoàng hậu Mễ Á công quốc. Bà ta là một hồ tộc nữ tử có thể làm điên đảo chúng sinh, ngẫu nhiên lại tới nơi này dùng bữa." Lăng Phong hình như biết Long Nhất đang nghĩ gì liền giải thích.

"Hồ tộc nữ tử?" Long Nhất kinh ngạc nói.

"Không sai. Trước đây hoàng đế Mễ Á công quốc bất chấp mọi lời kiến nghị lập bà ta làm hoàng hậu. Nhưng hồ nữ này cũng thật biết bày ra mưu kế, nhờ làm được vài việc thiện nho nhỏ mà khoác lên được một thanh danh tốt." Lăng Phong nói, giọng điệu có phần khinh thường.

Lúc này, cầu thang bắt đầu có tiếng vang lên, đoán được rằng nhóm người hoàng hậu hồ tộc bước lên rồi.

Long Nhất đẩy mở hé cửa lên lút nhìn ra. Chỉ thấy mấy tên hộ vệ cao to đi trước mở đường, đằng sau là một nữ tử mỹ diễm tuyệt luân mặc cung trang Mễ Á, ngũ quan tinh trí thì đã hẳn, đặc biệt là cặp mắt long lanh đầy sắc thái, khiến người ta nhìn không nổi chìm vào mê đắm, thân hình mười phần bốc lửa, ngọc nhũ cao vút căng chặt bên trong cung trang, như muốn tự mình xé rách y phục mà ra, bờ eo thon thả một tay là ôm trọn, kiêu đồn đầy đặn, thân hình như vậy không hổ là tuyệt thế vu nữ.

"Á. Là nàng." Long Nhất nhìn thấy thiếu nữ ngay sát bên Mễ Á hoàng hậu trong lòng kinh ngạc. Thiếu nữ không ngờ chính là Bối Toa từng có duyên gặp gỡ tại Đại hội luận võ của man ngưu tộc, lúc ấy tính

cách quật cường của hồ nữ này để lại cho hấn ấn tượng rất sâu đậm. Đặc biệt là vào ban mai hôm đó, nàng sợ hấn bị lạnh nên phủ lên người hấn chiếc áo khoác của mình, khiến Long Nhất sinh ra hảo cảm riêng đối với nàng, còn chuyện ở hồ tộc đó hấn tới giờ vẫn nhớ.

Bối Toa và Mễ Á hoàng hậu có quan hệ gì? Chẳng lẽ là cùng xuất thân từ một chi của hồ tộc? Điều này cũng không phải không có khả năng.

"Bối Toa. Mê Tình Cư hiện tại kinh doanh thế nào rồi?" Mễ Á hoàng hậu mở lời hỏi, thanh âm mềm mại dịu dàng, có thể trực tiếp khiến người ta tâm can tan chảy hết.

"Cô cô. Người cứ an tâm, năng lực của cháu gái người mà còn không tin được sao? Mấy ngày trước Cuồng Long đế quốc tiểu công chúa Long Linh Nhi cùng Tây Môn gia tộc tiểu thư Tây Môn Vô Hận đã trở thành khách quý của chúng ta rồi." Bối Toa tự tin cười nói.

"Mmm, rất tốt." Mễ Á hoàng hậu nói rồi bước vào gian phòng cách tường với Long Nhất. Cửa bị đóng lại, thanh âm bị cản trở. Gian phòng cho khách quý này có chút khác biệt, không ngờ có cả cách âm kết giới.

Long Nhất nghe được tên của Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận thấy trong lòng lo lắng. Mê Tình Cư là gì nhỉ? Nghe có vẻ không phải là một nơi tốt đẹp, đám hồ nữ này không phải muốn dẫn dụ họ vào trong cái bẫy gì đó chứ.

"Long Nhất. Sao vậy? Mễ Á hoàng hậu này quyến rũ quá hả? Bà ta đích xác có bản lĩnh khiến nam nhân thần hồn điên đảo." Lăng Phong khoe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười trào phúng.

Long Nhất còn không biết Mễ Á hoàng hậu quyến rũ ư, điều hấn

muốn biết nhất hiện giờ là Mê Tình Cư rốt cuộc là thứ gì, Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận có thể bị rơi vào trong cái bẫy đó không.

Lúc này, Lăng Phong phát giác được sắc mặt Long Nhất khác lạ hỏi: "Long Nhất. Huynh sao vậy? Hay là bị hồ mị câu mất hồn phách rồi?"

"Lăng Phong. Ngươi có biết Mê Tình Cư là chốn nào không?" Long Nhất hỏi.

Lăng Phong gật gật đầu nói: "Biết, là một quán ăn chuyên tiếp đãi tiểu thư phu nhân quý tộc. Nếu như đệ đoán không nhầm thì lão bản đằng sau chính là Mễ Á hoàng hậu."

Quán ăn? Còn chuyên tiếp đãi nữ nhân? Long Nhất ngẩn ra. Lẽ nào là một câu lạc bộ duy nhất của nữ giới trên Thương Lan đại lục? Mễ Á hoàng hậu này cũng có đầu óc đây, tiền của nữ nhân có thể coi như dễ kiếm nhất. Chỉ có điều mở thì cứ mở chứ sao lại phải dùng cái tên gì mà Mê Tình Cư, không phải là khiến người ngộ nhận à?

"Mễ Á hoàng hậu đã dựng nên quán ăn đó rồi, tại sao không tới chỗ của mình mà còn tới Túy Hương lâu làm gì?" Long Nhất nhíu mày hỏi, cảm giác dường như có một chút cổ quái.

"Chắc là vì muốn che dấu thân phận, dẫu sao lão bản đằng sau Mê Tình Cư không có mấy ai biết được." Lăng Phong nói.

Long Nhất mỉm cười nhìn Lăng Phong hỏi: "Ngươi không phải đã biết à?"

Lăng Phong mỉm môi môi không trả lời.

Mặc dù biết Mê Tình Cư không giống như mình nghĩ nhưng Long Nhất vẫn còn có sự thôi thúc muốn biết được Mễ Á hoàng hậu và Bối

Toa rốt cuộc là đàm luận về việc gì.

Long Nhất ngằm vận nội lực, từ từ xâm nhập qua tường. Hắn giờ mới phát giác gian phòng này không chỉ có cách âm kết giới, mà còn có phòng hộ kết giới các hệ ma pháp. Những kết giới này cho dù có cường đại, nhưng trước nội lực chuyên phá kết giới của Long Nhất thì đã không còn tác dụng.

Vừa mới xuyên qua cách âm kết giới, Long Nhất liền nghe được tiếng rên rỉ khiến cho người ta huyết mạch muốn nổ bung ra.

* Thực chỉ đại động: Thời Xuân Thu có một công tử người nước Tề cứ trước mỗi dịp được thưởng thức sơn hào hải vị là máy động ngón tay.

Hộ bác 1 chương.

Chương 138: Hồ nữ xuân sắc

Dịch thuật: Aficio Nghe được tiếng rên rung động cõi lòng như thế, hỏa nhiệt trong đầu Long Nhất bốc từng cơn, tim đập loạn vài nhịp, trong đầu hiện ra hình ảnh hai cơ thể mềm mại xích lõa ôm ấp làm trò giả phượng hư hoàng.

Long Nhất bắt đầu máu nóng sục sôi, hận mắt không thể xuyên qua tường mà xem cảnh đó rồi cuộc hương diễm bao nhiêu.

"Lãng Phong. Ta đi vệ sinh, ngươi đợi ta ở đây một lát." Long Nhất nói xong liền rời khỏi cửa đi tới khu nhà vệ sinh.

Khu vệ sinh tầng ba này cũng nạm vàng dát bạc, khô ráo và sáng sủa, mặt nền có thể trực tiếp nằm xuống mà ngủ được. Chỉ có điều Long Nhất bây giờ đâu có thời gian để mà cảm thán. Hắn trong lòng đang vội bèn phóng qua cửa sổ, thân hình loáng lên hóa thành một đạo hư ảnh tiến vào tầng lầu trên đỉnh.

Khoảng cách tầng mái này rất hẹp, độ cao chỉ vừa một người nằm. Long Nhất thân hình thẳng tắp, bàn tay nhẹ nhàng chạm xuống, người như con kiến vô thanh vô tức trườn tới trước.

Cẩn thận từng li từng tí dùng nội lực thăm dò, Long Nhất cuối cùng xác định được vị trí của gian phòng có Mễ Á hoàng hậu.

"Bối Toa. Cảm giác thế nào?" Từ trong phòng truyền lại thanh âm của Mễ Á hoàng hậu. Mềm dịu, ngọt ngào tới mức khiến nhân tâm

đều tê tái.

"Cô cô. Đừng dùng sức như vậy, hơi đau." Bối Toa thở nặng nề nói.

Long Nhất nghe được nhất thời tà hỏa bốc thẳng lên, hai tuyệt thế vu vật không ngờ làm chuyện này. Long Nhất nội lực phát ra đầu ngón tay dùng Thiếu Lâm Đại Lực Kim Cương Chỉ chọc xuống một cái, chỉ nghe một tiếng động nhẹ nhàng hưởng ứng, tòa lầu được thi phóng nhiều tầng kết giới bị Long Nhất dễ dàng đâm xuyên qua.

Long Nhất dùng mắt nhìn trực tiếp, suýt chút nữa thì thổ huyết mà thân vong. Phòng này không ngờ có một chỗ dùng lụa trắng phủ lên, còn Mễ Á hoàng hậu cùng với Bối Toa ở bên trong tấm lụa. Long Nhất chỉ thấy được hai hình ảnh một ngời một nằm, không thấy được cái gì, điều này khiến cho kẻ vốn cảm giác được đây là xuân cung nơi các khối đậu hủ cọ xát với nhau như Long Nhất mười phần thất vọng.

"Được rồi. Hôm nay đến đây đã, tháng sau lại tiếp tục lần nữa." Lúc này, Mễ Á hoàng hậu nói.

"Cô cô. Còn phải bao lâu nữa cháu mới có thể tu luyện Thiên Cực Áo Thuật?" Bối Toa hỏi.

"Đợi nửa năm nữa đi, nửa năm chính là có thể rồi. Trước khi tu luyện được mức Bách Biến Phân Thân của Thiên Cực Áo Thuật, tuyệt đối không được phá thân. Rõ chưa?" Thanh âm dịu dàng của Mễ Á hoàng hậu bất ngờ mang theo vẻ uy nghiêm lãnh đạm.

"Hiểu rồi. Cô cô, người cứ yên lòng, lũ xú nam nhân đó cháu không vừa mắt kẻ nào hết." Bối Toa cười nói.

"Tình cảm là chuyện rất khó nói, rồi có lúc chỉ vì mối duyên ngắn ngủi

mà thân hãm vào trong đầm lầy. Cô cô chỉ hi vọng cháu đến lúc ấy có thể bảo trì bản thân. Cháu là người hồ tộc duy nhất thân mang đầy đủ ngân hồ huyết mạch, cũng là người duy nhất có thể tu luyện Ẩn Thân thuật cho tới Thiên Cực Áo Thuật. Hi vọng chấn hưng hồ tộc toàn bộ đặt lên vai cháu đó." Mẹ Á hoàng hậu nhẹ nhàng nói, giọng có chút xa xăm.

"Cô cô. Người hãy yên lòng. Nguyện vọng lớn nhất trong đời của Bối Toa là lãnh đạo hồ tộc lên một cấp cao hơn hẳn toàn thể thú tộc, không có tâm tình gì để mà đàm tình thuyết ái nữa? Lại nói lũ xú nam nhân không có kẻ nào tốt đẹp, chỉ biết dùng nhãn thần ti hí háo sắc để nhìn người ta." Bối Toa nói.

"Cô cô biết. Bối Toa nhà ta nhãn quang cao lắm. Nam nhân thế gian này không ai có thể vừa mắt cháu." Mẹ Á hoàng hậu khe khẽ cười nói.

"Đấy là đương... nhiên." Thanh âm của Bối Toa dừng lại trong một sát na, trong đầu đột nhiên xuất hiện một nam tử anh tuấn mang theo vẻ mặt cười cợt xấu xa, đêm khuya sau Đại hội luận võ của man ngưu tộc, nàng vĩnh viễn cũng không quên được.

Biểu tình của Bối Toa Mẹ Á hoàng hậu cũng thấy được, có điều bà không hề nói đến. Bà tin tưởng cháu gái tâm tính kiên cường sẽ sắp đặt được sự tình ổn thỏa thôi.

Long Nhất qua một tầng ngăn cách mỏng nghe rõ như chỉ ngăn cách bởi mây khói, có cảm giác rằng họ không phải đang làm chuyện giả phượng hư hoàng. Ngân hồ huyết mạch là cái gì, Ẩn Thân thuật hẳn đã nghe Tộc trưởng man ngưu tộc nói tới, nhưng Thiên Cực Áo Thuật chưa từng biết đến, hay là một tuyệt học thất truyền của hồ tộc.

Đang nghĩ ngợi, tấm lụa đột nhiên mở ra. Long Nhất hô hấp nhất thời ngưng trệ, đồng tử mắt to lên hết cỡ (theo khoa học, đồng tử mắt giãn ra nghĩa là đang vui sướng, khoái chí, co lại nghĩa là đang căm ghét, khó chịu, để ý nhìn mắt người yêu nhé. ND). Thì ra hai tuyệt thế vưu vật hồ tộc dưới tấm lụa tuy không xích lỏa hoàn toàn, nhưng trên mình chỉ có một lớp tiểu y tiểu khố mỏng tang, hung bộ đầy đặn lộ ra quá nửa thì chưa kể, nơi hung y còn thấy rõ được dấu ấn hai viên nho nhỏ cứng dội lên trên, thật sự mê người cùng cực. Đặc biệt là Mễ Á hoàng hậu, ngọc nhũ của bà lớn hơn Bối Toa nhiều lắm, chỉ muốn thoát ra khỏi hung y nhỏ bé, còn tiết khố bà mặc, không ngờ là một mối mới nhất của của Lệ Nhân phường, thể loại trong suốt, một mảng đen mờ ẩn ước trông thấy được, hơn nữa do bó sát thân, chỗ cong cong thần bí đó còn lộ ra một khe rãnh, sau kiêu đồn có một chiếc đuôi lớn trắng muốt như tuyết vung vẩy, có một sự dụ hoặc lạ lẫm mà chết người.

Trời ơi! Không chịu nổi mắt. Long Nhất miệng khô khốc. Hồ nữ này không chỉ thân thể mê người mà mỗi một cái nhấc tay cất chân vô ý thôi cũng tán phát ra mị ý kinh nhân, kể cả nam nhân bất lực nhìn thấy vẻ phong tình vạn chủng ấy cũng lập tức một cột chống trời, huống chi là kẻ lâu ngày chưa phát tiết như Long Nhất?

Nghĩ rằng thời gian không còn nhiều, tiểu tử Lăng Phong đó ước chừng đợi lâu quá mà sốt ruột rồi. Long Nhất hiểm hóc cố nhìn vào thân thể tuyệt mỹ của hai hồ nữ phía dưới, đã định quay về.

Đúng vào lúc ấy, Mễ Á hoàng hậu cong eo lại làm cái gì đó, hai khối thịt mềm trước ngực lập tức lộ ra một khe ngực sâu thẳm. Long Nhất nuốt ực một cục nước bọt, tiểu huynh đệ mạnh mẽ vọt lên phía trước, hầu như làm rách luôn cả khố tử.

Nhưng đúng lúc này, thân thể mềm mại của Mễ Á hoàng hậu khẽ rung lên, tay từ dưới đất quơ lên một cái, bất cẩn chạm vào dây

chuyền đeo trên cổ.

Mắt Long Nhất lóe lên tia sáng như sao, thấy nguy hiểm thu hẹp lại chỉ còn là một đường chỉ. Hắn có một thứ trực giác, Mễ Á hoàng hậu vừa phát hiện được hắn. Đợi bà ta chậm chậm lần tới dây chuyền trên cổ, hắn đã động, hai đạo kinh khí từ ngón tay phóng ra, lập tức kích trúng Bối Toa và Mễ Á hoàng hậu. Đương nhiên, hắn không làm thương tổn tới tính mạng của họ mà chỉ phong trụ huyết đạo lại.

Đến lúc này thì Long Nhất cũng không cần phải ẩn tàng thêm nữa. Hắn mở một tấm lát trần ra, nhẹ nhàng phiêu dật phi thân xuống dưới, tiêu sái hiện ra trước mặt lưỡng vị hồ nữ.

Thấy bộ dạng của Long Nhất, biểu hiện của Bối Toa từ kinh sợ trở nên kinh ngạc, sau đó biến thành tức giận.

Long Nhất vươn tay ra, nhắm hướng bộ ngực của Mễ Á hoàng hậu.

"Long Nhất! Tên hỗn đản nhà ngươi, ngươi định làm gì?" Bối Toa phẫn nộ nói. Dù nàng không thể cử động nhưng miệng lưỡi vẫn nói được nên lời.

Ngón tay của Long Nhất khe khẽ vuốt qua ngọc nữ trắng như tuyết đang rung động tựa như con sóng biển, rồi chọc nhẹo lướt lên, sợi dây chuyền lam sắc đeo thòng xuống nơi ngực Mễ Á hoàng hậu đã nằm gọn trong tay hắn. Tấm thân mềm mại của Mễ Á hoàng hậu run lên, hô hấp cấp bách hơn vài phần nhưng không tỏ ra sợ hãi, đôi mắt hắc bạch phân minh mê người hiếu kỳ nhìn Long Nhất dò xét.

Long Nhất để rủ sợi dây chuyền xuống xem xét cẩn thận, cười nói: "Cái thứ đồ cảnh báo nguy hiểm này cũng tiến bộ ghê nhỉ."

"Bối Toa. Cháu quen hắn à?" Mễ Á hoàng hậu hỏi Bối Toa, giọng

như lời đàm thoại trong nhà lúc bình thường vậy, không hề có chút gì tỏ ra là đang bị chế trụ. Hơn nữa tiểu y tiểu khố của bà hiện tại khiến cho người không quen biết đứng nhìn thấy cũng có chút ngỡ ngàng ngập thây.

"Cháu mà quen với loại cặn bã này sao." Bối Toa bực mình nói.

Long Nhất mỉm cười, ánh mắt gian xảo quan sát hân thưởng những vùng mềm mại nơi tiểu y tiểu khố của lưỡng nữ, lại còn vô ý phát ra những tiếng chát lười tán thán nữa.

"A... xú phôi đản, thả chúng ta ra mau." Bối Toa lúc này mới phát hiện nội y của mình lộ ra ngay trước tầm mắt của Long Nhất, không khỏi la thất thanh, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Long Nhất cười he he, đặt một đạo cấm chế tinh thần lực xung quanh, sau đó mới giải khai huyết đạo cho lưỡng nữ.

Bối Toa hai tay giữ trước ngực vội vã rúc vào trong tấm lụa còn Mễ Á hoàng hậu lại chậm rãi mặc vào y phục ngay trước mắt Long Nhất, dường như kẻ đứng đó không phải là người lạ mà là trượng phu Mễ Á hoàng đế vậy.

Hồ nữ không hổ là hồ nữ, bản sự câu dẫn nam nhân mà xếp họ đệ nhị, sợ rằng không một ai dám nhận đệ nhất. Long Nhất thầm nghĩ. Mắt hấn không khách khí quét trên thân thể Mễ Á hoàng hậu, nở nụ cười nhẹ nhàng nơi khóe miệng.

Mễ Á hoàng hậu mặc y phục xong, lại bình thản ngồi lên trên ghế dài, trong lòng vẫn còn chút kinh ngạc. Vừa rồi khi mặc đồ bà đã dùng mị thuật với Long Nhất phát hiện ra rằng tiểu tử này tuy biểu hiện đầy vẻ háo sắc nhưng nhãn thần lại thanh sáng, căn bản không hề bị mê hoặc.

"Tại sao người núp ở trên nhìn trộm?" Mễ Á hoàng hậu khôi phục lại vẻ đoang trang, khẽ dùng lý lẽ truy vấn.

"Lý do nhìn trộm nhiều lắm à? Đương nhiên là để ngắm mỹ nữ rồi." Long Nhất cười he he, không khách khí chút nào ngồi ngay đối diện với Mễ Á hoàng hậu, hai chân bắt chéo chân nọ gác chân kia.

"Tuyệt đối không phải là nguyên nhân này." Mễ Á hoàng hậu khẳng định.

"Tại sao?" Long Nhất lấy làm lạ hỏi.

"Trực giác." Biểu hiện của Mễ Á hoàng hậu đầy tự tin.

"Trực giác tuyệt đối không có căn cứ rõ ràng, rất nhiều khi nó chỉ là ngộ nhận. Hoàng hậu chưa từng bị trực giác làm ngộ nhận sao?" Long Nhất cười nói.

"Ta tin vào bản thân ta." Mễ Á hoàng hậu chậm rãi nói.

Long Nhất nhún vai cười mỉm. Nguyên nhân lớn nhất khiến hắn tới nhìn trộm là vì nghe thấy tiếng rên rỉ kinh tâm động phách cuốn hút cùng cực ấy, là do những ý niệm đen tối trong đầu thúc dục, nói đi rình xem mỹ nữ tự nhiên là đáp án chính xác rồi. Không ngờ Mễ Á hoàng hậu lại chẳng tin, ai, năm nay nói thật thì đâu có ai tin, nói lung tung lại lắm người tưởng thật.

"Được rồi. Ta thừa nhận trực giác của bà chính xác. Ta đích thực không có chủ ý nhìn trộm." Long Nhất nhìn Mễ Á hoàng hậu vừa cười vừa nói.

"Thế mục đích của người là gì?" Mễ Á hoàng hậu hỏi.

"Rất đơn giản, các người vừa rồi đề cập tới Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận là khách quý của Mê Tình Cư. Mê Tình Cư mới nghe là biết nơi không phải tốt đẹp gì rồi, họ lại chính là bằng hữu của ta. Chuyện này ảnh hưởng tới an nguy của họ, ta có thể không làm vậy sao, ai mà biết được các người làm chuyện quỷ quái gì ở đó chứ." Long Nhất cười he he nói.

Mẽ Á hoàng hậu đỏ mặt lên, có chút giận hờn. Bà nói: "Mê Tình Cư chỉ là một quán ăn chuyên tiếp đãi khách nữ thôi, hoàn toàn không phải là nơi như người nghi đâu."

"Đích thực là quán ăn thôi à?" Long Nhất đưa ánh mắt sáng quắc nhìn Mẽ Á hoàng hậu.

"Ta không quan tâm các người có mục đích gì. Nhưng chớ có động đến Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận, nếu không hồ tặc các người sẽ biến mất vĩnh viễn ở Thương Lan đại lục." Long Nhất khép nửa mắt lại, sát khí băng hàn thấu xương tỏa ra từ thân thể.

Chương 139: Bí mật của Lăng Phong

Dịch thuật: Aficio Long Nhất nói xong chân khế điểm, thân hình như hóa thành làn khói mỏng bay lên theo đường cũ. Tấm gỗ lát trần đã được đặt vào đúng vị trí ban đầu, từ bên ngoài không nhìn thấy chút khác biệt nào.

Mế Á hoàng hậu hơi ngần người ra, thần tình biến đổi khó đoán, không hiểu đang nghĩ gì.

Lúc này, Bối Toa đã mặc y phục chỉnh tề bước ra khỏi tấm lụa, liền phát hiện Long Nhất đã đi rồi, trong không khí còn vương lại chút mùi vị dễ chịu của nam nhân.

"Hắn đi rồi sao? Tên xú tiểu tử đó cứ nói đến là đến, nói đi là đi, đáng ghét quá thôi." Bối Toa bực bội nói, phiền muộn ngồi phịch xuống trường kỷ.

Mế Á hoàng hậu hồi thần lại, khế cười bảo: "Còn không chịu nói thật ra hả, cháu quen hắn thế nào?"

Bối Toa lúc này cũng không dấu diếm nữa, liền kể lại toàn bộ sự tình phát sinh ở Luận Võ Đại Hội của Man Nguru tộc, chẳng qua nàng lược bớt đi chuyện ở trên núi hôm ấy thôi.

Mế Á hoàng hậu cười mà như không cười nhìn Bối Toa, không hỏi gì thêm nữa.

Long Nhất phóng vào cửa sổ của nhà xí, phúi phúi đi bụi bặm bám trên người, chợt phát hiện ra dây chuyền lấy được từ trên người Mễ Á hoàng hậu đang nằm trong tay mình.

Được rồi, để lần sau trả lại cho bà ta vậy. Long Nhất lúc lắc sợi dây chuyền mấy cái rồi ném vào trong không gian giới chỉ.

Bước vào trong phòng, hăn liền thấy Lăng Phong đang ưu nhã nhẹ nhàng thưởng thức một bôi mỹ tửu, thần tình hết sức thanh thản.

"Long Nhất, huynh mới từ nhà xí đi ra sao?" Lăng Phong nhìn Long Nhất cười nhạt.

"Cái gì hả?" Long Nhất có vẻ không hiểu ý.

"Đệ tưởng huynh thích trốn trong nhà xí nên mới bảo người đi gọi, thế nên phát hiện ra huynh đâu mất tiêu chẳng thấy bóng dáng." Lăng Phong cười hắc hắc.

"Ách..." Long Nhất ngượng ngùng cười theo, ngồi đối diện với Lăng Phong.

Lăng Phong không hề hỏi xem Long Nhất vừa mới đi đâu. Y bắt đầu tán phét chuyện trên trời dưới biển về đủ mọi thứ từ ma pháp, võ kỹ cho đến nữ nhân rồi cục thế của đại lục. Long Nhất phát hiện ra rằng tiểu tử Lăng Phong này hiểu biết thật nhiều, đã vậy còn có tài năng nối liền bất cứ hai chủ đề nào lại với nhau, mà nghe như dân chuyên nghiệp nói vậy.

Cứ vừa uống vừa nói chuyện như vậy, đêm đã về khuya, Mễ Á hoàng hậu và Bối Toa rời đi từ sớm, trên đại lộ chỉ còn đôi ba người khác bộ hành bước đi, ma pháp đăng trên các cửa hàng dần dần

từng cái một bị tắt đi.

Long Nhất và Lăng Phong chân nam đá chân chiêu ra khỏi Túy Hương Lâu, cứ thế mà lè nhè nói lớn tiếng, bộ dạng đúng kiểu tửu quý điển hình. Long Nhất không hề dùng nội lực để bức hoàn toàn rượu ra khỏi cơ thể, bởi vì hẳn thấy cảm giác nửa say nửa tỉnh này rất sáng khoái, chân như dẫm trên muôn hoa, như thể đang vân giá vụ.

Hai gã cứ nói toáng lên đủ chuyện lung tung. Long Nhất vô thức đặt tay lên bờ vai gầy gò của Lăng Phong nhưng y không tránh né, lại còn khoác tay ngang lưng hẳn. Cả hai cứ thế mà đi về Thánh Ma học viện.

"Lăng Phong, ngươi... tiểu tử ngươi trên người sao lại thơm vậy, chẳng phải là như nữ nhân sao." Long Nhất lè lưỡi ra cười nói. Mũi hẳn phảng phất một đợt hương thơm thanh nhã, hầu như không bị mùi rượu lấn át.

"Ta... ta vốn là..." Lăng Phong nói tới đây đột nhiên chân bước loạng choạng, lời chưa nói hết đã phải nuốt lại, còn cái tên Long Nhất đang buồn ngủ díp mắt kia cũng không nói tiếp chủ đề này nữa.

Vào trong túc xá, mở toang cửa, cả hai bước tới trường kỳ nơi phòng khách ngã thành một cục xuống. Ngã một cái, mi mắt nặng ngàn cân cũng không còn mở nổi nữa, họ chỉ còn biết cứ ôm nhau như thế mà ngủ.

Ánh trăng nhu hòa len qua cửa sổ chiếu lên người hai gã. Nếu lúc này có ai xông vào chắc nghĩ đây là hai kẻ đồng tính mất.

Nửa đêm, Lăng Phong mơ mơ hồ hồ mở mắt, cố gắng chớp chớp mấy cái, ý thức đã tỉnh táo hơn đôi chút. Lúc này y mới phát hiện

mình đang nằm trong lòng một người khác, bụng dưới còn bị một thứ gì đó cứng cứng chọc vào. Y kinh hãi trong lòng, lập tức ngồi bật dậy, mới phát hiện thì ra người bên cạnh là Long Nhất. Y nhớ ra hai người cùng uống rượu rồi say xin trở về túc xá, nghĩ đến đây mặt y không khỏi đỏ hồng lên.

Tên tiểu tử này mang gì theo trên người vậy nhỉ? Lăng Phong cảm giác sự lạ ở bụng dưới thăm bấn khoắn. Y dịch người xuống trường kỷ, nhìn vào nơi hạ thân của Long Nhất, liền thấy ngay khối tử của hắn đội lên một túp lều có hình tựa chiếc ô.

"Cái đồ đang chết này." Lăng Phong đỏ mặt mắng thầm, thần tình đơn giản là không khác chi thiếu nữ đang xấu hổ.

Cảm giác thấy thân thể đầy mùi rượu, Lăng Phong nhăn mặt nhíu mày đi thẳng vào phòng tắm.

Đóng cửa cẩn thận rồi, Lăng Phong bắt đầu cởi bỏ y phục trên người. Điều đáng kinh ngạc là trước ngực y bị bó chặt bởi một sợi dây lưng bạch sắc, tháo ra một cái liền bật tung ra một đôi ngọc nữ khiết bạch như ngọc vun cao, rung rung tỏa hương thơm đặc trưng.

"Dạo này ủy khuất các ngươi rồi." Lăng Phong thương cảm đặt tay lên ngọc nữ mình, nhỏ giọng nói.

Lăng Phong lấy ra một viên thuốc đậm lục sắc từ trong không gian giới chỉ rồi nuốt xuống. Khuôn mặt thanh tú liền biến dạng thành mông lung như phủ một tầng sương khói nhìn không rõ.

Khi mọi thứ trở nên rõ ràng, trong kính hiện lên một gương mặt xinh đẹp diên đảo chúng sinh, mái tóc nâu biến thành xanh lam, nhãn châu cũng biến thành màu của hải dương. Làn da nàng mịn màng không chút tỳ vết, mi như lá liễu, đường nét hài hòa. Chiếc mũi nhỏ

mà cao, biểu hiện cá tính kiên cường. Đôi môi đỏ hồng mềm mại lại mang tính quyến rũ đầy nữ tính. Đó chính là một gương mặt tuyệt mỹ chứa đựng sự mâu thuẫn, lộ ra vẻ phong tình lạ lùng cùng sức hấp dẫn vô cùng.

Vòi nước vừa được vặn, dòng nước tắm ấm áp phun ra làm bốc lên những đợt hơi nước liên miên, va chạm vào ngọc thể hoàn mỹ vô hà ấy. Lăng Phong nhẹ nhàng tẩy rửa thân thể mềm mại, ngọc nhũ và vùng riêng tư đầy hoa cỏ tất nhiên là được chiếu cố đặc biệt rồi.

Nhưng đúng lúc đó, Long Nhất đang ngủ ngon chợt thấy có ý muốn đi xả hơi. Hắn mắt nhắm mắt mở bước đi như mộng du tới phòng tắm có ánh đèn, tay vừa chạm vào núm cửa khẽ xoay, cửa liền mở ra.

Lăng Phong đang xoa dầu thơm lên người thì bị sự xâm nhập ngoài ý liệu này làm cho ngây ra.

Long Nhất lại như đang mơ ngủ cứ thế mà bước vào phòng tắm đang đầy hơi nước nóng ấy, mò thẳng đến khu nhà xí ngăn cách bởi một lớp ma pháp kính, dây lưng vừa tuột, tiểu huynh đệ kinh người tha hồ mà bắn phá như ở chỗ không người. Xong việc, toàn thân hắn run lên một cái đầy sáng khoái, rồi lại kéo quần mắt nhắm mắt mở đi ra, rầm một cái ngã lên trường kỷ tiếp tục giấc mộng lành.

Lăng Phong lúc này mới bình tâm trở lại, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng lên như có lửa đốt. Không ngờ nàng lại hoàn toàn xích lửa trước mặt một nam nhân, hơn nữa khiến người ta vừa xấu hổ vừa tức giận ở chỗ là nàng đã trông thấy người anh em ghê gớm của hắn.

"Cái bộ dạng của hắn chắc là vẫn còn chưa tỉnh, vậy nên còn chưa nhìn thấy ta." Lăng Phong thầm tự an ủi, thế nhưng trong lòng lại

thấy có gì đó khó chịu.

"Nếu hấn quả thực đã trông thấy ta, ta nhất định móc mắt hấn ra."
Lăng Phong giơ nắm đấm nhỏ nhắn dứ dứ vào tấm kính bọc dọc nói.
Nhưng nhớ lại chuyện tối nay đi uống rượu cùng Long Nhất, nàng
thấy rất vui vẻ, trước giờ chưa từng vui thế bao giờ. Theo đó, trong
mắt nàng bất giác hiện lên một tia ấm áp.

Sáng ngày hôm sau, Lăng Phong rời khỏi chiếc giường êm ái của
mình. Sau khi sự tình đêm qua phát sinh, nàng cứ nằm mà nghĩ ngợi
lung tung, căn bản không thể ngủ ngon giấc.

Vừa mới ra khỏi cửa nàng phát hiện ra Long Nhất đã không còn thấy
ở trường kỷ nữa, trong phòng tắm vang ra tiếng nước chảy.

"Long Nhất, huynh mau lên, đệ muốn vào nhà xí." Lăng Phong gõ gõ
vào cánh cửa, giọng nói có phần gấp gáp.

Long Nhất đang thoải mái tắm tấp liền đáp: "Cửa không cài, đệ tiến
vào đi, ta còn chưa tắm xong."

"Huynh ở trong đó ta vào làm gì." Lăng Phong không khỏi nhớ lại
chuyện đêm qua, ngưng ngưng nói giọng câu bản không mấy hào
khí.

"Có gì mà không được, đều là đại lão gia như nhau, ngại gì chứ."
Long Nhất cười nói bên trong.

"Đó là thói quen của đệ, huynh mau lên." Lăng Phong nói.

"Lăng Phong, ta biết vì sao ngươi không dám vào rồi. Có phải do cái
JJ của ngươi quá bé nên tự ti không? Sợ thấy người huynh đệ hùng
hậu của ta hả?" Long Nhất cười hắc hắc, trêu chọc không chút cố kỵ

nào.

Lăng Phong khẽ lùi một bước, hừ lạnh một tiếng trở lại ngồi trên ghế. Tên hỗn đản này da mặt quả là dày. Nếu nàng là nam nhân đương nhiên chẳng ngại gì mà bước vào, vấn đề ở chỗ nàng không phải thế. Cứ nghĩ tới chuyện về sau còn phải cùng chung sống với nam nhân này trong một căn hộ, bao nhiêu điều bất tiện xảy ra có thể nghĩ tới được. Chẳng qua có hấn ở cùng, cuộc sống khẳng định là có rất nhiều điều thú vị.

Long Nhất không nghe thấy động tĩnh gì từ Lăng Phong, vội vàng lau khô thân mình, mặc chiếc quần ngắn rồi bước ra. Tiểu tử này thật là e thẹn, hấn không nên để y phải nhịn mà chết chứ.

Lăng Phong thấy Long Nhất xích lõa nửa thân trên bước ra, hạ thân chỉ che đậy bởi nội khố, nơi đó còn vòng lên một cục. Thân thể nàng nhất thời trở nên khô nóng, ánh mắt muốn tránh ra chỗ khác.

"Lăng Phong, hâm mộ quá hả. Đây mới gọi là thân hình của nam nhân." Long Nhất hít hơi rồi nén lại, gồng lên làm hiện rõ những cơ bắp đầy khí lực trên thân thể cân đối.

Lăng Phong cố gắng nhịn lại cơn xấu hổ, quan sát một lượt thân thể Long Nhất, không khỏi hừ lạnh một tiếng. Nàng ngẩng cao đầu bước qua người hấn vào phòng tắm, chuyện này phải rút kinh nghiệm mới được. Đóng cửa cài then rồi nàng còn bố hạ thêm một kết giới nữa.

Long Nhất mỉm cười nhún vai, tiểu tử này đúng là ghen tỵ rồi.

Hôm nay là ngày đầu tiên Long Nhất học tập tại Thánh Ma học viện. Trong lòng hấn có chút hiếu kỳ cùng hưng phấn. Ở tiền thế hấn từ bé đã được quốc gia nuôi dưỡng huấn luyện, chưa từng được đến trường bao giờ. Còn dạy dỗ cái xác Tây Môn Vũ này từ nhỏ đến lớn

toàn là các giáo sư chuyên môn, đâu cần phải tới học viện học tập.

Vừa nhớ đến khi nam giáo sư đó phân cho mình vào lớp thủy hệ ban A, cao cấp ma pháp hệ xong, đám nam sinh vây quanh đều tỏ ra đổ kị. Hắn liền thấy rất kỳ vọng với việc bắt đầu cuộc sống nơi học viện này.

Chương 140: Màu xanh duy nhất giữa vạn đóa hoa

Dịch thuật: Aficio Đến thời gian của bữa sáng, Long Nhất và Lăng Phong đi đến nhà ăn của học viện. Cả hai đều là nhân vật phong vân của học viện, chuyện đi trên đường bị chỉ chỉ tỏ tỏ là không thể tránh khỏi.

Lựa lấy vài món ăn tinh trí cho bữa sáng, hai người đến một góc bắt đầu vừa ăn vừa tán phét, nhưng vấn đề đại loại liên quan tới thân thể của song phương đều tránh không nhắc đến.

"Lăng Phong, đệ nói xem ban A của thủy hệ cao cấp ma pháp có gì đặc biệt hả? Ta thấy người khác đổ kỵ tới mức muốn ăn thịt ta vậy." Long Nhất hiếu kỳ hỏi.

Lăng Phong ngạc nhiên nhìn đi nhìn lại Long Nhất. Nàng hỏi: "Huynh nói huynh được phân vào thủy hệ ma pháp ban A."

"Phải rồi, có vấn đề gì chứ?" Long Nhất hỏi.

"Đương nhiên là có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề vô cùng lớn nữa." Lăng Phong nói giọng khoa trương.

"Là gì vậy?" Long Nhất nảy sinh sự hứng thú. Cuộc sống của hắn hiện nay quá vô vị, không có chuyện gì hay ho cả.

"Sau này huynh không yên ổn rồi. Nam sinh ở Thánh Ma học viện

này mỗi người một ít nước bọt là đủ để nhấn cho huynh chết đuối đó." Lăng Phong khẽ thở dài nhìn Long Nhất bằng ánh mắt đồng tình.

Long Nhất cười hắc hắc. Hắn nói: "Lẽ nào như ta đoán, thủy hệ ma pháp ban A có nhiều mỹ nữ. Nhưng vậy cũng chưa đến mức ấy, nam sinh cùng lớp học cũng phải chia sẻ một phần cừu hận chứ."

"Vấn đề là thủy hệ ma pháp ban A không hề có nam đồng học, huynh là người đầu tiên, sau này huynh là màu xanh duy nhất trong vạn đóa hoa. Thực là trời không có mắt mà, tại sao hảo sự như thế không chuyển sang đệ chứ?" Lăng Phong lớn tiếng nói, dẫn dắt theo sự chú ý của đám học sinh quanh đó.

"Đều là nữ cả? Chẳng qua cũng đâu cần phải hâm mộ như vậy chứ, là nữ chắc gì đã đẹp, lẽ nào họ còn xinh đẹp sánh được với Long Linh Nhi hay Tây Môn Vô Hận?" Long Nhất cười nói.

Lăng Phong trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: "Nếu dựa vào dung mạo, xác thực không ai có khả năng đó. Nhưng tiêu chuẩn để đánh giá mỹ nữ không chỉ dựa vào bề ngoài. Phải xem xét rất nhiều nhân tố, chẳng hạn như tính cách, khí chất, vân vân. Huynh nói huynh nguyện cùng một nữ hài dung mạo tuyệt thế nhưng lại đầy vẻ cao ngạo khinh người hay một nữ hài dung mạo tú lệ tính cách dịu dàng điềm tĩnh, khiến huynh như được đắm mình trong làn gió xuân tươi mới?"

"Nếu đúng như lựa chọn đệ đưa ra, ta chọn cái sau." Long Nhất đáp không chút do dự. Tin rằng đại đa số nam nhân cũng sẽ có lựa chọn ấy. Đương nhiên, nam nhân có khuynh hướng ngược đời phải trừ ra rồi.

"Vậy là đúng rồi. Nữ sinh thủy hệ ma pháp ban đều là những nữ nhân dịu dàng dễ thương, khí chất bình hòa như nước suối nguồn chảy ra, sắc đẹp tuy không bằng Tam đại mỹ nữ của học viện nhưng

cũng chẳng thua kém là bao. Còn có một điểm càng quan trọng nữa huynh có muốn biết không?" Lăng Phong nháy mắt với Long Nhất.

"Tên tiểu tử ngươi, đừng có thừa cơ khiêu khích ta mãi thế, nói mau đi." Long Nhất truy vấn.

Lăng Phong ghé sát lại, mang theo bộ mặt cười cợt dâm dăng, khẽ nói: "Học sinh ma pháp ban A tuy chưa đạt tới đẳng cấp tuyệt sắc nhưng giáo sư đích thực là đại mã nhân, tư vị hơn hẳn đám tiểu nữ sinh như Lâm Na. Khí chất ấy, thân hình ấy, hé hé, nghĩ đến là đệ chảy nước miếng rồi."

Long Nhất cố gắng ngửi hít, nghi hoặc nói: "Tiểu tử ngươi không phải là còn dùng nước hoa đó chứ, sao lại thơm vậy?"

Lăng Phong đỏ mặt lên, thân hình co lại nói: "Huynh nói những gì đó? Rốt cuộc là có nghe hay không?"

Long Nhất cười hắc hắc nói: "Nghe, đương nhiên là muốn nghe rồi. Đệ nói tiếp đi nào."

"Huynh có biết thủy hệ đại ma đạo sư Thủy Linh Lung không?" Lăng Phong hỏi.

"Biết chứ. Đệ đừng bảo ta giáo sư của thủy hệ ma pháp ban A là bà ấy nhé. Thủy Linh Lung bao nhiêu tuổi ta không biết, nhưng so với phụ mẫu ta vẫn còn dư đó." Long Nhất nhíu mày nói.

"Đương nhiên không phải là Thủy Linh Lung rồi mà là tôn nữ Thủy Nhược Nhan, năm nay hai sáu tuổi, vẫn còn là vân anh mặt giá. Có rất nhiều vương công quý tộc muốn kết thân mà vẫn không đạt ý nguyện, chẳng phải là nhìn mặt trăng dưới đáy nước sao. Huynh nói xem mình có đáng bị nước bọt của nam sinh toàn viện dìm chết

không?" Lăng Phong mặt đầy vẻ đố kỵ nói.

"Thật sao? Đừng có đố kỵ chứ. Đệ đã thích Thủy Nhược Nhan đến thế, ta nhường nàng cho đệ nhé? Ta sẽ làm nội ứng cho đệ, tạo cơ hội cho đệ, thế nào hả? Huynh đệ tốt." Long Nhất cười hắc hắc.

Lăng Phong lắc đầu nguầy nguậy nói: "Đệ còn trẻ tuổi, không muốn còn sớm vướng vào chuyện đó. Chưa nói tới Thủy Nhược Nhan có thực lực ma đạo sư, nãi nãi nàng Thủy Linh Lung là đại ma đạo sư, nhớ có chuyện gì không hay là đệ hết đường chạy."

"Thật là nhất gan, không hiểu nổi trước đây làm sao người theo đuổi nữ hài được?" Long Nhất cười nói.

"Tán gái cũng là một học vấn. Nữ hài như thế nào chưa cầm được, nữ nài như thế nào không thể đệ đã rõ từ trước rồi." Lăng Phong nói không chút dấu diếm.

Đúng vào lúc này, chuông ma pháp của Thánh Ma học viện vang lên, báo hiệu giờ lên lớp đã đến. Học sinh đang dùng bữa trong nhà ăn đều đứng dậy chạy ra ngoài. Thoáng chốc, chỉ còn lại Long Nhất và Lăng Phong ở lại từ từ nhai nhai nuốt nuốt.

"Long Nhất, hôm nay là ngày lên lớp đầu tiên của huynh, còn không mau đi." Lăng Phong cười nói.

"Chưa ăn xong mà. Cả đến đệ cũng đã đi đâu?" Long Nhất cười hắc hắc.

"Ở thổ hệ ma pháp đệ có biệt hiệu là Xuất Quỷ Nhập Thần, đến muộn là chuyện thường như cơm bữa. Hơn nữa đám nữ sinh ban của đệ đều là đẳng cấp cỡ khủng long, đến sớm mà làm gì chứ?" Bộ dạng Lăng Phong vô cùng thống khổ.

Nửa giờ sau cả hai đã xuất hiện trước tòa nhà của cao cấp ma pháp hệ. Lăng Phong chỉ lên một tầng nhà nói: "Lớp của huynh ở tầng thứ ba, phòng cuối cùng bên phải. Tiện nói với huynh luôn, Thủy Nhược Nhan tuy tính tình bình thường rất tốt, nhưng giận lên rồi là đáng sợ lắm đó. Huynh tự cầu phúc cho mình đi, đệ phải biến trước đã."

Long Nhất thấy Lăng Phong toàn thân lóe sáng thổ hoàng sắc quang mang, sử dụng Độn Thổ thuật biết mất tiêu, không khỏi chửi mắng tên tiểu tử không biết nghĩa khí.

Bên phải, tầng thứ ba. Long Nhất lẩm bẩm ngẩng đầu lên nhắm chuẩn vị trí. Cứ thế mà bay lên liệu có kinh thế hãi nhân quá không? Hay làm người kém cỏi chút tốt hơn?

Long Nhất lấy ra từ không gian giới chỉ một cuộn dây thừng, thắt lại một nút rồi quăng lên một móm đá nhô ra nơi cửa sổ tầng thứ ba vốn dùng làm vật trang sức. Vừa trúng mục tiêu, Long Nhất kéo căng dây ra tạo đà. Chân hẫng nhẹ điếm, cả người đã bay thẳng lên.

Long Nhất vừa mới dùng dây thừng phóng lên được trên tầng liền bị khoảng hai chục nữ học sinh thủy hệ ma pháp ban A và Thủy Nhược Nhan đang giảng bài phát hiện ra.

Thủy Nhược Nhan tú mi nhíu lại, bước xuống bục giảng đi ra cửa sổ. Ai mà biết được tự nhiên có một đạo hắc ảnh hiện ra như vậy chứ, Thủy Nhược Nhan nhất thời đại kinh thất sắc lùi lại hai bước phóng ra một Băng Phong thuật cấp tám. Đối với ma đạo sư mà nói, thời gian niệm chú như vậy là rất nhanh.

Hắc ảnh đó đương nhiên là Long Nhất rồi. Đang giữa không trung thì hẫng bị Băng Phong thuật của Thủy Nhược Nhan làm đông cứng thành tượng băng nhưng dư lực vẫn đưa hẫng đâm vào cửa sổ, rầm

một tiếng đã va vào hai chiếc bàn học, dẫn đến một loạt tiếng kêu chói tai.

Tượng băng bắt đầu rung động, như thể một con lật đật mọc lên từ mặt đất. Chỉ nghe thấy vài tiếng crack, khối băng bắt đầu xuất hiện một vết nứt, ngay sau đó rầm một tiếng băng khối bắn ra tứ phía, còn Long Nhất lúc lắc mái tóc dài đen nhánh để làm bay đi những mảnh băng nhỏ bám vào.

Long Nhất quay đầu một vòng, quan sát những nữ hài đang kinh ngạc lẫn hiếu kỳ nhìn mình. Nhất thời hẳn có cảm giác lạc vào một vườn hoa. Lăng Phong nói quả không sai, nơi đây tuyệt đối là thiên đường của nam nhân. Mỗi ngày đều được ngửi mùi hương, nghe thấy lời oanh yến, chẳng phải là đại khoái lạc chốn nhân sinh sao?

Lúc này Long Nhất chuyển hướng sang Thủy Nhược Nhan. Khí chất và phong vận của nàng giữa đám nữ hài như thể hạch giữa bầy gà. Dung mạo thanh lệ thoát tục, thân hình đáng tiếc lại không nhìn được quá rõ do bị thủy hệ ma pháp bào rộng thùng thình che lấp hết cả. Dấu hiệu ma đạo sư được thêu bằng sợi vàng trên đó sáng lấp lánh làm chói mắt người nhìn vào.

"Thủy Nhược Nhan giáo sư, giáo sư có biết Băng Phong thuật vừa rồi suýt chút nữa khiến ta mạng xuống Hoàng Tuyền không hả? Một thiên tài thủy hệ ma pháp như thế mà biến mất chẳng phải đại tổn thất cho Thương Lan đại lục sao." Long Nhất cười hắc hắc, mục quang không chút cố kỵ nào dán vào Thủy Nhược Nhan. Đối với hắn mà nói, mỹ nữ chính là để hâm thưởng, có cơ hội để nhìn mà không ngắm thì chẳng phải lãng phí lắm ru.

Những nữ sinh ở đó đều xì lên phản đối, đã từng biết thế nào là vô sỉ nhưng chưa từng gặp thể loại vô sỉ cỡ này.

"Cậu là tân sinh Long Nhất, đằng hoàng cửa chính không đi sao lại vào từ cửa sổ hả?" Thủy Nhược Nhan không thèm để tâm đến mục quang bốc lửa của Long Nhất, chỉ lãnh đạm hỏi.

"Đều là tại giáo sư cả đó. Bởi muốn sớm được thấy phong thái của giáo sư, ta mới không thể đợi nổi." Long Nhất cười đáp. Nhãn tình bắt đầu không khoan nhượng đánh giá những thiếu nữ mỹ lệ xung quanh.

"A. Ta nhận ra anh ta rồi. Anh ta chính là kẻ cầu ái với Long Linh Nhi hôm đó ở dưới nữ sinh túc xá." Một trong số nữ sinh đột nhiên thốt lên.

"Đúng rồi, chính là anh ấy, anh ấy thật là anh tuấn."

"Anh ấy lãng mạn ghê."

"Ánh mắt của anh ấy thật là mê người."

Long Nhất hết lời... Một nữ hài khi đối mặt với nam nhân thường rất xấu hổ nhưng một hội nữ hài đối mặt với một nam nhân liền thể hiện ngay những lời lẽ bạo dạn. Kết quả thông thường bị đảo ngược lại, trêu ghẹo người ta biến thành bị trêu ghẹo, điều này khiến cho kẻ da mặt dày như Long Nhất cũng trở thành rất khó quen được.

"Được rồi. Tất cả dừng ồn nữa, đã đến giờ học, trở về chỗ ngồi đi thôi." Thủy Nhược Nhan nhẹ nhàng nhắc nhở. Thanh âm dịu dàng mang theo cả sự uy nghiêm không cách gì kháng cự.

Đám nữ hài vây quanh Long Nhất mau chóng trở về vị trí, chỉ còn lại mình hắn đứng ở chỗ cũ, ngóng khắp bốn phương mỉm cười hỏi:

"Giáo sư, ta ngồi ở đâu đây?"

Thủy Nhược Nhan cau mày lại. Nàng không thể hiểu nổi tại sao hội đồng giáo viên lại phân phối một nam sinh vào lớp của nàng. Xem cái bộ dạng đúng là kẻ cứng đầu, sau này lớp của mình không hiểu còn nhốn nháo đến chừng nào nữa.

Thủy Nhược Nhan chỉ vào một chỗ ngồi trống ở tận cuối lớp nói: "Sau này cậu cứ ngồi ở đó đi, trong giờ học cần tập trung nghe giảng. Lý thuyết về ma pháp với thực tiễn phải cùng kết hợp với nhau, đến khi thi cử rồi chớ trách giáo sư không lưu tình đó."

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 141: Nữ nhân quả là nhỏ nhen

Dịch thuật: Aficio

Long Nhất vừa ngồi xuống chỗ của mình, trong lòng liền thầm than thở. Thánh Ma học viện này thực là quá vô nhân tính. Sao lại mỗi người một bàn, còn đặt cách xa nhau nữa chứ. Được ngồi cùng với một mỹ nữ có phải tốt hơn nhiều không.

Lúc này, Thủy Nhược Nhan bắt đầu giảng giải về chú ngữ và cách vận dụng của thủy hệ ma pháp cấp năm Hàn Băng thuật. Long Nhất ở dưới nghe thấy thật nhàm chán, bắt đầu quan sát những mỹ nữ bên trên, có vài nàng rất là xinh đẹp, dấu chưa bằng bọn Long Linh Nhi nhưng không kém mấy. Còn lại cũng toàn là những bông hoa đích thực, không ngờ chẳng ai tư sắc bình thường, thảo nào mà mấy tên nam sinh đó đổ kị phát cuồng.

Long Nhất chú ý đến nữ hài ngồi ngay bàn trên. Đó là một trong số ít nữ hài không kêu lên tiếng nào, cũng là một trong số những nàng xinh đẹp nhất.

Long Nhất vươn tay ra nắm lấy tóc nàng khẽ vuốt ve. Nữ hài quay đầu bực bội trừng mắt rồi lại ngoảnh mặt đi không lý tới hắn.

Long Nhất cảm thấy thực buồn chán. Thủy Nhược Nhan giảng giải cái gì cũng không khiến hắn lên tinh thần. Ma pháp cấp năm nhỏ nhoi hắn tùy tiện có thể phóng ra mười mấy hai mươi cái. Hắn cứ ngả

người lên bàn, mắt không di chuyển nhìn chăm chăm Thủy Nhược Nhan. Nàng đích thực vô cùng xinh đẹp, rất có tư vị. Long Nhất dần dần nhắm mắt lại, vô ý chìm vào giấc ngủ.

Thủy Nhược Nhan đang giảng bài chợt nghe thấy từng đợt tiếng ngáy rất có tiết tấu, theo âm thanh mà nhìn liền phát hiện ra Long Nhất đang gục đầu ngủ ngon lành trên bàn.

Thủy Nhược Nhan nổi giận bưng bưng. Chưa từng có một học sinh nào dám ngủ trong lớp học của nàng, vậy mà tiểu tử này không ngờ ngay ngày đầu tiên đi học đã dám ngang nhiên đối đầu với nàng, đơn giản là không coi giáo sư vào đâu rồi. Thủy Nhược Nhan vẫy tay phóng ra một đạo hàn khí thấu cốt ập tới vùng miệng Long Nhất.

Hàn khí lọt vào chiếc miệng đang há ra của Long Nhất, vậy mà hắn không nhảy dựng lên như dự liệu của mọi người, lại còn tiếp tục ngủ ngon như không cảm thấy gì.

Sáu giác quan của Long Nhất linh mẫn chừng nào chứ? Ý thức hắn phát hiện ra ma pháp ba động trong không khí là liền tỉnh táo lại ngay. Hàn khí từ Thủy Nhược Nhan chạm tới thân thể hắn liền bị nội lực Ngạo Thiên Quyết hấp thu đồng hóa hết.

Thủy Nhược Nhan ngạc nhiên thực sự. Tiểu tử này nào ngờ chút phản ứng cũng không. Nàng nhìn chăm chăm hắn, đúng là không thể giải thích nổi. Nàng hừ lạnh một tiếng, muốn cho hắn một bài học nữa. Nhưng chú ngữ còn chưa niệm lên, Long Nhất đột nhiên thức dậy vươn vai xoay hông.

"A. Hết giờ rồi à? Sao mọi người đều nhìn ta thế? Mặt ta có chữ hả?" Long Nhất sắc mặt ngơ ngác nói.

"Có. Trên mặt cậu có viết "Đáng Đánh Đòn"." Thủy Nhược Nhan lạnh

lòng nói, khiến cho cả lớp học được một trận cười rộ.

Long Nhất đau khổ thở than, Thủy Nhược Nhan này đúng là thủy hệ ma đạo sư hả? Sao không phải là hỏa hệ nhỉ? Quá ư nhỏ nhen đi, xem ra bất kể tuổi tác ra sao, sinh ra tâm tư cũng chỉ có vậy thôi. Có mỗi giấc ngủ thôi mà, cần gì phải giận thế chứ?

"Long Nhất. Sau khi ca học chiều kết thúc cậu tới văn phòng của ta." Thủy Nhược Nhan nói xong, các nữ đồng học đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn Long Nhất.

Ca học sáng kết thúc rất mau, còn hai giờ nghỉ ngơi nữa. Long Nhất đại danh鼎鼎 bị vây quanh bởi một đội nữ sinh lớn, huyền huyền nao nao nói chuyện liên tục không ngừng nghỉ.

Vừa bước xuống lầu, hắn thấy Lăng Phong đã đợi ở đó.

"Long Nhất, tư vị ra sao? Tuyệt chứ?" Lăng Phong cười hi hi nói.

"Tuyệt, đích thị tuyệt vời. Đệ cứ nghĩ thấy cả người ta toàn mùi phấn sáp là biết ta khoái chí thế nào." Long Nhất cười hắc hắc.

Đúng vào lúc này, đằng sau họ truyền lại một tiếng hét yêu kiều:

"Lăng Phong! Chàng đứng lại cho thiếp!"

Long Nhất quay đầu, kinh ngạc phát hiện ra chính thiếu nữ ngồi bàn trên vẻ mặt yêu hận đan xen đang nhìn Lăng Phong, mắt lấp lánh lệ quang.

"Nhân Nhân...!" Lăng Phong không biết làm gì bật thốt, nhìn Long Nhất với ánh mắt cầu cứu.

Long Nhất thấu hiểu chuyện tình cảm của người khác là vấn đề tốt

nhất không nên can thiệp vào, đành tỏ vẻ hữu tâm vô lực nói: "Ta còn có việc phải đi đây, các người cứ từ từ đi."

"Ấy, Long Nhất!" Lăng Phong cống quýt, muốn đuổi theo nhưng bị nữ hài tử có tên Nhân Nhân đó kéo tay áo lại, vẻ mặt đáng thương nhìn "y".

Long Nhất quay đầu lại nhìn, không khỏi lắc đầu lẩm bẫm: "Xú tiểu tử này, đơn giản là tai họa mà."

Đi đến nhà ăn, Long Nhất thấy đâu đâu cũng có bóng người bèn đi ý, ăn ở bên ngoài xem ra hay hơn.

Ra bên ngoài Thánh Ma học viện, Long Nhất phát hiện trước cửa có tiếng huyên náo, không ít người đang xem. Long Nhất hiếu kỳ bước tới, không ngờ thấy có mấy học sinh ăn mặc kiểu công tử đang quấy rầy muội muội Tây Môn Vô Hận của hắn.

Long Nhất trong lòng nhất thời lửa giận bùng bùng, sao lại có lũ rác rưởi chưa được mở mắt này? Hắn liền xông tới đẩy mấy tên đó sang bên, tay nắm lấy Tây Môn Vô Hận.

"Người từ đâu đến đây, có biết bọn ta là ai không?" Một tên trong bọn kêu lên.

"Lão tử không hứng thú tìm hiểu bọn chó các người từ đâu tới." Long Nhất lạnh lùng đáp, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh, ba ba ba mấy tiếng vang ra, đánh cho mấy tên răng bay đầy trời.

Long Nhất kéo Tây Môn Vô Hận ra khỏi đám đông tức giận nói: "Tiểu muội, thấy rõ chưa. Lần sau kẻ nào làm phiền muội, cứ tát cho chúng mấy cái."

"Gia đình bọn chúng đều có thể lực, muội không muốn mang phiền phức đến cho gia tộc. Phụ thân đã không thích muội rồi, nếu gây ra chuyện người càng không muốn để mắt đến muội nữa." Tây Môn Vô Hận buồn bã nói, ngữ khí có phần sâu não.

Long Nhất dừng lại nhìn Tây Môn Vô Hận. Thực ra hẳn hiểu rằng Tây Môn Nộ dường như dồn trọn tình cảm cho tên hỗn tiểu tử Tây Môn Vũ đó, còn với đại ca Tây Môn Thiên và tiểu muội Tây Môn Vô Hận cơ hồ chưa từng hỏi đến.

"Bất kể ra sao, muội là người của Tây Môn gia tộc, chớ để kẻ khác thấy Tây Môn gia tộc chúng ta dễ khi phụ. Sau này thấy tên nào không thuận mắt, cứ phóng vài cái Quang Báo thuật, nhị ca của muội sẽ đỡ cho." Long Nhất đầy yêu thương vỗ vỗ lên vai Tây Môn Vô Hận. Hắn càng ngày càng nhập vai Tây Môn Vũ.

Tây Môn Vô Hận ánh mắt lưu chuyển, nhẩn tình lấp lánh. Nàng nhẹ cười: "Nếu muội thấy huynh không thuận mắt thì sao, có thể tặng huynh mấy cái Quang Báo thuật không?"

Long Nhất cười hắc hắc, trả lời: "Không vấn đề. Chẳng qua hậu quả rất nghiêm trọng đó, huynh sẽ đét đít muội để bù lại."

Gương mặt xinh đẹp của Tây Môn Vô Hận đỏ bừng lên, chợt nhớ tới trước đây nhị ca khi rời Đẳng Long thành đã từng bóp lên... Trong lòng nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, từng phát thệ phải khiến cho hắn mất mặt. (

Long Nhất thấy biểu tình của Tây Môn Vô Hận từ xấu hổ thành giận dữ, cả nhẩn thần của nàng cũng đầy phẫn nộ. Hắn có chút ngạc nhiên, nha đầu này sao thế? Sắc mặt thay đổi nhanh như lật trang sách vậy.

"Tiểu muội, đừng dùng ánh mắt ăn thịt người đó mà nhìn huynh được không. Sợ chết đi được. Muội không biết rằng nhị ca muội rất nhất gan sao?" Long Nhất cười nói.

Tây Môn Vô Hận hừ lạnh: "Chuyện huynh từng làm với muội còn chưa quên chứ?"

Long Nhất ngây ra, giả vờ ngớ ngẩn nói: "Huynh từng làm gì với muội nhỉ? Huynh thực sự là quên mất rồi đấy."

"Ngày phụ thân cứu huynh ra, ở bên ngoài Đằng Long thành, huynh nói huynh đã làm gì muội." Tây Môn Vô Hận phẫn nộ nhìn Long Nhất. Nàng không hiểu vì sao không đề cập đến chuyện ba năm trước hấn suýt nữa đã điểm ô nàng, mà nói tới chuyện gần đây.

"A, thời tiết hôm nay thật đẹp làm sao. Mình đi đâu dùng cơm đi nhé?" Long Nhất cười hắc hắc hai tiếng, cố tình đánh trống lảng.

"Hừm, huynh đổi chủ đề hả, muội nhất định phải báo thù." Tây Môn Vô Hận hừ lạnh.

Long Nhất hết cách, chuyện này hấn không đẩy đi đâu được. Đây quả đúng là việc xảy ra sau khi hấn tá thi hoàn hồn. Long Nhất đành cười khổ nói: "Muội muốn báo thù thế nào? Bọc bột mì quanh ta rồi cho vào chảo dầu, chiên lên thành sủi cảo nhé!"

"Muội... muội cũng không nghĩ tới chuyện chặt huynh ra làm tám mảnh, chỉ cần huynh đáp ứng muội ba điều kiện." Tây Môn Vô Hận nói, trong mắt thoáng thấy sắc thái gian xảo.

Long Nhất trong lòng cảnh giác. Lại là điều kiện, cái này không thể tùy tiện đáp ứng được. Hấn bèn nói: "Huynh không thể đáp ứng chuyện huynh không có khả năng làm. Hơn nữa ba điều kiện là quá

nhiều, một cái thôi được không?"

"Không được, phải là ba. Muội đã nói thì tất nhiên là chuyện huynh làm được rồi." Tây Môn Vô Hận cười tủm tỉm, diễm quang lay động lòng người, không còn là mô dạng nhân gian yên hòa như thần thánh nữa mà có vẻ quyến rũ đặc trưng của nữ hài.

"Vậ à, thế thì mỗi người lùi một bước. Hai điều kiện, không đồng ý thì thôi." Long Nhất bày ra bộ dạng kiên quyết, sẵn sàng cự tuyệt nếu còn mặc cả gì nữa.

"Đồ quỷ cứng đầu, hai thì hai." Tây Môn Vô Hận nói.

"Nói đi nào, muốn huynh làm gì?" Long Nhất cười hỏi.

Tây Môn Vô Hận trầm ngâm một lúc, chậm chậm thốt: "Điều thứ nhất là, từ sau bất kể Linh Nhi làm gì với huynh, huynh cũng không được làm hại tới nàng ấy. Muội không chỉ nói tới thân thể mà còn cả tâm lý nữa."

Long Nhất ánh mắt lấp loáng, cười nói: "Tiểu muội, muội còn biết những chuyện gì đó phải không, nói đi nào."

Tây Môn Vô Hận nhìn chăm chăm Long Nhất, nhíu mày nói: "A. Huynh chớ có nghĩ muội thấy Long Linh Nhi đột nhiên quyết định trở thành nữ nhân của huynh mà không hề thấy lạ nhé, huynh biết nàng ta hận không thể băm huynh thành vụn mảnh chứ?"

"Huynh đương nhiên là thấy lạ rồi. Nàng ta hận huynh, điều này cũng không sao, rất hợp lý thôi, nếu nàng ta không hận thì mới lạ đó."

Long Nhất nói. Đối với cách xưng hô của Tây Môn Vô Hận, hẳn đã sớm để ý. Nha đầu này quyết không gọi hắn là nhị ca nữa.

"Vây..."

"Trên thế giới này không gì là không thể thay đổi. Yêu và hận chỉ cách nhau trong gang tấc, ai bảo hận không thể trở thành yêu?" Long Nhất cười hắc hắc, bộ dạng mười phần tự tin.

"Huynh có tự tin không?" Tây Môn Vô Hận hỏi.

"Có chứ. Mọii thấy bộ dạng của nhị ca thế nào, mị lực cũng lớn đó chứ?" Long Nhất nhìn Tây Môn Vô Hận nở nụ cười tươi sáng, hàm răng trắng tinh đều đặn lấp lánh trong ánh mặt trời, khoe miệng nhếch lên tạo thành một đường hoàn mĩ.

Bành bành, bành bành, Tây Môn Vô Hận thất thần nhìn khuôn mặt tươi cười của Long Nhất, nhịp tim đập chốc lát nhanh hẳn lên.

Tây Môn Vô Hận thoáng hoảng loạn quay đầu, hàm hừ: "Cái mị lực đó đến heo còn không ưa nổi. Mọii đói rồi. Đi ăn thôi." Nói xong nàng bước vội tới trước, không chú ý tới một bóng trắng đi ra từ hẻm nhỏ bên cạnh.

Bịch một tiếng, cả hai chạm vào nhau, một tiếng kêu kinh hãi vang lên. Tây Môn Vô Hận lùi lại hai bước còn bóng trắng kia ngã ra đất.

PHONG LƯ PHÁP SƯ

Chương 142: Nam nữ ma pháp đối kháng

Dịch thuật: Aficio

Tây Môn Vô Hận vừa ngược mắt lên muốn nói lời xin lỗi thì ngay lập tức trông thấy một đôi đồng tử trong suốt. Nàng không khỏi cả kinh lùi lại hai bước, vừa hay chui vào lòng Long Nhất.

Lúc này người đi đường gần đó cũng đều kêu lên kinh hãi, sợ sệt nhìn nữ hài đang ngã ở dưới đất.

Long Nhất giữ ổn Tây Môn Vô Hận rồi bước tới hai bước cúi người xuống, đội lại mũ trùm đầu cho nữ hài khẽ hỏi: "Tiểu Y. Nàng không sao chứ?"

"Không sao, chỉ có điều chân bị trẹo rồi." Tiểu Y khẽ nói, thanh âm kèm theo cả sự đau đớn.

"Là do nha đầu kia lỗ mãng quá, thật sự xin lỗi nàng." Long Nhất nói thay Tây Môn Vô Hận.

"Không đâu, là do ta không chú ý, đừng trách nàng ta." Tiểu Y nhã nhặn đáp.

Long Nhất thấy người gần đó cứ chỉ chỉ trỏ trỏ bèn nói: "Tiểu Y, ta đưa nàng về nhé."

Tiểu Y gật đầu, gắng gượng đứng lên, chột ai da một tiếng đau đớn co chân lại, hiển nhiên là do bị thương. Xem ra cũng khá nghiêm trọng.

Long Nhất thấy người vây quanh càng lúc càng đông, một tay giữ eo Tiểu Y, tay kia quàng ngang eo Tây Môn Vô Hận, chân nhẹ điểm đã bay lên không về hướng viện tử mà Tiểu Y cư trú.

Với tốc độ của Long Nhất, tất nhiên không lâu sau đã tới được nhà Tiểu Y rồi.

Khi Long Nhất đưa Tiểu Y hạ xuống viện tử, cả Tây Môn Vô Hận lẫn Tiểu Y mặt đều đỏ hồng lên, rõ ràng không quen với việc tiếp xúc nam nữ thân mật như vậy.

Long Nhất đặt Tiểu Y lên ghế ở sảnh đường còn bản thân hấn ngồi lên một chiếc ghế khác bên cạnh, tự rót cho mình một tách trà, chẳng coi mình là khách chút nào.

"Xin lỗi nhé, chân của muội không sao chứ." Tây Môn Vô Hận quan tâm hỏi. Nàng cảm thấy xấu hổ vì hành vi ban nãy của mình.

"Không sao đâu, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là ổn cả. Tỷ là phu nhân của hấn à?" Tiểu Y chỉ Long Nhất hỏi.

Tây Môn Vô Hận cười khế: "Ai là phu nhân của hấn chứ. Hấn ấy à, bản tiểu thư thấy không vừa mắt chút nào."

Tiểu Y hạ mũ trùm đầu xuống một bên nhìn Tây Môn Vô Hận nói: "Hai người nếu không phải phu thê thì khẳng định là huynh muội."

"A, muội làm sao mà biết được?" Tây Môn Vô Hận lần này nhìn đồng tử trong suốt của Tiểu Y nhưng không còn sợ nữa mà kinh ngạc thay

sự phán đoán chuẩn xác của nàng.

Tiểu Y chỉ cười nhẹ không nói gì.

"Ây, có phải là huynh đã nói với nàng ta không? Không thì sao nàng ta lại biết mình là huynh muội?" Tây Môn Vô Hận quay đầu hỏi Long Nhất.

Long Nhất nhún vai cười nói: "Chuyện này huynh cũng không hiểu rõ. Tiểu Y là một người đặc biệt, tiền thế kim sinh không gì không biết."

"Long Nhất tiên sinh nói đùa rồi, Tiểu Y nào có bản sự lớn đến thế." Tiểu Y cười nói.

Long Nhất? Tây Môn Vô Hận ngậy ra. Tây Môn Vũ từ khi nào biến thành cái Long Nhất gì vậy. Chắc chắn là tên nhị ca hỗn đản của mình không dám nói ra tên thật nên mới bịa đại ra một cái thay thế, chẳng qua hấn vẫn chưa nói cho mình biết thôi.

"Tiểu Y, để tỳ giúp muội chữa chân nhé. Tỳ là quang hệ ma pháp sư." Tây Môn Vô Hận đề nghị.

Tiểu Y gật đầu nói: "Thật chứ? Nhưng như vậy mệt lắm đó."

"Là do tỳ va phải muội mà, làm vậy là đúng rồi." Tây Môn Vô Hận cảm thấy hơi ngượng ngùng. Nàng cúi xuống kéo khẩu quần của Tiểu Y lên, chỉ thấy mắt cá chân Tiểu Y sưng lên thành một mảng tím bầm.

Hai Quang Dĩ thuật đã được thi triển. Vết bầm đã tiêu bớt đi được một chút nhưng vẫn chưa lành hẳn.

"Để ta cho. Vậy là đã bị thương đến cơ gân rồi, quang hệ ma pháp của muội chỉ có thể trị ngoại thương thôi." Long Nhất nói.

Long Nhất cúi xuống, tay nhằm nắm lấy mắt cá chân Tiểu Y. Gương mặt thanh tú của nàng biến thành đỏ bừng nhưng không hề phản đối.

Đại thủ của Long Nhất vừa mới tiếp xúc với làn da của nàng chợt dừng lại. Hắn nhớ lại Ti Bích. Hồi đó cũng bởi chạm vào chân của nàng mà mới phát sinh ra sự tình xấu chuỗi nhau.

"Tiểu Y. Chân... chân của nàng, ta có thể chạm vào chứ?" Để tránh những chuyện như trước, Long Nhất vẫn phải hỏi một câu.

Tiểu Y sắc mặt đỏ gay như muốn bốc khói, chân phải bị thương lập tức co lại.

"Ồng ngốc." Tây Môn Vô Hận mắng một câu.

Long Nhất cười khổ một tiếng. Mình đúng là đồ ngốc thật. Tiểu Y là vì ngượng chứ đâu liên quan tới chuyện nữ hài Mạc Tây tộc, nghĩ lại thì trên toàn Thương Lan đại lục chỉ có Mạc Tây tộc là có quy củ kỳ quái đó thôi.

Nghĩ đến đây, Long Nhất vươn tay ra nắm lấy bàn chân nhỏ nhắn kéo lại. Song thủ đặt lên vùng mắt cá, nội lực áp áp từ từ tiến vào.

Tây Môn Vô Hận hiếu kỳ quan sát động tác của hắn. Nhị ca của nàng rốt cuộc là có biết cách trị liệu không vậy? Hay là lợi dụng để chiếm tiện nghi của Tiểu Y?

Tiểu Y răng cắn môi. Nàng chỉ thấy bàn chân mình được một luồng khí ấm áp bao bọc lấy, cảm giác sáng khoái vô cùng. Đồng tử trong suốt đang nhìn Long Nhất thoáng hiện ra một màu sắc khác.

Một lát sau, Long Nhất buông tay ra. Vùng mắt cá của Tiểu Y đã khôi phục lại vẻ trắng trẻo tươi sáng, nhìn vô cùng tinh trí khả ái.

"Tốt rồi, không vấn đề gì nữa đâu." Long Nhất đứng dậy cười nói.

Tiểu Y cử động bàn chân phát hiện thấy đúng là không sao nữa rồi bèn đứng dậy hành lễ với Long Nhất, dịu dàng nói lời cảm ơn.

"Ây, huynh vừa mới dùng ma pháp gì để trị liệu cho Tiểu Y thế?" Tây Môn Vô Hận kỳ quái hỏi.

"Muốn biết hả? Gọi huynh là nhị ca đi rồi huynh kể cho nghe." Long Nhất cười hắc hắc dụ dỗ.

"Không, không gọi." Tây Môn Vô Hận không chịu thỏa hiệp.

"Thế thì thôi, cứ từ từ mà đoán đi nhé." Long Nhất nhún vai, xoa xoa lên đầu Tây Môn Vô Hận.

Phôi đàn nhị ca. Tây Môn Vô Hận nói thầm trong lòng nhưng hai tiếng nhị ca đó vẫn không nói ra miệng.

Nhìn sắc trời thấy không còn bao lâu nữa là tới ca học chiều rồi, Long Nhất quay người nói với Tiểu Y: "Tiểu Y, ta phải lên lớp rồi. Đi nhé."

"Mọi người ăn cơm rồi hăng đi, muội phân phó một xíu thôi, rất nhanh là xong hết." Tiểu Y muốn giữ khách.

"Không. Giữa trưa thế này ăn uống thực không khoái. Đợi ca ca của nàng về rồi, tới lúc ấy ta sẽ tới không say không về." Long Nhất cười ha ha, cùng Tây Môn Vô Hận cáo từ.

Tiểu Y đứng ở cổng lớn, nhìn theo hình ảnh xa dần của huynh muội Long Nhất, thần sắc biến đổi khó dò. Nàng lẩm bẩm: "Tây Môn Vô Hận, Long Nhất, nhị ca."

"Lẽ nào Long Nhất chính là thâm tặc Tây Môn Vũ từng cường bạo Long Linh Nhi công chúa như lời đồn, vậy thì đúng là nhị ca của Tây Môn Vô Hận rồi." Đồng tử trong suốt của Tiểu Y chột gợn sóng lăn tăn. Nàng vội vã chạy về phòng, mở cửa ma pháp ra bước vào mật thất.

Ca học chiều là về thực hành thủy hệ ma pháp, được diễn ra ở trường huấn luyện ma pháp đặc biệt của Thánh Ma học viện. Long Nhất chán nản nhìn mấy ái Băng Tiến thuật, Hàn Băng thuật trung cấp ma pháp bay qua bay lại trên không trung, chỉ có ngắm các mỹ nữ đồng học là khoái thôi, so sánh xem bộ ngực của nàng nào lớn hơn, kiều đồn ai cong hơn.

Thủy Nhược Nhan thấy bộ dạng đầy sắc dục ấy của Long Nhất, lửa giận trong lòng không khỏi bốc cao. Học sinh này quá là vô pháp vô thiên rồi, dám nhân việc huấn luyện ma pháp để ngắm mỹ nữ.

"Được rồi, giờ tắt cả tập hợp lại." Thủy Nhược Nhan vỗ vỗ ngọc thủ nói lớn.

Hai mươi mấy vị nữ đồng học lập tức chạy tới. Đợi tắt cả tập trung xong rồi, Long Nhất mới đứng đờ đờ đứng đĩnh bước tới như đi tản bộ, miệng còn nở nụ cười.

Thủy Nhược Nhan không thèm nhìn hắn, tiếp tục nói: "Tiếp đến là chia đội đối kháng, nữ sinh tổ đấu với nam sinh tổ."

Nhóm nữ sinh nhất thời ồ lên. Nên biết ban A của họ chỉ có mình

Long Nhất là nam sinh hy hữu hiếm có như là ma hạch cấp S vậy. Thủy Nhược Nhan nói thế khác nào bảo hai mấy người cùng đánh một? Chẳng phải là trùng trị hấn sao?

Long Nhất nghe được an ài của Thủy Nhược Nhan cũng thấy ngạc nhiên. Nữ nhân nhỏ mọn gặp rồi, nhưng nhỏ mọn tới mức này thì chưa từng gặp. Vậy mà còn tự nhận mình là giáo sư cơ đấy, làm sao khiến học sinh kính trọng được chứ.

Long Nhất tuy không để đám tiểu nha đầu chỉ có đẳng cấp trung cấp ma pháp sư này vào mắt nhưng phần nộ vì kiểu muốn báo thù như thể hài tử của Thủy Nhược Nhan. Ma pháp đối kháng là đánh thật, trên người dấu cho có mặt trang bị ma pháp nhưng nếu như thực lực của hấn chỉ là trung cấp ma pháp sư thôi thì phải thê thảm hạ trường là điều có thể dự đoán được.

Long Nhất trào phúng nhìn Thủy Nhược Nhan, cười cười: "Ta không có ý kiến."

Thủy Nhược Nhan hừ lạnh, cất tiếng: "Bắt đầu, thời gian mười lăm phút. Mất khả năng phản kháng tính là thất bại, đối kháng lập tức đình chỉ."

Thủy Nhược Nhan nói xong, hai mấy vị nữ đồng học lập tức niệm chú, trên người tỏa ra lam quang. Long Nhất chỉ đứng bất động tại chỗ, hai tay chấp sau lưng, bộ dạng dĩ bất biến ứng vạn biến, mỉm cười.

Lúc này, đã có nhiều nữ sinh niệm chú xong, một đợt mưa đá, tuyết hoa, hàn khí, băng tiễn đủ loại ma pháp như nghiêng trời lật đất ập tới Long Nhất. Nhất thời trông như nhấn chìm Long Nhất đang đứng yên lại.

Các nữ sinh đều đã dừng lại, mới phát hiện ra trên mặt đất chỉ có băng khối tuyết hoa còn Long Nhất đã biến đâu mất.

"Nói cho các mĩ nữ nghe nhé, tốc độ các nàng thi phóng ra ma pháp còn quá chậm, ta vừa mới uống xong một tách trà đó." Thanh âm của Long Nhất vang lên đằng sau chúng nữ.

Thủy Nhược Nhan kinh ngạc nhìn Long Nhất. Ngay cả nàng cũng không nhìn rõ làm thế nào mà Long Nhất lại biến mất được, sao lại có thể ra đằng sau các nữ sinh. Tốc độ như quý mị đến cỡ ấy, nếu vừa xong muốn đánh lén nàng thì không chuẩn bị gì như nàng đã rơi vào tay hắn rồi. Nghĩ đến đây, Thủy Nhược Nhan ngấm ngầm giới bị.

Các nữ sinh phát hiện ra Long Nhất không hề trúng chiêu vừa rồi của mình như tưởng tượng, không khởi hưng phấn lên, chính thức dùng toàn lực. Đủ loại ma pháp cuồn cuộn hướng tới Long Nhất.

Long Nhất lúc này tốc độ chậm lại, ma pháp nào tới hắn tránh né cái đó. Cứ như thế, các nữ sinh tuy bảo trì được thế công nhưng đều nhận thấy rằng tốc độ còn nhanh hơn nữa cũng không đánh trúng được.

Chương 143: Sự kinh ngạc của Thủy Nhược Nhan

Dịch thuật: Aficio Long Nhất thấy không còn sớm nữa, thân hình đột nhiên chậm lại, đại thủ vung lên bắt lấy hai ngọn băng tiễn phóng tới như bay, xoa xoa vào tay. Chúng liền biến thành băng phấn.

Cười hắc hắc, Long Nhất tấn tốc lách vào trong giữa đám nữ sinh, nhét băng phấn đó vào cổ áo của họ. Nhất thời tiếng kêu kinh hãi của nữ sinh vang lên khắp huấn luyện trường, từng người một chỉnh trang lại y phục của mình, cục diện đã biến thành hỗn loạn.

Một số nữ sinh phấn nộ thi phóng ma pháp đuổi theo Long Nhất. Hắn vẫn tránh trái né phải liên tục, bất tri bất giác không ngờ đã đến bên cạnh Thủy Nhược Nhan, co người ra đằng sau người nàng. Ma pháp của các nữ sinh cũng không thể đuổi theo được.

Biết rằng tiểu tử này có âm mưu, Thủy Nhược Nhan thầm nghĩ bèn phóng ra một kết giới đạm lam bên ngoài thân thể. Các loại ma pháp thủy hệ chạm phải kết giới này đều biến thành làn khói băng không thấy đâu nữa.

Đúng vào lúc đó, Thủy Nhược Nhan đột nhiên phát giác một luồng khí tức nguy hiểm, chưa kịp phản ứng thì thấy cổ mình chợt lạnh. Mấy nắm băng nhỏ đã theo các khe hở của y phục mà trượt xuống, tiến vào trong lớp nội y mỏng tang. Nàng không khỏi lạnh run lên. Ngọc nhũ căng tròn bị băng khối làm cho dựng cứng, đặc biệt là phong đỉnh đỏ hồng càng bị kích thích vươn cao hẳn lên.

Thủy Nhược Nhan sắc mặt tái nhợt đi, tức giận quay người thì thấy Long Nhất đã tránh khỏi ma pháp công kích, đang đứng một bên cười trên đám nữ sinh.

"Dừng, dừng, mười lăm phút đã hết." Long Nhất hét lớn.

Các nữ sinh đã dừng công kích, đưa mắt nhìn lẫn nhau. Đột nhiên tất cả đưa tay lên che ngực, sắc mặt đỏ hồng. Thì ra Long Nhất đã đưa băng phấn vào cổ áo cho trôi xuống. Băng phấn bị nhiệt độ trong cơ thể họ dung hóa làm thành một vùng ẩm ướt lớn, y phục bám chặt vào ngực làm cho những đường cong tuyệt mỹ nơi đó đều lộ ra rõ ràng.

Thủy Nhược Nhan thấy bộ dạng của nữ sinh như vậy không khỏi cúi đầu tự nhìn mình, giờ mới phát hiện mình không khác gì các nữ sinh, vùng ngực bị thấm ướt cả mảng lớn. Còn hai con mắt của Long Nhất đang hau háu nhìn vùng ngực nàng.

Thủy Nhược Nhan xấu hổ giận dữ dùng Phiêu Phù thuật bay lên nói giọng phẫn nộ: "Long Nhất tới văn phòng đờn ta. Không được bỏ chạy. Để xem ta xử trí cậu thế nào." Nói rồi bay về phía túc xá dành riêng của nàng.

"Ta vừa mới thấy nơi ngực của giáo sư cũng ướt như chúng ta vậy, lẽ nào cũng bị tên phôi tiểu tử Long Nhất đó trên chọc rồi?" Một nữ sinh tinh mắt khẽ nói với đồng bạn.

"Ta cũng trông thấy." Một nữ sinh khác nói.

"Không thể nào, giáo sư là ma đạo sư mà. Long Nhất sao đấu lại được." Lại nữ sinh khác tiếp lời.

"Hoàn toàn chính xác đó, ta thề không nhìn nhầm đâu." Nữ sinh đầu tiên nói đầy tự tin.

Một lúc sau, hai mấy nữ sinh nói chuyện riêng với nhau, Long Nhất bị gạt sang một bên.

"Ta bảo các mĩ nữ này. Giáo sư đi rồi, mọi người còn không mau thay y phục đi, không thấy lạnh à?" Long Nhất không chịu nổi tình mịch nói.

Các nữ sinh đỏ bừng mặt, lần lượt mắng chửi Long Nhất một hai câu, đại loại như hỗn đản sắc lang gì gì đó, rồi hai tay ôm ngực chạy tới nữ sinh tức xá.

Cũng vào ngày hôm đó, Thánh Ma học viện xuất hiện một khung cảnh lãng mạn đến mức khiến cho nam sinh mũi phun huyết. Hai mươi mấy nữ sinh hai tay ôm giữ lấy vùng ngực ướt đẫm chạy trên vườn trường. Có rất nhiều học sinh được mục kích trọn vẹn. Chỉ vài phút sau có rất nhiều lời đồn đã được truyền đi khắp trường. Còn hai ngày sau có một vị nữ sinh nhiều chuyện ở thủy hệ ma pháp ban A đã kể chuyện này cho một vị hảo bằng hữu nghe, mà vị hảo bằng hữu của nàng cũng thích ngồi lê đôi mách. Thế là sự tình lại được lưu truyền tiếp tục, càng truyền càng được thêm thắt. Có người thì bảo trong giờ thực hành Long Nhất đã "xử quyết" giáo sư Thủy Nhược Nhan cùng hơn hai chục nữ sinh, có kẻ nói ngược lại rằng nữ sinh thủy hệ ban A và giáo sư Thủy Nhược Nhan đã điểm ô nam sinh duy nhất Long Nhất. Các loại tin đồn nhảm thực sự là khiến người ta khóc cười không nổi.

Đương nhiên. Đây là chuyện của mấy ngày sau, còn Long Nhất giờ đang ở trong văn phòng của Thủy Nhược Nhan ngồi thoải mái uống trà.

Thủy Nhược Nhan không bắt Long Nhất đợi quá lâu, thay xong y phục là nàng tới liền. Đề phòng thân pháp xuất quỷ nhập thần của hắn, Thủy Nhược Nhan mang thêm mấy vật dụng ma pháp có thể tạo phòng ngự kết giới cấp kỳ, tự động phóng xuất được.

Vừa bước vào văn phòng, nàng thấy ngay Long Nhất đang ngồi bắt chân chữ ngũ trên ghế của mình uống trà. Đã có chuẩn bị đối với tên học sinh cực kỳ không thuận mắt này rồi mà nàng vẫn bị chọc tức muốn xỉu.

"Cậu rốt cuộc là ai?" Thủy Nhược Nhan lạnh lùng nhìn Long Nhất, trên người phát ra một đợt hàn khí. Từ thân pháp quý mị của hắn, nàng hiểu học sinh này tuyệt đối không phải là ma pháp sư thường.

"Ta là ta thôi. Họ Long tên Nhất, nam, năm nay vừa qua mười chín tuổi, chưa kết hôn." Long Nhất cười hi hi.

Thủy Nhược Nhan hàn mang lóe lên, lạnh lẽo: "Cậu đi theo ta." Nói rồi quay người đi ra khỏi phòng.

Long Nhất vẫn đứng đĩnh đi sau Thủy Nhược Nhan, phát hiện ra nàng dẫn hắn đi về hướng hòn núi đằng sau Thánh Ma học viện. Nghe nói nơi đó có một diễn võ tràng được bố hạ kết giới siêu cường, mỗi lần học viện cử hành thi đấu hàng năm đều ở đây. Nữ nhân này không phải dẫn hắn đến để đánh một trận chứ.

Quả không ngạc nhiên, Thủy Nhược Nhan trực tiếp mở cửa ma pháp của diễn võ tràng, lạnh lùng nói: "Đi vào."

Long Nhất cau mày lại, vô cùng bất mãn ngữ khí ra lệnh của Thủy Nhược Nhan. Thích thì ra lệnh cho người khác, chẳng lẽ không có ai ra lệnh cho nàng sao. Chẳng qua hắn cũng nhịn được, hắn muốn xem xem nàng cuối cùng muốn làm gì.

Diễn võ trường này rất rộng lớn, rộng hàng trăm mét. Bốn phía đầy các dãy ghế ngồi, y như cung thể thao ở tiền thế vậy.

Thủy Nhược Nhan bước vào chính giữa diễn võ trường, chầm chậm chuyển thân. Lam quang lóe sáng, một thủy hệ ma pháp trượng đậm lam sắc xuất hiện trên tay nàng, cứ nhìn những ngón tay thon nhọn ấy đeo đầy giới chỉ hào quang lóe sáng có thể thấy chúng không phải là vật thường.

"Giáo sư định làm gì đây? Định dành cho ta ưu ái riêng à? Ý tứ gì thế? Ta và những bạn đồng học khác bình đẳng mà, không nên hưởng đãi ngộ đặc thù đâu." Long Nhất nổi giọng chính khí lẫm lẫm, nhả tình lại mang theo tiểu ý bỡn cợt.

Thủy Nhược Nhan hừ lạnh nói: "Cậu tốt nhất là dùng bản sự của mình ra, ta tuyệt đối không thủ hạ lưu tình đâu."

Long Nhất cười hắc hắc nói: "Ta sợ chính là giáo sư thủ hạ lưu tình đó. Bắt đầu thôi, đến lúc bị ta đánh vào mông cho rồi mới khóc sảng khóc chết đó."

"Cậu..." Thủy Nhược Nhan giận tới mức gương mặt xinh đẹp đỏ bừng. Tay vẫy lên, ma pháp cấp mười Băng Thiên Tuyết Địa phong ấn được phóng ra.

Hàn khí trắng như sữa dày đặc nhất thời bao phủ toàn bộ diễn võ trường, băng hoa như thể tuyết hoa hiện ra khắp chốn, nhiệt độ lập tức hạ xuống phải âm trăm độ. Sau khi thi phóng ra Băng Thiên Tuyết Địa, đôi môi hồng của Thủy Nhược Nhan liên tục mấp máy niệm chú ngữ, pháp trượng tán phát lam quang mờ ảo, ma pháp ba động cường đại đầy trời.

Băng Thiên Tuyết Địa là một ma pháp công kích trên diện tích lớn. Trong phạm vi của nó sinh vật nào cũng phải chịu hàn khí thấu xương xâm nhập, trong nháy mắt nhiệt độ ấy có thể khiến cho huyết dịch đóng băng. Nhưng giá lạnh cỡ này đối với Ngạo Thiên quyết tầng thứ hai của Long Nhất không là gì cả, nội lực hộ thể hình thành nên một tầng chân không ngăn cách hàn khí khỏi cơ thể.

"Huyền Âm Hàn Băng Thứ." Thủy Nhược Nhan yêu kiều thét. Lam quang trên pháp trượng bùng sáng, mấy chục ngọn giáo băng trong suốt đột ngột xuất hiện trên không, đâm tới Long Nhất từ nhiều góc độ khác nhau. Đây là thủy hệ ma pháp cấp mười chuyên công kích đơn thể, ma lực cường đại chuyển thành những mũi nhọn Huyền Âm băng, có thể xuyên qua cả hộ giáp thánh cấp. Chỉ cần quyết nhẹ qua da thịt là toàn bộ cơ thể đều bị đóng thành băng cả.

Long Nhất thần sắc bình tĩnh, thân hình loáng lên, trầm giọng nói: "Diễm Quyển Tây Phong."

Chỉ thấy một đạo Hỏa Diễm Long Quyển Phong (lốc xoáy lửa) xuất hiện, mấy chục ngọn giáo băng Huyền Âm băng ấy nháy mắt bị hấp thụ. Nhưng chỉ trong nháy mắt ngọn lửa đang bốc ngùn ngụt bất ngờ biến thành lửa băng, vì đã bị đóng băng mất rồi.

Đây là ma pháp Long Nhất mới kết hợp được từ hỏa hệ và phong hệ, gió nổi lên giúp thế lửa, lửa bốc cao trợ thế gió, từ đó tạo thành cơn lốc bằng lửa. Mặc dầu ma pháp có tên gọi Diễm Quyển Tây Phong ấy chỉ tồn tại thoáng chốc đã bị đông thành băng nhưng trong lòng Long Nhất vô cùng hưng phấn. Đây là lần đầu tiên hắn dùng ma pháp thuần túy để đối kháng ma pháp cấp mười, vậy là thành công rồi. Nên biết phong hệ ma pháp Long Quyển Phong có uy lực chỉ là cấp tám, kèm theo Liệt Diễm thuật cấp sáu, nếu đơn độc đối kháng với Huyền Âm Băng Thứ của thủy hệ thì đã tiêu ngay từ đầu rồi, sao có thể sản sinh ra hiệu quả như thế? Điều này càng làm Long Nhất

thêm kiên định trên con đường nghiên cứu ma pháp kết hợp của mình.

Thủy Nhược Nhan thần tình bất định nhìn Long Nhất. Nàng chưa từng thấy ma pháp kỳ lạ đến thế bao giờ. Hơn nữa nàng từ ma pháp ba động cảm giác được cấp độ của ma pháp này không hề cao, không thể nào quá được cấp tám nhưng có thể đối kháng được ba mươi phần trăm với ma pháp cấp mười, thực là khiến người ta phải kinh hãi. Hiển nhiên, ma pháp ấy là mới sáng tạo ra. Nếu như đây đều là do thiếu niên vừa mới mười chín tuổi này sáng tạo ra thì quả thực kinh thế hãi tục rồi. Thiếu niên này có giá trị không thể nào lường được, cậu ta có thể mang lại những cống hiến vĩ đại cho nền ma pháp của toàn Thương Lan đại lục.

Thủy Nhược Nhan dù không có hảo cảm với Long Nhất nhưng nàng rất biết nặng biết nhẹ. Nàng đứng yên bất động không tiếp tục tiến hành công kích, nhìn Long Nhất hồi lâu rồi mới nói: "Diễm Quyển Tây Phong vừa rồi là ai dạy cho cậu?"

"Có một hôm Quang Minh thần dạy cho ta trong mộng thế đó." Long Nhất cười bốc phét. Xem sắc mặt Thủy Nhược Nhan nghiêm trọng như vậy, hẳn biết nàng vô cùng quan tâm tới ma pháp kết hợp của mình.

Thủy Nhược Nhan sửng ra, nhưng làm sao mà tra hỏi được cái tên Long Nhất vô lại này chứ. Ấn tượng ban đầu đã là ác cảm rồi, nàng tin rằng với tính cách và niên kỷ của Long Nhất tuyệt đối không thể nghĩ ra được những cái đó. Nàng cho rằng một người có thể sáng tạo ra một hình thức ma pháp mới nhất định phải có khả năng tập trung tinh thần cao độ, kiểu công tử chơi bời như Long Nhất làm sao có thể chứ?

Thủy Nhược Nhan lúc này không còn tâm tình nào đấu tiếp với Long

Nhất nữa. Nàng đang muốn báo chuyện vừa xong với nãi nãi Thủy Linh Lung và Viện trưởng Phổ Tu Tư. Loại ma pháp chưa từng được thấy này nhất định có thể khai sáng ra một kỷ nguyên ma pháp mới.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 144: Đánh giáo sư PP

Dịch thuật: Aficio

Thủy Nhược Nhan lạnh lùng nhìn Long Nhất, hừ lạnh nói: "Hôm nay hăng tha cho cậu, đi đi." Nói rồi nàng bước đi ra trước.

Long Nhất cười hắc hắc, thân hình tạo thành nơi không trung một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đã chắn trước mặt Thủy Nhược Nhan. Hắn cười trào phúng: "Tha cho ta hả? Nhưng ta không nghĩ rằng sẽ tha cho nàng."

Thủy Nhược Nhan sắc mặt tái nhợt nhìn tên tiểu tử nhặng nhít này, mĩ mục tỏa hàn ý. Nàng nói giọng băng lãnh: "Cậu nghĩ tiếp trụ được ma pháp cấp mười của ta là có thể thắng được ta sao? Thực không biết tốt xấu."

"Không biết tốt xấu chính là nàng đó, Thủy Nhược Nhan giáo sư ạ. Long Nhất ta với nàng vô oán vô cừu, hôm nay lại là ngày đầu tiên ta đến lớp. Nàng thân là giáo sư, khí lượng hẹp hòi thì không nói, nhưng tâm tư quá ác độc, ma pháp thực hành buổi chiều nay chưa nói đến, hiện tại còn trang bị đầy đủ rồi đưa ta đến diễn võ trường, vừa xuất thủ liền hãm ta vào tử địa. Nếu không phải ta có đôi phần bản sự, sợ rằng đã chết trong tay nàng rồi." Khuôn mặt tươi cười của Long Nhất bắt đầu kết băng lại, trên người phát ra sát ý cùng nộ khí dày đặc.

"Sự thực chứng minh là ta đúng đó chứ? Theo thân thủ của cậu mà

vẫn còn tới Thánh Ma học viện để học, không phải có lòng phản trắc thì là gì?" Thủy Nhược Nhan lạnh lẽo nói.

Long Nhất cười ha hả, trào lộng: "Thánh Ma học viện quy định người có thân thủ giỏi thì không được nhập học à. Nàng nói ta có lòng phản trắc, xin hỏi con mắt nào của nàng trông thấy vậy?"

Thủy Nhược Nhan mím môi không nói nổi lời nào. Thực ra nàng cũng thấy mình có điểm hơi quá, nhưng nàng sao có thể hạ mình xin lỗi được? Hơn nữa nàng chưa từng có ý muốn dồn Long Nhất vào tử địa, nàng chỉ đơn thuần giáo huấn hấn thôi. Nếu như hấn quả thực không kháng cự nổi, nàng tuyệt đối tin rằng mình có thể cứu hấn được.

Long Nhất thấy Thủy Nhược Nhan không nói gì, lửa giận trong lòng càng tăng. Hấn ghét nhất là loại nữ nhân tự cho mình là đúng, lại hơi một chút là muốn lấy tính mạng người khác. Dạng này mà làm được giáo sư sao? Đơn giản là ngộ nhận.

"Ta nói rằng muốn đét vào mông nàng, hiện tại ta đến đây." Long Nhất cười thật tươi, nhãn thần thì vẫn chứa đựng đầy nộ hỏa.

"Cậu..." Thủy Nhược Nhan thở gấp, còn chưa biết phải nói gì. Nàng vốn dĩ đang thấy áy náy, nhưng Long Nhất nói như vậy lại lập tức kích động lửa giận trong lòng nàng.

"Chuẩn bị đi, ta tới đây." Long Nhất nói rồi vận khởi Càn Khôn Đại Na Di, thân hình lập tức biến mất.

Thủy Nhược Nhan trong lòng kinh hãi, liền ba kết giới phòng hộ đồng thời được phóng ra, tinh thần giới bị nhìn khắp bốn hướng.

Thân ảnh của Long Nhất như từ hư không xuất hiện đằng sau nàng.

Nội lực hấn vận vào tay phải, hầu như không phí lực đột phá được phòng hộ kết giới của Thủy Nhược Nhan, nhẹ nhàng vỗ lên vai nàng.

Thân hình mềm mại của Thủy Nhược Nhan run lên, người như thể bị điện giật nháy ra ngoài hai bước, quay lại bắt gặp ngay nụ cười trào lộng của Long Nhất. Nàng kinh hoàng nhìn hấn, nghĩ không ra hấn làm sao đột phá được kết giới của mình.

Dường như nhìn thấy nghi vấn của Thủy Nhược Nhan, Long Nhất cười nói: "Phòng hộ kết giới với ta chỉ như tờ giấy mà thôi. Nàng hãy ngoan ngoãn để ta đét vào mông đi, đừng làm phí thời gian nữa."

Thủy Nhược Nhan tức giận nhìn Long Nhất, vừa mới định mở miệng thóa mạ thì thấy trước mặt hoa lên, cả ba tầng kết giới đã bị một sức mạnh kỳ quái phá tan.

Long Nhất dễ dàng xé rách cả ba tầng phòng hộ kết giới, đại thủ như sắt thép nắm lấy cổ tay Thủy Nhược Nhan. Nhưng vừa mới kéo nàng lại thì dị biến xảy ra, chỉ thấy một trong số giới chỉ của Thủy Nhược Nhan lóe sáng, một luồng khí nóng thoáng chốc bao vây lấy hấn, hai đạo hỏa hồng quang mang nháy mắt kích trúng ngực hấn.

Một đạo chân khí của Long Nhất phát ra chế trụ huyết đạo của Thủy Nhược Nhan, sau đó lùi về hai bước cúi đầu nhìn. Chỉ thấy áo nơi ngực hấn bị đốt cháy quá nửa, lộ ra hộ giáp màu trắng bạc. Hấn không khỏi toát mồ hôi lạnh. Ma pháp phong ấn tự động công kích từ giới chỉ vừa xong của Thủy Nhược Nhan là hỏa hệ cấp tám Dung Luyện Hỏa Diễm. Hôm nay nếu không mặc hộ giáp, sợ rằng hấn đã phải chịu thiệt to rồi.

Long Nhất vẻ mặt khó chịu bước tới chỗ Thủy Nhược Nhan. Lần này hấn đã rút kinh nghiệm, dùng tinh thần lực bao bọc lấy hai tay, gỡ hết một loạt vật trang sức của nàng ra, kể cả dây chuyền trên cổ lẫn hoa

tai.

"Cậu... cậu định làm gì?" Thủy Nhược Nhan khùng hoảng nói.

"Làm gì hả? Đương nhiên là đét vào mông nàng rồi." Long Nhất nâng cằm nàng lên, nở nụ cười xấu xa.

"Người dám, người mà dám động đến ta, ta sẽ giết người ngay."
Thủy Nhược Nhan mắt đẫm lệ nói.

Long Nhất không nói hai lời, đặt Thủy Nhược Nhan dựa lên đùi mình, kiều đồn tròn trịa như châu ngọc cong lên.

"Đừng, đừng thế." Thủy Nhược Nhan nói như muốn khóc.

Long Nhất nhìn thấy đường nét của đồn bộ mà trong lòng không khỏi hưng phấn, giờ tay vỗ lên một cái. Chỉ nghe thấy tiếng ba, cảm giác mềm mại mà đầy tính đàn hồi ở bàn tay khiến hẳn khó lòng kìm nổi. Ngay sau đó Long Nhất liên tiếp đánh thêm mấy phát nữa, ba ba ba mấy tiếng liền. Da thịt nơi kiều đồn của Thủy Nhược Nhan rung động lên như sóng cồn khiến Long Nhất trông mà miệng lưỡi khô khốc, trận gió tà dị cuộn thổi trong lòng, tiểu huynh đệ dưới hạ thân uất ức trỗi dậy phản đối, vừa hay chọc đúng vào ngọc nhũ đầy đặn của Thủy Nhược Nhan.

Hô hấp của Long Nhất chợt dừng lại, đại thủ khe khẽ đặt lên trên kiều đồn của Thủy Nhược Nhan, kìm không nổi nhẹ nhàng ve vuốt lên đó qua ngăn cách của lớp vải, vuốt đi vuốt lại rồi dùng lực bóp một cái, cảm giác vừa mềm lại vừa trơn tuột ấy thực là sáng khoái gần cả người.

Chỉ đáng tiếc là cảm giác sáng khoái ấy của Long Nhất không duy trì được bao lâu thì đã bị tiếng nức nở của Thủy Nhược Nhan làm tỉnh

lại. Với hành vi dâm tặc của mình vừa xong, Long Nhất cảm thấy hơi áy ngại. Thực ra nếu không bàn đến tính cách ấy, Thủy Nhược Nhan bất kể dung mạo hay thân hình đều đáng gọi là tuyệt tác, tương đương với những thiếu nữ như Long Linh Nhi. Trên người nàng lại còn mang theo mấy phần hương vị của nữ nhân thành thực nữa.

Long Nhất thả Thủy Nhược Nhan ra, giải khai huyết đạo cho nàng. Nhưng nàng vẫn ngồi ở giữa diễn võ trường mà khóc thút thít, lệ thủy cứ tuôn trào không gì ngăn nổi.

Long Nhất ngây ra cười khổ hai tiếng. Nữ nhân này khóc lên cũng thật có cá tính, bộ dạng đáng thương ấy khiến cho hắn cảm thấy tội nghiệt của mình quá thâm trọng. Chuyện này là do nàng không phải trước, bất quá việc mình vừa làm đối với một nữ hài vân anh mặt giá xem ra có vẻ quá đáng rồi. Nhưng Long Nhất nhớ lại cách thi phóng ma pháp như muốn dồn người ta vào tử địa cùng với thái độ tự cao tự đại, chút niềm thương tiếc trong lòng lập tức bị gỡ bỏ. Đây là do nàng tự làm tự chịu, mỗi người đều phải biết gánh trách nhiệm của những việc mình làm, nữ nhân xinh đẹp cũng không ngoại lệ.

Đứng trước Thủy Nhược Nhan hồi lâu, trái tim Long Nhất dường như nhũn ra. Hắn lấy ra một chiếc khăn lụa dúi vào bàn tay đang ôm mặt của nàng. Ngờ đâu Thủy Nhược Nhan vo tròn nó lại thành một cục rồi ném lại cho Long Nhất mà nức nở: "Ai cần lòng tốt của người chứ, đồ hỗn đản, tử dâm tặc. Ta không muốn nhìn thấy người."

Long Nhất nhún vai, được thôi, chuyện này tới đây là được rồi. Hắn lấy ra những vật trang sức ma pháp vừa tịch thu đặt trước mặt nàng rồi sai bước ra khỏi diễn võ trường.

Lúc này trời đã tối dần, gió mát khẽ thổi, tạo cho người ta cảm giác mơn man dễ chịu vô cùng. Long Nhất xoa xoa bụng, thấy trong đó trống rỗng, bởi đã ăn bữa tối đâu. Nhưng mà đi ăn một mình thì

không thú vị mấy, hẳn nghĩ tới về túc xá rủ Lăng Phong đi uống rượu chơi, tiện thể giải nỗi phiền muộn trong lòng.

Về túc xá rồi, Long Nhất kinh ngạc phát hiện một người đang ngồi trên trường kỷ uống rượu giải sầu, trên bàn còn bày vài món nhắm.

Long Nhất ngồi xuống bên cạnh Lăng Phong, đoạt lấy ly rượu còn một nửa trên tay "y", ực một cái uống hết luôn.

"Ây, tử Long Nhất." Lăng Phong mắng, thần thái càng lộ ra vẻ nữ nhi.

"Lăng Phong, đệ mắng sao nghe giống nữ nhân vậy, có phải là bị mỹ nữ Nhân Nhân trong lớp ta truyền nhiễm sang rồi không." Long Nhất cười ha ha, đại thủ vô thức đặt lên vai Lăng Phong.

Lăng Phong gạt tay Long Nhất ra, thần tình ủ rũ nói: "Đừng nhắc tới nữa, càng nhắc càng làm đệ chán ngán."

Long Nhất tự rót cho mình một ly, thở ra một hơi nói: "Lăng Phong, không phải là huynh đệ ta không nói cho đệ biết đâu. Cái kiểu đã chiếm được trái tim người ta rồi mà còn lơ đi thật không phải. Chúng ta đều là đại lão gia, sao lại cư xử vô trách nhiệm như vậy được." Long Nhất nói rồi uống một hơi hết ly rượu, trong lòng hẳn giờ đây cũng phiền muộn một cách lạ thường.

Lăng Phong nhìn Long Nhất cười khan hai tiếng. Hẳn làm sao biết được mình là nữ nhân chứ. Trước đây ở Thánh Ma học viện, vì thích nghịch ngợm nên mới đi theo đuổi nữ hài tử, nàng không biết đã làm tổn thương bao trái tim thiếu nữ rồi.

"Đệ biết đệ sai rồi, nhưng phải làm sao bây giờ? Cây đã bén rễ rồi." Lăng Phong thở khẽ.

"Cái gì mà cây bén rễ hử? Ta thấy nàng ta thực sự có thâm tình với đệ đó, đệ đối xử tốt người ta là được rồi." Long Nhất nói, bàn tay với lấy một cái đùi thỏ xé thịt ra ăn.

"... huynh không thể biết được đâu, đệ không thể cùng nàng ta được. Mà thôi không nói nữa, mình uống." Lăng Phong lắc lắc đầu. Ai mà ngờ được chứ, nữ hài tử khác thì lòng đã chết rồi, duy chỉ có Nhân Nhân này vẫn còn ngoan cố đến vậy.

Long Nhất lấy một ly khác, cùng cụng với Lăng Phong. Nói thực ra, Long Nhất với nam hài thanh tú tên Lăng Phong này cảm giác như có duyên gì đó, vừa gặp mặt mà tựa quen nhau lâu rồi.

"Phải rồi. Long Nhất à. Vừa rồi tiểu thư Tây Môn Vô Hận của Tây Môn gia tộc tới đây tìm huynh đó. Tiểu tử huynh khai thật ra mau, có phải là muốn đánh cả cụm Long Linh Nhi và hảo bằng hữu của nàng không?" Lăng Phong cười ha ha nhìn Long Nhất, trong con mắt nâu ánh lên sắc thái ám muội.

"Vớ vẩn. Nói thật với đệ nhé, đó là muội muội của ta." Long Nhất cười nói. Hắn thấy tên này có thể kết giao được, cũng không muốn che giấu nữa.

"Tình muội muội hả? Haha." Lăng Phong cười cợt.

"Thân muội muội. Ta nói thật đó." Long Nhất nghiêm sắc mặt nói.

"Như đệ biết, Tây Môn Vô Hận chỉ có hai ca ca. Một người tên Tây Môn Thiên, một là Tây Môn Vũ, làm gì có ai họ Long chứ. Nếu huynh nói là Long Linh Nhi ca ca may ra còn đáng tin." Lăng Phong hạ ly rượu xuống, nhìn chăm chú Long Nhất mà cười đùa.

"Không sai. Thực ra ta còn một cái tên khác là Tây Môn Vũ." Long

Nhất nhìn thẳng vào mắt Lăng Phong, khẳng định.

Lăng Phong ngạc nhiên, ngây người ra nhìn Long Nhất hồi lâu không nói được lời nào.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 145: Mì đậu đổi lấy người vợ đẹp?

Sắc mặt Lăng Phong đại biến. Long Nhất là Tây Môn gia tộc nhị thiếu gia từng cường bạo Long Linh Nhi như lời đồn sao? Nàng không dám tin. Dù mới ở cùng hắn chưa lâu nhưng nàng tự nhận thấy mình không thể nhìn nhầm, trừ phi tin đồn nhầm.

"Huynh đích thực là Tây Môn Vũ?" Lăng Phong vẫn đầy hoài nghi.

"Ta đã từng nói dối chưa? Cái tên Tây Môn Vũ đó đại biểu cho thanh danh xấu xa ra sao đệ còn không biết sao, ai." Long Nhất cười khổ thờ dài.

Lăng Phong ngậy ra nhìn Long Nhất hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười trở lại. Nàng rót đầy hai ly rượu, đưa cho Long Nhất một ly, cười nói: "Đệ tin huynh. Huynh dám nói thẳng ra thân phận của mình vậy chính là huynh đệ của đệ rồi. Đại ca, mình cạn ly này."

Long Nhất nhận lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, hai người nhìn nhau cười lớn.

"Ài, vậy sau này đệ gọi là Long Nhất hay Tây Môn Vũ đây?" Lăng Phong cười nói.

"Gọi là Long Nhất đi, ta thích cái tên này." Long Nhất cười nói.

Hai người nói chuyện vui vẻ, trên bàn rất mau bị tàn phá tan tành.

Lúc này bên ngoài đêm đã dần về khuya, khí lạnh dày đặc hơn.

Lăng Phong cáo lỗi về phòng ngủ rồi, Long Nhất cũng tắm qua rồi về phòng định tọa thiền. Vừa mới ngồi vững, hần chợt cảm thấy phòng bên truyền lại một đợt ma pháp ba động, thoáng qua rồi biến mất.

Long Nhất nhảy khỏi giường, sang gõ cửa phòng Lăng Phong, không thấy tiếng trả lời. Dùng tinh thần lực thăm dò, hần phát hiện Lăng Phong không có trong phòng.

Đêm khuya rồi mà tiểu tử này còn đi đâu? Thật là thần bí. Long Nhất trầm nghĩ. Hần có thể truy tung dựa theo khí tức, nhưng đó là việc riêng của người khác, hần không muốn ai biết được. Đã như vậy thì còn cố tìm hiểu làm gì?

Long Nhất hiện giờ không còn tâm tư nào để ngồi tọa thiền nữa. Hần chợt nhớ tới Thủy Nhược Nhan. Nàng chắc đã trở về rồi. Chiếu theo cái bụng dạ nhỏ nhen đó khẳng định phải hận hần chết thôi, xem ra sau này phiền to đây.

Nghĩ đi nghĩ lại, Long Nhất thấy không an tâm bèn phóng ra ngoài cửa sổ, bay về hướng diễn võ trường ở sau học viện.

Cánh cổng lớn của diễn võ trường đã đóng chặt, bên trong chỉ là một màn đen, xem ra Thủy Nhược Nhan đã về rồi. Long Nhất mỉm cười lắc lắc đầu. Mình lo lắng làm gì chứ. Nàng đã trưởng thành chứ có còn như trẻ con khóc cả đêm ở diễn võ trường đâu?

Đằng nào thì cũng không ngủ được, Long Nhất bèn tản bộ trong núi. Đôi khi để cho gió lạnh thổi cho tê người cũng đâu phải chuyện không tốt. Vừa tới đỉnh núi, Long Nhất giật mình phát hiện ra trên một tảng đá có nhân ảnh đang cuộn mình.

Thủy Nhược Nhan? Nữ nhân này sao vẫn chưa về nhà? Long Nhất nhìn kỹ, trong lòng không khỏi thầm hỏi.

Long Nhất thu liễm khí tức lại, từ từ bước tới gần, trông thấy Thủy Nhược Nhan đang nhìn lên trời tự nói một mình. Long Nhất giương tai lên nghe nàng nói: "Mẫu thân, con nhớ mẹ lắm. Nếu mẹ ở bên con lúc này thì hay biết bao. Mẹ có biết không? Hôm nay con bị một tên phôi đản khinh khi. Hắn tên là Long Nhất, xấu xa, cực kỳ xấu xa, lại còn luôn đối đầu với con. Lại con... đánh vào... sau đó còn sò soạng đầy sắc dục nữa. Đồ dâm tặc, con hận hắn. Mẫu thân, mẹ nhất định phải nguyên rủa cho hắn cái tội xấu xa dám khi phụ con gái mẹ, khiến cho hắn chết không yên, hừ."

Long Nhất ở đằng sau nghe mà xanh cả mặt. Nữ nhân này rõ ràng là luôn đối đầu với hắn đấy chứ. Ai ngờ lại còn phỉ báng hắn trước mẫu thân đã qua đời nữa, còn nguyên cho hắn chết không yên, đúng là tâm địa của nữ nhân là độc địa nhất mà.

Lúc này, bụng Thủy Nhược Nhan đột nhiên kêu lên ọc ọc. Nàng giữ bụng mình khẽ nói: "Mẫu thân, con gái đói muốn chết à. Nếu như giờ có nam nhân nào mang cao lương mỹ vị từ trên trời xuống, con nhất định sẽ trao thân gửi phận. Ai, một bát mì đậu là được rồi."

Long Nhất khóe miệng nhếch lên, suýt chút nữa nhin không nổi cười lên thành tiếng. Nữ nhân này hai bảy hai tám rồi mà nói năng y như tiểu nữ hài vậy. Mắt hắn đảo nhẹ, nở nụ cười gian, thân hình biến mất như quỷ mị.

Không lâu sau, Long Nhất đã xuất hiện bên ngoài khuôn viên Thánh Ma học viện. Giờ đêm đã về khuya, các quán hàng đã đóng cửa. Long Nhất đâu có chút tâm tư nào mà nghĩ tới liêm sỉ chứ, cứ thế mà len vào bên trong một quán ăn. Chỉ cần dùng các vật liệu làm tương để phối liệu là thành thôi mà. Còn nói tới chuyện chế biến,

phối hợp gia vị, Long Nhất có thể coi là một cao thủ. Rất mau, một món mĩ vị đã được tạo thành, gói vào để mang đi. Cơ hội dùng một bát mì đậu với tương mà có thể đổi vợ đẹp dễ gặp lắm sao?

Trước khi đi, Long Nhất để lại kim tệ lên trên bàn rồi mới mang đồ ăn bay tới ngọn núi sau học viện. Khi hấn tới nơi mới phát hiện ra Thủy Nhược Nhan vừa đứng dậy, xem ra muốn rời khỏi đây rồi.

Long Nhất quyết đoán kịp thời, thân hình loáng lên xuất hiện ở trên khoảng không trước mặt Thủy Nhược Nhan, tay phải mang theo một chiếc bát rời từ từ hạ xuống.

Thủy Nhược Nhan giật mình kinh ngạc. Đợi nàng nhìn thấy rõ ràng là Long Nhất rồi, sắc mặt chợt tái đi. Nàng lùi lại hai bước, hung dữ nhìn Long Nhất chăm chăm, lạnh lùng nói: "Người tới làm gì? Ta không muốn thấy người."

Long Nhất dường như không nghe thấy gì, lại còn ra vẻ kỳ quái nhìn khắp bốn phía, lẩm bẩm tự nói một mình: "Lạ thật. Vừa xong trong mộng rõ ràng có một nữ hài xinh đẹp vô cùng nói rằng chỉ cần ta mang tới một bát mì đậu là nàng ta sẽ trao thân gửi phận mà. Giờ đi đâu mất rồi?"

Thủy Nhược Nhan ngây ra, mũi chợt ngửi thấy mùi hương đặc trưng của tương đậu, không khỏi muốn nuốt nước miếng, dạ dày phản ứng càng mãnh liệt hơn nữa. Nàng nhìn thấy trong tay Long Nhất đúng là có một bát mì đậu, lại nhớ tới lời Long Nhất vừa nói xong, gương mặt kiều diễm đỏ bừng lên. Đồng thời nàng cũng thấy mê hồ, lời mình vừa nói ra sao lại có thể xuất hiện trong giấc mộng của hấn được? Hồi tưởng chuyện hấn từng nói được Quang Minh thần dạy ma pháp, lẽ nào cũng là thật nốt sao?

"Ây, là nàng nói à. Vậy lời đó phải chăng là nàng nói?" Long Nhất hỏi.

Thủy Nhược Nhan đỏ mặt quay người đi, hừ lạnh: "Là người tự nằm mộng thì có, ta làm sao có thể nói ra lời ngốc nghếch đó chứ."

Long Nhất cười hắc hắc nhìn Thủy Nhược Nhan, lời ngốc nghếch đó không thể do nàng nói sao?

"Ta cũng không nghĩ là nàng. Giáo sư Thủy Nhược Nhan mĩ lệ thông tuệ của chúng ta làm sao có thể nói lời ấu trĩ đó được chứ?" Long Nhất cười ha ha.

Thủy Nhược Nhan nghe thấy mặt càng đỏ hơn, xấu hổ bực bội chỉ muốn ly khai.

"Ai, chỉ tiếc thay cho cái món mì đậu này ta phải mất bao nhiêu công mới pha được nước tương cho nó. Giáo sư Thủy Nhược Nhan à, nàng ném thử nhé, vị rất tuyệt đó." Đúng vào lúc này, Long Nhất bung bát mì trong tay đưa tới.

"Ta ăn không nổi mì của người." Thủy Nhược Nhan hằm hừ.

"Thực sự không ăn sao. Đáng tiếc quá đi. Đây là ta dựa vào phương pháp pha chế đặc biệt của tổ tiên truyền lại đó, xem ra nàng không có phúc phận rồi." Long Nhất tỏ vẻ hối tiếc, làm ra bộ dạng như muốn ném cả bát xuống dưới đáy núi.

"Người... người định làm gì?" Thủy Nhược Nhan nhin không nổi hỏi.

"Thì ném đi mà. Ta vừa ăn no lắm rồi. Tương này để qua đêm ăn không ngon đâu, ném đi thôi chứ giữ lại làm gì." Long Nhất cười nói.

Thủy Nhược Nhan cắn môi nhìn bát mì trong tay Long Nhất. Nàng đương nhiên hiểu rằng lúc này bên ngoài làm gì còn chỗ nào có thứ

ăn được, hơn nữa nàng là một kiều nữ có biết việc bếp núc nữ công gia chánh là gì đâu, đến bếp ăn của giáo sư túc xá còn chưa từng động vào thì làm sao kiếm thức gì ăn được.

Ọc ọc, ọc ọc. Dạ dày Thủy Nhược Nhan cũng kêu lên hưởng ứng. Nàng mặt đỏ gay quay người lại muốn tìm ngay cái lỗ nào đó để chui xuống.

"Ấy. Nàng vẫn chưa dùng bữa à? Vậy mời nàng, đừng lãng phí." Long Nhất cười ha ha.

Thủy Nhược Nhan do dự hồi lâu rồi vươn tay ra nhận lấy chiếc bát trên tay Long Nhất nói: "Người đã mời mọc nhiệt tình đến thế thì ta miễn cưỡng dùng tạm vậy. Nhưng chuyện nào ra chuyện ấy, việc giữa ta và người vẫn chưa thể nào một bút xỏ toẹt được đâu."

"Tùy nàng thôi." Long Nhất nhún vai, khoe miệng nở nụ cười quý dị. Vẫn thường nói ăn của người ta cái gì thì sẽ khó trách móc người ta, ăn hay không ăn tuyệt đối khác biệt nhau.

Thủy Nhược Nhan ngồi quay lưng lại với Long Nhất, bắt đầu thưởng thức món mì ngon lành đang tỏa ra mùi hương cuốn hút. Lúc bắt đầu ăn thì còn từng miếng nhỏ một nuốt xuống, cố gắng không phát ra âm thanh nhưng rồi sau này thực sự là do quá đói rồi, vả lại nàng thầm nghĩ mình sao phải bảo trì phong phạm trước mặt cái tên hỗn đản ấy chứ, mặc hấn muốn nghĩ gì thì nghĩ. Do đó nàng không kiềm chế gì nữa, cứ từng miếng lớn mà nhai nuốt. Rất mau, một bát lớn đã bị nàng đang cơn đói giải quyết gọn gàng.

Cảm giác no nê thật là sáng khoái làm sao. Thủy Nhược Nhan thấy tinh thần khởi sắc lên nhiều, nàng quay người đưa chiếc bát cho Long Nhất, phát hiện thấy hấn đang nhìn không nổi nhìn nàng cười cợt. Nàng không khỏi nổi câu: "Người cười cái gì?"

Long Nhất chỉ vào khoe miệng nàng, cười nói: "Nàng bắt quá mới chỉ ăn một bát mì thôi, làm sao lại đã mọc râu rồi."

Thủy Nhược Nhan ngây ra, ngọc thủ vô thức đưa lên khoe miệng. Thì ra nơi ấy còn đọng lại vệt tương màu nâu. Mặt đỏ gay, nàng vội hừ một tiếng quay người lại tìm khăn trong không gian giới chỉ mãi mà không thấy khăn tay đâu.

Long Nhất đưa một đoạn khăn lụa ra cười bảo: "Dùng cái này để lau đi, nàng không định dùng tay đấy chứ."

Thủy Nhược Nhan nhận lấy chiếc khăn, nghe thấy Long Nhất nói: "Nàng nghĩ xem, thực ra giữa chúng ta cũng không có cừu hận lớn, hay là bỏ qua thù oán đi nhé? Kiểu gì thì nàng cũng là một giáo sư mà? Cứ chấp nhận một học sinh như ta còn ra thể thống gì nữa."

Long Nhất không nói thì thôi, vừa nói đã khiến cho lửa giận trong lòng Thủy Nhược Nhan bốc cao ba trượng. Nhớ lại chuyện Long Nhất vừa xong dám đánh vào... nàng, nàng tức giận hét: "Ta là giáo sư, ngươi là học sinh hả? Có loại học sinh nào dám khi phụ giáo sư thế không, chuyện này giữa ta với ngươi còn chưa xong đâu."

"Ta đâu có khi phụ nàng, rõ ràng là nàng khi phụ ta." Long Nhất nói giọng vô tội. Nói gì thì tại Thủy Nhược Nhan không đứng trước, hẳn cũng vốn chỉ là quá nóng nảy mà thôi. Đêm nay trông thấy bộ dạng tiểu nữ hài đáng thương của Thủy Nhược Nhan, hẳn liền chủ động làm lành, nào ngờ nàng không chịu. Chẳng qua Long Nhất cũng không tưởng tượng có được kết quả tốt, kiêu đồn nữ hài mà hẳn cứ muốn đánh là đánh muốn sờ là sờ như vậy, có thể dễ dàng giải trừ sự bức bối mới đích thực là quái sự.

"Ngươi... ngươi đánh thí... hừ. Dù gì thì ta với ngươi cũng chưa

xong đâu, người cứ đợi đấy." Thủy Nhược Nhan nói xong không thèm nhìn Long Nhất, dùng Phiêu Phù thuật bay đi mất.

"Tưởng ăn đồ của người ta rồi thì không nỡ trách chứ, nữ nhân này sao vẫn còn ngang ngạnh thế." Long Nhất nhìn hình ảnh Thủy Nhược Nhan đang biến mất mà làm bầm.

Long Nhất thả mình nằm lên chỗ mà mới đây Thủy Nhược Nhan ngồi. Trên đó dường như còn lưu lại mùi hương nhè nhẹ mà chỉ mình nàng mới có. Đúng vào lúc này, Long Nhất đột nhiên cảm thấy trong không gian giới chỉ truyền tới một đợt năng lượng ba động. Hắn hiếu kỳ đưa ý thức của mình tiến vào trong không gian giới chỉ, bất ngờ phát hiện ra một sợi dây chuyền lam sắc đang lấp lánh tỏa ánh sáng lạnh lẽo.

Chương 146: Lời thỉnh cầu của Mễ Á hoàng hậu

Dịch thuật: Aficio Nhìn sợi dây chuyền lam sắc ấy, Long Nhất bỗng nhớ ra lần đó mình lấy được từ Mễ Á hoàng hậu ở Túy Hương Lô. Đây đúng là một dây chuyền ma pháp có khả năng báo động, lúc này nó phát sáng nghĩa là...

Long Nhất lấy sợi dây chuyền đó ra khỏi không gian giới chỉ, xem đi xem lại dò xét. Nhưng chỉ thấy ánh sáng mờ mờ nhấp nháy mãi, tựa hồ đang thu thập tín hiệu.

Đúng vào lúc này, Long Nhất chợt phát hiện ra có chuyện rất không hợp lý, trực giác như dã thú khiến bản năng hấn dự cảm có người xâm nhập. Tuy nhiên một chút dị thường trong không trung cũng chưa thấy.

Long Nhất cảnh giới quan sát tứ phía, đột nhiên hấn nhớ tới Ấn Thân thuật mà Bối Toa từng dùng ở Luận Võ Đại Hội của Man Ngu tộc. Nhìn lại dây chuyền trên tay mình không còn nhấp nháy sáng nữa, hấn mỉm cười, dùng tinh thần lực tra ra vị trí của Bối Toa, lần này chắc vẫn có thể tìm thấy được.

Dùng tinh thần lực bao phủ phạm vi bán kính năm mươi mét lấy bản thân làm trung tâm, Long Nhất tin chắc rằng Bối Toa nhất định ở trong đó. Sau đó hấn thu dần phạm vi tinh thần lực, quả nhiên ở khoảng hai mươi mét hấn cảm ứng được một vật thể có hình người đang chậm chậm bước về phía hấn.

Long Nhất cười hắc hắc, tiện tay bẻ vài cành cây dùng nội lực bắn đi, mang theo những tiếng gió rít dài, vèo vèo vèo chặn hết hướng Bối Toa đang muốn di chuyển, không sai lệch chút nào.

"Bối Toa, nàng hiện thân đi. Ấn Thân thuật của nàng không có tác dụng gì với ta đâu." Long Nhất mỉm cười nói.

Lúc này, trong không khí truyền tới một tiếng cười yêu kiều lay động nhân tâm, dịu ngọt thấu tới xương. Hiển nhiên đây không phải là thanh âm của Bối Toa mà là Mễ Á hoàng hậu.

Một thân ảnh mơ hồ xuất hiện phía trước, từ từ trở nên rõ ràng, quả nhiên là hồ tộc mỹ nhân điên đảo chúng sinh Mễ Á hoàng hậu. Bà vẫn mặc cung trang hoa lệ của hoàng thất, lộ ra chiếc cổ ngọc và xương quai xanh tinh trí. Trên mặt bà đánh nhẹ một lớp phấn, hai mắt mang theo sắc thái mông lung, môi hồng khẽ chu lên, vẻ cười cợt dó mang theo một lực dụ hoặc khiến người ta nghẹn lời.

"Bối Toa nói người có thể phá được Ấn Thân thuật của hồ tộc. Khi ấy ta vẫn chưa tin, hiện tại thì không thể nào không tin rồi." Mễ Á hoàng hậu nhìn mấy khúc cây dưới mặt đất được xếp đặt quanh chân mình rồi cười nói giọng dịu dàng.

Long Nhất nhìn Mễ Á hoàng hậu cười hắc hắc: "Hoàng hậu, thân phận của bà tôn quý là thế, sao nửa đêm canh ba còn tới vùng hoang sơn dã lĩnh này làm gì?"

"Đương nhiên là tìm người rồi." Mễ Á hoàng hậu cười nhẹ, phong nhã kiều đồn khẽ rung lên, khiến cho Long Nhất mục huyễn thần mê.

Long Nhất dùng nghị lực rất lớn mới có thể dời mục quang của mình đi được. Hắn mỉm cười đáp lại: "Tìm ta? Chẳng phải là quá tốt sao?"

Dù quan hệ của chúng ta có thể xem như thuần khiết tựa tuyết bạch nhưng cô nam quả nữ giữa canh ba nửa đêm, không khỏi dẫn đến những điều tiếng. Nếu để cho người nào trông thấy, chẳng phải đã hủy đi thanh danh của hoàng hậu rồi sao?"

"Để người nào trông thấy? Giết hết là được thôi." Mễ Á hoàng hậu thu lại nụ cười mê hoặc, lãnh đạm nói. Ngữ khí băng lãnh phảng phất không coi cái chết của người khác vào đâu.

Long Nhất mục quang đình trệ, hồ nữ này quả là tâm địa độc ác.

Vẻ băng lãnh của Mễ Á hoàng hậu không duy trì lâu đã phủ lấp bởi bộ dạng cười cợt yêu kiều. Bà nói: "Long Nhất, người nghĩ bản hoàng hậu là người tàn nhẫn à? Người cho rằng thiên hạ này còn có người phá được Ấn Thân thuật của hồ tộc chúng ta như người chẳng."

Long Nhất không cách nào đáp lại. Hồ nữ này về mặt thâm trầm hơn Bối Toa không biết bao nhiêu lần, đến lúc bị mụ bán đứng rồi có khi vẫn còn mắc nợ. Hắn vung vẩy sợi dây chuyền lam sắc trên tay mình, cười nói: "Bà nhờ nó nên mới tìm thấy ta hả?"

"Không sai, trước đây người lấy cái đó của người ta không chịu trả. Bình thường ta đâu có lộ diện, chỉ vừa hay đêm nay muốn tìm người đòi nợ thôi." Mễ Á hoàng hậu mang vẻ thẹn thùng ngẩng đầu lên, cặp mắt mờ mờ như đang giấu nước.

Long Nhất thần sắc đại biến. Biểu tình đột nhiên trở nên băng lãnh vô bì, đôi mắt sáng tựa sao như đã đông cứng lại. Hắn cười trào lộng pha vẻ lạnh lùng: "Hoàng hậu, bà là người thông minh sao còn muốn làm chuyện ngu xuẩn vậy? Thu lại mị thuật khiến người ta nảy sinh ác cảm đó đi, nếu không chớ trách Long Nhất ta không biết thương hương tiếc ngọc."

Mễ Á hoàng hậu toàn thân run rẩy, mị ý khiến người ta phát sinh dục hỏa khó cưỡng nhất thời biến mất vô ảnh vô tung. Bà nhìn Long Nhất đầy vẻ khó hiểu, dường như biết Long Nhất không phải kẻ dễ dàng câu dẫn nhưng bà không thể nào không thử. Bởi vì bà muốn thu Long Nhất để sử dụng, khiến hắn nghe lệnh mình. Đáng tiếc là kẻ này thực sự thâm bất khả trắc, không thể nào nắm bắt được.

Long Nhất ném sợi dây truyền trên tay sang Mễ Á hoàng hậu, lạnh giọng nói: "Nhận lấy đồ phế phẩm của bà này, bà có thể đi được rồi."

Mễ Á hoàng hậu mặt tái đi, khẽ thở dài một tiếng. Bà nói: "Chàng có thể rộng lòng bỏ qua cho Liên Tâm được không. Liên Tâm thề rằng sau này không dùng mị thuật với chàng nữa."

Liên Tâm? Long Nhất sững người. Thì ra tên thật của Mễ Á hoàng hậu là Liên Tâm. Chính là cái tâm sen có vị đắng nhưng ăn vào giúp cho mát gan mắt sáng đó sao?

"Nàng là hoàng hậu cao quý, hôm nay sao lại hạ mình với một tên vô danh như ta thế? Đừng nói rằng nàng đã bị tên vương bát... à khí thế vương bá trên người ta thu phục nhé." Long Nhất nhìn chằm chằm Mễ Á hoàng hậu, mang theo ý cười khó xuyên thấu.

"Nếu thiếp nói đúng vậy thì sao?" Mễ Á hoàng hậu thỏ thẻ.

Long Nhất cười hắc hắc: "Ta công nhận mị lực của nàng thật lớn nhưng nữ nhân tâm cơ thâm trầm như thế lẽ nào không có ý lợi dụng người khác? Trục lợi là bản tính rồi, thiên hạ thái bình, thu lợi vào mình, thiên hạ nhiễu loạn, cũng tìm nguồn lợi. Nếu muốn ta giúp nàng, chí ít cũng phải đưa ra cái gì có giá trị mới được chứ."

Mễ Á hoàng hậu ngậy ra, mục quang kỳ dị lấp loáng. Thanh niên này

nhìn thông thấu cả chuyện nhân tình thế thái. Chuyện trong thiên hạ không gì vượt qua khỏi một chữ lợi. Bà nói: "Chàng muốn vật trao đổi phải có giá trị thế nào?"

"Trước tiên hãy cho ta biết nàng muốn ta giúp nàng chuyện gì đã." Long Nhất cười khế.

"Ta muốn nhờ chàng giúp hồ tộc chúng ta khôi phục lại danh vọng ngàn năm trước đây. Lúc đó bộ tộc Ngân Hồ của chúng ta có hai tuyệt thế kỳ công là Ẩn Thân thuật và Thiên Cực ảo thuật, địa vị gần như tộc Bỉ Mông, vua của thú tộc. Tiếc rằng sau này không hiểu sao huyết mạch Ngân Hồ tộc truyền lại càng ngày càng ít, đến giờ vạn người mới có một. Ẩn Thân thuật và Thiên Cực ảo thuật vì thế mà mai một đi. Hồ tộc chúng ta đã trở thành chủng tộc hạ đẳng nhất trong thú tộc, bất đắc dĩ phải dùng mị thuật dựa vào các thú tộc cường đại khác mới có thể tồn tại tới ngày hôm nay." Mễ Á hoàng hậu nói càng kích động, lệ quang trong mắt loang loáng.

"Ngày nay sở hữu huyết mạch Ngân Hồ chỉ còn ta và Bối Toa. Nhưng huyết mạch của ta không thuần nên chẳng cách nào tu luyện được Thiên Cực ảo thuật còn Bối Toa lại có huyết mạch tinh thuần nhất trong cả ngàn năm nay. Chỉ cần nó tu luyện thành Thiên Cực ảo thuật, thống nhất toàn bộ hồ tộc, tất có thể phát hiện thêm nhiều hơn nữa tộc nhân có huyết mạch Ngân Hồ, từ đó chấn hưng hồ tộc." Mễ Á hoàng hậu nói liên tiếp.

Long Nhất trầm ngâm một lát rồi nói: "Chuyện này ta thấy giúp không nổi rồi, chỉ có Bối Toa tu luyện thành Thiên Cực ảo thuật là chưa đủ, ta không có khả năng cải biến thể chất của hồ tộc các người."

"Ta chỉ cần chàng hỗ trợ Bối Toa thôi. Lịch duyệt của nó còn quá nông cạn, tính cách lại quật cường. Dẫn cho kinh doanh Mê Tình Cư tiếp đãi nhân vật rất có triển vọng nhưng muốn nó thống nhất toàn bộ

hồ tộc mà không có một ai bên cạnh giúp đỡ, mình nó căn bản không phải là đối thủ của những lão hồ li ở phân chi hồ tộc khác."

"Nàng không phải là cô cô sao? Dựa vào năng lực của nàng, đánh cho mấy lão tiểu tử hồ tộc đó lộn nhào đâu phải không có khả năng." Long Nhất cười hắc hắc.

Mẽ Á hoàng hậu ngậy người ra cười đau khổ. Nàng trầm giọng nói: "Ta không giúp nó được lâu nữa."

"Tại sao?" Long Nhất lấy làm lạ hỏi.

Mẽ Á hoàng hậu không nói gì, chỉ dùng ánh mắt thâm thúy ngược nhìn lên bầu trời sao, hồi lâu sau mới thốt nên: "Chàng không cần phải biết nhiều như thế, cuối cùng làm thế nào chàng mới chịu giúp đây?"

Long Nhất đột nhiên cảm thấy Mẽ Á hoàng hậu tràn đầy nỗi bi ai dù cho sắc mặt nàng không có biểu tình khác biệt. Hắn nói: "Ta cũng không biết ta nên nói gì, nàng nói ta nghe xem nàng có thể cho ta những gì đi."

"Nam nhân sống ở trên đời còn truy cầu gì ngoài tiền bạc, mỹ nữ và quyền lực? Chỉ cần chàng quyết trợ giúp, thiếp có thể cho chàng rất nhiều tiền, dùng cả đời không hết. Còn cho chàng rất nhiều mỹ nữ nữa, mỹ nữ hồ tộc chúng ta diễm danh không cần phải bàn, thậm chí chàng muốn thân thể của Bối Toa cũng không thành vấn đề. Còn quyền lực, ta có thể đưa chàng lên làm hoàng đế của Mẽ Á công quốc. Không hiểu vậy đã đủ chưa?" Mẽ Á hoàng hậu nhìn sang Long Nhất. Nàng tin rằng người nào cũng đều hài lòng với những điều này, thậm chí đủ để khiến cho nam nhân trong thiên hạ phát cuồng.

Long Nhất lắc đầu cười nhạt. Tiền ư? Thế giới này còn có người

giàu có hơn hẳn sao? Mĩ nữ? Nữ nhân bên cạnh hẳn có ai không phải là trang tuyệt sắc? Quyền lực? Quyền lực con mẹ nó đồ hỗn đản. Tiêu dao tung hoành khắp Thương Lan đại lục là mộng tưởng của hẳn. Hẳn không muốn suốt ngày hãm mình vào trong vòng tranh ngôi đoạt vị, âm mưu quỷ kế ấy.

"Tiền bạc, mĩ nữ ta đều đã có. Quyền lực với Long Nhất ta không chút hứng thú. Quyền lực có thể khiến người ta đạt được rất nhiều mục đích nhưng có thực lực cũng như vậy, phải chứ? Hơn nữa, Mễ Á công quốc quá nhỏ bé. Nếu như cho ta quyền lực của toàn bộ Thương Lan đại lục này may ra ta còn có thể xem xét một chút." Long Nhất cười nói.

Mễ Á hoàng hậu nhìn Long Nhất phát ngốc. Nàng có thể thấy rằng hẳn không hề nói hoang. Nhưng nếu nàng có thể cho hẳn quyền lực của toàn Thương Lan đại lục rồi thì còn hạ mình cầu hẳn làm gì nữa?

"Điều chàng cần ta thực sự khó mà làm được, chẳng hay chúng ta hoán đổi yêu cầu thì sao?" Mễ Á hoàng hậu than.

"Nói xem." Long Nhất thấy chút hứng thú.

"Chỉ cần chàng hỗ trợ thống nhất toàn bộ hồ tộc, vậy là chàng đã trở thành đại ân nhân của hồ tộc rồi, sau này nếu chàng có mệnh lệnh gì cứ tùy ý sai khiến." Mễ Á hoàng hậu cắn răng nói. Nàng dẫu biết rằng đưa cả hồ tộc trao cho một nam nhân còn chưa rõ như vậy là quá mạo hiểm. Nếu hẳn có tâm tư hủy hoại toàn bộ hồ tộc thì đó là chuyện vô cùng nghiêm trọng, còn nếu như hồ tộc có khả năng được nam nhân này đưa tới tương lai huy hoàng chưa từng có thì sao? Nàng chỉ còn biết đánh cuộc, đánh cuộc vào con mắt nhìn người của mình.

Chương 147: Thân thể thanh bạch

Dịch thuật: Aficio Long Nhất hơi ngạc nhiên. Dấu địa vị của hồ tộc là ở thú tộc là rất thấp, cũng không có năng lực thực chiến gì nhưng nếu cả hồ tộc hợp lại như Mễ Á hoàng hậu vừa nói thì sao? Mĩ nữ hồ tộc giọng nói lay động lòng người, sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thêm vào đó là mị thuật lừng danh, sẽ tạo thành vũ khí hồng phấn cực kỳ lợi hại.

Tuy nhiên, Long Nhất không hề có tâm tư tranh bá, không muốn thay đổi cục diện của Thương Lan đại lục thì có lực lượng như vậy để làm gì? Hắn trầm tư hồi lâu rồi mở miệng nói: "Chuyện này ta cần suy xét lại đã."

Mễ Á hoàng hậu ngậy người nhìn Long Nhất, đột nhiên cắn chặt răng, ngọc thủ kéo nhẹ vào dải lụa thít nơi ngực của cung trang, y phục hoa lệ trượt xuống. Ngọc nữ rung rung giờ đây không còn gì che đậy hiện ra trước mặt Long Nhất.

Đồng tử của Long Nhất đột nhiên giãn ra, nhịp tim đập nhanh hơn nửa nhịp. Nhưng hắn rất mau chóng hồi thần lại, mặc dù nhãn châu vẫn như dán vào ngọc nữ cực phẩm vun cao như núi, tròn trịa như ngọc ấy. Tuy vậy thực tế là đầu óc hắn rất tỉnh táo.

"Chàng thấy thân thể thiếp thế nào?" Mễ Á hoàng hậu run run hỏi.

"Đẹp tới cực hạn, tận cùng mĩ diệu." Long Nhất trả lời mắt không hề

chớp.

Mẽ Á hoàng hậu nghe được câu trả lời mau lẹ của Long Nhất, lại thấy nhân thần thanh triệt của hắn, hít sâu vào một hơi, ngọc thủ chạm vào dây lưng.

Bất ngờ, ngọc thủ của Mẽ Á hoàng hậu dừng lại, ai dè bị đại thủ của Long Nhất nắm chặt lấy. Nàng ngược đầu lên, bắt gặp ngay thần sắc nghiêm túc của Long Nhất.

"Nàng muốn trao thân cho ta?" Long Nhất chậm chậm hỏi.

"Đúng vậy. Thiếp tuy tạo ra bộ dạng của đấng phụ nhưng thân thể tuyệt đối vẫn còn thanh bạch. Trước đây thiếp đã dùng Mê Hồn thuật để thị nữ thay mình vào đại lao." Mẽ Á hoàng hậu dịu dàng nói với Long Nhất, gương mặt xinh tươi phớt ánh hồng.

Thần sắc kinh ngạc nơi Long Nhất lại được dịp thể hiện. Hồ nữ này quả có lắm ngón nghề, đến Mẽ Á hoàng đế còn bị nàng lừa cho một vố lộn nhào, lão chết rồi chắc cũng không thể nghĩ nổi đêm đó cùng mình hoan ái không phải là hoàng hậu thương yêu mà lại là một nha đầu nào đó. Thực là đáng thương thay.

Long Nhất lắc lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Thân thể nàng thanh bạch hay không không liên quan tới ta. Ta thừa nhận nàng đẹp mê người nhưng làm người tất phải có nguyên tắc, lợi dụng thân xác trong quan hệ ta không chút hứng thú. Ta đã nói rồi, thỉnh cầu của nàng ta sẽ xem xét."

Mẽ Á hoàng hậu khẽ thở dài, mặc lại y phục, không lộ ra chút ngỡ ngàng ngùng nào. Nữ nhân từng lăn lộn giữa bao âm mưu quỷ kế như vậy đâu có đơn giản như tiểu nữ hài chứ?

"Nếu không ngại, nàng có thể cho ta biết mục đích của Mê Tình Cư rốt cuộc là gì không?" Long Nhất hỏi. Hắn trước giờ vẫn không thể an tâm về Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận. Hồ nữ này hành sự luôn vì mục đích lớn lao, hắn không muốn lưỡng nữ trở thành con cò trong tay nàng.

Mễ Á hoàng hậu mục quang lấp loáng, cười nói: "Nói thật với chàng, thiếp mở Mê Tình Cư tuyệt không có ý gì khác, chỉ muốn tạo ra một không gian nữ tính mà thôi."

Long Nhất mỉm cười không hỏi thêm nữa. Không muốn nói thì thôi, chỉ cần không chọc tới Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận là được rồi.

"Trời sắp sáng rồi, thiếp về đây. Dây chuyền này chàng cứ giữ lấy, vật này bên trong nó có chút ma lực, đến khi cần thiếp sẽ đến tìm chàng." Mễ Á hoàng hậu đưa dây chuyền lam sắc lại cho Long Nhất, sau đó thân hình vô thanh vô tức biến mất trong không khí.

Long Nhất ngồi ngây ra trên tảng đá, trong đầu hiện ra thân thể tuyệt mỹ chấn động nhân tâm của Mễ Á hoàng hậu. Giờ đây hắn cảm thấy chút vui mừng vì khả năng kiểm chế của bản thân, đối mặt với vu vật cỡ đó đâu phải ai cũng tự khống chế được mình. Chỉ có điều trong lòng hắn tóm lại vẫn có chút hối tiếc, thực sự là quá đáng tiếc mà...

oOo

Suy nghĩ vẫn vơ trong lúc đêm khuya đâu phải chỉ có mình Long Nhất, còn có cả Thủy Nhược Nhan đang nằm lăn qua lăn lại trên giường nữa.

"Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét." Thủy Nhược Nhan dùng chân

trùm đầu lại, sần muện hét vào trong đó. Nằm nhớ lại lúc đó, trong đầu nàng cứ hiện ra cảnh Long Nhất đánh vào... nàng. Giờ đây nghĩ lại, người nàng bỗng thấy khô nóng, đặc biệt là khi nhớ tới lúc hấn xoa xoa rồi bóp vào kiều đòn mình, khiến cho nàng xấu hổ vô cùng. Thân thể nàng tựa như có ngàn vạn con kiến cùng bò qua, khuôn mặt bừng lên như có lửa đốt.

Thủy Nhược Nhan quẳng tấm chăn sang một bên nhảy xuống giường rồi chạy vào trong phòng tắm. Nước lạnh liên tục chảy xuống vỗ về làn da khiến nàng bình phục lại đôi chút.

Đằng nào cũng không ngủ nổi, Thủy Nhược Nhan bèn khe khẽ mở cửa sổ ra hứng làn gió trời tươi mát. Từ nhỏ cha mẹ nàng đã sớm qua đời, khi đó nàng còn bé lắm, vẫn chưa hiểu gì. Mỗi lần hỏi nãi nãi Thủy Linh Lung thì bà không chịu nói. Người khác nghĩ nàng hạnh phúc lắm. Phải rồi, là tôn nữ của đại ma đạo sư Thủy Linh Lung, cũng là thiên tài thiếu nữ số một hiện nay của Thương Lan đại lục, nhan sắc không hề thua sút Long Linh Nhi hay Lâm Na. Năm hai sáu tuổi nàng đã đạt tới cảnh giới ma đạo sư, là người có hi vọng nhất vươn đến cảnh giới Pháp Thần cực hạn khiến người ta ngưỡng mộ tựa núi cao.

Nhưng nàng hạnh phúc thật ư? Thủy Linh Lung từ nhỏ đã đối xử với nàng vô cùng nghiêm khắc trong khi với người ngoài lại khoan dung vô cùng, điều này khiến nàng không thể nào hiểu nổi. Năm mười tuổi nàng đã phản kháng lại bà, từ đó quan hệ với Thủy Linh Lung trở thành thế nước với lửa. Giờ đây tuy quan hệ đã tốt hơn nhưng vẫn chưa thân mật như người bình thường khác, không dễ mà gặp nhau nói chuyện. Nàng không có bạn bè, ngày ngày ngoại trừ tọa thiền ra chỉ còn việc đọc sách, cuộc sống bức bối vô cùng. Tuy nàng là giáo sư nhưng nàng hâm mộ lũ học sinh của mình, hâm mộ sự vô cầu vô thúc, cũng hâm mộ cả tình cảm của họ dành cho nhau.

Thủy Nhược Nhan biết rằng mình rất đẹp. Kể từ khi nàng mười lăm tuổi đã có không biết bao vương công quý tộc theo đuổi nhưng nàng vẫn chưa động lòng.

Tối qua lại có một thiếu niên trong lớp tên gọi là Long Nhất xuất hiện. Ngũ khí không coi ai ra gì của hắn khiến Thủy Nhược Nhan rất ghét. Không. Thực ra không thể gọi là ghét được, mà phải nói là đố kị, đố kị sự nghịch ngợm không hề bị gò ép ấy bởi đó đều là những gì trong suốt thời... thanh xuân nàng từng có nhưng bị buộc phải nén nhịn.

"Long Nhất, cậu rốt cuộc là ai?" Thủy Nhược Nhan nhìn nơi chân trời xa xa thoáng hiện ánh hồng mà lẩm nhẩm. Ma pháp kỳ quái, tốc độ như quỷ mị của hắn lại còn cả khả năng phá kết giới khiến người khác kinh hãi nữa khiến cho người thiếu niên mới mười chín tuổi ấy như chìm trong một màn bí ẩn.

"Tên học sinh xấu xa, không ngờ dám đánh... cả giáo sư, còn lớn mật phi lễ nữa. Thực là gan to tày trời, quá ư đáng ghét." Thủy Nhược Nhan cứ nghĩ đi rồi nghĩ lại cái cảnh ấy, trong lòng dấy lên một cảm giác kích thích vô danh. Sắc mặt nàng lại thoáng gợn sắc hồng, tựa như ánh dương rạng rỡ đang lên phía chân trời.

Bầu trời sáng lên rất mau chóng, mặt trời mới lên đã nhuộm hồng khắp thế gian, các nam nữ túc xá đã vang lên các bài giao hưởng đinh đing đang đang buổi sớm.

oOo

Tây Môn Vô Hận tỉnh lại sau khi tọa thiền, Long Linh Nhi đêm qua vẫn chưa trở về, nhưng nàng cũng đã quen rồi. Do đạo này Phổ Tu Tư đã rảnh hơn còn Long Linh Nhi và Lâm Na đã đạt đẳng cấp đại ma pháp sư, chỉ cần đột phá bình cảnh là vươn tới được cảnh giới ma đạo sĩ. Long Linh Nhi nói với nàng rằng cần cùng Lâm Na bế

quan tiềm tâm tu luyện, thời gian này chưa thể về được. Đêm qua nàng tới chỗ nhị ca định báo tin này, nào ngờ hắn không có ở đó.

Tây Môn Vô Hận đứng dậy bước vào phòng tắm. Đúng vào lúc này nàng nghe thấy tiếng mở cửa làm cho giật cả mình vội chạy ra khỏi phòng ngủ, vừa hay gặp Long Linh Nhi bước vào trong.

"Linh Nhi, ngươi chẳng bảo phải bế quan tiềm tu à? Sao đột nhiên lại về rồi?" Tây Môn Vô Hận kinh ngạc hỏi.

Long Linh Nhi khẽ mỉm cười, nụ cười tươi sáng như thể mặt trời đang lên nơi chân trời kia. Đúng vậy, nụ cười của nàng tuyệt đẹp, khiến người khác cũng vui lây, giống như Long Nhất vậy. Chẳng qua nàng hiếm khi cười chứ không như Long Nhất lúc nào cũng cười nhăn nhở.

"Phổ Tu Tư ngày mai sẽ đưa ta và Lâm Na tới một nơi để tu luyện, có thể là phải đi mất ba tháng. Ta muốn về để gặp ngươi." Long Linh Nhi đóng cửa lại nói.

Tây Môn Vô Hận cười khanh khách hỏi: "Linh Nhi, ngươi về là để gặp nhị ca của ta đấy chứ?"

Long Linh Nhi không chút hảo khí nào trừng mắt nhìn Tây Môn Vô Hận: "Linh tinh, ta về gặp hắn làm gì."

"Được rồi, không phải thì thôi, ngày mai ngươi tới đâu để tu luyện vậy mà phải đi mất những ba tháng." Tây Môn Vô Hận lo âu hỏi.

Long Linh Nhi lắc lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, Phổ Tu Tư lão sư không nói gì cả."

"Vậy ngươi phải cẩn thận mới được." Tây Môn Vô Hận nắm lấy tay

Long Linh Nhi.

"Không cần phải lo lắng, có Phổ Tu Tư lão sư thì bọn ta còn có thể xảy ra chuyện gì sao." Long Linh Nhi mỉm cười an ủi.

"Vậy... vậy người nên đến nói với nhị ca ta một tiếng chứ nhỉ?" Tây Môn Vô Hận hỏi.

"Ừm, hôm qua người đã nói chuyện với hắn chưa?" Long Linh Nhi hạ thấp giọng hỏi.

"Tối qua ta tới tìm hắn nhưng không gặp. Nghe nói hôm qua trong giờ thực hành hắn trêu ghẹo các nữ học sinh cùng lớp và cả Thủy Nhược Nhan giáo sư nữa, bị gọi đi giáo huấn rồi, ha ha." Nhớ tới những lời đồn đại, Tây Môn Vô Hận không khỏi bật cười.

"Tên sắc lang, đi tới đâu cũng đều khi phụ nữ hài tử." Nét cười của Long Linh Nhi chợt thu lại, mắt lộ hung quang.

"Linh Nhi à, bộ dạng của người giống đang ghen quá." Tây Môn Vô Hận tay che miệng cười.

"Ta làm gì có..."

"Được rồi được rồi. Ta biết người không có ghen mà là ta ghen được chưa nào. Người đợi ta một chút rồi mình cùng đi ăn sáng." Tây Môn Vô Hận ngắt lời Long Linh Nhi rồi bước vào phòng tắm mang theo cả nỗi âu lo, Long Linh Nhi với nhị ca nàng sau này sẽ thế nào đây? Cứ xem bộ dạng của Long Linh Nhi thì đã có hảo cảm với nhị ca rồi nhưng bản thân nàng ta vẫn chưa phát hiện ra, cừu hận đã che phủ tất cả. Nàng hiểu rằng Long Linh Nhi có những lúc rất cố chấp, chỉ sợ nàng ta sẽ làm nên chuyện sau này khó mà hối lại được thôi.

Đợi Tây Môn Vô Hận tắm qua loa, hai người đi tới nhà ăn. Thánh Ma học viện có cả thầy ba nhà ăn, trong đó có một cái ở hậu sơn của học viện là đồ ăn phong phú và ngon nhất, người đến đây cũng đông hơn bởi vì những học sinh sáng sớm tu luyện trên núi khá nhiều.

Lúc này trời vẫn còn tương đối sớm nữa nên Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi tới nhà ăn thấy người vẫn còn thưa thớt.

Đúng lúc này nơi khóm mắt Long Linh Nhi chợt nhận ra một thân ảnh quen thuộc. Vừa quay đầu, mắt nàng sáng lên, biểu tình có phần vui vẻ.

To : sextalk.sexviet/showthread.php?t=99722&page=12

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 148: Đả thông tư tưởng trên giường

Dịch thuật: Aficio

Long Nhất đang cắm đầu cắm cổ tiêu diệt phần ăn sáng trên bàn chọt một trận gió thơm thổi đến, mắt hơi tối lại, có người chắn trước mặt hắn.

Long Nhất ngẩng đầu lên bắt gặp ngay Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi tràn đầy sức sống đang đứng trước mặt. Hắn thoáng ngạc nhiên cau mày khẽ rồi cười hắc hắc nói: "Thật là trùng hợp. Hân hạnh mời hai vị mỹ nữ dùng bữa, ta mời khách."

Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi ngồi xuống không khách khí chút nào, gọi thêm vài món ăn sáng ngon lành rồi cũng cùng thưởng thức.

"Đã lâu rồi không gặp. Linh Nhi có nhớ ta không?" Long Nhất cười cười hỏi Long Linh Nhi.

"Không. Hơn nữa mới có hai ngày chưa gặp chứ đã lâu đâu." Long Linh Nhi trả lời liền, khóe miệng mang một nét cười rạng rỡ.

"Hai ngày mà không lâu ư. Một ngày không gặp như thể ba năm, vậy hai ngày chẳng phải sáu năm rồi sao?" Long Nhất nhiều sự.

Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận nhin không nổi bật cười thành tiếng. Tiếng cười của hai tuyệt thế đại mỹ nữ nhất thời hấp dẫn hết

toàn bộ ánh mắt trong nhà ăn. Ai nấy đều lộ ra thần sắc si mê, mị lực của mỹ nữ quả thực không cách nào chống nổi...

"Ha ha, mồm mép của huynh càng ngày càng liến thoắng, xem Linh Nhi của chúng ta vui vẻ đến chừng nào rồi này." Tây Môn Vô Hận cười duyên dáng. Trong lòng nàng không khỏi có suy nghĩ nếu như nhị ca trước đây cũng tìm đến nữ hài tử theo cách này, thêm vào thực lực cường đại như thế nữa thì còn cần gì tới thủ đoạn cường bách chứ. Đám tiểu thư ở Đằng Long thành sợ rằng ai nấy cũng đều bị hấp quyến rũ hết cả.

Long Linh Nhi nghe thấy cố thu lại vẻ mặt cười đùa, nhưng hỉ ý trong ánh mắt làm thế nào mà che đậy được. Nghe được lời ngọt ngào từ Long Nhất, lòng nàng không hiểu sao lại vui đến thế. Đương nhiên nàng không nghĩ rằng mình đã thích hẳn rồi. Nàng cho rằng mỗi nữ hài chịu sự công kích đó đều không khỏi cảm thấy phấn khởi hơn nữa thái độ của Long Nhất với nàng khiến nàng thấy mục tiêu đã gần lại một bước.

Chẳng qua Long Linh Nhi nhớ tới việc sẽ phải rời xa hẳn tới ba tháng nên lại thấy hơi buồn bã. Đợi sau ba tháng mới trở về, cảm giác của Long Nhất với nàng không nhạt đi chứ? Hay trước khi đi mình tặng cho hắn gì đó để khiến hắn không quên mình nhỉ? Nghĩ đến đây, gương mặt xinh đẹp của Long Linh Nhi đỏ bừng lên.

Lúc này Tây Môn Vô Hận đột nhiên nhớ tới lúc trước Tiểu Y từng gọi nhị ca mình là Long Nhất mà tên hắn dùng ở trường cũng là Long Nhất. Thấy tò mò, nàng bèn hỏi: "Ây, xú nhị ca, từ khi rời Đằng Long thành huynh đổi tên thành Long Nhất hả? Tại sao lại là họ Long thế? Lẽ nào huynh định ở rể nhà Linh Nhi bọn họ hả?"

Long Nhất ngẩn người, nhần thần chột trở nên mơ hồ. Hắn chậm chậm nói: "Chọn họ Long bởi vì ta là truyền nhân của rồng."

"Truyền nhân của rồng? Lẽ nào là Long tộc trong truyền thuyết? Công phu kỳ quái của huynh là từ Long tộc hả?" Tây Môn Vô Hận kinh ngạc hỏi, xem ra phán đoán này của nàng không sai lắm được.

Long Nhất chợt bừng tỉnh, cười hắc hắc hai tiếng, bắt đầu bốc phét: "Long tộc? Đương nhiên không phải rồi. Huynh rời khỏi Đẳng Long thành liền gặp một người rất thần bí, cũng chính là sư phụ của huynh. Ông ấy đến từ một đất nước rất xa xôi, nơi có một nền văn minh lịch sử vô cùng tươi sáng. Họ lấy con rồng vàng năm vuốt làm biểu tượng, tương truyền loài rồng này có thể lên trời xuống đất, hô mưa gọi gió không gì không thể. Còn người dân của đất nước đó đều mang dòng máu của thần long trong người cả. Sư phụ dạy cho ta công phu cũng đặt cho ta họ Long, do đó ta trở thành truyền nhân của rồng."

"Rồng năm vuốt? Sao muội chưa từng nghe nói tới loài thần long này nhỉ, cũng không nghe nói tới quốc gia nào lấy rồng làm biểu tượng." Tây Môn Vô Hận và cả Long Linh Nhi đều hoài nghi nhìn Long Nhất.

"Nghe nói đó là một quốc gia ở vô cùng xa. Nó không nằm ở Thương Lan đại lục mà là một quốc gia rất xa nằm ở Á Châu đại lục." Long Nhất cười nói. Làm sao mà các nàng biết Á Châu nằm ở đâu cơ chứ.

"Chẳng lẽ bên ngoài Thương Lan đại lục còn có đại lục nào khác sao?" Lưỡng nữ kinh ngạc.

"Các nàng cho rằng thế giới này chỉ có mỗi mình Thương Lan đại lục thôi hay sao? Chỉ là ếch ngồi đáy giếng, thế giới này rộng lớn lắm chứ không như các nàng tưởng tượng đâu." Long Nhất lắc đầu than, khóe miệng lại mang vẻ cười tinh nghịch.

"Hừm, bọn ta là ếch ngồi đáy giếng, chỉ người là biết thôi." Long Linh

Nhi bất mãn hờn dỗi.

"Haha, đừng nói chuyện đó nữa. Linh Nhi, hai ngày qua nàng học tập với Phổ Tu Tư lão đầu thế nào rồi?" Long Nhất mỉm cười chuyển sang chủ đề khác.

"Lão đầu gì chứ, sao ngươi lại không tôn trọng Phổ Tu Tư lão sư như thế? Người hiểu biết rất nhiều điều, những điều người giảng hai ngày qua khiến ta thu hoạch được rất nhiều, có bao nhiêu chuyện ta chưa hiểu liền trở nên sáng tỏ." Long Linh Nhi trừng mắt nhìn Long Nhất. Xú tiểu tử này dám gọi đại ma đạo sư Phổ Tu Tư là lão đầu. Nếu mà để người khác nghe thấy sợ rằng mỗi một miếng nước bọt đủ nhấn chìm hắn rồi.

"Thật hả? Xem ra lão đầu đó cũng có chút thực tài nhỉ." Long Nhất quay tròn mắt, lòng bàn tay hơi hơi ngứa ngáy. Nếu như có thể được vị đại biểu cho đỉnh cao của hỏa hệ ma pháp ấy chỉ bảo, khẳng định so với bản thân khổ công ngồi tọa thiền có hiệu quả hơn nhiều.

"Xú nhị ca, ngày mai là Long Linh Nhi phải cùng Phổ Tu Tư lão sư đi xa tu luyện ba tháng đó. Huynh sẽ không được gặp Linh Nhi trong ba tháng nữa đâu." Tây Môn Vô Hận chu miệng lên nói.

"Cái gì? Sắc lão đầu đó muốn đưa nàng đi tu luyện? Lại còn những ba tháng?" Long Nhất kinh hãi nói.

"Ngươi nói nhỏ thôi. Ngươi nghĩ Phổ Tu Tư lão sư cũng giống như ngươi hả? Lần này Lâm Na cũng đi cùng, bọn ta đều là đẳng cấp đại ma pháp sư, lần này là cơ hội tốt để đột phá cảnh giới." Long Linh Nhi kéo khéo tay áo Long Nhất nói. Trong lòng tỏ vẻ lo lắng thực sự cho Long Nhất, không ngờ từ đó lại cảm thấy chút gì đó ngọt ngào.

"Nha đầu Lâm Na đó cũng đi, vậy thì đâu khác biệt lắm." Long Nhất

ngơ ngẩn nói.

Long Linh Nhi trợn mắt nhìn Long Nhất, đột nhiên nàng nghiêng răng, gương mặt xinh đẹp thoáng đỏ hồng quay đầu nói với Tây Môn Vô Hận: "Vô Hận, ngươi phải đến thư viện đúng không? Sao giờ vẫn chưa đi, nếu muộn là không còn chỗ đâu đấy."

Tây Môn Vô Hận ngây ra. Nàng cũng muốn đến thư viện nhưng với đẳng cấp của nàng có thể đọc sách ở tầng thứ tư dành cho đại ma pháp sư. Nơi đó toàn là giáo sư mới có thể đến được, lúc nào cũng vắng vẻ thì sao mà không có chỗ chứ. Nhưng vừa nhìn thấy gương mặt đỏ hồng của Long Linh Nhi, nàng liền minh bạch ngay, trong lòng mắng thầm: Từ nha đầu trọng sắc khinh bạn.

"A, phải rồi. Ta phải đi sớm để lấy chỗ ngồi. Vậy các người cứ tùy tiện nhé, ta đi trước đây." Tây Môn Vô Hận nói rồi vội rời khỏi. Nơi đây mắt nàng khi chuyển thân có chút gì đó cô độc.

Long Nhất nhìn bóng lưng của Tây Môn Vô Hận đang vội vã bước đi, cười nói: "Vừa hay ta cũng đến lúc phải lên lớp rồi. Nữ nhân Thủy Nhược Nhan đó không biết còn muốn dùng cách gì để chinh ta đây?"

Long Linh Nhi hung dữ liếc Long Nhất một cái. Xú gia hỏa này bình thường thông minh thành tinh vậy mà sao giờ lại biến thành một khúc gỗ vậy. Mai nàng phải đi rồi vậy mà hắn còn không biết đường ở lại cùng nàng một ngày sao?

"Ây, nàng sao lại nhìn ta như vậy thế Linh Nhi." Long Nhất cố nhin cười ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

"Không lý tới ngươi." Long Linh Nhi cúi tiết dẫm lên chân Long Nhất, đứng dậy đi ra khỏi nhà ăn.

Long Nhất vội vã đuổi theo. Nha đầu này da mặt thật là mỏng quá à.

"Ta đột nhiên nhớ ra hôm qua đã đắc tội với nữ nhân Thủy Nhược Nhan đó, hôm nay không tới lớp thì hay hơn. Hay là mình đi dạo chơi tâm sự với nhau nhỉ?" Long Nhất cười hắc hắc đi theo sau Long Linh Nhi, trong đầu rất nhanh chuyển qua vài ý niệm. Long Linh Nhi đẩy tiểu muội Tây Môn Vô Hận rời đi rõ ràng làm muốn một mình cùng ta rồi, xem ra người mẹ già của nàng đã đi mất. Lẽ nào...

"Người đang nghĩ gì đó? Cười xấu xa quá." Long Linh Nhi quay đầu trông thấy nụ cười đậm đặng ấy, tim không khỏi đập mạnh.

"Vậy hả? Nhất định là do nàng hoa mắt rồi đó. Con người thuần khiết như ta làm sao có thể cười xấu xa được chứ?" Long Nhất vội vã thu lại nụ cười đậm đặng ấy, nghiêm mặt khế nói.

"Người mà thuần khiết chắc thiên hạ này chẳng còn người xấu nữa rồi." Long Linh Nhi hừ lạnh nói.

"Ta xấu xa thế nào nào?" Long Nhất cười hắc hắc hỏi.

"Người xấu xa lắm." Long Linh Nhi lắc lắc đầu nói.

"Nàng nói chẳng rõ ràng gì cả, hay là theo ta mình tâm sự trên giường nhé." Long Nhất mỉm cười, đại thủ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Long Linh Nhi.

"Có gì để tâm sự với tên xấu xa như ngươi chứ...!" Long Linh Nhi nói rồi đột nhiên sững lại, nhớ ra vừa xong tên phiêu tiểu tử này nói là tâm sự trên giường. Xấu hổ bực bội, nàng vùng vằng rút tay ra, mắng một câu sắc lang rồi chạy đi, còn Long Nhất cười hắc hắc đuổi theo sau.

Rất mau, hai người đã chạy khỏi Thánh Ma học viện. Long Nhất đã nắm được bàn tay nhỏ bé ấy.

Vẫn là lữ điểm cũ, lại vẫn là căn phòng xưa. Long Nhất và Long Linh Nhi ngồi ở hai đầu trường kỷ. Long Nhất hờ hững uống rượu hoa quả còn Long Linh Nhi căng thẳng không biết phải làm gì.

Dẫu Long Linh Nhi đã có ý định trao thân cho Long Nhất để khiến hắn triệt để mê luyến nàng nhưng hiện tại trong lòng nàng lại có sự biến hóa vi diệu. Vừa xong nàng đã hạ quyết tâm chuyện gì cũng dám làm nhưng giờ đây nàng chỉ như một bé gái quen được nuông chiều, đến khi có việc thì sợ hãi bất an, đương nhiên lại càng xấu hổ nữa.

Long Nhất nhìn gương mặt xinh tươi càng lúc càng đỏ hơn của Long Linh Nhi mà không nhịn cười nổi. Phản ứng của nàng khiến hắn thấy thật mãn ý, đây mới đúng là biểu tình mà nữ hài tử nên có. Trước đây nàng thoát ý ngay trước mắt mình mặc dù có no mắt thật đấy nhưng trong lòng lại phiền muộn dị thường. Hiện tại Long Linh Nhi đã có hảo cảm với hắn rồi, Long Nhất thầm nghĩ.

Đưa một ly rượu hoa quả đến trước mặt Long Linh Nhi, Long Nhất cười nói: "Uống một chút rượu đi cho ấm người, nàng xem mặt nàng đông cứng đến đỏ hồng lên rồi kìa."

Mặt Long Linh Nhi lại càng đỏ hơn, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch rồi lại rót cho mình thêm ly nữa uống cạn luôn, tựa hồ như đang vội việc gì không thể dừng được vậy.

Long Nhất đến bên Long Linh Nhi ngồi, cảm thấy thân nàng run lên nhè nhè từng đợt, trong lòng trỗi dậy niềm thương cảm khó nói thành lời. Hắn giang tay ôm lấy eo nàng, khẽ cười nói: "Uống rượu chớ nên uống kiểu đó, không biết làm sao để uống cho thực sảng khoái à?" Chiếc miệng rộng của Long Nhất đặt sát ngay tai của Long Linh Nhi,

hơi thở nóng ấm thổi tới vành tai mẫn cảm của nàng khiến nàng lại run bắn từng cơn. Phải công nhận rằng, Long Nhất chính là một tay hảo thủ.

"Người nói xem chẳng phải uống rượu đều như vậy sao?" Long Linh Nhi hô hấp không ổn định, nói giọng nhỏ như muỗi kêu.

"Uống rượu ấy hả? Phải như thế này." Mắt Long Nhất ánh lên quang mang nóng bỏng. Hắn hớp lấy một hớp rượu nhưng không nuốt xuống mà đưa miệng mình ép lên cặp môi hồng của Long Linh Nhi.

Trái tim thiếu nữ của Long Linh Nhi đập như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cảm thấy đôi môi mát lạnh, chiếc miệng nhỏ xinh đã bị Long Nhất chiếm lĩnh. Đầu lưỡi linh xảo của hắn khéo léo xuyên qua bờ môi tách hai hàng răng cửa ra, từng tia mĩ tửu ngọt ngào nhẹ tuôn vào trong miệng nàng. Cứ như thế một ly rượu qua đường miệng đã được truyền hết cho Long Linh Nhi, lại còn có đôi dòng rượu quả kỳ tích làm sao chảy qua khóe miệng nàng xuống cổ ngọc rồi lại thấm lên áo lan ra bộ ngực vun cao của nàng.

Hồi lâu, bờ môi hai người tách ra. Cặp mắt Long Linh Nhi như mê đi, khí tức khiến người ta động tình trở nên dày đặc.

"Giờ nàng hiểu rồi chứ? Uống rượu là phải như vậy." Long Nhất khẽ vuốt ve khuôn mặt rồi vành tai của Long Linh Nhi, khiến nàng run lên phát ra tiếng rên nhẹ nhẹ

Long Linh Nhi nhũn người ra tựa vào lòng Long Nhất, không còn chút sức lực nào nữa, chỉ nhắm chặt hai mắt đợi nam nhân xâm chiếm.

"Linh Nhi, hảo bằng hữu của nàng đi rồi chứ?" Long Nhất đột nhiên khẽ hỏi.

"Mmm, vừa mới đi." Long Linh Nhi ngượng ngùng gật đầu nói rồi lại rúc sâu hơn vào trong lòng hắn.

"Vậy mình lên giường cùng tâm sự đi thôi, vậy nàng mới có thể hiểu được phu quân nàng thuần khiết thế nào." Long Nhất cười hắc hắc. Nói thật ra nhu cầu sinh lý của hắn đã đạt tới giới hạn rồi bởi từ khi rời tinh linh sâm lâm tới nay chưa có chỗ phát tiết. Nếu thêm vài ngày nữa chắc hắn không chịu nổi nữa mà tự xử, như vậy còn gì là sáng khoái.

Long Linh Nhi rụt lại khỏi lòng Long Nhất, lẩm nhẩm hai tiếng gì đó. Nhưng nhĩ lực của Long Nhất có thể nghe thấy rõ ràng, nàng vừa mắng hắn là sắc lang.

Long Nhất bế Long Linh Nhi vào trong phòng ngủ. Vừa đặt nàng lên chiếc giường êm ái, Long Linh Nhi đã lăn một vòng chui đầu vào trong gối không dám nhìn Long Nhất.

"Ây. Tiểu bảo bối Long Linh Nhi của ta, trước đây nàng dũng cảm lắm mà." Long Nhất cười khế, ngồi bên giường vuốt ve mái tóc nàng.

Không ngờ câu này nói ra lại khơi dậy lòng can đảm của Long Linh Nhi. Sắc mặt đỏ gay chuyển sang phơn phớt hồng, bất chợt nhào tới đè Long Nhất xuống vừa hôn loạn lên mặt hắn vừa cởi bỏ y phục của hắn ra.

Lần này Long Nhất có phần luông cuống chân tay, ngạc nhiên trước những động tác của Long Linh Nhi trên thân thể mình, hồi lâu chưa bình tâm lại được.

Hôn hít loạn lên một lúc, sự gan dạ của Long Linh Nhi lại hạ xuống thấp, nàng chui đầu vào nách hắn, há miệng ra cắn cho hắn một nhát xuyên qua lớp y phục.

Long Nhất vội triệt thoái nội lực hộ thể, không khỏi thềm cảm thán. Nữ nhân ơi, phải chăng căn nam nhân cũng là do trời sinh?

May mà Long Linh Nhi không dùng lực, chưa cắn ngập vào thịt.

"Linh Nhi, giúp ta cởi bỏ y phục nào." Long Nhất ngửi thấy mùi hương nữ nhi thoang thoảng trên người Long Linh Nhi, cảm thụ thân thể mềm mại tựa không xương của nàng trên người, dục vọng bắt đầu dâng lên, giọng nói cũng vì thế mà trở nên nghẹn lại.

Long Linh Nhi toàn thân run lên, răng cắn vào môi dưới quỳ bên cạnh Long Nhất, hai bàn tay nhỏ nhắn lướt trên y phục của Long Nhất, vụng về cởi ra cho hắn.

Y phục của nam nhân đâu có phức tạp. Rất mau, thân trên của Long Nhất bị thoát quang toàn bộ, lộ ra cơ ngực và cơ bụng trắng kiện. Giờ đây hắn chỉ còn lại một mẩu nội khối cuối cùng, tiểu Long Nhất đã bị kích thích vươn lên cao vút.

"Còn một mảnh nữa kìa, Linh Nhi." Long Nhất nói hơi nghẹn nghẹn, dục vọng như ngựa hoang vùng chạy hí vang.

Long Linh Nhi cố bình ổn lại trái tim đang đập loạn nhịp, nín thở từ từ kéo nội khối của hắn xuống. Người tiểu huynh đệ đó liền bật dậy, bộ dạng hung dữ của nó khiến cho Long Linh Nhi kinh hãi bật thốt lên. Nàng chưa từng được trông thấy huynh đệ của Long Nhất, lần ấy khi Long Nhất nhập vào thân thể Tây Môn Vũ cường bạo nàng thì nàng đã nhắm mắt lại, làm sao mà biết tiểu tử này dễ sợ đến thế.

Long Nhất không còn nhịn nổi nữa, lật người ép Long Linh Nhi xuống liền tay giải trừ toàn bộ vũ trang của nàng, làm lộ ra thân thể khiết bạch dụ nhân.

Long Nhất cố nuốt một cục nước miếng, nhả thần như lang sói tỏa ra u quang rà khắp một lượt thân hình hoàn mỹ ấy, ngọc nữ trắng muốt như măng non mới mọc, tiểu phúc phẳng lì, hoa viên dày mịn như nhung, hết thảy đều mê người.

Long Nhất chậm chậm vươn hai tay ra đặt lên ngọc nữ mềm mại ấy, dùng lực khẽ nắm. Chịu đợt kích thích này, Long Linh Nhi nhất thời rên lên một trận, nữ phong cứng vươn hẳn lên.

Thân thể hùng tráng của Long Nhất áp lên, Long Linh Nhi thở hổn hển cắn chặt răng. Lang trảo của hắn không nơi nào không chạm tới, vuốt ve phần mềm cảm dưới thắt lưng của nàng, sau đó hai thân thể sát lại với nhau. Khoảng cách giữa hai người giờ không còn gì ngăn cách nữa, trong giây phút này họ đến gần với nhau nhất.

Hoa tàn hoa nở, mưa xuân mấy lần, thân thể mềm mại của Long Linh Nhi lên xuống như sóng cồn, mỗi lần đạt tới đỉnh của cơn sóng là một lần ngây dại bám chặt lấy hắn, miệng phát ra tiếng rên liên tục không dứt. Còn Long Nhất tuân thủ nguyên tắc đại khai đại hợp, tiến công lần sau kịch liệt hơn lần trước. Cuối cùng đến lúc Long Linh Nhi kêu lên một tiếng tiết thân hắn cũng đồng thời đưa quân tới nơi thâm sâu nhất.

Mây mưa đã qua, những sợi tóc nơi trán Long Linh Nhi bị mồ hôi dính chặt. Nàng nhắm hai mắt ngả vào lòng Long Nhất, thân thể lâu lâu lại run lên khe khẽ, hiển nhiên là dư âm của cơn trào vẫn chưa dứt hẳn.

Thở ra một hơi dài khoan khoái, linh hồn Long Linh Nhi từ trên mây từ từ hạ dần xuống, chậm chậm trở lại với thân thể. Nàng lặng im hưởng thụ sự ve vuốt dễ chịu trên lưng mình từ Long Nhất, cảm giác này khiến nàng thấy rất an tâm, phẳng phất trong lòng trống rỗng

không phải lo lắng điều gì.

Tại sao chuyện trải qua trước đây lại thống khổ đến thế? Long Linh Nhi nghi hoặc. Nàng cố gắng suy nghĩ, chợt phát hiện ra cái đêm kinh khủng đó đã mờ đi trong tâm lý mình. Nàng đã lâu rồi không nhớ tới nó nữa. Nên biết rằng trước đây mỗi đêm nàng đều gặp ác mộng, chưa từng có giấc ngủ nào an lành.

Long Linh Nhi nằm trong lòng Long Nhất ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng kết luận là do kế hoạch của nàng đã bắt đầu có tác dụng, do đó mọi thứ còn khá mờ nhạt.

"Nếu cứ như thế này, Tây Môn Vũ sẽ càng mê đắm ta chẳng, sẽ yêu ta chẳng? Bộ dạng vừa rồi của hắn như hận không thể ăn tươi nuốt sống ta vậy." Long Linh Nhi thầm nghĩ. Nàng không tưởng tượng được rằng nàng đã ngày càng trầm mê Long Nhất hơn.

Đột nhiên, sắc mặt Long Linh Nhi đại biến. Nghe nói làm chuyện vợ chồng sẽ nảy sinh mầm sống, nếu trong bụng nàng có tiểu hài thì phải làm thế nào? Đến lúc đó phải sinh hài tử cho hắn thì chẳng phải là sống không bằng chết sao?

"Tây Môn Vũ. Chàng nói xem chúng ta thế này liệu có thể có tiểu hài không?" Long Linh Nhi có vẻ căng thẳng mở lời hỏi.

Long Nhất cúi đầu nhìn Long Linh Nhi cười nhe cả răng nói: "Ngốc quá. Hiện giờ là chu kỳ an toàn của nàng đó, làm sao có tiểu hài được."

"Chu kỳ an toàn? Chàng làm sao biết được?" Long Linh Nhi hiếu kỳ hỏi.

Ách,... Long Nhất hết lời. Lẽ nào phải nói cho nàng nghe điều tối cơ

bản về sinh lý mà nữ sinh trung học nào cũng được dạy sao?

"Nói cho thiệp biết đi, thiệp muốn biết mà." Ngọc thể của Long Linh Nhi cựa quậy loạn lên trong lòng hắn.

Ngoan nào, Long Nhất hít một hơi thật sâu. Tiểu huynh đệ bắt đầu ngu ngốc động đậy rồi, vừa rồi bị mị lực của nữ hài vừa thấm nhuần mưa móc cuốn hút thì chịu sao nổi chứ, mỗi một nụ cười đều thật mê người, xuân ý hiện rõ nơi đầu mày cuối mắt.

"Được được. Ta nói cho nàng nghe là được. Chu kỳ an toàn chính là một tuần lễ trước và một tuần lễ sau khi hảo bằng hữu của nàng đến, trong thời kỳ này không dễ dàng gì thụ thai *" Long Nhất cung cấp cho Long Linh Nhi kiến thức sơ đẳng về khóa vệ sinh sinh lý.

"A." Long Linh Nhi hưởng ứng, vừa thấy vui vẻ lại vừa có chút gì đó mất mát.

"Hiểu chưa?" Long Nhất cười hỏi.

Long Linh Nhi gật gật đầu.

"Đã hiểu rồi thì mình thử thêm lần nữa đi." Long Nhất cười quái dị lại áp lên người Long Linh Nhi, sóng cuộn ba đào, một trận nam nữ đại chiến lại được khai mạc.

oOo

Ở một bên mái nhà Long Nhất và Long Linh Nhi hai người đang làm việc hoan ái giữa ban ngày, bên mái hiên khác Nạp Lan Như Nguyệt lại mày liễu cau lên, thần tình vô cùng sầu muộn. Nàng vừa nghe Lâm Na nói Phổ Tu Tư ngày mai phải đưa nàng ta và Long Linh Nhi ra ngoài tu luyện ba tháng, nhưng còn sự tình mà nàng nhờ cậy thì

như thể hòn đá chìm xuống biển không chút động tĩnh gì, vậy nàng làm sao yên lòng cho được? Ở Thương Lan đại lục ngoại trừ mấy vị đại ma đạo sư và kiếm thánh ra sợ rằng không còn ai có thể ngăn trở cuộc chiến này. Tuy Nạp Lan đế quốc của nàng đang đứng mũi chịu sào nhưng cuộc chiến này rồi sẽ cuốn cả Thương Lan đại lục vào trong đó. Nàng không tin rằng với nhãn quang của đại ma đạo sư Phổ Tu Tư mà không nhìn thấu vấn đề này.

* Chú ý: Cách tính theo vòng kinh có xác suất không cao, lại còn tùy thuộc vào từng người nữa. Không nên bắt chước ^^

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 149: Thế cuộc không cách gì lay chuyển - Lăng Phong khổ não

Dịch thuật: Aficio Nạp Lan Như Nguyệt bước vào thư phòng của Phổ Tu Tư thấy ông đang ngồi vuốt bộ râu đỏ như lửa nhắm mắt trầm tư, phảng phất không phát giác ra nàng đã bước vào. Nhìn biểu tình của Phổ Tu Tư, trong lòng Nạp Lan Như Nguyệt không khỏi thấy hồi hộp, bắt đầu có dự cảm không hay.

"Phổ Tu Tư giáo sư, con đã tới." Nạp Lan Như Nguyệt khe khẽ mở lời, thần tình vô cùng căng thẳng.

Phổ Tu Tư mở mắt ra mỉm cười: "Như Nguyệt công chúa đã tới, mời ngồi, có chuyện ta muốn nói với công chúa."

Nạp Lan Như Nguyệt ngồi lên chiếc ghế đối diện với Phổ Tu Tư, mi mục vừa có thần sắc kỳ vọng vừa thấp thỏm. Nàng hỏi: "Phổ Tu Tư, về cuộc chiến tranh này, người đã liên lạc với các vị đại ma đạo sư và kiếm thánh rồi ă?"

Phổ Tu Tư khẽ thở dài, mi trầm mắt khép, tựa hồ muốn nói điều gì.

Nạp Lan Như Nguyệt thấy trong lòng chột lạnh, xem dạng này thì sự việc đã gặp phải phiền phức lớn rồi.

"Như Nguyệt công chúa, ta phải nói thực. Ta vừa bàn luận và giao

thiếp qua thư ma pháp với mấy vị đại ma đạo sư, kiếm thánh. Nhưng ngoại trừ thủy hệ đại ma đạo sư Thủy Linh Lung ra thấy đều không muốn nhúng tay vào chuyện phân tranh của đại lục. Ai, chuyện này ta không giúp gì được rồi." Phổ Tu Tư thở dài. Ông đâu có muốn Thương Lan đại lục bị hãm nhập vào vòng chiến hỏa, lần này ngoại trừ lý do các vị đại ma đạo sư và kiếm thánh khác không nguyện ý ra còn có nguyên nhân khác là hoàng đế của Mễ Á công quốc cũng phản đối can dự vào chuyện này. Áp lực từ nhiều phía dồn ép, ông bất đắc dĩ phải buông tay.

Nạp Lan Như Nguyệt lặng cả người đi. Nàng cung kính hành lễ với Phổ Tu Tư rồi nói: "Con biết Phổ Tu Tư giáo sư đã tận lực rồi. Vô cùng cảm tạ người, đã làm phiền người."

"Như Nguyệt công chúa không cần phải nói như vậy. Ta không giúp được công chúa quả thực lấy làm hổ thẹn. Cục thế của đại lục căn bản là không cách nào lay chuyển nổi rồi, không hiểu Như Nguyệt công chúa có dự tính gì chưa?" Phổ Tu Tư hỏi.

Như Nguyệt công chúa khẽ lắc đầu, tú mi nhíu lại khiến người ta trông mà đau lòng. Nàng nhẹ nhàng thốt: "Con còn có thể dự tính được gì đây? Chỉ còn mau trở về thôi. Chiến tranh đã không thể tránh khỏi, Nạp Lan đế quốc đâu có sợ ai." Nói xong câu này, khí thế trên người Nạp Lan Như Nguyệt tỏa ra khiến cho cả Phổ Tu Tư cũng cảm thấy kinh hãi. Thánh nữ Quang Minh giáo hội của Nạp Lan đế quốc quả nhiên không phải là một nhân vật đơn giản.

"Như Nguyệt công chúa hãy nghỉ lại đây một đêm rồi hẵng đi, trời đã tối rồi." Phổ Tu Tư nói.

Nạp Lan Như Nguyệt gật đầu, cáo từ rồi rời khỏi thư phòng.

oOo

Hôm nay Thủy Nhược Nhan tâm thần bất định. Nàng cảm thấy sợ phải trông thấy Long Nhất ở đây, thu hết dũng khí mới dám tới lớp học. Ai ngờ tiểu tử đó trốn học, cả buổi sáng không thấy đâu. Trong lúc nàng giảng bài mắt cứ dỗi lên bầu trời xa, trong lòng lửa giận bùng cháy.

Thủy Nhược Nhan căn bản không có tâm tư giảng bài, chỉ giải thích vài câu chú ngữ rồi hướng dẫn một số nữ hài tự thực tập còn mình thì ủ rũ đi về văn phòng.

"Hôm đầu tiên đến lớp thì khi phụ giáo sư, ngày thứ hai trốn học, thực sự có cái lý đó sao." Thủy Nhược Nhan đặt bịch một tiếng cuốn sách giáo khoa lên bàn, làm cho mọi thứ trên đó rung rinh. Thực ra nàng cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận đến thế? Hận hãn? Cũng có chút chút, nhưng không hoàn toàn như vậy. Dù nàng đã hai bảy hai tám tuổi rồi nhưng đối với chuyện tình cảm nam nữ lại chỉ như một tờ giấy trắng, thậm chí có khi còn kém cả tiểu nữ hài.

oOo

Hết giờ học, Lăng Phong do dự bước đến tầng ba thủy hệ ma pháp sư ban A. Đêm qua nàng trở lại không thấy Long Nhất đâu mà đến giờ hãn vẫn chưa về khiến nàng dấy lên sự lo lắng trong lòng. Dầu không muốn gặp Nhân Nhân ở thủy hệ ma pháp ban A nhưng nàng vẫn muốn xem xem Long Nhất có đến lớp không.

Lăng Phong vừa mới bước tới cửa lớp liền bị một nữ hài tinh mắt phát hiện cười cười nói với Nhân Nhân ở bên cạnh: "Nhân Nhân, bạch mã vương tử của ngươi tới tìm kìa."

Nhân Nhân vội ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy Lăng Phong đang đứng nơi cửa lớp nhìn vào. Nàng vui sướng vội chạy tới.

"Tiểu tử này không lên lớp mà đi đâu rồi nhỉ?" Lăng Phong không thấy Long Nhất lăm bắm nói một mình.

"Lăng Phong, chàng đến tìm thiếp à?" Nhân Nhân kích động nắm lấy cổ tay Lăng Phong, lập tức khiến cho nữ sinh cả lớp ồ lên. Nhưng Nhân Nhân đâu có quan tâm, trong mắt nàng chỉ có một mình Lăng Phong thôi.

Lăng Phong ngớ người ra, khéo léo tránh thoát ngọc thủ của Nhân Nhân. Bây giờ mà phũ tay bỏ đi thì tổn thương tới lòng tự tôn của Nhân Nhân, đang có rất nhiều cặp mắt nhìn vào.

Lăng Phong thở khẽ một hơi nói: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

Gương mặt xinh đẹp của Nhân Nhân đỏ bừng lên, vội vã gạt đầu, giữ lấy "hắn" cùng đi xuống tầng, chỉ sợ "hắn" thay đổi ý định.

Lăng Phong ngẫm cười khổ, đây đúng là nàng đã tự mình chuốc họa vào thân, giờ thì làm thế nào mới thu lại được? Nếu để Nhân Nhân biết nàng thực sự cũng cùng là nữ hài sợ rằng Nhân Nhân phát cuồng mất.

Hai người đi tới một nơi an tĩnh ngồi xuống. Nhân Nhân xấu hổ mà vui sướng ngắm nhìn Lăng Phong, chờ đợi một năm giờ đã có được kết quả rồi chằng?

Lăng Phong trù trù hồi lâu, vừa định hỏi chuyện liên quan tới Long Nhất thì tay bị Nhân Nhân nắm chặt. Chỉ thấy nàng mặt đỏ bừng khẽ nói: "Phong. Thiếp thấy vui lắm, đa tạ chàng...!"

"Đợi đã." Lăng Phong vội ngắt lời, rút tay ra khỏi đôi ngọc thủ tươi mát ấy. Thông minh như nàng đương nhiên biết Nhân Nhân định nói

điều gì, xem ra lần này hiểu nhầm lớn rồi. Nhân Nhân cho rằng nàng ta được đưa ra đây có nghĩa Lăng Phong đã chấp nhận tình cảm của nàng ta rồi.

"Mmm, ta muốn hỏi nàng một chuyện. Tên xú tiểu tử Long Nhất đó hôm nay có đến lớp không?" Lăng Phong hỏi.

"Không. Cả buổi sáng không thấy hắn đâu." Nhân Nhân lắc đầu đáp.

"Vậy rốt cuộc hôm qua đã phát sinh ra chuyện gì rồi sao mà cả trường đều rộn lên những tin đồn về lớp của nàng thế?" Lăng Phong hỏi. Hôm nay nàng đến lớp mới được nghe đủ loại tin tức về chuyện giữa Long Nhất với Thủy Nhược Nhan giáo sư và các nữ sinh cùng lớp đập vào tai, bất kể đi đến đâu cũng có học sinh đang bàn luận.

Nhân Nhân mặt đỏ lên, nhút nhát nhìn Lăng Phong. Bởi vì hôm qua nàng cũng bị tên Long Nhất xấu xa đó thâm tậ, băng phấn đã chui vào bên trong bộ ngực căng tròn của nàng.

Thấy biểu tình của Nhân Nhân, Lăng Phong không khỏi lấy làm lạ. Lẽ nào tiểu tử Long Nhất đó chòng ghẹo được nữ sinh cả lớp? Thực sự là quá ư đáng bội phục.

Đợi Nhân Nhân ấp a ấp úng kể hết chuyện diễn ra trong giờ thực hành hôm qua cho Lăng Phong, Lăng Phong nhin không nổi mỉm cười. Tiểu tử này cũng thật là quá ác ôn đi, ai ngờ còn nhét băng vụn vào trong ngực của cả giáo sư lẫn nữ sinh cùng lớp. Chỉ có kẻ mặt lớn tay trời như hắn mới có thể làm được thôi.

"Đến giờ lên lớp rồi, chúng ta trở về thôi." Lăng Phong nói xong liền bước về hướng tòa nhà của cao cấp ma pháp hệ.

"Lăng Phong, chàng đợi đã." Nhân Nhân mặt tái đi cất tiếng gọi Lăng

Phong dừng lại.

Chạy đến trước mặt Lăng Phong, Nhân Nhân run run giọng hỏi:
"Lăng Phong, chàng gọi thiếp ra là để hỏi chuyện của Long Nhất à?
Không phải đến tìm thiếp sao?"

Lăng Phong ngượng ngùng nhìn Nhân Nhân, thở khẽ một hơi nói:
"Xin lỗi. Ta đến là để xem xem Long Nhất có tới lớp không. Ta và
nàng không được rồi, nam nhân tốt trên thế gian này nhiều lắm, sao
cứ phải cố chấp như vậy?"

"Hỗn đản, thiếp hận chàng." Nhân Nhân mắt lệ rưng rưng nhìn Lăng
Phong hồi lâu rồi lau khô nước mắt bỏ chạy, để lại Lăng Phong cười
khổ xoa xoa mũi.

oOo

Còn Long Nhất với Long Linh Nhi lại ở trong lũy điểm đại chiến thêm
mấy hiệp nữa, từ sáng chiến đấu tới hoàng hôn mới chịu dừng, thu
binh dưỡng sức. Long Linh Nhi đã thành một con lươn lười biếng co
tròn trong lòng Long Nhất, đến một ngón tay cũng không muốn động
đậy nữa.

Long Nhất hô hấp nặng nề. Long Linh Nhi này vẫn còn muốn cùng
hắn gõ nhịp, từ sáng đến giờ chưa nghỉ chút nào, đến cơm trưa cũng
không ăn? Kinh qua một phiên khổ chiến mới có thể khiến nàng bãi
binh. Cứ cái kiểu lao động tốn sức này nữa, dạ dày hắn đói không
chịu nổi mất.

"Linh Nhi, nàng có đói không? Ta đi kiếm mấy thứ về đây." Long Nhất
hỏi Long Linh Nhi đang ở trong lòng mình.

Long Linh Nhi khẽ ừ một tiếng, đến nói cũng không còn sức nữa rồi.

Long Nhất đứng dậy bước xuống giường mặc vào y phục, ra ngoài mua mấy món ăn gói vào mang về. Thấy Long Linh Nhi đã chìm vào giấc ngủ, không nỡ gọi nàng tỉnh dậy, hẩn bèn để đồ ăn bên cạnh rồi nhẹ bước ra ngoài lữ điếm.

Ban đêm ở Mễ Á công quốc quả thực mê người. Đại lộ rộng lớn hai bên đầy các ngọn đèn ma pháp tỏa sáng, rực rỡ lóa cả mắt, người đi đường thuộc nhiều chủng tộc khác nhau đi đi lại lại. Tất cả hình thành nên một phong cảnh mà chỉ Mễ Á công quốc mới có.

Bước đi một lúc, Long Nhất đột nhiên dừng lại bởi hẩn vừa nhìn thấy một hình vẽ quen thuộc, một con phượng hoàng hồi sinh. Đây chính là dấu ấn của Phượng Hoàng gia tộc. Do mối quan hệ với Ngu Phượng nên hẩn cảm giác rất thân thiết với dấu ấn này.

Đây là một cửa hiệu trong tổ hợp của Phượng Hoàng gia tộc, chuyên bán các loại vật trang sức ma pháp thuộc đẳng cấp khác nhau. Chỉ thấy người chen chúc nhau là biết sinh ý nơi này tốt phi thường.

"Nha đầu này không biết giờ đang làm gì nhỉ? Có nhớ đến ta chẳng?" Long Nhất không khỏi nghĩ ngợi. Trong đầu hiện lên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy anh khí của Ngu Phượng, thêm vào đó là hỏa hồng giáp bao bọc chặt lấy thân hình bốc lửa của nàng, tạo nên một nhiệt lực tỏa ra khắp xung quanh, nàng đi đến đâu cũng thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn.

Những điều ấy cứ dần dần hiện về, Long Nhất không khỏi khẽ mỉm cười.

Đúng lúc này, Long Nhất chợt trông thấy hai thân ảnh quen thuộc. Một nàng mặc y phục tế tỵ khiết bạch mang mạng che mặt, một nữ hài thanh tú mặc y phục màu xanh lục của thị nữ. Họ chính là Nạp

Lan Như Nguyệt và thị nữ Tiểu Thúy.

Chương 150: Tính toán của Nạp Lan Như Nguyệt

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Long Nhất, Nạp Lan Như Nguyệt dừng lại quay đầu nhìn. Vừa thấy Long Nhất đứng cách đó không xa mỉm cười nhìn mình, nhãn thần của nàng thoáng qua một sắc thái lạ lùng rồi xấu hổ tránh khỏi ánh mắt hắn. Chuyện ướm át xảy ra mấy ngày trước trong phòng tắm đâu thể nào đẩy đi khỏi dễ dàng được.

Long Nhất bước tới cười nói: "Thật là trùng hợp. Như Nguyệt công chúa hôm nay có hứng đi dạo ha."

Như Nguyệt cố gắng ép lại sự ngỡ ngàng, ánh mắt bình tĩnh nghênh tiếp ánh mắt Long Nhất, khẽ đáp: "Phải rồi, thực trùng hợp, ngày mai phải đi rồi nên mới đi mua chút nhu phẩm."

"Mai đi rồi sao? Chuyện của nàng tốt đẹp chứ?" Long Nhất hỏi.

Nạp Lan Như Nguyệt hít một hơi sâu, ảo não lắc đầu: "Chuyện đó sợ rằng không giải quyết nổi rồi, tình thế bây giờ rất căng thẳng, ta phải trở về rồi."

Ánh mắt của Long Nhất loáng lên, hiểu rằng nàng đề cập đến chiến tranh giữa Nạp Lan đế quốc và Ngạo Nguyệt đế quốc. Dựa vào nhãn quang của Long Nhất tất nhiên không khó nhìn ra được chiến sự song phương đã phát triển tới mức này là do có kẻ thúc đẩy đằng sau. Nhưng còn Cuồng Long đế quốc đóng vai trò gì trong trường

chiến tranh này thì hẳn không có hứng quan tâm tới.

"Như vậy chúc nàng thuận buồm xuôi gió. Ta đã làm phiền nàng rồi, cáo từ." Long Nhất vẫy vẫy tay quay người muốn đi khỏi. Hẳn không phải là đáng cứu thế, quản chuyện chiến tranh làm gì chứ.

"Đợi đã." Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên đuổi đến nắm giữ lấy tay áo hẳn.

"Còn có chuyện gì vậy hả Như Nguyệt công chúa?" Long Nhất hỏi, ánh mắt nhìn Nạp Lan Như Nguyệt chăm chú, khẽ kéo ngọc thủ của nàng ra khỏi y phục mình.

Nạp Lan Như Nguyệt mau lẹ rụt tay lại, có phần tâm hoảng ý loạn, mặt mày khô nóng, một tia ngưng như xuyên qua sa che mặt. Nàng bình phục lại tâm tình, chậm rãi nói: "Tây Môn Vũ, ta có chuyện muốn đàm luận cùng ngươi, ngươi có thời gian chứ?"

Long Nhất nhíu mày hơi do dự. Nạp Lan Như Nguyệt tìm hẳn khẳng định không phải để nói chuyện trên trời dưới đất rồi. Đàm luận? Mươi phần thì tám chín là nói tới chính trị rồi.

"Một lát thôi, không làm tốn nhiều thời gian của ngươi đâu." Thấy Long Nhất do dự, Nạp Lan Như Nguyệt vội nói.

Nghĩ trong mấy giây, cho rằng Long Linh Nhi chưa thể nào tỉnh giấc ngay được, Long Nhất bèn gật đầu đáp ứng.

Nạp Lan Như Nguyệt bảo thị nữ Tiểu Thúy về trước còn nàng cùng Long Nhất tới một sườn đồi. Nơi đây về đêm căn bản không có ai tới, rất yên tĩnh.

Hai người tìm một chỗ ngồi xuống. Hồi lâu, Nạp Lan Như Nguyệt

không nói gì mà chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao đến xuất thần.

"Nhu Nguyệt công chúa. Nàng gọi ta ra đây chỉ để cùng nàng ngắm sao hả?" Long Nhất cười khẽ mở lời.

Nạp Lan Như Nguyệt quay đầu sang áy náy mỉm cười nói: "Người chắc đã biết xung đột giữa Nạp Lan đế quốc bọn ta với Ngạo Nguyệt đế quốc chứ?"

Long Nhất gật đầu. Làm sao hắn không biết cơ chứ? Khi mà pháp sư công hội của hai nước phát sinh xung đột hắn cũng có mặt ở hiện trường.

"Chiến tranh vẫn diễn ra liên miên ở Thương Lan đại lục từ trước đến giờ nhưng lần này thì không giống thế. Hai nước lớn một khi khai chiến sẽ cuốn theo toàn bộ Thương Lan đại lục, khi ấy khắp nơi tranh đấu, máu chảy thành sông, thây phơi đầy nội, thảm cảnh có thể dự kiến được." Thanh âm của Nạp Lan Như Nguyệt có phần kích động. Nàng không chỉ vì quốc gia của mình mà còn vì bách tính toàn Thương Lan đại lục.

Long Nhất mỉm cười ngả lưng ra đằng sau nhìn lên vũ trụ bao la chầm rãi nói: "Vạn vật trên thế gian hợp lâu ắt phân, phân lâu lại hợp, đó chính là phép tắc của tự nhiên. Một khi đã không thể tránh khỏi chiến tranh thì hãy đối mặt với nó đi, tranh đấu tóm lại phải dẫn tới tử vong, sinh ra trong thời loạn thế cũng đừng nên trách đạo trời bất công."

Nạp Lan Như Nguyệt kinh ngạc nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Long Nhất, cắn răng nói: "Người có biết cách nói của người quá nhẫn tâm không?"

Long Nhất đến mắt cũng không ngược lên, cười khẽ: "Nhẫn tâm? Cái

xác phạm của ta có thể làm gì được? Chẳng lẽ hét lớn vài câu khẩu hiệu là bày tỏ ta rất có nhiệt tâm sao?"

Nạp Lan Như Nguyệt ngậy ra. Phải rồi. Bị những lời này của Long Nhất lay động, quả thực tâm lý của nàng đối với cách nghĩ buông xuôi ấy có vẻ không dám không hiểu.

"Như Nguyệt công chúa, ta không phải là người vĩ đại đến thế, nàng cũng không. Nàng muốn ngăn cản chiến tranh nói cho cùng cũng vì lợi ích quốc gia mình, nếu như đổi lại là một nước khác sợ rằng nàng không có nhiệt tâm như vậy đâu." Long Nhất chậm chậm nói.

Nạp Lan Như Nguyệt sắc mặt biến ảo nhìn Long Nhất bên cạnh mình, trong lòng nhất thời cũng không hiểu cảm thấy thế nào. Long Nhất nói không sai, nàng cầu Phổ Tu Tư đại ma đạo sư trước nhất là vì lợi ích của đất nước mình còn bách tính quốc gia khác nàng không nghĩ tới quá nhiều.

"Nàng lần này tìm ta cũng không phải chỉ đơn thuần là muốn nói về cục thế khẩn trương của đại lục chứ?" Long Nhất cười nói tiếp, khẽ quay đầu sang nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, vẻ mặt như cười như không.

Nạp Lan Như Nguyệt không tự nhiên lánh ánh mắt sang nơi khác. Nàng đột nhiên phát hiện ra mình không cao thượng như thế, không có tấm lòng lo cho bách tính toàn thiên hạ. Nàng chỉ có sự băn khoăn như một người dân thường thôi.

"Nếu như có kẻ từ trên trời xuống đập lên người người mấy cước người có thấy sáng khoái không?" Nạp Lan Như Nguyệt không trả lời Long Nhất mà nói về giận dữ.

"Mmm, cũng có cảm giác như thế, nhân loại tóm lại là có cái tật xấu

ấy, điều đó thể hiện ở ta càng rõ ràng hơn nữa." Long Nhất mỉm cười đáp.

Nạp Lan Như Nguyệt không chút hảo khí nào trừng mắt nhìn Long Nhất, rồi đột nhiên thở một hơi nói: "Lời người nói không sai. Ta thực ra không vĩ đại đến thế. Ta chỉ nghĩ cho quốc gia và thân nhân của mình thôi."

"Vậy lần này nàng tìm ta..." Long Nhất hỏi.

"Người nói đúng. Chiến tranh đã không thể tránh khỏi thì hãy đối mặt với nó. Một khi đã quyết chiến, Nạp Lan đế quốc của ta chưa từng sợ một ai." Nạp Lan Như Nguyệt nhấn thần phủ lên một lớp hàn quang, ngữ khí có kèm theo sát khí sung mãn.

Long Nhất mỉm cười. Nha đầu này quả nhiên không chỉ là một chiếc đèn đủ dầu, Thương Lan đại lục quả sắp lật nhào rồi. Bất qua mọi thứ với hãn đều vô can, kể cả hai nước toàn diện khai chiến thì lan đến Mỹ Á công quốc cũng còn mất một thời gian nữa.

Nạp Lan Như Nguyệt nói xong nhìn lên khuôn mặt Long Nhất, ngữ khí băng lãnh: "Lần này Nạp Lan đế quốc bọn ta và Ngạo Nguyệt đế quốc xung đột, Cuồng Long đế quốc các người chắc là tận dụng để đánh đằng sau đây."

Long Nhất nhở một ngọn cỏ đưa lên miệng cười nhẹ: "Như Nguyệt công chúa, nàng nên biết một năm nay ta rời khỏi Cuồng Long đế quốc nên những chuyện này làm sao ta biết được. Chính trị, âm mưu, chiến tranh, mọi thứ đều không liên quan đến ta."

Nạp Lan Như Nguyệt không biết phải làm gì, cười lạnh: "Một khi chiến tranh triển khai toàn diện, người còn có thể chỉ biết cho mình được chăng? Tây Môn nhị thiếu gia."

Long Nhất nhổ ngọn cỏ ra khỏi miệng. Nhớ đến Tây Môn gia tộc, lại nhớ đến quan hệ của bản thân với mấy nữ hài, xem ra khó mà chỉ biết lo cho mình.

"Chẳng hay Như Nguyệt công chúa có cao kiến chi?" Long Nhất hồ hững hỏi.

"Cuồng Long đế quốc các ngươi đổ dầu vào lửa, muốn khuyếch trương sự rối loạn lên để rồi nuốt trọn lấy cả khối Thương Lan đại lục phải không?" Nhãn thần Nạp Lan Như Nguyệt như bốc lửa, nói tới đây không ngờ đã biến thành một người khác hẳn.

"Vậy sao?" Long Nhất nhíu mày hỏi.

"Nếu như hai nước chúng ta hợp tác, đôi bên cùng có lợi chẳng phải hay hơn sao?" Nạp Lan Như Nguyệt nhìn Long Nhất nói, trên người phát ra một khí thế bức người.

Long Nhất cười hắc hắc: "Chuyện quốc gia đại sự như vậy nói với ta có tác dụng gì chứ, nàng phải bàn luận cùng hoàng đế Long Chiến của Cuồng Long đế quốc mới đúng."

"Tây Môn gia tộc các người ở Cuồng Long đế quốc một tay che cả bầu trời, lực lượng quân đội tinh nhuệ nhất toàn bộ nằm trong tay, nói với các người cũng tương tự." Nạp Lan Như Nguyệt lãnh đạm nói.

"Vậy cũng không tới lượt ta, nói với lão đầu tử của ta mới đúng." Long Nhất cười khẽ, làm ra vẻ không hiểu Nạp Lan Như Nguyệt vì sao nói chuyện đó với hắn.

"Với ông ấy hay với người cũng tương tự." Nạp Lan Như Nguyệt

đáp.

"Tại sao?" Long Nhất lấy làm lạ.

"Ta cho rằng nhất cử nhất động của người đều bị phụ thân Tây Môn Nộ gia chủ nắm bắt hết. Ta nghĩ không lâu nữa ông ấy sẽ phái người gọi người về cùng mưu đại sự thôi." Nạp Lan Như Nguyệt khoe miệng hiện ra vẻ cười, ngữ khí nhấn mạnh vào bốn chữ "cùng mưu đại sự".

Tay Long Nhất chống xuống đất làm một động tác uốn mình tiêu sái đứng vững trên không. Hắn từ trên cao nhìn xuống Nạp Lan Như Nguyệt, thân hình như bao phủ lấy nàng, nhãn thần sắc bén tựa dao nhưng Nạp Lan Như Nguyệt không chút nhân nhượng đối thị cùng hắn.

Long Nhất mang theo ý đồ xâm lược đưa mặt gần sát vào. Mục quang lãnh đạm của Nạp Lan Như Nguyệt cuối cùng thoáng qua một tia kinh hoàng. Tính cách của mỗi người đều có hai mặt, bản thân nàng cũng không ngoại lệ, còn mặt kia của Long Nhất chẳng phải là tà ác như danh tiếng đồn thổi sao?

Long Nhất trong lòng mãn ý mỉm cười. Nha đầu này chung quy vẫn phải mềm ra, chẳng qua biểu hiện mãn cảm với chính trị của nàng khiến hắn kinh ngạc. Lão đầu có dã tâm thế nào nàng cũng biết, một nha đầu mới có mười mấy tuổi đã nhìn ra được không lý do gì để lão hồ ly Long Chiến chẳng thấu suốt. Lần Thương Lan chiến loạn này chính là cơ hội cho Tây Môn gia tộc, cũng lại là con đường xưng vương xưng bá một đi không ngoảnh lại, thâu tóm...

Long Nhất không nghĩ thêm nữa. Hắn nhìn xuyên qua tấm vải ấy, trán cách nàng chỉ một tấc cự ly, bốn mắt nhìn nhau. Cứ như vậy một lát, Nạp Lan Như Nguyệt bại trận dùng lực đẩy Long Nhất ra, tìm

đập như con nai con chạy loạn.

"Chuyện không phải của mình thì không muốn đề cập tới. Long Nhất ta đang thích sống tiêu diêu tự tại, còn chuyện có chi biết lo cho thân mình không ta chưa dám bảo đảm. Ta nghĩ nàng nói những lời này với ta tất có mục đích, tuy vậy chủ ý này không chỉ có Nạp Lan để quốc các nàng mà ta cho rằng cả Ngạo Nguyệt đế quốc cũng có ý định đó." Long Nhất thư thả chỉnh lại y phục mỉm cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt mặt đỏ thỏ gấp nhìn Long Nhất khí định thần nhàn, trong lòng dấy lên một cảm giác bất lực. Về võ lực nàng không phải là đối thủ của hắn, tính đến thủ đoạn vẫn không vượt nổi hắn. Nàng không khỏi thầm nghĩ, nếu phụ tử hắn liên thủ lại, sợ rằng Long thị gia tộc đích thực là tới cùng đường rồi.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 151: Hạnh phúc

Dịch thuật: Aficio

Nguồn : Hoa Nguyệt Tao Đàn

"Trên thế giới này có những chuyện không thể nào làm nổi. Ta không giúp nàng được, còn nếu lão đầu gọi ta về đúng như nàng nói, ta cũng không nhất định phải về. Còn nàng, nếu muốn cùng Cường Long đế quốc kết minh, sao còn không mau về chuẩn bị đi." Long Nhất lãnh đạm nói.

Nạp Lan Như Nguyệt ngậy ra nhìn Long Nhất, ưu tư thở ra một hơi, dịu dàng nói: "Chúng ta cũng coi như là người quen của nhau, người không thể giúp ta được hay sao?"

Long Nhất cười khổ nhún vai. Nàng biến thành ngọt ngào từ lúc nào vậy? Mễ Á hoàng hậu Liên Tâm muốn hấn giúp, vị công chúa của Nạp Lan đế quốc này cũng muốn hấn giúp.

"Nếu người cần gì hãy cứ tự nhiên đề xuất, chuyện nào cũng có thể thương lượng mà, phải không?" Nạp Lan Như Nguyệt khẽ nói.

Long Nhất mỉm cười. Hấn vẫn cho rằng vị công chúa của Nạp Lan đế quốc, lại còn là Thánh nữ phải có gì khác với người thường, chẳng qua cũng chỉ đến thế, đặt mối quan hệ vào trong những ràng buộc về ích lợi khiến cho người ta không thấy thích thú. Hấn chỉ thích ái tình có tình yêu đích thực trong đó, còn bị pha tạp bởi thứ gì khác thì xin

miễn.

"Nếu như nàng làm nữ nhân của ta, vậy ta khả dĩ còn xem xét lại." Long Nhất cười hắc hắc, nhin không nổi muốn trêu đùa nàng một bận, để coi Nạp Lan Như Nguyệt có thể hi sinh thân thể vì quốc gia hay không.

Nạp Lan Như Nguyệt nghe lời của Long Nhất xong sắc mặt vừa xanh vừa đỏ, nàng nghiêng răng nói: "Người rõ ràng... vọng tưởng."

"Ta tuyệt đối không thể bán mình. Người nhân cơ hội người khác gặp nguy như thế, không thấy ti bỉ lắm sao?" Nạp Lan Như Nguyệt căm hận.

"Ti bỉ? Nàng tốt xấu gì cũng là người trong hoàng tộc, điều kiện ta đưa ra thực sự là ti bỉ sao? Phụ thân nàng để đạt được mục đích từng bắt nữ nhân trong những gia đình người dân lương thiện để làm lễ vật tặng cho người ta, khi đó sao nàng không mắng ông ta ti bỉ? Theo gió mưa luân hồi lưu chuyển, hôm nay đến lượt nhà nàng. Nếu người đàm luận với ta là phụ thân nàng, ta dám đánh cược ông ta sẽ không nói hai lời mà giao ngay nàng ra làm nữ nhân của ta." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Nạp Lan Như Nguyệt mặt tái đi, nắm đấm nhỏ bé co chặt lại tới mức chỉ còn sắc trắng. Mỗi một câu của Long Nhất đều như cự thạch ngàn cân đè nặng vào tim khiến cho nàng thấy ngực mình bị nén ép muốn thổ huyết. Nàng cố hít mấy hơi thật sâu, đột nhiên cảm giác bản thân mình thực sự quá đạo đức giả. Phải. Trước đây đối với những nữ tử bị cấp làm lễ vật nàng còn đồng tình nữa, chuyển tới nàng thì lại không chấp nhận được, thấy như bị vũ nhục.

Hoàng tộc không có tình thân, Nạp Lan Như Nguyệt hiểu rằng nếu như có thể kết minh cùng Cuồng Long đế quốc, phụ hoàng của nàng

tuyệt đối không do dự chút nào đưa nàng ra làm vật hi sinh. Mặc cho nàng có chân trong Quang Minh giáo hội nhưng đây lại chính là việc liên quan tới vận mệnh của cả Nạp Lan đế quốc. Nàng tuy là Thánh nữ Quang Minh giáo hội nhưng trước tiên nàng là công chúa của Nạp Lan đế quốc, còn Quang Minh giáo hội lại không thể nào can thiệp vào chuyện của hoàng tộc được.

"Ta không có thời gian nói chuyện cùng nàng ở đây nữa, bảo bối thân thiết của ta còn đang đợi." Long Nhất nói xong rồi đang muốn phi thân ly khai.

Nạp Lan Như Nguyệt lách người tới giữ lấy tay áo hắn, kinh hoàng gọi: "Người grooms đã."

Long Nhất kinh ngạc quay người lại hỏi: "Lẽ nào nàng nguyện ý?"

"Nếu ta nói ta nguyện ý người có thể xúc tiến cho Nạp Lan đế quốc và Cuồng Long đế quốc kết minh thành công không?" Nạp Lan Như Nguyệt tức tối nói, răng cắn vào môi dưới muốn bật máu.

"Ta chỉ nói là có thể xem xét." Long Nhất hờ hững nói. Hắn không phủ nhận, mỹ nữ ai chẳng thích nhưng hắn lại không ưa cách thức này.

"Người... người trêu đùa ta?" Nạp Lan Như Nguyệt hét lên.

"Đâu có, vừa rồi ta nói đúng là như vậy. Còn như nàng không muốn nghĩ thế ta đâu còn cách nào khác, tạm biệt." Long Nhất tránh khỏi bàn tay của Nạp Lan Như Nguyệt, cười sáng khoái, chân khẽ điếm đã biến mất trong màn đêm.

"Tên hỗn đản, đừng hòng ta giả cho người, đời nào ta muốn giả cho người chứ." Nạp Lan Như Nguyệt nghiến răng nói. Thực ra trong

lòng nàng biết rõ, nếu như lần này phụ hoàng đàm phán cùng Cuồng Long đế quốc hẳn mười phần đến tám chín nàng được đưa ra con bài trao đổi. Mấy tỷ muội của nàng cũng đều đã thành vật hi sinh chính trị rồi, chỉ còn lại nàng là công chúa chờ ở khuê môn thôi, đến lúc không thể nào tránh khỏi, nếu như...

Long Nhất chậm chậm bay lơ lửng trong bầu trời đêm. Gió lạnh thổi tới, nụ cười xấu xa trên mặt hắn cũng đã thu liễm lại. Đột nhiên hắn nhớ tới mấy nữ nhân đó vô cùng, đấy đều là tình cảm chân chính không pha chút tạp chất nào. Ti Bích, Lãnh U U, Ngu Phượng, Lộ Thiển Á, còn có cả Vô Song nữa, họ đều là nữ nhân cùng hắn trải qua hoạn nạn, sinh tử có nhau.

Long Nhất cứ nghĩ ngợi như thế, trở về lữ điểm lúc nào không hay. Vừa mở cửa bước vào phòng, hắn trông thấy Long Linh Nhi không biết đã tỉnh lúc nào, đang ngồi trên giường lau nước mắt. Thấy Long Nhất bước vào, nàng vội dùng chăn che mặt.

"Linh Nhi, sao nàng khóc?" Long Nhất ngồi lên giường âu lo hỏi, tay gỡ tấm chăn ra nhưng Long Linh Nhi không chịu buông tay.

Long Nhất thấy nàng không chịu bèn ôm lấy cả người nàng lẫn chăn vào trong lòng mình khẽ nói: "Mau chui ra nào không thì nghệt thờ đó."

"Nghệt thờ không cần chàng quản. Thiếp không muốn nhìn thấy chàng." Giọng nói sần muộn của Long Linh Nhi truyền ra từ trong chăn. Long Nhất không khỏi cười khổ. Chuyện gì đây? Nữ nhân sao lại khó hầu đến thế? Vừa mới đây còn đấm đấm bên nhau mà? Vừa mới ra ngoài một vòng mà nha đầu này đã trở mặt không thèm nhận biết rồi.

Long Nhất thấy trong lòng mệt mỏi, thêm vào đó nhớ tới mấy nữ hài

không ở bên mình, trở về lữ điếm thì Long Linh Nhi lại không hiểu sao sinh ra bực bội, tự nhiên thấy buồn bã chán nản. Hấn đặt Long Linh Nhi lại trên giường, bước khỏi buồng ngủ tới phòng khách quăng mình lên trường kỷ mở bình rượu ra tu một hơi.

Long Linh Nhi vội ra khỏi chăn, thần tình vừa khùng hoảng vừa ủy khuất. Nàng tỉnh giấc phát hiện Long Nhất không ở bên cạnh, trong lòng liền thấy trống rỗng rất khó chịu, đợi mãi không thấy về nên nảy sinh cảm giác bị bỏ rơi, ủy khuất khóc lên thành tiếng. Thấy Long Nhất về nàng rất vui mừng nhưng nữ nhân vốn dễ xấu hổ khiến nàng không nói nên lời.

Thấy bóng lưng cô tịch của Long Nhất ngồi lên trường kỷ đang nốc rượu liên tục, Long Linh Nhi cảm thấy trong lòng rất không yên bèn ra khỏi phòng ngủ đến bên hấn.

"Đừng uống nữa." Long Linh Nhi bển lển giữ tay Long Nhất lại. Nhưng Long Nhất ở vào lúc uống đang hăng, vô ý vung tay ra. Khí lực của hấn làm sao pháp sư yếu đuối như Long Linh Nhi bì được, nàng bị đẩy ngã ngồi lên ghế.

"Xin lỗi." Long Nhất lập tức ý thức được mình làm gì, vội giữ lấy bờ vai gầy của Long Linh Nhi nói lời tạ tội.

Long Linh Nhi vốn đang ủy khuất lệ hoa rơi đầy nghe lời xin lỗi ôn nhu ấy, không khỏi nức nở thành tiếng, lệ châu cứ thế trào ra liên tục khiến người ta vô cùng thương cảm.

Long Nhất khẽ thở dài ôm nàng vào lòng an ủi. Ai ngờ càng an ủi Long Linh Nhi khóc lóc càng thương tâm hơn.

Long Nhất day day nơi huyết Thái Dương không nói gì thêm nữa, chỉ tĩnh lặng ôm lấy nàng.

"Chàng đừng hung dữ với thiếp thế được không, thiếp sợ." Long Linh Nhi cuối cùng đã nói thành tiếng. Từ lúc gặp Long Nhất tới giờ, chưa từng thấy bộ dạng sầu muộn này của hắn, hắn luôn luôn cười đùa cợt nhả. Nhưng khi hắn lộ ra thần tình như vậy, trong lòng nàng thấy kinh hoàng lúng túng hết cả lên.

"Ta lẽ nào muốn làm vậy với nàng chứ? Chỉ là tâm tình không tốt thôi. Ta xin lỗi nàng." Long Nhất cố đẩy tạp niệm ra khỏi đầu, thở ra một hơi trọc khí, trán chạm vào đầu Long Linh Nhi day day.

Long Linh Nhi chúi vào trong lòng Long Nhất, đột nhiên thấy rất an tâm, nhãn thần mê đắm trở lại. Quan hệ của nàng và Long Nhất giờ đây rốt cuộc là gì vậy? Long Linh Nhi không dám nghĩ nhiều, vô thức tránh vấn đề đó ra.

"Phải rồi, nàng vừa mới đây sao lại khóc?" Long Nhất thấy lạ hỏi.

"Vừa rồi không phải chàng khi phụ thiếp sao?" Long Linh Nhi dẫu môi lên đáp.

"Vừa rồi ta khi phụ nàng thật nhưng lúc ta bước vào sao nàng khóc?" Long Nhất hỏi.

"Thiếp... thiếp có khóc hả? Khẳng định chàng nhìn lầm rồi." Long Linh Nhi đỏ mặt, không ngờ cũng học lại chiêu thức trêu đùa này của Long Nhất.

"Trẻ con nói dối là mũi dài ra đó." Long Nhất miết đi miết lại chiếc mũi xinh khóc nhiều đỏ hồng lên ấy.

Long Linh Nhi cũng sờ lên mũi mình cười yêu kiều: "Không thể nào, thiếp đâu còn là trẻ con nữa." Vừa nói xong bụng nàng đã kêu lên ọc

ọc.

"Đói rồi hả? Ta mua đồ ăn để trên bàn rồi mà? Tỉnh dậy sao còn chưa ăn?" Long Nhất hỏi.

"Thiếp... Thiếp lúc ấy chưa đói, giờ mới đói?" Long Linh Nhi mắt lấp lánh. Nàng làm sao có thể nói thức giấc thấy thương tâm nên không còn bụng dạ nào.

Long Nhất rời khỏi Long Linh Nhi bước vào trong phòng lấy đồ ăn mang ra. Nội lực vận lên, những món ăn đã nguội lạnh nháy mắt được hâm nóng lại.

"Ây, chàng dùng hỏa hệ ma pháp hả? Nhưng sao lại không nhìn thấy lửa?" Long Linh Nhi ngạc nhiên.

"Đây không phải hỏa hệ ma pháp mà là một môn công phu sư phụ dạy ta, tới ăn nào." Long Nhất cười nói.

Long Linh Nhi thấy ngại ngùng, đột nhiên khẽ nói: "Hay... hay chàng bón cho thiếp ăn."

Long Nhất ngây ra rồi lại mỉm cười. Hắn có thể cảm giác rõ ràng được thái độ Long Linh Nhi với mình, xem ra nhãn thần của nàng đã không còn như trước đây. Mối liên hệ vốn như ác mộng ấy giữa hắn và Long Linh Nhi lẽ nào đã được giải khai?

"Được rồi, hôm nay ta sẽ bón cho bảo bối Long Linh Nhi của ta ăn." Long Nhất ôm lấy Long Linh Nhi đặt ngồi lên đùi mình, dùng thìa xới lên từng miếng thức ăn đưa vào giữa bờ môi hồng hé mở của nàng.

Long Linh Nhi khẽ nhai thức ăn được đưa vào trong miệng, ánh mắt lưu lại trên khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ ôn nhu của Long Nhất. Cảm

giác trong chớp mắt như điện giật đã đánh vào tim nàng, cái cảm giác tê tê ấy mang theo sự ấm áp khiến nàng mê say, tựa hồ như hạnh phúc đã làm lãng quên đi lời thề khiến cho Long Nhất sống không bằng chết ấy.

Chương 152: Trêu ghẹo lẫn nhau

Dịch thuật: Aficio Thời gian ngọt ngào quả thích thú vô cùng. Đêm đó Long Nhất và Long Linh Nhi nằm bên nhau, nói không biết bao nhiêu lời ngọt ngào, làm cho Long Linh Nhi say giấc rồi mà gương mặt xinh tươi còn đọng nụ cười.

Vì Long Linh Nhi phải đi cùng Phổ Tu Tư từ sớm nên khi trời còn chưa sáng hẳn Long Nhất đã lay tỉnh nàng. Mới sáng sớm, Thánh Ma học viện vẫn còn chìm trong màn yên tĩnh, lác đác nghe thấy vài học sinh khắc khổ dậy rèn luyện thân thể.

Hai người đi tới túc xá nữ cao cấp mà Long Linh Nhi trú tại. Muốn đi thì cũng nên nói với Tây Môn Vô Hận mấy lời chứ. Tới cổng túc xá họ liền bắt gặp người giữ cổng, Âu đại mục.

Long Linh Nhi nhiệt tình mỉm cười gọi bà, nói với Long Nhất: "Chàng đợi thiếp ở đây một lát, thiếp đi nói với Vô Hận mấy lời."

Long Nhất nhìn thân ảnh của Long Linh Nhi biến mất trên cầu thang, đang muốn tìm chỗ nào để đột nhập vào thì chợt cảm giác tai mình lạnh đi, gây nên cảm giác nổi gai ốc.

Long Nhất quay đầu lại nhìn thấy Âu đại mục vừa thu hồi lại nhãn thần, đột nhiên cảm giác một sự quen thuộc bèn cẩn thận rà soát lại trong đầu. Vừa rồi cảm giác phát rét ấy rõ ràng là bị nhuệ khí kích khởi, lẽ nào Âu đại mục này đúng như Tây Môn Vô Hận nói, đạt tới

cảnh giới đại kiếm sư rồi.

Nhìn Âu đại mục quay người bước ra xa, mắt Long Nhất cứng lại. Thân hình hắn loáng lên như sóng nước, người tựa tên rời cung bắn về phía bà, năm ngón tay như vuốt chim ưng giương ra nhằm vào cổ bà.

Âu đại mục vẫn y nhiên bước tới trước, như thể không cảm giác chút nguy hiểm nào. Trảo của Long Nhất gần đến cổ bà khoảng một tấc thì buộc phải dừng lại, thu hồi, thân hình trở về chỗ cũ. Hắn kinh ngạc không thôi, Âu đại mục này đúng là người bình thường, vậy cảm giác nhãn thần sắc bén đó là từ ai?

Âu đại mục ngồi trong căn phòng ngăn cách bởi một lớp ma pháp kính, đôi mắt nhìn hắn như đèn phòng kẻ trộm chỉ chực cơ hội bà lơ là lỏng là lén vào. Biểu hiện này khiến cho Long Nhất nghi hoặc không ngớt, có lẽ vừa xong không phải bà ta chăng?

Nha đầu này sao giờ vẫn chưa xuống, nói mấy tiếng làm gì mà lâu thế được? Long Nhất nghĩ thầm quay người giả vờ như rời đi, đợi Âu đại mục buông lơ cúi đầu xuống hắn liền vận khởi Càn Khôn Đại Na Di lướt vào.

Âu đại mục ngẩng đầu lên, nhãn tình mờ đục chợt sáng trong. Bà lắc đầu mắng một câu: "Hỗn tiểu tử, vẫn không thực thà chút nào."

Long Nhất quen đường quen lối lần tới cửa phòng Long Linh Nhi, ẩn ước nghe được tiếng cười huyền ảo. Cửa túc xá không ngờ khe đã mở ra, chắc là quên không chốt lại. Bước vào trong, Long Nhất bước tới cửa buồng ngủ, thấy Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận đang cười đùa cuộn vào nhau trên giường thành một khối, người nọ chọc lét người kia.

Nếu là lúc bình thường Long Nhất tối đa cũng chỉ nuốt hai cục nước bọt thôi nhưng hiện tại máu mũi hẳn chực tóe ra rồi, quả là xuân quang xạ tiết. Nếu như thân thể Long Linh Nhi thì không sao, mỗi một tấc da thịt của nàng hẳn đều quen thuộc vô cùng nhưng tiết lộ xuân quang lại là Tây Môn Vô Hận. Trên người nàng chỉ còn nội khổ màu hồng phấn, càng chết người hơn đó chính là đồ mới mua được hôm đó, vải đã ít lại còn như trong suốt, thêm vào đó hai người cứ uốn éo qua lại khiến cho mảnh vải cuối cùng ấy cũng bị xộc xệch lên xuống.

Không để ý, áo ngực của Tây Môn Vô Hận bị Long Linh Nhi kéo ra làm lộ một đôi ngọc nữ vun cao thanh tú, chỉ đáng tiếng rằng Long Nhất nhìn thấy ở góc nghiêng. Nhưng cự ly gần vậy, Long Nhất cũng không tiêu nổi rồi.

"Phi lễ vật thị, phi lễ vật thị." Long Nhất tự nhủ nhưng nhãn châu như bị niêm phong không cử động chút nào.

Tây Môn Vô Hận bị Long Linh Nhi tập kích bất ngờ kinh hãi kêu lên muốn kéo lại áo ngực nhưng Long Linh Nhi lẽ nào để nàng được như ý. Long Linh Nhi giữ lấy tay Tây Môn Vô Hận, cười đùa: "Vô Hận, cái meo meo của người lớn hơn nhiều rồi đấy."

"Làm gì có, mau thả ta ra." Tây Môn Vô Hận hờn dỗi nhưng không tiếp tục vùng vẫy nữa. Hai người từ nhỏ đã trêu đùa nhau, thân thể của nhau đã quá quen thuộc, kiểu cùng xích lữa thế này đâu có lạ lắm.

"Rõ ràng là có mà, ta khám đây." Long Linh Nhi cười hi hi lấy tay nắm lấy một bên ngọc nữ của Tây Môn Vô Hận bóp bóp khiến cho gương mặt xinh tươi của Tây Môn Vô Hận đỏ bừng.

"Oa, còn nói là không có nữa hả, một tay của ta mà nắm không hết này." Long Linh Nhi cười hi hi. Không hiểu tại sao trong đầu nàng đột

nhiên hiện ra tình cảnh Long Nhất làm trò xấu trên ngọc nữ của mình, bất ngờ hai mắt si mê thất thần.

"Hào Linh Nhi, mau thả ta ra. Nhị ca ta còn đang đợi người ở dưới tầng mà." Tây Môn Vô Hận khẩn cầu.

Long Linh Nhi hồi thần lại, nhãn châu bông nhiên đảo một vòng. Nàng cười khế: "Tên sắc lang đó khi phụ ta, hôm nay ta phải khi phụ mọi mọi bảo bối của hắn."

Tây Môn Vô Hận thấy nhãn thần không chút hảo ý của Long Linh Nhi, trong lòng lại có chút kinh ngạc vui mừng, không phải nàng thích bị giễu cợt mà Long Linh Nhi từ sau sự kiện ấy chưa từng tỏ ra vẻ đùa bỡn tinh nghịch này. Hôm nay thấy được biểu tình đó nàng đương nhiên là vui mừng rồi.

Khi Tây Môn Vô Hận thần sắc biến đổi, Long Linh Nhi đột nhiên cúi đầu xuống lè lưỡi ra liếm lên hạt anh đào màu phấn hồng của Tây Môn Vô Hận.

Tây Môn Vô Hận lập tức mặt đỏ bừng, bực bội nói: "Linh Nhi, người làm gì đó?"

"Hi hi, nhị ca người khi phụ ta như thế đấy." Long Linh Nhi cười giỡn. Nói xong lại ngậm hẳn lấy hạt anh đào, học theo cách kích thích của Long Nhất.

"Linh Nhi, đừng." Thân thể mềm mại của Tây Môn Vô Hận run run. Mặc dù Long Linh Nhi là người bạn thân thiết trong khuê phòng nhưng nàng cũng có phần không chịu đựng nổi cách trêu chọc này. Nàng dùng sức lật người đè lên Long Linh Nhi, gương mặt xinh tươi đang đỏ lên như bị đốt dúi dúi vào người Long Linh Nhi mấy cái.

"Linh Nhi, người đứng là đã bị nhị ca ta làm cho hư hỏng rồi." Tây Môn Vô Hận nói.

Long Linh Nhi cười nhẹ: "Phải rồi, thế nên nếu trách thì đi trách nhị ca người ấy."

Long Nhất đứng ở cửa buồng ngủ nhìn mà thấy miệng lưỡi khô khốc. Hai xú nha đầu này không ngờ lại làm trò đùa bỡn nhau, hại hấn toàn thân bốc khói, có cảm giác chỉ muốn xông lên giường với hai nàng.

Nhưng, rất mau Long Nhất nhớ ra Tây Môn Vô Hận là muội muội của hấn vậy mà hấn không ngờ lại nhìn trộm, hơn nữa còn nảy sinh ra ý niệm tà ác. Hấn nhất thời toát mồ hôi lạnh, thân hình loáng lên biến mất khỏi cửa buồng, vừa hay Tây Môn Vô Hận quay đầu lại, trước mắt nàng như hoa đi.

Tây Môn Vô Hận giật mình, đột nhiên nhớ lại tốc độ như quỷ mị của nhị ca nàng, lẽ nào vừa xong những chuyện nháo loạn với Long Linh Nhi đều bị hấn trông thấy hết? Vậy chẳng phải là...

Tây Môn Vô Hận lập tức khoác lên một chiếc áo dài chạy ra nhìn qua cửa sổ, cúi đầu ngó quanh, thấy Long Nhất đang ngồi trên một cây đại thụ, giờ trò vô sỉ buông lời trêu chọc các nữ học sinh đi qua. Xem ra vừa xong đúng là mình bị hoa mắt rồi, nàng không khỏi thở phào một hơi.

Chương 153: Gặp lại Phổ Tu Tư

Dịch thuật: Aficio Long Linh Nhi thấy ngạc nhiên bởi phản ứng kỳ quái của Tây Môn Vô Hận, vội rời khỏi giường đi tới bên cạnh nàng nhìn xuống, phát hiện Long Nhất đang đợi nàng ở dưới bèn hỏi: "Sao vậy Vô Hận?"

"Không sao, ta muốn xem coi nhị ca có còn ở đó hay không thôi. Con người hẳn vốn rất thiếu tính kiên nhẫn." Tây Môn Vô Hận mỉm cười đáp.

Long Linh Nhi thấy Long Nhất đang trêu chọc cất tiếng gọi mấy nữ sinh, còn có nữ sinh mặt lớn cũng cười đùa lại nữa, khiến cho nàng không thấy thoải mái trong lòng.

"Vô Hận, ngươi mau tắm qua đi, thời gian ước định với Phổ Tu Tư lão sư sắp đến rồi." Long Linh Nhi vội đẩy Tây Môn Vô Hận vào trong phòng tắm, trong lòng mắng thầm tên xú tiểu tử Long Nhất mồm mép thia lia.

Đợi Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận đi xuống lầu, đám nữ sinh vây quanh Long Nhất đã đông thêm cả chục nàng, oanh oanh yến yến không thôi, thu ba mị nhãn loạn phi. Thấy thần sắc như mất hồn say rượu của Long Nhất, trong lòng Long Linh Nhi bưng bưng lửa giận. Nàng hừ lên một tiếng kéo Tây Môn Vô Hận bước mau tới.

Long Nhất thấy bộ dạng ăn phải giấm chua của Long Linh Nhi, mỉm

cười rạng rỡ, vẫy tay rời khỏi đám đông vây quanh rồi chạy tới.

"Linh Nhi bảo bố, sao nàng không gọi để ta chạy tới ngay? Để mặc phu quân rồi đến bất ngờ như sét đánh ấy." Long Nhất cười hắc hắc cầm tay Long Linh Nhi.

Long Linh Nhi đẩy tay Long Nhất ra, hừ lạnh: "Chàng là đồ vô tình bạc nghĩa đại sắc lang."

"Sao có khả năng đó được? Ta khi phụ cả thiên hạ nhưng tuyệt đối không thể nào khi phụ Linh Nhi bảo bố của ta được." Long Nhất mỉm cười nói rồi làm ra vẻ mệt mỏi nắm lấy tay Long Linh Nhi lần nữa.

"Ai mà biết điều chàng nói là thật hay giả." Long Linh Nhi cúi đầu khẽ nói, tiểu thủ khẽ lúc lắc tránh tay Long Nhất.

"Xú nhị ca, huynh nói những lời buồn ói đó ít đi. Nghe mà muội muốn nổi da gà rồi." Tây Môn Vô Hận gần đó làm ra vẻ như mình đang rét run.

Long Nhất cười hắc hắc. Thật là hết cách mà, ai bảo nữ hài tử đều thích nghe câu đó chứ, mặc dầu biết nó là giả vậy mà vẫn tiếp nhận như thường.

"Tiểu muội, đến đây lâu rồi mà huynh còn chưa biết muội ở ban nào?" Long Nhất hỏi.

"Muội ở quang minh hệ ma pháp ban A nhưng rất ít khi lên lớp, chỉ đọc sách ở thư viện thôi." Tây Môn Vô Hận đáp. Nàng sắp đột phá cao cấp ma pháp sư để thành đại ma pháp sư rồi, đến lớp chỉ phí thời gian, không bằng đến thư viện tìm sách đọc.

"Thư viện của các muội nhiều sách lắm hả?" Long Nhất hỏi.

"Chàng ngốc. Thư viện của Thánh Ma học viện chính là thư viện lớn nhất toàn Thương Lan đại lục. Đến cả tàng thư thất của hoàng gia tam đại đế quốc cũng không sánh được." Long Linh Nhi trợn mắt nhìn Long Nhất. Xú tiểu tử này đến những điều thường thức cũng không biết.

Thư viện lớn nhất? Mắt Long Nhất sáng lên. Không gian giới chỉ của hắn tuy cũng có không ít sách nhưng so với thư viện của Thánh Ma học viện khác nào suốt nhỏ với đại dương. Hắn quyết định sau này nhất định phải tới thư viện. Hắn có rất nhiều vấn đề đều chỉ biết rất sơ lược.

Không lâu sau, ba người đã tới viện tử nơi Phổ Tu Tư ở. Vừa định gõ cửa đã trông thấy Phổ Tu Tư và Lâm Na từ bên ngoài bước đến, hai ông cháu đều có mái tóc đỏ như lửa phối hợp với ma pháp bào hỏa hồng, từ xa đã cảm thấy được luồng khí nóng bừng.

"Vô Hận, Linh Nhi, các muội đến rồi." Lâm Na vui mừng chạy tới thân thiết nắm tay hai nàng còn Long Nhất thì để mặc hắn đứng một bên, nhìn cũng không thèm nhìn nửa con mắt, xem ra vẫn còn canh cánh chuyện lừa dối ấy.

Lưỡng nữ và Lâm Na hàn huyên một hồi, thấy Phổ Tu Tư tới gần liền cung kính hành lễ vấn an, chỉ có Long Nhất là dò xét qua lại lão đầu đầy uy nghiêm này. Ông ta kể từ lần ở hoang mãng tiểu trấn đến nay vẫn không thay đổi gì.

Phổ Tu Tư vừa đưa mắt qua đã trông thấy thiếu niên vô ý tứ, thu liễm khí tức nhìn không thấu này, xem gương mặt hắn có gì đó quen thuộc. Lúc này thấy hắn đang nhìn mình dò xét, hai mắt ông lập tức như dao sắc quắc lên về phía hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều giật mình. Lúc này Phổ Tu Tư thấy ngạc nhiên chợt nhớ ra thiếu niên này là ai. Lần trước ở hoang mãng thảo nguyên hẳn chính là tên tiểu tử đã dễ dàng hóa giải sự trấn áp tinh thần của ông. Không ngờ rằng mới cách có một năm mà hẳn tiến bộ nhiều đến vậy, quả là hậu sinh khả úy.

"Nhóc con, chúng ta lại gặp nhau rồi." Phổ Tu Tư đột nhiên cười ha hả, khiến cho tam nữ đều ù ù cạc cạc nhìn ông.

"Lão đầu người không ngờ vẫn còn nhớ ta, xem ra còn chưa biến thành thành lão hồ đồ." Long Nhất cười hắc hắc. Một câu lão đầu này khiến cho Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận đại kinh thất sắc. Phổ Tu Tư là ma pháp sư cảnh giới đại ma đạo sư, nói như thế chẳng phải hẳn chán sống rồi sao.

"Tiểu tử người tuổi còn nhỏ mà tu vi tinh thần lực lại thâm bất khả trắc như vậy, muốn quên cũng khó đó. Người là học sinh của Thánh Ma học viện hả? Sao tu vi của người ta chưa từng nghe nói đến nhỉ?" Phổ Tu Tư không hề để bụng cách xưng hô của Long Nhất mà cười cười hỏi han.

"Ta tên Long Nhất, vừa mới nhập học hai ngày nên lão chưa nghe nói cũng không có chi là lạ." Long Nhất cười hắc hắc đáp lại. Phổ Tu Tư không có gì câu thúc cả nên hẳn biến luôn ông ta thành một lão đầu bình thường.

Lâm Na thấy gia gia tựa hồ có cảm tình với Long Nhất không khỏi ỡng ẹo nói: "Gia gia, hẳn là tên đại phôi đàn đã lừa một ngàn tử tinh tộ của ông đó."

Phổ Tu Tư ngậy ra. Dù cho nói chuyện này là Lâm Na gây ra nhưng một ngàn tử tinh tộ ấy đến nay nhớ lại vẫn khiến ông nhức nhối.

"Ranh con, người cùng với Bạo Hùng dong binh đoàn lừa ta một ngàn tử tinh tộ. Món nợ này làm sao tính đây?" Phổ Tu Tư nghiêm mặt lại nhìn Long Nhất nói, không dọa tên tiểu tử này trong lòng ông không yên được.

Long Linh Nhi thấy Phổ Tu Tư tựa như bốc hỏa vội nói: "Phổ Tu Tư giáo sư, một ngàn tử tinh tộ ấy con sẽ hoàn lại cho người."

"Hoàn cái rắm ấy. Ta nói lão đầu kia, lão nói ta lừa dối có chứng cứ gì hả, không có chứng cứ ta tố cáo lão vu khống đó." Long Nhất thô lỗ ngắt lời Long Linh Nhi, mắt khép lại không nhân nhượng cùng Phổ Tu Tư đối thị.

Phổ Tu Tư gian xảo hừ lên hai tiếng nói: "Ranh con, người chớ nghĩ rằng chuyện này kín như áo trời. Bạo Hùng dong binh đoàn có cả trăm người cùng tham dự, ta không tin rằng tất cả đều giữ kín miệng được."

Long Nhất hơi nhíu mày lại. Lão đầu này nói có lý, đây đúng là một kẻ hờ lớn. Với thanh danh và năng lực của Phổ Tu Tư muốn tra hỏi vài tên dong binh đâu phải chuyện khó.

"Ha ha, vậy đợi lão tìm được chứng cứ rồi nói tiếp nhé." Long Nhất cười nói. Hắn vẫn không tin Phổ Tu Tư sẽ mất thời gian và tinh lực để điều tra, hơn nữa kể cả có mấy dong binh nói ra sự việc cũng không còn tác dụng, trừ phi lão có thể khiến cho một nửa Bạo Hùng dong binh đoàn cùng kể ra từ đầu đến cuối vở hài kịch ấy.

Phổ Tu Tư nhìn lên xem sắc trời. Nói thẳng ra, dựa vào thực lực của ông ở Thương Lan đại lục này hiếm có đối thủ. Hôm nay thấy tên thiếu niên Long Nhất nhìn không thấu này, ông lại nảy sinh một sự trùng động khiến thân thể phát run. Từ con mắt hắn, ông nhìn thấy hắn cũng có cùng khát vọng như mình.

"Gia gia, chúng ta phải đi rồi, nói nhiều với loại hỗn đản đó làm gì."
Lâm Na hung dữ trừng mắt nhìn Long Nhất nói.

"Mmm, đi thôi. Tiểu tử kia trong ba tháng tới đừng có đi đâu nhé.
Món nợ này khi ta về từ từ sẽ thanh toán với ngươi." Phổ Tu Tư nói
với Long Nhất.

"Ta bảo lão đầu ngươi, sao không hoãn lại hai ngày rồi hẵng đi? Vậy
thì món nợ đó chúng ta có thể tính ngay bây giờ rồi." Long Nhất khao
khát nhìn Phổ Tu Tư, trong đầu cũng nảy sinh ra ý niệm giống y như
ông ta.

Phổ Tu Tư lại không nhìn ra được Long Nhất đang nghĩ gì nhưng
nơi ông đưa Lâm Na và Long Linh Nhi tới tu luyện phải năm năm mới
có một cơ hội để đi vào đó, trì hoãn là phải đợi năm năm liền. Nhưng,
ông có thể thử với tiểu tử này một chút.

Bỗng nhiên, trên người Phổ Tu Tư bạo xuất một đợt hồng quang.
Năng lượng cực đại khiến Tây Môn Vô Hận tam nữ bị đẩy lui ra
ngoài, ma pháp lĩnh vực đã bao phủ Long Nhất vào trong.

Khi Long Nhất phát hiện không cảm giác được ma pháp ba động
trong không trung, hấn liền biết Phổ Tu Tư đã dùng đến ma pháp lĩnh
vực của ông.

"Sí Thiên Chi Viêm, thiêu!" Phổ Tu Tư lơ lửng trên không hét lên. Bên
trong lĩnh vực liền bốc lên đầy những ngọn lửa sắc tím, ông và Long
Nhất chốc lát bị hỏa viêm nuốt trọn.

Tam nữ bên ngoài thấy mà tim đập chân run, cùng thốt lên kinh hãi.
Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận toát cả mồ hôi lạnh nơi gan bàn
tay, mặc dù đã biết bản sự của Long Nhất, hấn từng an nhiên vô

dạng giữa cấm chú Phần Thần thuật nhưng đối mặt với hấn giờ đây là đại ma đạo sư trong ma pháp lĩnh vực. Điều này khiến hai nàng không thể chẳng âu lo.

"Các muội an tâm, gia gia sẽ nương tay, chỉ giáo huấn tên hỗn đản đó thôi chứ không làm hại đến tính mạng đâu." Lâm Na thấy Long Linh Nhi lưỡng nữ lo lắng bèn an ủi.

Sí Thiên Chi Viêm thiêu đốt trong khoảng thời gian một phút. Khi ngọn lửa tan đi, cảnh tượng bên trong ma pháp lĩnh vực của Phổ Tu Tư khiến tam nữ trợn mắt há hốc miệng kinh ngạc.

Chỉ thấy y phục toàn thân Long Nhất bị thiêu mất quá nửa làm lộ ra hộ giáp ngân sắc, khuôn mặt anh tuấn cũng trở nên đen sạm, mái tóc dài đen nhánh bị đốt hơn nửa, tình trạng thê thảm vô cùng. Nhưng Phổ Tu Tư trông không kém phần thảm hại, hỏa hồng ma pháp bào rách lỗ chỗ, bộ râu dưới cằm cũng trụi phần lớn. Đợi khi tam nữ nhìn rõ mới phát hiện ra trên tay Long Nhất đang nắm một búi râu hỏa hồng sắc, miệng cười toe toét, hàm răng trắng bóng trên khuôn mặt anh tuấn đen nhem tạo ra một cảnh tượng sáng chói cả mắt.

Phổ Tu Tư thu hồi ma pháp lĩnh vực, lửa giận bùng bùng nhìn Long Nhất. Tên xu tiểu tử này không ngờ dám vặt bộ râu ông vẫn hằng tự hào, thực là tức chết đi được. Nhưng cùng lúc trong lòng ông cũng kinh hãi vô cùng, tiểu tử này bao tuổi mà có thể làm thương tổn đến ông ngay trong ma pháp lĩnh vực. Dẫu ông chưa dùng toàn lực mà chỉ là một ma pháp cấp mười vốn dùng để quần công nhưng với sự tăng cường của ma pháp lĩnh vực nó cũng không kém gì cấm chú.

"Lão đầu, đại ma đạo sư như lão cũng như vậy thôi." Long Nhất vung vẩy đám râu trong tay cười nói.

"Nhóc con, ngươi cứ đắc ý đi, đợi ta về rồi sẽ lại giáo huấn ngươi."

Phổ Tu Tư nộ khí đã từ từ tiêu tán, ánh mắt nhìn Long Nhất có thêm mấy phần tán thưởng.

Phổ Tu Tư vào trong phòng mau chóng thay một bộ y phục khác, sửa lại bộ râu rồi nói: "Lâm Na, Long Linh Nhi, chúng ta xuất phát!"

Long Linh Nhi thân hình khẽ run lên, quay đầu nhìn Long Nhất. Đột nhiên nàng thấy vô cùng bứt rứt, mĩ mục loang loáng một màn sương ướn.

"Linh Nhi, nàng đợi đã." Long Nhất đột nhiên kêu lớn, sai bước đi tới. Giữa những con mắt đổ vào, hắn cúi đầu hôn lên chiếc miệng xinh của nàng.

Long Linh Nhi mặt tê đi, vốn muốn đẩy Long Nhất ra nhưng nhớ tới việc hai người chút nữa là phải chia tay trong lòng chua xót liền giữ lấy cổ Long Nhất mà hồi ứng nhiệt liệt. Tây Môn Vô Hận và Lâm Na trông thấy mặt đỏ hồng lên, đến Phổ Tu Tư sống lâu như vậy rồi mà cũng kinh ngạc, kiểu nam nữ hôn nhau nhiệt tình giữa đường thế này ông chưa từng trông thấy. Nhớ đến thuở xưa ông từng cùng thê tử đã qua đời của mình lúc yêu đương nồng cháy cũng chỉ dám tìm nơi vắng vẻ để hoạt động. Chuyện này khiến ông trong lòng cảm khái, tuổi trẻ thật là hay!

Bờ môi tách ra, Long Linh Nhi nhẩn thần say đắm nhìn Long Nhất, nói thầm bên tai: "Không cho chàng được quên thiếp, không cho tìm hoa thơm cỏ lạ."

Không đợi Long Nhất trả lời Long Linh Nhi đã dẫm chân cùng Phổ Tu Tư và Lâm Na phi thân đi mất. Trong nháy mắt họ đã không thấy đâu, chỉ lưu lại mùi hương thơm quanh mũi, hồi lâu vẫn chưa tan.

"Ây, xú nhị ca. Linh Nhi đã đi rồi huynh còn đứng ngây ra đó làm gì."

Tây Môn Vô Hận thấy Long Nhất thất thần bèn túm lấy tay áo hắn nói.

Mmm, Long Nhất hồi thần nhìn Tây Môn Vô Hận mỉm cười. Nha đầu này đã gọi nhị ca rồi, chỉ có điều đằng trước còn chêm thêm một chữ xú nữa thôi. Tuy vậy cũng kể như có tiến bộ đi.

"Muội thấy Linh Nhi thực sự thích huynh rồi đó, huynh không được làm thương tổn nàng ta nhé." Tây Môn Vô Hận nói.

"Tiểu muội, muội sao lại phải sợ huynh làm thương tổn Linh Nhi, nàng ta thích huynh huynh còn mừng chẳng kịp nữa là." Long Nhất cười đáp.

Tây Môn Vô Hận muốn nói gì nhưng lại thôi, thở ra một hơi không nói thêm nữa. Nàng tuy thấy Long Linh Nhi đúng là đã thực sự chìm vào bể ái nhưng chỉ sợ cô nàng này vẫn cố tình ương ngạnh không chịu nhận ra chân tâm của chính mình.

"Tiểu muội, đi ăn sáng thôi nào." Long Nhất nói với Tây Môn Vô Hận.

Tây Môn Vô Hận gật đầu, cùng Long Nhất tới nhà ăn đằng sau học viện.

Thấy Tây Môn Vô Hận ăn uống thật tao nhã, Long Nhất không khỏi mỉm cười vui vẻ. Có một muội muội thế này hay thật, nhìn ngắm cả ngày quả là thích mắt.

"Xú nhị ca, không ăn gì đi còn nhìn muội làm gì?" Tây Môn Vô Hận trừng mắt nhìn Long Nhất hờn dỗi.

Long Nhất cười hắc hắc: "Ai bảo tiểu muội của huynh xinh đẹp đến thế, đến ăn uống cũng thật dễ thương, nhị ca hẳn thương muội

không được sao?"

Gương mặt xinh tươi của Tây Môn Vô Hận thoáng đỏ hồng, khóe miệng lộ ra một nụ cười, lời khen ngợi của Long Nhất khiến nàng thấy dễ chịu. Khi nàng đang muốn đáp lại lời Long Nhất thì đột nhiên thấy từ cửa nhà ăn một nữ nhân mặc lam sắc thủy hệ ma pháp bào lửa giận bừng bừng bước tới, ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống người ta đang nhìn vào Long Nhất ngồi đối diện nàng.

Chương 154: Ma pháp nén ép

Dịch thuật: Aficio "Xú nhị ca, huynh gặp phải phiền phức rồi." Tây Môn Vô Hận đá cho Long Nhất một cước dưới gầm bàn.

Long Nhất ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt của Tây Môn Vô Hận, trông thấy Thủy Nhược Nhan mặt đầy nộ khí bước về phía hắn, trong lòng không khỏi chán ngán. Lẽ nào nữ nhân này vẫn còn nhớ mối hận ở mộng mấy hôm trước sao? Đúng là nhỏ nhen mà.

Thủy Nhược Nhan đứng trước mặt Long Nhất. Có người nhận ra Long Nhất và Thủy Nhược Nhan chính là nhân vật nam nữ chính trong câu truyện đồn đại khắp trường mấy ngày nay, nhất thời tiếng thì thầm to nhỏ khắp nơi dẫn theo một loạt ánh mắt muốn xem trò vui. Đương nhiên có không ít kẻ đổ kị phát cuồng nhìn Long Nhất. Nếu như nhãn thần có thể giết người thì Long Nhất đã chết vạn lần rồi.

Tây Môn Vô Hận nhìn Long Nhất rồi lại nhìn Thủy Nhược Nhan, thấy một người đùng đà đùng đình một người thì lửa giận phùng phùng. Thoáng chút do dự, nàng nói: "Mọi còn phải lên lớp nên đi trước đây, mọi người cứ từ từ nhé."

Nha đầu này không có nghĩa khí gì cả, Long Nhất nhìn bóng lưng của Tây Môn Vô Hận mắng thầm. Đưa miếng điểm tâm cuối cùng vào miệng, hắn hàm hồ nói: "Thủy Nhược Nhan giáo sư có chuyện gì cứ nói. Đương nhiên, nếu nàng không ngại để cho đám học sinh đó biết."

Thủy Nhược Nhan lạnh lùng đảo mắt một vòng, cảnh giới của ma đạo sư phát sinh một uy thế tự nhiên bức cho đám học sinh quanh đó phải tránh ánh mắt ra không dám cùng đối thị.

"Cậu đi theo ta." Thủy Nhược Nhan lãnh đạm nói rồi quay người đi ra khỏi nhà ăn, đưa Long Nhất tới một nơi bí mật ở hậu sơn.

"Thủy Nhược Nhan giáo sư. Nơi này hoang vắng không một bóng người, nàng đưa ta đến để làm gì? Lẽ nào nàng thực sự muốn làm chuyện tàn bạo tiền gian hậu sát với ta?" Long Nhất tỏ vẻ đại kinh thất sắc, trong mắt lại hiện ra tiểu ý lấp lánh.

Thấy Long Nhất nói nhăng, lửa giận trong lòng Thủy Nhược Nhan lại được dịp bùng lên, chỉ muốn chém hẳn thành hai mảnh.

"Tại sao hôm qua cậu không đến lớp?" Thủy Nhược Nhan cuối cùng cố nén giận, bực dọc nói.

"Tại sao ta phải đến lớp?" Long Nhất cười cợt hỏi ngược lại.

"Cậu... cậu là học sinh thì phải đến lớp." Thủy Nhược Nhan nắm chặt tay lại, nàng cảm thấy mình sắp tức giận tới chết đi được.

"Mmm, nàng cho rằng ta cần phải đến lớp hả?" Long Nhất cười hắc hắc. Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Thủy Nhược Nhan tức tới trắng bệch ra, trong lòng hẳn nảy sinh một cảm giác thích thú khó tả, không hiểu hẳn liệu có phần hơi biến thái rồi không đây?

Thủy Nhược Nhan không hỏi ngậy ra. Phải rồi, tên xú hỗn đàn này có thể không quản ngại khi phụ cả giáo sư là nàng, hẳn còn cần phải đến lớp sao? Nhớ lại sự tình đêm đó, trên mặt nàng lại hiện lên nộ khí và cả xấu hổ nhưng trong nháy mắt biến thành tràn đầy giận dữ,

sắc mặt vừa xanh vừa hồng xen lẫn, nhất thời không nói nên lời.

"Thủy Nhược Nhan giáo sư, nàng không sao đấy chứ?" Long Nhất thấy sắc mặt Thủy Nhược Nhan không tốt, lo lắng hỏi han.

Thủy Nhược Nhan hồi thần lại, răng cắn vào môi rồi đột nhiên thở ra một hơi, nói giọng chán nản: "Phải rồi, cậu đâu cần phải đến lớp, ta cũng không có tư cách dạy cậu."

Thấy bộ dạng ủa Thủy Nhược Nhan, Long Nhất không biết phải làm gì ngây ra hồi lâu mới nói được: "Hôm đó ta chỉ gặp may thôi, thực lực của nàng không hề thua kém ta."

Thủy Nhược Nhan ngược đầu lên, đột nhiên cười vui vẻ nói: "Cậu an ủi ta đó hả? Không hiểu cậu làm sao theo đuổi được Long Linh Nhi khi mà gốc đến thế."

Ách,... Long Nhất nhìn dung nhan rạng rỡ của Thủy Nhược Nhan thầm cảm thán, tại sao nữ nhân dễ thay đổi vậy nhỉ?

"Long Nhất, cậu có thể nói cho ta biết ma pháp kỳ quái đó là do ai dạy cho không? Tốc độ của cậu sao nhanh đến thế?" Thủy Nhược Nhan hỏi. Nàng thực sự vô cùng hiếu kỳ cùng vô cùng khát khao được biết.

Long Nhất cười hắc hắc đáp: "Đã nói là do Quang Minh thần dạy ta trong mộng mà, nàng không tin cũng đành vậy thôi."

Thủy Nhược Nhan bực mình hừ lạnh: "Không cho ta biết cũng được thôi, để ta đi tìm Phổ Tu Tư Viện trưởng. Chắc rằng ông ấy cũng rất muốn biết."

"Phổ Tu Tư lão đầu đó hả? Ta vừa mới đánh cùng lão một trận, nhỏ

quá nửa bộ râu của lão nữa." Long Nhất khẽ nhúu mày mỉm cười nói.

"Bịa chuyện thì cũng phải biết đường, dựa vào cậu thì chỉ có thể khi phụ được nữ tử yếu nhược như ta thôi." Thủy Nhược Nhan tỏ vẻ không tin tưởng chút nào.

Long Nhất hai mắt trắng ra. Nàng cũng là nữ tử yếu nhược sao. Ma đạo sư có thể phóng ra ma pháp cấp mười thánh cấp mà lại nữ tử yếu nhược? Vậy thế giới này đại bộ phận đều là trẻ con trói gà không chặt rồi.

"Cậu làm gì mà ra vẻ như muốn giết người ta vậy, nhìn đầu tóc của cậu bị đốt thê thảm thế kia chắc là bị Viện trưởng Phổ Tu Tư giáo huấn rồi." Thủy Nhược Nhan mỉm cười nhìn lên mái tóc của Long Nhất.

"Ta nói cho đại tỷ nghe này, chớ có đoán lung tung thế." Long Nhất nói không chút hào khí.

"Cậu... cậu gọi ta là gì, đại tỷ? Ta trông già vậy rồi sao?" Thủy Nhược Nhan lập tức sắc mặt biến đổi. Xú tiểu tử này không ngờ dám gọi nàng là đại tỷ, thực là vô lý.

"Không già không già, chỉ giống như đang tam thập thôi, đúng vào lúc hoa nở tươi thắm nhất mà." Long Nhất cười hắc hắc.

"Cậu nói lung tung. Ta mới có hai bảy tuổi, làm gì tới ba..." Thủy Nhược Nhan vừa nói xong lập tức nhận ra điều thất thố, hờn giận nhìn Long Nhất.

"A. Mới có hai bảy, không lớn lắm, làm nữ nhân của ta là vừa hay." Long Nhất mỉm cười nhìn Thủy Nhược Nhan. Nói thực lòng, phong vận thành thực của nàng rất hấp dẫn hẳn.

Thủy Nhược Nhan xấu hổ bực dọc nhìn Long Nhất nói: "Cậu đi chết đi."

"Chết rồi nàng thành quả phụ mất. Không hiểu đêm đó là ai nói chỉ cần đưa cho một bát mì đậu là nguyện trao thân gửi phận nhỉ? Sao rồi? Ăn xong là trở mặt không nhận người sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói. Ăn no rồi đi trêu ghẹo mỹ nữ đúng là một chuyện sáng khoái!

Thủy Nhược Nhan nhất thời thấy toàn thân khô nóng, dùng sức đẩy Long Nhất ra rồi phi thân chạy mất.

Long Nhất lắc đầu cười, chân chấm nhẹ xuống đất bay về hướng thư viện. Đã gọi là thư viện lớn nhất Thương Lan đạt lục vậy ắt phải có những cuốn sách hiếm thấy, cả ngày hôm nay phải ở đó mới được.

Với thân phận của mình Long Nhất dễ dàng bước vào thư viện. Vừa bước vào, hắn phát hiện tầng một đầy ắp người, mấy trăm bàn không còn một chỗ trống, cả dưới đất cũng có người ngồi. Long Nhất lướt mắt nhìn quanh liền biết ở đây toàn là sách sơ cấp ma pháp, sơ cấp đấu khí.

Long Nhất bèn đi lên tầng hai. Ở đây ít người hơn một chút nhưng cũng đầy kín chỗ rồi, chỉ không qua mức như tầng dưới thôi. Sách trên tầng hai toàn là về ma pháp trung cấp. Long Nhất tới đây là hiểu, xem ra tầng ba chứa thư tịch cao cấp các loại.

Long Nhất đến tầng ba rồi lên tầng bốn liền nhạy cảm phát hiện ra nơi cầu thang có kết giới hạ sẵn, chẳng qua kết giới cỡ này với hắn mà nói đâu khác biệt gì với không có. Long Nhất dễ dàng tiến nhập tầng bốn, tầng này vắng lặng không một bóng người, chắc rằng phải đạt tới cảnh giới đại ma pháp sư mới vào được.

Ánh mắt Long Nhất loáng lên. Theo cách tính toán này thì tầng năm cảnh giới ma đạo sĩ mới vào được, tầng sáu là ma đạo sư, tầng bảy chẳng phải là phải có thực lực đại ma đạo sư mới tiến nhập được hay sao? Tim Long Nhất đập mạnh, tâm tư hoàn toàn đặt vào tầng bảy, nơi đó sẽ có loại sách gì đây?

Long Nhất nhìn khắp xung quanh như tên trộm, thấy không ai chú ý bèn chạy một hơi lên tầng sáu. Nhưng hắn cũng cảm giác được càng lên trên kết giới phong ấn càng lợi hại, từ tầng năm lên tầng sáu làm hắn mất thêm một ít thời gian.

Tới tầng sáu rồi, Long Nhất lại thấy chút nóng ruột. Tầng này chỉ có năm giá sách, trống không chẳng một bóng người. Long Nhất hiếu kỳ liền muốn xem tầng sáu rốt cuộc có loại sách gì bèn lấy từng cuốn một ra xem, phát hiện thấy đều là sách chú ngữ cấp chín cấp mười các hệ, còn có cá bút ký của các ma pháp cao nhân lưu lại nữa. Đúng là một cuốn đáng giá cả ngàn vàng.

Long Nhất nhăn châu khế đảo, bao nhiêu sách hay thế này hay là lấy về rồi từ từ xem nhỉ? Hắn vừa mới bước vào thư viện đã tận mắt nhìn thấy một quy tắc nói rằng, thư tịch ở tầng bốn trở lên chỉ có thể xem tại chỗ chứ không được mang ra ngoài. Long Nhất muốn nhét chúng vào trong không gian giới chỉ đợi đọc xong rồi lại đưa trở về chỗ cũ, như vậy chẳng tốt hay sao.

Long Nhất cười hắc hắc, trước nhất lấy ra vài bút ký của ma pháp sư tiền bối, những thứ này toàn là tâm huyết của cao nhân đây mà. Long Nhất đương nhiên hiểu chúng quý giá biết nhường nào nhưng khi đưa vào trong không gian giới chỉ hắn mới phát hiện ra rằng không thể nào đưa vào được. Thì ra mỗi cuốn sách ở đây đều đã bị động tay động chân vào rồi. Long Nhất nghiên cứu mãi mà không có cách nào đành phải thật thà lấy ra một cuốn rồi ngồi xuống đất đọc.

Càng đọc, Long Nhất càng nhập tâm vào biến tri thức trong sách. Nên biết tốc độ đọc sách của hắn có thể nói là kinh người, trước đây hắn chỉ mất một đêm đã đọc hết mấy chục cuốn sách lại còn nhớ như in từng chi tiết trong đầu.

Long Nhất đọc tới mức như say như mê. Mặc dù cảnh giới của hắn chưa đạt tới đại ma đạo sư nhưng chuyện này không ảnh hưởng gì tới khả năng đọc hiểu mà còn khiến hắn thấy như tìm ra được ánh sáng cho mình.

Lúc này Long Nhất lấy từ dưới cùng giá sách lên một cuốn bút ký bìa đầy bụi bặm. Lật ra xem, mắt hắn nhất thời sáng bừng lên bởi tiêu đề của bút ký được viết bằng văn tự ma pháp gồm những chữ lớn: Luận về vận dụng khả năng nén ép ma pháp.

Ma pháp cũng có thể nén lại? Long Nhất nghĩ thầm, lập tức vội lật sách ra xem.

"Bội phục, thực sự bội phục, đây đúng là một thiên tài, thì ra ma pháp còn có khả năng này nữa." Long Nhất như ăn phải thuốc kích thích võ đui kê lớn. Nếu như lý luận trong bút ký áp dụng được thì ma pháp nén lại có uy lực gấp bội so với ma pháp thường. Đây là khái niệm kiểu gì vậy? Chính là nếu một cấm chú nén lại tới một mức nào đó, khi thi phóng ra uy lực tương đương với vài cấm chú liên hoàn, tương đương với sức nổ của một quả bom nguyên tử, phóng vài cái thì chẳng phải cả hoành đảo sơn mạch đều nổ tanh bành sao?

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 155: Lăng Phong – Thuật triệu hồi vong linh từ dị giới

Dịch thuật: Aficio Long Nhất hưng phấn đọc hết toàn bộ cuốn bút ký, cuối cùng phát hiện lời cảnh cáo của tác giả, nói rằng từ lý luận sang thực tiễn vẫn chưa từng thành công, lại còn sinh ra mấy vụ nổ ma pháp nguyên tố nữa khiến cho hắn nhất thời sàu muộn vô cùng. Bất qua Long Nhất mau chóng thích nghi được, lý giải của hắn đối với ma pháp có một chiều sâu nhất định, lý luận về ma pháp của tác giả này là rất khả thi, đợi sau này hắn chắc chắn sẽ tìm cơ hội để thử nghiệm.

Cho tới hiện nay, con đường ma pháp của Long Nhất mới đích thực bắt đầu trở nên phong phú. Uy lực của ma pháp kết hợp hắn đã lĩnh hội được. Nếu như đến lúc có thể lấy ma pháp kết hợp đem nén lại thì uy lực còn lớn đến bao nhiêu nữa. Trong lòng hắn bắt đầu vui sướng trở lại. Đúng vào lúc này Long Nhất đột nhiên giật mình, nhìn thấy kết giới dưới cầu thang có những gợn sóng dao động, không ngờ có người tới. Vô thức, Long Nhất thu liễm khí tức lại rồi phi thân dùng Bích Hồ công dán người lên trần nhà u ám, nếu không quan sát cẩn thận tuyệt đối chẳng thể nào phát hiện ra.

Long Nhất vừa mới núp được thì một thân ảnh đã lướt đến, không ngờ còn trực tiếp tiến đến tầng bảy.

"Lăng Phong?" Trong lòng Long Nhất thấy ngạc nhiên vô cùng. Kẻ

đến không ngờ là bạn cùng phòng Lăng Phong của hắn. "Y" cao nhất mới chỉ là cao cấp ma pháp sư, sao có thể đến được nơi này? Tuy vậy ngay cả Long Nhất hắn cũng đâu đã đạt đủ cảnh giới, phải dùng tới nội lực kỳ diệu mới đắc thủ. Xem ra Lăng Phong cũng có phương pháp riêng để phá kết giới.

"Tiểu tử này quả là thâm tàng bất lộ, xem ra hôm nay không thể không bắt ngươi hiện hình." Long Nhất thầm cười hắc hắc. Hắn không hề giận chuyện Lăng Phong giấu diếm bởi chính hắn cũng lừa người ta đâu ít? Chẳng qua đang muốn biết Lăng Phong rốt cuộc sẽ lộ ra điều gì thôi.

Lăng Phong tới kết giới trên tầng bảy rồi lấy ra một viên ngọc bảy màu kỳ quái, hai tay nắm lại lẩm bẩm nhiệm chú ngữ. Trong nháy mắt, viên ngọc đã tỏa ra quang mang bùng phát bao phủ lấy thân hình Lăng Phong vào trong còn nàng từ từ tiến vào kết giới. Kết giới gặp phải luồng quang mang này bắt đầu dao động. Lăng Phong từng chút một chậm rãi bước vào, xem ra vô cùng gian nan.

Khoảng nửa thời thần sau, cả thân thể Lăng Phong cuối cùng đã xuyên qua kết giới.

Long Nhất nhảy xuống, chưa vội vào tầng bảy mà tiếp tục đọc sách ở tầng sáu một lúc nữa rồi mới lên trên.

Nội lực Ngạo Thiên Quyết của Long Nhất bao bọc toàn thân, từ từ bước vào trong kết giới. Tầng kết giới này hiển nhiên mạnh hơn rất nhiều, Long Nhất phải mất một phen khí lực mới xuyên qua được, dùng nội lực để phá kết giới có ưu điểm là nội lực hấp thu đồng hòa năng lượng chứ không làm cho kết giới dao động.

"Ai, hắc ám khí tức dày thật." Đồng tử mắt của Long Nhất đột nhiên co lại, mau chóng dùng tinh thần lực để ngăn cách bản thân với khí

tức đó.

Long Nhất từ đầu cầu thang thò đầu vào dòm thử, phát hiện ra tầng bảy chỉ có đúng một giá sách đặt ở góc tường, trên trần nhà có vẽ đầy các đạo bùa ma pháp sáng lấp lánh, hình thành nên một ma pháp trận kỳ dị. Càng khiến Long Nhất ngạc nhiên hơn nữa chính là Lăng Phong, chỉ thấy nàng đang ngồi xếp bằng ở trung tâm ma pháp trận, hắc ám ma lực dày đặc trên người phát tán ra ngoài. Một hòn đá màu đen kích cỡ nắm tay đang lơ lửng trên đầu nàng khoảng một tấc. Hắc mang u ám tỏa ra từ hòn đá tiến vào bên trong đầu Lăng Phong.

Thì ra Lăng Phong là thổ hệ và hắc ám song hệ ma pháp sư, chẳng phải cũng tựa như Lãnh U U sao? Chỉ khác ở chỗ Lãnh U U là tinh thần ma pháp với hắc ám ma pháp thôi.

Suy nghĩ trong đầu Long Nhất nhanh như điện, Lăng Phong tới Thánh Ma học viện phải chẳng có mục đích chính là tới đây tu luyện? Hòn đá màu đen trên đầu nàng cuối cùng là thứ gì?

Thời gian tu luyện của Lăng Phong không được kéo dài lâu, lát sau hắc mang từ hòn đá trên đầu nàng bắt đầu thu lại, trở thành một hòn đá âm đạm tầm thường còn màn khói đen quanh người cũng thu vào trong thể nội.

Lăng Phong mở to mắt, nhãn châu lóe ra hắc mang trong thoáng chốc rồi biến trở lại thành màu nâu, chỉ có điều Long Nhất dường như thấy đôi mắt nàng trong một thời gian cực ngắn biến thành màu xanh lam thâm sâu tựa biển. Lăng Phong bay lộn một vòng trên không, hòn đá đen ấy ba một tiếng hạ xuống, vừa khít khảm vào một cái lỗ dưới sàn. Có thể suy ra nó vốn nằm ở đó.

Lúc này, trên tay Lăng Phong đột nhiên xuất hiện một cây ma trượng,

nàng bắt đầu lâm râm niệm chú, pháp trượng mang theo hắc mang vẽ lên một vòng trên không, nhất thời một khe nứt không gian xuất hiện.

"Hắc Ám thần phù hộ, nhất định phải thành công." Lăng Phong đầy hi vọng nhìn vào khe nứt không gian đó lẩm bẫm.

Trong khe nứt ấy khói đen tỏa ra, có vẻ như gì đó đang chống cự kịch liệt. Không lâu sau, khe nứt không gian chậm chậm đóng lại còn thứ bên trong đó vẫn chưa chịu hiện ra, ánh mắt Lăng Phong lộ rõ vẻ thất vọng.

Đúng vào lúc khe nứt ấy chuẩn bị khép lại, đột nhiên lục quang lóe sáng, một quái vật thân phủ đầy lông màu xanh lục từ đó rơi xuống.

"A! Thành công rồi, cuối cùng ta đã triệu hồi được Lục Mao Thi Vương." Lăng Phong nhảy cẫng lên hoan hô, thần tình như thể tiểu nữ hài.

Long Nhất há hốc mồm. Trời ơi, hắn đang nhìn thấy gì đây? Không ngờ chính là thuật triệu hồi của vong linh ma pháp đã bị thất truyền. Cách tu luyện vong linh ma pháp mà Bỉ Đặc ghi lại bao gồm cả thuật triệu hồi nhưng không nhắc đến chú ngữ. Loại Triệu Hồi thuật này tương truyền xuất hiện vạn năm trước đây, nó khác biệt rất lớn với thuật triệu hồi vong linh thông thường. Nên biết sinh vật ở dị không gian cường đại hơn vong linh thông thường gấp bội, hơn nữa chỉ cần lần đầu tiên triệu hồi thành công là vĩnh viễn thành đầy tớ trung thành nhất của người triệu hồi, khi không cần đến người triệu hồi có thể thả nó lại dị không gian. Có thể nói rằng loại Triệu Hồi thuật vong linh dị giới này là mộng ước của mỗi vong linh pháp sư, không ngờ hôm nay lại thấy được loại pháp thuật này từ Lăng Phong.

Hảo tiểu tử, Long Nhất hít vào một hơi, tinh thần kinh ngạc cực độ

khiến cho phòng hộ tinh thần lực của hắn khế dao động. Đúng vào lúc này, Lục Mao Thi Vương đang bất động đột nhiên kêu lên một tiếng chói tai, hóa thành một đạo lục quang nhằm thẳng hướng Long Nhất ở cầu thang.

Phanh một tiếng, Long Nhất đánh một chưởng cách không đẩy Lục Mao Thi Vương ngã bay trở lại. Nếu là cương thi thường trúng một chưởng này đã bị tan thành bụi rồi nhưng Lục Mao Thi Vương vừa ngã xuống đã đứng thẳng người dậy được, không ngờ còn chẳng chịu thương tổn nào khiến cho Long Nhất không khỏi bộ phục khả năng phòng ngự cường hãn của nó.

Khi Lục Mao Thi Vương vừa đứng dậy, Lăng Phong đã dùng Thi thuật chế trụ nó lại rồi nói: "Ai ở đó mau ra đây." Thanh âm mang theo đôi chút căng thẳng.

Long Nhất phi thân xuất hiện đứng ổn định thân hình trước mặt Lăng Phong cười ha hả: "Lăng Phong, thật là trùng hợp, lại gặp được đệ ở nơi này."

Lăng Phong tái cả mặt, trầm giọng hỏi: "Vừa rồi huynh đã nhìn thấy hết?"

"Đúng." Long Nhất gật đầu.

"Đệ... đệ không dám giấu, chỉ là... đệ biết giờ huynh đang vô cùng chán ghét đệ." Lăng Phong cắn môi dưới biểu hiện như nữ hài, thần tình vừa bất an vừa sa sút.

"Ta hiểu rằng mỗi người đều có những bí mật của riêng mình, ta cũng không ngoại lệ." Long Nhất cười khế. Hắn bước tới trước vỗ vỗ lên vai Lăng Phong mấy cái rồi nói: "Xem đệ kìa, như là nữ nhân vậy. Ta sao có thể chán ghét đệ, quý mến đệ còn chưa được."

Lăng Phong mặt đỏ hồng tránh khỏi đại thủ của Long Nhất. Nàng nói: "Huynh thực sự không chán ghét đệ sao? Đệ là pháp sư hắc ám hệ mà."

Long Nhất cười thần bí, ngoắc ngón tay lại nói: "Đưa tai ra đây, ta cho đệ biết một bí mật."

Lăng Phong nghe thấy đưa đầu tới, cảm giác hơi thở nóng ấm của Long Nhất phun lên cổ mình không khỏi khiến cho vành tai cứng lại.

"Ây, Lăng Phong. Sao tai đệ cũng có lỗ vậy, chẳng phải như thể nữ nhân sao." Con mắt sắc bén của Long Nhất thấy vành tai tinh tế của Lăng Phong không ngờ có hai lỗ nhỏ, thấy lạ hỏi.

Lăng Phong nhất thời đẩy Long Nhất ra nói lớn: "Huynh mới là nữ nhân, có lỗ ở tai thì lạ gì chứ, ít thấy mới là lạ."

Long Nhất cười ha hả, nhớ lại tiền thế cũng có nhiều thanh niên xuyên mấy lỗ ở tai, đúng là không lạ thật. Hắn bèn tỏ vẻ hối lỗi: "Đừng giận, ta chỉ tiện miệng nói thôi. Lăng Phong của chúng ta có khí khái nam tử như vậy sao có thể là nữ nhân được?"

"Lại còn không phải sao, nói thế nữa là đệ trở mặt đó." Lăng Phong cáu bẳn nói.

"Không nói, tuyệt đối không nói nữa." Long Nhất đảm bảo.

"Không phải huynh muốn cho đệ biết bí mật nào đó à? Rốt cuộc là gì đây?" Lăng Phong hỏi.

Long Nhất cười hắc hắc nói: "Nếu ta nói ta và đệ thuộc cùng một loại người, đệ có tin hay không?"

Lăng Phong ngậy ra, ngạc nhiên hỏi: "Huynh nói huynh cũng là pháp sư hắc ám hệ?"

"Thông minh, muốn ôm đệ một cái quá." Long Nhất cười cười muốn ôm lấy Lăng Phong nhưng bị nàng đẩy ra.

"Huynh không chán ghét sao, huynh đúng là pháp sư hắc ám hệ?" Lăng Phong vội hỏi, mắt mở to nhìn Long Nhất, ẩn ước vẻ vui mừng.

"Không tin thì hãy xem đây." Hồng mang từ huyết sắc khô lâu nơi tay trái Long Nhất lóe sáng, mùi tám cổ siêu cấp khô lâu từ một vết nứt trên cao hạ xuống, khí tức sát phạt trên người chúng bức cho Lục Mao Thi Vương mà Lăng Phong vừa gọi ra phải lùi lại.

Khiến Long Nhất kỳ quái chính là Long Nhị, lão đại của đám khô lâu tay cầm huyết sắc liêm đao không ngờ chưa có mệnh lệnh đã tự động chạy ra sau lưng hắn.

"Long Nhị, lâu rồi không vận động nên xương cốt cứng lại hả?" Long Nhất ngạc nhiên vỗ vỗ lên vai Long Nhị, thầm nghĩ lẽ nào bộ xương này bắt đầu sản sinh ra ý thức rồi. Nhưng nhớ tới ngoại trừ xương sọ ra khô lâu không còn cơ quan nào khác nữa nên khả năng này quá khó xảy ra, hành vi của Long Nhị vừa xong chỉ là phản xạ thôi.

"A. Thì ra huynh cũng là vong linh pháp sư như đệ, khô lâu của huynh đáng yêu thật." Lúc này Lăng Phong đột nhiên kinh ngạc vui mừng kêu lớn, ngưỡng mộ nhìn mùi tám bộ khô lâu của Long Nhất.

Vong linh pháp sư không hổ là vong linh pháp sư, trông thấy bộ xương mà cũng dùng từ đáng yêu để hình dung, nên biết rằng khô lâu kể cả có cường tráng hơn nữa cũng khó mà dễ coi hơn một bộ xương treo trên giá.

"Long Nhất, huynh làm sao có thể nói chuyện với khô lâu vậy, lẽ nào chúng có ý thức?" Lăng Phong thấy lạ hỏi.

Long Nhất quay đầu nhìn Long Nhị oai phong lẫm liệt, nhún vai đáp:
"Ai mà biết được? Nó đích thực có ý thức không chừng."

Chương 156: Thiên Ma Thạch

Dịch thuật: Aficio Lăng Phong ngạc nhiên quan sát mười tám bộ khô lâu của Long Nhất, đột nhiên nói vui: "Điều huynh nói làm sao có thực được, khô lâu mà có thể sản sinh ra ý thức?"

Long Nhất mỉm cười, không dây dưa với vấn đề này nữa. Hắn nhìn viên đá đen vừa mới khám xuống nên hỏi: "Viên đá này là thứ gì vậy?"

"Đây là Thiên Ma Thạch, bên trong chứa dày đặc năng lượng hắc ám, lại còn có thể phát sinh tiếng kêu kỳ quái, người nào nghe thấy có thể mất trí biến thành điên dại." Lăng Phong nói.

"Đã mang danh tà ác như thế sao ta chưa từng nghe nói đến nhỉ?" Long Nhất kinh ngạc hỏi, cúi người xuống quan sát Thiên Ma Thạch dưới đất.

"Hãy nhìn những đạo bùa ma pháp đang phát sáng kia đi, chúng tạo thành một ma pháp trận trấn áp Thiên Ma Thạch. Nếu không phải như vậy đệ làm sao có thể tùy tâm sở dục mà hấp thu năng lượng hắc ám từ Thiên Ma Thạch được?" Lăng Phong cười nói.

Long Nhất gật đầu, hiếu kỳ đưa tay ra về phía Thiên Ma Thạch, khe khẽ vuốt lên. Viên đá đen này trên bề mặt liền lướt qua một loạt dấu hiệu như sóng nước, cảm giác mát mẻ ấy khiến Long Nhất thấy thoải mái vô cùng. Trong thoáng chốc những dấu hiệu đó hiện ra Long Nhất chợt phát hiện thấy bên trong viên đá có một con mắt, đồng tử

cũng màu đen như chính hấn vậy. Khác biệt ở chỗ con mắt này hiện ra vẻ băng lãnh khiến cho đến cả linh hồn của Long Nhất cũng muốn cứng đờ ra.

"Hách!" Long Nhất vội lùi lại hai bước, mặt đầy vẻ kinh hoàng, sự băng lãnh từ linh hồn truyền lại khiến hấn toàn thân không tự chủ được phát run lên.

"Long Nhất, huynh sao rồi?" Lăng Phong thấy biểu tình kinh khủng của Long Nhất không khỏi lo âu hỏi.

Long Nhất hít vào hai hơi thật sâu để bình ổn lại tâm tình một chút. Hấn chỉ vào Thiên Ma Thạch dưới đất nói: "Con mắt vừa xong xuất hiện bên trong đó đệ đã trông thấy bao giờ chưa?"

"Mắt? Đâu có, viên đá này làm gì có một chút biến đổi nào." Lăng Phong lắc đầu.

"Vậy đệ đã từng thấy những dấu hiệu tựa như làn sóng bao giờ chưa?" Long Nhất kỳ quái hỏi.

"Cũng chưa." Lăng Phong lại lắc đầu.

Long Nhất nhíu mày không nói gì. Hấn dám khẳng định vừa xong tuyệt đối không phải là ảo giác, loại cảm giác băng lãnh đó hiện tại vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

"Lăng Phong, đệ biết lai lịch của Thiên Ma Thạch chứ?" Long Nhất trầm ngâm hỏi, khối Thiên Ma Thạch này tuyệt đối không phải vật thường. Nó nhất định phải có lai lịch kinh thế hãi tục.

"Đệ không rõ lắm, ghi chép có liên quan tới Thiên Ma Thạch vô cùng ít ỏi. Thiếp chỉ biết nó xuất hiện vạn năm trước đây, một trăm năm

trước thì bị trấn áp ở nơi này, còn lại thì không rõ." Lăng Phong nói.

Long Nhất gật gật đầu không hỏi thêm nữa, từ biểu tình Lăng Phong hẳn có thể thấy nàng không hề giấu diếm. Long Nhất muốn nghiên cứu Thiên Ma Thạch một lần nữa nhưng nhớ lại tình cảnh vừa xong hẳn không dám kinh cử vọng động, có lẽ Phổ Tu Tư lão đầu biết được gì đó chăng? Đến khi lão về thử hỏi xem sao.

Hồi thần lại, Long Nhất nhìn Lăng Phong chăm chú. Tiểu tử này có phải là người của Hắc Âm giáo hội không nhỉ? Nói thực lòng, hẳn luôn luôn không có chút hảo cảm nào với Hắc Âm giáo hội.

"Huynh làm gì mà nhìn đệ kiểu đó, trên mặt đệ mọc hoa sao?" Lăng Phong có vẻ không tự nhiên.

"Hoa thì không có nhưng ta muốn hỏi đệ một điều, đệ có phải là người của Hắc Âm giáo hội không?" Long Nhất nhìn thẳng vào Lăng Phong hỏi.

Lăng Phong sắc mặt chợt biến thành phức tạp nhìn Long Nhất, hồi lâu mới khẽ nói: "Đệ hiểu huynh có thiên kiến với Hắc Âm giáo hội nhưng đệ không muốn đối huynh, đệ chính là người của Hắc Âm giáo hội."

Long Nhất sững sốt, lấy làm lạ hỏi: "Sao đệ lại biết ta có thiên kiến với Hắc Âm giáo hội?"

"Điều này huynh không cần quan tâm, tóm lại là đệ biết." Lăng Phong vẫy tay cao quá đầu phiến muện đáp.

Long Nhất nghĩ ngợi đôi chút, lắc đầu cười khẽ. Mình sao lại ngốc thế, Hắc Âm giáo hội đã mấy lần liên kết cùng Ngạo Nguyệt đế quốc tập kích hẳn còn Lăng Phong nhất định phải có thân phận không hề

thấp ở Hắc Âm giáo hội, tự nhiên hiểu quan điểm của hắn. Căn cứ vào cách nhìn này thì Túy Hương Lôu chính là cứ điểm của Hắc Âm giáo hội ở Mễ Á công quốc rồi. Lúc này, Long Nhất đột nhiên nghĩ đến việc Mễ Á hoàng hậu xuất hiện ở Túy Hương Lôu, nàng ta có thể có liên hệ với Hắc Âm giáo hội chẳng? Nghĩ đến đây, Long Nhất không khỏi nhú mày lại.

"Huynh giận rồi à?" Lăng Phong thận trọng hỏi. Thực ra nàng vừa mới biết những chuyện liên quan đến Long Nhất. Nàng cùng hắn rất hợp tính, không muốn mất đi người bằng hữu này.

Long Nhất ngược đầu lên nhìn Lăng Phong nói: "Hắc Âm giáo hội bọn đệ đã biết ta ở đây mà tại sao vẫn chưa cho người tới truy sát?"

"Đệ cũng không biết. Thực ra đệ chỉ biết ở hoành đoạn sơn mạch toàn quân bị tiêu diệt, phía trên cũng không đưa ra thêm mệnh lệnh gì nữa." Lăng Phong lắc đầu nói.

Long Nhất nhú mày lại. Lẽ nào Hắc Âm giáo hội sợ rồi? Nhưng trực giác báo cho hắn biết tuyệt không thể đơn giản như vậy, có lẽ Hắc Âm giáo hội còn chưa tìm ra thời điểm cũng như huy động đủ tinh lực để đối phó hắn.

"Phải rồi, Lăng Phong, đệ có quen Lãnh U U không? Chính là U Minh thánh nữ của Hắc Âm giáo hội đó." Long Nhất đột nhiên nhớ đến Lãnh U U. Nàng nói muốn đi gặp sư phụ, giờ không biết ra sao rồi.

Nghe đến tên của Lãnh U U, trên mặt Lăng Phong lộ ra biểu tình quái dị. Nàng gật đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười kỳ quái.

"Vậy, đệ cũng biết nhi tử của Hắc Âm giáo hoàng chứ, tên tiểu tử đó là kẻ thế nào?" Long Nhất đang mơ hồ không để ý đến biểu tình đó của Lăng Phong.

"Hắn ta ấy à, hắn anh tuấn hơn huynh nhiều, tác phong nhanh nhẹn, lại vừa ôn nhu vừa biết quan tâm tới người khác, mang một mối tình si với U Minh thánh nữ." Lăng Phong cười nói.

Long Nhất bước tới hai bước, một tay giữ nơi cầm, trong lòng nảy sinh một sự nôn nóng khó diễn tả. Hắn hừ lên một tiếng nói: "Đệ phải biết rằng Lãnh U U là nữ nhân của ta, nếu tiểu tử đó dám có chủ ý với U U, lão tử sẽ khiến hắn hối hận vì đã sinh ra đời."

Lăng Phong bất giác bị sát khí Long Nhất phát ra đẩy lùi lại hai bước, sắc mặt tái đi. Nàng nói: "Huynh cứ an tâm, thiếu... thiếu gia của bọn ta tuyệt không phải người như vậy, hắn là người rất tốt."

Long Nhất nghe vậy biểu tình hòa hoãn lại đôi chút, thấy Lăng Phong sắc mặt tái nhợt liền tỉnh ngộ thu liễm lại sát khí.

"Long Nhất, huynh rốt cuộc là đã giết bao nhiêu người rồi mà sát khí nặng nề vậy?" Lăng Phong trong lòng vẫn còn hãi sợ hỏi.

Long Nhất nhún vai cười đáp: "Ta cũng không biết nữa, chưa từng đếm."

"Đại ma đầu." Lăng Phong nói được độc mấy chữ.

Long Nhất nhìn lướt qua Lăng Phong, trông thấy đằng sau lưng nàng là Lục Mao Thi Vương liền cười nói: "Lăng Phong, chúng ta có phải là huynh đệ không?"

Lăng Phong mắt sáng lên, lập tức gật đầu.

"Dị giới vong linh Triệu Hồi thuật của đệ có phải là thứ không thể truyền ra ngoài không?" Long Nhất cười hắc hắc hỏi.

Lăng Phong nghe thấy tròng mắt nhìn Long Nhất: "Biết ngay là tiểu tử huynh không có ý tốt mà. Huynh muốn học thì cứ lấy xem này." Lăng Phong nói xong lấy từ không gian giới chỉ ra một cuốn sách rồi ném tới cho hắn.

Long Nhất nhận lấy không khỏi thoáng giật mình. Dị giới vong linh Triệu Hồi thuật tuyệt đối là bảo vật vô giá với vong linh pháp sư, hắn không tin Lăng Phong lại chẳng biết điều đó. Hắn không hỏi chỉ mỉm cười, thực không nghĩ được rằng Lăng Phong chưa nghĩ ngợi gì đã đưa môn pháp thuật thất truyền vạn năm này cho hắn.

Long Nhất nhìn cuốn bí kíp đã ngả màu vàng trên tay, trong lòng cảm động. Hắn quả nhiên không chọn làm bằng hữu, đến vật trân quý nhường ấy cũng đưa cho hắn. Long Nhất cũng không có lý giữ riêng mình, lấy cuốn Vong Linh Ma Pháp Đại Toàn do Bỉ Đặc viết từ không gian giới chỉ ra đưa cho Lăng Phong nói: "Có qua có lại, pháp thuật đó của đệ ta cũng không thể học không được. Đệ xem cái này đi."

"Huynh với đệ khách khí gì nữa, đây là... a, Bỉ Đặc, bút ký về vong linh ma pháp." Lăng Phong lúc đầu còn không để ý, nhưng khi nàng thấy tên sách rồi nhin không nổi bật thốt lên ngạc nhiên. Trời ơi, Bỉ Đặc, cách tu luyện, đây đúng là vật mà tất cả hắc ám pháp sư đều mơ ước, không ngờ còn có bút ký trực tiếp của ông ta lại còn cả những chú ngữ đã thất truyền nữa, đơn giản là khiến nàng kinh hoàng.

"Đây là do ta vô tình có được, nội dung bên trong đó vô cùng toàn diện, ta nghĩ nó giúp được cho đệ." Long Nhất cười nói.

"Đa tạ huynh, Long Nhất, cái này đúng là bảo vật vô giá." Lăng Phong kích động.

"Haha, vật đệ đưa cho ta mới là bảo vật vô giá. Dẫu ta không có hảo cảm với Hắc Ám giáo hội nhưng Lăng Phong đệ vĩnh viễn là huynh đệ của ta." Long Nhất mỉm cười vỗ vỗ lên vai Lăng Phong.

Hai người đều có được vật mà mình muốn liền không kịp đợi mở ra xem luôn, không quan tâm có người nào tới. Đại ma đạo sư Phổ Tu Tư đã ra khỏi học viện rồi, nơi này không còn ai tiến vào được nữa (quên mất Thủy Linh Lung).

Long Nhất giờ cuốn sách Dị Giới Vong Linh Triệu Hồi Thuật ra, càng đọc càng kinh ngạc. Nội dung bên trong đó khiến hắn như lạc vào một thế giới hoàn toàn mới lạ, không thể nào không bội phục khả năng sáng tạo và trí tuệ của nhân loại. Nhưng hắn cũng biết rằng Lục Mao Thi Vương chẳng qua là nhược tiểu sinh vật của thế giới vong linh ở dị giới thôi, trên nó còn có rất nhiều vong linh sinh vật cường đại nữa. Tuy vậy thuật triệu hồi vong linh này cần tinh thần lực và hắc ám ma lực cường đại, lại còn phải dựa vào vận khí mới có thể thành công. Ngoài ra vong linh triệu hồi này không phải có thể vĩnh viễn thành nô lệ của vong linh pháp sư như truyền thuyết, bởi trong dị giới luôn có cảnh cá lớn nuốt cá bé. Khi vong linh đó được trả về dị giới rồi, nó có nhiều khả năng sẽ bị vong linh cường đại hơn sát tử.

Tốc độ đọc của Long Nhất rất nhanh, một lúc sau đã nhớ được hết toàn bộ. Đọc xong rồi đương nhiên hắn muốn thử xem. Thấy Lăng Phong đang say mê đọc bút ký của Bỉ Đặc, hắn bèn đến một bên bắt đầu tập trung tinh thần niệm chú ngữ.

Một làn khói mờ tỏa ra từ trên người Long Nhất, tùy theo tiếng niệm chú của hắn mà chuyển động, ma pháp ba động cường liệt khiến cho Lăng Phong đang đọc sách cũng bị làm cho tỉnh lại. Nàng thấy Long Nhất đang thi triển Vong Linh Triệu Hồi thuật, không khỏi thấy lo lắng thềm Long Nhất quá lỗ mãng. Lẽ nào hắn không biết nếu Hắc Ám ma lực hoặc tinh thần lực không đủ thì rất dễ bị phản phệ sao?

Chương 157: Chết không thừa nhận

Dịch thuật: Aficio Long Nhất nhắm chặt mắt lại, tinh thần lực ngưng tụ cao độ, hắc ám ma lực mạnh mẽ từ ý thức hải tán phát ra, tuôn đến thông đạo không gian được tạo ra bởi chú ngữ. Hắc ám ma pháp nguyên tố của hắn về mật độ tuy vượt xa cao cấp ma pháp sư nhưng cảnh giới vẫn chỉ dừng lại ở giai đoạn đó, vậy nên hắn cũng chỉ có thể triệu hoán ra Thi Vương ở dị giới.

Bỗng nhiên, Lăng Phong thấy mắt mình tối đi, các đạo bùa chú ma pháp trên tường bỗng ảm đạm lại. Khói đen cuộn trào, một khe nứt không gian vô thanh vô tức được mở ra.

Lăng Phong nắm chặt tay, trên trán mồ hôi lạnh lấm chấm. Nàng lẩm bẩm: "Thành công, nhất định phải thành công."

Đúng vào lúc này, Long Nhất mở to mắt ra, đồng tử co lại thành cỡ đầu kim khiến người ta nhìn mà phát sợ. Chỉ nghe thấy hắn hét lớn: "***mẹ ngươi, mau ra cho lão tử!"

Đám khói đen trong khe nứt rung động, đột nhiên ngân quang lóe sáng, phanh phanh vài tiếng vang lên, ba con quái vật ngân quang lấp lánh xuất hiện trước mặt Long Nhất và Lăng Phong.

"Đây, đây là Ngân Giáp Thi Vương. Huynh đã gọi ra Ngân Giáp Thi Vương rồi, trời đất." Khuôn mặt Lăng Phong thể hiện rõ vẻ không dám tin, nhìn Long Nhất như nhìn quái vật.

Ngân Giáp Thi Vương? Long Nhất nhìn ba con quái vật cao hơn mình một cái đầu này, phát hiện ra chúng không hề mặc giáp ngân sắc mà da thịt toàn thân đã bị dị hóa thành ngân giáp cứng rắn, đến đầu cũng vậy, chiếc đầu lâu hung dữ hiện ra trông khủng bố vô cùng. Khí thể cường hãn thêm vào sát khí đầy mùi huyết tinh ập đến, đơn giản là trời sinh ra khí thể sát nhân rồi, kể cả chưa giết người thì người đã bị dọa chết. Long Nhất thầm nghĩ.

"Long Nhất, tên tiểu tử huynh lẽ nào là hắc ám hệ đại ma đạo sư?" Lăng Phong nhìn Long Nhất hỏi.

Long Nhất cười hắc hắc, lắc đầu nói: "Nhàm rồi, ta chỉ là một cao cấp ma pháp sư hắc ám hệ nhỏ xíu thôi."

"Quái vật." Lăng Phong hừ lạnh một tiếng. Ngay cả đến đại ma đạo sư lần đầu thi phóng Triệu Hồi thuật cũng chưa chắc đã gọi ra được vong linh. Loại Triệu Hồi thuật này có xác suất thành công nhất định, nhưng lại cực thấp, nếu như mỗi lần đều triệu hồi được, vậy chẳng phải có thể tạo thành một vong linh quân đoàn cường hãn sao, đến khi ấy công thành chiếm đất lên làm hoàng đế cũng rất khả thi.

"Đệ đố kỵ hả, lần đầu ta đã gọi được ba con Ngân Giáp Thi Vương, có thể nói là hơn Lục Mao Thi Vương của đệ tới mấy đẳng cấp, haha." Long Nhất đắc ý cười lớn.

Lăng Phong chu môi lại. Nàng quả thực có chút đố kỵ Long Nhất. Tiểu tử này vận khí quá là tốt đi, thực khiến tâm lý nàng khó mà cân bằng được. Nàng đường đường là một ma đạo sĩ hắc ám hệ, không ngờ chẳng bằng một cao cấp ma pháp sư nhỏ bé.

Long Nhất nhìn mười tám bộ siêu cấp khô lâu rồi lại nhìn ba con Ngân Giáp Thi Vương, không khỏi có ý tưởng muốn xem xem rất

cuộc bên nào mạnh hơn. Ý niệm chợt động, hấn sai Long Nhị vác huyết hồng liêm đao ra đơn độc đánh với ba con Ngân Giáp Thi Vương. Đây không phải là Long Nhất coi thường Ngân Giáp Thi Vương mà là do thực lực của Long Nhị đã vượt quá đại kiếm sư, theo hấn có thể đủ để ứng phó.

Ý niệm phát ra, từ trong hốc mắt tối đen của Long Nhất xuất hiện một đường hồng quang, bộ xương đen xì ấy mang theo mấy đạo tàn ánh phóng đến ba con Ngân Giáp Thi Vương, còn đối thủ của nó hiển nhiên là đã chậm mất nửa nhịp.

Hồng mang lóe sáng, huyết sắc liêm đao của Long Nhị như thiểm điện chém tới, chỉ nghe một loạt các tiếng kim loại va chạm với nhau, ba con Ngân Giáp Thi Vương đã ngã bay về phía sau đập mạnh vào tường. Nếu không nhờ vào kết giới cực mạnh của tòa nhà thì sợ rằng bức tường đã có thêm mấy cái lỗ rồi.

Ba bộ Ngân Giáp Thi Vương như Long Nhất dự liệu đã đứng dậy vững vàng. Nếu như đến một chiêu vừa rồi của Long Nhị mà tiếp không nổi thì môn Vong Linh Triệu Hồi thuật này không học cũng được, kể cả có gọi ra vài ngàn con cũng chỉ biến thành bụi cát mà thôi. Trên ngực ba con Ngân Giáp Thi Vương bị xé thành một vết thương nhưng không sâu.

Thi Vương ở dị giới đều có trí tuệ nhất định. Bị thua thiệt bởi tay của Long Nhị đã kích khởi hung tính trong cơ thể chúng. Ba tên nhất tề phát ra tiếng thét chói tai xông tới Long Nhất, bốn cỗ vong linh lập tức quần lấy nhau tranh đấu.

Long Nhị hơn ở vũ khí sắc bén, di động mau lẹ còn ba con Ngân Giáp vong linh lại vượt nhờ khả năng phòng ngự siêu cường, tựa như con lật đật ngã xuống là nẩy trở lại ngay.

Lúc này Lăng Phong chạy tới bên cạnh Long Nhất, không khỏi hâm mộ nói: "Khô lâu của huynh không chỉ đáng yêu mà công kích cũng mạnh thật, ít nhất là đạt thực lực đại kiếm sư, đồ tốt như vậy làm sao huynh có được thế?"

"Nhân phẩm, nhân phẩm tốt tự khắc vận khí sẽ tốt." Long Nhất cười hắc hắc. Khô lâu của hắn không dám để cho người khác xem, lần này do Lăng Phong cũng cùng tu tập một loại ma pháp nên mới không vấn đề gì.

"Hừ, sao đệ chẳng thấy nổi nhân phẩm của huynh có chỗ nào tốt nhỉ? Đồ tiểu tử có mới nới cũ." Lăng Phong tỏ vẻ coi thường.

"Cái chuyện thất đức có mới nới cũ ấy ta chưa từng làm, ta thích mới chứ không bỏ cũ. Tấm lòng trải rộng như thế mới gọi là bác ái, chứ không như đệ, cũng là bác ái (yêu nhiều) mà làm tổn thương biết bao nhiêu trái tim thiếu nứ." Long Nhất cười nói.

Lăng Phong sững sờ, sắc mặt hơi ảm đạm. Nàng cười khổ hai tiếng nói: "Phải rồi, nhân phẩm của đệ quá kém, gọi là có mới nới cũ cũng được."

Long Nhất thấy Lăng Phong mặt biến sắc, hiểu rằng mình đã nói trúng chỗ đau khổ của "y". Nhưng còn chưa nói lời xin lỗi, trận chiến giữa ba con Ngân Giáp Thi Vương với Long Nhị đã phân thắng bại. Ba con Ngân Giáp Thi Vương toàn thân đầy thương tích, đang ngã dưới đất cố vùng vẫy để đứng dậy nhưng đã không giữ nổi thăng bằng nữa. Còn tình trạng của Long Nhị cũng không thực sự tốt, xương bị chém gãy mất vài khúc, hắc ám khí tức trên người lay động không ổn định, hiển nhiên cũng đã đạt tới cực hạn chịu đựng rồi.

Khi Long Nhị vung huyết sắc liêm đao lên muốn xông đến kết liễu ba con Ngân Giáp Thi Vương, Long Nhất hạ ý niệm ra lệnh dừng lại.

Trước tiên hấn dùng Khô Lôu Tu Phục thuật tiếp lại xương cốt cho Long Nhị rồi vỗ lên vai khiến nó trở về đội ngũ. Trị liệu cho Ngân Giáp Thi Vương càng đơn giản hơn nhiều, chỉ cần đưa vài đạo hắc ám ma lực vào trong cơ thể chúng là lập tức lại sinh long hoạt hổ ngay, quả đúng là sinh vật cường hãn.

oOo

Lúc này sắc trời bên ngoài đã bắt đầu tối đi. Tây Môn Vô Hận đứng ở tầng dưới thư viện, thần tình vô cùng lo lắng. Một đại mỹ nữ như thế đương nhiên hấp dẫn sự chú ý từ rất nhiều nam sinh, tuy thế chẳng có một ai tới hỏi han. Tây Môn Vô Hận đúng là thần thánh trong mắt rất nhiều nam sinh, tên nào tỏ ý bất hảo là bị đám đông quần đả ngay.

Đúng vào lúc này, Thủy Nhược Nhan đi ra từ thư viện, khiến cho đám nam sinh quanh đó lại ồ lên, mắt trừng ra nhìn ngây ngốc, chỉ sợ bỏ qua một động tác nhỏ nào đó của mỹ nhân.

"Thủy Nhược Nhan giáo sư tìm con ạ?" Tây Môn Vô Hận bước tới hai bước hỏi.

Thủy Nhược Nhan lắc đầu đáp: "Hấn chắc không ở thư viện rồi, ta đã tìm từ tầng bốn tới tầng sáu mà không thấy bóng dáng hấn đâu."

"Không thể nào, con nhìn thấy rõ ràng huynh ấy tới tầng bốn mà." Tây Môn Vô Hận nói. Lúc nàng đang đọc sách ở tầng ba thì vừa hay thấy Long Nhất bước lên tầng bốn, chưa kịp gọi thì hấn đã đi rồi, sau đó không thấy hấn đi ra nữa.

"Nhưng đúng là không thấy mà, con và Long Nhất rất quen nhau hả?" Thủy Nhược Nhan hỏi. Nàng không hề biết Long Nhất chính là Tây Môn Vũ.

Tây Môn Vô Hận ngây ra, nhất thời không biết trả lời ra sao. Không thể nào nói Long Nhất chính là ca ca nàng được.

"Ây, Thủy Nhược Nhan giáo sư, thật là trùng hợp quá." Đúng vào lúc này Long Nhất và Lăng Phong hai người từ thư viện đi ra, tươi cười cất tiếng chào Thủy Nhược Nhan.

Thủy Nhược Nhan vô cùng kinh ngạc nhìn Long Nhất, lúng túng hỏi: "Vừa rồi cậu ở thư viện à?"

"Chính thế." Long Nhất gật đầu, mắt liếc qua Tây Môn Vô Hận mỉm cười nói với nàng: "Nha đầu, mọi cũng ở đây à. Ăn gì chưa, mình cùng đi ăn luôn nhé."

Thủy Nhược Nhan thấy Long Nhất không ngờ chẳng để ý gì đến nàng, không khỏi lửa giận bốc lên cao ngút, cảnh giới tu tâm với nàng bây giờ không còn chút tác dụng nào. Nàng kéo lấy Long Nhất nói lớn: "Cậu nói cho ta biết mau, rốt cuộc là cậu ở tầng mấy thư viện?"

Long Nhất bất lực nhìn bộ dạng xì xầm bàn tán của đám đông quanh đó, cười khổ nói: "Ta nói với đại tỷ này, nàng tốt xấu gì thì cũng chú ý tới chút hình tượng đi chứ. Giữa thanh thiên bạch nhật mà lòi lòi kéo kéo cái gì, lần này không biết còn gây ra tin đồn gì nữa đây."

Thủy Nhược Nhan tính khí vốn quật cường, tuy gương mặt xinh tươi đã ửng đỏ nhưng vẫn chưa chịu buông tay nói: "Quản chuyện của người ta làm gì, kiểu gì thì cậu cũng chớ có mong chạy."

"Được rồi, sợ nàng rồi. Ta và Lăng Phong cùng nghiên cứu ma pháp ở tầng bốn thư viện, không ngờ rằng lại mất cả một ngày trời." Long Nhất chỉ Lăng Phong nói, Lăng Phong phối hợp liền gật đầu.

"Nói nhăng, ta đã tìm cẩn thận khắp tầng bốn, căn bản không thấy hai người." Thủy Nhược Nhan hừ lạnh.

"Không tin, không tin thì sao. Nàng không phải là vợ ta, ta sao phải nói rõ với nàng chứ? Trừ phi..." Long Nhất nhìn Thủy Nhược Nhan âm mưu cười hắc hắc.

Thủy Nhược Nhan dù gì cũng là nữ hài tử, không chịu được nụ cười trần trụi của Long Nhất. Nàng đỏ bừng mặt hừ lạnh bỏ tay hất ra.

"A. Đói chết rồi, ta đi ăn thôi." Long Nhất xoa bụng nói.

"Hay lắm. Thủy Nhược Nhan giáo sư, giáo sư đi cùng bọn con chứ." Tây Môn Vô Hận nói với Thủy Nhược Nhan.

Thủy Nhược Nhan vừa muốn từ chối thì đã nghe thấy Long Nhất quái thanh quái khí nói: "Mời người ta làm gì, người ta là giáo sư mà, sao lại đi ăn cùng chúng ta chứ."

Thủy Nhược Nhan trừng mắt nhìn Long Nhất, lập tức thay đổi chủ ý bước đến bên Tây Môn Vô Hận cười nói: "Hay lắm, ta cũng thấy đói rồi, có người mời khách không đi sao được."

"Vậy thì đi thôi, tới Túy Hương Lầu ăn miễn phí nào." Long Nhất cười hắc hắc nhìn Lăng Phong, không đòi hỏi huynh đệ thì đòi ai đây.

Lăng Phong trừng mắt nhìn Long Nhất không chút hảo khí nào, động tác nữ tính ấy khiến Long Nhất lạnh cả xương sống. Hắn thầm nghĩ tiểu tử này có khuynh hướng nữ tính quá nặng rồi, xem ra phải tìm biện pháp cải biến thôi không thì từ nam nhân trở thành nữ nhân mất. Nữ hài tử Nhân Nhân đó nhìn cũng ổn lắm, có lẽ nên tác hợp cho hai người họ nhỉ?

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 158: Ti Bích, là nàng ư?

Dịch thuật: Aficio

Nguồn:

Bốn người vừa đi tới Túy Hương Lâu vừa cãi cọ. Thực ra vốn chỉ có Long Nhất và Thủy Nhược Nhan đấu khẩu thôi. Hai người này dường như ngửa miệng, bất kể đối phương nói gì nhất định phải lôi sách vở ra phê bình kẻ kia là sai bét.

Có Lăng Phong đại gia ở đây, đám Long Nhất đương nhiên là được đưa vào phòng khách quý trên tầng ba rồi. Bố trí xa hoa bên trong khiến cho người lần đầu tiên đến như Tây Môn Vô Hận và Thủy Nhược Nhan phải lè lưỡi. Trang trí như vậy tuyệt đối không phải vấn đề gì với Tây Môn gia tộc nhưng Tây Môn Nộ luôn tiết chế chi tiêu trong gia tộc, không thể nào để xa hoa quá mức như Túy Hương Lâu được.

Món ăn tinh trí cùng với mỹ tửu thuần hương nhất nhất được đem ra. Long Nhất uống một bôi, đột nhiên có vẻ xuất thần, trong mắt hần hiện lên ý niệm về một bóng hồng nhan.

"Ăn cơm mà còn ngậy ra, heo." Thủy Nhược Nhan hoàn toàn bỏ đi diện mạo của một giáo sư, nói năng tùy theo ý nghĩ, cảm giác này khiến nàng thấy rất vui vẻ.

Long Nhất hồi thần lại, không quan tâm tới lời của Thủy Nhược Nhan. Hắn cười nói: "Rượu ở Túy Hương Lâu tuy ngon nhưng còn kém Bách Hoa tửu ở tinh linh sâm lâm nhiều, sao trước đây không nghĩ tới chuyện mang theo một ít nhỉ. Thất sách thật."

"Ha ha, Long Nhất. Huynh nhớ đến Bách Hoa tửu của tinh linh sâm lâm hay là mỹ nữ ở đó thế?" Lăng Phong mỉm cười hỏi.

"Cả hai." Long Nhất cười hắc hắc đáp.

"Đại sắc lang." Tây Môn Vô Hận và Thủy Nhược Nhan đồng thời hừ lên.

Long Nhất coi như không nghe thấy. Nói thực lòng, dẫu mới rời xa tinh linh sâm lâm được ít ngày nhưng hắn vẫn nhớ nha đầu Lộ Thiến Á ấy, nhớ sự ôn nhu tận tình, đích thực là cực phẩm tình nhân trong trái tim nam nhân. Nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng Long Nhất lộ ra một nụ cười âm thầm làm cho Thủy Nhược Nhan đang chăm chú nhìn hắn phải đỏ mặt tim loạn nhịp.

Rượu quá nửa tuần, bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối sầm, ma pháp đang hai bên đại lộ đã được bật sáng, chiếu tỏa đủ loại màu sắc tạo nên một khung cảnh đầy vẻ phong tình của dị vực.

"Mấy ngày nữa là đến Mạo Hiểm đại hội của Thánh Ma học viện rồi. Học sinh của cao cấp ma pháp hệ đều có thể thành lập đội tham gia, mọi người có muốn tham gia không?" Thủy Nhược Nhan đột nhiên hỏi.

"Mạo Hiểm đại hội? Là gì vậy?" Long Nhất hiếu kỳ hỏi lại.

"Điều này ta cũng không biết, khi đi ra ngoài rồi thì chớ có nói là học sinh Thánh Ma học viện để khỏi làm mất mặt trường." Thủy Nhược

Nhan hừ lạnh.

"Không nói thì thôi, nàng cho rằng ta thích hả." Long Nhất cười nói.

"Chúng ta đương nhiên muốn tham gia rồi, chuyện hay như thế làm sao thiếu chúng ta được?" Lăng Phong vội nói còn Tây Môn Vô Hận cũng gật đầu theo.

"Có gì hay chứ? Rốt cuộc cái Mạo Hiểm đại hội này là gì đây? Ai nói cho ta biết nào." Long Nhất hỏi.

"Mạo Hiểm đại hội là lần hoạt động chuyên môn của học sinh cao cấp ma pháp hệ. Học sinh tự tổ chức thành đội tiến nhập hậu sơn của Thánh Ma học viện. Nơi đó có một cánh cửa dịch chuyển không gian cổ xưa, có thể đưa học sinh tới một nơi có tên gọi Ảo Ma sâm lâm. Các ma thú đẳng cấp không phổ biến ở đó lắm, cao nhất cũng chỉ là trung cấp C cấp, do đó thường thì không có nguy hiểm. Hơn nữa đó là một nơi thần kỳ, bên trong có rất nhiều báu vật, từng có một học sinh lấy được dây chuyền thần cấp ở đó. Nghe nói còn có cả vũ khí, vật phòng hộ thần cấp nữa, điều này phải xem vào vận khí của mỗi người." Thủy Nhược Nhan nói.

"Vậy ra Mạo Hiểm đại hội chính là Tầm Bảo đại hội rồi." Long Nhất bừng tỉnh.

"Cũng có thể nói như vậy. Trường có quy định mỗi tổ không được quá mười người, hơn nữa đẳng cấp ma thú tuy không cao nhưng có lúc sẽ có những tình huống phát sinh ngoài ý muốn. Do vậy nếu như phát sinh tử vong hay gì đó ngoại lệ không liên quan gì tới học viện cả." Thủy Nhược Nhan nói tiếp.

Long Nhất gật đầu. Chuyện này cũng không thể trách học viện được. Tới Thánh Ma học viện có rất nhiều con cháu quyền quý các quốc

gia, một khi phát sinh ra tình huống ngoài dự liệu sẽ không còn tiếp tục giao hảo được, không khỏi phải sinh ra cách tính toán đó.

"Độ khó quá thấp, không có chút chiến tính nào. Nhưng xem ra có bảo bối để lấy, ta cũng tham gia thôi." Long Nhất cười nói.

"Vậy thì tốt, chúng ta ba người tổ chức thành một đội đi." Lăng Phong nói.

Ba người? Long Nhất mỉm cười quý dị, gật đầu ý nói không có ý kiến.

Cơm no rượu say, bốn người bước xuống Túy Hương Lô, chia nhau trả tiền. Dù chút bạc này đối với Long Nhất chẳng đáng gì, chỉ cần hấn muốn, hấn có thể dựng nên vô số tòa Túy Hương Lô nhưng đây cũng là một phương thức giao lưu mà, kiểu gì thì với Lăng Phong mà nói như thế cũng không đáng là bao.

Đi đến đại lộ rồi, Long Nhất đột nhiên cảm thấy trong không trung truyền tới một chút ma pháp ba động. Hấn không tự chủ được ngước đầu lên, liền trông thấy hai đạo thân ảnh bay vụt tới, nhìn rõ ra thì thấy một người mặc tế tự bào viền vàng còn một người mặc tế tự bào thuần bạch sắc.

"Ti Bích." Long Nhất thân hình rung lên dữ dội, miệng lẩm bẩm ngay ra tại chỗ. Một lúc mới như tỉnh mộng nhưng cũng không chào hỏi, thân hình hóa thành một làn khói bay thẳng tới đường chân trời, khiến cho ba người Tây Môn Vô Hận chỉ biết nhìn nhau.

Phi Tường thuật kết hợp với Càn Khôn Đại Na Di của Long Nhất có tốc độ phi hành cực cao. Đuổi theo chừng hai phút, Long Nhất lập tức ý thức được rằng hấn đã sai phương hướng, đáng lẽ kể cả có là đại ma đạo sư thì cũng bị hấn bắt kịp rồi. Do vậy hấn chuyển thân đi

theo một hướng khác.

Cứ theo tốc độ cực hạn này tìm vài lần, Long Nhất cuối cùng phát hiện ra được ở trên không trung nơi góc tòa thành một nữ hài tử mặc tề tạt bào viền vàng, đội mũ trùm đầu đang phi hành tới trước, thân hình ấy rất giống với Ti Bích. Long Nhất lúc này không còn quan tâm tại sao hai người giờ biến thành một, kích động và hưng phấn đã bao trùm hết cả tâm tư hấn.

"Ti Bích!" Long Nhất xúc động gọi lên một tiếng. Giọng nói run rẩy. Nam nhân đáng sợ đối diện với tử vong vẫn bình tĩnh lạnh lùng vậy mà giờ đây lại đỏ hồng nơi khóe mắt.

Thiếu nữ phi hành đằng trước nghe thấy tiếng gọi của Long Nhất liền dừng lại, chậm chậm xoay mình.

"Ti Bích!" Long Nhất lại gọi thêm tiếng nữa, thân hình loáng lên xuất hiện ngay trước mặt nàng, ôm lấy nàng vào trong lòng.

"Hỗn đản, ngươi làm gì đấy?" Người đó vùng vẫy kịch liệt. Long Nhất tay lỏng ra, thiếu nữ lập tức bay ra ngoài, dừng lại trên khoảng không xa xa.

Thực ra trong một sát na ôm thiếu nữ ấy Long Nhất đã biết hấn nhận nhầm người rồi. Mùi hương trên người Ti Bích hấn làm sao quên được, đó là mùi thơm thanh nhã của mặt lị hoa (hoa nhài). Trên người thiếu nữ này có chút hương thơm của hoa sơn chi, tất nhiên không giống với Ti Bích rồi, giọng nói cũng không đúng.

"Xin lỗi, ta nhận nhầm người." Long Nhất hơi ngượng ngập nói lời tạ lỗi, sự hụt hẫng trong lòng khiến hấn thấy cô tịch vô cùng.

"Một câu xin lỗi là xong hả?" Thanh âm của thiếu nữ mang theo sự

tức giận nhè nhẹ.

"Vậy nàng muốn sao?" Long Nhất nói giọng buồn bực.

"Người khi phụ người ta như vậy, thực là đáng ghét." Thấy bộ dạng khó chịu của Long Nhất, thiếu nữ như càng có thêm lửa bốc lên trong đầu.

Long Nhất nhún vai, bất lực nói: "Ta đã nói lời xin lỗi với nàng rồi, nàng không nhận ta cũng không còn cách nào khác. Ta đang có việc, không rảnh bồi tiếp nàng ở đây." Nói xong, Long Nhất chuyển thân muốn bay đi.

"Muốn đi hả, đâu có chuyện dễ vậy." Thiếu nữ hét lên một tiếng, vài chiêu Quang Báo thuật từ các góc độ khác nhau đánh tới.

Giờ đây ma pháp ở cấp độ này đối với Long Nhất chỉ là trò đùa, hấn phóng ra tinh thần lực bao bọc lấy mấy quang cầu đó, vươn tay ra trực tiếp hấp thụ lấy. Nội lực vừa triển khai đã hấp thụ đồng hóa hết toàn bộ, đến một chút ánh sáng dư thừa cũng không, khiến cho thiếu nữ mắt trợn trừng miệng há hốc.

"Hiện tại ta có thể đi được chưa?" Long Nhất chậm rãi hỏi.

"Không... không được, ngươi nhất định phải bồi tội." Thiếu nữ ương ngạnh nói.

"Không phải là đã xin lỗi nàng rồi sao?" Long Nhất nhíu mày.

"Xin lỗi và bồi tội là hai thứ hoàn toàn khác nhau." Thiếu nữ nói.

"Có cái lý đó sao, chớ cản ta, ta thấy phiền đó." Long Nhất dần lại sự náo động trong lòng đáp.

Vừa mới chuyển thân Long Nhất đã phát hiện thấy có gì đó ập đến liền đánh ra một chưởng. Vật bay tới lập tức bị phá thành từng mảnh nhỏ còn chân khí của hắn không bị trở ngại gì bay thẳng tới thiếu nữ. Chỉ nghe thấy xẹt một tiếng, mũ trùm đầu màu đen của nàng đã bị xé làm đôi, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, mày ngài khẽ lượn, làn thu ba sáng tựa sao, mũi quỳnh miệng sen, tinh tế như thể một bức tượng thiên thần.

Long Nhất nhìn thiếu nữ ngây ngốc. Kể từng thấy biết bao tuyệt sắc mỹ nữ như hắn không bị mỹ mạo của nàng làm mê đắm, chỉ có điều hắn cảm thấy thiếu nữ này vô cùng quen thuộc, dường như đã từng gặp nàng. Nhưng lật đi lật lại ký ức hắn vẫn không phát hiện ra chút dấu vết nào của thiếu nữ, không thể nào đến chút xíu ấn tượng cũng không có chứ?

Long Nhất lướt ánh mắt từ trên đầu xuống, đột nhiên chú ý tới chân phải nàng chỉ còn bít tất chấm xanh còn giày đã không còn thấy đâu. Nhớ lại vật vừa tập kích mình, hắn không khỏi mỉm cười.

"Đồ xấu xa nguoi, cười cái gì mà cười." Thiếu nữ tức uất trừng mắt nhìn Long Nhất.

Long Nhất thấy dáng vẻ khả ái của thiếu nữ cũng không tức nàng nữa. Hắn lục trong không gian giới chỉ lấy ra một đồng tử tinh tộ ném tới nói: "Cái này để trả lại nàng, tiện nói với nàng một câu, sau này chớ mặc tế tự bào viền vàng nữa." Nói xong, Long Nhất đã biến mất không còn tăm tích.

Thiếu nữ cầm tử tinh tộ phát ngây ra, đột nhiên mỉm cười rạng rỡ, nhãn thần không ngờ lấp lánh sự ôn nhu lạ lùng.

Long Nhất đi chưa lâu, một nữ tử mặc tế tự bào khiết bạch, cũng đội

mũ trùm đầu màu đen bay tới. Sự ôn nhu lạ kỳ ấy của thiếu nữ lập tức thu lại, vô thức đưa đồng tử tinh tệ đó vào trong không gian giới chỉ.

Nữ tử đội mũ trùm đầu không hề chú ý tới biểu tình khác lạ ấy, chỉ nhìn theo bóng hình Long Nhất biến mất nơi xa thẳm than. Cứ như vậy mãi. Tựa hồ ngọn gió nào từ vũ trụ xa xăm thổi tới mang theo nỗi nhớ nhung bi thương của vạn năm.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 159: Di biến của Thiên Ma Thạch

Dịch thuật: Aficio] Một chút tương tư một chút sầu, càng sầu lại càng tương tư! Thứ cảm giác muốn gặp gỡ mà không thể gặp, muốn giữ lại mà không thể giữ ấy là loại giày vò, dẫn vật tâm tư nhất. Không phải là người hãm thân vào tình ái thì chẳng thể nào lĩnh hội được.

"Ti Bích tỷ, tỷ bảo muội dẫn hấn ra tại sao lại còn trốn thế?" Thiếu nữ nhìn thân ảnh cô tịch của Ti Bích, hỏi với giọng nhẹ nhàng.

"Có thể nhìn thấy mặt chàng như vậy là tỷ mãn nguyện rồi." Ti Bích thu liễm lại tâm tư xuyên tâm thích cốt ấy chậm rãi trả lời, mục quang xuyên qua tấm sa che mặt nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ tránh ánh mắt khỏi mục quang của Ti Bích. Nàng nói: "Muội không hiểu vì sao tỷ lại yêu hấn? Thanh danh của hấn ở Thương Lan đại lục rất tậ mà."

Ti Bích quay người lại, thân hình từ từ hạ xuống. Nàng lúc đầu không hề biết thân phận của Long Nhất, về sau mới nghe nói nhưng chuyện đó tịnh không ảnh hưởng đến địa vị của hấn trong trái tim nàng.

"Muội không phải cũng vậy sao? Đông Phương Khả Hình."

Đông Phương Khả Hình sửng người, ai ngờ những động tác nhỏ ấy cũng nhập vào mắt Ti Bích. Nàng trầm lặng không nói gì, tâm tư có phần chấn động.

Tây Môn Vũ là biểu ca của nàng, lớn hơn nàng hai tuổi. Khi nàng còn nhỏ cơ thể yếu đuối nhiều bệnh, mặt vàng người gầy, thường thường bị trẻ con trong tộc bắt nạt. Nàng vẫn nhớ một lần gia tộc tụ họp bị mấy đứa trẻ con mất dạy tóm lấy dùng bùn làm bẩn hết bộ quần áo mới. Một đứa còn đẩy nàng ngã lăn ra đất làm cổ tay bị xước một miếng lớn. Khi ấy nàng chỉ còn biết khóc để phát tiết nỗi uất ức trong lòng.

"Các người dám bắt nạt biểu muội ta à." Khi ấy Tây Môn Vũ mới có bảy tuổi, tay cầm một thanh kiếm gỗ đánh nhau với bọn trẻ con ấy, lại còn làm cho mấy đứa đó u đầu sứt trán khóc lóc chạy mất, mặc dù chính hắn cũng mặt mũi thâm tím.

Lúc đó, Tây Môn Vũ biến thành thần thánh trong mắt nàng, chiếm cứ tâm linh nhỏ bé của nàng. Khi Tây Môn Vũ băng bó vết thương giúp nàng, hai mắt nàng sáng tựa sao nói: "Vũ biểu ca, khi lớn lên Khả Hình sẽ gả cho huynh."

"Hay lắm. Vậy muội làm tân nương tử của huynh đi, sẽ không ai dám bắt nạt muội nữa." Tây Môn Vũ đáp ứng không chút do dự, còn ngoắc tay cam kết với nàng nữa.

Không lâu sau, Đông Phương Khả Hình được Quang Minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư thu nhận làm dưỡng nữ mang đi mất, do vậy chuyện này sớm bị Tây Môn Vũ quên sạch trơn nhưng Đông Phương Khả Hình thì vẫn khắc ghi. Kể cả lúc danh tiếng âm tặc của Tây Môn Vũ lan xa nàng cũng chưa từng động tâm.

"Chàng còn nhớ tới lời ước định xưa chăng? Biểu ca." Đông Phương Khả Hình lẩm bẩm, khẽ thở dài. Nàng đương nhiên biết mỉa nữ quanh hắn rất nhiều, sợ rằng đã sớm quên sạch sẽ lời ước định rồi.

Ti Bích thấy thần tình của Đông Phương Khả Hình, tâm lý minh bạch được vài phần. Người trong lòng của nàng đích thị là giống đa tình, đi đến đâu lưu tình đến đó, chỗ nào cũng tán tỉnh. Trước đây mình lui lại là đúng phải không? Cứ giữ hấn lại trong cái lồng chật hẹp của mình sao bằng thả cho hấn bay cao bay xa. Chỉ cần hấn được hạnh phúc thôi, mọi thứ đều có thể thu xếp được mà. Phải không?

"Ti Bích tỷ, tỷ đã không muốn gặp hấn rồi vậy mình về Quang Minh giáo hội đi." Đông Phương Khả Hình hồi thần lại nói.

"Muội không nhận thân với biểu ca của mình sao? Tỷ nghĩ hấn sẽ rất vui mừng đó." Ti Bích chậm chậm thốt.

"Không cần đâu, cơ hội sau này còn nhiều, đến lúc ấy..." Đông Phương Khả Hình lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin. Biểu ca là người của nàng, đừng hòng có ai cướp đi được.

Biểu tình của Đông Phương Khả Hình được Ti Bích quan sát trọn vẹn. Trong lòng nàng thầm lắc đầu, Long Nhất là người như thế nào nàng hiểu chứ, với tính cách trọng tình trọng nghĩa của hấn tuyệt đối không có khả năng bỏ rơi những nữ nhân bên mình. Người như hấn vĩnh viễn không có khả năng chỉ chuyên chú cho một nữ nhân, nếu muốn được hấn yêu ắt phải thỏa hiệp. Nếu như không phải do tộc quy, nếu như không sợ mang phiền phức đến cho Long Nhất, nàng cũng muốn thỏa hiệp lắm...

Trong đầu Ti Bích hiện ra khuôn mặt anh tuấn của Long Nhất. Một năm rồi, hấn trưởng thành lên nhiều, công phu lại càng thâm bất khả trắc, không cần nàng bảo vệ nữa. Bên mình hấn còn có bao bóng hồng nhan, hưởng thụ phúc tề thiên. Nếu đã thế, gặp hấn còn nghĩa lý gì, chẳng qua cũng chỉ để tăng thêm phiền não mà thôi. Không thể bên nhau trọn đời chi bằng hãy rảo bước giang hồ đi vậy.

Ti Bích nhìn Mễ Á thành được chiếu sáng rực bởi các ngọn đèn, nghiêng răng nói: "Được rồi, mình đi thôi."

oOo

Long Nhất trở về túc xá gặp ngay Lăng Phong đang ngồi ngây ra bên cửa sổ bèn bước tới bên cạnh nàng ngược đầu lên nhìn bầu trời sao tỏa sáng không nói năng chi.

"Huynh bắt chước đệ làm gì?" Hồi lâu, Lăng Phong khẽ hỏi.

"Ta bắt chước đệ hả? Đệ chỉ lấy bụng dạ của trẻ con ra dò xét thôi, nhìn mắt ta đi, vậy mới gọi là nam nhân như biển cả, thâm bất khả trắc đó." Long Nhất mỉm cười giảng giải.

Lăng Phong quay đầu lại nhìn chằm chằm Long Nhất hồi lâu rồi ưu tư nói: "Biển rộng thì chưa thấy, sầu muộn lại có một chút. Nói xem huynh vừa rồi đi đâu đấy?" Lăng Phong nói rồi lấy khuỷu tay huých Long Nhất.

"Vừa xong thoáng thấy một cố nhân, khi đuổi theo rồi mới phát hiện ra đã nhìn nhầm người, đúng là buồn thật." Long Nhất chậm rãi đáp.

"Cố nhân? Là tình nhân cũ hả? Gọi không được sao mà phải đuổi theo, có cần vội thế không?" Lăng Phong cười trêu chọc, tựa như nhìn thấu sự nặng nề trong tâm tư Long Nhất.

"Cứ cho là vậy đi, tuy thế mới chỉ là một mặt thôi." Long Nhất cười khổ.

Lăng Phong thương cảm nhìn thần tình bất khả kháng của Long Nhất, vươn tay ra vỗ vỗ lên vai hấn an ủi. Long Nhất cảm kích nhìn Lăng Phong, đột nhiên cười nói: "Lăng Phong, tối nay tâm tình của

huynh đệ không tốt lắm, hay ngủ cùng nhau nói chuyện đi."

"Biển, ai ngủ cùng huynh chứ. Ra bên ngoài mà tìm mấy cô nương đi." Lăng Phong không chút hào khí trừng mắt nhìn Long Nhất.

"Ây dà, hai lão đại gia mà đệ ngại gì chứ, đệ không phải là nữ nhân còn sợ ta làm gì với đệ hả?" Long Nhất cười hắc hắc nắm lấy vai Lăng Phong.

"Kiểu gì thì đệ cũng không quen. Đệ về phòng nghỉ đây, kệ huynh." Lăng Phong dụng lực đẩy Long Nhất ra trở về phòng nàng, rầm một cái đóng cửa lại.

Long Nhất xoa xoa mũi, lẩm bẩm: "Tiểu tử này nhất định phải tác hợp cho hắn với Nhân Nhân. Phải vậy mới được."

Sáng sớm ngày hôm sau, Long Nhất và Lăng Phong lên tầng bảy của thư viện. Khi Lăng Phong thấy Long Nhất dễ dàng vượt qua kết giới, trong lòng không khỏi kinh ngạc muôn phần, muốn học ngay tuyệt chiêu của Long Nhất.

Long Nhất cho rằng dạy khẩu quyết nhập môn Ngạo Thiên Quyết cho Lăng Phong cũng không có gì là không thể. Chỉ có điều vừa mới nói vài phút thì Lăng Phong trong đầu như đầy sương mù bao phủ. Cái gì mà kinh mạch huyết đạo, lại còn âm dương ngũ hành nữa chứ, nghe mà đầu váng mắt hoa. Lại nghe Long Nhất bảo nhập môn cần phải mất mấy năm nên nàng bỏ luôn ý định, an phận học ma pháp là được rồi.

Lăng Phong vẫn ngồi ở giữa ma pháp trận hấp thu hắc ám ma lực từ Thiên Ma Thạch như hôm qua còn Long Nhất đọc sách lấy từ giá sách đặt ở góc tường, trên đó có rất nhiều sách cổ trân quý phi thường. Long Nhất thậm chí tìm thấy cả một cuốn cổ thư nói về cấm

chú thủy hệ thần cấp ma pháp cấp mười hai mà chỉ pháp thần mới có khả năng thi phóng, dầu cho không đầy đủ nhưng cũng khiến cho Long Nhất cảm thấy như gặp được báu vật.

Đúng vào lúc Long Nhất đọc như say như mê, đột nhiên nghe thấy tiếng rên đau đớn của Lăng Phong. Hắn cả kinh ngược mắt nhìn, chỉ thấy hắc mang của Thiên Ma Thạch trên đầu Lăng Phong lan rộng, thứ văn tự như làn sóng nước bên trong xuất hiện, một con mắt đen ngòm trông rõ ràng, đang dọa dẫm tỏa ra khí băng lãnh, tình cảnh quý dị vạn phần. Còn Lăng Phong mặt đầy thống khổ, mồ hôi trên trán lấm chấm, đang hết sức chống cự lại.

Long Nhất kinh hãi, hiểu rằng khối Thiên Ma Thạch này đang tác quái. Mắt thấy Lăng Phong càng lúc càng đau đớn, hắn không còn quản ngại gì nữa, tinh thần lực cường đại phóng ra muốn cắt đứt ngay liên hệ giữa Thiên Ma Thạch và Lăng Phong. Chỉ có điều Thiên Ma Thạch quý dị vô cùng, hắc mang này không ngờ tựa như để mặc tinh thần lực xuyên qua.

Tinh thần lực không dùng được hắn bèn chuyển qua nội lực. Long Nhất vận dụng mười phần nội lực đánh một chưởng vào Thiên Ma Thạch trên đỉnh đầu Lăng Phong. Thiên Ma Thạch rung lên một cái, văn tự trên đó cũng bị chấn động nhưng vẫn gắn y nguyên trên đỉnh đầu Lăng Phong.

Long Nhất trong lòng nóng nãy, nội lực toàn thân tụ lại hai tay nắm thẳng lấy Thiên Ma Thạch, liều mạng kéo nó ra. Thiên Ma Thạch như có sinh mệnh chống cự kịch liệt trong tay hắn, khí lực thực kinh người.

Long Nhất dùng hết sức bình sinh, một cước đá Lăng Phong đang ngồi dưới đất văng ra còn Thiên Ma Thạch trên tay Long Nhất phát ra tiếng kêu thê lương, hắc mang bùng phát. Chỉ nghe thấy một âm

thanh trầm đục vang lên, cả người Long Nhất bị đẩy bay ra, tay trái đầy vết máu chảy ròng ròng, ống tay áo thì tơ tả, đến ngân sắc hộ giáp nơi tay trái cũng bị xé rách toác, máu chính từ các vết nứt chày ra nhuộm đỏ cánh tay áo.

Long Nhất từ từ đứng dậy, điếm vào mấy huyết đạo để cầm máu, vết thương nhìn đáng sợ nhưng thực ra chỉ là ngoại thương.

"Hòn đá vỡ kia, ** mẹ ngươi." Long Nhất thóa mạ. Mở bàn tay trái đầy máu ra, hần kinh hải phát hiện thấy Thiên Ma Thạch như một cục bọt biển đang hấp thụ máu hần. Điều này khiến Long Nhất không khỏi nghĩ tới huyết sắc khô lâu nơi lòng bàn tay. Lẽ nào Thiên Ma Thạch cũng là pháp khí?

Uống no máu rồi, Thiên Ma Thạch bắt đầu phát ra huyết hồng quang mang yêu mị, phần u ám bên trong biến thành màu đỏ sẫm. Khiến Long Nhất kinh ngạc nhất là Hắc Âm Ma Ngọc trong không gian giới chỉ bắt đầu chấn động, tựa hồ hồi đáp gì đó.

Có lẽ khối Thiên Ma Thạch này có liên hệ gì đó với Hắc Âm Ma Ngọc, Long Nhất thầm nghĩ. Hần luôn muốn khám phá bí mật từ Hắc Âm Ma Ngọc nên lúc này thấy nó có phản ứng liền mạo hiểm lấy nó ra từ không gian giới chỉ.

Hắc Âm Ma Ngọc vừa được lấy ra đã thoát ly khỏi khống chế của Long Nhất mà bay lên. Trên Thiên Ma Thạch đột nhiên phát ra một đạo hắc mang cường liệt.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 160: Thủy Linh Lung

Dịch thuật: Aficio

Hoa Nguyệt Tao Đàn Long Nhất vô thức nhắm hai mắt lại. Quang mang cường liệt như thế rất dễ làm mắt bị thương. Khi hấn mở mắt ra liền phát hiện Hắc Ám Ma Ngọc đang nằm yên dưới đất còn Thiên Ma Thạch trên tay đã biến mất không thấy đâu.

Long Nhất ngạc nhiên tìm khắp tứ phía mà không phát hiện ra tung tích của Thiên Ma Thạch. Khi hấn vô tình nhìn huyết sắc khô lâu nơi lòng bàn tay mới giật mình trông thấy nơi trán của huyết sắc khô lâu có một vết đỏ, dường như khô lâu cũng to ra.

"Đây... đây là chuyện gì?" Long Nhất ngạc nhiên nhìn bàn tay trái lẩm bẫm. Chuyện vừa xảy ra quá ư quý dị, sao Thiên Ma Thạch lại có thể hợp thể với huyết sắc khô lâu được?

Long Nhất tra xét trong hắc ám thứ nguyên không gian nhưng không phát hiện ra được điều gì khác lạ. Mười tám cỗ siêu cấp khô lâu vẫn bất động đứng đó còn tiểu Tam và Cuồng Lôi thú cũng nhắm mắt nghỉ ngơi, năm cỗ thất sát khôi lỗi cũng không có gì dị dạng.

Bình tâm lại, Long Nhất bắt đầu cảm thấy nổi đau nơi cánh tay. Hấn thóa mạ một câu rồi thi phóng ra hai chiêu Quang Dũ thuật nơi vết thương, nhìn nó mau chóng liền da, khôi phục nguyên dạng trong chốc lát, chỉ có vết máu đọng màu hồng sậm chứng minh sự tình vừa phát sinh.

Long Nhất kiểm tra Hắc Âm Ma Ngọc cũng không thấy có chi dị thường bèn để nó trở lại không gian giới chỉ. Lúc này Lăng Phong nằm dưới đất cũng mơ hồ tỉnh lại, gắng gượng ngồi dậy nhìn trái nhìn phải, thấy bộ dạng thảm thương của Long Nhất không khỏi kinh hãi kêu lên.

"Lăng Phong, vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy?" Đợi Lăng Phong bình tĩnh lại, Long Nhất hỏi.

Lăng Phong trong lòng còn sợ sợ hãi thoáng co rúm lại, trả lời với giọng còn kinh hoảng: "Đệ cũng không rõ lắm. Khi đệ đang hấp thu hắc âm ma lực trong Thiên Ma Thạch thì đột nhiên thấy đau, có một luồng tinh thần lực cường đại nhanh chóng thôn phệ ý thức của đệ. Đúng vào lúc đệ đang cố chống cự thì chợt thấy sức mạnh ấy triệt tiêu mất, sau đó liền bất tỉnh nhân sự."

Long Nhất nghe thấy sắc mặt đại biến, lẽ nào trong Thiên Ma Thạch phong ấn một linh hồn cường đại? Nó muốn nhân cơ hội Lăng Phong tu luyện mà thôn phệ ý thức của "y". Đúng là không thể loại trừ khả năng này, chính bản thân Long Nhất cũng là linh hồn tái sinh trong cơ thể khác nên mới có được cách phán đoán này.

Lăng Phong lúc này mới nhìn thấy cánh tay trái đầy vết máu đọng của Long Nhất, mắt thoáng qua một tia ôn nhu. Nàng biết đó là những vết thương Long Nhất chịu khi cứu mình. Do đó không tự chủ được Lăng Phong vươn tay tới nắm lấy tay Long Nhất khe khẽ xoa lên dịu giọng nói: "Đa tạ huynh, Long Nhất."

Long Nhất vốn đang nhớ lại chuyện Thiên Ma Thạch chợt bừng tỉnh, thấy ngọc thủ trắng tựa nữ hài tử của Lăng Phong đang xoa lên tay mình, lại thấy Lăng Phong đầy vẻ ôn nhu, không khỏi thấy lạnh xương sống, nổi cả da gà lên. Hắn vội rút tay lại rùng mình nói: "Lăng

Phong, đệ đừng dọa huynh, huynh là một nam nhân bình thường."

Lăng Phong sửng sờ, rút tay lại như thiểm điện, mặt đỏ hồng trừng mắt nhìn Long Nhất nói lớn: "Huynh đi chết đi. Huynh đang nghĩ những gì đó, có phải huynh vì đệ mà tay áo bị rách tơi tả không? Hà tên tiểu tử hẹp hòi?"

Long Nhất cười hắc hắc hai tiếng. Thấy Lăng Phong đã khôi phục lại vẻ bình thường, hấn thở phào nói: "Cái này chớ trách huynh chứ. Biểu tình của đệ vừa xong khiến huynh liên tưởng thôi, một đại nam nhân như đệ mà xoa tay huynh như thế thực là hơi kỳ quái."

"Đệ... Đệ làm thế..." Lăng Phong nhất thời cũng không biết phải nói gì, vừa cảm kích vừa thấy đau lòng, thực là thất thố.

"Được rồi, huynh biết, là huynh hiểu nhầm. Xin lỗi đệ." Long Nhất cười ngất lời nàng, cũng tự cười mình đã nghĩ lung tung.

"À phải rồi, khối Thiên Ma Thạch đó đâu." Lăng Phong nhìn khắp tứ phía hỏi.

Long Nhất cười khổ mở lòng bàn tay trái ra chỉ vào dấu ấn màu đỏ sẫm trên huyết sắc khô lâu đáp: "Ở đây này."

"Sao lại như vậy? Chẳng phải rất nguy hiểm ư?" Lăng Phong kinh hãi kêu lên.

Long Nhất lắc đầu cười khổ: "Huynh cũng không hiểu, chắc không nguy hiểm gì đâu, đệ an tâm đi."

"Nhưng..."

"Nhưng nhị gì, đừng có như nữ nhân thế chứ." Long Nhất vẫy tay

ngắt lời Lăng Phong, tỏ vẻ không muốn người khác phải phiền lòng, thực ra hẳn không muốn khiến cho Lăng Phong có tâm lý ái ngại.

Lăng Phong ủy khuất nhìn Long Nhất không nói thêm nữa còn Long Nhất dùng thủy hệ ma pháp bắt đầu tẩy rửa vết máu, thuận tiện thay một bộ y phục khác.

Vừa mới thay đồ xong Long Nhất liền phát hiện trong kết giới truyền lại năng lượng ba động. Hẳn kinh hãi không nói nhiều với Lăng Phong, ôm giữ nàng dùng Bích Hồ công dán mình lên trần, dùng tinh thần lực giữ lấy khí tức của hai người không để lộ ra ngoài. Lăng Phong không hề chống cự, nàng biết Long Nhất làm vậy là có lý do.

Một nhân ảnh màu xanh lam trong nháy mắt đã xuất hiện trong phòng, mang theo một đợt khí tức nhu hòa của thủy hệ ma pháp nguyên tố. Đây là một nữ tử trung niên, xem ra khoảng tứ tuần, mình mặc thủy hệ ma pháp bào. Diện mạo bà có mấy phần tương tự Thủy Nhược Nhan.

Long Nhất và Lăng Phong ép sát vào nhau. Một mùi thơm như xạ hương phả vào mũi hẳn, dẫn động chút dục vọng trong hẳn. Long Nhất vội liễm trụ tinh thần, trong lòng không khỏi lẩm bẩm tên xá tử này sao lại có mùi vị của nữ hài tử chứ, hẳn có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải là loại hương liệu có thể sản xuất ra được.

Lăng Phong khe khẽ quay đầu, môi liền quét qua mặt Long Nhất. Nàng không khỏi đỏ bừng mặt, nhịp tim đập loạn lên.

"Có biết bà ta là ai không?" Long Nhất khẽ hỏi. Có tinh thần kết giới cách âm rồi, hẳn không sợ bị nghe thấy.

Lăng Phong bình tâm lại, nhẹ nhàng đáp: "Bà ta là Thủy Linh Lung, nãi nãi của Thủy Nhược Nhan."

"Khó tin thật. Nãi nãi của nàng ta mà trông trẻ vậy sao, không để cho người ta sống nữa rồi." Long Nhất lẩm bẩm.

Mĩ mục của Thủy Linh Lung đảo một vòng quanh phòng, nhãn tình đột nhiên dừng lại nơi lỗ hồng vốn đặt Thiên Ma Thạch. Đồng tử mắt bà bỗng co lại, chạy vội đến thềm nhủ: "Thiên Ma Thạch đâu? Thiên Ma Thạch sao không thấy đâu cả?"

Lúc này, Long Nhất phát hiện trên nền nhà còn có vết máu lưu lại, không khỏi thềm kêu hồng. Quả nhiên Thủy Linh Lung cúi người xuống dùng ngón tay quệt qua vết máu đưa lên mũi ngửi, phát hiện ra đây là máu người, lại còn chưa hoàn toàn ngưng kết.

Thủy Linh Lung toàn thân giới bị nhìn kỹ khắp bốn phương. Căn phòng trên tầng bảy ngoại trừ giá sách có thể nhìn qua là thấy vốn không có chỗ nào trốn được. Bà ngẩng đầu lên nhìn cũng không thấy gì lạ thường. Do hai người Long Nhất trốn ở một góc khuất có bóng phủ không lớn lắm nên trừ phi Thủy Linh Lung bay lên xem, nếu không thì rất khó phát hiện.

Thủy Linh Lung cúi đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên quay người bước xuống cầu thang.

"Bà ta đi rồi, chúng ta xuống thôi." Lăng Phong nói rồi vẫy muốn xuống.

"Yên nào. Cẩn tắc vô ưu. Ai mà biết bà ta đã đi chưa?" Long Nhất ôm chặt lấy Lăng Phong nói. Mấy lão đầu lão thái này kẻ nào cũng là nhân vật thành tinh cả, không đề phòng họ không được.

Quả nhiên, Long Nhất vừa nói xong Thủy Linh Lung đã lại bước vào. Bà nhìn căn phòng vẫn trống không nói: "Xem ra đúng là đi mất rồi."

Nói xong bà bước xuống dưới cầu thang.

Lăng Phong kinh ngạc nhìn Long Nhất chỉ cách mình trong gang tấc, vừa rời mà xuống là bị Thủy Linh Lung phát hiện ra rồi, khi đó biết giải thích ra sao.

"Giờ chắc bà ta đi rồi, mình rời khỏi đây thôi." Lăng Phong giục giã. Bị ôm trong lòng Long Nhất khiến nàng thấy rất ấm áp, nảy sinh ra cảm giác hơi sợ hãi.

"Đợi thêm đi, đệ kiên nhẫn thêm có được không. Mấy lão ma đầu này là khó đối phó lắm." Long Nhất trầm giọng nói. Hắn phát hiện ra khi thân hình mềm mại như nữ hài của Lăng Phong động đậy trong lòng hắn bất ngờ có phản ứng đôi chút, không khỏi xấu hổ bực bội.

Lăng Phong bị Long Nhất nói như vậy căn môi không động đậy nữa. Nàng cũng không hiểu mình vì sao lại nghe lời thế.

Ba một tiếng, thân ảnh của Thủy Linh Lung lại xuất hiện ở trong phòng, chỉ nghe thấy bà lẩm bẩm: "Rốt cuộc là ai có bản sự vào đây, lẽ nào là mấy lão già kia."

Thủy Linh Lung chưa đi ngay mà cúi đầu trầm tư, khiến cho Long Nhất và Lăng Phong trên trần nhà sốt ruột. Càng nóng vội sự tình càng phát triển xấu đi. Thủy Linh Lung không chỉ không rời khỏi mà còn bắt đầu ngồi xếp bằng tọa thiền.

"Long Nhất, giờ phải làm sao?" Lăng Phong hỏi.

"Còn làm gì đây, chờ thôi." Long Nhất bất lực đáp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Bích Hồ công này hao phí nội lực vô cùng, Long Nhất lại còn ôm bên mình một người nữa, sự khổ

cực trong đó không cần phải nói nhiều.

"Lăng Phong, lau mồ hôi giúp huynh." Long Nhất khẽ nói. Từng giọt mồ hôi từ đầu tóc trượt xuống khiến cho mắt như mờ đi.

Lăng Phong nghe thấy bèn dùng tay áo khẽ lau mồ hôi đang rơi không ngớt của Long Nhất. Trong lòng nàng có cảm giác gì đó chua xót, còn cả đau lòng. Là đau lòng sao? Nàng cũng không rõ nữa.

Lần đả tọa của Thủy Linh Lung phải mất đến cả buổi chiều, làm khổ Long Nhất với Lăng Phong. Lăng Phong còn đỡ, chỉ khó chịu phải bất động một chỗ thôi. Long Nhất thì đành cắn răng cố giữ cho đến hiện tại, với Ngạo Thiên Quyết tầng thứ hai thì thế đã là khó khăn lắm rồi.

Đúng vào lúc này, Thủy Linh Lung mở to mắt, hoạt động thân thể cho giãn gân cốt rồi bước xuống cầu thang.

Long Nhất tâm thần vừa được thả lỏng, hai tay dán chặt vào trần nhà rời ra, hai người ngã thẳng xuống. May mà Lăng Phong phản ứng nhanh, dùng Phiêu Phù thuật ôm lấy Long Nhất ở giữa không trung từ từ đáp xuống.

Long Nhất giang rộng tứ chi như con heo chết nằm dưới sàn, nhắm chặt mắt từ từ điều tức. Vừa xong nội lực hao phí quá lớn, cảm giác so với lần đại chiến ba trăm hiệp cùng Long Linh Nhi còn mệt hơn.

Bất tri bất giác, hơi thở Long Nhất điều hòa lại, ngủ thiếp đi còn nội lực Ngạo Thiên Quyết của hắn tự vận hành khôi phục.

Lăng Phong nhìn Long Nhất đang ngủ say đến ngây ra, chăm chú vào khuôn mặt từng đường nét phân minh, nhịp tim đập càng nhanh hơn nữa. Nàng giữ lấy nơi tim đang đập loạn lên của mình, thần xui

quý khiến thế nào từ từ tiến đến, môi xinh nhả chiếc miệng rộng của Long Nhất mà ấn xuống...

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 161: Không hận không thành bà cháu

Dịch thuật: Aficio MU MU ^^ :

Lăng Phong nhắm hai mắt lại, càng lúc càng sát gần hơn, gần tới mức cảm giác được hơi thở nóng ấm nơi mũi hắt phả vào mặt. Đúng vào lúc bốn bờ môi tiếp xúc, Long Nhất đột nhiên lẩm bẩm: "Ti Bích, nàng ở đâu?"

Lăng Phong sợ nhảy dựng lên, tim đập như ngựa hoang thoát cương, đầu óc căng thẳng muốn ngất xỉu. Đợi nàng bình tĩnh lại một chút mới phát hiện thì ra Long Nhất vừa nói mê. Lăng Phong dùng hai bàn tay nhỏ nhắn giữ lấy khuôn mặt đang nóng bừng của mình, tâm lý thầm hỏi: "Ta làm sao thế này? Lẽ nào ta thích hấn rồi ư?"

"Không thể nào, ta sao có thể thích hấn được? Nhất định là làm lẫn, vừa xong do đầu váng rồi nên mới có cử động ấy." Lăng Phong lập tức phủ định.

Tránh phát sinh tình huống vừa xong, Lăng Phong không dám tiếp tục nhìn khuôn mặt anh tuấn tựa hồ có ma lực của Long Nhất nữa. Nàng ngồi ra xa xa, lấy cuốn Vong Linh Ma Pháp Đại Toàn của Bỉ Đặc mà Long Nhất đưa ra xem. Nhưng nàng lại thấy không thể tập trung tinh thần được, nhãn thần không khống chế nổi cứ muốn nhìn về phía Long Nhất.

oOo

Thủy Linh Lung ngồi trên trường kỷ trong phòng còn Thủy Nhược Nhan ngồi một bên khác, không khí lạnh nhạt vô cùng. Hai người ngồi yên không nói gì.

"Nếu bà không có việc gì, cháu về phòng ngủ đây." Thủy Nhược Nhan cuối cùng không nhịn nổi bầu không khí ấy đứng dậy lãnh đạm nói.

"Đứng lại đã. Bà cháu ta lâu rồi không gặp, cháu gặp bà lại có thái độ đó à?" Thủy Linh Lung lạnh giọng.

Thủy Nhược Nhan quay đầu lại, không nhân nhượng chút nào nhìn thẳng vào nhãn thần sắc bén của Thủy Linh Lung. Nàng chậm rãi nói: "Vậy bà hi vọng cháu dùng thái độ nào để đối xử đây? Hiện tại không phải là điều bà muốn sao?"

"Cháu nói gì? Nói lại xem?" Thủy Linh Lung đột nhiên tức giận, đứng bật dậy. Bà cháu cứ mắt lớn nhìn mắt bé hồi lâu.

"Nói lại mấy lần thì cũng vậy thôi, mọi chuyện chẳng phải đều do bà tạo thành sao?" Thủy Nhược Nhan lạnh lẽo nói.

"Ba." Thủy Linh Lung vung tay đánh tới, tốc độ này hiển nhiên có thời gian để Thủy Nhược Nhan tránh. Thế nhưng Thủy Nhược Nhan lại quật cường không động đậy nên chưởng đó đánh thẳng lên má nàng.

"Đây là cái tát thứ năm mươi lăm kể từ khi cháu hiểu chuyện rồi. Cháu nhớ ơn của bà lắm, bà à." Thủy Nhược Nhan dùng nhãn tình băng lãnh nhìn Thủy Linh Lung, mặt không thể hiện chút cảm xúc gì.

Thủy Linh Lung hít một hơi thật sâu nhìn Thủy Nhược Nhan. Tính

của nàng giống y hệt như bà. Biểu tình của bà trở nên vô cùng phức tạp, giọng nói mềm đi. Bà nói: "Tại sao, tại sao không thể như bao bà cháu bình thường khác, cháu không muốn đối xử với bà mình như thế chứ?"

Thủy Nhược Nhan cười lạnh hai tiếng, khóe mắt có gì đó long lanh. Nàng nói: "Như người khác ư? Người ta có đối xử với cháu ruột mình như vậy không? Từ nhỏ đến lớn bà chưa từng cười với cháu, chưa từng khen cháu, không có lấy một câu. Vậy mà bà lại đối xử với người khác ôn nhu hiền từ. Cháu muốn hỏi bà, tại sao?"

Thủy Linh Lung toàn thân chấn động, run giọng nói: "Bà chỉ muốn tốt cho cháu thôi, đối xử nghiêm khắc vì bà sợ cháu đi theo còn đường của mẹ cháu..." Thủy Linh Lung nói đến đây đột nhiên dừng lại.

"Mẹ cháu? Mẹ cháu thì sao chứ? Mẹ cháu không việc ác nào không từ à? Cháu nghe nói cha mẹ sau khi sinh ra cháu do chính tay bà bức chết, bà là hung thú sát nhân." Thủy Nhược Nhan đột nhiên hét lớn. Lời đồn ấy khiến cho nàng mau chóng phát cuồng.

"Câm miệng, bao gian khổ nuôi cháu lớn để rồi cháu lại làm tổn thương chính bà mình hả?" Thủy Linh Lung nhìn Thủy Nhược Nhan chăm chăm, đến môi cũng run lên.

Thủy Nhược Nhan cắn môi, quay người bước ra ngoài, để lại Thủy Linh Lung ngồi trên trường kỷ.

Lúc này đêm đã về khuya, Long Nhất tỉnh giấc thấy thần thanh khí sáng, dấu hiệu đột phá của Ngạo Thiên Quyết rõ ràng hơn rất nhiều. Hắn cùng Lăng Phong bước ra khỏi thư viện, chuẩn bị an ủi cho dạ dày đang phản đối.

Đúng vào lúc này, một nữ tử cúi đầu chạy tới, tiếng khóc của nàng

giữa đêm khuya thanh vắng nghe thật thê lương.

"Thủy Nhược Nhan?" Long Nhất đang muốn tránh đường thì chợt phát hiện nữ tử này tựa hồ là Thủy Nhược Nhan liền cất tiếng gọi, đại thủ mau chóng đưa ra giữ lấy nàng. Thủy Nhược Nhan ngược đôi mắt đẫm lệ lên nhìn thấy Long Nhất đột nhiên oa lên ngã vào lòng hấn mà khóc lóc. Đúng là tiếng khóc lay động cả trời đất quý thần.

"Lăng Phong, đệ về nghỉ trước đi nhé." Long Nhất thấy Thủy Nhược Nhan nhất thời chưa thể nín ngay được bèn nói với Lăng Phong.

"Xem dạng của nàng dường như đã có chuyện rồi, huynh an ủi nàng cho tốt nhé. Đệ đi đây." Lăng Phong gật đầu nói. Không ngờ lúc quay người bước đi nàng lại thấy có chút cảm giác chua xót.

Cơn khóc của Thủy Nhược Nhan xem ra khó mà dịu được, càng khóc càng dữ dội hơn. Tiếng khóc tê tâm liệt phế khiến cho cõi lòng người ta như thất lại.

Rốt cuộc là tên hỗn đản nào làm nàng thương tâm đến thế, đích thực không thể ta thứ. Tiếc là bộ y phục mới của ta tiêu mất rồi, Long Nhất thương cảm vỗ vỗ lên lưng Thủy Nhược Nhan.

Hồi lâu, tiếng khóc của Thủy Nhược Nhan nhỏ dần, cuối cùng co rút hai bên vai gầy lại, cả người mềm nhũn tựa vào lòng hấn.

Long Nhất đưa Thủy Nhược Nhan tới hậu sơn. Nàng bắt đầu bình tĩnh lại được một chút, hai con mắt sưng thũng tựa hạnh đào, nhần thần như không có tiêu cự nhìn về phương xa đến xuất thần.

Long Nhất không nói gì cả, hấn hiểu giờ đây có hỏi cũng không được gì. Tâm tư của nàng giờ không đặt ở đây, đến lúc tự nàng sẽ nói ra thôi.

Cũng không biết đã bao lâu, Thủy Nhược Nhan đột nhiên hỏi giọng khàn khàn: "Cậu không hỏi ta xảy ra chuyện gì à?"

Long Nhất quay đầu nhìn nàng cười đáp: "Xảy ra chuyện gì rồi thế?"

"Chẳng chút thành ý, không phải được ta nói rồi mới hỏi đấy chứ?" Thủy Nhược Nhan hừ một tiếng nói. Nghe ngữ khí của nàng tựa hồ khóc xong tâm tình tốt lên rất nhiều.

"Thủy Nhược Nhan giáo sư. Mong nàng cho ta biết rốt cuộc phát sinh sự tình gì rồi ạ? Tên hỗn đản nào khi phụ nàng thế, để ta thay nàng giáo huấn hắn nhé. Vậy được chưa." Long Nhất cười khế nói.

Thủy Nhược Nhan mím cười, hít vào một hơi thật sâu. Giọng nói mê ly cất lên: "Nãi nãi cậu có yêu thương cậu không?"

"Nãi nãi? Ta không có nãi nãi?" Long Nhất nhún vai nói, đại khái hiểu được chuyện này có liên quan đến Thủy Linh Lung.

"Vậy cha mẹ cậu có yêu thương cậu không?" Thủy Nhược Nhan hỏi tiếp.

Long Nhất thoáng thấy chút lạ lùng, cười hỏi: "Phải rồi, lẽ nào cha mẹ nàng không yêu thương nàng?"

"Ta không có cha mẹ, sinh ra ta chưa lâu họ đã qua đời, đến xương cốt cũng không còn." Thủy Nhược Nhan khế thờ dài.

"Sao lại như vậy được? Họ làm sao mà qua đời?" Long Nhất ngạc nhiên hỏi. Con trai và con dâu của Thủy Linh Lung sao có thể chết thảm đến thế, ai to gan lớn mật dám vượt râu hùm?

"Ta không biết. Bất kể hỏi thế nào nãi nãi ta cũng không trả lời. Sau này ta nghe nói cha mẹ ta là bị nãi nãi bức tử, bởi vì bà không đồng ý cha mẹ ở cùng nhau nên mới dùng mọi cách để phân khai họ. Do đó bà cũng vô cùng chán ghét ta. Mỗi lần không đạt được yêu cầu của bà, bà đều đánh ta. Ta hận bà tới chết." Thủy Nhược Nhan nói đến đây giọng nói có phần kích động.

Long Nhất sững sốt, sao có thể như vậy được? Hồ dũ không ăn thịt còn hưởng chi người? Trong đó nhất định có hiểu lầm. Tính ưa làm việc thiện của Thủy Linh Lung đã nổi danh ở Thương Lan đại lục.

"Ta biết cậu nhất định chẳng tin đâu, bà..." Không đợi người đối thoại đặt câu hỏi, Thủy Nhược Nhan liền tự kể lại chuyện của nàng trải qua từ nhỏ đến lớn, Thủy Linh Lung nghiêm khắc với nàng ra sao, cả những tin đồn nhảm nàng nghe, nhất loạt thao thao bất tuyệt được kể ra tới mấy giờ.

"Long Nhất, cậu nói bà đối xử với ta như vậy, ta hận hay không hận đây?" Kể xong, Thủy Nhược Nhan hỏi.

"Hận chứ sao không. Phải hận tới khắc vào xương tủy bởi đúng là cừu nhân giết hại cha mẹ nàng mà. Phải nhân cơ hội bà ngủ mà giết luôn bà, sau đó chém ngàn đao để tế cha mẹ nàng." Long Nhất nghiêm mặt nói.

Thủy Nhược Nhan sững sờ. Nàng vốn cho rằng Long Nhất sẽ giảng giải đạo lý nói nàng đừng hận Thủy Linh Lung, ai ngờ hẳn còn quá khích hơn cả nàng nữa. Không khỏi ngạc nhiên, nàng nói: "Nhưng đó chỉ là lời đồn chứ chưa chắc đã đúng sự thật. Nếu bà không nghiêm khắc với ta như thế bây giờ làm sao ta đạt được tới cảnh giới này."

Nói xong, Thủy Nhược Nhan lập tức có phản ứng, vừa ngược đầu lên liền thấy Long Nhất đang cười cười nhìn nàng.

"Cậu trêu ta." Thủy Nhược Nhan khẽ đấm cho Long Nhất một quyền, tâm tình bỗng chốc thoải mái hơn rất nhiều.

"Haha, nàg xem. Những đạo lý đó nàg có phải không hiểu đâu, chỉ là nàg toàn để tâm vào chuyện vụn vặt thôi. Lời đồn không có tác dụng với người trí giả. Ta tin nãi nãi nàg không thể nói rõ được, bên trong chắc chắn phải còn ẩn tình nào đó." Long Nhất cười nói.

Thủy Nhược Nhan cười hì hì: "Rốt cuộc cậu là thầy hay ta là thầy đây, nhìn cái bộ dạng ông cụ non của cậu kìa."

"Người uyên bác làm thầy, đối với phương diện tình cảm ta có thể coi là kẻ thông thái đó. Bất kể ái tình hay thân tình mà có vấn đề chỉ cần tìm ta, tuyệt đối sẽ có lời giải. Do đó, nàg hãy ngoan ngoãn làm học sinh của ta đi." Long Nhất vỗ ngực đắc ý cười nói.

Lúc này mặt trời vừa lên, hào quang vạn trượng nhuộm hồng thế giới. Thủy Nhược Nhan đứng dậy giang rộng hai tay, chưa bao giờ nàg thấy không khí trong lành đến như vậy, tâm tình cũng chưa từng thoải mái như thế.

"Bất kể thế nào. Đa tạ cậu. Long Nhất giáo sư." Thủy Nhược Nhan cười duyên dáng. Nụ cười cùng với vầng thái dương nơi chân trời tương hổ nhau, rạng rỡ chói cả mắt.

"Vậy bữa sáng nay là nàg mời, coi như để tạ ơn thầy nhé. Bồi tiếp nàg cả đêm, bộ xương già của ta muốn rời ra rồi." Long Nhất cười nói.

"Hỗn đản, cậu nói gì đấy?" Thủy Nhược Nhan đột nhiên đỏ mặt sắng giọng.

Long Nhất ngạc nhiên. Hắn nói gì nhỉ? Tuy vậy nhớ lại lời vừa nói xong hắn liền hiểu rõ. Câu đó thực ra chỉ có nghĩa đen thôi ai ngờ Thủy Nhược Nhan lại nghĩ sang nơi khác. Xem ra tư tưởng của nàng cũng không quá thuần khiết nhỉ. Long Nhất nhìn Thủy Nhược Nhan nở nụ cười hắc hắc xấu xa.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 162: Uy lực của ma pháp nén ép

Dịch thuật: Aficio

"Tây Môn tiểu thư, cháu đi ăn sáng đấy à?" Âu đại mục gọi hỏi Tây Môn Vô Hận đang nhẹ bước xuống cầu thang.

"Dạ phải." Tây Môn Vô Hận lễ phép mỉm cười với Âu đại mục.

"Ta vừa nấu một bát canh bát bảo, cháu lấy một bát uống nhé." Âu đại mục không đợi Tây Môn Vô Hận trả lời, nhiệt tình kéo nàng vào phòng.

Tây Môn Vô Hận thấy không cự tuyệt được cũng không khách khí ngồi xuống. Nàng có cảm giác rất thân thiết với Âu đại mục. Âu đại mục với nàng tốt thế nào khỏi phải nói, đơn giản là coi nàng như cháu gái, lúc nào cũng đều quan tâm săn sóc.

Âu đại mục múc một bát canh đặt trước mặt Tây Môn Vô Hận. Chất nước canh trong vắt, đậm đặc mà tươi sáng, còn nguyên liệu của nó thì người khác không thể nhìn ra được. Bà nhìn Tây Môn Vô Hận ưu nhã uống bát canh mà nở nụ cười từ ái.

"Âu đại mục, canh bát bảo của bác ngon thật đó. Cháu nghĩ kể cả sư phó ở hoàng cung cũng không so được đâu, hơn nữa mỗi lần uống xong cháu đều thấy tinh thần tăng lên nhiều." Tây Môn Vô Hận cười tâng bốc.

"Đây là món tổ truyền của nhà ta, nữ hài tử uống là bổ nhất đó." Âu đại mục vui mừng nói, trong mắt thoáng qua chút quang mang khó phát giác.

"Thời gian không còn sớm nữa. Cháu đi đây, cảm ơn bát canh của bác." Tây Môn Vô Hận hành lễ rồi đi khỏi tức xá.

Âu đại mục nhìn theo sau Tây Môn Vô Hận: "Giờ đây cảnh giới của cháu đến lúc đột phá rồi. Hài tử ơi, ta cũng chỉ có thể giúp cháu vậy thôi."

oOo

Long Nhất cùng Thủy Nhược Nhan dùng bữa sáng. Dẫu Thủy Nhược Nhan mời nhưng cuối cùng vẫn là Long Nhất thanh toán vì Thủy Nhược Nhan nói nàng quên mang theo tiền.

Vừa ra khỏi nhà ăn, Long Nhất trông thấy Lăng Phong đang dựa vào một thân cây mỉm cười nhìn hắn.

"Lăng Phong, sao đệ lại ở đây?" Long Nhất bước tới cười hỏi.

"Đệ ở đây từ sớm rồi, chỉ có điều người ta đang chàng chàng thiếp thiếp thì làm sao thấy được người cô độc như đệ chứ." Lăng Phong nói không chút hảo khí, nhẵn thần còn chứa đôi phần u oán.

"Ai cùng hắn chàng chàng thiếp thiếp chứ, có tin ta cho cậu sưng miệng lên không." Gương mặt xinh đẹp của Thủy Nhược Nhan đỏ bừng, tỏ ra vẻ hung dữ nhưng nhìn thấy ngay là ngoài cứng trong mềm.

"Ta sợ quá à, Thủy Nhược Nhan giáo sư, bất quá giờ chẳng phải là

lúc phải lên lớp rồi sao?" Lăng Phong cười hắc hắc.

Thủy Nhược Nhan ngây ra, bên tai vang lên tiếng chuông ma pháp. Nàng a lên một tiếng, không kịp nói gì phi thân biến mất.

Lăng Phong nhìn theo bóng lưng của Thủy Nhược Nhan, nhìn đi nhìn lại Long Nhất nói: "Hào tiểu tử. Quả là có bản sự. Hôm qua còn khóc muốn sống muốn chết vậy mà giờ đã cười như hoa nở, giờ đây cái chết của huynh đã định rồi."

"Đó là... Ách... đã định rồi là thế nào?" Long Nhất thấy lạ hỏi.

"Vào một đêm khuya người say giấc, một nữ nhân ôm một nam nhân khóc thút thít còn nam nhân dùng bộ ngực rộng của mình để trấn an vết thương lòng của nữ nhân. Theo lý mà nói nữ nhân này thông thường sẽ yêu nam nhân ấy." Lăng Phong hoa chân múa tay cười nói.

"Đệ nói linh tinh gì thế? Đệ thử với nữ nhân rồi à?" Long Nhất cười cợt vỗ lên khuôn mặt thanh tú của Lăng Phong.

"Đệ... coi như đây là kinh nghiệm của đệ đi. Nữ nhân đệ theo đuổi so với huynh đông hơn nhiều." Lăng Phong đẩy tay Long Nhất ra nói.

"Nhưng ngược lại ta là chuyên gia tình ái, đệ thử dự đoán xem bao giờ nàng sẽ bày tỏ với ta?" Long Nhất đặt tay lên vai Lăng Phong, vừa đi vừa hỏi.

"Chuyện này rất khó nói, nhưng xem ra cũng không lâu nữa đâu. Những ngày này chắc nàng sẽ bám lấy huynh. Theo đệ nhìn thì Thủy Nhược Nhan giáo sư tuyệt đấy. Trưởng thành xinh đẹp, thân hình hấp dẫn. Huynh nên tính thử xem." Lăng Phong không tránh tay Long Nhất nữa, có vẻ như đã quen kiểu tiếp xúc này.

"Chuyện này còn phải tính nữa à? Nữ nhân xinh đẹp như thế sao có thể phí được. Hơn nữa ta với nàng còn có vụ mì đậu nữa. Xem ra đêm nay ta phải đặt một phòng ở lữ điếm rồi." Long Nhất cười hắc hắc, đương nhiên là cười vui đùa thôi.

Nhưng ai ngờ Lăng Phong nghe thấy sắc mặt đại biến, không hiểu vì sao mà trong lòng bực bội. Nàng dùng sức đẩy Long Nhất nói giọng bực bội: "Vậy huynh đi tìm Thủy Nhược Nhan mà thuê phòng nhé, đệ không đi cùng huynh nữa." Nói xong lửa giận phùng phùng dùng Độn Thổ thuật biến mất.

Long Nhất đứng ngây ra tại chỗ, xoa xoa mũi nói: "Thuê phòng thì cũng phải đợi tới tối chứ, sao mà tiểu tử này lại tức giận thế nhỉ, lẽ nào có ý với Thủy Nhược Nhan? Chuyện này khó xử đây."

Long Nhất tới tầng bảy thư viện thấy Lăng Phong không có ở đó, chẳng biết rúc vào đâu rồi. Long Nhất đọc sách một lúc thấy buồn chán, không có Lăng Phong như thiếu thiếu gì đó.

Nhớ đến Thủy Linh Lung ở Thánh Ma học viện, cũng không biết khi nào thì bà ta lại mò tới, Long Nhất bèn quyết định tìm một nơi để thử nghiệm ma pháp nén ép xem. Dẫu trong sách đề cập đến chuyện nhờ thất bại sẽ dẫn đến xảy ra nổ ma pháp nguyên tố nhưng không thử hẳn không thể cam tâm.

Bay tới một ngọn núi cao bên ngoài Mỹ Á công quốc, một nơi thuận tiện để thí nghiệm ma pháp, Long Nhất nhớ lại lý luận để nén ép ma pháp. Đạo lý cũng đơn giản. Khi thi phóng ma pháp, ma pháp nguyên tố đi theo một con đường nhất định. Khoảng không giữa các nguyên tố với nhau là rất lớn, nếu như có thể đem ép chúng lại, tăng cường mật độ thì uy lực cũng tăng theo mấy phần. Chỉ có điều nói dễ mà làm muôn phần gian khó. Ma pháp nguyên tố có trạng thái tồn tại bất

Ổn mà mỗi một lần thi phóng một loại ma pháp đều có phương thức sắp xếp nguyên tố riêng. Nếu muốn nén lại thì mỗi một nguyên tố ma pháp đều phải chiếu theo một tỷ lệ cân bằng mà nén ép, nếu không đồng đều là sẽ xảy ra nổ.

Long Nhất trước tiên tiến hành thí nghiệm với thủy hệ ma pháp cấp một Thủy Cầu thuật. Khả năng khống chế thủy hệ ma pháp của hắn cao hơn các hệ khác bởi cảnh giới là cao nhất.

Long Nhất đưa tay ra, một thủy cầu to bằng đầu người xuất hiện trên tay hắn. Sắc mặt hắn nghiêm trọng vô cùng, từ từ nhắm mắt lại, tinh thần lực tập trung cao độ, trong đầu xuất hiện sự sắp xếp nguyên tố thủy hệ ma pháp trong Thủy Cầu thuật.

May mà Thủy Cầu thuật chỉ là ma pháp cấp một, ma pháp nguyên tố chứa trong đó ít nhất nên cũng là dễ nhất. Nhưng dễ chỉ là tương đối thôi vì chuyện nén ép ma pháp với Long Nhất có thể nói không hề dễ dàng.

Long Nhất dùng tinh thần lực bao phủ lên toàn bộ ma pháp nguyên tố nơi thủy cầu, kiểm tra không thấy chỗ hở nào mới bắt đầu quá trình nén. Quả thủy cầu lam sắc trên tay hắn dần dần nhỏ lại, có thể trông thấy càng ngưng đọng lại lam quang bên trong càng sáng hơn lên.

Nén ép ma pháp tuyệt đối là kỹ thuật mệt mỏi nhất, hơn nữa tổn hao tinh thần lực cũng lớn tới kinh người, chẳng trách chưa từng có ai thí nghiệm thành công. Nếu Long Nhất không có tinh thần lực biến thái là thế thì quả rất khó làm được.

Cự ly giữa các ma pháp nguyên tố với nhau càng lúc càng gần lại. Thủy cầu từ kích cỡ đầu người đã biến thành khoảng nắm tay. Tới được mức này đã có thể coi là thành công rồi nhưng Long Nhất chưa thỏa mãn vì hắn cảm thấy vẫn còn có thể ép chặt hơn nữa.

Thế giới này cũng chỉ có Long Nhất là có khả năng tiếp tục. Cách suy nghĩ của hắn là muốn ép cho cự ly giữa các nguyên tố ma pháp đến mức không thể ép nữa thì mới tính thành công. Ma pháp nguyên tố có kích thước thế nào? Trăm vạn nghìn vạn ma pháp nguyên tố tập trung lại mới lớn bằng hạt bụi, đương nhiên ma pháp nguyên tố trong ý thức hải là được phóng to lên vô hạn rồi.

"Sắp thành công rồi, gần thêm một chút nữa, một chút nữa thôi là được." Long Nhất lẩm bẩm trong lòng. Mồ hôi toát ra nơi trán do tinh thần lực tiêu hao quá nhiều rớt xuống như mưa.

Nhưng càng đến thời khắc quan trọng thì lại càng dễ mắc sai lầm. Đúng vào lúc tối hậu, tinh thần lực của Long Nhất hơi dao động, một số thủy hệ ma pháp nguyên tố không bắt kịp nhau, mau chóng bị đá phá.

Long Nhất trong lòng kêu không ổn, dùng toàn lực ném văng thủy cầu giờ chỉ có kích cỡ của nhãn châu ấy đi, dùng nội lực Ngạo Thiên Quyết bảo vệ toàn thân, người như quỷ mị lùi về phía sau.

Tiểu thủy cầu như mũi tên bay về phía trước. Giữa không trung đột nhiên lam quang lóe sáng. Oanh một tiếng nổ, nước như lông trâu bay khắp mọi nơi. Chịu sự tập kích liên hoàn này, các cây đại thụ đổ rạp thành từng mạng, dưới mặt đất cũng bị thay đổi hoàn toàn diện mạo. Thì ra hơi nước cũng dung hợp thủy hệ ma pháp nguyên tố cao độ, chỉ cần gặp được thứ gì đó là lập tức nổ tung, do vậy nên mới phát sinh tình huống này.

"Mạnh, mạnh thực." Long Nhất dùng Càn Khôn Đại Na Di ra rất xa rồi mà còn bị đẩy văng, may mà có nội lực hộ thể nên tránh khỏi bị thương. Hắn nhìn thấy uy lực do tiểu thủy cầu bị nén ép lại không khỏi trợn mắt há mồm. Cái này so với Bạo Vũ Lê Hoa Châm thì uy

lực lớn hơn bao nhiêu lần, diện tích sát thương không hề kém phạm vi của ma pháp cấp chín.

Nhưng Long Nhất rất mau ý thức được một vấn đề. Đó chính là thủy cầu thuật nén lại tuy uy lực rất lớn nhưng hao phí tinh thần lực và thời gian lại quá nhiều. Trong thời gian ấy hẳn hoàn toàn có thể thi phong ra mấy ma pháp cấp chín, do vậy không khỏi phải kiểm nghiệm tính ứng dụng của ma pháp nén ép. Trong thực chiến đối thủ có thể cho hẳn thời gian để nén ma pháp sao? Hơn nữa đây còn là ma pháp cấp một tối thiểu.

Tương tự, cũng chính vì ma pháp cấp một đã đạt được uy lực đến thế nên càng khiến Long Nhất khó buông tay. Nếu như có thể tăng tốc độ thi phóng ma pháp nén ép, phối hợp cùng ma pháp kết hợp thì uy lực tuyệt đối có thể so với cấm chú, có thể còn hơn cả cấm chú. Cảnh giới của hắn hiện giờ vẫn chưa thể thi phóng cấm chú nhưng nếu có thể cải tiến ma pháp nén được thì mọi thứ đều được giải quyết rồi.

Long Nhất trầm tư nghĩ xem có biện pháp nào giảm được tổn hao tinh thần lực lại còn tăng tốc độ nén ép ma pháp không. Trời đã tối dần mà Long Nhất vẫn không có ý tưởng gì.

Thôi được, về rồi hãy nghĩ tiếp. Long Nhất thầm nhủ. Nói không chừng lại có linh cảm chợt hiện ra, nghĩ được phương pháp vừa đơn giản vừa nhanh ch

Chương 163: Dã tâm của Tiểu Y

Y

Dịch: Huyết Vô Tình

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất bước đi trong màn đêm trở về Mễ Á thành. Vừa đến cổng Thánh Ma học viện liền thấy một thân ảnh trắng mờ giống như một pho tượng thần đứng trong bóng tối của mái hiên, tựa hồ cả người đều dung nhập vào bóng đêm.

Dòng người qua qua lại lại huyền ảo nhưng không có kẻ nào dừng chân nhìn thân ảnh màu trắng nọ, tất cả như đều coi đó chỉ là không khí, nhìn mà chẳng thấy. Nhưng Long Nhất vừa liếc mắt đã chú ý tới, tựa hồ thân ảnh đó đối với hắn mà nói giống như là một loại sức hút cường đại.

"Tiểu Y, nàng tìm ta sao?" Long Nhất bước tới trước mặt bóng trắng cười hỏi. Chẳng biết vì sao, bản năng của hắn cho biết Tiểu Y chính là đang chờ hắn.

Tiểu Y khẽ ngẩng đầu lên, đôi đồng tử trong suốt bên dưới vành mũ trùm đầu lấp lánh, ngưng thị nhìn thật sâu nam tử trước mắt.

"Sao lại nhìn ta như vậy, hại tim ta nhảy thành thịch thịch thịch, nhớ khiến ta yêu muội thì sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

Tiểu Y mặt ửng hồng dờn ánh mắt đi, nhẹ giọng nói: "Tây Môn thiếu gia, huynh bây giờ có thời gian không?"

Long Nhất ngẩn người. Hắn hình như chưa hề nói cho Tiểu Y biết thân phận của mình, như thế nào mà dường như chỉ trong thời gian ngắn mọi người đều biết hết. Bất quá, hắn mau chóng nhớ lại mấy hôm trước lúc đi cùng Tây Môn Vô Hận vô tình làm nàng bị thương, hắn lại thừa nhận là huynh muội với Tây Môn Vô Hận. Nếu còn nói không biết thân phận của hắn mới là đầu óc có vấn đề.

"Bây giờ à, cũng không có vấn đề gì. Thế nào? Nàng muốn hẹn hò với ta sao?" Long Nhất cười gheo. Nói thật lòng, mỗi lần ở cùng chỗ với nữ hài này hắn đều cảm thấy rất căng thẳng. Nhãn châu nhìn thấu nhân tâm đó của nàng khiến hắn vô cùng e ngại.

"Tây Môn thiếu gia nói đùa, tiểu nữ đâu dám với cao." Tiểu Y thanh âm vẫn mềm nhẹ như cũ, chỉ bất quá tựa hồ ngằm tỏ ra một tia bực tức.

"Không cao, không cao. Chỉ cần ta ngồi xuống một chút là được." Long Nhất cười cợt nhả.

"Tây Môn thiếu gia, nếu người không có thời gian ta liền đi ngay." Tiểu Y tựa hồ có chút tức giận, nhưng nàng tuy là nói như vậy, nhưng cước bộ lại không hề nhích động.

Long Nhất hiển nhiên cũng phát hiện ra điểm này. Nhưng hắn cũng biết không thể cợt nhả quá đà, vì thế liền cười đáp: "Được rồi, ta nhận sai, không biết Tiểu Y cô nương tìm ta có chuyện gì?"

"Về phủ rồi ta nói tiếp? Quả thật có chút chuyện quan trọng muốn nói với huynh." Tiểu Y cất tiếng mời.

"Vậy còn nói không có chuyện gì, chỉ bất quá ta bây giờ còn chưa có ăn tối. Hay là chúng ta cùng ăn, xong mới cùng về nhà nàng từ từ

nói, như vậy mới lãng mạn." Long Nhất nở nụ cười xấu xa nhìn Tiểu Y.

Tiểu Y hít sâu một hơi, thẳng cha này miệng luôn như con hát, nhưng hết lần này tới lần khác lại thần bí mặt trắc nhìn không thấu. Thật sự là làm tức chết nàng mà.

"Về về nhà muội ăn nhé, muội sẽ tự mình chế biến món ăn cho huynh là được." Tiểu Y nhẫn nại nói.

"Về á, thế thì đi thôi." Long Nhất cười, tiến lên một bước, bàn tay bá đạo ôm lấy eo Tiểu Y.

"Huynh làm gì thế?" Tiểu Y xấu hổ tức tối giãy giụa hỏi.

"Đương nhiên là bay rồi, đi theo nàng khi nào mới tới." Long Nhất vừa nói vừa ôm Tiểu Y phi thân lên, bay về viện tử nơi nàng ở.

Hai người vừa hạ xuống, Tiểu Y vội vã lách ra khỏi cánh tay của Long Nhất, thối lui vài bước e thẹn nói: "Huynh có biết huynh như vậy là rất vô lễ không?"

"Không biết. Muốn ta xin lỗi sao?" Long Nhất thu lại vẻ cười cợt, đột nhiên nhạt nhẽo hỏi.

Tiểu Y ngẩn ra, trong lúc nhất thời không thích ứng kịp sự thay đổi này của Long Nhất.

"Nói đi. Nàng tìm ta rốt cuộc có chuyện gì, đừng lãng phí thời gian nữa." Long Nhất trong lòng vẫn có chút đề phòng Tiểu Y. Có lẽ đối với Tiểu Y mà nói thì hẳn có vẻ rất thần bí, nhưng về phần hẳn thì Tiểu Y cũng thần bí mặt trắc như vậy. Hơn nữa chức nghiệp Dự ngôn sư của nàng càng làm tăng thêm vài phần sắc màu thần bí bao

phủ lấy nàng.

"VẬY MỜI TÂY MÔN THIẾU GIA THEO TA." Tiểu Y lấy lại tinh thần, nàng đột nhiên có chút hoài niệm dáng vẻ tinh nghịch tươi cười của Long Nhất, lúc đó nàng mới không cảm thấy có áp lực. Còn bộ dạng lạnh nhạt lúc này của Long Nhất khiến tâm lý nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Long Nhất thấy Tiểu Y dẫn hắn về hướng khuê phòng của nàng, trong lòng không khỏi mơ tưởng, nha đầu này không phải định làm ngọc nữ hiến thân chứ, chẳng lẽ nàng bị cái vương bát chi khí của mình mê hoặc? Xem ra không giống a.

Long Nhất đứng ở trước cửa, ngập ngừng hỏi: "Nàng nhất định muốn ta vào?"

"KÊU VÀO THÌ CỨ VÀO ĐI, CÒN LẮNG NHẪNG CÁI GÌ?" Tiểu Y thấy điệu bộ Long Nhất một hai chỉ sợ nàng phi lễ, không khỏi nổi nóng gắt lên. Kể từ khi nàng trở thành Dự ngôn sư thì đây là lần đầu tiên nói lớn tiếng như vậy.

Ngược lại Long Nhất lại có cách nhìn khác. Hắn nhận ra lúc Tiểu Y bốc hỏa trông lại thuận mắt hơn, mới giống như một nữ hài bình thường. Mặc dù giọng nói của nàng nhẹ nhàng ôn nhu rất dễ nghe nhưng lại thiếu một chút cá tính.

Long Nhất nhún nhún vai bước vào, một làn u hương thoang thoảng lọt vào mũi. Hương khuê quả nhiên là hương khuê, đúng là hương thơm kêu gọi. Nếu ngủ ở đây một đêm cũng không tồi. Long Nhất trong lòng xấu xa thầm nghĩ, con mắt bắt đầu ngó ngang ngó dọc. Đó là một căn phòng ngủ được bài trí đơn giản trang nhã, không có nhiều đồ trang trí, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác vô cùng thoải mái.

Cũng lúc đó, Tiểu Y đã mở cánh cửa ma pháp được ngụy trang thành vách tường.

"Vào đi" Tiểu Y buông một tiếng rồi đi thẳng vào trong.

Long Nhất trong lòng kinh dị, không ngờ nổi trong khuê phòng lại có động tiên. Nàng đưa hắn đến địa phương bí ẩn này rốt cục là để làm gì? Long Nhất vừa nghĩ vừa theo vào, cẩn thận đánh giá bốn phía. Nơi đây tràn ngập những bức phù điêu đầy màu sắc thần thoại cùng những chòm sao làm cho hắn kinh ngạc thán phục không thôi. Đặc biệt là nhìn lên trần phòng có thể trực tiếp nhìn thấy bầu trời, khiến cho hắn càng là bất khả tư nghị. Hắn nhớ rõ phương hướng của gian mật thất này phải là hoa viên, trồng đầy các loại hoa tươi bên trên.

Tiểu Y bỏ mũ trùm đầu ngồi xuống thạch đài ở chính giữa mật thất, ngược nhìn lên bầu trời, dường như quên mất là có sự tồn tại của Long Nhất ở đó.

Long Nhất đi vòng quanh mật thất một vòng rồi bước tới ngồi xuống thạch đài. Thấy Tiểu Y cả nửa ngày cũng không hề nhúc nhích, hắn liền ngả người đối tư thế từ ngồi sang nằm, ngây ngốc ngắm nhìn bầu trời rộng lớn đầy sao.

Thật lâu sau, Tiểu Y mới cúi đầu, khẽ liếc mắt nhìn Long Nhất đang nằm bên cạnh, thấy hắn đang mơ màng dỗi mắt nhìn về phương trời xa vô định, chẳng biết là đang suy tư điều gì.

"Tây Môn thiếu gia." Tiểu Y đưa tay lay nhẹ Long Nhất.

Long Nhất lấy lại thần thức, ánh mắt nhìn cặp nhãn châu trong suốt của Tiểu Y, cười nói: "Nàng cứ gọi ta là Long Nhất, ta không muốn dùng danh tự Tây Môn Vũ này nữa."

"Cũng được, Long Nhất tiên sinh..."

"Không phải nói gọi ta Long Nhất sao? Gọi tiên sinh thật xa cách quá." Long Nhất cắt ngang lời Tiểu Y.

"Long Nhất, huynh không muốn biết kết cục sau này của huynh sao?" Tiểu Y hỏi.

Long Nhất nhíu mày, gật đầu nói: "Đúng thế, nhưng chẳng phải nàng nói công lực của nàng quá thấp nhìn không thấu, chẳng lẽ mấy ngày nay công lực nàng lại đại tiến?"

"Việc này huynh không cần lo, huynh chỉ cần trả lời có muốn biết số phận của huynh hay không?" Tiểu Y nhấn mạnh.

Long Nhất cười hắc hắc, nhanh nhẹn thẳng thắn đáp: "Không muốn."

Tiểu Y nhất thời ngẩn ra, nàng thật không thể nào ngờ được Long Nhất lại nói không muốn, trong phút chốc cũng không biết phản ứng thế nào.

"Nhưng mà huynh trước đây không phải...!"

"Trước đây là trước đây, bây giờ ta lại không muốn biết." Long Nhất cười đáp, ánh mắt lại nhìn chòng chọc Tiểu Y.

"Tại sao?" Tiểu Y kỳ quái hỏi.

"Nàng không biết lạc thú lớn nhất trong cuộc sống mỗi người chính là bởi vì không thể đoán trước được số phận sao? Nếu biết rõ mọi thứ, vậy làm gì còn ý nghĩa nữa. Ta có thói quen nắm trong tay vận mệnh chính mình, chứ không phải thượng thiên." Long Nhất ngồi dậy, nhìn

thẳng vào mặt Tiểu Y nhàn nhạt trả lời.

Tiểu Y kinh ngạc nhìn Long Nhất, mỗi khi nàng tự cho rằng mình có thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn là mỗi lần hắn lại vượt ra ngoài dự liệu, chính mình là một Dự ngôn sư mà cũng không tránh khỏi thất bại.

"Nếu nàng tìm ta chỉ để nói chuyện này, ta đây sẽ không phụng bồi nữa." Long Nhất đứng dậy định đi ra, nhưng vừa quay mình mới phát hiện cánh cửa ma pháp đó đã sớm vô thanh vô tức đóng lại.

"Long Nhất, huynh đợi đã, huynh thật sự không muốn biết sau này số phận huynh sẽ phát sinh chuyện gì? Mọi thứ đều nằm trong tay huynh chẳng lẽ không tốt sao?" Tiểu Y vừa gọi Long Nhất dừng lại vừa dụ hoặc.

Long Nhất nhìn Tiểu Y cười khan hai tiếng đầy thâm ý, nhàn nhạt nói: "Là nàng muốn biết tương lai sau này của ta, để qua đó nắm hết mọi chuyện trong tay, bao gồm cả ta đúng không?"

"Không... không phải vậy, huynh hiểu lầm rồi." Tiểu Y vội la lên.

"Hiểu lầm? Ta tin vào trực giác của ta, nàng tại nơi này cất dấu dã tâm rất lớn, nàng muốn giành được cái gì? Chẳng lẽ chỉ tại thiên hạ?" Long Nhất khoanh tay trước ngực, ánh mắt từ từ trở nên lạnh như băng, hắn ghét bị người lợi dụng, dùng làm quân cờ để đạt mục đích.

Sắc mặt Tiểu Y dần khôi phục vẻ bình thản, mềm mỏng nói: "Muội chỉ là một cô gái yếu đuối sao dám nghĩ đến việc tranh thiên hạ chứ? Nhưng muội e mầm nghi ngờ đã nảy nở trong lòng huynh, tất sẽ không tin muội."

"Một nữ hài yếu đuối nếu đồng thời vừa thông tuệ vừa có dã tâm, hơn nữa lại có năng lực tiên đoán số phận, so với phần lớn nam nhân chỉ e còn đáng sợ hơn nhiều. Được, ta mặc kệ nàng muốn làm gì, có mục đích gì, bây giờ xin mở cửa ra, hay nàng muốn bồi tiếp ta cùng hưởng đêm xuân? Cho dù thân hình dáng vẻ nàng ra sao nhưng trong phạm vi này ta miễn cưỡng có thể chịu được." Long Nhất hắc hắc cười nói, ánh mắt hạ lưu không ngừng quét qua bộ ngực Tiểu Y.

"Ngươi..... hỗn đản." Tiểu Y sắc mặt tái nhợt, oán hận nhìn Long Nhất, tự hận không thể nhét hẳn vào miệng nhai nuốt cho bã tứt. Nàng hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Nếu huynh muốn đi, muội cũng sẽ không cố lưu lại."

Tiểu Y nói xong liền rời khỏi thạch đài, đi tới cánh cửa ma pháp, hơi nghiêng đầu liếc cực nhanh về phía Long Nhất về ám muội. Long Nhất tức thì nảy sinh cảm ứng cảnh giác, cặp mắt nhíu lại ánh lên nguy hiểm, nhìn theo ngọc thủ của Tiểu Y sắp áp lên khối đá nhô lên trên vách tường.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 164: Tá tinh sinh tử trong truyền thuyết?

Dịch: architect_07

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

"Đợi đã." Vào lúc bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Y vừa áp lên khối đá hơi nhô lên đó, Long Nhất đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

Tiểu Y nghi hoặc ngoái đầu, dừng tay lại.

"Nàng khẳng định chỗ nàng đặt tay đúng là cơ quan mở cửa? Không phải là cơ quan gì khác?" Long Nhất chăm chú nhìn Tiểu Y hỏi.

Tiểu Y hạ tay xuống, lắc đầu quay trở lại ngồi xuống thạch đài, lạnh nhạt đáp: "Nếu huynh không tin muội như vậy thì cứ phá tường mà ra."

Long Nhất đối nhãn cùng Tiểu Y, chẳng lẽ thật sự mình đã quá đa nghi? Mình đã trách lầm nàng? Dù nghĩ như vậy nhưng hắn cũng không dám dễ dàng tin nàng. Sự hoài nghi của hắn đối với Tiểu Y tuyệt không phải là không có lý do. Nàng là một Dự ngôn sư vì sao đột nhiên chủ động yêu cầu đoán mệnh cho hắn, lại đưa hắn đến một nơi bí ẩn như thế này. Hắn cũng không hiểu vì sao phải có sự đồng ý của hắn mới có thể đoán được số mệnh? Nếu nói là không có mục đích chỉ sợ không ai tin nổi.

Chỉ trong thoáng chốc, vô số ý niệm đã lướt qua trong đầu Long Nhất. Hắn không vì thái độ của Tiểu Y mà mạo hiểm ấn vào nút cơ quan mở cửa đó, thay vào đó bước thẳng lên thạch đài, đột nhiên dùng tinh thần lực trói chặt nàng lại.

"Huynh muốn làm gì?" Tiểu Y đột nhiên phát hiện bị trói, không kìm được kinh hãi kêu lên.

"Chẳng làm gì cả, chỉ là cẩn thận một chút thôi". Long Nhất ngồi xuống cạnh Tiểu Y cười đáp, một tay đặt lên cổ nàng, tay kia phóng ra một đạo chân khí nhằm bắn vào khối đá nhô lên đó.

Khối đá đột nhiên thụt vào trong, cánh cửa ma pháp không động tí nào, ngược lại toàn bộ phù điêu các chòm sao trên vách đá sáng bừng lên, một đạo quang mang từ thiên không xạ thẳng xuống, kích vào đỉnh mật thất trong suốt, đột nhiên khúc xạ về phía một bức tinh tú phù điêu đang phát sáng trên vách đá mật thất, sau đó trên bức vách bắt đầu không ngừng phản xạ lại. Quang tuyến khúc xạ tịnh không biến mất mà dẹt thành một tấm võng lớn ở toàn bộ thạch thất. Nếu như có thể từ trên thiên không nhìn xuống sẽ phát hiện những quang mang này kết lại thành đồ án, càng không ngờ là một tinh tú đồ án lập thể.

Chỉ trong chớp mắt Long Nhất cảm thấy xây xẩm mặt mày. Khối đá đó quả nhiên không phải là cơ quan khai mở ma pháp môn. Tuy chỉ là đề phòng, không ngờ lại đúng như thế, cái loại hiện tượng thần bí này đơn giản là chưa từng nghe qua.

Long Nhất lắc lắc đầu, muốn loại bỏ cảm giác váng vất nhưng lại thấy mí mắt nặng như đồ chì, càng ngày càng sụp xuống, ý thức cũng dần dần trôi đi.

"Ngủ đi, hài tử, ngươi đã mệt lắm rồi, hãy nằm xuống chiếc giường

êm ái này mà thoải mái ngủ đi." Một thanh âm phiêu hốt từ hư không vang lên, không ngừng dội vào tai Long Nhất.

Long Nhất ánh mắt mơ màng, từ từ nhắm lại, ý thức cũng bắt đầu ngập chìm vào trong bóng tối. Ngay lúc đó, lòng bàn tay trái Long Nhất đột nhiên như lửa đốt khiến hắc giạt nảy, ý thức từ trong vùng hắc ám hồi tỉnh lại.

"Thôi miên thuật?" Long Nhất thầm nghĩ, kinh hoàng đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Tinh thần lực lập tức phong bế lực thức, cảm giác vánh vất quả nhiên tiêu trừ không ít. Lúc này hắc cảm thấy thân thể mỗi một yếu ớt vô lực, dường như có thứ gì đó đang không ngừng cuộn cuộn đổ vào thể nội hắc, làm thân thể hắc tê liệt, trong ý thức hải biến thành hỗn loạn, không cảm thấy một chút ma pháp nguyên tố nào. Đại khái là Long Nhất biết hắc có lẽ bị khốn trong một trận pháp kì quái.

Long Nhất vẫn nhắm chặt mắt, nội lực trong đan điền do ý niệm điều khiển bắt đầu lưu chuyển cực nhanh. Chân khí được chuyển đến toàn bộ cơ thể, đem thứ kì quái đang đổ vào người đó bắt đầu ép trở ra, hơn nữa ở trên bề mặt cơ thể còn dựng lên một vách tường lũy thật kiên cố, giúp thân thể từ từ khôi phục lại tri giác.

Long Nhất thầm trút một hơi thở nhẹ nhõm trong lòng, cảm giác được Tiểu Y vốn bị tinh thần lực trói chặt đã thoát khỏi khống chế của hắc, đang đứng bất động bên cạnh hắc.

"Long Nhất, mọi tính không muốn làm thương tổn huynh, chỉ bất quá mượn dùng thân thể huynh một chút mà thôi". Tiểu Y thấy bộ dạng Long Nhất tựa hồ đã hoàn toàn hôn mê, lẩm bẩm nói.

"Mượn thân thể ta? Chẳng lẽ, hắc, là muốn mượn hạt giống của ta để sinh hài nhi sao?" Long Nhất lòng ngạc nhiên. Nha đầu này tạo ra

chuyện âm ỉ lớn như vậy lại chỉ vì thế sao.

Lúc này, Tiểu Y vỗ hai cái lên thạch đài, phiến đá đột nhiên tách ra làm đôi. Long Nhất ở giữa lập tức lặn xuống, "bịch" một tiếng rơi xuống một chiếc giường mềm mại .

"Sặc, không phải thật chứ, ta chỉ tùy tiện nghĩ vậy thôi mà" . Long Nhất hô lớn trong lòng.

Tiểu Y cũng nhẹ nhàng rơi xuống, ngồi bên cạnh Long Nhất, thần tình tỏ ra do dự.

Thấy Tiểu Y cả nửa ngày không có động tĩnh gì, Long Nhất ti hí mắt nhìn ra, đúng lúc thấy Tiểu Y đang nhìn lại, lập tức nhắm tịt mắt lại. Ngủ vờ đối với hắn mà nói căn bản chẳng phải là thách thức gì. Ở tiền thế việc vặt này là huấn luyện cơ bản nhất của Long Tổ.

Long Nhất nghe thấy Tiểu Y thở dài khe khẽ, hai bàn tay nhỏ nhắn chạm vào ngực hắn, bắt đầu giải trừ y phục của hắn.

"Không phải chứ, không lẽ lại mê gian ta? Ta nên phản kháng hay tiếp tục vờ ngủ đây? Hừm, đợi thêm chút, giờ còn chưa rõ nàng thực ra là muốn làm gì." Long Nhất trong lòng thầm nghĩ, hơn nữa lại ẩn ước có chút hưng phấn. Mị lực lớn quá cũng thật phiền phức a.

Thủ pháp cởi đồ của Tiểu Y có vẻ lóng ngóng, cả nửa ngày mới thoát quang được phần y phục ở thân trên Long Nhất. Ngắm cơ thể trắng kiện hoàn mỹ tràn đầy nam tính của Long Nhất, gò má nàng không tránh khỏi đỏ hồng lên.

"Tên đại sắc lang này, thân thể mới cường tráng làm sao." Tiểu Y lăm bằm trong miệng nhưng cũng đủ làm cho Long Nhất đang vờ ngủ cũng phải đặc ý trong lòng.

Tiểu Y nhăn thần mơ màng nhìn ngắm cơ thể Long Nhất. Mặc dù nàng biết Long Nhất đang "hôn mê", nhưng hành động vẫn như kẻ trộm. Mất nửa ngày, Tiểu Y mới hít sâu một hơi, bàn tay nhỏ nhắn run run hạ xuống dây lưng của Long Nhất. Vừa kéo một cái, ngoại khối của Long Nhất đã bị lôi xuống, chỉ còn tấm nội khối bó sát thân lưu lại. Giữa hai đùi dựng lên một đống khiến trái tim Tiểu Y loạn lên gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng đã tiến tới hoàn cảnh này, Tiểu Y chỉ đành nghiêng răng nỗ lực hết sức kéo tấm nội y cuối cùng của Long Nhất xuống. Tiểu huynh đệ thô tráng đó lập tức dương danh với đời. Tiểu Y quá sức xấu hổ vội che khuôn mặt xinh tươi lại.

Long Nhất cảm thấy hạ thân mát lịm, trong lòng thầm kêu cứu mệnh. Đặc biệt là khi Tiểu Y kéo nội khối của hắn xuống không cẩn thận đã chạm vào tiểu huynh đệ của hắn một cái làm tà hoá trong người gần như phản ứng tức thời. Thật may là hắn đã trải qua huấn luyện đặc biệt mới có thể áp chế được cỗ tà hoá đó lại.

Tiểu Y che khuôn mặt vừa sợ vừa thẹn một lúc, cuối cùng cũng hạ tay xuống, muốn nhìn rồi lại không dám ngắm nhìn hạ thể của Long Nhất, lẩm bẩm than: "Thật xấu hổ, cái đồ của nam nhân sao lại gớm vậy chứ?"

Long Nhất lại hi hí mí mắt, liền thấy Tiểu Y khuôn mặt đỏ bừng đang đứng dậy, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên ngực nhẹ nhàng kéo nút thắt dây lưng ra, vạt áo lụa trắng trượt sang hai bên, lộ ra chiếc yếm tơ tằm bên trong.

Chương 165: Vũ trụ thiên thể chú thuật

Dịch: tuan_ftu

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Thấy Tiểu Y có động tác như vậy, trái tim Long Nhất nhảy loạn một hồi. Tiểu nữ này rốt cuộc muốn làm gì đây? Nếu quả thực nàng muốn phát sinh quan hệ với hắn thì thật là bất khả tư nghị, chẳng còn gì để bàn. Nàng không có lý do làm như vậy.

Trong khi Long Nhất đang vẫn vơ suy nghĩ, Tiểu Y dù thẹn thùng cũng đã cởi hết y phục ra, lộ xuất một thân thể như mỡ đông, dù rằng diện mạo của nàng chưa thể coi là tuyệt thế, nhưng vóc dáng lại miễn chê, da dẻ trắng trẻo nõn nà như tuyết, sáng bóng như ngà voi, có thể tưởng tượng khi chạm vào có thể cảm nhận được đàn tính sáng khoái biết bao. Một đôi ngọc nhũ ngạo nhiên vút cao trước ngực, hai điểm yên hồng lay động lòng người, vòng eo thanh mảnh mà nhu nhuyễn. Một vùng lông tơ mượt mà như nhung lờ mờ điểm tuyết giữa cặp đùi, nơi riêng tư thần bí của người thiếu nữ thấp thoáng hiện ra.

Long Nhất mở to song mục vừa cố gắng thu mọi hình ảnh vào đáy mắt, vừa dùng nghị lực cường đại để khống chế vị tiểu huynh đệ đang muốn ngọc nguyệt ngọc lên.

Tiểu Y khom mình ngồi xuống, đỡ Long Nhất ngồi lên, còn nàng ngồi sau lưng hắn, đôi ngọc thủ nhẹ nhàng đặt tại đỉnh đầu và vị trí đốt

sống cổ, trong miệng bắt đầu niệm những câu chú ngữ tối nghĩa và khó hiểu.

Theo chú ngữ ngâm nga của Tiểu Y, đồ án tinh tú lập thể trong mật thất bắt đầu xoay động, quang mang lưu chuyển rồi phóng chéo xuống, tạo thành một tấm phù văn ấn chiếu thần bí ở trên thân thể lỏa lồ của hai người. Còn Tiểu Y biểu tình càng lúc càng thành kính, thanh âm trong trẻo đột nhiên biến đổi thành khàn khàn, song thủ đặt trên mình Long Nhất đã biến đổi gần như trong suốt.

Long Nhất chỉ cảm thấy bản thân phảng phất như đang ở trong một khoảng không gian vũ trụ mênh mông, xung quanh là vô số tinh thể, từng mảng ký ức phân tán trong não hải bay đi. Một cỗ khí tức ôn hòa đang dẫn đường cho ý thức của hắn.

Long Nhất đột nhiên giật mình kinh hãi, từ trong cảm giác tuyệt hảo đó tỉnh táo trở lại. Dù hắn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết rõ những thứ đó chỉ là ảo ảnh, là do nữ hài quý dị đang ở phía sau gây ra. Long Nhất bảo nguyên thủ nhất, đưa ý thức trầm xuống nơi thâm sâu nhất, dùng tinh thần lực cường đại bảo vệ chắc chắn.

Chú thanh của Tiểu Y càng lúc càng gấp rút, thân thể yêu kiều không tự chủ cũng bắt đầu run rẩy. Phù văn trên mình hai người bắt đầu lập lòe chợt sáng chợt tối, đồng thời mỗi khi thiểm động lại tối đi một chút.

"Oe." Tiểu Y đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết vào lưng Long Nhất, thân thể yêu kiều rũ liệt từ từ gục xuống. Phù văn phía trên hai người hoàn toàn biến mất. Tinh hình đồ án trong mật thất cũng tan biến vào trong không khí. Tinh tú phù điêu trên vách tường cũng biến trở lại trạng thái cũ, tựa hồ những chuyện vừa phát sinh hoàn toàn chỉ là ảo giác.

Long Nhất mở to mắt ngòai dậy, trở tay xoa nhẹ lên tiên huyết trên lưng, nhưng hần lại phát hiện một dấu vết màu ám hồng đã thâm nhập vào trong làn da. Hần mặc lại y phục, quay mình lại liền thấy Tiểu Y nằm trên mặt đất, đồng tử trong suốt ảm đạm vô quang đang thất thần nhìn hần.

Long Nhất lấy một mảnh y phục phủ lên thân thể xích lữa của Tiểu Y, lãnh đạm hỏi: "Nói đi, nàng rốt cuộc muốn làm gì?"

Tiểu Y khó nhọc ngòai dậy, tịnh không hồi đáp câu hỏi của Long Nhất mà nhẹ nhàng hỏi: "Huynh vẫn luôn tinh táo à?"

"Đúng vậy." Long Nhất gật đầu.

Tiểu Y nhẹ nhàng thở dài một hơi, lẩm bảm nói: "Ý trời khó đoán. Cho dù là sử dụng Tinh tú thiên thể chú thuật cũng chẳng làm gì được."

"Tinh tú thiên thể chú thuật? Nàng đang nói gì vậy?" Long Nhất nhíu mày hỏi.

Tiểu Y ngẩng đầu, nhìn vào đôi con ngươi đen thui làm người ta sinh ra sợ hãi của Long Nhất, trong đôi mắt trong suốt của nàng lại phản chiếu cặp mắt đen của Long Nhất, phảng phất đôi con ngươi của nàng cũng biến thành một màu đen. Nàng tự nhìn lại mình thở than: "Huynh vốn là ứng thiên mệnh mà sinh ra, muội há có thể tiên đoán được. sự phụ và muội đều sai lầm, vọng tưởng nghịch thiên cải mệnh, nên phải chịu sự trừng phạt của ông trời."

Đôi mắt Tiểu Y càng lúc càng ảm đạm, thần tình nhợt nhạt đọng lại nỗi bi thương và cô đơn. Nàng đã sống trong tịch mịch mà hôm nay cũng phải tạm biệt thế giới này trong tịch mịch ư, nàng lắc đầu tự

giữa cọt bản thân, khẽ nói: "Cơ quan để ra ngoài là một ô kim loại hình vuông nằm trên cửa, gạt sang bên phải một cái là có thể mở được ma pháp môn, huynh đi đi."

Long Nhất vươn mình đứng dậy, phi thân lướt khỏi thạch đài, mới được hai bước, hấn không nhìn được ngoảnh đầu lại, liền thấy Tiểu Y từ từ nhắm mắt lại, lão đảo ngã xuống.

Trái tim Long Nhất thắt lại, lắc mình một cái vọt tới đỡ lấy thân thể mềm mại của Tiểu Y, phát hiện toàn thân nàng càng lúc càng yếu nhược, sinh mệnh có dấu hiệu bắt đầu dần dần tiêu tan. Long Nhất truyền vào một đạo chân khí bảo vệ cho tâm mạch Tiểu Y, kêu khẽ một tiếng: "Đông Y, nàng tỉnh lại đi."

Tiểu Y khó nhọc hé mở cặp mắt, vô lực nói: "Huynh sao còn chưa đi?"

Long Nhất thềm than trong lòng, sau khi đến dị thể trái tim hấn tựa hồ trở nên mềm yếu, nếu như là ở tiền thế, đối với loại nữ nhân có ánh mắt cường liệt như thế này hấn chẳng thềm quan tâm. Nhưng lúc này hấn lại có chút bất nhẫn, có lẽ là bởi vì Tiểu Y từ đầu đến cuối đều không có ý định đưa hấn vào tử địa.

"Cho ta biết làm sao mới có thể cứu được nàng?" Long Nhất hỏi.

Đôi đồng tử ảm đạm của Tiểu Y lóe lên một tia sáng, nàng khó nhọc đáp: "Muội vừa không phải với huynh mà huynh vẫn muốn cứu muội sao?"

"Vậy ta hỏi nàng, nếu mà vừa rồi Tinh tú thiên thể chú thuật của nàng mà thành công, ta có thể chết không?" Long Nhất hỏi.

"Không thể, chỉ là số mệnh huynh có thể phát sinh thay đổi." Tiểu Y

hồi đáp.

"Nhất định như vậy. Kỳ thực ta luôn luôn không tin vào vận mệnh. Chỉ cần ta không chết, những gì ta muốn đạt được, muốn sở hữu thì ta tin rằng ta có thể có được bằng nỗ lực của mình." Long Nhất cười khẽ đáp.

Tiểu Y ngưng nhìn Long Nhất, khóe miệng đột nhiên trào ra một dòng máu đỏ.

Long Nhất bồn chồn trong dạ, hỏi: "Nàng nói đi, rốt cuộc làm thế nào mới có thể cứu nàng."

Tiểu Y nở nụ cười yếu ớt, thều thào: "Kỳ thực trên thế giới này cũng chỉ có huynh mới có thể cứu muội, huynh chỉ cần nhỏ một giọt tiên huyết lên mi tâm muội là có thể cứu được."

Long Nhất ngạc nhiên, đơn giản vậy thôi à? Máu ta chẳng lẽ lại là tiên dược sao, có khả năng cải tử hồi sinh à? Bất quá mắt nhìn thấy Tiểu Y sắp không xong, hắn cũng không thể quan tâm tới nhiều chuyện linh tinh được, liền cắn luôn ngón tay nhỏ một giọt tiên huyết lên mi tâm Tiểu Y. Tiên huyết nhanh chóng thẩm thấu qua da, đột nhiên lóe lên một trận hồng quang lóng lánh.

Long Nhất chợt cảm thấy lưng bỏng rát, không ngờ cũng có hồng quang thấm ra ngoài làn áo lót, còn sắc mặt nhợt nhạt của Tiểu Y dần dần có ánh hồng, con người âm đạm đã khôi phục sự trong sáng.

Mi tâm Tiểu Y hiện lên một huyết ấn hồng sắc, xem ra giống hệt như một nốt chu sa, trong cái thanh khiết không ngờ lại hiện ra một tia cám dỗ.

Tiểu Y từ trong lòng Long Nhất đứng lên, ánh mắt có vẻ phức tạp nhìn Long Nhất, đột nhiên khụy hai gối xuống, khẽ nói: "Nô tỳ Tiểu Y bái kiến chủ nhân."

Long Nhất ngạc nhiên nhìn Tiểu Y, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, còn Tiểu Y cũng cứ vậy mà quỳ trên mặt đất đến động cũng chẳng động.

Ngây ra một lúc, Long Nhất mới phục hồi thần sắc, hấn đỡ Tiểu Y đứng dậy, kinh ngạc hỏi: "Nàng làm gì vậy? Ta có yêu cầu nàng làm nô tỳ của ta đâu."

"Tinh huyết của nô tỳ đã dung nhập vào trong cơ thể của chủ nhân, chủ nhân dùng huyết khế ban tặng sinh mệnh cho nô tỳ, đó. đó là thiên ý." Tiểu Y yếu ớt đáp.

"Huyết khế? Tinh huyết?" Long Nhất như lạc vào màn sương, lẽ nào tiên huyết vừa mới nhỏ vào mi tâm Tiểu Y lại là hoàn thành nghi thức huyết khế?

Không biết Tiểu Y moi được ở đâu ra một khối ma pháp kính, tiến lại kéo vạt áo của Long Nhất xuống, để lộ ra toàn bộ bả vai phải, sau đó đặt ma pháp kính lên lưng hấn.

Long Nhất hơi ngoảnh đầu lại, qua ma pháp kính nhìn thấy vai phải của mình chẳng biết từ lúc nào đã có một huyết ấn đỏ sẫm hình sao. Hấn bỗng nhiên nghĩ tới ngậm tiên huyết Tiểu Y đã phun lên mình hấn, chẳng lẽ đó chính là tinh huyết của nàng?

"Nô tỳ vọng tưởng nghịch thiên cải mệnh, nên bị trời phạt, tinh huyết đã tan vào trong cơ thể chủ nhân, nếu không có huyết khế của chủ nhân, nô tỳ chỉ còn đường hồn phi phách tán." Tiểu Y ôn nhu giúp Long Nhất vừa sửa sang lại áo quần cho ngay ngắn vừa nhẹ nhàng

nói.

"Hóa ra là vậy, thế ta có thể hỏi nàng, nàng muốn đem số mệnh của ta chuyển đến thân thể ai? Đến thân thể ca ca Hùng Bá của nàng à?" Long Nhất thắc mắc.

Sắc mặt Tiểu Y chợt biến đổi, cắn răng đáp: "Xin thứ cho nô tỳ không thể hồi đáp, sư phụ có lệnh, vô luận thế nào cũng không thể tiết lộ, nếu chủ nhân tức giận, có thể thu hồi tính mệnh nô tỳ."

Long Nhất nhún vai, cười nói: "Được rồi, nàng là nô tỳ cũng không sao, nàng vẫn cứ là Tiểu Y như trước. Mặc dù giữa chúng ta có huyết khế, nhưng ta không thể dùng cái đó để uy hiếp nàng."

"Sự thật vẫn là sự thật, làm sao có thể thay đổi được. Tiểu Y giờ cũng không còn là Tiểu Y trước đây nữa, nó bây giờ chỉ là nô tỳ của chủ nhân." Tiểu Y buồn bã thở than, trong ngữ khí biểu lộ một chút không cam lòng.

Long Nhất đương nhiên là hiểu được, mặc dù tính hài kịch của sự việc đã phát triển đến mức này nhưng hẳn lại chẳng có lòng dạ nào lằng nhằng với Tiểu Y nữa. Hắn chuồn thẳng ra cửa ma pháp, vừa đi vừa nói: "Sự việc dừng ở đây nha, nếu nàng nhất định phải nhận ta là chủ nhân, vậy nàng hãy ngoan ngoãn nghe lời ta. Ta quay về trước, nàng nếu không có chuyện gì thì đừng có đến kiếm ta."

Long Nhất mở ma pháp môn ra đông mất, để lại Tiểu Y đứng ngơ ngẩn ở đó.

Khi Long Nhất trở về đến túc xá, nhận thấy Lăng Phong vẫn chưa đi ngủ, bộ dạng như vẫn đợi hắn trở về.

Thấy Long Nhất quay về, Lăng Phong liền lập tức bỏ về phòng ngủ,

biểu tình có vẻ an tâm hơn.

"Gì chứ, thấy ta trở về là quay lưng à? Vẫn còn bực mình sao?" Long Nhất kéo tay Lăng Phong cười hỏi.

"Bực mình? Bực mình chuyện gì?" Lăng Phong nhăn châu mỗ to vẻ nghi hoặc hỏi, bộ dạng ra vẻ như thật.

"Ta vẫn muốn hỏi đệ? Sáng nay đệ bực tức cái gì? Nói, có phải là uống dấm hay không?" Long Nhất cười hắc hắc hỏi.

"Uống. uống dấm, huynh giỡn kiểu gì vậy, đệ ghen với ai chứ?" Biểu tình Lăng Phong tỏ vẻ luống cuống, lắp bắp nói.

"Đương nhiên là uống dấm của ta, tên tiểu tử người thầm yêu Thủy Nhược Nhan phải không. Bằng không khi ta nói đưa nàng ta đi khách sạn người lại điên lên thành dạng đó." Long Nhất cười cười, trong bụng lại thấy lo lo, cái tên tiểu tử Lăng Phong này nếu mà thực sự yêu thích Thủy Nhược Nhan thì phải tính sao đây?

"Huynh thích ngủ với ai thì có liên quan gì đến đệ, đệ chỉ không thích nữ nhân mốc meo đó thôi." Lăng Phong hung hăng nói.

Long Nhất sững sờ, giọng điệu này nghe có chút khó chịu làm sao a. Bất quá trong khi Long Nhất còn đang nghĩ ngợi, chợt thấy sắc mặt Lăng Phong thoáng hồng, giật ra khỏi tay hấn quay đầu chạy thẳng về phòng ngủ.

"Tên tiểu tử này, rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Tại sao lại tựa như tức giận với các cô nương ấy nhỉ." Long Nhất lắc đầu lẩm bẩm nói, rồi trở về phòng mình tưởng.

Chương 166: Đại hội mạo hiểm

Dịch: Sát Thủ đô la

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Thời gian tí tách trôi đi, ngày tháng của Long Nhất cũng trôi qua mà không có biến cố gì đặc biệt. Hắn vùi đầu vào biển sách vở, tài liệu để nghiên cứu ma pháp ép nén và ma pháp phối hợp. Thỉnh thoảng hắn mới đến thủy hệ ban A trêu ghẹo nữ đồng học, bồi tiếp Tây Môn Vô Hận đi ăn uống. Dường như hắn đã quên phứt cả Mễ Á hoàng hậu, cũng quên luôn cả ả nô tỳ Tiểu Y mới thu nhận đó.

Trong những ngày đó, ma pháp ép nén của Long Nhất đã bước đầu thành tựu. Hắn đã rút ngắn được tốc độ thi phóng khá nhiều. Hắn nhận thấy áp suất giữa ma pháp nguyên tố càng lớn thì uy lực cố nhiên càng mãnh liệt song tinh lực và ma lực cũng phải hao phí rất nhiều. Hắn cho rằng không cần thiết phải nén ép đến mức không thể nén ép được nữa mà chỉ cần nén ép đến một phần năm trước đây thì hiệu quả đã phi thường lắm rồi, hơn thế tốc độ nén ép cũng nhanh hơn khá nhiều. Mặc dù hắn vẫn thấy là quá chậm nhưng chí ít đó cũng là một bước tiến bộ đáng kể.

Còn có một chuyện đáng vui mừng là việc Tây Môn Vô Hận đột phá cảnh giới Cao cấp ma pháp sư đạt đến cảnh giới Đại ma pháp sư. Lúc đó Long Nhất và Lăng Phong đang minh tưởng, đột nhiên nghe thấy cửa túc xá vang lên mấy tiếng bình bình, cửa vừa mở Tây Môn Vô Hận hưng phấn la lên một tiếng rồi ôm chặt lấy cổ hắn, vừa hét

vừa nhảy giống như một tiểu nữ hài đang vui mừng. Cho tới nay đây là lần đầu tiên nàng có cử động cực kỳ thân mật như vậy với hắn. Đêm đó, để chúc mừng bước đột phá của Tây Môn Vô Hận, Lăng Phong dẫn hai người đến Tuý Hương Lầu giữa lúc nửa đêm canh ba kéo đầu bếp đang trong giấc ngủ dậy, mở đại tiệc ăn mừng tới khi trời sáng. Mối quan hệ không êm đẹp một thời giữa Long Nhất cùng Tây Môn Vô Hận cũng trở nên thân mật. Thái độ của Lăng Phong càng kỳ quái hơn, đối đãi với Tây Môn Vô Hận tốt đến không thể tốt hơn, đến độ khiến Long Nhất ngờ rằng hắn thêm muốn sắc đẹp của Tây Môn Vô Hận, vậy mà tên trời đánh này đến chết cũng không thừa nhận.

Rất nhanh, đại hội mạo hiểm "Áo ma sâm lâm" của Mễ Á Thánh Ma học viện được tổ chức hai năm một lần cũng được diễn ra. Về cơ bản thì học sinh cao cấp ma pháp hệ đều báo danh tham gia. Đây là Tầm bảo đại hội không có nguy hiểm hạng nhất. Bất quá cho dù có nguy hiểm thì với sự hấp dẫn của vũ khí cấp thần khí chỉ sợ nhiều người cũng chấp nhận đi mạo hiểm.

Mới sáng sớm, Long Nhất cùng Lăng Phong đã lắc la lắc lư đi ra ngoài. Ở cùng Long Nhất một thời gian, Lăng Phong bắt tri bắt giác đã tiêm nhiễm nhiều thói quen của hắn. Tỷ như đi đường, bộ dạng chân bước chữ bát nghênh ngang giống đặc Long Nhất không sai tí gì, hay như lúc Long Nhất suy tư thường thích một tay khoanh trước ngực, một tay vờ cục yết hầu, Lăng Phong cũng học được không sai chút nào.

Lúc hai người với điệu bộ đi đứng giống hệt nhau đó đến tòa túc xá của Tây Môn Vô Hận thì Tây Môn Vô Hận đang cười cười nói nói với hai cô gái mỹ lệ.

Sắc mặt Lăng Phong lập tức biến đổi, kéo kéo tay áo Long Nhất hỏi: "Sao Nhân Nhân lại ở đây? Phải chăng tên tiểu tử nhà ngươi giờ trò

quý."

Long Nhất than thở ra vẻ vô tội: "Ta làm sao biết được? Chân ở trên người nàng ta, nàng ta thích đi thì ai mà cản được a."

Thấy hai người tiến đến, ba cô gái đều tươi cười ranh mãnh nhìn bọn họ.

"Ồ, Thủy Nhược Nhan giáo sư, nàng đến tiễn chúng ta à?" Long Nhất mỉm cười hỏi.

"Đúng vậy, tiễn mọi người một mạch đến lúc trở về." Thủy Nhược Nhan hì hì cười nói, ranh mãnh nhìn Long Nhất.

"Nàng... Nàng cũng tham gia mạo hiểm đại hội cùng chúng ta sao?" Long Nhất kinh ngạc hỏi. Hắn chỉ là kêu nàng giúp đưa Nhân Nhân tham gia cùng một tổ với bọn hắn, chứ không có kêu nàng đi cùng.

"Không được sao?" Thủy Nhược Nhan lúng liếng hàng mi thanh tú vặn ngược lại, đôi mắt đẹp ngập tràn tiểu ý.

"Nhưng nàng là giáo sư mà." Long Nhất chán nản nói. Kỳ thật lúc trước Lăng Phong nói quả thật không sai, Thủy Nhược Nhan từ sau lần khóc lóc trong lòng hắn liền thường xuyên chơi đùa cùng bọn họ. Thịnh thoảng lắm nàng mới đùa giỡn vô hại, còn lại thường xuyên có việc hay không có việc gì đều trêu ghẹo hắn. Đến khi Long Nhất nghĩ phải tiến lên một bước thì nàng lại chạy trốn như chú thỏ non hoảng hốt, làm cho Long Nhất cảm thấy nữ nhân này trong lòng có ý chơi hắn.

"Trường học không có quy định giáo sư không thể tham gia, huống hồ ta là phụ trách dẫn đội, chịu trách nhiệm dẫn tổ các cậu." Thủy Nhược Nhan đắc ý cười nói.

Long Nhất hết lời, còn Lăng Phong cho tới tận lúc đó vẫn rúm ró sau lưng hẳn. Nguyên nhân là do ánh mắt luyến ái như si như dại của Nhân Nhân giống hệt như con thiêu thân thấy ánh lửa ghim chặt trên người hẳn. Đối lại là nam nhân khác chỉ sợ miệng đã ngoác ra cười đến mang tai rồi, vậy mà tên tiểu tử Lăng Phong này lại không ngừng tránh né như tránh ôn dịch không bằng. Khiến cho Long Nhất nghĩ mãi không ra là cho dù một nam nhân không chấp nhận một nữ nhân thì cũng đâu nhất thiết phải lãnh đạm vô tình như vậy.

Thực ra thân hình Nhân Nhân cũng vô cùng không tệ. Nàng trên thân khoác một bộ ma bào màu lam nhạt thể hiện rõ vẻ yếu điệu thướt tha, thân hình cao dong dỏng. Nếu không phải bên cạnh là vẻ rực rỡ của của bậc tuyệt thế mỹ nữ Tây Môn Vô Hận, nàng tuyệt đối là một đại mỹ nữ khiến người lóa mắt.

"Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta đến hậu sơn tập hợp thôi." Thủy Nhược Nhan nói.

Năm người theo dòng người tiến về phía sau núi, tổ hợp gồm tuần nam mỹ nữ liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, đặc biệt năm người này mỗi người đều là nhân vật phong vân của học viện, tỷ lệ ngoại cỡ đương nhiên đạt cao tới hai trăm phần trăm.

Truyền tống cổ trận ở hậu sơn của Thánh Ma học viện là một nơi thập phần bí ẩn, bình thường chỗ này đều là hoang phế. Cũng vì vận chuyển ma pháp trận cần rất nhiều ma tinh thạch và ba vị ma đạo sư của Ma pháp hiệp hội Mễ Á công quốc cùng niệm chú ngữ mở ra, cho nên cho dù có bị người phát hiện cũng không có gì to tát cho lắm.

Lúc này toàn bộ hậu sơn đã tràn ngập mấy ngàn học viên. Kỳ thật cả cao cấp ma pháp hệ cũng chỉ có hơn bốn trăm người mà thôi, còn

đại bộ phận đều là những học đệ, học muội cấp thấp đến xem náo nhiệt.

Lúc này, một lượng lớn ma tinh thạch đã bố trí ổn thỏa. Ba vị ma đạo sư cũng đã vào vị trí, bắt đầu lầm rầm niệm chú ngữ. Bỗng nhiên, vài đôi ma tinh thạch bắt đầu phát sáng, năng lượng lưu chuyển theo lộ tuyến của đồ án Ma pháp trận, toàn bộ Ma pháp trận bắt đầu phát ra quang hoa, quang cảnh cực kỳ đẹp đẽ hoành tráng, làm cho đám học sinh đứng xem chung quanh ồ à ngạc nhiên từng hồi.

Cũng lúc đó có giáo sư bắt đầu đọc tên theo danh sách, lần lượt từng tổ từng tổ học sinh tiến vào Ma pháp trận, trong nháy mắt biến mất vào trong Ma pháp trận.

Rất nhanh tổ của Long Nhất cũng được gọi đến tên, năm người dừng lại ở giữa Ma pháp trận, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể nhất thời rơi vào trạng thái mất trọng lượng, khi mở mắt ra đã ở trong một vạt rừng rậm xanh ngắt, không khí trong lành mơn man trên mặt, cảm giác thập phần thoải mái.

Đám học sinh nhập trận trước đó đều đã tuần tự tản ra, trong tay mỗi nhóm người đều có một tấm bản đồ. Vì không muốn phát sinh chuyện tranh đoạt, mỗi tổ đều được chia đến một khu vực. Áo ma sâm lâm vô cùng rộng lớn, trên bản đồ cũng chỉ chỉ ra một phần trong đó. Trước khi xuất phát các giáo sư đều cảnh cáo qua, ai cũng không được phép tiến vào khu vực không biết. Hơn nữa lần mạo hiểm này thời hạn trong hai tháng, bởi vì Truyền tống trận đã quá cổ xưa, một lần khởi động chỉ có thể duy trì trong hai tháng, sau đó liền tự động đình chỉ vận chuyển, muốn ra được ngoài, đành phải đợi hai năm sau tới ngày khai mở Truyền tống trận.

Long Nhất nhìn bản đồ. Bọn họ được phân đến khu vực phía tây bắc, liền vung đại thủ lên, hô lớn: "Xuất phát, hướng tới thần khí phía

trước đi nào." Năm người liền theo hướng tây bắc nhanh chóng tiến tới. Long Nhất dán mấy đạo Tật phong thuật lên mình mọi người, tốc độ so với người khác thực nhanh hơn rất nhiều.

Không có nói rõ ai là người lãnh đạo của tổ, nhưng trong ý thức của mọi người đều nghe theo sự chỉ huy của Long Nhất. Khí chất cùng mị lực lãnh đạo của hắn quá đột xuất. Hồi đó khi hắn cùng bọn người Cáp Lô lập đội tiến vào Hoang mãng thảo nguyên, lúc không cẩn thận phản khách vi chủ chiếm mất vị trí tổ trưởng của Cáp Lô, cơ bản việc bố trí cùng tiến hành đều do hắn định đoạt.

Trên đường đi toàn gặp phải một số ma thú cấp thấp, thuận tay phóng ra hai đạo ma pháp liền giải quyết xong. Ma hạch cũng có thể bán được vài tiền, bất quá những người này ai cũng đều tiền nhiều lực mạnh, căn bản không để vào mắt mấy thứ ma hạch cao nhất chỉ là hạng CS cấp trung. Long Nhất cùng Lăng Phong không cần phải nói, tiền nhiều không biết bao nhiêu mà kể, mà Thủy Nhược Nhan kia một thân trang sức ma pháp cao cấp, hiển nhiên cũng là người có tiền, còn Nhân Nhân là con gái độc nhất của một vị đại quý tộc ở Nạp Lan đế quốc, cũng không thiếu tiền rồi.

"Bảo vật đâu lại đây, sao mà đến một chút cũng không thấy vậy." Nhân Nhân yêu kiều nói.

"Bảo vật được xưng là bảo vật, đương nhiên là vật hiếm thấy. Nếu mà dễ dàng phát hiện thế nàg lại chả coi là hòn đá ấy." Suốt dọc đường Lăng Phong bị Nhân Nhân cuốn lấy đến thở không ra hơi, tức khí nói.

"Phải a, thế mà mọi người không nghĩ ra. Lăng Phong, chàng thật thông minh." Nhân Nhân nũng nịu vuốt đuôi, sùng bái nhìn Lăng Phong.

Ba người Long Nhất liếc mắt nhìn nhau, cùng chấn động, trong lòng

run lên không ngừng. Mĩ nữ khi yêu đều si dại như vậy sao?

Đi suốt một ngày, nhóm người Long Nhất cuối cùng cũng đến được khu vực đã chỉ định trước. Nơi này trên bản đồ là rìa tận cùng phía tây, là một khu vực vô cùng rộng lớn, bất quá mở rộng ra đến đâu thì trên bản đồ lại không thể hiện rõ.

Màn đêm cũng đã buông xuống. Năm người cắm trại, cùng ngồi vòng tròn một chỗ bắt đầu chờ đợi Long Nhất ra tay nướng thịt. Có hai tên tiểu tử Long Nhất và Lăng Phong thích sai bảo, lại thêm Thủy Nhược Nhan thích cùng đấu khẩu, tự nhiên là tiếng nói tiếng cười rộn rã một vùng, sống động như bức tranh một buổi cắm trại du lịch.

Long Nhất móc bản đồ ra nhìn phải xem trái, ánh mắt tập trung ở một khu vực rộng lớn toàn một màu tối đen ở cuối bản đồ. Đó chính là khu vực các giáo sư đã cảnh cáo không thể đi.

Long Nhất vỗ vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người, cười nói: "Áo ma sâm lâm này mỗi hai năm đều có rất nhiều người đến tìm bảo, ta thấy bảo bối cũng đã bị đào mất chẳng còn bao nhiêu, đến bây giờ có thể hoặc là tìm không ra bảo vật hoặc là cũng không chế luyện được, như vậy chẳng còn ý nghĩa gì."

Lăng Phong ánh mắt sáng lên, cười hì hì nhìn Long Nhất nói: "Gã cà chớn huynh, có phải là muốn qua bên kia xem sao hả." Vừa nói hẳn vừa chỉ về phương xa, phương hướng đó vượt qua khu vực cuối cùng được đánh dấu.

"Không được, bên đó là khu vực không được kiểm tra, nhớ có chuyện phát sinh ngoài ý muốn thì làm sao?" Thủy Nhược Nhan lập tức phản đối.

"Nè giáo sư Thủy Nhược Nhan, nàng tốt xấu gì cũng là một ma tầm

sư, đảm lược sao to như đầu kim vậy." Long Nhất hắc hắc cười trêu chọc.

"Cậu bớt dùng kế kích tướng đi, ta là giáo sư, là ta định đoạt." Thủy Nhược Nhan vênh mặt hừ nhẹ một tiếng.

"Nàng cũng là nữ nhân của ta, theo lý nữ nhân phải nghe lời nam nhân." Long Nhất hấp háy mắt đầy ý nghĩa đáp trả.

"Ta. rồi xem ta xử lý cậu." Thủy Nhược Nhan dưới ánh mắt ám muội của mấy người ngúng nguẩy ngoảnh mặt đi, hai má như được một lớp mây hồng bao phủ.

Long Nhất nhìn mấy người, cười nói: "Nếu có người phản đối, vậy chúng ta hãy dùng phương pháp dân chủ một chút, giơ tay biểu quyết, thiểu số phục tùng đa số, ta đồng ý đi." Long Nhất giơ tay lên đầu tiên.

"Ta cũng đồng ý." Lăng Phong cũng giơ tay lên theo. Còn ả Nhân Nhân hết thảy mọi chuyện đều đi theo bước chân của Lăng Phong cũng nhắc tay đưa lên nốt.

Tây Môn Vô Hận nhìn Thủy Nhược Nhan, nàng kỳ thật cũng định giơ tay lên, bất quá bây giờ đã thành định cục, vì chiếu cố đến tâm tình Thủy Nhược Nhan nên nàng lại thôi không giơ tay nữa.

Long Nhất tặng cho Tây Môn Vô Hận một ánh mắt tán thưởng, cười rộ nói: "Ba so với hai, sự việc coi như đã quyết định xong. Sáng mai sẽ đi thẳng đến khu vực bên kia."

Chương 167: Tổ hợp sẵn và giết hoàn hảo Dịch: tieuminhtieu Biên dịch & biên tập

Thủy Nhược Nhan hừ một tiếng tỏ vẻ bất mãn, nhưng cũng không phản đối nữa. Ngăn cản bọn họ chỉ là làm hết trách nhiệm của một giáo sư, nhân tố mạo hiểm trên người nàng không có khả năng so sánh được với Long Nhất. Hồi đó nàng vì để thăng cấp lên cảnh giới đại ma pháp sư, bản thân đã từng thâm nhập vào hoang mãng thảo nguyên, nhưng thiếu chút nữa là đã mất đi tính mạng, cuối cùng may mà vượt qua, thăng cấp thuận lợi. Long Nhất ngược nhìn mảnh trăng non ở trên cao, cảm thấy so với Thương Lan đại lục không có gì khác biệt, nên hoài nghi Ảo ma sâm lâm này không phải là một không gian độc lập mà là một góc của Thương Lan đại lục được phát hiện ra. Xử lý xong mấy tảng thịt nướng thơm ngào ngạt, lại vui đùa chọc ghẹo một lúc, bất tri bất giác mọi người đều trở nên yên lặng, ánh mắt mông lung đờ đẫn, chỉ còn lại tiếng lửa cháy bập bùng, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Long Nhất vỗ nhẹ vào Lăng Phong đang bó gối, thoải mái dựa vào, đầu gối lên đùi nàng, ngửa đầu vắt chân chữ ngũ ngắm sao trên bầu trời, bất giác nhớ đến Tiểu Y nữ hài thần bí đó. Nếu như lúc đó Tinh tú thiên thể chú thuật của nàng thành công thì hiện tại bản thân mình còn lại gì? Lăng Phong trừng mắt với Long Nhất, thấy nhân thần của hắn đang mê li ngắm nhìn bầu trời đến phát ngốc nên cũng nhìn theo. Nàng tựa hồ đã quen với việc tiếp xúc thân thể với Long Nhất. Hốt nhiên, một tiếng khóc rõ ràng vang lên trong bầu trời đêm, âm thanh như tiếng trẻ con khóc. Long Nhất đứng bật dậy, năm người ngó nhau, nhớ rằng đây là Ảo ma sâm lâm,

ở đâu ra trẻ con à, bắt giặc lưng phát lạnh, lông tóc dựng ngược.
"Lăng Phong, đệ đi với ta xem thế nào ba người các nàng ở lại đây."
Long Nhất mau chóng ra lệnh. "Không được, nếu đi thì đi cùng nhau, cậu để ba nữ hài tử chúng ta ở lại đây là tính toán làm sao?" Thủy Nhược Nhan níu tay áo Long Nhất lại nói. Trên gương mặt nàng biểu tình lộ rõ vẻ hoảng sợ. "Đúng vậy. Chúng ta phải đi cùng nhau, vạn nhất các huynh đi rồi có gì đó khủng bố nhảy ra thì làm thế nào?" Nhân Nhân sợ sệt tiếp. "Thì các nàng dùng ma pháp uýnh nó, học ma pháp dùng để làm gì." Long Nhất bất lực đáp. Nữ hài tử thật đúng là rắc rối. Cũng lúc đó, tiếng trẻ con gào khóc lại truyền đến, phiêu phiêu hốt hốt truyền đến tai mọi người. "A!" Nhân Nhân nhảy dựng lên ôm chặt cánh tay Lăng Phong. Tiếng kêu bất ngờ của nàng khiến cho Tây Môn Vô Hận và Thủy Nhược Nhan càng thêm sợ hãi, một phải một trái nép sát vào người Long Nhất. "Nhị ca, muội hơi sợ sợ, huynh dẫn bọn muội đi cùng đi." Tây Môn Vô Hận run rẩy nói. Long Nhất hết lời. Hai người này một người là Ma tâm sư một người là quang hệ ma pháp sư chuyên môn trừ tà, không ngờ lại sợ đến mức đó, thật là bất khả tư nghị. Bất quá chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, nữ nhân khi bên cạnh có chỗ dựa thông thường sẽ trở lên yếu đuối. Hơn nữa tiếng trẻ con khóc lóc quỷ dị đó quả thật rất đáng sợ, chưa ai từng nghe thấy ở Thương Lan đại lục một thứ gì đó như vậy. Khô lâu cương thi đều là những thân xác không có linh hồn, còn u linh cũng là do oán khí biến hóa thành, tiếng gào dù thật sự là sắc nhọn, nhưng đều là thứ có thể phần nào hiểu được. Còn đối với những thứ gần như không biết gì về chúng con người vẫn luôn ôm tâm lý sợ hãi. Nghĩ đến chuyện để ba thiếu nữ ở lại đây cũng không thật sự yên tâm, Long Nhất quyết định đưa các nàng cùng đi. Năm người cẩn trọng nhằm hướng phát ra tiếng khóc đi tới, không sử dụng ma pháp chiếu sáng. Dạng mục tiêu này thật quá rõ ràng. Năm người càng đi càng vào sâu, cây cối càng cao càng rậm rạp khiến ánh trăng không thể xuyên qua. May là Long Nhất có thể nhìn tốt trong bóng đêm, nên trở thành mắt của mọi người. Năm người tay nắm chặt tay từ từ tiến bước. Long Nhất còn cẩn thận hơn một chút,

dùng tinh thần lực hình thành một vòng bảo vệ tránh cho khí tức lọt ra ngoài. "Ái dà." Nhân Nhân bất ngờ kêu lên một tiếng đau đớn. "Có chuyện gì?" Long Nhất hỏi. "Không có gì, ta vấp phải hòn đá." Nhân Nhân ngượng ngùng nói.

Long Nhất dõi mắt xuống dưới, con người đột nhiên co rút lại. Hòn đá đó hiển nhiên là một khúc xương ma thú. Không đúng, không phải là một khúc, Long Nhất phát hiện ra nằm rải rác trong đám cỏ đều là xương cốt, là nơi vùi lấp xương cốt những sinh vật còn sống. "Mọi người cẩn thận một chút, quái vật có thể ở quanh đây." Long Nhất nói nhỏ. Lúc này, Lăng Phong đột nhiên thềm thì bên tai Long Nhất: "Chung quanh đây âm khí rất nặng, chắc có âm linh lợi hại, huynh nói có phải tiếng khóc là do âm linh phát ra?" "Có khả năng, nhưng ta chưa bao giờ nghe nói âm linh có tiếng khóc như vậy." Long Nhất khẽ đáp. "Nếu thế thì bắt lấy mà luyện Xích huyết âm linh. Nếu những âm khí kia đều do thứ này tạo thành, đó chẳng phải là vật liệu cực phẩm chỉ có thể gặp chứ không thể cầu sao." Lăng Phong thì thào nói, trong ngữ khí lộ rõ khát vọng sở hữu. "Hai người thì thềm cái gì thế? Đi nhanh lên, nơi đây âm u tăm tối quá, nghĩ mà phát ớn." Thủy Nhược Nhan khẽ rùng mình. "Nơi này tà khí rất nặng, chắc có âm linh, muội sẽ thi triển một đạo thánh quang thuật để trừ tà." Tây Môn Vô Hận là quang hệ ma pháp sư, tự nhiên là rất miễn cảm với các loại tà khí. Nàng nói xong liền cất tiếng niệm chú ngữ. "Đừng, tiểu muội." Long Nhất vội vàng ngăn Tây Môn Vô Hận lại. Lúc này mọi việc còn chưa rõ ràng, hấp tấp sử dụng thánh quang thuật nhiều khả năng chỉ rước đến phiền phức. Tây Môn Vô Hận ngừng niệm chú, khẽ hỏi: "Tại sao?" "Oa." Tiếng trẻ con ré lên khóc như chỉ cách chừng một thước, khiến cho mấy người không nhận được thót tim một cái. Lúc này, Long Nhất đột nhiên giương mũi hít hít, người thấy trong không khí thoang thoảng có mùi máu, trong lòng hẳn không khỏi giật thót. Âm linh không có thực thể, sinh vật bị bọn chúng tấn công thông thường bị ăn mất linh hồn còn thân thể không bị tổn thương. Nhưng hiện tại lại có mùi máu truyền đến, chứng tỏ quái vật

phía trước có thực thể. Một quái vật có thực thể có thể biến vùng đất này thành đại hung chi địa thì thực lực của nó chỉ cần nghĩ cũng có thể hình dung được. Nhưng mùi màu càng lúc càng nồng nặc, những người khác cũng đều ngửi thấy. Họ không phải là kẻ ngốc, tự nhiên cũng nghĩ đến phương diện đó. Dưới sự chỉ huy của Long Nhất năm người từ từ tiến dần lên phía trước. Để đề phòng chuyện vạn nhất, Long Nhất luôn chuẩn bị sẵn sàng triệu hồi Cuồng lôi thú từ trong hắc ám thứ nguyên không gian ra, nhưng chưa đến lúc bắt đắ dĩ hẳn nhất định không triệu ra. Phía trước đột nhiên mở ra trở lên rộng lớn, tình cảnh hiện ra khiến mọi người đều cả kinh thất sắc. Dưới ánh trăng, một con quái vật tròn xoay cực lớn đứng trên mặt đất. Không. Phải nói rằng quái vật đó có cái đầu cực lớn, cái miệng khi ngoác ra chiếm tới hai phần ba cơ thể, những chỗ khác được che phủ bởi những cỗ xúc tu dài ghê người. Tiếng kêu như tiếng trẻ con khóc đêm đó là do con quái vật cực kỳ xấu xí này phát ra. Nhưng điều khiến cho mọi người thêm giật mình là bên cạnh nó còn lơ lửng một âm linh gần như trong suốt, từ xa đã có thể cảm thấy được khí chất hung ác lợi hại của nó. Các loại ma thú vẫn thường xuyên theo thanh âm tìm đến, sau đó ngoan ngoãn đi tới trước mặt quái vật, đầu tiên là bị âm linh thôn phệ hồn phách, sau đó nhục thể bị quái vật chỉ một miếng xơi mất, quả thật là một tổ hợp săn và giết hoàn hảo. Đã biết trước mắt là cái dạng quái vật gì, trong lòng Long Nhất không khỏi khẩn trương. Những ma thú trước đây sở dĩ chịu phục tùng đến giương cổ chờ làm thịt là do âm linh đó phát ra tinh thần lực dưới dạng sóng kì quái, tạo ra một dạng hiệu quả giống như thôi miên. Đại tự nhiên quả thật là kiểu cầu gì cũng có a, Long Nhất cảm thán. Hai con quái vật hung ác một âm một dương này không ngờ lại biết liên hợp lại, phần ai nấy hưởng, thật khiến cho người ta kinh ngạc. Đại đầu quái xấu xí đó rõ ràng năng lực di chuyển không mạnh, chỉ có thể dựa vào tiếng kêu như trẻ con khóc đêm để thu hút sự chú ý của con mồi. Nhưng con mồi cảm thấy bất diệu thì sẽ đào tẩu, sao chịu ngoan ngoãn đi đến trước cửa cho nó xơi, nhưng âm linh này lại có thể bổ xung điểm yếu đó. Khả năng hoạt động của âm linh cũng

không thể tạo nên dạng đại hung chi địa như vậy, nó cần phải dựa vào tiếng kêu hấp dẫn quái vật của đại đầu quái. Từ đó có thể thấy âm linh này chắc hẳn phải có một chút trí tuệ, tuyệt đối có thể coi là thần khí tài liệu trong lòng vong linh pháp sư. Cứ nhìn cặp mắt Lăng Phong sáng rực lên đầy thèm khát là biết. "Long Nhất. Bây giờ chúng ta phải đối phó thế nào?" Thủy Nhược Nhan hỏi. Sau khi thấy rõ tình hình, nỗi hoảng sợ trong lòng đám thiếu nữ cũng đã hạ xuống. "Phải tiêu diệt âm linh đó. Nếu để hung vật đó tiếp tục phát triển chắc chắn sẽ là tai họa cho con người." Tây Môn Vô Hận nói, là một tế tỵ của Quang minh giáo hội nên nàng cực kỳ ghê tởm tất cả những gì dính dáng đến hắc ám. Không hiểu sau này nàng biết được Long Nhất và Lăng Phong đều là vong linh pháp sư thì nàng sẽ cảm thấy thế nào? "Nói đúng lắm, âm linh này có trí tuệ sơ khai, tuyệt đối không thể lưu lại." Long Nhất gật đầu phụ họa, nhưng trong đầu lại lướt qua các loại ý nghĩ, ngay khi bắt đầu phải không cho ba ả rắc rối này lại gần mới được, như vậy mới có thể rảnh chân rảnh tay thu phục âm linh. "Mọi sẽ đối phó với âm linh, mọi người đối phó với con quái vật kia." Tây Môn Vô Hận vẻ mặt ngưng trọng lấy ra một cây pháp trượng từ trong không gian giới chỉ, trong lòng biết rõ âm linh này cực kỳ khó đối phó. Long Nhất liếc mắt nhìn Lăng Phong đầy ẩn ý, rồi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tây Môn Vô Hận lại ngăn cản: "Ta là nhị ca của mọi, sao có thể để mọi đi mạo hiểm? Vụ này cứ giao cho ta, mọi trước hết hãy khống chế quái vật xấu xí kia là được. Khả năng công kích ở cự li gần của nó cực kỳ cường hãn." "Nhưng đó là âm linh. Ngoại trừ quang minh ma pháp thì mọi ma pháp khác với nó cơ bản đều vô hiệu." Tây Môn Vô Hận nhìn Long Nhất với dáng vẻ quan tâm, trong lòng nổi lên một cảm giác ấm áp. "Yên tâm, cứ giao cho ta, Lăng Phong đệ cùng mọi người đối phó với quái vật kia." Long Nhất nháy mắt với Lăng Phong. "Không thành vấn đề." Lăng Phong cười đáp. Từ khi nàng nhìn thấy siêu cấp khô lâu của Long Nhất trong lòng liền cực kỳ thèm muốn, nếu bắt được âm linh khốn kiếp này thì có thể luyện thành Xích huyết âm linh. Nó tuyệt đối không hề thua kém siêu cấp khô lâu của Long Nhất, mà còn có điểm ưu việt hơn, đó

là không sợ sự công kích vật lý. Không để cho quang minh hệ ma pháp làm tổn thương dạng đại hung chi vật này, tuyệt đối là chuyện tốt. Long Nhất đột nhiên triệt tiêu vòng tinh thần bảo vệ, thân hình vọt ra nhanh như thiểm điện, tinh thần lực ép thẳng tới âm linh. Cùng lúc đó Lăng Phong và tam nữ cũng bắt đầu tấn công quái vật. Thủy Nhược Nhan đầu tiên phóng xuất băng phong thuật phong ấn trong giới chỉ, sau đó niệm chú thi triển ma pháp công kích thủy hệ cấp mười "Băng thần chi mâu", uy lực lớn đến mức có thể xuyên phá cả một quả núi nhỏ. Âm linh kêu lên một tiếng, tinh thần lực hình thành những đợt sóng kì quái ập thẳng về phía Long Nhất. Song Long Nhất đã sớm có sự chuẩn bị, hướng chi hấn vốn là cường giả cấp cao có di năng về tinh thần hệ, sau khi lạc đến dị thế thì tinh thần lực càng gia tăng mãnh mẽ, làm sao loại sâu bọ này có thể làm tổn thương hắn? Tinh thần lực Long Nhất nhanh chóng trói chặt âm linh lại, nhưng âm linh này cũng rất ngoan cường, vốn hấp thu vô số linh hồn ma thú nên những âm linh mà Long Nhất đã gặp phải trong mật thất ở phủ của Ý Thức thành chủ tuyệt không thể so sánh được. Nó không ngờ có thể hấp thu ngược lại tinh thần lực của Long Nhất, khiến tinh thần lực của Long Nhất phóng ra để trói nó nhanh chóng bị gặm sạch. Âm linh này có trí tuệ, biết Long Nhất khó đối phó nên bất ngờ quay mình tìm cách bỏ chạy, hoàn toàn không giống với những âm linh thông thường khác một khi người thấy sinh khí chỉ biết lao mình tới trước. "Muốn chạy, nếu để người chạy ta còn mặt vác mặt mo đi đâu được nữa." Long Nhất cười hắc hắc, đột nhiên phi thân bay lên, dáng vẻ trở nên hoàn toàn nghiêm trang, hai tay giao nhau uốn lượn trong không trung vẽ nên đạo đạo hư ảnh, kết thành một đạo Phật ấn. "Kim cương phục ma ấn." Long Nhất rống lên một tiếng vang động khiến không khí ba động, một đạo kim sắc Phật ấn từ lòng bàn tay Long Nhất huyền ảo hiện ra, càng lúc càng lớn, giống như một Cự linh chường ép chặt xuống khiến cho âm linh đang tìm đường chạy trốn không thể động đậy nổi. "Xem ra những gì lão tử được dạy cũng có điểm dùng được, không hổ là Phật môn chánh tông." Long Nhất trong lòng thầm nghĩ. Công phu Thiếu Lâm của hắn

là được trụ trì Thiếu Lâm đích thân truyền dạy ở tiền thế, tự nhiên là vô cùng chánh tông. Nhìn âm linh cố gắng giãy giụa trong Phật ấn, Long Nhất cảm thấy hơi đau đầu. Dùng tinh thần kiềm chế không ăn thua, dùng dị năng linh hồn hòa lại có thể đả thương linh thể của nó, sau này chế luyện sẽ không hiệu quả lắm. "Mặc xác, cứ quẳng vào trong huyết sắc khô lâu cho cuồng lôi thú và Tiểu tam coi." Long Nhất thầm tính toán, quay đầu nhìn lại, không kìm được hơi kinh ngạc. Vốn hẳn nghĩ có Thủy Nhược Nhan là ma tà sư chiến đấu ở đó có thể nhanh chóng kết thúc trận chiến, lại không ngờ nổi bốn người Lăng Phong hợp lại vậy công đã lâu vậy mà cũng không có biện pháp thu phục Đại đầu quái. Long Nhất thấy mọi người không chú ý, nhanh chóng quẳng âm linh vào hắc ám thứ nguyên không gian, dùng ý niệm thông tri cho cuồng lôi thú và Tiểu tam, lúc đó mới cẩn thận quan sát trận chiến. Hẳn phát hiện ra khi chư nữ dùng ma pháp tấn công thì bị Đại đầu quái dùng cái miệng to dùng thôn phệ sạch. Ngay cả Thủy Nhược Nhan thi phóng thủy hệ công kích cấp mười "Thủy thần chi mâu" cũng bị nó thôn phệ, hơn nữa lại còn tỏ ra vui thích như vừa được thưởng thức sơn hào hải vị. Long Nhất kinh ngạc vạn phần. Đây mới chân chính là quái vật. Trong ma ảo thâm lâm khi nào lại xuất hiện loại quái vật khủng bố đến vậy, thật là hãi nhân mà. Long Nhất búng tay một cái, đầu ngón tay xuất hiện một ma pháp cầu to cỡ đầu người, sau đó sử dụng tinh thần lực bắt đầu ép nén. Uy lực lớn nhất của loại hỏa cầu sau khi ép nén này là sức nổ mãnh liệt. Dần dần, hỏa cầu bị ép nén lại chỉ còn cỡ ngón tay cái, quang mang cực kì chói mắt. Long Nhất vận khởi nội lực tới mức cao nhất rồi ném mạnh vào trong cái miệng khổng lồ đang ngoác ra của Đại đầu quái. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ trầm ***** rồi lặng yên. Thân hình kỳ vĩ của Đại đầu quái chấn động lắc lư, dường như khó chịu nổi nhưng rồi khôi phục lại như bình thường rất nhanh. Bốn người thấy Long Nhất kết thúc trận chiến, tất cả đều tiến lại gần hẳn. "Long Nhất, quái vật này chúng ta đối phó không nổi." Thủy Nhược Nhan gạt những giọt mồ hôi long lanh như châu ngọc trên trán nói, những người còn lại vẻ mặt đều lo lắng trầm xuống. Long Nhất nhìn

Đại đầu quái đang ti hí cặp mắt nhỏ xíu, toàn bộ xúc tu đều dựng cả lên. Bộ dạng như nó đang vô cùng đắc ý. Long Nhất nhăn chầu xoay chuyển, hắc hắc cười gian: "Đồ quái vật xấu xí, ngươi thích chén lắm mà, cho ngươi xơi thêm chút nữa." Long Nhất từ trong trong không gian giới chỉ móc ra hai bình hồ tiêu lớn thường dùng làm gia vị, dùng tinh thần lực pha trộn tạo thành một hỗn hợp khí không mùi không vị, sau đó quăng tới Đại đầu quái, liền bị Đại đầu quái cái gì cũng không sợ đó đớp một phát xơi mất.

Chương 168: Thân con gái : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: tuan_ftu

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Đại đầu quái đang đặc ý lắc lư cái đầu phủ đầy đám xúc tu xấu xí, đột nhiên, xúc tu của nó bất thành linh duỗi thẳng ra, toàn bộ thân hình tròn xoay nhanh chóng trở nên đỏ rực. Nó không ngừng hắt hơi, mỗi lần đều phun ra chất bột cay xè.

"Oa, oa, oa." Đại đầu quái lại càng phát ra tiếng nỉ non giống như tiếng trẻ con khóc đêm, từ trong đôi mắt ti hí như sợi chỉ bỗng nhiên ứa ra hàng lệ.

"Nó đang khóc thật đấy ư?" Tây Môn Vô Hận chỉ vào Đại đầu quái hỏi với vẻ mặt kinh dị.

"Có lẽ vậy... Ai biết được?" Long Nhất nhún vai nói, hẳn tựa hồ thực sự cảm giác được tình cảm ủy khuất đó của Đại đầu quái. Ài, nhất định là ảo giác.

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta đánh tiếp sao?" Nhân Nhân hỏi.

"Đánh cái trung tiện, thứ đồ này đúng là loại quái vật đánh không

chết, chúng ta có lẽ chạy thôi." Long Nhất nói xong, dẫn đầu quay mình thối lui.

Do mọi thứ đã được làm rõ cho nên Thủy Nhược Nhan mấy người cùng thi phóng ra ma pháp cầu dùng để chiếu sáng, khi các nàng nhận ra địa phương vừa mới đi qua không ngờ lại đầy rẫy xương trắng, xác thối đang phân hủy, không khỏi đồng thời hét lên một tiếng kinh hãi, còn Long Nhất cùng với Lăng Phong hai nam nhân vẫn tỉnh bơ kè vai tiến bước. Đương nhiên, các nàng không thể biết được Lăng Phong chỉ là kẻ có cái vỏ bề ngoài.

"Nhị ca, huynh có tiêu diệt được cái âm linh đó không?" Tây Môn Vô Hận hỏi.

"Đương nhiên, nhị ca muội mà ra tay, từ trước tới nay chẳng có việc gì mà không xong, cái âm linh nho nhỏ đó sao có thể trốn thoát khỏi Ngũ chỉ sơn của ta chứ." Long Nhất cười hắc hắc, bàn tay to lớn vung lên chộp vào không khí một cái, bộ dạng như rắm thối.

Thủy Nhược Nhan quét đôi mắt mấy lần lên mặt Long Nhất, lộ xuất một tia tò mò lẫn nghi hoặc. Nàng vừa mới nhìn thấy kết ấn trang nghiêm cao quý đó của Long Nhất, thấy kim sắc Phật ấn đó tràn đầy chính khí lẫm liệt. Nàng từ trước tới nay chưa từng nghe nói qua có loại ma pháp này. Nàng muốn hỏi, nhưng lại đoán Long Nhất nhất định sẽ lại giở lại bài ca cũ mèm đem Quang minh thần dạy hấn trong mộng ra phô diễn, vì thế vẻ mặt ngật ngừng muốn hỏi lại thôi.

"Thủy Nhược Nhan giáo sư, tỷ định nói gì vậy?" Nhân Nhân chú ý đến biểu tình của Thủy Nhược Nhan không nén nổi tính tò mò hỏi.

"Ta. không có gì. Cho dù nói ra cũng vô dụng." Thủy Nhược Nhan lờm Long Nhất một cái vụng vụng nói.

Bấy giờ Tây Môn Vô Hận và Lăng Phong cũng bị dáng vẻ của nàng gây chú ý, ánh mắt tò mò thúc giục Thủy Nhược Nhan nói ra.

"Ta chỉ muốn hỏi hấn xem ma pháp lấp lánh ánh vàng mà hấn dùng để chế phục âm linh rốt cuộc là cái giống gì? Nhưng ta đoán nhất định hấn sẽ không nói thực, vì thế có hỏi cũng vô dụng." Thủy Nhược Nhan nói, ánh mắt liếc về phía Long Nhất càng thêm phần u oán.

"Đúng rồi, dường như mọi người cũng nhìn thấy như vậy. Nhị ca, ma pháp đó của huynh rốt cuộc là cái gì?" Tây Môn Vô Hận nắm lấy tay áo Long Nhất hỏi. Giờ đây quan hệ giữa nàng với Long Nhất đã thân mật hơn nhiều, thỉnh thoảng cũng thích làm nũng trước mặt hấn.

"Không phải là ta không nói mà là có nói thì các người cũng sẽ không hiểu được." Long Nhất cười nói.

"Cậu không nói làm sao biết là chúng ta không hiểu, ta thấy cậu cố tình muốn che dấu ý đồ xấu xa thì có." Thủy Nhược Nhan hừ một tiếng tức tối.

"Đã cố nài như vậy thì ta nói cho xong. Cái ta sử dụng chính là Phật ấn, không hiểu đúng không. Cho nên ta mới nói các nàng sẽ chẳng hiểu nổi đâu." Long Nhất bất lực cười nói.

Mấy người giương mắt nhìn nhau, đều có chút mờ mịt. Các nàng ngay cả Phật là cái gì còn không biết, tự nhiên sẽ không hiểu được cái gì là Phật ấn.

"Chúng ta không hiểu được, huynh giải thích một chút đi." Lăng Phong cũng ngạc nhiên hỏi. Tên tiểu tử này thế mà vẫn còn che giấu không ít bí mật a. Vốn cho rằng bí mật lớn nhất của hấn chính là vong linh pháp sư, vậy mà có vẻ như vẫn không phải như thế. Tóm lại hấn luôn luôn không ngừng mang lại cho mọi người sự ngạc nhiên

thú vị, dường như có khả năng vô tận.

"Phật là một hình tượng được người dân ở đại lục xa xôi thờ phụng. Ờ. có thể coi như đó là thần linh, lấy từ bi làm hoài bão, phổ độ chúng sinh, phật pháp vô biên, đuổi tà hàng ma không cần phải nói nhiều. So với những điều nhân có cánh kia có thể còn mạnh hơn nhiều." Long Nhất vẫn tắt giải thích.

"Điều nhân có cánh là cái gì? Chẳng lẽ là dực nhân?" Lăng Phong hỏi.

"Dực nhân? Là giống gì sao ta chưa từng nghe qua?" Long nhất nghi hoặc nói, lẽ nào ngoài đám thần nọ thần kia ra vẫn còn chủng tộc nào khác có cánh.

"Cậu kiến văn hẹp hòi đương nhiên chưa từng nghe qua rồi, hứ." Thủy Nhược Nhan giễu cợt nhìn Long Nhất.

"Nàng biết à? Vậy nàng nói thử xem." Long Nhất hỏi ngược lại.

"Ờ... ta, ta đương nhiên biết, nhưng nhường vụ giải thích này lại cho Lăng Phong. Lăng Phong cậu nói cho hắn đi." Vẻ mặt hí hửng của Thủy Nhược Nhan chợt cứng đờ. Thật ra nàng cũng không biết, việc phản bác chỉ là hành vi ý thức.

"Dực nhân là một phân chi của thú tộc, trời sinh có một đôi cánh to dài, có thể bay lượn giống như chim, nghe nói là một dạng tuần nam mỹ nữ giống như tinh linh tộc, am hiểu phong hệ ma pháp, là chủng tộc duy nhất trong thú nhân có thiên bẩm về ma pháp, chỉ tiếc là mấy vạn năm trước đã tuyệt tích, đệ biết cũng là do đọc được trong một ít sách cổ." Lăng Phong vừa đi vừa nói.

Năm người mau chóng quay về tới khu vực cắm trại. Khi đó đồng lửa

đã tàn, chỉ còn những làn khói mỏng lững lờ bay lên.

"Mọi người cũng đã mệt rồi, đi nghỉ thôi, ngày mai bắt đầu thám hiểm vùng đất chưa biết." Long Nhất nói với mọi người.

Năm người lần lượt chui vào lều mình nghỉ ngơi, cả thế giới như chỉ còn lại tiếng côn trùng rả rích, tiếng gió thổi qua những tán cây xào xạc.

Lăng Phong minh tưởng không bao lâu thì tỉnh lại. Lúc này bên ngoài các vì sao vẫn lấp lánh, cũng còn một đoạn thời gian nữa mới tới bình minh. Tối qua đại chiến với Đại đầu quái một trận khiến cho Lăng Phong cảm thấy trong người rất nhớp nháp, nữ hài tử lúc nào mà chả thích sạch sẽ.

Lăng Phong nhớ tới cách nơi cắm trại không xa có một dòng suối nhỏ trong suốt, liền nghĩ đến đó kỳ cọ cho đã, thân thể thật sự đã ngứa ngáy lắm rồi.

Lăng Phong nhón dậy, cảnh giác nghe ngóng xung quanh, nhận thấy tất cả không có động tĩnh gì, chắc là bọn họ người nào ngủ thì vẫn ngủ, người minh tưởng thì vẫn minh tưởng. Lăng Phong chui ra khỏi lều, lạng lẽ lướt về phía dòng suối nhỏ.

Chẳng bao lâu, Lăng Phong liền nghe được tiếng nước chảy róc rách, một dòng suối nhỏ quanh co xuất hiện trước mắt hắn. Lăng Phong đi ngược lên thượng du. Nàng nhớ rõ phía thượng du dòng suối có ai đó dùng đá chặn dòng chảy lại tạo thành một hồ nước nhỏ rất thích hợp cho việc tắm rửa.

Lăng Phong cất bước nhẹ nhàng nhanh nhẹn đi lên, mỉm cười vui vẻ, đang muốn cởi áo xuống nước, đột nhiên, một bóng đen trời lên khỏi mặt mặt nước, khiến Lăng Phong trong lúc bất ngờ không kịp đề

phòng bị hoảng hốt lùi lại mấy bước.

Một mái tóc dài đen nhánh óng ả thả về phía sau, một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế từ trong làn nước hiện nguyên hình, đôi mắt to của nàng đờ đẫn đối nhãn cũng ánh mắt ngạc nhiên của Lăng Phong. Nhất thời trí não hai người đều rơi vào trạng thái trống rỗng.

"Tây, Tây Môn Vô Hận." Mất nửa ngày, Lăng Phong mới dần hoàn hồn, nhận ra người ở dưới nước không ngờ lại chính là tiểu muội Tây Môn Vô Hận của Long Nhất.

Lúc này ánh mắt đờ đẫn của Tây Môn Vô Hận mới bắt đầu chuyển động trở lại. Phản ứng đầu tiên của nữ nhân là há miệng hét lớn, chỉ là miệng nàng vừa mới mở ra, đã bị Lăng Phong thấy tình thế không ổn nhảy vọt xuống nước cấp tốc bịt lại.

Tây Môn Vô Hận giãy dụa mãnh liệt, cảm thấy xấu hổ vô cùng, vì bàn tay Lăng Phong vừa khéo đặt ngay trên ngọc nhũ căng tròn của nàng, làm sao mà không khiến cho Tây Môn Vô Hận vốn luôn cho rằng Lăng Phong là nam nhân không kinh hoảng xấu hổ và cảm phần cho được.

Lăng Phong cười khổ hai tiếng, nếu như để Tây Môn Vô Hận la thành tiếng thì có thể sẽ có phiền phức lớn. Tên tiểu tử Long Nhất ấy nếu không lột da nàng, thì nàng phải giải thích như thế nào đây, không lẽ phải theo mọi người nói nàng là nữ nhân. Nhưng mà hiện tại, có lẽ phải cho Tây Môn Vô Hận biết thân phận nữ nhân của nàng, nếu không việc này khó mà hóa giải được, chỉ hy vọng nàng có thể che giấu bí mật.

"Vô Hận, muội đừng la. Chẳng lẽ muội muốn cho tất cả mọi người chạy tới, ta không có ác ý." Lăng Phong ghé tai Tây Môn Vô Hận nói.

Tây Môn Vô Hận nghe vậy bèn thôi giã dựa, đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Nếu như Long Nhất bọn họ kéo nhau qua đây thì nàng chẳng cách nào làm người được nữa.

Mười phút sau, Tây Môn Vô Hận đã y phục chỉnh tề, mái tóc ước buông xuống sau lưng, sắc mặt nhợt nhạt nhìn chăm chăm vào Lăng Phong. Thằng cha chết dẫm này không ngờ lại... nàng sao lại luôn tín nhiệm hẳn như thế.

"Vô Hận. Mọi hãy nghe ta nói..."

"Người không cần phải nói gì cả, người đồ hỗn đản này." Tây Môn Vô Hận lạnh lùng cắt ngang lời Lăng Phong, thân thể thanh bạch của nàng đã bị hẳn một tên nam nhân nhìn thấy hết, trong lòng cảm thấy thập phần uất ức, vô cớ liền nhớ tới Long Nhất, trong lòng càng thấy khó chịu, đột nhiên không nhịn nổi nấc lên, lệ châu thánh thót như sợi trân châu bị đứt rơi xuống.

"Vô Hận..."

"Người không được gọi ta... ái," Tây Môn Vô Hận trong vô thức ngắt ngang, nhưng mà đó dường như không phải là giọng nói của Lăng Phong mà là thanh âm trong trẻo như tiếng chén ngọc va chạm vào nhau của một thiếu nữ xinh đẹp.

"Nếu ta nói là ta và mọi đều là nữ hài giống nhau thì mọi có tin không?" Lăng Phong nhìn Tây Môn Vô Hận nói.

Tây Môn Vô Hận ngẩng đầu không dám tin, rất lâu mới lấy lại được tinh thần, nói: "Người đừng tưởng rằng người học được giọng nói của nữ hài tử là ta có thể tin người."

Lăng Phong cười cười, khuôn mặt thanh tú méo mó biến dạng một

hồi, một dung nhan kiều diễm nghiêng nước nghiêng thành dần xuất hiện trước mặt Tây Môn Vô Hận, mái tóc cùng đôi mắt màu nâu của nàng mới trong chớp mắt biến thành màu xanh lam cực kỳ mê hoặc.

"Lăng Phong, người... thật sự là nữ hài?" Tây Môn Vô Hận lắp bắp, nhãn thần chứa đầy kinh ngạc nhìn chăm chú khuôn mặt xinh tươi hoàn mỹ của Lăng Phong.

Lăng Phong bước tới trước mặt Tây Môn Vô Hận, kéo vạt áo trước ra, ngón tay vạch lên, từ trong một lớp vải bó ngực bật ra một đôi ngọc nhũ bóng bẩy mịn màng, đầu nhũ màu hồng nhạt vểnh lên nghênh đón làn gió.

"Muội có thể sờ vào xem có phải là thật không." Lăng Phong mỉm cười duyên dáng nói.

Tây Môn Vô Hận đặt ngọc thủ lên ngọc nhũ của Lăng Phong, nhẹ nhàng xoa bóp, thật ấm áp, thật mềm mại, thật trơn bóng, mà còn thập phần đàn hồi, so với nàng vẫn còn to hơn một vòng, rõ là khiến người thèm muốn.

Tây Môn Vô Hận hạ tay xuống, nhìn Lăng Phong vừa có chút quen thuộc lại hóa ra thập phần lạ lẫm, tâm tình cuối cùng cũng hoàn toàn bình tĩnh lại.

"Tỷ là nữ hài tử, nhị ca muội có biết không?" Tây Môn Vô Hận nhẹ giọng hỏi.

Lăng Phong kéo lại vạt áo trước, lắc đầu nhoèn miệng cười, nói: "Hắn vẫn còn chưa biết, muội ngàn vạn lần không được nói cho hắn đó, muội giúp tỷ dấu kín bí mật này được không?"

Tây Môn Vô Hận quan sát Lăng Phong một cách kỳ quái, đột nhiên

cười hi hi, nói: "Tỷ mỗi ngày cùng nhị ca ta vai kề lưng tựa, lại còn trọ chung một phòng, tiện nghi há chẳng phải bị hấn chiếm hết rồi sao, tỷ có phải là..."

"Đừng nói bậy, tỷ mới không thích hấn, tỷ cùng hấn chỉ là huynh đệ, chỉ có tình hữu nghị giữa nam nhân với nhau." Lăng Phong đỏ mặt nói.

"Nhưng tỷ là nữ nhân đó, nếu tỷ không có ý tứ gì với hấn thì sao lại để cho hấn thân mật như thế, hơn nữa còn cho hấn gối đầu lên đùi." Tây Môn Vô Hận cười nói, nàng sao có thể tin nổi đây.

Lăng Phong cắn cắn môi dưới, đột nhiên khẽ than một tiếng.

Next : sextalk.sexviet/showthread.php?t=99722&page=15

Chương 169: Hiểu lầm : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: tuan_ftu

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Biểu tình của Lăng Phong có chút phức tạp, nàng thật sự là không có một chút cảm giác nào đối với Long Nhất ư? Nói ra có thể ngay cả chính nàng cũng không tin. Có lúc nàng cũng có sự thôi thúc muốn nói cho hắn biết nàng đích thực là thân nữ nhi, chỉ là liệu sau khi Long Nhất biết điều đó sẽ phản ứng như thế nào? Đang luôn coi một người là huynh đệ bỗng chốc biến thành nữ nhân, đối với hắn mà nói khó mà tiếp thụ nổi. Hơn nữa thân phận của nàng cũng đã là một sự trói buộc khó vượt qua... Lăng Phong suy nghĩ đến xuất thần, trong đôi mắt xanh thắm lại chợt thoáng qua một tia oán hận cùng bất lực. Oán ai? Hận ai?

Tây Môn Vô Hận nhìn biểu tình biến đổi không ngừng của Lăng Phong, cho dù không hiểu hết nội tình nhưng nàng cũng biết rằng Lăng Phong đương nhiên là đã mê muội của nàng. Khiến nàng không khỏi cảm thán cho thế sự hay đổi thay, từ một gã công tử quen thói ăn chơi phóng đãng bất học vô thuật, một thời là tên tâm tặc khiến các tiểu thư chưa đính ước ở Đẳng Long Thành nghe nói đến đã biến sắc vậy mà giờ đây không ngờ hồng phấn vây quanh như ong thấy mật, mà mỗi người trong đó đều là tuyệt thế khuynh thành. Thậm chí có lúc nàng cũng phát sinh ra ý nghĩ trái luân lí, nếu như Long Nhất không phải là thân ca ca của nàng, phải chăng nàng

cũng sẽ xiêu lòng?

"Lăng Phong, tỷ thật sự tên là Lăng Phong ư? Đây hình như là tên của nam tử." Tây Môn Vô Hận đột nhiên cười hỏi.

Lăng Phong phục hồi thần trí, đem tất cả nỗi lòng giấu vào nơi thâm sâu nhất. Nàng cười cười nói: "Muội đọc ngược lại một chút thì sẽ biết ngay."

"Lăng Phong, Phong Lăng? Phong Linh!" Tây Môn Vô Hận thành linh nói.

Lăng Phong gật đầu, dáng vẻ đột nhiên có chút cô độc, nàng nói: "Kỳ thực rất ít người biết được cái tên này, phần lớn thời gian tỷ vẫn gọi là Lăng Phong."

Tây Môn Vô Hận từ trước tới giờ không biết Lăng Phong ngoài mặt cười đùa quá đáng nhưng bên trong lại cất giấu nhiều tâm sự như vậy. Nàng không hỏi nữa, mà khẽ cười nói: "Tỷ đến đây là muốn tắm giặt à, chúng ta cùng tắm nhé."

Sáng sớm ngày thứ hai, Long Nhất hoàn thành việc minh tường, bước ra ngoài lều vươn vai duỗi lưng, vừa mới vận lưng đột nhiên thấy Lăng Phong cùng Tây Môn Vô Hận vừa nói vừa cười từ đằng xa trở về.

Long Nhất ngạc nhiên lắm lắm: "Tên tiểu tử Lăng Phong này, thật vẫn còn dám hạ thủ cơ à, nhưng mà bọn họ trở nên thân mật như thế từ lúc nào nhỉ." Trong lòng Long Nhất có chút không thoải mái. Có lẽ dưới gầm trời này mọi ca ca đều giống nhau thôi, muội muội vốn đang cực kỳ thân mật với mình lại đột nhiên trở nên thân mật với nam nhân khác thì trong lòng tự nhiên có chút cảm giác chua xót.

Nếu như bọn họ thực sự mến nhau, theo lý phải cảm thấy vui mừng cho bọn họ mới đúng, Long Nhất trong lòng nghĩ vậy nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

"Nhị ca, bọn muội tìm thấy rất nhiều quả dại ở đằng kia. Ngọt lắm." Tây Môn Vô Hận nhìn thấy Long Nhất, hứng khởi chạy như bay tới, trong tay cầm hai quả có màu đỏ tươi hấp dẫn.

"Thế à? Màu sắc tươi đẹp như vậy không biết có độc không." Long Nhất nhận lấy trái cây, nhìn một lát rồi nói.

"Đệ đã kiểm tra rồi, không có độc." Lăng Phong ở phía sau cười nói.

Long Nhất nhìn dáng điệu tươi cười duyên dáng của Tây Môn Vô Hận, nhìn ngược nhìn xuôi thế nào cũng chỉ thấy giống như một thiếu nữ đang chìm đắm trong bể tình. Hắn tóm vai Lăng Phong kéo lại, cười nói: "Lăng Phong, đệ theo ta ra đây một chút, ta có chuyện muốn nói với đệ."

Lăng Phong liếc Tây Môn Vô Hận một cái, khuôn mặt hơi ửng hồng, muốn tránh ra nhưng lại bị Long Nhất nắm chặt.

"Nhị ca, các người muốn nói gì à, đúng là thần thần bí bí, muội cũng muốn biết." Tây Môn Vô Hận tò mò nói.

"Đây là chuyện giữa nam nhân chúng ta với nhau, một tiểu cô nương như muội dự nhiệt nào làm gì." Long Nhất vừa nói vừa cưỡng bức Lăng Phong phải đi theo hắn, còn ngoài mặt vẫn treo bộ mặt tươi cười rục rĩ.

Tây Môn Vô Hận nhìn hình bóng hai người co co kéo kéo xa dần, phì cười: "Việc giữa nam nhân? Hi hi."

Vừa quay đầu, vẻ mặt tươi cười của Tây Môn Vô Hận chợt sững lại. Bởi vì nàng phát hiện Nhân Nhân đang đứng trước cửa lều, dùng ánh mắt phức tạp thống khổ nhìn nàng, rõ ràng cũng giống như Long Nhất hiểu lầm giữa nàng cùng Lăng Phong có điều gì đó.

Tây Môn Vô Hận ngăn người ra, nhất thời không biết phải nói cái gì. Nàng đã đáp ứng giữ bí mật của Lăng Phong, nhưng mà cái loại cảm giác bị người coi như tình địch đó thật quá khó chịu. Hơn nữa chuyện này đúng là một vụ lừa đảo, Phong Linh nha đầu này cũng là, rõ ràng là một nữ hài tử mà ngày ngày lại cải trang thành một nam nhân đi khắp nơi trên ong dẫn bướm.

"Nhân Nhân, ta... ta với Lăng Phong thực sự không có gì đâu, muội đừng có hiểu lầm." Tây Môn Vô Hận lúng túng nói, trong lòng cảm thấy thập phần cổ quái. Nàng - một thiếu nữ lại đi giải thích với một thiếu nữ khác rằng nàng với một thiếu nữ không phải có quan hệ tình yêu, đây là chuyện quái quỷ gì đây.

"Tây Môn Vô Hận, tỷ không cần lừa gạt muội, Lăng Phong mặc dù theo đuổi rất nhiều thiếu nữ nhưng cho tới giờ vẫn chưa từng thân mật với cô gái nào như thế, các người..." Nhân Nhân sắc mặt tái nhợt nói, đột nhiên cổ họng tắt nghẹn, chỉ cảm thấy phút chốc tâm hồn thiếu nữ vừa chua xót vừa bi thương, cuối cùng vành mắt đỏ hoe nói không nên lời.

Tây Môn Vô Hận thấy Nhân Nhân đau lòng như thế, vội la lên: "Muội phải tin ta, ta hướng tới Quang minh thần phát thệ, giữa ta với Lăng Phong tuyệt đối không có tình cảm nam nữ." Chỉ có tình hữu nghị tỷ muội, trong lòng nàng bổ sung thêm.

Nhân Nhân thấy Tây Môn Vô Hận vẻ mặt chân thành, hơn nữa nàng - một tế tự còn thề trước Quang minh thần, nên có lẽ không phải là giả, vậy mà trong lòng nàng thủy chung vẫn có một cái gai đâm vào.

"Kỳ thực Lăng Phong chỉ xem ta như là muội muội, nàng cũng biết huynh ấy với nhị ca của ta là hảo huynh đệ, đối đãi với muội muội tự nhiên là có vẻ thân mật một chút." Tây Môn Vô Hận miễn cưỡng giải thích. Nàng có cảm giác như sắp ngất xỉu. Mối quan hệ này đúng là loạn cào cào, chẳng hiểu Nhân Nhân một khi biết được đối tượng trong lòng nàng không ngờ lại cũng là một giuộc thiếu nữ như nhau thì sẽ có cảm giác thế nào.

"Thật chứ?" Trên khuôn mặt xinh xắn đang nhợt nhạt của Nhân Nhân lóe lên tia hy vọng, giống như vớ được một cọng rơm cứu mệnh. Nàng tiến tới nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tây Môn Vô Hận, kì vọng nói: "Lăng Phong đã coi tỳ như muội muội, vậy tỳ giúp muội được không, không có Lăng Phong muội thực sự không sống tiếp được nữa."

Tây Môn Vô Hận cứng họng, việc này làm sao bây giờ, nếu như nói tạo cơ hội giúp Nhân Nhân với Long Nhất thì còn có thể nói được, nhưng mà Nhân Nhân với Phong Linh, việc này là hoàn toàn không có khả năng mà.

"Vô Hận, muội cầu xin tỳ." Nhân Nhân khẩn cầu nói, một thiếu nữ yêu một người đến nông nổi như vậy, rốt cuộc sự tôn nghiêm cùng tính dè dặt đều vứt bỏ hết, không thể không khiến người cảm thán trước sức mạnh của ái tình.

Tây Môn Vô Hận khẽ thở dài, nắm tay Nhân Nhân nói: "Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, cố chấp quá chỉ sẽ làm cho hai người đau khổ mà thôi, không có ai lại vì không có được tình yêu mà không sống được cả. Thế giới này ngoài ái tình ra vẫn còn có rất nhiều điều đáng trân trọng, tỳ như là tình cảm ruột thịt, tình bằng hữu, chẳng lẽ muội vì tình yêu mà chối bỏ những điều này ư?"

Nhân Nhân ngây người, rất lâu không nói một lời. Hơn một năm trở lại đây, toàn bộ âm tư của nàng chỉ tập trung trên người Lăng Phong, hảo hữu trước kia đều từ từ xa cách, hơn nữa nàng đã lâu không có liên lạc gì với người thân trong gia đình. Vì ái tình, nàng đã mất đi rất nhiều thứ, rốt cuộc là có đáng hay không, Nhân Nhân cảm thấy rối bời.

Chương 170: – Xương trắng dưới suối

Dịch: Tân NDGHNTD

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất ôm bả vai Lăng Phong, gần như là kéo nàng tới đằng sau một gốc cây đại thụ ở đằng xa.

"Long Nhất, tên tiểu tử ngươi làm gì vậy, bóp vai ta đau chết đi được." Lăng Phong xoa vai bất mãn nói.

Long Nhất cười hắc hắc, nhẹ nhàng xoa nắn đôi vai mảnh mai của Lăng Phong, đáp: "Coi như ta xin lỗi, nhưng đệ hãy thành thật khai ra, đệ có chủ ý của tiểu muội của ta phải không?"

Lăng Phong đỏ mặt gạt bàn tay to lớn của Long Nhất ra, lườm hăn một cái: "Đúng vậy đó. Ta có chủ ý của nàng ta đó, ngươi ăn thịt ta à."

Long Nhất ngẩn ra, cảm giác chua chua trong lòng càng lúc càng mạnh. Hăn không nhịn được tự hỏi, rốt cuộc là hăn bị bệnh gì vậy? Tại sao lại có khát vọng chiếm hữu mãnh liệt như vậy đối với Tây Môn Vô Hận, chẳng lẽ... Long Nhất không dám nghĩ tiếp nữa, hăn nhìn chằm chằm Lăng Phong rồi hỏi: "Đệ cho ta biết, là đệ thật sự có tình ý với Vô Hận chứ không phải là tìm vui giống như trước đây?"

Lăng Phong có chút kì quái nhìn Long Nhất, cố nén tiểu ý gạt đầu.

"Nếu như vậy, ta thân làm ca ca cũng không muốn nói nhiều nữa, người nếu dám làm nó đau lòng thì đừng trách ta sao trở mặt." Long Nhất vỗ bịch một tiếng trầm trọng lên vai Lăng Phong.

Lăng Phong kêu đau một tiếng, bực bội nói: "Huynh muốn mưu sát à, vai đệ bị huynh vỗ nát ra rồi"

"Thật sao? Để ta xem nào." Long Nhất cười rồi như muốn cời y phục của Lăng Phong ra.

Lăng Phong như thỏ con chạy vụt ra xa, đột nhiên quay đầu lại vui vẻ cười nói: "Đệ và Tây Môn Vô Hận đích thực là rất thích nhau, bất quá tình cảm này chỉ là tình bạn, huynh đừng hiểu lầm đệ muốn cướp lấy mọi muội của huynh a."

Long Nhất trừng mắt, đang muốn ra về nói một hai câu gì đó để che dấu tia vui sướng nhàn nhạt trong lòng, đột nhiên về mặt như đông cứng, thân hình chóp lên, hóa thành một đạo tàn ảnh trong không trung nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Lăng Phong.

"Thế nào. a." Lăng Phong vừa định hỏi, ánh mắt đột nhiên liếc thấy một bóng đen rất lớn ở gần đó, không khỏi kinh hoảng hét một tiếng.

Hai người giương to mắt nhìn Đại đầu quái tối qua đánh không chết đó, tên tiểu tử xấu xí này đang vung vẩy xúc tu trên khắp người về phía họ, bộ dạng hình như cực kỳ vui vẻ. Một lúc sau, thân hình tròn xoay của nó lăn về phía trước, phương hướng chính là về phía Long Nhất và Lăng Phong, trên đường xô ngã hơn mười cây đại thụ, nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Lăng Phong nhú mày, định dùng ma pháp công kích nó, nhưng lại bị Long Nhất giữ chặt tay phải.

"Đừng lãng phí khí lực. Không cần quan tâm đến nó là được. Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta thu dọn rồi lên đường." Long Nhất nói xong kéo Lăng Phong lướt về nơi cắm trại.

Nhưng Đại đầu quái thấy Long Nhất đi mất, kêu lên hai tiếng oa oa vô cùng ủy khuất. Do vậy có thể thấy âm giọng của quái vật này có lẽ do trời sinh đã thế chứ không phải vì dụ dỗ con mồi mà giả trang ra vậy.

Khi hai người nhanh chóng về khu trại, thấy Tây Môn Vô Hận và Nhân Nhân vẻ mặt kinh ngạc còn Thủy Nhược Nhan cũng hết hoảng từ trong lều chui ra.

Long Nhất vừa nghĩ một chút liền biết ngay là tại sao. Nhất định là các nàng vừa nghe thấy tiếng kêu của Đại đầu quái ở gần đó.

"Chuyện gì thế? Quái vật đó đuổi tới rồi sao?" Thủy Nhược Nhan vừa thấy Long Nhất liền hỏi ngay. Hôm qua lực phòng ngự biến thái của quái vật này đã gây ấn tượng sâu sắc với nàng. Bản thân là một ma tầm sư kiêu hãnh, liên tục công kích mà không làm rụng nổi một cọng lông của đối phương, điều này thật sự làm lòng tự tôn bị tổn thương.

"Không biết có đúng nó theo chúng ta đến đây không, dù sao chúng ta hãy mau rời khỏi đây." Long Nhất nói, bắt đầu thu thập trượng bồng cùng đồ đạc.

Đoàn năm người đi về hướng khu vực chưa biết rõ ở phía trước. Có Tật phong thuật của Long Nhất, đoàn người tất nhiên là đi rất nhanh, nghĩ có lẽ đã cho Đại đầu quái rút lại phía sau rất xa.

Trên đường đi, năm người không còn gặp phải tình huống khác thường nào nữa, dọc đường cũng chỉ gặp một số ít ma thú cấp thấp.

Cứ phi hành vội vàng như thế, năm người rất nhanh liền vượt qua khu vực tây bắc do trường phân phối cho bọn họ tới vùng âm ảnh mờ mịt.

Long Nhất nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn ra vị trí hiện tại của họ với những nơi khác có gì khác biệt, đẳng cấp của những ma thú gặp được vẫn chẳng thay đổi, cao nhất cũng không quá C cấp trung giai.

"Dừng lại nghỉ ngơi một chút đã, ăn uống xong sẽ lại lên đường."

Long Nhất phát tay nói, hẳn vốn tưởng rằng địa phương này có cái gì khác lạ, kết quả làm cho hắn rất thất vọng.

Long Nhất tiện thể bắt một con gà rừng, cười nói: "Hôm nay ta sẽ làm một món tuyệt thế mỹ vị, cam đoan các người ăn xong dư vị còn mãi, răng miệng lưu hương."

Chỉ thấy hắn đến bên dòng suối làm sạch con gà, rắc gia vị lên trên, trong bụng nhét đầy các loại phối liệu, sau đó dùng giấy dầu bao chặt con gà, tiếp theo lấy mấy nắm bùn trong lòng suối bao bọc toàn bộ con gà.

"Long Nhất, cậu làm món tuyệt thế mỹ vị gì vậy, còn dùng bùn nữa, cái này ăn được sao". Thủy Nhược Nhan vẻ mặt tỏ ra ghê ghê, cầu nhàu hỏi.

"Nàng thì hiểu cái gì, món này gọi là gà ăn mày, người khác muốn ăn cũng không được, đợi lát nữa nàng lại chẳng muốn nuốt cả lưỡi ấy chứ". Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Gà ăn mày? Cái tên này thật khó nghe." Tây Môn Vô Hận nói.

Long Nhất cười cười cũng không giải thích, hắn đào hai cái hố, rồi chôn con gà tại một hố, tiếp đó xuất một hỏa cầu giữ cho cháy liên

tục nướng thịt từ dưới hố. Dùng ma pháp thật là tiện lợi nhanh chóng a, vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm sức lực.

Bốn người còn lại tò mò vây quanh ngọn lửa xem. Bọn họ có lẽ cho tới giờ chưa từng nhìn thấy có ai lại đặt gà ở trong lòng đất để nướng cả.

Nửa giờ sau, Long Nhất dập tắt lửa, sau đó móc con gà bọc bùn ra khỏi hố. Một quyền đánh xuống, bùn khô trên đó đều bị văng ra, từ từ bóc lớp giấy dầu ra, một mùi thơm phưng phức nung theo hơi nóng bốc lên, câu dẫn lũ trùng tham ăn trong bụng mọi người nháo nhác không yên, nước miếng cũng bắt đầu ứa ra đầy miệng.

"Thơm quá, thơm quá! Nhanh lên cho đệ thử miếng." Lăng Phong bắt chắp nóng bỏng, cướp lấy cả con gà ăn mày trong tay Long Nhất, xé luôn một cái đùi tổng thẳng vào miệng.

"Ngoài giòn trong mềm, ngậy mà không béo. Cực phẩm, cực phẩm a!" Lăng Phong vừa nhai vừa khen nức nở, trên mặt lộ ra vẻ say mê.

Tất nhiên, toàn bộ chú gà ăn mày lập tức bị năm người ngốn sạch, khuôn mặt mọi người hết thảy vẫn chưa thỏa mãn, chính thế, không được thỏa mãn, hầu như chỉ mới được một chút.

Nữ nhân vốn là một giống động vật thích ăn ngon, không cần Long Nhất phải nói thêm, mấy nàng sành ăn lập tức ra tay bắt thêm mấy con gà đem cắt tiết cạo lông sạch sẽ, rồi thỉnh cầu Long Nhất động kim thủ (bàn tay vàng) thêm lần nữa.

Nhưng khi Long Nhất đào lòng suối lần nữa để lấy bùn, đột nhiên bàn tay có cảm giác chạm phải một vật cứng, tròn tròn. Long Nhất liền khỏa nước vài lần cho bùn đất bám bên trên trôi hết, đến khi vừa nhìn qua lập tức giật mình sùng sốt.

"Tử tinh tộ, cái địa phương quỷ quái này sao lại có Tử tinh tộ?" Long Nhất kinh ngạc kêu lên.

Mọi người nghe thấy tiếng hô của Long Nhất liền xúm lại xem, thấy hẳn đã giơ đồng Tử tinh tộ lên soi dưới ánh mặt trời chói chang.

"Đó chẳng phải là một đồng Tử tinh tộ sao? Có gì mà kỳ quái như vậy." Thủy Nhược Nhan hỏi với vẻ khinh thị.

Long Nhất lờm nàng một cái nhưng không nói gì, chỉ lật qua lật lại xem xét đồng Tử tinh tộ trong tay.

Lăng Phong đón lấy đồng Tử tinh tộ trong tay Long Nhất, vừa nhìn qua đã kinh ngạc thốt: "Trên đồng Tử tinh tộ này không ghi lại ngày tháng, cho thấy đây là đồng tiền có cách đây ít nhất là khoảng một ngàn năm trăm năm, tiền đồng được đúc sau này mới khắc ngày tháng."

"Đào tiếp đi, xem coi chỗ này còn có thêm cái gì nữa hay không." Long Nhất hơi nhíu mày, khẽ vận nội lực, một chưởng khuấy đảo dòng suối mấy vòng, lập tức ma pháp thủy hệ làm cho mọi thứ đông kết lại.

Năm người lần lượt tiến hành đào đất ở những chỗ khác nhau, không lâu sau, Long Nhất cũng đào lên được thêm mấy đồng Tử tinh tộ tương tự, Lăng Phong thì đào được một bộ khôi giáp đã bị hủ hỏng, còn ba người kia cũng đào được một số đồ trang sức trên người.

"A... tay... tay..." Đột nhiên Nhân Nhân kinh hoàng hét lên một tiếng, thân hình lùi vội về phía sau mấy bước, loạng choạng thiếu chút nữa là ngã ngửa ra sau.

Mấy người Long Nhất nhìn lại, chỉ thấy chỗ Nhân Nhân vừa đào có một vật đen xì hình dạng như cánh tay lộ ra trên mặt bùn. Thủy Nhược Nhan bắn một thủy cầu thuật tới, bùn đất trôi đi, lộ ra một bộ xương bàn tay co quắp, nhìn hình dạng có vẻ là tay người.

"Chỗ, chỗ này sao lại chôn người chết?" Lăng Phong nghi hoặc nói.

Long Nhất tiến tới, lượm cốt thủ lên xem, chú ý thấy có một vết nứt dài trên mu xương bàn tay, hiển nhiên là người này trước khi chết đã đánh nhau với người khác.

"Ta nghĩ đáp án có lẽ nằm ở bên dưới. Chỗ này khẳng định không chỉ chôn có một người đâu." Long Nhất chắc chắn nói.

Càng đào xuống dưới, đám người Long Nhất càng thấy kinh hãi. Từng bộ từng bộ hài cốt không còn nguyên vẹn lộ ra, pháp trượng, cự kiếm, các loại trang sức ma pháp đào lên cũng không ít, tất cả đều là những đồ cao cấp, trong đó có vài kiện còn thuộc loại thánh cấp vũ khí, chỉ thấp hơn thần cấp một bậc mà thôi.

Nhưng trước hấp lực của tài vật như vậy mà cả năm người chẳng ai tỏ ra vui sướng phát cuồng mà chỉ có vẻ hưng phấn vì hiếu kì. Có nhiều cao thủ như vậy chết cùng một chỗ đúng là hiếm thấy, có lẽ là phát sinh trong thời chiến tranh. Chẳng lẽ ma ảo sâm lâm này trước đây là chiến trường cổ xưa? Nhưng ma ảo sâm lâm hình hành đến quy mô lớn như thế này, tuyệt không thể chỉ mấy ngàn năm đã có thể đạt tới. Hơn nữa có nhiều loại thực vật có lịch sử đã hàng vạn năm. Xem ra về phương diện này là không giống.

Long Nhất cúi đầu trầm tư, hấn lại nghĩ tại sao đẳng cấp của ma thú trong ma ảo sâm lâm không cao, mà dưới đất lại ngổn ngang nhiều bảo vật như thế? Cho nên làm cho Thánh ma học viện mỗi hai năm

đưa hàng trăm học sinh đến đây tầm bảo nhưng vẫn liên tục không ngừng kiếm được đủ loại vũ khí cấp cao. Xem ra đáp án là ở trong đồng xương khô này.

Khi năm người đào đến độ sâu nhất định, đột nhiên cảm giác mặt đất đang sụp xuống, năm người đồng thời vọt người lên. Vừa lên đến bờ liền nghe ầm một tiếng lớn, đoạn suối xếp đá trước đây sụp xuống, cát bụi bay lên mù mịt.

Khi đám bụi đất lắng xuống, cảnh tượng lộ ra khiến năm người cùng kêu lên kinh sợ. Ngay cả Long Nhất là người tâm chí vững như bàn thạch cũng không ngoại lệ. Năm người mườì mắt đối nhau, đều nhìn thấy sắc thái kinh hãi trong mắt đối phương.

Chương 171: Ân oán ngàn năm : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Đáy suối rung chuyển sục xuống để lộ ra một thạch thất rộng lớn, nhưng khiến nhóm người Long Nhất kinh hãi nhất là xương người trong thạch thất chất cao như núi, tầng tầng lớp lớp. Hôi cốt của họ được bảo tồn rất hoàn hảo, trên thân vẫn còn lưu lại một vài mảnh y phục rách nát, trong tay đều cầm vũ khí lúc còn sống. Nhìn hình dáng rõ ràng tất cả cùng chết trong một trận xung đột cực lớn.

Long Nhất định thần lại, không nói thêm một lời nhảy luôn xuống. Một thứ mùi hăng hắc cay nồng tràn đến mặt, hắc vôi vàng nín thở. Bấy giờ mới phát hiện miệng hang dưới đáy khe chỉ là một góc thạch thất, không gian phía sau còn rộng lớn hơn nữa, cũng đầy những đống hôi cốt như vậy, đại khái có hơn mấy ngàn người. Vài bộ xương đã vỡ. Nguyên do bên trong xương cốt có chứa lân tinh, trong bóng tối phát ra ánh sáng xanh mờ ảo nhìn rất khủng bố.

Mấy nữ nhân theo sau nhảy xuống nhìn thấy hiện tượng quỷ dị như thế không khỏi đồng thời thét lên một tiếng, các nàng mới đến ma ảo sâm lâm này có hai ngày ngắn ngủi, mà đã bị kinh hãi hết lần này đến lần khác. Trước đây đã có vài vị sư tỷ trong trường đến ma ảo sâm lâm, ai cũng đều vui vui vẻ vẻ thắng lợi trở về, mà các nàng sao lại toàn gặp phải những sự việc hoặc sự vật thử thách năng lực chịu đựng của trái tim như vậy.

"Ồ, Quang Minh thần trên cao, xin hãy cho con biết thật sự đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ở đây lại có nhiều người chết như vậy?" Tây Môn Vô Hận áp tay lên ngực, trong tiềm thức lại gắn chặt lên mình Long Nhất.

Hai mắt Long Nhất quét tới quét lui lên đồng xương khô khắp phòng, đột nhiên, sắc mặt hắn ngưng đọng lại, vội vàng vọt lên, giật một mảnh y phục rách nát từ trên một bộ xương khô. Đó là một mảnh vải bố đã bị phong hóa bạc màu, toàn bộ đều đã vụn nát, nhưng vẫn có thể dựa theo một đồ án trên đó mà biện giải được.

"Ồ, trông như là một con phượng hoàng, nhưng sao đồ án này lại giống với tộc huy của Phượng Hoàng gia tộc vậy?" Lăng Phong tiến lại nhìn xem, kinh ngạc nói.

"Không phải là giống như. Căn bản đúng là giống nhau như đúc." Long Nhất trầm giọng nói, mấy ngàn năm trước Phượng Hoàng gia tộc sao lại chết quá nhiều ở đây như thế? Hắn đột nhiên nhớ tới oán thù giữa Phượng Hoàng gia tộc và Băng cung, chẳng lẽ...

Long Nhất cũng không thể chú ý nhiều đến thế, hắn gạt từng bộ xương khô sang bên, ánh mắt chợt đông cứng. Trước mặt hắn là một bộ khô cốt với y phục có thể coi là vẫn còn rất tốt, trên y phục thêu tiêu chí cảnh hoa tuyết làm cho mi mắt của hắn muốn nháy lên. Đây đích thị là tiêu chí của Băng cung, lúc trước hắn cũng đã nhìn thấy tiêu chí này trên y phục của nữ nhân bị mặt ở Băng cung.

Cuộc tranh đấu của hai môn phái không ngờ lại khiến nhiều người chết như vậy, quả thực là khiến người khác nghe thấy phải hãi hùng. Từ vũ khí của đồng xương khô này có thể nhìn ra mỗi người đều là cao thủ, không ai dưới cảnh giới cao cấp ma pháp sư, vì thế cũng có thể nhìn ra năm đó hai môn phái này hưng thịnh đến nhường nào. Nhưng giờ đây Băng cung đã ẩn cư nơi băng nguyên, trong cung chỉ

còn lại một nữ nhân cô độc, một thì gậy dựng lại ở đại lục nhưng công pháp giờ đây so với ngày trước tựa hồ chênh nhau một trời một vực. Ví như mẫu thân của Ngu Phượng là Phượng Hoàng gia chủ nhưng khả năng là một trăm phần trăm bà không phải là đối thủ của nữ nhân bịt mặt nọ ở Băng cung. Rốt cuộc thì vì cái gì mà hai đại môn phái lại đấu đá cắn xé lẫn nhau đến mức lưỡng bại câu thương, ngàn năm qua cũng không thể khôi phục lại nguyên khí.

"Long Nhất, sao ngươi phát ngốc vậy? Bây giờ phải làm sao đây?" Thủy Nhược Nhan bắt mắt đẩy Long Nhất đang thất thần.

Long Nhất lấy lại tinh thần, khẽ thở dài một hơi, hắn bỗng cảm thấy trong lòng có chút bi thương. Hắn có lẽ yêu ai yêu cả đường đi lối về. Đối với cả hai môn phái hắn đều có quan hệ không ít, Ngu Phượng của Phượng Hoàng gia tộc là nữ nhân của hắn, mà Vô Song giờ đây đã trở thành truyền nhân của Băng cung cũng chẳng khác gì. Nếu như hai nàng vì mối cừu hận năm xưa giữa hai môn phái mà phải tranh đấu với nhau thì đúng là rất đau đầu.

"Kiến tạo nơi này có lẽ không phải chỉ có một thạch thất, hãy xem xét khắp nơi coi có thấy cơ quan hay gì đó, nói không chừng bên trong còn có động thiên khác." Long Nhất nhận định.

Năm người lập tức tìm kiếm cả bốn phía thạch thất, nhưng do khô cốt quá nhiều, che khuất cả vách tường, việc tìm kiếm xem ra thật sự là phiền phức.

Bấy giờ Lăng Phong hướng qua Long Nhất nói nhỏ: "Long Nhất, đệ thấy trong đồng xương này có không ít đồ tốt, chi bằng chúng ta nhặt nhanh một ít, những thứ này có giá không ít đâu."

Long Nhất cười hắc hắc, dùng nắm đấm thụi nhẹ vào ngực hắn, nói: "Tên tiểu tử ngươi nếu muốn nhặt cứ nhặt, có ai ngăn cản ngươi

đâu. Người chết như đèn tắt, những đồ lưu lại tự nhiên là để tạo phúc cho hậu nhân rồi."

Ngực Lăng Phong bị tập kích, khuôn mặt tức thì đỏ đến tận mang tai, dù nàng vẫn luôn bó ngực nhưng rốt cuộc là vẫn có cảm giác.

"Ồ, mặt đê sao đỏ rực vậy, lẽ nào lại thấy xấu hổ vì nhật đồ của người chết? Tên tiểu tử người đâu có giống loại người đó." Long Nhất kì quái hỏi.

Lăng Phong xấu hổ tức tối trừng mắt lườm Long Nhất, định quay ra đào bới lấy một số tài vật của người chết.

Đúng lúc đó, Nhân Nhân đột nhiên hô lớn: "Mọi người mau lại đây, mọi người đã tìm thấy cơ quan rồi." Nói xong liền dịch chuyển một khối đá nổi gồ lên ở trên tường.

Long Nhất nhìn sang, trong lòng đột nhiên lướt qua một tia cảm giác không ổn, vội la lên: "Đừng khởi động nó." Bởi vì hắn cảm thấy cao thủ thiết kế cơ quan thông thường không bố trí sinh môn lộ liễu như vậy, sinh môn thật ra lại là tử môn, rất có khả năng là cơ quan được bố trí để đưa người vào tử địa.

Nhưng lời cảnh báo đã không còn kịp nữa. Nhân Nhân đã dịch chuyển khối đá, nghe vậy đang tỏ ra kì quái nhìn Long Nhất.

Sau cả nửa ngày, trong thạch thất cũng không có một chút biến hoá nào, giúp cho Long Nhất thần kinh luôn bị kéo căng như dây đàn lúc này mới thờ ra một hơi thư giãn, thì ra là cơ quan giả. Xét qua thực lực của Băng cung và Liệt điểm sơn trang (tiền thân của Phượng Hoàng gia tộc) ngàn năm trước, việc xây dựng một mật thất dưới đất như vậy nhất định không phải là do kẻ tầm thường.

Đang lúc Long Nhất định nhắc nhở các nàng một chút, đột nhiên toàn bộ thạch thất bắt đầu chấn động. Còn không đợi bọn họ phản ứng, bức tường Nhân Nhân vừa tác động trong chớp mắt đã tan rã, một trận hồng thủy cuồn cuộn ập tới. Long Nhất chỉ kịp chớp lấy Lăng Phong ở bên cạnh thì đã bị trận hồng thủy nhấn chìm.

Long Nhất vận chuyển nội lực toàn thân vận bảo vệ Lăng Phong trong lòng, vận hết mục lực muốn tìm kiếm mấy nữ hài kia nhưng áp lực và dòng chảy xiết của trận hồng thủy khiến hắn chỉ có thể thấy được một vùng trắng mênh mông.

Bỗng nhiên, một vòng xoáy nước cực lớn bắt đầu hình thành, trong chớp mắt lực hút cường đại đã cuốn Long Nhất và Lăng Phong vào trong. Long Nhất chỉ cảm thấy thân thể quay cuồng cực nhanh theo dòng nước xoáy, không cách nào có thể điều khiển được, quay cuồng như vậy một lúc đầu óc đã bắt đầu mê man.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thân thể Lăng Phong đột nhiên cứng đờ, hai tay đột nhiên dụng lực ôm lấy tấm lưng hùng vĩ của Long Nhất, móng tay gài như bấu chặt vào trong thịt của hắn.

Long Nhất trong lòng thầm kêu bất diệp, trong nước không có không khí, cũng đã trải qua một thời gian lâu như vậy, Lăng Phong xem ra không thể chống chọi hơn được nữa, Nhưng hai người vẫn không ngừng quay cuồng ở giữa xoáy nước, xem ra một giờ nửa khắc nữa cũng chưa chắc đã dừng lại.

Hai tay của Lăng Phong càng siết chặt hơn, thân thể cũng bắt đầu giật nhẹ. Long Nhất bất lực, xem ra nhất định phải hy sinh một lần rồi. Một hơi chân khí tụ về đôi môi, đưa về phía Lăng Phong đang nằm trong lòng.

Chương 172: Đệ yêu huynh : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: delafer119, LengKeng

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Bốn bờ môi áp chặt vào nhau, Long Nhất đẩy một hơi chân khí qua giúp Lăng Phong thoát khỏi chết ngạt.

Mềm mại thật, môi của tiểu tử này sao giống hệt của nữ hài tử quá! Long Nhất trong lòng chột nghĩ bậy bạ, có cảm giác không khác gì so với ôm hôn một nữ hài. Nhưng hắn lập tức thấy ghê tởm với ý nghĩ của bản thân, nhủ thầm chắc do mình ở chung với Lăng Phong lâu ngày nên mới phát sinh vấn đề, vì vậy vội vàng thu nhiếp tâm thần, đẩy hết tạp niệm ra ngoài.

Nhưng cảm giác của Lăng Phong so với Long Nhất còn mãnh liệt hơn. Nàng vốn đã say mê Long Nhất, lúc này được người trong lòng ôm hôn, chỉ thấy thân thể mềm mại như siết như xoắn, vui sướng đến mức tim đập "bình bình" muốn theo cổ họng nhảy ra ngoài. Không tự chủ được, nàng ôm lấy Long Nhất, nhắm mắt ngẩng đầu hưởng thụ nụ hôn. Dần dần Lăng Phong đã động tình, nàng không thấy thỏa mãn với cảm giác môi kề môi nữa. Dù sao nàng vẫn là chim non chưa có kinh nghiệm nên không biết tiếp tục như thế nào, ý loạn tình mê chỉ theo bản năng dụng lực mút lấy đôi môi Long Nhất.

Long Nhất thấy Lăng Phong đột nhiên dụng lực mút lấy môi mình thì đoán là do thiếu chân khí quá độ, liền tụ tập đầy một hơi chân khí đẩy qua, đột nhiên thấy một cái lưỡi nhỏ trơn ướt linh hoạt len lỏi vào miệng của hắn, gắp lưỡi của hắn liền xoắn lấy. Long Nhất giật mình, hắn cảm thấy chuyện này thật là điên rồ, vốn dĩ hai nam nhân môi kề môi, lưỡi quấn lưỡi mà cũng sinh ra cảm giác bậy bạ như vậy. Nhưng hắn lại phát hiện bản thân không hề muốn kháng cự lại sự tiếp xúc này, thay vào đó là một loại khoái cảm cảm dỗ hoặc khó diễn đạt bằng lời.

Không thể không nói, mấy cái thứ hôn môi này nọ hiển nhiên không cần phải học tập gì hết. Lăng Phong hiển nhiên là không nắm được một chút bí quyết gì, vừa mới vô tình đưa đầu lưỡi vào trong thì đột nhiên phát hiện ra một thứ cảm giác thật là tuyệt diệu, chỉ thấy toàn thân nhẹ bồng lâng lâng như đang bay trên mây. Cảm giác này quá là tuyệt vời.

Đang lúc hai người ôm ấp đê mê thì con nước xoáy cự đại đột nhiên mất đi, dư lực ném hai người bay ra khỏi mặt nước. Long Nhất đột ngột tỉnh táo lại, hắn vội vàng tách môi, ôm lấy Lăng Phong bình ổn giữa không trung, mới phát hiện ra một hang đá nhám thạch dưới đất thật lớn. Ngay chính giữa hang đá là một dòng chảy chậm chậm lưu động, hai bên là mặt nhám thạch lồi lõm không bằng phẳng.

Long Nhất bỗng bèn hạ xuống, phóng ra vài ma pháp cầu để chiếu sáng. Hắn nhìn nhìn Lăng Phong đang rúc trong lòng mình, phát hiện "cậu chàng" đang vẹo đầu sang một bên, đúng là bất tỉnh nhân sự rồi.

Nhớ tới vừa rồi cùng Lăng Phong hôn nhau trong nước, trong lòng Long Nhất không khỏi dấy lên trăn trăn cảm giác kỳ quái, nói không ra được đạo lý mơ hồ bên trong. Hắn đặt Lăng Phong nằm ngay

ngắn trên một chỗ đất khá bằng phẳng rồi bắt đầu xem xét bốn phía. Không khí nơi này ẩm thấp và lạnh lẽo, cảm giác không có một chút khí lưu lay động, có lẽ là một động kín rồi. Nhưng kỳ quái là hẳn không hề cảm thấy ngột ngạt chút nào.

Lúc này Lăng Phong hé mắt ra, ngắn ngơ nhìn hình bóng mạnh mẽ kiên cường của Long Nhất, vậy là nàng chỉ giả bộ hôn mê vì không biết làm sao đối mặt với hẳn. Nàng tưởng với thực lực của Long Nhất cũng đã biết là nàng giả bộ, nhưng hẳn lại không hề lật tẩy nàng. Có lẽ hẳn cũng thật không biết phải làm sao cho phải, đúng không? Lăng Phong cười khổ trong lòng, nàng biết lúc này trong lòng Long Nhất so với nàng còn rối loạn hơn. Chỉ có nàng là tự biết mình là con gái, còn hẳn lại không hề biết. Nàng do dự không biết có nên nói cho Long Nhất rõ chân tướng hay không?

Đang lúc Lăng Phong do dự chưa quyết thì Long Nhất đột nhiên quay lại bước tới trước mặt nàng, ngồi xuống nhẹ nhàng sờ sờ lên trán nàng, lẩm bẩm: "Kỳ quái thật, sao vẫn còn bất tỉnh. Chẳng lẽ là do mặc đồ ướt, có nên giúp hẳn thay ra không nhỉ?"

Lăng Phong muốn nhảy dựng lên. Long Nhất mà giúp nàng thay y phục, nhất định sẽ phát hiện nàng kì thật là nữ nhân. Trong lúc bàng hoàng, Lăng Phong hạ quyết tâm, tiếp tục giả hôn mê, tình huống lúc này để cho hẳn biết có lẽ là biện pháp đúng nhất. Dù rằng thân thể sẽ bị hẳn nhìn thấy nhưng nhìn thấy thì sao chứ, thân thể nàng hẳn không nhìn thì còn ai được nhìn nữa?

Bàn tay to lớn của Long Nhất hướng đến cổ áo của Lăng Phong, rụt rụt do dự một lúc xong lại rụt tay lại. Bàn tay nắm chặt cổ tay Lăng Phong vận nội lực, chân khí bao phủ toàn thân Lăng Phong, trên y phục hơi nước bắt đầu bốc lên, không tới hai khắc, áo ướt theo đó biến thành áo khô.

Lăng Phong đột nhiên mở hai mắt ra, phát cái nhìn Long Nhất, cái thứ đồ đầu gỗ, đầu gỗ thúi, thiệt làm ta tức chết mất.

"Ồ, đệ tỉnh rồi, cảm thấy khỏe hơn chút nào chưa?" Long Nhất ngân ra, có chút xấu hổ khi hỏi.

Lăng Phong ngồi dậy đẩy Long Nhất ra, buồn bực đáp: "Cần gì huynh quản, huynh là cái đồ đầu gỗ."

Long Nhất nhìn Lăng Phong đang giận lấy, trông thấy biểu tình và ngữ khí của "nàng" biến thành đầy nữ tính, âm thầm thở dài trong lòng, thấy bộ dạng của nàng đối với hắn tựa hồ đã có ý yêu thích. Như vậy thì còn thể thống gì nữa? Hai đại nam nhân chung đụng với nhau thì hắn tuyệt không thể chấp nhận được, xem ra có một số việc phải giải thích rõ ràng với "nàng" mới được.

"Lăng Phong, huynh có một số việc trọng yếu cần nói với đệ." Long Nhất chậm rãi nói, trong lòng đang đắn đo không biết nên nói như thế nào cho tốt để không làm "nàng" thương tâm.

"Chuyện gì?" Lăng Phong bực tức hỏi lại.

"Ừ à, đệ biết ta là một nam nhân, đệ cũng là một nam nhân, chúng ta là huynh đệ tốt. Đệ cũng biết ta có rất nhiều nữ nhân rồi, cho nên ta và đệ thật không có khả năng. Đệ chắc hiểu được tại sao ta lại nói như thế này chứ hả?" Long Nhất nói ra nhưng lo lắng ảnh hưởng đến tâm lý của Lăng Phong, nên hắn không hề nói huých toẹt. Hắn biết Lăng Phong rất thông minh, không thể nghe mà không hiểu ra được.

Lăng Phong sững sờ nhìn Long Nhất, nhìn chăm chăm đến nỗi Long Nhất phải phát sợ, đột nhiên "nàng" đập "bốp" một cái, rồi ôm bụng cười phá lên đến nỗi không đứng thẳng người lên được.

Có gì mà đáng cười chứ? Hay là do bị sốc quá? Long Nhất nhìn Lăng Phong nghĩ thầm trong bụng.

Cả nửa ngày sau, Lăng Phong mới dừng cười, nhìn Long Nhất một cái, rồi không nhịn được lại cười tiếp, xem bộ dáng đúng là chưa muốn dừng lại tí nào.

"Người cười đủ chưa hả?" Long Nhất cau mày trừng mắt với Lăng Phong quát, nghĩ "nàng" có chút gì đó không bình thường.

Lăng Phong khép miệng, hai tròng mắt long lanh nhìn Long Nhất, đột nhiên nghiêm túc nói: "Đệ yêu huynh."

Long Nhất rùng mình, hẳn không phải đã nói rõ ràng hết rồi sao? Sao trái lại bây giờ "nàng" còn quang minh chính đại nói ra.

Lăng Phong tiến hai bước đến trước mặt Long Nhất, đột nhiên bá cổ rồi hôn hẳn, đầu lưỡi linh hoạt chui vào miệng Long Nhất đụng chạm khiêu khích.

Hồi lâu, Long Nhất mới từ trong chấn kinh phản ứng trở lại, đẩy Lăng Phong ra.

"Huynh tịnh không phải là không thích hôn đệ, trái lại huynh vẫn có cảm giác với nụ hôn của đệ. Đừng tự lừa dối mình nữa, huynh cũng đã yêu đệ rồi." Lăng Phong cười nói, vì nhịn không được nên muốn trêu chọc Long Nhất.

Long Nhất lau miệng một cái, có chút sững sờ. Đúng là hẳn xác thật có cảm giác, lẽ nào chính hẳn cũng thuộc một bộ tộc đồng tính trong truyền thuyết? Không thể được, vừa rồi chắc chỉ là ảo tưởng, hẳn rõ ràng là chỉ có cảm giác với giống cái thôi.

Lăng Phong thấy mặt Long Nhất trắng bệch thì hơi đau lòng, cũng không muốn lừa hấn nữa. Nàng đi đến trước ôm lấy eo lưng Long Nhất, cả thân thể áp sát vào ngực hấn, Long Nhất đang muốn dụng lực đẩy ra thì nàng thì thầm nói: "Nếu đệ nói đệ là nữ nhân thì huynh có tin hay không?"

Thân thể Long Nhất cứng đờ, thất thanh nói: "Người nói cái gì? Người là nữ nhân?" Trong lòng hấn phát sinh chút ngạc nhiên vui sướng. Phải vậy chứ, chỉ có vậy mới có thể giải thích vì sao hấn lại có cảm giác đối với nụ hôn của Lăng Phong, vì sao Lăng Phong thỉnh thoảng lại biểu lộ ra một vài động tác và biểu tình đầy nữ tính như thế.

"Chàng rốt cuộc có tin không hả?" Lúc này Lăng Phong khôi phục lại nguyên bản giọng nữ thánh thót, lọt vào tai thật là dễ nghe.

Long Nhất khẽ đẩy Lăng Phong ra một chút, cẩn thận đánh giá nàng, lúc thì véo véo má, lúc thì xoắn xoắn lỗ tai, thậm chí đưa tay lên ngực nàng sờ soạng, kết quả như đụng vào một miếng bằng phẳng y hệt "sân bay".

"Nàng chẳng lẽ trời sinh giống như Thái Bình công chúa?" Long Nhất tròn mắt, ngơ ngác hỏi. Lăng Phong đã có vóc dáng của nữ nhân lẽ nào lại chưa phát dục hoàn toàn.

"Thái Bình công chúa? A. Người đi chết đi." Lăng Phong lẩm bẩm đọc lại hai lần, giật mình hiểu ra Long Nhất muốn ám chỉ cái gì.

"Chẳng lẽ không phải? Vậy để ta kiểm tra kiểm tra." Long Nhất he he cười, hai tay lướt dọc thân mình Lăng Phong, đại thủ đi qua đâu thì vạt áo trước của nàng rách tan tới đó.

"Á, đại sắc lang, võ lễ hà." Lăng Phong hét lớn, hai tay giãy dựa ngăn cản, nhưng bộ dạng lại có vẻ nửa muốn nửa không.

Dưới sự phối hợp khó hiểu của Lăng Phong, ngực nàng rất nhanh chóng mở ra như cửa bỏ trống, lộ ra một tầng lụa trắng dày dày quấn quanh trước ngực.

Long Nhất nhìn chằm chằm Lăng Phong, da thịt tươi sáng trắng trẻo đỏ, cái bụng bằng phẳng nhẵn bóng đỏ cùng với mùi hương nữ nhân nhẹ nhàng đó, cho dù không cởi bỏ lụa trắng ra hẳn cũng biết Lăng Phong chắc chắn là một nữ nhân "hàng thật đúng giá" rồi. Hắn cuối cùng đã hiểu tại vì cái gì mà trên người Lăng Phong luôn có một làn thanh hương nhẹ nhàng. Hắn cũng thật đàn độn quá, nên dù sớm phát hiện điều bất thường này, nhưng lại chỉ vì ấn tượng ban đầu nên luôn cho rằng "nàng" chỉ hơi có khuynh hướng nữ tính mà thôi.

Mặc dù đã xác định được Lăng Phong là nữ nhân, nhưng có tiện nghi mà không chiếm là phi quân tử. Hắn vung đại thủ xé một cái, lụa trắng trước ngực Lăng Phong phát phới rơi xuống, một đôi ngọc nhũ sắc trắng như núi, tuyết bạch như ngọc bật tung ra, nhũ lẳng rung rung làm cho con ngươi của Long Nhất dán sát vào. Nhũ châu màu phấn hồng như hoa mai điểm tuyết trên đỉnh tuyết phong, cao ngạo mà thánh khiết. Theo ước lượng bằng mắt của Long Nhất, đôi cực phẩm ngọc nhũ này tuyệt không để hắn dùng một tay nắm trọn.

Lăng Phong nhẹ kêu một tiếng then thùng, muốn dùng tay che trước ngực nhưng đã bị Long Nhất giữ chặt, đại thủ còn lại say sưa xoa nhẹ song phong thánh khiết, cảm thấy mềm mại như tơ lụa làm hắn say mê không dứt. Hắn se se đến nhũ châu màu phấn hồng thì cảm thấy chúng chịu sự kích thích liền nhô lên sừng sững đầy kiêu ngạo.

Lúc này, Lăng Phong không chịu nổi kích thích bắt đầu rên rỉ, mái tóc nâu và đồng tử của nàng bắt đầu dần dần biến thành xanh thẫm,

khuôn mặt thanh tú cũng bắt đầu vắn vẹo dao động như sóng nước. Chưa được chốc lát, một khuôn mặt xinh tươi đến nghiêng nước nghiêng thành xuất hiện trước mặt Long Nhất.

Long Nhất chấn kinh nhìn Lăng Phong cả người đỏ lựng, mắt thu khép hờ, trong mắt tóe ra lửa tình cháy rực, hàm răng trắng tinh khể cắn làn môi trên đầy đặn mịn màng, dự hoặc chết người.

"Tiểu yêu tinh." Long Nhất giọng nói khô khốc, lửa lòng bỗng chốc bốc lên như dờn núi lấp biển. Hắn đột nhiên cúi đầu ngậm chặt bờ môi Lăng Phong, đại thủ trên đôi ngọc nhũ nhào nặn, cảm giác ôn nhuận cực đàn hồi ở tay càng làm hắn dâng trào dục hỏa.

Ngay lúc Long Nhất không còn biết gì ngoài ôm lấy Lăng Phong để "hành quyết", thì trong lòng bàn tay trái của hắn đột nhiên truyền đến một trận nóng bỏng, cảm giác thần kinh đau đớn lập tức kéo hắn từ vực sâu dục vọng quay trở về.

Chương 173: Vương quốc địa tinh : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất tỉnh táo trở lại, mở lòng bàn tay ra xem chỉ thấy huyết sắc khô lâu dung hợp cùng thiên ma thạch phát ra hắc quang âm u, cảm giác nóng bỏng từ từ lan tỏa.

Long Nhất có cảm giác tựa như thiên ma thạch đang đề tỉnh hẳn điều gì. Còn Lăng Phong đang ngất ngây, hừng hực lửa tình không ngừng ngậy ngọ ở trong lòng hẳn, tựa như vô cùng bất mãn vì Long Nhất dừng tay lại, khiến nàng cảm thấy đột nhiên hụt hẫng.

Lúc này, Long Nhất cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó kéo vạt áo Lăng Phong cài lại.

"Long Nhất?" Lăng Phong đã tỉnh táo hơn, nghi hoặc hỏi.

Long Nhất cúi xuống đặt nụ hôn lên trán nàng an ủi: "Bảo bối, mặc y phục vào, lần đầu của nàng không thể ở địa phương quý quái này được."

Lăng Phong nghe lời liền chui ra khỏi lòng Long Nhất đứng lên, đang định lấy cuộn vải bó ngực lại như cũ thì bị Long Nhất cản lại. Hắn tung tưng nói: "Không cho phép quấn lại như trước, nếu không bằng

đảo sẽ bị biến dạng, đến lúc gò cao gò thấp thật khó nhìn đó."

"Ồi, thật sao? Hiện giờ chúng đã bị biến dạng chưa?" Lăng Phong lo lắng khẩn trương hỏi.

"Giờ thì chưa, nhưng không được ngược đãi chúng như vậy nữa." Long Nhất cười hắc hắc đáp.

Lăng Phong yêu kiều nguýt Long Nhất một cái, khép lại vạt áo trước, trống ngực đánh thành thịch, bụng thắt lại như trống rỗng.

Nhìn mục quang ngập tràn vẻ hân thưởng của Long Nhất, Lăng Phong trong lòng vui sướng, ôm tay Long Nhất yêu kiều nói: "Long Nhất, thực ra muội tên thực là Phong Linh, sau này huynh hãy gọi muội là Linh nhi."

"Linh nhi, thực dễ gọi, a a. Người trong Hắc ám giáo hội của nàng đều có thói quen dịch dung sao? Trước đây U U cũng là như vậy" Long Nhất ha ha cười nói.

Phong Linh nghe Long Nhất đề cập về Lãnh U U, trong mắt lướt qua một đạo quang mang kì lạ, nắm tay Long Nhất hỏi: "Huynh nói đi là muội hấp dẫn hay nha đầu Lãnh U U ấy hấp dẫn? Huynh thích muội hơn hay thích nàng ta hơn?"

Long Nhất ngẩn người, trước mắt hiện lên dung nhan băng lạnh tuyệt thế của Lãnh U U. Kỉ niệm về đoạn thời gian nàng ở cùng hắn từ từ hiện lên làm cho ánh mắt biến thành ôn nhu.

"Hừ." Phong Linh thấy dáng vẻ Long Nhất, làm gì chẳng biết hắn đang nghĩ đến ai chứ. Nàng yêu kiều hừ một tiếng. Nữ nhân sinh ra đã biết ngay thần công cấu véo nên nàng nhắm phần mềm nhất nơi hông Long Nhất hết sức thi triển thần công.

Long Nhất cười khổ, nữ nhân đều cùng một dạng a, chẳng như huynh đệ tốt Lăng Phong lúc trước.

"Linh nhi, thật ra."

"Huynh không cần phải giải thích, mọi người không muốn biết." Phong Linh ngắt lời Long Nhất, trong lòng thở dài. Nàng đưa ra câu hỏi như vậy chỉ là bản năng của một thiếu nữ mà thôi. Thật ra nàng đã rõ nàng và Lãnh U U trong lòng Long Nhất ai nặng ai nhẹ thế nào, nhưng nàng tin tưởng sau này nhất định nàng sẽ có phân lượng lớn hơn Lãnh U U trong lòng hắn. Nàng sẽ vừa là hồng nhan tri kỉ vừa là trợ thủ đắc lực của hắn.

Lúc này, Long Nhất đột nhiên có cảm giác như đang bị người nhìn trộm. Đầu đó trong vùng bóng tối tựa hồ có cặp mắt đang nhìn thẳng vào họ. Mục quang sắc bén của hắn dò xét khắp nơi trong bóng tối nhưng ngoại trừ dòng chảy ngầm dưới đất là có thể giấu mình còn bốn phía chung quanh khó có chỗ để quan sát.

Phong Linh tựa hồ cũng nhận ra sự khác lạ, nàng liền xích lại sát Long Nhất, nhìn ngó xung quanh.

Lòng bàn tay trái Long Nhất lại bắt đầu phát nhiệt, hắn lập tức mở rộng bàn tay, chỉ thấy thiên ma thạch đột nhiên xạ ra ba đạo hắc mang hướng tới ba nơi trên vách nham động. Trong mắt Long Nhất tinh quang bạo phát, khẽ quát một tiếng, trong nháy mắt phát ra ba chưởng ấn kích thẳng về hướng vách động hắc mang vừa báo, chỉ nghe oành một tiếng đá vỡ bay loạn, xen lẫn vào đó là mấy tiếng kêu thảm sắc nhọn, ba hố lớn hiện ra trên vách đá, còn mấy nhân ảnh kì quái đang nằm tại đó kêu thảm không ngừng.

Tinh thần lực của Long Nhất trong nháy mắt đã chế trụ mấy người,

rồi cùng Phong Linh tiến lại xem xét. Hai người không nhìn được nhìn nhau choáng váng. Chỉ thấy đám người này rõ là miệng nhọn má hóp trông như những con khỉ, mắt hình tam giác, đôi tai không ngờ rất dài, thân hình lại cực kì thấp bé, tựa như thiếu niên phát triển dị dạng, khuôn mặt lại tựa như đã hơn ba bốn chục tuổi, thân thể mặc loại trang phục không rõ làm từ chất liệu gì.

"Linh nhi, nàng có biết chúng chủng tộc nào không?" Long Nhất quay sang hỏi Phong Linh.

Phong Linh khẽ đảo đôi tú mi đánh giá đám người khốn khổ đó rồi đáp với ngữ khí không chắc chắn: "Muội xem sách thấy có ghi chép về sự tồn tại của một chủng tộc gọi là địa tinh, bọn họ cả đời sống dưới lòng đất không thấy ánh mặt trời, là ông tổ trong nghề thiết lập cơ quan địa đạo, kiến lập nên đế quốc rộng lớn trong lòng đất. Nhưng đây cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi."

Long Nhất tóm lấy một gã hỏi: "Các người là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?"

Gã đó khuôn mặt trắng bệch, hoảng sợ nhìn Long Nhất.

"Hay là chúng không hiểu ngôn ngữ của chúng ta, làm sao bây giờ?" Phong Linh nói.

Long Nhất nhíu mày, buông tên gia hỏa xấu xí chẳng biết là thuộc chủng tộc nào đó ra, đột nhiên nặn ra bộ mặt tươi cười sáng láng, dáng vẻ tỏ ra thân thiện thiết gần gũi. Hắn vỗ vỗ vào vai gã nọ một cách thân thiện, rồi nắm lấy bàn tay như móng vuốt của gã lắc nhẹ, hoa tay múa chân biểu thị họ không có ác ý.

Mấy người nọ nhìn Long Nhất với vẻ kinh ngạc do dự, trong miệng phát ra một tràng líu ra líu ríu như tiếng chim, chẳng biết là bọn họ

định nói cái gì?

"Có thể bọn họ muốn huynh giải khai cấm chế, nhìn bộ dạng khó chịu của họ kìa." Phong Linh nhắc nhở.

Long Nhất gật đầu, vẫy tay giải khai tinh thần cấm chế cho mấy người. Một gã dáng vẻ như đầu lĩnh bước đi mấy bước, sau đó quay lại vẫy vẫy tay về phía hai người, dáng điệu như muốn bảo đi theo họ.

Mấy gã như quỷ lùn nọ đi xuống phía cuối động khẩu. Do bọn họ không có khả năng bay nhảy nên người nào cũng tháo từ trên hông ra một cuộn dây, một đầu dùng kim loại tạo thành móc câu, quãng dây móc chặt lấy một mỏm đá rồi khéo léo theo sợi dây leo lên. Cuối cùng, gã có vẻ là đầu lĩnh đó thả sợi dây xuống, ra hiệu cho hai người Long Nhất trèo lên.

Long Nhất và Phong Linh nhìn nhau mỉm cười, khẽ điểm chân phi thân vọt lên. Đám quỷ lùn mắt chữ o miệng chữ a nhìn họ với ánh mắt hiện rõ vẻ sùng bái.

Long Nhất nhìn xung quanh đánh giá tình hình, chỉ thấy địa đạo sâu hun hút không thấy điểm cuối, trên vách động cách một quãng lại cắm một ngọn đuốc, hơn nữa dọc đường lại còn có vô số ngã rẽ, xem ra đây quả thật là một mạng lưới ngầm vô cùng rộng lớn, có lẽ bọn họ chính là địa tinh tộc trong truyền thuyết.

Hai người đi theo đám quỷ lùn rẽ phải ngoặt trái trong địa đạo, dọc đường cũng gặp mấy đoàn quỷ lùn cũng có hình dáng tương tự, tất cả đều ngạc nhiên nhìn hai người. Còn tên tiểu tử dẫn đầu nhóm của Long Nhất thì trịnh trọng chỉ vào hai người líu la líu lo một hồi, khiến đám quỷ lùn kia nhìn hai người đầy ngưỡng mộ.

Đi suốt gần nửa canh giờ, trước mặt hai người đột nhiên có ánh sáng. Nhìn cảnh tượng trước mắt, hai người ngây ngốc không nói nên lời. Nơi đây không ngờ là một thành thị ngầm cực lớn, khoảng cách trên dưới vào khoảng mấy chục trượng. Tòa thành này vẫn đang trong quá trình xây dựng, gạch đá để xây dựng phòng ốc xếp thành hàng hàng dãy dãy rành mạch theo hàng lối, có nhai đạo rộng rãi nhưng lại không có cửa hàng buôn bán giống như cửa con người. Có thể thấy loài địa tinh vẫn giữ nguyên hình thức sinh hoạt nguyên thủy, không hề phát sinh việc giao dịch mua bán.

Hai người Long Nhất vừa tới liền tạo nên một chấn động lớn, đám địa tinh ào tới vây quanh, trên tay cầm những vũ khí kì quái bằng kim loại, cảnh giác nhìn hai người, xem bộ dạng tựa như toàn dân đều là quân binh a.

Sau khi đám địa tinh dẫn đường quất tháo một hồi, toàn bộ địa tinh mới lùi lại mở ra một con đường, chỉ chỉ trở trở vào hai người Long Nhất. Xem ra cái tính thích coi náo nhiệt đều là bản tính trời sinh của mọi chủng tộc a.

Long Nhất cũng quan sát đánh giá mọi nơi, hắn nhận thấy hình dáng địa tinh nữ nhân cũng không khác nam nhân là mấy, thực khiến người ta chẳng dám khen ngợi. Mặc dù cũng có đôi tai rất dài giống như tinh linh tộc nhưng về tướng mạo đơn giản là khác nhau một trời một vực.

Rất nhanh, hai người được đưa tới trước một tòa kiến trúc bằng đá rất lớn tại trung tâm thành, tựa như là hoàng cung của địa tinh tộc. Lúc này trước hoàng cung có một đại đội địa tinh hộ vệ tay cầm trường mâu đang xúm xít quanh một địa tinh trung niên mặc bộ áo giáp chế luyện bằng kim loại, đầu đội vương miện gắn đá quý, có lẽ là tộc trưởng địa tinh tộc. Chuyện hưởng thụ quả thực khác nhau quá xa. Đám cư dân cùng hộ vệ đều ăn mặc rách rưới tựa như

đám ăn mây, còn gã nọ lại ăn diện bánh bao như thế. Cái vương miện kia mà được đưa về Thương Lan đại lục để đấu giá khả năng có thể bán với giá trên trời.

Long Nhất và Phong Linh đứng ngay trước mặt tộc trưởng địa tinh tộc, chỉ nghe thấy gã líu la líu lo một hồi, một lão già địa tinh tộc lưng gù râu trắng đầy mặt từ hoàng cung đi ra. Nhãn thần của lão tuy mờ đục nhưng lại lấp lánh quang mang trí tuệ.

"Con người, các người từ đâu đến đây? Vì sao lại tới vương quốc địa tinh của chúng ta?" Lão già nói ra không ngờ lại là ngôn ngữ thông dụng tại Thương Lan đại lục, có lẽ do ít khi sử dụng nên tỏ ra rất cứng nhắc, song dù sao vẫn có thể nghe và hiểu được.

Long Nhất cùng Lăng Phong kinh ngạc vui mừng không thôi. Tối thiểu thì vấn đề ngôn ngữ bất đồng đã có thể giải quyết, những cái khác đều không còn là vấn đề nữa. Điều họ lo lắng lúc này chính là sự an toàn của ba người Thủy Nhược Nhan, Tây Môn Vô Hận và Nhân Nhân, không biết hiện tại họ có được an toàn không.

"Địa linh tiên sinh tôn kính, chúng ta vô tình bị hồng thủy cuốn vào lãnh địa của quý tộc, nếu có gây phiền phức, xin vô cùng xin lỗi."
Long Nhất lễ độ đáp lễ.

Lão già nọ liền phiên dịch lời Long Nhất cho tộc trưởng địa tinh tộc, sau đó tiếp: "Địa tinh tộc chúng ta đã hơn nghìn năm nay chưa từng gặp con người, vô cùng hoan nghênh các ngài. Tộc trưởng chúng tôi mời các ngài ở lại đây mấy ngày, địa tinh tộc chúng tôi sẽ dùng lễ nghi cao nhất khoản đãi hai vị quý khách, đương nhiên chúng tôi cũng có một thỉnh cầu, liệu có thể đem tình hình Thương Lan đại lục hiện nay nói cho chúng tôi không."

"Cái đó tuyệt đối không có vấn đề, nhưng chúng tôi còn có ba người

bạn đi cùng cũng bị cuốn đi, chưa rõ lưu lạc nơi đâu, rất mong quý tộc tìm kiếm giúp." Long Nhất đáp. Hẳn dù rất hiếu kỳ về địa tinh tộc trong truyền thuyết này nhưng Thủy Nhược Nhan tam nữ có bị cuốn vào đây hay không hẳn cũng không rõ, lại không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, liền kêu địa tinh tộc đi tìm nơi dòng chảy ngầm. Ba thiếu nữ này thật khiến người khác lo lắng mà.

END 173

Next : sextalk.sexviet/showthread.php?t=99722&page=16

PHONG LUU PHAP SU

Chương 174: Núi đao biển lửa : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Long Nhất cùng Phong Linh được địa tinh dùng nghi thức tối cao đón tiếp vào hoàng cung. Cái gọi là hoàng cung so với hoàng cung ở Thương Lan đại lục tự nhiên là thua xa. Toàn bộ đều được xây dựng bằng đá, bên trong dường như chẳng có đồ đạc. Bờ tường, mặt đất, trần nhà đều được chạm khắc những bức phù điêu kì quái, nhưng thứ xuất hiện nhiều nhất lại là ngọn đuốc. Cũng chẳng có gì quái lạ, lửa chính là thứ thực dụng có giá trị nhất với địa tinh tộc. Vương quốc khổng lồ trong lòng đất này quanh năm suốt tháng đều phải dựa vào lửa để chiếu sáng.

Hai người được đưa tới một gian thạch thất rộng rãi, bên trong ngoài một chiếc giường đá ra còn lại trống trơn.

"Khách nhân tôn quý, các ngài hãy nghỉ ở đây vài ngày, còn về những người bạn ngài, tộc trưởng đã hạ lệnh tìm kiếm trong khu vực dòng chảy ngầm." Địa tinh trưởng lão theo hai người vào trong nói.

Long Nhất gật đầu, đột nhiên nhớ lại trưởng lão này đã nói rằng hơn một nghìn năm rồi bọn họ chưa từng nhìn thấy con người, cũng tức

là hơn nghìn năm trước họ đã từng thấy nhân loại. Không phải người họ thấy là người của Băng cung và Hỏa diễm sơn trang chứ? Mật thất đó cũng là do họ kiến tạo sao?

"Trưởng lão, ngài có biết phía trên có một mật thất đầy xương khô không. Chúng ta vì chạm vào cơ quan ở đó mới bị hồng thủy cuốn đến đây." Long Nhất hỏi, chăm chú xem xét biểu tình của địa tinh trưởng lão.

Sắc diện của trưởng lão đó liền ngưng trệ, đôi mắt mờ đục vụt lóe lên tinh quang, hỏi ngược lại: "Ngài thực sự đã tới mật thất đó?"

Long Nhất đối mắt với địa tinh trưởng lão, từ lời nói của lão có thể đoán ra ông ta có biết mật thất đó, hoặc cũng có khả năng là do chính địa tinh kiến tạo nên. Đám địa tinh này khẳng định là có liên quan với Băng cung hoặc Hỏa diễm sơn trang, bất quá xem ra phần lớn là có liên quan tới môn phái sau, chẳng phải là địa tinh sùng bái ngọn lửa sao?

"Không sai, chúng ta bị dòng nước cuốn từ nơi đó xuống đất, cũng biết đồng khô cốt trong mật thất là môn nhân của hai đại môn phái tại Thương Lan đại lục hồi đó là Băng cung và Hỏa diễm sơn trang." Long Nhất từ tốn đáp.

Địa tinh trưởng lão nhìn Long Nhất với ánh mắt kì dị, ngạc nhiên hỏi: "Chuyện đó ngài cũng biết? Không lẽ giờ đây hai môn phái đó vẫn còn tồn tại ở Thương Lan đại lục."

"Còn thì còn, nhưng chỉ rất ít người biết đến." Long Nhất gật đầu nói.

Địa tinh trưởng lão cúi đầu, dáng vẻ suy tư. Thật lâu, lão thở dài lắc đầu nói: "Thủy hỏa vốn bất tương dung, từ khi xuất hiện đã tương sinh tương khắc. Hỏa thần chính là biểu tượng tinh thần của địa tinh

tộc chúng ta, mà Hỏa diễm sơn trang lại là đại biểu của hỏa thần tại nhân gian, địa tinh tộc chúng ta tự nhiên là dốc sức tương trợ. Hơn nghìn năm trước đây tại ma ảo sâm lâm diễn ra một trận đại chiến vô tiền khoáng hậu, không chỉ làm cho Băng cung và Hỏa diễm sơn trang đại tổn nguyên khí, mà địa tinh tộc chúng ta cũng không may mắn thoát khỏi. Đống khô cốt các ngài nhìn thấy trong mật thất chỉ là một phần mà thôi, phần còn lại vốn đã vì trận chiến thảm liệt mà tan thành tro bụi."

Long Nhất nhìn Phong Linh nhún vai nở nụ cười mờ nhạt, hỏa thần? Hỏa thần thật lố bịch, nhưng Hỏa diễm sơn trang lại càng đáng cười hơn. Đối với người ngoài, Băng cung khẳng định xưng là đại biểu của Băng thần ở nhân gian, chắc cũng là trò lừa đảo tựa như đám địa tinh đầu gỗ này mà thôi.

Lúc này, địa tinh trưởng lão sau hồi trầm ngâm, lão ngẩng đầu nói với dáng vẻ cảm khái: "Hai vị quý khách trước mắt nghỉ ngơi đã, sau đó xin hãy giảng giải tình hình Thương Lan đại lục hiện giờ cho chúng ta biết."

"Không thành vấn đề, bất quá ta cũng có một thỉnh cầu, chúng ta có thể đi dạo vài vòng trong vương quốc các ngài không, chúng ta quả là rất hiếu kì." Long Nhất cười đáp lời.

"Việc này có thể được, chỉ là trong vương quốc ngầm của chúng ta có một vài khu vực cấm, một khi tiến vào có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng. Vì thế ta sẽ phái một vài hộ vệ đi cùng các ngài." Địa tinh trưởng lão nói xong liền quay trở ra, trong phòng chỉ còn lại hai người Long Nhất và Phong Linh.

Long Nhất quay về phía Phong Linh, chăm chú nhìn nàng, khoe miệng lộ nét cười xấu xa.

"Huynh nhìn người nào cũng như vậy, đáng ghét." Phong Linh phong tình vạn tượng lườm Long Nhất một cái, đôi má xấu hổ hồng rực như ráng chiều.

"Lăng Phong, Phong Linh, nàng lừa ta lâu đến vậy, gây tổn hại nghiêm trọng đến tâm linh thuần khiết của ta, nàng nói xem nàng phải bồi thường cho ta thế nào đây." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Phong Linh tức bực đánh lại một quyền, tấm tức nói: "Huynh đối với ai cũng như vậy, còn muốn muội bồi thường huynh sao?"

"Ta đối với nàng thế nào, sao ta không biết nhỉ?" Long Nhất nhún nhún vai cười nói.

Phong Linh chu miệng, hừ một tiếng nói: "Huynh còn không thừa nhận, tốt nhất sau này đừng có thừa nhận nữa".

"Không thừa nhận, kiên quyết không thừa nhận." Long Nhất vờ chỉnh sắc nói.

Phong Linh cúi đầu, tức tối dậm dậm chân. Dù biết Long Nhất chỉ đùa nghịch nhưng trong lòng nàng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Long Nhất nhìn khuôn mặt không vui của Phong Linh, cười hắc hắc nói: "Ta thừa nhận là được chứ gì? Nhưng tóm lại ta thấy bồi thường như vậy vẫn chưa đủ a."

Phong Linh hai má ửng hồng, quay đầu đi lí nhí như tiếng muỗi kêu: "Vậy huynh muốn làm gì."

Long Nhất vừa cười híp mắt vừa vê cằm, vẻ mặt dâm đãng nhìn Phong Linh lúc này đang e ấp xấu hổ. Lúc này nàng quả thực quá đáng yêu, dung mạo tuyệt thế lại phối hợp với dáng vẻ xấu hổ e lệ,

quả thực vô cùng hấp dẫn dụ nhân, nếu không phải còn có điều cố kị, hẳn cũng thực sự muốn lao tới xử lý nàng.

Cảm nhận được đôi mắt nóng bỏng của Long Nhất đang ngắm nhìn thân thể mình, Phong Linh cảm thấy toàn thân khô nóng, gò má như bị đốt cháy.

"Ừm, để bồi thường cho cõi lòng không còn được bình lặng của ta, ta quyết định phải đánh vào cái mông nhỏ của nàng." Long Nhất hắc hắc cười nói, đôi mắt dán chặt vào cặp mông tròn lẳn nảy nở của Phong Linh, có thể tưởng tượng cũng biết được cảm giác bàn tay sẽ sáng khoái đến thế nào.

Phong Linh nghe thế không khỏi run khẽ, cắn cắn làn môi mềm mại nguýt Long Nhất một cái sắc lẹm. Lúc Long Nhất đang nghĩ chắc nàng ta sẽ cự tuyệt, nàng lại đột nhiên vọt lên thạch sàng, nằm sắp xuống quay lưng về phía Long Nhất, cặp mông nhỏ nhẵn tròn căng nghếch cao lên.

Ánh mắt Long Nhất tức khắc trở nên thâm thúy, yết hầu di động lên xuống không ngừng, tư thế này thực muốn chết người a. Hắn tiến tới, con mắt dán chặt vào những đường cong hoàn mỹ của cặp mông, bàn tay to lớn hơi run rẩy đặt lên ve vuốt. Mặc dù còn cách một lớp lụa, nhưng cảm giác cực kỳ đàn hồi ở bàn tay cũng chẳng khác bao nhiêu.

Dưới sự mơn trớn của Long Nhất, thân thể nõn nà của Phong Linh run rẩy từng hồi. Nàng không nhịn được lắc lư đồn bộ, lắc đến nỗi mắt Long Nhất đỏ rực lên, hắn nuốt nước miếng ừng ực, bàn tay to lớn đột nhiên vỗ bốp một tiếng lên cặp mông nhỏ của nàng. Phong Linh không nhịn nổi rên lên một tiếng, tựa như vừa thống khổ lại vừa sung sướng.

"Nàng quả là một tiểu yêu tinh." Thanh âm Long Nhất trở nên khàn đặc, hẳn bị tiếng rên rỉ của Phong Linh kích thích đến nỗi thú tính sôi lên sùng sục, từng đợt sóng lòng nổi lên, một loại khoái cảm không thể diễn tả được ào đến như giông tố.

Pa pa pa, Long Nhất vỗ ba cái, tiếng rên rỉ cùng thân thể oằn oại của Phong Linh thiếu chút nữa khiến hẳn không khống chế nổi mình.

Long Nhất hít sâu một hơi, cảm thấy con tim nhảy như trống trận, cùng với đó là cảm giác tê rần như bị điện giật, bàn tay to lớn của hẳn khéo léo luồn xuống dây lưng của Phong Linh, kéo một cái tuột xuống tận cặp đùi, đồn bộ trắng hồng lộ ra trước mắt hẳn, trên cặp mông vốn nõn nà như tuyết bạch đó hẳn lên từng dấu tay, tán phát ra một loại vẻ đẹp mỹ lệ đầy cám dỗ.

Hai tay Long Nhất đang nhẹ nhàng vuốt ve, đột nhiên dụng lực, bờ mông mềm mại đó tức thì bị hẳn bóp chặt trong bàn tay. Hẳn nắm đồn nhục vạch lên trên, vùng hẻm núi khe sông màu phấn hồng được lớp rừng rậm mềm mượt như nhung bao phủ liền ra trình diện báo cáo với cặp mắt sói của hẳn, giữa lúc đó xuân lộ như sương mai cũng long lanh ứa ra, không ngờ là đã sớm không chịu nổi mà trơn láng.

"Long... Nhất." Phong Linh rên lên một tiếng, hai chân run rẩy, không thể chống đỡ được nữa, cả thân hình mềm mại đổ xuống thạch sàng.

Long Nhất buông hai tay ra, nhìn chăm chăm vào dấu tay hồng hồng trên đồn bộ Phong Linh, trước mắt đột nhiên hiện lên hình ảnh của Thủy Nhược Nhan. Hồi đó hẳn cũng đánh vào mông vị mỹ nữ giáo sư đó, vậy mà giờ đây không biết nàng lưu lạc chốn nào. Nghĩ tới đây, Long Nhất đột nhiên mất hết hứng thú, hẳn kéo y phục Phong Linh lên, ngồi xuống thạch sàng ngơ ngẩn như mất hồn.

Phong Linh qua cơn khát vọng dự tình cũng đã tỉnh táo lại. Nàng cuộn mình ngồi dậy, thấy thần sắc sầu não của Long Nhất, cũng không biết trong lòng hắn đang lo lắng chuyện gì. Nàng ôm lấy lưng Long Nhất, dựa đầu vào bờ lưng mạnh mẽ ấm áp của hắn, khẽ than một tiếng, nói: "Long Nhất, huynh đang lo cho Vô Hận mấy người phải không? Mọii tin rằng bọn họ nhất định sẽ không gặp phải chuyện gì."

Long Nhất quàng tay ôm Phong Linh vào lòng, thở dài: "Ta cũng tin bọn họ không có chuyện gì, nhưng vẫn rất lo lắng."

Phong Linh ôm chặt Long Nhất, tựa như muốn trao toàn bộ sức mạnh của nàng cho hắn. Nàng thực sự rất yêu thích nam nhân này, cực kỳ yêu thích, dù biết trong lòng hắn chứa đựng biết bao nhiêu hình bóng nữ nhân, nhưng nàng vẫn không chút hối hận. Sự biến đổi này dường như không giống với tính cách nàng. Ánh mắt Phong Linh trở nên mơ màng.

Vài canh giờ sau, địa tinh trưởng lão quay trở lại, cho biết tộc trưởng địa tinh tộc muốn mời họ dự yến.

Khiến Long Nhất ngạc nhiên nhất là, địa tinh trưởng lão không ngờ lại đưa họ ra khỏi hoàng cung, tới một nơi bằng phẳng ngoài thành, nơi đó có vô số giàn lửa đang hừng hực cháy, đầu người nhấp nhô, cứ như là toàn bộ địa tinh đều đã tập trung về đây.

"Hôm nay là ngày lễ của địa tinh tộc các ngài sao?" Long Nhất quay đầu hỏi địa tinh trưởng lão.

Địa tinh trưởng lão gật đầu, nói: "Hai ngày nữa là ngày hiến tế của địa tinh tộc chúng ta, vì thế mấy ngày này đều phải chuẩn bị thiết yến. Đây chính là một ngày vô cùng quan trọng của địa tinh tộc chúng ta."

Hiến tế? Long Nhất cười cười, có lẽ đó có thể là đem một chút vật cúng đi dâng cho hoả thần mà họ tôn thờ.

Thấy hai người Long Nhất đi tới, đám địa tinh hộ vệ đột nhiên hô to một tiếng, toàn bộ địa tinh lần lượt giãn ra, lộ ra một con đường hẹp đang bốc cháy bùng bùng, bên trong con đường lửa là vô số đao nhọn được cắm xuống kéo dài hơn một trăm trượng. Tộc trưởng địa tinh tộc mặc ngân giáp đội vương miện đang đứng cuối con đường núi đao biển lửa đó.

Long Nhất nhíu mày, đám địa tinh làm thế để làm gì? Để thể hiện uy quyền của bọn họ chăng?

"Đây là chúc phúc của hỏa thần. Chỉ cần hai vị quý khách đi qua con đường nhỏ này thì vĩnh viễn sẽ là bằng hữu của địa tinh tộc chúng ta. Đương nhiên, hai vị có thể chọn đi thẳng hay vòng qua, địa tinh tộc chúng ta vẫn coi hai vị là thượng khách." Địa tinh trưởng lão ở bên cạnh cười giải thích.

Thì ra là vậy, Long Nhất cười hắc hắc, núi đao biển lửa? Cái dạng này đối với họ mà nói thực nhỏ như con thỏ. Hấn và Phong Linh nhìn nhau mỉm cười, nắm tay nhau từng bước từng bước đi thẳng tới cái gọi là con đường chúc phúc của hỏa thần.

Chương 175: Lễ hội hiến tế : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Ngay khi hai người Long Nhất cất bước chân đầu tiên, tiếng huyền não của đám địa tinh nhanh chóng chìm xuống. Thậm chí bọn họ ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, chăm chú theo dõi hành động của hai người. Theo truyền thống của tộc, người nào có thể đi qua con đường này, người đó đã nhận được chúc phúc của hỏa thần, cũng tức là quý khách vĩnh viễn của địa tinh tộc.

Long Nhất nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Phong Linh, bình thản dẫm bước vào con đường lửa. Đột nhiên sắc mặt Long Nhất đại biến, gương mặt xinh đẹp của Phong Linh cũng tái nhợt. Hỏa diễm cùng dao nhọn không ngờ không phải thứ tầm thường. Mặc dù họ thấy ngọn lửa dưới chân không khác ngọn lửa bình thường là mấy nhưng khi thực sự tiến vào rồi mới biết nhiệt độ của ngọn lửa này không ngờ lại cao ngoài sức tưởng tượng. Càng đáng sợ hơn nữa là nó không chỉ thiêu đốt thân thể con người đơn thuần mà còn đốt cháy cả linh hồn con người. Ngược lại, đao bén lại như được chế tạo từ hàn kim, khí lạnh có lực xuyên thấu khủng khiếp. Khiến người khác không tưởng tượng nổi là hai loại vật chất tự nhiên một hàn một nhiệt không hề bài xích lẫn nhau, ngược lại còn dung hợp lẫn nhau đến

mức như áo trời không vết vá.

Hai người Long Nhất thiếu chút nữa đã thét lên. Cũng may Long Nhất để đề phòng chuyện vạn nhất đã đặt một đạo tinh thần cấm chế lên thân thể hai người, bằng không linh hồn thụ thương không phải là chuyện đùa. Bị công kích đột ngột, tinh thần lực Long Nhất lập tức tăng đến cực hạn, thi phóng ra một lớp bảo vệ cường đại và vô hình trên thân thể hai người. Cũng để đề phòng vạn nhất, Long Nhất vận nội lực Ngạo thiên quyết thấm nhập vào trong tinh thần lực để tăng cường mật độ cùng cường độ kết giới.

Lúc này, ngọn lửa cùng dao nhọn dị thường đó đã không còn có thể gây tổn hại cho hai người nữa, khi đó Long Nhất mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Một bước rồi một bước, hai người nhàn nhã thông thả cất bước trên con đường lửa. Long Nhất lại còn tinh nghịch vẫy tay chào đám địa tinh đang hồi hộp đến nghệt thở, bộ dạng rất là tiểu nhân đặc chí.

Địa tinh trưởng lão không biết từ lúc nào đã tới cạnh tộc trưởng địa tinh tộc, cùng đứng ở cuối con đường lửa chăm chú nhìn Long Nhất và Phong Linh.

"Trong linh hồn hỏa mà vẫn được an toàn, hai người họ chính là người được hỏa thần chúc phúc." Tộc trưởng địa tinh tộc gật đầu nói.

Địa tinh trưởng lão cười khổ một tiếng, đi xuyên qua hỏa diễm đại đạo này là người được hỏa thần chúc phúc sao? Nhớ năm xưa chủ nhân Băng cung tranh đấu cùng Hỏa diễm sơn trang không phải cũng coi linh hồn hỏa như phế vật sao, nhẹ nhẹ nhàng nhàng đi xuyên qua. Nhưng đây là truyền thống tồn tại đã hàng vạn năm qua của địa tinh tộc, sớm đã ăn sâu bén rễ trong lòng tất cả tộc nhân địa

ting tộc, nói cũng vô dụng, lại khiến người khác mắg lại.

Long Nhất và Phong Linh đi hết con đường lửa, mỉm cười bước tới đứng trước mặt địa tinh trưởng lão cùng tộc trưởng. Đến lúc này, đám địa tinh đang vây quanh phát ra tiếng hoan hô vang dội, ngay sau đó đồng thanh hô cùng một câu khẩu hiệu, nhưng nó là cái gì Long Nhất cũng không hiểu rõ.

Lúc này, tộc trưởng địa tinh tộc chấp hai tay lại, mồm niệm chú ngữ, hai điểm hoàng quang từ đầu ngón tay phóng ra, lập tức nhập vào thể nội của Long Nhất và Phong Linh, tiếng hoan hô của đám địa tinh càng rầm rĩ hơn.

"Từ lúc này, hai vị là bằng hữu vĩnh viễn của địa tinh tộc chúng ta." Tộc trưởng địa tinh tộc cười nói. Do ngôn ngữ bất đồng, tự nhiên là cần địa tinh trưởng lão phiên dịch (tác giả: để khỏi phiền phức, sau đây sẽ không đề cập đến vấn đề ngôn ngữ nữa.)

"Tộc trưởng, nếu sau này chúng tôi có yêu cầu, không biết các ngài có thể giúp đỡ không?" Long Nhất tròn mắt xoay chuyển cười hắc hắc nói. Địa tinh tộc này chuyên nghề đào cơ quan địa đạo, biết đâu sau này lại hữu dụng cho bọn họ thì sao.

Tộc trưởng địa tinh tộc trầm tư một hồi, chầm chậm nói: "Địa tinh tộc chúng ta có tổ huấn, không được đi ra ngoài ma ảo sâm lâm, lại càng không được tham gia vào trường phân tranh tại đại lục, trừ phi."

"Trừ phi thế nào?" Long Nhất háp tấp truy vấn, nếu địa tinh tộc mà chết dí ở địa phương quái quỷ này thì còn muốn bọn họ giúp cái rắm a.

"Tổ huấn đó là tổ tiên khi xưa đã thề với hỏa thần, trừ phi ngài là hỏa thần, bằng không bọn ta cũng đành vô năng vô lực." Tộc trưởng địa

ting tộc nói.

Long Nhất trông mắt trắng dã, lão gia hỏa này rõ là nói toàn thứ vất đi, nếu hắn là hỏa thần thì lão đầu Phổ Tu Tư đó còn có thể làm hắn bị thương được sao?

Lúc này, địa tinh trưởng lão nói với tộc trưởng: "Tộc trưởng, sắp tới giờ rồi."

Tộc trưởng địa tinh tộc gật đầu, bước lên thạch đài hình tròn tại trung tâm, líu la líu lo nói một đống tiếng chim, thanh âm hùng hậu vang dội, xem ra cũng có chút trình độ.

Sau khi nói xong, tất cả địa tinh bắt đầu nhảy múa quanh đống lửa, khói lửa bốc lên lững lờ cuộn quanh, mông mông lung lung, như thật như ảo, tiếng ca lúc khàn khàn lúc cao vút của đám nam nữ đó cũng dần dần phiêu hốt. Long Nhất và Phong Linh ngồi trên ghế đá ở một bên ngắm nhìn cảnh tượng trước mắt bỗng có cảm giác như không phải sự thật.

Long Nhất nhìn Phong Linh đang tựa vào vai mình, huých khuỷu tay vào nàng nói: "Linh nhi, nàng có cảm thấy bài ca đám địa tinh đang ê a có chút kì quái không."

Phong Linh khuôn mặt ửng hồng, tức tối nói: "Cái tay huynh làm gì đấy, đồ gia hỏa bất lương."

Long Nhất lóng ngóng, khuỷu tay hướng về phía trước, tức thì cảm thấy một khối thịt mềm mại đầy tính đàn hồi, hắn cười hắc hắc đáp: "Tai nạn, chỉ là tai nạn."

Phong Linh hừ một tiếng, cũng không có ý kiến gì, dù sao cũng đã bị hắn nhìn hết sờ hết rồi còn gì. Nàng chú ý lắng nghe tiếng ca của địa

ting, nhận thấy có một cảm giác mờ mịt kỳ ảo, nốt nhạc nối tiếp ăn khớp với nhau, trầm bổng du dương, cảm thấy không gian như bắt đầu không ngừng chuyển đổi, hình như mang theo tiết tấu đặc biệt kỳ lạ nào đó.

"Quả là kì quái, nhưng âm thanh ấy lại tạo nên cảm giác rất thư thái." Phong Linh đưa ra nhận xét.

Long Nhất vừa cười, đầu mi đã cau lại, không biết có phải là ảo giác không, hẳn lại luôn cảm thấy kiểu ca hát này có hiệu quả như một cách thôi miên.

Địa tinh tộc tiếp tục hát ca tới hơn hai ba canh giờ sau, cuối cùng cũng tản ra ngồi quanh đống lửa. Lúc này có những thiếu nữ địa tinh tộc bắt đầu đặt những cái chậu bằng kim loại thành một vòng quanh đống lửa.

Hai người Long Nhất dĩ nhiên được mời tới bên cạnh tộc trưởng địa tinh tộc cùng trưởng lão, nhìn thấy trong chậu toàn là những thứ gì đó trông như con giun, bò tới bò lui, xuyên qua xuyên lại lúc nhúc, lẫn lộn giữa đám đó còn có những đám bọt màu trắng, trông thật ghê người.

"Tộc trưởng, đây là.?" Long Nhất nghi hoặc hỏi.

Tộc trưởng địa tinh tộc cười khà khà dùng tay bắt một con sâu lên, nướng qua trên lửa rồi nhanh chóng ném vào mồm nhắm nháp rất ngon lành với vẻ khoái trá, vừa nhai vừa nói: "Đây là địa trùng, mùi vị vô cùng tuyệt vời, phải đến đại hội tế hiến mới được ăn, các ngài không cần khách khí, cứ việc ăn thoải mái."

Long Nhất rùng mình ớn lạnh. Mặc dù hồi ở tiền thế vì để sinh tồn trong lúc chấp hành nhiệm vụ của Long tổ cũng đã ăn qua chuột, rắn

thậm chí cả gián, nhưng bây giờ chẳng phải là thời điểm sinh tử tồn vong, chỉ có lũ mắc bệnh thần kinh này mới đi nhá mấy thứ trùng dế đó.

Phong Linh nhìn quanh còn thấy đám địa tinh đang vội vàng nhai sống địa trùng, dạ dày đột nhiên quặn lên từng cơn chực cất tiếng chào tạm biệt những thứ đã được đưa vào. Cũng may nàng ta vốn là tử linh pháp sư, bình thường vẫn nhìn thấy nhiều khô lâu cùng cương thi, bằng không đã nhịn không nổi.

"Chúng ta không quen ăn những thứ này, trên mình chúng ta vẫn còn đồ ăn, các ngài cứ từ từ ăn đi." Long Nhất cười cười cất tiếng chối từ.

Tộc trưởng địa tinh tộc như chợt nhớ ra nói: "Đúng a, quên mất các ngài là con người, vậy cũng không thể miễn cưỡng được, vậy uống mĩ tửu được cất từ nước suối ngầm của địa tinh tộc chúng ta đi."

Long Nhất nghe tộc trưởng địa tinh tộc mời mọc liền cầm bình sắt lên nhưng lập tức ngửi thấy chất lỏng bên trong xộc lên mùi vị như nước đáí ngựa, cười gượng đáp: "Rượu của địa tinh tộc ngài cất mùi vị quá mãnh liệt, chúng ta chắc cũng không thể uống nổi."

Tộc trưởng địa tinh tộc đắc ý cười nói: "Không sai, loại rượu này mạnh phi thường, cũng chỉ có địa tinh tộc chúng ta mới chưng cất được thôi."

Long Nhất thấy địa tinh trưởng lão đang lúng túng ở bên cạnh, cười hắc hắc, nắm tay Phong Linh đi sang một bên. Tên tộc trưởng địa tinh tộc này đúng là tài hèn mà chí lớn (chí đại tài sơ), có chút giống như ếch ngồi đáy giếng, hoặc là ngồi dưới lòng đất còn nghĩ mình to lớn. Bất quá địa tinh trưởng lão lại không phải nhân vật đơn giản.

Long Nhất cùng Phong Linh sớm đã chuẩn bị một lượng lớn thực phẩm trong không gian giới chỉ. Họ trải lên đất một tấm vải lớn, bày lên vài món sơn hào mỹ vị, lại lấy ra hai bình mỹ tửu. Đối với loại yến tiệc của đám địa tinh rõ là khác nhau một trời một vực.

Long Nhất cầm một miếng hòa thỏ non mềm, hớp một ngụm mỹ tửu cựa phẩm của Túy hương lâu, thi thoảng lại đá vài miếng đậu hũ của tiểu tử nhân Phong Linh ở bên cạnh, quả thực là khoái hoạt như thần tiên a, thật khiến người khác không khỏi bội phục năng lực thích ứng kinh nhân của tên gia hỏa này. E là bây giờ chỗ này có là núi tây biển máu, hẳn vẫn có thể phong hoa tuyết nguyệt như thường.

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện trước mắt hai người Long Nhất, nhãn thần mờ đục nhìn chằm chằm đám mỹ thực trên đất chẳng mấy chốc sáng rực. Chẳng chờ Long Nhất mở miệng, địa tinh trưởng lão nhanh như chớp không ngừng tay bốc tay nắm nhồi nhét vào cái miệng như ác quỷ đầu thai, tốc độ thực là kinh nhân, đến Man Ngưu có ở đây chắc cũng đành cam bái hạ phong a.

Chỉ trong chớp mắt, đồng thức ăn trên mảnh vải đã bị địa tinh trưởng lão càn quét sạch sẽ. Lão ợ ra một tiếng vang lừng, giật luôn bình rượu trong tay Long Nhất dốc thẳng xuống họng, sau đó vẻ mặt thêm khát mới lộ ra vẻ thỏa mãn, bộ dạng giống như vừa đạt đỉnh hưng phấn.

"Trưởng lão à, sao ngài không thưởng thức mỹ thực của các ngài lại chạy tới đây cướp sạch mọi thứ vậy." Long Nhất bất mãn nói.

Địa tinh trưởng lão cười, da mặt như vỏ cây khô càng thêm nhăn nhúm. Lão cười nói: "Ngài nghĩ ta là lão hồ đồ sao, địa tinh tộc chúng ta quanh năm sinh hoạt dưới lòng đất, thức ăn cũng chỉ có vài loại như thế, đâu thể ngon như thứ của con người các ngài."

"Tộc trưởng các ngài tựa hồ lại không nghĩ thế." Long Nhất hắc hắc cười đầy ẩn ý nói.

Địa tinh trưởng lão thu lại nét cười, nhìn tộc trưởng địa tinh tộc ở đằng xa thờ dài đáp: "Gã vẫn còn trẻ, sau này mới có thể dần dần hiểu rõ được."

Long Nhất và Phong Linh nhìn nhau với ánh mắt quái dị, hỏi: "Gã vẫn còn trẻ? Râu tóc mọc dài thế kia, cũng đủ làm gia gia ta rồi."

"Địa tinh tộc chúng ta tuổi thọ bình quân lớn hơn con người vài lần, tộc trưởng mới có hơn sáu mươi tuổi, đương nhiên vẫn còn trẻ." Địa tinh trưởng lão giải thích.

Long Nhất trong lòng không khỏi có chút bất bình, sao tuổi thọ con người lại ngắn vậy chứ, còn đám dị tộc tất cả đều có thể sống lâu. Bất quá nghĩ lại chúng không thể so sánh với trí tuệ cùng tính sáng tạo của con người, hẳn mới không nghĩ ngợi gì nữa.

Đúng lúc đó, mặt đất đột nhiên rung chuyển một trận, đám địa tinh đang cao hứng vui vẻ thưởng thức mỹ vị bị chấn động đến ngã nhào xuống đất. Một tiếng rống trầm thấp như tiếng sấm ì ùng từ đâu đó trong lòng đất truyền tới, tiếng rống mang theo bá khí khiến Long Nhất và Phong Linh không khỏi cảm thấy khẩn trương trong lòng, lồng ngực thắt lại giống như bị một khối đá lớn đè lên.

Chương 176: Hỏa kỳ lân : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Địa tinh trưởng lão sắc mặt đại biến, trong ánh mắt hiện rõ nét kinh hãi. Đám địa tinh bị chấn ngã đều không thể bò dậy nổi, người người ôm chặt lấy nhau run như cầy sấy, tựa như là gặp ác quỷ vậy.

"Sao lại thế này, không lẽ đã đến giờ rồi sao?" Địa tinh trưởng lão lo lắng lắm lắm.

Lúc này, địa tinh tộc trưởng líu la líu lo một hồi phát ra mệnh lệnh, một đội hộ vệ sau lưng lão tức thì quay người rời đi.

Long Nhất lấy lại nhịp thở, nắm lấy địa tinh trưởng lão hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì? Tiếng rống đó là do loại quái vật nào phát ra?"

Địa tinh trưởng lão khẽ thở dài, thần sắc phức tạp nói: "Đây là hỏa diễm thần thú sống trong dung nham dưới lòng đất, là ma thú yêu quý của hỏa thần. Mỗi khi đến thời hạn, chúng ta đều phải hiến tế mười tám đôi đồng nam đồng nữ cho nó để giảm bớt nợ hỏa của thần thú, nếu không địa tinh tộc bọn ta có thể bị nó hủy diệt trong khoảng khắc."

Long Nhất và Phong Linh trợn mắt há mồm lặng người nhìn nhau. Long Nhất kinh ngạc hỏi: "Chẳng phải là các ngài tôn thờ hỏa thần sao? Thần thú của ngài sao còn đối đãi với các ngài như vậy?"

Địa tinh trưởng lão lắc đầu, thở dài rồi nói: "Thì vậy, địa tinh tộc chúng ta vĩnh viễn là nô lệ của hỏa thần, mười tám cặp đồng nam đồng nữ dù bị hiến tế cho hỏa diễm thần thú cũng là vinh dự của bọn họ."

Phong Linh nhìn gương mặt như trái khổ qua của địa tinh trưởng lão, không khỏi khúc khích cười nói: "Nhưng lời trưởng lão nói hình như không đúng với lòng mình a."

Địa tinh trưởng lão thần sắc đình trệ, cười khổ lắc lắc đầu.

Long Nhất trong lòng vô cùng phẫn nộ, đối với linh hồn của một người đến từ thế kỉ hai mươi mốt trên địa cầu mà nói, loại hành vi ấy đơn giản là vô cùng hoang đường ngu xuẩn. Nhưng lúc đó, mười tám cặp đồng nam đồng nữ khóa thân đã bị lừa ra, đầu tóc vẫn ướt lướt thướt, rõ ràng là vừa tắm vội tắm vàng. Trong ánh mắt ngơ ngác của chúng lộ rõ vẻ kinh khủng cùng bất an, nhưng kì quái là không hề gào khóc.

Địa tinh tộc trưởng hô lên vài tiếng, một đội ngũ dài dằng dặc bắt đầu hành tiến về phía trước, phía sau là một đám địa tinh khóc lóc kêu gào bám theo, hiển nhiên là người nhà mười tám cặp đồng nam đồng nữ này. Đám hộ vệ phía sau lại không chút lưu tình đánh bọn họ ngã lăn xuống, không cho đi cùng nên bọn họ cũng chỉ có thể tuyệt vọng giương mắt nhìn nhi nữ của mình đi vào chỗ chết. Tiếng gào khóc đau lòng xé ruột đó khiến Long Nhất cùng Phong Linh đều cảm thấy đau xót.

Địa tinh trưởng lão chạy tới trước đội ngũ, còn Long Nhất và Phong Linh vẫn đi phía sau đoàn người. Bọn họ cũng muốn xem xem hỏa diễm thần thú là loại ba đầu sáu tay nào.

Theo sau đội ngũ trái rẽ phải quẹo vòng vòng vèo vèo trong địa đạo một hồi, tiếng rống của hỏa diễm thần thú càng nghe rõ hơn. Dù chưa nhìn rõ thân hình của nó nhưng khí thế cường đại đã ép tới trước mặt.

Lúc này, đội ngũ rẽ vào trong một thông đạo đỏ rực. Nhiệt độ đột nhiên tăng lên vài chục độ, phảng phất như chui vào một cái lồng hấp cực lớn. Long Nhất biết rằng, trước mặt chính là hang ổ của hỏa diễm thần thú.

Không lâu sau, đội ngũ dừng lại, nhất loạt ngay ngắn quỳ xuống, ngay cả địa tinh tộc trưởng cùng địa tinh trưởng lão cũng không ngoại lệ. Long Nhất vận hết mục lực nhìn vào sâu bên trong, chỉ thấy cuối thông đạo là một vực sâu đỏ rực, từng đợt dung nham lục bực vọt lên cao, trận trận khí lưu nóng bỏng theo đó phả tới, khiến mọi người từ trong ra ngoài đều cảm thấy như bị thiêu cháy.

Chỉ thấy địa tinh trưởng lão lom khom đứng dậy, bàn tay xương xẩu khua khoảm mấy cái trên mình mười tám đồng nam đồng nữ, sau đó chỉ tay về phía vực dung nham sâu hun hút đó, tức thì đám hộ vệ khiêng đồng nam đồng nữ đứng lên, bước về phía vực sâu.

Long Nhất cặp mắt nheo lại. Đây là chuyện của địa tinh tộc, hẳn vốn không muốn nhúng tay, nhưng chỉ mở to mắt đứng đó mà nhìn đám tiểu hài địa tinh tộc bị ném vào trong dòng dung nham, trong lòng hẳn lại cảm thấy vô cùng bức bối khó chịu.

Lúc này, đôi đồng nam đồng nữ đầu tiên đã bị quăng lên cao, cặp mắt Long Nhất đột nhiên mở lớn, không kịp nghĩ nhiều, hẳn trầm

giọng quát một tiếng, thân hình vẽ nên đạo đạo tàn ảnh giữa không trung, song thủ giương ra trong không khí, hút đôi tiểu hài đang rơi xuống vào trong tay. Đúng lúc đó hắn nhìn thấy rõ ràng một con quái vật đỏ rực cực lớn với cái cổ vươn dài chờ đợi mồi ngon đang bồng bênh trong dung nham.

"Hỏa kì lân?" Long Nhất trầm giọng hô lên. Không thể tin nổi, con quái vật này quả thực là cực kỳ giống với Hỏa kì lân trong thần thoại Trung Quốc, mình nai, đuôi trâu, móng ngựa, trên mình là từng phiến vẩy rồng đỏ rực, trên đầu là chiếc sừng nhọn sáng lấp lánh, phần gốc sừng liền với cơ thể lộ ra sắc vàng.

Hỏa kì lân hiển nhiên vô cùng tức giận việc Long Nhất cướp mất thực phẩm đã sắp vào miệng. Nó điên cuồng rống lên một tiếng, một vòi dung nham nóng bỏng bắn thẳng về phía Long Nhất đang lơ lửng trong không trung.

Long Nhất phản thủ một chưởng đánh tan vòi dung nham, tiếp đó cấp tốc phóng một phong quyền băng bào hao gầm rít nhằm hướng Hỏa kì lân trong dòng dung nham. Cùng lúc đó hắn vận khởi Càn khôn đại na di lắc mình lui về cửa động, không một lời giải thích đem đôi tiểu hài địa tinh tộc đang hôn mê vì sợ hãi nhét vào tay hai tên hộ vệ áp giải chúng lúc trước.

Địa tinh tộc trưởng cùng địa tinh trưởng lão ngón tay run rẩy chỉa vào Long Nhất, cứ ngơ ngơ ngơ hơn nửa ngày trời cũng không nói ra được câu nào.

Hỏa kì lân ngang ngạnh lao thẳng tới Phong quyền băng bào hao của Long Nhất, cuồng nộ từ trong dung nham phóng lên. Toàn bộ đường hầm bắt đầu rung chuyển dữ dội, từng khối đá lớn bị chấn động thi nhau rơi loạn xuống.

Đám địa tinh chẳng còn bụng dạ than trách Long Nhất, quay đầu chạy còn nhanh hơn thỏ, trong nháy mắt chỉ còn Long Nhất và Phong Linh ở lại.

Phong Linh trợn mắt nhìn Long Nhất nhưng hắn chỉ cười hi hi nhún vai, cũng tranh thủ nhìn lại phía sau một chút, nhưng mà không thể nhìn rõ được, chỉ thấy nham thạch nóng chảy đỏ rực tuôn ra như từ núi lửa trào dâng với khí thế nghiêng trời lệch đất.

Long Nhất kêu lên một tiếng quái dị, một chiêu Băng thiên tuyết địa lập tức phong bế cửa động nhưng cũng chỉ chưa đầy nửa giây đã tan chảy. Thấy dòng dung nham hùng hổ tràn lên, Long Nhất hít sâu một hơi, phiêu thân bay lên, hai tay vẽ lên vô số ảo ảnh.

Hắn trầm giọng hét: "Đại từ đại bi thiên diệp cuồng phong chưởng". Đây chính là sự dung hợp giữa võ học Trung Hoa cổ đại Đại từ đại bi thiên diệp chưởng với phong hệ ma pháp và cũng là lần thử nghiệm đầu tiên của Long Nhất. Chỉ thấy từ vô số chưởng ảnh kích ra vô số kinh khí, xảo diệu là giữa các luồng kinh khí xen kẽ là các nguyên tố phong hệ ma pháp màu xanh, tạo thành một mạng lưới như thiên la địa võng, tốc độ không chỉ cực nhanh mà uy lực cũng tăng cường gấp bội.

Dòng dung nham điên cuồng nọ bị mạng lưới kinh khí như thiên la địa võng của Long Nhất chặn đứng, đẩy dòng dung nham chảy ngược trở lại.

"Đây là loại ma pháp gì vậy?" Phong Linh kinh ngạc thốt lên. Chiêu Đại từ đại bi thiên diệp cuồng phong chưởng Long Nhất vừa xử ra quả thật quá sức quyền rũ, nhẹ nhàng linh động, cách tay vẽ nên vô số tư thế mỹ diệu khác nhau càng làm cho người xem chỉ biết thán phục.

Long Nhất cười hắc hắc, vừa định trả lời, chợt nghe một tiếng nổ lớn, cả tòa sơn động đổ sụp xuống. Long Nhất ôm chặt lấy Phong Linh, hai người lập tức như bị chôn sống dưới đồng đất đá.

Chân khí từ trên người Long Nhất tràn ra, chỉ nghe ầm một tiếng, hấn đã kích tung đồng đất đá để kéo Phong Linh thoát ra, an tĩnh lơ lửng đứng giữa không trung, con ngươi rực sáng đối nhãn cùng Hỏa kỳ lân đang đứng trên một đóa hoa do nham thạch tạo thành.

Chương 177: Trận chiến điên cuồng : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Nguồn:www. Long Nhất có chút kì quái, trong thần thoại Trung Quốc Hỏa kì lân là con thú tượng trưng cho tốt lành thịnh vượng, sao Hỏa kì lân này ở dị thế lại hung tàn đến vậy?

Long Nhất đứng giữa không trung đối mặt với Hỏa kì lân, khí thế to lớn từ thân thể nó toát ra khiến trái tim hấn giật thon thót, chỉ bằng việc nó coi dòng nham thạch nóng hàng nghìn độ như suối nước nóng để ngâm mình, thực lực đó tuyệt đối không dưới Cuồng lôi thú, thậm chí còn cao hơn một tầng. Lúc này Hỏa kì lân đã khóa chặt khí cơ của Long Nhất, đôi mắt to như cái chuông đồng lóng lánh rực sáng chăm chú nhìn hấn, không ngờ lại lộ ra thần sắc rất hứng thú, thực tế là coi hai người Long Nhất như là những món đồ chơi.

Long Nhất ngấm ngầm gảy nhẹ bàn tay Phong Linh, dùng ngưng âm thuật nhắc: "Ngay khi ta lôi kéo sự chú ý của tên gia hỏa to lớn này, nàng lập tức đánh tung thông đạo chạy mau đi, ta thấy tên gia hỏa này không dễ đối phó đâu."

Ngọc thủ Phong Linh dụng lực véo mạnh vào phần thịt mềm nơi eo

lưng Long Nhất, hậm hực trừng mắt với hắn. Đôi mắt to linh động biểu lộ rõ ràng ý nghĩ của nàng không thể làm lẫn, đó là tuyệt không rời Long Nhất nửa bước.

Khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất đờ ra, truyền âm vừa dõ dảnh vừa ba hoa: "Ngoan nào, nàng ở đây chỉ khiến ta bị phân tâm, nàng còn không tin ta sao? Luận về công phu chạy trốn, ta mà nhận thứ hai, thế giới này không người nào dám nhận đứng thứ nhất."

Phong Linh khloe miệng giật giật, cuối cùng không nhịn nổi bật cười. Tên xú gia hỏa này da mặt thực quá dày, đến chạy trốn mà cũng nói vênh vang như vậy được. Nàng không phải là nữ nhân không biết phân biệt nặng nhẹ, mặc dù vong linh ma pháp của nàng đã đạt đến đẳng cấp ma đạo sĩ, nhưng chiến đấu với Hỏa kỳ lân trong dung nham thì quả là bất trí, vong linh nàng triệu hoán ra đều không biết bay, chỉ sợ vừa xuất ra đã bị nham thạch làm tan chảy. Lại nói đối với Long Nhất nàng có một loại niềm tin mù quáng, ừm, chạy trốn nhất định không thành vấn đề, vì thế nàng gật đầu đáp ứng Long Nhất, ánh mắt ôn nhu như nước.

Tới lúc này, Hỏa kỳ lân như đã mất đi sự kiên nhẫn, rống lên một tiếng. Từ trong miệng nó phun ra một đạo khí lốc xoáy cuốn theo dung nham nóng bỏng xung quanh, như tiên nữ tán hoa bắn thẳng vào không trung, nhiệt độ siêu cao như thiêu đốt cả không khí, dày đặc không một kẽ hở, chặn đứng toàn bộ đường lui của Long Nhất.

Long Nhất vẫn hắc hắc cười một tiếng. Hắn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó với công kích của Hỏa kỳ lân. Một thanh cự kiếm từ trong không gian giới chỉ vọt ra, dưới sự thôi động của đấu khí phát ra một đạo quang mang rực rỡ màu xanh nhạt.

"Hàn băng đấu khí chi phong hồi lộ chuyển." Thanh âm trầm trầm của Long Nhất dội lại trong sơn động rộng lớn, cự kiếm hoa lên cực

nhanh vào không trung, những vòng tròn băng phong trong suốt hình thành vô số long quyển phong. Theo hướng mũi kiếm chỉ huy, chúng rít lên kích xạ ép dòng nham thạch cuộn ngược trở lại. Dòng dung nham nóng bỏng trong chớp mắt đông kết lại biến thành từng lớp hoa băng, thế như sét đánh không kịp bưng tai công thẳng vào Hỏa kì lân, mấy tiếng ầm ầm vang lên trực tiếp đẩy Hỏa kì lân ngược vào trong lòng dung nham.

"Long Nhất, huynh tuyệt quá." Phong Linh cất tiếng hoan hô.

Long Nhất đẩy Phong Linh về phía cửa động đang bị bịt kín, hét lớn: "Chạy mau."

Phong Linh ứng tiếng, vừa mới chứng kiến lực công kích của Long Nhất, trong lòng nàng cũng yên tâm hơn nhiều. Nàng triệu hoán Lục mao thi vương từ trong dị giới không gian, ra lệnh cho nó khai thông địa đạo.

Lục mao thi vương có năng lực công kích vật lý mạnh mẽ lại còn được Phong Linh bổ sung thêm thổ hệ ma pháp nên chẳng bao lâu đã mở ra được một thông lộ.

Long Nhất thấy Phong Linh đi rồi mới thở ra một hơi thư thái. Lúc này khuôn mặt hắn tái xanh, mồ hôi túa ra trên mặt, ý thức hải bập bùng lúc co lúc giãn khiến hắn có cảm giác đầu văng mắt hoa. Chiêu Hàn băng đấu khí chi phong hồi lộ chuyển hắn vừa thi triển tịnh không phải đơn đơn giản giản là dùng nội lực để dung hợp thủy hệ ma pháp nguyên tố cùng đấu khí, thực ra trong đó còn có cả phong hệ ma pháp nguyên tố, bằng không tuyệt không thể có uy lực cường hãn đến vậy. Dung hợp các loại hợp chất ma pháp vô cùng tốn sức, hướng chi đây lại là lần đầu tiên Long Nhất dung hợp hợp chất ma pháp với đấu khí, hỏa hầu còn chưa đủ, tự nhiên không thể hoàn mỹ.

Nội lực ngạo thiên quyết ấm áp lưu chuyển toàn thân, Long Nhất mới thấy cảm giác cơn choáng váng giảm dần. Hỏa kỳ lân tuy vẫn chưa trôi lên khỏi dung nham, nhưng Long Nhất tuyệt không tin rằng đòn công kích vừa rồi làm nó trọng thương, cùm lắm cũng chỉ làm cho nó đau đớn chút ít mà thôi.

Long Nhất nhìn sang phía thông đạo đã được Phong Linh mở ra. Nếu hấn dùng Càn khôn đại na di chạy trốn sẽ không thành vấn đề, nhưng nếu làm vậy cũng khác gì đẩy đám địa tinh vào thảm họa. Tai họa này vốn là do hấn gây ra, nếu hấn không ngăn cản việc hiến tế của địa tinh tộc thì mọi chuyện đã khác, giờ đã chen ngang vào rồi, sao có thể phủi đít bỏ đi chứ?

Long Nhất nghĩ vậy bèn dồn ép ý niệm bỏ chạy xuống. Lúc này hấn mới nghĩ lại mặc dù từ lúc bắt đầu đã triển khai toàn lực chiến đấu với Hỏa kỳ lân nhưng lại không có một chút niềm tin nào vào khả năng chiến thắng, há chẳng phải là đi ngược lại với tính cách của hấn sao.

Long Nhất trầm tư một lúc, suy đi nghĩ lại, hấn nhận thấy đó là do khí thể bức nhân toát ra từ trên mình Hỏa kỳ lân, khí thể nặng như núi, sắc nhọn như dao đó vừa mới bắt đầu đã vô thanh vô tức tác động tới hấn nên mới có ý nghĩ chưa đánh đã bại như vậy.

Đột nhiên, dòng dung nham sôi lên ùng ục, thân thể to lớn của Hỏa kỳ lân từ từ nổi lên, dung nham đỏ rực từ trên lớp vẩy sáng lấp lánh của nó rờn rờn chảy xuống. Nó vừa trôi đầu lên liền đối diện ngay với cặp mắt hùng hực chiến ý của Long Nhất, trong ánh mắt thoảng qua tia kinh ngạc như cảm xúc của con người.

Lúc này cách suy nghĩ của Long Nhất đã hoàn toàn biến đổi, ý nghĩ tiêu cực không còn tồn tại, thay vào đó chiến ý dưng cao, huyết dịch sôi sục, hưng phấn đến mức nghiêng răng ken két.

"Đại gia hỏa, đến đây, dùng chân bản lĩnh của ngươi xem nào, xem lão tử ta có lột sạch y phục ngươi ra không." Long Nhất cười hắc hắc, mũi kiếm chĩa thẳng vào Hỏa kì lân trên dòng dung nham.

Hỏa kì lân tựa như hiểu được những lời giễu cợt của Long Nhất, nó tức giận rống lên một tiếng, vài chục đạo dung nham vọt lên, đột nhiên quấn lấy nhau trong không trung vây bọc Long Nhất, từ phía ngoài nhìn vào cực giống một đóa hoa lửa đỏ rực. Đột nhiên, trong chớp mắt đóa hoa thu lại, như hư ảo xuyên qua thân thể Long Nhất, ào một tiếng như những hạt mưa rơi.

Thân hình Long Nhất trong không trung nhạt dần, cuối cùng biến mất trong không khí. Hóa ra đó chỉ là tàn ảnh của hắn còn Long Nhất chân chính đã sớm dùng Càn khôn đại na di từ trong vòng vây thoát ra, đang đứng trên một mỏm đá.

"Đại gia hỏa, ngươi nhất định là một tiểu cô nương a, hoặc là chủ nhân ngươi chắc là một đại nương, bản lĩnh thâm thù của ngươi quả không tệ" Long Nhất cười hắc hắc, hắn đồ rằng con quái vật này có khả năng hiểu được tiếng người.

Hỏa kì lân tức thì bạo nộ, không dùng dung nham công kích nữa mà bay lên há rộng mồm, một luồng lửa phụt ra tạo thành vô số hỏa tuyến công tới Long Nhất.

Thân hình Long Nhất chớp lên, Phi tường thuật phối hợp cùng Càn khôn đại na di, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn quỷ mị. Nhưng mặc dù tốc độ của hỏa tuyến do Hỏa kì lân phun ra không nhanh song đáng sợ nhất là chúng giống như tên lửa tầm nhiệt truy đuổi theo Long Nhất như đĩa đói. Hơn nữa chúng vừa phân tán vừa có số lượng lớn nên dù Long Nhất di động cực nhanh vẫn không ít lần gặp nguy hiểm.

Hỏa kì lân thấy đánh lâu mà vẫn không hạ nổi, lại phun thêm một đạo thần hỏa, số lượng hỏa tuyến lập tức gia tăng gấp bội. Long Nhất lúc này gần như đã đến hồi mệt mỏi.

Bách một tiếng, cánh tay Long Nhất cuối cùng cũng bị dính một đạo hỏa tuyến, tức thì nhanh chóng ăn mòn nội lực hộ thể của Long Nhất. Tốc độ của Long Nhất bắt đầu giảm xuống, càng lúc càng nhiều hỏa tuyến bao phủ lấy cơ thể hắn, cuối cùng như một hỏa võng dày đặc vây bọc Long Nhất.

Bị dính nhiều hỏa tuyến như vậy, chân khí hộ thể của Long Nhất bị tiêu hao nhanh chóng, cuối cùng cũng bị hỏa tuyến xuyên thấu, trực tiếp đốt cháy trang phục cùng làn da.

Long Nhất toàn thân run lên, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, nhưng vẫn nghiến chặt răng không phát ra tiếng kêu la.

"Linh hồn hỏa." trong đầu Long Nhất hiện ra mấy từ đó. Loại hỏa tuyến này không khác mấy đặc tính của ngọn lửa trên con đường được Hỏa thần chúc phúc của địa tinh tộc, đều có thể làm thương tổn linh hồn con người, nhưng uy lực cũng như lực xuyên thấu không biết mạnh hơn ngọn lửa kia không bao nhiêu lần, vì thế nội lực cùng tinh thần lực của hắn khó mà chống cự nổi.

Là một người có năng lực đặc biệt về tinh thần lực, cảm nhận của Long Nhất về cảm giác bị thiêu đốt đó từ nơi sâu thẳm của linh hồn truyền tới càng mãnh cảm hơn. Có thể nói loại đau đớn đến từ linh hồn đó hắn phải thừa nhận là nỗi thống khổ lớn nhất trong cả hai thế giới mà hắn đã sống.

Long Nhất quật cường không hề rên la đau đớn, khuôn mặt anh tuấn co rúm thống khổ, cơ nhục toàn thân gồng lên, các khớp ngón tay

siết chặt tới mức hiện rõ những đường gân xanh.

Vì có quan hệ huyết khối nên Cuồng lôi thú cũng cảm biết được nỗi thống khổ của Long Nhất, nó không ngừng dùng ý niệm yêu cầu Long Nhất thả nó ra. Lúc này Long Nhất thực sự không chịu đựng được nữa, hấn dùng ý niệm triệu hoán Cuồng lôi thú từ hắc ám thứ nguyên không gian ra.

Cuồng lôi thú vừa xuất hiện liền biến thân vào trạng thái công kích lơ lửng giữa không trung, không thèm nói nhiều, nó phóng liên tiếp hai đạo cấm chú lôi điện hệ Diệp thể lôi kiếp đánh về phía Hỏa kì lân đang tỏ ra đắc ý. Chỉ thấy trong không trung đột nhiên xuất hiện vô số lôi điện to bằng cánh tay, toàn bộ không gian động đá biến thành một phiến trắng bạc.

Toàn thân Hỏa kì lân đột nhiên như thành ngọn lửa trong suốt, rất ngang ngạnh kháng cự hai đạo cấm chú của Cuồng lôi thú, nhưng vách động không trụ được trước sự công kích cường hãn của cấm chú vỡ ra, rơi xuống như mưa rào, dòng dung nham bên dưới cũng sôi sục. Long Nhất bị hỏa tuyến trói chặt, không chỉ linh hồn chịu đựng sự thống khổ, nhục thể càng không may mắn thoát khỏi, thịt da bị hỏa tuyến bắn vào cháy lên xèo xèo, hấn thậm chí còn ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng.

Hỏa kì lân cùng Cuồng lôi thú ở trong không gian đối với chúng có thể nói là khá chật hẹp chiến đấu kịch liệt. Long Nhất lúc này dán mình vào vách đá, linh hồn bị hỏa tuyến trên người thiêu đốt đau đớn đến nỗi cảnh tượng trước mắt hấn bắt đầu đong đưa, loang loáng. Hấn bỗng như mất hết cảm giác với sức nóng của dung nham trên người cũng như những cú va đập của những tảng đá rơi xuống bắn tung tóe vào mình.

Long Nhất cắn mạnh đầu lưỡi giúp bản thân tỉnh táo lại. Trong lòng

hắn hiểu rõ, tuy Cường lôi thú cùng Hỏa kì lân dường như đã đấu kịch liệt, nhưng dáng vẻ thông dong của Hỏa kì lân cho thấy rõ là nó chưa xuất toàn lực, mà giống như đang chơi trò mèo vờn chuột vậy.

Long Nhất phần nộ, sôi sục, hoặc giả linh hồn bị thiêu đốt khiến hắn trở nên điên cuồng, hắn cảm thấy nổi lên một luồng khoái cảm kì dị.

Lúc này, Hỏa kì lân phun một vòi thần hỏa đẩy Cường lôi thú bắn vào vách đá, trên cái bản mặt thú vật lộ ra bộ dạng ngạo mạn không thể chịu nổi. Long Nhất lập tức tận dụng lúc Hỏa kì lân đắc ý, hỏa tuyến quán nặng nhện trên thân thể đột ngột biến mất sạch sẽ, đó là do nỗi đau đớn đã kích thích tiềm lực ẩn sau trong xương tủy của hắn bạo phát, tốc độ Càn khôn đại na di của hắn nhanh hơn trước vài lần.

Hỏa kì lân còn chưa kịp phản ứng, Long Nhất đã nhao tới cưỡi lên mình nó, khuôn mặt tuấn mĩ méo mó điên cuồng. Hắn há miệng cắn chặt vào vùng thịt màu vàng bao quanh chiếc sừng trên đỉnh đầu Hỏa kì lân, bởi vì xem ra cũng chỉ có chỗ đó mới có thể cắn được, những chỗ khác đều được lớp vảy cứng rắn như kim cương bao phủ.

Chương 178: Bóng đen trong não : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất vận nội lực hết sức căng mạnh, không ngờ dễ dàng cắn ngập vào trong thớ thịt của Hỏa kì lân, một dòng dịch thể nóng bỏng tràn vào miệng hắn, không biết là tiên huyết hay giống gì.

Long Nhất quả thực cực kỳ may mắn. Thớ thịt ở vùng gốc sừng Hỏa kì lân chính là nhược điểm duy nhất của nó. Dịch thể ấy kì thực không phải huyết dịch, mà là tinh hoa tu luyện của Hỏa kì lân, cũng là nơi cung ứng năng lượng hỏa hệ cho con thần thú này. Long Nhất đương nhiên không biết nhiều như vậy, ý thức của hắn đã rơi vào trạng thái bán hôn mê, chỉ biết hung hăng cắn chặt không rời.

Hỏa kì lân điên cuồng rống lên, năng lượng nó khổ khổ cực cực mới tu luyện được lại bị một tên giống người này hấp thu, đơn giản là tội ác không thể tha thứ. Toàn thân Hỏa kì lân phát ra ngọn lửa trong suốt, nó muốn đem hồn phách cùng nhục thể tên nhân loại trên lưng thiêu thành tro bụi.

Trong cơn thống khổ cả về nhục thể lẫn linh hồn Long Nhất càng nghiến chặt răng, và khi phát hiện mỗi lần nuốt một ngụm dịch thể thì nỗi đau đớn trên người lại giảm đi vài phần, hắn bắt đầu điên cuồng

uống lấy uống để.

Hòa kì lân bạo nộ, cắm đầu phóng thẳng xuống dòng dung nham rực lửa.

"Đừng, Long Nhất." một tiếng thét đau đớn như xé lòng xé dạ vọng tới, tiếp đó Phong Linh hiện ra ở đầu thông đạo. Dù đã ở xa nhưng nàng vẫn cảm thấy mặt đất chấn động và nghe thấy tiếng rống tức giận của Hòa kì lân, cuối cùng không thể yên tâm âm thầm quay lại, ai ngờ vừa mới tới cửa động đã chứng kiến tấn bi kịch đó.

Thần sắc Phong Linh ngây dại, sụp xuống đất. Nàng bi phẫn, trái tim đau đớn như bị xé nát thành từng mảnh, đến nỗi ngay cả nước mắt cũng không thể chảy ra một giọt.

Giữa không trung, Cuồng lô thú bị đánh đập vào tường đã gắng gượng bay ra. Thân hình nó đã thu nhỏ lại chỉ bằng chú cún con, hạ xuống bên cạnh Phong Linh, thè lưỡi liếm miệng vết thương trên mình. Cuồng lô thú hướng về dòng nham thạch đang sục sôi bên dưới kêu ô ô hai tiếng. Nó cũng chẳng hề lộ ra chút thần thái bi thương. Bởi vì có quan hệ huyết kế nên nó có thể cảm thụ được chủ nhân của nó vẫn còn sống.

Phong Linh chậm chậm đứng dậy, đột nhiên điên cuồng phóng ma pháp xuống dòng dung nham, những vụ nổ làm cho dung nham bắn lên tung tóe.

"Súc sinh, trả Long Nhất lại cho ta." Phong Linh cuồng loạn gào thét.

Qua một lúc lâu, Phong Linh sức cùng lực kiệt, dòng dung nham vẫn không có một chút động tĩnh. Phong Linh đôi môi run run, cặp mắt xanh biếc biến thành âm đạm.

"Không thể, Long Nhất không thể chết." Nàng lẩm nhẩm nói, gắng sức tự thuyết phục mình.

"Không thể, không thể." Phong Linh lắc đầu, những tình huống với Long Nhất từ khi biết hắn đến nay hiện ra trong đầu như một màn kịch. Lúc mới bắt đầu làm quen đã thân thiết, đến sau này như huynh đệ uống bát rượu to ăn miếng thịt lớn, thao thao bất tuyệt chuyện nữ nhân, hai người cùng ôm nhau ngủ, vừa khẩn trương vừa xấu hổ khi đang tắm thì hắn mơ mơ hồ hồ xông vào, từng cảnh từng cảnh nối tiếp nhau xuất hiện trước mắt Phong Linh, khiến nàng gục xuống trong chớp mắt.

Những tiếng lẩm nhẩm của Phong Linh đang thất hồn lạc phách, nếu để ý lắng nghe sẽ thấy nàng không ngừng kêu gọi tên Long Nhất.

Nếu đã không thể sống cùng nhau đến đầu bạc, vậy cùng tới hoàng tuyền tương phùng. Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu Phong Linh, liền biến ngay thành hành động.

Nàng bước tới hai bước, tung mình nhảy xuống dòng dung nham cuộn cuộn. Nàng nhắm chặt đôi mắt, giang rộng hai tay, cứ như vậy không quay đầu nhìn lại, không chút do dự nhảy xuống, nơi khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào như mật, tựa hồ nơi nàng đang lao xuống không phải là dòng dung nham chết người mà là vòm ngực ấm áp vững chãi của Long Nhất.

Đột nhiên, thân hình Phong Linh đang rơi xuống chợt khựng lại, rồi như tên lửa bay ngược lại. Phong Linh nghi hoặc mở mắt ra, lọt vào mắt lại là Cuồng lôi thú chỉ bằng nắm tay, nó đang mở to mắt khải ái nhìn nàng, kêu lên ô ô hai tiếng.

Phong Linh sửng sờ, nàng nhớ rõ mình rõ ràng đã nhảy xuống, sao lại trở về động khẩu, không lẽ tên tiểu gia hỏa này lấy nàng ra đùa

ngịch, hoặc giả tất cả chỉ là một giấc mộng, nàng chính đang trong mộng cảnh. Cũng bởi Cuồng lôi thú bị Hòa kì lân đánh văng vào vách động trước đó nên Phong Linh chỉ nhìn thấy đoạn cuối Hòa kì lân mang theo Long Nhất chìm sâu vào trong dung nham, sau đó tinh thần hoảng hốt, căn bản không hề phát hiện ra Cuồng lôi thú.

Phong Linh cấu vào má thấy rất đau, vậy đây không phải là giấc mộng rồi. Nàng không ngăn được nỗi buồn dâng lên trong lòng, đứng dậy định nhảy xuống nữa nhưng vạt áo đã bị Cuồng lôi thú cắn chặt giữ lại.

Phong Linh buông mình sụp xuống, quay đầu nhìn Cuồng lôi thú, không ngờ nhận thấy trong ánh mắt nó lại biểu lộ thần sắc an ủi, không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Dần dần đầu óc nàng cũng trở lại bình thường, nàng chăm chú nhìn ngắm đánh giá Cuồng lôi thú. Trước giờ nàng chưa từng nhìn thấy tên tiểu gia hỏa này, chẳng lẽ nó lại từ không khí xuất hiện ở đây, chẳng lẽ nó là thú cưng của Long Nhất?

Đột nhiên, thân hình Phong Linh chấn động, đôi mắt lộ xuất thần sắc vui sướng phát cuồng, lẩm nhẩm nói "Long Nhất chưa chết, Long Nhất chưa chết." Bởi vì nàng phát hiện trên đỉnh đầu Cuồng lôi thú là một hồng sắc huyết ấn hình dạng như giọt nước, rõ ràng đó là huyết khế trong truyền thuyết, nếu như tiểu gia hỏa này đúng là đồ ma quỷ của Long Nhất thì hẳn mà chết, nó nhất định cũng không thể sống, mà bây giờ nó vẫn còn múa may quay cuồng ở đây thì chẳng phải rõ ràng là tên chết bầm đó vẫn chưa chết sao?

Phong Linh vui quá hóa khóc. Lúc mới rồi đau khổ như vậy mà nước mắt không chảy ra được vậy mà lúc này không ngờ lệ tuôn tràn mi. Nàng ôm Cuồng lôi thú vào lòng, phảng phất giống như vừa nắm được cọng rơm cứu mạng, giờ đây nó chính là hi vọng cuối cùng của nàng.

oOo

Long Nhất liều mạng nuốt lấy nuốt để dòng dịch thể phun ra từ mô thịt của Hỏa kì lân. Chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt nỗi thống khổ cả về linh hồn lẫn thể xác của hắn. Nhưng đột nhiên Hỏa kì lân lại lao đầu vào dòng dung nham nóng bỏng tới hàng nghìn độ, không cần đến một giây, hắn không có tinh thần lực cùng nội lực phòng ngự sẽ bị tan ra đến cạn bã cũng chẳng còn.

Nhưng vào lúc Long Nhất vừa chạm vào dòng dung nham, trên làn da của hắn đột nhiên bao phủ một tầng hắc khí, bức ra hết hỏa tuyến đang quấn chặt trên người, dòng dung nham sôi sục cũng như ngọn lửa trong suốt trên mình Hỏa kì lân không ngờ cũng không làm hắn tổn thương chút nào.

Nỗi thống khổ đột ngột giảm mạnh, Long Nhất vô thức nhả răng ra, còn mô thịt nơi gốc sừng Hỏa kì lân cũng nhanh chóng khép miệng lại, không để lại chút dấu vết nào.

Giữa lúc đó, trước mặt Long Nhất dường như xuất hiện một bóng đen, đôi mắt đen quý dị đang nhìn hắn, nhưng các bộ phận khác lại hư hư ảo ảo không thể nhìn rõ.

"Người là ai?" Long Nhất yếu ớt hỏi, ý thức có chút mông lung, hắn có cảm giác như đã từng thấy qua đôi mắt đen ấy.

"Người không cần biết." Thanh âm của bóng đen phiêu hốt như từ bốn phương tám hướng truyền tới, không thể phân biệt rõ được là trai gái già trẻ.

"Người đã cứu ta?" Long Nhất hỏi tiếp.

"Còn phải hỏi sao? Tên gốc nhà ngươi." Bóng đen đáp về giễu cợt, quang mang trong đôi mắt đen như mực lưu chuyển như gợn sóng lăn tăn.

Long Nhất nhú mày, lập tức tĩnh tâm lại, đè nén lòng hiếu kì, nhắm mắt im lặng. Nhưng khi ý thức Long Nhất vừa sa vào bóng tối, một cỗ lực lượng khác thường lại đánh thức hắn. Vừa mở mắt, hắn phát hiện vẫn là bóng đen mờ ảo đó.

"Ngươi không muốn biết ta là ai sao? Vì sao lại xuất hiện trong ý thức hải của ngươi?" Bóng đen hỏi.

Long Nhất ngớ người, hóa ra hiện tại hắn đang ở trong ý thức của mình, chẳng trách lại có cảm giác kì quái như thế.

"Ngươi muốn nói thì tự nhiên sẽ nói, hỏi hay không có khác gì." Long Nhất không chút khách khí nói.

Bóng đen trầm lặng cả nửa ngày trời, sau mới cười hà hà hai tiếng, nói: "Thú vị thật, được rồi, coi như ngươi đã hỏi ta, nhưng ta sẽ không cho ngươi biết."

"Ta không quan tâm ngươi là ai, nhưng ngươi không được sự đồng ý của ta đã chui vào thân thể ta, thực là đáng ghét, cảm phiền mời ngươi chui ra ngay cho." Long Nhất nghĩ tới chuyện trước mặt bóng đen này mình chẳng còn lấy nửa điểm riêng tư liền phẫn nộ, không biết bí mật sâu kín nhất của mình đã bị hắn biết chưa?

"Nếu như ta rời đi, chỉ sợ ngươi sẽ hồn phi phách tán lập tức. Ngươi yên tâm, ta tịnh không ở nhờ trong thân thể ngươi, chỉ vì muốn cứu ngươi nên mới phải bất đắc dĩ tiến vào, cũng không có hứng thú quan sát ý nghĩ của ngươi." Bóng đen tựa hồ biết được Long Nhất đang lo lắng điều gì liền nói thẳng tuột ra. Thực ra hắn quả thật cũng

muốn biết Long Nhất nghĩ gì, nhưng hắn phát hiện ra ý chí Long Nhất vô cùng kiên cường, hắn căn bản không thể tra xét nổi.

Long Nhất nghe thấy mới an tâm một chút, không có nguy hiểm nữa, đầu óc hắn bắt đầu trở nên linh hoạt, cái bóng đen này không phải sống nhờ trong thân thể mình, vậy khẳng định là sống nhờ trong vật gì đó trên người mình, xem bộ dạng bóng đen này cũng không chỉ là một hồn phách không có thực thể, chẳng lẽ là lúc trước tại ma huyện sâm lâm bắt được cái âm linh kia, nhưng Long Nhất rất nhanh liền loại bỏ phán đoán này.

Long Nhất nhìn đôi mắt đen quý dị của bóng đen, luôn cảm thấy như đã thấy qua ở đâu đó. Đột nhiên hắn kinh hãi la lên: "Là người, con mắt trên Thiên ma thạch đó là người phải không, là người ở nhờ trong thiên ma thạch rồi."

"Xem ra người cũng không ngốc, không sai, là ta." Bóng đen cười khùng khục nói, âm thanh đó khiến người khác dựng đứng cả tóc gáy.

"Ta ngốc, người còn đáng thương hơn. Bị người khác giam giữ trong Thiên ma thạch cũng không ít năm ha." Long Nhất hắc hắc cười.

Bóng đen không nói gì, khế thở dài một cái khiến Long Nhất càng khẳng định suy đoán của bản thân.

"Đã gặp cũng là có duyên, huynh đệ, người không cần lo lắng, đợi ta sau khi đạt tới cảnh giới pháp thần của vong linh hệ, kiếm một thân xác khôi phục cuộc sống cho người cũng không phải là vấn đề." Long Nhất hắc hắc cười, không ngờ còn xưng huynh gọi đệ với bóng đen.

Bóng đen run lên, đột nhiên cười lớn, âm thanh phiêu phiêu hốt hốt

quý dị khiến người nghe cảm thấy khó chịu như không có trọng lượng.

"Người biết tại sao ta bảo người ngốc không? Bởi vì bản thân người luôn tự cho mình thông minh." Bóng đen cười nói.

Long Nhất không nói gì, người tốt bụng không cần báo đáp.

"Đồ trẻ nít, người biết không? Người ôm ngọc quý mà không biết dùng, không ngờ lại ngốc nghếch ngạnh đấu với thánh thú Hỏa kì lân, nếu không phải có ta, người sớm đã hồn phi phách tán rồi." Bóng đen nói.

"Ngọc quý?" Long Nhất nghĩ nát óc cũng không ra bản thân có bảo vật gì mà có thể khiến tên gia hỏa cường hãn Hỏa kì lân đó phải cúi đầu, ngay cả Cuồng lôi thú cũng không đánh lại nói, vậy thì cái gì có thể chế trụ được hắn nhỉ?

Chương 179: Sự kỳ diệu của Tiểu Tam : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Long Nhất nghĩ đến nát óc, đột nhiên nhớ tới thứ mà bóng đen nói có thể là hắc ám ma ngọc cùng quang minh thánh ngọc mình ném vào trong không gian giới chỉ từ lâu, nhưng hẳn lại không biết sử dụng ra sao cả.

"Huynh đệ, người chắc là nói về hắc ám ma ngọc cùng quang minh thánh ngọc?" Long Nhất hỏi.

Hắc ảnh cười khếch khếch quái đản nói: "Không sai, nhưng chỉ là một phần thôi."

"Một phần? Vậy còn gì nữa?" Long Nhất hỏi tiếp. Việc liên quan đến vấn đề sinh tử, hẳn có thể không khẩn trương được sao?

"Còn có...!" Bóng đen vừa nói hai từ này, thanh âm đột nhiên ngưng bật giống như radio bị mất điện, hình bóng cũng đột nhiên biến mất.

"Oái, người chạy đi đâu rồi, người vẫn chưa nói đó là cái gì mà?" Long Nhất khẩn trương nói, ý thức bắt đầu chìm xuống, đột nhiên

giật nảy một cái trở về bản thể.

Long Nhất cảm thấy hắc khí bao quanh thân mình dần dần tan biến, cũng cảm thấy trận trận nóng rát. Đúng lúc Long Nhất đang bất an, Hỏa kì lân đột nhiên vọt lên rất nhanh, vút một tiếng, Long Nhất cảm thấy bản thân bị quăng ngược lên.

"Long Nhất." Phong Linh đang đợi tại cửa động nghe tiếng động nhìn xuống, thấy Long Nhất bị Hỏa kì lân quăng lên trên, vừa kinh ngạc vừa vui mừng kêu lớn một tiếng, vừa định lao tới đón lấy hắn thì Cuồng lôi thú đã nhanh hơn một bước đón được Long Nhất.

Nhưng sự tình lại phát sinh vượt ra ngoài dự liệu của Phong Linh. Cuồng lôi thú vừa tiếp lấy Long Nhất đột nhiên toàn thân run rẩy như lên cơn sốt rét, tí nữa đã quăng Long Nhất trên lưng xuống. Lúc đó nàng mới phát hiện trên mình Long Nhất không ngờ lại có ngọn lửa trong suốt gần như không thể nhìn ra, giống hệt ngọn lửa trên người Hỏa kì lân.

Cuồng lôi thú cố gắng chịu đựng nỗi thống khổ linh hồn cùng nhục thể bị thiêu đốt, gồng mình đưa Long Nhất trở về động khẩu, bộ lông tử sắc trên lưng nó đã bị thiêu mất quá nửa, lớp da bên dưới cũng biến thành màu đen.

Long Nhất run run rẩy rẩy đứng dậy, chỉ cảm thấy toàn thân cực kỳ bỏng rát, tựa như mỗi tế bào trên cơ thể đều bị thiêu cháy, y phục trên người đã sớm biến thành tro, lúc này thân thể cường tráng của hắn hoàn toàn xich lữa, ngọn lửa trong suốt bao phủ khắp người, mái tóc đen nhánh tung bay trong gió, xem ra thực giống hệt bộ dạng của thần mặt trời Apollo trong thần thoại.

Phong Linh ngây ra nhìn thần tình thống khổ của Long Nhất, nàng rất muốn lao tới với hắn, chỉ là nhiệt độ cực cao trên người hắn khiến

nàng không dám tiếp cận. Nàng thấy rõ những tảng đá quanh Long Nhất đã bắt đầu từ từ tan chảy, đủ biết nhiệt độ trên người hắn cao đến thế nào.

Long Nhất hít thật sâu hai cái, cố gắng đè nén ý thức hải như muốn nổ tung. Hắn vừa hấp thụ một lượng lớn hỏa hệ năng lượng trên người Hòa kì lân, bây giờ bắt đầu chuyển hóa hỏa hệ ma pháp mênh mông vào biến ý thức.

"Xem ra lại phải thêm một ma hạch nữa." Long Nhất cười khổ nghĩ, cũng chẳng biết thống khổ nhiều hơn hay hưng phấn nhiều hơn. Vừa mới nghĩ như vậy, trong ý thức hải của hắn liền nổ bùng một tiếng, thực sự là đã kết xuất thành một ma hạch hỏa hồng sắc, còn ngọn lửa trong suốt trên người thu liễm vào thể nội, mái tóc đen lãng tử cũng hạ xuống.

"Long Nhất." Phong Linh thấy Long Nhất đã khôi phục lại như bình thường, quá vui mừng nhào vào lòng hắn nức nở.

Long Nhất ôm Phong Linh, vỗ về nhẹ nhàng lên bờ lưng thon của nàng, rồi buông nàng ra. Có thể bây giờ vẫn chưa hết nguy hiểm.

"Sao nàng lại quay trở lại, không nghe lời như vậy, đợi sau này phải trừng phạt nàng." Long Nhất giả bộ giận giữ trợn mắt nhìn Phong Linh, kì thật làm gì hắn chẳng biết Phong Linh vì quá lo lắng cho hắn nên mới quay lại.

Phong Linh cúi gằm mặt như nữ hài vừa mắc lỗi, nhưng giữa cặp chân mày thanh tú của nàng vẫn hằn rõ nét kiên nghị và quật cường.

Lúc này, Hòa kì lân đạp trên dung nham, đôi mắt to lớn như cặp chuông đồng lộ thần thái mê hoặc, nó đang suy nghĩ tại sao trên người Long Nhất lại có khí tức đồng loại.

Phong Linh nhìn xuống bên dưới, thấy Hỏa kì lân đang ngo ngoe, liền nắm tay Long Nhất thì thào: "Long Nhất, nhân lúc nó không chú ý, chúng ta mau chạy thôi."

Long Nhất nghe vậy nhưng vẫn bất động lắc đầu, hắn nếu muốn chạy thì đã chạy từ lâu, sao còn phải đợi đến bây giờ.

"Không được, nếu chúng ta bỏ chạy, địa tinh tộc sẽ ra sao? Ta đã nhúng tay vào chuyện này thì không thể sợ chết bỏ chạy được, nếu như vậy Long Nhất ta còn có thể là một nam nhân không?" Long Nhất nói.

Phong Linh cắn môi gật đầu, đúng vậy, Long Nhất sao có thể là loại người ấy? Mặc dù hắn bình thường vẫn hí hí hố hố nhưng điều cốt tử vẫn là một nam nhân chân chính, một nam nhân không sợ trời chẳng sợ đất dám làm dám chịu với tất cả trách nhiệm.

"Long Nhất, nếu chàng có chuyện gì, thiếp cũng tuyệt không sống một mình." Phong Linh sụt sịt, nhìn Long Nhất với ánh mắt kiên định.

"Cái gì mà sống với chẳng chết chứ, nàng không tin ta sao, cho nàng hay, vừa rồi ta chỉ nhường tên đại gia hỏa kia, nói thật ta chỉ cần một ngón tay cũng khiến hắn ngoan ngoãn như con mèo nhỏ." Long Nhất vênh mặt, bộ dạng rất là kiêu ngạo.

Phong Linh đang thốn thức cũng cất tiếng cười hinh híc. Nàng biết rõ Long Nhất muốn chọc cho nàng vui nên dù trong lòng chua xót nàng vẫn cố gắng trưng ra bộ mặt vui vẻ khả ái.

Hỏa kì lân không hổ là thần thú, nó nghĩ ngợi cả nửa ngày trời, cuối cùng cũng rõ tại sao trên người Long Nhất lại cũng có khí tức giống như nó. Đó là vì hắn đã hấp thụ năng lượng mà nó đã tu luyện vô

cùng cực khổ mới có được. Nó nổi giận, cuồng nộ rống lên lao thẳng tới chỗ Long Nhất, không thèm quan tâm đến Phong Linh cùng Cuồng lôi thú.

Long Nhất đẩy Phong Linh về phía sau, quyền đầu nắm chặt, nhận thấy mồ hôi rịn ra lòng bàn tay. Trong lòng Long Nhất không ngớt chửi rủa tên hắc ám đáng chết, tên gia hỏa thần bí này toàn nói có một nửa, hại hắn rốt cuộc không biết ngoài hắc ám ma ngọc cùng quang minh thánh ngọc còn cần gì nữa.

Vừa lúc Hỏa kì lân ngoác rộng miệng chuẩn bị phun ra một cỗ thần hỏa, Long Nhất cũng không thể nghĩ nhiều, lập tức lôi hắc ám ma ngọc cùng quang minh thánh ngọc từ không gian giới chỉ ra, hai khối ngọc bài một đen một trắng phát ra luồng hắc quang và bạch quang yếu ớt, tự động bồng bênh trong giữa không trung.

Hỏa kì lân vội ngậm cái mồm lớn lại, chăm chú nhìn hai khối ngọc giữa không trung, trong ánh mắt lộ ra thần sắc úy kỵ.

Nhìn dáng vẻ Hỏa kì lân như vậy, Long Nhất thầm thờ phào, xem ra hai khối ngọc cũng có tác dụng đấy chứ. Lúc này đột nhiên hắc ám ma ngọc và quang minh thánh ngọc va chạm vào nhau kêu keng một tiếng, hắc sắc quang mang và bạch sắc quang mang bắt đầu loang ra, hòa trộn vào nhau, tựa như một cặp tình nhân đang xoắn xuýt lấy nhau.

Tiếng lanh canh đó khiến Hỏa kì lân ngơ ngẩn, do dự một hồi hết nhìn hai khối ngọc trong không trung rồi lại nhìn Long Nhất, sau mấy lần như vậy, nó lại mắt lộ hung quang, không ngờ không thèm để hai khối ngọc vào mắt nữa.

Long Nhất thầm hô cứu mệnh, bóng đen nói hắc ám ma ngọc cùng quang minh thánh ngọc chỉ là một phần, vậy phần còn lại rốt cuộc là

cái gì a?

Mắt thấy Hỏa kì lân có động tác chuẩn bị công kích, Long Nhất nghiêng rặng, xem ra đã đến lúc liều mạng, hấn dốc sạch vốn liếng lôi toàn bộ mười tám cỗ siêu cấp khô lâu cùng năm cỗ thất sát khôi lỗi lại thêm chú hổ nhỏ Tiểu Tam từ trong hắc ám thứ nguyên không gian tung hết ra. Hấn mà chết bọn chúng cũng sẽ vĩnh viễn bị khốn trong hắc ám thứ nguyên không gian không được thấy ánh mặt trời, vậy đã thế thì cùng nhau chiến đấu một trận.

Nếu là ở Thương Lan đại lục, đây tuyệt đối là trận thế công kích siêu cấp, tung hoành trong đám thiên quân vạn mã tuyệt không thành vấn đề, chỉ là hiện tại lại đối mặt với thần thú Hỏa kì lân, khả năng phòng ngự của nó có dùng hai chữ biến thái để hình dung cũng không phải quá khoa trương, vừa rồi ngang ngạnh chống lại hai đạo lôi điện hệ cấm chú của Cuồng lôi thú vẫn an nhiên vô sự còn lực công kích lại càng khiến Long Nhất nghĩ tới mà lạnh run trong lòng. Cái loại thần hỏa có thể theo sát địch thủ như hình với bóng đó của nó căn bản không phải là thứ mà một phạm nhân có thể chống cự.

Long Nhất đang định dùng ý niệm ra lệnh cho đám vật cứng tấn công, chú hổ nhỏ Tiểu Tam đột nhiên rống lên một tiếng lớn như tiếng hổ gầm, thân hình nó đột nhiên phình to, hai con ngươi một đen một trắng phát ra quang mang quý dị, ma ngọc thánh ngọc trên không trung đột ngột tách ra, tựa như sắt gập nam châm bay vèo tới trên đỉnh đầu Tiểu Tam xoay chuyển không ngừng. Đột nhiên, hai khối ngọc phát ra hai luồng quang mang đen trắng phân biệt chiếu nhập vào trong hai con mắt một đen một trắng của Tiểu Tam.

"Gừ gàooooo!" Tiểu Tam ngẩng đầu gầm lên vang dội, trên thân thể phát tán ra quang mang đen trắng như con mắt, một cỗ áp lực cường đại từ thân thể nó tán phát ra, thậm chí còn mãnh liệt hơn cả Hỏa kì lân.

Khi luồng quang mang thu lại, Long Nhất và Phong Linh bốn mắt nhìn nhau, chỉ thấy Tiểu Tam uy phong lẫm lẫm nhìn chăm chặp Hỏa kì lân bằng cặp mắt một đen một trắng còn Hỏa kì lân lại cúi gục cái đầu to lớn xuống, thân thể to lớn từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một Hỏa kì lân chỉ to bằng nắm tay.

"Là Tiểu Tam?" Long Nhất lẫm bẫm kêu một tiếng kinh ngạc, đó là Tiểu Tam của hắn thật sao? Là Tiểu Tam trước giờ chỉ biết ăn, cũng chỉ có thể phóng ra hắc ám cùng quang minh ma pháp sơ cấp sao?

Nghe thấy Long Nhất hô hoán, Tiểu Tam quay đầu, thu nhỏ thân hình lại, hưng phấn vẩy đuôi quăn quít bên chân Long Nhất, còn hai khối ngọc ở giữa không trung cũng thu liễm quang mang rồi rơi bịch xuống đất.

Long Nhất định thần lại, lấy ra một bộ y phục từ trong không gian giới chỉ để thay đổi, cúi xuống kéo tai Tiểu Tam xoay trái ngó phải xem xét một lúc, không sai, đấy rõ ràng là Tiểu Tam của hắn.

Tiểu Tam quay đầu về phía Hỏa kì lân rống lên hai tiếng, Hỏa kì lân bé bằng nắm tay lập tức chạy tới trước mặt Long Nhất, nhìn Long Nhất với dáng vẻ đáng thương.

Long Nhất thần tình biến đổi không ngừng, chú hồ nhỏ Tiểu Tam, Hỏa kì lân, ma ngọc thánh ngọc, bóng đen, rốt cuộc bọn chúng có quan hệ gì? Long Nhất cật lực suy nghĩ muốn tìm ra manh mối trong đó, hiện tại mối nguy hiểm đã bị hắn trong lúc vô tình giải trừ xong. Hắn càng trở nên mơ hồ, những chuyện trong truyền thuyết lần lượt bị đào xới lên, dường như đều có quan hệ gì đó không rõ ràng với hắn.

Hắc ám ma ngọc trong truyền thuyết là thần bài của hắc ám thần,

quang minh thánh ngọc lại là thần bài của quang minh thần, Hỏa kì lân là ma thú bên cạnh hỏa thần, Tiểu Tam càng không biết là giống gì, chẳng lẽ cũng là thần thú, là con vật kết hợp giữa hắc ám và quang minh? Xem bộ dạng quy thuận của Hỏa kì lân đối với nó, có lẽ là có khả năng này, nhưng chẳng phải hắc ám và quang minh luôn ở thế không đội trời chung sao?

Trong lúc Long Nhất đang khổ sở suy nghĩ, Phong Linh cũng dần qua cơn kinh ngạc định thần lại, nhìn Long Nhất đang được đám thú vật vây quanh như quần tinh ủng nguyệt, cặp mĩ mục lộ thần thái say mê, Long Nhất ơi Long Nhất, chàng rốt cuộc là loại người gì vậy? Rốt cuộc gặp được chàng là hạnh phúc hay bất hạnh đây?

Chương 180: Một thế giới khác : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Mễ Á công quốc. Tiểu Y thần sắc lãnh đạm nhìn đám cỏ cây hoa lá trong viện tử. Nàng so với ngày trước dường như vẫn như vậy, không hề thay đổi chút nào, chỉ là đã một thời gian dài, nàng không hề đặt chân vào mật thất trong khuê phòng.

Hùng Bá và Tiểu Y từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có thể người khác không nhìn ra sự đổi thay của Tiểu Y nhưng hẳn vẫn cảm giác được, dù nhìn bề ngoài hẳn to lớn vụng về nhưng tâm tư thật ra cẩn mật vô cùng, nếu không Bạo hùng dong binh đoàn của hẳn không thể phát triển tới địa vị ngày nay. Mặc dù vẻ mặt bề ngoài Tiểu Y vẫn điềm tĩnh, lúc gặp hẳn khóe miệng vẫn treo nụ cười mờ nhạt như trước, nhưng gần đây hẳn nhận thấy nàng thường hay lơ đãng, xào rau cũng bị cháy, thường khi đang làm việc gì đó đột nhiên ngừng lại, ngây ngốc một lúc lâu, hỏi nàng, nàng chỉ cười đáp không có gì.

Hùng Bá không phải gã ngốc, hẳn đoán rằng việc Tiểu Y biến thành như vậy khả năng rất lớn là có liên quan đến Long Nhất, gã thiếu niên thần bí nhưng lại cao thâm khó dò đó. Hẳn từng tới Thánh ma học viện tìm Long Nhất nhưng được biết đã đi tham gia đại hội mạo hiểm rồi, phải hai tháng nữa mới trở về.

Tiểu Y đang tỉa tót một chậu hoa thiên đường rất đẹp, tỉa thì cứ tỉa nhưng cặp mắt của nàng lại như chẳng nhìn thấy gì, cây kéo trong

tay cứ lặp đi lặp lại cùng động tác, kết quả là mấy đóa hoa đẹp bị cắt nát là tả rụng xuống, vậy mà nàng vẫn chẳng hề có chút cảm giác nào. Lòng nàng rối bời, như cuộn chỉ rối không thể gỡ ra. Nàng không biết vì sao, thực sự không biết vì sao? Ngày đó thi triển Tinh túc thiên thể chú thuật với Long Nhất, cứ tưởng là thông minh hóa ra lại bị chính thông minh phản đòn, huyết khế giữa nàng và hắn đã vô pháp giải trừ, phải chịu cả đời làm nô tì cho hắn, nàng thực sự rất không cam tâm.

Nhưng từ sau ngày đó Long Nhất lại không một lần tới gặp nàng. Nàng chỉ biết hắn tham gia mạo hiểm đại hội do Thánh ma học viện tổ chức, về sau do quan hệ của huyết khế, có vài lần nàng cảm giác thấy Long Nhất gặp nguy hiểm, trái tim nàng đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt. Nàng tự thuyết phục đó là vì nếu Long Nhất chết nàng cũng không thể sống nên mới lo lắng như vậy. Nhưng trong trái tim nàng lại có một tiếng nói luôn lớn tiếng phủ nhận, nàng nghĩ tâm lý mình dường như đã có vấn đề.

Hùng Bá thấy không thể tiếp tục đứng một bên nhìn được nữa, hắn bước tới tóm lấy cổ tay Tiểu Y, đoạt lấy cây kéo trong tay nàng.

"Ca, huynh làm gì vậy?" Tiểu Y định thần, khó hiểu nhìn Hùng Bá đang đùng đùng nổi giận.

"Ta làm sao? Mọi tự hỏi mọi đi, tóm lại là đã xảy ra chuyện gì? Có phải là tên xú tiểu tử Long Nhất đó khi phụ mọi không, đợi hắn trở về ta sẽ tìm hắn tính sổ." Hùng Bá tức giận gầm lên, đôi mắt tóe lửa, vừa lo lắng vừa tự trách mình.

Tiểu Y lắc đầu, mỉm cười đáp: "Ca, huynh nói linh tinh gì vậy. Long Nhất sao có thể khi phụ mọi?"

"Mọi đừng dối ta, mấy nữ ma pháp sư và kiếm sư trong đội phụ

trách an toàn cho muội nói có mấy đêm trong giấc ngủ muội đã gọi tên Long Nhất." Hùng Bá nói.

Khuôn mặt xinh xắn của Tiểu Y hồng rực, xoay mình đi nói nhỏ: "Làm gì có, muội không có như vậy, nhất định là bọn họ nghe nhầm."

Hùng Bá thờ dài một cái, nói: "Nếu Long Nhất không khi phụ muội, vậy nhất định là muội thích người ta rồi, đúng không?"

Tiểu Y ngây người, khuôn mặt đột nhiên tái đi. Yêu? Nàng giờ đây còn có tư cách thích hấn sao? Nàng bắt quả chỉ là nô tì của hấn mà thôi, lại còn là một nô tì bị bỏ rơi.

"Ca." Tiểu Y đột nhiên cất tiếng gọi.

"Có chuyện gì?" Hùng Bá hỏi.

"Nếu Long Nhất từ mạo hiểm đại hội trở về, huynh sau này hãy đi theo hấn, bất kể là chuyện gì, chỉ cần hấn nói huynh cứ theo đó mà làm." Tiểu Y chầm chậm nói.

"Tiểu muội, muội đã thấy gì." Hùng Bá hỏi lại.

"Mộng tưởng của huynh sẽ được thực hiện nếu đi theo hấn." Tiểu Y nói xong liền xoay người trở về phòng, để mặc Hùng Bá đang ngẩn ngơ đứng ngoài sân suy nghĩ.

oOo

Long Nhất định thần lại, nhặt hắc ám ma ngọc cùng quang minh thánh ngọc từ dưới đất lên, nhận thấy không có chút thay đổi nào, chẳng lẽ theo như truyền thuyết ma lực vô tận ẩn chứa bên trong lại chỉ có thể phát sinh phản ứng như vậy với Tiểu Tam thôi sao? Đáo

để là chúng có công hiệu thế nào Long Nhất vẫn không hề rõ.

"Xú Long Nhất, chàng đáo để còn có bao nhiêu pháp bảo bí mật chưa sử ra?" Phong Linh ở phía sau đột nhiên u oán hỏi.

Long Nhất quay người, nhìn Phong Linh đang tỏ ra bàng hoàng, bước tới ôm nàng vào lòng nói: "Ta còn có bao nhiêu pháp bảo bí mật cũng không quan trọng, nàng có nghe thấy nhịp đập trái tim ta không?"

Phong Linh ở trong lòng Long Nhất nũng nịu gật đầu, tiếng trái tim hắn đập mạnh mẽ khiến nàng cảm thấy an tâm.

"Chỉ cần trái tim này còn đập, trong đó vĩnh viễn có một thiếu nữ gọi là Linh nhi." Long Nhất ôn nhu nói, siết chặt vòng tay ôm chặt Phong Linh vào lòng.

Phong Linh tức thì vô cùng cảm động, cảm thấy sau này dù có bao nhiêu gian nan, chỉ cần có hắn ở bên cạnh thì chuyện gì cũng không đáng nói tới.

"Toàn lời mật ngọt chết ruồi." Phong Linh ra vẻ giận dữ nói, dụi đầu vào bộ ngực ấm áp của Long Nhất, chỉ mong cả đời cứ cùng hắn ôm lấy nhau như vậy, cho tới ngàn năm vạn năm sau biến thành tượng đá vẫn ôm nhau như thế thì thật tốt a.

"Nàng đã không thích nghe thì ta không nói nữa vậy." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Không được, thiếp thích nghe, thiếp muốn chàng ngày nào cũng phải nói cho thiếp nghe, mà phải nhiều hơn các nàng khác." Phong Linh thì thầm nói.

"Được, vậy ngày nào ta cũng nói, nói cả đời, nói cho nàng nghe đến chán thì thôi." Long Nhất cười nói, trong lòng ngập tràn cảm giác ấm áp.

"Chàng nói rồi đấy nhé, không được nuốt lời."

"Không nuốt lời."

Hai người cứ như vậy vừa ôm nhau vừa trao nhau những lời tình tứ lãng mạn, phảng phất như cả đất trời chỉ còn lại có hai người họ. Tiểu Tam, Hỏa kì lân cùng Cuồng lôi thú hiếu kì nhìn hai người, không biết tại sao bọn chúng cứ ôm nhau như vậy, chẳng lẽ chúng không thấy nóng sao?

Không biết qua bao lâu, một canh giờ, hai canh giờ hoặc lâu hơn, cuối cùng hai người mới tách ra khỏi trạng thái ý ngọt tình nồng, cơ thể đeo dính lấy nhau.

"Long Nhất, âm linh chúng ta bắt được tại ma ảo sâm lâm đang ở đâu vậy?" Phong Linh đột nhiên hỏi.

"Vẫn ở trong hắc ám thứ nguyên không gian của ta, nàng... không phải muốn luyện Xích huyết âm linh ở đây chứ?" Long Nhất nhìn xung quanh, lập tức phát hiện ý đồ của Phong Linh, luyện chế Xích huyết âm linh ở bên dòng dung nham này quả là thích hợp nhất.

"Ừm, hoàn cảnh này đúng là có cầu cũng không được, sao có thể bỏ qua cơ chứ?" Phong Linh cười nói.

"Cũng được, ta làm hộ pháp cho nàng." Long Nhất nói xong liền thả âm linh nọ ra khỏi hắc ám thứ nguyên không gian.

Đặc tính của âm linh là thích nơi lạnh giá, giờ đây bị lôi ra ở cạnh

dòng dung nham nóng bỏng liền thấy rất khó chịu, tìm đường chạy trốn. Nhưng ở đây nhiều cao thủ vây quanh như vậy, lại còn có cả thần thú, nếu vẫn để nó chạy thoát thì Long Nhất nên cùng bọn họ tự sát tập thể cho rồi.

Nhẹ nhàng khống chế âm linh lại, hai ngón tay Phong Linh phóng hai đạo hắc khí vào âm linh, cưỡng ép xóa sạch ý thức vừa mới vào giai đoạn manh nha hình thành của nó, nhưng vẫn giữ trí tuệ lại. Nếu qua luyện chế thành công cỗ tài liệu tuyệt vời này thành Xích huyết âm linh, sẽ lại phát triển tính cách giống như siêu cấp khô lâu của Long Nhất, có thể phát triển đến trình độ nào thì ai mà biết được.

Phong Linh ngồi xuống, miệng niệm chú ngữ tối nghĩa, tựa hồ phương pháp luyện chế không khác Long Nhất là mấy, trên thân thể nàng phát ra làn hắc khí mờ mờ. Đột nhiên, đôi mắt xanh biếc của nàng mở ra, một đạo tiên huyết phun tới âm linh trước mặt, thật kì quái âm linh không có thực thể đó trúng tiên huyết của Phong Linh trở nên hồng rực.

Long Nhất không hề lộ vẻ ngạc nhiên, bởi vì hẳn biết muốn luyện chế Xích huyết âm linh phải dùng máu bản thân làm vật dẫn, kích phát tiềm lực và hung tính tiềm ẩn trong tinh thần âm linh, phải luyện bảy bảy bốn mươi chín canh giờ ở nơi nhiệt độ cao, đồng thời phải bổ sung thêm các loại tài liệu khác nhau, như hồn phách của các âm linh khác cũng như những thứ chí âm chí hàn, tin rằng những thứ linh tinh đó Phong Linh có không ít.

Phong Linh đem âm linh bị tiên huyết nhuộm đỏ đặt lên đá nham thạch tinh luyện mấy lần thật kỹ, cuối cùng luyện chế thành màu đỏ sẫm. Tiếp ngay sau đó nàng lấy từ trong không gian giới chỉ ra vài chục âm linh cùng các loại vật liệu có tính âm hàn, dùng chú ngữ ngữ đặc thù luyện hóa thành vài đạo hắc khí, bắt đầu dung hợp cùng âm linh.

Lúc này là thời điểm quan trọng nhất, xác xuất thành công của Xích huyết âm linh cực thấp, đòi hỏi chất lượng cùng năng lực của tài liệu và thi thuật giả (người làm phép) cực cao. Phong Linh ép âm linh và tài liệu dung hợp với nhau, sau đó quăng vào dòng dung nham tinh luyện, sau bốn mươi chín canh giờ mới biết có thành công hay không, trong bốn mươi chín canh giờ này nàng tuyệt đối không được phân tâm hay mắc sai sót, bằng không mọi công lao trước đó coi như đổ sông đổ bể.

Long Nhất bảo vệ bên cạnh Phong Linh, ở xung quanh đều bố hạ tinh thần kết giới. Lại nói đây là địa bàn của Hỏa kì lân, chắc không có thứ gì dám xông vào.

Từng giờ từng khắc dần trôi, bốn mươi chín canh giờ thoáng cái đã trôi qua, trong thời gian đó có vài lần đám địa tinh đã chạy đi lúc trước không thấy động tĩnh gì lại mò tới nghe ngóng, nhưng đều bị tinh thần kết giới của Long Nhất cản lại không thể tiến vào, mà Long Nhất cũng không để ý tới bọn họ.

Đột nhiên, Phong Linh nhỏ giọng hô một tiếng, chú ngữ niệm càng lúc càng nhanh, tay nàng phát vào hư không một cái, một cái bóng màu đỏ sậm từ trong dung nham vọt lên, một cỗ âm khí cùng khí tức huyết tinh đậm đặc đến nghiêng trời lệch đất tràn tới, Hỏa kì lân cùng Tiểu Tam đang phát ngây ngốc ở bên cạnh lập tức lộ ra tư thế sẵn sàng tấn công.

"Thành công rồi." Phong Linh vui sướng hét lớn rồi đứng lên. Nhưng do hao phí quá nhiều tinh thần lực nên thân thể run lên loạng choạng muốn ngã, may mà Long Nhất nhanh tay nhanh mắt ôm lấy nàng giữ lại.

Nghỉ ngơi một lúc, Phong Linh mới khôi phục được một chút sức lực,

nàng nhìn Long Nhất nói: "Long Nhất, chúng ta sớm rời khỏi đây thôi, ở trong lòng đất mãi thật khó chịu."

Long Nhất gật đầu, Thủy Nhược Nhan cùng Tây Môn Vô Hận, Nhân Nhân tam nữ chưa chắc đã bị cuốn vào trong dòng nước ngầm, biết đâu vẫn còn ở trên mặt đất cũng không chừng.

Đến khi bọn họ định rời đi, chẳng hiểu sao Hỏa kì lân lại tỏ ý không muốn đi, không ngừng kêu ô ô, tiếc là Long Nhất không hiểu nó nói gì, hoặc giả nơi đây còn có gì đó khiến nó lưu luyến.

Hỏa kì lân đột nhiên nhảy vào dòng dung nham, một lúc sau không có động tĩnh gì.

Long Nhất cũng đã đợi vài khắc mới quyết định lên đường. Hắn vốn muốn mang Hỏa kì lân đi cùng, như vậy hắn sẽ có thêm một lực lượng hùng hậu hỗ trợ, đó là thần thú mà. Tiếc là nó không muốn đi thì cũng không thể cưỡng ép nó, ngay cả Tiểu Tam gọi nó còn bất động, vậy còn biết làm sao?

Nhưng đúng vào lúc đó, dòng nham thạch đột nhiên vọt lên, vách đá đối diện giống như bị một lực lượng khổng lồ đẩy ra, bên dưới không ngờ lại lộ ra một khuôn cửa đá.

PHONG LUU PHAP SU

Chương 181: Nữ thần cũng có song sinh? : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Long Nhất trong lòng chấn kinh, không ngờ dưới dòng dung nham lại có cả mật thất. Đáo để là ai có kĩ thuật xảo đoạt thiên công như vậy, không lẽ là địa tinh? Bọn họ có bản lĩnh này sao?

Lúc này thạch môn phát ra một loạt tiếng lịch kịch rồi mở ra, còn Hỏa kì lân cũng trồi lên khỏi dòng dung nham, vọt lên đứng trước cửa thạch môn, nhìn mấy người Long Nhất rống lên hai tiếng như gọi bọn họ đi vào.

"Long Nhất, chúng ta có nên vào không?" Phong Linh níu tay áo Long Nhất hỏi.

"Vào, đương nhiên phải vào. Chẳng lẽ nàng không muốn biết Hỏa kì lân muốn dẫn chúng ta tới đâu sao?" Long Nhất hắc hắc cười nói, căn bản không thèm nghĩ tới phương án khác, hơn nữa có Hỏa kì lân dẫn đường, sao có thể có nguy hiểm.

Phong Linh dĩ nhiên là nghe theo Long Nhất. Hai người thu lại đại đội nhân mã, chỉ lưu lại Tiểu Tam cùng Cường lô thú rồi tiến vào thạch

môn. Vừa vào trong thạch môn liền tự động đóng lại, ma pháp đăng ở dọc hai bên lối đi đồng thời sáng lên. Long Nhất nhớ là đã thấy chủng loại ma pháp trang trí này tại di thất chi thành trong hoang mãng thảo nguyên.

Thông đạo rất dài, đi cả nửa ngày trời vẫn chưa tới đầu kia. Có trời mới biết con đường này tiêu tốn bao nhiêu nhân lực vật lực. Đi thêm một lúc nữa, Hỏa kì lân đột nhiên dừng lại, Long Nhất có chút nghi hoặc, chỗ này vẫn chưa đến cuối đường mà?

Chỉ thấy Hỏa Kì Lân phun một khẩu thần hỏa vào vách đá bên trái, vách đá lập tức trượt sang hai bên, ánh sáng đỏ chói từ bên trong hắt ra. Đến khi vách đá mở ra hoàn toàn, Long Nhất mới phát hiện bên trong hỏa diễm cháy bùng bùng, luồng hơi nóng bỏng phả thẳng vào mặt. Không cần nói, đây tuyệt đối không phải là ngọn lửa thông thường, mà ngược lại ít nhất cũng tương đương thần hỏa do Hỏa kì lân phun ra.

Lợi hại, quả lợi hại. Long Nhất thầm tán thán trong lòng. Nhưng không phải là nói hỏa diễm cực kì lợi hại này, mà là tán thưởng sự thông minh của người thiết kế địa đạo này. Tư duy của con người đều có quán tính, cứ cho rằng có người tiến vào thông đạo, nhất định sẽ nghĩ rằng mục tiêu phải nằm ở cuối thông đạo, ai mà ngờ nổi mật thất chân chính lại nằm ở lưng chừng giữa thông đạo chứ?

Đây là một thạch thất rộng khoảng vài trăm mét vuông. Trần thạch thất bị hỏa diễm thiêu đốt đến đỏ rực, nhưng kì quái là không bị nóng chảy, mọi góc ngách của thạch thất đều bị hỏa diễm thiêu đốt, căn bản không có chỗ đặt chân, có thể nói ngoại trừ lửa ra không còn thứ gì khác.

Long Nhất vô cùng nghi hoặc, không biết vì sao Hỏa kì lân lại dẫn bọn họ tới đây, giờ càng không biết Hỏa kì lân chạm vào cơ quan gì làm

cho hỏa diễm thiêu đốt thạch thất bỗng nhiên lui lại để lộ ra một lối đi. Đến khi Long Nhất và Phong Linh bước tới trước, ở giữa không ngờ lại lộ ra một địa đạo, bên dưới là từng bậc từng bậc thang đá.

"Thực quá phức tạp, không biết bên dưới có bảo vật gì?" Phong Linh tỏ ra kinh ngạc nói.

"Biết đâu lại là một tuyệt thế đại mỹ nhân?" Long Nhất hắc hắc cười ước ao.

Phong Linh trừng mắt lườm Long Nhất một cái, tức tối nói "Chàng có mà mơ. Đó phải là suất ca (chàng đẹp trai)."

Hai người vui đùa chọc ghẹo nhau theo Hỏa kì lân đi xuống cầu thang, may là thang đá này không dài vô tận như thông đạo lúc trước, chỉ có mười bậc là xuống tới nơi.

Khi Long Nhất cùng Phong Linh tới trước một thạch môn đã mở sẵn liền cảm giác có một trận hương phong từ trước mặt thoảng bay tới. Không ngờ hiện ra trước mặt hai người lại là một phòng ngủ vô cùng sang trọng. Chỉ nhìn vào cách bài trí cùng đồ trang sức cũng có thể nhận ra đây rõ ràng là hương khuê của một thiếu nữ, không lẽ quả thực bị Long Nhất một lời đoán trước, quả thực là có một tuyệt thế đại mỹ nhân ở đây? Chỉ là ở dưới lòng đất lại bố trí một hương khuê quả thật là quá quý dị.

"Mồm quạ đen" Phong Linh tức khí buông một câu.

"Phải là miệng chim khách mới đúng chứ. Đấy đâu phải điều xấu gì" Long Nhất hắc hắc cười nói. (chim khách: loại chim mang điều tốt lành)

Hai người tiến vào trong, Long Nhất quay đầu nhìn ngó tứ phía, cặp

mắt đột nhiên trợn ngược, tí nữa đã kinh ngạc la lên.

"Oa, cô gái này đẹp quá." Phong Linh kinh ngạc thốt lên, sau lại thấy bộ dạng chấn kinh đến mức há mồm trợn mắt của Long Nhất, lại cho là vì bị mỹ sắc mê hoặc, liền tức tối đến nỗi thờ hồn hển nhéo vào phần thịt mềm nơi eo của hắn, hậm hực nói "Chàng là đồ sắc lang, mới chỉ là bức tượng thôi vậy mà xem chàng bị mê hoặc thành bộ dạng gì kia."

Long Nhất kêu lên đau đớn, hung hăng nhéo lại lên bờ mông Phong Linh hai cái, khiến cô nàng xấu hổ kêu be be một hồi. Long Nhất liếc nhìn pho tượng trong góc phòng thêm lần nữa, miệng lẩm nhẩm nói "Giống, thật là giống quá, đơn giản là giống y như đúc a."

"Cái gì giống y như đúc gì?" Phong Linh thắc mắc hỏi.

"Pho tượng đó. Bức tượng này giống hệt như pho tượng nữ thần băng ta đã thấy trong Băng cung ở vùng băng nguyên." Long Nhất giải thích. Ngoại trừ y phục và pháp trượng là khác nhau còn lại tất cả từ gương mặt đến dáng vóc đều giống nhau như tạc.

Long Nhất tiến tới trước, giơ bàn tay sói nắn nắn bộ ngực bức tượng, cười hi hi bình phẩm: "Ngay cả kích thước cũng giống hệt." Xem ra trước kia hắn cũng đã làm một cú tương tự với tượng nữ thần băng.

Phong Linh khóc cười không được trừng mắt nhìn Long Nhất, tên gia hỏa này cũng thật quá dâm dăng, ngay cả một bức tượng không có sinh mệnh cũng sờ soạng, không lẽ sờ bức tượng hay hơn sờ mình sao? Phong Linh bất giác nghĩ đến chuyện đó, hai má liền hồng rực như ráng mây chiều.

Long Nhất ý niệm xoay chuyển, chẳng lẽ nữ nhân giống hệt với nữ

thần băng này lại là hỏa thần? Hỏa thần cũng là giống cái? Đúng rồi, Băng cung cùng Liệt diễm sơn trang là tử địch, một thờ thủy thần một thờ hỏa thần, nhưng hai nữ thần sao lại giống nhau đến vậy? Không lẽ là song sinh? Thật quá kì quái.

Long Nhất ôm Hỏa kì lân đã thu nhỏ lại lên, búng búng vào cái sừng nhọn của nó hỏi: "Mi dẫn chúng ta tới đây không phải chỉ để xem bức tượng này phải không."

Hỏa kì lân ô ô hai tiếng, tựa hồ như muốn nỗ lực nói với Long Nhất chuyện gì đó.

Long Nhất bó tay, thả Hỏa kì lân ra. Nó không nguyện ý đi cùng bọn họ có thể là vì pho tượng này, bởi vì đây là chủ nhân của nó, chỉ là có chút kì quái a...

Long Nhất rơi vào trầm tư. Hơn một năm trước trong hắc ám không gian tại di thất chi thành đã nhìn thấy bức tượng của hắc ám chi thần, sau tới Băng cung nhìn thấy tượng Băng chi nữ thần, giờ pho tượng nhìn thấy ở đây khả năng là tượng hỏa thần. Long Nhất hoàn toàn không tin trên thế giới có thần thánh, ngay cả sau khi nhìn thấy thú yêu Hỏa kì lân của hỏa thần trong truyền thuyết, hắn vẫn nhận định cái gọi là thần đó chỉ là chuyện thần thoại hóa việc con người hoặc một chủng tộc đặc biệt nào đó tu luyện đến một trình độ nhất định. Chỉ đến khi liên tiếp nhìn thấy hai ba pho tượng được gọi là thần đó, Long Nhất mới cảm thấy trong đó có ẩn chứa chuyện bí mật gì đó.

Khiến người khác kì quái nhất là bức tượng lại đặt trong một hương khuê. Ai lại nảy sinh ra ý tưởng xây dựng một hương khuê trong lòng đất thế này, sau còn đặt tượng hỏa thần vào. Xem ra hương khuê này có lẽ chính là nơi ở của hỏa thần.

Long Nhất bâng khuâng đi quanh căn phòng, vừa mới đặt bàn tọa

xuống giường, một làn u hương nhẹ nhàng thoảng qua mũi hắn. Long Nhất giờ có thể coi như một cao thủ hái hoa, hắn vừa ngửi là biết hương vị này tuyệt đối là mùi hương trên cơ thể nữ hài chứ không phải là hương liệu nhân tạo.

Để xác định phán đoán của bản thân, Long Nhất cầm áo ngủ bằng gấm lên hít hít ngửi ngửi, mùi hương thấm vào tận tâm can.

"Long Nhất, chàng đúng là đồ biến thái" Phong Linh thấy Long Nhất cứ ngửi đi ngửi lại chiếc áo ngủ không khỏi bật cười nhieéc mắng.

Long Nhất cười cười, vẫy tay nói: "Linh nhi, nàng cũng tới đây ngửi xem."

"Không muốn, chàng nghĩ thiếp cũng giống như chàng sao." Phong Linh khúc khích cười nói.

"Ta nói chuyện nghiêm chỉnh với nàng đó. Nàng thử xem đây có phải là mùi hương trên người nữ hài không." Long Nhất tỏ ra nghiêm túc nói.

Lúc đó Phong Linh mới đi tới, cầm áo ngủ lên ngửi, xác nhận ngửi thấy mùi hương đặc biệt thanh nhã nhẹ nhàng. Nàng nói: "Mùi hương này thiếp chưa từng ngửi thấy, còn có phải trên người nữ hài không thì thiếp không biết, chỉ đành nhờ đại sắc lang chàng kinh nghiệm phong phú kiểm định."

Long Nhất liền ôm lấy Phong Linh, vùi đầu vào vùng khe sâu dưới cổ nàng hít một hơi dài nói "Không sai, mặc dù không giống nhau nhưng tuyệt đối là mùi hương trên người nữ nhân."

"Này, híc híc, vậy mùi hương của thiếp thơm hơn hay mùi trên cái áo ngủ đó thơm hơn." Phong Linh hai má ửng hồng hỏi.

Long Nhất trợn mắt, bàn tay to lớn đặt lên vai nàng, tựa như bộ dạng huynh đệ lúc trước, hỏi: "Nàng không thấy có gì kì quái sao?"

"Kì quái? Cái gì kì quái?" Phong Linh hỏi.

Long Nhất nhéo cái mũi xinh của nàng nói: "Linh nhi, nàng sao trở nên ngốc nghếch vậy, chẳng có chút thông minh như Lăng Phong gì cả."

Phong Linh đánh Long Nhất một cái, giận dữ nói: "Tất cả là tại chàng." Nói thì nói vậy, nhưng nàng cũng bắt đầu cẩn thận nghĩ xem chỗ này có gì kì quái. Một lúc sau nàng la lên: "Thiếp biết chàng nói gì rồi. Chàng khẳng định mùi hương này là ở trên người nữ tử, điều này chứng minh có nữ nhân ngủ trên chiếc giường này. Đến bây giờ vẫn còn mùi hương, vậy rõ ràng mới đây nữ hài tử đó vẫn còn ngủ trên giường, đúng không?"

"Thông minh, thường nàng một nụ hôn." Long Nhất cười hắc hắc hôn lên đôi môi căng mọng của Phong Linh một cái.

"Thiếp vốn rất thông minh mà." Phong Linh được khen vô cùng cao hứng cười nói. Tại sao nữ nhân một khi trúng phải mũi tên tình ái thì trí thông minh thường biến mất? Đó đều vì bọn họ có chỗ dựa, có thói quen đem mọi chuyện đổ lên đầu nam nhân, thường chỉ nghĩ tới những thứ tốt đẹp vui vẻ, từ đó thỉnh thoảng quên mất năng lực phán đoán với mọi chuyện diễn ra xung quanh.

"Đã là như vậy, nàng nói xem đáo để là ai có thể ở đây?" Long Nhất hỏi Phong Linh, cũng là tự hỏi chính mình.

"Thiếp đoán nhất định là địa nữ thần (thần đất). Chàng nói có quang minh thần, hắc ám chi thần, thủy thần, hỏa thần, không có lí thổ hệ

của chúng ta lại không có thần sao. Quan hệ giữa những vị thần này nhất định rất mật thiết. Biết đâu địa nữ thần có qua lại với hỏa thần, vì thế giúp đỡ hỏa thần trông nhà còn làm vệ sinh giúp thì sao." Phong Linh nghĩ đến đây, đột nhiên cười hi hi nói.

Long Nhất ngây người, hắc hắc cười nói: "Linh nhi, trí tưởng tượng của nàng hơi quá phong phú đấy."

"Đấy vẫn là ưu điểm của thiếp, giờ chàng mới biết sao?" Phong Linh học theo Long Nhất cười hắc hắc, ngay cả ngữ khí cũng giống hệt.

"Ai bảo nàng học cách nói của ta, đáng đánh." Long Nhất phát vào tuyết đồn của Phong Linh vài cái, bờ mông đầy đàn tính đó rung rinh, khiến Long Nhất một trận miệng khô lưỡi nóng.

"Ừm, nhẹ thôi" Phong Linh môi xinh mấp máy, liên tục phát ra ư a mấy tiếng rên rỉ, đôi mắt xanh biến thành mông lung mơ màng.

Long Nhất hô hấp đình trệ, ôm nàng lăn lên giường, tiện tay buông màn che kín chiếc giường

Chương 182: Đoàn tụ : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

"Long Nhất, chàng... chàng muốn làm gì?" Gương mặt xinh đẹp của Phong Linh hồng rục, ánh mắt long lanh, trái tim thiếu nữ đập rộn ràng như một chú hươu nhỏ đang nhảy múa.

Ánh mắt Long Nhất vừa ôn nhu lại vừa như xâm lược chăm chú ngắm nhìn Phong Linh, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay nàng, cảm nhận được cơ thể nàng run lên nhè nhẹ. Hắn cười nhẹ nói: "Ta muốn làm gì, nàng còn không biết sao?" nói xong, đầu hắn từ từ hạ xuống, mục tiêu là đôi môi hồng mềm mại của Phong Linh.

Phong Linh tức thì có chút hoảng loạn, đôi tay không biết đặt vào đâu, vừa hi vọng lại vừa hoảng sợ. Trong lòng nàng dù đã sớm xác định mình là nữ nhân của Long Nhất, cũng đã sớm chuẩn bị đem tấm thân băng thanh ngọc khiết hiến dâng cho hắn, nhưng đến lúc tối hậu vẫn không ngăn được nỗi hoảng loạn, hắn thực sự phải có được nàng ở đây sao?

Đến khi đôi môi tham lam của Long Nhất cuộn lấy bờ môi nàng, trong đầu nàng nổ bùng một cái biến thành trống rỗng, mọi ý nghĩ đều bay

tít lên chín tầng mây.

Hai người tình sôi như lửa cuốn chặt lấy nhau, hôn hít, vuốt ve, hận không thể nuốt lấy thân thể đối phương vào lòng.

Y phục rơi lả tả. Phong Linh lộ ra thân thể tuyết bạch như ngọc, song nhũ kiêu hãnh ngẩng cao dương danh với đời, căng tròn mà lại tràn đầy đàn tính. Long Nhất liếm đôi môi khô nóng, miệng há to không chút do dự ngậm lấy nụ hoa anh đào màu phấn hồng trên đỉnh núi.

Phong Linh rên lên một tiếng, thấy Long Nhất si mê nút chặt nhũ phong mình, nàng như mê đi, chỉ cảm thấy từ nơi sâu thẳm trong nội tâm dâng trào cảm giác tự hào đầy nữ tính, hai tay luồn vào mái tóc đen nhánh của Long Nhất, để mặc cho dục vọng bản thân dâng trào.

Đúng lúc dục hỏa hai người dâng trào đến không thể kiểm soát nổi, đột nhiên Long Nhất chấn động, lông măng mẫn cảm dựng ngược. Hắn cảm giác trong phòng có một cặp mắt đang chăm chú nhìn bọn họ. Long Nhất đại kinh lập tức phủ chăn che lên cơ thể gần như xích lỏa của Phong Linh.

"Long Nhất?" Phong Linh khó hiểu nhìn Long Nhất.

"Là ai?" Long Nhất trầm giọng quát, tức tốc mặc lại y phục vén màn nhìn quanh. Nhưng trong phòng chỉ có Tiểu Tam, Hỏa kì lân cùng Cường lôi thú đang lăn lộn chơi đùa.

Long Nhất nhắm mắt dùng cảm giác đánh giá cẩn thận nhưng nhận thấy cảm giác bị nhìn trộm đó đã biến mất vô tung vô ảnh.

"Không lẽ là đám địa tinh?" Long Nhất thầm nghĩ. Mặc dù đám địa tinh đó không có khả năng tiến vào theo thạch môn dưới dòng dung nham nhưng cũng không loại trừ có địa đạo khác thông tới đây.

Nhưng Long Nhất nhanh chóng phủ định suy đoán này, bởi vì đám địa tinh tuyệt đối không thể gây cho hắn loại cảm giác rợn gai ốc này.

"Long Nhất, có người sao?" Phong Linh vội vàng mặc y phục dưới tấm chăn, rồi chui ra khăn trương hỏi.

"Có thể chỉ là ảo giác của ta." Long Nhất lắc lắc đầu nói, nhìn đám Tiểu Tam đang vui đùa, thầm nghĩ cảm giác của chúng còn linh mãnh hơn mình, vậy mà thấy chúng không hề có cảm giác gì, có lẽ thực sự chỉ là ảo giác của bản thân.

Long Nhất nhíu mày, đột nhiên nhớ tới bóng đen trong ý thức hải. Không thể biến thái vậy chứ, còn không biết là nam hay nữ, để nó nhìn thấy cả không sót chút gì quả thực quá lố vớ.

"Khắc khắc khắc." Long Nhất vừa nghĩ tới đây, trong đầu liền vang lên mấy tiếng cười quái dị, một đoàn bóng đen dần dần nổi lên trong ý thức hải.

"Quả nhiên là mi, đồ quỷ khuyết đức, đồ biến thái, đồ điên dòm trộm." Long Nhất trong ý thức hải chửi lớn.

Bóng đen lạnh giọng hừ một cái nói: "Ai thèm xem chuyện xấu của bọn mi, muốn cho ta xem ta cũng không thèm."

Long Nhất nghiêng răng, nhưng cũng chẳng thể làm khác, đành nói: "Ai biết mi là ai, sao lúc trước trong dòng dung nham mi chỉ nói một nửa đã chạy mất, hại ta tí nữa thì chết."

"Mi nghĩ gì vậy? Mi chết đối với ta chẳng có chút lợi ích gì, chỉ là lúc đó ta cạn kiệt tinh lực, ta cũng không còn cách nào, không phải giờ mi vẫn sống sờ sờ ra đó sao?" Bóng đen cười quái dị đáp.

Long Nhất đột nhiên ngộ ra, hóa ra bóng đen này không thể tùy tiện nhập vào ý thức hải của hắn, thật may mắn.

"Huynh đệ à, người sống lâu đến vậy, nhất định là thấy nhiều hiểu rộng, người xem xem pho tượng trong căn phòng có phải là hỏa thần trong truyền thuyết không? Vì sao lại giống hệt băng chi nữ thần của Băng cung." Long Nhất ý niệm xoay chuyển đổi giọng hỏi.

Bóng đen đột nhiên trầm mặc cả nửa ngày trời không trả lời. Đến khi Long Nhất không nhẫn nại được nữa, hắc ảnh lại cất tiếng cười quái dị nói: "Ta không thể thấy bức tượng, người đi tới trước bức tượng, sờ toàn thân bức tượng thì ta mới biết được."

Long Nhất trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn theo lời hắc ảnh đi tới trước bức tượng, bắt đầu sờ từ trên đầu nàng.

"Không được bỏ sót bất kỳ chỗ nào. Nghe rõ chưa, bất kỳ chỗ nào, nếu không ta không cách nào thấy được dáng vóc bức tượng." Bóng đen trong ý thức hải Long Nhất bổ sung.

Long Nhất y lời thực hiện, sờ soạng từng phân từng tấc bức tượng. Hắn sờ từ đầu pho tượng sờ xuống song phong, nách, đòn bộ, thậm chí ngay cả chốn riêng tư giữa hai đùi.

"Long Nhất, chàng đang làm gì vậy?" Phong Linh nhìn Long Nhất sờ loạn trên bức tượng tuyệt sắc mỹ nữ đó, không khỏi giận dữ hỏi.

Long Nhất quay đầu cười khan hai tiếng nói: "Ta kiểm tra kiểm tra, xem xem bên trong có bí mật gì không."

Một lúc sau, Long Nhất sờ toàn bộ từ đầu đến chân bức tượng, từng phân từng tấc mọi chỗ đều đã sờ soạng qua. Hắn hỏi thăm: "Được rồi, hiện tại người nhìn rõ bức tượng rồi chứ?"

Bóng đen gật đầu, khặc khặc cười nói: "Xem rõ rồi, là một tuyệt thế đại mã nhân."

"Thế nàng ta có phải hóa thân trong truyền thuyết không?" Long Nhất hỏi lại.

"Ừm, cũng có chút quen quen, nhưng nhất thời chưa nhớ ra, đợi khi nào nhớ lại sẽ nói với ngươi." Hắc ảnh cười khặc khặc đáp.

Long Nhất ngã ngửa. Hắn có cảm giác bóng đen này cố tình chơi hấn.

"Không nói với ngươi nữa, ta không thể ở trong ý thức hải của ngươi lâu hơn, tiện thể báo cho ngươi biết, bên ngoài có người đang đến." Bóng đen nói xong liền hóa thành một đạo hư ảnh biến mất.

Long Nhất giật thót trong lòng. Có người? Không ngờ còn có người tới đây?

Lúc này, hồ con Tiểu Tam đột nhiên vểnh tai, quay sang Long Nhất khẽ rống lên hai tiếng, xem ra nó đã phát hiện có người xông tới.

Hỏa Kỳ Lân cũng đứng phắt dậy, mắt lộ hung quang. Nó tuyệt không thể để có người xông vào địa phương nó bảo hộ. Nó mở thạch môn lao ra, thân hình lập tức ở tư thế công kích. Nhưng lúc này bên ngoài vọng tới tiếng khóc lóc của nữ hài.

Long Nhất và Phong Linh biến sắc, thấy Hỏa Kỳ Lân chuẩn bị công kích, Long Nhất lắc mình lướt ra thét lớn: "Không được."

Hỏa Kỳ Lân nghe vậy liền nuốt trở lại khẩu thần hỏa vừa định phun ra, bộ dạng thèm thường nhìn ba thân ảnh phía xa.

Thân hình Long Nhất run lên. Ba thân ảnh nhuộm hồng trong ánh lửa ấy không ngờ lại là Thủy Nhược Nhan, Tây Môn Vô Hận cùng Nhân Nhân tam nữ. Lúc này tam nữ bộ dạng thảm hại, y phục xộc xệch bẩn thỉu, xem ra đã chịu không ít đau khổ.

Trông thấy Long Nhất, tam nữ như cùng hóa đá, ngơ ngẩn nửa ngày trời mới định thần lại được, còn những giọt lệ ủy khuất từng giọt từng giọt long lanh rơi xuống.

"Nhị, hu, nhị ca." Tây Môn Vô Hận mấp máy môi thốn thức, đột nhiên lao vọt vào lòng Long Nhất, ôm chặt hấn không rời.

"Tiểu muội, đừng sợ, nhị ca ở đây rồi." Long Nhất một tay ôm lấy vai nàng, một tay không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng.

"Nhị ca, muội vốn nghĩ cả đời này sẽ không được gặp lại huynh nữa." Tây Môn Vô Hận thút thít trong lòng Long Nhất. Phải chịu đựng lo lắng khổ sở nhiều ngày qua khiến nàng gặp được Long Nhất liền thất thố, chỉ có ôm chặt Long Nhất, nàng mới có cảm giác thân thiết ấm áp, cũng chỉ có cảm giác ấm áp ấy mới có thể xóa tan nỗi lo sợ trong trái tim nàng.

"Nha đầu ngọc, là nhị ca không đúng, nhị ca không bảo vệ được cho muội." Long Nhất tự trách nói.

Tây Môn Vô Hận rúc trong lòng Long Nhất lắc đầu, nửa ngày trời sau mới khôi phục tâm tình bình thường. Nàng hơi đỏ mặt rời khỏi lòng Long Nhất, ánh mắt long lanh nhìn hấn.

"Nhị ca, muội giờ mới phát hiện hóa ra huynh cũng rất hấp dẫn." Tây Môn Vô Hận đột nhiên nhỏ giọng nói.

"Thật sao? Ta vốn tưởng mọi người vẫn biết như vậy chứ?" Long Nhất hắc hắc cười nói, mục quang nhìn Thủy Nhược Nhan cùng Nhân Nhân đang gắng nén lệ phía xa, mở rộng vòng tay gọi: "Hai vị mỹ nữ, mau lại đây để ca ca ôm nào."

Thủy Nhược Nhan nghiêng răng, cuối cùng không nhịn được lao tới nhào vào lòng Long Nhất, nhưng Nhân Nhân trên khuôn mặt lại lộ vẻ thất vọng, đôi mắt dõi về phía sau Long Nhất tìm kiếm.

"Long Nhất, Lăng Phong đâu?" Nhân Nhân thanh âm nghẹn ngào hỏi. Trải qua bao nhiêu chuyện, nàng chỉ muốn có một bộ ngực vững chãi để dựa dẫm vào, nhưng người trong mộng lại không có đây.

Long Nhất đang ôm Thủy Nhược Nhan toàn thân run nhẹ, miệng há ra, nhưng lại không nói được gì. Phiền phức lớn tới rồi, suất ca Lăng Phong chớp mắt biến thành Phong Linh, hơn nữa còn trở thành nữ nhân của hắn. Đến lúc Nhân Nhân biết được không hiểu có vì không chịu nổi cú kích động này mà ngắt xiêu không nữa?

"Hắn... hắn..." Long Nhất nửa ngày trời cũng không nói ra nổi.

"Lăng Phong huynh ấy làm sao? Cho ta biết chàng làm sao?" Nhân Nhân thấy biểu tình như vậy của Long Nhất, nghĩ Lăng Phong gặp chuyện, trong lòng tức thì kinh hoàng.

Long Nhất không biết trả lời thế nào. Hắn quay đầu nhìn về thạch môn sau lưng, ánh mắt mọi người cũng nhìn theo.

Chính tại lúc này, thạch môn đột nhiên mở ra.

"Lăng Phong." Nhân Nhân vừa kinh ngạc vừa sung sướng hô to rồi chạy tới ôm chặt Phong Linh, không đúng, giờ là Lăng Phong.

Long Nhất ngây người nhìn Phong Linh vừa biến trở lại thành Lăng Phong, cười khổ hai tiếng, không biết nha đầu đáo đẽ này định làm trò quỷ gì đây.

Lăng Phong nhìn Long Nhất với vẻ xin lỗi, vừa muốn tách Nhân Nhân đang như bạch tuộc bám chặt mình ra, không ngờ Nhân Nhân lại kiên quyết ôm chặt không rời, ngoan cố rúc sâu vào lòng nàng.

Lăng Phong thấy không tách ra được, lại thấy Nhân Nhân đang nức nở trong lòng, khẽ thở dài, bàn tay vỗ về an ủi bờ lưng nàng.

Tây Môn Vô Hận nhìn Nhân Nhân đang được Lăng Phong ôm trong lòng, lại nhìn Thủy Nhược Nhan đang trong lòng Long Nhất, liền cảm thấy bất mãn. Nàng bèn kéo cánh tay Long Nhất, đẩy Thủy Nhược Nhan dịch sang một chút rồi cũng nhảy vào lòng Long Nhất tranh giành một chỗ.

Chương 183: Pho tượng sống? : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Năm người tiến vào hương khuê, đến lúc nhìn thấy bức tượng tuyệt mỹ bên trong, Tây Môn Vô Hận tam nữ không khỏi kinh thán một hồi.

"Sau khi bị hồng thủy cuốn đi, các muội gặp phải chuyện gì? Sao lại xuất hiện ở đây?" Long Nhất hỏi.

Tam nữ nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ sợ hãi. Thủy Nhược Nhan đang nắm chặt tay Long Nhất bắt đầu chậm chậm kể lại.

Hóa ra lúc trận hồng thủy phá tường ào ra, tam nữ không kịp phản ứng đã bị cuốn vào vòng xoáy, chỉ cảm thấy đầu óc tối tăm. Bọn họ liều mạng giãy giụa tìm cách thoát ra nhưng đều không có tác dụng, không lâu sau thì hôn mê. Không biết qua bao lâu, bọn họ tỉnh lại đã thấy bản thân ở trong một thông đạo dưới lòng đất. Bên cạnh thông đạo là dòng nước ngầm chảy xiết. Bọn họ vừa mới bị hồng thủy nhấn chìm nên theo bản năng tránh xa dòng nước. Vì thế họ bỏ qua đường thủy mà bắt đầu tìm hiểu thông đạo. Ai ngờ đường hầm này lại như một mê cung ngầm dưới lòng đất, một lúc sau tam nữ liền mất phương hướng, chỉ biết đi loạn trong thông đạo. Nhưng mất phương hướng không phải cái đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là trong

thông đạo bố trí vô số các loại ma pháp cơ quan xảo diệu, uy lực cường đại, chút nữa khiến tam nữ có đi không về.

Bọn họ cứ thế đi trong tình trạng căng thẳng thần kinh cao độ, thoáng chốc đã vài tuần trôi qua. Cũng may là trong không gian giới chỉ của tam nữ chứa không ít thức ăn cùng đồ uống, bằng không dù bọn họ có thể tránh khỏi các cơ quan, cũng nhất định biến thành những con quỷ chết đói trong thông đạo. Sau này Tây Môn Vô Hận không biết đạp vào cơ quan nào, tam nữ liền rơi xuống, sau đó theo vách đá tới đây, không ngờ lại gặp hai người Long Nhất.

Long Nhất trong lòng vô cùng khoan khoái, xem ra trời cao đối với bọn họ không bạc, không ngờ trong thế giới dưới lòng đất này có thể tình cờ tương phùng, không thể không nói là bọn họ có vận may cực lớn.

Lúc này, Tây Môn Vô Hận cũng hỏi chuyện của hai người Long Nhất đã gặp phải.

Long Nhất tự nhiên không giấu chuyện bọn họ gặp địa tinh tộc trong truyền thuyết, rồi vì chuyện hiến tế mà gặp Hỏa kì lân. Đương nhiên hắn giấu biệt không nói những chuyện về Lăng Phong là Phong Linh, cũng bởi thấy đáng về Phong Linh không muốn cho bọn họ biết thân phận chân chính của nàng. Hắn đâu biết ngoài hắn ra thì tiểu muội Tây Môn Vô Hận đã sớm biết Lăng Phong là nữ nhân.

Long Nhất mồm miệng càng lúc càng ba hoa, những chuyện kể lại được hắn thêm mắm dặm ớt đến mức kinh hiểm vô bì. Tam nữ nghe đến nỗi không ngừng kinh hô, phảng phất như bản thân mình lâm vào kì cảnh. Bất quá nói đi nói lại, nếu không phải Long Nhất phúc lớn mạng lớn, chỉ sợ bây giờ hắn đã làm mồi cho Hỏa kì lân.

Đợi Long Nhất thuật xong tao ngộ những ngày qua, căn phòng liền

chìm vào yên tĩnh, phảng phất như mọi người còn đang chìm đắm vào trong tình cảnh của Long Nhất vừa kể chưa định thần lại được.

"Nhị ca, chúng ta mau lên mặt đất thôi, muội không muốn ở trong lòng đất nữa." Tây Môn Vô Hận níu áo Long Nhất, nàng vốn là pháp sư quang minh hệ, đương nhiên không thích chốn lòng đất âm u ảm thấp.

"Đúng a, bọn ta mau đi thôi, đây không phải chỗ cho người ở." Thủy Nhược Nhan tán thành nói. Những người khác cũng đồng thanh lên tiếng phụ họa.

"Thủy Nhược Nhan giáo sư... ai da, nàng đánh lén ta a." Long Nhất đau khổ hét lớn, nắm lấy bàn tay Thủy Nhược Nhan đang cấu eo hấn.

Nhìn ánh mắt ám muội của mấy thiếu nữ, Thủy Nhược Nhan không khỏi ửng hồng hai má. Thực ra nàng sớm đã có cảm tình đặc biệt với Long Nhất, chỉ là không thể bỏ được sự kiêu hãnh của nữ nhân, đến lúc đụng chuyện lại muốn trốn tránh, nhưng những ngày bị vây khốn trong địa đạo, nàng đã minh bạch tâm ý mình. Lại nói bên cạnh Long Nhất mỹ nữ càng lúc càng nhiều, chỉ sợ cuối cùng trong lòng hấn không còn một khoảng nhỏ dành cho nàng. Vừa rồi nghe Long Nhất gọi nàng là Thủy Nhược Nhan giáo sư, trong lòng liền có cảm giác khó chịu. Tuy nói bọn họ hiện tại không phải như cặp tình lữ, nhưng cách xưng hô đó tỏ ra quá xa cách, mà nàng rất muốn Long Nhất gọi thẳng tên mình, nhưng trước mặt đám nữ nhân nàng lại không biết làm sao nói ra miệng những lời ấy.

"Cậu, cậu đáng đời." Thủy Nhược Nhan cúi đầu giận dỗi nói, câu nói khiến Long Nhất có cảm giác kì diệu khó tả. Mặc dù hấn cũng có thể coi là cao thủ hái hoa, nhưng đối với tâm tư thiên biến vạn hóa của các thiếu nữ cũng không thể hiểu hết.

"Được rồi, nếu mọi người đã muốn ra, vậy chúng ta đi." Long Nhất tán thành. Nhìn lại bức tượng trong phòng một lần nữa, hắn lúc lắc đầu rồi dẫn mọi người rời khỏi, kì thực hắn vẫn không minh bạch, Hòa kì lân dẫn bọn họ tới đây chỉ để xem bức tượng kia thôi sao? Hay là muốn thuyết minh rõ nó phải bảo vệ chốn này nên không thể đi cùng bọn họ.

Sau khi mọi người đều đã ra khỏi thạch môn, Hòa kì lân đang dẫn đường ở phía trước đột nhiên dừng lại, trầm giọng rống lên một tiếng rồi lộn trở vào trong. Ngay sau đó thạch môn lịch kịch đóng lại làm cho mấy người Long Nhất chỉ còn biết ngơ ngác nhìn nhau.

"Không phải nó muốn nhốt chúng ta đến chết đói tại đây chứ, làm sao bây giờ?" Nhân Nhân sợ hãi nói.

"Không thể, nhất định nó có việc gì đó, rồi cũng sẽ ra thôi." Long Nhất đáp. Hắn nhìn sang chú hổ nhỏ Tiểu Tam như dò hỏi nhưng Tiểu Tam cũng chỉ lắc đầu.

Đợi chẳng bao lâu, thạch môn lại mở ra, Hòa kì lân từ bên trong phóng ra, thạch môn lại lịch kịch đóng lại. Lúc thạch môn mở ra Long Nhất liếc nhanh vào trong, chú ý đến bức tượng ở góc tường, cảm giác bức tượng có gì đó không đúng.

Hòa kì lân tiếp tục tiến lên trước dẫn đường, còn Long Nhất chìm vào suy tư. Vừa bước được mấy bước, hắn vồ mạnh lên đùi cái đét, a lên một tiếng. Cuối cùng hắn cũng đã nhận ra điều không đúng. Tư thế, là tư thế không đúng. Lúc mới vào chân phải bức tượng ở phía trước, chân trái ở phía sau, vừa rồi nhìn lại bức tượng thì hai chân lại song song với nhau.

Tiếng kêu của Long Nhất khiến mọi người giật nảy mình hoảng hốt,

người người đều rút binh khí khẩn trương nhìn quanh.

"Không có gì, không có gì, chỉ là nhớ lại một chuyện thôi, mọi người cứ tiếp tục lên đường." Long Nhất hắc hắc cười, nhưng trong nét cười lại lộ ra chút miễn cưỡng.

Bức tượng sao có thể là người sống chứ, Long Nhất trong lòng hoảng sợ nghĩ. Lại nhớ tới bóng đen sống nhờ trong thiên ma thạch cổ tình lừa hấn sờ soạng toàn thân bức tượng, trong lòng không khỏi rét run. Dù thế nào đấy cũng có thể là hỏa thần trong truyền thuyết a, sờ soạng toàn thân hỏa thần, hậu quả đó. nhất định vừa rồi nàng ta đã gọi Hỏa kì lân trở lại, chẳng lẽ là bất chấp sự có mặt của Tiểu Tam vẫn lấy cái mạng nhỏ của mình sao?

Trong lúc Long Nhất đang nghĩ ngợi lung tung, Hỏa kì lân đã dẫn bọn họ tới thạch môn dưới dòng dung nham.

Trông thấy dòng dung nham cuồn cuộn phả làn hơi nóng bỏng trước mắt, Tây Môn Vô Hận tam nữ vừa nhìn thấy không khỏi ồ lên kinh thán.

Mọi người lảng không bay qua dòng dung nham đỏ rực tới miệng thông đạo phía đối diện. Hỏa kì lân lưu luyến nhìn lại địa phương đã sống không biết bao nhiêu năm, rồi không ngờ lại cùng nhóm Long Nhất ra đi.

Long Nhất thấy Hỏa kì lân đi cùng, trong lòng chấn động. Chẳng lẽ đúng như suy đoán, Hỏa kì lân thực sự nhận mệnh lệnh ra đi sao? Nếu không lúc mới đầu nó không nguyện ý rời bỏ chỗ này, sao giờ đây lại đi cùng bọn họ?

Bất quá Long Nhất lại nghĩ, có lẽ tịnh không phải như mình tưởng tượng, nói không chừng Hỏa kì lân đi cùng giúp đỡ hấn thì sao. Nếu

như muốn cái mạng hắn sao còn phải chờ đến bây giờ? Tiểu Tam tuy có thể uy hiếp nó nhưng năng lực công kích thực tế của Tiểu Tam không đáng kể, chỉ cần vài khẩu thần hỏa của Hỏa kì lân cũng đủ kết liễu nhóm Long Nhất.

Nghĩ đến đây, Long Nhất cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Bọn họ nhanh chóng đi tới đầu kia thông đạo, nơi đây Long Nhất đã bố trí một đạo tinh thần cấm chế. Khi Long Nhất thu hồi đạo tinh thần cấm chế liền phát hiện một đội địa tinh hộ vệ đang canh phòng ở đó. Bọn chúng nhìn thấy mấy người Long Nhất hiện ra tức thì ngây người.

Lúc này Hỏa kì lân theo sau Long Nhất đi ra, hướng về đội địa tinh rống lên một tiếng. Đội địa tinh vừa nhìn thấy Hỏa kì lân tức thì nhũn như chi chi quy xuống, không ngừng run lên bần bật, trong miệng liên tục tuôn ra hàng tràng điệu ngữ.

"Đây là địa tinh tộc sao, bọn họ trông thật xấu xí." Thủy Nhược Nhan tò mò nhìn đám địa tinh vừa lùn vừa xấu bình phẩm.

"Ha ha, quan niệm về thẩm mỹ không giống nhau. Trong mắt bọn họ thì đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương như Thủy Nhược Nhan giáo sư chính là không hợp nhãn nhất." Long Nhất cười nói.

Thủy Nhược Nhan trừng mắt lờm Long Nhất, nhưng nghe hấn tán dương bản thân là quốc sắc thiên hương trong lòng lại thầm thấy vui vẻ.

Long Nhất đỡ một tên địa tinh hộ vệ ở gần nhất lên, dùng địa tinh ngữ nói hai chữ trưởng lão, đấy cũng là hai từ duy nhất hấn biết, ý muốn hộ vệ gọi địa tinh trưởng lão là người duy nhất biết ngôn ngữ nhân loại tới.

Gã địa tinh hộ vệ không phải đồ ngu, lập tức chạy biến nhanh như

gió, đám còn lại vẫn nằm run cầm cập trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Kì thực Long Nhất không hiểu rõ, vì sao Hỏa kì lân phải nuốt đồng nam đồng nữ của địa tinh tộc? Nó là thần thú, có thể hấp thụ năng lượng chí thuần trong dòng dung nham là được, sao còn phải cần cúng tế? Long Nhất đem nghi vấn này truyền đạt tới Tiểu Tam, bảo nó đi hỏi Hỏa kì lân. Tiểu Tam có thể hiểu lời Long Nhất nói, nhưng hẳn lại không biết Tiểu Tam nói gì.

Tiểu Tam nhìn Hỏa kì lân rống vài tiếng, xem ra đang hỏi chuyện.

Hỏa kì lân bộ dạng ủy khuất nhìn Long Nhất hống vài tiếng, cái đầu to lớn lúc lắc không ngừng, phảng phất như Long Nhất đã đổ tội oan cho nó.

Không phải sao? Long Nhất nghi hoặc, không lẽ là địa tinh tộc hiểu nhầm? Nghĩ lại đường đường là một thần thú sao phải nuốt vài tiểu hài địa tinh tộc, ngay cả xỉa răng cũng còn không đáng.

Chính lúc Long Nhất đang nghĩ ngợi, từ xa vọng tới một loạt tiếng bước chân, địa tinh tộc trưởng cùng địa tinh trưởng lão dẫn theo một đội ngũ dài dằng dặc đang vội vã chạy tới.

Khi địa tinh tộc trưởng cùng địa tinh trưởng lão nhìn thấy Hỏa kì lân nhỏ bằng nắm tay đang đứng dưới chân Long Nhất, tức thì kinh hô. Hai người dẫn theo đám địa tinh tộc nhất loạt quỳ xuống, một hàng dài như vô tận nhất loạt quỳ xuống, cảnh tượng này cũng thật hoành tráng a.

Toàn bộ địa tinh mồm miệng đều lâm nhảm cầu khẩn, tham bái hỏa hệ thần thú chí cao vô thượng trong mắt bọn họ.

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Đến khi địa tinh tộc hoàn thành nghi thức tham bái cũng mất cả nửa canh giờ, còn địa tinh trưởng lão nhìn thấy Hỏa kì lân ngoan ngoãn đứng cạnh Long Nhất, ánh mắt không khỏi lộ vẻ cuồng nhiệt nhìn hấn.

Địa tinh tộc long trọng nghênh tiếp đoàn người Long Nhất trở về vương quốc trong lòng đất. Hỏa kì lân cùng Tiểu Tam, Cuồng lôi thú đều được đãi ngộ cực cao.

Tới địa tinh hoàng cung, Long Nhất nói đã tìm được ba bạn đồng hành của mình, đồng thời biểu lộ ý nguyện ly khai.

Địa tinh trưởng lão gật đầu, cung kính hỏi: "Còn thánh thú?"

Long Nhất vỗ vỗ lên đầu Hỏa kì lân, khiến địa tinh trưởng lão cùng tộc trưởng giật mình suýt nhảy dựng lên. Long Nhất cười đáp: "Nó à, chắc cũng đi theo chúng ta."

Địa tinh trưởng lão cùng tộc trưởng bốn mắt nhìn nhau, rồi cùng quỳ xuống trước Long Nhất. Lúc trước bọn họ quỳ xuống trước Hỏa kì lân, hiện tại đối tượng lại chính là Long Nhất.

"Nô tài không biết hỏa thần sứ giả tới, lúc trước đã thất lễ, mong hỏa thần sứ giả thứ tội." Địa tinh trưởng lão phủ phục dưới đất bái lạy. Theo lão nhận định, Hỏa kì lân cam tâm tình nguyện để hấn sai khiến như vậy, không nghi ngờ gì nữa người này nhất định là hỏa thần sứ giả.

"Hỏa thần sứ giả?" Long Nhất nhíu mày, nhãn châu xoay chuyển, ý

định phủ nhận ban đầu liền bị dập xuống, lập tức cải biến chủ ý. Nếu như bọn họ coi hấn là hỏa thần sứ giả, sau này có thể sẽ nghe theo mệnh lệnh của hấn chứ.

"Ừm, nếu như từ nay về sau ta có yêu cầu, địa tinh tộc các ngài có thể giúp chứ?" Long Nhất hăng giọng, tỏ ra nghiêm túc hỏi.

"Dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng quyết không từ nan." Địa tinh trưởng lão khẳng định như đinh đóng cột.

"Không phải chỉ hạn định trong ma ảo sâm lâm chứ?" Long Nhất hắc hắc cười hỏi tiếp.

"Lúc trước bọn nô tài không biết là hỏa thần sứ giả đã đắc tội tới người, chỉ cần hỏa thần sứ giả có lệnh, bất luận là địa phương nào, địa tinh tộc nhất định toàn lực tương trợ cho người." Địa tinh trưởng lão cung kính đáp.

Long Nhất tức thì sáng bừng cặp mắt đầy vẻ mừng rỡ. Loại sinh ý không cần vốn này còn phải nghĩ sao, từ nay về sau địa tinh tộc sẽ do hấn tùy ý sử dụng.

Lúc này, Long Nhất đột nhiên nhớ tới lời hứa nói về cục diện trên Thương Lan đại lục cho bọn họ nghe, vì thế liền đỡ địa tinh trưởng lão cùng tộc trưởng dậy, vắn tắt nói về cục thế hiện tại trên Thương Lan đại lục.

"Ôi, chiến tranh, mỗi thời đại đều không thể thiếu chiến tranh a." Địa tinh trưởng lão cảm thán thở dài, tựa hồ pha chút cảm xúc.

Long Nhất không quản địa tinh trưởng lão cảm thán cái gì, bởi đám nữ nhân sau lưng lộ rõ vẻ sốt ruột muốn mau chóng rời khỏi, vì thế hấn liền nói: "Thời gian không còn sớm, ta thấy cũng đã đến lúc

chúng ta lên đường, mong trưởng lão chỉ đường."

Địa tinh trưởng lão gật đầu hỏi: "Sau khi các ngài rời khỏi đây rồi sẽ trở về sao?"

"Giờ vẫn còn quá sớm để quay về, chúng ta muốn đi vào chỗ sâu nhất xem thử." Long Nhất cười đáp.

Địa tinh trưởng lão biến sắc, khuyên can: "Chỗ đó các ngài không nên đến. Khu vực đó mấy vạn năm trước đã bị vài con rồng chiếm cứ. Long tộc cường hãn thế nào không cần nói nhiều, đặc biệt thần long nhất tộc đến ngay cả hòa thần gặp phải cũng phải nhường vài phần."

"Long tộc?!" Long Nhất cùng đám nữ nhân tức thì kinh hô, người người ánh mắt đều lộ vẻ hưng phấn. Long tộc a, đó chính là sinh vật tối cường hãn trong truyền thuyết trên Thương Lan đại lục.

"Chính xác là long tộc? Trưởng lão, ngài có chắc không?" Long Nhất hỏi lại.

"Long tộc từ xưa tới nay vẫn tồn tại. Bọn họ có địa bàn riêng của mình, thông thường rất ít khi xuất thế. Năm xưa nhân loại cũng có loại đồ long dũng sĩ, chỉ là hiện tại... ai, chẳng hiểu vì sao mấy con rồng lại từ địa bàn của chúng chạy tới ma ảo sâm lâm này. Các ngài tốt nhất không nên làm phiền bọn chúng." Địa tinh trưởng lão khuyến cáo.

Long Nhất mồm miệng ứng tiếng cho có lệ. Từ lúc biết phía trước có long tộc, sao có thể không đi mở rộng kiến thức, không đi đúng là điều tiếc nuối lớn nhất cả đời người a.

Địa tinh trưởng lão nhìn thần sắc Long Nhất cùng chư nữ biết có

khuyên cũng vô dụng, lại nghĩ tới Long Nhất là hỏa thần sứ giả, bên cạnh là hỏa hệ thần thú Hỏa kì lân, một khi muốn đến gặp mặt thì long tộc cũng phải nể mặt hỏa thần mà lưu lại vài phần thể diện chứ.

Địa tinh trưởng lão đích thân dẫn nhóm người Long Nhất tới thông đạo tới mặt đất. Những cơ quan gặp được dọc đường đi ra khiến đám người Long Nhất vô cùng thán phục. Địa tinh tộc không hổ là tổ tông của nghề đào địa đạo cơ quan, cho dù có thể tìm ra thông đạo dẫn xuống vương quốc dưới lòng đất nhưng muốn công hạ cũng chẳng khác gì tìm đường lên trời. Đây chính là vô vàn tâm huyết của địa tinh tộc tích lũy được trong mấy vạn năm qua a.

Cơ quan cuối cùng mở ra, mặt đất trên đầu Long Nhất dần bắt đầu rung động, cả một mảng đất từ từ mở về hai bên, giúp ánh dương quang lóa mắt theo đó tràn xuống, khiến những người trải qua nhiều ngày sống trong lòng đất như Long Nhất gần như không thể mở nổi mắt.

Qua một lúc sau, Long Nhất cuối cùng cũng thích ứng được ánh sáng bên ngoài. Lúc này hẳn mới phát hiện lối ra vào thông đạo tới vương quốc dưới lòng đất cao hàng trăm mét, hay nói cách khác cửa vào thông đạo dày hàng trăm mét này, ở giữa sử dụng các loại kim loại đậm lót, dù có dùng thuốc nổ sợt cũng không phá nổi, thật sự không biết địa tinh tộc làm bằng cách nào.

Địa tinh trưởng lão cùng đi đưa tiễn vẫy tay tạm biệt. Nhóm Long Nhất lẳng không bay lên, lướt lên mặt đất phía trên, nhìn xuống thấy ánh mắt đám địa địa tinh hộ vệ đều ngậy ngốc đầy ngỡ ngàng.

Trên mặt đất cây cỏ mọc um tùm, không có chút khoảng trống.

"A, chúng ta cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời." Mấy người vui sướng phát cuồng chạy nhảy trên thảm cỏ rậm rạp, chỉ đến khi mất

đi rồi mới có thể nhận ra những gì có được thật đáng quý.

"Nhị ca, chúng ta nhất định phải đi xem rồng sao?" Tây Môn Vô Hận hỏi.

"Đương nhiên, không biết thì không nói, đã biết nhất định phải đi xem, bằng không ta chết cũng không nhắm mắt a." Long Nhất ngẩng đầu lớn hô to.

"Không sao, huynh có chết muội sẽ dùng thánh quang giúp huynh siêu độ." Tây Môn Vô Hận khúc khích cười đùa.

"Nha đầu giỏi thật, muội cầu cho nhị ca muội chết phải không?" Long Nhất la to oa oa nhào về phía Tây Môn Vô Hận, ý định muốn vồ vào cái móng náy nở của nàng mấy cái. Vồ móng người khác dường như đã thành thói quen của hắn. Đến lúc đánh xong hắn mới sực tỉnh. Tây Môn Vô Hận dù gì cũng là một đại cô nương, vồ móng nàng ta dường như cũng có chút không thích hợp a.

Tây Môn Vô Hận hét lên chói tai, gương mặt thanh tú hồng rục. Nàng tránh khỏi ma chướng của Long Nhất, làm mặt quỷ nói: "Nhị ca xấu, huynh thật đáng ghét."

Mấy người nằm dài trên thảm cỏ hưởng thụ ánh dương quang trên cao thật lâu. Tâm tình mỗi người dường như đều được ánh dương quang tắm gội đến bừng sáng.

Thủy Nhược Nhan cùng Tây Môn Vô Hận một trái một phải dựa vào Long Nhất. Thân hình mềm mại khiến Long Nhất thầm hô sáng khoái. Thời đại này làm nam nhân thật là sướng a, tam thê tứ thiếp cũng còn hiềm là quá ít.

Tây Môn Vô Hận nhìn Lăng Phong đang cật lực tránh né Nhân Nhân

bám sát, đột nhiên bật cười khanh khách.

"Tiểu muội, muội cười gì vậy?" Long Nhất hỏi.

Tây Môn Vô Hận không biết Long Nhất đã sớm biết giới tính thực sự của Lăng Phong, dẫu miệng nói: "Không nói cho huynh biết, ai bảo huynh cứ luôn khi phụ muội."

Long Nhất nở nụ cười mờ nhạt, âu yếm xoa xoa đầu nàng. Tây Môn Vô Hận khép hờ hàng mi, thoả mái hưởng thụ cảm giác âu yếm Long Nhất mang lại.

Lăng Phong nhìn sang phía Long Nhất, lại thấy hắn cười mỉm tinh quái nhìn lại mình, trong lòng không khỏi đau khổ, tức tối trừng mắt lườm hắn. Lúc trước vì không muốn kích động Nhân Nhân, nàng đành biến trở lại thân phận Lăng Phong, hiện tại nàng lại có chút hối hận. Đáng ra nàng đã có thể thoả thoả mái mái dựa vào lòng Long Nhất, bây giờ lại bị người khác chiếm mất.

"Oa, oa, oa." Mấy tiếng khóc như tiếng trẻ con khiến Long Nhất đột nhiên bật dậy, đám nữ nhân cũng đứng quây lại với nhau, khuôn mặt lộ vẻ lo sợ cùng hoảng hốt.

"Quái vật đó sao lại ở đây?" Thủy Nhược Nhan kinh hãi hỏi.

"Không phải sợ, nó đâu thể gây thương tích cho chúng ta." Long Nhất an ủi đáp.

Lúc này, Đại đầu quái toàn thân đầy xúc tu Long Nhất gặp phải lúc trước xuất hiện ở gần đó. Nó vừa nhìn thấy mấy người Long Nhất hai mắt sáng lên, thân hình tròn xoe nhanh chóng lăn đến chỗ bọn họ.

Đám nữ nhân la oái oái dùng phiêu phù thuật bay lên, ngay cả Nhân Nhân một cao cấp ma pháp sư cũng được Lăng Phong ôm lấy bay lên không trung, trên mặt đất chỉ còn lại Long Nhất, Tiểu Tam, Hỏa kì lân và Cuồng lôi thú.

Có Hỏa kì lân bên cạnh, Long Nhất nào còn sợ Đại đầu quái cái loại hành động chậm chạp bất tiện ấy. Nhưng trước cái mồm to lớn ăn uống biến thái của Đại đầu quái hẳn không khỏi có chút sờ sợ, không biết giờ nó đã trưởng thành đến mức nào, nếu quả trưởng thành đến vô hạn, chẳng lẽ cả trời đất cũng bị nó nuốt mất?

Đại đầu quái cảm nhận được khí thế của ba con thần thú Hỏa kì lân, có chút úy kỵ không dám tới gần, chỉ dùng đôi mắt nhỏ úy khuất nhìn Long Nhất.

Long Nhất nhìn Đại đầu quái xấu xí đó, cảm thấy nó không hề có ác ý, liền vẫy tay ra hiệu cho đám nữ nhân trên không gọi: "Xuống đi, xem các người sợ quá thành bộ dạng nào kìa."

Chư nữ hạ xuống đất, đứng nép sau lưng Long Nhất. Dù cho Đại đầu quái không có ác ý, nhưng bộ dạng xấu xí của nó không thể khiến người khác yêu thích được.

"Long Nhất, chúng ta đuổi nó đi nhé?" Thủy Nhược Nhan đề nghị.

"Đâu cần, cứ để mặc nó đi theo." Long Nhất nhìn ánh mắt đáng thương của Đại đầu quái cười đáp. Hắn cũng chẳng biết vì sao Đại đầu quái ấy lại thích đi theo bọn họ tới vậy, không lẽ nguyên do là bởi đám mỹ nữ sao?

Từ đó, đám người Long Nhất hối hả đi trước, Đại đầu quái chẳng nhanh chẳng chậm đi theo sau. Nhiều lần nhóm Long Nhất đi nhanh quá tưởng đã bỏ rơi nó nhưng một lúc sau nó lại xuất thần nhập quỹ

xuất hiện phía sau bọn họ.

Đi cả nửa ngày, bầu trời dần dần tối lại, dạ dày chúng nhân bắt đầu kháng nghị la lên óc ách. Long Nhất chọn một nơi cắm trại, đốt lên một đống lửa.

Tiểu Tam tham ăn đã lâu chưa được nếm món thịt nướng của Long Nhất, cái miệng há ra, không đợi Long Nhất phân phó đã cùng Cường lôi thú, Hỏa kì lân bay đi.

Chẳng bao lâu sau bọn chúng đã trở về trong bộ dạng thân hình to lớn lúc công kích, trong miệng cùng móng vuốt mang về đây các loại dã thú vừa săn được. To lớn thì có ma hùng nhỏ thì là gà rừng, xem ra muốn biến Long Nhất thành ngự dụng trù sư.

Đại đầu quái ở gần đó trông thấy đống dã thú săn được, nước miếng lập tức tuôn ra, không nhịn được tiến lên vài bước, nhưng lại bị khí thế lẫm liệt của Tiểu Tam bức lùi, trong chớp mắt biến nhỏ lại lắc đầu vẫy đuôi làm nũng với Long Nhất.

"Được rồi, hôm nay lão tử cao hứng, tiện cho ngươi nhé." Long Nhất vô vớ đầu Tiểu Tam cười nói.

"Long Nhất, ta muốn ăn gà ăn mào." Thủy Nhược Nhan kéo tay Long Nhất, bắt đầu dùng siêu cấp vũ khí của nữ nhân - làm nũng. Từ lúc được xơi món gà ăn mào của Long Nhất, nàng có thể nói là không thể quên nổi a.

"Nhị ca, muội cũng muốn ăn." Tây Môn Vô Hận lập tức giơ tay tán đồng.

Long Nhất ha hả cười đáp ứng, bắt đầu phát huy năng lực siêu cấp trù sư, tay trái nổi lửa nướng tay gấu, tay phải dùng hỏa diễm quay

gà ăn mày, đồng lứa cạnh đó bày một hàng hơn hai mươi con hỏa
thỏ, thực sự là Mãn Hán toàn tịch* a.

Chương 184: Long tộc xuất hiện : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Đến khi địa tinh tộc hoàn thành nghi thức tham bái cũng mất cả nửa canh giờ, còn địa tinh trưởng lão nhìn thấy Hỏa kì lân ngoan ngoãn đứng cạnh Long Nhất, ánh mắt không khỏi lộ vẻ cuồng nhiệt nhìn hấn. Địa tinh tộc long trọng nghênh tiếp đoàn người Long Nhất trở về vương quốc trong lòng đất. Hỏa kì lân cùng Tiểu Tam, Cuồng lôi thú đều được đãi ngộ cực cao. Tới địa tinh hoàng cung, Long Nhất nói đã tìm được ba bạn đồng hành của mình, đồng thời biểu lộ ý nguyện ly khai. Địa tinh trưởng lão gật đầu, cung kính hỏi: "Còn thánh thú?" Long Nhất vỗ vỗ lên đầu Hỏa kì lân, khiến địa tinh trưởng lão cùng tộc trưởng giật mình suýt nhảy dựng lên. Long Nhất cười đáp: "Nó à, chắc cũng đi theo chúng ta." Địa tinh trưởng lão cùng tộc trưởng bốn mắt nhìn nhau, rồi cùng quỳ xuống trước Long Nhất. Lúc trước bọn họ quỳ xuống trước Hỏa kì lân, hiện tại đối tượng lại chính là Long Nhất. "Nô tài không biết hỏa thần sứ giả tới, lúc trước đã thất lễ, mong hỏa thần sứ giả thứ tội." Địa tinh trưởng lão phủ phục dưới đất bái lạy. Theo lão nhận định, Hỏa kì lân cam tâm tình nguyện để hấn sai khiến như vậy, không nghi ngờ gì nữa người này nhất định là hỏa thần sứ giả. "Hỏa thần sứ giả?" Long Nhất nhíu mày, nhãn châu xoay chuyển, ý định phủ nhận ban đầu liền bị dập xuống, lập tức cải biến chủ ý. Nếu như bọn họ coi hấn là hỏa thần sứ giả, sau này có thể sẽ nghe theo mệnh lệnh của hấn chứ. "Ừm, nếu như từ nay về sau ta có yêu cầu, địa tinh tộc các ngài có thể giúp chứ?" Long Nhất háng giọng, tỏ ra nghiêm túc hỏi. "Dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng

cũng quyết không từ nan." Địa tinh trưởng lão khẳng định như đinh đóng cột. "Không phải chỉ hạn định trong ma ảo sâm lâm chứ?" Long Nhất hắc hắc cười hỏi tiếp. "Lúc trước bọn nô tài không biết là hỏa thần sử giả đã đắc tội tới người, chỉ cần hỏa thần sử giả có lệnh, bất luận là địa phương nào, địa tinh tộc nhất định toàn lực tương trợ cho người." Địa tinh trưởng lão cung kính đáp. Long Nhất tức thì sáng bừng cặp mắt đầy vẻ mừng rỡ. Loại sinh ý không cần vốn này còn phải nghĩ sao, từ nay về sau địa tinh tộc sẽ do hắn tùy ý sử dụng. Lúc này, Long Nhất đột nhiên nhớ tới lời hứa nói về cục diện trên Thương Lan đại lục cho bọn họ nghe, vì thế liền đỡ địa tinh trưởng lão cùng tộc trưởng dậy, vắn tắt nói về cục thế hiện tại trên Thương Lan đại lục. "Ôi, chiến tranh, mỗi thời đại đều không thể thiếu chiến tranh a." Địa tinh trưởng lão cảm thán thở dài, tựa hồ pha chút cảm xúc. Long Nhất không quản địa tinh trưởng lão cảm thán cái gì, bởi đám nữ nhân sau lưng lộ rõ vẻ sốt ruột muốn mau chóng rời khỏi, vì thế hắn liền nói: "Thời gian không còn sớm, ta thấy cũng đã đến lúc chúng ta lên đường, mong trưởng lão chỉ đường." Địa tinh trưởng lão gật đầu hỏi: "Sau khi các ngài rời khỏi đây rồi sẽ trở về sao?" "Giờ vẫn còn quá sớm để quay về, chúng ta muốn đi vào chỗ sâu nhất xem thử." Long Nhất cười đáp. Địa tinh trưởng lão biến sắc, khuyên can: "Chỗ đó các ngài không nên đến. Khu vực đó mấy vạn năm trước đã bị vài con rồng chiếm cứ. Long tộc cường hãn thế nào không cần nói nhiều, đặc biệt thần long nhất tộc đến ngay cả hỏa thần gặp phải cũng phải nhường vài phần." "Long tộc?!" Long Nhất cùng đám nữ nhân tức thì kinh hô, người người ánh mắt đều lộ vẻ hưng phấn. Long tộc a, đó chính là sinh vật tối cường hãn trong truyền thuyết trên Thương Lan đại lục. "Chính xác là long tộc? Trưởng lão, ngài có chắc không?" Long Nhất hỏi lại. "Long tộc từ xưa tới nay vẫn tồn tại. Bọn họ có địa bàn riêng của mình, thông thường rất ít khi xuất thế. Năm xưa nhân loại cũng có loại đồ long dũng sĩ, chỉ là hiện tại... ai, chẳng hiểu vì sao mấy con rồng lại từ địa bàn của chúng chạy tới ma ảo sâm lâm này. Các ngài tốt nhất không nên làm phiền bọn chúng." Địa tinh trưởng lão khuyến cáo. Long Nhất mồm

miệng ửng tiếng cho có lệ. Từ lúc biết phía trước có long tộc, sao có thể không đi mở rộng kiến thức, không đi đúng là điều tiếc nuối lớn nhất cả đời người a. Địa tinh trưởng lão nhìn thần sắc Long Nhất cùng chư nữ biết có khuyên cũng vô dụng, lại nghĩ tới Long Nhất là hỏa thần sứ giả, bên cạnh là hỏa hệ thần thú Hỏa kì lân, một khi muốn đến gặp mặt thì long tộc cũng phải nể mặt hỏa thần mà lưu lại vài phần thể diện chứ. Địa tinh trưởng lão đích thân dẫn nhóm người Long Nhất tới thông đạo thông tới mặt đất. Những cơ quan gặp được dọc đường đi ra khiến đám người Long Nhất vô cùng thán phục. Địa tinh tộc không hổ là tổ tông của nghề đào địa đạo cơ quan, cho dù có thể tìm ra thông đạo dẫn xuống vương quốc dưới lòng đất nhưng muốn công hạ cũng chẳng khác gì tìm đường lên trời. Đây chính là vô vàn tâm huyết của địa tinh tộc tích lũy được trong mấy vạn năm qua a. Cơ quan cuối cùng mở ra, mặt đất trên đầu Long Nhất dần bắt đầu rung động, cả một mảng đất từ từ mở về hai bên, giúp ánh dương quang lóa mắt theo đó tràn xuống, khiến những người trải qua nhiều ngày sống trong lòng đất như Long Nhất gần như không thể mở nổi mắt. Qua một lúc sau, Long Nhất cuối cùng cũng thích ứng được ánh sáng bên ngoài. Lúc này hắn mới phát hiện lối ra vào thông đạo tới vương quốc dưới lòng đất cao hàng trăm mét, hay nói cách khác cửa vào thông đạo dày hàng trăm mét này, ở giữa sử dụng các loại kim loại đậm lót, dù có dùng thuốc nổ sợ cũng không phá nổi, thật sự không biết địa tinh tộc làm bằng cách nào. Địa tinh trưởng lão cùng đi đưa tiễn vẫy tay tạm biệt. Nhóm Long Nhất lẳng không bay lên, lướt lên mặt đất phía trên, nhìn xuống thấy ánh mắt đám địa địa tinh hộ vệ đều ngậy ngốc đầy ngỡ ngàng. Trên mặt đất cây cỏ mọc um tùm, không có chút khoảng trống. "A, chúng ta cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời." Mấy người vui sướng phát cuồng chạy nhảy trên thảm cỏ rậm rạp, chỉ đến khi mất đi rồi mới có thể nhận ra những gì có được thật đáng quý. "Nhị ca, chúng ta nhất định phải đi xem rờng sao?" Tây Môn Vô Hận hỏi. "Đương nhiên, không biết thì không nói, đã biết nhất định phải đi xem, bằng không ta chết cũng không nhắm mắt a." Long Nhất ngẩng đầu lớn hô to. "Không

sao, huynh có chết muội sẽ dùng thánh quang giúp huynh siêu độ." Tây Môn Vô Hận khúc khích cười đùa. "Nha đầu giỏi thật, muội cầu cho nhị ca muội chết phải không?" Long Nhất la to oa oa nhào về phía Tây Môn Vô Hận, ý định muốn vỗ vào cái mông nảy nở của nàng mấy cái. Vỗ mông người khác dường như đã thành thói quen của hắn. Đến lúc đánh xong hắn mới sực tỉnh. Tây Môn Vô Hận dù gì cũng là một đại cô nương, vỗ mông nàng ta dường như cũng có chút không thích hợp a. Tây Môn Vô Hận hét lên chói tai, gương mặt thanh tú hồng rục. Nàng tránh khỏi ma chướng của Long Nhất, làm mặt quỷ nói: "Nhị ca xấu, huynh thật đáng ghét." Mấy người nằm dài trên thảm cỏ hưởng thụ ánh dương quang trên cao thật lâu. Tâm tình mỗi người dường như đều được ánh dương quang tắm gội đến bừng sáng. Thủy Nhược Nhan cùng Tây Môn Vô Hận một trái một phải dựa vào Long Nhất. Thân hình mềm mại khiến Long Nhất thầm hô sướng khoái. Thời đại này làm nam nhân thật là sướng a, tam thê tứ thiếp cũng còn hiếm là quá ít. Tây Môn Vô Hận nhìn Lăng Phong đang cật lực tránh né Nhân Nhân bám sát, đột nhiên bật cười khanh khách. "Tiểu muội, muội cười gì vậy?" Long Nhất hỏi. Tây Môn Vô Hận không biết Long Nhất đã sớm biết giới tính thực sự của Lăng Phong, dẫu miệng nói: "Không nói cho huynh biết, ai bảo huynh cứ luôn khi phụ muội." Long Nhất nở nụ cười mờ nhạt, âu yếm xoa xoa đầu nàng. Tây Môn Vô Hận khép hờ hàng mi, thoải mái hưởng thụ cảm giác âu yếm Long Nhất mang lại. Lăng Phong nhìn sang phía Long Nhất, lại thấy hắn cười mỉm tinh quái nhìn lại mình, trong lòng không khỏi đau khổ, tức tối trừng mắt lờm hắn. Lúc trước vì không muốn kích động Nhân Nhân, nàng đành biến trở lại thân phận Lăng Phong, hiện tại nàng lại có chút hối hận. Đáng ra nàng đã có thể thoải mái thoải mái dựa vào lòng Long Nhất, bây giờ lại bị người khác chiếm mất. "Oa, oa, oa." Mấy tiếng khóc như tiếng trẻ con khiến Long Nhất đột nhiên bật dậy, đám nữ nhân cũng đứng quây lại với nhau, khuôn mặt lộ vẻ lo sợ cùng hoảng hốt. "Quái vật đó sao lại ở đây?" Thủy Nhược Nhan kinh hãi hỏi. "Không phải sợ, nó đâu thể gây thương tích cho chúng ta." Long Nhất an ủi đáp. Lúc này, Đại đầu

quái toàn thân đầy xúc tu Long Nhất gặp phải lúc trước xuất hiện ở gần đó. Nó vừa nhìn thấy mấy người Long Nhất hai mắt sáng lên, thân hình tròn xoe nhanh chóng lặn đến chỗ bọn họ. Đám nữ nhân la oái oái dùng phiêu phù thuật bay lên, ngay cả Nhân Nhân một cao cấp ma pháp sư cũng được Lăng Phong ôm lấy bay lên không trung, trên mặt đất chỉ còn lại Long Nhất, Tiểu Tam, Hỏa kì lân và Cuồng lôi thú. Có Hỏa kì lân bên cạnh, Long Nhất nào còn sợ Đại đầu quái cái loại hành động chậm chạp bất tiện ấy. Nhưng trước cái mồm to lớn ăn uống biến thái của Đại đầu quái hẳn không khỏi có chút sờ sợ, không biết giờ nó đã trưởng thành đến mức nào, nếu quả trưởng thành đến vô hạn, chẳng lẽ cả trời đất cũng bị nó nuốt mất? Đại đầu quái cảm nhận được khí thế của ba con thần thú Hỏa kì lân, có chút úy kỵ không dám tới gần, chỉ dùng đôi mắt nhỏ ủy khuất nhìn Long Nhất. Long Nhất nhìn Đại đầu quái xấu xí đó, cảm thấy nó không hề có ác ý, liền vẫy tay ra hiệu cho đám nữ nhân trên không gọi: "Xuống đi, xem các người sợ quá thành bộ dạng nào kìa." Chư nữ hạ xuống đất, đứng nép sau lưng Long Nhất. Dù cho Đại đầu quái không có ác ý, nhưng bộ dạng xấu xí của nó không thể khiến người khác yêu thích được. "Long Nhất, chúng ta đuổi nó đi nhé?" Thủy Nhược Nhan đề nghị. "Đâu cần, cứ để mặc nó đi theo." Long Nhất nhìn ánh mắt đáng thương của Đại đầu quái cười đáp. Hẳn cũng chẳng biết vì sao Đại đầu quái ấy lại thích đi theo bọn họ tới vậy, không lẽ nguyên do là bởi đám nữ nhân sao? Từ đó, đám người Long Nhất hối hả đi trước, Đại đầu quái chẳng nhanh chẳng chậm đi theo sau. Nhiều lần nhóm Long Nhất đi nhanh quá tưởng đã bỏ rơi nó nhưng một lúc sau nó lại xuất thần nhập quỷ xuất hiện phía sau bọn họ. Đi cả nửa ngày, bầu trời dần dần tối lại, dạ dày chúng nhân bắt đầu kháng nghị la lên óc ách. Long Nhất chọn một nơi cắm trại, đốt lên một đống lửa. Tiểu Tam tham ăn đã lâu chưa được nếm món thịt nướng của Long Nhất, cái miệng há ra, không đợi Long Nhất phân phó đã cùng Cuồng lôi thú, Hỏa kì lân bay đi. Chẳng bao lâu sau bọn chúng đã trở về trong bộ dạng thân hình to lớn lúc công kích, trong miệng cùng móng vuốt mang về đầy các loại dã thú vừa săn được. To lớn thì có ma hùng

nhỏ thì là gà rừng, xem ra muốn biến Long Nhất thành ngự dụng trù sư. Đại đầu quái ở gần đó trông thấy đồng dã thú sẵn được, nước miếng lập tức tuôn ra, không nhịn được tiến lên vài bước, nhưng lại bị khí thế lẫm liệt của Tiểu Tam bức lùi, trong chớp mắt biến nhỏ lại lắc đầu vẫy đuôi làm nũng với Long Nhất. "Được rồi, hôm nay lão tử cao hứng, tiện cho ngươi nhé." Long Nhất vô vô đầu Tiểu Tam cười nói. "Long Nhất, ta muốn ăn gà ăn mỳ." Thủy Nhược Nhan kéo tay Long Nhất, bắt đầu dùng siêu cấp vũ khí của nữ nhân - làm nũng. Từ lúc được xơi món gà ăn mỳ của Long Nhất, nàng có thể nói là không thể quên nổi a. "Nhị ca, muội cũng muốn ăn." Tây Môn Vô Hận lập tức giơ tay tán đồng. Long Nhất ha hả cười đáp ứng, bắt đầu phát huy năng lực siêu cấp trù sư, tay trái nổi lửa nướng tay gấu, tay phải dùng hỏa diễm quay gà ăn mỳ, đồng lửa cạnh đó bày một hàng hơn hai mươi con hỏa thỏ, thực sự là Mãn Hán toàn tịch* a. -----

*Mãn Hán toàn tịch: Bữa ăn trong cung gồm vài chục món dành cho vua chúa

Chương 185: Đột phá : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Hương vị thịt nướng nhanh chóng theo gió tỏa rộng. Mùi thơm nồng đậm nức mũi dậy lên càng khiến các loại trùng蝶 trong bao tử mọi người kháng nghị không ngừng, nước miếng không kìm được tứa ra.

Xem ra Đại đầu quái càng không chịu nổi, nước miếng như hồng thủy phá đê tong tống tràn ra khỏi khốe mồm, muốn sán tới nhưng lại sợ uy thế của Tiểu Tam cùng Hỏa kỳ lân, chỉ đành dùng cặp mắt nhỏ đóng đinh vào dàn thịt nướng.

Bây giờ hỏa hệ ma pháp của Long Nhất vì hấp thụ hỏa hệ năng lượng của Hỏa kỳ lân đã kết thành ma hạch, cảnh giới đề thăng tới thực lực ma tâm sĩ, nướng thịt tự nhiên càng thuận tay hơn.

Lúc này Tiểu Tam cũng không nhịn nổi. Long Nhất vừa mới rắc gia vị lên, nó liền như thiểm điện nuốt ngay lấy một con hỏa thỏ, ngồm ngoàm tham lam nhai nuốt. Tiểu Tam đã động thủ, Hỏa kỳ lân cùng Cuồng lôi thú cũng đâu nhận kém, trong chớp mắt hai mươi con hỏa thỏ nướng đã chẳng còn lấy một con.

Long Nhất coi như không có chuyện gì, cười hi hi nhìn mấy con thú cưng khả ái đang tranh giành thịt nướng, dù sao cũng còn đầy gà ăn mày, không lo không có thứ để ăn.

Lúc này, Long Nhất cảm giác thấy nhẩn thần đầy khát vọng của Đại đầu quái, quay đầu nhìn nó một cái, tiện tay ném ra một con vật săn chưa hề nướng qua. Đại đầu quái hưng phấn chỉ một miếng nuốt gọn, đôi mắt vẫn nhìn chòng chọc vào đồng thịt nướng trên đất.

"Nhị ca, xem nó đáng thương chưa kìa, cho nó một con hỏa thỏ đi." Tây Môn Vô Hận đến cạnh Long Nhất nhỏ giọng nói.

Long Nhất cười mỉm gật đầu, đem con hỏa thỏ cuối cùng vừa nướng chín ném ra cho Đại đầu quái đang dài cổ chờ đợi.

Đại đầu quái xơi tái con hỏa thỏ đã nướng mềm, đột nhiên ngậy người ra, nửa ngày trời mới kêu oa oa hai tiếng, âm thanh đầy bi thiết. Trong đôi mắt nhỏ của nó đột nhiên chảy ra hai dòng lệ.

"Nhị ca, nó...nó có nước mắt kìa." Tây Môn Vô Hận cực kì kinh ngạc thốt lên. Từ trước tới giờ chưa từng nghe ma thú cùng các loại động vật có nước mắt. Những người khác nghe vậy tụ cả lại để xem. Chúng nữ tức thì đều tỏ ra đồng tình thương cảm với Đại đầu quái.

"Xem bộ dạng nó kìa, nhất định là nhớ tới chuyện đau lòng." Thủy Nhược Nhan nói.

"Nó khẳng định đang nhớ tới người thân rồi." Tây Môn Vô Hận tiếp lời.

Long Nhất cũng ngậy ra. Biểu tình của Đại đầu quái không ngờ lại như người, biểu tình bi thương đó khiến người khác không khỏi nghĩ nó là nhân loại.

Long Nhất vẫy tay gọi Đại đầu quái. Nó ngậy người một lúc, rồi lăn thân hình tròn xoe của mình tới. Mấy thiếu nữ phía sau Long Nhất lập tức vô thức lùi lại vài bước, cũng bởi bộ dạng Đại đầu quái thật không dám gọi là đáng yêu. Long Nhất lại không hề để ý, bàn tay hơi ngập ngừng vươn ra xoa lên những xúc tu trên đầu Đại đầu quái, không ngờ lại phát hiện những xúc tu cực kì ôn hòa mềm mại, cảm giác cực kì thú vị.

Đại đầu quái kêu oa oa hai tiếng, dáng vẻ tràn đầy sự hưởng thụ.

"Sờ rất thoải mái a, các nàng muốn sờ thử một chút không." Long Nhất hắc hắc cười quay đầu hỏi.

"Họa có điên. Huynh nhất định lừa người." Chúng nữ căn bản không hề tin, không ai nguyện ý tới thử.

"Ta mà lừa các nàng sao, không tin lại đây thử." Long Nhất cong môi nói.

"Nhị ca, mọi tin huynh. Nhưng liệu nó có cắn mọi không a." Tây Môn Vô Hận tỏ ra e dè nói.

Long Nhất nhìn cái mồm rộng ngoác của Đại đầu quái, xem ra cũng có chút đáng sợ, vì thế vỗ cái đầu lớn của nó hỏi "Nhóc con, người có thể biến nhỏ không?"

Đại đầu quái tự hồ không hiểu lời Long Nhất nói, nhãn tình mê hoặc nhìn hẳn.

Long Nhất gọi Cường lôi thú, bảo nó biểu diễn biến nhỏ lại. Đại đầu quái lập tức hiểu ra, hưng phấn oa oa hai tiếng, thân hình như một khối cầu bơm đầy khí nóng dần dần thu nhỏ lại, thu nhỏ xuống còn

chỉ to bằng cỡ đầu người, bộ dạng không ngờ lại khả ái hơn nhiều.

Tây Môn Vô Hận lúc này mới bước tới sờ nắn, kinh ngạc kêu lên: "Thực vậy, cảm giác rất thoải mái a."

Tây Môn Vô Hận vừa nói vậy, Đại đầu quái lập tức từ kẻ bị chán ghét thành miếng bánh ngọt. Chúng nữ tranh nhau tới vuốt ve sờ soạng lên đám xúc tu trên đầu Đại đầu quái.

Long Nhất nhìn thấy thế liền mỉm cười, trong lòng lại nghĩ tới lai lịch của Đại đầu quái. Nó tuy nhìn không thuận mắt lại cực kỳ phàm ăn, nhưng thông minh dị thường. Dựa vào trí thông minh của nó xem ra tuyệt đối không thể là một quái vật thông thường.

Ánh trăng rạng rỡ, nhuộm ma ảo sâm lâm thành một thế giới trắng bạc. Gió mạnh thổi ào ạt, khiến những cây đại thụ như khiêu vũ trong gió.

Long Nhất ngồi minh tưởng trong lều, đột nhiên cảm thấy nội lực trong đan điền sôi động, bắt đầu không ngừng tả xung hữu đột.

Long Nhất mở bừng cặp mắt, trong bóng tối đôi mắt sáng rực như sao lóe lên hai đạo u quang. Hắn ngưng thần tĩnh khí, lắng lẽ cảm nhận chân khí xao động trong thể nội. Hắn biết rằng, đây là dấu hiệu đột phá của ngạo thiên quyết, quá trình này đã liên tục không ngừng nghỉ một quãng thời gian, nhưng chưa từng mãnh liệt như hôm nay. Có lẽ tối nay ngạo thiên quyết sẽ tiến vào tầng thứ ba.

Thái dương huyết của Long Nhất đột nhiên bập bùng rung động không ngừng. Chân khí ngạo thiên quyết trong kinh mạch càng lúc càng cuồng bạo, bắt đầu trùng kích âm duy mạch cùng dương duy mạch vẫn bị bế tắc. Hai mạch này nằm trong kì kinh bát mạch, âm doanh ngũ tạng, dương doanh lục phủ, lưỡng mạch quán thông tất

âm dương điều hòa, công lực tự nhiên sẽ đại tiến.

Long Nhất đã sống ở hai thế giới, cũng đã tu luyện ngạo thiên quyết ở cả hai đời, đối với nỗi thống khổ phải chịu đựng trước lúc đột phá công lực hẳn càng hiểu rất rõ. Nó giống như con tằm phá kén trở thành hồ điệp, không trải qua nỗi thống khổ, sao có thể có được vẻ đẹp rạng ngời chứ. Hắn dùng chưởng phong mở cửa trướng, dùng nội lực lưu lại trên đất vài dòng chữ rồi dùng kết giới phong ấn toàn bộ căn lều lại.

Chân khí trong thể nội càng lúc càng cuồng bạo, càng lúc càng hùng hậu, bắt đầu tự động mãnh liệt tấn công vào âm duy dương duy nhị mạch, từng cơn đau đớn thống tâm từ lưỡng mạch dội tới, lan ra toàn thân. Mồ hôi từ đỉnh đầu Long Nhất túa ra, hắn cố gắng thả lỏng toàn thân, yên lặng cảm nhận nỗi đau khổ cực độ. Dạng nhục thể đau đớn đến cực hạn này hẳn đã được hưởng thụ mấy lần. Đúng vậy, quả thật là hưởng thụ. Từ chịu đựng nỗi thống khổ đến hưởng thụ tuyệt đối là một quá trình không phải ai cũng làm nổi.

Chân khí bắt đầu tạo thành xoáy lốc trùng kích kinh mạch, cảm giác đó như thể có người xé nát mọi tổ chức trong cơ thể thành từng tơ từng sợi. Muốn đả thông lưỡng mạch không phải chỉ tốn một thời gian ngắn, hồi đó tại di thất chi thành Long Nhất đột phá lên tầng thứ hai ngạo thiên quyết đã phải mất vài ngày, đặc biệt là trong cơ thể con người âm duy dương duy lưỡng mạch phân bố rất dài, bao phủ cả trong và ngoài từ chân lên vùng bụng tới vai, chân khí dạng xoáy ốc phải xuyên phá từng điểm rồi lại từng điểm mới là đột phá thành công.

Long Nhất không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, cảm giác không ngờ lại không như tiếng rên thống khổ, mà ngược lại giống như tiếng rên sung sướng thỏa mãn lúc đang ở trên người nữ nhân.

Lúc này, trên người Long Nhất từ từ xuất hiện quang mang của thất hệ nguyên tố ma pháp, trong đó hắc sắc mạnh nhất, tiếp đó là thủy hệ, lôi điện hệ cùng hỏa hệ đã kết hạch, những hệ khác quang mang mờ nhạt nhất.

Một đạo hắc ảnh đột nhiên từ thể nội Long Nhất xuất hiện, kết thành một hư ảnh trước mặt hắn, chỉ nghe âm thanh quái dị lảm nhảm nói: "Xú tiểu tử này, quả thực quá biến thái."

Bóng đen đó đi quanh Long Nhất vài vòng rồi lại nói tiếp: "Thất hệ thể chất, ma pháp nguyên tố hùng hậu như vậy, nhưng cảnh giới lại thấp như vậy, quả thực kì quái. Thôi vậy, giúp người đề thăng hắc ám ma pháp nguyên tố một phen, hi vọng đến lúc đó ngươi có thể giúp được ta."

Hắc ảnh nói xong liền xoắn lại, biến thành một làn khói mỏng cuốn lấy tay trái Long Nhất, thiên ma thạch khảm trên huyết sắc khô lâu trong lòng bàn tay lập tức bạo xuất ra từng trận hắc mang đen kịt, phảng phất thâm trầm tựa như một lỗ đen, như muốn hút mọi thứ vào trong. Làn khói đen cuốn lấy tay trái Long Nhất dần dần thu lại, hắc mang trên thiên ma thạch bắt đầu thuận theo làn khói đen do hắc ảnh biến thành xâm nhập vào thể nội Long Nhất, trực tiếp biến thành hắc ám ma pháp nguyên tố xung nhập vào trong ý thức hải của hắn.

Lúc này, trời đã sáng rõ. Lăng Phong cùng Tây Môn Vô Hận tam nữ vây quanh lều Long Nhất. Người đầu tiên phát hiện dòng chữ Long Nhất để lại là Lăng Phong. Khi đó trời vẫn còn tối mịt, Lăng Phong trần trọc không thể tĩnh tâm được, nghĩ tới nghĩ lui liền đem toàn bộ lỗi lầm đổ lên người tên Long Nhất đáng thương. Nàng quả thực rất nhớ cảm giác ấm áp trong lòng tên gia hỏa xấu xa, vì thế định âm thầm chui vào lều cùng hắn ôn nhu ôm ấp một phen. Ai ngờ vừa tiến đến đã phát hiện một kết giới vô cùng cường đại, nhờ có ánh trăng nàng mới nhìn thấy trên mặt đất lưu lại mấy chữ: Đang tu luyện,

đừng lo lắng.

Thời gian chậm chậm trôi đi, trời hết sáng lại tối, hết tối lại sáng. Thoáng chốc Long Nhất đã ở lì trong lều ba ngày ba đêm mà vẫn y nhiên không hề có chút động tĩnh nào. Mấy người dù biết Long Nhất không gặp chuyện gì, nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng.

"Lăng Phong, người theo nhị ca ta đã lâu, trước giờ huynh ấy có tu luyện lâu đến thế này không?" Tây Môn Vô Hận đi tới nắm tay Lăng Phong. Nàng vốn biết Lăng Phong cũng là thân nhi nữ như mình nên trong lúc khẩn cấp quên mất việc giữ khoảng cách.

"Chưa từng có. Nhưng ta nghĩ Long Nhất có lẽ đang đột phá cảnh giới thông thường, nếu không đã không lưu lại mấy chữ đó." Lăng Phong cười nói, ánh mắt lại thăm ra hiệu cho Tây Môn Vô Hận chú ý một chút.

Tây Môn Vô Hận tức thì có cảm giác, vội vàng bỏ tay Lăng Phong ra. Chỉ thấy Thủy Nhược Nhan đang nhìn nàng cười vẻ ám muội còn Nhân Nhân thì khuôn mặt lại tràn đầy địch ý chăm chăm nhìn nàng.

Tây Môn Vô Hận le lưỡi quay người, ngồi xuống trước Đại đầu quái đã thu nhỏ, không ngờ lại còn nói chuyện với nó. Nàng lẩm nhẩm: "Nhị ca huynh ấy vẫn chưa ra, người biết ta nói về ai chứ? Hôm qua huynh ấy là người nướng thịt cho người ăn đấy, người phải gọi hắn là chủ nhân...không phải là phụ thân mới đúng, hi hi."

"Vô Hận, muội chưa được Long Nhất đồng ý đã tự tiện tìm cho hắn một đứa con, cẩn thận hắn ra đánh đòn muội đấy." Thủy Nhược Nhan nghe vậy vui vẻ cười nói.

"Huynh ấy dám, Đại đầu có gì không tốt, có một nhi tử như nó là phúc khí của huynh ấy. Người nói có phải không, Đại đầu." Tây Môn

Vô Hận hi hi cười đáp.

Đại đầu quái có chút mê hoặc nheo cặp mắt vốn đã bé xíu lại, không ngờ lại biểu lộ dáng vẻ như hiểu mà không hiểu, khiến chúng nhân không ngớt xung kì, không phải nó hiểu lời Tây Môn Vô Hận chứ?

Next : sextalk.sexviet/showthread.php?t=99722&page=18

Chương 186: Uyên ương tắm gội : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Lúc này quá trình đột phá của Long Nhất đã tới thời điểm quan trọng. Quang mang của ma pháp nguyên tố trên người càng lúc càng thịnh, cả gian lều ánh sáng vốn không thể lọt qua cũng được chiếu sáng tràn đầy màu sắc rực rỡ, xán lạn vô bì.

Chỉ nghe thấy một tiếng "bách", làn khói đen đang cuốn quanh cổ tay trái Long Nhất đột nhiên bị bắn ra như đạn, ngưng tụ thành trạng thái hắc ảnh.

"Kì quái, tiểu tử này sao có thể chất hỗn loạn thế này." Bóng đen lẩm bẩm nói. Gã đem hắc ám ma lực ẩn tàng trong thiên ma thạch quá nửa truyền vào ý thức hải của Long Nhất, không ngờ tới lúc tối hậu, lại bị khí kinh trên người Long Nhất đẩy bắn ra, khiến gã có chút cảm giác bất khả tư nghị.

Quang mang bảy sắc trên người Long Nhất vụt lóe lên, không gian xung quanh cơ thể cũng vặn vẹo từng đợt. Bóng đen biết công pháp kì quái của hắn sắp tới lúc đột phá, vì thế nhanh chóng biến thành một làn khói đen tiến nhập vào trong tay trái Long Nhất.

Đột nhiên, Long Nhất mở bừng đôi mắt, tròng mắt đen nhánh khiếp người lưu chuyển như những gợn sóng. Ma pháp nguyên tố và chân khí tập trung quanh người hắn va chạm phát nổ mãnh liệt, khí lưu hùng mạnh vọt ra bốn phương tám hướng, lập tức trùng kích căn lều cùng kết giới bố trí quanh đó tan thành bụi phấn. Long Nhất gầm lên một tiếng lớn vang vọng trời xanh, mái tóc đen lãng tử tung bay tán loạn trong không trung.

Cảm nhận thấy chân khí toàn thân thư thái sáng khoái, Long Nhất cười vang, thân hình chớp động, trong không trung hóa thành mười tám đạo hư ảnh, cự kiếm trong tay vẽ nên đạo đạo quang ảnh xanh sẫm. Quang ảnh giao nhau tạo thành một đồ án kì dị, âm âm vọt tới rừng cây phía trước.

Đồ án do quang ảnh tạo thành không phí chút lực xuyên qua rừng cây, vô thanh vô tức tan biến, còn mười tám đạo hư ảnh đã hợp lại thành một.

"Ba, hai, một." Long Nhất đếm mấy tiếng, vừa nói đến một, cảm giác một trận núi rung đất chuyển, khí lưu bạo tạc từ mặt đất vọt thẳng lên bầu trời, từng khối đại thụ cùng đất cát bị vụ nổ bắn tung lên. Cả một khoảng rừng cây đã biến thành bình địa, trên mặt đất còn lưu lại một hố sâu tạo thành hình đồ án, chính là đồ án do Long Nhất dùng quang ảnh tạo thành.

Lăng Phong, Tây Môn Vô Hận tam nữ ở bên dưới trợn mắt há miệng ngây người nhìn Long Nhất trên không trung, thân pháp như ma quỷ cùng lực công phá cực lớn do hắn tạo nên khiến bọn họ như say như mê.

Thân hình Long Nhất chớp lên xuất hiện ngay trước mặt chư nữ, cười ha hả đỡ lấy Tây Môn Vô Hận vừa lao tới.

"Nhị ca, huynh thật lợi hại." Tây Môn Vô Hận hưng phấn cười nói.

"Đương nhiên, còn không rõ nhị ca là ai chứ." Long Nhất hắc hắc cười phun ra một tràng như rắm thối.

Lúc này, Tây Môn Vô Hận đột nhiên nhăn mũi, lùi tránh Long Nhất vài bước, thốt: "Nhị ca, huynh mấy ngày liền không tắm, khó ngửi quá a."

Khuôn mặt Long Nhất chợt cứng đờ. Giờ mới nhớ sau mỗi lần ngạo thiên quyết có bước đột phá đều thải bỏ uest vật khỏi thể nội, phải sau khi lên tới tầng thứ năm, sau khi đạt tới tiên thiên chi cảnh, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên mới không xảy ra tình trạng đó nữa.

Cũng may là Long Nhất luôn chọn nơi cắm trại ở gần nguồn nước, nên gần đó cũng có một con suối nhỏ trong mát.

"Người đệ cũng bẩn rồi, để đệ đi cùng huynh." Lăng Phong cười rồi cũng đi theo. Nàng khẽ ngoảnh đầu lại liền thấy Tây Môn Vô Hận đang tròn mắt ngạc nhiên nhìn mình, gương mặt tươi cười không khỏi nóng bừng bừng. Nữ nhân vừa mới rơi vào lưới tình đều điên cuồng, Lăng Phong cũng không ngoại lệ. Mấy ngày không gặp Long Nhất nàng ta đã mường tượng phần nhung nhớ, lúc này cũng không thèm quan tâm Tây Môn Vô Hận nghĩ gì, mong muốn duy nhất của nàng là nhảy vào trong lòng Long Nhất, muốn ôm ôm siết siết hấn thật chặt.

Long Nhất cùng Lăng Phong đi rồi, Thủy Nhược Nhan mới phát hiện khuôn mặt Tây Môn Vô Hận lộ vẻ quái quái liền hỏi: "Vô Hận, muội sao vậy? Có chỗ nào không thấy thoải mái sao?"

Tây Môn Vô Hận miễn cưỡng cười một tiếng đáp: "Không có gì, chỉ là mấy ngày lo cho đại ca muội nên nghỉ ngơi không tốt. Giờ muội phải về trước ngủ một giấc mới được."

Thủy Nhược Nhan dõi theo bóng lưng Tây Môn Vô Hận, nghi hoặc lắc đầu. Nữ hài này rõ ràng là có tâm sự mà, bất quá chỉ là nàng ta không nguyện ý nói ra thôi.

Tây Môn Vô Hận nằm trong lều, trong lòng hỗn loạn. Phong Linh cùng nhị ca đã phát triển đến mức độ này sao? Một nam một nữ cùng tắm sẽ xảy ra chuyện gì? Tây Môn Vô Hận tưởng tượng tình cảnh Long Nhất và Phong Linh triền miên trong dòng suối, không hiểu sao trong lòng lại thấy không thoải mái.

Lăng Phong theo Long Nhất tới bên dòng suối, nhìn lại phía sau rồi nhin không nổi lao vào lòng Long Nhất.

"Linh nhi, thân thể ta hơi hám, đợi chút đã." Long Nhất ngăn lại. Hắn đương nhiên biết bản thân mình cấu bẩn bám đầy, mùi hôi thật rất khó ngửi.

"Không quan tâm, thiếp không quan tâm, thiếp rất nhớ chàng." Phong Linh si si dại dại nói, dung nhan biến chuyển, lập tức biến trở lại dáng vẻ thiếu nữ, đôi mắt xanh biếc say mê ngắm nhìn Long Nhất, nổi nhớ nhung da diết biểu lộ rõ ràng từ đôi cửa sổ tâm hồn.

Phong Linh vòng tay ôm cổ Long Nhất, kiễng chân dán chặt đôi môi vào môi Long Nhất. Trong cơn kích tình hai người hôn nhau cuồng nhiệt như lửa, song thủ không ngừng ve vuốt thân thể đối phương. Đúng vậy, bọn họ đang khao khát nhau.

Hai người vừa hôn vừa tiến vào dòng suối, thi nhau thoát quang y phục đối phương. Trong chớp mắt hai người đã hoàn toàn xích lõa trình diện nhau.

Phong Linh nhìn thân thể đầy cấu bẩn của Long Nhất, cũng không

ngại bản, ngọc thủ nhẹ nhàng kì cọ cho hẵn, từ đầu đến chân, từ trước ngực ra sau lưng, ngay cả tiểu huynh đệ của Long Nhất cũng không bỏ qua.

Hai tay Long Nhất cũng không hề nhàn nhã, không ngừng vuốt ve trên thân thể như ngọc như ngà của Phong Linh, thành thực trêu ghẹo khiến giai nhân xuân ý dâng trào như thủy triều.

Phong Linh khuôn mặt hồng rục, hơi thở nóng bỏng như lửa, miệng nhỏ xinh hé mở, ngọc thủ nắm tiểu huynh đệ của Long Nhất chuyển động lên xuống không ngừng.

"Long Nhất, muốn tiếp chứ." Phong Linh yêu kiều rên khẽ, dụi vào cổ Long Nhất, ngọc nữ nhẹ nhàng chà sát lên vàng ngực rắn chắc của hần.

Long Nhất nghe vậy hô hấp như ngưng trệ, hai mắt bắn ra từng trận hoa lửa. Hần cũng đã nghĩ, nhịn dục đã lâu như thế, hần là một thanh niên trẻ tuổi thân thể cường tráng đương nhiên đã chịu đựng nhiều tân khổ, nhưng lại muốn nàng ở chỗ này thì thật là hấp tấp, liều lĩnh. Không nói đến chuyện nữ nhân sau lần đầu tiên sẽ hành động bất tiện, mà quanh đây có thể ẩn tàng long tộc cường đại, thời cơ không thuận lợi a.

"Linh nhi, hiện tại chưa được, qua một thời gian, ta nhất định biến nàng thành nữ nhân chân chính của Long Nhất ta." Long Nhất nhắm nháp vành tai tinh mỹ của Phong Linh, nhẹ giọng nói.

Long Nhất ôm Phong Linh ngồi trên một tảng đá nhô lên trên dòng suối, cúi đầu say sưa hôn lên nụ hoa trên đỉnh ngọc nữ Phong Linh, một tay luồn qua tay nàng nhẹ nhàng mơn trớn ngọc nữ kia, tay còn lại tiến dần qua vùng bụng bằng phẳng đến khu vực giữa hai đùi nàng, thăm hỏi vùng thần bí thâm u mướt mà của người thiếu nữ.

"Oh, Long Nhất" Phong Linh môi thơm hé mở, vùng bụng dưới khó chịu nảy lên, tựa như muốn Long Nhất chào hỏi âu yếm nhiều hơn.

Dưới sự loạn động của cả tay lẫn miệng Long Nhất, tiếng rên rỉ của Phong Linh càng lúc càng lớn, cặp đùi mở rộng, song thủ siết chặt đầu Long Nhất vào song phong của nàng, thân thể không tự chủ được khẽ run rẩy.

Cuối cùng, giữa tiếng rên rỉ kéo dài của Phong Linh, một dòng nhiệt khí từ rãnh hoa phun ra, đạt tới lần cao trào đầu tiên trong cuộc đời mình. Nàng như con bạch tuộc dính chặt lấy thân thể Long Nhất.

Lâu sau, Phong Linh mới bắt đầu từ trên đỉnh vu sơn chầm chậm hạ xuống, thân thể cũng dần dần trở nên mềm nhũn. Nàng nhẹ nhàng hít sâu một hơi không khí, gương mặt ngập tràn nét say mê cùng thỏa mãn.

Phong Linh đã thỏa mãn, còn Long Nhất lại đang trong cơn thống khổ. Dục hỏa đè nén từ lâu đã bị khiêu gợi lên nhưng lại không thể tìm nơi phát tiết. Chuyện này đối với nam nhân tuyệt đối là khổ hình không người nào chịu nổi.

Phong Linh hé mở cặp mắt vẫn còn mê mang, thân thể mềm nhũn không còn chút khí lực nào. Nàng cảm giác thấy kiên đỉnh nóng rực của Long Nhất áp lên cặp đùi mình, nhiệt độ nóng bỏng khiến trong lòng nàng nhịn không được lại rung động. Phong Linh chẳng phải là tiểu nữ hài chuyện gì cũng không biết, nàng nhận thấy Long Nhất đang toàn lực đè nén dục vọng bản thân, trái tim không khỏi run lên vì thương yêu và cảm thông.

"Long Nhất, nếu chàng quả thực không nhẫn nhịn được, thì hãy thương yêu thiếp." Phong Linh vươn tay vuốt ve khuôn mặt tuần tú

của Long Nhất.

Long Nhất mỉm cười lắc đầu đáp: "Tiểu huynh đệ không biết nghe lời, đợi lát nữa sẽ ổn thôi."

Phong Linh phong tình vạn chủng lườm Long Nhất một cái, tay xinh tóm lấy tiểu huynh đệ thô tráng của Long Nhất lên xuống nhíp nhàng. Long Nhất sung sướng rên lên một tiếng, đồng thời lửa dục càng bốc cao. Cái loại trình độ này đối với kẻ đang bị lửa dục thiêu đốt như hấn thật chẳng khác gì muối bỏ bể, thêm dầu vào lửa mà thôi.

Long Nhất giữ lấy bàn tay Phong Linh, khàn giọng nói: "Được rồi, chúng ta về trại thôi."

Phong Linh lại quật cường không chịu buông tay, trừ phi phải giúp Long Nhất xả cơn dục hỏa mới thôi.

"Nàng thực muốn giúp ta?" ánh mắt Long Nhất long lanh rực sáng nhìn Phong Linh.

"Ừm" Phong Linh kiên định gật đầu.

Long Nhất hắc hắc cười, ghé sát tai Phong Linh nói khẽ hai câu. Gương mặt Phong Linh tức thì đỏ rực như lửa.

"Như thế thực sự cũng có thể được sao?" Phong Linh nhìn đại gia hỏa bên dưới đũng quần Long Nhất thẹn thùng hỏi.

"Nàng nếu thực muốn giúp ta, đây là biện pháp duy nhất." Long Nhất cười đáp, bất quá khuôn mặt lại có vẻ dâm đãng sao đó.

Phong Linh cắn môi, trái tim thiếu nữ trở nên ngang ngạnh, miệng xinh hé mở từ từ hạ thấp người xuống.

"Oh...ái, bảo bối, đừng dùng răng như thế, chẳng lẽ nàng không muốn tận hưởng lạc thú nhân sinh nữa sao." Tiểu huynh đệ của Long Nhất vốn đang rất sảng khoái, nhưng lại bị hàm răng của Phong Linh cắn phải, tức thì đau đến mức suýt ngừng thở.

Phong Linh ngược mắt nhìn Long Nhất với vẻ biết lỗi. Dưới sự hướng dẫn của Long Nhất, nàng dần dần không còn thấy lúng túng khó khăn nữa mà đã bắt đầu có cảm giác. Cứ như vậy gần cả canh giờ, trước sự kích thích của cái lưỡi thần kì của Phong Linh, dục vọng của Long Nhất cuối cùng cũng bạo phát, ngàn con vạn cháu toàn bộ phún xuất.

Phong Linh ngậm chặt môi xinh, hung hăng trừng mắt lườm Long Nhất, rồi lấy nước suối súc miệng.

Đợi Phong Linh biến đổi trở lại thành Lăng Phong, hai người trở về nơi cắm trại, Thủy Nhược Nhan lập tức cười hỏi: "Hai đại nam nhân các cậu sao tắm táp lâu quá vậy a, không phải các cậu bị chết đuối chứ?"

"Trên người bẩn quá, không có cách nào cả à." Long Nhất hắc hắc cười đáp.

Nghe thấy tiếng Long Nhất, Tây Môn Vô Hận từ trong lều đi ra. Nhìn biểu tình vui vẻ hân hoan của Long Nhất, lại giống như một con mèo tinh ranh vừa ăn vụng, nàng dám khẳng định, lúc tắm rửa bọn họ nhất định đã phát sinh chuyện không thể nói cho người khác nghe.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 187: Một đêm đăm ấm : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Long Nhất nhận thấy Tây Môn Vô Hận hay cáu gắt ầm ĩ với hắn. Trước lúc vụ tắm tấp diễn ra còn đối với hắn vui vẻ thân thiết nhưng sau đó không ngờ lại trở nên lãnh đạm lạnh nhạt. Mỗi lần ánh mắt hai người gặp nhau nàng lại hừ lạnh quay đầu về phía khác, khiến trong lòng Long Nhất không khỏi cười khổ không thôi. Nha đầu này, mình có trêu chọc ả sao?

Đoàn người càng lúc càng vào sâu trong Ma ảo sâm lâm. Trong thời gian này Đại đầu quái đã hoàn toàn hòa nhập vào đội ngũ bọn họ. Nó đặc biệt rất thích dính chặt lấy Long Nhất, hắn đi đâu nó theo đấy, quả đúng là như bóng với hình.

Sau khi được mây mưa tắm gội Lăng Phong tâm tình càng lúc càng tốt, thường nhân lúc mọi người không chú ý ngấm ngầm chọc ghẹo Long Nhất, có lúc thì nhéo tay hắn, lúc lại ném sang cái nhìn sắc lẹm.

Bóng tối bao trùm vạn vật, từ trong trướng Long Nhất đứng dậy ra ngoài đi dạo băng quơ. Vừa bước ra đã nhìn thấy Tây Môn Vô Hận ngồi trên thảm cỏ gần đó, miệng mấp ma mấp má, tay thon hung

hăng bút đâm cò non dưới chân.

"Nhị ca chết bầm, nhị ca thúi, đồ xấu xa, đồ quý chết dẫm, muội đánh chết huynh, đánh chết huynh." Tây Môn Vô Hận vừa bút ngọn cò vừa lăm bầm.

Long Nhất tức thì trán vã mồ hôi. Không biết mình đã làm chuyện gì khiến cho đại tiểu thư này không vui vậy. Hắn nhẹ nhàng bước tới sau lưng Tây Môn Vô Hận, thấp giọng cười nói: "Hóa ra ta còn có nhiều danh hiệu như vậy a, thế mà trước kia ta không biết a."

Tây Môn Vô Hận hừ lạnh một tiếng, lại xoay mình tiếp tục lấy lưng ong nghênh đón hắn.

Long Nhất thờ dài, đặt mông ngồi xuống cạnh Tây Môn Vô Hận, hỏi: "Đến đây, nói cho nhị ca biết, nhị ca đã làm gì khiến công chúa nhà ta tức giận vậy?"

"Huynh chọc tức muội, muội ghét huynh." Tây Môn Vô Hận bĩu môi nói.

"Quay lại đây nhìn ta nào." Long Nhất dỗ dành.

"Không" Tây Môn Vô Hận giận dỗi cự tuyệt.

Long Nhất vươn hai tay ra ôm lấy gương mặt xinh tươi của Tây Môn Vô Hận, xoay đầu nàng lại đối diện mình, hắc hắc cười nói: "Công chúa nhà ta không biết từ bao giờ thành tiểu thư vậy, xem ra cái miệng xinh xắn này cũng treo được đến hai bình dầu chứ chả chơi."

Tây Môn Vô Hận đẩy tay Long Nhất ra, một trận phẫn quyền trút lên người Long Nhất, yêu kiều nói "Đáng ghét, đáng ghét, nhị ca xấu."

Bàn tay to lớn của Long Nhất giữ lấy tay thon của Tây Môn Vô Hận, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, tiểu muội, mau nói cho nhị ca, nhị ca có chỗ nào làm muội giận vậy?"

Tây Môn Vô Hận nghe ngữ khí ôn nhu của Long Nhất thôi không làm loạn nữa, cặp mí mắt u oán nhìn Long Nhất, nói: "Nhị ca, huynh toàn trêu hoa ghẹo nguyệt, vậy huynh có còn nhớ tới thâm tình của Linh Nhi đối với huynh không?"

Long Nhất liền ngây người. Hóa ra là chuyện này. Hắn tự hỏi lòng mình, không khỏi có chút xấu hổ. Đúng vậy, sau khi Long Linh Nhi ra đi hắn rất ít khi nhớ tới nàng.

"Nhị ca không hề quên nàng, thực đấy. Muội có phải vì chuyện Phong Linh mà tức giận a?" Long Nhất hỏi.

Tây Môn Vô Hận gật đầu, cái đầu nhỏ dựa vào vai Long Nhất, nhích thân thể sát lại gần hắn, lẩm bẩm nói "Muội cũng không biết tại sao lại tức giận, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Huynh có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, một ngày nào đó liệu có quên muội không?"

Long Nhất bật cười, Tây Môn Vô Hận thật vẫn là cô nhóc con a. Hắn vuốt mái tóc mềm mại như tơ của nàng, cười đáp: "Sao có thể vậy? Muội là tiểu muội ta, cho dù nhị ca có bao nhiêu hồng nhan, trong lòng nhị ca muội vĩnh viễn vẫn là người quan trọng."

"Thật vậy chứ? Nếu như..." Tây Môn Vô Hận trong lòng Long Nhất ngấm ngầm mỉm cười. Nàng vừa buột miệng định nói ra liền ngưng lại kịp, hai má ửng hồng. Nàng vốn định nói nếu nàng không phải là thân muội muội của hắn, Long Nhất liệu có coi nàng ta như hồng nhan tri kỷ của hắn không?

"Nếu như sao?" Long Nhất kì quái hỏi.

"Không, Không có gì, huynh có nhớ nhà không?" Tây Môn Vô Hận hoảng loạn vội thay đổi chủ đề. Ý niệm kì quái không tuân theo luân thường đạo lý ấy khiến tâm lý nàng ta cực kì bất an.

Nhà? Long Nhất chấn động. Nhà tức là Tây Môn gia tộc à? Long Nhất cẩn thận suy nghĩ, nhận thấy trong lòng đích thực có một cảm giác nhớ nhung kì dị. Mặc dù linh hồn là một người khác, nhưng huyết dịch lưu chuyển trong thể nội hần thủy chung vẫn là dấu tích của Tây Môn gia tộc.

Long Nhất gật đầu nói: "Nhớ chứ, rời nhà đã một năm rưỡi, không biết phụ thân và mẫu thân có khỏe không?"

Tây Môn Vô Hận đột nhiên trầm mặc không nói. Lúc này, Long Nhất cảm thấy trước ngực ẩm ướt, nâng cằm nàng lên mới phát hiện nàng đang lệ rơi đầy mặt.

"Tiểu muội? Muội sao vậy? Nhớ nhà sao?" Long Nhất ôn nhu lau nước mắt trên gương mặt Tây Môn Vô Hận, nhẹ nhàng hỏi.

Tây Môn Vô Hận gật đầu, sụt sịt nói: "Muội nhớ mẫu thân, rất nhớ người."

Long Nhất ngây người, trong kí ức mẹ của Tây Môn Vô Hận đã mất nhiều năm. Nhất thời hần không biết nói gì để an ủi nàng, chỉ nhẹ nhàng vỗ nhẹ lưng ong.

"Nhị ca, huynh biết không? Muội lúc trước rất hận huynh, ghen tị với huynh. Huynh xấu xa tồi tệ như vậy nhưng cái gì cũng có. Phụ thân đối với huynh vô cùng sủng ái, nhưng đối với muội cùng đại ca lại không nóng không lạnh. Huynh còn có mẫu thân thương yêu bảo vệ,

mẫu thân muội lại đã mất quá sớm. Muội thường hay nghĩ, vì sao trời cao lại bất công vậy." Tây Môn Vô Hận không thể khống chế tình cảm của mình, nước nở nói.

Long Nhất nghe vậy trong lòng cảm thấy đau xót. Đúng vậy, Tây Môn Vô Hận dù là đại tiểu thư trong Tây Môn gia tộc, ăn ngon mặc đẹp không thiếu gì, cái thiếu duy nhất là tình thân. Hắn cũng không hiểu rõ, trong nhà chỉ có một kim chi ngọc điệp như vậy, ngay cả nắm trong tay cũng sợ rơi mất, ngậm trong miệng cũng sợ tan mất, sao phụ thân lại đối với nàng lãnh đạm như vậy?

"Ngoan nào, tiểu muội đừng khóc nữa. Sau này nhị ca sẽ yêu thương muội, ai cũng không thể khi phụ muội." Long Nhất ôm Tây Môn Vô Hận vào lòng vỗ về an ủi.

"Nhị ca, huynh cả đời cũng đều luôn thương yêu muội chứ?" Tây Môn Vô Hận thỏn thức hỏi.

"Đương nhiên là suốt đời. Ai dám khi phụ muội, nhị ca đảm bảo sẽ đánh cho hắn tơi bời hoa lá, răng rơi đầy đất." Long Nhất vỗ ngực bảo chứng.

"Nếu nhị ca khi phụ muội thì làm sao?" Tây Môn Vô Hận đang khóc cũng phải bật cười hỏi.

"Nhị ca sao có thể khi phụ muội chứ?" Long Nhất cười nói.

"Sao không thể? Trước kia huynh thường hay khi phụ muội, sao không tự đánh mình cho răng vãi đầy đất đi, hi hi." Tây Môn Vô Hận khúc khích cười.

Long Nhất tức thì hai mắt trắng dã. Chuyện trước kia đâu phải lão tử ta làm, hắn nhéo cái mũi nhỏ của Tây Môn Vô Hận, cười nói "Khóc

khóc cười cười, cún con tồ dầm."

"Đáng ghét, huynh mới là cún con ấy?" Tây Môn Vô Hận không kịp nói hết đã vội vàng rúc vào lòng Long Nhất, đem nước mắt nước mũi chùi sạch cả lên y phục Long Nhất.

"Á, y phục ta vừa mới thay xong a, tiểu nha đầu này chán sống rồi a." Long Nhất làm bộ hung thần ác sát, hai tay không ngừng cù Tây Môn Vô Hận.

Tây Môn Vô Hận cười khanh khách tránh né. Hai người chọc ghẹo nhau lăn cù trên thảm cỏ.

Đột nhiên, thân thể Tây Môn Vô Hận cứng đờ, khuôn mặt ửng hồng nhìn Long Nhất. Long Nhất cũng vội vàng hồi thủ. Vừa rồi không cẩn thận chạm vào vùng thịt mềm mại phía trên của nàng, khiến hắn có chút ngượng ngùng.

"Xú nhị ca, dám chiếm tiện nghi của người ta." Tây Môn Vô Hận cong môi giận dữ nói. Nói thì nói thế, nhưng nàng vẫn đổi bên rồi lại tựa vào người Long Nhất, ai bảo bên kia có nước mắt cùng nước mũi của nàng chứ.

Lăng Phong ở gần đó theo dõi cảnh huynh muội tình thâm một hồi, trong lòng lại thấy có chút quái lạ. Nàng là nữ nhân, trực giác nữ nhân thông thường rất chính xác. Có thể Long Nhất đối đãi với Tây Môn Vô Hận thân tình như một thân muội muội đích thực, nhưng nàng lại cảm thấy tình cảm Tây Môn Vô Hận đối với Long Nhất có chút vượt ngoài quỹ đạo.

"Rất đầm ấm, không phải sao?" Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm của Thủy Nhược Nhan.

"Thì sao? Thủy Nhược Nhan giáo sư không phải cũng có khát vọng vậy sao? Vai của ta có thể cho nàng mượn dùng tạm." Lăng Phong không để lộ dấu vết lên tiếng chọc ghẹo.

Thủy Nhược Nhan liếc qua đôi vai gầy mỏng của Lăng Phong một cái, khinh khỉnh nói: "Cậu ba hoa ít thôi, bộ dạng cậu e rằng đến một cành trúc còn đỡ không nổi."

"Hắc hắc, bờ vai Long Nhất chắc cũng đủ rộng rãi chứ nhỉ?" Lăng Phong cổ quái cười chọc lại.

Gương mặt Thủy Nhược Nhan ửng hồng, nhưng vẫn nghênh đầu đáp: "Không sai, bờ vai hấn ấm áp hơn cậu nhiều."

Lăng Phong nhìn Thủy Nhược Nhan, trong ánh mắt lướt qua chút sâu nã. Nàng sớm đã biết Thủy Nhược Nhan rất có cảm tình với Long Nhất, nhưng lại chưa từng quang minh chính đại nói ra như vậy. Là nữ nhân của Long Nhất, tâm lý nàng tự nhiên là rất không thoải mái.

"Hồng nhan tri kỉ của Long Nhất nhiều như vậy, Thủy Nhược Nhan giáo sư phải nỗ lực nhiều vào." Lăng Phong cười cười nói, quay mình trở về trường.

Thủy Nhược Nhan cảm thấy kì quái cùng ngượng ngùng. Ngữ khí Lăng Phong có gì đó không đúng a, tựa như là uống nhầm dấm. Chẳng lẽ hấn đối với Long Nhất. Thủy Nhược Nhan nghĩ đến đây không khỏi lạnh người, không lẽ đây là nguyên nhân hấn không thêm để ý tới Nhân Nhân mỹ lệ ôn nhu sao?

Thủy Nhược Nhan cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhìn bóng hình Long Nhất nơi xa thờ dài. Tên xú gia hỏa này mấy ngày nay toàn giả vờ giả vịt khờ khạo với nàng. Nàng đã biểu lộ rõ ràng như vậy, hấn lại

không có chút phản ứng, chẳng lẽ vẫn còn muốn một nữ hài tử tự mình nói trắng ra với hắn mới được hay sao.

Một đêm với mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng rồi cũng trôi qua. Tây Môn Vô Hân đêm qua còn tức tối cái gì cũng đã thân mật với Long Nhất hơn, lại còn cùng với Đại đầu quái tạo thành cái đuôi của Long Nhất.

Một đoàn người cứ như vậy dần dần đi sâu vào trong, nhưng cho đến tận giờ vẫn không phát hiện ra tung tích Long tộc. Mấy ngày gần đây, Tây Môn Vô Hân đều gọi Đại đầu quái là con của Long Nhất, thỉnh thoảng lại tự ngôn tự ngữ với Đại đầu quái rồi chỉ Long Nhất bảo đấy là phụ thân của nó.

Đối với đứa con Tây Môn Vô Hân cưỡng ép ban cho này, Long Nhất có chút khóc cười không được nhưng trước sự áp bức của tiểu muội đành phải nhận đứa con xấu xí này. Mà Đại đầu quái tự hồ đã quen với việc được gọi là con như vậy, mỗi lần Long Nhất gọi con ơ là lại lóc chóc lẫn mình đến.

Chuyện đấy kể ra cũng chưa là cái gì, sau này còn phát sinh một việc khiến đám người Long Nhất chấn kinh như bị sét đánh, tất cả khủng khiếp nhìn nhau như gặp quỷ.

Chương 188: Đại đầu quái biết nói : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Hoàng hôn dần buông, ánh mặt trời chiếu xuyên qua những đám mây tạo thành những dải ánh sáng màu vàng rực rỡ. Long Nhất cùng mọi người bận rộn chuẩn bị cho bữa tối. Trong Ma ảo sâm lâm nhỏ bé này thứ nhiều nhất chính là ma thú. Mỗi khi đến bữa, không cần Long Nhất phân phó, đám tham ăn Tiểu Tam cùng Hỏa kì lân, Cuồng lôi thú đã sẵn về một đồng mồi như một ngọn núi nhỏ.

Nhóm Long Nhất tận tình hưởng thụ đồ ăn trong tay. Đám nữ nhân một mặt vừa thán oán chỗ cần nở không nở, chỗ không cần nở lại nở, một mặt lại chẳng thèm giữ gìn hình tượng yếu điệu thực nữ cứ thả sức ăn to uống lớn.

"Phụ....thân." Vào lúc Long Nhất đang kể chuyện tiểu lâm cho mọi người nghe, một thanh âm non nớt đột nhiên vang lên.

Long Nhất tức thì ngừng kể. Hắn nhìn ra xung quanh, thấy vẻ mặt chúng nữ cũng lộ nét ngạc nhiên, không nhịn được hỏi: "Vừa rồi các nàng có nghe thấy tiếng gì không?"

Chúng nữ đều nhất loạt gật đầu như gà mổ thóc. Long Nhất gãi gãi đầu, quét mắt nhìn qua Tiểu Tam, Hỏa kì lân, Cuồng lôi thú cùng Đại đầu quái, nhưng không phát hiện ra có gì khác thường.

Long Nhất nhú mày, thầm kêu kì quái. Hắn vỗ lên đầu Đại đầu quái đang xoắn xuýt bên chân hắn, cười hỏi "Không phải con nói đấy chứ?" Nói xong hắn lôi từ trong không gian giới chỉ ra một bình nước rót ra, đoạn cố sự vừa kể khiến gã miệng khô lưỡi nóng.

"Phụ..... thân." Thanh âm non nớt ấy lại vang lên. Long Nhất vừa mới uống một ngụm nước liền phun ra như mưa lên đầu Đại đầu quái bên cạnh. Hắn nghe rất rõ thanh âm ấy vang lên ngay bên cạnh chân.

Lúc này chúng nữ cũng hét lên chói lói rồi lùi lại, chăm chăm nhìn Đại đầu quái ở bên chân Long Nhất như nhìn thấy quỷ.

Long Nhất ngạc nhiên, nhìn biểu tình chư nữ hắn xác định rõ ràng tiếng nói vừa rồi là Đại đầu quái phát ra.

Long Nhất gạt đám xúc tu trên đầu Đại đầu quái ra, giọng nói căng thẳng hỏi: "Người đang nói sao?"

"Phụ thân." Cái mồm rộng ngoác của Đại đầu quái mấp máy phát ra âm thanh non nớt, cặp mắt nhỏ ái mộ nhìn hắn.

Long Nhất liền cảm thấy choáng váng. Thánh thần ơi, Đại đầu quái nói được tiếng người? Hắn không tự chủ được lùi lại hai bước, thế giới này cũng thật quá điên rồ a.

Cảm thụ thấy Long Nhất đang giới bị, Tiểu Tam, Hỏa kì lân cùng Cuồng lôi thú liền tiến lên bao vây Đại đầu quái, thềm thường nhìn nó. Chỉ cần Long Nhất có một ý niệm, bọn chúng lập tức xé Đại đầu quái

ra thành từng mảnh nhỏ.

"Phụ thân." Đại đầu quái cảm thụ khí thế hung mãnh của bọn Tiểu Tam, toàn thân không nhịn được run rẩy, ủy khuất nhìn Long Nhất.

Long Nhất cùng chúng nữ nhìn nhau hã hùng giống như gặp quỷ. Ma thú biết nói, đơn giản là chưa từng nghe thấy a.

Long Nhất nhìn bộ dạng ủy khuất của Đại đầu quái, trong lòng không khỏi mềm ra, cũng dần bình tĩnh lại. Nó gọi hã là phụ thân, phần lớn có lẽ là kết quả Tây Môn Vô Hận mấy ngày liền lặp đi lặp lại không ngừng. Trước giờ tuy chưa từng nghe ma thú biết nói, nhưng thế giới rộng lớn này không gì mà không có, xuất hiện ma thú có thể nói tiếng người cũng khả dĩ có thể chấp nhận được.

Long Nhất khoát tay giải tán đám Tiểu Tam, vẫy tay gọi Đại đầu quái lại, cẩn thận xem phải nhìn trái nó rồi hỏi: "Người vì sao biết nói tiếng người vậy?"

"Phụ thân." Đại đầu quái lại gọi một tiếng, thân hình tròn tròn cạ cạ lên cánh tay Long Nhất, bộ dạng tỏ ra rất vui mừng.

Lúc này, Lăng Phong cùng tam nữ cũng vây quanh, chăm chú nhìn Đại đầu quái tấ tấ xưng kì. Lăng Phong nói: "Theo đệ thấy, Đại đầu quái mới học đã có thể nói được, trí lực của nó khẳng định tương đương một tiểu hài tử."

Tây Môn Vô Hận le lưỡi cười nói: "Nhị ca, huynh tự nhiên có một nhi tử bảo bối nha."

"Có một nhi tử như thế cũng không tệ." Long Nhất ha ha cười thừa nhận.

"Cháu ngoan, mau gọi cô cô nào." Tây Môn Vô Hận trêu chọc Đại đầu quái.

Nhưng Đại đầu quái mở mồm ra cũng chỉ nói được hai từ "phụ thân", rất hiển nhiên nó hiện giờ chỉ nói được hai từ đó.

Về sau, chư nữ giống như là vớ món đồ chơi tuyệt hảo này, mỗi ngày đều vừa đi vừa dạy Đại đầu quái nói, thật là vui vẻ không gì bằng.

Thực khiến người khác vui thích lẫn ngạc nhiên là, Đại đầu quái này thực sự giống như một đứa trẻ nhỏ, có năng lực học tập siêu cường. Hiện tại có thể mở mồm gọi Vô Hận là cô cô, hay cái gì mà Nhan tỉ tỉ, Nhân Nhân tỉ tỉ, Lăng Phong ca ca, hơn nữa còn nhận ra được từng người.

Đấy mà là một con ma thú sao? Thực không khác gì con người cả. Long Nhất trong lòng thầm nghĩ. Hắn bắt đầu điên cuồng tìm các loại sách vở từ thư viện trong không gian giới chỉ, muốn xem xem liệu có những ghi chép nào về chuyện này không. Nhưng rất tiếc, hắn không hề tìm thấy gì.

"Phụ thân, đói." Đại đầu quái đột nhiên dừng lại, ánh mắt háo hức nhìn Long Nhất.

Long Nhất cười khổ thờ dài. Từ lúc Đại đầu quái học cách biểu đạt ý nghĩ muốn ăn đến giờ, câu này một ngày phải nói hơn mười lần. Xem ra từ trước tới nay nó không bao giờ được ăn no, bởi vì dù có ăn bao nhiêu chẳng nữa, vẻ mặt nó vẫn tỏ ra chưa được thỏa mãn.

Long Nhất tiện tay sẵn một ma lộc ném cho nó rồi đi tiếp. Đứa con này quả thực khó nuôi a, với sức ăn của nó, một gia đình bình thường khó mà nuôi nổi.

Cứ đi như vậy ba ngày sau một con sông lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt đám Long Nhất. Bề rộng con sông khoảng trăm trượng, chia đôi ma ảo sâm lâm thành hai phần, uốn lượn chảy không thấy tận cùng, sóng vỗ lăn tăn, sâu không thấy đáy. Hai bên bờ sông là hai hàng liễu, gió vừa nổi lên, đầy trời là những cành liễu phất phơ nghiêng ngả theo chiều gió sà sát mặt nước, khung cảnh thực nên thơ.

Long Nhất thần sắc chột ngưng trọng, nhìn rặng dương liễu mọc theo hệ thống, các cây cách đều nhau, đầy tuyệt đối không thể do tự nhiên mọc như thế, nhất định là do được trồng lên.

"Nơi đây có người sinh sống." Lăng Phong mở miệng nhận xét. Những nữ nhân còn lại cũng không phải đồ ngốc, đều đã phát giác ra điểm khác thường.

"Ẩn cư nơi đây nhất định không phải là người thường, nếu như gặp phải, ngàn vạn lần không được lỗ mãng. Mọi người chia ra tìm kiếm, xem xem có phòng ốc gì không." Long Nhất cẩn thận phân phó.

Trong lúc mọi người chia ra tìm hiểu, Đại đầu quái vẫn luôn ở bên Long Nhất đột nhiên không đi nữa mà chăm chú nhìn rặng liễu bên sông, thần tình tỏ ra cực kì bất an.

"Sao vậy? Đại đầu." Long Nhất ngồi xuống hỏi.

"Sợ, người xấu." Đại đầu quái cất giọng non nớt hoảng sợ nói, trong đôi mắt nhỏ lộ xuất thần sắc sợ hãi.

Người xấu? Long Nhất trong lòng giật thót. Không lẽ người sống ở đây là người xấu? Thần sắc hấn biến đổi không ngừng. Vừa định kêu gọi toàn bộ đám nữ nhân đã chia nhau ra quay trở về, liền nghe thấy

phía sau đã vọng lại tiếng đánh nhau kịch liệt, tiếp đó nghe tiếng kêu của Lăng Phong, hiển nhiên đang thất thế. Long Nhất hú một hơi dài, thân hình biến thành làn khói mỏng lao vọt tới chỗ Lăng Phong.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 189: Long nữ : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: hoangthuong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất vừa tới nơi, đã thấy khóe miệng Lăng Phong rỉ máu đang vắt vả tránh né trên mặt đất còn đối thủ của nàng là một thiếu nữ quốc sắc thiên hương. Toàn thân thiếu nữ mặc một bộ lân giáp kì quái bó sát người, ngũ quan cực kì tinh mĩ, mái tóc dài màu xanh vấn thành một búi cao trên đầu, trong nét cao quý vẫn mang theo khí chất kiêu ngạo lạnh lùng, tựa như không thềm để ai vào mắt.

Không chờ Long Nhất tới đỡ dậy, Lăng Phong cũng ngạo khí không kém hai mắt hắc quang lóe lên, từ trong không gian giới chỉ xuất ra Xích luyện âm linh mới luyện chế thành công cách đây không lâu. Xích luyện âm linh vừa xuất ra liền phát ra một âm thanh thê lệ, mang theo một trận khí tức sắc mùi huyết tinh cuốn tới thiếu nữ.

"Xích luyện âm linh, ngươi là vong linh pháp sư." Thiếu nữ lạnh nhạt mở miệng, biểu tình như mặt nước không nổi sóng, phảng phất không thềm để Xích luyện âm linh vào mắt.

Thiếu nữ không hề có động tác gì, chỉ là trên người phát ra một vòng kim quang nhàn nhạt. Xích luyện âm linh nọ lại sợ hãi kêu thảm không dám tiến lên nữa.

Lăng Phong mi xinh nhú lại, vẫn định thúc giục Xích luyện âm linh tiến hành công kích nhưng Long Nhất đã nhẹ nhàng giữ lấy nàng, ôn nhu lau huyết tích trên khoe môi nàng, tiếp một đạo chân khí giúp nàng ổn định thương thế trong thể nội, ánh mắt băng lạnh nhìn thiếu nữ đối diện. Không cần biết cô ta đẹp đến mức nào, khí chất cao quý ra sao nhưng đã đả thương nữ nhân của hắn, tất phải trả một giá đắt.

Hai mắt Long Nhất lập lòe quang mang. Tinh thần lực bàng đại như những mũi dùi tầng tầng lớp lớp công tới thiếu nữ. Ngay sau đó tay nắm chặt cự kiếm, một chiêu Hàn băng đấu khí chi toàn phong liên hoàn trảm bổ tới thiếu nữ.

Gương mặt như hàn băng vạn năm của thiếu nữ cuối cùng cũng lộ xuất thần sắc kinh ngạc, nhưng nàng vẫn đứng nguyên không di động, không ngờ lại ngạnh đỡ những mũi dùi tinh thần lực của Long Nhất. Ngọc thủ trắng muốt xuất ra một đạo kim quang xâm nhập vào trong từng vòng từng vòng Hàn băng đấu khí do Long Nhất vẽ nên. Chỉ nghe thấy một tiếng rắc, không ngờ đã nắm được cự kiếm của hắn.

Long Nhất dừng lại giữa không trung, còn thiếu nữ vẫn tĩnh lặng đứng trên mặt đất, ngọc thủ nắm chặt cự kiếm của Long Nhất, bốn mắt nhìn nhau, bạo xuất từng trận hoa lửa.

"Nữ nhân này thật mạnh mẽ." Long Nhất trong lòng thầm nghĩ. Bằng vào việc dung nhập tầng thứ ba Ngạo thiên quyết hiện nay của hắn vào ma đấu khí, không ngờ lại bị nàng chỉ cất tay nhắc chân dễ dàng hóa giải như vậy. Quan trọng nhất là bàn tay nhìn chẳng có gì đặc biệt đó của nàng, không ngờ không bị thương chút nào mà còn nắm chặt được cự kiếm. Chỉ dựa vào điều đấy, Long Nhất đành xấu hổ nhận không bằng.

Nhưng Long Nhất đâu phải loại người dễ nhận thua, hà huống gặp đối thủ cường đại như vậy còn là may mắn của hắn. Long Nhất nhìn thiếu nữ, khuôn mặt lộ nụ cười rạng rỡ, bàn tay nắm cự kiếm rung lên, cự kiếm không ngờ như những ngọn sóng dao động, tiếng kim loại va chạm vào nhau keng một cái thoát khỏi tay thiếu nữ.

Ngân tử sắc ma pháp nguyên tố trong ý thức hải của Long Nhất bắt đầu điên cuồng vận chuyển. Cự kiếm chỉ thẳng lên trời, đột nhiên từng tia sét tử sắc tạo thành tấm mạng nhện giao nhau xuất hiện trên cự kiếm. Hắn hắc hắc cười, thân hình bắt đầu di động với tốc độ cực nhanh, cự kiếm trong tay với dòng điện lưu cao áp kêu vo vo dung hợp cùng đấu khí và chiêu thức võ công Trung Hoa cổ từ bốn phương tám phía tấn công thiếu nữ.

Sẹt một tiếng, thiếu nữ bị điện giật khẽ run lên, thân hình cuối cùng cũng lùi lại mấy bước. Kim quang trong mắt nàng lóe lên, hai tay đột nhiên bao bọc một lớp vảy vàng vân đen rất dày, hừ lạnh một tiếng bắt đầu kịch chiến cùng Long Nhất. Lập tức đá bay cát chạy, áp lực cùng uy thế to lớn buộc mấy nữ nhân đang lao tới phải lùi trở lại. Tiểu Tam, Hỏa kì lân cùng Cuồng lôi thú nhận được ý niệm của Long Nhất cũng không tiến tới giúp đỡ.

"Lăng Phong, huynh không sao chứ." Nhân Nhân bày tỏ sự quan tâm tha thiết hỏi.

"Lăng Phong, đao để đã xảy ra chuyện gì, người đánh nhau với Long Nhất là ai?" Thủy Nhược Nhan cũng cất tiếng hỏi. Lúc này bọn họ nhìn lên chỉ thấy từng phiến hư ảnh, căn bản không nhìn rõ hình người.

Lăng Phong hít sâu một hơi. Trước khi đám nữ nhân kia lại nàng đã kịp thu Xích luyện âm linh lại. Kim quang trên người thiếu nữ không

ngờ khiến cho thứ hung tàn vô bì như Xích luyện âm linh cũng không dám tiến gần.

"Ta vừa mới đến chỗ này, một thiếu nữ kì quái đã xuất hiện trước mặt ta, thực lực rất mạnh, lại không nói gì đã động thủ với ta. Ta dựng thổ hệ kết giới cũng không chịu nổi nàng ta một chiêu." Lăng Phong đáp.

Chư nữ trong lòng kinh sợ, lại quay đầu nhìn bóng ảnh mơ hồ đang chiến đấu cùng Long Nhất, không khỏi bắt đầu suy đoán về thân phận thiếu nữ thần bí ấy.

"Có lẽ nàng ta không phải là người." Lăng Phong nhớ tới lớp vảy bao bọc trên tay thiếu nữ, lẩm nhẩm nói.

"Không phải là người? Thế cô ta không phải quỷ chứ?" Tây Môn Vô Hận sợ hãi nói. Nàng không khỏi cảm thấy một chút âm khí a.

"Không phải, nếu ta đoán không nhầm, nàng ta là một con rồng." Lăng Phong từ từ nói.

"Rồng! Người đang đùa đấy à." Chư nữ rớt rít kinh ngạc hỏi, tỏ ra không tin Lăng Phong. Mặc dù chỉ nhìn thấy hư ảnh trên không trung nhưng đó rõ ràng là một bóng người chứ đâu phải là bóng rồng a.

"Ta tuyệt đối không nói đùa. Nàng ta chín phần mười là rồng." Lăng Phong nhíu mày nói.

"Nhưng rồng sao lại có hình dạng giống người?" Tây Môn Vô Hận thắc mắc.

Lăng Phong gắng chịu đựng cơn đau đến bồng rập trong lồng ngực. Vừa rồi một chương của thiếu nữ khiến nàng chịu nội thương, cũng

may là được Long Nhất dùng chân khí áp chế. Nàng đáp: "Nghe nói hoàng tộc Thần long nhất tộc khi trưởng thành tu luyện đến một trình độ nhất định có thể hóa thân thành nhân loại. Ta đoán thiếu nữ này thuộc một nhánh trong Thần long nhất tộc."

Long Nhất cùng thiếu nữ kịch đấu cả nửa ngày trời, dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm. Kim quang do cánh tay nàng dẹt lên mang theo uy thế cường đại và lực xuyên thấu bỗng nhiên áp chế hấn chặt chẽ, hơn nữa hấn có cảm giác thiếu nữ tịnh chưa dùng hết toàn lực. Thật ra hấn cũng đã đại khái đoán ra thiếu nữ có quan hệ với Long tộc, lớp váy bao bọc trên tay nàng tuyệt đối phải là váy rồng, bất luận ma pháp, đấu khí hay là nội lực đều khó đả thương được chút nào. Cái dạng khả năng phòng ngự như ma quỷ đó sợ rằng chỉ có Long tộc trong truyền thuyết mới biến thái như vậy. Hấn chỉ không rõ vì sao Long tộc lại có thể hóa thân thành người thôi.

"Đinh" một tiếng, một tay thiếu nữ tóm lấy thanh cự kiếm của Long Nhất, tay kia nhanh như thiểm điện chộp vào ngực hấn. Roạt một tiếng, một mảng lớn y phục của Long Nhất đã bị cào rách.

Long Nhất then quá hóa giận, Càn khôn đại na di chớp lên sẵn sàng chiến đấu, trong miệng niệm chú ngữ, bắt đầu điên cuồng nén ép ma pháp nguyên tố lôi điện hệ. Trong không trung đột nhiên bao phủ một vầng mây đen dày đặc, uy thế nghiêng trời lệch đất của đại tự nhiên âm ầm nổi lên.

Thiếu nữ sắc mặt có chút biến đổi, kinh ngạc nhìn Long Nhất. Gã thiếu niên nhân loại ấy mang đến cho nàng quá nhiều kinh ngạc, có cả ma pháp thể chất tất cả các hệ cùng đấu khí thể chất thiên tài, giờ lại đột nhiên thi triển ma pháp nén ép. Chỉ là hiện tại cảnh giới của hấn còn thấp, nếu để tầm hai ba trăm năm nữa, thực lực của hấn hoàn toàn có thể vượt qua nàng.

Thiếu nữ không hề nhân cơ hội Long Nhất đang nén ép ma pháp để công kích, chỉ hiếu kì theo dõi hẩn. Bởi vì nàng ta biết rõ, dựa vào ma pháp nén ép ấy hẩn không thể gây tổn thương đến mình.

Long Nhất toàn thân ướt đẫm mồ hôi vì tinh thần lực bị tiêu hao quá độ, nhưng hẩn không dám có chút sơ sót nào. Ma pháp nguyên tố lôi điện hệ bị hẩn ép đi ép lại cho đến lúc cảm thấy không thể duy trì được nữa, hẩn mới thấp giọng hét lên một tiếng, phất cánh tay phóng xuống. Lôi điện bị nén ép từ trong đám mây đen đột nhiên đánh xuống, mấy chục đạo lôi điện chỉ to cỡ ngón tay cái mang theo khí thế cuồng bạo giáng xuống với tốc độ nhanh gấp mấy lần bình thường.

Thiếu nữ khẽ mỉm cười. Long Nhất cũng nở nụ cười quý dị.

Thiếu nữ ngược lại tịnh không trực diện kháng cự. Với lôi điện bị nén ép lại mấy lần, cho dù là cha mẹ nàng có ở đây cũng không dám ngạnh kháng. Uy thế của đại tự nhiên dù sao cũng rất khó chống đỡ, cho dù bị kích trúng có thể không đến nỗi trọng thương nhưng da thịt bị tổn thương thì khó mà tránh khỏi.

Thân hình mềm mại của thiếu nữ dao động một cách kì dị ngay tại chỗ, toàn thân phát ra trận trận kim quang. Đột nhiên Long Nhất nhìn thấy trong ánh kim quang một con thần long mờ ảo, mười mấy đạo lôi điện lúc giáng xuống gặp phải ánh kim quang liền biến mất một cách li kì. Thiếu nữ vừa mới thu kim quang lại liền phát giác dưới chân một trận cuồng phong lạnh giá dồn dập rít lên, còn thân hình Long Nhất chợt hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Không ngờ nổi Long Nhất sau khi tung đòn lôi điện công kích vẫn còn dấu miếng đánh bồi. Trông biểu tình của hẩn nàng thực sự đã cho rằng gã dùng toàn lực rồi chứ. Tên gia hỏa ti bỉ này, hẩn cho rằng dựa vào trò cần trộm lại có thể đả thương nàng được sao? Trong

lòng thiếu nữ phần nộ nghĩ. Nàng vừa định thi triển thân pháp tránh đi, nhưng chợt nghe thấy mấy tiếng oa oa như tiếng trẻ con khóc, thân hình lập tức chấn động, trong chớp mắt bất thần ngậy ra. Ngay lúc đó Phong quyền băng rú rít kích thẳng về phía nàng. Chớp mắt, một chưởng toàn lực của Long Nhất vỗ thẳng vào ngực nàng.

Long Nhất căn bản không ngờ rằng thiếu nữ đến động cũng chẳng động, vừa muốn thu hồi chưởng lực nhưng đã không còn kịp nữa. Chỉ nghe bùng một tiếng, thiếu nữ la thảm một tiếng bắn đi, quay lộn trong không trung như con diều đứt dây rồi rớt xuống. Cái kẹp tóc trên đầu nàng bị cuồng phong thổi bay mất, đột nhiên làm lộ ra cặp sừng rỗng nhỏ nhỏ, khóe môi nàng ứa ra dòng huyết ti màu vàng, rõ ràng là bị một chưởng toàn lực của Long Nhất đả thương.

Long Nhất nhẹ nhàng hạ xuống đất, sửng sờ nhìn cái sừng nhỏ trên đầu thiếu nữ. Nàng quả thật là một con rồng. Điều Long Nhất không hiểu rõ là dường như nàng rõ ràng có thể tránh khỏi chưởng lực của hắn, vì sao đến lúc tối hậu quan đầu nàng lại ngậy ra tại chỗ.

Thiếu nữ khó nhọc đứng lên, ánh mắt lại không nhìn Long Nhất mà chăm chú hướng về phía Đại đầu quái đang ở gần đó, ngay cả huyết ti ở khóe môi cũng chẳng buồn lau đi.

"Phụ thân." Đại đầu quái hưng phấn kêu lên một tiếng, cả thân hình tròn xoe lăn đến bên chân Long Nhất.

Thiếu nữ nghe thấy Đại đầu quái gọi Long Nhất là phụ thân không khỏi thân hình chấn động dữ dội, sắc mặt đau thương. Môi xinh của nàng hé mở, trong cổ họng phát ra một tràng âm tiết dài chói lói.

Thân hình tròn xoe của Đại đầu quái run lên, cặp mắt ti hí kinh nghi bất định nhìn thiếu nữ, cảm thấy trên cơ thể thiếu nữ có một cỗ khí tức vô cùng thân thuộc.

Thiếu nữ thấy Đại đầu quái không nhận ra nàng, thần tình vô cùng thương tâm. Nàng ngẩng đầu phát ra một âm thanh như tiếng long ngâm, thân hình trong chớp mắt đột nhiên hóa thành một con rồng lớn màu vàng có những vân màu đen.

Cặp mắt nhỏ xíu của Đại đầu quái chăm chăm nhìn con rồng khổng lồ đó, trên thân thể xấu xí đen đen của nó đột nhiên cũng xuất hiện một lớp kim quang mờ nhạt gần như nhìn không ra.

Thiếu nữ biến trở về hình người, lao tới ôm Đại đầu quái vào lòng. Đại đầu quái kêu oa oa hai tiếng, đột nhiên dùng ngôn ngữ con người gọi hai tiếng "Tỷ tỷ."

Thiếu nữ vui quá hóa khóc. Long Nhất lúc này mới biết, hóa ra ngoại trừ con người rồng cũng có nước mắt. Qua một lúc lâu, thiếu nữ ánh mắt tràn đầy địch ý trừng trừng nhìn Long Nhất, dùng ngôn ngữ có phần quái dị của con người nói: "Các người nhặt được đệ đệ của ta ở đâu, vì sao khiến nó gọi người là phụ thân, nó đã có phụ thân rồi."

"Đệ đệ? Người nói Đại đầu là đệ đệ người. Nó cũng là một con rồng." Long Nhất chấn kinh chỉ Đại đầu quái xấu xí hỏi.

"Không sai, mặc dù nó có chút kì quái, nhưng đích xác là thân đệ đệ của ta, là một con rồng cao quý." Gương mặt thiếu nữ tràn đầy vẻ kiêu ngạo đáp.

Long Nhất liếm môi, xú khí thì có, lại còn rồng cao quý. Nó đã thành đứa con ngoan của ta rồi, nếu chiếu theo bối phận mà tính thì người cũng là nữ nhi của ta.

"Đại đầu, lại đây với cô cô nào" Tây Môn Vô Hận đột nhiên cất tiếng gọi.

Đại đầu nhìn Tây Môn Vô Hận, cao hứng từ trong lòng thiếu nữ nhảy ra, lăn lông lốc đến chỗ Tây Môn Vô Hận.

"Người, các người, đem trả đệ đệ ta cho ta, ta còn có thể không truy cứu tội thiện tiện tiến nhập vào lãnh địa của long tộc ta." Thiếu nữ hừ lạnh, ánh mắt lại có chút lo âu nhìn Đại đầu quái.

"Đại đầu là của bọn ta, người nói đưa người là đưa người sao."
Nhân Nhân nhìn không thuận mắt bộ dạng cao ngạo khinh người của thiếu nữ, hừ lạnh phản bác.

Trong đôi mắt của thiếu nữ đột nhiên bạo xuất từng trận sát khí.
Nàng dùng thanh âm băng lạnh nói: "Nếu không trả cho ta, các người đừng mong còn sống mà rời khỏi đây."

Long Nhất lại ghét nhất bị người khác uy hiếp. Hắn tiếp lấy Đại đầu từ tay Tây Môn Vô Hận ôm lấy nó, mỉm cười gãi gãi đám xúc tu mềm mại của nó nói: "Con ngoan, chúng ta trở về thôi, loại tỷ tỷ ấy cũng không cần, chúng ta đi ăn uống nào." nói xong chuyển thân đi. Nếu thực sự phải tương đấu, hươu chết vào tay ai còn chưa rõ. Sau lưng hắn còn có thần thú Hỏa kì lân cùng Cuồng lôi thú, lại thêm bản thân hắn, không tin không chơi được một con rồng nhỏ chưa trưởng thành này.

Thiếu nữ lướt người chặn trước mặt Long Nhất, khí thế lẫm liệt bức thẳng tới hắn.

Những đường gân trên đầu Long Nhất nổi hẳn lên, tinh thần lực cùng nội lực cường đại tầng tầng lớp lớp vây bọc trước mặt hắn kháng cự long uy nghiêng trời lệch đất. Cảm nhận thấy tình huống của Long Nhất, Tiểu Tam rống lên một tiếng, Hỏa kì lân cùng Cuồng lôi thú tức thì biến lớn. Hỏa kì lân phun ra một khẩu thần hỏa, hóa thành vô số

hỏa tuyến hướng tới thiếu nữ. Lúc trước Long Nhất cũng vì chiêu này mà nếm khổ đau.

"Thần thú Hỏa kì lân." Thiếu nữ cuối cùng cũng biến sắc, ngọc thủ được lớp vảy rồng bao bọc của nàng hoa lên hai cái trong không trung, mấy đạo kim quang nghênh đón dàn hỏa tuyến trí mệnh đó.

Thiếu nữ thần sắc bất định nhìn biểu tình như cười mà không cười của Long Nhất, nghiêng răng nói: "Bảo Hỏa kì lân đình thủ, chúng ta ngồi xuống nói chuyện."

Thấy thiếu nữ nhận thua, Long Nhất gọi Hỏa kì lân lùi lại, cười nói: "Đây mới là đạo tiếp khách mà, Long tộc các người tuy cường đại, nhưng còn thiếu chút lịch sự."

Thiếu nữ giận dữ mà không phát tác ra được, hung hăng trừng mắt nhìn Long Nhất một cái rồi phi thân lướt về phía con sông. Nhóm người Long Nhất cũng nối gót theo sau.

Thiếu nữ đứng giữa không trung phía trên dòng sông, song thủ phát ra vài đạo kim quang, con sông rộng vài trăm trượng đang cuộn cuộn chảy xiết đột nhiên ngưng lại, sau đó bị tách ra làm hai bên, một tòa cung điện lấp lánh rực rỡ từ đáy sông hiện ra.

"Oa, đẹp quá a." Chư nữ không khỏi kinh ngạc thán phục, ánh mắt bị quang mang rực rỡ của cung điện làm cho hoa mắt.

Long Nhất thầm nghĩ, sớm đã nghe nói trên thế giới này Long tộc là chủng tộc giàu có nhất, bởi vì nghe nói bọn họ rất thích thu thập các thứ quý báu khắp nơi, đã số long huyết vàng bạc châu báu chất thành núi. Không ngờ tiểu long nữ này còn lợi hại hơn, học tập nhân loại xây dựng cung điện, hơn nữa còn dùng toàn cực phẩm ôn ngọc xây thành.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 190: Nỗi cay đắng bí mật của Long tộc : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: tuan_ftu

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Thiếu nữ phiêu phiêu hạ xuống bậc thềm xây bằng đá bạch ngọc, trong miệng lẩm bẩm niệm chú ngữ, cửa cung điện liền mở rộng ra. Ánh quang mang kim bích rực rỡ phát ra từ bên trong, xa hoa đến mức khiến người không thể tưởng tượng được.

Chờ mấy người xuống xong, nước hai bên bờ sông lại bỗng hợp lại. Long Nhất phát hiện phía ngoài cung điện này có một tầng kết giới cường đại, dòng nước căn bản không có cách nào thấm vào.

Long Nhất bước vào bên trong, quan sát các vật phẩm trang sức đang tán phát ra đủ loại màu sắc, trong bụng không khỏi lẩm nhẩm suốt. Long tộc đích thực là có rất nhiều tiền của. Chỉ một tòa cung điện này thôi, sợ rằng cả ba đại đế quốc của Thương Lan đại lục cũng đuổi theo không kịp. Tùy tiện lấy xuống một vật nhỏ đưa ra bên ngoài cũng xứng đáng với một mức giá trên trời. Chỉ có điều tuy xa hoa nhưng lại quá băng lãnh, một chút ấm áp cũng không có. Nếu như ở đây trong thời gian dài thì nhất định sẽ phát điên lên mất.

Lúc này, Đại đầu quái lại hưng phấn kêu to một tiếng, cơ thể tròn vo lăn trên hành lang lát bằng tử kim khoáng thạch, vừa lăn vừa nuốt vật phẩm trang sức tỏa ra ánh sáng lóng lánh ở bên cạnh xuống bụng, không hổ là một loài trong Long tộc.

Trong đại sảnh xa hoa vô bì của Long cung, thiếu nữ ngồi ở vị trí thủ tọa, nhìn Đại đầu quái đang chui tới chui lui dưới chân Long Nhất, thần sắc có phần phức tạp xen lẫn bi thương.

"Xin lượng thứ cho ta vừa rồi đã thất lễ, hy vọng các người giao lại đệ đệ cho ta. Nó là người thân duy nhất của ta." Thiếu nữ chậm rãi mở lời, mục quang cuối cùng cũng rời khỏi thân thể Đại đầu quái.

Lăng Phong và ba nàng kia đều nhìn về phía Long Nhất, tỏ rõ rằng muốn hấn làm chủ. Long Nhất cười bất lực. Mặc dù trong khoảng thời gian ở cùng Đại đầu quái cũng đã phát sinh một chút cảm tình, nhưng nếu như nó thật sự là đệ đệ của thiếu nữ, thì hấn cuối cùng cũng không thể giữ chặt mà không thả nó ra.

"Long tộc các người phải có lãnh địa riêng chứ, tại sao lại phải quanh quẩn trong Ma ảo sâm lâm này?" Long Nhất không hề đáp ngay yêu cầu của thiếu nữ, mà vừa chiếu ánh mắt sáng quắc vừa hỏi lại nàng.

Thiếu nữ khẽ run lên, thần tình chợt trở nên có chút bi thương, nhưng rất mau chóng khôi phục lại vẻ băng lãnh. Nàng lạnh lùng đáp: "Đó là chuyện của Long tộc chúng ta, người bất tất phải biết."

"Nếu như ta bảo rằng ta nhất định phải biết thì sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói. Đối với Long tộc chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hấn thực sự thập phần hiếu kỳ.

Đôi mắt tràn đầy hàn khí của thiếu nữ băng lãnh lờm Long Nhất. Nàng thực sự muốn một cước đá tên xú gia hỏa đang cười xấu xa

này xuống, nhưng nhìn thấy Đại đầu quái dưới chân hắn, đành cố gắng nhẫn nại.

"Nếu như ta nói ra thì người sẽ giao đệ đệ lại cho ta chứ?" Thiếu nữ nghiêng răng hỏi.

"Chỉ cần nhi tử ngoan này của ta nguyện ý đi theo nàng, ta tất nhiên cũng không thể nói gì nữa." Long Nhất cười đáp.

"Không được, bất luận nó có nguyện ý hay không, nó cũng phải lưu lại. Nó vừa mới sinh ra chưa được bao lâu thì đã thất tung, lúc đó nó chưa thể nhận biết người thân, hiện tại cũng không thể nhớ ra tỷ tỷ này được." Thiếu nữ lạnh lùng đáp, thần tình có chút mất mát đau khổ.

Long Nhất im lặng không nói gì. Giao Đại đầu quái đi, hắn thực sự có phần luyến tiếc, dẫu sao cũng làm phụ thân của nó mấy ngày. Nhưng nó là một con rồng, sinh vật cường hãn nhất Thương Lan đại lục, hắn lại không biết long ngữ, cũng không biết công pháp của loài rồng. Đại đầu quái đi theo hắn cũng không phải là một việc hay.

Khi Long Nhất đang định nhận lời thiếu nữ, thì nàng ta bỗng nhiên lại mở lời: "Ta muốn nói chuyện riêng với người một chút, người đi với ta vào phòng trong nhé."

Long Nhất hơi kinh ngạc, hắn cười đáp: "Không thành vấn đề, chỉ là ta có thể mang theo mấy tên tiểu gia hỏa này chứ!" Long Nhất chỉ vào Hòa kì lân, Tiểu Tam cùng Cuồng lô thú. Cảnh thận vẫn hơn. Luận đơn đả độc đấu, hắn có lẽ không phải là đối thủ của con rồng cái nhỏ này, nên mang theo vài trợ thủ để bảo hiểm một chút.

Thiếu nữ liếc Long Nhất một cái với vẻ khinh thường rồi nhẹ gạt đầu. Con người này cũng quá cẩn thận, một con rồng cao quý chẳng thèm

giờ thủ đoạn sau lưng với hắn.

"Các nàng ở đây chờ ta, ta đi một chút." Long Nhất nói với mấy nữ nhân.

"Nhị ca, huynh hãy cẩn thận một chút." Tây Môn Vô Hận đứng lên lo lắng nói.

Long Nhất mỉm cười an ủi nàng, khoát chân lớn bước đi vào phòng trong.

Phòng trong này lại không lớn, toàn bộ căn phòng được xây từ bạch ngọc. Trên tường có một bức phù điêu hình hai con rồng một đen một vàng, xem ra khí vũ bất phàm. Cổ hai con rồng đang quấn quýt vào nhau, có thể nhìn ra đó là một đôi tình lữ.

Thiếu nữ thấy Long Nhất nhìn hai con rồng trên tường, bèn điềm đàm giới thiệu: "Đó là phụ mẫu của ta."

Long Nhất a lên một tiếng. Lúc này mới hiểu rõ vì sao khi thiếu nữ biến thành long hình thì trên phiến vảy màu vàng lại chứa đường vân màu đen. Hắn ngoảnh lại cười nói: "Phụ mẫu của nàng thật là đẹp đôi."

Trên thần sắc băng lãnh của thiếu nữ chợt phủ lên một tầng ưu thương lợt lạt, nàng nhẹ thở dài: "Nhưng có người lại không cho là như thế. Chẳng những không đồng ý mà còn kiên quyết muốn chia tách họ."

Ánh mắt Long Nhất chợt lóe lên, cảm thấy tiếp theo phải là một cố sự ngoạn mục.

"Lãnh địa của Long tộc chúng ta nằm ở trên một hòn đảo ở giữa biển

lớn phía nam Thương Lan đại lục. Hoàng tộc của Long tộc chính là Thần Long nhất tộc, khi trưởng thành tới ba nghìn tuổi mới có thể hóa thành nhân hình. Mẫu thân của ta chính là công chúa của Thần Long nhất tộc." Thiếu nữ ánh mắt mơ màng nói.

Công chúa Long tộc? Vậy thiếu nữ này không phải cũng là công chúa Long tộc sao? Chà chà, không tưởng được lai lịch của tiểu rồng cái này lại lớn như vậy! Ta đang thắc mắc loài rồng gì mà có thể hóa thành nhân hình, hóa ra là hoàng tộc trong Long tộc! Long Nhất thầm nhủ trong bụng.

"Một vạn năm nghìn năm trước, mẫu thân ta vừa vạn ba nghìn tuổi. Trong lúc lén lút rời khỏi Long đảo đi du ngoạn thì gặp phụ thân ta, vương tử Ma Long nhất tộc ..." Thiếu nữ lầm rầm giải thích cố sự ái tình khúc chiết giữa cha mẹ nàng.

Vốn dĩ trước đây rất lâu trong Long tộc không hề phân biệt Thần Long tộc với Ma Long tộc. Ma Long tộc ngày nay cũng là hoàng tộc trong Long tộc lúc đó. Sau này, tổ tiên của Ma Long tộc chìm đắm trong trụy lạc, đã xúc phạm tộc quy. Sau khi chịu khiển trách của trời, kim sắc long lân (vảy rồng) biến thành hắc sắc, từ đó bị trục xuất khỏi Long tộc. Về sau, Ma Long nhất tộc phát triển lớn mạnh, bọn họ không thể quên nỗi nhục bị trục xuất khỏi Long tộc, bèn thường xuyên đối đầu với Thần Long nhất tộc. Ở Long tộc tuyệt đối không cho phép nói chuyện hữu nghị và ái tình với Ma Long nhất tộc, nếu không thì sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc của tộc quy.

Thế nhưng tựa hồ như là thiên ý, công chúa Thần Long nhất tộc cùng vương tử Ma Long nhất tộc, sau một trận đánh nhau lớn, lại nảy sinh cảm tình với nhau.

"Hỏi thế gian tình ái là chi,

Mà khiến người sống chết không buông."

Ái tình đã làm cho đôi nam nữ thanh niên của Long tộc năm đó như thiêu thân lao đầu vào lửa, tìm đến với nhau. Hai người bắt đầu lên lút hện hò, thậm chí còn lên nếm thử trái cấm.

Nhưng giấy không gói được lửa. Trưởng lão hai tộc trước sau phát hiện ra mối tình trái với lệnh cấm của hai người, bắt đầu tiến hành sử dụng sức mạnh để áp chế, khiến đôi nam nữ thanh niên của Long tộc nếm đủ khổ đau. Cuối cùng có một ngày, bọn họ quyết định vứt bỏ tất cả rồi trốn thật xa, đến một nơi mà ai cũng không thể tìm thấy họ, trải qua cuộc sống hạnh phúc. Họ trốn trốn tránh tránh ở Thương Lan đại lục, cuối cùng đã tìm đến Ma ảo sâm lâm có từ trường kỳ quái, một địa phương tuyệt hảo khiến các trưởng lão Long tộc không thể cảm ứng được.

Thế là đôi nam nữ Long tộc này bèn dừng lại ở Ma ảo sâm lâm, cùng nhau trải qua cuộc sống vạn năm hạnh phúc. Tiếp đó, sau nghìn năm mang thai đã sinh hạ một Long nữ, chính là vị thiếu nữ này. Rồi lại một kỳ tích giống như vậy, sau ba nghìn năm đã sinh hạ một Long tử. Điều này đối với Long tộc mà nói thực sự là kỳ tích. Trời cao rất công bằng. Sự cường hãn và tuổi thọ dài lâu của Long tộc là ưu thế của họ, nhưng tỷ suất thụ thai của phụ nữ Long tộc lại cực kỳ thấp. Rất nhiều con rồng trong suốt cuộc đời cũng không thể thụ thai. Thậm chí cho dù thụ thai thì một đời cũng chỉ có một thai. Nhưng đôi nam nữ Long tộc này lại sinh hạ một Long tử sau khi đã sinh một Long nữ, không thể không nói đó là sự chiếu cố của trời cao.

Nhưng sự chiếu cố của trời cao tựa hồ như chỉ đến thế này thôi. Nghìn năm trước, tại Ma ảo sâm lâm, Hỏa Diễm sơn trang và Băng cung phát sinh xung đột trên diện rộng. Sau đó, tin tức ở Ma ảo sâm lâm có rồng đã truyền ra ngoài. Trưởng lão của Thần Long nhất tộc cùng Ma Long nhất tộc vào trăm năm trước đã tề tụ tại Ma ảo sâm

lâm để áp giải đôi nam nữ này trở về Long tộc chịu hình phạt. Khi đó, trước tình hình nguy cấp, mẫu thân của thiếu nữ đã đem giấu nàng cùng đệ đệ vừa mới ra đời chưa được bao lâu ở hai chỗ khác nhau trong Ma ảo sâm lâm. Về sau, thiếu nữ sau khi đi ra, đã dùng mọi cách nhưng cũng không tìm thấy đệ đệ. Nàng cho rằng đệ đệ cũng bị trưởng lão Long tộc bắt đi rồi, không tưởng được rằng nó vẫn còn ở trong Ma ảo sâm lâm. Sau mấy chục năm lại được gặp lại đệ đệ, niềm vui sướng hạnh phúc trong lòng nàng không thể nói hết.

Thiếu nữ nói xong, trong đôi mắt băng lãnh đột nhiên ngân ngấn nước mắt, thần tình bi thương khôn xiết.

Long Nhất nhẹ thở dài, yêu nhau không nhất định có thể gần nhau. Chia loan rẽ thúy cũng không phải là điều chỉ có ở loài người. Hắn rất thông cảm với thiếu nữ này, một thiếu nữ trưởng thành trong thù hận thì còn có thể đòi hỏi rằng nàng phải ôn nhu thùy mị sao chứ?

Long Nhất an ủi vỗ vỗ lên bờ vai thiếu nữ, lại cảm giác thấy thân thể mềm mại của nàng cứng lại. Một cỗ long uy lẫm lệ tức thì bức hẳn lui vài bước.

Long Nhất cười ngượng ngập, lúc này mới cảm thấy động tác vừa rồi có phần phóng túng. Thói quen a thói quen, người thật là một thứ rất đáng sợ.

"Xin lỗi, vừa rồi là phản ứng theo bản năng của ta." Vậy mà thiếu nữ lại mềm mỏng ngoan ngoãn xin lỗi Long Nhất.

Long Nhất tim đập loạn một nhịp, lập tức cảnh giác. Bằng vào tính cách thiếu nữ, không có lý do gì để ăn nói nhẩn nhện đối với hắn như vậy. Thường thì người ta bỏ một cái gì tất phải có mưu đồ. Hay nói cách khác, cái gì khác thường cũng đều tiềm ẩn chuyện chẳng lành. Trong tiềm thức, Long Nhất cảm thấy thiếu nữ có mưu đồ đối với

hắn, chẳng lẽ là nhìn trúng dung mạo như Phan An, phong lưu tiêu sái của hắn?

"Đại đầu đã là đệ đệ của nàng, ta tất nhiên sẽ giao nó cho nàng. Nếu như không có chuyện gì khác, ta nghĩ chúng ta có lẽ phải cáo từ trước." Long Nhất chấp tay cười nói với thiếu nữ.

"Đợi một chút." Thiếu nữ vội kêu lên.

"Còn có chuyện gì nữa sao?" Long Nhất thăm kêu tới rồi, bên ngoài cười cợt nhưng trong lòng thì không, cất tiếng hỏi lại.

"Ta muốn thỉnh người giúp ta?" Thiếu nữ đi thẳng vào vấn đề. Trong đôi đồng tử xanh biếc xạ xuất tia thù hận mãnh liệt.

Ách . Long Nhất thất kinh. Hắn đã biết khi thiếu nữ mở lời thì nhất định sẽ không phải là hảo sự. Giúp nàng? Giúp thế nào? Xem bộ dạng thiếu nữ vẫn còn muốn trở về Long đảo báo thù, hắn chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao?

Thiếu nữ thấy vẻ mặt Long Nhất liền nói tiếp: "Ta cảm thấy phụ mẫu của ta vẫn còn sống, chỉ là muốn thỉnh người giúp đỡ cứu bọn họ ra."

"Nàng đừng có nói giỡn chứ. Ta đây đến cả nàng cũng không đánh thắng được, kêu ta đi đối phó với mấy lão gia hỏa kia của Long tộc, ta hóa ra không phải đã chán sống rồi sao." Long Nhất cười khổ đáp.

"Có thể bây giờ người vẫn không đánh thắng được, nhưng sau mấy trăm năm, công lực người nhất định sẽ vượt xa ta." Thiếu nữ nói về khẳng định.

Mấy trăm năm sau, nói không chừng lão tử sớm đã trở thành một

nắm đất rồi, Long Nhất nói thầm trong bụng.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 191: Liễu Như (Bông Liễu) : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: tuan_ftu

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

"Chờ sau này khi công lực ta vượt qua nàng thì sẽ nói tiếp nhé."
Long Nhất trả lời lấy lệ. Hắn không phải là một tiểu nam sinh thừa thãi tinh thần trượng nghĩa, giúp đỡ cũng phải xem giúp đỡ cái gì. Cuốn vào trong cuộc phân tranh của Long tộc, chắc chắn là rất không sáng suốt.

Thiếu nữ đương nhiên nhìn ra Long Nhất đang nói lấy lệ, bèn dụ dỗ: "Ta sẽ không để người giúp không công đâu. Ta có thể đáp ứng người ba điều kiện. Chỉ cần người đề xuất, nhất định ta sẽ cố gắng toàn lực để làm."

Long Nhất hai mắt trợn trắng. Lại tới rồi. Hắn nhớ tới ngày Mễ Á hoàng hậu, con hồ ly lẳng lơ đó, cũng từng thỉnh cầu hắn thế này, đồng thời cũng đã nói dĩ thân tương hứa (lấy bản thân mình làm điều kiện trao đổi) cùng với việc Hồ tộc phải thụ mệnh để làm điều kiện trao đổi hào phóng với hắn. Chẳng lẽ thiếu nữ Long tộc này cũng muốn như vậy? Lấy một con rồng làm lão bà, nàng ta cũng thật quá cường hãn.

Thấy Long Nhất cứ kỳ quái quan sát người mình, thiếu nữ nghi hoặc hỏi: "Người vẫn còn có yêu cầu gì khác sao?"

Long Nhất nhìn vóc dáng ma quỷ của thiếu nữ Long tộc, hắc hắc cười đáp: "Có đúng là điều kiện gì nàng cũng đều có thể đáp ứng không?"

"Đương nhiên." Thiếu nữ nghiêm túc đáp.

"Cho dù ta bảo nàng bồi tiếp ta ngủ thì cũng có thể sao?" Long Nhất hắc hắc cười hỏi tiếp, thân thể đã chuẩn bị né tránh cơn nộ hỏa của thiếu nữ.

Ai ngờ thiếu nữ hỏi lại với vẻ mặt nghi hoặc: "Bồi tiếp người ngủ, tại sao? Người không ngủ được sao?"

Long Nhất tức thì cười ngắt, chẳng lẽ đây vẫn còn là một tiểu rồng cái tâm tình thuần khiết, liền trực tiếp nói rõ ràng: "Ta đang bảo nàng làm nữ nhân của ta."

Cuối cùng thiếu nữ rốt cuộc cũng nghe ra ý của Long Nhất. Nàng lập tức biến sắc mặt, muốn phát tác, nhưng vẫn cố gắng sử dụng lực kiềm chế siêu cường để áp chế nắm tay đang muốn bay thật nhanh đâm lên khuôn mặt anh tuấn của Long Nhất. Nàng nghiêng răng đáp: "Chờ tới ngày công lực người vượt qua ta, ta tự nhiên sẽ suy xét. Nữ hài Long tộc chúng ta tuyệt không có bản sự cúi đầu trước một kẻ bất lực."

"Bỏ đi. Ta chẳng qua nói giỡn mà thôi, nàng cho rằng ta nguyện ý tìm một lão vu bà hơn mình mấy ngàn tuổi làm thê tử sao?" Long Nhất cười khẩy đáp.

"Người ..."

Hai người bốn mắt chọi nhau, một bước cũng không nhường. Bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng.

"Không có chuyện gì nữa, ta đi trước đây." Long Nhất nói xong bèn muốn xoay mình bỏ đi. Ai ngờ thiếu nữ lại lách mình chặn ở phía trước hắn.

"Chuyện vừa rồi thật không phải, hy vọng người có thể giúp ta." Thiếu nữ cắn chặt môi dưới, trong ánh mắt biểu lộ thần sắc ủy khuất rõ rệt.

Long Nhất nhẹ thở dài một hơi. Một con rồng cao ngạo vì để cứu phụ mẫu nàng mà có thể ăn nói nhẩn nhịn như vậy, hắn trong tâm bội phục, chỉ là ... Long Nhất chậm rãi mở miệng: "Không phải là ta không giúp nàng, kỳ thực là sức không đủ. Nhưng ta có thể đáp ứng nàng, nếu như ngày nào đó công lực ta thực sự vượt qua nàng, đồng thời nếu ta vẫn còn chưa chết, ta có thể giúp nàng."

Thiếu nữ sửng sờ, cảm kích nhìn Long Nhất. Nhãn quang của nàng tuyệt đối không nhìn lầm người. Nam nhân này tuổi còn trẻ mà công lực lại đạt tới trình độ như vậy, quan trọng nhất là bên cạnh hắn có mấy thần thú, nói không chừng còn có quan hệ gì đó với mấy vị thần. Hơn nữa, điều nàng coi trọng không phải công lực của Long Nhất. Sở dĩ đòi hỏi công lực hắn vượt qua nàng, đó là bởi vì để khi đến Long tộc, chí ít cũng có năng lực tự bảo vệ mình. Nàng coi trọng chính là trí tuệ của hắn. Loài người từ trước tới nay luôn xảo trá. Nói không chừng, chỉ dùng một chút âm mưu quỷ kế là đã có thể cứu được phụ mẫu nàng ra.

Thiếu nữ lấy từ trên cổ tay xuống một chiếc vòng tay long hình kim sắc, đưa cho Long Nhất rồi nói: "Sau này nếu như người gặp khó khăn thì hãy mở Truyền tống trận được thiết lập trong vòng tay này,

ta nhất định sẽ tới giúp người một tay. Cũng mong người tuân thủ lời hứa, đợi sau này công lực người vượt qua ta thì hãy cùng ta đi cứu phụ mẫu."

Long Nhất tiếp lấy chiếc vòng tay, nhìn ánh mắt cảm kích của thiếu nữ Long tộc đó, khước miệng nở một nụ cười: "Được rồi. Nàng đã hết lời thỉnh cầu, ta cũng gắng gượng đồng ý." Hắn đeo vòng tay kim sắc lên cổ tay mình. Món sanh ý này tính toán thế nào cũng không quá lỗ vốn. Sau này nếu như có nguy hiểm thì gọi con rồng cái khổng bố này đến. Còn như đợi công lực mình vượt qua nàng, ai biết được sẽ phải trải qua bao lâu.

"Ta tên là Long Nhất, vẫn còn chưa biết phương danh tiểu thư?"
Long Nhất cười hỏi.

"Liễu Như (bông liễu), người có thể gọi ta như vậy đi." Liễu Như đáp.

"Liễu Như?" Long Nhất nheo mày, nhớ tới hai hàng liễu rủ thật dài trồng hai bên bờ sông.

Khi hai người từ phòng trong đi ra, mấy nữ nhân mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Phụ thân." Đại đầu quái ngó thấy Long Nhất, lập tức dùng thanh âm non nớt như trẻ con kêu lên một tiếng, tiếp đó lăn đến bên cạnh chân Long Nhất mà làm nũng.

Long Nhất ngồi xuống, vỗ vỗ lên đầu Đại đầu quái, nói với nó: "Con trai à, thế gian không có tiệc nào lại không tàn, duyên phận cha con chúng ta đến đây là kết thúc. Sau này con sẽ ở lại bên cạnh tỷ tỷ của con nhé."

Đại đầu quái lại không hiểu rõ ý Long Nhất rốt cuộc là gì, vẫn cho

rằng hắn đang đùa nó, nên đi tới cọ cọ lên bàn tay của hắn.

"Nhị ca, huynh định bỏ rơi cháu trai của muội sao?" Tây Môn Vô Hận bất mãn hỏi.

Long Nhất quay đầu lại thờ dài: "Tiểu muội, nơi này mới là nhà của Đại đầu. Chỉ có ở đây nó mới có thể trưởng thành khỏe mạnh, chẳng lẽ lại bảo nó đi theo chúng ta học đấu khí và ma pháp của loài người sao?"

Tây Môn Vô Hận liền lặng thinh chẳng thể nói gì được nữa.

"Tốt rồi, chúng ta đi thôi, trong mười ngày nữa phải quay về. Hạn kỳ hai tháng cũng không còn nhiều lắm, tới khi bỏ lỡ thời gian, ta xem các nàng muốn khóc cũng khóc không nổi đâu." Long Nhất đứng lên cười nói. Hắn quan thiết nhìn Đại đầu quái, nó đã làm nhi tử của hắn một khoảng thời gian, sau đó liền dẫn mấy nữ nhân đi ra ngoài cung điện.

"Phụ thân, đợi." Đại đầu quái thấy Long Nhất rời đi, lưu luyến nhìn Long cung với bức tường màu vàng rực rỡ, rồi cũng đi theo Long Nhất ra ngoài.

Liễu Như thần sắc phức tạp thờ dài một hơi, một đạo kim quang phát ra từ trong tay nhập vào trong cơ thể Đại đầu quái. Đại đầu quái lập tức toàn thân mềm nhũn, mê man thiếp đi.

Long Nhất quay người, không nhìn được mở miệng dặn: "Liễu Như, nàng phải chiếu cố Đại đầu thật tốt đó."

"Yên tâm đi, nó là đệ đệ của ta, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nó. Cám ơn sự chiếu cố của các người đối với nó trong khoảng thời gian trước đây. Kết giới bên ngoài đã được ta mở ra rồi, thứ cho không

tiền xa được." Liễu Như bế Đại đầu đang nằm trên mặt đất lên, nhẹ nhàng nói với mấy người Long Nhất.

Long Nhất nhẹ gật đầu, dẫn mọi người bay lên khỏi mặt sông. Bọn họ vừa thoát ra, nước sông liền hợp lại, chảy xiết về xuôi.

"Lên đường về nhà." Long Nhất phát tay, dẫn đầu lướt về phía trước. Nói trở lại, ở Ma ảo sâm lâm cũng xem như có nhiều thu hoạch, chẳng những được kiến thức Địa tinh tộc trong truyền thuyết mà còn có được hỏa hệ thần thú Hỏa kì lân, lại còn nhận một con rồng làm nhi tử, xem ra cũng có chút sắc thái truyền kỳ.

Mấy người Long Nhất mang theo tâm tình dạt dào niềm vui quay trở về. Ở trong Ma ảo sâm lâm đã hơn một tháng, bọn họ cũng nhàm chán rồi. Loại sinh hoạt dã nhân này đâu thoải mái bằng ở Thánh Ma học viện chứ.

Trong lúc bọn họ đi chưa xa lắm, bước chân đang tiến lên phía trước của Long Nhất đột nhiên đình trệ, theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Chỉ thấy một đạo kim ảnh đáp xuống vuông góc với đường chân trời, vừa chớp lên đã mất hút, phương hướng chính là đại hà, nơi ở của Liễu Như.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 192: Trưởng lão Long tộc : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: tuan_ftu

Biên dịch & biên tập: Long Nhất "Long Nhất, huynh sao thế?" Lăng Phong thấy Long Nhất đột nhiên dừng lại, bất giác cất tiếng hỏi.

Long Nhất nhíu mày trầm tư, lắc đầu đáp: "Vừa thoáng thấy một đạo kim quang, cảm thấy dường như không phải chuyện tốt."

"Nhìn thấy kim quang mà vẫn còn không tốt ư? Kim quang báo hiệu điều may mắn, nói nên rằng chúng ta nhất định sẽ bình an trở về Thánh ma học viện." Thủy Nhược Nhan hi hi cười nói.

"Thật sao?" Long Nhất lẩm bẩm, lại bắt đầu di động bước chân.

Đi được hai bước, Long Nhất lại dừng chân, đột nhiên biến sắc: "Không tốt, các nàng cứ tiếp tục đi về phía trước, ta trở lại Long cung xem xem. Ngàn vạn lần không được quay lại. Lăng Phong, đệ hãy trông nom các nàng ấy."

Nói xong, Long Nhất bèn mang theo Tiểu Tam, Cường lôi thú, Hòa kì lân chạy như bay về phía đại hà. Lúc này, Long Nhất mới nhớ ra khí tức hần cảm giác được giữa lúc ánh kim quang vừa lóe lên chính là khí tức của loài rồng. Có lẽ là Thần Long nhất tộc lại phái con rồng

nào đó qua đây xem xét, hoặc có thể bọn chúng đã biết đến sự tồn tại của Liễu Như và Đại đầu.

Không bao lâu, Long Nhất đã đến bờ sông. Quan sát nước sông không có một chút động tĩnh, hẳn không khỏi thoáng do dự. Nếu như thật sự là trưởng lão của Thần Long nhất tộc, hẳn mạo muội đi xuống thì há chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

Giữa lúc Long Nhất còn đang do dự, một đạo kim quang vọt thẳng lên. Sau khi nhìn thấy Long Nhất ở bờ sông liền dừng phát lại giữa không gian, hiển hiện ra thân hình một lão già tóc vàng mắt vàng râu vàng, thân vận áo ngọc chỉ vàng. Hai tay lão chấp sau lưng, tự nhiên biểu lộ ra một cỗ uy thế bá chủ thiên hạ.

Ánh mắt Long Nhất lóe lên, đột nhiên kêu to một tiếng: "Thần à." Tiếp đó nhìn về phía lão già trong không trung với khuôn mặt đầy vẻ sùng kính, nhưng trong đầu hẳn lại lóe lên vô số suy nghĩ. Trông dáng vẻ của lão long này, có lẽ là không phát hiện ra tỷ đệ Liễu Như ở phía dưới. Nói không chừng, Liễu Như đã phát hiện ra và trốn đi từ trước rồi. Bọn Tiểu Tam ở phía sau Long Nhất cũng cảm giác được ý niệm của hắn, bèn nằm bò trên mặt đất, không có bất cứ động tác nào.

Lão già mục quang như điện tập trung lên người Long Nhất, long uy trên thân áp bức hẳn đến ngạt thở, trong ngực khó chịu như muốn thổ huyết, đây chính là sự chênh lệch. Trước mặt một lão long đã sống qua mấy vạn năm, thực lực Long Nhất hiện tại chắc chỉ giống như một đứa tiểu hài so với người lớn.

"Người là ai? Tại sao lại xuất hiện tại nơi này?" Thanh âm già nua của lão già vang lên như tiếng nổ bên tai Long Nhất, làm chấn động màng tai hắn kêu lên ong ong.

"Cái lão bất tử này, bà nội người" Long Nhất bưng kín tai lại, trong

lòng mắng thăm.

"Lão tử rút cuộc đã nhìn rõ rồi, thần cái con mẹ ngươi là đồ phân chó, lão tử là ai thì có liên quan gì tới ngươi." Long Nhất cũng đã nổi giận, buột miệng chửi mắng. Nếu như là ở kiếp trước lúc đang làm nhiệm vụ, hẳn có thể kìm nén ra vẻ đáng thương, nhưng trong xương tủy hẳn lại thập phần ngạo khí, cũng coi như xem lão gia hỏa đã sống mấy vạn năm này sẽ đối đáp với hẳn thế nào.

Quả nhiên, Long tộc trưởng lão nhíu mày, lẩm bẩm: "Nhân loại hèn mọn!" Nói xong bèn chuẩn bị bỏ đi. Nán lại một giây với sinh vật đẳng cấp thấp này, hẳn cũng cảm thấy sỉ nhục cho thân phận bản thân.

Vừa lúc lão già Long tộc thu hồi long uy, cặp đồng tử kim sắc của hắn đột nhiên mở lớn, thân hình chóp lên đã tới trước mặt Long Nhất, không ngờ còn cao hơn Long Nhất một cái đầu.

Trảo thủ của Long tộc trưởng lão nhanh như chớp túm lấy cổ tay phải Long Nhất. Nhìn chăm chăm vào chiếc vòng tay long hình trên cổ tay Long Nhất, lão hỏi bằng giọng điệu chứa đựng sát khí lạnh lẽo: "Nhân loại hèn mọn, mau nói vòng tay này của ngươi ở đâu ra?"

Long Nhất chỉ cảm thấy cổ tay như bị một chiếc kim sắt kẹp lấy, nội lực hộ thể đột nhiên bị chặn đứng, đau đến mức hẳn vã mồ hôi lạnh.

"Ta nói, ta nói đã được chưa? Cái đó là tín vật định tình của lão bà ngươi tặng cho ta." Long Nhất nói xong, không đợi Long tộc trưởng lão biến sắc, bất thành lình sử dụng Súc cốt công đã lâu không dùng tới, thoát ra khỏi trảo thủ của trưởng lão Long tộc. Mà bọn tam thú Hỏa kì lân cũng lập tức biến ra tư thế công kích.

Long tộc trưởng lão kinh ngạc nhìn ba con thần thú bảo vệ phía trước Long Nhất, lại nhìn lại bàn tay mình, tựa hồ không hiểu rõ tại

sao tên nhân loại đó lại có thể thoát ra được từ trong thiết trảo của mình.

"Thần thú Hỏa kì lân. Hừ, hôm nay nếu như ngươi không nói ra vòng tay này từ đâu ra thì cho dù có là Hỏa thần đích thân đến cũng đừng hòng bảo vệ được ngươi." Long tộc trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

"Hắc hắc, đã nói là của lão bà ngươi đem tặng, ngươi không tin thì ta cũng chẳng có cách nào cả." Long Nhất cười chế giễu nhìn Long tộc trưởng lão.

"Đồ nhân loại không biết sống chết." Long tộc trưởng lão vô cùng tức giận, một đạo kim quang cực nhanh xạ về phía ngực Long Nhất.

Long Nhất sớm đã có chuẩn bị, Càn khôn đại na di chọt lóe lên, kim quang bắn sượt qua y phục, không ngờ cứ thế xuyên qua tinh thần lực và nội lực mà Long Nhất tán phát ra bên ngoài cơ thể như chẳng gặp chút trở ngại nào.

Lúc này, Hỏa kì lân đã phun mấy khẩu thần hỏa về phía Long tộc trưởng lão, lôi hệ cấm chú cuồng bạo của Cuồng lôi thú cũng được phát động. Trong nhất thời, gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc, lôi điện màu tím cùng thần hỏa nóng rực mãnh liệt kích về phía Long tộc trưởng lão.

Long tộc trưởng lão hừ một tiếng, trên thân thể tỏa ra một trận kim quang chói mắt, đột ngột biến hình thành một con cự long kim sắc to lớn. Một hơi Long diễm (ngọn lửa do rồng phun ra) màu vàng hóa giải thần hỏa của Hỏa kì lân, đối với lôi hệ cấm chú của Cuồng Lôi thú đánh lên trên thân thể thì dường như chưa cảm thấy gì. Tiếp đó, một chiêu "Thần long bãi vĩ" của lão kích bay Cuồng lôi thú, dư lực còn mang theo khí thể hủy thiên diệt địa quét về phía Long Nhất.

Càn khôn đại na di của Long Nhất mới thi triển được một nửa thì đã bị kích trúng, miệng phun ra tiên huyết bay lộn ra ngoài, lục phủ ngũ tạng như lộn tùng phèo hết cả.

"Long Nhất." "Nhị ca." Mấy tiếng kêu chói tai vang lên. Nguyên lai là mấy người Lăng Phong nhìn thấy uy thế nghiêng trời lệch đất đó, biết rằng Long Nhất đã xảy ra chuyện, bèn bỏ mặc lời dặn của hắn chạy ngược trở lại, vừa lúc thấy Long Nhất đang bị một con rồng vàng khổng lồ đánh bay về phía sau.

Lăng Phong bay lên đỡ lấy Long Nhất, ai ngờ trên người Long Nhất vẫn còn sót lại lực lượng cự đại, chấn cho nàng cũng bay ngược ra, một tia máu nhỏ ngòn ngọt trào ra khóe miệng. Lúc trước, nàng bị Liễu Nhứ đánh thành nội thương, vẫn còn chưa kịp trị liệu triệt để, bây giờ lại bị dư lực của Long tộc trưởng lão làm chấn động khiến vết thương cũ tái phát.

Hai người được Tây Môn Vô Hận cùng Thủy Nhược Nhan tay chân luống cuống đỡ lấy. Lúc này, Long tộc trưởng lão đang cùng Hỏa kì lân đánh nhau đến thiên hôn địa ám. Thật hiển nhiên là Hỏa kì lân cũng không phải là đối thủ của lão ta.

"Oanh" một tiếng, Hỏa kì lân bị một đạo kim quang của Long tộc trưởng lão đánh cho ngã lộn từ không trung xuống.

"Hỏa kì lân không có Hỏa thần thần bài, dù đến cả chục đứa cũng không phải là đối thủ của ta." Long tộc trưởng lão ngạo nghễ nói.

"Nhóc con, cho ngươi một cơ hội cuối cùng nói ra lai lịch chiếc vòng tay của ngươi, bằng không thì ngươi và các bạn hãy chuẩn bị an giấc ngàn thu đi." Ánh mắt nghiêm lạnh của Long tộc trưởng lão nhìn chằm chằm lên người Long Nhất.

Long Nhất trong lòng chấn động, nắm tay nắm chặt đến trắng nhợt. Hấn phát thệ, nếu như hấn hôm nay không chết, ngày sau nhất định phải hoàn trả lại gấp bội phần. Hấn sờ chiếc vòng long hình đeo trên cổ tay, trong lòng có chút phức tạp, nói hay là không nói đây? Nếu như là một mình hấn, hấn tin chắc rằng mình vẫn còn có thể có cơ hội đào tẩu. Nhưng hấn chạy rồi, Lăng Phong các nàng ấy sẽ làm thế nào? Hấn không thể quăng các nàng đi mà không quản được.

Khi Long tộc trưởng lão đã thật sự nổi sát tâm, một bóng đen bắt đầu ngưng tụ trong ý thức hải của Long Nhất.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 193: Một nụ hôn : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: tuan_ftu

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Nhìn thấy bóng đen xuất hiện, trong lòng Long Nhất không khỏi vui mừng. Cái thứ gia hỏa thần bí này không biết đã phong ấn trong Thiên Ma thạch bao nhiêu năm, có lẽ hẳn ta có biện pháp giúp ta thoát khỏi kiếp nạn này. Nói cho cùng, vật chủ hẳn mà chết, bóng đen ký sinh này cũng chẳng có chỗ nào để đi nữa.

Long tộc trưởng lão đã khôi phục nhân hình. Lão ta dùng ánh mắt băng lãnh nhìn chòng chọc vào Long Nhất, giống như đang nhìn một con sâu cái kiến hèn mọn. Bàn tay to lớn của lão vươn ra, bóp chặt lấy cổ Long Nhất. Chỉ nghe răng rắc vài tiếng, bàn tay to lớn bỗng nhiên xiết chặt lại, trên trán Long Nhất lập tức nổi lên những đường gân xanh, khuôn mặt anh tuấn tím bầm lại vì khí huyết không thông.

Tây Môn Vô Hận cùng Thủy Nhược Nhan bi thiết kêu lên một tiếng, pháp trượng giơ cao như muốn dùng ma pháp công kích. Nhưng không hiểu Long tộc trưởng lão đã sử dụng pháp thuật nào đó, trong nháy mắt đã làm cho tinh thần lực của hai nàng hóa thành không, vô lực ngã xuống đất.

"Nhóc con, ta đã cho cơ hội mà ngươi lại không biết quý trọng, vậy

hãy an nghỉ đi." Long tộc trưởng lão sâm lãnh cười nói.

Khóe miệng Long Nhất đã trào ra tiên huyết, khóe mắt muốn rách ra, đôi mắt bắt đầu từ từ trở nên mơ hồ.

"Hãy sử dụng Quang minh thánh ngọc trong không gian giới chỉ, có thể bảo vệ được tính mệnh của ngươi." Bóng đen trong ý thức hải của Long Nhất hờ hững nói.

Hừ, con mẹ ngươi không nói sớm, Long Nhất trong lòng chửi rủa, rồi tận lực thôi động tinh thần lực, đem Quang minh thánh ngọc trong không gian giới chỉ tung ra.

Quang minh thánh ngọc vừa xuất hiện, lập tức bạo xuất ánh bạch quang chói mắt bùng bùng trong không trung. Cùng lúc này, Tiểu Tam bỗng nhiên vọt lên phát xuất một tiếng hổ gầm hùng hậu kéo dài, đồng tử bạch sắc bắn ra quang mang hải nhân, cùng với Quang minh thánh ngọc trong không trung hô ứng lẫn nhau, không ngờ lại khiến cho Long tộc trưởng lão không dám đối mặt.

"Quang minh thần bài." Long tộc trưởng lão lẩm bẩm nhắc mãi giống như mất hồn, bộ dạng như không dám tin đó là sự thật. Bàn tay to lớn cũng bất giác buông lỏng cần cổ Long Nhất, chỉ ngơ ngẩn nhìn Quang minh thánh ngọc trong không trung.

Hồi lâu sau, Long tộc trưởng lão mới định thần, nhìn Long Nhất đang thờ hốt hể những hơi khí thô bằng ánh mắt phức tạp. Đối mặt với đồng tử đen đến mức khiến cho người ta phát sợ của hắn, trong lòng Long lão bất giác run lên. Nhân loại còn rất trẻ này đích thực đã làm cho cho lão kinh ngạc, chẳng những thiên phú dị bẩm mà bên mình còn có hỏa hệ thần thú cùng quang minh thần thú, lại còn có Quang minh thần bài. Từ nay về sau, Thương Lan đại lục sợ rằng đã đến thời kỳ nhiều chuyện xảy ra, Long tộc bọn họ cũng có thể vì sự việc

ngày hôm nay mà gặp biến đổi lớn.

Nghĩ đến đây, trong mắt Long tộc trưởng lão lại hiện lên sát khí khiến người lạnh tim. Trong lúc thần sắc biến ảo, Long tộc trưởng lão khẽ than lên một tiếng, thân hình hóa thành một đạo kim quang biến mất nơi chân trời.

Long Nhất thở phào một hơi, nhưng ánh mắt băng lãnh lại nhìn về phía Long tộc trưởng lão đã biến mất. Sự khuất nhục ngày hôm nay, tương lai nhất định phải hoàn lại gấp trăm lần. Cảm giác đau thắt từ lục phủ ngũ tạng truyền tới khiến cho Long Nhất hừ lên một tiếng khó chịu, hấn lập tức ngồi xếp bằng xuống, chịu đựng nỗi đau đớn để thôi động chân khí trong đan điền, bắt đầu liệu thương.

Lúc này, Tây Môn Vô Hận cùng Thủy Nhược Nhan đã khôi phục tinh thần lực, Lăng Phong cũng khó nhọc ngồi dậy, các nàng nhất tề dùng ánh mắt yêu thương nhìn Long Nhất đang nhập định.

Chính vào lúc này, mặt nước sông gần đó bắt đầu dao động. Một đạo kim quang từ giữa sông lướt lên, vũng vàng hạ xuống trước mặt mọi người, chính là Long nữ Liễu Như. Nàng nhìn mọi người bằng ánh mắt áy náy, cuối cùng mục quang dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn lấm tấm vết bầm của Long Nhất. Chú hổ nhỏ Tiểu Tam ngậm Quang minh thánh ngọc chạy đến trước mặt Long Nhất. Liễu Như sắc mặt đại biến, thiếu chút nữa bật ra tiếng hô kinh hãi, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn vào Quang minh thánh ngọc trong miệng Tiểu Tam. Vốn là nàng vẫn thấy khó hiểu tại sao Long tộc trưởng lão lại dễ dàng buông tha tính mệnh cho mấy người Long Nhất, nguyên lai là vì Quang minh thánh ngọc này. Ánh mắt Liễu Như nhìn về phía Long Nhất không khỏi hiện ra một chút sắc thái kì dị.

Long Nhất nhập định mấy ngày chưa tỉnh, mọi người đành phải luân phiên coi sóc hắn để tránh tình huống đột biến phát sinh ảnh hưởng

đến Long Nhất. Các nàng cho dù không hiểu rõ sự ảo diệu của nội lực, nhưng cũng biết Long Nhất lúc này tuyệt đối không thể bị quấy rối.

Tối nay, những hạt mưa lất phất từ không trung đột nhiên rơi xuống. Dưới ánh sáng lờ mờ của ma pháp đăng, hạt mưa bụi nhỏ nhỏ hiện ra có phần thô lương ảm đạm. Gió lớn thổi trong rừng làm lá cây kêu lên xào xạc. "Gió lạnh đêm mưa" đại khái có thể dùng để hình dung loại tình cảnh này.

Xung quanh Long Nhất đều có kết giới bảo hộ, không sợ mưa bụi thấm ướt. Lăng Phong nằm nghiêng nghiêng trên bãi cỏ, dùng ánh mắt si mê chăm chú ngắm nhìn toàn thân Long Nhất quang mang lưu chuyển. Nam tử vững chãi này đã khắc ghi trong trái tim thiếu nữ của nàng một ấn tượng không thể xóa nhòa. Khóe miệng nàng lúc thì mỉm cười, lúc thì dẩu ra, biểu tình biến ảo tựa như đang cưỡi ngựa xem hoa.

Đột nhiên, Long Nhất mở bừng cặp mắt. Đập vào tai đầu tiên chính là tiếng mưa rơi xao xác, rồi lại thấy ánh mắt đang nhìn mông lung không tiêu cự của Lăng Phong, hẩn nhẹ nhàng thở ra một hơi trọc khí, nội thương đã bình phục bảy tám phần.

"Linh nhi." Long Nhất nhẹ nhàng gọi.

Ánh mắt Lăng Phong nhanh chóng tập trung trở lại. Thấy Long Nhất tỉnh lại, trong ánh mắt nàng hiện lên thần thái kinh ngạc vui mừng, nhưng lại lập tức cứng lại, không ngờ lại ngàn ngàn nước mắt.

"Long Nhất." Lăng Phong nghẹn ngào thốt lên.

Long Nhất hơi ngạc nhiên, dang rộng đôi tay mỉm cười bảo: "Ngẩn ngơ cái gì, mau đến cho ta ôm nào."

Lăng Phong chống tay, thân thể tựa như không trọng lượng ngã vào trong lòng Long Nhất, bàn tay nhỏ nhắn ôm chặt chiếc lưng gấu của hắn.

"Long Nhất, thiếp có phải là cực kỳ vô dụng không? Trước đây, thiếp luôn cho rằng bản thân rất lợi hại, thế nhưng thiếp lại phát hiện ra không giúp được chàng bất cứ cái gì. Chàng gặp nguy hiểm, thiếp chỉ có thể đứng một bên trơ mắt mà nhìn." Lăng Phong nằm trong lòng Long Nhất, buồn rầu nói ra.

Long Nhất nhẹ vỗ về Lăng Phong trong lòng, thở dài đáp: "Đừng nói vậy. Nàng nói vậy khiến cho ta càng cảm thấy nhục nhã hổ thẹn. Ta là nam nhân của nàng mà lại không bảo vệ được nàng, há không phải là càng vô dụng ư."

"Không, không đúng, trong lòng thiếp thì chàng là người lợi hại nhất. Cuối cùng, có một ngày, chàng sẽ đứng ở trên đỉnh cao nhất của thế giới này." Lăng Phong vội vàng nói.

"Được rồi, sau này không cho phép nàng nói những lời như vậy nữa, cũng đừng nghĩ nhiều, chỉ cần ngoan ngoãn làm nữ nhân của Long Nhất ta là tốt rồi." Long Nhất khẽ nói. Nói xong, hắn ôm lấy Lăng Phong, xoay mình nằm trên mặt đất, lờ mờ cảm thấy một trận buồn ngủ.

Lăng Phong trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Nằm trong lòng Long Nhất, nàng cảm thấy đã có cả thế giới. Hồi lâu, Lăng Phong không còn nghe thấy Long Nhất nói gì nữa, từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, mới phát giác ra hắn đã ngủ rồi.

Lăng Phong nở nụ cười ngọt ngào, đưa tay ra ôn nhu lau đi huyết tích cùng bụi bẩn trên khuôn mặt Long Nhất. Nhìn thật kỹ nam nhân

của nàng, đây là nam nhân của Phong Linh nàng, tuy rằng không phải chỉ của một mình nàng. Đồng thời, trong lòng nàng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nỗ lực tu luyện, trở thành cánh tay phải không thể thiếu được của Long Nhất.

Lăng Phong hơi dựa lên người Long Nhất, bàn tay nhỏ nhắn say mê vuốt ve lên các đường nét khuôn mặt, vàng trán, đôi mắt, chiếc mũi, bờ môi. Sau đó, ánh mắt nàng nhìn chăm chú lên đôi môi hơi mỏng của Long Nhất. Đó là đôi môi mà trong giấc mơ vẫn hiện lên nụ cười hờ hững như cũ, nhìn thực sự vô cùng ấm áp. Trái tim Lăng Phong bỗng nhiên đập rộn ràng, liếc nhìn bốn phía như kẻ trộm, rồi thở ra những làn hơi nóng thơm tho, cúi đầu xuống, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng hôn lên môi Long Nhất.

"A." Bất chợt một tiếng kinh hô run rẩy vang lên, cắt ngang bầu trời đêm tĩnh lặng.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 194: Lộ rõ thân phận : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: tuan_ftu

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Lăng Phong ngẩng phắt đầu lên, liền trông thấy Nhân Nhân đang đứng cạnh lều, khuôn mặt kinh hoàng cùng bi phẫn.

Long Nhất cũng bị tiếng kêu của Nhân Nhân làm tỉnh giấc. Hắn mở mắt ra, chống tay nhóm người dậy, ngoảnh lại nhìn, vừa lúc trông thấy Thủy Nhược Nhan và Tây Môn Vô Hận từ lều của mình chạy ra.

"Lăng Phong, không tưởng được ngươi .... ngươi lại thích nam nhân, ngươi ....." Nhân Nhân đưa tay run run chỉ vào Lăng Phong, ngay sau đó chảy nước mắt chui vào trong lều.

Tây Môn Vô Hận dẫu môi, lên nhìn Long Nhất làm mặt quỷ. Nơi đây cũng chỉ có nàng mới biết Lăng Phong là thân nữ nhi, chỉ sợ hai người bọn họ sớm đã kín đáo lên lút không ai biết. Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được liếc Long Nhất một cái, lộ xuất thần sắc cười trên nỗi đau của người khác.

Thủy Nhược Nhan vẫn bị bao phủ trong bóng đen. Nàng nghe thấy lời Nhân Nhân nói, lại thấy Lăng Phong và Long Nhất lúc này đang cùng nhau ôm ôm ấp ấp đầy ám muội, liền biến sắc. Nàng ủ rũ bước

đến trước mặt hai người Long Nhất, nắm lấy Lăng Phong kéo ra khỏi người Long Nhất, tức giận nói: "Hai đại nam nhân các cậu sao có thể như thế này, khó trách Nhân Nhân lại hiểu lầm."

Long Nhất ngồi dậy, cười hắc hắc trả lời: "Nhân Nhân không hiểu lầm đâu, ta và Lăng Phong quả thực đang cùng nhau vui vẻ."

Thủy Nhược Nhan lập tức trợn mắt há miệng, lắp bắp nói: "Ta .... ta không tin, cậu đừng có lừa người ta."

"Không tin, vậy thì nàng xem đây." Long Nhất tính tình nghịch nổi lên, kéo Lăng Phong lại, mãnh liệt hôn lên môi nàng. Lăng Phong xấu hổ muốn vùng thoát ra, nhưng lại bị Long Nhất siết chặt đến không động đậy nổi, đầu óc dần trở nên trống rỗng, bắt đầu vụng về đáp ứng lại.

"Thế này đã tin chưa?" Long Nhất dờ môi, vừa cười vừa nhìn Thủy Nhược Nhan. Còn Lăng Phong lại toàn thân vô lực, tê liệt ngã vào trong lòng hắn.

Thủy Nhược Nhan run run nhẹ lắc đầu, thân thể mềm mại phát lạnh run lên từng hồi. Nàng cắn chặt môi dưới, run giọng: "Long Nhất, cậu thật đáng kinh sợ." Nói xong cũng xoay mình chui vào lều.

Lúc này, Lăng Phong đã lấy lại một phần khí lực, ngọc chỉ véo mạnh một hồi lên eo Long Nhất, giận dữ nói: "Đáng ghét, sao chàng có thể tạo ra trò đùa này chứ."

Long Nhất hắc hắc cười lớn xin tha, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Lăng Phong, ngăn không cho nàng tiếp tục sử dụng Niêm hoa thần chỉ.

Tây Môn Vô Hận nhìn hai người đang cười đùa âm ỉ, trong lòng có chút tư vị. Nàng chạy đến ngồi xuống bên cạnh Long Nhất, dụng bờ

vai chạm vào hần rồi bảo: "Xú nhị ca thật biết đùa. Bây giờ Thủy Nhược Nhan giáo sư và Nhân Nhân đều đang rất thương tâm."

Long Nhất nhún vai cười đáp: "Nhân Nhân có thể có chút không tiếp nhận được, nhưng Thủy Nhược Nhan thông minh như vậy, ta không tin nàng ta không nghĩ ra."

Vừa mới nói xong, đã thấy Thủy Nhược Nhan nổi giận đùng đùng từ trong lều chạy ra. Vừa rồi, nàng càng nghĩ càng thấy không hợp lý. Long Nhất hoa tâm đại cát, rõ ràng chỉ hứng thú với nữ hài, sao có thể đột nhiên lại thích nam nhân. Hơn nữa, nàng chú ý thấy biểu tình của Tây Môn Vô Hận không hề kinh ngạc, trái lại còn có vẻ cười nhạt. Nàng suy nghĩ kỹ lưỡng, mới phát giác trong đó có chút không đúng lắm.

Thủy Nhược Nhan hàm hừ trừng mắt với Long Nhất một cái, rồi quay sang nhìn Lăng Phong. Quan sát thật kỹ khuôn mặt thanh tú của Lăng Phong, nàng bỗng mở lời: "Lăng Phong, cậu hãy nói thực, cậu có phải là nữ nhân không?"

Lăng Phong run khẽ, đáy lòng có phần do dự, rốt cuộc phải nói sao đây? Nhưng nàng nghĩ, hiện tại đã đến nông nổi này rồi, tiếp tục che giấu nữa cũng không có ý nghĩa gì cả. Hơn nữa việc với Nhân Nhân đang ở trong kia không thể lo liệu ổn thỏa được. Nếu tỏ rõ thân phận, nàng ta sẽ mất hết hy vọng với mình. Nghĩ đến đây, Lăng Phong ngập ngừng khẽ gật đầu.

"Ta biết ngay mà. Hai người các ngươi ngày ngày như hình với bóng, kề vai sát cánh, sớm đã phải đoán ra được các ngươi có vấn đề." Thủy Nhược Nhan trong nhất thời cũng không biết cảm giác trong lòng thế nào, đành thở phào một hơi, trong thâm tâm lại có chút cảm giác chua chua.

Long Nhất và Lăng Phong cười nhìn nhau, bất giác nhớ tới quãng thời gian thân thiết như huynh đệ tại học viện. Với quan hệ hiện nay giữa hai người, có lẽ thứ cảm giác đó sau này cũng không thể có lại nữa, nhớ lại mà vẫn còn có phần tiếc nuối.

"Thủy Nhược Nhan giáo sư, mọi người nói cho tỳ biết, Phong Linh rất xinh đẹp. Đôi mắt nàng màu xanh biếc, giống như màu xanh ngăn ngắt thuần khiết của bầu trời, thật là hâm mộ." Tây Môn Vô Hận đứng một bên góp lời.

"Phong Linh? Lăng Phong, nguyên lai là như vậy." Thủy Nhược Nhan bừng tỉnh, quay mặt nhìn Tây Môn Vô Hận, bất mãn nói: "Vô Hận, mọi người sớm đã biết, cũng không nói với ta, có còn coi ta là giáo sư nữa không?"

Tây Môn Vô Hận cười hi hi, đáp: "Mọi người coi tỳ là giáo sư, vậy không coi tỳ là chị dâu nữa."

Thủy Nhược Nhan sắc mặt thoáng hồng, lén liếc Long Nhất một cái thật đáng yêu. Nhưng thấy hắn hờ hững không có một chút phản ứng, trong lòng liền thấy buồn bã, thật muốn nhấn tâm đá cho hắn một cước. Xú gia hỏa này vốn dĩ thích nàng rành rành, lúc đó còn thường xuyên lén lút chiếm tiện nghi của nàng. Tiện nghi đã chiếm hết rồi thì định không nhìn nhận nữa sao? Đừng có hòng!

"Vô Hận, sau này mọi người hãy cứ gọi ta là tỳ tỳ đi, gọi giáo sư quá xa lạ đó." Thủy Nhược Nhan quẳng đi tâm tình phiền não trong lòng, bước tới nắm lấy bàn tay của Tây Môn Vô Hận, nét mặt tươi cười như hoa.

"Được thôi, vậy thì mọi người sau này có thể chính thức gọi tỳ tỳ rồi." Tây Môn Vô Hận cười nhẹ đáp, cũng nắm lấy tay Thủy Nhược Nhan, không có dấu hiệu định vùng thoát ra.

Thủy Nhược Nhan lại không phát giác thấy thái độ của Tây Môn Vô Hận có cái gì đó không đúng! Nàng quay mình hiếu kỳ nhìn về phía Phong Linh, hỏi: "Phong Linh muội muội, muội có thể cho tỳ tỳ nhìn thấy lư sơn chân diện mục của muội được không?"

Phong Linh cười gật đầu, gương mặt vặn vẹo một hồi. Khuôn mặt thanh tú tức thì biến thành nghiêng nước nghiêng thành, đồng tử cùng mái tóc đẹp cũng biến thành màu lam nhạt. Khuôn mặt mỹ lệ tựa thiên tiên kết hợp với một thân ma bào kiểu cách nam nhi, không ngờ lại có một phong vị riêng.

Thủy Nhược Nhan ngẩn ngơ nhìn Phong Linh không hề thua kém nàng chút nào, lẩm bẩm: "Phong Linh muội muội, muội thật xinh đẹp. Khó trách khiến cho tên sắc lang Long Nhất này say mê đến thần hồn điên đảo."

Phong Linh cười khúc khích, ôn nhu chú ý tới vẻ mặt cười xấu xa của Long Nhất, cất tiếng đáp: "Không phải là muội khiến cho Long Nhất say mê đến thần hồn điên đảo. Là chàng khiến muội say mê đến thần hồn điên đảo mới đúng."

Long Nhất cười hắc hắc, hư vinh của đại nam tử tức khắc được thỏa mãn. Phong Linh tiểu ny tử này thật là hảo bảo bối tri kỷ.

Thủy Nhược Nhan trong lòng hơi ngạc nhiên. Thấy Phong Linh lúc nói lời này thì rất tự nhiên, không chút ngại ngùng, lại trông thấy thần tình Long Nhất càng ngây ngất giống như con cóc uống rượu say, trong lòng mới hiểu, Phong Linh có thể chiếm được một vị trí trong lòng Long Nhất, quả thực có mị lực độc đáo.

"Nhị ca, huynh không việc gì chứ?" Tây Môn Vô Hận ở bên cạnh Long Nhất nhẹ giọng hỏi.

"Muội thấy hình dáng ta giống như có việc gì sao?" Long Nhất cười hỏi.

"Giống, huynh vừa tỉnh lại thì chỉ chú ý thân mật với Phong Linh, đến cả muội muội mình cũng quên luôn." Tây Môn Vô Hận nửa đùa nửa trách. Nàng cũng không hiểu tâm trạng bản thân hiện giờ rốt cuộc là thế nào, là bình thường hay bất thường. Nàng tịnh không dám nghĩ nhiều.

Long Nhất vuốt ve sợi tóc của Tây Môn Vô Hận, cung chiều đáp: "Nha đầu này, đến cả chị dâu muội mà cũng ăn giấm."

"Phải ghen chứ. Ai bảo huynh có nữ nhân rồi thì quên muội muội." Tây Môn Vô Hận dẫu môi cười.

"Ai bảo ta đã quên muội nào. Muội dù cả đời này đều là hảo muội muội của ta." Long Nhất cười ha hả đáp.

Tây Môn Vô Hận cúi đầu im lặng, trái tim không nằm yên, cứ đùa nghịch góc áo Long Nhất.

Long Nhất đang định nói tiếp, nhưng khước mắt lại liếc thấy Nhân Nhân sắc mặt ảm đạm từ trong lều chui ra, đang ngẩn ra nhìn Phong Linh đã biến thành một trang quốc sắc thiên hương. Kỳ thực hẳn không hề bố trí cách âm kết giới ở xung quanh. Do vậy, nhất cử nhất động, mỗi lời mỗi tiếng của bọn họ ở phía ngoài này, chắc chắn sẽ bị Nhân Nhân ở trong lều đang quan tâm cao độ sẽ biết được. Đó cũng là do hẳn cố ý làm vậy. Chuyện tình cảm kỳ nhất chính là không dứt khoát, nhất là việc này căn bản là một đoạn tình yêu không có khả năng. Trong khoảng thời gian sai lầm đã gặp phải một đối tượng sai lầm, Phong Linh phải gánh vác một phần trách nhiệm lớn lao. Ai bảo nàng không biết nặng nhẹ mà đi trêu ghẹo người ta.

Phong Linh than nhẹ một hơi, chậm rãi đi về phía Nhân Nhân đang phơi mình trong cơn mưa nhỏ, khai mở kết giới che phủ lên thân thể hai người.

"Nhân Nhân, chúng ta nói chuyện nhé." Phong Linh đối mặt với ánh mắt tuyệt vọng của Nhân Nhân, dắt tay Nhân Nhân như con rối đi về phía xa xa.

Tây Môn Vô Hận không hiểu vì sao mà trong lòng lại có chút không tốt lắm, chào một tiếng rồi quay người rời khỏi, chỉ còn Thủy Nhược Nhan một mình ở lại cùng Long Nhất.

Long Nhất nằm xuống, nhìn cơn mưa bụi nghiêng nghiêng rơi xuống trong bầu trời đêm, không biết là đang nghĩ tới điều gì.

"Có người nào đã từng nói với cậu rằng cậu rất nhỏ nhen chưa?" Thủy Nhược Nhan đá nhẹ vào gót giày Long Nhất, sàu muện hỏi.

Long Nhất nhướn mắt nhìn Thủy Nhược Nhan, cất tiếng hỏi lại: "Gì cơ?"

"Cậu đã biết rồi mà còn cố tình hỏi, cậu đang trả thù ta đúng không?" Thủy Nhược Nhan hừ giọng.

"Trả thù? Tại sao ta phải trả thù nàng?" Long Nhất nghi hoặc hỏi.

"Cậu... bởi vì, bởi vì những chuyện ta đối với cậu trước kia." Thủy Nhược Nhan có chút ngượng nghịu đáp. Nàng với Long Nhất vốn có thể nước lên thuyền lên (tình cảm được vun đắp dần), nhưng lại bởi vì một chút e ngại cùng không cam chịu của nàng, thường đều khiến cho Long Nhất tưởng ăn được đến nơi mà vẫn không xong. Rút cuộc tên xú phiêu đàn Long Nhất này lại cố tình lạnh nhạt với nàng, đã biết rõ ràng lại vẫn giả vờ hồ đồ, khiến cho nàng nghiêng răng nghiêng lợi

chỉ muốn ngay lập tức xé một khối thịt trên người hắn xuống.

"Trước kia nàng thế nào với ta nhỉ? Tại sao ta lại không biết?" Long Nhất kỳ quái hỏi, trong đôi mắt lộ xuất một chút tiếu ý.

"Đại phiêu đản." Thủy Nhược Nhan cắn chặt môi dưới, hung dữ đá một cước lên bắp chân Long Nhất, tức tối chui vào trong lều.

"Nha đầu này, khó trách lại có khuynh hướng bạo lực." Long Nhất xoa bắp chân, khoe miệng lại không ngăn được chút tiếu ý.

Lúc này, Tiểu Tam cùng với Hỏa kì lân và Cuồng lô thú chạy đến bên cạnh Long Nhất, thân mật làm nũng với hắn. Long Nhất đón lấy Quang minh thánh ngọc từ trong miệng Tiểu Tam, xoay xoay trong lòng bàn tay. Nghe Long tộc trưởng lão đó nói, cái thứ này chính là Quang minh thần bài. Chẳng lẽ Long tộc cũng thờ phụng Quang Minh thần sao? Nếu không thì tại sao vừa nhìn thấy Quang minh thánh ngọc này thì lập tức chán nản chạy đi. Long Nhất từ trong lời nói của Long tộc trưởng lão cũng đã nghe ra chút manh mối. Khi đó, lúc lão ta đánh cho Hỏa kì lân rơi xuống, có nói qua một câu. Lão nói rằng hỏa hệ thần thú không có Hỏa thần thần bài thì chỉ là đồ rác rưởi. Nghe lời lão nói thì dường như giữa thần bài với thần thú phải có một thứ liên hệ nhất định nào đó. Từ biến hóa kỳ lạ sản sinh giữa Tiểu Tam với Hắc ám ma ngọc và Quang minh thánh ngọc, cũng có thể biết được một hai.

Chương 195: Yêu đương mãnh liệt tại Thánh ma học viện : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: NHK

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất nghiên cứu Quang minh thánh ngọc trong tay nhưng vẫn không tìm thấy đầu mối gì. Mỗi lần hấn cảm thấy tựa hồ như chân tướng dần dần lộ diện nhưng kết quả lúc nào cũng có chỗ trái ngược với suy đoán.

Những giọt mưa tí tách rơi không biết đã ngừng từ bao giờ. Trong lúc Long Nhất xuất thần thời gian cũng chậm chạp trôi đi. Phương đông bắt đầu xuất hiện một tia sáng, báo hiệu một ngày mới đã đến.

Nhân Nhân và Phong Linh xuất hiện trong tầm mắt hấn. Chẳng hiểu hai người nói những chuyện gì mà hết cả nửa đêm. Sắc mặt của Nhân Nhân mặc dù vẫn khó coi nhưng so với trước đã khá hơn nhiều. Thử nghĩ xem nàng là một thiếu nữ đang cực khổ theo đuổi một chàng trai, lại đột nhiên biết được người đó không ngờ lại cũng là thân nhi nữ như mình thì loại cảm giác này ai cũng không thể cảm thấy khá được, không bị kích động đến điên cuồng cũng coi là tốt lắm rồi.

"Các nàng nói chuyện gì vậy?" Long Nhất khẽ hỏi Phong Linh.

"Chuyện của nữ hài tử bọn thiếp sao lại phải nói cho chàng biết."
Phong Linh liếc Long Nhất một cái, khiến cho hấn trong lòng tê liệt.

Thấy Long Nhất dáng vẻ si mê như người mất hồn, Phong Linh vui vẻ cười khúc khích, trong lòng vừa cảm thấy ngọt ngào như mật vừa tự hào. Nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện liền hỏi: "Long Nhất, chúng ta không có nhiều thời gian, thời hạn hai tháng sắp đến, nếu như không đến được Truyền tống trận sẽ thật phiền phức."

Long Nhất gật đầu. Mặc dù hấn có thể khẳng định Ma ảo sâm lâm tuyệt không phải một không gian độc lập khác, mà là một góc nào đó tồn tại trên Thương Lan đại lục, nhưng cho dù được Long nữ Liễu Như trợ giúp tìm được lối ra, muốn về đến Mễ Á công quốc tất nhiên cũng vô cùng phiền phức.

Long Nhất vỗ vỗ tay gọi mấy nữ nhân ra nói: "Mọi người nếu còn chịu đựng được thì sớm lên đường, chúng ta không còn nhiều thời gian."

Chúng nữ đều tỏ ra không có vấn đề gì. Bọn họ ai cũng không muốn sinh hoạt như người rừng trong hai năm tới tại Ma ảo sâm lâm này.

Dường như biết đám người Long Nhất muốn đi, Liễu Như từ long cung xuất hiện nhẹ nhàng phiêu đảng như một bông liễu.

Liễu Như đi đến bên cạnh Long Nhất. Có thể là vì quan hệ của Quang minh thánh ngọc, ánh mắt nàng nhìn hấn hiện lên một ánh nhìn khác lạ. Long Nhất làm gì lại chẳng biết, trong lòng còn pha chút tự đắc đề rằng phải chăng Long nữ này đã nảy sinh một chút hảo cảm với hấn.

"Liễu Như, Đại đầu vẫn ổn chứ?" Long Nhất bỗng nhớ tới Đại đầu quái vẫn thường xuyên dính lấy mình, liền quan tâm hỏi.

Liễu Như gật đầu nhẹ nhàng đáp: "Nó rất tốt."

"Liễu cô nương, cô không thể để cho ta gặp lại diệt tử của ta à?" Tây Môn Vô Hận có chút bất mãn hỏi.

"Hiện tại không gặp thì tốt hơn, tránh cho nó đến lúc đó lại làm loạn đòi đi theo mọi người." Liễu Như đáp.

Long Nhất tất nhiên biết nỗi lo lắng của Liễu Như, liền lập tức nói: "Đã như vậy thì chúng ta đi thôi, sau này gặp lại."

Vậy là, năm người ba thú liền theo đường cũ đi ngược trở lại.

"Long Nhất, đừng quên, nếu có chuyện cần ta giúp đỡ thì nhớ khai mở Truyền tống trận trên vòng tay." Thanh âm của Liễu Như từ xa xa vọng đến tai Long Nhất.

Trải qua mười ngày đi đường vội vã. Đoàn người cuối cùng cũng về đến chỗ cũ. Tạ trời tạ đất, Truyền tống trận vẫn ở đó, lại còn có hai giáo sư chính đang sốt ruột nhìn ngó tứ phía. Khi họ nhìn thấy đoàn người của Long Nhất cuối cùng cũng xuất hiện mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này Long Nhất đã thu bọn Tiểu Tam vào hắc ám thứ nguyên không gian để tránh tạo ra hỗn loạn. Phong Linh cũng đã biến trở lại thành Lăng Phong.

"Thủy Nhược Nhan giáo sư, các vị cuối cùng cũng đã trở về. Nếu chậm thêm hai canh giờ thì các vị phải ở lại Ma ảo sâm lâm hai năm." Một trong hai giáo sư nói.

"Chúng ta là tổ cuối cùng à?" Thủy Nhược Nhan hỏi.

"Đúng vậy, chỉ còn lại các vị thôi. Nếu như các vị không quay trở về, Thủy đại ma đạo sư chắc chắn sẽ lật tung Thánh ma học viện lên." Vị giáo sư còn lại cười nói.

Thủy Nhược Nhan cười cười, đột nhiên nhìn về phía Long Nhất. Quan hệ giữa nàng và nãi nãi Thủy Linh Lung được cải thiện, Long Nhất tất chiếm công đầu.

"Đúng rồi, lần này tổ của các vị thu hoạch thế nào?" Vị giáo sư nọ hỏi.

Mấy người Long Nhất cùng cười nhìn nhau. Bọn họ tuyệt không có thu hoạch được loại thần khí nào nhưng những gì đã trải qua tuyệt đối chính là một tài sản vô cùng quý giá. Địa tinh tộc trong truyền thuyết cùng với vương quốc dưới lòng đất của bọn họ, Hỏa kì lân cùng với pho tượng Hỏa thần, trận đại chiến nghìn năm trước giữa Băng cung và Hỏa diễm sơn trang, còn có Long tộc chỉ có duyên chứ không thể cầu, thật là phong phú vô cùng. Mặc dù trải qua vô vàn nguy hiểm nhưng đều may mắn vượt qua.

Nếu nói đến thu hoạch, không nghi ngờ gì nữa Long Nhất được trời cao ban ân sủng cho thu hoạch nhiều nhất. Với những điều kiện và hiệu lực của Địa tinh tộc và Long nữ, Long Nhất có dự cảm sau này những điều đó sẽ có tác dụng trợ giúp khổng lồ đối với hắn.

Sau khi nói chuyện với hai vị giáo sư một lát, đoàn người Long Nhất cuối cùng cũng đứng vào trong Truyền tống pháp trận. Sau một thời gian ngắn rơi vào trạng thái mất trọng lượng và một mảng tối đen, họ lại xuất hiện trở lại ở hậu sơn Thánh ma học viện. Do bọn họ là tổ cuối cùng, hầu như toàn bộ người của học viện đều đang chờ bọn họ xuất hiện ở sau núi. Vì thế khi quang mang của Truyền tống trận sáng lên, nhóm của Long Nhất xuất hiện, toàn bộ thầy trò đứng xem

đều nhiệt liệt vỗ tay.

Long Nhất hít một hơi thật sâu. Trở về hoàn cảnh quen thuộc hẳn cảm thấy trong lòng thoải mái rất nhiều.

"Long Nhất." Chính vào lúc Long Nhất vẫy tay với các giáo sư và học sinh vây quanh, đột nhiên một tiếng gọi với thanh âm run run từ đằng xa vọng đến.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc đó, thân thể Long Nhất không khỏi chấn động. Hắn mừng phát cuồng quay đầu lại, liền nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ rực đang lao về phía hắn. Đôi tay hắn vừa mở rộng lập tức ôm vào lòng một thân thể mềm mại thơm ngát. Ngửi mùi hương dịu dịu toát ra từ thân thể đó liền biết ngay đó chính là Long Linh Nhi xuất ngoại tu luyện đã trở về. Nghĩ đến thời gian thì hắn và Long Linh Nhi cũng đã chia tay nhau hơn ba tháng.

"Linh Nhi bảo bố, nàng đã trở về?" Long Nhất lẩm bẩm nói, vuốt ve mái tóc đen nhánh của Long Linh Nhi, cảm thụ thân thể mềm mại trong lòng đang run nhẹ. Từ khí tức trên cơ thể Long Linh Nhi toát ra, Long Nhất liền biết nàng đã thăng tiến đến cảnh giới ma đạo sĩ. Xem ra phương pháp tu luyện của lão đầu Phổ Tu Tư đó cũng có điểm hiệu quả a.

"Long Nhất, thiệp rất nhớ chàng, nhớ nhiều lắm." Long Linh Nhi ôm chặt Long Nhất, tựa hồ muốn hòa nhập cả người vào trong cơ thể của hắn. Ba tháng trôi qua, mỗi lúc nàng chỉ cần ngừng tu luyện thì hình ảnh của Long Nhất lại hiện lên trong trí óc. Loại nhung nhớ này mang theo một sự dày vò ngọt ngào khiến nàng suýt nữa phát điên. Nàng đành chỉ có thể không ngừng tu luyện rồi lại tu luyện, chỉ có vậy tình cảm nhung nhớ mới có thể lắng xuống một chút. Nàng yêu nam nhân này rồi chẳng? Hắn là kẻ mà nàng quyết tâm dùng cả đời để trả thù sao? Long Linh Nhi không biết rằng, nàng đã rơi vào một

tấm lưới vô hình rộng lớn mà nàng đã cố hết sức dệt nên.

"Ta cũng rất nhớ nàng." Mặc dù có một thời gian dài hẳn đã quên bóng mặt nàng nhưng lúc nói câu đó thì Long Nhất mặt không đỏ, hơi thở cũng không hề gấp.

Tình thoại của Long Nhất tuyệt không dễ nghe nhưng lại khiến cho thân thể mềm mại của Long Linh Nhi nóng bừng lên. Nàng ngẩng đầu, làn thu ba mê mẩn như được bao phủ bởi một tầng sương khói.

Cũng bởi chiêu tỏ tình kinh thiên địa, khiếp quỷ thần hồi đó của Long Nhất mà chuyện tình yêu của hắn và Long Linh Nhi được lưu truyền rộng khắp. Lúc này hai người tình cảm không tự chủ được ôm chặt nhau trước mặt bàn dân thiên hạ, tình cảm tương tư nhưng nhớ, thật đúng là chỉ có chuyện ái tình mới có những cảnh lãng mạn như vậy. Bầu không khí đó cũng lập tức cảm nhiễm đến toàn bộ mọi người xung quanh.

Trông thấy hai người bốn mắt say đắm nhìn nhau, không biết ai đó bắt đầu hô lên: "Hôn nhau đi, hôn nhau đi."

Trong chớp mắt tiếng hưởng ứng đã như sóng triều nổi lên, từng đợt lại từng đợt, so với tình cảnh lúc tỏ tình còn vượt hơn xa.

"Bởi tất cả đều ngưỡng mộ chúng ta, không nên để bọn họ thất vọng." Long Nhất thổi nhẹ một hơi bên tai Long Linh Nhi.

Thân thể mềm mại của Long Linh Nhi run lên, có chút mê man trước làn sóng âm thanh đó. Nàng tuyệt không phản đối mà ngược lại có chút mong đợi e ấp.

Long Nhất mỉm cười, đầu từ từ cúi thấp, ôn nhu và kiên định hôn lên làn môi thơm mềm mại của Long Linh Nhi. Trong nháy mắt, hai

người đều cảm thấy tựa hồ như tiến vào trạng thái trống rỗng. Trong khoảng khắc, tất cả tiếng hò hét đều biến mất, toàn bộ thế giới như chỉ còn lại hai người họ.

Hai người triền miên cuồng nhiệt hôn nhau, hai đôi môi khát vọng quấn lấy nhau, si mê, say đắm.

Rất nhiều nữ sinh hai tay nắm chặt ôm trước ngực, xuất thần nhìn đôi nam nữ đang cuồng nhiệt hôn nhau, tựa như bản thân chính là nhân vật nữ chính trong đó, cùng với người tình tâm ái đang hôn nhau đắm say trong sự chúc phúc của vạn người.

Sau đó, toàn bộ Thánh ma học viện tựa hồ như bị một bầu không khí ái tình màu hồng bao phủ. Một phong trào yêu đương chưa từng có ra đời, tạo nên một kỷ lục chỉ có thể mong cầu mà không thể đạt được. Kỷ lục đó kéo dài mấy nghìn năm vẫn không bị phá vỡ. Còn chính Long Nhất, tác giả bắt nguồn cho làn sóng học viên yêu đương mạnh mẽ phát sinh trong lịch sử của Thánh ma học viện, được lưu danh thiên cổ là nhân vật phong lưu. Đương nhiên đây là chuyện sau này.

Thần sắc Thủy Nhược Nhan, Lăng Phong và Tây Môn Vô Hận mỗi người một khác. Cách đó xa xa Lâm Na với mái tóc đỏ rực đáng vẻ cũng có chút phức tạp, chẳng biết vì sao lại có chút hâm mộ Long Linh Nhi.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, có lẽ cũng dài như một thế kỉ, cuối cùng những bờ môi đang triền miên quấn lấy nhau của Long Nhất và Long Linh Nhi cũng tách ra. Hai người cùng ôm chặt lấy nhau không rời.

Đột nhiên Long Nhất bế Long Linh Nhi lên, quay người áy náy nhìn Lăng Phong. Lăng Phong nhún vai, tiêu sái phẩy tay với hắn. Có trời

mới biết trong lòng nàng lại vừa ghen tuông vừa chua xót.

Long Nhất ôm Long Linh Nhi bay lên, thân hình đột nhiên chóp lên rồi hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một mảng tối đen.

"Không gian ma pháp." Rất nhiều thầy trò kinh ngạc kêu lên. Cho dù là đại ma đạo sư cũng không có khả năng vừa chóp lên đã biến mất vô ảnh vô tung như vậy. Cho dù tốc độ bọn họ đạt đến cực tốc trong một khoảng cách ngắn thì cũng không có khả năng làm như Long Nhất vừa chóp lên đã đi xa như vậy. Chỉ có không gian ma pháp mới có thể giải thích được.

Cũng vì thế, những câu chuyện đoàn người Long Nhất gặp được tại Ma ảo sâm lâm được toàn thể thầy trò quan tâm cao độ. Trên cơ bản mọi người đều cho rằng nhất định là Long Nhất đã tìm được sách vở về không gian ma pháp trong Ma ảo sâm lâm, từ đó học được không gian ma pháp trong truyền thuyết.

Cũng có tin vĩa hè lưu truyền rằng, theo dẫn đội giáo sư của học viện lần này nói, thì lúc tổ của Long Nhất mãi không thấy trở về, vài giáo sư đã đến khu vực tây bắc là nơi tổ của Long Nhất được phân phối để tìm kiếm. Nhưng ngoại trừ phát hiện thấy một khu vực chết chóc đáng sợ thì tuyệt không tìm thấy tung tích của nhóm Long Nhất. Có người đoán định bọn họ nhất định đã gặp được kì ngộ ở khu vực chưa từng được tìm hiểu.

Chương 196: Thắng được một thị nữ : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: NHK

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Ngay khi Long Nhất ôm Long Linh Nhi biến mất, hòa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư cũng ở đằng xa nhìn về hướng Long Nhất đã biến mất, lẩm bẩm nói: "Tên tiểu tử thú vị này, thực lực tiến bộ thật là khủng khiếp a. Thêm hai năm nữa, bộ xương già ta chắc phải thoái vị nhường hiền rồi."

Long Nhất ôm Long Linh Nhi bay nhanh đến một khách điểm sang trọng quen thuộc. Hồi đó, chính ở trong khách điểm thân quen này, Long Nhất và Long Linh Nhi đã từng chút từng chút một thấm nhuần những sắc thái tình cảm yêu, hận, do dự, kiên quyết. Cũng chính nơi đây, Long Linh Nhi đã lần đầu tiên cam tâm tình nguyện hiến dâng. Từ đó, Long Nhất đã bao dài hạn toàn bộ căn phòng sang trọng đó, không cho bất kỳ ai khác vào ở trong.

"Hịch" một tiếng, hai người ôm nhau lăn xuống chiếc giường cỡ lớn êm ái trong phòng ngủ, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nóng bỏng mang theo sự tơ tình dục phủ vào mặt đối phương. Không cần phải nhiều lời, hai người cuồng nhiệt ôm hôn nhau. Xa nhau quá lâu, bọn họ cần nhau, cần phải xích lửa, không gì có thể che dấu khát khao hòa nhập, an ủi của cơ thể và tâm hồn.

Dục vọng bị kìm nén quá lâu, Long Nhất vừa ôn nhu vừa mang theo một chút thô bạo xoa nắn cơ thể mỹ diệu của Long Linh Nhi, rồi vừa nhẹ nhàng lại vừa thành thực lột sạch ngoại y của nàng, chỉ lưu lại nội y nội khố bằng lụa mỏng, khiến cho gần như toàn bộ thân thể sáng bóng như ngọc như ngà của nàng tỏ lộ ra ngoài.

"Long Nhất, a." Long Linh Nhi rên rỉ, ngọc thủ cũng khám phá thân trên tráng kiện của Long Nhất, cơ thể nõn nà mãi cảm bị Long Nhất mò mẫm đến nỗi như nhuộm một lớp phấn hồng.

Long Nhất hơi thở nặng nhọc, nghe thấy tiếng rên rỉ tiêu hồn của Long Linh Nhi, dục hỏa bùng phát. Từ môi lưỡi quấn quýt với Long Linh Nhi hấn lui xuống, đầu lưỡi rà từ cần cổ thanh mảnh ngọc ngà kéo dần xuống dưới, hôn lên khe núi mê người và cũng thật hấp dẫn đó, trêu chọc cho hai điểm ngăn cách bởi lớp hung y mỏng manh nhô lên, đến lúc bị ướm liền hiển hiện hai điểm đỏ hồng.

Long Nhất hô hấp đình trệ, con ngươi đột nhiên mở to, hai tay giạt tung hung y ra, một đôi ngọc nhũ rắn chắc vểnh cao bật ra, nhũ châu đỏ hồng vươn lên đầy kiêu ngạo, thực là động nhân. Long Nhất không kiềm chế được vùi đầu vào nơi mềm mại đó.

Long Linh Nhi yêu kiều rên lên, eo thon lắc lư không ngừng, ma sát với tiểu huynh đệ bên trong khố tử của Long Nhất, vùng đất cấm sớm đã thấm đầy xuân lộ.

Cảm nhận thấy cây thương nóng bỏng giữa cặp đùi, tốc độ lắc lư của Long Linh Nhi càng lúc càng nhanh. Sự kích thích nơi nhũ phong càng khiến hạ thân nàng bị trùng kích mãnh liệt, chẳng bao lâu liền tiết thân, cơ thể run rẩy không ngừng, ngọc thủ bấu chặt lấy lưng Long Nhất.

Long Nhất thấy đùa nghịch đã trọn vẹn, cũng không khống chế dục

vọng bản thân nữa, kéo nội khố Long Linh Nhi xuống rồi vác thương nhập động, tấn công mãnh liệt.

Triều lên rồi triều xuống, sau mấy độ hoa nở, hai người nhũn như chi chi ôm nhau nằm liệt trên giường, những giọt dịch thủy lưu dấu khắp nơi. Cả gian phòng ngủ cũng tràn đầy khí tức dâm mị sau trận cuồng hoan.

Long Linh Nhi nhắm chặt đôi mắt, vô ý hôn lên ngực Long Nhất, thân thể không ngừng run nhẹ, hiển nhiên là dư âm của những đợt cao trào vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Thật lâu, Long Linh Nhi mới thở dài mẫn nguyện, ý thức quay trở về trong ý thức hải.

Hai người sau đó ôm nhau thủ thủ kể lại những tao ngộ trong thời gian xa cách. Long Nhất đem câu chuyện trải qua trong Ma ảo sâm lâm kể một mạch khiến Long Linh Nhi nghe đến mắt trợn miệng há không ngậm lại được, không ngừng than thở mình vận khí không tốt, không được kiến thức qua Địa tinh tộc trong truyền thuyết cùng vương quốc rộng lớn dưới lòng đất và Long tộc cường hãn. Khiến nàng thấy hứng thú nhất là chuyện Long Nhất nhận một con rồng làm con. Nàng nghĩ, há nhi tử của Long Nhất chẳng phải cũng chính là nhi tử của nàng sao.

"Long Nhất, chàng biết thiếp và Lâm Na theo Phổ Tu Tư lão sư đến đâu tu luyện không?" Long Linh Nhi áp thân mình lên ngực Long Nhất thần bí nói.

"Ở đâu?" Long Nhất cười hỏi. Bàn tay to lớn hoạt động liên tục từ eo lưng mịn màng sáng láng xuống tuyết đồn căng tròn của Long Linh Nhi. Cảm giác trơn mịn còn hơn cả lụa đó đơn giản là một sự hưởng thụ cực lớn.

Long Linh Nhi nhẹ nhàng thổi một hơi vào bên tai Long Nhất đáp: "Nơi đó gọi là Hỏa diễm sơn, nhiệt độ cao phi thường. Bên trong không ngờ toàn là ma thú hỏa hệ đẳng cấp cao, lại còn có cả cây đại thụ có thể thi phóng hỏa hệ ma pháp. Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, thực không thể nào tin được."

Long Nhất nghe vậy trong lòng chấn động. Hỏa diễm sơn? Đó không phải là nơi mà hàng ngàn năm trước Liệt diễm sơn trang đặt ở đó sao? Hắn lập tức hỏi: "Linh Nhi, Hỏa diễm sơn đó rốt cuộc nằm ở tại địa phương nào thế?"

"Trong vùng thâm sơn gần Nạp Lan đế quốc. Nhưng Hỏa diễm sơn không phải là nơi có thể tùy tiện ra vào. Phổ Tu Tư lão sư nói mỗi năm năm nó chỉ mở có một lần. Chàng không biết đâu, ở đó nguyên tố hỏa hệ ma pháp rất dày đặc." Long Linh Nhi hưng phấn nói.

"Năm năm mới mở một lần?" Long Nhất lẩm bẩm trong lòng, có phần hơi thất thần.

Hai người cứ thế cuộn tròn trên giường cho đến khi trời tối, chỉ khi bao tử kêu réo ùng ục mới nhớ tới việc đi ăn. Dậy tắm rửa một hồi, đúng lúc định đi ra liền nghe thấy Tây Môn Vô Hận ở bên ngoài đang vừa gọi vừa đập cửa.

Cửa vừa mở, phát hiện đó là Tây Môn Vô Hận và Lâm Na.

Long Linh Nhi ôm lấy Tây Môn Vô Hận, nói: "Vô Hận, ta rất nhớ ngươi a."

"Hứ, ngươi còn nhớ tới ta sao. Ngươi và nhị ca ta đều là đồ phôi đàn trọng sắc khinh bạn, thấy nhị ca ta rồi là hồn vía lên mây." Tây Môn Vô Hận mặc dù miệng lưỡi ra vẻ cong cớn nhưng trong ánh mắt lại

lấp lánh tiểu ý.

Long Linh Nhi cười nhẹ, buông Tây Môn Vô Hận ra, nói: "Chúng ta còn chưa ăn gì, chúng ta tìm chỗ nào đó ăn đi."

"Không cần, chúng ta đến Mê tình cư đi." Lâm Na đi trước dẫn đường, ánh mắt khiêu khích nhìn Long Nhất.

"Mê tình cư quả là một chỗ tốt đó. Có điều nơi đó chỉ dành cho nữ nhân, chúng ta đến đó thì nam nhân của ta làm thế nào?" Long Linh Nhi kéo tay Long Nhất hỏi.

"Hắn tự tính đi, chẳng lẽ hắn là một đại nam nhân mà còn sợ không có chỗ để đi sao?" Lâm Na vươn tay ra muốn kéo Long Linh Nhi, nhưng không ngờ nàng lại tránh đi, vẫn nắm chặt tay Long Nhất không buông.

"Nhưng ta không muốn phân ly với chàng. Lâm Na, bọn ta hay là kiếm một chỗ nào khác đi." Long Linh Nhi cười nói. Gút mắc giữa Lâm Na và Long Nhất nàng đương nhiên biết rõ. Suốt ba tháng qua mỗi ngày Lâm Na đều phải nguyên rửa Long Nhất mấy bận mới có thể an tâm.

Long Nhất nhìn Lâm Na lúc nào cũng muốn châm chọc hắn cười hắc hắc đáp: "Tốt thôi, đến Mê tình cư nào."

"Nhưng..."

"Không nhưng gì cả. Ta cũng đi bồi tiếp các nàng. Chỉ cần ta đến đó, đảm bảo chủ nhân Mê tình cư quét tháp đọi sẵn." Long Nhất tràn đầy tự tin cắt ngang. Vừa hay, hắn cũng đang muốn gặp nàng tiểu hồ nữ Bối Toa quật cường đó.

"Đồ tự mãn. Ta cá là người sẽ bị tổng cổ ra ngoài." Lâm Na hừ lạnh nói.

"Cực gì đây?" Tròng mắt Long Nhất xoay chuyển, gian xảo nhìn Lâm Na.

Lâm Na run lên, nhìn cặp mắt Long Nhất đang loạn chuyển biết là có chuyện không hay rồi. Nhưng nàng không tin hẳn có thể tiến vào Mê tình cư, lại còn muốn Bối Toa đích thân ra nghênh đón. Nghĩ tới đây, nàng lại có lòng tin, đoán rằng Long Nhất chỉ ba hoa mà thôi, vì thế liền đáp: "Ai thua sẽ phải làm người hầu cho đối phương trong một tuần, không, trong một tháng."

Long Nhất trong lòng cười thầm, nói: "Mặc dù ta không thiếu thị nữ, người lại vụng tay vụng chân, đồng thời còn không biết hầu hạ người, nhưng nể mặt gia gia người ta đáp ứng vậy. Đến lúc đó không được nuốt lời đó."

Lâm Na lườm Long Nhất một cái. Tên xú gia hỏa này, khi hẳn là người hầu thì nhất định làm cho hẳn hối hận.

"Ai nuốt lời sẽ là con rùa đen." Lâm Na đưa ngón tay ra.

"Làm gì vậy?" Long Nhất nhú mày.

"Móc tay đi, để cho người không có nuốt lời." Lâm Na cười đáp.

"Ấu trĩ." Long Nhất không nhịn được, đã bao tuổi rồi còn chơi trò này. Nhưng hẳn cũng đưa ngón tay ra móc ngéo với nàng ta, lại dùng ngón tay cái điểm một cái.

Bốn người hưng phấn nhằm hướng Mê tình cư ở phía cổng sau của Thánh ma học viện đi đến, chẳng bao lâu đã tập trung ở cửa lớn của

Mê tình cư.

Lâm Na nhìn sang Long Nhất, cười ha ha nói: "Không phải người nói chủ nhân Mê tình cư sẽ quét tháp đọi sẵn sao? Giờ hãy bắt đầu đi."

Long Nhất nhún vai, hắng giọng, đột nhiên dùng chiêu Sur tử hống chùa Thiếu Lâm nói: "Tiểu hồ ly, ta đã đến, còn không mau ra nghênh đón." Một vòng kim quang nhàn nhạt như ánh trăng xuyên tường vào trong, tiếng rống đột ngột vang lên làm cho khách nhân bên trong hoảng sợ nhảy dựng lên, đồ đạc bị chấn động cũng rung rinh không ngừng.

"Nhị ca, huynh chán sống rồi. Lỡ tai đều bị huynh hét thủng cả rồi." Tây Môn Vô Hận hạ bàn tay đang bịt lỗ tai xuống tức giận nói.

Long Nhất cười hắc hắc, nói: "Yên tâm, nhị ca ta đã có tính toán kỹ rồi."

"Long Nhất, xem chàng kia. Thiếp thấy lần này chàng thua chắc rồi. Lâm Na sẽ không có động lòng vì thiếp đâu." Long Linh Nhi không biết nên khóc hay cười nói.

"Long Nhất, người hãy chờ làm người hầu của ta đi." Lâm Na đắc ý cười nói.

Đúng lúc đó, cánh cửa ma pháp của Mê tình cư mở rộng, hồ nữ Bối Toa toàn thân vận bạch y trắng như tuyết phần lộ bước ra. Từ cách xưng hô của Long Nhất nàng biết ngay bên ngoài khẳng định là hắc, là tên gia hỏa mà cô cô của nàng là Mễ Á hoàng hậu đã căn đi dặn lại phải chiêu đãi thật tốt.

"Bối Toa, lâu rồi không gặp a, thân thể có khỏe không? Có tăng cân chút nào không?" Long Nhất cất tiếng chào hỏi một cách thiếu đứng

đán.

Bối Toa nhìn vẻ cười cợt xấu xa của Long Nhất mà tim không khỏi đập loạn, nhớ lại cái đêm ở tử võ đại hội của Man ngu tộc ngày đó. Nàng chuyển thân hít sâu một hơi, để tâm trạng đang bất an bình tĩnh lại, không khách khí nói: "Người còn có thể đến tìm ta được à, cứ tưởng người đã chết ở Ma ảo sâm lâm rồi."

Long Linh Nhi tam nữ tức thì mặt lộ vẻ quái dị. Cách nói của Bối Toa nghe sao giống như một oán phụ vậy, không lẽ tên gia hỏa Long Nhất này đã câu dẫn nàng từ lúc nào chẳng biết?

Lúc này, Bối Toa cũng nhận ra trong câu nói vừa rồi có chút không ổn. Vốn ý tứ của nàng không hẳn như vậy. Mễ Á hoàng hậu từng thỉnh cầu Long Nhất trợ giúp bọn họ thống nhất hồ tộc, nói rằng nếu muốn biết rõ ràng thì có thể sử dụng chiếc dây chuyền đó gọi Mễ Á hoàng hậu hoặc cũng có thể đến Mê tình cư tìm mình. Nhưng đã mấy tháng nay Long Nhất không có tin tức gì, sau đó nghe nói đã đi tham gia mạo hiểm đại hội của Thánh Ma học viện được tổ chức hai năm một lần.

"Bối Toa, người không mời chúng ta vào à." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Đi theo ta." Bối Toa đỏ mặt quay người đi. Cũng không biết thế nào, chỉ cần nhìn thấy Long Nhất, sự linh hoạt lão luyện đã trải qua rèn luyện của nàng hoàn toàn biến đi đâu mất.

Nghe Bối Toa nói vậy, mồm miệng Lâm Na tam nữ tức thì biến thành chữ O. Lâm Na càng là chân bước nhẹ nhàng muốn bỏ trốn. Trời ạ, phải làm thị nữ ròng rã một tháng cho tên gia hỏa này, thà giết chết ta còn hơn. Ta sao lại đen đui đến thế chứ, Lâm Na trong lòng thầm than thân trách phận.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 197: Phòng tắm xông hơi : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: Raphael

Biên dịch & biên tập: Long Nhất "Đừng có định chuồn đi. Người chạy được hòa thượng chứ chạy sao được chùa. Trừ phi người không định sống tại Mỹ Á công quốc nữa." Long Nhất hắc hắc cười uy hiếp nói.

Lâm Na tức thì khựng lại, cúi đầu ủ rũ đi theo vào. Nàng không khỏi thầm tự trách mình. Biết rõ tên xú tiểu tử này lắm mưu nhiều kế, chính mình vì sao vẫn khăng khăng không tin điều đó. Giờ thảm thật rồi, phải hạ mình làm thị nữ nghe hấn sai bảo, lại cũng biết chắc rằng hấn sẽ làm khó dễ nàng thế nào. Tên sắc lang hấn không lẽ bắt nàng nằm lên giường chỉ để sưởi ấm không thôi. Dựa theo luật của Thương Lan đại lục, chỉ cần chủ nhân yêu cầu, thị nữ phải có nghĩa vụ bồi tiếp ngủ nghỉ. Nếu hấn đưa ra yêu cầu loại này thì nàng phải đối phó sao đây? Nghĩ tới nghĩ lui gương mặt xinh tươi của Lâm Na bỗng trở nên nóng bừng.

Hừ, nếu hấn dám đưa ra yêu cầu loại này bốn tiểu thư sẽ cho hấn thành hoạn quan, Lâm Na miên man suy nghĩ trong lòng. Long Nhất còn chưa nói gì, nàng liền đã lên kế hoạch biến hấn thành hoạn quan, chẳng biết Long Nhất hay được có tức giận đến mức đem nàng ra treo lên rồi hành hung một cách dã man không.

Bọn tiểu thư phu nhân quý tộc Mê Tình cư vừa thấy Long Nhất anh tuấn tiến vào địa phương chưa từng có giống đực đặt chân đến này, đều không khỏi tò mò nhìn hẩn chăm chăm, lại thấy nụ cười xấu xa cố hữu của Long Nhất cùng khí chất khó tả từ người hẩn toát ra, mọi con mắt đều biến thành hình quả tim. Một vài quý phụ thiếu thốn tình cảm lại còn liếc mắt đưa tình loạn cả lên, trắng trợn trở nòi câu dẫn, làm cho Long Linh Nhi như ăn phải giấm chua, tâm trạng đại phát, hỏa hệ ma pháp nguyên tố tập trung, làm nhiệt độ lập tức tăng lên vài độ.

Bối Toa dẫn nhóm Long Nhất đi tới một căn phòng xa hoa ở lầu hai, còn Long Nhất cũng tò mò nhìn khắp nơi đánh giá. Mê Tình cư này được tu sửa rất đặc biệt, có phong cách riêng, nhưng thật chẳng biết mục đích là gì, chỉ có đưa trẻ lên ba mới tin rằng Mễ Á hoàng hậu không có âm mưu ma quỷ gì.

"Long Nhất, chàng quen biết Bối Toa à?" Long Linh Nhi đợi Bối Toa đi ra ngoài phân phó chút việc, liền nắm tay Long Nhất hỏi.

"Biết chứ, điều này mà còn phải hỏi sao? Tại hoành đoạn sơn mạch của Thú nhân tộc đã quen nàng ta." Long Nhất cười thừa nhận. Thiếu nữ này vốn là một hũ giấm một khi bị chọc tức sẽ bị nàng quấy nhiễu không ngừng, vậy cứ tự giác là tốt nhất.

"Người đúng là con quý hoa tâm, chỗ nào cũng trêu hoa gheo nguyệt." Lâm Na ở một bên châm dầu vào lửa.

Long Linh nhi cắn cắn môi rồi cũng không nói gì nữa. Long Nhất chính xác là một kẻ đa tình, nơi nơi lưu tình, câu dẫn được một hồ nữ xinh đẹp cũng không gì là kỳ quái. Bất quá trong lòng nàng lại thấy không thoải mái, sớm biết thế đã không tới nơi này.

Long Nhất buồn cười nhìn Long Linh Nhi đang tức giận, bàn tay ở dưới gầm bàn bèn vớ ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, ngón tay cạ cạ lên lòng bàn tay nàng ta.

Long Linh Nhi cấu mạnh một cái lên tay Long Nhất, tức tối lườm hăn một cái, nhưng khóe miệng lại lộ ra tia tiếu ý.

Ăn uống thỏa mãn một hồi tại Mê Tình Cư thì cũng là lúc bóng tối đã bao trùm hết mọi vật.

"Tiểu hồ ly. Cảm tạ thịnh tình khoản đãi của ngươi. Bất quá Mê Tình cư của ngươi không lẽ chỉ đơn thuần là ăn cơm uống trà sao, còn có tiết mục nào khác a." Long Nhất nhìn Bối Toa cười hỏi.

Bối Toa cười cười đáp: "Đương nhiên. Ở đây chúng ta còn có phòng tắm hơi sáng tạo độc đáo, đặc biệt lại được các cô gái hồ tộc trẻ đẹp hầu hạ, các ngươi có muốn thử qua một chút không."

"Phòng tắm hơi, sao ta chưa từng nghe nói qua a?" Tây Môn Vô Hận nói.

"Tắm hơi có tác dụng làm đẹp làn da giữ gìn nhan sắc. Hơn nữa có thể giúp cho toàn thân đều được thư giãn, cực kỳ thoải mái. Các ngươi thử một lần sẽ biết." Bối Toa mỉm cười giải thích. Trừ lúc đối mặt với Long Nhất, nàng cơ bản có thể luôn luôn duy trì nụ cười đáng yêu như thế.

Nghe Bối Toa nói, Tây Môn Vô Hận tam nữ lập tức nóng lòng muốn thử.

"Hay là ta đi cùng các nàng ha." Long Nhất cười nói.

"Đi chết đi." Ba nữ tử đồng thanh cười mắng.

Kết quả tất nhiên là Long Nhất một đại nam nhân phải đi tắm riêng một mình. Khi hắn bước vào phòng tắm làm bằng gỗ mờ mịt hơi nước, trong lòng không khỏi tự nhủ, cái này không phải giống nhà tắm hơi của tiền thế sao? Vì sao cũng được phát minh ở dị thế này.

Hạ thân quấn một chiếc khăn tắm, Long Nhất nằm xuống một chiếc ghế gỗ, tịnh không dùng nội lực hoặc tinh thần lực hộ thể, mặc cho mồ hôi ròn ròn chảy xuống, một lần nữa trải qua cảm giác thoải mái của việc tắm hơi.

Két một tiếng, cửa phòng tắm đột nhiên bị đẩy ra. Long Nhất hai mắt vẫn nhắm chặt. Hắn sớm đã biết tiểu hồ nữ Bối Toa đó sẽ nhân cơ hội tới đây.

Nhìn cơ thể trắng kiện của Long Nhất hiển lộ ra ngoài, gương mặt xinh xắn của Bối Toa đỏ lên, cái đuôi to trắng như tuyết ở sau kiêu đồn cũng không kiểm soát được run lên. Nàng ngồi xuống cách Long Nhất khá xa, mở miệng nói: "Long Nhất, lời thỉnh cầu của cô cô ta người cân nhắc thế nào rồi?"

Long Nhất mở đôi mắt sáng rực, đột nhiên ôi chao một tiếng kêu lên: "Đau lưng quá, cơ bắp cứng hết cả rồi, mau tới giúp ta xoa bóp đi."

"Người..." Bối Toa tức giận ghen lời, nhưng vì đại nghiệp của Hồ tộc nàng đành phải nhẫn nhịn.

Bối Toa ngồi xuống bên cạnh Long Nhất, còn hắn lật mình nằm úp sấp trên ghế, lộ ra một mảng lưng cường tráng. Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên người Long Nhất, trái tim Bối Toa đột nhiên đập mạnh một cái, chỉ cảm thấy lúc này thân thể Long Nhất tản phát ra hấp dẫn lực kinh người, không ngờ lại làm cho nàng miệng khô lưỡi nóng.

Đừng nhìn đến ngây người như vậy chứ. Người có thể vừa nhìn vừa xoa bóp mà, không tính phí cho người đâu." Long Nhất chế nhạo cười nói.

"Ai thèm nhìn thân thể đáng buồn nôn của người chứ, miếng thịt lợn không ai thèm mua." Bối Toa hừ một tiếng, bàn tay nhỏ bé run rẩy hướng về phía bả vai Long Nhất, vừa tiếp xúc với da hần bàn tay như bị điện giật run lên, nàng có thể cảm giác được cơ bắp dưới da của hần ẩn tàng một sức lực bùng nổ.

Bối Toa bắt đầu xoa bóp bả vai phía sau của Long Nhất. Ngọc thủ nhỏ nhắn di chuyển nhẹ nhàng trên người khiến cho Long Nhất rên lên thoải mái. Bối Toa nghe thấy mặt đỏ tim gõ thành thịch, nàng sẵn giọng: "Người đừng giống như giết heo kêu loạn lên, khó nghe quá."

"Ha ha, không biết hân thưởng. Được rồi, vừa rồi người mới hỏi ta cái gì?" Long Nhất cười hỏi.

"Ta hỏi người lời cô cô ta thỉnh cầu người cân nhắc thế nào rồi?" Bối Toa nặng nề đáp.

"Ôi, chuyện đó à, ta chưa có thời gian suy xét. Người giúp ta xoa bóp thật tốt, nói không chừng ta thân thể thoải mái liền suy xét minh bạch ngay đấy." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Bối Toa hừ một tiếng, cố sức ấn mạnh lên Long Nhất nhưng vẫn nghe hần kêu lên: "Dùng sức, hãy dùng lực ấn, bên trái một chút, bên phải một chút, ôi, thoải mái quá đi mất."

Bối Toa xoa bóp khoảng nửa canh giờ, không những hai tay mỏi như lại còn phải nghe Long Nhất hồ ngôn loạn ngữ, không khỏi hung hăng vỗ mạnh lên lưng hần một cái.

"Ui chao, người mưu sát thân phụ a." Long Nhất hét lớn một tiếng kêu đau.

"Người nói bậy, ta đánh chết người." Bối Toa tức giận đánh túi bụi vào người Long Nhất.

"Đừng đánh, đừng đánh nữa, người đánh bậy đi đâu vậy? Tiểu huynh đệ của ta với người không cừu không oán." Long Nhất đang cùng Bối Toa đùa nghịch vui vẻ, nhìn thấy một quyền Bối Toa đánh nhằm về phía tiểu khố, bèn ngay lập tức nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé có mưu đồ của nàng.

Bối Toa kêu to một tiếng, tránh thoát khỏi tay Long Nhất, xoay người quay lưng về phía hắn.

"Thỉnh cầu của cô cô người ta cũng suy xét qua, điều kiện rất mê người. Chỉ là mỹ nữ mà Hồ tộc các người biểu tặng bao gồm cả người sao?" Long Nhất hắc hắc cười hỏi.

"Người đừng có vội đắc ý, ta một khi chưa luyện thành Thiên cực ảo thuật thì không thể thất thân." Bối Toa bật thốt ra, nhưng ngay lập tức lại phát hiện ngôn ngữ có chút sơ sót, muốn thu lại nhưng đã không còn kịp rồi.

"Thế thì một khi người luyện thành Thiên cực ảo thuật thì có thể theo ta đúng không?" Quả thật, lập tức Long Nhất chớp lấy thất thố của nàng, nhìn tròn trọc vào thân thể khêu gợi của nàng.

Bối Toa xấu hổ tức giận trừng mắt với Long Nhất, chỉ cảm thấy chủ đề này thật có chút ám muội. Hơn nữa hai người cô nam quả nữ ở chung một phòng, mà Long Nhất lại bán thân xích lõa, nhất thời làm cho sự ám muội tăng thêm vài phần.

Long Nhất thấy chọc gheo cũng đã tới giới hạn, nói tiếp nữa khẳng định tiểu hồ ly này sẽ đóng sầm cửa bỏ đi. Hấn thôi không cười nữa, nghiêm chỉnh nói: "Thỉnh cầu của cô cô người ta còn chưa suy xét cẩn thận cho lắm. Người không phải đã bắt đầu tu luyện Thiên cực ảo thuật sao? Chờ người luyện thành Bách biến phân thân ta sẽ có câu trả lời cho người."

Bối Toa trong lòng run lên, cũng không biết có phải là Long Nhất cố ý hay không. Tu luyện tới Bách biến phân thân nàng liền có thể làm cái việc vợ chồng, hấn nói lời này chẳng phải là còn có ý tứ bên trong a?

Kỳ thật suy nghĩ của nàng lại đổ oan cho Long Nhất. Hấn chỉ là có ấn tượng với thuật Bách biến phân thân đó nên buột miệng thốt ra, căn bản là không nghĩ tới khía cạnh đó.

Bối Toa gật gật đầu rồi bối rối đi ra khỏi phòng tắm, nhưng lại bị Long Nhất gọi giật lại.

"Người còn có việc gì nữa?" Bối Toa xoay người hỏi.

Long Nhất từ không gian giới chỉ lấy ra một cái áo choàng lông cáo trắng như tuyết, đưa cho Bối Toa nói: "Cám ơn tấm hồ cừu của nàng đêm đó, thật sự nó rất ấm áp."

Ánh mắt Bối Toa sáng lấp lánh nhìn Long Nhất, nhớ lại câu chuyện đêm đó. Nàng cũng không biết tâm trạng lúc đó bị làm sao mà sự tình từ nhỏ đến lớn đều đem kể cho hấn nghe. Sau khi hấn ngủ còn đem áo choàng Hồ tộc ra phủ lên người hấn trong khi nàng lại chịu rét run cầm cập đi xuống núi. Không ngờ nổi hấn còn giữ cái áo đến tận bây giờ, chẳng lẽ hấn có hảo cảm đối với mình? Bối Toa trong lòng bắt đầu hồ tư loạn tưởng.

Bối Toa không nhận tấm áo, gương mặt xinh đẹp phớt hồng nói: "Cái áo lông cáo này ta tặng cho ngươi, ngươi cứ giữ đi." Nói xong liền xoay người chạy ra khỏi phòng tắm.

Long Nhất ngạc nhiên, nhìn cái áo lông cáo kiểu nữ trong tay. Hắn lắc đầu cười cười. Tặng cho hắn? Chẳng lẽ còn muốn kêu hắn mặc đồ phụ nữ để thu hút mục quang a.

Tối muộn, đoàn người Long Nhất rời Mê Tình cư, mỗi người da dẻ đều như bị hấp hơi mồm ma mồm mĩm.

"Oa, tắm xông hơi quả là rất thoải mái, lần sau phải thỉnh giáo Bối Toa làm như thế nào, về nhà ta cũng làm một cái giống thế để hưởng thụ." Lâm Na trên đầu vẫn còn đọng vài giọt nước nói.

"Đúng vậy, thêm nữa kỹ thuật của mấy hồ nữ cũng tốt lắm, thân thể sao mà thoải mái quá, hình như ngay cả thể trọng cũng giảm đi vài cân." Long Linh Nhi cũng cười phụ họa.

Ba thiếu nữ dọc đường đi líu ra líu ríu đàm luận về cái nhà tắm xông hơi tân kì đó, còn Long Nhất tự nhiên là bị lạnh lùng quẳng sang một bên.

Lâm Na tất nhiên là về nhà ngủ. Long Linh Nhi vốn muốn được ôm Long Nhất cùng ngủ, nhưng Tây Môn Vô Hận kiên quyết kéo nàng đi cùng, kêu là có chuyện riêng tư giữa hai nàng cần phải nói. Đáng thương cho Long Nhất lại trợ trợ một mình.

Tự nhiên bị bỏ lại một mình, Long Nhất cũng không định quay trở lại lữ điếm, trong ký túc xá vẫn có một đại mỹ nhân như hoa như ngọc đang chờ hắn.

Next : sextalk.sexviet/showthread.php?t=99722&page=20

Chương 198: U U, tình yêu của ta : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: bakala, tichnhan

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất nhớ đến nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành cùng khí chất đặc biệt của Phong Linh, nhất thời lửa dục trong lòng bùng lên. Lần trước tại Ma ảo sâm lâm đã không "ăn" được nàng, tối nay nhất định sẽ không để cho nàng thoát. Đôi chân Long Nhất không khỏi gia tăng tốc độ.

Trở về túc xá sau hai tháng, căn phòng vẫn yên tĩnh và sạch sẽ như cũ. Trong phòng mùi hương thoang thoảng, làm người vừa tiến vào trong cảm thấy thập phần thư thái. Nói cho cùng, trong nhà có nữ nhân thật là tốt.

"Linh nhi." Long Nhất cất tiếng gọi, một lúc lâu sau vẫn không có tiếng hồi đáp, dùng tinh thần lực để kiểm tra mới phát hiện Phong Linh không có ở trong phòng.

Long Nhất thất vọng ngồi xuống trường kỷ. Rõ ràng có rất nhiều hồng nhan, không ngờ lại có thể rơi vào tình huống phòng không gối chiếc thế này sao? Hắn tịnh không lo lắng cho Phong Linh, nghĩ nàng chắc là đi tới Túy Hương lâu, địa điểm của Hắc Ám giáo hội tại Mỹ Á công quốc. Mặc dù ngay từ đầu nàng chưa từng nói với hắn về thân phận của nàng tại Hắc Ám giáo hội, nhưng Long Nhất cũng đoán được địa

vị của nàng tuyệt đối không thấp. Nàng ở trong Ma ảo sâm lâm cả hai tháng, trong giáo hội hẳn là có rất nhiều chuyện cần nàng xử lý đây.

Long Nhất nằm dài trên trường kỷ êm ái, tay ngoắc ra, một bình quả tửu từ trên quầy rượu nhẹ nhàng bay đến. Hớp hai ngụm nhỏ, Long Nhất lắc đầu than: "Nghĩ tới nghĩ lui, Bách hoa nương ở Tinh Linh sâm lâm là tuyệt nhất."

Nghĩ đến Tinh Linh sâm lâm, Long Nhất liền không tự chủ được nhớ đến nàng Lộ Thiển Á thông minh lương thiện, hoạt bát đáng yêu. Nàng Tinh Linh công chúa đó đối với hắn có thể nói sùng bái như ông trời.

"Đã lâu như vậy rồi, Man Ngưu và nha đầu này sao vẫn chưa tới đây gặp ta? Tên Man Ngưu to xác sẽ không vì ôn hương mà quên nhiệm vụ đấy chứ. Ai, ôn hương đúng là mờ chôn anh hùng a." Long Nhất thầm nói. Nói thật là hắn cũng nhớ đến hai người bọn họ, nhớ đến những ngày cùng nhau lang bạt khắp nơi.

Lúc này trời đã rạng sáng, Long Nhất cũng không hề buồn ngủ, trong đầu giống như cưỡi ngựa ngắm hoa lướt qua những chuyện đã phát sinh sau khi đến thế giới này. Vui sướng có, vui vẻ có nhưng cũng có chuyện không hoàn toàn mỹ mãn như mong muốn.

Khi tia sáng đầu tiên xuất hiện ở phương đông, cửa phòng kẹt một tiếng bật mở, thân ảnh Phong Linh lách vào phòng, rồi có tiếng đóng cửa lại.

"Long Nhất, chàng đã quay về, thiếp còn tưởng chàng với Long Linh Nhi quấn quít cho tới sáng chứ?" Gương mặt Phong Linh vắn vẹo một hồi biến trở lại thành thiếu nữ, mỉm cười bước tới rúc vào lòng Long Nhất.

"Nhớ nàng nên quay về." Long Nhất cười vuốt ve mái tóc mượt mà như lụa của Phong Linh.

"Quý mới tin chàng mà? Nhất định là Long Linh Nhi đã đá chàng xuống giường rồi." Phong Linh nói xong cách lớp áo ngủ cắn một cái lên lồng ngực vạm vỡ của Long Nhất.

Đối với động tác tán tỉnh của Phong Linh, Long Nhất lập tức có phản ứng, kiên nhẫn nóng rực chống vào tiểu phúc mềm mại của nàng. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ong của nàng, khàn giọng dụ dỗ: "Linh nhi, không bằng chúng ta vào phòng ngủ đi."

Phong Linh nhất thời đỏ mặt. Trong lòng nàng thì mong muốn ngàn lần vạn lần, chỉ là... Phong Linh tay thon vươn ra, luồn vào trong nội thất Long Nhất, nắm lấy ngay cái vật thô dài đang hung hăng chĩa ra, nuối tiếc nói: "Long Nhất. Bây giờ không được, thiệp cái đó tới rồi."

Long Nhất lặng người, nhất thời không tức giận nổi, bất đắc dĩ cười nói: "Không quan hệ, vậy ta sẽ đợi nàng sau vậy, xem lúc đó nàng còn chạy đi đâu cho biết."

Thân thể mềm mại của Phong Linh đột nhiên run lên, trầm mặc không nói. Thấy phản ứng của Phong Linh, Long Nhất trong lòng có cảm giác không ổn. Hắn vươn tay nâng cằm nàng lên mới phát hiện giữa chân mày nàng không ngờ lại có chút phiền muộn, có chút mệt mỏi.

"Linh nhi, phát sinh chuyện gì sao?" Long Nhất tha thiết hỏi. Trong lòng có chút tự trách, bị tình trùng chạy lên não rồi sao? Ngay cả Phong Linh có điểm dị thường mà cũng không phát hiện ra.

Phong Linh cắn cắn môi, đột nhiên lẩm bẩm nói: "Nếu như chàng không gặp được thiệp nữa, chàng có nhớ thiệp không?"

Long Nhất toàn thân chấn động, nắm chặt bờ vai mảnh dẻ của Phong Linh, cặp mắt trợn trừng run giọng hỏi: "Nàng định rời bỏ ta sao? Ta tuyệt không cho phép nàng rời bỏ ta, rõ chưa?"

Phong Linh nhìn khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất có chút méo mó, mặc dù vai nàng bị Long Nhất bóp rất đau đớn, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, chỉ nhẹ giọng an ủi: "Không phải, thiếp không muốn rời bỏ chàng, Linh nhi cả đời này sẽ không rời bỏ chàng."

Long Nhất tỉnh táo được chút ít. Hắn cũng không biết tại sao hắn lại có phản ứng mạnh như vậy. Có lẽ quyết định bỏ đi hồi đó của Ti Bích luôn tồn tại như một bóng ma trong trái tim hắn. Đó là cô gái đầu tiên hắn quyết tâm bảo vệ ở thế giới này, nhưng nàng tránh né hết lần này đến lần khác đã gần hai năm rồi.

Long Nhất ôm Phong Linh vào lòng, hỏi: "Hắc Ám giáo hội có chuyện gì sao?"

Phong Linh nằm trong lòng Long Nhất gật đầu, đáp: "Hắc Ám giáo hội đã xảy ra chuyện, thiếp bắt buộc phải quay về xem sao."

Long Nhất ôm chặt lấy Phong Linh, trong lòng có chút thê lương. Có lẽ hắn cũng nên đến Hắc Ám giáo hội bái phỏng một phen. U U rời đi lâu như vậy còn chưa quay trở về, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì? Hồi đó U U vì tị hôn nên bỏ trốn, chuyện sư phụ nàng bị tẩu hỏa nhập ma không biết có phải là cạm bẫy hay không? Bất quá nếu con trai giáo hoàng cưỡng ép nàng kết hôn, chẳng có lý do gì mà Phong Linh lại không nói với hắn.

Đang suy nghĩ, Phong Linh đột nhiên ngẩng đầu, cười khế nói: "Hôm nay Hắc Ám giáo hội bọn thiếp có một người đến, có lẽ chàng rất muốn gặp đó."

Long Nhất trong mắt dị quang lóe lên, chộp tay Phong Linh kích động hỏi: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ là U U?"

Phong Linh sờ môi, nhìn theo bóng dáng Long Nhất vừa đi khuất, tia ghen ghét trong lòng đã biến mất không còn thấy tăm hơi đâu nữa. Có câu đó của hần, cho dù nàng có xuống chín tầng u minh, thì đã sao?

Long Nhất dựa theo địa chỉ Phong Linh đã cho tìm đến một lữ điếm sang trọng, đến căn phòng Phong Linh đã nói. Vừa chạm vào cửa phòng, hần liền phát hiện có một tầng kết giới cường đại.

"Ai đó?" Trong phòng vọng ra một giọng nói khàn khàn.

Long Nhất lặng người, không phải Lãnh U U? Giọng nói của U U so với người này dễ nghe gấp ngàn vạn lần.

"Xin lỗi, nhầm phòng." Long Nhất đáp lại một cách chán nản, quay người định bỏ đi.

Đúng vào lúc đó, cửa phòng đột nhiên mở ra, một thân ảnh toàn thân trùm trong một tấm trường bào màu đen hiện ra trước cửa phòng.

"Long Nhất." Giọng nói của bóng đen đột nhiên trở nên trong trẻo, run rẩy kêu lên.

Long Nhất đang bước về phía trước tức khắc rụt lại. Hần mừng như điên xoay người lại. Đúng rồi, đúng rồi, đây chính là giọng nói của Lãnh U U.

Bóng đen vén tấm khăn che mặt lên, để lộ ra khuôn mặt vô cùng bình thường, chính là dáng vẻ dịch dung của Lãnh U U khi hần gặp nàng

lần đầu tiên. Long Nhất đối với khuôn mặt bình phàm này tự nhiên có ấn tượng sâu sắc. Không đợi nàng biến đổi lại diện mạo chân chính, hấn lao tới ôm Lãnh U U vào lòng, chân đá một cái, cửa phòng "bình" một tiếng đóng lại.

Lãnh U U lúc này đã phục hồi lại dung mạo đích thực, có thể thấy rằng ma pháp dịch dung của Hắc Ám giáo hội đích thị có điểm đặc sắc. Nàng ôm chặt Long Nhất, khuôn mặt rạn rỡ dụi vào ngực hấn, cánh mũi không ngừng say mê hít lấy hít để khí tức nam tử mà đã lâu rồi nàng không được gần gũi trên cơ thể Long Nhất.

"Mmm, chính là mùi vị này, thiếp nhớ muốn chết." Lãnh U U rúc vào lòng Long Nhất lẩm bẩm nói.

Long Nhất nâng khuôn mặt Lãnh U U lên hôn nàng. Tư vị mềm mại ngọt ngào độc nhất này đích thị là chỉ có ở Lãnh U U thôi. Hai người càng hôn càng say đắm, cho đến khi môi tê lưỡi cứng mới miễn cưỡng tách ra.

Long Nhất ngồi xuống trường kỷ, còn Lãnh U U ngồi trên đùi hai chân quấn chặt lấy eo hấn. Hai người cứ như vậy ôm chặt lấy nhau, thưởng thức khí tức đặc trưng của nhau.

"U U, nha đầu hư hỏng này, không phải đã hứa sẽ nhanh chóng quay lại sao? Sao lại đi một mạch hơn nửa năm. Ta còn tưởng nhi tử của Hắc Ám giáo hoàng đã làm gì nàng rồi chứ. Chính đang tính tìm đến hang ổ Hắc Ám giáo hội các nàng chứ." Long Nhất véo mũi Lãnh U U bất mãn nói.

"Ái, chàng hãy nghe thiếp giải thích." Lãnh U U yêu kiều kéo tay Long Nhất xuống, nói tiếp: "Sự phụ thiếp do bị tàu hỏa nhập ma nên tình trạng rất xấu. Thiếp phải luôn túc trực bên cạnh chăm sóc người. Thiếp rất muốn viết thư cho chàng, nhưng chỗ ở của chàng không cố

định, không biết sẽ tới những đâu. Còn về con trai giáo hoàng chàng không cần phải lo lắng. Gã căn bản không ở trong giáo hội, cũng không biết là đã đi đâu."

"Đúng rồi, sao chàng lại ở đây? Thiếp đã hỏi người liên lạc của giáo hội ở đây, chẳng lẽ y luôn lừa thiếp nói chàng hiện vẫn ở tại Tinh Linh sâm lâm à? Lần sau gặp thiếp sẽ giáo huấn y một phen." Lãnh U U hỏi.

"Ta vốn vẫn ở đây, là một học sinh có danh tiếng tại Thánh Ma học viện. Ha ha. Phải rồi, nàng nói tên của người liên lạc có phải là Lăng Phong không?" Long Nhất cười hỏi, lập tức đoán rằng nha đầu Phong Linh này cố ý chơi nàng. Chút thủ đoạn giữa nữ nhân với nhau này cũng tịnh không phải là quá đáng. Rốt cuộc Phong Linh không phải cũng đã tự nói ra sao?

"Mmm, sao chàng biết? Chẳng lẽ chàng quen biết y?" Lãnh U U kinh ngạc hỏi ngược lại.

Long Nhất ngẩn ra. Xem dáng vẻ Lãnh U U dường như vẫn chưa biết Lăng Phong thực ra là nữ nhân. Lăng Phong đảo để là nắm vị trí gì trong Hắc Âm giáo hội đây? Chỉ là chưa được sự đồng ý của Lăng Phong, Long Nhất cũng không tiết lộ ra.

"Nói ra rất dài dòng. Quan hệ giữa ta và y không thể dùng ba câu hai chữ là có thể nói rõ được." Long Nhất thở dài nói. Hắn đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt tươi đẹp của Lãnh U U, thậm chí nói: "U U, sau này hãy luôn ở bên cạnh ta."

"Đó là khát vọng của thiếp, nhưng Hắc Âm giáo hội phát sinh một số sự tình, do thiếp chịu trách nhiệm đi giải quyết, định hôm nay cùng Lăng Phong quay về gấp." Lãnh U U cắn môi, trong mắt ngân ngấn nước, có chút giằng xé, có chút sầu muộn.

Long Nhất cười khổ, thở phào một hơi. Mặc dù không nữ nhưng hắn cũng phải buông tay. Các nàng là nữ nhân của hắn nhưng đồng thời cũng là một cá thể độc lập. Hắn tuyệt không mong muốn nữ nhân của mình lại vì hắn mà mất đi bản ngã. Nếu như các nàng có vấn đề riêng, hắn sao có thể trói buộc các nàng ở bên mình đây?

"Long Nhất, thiếp..."

"Đi thôi, xử lý chuyện của Hắc Âm giáo hội cho tốt, sau đó hãy đến tìm ta. Nếu có chuyện gì không giải quyết được thì phái người báo cho ta. Kẻ nào dám đụng đến nữ nhân của ta, ta sẽ tiêu diệt toàn gia kẻ đó." Long Nhất ôn nhu nhìn Lãnh U U.

Lãnh U U trong lòng ấm áp, rõ ràng là giọng nói tràn ngập sát khí lạnh lẽo nhưng lại khiến nàng cảm thấy ấm áp vô cùng. Nàng ôm lấy cổ Long Nhất, mắt nhắm hờ, hơi thở như lan như huệ khẽ nói: "Long Nhất, yêu thiếp đi."

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 199: Chức trách của thị nữ : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: tuan_ftu

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

sextalk.sexviet/attachmen.1&d=1222833581

Có lẽ là do đã lâu không gặp, hai người phong cuồng khám phá cơ thể nhau trong nỗi tương tư dồn nén, tựa như núi lửa phun trào. Dưới những giọt mồ hôi dung hòa hoàn mỹ, mỗi lần nhún động đều kích thích thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn. Mỗi tiếng rên rỉ yêu kiều đều biểu thị ra tình ý không cách nào diễn tả hết được.

Trận mây mưa tạm ngừng, Long Nhất ôm chặt lấy Lãnh U U, than nhẹ một hơi. Hắn nhìn ánh nắng xuyên qua cửa sổ vào phòng, đôi mắt nhíu lại. Thời gian tựa như hạt cát chảy qua kẽ ngón tay, luôn luôn trôi đi lãnh khốc và vô tình như vậy. Thời gian làm già đi thân thể con người, cũng làm già đi cả trái tim con người nữa. Nó mang đến hoan lạc, đồng thời cũng mang đến biệt ly.

Lãnh U U ngẩng đầu lên, ngậy ngốc ngăm nhìn Long Nhất đang nhíu chặt chân mày, đưa tay ra xoa nhẹ cho những nếp nhăn trên trán hắn dần ra, nhẹ giọng nói: "Long Nhất, đừng nhíu mày, thiếp thích nhìn chàng cười."

Long Nhất nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Lãnh U U, áp lên khuôn mặt mình, thở phào một hơi, cười bảo: "Ta cười lên trông rất hấp dẫn phải không?"

"Vâng, rất hấp dẫn, rất ấm áp, tựa như mặt trời rực rỡ." Lãnh U U yêu kiều cười, gật đầu xác nhận, dùng ngón tay khẽ lượn theo những đường cong trên môi Long Nhất.

Long Nhất mở miệng ngậm lấy ngón tay của Lãnh U U rồi cắn nhẹ, giống như đang ngậm một kiện tuyệt thế trân bảo, vừa ôn nhu lại vừa chuyên tâm.

Đôi mắt đẹp của Lãnh U U lấp lánh nhìn Long Nhất, trong tâm có chút xấu hổ, từ đầu ngón tay truyền tới trận trận cảm giác tê tê giống như điện giật, thứ cảm giác này khiến nàng mê muội.

"Long Nhất, hãy đáp ứng thiếp, cho dù gặp phải ngăn trở gì, chàng luôn phải mỉm cười đối mặt với nó. Bất kể có thương tâm bao nhiêu, khó khăn bao nhiêu, chàng đều phải mỉm cười, được không?" Lãnh U U cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng Long Nhất.

Long Nhất ôm chặt lấy Lãnh U U, xoay mình lại, đè nàng xuống thành giường, cười đáp: "U U, bảo bối của ta, nàng không thấy rằng yêu cầu của nàng là thái quá sao? Ngay cả thương tâm cũng muốn ta cười, đó chẳng phải là làm khó ta sao?"

"Phải ép buộc chàng, không cho phép chàng thương tâm, chỉ cho phép chàng vui vẻ thôi." Lãnh U U trêu chọc nói.

"Chỉ cần có nàng ở bên cạnh ta, ta đã có thể ngày ngày vui vẻ rồi." Long Nhất trầm giọng nói, rồi vùi đầu vào vùng cổ của Lãnh U U, hít lấy làn hương thoang thoảng trên người nàng.

Lãnh U U vuốt ve mái tóc đen nhánh trên gáy Long Nhất, gã đàn ông to xác lúc này giống hệt như một đứa trẻ, trong lòng dâng lên một thứ cảm giác nồng đậm, tựa như muốn bùng lên từ trong lòng. Nàng nắm chặt bàn tay Long Nhất, đặt trên phần ngực trái mềm mại của nàng, nhu hòa nói: "Mặc dù thiếp không thể luôn ở bên cạnh chàng, nhưng trái tim thiếp lại vĩnh viễn ở bên chàng. Vào cái ngày mà thiếp gặp chàng, nó đã bị đánh rơi mất trên người chàng, sau đó cũng không trở lại nữa."

Long Nhất ngẩng đầu lên, nhìn Lãnh U U lệ quang long lanh, cười nhẹ bảo: "Nha đầu ngọc, trái tim nàng đã được ta bảo quản cẩn thận." Bàn tay hắn cảm thụ tiếng trái tim Lãnh U U đập, bình bịch, bình bịch, làm rung động cả lòng bàn tay hắn.

"Đại sắc lang, chàng làm gì vậy?" Lãnh U U đột nhiên bực tức nói, cảm thấy trăn trăn cảm giác tê dại từ nhũ phong truyền lại. Không ngờ tên gia hỏa vô sỉ Long Nhất này lại bắt đầu khiêu khích nàng.

"Ừm, đang sờ mó nàng mà. Chỗ này của nàng thật lớn, sờ lên thấy dễ chịu vô cùng." Long Nhất cười trêu chọc. Hắn không thích cảm giác bi thương của ly biệt, chỉ có thể dựa vào điều này để chuyển sự chú ý.

Lãnh U U khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, trong lòng lại vô cùng hân hoan, nàng cười yêu kiều: "Chàng còn như vậy nữa, thiếp sẽ không buông tha cho chàng."

"Thả ngựa qua đây đi. Vừa nãy không biết là ai cứ liên tục cầu xin tha thứ dưới người ta đấy." Long Nhất cười hắc hắc.

Lãnh U U hừ một tiếng, đẩy Long Nhất ngã xuống, đảo người ngồi lên eo hắn, hai bàn tay ấn chặt lên cổ tay hắn, không cho hắn động đậy.

"Nàng làm gì vậy? Không phải muốn cưỡng gian ta chứ?" Long Nhất làm ra vẻ sợ hãi hỏi. Trò đùa này trước đây bọn họ thường chơi, có thể tăng thêm tình thú, lại có thể đạt được một dạng cảm giác đặc biệt khác lạ.

"Đáp lại chàng thôi. Hôm nay, thiếp cần phải khiến cho chàng không lê nổi nữa, để xem chàng còn có thể ra ngoài câu dẫn nữ hài tử khác không?" Lãnh U U yêu kiều cười nói, kiều đồn tuyết bạch di chuyển xuống thấp, chạm vào tiểu huỳnh đệ không thật thà của Long Nhất. Nàng ngồi xuống, để cho nó hoàn toàn ngập vào trong cơ thể mình.

Lãnh U U nhấp nhô lên xuống giống như một nữ kỹ sỹ. Đôi ngọc nữ hoàn mỹ rung rinh, tạo ra một trận sóng lên xuống của ngọc nữ tuyết bạch, nhìn đến hoa cả mắt.

Chính vào thời khắc quan trọng, Lãnh U U đang chuyển động trên người Long Nhất đột nhiên ngừng lại. Nàng cảm giác có người đã phá kết giới của nàng rồi xông vào, khí tức đó tựa hồ như là Lăng Phong, người liên hệ tại Mỹ Á công quốc.

"Các người vẫn chưa xong sao, thời gian không còn nhiều nữa đâu." Thanh âm của Lăng Phong vang lên bên ngoài. Nàng biết hai người đang triền miên, trong lòng vẫn có chút không thoải mái khó nói rõ được. Và lại, thời gian cũng không còn nhiều nữa nên nàng liền tới gọi. Nếu nói không có chút tư tâm nào, chỉ sợ ngay chính bản thân nàng cũng không tin được.

Long Nhất cùng Lãnh U U đều đang đạt tới thời khắc then chốt. Lúc này đang là lúc trên không ra trên, dưới không ra dưới, thập phần khó chịu. Đúng lúc Lãnh U U định đứng dậy, Long Nhất lại giữ lấy nàng, xoay mình giành lại tư thế chủ động, hấn bảo: "Mặc y, chúng ta tiếp tục đi."

Long Nhất bắt đầu lên lên xuống xuống mãnh liệt trên người Lãnh U U, tiếng đụng chạm nhục thể vang lên phách phách với tốc độ nhanh, khiến cho Lăng Phong đứng bên ngoài hết đở mặt lại đến tim đập nhanh, cảm giác đổ kị xen lẫn chút tâm tình nói không ra đang nổi lên trong lòng.

Dưới kích thích như vậy, Lãnh U U cùng Long Nhất rất nhanh đạt tới cao trào. Một tiếng rên rỉ yêu kiều vang lên cao vút báo hiệu trận vật lộn này đã đi đến hồi kết.

Sau khi tắm rửa tại phòng tắm phía trong gian phòng ngủ xong, hai người đi ra ngoài, nhìn thấy Lăng Phong đang nhắm mặt ngồi trên tràng kỷ.

"Long Nhất, huynh qua đây, đệ có chuyện muốn nói với huynh." Lăng Phong đứng dậy kéo tay Long Nhất bước ra ngoài, để lại Lãnh U U đang vô cùng ngạc nhiên đứng trong sảnh.

Hai người đi lên tầng gác cao nhất của lữ điếm, thiết lập một tầng kết giới ở xung quanh. Lăng Phong đã khôi phục diện mạo nữ giới, trở thành Phong Linh. Nàng không nói lời nào đã kiễng chân ôm chặt lấy cổ Long Nhất rồi hôn hấn.

Rất lâu sau, hai người mới rời môi. Long Nhất cười, vỗ nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp của Phong Linh rồi hỏi: "Nàng ghen phải không?"

"Ừm, chàng có nghĩ là thiệp quá hẹp hòi không?" Phong Linh cất tiếng thừa nhận, ngẩng đầu hỏi.

"Tất nhiên là không. Nếu nàng không ghen thì ta mới thấy đau lòng đó!" Long Nhất trong lòng có chút hổ thẹn. Nữ nhân của hắn đều toàn tâm toàn ý yêu thương hắn, nhưng trái tim hắn lại chia thành mấy

phần không bằng nhau, quả thật có một chút không công bằng.

Đôi mắt Phong Linh phát ra tia sáng kỳ lạ nhìn Long Nhất, nàng nhu hòa nói: "Sau này thiệp sẽ chú ý, cố gắng trở thành tỷ muội tốt với U U. Hi hi, chàng vẫn không nói việc thiệp là nữ hài với nàng ta sao?"

Thấy Phong Linh không biết tại sao lại bật cười, Long Nhất trong lòng có chút kỳ quái, đáp: "Không, chuyện này dĩ nhiên là do nàng đi nói rõ. Nàng không nói, ta sao có thể nói toạc ra được?"

"Ừm, Long Nhất, chàng thật tốt." Phong Linh lao tới ôm chặt lấy Long Nhất.

Hai người đi xuống tầng dưới. Lãnh U U thấy Lăng Phong mặt mày hớn hờ, lại thấy Long Nhất đang khoác một khuôn mặt cười xấu xa, cảm thấy giữa hai người tựa hồ như có chút kỳ quái, nhưng nàng tịnh không nói gì cả.

Lúc sắp ra đi, Long Nhất cùng Lãnh U U ôm nhau thật chặt. Niềm vui trùng phùng còn chưa qua thì sự ly biệt đã lại đến. Tuy rằng có chút khó chịu, nhưng điều này chính là nhân sinh a. Ly biệt ngày hôm nay là để trùng phùng càng tốt đẹp hơn.

Một lúc lâu, hai người mới tách ra. Long Nhất chuyển người qua ôm lấy Lăng Phong vào trong lòng, bàn tay nhẹ vỗ lên lưng nàng, nói nhỏ đến mức chỉ có hai người mới nghe được: "Linh nhi, bảo trọng."

"Ừm, chàng phải nhớ tới thiệp. Mỗi ngày đều phải nhớ tới thiệp một trăm lần, bởi vì thiệp mỗi ngày cũng sẽ nhớ chàng một vạn lần, chịu lỗi quá đi mất." Lăng Phong lăm bắm bên tai Long Nhất, bàn tay nhỏ nhắn cấu nhẹ lên lưng hắn.

Người đi lâu trống. Long Nhất không đưa tiễn. Hắn không thích thứ

cảm giác bị thương đó của ly biệt, cũng sợ phải nhìn thấy đôi mắt ngấn lệ mông lung của nhị nữ. Long Nhất ngẩn ngơ ngồi trong phòng trọ của lữ điểm, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng còn sót lại của hai nàng, tâm tư có chút lơ lửng.

Nỗi biệt ly đến đột ngột và nhanh chóng như vậy, đến mức khiến cho Long Nhất thập phần không quen, cảm tình lụy nhân a. Long Nhất của tiền thế lãnh khốc vô tình, ngoài Long Thất ra thì không có chút bận tâm gì. Long Nhất của kiếp này lại có quá nhiều vướng víu. Hẳn ruột mềm trăm mối, ôn nhu đa tình, hầu như đi đến chỗ nào cũng có thể làm kích động cả một đại đội nữ hài tử.

Sắc trời đã sắp tới hoàng hôn, ráng chiều mĩ lệ đem toàn bộ thế giới nhuộm thành một vùng diễm hồng êm dịu. Vùng trời thành thị cũng bắt đầu trở nên nhiệt náo. Hoàng hôn chính là lúc mà các chú chim nhỏ quay về tổ. Tiếng chiêm chiếp đan xen lẫn nhau thành một nhạc khúc mĩ diệu, lan ra cùng với tiếng mọi người đang trên đường trở về nhà.

Long Nhất đứng dậy rời đi, mang theo chút hiu quạnh đi giữa dòng người ngược xuôi không ngừng, đi không mục đích theo dòng người tiến về phía trước. Đột nhiên, Long Nhất dừng chân, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người toàn thân trắng toát. Thân ảnh đầu đội mũ trùm đang đứng gần đó bình tĩnh nhìn hắn, y nguyên không giận chẳng hờn, tựa hồ như đã dung nhập vào giữa đất trời. Nàng cứ như vậy đứng ở nơi đó, nhưng mọi người bên cạnh tựa như đều coi nàng là không khí. Duy chỉ có Long Nhất là có thể cảm thụ được nàng, thậm chí là từng nhịp đập của trái tim nàng.

"Tiểu Y?" Long Nhất lẩm bẩm trong lòng. Đối với nữ hài gieo gió gặt bão trở thành thị nữ của hắn này, hắn cũng đã sớm quên rồi. Trong ý thức cũng không muốn nhớ tới nàng, còn chưa nói tới những cái khác.

Long Nhất tách khỏi đoàn người, đi đến bên cạnh Tiểu Y, hờ hững hỏi: "Nàng đang tìm ta sao?"

"Ngài chẳng phải là chủ nhân của ta hay sao?" Thanh âm của Tiểu Y mang theo một chút cay đắng và đau khổ.

"Ta đã từng nói rằng nếu không có chuyện thì đừng tới tìm ta. Nhìn thấy nàng, cuối cùng sẽ khiến ta nhớ tới một vài sự việc không vui nào đó." Long Nhất hờ hững đáp. Hẳn trước kia luôn đối đãi với Tiểu Y như muội muội, không tưởng được nàng lại đối với hắn như thế.

Thân thể Tiểu Y khẽ run rẩy, trái tim đột nhiên đau nhói. Nàng âm thầm nói: "Từ lúc định ra huyết khế, số kiếp ta đã là thị nữ của ngài. Thị nữ tất nhiên là phải ở bên cạnh chủ nhân. Nếu ngài không vui thì có thể giết chết ta."

Long Nhất ngạc nhiên. Nghe ngữ khí của Tiểu Y, nàng tựa hồ như đang giận đối với bản thân.

"Ở bên cạnh ta ư? Hắc hắc, nàng có lẽ còn chưa hiểu rõ chức trách của thị nữ. Thị nữ không chỉ phải phụ trách các vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại cho chủ nhân, mà còn đối với chủ nhân... ừm, khi có nhu cầu về phương diện đó, cũng phải giải quyết giúp chủ nhân. Nàng có thể làm được không?" Long Nhất cười gian ác, đôi mắt quan sát trên dưới thân thể Tiểu Y. Lúc này, hắn chợt nghĩ tới Lâm Na, nàng ta cũng phải làm thị nữ cho mình một tháng, lúc đó có thể muốn làm gì thì làm hay không?

Tiểu Y chấn động, trái tim thiếu chút nữa nhảy vọt ra, khuôn mặt càng đỏ rực lên, thông qua lớp bạch sa cũng có thể thấy được. Dưới mục quang sắc dục của Long Nhất, nàng cảm thấy có phần không biết làm sao, cảm thấy mục quang của hắn tựa hồ như đang xuyên

qua quần áo nàng mà nhìn vào, bản thân giống như đang phơi bày không chút che đậy trước mắt hắn.

Chương 200: Lâm Na mặt dày : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: naruto2302

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Mục quang Tiểu Y long lanh một hồi, đột nhiên khẽ thở dài, buồn khổ nói: "Ta còn có lựa chọn khác sao? Ngài là chủ nhân của ta, còn ta chỉ là thị nữ để ngài chơi đùa mà thôi, vậy hà tất phải hỏi?"

"Không, nàng có lựa chọn khác, bây giờ hãy đi đi, từ giờ không được xuất hiện trước mặt ta nữa." Long Nhất thu lại vẻ mặt tươi cười hờ hững đáp, không lộ chút biểu tình nào nhìn Tiểu Y.

Tiểu Y đột ngột ngẩng đầu nhìn Long Nhất, ánh mắt ngượng ngùng xuyên qua tấm sa. Nàng cắn răng nói: "Tiểu Y không chọn cách thức đó, Tiểu Y nguyện ý phục thị chủ nhân, nếu... nếu chủ nhân có nhu cầu, ta nguyện ý, nguyện ý cho..."

Long Nhất thở dài. Hắn tuyệt không muốn cùng Tiểu Y có quan hệ dạng này, cứ như trước đây thật tốt a. Hắn thẳng thừng nói: "Có chuyện gì nàng nói đi, ta không rảnh để lãng nhăng với nàng đâu."

Tiểu Y quay lại, uyển chuyển cất bước đi về hướng ngược lại, phương hướng chính là viện tử nàng sống.

Nữ nhân này sẽ không giở trò quý gì nữa chứ, Long Nhất trong lòng nghĩ thầm. Nhưng nghĩ lại, cả người lẫn ma thú một khi đã có huyết khế sẽ không thể gia hại chủ nhân, cho nên hắn mới cất bước đi theo.

Gần tới viện tử, Long Nhất liền phát giác bên trong có rất nhiều loại khí tức, phải có đến vài trăm người. Dường như toàn bộ thành viên Bạo Hùng dong binh đoàn đều tập trung ở đây, bất quá tuyệt không cảm giác được sát khí, có lẽ không phải là đến đối phó mình.

Tiểu Y tháo bỏ mũ trùm đầu, lộ xuất gương mặt thanh tú cùng đôi con ngươi trong suốt. Nhưng lúc này Long Nhất không cần giới bị nữa. Bởi vì với thân phận thị nữ, nàng không được phép tra xét những suy nghĩ trong lòng hắn như trước. Nàng đẩy cánh cổng trang viện, ngoan ngoãn cúi đầu đứng sang một bên chờ Long Nhất tiến vào.

Long Nhất nhíu mày, khoa chân lớn bước tiến vào. Chỉ thấy trong viện tử rộng lớn ken đầy dong binh đeo huy hiệu Bạo Hùng dong binh đoàn, trong đó Hùng Bá đứng ở trên cùng, hai bên tả hữu là một nam một nữ phó đoàn trưởng.

Thấy Long Nhất tiến vào, Hùng Bá tiến lên hai bước, một gối cong lại, thân hình hùng vĩ quỳ xuống trước mặt Long Nhất đến rầm một tiếng. Gần như cùng lúc, toàn bộ đám thuộc hạ phía sau gã cũng quỳ xuống, toàn trường chỉ còn Long Nhất hiên ngang đứng giữa, có chút cảm giác thiên hạ rộng lớn, còn ai ngoài ta.

"Hùng Bá hướng lên trời cao lập thệ, từ giờ phút này tôn Long Nhất là chủ nhân, nếu có mệnh lệnh, không dám không theo, thỉnh cầu chủ nhân thu nhận Bạo Hùng dong binh đoàn." Thân thể đầy lông lá của Hùng Bá cúi sát xuống đất thể hiện sự khuất phục.

Cùng lúc, đám dong binh phía sau Hùng Bá cũng học theo phủ phục thân hình vốn bình thường luôn cao ngạo xuống phát thệ.

Long Nhất mục quang lấp lánh, nhìn về phía Tiểu Y đang đứng cạnh cổng. Chẳng cần nói cũng biết đây nhất định là do nha đầu này đạo diễn. Do có quan hệ huyết kế, Long Nhất biết nàng tuyệt không có ác ý, chỉ là nàng đem vị ca ca đồng cam cộng khổ, nương tựa vào nhau của nàng hiến cho mình làm người hầu cầm cương dắt ngựa (tùy tùng thân tín). Cũng thật là trung thành a.

Long Nhất thật lâu không hồi đáp, nhưng Bạo Hùng dong binh đoàn vẫn phủ phục không dám động đậy. Trong chớp mắt, trong đầu Long Nhất lướt qua vô vàn ý niệm. Hắn khẽ mỉm cười, đã đưa tới một đám gia hỏa hữu dụng, hơn nữa thực lực mỗi người cũng không thấp, thế thì thu nhận vậy.

"Được rồi, nếu các người đã có thành ý như vậy thì cứ theo ta. Sau này không được gọi là chủ nhân mà hãy gọi thiếu gia." Tay phải Long Nhất đưa lên vuốt cằm, cười nói.

"Vâng, đa tạ thiếu gia thu nhận." Hùng Bá đứng dậy, vẻ mặt cung kính đáp. Đôi mắt gấu sáng lên đầy vẻ cuồng nhiệt nhìn Long Nhất. Mọi người Tiểu Y đã nói, chỉ có đi theo Long Nhất y mới có thể thực hiện được lý tưởng của mình.

Long Nhất gạt đầu, nhìn một lượt toàn bộ đám dong binh xung quanh. Mỗi cá nhân trước ánh mắt âm lạnh của hắn đều khiếp đảm tránh đi nơi khác, không kẻ nào dám đối mặt với ánh mắt ấy.

"Do tin tưởng Hùng Bá cho nên ta cũng tin tưởng thủ hạ của y. Điều Long Nhất ta cần là lòng trung thành tuyệt đối. Nếu sau này kẻ nào dám có dị tâm, ta đảm bảo sẽ khiến cho kẻ đó muốn sống không được muốn chết không xong." Ánh mắt băng lãnh của Long Nhất tràn

ngập sát khí bức nhân. Bàn tay hấn phất lên, một khối cự thạch cao ngang đầu người dùng để trang trí trong sân viện tử nhẹ nhàng bay về phía hấn như không có trọng lượng. Chỉ thấy bàn tay Long Nhất nắm lại, khối cự thạch đột nhiên khựng lại, từ trên xuống dưới lập tức biến thành bột đá. Bột đá rơi xuống đất hình thành nên một chữ rất lớn theo văn tự Thương Lan đại lục: Sát (giết).

Trái tim tất cả mọi người thất lại. Thực lực của Long Nhất bọn họ sớm đã được thấy qua. Trước đây khi cùng nhau diễn một vở kịch vui ở ngoài thành, bọn họ đều đã dùng chân công phu vậy mà cũng không làm tổn thương nổi một sợi lông trên người Long Nhất. Còn giờ đây với một chữ "sát" tràn đầy sát khí, còn ai dám có dị tâm đối với hấn a. Trong lòng mọi người vừa kính phục vừa sợ hãi.

Long Nhất giơ ngón tay ngoắc Tiểu Y lại, dẫn nàng đi vào trong. Một tiếng cạch vang lên, cánh cửa phòng đã được đóng lại.

Trái tim thiếu nữ của Tiểu Y một phen loạn nhịp, hồi hộp đến nỗi lòng bàn tay toát mồ hôi. Chẳng lẽ bây giờ Long Nhất muốn nàng hoàn thành chức trách của một thị nữ a? Phải làm sao bây giờ?

Long Nhất ngồi xuống một chiếc ghế, gác chân lên nói: "Nói đi, nàng áo để đã tiên đoán được gì? Tại sao kêu ca ca nàng mang theo toàn bộ dụng binh đoàn nguyện trung thành với ta?"

Tiểu Y đứng cúi đầu trước mặt Long Nhất, khẽ gật đầu, nói: "Ngài đi đã được hai tháng, cục thế Thương Lan đại lục càng lúc càng bất ổn, quy mô cuộc chiến do Nạp Lan đế quốc cùng Ngạo Nguyệt đế quốc phát động càng ngày càng lớn, mà Cuồng Long đế quốc các ngài cũng dần dần ngả về Nạp Lan đế quốc, điều một lực lượng lớn quân đội đóng tại biên giới với Ngạo Nguyệt, cùng Nạp Lan đế quốc hình thành thế ỷ giốc, hỗ trợ lẫn nhau."

"Ờ, vậy à?" Long Nhất nhíu mày, đột nhiên mỉm cười. Xem ra một cước hồi đó của mình tặng cho nhị hoàng tử Ngạo Nguyệt đế quốc dường như cũng có một phần tác dụng ha.

"Ngôi sao chủ mệnh của ngài dường như di chuyển về hướng đông, sắp tới ngài sẽ mau chóng quay về, thế tất phải cuốn vào trong cuộc chiến tranh lan rộng khắp Thương Lan đại lục này. Mộng tưởng của ca ca ta là được tung hoành trên sa trường, vì quốc chủ mở mang bờ cõi. Chỉ có đi theo ngài, lý tưởng của huynh ấy mới được thực hiện." Tiểu Y chậm rãi đáp.

Long Nhất lắc đầu, cười nói: "Nàng có lẽ tiên đoán sai rồi. Ta tuyệt không có ý định cuốn vào cuộc chiến. Thương Lan đại lục biến thành dạng gì đều chẳng liên quan tới ta."

Tiểu Y nhìn Long Nhất cười vẻ tự tin, nói: "Chủ nhân, ngài nhất định sẽ bị cuốn vào, cho dù ngài không muốn nhưng ngài không thể khống chế được đằng sau."

Long Nhất cười hắc hắc khẳng định: "Chỉ cần ta không nguyện ý, trên thế giới này không ai có thể cưỡng bách được ta."

"Vậy hãy mở to mắt mà chờ a." Tiểu Y ngẩng đầu, khẽ mỉm cười.

oOo

Lúc này màn đêm đã buông xuống, ma pháp đăng tỏa ánh sáng ngũ sắc rực rỡ tô điểm cho Mễ Á thành một màu đỏ tím huyền ảo, làm cả tòa thành bừng lên với muôn vàn ánh sáng rực rỡ.

Long Nhất trầm tư quay trở về Thánh Ma học viện. Câu nói đầy tự tin của Tiểu Y vẫn vang vọng bên tai. Kì thật Long Nhất tuyệt không tự tin như điều hắn nói. Từ lâu hắn đã minh bạch câu nói "Người trong

giang hồ, thân bất do kỷ". Với năng lực một người không bao giờ có thể gây ảnh hưởng tới toàn bộ thế giới, câu nói đó vĩnh viễn đúng.

"Long Nhất, chàng đi chết ở đâu hả? Sao giờ mới quay về." Đang lúc trầm tư, bên tai Long Nhất bỗng vang lên một âm thanh yêu kiều mà giận dữ. Chỉ thấy Long Linh Nhi, Tây Môn Vô Hận cùng Lâm Na đứng dưới nam sinh tức xá, đang tức tối trừng mắt nhìn hắn.

Long Nhất ngẩng lên, tiến tới ôm lấy eo thon Long Linh Nhi, hôn chụt một cái lên đôi môi xinh của nàng, chọc cho đám lang sói đang ở xa xa hân thưởng mỹ nữ ghen tức kêu lên be be, còn Long Linh Nhi ngượng ngùng dụi đầu vào lòng Long Nhất.

"Hứ, đồ sắc lang." Lâm Na bất mãn lẩm bẩm.

"Lâm Na, thị nữ ngoan của ta, mau lại đây để chủ nhân hôn một cái nào." Long Nhất cười hắc hắc không chút hảo ý nhìn Lâm Na.

"Ai là thị nữ của ngươi. Ngươi đừng có ăn nói quàng xiên, làm ảnh hưởng đến thanh danh của ta thì đừng có trách." Lâm Na không ngờ bướng bỉnh không nhận thua.

Long Nhất cặp mắt trắng dã. Nữ nhân a, đúng là như vậy đó. Hắn phẩy tay, nói: "Được rồi, không thích tranh cãi với nàng. Nàng muốn làm con rùa đen, làm con cún con thì làm đi."

Lâm Na nhìn vẻ mặt bất mãn của Long Nhất, trong lòng dấy lên một cảm giác không tên.

"Lâm Na, sao tỷ lại không giữ lời chứ? Hôm qua muội rõ ràng nghe thấy chính miệng tỷ chấp nhận, nguyện đánh cuộc mà thua sẽ làm một thị nữ ngoan cho nhị ca muội trong một tháng mà, bằng không tỷ làm muội thất vọng quá." Tây Môn Vô Hận nghiêm khắc nhìn Lâm

Na, nói như hét lên vậy.

"Vô Hận, thôi bỏ đi." Long Linh Nhi thò đầu ra khỏi lòng Long Nhất khuyên can. Trái tim nàng rõ là không mong chuyện đó. Một mỹ nữ như Lâm Na làm thị nữ cho tên đại sắc lang Long Nhất, đảm bảo bị "gặm" đến xương cốt cũng chẳng còn. Chẳng lẽ lại phải chia sẻ vòng tay ấm áp này cho người khác chung hưởng sao, nàng thật không nguyện ý mà.

Nhưng, vì Tây Môn Vô Hận nói rất to, mọi người ở xung quanh đều nghe thấy hết. Chỉ trong một lúc, trong Thánh Ma học viện đã lan truyền một tin tức sốt dẻo, tôn nữ Lâm Na của viện trưởng Thánh Ma học viện Phổ Tu Tư, đã trở thành thị nữ của Long Nhất. Mọi người chạy tới xem càng lúc càng đông. Đúng là ở đâu có Long Nhất, ở đó xảy ra những chuyện ám muội khiến người người hứng thú đàm luận không ngừng.

Mắt thấy mọi người kéo đến xem náo nhiệt ngày càng đông, gương mặt xinh đẹp của Lâm Na lúc trắng lúc đỏ, tức tối dậm chân nói: "Còn không đi mau, để mọi người coi chúng ta là khi diễn trò hả."

Mấy người cất mình lướt khỏi vòng vây đến một nơi vắng vẻ trong Thánh Ma học viện.

"Vô Hận, chúng ta dù sao cũng là tỷ muội, muội sao lại giúp tên xú nhị ca kia, đến lúc trở về sao tránh khỏi bị gia gia ta chửi mắng một trận đây." Lâm Na oán trách.

"Muội chỉ nói sự thật thôi mà. Ai bảo tỷ nói mà không giữ lời." Tây Môn Vô Hận cười đáp.

"Muội còn cười à, làm cho ta sau này làm sao nhìn mọi người đây. Ta nói là thua cuộc sẽ làm thị nữ cho Long Nhất một tháng, nhưng ta

đâu có nói thời gian cụ thể đâu. Có thể là một tháng của mười năm, một trăm năm sau cũng đều được cả mà." Lâm Na ương ngạnh biện bác.

Long Nhất lác mắt dòm Lâm Na, không tưởng được nữ nhân này còn chơi trò đấu trí với hắn. Nàng đúng là không hề nói đến thời gian.

"Coi như nàng thông minh. Vụ cá cược này coi như chưa xảy ra."
Long Nhất nhún vai.

Chương 201: Yêu hay hận? : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: Raphael

Biên dịch & biên tập: Long Nhất "Muội bây giờ nói thì có tác dụng gì nữa, đã truyền khắp cả học viện rồi. Nói không chừng bây giờ đã truyền tới tai của gia gia ta rồi." Lâm Na tức giận nói.

Long Nhất bĩu môi, hừ lạnh buông một câu: "Tự làm tự chịu, còn trách móc ai. Đây là báo ứng a."

"Người..." Lâm Na oán hận xoay người đi vài bước, ngẩn ngơ nhìn về phương xa đến xuất thần. Nàng là người nói lời không giữ lời sao? Ánh mắt khinh bỉ của Long Nhất cùng lời nói của Tây Môn Vô Hận làm cho nàng trong lòng thập phần khó chịu, thế nhưng thật khó để yêu cầu nàng một nữ nhân bản tính kiêu ngạo trở thành thị nữ của hắn trong vòng một tháng, không phải sao?

Lâm Na trong lòng giằng xé không yên. Chẳng biết tại sao, thấy vẻ mặt khinh miệt đó của Long Nhất nàng trong lòng như bị kim đâm, hoặc có thể nói nàng rất không hy vọng trong lòng Long Nhất mình lại có hình tượng như vậy.

Trong khi Lâm Na ở đó do dự không ngừng, Long Nhất ngồi xuống bãi cỏ. Tây Môn Vô Hận cùng Long Linh Nhi một trái một phải cũng

ngồi tựa bên người hắn.

"Tiểu muội, Linh Nhi, các nàng cũng đã lâu chưa về, có nhớ nhà không?" Long Nhất nhớ tới câu nói của Tiểu Y, không nhịn được hỏi.

"Nhớ, thiếp quả thật có chút nhớ nhà. Chúng ta sắp trở về sao?" Long Linh Nhi ôm cánh tay của Long Nhất hỏi. Tính ra thì rời Đẳng Long thành cũng đã một năm rồi, nếu nói không nhớ thì đúng là gạt người.

"Đúng vậy. Nhị ca, huynh định trở về phải không?" Tây Môn Vô Hận ôm tay kia của Long Nhất, bộ ngực mềm mại không hề cố kỵ dính về phía trước.

Long Nhất không lên tiếng. Đối với Tây Môn gia tộc, trong lòng hắn quả thật có một loại cảm giác thân thuộc kỳ lạ. Nhưng hắn thật sự muốn trở về sao? Bây giờ hắn đã hoàn toàn dung nhập với thế giới này. Ở thế giới này, Tây Môn gia tộc tức là nhà của hắn, Cuồng Long đế quốc tức là quốc gia của hắn. Nếu Tây Môn Nộ có triệu về, hắn có nên về hay không đây? Long Nhất nhớ lại ánh mắt từ ái của Tây Môn Nộ, còn có lệ nhãn rung rung lưu luyến của Đông Phương Uyển vào thời khắc ly biệt, khẽ thở dài một hơi.

"Ta cũng không biết. Cứ để xem đã. Nói không chừng khi trở về sẽ bị trăm vạn dân chúng Đẳng Long thành nhổ nước miếng mà chết ngộp a." Long Nhất tự giễu cợt cười nói.

Long Linh Nhi chấn động, phức tạp nhìn hình dáng như được đẽo gọt của Long Nhất, ánh mắt sáng ngời có thể kết hợp với nụ cười xấu xa nơi khóe miệng, làm cho người ta bất tri bất giác đã bị hắn hấp dẫn. Một Long Nhất như vậy lại cũng chính là tên Tây Môn Vũ bất học vô thuật, khi nam bá nữ, không việc xấu nào không làm trước kia hay sao?

Long Nhất hình như có chút cảm giác quay đầu sang bên cạnh, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt bối rối của Long Linh Nhi lóe lên. Hắn nhẹ giọng hỏi: "Linh Nhi, nàng vẫn còn hận ta sao?"

Long Linh Nhi trầm mặc không nói, chỉ có hai tay đang ôm cánh tay của Long Nhất càng dùng sức siết chặt hơn. Như là vừa sợ hãi, lại vừa bàng hoàng.

"Nhị ca, lại còn hỏi thế sao? Linh Nhi bây giờ là đang rất hạnh phúc, đáng vẻ giống như là hận huynh a?" Tây Môn Vô Hận bề ngoài xác nhận, trên thực tế cũng là nhắc nhở Long Linh Nhi.

Long Linh Nhi nghe câu nói của Tây Môn Vô Hận liền ngẩn ra. Đúng vậy, ở bên cạnh Long Nhất, nàng thật sự rất hạnh phúc, từ đầu đến cuối đều rất hạnh phúc. Chỉ là, loại hạnh phúc này rốt cuộc có phải là ảo giác, tâm trạng tê liệt lúc trước có vì Long Nhất mà cân bằng lại sao? Long Linh Nhi cũng mơ hồ. Nàng nhìn không rõ trái tim của chính mình. Tia hận ý trước kia ăn sâu tận xương tủy đã che mắt nàng, thật thật giả giả, đúng đúng sai sai nàng không phân biệt được rõ ràng. Nếu không đề cập tới, có lẽ nàng vẫn như vậy sẽ hạnh phúc mãi. Nhưng một khi đề cập tới vấn đề này, nàng tựa như bị người ta dùng một gáo nước lạnh đổ thẳng vào trái tim, giật mình tỉnh lại nhớ đến nỗi thống khổ của mình.

Long Linh Nhi ngẩng đầu, miễn cưỡng cười nói: "Chàng vừa rồi nói gì đó, thiếp không nghe thấy. A đúng rồi, tối hôm qua Tây Môn Vô Hận nói với thiếp Lăng Phong là nữ hài tử, nàng ta đâu?"

Long Nhất thấy Long Linh Nhi buông lỏng cánh tay hắn, đáy lòng không khỏi bốc lên ngọn lửa phẫn nộ. Hắn hít sâu một hơi đè ngọn lửa tức giận đang sẵn sàng bốc cao xuống, đáp: "Nàng ấy có việc nên đã đi rồi."

"A, đi rồi. Nhị ca, sao lại không chào hỏi bọn muội một tiếng vậy." Tây Môn Vô Hận rõ là nhìn ra con mắt Long Nhất lửa giận bốc lên hừng hực, vội vàng hướng hẳn nói sang chuyện khác.

"Nàng ấy có việc gấp, chẳng kịp nói với ai." Long Nhất đáp lại, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang thay đổi bất thường của Long Linh Nhi, cảm thấy chịu không nổi nữa, đột nhiên đứng phắt dậy quay đầu bỏ đi.

"Long Nhất." Long Linh Nhi giật mình, vô thức tóm lấy ống tay áo của hắn.

Long Nhất xoay người, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đang có chút kinh hoàng của Long Linh Nhi, nói: "Bây giờ nàng trả lời ta, nàng có phải là vẫn hận ta, nụ cười ngọt như mật đó trên mặt nàng là xuất phát từ chân tâm hay giả tạo đây."

"Thiếp... Long Nhất, chàng..." Long Linh Nhi nhất thời chẳng biết làm sao. Nàng chỉ cảm thấy trong đầu một mảng hỗn loạn, kí ức từ nơi sâu kín về cơn ác mộng đêm đó bắt đầu lướt qua trước mắt. Gương mặt nàng tự nhiên lộ ra một tia hận ý cùng mơ màng.

Long Nhất trong lòng đau xót. Hắn vẫn tưởng rằng Long Linh Nhi hoàn toàn triệt để yêu hắn, hận ý trong lòng đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi nữa. Thế nhưng thấy vẻ do dự và không xác định của Long Linh Nhi, còn có hận ý vừa mới biểu lộ ra, hắn liền hỏa khí bộc phát. Bởi vì hắn quan tâm đến nàng, bởi vì hắn sớm đã coi nàng là nữ nhân của hắn.

Có lẽ với người khác kiểu phẫn nộ này của hắn cũng thật vô lý. Long Linh Nhi hận hắn không phải tránh nhiệm của chính hắn sao? Cái buổi tối hôm đó không phải hắn cưỡng bạo nàng sao? Thế nhưng, là

một nam nhân, đặc biệt là loại người chuyên chế trong tình cảm như Long Nhất, làm sao có thể chấp nhận nữ nhân của hắn vẫn còn hận hắn đây? Hồi mới đầu tiếp nhận Long Linh Nhi thuần túy là vì xem nàng chơi trò gian trá gì, nhưng đến khi đã sinh ra cảm tình thì lại không thể chịu đựng được. Dù sao tình cảm thuần túy là không được phép có sạn ở bên trong.

Long Nhất hít sâu một hơi, giật tay lại, đi nhanh về phía trước. Tây Môn Vô Hận liếc nhìn Long Linh Nhi đang ngo ngoe, vội vã cất bước đuổi theo sau.

Lúc này, Lâm Na định thần trở lại, quay đầu lại nhìn thấy Long Nhất ùng ùng nổi giận bỏ đi, tâm trạng có chút không rõ ràng, lẩm bẩm nói: "Sao lại tức giận như vậy chứ, người ta giữ lời cũng không được sao?"

Tây Môn Vô Hận đuổi theo Long Nhất, kéo tay hắn đu người ngồi xuống, như một tiểu hài tử tinh nghịch.

"Xú nhị ca, huynh đã đáp ứng mọi vô luận Linh Nhi làm gì, huynh đều tha thứ cho nàng mà." Tây Môn Vô Hận khẩn trương vừa nhìn Long Nhất vừa nói.

Long Nhất thở dài một hơi, vỗ vỗ đầu Tây Môn Vô Hận, cười khổ nói: "Kỳ thật ta không phải giận nàng ta. Là ta giận chính mình, tại sao lại không có mị lực như vậy? Lâu như vậy vẫn không thể làm cho Long Linh Nhi buông cừu hận."

Tây Môn Vô Hận đứng lên, nói: "Nhị ca, mọi người không tin huynh nhìn không ra Linh Nhi sớm đã yêu huynh rồi. Chỉ là Linh Nhi còn chưa hiểu rõ chính mình thôi. Sự việc hai năm trước đối với nàng thương tổn quá lớn, còn không đều là lỗi của huynh, huynh không thể khoan dung một chút sao?"

Long Nhất cứng họng, cười khổ sờ sờ mũi. Tiếp thu lời giáo huấn của Tây Môn Vô Hận, hắn nói: "Muội đi cùng Linh Nhi đi, mình ta đi hít thở không khí."

Tây Môn Vô Hận dạ một tiếng rồi buông tay Long Nhất ra. Đây cũng là lần đầu nàng thấy Long Nhất có bộ dạng tức giận đến vậy, lo lắng liếc mắt nhìn hắn rồi quay trở về. Lúc này Lâm Na đang ngồi bên cạnh Long Linh Nhi, nói cái gì cũng không thấy nàng đáp lại. Nàng ta như lọt vào trong màn sương mù, chẳng rõ mình mới vừa chỉ ngăn ngơ có một chút, như thế nào bầu không khí lại biến thành như vậy rồi.

"Phát sinh chuyện gì sao? Linh Nhi làm sao vậy?" Lâm Na thấy Tây Môn Vô Hận quay lại, quan tâm hỏi.

Tây Môn Vô Hận lắc đầu, đáp: "Trong chốc lát cũng không giải thích được rõ ràng. Chúng ta trở về đi."

Lâm Na vốn định đi cùng các nàng, nhưng nhìn bộ dạng Tây Môn Vô Hận hình như không muốn cho nàng ta biết, liền một mình trở về.

Tây Môn Vô Hận kéo Long Linh Nhi về mặt tái nhợt đi vào nữ sinh túc xá. Lúc này, Âu đại mục thấy Long Linh Nhi vừa mới rồi tâm trạng còn vui vui vẻ vẻ giờ lại biến thành như vậy, không khỏi đi tới ân cần hỏi: "Đứa nhỏ này bị làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Tây Môn Vô Hận lắc đầu, đáp: "Do có chút chuyện xảy ra, nhưng rất nhanh sẽ không có việc gì đâu. Âu đại mục không cần lo lắng." Nói xong, nàng liền kéo Long Linh Nhi lên tầng.

Long Linh Nhi cúi đầu ngồi trên giường, khi ngẩng lên đã lệ rơi đầy mặt. Nàng ôm lấy Tây Môn Vô Hận lẩm bẩm than: "Vô Hận, người

nói ta rốt cuộc là làm sao vậy? Ta đáo để là yêu chàng hay hận chàng?"

Tây Môn Vô Hận an ủi vỗ lưng Long Linh Nhi, nói: "Người hỏi chính trái tim mình đi. Nghe nói nếu yêu một người mà lúc không gặp hẳn liền nhớ, nhớ hẳn tha thiết, vì lời khen ngợi của hẳn mà vui vẻ, vì bên cạnh hẳn có nữ nhân khác mà ghen hờn, vì hẳn hạnh phúc mà cũng thấy hạnh phúc, vì hẳn khổ sở mà cũng thấy khổ sở, tất cả đều muốn chia sẻ với hẳn." Tây Môn Vô Hận nói mà ánh mắt cũng bắt đầu trở nên mơ màng. Nghe nói à? Hay nghe lời nói từ chính trái tim mình?

Long Linh Nhi run lên. Theo như lời Tây Môn Vô Hận hết thấy hình như đều rất chính xác. Nàng không gặp Long Nhất thì nhớ hẳn, vì bên cạnh hẳn có nữ nhân khác mà ghen tuông, vì hẳn hạnh phúc mà hạnh phúc, vì hẳn khổ sở mà khổ sở. Chẳng lẽ nàng thật sự yêu hẳn rồi sao? Tuyệt không phải bởi vì ý nghĩ muốn trả thù mà giả vờ sao?

"Được rồi, đừng nghĩ nữa, ngủ một giấc đi, chờ người ngày mai tỉnh lại, có lẽ sẽ phát hiện hết thấy đều rõ ràng rồi." Tây Môn Vô Hận nói, đỡ Long Linh Nhi nằm xuống giường, sau đó kéo chăn đắp giúp nàng.

"Vô Hận." Long Linh Nhi đột nhiên gọi Tây Môn Vô Hận.

"Sao?"

"Người nói... Long Nhất có phải là rất tức giận?" Long Linh Nhi buồn rầu hỏi.

"Đúng vậy, huynh ấy đang tức giận chính bản thân mình đấy. Hận mình tại sao không mê hoặc được người." Tây Môn Vô Hận cười nói, nhìn nụ cười mờ nhạt hiện lên trên khuôn mặt Long Linh Nhi rồi bước khỏi phòng, khép cửa lại.

Tây Môn Vô Hận thu lại gương mặt tươi cười, có chút vô lực tựa vào cánh cửa. Những lời giảng giải vừa rồi đó tuyệt không phải là nghe nói, mà đã sớm có trong lòng nàng. Nếu điều đó thật là dùng để cân đong đo đếm cảm giác có hay không yêu một người, vậy chẳng phải là nàng đã...

"Tây Môn Vô Hận, ngươi đang suy nghĩ cái gì a." Tây Môn Vô Hận dùng nắm tay đấm vào đầu, đi quanh phòng khách hai vòng, đột nhiên mở cửa túc xá đi ra ngoài.

Tây Môn Vô Hận đuổi theo Long Nhất, kéo tay hấn đu người ngồi xuống, như một tiểu hài tử tinh nghịch.

"Xú nhị ca, huynh đã đáp ứng mọi vô luận Linh Nhi làm gì, huynh đều tha thứ cho nàng mà." Tây Môn Vô Hận khẩn trương vừa nhìn Long Nhất vừa nói.

Long Nhất thở dài một hơi, vỗ vỗ đầu Tây Môn Vô Hận, cười khổ nói: "Kỳ thật ta không phải giận nàng ta. Là ta giận chính mình, tại sao lại không có mị lực như vậy? Lâu như vậy vẫn không thể làm cho Long Linh Nhi buông cừ hận."

Tây Môn Vô Hận đứng lên, nói: "Nhị ca, mọi người không tin huynh nhìn không ra Linh Nhi sớm đã yêu huynh rồi. Chỉ là Linh Nhi còn chưa hiểu rõ chính mình thôi. Sự việc hai năm trước đối với nàng thương tổn quá lớn, còn không đều là lỗi của huynh, huynh không thể khoan dung một chút sao?"

Long Nhất cứng họng, cười khổ sờ sờ mũi. Tiếp thu lời giáo huấn của Tây Môn Vô Hận, hấn nói: "Mọi người đi cùng Linh Nhi đi, mình ta đi hít thở không khí."

Tây Môn Vô Hận dạ một tiếng rồi buông tay Long Nhất ra. Đây cũng là lần đầu nàng thấy Long Nhất có bộ dạng tức giận đến vậy, lo lắng liếc mắt nhìn hẳn rồi quay trở về. Lúc này Lâm Na đang ngồi bên cạnh Long Linh Nhi, nói cái gì cũng không thấy nàng đáp lại. Nàng ta như lọt vào trong màn sương mù, chẳng rõ mình mới vừa chỉ ngón ngo có một chút, như thế nào bầu không khí lại biến thành như vậy rồi.

"Phát sinh chuyện gì sao? Linh Nhi làm sao vậy?" Lâm Na thấy Tây Môn Vô Hận quay lại, quan tâm hỏi.

Tây Môn Vô Hận lắc đầu, đáp: "Trong chốc lát cũng không giải thích được rõ ràng. Chúng ta trở về đi."

Lâm Na vốn định đi cùng các nàng, nhưng nhìn bộ dạng Tây Môn Vô Hận hình như không muốn cho nàng ta biết, liền một mình trở về.

Tây Môn Vô Hận kéo Long Linh Nhi về mặt tái nhợt đi vào nữ sinh túc xá. Lúc này, Âu đại mục thấy Long Linh Nhi vừa mới rồi tâm trạng còn vui vui vẻ vẻ giờ lại biến thành như vậy, không khỏi đi tới ân cần hỏi: "Đứa nhỏ này bị làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Tây Môn Vô Hận lắc đầu, đáp: "Do có chút chuyện xảy ra, nhưng rất nhanh sẽ không có việc gì đâu. Âu đại mục không cần lo lắng." Nói xong, nàng liền kéo Long Linh Nhi lên tầng.

Long Linh Nhi cúi đầu ngồi trên giường, khi ngẩng lên đã lệ rơi đầy mặt. Nàng ôm lấy Tây Môn Vô Hận lẩm bẩm than: "Vô Hận, người nói ta rốt cuộc là làm sao vậy? Ta đáng để là yêu chàng hay hận chàng?"

Tây Môn Vô Hận an ủi vỗ lưng Long Linh Nhi, nói: "Người hỏi chính trái tim mình đi. Nghe nói nếu yêu một người mà lúc không gặp hẳn

liền nhớ, nhớ hẳn tha thiết, vì lời khen ngợi của hẳn mà vui vẻ, vì bên cạnh hẳn có nữ nhân khác mà ghen hờn, vì hẳn hạnh phúc mà cũng thấy hạnh phúc, vì hẳn khổ sở mà cũng thấy khổ sở, tất cả đều muốn chia sẻ với hẳn." Tây Môn Vô Hận nói mà ánh mắt cũng bắt đầu trở nên mơ màng. Nghe nói à? Hay nghe lời nói từ chính trái tim mình?

Long Linh Nhi run lên. Theo như lời Tây Môn Vô Hận hết thấy hình như đều rất chính xác. Nàng không gặp Long Nhất thì nhớ hẳn, vì bên cạnh hẳn có nữ nhân khác mà ghen tuông, vì hẳn hạnh phúc mà hạnh phúc, vì hẳn khổ sở mà khổ sở. Chẳng lẽ nàng thật sự yêu hẳn rồi sao? Tuyệt không phải bởi vì ý nghĩ muốn trả thù mà giả vờ sao?

"Được rồi, đừng nghĩ nữa, ngủ một giấc đi, chờ người ngày mai tỉnh lại, có lẽ sẽ phát hiện hết thấy đều rõ ràng rồi." Tây Môn Vô Hận nói, đỡ Long Linh Nhi nằm xuống giường, sau đó kéo chăn đắp giúp nàng.

"Vô Hận." Long Linh Nhi đột nhiên gọi Tây Môn Vô Hận.

"Sao?"

"Người nói... Long Nhất có phải là rất tức giận?" Long Linh Nhi buồn rầu hỏi.

"Đúng vậy, huynh ấy đang tức giận chính bản thân mình đấy. Hận mình tại sao không mê hoặc được người." Tây Môn Vô Hận cười nói, nhìn nụ cười mờ nhạt hiện lên trên khuôn mặt Long Linh Nhi rồi bước khỏi phòng, khép cửa lại.

Tây Môn Vô Hận thu lại gương mặt tươi cười, có chút vô lực tựa vào cánh cửa. Những lời giảng giải vừa rồi đó tuyệt không phải là nghe nói, mà đã sớm có trong lòng nàng. Nếu điều đó thật là dùng để cân đong đo đếm cảm giác có hay không yêu một người, vậy chẳng phải

là nàng đã...

"Tây Môn Vô Hận, ngươi đang suy nghĩ cái gì a." Tây Môn Vô Hận dùng nắm tay đấm vào đầu, đi quanh phòng khách hai vòng, đột nhiên mở cửa túc xá đi ra ngoài.

Chương 202: Gặp lại nữ kiếm thánh : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: Raphael

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Tây Môn Vô Hận chỉ cảm thấy trong lòng hoảng loạn, hàng ngàn hàng vạn ý nghĩ phức tạp cuộn lên trong tâm tư nàng, không ngừng gây xáo trộn. Nàng chậm chạp lê bước xuống lầu, ra khỏi khu nhà túc xá, ngồi xuống băng ghế đá dưới gốc cây đại thụ trong sân, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng có chút sợ hãi có chút mơ màng.

Long Nhất tựa như một mặt trời ánh sáng tỏa ra vạn trượng, luôn luôn hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Đặc biệt là nữ hài tử căn bản khó có thể kháng cự mệnh lực trên người hắn. Nụ cười mỉm lúc thì tươi sáng lúc thì tà ác của hắn, thái độ khi thì đứng đắn, nghiêm chỉnh khi thì hỉ hả mặt dày, thực lực cường đại, diện mạo xuất sắc, lúc thoải mái cười thì thập phần hóm hình, cho dù cô gái có lạnh như băng cũng sẽ bị hắn làm cho tan chảy.

Tây Môn Vô Hận khẽ thở dài một hơi. Vị sư phụ theo như lời nhị ca nàng nói thật sự lợi hại như vậy sao? Có thể giúp một gã công tử nhà giàu bất học vô thuật thoát thai hoá cốt thành nhân vật như thế. Ngoại trừ tướng mạo gần như không đổi, hết thảy mọi thứ khác hình như đều biến đổi thành một người khác. Có lúc nàng thật sự hoài nghi người này rốt cuộc có phải là nhị ca nàng không, hay chỉ có vẻ

ngoài giống nhị ca nàng thôi.

Nếu y không phải là nhị ca thật là tốt biết bao a, Tây Môn Vô Hận vô thức lắm lắm nói.

Ánh mắt Âu đại mục đang chăm chú dõi theo Tây Môn Vô Hận lấp lánh. Thấy Tây Môn Vô Hận cô độc dưới ánh trăng, bà ta thầm than vãn: "Thật sự là oan nghiệt a, tên hỗn tiểu tử Tây Môn Nộ đó sinh được nhị tử hay a. Ôi, chẳng lẽ trời cao đã định rồi sao?"

Âu đại mục đi ra ngoài tức xá, nhìn bước chân như thong thả không ngờ lại chỉ trong chớp mắt đã tới bên cạnh Tây Môn Vô Hận.

"Nhóc con, có tâm sự gì sao?" Âu đại mục ngồi xuống bên cạnh Tây Môn Vô Hận, vỗ vỗ vai nàng hiền từ hỏi.

Tây Môn Vô Hận quay đầu, thấy ánh mắt ôn nhu ân cần đó của Âu đại mục, bất giác sống mũi cay cay, nước mắt lã chã rơi xuống. Nàng chẳng hiểu tại sao mình lại thất thố như vậy, chỉ cảm thấy ánh mắt Âu đại mục thật ấm áp, thật thân thiết.

Âu đại mục âu yếm ôm Tây Môn Vô Hận vào lòng, dỗ dành: "Có chuyện gì nói cho đại mục, đại mục dù sao sống nhiều năm rồi, nói không chừng có thể nghĩ ra biện pháp cho con."

Đối diện với Âu đại mục luôn đem lại cảm giác thập phần thân thiết, Tây Môn Vô Hận đột nhiên nổi lên một cảm giác khát vọng muốn được thổ lộ hết. Chuyện này chôn dấu ở trong lòng đã rất lâu, nàng không dám nói, thậm chí ép buộc chính mình không được nghĩ đến nữa, thật sự chịu đựng rất khổ cực.

"Âu đại mục, con khổ quá, thật sự là rất khổ." Tây Môn Vô Hận cắn răng thổn thức. Thân thể khẽ run lên, hai nắm tay đều bị nàng siết

đến trắng bệch.

Âu đại mục nhìn dáng vẻ thống khổ của Tây Môn Vô Hận, con mắt đỏ lên, thiếu chút nữa nước mắt cũng chảy xuống, trong lòng mắng: "Tên tiểu tử thú nhà Tây Môn, sinh ra chẳng lẽ chỉ mang đến tai họa cho nữ hài tử sao?"

"Nhóc con, đừng như vậy, nói ra đi. Nói ra sẽ cảm thấy tốt hơn." Âu đại mục vỗ nhẹ lưng Tây Môn Vô Hận nhẹ giọng an ủi.

"Âu đại mục, con vậy mà... vậy mà yêu thân ca ca của chính mình, con thật là đồ nữ nhân hư hỏng không biết xấu hổ. Ô ô, con là đồ nữ nhân hư hỏng không biết xấu hổ." Tây Môn Vô Hận nấc lên đầy đau khổ trong lòng Âu đại mục, môi cũng bị nàng cắn đến bật máu.

"Kẻ nào nói con là đồ nữ nhân hư hỏng không biết xấu hổ, kẻ nào nói? Yêu tên tiểu tử thú Tây Môn Vũ đó có cái gì không được, đều là do y đã tu được phúc khí mà thôi." Âu đại mục đột nhiên kích động lớn tiếng nói.

Tây Môn Vô Hận ngớ ra, ngẩng đầu lên nói: "Thế nhưng huynh ấy là thân ca ca của con."

"Y không phải." Âu đại mục buột miệng nói.

"Hả?" Tây Môn Vô Hận sửng sờ nhìn Âu đại mục.

"Ý ta là, có lẽ là không phải đâu? Người và y lớn lên một điểm cũng đều không giống nhau." Âu đại mục giật mình vội vàng lấp liếm.

Tây Môn Vô Hận lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Làm sao mà không phải được? Nếu không phải có phải là tốt bao nhiêu không."

"Ai, nha đầu ngốc. Nếu con thật sự thương y, hãy yêu đi, mặc kệ thân phận, mặc kệ người khác nhìn con thế nào. Con có thể làm được không?" Âu đại mục vuốt ve mái tóc óng mượt của Tây Môn Vô Hận, tay kia nhẹ nhàng lau đi vết máu trên môi nàng.

Tây Môn Vô Hận thống khổ lắc đầu nói: "Không được, không được. Nhị ca biết được tâm tư của con khẳng định sẽ không để ý đến con nữa. Nếu để cho người khác biết, tất sẽ làm cho gia tộc hổ thẹn. Con không thể làm như vậy."

"Nếu làm không được, vậy hãy âm thầm dấu hết thảy ở trong lòng đi. Thời gian sẽ xóa đi tất cả, nhóc con à." Âu đại mục nhẹ giọng nói.

"Thế nhưng...!"

"Đừng có thế nhưng, hãy rời xa y, rời đi thật xa, có lẽ sẽ quên được." Âu đại mục khẽ khàng nói như thôi miên.

"Rời xa y, rời xa y." Tây Môn Vô Hận thì thầm lặp đi lặp lại, mi mắt dần dần đóng lại như sắp chìm vào giấc ngủ.

Khi Tây Môn Vô Hận sắp nhắm hoàn toàn mắt lại, nàng đột nhiên toàn thân chấn động, lại mở to con mắt, lắc đầu nói: "Không, con không thể rời xa huynh ấy, con không yêu cầu nhiều, chỉ cần đứng ở bên huynh ấy nhìn huynh ấy vui vẻ, như vậy cũng tốt lắm rồi."

Âu đại mục nhẹ nhàng than thở, xem ra đây thật sự là số trời đã định rồi. Nếu như vẫn hồi không được, vậy hết thảy hãy thuận theo tự nhiên đi. Nếu tên tiểu tử thú vị Tây Môn Vũ dám làm nhóc con Vô Hận này chịu ủy khuất, không lột da hắn không xong.

Tây Môn Vô Hận dường như đã tìm thấy một mục tiêu. Đúng vậy, so với không được nhìn thấy hắn, mọi thứ khác đều không đáng kể. Sau

khi suy nghĩ rõ ràng, thân thể Tây Môn Vô Hận liền tức khắc buông lỏng rất nhiều, mệt mỏi kéo tới, hơn nữa thân thể Âu đại mục đó như cối lòng ấm áp của mẫu thân, nàng nặng nhọc rơi vào giấc ngủ, trên mặt lệ ngân vẫn còn hoen mi.

Âu đại mục ngắm Tây Môn Vô Hận đang ngủ say, khẽ thở dài, lầm bầm nói: "Nhóc con a, con nhất định phải hạnh phúc a."

Lúc này, diện mạo Âu đại mục biến đổi một hồi, mái tóc hoa râm trong nháy mắt biến thành đen óng, khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng trở nên căng mịn, tràn đầy vẻ phong vận thành thực. Không ngờ chính là nữ Kiếm thánh thần bí đã tập kích Long Nhất lần trước, có lẽ là nữ Kiếm thần cũng không chừng. Nhìn kỹ hình dáng nàng, cùng Tây Môn Vô Hận bất ngờ lại có vài phần giống nhau. Nếu có người thấy cảnh này, chắc sẽ không thể không nghi ngờ rằng bọn họ là mẹ con.

oOo

Long Nhất lẳng lặng ngồi ở trên đỉnh núi của Thánh Ma học viện, giống như lão tăng tọa thiền ngồi không nhúc nhích. Tại thế giới này Long Linh Nhi là thiếu nữ đầu tiên phát sinh quan hệ với hắn, lại dưới một tình huống đặc biệt, nên đối với nàng có một loại cảm giác áy náy rất đặc biệt, hơn nữa lâu ngày sinh tình, cho nên vừa rồi phản ứng mới mạnh mẽ như vậy.

"Ừm, ngày mai đi dỗ ngọt nàng a. Dáng vẻ nàng rõ ràng là yêu ta mà. Có thể đúng như tiểu muội nói, là chính nàng cũng không hiểu rõ mà thôi." Long Nhất trong lòng thầm nói. Nếu như đủ loại phản ứng của Long Linh Nhi trước đó đều là giả trang thì nàng thật quá đáng sợ.

Đúng lúc này, bản năng Long Nhất cảm giác được một loại nguy cơ, thần kinh lập tức như muốn vỡ tung, thân hình chợt lóe biến mất tại chỗ, người đã vọt lên không trung, còn tảng đá hắn vừa mới ngồi bị

một đạo tử sắc kiếm khí đánh trúng nát thành bột.

"Đại tử, là người hả, cần phải đánh đến chết người như vậy để chào hỏi sao." Long Nhất ngạc nhiên nhìn trung niên mỹ phụ toàn thân mặc áo bào tím gần đó, cười nói. Vừa rồi thực sự hấn cũng kinh hãi đến vã mồ hôi lạnh toàn thân.

Trung niên mỹ phụ lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Tiểu tử thú, cảnh giới lại tăng lên rồi."

Long Nhất cười hắc hắc hai tiếng, đáp: "Đại tử đêm hôm khuya khoắt tìm ta, chẳng biết có chuyện gì phải chuyển giao sao?"

Cặp mắt mịch mịch của trung niên mỹ phụ chiếu vào Long Nhất, đến nỗi làm cho hấn sống lưng phát lạnh, như bị một con độc xà nhìn chăm chú.

"Ta nói rồi, bảo người đối tốt với Long Linh Nhi cùng muội muội người. Tin hay không ta lập tức biến người thành đầu heo." Trung niên mỹ phụ lạnh giọng nói.

Long Nhất sờ sờ mũi, cười khan hai tiếng, trong lòng đến là kỳ quái. Nữ nhân này chẳng lẽ thời khắc nào cũng theo dõi ta sao? Như thể một cơn gió nhẹ thoảng qua nàng cũng biết. Huống hồ, nàng sao lại quan tâm đến Long Linh Nhi vậy, chẳng lẽ nàng mới là mẹ ruột của Linh Nhi sao? Long Nhất miên man suy nghĩ.

"Còn dám cười, ngựa mồm sao." Trung niên mỹ phụ trừng mắt nhìn Long Nhất đe nẹt.

Long Nhất nhún nhún vai, nghiêm mặt nói: "Ta biết, người cùng gia gia nhà ta giao tình rất thâm sâu. Ta kính người là trưởng bối nhường cho người ba phần. Chỉ là sự tình giữa ta với Long Linh Nhi

là việc riêng, người không cảm thấy người quản quá nhiều việc sao?"

Trung niên mỹ phụ hừ lạnh một tiếng, kiêu hãnh nói: "Dưới gầm trời này chuyện ta muốn quản mà quản không nổi còn chưa xuất hiện."

Long Nhất bật cười khì khì nói: "Có một thứ người khẳng định không quản được."

"Cái gì?" Trung niên mỹ phụ hỏi.

"Trái tim của gia gia ta." Long Nhất cười đối mắt cùng trung niên mỹ phụ.

Quả nhiên, trung niên mỹ phụ nghe vậy sắc mặt biến đổi, cự kiếm trong tay chỉ vào Long Nhất, một cỗ uy thế khổng lồ nghiêng trời lệch đất đổ về phía hắn.

"Kìa đại tỷ, cho dù ta đoán được rồi cũng không cần tức giận đến bốc lửa vậy, dù sao cũng lớn tuổi rồi mà." Long Nhất một mặt dùng tinh thần lực cùng nội lực ngăn cản, một mặt hắc hắc cười nói.

Trung niên mỹ phụ buông cự kiếm, khí thế tan hết, chỉ còn một nỗi thương cảm và phiền muộn nhàn nhạt.

Thấy trung niên mỹ phụ thương cảm, Long Nhất đột nhiên cảm thấy hơi quá đáng, vì vậy liền nói: "Đại tỷ, là ta nói hươu nói vượn, người đừng để trong lòng. Người xinh đẹp như vậy, gia gia ta năm đó khẳng định bị người mê hoặc đến điên dại."

Trung niên mỹ phụ ngẩng đầu lên nở nụ cười yếu ớt, nói: "Tên tiểu tử nhà ngươi, Tây Môn gia tộc thời nào cũng giống nhau, lời ngon tiếng ngọt lừa gạt chết người ta."

"Lời ngon tiếng ngọt? Đó là cái gì? Ta nói thế nhưng quả thật đó là lời thật lòng." Long Nhất cười đáp.

"Được rồi, người đừng rót mê hồn thang cho ta nữa. Sau này không được làm cho hai nữ hài tử đó thương tâm nữa. Ta mà biết được, không thể không lột da người." Trung niên mỹ phụ uể oải nói.

"Yên tâm đi, hôm nay là ta không đúng, sau này sẽ không thế nữa." Long Nhất nhận lỗi nói, nhưng trong đáy lòng lại có một tia nghi vấn. Hắn cũng làm cho Tây Môn Vô Hận thương tâm sao? Làm sao trung niên mỹ phụ lại đem hai nàng gộp làm một. Hắn có một loại ảo giác, hình như Tây Môn Vô Hận ở phía sau mới là người trung niên mỹ phụ thật sự muốn nhắc tới.

Trung niên mỹ phụ gật đầu, nói: "Ngày nay cục thế đại lục lộn xộn phức tạp, những tháng ngày tiêu dao của người cũng sẽ nhanh đến hồi kết a, phàm làm việc gì cũng phải cân nhắc cẩn thận rồi mới hành động."

Trung niên mỹ phụ nói xong liền như quỷ ảnh biến mất trong đêm tối.

Long Nhất theo thói quen vuốt vuốt cằm. Nữ nhân này nói chuyện sao lại giống lão đầu tử nhà hắn đến vậy. Nhớ lại lúc trước khi ra đi, Tây Môn Nộ cũng dặn dò hắn như vậy.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 203: Mật thư của Tây Môn Nộ : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: Raphael

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Khi bầu trời phương đông hừng lên một vệt sáng trắng bạc, Cuồng Long đế quốc Đẳng Long thành, tại Tây Môn gia tộc phủ đệ, trong thư phòng Tây Môn Nộ ma pháp đăng vẫn tỏa sáng như cũ. Tây Môn Nộ thả một tập thư tình báo dày xuống, day day huyết thái dương.

Lúc này, Tây Môn Nộ mở ngăn kéo, lấy một họa quyển mở ra. Trong bức tranh có ba người, một người là ông ta, người kia là vợ cả Đông Phương Uyển, ở giữa là một tiểu nam hài khoảng hai, ba tuổi. Tiểu nam hài này có một đôi mắt to xinh đẹp, lộ ra một khí chất lạnh lợi.

Vừa nhìn thấy bức tranh, trên khuôn mặt mỗi mặt của Tây Môn Nộ hiện lên một tia tiểu ý, lẩm bẩm: "Hỗn tiểu tử này, cuối cùng không làm cho ta thất vọng, ngay cả nha đầu Long Linh Nhi cũng chinh phục được, nhưng đã làm cho cha ả ta khó xử rồi. Long Chiến à, xem người lấy cái gì đấu lại với ta."

Đúng lúc này, Đông Phương Uyển bưng một chén trà sâm đẩy cửa tiến vào, thấy Tây Môn Nộ đang ngắm bức tranh gia đình hạnh phúc được họa sĩ vẽ hồi Tây Môn Vũ lên ba, dịu dàng nói: "Lão gia, chàng cũng nhớ Vũ nhi sao."

"Ờ, hừ. Ta nhớ tên xú tiểu tử đó làm gì, chỉ là tùy tiện lật qua mà thôi. Nàng đó, thân thể không khỏe sao còn dậy sớm làm gì?" Tây Môn Nộ đặt bức tranh xuống ân cần đáp.

Đông Phương Uyển khẽ thở dài nói: "Lão gia, thiếp đây là tâm bệnh a. Vũ nhi đã rời nhà đi được hai năm rồi, cũng không biết có sống tốt hay không, ăn có đủ no mặc có đủ ấm không. Không có sự bảo hộ của gia tộc thì có bị người khác khi phụ không a." Vừa nói, đôi mắt Đông Phương Uyển đã chột đỏ lên.

"Nàng khóc cái gì hả. Không phải đã nói với nàng là nó rất tốt sao?" Tây Môn Nộ nói.

Đông Phương Uyển cầm lấy cuộn tranh trên bàn, nhìn Tây Môn Vũ hồi nhỏ xinh xắn trong bức tranh, nói: "Vũ nhi là cốt nhục của muội, không thấy được con thiếp trong lòng luôn không ổn định. Mỗi lần nằm mộng đều mơ đến con. Lão gia, chàng phái người đưa con trở về đi, còn tiếp tục như vậy, thiếp chắc sẽ phát điên mất."

"Được rồi, được rồi, vài ngày nữa ta sẽ phái người đi. Rồi mấy ngày sau, hai mẹ con nàng có thể gặp được nhau rồi." Tây Môn Nộ nắm bàn tay nhỏ bé của Đông Phương Uyển ha hả cười đáp.

"Thật sao? Thật có thể nhanh chóng gặp lại được Vũ nhi của thiếp sao?" Đông Phương Uyển mừng rỡ như điên hỏi.

"Đương nhiên là thật. Ta lúc nào đã lừa gạt nàng chưa." Tây Môn Nộ nhìn dáng vẻ hạnh phúc của thê tử, gật đầu. Đến khi nàng trông thấy sự thay đổi của nhi tử, sợ rằng sẽ càng thêm hạnh phúc a.

Đông Phương Uyển xoa xoa tay đi đi lại lại trong thư phòng, nói: "Không được. Thiếp phải đi chuẩn bị cho con một ít vật dụng trong

nhà, quần áo cũng phải đặt thêm vài trăm bộ. Con rất thích ăn món rau cải xào của thiếp. Ôi, đã lâu như vậy không động thủ làm, mấy ngày tới phải luyện tập tốt một chút."

"Uyển nhi, nàng thật sự... có chút hơi quá đấy." Tây Môn Nộ cười khổ nói.

"Quá? Quá cái gì mà quá? Nhi tử của thiếp trở về, chỗ này phải thật đầy đủ mới được. Đúng rồi, con gái nhà Nam Cung gia tộc đã trở về chưa? Khi Vũ nhi trở về, hãy cho bọn nhỏ thành hôn đi. Cũng tránh cho thiếp phải lo lắng quá nhiều nữa." Đông Phương Uyển nói.

Tây Môn Nộ vuốt râu cằm gật gù tán thành: "Vũ nhi cũng nên thành hôn rồi, Nháy mắt đã hai mươi năm rồi. Vài ngày nữa ta phải qua đó đánh tiếng, kêu Nam Cung gia tộc chuẩn bị trước một chút."

Đúng lúc này, ngoài thư phòng vang lên tiếng gõ cửa theo một tiết tấu đặc biệt. Đông Phương Uyển lập tức khéo léo nói: "Thiếp đi trước đây, lão gia cả đêm không ngủ, một lúc nữa nhớ phải đi nghỉ ngơi sớm đó."

oOo

Long Nhất bỗng bình lướt xuống núi. Lúc này đã là sáng sớm, dưới chân núi lục tục có giáo sư học sinh kéo ra luyện tập. Thấy Long Nhất, ai ai cũng mặt mũi tươi cười cất tiếng chào hỏi với hắn, ai bảo Long Nhất là kẻ nổi danh tại Thánh Ma học viện chứ.

Long Nhất cười ha ha đáp lại, đi về phía căn túc xá của Long Linh Nhi, nha đầu kia buồn bực cả buổi tối rồi, bây giờ nên dừng lại thôi.

"Long Nhất, xin dừng bước." Đúng lúc này, một thanh âm rõ ràng sang sảng từ phía sau truyền tới.

Long Nhất nghi hoặc xoay người, liền nhìn thấy một người trung niên vóc dáng trung bình, trên miệng để một hàng ria mép nhỏ đang tiến lại phía hắn. Long Nhất nhận ra ông ta. Người này là một giáo sư ở Đẩu khí học viện đạo tặc ban, tên là Na Nhất Thiên. Lúc ấy nghe thấy cái tên "Một Ngày Nào Đó" này thiếu chút nữa cười vỡ bụng. Lão tử của ông giáo sư này đặt tên cũng thật sự là tuyệt a.

"Có chuyện gì sao? Na Nhất Thiên giáo sư." Long Nhất cười hỏi.

"Cậu nhận ra ta?" Na Nhất Thiên có chút ngạc nhiên hỏi lại.

"Hắc hắc, Thánh Ma học viện ai mà chẳng biết người một giáo sư đỉnh đỉnh đại danh a." Long Nhất cười nói.

"Thật sao? Nguyên lai ta cũng nổi danh như vậy sao?" Na Nhất Thiên cười đáp.

"Đúng vậy, trong giới đạo tặc người là một huyền thoại đó. Tuy nhiên, tìm ta rồi cuộc có chuyện gì hả?" Long Nhất cười nịnh hót hai câu sau đó hỏi. Na Nhất Thiên này trong giới đạo tặc quả thật danh tiếng không nhỏ, ngoại trừ vài vị lão tiền bối đã nghỉ hưu, luận về kỹ thuật cũng không ai có thể cùng sánh vai.

Na Nhất Thiên ngó nghiêng hai bên một chút, thấy không ai chú ý, đột nhiên hai tay lơ đãng chõng lên nhau, tạo ra một thủ thế kỳ quái.

Đồng tử Long Nhất co rút lại. Đây là thủ thế độc đáo của Tây Môn gia tộc, chỉ dùng để đến bước đầu xác nhận thân phận.

Hai người tới một chỗ bí mật, Long Nhất tiện tay bố hạ một kết giới.

"Thuộc hạ Na Nhất Thiên tham kiến thiếu chủ, đây là mật thư từ gia

chủ chuyển tới, mời thiếu chủ xem qua." Na Nhất Thiên co gối quỳ xuống, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một cái ống được niêm phong kín đưa cho Long Nhất.

Long Nhất ngó ra, nhận lấy cái ống đó. Thật sự không tưởng nổi a, xúc tu của Tây Môn gia tộc lại vươn dài như vậy, ngay cả Thánh Ma học viện cũng sắp đặt được cơ sở ngầm, hơn nữa thân phận còn không hề bình thường.

Long Nhất mở nắp ống, từ bên trong lôi ra một cuộn lụa, mở ra xem.

Không lâu sau, Long Nhất đã xem xong, bàn tay to lớn nắm chặt, khi xòe ra chỉ nhìn thấy một làn khói mỏng uốn lượn bay lên, tấm lụa đó không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Chẳng biết giáo sư tại Tây Môn gia tộc địa vị ra sao?" Long Nhất tự nhiên có hứng thú hỏi.

Na Nhất Thiên sừng sốt đáp: "Không được gia chủ cho phép, không thể tùy ý tiết lộ thân phận."

Long Nhất gật đầu, nói: "Vậy thôi, không có việc gì khác người hãy đi trước đi."

"Vâng, thiếu chủ." Na Nhất Thiên đứng dậy, xoay người đi ra ngoài, rồi đột nhiên dừng lại, quay người nói: "Mong thiếu chủ dỡ bỏ kết giới."

"Ôi, quên mất, hắc hắc." Long Nhất cười triệt bỏ kết giới, nhìn bóng lưng Na Nhất Thiên dần dần rời xa trong lòng dường như có chút suy tư.

Mật thư quả thực được Tây Môn Nộ viết. Trong thư viết Thương Lan

đại lục thế cục phức tạp, mà Đẳng Long thành tình thế cũng biến ảo khôn lường, gọi hấn về để hỗ trợ. Trong thư cũng nhắc tới mẫu thân hấn Đông Phương Uyển bởi vì mong nhớ hấn mà sinh bệnh, thân thể càng ngày càng suy nhược.

Quay về hay không quay về đây? Long Nhất vừa đi về phía ký túc xá nữ vừa suy nghĩ. Thật ra mà nói, hấn ở Mỹ Á công quốc này cũng được một thời gian dài rồi. Đại hội mạo hiểm cũng qua rồi. Sau này, trong những ngày lửa chiến tranh chưa lan tới, chắc chắn sẽ chẳng có sóng gió gì. Những ngày kiểu vậy thảnh thơi trải qua một chút cũng không tệ. Nhưng mà lâu dần, cái tâm thích hoạt động không chịu an phận trong người Long Nhất lại mong mỗi hướng về cuộc sống còn kích thích oanh liệt hơn xưa.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 204: Khó xử, giúp muội muội chải tóc : tieuminhtieuBiên dịch & biên tập

Dịch: Raphael

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Có lẽ trở về là một lựa chọn không sai lầm. Long Nhất trong lòng thầm nghĩ. Bất quá hẳn tuyệt không muốn cuốn vào vòng ân ân oán oán giữa các gia tộc môn phiệt. Hẳn một khi trở về, tất sẽ liên lụy tới lợi ích của rất nhiều người, đến lúc đó sợ rằng cũng không phải do hắn định đoạt nữa. Cũng thật sự là hao tâm tổn trí a.

Chỉ lát sau, Long Nhất liền đi tới dưới lầu nữ sinh tức xá, liếc mắt thấy Âu đại mục đang lúi húi bận rộn gì đó, thân hình chọt lóe lên vọt vào trong.

Âu đại mục đứng thẳng lên, cặp mắt tinh quang lấp lánh nhìn theo. Vừa quay đầu liền đối mặt với ánh mắt như cười mà không cười của Long Nhất.

"Âu đại mục, đêm qua ngủ ngon giấc không?" Long Nhất cười hì hì hỏi.

Âu đại mục sắc mặt khế biến, cất giọng khàn khàn nói: "Xú tiểu tử, còn

không mau cút xéo đi."

Long Nhất cười hắc hắc, rốt cục xác định Âu đại mục này chính là vị nữ Kiếm thánh có một chân* với gia gia hắn. Vốn hắn chỉ là hoài nghi. Bởi vì trong đêm trước khi tham gia đại hội mạo hiểm, hắn cảm thấy nhãn thần của Âu đại mục này quen quen, đến tối qua sau khi lại gặp nữ Kiếm thánh đó, trong lòng hắn liền có hoài nghi. Vừa rồi thử một chút như vậy, quả thật đã giúp hắn minh bạch.

Long Nhất vọt lên lầu, trong lòng lại trầm tư. Đúng là quái sự năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều. Bà ta đường đường là một Kiếm thánh vì sao phải dịch dung thành một Âu đại mục gác cửa tại Thánh Ma học viện đây? Chắc phải có mục đích gì rồi.

Long Nhất không tốn chút lực nào chấn mở cửa túc xá của Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận, lách người lọt vào, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại. Phòng khách không có ai, nhưng từ phòng tắm lại vọng ra tiếng nước chảy ào ào, vậy tức là có ai đó đang tắm bên trong. Long Nhất nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ của Long Linh Nhi, nhìn áo ngủ bằng gấm để bên đầu giường, còn trên giường lại không có người, vậy người đang tắm trong phòng tắm nhất định là nàng.

Ngồi ở trên chiếc trường kỷ êm ái, Long Nhất nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm, nghĩ tới Long Linh Nhi ở bên trong đang dùng tay nhẹ nhàng kỳ cọ toàn thân, cổ ngọc trắng tinh đó, xương quai xanh tinh xảo, ngọc phong ngổ nghịch như sóng lớn, đi xuống một chút là tiểu phúc bằng phẳng, đi xuống tiếp, đi xuống...

Long Nhất nghĩ đến đó trong lòng liền nóng như thiêu như đốt, ánh mắt một mảng nóng bỏng. Có lẽ đi vào cùng Long Linh Nhi tắm uyên ương, nàng sẽ càng xác định lại được tâm ý mình. Long Nhất trong lòng hắc hắc cười quái dị.

Tâm động không bằng hành động. Long Nhất đứng lên nhẹ chân nhẹ tay bước tới, đại thủ đặt lên tay nắm cửa phòng tắm, nhẹ nhàng xoay tròn rồi mở ra.

Cửa phòng tắm từ từ hé mở, trong làn hơi nước lượn lờ, một bóng lưng như tuyết bạch với những đường cong lung linh liền xuất hiện trước mắt Long Nhất. Đường nét của tấm lưng ong đó có thể nói hoàn mỹ, đặc biệt là kiêu đồn tuyết bạch căng tròn quả thực khiến người ta ngất ngây.

Đây không phải là Long Linh Nhi. Long Nhất trong lòng cả kinh. Thân thể Long Linh Nhi mỗi bộ phận hẳn đều vô cùng quen thuộc, mặc dù thân thể cũng đẹp đến mức làm cho người ta nghẹt thở như nhau, nhưng trước mắt lúc này tuyệt đối không phải là nàng.

"Linh Nhi, người ta đang tắm, người mở cửa để làm gì vậy?" Một giọng nói trong trẻo vang lên. Cơ thể xích lữa từ từ xoay lại, vừa quay đầu nhìn lên liền thấy Long Nhất ánh mắt vừa mới từ si mê biến thành kinh hoàng, thân thể mềm mại chợt cứng đờ biến thành trạng thái như hóa đá.

Long Nhất kinh ngạc nhìn thân thể hoàn toàn xích lữa trước mắt hẳn lúc này, ngọc nhũ cao vút, khe sâu rãnh kín rõ ràng. Chỉ là người này không ngờ lại là tiểu muội Tây Môn Vô Hận của hắn, cái này...

Cả hai ngây ra nhìn nhau, đều bị chấn kinh đến lạc thần. Đột nhiên, Long Nhất giật mình một cái tỉnh táo lại trước. Hắn vội vàng quay đầu đóng cánh cửa lại, đặt mông ngồi xuống trường kỷ thờ hỗn hển, trong đầu thật sự khống chế không được ý niệm về một màn ướt át vừa mới hiện lên.

Long Nhất lắc lắc đầu, dùng sức tự tát mạnh lên mặt, trong lòng không ngừng nói: "Nàng là muội muội của ta, ta sao lại nghĩ lung

tung gì thế."

Nhưng trong lòng hắn cũng đã có một loại khoái cảm cấm kỵ, có một tiếng nói khác vang lên trong lòng: "Cái gì mà muội muội chứ, người cũng không phải thật sự là Tây Môn Vũ. Theo tâm linh mà nói, các người chỉ là hai người xa lạ mà thôi, có gì mà không thể chứ?"

Long Nhất trong lòng run lên, vội vàng đè nén bóp chặt ý niệm đó, cho đến khi ý nghĩ tà ác này tan thành mây khói.

Lúc này Long Nhất chẳng biết xử trí sự khó xử này như thế nào, mà Tây Môn Vô Hận trong phòng tắm càng không chịu nổi. Nàng ngồi sụp xuống, khuôn mặt vùi vào hai bàn tay, mặc cho nước phun chảy ào ào lên tấm lưng ong óng ả của nàng.

Tây Môn Vô Hận trong lòng xấu hổ vạn phần. Khó xử không phải là cái quan trọng nhất, mà quan trọng nhất chính là trong lòng nàng trào lên một nỗi vui sướng khiến nàng tự thấy hổ thẹn. Long Nhất là ca ca nàng, nàng yêu ca ca, thân thể này cho hắn nhìn nàng tuyệt không cảm thấy tổn hại, ngược lại cảm thấy có chút mừng vui. Nhưng chính dạng cảm giác này làm cho nàng chẳng biết như thế nào đối mặt với Long Nhất. Nàng lo hắn sẽ biết đến bí mật nhỏ ấy trong nội tâm nàng, nói như vậy có khiến hắn chán ghét hay không, hắn có thể cho nàng ở lại bên cạnh hắn không?

Tây Môn Vô Hận lưỡng lự do dự trong phòng tắm hồi lâu, rốt cuộc đứng thẳng người lên, nhìn vào ma pháp kính ngắm chính mình đang đứng giữa làn hơi nước lượn lờ, ánh mắt mơ màng, hai gò má đỏ bừng, hiện ra một tiểu mỹ nhân tràn đầy xuân ý.

Tây Môn Vô Hận hít sâu một hơi, nhớ tới những lời đối thoại cùng Âu đại mục tối qua. Âu đại mục đã nói, nếu không thể bỏ qua cái nhìn thành kiến của thế tục, đừng cảm yêu Long Nhất, vậy hãy rời xa hắn

thật xa. Nếu muốn ở lại bên hắn, vậy phải an phận, không chút tạp niệm làm thân muội muội của hắn.

Rũ bỏ thành kiến thế tục, Tây Môn Vô Hận không phải không nghĩ tới. Nàng thậm chí nghĩ tới cho dù nhất định như thiêu thân lao vào lửa, đốt cháy cả tính mạng cũng vẫn yêu, yêu hết mình, yêu cho đến trời long đất lở cũng không hối tiếc.

Nhưng mà, nàng cũng không phải là một thiếu nữ không có lý trí. Nàng và Long Nhất không phải chỉ là hai cá thể đơn độc. Đầu tiên một khi chuyện này bộc lộ ra, gia tộc nhất định sẽ hổ thẹn, hơn nữa nàng lo lắng nhất chính là Long Nhất sau khi biết được nàng có tâm tư đến cả thiên địa bất dung đó sẽ rời xa nàng, sẽ cùng nàng trở nên người xa lạ. Bởi vì có quá nhiều kiêng dè, nên nàng quyết định, ở lại bên Long Nhất cả đời làm muội muội hắn, cho dù chỉ được hắn quan tâm như với một muội muội, nàng đã mãn nguyện rồi.

Tây Môn Vô Hận nghĩ tới đó, sắc mặt dần dần khôi phục lại bình thường. Nàng lau khô thân thể mặc y phục chỉnh tề rồi đi ra.

"Nhị ca, huynh vào sao không gõ cửa, cũng may huynh là nhị ca muội, nếu không muội đến phải tự tử vì xấu hổ mất." Tây Môn Vô Hận dùng ngữ khí ngây thơ bất mãn nói. Nàng ngồi xuống cạnh Long Nhất, không hề kiêng dè ôm lấy cánh tay hắn, như vẫn làm trước kia.

Long Nhất ngẩn ngơ. Tây Môn Vô Hận với một câu nói nhẹ nhàng thật lòng đã đem bầu không khí khó xử giữa hai người hóa giải thành vô hình. Điều này làm cho chính hắn cảm thấy xấu hổ với tà niệm vừa nảy sinh trong đầu, đồng thời trong lòng cũng thầm bội phục tiểu muội này của mình. Nàng thật sự rất thông minh.

"Là nhị ca không đúng. Nhị ca thấy trong phòng ngủ Linh Nhi không có ai, còn tưởng rằng bên trong chính là nàng ấy, hắc hắc." Long

Nhất cười vuốt mái tóc đẹp vẫn còn ướt đẫm, đang tỏa ra làn hương thơm dịu mát của Tây Môn Vô Hận.

"Nhị ca ngốc, Linh Nhi sáng sớm nay đã chạy sang phòng muội ngủ rồi." Tây Môn Vô Hận cười tươi như hoa, nhưng ai mà biết trong lòng nàng nổi lên một trận chua xót đây.

"Này, nhị ca muội cũng không phải thần tiên, làm sao biết được nàng ta chạy sang phòng muội." Long Nhất cười khan hai tiếng, xoay người, hai tay nâng mái tóc của Tây Môn Vô Hận lên, vận nội lực, một làn hơi ấm áp bao quanh lấy những sợi tóc dài như tơ của nàng. Hơi nước dày đặc bốc lên, mái tóc ẩm ướt rất nhanh liền trở nên khô ráo, mềm mại mà mượt mà.

Tây Môn Vô Hận lim dim mắt hưởng thụ cử động làm cho nàng ấm áp này của Long Nhất, trong lòng càng thêm kiên định phải đem phần yêu thương này vĩnh viễn chôn sâu tận đáy lòng, như vậy nàng sẽ vĩnh viễn là tiểu muội thân mật nhất của Long Nhất, có thể như thế sẽ tự nhiên thoải mái hưởng thụ nội tâm ấm áp của hắn.

"Nhị ca, huynh giúp muội chải tóc được không?" Tây Môn Vô Hận đột nhiên lẩm bẩm nói.

"Chải tóc? Được thôi, tài nghệ của nhị ca muội là thiên hạ vô song đấy." Long Nhất cười đáp. Nghề làm tóc hắn ở tiền thế cũng có đọc lướt qua. Bởi vì nhiệm vụ có những lúc mục tiêu là nữ nhân, mà chuyện trò về những thứ nữ nhân thích thú là thủ đoạn hữu hiệu để tiếp cận bọn họ. Bởi vậy hắn phải có sự hiểu biết đối với phương diện này.

Tây Môn Vô Hận ngồi quay lưng về phía Long Nhất. Mái tóc đen óng mượt mà buông xuống như thác nước, mềm như lụa, thật sự rất cuốn hút. Long Nhất ở tiền thế có lẽ chưa từng thấy qua mái tóc nào

đẹp đến thế.

Hai tay Long Nhất thực hiện những động tác thuần thục trên mái tóc Tây Môn Vô Hận. Khí chất Tây Môn Vô Hận vô cùng tao nhã, dáng vẻ có chút khác biệt với người thường. Long Nhất cũng không phải chải chuốt lại quá nhiều, chỉ là đem những sợi tóc hai bên tai nàng kết lại thành một đóa hoa bách hợp sau đó cố định, tóc mái chải thành những nếp sóng, món tóc sau gáy lại chải thành từng lọn một tầng tầng lớp lớp, rồi dùng chân khí cuộn lại, cứ thế buông thả xuống tận eo, xem ra giống như một thiếu nữ trong phim hoạt hình có vẻ không được chân thật lắm.

"Nhị ca, có đẹp không vậy, huynh không biến tiểu muội khuynh quốc khuynh thành của huynh thành như nữ ma đầu trong địa ngục chứ." Tây Môn Vô Hận lo lắng hỏi.

"Yên tâm sẽ rất đẹp." Long Nhất đáp, sau khi chỉnh sửa một chút rồi dừng lại, đi tới đối diện với Tây Môn Vô Hận yên lặng ngắm nghía nàng, đột nhiên lắc đầu than một tiếng.

"Sao vậy? Nhìn không đẹp sao?" Tây Môn Vô Hận hỏi.

Long Nhất lắc đầu, than thở: "Không phải, là quá đẹp, đơn giản là đẹp tuyệt trần a. Muội mà đi ra ngoài chẳng phải sẽ tàn hại hết lũ nam nhân chúng ta sao?"

"Tại sao?" Tây Môn Vô Hận thắc mắc.

"Bọn họ một khi thấy muội thì đến hồn phách cũng bị muội câu dẫn mất, còn không phải là tàn hại sao?" Long Nhất hà hà cười nói.

"Đáng ghét, sao hồn phách nhị ca huynh lại không bị muội câu dẫn mất hả." Tây Môn Vô Hận vui vẻ cười đáp.

"Hừ, nhị ca muội đã gặp qua vô số người đẹp, so với những tiểu tử đang kêu ngeo ngeo gọi mái tất nhiên định lực phải hơn." Long Nhất giờ giọng thối. Hắn cũng không dám nói, kỳ thật hắn vừa rồi cũng có một sát na thất thần. Trong lòng hắn cũng không thể không thừa nhận, Tây Môn Vô Hận quả nhiên là tuyệt thế mỹ nhân thế gian ít có. Đặc biệt là sau khi tắm gội cả người toát ra khí tức thơm tho tươi mát, đối với nam nhân mà nói tuyệt đối là sự hấp dẫn trí mạng.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ Tây Môn Vô Hận đột nhiên mở ra. Long Linh Nhi mặc áo ngủ thanh tú đứng ở cửa, sững sờ nhìn hai huynh muội đang cười đùa huyên náo.

* Có một chân: Âm chỉ có quan hệ tình cảm mập mờ.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 205: Thủy Nhược Nhan phần nộ

Dịch: Raphael

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Tây Môn Vô Hận quay đầu nhìn lại, vẻ mặt cứng đờ sau đó lại khôi phục như bình thường. Nàng cười nói: "Linh Nhi, người dậy rồi à, mau đến xem nhị ca làm tóc giúp ta, có đẹp không?"

Long Linh Nhi rụt rè liếc mắt nhìn Long Nhất, rồi bước tới, lẳng lẳng ngắm kiểu tóc mới lạ đáng yêu đó của Tây Môn Vô Hận, bên tai dùng sợi tóc tết thành hai đóa bách hợp, mái tóc dài buông xuống sau lưng, quả nhiên là đặc biệt xinh đẹp.

Lúc này, Tây Môn Vô Hận đứng lên, quay hai vòng tại chỗ, dây lưng lụa phất phơ uốn lượn theo động tác xoay người, thật giống như tiên nữ hạ phàm a.

"Thật xinh đẹp." Long Linh Nhi lẩm bẩm nói, nhãn thần lộ chút hâm mộ.

"Thật sao? Ta phải tận mắt xem mới được." Tây Môn Vô Hận cười, như cơn gió lướt vào phòng ngủ, ngồi ở trước bàn trang điểm, ngẩn ngơ thấy trong gương hiện ra một thiếu nữ xinh đẹp như không vương chút bụi trần. Đó thật là mình sao?

Tây Môn Vô Hận nghiêng trái nghiêng phải, nét mặt tràn ngập vẻ

mừng rỡ. Nàng lao ra, hưng phấn ôm cổ Long Nhất rồi hôn nhẹ một cái lên mặt hắn, sau đó nhìn Long Linh Nhi, cười hì hì nói: "Linh Nhi, ta hôn nam nhân của ngươi, ngươi không để ý chứ."

Long Linh Nhi nhìn sang phía Long Nhất. Nàng trong lòng tự nhiên là không để ý. Hai huynh muội thân mật như thế tại Thương Lan đại lục cũng không thấy nhiều, nhưng cũng không phải không có, cho nên cũng không có vẻ gì là bất thường cả. Nàng bây giờ chỉ là có chút lo lắng, trải qua sự việc tối hôm qua, Long Nhất trong lòng có còn tức giận nàng không? Nàng suy nghĩ cả đêm, mặc dù vẫn còn có một chút bối rối, nhưng nàng nghĩ nàng thật sự đã yêu hắn. Cảm giác trái tim đau đớn sâu sắc đó đến từ đáy lòng thật sự là chân chân thực thực. Nếu cảm giác đó cũng có thể làm giả, chỉ có thể nói tinh thần nàng đã xuất hiện vấn đề nghiêm trọng.

Long Nhất thấy Long Linh Nhi đáng thương đang chăm chú nhìn hắn, đại thủ vươn ra ôm nàng vào trong lòng. Không đợi Long Linh Nhi vui mừng, hắn liền liên tiếp lấy tay vỗ đét đét lên kiềng đồn nàng mấy cái. Nỗi đau đớn vì bỏng rát làm cho Long Linh Nhi lệ quang long lanh, nhưng trong lòng lại tràn ngập niềm vui. Long Nhất như vậy chứng tỏ đã tha thứ cho nàng a.

"Linh Nhi, bắt đầu từ bây giờ, cả thân thể cùng trái tim nàng đều thuộc về ta, nếu dám để cho chúng vượt quá giới hạn chút nào, ta sẽ đem kiềng đồn của nàng ra đánh đến nở hoa, nghe rõ chưa?" Long Nhất nâng cằm Long Linh Nhi lên, dùng ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn nàng.

"Mmm" Long Linh Nhi cắn môi dưới dùng sức gật đầu.

Long Nhất hài lòng gật đầu, cúi người xuống hôn phớt một cái lên khóe môi Long Linh Nhi.

"Xú nhị ca, nếu muốn thân mật thì đi ra chỗ không có ai nhé, đừng ở đây đầu độc muội là thiếu nữ trưởng thành rồi đấy." Tây Môn Vô Hận bĩu môi bất mãn nói.

Long Linh Nhi then thùng vũng vầy trong lòng Long Nhất thoát ra, co lại sau lưng Tây Môn Vô Hận.

Long Nhất cười cười, đặt mông ngồi xuống trường kỷ, chậm rãi nói: "Ta quyết định rồi. Vài ngày nữa lên đường trở về Đẳng Long thành, các nàng cũng đi cùng ta."

"A, hay quá, rốt cuộc có thể về nhà rồi." Tây Môn Vô Hận cùng Long Linh Nhi hưng phấn nhảy nhót. Tính ra các nàng cũng đã hơn một năm rồi không về nhà. Từ trước tới nay chưa hề xa nhà lâu như vậy a.

Vui vẻ một lúc, Tây Môn Vô Hận định thần lại, nói: "Nhị ca, sao chúng ta không lập tức lên đường vậy, huynh còn có chuyện gì phải làm sao?"

Long Nhất gật đầu. Tinh Linh công chúa Lộ Thiển Á và tên to xác Man Ngưu cho đến giờ vẫn chưa đến tìm hắn, hại hắn phải nóng lòng mong đợi. Cho nên hắn quyết định trước khi lên đường sẽ ghé qua Tinh Linh sâm lâm.

"Nhị ca, huynh còn có chuyện gì hả, không phải lại muốn đi tìm tiểu muội muội nào chứ?" Tây Môn Vô Hận cười khanh khách chọc.

"Đoán đúng đó, ta phải đến Tinh Linh sâm lâm." Long Nhất cười thừa nhận. Dù sao sự phong lưu của hắn ai chẳng biết, cũng không có gì phải giấu giấu giếm giếm.

"Là đi tìm nàng tinh linh xinh đẹp kia sao?" Long Linh Nhi hỏi, nhớ lại

ngày đó tại Mễ Á công quốc đã nhìn thấy nàng tiểu tinh linh xinh đẹp thuần khiết đó ở bên cạnh Long Nhất.

"Đúng vậy." Long Nhất gật đầu đáp.

"Vậy dẫn bọn muội đi cùng đi, muội rất muốn được kiến thức một chút về Tinh Linh thâm lâm trong truyền thuyết. Nghe nói nơi đó có thể so với tiên cảnh, là địa phương mỹ lệ nhất Thương Lan đại lục." Tây Môn Vô Hận kéo ống tay áo Long Nhất năn nỉ, còn Long Linh Nhi cũng lộ ra ánh mắt khẩn cầu.

Long Nhất suy nghĩ một chút, dẫn các nàng đi Tinh Linh thâm lâm không phải không được. Cũng chẳng biết phải đến lúc nào mới trở lại Mễ Á công quốc đây? Cho nên hắn gật đầu, lập tức đổi được tiếng hoan hô của hai nàng cùng với hai nụ hôn nồng ấm mà thơm mát.

Sau một lúc vui đùa cùng hai nàng, sự ngăn cách với Long Linh Nhi nảy sinh lúc trước rất nhanh biến mất không thấy đâu nữa, hai người lại khôi phục trạng thái dính như keo.

Khoảng giữa trưa, Lâm Na tới tìm lương nữ, sau khi thấy Long Nhất không khỏi ngẩn ra, lại nhìn thấy Long Linh Nhi ngồi trên đùi hắn, trong lòng thầm nhủ, hai người này đêm qua còn không biết vì nguyên nhân gì mà cãi nhau, thế nào mà hôm nay lại có bộ dáng tình chàng ý thiếp dạt dào tình cảm thế này? Thật sự là không hiểu nổi.

"Nhị ca, thị nữ của huynh tới, mau sai bảo gì đó đi." Tây Môn Vô Hận cười hi hi nói.

Long Nhất cười đáp: "Người ta coi như không thừa nhận rồi. Dạng thị nữ có chết cũng không nhận sai này không cần đâu."

Gương mặt tươi tắn của Lâm Na liền hết trắng lại đỏ, hàm hừ nói: "Ai

nói ta không thừa nhận. Lâm Na ta là người dám nói dám làm."

Long Nhất kinh ngạc nhú mày, bĩu môi nói: "Là gia gia nàng ngày hôm qua giáo huấn nàng sao. Thị nữ mà tâm không cam, tình không nguyện ta cũng chẳng cần."

Lâm Na trừng mắt, yêu kiều quát: "Người nói bậy, ta đây là nguyện ý cá cược bị thua, ta mới không muốn làm rùa đen."

Long Nhất trong lòng cười thầm, nguyên lai là như vậy a, nhưng khuôn mặt tuấn tú lại trầm xuống, nói: "Thị nữ to gan, dám dùng thái độ này nói chuyện với chủ nhân, còn không mau mang cho lão tử chung trà lại đây."

Lâm Na ngớ ra, rồi giật mình, cười duyên ứng tiếng đáp: "Vâng, chủ nhân." Nói xong liền rót một chung trà, đưa tới trước mặt Long Nhất cười nói: "Chủ nhân, xin mời dùng trà."

Long Nhất tiếp lấy chung trà, thấy Lâm Na hết sức cao hứng, trong lòng không nhịn được thầm nghĩ: "Nha đầu này sao lại cao hứng như vậy, chắc không phải nội tâm ả ta tiềm tàng khuynh hướng thích bị ngược đãi chứ."

Long Nhất nhấp một ngụm trà, cẩn thận đánh giá Lâm Na. Ngũ quan tinh mỹ, mái tóc đỏ như lửa, vóc dáng trước vênh sau cong, chẳng trách vừa nhìn đã mang lại cho người ta một loại cảm giác nóng bỏng.

"Người làm gì mà nhìn người ta như vậy." Lâm Na bị Long Nhất nhìn chăm chú thì có chút thẹn thùng, không khỏi sảng giọng.

Ánh mắt Long Linh Nhi lóe lên, nghe ngữ khí Lâm Na, hình như có chút thành phần làm nũng ở bên trong. Cái này tuyệt đối là một tín

hiệu nguy hiểm a.

"À à, ta ngắm thị nữ của ta không được sao? Đến lúc ta đi rồi sẽ không còn nhìn thấy nữa." Long Nhất cười đáp.

Lâm Na sừng sốt, hỏi: "Các người phải đi à?"

"Ừ, đi ra ngoài lâu như vậy, chúng ta cũng cần phải trở về, nàng coi như cũng làm thị nữ của ta rồi, điều ước đánh cá kia cũng coi như xong rồi." Long Nhất nói.

"Thế nhưng... thế nhưng... Lâm Na lắp bắp không biết phải nói cái gì, nội tâm cảm xúc lẫn lộn, có chút cay đắng có chút xót xa, buồn bã.

"Không có thể nhưng gì cả, nàng là cháu gái của lão đầu Phổ Tu Tư kia, ta còn sợ lão một mối lửa đem ta nướng chín đây?" Long Nhất cười hắc hắc.

Lâm Na vân vê vạt áo, vẻ mặt có chút ương ngạnh, nói: "Coi như người có lương tâm. Ta thật mong như thế. Ai muốn làm thị nữ của tên thối tha nhà người chứ."

Long Nhất nhún vai, xoa xoa bụng nói: "Đói quá rồi, chúng ta đi ăn thôi."

Bốn người đi xuống lầu, ai ngờ trên đường lại vừa vặn chạm mặt Thủy Nhược Nhan vừa kết thúc giờ học, quay lại đúng lúc. Mĩ nữ đều tụ tập lại rồi, tự nhiên là bị hàng ngàn hàng vạn ánh mắt, có ghen ghét có cả bội phục, cùng nhòm vào.

Long Nhất quả thật da mặt rất dày, mặt không đỏ tim không nhảy mạnh tiếp nhận mọi ánh mắt chăm chú ngường mộ của chúng nhân. Loại cảm giác này nói thật là vô cùng bay bổng. Hắn bây giờ là một

huyền thoại ở Thánh Ma học viện, sau này rời khỏi học viện, loại cảm giác này sẽ không có lại được nữa.

Đi tới Túy Hương lâu, ông chủ đó có lẽ nhận được chỉ thị của Phong Linh, cung cung kính kính tiếp đón bọn họ đến phòng thượng khách vẫn thường ngồi trước đây.

Trong lúc ăn, Thủy Nhược Nhan từ miệng của các nữ tử biết được tin tức Long Nhất sắp rời đi, liền tức khắc ngậy ra như tượng gỗ, cái thìa trên tay cũng rớt xuống. Phản ứng mạnh mẽ này làm cho mọi người đều giật mình.

Sau nửa ngày, Thủy Nhược Nhan mới hồi phục lại tinh thần, nàng trầm mặc không lên tiếng nhặt cái thìa rơi trên mặt bàn lên, đảo thức ăn trong bát một cách vô ý thức. Thật lâu, nàng mới nhẹ giọng hỏi: "Thật sự phải đi sao? Không trở lại sao?"

Long Linh Nhi lườm Long Nhất một cái, tay xinh hung hăng véo vào hông hắn. Tên xấu xa chuyên trêu hoa gheo nguyệt này, ngay cả giáo sư cũng câu dẫn, thật muốn kéo rách khóe miệng hắn, cái khóe miệng thường xuyên đong lại nụ cười mím câu nhân, xem hắn làm sao còn quyến rũ người ta nữa.

Long Nhất hít vội một hơi, vươn bàn tay ra luồn vào giữa cặp đùi Long Linh Nhi. Long Linh Nhi liền tức khắc cả người rã rời, tay xinh trên hông hắn cũng từ véo biến thành ôm.

"Nhất định là sẽ trở lại chứ, chỉ là chẳng biết phải đợi tới khi nào thôi." Long Nhất đáp.

"Ôi, là như thế sao?" Thủy Nhược Nhan ngơ ngác đáp lại. Bầu không khí trên bàn ăn như chùng xuống, mấy nữ tử mỗi người đều có tâm sự riêng, lẳng lặng như những kẻ mất hồn.

Long Nhất xoay xoay đôi đũa trong tay, nhìn mấy nữ nhân thần thái không giống nhau, trong lòng cười khổ không thôi. Mẹ kiếp, làm lão tử nộ hỏa thật rồi.

"Các nàng ăn đi, ta đi vào phòng vệ sinh chút." Long Nhất không chịu nổi bầu không khí buồn tẻ như vậy, đứng dậy đẩy cửa đi ra.

Đi tới phòng vệ sinh, Long Nhất cởi quần, thoải mái khoan khoái vừa huýt sáo vừa đi tiểu. Đúng lúc này, cánh cửa phòng vệ sinh đột nhiên bình một cái bị đẩy tung ra, Thủy Nhược Nhan mang theo vẻ mặt tức giận xông vào.

Long Nhất đúng lúc đang sảng khoái, chợt thấy một nữ nhân xông tới, tức khắc thân thể run lên, thiếu chút nữa tiểu cả lên quần, vội vàng kìm nén lại. Hắn bối rối đem tiểu huynh đệ nhét lại vào trong quần.

"Nàng vào đây làm gì, phòng vệ sinh nữ ở bên đối diện." Long Nhất cười khổ nói.

Thủy Nhược Nhan tức giận nhìn Long Nhất, khóa trái cửa phòng vệ sinh lại, từng bước từng bước một tiến lại gần hắn.

Trái tim Long Nhất gõ như trống làng. Nữ nhân này quả không bình thường a, chẳng lẽ lại muốn đè hắn ra làm trong nhà vệ sinh này sao.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 206: Xấu xa lại gặp chuyện xấu xa

Dịch: Raphael

Biên dịch & biên tập: Long Nhất "Nàng muốn làm gì?" Long Nhất nuốt nước miếng đánh ực hỏi.

"Làm gì? Ta đánh chết cậu." Thủy Nhược Nhan nhảy xổ vào người Long Nhất, rồi vừa cào, vừa cắn, khiến cho Long Nhất dở khóc dở cười. Dù sao cũng là một giáo sư a, như thế nào mà chẳng khác gì một tiểu nữ hài ăn vạ vì không vòi được đồ chơi.

"Được rồi, được rồi, đừng lộn xộn nữa." Long Nhất định đẩy Thủy Nhược Nhan ra, đại thủ vừa đưa ra liền cảm thấy tóm phải một khối thịt mềm mại vừa ấm áp lại đầy đàn tính, thân hoài kinh nghiệm hẳn lập tức phản ứng lại biết đã bắt được cái gì, lập tức buông tay lui ra phía sau hai bước.

Thủy Nhược Nhan gương mặt ửng hồng, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm Long Nhất, giận dữ: "Cậu tên bại hoại này, lại chiếm tiện nghi của ta rồi."

"Ta không phải cố ý." Long Nhất buông tay, đột nhiên cảm thấy lý do này hình như có chút gượng ép.

"Cậu... chàng chiếm tiện nghi cũng cho chàng chiếm, nhưng chàng mơ tưởng ăn rồi chùi mép bỏ đi là xong à." Thủy Nhược Nhan nói tới

đó lại giận dữ nhìn Long Nhất.

"Ta vẫn còn chưa ăn mà?" Long Nhất thềm nhủ.

"Cho nên... cho nên chàng đối xử với ta lãnh đạm như thế, là chàng có chủ tâm trả thù ta có phải không?" Thủy Nhược Nhan trừng mắt nhìn Long Nhất nói. Thốt được ra đến như vậy nàng cũng mặt đỏ trống ngực đập liên hồi.

Long Nhất trong lòng cười khổ không thôi. Khi bắt đầu quả thật là có ý tứ như vậy, rốt cục thì đây cũng là thủ đoạn giả vờ tha để bắt thật mà thôi. Cô nàng này cố tình treo trước miệng hấn, mỗi khi đến thời khắc quan trọng lại rút chân bỏ chạy. Bất quá hấn chỉ dùng chính đạo của người để đáp trả cho người mà thôi. Nhưng sau này trong Ma Ảo sâm lâm xảy ra nhiều chuyện như vậy, bên người lại có nữ nhân Lăng Phong giả trang thành nam hài, yêu nhau tha thiết trong đó, tự nhiên là không thể chú ý đến mọi mặt rồi. Nhìn từ này phương diện này thì nhiều nữ nhân quá cũng không phải là một chuyện tốt a.

"Chàng không nói, vậy chúng tớ ta nói đúng. Chàng bây giờ trả thù cũng trả thù được rồi, làm cho người ta đảo lộn đến ngủ cũng không yên giấc, sao có thể bỏ ta lại mà đi?" Thủy Nhược Nhan oán hận giẫm giẫm chân, cố lấy dũng khí dựa vào ngực Long Nhất.

Ôm thân thể ngọc ngà thơm ngát vào lòng, lại ở trong nhà vệ sinh nam, Long Nhất liền tức khắc cảm thấy một loại kích thích khác lạ. Hấn không đẩy Thủy Nhược Nhan ra nữa, như vậy có vẻ có chút đối trá rồi, đối với tuyệt thế mỹ nhân chủ động khiêu khích thế này, có nam nhân nào mà lại ngu ngốc cự tuyệt đây?

Long Nhất vòng tay ôm vai Thủy Nhược Nhan, than thở: "Không phải ta muốn bỏ đi. Mà là ta phải trở về. Cho dù nói như thế nào, trong người ta cũng có dòng máu của Tây Môn gia tộc, có chút nhiệm vụ ta

phải gánh vác."

Thủy Nhược Nhan siết chặt eo lưng Long Nhất, thì thào: "Thiếp theo chàng cùng về."

Long Nhất cười cười, vừa định gật đầu, đột nhiên lại nhớ đến một việc. Hắn đã không còn là tên Tây Môn Vũ ngu ngốc trước kia. Tây Môn Nộ cha hắn bí mật tích góp lực lượng như thế, với đủ loại dấu hiệu từ trước đến nay, cho thấy tuyệt không phải là một bề tôi trung quân. Mưu đồ cướp đoạt ngôi báu cho tới bây giờ đã bộc lộ chân tướng. Trong mật thư ông ta có nhắc tới cục thế của Đảng Long thành, mặt ngoài cùng hoàng đế Long Chiến đồng lòng liên hợp với Nạp Lan chống lại Ngạo Nguyệt đế quốc, trên thực tế bây giờ Đảng Long thành sợ rằng đang nước sôi lửa bỏng, một khi không cẩn thận sẽ gặp họa diệt vong. Là hoàng đế của một đế quốc, địa vị của Long thị gia tộc đã ăn sâu bén rễ trong lòng dân chúng, khẳng định cũng đã ẩn dấu lực lượng khổng lồ trong bí mật. Tây Môn Nộ giao phong với lão, việc thắng bại vẫn chưa biết thế nào, điều khẳng định duy nhất chính là tương lai Đảng Long thành sẽ nổi phong ba, minh tranh ám đấu. Với cục thế này đưa mấy nữ nhân trở về là chuyện tốt sao? Đặc biệt là Long Linh Nhi, nàng là con gái hoàng đế Long Chiến, đến lúc đó giữa thù nước hận nhà và tư tình nhi nữ nàng sẽ phải quyết định lựa chọn ra sao?

Thủy Nhược Nhan nhìn Long Nhất thật lâu vẫn không trả lời, cánh mũi cay cay, chua xót nói: "Chàng không muốn thiếp đi?"

Long Nhất lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng vuốt ve hai má nàng, đáp: "Không phải không muốn, mà là không thể, lần này ta trở về còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì đây? Nàng ở lại Thánh Ma học viện đi, các môn sinh ở đây cần nàng, chẳng lẽ nàng nhẫn tâm mặc kệ không quản tới sao, nàng cũng biết bọn họ rất quý nàng."

Thủy Nhược Nhan ngăn người, nàng quả thật không nỡ bỏ lại đám nữ hài ở lớp, nhưng mà.

"Lí do của chàng chẳng thuyết phục, Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận không phải cũng trở về cùng chàng sao?" Thủy Nhược Nhan rầu rĩ nói.

"Bọn họ... bọn họ cũng không trở về." Long Nhất thở dài một tiếng, định quyết tâm để hai nàng ở lại Thánh Ma học viện.

Long Nhất vừa nói như thế, Thủy Nhược Nhan liền tìm không được lý do phản bác nữa.

Lúc hai người trở lại bàn ăn, ba người Lâm Na cùng dùng một loại ánh mắt kì lạ và ghen tuông nhìn hai người, đồng thời mũi cũng hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ bất mãn.

Long Nhất đã quyết định không đưa hai nàng trở về, thì sợ hai nàng tâm tình sẽ phản ứng tiêu cực, nên muốn nịnh bợ các nàng một chút. Hắn đã đáp ứng đưa các nàng trở về, bây giờ lại rút lời, rõ là đã sai rồi.

"Long Nhất, đến lúc về ngươi hãy ghé qua phòng làm việc của gia gia ta đi. Ông dặn ta nếu thấy ngươi thì kêu đến tìm ông." Sau khi ăn trưa xong, Lâm Na quay sang nói với Long Nhất.

"Lão đầu kia tìm ta? Nàng có biết là chuyện gì không?" Long Nhất hỏi.

"Ta làm sao biết, còn nữa ngươi luôn gọi gia gia ta là lão đầu này lão đầu nọ, không tôn kính ông chút nào." Lâm Na tức giận nói.

"Nha đầu rắm thối, biết cái gì, gọi lão là lão đầu mới là tôn kính nhất.

Nếu ta gọi lão là viện trưởng lão khẳng định sẽ nghi thần nghi quỷ đấy." Long Nhất hắc hắc cười đáp.

"Cưỡng từ đoạt lý." Lâm Na hừ một tiếng nói.

Long Nhất cười không nói nữa, hắn cũng đang muốn đi tìm lão đầu Phổ Tu Tư kia. Cũng muốn hỏi một chút về việc liên quan tới Hỏa Diệm sơn. Làm sao ông ta biết đến sự tồn tại của Hỏa Diệm sơn, hơn nữa còn biết cả phương pháp mở ra?

Trở về Thánh Ma học viện, Long Nhất bảo các nàng về trước, rồi đi về hướng phòng viện trưởng Phổ Tu Tư. Đó là một tòa nhà hai tầng đơn độc có hình dáng kỳ lạ, là không gian riêng của ông ta, dưới đất cũng được xây dựng hai tầng ngầm, ông ta thường thí nghiệm ma pháp kiểu mới trong tòa nhà đó.

Vừa mới đi tới trước tòa nhà, Long Nhất liền cảm giác được một tầng kết giới cường đại, hình như là thể kết hợp giữa thủy hệ và hỏa hệ.

Phá kết giới tất nhiên là sở trường của Long Nhất, nội lực của hắn ngoại trừ dùng để công kích, thì hấp thu ma pháp lực không mất quá nhiều sức.

"Thật là vững chắc, không lẽ Thủy Linh Lung cũng ở trong đó sao." Long Nhất trong lòng thầm nói, mau chóng gia tăng tốc độ vận chuyển nội lực nhanh hơn.

Một lúc sau, Long Nhất thành công xuyên qua kết giới đi vào, vừa vào liền nghe được một trận tiếng thờ hỏn hển kỳ quái. Nếu đoán không lầm, có lẽ là từ một nam một nữ. Chẳng lẽ... Long Nhất trong lòng lập tức nổi lên một ý niệm bất chính.

Theo thanh âm, Long Nhất đi tới bên ngoài một căn phòng ở tầng hai, xác định thanh âm chính là từ trong đó truyền ra. Hắn nhẹ nhàng xoay cái nắm cửa, tà nhãn thoáng nhìn xuyên qua khe cửa. Cảnh tượng bên trong làm cho hắn há mồm trợn mắt, thiếu chút nữa trợn đến nổ mắt.

Next : sextalk.sexviet/showthread.php?t=99722&page=22

PHONG LUU PHAP SU

Chương 207: Đá vào mông

Dịch: kiss4444f4, Raphael

Biên dịch: Raphael

Biên tập: Long Nhất Long Nhất há mồm trợn mắt đứng ngậy ra tại chỗ. Trời ạ, hắn nhìn thấy gì thế này? Chỉ thấy cả căn phòng là một mớ bừa bộn không chịu nổi, có dấu vết lửa cháy còn có dấu vết đóng băng. Đương nhiên, chỉ có vậy thì không đủ làm cho hắn phản ứng như thế. Hắn đã thấy Phổ Tu Tư quần áo rách rách nát nát, lộ ra nửa cái bàn tọa, lúc này còn đang ở trên một nữ nhân nhìn không thấy mặt mũi, hai người thân thể run rẩy, trong miệng còn phát ra trợn trợn tiếng thờ dốt.

Ta thấy, lão bất tử này, tuổi tác đã là một số lớn rồi mà vẫn còn muốn vụng trộm, nhìn da thịt thì nhăn nhăn nheo nheo, chỗ đó vậy mà vẫn còn dựng lên được sao, chẳng lẽ ăn được liệu phải không? Long Nhất trong lòng mắng mỏ.

Trong lòng Long Nhất đương nhiên mất cân bằng. Phổ Tu Tư đã già vậy rồi, thế mà không ngờ còn tí ta tí tởn với một nữ nhân trẻ tuổi, quả thực là thái quá. Tại sao Long Nhất lại biết nữ nhân đó tuổi còn trẻ vậy? Nguyên nhân là quần của nữ nhân này cũng rách nát cả rồi, lộ ra da thịt tuyết bạch. Một lão thái thái làm sao lại có thể có da dẻ đàn hồi như vậy?

Long Nhất trong lòng không hề phẫn nộ. Nhìn hai người xiêm y bị

rách nát như vậy, xem ra quá trình cũng tương đối kịch liệt a, hai người đại khái giống như đói khát vậy, cho nên mới ăn nhip với nhau, đúng là gian phu dâm phụ.

Nhìn một lúc, Long Nhất dần dần cảm thấy có phần không thích hợp. Hai người làm sao mà run rẩy không ngừng giống như sốt rét a, cho dù tới cao trào rồi, cũng chưa thấy qua người nào có cao trào lâu như vậy mà không tiêu tan. Lại nghe thanh âm thở dốc đó, hình như cũng không phải tiếng thở hổn hển vì sung sướng, mà là tiếng rên rỉ vì thống khổ.

Long Nhất vội vàng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Phổ Tu Tư mồ hôi lạnh toát ra đầy đầu, vẻ mặt vì thống khổ mà vặn vẹo. Long Nhất đưa tay đỡ ông ta lên mới nhìn thấy nữ nhân dưới thân ông ta. Hóa ra là nữ nhân Thủy Linh Lung của Thủy Nhược Nhan. Bà ta cũng nhắm nghiền hai mắt vẻ mặt thống khổ, y phục cũng không chỉnh tề, lộ ra một mảng lớn da thịt tuyết bạch.

Chẳng lẽ các lão thái bà giờ đây đều bảo dưỡng được như vậy sao? Tuổi tác cũng lớn rồi vậy mà trông vẫn còn trẻ như vậy, Long Nhất lẩm bẩm trong lòng, không tự chủ được nhớ tới vị nữ kiếm thánh đó, nghe nói cũng đã là một nhân vật cấp nữ nữ rồi. Vậy mà thoát nhìn tuổi như còn rất trẻ, thật sự là lẽ trời bất công a.

Long Nhất ngừng dòng suy nghĩ miên man, đưa tay nắm lấy cổ tay hai người bắt mạch, chỉ cảm thấy mạch tượng hỗn loạn, lúc mạnh lúc yếu, lại nhìn thấy cả căn phòng thật lộn xộn, mười phần chắc tám chín là lúc thử nghiệm ma pháp gặp sự cố ngoài ý muốn.

Long Nhất phát hiện trên thân thể hai người khắp nơi tràn ngập hai loại ma pháp nguyên tố thủy và hỏa đậm đặc, chúng hoành hành dữ dội trong thể nội, phá hư các tổ chức trong cơ thể.

Long Nhất lập tức không do dự gì nữa, tổng nội lực ra cấp tốc hấp thu đồng hóa ma pháp nguyên tố không thể khống chế trong cơ thể bọn họ, khiến cho ma hạch bên trong ý thức hải bản thân tăng cường thêm một ít.

Mọi thứ đều đã ổn định lại, hai Đại ma đạo sư danh tiếng đại biểu cho cấp độ ma pháp cao nhất Thương Lan đại lục mơ hồ tỉnh lại. Gừng quả nhiên là càng già càng cay, nhất định là người đã từng trải qua nhiều phong ba bão táp. Hai người nhìn thấy bộ dạng của nhau như vậy cũng không kinh hoàng kêu la giống như mấy cô nhóc cậu nhóc, mà là lập tức lấy y phục từ trong không gian giới chỉ mặc vào.

"Hai vị, các người quả là có một chút kịch liệt quá đó, dù có thêm khát thế nào cũng không cần phải như vậy chứ, quá tổn thương đến thân thể đó." Long Nhất hắc hắc cười nói. Thế giới này sợ rằng chỉ có hấn mới dám trêu đùa trước mặt hai vị Đại ma đạo sư.

Phổ Tu Tư lập tức tức giận đến sùi bọt mép, vè mặt già nua tức tối đến đỏ bừng lên. Nếu không phải là lúc này thân thể còn yếu ớt, lão thực muốn quăng một cấm chú đốt tên xú tiểu tử này cháy sạch đến xương cốt cũng chẳng còn.

Thủy Linh Lung lại không hề nổi cáu, vẫn dáng vẻ dịu dàng như cũ. Ba ta yếu ớt cười nói: "Long Nhất đó à, đã sớm nghe nói tới đại danh của cậu, cậu cứu lão bà này một mạng, tương lai nhất định sẽ báo đáp."

"Thật sao? Bà lấy gì báo đáp?" Long Nhất lập tức cười hỏi. Hấn có thể không coi lời của Thủy Linh Lung là lời khách sáo, loại tiện nghi này không chiếm lấy quả là ngu ngốc, tầm ảnh hưởng của Thủy Linh Lung tại Thương Lan đại lục lớn lắm đó.

Thủy Linh Lung ngó ra, cười mắng: "Tên xú tiểu tử này, thật đúng

như Nhược Nhan nói. Được rồi, chỉ cần cậu có yêu cầu, ta có thể cố gắng hết mức trợ giúp cậu."

"Cái này là bà nói đó nhé, thân là đại ma đạo sư, bà không thể nói lời mà không giữ lời đó." Long Nhất hắc hắc cười nói, quay đầu sang phía Phổ Tu Tư nói: "Lão đầu, lão lấy cái gì báo đáp ta hả?"

"Xú tiểu tử, ngươi còn muốn báo đáp sao? Đứa cháu gái thông minh của ta bị ngươi lừa gạt đi làm thị nữ còn chưa đủ sao? Lần trước còn bị ngươi lừa bịp mất một nghìn từ tinh tộ, ngươi còn muốn cái gì?" Phổ Tu Tư tức giận nói, nhìn bộ dạng đó của lão thật giống như hận không thể lột da Long Nhất ra mà ăn vậy.

"Cháu gái lão không đủ tiêu chuẩn làm thị nữ, nên ta tha cho nàng ta rồi. Mà chuyện nào ra chuyện đấy chứ, việc của lão làm sao lại gộp với việc của cháu gái lão làm một được." Long Nhất hắc hắc cười đáp trả.

"Hừ, tên tiểu tử ngươi thật sự âm mưu gian xảo cũng không ít. Thủy Linh Lung, bà cũng cần phải coi chừng, đừng để cháu gái bà bị hấn lừa gạt đó." Phổ Tu Tư hừ lạnh một tiếng nói với Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung cười mà không nói, đôi mắt đẹp đánh giá Long Nhất từ trên xuống dưới, gật gù nói: "Cháu gái ta sợ rằng sớm đã bị hấn lừa gạt rồi, bất quá hấn cũng khá tốt, ngoại trừ có một chút hoa tâm."

Long Nhất trợn mắt nói với Phổ Tu Tư: "Lão đầu, ông gọi ta đến rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Phổ Tu Tư tìm một cái ghế xem ra vẫn còn lành lặn ngồi xuống, nói: "Gọi ngươi tới đương nhiên có chuyện, kể cho ta xem các ngươi gặp phải những chuyện gì trong Ma Áo sâm lâm. Nghe giáo sư dẫn đội nói các ngươi đã đi tới khu vực nằm ngoài bản đồ."

Long Nhất cau mày, cười đáp: "Là chuyện này à. Bất quá ta tại sao lại phải nói cho lão."

Phổ Tu Tư ngẩn ra, trừng mắt nói: "Ta là viện trưởng, ngươi là học sinh, cho nên ngươi phải nói cho ta biết."

Long Nhất bĩu môi, xoay người đi ra ngoài, vừa định bước ra khỏi cửa, sau lưng một con rồng lửa thu nhỏ rít gào cuộn mình bay tới. Long Nhất cũng không buồn quay đầu một chường đập ra. Loại trình độ ma pháp này mà còn muốn thương tổn đến hắn, quả thực là nằm mơ. Nhưng ai ngờ con rồng lửa này tựa như là vật sống, bất ngờ linh hoạt tránh né, từ một phương hướng gian xảo đánh úp về phía khu vực ngã ba của hắn.

Long Nhất nổi giận, lão bất tử này công kích chỗ nào chẳng được thật không ngờ lại công kích vào chỗ hạt giống của hắn. Hắn lắc mình một cái, thân hình như quỷ my chợt hiện tới phía sau lưng Phổ Tu Tư, tung một cước đá vào mông lão.

Phổ Tu Tư cùng Long Nhất đã từng đấu qua một trận, nên hiểu rõ Long Nhất có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần, bởi vậy sớm có chuẩn bị, một cấm chú phong ấn hỏa hệ phòng hộ kết giới mở ra. Phong ấn cấm chú này ông ta vốn mất rất nhiều thời gian mới tạo ra được. Chỉ thấy một ngọn lửa màu trắng hình mặt trăng rực cháy từ trên người ông ta chợt hiện ra, trong phòng tức khắc biến thành một cái lò nung. Nhiệt độ cao đó chớp mắt tràn qua khiến đồ đạc trong phòng phút chốc hóa thành tro tàn. Cũng may phòng hộ cấm chú này phạm vi tương đối tập trung, chủ yếu là để bảo vệ bản thân người làm phép, bằng không nhà lâu này đã sụp đổ không chừng.

Thủy Linh Lung cũng đã sớm nhận rõ tình hình, khi Phổ Tu Tư thi phóng phòng hộ kết giới đó cũng đồng thời thi phóng một băng hệ

phòng hộ kết giới, bởi vậy không bị ảnh hưởng.

Khi bạch quang chói mắt qua đi, Thủy Linh Lung mở mắt ra xem, liền thấy Long Nhất toàn thân xích lữa đứng nguyên chỗ cũ, vẫn còn đang duy trì tư thế đá người. Nhưng Phổ Tu Tư vốn đứng ở bên cạnh Long Nhất lại không thấy bóng dáng đâu. Nhìn chung quanh một lúc, bà ta mới phát hiện Phổ Tu Tư chân tay giang rộng người đang dính lên bức tường đối diện, không khỏi bật cười khanh khách.

Thủy Linh Lung bước tới kéo Phổ Tu Tư xuống, để lại trên tường vết lõm hình người. Bà ta không khỏi cảm thấy có phần kỳ quái, bức tường này dùng vật liệu đặc biệt chế thành, vậy mà lại lõm vào như vậy, rõ ràng là khí lực một cước đó của Long Nhất vô cùng lớn, làm sao mà thân thể yếu đuối của một ma pháp sư như Phổ Tu Tư lại xem ra chẳng hề hấn chút nào như vậy.

Thủy Linh Lung nhìn lại phía sau, thấy Long Nhất vẫn không hề nhúc nhích, cự vật dưới hông đó chẳng còn gì che đậy lộ tung trước mắt bà ta.

Tiểu tử này, phía dưới đó sao lại lớn như vậy chứ? Thủy Linh Lung trong lòng thầm nghĩ, mặt già cũng không nhịn được ửng đỏ. Mặc dù tuổi tác bà ta đủ để làm nãi nãi Long Nhất, nhưng nhìn một thanh niên trẻ tuổi lỏa thể như vậy cũng thật có chút xấu hổ a.

Phổ Tu Tư cũng đã hồi phục lại tinh thần, lão biết rõ một cước đó của Long Nhất là đã sử dụng kinh lực một cách xảo diệu, toàn bộ lực lượng đều xuyên thấu qua thân thể lão kích lên bức tường, bằng không lão không chết cũng tàn phế. Bất quá bị một tên tiểu bối đá đít, thật sự làm cho lão có phần mất mặt.

Lão nhìn lại vẫn thấy Long Nhất không nhúc nhích, đồng thời nhìn cả xuống dưới hông hắn, ghen ghét vạn phần. Đều là nam nhân, làm

sao cái đồ gia hỏa của tên xú tiểu tử này lại hùng hậu như vậy? Đồng thời thấy Long Nhất trên người không có nửa điểm dấu vết bị đốt cháy mà cảm thấy kinh ngạc. Theo dự tính của lão, phòng hộ ma pháp cấp cấm chú này khẳng định không thể gây thương tổn được tính mạng hắn, nhưng không nhiều thì ít cũng bị tổn thương, nhưng xem ra thì hình như tịnh không phải như vậy.

Long Nhất lại có khổ tự biết. Mặc dù phòng hộ kết giới đó của Phổ Tu Tư không có đốt thương da dẻ của hắn, nhưng hỏa hệ ma pháp nguyên tố nhiều như nước biển đó thật sự đã thấm nhập vào trong thể nội, làm cho hắn như bị cứng đờ không thể động đậy. Hỏa hệ ma hạch trong ý thức hải của hắn bắt đầu điên cuồng hấp thu hỏa hệ ma pháp nguyên tố trong cơ thể, mỗi lần hấp thu kéo dài hơn một phút, màu sắc rực rỡ đó giống như ánh sáng chói ngời.

Thật lâu sau, Long Nhất mới khôi phục lại khả năng hành động, nhìn thấy ánh mắt Phổ Tu Tư nhìn chăm chăm vào hạ thể hắn, hắn vội vàng lấy ra một bộ y phục khoác lên, toàn thân sồn da gà. Lão gia hỏa này rõ ràng là ghen tỵ, trông bộ dạng lão là biết ngay.

"Xú lão đầu, lão cũng hơi quá đáng đó. Không ngờ lại xuất ra chiêu thức âm hiểm như vậy, hại ta thiếu chút nữa mạng xuống suối vàng, vậy mà ta còn ngớ ngẩn hạ thủ lưu tình với lão." Long Nhất tức giận mắng chửi Phổ Tu Tư. Nếu không phải hắn tình cờ hấp thu được hỏa hệ năng lượng của Hỏa kỳ lân, sợ rằng hắn đã bị đốt cháy đến không còn hình dạng.

Phổ Tu Tư cười khan hai tiếng, nói: "Tiểu tử ngươi công lực tăng tiến nhiều như vậy, ta đương nhiên là có chừng có mực, chút hỏa diễm đó đốt chết được ngươi a."

Long Nhất hừ lạnh một tiếng, đáp: "Không dây dưa với tên điên nhà lão nữa, các ngươi tiếp tục thân mật đi, ta không quấy rầy nữa."

"Tên xú tiểu tử người nói bậy bạ gì đó, ta cùng Phổ Tu Tư lúc nghiên cứu ma pháp xảy ra sự cố, nếu người đi khắp nơi nói lung tung xem ta có cắt cái lưỡi của người không." Lúc này Thủy Linh Lung cũng không còn cao hứng, chặn Long Nhất lại hằm hừ.

Long Nhất giơ tay lên đầu hàng, nói: "Sẽ không nói là được rồi, để ta đi ra ngoài nào."

Thủy Linh Lung vừa muốn tránh người, Phổ Tu Tư lại bước tới, nói: "Được rồi, xú tiểu tử, xem như ta không đúng, người hãy nói cho ta biết đáo để là người trải qua những chuyện gì trong khu vực còn chưa ai biết đó?"

Long Nhất cười hắc hắc, con mắt chớp chớp nói: "Thấy lão có thái độ tốt nên nói cho lão biết, ta tình cờ gặp Long tộc ở đó, lão có tin không?"

Chương 208: Giải tỏa tâm tư

Dịch: gonewithme

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Phổ Tu Tư hừ một tiếng, nói: "Người lừa ta a, Ma Áo sâm lâm cho dù thần bí nhưng không thể có rồng a. Long tộc mặc dù đã rất lâu không xuất hiện, nhưng ta biết lãnh địa của họ tuyệt đối không phải ở trong Ma Áo sâm lâm".

"Ha ha, lão đầu, không tin thì thôi. Năm nay nói thật mà chẳng một ai tin". Long Nhất nhún vai cười đáp.

"Thằng ngốc mới tin người. Người có gì để chứng minh rằng người đã gặp một con rồng?" Phổ Tu Tư hỏi.

Long Nhất nhíu mày, chứng cứ thì đương nhiên hắn có. Sử dụng chiếc vòng tay long hình trên tay liền có thể triệu ra Liễu Như con rồng cái nhỏ đó. Nhưng hắn không phải gã ngốc, chỉ vì thích thể hiện mà lãng phí một cơ hội quý báu a.

"Chứng cứ thì không có, tin hay không tùy lão. Ta cũng có một vấn đề muốn hỏi lão đây. Làm sao lão biết về Hỏa Diễm sơn cùng phương pháp mở chứ?" Long Nhất đi thẳng vào vấn đề, vì dù ít hay nhiều thì đều có liên quan với hắn.

Phổ Tu Tư khế biến sắc, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Ông ta đáp: "Đó là bí mật của ta, không thể nói với ai".

Long Nhất chăm chăm nhìn Phổ Tu Tư. Hắn biết tính khí cứng cỏi của lão đầu này, không muốn nói điều gì sẽ không bao giờ nói ra. Bất quá vừa rồi khi hắn đề cập tới Hỏa Diễm sơn sắc mặt lão đầu này đã chuyển biến phức tạp, không lẽ ông ta là truyền nhân của Liệt Diễm sơn trang hồi đó, vậy chẳng phải là cũng có quan hệ dây mơ rễ má với Phượng Hoàng sơn trang sao?

Long Nhất không truy vấn nữa, nhíu mày đi ra ngoài, đột nhiên đứng lại hơi quay đầu nói: "Thủy và hỏa tuyệt không phải là không thể dung hợp, chỉ cần thay đổi trật tự của ma pháp nguyên tố nhất định sẽ tốt hơn." Nói rồi, Long Nhất lắc mình biến mất trong không khí.

Phổ Tu Tư cùng Thủy Linh Lung bốn mắt nhìn nhau, cùng vỗ tay một cái. Đúng a, tại sao bọn họ lại không nghĩ đến phương pháp đó chứ? Chỉ bất quá nói thì dễ làm mới khó, kể cả một ma pháp cấp thấp nhất thì số lượng ma pháp nguyên tố chứa bên trong đã vô cùng lớn, để thay đổi trật tự của chúng cần tinh thần lực vô cùng cường đại.

Có lẽ về lý luận ma pháp, những Đại ma đạo sư này giỏi hơn Long Nhất, nhưng họ cũng có điểm yếu bẩm sinh. Bởi vì tư duy của họ đã bị cố định thành nếp, còn Long Nhất mới chân ướt chân ráo tới, lại đến từ địa cầu nơi tư duy phản biện pháp triển, nên có thiên phú về tính sáng tạo.

Long Nhất ra khỏi tòa nhà viện trưởng, đi đến dong binh công hội kiếm Hùng Bá, sai gã chuẩn bị để lên đường, chờ khi hắn từ Tinh Linh sâm lâm quay về, sẽ xuất phát về phương đông tới Cuồng Long đế quốc.

Hùng Bá rõ là hưng phấn vạn phần. Gã chờ ngày này từ rất lâu rồi. Tiểu Y đã nói, vào ngày Long Nhất lên đường trở về thì bánh xe vận mệnh đã bắt đầu quay, cấu trúc của Thương Lan đại lục cũng sẽ hoàn toàn cải biến. Còn gã, lí tưởng của Hùng Bá sẽ được thực hiện

ở bên Long Nhất.

Long Nhất đi về phía tòa nhà ma pháp hệ cao cấp, tới lớp thủy hệ ma pháp ban A. Lúc này đang là giờ nghỉ giải lao, Long Nhất đến nơi liền bị đám nữ đồng học vây công, tiếng cười đùa chọc ghẹo hi hi ha ha vang lên không ngừng. Long Nhất bị các mỹ nữ vây quanh, mồm năm miệng mười không ngừng chiếm tiện nghi. Một vài cô gan lớn còn công khai dụ hoặc hấn bắt kể mọi người xung quanh, khiến cho hấn trong lòng thầm kêu cứu mạng.

Lúc này, khóe mắt Long Nhất đột nhiên lướt qua một bóng lưng cô tịch đang ngồi ở góc xa nhất trong lớp, chính là Nhân Nhân. Ánh mắt của nàng đang nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, sắc mặt có chút đau thương, giống như một đóa hoa sắp tàn phai cô đơn đứng một mình giữa đất trời, phảng phất như không còn thứ gì trên thế giới này có thể khiến cho nàng hào hứng một chút.

Long Nhất trong lòng thầm thờ dài. Phong Linh à, nha đầu nàng có lẽ đã hại thiếu nữ này thê thảm rồi. Long Nhất lách qua khỏi đám đông đi tới trước mặt Nhân Nhân.

Cái bóng đột ngột xuất hiện trước mắt khiến Nhân Nhân bừng tỉnh, ngẩng đầu lên liền trông thấy nụ cười mỉm cố hữu của Long Nhất.

"Cô nương xinh đẹp, sao lại ủ rũ ở đây làm gì? Không bằng ra ngoài đi dạo với ta." Long Nhất cười nói, cố gắng bắt chuyện với ngữ khí thoải mái. Hấn nghĩ trong ánh mắt hấn nếu lộ ra một tia cảm thông sẽ bị nàng thiếu nữ mẫn cảm này phát giác.

Nhân Nhân lặng lẽ đứng lên, dẫn trước đi ra khỏi phòng học. Tới một rặng cây nhỏ bên ngoài tòa nhà, Nhân Nhân đứng lại, quay người đối diện với Long Nhất đang theo sau.

"Nghe Thủy Nhược Nhan giáo sư nói, Lăng Phong đã đi rồi". Nhân Nhân chậm rãi mở miệng, biểu tình có phần mất mát.

Long Nhất cười khổ, không nghĩ là nàng vừa mở miệng đã đề cập tới Lăng Phong, thật là một đoạn nghiệt duyên a.

"Ừm, nàng ấy đi rồi, nàng... vẫn còn yêu nàng ấy sao, cho dù biết cô ấy là một nữ nhi". Long Nhất thận trọng hỏi. Dù sao đi nữa, Nhân Nhân cũng coi là bằng hữu cùng vượt qua hoạn nạn, hơn nữa tai họa này là do nữ nhân của hắn gây ra, hắn luôn cảm thấy phải có trách nhiệm giúp Nhân Nhân thoát khỏi cái bóng này.

"Ta không biết, thật sự không biết, chỉ là mỗi ngày nằm mộng đều là mơ thấy huynh ấy, lúc thì là Lăng Phong, có lúc lại là Phong Linh, ta sắp phát điên mất". Nhân Nhân ngồi sụp xuống ôm đầu, đau khổ nói.

Long Nhất lắc đầu thờ dài, thật là một nữ hài si tình ngốc nghếch. Hắn bước tới ngồi xuống, đại thủ đưa lên vuốt ve mái tóc Nhân Nhân vỗ về.

Nhân Nhân thổn thức không thành tiếng, nước mắt tí tách rơi xuống, rõ ràng là muốn gào khóc thật to, vậy mà không sao khóc được ra tiếng. Kiểu thổn thức không ra tiếng này mới là đáng lo nhất, cho thấy nỗi đau Nhân Nhân chịu đựng đã lên tới cực điểm.

"Khóc đi, khóc ra đi, rồi mọi thứ sẽ tốt hơn, bờ vai của ta nàng có thể dựa vào." Long Nhất nhẹ nhàng vỗ về Nhân Nhân, từ đáy lòng hắn cảm thấy thương hại nữ hài này, tuyệt đối không có thành phần tình dục ở bên trong.

Nhân Nhân trong lòng chua xót, lao vào lòng Long Nhất nắm chặt lấy áo hắn, bờ môi run run há ra mấy lần nhưng thủy chung vẫn không thể phát ra âm thanh.

Long Nhất vỗ vỗ bờ vai thơm của nàng, chậm chậm gọi mở. Cuối cùng, khi Nhân Nhân gào lên được tiếng khóc đau lòng xé dạ đầu tiên, cả người nàng như tìm được nơi phát tiết bắt đầu than khóc, khóc đến trời sầu đất thảm, kinh thiên địa khiếp quỷ thần a.

Long Nhất thi phóng xuất ra một cách âm kết giới, nếu không sợ rằng sẽ kinh động đến toàn bộ thầy trò trong trường, cũng từ trước tới giờ chưa từng thấy qua nữ hài nào có thể khóc tới mức đó.

Nhân Nhân khóc lóc suốt hai khắc mới từ từ ngừng lại, sau đó chỉ còn lại tiếng thút thít. Mà vạt áo trước ngực Long Nhất đã ướt đẫm tới mức có thể vắt được ra nước.

Long Nhất lấy ra một chiếc khăn tay thêu kim tuyến, ôn nhu lau những giọt nước mắt còn vương lại trên khuôn mặt Nhân Nhân, thấy cặp mắt nàng sưng húp, nhẹ giọng nói: "Sau này đừng khóc như thế nữa. Ái tình tuyệt không phải là tất cả trong cuộc sống, khóc một lần vậy là đủ rồi, sau này nàng có thể sẽ gặp người thực lòng thích nàng, yêu thương nàng. Tin ta đi."

Nhân Nhân thở ra một hơi thư thái, sau khi khóc ra được, nàng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều. Loại cảm giác nhẹ nhõm này nàng chưa bao giờ có được kể từ khi yêu Lăng Phong tới nay. Nàng khẽ gật đầu, cảm kích nói với Long Nhất: "Cảm ơn người Long Nhất, cảm ơn bờ vai của người, ta nghĩ sau này ta sẽ không khóc như thế nữa". Trong ánh mắt Nhân Nhân phát ra một đạo quang mang. Vì Lăng Phong nàng đã mất mát rất nhiều, những ngày tháng sau này nàng phải tìm lại toàn bộ.

Long Nhất mỉm cười gật đầu, hẳn tin rằng Nhân Nhân sau này sẽ là một Nhân Nhân hoàn toàn khác, mà trong lòng hắn và Phong Linh cũng không còn gánh nặng nữa.

Nhân Nhân mở rộng vòng tay, hướng lên trời xanh, hít thở thật sâu. Nàng chạy về phía trước, nhào lộn hai vòng trên bãi cỏ, quay lại nở nụ cười sáng lạn với Long Nhất, vẫy tay nói: "Cảm ơn người, Long Nhất."

Nhìn bóng lưng Nhân Nhân dần biến mất, Long Nhất tâm tình cũng vui vẻ. Câu thành ngữ "Giúp người làm vui" tuyệt đối có căn cứ sự thật. Giúp đỡ người khác, tinh thần sẽ có cảm giác thỏa mãn thật khó tả.

Ra khỏi rặng cây, Long Nhất mới phát hiện buổi học chiều đã kết thúc, các bạn học lục tục kéo nhau ra khỏi giảng đường. Long Nhất đảo mắt nhìn quanh, cuối cùng cũng phát hiện bóng dáng Thủy Nhược Nhan.

"Nhược Nhan, dạy xong rồi sao?" Long Nhất âm thầm thành linh xuất hiện ngay bên cạnh Thủy Nhược Nhan.

Thủy Nhược Nhan giật mình hoảng hốt, đến khi nhìn rõ là Long Nhất lập tức lộ ra thần thái kinh ngạc vui mừng. Nàng bực tức nói: "Chàng là quý a, đi chẳng có tiếng gì cả."

"He he, ta là một sắc quý chuyên câu hồn phách mỹ nữ, nàng có sợ không?" Long Nhất cười trêu.

"Sợ, khiếp rất sợ a, con quý hoa tâm này ạ. Đúng rồi, khiếp vừa mới thấy Nhân Nhân, chàng dẫn nàng ta đi đâu vậy, thấy dáng vẻ nàng ta giống như đã khóc, nhưng biểu tình lại vô cùng thư thái, đã rất lâu rồi không thấy nàng ta như thế." Thủy Nhược Nhan hỏi.

"Chẳng đi đâu cả, chỉ là nàng ta khép kín mình quá lâu rồi. Ta chỉ là đập vỡ lớp vỏ bọc trái tim nàng ta ra. Sau này nàng ta sẽ được hạnh

phúc". Long Nhất cười nói, lộ ra hàm răng trắng bóng, vô cùng sáng lạn.

Thủy Nhược Nhan đôi mắt mở to long lanh nhìn Long Nhất, thần hồn điên đảo. Long Nhất lúc này quả thật là vô cùng mê nhân.

"Long Nhất, hôm nay chàng đến để tìm thiệp sao?" Thủy Nhược Nhan hỏi.

"Ừm, ngày mai ta sẽ đi Tinh Linh sâm lâm, đến để nói cho nàng biết." Long Nhất trả lời.

Thủy Nhược Nhan ngẩn ngơ, lập tức trở nên có chút mất mát. Nàng u oán hỏi: "Vô Hận và Linh Nhi cũng đi cùng chàng a."

"Đúng vậy, nếu nàng muốn, nàng cũng có thể đi cùng." Long Nhất nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thủy Nhược Nhan nói.

Gương mặt Thủy Nhược Nhan lóe lên một tia kinh ngạc vui mừng, nhưng rất nhanh nàng lắc đầu nói: "Mọi người đi đi, chàng nghĩ ta rất muốn đi a, ta lại không thích nhìn chàng triu mến âu yếm với nữ nhân khác."

Long Nhất khẽ mỉm cười, búng mũi Thủy Nhược Nhan một cái nói: "Khẩu thị tâm phi*."

Thủy Nhược Nhan ai da một tiếng ôm lấy mũi, dùng đầu húc nhẹ vào ngực Long Nhất một cái, yêu kiều lờm Long Nhất. Nàng quả thật rất muốn đi, nhưng một mặt đám nữ hài ở thủy hệ ban A đang học tập tới giai đoạn quan trọng, mặt khác nàng có chút lo sợ, nàng sợ bởi vì như thế sẽ quá sung sướng, đến khi Long Nhất ra đi nàng sẽ không có cách nào tự đưa mình thoát khỏi rơi vào trong trạng thái mất mát.

Hai người tay trong tay đi dạo trên con đường mòn trong Thánh Ma học viện, giống như những cặp tình lữ khác, nghênh đón ánh hoàng hôn đỏ rực rỡ, cảm giác ấm áp mà lại lạnh mạn. Thời khắc này ngày mai, cũng ánh hoàng hôn này cũng con đường này, nhưng chắc chắn là một tâm tình khác, Thủy Nhược Nhan trong lòng thầm nói.

====

* Khẩu thị tâm phi: Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 209: Ny Tạp, nàng thích ta?

Dịch: anhtuanek

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Sáng sớm hôm sau, Long Nhất liền dẫn Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận bắt đầu chuyến đi tiến về Tinh Linh sâm lâm.

Tinh Linh sâm lâm cách Mễ Á công quốc tịnh không thể tính là xa, mấy ngày thời gian là đã đến nơi rồi. Trên đường đi lưỡng nữ đều vô cùng cao hứng, trừ việc thảo luận về Tinh Linh sâm lâm ra thì nói chuyện nhiều nhất là việc về nhà. Việc này khiến cho Long Nhất có phần bất lực, không biết là đến khi nói với bọn họ là bản thân không thể dẫn bọn họ quay về, thì lưỡng nữ sẽ có phản ứng như thế nào. Lo ngại tới mức ngay cả ăn uống hẳn cũng chẳng còn tâm trí đâu nữa.

Con đường này Long Nhất đã đi qua hai lần rồi, lần này là lần thứ ba. Trên con đường này Long Nhất đã có biết bao nhiêu hồi ức. Nhớ lại lúc đó đúng là rất nhiệt náo, bên cạnh có Vô Song, có Lộ Thiến Á, có Ngu Phượng, còn có tên to xác Man Ngưu nữa. Vừa mới chớp mắt một cái thì một năm đã trôi qua, Vô Song thì ở Băng cung xa xôi, cũng không biết là hiện giờ thế nào rồi, còn Ngu Phượng thì sau khi trở về cũng chẳng có chút tin tức gì, nàng ấy có đang nhớ mình hay không?

Khi ba người Long Nhất đi qua một mảnh rừng, Long Nhất đột nhiên

đình trụ tại không trung. Hắn nhớ tới công chúa Nạp Lan Như Nguyệt của Nạp Lan đế quốc, còn có tiểu thị nữ của nàng ta là Tiểu Thuý nữa. Tình hình lúc đó vẫn còn hiện ra rõ ràng trước mắt, cũng chính là tại nơi này, thủy hệ ma pháp nguyên tố trong ý thức hải của hắn ta xuất hiện dị biến.

"Chàng làm sao vậy?" Long Linh Nhi nghi hoặc hỏi.

"Ồ, không có gì, chúng ta tiếp tục đi thôi. " Long Nhất cười nói.

"Nhị ca, với tính cách của huynh thì nhất định là đang nhớ tới nữ nhân rồi!" Tây Môn Vô Hận chọc đúng tim đen, xem ra nàng ta đối với Long Nhất cũng rất là hiểu rõ a!

Long Nhất hắc cười gian trá, đáp: "Thật là thông minh, ta đúng là đang nghĩ tới nữ nhân, hay chính xác hơn là nhớ tới hai đại mỹ nữ các nàng a! "

Mặc dù biết lời Long Nhất tuy không phải là nói thật, nhưng đối với lời nói đường mật của người trong tim thì lưỡng nữ vẫn rất thích nghe.

Trải qua mấy ngày đi đường, ba người Long Nhất rốt cuộc cũng đến ngoại vi Tinh Linh sâm lâm.

"Oa, quá đẹp a! " Lưỡng nữ hoan hỉ la lên, say mê hít lấy không khí đặc biệt trong lành này.

Long Nhất nhìn trái nhìn phải, rồi tiến lên phía trước. Trong lòng thầm nghĩ, không phải là sẽ có hai mũi Tinh linh tiễn sẽ xạ ra chứ. Vừa mới nghĩ tới đó, không hề nghe thấy mấy tiếng vun vút phá không bay đến, lục quang loé lên, mấy mũi tên đã cắm ngay trên mặt đất trước mũi chân Long Nhất.

Long Nhất không khỏi trợn trắng mắt ra, như quả vẫn là nha đầu Ny Tạt dẫn đầu đội hộ vệ thì đúng là không thể không đánh vào mông nàng ta vài cái, rõ ràng là người quen cũ mà cũng bắn ra vài mũi tên để "chào hỏi" như thế.

Long Nhất phát tay lên, mấy mũi tên tức thì lọt vào trong tay hắn. Lúc này một đội nữ tinh linh hộ vệ từ trong Tinh Linh sâm lâm tiến ra, đi đầu quả nhiên lại là Ny Tạt.

"Nơi này là Tinh Linh sâm lâm, người ngoài không được tiến vào." Ny Tạt lạnh lùng nhìn ba người Long Nhất nói, làm như chẳng quen chẳng biết với Long Nhất chút nào.

Tây Môn Vô Hận kéo tay áo Long Nhất hỏi: "Nhị ca, huynh không phải nói là có thể tùy tiện ra vào Tinh Linh sâm lâm sao? Sao vị tiểu tinh linh xinh đẹp này lại không nể mặt huynh vậy?"

"Đó là do nàng ta tạm thời bị mất trí, đợi ta gõ gõ vài cái là nhớ ngay ấy mà!" Long Nhất hắc hắc cười đáp.

Long Nhất tiến lên phía trước hai bước, ngoắc ngoắc ngón tay nói: "Nhóc Ny Tạt, qua đây."

"Người là ai? Ta không biết người, người còn tiến thêm nữa thì đừng trách ta tên không có mắt. " Ny Tạt sắc mặt lạnh lùng đáp trả.

Lúc này, một nàng tiểu tinh linh hộ vệ bên cạnh Ny Tạt cất tiếng nói: "Đội trưởng, đó là Long tiên sinh mà, nữ vương phân phó rằng tiên sinh được phép tùy tiện vào ra Tinh Linh sâm lâm mà."

Ny Tạt hung dữ lườm nàng tiểu tinh linh kia một cái, nàng tiểu tinh linh lập tức không dám nói nữa, chỉ là giương đôi mắt khả ái nhìn về

phía Long Nhất chớp chớp vài cái.

Long Nhất cười cười, hẳn cũng nhớ nàng tiểu tinh linh này. Hồi đó lúc đội tinh linh hộ vệ theo hắn và Lộ Thiên Á đi dạo trong Tinh Linh sâm lâm, nàng tiểu tinh linh trong trắng thuần khiết này đã tạo cho hắn ta một ấn tượng rất sâu đậm.

Ny Tạp vẫn nâng cây Tinh linh cung màu lục lên nhắm thẳng vào Long Nhất, bắt quá những tinh linh hộ vệ khác lại ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ cũng không biết đội trưởng hôm nay bị làm sao nữa, sao lại như biến thành một người khác rồi, vừa mới rồi vẫn còn ổn mà, chỉ là khi từ trong Tinh Linh sâm lâm nhìn ra thấy Long Nhất đi cùng với hai thiếu nữ nhân loại xinh đẹp thì sắc mặt chẳng khác gì được phủ lên một màn sương lạnh.

Long Nhất cau mày, thân hình chớp lên, nhanh tựa tia chớp lao thẳng về phía Ny Tạp. Còn Ny Tạp trong lúc kinh hoàng đột nhiên buông tay ra, một mũi tên liền xạ ngay về phía Long Nhất.

Long Nhất nổi giận, nữ nhân này đúng là không biết tốt xấu gì cả. Hắn đưa tay búng ra một cái, khiến cho mũi tên bị chấn thành mấy đoạn, rồi thuận tay chế trụ luôn Ny Tạp, một tay khác hung ác đưa lên vỗ vào mông Ny Tạp.

Tiếng chát chát không ngừng vang lên, khiến cho những người xem như Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận và những nữ tinh linh hộ vệ khác không khỏi trợn mắt há miệng.

"A, Long Nhất chết bầm, Long Nhất thú vị quá, ngươi mau thả ta ra, ta phải giết ngươi." Ny Tạp sắc mặt đỏ rực la hét ầm ĩ, cũng không biết là vì giận dữ hay là vì xấu hổ.

"Bây giờ nhớ ra ta rồi chứ, xem nàng sau này còn dám cứng đầu

nữa không." Long Nhất còn đét mạnh thêm hai cái nữa rồi mới thả Ny Tạt ra. Đúng là tội lỗi quá a, cũng chẳng biết là từ khi nào mà Long Nhất đã nghiện dùng cái việc đánh vào mông nữ hài tử để trừng phạt a.

Ny Tạt hai tay ôm lấy cặp mông xinh đang nóng bừng bừng, đôi mi mục lại hần học hận không thể đem hần ra ăn tươi nuốt sống.

"Làm cái gì mà trừng mắt nhìn ta thế, không phải là cái mông còn ngựa chứ." Long Nhất đưa tay niết lấy cái mũi nhỏ nhắn của nàng ta cười gian.

"Đừng có đụng vào ta, ta ghét ngươi, ngươi là đồ đại phôi đàn thay lòng đổi dạ, có mới nới cũ." Ny Tạt vừa hất cái tay của Long Nhất ra vừa hần học nói.

Ny Tạt vừa mới nói ra, Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận lập tức giận đến mức hít thở hồng hộc nhìn chăm chăm vào Long Nhất. Họ dám khẳng định giữa Long Nhất và nàng Tinh linh đội trưởng Ny Tạt này có cái gì đó.

"Ta thay lòng đổi dạ? Có mới nới cũ? Những cái này nàng dựa vào đâu mà nói, hôm nay mà không nói cho rõ ràng, ta sẽ lột sạch quần áo của nàng rồi đánh tiếp." Long Nhất cau mày nói, chọc cho mấy nàng Tinh linh hộ vệ không khỏi che miệng cười khúc khích.

"Chẳng lẽ ta nói sai hay sao? Ngươi rõ ràng là đã có hôn ước với công chúa Lộ Thiến Á, qua thời gian lâu như vậy mà chẳng quay trở lại nhìn muội ấy lấy một lần, lần này quay về lại còn dẫn thêm hai nữ nhân nữa, ngươi rõ ràng là chẳng thèm để Tinh linh tộc bọn ta vào mắt, không để công chúa Lộ Thiến Á ở trong lòng mà." Ny Tạt chẳng chút nhượng bộ nhìn chăm chăm vào Long Nhất lạnh lùng nói.

"Thế nào? Không còn gì để nói nữa phải không?" Ny Tạt thấy Long Nhất cười khỏ, liền dẫn thêm.

"Nàng thì biết cái gì chứ? Chuyện nay không nằm trong phạm vi quản lý của nàng, muốn chất vấn thì cũng chỉ có Tinh Linh nữ vương và Lộ Thiển Á có quyền chất vấn mà thôi, nhìn phản ứng của nàng chẳng khác gì bản thân nàng là chính chủ không bằng, chẳng lẽ nàng cũng đã thích ta?" Long Nhất ha hả cười lớn.

Ny Tạt tức thì đờ ra, các nàng Tinh linh hộ vệ khác cũng sửng sốt. Nàng tiểu tinh linh lúc nãy cũng lẩm bẩm: "Ta đã nói mà, đội trưởng Ny Tạt khẳng định là đã thích phu quân của công chúa rồi."

Tiểu tinh linh đó vừa cất tiếng, chúng tinh linh hộ vệ cũng nghĩ tới bộ dạng như kẻ mất hồn của Ny Tạt lúc trước, lúc đó tiểu tinh linh này cũng đã từng nói qua, kết quả là chọc cho đội trưởng Ny Tạt cực kì tức giận, từ đó trở đi không một ai dám đề cập đến chuyện này một lần nữa.

"Ta thích ngươi? Ngươi nói là ta thích ngươi? Thực là nực cười, ta làm sao mà đơn thuần như công chúa điện hạ được chứ, làm sao mà có thể thích một tên hỗn đản vô sỉ như ngươi được chứ!" Ny Tạt vừa hồi thần trở lại liền cất tiếng phản bác, tâm lí trở nên cực kì hỗn loạn.

PHONG LUU PHAP SU

Chương 210: Gặp lại Tinh Linh Nữ Vương

Dịch: anhtuanek

Biên dịch & biên tập: Long Nhất "Thế ý nàng là Lộ Thiển Á có mắt như mù chứ gì?" Long Nhất nheo mày hỏi.

Ny Tạt tức thì ngẩn ra, dù cho hỏi đáp là đúng hay không đều không ổn, chỉ biết giận dữ dậm dậm chân, quay lưng không lí gì đến hấn nữa.

Long Nhất cười rộ, dẫn theo Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận tiến vào trong Tinh Linh sâm lâm. Dù gì nơi này hấn đã rất quen thuộc rồi, dù cho không có người dẫn đường, hấn nhắm mắt cũng có khả năng đi tới nơi.

"Long Nhất, chàng mau khai ra, chàng và Tinh linh đội trưởng đó có điều gì ám muội?" Long Linh Nhi không còn tâm trí hân thưởng cảnh đẹp trong Tinh Linh sâm lâm, vừa tiến vào trong đã dùng tay "bức cung" tại eo của Long Nhất.

"Đương nhiên... là không có rồi, nàng thấy nàng ta đối với ta hung dữ như vậy thì làm sao mà giống cái bộ dạng ám muội được chứ?" Long Nhất cười phân bua.

"Giống, thiếp thấy nàng ta rõ ràng là ăn giấm rồi. Hừ, còn nói là không có gì ám muội." Long Linh Nhi giận đến mức hít thở hồng hộc.

Long Nhất vuốt vuốt mũi. Hắn đâu phải kẻ ngốc, tâm lí của Ny Tạt thì hắn ít nhiều cũng có chút cảm giác, nên chuyển đề tài nói: "Ta thấy nàng mới là người ăn giấm thì có. Được rồi, đừng hỏi những vấn đề này nữa, nàng xem thử xem cảnh sắc ở đây rất đẹp a."

Long Linh Nhi mím môi không truy vấn nữa, sợ khiến cho Long Nhất không vui, nên cùng với Tây Môn Vô Hận hân thưởng cảnh sắc tựa như tiên cảnh ở đây, vừa rồi do đang chiếu cố tới hũ giấm nên vẫn chưa phát hiện, hiện tại nhìn lại thì không khỏi cất tiếng cảm thán. Không khí thì thơm mát, khắp núi đồi thì đầy ắp tiên hoa lục thảo, cây cối tươi tốt, róc rách những con suối dòng sông, hoạt động trong khung cảnh đó là các loại động vật nhỏ xinh đẹp khả ái, thực đúng là quá mỹ lệ rồi.

"Nhị ca, chi bằng sau này chúng ta ở lại nơi này đi, mọi người thấy không biết chừng sau này chúng ta còn có thể sống lâu như tinh linh nữa đó." Tây Môn Vô Hận cười nói.

Nhãn châu của Long Nhất xoay chuyển một vòng, cười nói: "Hay là lần này các nàng không nên quay về nữa, cứ ở lại đây một thời gian đi. Tinh Linh sâm lâm rất rộng lớn, đủ cho các nàng du ngoạn một thời gian rồi."

Tây Môn Vô Hận cùng Long Linh Nhi nghe tới đó thì lập tức dừng lại, cùng nhau nhìn Long Nhất chăm chăm. Long Linh Nhi hỏi: "Chàng nói vậy là có ý gì? Chàng không muốn về hay là chàng không muốn dẫn bọn thiếp quay về?"

Long Nhất cười khổ hai tiếng, nhất thời không biết đáp lại như thế nào. Vừa định mở miệng thì nghe thấy ở phía sau truyền lại tiếng hô hoán, quay đầu lại nhìn thì thấy chính là nàng tinh linh nhỏ nhất trong đội tinh linh hộ vệ đang nhanh nhẹn chạy tới.

"Long tiên sinh, để ta dẫn các người đi vào, nếu không lẽ để nữ vương biết được thì sẽ trách phạt Ny Tạt đội trưởng mất." Tiểu tinh linh nói.

Cô nàng tiểu tinh linh này vô cùng hoạt bát, trên đường đi không ngừng líu la líu lo giới thiệu cảnh sắc xung quanh cho hai nàng, khiến cho lưỡng nữ nhất thời quên mất việc truy vấn.

Không lâu sau, mấy người đã đến nơi ở của Tinh Linh tộc bên bờ hồ. Nhìn dãy mộc ốc được bài trí một cách tinh xảo, Long Nhất đột nhiên nảy sinh cảm giác thân thiết. Nàng tiểu công chúa Lộ Thiển Á mà hấn sáng nhớ chiều mong có thể là đang ở bên trong đó.

Long Nhất cũng có thể tính là người quen rồi, nên đám tinh linh ở bên ngoài trông thấy hấn đều lần lượt cất tiếng chào hỏi thân thiết, còn đám hộ vệ vòng ngoài cũng nhanh như gió chạy đi báo tin.

Không lâu sau đó, một trận thanh hương xao động, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện tại đại môn của Tinh Linh cung điện. Bất quá lại không phải là Lộ Thiển Á, mà là Tinh Linh nữ vương phong tình vạn chủng.

"Nữ vương bệ hạ, lâu rồi không gặp. Mọi thứ vẫn tốt như xưa a." Long Nhất bước lên hai bước, ánh mắt cười cợt chăm chú nhìn Tinh Linh nữ vương. Phong thái của bà ta vẫn như trước đây, vẫn cao quý như thế cuốn hút như thế.

"Hỗn đản tiểu tử, đi lâu thế rồi mà giờ mới trở lại, hại cho tiểu nha đầu Lộ Thiển Á ngày ngày đều nghĩ đến ngươi." Tinh Linh nữ vương làn thu ba lay động, dư quang nhẹ nhàng lướt đến Tây Môn Vô Hận cùng Long Linh Nhi ở phía sau Long Nhất, không tự chủ được lóe lên một tia kinh thán.

Long Nhất mặt mày khổ sở đáp: "Ta còn tưởng là Lộ Thiến Á sẽ đến tìm ta nữa chứ? Nhất định là nữ vương bệ hạ không cho phép rồi, bà cũng đừng có quá nhấn tâm như vậy chứ."

Tinh linh nữ vương khẽ mỉm cười, nói: "Lộ Thiến Á là người tiếp nhiệm của ta, làm sao mà có nhiều thời gian rảnh rỗi để nhàn du tứ xứ chứ."

Long Nhất nhìn trái rồi nhìn phải, cất tiếng hỏi: "Nữ vương bệ hạ, Lộ Thiến Á đâu? Bà không phải là đã giam lỏng nàng rồi chứ!"

Tinh Linh nữ vương lại không đáp ngay. Bà ta nhìn về phía lưỡng nữ ở phía sau Long Nhất nói: "Người không định giới thiệu hai cô nương sau lưng người cho ta biết một phen hay sao?"

Không đợi Long Nhất cất tiếng, Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận liền bước tới trước tự mình giới thiệu.

Trong mắt Tinh Linh nữ vương lướt qua thần sắc kinh ngạc, tựa cười nhưng lại không phải cười trừng mắt nguýt Long Nhất một cái, khiến cho Long Nhất lập tức tâm tạng tê rần như điện giật. Mị lực của phụ nữ thành thực quả nhiên là khó chống đỡ ha.

Tinh Linh nữ vương từ khi biết được thân phận thực sự của Long Nhất, tự nhiên là biết được Long Linh Nhi là nhân vật như thế nào, đó chính là nàng tiểu công chúa của Cuồng Long đế quốc đã bị tên gia hỏa Long Nhất này cưỡng bạo. Hiện tại xem ra nàng ta với Long Nhất quấn quýt quýt quýt với nhau như thế, rõ ràng là đã bị tên tiểu tử Long Nhất xấu xa này đánh cắp mất con tim rồi.

Tinh Linh nữ vương chuyển thân dẫn mấy người tiến vào trong cung. Long Nhất bước nhanh tới trước hai bước sánh vai đi cùng Tinh Linh

nữ vương, gấp gáp hỏi: "Nữ vương bệ hạ, bà đừng trêu ta nữa, mau nói cho ta Lộ Thiến Á đang ở đâu đi!"

Tinh Linh nữ vương lờm Long Nhất một cái, rồi khẽ liếc nhìn lại phía sau, nói: "Giả vờ vừa phải thôi, nữ hài bên cạnh người ai ai cũng là quốc sắc thiên hương, sao còn mơ tưởng tới Lộ Thiến Á nhà ta chứ!"

"Đương nhiên là nhớ. Ta thì ngày ngày nhớ, đêm đêm mong, lúc ăn uống cũng nhớ, lúc đi ngủ cũng nhớ, ngay cả đi nhà xí cũng nhớ luôn. Không chỉ có Lộ Thiến Á đâu, ta còn vô cùng nhớ nhưng nữ vương bệ hạ nữa kìa." Long Nhất cười đáp, chỉ là đến câu cuối cùng thì ép thanh âm xuống thấp, chỉ có hai người bọn họ mới nghe được mà thôi.

Tinh Linh nữ vương mục quang lóe sáng, tiểu dung nơi khóe miệng khuếch đại lên một chút, cười mắng: "Thúi miệng, cái miệng thúi của người không biết là lừa gạt biết bao nhiêu nữ hài tử vô tri rồi, ít đồ mê hồn thang cho ta lại một chút đi, chiêu này của người đối với ta chẳng có chút hiệu dụng gì đâu."

Long Nhất hắc hắc cười, thực sự là không có hiệu dụng sao? Nhìn nét cười nơi khóe miệng của Tinh Linh nữ vương là biết ngay thôi, thử hỏi có nữ nhân nào mà không thích nghe lời ngon tiếng ngọt? Dù cho có biết đó là giả đi chăng nữa nhưng vẫn sung sướng như trước sao?

Tới khách sảnh, thị vệ ở hai bên đều đã lui ra, trong sảnh chỉ còn lại Tinh Linh nữ vương cùng ba người Long Nhất.

"Nữ vương bệ hạ, kêu người mang Bách Hoa Nhượng đến đây đi, thật nhớ quá a!" Long Nhất vừa ngồi liền khoanh hai chân lên, chẳng hề coi bản thân là người ngoài. Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi thì

ngược lại, do lần đầu tiên đến đây nên có chút cẩn trọng. Các nàng thấy Long Nhất có thể chuyện trò tùy tiện như thế với nữ vương của chủng tộc cao ngạo trong truyền thuyết đó, nên đều không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc, bởi vì thấy bộ dạng của hai người bọn họ chẳng có chút gì là giống với quan hệ nữ tể với trượng mẫu nương cả, ngược lại trông lại có chút giống với quan hệ tỷ đệ.

Tinh Linh nữ vương gọi người mang đến vài bình Bách Hoa Nhưõng cũng một ít hoa quả bánh ngọt, cười nói: "Đúng là không trốn được tên quý tham ăn nhà ngươi. Tây Môn tiểu thư với Long tiểu thư ngàn vạn lần cũng đừng nên khách khí, cứ xem nơi đây như nhà mình giống như tên xá tiểu tử này là được rồi!"

Tây Môn Vô Hận cùng Long Linh Nhi gật gật đầu. Hai người đều xuất thân từ tầng lớp thượng lưu trong xã hội, nên sau khi chào hỏi qua lại vài câu thì tỏ ra thoải mái, khí chất của đại gia tiểu thư trên thân thể cùng cách ăn nói khéo léo đều hiển lộ ra ngoài.

Long Nhất tu một hơi hết bình Bách Hoa Nhưõng, khép đôi mắt lại rồi khà ra một hơi tửu khí thơm lừng, tán thưởng: "Đúng là sáng khoái thật, rượu ở bên ngoài đúng là không thể sánh được một phần vạn với nó được."

"Nếu như thích đến vậy thì ngươi ở luôn tại Tinh Linh sâm lâm đi, không cần phải rời khỏi đây nữa." Tinh Linh nữ vương mang theo tiểu ý cười nói.

Long Nhất hắc hắc cười lên hai ba tiếng, lắc lắc cái đầu nói: "Mĩ tửu đúng là đáng quý, nhưng giá của tự do lại càng cao hơn. Nơi đây tuy là nhân gian tiên cảnh, nhưng kêu ta suốt đời ở lại đây thì chi bằng giết ta còn hơn."

"Biết ngay là tên tiểu tử nhà ngươi sẽ nói như vậy mà. Nói đi, lần này

đi tới đây, phải chăng là đã có chuyện gì phát sinh rồi?" Tinh Linh nữ vương cũng không muốn nghe Long Nhất đánh rắm nữa, nên trực tiếp hỏi thẳng luôn.

Long Nhất cười cười, biết ngay là không thể qua mắt được bà ta, nên gật đầu đáp: "Không sai, ta sắp phải quay trở về Cuồng Long đế quốc rồi, lần này đến đây là để từ biệt các người, thuận tiện thăm tiểu bảo bối của ta luôn thể."

Tinh Linh nữ vương chớp động đôi mi mục, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, cảm thán nói: "Cực thế của Thương Lan đại lục đã xấu đi đến mức tận cùng rồi, mà nội bộ của Cuồng Long đế quốc các người lại càng nổi sóng ngầm không ngừng, Tây Môn Nộ..." Tinh Linh nữ vương đột nhiên dừng lại, ánh mắt liếc qua Long Linh Nhi ở bên cạnh Long Nhất.

"A, đừng bàn đến chuyện này nữa, Lộ Thiến Á rốt cuộc là đi đâu rồi?" Long Nhất lập tức chuyển sang đề tài khác.

Long Linh Nhi khẽ chấn động, đôi mày thanh tú hơi cau lại. Sinh ra trong nhà đế vương, độ miễn cảm đối với chính trị cũng có mức độ nhất định, chỉ là bởi vì hăm nhập vào trong dòng sông ái tình rồi, mà đối tượng lại là Long Nhất, nên trong đáy lòng đã có tiềm thức tránh né vấn đề này.

Tây Môn Vô Hận cũng lo lắng nhìn về phía Long Nhất. Nàng cũng nghe được một vài lời truyền ngôn, phụ thân mình là loại người như thế nào thì nàng cũng hiểu rõ, chẳng lẽ tất cả những điều đó đều là thật? Thế sau này Long Linh Nhi phải cư xử như thế nào đây, quan hệ giữa bọn họ sẽ đi về phương nào đây?

Ngay lúc Tinh Linh nữ vương định mở miệng hỏi đáp thì cửa đại sảnh đột nhiên mở đánh bình một tiếng, Lộ Thiến Á toàn thân vận

trang phục tinh linh lục sắc, tay cầm cây Đại Tự Nhiên Thán Tức thờ hồng học xuất hiện ở ngay ngoài cửa, đôi mắt to tròn vừa mới xuất hiện đã si mê dính chặt lên thân hình Long Nhất, rồi dần dần dâng lên màn thủy vụ mờ nhạt.

"Long Nhất." Lộ Thiến Á run giọng hô hoán, thanh âm đầy ắp thâm tình.

Long Nhất bật dậy, đã lâu rồi không gặp tiểu tinh linh này, nội tâm của hắn cũng có chút kích động. Hắn ta giang rộng vòng tay ra, đón Lộ Thiến Á đang lao tới ôm chặt vào trong lòng, hít lấy mùi hương nhẹ nhẹ của Huân Y Thảo, trong lòng đột nhiên có chút cảm giác cay cay.

"Long Nhất, thiệp rất nhớ chàng." Lộ Thiến Á lẩm bẩm, dụi dụi khuôn mặt nhỏ bé vào lồng ngực của Long Nhất, hít lấy hít để mùi cơ thể khiến nàng nhớ nhớ ngày đêm.

"Ta cũng rất nhớ nàng." Long Nhất đưa hai tay nâng khuôn mặt của Lộ Thiến Á lên, rồi nhẹ nhàng vuốt ve. Ánh mắt của hai người kết nối giữa không trung, lẳng lẳng quán quýt lấy nhau.

Lộ Thiến Á đột nhiên nhón chân lên, hai tay ôm lấy cổ của Long Nhất, đôi môi mang theo trận trận hương khí áp lên cái miệng rộng của Long Nhất. Hai người hôn hít nhiệt liệt chẳng khác gì chốn không người, hôn hít triền miên, khiến cho xuân ý tại thời khắc này tràn ngập khắp đại sảnh.

Tây Môn Vô Hận cùng Long Linh Nhi phức tạp nhìn hai người đang ôm hôn, cùng với chút vị chua chua trong lòng không ngờ còn xen lẫn chút cảm động. Dù sao thì những thứ tốt đẹp như thế cũng rất dễ dàng làm cảm nhiễm người ta

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 211: Càn Khôn Điểm Huyết Thủ

Dịch: anhtuanek

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Tinh Linh nữ vương vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế thủ tọa, không lên tiếng đánh thức hai người đang chìm đắm trong niềm vui trùng phùng. Bà ta biết rằng, thời gian ở chung của hai người cũng không có nhiều, một khi Long Nhất đi rồi thì không thể chỉ vài tháng ngắn ngủi là có thể gặp lại nhau. Tinh Linh tộc tuyệt đối không được mạo hiểm cuốn vào vòng xoáy chiến tranh của đại lục, mà mỗi lần Thương Lan đại lục bộc phát chiến tranh toàn diện thì tuyệt đối không thể chỉ năm một năm hai là kết thúc được. Huống hồ chiến tranh trong nội bộ Cuồng Long đế quốc cũng sắp gia tăng, đến lúc đó là Long thị nhất tộc vẫn đứng vững không ngã, hay là Tây Môn gia tộc thay thế vào đó cũng chưa thể đoán được.

"Lão đại." Ngay khi Long Nhất cùng Lộ Thiến Á hôn hít đến thiên hôn địa ám, thì một âm thanh thô ráp tựa lôi gầm vang vọng khắp đại sảnh.

Long Nhất rời khỏi đôi môi thơm đỏ mọng của Lộ Thiến Á, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một hán tử thân cao tám thước, trên đầu có hai cái sừng trâu đang kích động đứng ở cách hắn ta không xa, hiển nhiên là vị huynh đệ lâu ngày không gặp mặt – Man Ngưu.

Lộ Thiến Á yêu kiều chui ra khỏi lòng Long Nhất, vừa quay đầu liền nhìn thấy lưỡng nữ Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi mới bị bỏ

mặc, yêu kiều mỉm cười rồi bước qua bên đó. Mặc dù ngày đó lúc đi theo Long Nhất vừa mới đến Mễ Á công quốc đã từng đối lập với bọn họ, nhưng chuyện xưa giờ đã không còn tất yếu nữa.

"Man Nguru, cái tên gia hỏa nhà đệ" Long Nhất hoan hỉ tiến lên phía trước, dấn một quyền lên bộ ngực cường tráng của Man Nguru, sau đó thực hiện cái ôm của nam nhân với nhau.

"Tên to xác, có phải đệ đã mắc kẹt trong bể ôn nhu không mà lâu đến thế vẫn không thấy đến tìm ta." Long Nhất nhảy lên cốc vào đầu của Man Nguru một cái.

Man Nguru xoa xoa nơi bị Long Nhất gõ vào, đột nhiên phát hiện thấy bản thân cũng rất là nhớ nhung cái cảm giác này, xem ra tên gia hỏa này đã bị Long Nhất ngược đãi thành tính rồi.

"Lão đại, đệ sớm đã muốn đến Mễ Á công quốc tìm huynh, nhưng Phục Ma Côn Pháp và Kim Chung Tráo đúng lúc đạt đến bình cảnh, vì thế nên đệ tính sau khi đột phá rồi mới đi." Man Nguru ha hả cười nói, giọng điệu tràn ngập hưng phấn, xem ra hiện tại đã đột phá rồi.

Long Nhất nhìn trên nhìn dưới đánh giá Man Nguru một lúc, sau đó dùng tinh thần lực kiểm tra, bất ngờ đề chưởng vận khí, cách không đẩy ra một chưởng về phía ngực của Man Nguru. Chỉ nghe bình một tiếng, Man Nguru xoạt xoạt lùi lại mấy bước, huyết khí nhộn nhạo không ngừng, trên khuôn mặt râu cũng xuất hiện màu đỏ hồng.

"Không tệ, có tiến bộ." Long Nhất hài lòng cười nói. Cũng nên biết rằng Ngạo Thiên Quyết của hắn hiện tại đã đạt đến tầng thứ ba rồi, công lực vượt xa trước kia. Man Nguru có thể trong lúc không phòng bị mà vẫn có khả năng chịu được năm thành công lực của hắn mà không thụ thương, điều này đủ để nói lên vấn đề rồi.

Man Nguru được Long Nhất tán dương, giống như là lên chín tầng mây, cánh tay to lớn đưa lên, thần khí Lục Ngọc Tài Quyết tức thì xuất hiện ở trong tay, lục mang âm u tán phát bá khí trùng trùng, khiến cho người người đều không nhịn được nảy sinh lòng khiếp đảm.

"Lão đại, hãy thử lại Phục Ma côn pháp của đệ lần nữa xem nào." Man Nguru nhất thời hứng trí, cũng chẳng cần biết tình hình, miệng hét lớn một tiếng, Lục Ngọc Tài Quyết vung lên tạo ra những màn lục mang cuồn cuộn chói mắt, mang theo tiếng cuồn phong gầm thét từ bốn phương tám hướng tấn công về phía Long Nhất.

"Bình bình bình", bàn ghế trong đại sảnh lần lượt bị chấn tan tành, các thức hoa quả rượu trà trên bàn cũng bị khí thế đó chấn vỡ nát.

"Hai tên tiểu tử hỗn đản các ngươi, muốn đánh ra ngoài mà đánh." Tinh Linh nữ vương phát cuồn lên. Hai cái tên gia hỏa này đúng là không biết điều gì cả, ngang nhiên đánh nhau trong đại sảnh đón khách của mình.

Long Nhất phi thân bay lên, ngón tay lẳng không cấp tốc điểm ra, chỉ nghe tiếng "bách bách" vang lên, ánh lục mang do Lục Ngọc Tài Quyết phát ra tức thì biến mất, nhưng cánh tay của Long Nhất cũng tê rần. Lục lượng của thần khí đúng là không thể đánh giá thấp, hơn nữa sau khi công lực của Man Nguru đề thăng, lục lượng của Lục Ngọc Tài Quyết lại tăng cường lên không ít. Nếu như trước đây Man Nguru chỉ mới phát huy được hai thành của Lục Ngọc Tài Quyết thì giờ đây đã phát huy được ba thành rồi. Nếu như hắn ta có thể phát huy hết lục lượng của Lục Ngọc Tài Quyết, thì bằng vào khả năng hiện tại của Long Nhất thì e rằng không thể chống nổi.

Nhìn thấy Tinh Linh nữ vương bất mãn, Long Nhất tức thì lắc mình, thân ảnh chẳng khác gì quỷ mị xuất hiện ở sau lưng của Man Nguru,

rồi điếm vào hai huyết đạo của gã, nội lực xuyên thấu Kim Chung Tráo của Man Nguru, trực tiếp chế trụ gã.

Long Nhất vỗ vỗ tay, công phu điếm huyết lâu rồi không sử dụng, nên khi sử dụng lại thấy không thuận tay. Ở tại cái thế giới này ai mà biết đến điếm huyết a? Đại đa số đều là một đao chém xuống, còn đối với ma thú thì điếm huyết căn bản là không có đất dụng võ, có quý mới biết huyết đạo của ma thú ở chỗ nào.

"Lão đại, huynh dùng ma pháp gì vậy, làm sao mà đệ lại động đậy không được vậy?" Man Nguru cầm Lục Ngọc Tài Quyết đứng chờ ra đó, làm thế nào cũng động đậy không nổi, vì thế nên mới la lên.

Long Nhất hắc hắc cười nói: "Đó không phải là ma pháp, đó là Càn Khôn Điếm Huyết Thủ, đệ cứ từ từ mà hưởng thụ đi, một canh giờ sau thì sẽ tự động giải khai thôi."

"Một canh giờ, không phải đó chứ. Lão đại huynh tha cho đệ đi mà." Man Nguru trừng to con mắt trâu ra cầu xin.

Lúc này, Tinh Linh nữ vương tiến tới, bà ta mới đầu còn tưởng Long Nhất dùng tinh thần lực khóa chặt Man Nguru lại, nhưng bà ta vừa kiểm tra thì lại phát hiện trên thân thể của Man Nguru lại chẳng có chút ba động của tinh thần lẫn ma pháp nguyên tố nào cả, đương nhiên cũng chẳng có sự ba động của đấu khí.

"Long Nhất, ngươi dùng phương pháp gì để chế trụ hẳn ta lại vậy?" Tinh Linh nữ vương ngạc nhiên hỏi.

"Đã nói là điếm huyết rồi mà, nói ra các người cũng không thể hiểu đâu, nữ vương bệ hạ có thể thử xem có giải khai được không?" Long Nhất cười nói.

Lòng háo thắng của Tinh Linh nữ vương tức thì trỗi dậy, gật đầu rồi bắt đầu nghiên cứu Man Nguru, mà Lộ Thiến Á tam nữ cũng hiếu kì tiến lại gần xem thử, lúc này Man Nguru trở thành vật thí nghiệm sống rồi.

Nghiên cứu cả nửa ngày trời, Tinh Linh nữ vương cũng không phát hiện ra đó là chuyện gì, thử qua thử lại các loại phương pháp khác nhau nhưng Man Nguru vẫn chẳng thể động đậy.

"Nhị ca, đó là công phu gì vậy, mọi người có thể học được hay không?" Tây Môn Vô Hận hứng thú hỏi.

Long Nhất cười cười, nghĩ lại tình cảnh Lăng Phong học đi học lại những huyết đạo đến nhức cả đầu. Ở cái thế giới này công pháp của con người đã được định hình rồi, trừ phi được học từ nhỏ, nếu không sẽ rất khó mà hiểu được.

"Muốn học cũng được, bắt quá học chưa tới tám năm mười năm thì cũng không có hiệu quả." Long Nhất cười đáp.

"Thế thì thôi vậy!" Tây Môn Vô Hận vừa nghe thấy thế liền lập tức bỏ ngay ý niệm đó.

Long Nhất cười cười nhìn bộ dạng thúc thủ vô sách của Tinh Linh nữ vương. Những kinh mạch huyết đạo này đều là những thứ vô hình, là nền văn minh lâu đời của dân tộc Trung Hoa, Tinh Linh nữ vương làm sao có thể lí giải được những thứ này chứ.

"Ta giải không nổi, hay là ngươi đến đây đi, để ta xem thử xem ngươi làm sao mà làm được?" Tinh Linh nữ vương quay sang phía Long Nhất nói, nhìn thấy nụ cười đắc ý của Long Nhất tức thì thấy bực bội.

"Hắc hắc, thế thì bà hãy nhìn cho rõ nhé!" Long Nhất mỉm cười đưa ngón tay ra điểm, chỉ nghe hai tiếng "ba ba", Man Ngưu ái da một tiếng, thân thể đang cứng đờ tức thì linh hoạt trở lại, gã vịn tay lắc chân hòng xua tan cái cảm giác tê mõi của thân thể.

Một giờ sau, đám năm thanh niên nam nữ trẻ tuổi xuất hiện ở bên cạnh hồ, rồi ngồi ở trên mặt cỏ. Lộ Thiến Á trời sinh đã có khí chất thân thiết, qua mấy câu tỉ tỉ liền trở nên thân cận với Tây Môn Vô Hận lẫn Long Linh Nhi, ba nữ nhân trò chuyện cực kì vui vẻ, chủ đề cơ bản đều xoay quanh Long Nhất. Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi thì kể lại những chuyện đã phát sinh khi Long Nhất ở Thánh Ma học viện, còn Lộ Thiến Á thì lại rất hứng thú kể về chuyến đi tới Hoang mãng thảo nguyên.

"Long Nhất, chàng phải quay trở về Cuồng Long đế quốc sao?" Lộ Thiến Á từ miệng của Long Linh Nhi biết được chuyện này, chuyển thân qua u sầu hỏi. Mẹ Á công quốc cách Tinh Linh sâm lâm không xa, đi mấy ngày là có thể đến, nhưng Cuồng Long đế quốc lại ở nơi xa nhất về phía đông, mà Tinh Linh sâm lâm lại ở nơi xa nhất về phía tây, cự li nào chỉ ngàn dặm, muốn gặp mặt nhau lại lần nữa là cực kì khó khăn, Lộ Thiến Á tỏ rõ vẻ không đành lòng.

Long Nhất gật đầu, ôm Lộ Thiến Á đặt lên đùi, nói: "Đúng thế, ta cần phải quay trở về một chuyến."

Lộ Thiến Á dựa vào bộ ngực ấm áp của Long Nhất, lẩm bẩm: "Thế chừng nào thì chúng ta lại có thể gặp lại nhau? Đến lúc thiếp nhớ chàng không chịu nổi, thì biết phải làm sao?"

"Thế thì nàng cứ thềm gọi tên ta lên, ta nhất định là có thể cảm giác thấy." Long Nhất vuốt ve mái tóc óng ả của Lộ Thiến Á.

"Vậy sao? Chàng sẽ không quên thiếp chứ?" Lộ Thiến Á không khỏi

lo lắng hỏi.

"Nha đầu gối à, ta làm sao có thể quên được nàng chứ? Dù cho ta có quên bản thân mình đi chẳng nữa thì ta cũng nhất định sẽ nhớ nàng." Long Nhất ghé sát miệng vào tai Lộ Thiến Á thổi nhẹ một hơi.

Thân thể yếu đuối của Lộ Thiến Á tức thì run lên, khoé miệng lộ xuất nụ cười ngọt ngào, làm sao có thể chống cự lại những lời tình tự nóng bỏng như vậy đây?

"Xú gia hỏa, lại gạt nữ hài tử nữa rồi!" Long Linh Nhi vô ý thức ngắt một ngọn cỏ, ghen tức nhìn hai người đang ôm ôm ấp ấp. Mặc dù sớm đã biết tên nam nhân này chú định là bản thân không thể độc chiếm được, nhưng khi nghe thấy những lời tình tự ngọt ngào như rót mật của hắn với nữ nhân khác thì tâm lí cũng không khỏi có chút tức tối.

Vầng dương tà tà về trời tây, chỉ còn lộ ra một nửa khuôn mặt, đem quang mang nhu hòa rải khắp mặt đất, dùng nhiệt lượng cuối cùng làm ấm áp cái thế giới không an phận này.

Lộ Thiến Á tĩnh lặng cuộn tròn trong lòng Long Nhất, hưởng thụ vòng tay ấm áp của tình lang.

Long Linh Nhi mím chặt môi, rồi khẽ thở ra một hơi, đứng dậy quay sang Tây Môn Vô Hận nói: "Vô Hận, chúng ta qua bên kia xem thử đi."

Tây Môn Vô Hận quay đầu lại nhìn rồi gật đầu đồng ý, biết là Long Linh Nhi muốn tạo không gian riêng cho Long Nhất và Lộ Thiến Á. Xem ra tình ái thực sự là có thể cải biến cả một con người, dù là tâm lí không dễ chịu, nhưng vẫn còn suy nghĩ cho đối phương, đó có lẽ là ma lực của tình ái vậy.

Hai người vừa đi, Man Ngưu cũng biết đường rút lui, bên cạnh hồ chỉ còn lại Long Nhất và Lộ Thiến Á tĩnh lặng ôm ấp dưới vầng dương chiều.

Không khí tựa hồ như bắt đầu có chút xao động, tay thon của Lộ Thiến Á bắt đầu vô ý thức di chuyển trên cái lưng săn chắc của Long Nhất, hơi thở cũng trở nên gấp rút, thân thể bắt đầu không an phận lắc qua lắc lại trong lòng Long Nhất.

Đó là loại tín hiệu gì, người từng lăn lộn đã lâu trên tình trường như Long Nhất làm sao lại không biết, nổi nhớ nhưng quá sâu đậm, thì từ con tim chuyển sang thân thể là chuyện dễ hiểu.

Bàn tay Long Nhất cũng chậm chậm lướt xuống, nhẹ nhàng xoa nắn đồn bộ đầy đặn của Lộ Thiến Á.

"Long Nhất..." Lộ Thiến Á mê li hô hoán, thân thể lúc cảm thấy cái vật cứng ngắc nóng bỏng đang chĩa vào giữa đôi chân mình càng trở nên mềm nhũn vô lực, thần trí bắt đầu từ từ trôi đi, còn tình dục lại chậm chậm dâng lên.

Long Nhất ôm lấy Lộ Thiến Á, lắc mình biến mất khỏi chỗ cũ mà trong không khí vẫn còn lưu lại trận trận xuân ý nóng bỏng.

"Tử sắc lang, đại phiêu đản, xú gia hỏa." Ở phía xa, Long Linh Nhi nhìn thấy hai người biến mất, lí nào lại không biết bọn họ đi làm trò gì, mắt nhòe lệ hoa lấm bảm mắng chửi. Rốt cuộc trong lòng nàng đúng là thả lỏng không nổi.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 212: Tâm sự đêm trăng

Ánh nguyệt quang mông lung từ ngoài khung cửa sổ chiếu rọi vào khiến cả căn phòng nhuốm thành một phiến ngân bạch mờ ảo. Những hơi thở gấp gáp nặng nhọc, tiếng rên rỉ mê cùng với những tiếng cạch cạch từ chiếc giường gỗ vang lên, kết hợp lại với nhau tạo thành một khúc nhạc dâm mị làm mê mẩn tâm trí của con người.

Long Nhất nằm trên thân thể mềm mại của Lộ Thiến Á mà trùng kích kịch liệt, đưa nàng hết lần này đến lần khác vượt lên đỉnh những cơn sóng tình trong bể đục vọng, còn Lộ Thiến Á lại chẳng khác gì một chiếc thuyền nhỏ bé bơ vơ trong những cơn sóng dữ, nhấp nhấp nhấp nhô, linh hồn sớm đã phiêu du ngoài chín tầng trời.

Mông ngực dậy sóng hết đợt này đến đợt khác, loang loáng từng mảng từng mảng tuyết bạch lóa mắt. Long Nhất khàn giọng vừa rống vừa chinh chiến, bàn tay chẳng chút ứ ký bóp lấy bóp để song phong đầy đặn đang dập dềnh như sóng dồn, vùng eo liên tục trùng kích không biết mệt mỏi. Hắn muốn dùng phương thức mạnh mẽ này để biểu đạt, để phát tiết sự nhung nhớt của bản thân. Lộ Thiến Á cũng điên cuồng nghênh hợp, cả thân thể lẫn tâm hồn đều kết hợp đến mức hoàn mĩ. Tại thời khắc này, nàng đã quên hết mọi thứ, thế giới đã biến thành kỳ ảo, chỉ biết dùng những động tác nóng bỏng quen thuộc để lấp đầy khoảng trống trong nội tâm.

Đêm đã về khuya, tất cả đều đã bình tĩnh trở lại. Chấn gối ngổn ngang, nhục thể trần trụi quấn lấy nhau, mồ hôi tiếp tục từng giọt từng giọt điểm tuyết trên thân thể, càng hiện lên trong suốt dưới ánh

trắng.

Lộ Thiến Á nằm cuộn trong lòng Long Nhất, hưởng thụ sự thư thái lâu rồi mới gặp lại.

"Long Nhất, thiếp đi cùng chàng nha." Sau trận kích tình, Lộ Thiến Á càng không nỡ chia ly với tình lang, liền u uẩn cầu khẩn.

Long Nhất cười cười, bàn tay vẫn không ngừng vỗ về nhẹ nhàng lên tấm lưng ong của người ngọc, đáp: "Không được, lần này trở về, ai ta cũng không mang theo cả, nàng phải ngoan ngoãn nghe lời."

Lộ Thiến Á chu mỏ, không hài lòng cự quậy thân thể trong lòng Long Nhất. Nhưng nàng đã ở bên Long Nhất thời gian dài đến vậy, nên biết khi hấn trở nên nghiêm túc thì khó có thể lay chuyển được, lại thêm nghe hấn nói ai cũng không dẫn theo thì ít nhất trong tâm lí cũng có chút thẳng bằng, đến khi nhớ hấn chịu không nổi thì âm thầm chạy đến Cuồng Long đế quốc tìm là được rồi.

Long Nhất dường như cúi đầu nhìn xuống Lộ Thiến Á đang xoay chuyển nhãn châu, đưa tay nhéo lên cánh mũi nàng nói: "Bỏ chủ ý xấu đó đi, nàng mà dám trốn ra, không đánh nát cái mông nhỏ bé của nàng không được."

Lộ Thiến Á le le cái lưỡi ra, sau đó trở mình áp trên thân thể của Long Nhất, môi xinh chụt chụt hôn Long Nhất một lúc, than thở: "Chuyện gì cũng không giấu được chàng, chàng không thể khờ khạo một chút được sao?"

"Không thể, ai bảo ta là nam nhân của nàng chứ?" Long Nhất ôm lấy vòng eo cực nhỏ của Lộ Thiến Á cười hắc hắc nói.

"Ừm, câu này thiếp thích nghe nhất, chàng là nam nhân của thiếp."

Lộ Thiến Á yêu kiều cười rồi lại hôn loạn lên mặt Long Nhất một trận, đột nhiên ngưng vẻ vui cười, kiên định nhìn thẳng vào cặp mắt của Long Nhất, u sầu nói: "Chàng là nam nhân của thiếp, là nam nhân của cộng đồng các tỷ muội. Thiếp là nữ nhân của chàng, nữ nhân chỉ thuộc về một mình chàng mà thôi."

Long Nhất ngẩn ngơ, ánh mắt tỏ vẻ xin lỗi nhìn Lộ Thiến Á muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị nàng dùng tay chặn môi lại. Nàng vuốt ve đôi môi Long Nhất, biểu tình trên mặt lại khôi phục lại vẻ xán lạn, thủ thi: "Đừng nói. Thiếp hiểu mà, chỉ cần trong tim chàng có thiếp, không cần biết chàng có bao nhiêu nữ nhân, thiếp cũng đều không oán thán."

Long Nhất cảm động ôm chặt lấy Lộ Thiến Á, hoa tâm là tật chung của nam nhân, hấn nghĩ hấn có cải chính thế nào cũng không nổi, không muốn cũng không thể. Hấn chỉ có thể nói hấn đa tình nhưng lại không vô tình, hấn sẽ yêu quý, bảo hộ mỗi một hồng nhan bên cạnh hấn, không để cho bọn họ chịu bất kì sự thương tổn nào.

Đến khi Lộ Thiến Á đã mơ màng nằm ngủ trong lòng của Long Nhất, hấn vẫn mở đôi mắt, chẳng hề cảm thấy buồn ngủ.

Long Nhất nhẹ nhàng tách tay chân của Lộ Thiến Á đang quấn lấy thân thể của mình ra, đứng dậy khoác y phục vào rồi rời khỏi phòng. Khi đến trước sân, từng cơn gió lạnh thổi tới trước mặt, mang theo từng trận mùi hương trong lành, thấm vào tận tâm can con người.

Long Nhất sau một cái lắc mình đã tiến tới một tòa nhà khác, đẩy cánh cửa một gian phòng tiến thẳng vào trong. Vừa tiến vào trong phòng, Long Nhất không khỏi sửng sờ. Chỉ thấy trên chiếc giường lớn có hai người đang nằm, một người là Long Linh Nhi, người còn lại là Tây Môn Vô Hận, cả hai người đều mặc đồ lót sát thân bằng tơ mỏng, phần lớn da thịt tuyết bạch đều hiển lộ ra bên ngoài, đặc biệt

là đỉnh núi sừng sững nhô lên, khiến người ta không khỏi suy nghĩ
mông lung, cực kì dụ nhân.

Ánh mắt Long Nhất xoi kem một lúc rồi mới tiến tới nhẹ nhàng kéo
chăn đắp lên, che đi hai thân thể khiến cho người ta phải xị máu mũi.
Hắn ngồi ở cạnh giường, lẳng lặng ngắm kiêu nhan động nhân của
hai nữ nhân, khẽ thở ra một hơi, rồi đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve
khuôn mặt của Long Linh Nhi, chỉ hy vọng những chuyện ta tranh
ngươi đấu sau này sẽ không cuốn nàng vào trong, mặc dù chuyện
này tuyệt không có khả năng. Khi Long thị gia tộc cùng với Tây Môn
gia tộc nảy sinh xung đột, nàng có thể làm như không nghe không hỏi
coi như không hề có bất kỳ chuyện gì phát sinh sao? Còn bản thân
mình thì có thể khoanh tay đứng nhìn được sao?

Cúi người xuống, Long Nhất hôn lên đôi môi của Long Linh một cái,
đến khi nhìn sang Tây Môn Vô Hận thì không biết thần xui quỷ khiến
thế nào, hắn lại nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng một cái, sau đó
đứng dậy rời khỏi phòng.

Long Nhất vừa đi khỏi, nhãn châu của Long Linh Nhi và Tây Môn Vô
Hận dưới lớp mí mắt cũng chuyển động, khóe miệng khe khẽ hiện
lên nụ cười, hiển nhiên vừa rồi chỉ là vờ ngủ.

Long Linh Nhi vốn là bụng đầy ủy khuất, nghĩ đến chuyện Long Nhất
đang ở trong một căn phòng khác liêu mình triền miên với một nữ
nhân khác, trong lòng nàng chẳng khác ăn phải một hũ dấm, chua
đến không chịu nổi. Hơn nữa nàng ẩn ước còn có một loại cảm giác
đau đớn, cảm giác thấy bản thân bị hắn ta bỏ rơi vậy. Nhưng một nụ
hôn vừa rồi khiến cho tâm tình của nàng không khỏi tốt trở lại, trong
lòng tràn ngập mật ngọt, đến nỗi ngay cả tiếng thở dài khiến nhân
tâm run rẩy của Long Nhất cũng không chú ý đến.

Mặc dù Tây Môn Vô Hận nhận thấy nụ hôn mà Long Nhất lưu lại trên

trán nàng thuần túy là nụ hôn vãn an (chúc ngủ ngon) của một ca ca đối với muội muội, nhưng trong lòng nàng cũng không khỏi vui sướng vạn phần, có chút tình tự bản thân nàng tuyệt không thể khống chế được. Điều này khiến cho nàng trong lòng thường nói là bản thân sắp bị điên mất rồi.

Long Nhất ngồi yên lặng ở ngoài sân một lát, đột nhiên trong trong đầu lóe lên hình bóng mỹ lệ phong tình vạn chủng đó của Tinh Linh Nữ Vương, nhớ lại đến giờ vẫn chưa thể quên được dư vị của một trào cực nhanh đó. Hồi đó đã dùng chiêu Long Trảo Thủ bóp cam đó để phá huỷ trận thế, đồng thời cũng khiến cho giữa hắn với Tinh Linh Nữ Vương bớt đi một tầng ngăn cách, tăng thêm một tầng ám muội. Trong lòng hắn biết rõ mười mười Tinh Linh Nữ Vương là nương thân của Lộ Thiển Á, nhưng cũng chính mối quan hệ này khiến cho hắn cảm thấy kích thích thập phần.

Không biết là bà ta đã ngủ chưa? Long Nhất trong lòng lẩm bẩm, mũi chân điểm một cái, thân hình với tốc độ mà mắt thường khó thấy lướt bay đi, tránh khỏi mấy đám hộ vệ tuần tra và trạm canh ngầm, Long Nhất tiến tới tẩm cung của Tinh Linh Nữ Vương. Nhớ lại lúc hồi đó cũng vào một đêm khuya như thế này, cũng trong tẩm cung này, hắn cùng Tinh Linh Nữ Vương đối ẩm ngắm trăng, hồi tưởng lại cảm giác tê rần như điện giật lúc đó vẫn khiến nhiệt huyết trong người sôi lên như cũ.

Long Nhất dừng lại ở trước cửa khuê phòng của Tinh Linh Nữ Vương, sau một lúc bồi hồi, đột nhiên lắc đầu tự cười nhạt. Cho dù Tinh Linh Nữ Vương có dụ nhân đến thế nào, cũng không phải bản thân có thể đụng vào.

"Xú tiểu tử, nửa đêm canh ba chạy đến phòng của ta định làm gì đó?" Ngay khi Long Nhất định phi thân bỏ đi thì từ bên trong phòng đột nhiên truyền ra thanh âm trong trẻo êm tai của Tinh Linh Nữ

Vương.

"Ách... cái này, ta hơi nhàn rồi nên muốn tìm nữ vương bệ hạ uống vài chung rượu nhưng không ngờ nữ vương bệ hạ lại đi ngủ sớm như vậy." Long Nhất cười khan hai tiếng rồi đáp.

Lúc này, cánh cửa lớn kêu két một tiếng rồi mở ra, Tinh Linh Nữ Vương đầu tóc tung bay, trên thân khoác một chiếc áo choàng lớn màu bích lục đứng ở ngay cửa, cái phong vận thành thực trẻ nải đó đối với một tiểu gia hỏa mới hai chục tuổi đầu như Long Nhất có thể nói là sự dụ hoặc trí mệnh.

Long Nhất miệng khô lưỡi nóng nuốt một ngụm nước miếng, lòng nghĩ bản thân đi đến đây phải chẳng là một sự sai lầm?

"Muốn uống rượu thì tiến vào đi, nhưng không được có lần sau." Tinh Linh Nữ Vương nhìn bộ dạng sắc lang của Long Nhất, trợn mắt nguýt hắt một cái, sau đó chuyển thân tiến vào trong phòng.

"Tiến vào? Cái này..." Long Nhất giật thót mình, trong đầu bắt đầu huyền tưởng liên miên, cô nam quả nữ ở chung một phòng, hơn nữa lại là khuê phòng của nữ nhân, điều này rất dễ khiến cho người ta nảy sinh một loại ý niệm xấu xa.

Mặc dù Long Nhất trong lòng tràn ngập nghi hoặc, Tinh Linh Nữ Vương làm sao lại cho phép hấn tiến vào trong phòng? Nhưng đôi chân của hấn vẫn cứ trung thực phản ứng lại ý nghĩ của hấn, không tự chủ tiếp bước tiến vào.

Vừa vào trong, Long Nhất mới phát hiện hấn đã nghĩ bậy. Nơi này tịnh không phải là khuê phòng của Tinh Linh Nữ Vương, mà là một nơi giống như trà thất, phòng ngủ có lẽ là căn phòng ở sâu bên trong kia.

Tinh Linh Nữ Vương tựa cười mà không cười quan sát bộ dạng thất vọng nhưng lại giống như có phần nhẹ nhõm của Long Nhất, giống như làm ảo thuật lấy ra một bình rượu và mấy đĩa bánh ngọt bày ra giữa bàn, rồi mang theo tiểu ý nói: "Nhóc con láu cá, đừng nghĩ bậy nghĩ bạ, nghĩ lắm sẽ thành chuyện xấu đó biết chưa?"

Long Nhất liếc mắt nhìn Tinh Linh Nữ Vương, trong lòng thầm nhủ: "Có thể không nghĩ được sao? Không nghĩ liệu có còn là nam nhân không?"

Tinh Linh Nữ Vương rót một chén rượu đưa cho Long Nhất, nói: "Uống đi, đây là Bách Hoa Nhưõng do Tinh Linh tộc đặc chế, đã được ủ mấy trăm năm, thế là tiện nghi cho ngươi rồi đó."

Long Nhất tiếp lấy chén rượu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua lưng bàn tay của Tinh Linh Nữ Vương, nhưng Tinh Linh Nữ Vương lại coi như chẳng có chuyện gì xảy ra rút tay lại, lãnh đạm nhìn hắn.

Long Nhất một hơi uống cạn rượu trong chén, quả nhiên là hương vị tinh thuần hơn nhiều so với Bách Hoa Nhưõng bình thường, đúng là thơm cả chân răng, dư vị không thôi.

"Nha đầu Lộ Thiển Á khẳng định là đòi đi theo ngươi." Tinh Linh Nữ Vương cất tiếng hỏi.

"Ừm, bà cứ yên tâm, ta không đưa nàng theo đâu." Long Nhất gật đầu đáp.

"Cái này thì ta biết, Cuồng Long đế quốc của các ngươi hiện tại sóng ngầm dũng động, có lẽ tự bản thân ngươi sẽ dẫn lửa thiêu thân, điều này ngươi có lẽ đã biết rất rõ. Nếu như ta đoán không lầm thì ngươi cũng sẽ để hai nữ hài tử kia ở lại a." Tinh Linh Nữ Vương nhìn chăm

chằm Long Nhất, đó cũng là chỗ mà bà ta hận thương Long Nhất. Hắn là một nam nhân trọng tình có trách nhiệm, xem bộ dạng hắn đối với Vô Song hồi đó liền biết rõ.

Long Nhất cười khổ gật đầu, nói: "Ban đầu đã đáp ứng đưa bọn họ cùng quay về, đến khi bọn họ biết được ta nuốt lời thì không biết sẽ làm loạn thành bộ dạng gì đây nữa?"

"Cứ khuyên bảo chúng đi. Ta thấy chúng đều là những hài tử hiểu chuyện." Tinh Linh Nữ Vương khuyên.

Long Nhất cùng Tinh Linh Nữ Vương cạ hai chung, Tinh Linh Nữ Vương đột nhiên hỏi: "Long Nhất, mục tiêu của ngươi rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ là muốn làm một đại bá chủ của Thương Lan đại lục?"

Long Nhất suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu cười đáp: "Bá chủ? Ta không có hứng thú, ai thích làm thì cứ đi làm đi, lần này ta quay trở về cũng chỉ là vì trên mình ta có lưu chuyển dòng máu của Tây Môn gia tộc. Hơn nữa, có lẽ những ngày tháng sau khi ta quay trở về sẽ tuyệt vời hơn nhiều."

Tinh Linh Nữ Vương gật đầu, trông có vẻ như đang suy nghĩ điều gì. Từ khi mới lần đầu nhìn thấy Long Nhất, bà ta đã biết hắn tuyệt đối không phải là hạng nam nhân cam chịu bình thường. Từ nhãn thần của hắn còn lộ ra một loại khí chất rõ rệt, chẳng cần nói cũng rõ hắn có một tâm linh không an phận, sau này trong chiến tranh ở đại lục hắn sẽ sắm vai một nhân vật thế nào đây? Tất cả tất cả đều sẽ do hắn ta làm chủ sao?

"Thế mục tiêu của ngươi rốt cuộc là cái gì? Chỉ là truy tìm sự kích thích thôi sao?" Tinh Linh Nữ Vương nhin không được bèn hỏi.

Long Nhất nghe vậy trầm tư cầm chén rượu, nhãn thần trong sát na

lóa lên sự mê man. Hắn ù ù cạc cạc đến cái thế giới này, đã trải qua sinh sinh tử tử, nhưng mục tiêu của hắn rốt cuộc là gì? Tranh bá, hắn không có hứng thú, làm hoàng đế chỉ thêm mệt, phải lo lắng cho chuyện ăn, mặc, ở, đi lại của toàn bộ bách tính thiên hạ, còn phải lo lắng có kẻ mưu đồ tạo phản, lo cái nọ phòng cái kia, cuộc sống như vậy thì còn gì là hứng thú nữa đây? Long Nhất cười cười, rồi thờ ra một hơi trọc khí, đáp: "Truy tìm kích thích không phải là toàn bộ, nguyện vọng lớn nhất của ta là cùng với mỹ nhân tiêu diêu thiên hạ, hắc hắc."

Tinh Linh Nữ Vương sừng sốt, trợn mắt ngó Long Nhất rồi cười khỏ, nói: "Người nghĩ là mục tiêu đó của người dễ thực hiện lắm sao?"

"Đương nhiên là không dễ thực hiện, vì mục tiêu đó, ta cần phải nỗ lực tu luyện. Đương nhiên tu vi dù có cao đến đâu đi nữa nhất định cũng không thể lấy một địch cả vạn, vì thế nên ta phải giúp đỡ Tây Môn gia tộc đoạt được thiên hạ, như thế thì còn ai dám tìm ta gây phiền nữa a." Long Nhất cười trở lại, đột nhiên phát giác ý tưởng này rất là tuyệt.

Tinh Linh Nữ Vương nhìn bộ mặt nhẹ nhõm tùy ý của Long Nhất, khẽ mỉm cười. Ý tưởng của Long Nhất tịnh không sai, một người nếu như muốn chân chính tiêu diêu, không những thực lực phải cao hơn người một bậc, mà còn phải có thể lực cường đại sau lưng hỗ trợ, đứng ở trên đỉnh của kim tự tháp thế giới cúi nhìn chúng sinh, chỉ có như thế mới có thể tùy tâm sở dục, thích gì làm nấy.

"Nữ vương bệ hạ, có vẻ như ta uống hơi nhiều một chút, chi bằng đêm nay ta ngủ lại đây có được không?" Long Nhất ngẩng đầu uống cạn một chén mỹ tửu, cặp mắt say lờ đờ nhìn chăm chăm vào Tinh Linh Nữ Vương cười gợi ý.

"Nếu như người muốn ta gọi thị vệ lại đây đuổi người thì cứ việc ngủ

lại đây." Tinh Linh Nữ Vương lạnh nhạt nói, trong lòng lại có một chút tư vị khác thường không thể nói ra rõ ràng.

Long Nhất thở ra một hơi tửu khí, hai tay đột nhiên chống lên mặt bàn nghiêng người tới trước, khuôn mặt anh tuấn dừng lại cách mặt của Tinh Linh Nữ Vương chưa đầy hai thốn, gần đến mức có thể ngửi thấy được hương thơm phưng phức toát ra từ thân thể của Tinh Linh Nữ Vương.

"Người làm gì vậy?" Tinh Linh Nữ Vương ngoài mặt trông có vẻ như rất trấn định, nhưng ánh mắt lại lướt qua một tia hoảng loạn lẫn ngỡ ngàng.

Long Nhất quan sát Tinh Linh Nữ Vương ở cự li thật gần, da dẻ của bà ta rất tinh tế, chẳng có một chút khuyết điểm nhỏ nhất nào, chiếc mũi ngọc ngà rất thon, đôi môi hồng nhuận dụ nhân, khiến cho hắn có một nỗi xao động bất chấp mọi thứ mà hôn vào đó.

"Ta muốn... muốn..." Trái tim Long Nhất đột nhiên nhảy loạn lên, cái miệng rộng đưa tới ấn lên đôi môi mọng nước của Tinh Linh Nữ Vương.

Ngay khi Long Nhất sắp tiếp xúc với đôi môi của Tinh Linh Nữ Vương, lại phát giác phía trước trống không. Tinh Linh Nữ Vương đã đứng cách hắn mấy bước, chính đang giận dữ nhìn hắn.

Long Nhất tức thì giật mình tỉnh táo trở lại. Ban đêm như thế, không khí như thế đích xác là rất dễ dàng khiến cho người ta phạm phải sai lầm a.

"Ta chỉ muốn nói, nữ vương bệ hạ thực sự là rất đẹp. Không còn sớm nữa, không nên quấy nhiễu việc nghỉ ngơi của bà nữa." Long Nhất lúng túng gượng cười, quay mình định đi ra cửa.

"Chậm đã." Tinh Linh Nữ Vương đột nhiên cất tiếng gọi Long Nhất dừng lại.

Long Nhất chuyển thân lại, thì thấy Tinh Linh Nữ Vương tiến lên phía trước. Bà ngẩng đầu lên nhìn người thanh niên này, nam tử nhân loại sắp trở thành nữ tể của mình, rồi đột nhiên nhón chân lên đặt một nụ hôn như chuồn chuồn chạm nước lên má hấn. Long Nhất có thể cảm giác thấy sự nhu nhuyễn lẫn ôn nhuận của làn môi đó, cũng có thể cảm thấy sự run rẩy khe khẽ giữa lúc đó.

"Người là phu quân của Lộ Thiến Á, cũng có thể tính một nửa là nhi tử của ta. Đây là một nụ hôn văn an (chúc ngủ ngon), không được phép nghĩ bậy nghĩ bạ, nếu mà có lần sau, đừng trách ta trở mặt, hiểu chưa?" Tinh Linh Nữ Vương nhìn Long Nhất dưới ánh trăng, dùng ngữ khí nghiêm túc nói.

Long Nhất sờ má trái, trên đó dường như còn lưu lại cảm giác tiêu hồn. Hấn im lặng không đáp, chỉ sâu sắc nhìn Tinh Linh Nữ Vương một cái rồi lắc mình biến mất. Trong lòng Long Nhất biết rõ, cho dù Tinh Linh Nữ Vương đối với hấn có chút hảo cảm, nhưng đó cũng tuyệt đối là một đoạn tình ái cấm kỵ, nếu để Lộ Thiến Á biết được, bà ta biết phải cư xử làm sao, vậy hãy để cho tất cả mọi thứ theo cơn gió đêm mà tiêu tán vậy. Nụ hôn vừa rồi của Tinh Linh Nữ Vương chính là để an ủi hấn đồng thời cũng chính là cảnh cáo hấn. Mà thôi, đành chôn cái cảm giác đó ở sâu trong đáy lòng vậy, có một vài thứ không nhất thiết phải có được mới tính là mỹ hảo, nếu như quá thành thực chỉ có thể khiến cho mọi thứ càng trở nên tệ hại hơn mà thôi. Có lẽ là nên ám muội một chút cũng là một sự lựa chọn không tệ.

Tinh Linh Nữ Vương nhìn theo bóng hình Long Nhất biến mất trong màn trời đêm, cứ đứng đó thật lâu. Long Nhất là loại nam nhân có lực hấp dẫn trí mệnh đối với nữ nhân, ngoại hình tuấn dật, khí chất

cao quý, trọng tình trọng nghĩa, bình tĩnh mà lại nhìn xa trông rộng, trầm lặng nhưng không nông nổi, trên khuôn mặt lúc nào cũng treo nụ cười xấu xa nhưng lại cực kỳ hấp dẫn. Đúng vậy, bà thừa nhận bà cũng đã bị hấp dẫn. Từ khi bị hấp dẫn vào thân thể, quan hệ giữa bọn họ liền trở nên có chút vi diệu, đặc biệt là có Lộ Thiến Á ở giữa lại khiến cho người ta có cảm giác cấm kỵ nhưng không thể dứt ra được.

Đêm nay Long Nhất có hơi mất thăng bằng, nhưng Tinh Linh Nữ Vương lại không được phép mất cân bằng theo. Loại ái tình cấm kỵ này đừng nói là tại nơi bảo thủ như Tinh Linh sâm lâm, mà ngay cả trên toàn Thương Lan đại lục cũng không ai có thể tiếp thụ được. Lộ Thiến Á có thể chấp nhận Long Nhất có nữ nhân khác, nhưng một khi để nàng biết được nương thân của nàng với nam nhân của nàng có quan hệ không rõ ràng, không biết là nàng sẽ thương tâm đến mức nào.

Tinh Linh Nữ Vương khẽ thở dài một hơi, rồi chuyển thân tiến vào trong phòng ngủ. Đêm nay cứ xem như là một hồi ức thôi.

oOo

Long Nhất bồi tiếp Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận du ngoạn hai ngày trời trong Tinh Linh sâm lâm. Các nàng lần đầu nhìn thấy địa phương mỹ lệ đến vậy, liền bị mỹ cảnh đẹp như tiên cảnh của Tinh Linh sâm lâm hấp dẫn đến quên mất việc trở về. Nhưng quan hệ của Long Nhất với Tinh Linh Nữ Vương từ sau cái đêm hôm đó bất giác trở nên xa cách hơn nhiều, trước đây đều trêu đùa không chút cố kỵ, nhưng hiện tại lại trở nên khách sáo hơn. Hai người đều vô tình kéo xa cự li ra, sự biến đổi này khiến cho tâm lí của Long Nhất có chút vướng mắc, luôn cảm thấy rất không thoải mái.

Tới một ngày, khí trời trở nên u ám không giống ngày thường, mưa

to gió lớn ồ ạt ập đến. Lộ Thiến Á bồi tiếp Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận ríu rít tán gẫu cả ngày, còn Long Nhất lại ngồi dưới mái hiên nhìn ngắm cơn mưa tầm tã. Man Nguru thì chẳng khác gì một cây thiết trụ đứng thẳng ở sau lưng hắn.

"Lão đại, lúc nào thì chúng ta đi?" Man Nguru cất tiếng hỏi, kì thật lúc Long Nhất đến Tinh Linh sâm lâm gã cũng đã tính cùng Lộ Thiến Á tới Mễ Á công quốc tìm Long Nhất, ai ngờ Long Nhất lại đi trước một bước tới đây. Man Nguru mặc dù cũng thích cảnh đẹp của Tinh Linh sâm lâm, nhưng lại càng mong chờ những ngày tháng mạo hiểm tại Thương Lan đại lục cùng với Long Nhất.

"Thế nào? Ngồi không yên nữa rồi phải không?" Long Nhất quay đầu lại cười hỏi.

Man Nguru gãi gãi vào cái sừng trâu ở trên đầu, ha ha hàm tiếu đáp: "Nơi này mặc dù có rượu ngon canh ngọt, nhưng nhanh buồn chán lắm."

"Ừm, đợi mưa tạnh thì chúng ta sẽ đi!" Long Nhất cười nói.

Man Nguru lập tức hưng phấn, mong mọi cơn mưa tầm tã này mau chóng tạnh đi.

Long Nhất dựa vào cây cột rồi lẳng lặng không nói gì nữa, nhìn cơn mưa ào ào phủ lên đất trời một mảng khói sương mênh mang. Ánh mắt hắn bắt đầu mất đi tiêu cự. Trời mưa là một khí trời đa sầu đa cảm, những giọt mưa tí tách rơi xuống mặt hồ bình lặng, làm tán phát những hạt thủy hoa trong suốt, mỗi một cánh hoa đều khắc sâu hai chữ: nhớ nhung.

Vô số những kí ức phong trần như thủy triều ập đến, kiếp trước rồi lại đến kiếp này, từng khuôn mặt quen thuộc lần lượt lướt qua trong

đầu. Nỗi nhớ nhung lần lượt lướt qua những khuôn mặt quen thuộc, rồi dần dần dừng lại, trong đầu chỉ còn lại mấy khuôn mặt tú lệ tuyệt mỹ, có Long Thất của tiền thế, cũng có Ti Bích và Vô Song của kiếp này.

Long Nhất đột nhiên cảm thấy có chút phiền muộn, nỗi nhớ nhung sao mà khắc cốt ghi tâm đến thế, khiến cho hắn có cảm giác không thể thích ứng. Đột nhiên, hắn vươn mình cất tiếng hú dài, đem hết nỗi sầu muộn trong lòng trút hết cả ra. Tiếng hú khiến cho ba nàng đang trò chuyện cao hứng giật thót mình, cùng quay lại nhìn hắn, lại thấy Long Nhất phi thân lao thẳng vào trong cơn mưa, tay bẻ một cành liễu, rồi múa kiếm trong cơn mưa.

Trúc ỏ vô trần thủy lạp thanh,

Tường tư điều điều cách trọng thành,

Thu âm bất tố sương phi vãn,

Lưu đặc khô hà thính vũ thanh*

***

Nước xanh soi trúc không vết bụi,

Nghìn trùng thành lũy khổ tương tư,

Trời thu u ám sương chưa xuống,

Bên dòng sông khô nghe tiếng mưa.

Thanh âm trầm thấp của Long Nhất vang vọng khắp cả Tinh Linh sâm lâm, cành liễu trên tay múa lên tầng tầng lục ảnh tiêu điều. Hắn

đạp theo một bộ pháp kì dị, thân hình trong khói mưa biến ảo tạo thành đạo đạo tàn ảnh.

Bộ kiếm pháp mà Long Nhất múa là do một vị tiền bối ở tiền thế sáng tạo ra có tên là Tương Tư Kiếm, chỉ có tâm pháp, không có chiêu thức, thuần túy là do tâm mà phát, múa một lần vạn diệu bi ai, múa lần hai quỷ khóc thần sầu, đến lần ba thiên địa sầu thương. Vị tiền bối có thể biến tương tư thành kiếm chiêu, kết hợp với tâm chí con người sáng tạo ra bộ kiếm pháp này đúng là nhất đại tình si.

Ba nữ nhân si dại nhìn theo đạo đạo tàn ảnh trong mưa, nỗi nhớ nhung tha thiết đến thấu cốt đở khiến cho bọn họ cũng cảm động theo, trong lòng cùng lắm bầm: "Chàng đang nhớ nhung ai vậy?"

"A, các người xem." Ngay tại lúc này, Long Linh Nhi đột nhiên kinh hô một tiếng, lấy tay chỉ thẳng lên không trung.

Mấy người cùng nhau nhìn về phía đó, chỉ thấy trong cơn mưa tầm tã vô số điều nhi trùng điệp bay đến, tựa hồ như che lấp cả bầu trời. Bọn chúng đồng thanh cất tiếng hét bi ai, tập trung lại một chỗ như khiến cho cả cơn mưa cũng bị chặn lại.

Kì cảnh như thế Tinh Linh tộc đúng là trước giờ chưa từng nghe nói đến, nhất thời đám Tinh Linh từ trong phòng ốc ủa ra rồi bàn tán sôi nổi.

Long Nhất lúc này dưới cơn mưa đã ảo xuất ra mấy chục Long Nhất đang múa kiếm chiêu ở trong không trung. Đám Tinh Linh đang bàn tán sôi nổi cũng lập tức yên tĩnh lại, cứ thế dầm mưa xem Long Nhất múa kiếm ở trên không trung, ai ai cũng bắt đầu nhớ đến một người hay một vài người trọng yếu nhất trong cuộc đời của mình. Có người nhớ nhung những thân nhân đã mất, có người nhớ nhung mối tình đầu tươi đẹp, tất cả khiến cho bầu không khí của Tinh Linh sâm lâm

trở nên quý dị khôn tả.

Thiên nhai hải giác hữu cùng thời

Chỉ hữu tương tư vô tận xử.

Chân trời góc bể còn điểm dứt

Duy có tương tư không bến bờ.

Thanh âm trầm thấp của Long Nhất lại tiếp tục vang vọng trong không trung, thân ảnh đột nhiên hợp lại làm một, càn liểu trong tay sau khi bạo xuất một phiến lục sắc quang ảnh cuối cùng, thì từng thốn từng thốn gãy đoạn từ đầu càn, lả tả rơi xuống.

Tương Tư Kiếm múa xong đệ nhất biến, điều nhi bay vòng thêm mấy vòng rồi bắt đầu tản đi. Lúc này Long Nhất mới phát hiện, cơn mưa tầm tã lúc đầu không biết đã ngớt tự lúc nào, mây đen tản đi, lộ xuất bầu trời trong xanh như bích ngọc vừa được tẩy rửa.

"Đến lúc nên đi rồi!" Cả thân người Long Nhất tắm rửa dưới ánh dương quang ấm áp lắm lắm nói.

-----

* Bài thơ Túc Lạc Thị Đình ký hoài Thôi Ung Thôi Cổn - Ở Lạc Thị Đình nhớ nhung Thôi Ung, Thôi Cổn của Lý Thương Ẩn

Chương 213: Vô Đền

Long Nhất lên đường, dẫn theo Man Ngưu, Tây Môn Vô Hận cùng Long Linh Nhi.

Lộ Thiến Á dựa sát vào Tinh Linh Nữ Vương, đôi mắt ngân ngấn nước mắt nhìn theo bóng ảnh của đám người Long Nhất xa dần, trong lòng có cảm giác trống rỗng. Chàng lại một lần nữa mang con tim của bản thân đi mất rồi.

"Nương thân, con với chàng tới bao giờ mới có thể gặp lại." Lộ Thiến Á lẩm bẩm.

"Hài tử ngọc à, mau thôi, có nhớ Long Nhất đã từng nói qua, li biệt chính là vì sự trùng phùng tốt đẹp hơn, nếu con muốn sớm ngày gặp lại y thì cố gắng học hết mọi điều, đến lúc đó nương thân sẽ cho phép con rời khỏi Tinh Linh sâm lâm." Tinh Linh Nữ Vương đau lòng vuốt ve mái tóc của con gái, thật cả đời này mắc nợ tên hỗn tiểu tử này rồi, ài.

"Vâng." Lộ Thiến Á gắng gượng gạt đầu.

Ny Tạp đứng ở đằng sau họ lại có một nỗi niềm tâm tư khác. Nàng siết chặt tinh linh cung trong tay, trái tim thiếu nữ run run rẩy rẩy không ngừng, ngũ vị chua, cay, mặn, ngọt, đắng lẫn lộn, cũng không biết bản thân rốt cuộc là làm sao vậy? Long Nhất đến đây đã mấy ngày, trừ những khi gặp mặt thì xung đột ra thì nàng chẳng hề nói với hắn một lời nào.

"Đừng có vọng tưởng nữa, an tâm thực hiện bốn phận của mình đi."

Ny Táp trong lòng thầm nhắc nhở mình, có chút tự trào và chua chát.

Rất lâu sau, sau khi thân ảnh của đoàn người Long Nhất đã biến mất một đoạn thời gian, Tinh Linh Nữ Vương mới lĩnh chúng nhân quay trở về. Long Nhất trong con tim của bà càng lúc càng giống một câu đố, mỗi một khi bà tưởng bản thân đã hiểu rõ hần ta, liền lại hãm nhập vào trạng thái không xác định được. Cảnh tượng kỳ lạ do bộ kiếm pháp hần múa trong mưa tạo ra, dạng năng lực cảm nhiễm quý dị đó thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

oOo

Mấy ngày đi đường gấp rút, đoàn người của Long Nhất rất nhanh đã đến ngoại thành của Mễ Á công quốc.

"Nhị ca, chúng ta đi thẳng luôn về Đẳng Long thành hay là ở đây nghỉ ngơi một đêm?" Tây Môn Vô Hận hưng phấn hỏi.

Long Nhất hơi khựng lại, bước chân bắt đầu chậm lại. Đến lúc này hần có lẽ cũng nên nói quyết định của mình cho bọn họ rồi.

Long Nhất dừng chân, quay lại nhìn Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi.

"Long Nhất, chàng có lời muốn nói sao? Thiếp có cảm giác hình như không phải là chuyện tốt lành gì." Long Linh Nhi nhìn thấy biểu tình của Long Nhất, bất an cất tiếng.

"Ừm..., cái này, ta nghĩ hay là các nàng ở lại Mễ Á thánh ma học viện có lẽ tốt hơn, bởi vì..." Long Nhất trầm ngâm một lúc rồi mới nói, chỉ là chưa nói hết đã bị Long Linh Nhi cắt ngang.

"Không được, chàng đã đáp ứng chúng ta cùng nhau quay về, làm

sao lại bỏ hai người bọn thiếp ở lại nơi này mà không quản?" Long Linh Nhi bất mãn cau kinh nói.

"Đúng đó, nhị ca, rốt cuộc là có vấn đề gì?" Tây Môn Vô Hận nghi hoặc cất tiếng hỏi.

"Hiện tại cục thế bất ổn, các người quay về cũng không có lợi, tính ra ở lại Thánh Ma học viện thì an toàn hơn cả." Long Nhất đáp.

"Mượn cớ, lừa ai chứ. Cục thế của đại lục dù có bất ổn hơn nữa, thì trong ngày một ngày hai cũng không thể ảnh hưởng đến Đẳng Long thành, hơn nữa Cuồng Long đế quốc của chúng ta cũng đã liên minh với Nạp Lan đế quốc rồi, Ngạo Nguyệt đế quốc bọn chúng làm sao là đối thủ của bọn ta cho được?" Long Linh Nhi tức tối thờ không ra hơi nói.

Long Nhất cười khổ hai tiếng, dù cho Thương Lan đại lục có phát sinh chiến tranh toàn diện, thì ngày một ngày hai cũng không thể lan tới Đẳng Long Thành, trung tâm của Cuồng Long đế quốc, nhưng vấn đề là hiện tại cục thế của bản thân Cuồng Long đế quốc đã bất ổn.

"Đừng quá ngây thơ nữa, hai nước chỉ vì lợi ích mới liên hợp lại, chỉ cần Ngạo Nguyệt đế quốc phân hóa tan rã, thì cái loại quan hệ chính trị vì lợi ích trước mắt căn bản không kham nổi một kích." Long Nhất cất tiếng đáp.

"Mặc kệ, dù sao thì bọn thiếp cũng muốn quay về, chàng không dẫn bọn thiếp về thì bọn thiếp không biết tự mình trở về sao? Chẳng lẽ thiếp trở về nhà mà chàng cũng đòi quản." Long Linh Nhi giận dỗi dậm chân quay lưng lại theo kiểu của một tiểu thư. Kì thật trong lòng nàng chỉ là không muốn li khai Long Nhất mà thôi, nếu như Long Nhất lưu lại, nàng tất nhiên sẽ không chọn quay về.

Long Nhất xoa xoa huyệt thái dương rồi nói: "Được rồi, hiện tại không nên tranh cãi nữa, trước tiên hãy trở về túc xá rồi nói tiếp."

Đoàn người vừa mới tới cổng của Thánh Ma học viện thì có hai nam nhân bình phàm từ hai hướng khác nhau tiến lại phía họ. Hai người này xem ra không phải cùng một phe, nhưng dường như cả hai đều biết nhau.

Hai người thì một người tiến về hướng Tây Môn Vô Hận, một người thì tiến về phía Long Linh Nhi. Người tiến về phía Long Linh Nhi thì quay lưng lại với Long Nhất rồi làm mấy động tác thủ thế gì đó, Long Linh Nhi sắc mặt tức thì biến đổi, nhìn sang Long Nhất rồi đi theo nam nhân kia đi sang một bên.

Người trung niên nam nhân tiến về phía Tây Môn Vô Hận đến trước mặt Long Nhất thì trực tiếp khoa tay thực hiện một thủ thế của Tây Môn gia tộc, rõ là cũng đã biết được thân phận của Long Nhất. Ông ta lấy từ trong ống tay áo một phong mật thư đưa cho Tây Môn Vô Hận, nói: "Đây là mật thư của gia chủ gửi cho tiểu thư." Nói xong liền quay người biến mất trong đám người xung quanh.

Long Nhất tựa như có điều suy nghĩ, quay đầu nhìn sang phía Long Linh Nhi. Nam nhân nọ sau khi giao cho nàng một phong thư cũng đã đi mất. Long Linh Nhi mở bức thư ra, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, hồng quang trong tay lóe lên, mật thư liền hoá thành tro bụi.

Tây Môn Vô Hận cũng mở phong thư ra, sắc mặt cũng đại biến.

"Chuyện gì vậy? Tiểu muội." Long Nhất quan tâm hỏi.

"Lần này huynh mất ý rồi, tự mình xem đi." Tây Môn Vô Hận buồn bực đưa mật thư cho Long Nhất xem.

Long Nhất mở thư ra xem, bên trong quả nhiên là bút tích của lão đầu tử, bên trong nói tuyệt không cho phép Tây Môn Vô Hận trở về, nếu không sẽ xử trí theo gia pháp.

Long Linh Nhi chạy sang bên này, phùng mang trợn mắt nói với Long Nhất: "Xú Long Nhất, phải chăng là chàng giờ trò quý, phụ hoàng của thiếp phái người tới báo không cho phép thiếp quay về."

Long Nhất ngẩn ra. Long Chiến với Tây Môn Nộ cũng đúng là phối hợp chặt chẽ đó chứ, xem ra cục thế của Đẳng Long Thành đúng là quá bất ổn rồi.

Long Nhất néo néo vào má của Long Linh Nhi, cười đáp: "Sao lại hoài nghi ta chứ? Đúng là quá oan uổng rồi. Đừng giận nữa, trông nàng chẳng khác gì con cóc cả, xấu chết mất."

"Xấu thì xấu, dù sao chàng cũng không muốn thấy thiếp." Long Linh Nhi đẩy tay của Long Nhất sang một bên, giận dữ đáp.

"Sao lại thế được chứ? Ta hận không được đem nàng theo bên cạnh nữa là, chỉ là lần này nàng nghe theo lời ta có được hay không?" Long Nhất nắm lấy tay của Long Linh Nhi rồi nhẹ giọng dỗ dành nàng.

Long Linh Nhi ngẩng đầu lên, phức tạp khó phân nhìn chăm chăm Long Nhất một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu, nhưng nàng lại giận dữ không chịu nói chuyện với Long Nhất một lời nào nữa, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn.

Long Nhất tiễn hai nữ nhân về túc xá, Long Linh Nhi đầu cũng không quay trở lại lao thẳng lên lầu, Tây Môn Vô Hận lại lưỡng lự nhìn Long Nhất, đột nhiên nói khẽ: "Nhị ca, muội có lời muốn nói với huynh."

Long Nhất gật gù đầu, dặn dò Man Ngưu đứng lại đó đợi, sau đó dẫn Tây Môn Vô Hận đến một góc khuất kín đáo.

"Nhị ca, huynh hãy nói thật với muội, gia tộc của chúng ta phải chăng là muốn mưu quyền soán vị, thực sự là muốn tranh đấu với hoàng đế sao?" Tây Môn Vô Hận có chút lo sợ nhìn Long Nhất, thực sự hy vọng hắn lắc đầu phủ nhận phỏng đoán của mình.

Long Nhất ngẩn người, vờ vờ lên đầu Tây Môn Vô Hận, đáp: "Chuyện này ta cũng không rõ lắm."

"Nếu như chuyện này là thật, thì chúng ta phải làm sao? Linh Nhi phải làm sao đây?" Tây Môn Vô Hận túm lấy tay áo của Long Nhất, bất an hỏi.

"Tới lúc đó sẽ có phương pháp giải quyết thôi, đừng có hồ tư loạn tưởng nữa." Long Nhất an ủi, hiện tại đối với chuyện nội loạn trong Cùồng Long đế quốc, những người có ý đều có thể nhìn ra. Tây Môn Vô Hận cũng đã tính toán nhân cơ hội này mà đứng lên, hiện tại hai bên chỉ duy trì một loại cân bằng vi diệu, một khi một bên có dị động, bên kia sẽ lập tức phát động toàn thân.

"Nhị ca, muội có hồ tư loạn tưởng hay không thì trong lòng huynh cũng rõ, muội có thể nhìn ra thì Linh Nhi cũng có thể nhìn ra, nhưng nàng ta lại cố giả vờ như không biết, chỉ là không muốn đối diện với hiện thực. Kì thật trong lòng nàng ta rất đau khổ." Tây Môn Vô Hận u buồn nói.

Long Nhất khẽ thở dài một tiếng, hắn làm sao mà không biết chuyện này chứ? Hắn đáp: "Được rồi, muội lên lầu đi, nhớ thường xuyên nói chuyện với Linh Nhi."

Long Nhất dẫn Man Ngưu trở về túc xá của mình, hẳn muốn Man Ngưu ngủ lại ở phòng của mình, còn hẳn thì ngủ ở phòng của Phong Linh.

Chương 214: Trở về (Thượng)

Long Nhất lên đường, dẫn theo Man Ngưu, Tây Môn Vô Hận cùng Long Linh Nhi. Lộ Thiến Á dựa sát vào Tinh Linh Nữ Vương, đôi mắt ngân ngấn nước mắt nhìn theo bóng ảnh của đám người Long Nhất xa dần, trong lòng có cảm giác trống rỗng. Chàng lại một lần nữa mang con tim của bản thân đi mất rồi. "Nương thân, con với chàng tới bao giờ mới có thể gặp lại." Lộ Thiến Á lẩm bẩm. "Hài tử ngọc à, mau thôi, có nhớ Long Nhất đã từng nói qua, li biệt chính là vì sự trùng phùng tốt đẹp hơn, nếu con muốn sớm ngày gặp lại y thì cố gắng học hết mọi điều, đến lúc đó nương thân sẽ cho phép con rời khỏi Tinh Linh sâm lâm." Tinh Linh Nữ Vương đau lòng vuốt ve mái tóc của con gái, thật cả đời này mắc nợ tên hỗn tiểu tử này rồi, ài. "Vâng." Lộ Thiến Á gắng gượng gạt đầu. Ny Tạp đứng ở đằng sau họ lại có một nỗi niềm tâm tư khác. Nàng siết chặt tinh linh cung trong tay, trái tim thiếu nữ run run rẩy rẩy không ngừng, ngũ vị chua, cay, mặn, ngọt, đắng lẫn lộn, cũng không biết bản thân rốt cuộc là làm sao vậy? Long Nhất đến đây đã mấy ngày, trừ những khi gặp mặt thì xung đột ra thì nàng chẳng hề nói với hắn một lời nào. "Đừng có vọng tưởng nữa, an tâm thực hiện bổn phận của mình đi." Ny Tạp trong lòng thầm nhắc nhở mình, có chút tự trào và chua chát. Rất lâu sau, sau khi thân ảnh của đoàn người Long Nhất đã biến mất một đoạn thời gian, Tinh Linh Nữ Vương mới lĩnh chúng nhân quay trở về. Long Nhất trong con tim của bà càng lúc càng giống một câu đố, mỗi một khi bà tưởng bản thân đã hiểu rõ hắn ta, liền lại hăm nhập vào trạng thái không xác định được. Cảnh tượng kỳ lạ do bộ kiếm pháp hắn múa trong mưa tạo ra, dạng năng lực cảm nhiễm quỷ dị đó

thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. oOo Mấy ngày đi đường gấp rút, đoàn người của Long Nhất rất nhanh đã đến ngoại thành của Mễ Á công quốc. "Nhị ca, chúng ta đi thẳng luôn về Đàng Long thành hay là ở đây nghỉ ngơi một đêm?" Tây Môn Vô Hận hưng phấn hỏi. Long Nhất hơi khựng lại, bước chân bắt đầu chậm lại. Đến lúc này hẳn có lẽ cũng nên nói quyết định của mình cho bọn họ rồi. Long Nhất dừng chân, quay lại nhìn Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi. "Long Nhất, chàng có lời muốn nói sao? Thiếp có cảm giác hình như không phải là chuyện tốt lành gì." Long Linh Nhi nhìn thấy biểu tình của Long Nhất, bất an cất tiếng. "Ừm..., cái này, ta nghĩ hay là các nàng ở lại Mễ Á thánh ma học viện có lẽ tốt hơn, bởi vì..." Long Nhất trầm ngâm một lúc rồi mới nói, chỉ là chưa nói hết đã bị Long Linh Nhi cắt ngang. "Không được, chàng đã đáp ứng chúng ta cùng nhau quay về, làm sao lại bỏ hai người bọn thiếp ở lại nơi này mà không quản?" Long Linh Nhi bất mãn cau kinh nói. "Đúng đó, nhị ca, rốt cuộc là có vấn đề gì?" Tây Môn Vô Hận nghi hoặc cất tiếng hỏi. "Hiện tại cục thế bất ổn, các người quay về cũng không có lợi, tính ra ở lại Thánh Ma học viện thì an toàn hơn cả." Long Nhất đáp. "Mượn cớ, lừa ai chứ. Cục thế của đại lục dù có bất ổn hơn nữa, thì trong ngày một ngày hai cũng không thể ảnh hưởng đến Đàng Long thành, hơn nữa Cuồng Long đế quốc của chúng ta cũng đã liên minh với Nạp Lan đế quốc rồi, Ngạo Nguyệt đế quốc bọn chúng làm sao là đối thủ của bọn ta cho được?" Long Linh Nhi tức tối thở không ra hơi nói. Long Nhất cười khổ hai tiếng, dù cho Thương Lan đại lục có phát sinh chiến tranh toàn diện, thì ngày một ngày hai cũng không thể lan tới Đàng Long Thành, trung tâm của Cuồng Long đế quốc, nhưng vấn đề là hiện tại cục thế của bản thân Cuồng Long đế quốc đã bất ổn. "Đừng quá ngây thơ nữa, hai nước chỉ vì lợi ích mới liên hợp lại, chỉ cần Ngạo Nguyệt đế quốc phân hóa tan rã, thì cái loại quan hệ chính trị vì lợi ích trước mắt căn bản không kham nổi một kích." Long Nhất cất tiếng đáp. "Mặc kệ, dù sao thì bọn thiếp cũng muốn quay về, chàng không dẫn bọn thiếp về thì bọn thiếp không biết tự mình trở về sao? Chẳng lẽ thiếp trở về nhà mà chàng cũng đòi quản." Long Linh

Nhi giận dỗi dậm chân quay lưng lại theo kiểu của một tiểu thư. Kì thật trong lòng nàng chỉ là không muốn li khai Long Nhất mà thôi, nếu như Long Nhất lưu lại, nàng tất nhiên sẽ không chọn quay về. Long Nhất xoa xoa hyệt thái dương rồi nói: "Được rồi, hiện tại không nên tranh cãi nữa, trước tiên hãy trở về túc xá rồi nói tiếp." Đoàn người vừa mới tới cổng của Thánh Ma học viện thì có hai nam nhân bình phàm từ hai hướng khác nhau tiến lại phía họ. Hai người này xem ra không phải cùng một phe, nhưng dường như cả hai đều biết nhau. Hai người thì một người tiến về hướng Tây Môn Vô Hận, một người thì tiến về phía Long Linh Nhi. Người tiến về phía Long Linh Nhi thì quay lưng lại với Long Nhất rồi làm mấy động tác thủ thế gì đó, Long Linh Nhi sắc mặt tức thì biến đổi, nhìn sang Long Nhất rồi đi theo nam nhân kia đi sang một bên. Người trung niên nam nhân tiến về phía Tây Môn Vô Hận đến trước mặt Long Nhất thì trực tiếp khoa tay thực hiện một thủ thế của Tây Môn gia tộc, rõ là cũng đã biết được thân phận của Long Nhất. Ông ta lấy từ trong ống tay áo một phong mật thư đưa cho Tây Môn Vô Hận, nói: "Đây là mật thư của gia chủ gửi cho tiểu thư." Nói xong liền quay người biến mất trong đám người xung quanh. Long Nhất tựa như có điều suy nghĩ, quay đầu nhìn sang phía Long Linh Nhi. Nam nhân nọ sau khi giao cho nàng một phong thư cũng đã đi mất. Long Linh Nhi mở bức thư ra, sắc mặt trở nên cực kì khó coi, hồng quang trong tay lóe lên, mật thư liền hoá thành tro bụi. Tây Môn Vô Hận cũng mở phong thư ra, sắc mặt cũng đại biến. "Chuyện gì vậy? Tiểu muội." Long Nhất quan tâm hỏi. "Lần này huynh mất ý rồi, tự mình xem đi." Tây Môn Vô Hận buồn bực đưa mật thư cho Long Nhất xem. Long Nhất mở thư ra xem, bên trong quả nhiên là bút tích của lão đầu tử, bên trong nói tuyệt không cho phép Tây Môn Vô Hận trở về, nếu không sẽ xử trí theo gia pháp. Long Linh Nhi chạy sang bên này, phùng mang trợn mắt nói với Long Nhất: "Xú Long Nhất, phải chăng là chàng giờ trò quý, phụ hoàng của thiếp phái người tới báo không cho phép thiếp quay về." Long Nhất ngẩn ra. Long Chiến với Tây Môn Nộ cũng đúng là phối hợp chặt chẽ đó chứ, xem ra cục thế của Đàng Long Thành đúng là quá bất ổn rồi.

Long Nhất néo néo vào má của Long Linh Nhi, cười đáp: "Sao lại hoài nghi ta chứ? Đúng là quá oan uổng rồi. Đừng giận nữa, trông nàng chẳng khác gì con cóc cả, xấu chết mất." "Xấu thì xấu, dù sao chàng cũng không muốn thấy thiếp." Long Linh Nhi đẩy tay của Long Nhất sang một bên, giận dỗi đáp. "Sao lại thế được chứ? Ta hận không được đem nàng theo bên cạnh nữa là, chỉ là lần này nàng nghe theo lời ta có được hay không?" Long Nhất nắm lấy tay của Long Linh Nhi rồi nhẹ giọng dỗ dành nàng. Long Linh Nhi ngẩng đầu lên, phức tạp khó phân nhìn chăm chăm Long Nhất một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu, nhưng nàng lại giận dỗi không chịu nói chuyện với Long Nhất một lời nào nữa, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hẳn. Long Nhất tiễn hai nữ nhân về túc xá, Long Linh Nhi đầu cũng không quay trở lại lao thẳng lên lầu, Tây Môn Vô Hận lại lưỡng lự nhìn Long Nhất, đột nhiên nói khẽ: "Nhị ca, muội có lời muốn nói với huynh." Long Nhất gật gật đầu, dặn dò Man Ngưu đứng lại đó đợi, sau đó dẫn Tây Môn Vô Hận đến một góc khuất kín đáo. "Nhị ca, huynh hãy nói thật với muội, gia tộc của chúng ta phải chẳng là muốn mưu quyền soán vị, thực sự là muốn tranh đấu với hoàng đế sao?" Tây Môn Vô Hận có chút lo sợ nhìn Long Nhất, thực sự hy vọng hẳn lắc đầu phủ nhận phỏng đoán của mình. Long Nhất ngẩn người, vỗ vỗ lên đầu Tây Môn Vô Hận, đáp: "Chuyện này ta cũng không rõ lắm." "Nếu như chuyện này là thật, thì chúng ta phải làm sao? Linh Nhi phải làm sao đây?" Tây Môn Vô Hận túm lấy tay áo của Long Nhất, bất an hỏi. "Tới lúc đó sẽ có phương pháp giải quyết thôi, đừng có hồ tư loạn tưởng nữa." Long Nhất an ủi, hiện tại đối với chuyện nội loạn trong Cuồng Long đế quốc, những người có ý đều có thể nhìn ra. Tây Môn Vô Hận cũng đã tính toán nhân cơ hội này mà đứng lên, hiện tại hai bên chỉ duy trì một loại cân bằng vi diệu, một khi một bên có dị động, bên kia sẽ lập tức phát động toàn thân. "Nhị ca, muội có hồ tư loạn tưởng hay không thì trong lòng huynh cũng rõ, muội có thể nhìn ra thì Linh Nhi cũng có thể nhìn ra, nhưng nàng ta lại cố giả vờ như không biết, chỉ là không muốn đối diện với hiện thực. Kì thật trong lòng nàng ta rất đau khổ." Tây Môn Vô Hận u buồn nói. Long

Nhất khẽ thở dài một tiếng, hấn làm sao mà không biết chuyện này chứ? Hấn đáp: "Được rồi, muội lên lầu đi, nhớ thường xuyên nói chuyện với Linh Nhi." Long Nhất dẫn Man Nguru trở về túc xá của mình, hấn muốn Man Nguru ngủ lại ở phòng của mình, còn hấn thì ngủ ở phòng của Phong Linh.

Chương 215: Trở về (ha)

Khi bóng đêm dần buông, Long Nhất trong lòng có chút không yên đi trên con đường nhỏ ở hậu sơn Thánh Ma học viện, còn Man Nguru cầm lạng lăm lũi đi phía sau hắn. Hai người vừa ăn cơm tối xong, vốn định kêu Tây Môn Vô Hận và Long Linh Nhi, nhưng hai nàng trong chốc lát không biết đã chạy đi đâu rồi.

Đối với việc trở về Đẳng Long thành, Long Nhất trong lòng cũng không biết là có cảm giác gì, ngoài chuyện tôn trọng mệnh lệnh gọi trở về của Tây Môn Nộ sợ rằng còn là để tìm kiếm thêm nhiều cảm giác kích thích hơn trước a.

Đúng lúc Long Nhất đang xuất thần, đột nhiên trái tim đập mạnh, một cỗ khí thế bèn nhọn xông tới trước mặt. Hắn đột ngột dừng chân, tà nhãn nhìn về phía vạt rừng rậm bên phải.

"Lão đại, làm sao vậy?" Man Nguru tựa hồ không hề cảm giác được gì, thấy Long Nhất dừng lại liền nghi hoặc hỏi.

Đồng tử đang co lại của Long Nhất từ từ khôi phục lại bình thường, hắn cười cười nói với Man Nguru: "Người về trước đi, ta còn có chút việc."

Man Nguru chần chờ một chút, mặc dù hắn không cãi lại mệnh lệnh của Long Nhất, nhưng mới rồi trên người Long Nhất toát ra khí cơ sắc bén như lưỡi dao hiển nhiên là đã phát hiện ra nguy hiểm nên bản năng sinh ra phản ứng.

"Bên đó có bằng hữu, không phải là địch nhân, yên tâm đi." Long

Nhất cười vỗ vai Man Nguru, tên to xác này chín chắn hơn chứ không còn biết một biết hai như hồi mới gặp.

"Ồ, vậy đệ đi đây, lão đại cần thận một chút." Man Nguru lúc này mới yên tâm xoay người rời đi.

Long Nhất cười hắc hắc, thân hình như đại bàng xòe cánh, lao vút vào trong vạt rừng rậm bên phải. Vừa đáp xuống đất đã thấy một bóng đen đang lướt đi lên núi. Long Nhất tự nhiên cũng đi theo.

Không lâu sau, bóng đen dừng lại trên tảng đá lớn ở đỉnh núi, từ từ xoay người lại, lộ ra một gương mặt vẫn bảo tồn được phong vận.

"Đại tỷ. Ra ngoài tản bộ sao?" Long Nhất cười hỏi. Nữ Kiếm Thánh thần bí này kiếm hãn không biết có chuyện gì.

Nữ Kiếm Thánh hơi mỉm cười, thản nhiên hỏi: "Nghe nói ngươi ngày mai phải đi rồi?"

Long Nhất gật đầu, một chút cũng không cảm thấy kỳ quái tại sao bà ta lại biết. Nếu bà ta không biết mới là kỳ quái a.

Nữ Kiếm Thánh tĩnh lặng nhìn Long Nhất, trong ánh mắt mỉa lệ lướt qua một chút sắc thái hồi ức lại quá khứ.

"Đại tỷ, ta và gia gia của ta rất giống nhau sao?" Long Nhất cười hắc hắc hỏi.

Nữ Kiếm Thánh lấy lại tinh thần, cười nhẹ lắc đầu, tựa hồ có chút tự trào, bà đáp: "Không, ngươi và gia gia ngươi một điểm cũng không giống, nhưng khí chất trên người cùng với bộ dạng khi cười thì rất giống."

"Ha ha, thật sao? Ta muốn hỏi một chuyện, người và gia gia tại sao không đi cùng nhau?" Long Nhất nhìn nữ Kiếm Thánh hỏi.

Nữ Kiếm Thánh khẽ run rẩy. Khẽ thở dài một hơi, bà đáp: "Gia gia ngươi hồi đó rất giống ngươi, đều rất phong lưu hào phóng, khí độ bất phàm, nhưng cũng lại quá hoa tâm, mà ta không thể chịu được có người phụ nữ khác chia sẻ nam nhân với mình ... cuối cùng trở mặt thành cừu với lão."

"Bà bây giờ hối hận sao?" Long Nhất hỏi, trong lòng thầm cảnh giác, những tấm gương về trường hợp vì yêu sinh hận đâu đâu cũng có, ngàn vạn lần không được để phát sinh chuyện này với mình mới được.

"Hối hận? Chỉ là có chút tiếc nuối, nếu lại cho ta lựa chọn lần nữa, thì ta vẫn sẽ lựa chọn rời xa lão như cũ." Nữ Kiếm Thánh buồn bã đáp. Đột nhiên thở dài một hơi, bà ta cười nói: "Ta và ngươi nói chuyện này để làm gì, kiếm ngươi là muốn cho ngươi một vật." Nữ Kiếm Thánh nói xong tháo trên cổ xuống một sợi dây chuyền màu trắng bạc đưa cho Long Nhất.

Long Nhất tiếp lấy sợi dây chuyền, một cảm giác lạnh buốt thấm vào tay, dưới ánh trắng bàng bạc lại tỏa ra quang mang chói mắt.

"Đây là?" Long Nhất liền hỏi.

"Đây là Băng toàn chi bích, một kiện ma pháp trang sức phòng ngự thần cấp. Hôm đó chính nó đã phản xạ lại lôi điện của ngươi." Nữ Kiếm Thánh thản nhiên nói.

Long Nhất kinh hãi, đây chính là một kiện tuyệt thế bảo bối a, có thể nhanh như chớp phản xạ trở lại toàn bộ đòn công kích của địch nhân, trên thế gian này sợ rằng khó tìm được kiện thứ hai.

"Cái này... tại sao?" Long Nhất ấp úng hỏi. Thứ đồ chơi này thật sự quá quý giá, bà ta vô cớ đưa cho mình, điều này làm cho trong lòng hắn có chút bất an.

"Coi như là duyên phận đi, hãy an tâm nhận lấy nó, còn Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận ngươi cũng không cần lo lắng, ta sẽ âm thầm bảo vệ bọn chúng, huống hồ Long thị gia tộc cùng Tây Môn gia tộc cũng đều có một lực lượng bảo vệ trong bóng tối, bọn chúng tuyệt đối không có nguy hiểm đâu." Nữ Kiếm Thánh trấn an.

Một khi bà ta đã nói như thế, không thu nhận thì tỏ vẻ làm kiêu rồi, Long Nhất liền đeo sợi dây chuyền lên cổ. Hắn nghe nữ Kiếm Thánh nói, đột nhiên nhớ tới lúc trước trong rừng rậm Tây Môn Vô Hận thiếu chút nữa là bị nhị hoàng tử Ngạo Nguyệt đế quốc làm chuyện điểm nhục rồi, vì vậy tức giận nói: "Nếu thật có người đang âm thầm bảo vệ, thì trước đây tiểu muội ta đã không gặp bất trắc rồi."

Nữ Kiếm Thánh sững sốt, đột nhiên cười nói: "Ngươi nói chính là đêm đầu tiên ngươi đến Thánh Ma học viện sao, nếu ngươi không ra tay tự nhiên có người sẽ ra tay thôi."

Long Nhất biến sắc, nói như vậy lúc ấy cũng có người ở gần đó, nhưng hắn lại không hề phát hiện ra. Mặc dù lúc ấy thực lực của hắn không mạnh như bây giờ, nhưng người bình thường cũng không đến gần hắn được, thế giới này thật đúng là ngọa hổ tàng long a.

"Được rồi, trời không còn sớm nữa, ngươi trở về đi." Nữ Kiếm Thánh phẩy phẩy tay, xoay người, ánh mắt nhìn về phương xa không thốt lên lời nào nữa.

Long Nhất nhìn nữ Kiếm Thánh gương mặt lộ ra sắc thái hoài niệm rồi dang thân rời đi.

oOo

"Tiểu Y, đã khuya rồi sao còn chưa ngủ?" Hùng Bá và đám huynh đệ sau khi uống rượu quay về, vừa mở cổng đã thấy muội muội Tiểu Y lặng lẽ đứng ở trong sân, nhìn bầu trời đêm không biết đang suy nghĩ gì.

Tiểu Y quay đầu, con mắt trong suốt hồi phục lại một chút ấm áp, nhàn nhạt đáp: "Ngủ không được, đi ra hít thở không khí thôi."

Hùng Bá đến gần Tiểu Y, cẩn thận quan sát muội muội làm cho hắn cảm thấy vừa có chút quen thuộc lại vừa có chút xa lạ này. Nàng luôn khiến cho hắn khó có thể hiểu được như vậy.

"Đại ca, huynh sao lại nhìn muội như vậy?" Tiểu Y cảm giác được ánh mắt của Hùng Bá, nghi hoặc hỏi.

Hùng Bá cười cười, vỗ nhẹ lên đôi vai gầy mỏng của Tiểu Y. Hắn tuyệt không ngu ngốc, sớm đã cảm giác được giữa Tiểu Y và Long Nhất đã phát sinh chuyện gì đó. Nhưng hắn cũng biết, hỏi Tiểu Y cũng như không, nàng không muốn nói thì căn bản là sẽ không nói một chữ.

"Tiểu Y, thuộc hạ ta hôm nay báo là thiếu gia đã quay trở về, muội nói khi nào thì người sẽ dẫn chúng ta đi?" Hùng Bá hỏi.

"Nhanh thôi, có thể chỉ mấy ngày thôi." Tiểu Y nhìn lên bầu trời sao. Nàng biết, một ngôi sao sáng chói được quần tinh vây quanh ở chính giữa đó chính là ngôi sao chủ mệnh của Long Nhất.

Hùng Bá gật đầu, vẻ mặt trở nên hưng phấn. Hắn siết chặt thanh cự kiếm trong tay, Hùng Bá hắn sẽ nhanh chóng bước lên trên con

đường chinh phục, đi thực hiện giấc mộng của

han

Bỗng nhiên, Tiểu Y như có cảm giác, nàng ôm lấy trái tim đang đột nhiên đập loạn lên rất mau, lẩm bẩm: "Tới rồi, người tới rồi."

Hùng Bá sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng xem Tiểu Y vừa nói là cái gì, một thân ảnh đã nhẹ nhàng hạ xuống, tiểu sai đứng trước mặt hai người.

"Thiếu gia. Thuộc hạ Hùng Bá tham kiến thiếu gia." Hùng Bá thấy rõ người tới, lập tức khom người hành lễ.

Tiểu Y cũng hành lễ, yên lặng đứng một bên.

"Hùng Bá. Sáng sớm ngày mai lên đường, người thông báo cho các huynh đệ chuẩn bị cho tốt." Long Nhất lạnh lùng nói, trong giọng nói tựa như có một uy thế không thể nghi ngờ.

"Vâng, thiếu gia." Hùng Bá kích động, như một cơn gió lao ra khỏi viện tử.

Lúc này trong viện chỉ còn lại hai người Long Nhất và Tiểu Y. Trầm mặc một hồi lâu, Tiểu Y động thân nói: "Chủ nhân, vào nhà uống chén trà a."

"Hãy gọi ta là thiếu gia giống như đại ca nàng vậy." Long Nhất nói xong đi ngang qua Tiểu Y, bước vào đại sảnh.

Tiểu Y pha một bình trà, lặng lẽ đến bên Long Nhất châm trà, rồi đứng yên lặng sau lưng hắn.

"Tiểu Y, vai thiếu gia rất mỏi, giúp ta xoa bóp đi." Long Nhất thản nhiên mở miệng. Đối với Tiểu Y, hấn trong lòng thủy chung luôn có một chút vướng mắc.

Tiểu Y run lên, cẩn môi đặt bàn tay nhỏ bé lên vai Long Nhất, nhẹ nhàng xoa bóp. Mặc dù tâm trạng có chút kháng cự, nhưng nàng lại phát hiện phía trên truyền lại hơi nóng làm cho nàng cảm thấy ấm áp. Xoa xoa bóp bóp, Tiểu Y đột nhiên liền nhớ lại mọi chuyện từ lúc quen biết Long Nhất đến nay. Trước kia bọn họ không như thế này a, do lúc đó nàng đang cô độc nên đối với Long Nhất, nam nhân xuất hiện trong cuộc sống của nàng đó, còn dậy lên một tia khát vọng của người thiếu nữ, nhưng bây giờ quan hệ giữa hai người đã hoàn toàn thay đổi.

Bất tri bất giác, một giọt nước mắt từ con ngươi trong suốt rơi xuống, ngấm vào cổ áo Long Nhất, nhanh chóng thấm đến làn da của hấn, làm cho lòng hấn không tự chủ được khẽ run lên. Long Nhất cùng Tiểu Y có quan hệ huyết kế, tự nhiên có thể nhận ra tâm tình hỗn loạn hiện giờ của nàng.

Long Nhất rất muốn tha thứ cho Tiểu Y, muốn làm như không có gì xảy ra, vẫn đối xử với nàng tự nhiên như trước, nhưng điều này có thể sao? Rốt cuộc chuyện xảy ra đã xảy ra rồi, hồi đó nàng đã lợi dụng sự tín nhiệm của hấn với nàng, điểm đó khiến cho hấn thủy chung không có cách nào bỏ qua được.

Long Nhất tâm tình rối bời đứng lên, gạt bàn tay đang đặt trên vai hấn ra. Có lẽ là do lực đạo mạnh, Tiểu Y nhất thời trụ không vững lui liền hai bước ngã bệt xuống đất, cặp mắt trong suốt đau buồn nhìn hấn.

Long Nhất than nhẹ một tiếng, tiến đến nâng Tiểu Y dậy, mà Tiểu Y như không còn khí lực gì chỉ biết tựa vào ngực hấn. Hai người giống

như tình nhân ôm nhau một hồi lâu, Tiểu Y nhẹ nhàng đẩy Long Nhất ra, hai con mắt trong suốt đột nhiên lóe lên một cỗ quang mang trong trẻo hài hòa đan xen nhau trong không trung. Trong một sát na đó, Long Nhất tựa hồ thấy được một vũ trụ thu nhỏ, còn chưa kịp dụng tâm lĩnh hội, đột nhiên cảm giác đôi môi bị một vật mềm mại ấm áp chạm vào làm triệt tiêu mất.

"Nàng làm gì vậy?" Long Nhất sửng sốt hỏi.

"Hôn người, thiếu gia." Tiểu Y cúi đầu nghiêm nghị đáp.

Ách, ... Long Nhất á khẩu, luôn cảm thấy cái đó tựa hồ rất không thích hợp, nhưng chỉ cảm giác như vậy thôi chứ không phát hiện Tiểu Y có gì bất đồng.

"Thời gian không còn sớm, thiếu gia có muốn lưu lại qua đêm không?" Tiểu Y ngẩng đầu lên nhẹ giọng hỏi.

"Không, ta đi trước, nàng tự mình chuẩn bị đi." Long Nhất nghi hoặc nhìn Tiểu Y, rồi lắc mình một cái biến mất.

Tiểu Y đứng thẳng người lên, đôi môi khế hé ra, một đạo bạch quang nhu hòa từ trong miệng vọt ra, lơ lửng trong không trung, không ngờ là một hạt châu nhỏ.

"Thiếu gia, một ngày nào đó, người có thể tha thứ cho Tiểu Y, khi đó, người có thể nhớ đến Tiểu Y nhé." Tiểu Y lẩm bẩm nói, vừa nhắc tay, hạt châu màu trắng bị nàng nắm trong tay.

oOo

Vừa mới đi vào túc xá, Long Nhất liền nghe thấy tiếng ngáy vang trời của Man Ngưu, tiếng trầm tiếng bổng rất có tiết tấu. Nếu không phải

giữa các căn túc xá được cách âm khá tốt, sợ rằng Man Nguru đã gây nên công phẫn. Long Nhất đang cười thầm đột nhiên ngưng lại, nụ cười biến mất, trong lòng thầm nói: "Nha đầu này, biết ngay nàng nhất định sẽ đến mà."

Long Nhất đẩy cửa phòng ngủ liền thấy Long Linh Nhi đang cuộn tròn nằm trong chăn, mái tóc đen nhánh như thác nước xõa ra trên gối.

Long Nhất nhẹ nhàng đến gần ngồi ở mép giường, mượn ánh trăng mong manh ngắm nhìn khuôn mặt điềm tĩnh như hài tử đó của Long Linh Nhi.

"Không hổ là nữ nhân của Long Nhất ta, đến ngủ cũng xinh đẹp như vậy a." Long Nhất thì thầm, trong ngữ khí có niềm tự hào không nói lên lời. Nữ tử như vậy mà thuộc về hắn, thật sự là hắn vô cùng may mắn.

Long Nhất không đành lòng đánh thức Long Linh Nhi, đến phòng tắm tắm rửa sạch sẽ rồi cứ thế thân thể xích lõa chui vào nằm trong chăn với nàng. Lúc này hắn mới phát hiện nguyên lai Long Linh Nhi cũng trần như nhộng.

"Chết mất, nha đầu này đêm nay nhất định là có chủ ý đến câu dẫn ta đây." Long Nhất thầm kêu la trong lòng, tiểu huynh đệ chạm vào đồn bộ căng tròn của Long Linh Nhi, lập tức ngẩng cao đầu hung hăng tuyên chiến.

Long Linh Nhi đang trong giấc ngủ tựa hồ cũng cảm giác được Long Nhất áp vào, mùi vị quen thuộc này làm nàng xoay người rúc vào trong lòng Long Nhất, lúc này tiểu Long Nhất không hề bị khống chế chống ngay vào vùng đất mềm mại giữa cặp đùi của Long Linh Nhi.

Long Nhất ôm lấy thân thể mềm mại của Long Linh Nhi, thân thể do

dục vọng trở nên nóng bỏng, cái hông không tự chủ được chọc thẳng tới trước.

"Không, Long Nhất." Hàng mi Long Linh Nhi khẽ chớp, miệng lâm bầm kêu lên, tựa hồ như đang nửa tỉnh nửa mê.

Hạ thể hai người cọ xát vào nhau không ngừng, Long Linh Nhi cũng phối hợp trong vô thức. Đang lúc hông Long Nhất chọc lên phía trước đột nhiên hạ thể bị một phiến ôn nhu bao bọc, không ngờ là đã xông thẳng vào cấm địa rồi.

Còn Long Linh Nhi toàn thân run lên mở bừng cặp mắt, vẻ kinh hãi chợt lóe lên rồi biến mất, thay vào đó là tình dục nóng bỏng nồng đậm.

"Xú Long Nhất, dám đánh lén thiếp. Xem thiếp thu thập chàng đây." Long Linh Nhi lật người áp lên người Long Nhất, chống người ngồi lên hông hắn, bắt đầu nhấp nhô lên xuống, tự mình nắm quyền chủ động trong tay, trông dáng vẻ như muốn cùng Long Nhất quyết phân cao thấp. Nàng tựa hồ đã quên mất hậu quả việc khiêu chiến Long Nhất ngày trước.

Long Linh Nhi nhấp nhô, đồn bộ tuyết bạch cũng một lên một xuống, đôi ngọc nhũ trước ngực nảy lên nảy xuống, cực kỳ dụ hoặc, đặc biệt thắm cỏ mượt mà nơi thần bí lay động theo. Loại phong tình này thật làm chết người a.

Long Nhất vài lần muốn đoạt lại quyền khống chế nhưng đều bị Long Linh Nhi đè vững xuống.

Dục vọng lúc này đã tiêu tan hết, Long Linh Nhi đã mấy lần lên đến đỉnh cao nhất của ngọn sóng dục tình, cuối cùng rên lên một tiếng lớn rồi mềm oặt nằm phục xuống ngực Long Nhất, thân thể mềm mại

không ngừng rung động.

"Không xong rồi à, ai bảo nàng sính cường." Long Nhất cười định lật mình hiển lộ hùng phong, chợt nghe thấy tiếng Long Linh Nhi khóc dấm dút, trên ngực cảm thấy mát lạnh.

"Long Nhất, thiếp không muốn xa chàng, không muốn rời xa chàng." Long Linh Nhi tấm tức trong lòng Long Nhất.

Long Nhất dục vọng tiêu tan, hấn nâng đầu Long Linh Nhi lên, yêu thương ngắm nhìn khuôn mặt đầy nước mắt đỏ, chỉ cảm thấy mình thật bại hoại, luôn làm cho nữ nhân của mình rơi lệ.

Long Nhất nghiêng người ôm Long Linh Nhi, vừa định rút cây thương vẫn nóng rực của mình ra lại bị Long Linh Nhi giữ chặt hông lại. Nàng thì thầm nói: "Không muốn, không muốn, cứ để ở trong thể nội thiếp, như vậy thiếp mới cảm giác được linh hồn chúng ta dung hợp với nhau."

Long Nhất nghe vậy liền đình chỉ động tác, hai người cứ thế ôm chặt lấy nhau.

"Không được quên thiếp, ngàn vạn lần không được quên thiếp. Thiếp sẽ luôn ở đây chờ chàng, cho tới khi chàng tới đưa thiếp trở về." Long Linh Nhi mơ màng nói, hai tay ra sức siết chặt lấy tấm lưng rắn chắc của Long Nhất.

"Sẽ không đâu, Linh Nhi là tâm can bảo bối của ta, làm sao mà quên được?" Long Nhất vỗ lưng Long Linh Nhi nhẹ nhàng đáp.

Long Linh Nhi khước miệng hé lộ nụ cười, siết chặt hai tay thì thầm: "Vậy chàng sẽ nhanh chóng đến tìm thiếp chứ?"

"Ừm, sẽ có một ngày, dưới tình huống mọi người nhìn vào, ta thân mang kim giáp thánh y, chân đạp mây lành bảy sắc tới cưới nàng, còn nàng cũng sẽ trở thành thê tử vĩnh viễn của Long Nhất ta, đời đời kiếp kiếp." Long Nhất ôn nhu tình cảm thủ thi bên tai Long Linh Nhi. Lời thoại này dường như là lời thoại trong một bộ phim nổi danh ở tiền thế.

Nụ cười mỉm của Long Linh Nhi từ từ nở rộng, khuôn mặt đầy nước mắt lộ ra vẻ tươi cười vô cùng hạnh phúc, tựa hồ đang liên tưởng đến tình huống Long Nhất vừa nói.

Giọt thời gian tí tách rơi, Long Nhất không hề buồn ngủ, còn Long Linh Nhi nằm trong lòng hắn đã ngủ say sưa.

Rốt cuộc, trời cũng dần sáng, giờ phút ly biệt đã đến.

"Linh Nhi, tỉnh dậy." Long Nhất lay khẽ Long Linh Nhi đang nằm trong lòng, nhưng Long Linh Nhi lại không có phản ứng, vẫn nhắm chặt hai mắt.

Gọi thêm hai tiếng, Long Linh Nhi vẫn nhắm mắt không chịu tỉnh lại. Chính thế, chính là không chịu. Long Nhất sớm đã nhận thấy nàng tỉnh rồi, nhưng có lẽ là không muốn đối mặt với ly biệt khổ đau.

Long Nhất khẽ thở dài một tiếng, ngời dậy định xuống giường, nhưng đột nhiên phát giác cánh tay bị Long Linh Nhi nắm chặt.

"Long Nhất. Xin chàng ... xin chàng đừng làm tổn thương tới phụ hoàng thiếp, vô luận phát sinh chuyện gì, xin chàng đừng làm tổn thương tới ông." Long Linh Nhi nhắm mắt, thanh âm run lên khe khẽ.

Long Nhất đột nhiên ngẩn ra. Nàng sinh ra trong hoàng thất, làm gì có khả năng không có chút miễn cảm chính trị nào chứ? Nàng sớm

đã biết Tây Môn gia tộc cùng Long thị gia tộc của nàng có cuộc minh tranh ám đấu, cũng biết sóng ngầm ở Đẳng Long thành đã bắt đầu xao động. Chỉ là nàng từ trước đến nay trước mặt hẳn đều làm như cái gì cũng không biết, bởi vì nàng trong lòng không muốn đối mặt với điều đó, việc phải lựa chọn giữa thù nước hận nhà và hẳn vĩnh viễn là đề mục khó chọn lựa nhất trên thế giới.

Trầm mặc một hồi lâu, Long Nhất trong lòng hạ quyết tâm. Hẳn nhẹ giọng nói: "Ta đáp ứng nàng, nếu chuyện đi đến mức không cách nào thu thập được, ta nhất định sẽ hết sức."

Bàn tay nhỏ bé của Long Linh Nhi đang nắm chặt Long Nhất dần lỏng ra, từng giọt từng giọt rơi xuống. Mặc dù lời nói của Long Nhất rất không rõ ràng, nhưng nàng đã có được câu trả lời mà mình mong muốn.

Long Linh Nhi rút tay vào trong chăn, giống như đang ngủ như thường.

"Bảo trọng, Linh Nhi." Long Nhất cúi người đặt một nụ hôn lên khóe môi Long Linh Nhi, mặc y phục chỉnh tề kéo cửa phòng ngủ, quay đầu thăm thiết nhìn Long Linh Nhi, rồi dồn sức khép cánh cửa lại.

Man Nguru đã chuẩn bị xong xuôi đang đứng đợi trong phòng khách. Nhìn thấy Long Nhất ra lập tức hưng phấn nói: "Lão đại, chúng ta xuất phát đúng không."

"Ừm." Long Nhất gật đầu, nhìn lại một chút gian túc xá đã mang đến cho hẳn rất nhiều hồi ức, rồi dẫn Man Nguru đi xuống túc xá.

"Nhị ca." Vừa xuống lầu liền nghe thấy giọng nói trong trẻo của Tây Môn Vô Hận.

Long Nhất vừa quay đầu lại liền thấy Tây Môn Vô Hận đang tươi cười đứng ở gần đó, bên cạnh nàng chính là đại mỹ nữ Thủy Nhược Nhan.

"Từ Long Nhất, để lại cho ta mẫu giấy rách liền đòi đi. Nếu không phải ta hỏi Vô Hận còn không biết chàng sớm nay sẽ ra đi, phải chăng là muốn bỏ mặc ta không quản tới a." Thủy Nhược Nhan tiến đến véo mạnh vào chỗ thịt mềm nơi hông Long Nhất, hiển nhiên đối với việc làm này của hắn hết sức bất mãn.

"Đừng, đừng. Ta chỉ không muốn thấy nàng khóc lóc thảm thiết, cũng không phải ta không trở lại." Long Nhất cầu xin tha thứ nói. Cứ như thế này, hắn khó mà đi nổi.

"Khóc, có quý mới khóc, chàng nghĩ ta yếu đuối như vậy sao?" Thủy Nhược Nhan thở hồng hộc nói.

Long Nhất nhìn sắc trời một chút, mạnh mẽ tiến lên một bước, cái miệng rộng há ra bịt cánh môi xinh của Thủy Nhược Nhan lại. Một nụ hôn dài tới nghẹt thở làm nàng hai mắt mơ màng như bị sương mù che lấp, đến nỗi Tây Môn Vô Hận ghen tức nhếch miệng ra.

Thủy Nhược Nhan vừa được buông ra, Tây Môn Vô Hận đã vờ vờ tà áo quả quyết nói: "Nhị ca, muội cũng muốn."

Long Nhất bật cười nhìn Tây Môn Vô Hận, tiến đến hôn lên má trái nàng. Ai ngờ Tây Môn Vô Hận đột nhiên xoay mặt, đôi môi căng mọng liền dính chặt vào môi Long Nhất.

"Tiểu muội, ngươi..." Long Nhất ngạc nhiên nhìn khuôn mặt xinh xắn đỏ hồng của Tây Môn Vô Hận, thế nào cũng không tưởng nổi nàng lại có hành động như vậy.

"Người cái gì mà người, xú nhị ca, thật lố vồn quá, muội chỉ muốn hỏi huynh Linh Nhi ở đâu, ai biết huynh lại hôn tới như vậy." Tây Môn Vô Hận trừng mắt tức giận nhìn Long Nhất, đem toàn bộ trách nhiệm trút hết cho hắn.

Long Nhất trợn trắng con mắt, ngẩng đầu nhìn lại. Mặc dù không nhìn thấu được bên trong đôi mắt ma pháp trong veo như pha lê, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được ánh nhìn chăm chú thâm tình trong đó.

"Linh Nhi ở trên lầu, các nàng lên đó đi, không cần đưa tiễn nữa." Long Nhất thở dài nói rồi nắm lấy Man Ngưu bay lên không.

Lúc này cửa sổ trên lầu tức xá bật mở, Long Linh Nhi ngó đầu ra, si ngốc nhìn thân ảnh đang dần biến mất trong không trung.

Cửa đông thành Mễ Á công quốc. Bạo Hùng dong binh đoàn đã tập kết xong, đội hình đang chờ Long Nhất đến. Mỗi người đều có một con độc giác mã trắng kiện thay vì đi bộ. Phía sau bọn họ có một số xe ngựa sang trọng, còn Tiểu Y ở trong cỗ xe ngựa đầu tiên.

Long Nhất mang theo Man Ngưu xuất hiện trên không trước mắt đội ngũ. Thấy họ xuất hiện, Hùng Bá lập tức tiến lên hai bước, quỳ một chân xuống, phía sau hắn mấy trăm dong binh cũng quỳ xuống theo, đồng thanh hô: "Tham kiến thiếu gia."

Bạo Hùng dong binh đoàn hành lễ trang trọng như vậy lập tức khiến người chung quanh cũng như binh lính trên tường thành kinh ngạc ngẩn người. Bọn họ tưởng rằng Bạo Hùng dong binh đoàn xuất hành làm nhiệm vụ, hiện tại xem ra là quy phục dưới trướng vị thanh niên này. Đây là một tin tức mới của dong binh giới a.

Dong binh giới có quy định, một khi toàn bộ dong binh đoàn quy phục

một thế lực hay cá nhân, thì dong binh đoàn đó không thể tham dự vào dong binh giới nữa. Bạo Hùng dong binh đoàn này thuộc cấp B dong binh đoàn, chỉ cần dong binh đoàn hoàn thành nhiệm vụ thăng cấp sắp tới thì đã có thể thăng lên dong binh đoàn cấp A. Đương nhiên bọn họ vẫn tiếp tục có thể tham gia dong binh đại hội, hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ có tiền thưởng.

"Miễn lễ." Long Nhất thản nhiên nói, thanh âm rõ ràng vang đến tận tai từng người một.

Long Nhất giới thiệu Man Ngưu với Hùng Bá, hai người gặp mặt liền tỉ thí thủ lực một phen, kết quả ngang nhau, không ai chiếm được tiện nghi, trong lòng bội phục, hai người liền dễ dàng trở nên khăng khít.

Long Nhất nhìn sắc trời, lại thấy người xem vây quanh ngày càng nhiều, vì vậy vung tay lên, hô lớn: "Xuất phát."

Đoàn người nhất tề lên ngựa, tiến bước tạo nên một đám bụi mù mịt rồi dần biến mất khỏi cửa đông thành Mễ Á công quốc, vén mở một chương mới trong cuộc phiêu lưu ở dị thế của Long Nhất.

Chương 216: Nam Cung Hương Vân

"Lão gia, lão gia, thiếu gia đã đến ngoài cổng thành rồi." Phủ đệ Tây Môn gia tộc khu thành đông Đăng Long thành xuất hiện một người dáng dấp như gia đình phóng nhanh qua đình viện, vừa chạy vừa la to.

Nhất thời Tây Môn phủ náo động như vỡ tổ, tiếng lao xao không ngớt. Tây Môn nhị thiếu gia Tây Môn Vũ rời nhà đã hơn hai năm, bây giờ bất ngờ quay về, lần này Đăng Long thành lại sắp gà bay chó sủa rồi.

Những thị nữ mới vào hai năm gần đây biểu hiện vô cùng khẩn trương, đặc biệt là mấy nàng tự nhận có vài phần tư sắc, cứ nghĩ bản thân khó thoát khỏi ma chường rồi. Chỉ sau khi nghe một số thị nữ tư cách "lão làng" giải thích mới yên lòng trở lại. Tây Môn Vũ mặc dù thanh danh tại Đăng Long thành thập phần tệ hại, sắc danh lại càng vang xa khắp Thương Lan đại lục, nhưng hẳn đối với hạ nhân trong phủ lại không tệ, từ trước tới giờ chưa từng "xơi" thị nữ trong phủ, có lẽ là thỏ không ăn cỏ gần hang, hoặc là không hợp nhãn, ai biết được?

Lúc này Đông Phương Uyển chính đang ở trong hoa viên uống trà cùng với hai quý phu nhân vẫn thường tới tán chuyện, từ xa nghe được thanh âm lúc to lúc nhỏ của đám bộc nhân, toàn thân run lên, chén trà trên tay cầm không vững rơi xuống, "keng" một tiếng vỡ ra làm bốn năm mảnh. Bà kích động đứng dậy, trong tâm vui sướng như phát cuồng. Bà mong chờ nhi tử quay về đến tâm lực đều kiệt quệ, hơn hai năm nay, chưa từng ngủ qua một đêm yên giấc, chỉ sợ

nhi tử bảo bối ở bên ngoài có điều gì bất trắc.

"Tây Môn phu nhân, thật sự chúc mừng bà a, xem ra hi sự giữa nhà ta với Nam Cung gia cũng gần đến rồi đó." Một vị mỹ phụ ngồi đối diện với Đông Phương Uyển thoạt nhìn khoảng ngoài ba mươi, là chính thất của đương kim Cuồng Long đế quốc Hữu lộ binh mã Đại tướng quân Dạ Vô Phong. Dạ gia cùng với Tây Môn gia tộc có thể cùng lợi ích đứng chung trên một chiếc thuyền.

"Phải a, Đằng Long thành chúng ta đã lâu rồi không náo nhiệt vui vẻ lần nào, hiện nay binh hoang mã loạn, cũng phải nhờ vào không khí vui mừng từ chuyện song hỷ của Vũ tiểu tử mới được." Một phụ nhân niên kỉ cũng tương đương Đông Phương Uyển thêm vào. Mặc dù bà ta giống về hình thức nhưng quý khí trên người tuyệt không bằng. Bà ta là Đông Phương Oánh, đường muội của Đông Phương Uyển, án theo bối phận Tây Môn Vũ phái gọi bà một tiếng tiểu di.

"Oánh nhi, giúp ta tiếp chuyện Dạ phu nhân một lát, ta ra cổng thành đón Vũ nhi." Đông Phương Uyển mỉm cười ứng đối. Bà lúc này đang vội đi gặp nhi tử, đâu quản hai người bọn họ nói gì, dặn dò xong liền dẫn theo hai thị nữ hối hả bước ra ngoài.

Tin tức Tây Môn Vũ nhị thiếu gia của Tây Môn gia tộc quay về phút chốc đã lan ra, làm chấn động toàn bộ Đằng Long thành. Số đại gia khuê tú có được vài phần tư sắc đều bắt đầu thất thỏm bất an. Đặc biệt hơn hai năm nay, có rất nhiều trái táo nhỏ trước kia còn xanh giờ đều đã thành trái chín, nhiều người dự đoán sẽ có không ít tiểu mỹ nữ sẽ bị hủy hoại.

Long Nhất cưới một con độc giác mã thần tuấn, trên người vẫn khoác tấm trường sam quý tộc màu nguyệt bạch, mái tóc đen dài chình tề buộc sau gáy, đôi tinh mâu lấp lánh ẩn ước tiểu ý, quả thật là tuyệt đại công tử phong trần tuấn lãng. Phía sau hắn là mấy trăm

nhân mã Bạo Hùng dong binh đoàn, đầy đủ các loại chức nghiệp. Dong binh đoàn này khác với những dong binh đoàn khác ở tính kỉ luật. Hùng Bá quản lí toàn bộ dong binh đoàn này dựa trên mô hình quản lí của quân đội. Cũng vì vậy mà Bạo Hùng dong binh đoàn chỉ bằng vào vài trăm người vẫn có thể hoàn thành những nhiệm vụ nguy hiểm của cấp B.

Lúc này cũng gần đến cổng thành Đăng Long thành, người đi đường qua lại rất nhiều, thấy một đội ngũ như vậy rầm rộ nhắm Đăng Long thành phóng tới, tất cả đều không tự chủ dạt ra nhường đường.

Nhìn tường thành Đăng Long thành nguy nga càng lúc càng gần, Long Nhất trong lòng không tự chủ được nổi lên một thứ cảm giác thân thiết.

Mặt đất theo đoàn ngựa tung vó phi nhanh mà sinh ra chấn động. Đoàn người Long Nhất rất nhanh đã đến bên dưới tường thành. Lúc này hai hàng binh sĩ uy vũ đứng thẳng tắp bên tường thành Đăng Long thành, dân chúng tím tùm gần đó. Vì sự trở về của Long Nhất mà cổng thành này tạm thời bị đóng.

Mấy cỗ xe ngựa xa hoa có khắc tộc huy của Tây Môn gia tộc đỗ ngay ở cửa thành môn. Tây Môn Nộ khoác cừu bào màu tím, râu dài phất phơ đứng thẳng phía trước, bên cạnh ông ta là Đông Phương Uyển sắc mặt đầy vẻ kích động.

Long Nhất phất tay kéo dây cương, độc giác mã cất tiếng hí dài, hai vó trước tung lên không dừng ngay lại một cách ưu mỹ. Bạo Hùng dong binh đoàn phía sau hẳn cũng chinh tề như nhất dừng lại.

Long Nhất tung mình xuống ngựa, từ xa nhìn về phía Tây Môn Nộ cùng Đông Phương Uyển, chần chờ giây lát, rồi rào bước tới trước.

"Vũ nhi, Vũ nhi của ta." Long nhất còn chưa kịp mở lời vấn an, Đông Phương Uyển đã lao tới ôm chặt lấy hắn.

Cũng ôm lấy Đông Phương Uyển, cảm thụ được lòng từ ái sâu đậm của bà, Long Nhất sống mũi cay xè, khoé mắt tự nhiên ửng đỏ. Thật ra, điều này không trách hắn được, hắn căn bản không thể khống chế thứ tình cảm như vậy, là thứ tình thân máu mủ đã ăn sâu vào trong xương tủy, khi hắn chiếm dụng lấy thân thể này cũng đồng thời được chú định là một thành viên của Tây Môn gia tộc.

Đông Phương Uyển lui lại một bước, ngẩng đầu lên cẩn thận ngắm kỹ Long Nhất. Thấy hắn hình dáng kiên nghị, ánh mắt sáng rực, toàn thân trải qua tôi luyện phát ra khí thế như một con báo co mình chuẩn bị vồ mồi, trong lòng bà liền cảm thấy yêu thương an ủi. Nhi tử của bà cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu rèn luyện gian khổ mới có được như vậy.

Đông Phương Uyển đưa tay vuốt ve thân hình vững chãi như được điêu khắc nên của Long Nhất, lẩm bẫm nói: "Vũ nhi, con sao mà gầy đi nhiều như vậy, ở bên ngoài có lẽ đã chịu nhiều khổ cực a."

"Được rồi, hai mẹ con đã xong chưa." Tây Môn Nộ thấy bách tính xúm lại càng lúc càng nhiều, ho khan một tiếng uy nghiêm nói.

Đông Phương Uyển lúc này mới buông tay, quay đầu phong tình vạn chủng lườm Tây Môn Nộ một cái.

Long Nhất nhìn hai người thân vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đó, như vừa tỉnh giấc mộng hành lễ thừa: "Hài nhi xin ra mắt phụ thân, mẫu thân, đã lâu không gặp, thân thể người vẫn an khang ạ?"

Tây Môn Nộ vuốt bộ râu, đưa mắt nhìn mấy trăm người của Bạo Hùng dong binh đoàn cũng đã xuống ngựa ở phía sau Long Nhất, gật

gật đầu nói: "Trở về rồi hãy nói chuyện tiếp."

"Hương Vân, nghe lời, cùng mẫu thân đi qua Tây Môn phủ một lát, nghe nói Tây Môn Vũ quay về rồi." Một vị mỹ phụ đang lo lắng khuyên bảo nữ nhi. Nữ tử có khuôn mặt trái xoan, bím tóc trên đầu quấn chặt, toàn thân thiếu nữ mặc y trang kiếm sĩ hai màu phấn lục bó sát người, nhan sắc nàng phi thường mỹ lệ, hơn nữa còn rất có cá tính. Làn da rám nắng mịn màng khoẻ mạnh rất hiếm thấy trong đám mỹ nữ, trong đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy nét kiêu ngạo.

"Không đi, muốn đi thì người đi đi, nhìn thấy con người đó con đã muốn nôn rồi." Nam Cung Hương Vân dáng vẻ không một chút thực nữ ngồi gác chân lên chiếc ghế phía đối diện, căn bản không thèm để ý đến vẻ lo lắng của mỹ phụ.

"Con đang nói cái gì vậy, Tây Môn Vũ sắp sửa trở thành phu quân của con rồi, đi qua báỉ phòng một chút là lễ số tất yếu." Mỹ phụ tức giận nói.

"Hừ, đó là mọi người nói, con còn chưa đồng ý, ai đáp ứng thì người đó đi." Nam Cung Hương Vân ngúng nguẩy đáp lại.

"Con...con muốn chọc cho nương thân tức chết hả?" Khuôn ngực cao vút của mỹ phụ nhấp nhô kịch liệt, mỹ mục giận dữ trừng trừng nhìn Nam Cung Hương Vân. Nam Cung Hương Vân thấy dáng vẻ mẫu thân như vậy, vội chống tay nhóm dậy, từ đằng sau báỉ cổ mỹ phụ nói: "Con xin lỗi mà, nhưng mà mẫu thân, người cũng không phải không biết tên hỗn đản Tây Môn Vũ đó là người như thế nào sao, mang nữ nhi gả cho hắn không phải là cố tình đẩy nữ nhi người xuống hố lửa sao?"

Mỹ phụ vỗ vỗ tiểu thủ Nam Cung Hương Vân thờ dài một hơi nói: "Là năm đó phụ thân con ước định cùng với Tây Môn gia chủ, hôn nhân

đã định rồi, không thể nào rút lại được nữa."

Nam Cung Hương Vân giậm giậm chân, nàng đương nhiên cũng biết, tại Cuồng Long đế quốc, đặc biệt là xã hội thượng lưu, thứ hôn nhân chính trị đan xem với lợi ích này rất khó mà thủ tiêu được.

"Dù sao đi nữa con cũng không lấy chồng. Nương thân, người đi thuyết phục phụ thân đi, chẳng lẽ người thật sự nhẫn tâm nhìn thấy nữ nhi người sống không bằng chết hay sao." Nam Cung Hương Vân ôm mỹ phụ phụng phịu.

Mỹ phụ thở dài nói: "Được rồi, được rồi, để tối ta nói với cha con một câu, nhưng hiện tại con phải theo ta đi qua Tây Môn phủ một chuyến."

"Thật sao, mẫu thân người thật tốt, vậy đi gặp tên gia hỏa ác tâm đó một lần đi, cùng lắm thì tối về nhịn ăn cơm." Nam Cung Hương Vân khẽ rùng mình, cực kì không tình nguyện đáp ứng.

"Con bé này, bây giờ nhanh đi rửa mặt trang điểm một chút, chúng ta lập tức xuất phát." Mỹ phụ nói mà trong mắt ánh lên một tia thương xót. Bà biết cho dù có quý gối trước mặt Nam Cung gia chủ thì hôn sự này cũng tuyệt đối không bãi bỏ được. Cuộc hôn nhân này đối với Nam Cung gia tộc mà nói là một chuyện đại sự, là đại sự cải biến vận mệnh Nam Cung gia tộc.

"Trang điểm làm gì chứ, nữ nhi của người quốc sắc thiên hương, như vậy nhìn cũng đã đẹp lắm rồi, cam đoan tên sắc lang đó mà nhìn thấy, con mắt cũng rút ra ngoài luôn." Nam Cung Hương Vân cười hề hề nói.

Mỹ phụ gõ gõ lên trán Nam Cung Hương Vân, bực mình nói: "Không được, ăn mặc như vậy sao đi gặp trưởng bối? Đi thay một bộ y phục

thực nữ chút, bím tóc trên đầu cũng xõa xuống đi." Nam Cung Hương Vân không tình nguyện quay về phòng. Vì tương lai của mình, nàng đành nhẫn nhịn.

Lúc Nam Cung Hương Vân đang để mặc cho thị nữ giúp mình trang điểm, cánh cửa khuê phòng "kẹt" một tiếng mở ra, một tiểu nam hài mười hai mười ba tuổi bước vào.

"Tam tử, nghe nói tử phải đi gặp tử phu tương lai của đệ, chúc mừng tử ha." Tiểu nam hài cười hì hì chạy đến bên Nam Cung Hương Vân. Nó chính là thân đệ đệ cùng mẹ với Nam Cung Hương Vân - Nam Cung Nỗ.

"Qua bên kia đi, ầm ĩ cái gì, thấy người tam tử ta như nhìn thấy tên gia hỏa trời đánh đó." Nam Cung Hương Vân gắt gỏng quát.

"Nói thật nha tam tử, đệ quả thật cực kỳ bội phục hắn đó. Hắn chính là thần tượng của đệ a, đến cả công chúa mà cũng dám.....ai da, tam tử, tử sao lại đánh đệ." Nam Cung Nỗ ôm đầu đau đớn hét lên.

"Mới tí tuổi đầu không lo học cho tốt, có tin ta thừa với phụ thân, phạt người diện bích ba tháng không." Nam Cung Hương Vân bất lực nhìn tên đệ đệ này. Lối sống trong giới quý tộc từ trước tới nay thường bất chính, tên đệ đệ này bị chi phối dưới hoàn cảnh như vậy cũng thành thực rất sớm, có vài thứ so với nàng thật sự còn hiểu biết hơn.

"Sợ tử rồi, tử ngàn vạn lần đừng tố cáo với phụ thân nha." Nam Cung Nỗ năn nỉ nói. Nó ngồi phịch xuống bên cạnh Nam Cung Hương Vân, đột nhiên cười hì hì nói: "Tam tử, đệ vừa rồi đã nhìn thấy tử phu tương lai ở trên đường rồi, thật sự rất anh tuấn, khí độ cũng bất phàm, không phải đệ nói người a tam tử, cưới tử là ủy khuất cho hắn rồi."

Nam Cung Hương Vân nghe vậy nhảy dựng dậy đập Nam Cung Nỗ một cái, hét lớn: "Người nói cái gì hả? Cưới ta là ủy khuất cho hấn? Thứ giẻ rách như hấn, nếu không phải có sự che chở của Tây Môn gia tộc, sớm cũng đã đi gặp tổ tông hấn rồi."

"Tam tỷ, tỷ đừng quá bạo lực như vậy được không? Đệ nói đây đúng là thật lòng đó, hấn thật sự không giống như trước kia nữa, uy phong vô cùng, hơn nữa còn mang theo vài trăm thủ hạ, người người đều là cao thủ." Nam Cung Nỗ nói.

"Được cái vẻ bề ngoài thôi, người còn nhỏ, phải biết thứ đó gọi là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa đó, người sau này ngàn vạn lần cũng không được học theo hấn." Nam Cung Hương Vân cũng có trách nhiệm của người tỷ tỷ, nàng không thể để tiểu đệ biến thành một thứ hư hỏng như hấn.

Nam Cung Nỗ làm bầm mấy tiếng, hiển nhiên đối với những lời này của tam tỷ hấn không coi là đúng.

"Xú tiểu tử, làm bầm cái gì đó hả? bất mãn với tam tỷ phải không?" Nam Cung Hương Vân búng cái mũi trừng mắt nói.

"Không dám a, đệ là muốn hỏi đệ có thể đi theo tỷ được không, đệ cũng muốn thấy tam tỷ chinh hấn thế nào." Nam Cung Nỗ cười nịnh bợ.

"Vậy a... à được rồi, cho người thấy tam tỷ người làm sao để báo thù thay cho Linh Nhi công chúa." Nam Cung Hương Vân nắm chặt quyền đầu ánh mắt thoáng hiện nét cười, tựa hồ đoán được kết quả thâm tâm của Tây Môn Vũ.

Tây Môn gia tộc phủ đệ cũng do Long Nhất trở về mà biến thành nào

nhật hẳn lên. Khi Long Nhất vừa về đến, tất cả các thị nữ gia đình đều chỉnh tề bước ra nghênh đón, cung kính chào nhị thiếu gia.

Bạo Hùng dong binh đoàn được an bài đến luyện binh trường của Tây Môn gia tộc, đi theo Long Nhất chỉ có Man Ngưu cùng với Tiểu Y quyết ở bên cạnh hẳn chẳng chịu li khai. Lúc đầu hai con người trong suốt của Tiểu Y cũng dọa cho hai phu thê Đông Phương Uyển suýt phải thét lên, nhưng dù sao đều là nhân vật thấy nhiều hiểu rộng, cũng không quá mức kinh ngạc, ngược lại còn ẩn ước cảm giác được sự bất phàm của Tiểu Y.

"Vũ nhi, đây là viện tử mà trước đây con ở, hàng ngày đều có người đến quét dọn, ngoài ra mẫu thân còn mới mua thêm cho con một ít quần áo đồ dùng, con xem thử còn cần thứ gì nữa, mẫu thân mua cho con." Đông Phương Uyển kéo tay Long Nhất đi đến viện tử nơi ở trước đây của Tây Môn Vũ.

"Đa tạ mẫu thân, con cần gì khẳng định mẫu thân đã nghĩ tới rồi." Long Nhất trong lòng cảm động, tận đáy lòng hẳn cảm nhận được một thứ tình mẫu ái quyến luyến sâu đậm chưa từng có.

Long Nhất ước lượng tòa viện tử đáng gọi là xa hoa này. Viện tử này e là Tây Môn phủ đã hao phí nhiều kim tiền nhất, trong viện hoa thơm chim hót, suối nước giả sơn, đình đài lầu các, phòng gian gồm hai tầng xây dựng bằng thiết mộc, điêu khắc đủ các loại hoa điều ngư trùng sống động như thật cùng với điêu khắc rồng, gọi là nạm vàng dát ngọc huy hoàng cũng không quá.

Đông Phương Uyển kéo Long Nhất tiến vào phòng, để Man Ngưu cùng với Tiểu Y ở lại bên ngoài viện tử.

"Vũ nhi, lần này quay về đừng bỏ đi nữa, con cũng không biết hơn hai năm nay mẫu thân đã trải qua thế nào đâu." Đông Phương Uyển

nói tới đó khoé mắt đã đỏ lên.

Long Nhất khẽ run người, lẩm nhẩm nói: "Con xin lỗi."

"Được rồi, nghe phụ thân con nói con ở bên ngoài cũng rất là phong lưu khoáng hoạt, lần này quay về sao không mang cho mẫu thân một nàng dâu hả?" Đông Phương Uyển dùng tay áo chấm chấm khoé mắt, quay sang chuyện khác hỏi.

"Ách...cái này...bọn họ đều bận rộn hết, sau này còn có cơ hội mà." Long Nhất đáp. Hắn ngẫm lại cũng thấy vô cùng kì quái, thế nào mà không có lấy một nữ nhân để mang về kìa? Lộ Thiển Á thì lưu lại Tinh Linh sâm lâm, Ngu Phượng thì quay về Phượng Hoàng gia tộc, Lăng Phong cùng Lãnh U U cũng trở về Hắc Âm giáo hội, Ti Bích không thấy hình bóng, Vô Song còn ở tại băng nguyên, Thủy Nhược Nhan với Long Linh Nhi lại ở Thánh Ma học viện, quả thật là kì quái a.

"Ừm, Vũ nhi, con cũng đã lớn rồi, từ nhỏ đã có hôn sự cùng với tam nha đầu Nam Cung gia tộc con nhớ chứ? Nha đầu đó quay về được vài ngày rồi, ta cùng phụ thân con đã thương lượng qua, thấy cũng nên nhanh để hai người các con thành thân, mẫu thân con cũng sớm có cháu bồng." Đông Phương Uyển cười nói.

Long Nhất da đầu tê dại một trận. Không phải chứ, vừa mới quay về đã bị bức thành thân, xem ra ngày trở lại này tịnh không được tốt cho lắm a. Trong ấn tượng của hắn Nam Cung Hương Vân chính là căm ghét hắn cực độ, lão bà này mà cưới về không phải là chịu khổ hay sao? Lại nói hắn sớm đã quên bếng mất Nam Cung Hương Vân dáng vẻ ra sao rồi, hai người không có cảm tình mà gượng ép ở cùng một chỗ, sao mà được chứ?"

"Mẫu thân, cái này, người muốn bế cháu thì còn sớm quá, người thử

soi gương coi, người thoát nhìn giống như một tiểu cô nương mười mấy tuổi, lại đi bông chấu không phải là vô cùng kì quái hay sao." Long Nhất bất đắc dĩ tán dương.

"Ha ha, hài tử con miệng lưỡi càng ngày càng ngon ngọt đó, ta mười sáu tuổi đã gả cho phụ thân, mười bảy tuổi sinh ra con, bây giờ con đã hai mươi một tuổi rồi, ta cũng đã ba tám tuổi, người khác đến tuổi này của ta cũng đã làm nãi nãi của vài tiểu hài rồi." Đông Phương Uyển thập phần vui vẻ cười nói.

"Nương, người cũng biết tam tiểu thư Nam Cung gia rất căm ghét con mà, mỗi ngày đối diện với lãnh nhãn của nàng ta, tháng ngày như vậy làm sao mà sống được a." Long Nhất tiếp tục nỗ lực nói.

Đông Phương Uyển nghe vậy thu lại nét cười, ngăm ngúa Long Nhất từ trên xuống dưới, bảo: "Trước đây nương không dám nói, hiện tại nha đầu Nam Cung gia đó nhìn thấy con khẳng định là bị con mê hoặc đến chết đi sống lại, đâu có nhi tử nhà ai mà lại anh tuấn được như Vũ nhi nhà ta kia chứ."

Long Nhất miễn cưỡng nhún vai, nói: "Chỉ cần nàng ta bằng lòng gả, con cũng không có vấn đề gì." Nếu như ả ta thật sự gả về đây mà vẫn thế, chán ghét hẳn thì cứ để cho ả ta chán ghét, cùng lắm là quảng ả ta về đây, làm một đôi phu thê hữu danh vô thực thôi. Hẳn nghĩ Nam Cung Hương Vân hẳn cũng sẽ rất vui.

Đúng lúc này, có thị nữ tiến lại thông báo, nói là Nam Cung phu nhân mang theo nữ nhi cùng với nhi tử đến thăm.

"Đến vừa đúng lúc, Vũ nhi, ra ngoài đi gặp thân gia cùng với thê tử tương lai của con." Đông Phương Uyển cười cười kéo Long Nhất đi ra, Man Ngưu cùng Tiểu Y vẫn tiếp tục theo sau Long Nhất.

Vừa đến khách sảnh, Long Nhất liền thấy một mỹ phụ khí chất cao quý ung dung cùng với một thiếu nữ thoát nhìn thập phần thực nữ ngồi ngay ngắn trên tràng kỷ, đang tươi cười cùng với Tây Môn Nộ ngồi ghế chủ vị trò chuyện, còn một nam hài mười một mười hai tuổi không chịu an phận la cà qua lại trong sảnh.

Đây là Nam Cung Hương Vân sao? Sao lại khác xa so với trong ấn tượng thế này, trong lòng Long Nhất nghi hoặc tự hỏi, chợt phát hiện ra ánh mắt kiêu kỳ của nàng đang len lén nhìn, không khỏi cười thầm trong bụng.

"Bá mẫu vẫn tốt ạ, đã lâu không gặp, bá mẫu vẫn trẻ trung xinh đẹp như xưa." Long Nhất vừa bước vào vội thăm hỏi mỹ phụ, có trời mới biết hẳn sớm đã quên bém hình dáng bà ta đảo để tròn méo ra sao rồi.

Nam Cung phu nhân nhìn Long Nhất bất chợt cả kinh, trong mắt lộ vẻ mê hoặc, một hồi lâu mới kinh ngạc thốt: "Đây là Vũ nhi sao? Thay đổi đến nỗi bá mẫu không thể nhận ra được." Nam Cung phu nhân đưa mắt nhìn Long Nhất đánh giá, khí chất lãnh đạm bình tĩnh đó của hắn, nụ cười mỉm ung dung, không gì là không tỏ lộ ra là người bất phàm. Ra ngoài mới hơn hai năm, Tây Môn Vũ đã không còn là Tây Môn Vũ trước kia nữa a.

"Thế muội, vẫn khoẻ chứ?" Long Nhất quay đầu về hướng Nam Cung Hương Vân khẽ nháy mắt hỏi.

"Rất tốt, không phiền thứ bấp cái người quan tâm." Nam Cung Hương Vân hung dữ trừng mắt nhìn Long Nhất đáp. Nếu nói nàng không kinh ngạc là không có khả năng, nhưng nàng tuyệt không thể nào biểu hiện ra. Lại nói ấn tượng trong lòng nàng đối với Long Nhất đã thâm căn cố đế không có khả năng một lúc mà thay đổi được.

"Tỷ phu tương lai, huynh sao không thăm hỏi đệ?" Nam Cung Nỗ lon ton chạy lại hỏi.

"Đông Nỗ, cũng đã lớn như vậy sao, lại bắt tay đi." Long Nhất cười hắc hắc đưa tay ra.

Nam Cung Nỗ cũng vươn tiểu thủ ra, đột nhiên tà nhãn khế nháy mắt với Nam Cung Hương Vân, trong lúc bắt lấy bàn tay Long Nhất, trong tay hắn đột nhiên thoát ra một cỗ lam quang nhàn nhạt.

Long Nhất trong lòng cười thầm, hắn sớm đã biết tiểu gia hỏa này là thủy hệ trung cấp ma pháp sư, cũng coi như là một pháp sư cấp thiên tài.

"A, lạnh quá, lạnh quá." Nam Cung Nỗ hét lớn một tiếng hấp tấp rút vội tay về, trên tiểu thủ bất chợt bao phủ một lớp hàn sương.

"Đông Nỗ, làm sao mà không cẩn thận như vậy?" Long Nhất vẻ mặt quan tâm bước lại, thủ chưởng vuốt nhẹ lên bàn tay hắn, chân khí Ngạo thiên quyết tức thời hóa giải lớp hàn sương đó.

"Oa, tỷ phu, huynh thật lợi hại a." Nam Cung Nỗ nhất thời sùng bái nhìn Long Nhất, hắn tịnh không rõ vì sao ma pháp bản thân lại phản phệ, nhưng dù sao hắn cũng biết nhất định là Long Nhất tạo thành.

Đông Phương Uyển là đại ma pháp sư, nhìn thấy biểu hiện của nhi tử, trong tâm tự nhiên kinh hỉ vạn phần, không ngờ được nhi tử lại tiến bộ to lớn như vậy, bà nói: "Vũ nhi, đừng trêu chọc tiểu Nỗ, hiện tại dẫn Hương Vân đi dạo vài vòng, mấy người lớn bọn ta có chút chuyện cần thảo luận."

Long Nhất ứng tiếng, quay đầu nói: "Thế mọi, đi nào."

Nam Cung Hương Vân uyển chuyển đứng dậy, dáng vẻ thật sự rất giống một nàng thực nữ.

Long Nhất dẫn theo Nam Cung Hương Vân đi ra bên ngoài, mà Nam Cung Nữ lúc này giống như một chiếc bóng theo sát phía sau. Nó còn chưa quên tam tử từng nói phải giáo huấn tử phu tương lai tựa hồ rất lợi hại này, trong lòng ẩn ước cảm giác được tam tử ắt hẳn đâu không lại hẳn, mặc dù tam tử cũng vô cùng lợi hại.

Vừa ra khỏi đại sảnh, mới rồi Nam Cung Hương Vân còn bước từng bước nhỏ nhẹ thì đã ngay lập tức vươn người lên, chống nạnh nói: "Thật là buồn chết ta mà." Nói xong ánh mắt xấu xa nhìn Long Nhất cao giọng quát: "Đồ rác rưởi, có dám đi theo bốn tiểu thư hay không?"

Long Nhất tươi cười nhìn Nam Cung Hương Vân, nữ nhi này cũng thật sự thú vị.

"Lão đại, có muốn đập bẹp gì nàng ta ra không?" Man Ngưu nghe thấy Nam Cung Hương Vân mắng người, mới chen thân lại, một đôi ngưu nhãn không chút khách khí trừng trừng nhìn nàng.

Nam Cung Hương Vân lập tức hô hấp trì trệ, toàn thân tóc gáy đều dựng đứng cả lên, một cỗ sát khí âm lãnh huyết tính tức thời vây quanh nàng. Nàng thật không rõ, thoạt nhìn thú nhân này trông đơn giản hiền lành trên người sao lại có được thứ sát khí lẫm liệt đầy huyết tinh như vậy. Phải biết là Man Ngưu dù sao đi nữa cũng đi theo Long Nhất cùng nhau kinh lịch qua chém giết huyết tinh vô tỉ, trên người sát khí tự nhiên nồng hậu vô bì, huống hồ tên to xác này lại không biết đường thu liễm.

"Tiểu hài tử nàng còn chưa hiểu chuyện, lượng thứ cho nàng ta đi." Long Nhất hắc hắc cười nói, dựa vào tính khí Nam Cung Hương Vân

mà châm chọc.

"Tây Môn Vũ, người có dám một mình người theo bốn tiểu thư hay không?" Nam Cung Hương Vân tức mình dậm chân một cái, xoay người về hướng hậu viện đi nhanh tới.

Long Nhất nhìn bước chân Nam Cung Hương Vân đi khệnh khạng, không khỏi nói thầm: "Thật không có chút tư vị của nữ nhân." Quay người khoát tay hướng Man Ngưu cùng Tiểu Y nói: "Hai người các người đợi ở đây, thiếu gia ta đi giáo huấn nương tử tương lai."

Chương 217: Khi phụ tiểu đệ đệ

Tây Môn phủ đệ vô cùng rộng lớn, hậu viện là nơi ở của nữ quyến, còn có một hoa viên siêu rộng. Tại Cuồng Long đế quốc, trừ ngự hoa viên của hoàng cung ra, thì hoa viên này của Tây Môn gia tộc là lớn nhất.

Long Nhất không nhanh không chậm theo sát sau Nam Cung Hương Vân, từ khí cơ trên cơ thể nàng tán phát ra, phỏng chừng thực lực ở cấp bậc kiếm sư, dù có cao hơn nữa tuyệt đối cũng chưa đạt đến trình độ đại kiếm sư được.

Tới bên trong một rừng trúc phong nhã, Nam Cung Hương Vân dừng lại, chậm chậm xoay người, ánh mắt khiêu khích nhìn chằm chằm vào Long Nhất đang mỉm cười.

"Thế muội, ta cũng đã tới rồi, không biết có điều chi chỉ giáo." Long Nhất nhìn Nam Cung Hương Vân cười híp mắt nói.

"Đừng gọi ta là thế muội, dựa vào ngươi không xứng." Nam Cung Hương Vân khinh thường nhìn Long Nhất, mặc dù cảm giác hắn nhìn kỹ cũng không tệ, nhưng căm ghét trong lòng nửa phân cũng không giảm.

Long Nhất ánh mắt khẽ nheo lại, nụ cười trên khoé miệng vẫn y nhiên bất biến. Hắn dồn tới hai bước, cách Nam Cung Hương Vân chỉ còn một bước chân, gần đến nỗi có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng trên cơ thể nàng.

Nam Cung Hương Vân mặc dù vậy một cử động cũng không có. Theo cách nhìn của nàng, nam nhân trước mắt chỉ là một bọc ăn hại, hai năm trước vẫn chỉ là một trung cấp chiến sĩ, đoán chừng sau hai năm cũng chẳng đi tới đâu. Nàng muốn đánh ngã hắn cũng chỉ là chuyện gói gọn trong vòng một hai chiêu.

Nữ nhân thú vị, Long Nhất trong lòng cười thầm. Tính cách ngỗ ngược kiêu ngạo không hiền lành đó của Nam Cung Hương Vân gợi lên cho hắn một tia hứng thú.

"Tây Môn Vũ, người nghe cho rõ, ta không có khả năng đem gả cho người, người đừng nằm mộng giữa ban ngày nữa." Nam Cung Hương Vân cao ngạo ngẩng đầu lên, khí thế trong mắt tán phát ra bức thẳng tới Long Nhất.

"Nam Cung tiểu thư, nàng không phải quá tự cao tự đại ư. Nói câu thật lòng nhé, loại trình độ này của nàng ta thật nhìn không ưa được. Da đen không nói, ngực lại không ra ngực, mông cũng chẳng ra mông, tuy nhìn không đến nỗi quá thảm thương, nhưng cũng còn cách xa không mấy." Long Nhất quét mắt từ trên xuống dưới dáng vóc yêu kiều của Nam Cung Hương Vân, lắc lắc đầu thờ dãi nói.

Sắc mặt Nam Cung Hương Vân biến thành xanh lét, mục quang như muốn nuốt sống người ta nhìn chằm chằm vào Long Nhất. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hay lắm, vậy người thuyết phục phụ thân người thối hôn là xong."

"Hắc hắc, bàn chuyện thối hôn không đến lượt ta làm chủ. Nếu như phụ thân khăng khăng bắt ta phải lấy nàng, thì ta cũng đành chịu ủy khuất lấy nàng mà thôi, dù sao thì mệnh cha cũng khó cãi a." Long Nhất cười đáp.

"Ta nói cho người hay, ta dù chết cũng sẽ không gả cho người." Nam

Cung Hương Vân hung hăng nói.

"Tùy tiện, bất quá nàng nói với ta cũng không có tác dụng gì, gặp phụ thân nàng mà nói đi ha." Long Nhất nhún nhún vai hờ hững đáp.

"Ta tự nhiên sẽ đi, bất quá trước đó, ta phải giáo huấn tên hỗn đản ngươi cẩn thận một phen." Nam Cung Hương Vân lời nói còn chưa dứt, liền một cú đá tạt ngang từ bên hông mang theo tiếng rít gió lảnh lệ đá tới eo lưng bên trái Long Nhất.

Đúng lúc Nam Cung Hương Vân đang âm thầm đắc ý, đột nhiên phát giác mắt cá chân của mình bị giữ chặt, chính là bị đại thủ của Long Nhất nhẹ nhàng bắt được. Nàng gắng sức giãy dụa mấy lần đều không thể giật ra được.

Long Nhất cười cười ánh mắt lảo liên nhìn vào tiểu cước nắm trong tay, ống chân nhỏ nhắn sáng bóng như ngọc gần một nửa lộ ra từ trong ống quần, đường cong vô cùng cân xứng, rất có mỹ cảm.

"Thả ta ra." Nam Cung Hương Vân mắt trừng mắt nhìn Long Nhất, trong lòng vô cùng kinh động. Một cước gần như thế mà tên bị thịt này cũng có thể phản ứng được, hơn nữa còn chế trụ ngược lại nàng.

"Nàng tự mình dâng tới miệng, giờ nói thả là thả ư." Long Nhất cười hắc hắc đáp, hết như kẻ sắc đảm bao thiên* ve vuốt nửa ống chân nhỏ nhắn lộ ra ngoài đó.

"Cũng mịn màng a, cảm giác không tệ lắm." Long Nhất mơn trớn tiểu thối Nam Cung Hương Vân say mê thốt.

"Từ sắc lang, ta giết ngươi." Nam Cung Hương Vân tức thì cảm thấy tử nhục, một thanh trường kiếm vô thanh vô tức xuất hiện trên tay

phải nàng, lập tức mấy đạo kiếm khí đăm lam giao nhau nhắm hướng Long Nhất chém tới.

"Oa, nàng thật muốn mưu sát thân phu a." Long Nhất oa oa kêu to mấy tiếng, cả người đằng không uốn lượn mấy vòng rồi mới hạ xuống, khóm trúc phía sau hấn răng rắc gãy đổ hàng loạt. Thật ra mà nói, với đẳng cấp kiếm sư đó của Nam Cung Hương Vân, cho dù đứng nguyên tại chỗ cho nàng chém cũng không có chuyện gì, nhưng như vậy thì không thể giỡn chơi được nữa.

Nam Cung Hương Vân thấy Long Nhất nhẹ nhàng tránh được kiếm khí của nàng, lòng háo thắng trỗi dậy, trường kiếm trong tay vũ động càng nhanh, nhắm hướng Long Nhất công tới.

Long Nhất lập tức sử dụng Triêm y thập bát diệt, bộ pháp này cũng là tinh hoa võ công của Trung Hoa cổ đại, thoát nhìn mặc dù nghiêng nghiêng ngả ngả, nhưng mỗi lúc đối phương tưởng đã kích trúng thì liền như con cá trạch trơn nhẵn tránh thoát đi, dùng để trêu chọc nha đầu này bất quá lại rất thích hợp.

Long Nhất một mặt tránh né, mặt khác lại la hét chọc tức Nam Cung Hương Vân, song thủ còn rất không chịu an phận láu lỉnh xơi "đậu hũ", lúc thì sờ vào đùi nàng, lúc thì chạm vào kiềng đòn của nàng. Kì thật vóc người Nam Cung Hương Vân tuyệt không tệ như những lời chê bôi của Long Nhất, mặc dù không được nóng bỏng giống như Lãnh U U, nhưng cũng lồi lõm có thừa, tuyệt đối xứng là hàng thượng phẩm cao cấp.

Nam Cung Hương Vân đương nhiên cảm giác được sự *****ng chạm của Long Nhất, lúc ban đầu còn cho là hấn bối rồi chạm phải trong lúc vô ý, nhưng rất nhanh nàng đã phát giác được Long Nhất căn bản là đang đùa giỡn nàng. Cho dù hấn vận khí có tốt đi nữa cũng tuyệt không có khả năng mỗi lần không sai một li đều tránh thoát đòn

công kích của nàng.

Càng đánh Nam Cung Hương Vân càng cảm thấy ngọt ngào, lại nhìn vẻ mặt tươi cười xấu xa của Long Nhất, liền quăng trường kiếm trong tay xuống đất, hét lên: "Ta không đánh nữa, ngươi là tên hỗn đản."

"Tam tử, đệ đến giúp tử." Lúc này, thanh âm Nam Cung Nỗ ở phía sau Long Nhất vang lên, một thủy cầu cực lớn nhắm sau lưng Long Nhất phóng tới.

Long Nhất khước miệng nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ, khẽ nghiêng người tránh ra, chỉ nghe "tét" một tiếng, tức thì nghe tiếng Nam Cung Hương Vân hốt hoảng hét lên. Thủy cầu cực lớn ném trúng Nam Cung Hương Vân đang hoàn toàn không chút phòng bị, chốc lát đã biến nàng ta thành một con gà nhúng nước, từng giọt theo đầu tóc y phục tong tong nhỏ xuống.

Nam Cung Hương Vân ngừng phất đầu lên, tràn đầy sát khí nhìn vào khuôn mặt đệ đệ đang kinh ngạc ở không xa, cuồn cuộn quát: "Nam Cung Nỗ."

"Tam tử, tha mạng a, đệ không cố ý mà." Nam Cung Nỗ vừa muốn bỏ chạy, đã bị Nam Cung Hương Vân vọt tới như mũi tên giữ lại.

"Đồ gia hỏa hư hỏng này, không ngờ đi giúp tên hỗn đản ấy khi phụ tam tử, uổng phí lúc bình thường vẫn yêu thương ngươi mà." Nam Cung Hương Vân giận đến mất đi lí trí, dùng bề mặt trường kiếm tàn nhẫn đánh lên mông Nam Cung Nỗ mấy cái, khiến Nam Cung Nỗ kêu thảm tới tận trời xanh.

"Uy, nàng đủ rồi đó, đánh không lại ta lại mượn đệ đệ trút giận." Long Nhất thấy Nam Cung Nỗ toát mồ hôi lạnh, liền tiến tới giữ tay Nam

Cung Hương Vân lại nói.

"Liên quan gì đến ngươi? Đây là đệ đệ ta." Nam Cung Hương Vân liền thanh tỉnh trở lại, thấy đệ đệ đau đớn như vậy cũng thương xót vô cùng, nhưng đối diện với Long Nhất ngoài miệng nàng vẫn không chịu thua sút.

Long Nhất nhún nhún vai, nói: "Như vậy đi, nàng muốn trút giận thì lấy đệ đệ ta ra mà trút giận a."

Nam Cung Hương Vân ngẩn người ra, mê hoặc nói: "Đệ đệ ngươi? Ngươi hình như không có đệ đệ."

"Ai nói ta không có, đệ đệ ta to lắm đó. Vẫn luôn luôn theo sát bên người ta chưa từng li khai." Long Nhất cúi đầu nhìn xuống đũng quần, hắc hắc cười nói.

Nam Cung Hương Vân theo bản năng theo ánh mắt Long Nhất nhìn xuống, ngây đờ cả nửa ngày trời, tức thì khuôn mặt đỏ tới mang tai, chỉ chỉ vào Long Nhất, cảm phẫn một cước nhắm vào giữa hai chân Long Nhất đá tới.

"Ta phản đối, khi phụ đệ đệ ta không phải là như thế này đâu a."

Long Nhất hai chân khép lại, kẹp lấy bàn chân đá tới của Nam Cung Hương Vân.

"Oa, thiếu nhi không biết, tỷ tỷ, tỷ phụ các ngươi tiếp tục, đệ đi đây." Nam Cung Nỗ kêu to một tiếng, ám muội liếc mắt nhìn Long Nhất một cái rồi bật người chạy mất dạng.

-----
* Sắc đảm bao thiên: chỉ người vô cùng hiếu sắc, không kiên kị gì cả.

Chương 218: Hoàng đế Long Chiến

Dịch: Raphael

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Nam Cung Hương Vân liều mạng vùng vẫy vài cái, nhưng bắp chân nhỏ nhắn bị kẹp giữa hai chân Long Nhất giãy dụa như thế nào cũng không thoát ra được. Nàng xấu hổ giận dữ ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy vẻ mặt tươi cười đậm đặng của Long Nhất, lông mày giãn ra mắt mở lớn như có phần say mê, ngay giữa lúc đó đột nhiên kinh hãi khi cảm thấy mũi chân mình chạm phải một dị vật gì đó cứng cứng. Nàng mặc dù mười phần ngỡ ngợc, nhưng dù thế nào nàng cũng chỉ là một hoàng hoa khuê nữ, cái vũ khí đó làm cho nàng không thờ nổi, thiếu chút nữa ngạt thở mà ngất đi.

"Từ sắc lang, ta giết ngươi." Nam Cung Hương Vân một kiếm chém về hướng cổ Long Nhất, vận hết sức đúng là không để lại một chút đường lui.

Đối với Long Nhất mà nói, mấy chiêu này của Nam Cung Hương Vân căn bản không để vào mắt, với hắn không có lấy một điểm uy hiếp. Cũng không thấy tay hắn có động tác gì, liền đã nhẹ nhàng bắt được cổ tay Nam Cung Hương Vân, trông cứ như là Nam Cung Hương Vân cố tình đưa tay cho hắn nắm lấy vậy.

"Nữ hài tử nhà nào cũng đều thích đánh nhau thích giết người mỗi

ngày vậy thì thành ra thể thống gì, còn phải ngoan ngoãn ở nhà làm hiền thê lương mẫu chứ." Long Nhất buông bàn chân ở giữa hai chân hấn ra, bàn tay kéo nhẹ, Nam Cung Hương Vân liền rơi vào trong lòng hấn, bốn mắt đối nhau cách chưa đến hai phân.

Cứ giữ nguyên như vậy trong khoảng chừng mười giây đồng hồ, Nam Cung Hương Vân mới kinh động trở lại, bắt đầu vùng vẫy mãnh liệt trong lòng Long Nhất.

Trong cổ họng Long Nhất phát ra hai tiếng kêu ực ực kỳ quái. Thật sự không có biện pháp nào a, hấn là nam nhân, định lực không có bao nhiêu, người bảo một tiểu mỹ nhân như Nam Cung Hương Vân các đường cong lộ hết ra cứ ở trong lòng xoay đi xoay lại như vậy, không có phản ứng nhất định là có vấn đề.

Bỗng nhiên, thân thể Nam Cung Hương Vân đột nhiên cứng đờ bất động, đôi má xinh xắn dần dần trở nên đỏ bừng, hình như còn sinh ra nhiệt khí đang tỏa ra nữa. Trời ạ, cái vật cứng rắn đó trên tiểu phúc nàng là cái gì vậy? Nam Cung Hương Vân không phải là một tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu, tất nhiên là hiểu rõ cái hung khí này dùng để làm gì.

"Buông ta ra?" Nam Cung Hương Vân cúi đầu, hàm răng cắn chặt môi dưới nhẹ giọng nói. Nàng cuối cùng đã khuất phục, sợ bỗng chẳng may tên sắc lang này lại đại phát thú tính sẽ hành xử nàng luôn.

Thấy Nam Cung Hương Vân đã tiêu tan hết vẻ kiêu căng, Long Nhất đắc ý nở nụ cười. Chuyện nhỏ, chẳng nhẽ còn không chinh phục nổi tiểu nha đầu ngốc này. Long Nhất buông tay ra, Nam Cung Hương Vân được tự do.

Chỉ là Long Nhất cũng không đắc ý được bao lâu, chợt nghe dưới

chân một trận kinh phong, hấn vội vàng lui lại phía sau hai bước, chân của Nam Cung Hương Vân đã hung dữ đạp mạnh xuống chỗ hấn vừa đứng.

Thấy đánh lén thất bại, Nam Cung Hương Vân có phần nản chí, nàng trừng mắt với Long Nhất mắng: "Xú sắc lang, ngươi vẫn không chịu nhường ta một chút sao. Giẫm ngươi một cái sẽ chết ngươi à."

Long Nhất ngạc nhiên, sau đó đưa chân ra nói: "Vậy nàng giẫm đi."

Nam Cung Hương Vân cũng quả nhiên không khách khí, nhấc chân lên hung hăng đạp vài cái lên chân Long Nhất. Như còn chưa đã, nàng nhảy lên dùng cả hai chân để giẫm.

"Thỏa mãn chưa?" Long Nhất hắc hắc cười hỏi, nhãn châu quan sát đường cong lưng linh của Nam Cung Hương Vân. Quần ngoài của nàng là tơ tằm, sau khi bị ngấm ướt có thể sờ thấy được nội y phần hồng bên trong.

Nam Cung Hương Vân gật đầu, đột nhiên phát giác ánh mắt Long Nhất rất không hợp lý, vừa cúi đầu nhìn mới thấy xuân quang tiết lộ. Nàng hai tay khép lại che ngực một chút, đột nhiên lại buông tay xuống, cố gắng ưỡn thẳng bộ ngực cao ngạo đứng ở trước mặt Long Nhất. Hừ, dám nói nàng không có ngực không có kiêu đồn, từ bây giờ để tên sắc lang ngươi hết gièm pha, Nam Cung Hương Vân trong lòng thầm nghĩ.

Loại cử chỉ khác hẳn với người thường này của Nam Cung Hương Vân ngược lại làm cho Long Nhất sửng sốt một chút, rồi sau đó lắc đầu bật cười. Nha đầu này cũng thật có cá tính.

"Này, nàng không lạnh sao?" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Một trận gió mát thổi tới, Nam Cung Hương Vân lạnh run cả người, mới cảm thấy thân trên lạnh như băng không thể chịu nổi.

"Từ sắc lang, nhanh đi giúp bốn tiểu thư tìm quần áo đến thay." Nam Cung Hương Vân lại không xem mình như là người ngoài, vênh mặt hất hàm sai khiến Long Nhất.

Long Nhất nhún vai, cười nói: "Đã biết rõ ta là sắc lang, thì nên hiểu rõ rằng sắc lang hy vọng nhất là nữ hài tử không có mặc cái gì hết cả, nói khó chịu không bằng cời hết ra."

Nam Cung Hương Vân hung hăng trừng mắt lườm Long Nhất một cái. Với bộ dạng này nàng mà chạy ra ngoài sẽ làm trò cười cho người ta. Hậu viện này là chỗ ở của nữ quyến, tùy tiện tìm ai đó lấy tạm một bộ quần áo thay vào là được.

Đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng hô vang dội: "Hoàng thượng giá lâm."

Long Nhất cùng Nam Cung Hương Vân đều cả kinh. Sao lúc này lão gia hỏa Long Chiến đó lại chạy tới tham gia náo nhiệt vậy?

Ý nghĩ đầu tiên của Long Nhất là Long Chiến biết được hắn đã trở về, đến để hưng sư vấn tội. Nhưng nghĩ lại một chút, chuyện của Long Nhất hắn cùng Long Linh Nhi tại Thánh Ma học viện thì Long Chiến có lẽ đã biết từ sớm, dù sao khâu tình báo của hoàng đế cũng không phải là ăn hại, mỗi một việc của hắn tại Thánh Ma học viện sợ rằng Long Chiến đều đã biết được rõ ràng rành mạch.

Trong đầu Long Nhất dòng suy nghĩ lướt qua nhanh như điện chớp, bước tới kéo người Nam Cung Hương Vân, vận chân khí lên, chỉ thấy hơi nước bốc lên như sương, trong lúc nhất thời ngay cả Nam Cung Hương Vân cũng bất ngờ đến nhìn cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ một lát sau, nước trên đầu tóc và áo quần Nam Cung Hương Vân liền bốc hơi hết sạch, thoáng chốc đã trở nên khô ráo vô cùng.

Nam Cung Hương Vân kinh ngạc nhìn Long Nhất. Tên gia hỏa này thật sự đã mang lại cho nàng quá nhiều ngạc nhiên. Trên người nam nhân này, ngoại trừ ánh mắt sắc bén kết hợp với quý khí bẩm sinh, cốt cuộc trong trí nhớ cũng tìm không được một chút gì trùng khớp với một kẻ con nhà giàu sang quyền quý bất học vô thuật. Chẳng những thực lực thâm bất khả trắc, mà khẩu khí nói ra cùng vẻ mặt một chút cũng không giống, chẳng lẽ sự mài giũa rèn luyện bên ngoài thật có thể khiến cho một người thay đổi nhiều như thế sao?

"Ngớ ngẩn cái gì, hoàng đế lão nhi giá lâm tất nhiên là phải đi chiêm ngưỡng một phen." Long Nhất kéo tay Nam Cung Hương Vân nhằm hướng đại sảnh đi tới.

Bị Long Nhất kéo được nửa đường, Nam Cung Hương Vân mới phản ứng lại, vùng ra khỏi tay Long Nhất đi theo phía sau hắn.

Long Nhất vừa vào đại sảnh, liền nhìn thấy Long Chiến toàn thân mặc vương phục hoàng đế rực rỡ đang ngồi ở trên ghế thủ vị vốn là chỗ ngồi của Tây Môn Nộ, còn lão gia hắn tùy tiện ngồi trên cái ghế bên trái Long Chiến.

Long Nhất tịnh không hành lễ tham bái ngay, mà ánh mắt sáng quắc quan sát Long Chiến, giống như Long Chiến cũng đang đánh giá hắn như vậy.

Mặc dù trong ký ức hắn thì Long Chiến có một hình dáng mơ hồ, nhưng khi thấy được Long Chiến thì hắn nhận không được có chút kinh hãi nho nhỏ. Hắn không biết nên hình dung như thế nào về người trung niên sắc mặt xem ra tiêu tụy này. Thoạt nhìn lão đại khái

là năm mươi tuổi, trên vàng trán đã khắc đầy dấu vết của tháng năm, nhưng một phần uy thế trên người đó lại có năng lực ép tới mức hấn không thở nổi. Con mắt lão không lớn, hình như còn mang theo chút vẫn **c của tửu sắc quá độ, nhưng cặp mắt đó ngẫu nhiên còn lộ ra một đường tinh quang thật sự làm cho Long Nhất lạnh toát cả sống lưng.

Long Chiến quả nhiên không hổ là Long Chiến, không hổ là nhất đại đế vương, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ, không dám có chút khinh thường nào đối với lão. Nếu có ai đó tưởng rằng Long Chiến chỉ là một con cọp già không còn năng lực hoạt động, nhất định sau này hối hận cũng không kịp.

Cùng lúc đó, trong lòng Long Chiến cũng không thể bình tĩnh như vậy, mặc dù miêu tả trong thư mật báo nối tiếp nhau chuyển về đã khiến lão kinh ngạc. Hai năm trước hấn chỉ là một trung cấp chiến sĩ nhỏ nhoi, cho tới bây giờ đã không thể đánh giá được. Đối với việc mật thám đánh giá hấn thực lực là đại kiếm sư trở lên, thủy hệ đại ma pháp sư trở lên, không gian ma pháp không thể xác định được, lúc đó lão còn không hề tin tưởng. Bây giờ đối diện với hấn, chỉ bằng khí độ ung dung bình tĩnh đó đã làm cho lão giật mình không thôi, đồng thời trong lòng cũng nổi lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Tây Môn gia tộc có trợ lực như thế, chẳng phải như hổ thêm cánh sao.

Mỗi người trong lòng có tâm tư khác nhau, đến lúc Nam Cung Hương Vân hành lễ vấn an với Long Chiến, mới đưa hai người giật mình tỉnh lại.

"Tên tiểu súc sinh nguời, còn không mau bái kiến bệ hạ." Tây Môn Nộ trầm giọng nói.

Long Nhất cau mày, không có nửa điểm thành ý khom người hành lễ, nói: "Tây Môn Vũ bái kiến bệ hạ."

"Tây Môn Vũ, người biết tội chưa." Long Chiến đột nhiên con người mở lớn, quát lên. Khí lưu trong cả đại sảnh liền tức khắc ngưng đọng lại, ai cũng không thể tưởng được lão sẽ làm khó dễ lúc này. Còn hơn mười cao thủ hộ vệ bên cạnh hoàng đế cũng đồng thời đề cao khí thế lên đến đỉnh điểm, đồng loạt rút ra lưỡi đao sắc bén chĩa về phía Long Nhất.

Long Nhất mồ hôi lạnh túa ra, tinh thần lực cùng nội lực phóng ra hình thành lực kết giới mạnh mẽ ngăn cản ở phía trước, người bên cạnh hoàng đế quả nhiên mỗi người cũng không phải chỉ đơn giản để tô điểm. Đặc biệt là tên hoàng đế này, Long Nhất vẫn cảm thấy thực lực của lão thâm bất khả trắc, mặc dù tất cả mọi người biết rõ hẳn chỉ là một đại kiếm sư. Nhưng mà ai biết hẳn không che dấu thực lực?

"Không biết, mong được bệ hạ chỉ giáo." Long Nhất mặc dù bị khí thế đó ép tới khó chịu, nhưng vẫn không hề hoảng hốt không hề vội vàng đáp lại.

"Hành động bạo hành của người với Long Linh Nhi của trẫm khiến người khác phần nộ còn không nhớ sao, vô luận thế nào, trẫm làm phụ hoàng cũng phải thay nó lấy lại công đạo." Long Chiến trầm giọng nói.

"Bệ hạ có nhớ lầm hay không vậy, thần cùng với Linh Nhi lưỡng tình tương duyệt, tại sao lại nói bạo hành." Long Nhất đẩy về vô tội cười nói.

Long Chiến nhìn Long Nhất gặp biến không sợ hãi, trong mắt phát ra một tia sát khí. Lão quay đầu nhìn Tây Môn Nộ ở bên trái, mở miệng nói: "Tây Môn khanh gia, nhi tử người hai năm trước chạy thoát khỏi ngục giam Cẩm Thiên, hôm nay ta muốn bắt hẳn khanh có ý kiến gì

không."

"Thần không dám, nhưng thần được biết, đứa con bất hiếu này của thần cùng Long Linh Nhi công chúa quả thật là lưỡng tình tương duyệt, thần nghĩ rất nhiều thầy trò ở Mễ Á công quốc có thể chứng minh." Tây Môn Nộ đứng lên khom người nói.

Long Chiến thần sắc biến hóa không chừng, đột nhiên cười ha hả, nói: "Được, được, kỳ thật ta từ lâu đã biết lúc trước chỉ là một sự hiểu lầm, hôm nay chỉ muốn thử Vũ nhi thôi. Tây Môn khanh gia thật là có phúc khí đó, thành tựu của hai con trai thật sự là làm ta cũng phải ghen tỵ, chỉ có điều chúng ta rất nhanh sẽ là thông gia, Vũ nhi còn phải gọi ta một tiếng nhạc phụ đấy."

Tây Môn Nộ cũng nở nụ cười, thưa: "Cái đó, cái đó, chỉ có điều Vũ nhi từ nhỏ đã cùng với con gái thứ ba của Nam Cung gia có hôn ước, như vậy không khỏi ủy khuất cho công chúa Long Linh Nhi."

"Cái này ta cũng biết rõ, vậy Linh Nhi thân là công chúa cùng con gái Nam Cung gia đều là chánh thê đi, nếu là ủy khuất, cũng là do nó cam tâm tình nguyện." Long Chiến miệng thơn thớt bụng một bồ dao găm, trong lỗ mũi hừ khế một tiếng, không biết có phải là trong lòng đang mắng chửi Long Linh Nhi là đứa con gái không nên thân hay không.

"Đã như vậy, thì thần thỉnh cầu bệ hạ định ngày cho phép khuyến tử cùng con gái Nam Cung gia thành hôn đi." Tây Môn Nộ nhân cơ hội nói.

Long Chiến trầm ngâm cả nửa ngày, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Dĩ tâm Tây Môn Nộ càng ngày càng rõ ràng, vây cánh của chúng đã dần dần ngày càng đầy đủ, Nam Cung gia tộc cùng Đông Phương gia tộc đã cùng nhau hình thành liên minh, còn Bắc Đường gia tộc

vẫn một mực đứng trong trạng thái trung lập, tứ đại gia tộc không ai không vì lợi ích của mình, thật là quá hỗn loạn.

"Được rồi, quyết định là ngày mừng tám đầu tháng tới đi, ngày đó cũng là lễ tạ ơn được mùa của Cuồng Long đế quốc, đã có hi lại cộng thêm hi thật là hết sức tốt lành." Long Chiến nhàn nhạt cười nói, Nam Cung cùng Tây Môn liên hợp thế không thể ngăn cản, tạm thời trước mắt chỉ có thể như vậy thôi.

Nam Cung Hương Vân kìm nén một hơi thở, nghe hoàng đế nói tháng sau sẽ phải gả cho Tây Môn Vũ, đầu óc nổ bùng một tiếng liên trống rỗng. Chỉ lưu lại cho nàng có một tháng thời gian, tất nhiên là trong lúc nhất thời tiếp thụ không nổi. Thật khó khăn lắm lấy lại được tinh thần, định biện bác lại một chút, Long Chiến đã đứng dậy tuyên bố hồi cung.

Long Chiến vừa đi, Long Nhất liền tức khắc thở dài một hơi. Lão đầu đó cho hắn áp lực thật sự quá lớn, hơn nữa phía sau hắn còn hơn mười vị cao thủ, làm cho hắn thiếu chút nữa không thở nổi.

"Nam Cung phu nhân, nhân tiện hôm nay lưu lại ăn một bữa cơm đi, ta tự mình xuống dưới làm vài món." Đông Phương Uyển cười nói, nhãn tình phần nhiều chú ý trên người Nam Cung Hương Vân, cô gái này qua không lâu nữa sẽ trở thành con dâu của bà rồi.

"Đã như vậy, ta cũng sẽ không chối từ. Như vậy đi, ta cùng đi xem qua nhà bếp để ta có thể quan sát học hỏi, biết đâu học được vài tuyệt kỹ về đồ dành lão gia nhà ta." Nam Cung phu nhân cười khanh khách nói, bộ ngực cao vút một trận rung rinh, làm cho Long Nhất đầu vác mắt hoa. Cũng thật sự là sóng cả cuộn trào mãnh liệt a, chẳng biết song phong của Nam Cung Hương Vân sau này có thể được như mẫu thân nàng ta hay không a? Long Nhất trong lòng miên man suy nghĩ.

Tây Môn Nộ đi ra ngoài xử lý việc công, mà Nam Cung phu nhân cùng Đông Phương Uyển đi xuống nhà bếp luận bàn kỹ nghệ, trong đại sảnh chỉ còn lại gương mặt tức giận của Nam Cung Hương Vân cùng bộ mặt cười nhạt xấu xa của Long Nhất.

"Ta nói rồi, ta sẽ không gả cho ngươi." Nam Cung Hương Vân nghiêng răng nói.

"Hắc hắc, nàng muốn không lấy chồng là không lấy sao, kim khâu của hoàng đế đã chọn ngày thành thân, nàng định kháng chỉ? Sao? Nàng kháng chỉ cũng không sao cả. Chắc chỉ có Nam Cung gia tộc là phải chịu khổ thôi nhỉ?" Long Nhất hắc hắc cười nói, vất một chân lên đưng đưa miệng còn bắt đầu nghêu ngao hát một điệu tiểu khúc, vừa mới căng thẳng thần kinh cực độ bây giờ cũng nên buông lỏng một chút a.

Nam Cung Hương Vân sắc mặt một mảng nhợt nhạt. Cho dù nàng có không để ý đến mình cũng tuyệt đối không thể không để ý đến gia tộc, như vậy chắc chắn phải gả cho tên hỗn đản này rồi. Điều đó làm hạnh phúc cả đời nàng bị hủy, giấc mộng một chàng bạch mã vương tử đến hỏi cưới nàng thật sự là tan thành mây khói.

Long Nhất cũng chẳng buồn để ý đến nàng ta nữa. Nàng không muốn gả thì hẳn lại muốn cưới nàng chắc? Hẳn há mồm hét lớn: "Tiểu Y, Man Ngưu, hai người các ngươi chết đâu rồi."

Tiểu Y cùng Man Ngưu ở ngoài cửa lập tức chạy đến, Man Ngưu ồm ồm hỏi: "Lão đại. Tìm bọn đệ có việc gì sao?"

"Ngươi không có việc gì, ra ngoài luyện công đi. Tiểu Y, nàng lại đây giúp ta xoa bóp." Long Nhất ra lệnh.

Tiểu Y nghe lời ra phía sau Long Nhất, bắt đầu ôn nhu giúp hắn xoa bóp. Bây giờ nàng đã quen với hoàn cảnh làm một thị nữ, cũng quen hầu hạ Long Nhất rồi.

Long Nhất sáng khoái rên lên hai tiếng. Tiếng rên âm đặng đó làm cho Nam Cung Hương Vân đang chìm trong dòng suy nghĩ bi thảm không có cách gì tự thoát khỏi giạt mình tỉnh lại, thấy Long Nhất đang nhắm mắt rên ư ử ở đó, thật sự muốn cầm một nắm bùn nhét vào miệng hắn.

Nam Cung Hương Vân bắt đầu quan sát đến Tiểu Y, đối với đồng tử trong suốt của nàng cảm thấy thập phần tò mò. Đúng lúc đó Tiểu Y lơ đãng ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng nhất thời cứng đờ, cả người như vừa bị nhúng vào trong nước lạnh ra, trái tim cũng cảm giác hơi lạnh lạnh, cả người như bị lột sạch y phục bộc lộ trước mặt nữ hài diện mạo chẳng có gì khác thường này.

Nam Cung Hương Vân vội vàng quay đầu không dám nhìn lại. Đó là loại ánh mắt gì vậy a, không ngờ có thể nhìn thấu cả người nàng. Cảm giác như không còn một chút bí mật gì đó thật làm cho người ta ngạt thở.

"Tên hỗn đản này, người tốt cuộc là cái dạng người gì a, như thế nào ngay cả thị nữ, gã sai vặt bên người cũng đều là quái thai." Nam Cung Hương Vân trong lòng thầm nhủ, đối với Long Nhất bắt đầu nảy sinh ý nghĩ tìm hiểu nghiên cứu.

Tiểu Y giúp Long Nhất bóp vai, rồi lại bắt đầu giúp hắn xoa bóp bắp đùi, sức nóng nam tính thấm qua cơ bắp cường tráng rắn chắc đó lần nào cũng làm cho trái tim Tiểu Y đập mau hơn, mặc dù trên mặt nàng tuyệt không có biểu hiện gì.

"Lên trên một chút, lên trên nữa." Long Nhất hừ hừ rên lên, tiếng rên

mơ hồ nóng bỏng đó khiến cho hai nàng mặt đỏ bừng bừng tim đập thùng thùng.

Đôi tay thon nhỏ của Tiểu Y xoa bóp đến khu vực ngã ba giữa hai bắp đùi Long Nhất thì không dám đi quá lên nữa. Chẳng biết tại sao, sự chú ý của nàng luôn bị hấp dẫn bởi chỗ phồng lên đầy nam tính giữa hai đùi Long Nhất, đến nỗi trong lòng vừa hoảng vừa loạn, tự nhiên là đôi tay cũng không còn được vững vàng, có vài lần bàn tay run rẩy thậm chí đã phớt lên tiểu huynh đệ của Long Nhất.

Nam Cung Hương Vân không thể nhìn tiếp được nữa, đứng dậy rời khỏi đại sảnh, nếu nhìn nữa nàng sợ nàng có thể bị đau mắt mất.

Nam Cung Hương Vân vừa đi, Long Nhất cũng ngừng rên. Nếu tiếp tục nữa hẳn tất sẽ phải lộ lại nguyên hình, đến lúc đó biến thành đại sắc lang thật không hay a.

"Tiểu Y, nàng thấy Long Chiến rồi chứ, cảm nghĩ thế nào?" Long Nhất nghiêm nghị nhàn nhạt hỏi.

Tiểu Y gật đầu, trầm ngâm nói: "Cao thâm khó lường, dự đoán của ta thập phần mơ hồ, chỉ biết người này mệnh thế cực mạnh, bên trong kim quang tuần hoàn không ngừng. Đợi đến ngày Thiên âm khí tức của lão bạc nhược nhất ta mới dùng Tinh tú chi lực tính toán, có lẽ biết trước được một hai."

Long Nhất gật đầu, đứng dậy nói: "Bây giờ còn có chút thời gian, theo ta đi ra ngoài dạo chơi một chuyến."

Sau đó, Long Nhất dẫn theo Tiểu Y cùng Man Nguru ra ngoài Tây Môn phủ. Đẳng Long thành quả thực phồn hoa vượt qua bất kỳ thành thị nào tại Thương Lan đại lục, đường xá nhà cửa đều rộng rãi to lớn, người đi đường đông như mắc cửi, mật độ dân cư tại Thương

Lan đại lục có lẽ là đông nhất.

Nhóm ba người Long Nhất tất nhiên là khiến người khác chú ý. Mặc dù rời xa Đẳng Long thành đã hai năm có thừa, nhưng dân chúng Đẳng Long thành đã có ấn tượng rất sâu sắc với bộ mặt của Tây Môn Vũ, bởi vậy đi đến đâu người đi đường cũng vội vàng tránh đường. Tiểu Bá Vương năm xưa đã trở lại.

Đối với thái độ của mọi người Long Nhất đều không thêm để ý, tự do đi lại khắp nơi. Đẳng Long thành cũng không có thay đổi gì quá lớn, cơ bản vẫn giống như trong ký ức của hắn.

Thân thiết cùng với một loại cảm giác quen thuộc không sao nói rõ được chính là tâm trạng của Long Nhất lúc này. Từng viên ngói viên gạch của Đẳng Long thành đều đem lại cho hắn một loại cảm thụ kỳ lạ. Trên đường đi, mấy người Long Nhất thuận tiện cứ vừa đi vừa ăn. Các món quà vặt ven đường ở Đẳng Long thành được coi là điểm đặc sắc nhất. Trong ký ức tên tiểu tử Tây Môn Vũ này cũng hay vừa đi vừa la cà ăn uống, điểm khác nhau là gã không bao giờ trả tiền còn Long Nhất thì không như vậy. Người ta buôn bán đã không dễ dàng, làm sao có thể nhẫn tâm bóc lột đi tiền mồ hôi nước mắt của họ.

Chỉ là khiến Long Nhất kinh ngạc nhất là, mỗi khi Long Nhất đưa tiền, mọi người đều không dám thu, còn quỳ xuống cầu xin Long Nhất lấy lại tiền. Bộ dạng run như cầy sấy đó khiến hắn than thở trong lòng. Tên gia hỏa Tây Môn Vũ này thật sự xứng đáng là bá vương a, đã hơn hai năm trôi qua mà dư uy vẫn tồn tại a.

Làm cho Long Nhất dở khóc dở cười nhất là một vài tiểu cô nương, thiếu phụ trẻ vừa nhìn thấy Long Nhất liền vội vàng chui ngay vào nấp trong quầy hàng bên đường, nếu bất tiện liền quay người bỏ chạy, sợ bị hắn chà đạp không bằng.

Năm nay làm người tốt thật khó a, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ, vậy thì cứ dứt khoát làm người xấu đi. Long Nhất nghênh ngang đi qua các con đường nhộn nhịp, dừng lại ở các tiệm ven đường lấy bất kỳ cái gì hấn thích hoặc không thích trả tiền đàng hoàng, như vậy ngược lại khiến cho các vị chủ hàng không còn nghi thần nghi quỷ, đáng vẻ lại thêm phần an tâm, thật rõ là đã chịu ngược đãi thành tính.

Đang lúc Long Nhất mang theo ký ức xuyên qua một cái hẻm nhỏ ở Đàng Long thành, chợt thấy tiểu lâu phía trước không xa đang có rất nhiều người vây quanh, một trường âm thanh nhốn nháo truyền đến, thỉnh thoảng xen vào đó là mấy tiếng kêu thảm thiết.

"Đi xem sao." Long Nhất tự nhiên có hứng thú nói, dẫn Man Ngưu cùng Tiểu Y đi tới.

Có người phát hiện ba người Long Nhất đi tới, liền nói với người bên cạnh, lập tức mở ra một con đường rộng cho hấn đi vào.

Long Nhất vừa mới đi đến, liền thấy một bóng đen từ tửu lâu bay ra ngoài về phía hấn. Không cần Long Nhất động thủ, Man Ngưu từ phía sau tung ra một cước đá bóng đen bay ngược trở lại, bịch một tiếng nện vào vách tường tửu lâu, hóa ra là một người hầu mặc trang phục gia đình.

Cũng lúc này, lại có những tiếng kêu thảm thiết truyền đến không ngừng. Từng gã gia đình bộ dáng thảm hại bị ném ra ngoài, rên rỉ bò trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Long Nhất nhìn vào tửu lâu, một tấm biển màu vàng khắc ba chữ to như rồng bay phượng múa: Vọng Giang Lâu. Trong trí nhớ của Long Nhất, đây là một tửu lâu hàng đầu tại Đàng Long thành, lúc trước

Tây Môn Vũ cũng thường xuyên tụ hội ở chỗ này cùng lũ bằng hữu mèο mà gà đồng của hần.

Chỉ trong chốc lát sau, hai quý tộc công tử thân mặc cẩm y ngọc bào bị đánh đến mặt mũi sưng vù thâm tím bị ném ra ngoài, đến nửa ngày cũng chưa bò dậy nổi.

"Còn không mau cút đi, nếu ta còn thấy các ngươi, thấy lần nào đánh lần đó." Một thân hình rắn rỏi xuất hiện trước cửa Vọng Giang lâu.

Trên mặt Long Nhất thoáng hiện một chút ngạc nhiên, một nam nhân lãnh khốc, đường nét khuôn mặt người này cứng rắn lạnh lùng, giống như được điêu khắc từ cẩm thạch, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng mím chặt, toàn thân lãnh khí bức người. Nhưng khiến cho Long Nhất giật mình chấn kinh chính là mái tóc màu lục của hần. Màu tóc đó rõ ràng là điểm đặc thù của người Mạc Tây tộc, chẳng lẽ Mạc Tây tộc quả nhiên mỗi người đều là anh tài, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ. Hần sau khi đến thế giới này đã gặp gỡ ba người Mạc Tây tộc, thêm lần này là người thứ tư.

Người thứ nhất tự nhiên là Ti Bích, niên kỷ còn nhỏ mà đã là Đại ma pháp sư, bây giờ chẳng biết đã đạt đến cảnh giới nào rồi. Tiếp đó là sau khi ra khỏi hoang mǎng thảo nguyên đi đến sát biên giới Ngạo Nguyệt đế quốc tình cờ gặp được đường tỷ cùng tỷ phu của Ti Bích, cũng là những người có thực lực rất cao. Hôm nay lại tình cờ gặp được nam nhân Mạc Tây tộc này càng làm cho Long Nhất kinh ngạc. Nam nhân này trên người chẳng những có sự ba động của đấu khí mà còn có sự ba động của ma pháp nguyên tố, không ngờ là ma-võ song tu hiếm thấy.

"Ngươi ... có gan thì ở lại đó đợi ta." Hai gã quý tộc công tử mặt mũi thâm tím được mấy gia đình còn chút lực hành động đỡ dậy, miệng hùm gan sứa nói xong liền định chạy về gọi cứu binh.

Bọn chúng vừa quay người liền trông thấy Long Nhất, tiếp đó thân thể đột nhiên run lên, lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

Chương 219: Một chiêu thắng địch

Dịch: 123abc

Biên dịch & biên tập: Long Nhất "Tây Môn thiếu gia! Thật đúng là người rồi! Cuối cùng thì thiếu gia cũng trở về! Chúng huynh đệ chờ đợi thiếu gia đến là khổ!" Hai vị quý tộc công tử nhanh chóng nhảy đến ôm chân Long Nhất khóc gào rất thảm thiết.

Long Nhất nhú mày, cẩn thận hồi tưởng lại. Hắn nhớ ra hai tên này vốn chính là bè đảng của Tây Môn Vũ. Cả hai đều là thiếu gia của hai nhà đại quý tộc, bình thường cũng kiêu căng ngạo mạn, cùng với Tây Môn Vũ hiếp nam bức nữ, việc xấu nào cũng làm.

Đúng vào lúc này, một nữ tử mỹ lệ, áo quần xộc xệch, từ trong tửu lâu đi ra. Nữ tử dừng chân bên cạnh nam tử lãnh khốc, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hắn, nhưng vừa phát hiện ra Tây Môn Vũ có mặt ở đó, lập tức hoa dung thất sắc.

Man Ngưu vừa thấy Long Nhất nhú mày, lập tức đá ra hai cước cho hai vị quý tộc công tử đang ôm chân Long Nhất bay ra xa vài mét, bọt mép sùi ra tới tận ngực, đau đớn la hét như heo bị cắt tiết.

Tên nam nhân Mạc Tây tộc lãnh khốc đó quay đầu nhìn Long Nhất, tròn mắt dữ dội lập tức co lại, mục quang lẳng lẹ đóng chặt vào Long Nhất. Trực giác nói với hắn, cái tên thanh niên vẻ mặt cười cợt đang đứng trước mặt đây là một mối nguy hiểm cực lớn.

Thấy tình cảnh này, trong lòng Long Nhất đại khái đã minh bạch là có chuyện gì. Nhất định là hai tên gia hỏa này cậy thế khi phụ nữ tử đó, kết quả là tên nam nhân Mạc Tây Tộc xuất hiện giờ bài anh hùng cứu mỹ nhân, lại cái trò cũ rích.

"Công tử! Người đi nhanh đi. Hẳn ta là nhị thiếu gia của Tây Môn gia tộc, người không thể **ng chạm đâu." Nữ tử xinh đẹp đó chui ra sau lưng tên nam tử Mạc Tây tộc, bàn tay nhỏ nhắn khẽ kéo áo hắn khiếp sợ nói.

Nam tử Mạc Tây tộc không nói gì, nhãn thần vẫn lẳng lẹ như cũ. Ánh mắt hắn lấp loáng, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy một dạng cuồng nhiệt. Chiến ý phong cuồng phát ra từ người hắn nhằm thẳng vào Long Nhất.

Lại gặp một tên điên. Long Nhất trong lòng thầm nghĩ, nhìn ánh mắt tên gia hỏa này liền biết hắn là một cuồng nhân đơn độc đi khắp nơi tìm người.

"Tây Môn thiếu gia! Ta phải tỉ thí với ngươi!" Nam tử Mạc Tây tộc mắt dính chặt trên người Long Nhất, thanh âm có hơi rung rung. Đó chính là đã kích động đến cực điểm.

Man Ngưu bước lên một bước, khinh khỉnh nhìn tên nam tử này nói: "Ngươi dựa vào cái gì mà muốn tỷ thí với lão đại của ta. Trước tiên phải bước qua ta rồi hãy nói."

Ánh mắt của tên nam tử Mạc Tây tộc lóe lên một cái. Thân thể gã đột nhiên bạo khởi, bàn tay phát ra ánh sáng, vài tia thâm lam sắc đấu khí hướng về Man Ngưu, nhanh như chớp bắn vào các bộ phận trên người hắn.

Long Nhất trong lòng thất kinh. Đấu khí của nam tử này thật là dày đặc vững vàng, ngưng tụ mà không tán, dù chỉ là vài tia đấu khí mỏng, nhưng tạo cảm giác trầm trọng như núi. Gã này thật ra cũng có thực lực.

Man Nguru cũng không còn giống như ngày trước. Thế công cường đại của nam tử Mạc Tây tộc tịnh không làm hấn rối loạn trận pháp, Lục Ngọc Tài Quyết xuất hiện trong tay, múa lên từng vòng quang mang màu xanh lục. Chỉ nghe mấy tiếng keng keng như kim loại đập vào nhau, nam tử Mạc Tây tộc đã nhanh chóng lùi lại, một mảnh ống tay áo bị xé ra từ từ bay xuống đất. Nhưng lớp da dày như áo giáp của Man Nguru cũng bị cắt trúng, lộ ra một đạo ấn màu trắng trên cơ thể. Nếu không phải là công phu Kim Chung trảo của Man Nguru đã có tiểu thành, e rằng đã thấy sắc đỏ rồi. Như vậy đủ thấy Man Nguru lỗ vốn hơn, nhưng nếu không phải tên nam tử Mạc Tây tộc ấy đột nhiên công kích, chiếm lấy tiên cơ thì có lẽ cũng chỉ ngang tài ngang sức mà thôi.

Đối với chiêu tập kích đột ngột của nam tử Mạc Tây tộc, Long Nhất tịnh không để ý. Tại cái thế giới này muốn sinh tồn thì phải chuẩn bị đối mặt với những tình huống đột xuất, nếu không ở trên chiến trường bị người ta đánh lén lại có thể chửi là hèn hạ sao? Luật rừng thoi, mạnh được yếu thua, thực lực quyết định tất cả.

Nam tử Mạc Tây tộc lúc này trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng thật sự. Gã không tưởng nổi cái tên thú nhân Man Nguru này lại có lực công kích cường đại như thế. Hơn nữa là đấu khí của mình đánh lên người hấn lại không gây ra thương tích, lại còn từng lớp từng lớp lục quang hấn phát ra đè ép làm gã cảm thấy nghẹt thở. Trong lòng gã đã thấy kinh sợ không thôi.

Long Nhất tỏ ra rất hứng thú nhìn thanh trường kiếm trong tay nam tử Mạc Tây tộc. Đó không phải là cự kiếm truyền thống của chiến sĩ

Thương Lan Đại Lục mà có bề ngoài giống như kiếm thường dùng của hiệp khách cổ đại trong thế giới của Long Nhất. Hơn nữa chất liệu làm kiếm có thể nhìn xuyên thấu như pha lê, tán phát hàn khí băng lãnh, hơn nữa dường như còn có sự ba động của thủy hệ ma pháp truyền tới.

Man Ngưu cực kỳ không phục, hai tay nắm chặt Lục Ngọc Tài Quyết, giọng ồm ồm nói: "Tên kia! Đến nữa đi! Ngưu gia không đánh cho ngươi răng rơi đầy đất không xong."

Nam tử Mạc Tây tộc vừa vung trường kiếm trong tay, thân kiếm đã rung động phát ra âm thanh như long ngâm, một cỗ sát khí ập đến trước mặt. Gã lắc đầu nói: "Ngươi xem ra cũng lợi hại. Tuy ta không nhất định có thể thắng ngươi, nhưng ngươi cũng tuyệt đối không thể thắng ta. Ta muốn đánh với Tây Môn thiếu gia kia."

Lời này nói ra, những người chung quanh lập tức lao xao bàn tán. Bọn họ ai mà không biết Tây Môn nhị thiếu gia vốn chỉ là cái bị thịt. Ít nhất hai năm trước là như thế. Nhưng theo lời tuyệt đỉnh cao thủ Mạc Tây tộc, có vẻ như Tây Môn Vũ công lực còn cao hơn gã.

"Đáp ứng yêu cầu của ngươi thì cũng không có gì. Chỉ là nếu chỉ thế thì vô vị quá. Hay là ta đánh cược một phen." Long Nhất cười hắc hắc nói. Trong mắt lấp lóe quang mang đáng vẻ như hồ ly.

"Cược cái gì?" Nam tử Mạc Tây Tộc hỏi.

"Nếu như ngươi thua thì phải lưu lại bên ta làm người hầu a." Long Nhất vừa lơ đãng vuốt cằm vừa chậm rãi nói.

Nam tử Mạc Tây tộc run lên một chập, mãi sau mới nói với Long Nhất: "Nếu ngươi có khả năng trong mười chiêu đánh bại ta, Lệ Thanh này sẽ giao mạng sống này cho ngươi."

"Giao dịch xong đã xong!"

Long Nhất cười ha ha rồi nói.

Long Nhất song thủ chập lại làm ra vài thủ ấn, vừa hướng ra ngoài, đã thấy một đạo bạch quang mạnh mẽ đánh ra. Mọi người đứng xem lập tức bị bức lùi liên tục. Một đạo kết giới trong suốt nhanh chóng hình thành, không có người nào có thể tiến thêm một bước.

Tinh quang trong mắt Lệ Thanh vừa lóe lên, trường kiếm trong tay đã bắt đầu vũ động. Trong kết giới không ngờ bắt đầu xuất hiện hoa tuyết bay chập chờn, nhưng bên ngoài kết giới vẫn là bầu trời trong xanh vô hạn.

Bông tuyết càng ngày càng to, cuồng phong rú rít cuộn lên, gió tuyết thổi mạnh tới mức người ta không mở mắt nổi.

Long Nhất bình tĩnh yên lặng đứng đó, trong lòng cực kì kinh ngạc. Đây chính là một loại kết hợp khác của ma pháp và đấu khí. Tên nam tử Mạc Tây tộc tên Lệ Thanh này đúng là một thiên tài.

Đột nhiên, Lệ Thanh hét lớn. Hắn vừa động, vài tia thâm lam sắc đấu khí ẩn tàng trong vòng xoáy gió tuyết hướng về Long Nhất, vài mũi tên băng phóng tới phía sau chặn đường lui của Long Nhất.

Long Nhất không có bất kỳ động tác gì. Trong thời khắc quan trọng này đột nhiên lại nhắm mắt, đờ đẫn tức tử vong của thâm lam sắc đấu khí vừa chạm vào tới thân, hắn nhẹ nhàng nâng tay lên, chỉ nghe một tiếng "bách" một tiếng, thâm lam sắc đấu khí chớp mắt biến thành băng hoa, còn Lệ Thanh văng bắn ra ngoài.

Hoa tuyết vừa dừng, mọi thứ trở lại yên tĩnh, trong kết giới phủ lên

một lớp tuyết dày. Lệ Thanh nằm trên mặt tuyết, vẻ mặt lộ ra sắc thái không tin nổi, còn Long Nhất hai tay chấp sau lưng, chân đạp trên tuyết không ngờ lại không lún xuống một phân, vẻ mặt cười cợt nhẹ nhàng, rất có phong phạm của cao nhân một phái.

Mọi người xung quanh đều có vẻ mù mờ. Căn bản không ai có thể thấy rõ đã phát sinh sự tình gì. Trước mắt họ lúc này chỉ thấy toàn tuyết trắng phau phau, rồi thấy Lệ Thanh nhào tới trước, sau đó không rõ vì sao bay ngược lại, trên mặt lộ ra vẻ như thấy quỷ vậy.

Lệ Thanh gượng định thần trở lại, vươn mình đứng dậy, chầm chậm bước tới bên cạnh Long Nhất, rồi "hịch" một cái quạt xuống. Mặt gã vẫn lộ vẻ mất hồn lạc phách. Một chiêu, chỉ một chiêu hấn đã bại, điều này khiến cho một kẻ cao ngạo như hấn không sao tiếp thụ nổi.

"Không phục sao?" Long Nhất nhàn nhạt hỏi.

"Lệ Thanh chỉ muốn biết, ngài đã dùng chiêu thức quái quỷ gì vậy?" Lệ Thanh ngẩng mặt nhìn Long Nhất run giọng hỏi.

"Hàn Băng Đấu Khí Xuyên Tâm Chưởng." Long Nhất từng chữ từng chữ lãnh đạm nói ra. Đúng lúc tiếng nói hấn vừa dứt, đột nhiên vạt áo trước ngực Lệ Thanh đột nhiên hóa thành băng tinh rồi rớt xuống, trên khoảng ngực trần trụi rắn chắc đã in hình một dấu tay màu trắng bạc.

"Hàn băng đấu khí! Hàn băng đấu khí? Nhưng người tịnh không dùng kiếm mà?" Lệ Thanh lẩm bẩm nói.

"Ai quy định là đấu khí là phải nhất định dùng kiếm." Long Nhất vừa cười vừa nói.

Con người Lệ Thanh nở rộng ra, đột nhiên phủ phục toàn thân

xuống, ngữ khí ngoan cường nói: "Từ nay về sau, mạng của Lệ Thanh là của thiếu gia, ai muốn làm người bị thương, phải bước qua xác của Lệ Thanh trước."

"Tốt lắm! Người đứng dậy đi." Long Nhất cười nói. Kỳ thật nếu không phải Lệ Thanh tự tin thái quá, nếu gã không cho rằng Long Nhất không thể chính diện đỡ được đấu khí cấp đại kiếm sư của gã, nếu gã không để hoàn toàn tâm trí vào hướng lùi lại của hắn, thì Long Nhất cũng không thể nào có khả năng một chiêu đánh bại gã được.

Long Nhất giải tỏa kết giới, nhìn ánh mắt kính sợ của những người đang theo dõi, nở một nụ cười đầy thâm ý. Trước mặt mọi người, hắn nghiêm nhiên thu phục Lệ Thanh, cũng là đã có tính toán. Đầu tiên, là hắn muốn phế bỏ hình ảnh là kẻ bị thọt trong đầu của lão bách tính Đằng Long thành. Dù sao đi nữa, Thương Lan đại lục luôn kính trọng cường giả. Hơn nữa, hắn muốn tạo một uy thế với các đại thế lực, làm những thế lực đối kháng với Tây Môn gia tộc phải trầm nghĩ lại. Long Nhất tin rằng, chỉ cần qua một trận chiến, uy danh của Tây Môn nhị thiếu gia hắn lập tức có thể được những người hám chuyện truyền ra ngoài, hơn nữa còn có thể được người ta thêm mắt dằm ớt khoa trương lên. Tuy nhiên, đây chỉ là bước thứ nhất mà thôi.

Long Nhất dẫn theo Tiểu Y, Man Ngưu, Lệ Thanh rời đi. Hắn không thể nghĩ được là vận khí mình lại hên thế, thắng được một cao thủ Mạc Tây tộc. Lúc này Long Nhất đã có hiểu biết về Thương Lan đại lục hơn nhiều so với hồi mới tới đây. Hắn biết rõ là Mạc Tây tộc là thế lực chủ chốt tại Ngạo Nguyệt đế quốc, tộc nhân đoàn kết phi thường, hơn nữa thiên phú cực cao, thế nên cao thủ rất đông.

Long Nhất giờ đây tuyệt vẫn chưa có một kế hoạch lâu dài gì. Hắn chỉ biết là tên nam tử này ở Mạc Tây tộc nhất định cũng có uy danh, có lẽ sau này hắn có thể nảy ra ý tưởng dùng được.

Khi nhóm người của Long Nhất biến mất khỏi tầm nhìn mọi người, lập tức có cả tá nhân ảnh phi thân lên quan sát nơi đánh nhau của Long Nhất, rồi nhanh chóng bay tản ra mất. Lúc này có vài tiểu hài trước đến nghịch ngợm đấp người tuyết trước Vọng Giang lâu. Vọng Giang lâu tức khắc đông nghẹt, nơi nào người ta cũng đàm luận trận tỉ thí khiến người mờ mắt vừa diễn ra, trong đó diễn nhiên Tây Môn nhị thiếu gia là nhân vật chính.

Long Nhất đang đi trên đường, đột nhiên trong tim truyền tới một cơn chấn động, quay lại nhìn Tiểu Y ở phía sau. Hắn biết nàng đã dùng tâm linh cảm ứng của huyết kế.

"Man Nguru, người dẫn Lệ Thanh về trước đi." Long Nhất đứng lại nói với Man Nguru.

Man Nguru lên tiếng đáp ứng, rồi dẫn Lệ Thanh đi trước về hướng Tây Môn phủ.

"Thiếu gia." Tiểu Y đột nhiên tỏ ra trù trừ cất tiếng.

Chương 220: “Huynh đệ” hội ngộ

Dịch: 123abc

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất nhíu mày, nghi hoặc nhìn Tiểu Y, không biết biểu tình trừ trừ kiểu này là có chuyện gì.

"Thiếu gia, người thật sự muốn lưu Lê Thanh lại bên người sao?"
Tiểu Y khẽ ngẩng đầu lên hỏi, đôi mắt trong suốt lộ ra vẻ do dự.

"Có vấn đề gì sao? Nàng không thể dự báo được gì à?" Long Nhất thấy Tiểu Y hỏi như vậy lập tức biết nàng nhất định đã nhận ra được chuyện gì đó rồi.

Tiểu Y mục quang lóe lên, nhẹ giọng nói: "Người này tính cách ngang bướng cố chấp, trên thân lại ẩn dấu huyết quang, sau này sợ là có thể gây bất lợi với thiếu gia."

"Làm sao có thể? Ta nhìn một lần đã thấy gã tuyệt đối không phải loại người đó, nàng không phải quá đa tâm chứ." Long Nhất cười đáp. Hắn rất tự tin không thể nhìn người sai được. Tên Lê Thanh này là loại người chết vì lý tưởng của mình, chỉ có thể chết chứ không thể phản bội.

Tiểu Y vừa mở miệng định nói lại nuốt ngược trở vào. Nàng tịnh không dự đoán thấy Lê Thanh sẽ gây bất lợi với Long Nhất, ngược lại sau này còn đối với Long Nhất tuyệt đối trung thành. Chỉ là ngẫu

nhiên có vài đoạn không rõ ràng lướt qua làm cho tâm lý nàng thập phần bất an. Thấy Long Nhất tự tin như thế, trong lòng cũng muốn nghĩ là mình chỉ quá đa tâm.

"Quay về đi, ta sau này sẽ chú ý một chút." Long Nhất cười cười vỗ nhẹ mái đầu Tiểu Y, rồi sau đó quay người đi về hướng Tây Môn phủ.

Tiểu Y đứng đờ ra một lúc lâu, sau đó đột nhiên mặt đỏ hồng lên nở một nụ cười mỹ lệ, cước bộ nhẹ nhàng theo sau trở về. Đã lâu rồi, Long Nhất không hề có hành động thân mật như vậy với nàng. Cái vỗ tay vô tình đó của Long Nhất khiến trái tim nàng nhảy nhót không ngừng. Chỉ có vậy thôi mà nàng đã có thể liên tưởng tới rất nhiều chuyện.

"Thiếu gia, nữ hài đằng sau đó cứ theo chúng ta." Tiểu Y vừa đuổi kịp Long Nhất liền thông báo.

Long Nhất cười cười, tịnh không quay đầu lại. Hắn đã sớm phát giác rồi.

"Cứ mặc nàng ta. Nàng ta là đi theo Lệ Thanh đến đó. Cái tên tiểu tử này thật cũng có vận đào hoa." Long Nhất cười hắc hắc bảo.

Ở cửa lớn Tây Môn phủ, Man Ngưu và Lệ Thanh đang đứng trước cửa đợi Long Nhất. Man Ngưu vốn dĩ là tên trực tính, đã sớm quên đi chuyện không vui trước đó. Đối với hắn mà nói, đã là người của Long Nhất thì là bằng hữu của hắn. Vì thế Man Ngưu rất hào hứng nói chuyện với Lệ Thanh, nhưng Lệ Thanh chỉ trầm mặc lắng nghe, lắng nghe rất là kĩ lưỡng, bởi vì những chuyện Man Ngưu nói thì nhân vật chính luôn là Long Nhất.

"Uy! Này công tử! Người có thể qua đây một chút không?" Đúng lúc

Long Nhất đang chuẩn bị tiến vào trong, một giọng nói nhỏ khiếp nhợc gần đó truyền lại.

Long Nhất cười thầm trong lòng. Không thể tưởng thiếu nữ này lại có can đảm mà gọi người trước mặt hẳn.

Vài người quay lại, nhìn thấy cô gái được Lệ Thanh cứu tại Vong Giang Lôu đang đỏ mặt dững cảm nhìn hẳn.

"Lệ Thanh! Gọi người đấy! Người qua đó đi!" Long Nhất cười hướng về Lệ Thanh nói.

Lệ Thanh đã nghe lời nhưng không biểu lộ một tia biểu tình nào, sải bước tiến đến chỗ của thiếu nữ. Trên khuôn mặt của thiếu nữ nở một nụ cười hạnh phúc. Nhưng nụ cười của nàng ta nhanh chóng đông cứng lại, bởi vì Lệ Thanh đi đến trước mặt xong liền quay lưng trở về tức khắc.

Long Nhất lúc này không biết nên cười hay nên khóc, hỏi: "Lệ Thanh, người làm cái quỷ quái gì thế?"

"Thiếu gia bảo tôi qua đó, tôi đã qua rồi." Câu trả lời của Lệ Thanh làm Long Nhất ngạc nhiên, hóa ra trái tim tên gia hỏa này quả thật giống như biểu hiện bên ngoài, cùng một dạng lãnh khốc. Một đại mỹ nhân như thế mà cũng không động tâm chút nào.

Long Nhất vẫy tay gọi một tên hộ vệ giữ cửa, chỉ vào thiếu nữ sắc mặt trắng bệch đó hỏi: "Người có biết nữ nhân này là ai không?"

Tên hộ vệ lập tức trả lời: "Thưa nhị thiếu gia, nàng là Khổng Kỳ, con gái độc nhất của Hộ Bộ Chấp bút Khổng đại nhân, tại Đẳng Long Thành cũng có chút tài danh."

Hộ Bộ Chấp bút chỉ là một tiểu quan tứ phẩm mà thôi, tại Đẳng Long thành đại quan quơ tay có cả năm này, thật đúng là không có danh tiếng gì. Long Nhất gật gật đầu, trong ký ức của hắn không có ấn tượng nào với nữ nhân này. Nhìn nàng tuổi chỉ khoảng mười lăm mười sáu, hai năm trước chắc chỉ là quả táo xanh nho nhỏ. Hai năm qua mới xuất hiện ra một vài điểm phong vị.

Long Nhất cũng không quan tâm tới nàng nữa, quay người tiến bước vào trong phủ, để nữ hài dững cảm đó đứng ở ngoài cửa.

"Nhị đệ! Đệ cuối cùng cũng đã về. Hai năm nay đại ca nhớ đệ muốn chết." Long Nhất vừa tiến vào đại sảnh, đã thấy một nam nhân toàn thân mang khôi giáp kim sắc sải bước tiến đến gần, nghe miệng thì thốt ra lời nói ôn nhu tình cảm, nhìn vào cặp mắt thì tìm không ra một điểm thân thiện. Người này chính là đại ca của Tây Môn Vũ - Tây Môn Thiên, cũng là phó quân đoàn trưởng của quân đoàn tinh nhuệ nhất Cuồng Long đế quốc - Cuồng Long Quân Đoàn.

Long Nhất cười ha ha, mở rộng vòng tay ôm hắn, cảm thấy hai tay Tây Môn Thiên đột nhiên xiết chặt, như một cái kềm thép nghiền chặt lấy hắn.

"Nhị đệ, đừng nghĩ người trở về là có thể giành được địa vị gia chủ. Người không giành được với ta đâu." Tây Môn Thiên nhẹ giọng nói vào tai Long Nhất.

"Giành hay không giành không phải là huynh với đệ nói là xong. Bản thân đệ đối với vị trí gia chủ hoàn toàn không có hứng thú, chỉ là do phụ thân cương quyết truyền cho đệ thật đúng là phiền hà." Long Nhất hắc hắc cười nhẹ. Thân mình hắn rung một cái, Tây Môn Thiên tức thì bị chấn đến tê liệt cả hai tay, không tự chủ được phải buông tay ra.

Tây Môn Thiên trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc, tiếp theo đó là thẹn quá hóa giận, nhìn Long Nhất nhẩn thần tỏa ra một tia sát khí.

"Phụ thân, phụ thân, bế bế." Chính vào lúc này, một thanh âm non nớt của trẻ con đột nhiên từ xa tiến lại.

Long Nhất quay người qua nhìn, vừa thấy một tiểu nữ hài mặt bầu bĩnh nghiêng nghiêng ngả ngả chạy tới bên Tây Môn Thiên, theo sau là một thiếu phụ mỹ mạo. Long Nhất nhận ra nàng đó chính là đại tẩu của mình. Hoá ra hắn rời nhà hai năm nàng đã sinh ra một đứa con gái.

Tây Môn Thiên biểu tình biến thành vẻ rất nhu hòa, ôm lấy con gái vào trong lòng hôn hai cái.

"Đại tẩu, lâu rồi không gặp!" Long Nhất cười cười hướng về mỹ phụ lên tiếng chào.

"Tiểu thúc trở về nhà, đại ca thúc nhắc về thúc luôn đấy." Mỹ phụ dịu dàng cười, tỏ ra phong tình vạn chủng.

Long Nhất cười hắc hắc một tiếng, nhớ ta à? Chỉ sợ là ngày ngày niệm cho ta chết sớm thôi.

Tình cảm của Tây Môn Thiên đối với con gái hiển nhiên không yêu thương lắm, ôm xong liền thả tay đặt xuống. Thật ra cũng chẳng có gì lạ cả. Hắn luôn muốn có một đứa con trai để giữ vững địa vị tại Tây Môn gia tộc, chỉ là lão bà của hắn lại không có hy vọng gì, hoài thai một lần không ngờ lại sinh ra một đứa con gái. Hắn tự nhiên là thất vọng vạn phần.

Tại sao Tây Môn Thiên lại không cưới thêm một hai thê thiếp để sinh con trai cho hắn? Điểm này thật tình làm Long Nhất thập phần bội

phục, bởi vì trong Tây Môn gia tộc lịch đại tổ tiên từ trước tới nay rất ít có chuyện chuyên tình, nói gì chỉ là cưới thêm vợ bé. Hay là một phần nguyên nhân là do Tây Môn Nộ đối với gã không tốt như với Tây Môn Vũ. Đương nhiên, Long Nhất tịnh không nghĩ là Tây Môn Thiên chuyên tình, mà là không có cách nào khống chế tay chân của lão bà được, vì thế đành chỉ có ngoan ngoãn mà chịu thôi.

Lúc này, tiểu nữ hài dùng cặp mắt to tròn long lanh tò mò nhìn Long Nhất.

Long Nhất đối với tiểu hài quả thật là rất yêu thích. Thấy cháu gái nhìn mình như thế, hẳn liền làm ra mặt quỷ với nó, làm cho nó phải bật cười khanh khách.

"Thục Hiền, mau gọi thúc thúc đi." Mỹ phụ cười nhìn con gái bảo.

"Thúc thúc!" Tiểu Thục Hiền lanh lẹ gọi ngay một tiếng.

Long Nhất liền cười lớn ứng tiếng đáp lại, nói: "Thục Hiền! Qua đây để thúc thúc bế nào."

Tiểu Thục Hiền lập tức chạy qua ngay. Long Nhất ôm lấy nhấc bổng lên, trái chọt chọt phải chọt chọt, đặc biệt thích đùa cháu gái này.

Lúc này, Nam Cung Hương Vân cùng đệ đệ Nam Cung Nỗ tiến đến, nhìn thấy Long Nhất đùa với Tây Môn Thục Hiền, liền đi đến cướp cô bé từ trong lòng của Long Nhất, nói với tiểu Thục Hiền: "Đừng để ý đến thúc thúc đó. Hẳn là tên đại xấu xa, đến đây chơi với tỷ tỷ nào."

Nhưng tiểu Thục Hiền lại mếu miệng như sắp khóc, giơ rộng hai cánh tay nhỏ xíu hướng về Tây Môn Vũ, lớn giọng gào: "Thúc thúc, con muốn thúc thúc."

"Tỷ tỷ cùng chơi với muội. Thúc thúc là kẻ xấu xa. Tỷ tỷ mua kẹo đường cho muội ăn được không?" Nam Cung Hương Vân tức tối trừng mắt lườm Long Nhất một cái, trong lòng tiểu Thục Hiền đã bắt đầu khóc thét lên.

"Không muốn, muội muốn thúc thúc!" Tiểu Thục Hiền òa lên khóc, khiến cho Nam Cung Hương Vân chân tay luống cuống.

Lúc này đại tẩu của Long Nhất tiếp lấy con gái mình. Tiểu Thục Hiền giờ mới ngừng thút thít, chỉ là lại vươn tay về phía Long Nhất rõ là muốn hấn bế.

Mĩ phụ cũng hết cách, chỉ còn cách đưa con gái cho Long Nhất, nói: "Tiểu thúc, xem ra tiểu Thục Hiền thật là rất thích thúc nha."

"Hừ! Đúng là cứng đầu quá! Không biết có phải Tây Môn Vũ là cha nó không nữa." Nam Cung Hương Vân nhỏ giọng lầm bầm.

Cái tiếng lầm bầm đó lại lập tức làm mặt Tây Môn Thiên biến thành màu xanh lét, vừa định phát tác thì thấy Đông Phương Uyển và Nam Cung phu nhân nắm tay nhau đi tới.

Tây Môn Thiên và Lưu thị phu nhân gã lập tức cung kính hành lễ.

"Từ xa đã nghe thấy tiểu Thục Hiền gào khóc, có chuyện gì thế?" Đông Phương Uyển lạnh lùng hỏi.

Lưu thị lập tức nói lại toàn bộ sự việc lúc nãy.

Đông Phương Uyển nở một nụ cười, đoạn nói: "Vũ Nhi từ nhỏ đã có duyên với nữ nhân, không tưởng được là một tiểu hài tử như thế cũng yêu thích con." Nghe giọng bà tựa hồ có pha chút tự hào.

Nam Cung phu nhân ứng tiếng tán đồng nhưng trong lòng thì lại không vui vẻ. Cái duyên với nữ nhân của tên tiểu tử nhà mụ toàn là dùng cường lực đoạt lấy. Nếu không phải vì chồng bà kiên trì năn nỉ, bà làm sao có thể nguyện ý để cho con gái mình rơi vào lò lửa như thế. Nhưng hiện tại, hoàng đế đã nói ra lời, sự tình này không còn chỗ nào có thể xoay chuyển nữa.

Tiểu Thục Hiền tựa hồ như rất sợ hãi Đông Phương Uyển, rất mau đã yên lặng trở lại, thậm chí không dám ngược đầu nhìn nãy nãi Đông Phương Uyển này, ngoan ngoãn trốn trong lòng của Long Nhất.

Kỳ thật không phải Đông Phương Uyển ngày ngày đối xử với tiểu nữ hài này tệ thế nào, chỉ là bản thân vốn là đại tiểu thư của gia đình quý tộc truyền thống nên tự nhiên trên người có sẵn uy thế. Hơn nữa là còn thiên vị con trai mình hơn, vì thế đối với phu thê Tây Môn Thiên tất nhiên là lời nói chẳng mấy khi thân thiết. Theo cách nhìn của bà, dã tâm của Tây Môn Thiên đã gây trở ngại cho đứa con của mình, vì thế bà không thể bỏ qua. Đối với tiểu Thục Hiền cũng không thêm nhìn đến. Tiểu hài tử tâm địa cực kỳ mẫn cảm, phản ứng của chúng cũng rất là bản năng, vì thế tiểu Thục Hiền rất sợ Đông Phương Uyển.

"Mẹ! Cơm đã xong chưa?" Long Nhất cười hỏi.

"Xong rồi, đợi phụ thân con về là bắt đầu ăn thôi." Đông Phương Uyển cười đáp.

Đợi cũng không lâu, Tây Môn Nộ đã quay về. Dường như lão cũng không thích tôn nữ tiểu Thục Hiền này. Chẳng lẽ lão trọng nam khinh nữ? Long Nhất trong lòng nghĩ vậy, nhưng chẳng phải nói càng xa càng thân sao? Gia gia (ông nội) và tôn tử, tôn nữ (cháu trai, cháu gái) đúng ra là rất thân thiết tình cảm mới phải.

Một bữa cơm bề mặt thì có vẻ hòa hòa khí khí nhiệt nhiệt náo náo nhưng trên thực tế hoàn toàn không phải vậy. Trên mặt mọi người ai cũng đeo một cái mặt nạ giả tạo.

Ăn cơm xong, Nam Cung phu nhân cùng con gái ra về, Tây Môn Thiên cùng vợ con cũng quay về viện tử riêng của mình.

"Vũ nhi, theo ta đến thư phòng." Tây Môn Nộ đứng dậy, uy nghiêm nói.

Next : sextalk.sexviet/showthread.php?t=99722&page=26

Chương 221: Tổ huấn bí mật của Tây Môn gia tộc

Dịch: 123abc

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất đi theo Tây Môn Nộ tiến vào thư phòng, ngồi xuống đối diện với lão.

Tây Môn nộ yên lặng chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp trai giống hệt lão của Long Nhất. Hai năm nay hấn lăn lộn bên ngoài, không biết đã trải qua bao nhiêu kỳ ngộ mới có được thành tựu hôm nay. Ánh mắt Tây Môn Nộ lóe lên một tia vui sướng, nhi tử cuối cùng đã trưởng thành vượt bậc rồi. Chuyên gia tình báo gửi về thông tin tường thuật những hoạt động bên ngoài của hấn đầy đủ đến từng li từng tý, mỗi lần xem báo cáo gửi về là lão lại thấy trong lòng nhẹ nhàng đi vài phần. Chuyện đại sự của Tây Môn gia tộc, lão rất cần có một trợ thủ, hơn nữa Tây Môn gia tộc cũng rất cần có một người nối nghiệp.

Tây Môn Nộ trầm ngâm một lúc, nhìn Long Nhất đang dựa ghế đợi lão lên tiếng, chậm rãi nói: "Trong hai năm nay ngươi phát sinh sự tình gì thì kể lại tường tận tất cả cho ta."

Long Nhất nhún vai cười chọc lại: "Phụ thân, bộ phận tình báo của người là ăn chay à, tình hình của con mà cũng không biết hay sao?"

"Xú tiểu tử, bộ phận tình báo có lợi hại nữa cũng có chỗ sơ lậu, ví dụ ở hoang mãng thảo nguyên đã xảy ra sự tình gì? Ngươi vì sao lại có ma pháp thể chất? Mà lại tựa hồ không chỉ có một hệ." Tây Môn Nộ

trợn mắt nói.

"Cái này, muốn nói thì dài lắm, nói đến ngày mai cũng không hết đâu." Long Nhất cười đáp.

"Kêu người nói thì người nói, lèm bèm cái gì?" Tây Môn Nộ nói.

"Phụ thân, cái này là con nghĩ cho cha, nương thân mà biết người giam con tại thư phòng không cho con về ngủ, sợ sau này nương thân không cho cha lên giường nữa đó." Long Nhất hắc hắc cười bảo.

"Xú tiểu tử!" Tây Môn Nộ muốn quát hấn nhưng lại nhin không được bật cười. Trong mắt ông lướt qua một tia từ ái. Ông đột nhiên nhớ lại ngày trước sống cùng với phụ thân, tức là ông nội của Tây Môn Vũ, cũng là không thềm để gương mặt thúi hoắc của cha trong mắt, hi hi ha ha chẳng hề tỏ ra đứng đắn.

"Phụ thân. Người cười lên cũng rất đẹp trai đấy chứ. Trước kia khẳng định đã quyến rũ không ít cô nương nha." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Tây Môn Nộ trên mặt lướt qua một tia tự mãn, đứng lên đập cho Long Nhất một cú, mắng: "Hỗn tiểu tử, nói bậy cái gì, mau nói chuyện của người đi."

Long Nhất vuốt vuốt đầu, cảm giác ôn tình nhẹ nhàng bắt đầu lan tỏa trong lòng. Để thụ hưởng cảm giác được sự êm ái của gia đình chân chính, hấn cũng kéo dài chuyện chính nữa. Sự tình trong hai năm nay rút ngắn gọn lại nói luôn một lượt, nói từ Di Thất chi thành ở hoang mãng thảo nguyên, tới ân oán của Băng Cung và Hỏa Diễm sơn trang. Còn về sự đề thăng công lực và cải biến thể chất bản thân, hấn dĩ nhiên là không nói sự thật, mà chỉ đem câu chuyện bịp

bọm mấy nữ hài trước đó kể lại, nói có một người thần bí đến từ Á châu đại lục nhận hẳn làm đồ đệ, dạy hẳn các loại công pháp có thể cải biến thể chất.

Tuy là nói đã rất ngắn gọn, cũng làm mất của Long Nhất ba tiếng đồng hồ, tới mức khô rang cả cổ, uống hết mấy ấm trà ngon.

"Thật không tưởng tượng nổi Vũ nhi con lại có thể gặp được những việc kỳ ngộ như thế. Xem ra trời cũng giúp Tây Môn gia tộc ta a. Con ở tuổi này đã có thể đại đến cảnh giới như thế, phụ thân cảm thấy rất là vui sướng." Tây Môn Nộ vỗ vỗ vào vai Long Nhất hài lòng cười nói.

Long Nhất mục quang lóe lên một cái, nghe là đã rõ ràng ý tứ Tây Môn Nộ nói trời giúp Tây Môn gia tộc. Chỉ là trong lòng hẳn có chút không thể buông. Long thị gia tộc chương quản Cuồng Long đế quốc đã hơn năm trăm năm, tịnh không xuất hiện nhiều loạn thần tặc tử. Một tên hoàng đế Long Chiến tuy không phải là thiên cổ minh quân, nhưng tính ra cũng trung bình, dưới dạng tình hình này mà muốn lật đổ vương triều Long thị không thể không khó khăn. Long Chiến tịnh chưa mất dân tâm đâu.

Trong lúc này, Tây Môn Nộ đứng dậy bắt đầu đi đi lại lại trong phòng. Sau mấy lượt, ông đứng lại trước mặt Tây Môn Vũ, mở miệng trầm giọng nói: "Vũ nhi! Ta nghĩ con cũng đã nghe được vài lời đồn thổi. Long tộc và Tây Môn gia tộc chúng ta đang minh tranh ám đấu."

"Không sai. Phụ thân, người thật sự muốn lật đổ vương triều Long thị để tự lên làm hoàng đế?" Long Nhất biểu tình không đổi, hỏi.

"Hừ, Cuồng Long đế quốc nguyên vốn là của Tây Môn gia tộc chúng ta. Chính là Long thị gia tộc thô bỉ đó cướp hoàng vị của gia tộc chúng ta. Hiện giờ cha chỉ là muốn đoạt lại những gì thuộc về chúng

ta." Tây Môn Nộ hừ lạnh một tiếng.

Long Nhất trong lòng kinh ngạc, hỏi: "Đây lại là chuyện gì?"

Tây Môn Nộ nghiêng người qua, chậm rãi kể: "Năm trăm năm trước, gia chủ Long thị gia tộc và gia chủ Tây Môn gia tộc cùng nổi dậy chống lại tên hoàng đế hồ đồ thối nát. Lúc đó Tây Môn gia chủ hùng tài đại lược, chỉ cần mười năm ngắn ngủi đã bình định giang sơn. Lúc đó Long thị gia tộc chỉ là theo sau đít Tây Môn gia tộc chúng ta. Chỉ là lão tổ tông và Long thị gia chủ kết làm huynh đệ từ trong hoạn nạn, không tưởng được hảo huynh đệ lại có thể hạ độc thủ với mình. Khi đó lão tổ tông chuẩn bị đăng cơ bỗng đột nhiên chết. Long thị gia chủ chớp thời cơ Tây Môn gia tộc chúng ta kinh hoàng, xuất kỳ bất ý khống chế cả quân đội, chiếm lấy giang sơn vốn dĩ phải là của Tây Môn gia tộc chúng ta. Đoạt lại giang sơn chính là tổ huấn bí mật của Tây Môn gia tộc chúng ta." Tây Môn Nộ trầm giọng nói, cặp mắt lóe ra ngọn lửa cừu hận.

Long Nhất ngây ra, không tưởng được là Tây Môn gia tộc và Long thị gia tộc lại còn có một đoạn lịch sử như thế.

"Phụ thân, nhưng hiện tại thời cơ tịnh không thích hợp, nhân tâm có hướng đến thì thiên ý mới quy về. Tây Môn gia tộc chúng ta mặc dù hùng mạnh, nhưng không có được nhân tâm thì mọi thứ chỉ là nói suông." Long Nhất nhận định.

Tây Môn Nộ nhìn Long Nhất, cất tiếng cười ha hả, nói: "Vũ nhi, con quả nhiên không hổ là nhi tử của Tây Môn Nộ ta. Chỉ một câu con đã chỉ ra vấn đề mấu chốt, so với đại ca con còn ngon hơn nhiều. Không sai, Long Chiến tuy là nhân tâm chưa mất, nhưng lúc đại lục trở nên hỗn loạn, cha lại đổ thêm dầu vào lửa, chế ra vài chuyện nào đó. Phải biết rằng bách tính trong chiến loạn thập phần miễn cảm, thời cơ thích hợp nhất định là sẽ xuất hiện."

"Lại nói, Long Chiến hiện đã bắt đầu đối phó với Tây Môn gia tộc chúng ta. Chúng ta căn bản không có lựa chọn khác, nếu không phản kháng nhất định sẽ bị tên hồ ly Long Chiến ấy hại đến xương đầu cũng không còn." Tây Môn Nộ nói tiếp.

Long Nhất gật đầu. Một núi không thể có hai hổ, đặc biệt là Tây Môn gia tộc và Long thị gia tộc có cái uyên nguyên như thế, Long thị gia tộc chắc chắn cũng phải có tổ huấn là trừ đi cái hạt sạn Tây Môn gia tộc trước. Dù sao bên cạnh có một lão hổ lúc nào cũng có thể phát tác, cái hoàng vị ấy chẳng ai có thể ngồi yên ổn được.

"Vũ nhi, vài ngày nữa cha đây sẽ cho con một chức quan trong quân đội. Con hãy huấn luyện thủ hạ của con trước, bọn họ toàn bộ đều là cao thủ, huấn luyện thêm một chút rồi bổ nhiệm vào các cơ sở chủ chốt trong quân đội. Chỉ cần nắm được quân đội trong tay chúng ta, mọi thứ đều có khả năng." Tây Môn Nộ bảo.

"Biết rồi, phụ thân!"

Long Nhất nở nụ cười thập phần quý dị. Lãnh binh? Hẳn vốn xuất thân từ nơi hỗn tạp đó, dùng phương pháp biến thái đào luyện thủ hạ là một việc vô cùng thoải mái.

Lúc này, Tây Môn Nộ phát tay vào khoảng không, Long Nhất liền cảm nhận thấy bên cạnh truyền lại một trận dao động cực nhẹ. Một bóng đen từ từ xuất hiện thân hình bên trong thư phòng.

"Thiên Võng Nhất Hào tham kiến gia chủ, thiếu gia." Hắc ảnh như được phủ thêm một tầng khói đen trông không rõ ràng, thanh âm cũng phiêu hốt không rõ là nam hay nữ.

"Nhất Hào, giao Thiên Võng đội hai và đội ba cho Vũ nhi, phụ trách

cung cấp tình báo cho Vũ nhi." Tây Môn Nộ ra mệnh lệnh.

"Nhất Hào tuân lệnh gia chủ."

Hắc ảnh văng dạ một tiếng, thân hình bắt đầu tiêu tán tới khi không còn thấy nữa.

Long Nhất trong lòng kinh dị không thôi. Thiên Võng Nhất Hào này công lực thật là cao thâm khó lường. Hắc không ngờ không thể truy ra được một chút khí tức của gã.

"Thiên Võng là tổ chức tình báo ngầm được phát triển từ thời Tây Môn gia tộc tồn tại, chỉ có gia chủ và nhân tài kế thừa gia chủ mới có quyền biết. Vũ nhi, con đã hiểu rõ cha đây đối với con kỳ vọng thế nào rồi chứ?" Tây Môn Nộ từ ái nhìn Long Nhất.

Long Nhất cười khổ hai tiếng, thưa: "Phụ thân, cái ghế gia chủ, con tịnh không có chút hứng thú nào." Hắc trở về chỉ là vì quá nhàn rỗi, nếu như Tây Môn gia tộc thật sự lật đổ Long thị gia tộc, thế thì không phải là hắc phải làm hoàng đế sao. Hắc thật là không muốn.

Tây Môn Nộ hừ lạnh một tiếng, mắng: "Không có ý chí gì cả. Chẳng lẽ muốn cha trao cái ghế gia chủ cho đại ca con hay sao. Đại ca con tuy là có tài hoa, cũng có tâm kế, nhưng thủy chung thiếu một thứ của kẻ đứng trên, đó chính là bá khí, bá khí cúi đầu nhìn khắp thiên hạ chúng sinh."

Long Nhất tròn mắt xoay chuyển, đột nhiên cười hắc hắc nói: "Phụ thân, vậy con tạm thời làm người thừa kế, dù sao trong một chốc một lát người cũng chưa lui xuống. Đợi đến lúc người lui xuống, thì cháu của người cũng đã lớn rồi, đến lúc đó thì người nhường cho cháu kế thừa không phải tốt sao."

Tây Môn Nộ nhìn Long Nhất thở dài một hơi. Lão đối với đứa con này cái gì cũng rất hài lòng, điều không vừa lòng duy nhất là hấn tịnh không hào hứng với quyền lực, ngược lại còn muốn hướng tới kiểu sinh hoạt tiêu điều nhàn vân dã hạc

"Người... Hồn tiểu tử. Đại ca người thì cố sống cố chết muốn chiếc ghế gia chủ, người lại xem thường không nhận, thật không biết nói gì với người mới được đây." Tây Môn Nộ bất lực than.

"Phụ thân. Chỗ này giờ cha cứ ngồi, sau đó nhường cho cháu chắt của người ngồi tiếp cũng chẳng có vấn đề gì mà." Long Nhất cười nói.

"Bớt ba hoa đi, ngày mai hoàng đế cử hành yến hội tại hoàng cung, đến lúc đó có nhiều nhân vật đến, cha đây có thể đem bọn họ nhất nhất giới thiệu cho con." Tây Môn Nộ bảo.

Long Nhất gật đầu nói: "Biết rồi, nếu như không còn sự tình nào nữa, con về ngủ trước đây."

Tây Môn Nộ vẫy vẫy tay, ngồi trước án thư bắt đầu mở văn kiện ra xem lướt qua.

Long Nhất đẩy cửa bước ra. Bên ngoài Man Ngưu, Tiểu Y và Lệ Thanh vẫn đứng đợi như cũ, nhìn hấn bước ra lộ ra nét hoan hỉ.

"Lão đại! Tên tiểu tử Lệ Thanh này bảo Mạc Tây tộc của hấn nữ nhân nào cũng đẹp tựa thiên tiên, chả trách không thể thích cái con nha đầu đẹp lép ngoài kia." Man Ngưu kể lại với Long Nhất, nước miếng văng tung tóe.

Long Nhất lấy tay áo che mặt, cười chửi: "Nói không được chuyện tốt gì, giống như là phun nước ra vậy. Cái tên đầu trâu người biết gì là

đẹp với không đẹp, mà Lê Thanh làm sao có thể nói ra cái loại lời đó?"

Man Nguru gãi gãi đầu, cười hề hề, cãi: "Nhưng đó là nói thật mà, không tin cứ hỏi Tiểu Y muội tử."

"Muội không có nghe thấy." Tiểu Y che miệng cười nói.

"Thế nào mà lại không nghe thấy. Ta hỏi Lê Thanh có phải là không thích nha đầu đó không, hấn gật đầu. Ta lại hỏi Lê Thanh, nữ nhân của tộc hấn có phải đều rất là xinh đẹp không, hấn lại gật đầu. Ta lại tiếp tục hỏi hấn có phải là thích nữ nhân của tộc hấn không, hấn không trả lời thì có nghĩa là thừa nhận rồi. Lão đại! Lão nguru ta không hề bịa chuyện ra nha." Man Nguru nước miếng chảy dài nói.

Long Nhất một cước sút vào mông Man Nguru, cười mắng: "Man Nguru, ngươi từ khi nào lại biến thành miệng lưỡi giảo biện thế, trở về ngủ thôi."

Lúc này Long Nhất để ý tới biểu tình của Lê Thanh có gì đó không đúng. Vẻ mặt lạnh như băng của hấn đột nhiên biến thành ra nhu hòa, nhãn thần lãnh khốc lướt qua một nét thần tình phức tạp, vẻ mặt thoáng qua một chút nhớ nhung một chút thống khổ.

Chương 222: Bóng đen trở lại

Dịch: 123abc

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất nhìn thấy biểu tình như thế của Lệ Thanh, trong lòng đã hiểu rõ ràng. Tên nam tử lãnh khốc này kỳ thật tịnh không giống biểu tình lãnh khốc bên ngoài. Hắn cũng đã từng yêu, đã từng thống khổ, xem ra con đường tình cảm cũng mùi phần éo le.

Long Nhất vỗ vỗ lên bờ vai Lệ Thanh an ủi. Chuyện tình cảm rắc rối này hắn cũng đã trải qua không ít. Chỉ là hắn thật là may mắn, nữ nhân hắn thích đều thích hắn. Nhìn mình rồi nhìn lại người ta, Long Nhất đột nhiên nhận ra là hắn thật là hạnh phúc, tuy là có một vài khi tiếc nuối, nhưng đôi khi tiếc nuối cũng không phải là một dạng của cái đẹp sao, nhân sinh không phải chính là như thế sao?

Lệ Thanh cảm kích nhìn Long Nhất, biểu tình lại biến trở lại lạnh lùng, tựa hồ như thần tình mới rồi là một dạng ảo giác. Bởi vì hai sắc thái của hắn thật cực kỳ khác xa nhau, không thể tưởng tượng nổi Lệ Thanh có thể có cái dạng biểu tình đó.

Long Nhất quay về viện tử xa hoa của mình, nhanh chóng vào phòng, nhảy thẳng lên cái giường to rộng dị thường của mình. Lúc này Long Nhất mới chú ý nhận ra là cái giường này so với cái ở trong không gian giới chỉ của hắn hoàn toàn giống nhau. Có lẽ Đông Phương Uyển sợ đổi giường Long Nhất ngủ không quen.

Long Nhất nằm xuống một lúc, rồi bước vào phòng tắm sang trọng nằm ở phía sau phòng ngủ.

Long Nhất sáng khoái nằm xuống trong làn nước ấm áp của bồn tắm, hơi nước làm cả phòng tắm biến đổi đậm đặc hơn, dưới ánh sáng mờ nhạt của ma pháp đăng, hiện ra vẻ mông mông lung lung, làm người ta có cảm giác không chân thực. Đôi khi Long Nhất cảm thấy mình đang trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh, chẳng biết rõ đây là hiện thực hay là giấc mơ của bản thân, một giấc mơ diễn ra vô số lần. Hắn thường có cảm giác mỗi chuyện mình trải qua ở thế giới này cũng đã xảy ra trong tiền thế. Hay là suốt đời người dù cho ở không gian khác nhau địa vị khác nhau thì cuộc sống lại cũng diễn đi diễn lại không có biến đổi gì. Việc này cũng giống như xem một bộ phim được chiếu đi chiếu lại, còn bản thân là nhân vật chính trong phim. Hắn không ngừng lặp đi lặp lại cuộc sống chính mình.

"Nhãi con! Người đã biến thành đa sầu đa cảm giống mấy bà có chồng từ hồi nào thế?" Vào lúc này, một giọng nói âm u trầm thấp vang lên trong ý thức hải của Long Nhất.

Long Nhất giật mình tỉnh lại, biết ngay thanh âm này chính là bóng đen sống nhờ trên người mình lâu nay không thấy hiện thân. Hắn không có hảo ý hỏi: "Huynh đệ, không biết nghe lén tâm sự của người khác là hành vi rất vô sỉ hay sao?"

"Khęc khęc khęc! Ai mà thèm biết mấy cái sự tình sâu não ấy của người. Chính là người mạnh mẽ dồn cho ta biết đấy."

Hắc ảnh cười nói, tiếng cười phát ra như tiếng vật cứng cạo lên pha lê rin rít xói thẳng vào tai, khiến người nghe thật có thể đảo lộn khí huyết mà chết.

Long Nhất toàn thân run bần bật, kêu: "Huynh đệ! Đừng cười nữa.

Cười nữa ta đến phải ngắt xiù mất."

"Không biết thưởng thức, âm thanh mỹ diệu như thế mà bảo khó nghe." Bóng đen tựa hồ đã bị Long Nhất tiêm nhiễm, lời lẽ bất giác đã mang theo ngữ khí lưu manh vô lại.

"Được rồi, thời gian gần đây ngươi bình thường như bốc hơi, làm ta còn tưởng ngươi ngủ rồi nữa kia." Long Nhất cười bảo.

"Ta mà có thể ngủ? Nếu như thế giới này chỉ còn lại một sinh mạng cuối cùng thì sinh mạng đó chắc chắn phải là ta." Thanh âm phiêu hốt của bóng đen phun ra xú khí.

"Ha ha, đúng là thối đuôi bò. Ngươi nghĩ ta không biết ngươi bị cái lão rồng đó đánh bị thương, tu dưỡng lâu như thế mà chỉ khôi phục lại một chút a." Long Nhất cười phản bác.

Bóng đen lập tức trầm mặc, lâu sau mới âm u thốt: "Nếu không phải vì cứu xú tiểu tử ngươi thì ta có thể bị thương sao?"

"Ta biết rồi! Ngươi đúng là không tệ, ân nhân cứu mạng. Tóm lại có một ngày ta sẽ báo đáp ngươi." Long Nhất biết bóng đen nói đúng là sự thật, nhắc lại quả thật là hấn đã cứu mạng mình, vì thế đối với hấn trong lòng rất là cảm kích.

"Hắc hắc, ngươi báo đáp ta bằng cái gì?" Ngữ khí bóng đen tựa hồ rất là vui vẻ.

"Đợi vong linh ma pháp của ta đạt tới cảnh giới pháp thần, nhất định sẽ giúp ngươi kiếm một thân thể đẹp đẽ nhất để giúp ngươi sống lại." Long Nhất cười nói. Đây đúng là lời từ tận đáy lòng, nhưng vấn đề chỉ là đạt được tới cảnh giới đó không biết là phải tới năm khi tháng ngựa nào nữa.

"Kỳ thật báo đáp ta cũng không khó, nếu có ngày người gặp được Quang Minh chi thần, cứ bắn hạ hẳn xuống nướng chín luôn là được." Bóng đen bảo.

"Oa, ta bảo này huynh đệ, người quả thật là ác tâm nha, không ngờ lại bảo ta ăn điều nhân, nếu ta bắn hạ hẳn xuống, tặng người làm sủng nam thì thế nào?" Long Nhất hắc hắc cười hỏi.

"Sủng nam?" Bóng đen làm bầm tự nhủ, đột nhiên cười lên, giọng cười có thể làm người ta sồn tóc gáy vang lên làm Long Nhất phải nín cả thở.

"Tốt, cái này là người nói đó." Hắc ảnh ngừng cười đáp.

Long Nhất hai mắt trắng dã. Bóng đen này có khi bị bệnh thần kinh. Quang Minh thần có tồn tại hay không vẫn còn là một vấn đề. Cứ cho là quả thật có tồn tại đi, bản thân mình làm sao có khả năng làm đối thủ chứ? Nhưng bóng đen này xem ra lại có vẻ rất thành thật.

Long Nhất làm bầm trong lòng rồi đứng lên ra khỏi bồn tắm. Đột hẳn nhiên cảm thấy một tia âm ấm di chuyển trên thân mình, cuối cùng dừng lại trên cái thân thô dài của tiểu huynh đệ mình. Long Nhất xoay chuyển ý nghĩ, liền biết chắc là bóng đen trong ý thức hải đang dòm lén thân thể mình.

"Thế nào hả? Vốn liếng huynh đệ ta hùng hậu ha." Long Nhất hắc hắc cười hỏi.

"Nhỏ như con trùng đất, thật đúng là đáng xấu hổ, ta ghét phải nói chuyện với người, đồ gian manh." Hắc ảnh âm u bùi ngùi nói, giọng nói vừa ngưng là đã biến mất trong ý thức hải.

"Đố kị, tên gia hỏa này nhất định là đố kị." Long Nhất khó chịu thầm nói, không ngờ dám bảo cái vòi voi thiên phú dị bẩm của hắn là con sâu đất, chắc chắn là đồ mắt đố kỵ. Hắn nghĩ lại, bóng đen không có thực thể thì so với thái giám cũng không khác chi lắm, tâm lý tự nhiên không bình thường rồi.

Long Nhất người trần như nhộng nghênh ngang ra khỏi phòng tắm. Đây là đêm đầu tiên hắn trở về, hoàn toàn không buồn ngủ chút nào. Hắn mở rộng cửa sổ, nửa nằm nửa ngồi trên giường nhìn lên mặt trăng bàng bạc trên trời cao tới ngẩn ngơ. Không tự chủ được, hắn nhớ lại nữ nhân đầu tiên hắn gặp được sau khi rời khỏi Đẳng Long thành, trên mặt có một khối thai kí màu huyết hồng, là Ti Bích. Chỉ chớp mắt một cái, đã hơn hai năm nhẹ nhàng trôi qua rồi, nàng có còn nhớ tới hắn không? Ngày đó nữ nhân vì yêu mà chạy trốn khỏi hắn giờ có còn yêu hắn như cũ không?

Đối với nữ nhân hắn yêu đầu tiên tại thế giới này, Long Nhất tự thấy khó thể quên nổi. Trong thời gian này tin tức liên quan đến Thánh Nữ Ti Bích trên đại lục rất ít, làm cho Long Nhất không biết chút tin tức nào của nàng.

Long Nhất đột nhiên nhớ ra Tây Môn Nộ chẳng phải đã giao cho hắn Thiên Võng đội hai và ba sao. Không gì bằng để cho chúng tìm nơi hạ lạc của Ti Bích thay cho mình.

Thiên Võng không đâu không có. Long Nhất điều này thì đã biết. Muốn tìm tin tức của một nữ nhân thôi thì không phải là đặc biệt khó khăn gì. Chỉ là Tây Môn Nộ nếu biết mệnh lệnh đầu tiên của hắn là tìm kiếm nữ nhân, không biết sẽ có cái biểu tình thế nào? Chắc là thập phần tuyệt vời đây. Long Nhất trong lòng thầm nghĩ.

Đã nghĩ thông được vấn đề này, tâm tình Long Nhất liền nhanh chóng thay đổi thoải mái hơn. Hắn khoanh chân ngồi trên giường bắt

đầu minh tưởng.

oOo

Cũng vào lúc này, Nam Cung Hương Vân cũng là cả đêm khó ngủ. Một mặt là do những điều ngạc nhiên Long Nhất mang đến cho nàng. Cái đồ ăn hại trong mắt nàng lại đột nhiên biến thành tuyệt đỉnh cao thủ, cái kiểu biến đổi này khiến nàng vốn có ấn tượng xấu lúc đầu thật khó mà tiếp thu được. Mặt khác là hoàng đế đã mở kim khẩu mà ban cho ngày cưới. Chỉ còn lại một tháng là nàng phải chịu gả làm vợ cái tên gia hỏa làm nàng chán ghét ấy. Điểm này làm nàng càng không thể chịu được.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu Nam Cung Hương Vân liền không ngừng lướt qua lướt lại biểu tình nụ cười xấu xa của Long Nhất, nhớ lại cái cảm giác huyễn hoặc lúc vô tình **ng chạm với cái thứ quý quái đó của hắn, nhớ lại lúc hắn kéo tay mình mà chạy. Càng cố gắng khống chế, những hình ảnh đó lại càng khoan thẳng vào trong tâm trí nàng.

"Tây Môn Vũ xấu xa! Ta hận ngươi thấu xương." Nam Cung Hương Vân kéo chăn lên trùm kín đầu, bực bội hét to ở trong chăn.

Sáng sớm hôm sau, Nam Cung Hương Vân tóc tai bù xù, cùng với hai mắt quầng thâm xuất hiện tại phòng ăn làm Nam Cung phu nhân kinh dị một phen.

"Tam tỷ, tối qua tỷ đi làm ăn cướp à?" Nam Cung Mỗ khoa trương hét to.

"Ngậm miệng lại, không ai bảo ngươi câm đâu." Nam Cung Hương không hài lòng trừng mắt lờm đờm một phát.

Nam Cung Nỗ lè lưỡi ra, đột nhiên làm bầm nói: "Có lẽ đệ nên đi tìm

để nói tỳ phu phải quản thúc tỳ, để tránh lúc nào cũng bị tỳ ăn hiếp."

Nam Cung Hương Vân nhảy dựng lên như con mèo bị dẫm phải đuôi, cật lực gõ cái cốp lên đầu của Nam Cung Nỗ, dữ dằn nói: "Không cho phép nhắc tới tên xấu xa đó, cũng không cho phép người gọi hấn là tỳ phu, cẩn thận ta đập bẹp người đó."

Nam Cung Nỗ rút đầu rút cổ, nhìn tỳ tỳ bạo nộ, vuốt vuốt đầu ủy khuất núp ra sau lưng Nam Cung phu nhân.

"Hương nhi, con làm cái gì thế? Sao mà vô duyên vô cớ phát sùng lên vậy?" Nam Cung phu nhân quở trách.

Nam Cung Hương Vân cầm đũa lên tức giận ngoáy ngoáy vào chén vài lần, vẻ mặt lộ ra biểu tình phẫn nộ bất bình.

"Nương thân, con không gả cho tên xấu xa Tây Môn Vũ đâu. Người nghe cho rõ đây, con không gả cho hấn đâu." Nam Cung Hương Vân đột nhiên hướng về Nam Cung phu nhân thét lên, trong khóe mắt đã hơi ươn ướt.

Nam Cung phu nhân khẽ run lên. Nha đầu này từ nhỏ tới lớn tính rất ngang bướng, hơn nữa nóng nảy quật cường như cái đầu trâu. Từ lúc hiểu biết đến giờ chưa bao giờ khóc. Tính lại, chỉ có lúc còn nhỏ, do bất mãn phụ thân thay nàng quyết định việc hôn nhân đã chạy qua Tây Môn gia tộc làm náo loạn một trận, kết quả bị phụ thân tức giận đấm một phát, nàng ươn ngạnh chỉ cắn đến rách môi chứ không hề kêu một tiếng. Thế mà bây giờ không ngờ lại khóc.

Nam Cung phu nhân tiến lại ôm lấy mái đầu bù xù của con gái, thờ dãi: "Nương thân cũng biết là bất công cho con. Nhưng hoàng đế đã nói ra, hôn sự này đã vô phương thay đổi, hay con muốn phụ thân vì kháng chỉ mà chịu tội?"

"Nhưng... nhưng nữ nhi thật sự không muốn gả cho hấn." Nam Cung Hương Vân sứt sứt nói. Trong lòng nàng đương nhiên cũng hiểu rõ, chỉ là muốn phát tiết một phen thôi.

Nam Cung Nỗ nấp sau cái bàn thò đầu ra nói: "Tam tỷ, đệ nghĩ tỷ phu thật là tốt a. Người thì đẹp trai, bổn sự lại cao, tỷ không phải trước đó tị hiềm là tỷ phu bổn sự quá thấp sao? Hiện tại còn cao hơn tỷ còn bất mãn cái gì?"

Nam Cung Hương Vân trừng mắt nhìn đệ đệ mình, trong lòng tự nhiên có chút mơ màng. Đúng thật, hiện tại hấn trở nên lợi hại đến thế, tại sao mình vẫn cứ kháng cự như vậy? Phải rồi, đúng là vì nhân phẩm của Tây Môn Vũ. Hấn đã làm hại bao nhiêu nữ nhi, hơn nữa lại còn có sắc đảm bao thiên dám cường bạo với Long Linh Nhi công chúa. Tính ra hấn có biến ra lợi hại hơn nữa cũng chỉ là đồ giẻ rách thôi.

Không được, vô luận thế nào nàng cũng phải nỗ lực ngăn chặn cuộc hôn nhân này. Cái tên Tây Môn Vũ xấu xa đó, ở bên ngoài thoải mái như thế sao còn quay lại làm gì. Mình đã vui vẻ được một chút vì cứ tưởng là hôn ước đó đã trở thành vô nghĩa, ai ngờ hấn lại xuất hiện làm cuộc sống hạnh phúc của mình đảo lộn từng phèo. Nam Cung Hương Vân trong lòng tức tối tự nhủ.

Chương 223: Cố nhân, Thập Bát Liên Trảm

Dịch: 123abc

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất đang nằm trên bãi cỏ trong viện tử của mình, miệng ngậm một lá cỏ xanh dài, vừa ngâm nga một tiểu khúc không tên, vừa nhịp nhịp hai chân trên mặt đất. Ánh dương quang nhu hòa nhẹ nhàng chiếu lên người hắn. Tiểu Y an tĩnh ngồi ở bên cạnh, tay chống cằm không biết đang nghĩ cái gì, Man Ngưu thì ngồi ở chỗ xa xa một chút, lau đi lau lại Lục Ngọc Tài Quyết trong tay. Còn Lệ Thanh, tên tiểu tử này đại khái không biết hôm qua đã bị dính cái gì, hôm nay không ngờ đóng cửa không ra.

"Ha." Long Nhất đột nhiên hét lên một tiếng phá tan bầu không khí an nhàn tĩnh lặng đó, ngồi bật dậy, tay chân vung vẩy trông rất bất nhã. "Đi thôi, chúng ta đến luyện binh trường xem nào." Long nhất vừa đứng dậy, nghênh ngang ra khỏi viện tử.

Luyện binh trường nằm phía cực tây tại Đằng Long thành. Cuồng Long quân đoàn hiện đang đóng tại đó huấn luyện, còn Bạo Hùng dong binh đoàn do Hùng Bá chỉ huy cũng tạm thời được an bài tại đó. Long Nhất đi đến cửa binh doanh, quan sát một lúc, hài lòng gật gật đầu.

Doanh trại này phòng thủ thập phần nghiêm ngặt, trạm ngầm trạm nổi bố trí vô cùng xảo diệu hợp lý. Thủ vệ cầm binh khí sáng lấp lánh đầy sát khí.

Long Nhất không nói tiếng nào, dẫn Man Ngưu và Tiểu Y cùng tiến vào trong. Một hàng thủ vệ leng keng bày ra đao trận, một tên đầu mục chạy đến, nói: "Tây Môn nhị thiếu gia! Để tôi đi vào thông báo một tiếng, xin người đợi cho."

"Thông báo cái rắm! Biết ta là ai mà còn dám cản ta, người thật chán sống rồi!" Long Nhất liền nhíu mày, trừng mắt một cái, đưa tay đẩy tên đầu mục thủ vệ này.

Tên đầu mục cắn răng cắn lợi, hiển nhiên là cực kỳ tức giận, nhưng cũng gắng nhẫn nại, giơ tay ra chắn trước mặt Long Nhất, nói: "Tây Môn nhị thiếu gia, người đừng làm khó tiểu nhân, đây là binh doanh trọng địa, xin thứ cho tiểu nhân tuyệt đối không dám để người qua."

"Đắc tội với ta người có biết sẽ thế nào không?" Long Nhất hắc hắc cười âm u nói.

"Quân lệnh như sơn. Cho dù tiểu nhân có chết cũng tuyệt đối không thể kháng lại quân lệnh." Tên đầu mục này tự biết thủ đoạn của Tây Môn nhị thiếu gia, đắc tội với hắn chết là chuyện nhỏ, nhưng đáng sợ là hắn còn xả giận lên những người thân. Nhưng bất quá tên đầu mục từ nhỏ là cô nhi, vì thế cũng không sợ bị báo phục. Cùng lắm là chết chứ gì, nghĩ vậy hắn ưỡn ngực ngẩng đầu cao ngạo đối mắt với Long Nhất.

Long Nhất từ không gian giới chỉ lấy ra cự kiếm, kê lên cần cổ của tên đầu mục. Những tên thủ vệ phía sau lập tức lao xao hẳn lên, tên nào cũng dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Long Nhất, nhưng không có tên nào dám cả gan lên tiếng. Tên đầu mục quả thật rất cứng cỏi, tuy biểu hiện có chút sợ hãi, nhưng hoàn toàn không thốt ra tiếng nào. Gã ngẩng cao đầu rồi nhắm mắt lại.

"Ha ha ha! Tốt! Có cốt khí! Người tên là gì?" Long Nhất thu hồi cự kiếm, mỉm cười vỗ vỗ vai tên đầu mục rồi hỏi.

Tên đầu mục mở hé mắt. Nhìn thấy biểu tình của Long Nhất như thế, trong lòng biết đã qua được một kiếp, nhanh chóng nói: "Tiểu nhân là tiểu đội trưởng đội hai doanh thứ ba Cuồng Long quân đoàn tên Nhiếp Tiểu Sơn."

"Nhiếp Tiểu Sơn! Được! Ta nhớ người rồi! Giờ tiến vào thông báo một tiếng đi." Long Nhất cười nói. Cuồng Long quân đoàn quả nhiên danh bất hư truyền. Quân kỷ nghiêm khắc như vậy, thực lực chiến đấu rõ là không yếu. Tên tiểu đội trưởng Nhiếp Tiểu Sơn này cũng không tệ, ngày nào đó thu phục hẳn mới được.

Một lúc sau, Nhiếp Tiểu Sơn chạy trở về báo, có lệnh cho qua.

Ba người Long Nhất bắt đầu tiến vào. Vừa tiến vào đã thấy hàng hàng thạch ốc như rừng, thỉnh thoảng có tiểu đội sĩ binh có vũ trang tới lui tuần tra, xa xa truyền lại lớp lớp âm thanh của binh sĩ thao luyện, uy vũ hùng tráng, làm Long Nhất trong lòng rất là kích động.

Long Nhất gọi lại một đội sĩ binh, hỏi rõ vị trí hiện tại của Bạo Hùng dong binh đoàn.

Từ xa, Long Nhất thấy bên ngoài doanh trại của Bạo Hùng dong binh đoàn đứng đầy binh sĩ, tầng tầng lớp lớp thanh âm huyền ảo truyền lại. Long Nhất lòng trầm xuống, không lẽ đám Hùng Bá phát sinh xung đột với người ta. Lúc tiến lại gần, Long Nhất phát hiện sự thật không phải như thế, bọn binh sĩ vây xung quanh mắt đều sáng rực lên, miệng chảy nước dãi tùm lum lộ ra nụ cười dâm dăng, vẻ mặt hùng hực xuân tình.

Long Nhất rướn người nhìn, mới phát hiện Hùng Bá đang chỉ huy

Đại Hùng dong binh đoàn diễn tập đội hình. Lúc này Long Nhất mới biết tại sao Bạo Hùng Dong binh đoàn diễn tập mà lại có nhiều binh sĩ vây quanh như thế, đó là có nữ nhân. Có nữ chiến sĩ, có nữ pháp sư, mà còn có nhiều cô rất xinh đẹp. Bọn thanh niên ngày ngày bị quản tại binh doanh để thao luyện dương khí quá nặng, ngẩng đầu cúi đầu toàn là động vật giống đực, bây giờ thấy trong doanh tự nhiên lại có nữ nhân thì sao chịu được. Kết thúc buổi huấn luyện thì cả bọn vẻ mặt dâm đãng trâng tráo nhìn chăm chăm các cô không chớp mắt.

Xem ra yêu cầu sinh lý của binh sĩ cũng cần phải có biện pháp giải quyết đây. Ngày ngày năm chọi một thật là khó tiêu thụ, Long Nhất trong lòng mỉm cười ngẫm nghĩ.

"Mấy tên quý nhi tử các người đứng ló ngó ở đây làm cái gì, nhanh nhanh lăn về." Một tiếng gầm lớn đột nhiên truyền lại, vang vọng trong tai mỗi cá nhân. Bọn xưng là tối tinh duệ binh sĩ của Cuồng Long đế quốc giật mình một trận, tiếng hét vừa dứt là toàn bộ chuồn hết.

Long Nhất nhẹ nhàng xoay người, nhìn xa xa có một đội sĩ binh giáp trụ từ đầu tới chân. Hắn biết rằng đây chính là đội quân cảnh trong quân đội, thực lực cường hãn phi thường, từ tướng quân đến tiểu binh, gặp họ đều không dám phát tác.

Lúc này, tên đội trưởng ấy cũng liếc nhìn Long Nhất một cái, cái mục quang khinh bỉ ấy thật sự là quá quen thuộc. Đột nhiên, con người Long Nhất co rút lại. Hắn đã nhớ ra, ngày đó kẻ đến Cẩm Thiên giam ngục cứu hắn ra chính là tên gia hỏa này, cái kiểu nhìn khinh bỉ ấy thật sự nhìn một lần là không thể quên được.

Hùng Bá cũng đã thấy Long Nhất, hạ lệnh đình chỉ luyện tập, dẫn mấy trăm người tiến đến.

"Thuộc hạ Hùng Bá tham kiến thiếu gia." Hùng Bá khom người nói.
"Tham kiến thiếu gia." Sau lưng vài trăm người cùng lúc đồng thanh cung kính hô lên.

Long Nhất phẩy tay, mỉm cười nói: "Các người tiếp tục đi. Ta đi chào người quen cũ đã."

Long Nhất nói rồi quay lại đi đến đội quân cảnh, đứng lại trước mặt tên đội trưởng, cười hắc hắc nói: "Chúng ta tính ra cũng là lão bằng hữu a."

Trong mắt tên lĩnh đội lướt qua một tia kinh ngạc, hừ lạnh một tiếng quay người định đi, hiển nhiên không muốn hoặc không thèm nói chuyện câu nào cùng Long Nhất.

Long Nhất nhú mày, chân điểm nhẹ đuổi theo, bàn tay vỗ vào vai hắn. Tên đội trưởng mặc toàn thân giáp trụ nặng nề không ngờ lại linh hoạt né sang một bên, một đạo hàn quang đánh tới tay của Long Nhất, tốc độ nhanh vô bì, một điểm cũng không nương tay. Nếu là ở trên chiến trường, tên này đúng là một cỗ máy sát nhân thuộc vào loại cao cấp.

Long Nhất bàn tay không rút lại mà còn tiến tới, ngón tay như thiểm điện điểm lên thanh đao, chỉ nghe keng một tiếng, thân đao đang bổ tới bị chấn lệch đi.

Đội trưởng đội quân cảnh chấn động toàn thân, bị một cỗ lực lượng cường đại chấn lui hai bộ, tay phải cầm đao đau ê ẩm, không tránh khỏi run rẩy nhẹ. Lúc này hắn mới nhìn tên thanh niên trước mắt. Hai năm trước là một gã phế vật vất vả mũi chưa sạch, thật không ngờ nổi hiện tại có thể tay không một chiêu bức hắn thối lui. Tuy là lúc công kích đã bảo lưu năm phần dư lực, nhưng vẫn làm hắn chấn kinh

không ngớt.

Long Nhất cười, hướng về tên đội trưởng đội quân cảnh nói: "Ngạc nhiên hả? Hay là chúng ta tỉ thí một phen?"

Đội trưởng đội quân cảnh nhẩn thần bắt đầu ngưng trọng, hai tay nắm đao hình thành tư thế chiến đấu, động tác của hắn đã có thể thay cho câu trả lời.

Mấy tên binh sĩ đội quân cảnh khác lập tức tản ra một bên, hơn nữa mấy binh sĩ bên cạnh đã chú ý tới Tây Môn nhị thiếu gia khiêu chiến vị đội trưởng đội quân cảnh quý thần cũng phải sợ, lập tức vô cùng hứng thú vây quanh. Trong quân ngũ tỷ thí thế này không phải là hiếm thấy, nhưng mà đối đầu ở cấp độ này thì thật hiếm có.

Tiên phát chế nhân, đội trưởng đội quân cảnh đứng đối diện Long Nhất vài giây, trầm hống một tiếng phát động công kích, trên đao phát ra một phiến đao ảnh, trong đăm lam đấu khí bất ngờ lộ ra màu huyết hồng, huyết tinh sát khí toát ra lập tức làm người ta rét tới tận xương.

"Phượng Hoàng đấu khí?" Long Nhất trong lòng thật sự giật mình.

Tên đội trưởng đội quân cảnh này xuất ra đấu khí có thuộc tính vô cùng giống với Phượng Hoàng đấu khí, nhưng hình như còn cao hơn Phượng Hoàng đấu khí một tầng, đặc biệt là còn tỏa ra huyết tinh chi khí nồng nặc làm người ta muốn nghẹt thở.

Long Nhất thân ảnh như gió cuốn tránh né, làm người nhìn hoa cả mắt. Lần lượt những đòn công kích của đội trưởng đội quân cảnh đánh vào khoảng không, không thể chạm tới nổi một góc chéo áo của Long Nhất.

Tên đội trưởng đội quân cảnh càng đánh càng hăng, Long Nhất trong

lòng càng lúc càng giật mình. Tên gia hỏa này năng lực ứng biến thật kinh người, không ngờ có thể nhận ra được quy luật thân pháp của Long Nhất, trong lúc công còn biến hướng, suýt tí nữa là có thể chém tới Long Nhất.

Quan sát kỹ càng một hồi, Long Nhất khẳng định đấu khí của tên đội trưởng này có vài phần liên quan với Phượng Hoàng đấu khí. Hẳn nhớ Phượng Hoàng đấu khí vốn ngàn năm trước là của Hỏa Diễm sơn trang, lẽ nào tên đội trưởng đội kỹ luật này là một mạch sót lại của Hỏa Diễm sơn trang?

Long Nhất bắt đầu phản kích, rút cự kiếm ra, vận khởi Cuồng Long đấu khí gia truyền. Cuồng Long đấu Phượng Hoàng, ai mạnh ai yếu đây?

Kết quả khỏi nhìn cũng biết, Long Nhất cho dù không dùng công pháp nào khác, nhưng chỉ bằng thực lực đại kiếm sư của hắn, đội trưởng đội quân cảnh vốn chỉ cấp kiếm sư tuyệt đối không phải là đối thủ.

Long Hình kiếm khí màu lam đậm gầm lên đánh tới hướng tên đội trưởng đội quân cảnh, công khí lạng lẹ bức binh lính vây quanh xem lùì lại liên tục.

Điều khiến Long Nhất cảm thấy kỳ quái là, tên đội trưởng đội quân cảnh hoàn toàn không bị chấn bay về sau như hắn nghĩ, tuy có thảm hại, nhưng vẫn đứng vững ở đó.

Long Nhất nhíu mày, khoe miệng lộ ra một nét cười thâm ý, cự kiếm trong tay bạo xuất thâm lam kiếm mang, trầm giọng gầm lên: "Xem Cuồng Long Thập Bát Liên Trảm của ta."

Cự kiếm của Long Nhất bắt đầu vũ động, chém liền mười tám nhát

với tư thế khác nhau. Một con rồng lớn màu lam sẫm đột nhiên hình thành tại không trung, điên cuồng phóng với tốc độ thiểm điện về hướng đội trưởng đội quân cảnh. Những người đứng quanh xem đồng loạt giật mình. Cuồng Long Thập Bát Liên Trảm trong truyền thuyết, năm đó khiến địch nhân nghe tiếng là đã kinh hồn bạt vía, không ngờ nay tái xuất hiện.

Cuồng Long Thập Bát Liên Trảm nếu không đạt được cảnh giới đại kiếm sư thì không có khả năng thi triển, hơn nữa phải có khả năng khống chế vô bì với đấu khí của mình mới có thể thi triển được. Mà lần xuất hiện trước của Cuồng Long Thập Bát Liên Trảm là do Tây Môn gia chủ đời trước, tức là gia gia của Tây Môn Vũ, thi triển.

Chỉ nghe oanh một tiếng, thân thể của đội trưởng đội quân cảnh bị đánh bay văng lên, lại nghe ầm một tiếng rơi xuống mặt đất. Mãi lâu sau, hắn mới có thể cố gắng đứng lên, vừa đứng vững, trên chiếc mũ sắt nặng nề chỉ hở ra cặp mắt đột nhiên xuất hiện vô số vết nứt, bang một cái vỡ thành bốn năm mảnh. Lúc này, toàn trường tĩnh lặng vô thanh, tựa hồ như cả gió cũng đã ngừng thổi.

Chương 224: Âm mưu bí mật

Dịch: 123abc

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Nhìn mũ giáp đội trưởng đội quân cảnh vỡ nát lộ ra dung mạo, Long Nhất ngó ra nhìn.

Đầu trọc lóc không có nổi một cọng tóc, mi mắt kéo dài, đôi chân mày thô đậm, hơn nữa trên mặt có vô số dấu đao. Thật là quen thuộc, quả thật rất quen thuộc. Long Nhất lầm bầm trong tâm, đột nhiên một tia chớp đánh thẳng vào nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn, làm Long Nhất lập tức biến hẳn sắc mặt. Tướng mạo này và tiền thế của mình sao lại giống nhau vậy a.

"Người thắng rồi, Tây Môn nhị thiếu gia." Đội trưởng đội quân cảnh trừng trừng nhìn Long Nhất cả nửa ngày, rồi chậm rãi nói. Tên tiểu tử này thật làm gã rất kinh dị. Chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi, từ trung cấp chiến sĩ đạt đến cảnh giới vô số người cả đời không đạt được là đại kiếm sư, cái kiểu tiến bộ cấp tốc này đơn giản là làm người ta không cách nào tiếp thu nổi.

Long Nhất định thần trở lại, từng bước từng bước tiến đến trước mặt đội trưởng đội quân cảnh, cười hắc hắc, khẽ nói: "Nếu như ngươi lúc này dùng toàn lực, cũng khả dĩ có thể đỡ được Cuồng Long Thập Bát Liên Trảm của ta."

"Tây Môn thiếu gia nói thế có ý gì?" Đội trưởng đội quân cảnh run khẽ, giọng nói không đổi hỏi ngược lại.

"Ta có ý tứ gì có cần phải nói rõ ra không? Nếu như ta đoán không sai, người thực lực có lẽ đã đạt đến đại kiếm sư, chỉ là vì sao người ẩn tàng thực lực, cái này ta cũng không ép hỏi." Long Nhất dùng giọng nói chỉ hai người nghe được cười nói.

Đội trưởng đội quân cảnh ánh mắt lóe sáng, nhìn cái tên thanh niên xem có vẻ thờ ơ này, khẽ thở dài, nói: "Tây Môn nhị thiếu gia, người thật sự thay đổi rồi, trở thành thâm bất khả trắc, ta thật sự nghi ngờ người rốt cuộc có phải là Tây Môn Vũ không."

Long Nhất đắc ý cười phồng mũi. Lời này của hắn nghĩa là đã thừa nhận mình, nói cách khác màu lam sẫm hắn nhìn thấy lúc thi triển chiêu Thập Bát Liên Trảm đó tịnh không phải là hoa mắt.

"Hắc hắc! Đừng có sùng bái ta thế, ta chỉ là gặp được vài kỳ ngộ mà thôi. Phải rồi, không biết vị đại ca này xưng hô như thế nào?"

"Tại hạ là Cừ Phục, Cường Long Quân Đoàn trung đội đội trưởng của đại đội quân cảnh số một." Cừ Phục trả lời.

"Cừ Phú (lắm hận thù)? Cái tên này không hay lắm à nha." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Là phục trong khôi phục, không phải là phú trong địa phú." Cừ Phục hơi có chút gượng gạo hồi đáp.

"Cừ Phục. Cừ Phục, nói ngược lại không phải phục cừ sao? Tên thật là hay a." Long Nhất cười vỗ vỗ lên vai của Cừ Phục, không quản người ta có nguyện ý hay không.

Trong mắt Cừ Phục lóe lên một tia kì dị, nhìn sang một bên không nói tiếng nào.

"Chỉ là đệ có một vấn đề, xem đấu khí của người tựa hồ có chút giống với phượng hoàng đấu khí của Phượng Hoàng gia tộc, không biết..."

"Đấu khí của tại hạ là gia truyền, hoàn toàn không có liên hệ gì với Phượng Hoàng gia tộc."

Long Nhất chưa kịp hỏi xong, Cừ Phục liền lên tiếng cắt ngang trả lời.

"Trả lời lẹ như thế, có quý gì đây?" Trong lòng Long Nhất thầm nghĩ.

"Ta vẫn còn quân vụ cần xử lí, không phụng bồi nữa." Cừ Phục nói xong liền xoay người tiến bước về nơi xa xôi.

Long Nhất nhìn theo bóng lưng Cừ Phục xa dần. Có chút trầm ngâm.

Lúc này binh sĩ vây quanh đã dần dần tản ra, Tây Môn Nhị thiếu gia và Cừ Phục một trận tỷ thí thần sầu quỷ khốc, trong chớp mắt đã truyền đi khắp quân doanh. Hình tượng của Tây Môn Nhị thiếu gia trong quân đã khác hẳn ngày trước. Cuồng Long quân đoàn nhìn theo một cách nào đó mà nói là tư binh của Tây Môn gia tộc, lĩnh lương thưởng của quốc gia, lòng trung lại không đặt ở hoàng đế Long Chiến.

Long Nhất thì triển ra Cuồng Long Thập Bát Liên Trảm trong thần thoại của Cuồng Long Quân Đoàn đánh bại Cừ Phục, cái loại thực lực này làm sao không được binh sĩ sùng bái chứ.

Long Nhất dẫn Tiểu Y và Man Ngưu đi đến doanh trại của Bạo Hùng dong binh đoàn, gọi Hùng Bá và hai phó đoàn trưởng đến đàm luận.

Long Nhất vừa ngồi lên ghế. Tiểu Y ở sau lưng hắn dấm bóp đôi vai, lâu lâu lại còn phụng thị trà nước cho hắn, thật đúng là cực kì hưởng thụ.

Next : sextalk.sexviet/showthread.php?t=99722&page=27

"Hiện tại các người đã vào quân doanh. Các người cũng coi như là binh sĩ, huấn luyện trước đây của các người so sánh với huấn luyện chân chính của quân đội còn có một khoảng cách. Hơn hai ngày nay ta đã làm ra được một phương án huấn luyện, các người cần một phương pháp huấn luyện cường độ cao hơn và có biện pháp khoa học hữu hiệu hơn." Long Nhất chậm chậm mở miệng, trong mắt lấp lánh một tia tiểu ý làm người ta bất an.

"Thiếu gia, sau này chúng tôi có thể ra chiến trường không." Hùng Ba hai mắt to như cặp chuông đồng nhìn Long Nhất, trên mặt toát ra sắc thái hưng phấn.

"Muốn ra chiến trường à? Sau này sẽ có cơ hội thôi, chỉ sợ lúc đó các người giết người tới run tay." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Run tay? Hùng Bá ta càng giết càng mạnh mẽ, đến bao nhiêu giết bao nhiêu, giết cho tới thiên hôn địa ám, máu chảy thành sông." Hùng Bá vỗ bình bịch lên bộ ngực to lớn, toàn thân trên dưới đột nhiên tỏa ra khí tức phệ huyết.

Long Nhất nhíu mày, trước đây sao hắn không hề cảm nhận thấy trên thân hắn có cái loại khí tức này? Thật ra đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây?

"Các người thông báo cho thủ hạ, bảo chúng luyện tập cho tốt, đợi ta tới, thống lĩnh toàn quân. Toàn bộ để cho ta dẫn binh ra lệnh, sau

này không gây ra trò cười gì mới được." Long Nhất ngả người dựa vào lưng ghế nói.

Vào lúc này, Long Chiến vừa kết thúc buổi chiều sớm đang phiến muộn đi đi lại lại trong ngự thư phòng, đột nhiên hấn ngừng lại, vỗ lên bàn một chường, một cổ khí mạnh mẽ xuất ra, chiếc bàn vô thanh vô tức biến thành một đồng bụi phấn. Lão giận dữ nói: "Tây Môn gia tộc, Đông Phương gia tộc và cả Nam Cung gia tộc, sẽ có một ngày ta tiêu diệt hoàn toàn các ngươi, tru diệt toàn bộ dòng tộc các ngươi."

"Bệ hạ bất tất phải nổi nóng như thế, tạm thời cứ để chúng đặc ý một lúc đi, đến lúc không phải là bệ hạ muốn tròn thì tròn, muốn dẹt thì dẹt sao?" Một thanh âm âm u đột ngột xuất hiện trong phòng, cùng lúc một bóng hình cũng chầm chậm xuất hiện bên trong thư phòng.

"Quân sư, ta thật không nuốt nổi cục tức này. Lão hồ ly Tây Môn Nộ này càng ngày càng không thêm để ta trong mắt, hôm nay không đợi ta đồng ý, tự tiện quyết định để cho Tây Môn Vũ tiểu tử trở thành Thiên tướng, lĩnh một vạn năm ngàn binh mã. Thật sự có lý nào như thế?" Long Chiến phẫn nộ tung một cước làm cái ghế nát thành từng mảnh rồi hồng hộc thở.

"Bệ hạ không cần phải tức giận, cái chuyện này không phải là cơ hội tốt của chúng ta sao. Hấn muốn binh mã thì cho hấn, đến lúc đó bí mật đưa mật thám vào trong, lúc nào cũng có thể khống chế nhất cử nhất động của Tây Môn Vũ không phải là tốt sao." Cái bóng hình được gọi là quân sư từ tốn nói.

"Quân sư, tên tiểu tử Tây Môn Vũ đó vốn dĩ hai năm trước chỉ là một tên con cháu nhà giàu bất học vô thuật, vốn dĩ không khó đối phó, sớm biết thế này lúc đó mạnh dạn kết liễu cầu mệnh của hấn, đã không thể có biến tướng như hôm nay rồi." Long Chiến than thở.

"Chúng ta có thể thử khống chế hắn, nếu khống chế không được thì có thể phái người giết hắn, cho dù hắn thực lực có đề thăng, cũng có lúc sơ ý." Quân sư nham hiểm nói.

"Chỉ còn có cách xử lí như thế, chuyện này ta phải nhanh chóng bố trí." Long Chiến gật gật đầu nói, đột nhiên, ánh mắt dừng lại trên đồng hồ vỡ trên đất, cúi người rút ra một bức họa tàn khuyết, trên đó vẽ một tiểu nữ hài đẹp như thiên sứ, linh khí bức nhân. Đó chính là tâm can bảo bối Long Linh Nhi của hắn.

Long Chiến phức tạp nhìn con gái trên bức vẽ, nó thật sự là giống với mẹ nó, chỉ là vì sao thế này? Vì sao lại yêu người của Tây Môn gia tộc, ngay cả con cũng mồn phản lại ta sao? Trong lòng Long Chiến thống khổ nghĩ ngợi.

"Bệ hạ, không cần đa tâm, tiểu công chúa luôn luôn thông tuệ hơn nữa ngoài mềm trong cứng, có lẽ hành động của nàng là nhẫn nhục chịu đựng, vào một lúc tối hậu đánh cho Tây Môn Vũ một kích chí mệnh. Người nghĩ xem, làm sao nàng có thể yêu tên nam nhân làm hoen ố nàng được?" Quân sư giống như con trùng trong bụng Long Chiến, vừa thấy biểu tình của lão đã biết đang nghĩ tới cái gì.

"Ài, hi vọng như thế thôi." Long Chiến thở dài một hơi, ẩn ước cảm thấy tuyệt không phải như thế.

"Quân sư, hiện nay tình huống đã không thể xem nhẹ nữa. Tình thế tam đại gia tộc liên thủ đã hình thành, quân cờ bí mật của chúng ta hay là đưa ra đi." Long Chiến quảng cái chuyện nhúc đầu phiền phức ra khỏi đầu, quay về bóng đen đó hỏi.

"Khęc khęc khęc, hiện tại chính là lúc rồi, thiên thời địa lợi nhân hòa, đúng là chúng ta nên dùng tới quân cờ bí mật thôi."

Quân sư cười khếch khếch quái dị nói.

Long Chiến quay người lại, nâng một khối vải bố trên tường lên, lộ ra một địa đồ quân sự treo trên tường, trên đó bày ra phân bố binh lực và nhiều đường ẩn hiện lộ tuyến hành quân cực kì tinh tế.

Cường Long đế quốc tổng cộng các loại binh chủng ba trăm vạn quân. Hấn trực tiếp khống chế chỉ có tám mươi vạn, trong đó cấm quân hai mươi vạn, ngoài ra Thần Ưng quân đoàn và Mãnh Hổ quân đoàn cộng lại sáu mươi vạn. Tây Môn gia tộc điều khiển Cường Long quân đoàn ba mươi vạn, còn tư binh tạm không thể biết, ước tính có thể hơn mười vạn. Nam Cung gia tộc và Đông Phương gia tộc điều khiển binh lực cộng lại cỡ đại khái hai mươi vạn, còn lại binh lực phân tán trong tay các tương lĩnh và ở các nơi.

Long Chiến tính toán một lần binh mã nhất hệ ủng hộ mình, còn thêm vào số lão trực tiếp chỉ huy so với Tây Môn gia tộc mà nói thì hoàn toàn chiếm ưu thế rất lớn, nhưng có vấn đề nếu như Tây Môn gia tộc mưu phản mà nói chiến đấu chắc chắn sẽ xảy ra ở Đẳng Long thành, lúc đó ưu thế binh lực của hấn căn bản không thể hiện ra được. Hấn không thể nào điều toàn bộ binh lực toàn quốc về Đẳng Long thành, như thế dù không có nội chiến, ngoại tộc cũng sẽ thôn tính Cường Long đế quốc.

"Bệ hạ không cần phải lo lắng quá, Cường Long đế quốc Long thị gia tộc là chánh thống, là nơi dân tâm hướng về, miễn là bệ hạ không làm mất lòng dân thì Tây Môn Nộ không thể nào dám khinh cử vọng động. Bệ hạ hiện tại duy nhất chỉ cần chia rẽ phân hóa nội bộ bên trong của chúng." Quân sư nhàn nhạt nói, xong rồi phát ra tiếng cười nghe rất kì quái, tựa hồ như người nói và người cười là hai người khác nhau.

Long Chiến hiển nhiên đã làm quen với cái loại hành vi này của quân

sư, hoàn toàn không có vẻ ngạc nhiên, lão hỏi: "Trừ cái quân cờ bí mật đó, quân sư có thể còn phương pháp nào không?"

"Khếch khếch, kỳ thật Tây Môn Vũ quay về tuy là tăng thêm biến số cuối cùng, nhưng cũng đem lại ý tưởng rất có lợi cho chúng ta." Quân sư cười quái dị nói.

"Ồ, lợi ích gì thế?" Long Chiến vội vàng hỏi lại.

"Tây Môn Nộ luôn luôn thiên vị Tây Môn Vũ. Cái này thì ai ai cũng biết rõ, nghĩ tới điều này thì Tây Môn Thiên trong lòng tuyệt không hào hứng. Tây Môn Thiên là một tên có dã tâm, hẳn luôn nhòm ngó vị thế gia chủ Tây Môn gia tộc, chỉ cần chúng ta nhẹ nhàng xúi giục một chút, để huynh đệ bọn chúng tương tàn, không tiện lợi sao?" Quân sư cười nói.

Long Chiến mắt sáng rỡ ra, vỗ tay cái bốp cười lớn nói: "Quân sư, thật là diệu kế, tốt nhất đánh tới lưỡng bại câu thương, đến lúc đó Tây Môn gia tộc loạn thì chúng ta hành sự dễ dàng hơn nhiều."

Quân sư cười quái dị, bóng đen mờ nhạt dần dần phiêu tán, vào lúc cuối cùng tiêu thất đột nhiên tự nói với mình: "Nếu như có thể để một bên phản bội qua phe ta thì thật tốt hơn nhiều."

Long Chiến bắt đầu trầm tư, nụ cười trên môi càng lúc càng lớn, cuối cùng điên cuồng cười ha hả, nhưng trong mắt không hề có một chút tiểu ý nào, ngược lại còn hiện ra những tia bạo lệ chi khí, trông có vẻ thập phần quý dị.

Chương 225: Tình yêu của Lê Thanh - Có người xâm nhập

Dịch: 123abc

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất ở lại doanh trại tới tận lúc hoàng hôn, hơn nữa hẳn lại còn có cơ hội trải nghiệm cái hương vị cơm quân đội là như thế nào. Bởi vì Cuồng Long Quân Đoàn số lượng binh sĩ rất đông, vì thế rau thịt cũng không nhiều, ăn xong thì chỉ còn có trái cây để nhai. Long Nhất vừa ăn đã thấy có mùi có vị, hẳn vốn dĩ không phải là kẻ kén cá chọn canh.

Hoàng hôn nhạt dần, ánh mặt trời sáng lên một màu hoàng kim le lói ngoài chân trời, như không cam tâm chìm xuống như thế. Long Nhất theo ánh dương quang cuối cùng rời khỏi doanh trại, trong lòng ít nhiều đã có chút kiến thức về Cuồng Long quân đoàn. Tuy đối với quân đoàn được coi là tinh nhuệ nhất của Cuồng Long đế quốc còn chút hoài nghi, nhưng hẳn thật không thể nào không thừa nhận đây tuyệt đối là một lực lượng cứng như sắt thép, đặc biệt là Huyết Sắc kỵ binh đoàn, có thể được xem là tinh anh trong các tinh anh.

Tiền thế Long Nhất đối với kỵ binh cũng có một số kiến giải nhất định, nhưng thật sự lại chưa từng tiếp xúc qua, bởi vì thời đó kỵ binh đã sớm bị đào thải. Trưa nay tại doanh trại nhìn Huyết Sắc kỵ binh đoàn đối chiến diễn tập, khí thế hủy thiên diệt địa, trời đất biến sắc, bài sơn đảo hải, đánh tới một đợt sóng màu máu hung dũng gầm thét, mặt đất cũng bị chấn rung, làm cho tim cũng nhanh chóng đập như trống trận, chỉ có hai từ có thể hình dung, đó là chấn động. Hơn nữa đó là

những chấn động uy dũng, càng làm cho người ta nhiệt huyết dâng trào.

Kị binh tại cái thời đại dùng "hàng nguội" này tuyệt đối không gì tồn tại có thể thay thế, họ có thể dễ dàng xé toang phòng ngự của địch nhân, lại có thể ở trong thiên quân vạn mã tới lui như gió. Đương nhiên, khi hai quân đối mặt, khẳng định có cách đối phó với phòng ngự của kị binh, ví dụ như sử dụng công kích khoảng cách xa của ma pháp sư.

Long Nhất vừa bước đi vừa suy nghĩ, bất giác đã về đến Tây Môn phủ.

Vừa bước vào đại sảnh, Long Nhất đã thấy mẫu thân hắn, Đông Phương Uyển đang trò chuyện thân mật với một lão nhân thần thái quắc thước, đầu tóc trắng phau.

"Vũ nhi, còn không mau lại bái kiến ngoại công." Vừa thấy Long Nhất tiến lại, Đông Phương Uyển mở miệng cười nói.

Long Nhất trong sát na đó đã nhớ ra người này là ai. Chính là đại gia chủ hiện thời của Đông Phương gia tộc Đông Phương Khải Minh, cũng chính là ngoại công của Tây Môn Vũ, đương nhiên giờ đây biến thành ngoại công của mình.

"Vũ nhi tham kiến ngoại công. Ngoại công, người càng lúc càng trẻ ra đấy." Long Nhất tiến đến trước mặt Đông Phương Khải Minh mỉm cười nói, không hề có chút giả tạo nào. Trong kí ức của Long Nhất, Tây Môn Vũ luôn luôn được Đông Phương Khải Minh thương yêu như ông trời con, nói chuyện với lão luôn chẳng có tôn ti trật tự gì ráo.

"Phải không a? Xú tiểu tử ngươi, ba tấc lưỡi xem ra đã dài thêm rồi."

Đông Phương Khải Minh cười ha ha đứng lên, bàn tay to vỗ cái bốp lên bờ vai của Long Nhất, một cỗ cường lực khoan thẳng vào cơ thể.

Long Nhất cười hắc hắc, nội lực hộ thể Ngạo Thiên Quyết theo bản năng đem cỗ lực lượng này phản chấn trở lại.

Đông Phương Khải Minh vỗ cái thứ hai, nhưng ngược lại, bàn tay còn bị lực phản chấn của Long Nhất chấn tới phát tê. Nhưng lão không những không giận mà còn cảm thấy rất hả hê. Lão mỉm cười nói: "Tốt, tốt. Vốn mẫu thân con nói với ta, con công lực đã đại tiến, ta còn không tin. Hiện tại thật không thể không tin a, nói thật đi, con hiện đã đạt đến cái cảnh giới nào rồi?"

Long Nhất hươ tay một hai vòng trên không, chỉ thấy vài đạo lam sắc đấu khí vụt xuất hiện, lập tức biến mất vô ảnh vô tung. Nhưng mấy trái cây trên trà kỉ lại bị cắt gọt ra thành bốn mảnh.

Đông Phương Khải Minh trợn mắt nhìn Long Nhất hồi lâu, lầm bầm nói: "Không ngờ là đại kiếm sư, người tên xú tiểu tử này thật là tài cao nghệ lớn a."

"Ông ngoại. Người đối với cảnh giới của con có mãn ý không?" Long Nhất hắc hắc cười bảo hỏi. Đại kiếm sư ư? Thế có là cái thá gì, nếu như bảo với lão mình còn là Ma đạo sĩ mấy hệ thì có khi lão xiú luôn mất.

"Đương nhiên là rất mãn ý, ngoại tôn của Đông Phương Khải Minh ta làm sao có thể là một cái bao rác được chứ?" Đông Phương Khải Minh đã lấy lại tinh thần, vô cùng hưng phấn.

Long Nhất hắc hắc cười khan hai tiếng, trong lòng thầm bảo, ngoại tôn của ông, thật sự về mặt nào cũng là một bao rác siêu bự, nhưng hiện tại đã sớm bị tan thành tro bụi rồi."

"Vũ nhi, hai ngày hãy nữa đến nhà ngoại công chơi. Biểu muội của con vừa mới về tới, lúc nào cũng nhắc tới con đó." Đông Phương Khải Minh vuốt chòm râu trắng phau cười bảo.

"Biểu muội? Ai thế?" Long Nhất trợn mắt, một biểu muội mà hắn còn không thể nhớ nổi thì làm sao có thể nhớ tới hắn chứ.

"Là Khả Hinh, con gái của cứu cứu con đấy! Lúc còn nhỏ, con còn làm anh hùng cứu mỹ nhân, khi đó Khả Hinh đã nói không phải con thì không chịu gả rồi." Đông Phương Uyển cười rồi nói.

"Đông Phương Khả Hinh, thánh nữ của Quang Minh giáo hội? Nàng ta không phải từ nhỏ đã bị Quang Minh Giáo Hoàng dắt đi sao? Con gặp qua hồi nào chứ?" Long Nhất kinh ngạc hỏi lại, kí ức của hắn không hề có đoạn cố sự như thế.

"Đó là chuyện từ hồi con còn rất nhỏ kìa. Có lẽ là con đã quên rồi, Khả Hinh sau đó mới được Quang Minh giáo hoàng đưa đi." Đông Phương Uyển giải thích.

Long Nhất cố banh đầu ra nhớ lại, nghe Đông Phương Uyển nói như thế tựa hồ có một cái bóng mờ nào đó, nhưng thật sự không thể nắm được cái gì.

"Nghĩ không ra cũng không sao, đợi con gặp Khả Hinh rồi nói không chừng có thể nhớ lại. Hiện giờ Khả Hinh thật là xinh đẹp, cứ như một tiên nữ giáng trần vậy đó. Chỉ sợ ngươi, tên hỗn tiểu tử này sẽ sớm bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo." Đông Phương Uyển cười rồi bảo.

Nói đùa sao, ta bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo? Luận tới sắc đẹp, nữ nhân bên cạnh mình không phải là khuynh quốc khuynh thành

sao, dù có đẹp đến thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể bằng với họ thôi. Long Nhất trong lòng tuy nghĩ thế, nhưng ngoài mặt chỉ cười mà không nói gì.

Trời sẩm tối rất nhanh, Đông Phương Khải Minh sau khi ăn cơm tối rồi đi, còn dận dò Long Nhất phải đến Đông Phương phủ một chuyến.

Long Nhất quay về viện tử của mình, liếc mắt nhìn thấy Lệ Thanh như một bức tượng điêu khắc đứng ở sân, đang ngẩng đầu nhìn lên trời đến phát ngốc.

"Man Ngưu, Tiểu Y, các người quay về ngủ trước đi." Long Nhất nói với hai người nửa bước không rời sau lưng.

"Dạ, thiếu gia." Hai người đồng thanh ứng tiếng rồi quay về phòng của mình.

Long Nhất phi thân lên trên nóc nhà, đưa tay vẫy Lệ Thanh nói: "Lệ Thanh, lên đây ngồi cái. Xem sao trời, ở nơi càng cao, thì càng thoải mái."

Lệ Thanh nhún chân một phát, phi thân lên nóc ngòi cạnh bên Long Nhất.

"Có tâm sự sao?" Long Nhất nhẹ nhàng hỏi.

Lệ Thanh run khế, đáp: "Vâng, thiếu gia."

"Vì tình mà khổ?" Long Nhất nhíu mày hỏi lại, từ trong mắt của Lệ Thanh hẳn khả dĩ đoán ra được hai chữ si tình.

Lệ Thanh trầm mặc gật gật đầu.

Long Nhất nhìn lên mặt trăng bàng bạc treo trên thiên không, nếu ai nhìn thấy biểu tình lãnh khốc của Lệ Thanh quyết không thể nào đặt nổi hai chữ "si tình" lên trên thân hắn. Long Nhất đương nhiên với cặp mắt sành sỏi khả dĩ có thể đoán được là chuyện gì, hắn nói: "Người không cần nói, hãy để ta đoán một lần. Có lẽ là thế này, có một nam nhân lạnh lùng rất yêu một cô gái, nhưng khổ cái là chỉ có thể nép ở sau lưng nàng mà bảo hộ, mơ mộng có một ngày cô gái đó có thể minh bạch tâm sự của hắn. Nhưng sự đời vốn không như ý con người, trong lòng cô ta, căn bản không có hắn. Hơn nữa đột nhiên có một ngày, nam nhân lạnh lùng phát hiện trong lòng người hắn rất yêu lại có một hình ảnh của một nam nhân khác, vì thế mà trở nên thống khổ tuyệt vọng mà bỏ đi."

Lệ Thanh trợn tròn mắt nhìn Long Nhất, vẻ mặt thất kinh, hắn chậm chậm nói: "Thiếu gia, người làm sao mà biết được?"

Long Nhất cười hắc hắc vài tiếng, rồi nói: "Đôi mắt người viết rõ ràng như thế, ta chỉ từ đó mà đọc ra thôi."

Lệ Thanh tự nhiên biết Long Nhất không nói đùa, hắn có thể đọc được thần tình xuất ra từ trong mắt mình nói ra. Cho dù không phải như thế, hắn cũng vốn đã thập phần bội phục Long Nhất.

"Nói cho ta nghe, cô gái đó có phải rất đẹp không?" Long Nhất vỗ vai Lệ Thanh cười hỏi.

Khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của Lệ Thanh hơi đỏ lên một chút, nói: "Đúng thế, rất là đẹp, thế giới này không có một cô gái nào có thể so sánh với nàng."

Long Nhất vòng tay lên bờ vai của Lệ Thanh, cười bảo: "Loại nam nhân chung tình như người quả thật là động vật hiếm có. Chỉ là cô

gái đó thật không có phúc để hưởng thụ."

Lệ Thanh lắc đầu, thờ dãi: "Không, là tôi không tốt, không xứng với nàng."

"Ai nói người không xứng với nàng, theo ta mà nói, Lệ Thanh người khả dĩ có thể ở cùng với bất kì cô gái nào trên thế giới này, nhưng quan trọng nhất cũng chỉ là duyên phận mà thôi. Gặp được thì là hữu duyên, còn không thì là vô phận, chính yếu là nỗ lực tranh đấu, sau đó dù có ra sao thì không có gì phải tiếc?" Long Nhất lớn tiếng nói, hấn không bao giờ nghĩ thế giới này có ai không thể ở với ai. Trước ái tình, mọi người đều bình đẳng.

Đôi mắt của Lệ Thanh sáng lên, nhưng rồi lập tức ảm đạm trở lại. Hấn trầm giọng nói: "Đã quá trễ rồi, nếu như tôi bắt đầu sớm....hiện tại nàng đã yêu người khác, cái gì cũng đã trễ rồi."

Long Nhất vỗ vỗ lên vai của Lệ Thanh, cười bảo: "Chỉ cần người người yêu hạnh phúc là tốt rồi. Người lúc đầu không phải là muốn làm cho cô gái người yêu hạnh phúc sao? Nếu như người khác có thể mang lại cho nàng hạnh phúc, người cũng có thể thăm chúc phúc cho họ mà."

Lệ Thanh run run cúi đầu trầm mặc, lâu sau, hấn mới ngẩng đầu lên, biểu tình rõ ràng là nhẹ nhàng hơn nhiều, hấn cảm kích nói: "Cám ơn người, thiếu gia. Đúng thế, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi. Người ở bên cạnh nàng không phải là ta thì có can hệ gì chứ?"

Long Nhất cười cười, đối với Lệ Thanh có phần bội phục, lời này chỉ là hấn buộc miệng nói ra thôi. Nếu quả thật người hấn yêu mà đi với người khác, chỉ sợ hấn đã sớm điên lên mà cầm dao chém tên đó ra làm từng khúc rồi.

Chính vào lúc này, một cỗ hắc ám năng lượng dao động yếu ớt lướt qua, Long Nhất cảnh giác ngẩng đầu lên, hẳn tuyệt đối tin vào giác quan nhạy bén của mình, dao động năng lượng hắc ám vừa rồi tuyệt đối không phải là ảo giác.

Có phải là người của Hắc Ám giáo hội? Sợ có lẽ chúng đang tiến hành hoạt động gì đó không thể nói với người ta.

"Có chuyện gì thế? Thiếu gia?" Lệ Thanh nhận thấy phản ứng cảnh giác của Long Nhất, vì thế mới hỏi.

"Có lẽ thế, người cứ ngồi ở đây, ta đi xem bốn phía xem sao." Long Nhất nói rồi phi thân đứng dậy, thân hình như phiêu hốt rời khỏi chỗ đó.

Long Nhất lượn một vòng trên không Tây Môn phủ, hẳn mở rộng lòng bàn tay trái, dùng Huyết Sắc Khô Lôu thăm dò khí tức hắc ám yếu ớt đó. Hẳn tuyệt đối không nghĩ rằng tên xâm nhập vào là kẻ yếu, có thể thần không biết quỷ không hay tránh khỏi các trạm canh ngầm canh nổi như thiên la địa võng của Tây Môn phủ, thực lực tuyệt đối phải là xuất thần nhập hóa.

tai But':

Neu ko con` aj ung? ho mjhnh` se~ ngung` post bo truyen nay` .

Than!

Chương 226: Huynh Đệ Rạn Nứt

Long Nhất đem hết toàn lực để cảm giác cổ khí tức hắc ám đó, nhưng khí tức này giống như thạch trầm biển rộng bình thường chớp mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi gì nữa.

"Kỳ quái, chẳng lẽ là ta bị ảo giác." Long Nhất lẩm bẩm nói, lúc này hấn đi tới sân trong biệt viện của đại ca Tây Môn Thiên.

Ngay tại lúc này, từ tay Long Nhất huyết sắc của bộ xương khô loé lên từ từ, chân bỗng nhúc nhích, mục tiêu trực chỉ sân nhà Tây Môn Thiên.

Long Nhất mục quang lóe lên, thu liễm khí tức toàn thân, không một tiếng động đáp xuống dýới mái hiên, đích thực trong biệt viện của Tây Môn Thiên xuất hiện khí tức hắc ám, hấn không miên man suy nghĩ. Trong chốc lát, hấn qua thư phòng đi tới phòng ngủ của hai vợ chồng Tây Môn Thiên bên cạnh, lòng bàn tay huyết sắc bộ xương khô chấn động mãnh liệt thêm một ít. Bỗng nhiên, Long Nhất thấy phía trước đưa tới một tầng trở ngại, lòng bàn tay hấn đích huyết sắc bộ xương khô kích thích bàn hồng quang bạo thiểm, Long Nhất trong lòng biết trọng yếu, toàn lực vọt đi vào, vừa mới một chường chấn khai cửa phòng, chợt nghe hét thốt thanh một tiếng, ngay sau đó một thân thể mềm mại hướng hấn xô tới.

Long Nhất tiếp được thân thể mềm mại, mới thấy bên trong trống rỗng không có vào bóng đen hắc ám nào bên trong, rốt cuộc tìm

không thấy một tia khí tức hắc ám .

"Mẫu thân, mẫu thân, người ở nơi nào?" Tiểu thực hiền bị làm cho bưng tỉnh, oa oa khóc lớn lên.

Long Nhất sử dụng một chút điểm lượng ma pháp đặng, thấy trong lòng ngực đại tẩu lưu thị chích trứ bạc bạc đích tiết quần áo, hơn nữa lẳng loạn không chịu nổi, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực trắng như tuyết, sắc mặt nàng tái nhợt, khóe miệng vẫn còn vài sợi tơ máu.

Lúc này cả Tây Môn phủ đều bị bưng tỉnh, thủ vệ cầm đao đi tuần trong viện vọt tới, mà Tây Môn Thiên ngay lúc này lại xuất hiện trước cửa phòng ngủ, chánh sắc mặt hắng giọng nhìn Long Nhất, trong mắt lộ ra vẻ cuồng bạo .

"Người thật là súc sinh, ngay cả đại tẩu cũng khi phụ, ta hôm nay không thể không giết người ." Tây môn Thiên mang theo cự kiếm công đến.

"Đại ca chậm đã. Người hiểu lầm rồi." Long Nhất nhíu mày, trong lòng bắt đầu hoài nghi đây là một âm mưu ngay từ đầu nhằm vào hãm hại hắn .

"Lão tử tận mắt nhìn thấy, còn có thể hiểu lầm sao, bớ nói nhảm đi. Để mạng lại đây." Tây môn Thiên được thất tâm phong bình thường hướng tới Long Nhất nhằm nổi yếu hại công tới, đạ lam đích kiếm khí tung hoành lần lượt thay đổi, bàn ghế cây cảnh đều bị phân làm bốn năm mảnh phân liệt.

Long Nhất tương đại tẩu lưu thị phao hướng liễu chánh làm cho tiểu thực hiền bên cạnh sửng sờ, thân hình chột lóe, bàn tay to lại mau lẹ vô cùng đánh trúng tay cầm kiếm của Tây Môn Thiên, làm cho hắn không thể động đậy.

Bên ngoài ,thủ vệ thấy hai huynh đệ đánh nhau, thì đều không dám tiến đến , mà là đứng lại trong viện. Bọn họ thấy Long Nhất canh ba nửa đêm lại xuất hiện tại phòng đại tẩu, tự thị tề tề ngộ tưởng rằng Long Nhất với đại tẩu tâm hoài bất chính, nửa đêm tiến đến thâu hương kết quả bị phát hiện.

Đang lúc Long Nhất giữ Tây Môn Thiên mở mắt to trừng mắt nhỏ. Tây Môn Nộ cùng Đông Phương Uyển chạy tới, Tây Môn Nộ tại chỗ quát: "Dừng tay lại cho ta."

Long Nhất buông ra thủ thối đao một bên, Tây Môn Thiên hung hăng cầm trượng kiếm rơi trên mặt đất. chỉ vào Long Nhất phẫn hận nói: "cha,tên này cầm thú cũng không bằng , đối với chính đại tẩu của mình mà dùng sức mạnh định giở trò hỗn đản, hơn nữa còn làm nàng bị thương."

Tây Môn Nộ nhìn trường tử lúc này , khóe môi nhếch lên hiện ra sự tự hào, quay đầu với Long Nhất trầm giọng nói: "Vũ nhi, người giải thích một chút, đến tột cùng làm sao lại thế này?"

"Cha, ta mới vừa ở nóc nhà trong sân thượng lăm ánh trăng. kết quả thấy được một cái bóng đen tiến đến ,nghĩ là trộm nên theo đi lên, kết quả phát hiện bóng đen vào phòng của đại ca ....."

"Người nói vậy, Tây Môn phủ đề phòng sâm nghiêm, ngoại nhân sao có thể tùy tiện tiềm ẩn tiến đến ." Lời Long Nhất vừa xuất, Tây Môn Thiên liền cắt đứt lời hắn nói.

"Đại ca, người trong sân ngoại không phải bố trí rất nhiều minh tiểu ám tiểu mạ? Ta còn không chiếu dạng tiến tới." Long Nhất không có tức giận nói.

"Vũ nhi, người nói tiếp đi." Tây Môn Nộ từ từ thay đổi sắc mặt.

"Bóng đen nọ tại phòng ngoại bố trí một đạo kết giới phi thường bí mật, ta dùng sức không nhỏ. kết quả bị phát hiện, đờ ta trùng đi vào thì thấy đại tẩu bị đẩy đến, bóng đen nọ thấy như vậy biến mất." Long Nhất tiếp tục nói.

"Cha, điều này rõ ràng là hoang thoại, bóng đen như thế nào có thể biến mất? Rõ ràng chính là Nhị đệ hấn nguy tạo nên." Tây Môn Thiên Bối minh không tin Long Nhất nói.

Đông Phương Uyển ngồi bên giường Lưu thị, cũng không để ý tới tiểu Thục Hiền ở một bên bị làm cho khóc cũng không dám khóc, mà mặt lạnh lùng hỏi: "Lời Vũ nhi nói có phải là sự thật không, nếu có nửa câu dối trá, ta tuyệt không buông tha cho người."

Lưu thị đau đớn đáng thương lệ rơi trên má, gật đầu nói: "Con cũng không biết làm sao lại thế này, vốn đang ngủ ngon giấc, đột nhiên lại phát hiện chính mình bị người ta đánh một chưởng, đang định đứng lên, sau đó lại bị người tiếp trúng, sau lại mới phát hiện tiếp được ta chính là tiểu thúc."

"Ân, nói như vậy, lời Vũ nhi nói chính là sự thật." Đông Phương Uyển lộ ra nụ cười.

Tây Môn Thiên hừ lạnh một tiếng nói : "nếu chiếu theo lời nhị đệ nói , bóng đen có thể ẩn kín vô hình, vậy người là như thế nào nhận thấy được hành tung của bóng đen nọ."

Tây Môn Nộ cùng Đông Phương Uyển chuyển hướng Long Nhất, hy vọng hấn đưa ra một sự giải thích.

"Rất đơn giản, bởi vì trong khi hấn vận công trên người tán phát ra

khí tức hắc ám yếu ớt, rất không khéo, ta vừa vặn đối với khí tức hắc ám hơi thở tương đối miễn cảm, cho nên mới phát hiện ra." Long Nhất dùng đĩnh nói.

"Khí tức hắc ám? Chẳng lẽ là hắc ám giáo hội? Hắc lén vào phòng Thiên nhi muốn làm gì? Chẳng lẽ hắc muốn ám sát Thiên nhi." Tây Môn Nộ sắc mặt biến đổi, phỏng đoán.

Tây Môn Thiên cũng là mao túc kính nhằm vào Long Nhất, hắc nói: "Nhị đệ, người nói người cảm ứng được ?Tây Môn phủ phần đông cao thủ chưa từng cảm ứng được khí tức hắc ám, người dựa vào cái gì?"

Mắt Long Nhất đảo lên trắng dã, đại ca hắc xem ra thật tâm là muốn làm khó hắc đây. Thân hình hắc chợt lóe, nhất thời biến mất trong không khí, xuất hiện lại thì vô thanh vô tức chỉ trúng vào yết hầu Tây Môn Thiên, hắc lạnh lùng nói: "Chỉ bằng thực lực của ta, người nói có đủ không? Đại ca thân ái của ta."

Huyết tinh sát khí âm lãnh nộ nhất thời thấm nhập tới xương Tây Môn Thiên, quanh thân hắc lông chân dựng đứng như một cây đại thụ ,ngay cả máu đều tựa hồ nhý bị đông cứng lại.

Chỉ là trong nháy mắt, Long Nhất liền thu liễm sát khí, lui về phía sau hai bước, lộ ra vẻ mặt ung dung lại mỉm cười.

Tây Môn Thiên hợp từng ngậm từng ngậm trứ khí, vừa mới Long Nhất hiển lộ một thân thượng đích sát khí đều để cho hắc không thể thở nổi. Bởi vì hôm nay hắc cũng không có tại binh doanh, cho nên còn không biết Long Nhất dùng nhất chiêu Cường Long Thập Bát Trảm đánh bại quý kiếm sào đích sự tình. Hắc quả thực không dám tin tưởng rằng,hai năm trước hoàn toàn chỉ là 1 trung cấp chiến sĩ mà giờ đây thực lực Tây Môn Vũ lại kinh khủng nhý thế. Trong mắt

hắn có cảm tưởng mình trước Long Nhất như 1 con kiến

không thể nghi ngờ, hắn có thể không mất chút sức lực đập mình nát bấy.

Long Nhất quay về biệt viện của mình, Man Nguru cùng Tiểu Y đều đã bừng tỉnh, thấy hắn trở về, vội vàng tới hỏi hắn xảy ra sự tình gì.

Long Nhất đem sự tình nói một lần, hỏi: "Tiểu y, Lê Thanh, các người đối với việc này có cái nhìn gì?" Cho nên

Man nguru này với mọc đầu của hắn không thể hy vọng.

Tiểu Y với Lê Thanh đều lâm vào trong trầm tư, mà Man Nguru gãi đầu thượng đích nguru giác đứng ở một bên.

"Có lẽ bóng đen thật là muốn ám sát Tây Môn thiên, kết quả chánh chủ không có tại, mà lúc này lại bị thiếu gia phát hiện, cho nên lợi dụng đánh lưu thị để đào thoát" Lê thanh nói, lời hắn cùng ý Tây Môn Nộ bắt đầu thì đích đoán giống nhau như đúc.

Tiểu y nhắm mắt lại, lắc đầu nói: "Có lẽ không phải, nếu ám sát bóng đen vì cái gì bố trí kế tiếp cảnh giới bằng kết giới? Ám sát nên tốc chiến tốc thắng, đắc thủ liền thối lui ngay, ta nghĩ, muốn hắn bày kết giới chỉ có hai khả năng có thể."

"Ay, là hai khả năng có thể?" Long Nhất cười hỏi.

"đầu tiên, bóng đen kí du lưu thị đích, muốn cùng nàng triêm ô, thứ hai, lưu thị có chuyện, nàng cùng bóng đen cấu kết mật mưu sự tình gì đó." Tiểu y chậm rãi nói.

Long Nhất gật gật đầu, Tiểu Y này phân tích cùng hắn suy nghĩ

không mưu mà hòa.

"Nếu để cho ta sai, ta nghĩ, hiểu được khả năng một loại có thể tính tình không lớn, khả năng thứ hai đích có thể tính tương đối nhiều hơn một ít." Tiểu y tiếp theo nói.

Long Nhất cười trừ vỗ vỗ đầu Tiểu Y , nói: "Thật thông minh, ta cũng nghĩ như vậy, chỉ là đại tẩu cũng là xuất thân danh môn vọng tộc, ta cũng cảm giác không đến năng trên người có đấu khí hoặc ma pháp đích ba động nếu như thật sự có chuyện, hay là vì Tây Môn gia tộc nhà ta mà tới?"

"Thiếu gia, đại tẩu bình thường ở nhà có quản lí các sự vụ của Tây Môn gia tộc không?" Lệ Thanh hỏi.

Long Nhất lắc đầu nói: "Tây Môn gia tộc hướng lai nam bởi vì tôn, đàn bà chích quản bên trong vụ, gia tộc thượng đích sự tình đàn bà không thể nhúng tay."

"Vậy chính là thuyết nàng tịnh không thể ảnh hưởng tới đại sự tả hữu tây môn gia tộc ?" Lệ Thanh lại hỏi.

"Vậy cũng không nhất định, chỉ cần nàng điều khiển Tây Môn Thiên làm loạn há lại không thể ảnh hưởng? Đến lúc đó Tây Môn Thiên làm gia chủ, Tây Môn gia tộc này chẳng phải cũng khống chế tại tay nàng sao?" Tiểu Y nói.

Long Nhất nghĩ vậy cũng có thể cũng không khỏi từ từ thả thay đổi sắc mặt, Tây Môn Thiên vì cái gì kiên trì không nạp thiếp ? Chẳng lẽ thật sự bị Lưu thị khống chế? Lưu thị chẳng lẽ là do hoàng đế an bài cắm vào tới một quả kì tử, ý tại khống chế Tây Môn gia tộc?

Lưu thị, đừng làm cho ta quơ tới chứng cứ, không thể cho người

sống không bằng chết. Long Nhất trong mắt nổi lên lạnh lẽo sát khí.

Ngày thứ hai sáng sớm trên bàn ăn, Lưu thị hướng Long Nhất một cái tạ, nàng nói: "tối hôm qua đa tạ tiểu thúc, nếu không phải tiểu thúc đuổi tới, còn không biết sẽ phát sinh sự tình gì."

Long Nhất bất động thanh sắc địa phu diễn vài câu, đương một người bắt đầu đối với một người hữu nghị tâm thì đối phương hết thảy cử động đều có vẻ hư ngụy, có vẻ có khác kỳ tâm, Long Nhất lúc này đối với đại tẩu Lưu thị đó là loại. cảm giác này.

Thong thả ăn xong điểm tâm, Đông Phương Uyển thúc giục Long Nhất đi trước tới Đông Phương gia tộc đã thấy vừa thấy họ, vậy đối ngày khác tư đêm tưởng đích biểu muội Đông Phương Khả Hình. Vốn đã có thể đi lúc này, hạ nhân đột nhiên thông báo rằng Nam Cung gia tộc tiểu thư Nam Cung Hương Vân tới gặp Tây Môn nhị thiếu gia.

"Mẫu thân, bây giờ người nói đi, ta nên đi hay ở?" Long Nhất cười trừ đối Đông Phương Uyển nói.

Đông Phương Uyển trầm ngâm một chút, nói: "Nếu không người mang theo Nam Cung Hương Vân cùng người đi tới nhà ngoại công đi."

"Mẫu thân, người có phải là lòng tham hơi quá một chút." Long Nhất cười khổ nói.

Đông Phương Uyển cười cười, nói: "Vậy người chính mình quyết định, mẫu thân không quản không được người nhiều như vậy chỉ cần người vợ này người không thể đánh mất, bằng không xem ta như thế nào giáo huấn người."

Chương 227: Thương Lượng ?

Long Nhất vẻ mặt đau khổ, hấn trong lòng vốn cũng muốn đi gặp, người con gái nợ nghe nói xinh đẹp tựa thiên tiên, hơn nữa đối với chính mình niệm niệm không quên chính là tiểu biểu muội đích. Nam Cung Hương Vân lúc này tìm đến hấn nhất định không có chuyện gì tốt, hấn không muốn đối mặt nàng , trông mặt nàng hấn cảm giác phảng phất hấn như thiếu nợ nàng một ngàn vạn tử tinh tộ vậy.

Nhưng là không muốn thì không muốn, mẫu thân đại nhân đã có lệnh, hai đầu đều không thể khán khinh liễu, đi xem ả đàn bà nợ làm cái gì cũng tốt.

Đi tới đại sảnh, Nam Cung Hương Vân mặc trang phục làm cho Long Nhất chấn động, chỉ thấy tóc nàng trát đầy biện tử nhỏ nhỏ, trên tai lòn lòn trang sức, trên người xuyên đích cũng không hề như lần trước thực nữ quần, mà là một thân hồng hắc tương gian đích kiếm sư trang, vẻ mặt kiệt ngạo không coi ai ra gì, chính một hình dáng thiếu nữ không lương thiện, bất quá, nói thật nha, so sánh với hôm nay mọi người thấy tiểu thư một ngàn lẻ một cách mặc trang phục nhưng thật ra có vẻ thập phần cá tính.

"Yêu, người đã tới a đã nha đầu?" Long Nhất hắc hắc cười tà dị , con mắt không ngừng tại nam tông lữ hương vân ao liếc nhìn thân hình nàng từ trên xuống dưới .

Nam Cung Hương Vân hừ một tiếng trừng mắt nhìn Long Nhất nói: "Người mới là dã hầu tử, không có mao đích dã hầu tử."

"Ta không có mao? Người như thế nào biết? Chẳng lẽ người thừa dịp khi ta tắm nhìn lén qua? Hoặc là lòng người rậm rạp như rừng, nếu không ta lưỡng một lần?" Long Nhất hắc hắc trực tiếu, con mắt cũng là mập mờ nhìn chăm chăm phía dưới Nam Cung Hương Vân , ý tứ mập mờ như vậy những kẻ ngu ngốc cũng biết.

Nam Cung Hương Vân tức giận đến phát run cả người, nàng phát hiện tìm đến người kia thật sự là một việc hết sức bức mình, còn chưa nói được hai câu, chính mình đã sắp tức đến bở phổi.

"Người là tử sắc lang, như thế nào không chết đi?" Nam Cung Hương Vân tức giận há miệng mắng to.

"Ta cũng rất muốn đi tìm chết a, đáng tiếc Diêm vương Lão bắt tử sợ ta đi xuống sau khi cân hấn sợ ta giành mất chức lão Đại , như thế nào cũng không chịu thu ta, hắc hắc, hơn nữa ta nếu tử người không phải thành quả phụ sao ?" Long Nhất chính là thích nhìn Nam Cung Hương Vân tức giận, đối với hấn mà nói này cũng là một loại phương thức tiêu khiển không sai.

Nam Cung Hương Vân thầm hít hai hơi không khí. nàng quả thật rất muốn xuất kiếm cắt lấy đầu lưỡn Long Nhất, lại chém hấn thành ngàn mảnh rải trên khắp mặt đất và biển mới dừng lại. Nhưng lúc này cũng chỉ có thể tưởng tượng một chút mà thôi, nàng biết chính mình không phải là đối thủ của hấn.

"Lại đây đấu khẩu với người thật là lãng phí nước miếng của ta, ta hôm nay lại là có việc muốn cùng người thương lượng." Nam Cung Hương Vân cắn răng nghiêng lợi nói, nàng đã cực lực tự kiềm chế tâm cảnh của chính mình.

"Thương lượng? Nỗi này nhiều người qua lại, không bằng chúng ta

tiến vào phòng, ngồi ở trên giường chậm rãi thương lượng, như vậy hào khí nên tương đối ... ân, dễ dàng." Long Nhất ngồi xuống tại sa phát thượng nhân nhã như đi chơi uống trà, cười tủn tủn nhìn Nam Cung Hương Vân nói.

"Người ... thật vô sỉ." Nam Cung Hương Vân vừa mới bình phục điểm đích tâm tình lại bắt đầu sôi trào, cùng người kia nói chuyện đều giảm thọ mười năm.

"Vô sỉ? Như thế nào ? Ta có hàm răng tốt lắm a. Vừa trắng vừa đầy đủ, hơn nữa không có thiếu nha." Long Nhất lật môi, lộ ra hai hàm răng sáng loé. Hấn dương dương tự đắc nhìn nàng mà khoe. (Sỉ : cũng có nghĩa là răng hehe(^-^)

"Tây môn vũ, người là đại hỗn đản, tám đản, xú kê đản." Nam Cung Hương Vân quả thực muốn phát cuồng lên, nàng nhào tới Long Nhất, hung hăng nhằm vai hấn tấp tới, nàng đã bị hấn làm cho giận đến nổi mắt khôn rồi(haha).

Long Nhất ngạc nhiên nhìn nàng nhào tới chính trên người mình, hấn liền giỡn trào ngẩn Nam Cung Hương Vân lại, nha đầu kia đã bị hấn chọc tức điên rồi.

"Vũ nhi, phát sinh sự tình gì vậy? Ách ..... các người ..." Đông Phương Uyển nghe được động tĩnh trong đại sảnh, vì vậy liền chạy đến , vừa tiến đến liền thấy Nam Cung Hương Vân trên người Long Nhất vịn vẹo , trong lúc nhất thời trợn tròn mắt.

Nam Cung Hương Vân nghe được thanh âm Đông Phương Uyển, liền thanh tỉnh lại một ít, nàng quay đầu lại vừa nhìn thấy vẻ mặt Đông Phương Uyển ngây ngốc, lại chuyển quay đầu lại nhìn gần Long Nhất trong gang tấc, rốt cục hiểu được chính mình vùng vớ Long Nhất trong lúc đó có bao nhiêu động tác mập mờ. Nàng "a" một

tiếng từ trên thân Long Nhất nhảy xuống, vội vã hướng Đông Phương Uyển rồi rít nói : "Bá mẫu, không phải như thế, ngài hiểu lầm rồi."

"Hiểu lầm? Bá mẫu không có hiểu lầm, các người cứ tiếp tục đi." Đông Phương Uyển cười ha ha ra khỏi..., chỉ trong chốc lát, thì có người hầu tới đại sảnh cấp tốc đóng cửa lại.

Nam Cung Hương Vân cùng Long Nhất hai mặt nhìn nhau, không khí nhất thời trở nên có chút quỷ dị.

"Tiểu nữ, người nói hoàn cảnh này, chúng ta không tỏ ra cái gì có phải là có chút lãng phí không?" Long Nhất hắc hắc nở nụ cười hai tiếng đánh vỡ trầm tĩnh, sắc mặt nhìn chăm chăm Nam Cung Hương Vân cười nói.

"Đi tìm chết." Nam Cung Hương Vân cắn răng từ đôi môi đỏ mọng trung bình xuất ra hai chữ, cấp tốc bước lùi lại xông ra ngoài ngoài môn.

Long Nhất đứng đình nghĩ, đi vừa lúc, lúc này có thể tới Đông Phương gia tộc xem tiểu biểu muội của chính mình là một người con gái xinh đẹp như thế nào.

Chỉ là Long Nhất vừa mới đi ra đại sảnh, liền phát hiện Nam Cung Hương Vân đứng bên ngoài diện tích dưới tàng cây, mặt cười đỏ bừng trừng mắt nhìn hắn cũng không biết là suy nghĩ cái gì.

"Tốt lắm, tiểu nữ, có chuyện gì thì nói mau, ta có việc phải đi." Long Nhất cười trừ nhìn Nam Cung Hương Vân nói.

Nam Cung Hương Vân nhìn nhìn chung quanh, bốn phía không có một bóng người, hạ nhân vừa mới đều đã bị Đông Phương Uyển cấp

khiến đi, tự nhiên là vì để tiện cho bọn họ làm việc .

Nam Cung Hương Vân nhìn qua Long Nhất , nhẹ giọng nói: "Có chuyện này ta muốn cùng người thương lượng một chút."

Long Nhất cười cười, đại khái biết Nam Cung Hương Vân nói với hắn là cái việc gì, dù sao tuyệt đối cùng hôn ước của hai người nhất định có quan hệ.

"Nếu muốn giải trừ hôn ước thì nói với ta là vô dụng, tìm lão nhân gia ta xin Hoàng Thượng ân tứ đi." Nam Cung Hương Vân chưa kịp mở miệng, Long Nhất liền hắc hắc cười nói.

"Ta tới tìm người không phải vì giải trừ hôn ước, ngày hôm qua ta nghĩ tới, Hoàng Thượng đã mở miệng cuộc hôn nhân này không thể giải trừ được." Nam Cung Hương Vân phủ liểu phủ hữu nhĩ đích nhĩ sức, bình tĩnh nói.

Long Nhất cau mày một chút, Nam Cung Hương Vân nói vậy là có chút ngoài ý liệu của hắn.

"Vậy người hôm nay tới tìm ta để ..." Long Nhất nghi hoặc hỏi.

"Chúng ta thành thân nha." Nam Cung Hương Vân đột nhiên cười nói.

ách, ... Long Nhất ngạc nhiên, không có đạo lý a, tiểu nữ này ngày hôm qua còn kháng cự , hôm nay lại đột nhiên cười nói muốn thành thân, âm mưu, tuyệt đối là có âm mưu.

Nam Cung Hương Vân nhìn hình dáng Long Nhất kinh ngạc tựa hồ pha vị đặc ý, nàng cười nói : "bất quá, không lại ta cùng với người thương lượng chính là thành thân sự tình."

"Thành thân sự tình hữu xá hảo thuyết địa, không lẽ chính là cử hành nghi thức tái nhập cả động phòng?" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Nam Cung Hương Vân lúc này sắc mặt biến đổi, hé ra lông mày liễu dựng đứng lên, nàng hừ nói đạo: "Hôm nay ta chính là muốn cùng người nói sự tình này, gả cho người có thể, nhưng ta có điều kiện."

Long Nhất cười hắc hắc, nói: "Nói đến chính sự đi."

"Đầu tiên, chúng ta cử hành nghi thức, động phòng người không nên mơ tưởng. Thứ hai, không được can thiệp cuộc sống của đối phương. thứ ba ..."

"Chờ một chút ta cảm giác tựa hồ người hơi tự tung tự tác đấy, nghe đây, không lấy chồng thì thôi, nếu lấy ta thì người phải thực hiện mọi nghĩa vụ của thê tử, nghe rõ chưa?" Long Nhất cắt đứt lời Nam Cung Hương Vân nói, kỳ thật hắn vốn cũng là nghĩ như vậy nhưng nhìn Nam Cung Hương Vân với vẻ mặt như tượng bị bao tuổi rồi ủy khuất, làm ra nhiều tuổi tự hy sinh tuổi trẻ, hắn dù sao trong lòng chính là không thoải mái.

"Người, người nghĩ rằng ta nguyện ý gả cho người sao, này đầu heo a, nếu không phải vì gia tộc, ta đã bỏ chạy từ lâu rồi." Nam Cung Hương Vân tức khí hô .

Long Nhất phiết phiết chủy, nhàn nhạt nói: "Vậy đó là sự tình của người sao, ta bây giờ còn có việc, người tự tiện nha." Nói xong Long Nhất vừa chuyển thân liền đi, kỳ thật nếu Nam Cung Hương Vân hảo hảo thuyết phục nói hắn cũng không có gì dị nghị, vốn hắn đối với nàng tự không có nam nữ chi tình, cũng không có cái gì hảo cảm.

Tái bút: 2 chương này mình dịch chơi. nếu ae ủng hộ thì mình sẽ

dịch tiếp.ngủ cái buồn ngủ quá.ngáp

Chương 228: Biểu muội Khả Hinh

Dịch: -[^-^]-

Biên dịch: Thần Ma

Biên tập: Long Nhất Nam Cung Hương Vân thấy Long Nhất đầu cũng không ngoảnh lại bỏ đi, tức tối dậm chân chạy theo, túm lấy tay áo hấn nói: "Tây Môn Vũ, ngươi đứng lại."

Long Nhất xoay người lại, giật ta thoát khỏi tay của Nam Cung Hương Vân thản nhiên đáp: "Đối với việc này ta thấy chẳng có gì hay để nói, điều kiện của ngươi ta không thể đáp ứng."

"Sao ngươi lại như vậy, ta không thích ngươi, ngươi biết mà?" Nam Cung Hương Vân tức tối thờ lên hồng học nói.

"Ta cũng không thích ngươi." Long Nhất trào phúng cười, quả thực nàng còn nghĩ bản thân là người vạn nhân mê a.

Nam Cung Hương Vân vẻ mặt cứng đờ, cảm giác xấu hổ nổi lên trong lòng, hơn nửa ngày mới oán hận nói: "Thế không phải càng tốt sao? Chúng ta không thích nhau, chỉ là bức bách mới đành chịu đi cùng đường, điều kiện như vậy ngươi vì sao không đáp ứng?"

"Ta vì sao phải đáng ứng? Ngươi cũng biết ta là nam nhân, đã là nam nhân tự nhiên là có nhu cầu ở phương diện đó, hắc hắc ..."

Long Nhất quái dị cười.

Nam Cung Hương Vân khẽ run lên, gương mặt bỗng nhiên đỏ ửng. Nàng cắn môi nói: "Người không thể đi kiếm người khác à."

Long Nhất hắc hắc cười đáp: "Người khác ta cũng muốn kiếm, thân thể của thê tử ta ta cũng muốn."

"Người. hỗn đản." Nam Cung Hương Vân tung chân đá Long nhất một cước.

Long Nhất vung tay, dễ dàng bắt được bàn chân xinh xắn của Nam Cung Hương Vân, đột nhiên hất trở lại, thản nhiên nói: "Đừng làm phiền ta nữa, chuyện này không thể thương lượng." Thật ra Long Nhất biết rằng hôn sự này nếu như không có kim khẩu của hoàng đế cũng tuyệt đối không thôi được. Tây Môn gia tộc và Nam Cung gia tộc muốn chân chính trở thành cộng đồng tiến thối, phải có một sợi dây buộc lớn mà liên kết thông qua hôn nhân không nghi ngờ gì là phương pháp tốt nhất, giản đơn nhất. Hai gia tộc trở thành thông gia, lợi ích giống như buộc chung một chỗ, từ đó mới thật sự đạt tới "nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn" (tốt thì cùng tốt, xấu thì cùng xấu).

Long Nhất dẫn theo Tiểu Y, Man Ngưu và Lệ Thanh rời khỏi Tây Môn phủ, đi tới trang viện ngoại công Đông Phương Khải Minh. Thật ra phủ đệ Đông Phương gia tộc cách Tây Môn gia tộc tịnh không xa, nhưng Đông Phương Khải Minh hôm nay lại không ở tại Đông Phương phủ mà lại ở trong tòa sơn trang dùng để nghỉ mát nằm ở ngoại ô Đằng Long thành. Phải biết rằng Đằng Long thành vô cùng lớn, án theo cách đi của người thường thì phải mất một ngày mới tới.

Đi tới sơn trang hóng mát của Đông Phương Khải Minh thì đã mất hai canh giờ. Trong trí nhớ của Long Nhất thì tòa sơn trang này vốn không tồn tại, bởi vì một năm trước nó mới được xây dựng. Tòa sơn

trang này có vị thế dựa núi cạnh sông, phong cảnh thập phần ưu mỹ, không có vẻ uy vũ và xa hoa bộc lộ hết ra ngoài như ở Đông Phương phủ, nhưng lại có một loại cảm giác tùy ý và thoải mái như "mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh."

Hộ vệ gác cổng đều biết Long Nhất, thấy hắn đi tới lập tức hành lễ rồi để hắn đi vào, cơ bản không cần phải thông báo.

Đi vào bên trong sơn trang, Long Nhất mới thực sự cảm thán, đúng là một tòa thế ngoại đào viên, khắp nơi cây cối um tùm, dòng suối nhỏ chảy róc rách, lăn lóc dưới lòng suối là những viên đá ngũ sắc đủ màu to bằng trứng ngỗng, hiện hữu một vẻ cô độc và yên tĩnh. Vài tòa tiểu lâu lấp ló hiện ra giữa những rặng cây làm tô thêm chút cảm giác là nơi tiên cảnh trần thế.

Long Nhất từ từ đi sâu vào trong, hít thở không khí thoáng đấng trong lành đó cảm giác hết sức thích ý, phảng phất như trở về Tinh Linh sâm lâm nhân nhã dạo chơi giống như cuộc sống thần tiên.

Trên đường gặp mấy thị nữ muốn cử người dẫn đường cho đám Long Nhất nhưng hắn đều cười cự tuyệt. Hắn chẳng cần dùng tinh thần lực cảm ứng cũng biết Đông Phương Khải Minh ở chỗ nào. Cuồng Long đế quốc trước giờ đều lấy hướng đông làm đầu, Đông Phương Khải Minh tất nhiên sống ở tòa viện từ phía đông.

Long Nhất đi một mạch theo hướng đông, cả nửa ngày rồi cuộc cũng thấy được một dãy mộc ốc tinh xảo tạo thành một lạc viện, trên cửa đề "Khải Minh Cư", ba chữ lớn và rắn rỏi có lực được viết rõ ràng.

Vừa bước vào sân, trước mặt Long Nhất phát sinh hiện tượng kỳ lạ, biến thành 1 phiến trắng xóa, Trước mắt phiêu đặng đầy vụ khí, căng mắt chỉ có thể nhìn được không quá 5 bước. Tệ hơn nữa là ba người Man Ngưu ở phía sau dường như không còn bên cạnh hắn.

Long Nhất thử gọi vài tiếng, kết quả không có một chút động tịnh nào.

Long Nhất chân điểm nhẹ thân hình vọt thẳng lên trời, nhưng bất kể hấn bay cao bao nhiêu, trước mặt vẫn là một mảng trắng xóa.

"Thuật kì môn độn giáp. Quái lạ, ở dị giới tại sao lại có người hiểu cái loại trận pháp cao thâm này." Long Nhất trong lòng kinh ngạc. Hấn đối với trận pháp chỉ biết được một hai nhưng tịnh không tinh thông, biết được trận pháp chân chính không những có thể che mắt người khác, còn có thể giết người vô hình.

Trận pháp không ngoài Cửu cung bát quái hợp thành. Một trận pháp bình thường đều có cửa sinh, chỉ cần tuân theo quy luật nhất định mà đi là có thể xuất trận.

Long Nhất cẩn thận dò xét một hồi, phát hiện trận pháp này chỉ là trận pháp che mắt thông thường, nhưng dường như so với thuật Kỳ môn độn giáp của tiền thế có chút không giống nhau.

Theo một chút vò ngoài bản thân học được, Long Nhất cất bước theo lối tiến ba trái năm, cứ vậy chín chín tám mốt lần, trước mắt Long Nhất đột nhiên sáng bừng, thì ra hấn đã thoát khỏi trận pháp.

Lúc này, Long Nhất quay đầu nhìn lại mới phát hiện thì ra trước cổng bố trí một ma pháp trận kì quái, có mấy cặp ma pháp tinh thạch cung ứng năng lượng để ma pháp trận vận chuyển. Còn lúc này Man Ngưu, Lệ Thanh và Tiểu Y đang dò dẫm quay qua quay lại ở những khu vực khác nhau. Còn việc tại sao dùng Cửu cung bát quái của tiền thế có thể phá ma pháp trận này, Long Nhất trong lòng cũng không rõ mấy, có lẽ thiên hạ vạn vật đều tương sinh tương khắc, trong trận pháp bất kể là kỳ môn độn giáp hay là ma pháp trận, nguyên lý e rằng cách nhau không xa, nhưng nếu so sánh kỹ, thuật kỳ môn độn giáp thiên biến vạn hóa hơn, dùng vài hòn đá liền có thể

vây khốn người khác, thậm chí giết chết.

Long Nhất vừa định dời những viên ma tinh thạch ra để nhóm Man Ngu có thể ra ngoài thì trong khu rừng gần đó đột nhiên truyền đến một tiếng cười yêu kiều. Long Nhất ngay lập tức giống như bị sét đánh người run lên ngậy ra tại chỗ. Âm thanh này dường như quen thuộc, hẳn cả đời không quên được.

"Ti Bích, Ti Bích" Long Nhất lẩm bẩm, lao về phía trước như phát điên.

Xuyên qua một vạt rừng nhỏ, Long Nhất mới phát hiện trước mặt có một dòng suối nước nóng đang bốc hơi ngùn ngụt, bên dưới ẩn hiện một bóng người đang chà sát thân thể của mình, thoạt nhìn so với Ti Bích hết sức giống nhau. Đúng lúc này, bóng người nọ dầm mình vào trong làn nước nóng không còn thấy tung tích đâu nữa.

"Ti Bích" Long Nhất gọi lớn, lao xuống dòng nước lợi nhanh đến chỗ bóng hình vừa biến mất.

"Ùm" một tiếng, Long Nhất lặn xuống nước, trông thấy dưới nước hiện ra một thân ảnh mơ hồ. Long Nhất tâm tình kích động vạn phần, không nói thêm tiếng nào liền vọt tới ôm lấy bóng người dưới đáy nước.

Thân ảnh đó tựa hồ kinh hãi, bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

Long Nhất ôm người đó lên khỏi mặt nước, liền nghe một tiếng kêu khê hoảng sợ: "Buông ta ra, mau buông ta ra."

Long Nhất tức khắc ngậy ngốc như gà gổ, hai tay vô ý thức buông thân hình mềm mại trong lòng ra. Thanh âm đó sao lại đột nhiên biến đổi thành một người khác, vừa rồi rõ ràng nghe được âm thanh của

Ti Bích mà.

Người trong lòng vừa mới thoát thân liền xoay người vung tay tát Long Nhất, nhưng giữa chừng cánh tay đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Long Nhất lấy lại tinh thần, thấy đối diện mình là một nữ nhân trong làn nước, một mái tóc dài đen bóng bập bềnh trong nước, gương mặt bởi vì nhiệt khí trở nên căng mọng hồng hào, hấp dẫn vô ngần, đôi mắt đỏ mang sự phẫn nộ nhìn hắn.

"Là nàng, nàng tại sao lại ở đây?" Long Nhất kinh ngạc nói. Thiếu nữ này lúc trước tại Mỹ Á công quốc bị hắn nhìn nhầm là Tế tự Ti Bích, không nghĩ được hôm nay lại một lần nữa nhận nhầm.

Thiếu nữ tức giận nhìn Long Nhất nói: "Ta còn chưa hỏi ngươi? Ngươi làm gì nhìn lên ta tắm, lại còn nhảy vào ôm lấy ta."

Long Nhất xấu hổ cười cười, trong lòng cũng âm thầm nghi hoặc. Hắn vừa rồi rõ ràng nghe được âm thanh của Ti Bích, chẳng lẽ là do quá nhớ nàng sinh ra ảo giác à?

Tại lúc này, một thị nữ đột nhiên đi tới, từ xa đã hô lên: "Tiểu thư, tiểu thư, có người xông vào."

Mắt thấy thị nữ đang tới gần, thiếu nữ trong lúc gấp rút đột nhiên tiến lên ôm lấy đầu Long Nhất nhấn xuống nước.

Long Nhất hoàn toàn ngây người, cả gương mặt hắn áp vào một chỗ mềm mại đàn hồi. Với kinh nghiệm vô cùng phong phú của mình, hắn có thể dám chắc chỗ này là ngọc nhũ của thiếu nữ, hơn nữa thuộc vào hàng cực phẩm, xúc cảm thập phần đàn hồi hơn nữa lại vô cùng mịn màng sáng khoái.

"Ta biết rồi, người về trước đi, chuyện này ta sẽ xử lý." Thiếu nữ vội nói với thị nữ đang đi về phía dòng suối nóng.

Thị nữ đáp lời xoay người rời đi.

Lúc này thiếu nữ tựa hồ mới nhận ra mình vừa làm gì, hoảng hốt kêu lên một tiếng đẩy Long Nhất ra, hai tay co vội lại giữ lấy khuôn trăng mềm mại, trầm mình xuống nước.

Long Nhất nhô lên khỏi mặt nước, thấy dáng vẻ cô gái như vậy, vừa định nói thì bị nàng tức giận cắt ngang: "Người còn ở đây làm gì, còn không mau lên trên."

Long Nhất cười khan hai tiếng vọt lên khỏi mặt nước, thân hình tại không trung xoay lượn vài vòng đẹp mắt sau đó tiếp đất, vận chân khí trong cơ thể lên, quần áo ẩm ướt rất nhanh liền khô ráo.

"Người quay mặt đi." Âm thanh của thiếu nữ lại truyền đến.

Long Nhất nhíu mày quay người. Trong lòng suy nghĩ một chút liền xác định thiếu nữ này chính là biểu muội Đông Phương Khả Hình của hắn. Chỉ là, bản thân vì sao hai lần liên tiếp nhận nhầm Đông Phương Khả Hình, lần thứ nhất là vì trang phục và hình thể đồng dạng, lần này lại vì âm thanh giống như ảo giác. Thực sự là trùng hợp vậy à?

Long Nhất đang nghi hoặc nghĩ ngợi nhưng vẫn nghe được sau lưng tiếng mặc y phục sột soạt.

"Được rồi, huynh có thể quay lại." Đông Phương Khả Hình cất giọng trong trẻo nói.

Long Nhất xoay người qua, nhìn thấy đại mỹ nhân vừa mới tắm xong, cảm giác thấy phản ứng của nàng ta thật sự có chút kì lạ. Thân thể xích lỏa đã bị hắn nhìn thấy hết, vậy mà ngoại trừ có chút nổi giận tựa hồ không có phản ứng gì lớn.

"Khả Hinh?" Long Nhất nheo mày hỏi.

Đông Phương Khả Hinh nguýt Long Nhất một cái, gắt giọng: "Biểu ca là tên đại bại hoại, hai lần đều đem người ta nhận thành nữ nhân khác."

"Muội ngay từ đâu đã nhận ra ta? Vì sao lần trước không nói?" Long Nhất nhìn chằm chằm Đông Phương Khả Hinh hỏi.

"Không nói, ai bảo huynh không nhận ra muội." Đông Phương Khả Hinh có chút giận dỗi nói.

Long nhất bất đắc dĩ cười cười đáp: "Nữ nhân mười tám đã thay đổi nhiều lắm, muội không còn là nha đầu tóc vàng nữa, ta làm sao nhận ra đây?"

"Hừ. Huynh rõ ràng là đã quên muội. Muội chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận ra huynh." Đông Phương Khả Hinh bĩu môi nói.

Long Nhất nhún vai, tâm tình nhộn nhạo rồi trở nên có chút mất mát.

Đông Phương Khả Hinh phức tạp nhìn Long Nhất, hỏi: "Biểu ca huynh yêu thích Ti Bích tỷ đến vậy sao?"

Long Nhất gật đầu, than thở: "Không sai, Ti Bích vĩnh viễn chiếm một vị trí cực kì trọng yếu trong lòng ta, bất luận là ai cũng không thay thế được."

Đông Phương Khả Hinh âm thầm nắm chặt nắm tay, trong lòng khó chịu. Nàng thích biểu ca này, thích suốt mười ba năm qua, nguyện vọng lớn nhất của kiếp này là có thể làm thê tử của hắn, thê tử duy nhất.

"Vừa rồi, xin lỗi, huynh không biết là muội, còn tưởng. Ai da" Long Nhất thở dài biện bạch với Đông Phương Khả Hinh.

Đông Phương Khả Hinh quay mặt đi, khóe mắt không nhìn được chảy xuống một giọt nước mắt, trong lòng nàng thầm nói, không cần phải nói xin lỗi, huynh không có lỗi với muội, thân thể của muội từ mười ba năm trước đã thuộc về huynh. Nhưng mà nàng cái gì cũng không nói ra lời.

"Biểu ca, huynh còn nhớ lúc huynh còn nhỏ có hứa hẹn qua với muội không?" Đông Phương Khả Hinh thấp giọng hỏi.

Ách ... Long Nhất lắc đầu cười khổ. Nói thật ra, trong trí nhớ hắn không có chuyện cùng Đông Phương Khả Hinh gặp mặt, đừng nói là hứa hẹn.

"Huynh đã nói huynh... không có gì, biểu ca nếu không nhớ thì bỏ đi." Đông Phương Khả Hinh cắn răng khoát khoát tay nói.

Long Nhất thấy phảng phất Đông Phương Khả Hinh giống như là tan nát cõi lòng, chợt cảm thấy có gì đó khác lạ, nói không rõ là đồng tình hay là áy náy, bất quá hắn tại sao phải áy náy chứ? Từng hứa hẹn với Đông Phương Khả Hinh không phải là Long Nhất hắn, huống hồ chuyện hứa hẹn lúc nhỏ đâu có thể tính là thật?

Long Nhất vươn tay, nhẹ nhàng cẩn thận lau nước mắt trên khóe mắt Đông Phương Khả Hinh mỉm cười nói: "Muội khóc cái gì? Trách biểu ca quên lời hứa à? Chỉ cần muội nói cho ta hay, nếu như làm

được ta nhất định làm, được không?"

Đông Phương Khả Hình đột nhiên bật cười khúc khích, nụ cười mang theo nước mắt. Nàng ngừng đầu lên nói: "Biểu ca, muội rất khờ phải không, chuyện làm từ lúc còn bé lại muốn thành thật? Lúc đó hiểu được cái gì a."

Long Nhất nhìn Đông Phương Khả Hình đang cố miễn cưỡng nở nụ cười khổ, trong lòng hẳn có chút khẩn trương. Hẳn thật ra có chút nghi ngờ, nhưng mà lúc này vẻ mặt của Đông Phương Khả Hình tuyệt không phải là giả.

"Hi hi, thật ra biểu ca lúc còn nhỏ không có hứa với muội cái gì cả, chỉ là nói sau này lớn lên nhất định sẽ làm bảo tiêu cho muội, không cho người khác khi phụ thôi. Muội chỉ là thấy huynh quên rồi nên có chút đau lòng mà thôi, biểu ca ngàn vạn lần đừng có dẫn vật trong lòng a." Đông Phương Khả Hình làm bộ vui vẻ nói.

"Thì ra là vậy, sau này nếu có người khi phụ muội chỉ cần tìm ta, ta nhất định trút giận cho muội." Long Nhất cười vỗ vỗ vai Đông Phương Khả hình đáp.

"Đó là huynh nói đó, không cho phép huynh rút lời." Đông Phương Khả Hình cười nói, hai tay càng siết chặt lại, cảm giác được trong ánh mắt tựa hồ có cái gì muốn xuất ra. Nàng trong lòng bây giờ chỉ có một nguyện vọng, chính là hy vọng Tây Môn Vũ chỉ thuộc về một mình nàng, cho dù là lúc hẳn ác danh truyền xa cảm giác này từ trước tới nay chưa hề thay đổi.

"Đúng rồi, ngoại công đâu?" Long Nhất cười hỏi. Hẳn không ngừng lại ở đề tài hứa hẹn khi còn bé. Đông Phương Khả Hình yêu chính là Tây Môn Vũ trước kia, không phải là Long nhất hiện tại.

"Gia gia không có ở đây, viện tử này là nơi ở của muội, lão nhân gia người ở tại viện tử phía tây." Đông Phương Khả Hình nói.

Long Nhất ngần ra, không phải chứ, chẳng lẽ trí nhớ lại xuất hiện vấn đề .

"Gia gia trước kia ở đây, nhưng khi muội trở về lại rất thích chỗ này, liền năn nỉ gia gia đổi cho muội." Đông Phương Khả Hình hì hì cười, vẻ mặt giống như một thiếu nữ bình thường, tình cảm phức tạp khiến người khác phải kinh tâm đó đã hoàn toàn ẩn giấu hết.

PHONG LUU PHAP SU

Chương 229: Thiên thần huyết mạch

Dịch: Long Nhất

Sưu tầm

Thấy Đông Phương Khả Hình biểu tình vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra, Long Nhất không những chẳng vui mà lại thấy lo âu. Một thiếu nữ mười tám tuổi mà đã có thể thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, chẳng để lại chút dấu tích gì, liệu có thể là người đơn giản sao?

"Thiếu gia." Lúc đó, đột nhiên thanh âm của Tiểu Y vọng tới.

Long Nhất quay mình liền trông thấy Tiểu Y lạnh nhạt từ từ tiến lại, trầm lặng đứng sau lưng hắn.

"Man Ngưu và Lệ Thanh đâu?" Long Nhất hỏi, đối với việc Tiểu Y có thể thoát thân hắn tuyệt không cảm thấy kì quái. Tiểu Y là Dự ngôn sư, tự nhiên là hiểu rất rõ về các quẻ bói nên với trận pháp chắc chắn cũng đã đọc qua.

"Bọn họ vẫn ở trong trận, Tiểu Y lo lắng cho thiếu gia cho nên." Tiểu Y khẽ nói, đôi mắt trong suốt lại nhìn chăm chú lên mình Đông Phương Khả Hình.

Đông Phương Khả Hình vừa đối mắt với cặp mắt quý dị của Tiểu Y, lông tóc toàn thân liền dựng ngược cả lên, trái tim cũng trở nên buốt

giá, liền lập tức tránh ánh mắt của Tiểu Y, phát tay thi phóng hai đạo chú bảo vệ tâm linh mới bình ổn lại.

"Biểu ca, huynh đừng để nàng nhìn muội nữa, ánh mắt nàng nhìn muội phát sợ." Đông Phương Khả Hình chuyển đến bên cạnh Long Nhất run sợ nói.

"Ánh mắt Tiểu Y sinh ra đã như vậy, muội không cần phải sợ, nàng ấy không có ác ý. Phải rồi, hai bằng hữu của ta còn bị khốn trong ma pháp trận, muội đi thả bọn họ ra đi." Long Nhất cười đáp.

Đông Phương Khả Hình vừa lên tiếng đáp ứng đã thấy từ phía ma pháp trận nhoáng hiện mấy đạo lục quang, ngay tiếp đó mấy tiếng nổ ầm ầm vang lên, lập tức khói bụi đầy trời.

Long Nhất kéo tay Tiểu Y, thân hình chóp lên xông tới đó. Mấy đạo lục quang đó hiển nhiên là Man Ngưu không kìm nén được nữa dùng sức mạnh phá trận.

Đông Phương Khả Hình nhìn Long Nhất nắm tay Tiểu Y, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo. Vốn Ti Bích nhanh chân hơn nàng chiếm mất trái tim của Long Nhất đã khiến nàng rất khó chịu, giờ không ngờ lại thêm vào một thị nữ quý dị, cặp mắt trong suốt của ả không ngờ khiến nàng run rẩy tận đáy lòng.

Long Nhất vừa tới nơi, ma pháp trận đã bị Phục Ma côn pháp của Man Ngưu phá tan, mấy đôi tinh thạch bị đập nát thành phấn. Ma pháp trận mất đi nguồn cung cấp năng lượng tự nhiên là không thể vận chuyển được nữa.

"Lão đại, huynh không sao a." Man Ngưu và Lệ Thanh thấy Long Nhất cùng Tiểu Y xuất hiện, cùng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

"Các người còn không việc gì ta lại có chuyện sao?" Long Nhất cười nói.

Man Ngưu gãi gãi chiếc sừng, ngoác miệng cười: "Ừ nhỉ, lão đại đúng là một con gián đập cũng không chết, cho dù trời sập cũng chẳng có vấn đề gì."

Long Nhất tung cước sút vào hông Man Ngưu, cười mắng: "Tên tiểu tử nhà người, muốn tâng bốc ta hay hại ta vậy?"

Man Ngưu vẻ mặt vui vẻ như cũ, còn Lệ Thanh vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi đó. Vẻ mặt hắn có lẽ đã đông cứng lại rồi, cũng chẳng biết khi yêu hắn có còn lãnh khốc như vậy không?

Đúng lúc này, mấy đạo thân ảnh vọt vĩa vọt tới, cùng hạ xuống viện tử. Người đến chính là ngoại công của Long Nhất, Đông Phương Khải Minh cùng mấy tên hộ vệ luôn theo sát bên mình.

"Cháu ngoan, cháu định phá nát tòa sơn trang dưỡng già này của ta a." Đông Phương Khải Minh sớm đã biết Long Nhất đến. Lão cũng biết Long Nhất nhất định sẽ tìm đến tòa Khải Minh cư này, bất quá lão cố ý không sai người đến nhắc nhở hắn để đợi xem giữa ngoại tôn và tôn nữ của lão phát sinh chuyện gì.

"Ngoại công, cháu chỉ là thấy viện tử này dường như bày biện không được thỏa đáng lắm, nên sửa chữa qua loa một chút, hì hì." Long Nhất chẳng cần biết lớn nhỏ, tôn ti trật tự, cười đáp.

"Bớt miệng đi, người gặp biểu muội người chưa?" Đông Phương Khải Minh cười hỏi.

"Gia gia, cháu và biểu ca vừa mới gặp nhau xong." Lúc này, Đông Phương Khải Minh xuất hiện đúng lúc, mang theo khuôn mặt vui vẻ

ngọt ngào chạy tới ôm lấy cánh tay Đông Phương Khải Minh.

"Ồ, vậy sao? Hôm qua còn dài miệng trách gia gia không đưa người đi gặp biểu ca, hôm nay rốt cuộc cũng gặp được, xem ra miệng người cũng sắp lẹch rồi a." Cháu trai, cháu gái ở bên cạnh, Đông Phương Khải Minh quả thật lòng già được an ủi rất nhiều a.

"Đáng ghét. Ngoại công sao lại nói tôn nữ của mình như vậy chứ." Đông Phương Khả Hinh nũng nịu vẻ không đồng ý.

Đông Phương Khải Minh cất tiếng cười ha hả, nói: "Vũ nhi, lại đây, hôm nay bồi tiếp ngoại công vài chung."

Long Nhất và Đông Phương Khả Hinh một trái một phải kèm hai bên đi về chỗ của Đông Phương Khải Minh. Nhưng đi chưa được hai bước, Man Ngưu và Lệ Thanh đã phát sinh xung đột với hộ vệ bên cạnh Đông Phương Khải Minh.

Vốn là Man Ngưu và Lệ Thanh định theo sát sau lưng Long Nhất, còn hộ vệ của Đông Phương Khải Minh lại vung côn cản họ lại, không cho họ tiến gần lão. Man Ngưu là người dễ nổi nóng, thấy khó chịu lập tức thay đổi hành động, mà Lệ Thanh càng là người cao ngạo đến tận xương tủy, làm sao có thể cho phép người khác đối xử với họ như vậy. Song phương chẳng thềm nói một lời đã chuyển sang tư thế sẵn sàng động thủ.

"Vũ nhi, hai người hầu của người thật không tệ a." Đông Phương Khải Minh dừng lại cười nói, rõ ràng là không có ý ngăn cản bọn họ. Xem ra lão còn muốn để hộ vệ bên cạnh lão phân cao thấp với hai người Man Ngưu một phen.

"Bọn họ không phải là người hầu, họ là bằng hữu của cháu." Long Nhất nhàn nhạt đáp. Hắn từ trước tới nay chưa hề coi Man Ngưu và

Lệ Thanh là hạ nhân.

"Ồ, đó là ngoại công giỡn chơi thôi, Vũ nhi đừng để ý." Đông Phương Khải Minh thấy Long Nhất không cao hứng liền lập tức nói, cũng chẳng làm ra vẻ bề trên.

Lúc đó bốn gã hộ vệ của Đông Phương Khải Minh thấy chủ nhân không ngăn cản bọn chúng, tự nhiên là hiểu rõ ý tứ của chủ nhân, liền tản ra bao vây Man Ngưu và Lệ Thanh.

Man Ngưu cũng chẳng quản ba bảy hai mốt, rút Lục Ngọc Tài Quyết ra vận khởi Phục Ma côn pháp công tới. Bá khí trùng thiên của thần khí lập tức khiến cho áp suất không khí xung quanh ngưng đọng, khí thể lắng lệt khiến người bên ngoài trường trái tim nảy lên thành thịch.

"Thần khí?" Đông Phương Khải Minh chấn động hô lên, lại thấy chiêu thức kì đặc thể công lắng lệt đó của Man Ngưu, trong lòng càng thêm kinh ngạc. Lão thế nào cũng không hiểu nổi, tại sao một gã tùy tùng bên cạnh ngoại tôn lại có binh khí cấp thần khí.

Mà lúc này, Lệ Thanh cũng huy xuất ra hai đạo khí cực lạnh, kiếm quang màu lam nhạt cũng theo sát phóng tới. Sự phối hợp giữa ma pháp và đấu khí thập phần thành thục.

Nhưng đám hộ vệ bên cạnh Đông Phương Khải Minh cũng chẳng phải tay vừa. Trong bốn người thì hết ba là kiếm sư đỉnh cao, còn một người đã đạt đến cảnh giới ma đạo sĩ. Bốn người rõ ràng chuyên môn luyện chiến thuật giáp công, lợi dụng ba kiếm sư nổi danh đối phó với địch nhân còn pháp sư ngâm chú thi phóng ma pháp.

Long Nhất xem mấy người đả đấu, trong lòng biết Man Ngưu và Lệ Thanh quá nửa phải thua. Hai người mạnh ai nấy đánh còn bốn

người kia lại hỗ trợ cho nhau phối hợp liền lạc như áo trời không vết vá.

Ma pháp sư kia là thổ hệ pháp sư, đầu tiên hắn thi phóng lên Man Nguru và Lệ Thanh mấy đạo trọng lực thuật nhằm hạn chế hành động của họ, sau đó bắt đầu niệm một tràng chú ngữ cực dài. Long Nhất vừa nghe liền biết ngay đó là thổ hệ pháp thuật cấp chín Đại sơn áp đỉnh, là từ không khí triệu hoán ra một ngọn núi đè chết địch nhân. Pháp thuật Đại sơn áp đỉnh này phân ra làm hai tầng, một tầng là cấm chú cấp chín còn một tầng lại là cấp mười một, hai người căn bản không cách nào so sánh được. Cấm chú Đại sơn áp đỉnh cấp chín chỉ triệu xuất ra một hòn núi nhỏ, không giống như cấp mười một, ngọn núi đó mới chân chính là một ngọn đại sơn a.

Lúc này, Man Nguru đã có hai vết thương. Mặc dù Kim Chung tráo của gã đã có tiểu thành nhưng vẫn tuyệt chưa đạt tới dạng thân thể kim cương bất hoại, cùng lắm chỉ được coi là mình đồng da sắt mà thôi. Chỉ cần đòn công kích đạt tới cường độ nhất định là có thể đã thương được. Man Nguru bị kích lên dã tính trong cơ thể, sát khí huyết tinh ẩn đi phần lớn trước đó lại bị kích phát xuất ra. Hắn gầm lên một tiếng cuồng loạn, đột nhiên ngạnh tiếp một kiếm bổ tới của một kiếm sư, cánh tay bị vạch một vết thương dài, Lục Ngọc Tài Quyết trong tay vẽ nên một đạo lục quang quét tới tên kiếm sư nọ. Tên kiếm sư mặc dù tránh né cũng coi là nhanh nhưng không ngờ Man Nguru là sử ra đòn lấy mạng đổi mạng, thanh kiếm cứng rắn trong tay bị Man Nguru đập tan thành bụi phấn, bất tỉnh ngay đương trường.

Mà lúc này, Lệ Thanh đã thi phóng ra một trận mưa đá, bắt tên kiếm sư gây ra vết thương trên lưng y phải trả giá đắt bằng một cái lỗ ở bụng, một đoạn ruột lập tức đổ ra.

Đúng lúc Man Nguru và Lệ Thanh gặp khó khăn nhất thì chú ngữ của

tên thổ hệ ma pháp sư cũng hoàn thành. Chỉ thấy trên trời xuất hiện một ngọn núi do đá nham thạch cứng rắn tạo nên nhằm Man Nguru và Lệ Thanh tàn nhẫn giáng xuống.

Long Nhất mục quang lóe lên. Hắn thấy Man Nguru và Lệ Thanh đã sức cùng lực tận, e là tránh không nổi một kích trí mạng này.

Vào lúc Long Nhất đang định xuất thủ, Lục Ngọc Tài Quyết được Man Nguru hai tay siết chặt đột nhiên bạo phát một trận lực quang chói mắt. Gã rống lên một tiếng như tiếng gầm của dã thú, nhằm đỉnh ngọn đại sơn phang tới. Đại sơn bị ánh lực quang của Lục Ngọc Tài Quyết bạo phát giáng tới chấn động một chút, không ngờ đã bị chặn lại ở giữa không trung.

Long Nhất thở ra một hơi nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười, không ngờ đến thời khắc quan trọng tên to xác Man Nguru đó lại đột nhiên phát ra được lực lượng trên Lục Ngọc Tài Quyết. Trước đây gã chỉ có thể phát huy ra được ba phần uy lực của thần khí, có thể nói tiềm lực cực lớn vẫn chưa được khai thác.

Gã thổ hệ ma đạo sĩ cũng gia tăng áp lực. Gã cấp tốc ngâm chú để gia tăng áp lực của ngọn đại sơn, còn Man Nguru đã dần dần không trụ nổi nữa. Các đường gân cơ trên đầu gã hằn lên, sắc mặt đỏ lựng, hai mắt trợn ngược như muốn nứt ra, thân thể bắt đầu bị ép xuống.

"Man Nguru, ta tới giúp ngươi." Lúc này, Lệ Thanh cũng thấp giọng gầm lên một tiếng, trường kiếm bắt đầu múa lên tạo ra một màn băng hoa, mái tóc xanh sẫm tung bay trong gió.

Cặp mắt Lệ Thanh đột nhiên biến thành màu xanh sẫm, trước thân ẩn ước xuất hiện bóng hình của một động vật kỳ quái, loáng thoáng có thể thấy là một con vật toàn thân có vảy rồng, dáng sư tử, miệng như chậu máu, trên đầu có cặp sừng dài.

"Gừ.àooo" Lệ Thanh đột nhiên phát ra một tiếng gầm như tiếng sấm, bóng hình trước thân đột nhiên chuyển động, hóa thành một đạo cực quang xông tới đỉnh ngọn sơn phong.

"Thần thú phụ thể, gã này có Thiên thần huyết mạch của Mạc Tây tộc!" Đông Phương Khải Minh lại kinh ngạc kêu lên, trong lòng càng thêm chấn động. Nguồn Hai kẻ tùy tùng của ngoại tôn hết người này đến người khác khiến cho lão giật mình kinh ngạc.

"Thiên thần huyết mạch?" Long Nhất nghi hoặc nhắc lại.

"Mạc Tây tộc từ trước tới nay là hậu duệ của Phong thần, mỗi đại tộc trưởng và một người con trai đều được kế thừa huyết mạch đó, có thể sử ra công phu Thần thú phụ thể quý dị này." Đông Phương Khải Minh giải thích.

"Chẳng lẽ Lệ Thanh là con trai của tộc trưởng Mạc Tây tộc?" Long Nhất trong lòng chấn động, không ngờ nổi tên tùy tùng mình thắng cuộc có được lại có lai lịch lớn đến như vậy.

Chương 230: Đoạt người hay đoạt trái tim

Dịch: Long Nhất

Sưu tầm

Trong lòng Long Nhất đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, nếu như Lê Thanh quả thật là người thừa kế của Mạc Tây tộc mà nói, như vậy chuyện giữa hắn và Ti Bích có phải sẽ dễ xử lý hơn nhiều không? Dù thế nào Lê Thanh đã gọi hắn là thiếu gia, nếu như theo phương hướng đó mà nói, cả Mạc Tây tộc há chẳng phải đến lúc phải tuân theo lệnh hắn sao.

Đúng lúc Long Nhất đang hờn hờ nằm mộng giữa ban ngày, thì nghe thấy Man Ngưu và Lê Thanh cùng lúc thét lớn, tiểu sơn trên không trung không chịu nổi lực đạo của hai người nữa bị đánh bật sang một bên vỡ tung, chỉ nghe thấy một tiếng ầm cực lớn vang lên, khói bụi mù mịt, cây cối như đậu hủ đổ một mảng lớn, quá nửa số đình đài lầu các bị đè thành mảnh vụn.

Man Ngưu và Lê Thanh giống như đã dùng hết chút lực khí cuối cùng, ngồi bệt xuống đất không ngừng thở hổn hển, còn thổ hệ ma đạo sĩ đó cũng đã tiêu hao chút ma lực cuối cùng, ngay cả một cái thổ thuẫn cũng không thi phóng ra được.

Đông Phương Khải Minh định thần lại, nhìn viện tử bị hủy mất hơn nửa mặt mày lộ ra vẻ đau xót. Nó thật là phải tốn vô số kim tệ mà xây

lên a.

"Ngoại công, là hai huynh đệ của con đi quá xa, thật chẳng biết ý tứ gì a." Long Nhất cười hắc hắc, ngoài miệng thì nói xấu hổ nhưng trên mặt một chút biểu tình xấu hổ cũng không có.

"Gì mà xấu hổ, chỉ là ông cháu chúng ta phải chuyển chỗ uống rượu mà thôi, hô hô hô." Đông Phương Khả Minh hoàn toàn không để ý cười nói. Dứt lời liền phân phó hạ nhân đỡ đám thị vệ bị thương đi điều trị.

Long Nhất thấy Man Ngưu và Lệ Thanh đã sức cùng lực kiệt, bước lại dùng song thủ ấn lên lưng hai người, chân khí từ từ vận chuyển tiến vào, giúp họ đã thông kinh mạch, khôi phục khí huyết. Một lát sau, Man Ngưu và Lệ Thanh đã linh hoạt nháy loạn lên, vươn mình đứng dậy, mệt mỏi đã bị quét sạch.

"Biểu ca, đó là công phu gì vậy, dường như hiệu quả so với hồi phục thuật của tế tự bọn muội còn tốt hơn." Đông Phương Khả Minh kinh ngạc hỏi.

"Đó là liệu pháp chân khí, nói ra muội cũng không hiểu." Long Nhất cười nói, hẳn không muốn giải thích nhiều.

"Không nói thì thôi. Muội cũng chẳng thêm biết." Đông Phương Khả Minh bĩu môi nói.

Mấy người tìm đến một tòa đình ở vùng phụ cận, gọi hạ nhân mang rượu thịt, thế là lại tiêu dao tự tại.

Đông Phương Khả Minh cực kì cao hứng, không ngừng hỏi han chuyện trò cùng Long Nhất, chủ đề tự nhiên không ngoài quân đội và cục thế gì đó, Đông Phương Khả Minh nghe đến muốn ngáp.

"Gia gia, người thật đáng chán, lời kéo biểu ca nói mấy cái đấy, cháu tìm biểu ca còn có việc a." Đông Phương Khả Hình kéo tay áo Đông Phương Khải Minh nhõng nhẽo nói.

Đông Phương Khải Minh cười ha hả, nói: "Được rồi, được rồi. Ta không nói nữa, già rồi, mới uống chút rượu đã chóng mặt. Vũ nhi, cháu bồi tiếp biểu mọi chơi đùa nhé, ngoại công đi ngủ một giấc."

Long Nhất cười đáp ứng một tiếng, hẳn đương nhiên biết Đông Phương Khải Minh một chút say cũng không có, rõ ràng muốn tạo cơ hội cho hắn và Đông Phương Khả Hình.

"Biểu ca, huynh ở đây chờ một lát, mọi đi thay y phục." Đông Phương Khả Hình cười nói, thân hình xinh đẹp bay lên, hướng phía xa rời đi.

Long Nhất lông mày nhướng lên, thay y phục? Y phục của nàng ta không phải vừa thay xong sao?

Đông Phương Khải Minh đã đứng dậy, chăm chú nhìn Long Nhất một lát, cười vỗ vỗ vào vai hắn, rồi mới xoay người rời đi.

"Thiếu gia, Đông Phương tiểu thư tịnh không đơn thuần như bên ngoài, Tiểu Y thấy lòng dạ nàng ta rất sâu xa, thiếu gia đối xử với nàng ta cần cẩn thận một chút." Tiểu Y thấy Đông Phương Khải Minh đi xa rồi, thì thầm nói với Long Nhất.

"Ta biết rồi. Lòng dạ nàng tuy có sâu xa một chút, nhưng bản chất thì thiện lương, nàng ta sẽ không làm hại ta đâu." Long Nhất cười nói, nhưng trong lòng vẫn có chút cảnh giác, chút u ám trong đáy mắt Đông Phương Khả Hình làm hắn có phần lo sợ.

Tiểu Y nghe thấy thế thở phào, nàng còn sợ Long Nhất sẽ trách nàng bày đặt thị phi.

Lúc này, Lệ Thanh mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Thiếu gia, người không có việc gì muốn hỏi ta sao?"

"Hỏi cái gì? Hỏi tại sao người có Thần thú phụ thể và còn hỏi người tại sao có Thiên thần huyết mạch?" Long Nhất cười nói.

"Thì ra thiếu gia đều biết hết, vậy thiếu gia khẳng định đã đoán ra thân phận của ta rồi?" Lệ Thanh nói.

"Nếu như ta đoán không nhầm người chắc là con của tộc trưởng Mạc Tây tộc, hơn nữa là người duy nhất kế thừa Thiên thần huyết mạch." Long Nhất cười nhẹ nói, tựa hồ không có cảm tưởng đặc biệt gì.

"Không sai, ta là người kế thừa bí mật của Mạc Tây tộc, nhưng hiện tại, ta chỉ là người hầu của thiếu gia." Lệ Thanh nhàn nhạt nói.

"Chỉ cần người muốn, người lúc nào cũng có thể phục hồi tự do. Còn nữa, ta từ đầu chưa từng coi người là hạ nhân, mà là bằng hữu của ta." Long Nhất cười đáp.

Lệ Thanh trong mắt lóe lên một chút cảm kích, hấn lắc đầu nói:

"Không, Lệ Thanh ta từ trước đến nay nói là làm, nguyện chịu thua cược."

"Vậy tộc nhân của người phải làm sao? theo ta biết, thiên thần huyết mạch mỗi đời chỉ có một người có, chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn Mạc Tây tộc diệt tộc ư?" Long Nhất nhìn chăm chú vào mắt Lệ Thanh hỏi.

Biểu tình lãnh khốc của Lệ Thanh thoáng biến đổi, kiên quyết nói: "Ta không nhẫn tâm, vì sẽ có một ngày ta quay về kế tục vị trí tộc trưởng, nhưng dù thế nào, Lệ Thanh vĩnh viễn là người hầu của thiếu gia."

Long Nhất hài lòng cười cười, hẳn muốn chính là kết quả này.

"Lệ Thanh, ngươi đã là người kế thừa của Mạc Tây tộc, tại sao lại chạy khắp nơi thế?" Long Nhất nghi hoặc hỏi.

Lệ Thanh trầm mặc nửa ngày mới từ từ nói: "Ta rời khỏi lãnh địa Mạc Tây tộc là để tìm người, nghe nói nàng đến Cuồng Long đế quốc, do vậy mới tìm đến."

Long Nhất ngó ra, thăm dò hỏi: "Là người yêu?"

Lệ Thanh gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu, gương mặt tuấn nhã mà lãnh khốc biến thành thập phần phức tạp, hẳn quay người trầm giọng nói: "Là người ta yêu nhưng không phải là người yêu, vì nàng yêu người khác."

Nghe thấy thanh âm kìm nén của Lệ Thanh, Long Nhất hoàn toàn có thể cảm thụ được sự thống khổ trong lòng hắn, loại người như Lệ Thanh, một khi đã yêu thì cả đời sẽ không thay đổi, yêu một người không yêu mình, sự thống khổ trong đó không cần phải nói nhiều. Long Nhất trong lòng cũng có phần hiếu kì, rốt cuộc là ai có thể cự tuyệt một nam nhân ưu tú như thế này, anh tuấn không nói, thân phận lại không tồi, quan trọng nhất là si tình như thế, nam nhân như vật trên thế gian thật quá ít.

"Lệ Thanh, tình cảm là việc không thể miễn cưỡng, nàng ta đã yêu người khác, ngươi sao phải cưỡng cầu?" Long Nhất vỗ vỗ vai Lệ Thanh nói.

"Ta không phải là cưỡng cầu, ta tịnh không hi vọng nàng yêu ta, ta chỉ muốn tìm nàng, sau đó xem xem người nàng yêu rốt cuộc là người như thế nào, chỉ là nàng có được hạnh phúc...chỉ cần nàng hạnh phúc ta...trong lòng ta đã đủ mãn nguyện rồi." Lệ Thanh có phần kích động, thanh âm đã không tự chủ được có phần run rẩy, lời nói tuy giản đơn, nhưng chứa đựng thâm tình như biển của hấn còn có...trái tim vỡ nát.

Nghe thấy lời nói đầy thâm tình của Lệ Thanh, Long Nhất không kìm được động dung. Đó mới là ái tình chân chính a, siêu thoát ái tình ham muốn cá nhân. Chỉ cần nàng hạnh phúc, chỉ cần nàng hạnh phúc, câu nói này không phải ai cũng có thể nói ra được.

"Đã yêu nàng ta như vậy, nên phải giành lại nàng ta." Đúng lúc này, thanh âm của Đông Phương Khả Hình từ không xa truyền tới.

Long Nhất sớm biết nàng ta nấp một bên nghe trộm, nhưng hấn không nói, cũng muốn dựa vào cố sự của Lệ Thanh khuyên bảo nàng ta, nghe thấy nàng ta nói như vậy, hấn bực mình nói: "Này biểu muội, muội coi ái tình như hàng hóa a, muốn giành thì giành, giành được thân xác nàng ta, có thể đoạt được trái tim nàng ta sao?"

"Muội nói là làm nàng ta hồi tâm chuyển ý mà." Đông Phương Khả Hình bước tới, nhãn tình chứa thâm ý nhìn Long Nhất.

"Nhưng ái tình không phải cứ bám riết lấy là có thể đạt được. Muội không nghĩ qua là sự quấy rầy của muội có khả năng làm người muội yêu đau khổ ư?" Long Nhất nhàn nhạt nói.

"Không đoạt được người trong tim, vậy thống khổ của mình ai đến mua đây." Đông Phương Khả Hình một bước không nhường nhìn Long Nhất.

Long Nhất không có cách nào đành cười cười, đột nhiên hỏi: "Biểu muội, muội có yêu một người ư?"

Đông Phương Khả Hình bỗng nhiên nghe thấy lời này của Long Nhất, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, trừng mắt nói: "Có cũng không nói cho huynh, biểu ca xấu."

"Vậy nếu như, ta nói là nếu như, nếu như muội yêu một nam hài, một nam hài khác đến theo đuổi muội, muội sẽ thay lòng ư?" Long Nhất cười hỏi.

"Đương nhiên sẽ không, muội yêu...nếu như muội yêu một nam hài, cả đời muội sẽ không thay lòng." Đông Phương Khả Hình trả lời vừa nhanh chóng vừa kiên định, nhưng nàng nhanh chóng nhận ra nàng rơi vào cái bẫy của Long Nhất, nói như thế chẳng phải là tự đánh vào mồm ư?

"ha ha, đó không phải là sai sao?" Long Nhất cười hắc hắc.

"Không đúng không đúng, đó là muội ý chí kiên định, đổi thành người khác thì không nhất định." Đông Phương Khả Hình cãi cố.

"Vậy một người ý chí không kiên định mà muội còn yêu hẳn ư?" Long Nhất hỏi ngược lại.

Đông Phương Khả Hình ngẩn người, nửa ngày vẫn không trả lời được. Nàng dậm dậm chân giận dữ nói: "Không nói không nói nữa, nói không được huynh, chúng ta đi tản bộ đi, sau khi trở về chưa đi dạo lần nào."

Mấy người nhanh chóng đến được Đẳng Long thành, Đông Phương Khả Hình đương nhiên không bỏ qua ôm tay Long Nhất, bộ ngực trướng thành không hề cố kị kề sát lên trên, ánh mắt rất hứng thú

nhìn xung quanh.

"Biểu muội, muội không nên ôm chặt như thế a, người khác nhìn thấy ảnh hưởng đến danh dự của muội." Long Nhất cố chịu cảm giác mê hồn trần trần truyền tới từ trên cánh tay nói.

"Muội mặc kệ, người khác thích nghĩ gì thì nghĩ, oa, y phục của cửa tiệm kia thật đẹp a." Đông Phương Khả Hình tìm thấy mục tiêu, kéo Long Nhất bước tới phía đó.

Đông Phương Khả Hình hứng thú đi qua đi lại chọn lựa ở giá y phục. Nữ nhân đối với y phục đẹp và đồ trang sức bao giờ cũng không thể cưỡng lại được.

Đông Phương Khả Hình chọn mấy bộ y phục, nói với Long Nhất:
"Biểu ca, muội đi thử một chút, huynh không được lết lút bỏ đi đấy."

"Tây Môn Vũ, người làm sao lại có thể ở đây?" Đang lúc Đông Phương Khả Hình đi thử quần áo, một thân ảnh quen thuộc đột nhiên bước vào, nhìn thấy Long Nhất không tự chủ ngớ ra, kinh ngạc hỏi

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 231: Tranh giành tình nhân

Dịch: waa123

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

"Nam Cung Hương Vân!" Long Nhất nhướn mày, sau đó cười hỏi:
"Tại sao ta lại không thể ở đây?"

"Đây là nơi bán trang phục nữ nhân, ngươi là một đại nam nhân đến đây làm gì." Nam Cung Hương Vân lầm bầm nói.

"Ai quy định nam nhân không thể vào cửa hàng nữ trang? Còn ngươi đó, cửa hàng này gọi là thực nữ ốc, hàng bán đều là trang phục cho nữ nhân thù mị, hình như không thích hợp với ngươi lắm." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Nam Cung Hương Vân trừng mắt, bước mạnh vài bước đến bên cạnh Long Nhất, đưa tay véo mạnh vài cái trên người hắn.

"Tiểu nữ, ngươi gây sự a, không biết ta đã nhìn ngươi bao lâu rồi." Long Nhất tóm lấy tay của Nam Cung Hương Vân hung dữ nói.

"Ngươi đánh đi, ngươi đánh đi, dù sao ta đánh không lại ngươi, mỗi lần đều bị ngươi khi phụ." Nam Cung Hương Vân ngang bướng nổi lên, không chút để ý tới biểu tình hung dữ của Long Nhất.

"Người nghĩ rằng ta không dám đánh ư." Long Nhất cười xấu xa nói, tay vỗ vào hông Nam Cung Hương Vân bốp một tiếng.

"Người...người làm sao có thể đánh ta...chỗ đó?" Nam Cung Hương Vân da mặt đỏ đến trong suốt, tức giận trợn mắt nhìn Long Nhất nói.

"Tại sao không thể đánh vào chỗ đó của người? Người chưa từng nói, nếu không người nói chỗ có thể đánh, ta đánh lại." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Người...người đi chết đi." Nam Cung Hương Vân hung dữ đẩy Long Nhất ra, muốn giành cửa đi ra, nhưng lại tò mò tại sao Long Nhất lại xuất hiện tại đây, nên mới nhẫn nại ở lại.

"Biểu ca, huynh xem muội mặc bộ y phục này có đẹp...cô ta là ai?" Đông Phương Khả Hình rời khỏi phòng thử đồ, chưa nói xong đã thấy một nữ hài trang điểm vô cùng ngược đời đang mắt lớn mắt bé trừng trừng đối mắt cùng Long Nhất. . Đông Phương Khả Hình từ nhỏ đã được Quang Minh giáo hoàng Lạp Pháp Nhĩ thu dưỡng, do vậy nên không hề biết Nam Cung Hương Vân.

"Còn cô là ai?" Nam Cung Hương Vân thấy trong phòng thử đồ đi ra một cô nương xinh đẹp như vậy, trong lòng liền thấy không thoải mái, do vậy ngẩng đầu gáy hấn nói.

Đông Phương Khả Hình cùng Nam Cung Hương Vân nhìn nhau một hồi, nhu mì đi đến bên cạnh Long Nhất kéo tay hấn nói: "Ta là biểu muội thân thiết nhất của huynh ấy, cô là ai?"

Nam Cung Hương Vân thấy Đông Phương Khả Hình thân mật ôm Long Nhất, trong lòng có một cảm giác khó chịu không tên. Lòng hiếu thắng của nàng dâng lên, kéo tay còn lại của Long Nhất nói: "Cô bỏ hấn ra, ta là vợ sắp cưới của hấn."

Đông Phương Khả Hình trong mắt lóe lên một tia lệ mang rồi biết mất, nàng a một tiếng cười nói: "Thì ra tử là Nam Cung Hương Vân, là biểu tẩu tương lai, còn cần tử chỉ giáo nhiều."

Nam Cung Hương Vân cũng không ngạc nhiên, tự nhiên nghe thấy được lời nói kiêu miệng nam mô bụng một bồ dao găm của Đông Phương Khả Hình, nàng hừ lạnh một tiếng nói: "Có lẽ cô là Đông Phương Khả Hình thánh nữ gì đó a, đã là thánh nữ cũng lên có bộ dạng thánh nữ mới phải. Mặc dù cô và Tây Môn Vũ là biểu huynh biểu muội nhưng nam nữ thụ thụ bất thân cái đạo lý đó cô không hiểu à?"

Đông Phương Khả Hình sắc mặt chợt biến, rồi lập tức khôi phục lại bình thường, nàng cười nhẹ nói: "Ta cùng biểu ca trước nay đều thân mật như thế. Chúng ta vừa mới...vừa mới cùng tắm nữa kia."

"Cái gì? Các người..." Nam Cung Hương Vân thờ gập trợn mắt nhìn Long Nhất, muốn từ chỗ hấn nhận được đáp án.

Nhưng đúng vào lúc này, người đứng xem ở góc xa xa đã ồ lên nghị luận sôi nổi. Tây Môn Vũ ở Đằng Long thành là "danh nhân" dân danh vang dội, đám nữ hài thiếu phụ vào cửa hiệu mua y phục đó ít người không biết hấn a. . Vừa rồi bọn họ nói chuyện lại không thiết lập cách âm kết giới, bị mấy nữ nhân lăm chuyện nghe được. Bọn họ sau khi biết hai người ghen tuông tranh giành Tây Môn Vũ chính là Nam Cung tam tiểu thư nổi tiếng diễm lệ cùng với thánh nữ Đông Phương tiểu thư thì người người kinh ngạc không thôi. Khuê nữ nhà khác tránh hấn còn không kịp, bọn họ tại sao trông như nhật được báu vật a.

"Tất cả ngậm miệng hết cho ta. Coi ta là không khí hả." Long Nhất tức giận hét lên, không ngờ trước mặt hấn ngang nhiên tranh giành ghen tuông, thật sự thì...rất dễ chịu, bất quá cũng được chú ý a.

Lưỡng nữ cùng giật mình, thấy Long Nhất mặt mày nghiêm túc, trên người phát ra sự uy nghiêm nhàn nhạt, lập tức không dám lên tiếng. Các nàng chưa từng thấy qua bộ dạng này của Long Nhất, trong lòng đột nhiên cảm thấy có phần sợ hãi.

Thấy lưỡng nữ dính bầy, biểu tình của Long Nhất hòa hoãn một chút, ra lệnh: "Muốn mua y phục thì chọn nhanh lên, chọn xong thì đi."

"Biểu ca, huynh thấy muội mặc bộ y phục này có đẹp không?" Đông Phương Khả Hình thở phào một hơi quay một vòng trước mặt Long Nhất. Trên người nàng là một bộ váy áo khiết bạch bằng lụa có thêu hoa, kết hợp với khí tức thánh khiết độc đáo của nàng, thêm vào nụ cười tươi hơn hoa, xinh đẹp như một thiên sứ. .

"Ừ, đẹp." Long Nhất có phần hoa mắt mê mang nói.

Nam Cung Hương Vân vốn muốn rời đi, nhưng thấy biểu tình đặc ý của Đông Phương Khả Hình, liền cố nhịn lưu lại.

Ta không phải là do ghen, là vì nữ nhân đáng ghét đó. Hừ, chỉ biết trước mặt nam nhân vẩy đuôi, thánh nữ gì chứ, thật còn lẳng lơ hơn cả hồ li tinh. Nam Cung Hương Vân trong lòng tự nói với mình.

Đông Phương Khả Hình được khen cười duyên dáng, nhãn tình đặc ý liếc Nam Cung Hương Vân một cái, rồi quay lại phòng thử đồ thay một bộ khác.

"Tiểu nữ, người mua y phục gì? Trang phục thực nữ không hề hợp với người." Long Nhất nói.

Nam Cung Hương Vân rất tức giận, lời nói của Long Nhất lọt vào nàng như thay đổi ý nghĩa. Nàng nghĩ Long Nhất đang chế nhạo

nàng không có nữ tính.

Long Nhất nhìn xung quanh, đột nhiên thấy không xa treo một bộ y phục nhạt màu, đường nét cực kì đơn giản, chỉ có ở hai vai dùng tơ tằm thêu hai đóa úc kim hương nho nhỏ, so với những y phục sắc sỡ kiểu cách khác, bộ y phục này lộ ra vẻ đặc biệt.

Long Nhất bước tới, mang bộ y phục đó xuống, vút cho Nam Cung Hương Vân nói: "Tiểu nữ, ta thấy ở đây có một bộ y phục thích hợp với ngươi, đừng tự kiêu mua một bộ y phục hoa lá cành, không biết thấy nó kì quặc à."

Nam Cung Hương Vân ngó ra, thấy Long Nhất vì nàng mà chọn y phục, cắn môi tiến tới một phòng thay đồ khác.

Do y phục cắt may đơn giản, nên mặc vào cũng dễ dàng, do vậy Nam Cung Hương Vân so với Đông Phương Khả Hình vào muộn hơn nhưng lại ra sớm hơn.

Long Nhất tán thưởng nhìn dáng điệu lúc này của Nam Cung Hương Vân. . Nhãn quang của hắn quả nhiên không sai, bộ y phục này rất thích hợp cho nàng mặc. Đường nét đơn giản của y phục làm Nam Cung Hương Vân càng thêm anh khí, còn hai đóa úc kim hương trên vai lại làm nhu hòa khí thất tổng thể của nàng.

Nam Cung Hương Vân ở trước gương soi trái soi phải, mặt mày kinh ngạc vui mừng.

"Thế nào? Nhãn quang của ta không tồi chứ." Long Nhất cười nói.

"Đó là bản tiểu thư thiên sinh lệ chất, mặc cái gì cũng đẹp" Nam Cung Hương Vân cãi bướng.

"VẬY nÀng cỨ chỌn bỘ y phỤC khÁC đI, tA thẤy bỘ y phỤC nÀY TiỂu Y mẶc cŨng khÔNG tỒi." Long Nhất cười nói, khoe mắt đột nhiên thấy biểu tình có phần hiu quạnh của Tiểu Y.

"KHÔNG, tA muỐn bỘ y phỤC nÀY." Nam Cung Hương Vân hai tay ôm ngực, như là sợ Long Nhất đột nhiên cướp mất y phục.

Long Nhất nhìn bốn phía, lại lấy xuống một bộ áo quần màu trắng, xoay người đưa cho Tiểu Y ở sau lưng mình, nói: "Tiểu Y, cho nÀng."

"Thiếu gia" Tiểu Y kinh ngạc vui mừng nhận lấy bộ y phục đó, đôi mắt nhìn Long Nhất ẩn ẩn hiện ra một màn thủy vụ.

Chương 232: So độ đường cong

Dịch: tichnhan

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

"Đi thử đi." Long Nhất cười nói. Mặc dù Tiểu Y đã từng phụ lòng tin của hắn nhưng suy cho cùng nàng không hề làm tổn thương tới hắn, hơn nữa đã qua một thời gian dài như vậy, những vướng mắc trong lòng cũng đến lúc loại bỏ đi.

Tiểu Y ánh mắt lấp lánh rạng rỡ nhìn Long Nhất, nhẹ giọng "ừm" một tiếng, bước chân uyển chuyển tiến vào phòng thử đồ.

"Người thích nàng ta?" Nam Cung Hương Vân đột nhiên hỏi, ngữ khí không khỏi có chút chua xót.

"Cái gì?" Long Nhất cảm thấy hơi hồ đồ.

"Người đừng hiểu lầm, ý của ta là nếu người không thích nàng ta thì đừng đối tốt với nàng ta như vậy, bằng không người ta thích người mà người lại không thích người ta vậy chẳng phải là có tội sao." Nam Cung Hương Vân cúi đầu, nhưng mắt lại liếc lên nhìn Long Nhất khẽ nói.

Long Nhất có chút ngạc nhiên, cười lên hai tiếng hắc hắc nói: "Thì ra là chuyện này, đây có phải là việc mà người đã từng trải qua?"

"Không có, ta chỉ nói thế thôi, thuận tiện đề tình người." Nam Cung Hương Vân bĩu môi, hừm nhẹ một tiếng.

"Người không cần phải nhọc lòng, người phải biết ta là dạng người không từ chối người đến với mình, lớn nhỏ gì cũng xơi tuốt, hắc hắc." Long Nhất cười nói.

Nam Cung Hương Vân trừng mắt nhìn Long Nhất, làm bầm rủa: "Đồ tai họa, đồ ngựa giống, đồ cặn bã."

Long Nhất có thính giác cực kỳ linh mẫn, nên những lời của Nam Cung Hương Vân nghe không sót chữ nào, nhưng hẳn lúc này đây không muốn đấu khẩu với nàng.

Ngay lúc đó, Đông Phương Khả Hình mặc một bộ trang phục màu đỏ khác bước ra, nhìn thấy y phục trên người Nam Cung Hương Vân thì khẽ run lên.

"Đây chính là Tây Môn Vũ đặc biệt chọn cho ta, thật đẹp a." Nam Cung Hương Vân thấy ánh mắt của Đông Phương Khả Hình dừng lại trên thân hình của mình, không những ưỡn ngực lên nói, mà còn nhấn mạnh vào hai chữ đặc biệt.

Đông Phương Khả Hình nghiêng răng, chuyển thân hướng về Long Nhất nũng nịu nói: "Biểu ca, huynh thiên vị rồi, muội cũng muốn huynh chọn cho muội."

Hai huyết thái dương của Long Nhất đột ngột đập mạnh. Nữ nhân tranh giành tình nhân mức độ vừa phải có thể làm tăng thêm tình thú, đồng thời ở một mặt nhất định làm thỏa mãn lòng hư danh của nam nhân, nhưng nếu thái quá thì có thể gây ra phiền não lớn.

Vừa đúng lúc này Tiểu y mặc xong bộ y phục bằng tơ trắng ra khỏi phòng thử đồ, nàng đi đến bên Long Nhất nở nụ cười mờ nhạt nói: "Đa tạ thiếu gia, Tiểu Y rất thích."

Đông Phương Khả Hình nắm chặt tay lại, liếc nhìn Long Nhất với ánh mắt u oán, chẳng lẽ trong lòng hắn, ngay cả một thị nữ mà mình cũng không bằng sao?

Long Nhất tự nhiên là chú ý đến biểu tình của Đông Phương Khả Hình, trong lòng phát sinh cảnh giác. Xuất hiện vấn đề trong mối quan hệ nam nữ là điều hắn không mong muốn chút nào. Con người chỉ có hai chân mà thôi. Bước chân lên quá nhiều thuyền, cho dù có kỹ thuật tốt đến đâu thì cũng không tránh khỏi nguy hiểm lật thuyền. Hắn có thể cảm giác được Đông Phương Khả Hình có ý muốn chiếm hữu mạnh mẽ đối với hắn, chính điều này làm cho hắn lúng túng. Tình yêu mơ hồ thừa còn để chòm lại có thể duy trì một thời gian dài đến vậy sao? Hơn nữa theo thời gian tình cảm lại càng nồng đậm hơn. Điều này hoàn toàn không theo một quy luật nào cả. Do đó Long Nhất nhận thấy tình cảm Đông Phương Khả Hình dành cho Tây Môn Vũ không phải là tình yêu, có lẽ là một dạng bệnh thái cố chấp.

Để cho công bình, đồng thời để tránh nảy sinh rắc rối, Long Nhất chọn lấy một bộ y phục đưa cho Đông Phương Khả Hình. Đương nhiên cuối cùng là hắn thanh toán. Bây giờ thì cả ba nữ nhân đều đã hài lòng, nhưng thông qua chuyện này, Long Nhất đối với Đông Phương Khả Hình đã có cái nhìn khác so với trước. Lúc đầu đối với việc biểu muội thích hắn cũng cảm thấy có chút hài lòng với bản thân, bây giờ hắn thấy đó như là một gánh nặng. Với lòng ham muốn chiếm hữu thuần túy đồng thời căm ghét những nữ nhân khác bên cạnh hắn khiến trong lòng hắn cảm thấy kinh hoàng. Trực giác nói với hắn, vấn đề này nếu không giải quyết tốt thì có thể sau này sẽ sinh chuyện.

Có lẽ phát giác ra tâm trạng Long Nhất không tốt, sau đó lưỡng nữ tạm thời hòa hoãn với nhau một chút, chỉ có điều ánh mắt hai người nhìn nhau thủy chung vẫn không hề thân thiện gì, lời nói thì ẩn tàng đao kiếm, không nhường nhau một phân nào.

Long Nhất bất lực chỉ biết ngằm lắc đầu. Nữ nhân đôi lúc thật phiền phức, trong mắt chỉ có ganh ghét.

Lúc này, Long Nhất đột nhiên liếc nhìn thấy một tấm bảng hiệu, mắt hấn sáng lên, mở miệng nói: "Hai vị đại tiểu thư, hai người tranh cãi chẳng ích gì, có bản sự tới kia thể hiện thực tế đi."

Theo hướng Long Nhất chỉ, Đông Phương Khả Hinh và Nam Cung Hương Vân đồng thanh kêu lên một tiếng, hai má đều nóng bừng lên. Chỉ thấy nơi Long Nhất chỉ không ngờ chính là chuỗi cửa hàng Lệ Nhân phường chuyên bán đồ dùng nữ nhân nổi danh khắp Thương Lan đại lục. Bên trong tự nhiên là bán đồ nội y hảo hạng đám thiếu thư vẫn sẵn lòng tán tụng nhất.

"Thế nào? Không dám à? Còn muốn tranh cãi nữa, vào trong xem xem thân hình ai nẩy nở hơn mới chính xác." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Gì mà không dám chứ, so thì so, ai sợ ai." Nam Cung Hương Vân hất bím tóc trên đầu, khiêu khích nhìn Đông Phương Khả Hinh.

Đông Phương Khả Hinh cười khanh khách nói: "Biểu tẩu tương lai, tỷ thật sự muốn so độ sao? Tiểu muội sợ là nàng thua sẽ mất mặt trước biểu ca đó."

Nam Cung Hương Vân liếc nhìn gò bồng đảo của Đông Phương Khả Hinh một cái, mặc dù của mình tuy không coi là rất lớn, nhưng không thể nào thua ả ta được, nàng cười lạnh nói: "Muội là nói chính mình

a."

"Không cần tranh cãi, đến Lệ Nhân phùng phân cao thấp thế nào, ta sẽ làm trọng tài." Long Nhất cười hắc hắc nói, mỹ sự này tự nhiên là hấn không thể bỏ qua. Thân thể của nữ nhân so với miệng lưỡi của họ thì luôn có sức thuyết phục hơn.

"Huynh tính hay thật." hai nữ nhân lúc này lại đồng thanh nói.

Long Nhất nhún vai cười nói: "Thân hình của ai là đẹp hơn, thân hình của ai có sức dụ hoặc hơn đương nhiên không phải tự hai nàng nói mà được, chỉ có lời nói của nam nhân mới là uy tín nhất."

"Dù thế nào cũng không cho người nhìn." Nam Cung Hương Vân đỏ mặt nói nhỏ.

"Hay là các nàng nguyện ý để cho Man Ngưu hoặc là Lệ Thanh làm trọng tài?" Long Nhất cười nói.

Lưỡng nữ lập tức lắc đầu lia lịa.

"Biểu ca, mọi đồng ý để huynh làm trọng tài, dù sao thì... dù sao thì... đều đã bị huynh thấy hết rồi." Đông Phương Khả Hình nhìn xung quanh, thấy không có ai, nhẹ giọng nói.

Long Nhất cười khổ hai tiếng. Trong làn nước hấn chỉ có thể ẩn ước nhìn thấy được một vài đường nét, sau đó mặt mình và song phong của nàng chỉ tiếp xúc thân mật một chút dưới nước mà thôi, thấy sạch toàn bộ cơ thể nàng ở đâu ra.

Sắc lang, Nam Cung Hương Vân trong lòng thầm mắng, một cảm giác khó chịu không thể diễn tả nổi lên trong lòng.

"Biểu tẩu tương lai, tử có gan so đọ hay không thì cũng sớm nhận thua đi." Đông Phương Khả Hình chớp mắt nói với Nam Cung Hương Vân.

Trong lòng Nam Cung Hương Vân ý muốn tranh đấu bùng lên, lại nghĩ dù sao cũng có mặc nội y chứ không phải là không mặc tí gì, chịu lỗ vốn một chút cho mắt hấn chiếm chút tiện nghi vậy.

"Được, so thì so, Tây Môn Vũ, người sẽ làm trọng tài, không được thiên vị đó." Nam Cung Hương Vân hung dữ nhìn Long Nhất nói, nhất thời trong lòng không biết là có cảm giác gì, dù sao cũng cảm thấy có chút hưng phấn, có chút hoang đường, đồng thời có thêm chút kích thích.

Tiểu Y liếc nhìn Long Nhất đang cười một cách quỷ quyệt, bất giác có chút buồn cười. Thiếu gia của nàng chính là một người tinh quái, chỉ mới đi dạo có một chút mà đã có thể làm ra việc so thân đọ thể. Bất quá, cơ thể bọn họ đẹp hơn so với mình sao? Tiểu Y cúi đầu nhìn vào song phong căng tròn của mình, bất giác khuôn mặt ửng hồng thẹn tự nhủ.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 233: Cảnh xuân ở Lệ Nhân phường

Dịch: Long Nhất

Đó là một cửa hàng trang trí toàn một màu hồng quyến rũ, chia ra thành hai tầng trên dưới. Tầng một là các loại nữ trang và đồ trang sức của nữ hài, tầng hai lại la liệt đủ màu các loại nội y, yếm ngực có, trang phục tình thú vô cùng hiện đại cũng có, quả thật là vô cùng dụ nhân.

Danh tiếng của Lệ Nhân phường ở Thương Lan đại lục có thể nói là vô cùng nổi tiếng, là lựa chọn hàng đầu của đám tiểu thư, quý phụ. Lúc này, tầng trên của Lệ Nhân phường râm ran toàn tiếng yến giọng oanh, rất đông tiểu thư phu nhân lượn lờ trong đó để chọn đồ nội y cho mình, mà đoàn người Long Nhất âm ỉ tiến vào khiến đám tiểu thư phu nhân đó cùng giật mình, né tránh không kịp chỉ đành đứng chờ ra đó. Vốn nam nhân tới cửa hàng nội y của nữ nhân, đám nữ nhân sao lại không biết xấu hổ chọn lựa trước mặt nam nhân chứ, đặc biệt kể đến lại là Tây Môn nhị thiếu gia dâm danh vang khắp thiên hạ. Đám tiểu thư phu nhân đó tự nhiên là tránh xa như tránh rắn rết bò cạp.

Lão bản của tòa Lệ Nhân phường này là một nữ nhân khó đoán được tuổi thật, nhìn lướt qua thì ánh chừng hai chín tuổi, nhưng nhìn kỹ một chút lại giống như mới chỉ đôi chín. Trên người nàng ta có hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau cùng tồn tại. Một là thành thực dễ thương, hai là trong sáng đáng yêu, vì thế dễ dàng khiến người khác

sinh ra ảo giác.

Cô chủ thấy sinh ý bị quấy rối vội vàng chạy tới xem. Một nữ nhân có thể mở một cửa hàng đồ dùng cho phái yếu sang trọng như vậy ở khu buôn bán sầm uất nhất Đằng Long thành dĩ nhiên phải có bối cảnh nhất định, nhãn lực cũng phải cao minh, chỉ lướt qua một cái đã đại khái biết được thân phận mấy người. Ắt tự nhiên là nhận ra Tây Môn nhị thiếu gia, mà hai đại mỹ nhân bên cạnh hẳn trên người cũng tỏa ra khí chất dù không giống nhau nhưng đều là quý khí (khí chất cao quý), tuyệt đối là đại tiểu thư nhà đại gia quý tộc mà ả ta vừa mới biết được thân phận. Một là đại tiểu thư Đông Phương gia tộc, một là tam tiểu thư Nam Cung gia tộc. Cho tới Tiểu Y, Man Ngưu và Lê Thanh đứng sau Long Nhất, ả cũng nhìn ra bọn họ chỉ là người hầu.

"Ai da, đây chẳng phải là Tây Môn nhị thiếu gia sao? Cơn gió nào thổi người tới đây vậy. Hàm Yên đúng là được sủng ái mà lo sợ a." Nữ nhân tự xưng Hàm Yên tỏ ra hân hoan tiến tới, mỗi một điệu cười câu nói đều tỏa ra nét quyến rũ tới tận trong xương cốt, nhưng vẻ mặt lại vẫn giữ được nét trong sáng ngây thơ. Loại nữ nhân này quả thực có khả năng đoạt hồn người a.

"Hàm Yên? Tên hay lắm." Long Nhất thần hồn điên đảo hít thật sâu hương thơm quyến rũ, không ngờ nổi nữ chủ nhân cửa hàng này lại là một vu vật như vậy, hồi đó sao lại chạy thoát khỏi cặp mắt Tây Môn Vũ chứ.

"Tây Môn nhị thiếu gia quá khen, hôm nay đến gian hàng nhỏ bé này là để chọn nội y cho hai vị mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành bên cạnh đây sao?" Hàm Yên che miệng cười, dáng vẻ tỏ ra cực kỳ vui vẻ nhưng có trời mới biết trong bụng ả ta lại tuôn ra không biết bao nhiêu câu chửi mắng.

Long Nhất quan sát thân hình rực lửa của Hàm Yên một lúc. Hẳn

dám khẳng định nữ nhân này tuyệt đối là hàng thật đúng giá, muốn xôi có xôi, muốn oản có oản, đặc biệt là dáng vẻ phong tao đó, là thứ mà nam nhân nhìn thấy đều bị cuốn hút, hấp dẫn.

Đúng lúc đang trắng trợn xơi kem bằng mắt, đột nhiên vùng thịt mềm nơi mạng sườn Long Nhất nhói lên, thì ra Đông Phương Khả Hình và Nam Cung Hương Vân mỗi nàng một bên đang tức tối véo hấn. Tên gia hỏa này cũng thật là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, vừa trông thấy mỹ nữ đã không lê nổi chân đi nữa.

Long Nhất định thần lại, hai tay bóp chặt hai bàn tay xinh của lưỡng nữ, ngón cái lại ngằm náo động lòng bàn tay hai nàng. Lưỡng nữ lập tức thân hình run rẩy, vừa xấu hổ vừa luống cuống đành an phận trở lại.

Xem ra đối phó với nữ nhân vẫn còn một chiêu tối hữu hiệu này a, Long Nhất trong lòng cười hắc hắc.

"Hàm Yên, ở đây nàng có những loại nội y nào mới nhất, gợi tình nhất, có thể phô bày đường cong nữ nhân đẹp nhất, đem toàn bộ ra đây cho ta." Long Nhất cười nói với lão bản nương, cặp mắt vẫn không ngừng dán chặt lên cặp nhũ cầu nổi bật của nàng ta, trong lòng thì tưởng tượng đến hình ảnh cô nàng chỉ mặc trên mình nội y gợi tình uốn éo trước mặt mình. Chỉ tưởng tượng vậy thôi mà cũng nóng rục lên rồi a.

"Tây Môn nhị thiếu gia đến thật đúng lúc, hôm nay vừa đến một lô hàng mới, đều là hàng thượng hảo hạng, mỗi loại đều làm cho mị lực của nữ nhân phát huy tới hai trăm phần trăm. Ta sẽ đi lấy tới đây." Hàm Yên quay người uốn éo như mình rần đi vào một gian phòng ở gần đó. Lúc quay đi trong đôi mắt ả thoáng lướt qua một tia kinh ngạc. Mặc dù Long Nhất sau khi nhìn thấy ả dáng vẻ tỏ ra đầy vẻ dâm tà nhưng lại mang đến cho ả cảm giác thâm bất khả trắc.

Long Nhất nhìn chăm chăm vào đồn bộ căng tròn trong lớp quần bó sát người của Hàm Yên, khoe miệng hiện ra tia cười mờ nhạt. Nữ nhân này cũng không đơn giản a.

Chỉ một lát sau, Hàm Yên đã ôm theo một cái túi tinh xảo quay trở lại, đem từng món nội y bên trong bày lên trường kỷ dùng cho khách ngồi nghỉ chân.

"Những đồ nội y này bất kể là chất liệu hay thợ khéo đều thuộc hàng đầu bảng. Đông Phương tiểu thư và Nam Cung tiểu thư cứ việc chọn lựa, nhất định sẽ khiến các nàng hài lòng." Hàm Yên cười nói.

Lông mày Long Nhất nhíu lại, quang mang trong mắt lóe lên. Đông Phương Khả Hinh và Nam Cung Hương Vân đều trở lại Đẳng Long thành chưa lâu, rất ít người có thể nhận ra họ, vậy mà một cô chủ của một cửa hàng nội y nhỏ nhoi lại chỉ một câu đã vạch ra thân phận các nàng, nếu nói không có vấn đề thì ngay cả quý cũng chẳng tin.

"Á, sao mỏng quá vậy, không có chỗ nào dày hơn chút sao?" Nam Cung Hương Vân nhón lên một chiếc lá tam giác gần như trong suốt, gương mặt nóng bừng như lửa. Loại nội y này mặc vào thì có khác gì không mặc chứ.

Nội tâm Đông Phương Khả Hinh cũng rất xấu hổ e ngại, nhưng thân thể nàng từ mười ba năm trước đã thuộc về Long Nhất, ở trước mặt tình lang có khoe ra một chút cũng chẳng phải là chuyện gì lớn, vì thế nàng phản bác: "Như thế mới thật tình cảm chứ. Vậy biểu ca mới có thể phán đoán chính xác cơ thể ai quyền rũ nhất."

Long Nhất cười hi hi quay người nói: "Man Ngưu, Lệ Thanh, hai người xuống gác dưới lầu, không cho phép bất kỳ ai lên đây."

Hai người ứng tiếng xoay mình đi xuống lầu. Long Nhất vẫn chưa cảm thấy ổn thỏa, hoa tay bố trí một kết giới chắn tầm nhìn cho toàn bộ tầng trên.

Ánh mắt Hàn Yên lóe sáng, có thể không cần niệm bất kỳ chú ngữ nào vẫn thi phóng ra được ma pháp kết giới, biểu hiện của Tây Môn nhị thiếu gia này khiến người khác khó tránh khỏi kinh hãi.

"Ừm, bản trọng tài tuyên bố, cuộc so tài chính thức bắt đầu, hai vị đại tiểu thư, các nàng mau bắt đầu thôi." Long Nhất cười hí hí, cặp mắt say mê không ngừng quét qua quét lại cơ thể nhị nữ.

Đến lúc lâm trận thực sự, lưỡng nữ đều không nén được có chút trù trừ. Dù sao thì hai nàng đều là hoàng hoa khuê nữ chưa chồng, ở trước mặt một nam nhân chỉ mặc đồ nội y trong suốt đầy gợi tình khó tránh khỏi cảm giác buông thả quá.

Cuối cùng, vẫn là Đông Phương Khả Hình nghiêng rặng, lựa lấy một bộ nội y gợi tình màu phấn hồng trông có vẻ kín đáo bước vào phòng thay đồ, còn Nam Cung Hương Vân thấy Đông Phương Khả Hình đã hành động đành hít sâu một hơi đè nén nỗi lòng, chọn một bộ nội y màu xanh biếc bước vào trong.

Long Nhất chuyển ánh mắt sang lão bản nương Hàm Yên, đột nhiên tiến tới hai bước tới sát cạnh ả, bàn tay sói khế đặt lên eo lưng thon thả của ả ta.

Thân thể Hàm Yên hơi dờ ra, nhưng thật nhanh lại khôi phục như thường. ả nở nụ cười đầy mỉa mai chủ động dựa thân hình lên người Long Nhất, cặp nhũ phong căng tròn áp vào hắn, cười khế nói với Long Nhất: "Người thật xấu xa, đã ăn trong bát lại trông trong nôi."

Long Nhất bỗng nhiên cảm thấy tinh thần Hàm Yên bắt đầu ba động kỳ lạ, trong lòng hấn nhói lên, không ngờ là mị thuật cao cấp. Chuyện này khiến hấn không khỏi nhớ lại đám hồ ly đầy cám dỗ của hồ tộc.

"Hắc hắc, Hàm Yên, nàng quả thật là mê người a. Đợi đến lúc nàng chân chính thức được chỗ hay của ta rồi sẽ không nói ta như vậy nữa đâu." Long Nhất cười, cặp mắt dần trở nên ngẩn ngơ, bàn tay lại lần xuống dưới nhào nặn kiêu đồn tròn lẳn mịn màng của Hàm Yên, cảm giác thật quá sức tuyệt vời.

Hàm Yên gượng cười. Nàng vừa thi triển Mê Hồn Thuật với hấn, đáng ra hấn phải an phận mới đúng, sao lại biến thành thêm lợi cho hấn thế này, chẳng lẽ là cường độ không đủ. Hàm Yên nghĩ vậy bèn tăng cường sức mạnh tinh thần.

"Mỹ nhân, ta muốn nàng." Long Nhất đột nhiên lăm bắm như đang mơ ngủ, một tay nhanh như điện chớp án lên ma huyết trên cổ Hàm Yên còn tay kia lại hung hãn lần tới bộ ngực tràn đầy sức sống của ả.

Hàm Yên kinh hãi định hét lên nhưng phát hiện toàn thân mình mềm nhũn, cổ họng không ngờ không phát ra nổi một âm thanh nào, cơ thể chỉ đành để mặc cho tên dâm tặc đó khinh nhờn. Đột nhiên, ả cảm giác thấy bàn tay đang hoạt động trên đôi gò bồng đảo của mình lần xuống dưới, chăm sóc cho khu cấm địa giữa cặp đùi.

Đúng lúc này, Long Nhất đột nhiên đẩy ả ra, dáng vẻ như vừa giật mình tỉnh lại. Hấn nhìn Hàm Yên đang hoảng loạn luống cuống chỉnh lại y phục, nghi hoặc hỏi: "Hàm Yên, ta vừa làm chuyện gì thất lễ à? Sao ta lại không nhớ chút gì nhỉ."

Hàm Yên đành chỉ có thể nghiêng răng nuốt cục tức vào lòng. ả nhắm mắt lại, đến khi mở ra thì dáng vẻ đã như hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra, nụ cười vẫn quyến rũ mê người. ả không hiểu được đáo

để đã xảy ra tình huống gì, Mê Hồn Thuật của ả với Long Nhất sao lại có hiệu quả ngược hẳn với thông thường như vậy. Có thể là hẳn không hề bị ảnh hưởng, mọi thứ đều chỉ là giả vờ như vậy.

Đúng lúc Hàm Yên định kiểm soát giải thích qua loa thì cửa phòng thay đổi đột nhiên mở ra, Đông Phương Khả Hình khuôn mặt bừng đỏ từ từ bước ra, từng bước từng bước dung đưa tiến tới.

Con người Long Nhất tức thì mở lớn hết cỡ, không nhận được nuốt nước miếng ừng ực. Chỉ thấy da thịt khiết bạch như ngà voi của Đông Phương Khả Hình tỏa lòe phần lớn, tán phát ra một thứ ánh sáng mê người, chiếc nội y màu phấn hồng gần như trong suốt ôm khít lấy khuôn trắng, cặp thỏ ngọc căng tròn được kéo ép vào nhau tạo thành một khe sâu hun hút vô cùng hấp dẫn, còn trên chóp đôi gọng kính đó nổi lên hai hạt đậu hồng thật khiến người phải phun máu mũi. Lướt xuống dưới là chiếc eo nhỏ nhắn mịn màng, mảnh mai tới mức khiến người phải thương yêu. Chiếc tiểu khố trong mờ màu phấn hồng che lấy vùng tam giác thần bí nhưng do phía trước tơ dệt mỏng khiến cho cả một đám cỏ non đen mượt như nhung xuyên qua cả lớp lụa ra ngoài.

Ừc ực, ực ực, cổ họng Long Nhất không ngừng hoạt động lên xuống, lỗ mũi bắt đầu nóng bừng lên, tiểu huynh đệ cũng đã ngẩng đầu lên cất tiếng ca ngợi vẻ đẹp.

"Muốn chết người a, muốn chết người a." Trong lòng Long Nhất không ngừng rên la còn cặp mắt thì đóng chặt lên ngọc thể của Đông Phương Khả Hình như tượng.

Đông Phương Khả Hình cảm giác được ánh nhìn nóng bỏng đó của Long Nhất, cảm thấy ánh mắt hẳn chạm tới từng khu vực mẫn cảm của nàng, cả thân hình mềm mại không khỏi hồng lên, tựa như đang được hấn ve vuốt, từng trận cảm giác tê dại lan tỏa vào tận đáy lòng,

dường như còn có cái gì đó từ nơi thâm sâu tiết ra khiến nàng không tự chủ được khép chặt đôi đũa ngọc lại.

"Không tệ, xoay người đi để ta xem nào." Long Nhất hít một hơi thanh khí đè nén ngọn lửa dục đang chực bùng lên nói.

Đông Phương Khả Hình xấu hổ xoay người. Trong lòng Long Nhất lại nổi lên một trận tán thưởng, đơn giản là những đường cong hoàn mỹ. Mảng lưng sáng bóng đó, cặp mông trắng nõn căng tròn kia đều khiến Long Nhất hồn vía lên mây.

"Biểu ca, nhìn đẹp không?" Đông Phương Khả Hình xấu hổ hỏi.

"Đẹp lắm, đẹp không chê vào đâu được. Thân hình biểu muội quả thật quá tuyệt vời." Long Nhất cười hắc hắc đáp.

Lúc này, Long Nhất nhìn thấy Nam Cung Hương Vân đang co đầu rụt cổ trong phòng thay đồ bèn nói với nàng: "Tiểu nữ, thay xong rồi còn không mau ra đi, để ta xem xem đáo để là thân hình ai đẹp hơn."

"Ta không ra." Nam Cung Hương Vân lúc này chẳng còn chút can đảm nào, nàng không thể nào buông thả được. Lại nói mình cũng không thích tên gia hỏa này, để hắn nhìn thấy cơ thể mình thật quá lỗ vốn mà.

"Chẳng lẽ ngươi nhận thua, tự nhận thân hình không đọ được với Đông Phương Khả Hình." Long Nhất nói khích. Hắn cũng thật sự muốn xem xem Nam Cung Hương Vân khi mặc đồ nội y gợi tình thì sẽ như thế nào.

Nam Cung Hương Vân trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu nói: "Ta nhận thua không được sao? Không so nữa."

Khóe miệng Long Nhất hiện ra một tia tiểu ý. Nói thật, vào thời điểm quan trọng Nam Cung Hương Vân quyết định rút lui hẳn tuyệt không phải là không vui, ngược lại còn có chút mừng rỡ. Điều này chỉ ít cũng chứng tỏ Nam Cung Hương Vân vẫn là một nữ hài biết cân nhắc nặng nhẹ. Nàng rõ ràng là không thích hẳn, nhưng nếu chỉ vì thể diện và chút lòng hư danh chẳng hề có tác dụng gì chấp nhận cời đồ trước mặt nam nhân mà mình không thích thì Long Nhất mặc dù có thể no mắt nhưng trong lòng nhất định sẽ đánh giá thấp nàng.

Nhưng Long Nhất tóm lại vẫn chẳng phải là người quân tử. Không được nhìn dáng vẻ Nam Cung Hương Vân lúc mặc đồ nội y gợi tình hẳn thật chẳng cam lòng. Hắn nở nụ cười quý quyết, ngón tay phải cong lại, đột nhiên bắn một tia kinh về phía phòng thay đồ. Cả căn phòng thay đồ được dựng lên bằng những tấm gỗ mỏng đột nhiên tan thành nhiều mảnh đổ ập ra ngoài. Lúc này Nam Cung Hương Vân chính đang thay đổi lại y phục nên Long Nhất liền được ngắm một màn hương diễm vô cùng đặc sắc.

Nam Cung Hương Vân quay lưng về phía Long Nhất, nội y phía trên đã cời ra, tấm lưng sáng bóng không có thứ gì che đậy, lại còn mơ hồ nhìn thấy nét xuân ở song phong phía trước. Càng chết người là lúc này nàng đang kéo nội khố bên dưới xuống, phần lớn đồn bộ tuyết bạch tròn lẳn đang ngھnh lên trên, quả thật là vô cùng ướt át.

Nam Cung Hương Vân kinh hãi "a" lên một tiếng rồi ngòì thụp xuống. Nàng chỉ dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được nhất định là Long Nhất đã giở trò quý.

"Tây Môn Vũ, ngươi là tên hỗn đản." Nam Cung Hương Vân quơ vòì một tấm áo che đậy xuân quang đang bộc lộ, nghiêng mình lườm Long Nhất hét lên.

"Vô tình, chỉ là vô tình. Ngươi cứ tiếp tục đi, ta quay lại đây, tuyệt đối

không nhìn trộm." Long Nhất cười hắc hắc quay mình đi nói.

Lúc này, Đông Phương Khả Hình đã thay đổi lại y phục bình thường, còn bộ nội y nàng đã mặc qua tự nhiên là phải mua rồi. Trên nội khổ đó vẫn còn lưu lại chút dấu tích ẩm ướt mà.

Đợi cho lưỡng nữ thay đổi y phục xong, Long Nhất chỉ vào đồng nội y mà lão bản nương đã mang ra nói: "Ta mua toàn bộ chỗ này, các nàng trở về cứ từ từ mà mặc."

"Vậy mau chóng gói đồ lại ngay, xin Tây Môn nhị thiếu gia đợi cho một chút." Hàm Yên làm ra vẻ kinh ngạc vui mừng, bưng đồng nội y đó sang một bên để đóng gói.

Nam Cung Hương Vân vẫn dùng ánh mắt giết người nhìn Long Nhất, tên gia hỏa này thật sự quá khả ố, đã nói không so nữa mà vẫn cố hại mình tiết lộ hết xuân quang. Nhìn bộ dạng đặc ý của hắn, nàng thực chỉ muốn cắn cho hắn hai cái.

"Biểu ca, huynh nói thân hình muội với biểu tẩu tương lai ai đẹp hơn a." Đông Phương Khả Hình ôm cánh tay Long Nhất hỏi.

Ách,.. thân hình lưỡng nữ đúng là mỗi người mỗi vẻ, thật khó nói được cơ thể ai đẹp hơn ai. Đúng lúc Long Nhất đang định nói vài câu, hắn đột nhiên cảm giác được dưới lầu vọng lại tiếng đả đấu huyền não.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 234: Ngu Phượng đến

Dịch: hieproto

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Kết giới đích thị là do hấn thi phóng, mặc dù có hiệu quả cách âm nhưng thông qua sự ba động của kết giới, hấn có thể đại khái cảm nhận được bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Long Nhất nhú mày, vừa cất tay triệt hồi kết giới, đột nhiên hấn lại phát hiện tiếng đánh nhau đã biến mất. Hấn tung mình lướt xuống lầu, thấy bên dưới là một mảng hỗn loạn, binh khí lấp loáng của Man Ngu cùng Lệ Thanh vẫn chưa thu hồi lại.

Tam nữ cùng Hàm Yên cũng theo xuống dưới, thấy tình hình bên dưới lầu không khỏi giật mình kinh hãi.

"Đồ trời đánh, rốt cuộc là ai dám tới thương điểm của lão nương diều võ giương oai." Hàm Yên đau lòng lớn tiếng kêu lên.

Đúng lúc này, hô hấp của Long Nhất đột nhiên như nghẹn lại, hấn đi tới vách tường trước mặt, nhìn chăm chặp vào dấu vết giống như bị lửa thiêu trên bức tường.

"Phượng Hoàng dấu khí?" Long Nhất lẩm bẩm nói, đột nhiên lớn tiếng hỏi: "Lệ Thanh, người nói xem rốt cuộc người tới là ai?"

"Hồi bẩm thiếu gia, vừa rồi có hai thiếu nữ ước chừng mười tám mười chín tuổi đi vào. Các nàng muốn lên lầu, ta và Man Nguru liền xảy ra xung đột với họ, vừa đánh nhau một chút, lại có một thiếu nữ mặc áo giáp bằng da màu đỏ rực, mái tóc màu vàng kim, tựa hồ là chủ nhân của các nàng nọ tiến vào, quát bảo bọn họ dừng lại, sau khi ném lại mấy tử tinh tộ đã đi rồi." Lệ Thanh nói.

Mặc hỏa hồng bì giáp, lại có mái tóc màu vàng kim, Long Nhất ngay lập tức xác nhận đó là Ngu Phượng không thể nghi ngờ. Hai cô gái kiêu ngạo vào trước đích thị là hai trong tứ đại thị nữ. Hắn đột nhiên kích động...đã xa Ngu Phượng lâu như vậy, hắn thật sự thập phần nhung nhớ nàng thiếu nữ anh khí bừng bừng đó. Ngày đó nàng liều chết cùng hắn tiến vào Băng nguyên, ân tình này cả đời hắn cũng sẽ không quên.

Ngẩn ngơ một hồi, Long Nhất mới như vừa ở trong mộng tỉnh lại, phân phó nói: "Ta còn có chuyện quan trọng, Man Nguru, Lệ Thanh, các người hộ tống hai vị tiểu thư về phủ."

"Biểu ca, biểu ca..." Đông Phương Khả Hình cũng muốn đi theo, nhưng Long Nhất vừa nói xong, thân hình chợt lóe lên đã không còn thấy bóng dáng, làm cho vị thánh nữ này ùng ùng tức giận đứng giậm chân tại chỗ.

Hàm Yên nhìn về hướng Long Nhất vừa biến mất, vẻ mặt có chút kinh hoảng, nàng trong lòng lẩm bẩm thầm nói: "Chẳng lẽ hắn thật sự học được không gian ma pháp đã thất truyền? Nhưng tại sao lại không có lấy một tia ma pháp ba động nào quanh đây?"

Thân hình Long Nhất loang loáng lướt đi, từ trên không trung đảo mắt tìm kiếm hồi lâu vẫn không hề phát hiện tung tích của Ngu Phượng, không khỏi làm cho hắn có chút thất vọng. Đột nhiên, Long Nhất đưa tay đánh vào đầu, thầm mắng mình đúng là loại đầu gỗ,

Ngu Phượng đi tới Đằng Long thành, dám chắc là phải nghỉ chân chỗ lữ điểm của Phượng Hoàng gia tộc. Tới nơi đó còn sợ không tìm được nàng sao?

Long Nhất tới một lữ điểm của Phượng Hoàng gia tộc, vừa hỏi thăm chương quỳ, nào ngờ vị chương quỳ vì cho rằng Tây Môn nhị thiếu gia này ham muốn sắc đẹp của đại tiểu thư nhà mình nên nói cách nào cũng không chịu mở miệng, uy hiếp kết hợp với dụ dỗ cũng đều vô dụng, thật sự là một thuộc hạ hết lòng bảo vệ chủ nhân.

Long Nhất hết cách, Phượng Hoàng lữ điểm tại Đằng Long thành có tới năm sáu tòa liên hoàn, tất cả quy mô đều rất lớn, hẳn làm sao biết được Ngu Phượng rốt cuộc là đang nghỉ tại đâu. Bất quá, khó khăn này không ngăn cản được hắn. Chương quỳ không nói, chẳng lẽ những người khác đều không nhìn thấy hay sao. Vì vậy Long Nhất bắt lấy vài tên lữ khách trong khách điểm hỏi qua một lượt, không ai nói đã thấy có một nữ hài như vậy đã tới, hẳn là không phải ở chỗ này.

Với cùng một biện pháp như vậy Long Nhất lần mò qua một lượt cả sáu tòa Phượng Hoàng lữ điểm trong Đằng Long thành, rốt cuộc cũng xác định được Ngu Phượng đang ở chỗ nào. Vì vậy Long Nhất liền ngồi ghéch chân lên chiếc trường kỷ trong đại sảnh của lữ điểm để chờ đợi.

Có điều hắn không biết, trong khi hắn đang đợi Ngu Phượng cũng là lúc Ngu Phượng tìm tới cửa Tây Môn phủ. Nỗi nhớ tình lang cũng làm cho nàng muốn phát điên lên. Khi nàng biết được Long Nhất đã quay trở lại Đằng Long thành thì ngay lập tức kiếm cơ hội năn nỉ mẫu thân đòi tới đó. Lần này khó khăn lắm mới có một cơ hội, vốn tưởng sẽ làm cho tình lang kinh ngạc vui mừng một phen. Ai ngờ lúc bưng bưng hưng phấn đi vào Tây Môn phủ, hạ nhân lại báo Tây Môn Nhị thiếu gia không có nhà, vì vậy nàng đành phải ngồi tại một thính

phòng trong Tây Môn Phủ chờ đợi.

Trời tối dần, trên các con đường tại Đằng Long thành lần lượt thấp lên những ngọn ma pháp đăng đủ mọi màu sắc, chiếu sáng cả tòa thành tạo nên một vẻ kiêu diễm mỹ lệ. Đây là một thành thị phồn hoa, nhưng cũng là một tòa thành cô đơn lạnh lẽo, những người khác nhau sắm vai trong những thân phận khác nhau, có người khóc, có người cười.

Một đôi tình nhân trời định đang nhung nhớ, vì để gặp lại người tình mà mỗi người cố gắng chờ đợi ở một nơi. Có lẽ việc gặp lại nhau là chuyện hết sức tốt đẹp, cho nên lão trời già nhìn thấy khó chịu, ra tay hí lộng tạo ra một chút trở ngại.

Bóng đêm càng lúc càng dày, không khí cũng trở nên dần dần lạnh như băng, khí trời lúc này đã là đầu mùa đông, ban đêm vô cùng lạnh lẽo. Bởi vậy vừa đến đêm khuya, người trên đường liền nhanh chóng chỉ còn lại thưa thớt, chỉ có chốn cờ bạc, hương diễm là xuân sắc vẫn rất nồng đượm.

Long Nhất nhìn ánh đèn bên ngoài lữ điếm bị gió thổi chập chờn, chân mày hơi nhăn lại, trong lòng lầm bầm: "Nha đầu này đi đâu vậy chứ, khuya vậy rồi còn không trở lại."

"Chưởng quầy, tiểu thư nhà ngươi đi làm chuyện gì, tại sao khuya như vậy còn không trở lại." Long Nhất đứng dậy hỏi.

"Tiểu nhân cũng không biết, hạ nhân chúng tôi nào dám hỏi chuyện tiểu thư". Chưởng quầy khom người đáp, trong lòng cũng cầu mong sao cho đại tiểu thư đừng trở về. Bị tên dâm tặc này coi trọng tuyệt chẳng phải là chuyện hay ho gì.

Lúc này, tại Tây Môn phủ, một thị nữ mặc áo tím từ cổng lớn bước

vào tiền sảnh.

"Tử Trúc, hỏi được chưa, nhị thiếu gia bọn họ đã trở về chưa?" Ngu Phương lo lắng hỏi.

"Hỏi bẩm tiểu thư, bọn họ trả lời đại thiếu gia đã về còn nhị thiếu gia vẫn chưa thấy đâu." Tử Trúc đáp.

"Tiểu thư, muội thấy hay là ngày mai chúng ta lại tới, có lẽ cô gia hôm nay không về đâu." Một thị nữ khác là Hồng Tụ nói xen vào.

Ngu Phương nhìn sắc trời, nghiêng rặng nói: "Cứ đợi thêm đi, có lẽ chàng sẽ mau trở về thôi."

Đúng lúc này, Ngu Phương đột nhiên trông thấy một mỹ phụ quý khí toàn thân, mặc áo hồ cừ trắng như tuyết, dẫn theo hai thị nữ bước vào. Ngu Phương cũng có mắt nhìn người, mỹ phụ này tám, chín phần mười là nữ chủ nhân của Tây Môn phủ. Nàng vội vàng đứng lên cất tiếng chào hỏi.

Mỹ phụ tự nhiên là Đông Phương Uyển. Bà vừa nghe nói có một thiếu nữ rất mỹ lệ đã đợi Tây Môn Vũ ở trong tiền sảnh rất lâu rồi, liền có chút hứng thú tới xem sao, vừa mới tới cửa liền nghe thấy thị nữ nọ xưng hô nhi tử của bà là cô gia, như vậy có thể nói thiếu nữ này chính là nữ nhân của con trai mình rồi.

Ánh mắt Đông Phương Uyển chăm soi quan sát thân hình Ngu Phương, hồi lâu sau hài lòng gật đầu. Ấn tượng ban đầu nữ hài này mang tới cho bà thật không tệ, thân hình rất cao ráo, người cũng rất xinh đẹp, mái tóc vàng kim đặc biệt mê nhân, hơn nữa toàn thân vận trang phục giáp đỏ cự kiếm, anh khí tràn đầy mang tới cho người một cảm giác oai hùng thẳng thắn.

"Phải chăng con là người của Phượng Hoàng gia tộc?" Đông Phương Uyên cất tiếng hỏi.

"Vâng ạ, bá mẫu. Con là Ngu Phượng, hôm nay tới tìm Long. Tây Môn Vũ." Ngu Phượng lễ phép nói.

"Con là người thế nào với Vũ nhi?" Đông Phương Uyên ưu nhã ngồi xuống, toàn thân trên dưới toát ra một dáng vẻ uy nghi.

Mặt mày Ngu Phượng đỏ bừng, nhưng cũng dứt khoát cất tiếng đáp: "Con là nữ nhân của chàng, không biết bá mẫu là.?"

Sự thẳng thắn dứt khoát của Ngu Phượng đã giành được hảo cảm của Đông Phương Uyên. Bà thấy thích thiếu nữ dũng cảm không dây dưa, thiếu dứt khoát này, bèn cười đáp: "Ta là thân sinh mẫu thân của Vũ nhi."

"A, bá mẫu, người. người khỏe ạ." Ngu Phượng mặc dù mới đầu cũng đã đoán được một chút nhưng đến khi chân chính biết được thân phận của Đông Phương Uyên vẫn có chút kinh hoàng.

"Không cần khẩn trương. Con ngồi xuống đi." Đông Phương Uyên cười nói, cô gái này cũng thật làm cho người ta yêu thích.

"Nếu như con là nữ nhân của Vũ nhi, vậy tự nhiên là con dâu của ta rồi. Ta sẽ gọi con là Phượng nhi nhé." Đông Phương Uyên thấy Ngu Phượng đã ngồi xuống liền nói tiếp.

Ngu Phượng trong lòng mừng rỡ, không ngờ được Đông Phương Uyên lại dễ dàng thừa nhận nàng. Nàng vui vẻ thưa: "Được bá mẫu gọi như vậy, Phượng nhi cao hứng còn chưa kịp nữa."

"Phượng nhi, ta rất thích nữ hài như con, nhưng có chuyện bá mẫu

ta cũng phải nói trước." Đông Phương Uyển chậm rãi nói.

"Xin bá mẫu cứ nói." Ngu Phượng hơi khẩn trương, không biết Đông Phương Uyển muốn nói điều gì.

"Quy củ của Phượng Hoàng gia tộc các con ta cũng hiểu biết chút ít. Vũ nhi tuyệt đối không có khả năng ở rể cho Phượng Hoàng gia tộc các con. Còn nữa, Vũ nhi và tam tiểu thư của Nam Cung gia tộc đã sớm có hôn ước, chẳng bao lâu nữa sẽ phải thành thân, chuyện này con đã biết chưa?" Đông Phương Uyển nói.

Ngu Phượng khẽ run lên, chuyện hôn sự với Nam Cung tam tiểu thư Long Nhất tuyệt chưa từng đề cập qua với nàng, nên vừa nghe nói chẳng bao lâu nữa tình lang sẽ thành thân với nữ nhân khác, mà tân nương lại không phải là mình, trong lòng nàng tự nhiên là và thương tâm vừa chua xót. Song Ngu Phượng cũng là một thiếu nữ biết tiến biết lùi, nàng sớm đã biết Long Nhất tuyệt không chỉ thuộc về mình nàng, loại hôn nhân chính trị này nàng cũng biết Long Nhất chẳng thể nào tránh được.

"Con biết, con cũng không yêu cầu chàng ở rể Phượng Hoàng gia tộc, cũng không để ý việc chàng còn có nữ nhân khác." Ngu Phượng có chút chua chát đáp. Nàng là một nữ nhân, vậy có thể không có chút để bụng nào ư?

Đông Phương Uyển tất nhiên là nhìn ra nỗi chua chát trong lòng Ngu Phượng. Bà cũng là một nữ nhân, hơn nữa thời trai trẻ Tây Môn Nộ cũng rất phong lưu đa tình, vì vậy bà hiểu rõ tâm tình của Ngu Phượng.

Đông Phương Uyển ngồi xích lại gần Ngu Phượng, vỗ nhẹ lên bờ vai nàng tỏ ý an ủi, nói: "Phượng nhi, giờ đã muộn rồi, hôm nay Vũ nhi có thể sẽ không trở về, hay là con nghỉ lại luôn trong phủ?"

Ngu Phượng lắc đầu đáp: "Bá mẫu, con cũng phải về thôi, ngày mai con sẽ lại tới."

Ngu Phượng dẫn hai thị nữ rời khỏi Tây Môn phủ. Nàng tu luyện Phượng Hoàng đấu khí, trên mình lại có Phượng Hoàng ngọc giữ ấm cơ thể nên không cảm thấy giá lạnh.

Khẽ thở dài một tiếng, Ngu Phượng cắm cúi đi về phía trước. Đúng lúc đó, trên không trung đột nhiên lất phất những bông hoa tuyết, trắng muốt, trong suốt, bắt đầu lác rác rơi xuống.

"Tuyết rơi, không ngờ lại có tuyết rơi." Ngu Phượng dừng lại lẩm nhẩm nói. Phải biết rằng Cuồng Long đế quốc nằm ở phương đông, mặc dù có bốn mùa nhưng nhìn chung khí trời vô cùng ấm áp, tuyết rơi là chuyện vô cùng hiếm hoi.

Vừa bước ra khỏi Phượng Hoàng phủ, Long Nhất ngẩng đầu nhìn từng mảng từng mảng hoa tuyết tung bay phất phới đến xuất thần. Hắn nhớ đến ngày ở Khai Phong thành ở biên giới Ngạo Nguyệt đế quốc đã gặp lại Ngu Phượng cũng trong màn mưa tuyết tán loạn như vậy. Sau đó còn cùng nhau trải qua hơn sau mười ngày đêm dầm mình trong gió tuyết.

Trong màn đêm tuyết rơi này, liệu chúng ta có thể gặp lại nhau không? Long Nhất vốc lên một nắm tuyết hoa, khẽ mỉm cười rồi dùng Phi Tường Thuật bay về hướng Tây Môn phủ.

Long Nhất, Phượng nhi rất nhớ chàng, vô luận ở nơi nào, chàng đều sẽ tìm được thiếp chứ? Ngu Phượng thì thầm trong tim, rồi lắc mạnh mái tóc vàng óng, lướt đi về Phượng Hoàng phủ.

Cũng có khi, chuyện tương phùng như đã được định trước, là duyên

phận mà cũng là mệnh vận. Dưới cơn mưa tuyết mịn mờ, trên một con đường quạnh hiu trong đêm vắng, một nam một nữ, một người trên không trung, một người dưới mặt đất, cứ như vậy sững sờ chăm chú nhìn nhau. Trong chớp mắt thời gian như ngưng đọng lại, trở thành nỗi vĩnh hằng trong trái tim hai con người. Chuyện cũ sau đó, chờ khi tỉnh lại từ trong giấc mộng thiên đường, lại rủ rủ nói tiếp không biết mệt mỏi.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 235: Phượng Hoàng Ngọc – Liệt Diễm Chi Ngọc

Dịch: aishiteru

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Long Nhất nhìn hình bóng đỏ rực đang đi dưới trời mưa tuyết tán loạn, nhìn cặp mắt trong sáng long lanh đó của nàng, mũi hắn đột nhiên cay cay, chỉ cảm thấy hàng trăm vạn loại tâm tình giấu trong tim dường như bắt đầu theo mạch máu mà lan tỏa khắp toàn thân, cảm giác tê tê dại dại cũng theo đó nổi lên vừa như hạnh phúc, hay là vui sướng vậy.

Long Nhất chậm chậm hạ thân xuống, nhịn không được sự kích động trong lòng, cất giọng khàn khàn run rẩy kêu lên: "Phượng nhi!"

Cả người Ngu Phượng run lên, những giọt sương trong mắt vừa chớp động đã tích tụ lại thành nước mắt thánh thót rơi xuống, bao hàm cả tình cảm nhớ nhung của nàng.

"Long Nhất." Ngu Phượng khẽ thì thào, khóe miệng hé nở một nụ cười tuyệt mỹ. Nàng tiến về phía trước hai bước rồi đột nhiên như không kìm được băng mình chạy đến nhao vào vòng tay Long Nhất.

Ngu Phượng vừa nhảy vào lòng Long Nhất ôm chặt hắn như con gấu bám chắc thân cây không rời. Sau đó nàng cảm giác được cả thân mình bắt đầu xoay tròn bay lên.

Híc híc híc, Ngu Phượng vừa rơi nước mắt vừa cười hoan hỉ. Hạnh phúc đột nhiên đến làm cho nàng hầu như không phân biệt được rõ đây có phải là thật hay nàng đang mơ.

Long Nhất ngừng xoay tròn, ôm người ngọc trong lòng thật chặt, ngửi mùi hương thanh nhã quen thuộc trên người Ngu Phượng làm hắn cảm thấy một cảm giác dạt dào chưa từng trải qua. Đó là một loại cảm giác ấm áp chỉ có khi đối mặt với người thân. Vận mệnh của hai người dường như đã được buộc chặt lại với nhau từ lúc trải qua những hoạn nạn sinh tử tại băng nguyên. Đối với Long Nhất mà nói, Ngu Phượng không chỉ là nữ nhân của hắn mà còn là thân nhân của hắn nữa.

Ngu Phượng ôm Long Nhất thật chặt cũng như cách mà Long Nhất đang ôm nàng vậy. Khí tức nam tử đặc biệt đó chỉ thuộc về Long Nhất, khiến cho nàng từ lúc rời xa hắn trái tim trống rỗng như rơi rụng đâu mất đến giờ mới lại quay trở về.

Bóng đêm càng thêm sâu lắng, mưa tuyết cũng càng lúc càng lớn thế nhưng đối với hai con người đang ôm nhau này thì lại chẳng cảm thấy gì. Họ chỉ nghĩ được ôm lấy nhau như vậy là họ như đã có cả thế giới trong tay rồi.

Tử Trúc và Hồng Tụ liếc nhìn nhau, đều thấy được tia hâm mộ trong mắt đối phương. Hai người gật đầu ra hiệu rồi cùng nhau biến mất trong trời tuyết đêm tán loạn. Giờ này phút này, sự hiện diện của các nàng thật dư thừa.

Trong căn phòng hào hoa của Phượng Hoàng lữ điếm, hai bóng người ôm hôn nhau cuồng nhiệt, hơi thở hỗn hển, kịch liệt đến nỗi tựa hồ đã quên hết cả mọi thứ.

"Long Nhất, yêu thiếp đi, thiếp muốn chân chính trở thành nữ nhân của chàng." Bàn tay nhỏ xinh của Ngu Phượng luồn vào bên trong áo của Long Nhất, mê mẩn vuốt ve thân hình cường tráng của hắn.

Long Nhất không lên tiếng mà dùng hành động cuồng nhiệt của bản thân đáp ứng thỉnh cầu của Ngu Phượng. Hắn mút lấy cái lưỡi nhỏ nhỏ thơm tho của nàng, đại thủ nhẹ nhàng kích thích thân thể mềm mại của Ngu Phượng, thổi bùng lên ngọn lửa dục tình trong lòng nàng. Những điểm mẫn cảm trên người Ngu Phượng như ngọc nữ, kiều đồn, eo thon, lưng ong đều được Long Nhất chăm sóc qua không thiếu một chỗ.

Hai người vừa hôn vừa hướng đến phòng ngủ. Long Nhất đá một cước mở tung cửa phòng ngủ, áp mình lên Ngu Phượng. Hắn ngưng lại, ngẩng đầu lên ngắm nhìn gương mặt thanh tú yêu kiều của Ngu Phượng dưới ánh đèn mờ ảo. Dung mạo mười phần anh khí của nàng bây giờ đã trở nên hồng rực, ngay cả cái cổ trắng khiết bạch cũng đỏ ửng lên, lộ xuất một vẻ quyến rũ nói không thể diễn tả.

Ngu Phượng hé mở cặp mắt mơ màng ra, nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Long Nhất, trái tim nàng như phải bỏng khẽ run rẩy, có chút không chịu đựng nổi.

"Chàng nhìn cái gì vậy?" Ngu Phượng gắt nhẹ hỏi.

"Đương nhiên là nhìn tiểu bảo bối Phượng nhi của ta rồi, ta phải thật cẩn thận ghi nhớ hết từng tấc da thịt của nàng." Long Nhất dùng thứ thanh âm khàn khàn tràn đầy dục tính nói, rút bàn tay đang đặt trên nhũ hoa của Ngu Phượng lại để vuốt ve nhẹ nhàng, cảm thụ sâu sắc những đường cong, đôi mày liễu, cặp mắt hồ thu, cánh mũi dọc dừa, cuối cùng dừng lại trên đôi môi gợi cảm của nàng.

Ngu Phượng nhắm mắt lại hưởng thụ sự âu yếm đầy tình cảm của

Long Nhất. Đột nhiên nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng ra, ngậm lấy ngón tay Long Nhất đang đặt ở trên môi nàng vào miệng mút nhẹ, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp. Hành động này giống như chuyện nàng làm cho Long Nhất vào cái đêm ở Khai Phong thành bị Phượng Hoàng gia chủ vô tình bắt gặp vậy.

Hơi thở Long Nhất tức khắc trở nên dồn dập, nóng bỏng. Hành động âm thầm của Ngu Phượng khiến hắn có chút kinh ngạc vui mừng. Chẳng lẽ nha đầu này còn có tố chất của hồ ly tinh? Bàn tay còn lại của Long Nhất bắt đầu mò mẫm lên song phong căng tròn của Ngu Phượng, tiểu huynh đệ cũng đã sớm hung hăng đứng lên sẵn sàng chiến đấu, chống vào nơi mềm mại nhất giữa hai chân nàng.

Vùng đất cấm địa của Ngu Phượng đột ngột bị kích thích làm nàng không nhịn được nghiến răng một cái. Nhưng nàng quên mất trong miệng lại là ngón tay của Long Nhất. Long Nhất đau đớn kêu lên một tiếng rồi rút tay ra, chỉ thấy hai vết răng rất sâu in trên ngón tay.

"Thiếp xin lỗi, Long Nhất, chàng có đau không?" Nghe tiếng kêu thảm của Long Nhất, Ngu Phượng chợt tỉnh táo lại, tỏ ý xin lỗi nâng ngón tay Long Nhất lên thổi.

"Vẫn ổn, vẫn ổn cả." Long Nhất khẽ cười thốt lên, đột nhiên hắn nghĩ đến tình huống nếu lúc ấy trong miệng Ngu Phượng là tiểu huynh đệ của hắn, vậy không phải...Nghĩ tới đây, Long Nhất nhịn không được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Long Nhất, chàng sao rồi, tại sao ra nhiều mồ hôi như vậy?" Ngu Phượng thắc mắc hỏi, lẽ nào thực sự đau đến như vậy sao?

"Đó là vì...ta muốn ăn thịt nàng." Long Nhất cười xấu xa rồi nhào đến, nhanh nhẹn cởi bỏ áo giáp trên người Ngu Phượng.

Ngu Phượng cũng nhiệt tình đáp ứng lại hành động của Long Nhất, thân thể mềm mại vụn vụn như rắn, thỉnh thoảng lại lấy tay phối hợp giúp Long Nhất dễ dàng tháo bỏ xiêm y trên người nàng.

Từng mảnh từng mảnh quần áo trên người Ngu Phượng rớt xuống, chỉ trong chớp mắt đã chẳng còn gì sót lại, lộ ra một cơ thể ngọc ngà tinh mỹ.

Long Nhất vừa thấy đôi ngọc nữ đang khẽ rung rinh của Ngu Phượng, không thể đợi được nữa phục xuống ngậm lấy mà chơi đùa. Đúng lúc đó khước mắt hắn đột nhiên lướt qua một phiến ngọc đỏ rực nằm lẫn giữa đám tóc màu hoàng kim ở sau gáy của Ngu Phượng. Do nàng nằm xuống nên phiến ngọc trượt về phía gáy. Long Nhất khẽ run lên, đưa tay xoay miếng ngọc đỏ rực ấm áp đó ra đằng trước. Hình dáng của phiến ngọc lập tức khiến hắn kinh ngạc ngẩn ngơ. Phiến ngọc này không ngờ lại giống hệt với Hắc Âm ma ngọc cùng Quang Minh thánh ngọc.

Ngu Phượng đang nhắm mắt hưởng thụ những nụ hôn và vuốt ve của tình lang cũng như đợi chờ giây phút thần thánh xảy ra thì đột nhiên tình lang trên thân mình lại tắt hỏa. Do đó nàng nghi hoặc mở mắt ra nhìn liền thấy hắn đang cầm Phượng Hoàng ngọc vẫn thường đeo trên cổ mình mà ngẩn người.

"Long Nhất, chàng sao vậy? Phượng Hoàng ngọc đẹp hơn thiệp hay sao?" Ngu Phượng vươn tay khẽ vẩy qua vẩy lại trước mặt Long Nhất mấy cái rồi bất mãn nói. Nàng đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi.

Long Nhất lấy lại tinh thần, đại thủ vẫn không rời khỏi phiến ngọc đỏ rực đó. Hắn nghiêm mặt hỏi: "Phượng nhi, Phượng Hoàng ngọc của nàng từ đâu mà có?"

Ngu Phượng thấy Long Nhất hiếm khi có bộ dáng nghiêm trang đó,

nàng dám chắc hẳn đã phát hiện được chuyện gì đó trọng yếu rồi nên nàng liền thu hồi những tâm tư của người thiếu nữ đang mong chờ giờ phút trọng đại lại, tháo Phượng Hoàng ngọc trên cổ xuống đưa cho Long Nhất đáp: "Lúc thiếp bắt đầu hiểu chuyện thì mẫu thân đem Phượng Hoàng ngọc giao cho thiếp, nói đây là tín vật của Phượng Hoàng gia tộc, nhờ nó mà thiếp mới chống chọi được một khoảng thời gian dài như vậy tại băng nguyên đấy."

Long Nhất không khỏi hồi tưởng đến lần đầu tiên gặp Ngu Phượng thì thấy trên ngực nàng phát ra hỏa hệ ma pháp năng lượng. Lúc ấy hẳn vẫn không thể giải thích được tại sao một kiếm sư như nàng lại phải mang theo trang sức ma pháp.

Nghĩ lại ngày đó hỏa hệ ma pháp trang sức mà hẳn cảm nhận được nhất định là Phượng Hoàng ngọc này, có lẽ nên gọi nó là Liệt Diễm chi ngọc thì thích hợp hơn.

"Tại sao ta lại không thấy nó lúc chúng ta ở Khai Phong thành?" Long Nhất nghi hoặc hỏi. Đêm đó thiếu chút nữa là hẳn phát sinh quan hệ với Ngu Phượng, cuối cùng cũng vì Phượng Hoàng gia chủ đột nhiên xông vào nên đành tuyên bố phá sản. Lúc đó hẳn không thấy có khối Liệt diễm chi ngọc này trên cổ Ngu Phượng.

Ngu Phượng suy nghĩ một chút rồi đáp: "Đêm đó thiếp nói chuyện phiếm với mẫu thân trong phòng thì đột nhiên Phượng Hoàng ngọc bộc phát ra một trận hồng quang nhưng chỉ một chút là biến mất rồi. Vì thế nên thiếp tháo nó xuống để mẫu thân nghiên cứu, lúc đến phòng chàng cũng không có mang theo."

Thì ra là như thế, Long Nhất gật đầu, bỗng nhiên một tia chớp lóe lên trong não hẳn. Hẳn nhớ lại đêm hôm đó hẳn mang Hắc Âm ma ngọc và Quang Minh thánh ngọc ra nghiên cứu trên nóc nhà, có phải vì vậy mà Liệt Diễm chi ngọc cộng hưởng phản ứng hay không? Giống

như đặt Quang Minh thánh ngọc và Hắc Ám ma ngọc ở cùng một chỗ vậy.

"Nhóc con, vận khí của ngươi quả thật không tồi, có khối Liệt Diễm chi ngọc này thì uy lực của thần thú Hỏa Kỳ Lân sẽ tăng lên gấp bội." Đúng lúc này một thanh âm phiêu hốt trong ý thức hải của Long Nhất vang lên.

"Lão huynh, kính nhờ ngươi lần sau khi xuất hiện hãy báo trước một tiếng được không? Không biết ta đang tiến hành việc đại sự của con người hay sao?" Long Nhất tức giận nói, thuận thế đưa tay kéo chần che khắp thân thể mềm mại xích lỏa của Ngu Phượng làm nàng ngẩn ra không hiểu vì sao.

"Ngươi tưởng là ta muốn xem hay sao? Vì ta cảm nhận được khí tức của Liệt Diễm chi ngọc nên mới đi ra thôi, bằng không dù ngươi có mời ta cũng cóc thèm ra." Bóng đen hừ nhẹ nói.

Long Nhất trầm ngâm trong chốc lát rồi dùng ý thức hỏi: "Lão huynh, ta biết ngươi hiểu rõ những chuyện liên quan đến phiến ngọc này, đáo để là nó có tác dụng thế nào a, đến bây giờ đầu ta vẫn là một đống búng nhùng không hiểu gì cả."

Bóng đen lặng im đến cả nửa ngày, lâu sau mới lên tiếng: "Phiến ngọc này chính là Thần Bài, bên trong ẩn chứa lực lượng kinh người, chờ đến lúc thực lực của ngươi đạt đến một trình độ nhất định ta sẽ nói cho ngươi biết."

Bóng đen vừa nói xong liền biến mất trong ý thức hải của Long Nhất, mặc cho Long Nhất hô hoán đến chán chê cũng không nhận được bất cứ sự phản ứng nào. Thực lực đạt tới trình độ nhất định? Long Nhất có chút mơ hồ, thực lực của hắn bây giờ còn chưa đủ cao hay sao? Tối thiểu trong tình huống không sử dụng đến những lực lượng

khác thì việc đối phó với cả kiếm thánh cũng chẳng thành vấn đề. Như vị nữ kiếm thánh ở Thánh Ma học viện, Long Nhất thừa nhận đánh không lại bà ta nhưng Long Nhất đoán bà ta sớm đã vượt qua cảnh giới kiếm thánh rồi, nói không chừng đã đạt ngưỡng kiếm thần. Nhưng nghe giọng điệu của bóng đen thì giống như trình độ của hắn còn kém mười vạn tám ngàn dặm vậy, rốt cuộc thực lực đạt đến bậc nào mới đạt yêu cầu đây? Kiếm Thần? Pháp Thần?

"Long Nhất, sao chàng phát ngốc lên như vậy, rốt cuộc Phượng Hoàng ngọc có vấn đề gì vậy, chàng nói cho thiếp biết đi." Ngu Phượng khẩn trương vươn tay ngọc ôm lấy eo Long Nhất, lo lắng hỏi.

Long Nhất khẽ thở ra một cái, đôi mắt có chút mơ hồ, đến thế giới này lâu như vậy mà hết nghi vấn này đến nghi vấn khác diễn ra làm hắn không biết phải hạ thủ từ đâu. Hắn vung tay lên tạo ra một kết giới siêu cường.

"Phượng Nhi, nếu ta nói Phượng Hoàng ngọc là Thần Bài của Hòa thần, nàng có tin không?" Long Nhất mở miệng hỏi.

"Hòa thần? Thần bài?" Ngu Phượng có chút kinh ngạc nhưng nàng biết Long Nhất tuyệt đối không nói chuyện tầm phào, nếu hắn nói như vậy thì nhất định có đạo lí trong đó.

Long Nhất không nói thêm nữa. Hắn mang Hắc Âm ma ngọc cùng Quang Minh thánh ngọc từ trong không gian giới chỉ ra thì tức khắc ba khối ngọc cùng phát ra quang mang chói mắt, vút lên xoay tròn trong không trung.

"Chẳng lẽ đây chính là Quang Minh thánh ngọc và Hắc Âm ma ngọc có Quang Minh cùng Hắc Âm ma lực vô hạn trong truyền thuyết?" Ngu Phượng không hổ đã thấy nhiều hiểu rộng, chỉ nhìn qua đã đoán

ra lai lịch của hai khối ngọc.

"Không sai, đây chính là Thần Bài của Quang Minh thần cùng Thần Bài của Hắc Ám thần trong truyền thuyết, Phượng Hoàng ngọc trên người nàng chính là Thần Bài của Hỏa Thần." Long Nhất nhìn ba khối thần bài đang chiếu qua lại lẫn nhau trên không trung chậm rãi nói.

"Tín ngưỡng của Phượng Hoàng gia tộc bọn thiếp chính là Hỏa Thần, vậy mà thiếp cũng không ngờ Hỏa Thần Thần Bài chính là Phượng Hoàng ngọc, thật đúng là khiến người không sao tin nổi." Ngu Phượng lẩm bẩm nói.

Long Nhất nhìn Ngu Phượng cả nửa ngày, hồi lâu trong lòng hạ quyết tâm nói tất cả mọi chuyện cho nàng nghe. Nàng bây giờ là nữ nhân của mình nhưng vẫn không biết mình có liên quan đến Hắc Ám ma pháp và Vong Linh ma pháp, chẳng biết nàng nghe xong sẽ có phản ứng gì?

"Phượng nhi, nàng nghĩ thế vào về Hắc Ám hệ ma pháp?" Long Nhất đột nhiên hỏi.

Ngu Phượng ngần ra, không rõ tại sao Long Nhất đột nhiên lại hỏi nàng chuyện đó, nàng đáp: "Thiếp chưa từng tiếp xúc qua Hắc Ám ma pháp nhưng thiếp nghe nói người tu luyện Hắc Ám ma pháp đều có tính cách tàn bạo, bán linh hồn cho Hắc Ám chi thần để cầu thực lực."

Long Nhất cười khổ hai tiếng, hắn đang kì vọng cái gì đây? Trong ánh hào quang của Quang Minh thần bao phủ cả Thương Lan đại lục, có mấy ai tin tưởng Hắc Ám ma pháp cũng giống như Quang Minh ma pháp, chỉ là có uy lực thiên về hắc ám mà thôi. Người thi phóng ma pháp có chỗ nào khác nhau chứ? Có lẽ một vài pháp thuật

hắc ám sẽ làm người thi thuật bị ảnh hưởng một chút mà từ từ trở nên âm u nhưng cái này cũng không thành vấn đề. Có một số kẻ bại hoại tu luyện Quang Minh ma pháp chẳng phải là vẫn mang chiêu bài của Quang Minh thần mà không việc ác nào không làm đó sao?

Ngu Phượng chú ý đến vẻ mặt của Long Nhất, trong lòng nàng đột nhiên run lên, nàng chấn kinh hỏi: "Long Nhất, chẳng lẽ chàng cũng là, chàng cũng là...."

Long Nhất nhún vai, hắc quang trong tay chợt lóe, xuất ra một đòn Hủ thực thuật (ăn mòn) phóng tới cái ghế bên cạnh giường, cái ghế đó rất nhanh biến thành một vũng nước đen ngòm.

"Nàng đoán không sai, ta cũng là người tu luyện Hắc Ám ma pháp, có phải nàng cho rằng ta cũng là người tàn nhẫn hiếu sát, không có nhân tính hay không?" Long Nhất nhìn chằm chằm vào mắt Ngu Phượng hỏi.

Trong lòng Ngu Phượng cả kinh, gấp gáp nắm tay Long Nhất lắc đầu. Nàng sợ phản ứng của mình vừa rồi sẽ làm Long Nhất chán ghét nàng, vội vàng nói: "Không đâu, cho dù cả thế giới không tin chàng nhưng thiếp tin tưởng chàng, người khác thế nào thiếp không biết nhưng thiếp biết chàng nhất định không phải loại người như vậy." Long Nhất vui vẻ nở nụ cười, ôm cả chân lẫn người Ngu Phượng vào lòng.

Ngu Phượng ghé cằm lên đầu vai Long Nhất, lẩm bẩm nói: "Thiếp còn sợ chàng không muốn thiếp, thật ra thiếp rất vui vì chàng đã đem bí mật trọng đại đó nói cho thiếp biết, thiếp thật sự rất vui."

"Ừm, chuyện này của ta ngoại trừ những nữ hài thuộc Hắc Ám hệ, Phượng nhi là nữ hài duy nhất biết được bí mật này đấy." Long Nhất cười cười nói, không kể Lãnh U U và Phong Linh, Ngu Phượng quá

là người con gái đầu tiên hẳn cho biết.

Ngu Phượng nghe vậy không khỏi cảm thấy vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Nói cách khác Long Nhất không phải ám chỉ nàng có vị trí vô cùng quan trọng trong trái tim hắn hay sao. Nên biết người ở Thương Lan đại lục đều có thành kiến rất lớn đối với Hắc Ám ma pháp, tình lang của nàng lại có thể đem bí mật sinh tử đó nói cho mình biết, nàng thật sự chẳng biết cảm động đến mức nào.

Chương 236: Động phòng - Uy lực chân chính của Phượng Hoàng đấu khí

Dịch: vo vong

Biên tập: Long Nhất

Ba tấm thần bài lơ lửng trên không trung, ba dải quang mang hắc bạch hồng sắc đan xen vào nhau và tỏa ra ánh sáng chói lòa, hết như đang có một chiếc cầu vồng rực rỡ chiếu lên người Long Nhất và Ngu Phượng vậy.

Dưới sự cảm động, tình thâm mà Ngu Phượng dành cho Long Nhất càng thấm thiết thêm mấy phần. Lúc này dưới ánh quang mang tuyệt đẹp từ những chiếc thần bài chiếu xuống, không khí trong gian phòng đã trở nên mập mờ hư ảo. Ngu Phượng động tình rồi, vô luận là thân thể hay tâm lí nàng đều đã đạt tới đỉnh cao, nàng bắt đầu không yên phận mà ngọ nguậy trong lòng Long Nhất, hơi thở của nàng trở nên nóng bỏng, đã mấy lần nàng bị ngắt quãng giữa chừng, dục hỏa tích lũy trong thân thể khiến nàng trở nên cực kì khẩn cảm.

"Phượng nhi, ta..."

Long Nhất còn chưa dứt lời thì Ngu Phượng đã đẩy hẳn lên giường, môi thơm lập tức chặn ngay cái miệng đang muốn nói gì đó của Long Nhất, lúc này nàng chẳng muốn nghe gì nữa, nàng chỉ muốn làm nữ

nhân của hắn mà thôi.

Long Nhất sao có thể cam tâm bị nữ nhân đè lên chứ, hắn liền hưng phấn phản kháng, rất nhẹ nhàng hắn đã đổi ngay vị trí công-thủ lại. Dù sao cũng là lão tướng chinh chiến trên sa trường đã lâu, hắn hiểu được lúc này Ngu Phượng đã động tình đến cực điểm rồi, do đó việc triệu hoán Hỏa Kỳ Lân ra cứu tạm thời thời vượt qua một bên đã.

Ngu Phượng nhiệt tình như lửa, bàn tay thon nhỏ của nàng bắt đầu kích tình mà cào xé y phục trên người Long Nhất, nàng rất thích được vuốt ve cơ thể cường tráng không có gì che đậy của hắn nên tự nhiên là không thích mấy lớp vải đáng ghét này cản trở.

Cảm nhận được sự gấp gáp của Ngu Phượng, Long Nhất loáng cái đã cởi sạch toàn thân y phục xuống, cuối cùng hai người thân thể xích lõa dán vào nhau. Long Nhất chú ý đầu vào ngọc nhũ căng mọng mịm màng của Ngu Phượng mà thưởng thức, hai cánh tay hắn trên dưới cùng đồng thời hoạt động, trèo đèo lội suối một hồi hắn tìm đến sơn cốc thần bí âm u, nơi miễn cảm nhất trên thân thể Ngu Phượng mà đùa nghịch.

Da thịt toàn thân Ngu Phượng được phủ lên một màu phấn hồng lộng lẫy do động tình, trông nàng lúc này quả thật vô cùng dụ nhân.

Đột nhiên, tiểu huynh đệ đang hùng dũng vươn lên của Long Nhất bị xiết chặt, thì ra đã lọt vào trong một bàn tay nhỏ nhắn ấm áp.

"Ai, nóng quá!" Ngu Phượng mở cái miệng nhỏ xinh ra mà kinh hô lên, nhưng sau đó nàng vẫn ngậm cặp môi thơm lại mà hưng phấn hoạt động lên xuống.

Dục vọng của Long Nhất vốn đã lên tới đỉnh điểm, bây giờ lại bị bàn tay của Ngu Phượng nghịch ngợm, khoái cảm của hắn lập tức lên tới

cao trào. Hấn tách cặp đùi của Ngu Phượng ra rồi muốn đưa trường thương nhập động, nhưng ai ngờ Ngu Phượng lại nắm chặt tiểu huỳnh đê của hấn không buông.

"Phượng nhi, đừng nghịch nữa!" Long Nhất trêu chọc hạ thể Ngu Phượng đáp lễ, tay hấn lập tức lấp lánh bóng loáng, chọc cho Ngu Phượng thờ gáp một trận.

"Không, không cho chàng hư như vậy nữa!" Ngu Phượng nhìn vào vật cự đại trong tay mình, nàng thật sự tò mò muốn biết tại sao cái tên gia hỏa vừa rồi còn mềm nhũn mà chỉ sau một lát đã biến thành cái bộ dáng dọa người như thế này?

Long Nhất không nhịn nổi nữa rồi, song thủ của hấn ngọ nguậy tại nơi mẫn cảm nhất của Ngu Phượng một trận, thân thể nàng lập tức trở nên mềm nhũn, bàn tay cũng buông lỏng ra.

Long Nhất áp lên thân Ngu Phượng, hấn vừa muốn hành động thì Ngu Phượng đột nhiên mở to đôi mắt ra rồi ôm lấy cổ Long Nhất, kề bên tai hấn nói: "Nhẹ nhàng một chút, của chàng to thế kia, ngàn vạn lần đừng làm Phượng nhi đau đấy."

Lòng Long Nhất mềm lại, động tác của hấn trở nên ôn nhu vô cùng. Nhưng trong một đêm nóng bỏng thế này thì đau đớn là chẳng thể tránh khỏi. Cuối cùng, khi Long Nhất xé rách lớp màng mỏng tượng trưng cho trinh tiết, lệ châu của Ngu Phượng cũng nhẹ nhàng rơi xuống, tựa như nàng đang ghi nhớ thời khắc mình từ một nữ hài biến thành một nữ nhân.

Qua mấy độ hòa nở hoa tàn, cả thân xác và tâm linh hai người đều đã đạt đến khoái cảm cùng cực. Trong sự thân mật đến cực hạn, tình cảm của hai người đã được thăng hoa. Dục và tình vốn luôn là một chỉnh thể, khi tình cảm đạt đến một mức độ nhất định thì tự nhiên nó

sẽ phát sinh, phải có tình yêu xác thật mới có thể khiến cho tinh thần và sinh lí của hai người yêu nhau trở nên hoàn mĩ.

Ngu Phượng lười nhác nằm trong lòng Long Nhất, những ngón tay thon nhỏ của nàng vạch đi vạch lại trên ngực hắn trong sự vô ý thức, đây tựa hồ như một động tác trong tiềm thức mà mỗi một nữ hài đều thích sau khi trải qua ân ái, Long Nhất cũng chẳng hiểu nổi việc này rút cục đại biểu cho cái gì.

"Phượng nhi, không nghỉ ngơi một lát sao?" Long Nhất cắn nhẹ vào tai Ngu Phượng một cái mà nhẹ nhàng nói.

"Người ta còn chưa buồn ngủ. Tuy thân thể đã mềm nhũn ra nhưng tinh thần lại rất tốt, có thể là vì quá cao hứng chăng?" Ngu Phượng nghịch ngợm véo lên đầu tí nhỏ xíu của Long Nhất cười nói.

"Cao hứng? Vừa rồi nàng còn đau đến chảy cả nước mắt ra cơ mà?" Long Nhất vừa cười vừa hỏi.

"Đó chính là vì cao hứng, cuối cùng thiếp đã là nữ nhân của chàng rồi, cuối cùng đã đem toàn bộ những gì của thiếp giao cho chàng rồi, sau này chàng phải lo cho cả nửa cuộc đời sau này của thiếp, tự nhiên là thiếp đã chẳng còn phải lo nghĩ gì nữa, việc này còn không đáng để thiếp cao hứng sao?" Ngu Phượng mỉm cười nói, đầu lười nàng di chuyển một vòng trên đầu tí của Long Nhất.

"Đừng nghịch nữa, làm phu quân của nàng nóng lên thì nàng đừng có xin tha đó nhé!" Long Nhất bị Ngu Phượng đùa nghịch khiến cho dục hỏa lại nổi lên rồi, nhưng hắn biết Ngu Phượng vừa mới trở thành nữ nhân, chẳng thể chịu thêm một lần chinh chiến nữa, vì vậy hắn bèn ra lời cảnh cáo.

Ngu Phượng yêu kiều cười lên một tiếng, nàng không dám tiếp tục

ngịch nữa, để Long Nhất làm thêm vài lần thì có lẽ cả mười ngày nửa tháng nữa nàng cũng chẳng xuống giường nổi mất.

"Phượng nhi, lần này nàng sẽ ở lại Đẳng Long thành bao lâu?" Long Nhất hỏi, ôm mỹ nhân trong lòng, hẳn làm sao nở rời nàng ra chứ.

"Quãng chừng nửa tháng gì đó, thiếp nói cho chàng nha, bây giờ mọi chuyện ở Phượng Hoàng gia tộc căn bản đều do thiếp xử lí, chàng nói xem Phượng nhi có lợi hại không." Ngu Phượng yêu kiều mỉm cười hướng về phía tình lang khỏe thành tích của mình.

"Phượng nhi bảo bối của ta đương nhiên là lợi hại rồi, nói một cách đơn giản nàng chính là thế gian đệ nhất kì nữ tử a." Long Nhất mỉm cười khen Ngu Phượng.

"Đương nhiên, thiếp là nữ nhân của ai cơ chứ." Ngu Phượng kiều ngạo học theo ngữ khí của Long Nhất nói.

Long Nhất mỉm cười vỗ vỗ vào hông Ngu Phượng hai cái.

"Phu quân, sau khi thiếp từ Đẳng Long thành trở về thì phải theo nương thân đi Hỏa Diệm sơn một chuyến rồi, nương thân nói nơi đó còn chôn rất nhiều đồ vật do Hỏa Diệm sơn trang lưu lại, có lẽ sau khi đi chuyến này thiếp sẽ tìm được bản bí kíp Phượng Hoàng đấu khí hoàn chỉnh." Ngu Phượng nói.

"Cái gì? Phượng Hoàng đấu khí của Phượng Hoàng gia tộc các nàng không hoàn chỉnh sao?" Long Nhất cảm thấy kì quái hỏi.

"Vâng, nương thân nói trước đây Phượng Hoàng đấu khí được gọi là Liệt Diễm đấu khí, nó được phân làm hai hệ phái ba cấp bậc khác nhau. Sau khi Liệt Diễm sơn trang và Băng cung phát sinh xung đột thì chỉ có một bản cấp một của hệ phái bọn thiếp được lưu truyền lại,

nương thân từng nói nếu luyện đến cấp bậc thứ ba thì cho dù cấp bậc chỉ là đại kiếm sư cũng có thực lực ngang với kiếm thần." Ngu Phượng nói.

Lúc này Long Nhất đột nhiên nhớ lại cái tên Cừ Phục trung đội trưởng đội quân cảnh trong Cuồng Long quân đoàn đã từng tỷ thí với hắn, thuộc tính đấu khí của y và thuộc tính của Phượng Hoàng đấu khí cực kì giống nhau, vì vậy hắn bèn hỏi: "Phượng nhi, Liệt Diễm sơn trang của các nàng sau khi trải qua cuộc xung đột nghìn năm trước có còn người nào khác lưu lạc ra ngoài không?"

Ngu Phượng lắc đầu đáp: "Thiếp cũng không biết, nhưng nương thân từng nói Liệt Diễm sơn trang chỉ còn lại hệ mạch bọn thiếp thôi."

"Mấy ngày trước tại Cuồng Long quân đoàn ta đã gặp một người dùng loại đấu khí thập phần giống với Phượng Hoàng đấu khí, uy lực tựa hồ còn mạnh hơn một chút." Long Nhất nói.

"Thật sao? Người đó là nam hay nữ?" Ngu Phượng kinh ngạc hỏi.

"Nam!" Long Nhất trả lời.

"Nam? Nhưng Phượng Hoàng đấu khí của bọn thiếp chỉ thích hợp cho nữ tử tu luyện thôi, trừ phi..." Lúc này Ngu Phượng đột nhiên trợn tròn mắt ra, nàng đột nhiên từ trong lòng Long Nhất vùng dậy.

"Ai da, Phượng nhi, nàng muốn cuộc sống hạnh phúc của nàng chấm dứt từ ngày hôm nay sao?" Long Nhất đau đớn kêu lên.

"Sao vậy?" Ngu Phượng cúi thấp đầu khẩn trương hỏi.

"Nàng xem xem chân nàng đang giẫm lên đầu đó?" Long Nhất nhú mày đau đớn nói. Đương nhiên, đó phần lớn là giả vờ ra mà thôi.

Ngu Phượng nhìn xuống dưới chân, nàng kêu lên "a" một tiếng rồi lùi lại một bước. Thì ra chân nàng lại đang đạp lên mệnh căn của Long Nhất. Nàng tự nhiên biết được nơi đó của nam nhân rất quan trọng, nàng thật sự sợ hãi không biết chân mình có đạp hỏng nơi đó không? Vì vậy nàng bèn cúi xuống dùng ngọc thủ của mình cầm cái thứ đó lên và vuốt ve rồi lại thổi thổi vài hơi, cuối cùng ngậm vào trong miệng một cách dứt khoát.

Cái ngậm này tự nhiên là sẽ sinh ra chuyện rồi, tiểu huynh đệ của Long Nhất gặp phải kích thích thế này thì làm sao có thể không phát sinh biến hóa chứ?

"Còn tốt, còn tốt, không việc gì." Ngu Phượng nhìn thấy tiểu huynh đệ của Long Nhất vẫn dựng lên bình thường thì bèn vỗ ngực thờ phào một hơi.

"Tiểu hồ li tinh, nàng đúng là muốn lấy mạng phu quân a!" Long Nhất kéo Ngu Phượng vào lòng, hấn cố nén nhịn dục hỏa trong lòng lại.

"Hi hi, thiếp chính là tiểu hồ li tinh, chàng là phu quân của tiểu hồ li tinh." Ngu Phượng cười nói, trong lòng nàng thầm nghĩ, nương thân dạy quả nhiên không sai, muốn nam nhân say mê đến chết thì cần phải dùng một vài thủ đoạn.

Lời của Ngu phượng khiến Long Nhất đột nhiên nhớ lại tiểu hồ li Bối Toa ở Mễ Á công quốc, còn có cả Mễ Á hoàng hậu phong vận mê nhân nữa, hai người thật sự là tuyệt thế vu vật a. Bất quá Long Nhất tịnh không hề suy nghĩ quá lâu, hấn nghĩ đến những lời sau cùng mà Ngu Phượng vừa nói, vì vậy bèn hỏi: "Vừa rồi nàng nói là trừ phi cái gì?"

"Thiếp nói là trừ phi Liệt Diễm sơn trang vẫn còn có người khác lưu

lạc ra ngoài, Liệt Diễm đấu khí được phân làm hai hệ phái, một thích hợp cho nữ tu luyện, một thích hợp cho nam tu luyện. Thiếp đang nghĩ cái người mà chàng vừa nói liệu có phải là đến từ hệ phái còn lại của Liệt Diễm sơn trang hay không." Ngu Phượng nói.

Long Nhất gật đầu, trong lòng hẳn nghĩ lại phản ứng của Cừu Phục khi hẳn hỏi có phải là y có quan hệ gì với Phượng Hoàng sơn trang hay không, Cừu Phục đã kiên quyết nói y và Phượng Hoàng sơn trang chưa từng qua lại chút nào.

"Phu quân, hôm nào chàng đưa thiếp đi gặp người đó nha, nếu là thật thì tốt quá rồi." Ngu Phượng vui vẻ nói.

"Được thôi, có cơ hội ta sẽ dẫn nàng đi gặp y." Long Nhất đáp ứng, nhưng trong lòng hẳn lại không lạc quan lắm về chuyện gặp mặt của hai người, từ trong ngữ khí của Cừu Phục ít nhiều cũng có thể nhìn ra y chẳng hề có hảo cảm với Phượng Hoàng sơn trang.

Lúc này, bên ngoài trời đã sáng rõ, những bông tuyết lớn đêm qua đã nhỏ lại, trên đường thỉnh thoảng lại truyền lại những tiếng hoan hô, đối với những người ở Cuồng Long đế quốc rất hiếm khi được nhìn thấy tuyết mà nói thì tuyết chính là vật cát tường báo hiệu cho vụ mùa bội thu, đây là một điềm báo rất tốt.

Ngu Phượng nhìn ra bên ngoài cửa sổ đang bám đầy băng và tầng tuyết dày đặc trên đỉnh căn nhà đối diện, nàng đột nhiên nói: "Phu quân, chúng ta ra ngoài đắp người tuyết đi!"

"Đắp người tuyết? Khi ở băng nguyên sao nàng lại không đắp nhỉ?" Long nhất cười nói.

"Lúc đó sắp bị đông cứng chết rồi, làm gì còn có tâm tư mà đắp người tuyết chứ, phu quân, dậy đi nào!" Thân thể xích lữa của Ngu

Phượng ngồi dậy, nàng lay lay cánh tay của Long Nhất, đôi ngọc thỏ trước ngực nàng khiến cho Long Nhất không khỏi rỏ dãi ra.

"Được được được, ta đáp ứng nàng được chưa? Nàng hay mặc y phục vào trước đi, để ta triệu hoán hỏa hệ thần thú Hỏa Kỳ Lân ra để xem nó có phản ứng gì nào." Long Nhất không chống nổi thể công yêu kiều của Ngu Phượng, hấn chỉ có thể đồng ý mà thôi.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 237: Người tuyệt siêu cấp

Dịch: waa123

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Long Nhất cùng Ngu Phượng vừa trêu chọc nhau vừa mặc quần áo. Long Nhất vẫn toàn thân một bộ trù sam nguyệt nha màu trắng, Ngu Phượng cũng vẫn mặc một bộ giáp bó sát màu đỏ.

"Phu quân, chàng có thấy Phượng nhi hôm nay hấp dẫn hơn một chút không." Ngu Phượng nhìn thấy trong gương ma pháp mình hiện ra với vẻ diễm quang tán phát, mi mục như nước, ngạc nhiên hỏi. Trước đây nàng không hề có loại phong tình này.

Long Nhất hắc hắc cười một tiếng, từ phía sau ôm lấy Ngu Phượng nói: "Đương nhiên là trở nên hấp dẫn hơn, hơn nữa sẽ ngày càng hấp dẫn. Sau này phu quân ta mỗi ngày đều tưới tắm cho nàng, Phượng nhi nhất định sẽ thành đại mỹ nhân có một không hai."

"Đáng ghét, chàng không phải nói muốn triệu hoán hỏa hệ thần thú Hỏa Kỳ Lân sao?" Ngu Phượng xấu hổ lườm Long Nhất một cái, trong lòng lại ẩn ước có chút kỳ vọng.

Long Nhất gật đầu, nhìn ba khối Thần Bài vẫn bồng bênh trên không trung như cũ, mồm thăm niêm chú ngữ. Chỉ thấy huyết sắc khô lâu trong lòng bàn tay trái lóe sáng ánh hồng quang, Hỏa Kỳ Lân, Cuồng

Lôi Thú, chú hổ nhỏ Tiểu Tam, mười tám cỗ siêu cấp khô lâu cùng với năm bộ thất sát khô lồi hiện ra chen chúc đầy cả phòng ngủ.

Hỏa Kỳ Lân cùng chú hổ nhỏ vừa xuất hiện đã cảm nhận thấy khí tức của Thần Bài, đồng thời gầm lên. Ba khối Thần Bài đang bồng bênh trên không trung lập tức tách ra, quang mang bạo phát. Liệt Diễm chi ngọc bay tới phía Hỏa Kỳ Lân, còn Hắc Ám ma ngọc cùng Quang Minh thánh ngọc bay về phía Tiểu Tam. Quang mang của ba khối thần bài phát tán ra bao trùm lên trên hai thần thú. Một cỗ uy thế đè ép lấy hai thần thú làm trung tâm phát ra bốn phía, mọi đồ vật trong phòng bắt đầu chấn động mãnh liệt. Cuồng Lôi Thú cũng không tự chủ được lùi lại phía sau, còn kết giới siêu cường của Long Nhất bố trí không ngờ bắt đầu rung động. Cứ như vậy, chỉ cần cỗ uy thế của ánh sáng này thôi cũng đủ phá tan kết giới của Long Nhất.

"Ha, thần bài xuất hiện, quả thật là tiên nhân đánh rắm cũng không giống người thường." Long Nhất lẩm bẩm nói, vung tay lên, ba khối Thần Bài rơi vào trong tay hắn, hai thần thú cuối cùng biến nhỏ lại, cùng với Cuồng Lôi Thú cũng thu nhỏ như vậy vui vẻ chạy tới quần quít dưới chân Long Nhất.

Long Nhất thân mật chơi đùa với ba con tiểu gia hỏa có lực chiến đấu siêu cấp khủng bố một hồi mới phát hiện ra Ngu Phượng vẫn ở trong trạng thái thất thần, xem ra thú cưng của mình cũng thật quá kinh thế hãi tục a.

Sau cả nửa ngày, Ngu Phượng mới dần dần định thần lại. Nàng đã biết Tiểu Tam cùng Cuồng Lôi Thú, chỉ là nàng bị mười tám cỗ đầu lâu uy mãnh đen xì xì sau lưng Long Nhất làm cho sợ hãi.

"Phu quân, chàng cũng học vong linh ma pháp ư? Mấy bộ xương khô đáng sợ này cũng là do chàng triệu tới à?" Ngu Phượng chỉ vào mười tám siêu cấp khô lâu nói.

"Đúng vậy, nàng thấy không đủ uy mãnh à? Phu quân ta sẽ triệu lên Di Giới Thi Vương, có muốn xem không?" Long Nhất cười nói. Mười tám bộ siêu cấp khô lâu này một thời gian không nhìn thấy, khô giáp bằng chất xương như dày thêm một chút, không biết hẳn có nhìn nhầm không.

"Đừng, không cần, mấy cái này đã đủ dọa người rồi. Chàng nhìn tên gần nhất phía trước này, hẳn còn cầm một thanh tử thần liêm đao đẫm máu." Ngu Phượng rất không quen nhìn mấy cái đầu lâu này, đặc biệt là sát khí hắc ám huyết tinh trên người chúng làm nàng cảm thấy tim lạnh như băng.

Long Nhất quay đầu nhìn Long Nhị đứng ngay trước mắt, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác kì dị, hẳn vô ý gọi một tiếng: "Long Nhị."

Con người tối đen như mực của Long Nhị đột nhiên lóe lên hai đạo hồng quang, ngay sau đó biến mất không thấy nữa. Nhưng trong lòng Long Nhất vẫn chấn động mãnh liệt, hẳn sinh ra một cảm giác hoang đường, có phải là Long Nhị hồi đáp lời gọi của hẳn.

"Long Nhị." Long Nhất thử gọi một tiếng nữa, nhưng chờ một hồi lâu, Long Nhị lại không phản ứng gì nữa.

"Phu quân, chàng gọi bộ khô lâu này là Long Nhị? Nó lại nghe không hiểu." Ngu Phượng nhin không được nói.

Long Nhất suy tư lắc đầu, hỏi: "Phượng nhi, nàng vừa rồi có thấy hồng quang trong mắt Long Nhị hay không?"

"Không có, hẳn một chút phản ứng cũng không có a." Ngu Phượng kì quái nhìn Long Nhất.

"Không có phản ứng. Chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác?" Long Nhất trầm ngâm hồi lâu, bèn bỏ qua không nghĩ nữa. Có phải là ảo giác hay không sau này sẽ biết, thế giới này không gì là không có, ai có thể nói khô lâu lại không thể sản sinh ý thức chứ?

Long Nhất vung tay, mang năm bộ thất sát khô lồi cùng với mười tám cỗ siêu cấp khô lâu bỏ vào hắc ám thứ nguyên không gian, nhưng Tiểu Tam, Cuồng Lô Thú, Hỏa Kỳ Lân làm thế nào cũng không chịu vào. Chúng ở trong chỗ vô cùng buồn chán đó, thật không dễ dàng mới có một cơ hội ra ngoài, không vui chơi thỏa thích làm sao được?

"Nếu Phong Tuyết Thần Điều của thiếp ở đây thì tốt, nó nhất định sẽ thích tuyết rơi." Ngu Phượng nhìn ba thần thú đang nghịch ngợm nô đùa đột nhiên nói.

"Đúng vậy, nàng không nói ta cũng quên mất, Phong Tuyết Thần Điều sao lại không đến cùng nàng?" Long Nhất hỏi.

"Trước đó vài ngày nó không biết bị làm sao, bắt đầu trở nên nóng nảy bất an, thường xuyên nổi giận công kích lung tung, sau đó thiếp phát hiện rằng mang nó tới hầm băng nó mới an phận trở lại, vì vậy thiếp để nó ở lại trong đấy. Sau khi quay lại phát hiện ra nó không ngờ tự băng phong vào một khối băng, nương thân nói nó có thể là phải tiến hóa." Ngu Phượng có chút lo lắng nói.

"Không phải lo lắng, Phong Tuyết Thần Điều là siêu ma thú, làm sao lại dễ dàng xảy ra chuyện gì như vậy, theo như lời nàng nói, là nó phải tu luyện đấy." Long Nhất ôm Ngu Phượng an ủi nói.

Ngu Phượng dựa vào người Long Nhất gật đầu, chợt thấy ngoài cửa sổ đã sáng rõ, nỗi buồn như được quét sạch, nàng kéo Long Nhất

nói: "Phu quân, chúng ta mau ra ngoài đập người tuyết đi."

Khi Ngu Phượng kéo Long Nhất từ trong phòng ra ngoài, chường quỳ cùng phục vụ viên trông mắt như rớt ra, đại tiểu thư của bọn họ không ngờ lại thân thiết cùng kẻ được gọi là Thương Lan đệ nhất sắc Tây Môn nhị thiếu gia từ trong phòng đi ra, có thể nào tối qua hai người...

"Không được, ta phải khẩn cấp truyền tin cho phu nhân, không thể để tiểu thư bị tên dâm tặc này khi phụ được." Chường quỳ lẩm bẩm nói, lập tức phân phó thủ hạ bắt đầu chuẩn bị giấy mực.

Lúc này bầu trời bên ngoài vẫn có chút sương mù, cũng vẫn còn những bông hoa tuyết nhỏ như tơ bay phát phới. Nhưng do có trận mưa tuyết lớn đêm hôm trước, tuyết trên đường ngập tới mắt cá chân. Trên đường nhiều hài tử chơi trò đập người tuyết, ném tuyết, chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Long Nhất cùng Ngu Phượng tìm một chỗ rộng rãi, chỗ này đã có nhiều tiểu thư, thiếu gia nghịch tuyết. Long Nhất và Ngu Phượng cùng với ba con vật nhỏ vô cùng khả ái theo sau lập tức hấp dẫn mục quang của mọi người. Dĩ nhiên người người đều nhận ra cái bản mặt của Tây Môn nhị thiếu gia, vẫn được coi là chiến sĩ bất tài chỉ có dâm danh, cho nên mấy tiểu thư phu nhân nọ tất nhiên là phải tránh xa, có kẻ bỏ đi, có kẻ tò mò đứng nhìn từ xa. Dù sao Long Nhất trông cũng phong độ trang nhã, khí chất bất phàm, trên khuôn mặt tuấn lãng treo một nụ cười nhẹ tựa có tựa không, đối với đám tiểu thư có lực sát thương cực lớn.

Kì thật họ không tự nhìn bộ dạng của mình, tuy có chút tư sắc, nhưng có ai bằng với Ngu Phượng bên cạnh Long Nhất đây.

"Phu quân, chúng ta đập một người tuyết to như thế này được

không?" Ngu Phượng vô cùng cao hứng, vừa cười vừa khua tay ra hiệu.

"Được, nhìn phu quân vì nàng đắp một siêu cấp tuyết nhân cả trước đây cho tới sau này đều chưa từng có." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Ngu Phượng gật mạnh đầu, cười nhìn tình lang trong trời mưa tuyết.

Long Nhất đi đến giữa một bãi đất rộng, biểu diễn một tư thế cao cấp nhất, sau đó bắt đầu từ từ vũ động. Mọi người đều tò mò nhìn động tác thong thả của Long Nhất, không biết hắn đang làm cái quỷ gì.

Người xung quanh bắt đầu xúm lại ngày càng đông. Một vài tiểu thương thấy nhiều người, liền xen vào chiếm chỗ rao hàng, sinh ý không ngờ cũng không tệ.

"Uy, nhanh nhìn kia, nghe nói Tây Môn nhị gia ở bên đó trông nghẹo nữ hài tử." Người qua đường Ất nói với người qua đường Giáp.

"Uy, mau tới xem, nghe nói Tây Môn nhị gia ở bên đó lộ y phục của Lí gia tiểu tử. Chính là do biểu đệ của ta chính mắt nhìn thấy." Người đi đường Bính lại nói với người đi đường Đinh.

Không thể không thừa nhận sức sáng tạo của quần chúng thật kinh nhân, khi người xem vây xung quanh bãi đất trống bên kia ngày càng đông, lời đồn thổi cũng càng truyền càng đi xa quá mức. Đến sau này lại có người nói Tây Môn nhị thiếu gia giữa đám đông cường gian thiếu nữ trên tuyết. Thiếu nữ đó thân phận không thấp, là nữ nhi của một vương gia nào đó.

Bởi vậy, Đẳng Long thành vì Long Nhất trở thành một màn hỗn loạn. Kẻ xem nhiệt náo cũng có, người phẫn nộ cũng có, kẻ kêu gọi đổ thêm vào cũng có.

Long Nhất nhìn vòng người trùng trùng điệp điệp, trong lòng ngạc nhiên, không phải chỉ là đắp người tuyết chứ? Tại sao lại nhiều người thấy hứng thú như vậy? Hắn tuy trong lòng kinh ngạc, động tác vẫn không nhanh không chậm như cũ. Đối với hắn mà nói sự việc này gây chú ý càng nhiều càng tốt, tức là việc gây chú ý làm thỏa mãn lòng khoa trương nhỏ bé của Ngu Phượng, sao lại phải ngăn cản.

Đột nhiên, gió nổi lên, tuyết trên mặt đất cũng theo đó bay lên. Trong lúc song thủ Long Nhất vạch lên từng vòng tròn, gió tuyết cũng bắt đầu theo đó cuộn xoáy, những người xung quanh đều lấy tay che mắt, không hiểu tại sao lại nổi một cơn gió lớn như vậy.

Lúc này, trên bãi đất trống ở Đẳng Long thành xuất hiện một kì quan, lấy Long Nhất làm trung tâm hình thành một vòi rồng gió tuyết cường đại, còn thân ảnh của Long Nhất đã tựa hồ không nhìn thấy được nữa.

Vòi rồng cuốn tuyết trên mặt đất nơi nó đi qua nén vào giữa, lúc những người xung quanh mở được mắt ra, khi nhìn thấy một kì cảnh như vậy, họ ngạc nhiên đến há hốc mồm tựa hồ có thể nuốt vào một quả trứng, quang cảnh này thật sự quá tráng lệ.

"Oa, cường gian cũng có thể làm thành như vậy, bội phục, Tây Môn nhị thiếu gia đúng là thần tượng của ta." Vài thiếu gia ở xa nghe lời đồn nhìn thấy vòi rồng tuyết trên cao, bội phục vô cùng nói, trong lòng hạ quyết tâm, sau này nhất định phải trở thành siêu cấp thâm tặc giống như thần tượng Tây Môn nhị gia như vậy.

Vòi rồng tuyết ngày càng thu nhỏ lại, nhưng độ cao lại càng ngày càng cao, thật trông như cuốn lên trời chín vạn dặm, nhìn không thấy đỉnh.

Đột nhiên, vòi rồng đang xoáy cực nhanh đó đột ngột dừng lại, loại cảm giác do chuyển từ cực nhanh sang cực tĩnh làm cho người đứng nhìn đột nhiên hẫng hụt, đặc biệt khó chịu.

Mọi người lần lượt la lên khâm phục, vòi rồng dừng lại, nhưng tuyết bị vòi rồng cuốn lên trên không cũng lập tức dừng lại, nhìn qua trông như một ống khói cực cao trắng như tuyết hình lưới, rất bắt mắt.

Nhưng tình trạng này không duy trì lâu, vài giây sau, ống khói tuyết bạch từ dưới lên trên bắt đầu sụt xuống, loại cảnh quan chỉ có thể cảm nhận bằng mắt này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Hoa tuyết tuyệt không bay ra tứ phía, mà tụ lại ở giữa đắp thành một đống tuyết cao khoảng hai mươi mét. Tới lúc này chúng nhân mới phát hiện tuyết đọng trên bãi đất trống đều đã mất hết, lộ ra mặt đất trống.

Bang một tiếng, Long Nhất từ giữa đống tuyết phóng lên trên không, tiêu sái hạ xuống đất, tư thế ưu nhã không thể tả.

"Bộp bộp bộp", không biết ai là người đầu tiên vỗ tay, nhất thời tiếng vỗ tay như sấm vang lên, ngay cả Long Chiến trong hoàng cung cũng nghe thấy rõ ràng.

"Bẩm bệ hạ, thuộc hạ đã tra rõ, vòi rồng vừa rồi là do Tây Môn Vũ tạo thành, nghe nói là để hấn đắp một người tuyết siêu cấp tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả." Một thị vệ vội vàng kích động chạy tới báo cáo.

"Cái gì? Đắp người tuyết? Đắp người tuyết lại có thể gây lên một việc lớn như vậy, lại có đông bách tính như vậy ngay cả mạng sống cũng mặc kệ đến vây quanh? Người xác định vòi rồng đó là do Tây Môn Vũ tạo nên?" Long Chiến sắc mặt âm trầm hỏi một hơi liền mấy câu

như vậy.

"Thuộc hạ cũng không biết, nhưng thuộc hạ dùng tính mạng đảm bảo, vòi rồng đó tuyệt đối là do Tây Môn Vũ tạo thành." Thị vệ cả người xuất mồ hôi lạnh đáp.

Long Chiến bẻ tay răng rắc. Lão tự nhiên biết vòi rồng đó nếu như dùng để công kích mà nói thì uy lực rất lớn, có lẽ nào tên gia hỏa đó mà lại biết phong hệ ma pháp trong truyền thuyết, điều này thật vô cùng hải nhân, nếu như không thể khống chế hẳn, tên tiểu tử này có ngày chắc chắn là mối họa trong lòng lão.

Nhưng Long Nhất ở đằng kia lại không biết việc hẳn đáp một người tuyết không ngờ kinh động bốn phương. Hẳn lúc này múa tay trước bách tính đứng xem xung quanh, trong lòng nghĩ bằng vào một tuyết nhân này nói không chừng có thể cải biến ấn tượng không tốt của hẳn trong lòng bách tính.

"Phu quân, chàng giỏi lắm." Ngu Phượng hưng phấn gương mặt ửng hồng.

Long Nhất cười hắc hắc, đột nhiên nhún mình vọt lên, thân ảnh như quỷ mị bắt đầu bay vòng quanh đỉnh tuyết cao hai mươi mét, lúc trên lúc dưới, làm mọi người hoa mắt, bụi tuyết bay tứ tung, cả một đỉnh tuyết cũng từ từ thay đổi hình dạng.

Thời gian từ từ trôi qua, bách tính xung quanh cũng thấy có chút thú vị thích thú. Tuy họ không thấy rõ Long Nhất cuối cùng là đang làm cái gì, nhưng nhìn rõ Long Nhất trên không trung tung hoành với thân pháp nhanh vô cùng cũng là một loại hưởng thụ. Lúc này, họ mới giật mình phát hiện, tên công tử bột rơm rác trước kia không ngờ biến thành cường đại như vậy.

Người ở Thương Lan đại lục kính trọng cường giả. Tây Môn Vũ trước đây không có bản sự, chỉ là dựa vào thế lực của gia tộc mà coi trời bằng vung. Tuy mọi người dám giận không dám nói, nhưng trong lòng họ Long Nhất chỉ là một phế vật không có năng lực. Nhưng hiện tại Long Nhất trở nên cường đại như thế, hơn nữa từ khi quay về không truyền ra ác tích gì, trong lòng mọi người cũng theo đó mà phát sinh biến hóa.

Cuối cùng một giờ sau, Long Nhất ngừng chuyển động, lơ lửng trên không trung đánh giá kiệt tác của mình.

Lúc này những người đứng xem xung quanh mới nhìn rõ người tuyết mà Long Nhất đắp là như thế nào. Đó không ngờ là một đôi nam nữ sống động như thật đang ôm nhau, bất quá nếu nói là được đắp lên, không bằng nói là được điêu khắc mà thành. Nam chính là Tây Môn nhị gia, nữ chính là thiếu nữ mặc giáp bó sát màu đỏ rực đó. Người tuyết Tây Môn Vũ tay ôm eo thiếu nữ, cúi đầu chăm chú nhìn nàng. Còn thiếu nữ tay bá cổ Tây Môn Vũ, ngẩng đầu mắt đầy nhu tình đối mắt với hắn, vẻ mặt vô cùng truyền cảm.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn hai người tuyết to lớn đó tán dương không ngừng, quả thật là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, người tuyết lại có thể đắp thành như thế này a.

Long Nhất nhẹ nhàng hạ xuống, còn Ngu Phượng lập tức nhõng nhẽo xà vào lòng hắn, chụt một tiếng tặng cho hắn một nụ hôn nồng thắm. Còn trong đám đông cũng bắn ra hai ánh mắt sát nhân.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 238: Hoang mang

Dịch: waa123

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Ngu Phượng như có cảm giác, quay nhìn vào trong đám đông. Nàng vừa mới cảm thấy sống lưng phát lạnh.

"Sao vậy? Nhận ra ai à?" Long Nhất hỏi.

"Không...không có gì." Ngu Phượng quay đầu lại cười đáp, có lẽ là nàng quá miễn cảm rồi.

Ngu Phượng dựa vào trong lòng Long Nhất ngược nhìn bức tượng tuyết cao tới hai mươi mét, trong lòng ngọt ngào không tả nổi. Chỉ là nụ cười ngọt ngào không duy trì được bao lâu rồi lại ảm đạm, nàng thấp giọng nói: "Thật là rất đẹp, chỉ là khi mặt trời mọc, nó liền phải tan chảy."

Long Nhất run khẽ, ý nghĩ đầu tiên là có biện pháp nào để có thể làm bức tượng tuyết này vĩnh viễn không tan chảy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không nghĩ ra biện pháp gì. Trừ khi đạt tới cảnh giới pháp thần thủy hệ sử dụng ma pháp thần cấp thủy hệ vĩnh viễn đóng băng lại mới có thể làm được.

"Nàng đừng nghĩ bi quan như thế, nên nghĩ theo một cách khác."
Long Nhất cười nói.

"Nghĩ theo một cách khác? Nghĩ như thế nào?" Ngu Phượng hỏi.

"Ví như nàng có thể nghĩ như thế này, người tuyết Long Nhất cùng với người tuyết Ngu Phượng tuy tan chảy ra thành nước, nhưng chúng tịnh không biến mất, mà là thân thể của chúng hòa lẫn vào nhau, vĩnh viễn thành một thể tưới tắm cho trái đất, chảy vào đại dương. Chỉ cần thế giới này một ngày còn có nước, thì người tuyết Long Nhất cùng với người tuyết Ngu Phượng sẽ vĩnh viễn không biến mất, chúng vĩnh viễn tương ái, cho đến khi biển cạn đá mòn." Long Nhất chậm chậm nói với thanh âm trầm ấm lôi cuốn, đưa Ngu Phượng tiến vào một không gian tưởng tượng.

Đối với một nữ nhân, có lời tình tự nào làm lòng nàng say mê hơn thế, nàng si mê nhìn tình lang, cảm thấy cả trái tim như mắc vào lưới tình ôn nhu của hắn.

Đông Phương Khả Hình cùng với Nam Cung Hương Vân yên lặng đứng trong một cánh rừng cách người tuyết siêu cấp đó không xa. Hai người đều trầm mặc không nói, không biết đang nghĩ gì.

"Hắn đi quá xa rồi. Tên hỗn đản này." Nam Cung Hương Vân đột nhiên ngẩng đầu căm hận nói.

Đông Phương Khả Hình như không nghe thấy, ánh mắt không ngừng chớp động biểu hiện một vẻ mặt phức tạp, nàng thật rất đố kỵ với nữ hài đó, đố kỵ tới hận không thể tiến lên giết nàng ta ngay được.

"Đông Phương tiểu thư, cô đang nghĩ gì thế?" Nam Cung Hương Vân thấy nổi ưu tư chớp động trong mắt Đông Phương Khả Hình, không kìm được lo sợ hỏi.

Đông Phương Khả Hình hồi thần, thần sắc khôi phục lại bình thường,

hỏi: "Cô vừa nói gì?"

"Ta nói Tây Môn Vũ hẳn đi quá xa." Nam Cung Hương Vân nhắc lại.

"Ghen sao?" Đông Phương Khả Hình nhàn nhạt hỏi, trời mới biết trong lòng nàng chua xót đến tan nát trái tim.

"Đương nhiên không phải ta ăn giấm chua của tên hỗn đản đó. Chỉ là, mọi người đều biết ta và hẳn sắp thành thân, hẳn lại giống trống khua chiêng tán tỉnh nữ nhân khác như vậy, lại còn tìm cách cho mọi người đều biết, làm cho ta sau này làm sao ra ngoài gặp người đây." Nam Cung Hương Vân tức giận nói.

Đông Phương Khả Hình ồ một tiếng rồi lại trầm mặc. Nàng sáng nay vừa phát hiện thấy tuyết rơi dày, liền vội vàng tới Tây Môn phủ tìm biểu ca cùng đi ngắm tuyết, kết quả là được báo rằng hẳn cả đêm không về. Lập tức nàng sát khí đằng đằng đi tới Nam Cung phủ, mới biết biểu ca không hề ở cùng Nam Cung Hương Vân. Chính lúc đó, bên ngoài đột nhiên ồn ào huyên náo, truyền lại đều là Tây Môn nhị thiếu gia như thế này như thế nọ, nên các nàng cũng đi theo mọi người đi tới chỗ đó. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy làm tim nàng tan nát.

"Ta thật sự có thể một mình chiếm hữu biểu ca ư?" Đông Phương Khả Hình không khỏi nảy sinh nghi vấn đối với ý nghĩ kiên định không đổi của mình trước kia. Bên cạnh hẳn mỹ nhân vô số, mỗi người mỹ mạo đều không kém nàng, nàng có thể ngăn cản từng người bọn họ, có thể làm toàn bộ tinh thần hẳn đều để trên người nàng?

Nam Cung Hương Vân thấy khuôn mặt thanh tú của Đông Phương Khả Hình đột nhiên trở lên thống khổ, trong lòng thập phần không hiểu. Nàng vỗ vỗ Đông Phương Khả Hình hỏi: "Đông Phương tiểu

thư, cô tại sao lại yêu thích Tây Môn Vũ như vậy? Theo ta biết thì các người đã hơn chục năm nay không gặp nhau, cô sao lại thích hắn, thích hắn ở chỗ nào?"

Đông Phương Khả Hình run rẩy, sau nửa ngày mới lên tiếng: "Từ khi huynh ấy xả thân cứu ta mười ba năm trước, ta đã phát thệ sau này phải làm tân nương của huynh ấy."

Nam Cung Hương Vân ngạc nhiên nói: "Sao lại như vậy được? Khi đó cô mới vài tuổi, chẳng lẽ cô không biết Tây Môn Vũ sau khi lớn lên xấu xa như thế nào ư?"

"Ta mặc kệ. Thế nào ta cũng nhất định phải gả cho biểu ca. Nam Cung tiểu thư, ta biết cô từ trước tới nay rất chán ghét biểu ca, cô có thể rút lui không?" Đông Phương Khả Hình đột nhiên ngẩng đầu nói, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào Nam Cung Hương Vân.

Ách... Nam Cung Hương Vân nhất thời cũng không biết nên khóc hay nên cười. Thánh nữ Đông Phương Khả Hình làm sao lại như thế này? Điều này làm nàng có điểm nghĩ không thông, hơn nữa để nàng rút lui, trong lòng nàng tựa hồ có chút cảm giác khó chịu.

"Đông Phương tiểu thư, cô cũng biết bộ hạ đã mở lời, nếu như cô có biện pháp làm cho bộ hạ thay đổi tâm ý, ta có thể rút lui." Nam Cung Hương Vân xua đi những tâm tình phiền não trong đầu đáp.

Đông Phương Khả Hình yên lặng. Nàng tự biết mình không có khả năng này.

"Còn nữa, cô vừa rồi cũng thấy đấy, cho dù ta rút lui, xung quanh Tây Môn Vũ vẫn có nữ nhân khác của hắn vây quanh. Hơn nữa biểu ca của cô trong đầu toàn ý nghĩ hoa bướm, cô khẳng định mình có thể quản lý được hắn sao? Hoặc là cô cứ biến hắn thành con rối của cô."

Nam Cung Hương Vân tiếp tục nói, không biết vì cái gì, trong lòng lại có phần cay đắng, ngữ khí cũng trở lên hung hăng.

"Cô đừng nói nữa." Đông Phương Khả Hình nhướn người lên, cắn chặt môi muốn bật máu.

Nam Cung Hương Vân ngẩng đầu nhìn người tuyết khổng lồ ngay trước mắt, mỹ mục có chút mê ly, gần giống với nhãn thần và biểu tình sinh động của người tuyết đó. Nàng biết cảm tình của Long Nhất và thiếu nữ đó quả thật là chân thành và nồng nhiệt, giữa hai người có một tình cảm sâu đậm phi thường, nàng đột nhiên hỏi: "Đông Phương tiểu thư, cô có nhìn thấy ánh mắt của người tuyết thiếu nữ nhìn người tuyết Tây Môn Vũ không?"

Đông Phương Khả Hình quay đầu nhìn lên một chút, gật gật đầu, không hiểu Nam Cung Hương Vân tại sao lại hỏi như vậy.

"Cô từ trong đó nhìn thấy cái gì?" Nam Cung Hương Vân hỏi.

"Yêu" Đông Phương Khả Hình từ đôi môi trắng bệch buông ra đúng một từ.

"Cô biết ư? Ánh mắt cô lúc nhìn Tây Môn Vũ chỉ có chiếm hữu, chưa hề biểu lộ chút ánh mắt nào như vậy." Nam Cung Hương Vân xoay người nhìn Đông Phương Khả Hình nói.

Thân hình Đông Phương Khả Hình chấn động mãnh liệt như bị điện giật, sắc mặt trở nên trắng bệch, giống như bị người ta đập một viên gạch vào đầu.

"Không phải, cô thì biết cái gì, ta yêu biểu ca, ta yêu huynh ấy." Đông Phương Khả hình hét lớn với Nam Cung Hương Vân, dùng phiêu phù thuật bay đi mất.

Nam Cung Hương Vân quai hàm giật giật, hô một tiếng mang tức khí thổ ra ngoài. Nàng nhìn theo hướng Đông Phương Khả Hình biến mất, nhẹ thở dài. Bản thân mình có phải quá tàn nhẫn không, đột nhiên kéo nàng ta ra khỏi ảo tưởng tốt đẹp, nhưng những lời mình nói chính là sự thật a.

Nhìn lại hai người tuyết khổng lồ đang đứng cùng nhau, Nam Cung Hương Vân đột nhiên có chút cô đơn, nàng nhìn rõ nỗi đau trong trái tim Đông Phương Khả Hình, cũng là nỗi đau của chính nàng.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 239: Sự tàn nhẫn của Tây Môn Bộ

Dịch: waa123

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Thấy người đến xem nhiệt náo ngày càng đông, quả là nhanh chóng thành biển người, Ngu Phượng nhìn đôi người tuyết cao lớn một lần nữa, quay đầu nói với Long Nhất: "Phu quân, nhiều người quá, chúng ta quay về đi".

Long Nhất gật gật đầu, tay ôm lấy eo thon của Ngu Phượng, chân điểm nhẹ, hai người đã như đại bàng bay vọt lên cao, chớp mắt đã biến mất trước mặt chúng nhân.

Chốc lát sau, Tây Môn phủ đã hiện ra trước mặt hai người.

"Phu quân, chàng muốn đưa thiếp đến nhà chàng ư?" Ngu Phượng có chút lo lắng hỏi. Hôm qua đến bãi phóng là một chuyện, hôm nay là được tình lang đích thân dẫn về, ý nghĩa thật rất không giống nhau.

"Đúng, dẫn nàng đến gặp nương thân của ta, bà nhất định sẽ thích nàng." Long Nhất cười nói, hẳn tịnh không biết Ngu Phượng tối hôm trước là do chờ hắn nên mới về muộn như thế.

"Thật ra hôm qua thiếp đã gặp qua Tây Môn phu nhân rồi." Ngu

Phượng nói.

"Gặp rồi? Thế nào? Nương thân ta đối với nàng có tốt không?" Long Nhất cảm thấy hứng thú hỏi.

Ngu Phượng đỏ mặt, nhẹ giọng nói: "Ừm, nương thân chàng đối với thiếp rất tốt, bà rất đẹp, đẹp đến làm cho thiếp hổ thẹn vì mình xấu xí quá."

Long Nhất hắc hắc cười, vỗ một cái vào hông Ngu Phượng, nói: "Nha đầu ngọc, nàng cũng không kém a, chúng ta xuống thôi."

Hai người vừa mới đáp xuống tiền sảnh đại viện trong Tây Môn phủ, Đông Phương Uyển đã dẫn hai thị nữ từ trong phòng đi ra.

"Hỗn tiểu tử, còn đứng đực ra đấy làm gì? Còn không dẫn Phượng nhi vào trong phòng." Đông Phương Uyển tất nhiên là đã thấy vở kịch hay mà con mình đạo diễn, trong lòng cảm thán, cảnh giới lừa con gái của nhi tử thật đã tăng cao không ít, với loại thủ đoạn như thế thì nữ hài tử này thoát không khỏi lòng bàn tay nó a. Nhưng nghĩ thì nghĩ như thế, bà làm mẹ trong lòng cũng cảm thấy tự hào lắm.

Long Nhất cười dặt tay Ngu Phượng tiến vào đại sảnh, thoải mái ngồi xuống tràng kỷ, thấy Ngu Phượng bất an đứng không chịu ngồi xuống, hắn ôm thẳng lấy eo nàng kéo xuống. Ngu Phượng kinh hô một tiếng, cả người không tự chủ ngồi lên đùi Long Nhất.

"Phu quân, đừng... đừng thế mà." Ngu Phượng kinh hoàng nói, mặt đỏ bừng như tích máu. Nàng không tưởng Long Nhất ngay trước mặt Đông Phương Uyển còn làm liều như thế, do vậy ngộ ngộ muốn đứng dậy.

"Vũ nhi, đừng làm loạn nữa, còn không thả Phượng nhi ra." Đông

Phương Uyên quở trách, khóe miệng lại có nét cười nhẹ.

"Nương thân, Phượng nhi tuy là con dâu của người. Nhưng người cũng không thể quá thiên vị a, như thế này nhi tử của người trong lòng thấy không công bằng đấy." Long Nhất cười để Ngu Phượng ngồi bên cạnh hẳn, tay vẫn ôm eo nàng. Trong lòng hẳn rất vui, trông như nương thân đối với Ngu Phượng rất hài lòng a.

Đông Phương Uyên lườm Long Nhất một cái, đối với đứa con này thật là không có biện pháp nào.

Ba người nói chuyện mấy câu. Ngu Phượng dần thoải mái hơn, cùng Đông Phương Uyên trò chuyện rất hứng thú, gạt Long Nhất sang một bên.

Chính tại lúc này, Tây Môn Hộ đột nhiên quay về. Đông Phương Uyên vội ngừng câu chuyện đứng lên nghênh tiếp.

"Lão gia, hôm nay tại sao lại trở về sớm như vậy?" Đông Phương Uyên ôn nhu hỏi.

Tây Môn Hộ hừm một tiếng không trả lời, quay đầu nhìn sang phía Long Nhất và Ngu Phượng.

Ngu Phượng khẩn trương hành lễ, thưa: "Phượng Hoàng gia tộc Ngu Phượng ra mắt bá phụ."

Tây Môn Hộ gật gật đầu xem như là trả lời, nói với Long Nhất: "Vũ nhi, con theo ta đến thư phòng."

Long Nhất đáp ứng một tiếng, quay qua nói với Ngu Phượng:

"Phượng nhi, nàng ở đây bồi tiếp nương thân ta trò chuyện nhé, ta đi rồi sẽ quay lại."

Vào trong thư phòng, Tây Môn Nộ đập mạnh xuống bàn, tức giận nói: "Tên hỗn tiểu tử nhà ngươi không biết trời cao đất dày. Hiện tại Tây Môn gia tộc chúng ta đang ở đầu sóng ngọn gió, ngươi lại không biết ẩn giấu, quậy đến Đẳng Long thành chó chạy gà bay."

Long Nhất lại không sợ, hần cười nói: "Phụ thân nguôi giận, hài nhi nghĩ vào lúc này cái gì mà ẩn giấu đã muộn rồi. Ấn tượng của con trước đây trong lòng lão bách tính phụ thân cũng biết, dựa vào cơ hội này mà cường thế thu hoạch, thuận tiện thay đổi một chút hình tượng, há không phải là nhất cử lưỡng đắc ư."

Tây Môn Nộ vòng qua sau bàn ngồi xuống. Đối với thực lực siêu phàm mà Long Nhất thi triển hôm nay, ông cảm thấy rất vui mừng, chỉ là sợ mọi con mắt tập trung trên người hần, sau này làm cái gì cũng khó hơn mấy phần.

"Việc đến như ngày hôm nay cũng không có biện pháp nào, sau này việc gì cũng phải nghĩ ba lần trước khi làm, không được để người nắm được chuỗi. Dẫu sao hiện tại thời cơ khởi sự vẫn còn chưa tới, con cố gắng thu liễm một chút đi." Tây Môn Nộ nói.

Thu liễm? Long Nhất trong lòng cười hắc hắc, hần nhận định căn bản không cần phải nhất thiết như thế. Lão hồ li Long Chiến nhận được tin tình báo về hần chỉ sợ cũng không ít hơn Tây Môn Nộ, một số tác phong làm việc của hần Long Chiến sớm đã rõ như lòng bàn tay.

"Đúng rồi, việc của đại tẩu con thấy thế nào?" Tây Môn Nộ trầm ngâm một lát mới hỏi.

Trước mặt Tây Môn Nộ, Long Nhất cũng không có kiêng dè gì, hần trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Con thấy đại tẩu cùng bóng đen xuất hiện hôm đó nhất định có quan hệ gì đó. Nói chung, cần phải phải

người hoàn toàn giám sát đại tẩu."

Tây Môn Nộ gật gật đầu, theo thói quen xoa xoa cằm, nói: "Không sai, ta cũng nghĩ như vậy, không chỉ đại tẩu con, cả đại ca con cũng cần giám sát."

"Đại ca? Con tưởng đại ca phải không nên gây ra việc có ảnh hưởng đến gia tộc chứ." Long Nhất đáp. Tây Môn Thiên tuy lòng hám công danh lợi lộc lớn phi thường, nhưng có thể thấy được hấn đối với Tây Môn gia tộc vẫn còn vô cùng có trách nhiệm.

"Cái đó ta biết, sợ là sợ đại tẩu con sớm đã mê hoặc Thiên nhi, bị ả lợi dụng cũng không biết a. Nếu không phải là muốn moi lên người sau lưng ả, ta sớm đã làm cho ả biết mất khỏi thế giới này, hừm." Tây Môn Nộ nói với thanh âm lạnh lẽo đầy sát khí.

Long Nhất trong lòng thấy run, phụ thân hờ này của hấn thật là tâm ngoan thủ lạt, trong tình huống còn chưa xác minh chứng cứ, mà con dâu nói giết là giết. Nghe ngữ khí của ông Long Nhất tuyệt đối tin rằng ông nói được là làm được.

"Còn nữa, Lạp Lan đế quốc đã phái đoàn sứ giả đến Đẳng Long thành thảo luận việc xuất binh, còn Ngạo Nguyệt đế quốc gần đây cũng liên tục hữu hảo với nước ta, nghe nói hai hôm nữa cũng phái đoàn sứ giả đến. Xem ra bọn họ biết hậu quả của việc bị hai đại đế quốc giáp kích. Vũ nhi, ngày mai con đi tuyển chọn một vạn năm nghìn binh mã chính thức đảm nhiệm, thế cục hiện tại đã đến thời khắc quan trọng, tuyệt không được có sơ sót gì." Tây Môn Nộ chỉnh sắc nói.

"Ngạo Nguyệt đế quốc có hành động như vậy chỉ sợ là muốn kéo dài thời gian. Theo con biết, Ngạo Nguyệt đế quốc đối với Lạp Lan đế quốc thế công đã ngày càng kịch liệt, Lạp Lan mà bị diệt vong, tiếp

theo nhất định là Cường Long để quốc chúng ra." Long Nhất nghĩ ngợi rồi nói.

"Không sai, điểm này có lẽ Long Chiến đã hiểu rõ mười phần, do vậy việc này không cần phải quan tâm." Tây Môn Nộ nói, khóe miệng treo một nụ cười kì quái, đó là một loại cười nhìn đã nhìn thấu âm mưu.

Long Nhất tự nhiên đã nhận ra, nhưng hẳn nhất thời đoán không thấu tâm tư của Tây Môn Nộ.

"Được rồi, con đi đi, tối nay tại hoàng cung cử hành yến hội, con không nên đến trễ." Tây Môn Nộ nói.

"Vâng, phụ thân." Long Nhất ứng tiếng rồi đi ra, trong đầu lại luôn hiện ra nụ cười quỷ dị của Tây Môn Nộ. Trực giác nói cho hắn biết, Tây Môn Nộ nhất định đang mưu đồ gì đó.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 240: Bữa tiệc cung đình (thượng)

Dịch: Long Nhất

Sưu tầm

Ngu Phượng chuyện trò rất vui vẻ cùng Đông Phương Uyển, không cần phải đón ý đẩy đưa mà Đông Phương Uyển cũng thực sự coi nàng như nữ nhi của mình. Ngu Phượng hiện tại cai quản phần lớn mọi chuyện lớn nhỏ của gia tộc, vô luận là kiến thức hay năng lực đều vượt trội hơn những nữ hài cùng trang lứa rất nhiều, đó cũng là một trong những lý do mà Đông Phương Uyển yêu thích nàng.

Sau khi nói chuyện, lại cùng với Long Nhất quán quýt một hồi, Ngu Phượng mới ra về. Tuy nói rằng tới Đẳng Long thành chủ yếu là muốn gặp tình lang, nhưng nàng còn có rất nhiều công việc cần thiết phải xử lý. Hơn nữa, đến tối toàn bộ người nhà của Long Nhất đều phải vào Hoàng cung dự yến, nàng danh bất chính ngôn bất thuận nên không tiện đi cùng.

Vào lúc hoàng hôn, ánh tịch dương tôn lên ráng màu rực rỡ, toàn bộ thế giới được bao phủ bởi một vẻ đẹp tráng lệ. Lúc này, cuộc sống về đêm của Đẳng Long thành đã bắt đầu. Là một trung tâm thương nghiệp văn hóa hàng đầu của Thương Lan đại lục nên cuộc sống về đêm tại Đẳng Long thành tất nhiên là muôn màu muôn vẻ. Phố xá chạy dọc theo ven hai bờ sông Kim Long là nơi tập trung đông người nhất vào buổi tối. Các quầy hàng trải dài san sát nhau nhìn không

thấy điểm cuối, nếu như ăn xong có thời gian rảnh thì có thể đến đây đi dạo chợ đêm, hoặc là rủ dăm ba người bạn ngồi trên bãi cỏ tán dóc về những câu chuyện trên trời dưới đất, đó cũng là một phương pháp tuyệt vời để giết thời gian.

Hay như trong túi có dư dả tiền bạc thì tìm đến thanh lâu kỹ viện nghe cô đào ca múa một khúc cũng thật là tiêu sái. Đương nhiên, nếu nhìn trúng một cô nương nào đó, cũng có thể điên loạn đảo phượng tiêu diêu một đêm.

Xã hội thượng lưu thì tất nhiên là có phương pháp tiêu khiển của xã hội thượng lưu. Ví dụ như tửu hội, yến hội, thậm chí còn có cả dạ hội quần giao dâm loạn, chủng loại phong phú, chỉ cần người có thân phận, các kiểu hoạt động mỗi đêm đều không thiếu.

Cung đình yến hội là cấp bậc cao nhất của Đẳng Long thành, là nơi tự do, thoải mái để quan viên thượng lưu gặp gỡ, có thể đưa gia quyến cùng tham gia. Cung đình yến hội cũng được gọi là yến hội kết thân, vì có nhiều người trong quan trường vì lợi ích đều muốn câu kết với nhau. Tất nhiên là sản sinh ra rất nhiều liên minh, mà phương pháp liên minh đáng tin cậy nhất chính là làm thông gia. Cho nên luôn luôn có nhiều người nhân cơ hội này mang theo thiên kim và công tử đến ra mắt, để cho họ tự do phát huy. Dù sao thì những người tham gia cung đình yến hội ai mà chẳng là người có thân phận, địa vị nên chẳng phải lo là không được môn đăng hộ đối.

Long Nhất mặc áo màu bạch kim có hình trăng lưỡi liềm, mái tóc đen nhánh lẳng tử vuốt ngược ra sau, trong vẻ nho nhã còn kèm theo mấy phần phóng túng, phối hợp với nụ cười mỉm tựa hồ như vĩnh viễn treo trên môi cùng một khí chất khó diễn tả, đúng là một thế gia công tử phong lưu văn nhã.

Đông Phương Uyển nhìn nhi tử của mình với vẻ hài lòng, cười nói:

"Vũ nhi, tối nay có thể sẽ có không ít tiểu thư nhà thế gia vọng tộc bị con làm mê mẩn đó."

Long Nhất cười he he, đáp: "Phải biết con là nhi tử của ai chứ."

Đông Phương Uyển lập tức mặt mày hớn hờ. Nhi tử anh tuấn như vậy lại còn rất có bản sự, phận làm mẹ như bà tất nhiên là tự hào vạn phần rồi.

Cỗ xe ngựa lộng lẫy có khắc tộc huy của Tây Môn gia tộc bắt đầu chuyển bánh đi tới Hoàng cung.

Đối với Hoàng cung Long Nhất tuyệt không xa lạ gì. Trong ký ức Tây Môn Vũ đã đến đây rất nhiều lần, trừ nội cung ra thì các chỗ khác đều rất quen thuộc.

Yến hội được cử hành trong ngự hoa viên, khi Long Nhất tới thì ở đây đã tràn ngập tiếng người huyên náo, những người ăn mặc hoa lệ đang tùm nập ba tán chuyện. Thứ hấp dẫn Long Nhất chính là đám tiểu thư mày thanh, mắt sáng, răng trắng bóc, khí chất tao nhã. Hắn một mặt chăm chú hân hưởng, một mặt trong lòng thầm đánh giá, bình phẩm. Tuy rằng dáng dấp cũng khá, nhưng so với Long Linh Nhi và tiểu muội Vô Hận thì vẫn còn kém một đoạn xa.

Nhìn thấy Tây Môn Nộ đã tới, rất nhiều người bắt đầu vây lấy ân cần chào hỏi.

Tây Môn Nộ vừa trả lời đáp lễ vừa giới thiệu Long Nhất. Kiểu xã giao này đối với Long Nhất mà nói thì đương nhiên không thành vấn đề.

Trải qua việc Long Nhất tạo nên đôi người tuyệt khổng lồ hồi sáng, đã không còn ai dám coi thường cái gã công tử diêm dúa ngày ấy nữa. Rầm ngựa tất nhiên là ùn ùn phóng tới, xem Long Nhất như là

một thiên tài vạn năm khó có được một, chỉ có ở trên trời, dưới đất bói không ra.

Kỳ thật đối với tư liệu về các quan viên trong triều đình, người nào nằm trong phạm vi ảnh hưởng của Tây Môn gia tộc, người nào về phe Hoàng đế Long Chiến đối lập với Tây Môn gia tộc, Long Nhất đều đã sớm thuộc nằm lòng.

Sau một hồi vất vả giới thiệu giáp vòng, Tây Môn Nộ cùng đám quan viên quan hệ mật thiết tụm lại một chỗ bàn chuyện, Đông Phương Uyển cũng hòa vào trong đám mệnh phụ phu nhân. Long Nhất tìm được cơ hội liền một mình lượn lờ trong ngự hoa viên, thỉnh thoảng lại bốc một ít bánh trái tinh mĩ ném vào trong miệng, tựa hồ tuyệt không biết mình đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

Giờ đây Long Nhất không còn như Tây Môn Vũ trước kia nữa. Qua sự việc buổi sáng, hảo cảm của đám tiểu thư phu nhân đối với hắn tăng lên rất nhanh, vì thế thỉnh thoảng lại có một vài tiểu thư tự cho là mình cũng có vài phần tư sắc đi lướt qua cạnh hắn, làm ra vẻ vô tình đánh rơi hoặc là chiếc khăn tay, hoặc là cây thoa cài đầu, nghĩ mọi biện pháp nhằm thu hút sự chú ý của hắn. Long Nhất lại cũng ôn nhu văn nhã nhất lên trả lại cho tiểu thư người ta, ánh mắt lại cũng đong đưa oanh oanh yến yến khiến trái tim thiếu nữ run rẩy, rồi tiêu sái quay mình rời đi, quả thật là khiến cho người vừa yêu lại vừa hận.

Lúc này, Long Nhất đột nhiên phát hiện trước mặt có hai mấy quý công tử xun xoe ân cần vây quanh ba nữ hài, mà hai người trong đó là người mình quen biết. Một người là Nam Cung Hương Vân, một là Đông Phương Khả Hình, người còn lại là một thiếu nữ toàn thân vận lễ phục màu đen, dáng vẻ cô ngạo như một con hắc thiên nga. Nàng trang điểm rất nhẹ nhàng, mày ngài mắt phượng, nhưng thần tình lại lạnh lùng lãnh đạm, tựa hồ căn bản coi đám quý công tử đó như không khí.

Long Nhất nghĩ một chút, dường như hơi có ấn tượng đối với thiếu nữ này nhưng nhất thời không nhớ ra nổi. Sau để ý nghe mấy câu đối thoại, nghe thấy một vị công tử gọi nàng là Bắc Đường tiểu thư, Long Nhất mới nhớ ra thiếu nữ đó có lẽ là đại tiểu thư Bắc Đường Vũ của Bắc Đường gia tộc, rất ít khi lộ diện tại nơi đông người.

Dường như cảm nhận thấy ánh mắt của Long Nhất, Bắc Đường Vũ khẽ nghiêng đầu nhìn lại, đôi mắt lãnh đạm khẽ chớp động rồi nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ tĩnh lặng như mặt giếng, không hề liếc nhìn Long Nhất lần nào nữa.

Lúc đó Nam Cung Hương Vân và Đông Phương Khả Hình cũng đã nhận ra Long Nhất đang ở gần đó. Nhưng biểu hiện của hai người lại không giống như bình thường. Đông Phương Khả Hình không giống như trước luôn chạy lại quần quýt lấy hấn mà ngược lại quay sang cười nói rôm rả với mấy công tử bên cạnh. Nam Cung Hương Vân lại nhìn hấn một cái với ánh mắt phức tạp, rồi không ngờ cũng không lý tới hấn, tiếp tục trò chuyện với những người khác.

Long Nhất nhíu mày, sau đó lắc đầu cười cười, không để ý tới bọn họ nữa, lấy một chung rượu rồi quay mình rời đi. Nhưng khi hấn vừa quay mình, ánh mắt của Nam Cung Hương Vân và Đông Phương Khả Hình lại không hẹn cùng dính chặt lên bóng lưng hiên ngang của hấn.

Long Nhất nhớ trong ngự hoa viên có một cái hồ nhân tạo nhỏ, hấn thấy sắc trời còn sớm, mà yến hội phải đợi sau khi Hoàng đế Long Chiến đến mới chính thức cử hành, liền tính linh đi thư giãn một chút.

Lúc Long Nhất vừa mới tới bên hồ, đột nhiên một âm âm hùng hậu vang lên: "Tây Môn Vũ, đã lâu không gặp a."

Long Nhất quay mình, liền thấy một nam tử mình mặc y phục hoàng thái tử, đầu đội mũ vàng dẫn theo một nương tử mũ lệ ngực nở eo thon đang nhìn hấn với chút tiểu ý khó giải thích

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 241: Bữa tiệc cung đình (trung)

Dịch: Long Nhất

suru tầm

:

Ánh mắt Long Nhất lóe lên, khẽ mỉm cười cất tiếng: "Phong thái của Thái tử điện hạ vẫn y nguyên không giảm sút chút nào a."

"Hai năm không gặp, người đối với ta dường như xa cách hơn nhiều. Trước đây người vẫn kêu ta là ca ca mà." Thanh niên nam tử cười nói, thuận tay buông nữ nhân thiên kiều bách mị trong lòng ra, bước tới trước mặt Long Nhất.

Ký ức của Long Nhất như thủy triều ào ạt trào dâng. Thanh niên nam tử này chính là Long Ứng, con trai thứ năm của Long Chiến, cũng là đương kim thái tử, lớn hơn Tây Môn Vũ ba tuổi. Trên mặt y thường ngày vẫn treo một nụ cười lịch lãm, đối đãi với nữ nhân rất hào hoa phong nhã, hồi đó vẫn được xưng tụng là hoàng tử đa tình. Long Ứng trong ký ức đối với Tây Môn Vũ quả thực rất tốt, thường vẫn len ra khỏi cung đến đùa nghịch với hắn, lại còn truyền thụ cho hắn rất nhiều kinh nghiệm đối phó với nữ nhân. Chỉ bất quá lại không học được sự ôn nhu đa tình của Long Ứng mà lại học được "Ngự nữ

thần công" của y. Tây Môn Vũ trong ký ức đối đãi với Long Ưng còn thân thiết hơn cả với thân đại ca, mà Long Ưng cũng đã rất nhiều lần giúp hắn thoát được trách phạt.

"Trước đây là ta chưa hiểu chuyện, nếu có gì mạo phạm xin Thái tử điện hạ bao dung nhiều nhiều." Long Nhất cười đáp.

Long Ưng quét mắt đánh giá Long Nhất từ trên xuống dưới một hồi mới khẽ thở dài một hơi nói: "Người quả thật đã thay đổi rồi, mới đầu nghe người khác nói ta còn không tin, hiện tại thì ta không thể không tin rồi."

Long Nhất cười cười không hề đáp lại. Hắn không phải là Tây Môn Vũ trước đây, cho dù phần cảm tình đó vẫn còn, nhưng hắn và Long Ưng thủy chung đã là người ở hai chiến tuyến. Mà Long Ưng thân là thái tử, không có lý nào lại không biết cuộc đấu giữa Long thị bọn họ và Tây Môn gia tộc đang ngấm ngầm nổi lên.

Long Ưng ra hiệu cho nữ tử cùng đi lui lại, quay mình nói: "Chúng ta hai từ huynh đệ vẫn như trước đây. Mặc dù người hiện tại không gọi ta là ca ca nữa nhưng trong lòng ta, người vẫn y nguyên là đệ đệ của ta."

Long Nhất trầm mặc không nói. Hắn nghe ra sự chân thành trong ngữ khí của Long Ưng, nhưng trong thời điểm này y vẫn nói như vậy thì chắc chắn là y ngốc nghếch hay là còn có mục đích khác. Long Nhất không thể không hoài nghi như vậy.

Hai người tiến lại sát bờ hồ, ngửa mặt đón gió, ngắm trăng, xem ra thật giống hai huynh đệ.

"Hồi đó, ta quả thực không ngờ tới người lại thực sự hạ thủ với Linh Nhi." Long Ưng đột nhiên mở miệng, đề cập đến chuyện phát sinh

lúc Long Nhất vừa lạc đến thế giới này.

Long Nhất rùng mình, cười khổ đáp: "Ta cũng không ngờ tới."

"Hồi đó ngay cả ta cũng tức giận muốn giết ngươi. Ngươi có biết khoảng thời gian đó Linh Nhi đau khổ thế nào không?" Long Ưng nhàn nhạt hỏi.

"Bây giờ không muốn giết ta sao?" Long Nhất hỏi ngược lại, ngữ khí cũng bình thản như vậy.

Long Ưng liếc nhìn Long Nhất một cái, nói tiếp: "Chuyện giữa ngươi và Linh Nhi ở Mễ Á Thánh Ma học viện ta đều biết. Linh Nhi có thể hạnh phúc, ta phải chúc phúc các ngươi."

Chân mày Long Nhất cau lại, Linh Nhi thật sự có thể hạnh phúc sao? Nàng giờ đây vẫn vờ như không biết đến cuộc minh tranh ám đấu giữa hoàng tộc Long thị và Tây Môn gia tộc. Nhưng đợi đến khi sự việc phát triển đến mức không thể né tránh đối đầu trực tiếp, nàng sẽ phải đối diện thế nào đây?

"Có lời chúc phúc của người, Linh Nhi theo ta thực sự có thể có hạnh phúc sao?" Long Nhất thấp giọng hỏi.

Ánh mắt Long Ưng lập tức biến thành sắc bén, nhưng tức khắc lại hòa hoãn trở lại. Y bình thản nói: "Ngươi hãy rời khỏi Đẳng Long thành đi. Dẫn theo Linh Nhi chạy càng xa càng tốt, có một số việc ngươi không nhúng tay vào mới tốt."

"Rời khỏi? Rời khỏi thì sẽ không có việc gì liên quan đến ta sao? Vậy nếu kêu người rời khỏi, người có thể làm được không?" Long Nhất nhìn lên ánh trăng nhàn nhạt hỏi.

"Ta. làm không được." Long Ưng ngập ngừng, nhẹ giọng đáp.

Nhất thời hai người chìm vào trong sự trầm mặc. Long Ưng có thể chèn ép được bốn vị ca ca để đoạt được ngôi vị thái tử tuyệt không phải là kẻ tầm thường. Y đối với Tây Môn Vũ lại thực sự có vài phần tình nghĩa. Hoàng cung quy củ sâm nghiêm, hoàng tử công chúa nếu không được hoàng thượng cho phép tuyệt không thể xuất cung. Hồi đó y vô cùng khao khát cuộc sống bên ngoài, có một ngày Hoàng cung cử hành yến hội, y gặp được tên Tây Môn Vũ nhỏ hơn y ba tuổi. Tây Môn Vũ khi đó đã là kẻ coi trời bằng vung, trời chẳng sợ đất chẳng dè, mặc dù chuyện xấu đầy rẫy nhưng lại cũng rất có nghĩa khí. Hai người mới gặp mà đã như bạn cũ, tâm đầu ý hợp. Theo sự bố trí tinh quái của Tây Môn Vũ, y thuận lợi cải trang xuất cung, ở bên ngoài quậy phá đến trời sầu đất thảm. Có lần thứ nhất tự nhiên là sẽ có lần thứ hai. Đặc biệt là có một lần hai người lén lút ra ngoài thành gặp phải giặc cướp, Tây Môn Vũ nhận một đao thay y, bắt đầu từ đó trong đáy lòng y liền coi Tây Môn Vũ như đệ đệ của mình.

"Tây Môn Vũ, ngươi nhất định không chịu rời đi sao? Chỉ cần ngươi rời khỏi Cuồng Long đế quốc, ta có thể bảo đảm cho sự an toàn của ngươi." Long Ưng rất cuộc không nhịn được cố gắng thuyết phục.

"Một ngày nào đó ta sẽ ra đi những tuyệt đối không phải bây giờ." Long Nhất lắc đầu chăm chú nhìn Long Ưng, cũng không tưởng được Tây Môn Vũ lại có một bằng hữu như vậy. Long Ưng thân là thái tử khẳng định nói như vậy cũng coi là tận tình tận nghĩa. "Vô tình tối thị đế vương gia"- nhà đế vương là nơi vô tình nhất, có thể làm đến mức này cũng coi là cực hạn của Long Ưng.

Long Ưng đặt tay lên vai Long Nhất, nhãn thần từ ngưng trọng biến thành sắc bén, trên người cũng tự nhiên tán phát một cỗ khí thế uy nghiêm. Y cất giọng lạnh lùng: "Vậy được, nếu như quả thực đến bước đó, ta sẽ không hạ thủ lưu tình."

"Cũng vậy thôi, thái tử điện hạ cũng cần cẩn thận mới được." Long Nhất không lùi một bước đối mặt cùng ánh mắt bức nhân của Long Ưng.

"Hoàng thượng giá lâm." Đúng lúc đó, một thanh âm bén nhọn truyền tới.

Long Ưng vỗ vỗ vai Long Nhất, quay mình đi về nơi cử hành yến hội đằng xa, còn mấy tia khí cơ khóa chặt phía trước hẳn cũng nhanh chóng rời đi.

Long Nhất nhìn theo cái bóng của Long Ưng được ánh trăng in trên mặt đất, khẽ nở nụ cười kì quái. Hắn lẩm bẩm nói: "Không ngờ bên cạnh gã cũng có cao thủ như vậy, thế giới này thật là ngọa hổ tàng long a."

Khi Long Nhất hòa vào trong đám đông, Long Chiến cũng vừa kết thúc mấy câu phủ dụ như thông lệ. Lúc này, yến hội mới chính thức bắt đầu.

Bữa tiệc được tổ chức trong đại điện bên cạnh ngự hoa viên, đợi cho mọi người đến nơi, đám cung nữ như đàn bướm ủa ra xuyên qua dẹt lại phục vụ mỹ tửu cùng sơn hào hải vị.

Yến hội cung đình của Cuồng Long đế quốc hoàn toàn không trang trọng quy củ như ở các quốc gia cổ đại trong thế giới kia của Long Nhất. Trong yến hội này không khí rất cởi mở, căn bản không cần phải kiêng dè, ngại ngùng trước mặt hoàng đế.

Long Nhất thân phận là Tây Môn thiếu gia nên ngồi cùng bàn với đám tiểu thư thiếu gia trẻ tuổi của tứ đại gia tộc. Vì thế trên bàn tiệc lại chạm phải tỷ đệ Nam Cung Hương Vân và Đông Phương Khả

Hình, cũng như không thể thiếu Bắc Đường Vũ của Bắc Đường gia tộc cùng đại ca nàng Bắc Đường Đạc.

Nam Cung Hương Vân và Đông Phương Khả Hình vẫn tỏ ra không thèm để ý tới Long Nhất. Long Nhất tự nhiên là cũng chẳng buồn bực mình trước vẻ lạnh nhạt của người ta.

"Nghe nói Tây Môn nhị thiếu gia đầu giờ ngộ vì để mua tiếng cười của mỹ nhân mà tạo nên một người tuyệt cao tới hai mươi thước khiến tại hạ vô cùng bội phục, xin kính công tử một chung." Bắc Đường Đạc cười nâng chén đứng lên mời.

Long Nhất trong lòng kinh ngạc. Nghe nói đại thiếu gia Bắc Đường gia tộc luôn làm việc trong quân đội, ăn nói thận trọng, vậy sao ngôn từ hôm nay lại quá không phù hợp như vậy a.

Chương 242: Bữa tiệc cung đình (hạ)

Dịch: Long Nhất

Sưu tầm

:

Long Nhất nâng chén cụng ly với Bắc Đường Đạc, trong lòng các loại ý niệm lại không ngớt xoay chuyển. Thế lực của Bắc Đường gia tộc yếu nhất trong tứ đại gia tộc, bình thường vẫn luôn duy trì vị thế trung lập, giữ một khoảng cách nhất định với ba đại gia tộc còn lại. Người của Bắc Đường gia tộc cũng không hề qua lại với ba gia tộc kia, Bắc Đường Đạc trong ký ức là một người vô cùng cô ngạo, hôm nay sao lại chuyển tính như vậy?

Long Nhất nén nghi hoặc trong lòng xuống uống cạn chung rượu, khẽ nghiêng đầu nhìn sang bàn gần đó. Đó là nơi các đầu não của tứ đại gia tộc ngồi. Bắc Đường gia chủ Bắc Đường Hùng râu ria xồm xoàng đang nói chuyện cùng phụ thân Tây Môn Nộ của hắn với dáng vẻ thân thiết. Loại biểu hiện này chưa từng thấy từ trước tới nay.

Chẳng lẽ...chẳng lẽ Bắc Đường gia tộc có ý liên hợp với Tây Môn gia tộc? Cùng nhau tiến lùi? Long Nhất thầm nghĩ. Hắn lặng lẽ quan sát Hoàng đế Long Chiến, thấy sắc mặt lão âm trầm, ánh mắt sát nhân

thình thoảng quét về phía Bắc Đường Hùng, lập tức khẳng định suy đoán trong lòng.

Trong lòng đã có suy nghĩ, Long Nhất bắt đầu tán hươu tán vượn cùng Bắc Đường Đạc. Chỉ qua một chút công phu, lời lẽ giữa hai người đã như những lão hữu giao tình sâu sắc.

"Giả dối." Một tiếng lẩm bẩm vẻ khinh thường lọt vào tai Long Nhất.

Bắc Đường Đạc tức thì hơi xấu hổ, gã cười khan hai tiếng xoay mình trừng mắt lườm muội muội Bắc Đường Vũ đang ngồi ở bên cạnh một cái. Nhưng Bắc Đường Vũ ánh mắt không hề chớp động bình thản ăn uống, tựa hồ tiếng lẩm bẩm vừa rồi không phải là do miệng nàng phát ra.

Long Nhất cười hắc hắc. Bắc Đường Vũ nói đúng là lời thật, đích xác là vô cùng dối trá.

"Tiểu muội không hiểu chuyện, mong Tây Môn nhị thiếu gia đừng trách." Bắc Đường Đạc tỏ ý xin lỗi.

"Không sao, Bắc Đường tiểu thư có tính cách, ta rất thích." Long Nhất cười hắc hắc đáp.

Bắc Đường Vũ nghe Long Nhất nói vậy, tựa hồ bực mình, nhưng vẻ mặt chỉ khẽ động rồi lập tức lại khôi phục vẻ lãnh đạm. Ngược lại Bắc Đường Đạc ánh mắt chớp lên một cái, sắc mặt lộ ra một tia tiểu ý khó tả.

Long Nhất thầm lắc đầu trong lòng. Bắc Đường đại tiểu thư này rõ ràng là người rất giàu tình cảm, nhưng mỗi ngày lại khơi khơi treo bộ mặt ngốc nghếch, mới tí tuổi đầu đã học người lớn ra vẻ thâm trầm.

Lúc này, Đông Phương Khả Hình hừ khế một tiếng, xô ghế đứng dậy bước ra ngoài. Nam Cung Hương Vân thấy vậy cũng lập tức đứng lên đuổi theo Đông Phương Khả Hình.

"Hai nha đầu này từ lúc nào trở nên thân thiết như vậy, liên kết với nhau trở mặt với ta, chẳng hiểu định làm trò quỷ gì đây." Long Nhất nhíu mày thầm nghĩ. Hai nàng đó mới hai ngày trước còn chuyện gì cũng tranh giành đến đỏ mặt tía tai, hiện tại sao lại thân thiết như một vậy, thật khó mà hiểu được trong lòng nữ hài tử bọn họ đang nghĩ cái gì.

Nam Cung Hương Vân đi theo Đông Phương Khả Hình bước nhanh vào trong ngự hoa viên. Không phải là nàng và Đông Phương Khả Hình đạt được hiệp nghị gì nên mới quan tâm tới nàng ta như vậy. Nàng cũng không rõ nữa, chỉ là ẩn ước cảm thấy Đông Phương Khả Hình rất đáng thương, cũng là người cùng một dạng như mình vậy.

"Cô không sao chứ." Nam Cung Hương Vân nhẹ giọng hỏi.

Đông Phương Khả Hình hít sâu hai hơi không khí trong lành, lắc đầu. Nàng soi vào trái tim mình, cảm nhận từ bên trong trận trận cảm xúc đau đớn vò xé. Rõ ràng đã quyết định không lý tới biểu ca nữa, để tình cảm của mình bình ổn lại, nhưng nghe lời hấn đối với Bắc Đường Vũ như vậy trong lòng lại khó chịu vô cùng. Khát vọng biểu ca chỉ thuộc về một mình mình thực sự chỉ là một loại mong muốn chiếm hữu sao? Vậy tình yêu là gì?

"Nam Cung Hương Vân, cô nói cho ta biết, đao để yêu là gì, chẳng lẽ yêu một người thì phải chịu đựng hấn tương thân tương ái với nữ nhân khác sao? Muốn được độc chiếm một trái tim hoàn chỉnh lại là mong muốn chiếm hữu thuần túy sao?" Đông Phương Khả Hình đau khổ hỏi.

Nam Cung Hương Vân khẽ run lên. Nàng cũng không phải là chuyên gia tình ái, nhưng là một nữ nhân, nàng cũng có mơ đến bạch mã vương tử trong lòng, cao lớn phong nhã, ôn nhu chia sẻ, toàn bộ trái tim chỉ có nàng trong đó. Một nữ nhân mong muốn như vậy cũng đâu phải nhiều nhận gì. Nam Cung Hương Vân đột nhiên cảm thấy trong lòng phiền muộn rối loạn, cái gì đúng cái gì sai nàng cũng chẳng rõ nữa, bởi vì bản thân nàng dường như đã rơi vào mớ bòng bong rồi.

Màn ăn uống chỉ là một phần của yến hội cung đình, những màn quan trọng nhất đều đều an bài sau chương trình ăn uống. Biểu diễn pháo hoa là một tiết mục không thể thiếu. Màn bắn pháo hoa ma pháp kéo dài một canh giờ là tiết mục thanh niên nam nữ và trẻ con thích nhất. Lúc đó đám thanh niên công tử có thể mời tiểu thư trong lòng cùng đến những góc ngách kín đáo để xem. Nếu các tiểu thư trong lòng hữu ý tất sẽ đồng ý, tiếp đó bọn họ có thể làm những gì có trời mới biết. Vì thế cho nên sau những màn biểu diễn ca múa kịch nghệ, thông thường một số lão gia phu nhân, công tử tiểu thư cơ bản không bỏ lỡ cơ hội vui vẻ này.

Lúc bông pháo hoa đẹp mắt đầu tiên nổ bung trên bầu trời, Long Nhất đã nằm dài trên nóc một tòa cung điện khuất nẻo, nằm trên cao ngắm pháo hoa rực rỡ trên bầu trời. Loại ma pháp pháo hoa này hấp dẫn hơn nhiều so với pháo hoa ở tiền thế, không những thời gian phát sáng kéo dài mà còn không gây ô nhiễm. Nhưng hắn cũng không biết rằng hiện tại đã có rất nhiều người đang tìm kiếm hắn. Có thiếu nữ muốn chủ động mời hắn cũng có một vài công tử muốn thiết lập quan hệ.

"Ha dựa vào, mãnh liệt hơn a, tư thế này được đấy, thật là sức trâu mà." Đang thả hồn ngắm pháo hoa trên bầu trời chợt Long Nhất nghe thấy tiếng thở hổn hển đâu đây vọng tới. Hắn đưa mắt nhìn xuống liền thấy dưới gốc đại thụ cạnh Thiên điện một đôi cầu nam nữ đang hấp tấp vội vàng hành sự. Chỉ thấy y sam của người nữ trẻ xuống, lộ

ra một đôi nhũ phong căng mọng, khố tử đã rơi tuột xuống, cứ thế dựa lưng vào gốc cây, một chân ngọc dang ra thành hình chữ nhất (-) gác lên vai nam nhân, còn nam nhân đang nhấp nhô mạnh mẽ, công phu quả thật không tệ a.

Long Nhất dĩ nhiên là hứng thú quan sát, trong lòng cảm thán, nơi phóng đấng nhất quả không đâu bằng hoàng cung, có thể thấy rằng những nơi bí ẩn khác đều không bằng nơi đây. Do vấn đề về góc độ, Long Nhất không nhận rõ được diện mạo hai người, ngược lại vị trí giao hợp của họ lại nhìn thấy rất rõ.

Đúng lúc này, Long Nhất đột nhiên chú ý tới một vấn đề. Mặc dù hẳn nhìn không rõ tướng mạo của nữ nhân nọ nhưng qua thân thể thành thực nảy nở, ả ta tuyệt đối không phải là thiếu nữ trẻ trung mới mười bảy mười tám tuổi, có lẽ phải là một phụ nữ thành thực chừng ba mươi tuổi. Chẳng lẽ là một cặp phu thê muốn tìm kích thích mới mẻ qua trò dã chiến? Hay là quý phu nhân này lén lút đi ăn nem?

Long Nhất đang suy nghĩ chợt thấy có khí cơ dò xét từ bên cạnh quét tới.

Long Nhất trong lòng run lên, biết rằng có cao thủ tuyệt đỉnh hộ vệ bên cạnh. Hắn liền ngấm ngầm thu liễm khí tức trên cơ thể, giấu mình sau một bức điêu khắc nhô lên trên mái cung điện, đợi đôi nam nữ nọ hành sự xong đi ra hẳn nhất định phải nhìn rõ chân diện mục của bọn họ.

Khả năng công kích của tên nam nhân nọ thật mạnh mẽ, không ngờ giữ nguyên tốc độ như vậy cả mười khắc mà hùng phong không giảm. Lúc này, nữ nhân kia như cái máy sàng rung động không ngừng, dường như sắp lên tới cực đỉnh.

Giữa lúc Long Nhất đang tập trung toàn bộ tinh thần theo dõi, một

đạo thân ảnh đột nhiên tiến lại gần Thiên điện, lại là ở phía sau Long Nhất, còn phía trước hẳn chính là trường diễn kịch xuân cung sinh động đầy hương sắc.

"Bắc Đường Vũ?" Con người Long Nhất co rút lại, chẳng hiểu nữ nhân này sao lại đến đây.

Bắc Đường Vũ ngẩng đầu ngấm nhìn pháo hoa rực rỡ đầy trời, dáng vẻ toát ra sự cô độc. Nàng nhún mình vọt lên mái cung điện định ngồi một lúc, ai ngờ vừa cất mình lên lưng chừng, một bóng đen chớp lên ngay trước mắt, nàng đã lọt vào trong lòng một người có mùi vị nam nhân nồng đậm. Bắc Đường Vũ kinh hãi định kêu lên nhưng cảm thấy cổ họng tắc nghẽn, không thể phát ra chút âm thanh nào. Thì ra một bàn tay của nam nhân đã như vuốt ửng chẹn ngang yết hầu nàng. Nàng tin chắc bàn tay đó mà dụng lực siết lại, cổ họng mình sẽ vỡ nát không nghi ngờ gì nữa.

Người khống chế Bắc Đường Vũ dĩ nhiên là Long Nhất. Nếu để nàng vọt lên như vậy, chỉ sợ mục tiêu sẽ bại lộ, không chừng còn phát sinh chuyện giết người bịt miệng thì sao? Mặc dù Long Nhất không sợ nhưng hẳn cũng không muốn đánh rắn động cỏ. Hẳn chỉ muốn xem xem đáo để là ai ngoại tình ở đây.

Long Nhất ôm Bắc Đường Vũ vô thanh vô tức phục xuống chỗ vừa ẩn nấp, cả nửa người hẳn ép lên mình Bắc Đường Vũ, một mùi hương thiếu nữ thoang thoảng lọt vào mũi hẳn.

"Ta là Tây Môn Vũ, nàng không muốn chết thì ngoan ngoãn im miệng, bằng không liên lụy tới ta nàng sẽ biết tay." Long Nhất thì thào bên tai Bắc Đường Vũ, môi khẽ chạm vào vành tai nàng.

Thân thể Bắc Đường Vũ run lên. Vừa nghe nói người khống chế nàng là tên dâm tặc Tây Môn Vũ, trong lòng kinh hãi, nhất thời còn

cho là không bảo vệ được tấm thân thanh bạch của mình nữa, nhưng nghe câu cuối cùng của Tây Môn Vũ lại dường như tịnh không phải như vậy. Nàng cũng đâu phải là nữ tử tầm thường, từ nhỏ đã theo phụ thân cùng ca ca dọc ngang trong quân đội, tâm chí tự nhiên phải kiên định hơn nhiều.

Bắc Đường Vũ bình tĩnh trở lại, liền nhận thấy tiếng hô hấp nặng nề âm mị ở gần đó. Nàng khẽ gật đầu biểu thị ý tứ mình đã hiểu, lập tức cảm thấy cổ họng được nói lỏng, nhưng tay Tây Môn Vũ vẫn không hề buông yết hầu nàng ra, dường như không quá yên tâm về nàng.

Thấy Long Nhất nhô đầu lên nhìn xuống dưới, Bắc Đường Vũ cũng hiếu kì dướn người nhìn theo. Tình huống hiện ra trước mắt lập tức khiến nàng đỏ mặt tía tai. Nàng có thể nhìn thấy rõ cái hung khí thô dài của nam nhân nọ đang vào vào ra ra ở vùng cỏ cây um tùm riêng tư bí mật đó của nữ nhân. Bắc Đường Vũ toàn thân khô nóng trong lòng thầm mắng chửi đôi cầu nam nữ nọ, đồng thời cũng nổi giận với Tây Môn Vũ. Còn tưởng là có đại sự gì lớn, hóa ra là núp ở đây để xem đôi cầu nam nữ giao phong ngoài trời. Nàng uốn éo thân thể muốn giãy ra.

"Đừng động đây, không muốn để ta xử lý nàng hãy ngoan ngoãn một chút." Long Nhất cắn nhẹ vành tai Bắc Đường Vũ. Vốn xem màn hoạt cảnh xuân cung đã làm cho hấn nóng như lửa đốt, Bắc Đường Vũ cử động như vậy, đồn bộ tròn trịa rắn chắc của nàng cọ sát với tiểu huynh đệ của hấn chẳng khác gì tạo nên một phản ứng hóa học.

Bắc Đường Vũ như nghệt thờ, cảm giác được cái vật cứng ngắt nóng bỏng đó chống vào giữa đồn bộ của mình. Thân thể mềm mại của nàng tức thì căng cứng, sợ đến nỗi không dám động đây nữa.

Lúc này, quý phụ ăn nem dưới gốc cây vừa run rẩy một trận, cũng

đạt tới một lần cao trào, mà nam nhân nọ vẫn mạnh mẽ như cũ. Nam nhân rút hung khí ra khỏi thể nội quý phụ, xoay quý phụ lại, để nàng cong lưng nhào người lên thân cây, phì đồn vểnh lên, vùng đất riêng tư bí mật bạo lộ hoàn toàn. Nam nhân đứng sau lưng quý phụ vác thương nhập động, giữ chặt eo nàng mà trùng kích.

Kiểu từ phía sau luôn là tư thế tình ái nam nhân vô cùng thích thú. Long Nhất cũng không ngoại lệ, bởi vì tư thế đó có thể tạo nên một cảm giác chinh phục mãnh liệt. Thấy hoạt cảnh xuân cung đó dưới gốc cây, lại cảm giác bản thân đang chống lên đồn bộ căng tròn, Long Nhất lập tức nổi tà hỏa. Hắn không tự chủ được bắt đầu cử động, tiểu huynh đệ tiến ép vào khe đồn bộ Bắc Đường Vũ, chạm tới vùng đất mềm mại nhất đó của người thiếu nữ.

Bắc Đường Vũ thân thể mềm mại run lên. Nàng nhẹ giọng cầu khẩn: "Đừng, đừng như vậy Tây Môn Vũ."

Long Nhất lửa dục khó nhịn nổi, sao có thể dễ dàng dừng lại được. Hắn ngậm lấy vành tai tinh mĩ của Bắc Đường Vũ, bàn tay đang đặt ở cổ họng nàng trượt vào trong áo, trèo lên ngọc phong phong mẫn.

Hai tay Bắc Đường Vũ ôm lấy ngực, chống lại sự xâm nhập của Long Nhất. Nàng cũng chỉ là một người bình thường, xem hoạt cảnh xuân cung đó tự nhiên cũng đã động tình, nhưng chưa mất hết lý trí. Chỉ là so với bình thường đã yếu hơn rất nhiều. Nàng nhìn cảnh tượng dâm mị dưới gốc cây, lại cảm thấy nơi thầm kín có cảm giác nóng bỏng, trong lòng từng đợt xuân triều mạnh mẽ nổi lên, sợ rằng nội khố sớm đã ẩm ướt.

Những đợt khoái cảm như thủy triều dâng lên khiến khả năng phòng ngự của Bắc Đường Vũ càng lúc càng suy yếu. Nàng cảm thấy trước ngực căng thẳng, một bàn tay to lớn đã chui vào trong nội y áp lên ngọc nhũ ngạo nhân của nàng mà nhào lặn. Trong đôi mĩ mục của

nàng nổi lên một màn nước, trong nội tâm có cảm giác khuất nhục, vừa hận Tây Môn Vũ vừa hận chính mình, hận mình không biết xấu hổ, bị kẻ đáng ghét phi lễ không ngờ lại còn nảy sinh khoái cảm. Trong tâm trạng khuất nhục đó, Bắc Đường Vũ lại cảm thấy khoái cảm càng lúc càng mãnh liệt, đồn bộ nàng không ngờ còn tự động phối hợp nghênh đón với cử động của Long Nhất. Điều này khiến nàng nhục nhã tới mức muốn chết đi cho rồi.

Nam nhân dưới gốc cây công kích càng lúc càng nhanh, mà Long Nhất cũng bắt đầu gia tăng tốc độ, làm Bắc Đường Vũ thêm khốn khổ. Khoái cảm mạnh mẽ dâng trào như muốn nhấn chìm nàng trong đó. Cảm giác khác thường đó khiến nàng hoảng sợ, nhưng thân thể lại phối hợp đầy vui sướng. Bắc Đường Vũ toàn thân run lên, nàng cảm thấy một loại cảm giác tê dại tích tụ lại trong tiểu phúc, càng lúc càng nhiều, chỉ muốn lập tức bùng nổ, phun trào.

Trước sự công kích mãnh liệt của nam nhân, quý phụ ăn vụng kia toàn thân mềm nhũn, còn nam nhân như cũng đã đến cực hạn, sau cú trùng kích cuối cùng ép quý phụ vào thân cây thở hồng hộc không ngừng.

Cũng lúc này, Bắc Đường Vũ cả người chấn động mãnh liệt, nàng cúi đầu hung dữ cắn mạnh lên cánh tay Long Nhất đang luồn vào trong y phục của nàng, dục vọng hoàn toàn bộc phát phun trào, một cỗ dịch thể từ thân dưới bắn vọt ra, khố tử hoàn toàn ướt đẫm. Cao trào lần đầu tiên của nàng đã phát sinh trong tình huống đó.

Long Nhất thu hồi chân khí trên cánh tay, mặc cho Bắc Đường Vũ hung dữ cắn mạnh lên tay hắn. Hắn ôm chặt Bắc Đường Vũ, sau khi phát tiết được tà hỏa hắn đã tỉnh táo lại hoàn toàn, tự biết mình vừa làm ra chuyện hay ho gì. Nhưng trong tình huống thế này, nếu có thể nhẫn nhịn được thì tuyệt không phải là nam nhân.

Lúc này, nam nhân đang thờ hồn hển dưới gốc cây cũng buông quý phụ ra, mà quý phụ cũng không gượng trụ vững được nữa, trượt mình ngồi xuống đất như một đồng bùn nhão. Nam nhân chỉnh đốn lại y phục cho ngay ngắn, một câu cũng chẳng nói quay mình đi thẳng. Lúc đó một bông pháo hoa nổ tung rực rỡ, soi rõ tướng mạo của nam nhân.

Là y! Không thể ngờ là y! Long Nhất trong lòng chấn động. Vậy quý phụ kia là ai? Sắc mặt hấn biến đổi, rơi vào trầm tư.

Chương 243: Huynh là của muội

Dịch: Long Nhất

suru tầm

:

Long Nhất căn bản không tưởng nổi, nam nhân chơi màn dã chiến cùng quý phụ nọ không ngờ lại là Thái tử Long Ưng. Theo hẳn biết, Long Ưng mặc dù đa tình nhưng yêu cầu đặc biệt cao, chưa từng hạ thủ đàn bà đã có chồng. Chẳng lẽ hai năm lại đây phẩm vị của y lại xuống cấp rồi sao?

Vừa rồi Long Ưng thay bộ trang phục thái tử để mặc vào một bộ y phục thông thường cho nên khiến Long Nhất nhất thời không nhận ra. Mãi tới khi y đi ra mới nhận ra thân phận của y.

Một lúc lâu sau, quý phụ đang ngồi bệt dưới gốc cây đó mới khôi phục lại được một chút khí lực để đứng dậy. Bà ta tay chân lúng túng mặc lại xiêm y, chỉnh trang lại đầu tóc, lấm lét nhìn xung quanh như kẻ trộm, sau đó vội vội vàng vàng đi ra khỏi khu vực Thiên điện. Mà lúc này Bắc Đường Vũ ở trong lòng Long Nhất xấu hổ nhục nhã mắt nhắm nghiền, nước mắt chảy dài, chìm đắm trong cõi lòng tự đau xót tự oán giận mình cho nên tuyệt không phát hiện hai người chơi dã chiến đã bỏ đi, cũng vì thế không thấy được chân diện mục của hai người.

Nhưng Long Nhất đã thấy rõ ràng. Hẳn lúc này đang nhíu mày sắc mặt ngưng trọng. Hẳn thực không ngờ tới, quý phụ trộm tình với Long Ưng lại là phu nhân của Đế quốc tả lộ Đại tướng quân Dạ Vô Phong, và cũng là người gần gũi nhất với Đông Phương Uyển, nương thân của hắn, trong số bạn bè của bà.

Sự tình biến đổi càng lúc càng phức tạp. Long Ưng tuyệt không phải là hạng bụng đói vợ quàng mà là có mục đích mới hạ thủ, thu dùng Dạ phu nhân. Dạ gia này thuộc về phe cánh Tây Môn gia tộc xem ra phải thâm nhập điều tra một phen. Luận theo logic, Dạ Vô Phong có lẽ là không biết phu nhân mình lén lút phản bội lại mình. Nhưng mà Dạ Vô Phong thân là nhân vật nòng cốt của phe cánh Tây Môn gia tộc, biết được không ít cơ mật. Vấn đề hiện tại là Dạ Vô Phong không tiết lộ, hay là đã tiết lộ ít nhiều cho phu nhân biết. Nếu như Dạ Vô Phong đem những chuyện cơ mật nói với à Dạ phu nhân đê tiện đó, vậy thì Tây Môn gia tộc đã bị đẩy đến sát mép vực, chỉ cần Long Chiến xuất ra chút lực, vậy thì vạn kiếp bất phục a.

Lúc này, Bắc Đường Vũ bắt đầu giãy giụa kịch liệt ở trong lòng, khiến Long Nhất đang chìm vào trong trầm tư giật mình tỉnh lại.

Long Nhất bấy giờ mới phát hiện, bản thân hắn đã có thêm một vấn đề đau đầu. Nam nhân a, thật là nửa thân dưới là suy nghĩ của động vật a, xử lý thế nào với nữ nhân mặt lúc nào cũng lạnh tanh này đây?

Long Nhất xoay Bắc Đường Vũ đang ở trong lòng lại, đối mặt với gương mặt thống khổ nước mắt đầm đìa cùng với nỗi tủi nhục sâu sắc trong mắt nàng. Hắn ôn nhu lau đi dòng nước mắt trên khuôn mặt nàng, áy náy nói: "Thật không phải, nàng xinh đẹp như thế, dưới tình huống như vậy ta thật không chế không nổi."

Bắc Đường Vũ không giãy giụa nữa, chỉ là vẫn dùng ánh mắt băng

lãnh và cảm hận nhìn hắn, lâu sau mới lạnh lùng nói: "Thả ta ra, tên súc sinh nhà ngươi."

Long Nhất trong lòng thập phần không thoải mái. Cho dù là mình không đúng, nhưng nếu không phải là mình kịp thời khống chế nàng, nói không chừng nàng là bị cao thủ ẩn tàng bên cạnh Long Ưng giết người diệt khẩu rồi. Hắn cười lạnh một tiếng đáp: "Ta có là súc sinh thì nàng cũng có gì tốt đẹp chứ. Nàng dám nói vừa rồi nàng không hề được hưởng thụ sao? Khổ tử ướm nhèm của nàng sẽ phải giải thích thế nào. Cao trào nàng vừa đạt được chẳng lẽ là giả?"

Thân thể Bắc Đường Vũ cứng đờ, hàm răng cắn chặt môi đến bật máu, sắc mặt một mảng nhợt nhạt. Thần sắc phẫn hận, xấu hổ lướt qua trong ánh mắt, sau cùng biến thành một mảng thờ ơ. Sắc mặt lại một lần nữa biến thành không chút biểu tình, duy chỉ có thân thể khẽ run rẩy là tiết lộ tâm tình phức tạp lúc này của nàng.

Long Nhất trong lòng mềm lại, hơi lo lắng cho nàng. Thấy bộ dạng nàng như vậy chẳng lẽ nghĩ không ra lối thoát. Hắn mở miệng nói: "Là ta nói quá đáng, vừa rồi là ta không đúng, nàng ngàn vạn lần."

Bắc Đường Vũ đẩy Long Nhất ra, lạnh lùng nói: "Ngươi yên tâm, ta không đi làm chuyện tự sát đâu. Vì cái loại người như ngươi mà làm vậy thật không đáng, hôm nay ta coi như bị con chó cắn một cái." Nói xong Bắc Đường Vũ liền phi thân hạ xuống, biến mất vào trong màn đêm, còn màn pháo hoa rực rỡ trên không trung sau khi phát ra quầng sáng rực rỡ cuối cùng cũng đã hạ màn.

Long Nhất thần sắc bất định đứng đó một lúc lâu rồi lắc đầu cười lên một tiếng tự trào. Gia gia à, nữ nhân này lời nói cũng thật là quá thương tổn đến lòng tự tôn a. Nói cái gì mà coi như bị chó cắn một cái, chẳng lẽ bị chó cắn một cái lại có thể cắn đến cao trào, thật tức quá.

Long Nhất thay đổi nội thất mới, trở lại mở kết giới phòng bị trong ngự hoa viên. Lúc này quần thần cứ ba năm người một bàn ngồi thành vòng cung, còn hoàng đế Long Chiến ngồi ghế thủ tọa, ngồi bên cạnh lão là Long Ứng vừa mới mặc lại trang phục thái tử. Long Nhất lại nhìn sang phía Dạ phu nhân đang hào hứng chuyện trò với nương thân hẳn. À ta ngoại trừ gương mặt còn mang hơi hướm nét hồng nhuận sau khi đạt được cao trào, thì đều đã khôi phục lại những nét đoan trang cao quý.

"Đồ dê tiện, thật là còn dối trá hơn cả ta, như vậy mà vẫn còn vờ như thật được. Nếu không phải chính mắt nhìn thấy cũng thật khó mà tưởng tượng ả lại dê tiện đến thế." Long Nhất lẩm bẩm trong lòng, khóe miệng lộ ra nét cười tà quái.

Long Nhất bước tới chỗ Tây Môn Nộ chào hỏi, nói mình phải về trước, sau đó bước qua chỗ đám quý phụ bên cạnh Đông Phương Uyển.

"Vũ nhi, con vừa chạy đi đâu vậy, chẳng thấy bóng dáng con đâu cả." Đông Phương Uyển thấy nhi tử đi tới, kéo hẳn ngồi xuống bên cạnh hỏi.

"À, con đi lòng vòng một chút chứ có đi đâu đâu." Long Nhất đáp.

"Ta thấy hai đứa Hương Vân và Khả Hinh ngẩn ngơ ở một chỗ, sao con không ở đó bồi tiếp tụi nó." Đông Phương Uyển trách móc.

Long Nhất cười khan mấy tiếng. Hai nữ nhân đó phớt lờ hẳn không lý đến, hẳn lại muốn đắm đầu chịu khổ sao.

"Vũ nhi không phải đi chỗ khác vui vầy hoan lạc đấy chứ." Dạ phu nhân ngồi bên cạnh cười khúc khích chen vào.

"Sao vậy chứ. Di, Dạ a di, con thấy dì hôm nay rất trẻ trung xinh đẹp a. Tưởng chừng như một tiểu cô nương mười mấy tuổi." Long Nhất cười đáp.

"Phải a, ta cũng vừa nhận thấy như vậy. Chỉ trong chốc lát mà muội muội đã dung quang phơi phới, phải chăng." Đông Phương Uyển cẩn thận ngắm kỹ cũng thấy quả thật như vậy, cười khanh khách nhìn về phía Dạ Vô Phong một cái.

Khuôn mặt xinh xắn của Dạ phu nhân nóng bừng, trong lòng khẩn trương một chút rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, giận dỗi nói: "Tỷ tỷ thật là, sao lại có thể giấu cợt muội trước mặt con trẻ chứ."

Long Nhất cười hắc hắc, thì ra nương thân vẫn coi hấn như là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện a, cái loại ẩn dụ đó hấn có thể nghe mà không hiểu gì sao? Nhưng Đông Phương Uyển cũng đã đoán đúng, chỉ là sai đối tượng mà thôi.

Đông Phương Uyển tươi cười kéo tai Long Nhất nói: "Vũ nhi nó vẫn là tiểu hài tử, biết gì chứ." Bà đương nhiên biết Tây Môn Vũ cái gì mà chẳng hiểu, chỉ là làm một người mẹ, vô luận con cái có lớn thế nào thì vẫn chỉ coi bọn chúng như lũ trẻ mà thôi.

"Nương thân, con thấy người hôm nay khí sắc cũng vô cùng tốt, tuyệt đối không thua Dạ a di." Long Nhất cười ha ha nói.

Đông Phương Uyển sửng người rồi mới phản ứng lại được. Long Nhất rõ ràng là chỉ bà cũng được tươi nhuận giống như Dạ phu nhân. Bà vươn tay xoắn tai Long Nhất, cười mắng: "Tên tiểu tử thói này, có tin nương thân đem khâu miệng mi lại không."

"Ái da, nương thân tha mạng, tai con sắp rớt ra rồi." Long Nhất rối rít xin tha.

Đông Phương Uyển thấy Long Nhất kêu oai oái, mặc dù biết rõ là hấn giả vờ nhưng vẫn xót lòng. Bà buông tay ra rồi nhẹ nhàng giúp hấn xoa nắn.

"Cảm ơn nương thân, trong lòng con, người vĩnh viễn là người đẹp nhất." Long Nhất nhìn Đông Phương Uyển đang tán phát ra tình mẹ thương con xán lạn, trái tim nảy sinh cảm giác ôn nhu ngưỡng mộ. Hấn cúi xuống đặt một nụ hôn lên má Đông Phương Uyển rồi chớp mình đi mất.

"Tỷ tỷ, muội muội quả thật rất hâm mộ tình cảm mẹ con của hai người a." Dạ phu nhân có chút buồn bã nói. Bà ta và Dạ Vô Phong làm vợ chồng đã nhiều năm mà vẫn không thể sinh nở. Người ngoài đều chĩa mũi dùi vào bà, nói Dạ gia không người nối dõi là do bà, còn nói bà đố kỵ ghen ghét, không cho Dạ Vô Phong nạp thiếp. Ai biết đâu nỗi thống khổ trong lòng bà, có những chuyện mà ngay cả tỷ muội thân thiết nhất cũng không dám kể. Thật ra tuyệt không phải là bà không có khả năng sinh nở mà là Dạ Vô Phong dù thân thể tráng kiện lại căn bản không thể gây giống. Bà không thể nhớ nổi đã bao lần trong những đêm tịch mịch phải khốn khổ chịu đựng nỗi dày vò của dục hỏa. Điều bà tiếc nuối nhất chính là thân là nữ nhân mà lại bị cướp đoạt, từ chối quyền lợi làm mẹ, mỗi lần nhìn người khác mang theo hài tử, trong lòng đều vô cùng thống khổ.

Đông Phương Uyển dĩ nhiên là biết chuyện của Dạ phu nhân. Cũng là để bà ta không đau khổ vì chuyện mình không thể sinh con, cho nên bà tuyệt không lộ ra thần sắc đắc ý, ngược lại còn nhẹ nhàng thay đổi đề tài.

Long Nhất ra khỏi đám đông liền đi về phía cửa cung. Hấn đột nhiên

nhớ tới Ngu Phượng, cũng là bảo bối tuyệt vời. Cảm tình có được sau khi trải qua sinh tử hoạn nạn có khác, loại kết hợp giữa hai trái tim đó nữ nhân khác không cách nào đạt tới được. Ví như Bắc Đường Vũ, mặc dù trải qua một phen hương diễm với nàng nhưng đó cũng chỉ là dục vọng sinh lý chứ không phải tình yêu.

"Biểu ca, huynh đợi đã." Đúng lúc Long Nhất sắp tới cửa cung được bảo vệ sâm nghiêm, một tiếng gọi yêu kiều từ phía sau vọng tới.

Long Nhất quay mình liền thấy Đông Phương Khả Hình mau chóng phi tới chỗ hắn, còn Nam Cung Hương Vân lại không thấy đi cùng nàng.

"Sao? Rốt cuộc cũng nguyện ý quan tâm đến biểu ca này sao?" Long Nhất cười hỏi. Hôm nay hai nha đầu này thật làm hắn quá mất thể diện. Dưới cái nhìn chăm chăm của chúng nhân không ngờ lại chẳng nề mặt hắn, khiến hắn thập phần khó chịu.

Đông Phương Khả Hình dừng lại trước mặt Long Nhất, cặp mắt nhìn hắn đầy vẻ phức tạp.

"Làm gì mà nhìn ta với ánh mắt đó vậy?" Long Nhất nhíu mày hỏi.

"Lúc phóng ma pháp pháo hoa vừa rồi huynh đi đâu? Mọi người đi khắp nơi tìm không thấy huynh?" Đông Phương Khả Hình nhẹ giọng hỏi, dáng vẻ có chút khổ sở.

Long Nhất còn chưa kịp đáp lại, nàng đã hỏi tiếp: "Có phải huynh ở cùng một chỗ với Bắc Đường Vũ không, vừa rồi mọi người thấy nàng ta khóc lóc ở đằng kia."

"Nàng ta khóc lóc thì là ở cùng với ta sao? Vậy là ta làm cho nàng ta khóc sao?" Long Nhất khóc cười không nổi hỏi lại, mặc dù nàng đã

đoán đúng.

"Là trực giác. Trực giác của muội nói cho muội hay. Ngoài huynh còn ai có bản sự có thể khiến Bắc Đường đại tiểu thư rơi lệ đây." Đông Phương Khả Hình nhìn Long Nhất, nói với giọng điệu khẳng định chắc chắn.

Trực giác? Trực giác của nữ nhân cũng thật là quá đáng sợ a, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ.

Đông Phương Khả Hình tiến sát lại gần Long Nhất, giống như trước đây ôm chặt tay Long Nhất vào lòng. Nàng lẩm nhẩm nói: "Biểu ca, vì sao huynh phải hoa tâm như thế? Vì sao?"

Long Nhất cười khổ không thôi. Vấn đề này quy kết lại đáo để là thói hư tật xấu có tính thâm căn cố đế của nam nhân. Trong thế giới mà nam quyền là tối cao này, nam nhân nào có chút bản sự mà không tam thê tứ thiếp. Nói về chuyên tình chắc chỉ có Mạc Tây tộc của Ngạo Nguyệt đế quốc.

"Khả Hình, muội mĩ lệ như vậy, lại là thân phận thánh nữ, có biết bao nhiêu nam nhân ưu tú đứng xếp hàng đợi muội ghé mắt. Chẳng cần muội nói lời thứ hai, bọn họ đều sống chết chỉ yêu mình muội. Còn biểu ca thật không thích hợp với muội, trong lòng biểu ca đã có rất nhiều nữ nhân, mỗi người bọn họ đều là mạng sống của biểu ca, không thể có toàn bộ trái tim như muội muốn." Long Nhất vỗ về biểu muội ngang bướng này, thật chẳng thể hiểu rõ tình cảm của nàng đối với hắn từ đâu mà có, chỉ là vì lúc nhỏ một lần làm anh hùng cứu mĩ nhân thôi sao?

Đông Phương Khả Hình sống chết lắc đầu. Nàng vốn là đã quyết định chủ ý không để ý đến hắn nữa, muốn coi những gì mình truy cầu không có thật giống như là giấc mộng tan vỡ như bóng bóng

dưới ánh mặt trời, nhưng nàng lại phát hiện nàng làm không được. Nghĩ đến sau này biểu ca không để ý tới nàng nữa, vui vẻ thân mật cùng nữ nhân khác, trái tim nàng lại vò xé đau đớn.

"Ngoan nào, muội còn chưa hiểu sao? Người nàng yêu chỉ là Tây Môn Vũ thừa nhỏ chứ không phải là ta bây giờ." Long Nhất thở dài nói. Hắn chẳng qua là có thân xác trống rỗng của Tây Môn Vũ mà thôi, còn linh hồn sớm đã bị tráo đổi rồi.

"Muội không biết, muội đúng là không rõ. Tây Môn Vũ trước đây và Tây Môn Vũ hiện tại không phải là huynh sao?" Đông Phương Khả Hình dậm dậm chân, trong cặp mắt nổi lên những giọt nước long lanh.

"Tây Môn Vũ thừa nhỏ đã không còn tồn tại nữa. Gã không còn là đại anh hùng trong trái tim muội nữa, gã đã biến thành một tên đểu cáng từ đầu đến chân, mọi thứ đều đã thay đổi rồi." Long Nhất trầm giọng nói.

"Không phải, trong lòng muội huynh vĩnh viễn là anh hùng. Muội không quản người khác nói thế nào, không quản người khác nhìn ra sao, muội nhất định phải gả cho huynh." Đông Phương Khả Hình ra sức lắc cánh tay Long Nhất.

"Muội nguyện ý chia sẻ huynh cùng các nữ nhân khác?" Long Nhất thở dài một hơi.

Đông Phương Khả Hình ngẩn ngơ, đột nhiên sắc mặt bực dọc cắn mạnh lên cánh tay Long Nhất.

Long Nhất đau đớn kêu lên, trách: "Lại cắn nữa, muội đúng là cầm tinh con chó a." Thật không hiểu nổi vì sao nữ nhân lại cứ thích cắn người vậy chứ? Nam Cung Hương Vân tức giận đã cắn hắn, vừa rồi

cũng bị Bắc Đường Vũ hung hăng cắn một cái, bây giờ lại bị Đông Phương Khả Hình cắn nữa. Cuộc đời này hẳn đã tạo nên yêu nghiệt gì a.

"Đau sao?" Đông Phương Khả Hình ngẩng đôi mắt đẫm lệ lên đau lòng hỏi.

"Người nói sao?" Long Nhất bực tức đáp.

"Vậy muội cho huynh cắn lại là được chứ gì." Đông Phương Khả Hình vén tay áo lên, lộ ra một cánh tay mịn màng tuyết bạch như ngọc.

"Muốn cắn thì phải cắn chỗ nhiều thịt nhất của muội." Long Nhất khóc cười không nổi, không nhin được mở miệng trêu chọc một câu, ánh mắt quét lên song phong phong mấn dậy thì vô cùng hoàn mỹ của Đông Phương Khả Hình.

Đông Phương Khả Hình thấy ánh sắc sắc dục của Long Nhất, làm gì chẳng biết trong đầu hẳn có ý nghĩ quỷ quái gì, vừa tức vừa xấu hổ lại cắn một phát nữa lên tay Long Nhất. Nhưng cắn xong nàng lại thấy đau lòng, vén tay áo Long Nhất lên xem, đột nhiên thấy trên cánh tay hẳn có ba dấu răng, sắc mặt nàng tức thì biến đổi. Nàng rõ ràng chỉ cắn có hai cái, vậy cái thứ ba từ đâu mà ra a.

"Đây là ai cắn? Là ai?" Đông Phương Khả Hình chỉ vết cắn không giống với vết răng của nàng trên tay Long Nhất, trong ngữ khí đã mang theo tiếng khóc.

"Đó là.!" Nhất thời Long Nhất cũng chẳng biết làm sao trả lời.

"Xú biểu ca, đại phôi đản, huynh là của muội, huynh là của muội, mắt là của muội, mũi là của muội, vui vẻ là của muội, nụ cười cũng là của

muội, muội không cho phép người khác cướp huynh đi, hu hu." Đông Phương Khả Hình tức giận đến dậm chân thành thịch, giống như là đứa nhỏ bị người ta cướp mất đồ chơi, nàng ôm chặt lấy Long Nhất, không ngừng dậm chân.

Chương 244: Nhiệm vụ cấp SS – Khu vực cấm của Lô thần

Dịch: Long Nhất Đông Phương Khả Hình náo động một trận, làm cho đám thủ vệ gần đó nhao nhao đổ tới xem, đa phần là với ánh mắt ám muội. Một tên thủ vệ nói: "Không thấy thì thôi, Tây Môn nhị thiếu gia lại bạc nghĩa bội tình rồi."

"Đừng nói bừa, chẳng may để hấn nghe thấy người chẳng nhai được nữa đâu." Một gã thủ vệ khác dùng khuỷu tay huých tên kia nói. Tên thủ vệ nọ lập tức ngậm ngay miệng, hấn đương nhiên biết rõ quyền thế của Tây Môn gia tộc, muốn giết một tên thủ vệ hoàng cung cũng chẳng khác gì dí chết một con kiến.

Long Nhất dĩ nhiên là nghe thấy đoạn đối thoại của hai tên thủ vệ, bất quá hấn chẳng rỗi hơi đi quản chuyện đó. Hấn bất lực nhìn Đông Phương Khả Hình đang ôm mình mà làm mình làm mẩy, cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nàng ta căn bản vẫn chỉ là một hài tử a.

"Biểu muội ngoan nào, đừng làm loạn nữa, ta đưa muội trở về." Long Nhất định tách Đông Phương Khả Hình ra nhưng nàng lại chết cũng không chịu buông.

"Không về, muội không về." Đông Phương Khả Hình nấc lên, nước mắt nước mũi chùi hết cả lên mình Long Nhất.

"Đừng làm loạn nữa, còn thế nữa ta giận đấy." Long Nhất trầm giọng

nói.

Đông Phương Khả Hình thân hình run lên, ngẩng gương mặt xinh xắn ướm nhẹ lên nhìn Long Nhất về ủy khuất.

Long Nhất khẽ thở dài, lấy ống tay áo lau sạch những vết bẩn trên mặt nàng.

Lúc này, Đông Phương Khả Hình đột nhiên nắm lấy tay Long Nhất, hạ quyết tâm cực lớn nói: "Biểu ca, muội.muội không cầu mong huynh chỉ yêu mình muội nữa, huynh có thể tìm Nam Cung Hương Vân, thêm vào Ti tỷ tỷ, vậy là ba người chúng muội. Huynh không được tìm thêm nữ nhân nữa được không? Muội sẽ ngoan ngoãn nghe lời huynh, không làm huynh tức giận nữa."

Long Nhất nhìn Đông Phương Khả Hình, biết rằng nàng đã có sự nhượng bộ cực lớn, nhưng mà.nữ nhân của hắn hiện tại phải dùng cả mười ngón tay mới tính nổi a. Hắn lắc đầu nói: "Khả Hình, ta nói thật với muội, nữ nhân của ta hiện nay không chỉ có ba người, muội làm như vậy chẳng phải là gây khó cho biểu ca sao? Chẳng lẽ muội nguyện ý để biểu ca biến thành một nam nhân bạc tình thay lòng đổi dạ? Loại nam nhân đó chẳng phải là muội luôn rất thống hận sao?"

Đông Phương Khả Hình buông tay ra, lớn tiếng la: "Muội mặc kệ, ngoại trừ Hương Vân và Ti Bích tỷ, huynh không được kiếm nữ nhân khác."

Long Nhất trong lòng phiền muộn, ngữ khí cũng không còn giữ được vẻ mềm mỏng nữa, hắn gằn giọng quát: "Khả Hình, nàng đủ rồi đấy, ta giờ nói thẳng nói thật với nàng, ta tuyệt đối không bỏ nữ nhân của ta. Ta yêu bọn họ, còn ta chỉ coi nàng như một muội muội, hiểu rõ chưa?"

Đông Phương Khả Hình nghiêng rặng, đột nhiên hét lớn: "Tây Môn Vũ, ta hận ngươi, ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi nữa." Nói dứt lời nàng liền dùng phiêu phù thuật nhanh chóng biến mất vào trong màn đêm.

Long Nhất thở phào một hơi trọc khí, lắc lắc đầu định cất bước rời đi.

"Tây Môn Vũ, ngươi còn không đuổi theo?" Nam Cung Hương Vân chẳng biết từ đâu băng ra, chạy tới vội vàng nói với Long Nhất.

"Để nàng ta yên tĩnh một chút. Nàng ta cần có thời gian." Long Nhất nhún vai đáp, hắn sớm đã biết Nam Cung Hương Vân nấp ở một bên nghe lén.

"Ngươi không sợ biểu muội ngươi có nguy hiểm sao?" Nam Cung Hương Vân vội hỏi, nếu chẳng phải nàng không thể bay thì nàng sớm đã đuổi theo rồi.

"Nàng ta là một Đại ma pháp sư, trên người lại có không ít pháp bảo, sẽ không có chuyện gì đâu." Long Nhất đáp, cũng chẳng có hứng ở lại nói chuyện với nàng, thân mình chớp lên liền biến mất.

"Hỗn đản." Nam Cung Hương Vân tức tối nhìn theo bóng lưng Long Nhất đã biến mất mất mát.

Long Nhất vừa ra khỏi Hoàng cung liền thấy Tiểu Y, Lệ Thanh và Man Ngưu đang đợi ở bên ngoài.

"Thiếu gia, người sao ra sớm vậy a." Tiểu Y thấy Long Nhất đi ra, trong mắt lướt qua một tia vui sướng, chạy tới hỏi.

"Ừ, chẳng có gì hay thì về thôi. Các ngươi chạy tới đây làm gì." Long Nhất hỏi, hắn đã kêu bọn họ cứ ở trong nhà rồi.

"Tiểu Y nói lão đại có thể có sai khiến gì đó nên nói phải đến ngoài cửa cung chờ." Man Nguru đáp, còn Lệ Thanh vẫn vác bộ mặt lãnh khốc đứng sau lưng Long Nhất.

Long Nhất mỉm cười vò đầu Tiểu Y, thấy nàng bị lạnh đến đỏ ửng cả cái mũi xinh xắn liền cởi chiếc áo bào đang mặc khoác lên mình nàng.

"Đa tạ thiếu gia." Cặp mắt trong suốt của Tiểu Y lướt qua một đạo quang mang, cả gương mặt thanh tú lập tức trở nên sống động hẳn lên.

"Lão đại, bây giờ chúng ta đi đâu? Trở về sao?" Man Nguru hỏi.

Long Nhất nghĩ ngợi một chút, cười bảo: "Đã lâu không uống vài chung, đi tìm quán rượu huynh đệ chúng ta uống cho thống khoái." Hắn vốn định đi kiếm Ngu Phượng nhưng thấy đêm đã khuya, nói không chừng Ngu Phượng đã ngủ rồi, lại thêm chuyện Bắc Đường Vũ và Đông Phương Khả Hình tối nay khiến hắn trong lòng rất phiền muộn, phiền muộn trong lòng tự nhiên là phải uống vài chén.

Quán rượu ở Đằng Long thành rất nhiều, các loại phong cách đều có, có nơi u tĩnh cũng có nơi huyên náo. Thiên Long nhai tại Đằng Long thành là con đường tập trung cuộc sống về đêm đông đúc nhất. Bên trong ngoài việc có rất nhiều quán rượu còn thứ đặc sắc nữa là thanh lâu kĩ viện đủ các loại quy mô. Nhiều người vừa muốn uống rượu lại vừa muốn tìm nữ nhân thường đến chỗ đám cô nương để uống rượu.

Long Nhất đương nhiên là không đến thanh lâu kĩ viện. Hắn không phải là không ưa thanh lâu, ngược lại thanh lâu thời này có chút tương tự với thanh lâu ở Tống triều của tiền thế, nữ tử trong đó phần

lớn đa tài đa nghệ, một số nàng đầu bảng càng nổi danh ra bên ngoài nên càng là nơi quan viên quý tộc với tao nhân mặc khách ngâm thơ vịnh nguyệt lựa chọn đầu tiên.

Long Nhất chọn một quán rượu đầy các mạo hiểm gia huyền ảo. Loại quán rượu này ở Thương Lan đại lục thành thị nào cũng có, là nơi ưa thích nhất của các mạo hiểm gia và dong binh, cũng là nơi tìm hiểu tin tức tốt nhất. Bởi vì người trong đó đến từ các nơi trên thế giới, có người vừa trải qua mạo hiểm trở về, nghe những câu chuyện li kỳ quái lạ cũng là một loại tiêu khiển.

Tiến vào quán rượu có ánh đèn mờ ảo, tiếng người huyền ảo, Long Nhất không nhận được nhớ lại tình hình tại Quang Minh thành ngày đó tổ đội chuẩn bị đi làm nhiệm vụ mạo hiểm tại di thất chi thành, trong đội có Man Ngưu, Lộ Thiến Á, còn có Lãnh U U, còn lại đều đã chết sạch ở hoang mãng thảo nguyên. Gã Cáp Lô có thân thể hắc ám ma pháp đó phải chăng đã an giấc ngàn thu ở di thất chi thành rồi? Hay là hãn căn bản vẫn chưa chết?

Trong lòng Long Nhất hồi tưởng lại một quãng ngày mạo hiểm, rồi tìm một chiếc bàn còn trống ngồi xuống.

Gọi tiểu nhị phục vụ tới, Long Nhất kê hai bình Quang Vinh dũng sĩ, đây là loại rượu cực mạnh, là loại mà đại đa số quán rượu cho dong binh và mạo hiểm gia phải có. Thứ rượu này gần giống với thứ rượu nguyên chất của Thú nhân tộc, là loại rượu rất đàn ông. Tiểu Y thì gọi một ly Lục Dã Tiên Tung, là một loại rượu nguyên chất được pha chế theo phương pháp do Tinh Linh tộc lưu truyền ra, khí vị tươi mát, hơn nữa màu sắc cũng rất đẹp.

Một vòi rượu mạnh trôi thẳng xuống họng, mang lại cảm giác nóng bỏng xé họng, tiếp đó một luồng khí nóng từ tận bàn chân dội lên lại qua cổ họng phả ra mấy hơi tửu khí, quả thực cực kỳ sáng khoái.

Man Nguru một hơi tu hết bình rượu, có chút nhớ nhưng ngắm nhìn đám dong binh và mạo hiểm gia ăn mặc đủ loại sắc phục. Hồi đó gã cũng trải qua những tháng ngày hỗn tạp như vậy ở Thương Lan đại lục, đặc biệt là đi cùng lão đại thực hiện nhiệm vụ Di thất chi thành đó. Những kinh hiểm cùng kích thích trải qua trong chuyến đi đó hẳn cả đời cũng không thể quên được.

"Lão đại, bao giờ mới lại dẫn lão nguru đi tìm kiếm mạo hiểm a?" Man Nguru hỏi.

Long Nhất cả cười, vỗ vai Man Nguru đáp: "Có cơ hội, đợi chuyện ở đây yên ổn chúng ta sẽ đi thăm dò Long đảo trong truyền thuyết. Ta nghĩ nhất định sẽ rất kích thích."

"Long đảo!" Cặp mắt Man Nguru và Lệ Thanh đồng thời sáng rực, vẻ mặt đầy khát vọng.

"Thiếu gia, người biết Long đảo ở đâu sao?" Tiểu Y hỏi.

"Giờ vẫn còn chưa biết, nhưng có một ngày ta sẽ biết được thôi." Long Nhất mân mê chiếc vòng long hình trên cổ tay, đột nhiên nhớ tới con rồng cái Liễu Như cùng nhi tử Đại Đầu của mình, chẳng hiểu bọn họ ở Ma Áo sâm lâm thế nào rồi?

Long Nhất nói sẽ biết, Man Nguru dĩ nhiên tuyệt đối tin tưởng. Gã theo Long Nhất đã hơn hai năm, tự nhiên là biết rõ bản lĩnh của Long Nhất.

Đúng lúc này, Long Nhất phát hiện trong góc quán phía trước một trận huyên náo, nhiều người xung quanh đổ tới.

"Đi, lại gần xem nhiệt náo." Long Nhất vươn mình đứng lên cười nói.

Trong góc đó rõ ràng có người đang kể chuyện gì đó khiến chúng nhân hứng thú. Tại quán rượu của mạo hiểm gia vẫn thường như vậy, có người đi làm một nhiệm vụ nguy hiểm trở về liền đến quán rượu mạo hiểm gia tuyên dương để tăng độ nổi danh.

Long Nhất dẫn ba người tiến lại gần, phát hiện ở giữa có hai người đang bị vây quanh, trong đó một nam nhân cao gầy dáng vắn nhược nhưng trong tay lại cầm một thanh cự kiếm chẳng chút tương xứng với thân hình. Trên ngực gã gắn một chiếc phù hiệu đoàn viên mang tiêu chí của Thiểm Điện dong binh đoàn, còn có một tấm thuẫn bài tử sắc cùng cự kiếm huy chương dong binh. Tấm huy chương đó đại biểu cho cấp bậc của dong binh, tử sắc là dong binh cấp B, xem ra tên gia hỏa này cũng có thực lực nhất định. Người còn lại là một nữ nhân tầm ngoài ba mươi tuổi vẫn giữ được vẻ phong vận khác thường. Nàng mặc một bộ y phục màu đỏ bó sát thân, vòng eo nhỏ nhắn cùng song phong căng tròn ngạo nghễ chọc cho đám nam nhân vây quanh nước nước miếng ừng ực. Khiến Long Nhất kinh ngạc chính là nàng lại vác một cây cung đỏ rực như lửa, không ngờ là một cung tiễn thủ.

Nữ nhân này thành thực như quả đào mật nhưng không một ai dám ba hoa với nàng, bởi vì trên vùng đồi cao vút của nàng gắn một tấm huy chương dong binh sắc vàng khiến mọi người chỉ dám tưởng tượng ở trong lòng. Tấm huy chương đó đại biểu cho dong binh cấp S, hơn nữa nàng chính là đoàn trưởng Thiểm Điện dong binh đoàn Dư Hồng Nương. Nói về Thiểm Điện dong binh đoàn, trong dong binh giới e rằng không ai không biết, đương nhiên là ngoại trừ dạng dong binh rầm rối như Long Nhất.

Thiểm Điện dong binh đoàn tại Thương Lan đại lục là dong binh đoàn đứng hàng thứ mười trong số một trăm dong binh đoàn cấp A lớn nhất, có hơn một nghìn đoàn viên, trong đó thậm chí có cả ma đạo sư và đại kiếm sư, có hệ thống tác chiến hoàn chỉnh, chuyên nhận

nhiệm vụ từ cấp B trở lên, từng hoàn thành một nhiệm vụ cấp S xử lý đàn sói biến dị thần bí, vì vậy thanh danh trong dong binh giới tăng cao, sau đó hoàn thành thêm mấy nhiệm vụ cấp A càng củng cố thêm cho địa vị bọn họ trong dong binh giới.

Tay kiếm sư cao gầy nọ vỗ vỗ bàn, bằng thanh âm đầy đủ trung khí nói: "Mọi người yên lặng nghe ta nói."

Đám người xung quanh lập tức giữ im lặng, gã kiếm sư hài lòng gật đầu nói: "Chắc mọi người đều biết một đoạn thời gian trước đây dong binh công hội của ba đại đế quốc trên Thương Lan đại lục liên hợp phát ra nhiệm vụ cấp SS Lôi thần cấm khu, tiền thưởng nhiệm vụ là năm mươi vạn tử kim tệ."

"Nói lời thừa, giờ đây có ai không biết nhiệm vụ đó chứ." Đám dong binh vây quanh hò hét.

Nhiệm vụ cấp SS Lôi thần cấm khu? Long Nhất tuy hứng thú nhưng lại nhú mày, biết rằng tại Thương Lan đại lục đã hơn chục năm nay không hề phát ra nhiệm vụ cấp SR, bình thường nhiệm vụ cấp SS cũng là vô cùng ít gặp, không ngờ hiện tại lại xuất hiện một nhiệm vụ cấp SS.

"Các người có ai nghe nói tới nhiệm vụ này chưa?" Long Nhất quay đầu lại hỏi.

"Thiếu gia, ta biết. Một đoạn thời gian trước có một người ở Kì Diệp công quốc cách Nạp Lan đế quốc không xa phát hiện trong một mảng sâm lâm nguyên thủy một khối đá cao chừng mười mét, trên đó khắc bốn chữ lớn kim quang lấp lánh: Lôi thần cấm khu. Kết quả mười lăm người tiến vào chưa tới trăm mét đã bị sét từ trên trời giáng xuống đánh chết mười bốn người. Người còn lại may mắn chạy thoát ra ngoài mang tin tức đó rải ra." Lệ Thanh nói.

"Còn nữa, tại vùng núi xa xôi của Kì Diệp công quốc vẫn luôn lưu truyền có một nơi gọi là Lô thần cấm khu, nghe nói ở nơi đó có một viên mắt trái Lô thần, người nào nhận được liền có thể tùy ý thi phóng lôi điện ma pháp như Cuồng Lô Thú, nhưng cũng chẳng rõ có thật hay không." Tiểu Y bổ sung thêm.

Long Nhất gật đầu suy tư. Lô thần cấm khu a, mình cũng có lôi điện hệ ma pháp, nếu như có viên mắt trái Lô thần thì chẳng phải là có tiến bộ vượt bậc sao. Nói không chừng nguyên tố lôi điện hệ ma pháp ngân tử sắc trong ý thức hải cũng biến thành ma hạch a.

Lúc này, tay kiếm sư nọ lại mở miệng, lớn giọng nói: "Nhiệm vụ này vừa xuất ra Thiểm Điện dong binh đoàn chúng ta đã tiếp nhận, đồng thời tiếp nhận nhiệm vụ này còn có hơn mười dong binh đoàn cấp A và hai dong binh đoàn cấp S, đương nhiên còn có rất nhiều dong binh đoàn cấp thấp không biết lượng sức. Bọn họ mọi người đều tử thương nghiêm trọng, còn Thiểm Điện dong binh đoàn chúng ta coi như bị nhẹ nhất, chỉ bị tử thương hơn hai trăm huynh đệ tỷ muội."

"Đừng nói lời thừa nữa, mau nói xem bên trong có gì đi." Những người vây quanh thúc giục.

"Được, nếu như mọi người không thể chờ đợi được muốn nghe, vậy ta sẽ kể luôn. Thiểm Điện dong binh đoàn chúng ta hơn một nghìn người đến Lô thần cấm khu, sau đó tập hợp toàn bộ lực lượng pháp sư thi phóng xuất ra một kết giới siêu cường, thậm chí còn không tiếc sử dụng cả hai viên kết giới châu ngàn vàng khó mua. Bởi vì chúng ta biết bên trong có tia sét cuồng bạo. Đương khi Thiểm Điện dong binh đoàn chúng ta vừa tiến vào, trước mắt quả là thâm chất đầy đồng a, thật là quá thảm thương a. Mọi người tưởng tượng, hơn một ngàn người chúng ta dồn sát lại một chỗ chỉ dài hơn mười mét, người ta đều nói tiến vào khoảng trăm mét mới có lôi điện giáng

xuống, nhưng đoàn người chúng ta vừa mới tiến vào đã thấy từ không trung hàng vạn tia sét như những con rắn bạc giáng thẳng xuống đầu. May mắn cho chúng ta là đoàn trưởng Hồng Nương Tử sáng suốt, khi đó nếu không có hai viên kết giới châu, Hầu Tam ta đã chẳng còn mạng ở đây thuật lại cố sự cùng các vị rồi." Tay kiếm sư tên Hầu Tam đó rủ rỉ kể lại.

Tay kiếm sư Hầu Tam nay mồm miệng quả thật lợi hại, kể đến nỗi nước miếng tung tóe, khiến cho người nghe có cảm giác như bản thân lâm vào kì cảnh.

Thì ra hơn nghìn người của Thiểm Điện dong binh đoàn dùng kết giới châu tăng cường cho ma pháp kết giới để xông vào, lôi điện từ không trung tuôn xuống, đến lúc bọn họ tiến được hơn ngàn mét, trên kết giới gần như không chịu đựng nổi nữa thì lôi điện công kích đột nhiên ngừng lại, xuất hiện trước mặt bọn họ là một biển hoa rộng lớn không bờ không bến, vô cùng đẹp mắt. Đoàn trưởng Hồng Nương Tử vẫn không dám khinh xuất coi thường, nàng trước hết phái hai đại ma pháp sư có phiêu phù thuật bay lên không trung dò xét một hồi, nhưng không tưởng nổi hai đại ma pháp sư đó vừa mới bay được hơn trăm mét liền đột nhiên nhao xuống biển hoa rồi không thấy trở lên nữa.

Hồng Nương Tử không rõ tình huống, nhất thời không dám khinh cử vọng động nhưng cũng không cam tâm cứ thế rút lui. Đang lúc nàng tìm biện pháp, đột nhiên một trận gió lớn nổi lên thổi vô số cánh hoa bay về phía họ. Mà cánh hoa tung bay đầy trời đó thật sự là quá đẹp, chúng nhân đều chìm đắm trong cảnh đẹp như giấc mộng đó. Nhưng rất nhanh, lại có hàng đoàn người cứ thế ngã xuống.

Hồng Nương Tử lập tức ý thức được đám hoa đó có độc, tức khắc ra mệnh lệnh thi phóng ra một kết giới phòng phong (ngăn gió), bấy giờ mới chặn được độc khí ở bên ngoài, nhưng cũng đã có hơn một

trăm đồng bạn vĩnh viễn nằm lại trong Lô thần cấm khu vì mùi hương hoa đó.

Bấy giờ mọi người đều biết biển hoa này chỉ là một khu vực có thể tán phát độc khí, chỉ cần dùng phòng phong kết giới ngăn cản không khí lưu động bao phủ mọi người là có thể không sao.

Hồng Nương Tử là người rất cẩn thận, nàng lo ngại biển hoa quý dị này còn có huyền cơ nào khác, liền chỉ phái một bách nhân đội (đội một trăm người) mở phòng phong kết giới đi thăm dò đường trước. Cũng chính vì sự cẩn thận của nàng, Thiểm Điện dong binh đoàn mới tránh được hậu quả toàn quân bị diệt. Bách nhân đội đó tiến lên chừng trăm mét mà không hề hấn gì, đúng lúc Hồng Nương Tử định hạ lệnh toàn đoàn tiến theo thì bất ngờ đột nhiên xảy ra. Vô số cuống hoa đột nhiên như có sinh mệnh, nhanh như thiểm điện quấn lấy bách nhân đội. Tất cả mọi người giương mắt nhìn thân xác đồng đội nhanh chóng trở nên khô héo, cuối cùng trở thành từng các xác khô chỉ còn da bọc xương ngã xuống trong biển hoa. Hồng Nương Tử lập tức hạ lệnh triệt thoái, Thiểm Điện dong binh đoàn chỉ trong một hiệp đã tổn binh thiệt tướng.

"Oa, đúng là một địa phương biến thái a, ai có thể xông qua nổi a." Những người vây quay nghe đến run như cầy sấy nhao nhao cảm thán.

"Có gì mà khó chứ, ma pháp sư sử dụng phiêu phù thuật lại thêm phòng phong kết giới chẳng phải là đã có thể xông qua sao." Có người nói.

Long Nhất lắc đầu cười, tên gia hỏa này quá ngây thơ a, liền chen miệng vào nói: "Đại ma đạo sư có thể dùng phiêu phù thuật đưa người bay qua, nhưng không biết đại ma đạo sư có đủ ma lực đưa người bay qua được biển hoa không bờ không bến như Hầu Tam đã

nói không. Cho dù là có thể, một dong binh đoàn có được bao nhiêu đại ma pháp sư a, cho dù là một kèm một, vậy có thể đưa được mấy người bay qua đây."

Dư Hồng Nương kinh ngạc nhìn Long Nhất, mỉm cười duyên dáng nói: "Vị tiểu huynh đệ này nói không sai. Đại ma pháp sư cho dù không mang theo người dùng phiêu phù thuật cũng chỉ có thể bay được năm sáu dặm đường lại phải dừng lại nghỉ ngơi một lúc. Biển hoa đó nhìn mãi cũng không thấy đầu, mấy chục dặm khẳng định là có dư."

"Trong đó chỉ có một con đường như vậy thôi sao? Không có đường nào khác có thể đi? Long Nhất hiếu kỳ hỏi.

Hồng Nương Tử suy nghĩ một chút rồi đáp: "Đi qua khu vực lôi điện đó là có một thông đạo rộng chừng mười mét, phía trước thông đạo chính là biển hoa."

"Khu vực lôi điện đó có lớn không? Mọi người có lẽ là đi theo đường thẳng a." Long Nhất lại hỏi tiếp.

"Khu vực lôi điện rất rộng, chúng ta là đi theo đường thẳng, cậu đoán đúng rồi." Hồng Nương Tử cười đáp.

"Ta cho rằng nếu như kết giới của các người có thể gia cường hơn nữa, hoàn toàn có thể đi xuyên tìm thông đạo khác. Ta không tin chỉ có một con đường chết như vậy." Long Nhất cười nói. Hắn cảm thấy khẳng định là còn có con đường khác chứ không chỉ có một con đường chết như vừa nghe kể.

Hồng Nương Tử ánh mắt lóe lên, đẩy ghế ra thốt tha đi tới chỗ Long Nhất, song phong căng tròn như muốn nhảy bật ra ngoài đó cứ vậy kề sát lên cánh tay Long Nhất. Nàng yêu kiều cười thở ra một làn

hương thơm ngát, nói: "Huynh đệ quả nhiên thông minh, khiến tỷ tỷ được sáng tỏ thông suốt, không biết xưng hô thế nào?"

"Tại hạ Long Nhất, đương nhiên, nàng cũng có thể gọi ta là Tây Môn Vũ." Long Nhất cười hắc hắc nói. Hắn tách khỏi Hồng Nương Tử rồi dẫn ba người Tiểu Y quay mình rời đi.

"Tây Môn Vũ?" Hồng Nương Tử nghi hoặc chăm chú nhìn bóng lưng Long Nhất lẩm bẩm nói, xem ra thật không giống một tên con cháu nhà quyền quý thanh danh xấu xa a.

Lúc này, Long Nhất đột nhiên quay mình lại, nhe răng cười nói: "Vị tỷ tỷ này, tiểu huynh đệ của ta cũng không nhỏ đâu a." Nói xong liền cất tiếng cười ha hả đi ra khỏi quán rượu mạo hiểm gia.

"Xem ra là ta đã sai." Hồng Nương Tử ngạc nhiên lẩm bẩm.

Chương 245: Ý Hương lâu

Dịch: Long Nhất Ra khỏi quán rượu của mạo hiểm gia, Long Nhất thấy Man Nguru một cặp mắt trâu cứ đảo qua quét lại đám yên hoa trên Thiên Long nhai, không nhìn được trâu chọc: "Thế nào? Gã to xác, có muốn vào thưởng thức chút không?"

"Đương nhiên không phải, lão nguru ta chỉ là hiếu kỳ thôi." Man Nguru đỏ bừng mặt đáp. Gã đã xông pha trên Thương Lan đại lục lâu như vậy, tự nhiên là biết rõ đó là nơi để nam nhân tìm hoan lạc mua vui. Nhưng mĩ quan của thú nhân không giống với nhân loại, gã nhìn nữ tử nhân loại cũng giống như nhân loại nhìn nữ tử của thú tộc, tự nhiên là không hợp nhãn.

"Người hiếu kỳ cái gì?" Long Nhất cười hắc hắc hỏi.

"Hiếu kỳ không biết bên trong thế nào? Đệ từ trước tới giờ chưa từng bước vào." Man Nguru thật thà nói. Cái loại như thanh lâu này ở thú nhân tộc không hề có, gã cho tới giờ vẫn chưa được kiến thức qua.

Long Nhất cất tiếng cười khà khà, hỏi tiếp: "Người nếu đã hiếu kỳ như vậy sao trước đây lại chưa từng vào?"

"Vào rồi, nhưng bị đuổi ra. Bọn họ nói không tiếp đãi thú nhân." Man Nguru gãi gãi sừng trâu tức tối bất bình nói.

Long Nhất nhăn châu xoay chuyển, quay đầu cười hỏi Lệ Thanh: "Lệ

Thanh, người đã từng vào chưa?"

"Thưa thiếu gia, Lê Thanh chưa từng vào." Lê Thanh lãnh đạm đáp.

"Vậy người có muốn vào không?" Long Nhất hỏi tiếp.

"Thiếu gia đi đâu, Lê Thanh sẽ đến đó." Lê Thanh không trả lời trực tiếp vào câu hỏi của Long Nhất mà đáp lại như vậy.

Long Nhất mỉm cười vờ vờ vai Lê Thanh, biết rằng nếu chỉ một mình, y tuyệt đối sẽ không vào chốn này, nhưng nếu mình vào, y khẳng định sẽ đi theo.

Long Nhất quay đầu liếc quanh, nhìn thấy một chiêu bài màu phấn hồng được một khối ma pháp đăng rất lớn chiếu sáng, bên trên viết ba chữ lớn: Ý Hương lâu. Hắn cười hắc hắc, dẫn đầu ba người lớn bước tiến về phía đó.

Ý Hương lâu là một thanh lâu rất nổi danh tại Đằng Long thành, các cô gái trong đó xét về cả mỹ mạo lẫn tài nghệ đều được tuyển lựa kỹ càng, đặc biệt nhất là trên mình các nàng hầu như không có khí chất phong trần, hơn nữa kiến thức bất phàm, đám vương công quý tộc hoặc những người tự phong là tài tử thi nhân bu tới như ong thấy mật, sinh ý đương nhiên là vô cùng thịnh vượng.

Vừa tới gần đại môn của Ý Hương lâu liền có mục mục sà tới nghênh tiếp. Á vừa nhìn rõ Long Nhất không khỏi giật mình, biểu tình lập tức trở nên xu nịnh, cười vồn vã: "Ai da, đây chẳng phải là Tây Môn thiếu gia sao? Mau mau mời vào."

"Bớt lời thừa đi, mau gọi Như Ngọc ra nghênh tiếp." Long Nhất hùng hổ nạt. Như Ngọc chính là lão bản nương của Ý Hương lâu này.

"Cái này, cái này, Tây Môn thiếu gia xin đợi một chút." Mụ mụ nọ lập tức quay mình đi lướt vào hậu viện.

Đám người Long Nhất đặc biệt thu hút ánh mắt mọi người. Chẳng cần nói Long Nhất và Lệ Thanh một người anh tuấn một người lãnh khốc, Man Nguru với Tiểu Y trong Ý Hương lâu này lại càng nổi bật. Thú nhân tại Thương Lan đại lục vẫn rất bị kỳ thị, ngay đến cả thanh lâu cũng không nguyện ý tiếp đãi bọn họ. Mà nữ nhân ngao du đến kỹ viện không phải là không có nhưng thông thường đều cải nam trang để tới, còn giống trống khua chiêng mà tới như thế này thật là hiếm thấy. Đặc biệt Tiểu Y từ sau khi đi theo Long Nhất liền không mang mũ trùm đầu nữa nên cặp mắt trong suốt của nàng càng tỏ ra thập phần quý dị.

Tây Môn nhị thiếu gia ở Đẳng Long thành không ai không biết không ai không hay, nhưng hai năm không trở lại hiển nhiên là có người chưa kịp nhận ra. Có hai nam tử y phục hoa lệ đã uống say túy lúy, thấy Tiểu Y thanh tú bèn lão đảo xông tới chòng ghẹo, muốn Tiểu Y đến bồi tiếp bọn họ uống rượu, bị Man Nguru mỗi tay một gã xách lên như xách gà.

"Và gãy răng, cắt lưỡi chúng, đá mạnh vào tiểu kê kê chúng rồi cho cút xéo." Long Nhất lạnh lùng nói.

Man Nguru ứng tiếng, hai nắm đấm khổng lồ giáng thẳng vào miệng hai gã, chẳng những đấm vỡ răng lợi chúng mà còn chấn cho lưỡi rách thành mấy đoạn, sau đó hai chân lại đá vào hạ thể hai tên. Hai gã kêu gào thảm thiết lăn ra khỏi cửa, nhất thời đại sảnh đang vô cùng náo nhiệt trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả đều cúi đầu cắm cúi uống rượu, ăn thịt, không ai dám nhìn tới Long Nhất.

"Người đó là ai vậy, sao mà hung hăng càn quấy vậy." Một nam nhân từ xa tới kinh doanh hỏi người chiêu đãi bên cạnh.

"Khế thôi, y chính là Tây Môn nhị thiếu gia, coi như hai gã đó xui xẻo, chọc ai không được lại cứ khơi khơi đi chọc tên sát thần đó." Nam nhân bên cạnh thấp giọng đáp.

Đúng lúc này, một nữ nhân khí chất trang nhã chừng ba mươi tuổi từ hậu viện bước ra, chính là lão bản nương Như Ngọc của Ý Hương lâu. Nhìn khí độ của ả căn bản là không giống với một nữ nhân đã nhiều năm lăn lộn chốn phong trần.

"Tây Môn thiếu gia, theo nô gia lối này." Như Ngọc nở nụ cười thanh nhã, dẫn mấy người Long Nhất lên lầu.

Vào trong một gian phòng vô cùng sang trọng và kín đáo, Long Nhất đặt mông ngồi xuống, quay nhìn tứ phía cười nói: "Biện pháp an toàn ở đây cũng không tệ a."

"Biện pháp an toàn của Ý Hương lâu chúng ta luôn rất tốt, như vậy khách hàng mới yên tâm đến thưởng thức a." Như Ngọc khế cười đáp.

"Rất tốt, bất quá loại đái ngộ này ta miễn thôi." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Như Ngọc sắc mặt biến đổi, ánh mắt như nước tức khắc biến thành lẳng lẽ. Ầ vung chưởng phách về bức tường bên phải, không ngờ lại vô thanh vô tức trượt ra, hai thiếu nữ thập phần duyên dáng đang kinh hoàng nhìn Như Ngọc.

"Khinh Vụ, Phiêu Tuyết, ai cho phép các ngươi tự tiện tiến vào rình trộm? Còn không mau quỳ xuống xin lỗi thiếu chủ." Ngữ khí Như Ngọc mặc dù băng lãnh nhưng trong lời nói vẫn để đường cho lưỡng nữ xuống thang.

Hai thiếu nữ tên Khinh Vụ, Phiêu Tuyết hốt hoảng bước ra, huỳnh một cái quỳ xuống trước mặt Long Nhất, run giọng: "Thiên võng số một lẻ một, số một lẻ hai tham kiến thiếu chủ, xin thiếu chủ trách phạt."

Long Nhất vẫn không động thanh sắc quan sát ước lượng hai thiếu nữ đó. Thân phận các nàng bên ngoài là đầu bảng của Ý Hương lâu nhưng trong bóng tối lại thuộc về cơ cấu tình báo Thiên võng của Tây Môn gia tộc.

"Thiếu chủ." Như Ngọc muốn thay hai người cầu tình nhưng lại bị Long Nhất xua tay gạt ngang.

"Lòng trung của các người ta tuyệt không nghi ngờ, thế nhưng có ý kiến gì với ta?" Long Nhất dựa mình lên ghế nhạt nhẽo hỏi. Hắn vừa mới từ trong ánh mắt lưỡng nữ nhìn ra một tia khinh thường và không phục.

"Thuộc hạ không dám." Khinh Vụ và Phiêu Tuyết đồng thanh nói.

"Không dám? Các người từ khi gia nhập Thiên võng thì đã rõ hậu quả của việc vi phạm quy định. Như Ngọc, người hãy nói việc tự mình lên nghe trộm thủ lĩnh bàn chuyện cơ mật sẽ bị xử tội gì?" Long Nhất ngẩng đầu nhìn Như Ngọc, nhìn ánh mắt âm lãnh đó Như Ngọc phát lạnh trong tim.

"Hồi bẩm thiếu chủ, tự mình lên nghe trộm thủ lĩnh bàn chuyện cơ mật, xử tử lăng trì." Như Ngọc nghiêng răng nói. Nàng chính là tiểu đầu mục của tổ thứ hai trong số hai tổ Thiên võng tình báo mà Tây Môn Nộ giao cho Tây Môn Vũ.

Khinh Vụ và Phiêu Tuyết toàn thân run lên. Các nàng là những cô nhi

được Thiên võng thu dưỡng từ nhỏ, sau khi trải qua huấn luyện bí mật đến năm ngoái mới bắt đầu tham gia công tác thu thập tình báo, thân phận bên ngoài là đầu bảng danh hoa của Ý Hương lâu, cũng coi như rất có danh tiếng ở Đẳng Long thành. Vô số quan to quý nhân sẵn sàng quảng ngàn vàng mong cầu được mĩ nhân xem trọng, điều đó vô hình trung đã làm gia tăng thói kiêu ngạo trong lòng hai người. Hơn nữa bình thường Như Ngọc vẫn cưng chiều bọn họ như con cái càng khiến tính khí hai người thêm tùy hứng.

Trong lòng lưỡng nữ rất coi thường vị thiếu chủ này. Bọn họ chẳng hiểu vì sao gia chủ lại chọn hẳn là thủ lĩnh của các nàng. Mặc dù biết thực lực vị thiếu chủ này so với trước đây tăng cao không ít nhưng đối với những việc làm ngày trước của hẳn hai người vẫn coi thường vì cho rằng thực lực dù cao nhưng không thể cải biến được bản chất tà ác của hẳn.

"Thiếu chủ, cầu xin người tha thứ cho chúng thuộc hạ. Chúng thuộc hạ sớm đã sinh lòng ngưỡng mộ thiếu chủ nên mới mạo hiểm trộm nhìn dáng vẻ oai hùng của thiếu chủ, tuyệt không hai lòng." Khinh Vụ ngẩng đầu nước mắt vòng quanh, ánh mắt đáng thương nhìn Long Nhất, vạt áo trước ngực vô ý hé ra một chút, lộ ra phần lớn khuôn trắng tuyết bạch căng tròn dụ nhân.

"Phải đó, thiếu chủ, thuộc hạ và Khinh Vụ đều là vô tình sơ xuất, xin thiếu chủ tha thứ." Phiêu Tuyết cặp mắt như có một màn sương bao phủ, cất giọng nhẹ nhàng phiêu hốt nói.

Như Ngọc trong lòng hồi hộp, nhìn lưỡng nữ đang quỳ trên mặt đất khễ thờ dài, trách tự mình bình thường quá nuông chiều các nàng, không ngờ hiện tại ngược lại hại bọn họ, đến lúc này vẫn còn dùng mị thuật với thiếu chủ, chẳng phải là tìm chết sao? Nàng biết rõ Tây Môn Vũ ngày nay không còn là Tây Môn Vũ ngày trước, chỉ bằng nhân thần âm lãnh cực giống gia chủ đó liền đủ để khiến cho bất kỳ

ai cũng không dám xem thường.

Long Nhất nở nụ cười, nụ cười rất xán lạn rất ôn nhu. Hắn nhồm dậy bước đến trước mặt lương nữ rồi ngồi xuống vươn hai tay ra vuốt ve chiếc cằm khiết bạch của họ.

Lương nữ trong lòng hoan hỉ, vẫn cho rằng mị thuật đã có tác dụng, mặc dù không thích bị hắn khinh bạc nhưng chỉ cần mê hoặc được hắn chẳng phải là đã có thể giữ lại được tính mạng sao?

Long Nhất vuốt ve khuôn mặt hai nàng một lúc, cười khế nói: "Các người biết ta ghét nhất là gì không? Ta ghét nhất chính là bị người khác dùng mị thuật với ta. Các người nói ta nên xử trí các người thế nào đây?" Long Nhất nói tới đây liền thu lại nét mặt cười cợt, sát khí băng lãnh khiến lương nữ gần như ngạt thở.

"Nhu Ngọc, gọi người đưa chúng xuống dưới, lột sạch toàn thân, sau đó trói lại dọi mật ong lên, kiếm một ít chuột, kiến, côn trùng nhốt vào chung với chúng." Long Nhất đứng lên lạnh nhạt nói.

"A", Khinh Vũ và Phiêu Tuyết nghe Long Nhất nói vậy, sớm đã sợ đến mặt tái mét, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Như Ngọc. Bọn họ tình nguyện chết chứ không phải chịu loại hành hạ này, nghe thôi đã đủ khiến người rợn tóc gáy.

Nhu Ngọc nghi ngờ nhìn Long Nhất, không rõ là hắn nói thật hay chỉ là giỡn chơi.

"Nhu Ngọc, ta nói người không nghe thấy sao? Chẳng lẽ còn muốn nói lần thứ hai?" Long Nhất dùng ánh mắt băng lãnh không có gì phải nghi ngờ nhìn Như Ngọc.

Nhu Ngọc thân thể run lên, khó nhọc thưa: "Vâng, thiếu chủ." Nàng

vỗ tay, từ bên ngoài tiến vào một hàng thiếu nữ cầm kiếm, lôi Khinh Vụ và Phiêu Tuyết xuống dưới.

"Thiếu chủ, ta." Như Ngọc nghiêng răng, cũng định nói gì đó nhưng một lần nữa lại bị Long Nhất phát tay cắt ngang.

"Ta biết ngươi muốn nói điều gì. Ngươi đã là người lão luyện của Thiên võng. Quy củ của Thiên võng còn cần ta nhắc lại sao?" Long Nhất nhàn nhạt nói.

"Ta lần này tới đây chủ yếu là hỏi một câu. Hành tung của Thánh nữ Ti Bích ở Quang Minh giáo hội tại Ngạo Nguyệt đế quốc có manh mối gì không?" Long Nhất hỏi.

"Hồi bẩm thiếu chủ, thuộc hạ đã từng nghe ngóng được Thánh nữ Ti Bích mười mấy ngày trước từng xuất hiện tại Quang Minh thành, sau đó lại không thấy tung tích, thuộc hạ chính đang toàn lực truy xét." Như Ngọc đáp.

"Quang Minh thành?" Long Nhất gật đầu có vẻ suy nghĩ, sau đó nói tiếp: "Còn một việc nữa muốn giao cho ngươi đi làm. Lão bản nương Hàm Yên của Lệ Nhân phường tại Đẳng Long thành ta cảm thấy ả ta có điểm khả nghi, ngươi hãy đi điều tra bối cảnh của ả ta."

Chương 246: Chàng muốn thiếp chứ

Dịch: Long Nhất Kinh Vụ và Phiêu Tuyết bị cưỡng ép xuống tắm rửa một hồi, lúc này toàn thân xích lửa đang bị trói trên giường, lộ ra ngọc thể vô cùng tuyệt mỹ. Ngọc nhũ vút cao, khe rãnh sâu thẳm, da thịt khiết bạch, đúng là cực phẩm có một không hai.

Lưỡng nữ sắc mặt tái xanh, tràn đầy vẻ kinh khủng. Tên Tây Môn Vũ này không phải là sắc trung ác quỷ sao? Làm sao mà mỹ sắc của các nàng thêm vào mị thuật lại vô hiệu với hắn chứ? Ngược lại còn khơi dậy cơn thịnh nộ của hắn.

"Kinh Vụ, thiếu chủ người sẽ không thực sự làm vậy đâu, ta không phải sợ a." Phiêu Tuyết run lấy lấy nói.

"Sợ rằng là thật đó. Thiếu chủ nổi giận đến thế, mà những quy định chúng ta phạm phải đều là tử tội trong tổ chức." Kinh Vụ mặt đã tái mét, lần này e rằng Như Ngọc cũng cứu không nổi các nàng.

"Đều tại chúng ta quá tùy hứng, chúng ta coi như chết chắc, chỉ sợ làm liên lụy đến Như Ngọc tỷ." Phiêu Tuyết không khỏi hối hận lúc đó, với quy củ của Thiên võng thập phần nghiêm khắc mà bọn họ ỷ vào sự cứng chiều của Như Ngọc nảy sinh lòng kiêu ngạo, còn vọng tưởng dùng mị thuật với thiếu chủ.

Kinh Vụ nghe vậy cũng hối hận không thôi, giờ đây trong lòng đã không còn có lòng khinh thị với Long Nhất mà chỉ có lòng kính sợ.

Đúng vào lúc này, một đội thị nữ vác kiếm tiến vào, trên tay đều xách theo mấy túi lớn, bên trong còn có thứ gì đó động đậy. Điều này khiến Khinh Vụ và Phiêu Tuyết thiếu chút nữa ngất xỉu.

"Thiên võng số một lẻ một, một lẻ hai xúc phạm quy củ của tổ chức, Thiên võng chấp pháp đội giờ phụng lệnh thiếu chủ tiến hành trừng trị." Một thị nữ nói với thanh âm lạnh lạnh, sau đó thực hiện một thủ thế, lập tức có hai thị nữ xách hai thùng mật ong đổ lên ngọc thể lưỡng nữ, trong phòng lập tức tán phát ra một mùi hương ngòn ngọt.

"Mở túi ra, chúng ta lui ra." Thị nữ nọ ra lệnh tiếp.

Lập tức mấy thị nữ đặt túi xuống, sau đó mở banh miệng túi ra, đồng loạt lui ra ngoài. Rầm một tiếng đóng cửa lại.

"chi, chi , chi" một đàn chuột từ trong túi chui ra, còn trong mấy túi khác bò ra rất nhiều kiến và côn trùng khó coi.

Ngũu thấy mùi vị mật ong, đám chuột bọ kiến giun với khí thể nghiêng trời lệch đất xông về phía giường. Khinh Vụ và Phiêu Tuyết phát ra mấy tiếng kêu chói tai, đầu nghẹo sang một bên sợ đến ngất đi.

oOo

Long Nhất toàn thân ngập chìm trong bồn tắm rất lớn trong phòng tắm, hơi nóng mù mịt biến phòng tắm trở nên mờ ảo không rõ. Lúc này trong đầu hẳn ngập tràn hình bóng thanh tú mỹ lệ của Ti Bích. Vừa biết nàng hơn mười ngày trước từng xuất hiện tại phía bắc Quang Minh thành, hẳn thực muốn lập tức chạy tới đó tìm nàng, nhưng nàng luôn đều ở đó tránh hẳn, lại có sự bảo hộ của Quang Minh giáo hội nên sẽ rất khó tìm được nàng.

"Ti Bích à Ti Bích, chớp mắt mà đã hơn hai năm, nàng còn muốn trốn ta đến bao giờ a." Long Nhất than thở trong lòng, xem ra đợi chuyện ở đây hòa hoãn một chút sẽ phải thân đến Mạc Tây tộc một phen, chẳng biết lão tử nhà Lệ Thanh nói chuyện có dễ dàng không.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm vang lên tiếng gõ, thanh âm Tiểu Y vang lên ở bên ngoài: "Thiếu gia, điểm tâm và hồng tửu người muốn ta đã mang tới đây."

"Ừm, vậy vào đi." Long Nhất vẫn nhắm nghiền đôi mắt.

Tiểu Y nhẹ nhàng đẩy cửa ra, một làn bụi nước thổi tới mặt. Nàng nhìn thấy cánh lưng vạm vỡ chắc nịch của Long Nhất, không nhịn nổi mặt đỏ tim nháy loạn. Nàng bưng khay đồ điểm tâm và hồng tửu đặt xuống cạnh bồn tắm, quay người định rời đi.

"Tiểu Y, xuống đây giúp ta cọ lưng a." Long Nhất mở miệng nói.

Tiểu Y thân hình mềm mại run lên, toàn thân lập tức trở nên khô nóng, gương mặt thanh tú cũng đỏ rực như tỵ máu. Nàng lí nhí ứng tiếng, bàn tay run run lần xuống nút thắt dây lưng.

Y sam rút xuống, Tiểu Y toàn thân trên dưới chỉ còn lại "cặp gọng kính" và chiếc lá tam giác bằng lụa mỏng. Nàng chậm chạp nhúng ngọc túc xuống nước, còn Long Nhất lúc này đã xoay mình úp người lên thành bồn tắm, đưa lưng về phía nàng.

Tiểu Y lấy khăn tắm nhẹ nhàng kỳ cọ tắm lưng rắn chắc của Long Nhất, sự tiếp xúc da thịt khiến nàng nảy sinh cảm giác tê tê dại dại như điện giật.

Long Nhất hớp một chén rượu rồi nhồi một chiếc bánh ngọt mềm

mềm vào miệng, lúng búng nói: "Tiểu Y, kỳ mạnh chút nữa, giúp ta tẩy khí đi."

Tiểu Y hoảng loạn ửng tiếng, tăng thêm khí lực lên tay.

"Ừm, đúng rồi, nào, há miệng ra." Long Nhất nhón lấy một miếng bánh đưa ngược ra sau.

Tiểu Y nở nụ cười ngọt ngào, cúi đầu về trước ngậm lấy chiếc bánh Long Nhất đưa lại, chỉ cảm thấy đây là thứ ngon lành bậc nhất thế gian, vị ngon ngọt lan tỏa khắp cả miệng lưỡi lẫn trái tim.

"Tiểu Y, nàg nói hai ả nha đầu không nghe lời ở Ý Hương lâu giờ đã bị chuột bọ cắn ra thành bộ dạng gì rồi?" Long Nhất cười hỏi.

Tiểu Y cười khúc khích đáp: "E rằng đã sợ đến chếp khiếp rồi, sau này bọn họ phải sợ người đến chết."

"Chẳng lẽ nàg cho rằng kiến, chuột không thể cắn chết người sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Đương nhiên là có thể, nhưng nhìn chung là thiếu gia căn bản không để kiến, chuột đến cắn bọn họ." Tiểu Y cười đáp.

"A, dựa vào cái gì vậy?" Long Nhất nhướn mày hỏi.

"Thiếu gia không phải là người ác độc như thế, bọn họ chỉ là quá tùy tiện, tuyệt không phạm tội tà trời, vì thế khi thiếu gia nói sẽ dùng kiến bọ côn trùng Tiểu Y biết thiếu gia khẳng định là dọa người thôi." Tiểu Y đáp.

"Oa, nàg thật lợi hại, chẳng lẽ ta giả vờ không giống sao, chưa đủ sát khí à?" Long Nhất cười hỏi.

"Không phải, chỉ là ta với thiếu gia có quan hệ huyết kế, cảm giác được mặc dù thiếu gia trên người có sát khí nhưng tim lại không có." Tiểu Y cười đáp.

Long Nhất khẽ mỉm cười, nhận thấy ả thị nữ nhỏ nhắn này càng ngày càng thân thiết.

Tiểu Y kỳ cộ lưng Long Nhất một hồi, đột nhiên dừng lại, lí nhí như muỗi kêu nói: "Thiếu gia, Tiểu Y giúp người kỳ cộ đằng trước a."

"Ồ, được." Long Nhất ứng tiếng, nâng một chén hồng tửu xoay mình lại, trong mắt lướt qua một tia khác thường, nhìn chăm chăm lên tấm hung y bằng lụa mỏng bị nước thấm ướt của Tiểu Y. Chiếc "gọng kính" này mặc vào cũng chẳng khác gì không mặc, thậm chí hai hạt tiểu anh đào màu phấn hồng đều thấy rõ ràng.

Nha đầu này, mua đồ tình thú nội y của Lệ Nhân phường từ khi nào vậy, Long Nhất lẩm bẩm trong lòng.

Còn Tiểu Y nhìn thấy bộ ngực săn chắc cùng tiểu Long Nhất to lớn của hắn, xấu hổ đến nỗi trong đầu hoàn toàn trống rỗng một lúc. Nàng cầm khăn tắm kỳ cộ bộ ngực trắng kiện của Long Nhất, ngọc nữ căng tròn săn chắc tì nhẹ lên tay hắn.

Long Nhất lại chẳng phải là thánh nhân, ngược lại còn rất hiếu sắc, tiểu Long Nhất lập tức bắt đầu nở ra, thuần túy là phản ứng sinh lý bình thường.

"Á, thiếu gia." Tiểu Y hiển nhiên chưa từng thấy qua khúc côn như vậy, hoảng sợ đến nỗi thanh âm run lên.

Long Nhất giật lấy chiếc khăn trong tay Tiểu Y phủ lên đầu tiểu Long

Nhất, nói: "Tiểu Y, nàng ra ngoài đi."

Cặp mắt trong suốt của Tiểu Y lấp lánh. Nàng đứng lên khỏi bồn tắm nhưng cảm thấy hai chân mềm nhũn, lập tức phục xuống người Long Nhất, thân hình mềm mại như phát sốt.

"Thiếu gia, muốn Tiểu Y chứ." Tiểu Y phủ phục trên mình Long Nhất cất giọng run rẩy nói.

Chương 247: Tuyển binh

Dịch: Long Nhất Long Nhất trong lòng rung động, ngửi thấy mùi hương đặc thù trên người Tiểu Y, cảm nhận thân thể mềm mại nõn nà của nàng, dục vọng trong lòng bắt đầu bành trướng mãnh liệt. Hắn do dự một chút rồi cúi đầu ngậm lấy đôi môi Tiểu Y, một bàn tay to lớn khá thô bạo lôi mảnh vải trước ngực Tiểu Y ra, một đôi thỏ ngọc không có gì kìm kẹp lập tức bung ra.

"Ừm, thiếu gia, yêu thiếp." Tiểu Y rên lên, đáp ứng một cách nhiệt tình khiến Long Nhất kinh ngạc. Nàng đã thay đổi hẳn hình tượng lạnh lùng trước đây.

Long Nhất nghe tiếng rên rỉ dịu dàng đó của Tiểu Y, cảm thấy trái tim mềm đi, dục vọng càng như ngựa hoang thoát khỏi dây cương không cách nào dừng lại. Hắn nhắc bổng Tiểu Y đặt lên phiến vân thạch bên cạnh bồn tắm, cúi đầu ngậm lấy một nụ hoa màu phấn hồng của nàng, cảm giác thấy nụ hoa đó từ từ cứng lên trong miệng. Tiểu Y có chút không chịu nổi cong eo lên, đôi tay ngọc ôm đầu Long Nhất ấn chặt vào ngực.

Rốt cuộc, mảnh che đậy cuối cùng của Tiểu Y cũng bị Long Nhất lột ra, toàn thân xích lõa trình diện trước mặt Long Nhất. Hắn có chút kinh ngạc chăm chăm nhìn xuống hạ thể Tiểu Y, nha đầu này ở chỗ đó là một phiến sáng bóng, một cọng cỏ cũng không có. Sao lại vậy chứ. Lần trước khi nàng dùng Tinh túc thiên thể chú thuật với mình đã nhìn thấy thân thể xích lõa của nàng rồi mà. Rõ ràng là có thảm cỏ mượt mà, sao bây giờ lại không có? Chẳng lẽ cạo sạch rồi sao?

Tiểu Y cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của Long Nhất găm vào nơi xấu hổ nhất của nàng, không tự chủ được khép cặp đùi lại, xuân lộ như tơ từ dòng suối nhỏ lấp lánh hiện ra.

"Cò cây chỗ đó của nàng đâu." Long Nhất nhẹ nhàng mơn trớn vùng dưới tiểu phúc của Tiểu Y hỏi, bàn tay truyền lại cảm giác vô cùng trơn mượt, dường như nguyên bản đã là như vậy.

Tiểu Y hé mở cặp mắt, gương mặt rất nhanh đỏ hồng như mặt Quan Vân Trường, lí nhí như muỗi kêu đáp: "Thiếp cũng không biết. Vốn nó đã không có rồi, khó nhìn lắm a?"

"Không hề khó nhìn, thiếu gia rất thích." Long Nhất cười khế nói, bàn tay xuyên vào giữa cặp đùi Tiểu Y bắt đầu khêu gợi.

Chỉ qua một lúc công phu, Tiểu Y có chút không chịu đựng nổi nữa, cặp ngọc thoỉ của nàng không ngừng khép khép mở mở. Nàng hé mở cặp mắt trong suốt mờ ảo như sương khói cầu xin: "Thiếu gia."

Dục vọng của Long Nhất cũng đã đạt tới cực hạn. Hắn áp lên mình Tiểu Y, hạ thể chống lên vùng riêng tư lầy lội của nàng.

Một bóng đen mờ nhạt từ từ ngưng tụ thành hình trong một góc phòng tắm. Hắn nhìn hai người đang phủ lên nhau trong màn hơi nước mờ mịn. Làn khói đen tạo thành hình thể phiêu hốt không ngừng, dường như có vẻ do dự.

Đúng lúc này, tiểu Long Nhất đã đột phá thành công lớp màng mỏng tượng trưng cho trinh tiết đó, còn trong cặp mắt Tiểu Y lại thoáng hiện lệ hoa long lanh, trong đó có nét hạnh phúc cũng có một tia tiếc nuối không thể nói rõ.

"Đau không?" Long Nhất lau đi dòng lệ trên mặt Tiểu Y, ôn nhu hỏi.

Tiểu Y gật đầu rồi lại lập tức lắc đầu, hai chân hai tay như con bạch tuộc quấn chặt lấy hắn. Long Nhất định thay đổi tư thế nhưng Tiểu Y lại không chịu, chỉ muốn Long Nhất nằm sấp trên mình nàng. Nàng nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, Tiểu Y thích như thế này, lần đầu như vậy, đợt lần sau thiếu gia muốn thế nào thì sẽ thế đó." Long Nhất phục trên mình Tiểu Y bắt đầu hoạt động. Hắn tuyệt không phát hiện nơi giao hợp dưới hạ thể bọn họ có quang mang màu trắng sữa mờ ảo chớp hiện.

Bóng đen khẽ thờ dài, bằng âm thanh chỉ mình mới có thể nghe thấy lâu bầu nói: "Phải chăng ta quá tự tư?" Hắn nhìn lại hai người đang ở bên bồn tắm, hóa thành một làn khói đen mỏng manh chui vào trong lòng bàn tay trái Long Nhất.

Xuân ý dày đặc. Hai người bởi vì tâm linh có sự trói buộc về huyết kế cuối cùng đã đạt được sự thăng hoa về mặt tình cảm.

Trời lờ mờ sáng, Long Nhất hé mở cặp mắt, ngắm nhìn Tiểu Y đang say giấc trong lòng nhưng khuôn mặt vẫn mang theo nét cười. Hắn khẽ cười, yêu thương đặt một nụ hôn lên môi nàng, giờ đây nàng đã là nữ nhân của mình.

Hôm nay là ngày Long Nhất tuyển binh mã. Hắn cần phải đến binh doanh sớm để chuẩn bị. Trước đây hắn cần làm gì Tiểu Y đều dậy rất sớm để chuẩn bị cho hắn nhưng hôm nay Tiểu Y vừa làm cô dâu xem ra khó mà dậy nổi. Long Nhất cũng không đành lòng đánh thức nàng, muốn để nàng nghỉ lâu thêm một lúc.

Long Nhất rón rén đi ra khỏi phòng, lúc này Man Ngưu và Lệ Thanh đã dậy từ sớm đang vận động trong viện tử.

"Đi thôi, các người theo ta đi tuyển binh." Long Nhất cười nói.

"Được thôi, nhưng Tiểu Y hôm nay sao còn chưa dậy?" Man Nguru hỏi.

"Nàng ấy mệt, để nàng ngủ thêm một lát đi." Long Nhất đáp.

"Lão đại sao lại biết Tiểu Y mệt?" Man Nguru đần độn hỏi, còn Lê Thanh ở bên cạnh không khỏi lướt qua một tia tiểu ý khó nhận ra. Gã thấy Long Nhất nhẹ chân nhẹ tay rón rén bước ra liền đoán ra đêm qua hai người đã làm ra cái chuyện hay ho gì.

"Đồ đầu trâu nhà người, hỏi làm vậy làm gì." Long Nhất chọi mạnh lên đầu Man Nguru, lớn bước ra khỏi Tây Môn phủ.

Tiểu Y chậm chạp hé mắt, chống tay ngồi dậy, mái tóc dài như áng mây xõa ra, tạo thành một dáng vẻ mỹ lệ khó tả. Cứ ngồi như vậy thật lâu, thật lâu, Tiểu Y mới ngồi thẳng lên, song thủ tạo ra một thủ thế kỳ quái, bố hạ một tầng kết giới trong suốt ở trong phòng. Nếu như Long Nhất có ở đó khẳng định sẽ giật mình chấn kinh, cường độ kết giới của Tiểu Y tuyệt đối không thua với siêu cường kết giới do hấn bố hạ.

Tiểu Y làm rằm niệm một tràng chú ngữ tối nghĩa, vùng rốn sáng lên một chùm quang mang màu trắng sữa nhu hòa, sau đó chậm chậm di chuyển lên trên, cuối cùng miệng nàng hé ra, một viên ngọc màu trắng sữa từ trong miệng nàng lơ lửng bay ra, không ngừng bay lượn trong không trung.

Tiểu Y phức tạp nhìn viên ngọc trong không trung, cặp mắt trong suốt đột nhiên ngập tràn lệ thủy. Nàng lẩm bẩm nói: "Sur phụ, Tiểu Y đã khiến người thất vọng, Tiểu Y không khống chế nổi trái tim mình." Nói xong, Tiểu Y nghiêng răng, song thủ hoa lên, trên người lóe lên một

quầng sáng màu tím nhạt, trong đó ẩn hiện những bùa chú thần bí.

Bỗng nhiên, ngọc chỉ thon dài của Tiểu Y chĩa thẳng về phía viên ngọc trong không trung, lập tức quang mang màu tím trên người như một dải lụa rực rỡ bắn về phía viên ngọc. Viên ngọc tức thì xoay chuyển càng lúc càng mau, đột nhiên phát ra một âm thanh như tiếng rạn vỡ, điểm điểm tinh quang tách ra, phiêu lãng trong không trung khiến căn phòng giống hệt như một tiểu vũ trụ.

Tiểu Y ngừng đầu lên, môi hồng mấp máy càng lúc càng nhanh, quang mang trong cặp mắt trong suốt lưu chuyển không ngừng. Chẳng biết trải qua bao lâu, Tiểu Y toàn thân chấn động, tinh quang trong phòng rào rào rơi xuống, từng hạt từng hạt thấm vào trong thân thể Tiểu Y. Đến lúc mọi thứ đều đã trở lại bình thường, Tiểu Y thân thể mềm oặt tê liệt đổ ụp xuống giường.

oOo

Đầu tiên Long Nhất đến Binh bộ thông báo, lĩnh binh phù điều quân và quân phục Thiên tướng. Có ấn điều binh này, ngoại trừ cấm quân thì trong quân đoàn Long Nhất có thể tùy ý tuyển chọn một vạn năm nghìn binh mã làm thuộc hạ dưới trướng.

Lúc này Tây Môn Nộ đang ngồi trong một căn phòng bí mật ở Tây Môn phủ. Trên tay ông là một phong thư tình báo, chính là do nhi tử Tây Môn Vũ dùng Thiên võng chuyển tới cho ông, trong thư viết lại mối quan hệ mờ ám giữa Thái tử Long Ưng và Dạ phu nhân, thê tử của Dạ Vô Phong.

"Thủ đoạn của Long Chiến được lắm, không ngờ không theo đường lối thông thường. Xem ra cần phải tra xét toàn bộ đám gia đình thân tín bên ta một phen. Dạ gia." Tây Môn Hòa trầm ngâm một hồi. Dạ gia đối với Tây Môn gia tộc lòng trung son sắt, mà Dạ Vô Phong càng

là người tâm phúc của ông. Ông tin tưởng Dạ Vô Phong tuyệt đối không bao giờ phản bội, chỉ là y vô cùng sùng ái thể tử, đối với ả khăng định không có dạ đề phòng, chẳng biết những cơ mật chủ chốt đã bị ả biết hay chưa? Hồng nhan họa thủy a.

Tây Môn Nộ tạm thời không có dự tính hành động gì với Dạ phu nhân, bằng không sẽ đánh rấn động cỏ. Long Chiến có thể dùng mĩ nhân kế (ác, sài Thái tử phải là mĩ nam kế mới phải ^^), há ta lại không biết tương kế tựu kế, chế ra tin tình báo giả chơi đùa các người, xem xem rốt cuộc hươu chết về tay ai.

oOo

"Lão đại, chúng ta đi đâu tuyển binh a?" Trên đường, Man Ngưu hỏi.

Long Nhất cười hắc hắc đáp: "Đến đào góc tường Bắc Đường gia tộc. Thần Ưng và Mãnh Hổ quân đoàn đều thuộc Long Chiến khống chế, gió độc rất lớn. Chỉ có thể đến Thần Phong quân đoàn do Bắc Đường gia tộc khống chế lấy một vạn năm nghìn người vậy."

Quy mô Thần Phong quân đoàn so với mấy đại quân đoàn khác thua kém không ít, xét về tổng thể lực chiến đấu không quá cao. Bất quá nghe nói Thần Phong quân đoàn có một Thần Phong doanh, là đội quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Thần Phong quân đoàn, có đại khái hai vạn nhân mã tả hữu. Bất quá Bắc Đường gia tộc tuyệt đối sẽ không chịu giao người. Binh quyền là chỗ đứng căn bản, không có binh đánh rầm cũng không nổi. Bắc Đường gia tộc hẳn phải biết rất rõ, e rằng chỉ chịu giao đám binh rác rưởi cho hắn mà thôi.

Thần Phong quân đoàn đóng quân ở phía tây Đằng Long thành, nơi đó có rừng thẳm núi cao, là chốn huấn luyện binh sĩ tuyệt vời.

"Binh tốt thế này, lão ngưu ta tới người nào đập nát người đó." Man

Ngưu nhìn đám thủ vệ binh doanh uể oải lười nhác từ đằng xa nhận xét. So với binh doanh của Cường Long quân đoàn thì ở đây căn bản không thể so bì.

Long Nhất lại nhíu mày. Thần Phong quân đoàn do Bắc Đường Đạc con trai của Bắc Đường Hùng chỉ huy, gã là một người vô cùng nghiêm cẩn. Kỳ tướng ắt có kỳ binh, cho dù lực chiến đấu của Thần Phong quân đoàn không thật mạnh mẽ nhưng tuyệt không có khả năng lười nhác uể oải thế này. Bản lĩnh bề ngoài cũng tỏ ra rất khá, sao có thể kém cỏi như vậy chứ?

Khi Long Nhất xuất trình lệnh bài theo viên quan thủ vệ tiến vào binh doanh, khóe miệng hắn lộ ra một tia tiểu ý đầy thâm ý. Hắn có thể cảm giác được bên trong mọi chỗ đều có trạm canh ngầm đan xen kéo dài như võng, hơn nữa ngoài lòng trong chặt, một khi xuất hiện tình huống liền có thể phối hợp hỗ trợ tác chiến, nghĩ lại đám binh ở ngoài sáng đó chính là đám hỏa mù làm mê hoặc người khác. Bắc Đường Đạc dẫn theo một đám tướng lĩnh ra nghênh đón, cất tiếng cười sáng khoái nói: "Tây Môn nhị thiếu gia, lại gặp nhau rồi." Đám tướng lĩnh bên cạnh gã đều kỳ quái nhìn quân đoàn trưởng của mình, gã bình thường đều ăn nói thận trọng, hôm nay trước Tây Môn Vũ lại như biến thành một người khác hẳn.

"Bắc Đường huynh, việc tiểu đệ đến đây có lẽ huynh đã biết rõ rồi."
Long Nhất cười đáp.

Bắc Đường Đạc cả cười: "Đương nhiên. Hôm nay đệ đến Thần Phong quân đoàn của ta là để tuyển binh, vì huynh tự nhiên là không hề phản đối."

"Bắc Đường huynh quả nhiên đúng là huynh đệ tốt, vậy tiểu đệ cũng không khách khí, nghe nói Thần Phong doanh của Thần Phong quân đoàn vũ dũng vô bì, không biết có thể buông thứ mình yêu thích?"

Long Nhất đi thẳng vào vấn đề chính.

Nét mặt vui vẻ của Bắc Đường Đạc cứng đờ. Tên tiểu tử này thật hay a, vừa mở miệng đã muốn cướp lấy quân thủ hạ tinh nhuệ nhất của gã. Gã cười khan hai tiếng nói: "Cái này, đám tiểu tử ở Thần Phong doanh ai ai cũng đều là thứ cứng đầu, rất khó quản giáo, chẳng bằng để vi huynh giới thiệu đám tinh binh khác giao cho đệ."

Chương 248: Bắc Đường Vũ khiêu chiến

"Cứng đầu? Không sao cả, Bắc Đường huynh cũng biết con người ta thích nhất là thu thập những kẻ cứng đầu. Những tên cứng đầu năm xưa ở Đẳng Long thành thấy ta không phải cũng ngoan như một con mèo sao." Long Nhất hắc hắc cười nói. Hắn biết Bắc Đường Đạc khẳng định không đồng ý, nhưng mặc kệ hắn đồng ý hay không dọa唬 trước rồi mới nói chuyện.

Bắc Đường Đạc không ngừng cười khổ, gã nói: "Tây môn thiếu gia, không phải ca ca ta không buông thứ yêu thích được, thật sự là gia phụ đã có lệnh, Thần Phong doanh dù một binh một tốt cũng không thể thiếu."

Long Nhất vừa thấy Bắc Đường Đạc nói đến Bắc Đường Hùng, cũng không muốn phí lời nên nói: "Tạm thời không nói chuyện này nữa, không bằng huynh dẫn tiểu đệ đi thăm Thần Phong quân đoàn như thế nào?"

Bắc Đường Đạc cùng vài vị tướng lĩnh đưa ba người Long Nhất tham quan quân doanh. Lúc này mới là sáng sớm mà đa số binh lính đều đã ra thao trường. Thần Phong quân đoàn cũng giống các quân đoàn khác, cũng chia ra kỵ binh doanh, bộ binh doanh, còn có ma pháp sư doanh, nhưng kỵ binh lại chia ra làm thiết kỵ và khinh kỵ. Bộ binh cũng như vậy chia ra làm bộ binh trang bị nặng và bộ binh trang bị nhẹ.

Long Nhất đi một vòng quanh thao trường, nhận thấy binh lính ở đây cũng chỉ thuộc dạng trung bình, không xuất sắc nhưng cũng không

quá yếu nhược.

"Bắc Đường huynh, sao lại không thấy Thần Phong doanh của Thần Phong quân đoàn a?" Long Nhất nghi hoặc hỏi.

"Ồ, là như thế này, cách huấn luyện của Thần Phong doanh không giống với binh lính bình thường, bọn họ bây giờ đang tập luyện ở bên ngoài." Bắc Đường Đạc cười đáp.

"Chắc Bắc Đường huynh nhất định biết ở đâu, không bằng dẫn tiểu đệ đi mở rộng tầm mắt." Long Nhất cười nói, hẳn thật muốn nhìn xem phương pháp huấn luyện tinh nhuệ của Thần Phong doanh rốt cuộc là như thế nào.

Bắc Đường Đạc không chối từ, lập tức sai người dẫn đến vài con chiến mã, cùng Long Nhất đi đến chỗ huấn luyện của Thần Phong doanh.

Càn Khôn Đại Nã Di của Long Nhất tốc độ so với chiến mã nhanh hơn nhiều lần nhưng hẳn không muốn đi quá nhanh sợ những người khác theo không kịp vì vậy đành phải cưỡi ngựa cùng họ.

Những con chiến mã này tốc độ cũng không tệ, trong chốc lát đã đi vào trong một sơn cốc, xa xa đã nghe được tiếng hô chém giết cùng với tiếng gầm rú của ma pháp với khí thế ngút đến tận trời.

Long Nhất không đợi Bắc Đường Đạc nói, liền bay vọt lên khỏi chiến mã, như một làn khói nhẹ lướt vào trong. Tốc độ nhanh như thế làm cho Bắc Đường Đạc cùng với đám tướng lĩnh thấy mà há mồm trợn mắt.

Long Nhất bay đến sơn cốc, liền nhìn thấy trong sơn cốc có hai phe binh lính đang ở thế đối chiến, trông hình thức đúng là đang diễn tập,

mà lúc này cũng đã gần đến hồi kết. Một bên mặc giáp trắng đang đánh cho bên mặc giáp đen đến hoa rơi nước chảy, thất bại thảm hại. Kỵ binh, bộ binh cùng ma pháp sư ba binh chủng phối hợp như mây trôi nước chảy, cảm giác như không hề ngưng trệ, tuy nhiên những chiến thuật được áp dụng lại quá truyền thống. Kẻ chỉ huy đúng là cũng có vài phần bản lĩnh, nếu sự hiểu biết của hắn rộng hơn một chút thì tốt, dẫu sao hắn cũng có tiềm chất của một danh tướng.

Lúc này mấy người Bắc Đường Đặc ở phía sau đã đi vào trong sơn cốc, còn Long Nhất cũng nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Thấy Bắc Đường Đặc tới, tất cả binh lính không phân biệt là giáp trắng hay giáp đen toàn bộ nhanh chóng tập hợp, ngoại trừ số ít người bị thương nghiêm trọng trong lúc diễn tập.

Một tướng quân toàn thân bao phủ trong bộ khôi giáp màu trắng cưỡi một con chiến mã trang bị thiết giáp phi tới. Có lẽ quân sĩ bên giáp trắng là do hắn ta chỉ huy.

Vị tướng quân này nhẹ nhàng tung mình xuống ngựa, ánh mắt vừa lướt qua ba người chủ tớ Long Nhất chợt khẽ run lên, sau đó hướng về Bắc Đường Đặc khom thân, cất giọng trong trẻo nói: "Thuộc hạ Bắc Đường Vũ tham kiến quân đoàn trưởng. Chẳng biết quân đoàn trưởng đến có chuyện gì quan trọng?"

"Bắc Đường Vũ!" Long Nhất vừa nghe ra thanh âm trong trẻo này rất quen thuộc, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Bắc Đường Đặc cười khổ hai tiếng, nói: "Chính là tiểu muội của ta. Thần Phong doanh là do nó thống lĩnh. Đệ muốn mang người của Thần Phong doanh đi chỉ sợ tiểu muội ta một người cũng không đáp ứng."

Lúc này, Bắc Đường Vũ cởi bỏ chiếc mũ sắt, lộ ra khuôn mặt thiên kiều bá mị, phối hợp cùng với bộ bạch sắc khôi giáp nặng nề càng tạo nên nét phong vị riêng. Cặp mắt nàng nhìn Long Nhất như tóe lửa, nói: "Người muốn cướp Thần Phong doanh của ta đi à, không có cửa đâu."

"Không ngờ Bắc Đường tiểu thư lại là một anh thư nữ kiệt, thật sự khiến cho ta sinh lòng bội phục. Nói thật, nàng mặc bộ chiến giáp này nhìn thuận mắt hơn so với vận lễ phục tối qua." Long Nhất cười hắc hắc, bất ngờ chuyển hướng đề tài câu chuyện.

Bắc Đường Vũ hơi thở như bị ứ đọng, nhớ tới sự việc tối hôm qua đột nhiên cảm thấy xấu hổ, khí thế nhất thời giảm đi vài phần. Nhưng rất nhanh thần sắc nàng biến hóa trở lại, khôi phục lại vẻ mặt hờ hững.

"Mặc kệ người nói cái gì, Thần Phong doanh một binh một tốt cũng không thể mang đi." Bắc Đường Vũ lạnh lùng nói ánh mắt đối chọi với cái nhìn trêu tức của Long Nhất nhưng chỉ trong chốc lát đã bị đánh bại. Sự việc hai người tối qua cùng thưởng thức cảnh xuân cung, hơn nữa lại có hành động kích tình gián tiếp với hấn khiến nàng trở nên yếu thế trước mặt hấn.

Long Nhất hắc hắc cười. Thần Phong doanh có thể coi như là một quân đoàn cỡ nhỏ, có sự phối hợp của các loại binh chủng, ngay đến ma pháp sư đã có đến ba trăm nhân mạng. Nhưng Long Nhất cũng tuyệt không phải là nhất định muốn có Thần Phong doanh. Đối với hấn mà nói, hấn chỉ cần mấy tháng trời là đủ huấn luyện nên một đội quân chiến lực vượt quá cả Thần Phong doanh. Vấn đề khó nhất chính là ma pháp sư, bởi vì các binh chủng khác hấn có thể sử dụng phương pháp huấn luyện vượt trội để tăng cường, nhưng chức nghiệp ma pháp sư này thật sự không thể chế tạo theo số lượng

được.

"Nếu ta nói ta nhất định muốn thì sao? Trong tay ta là ý chỉ của hoàng đế bệ hạ, chẳng lẽ các người muốn kháng chỉ." Long Nhất cười nhìn về phía hai huynh muội Bắc Đường Đạc cùng Bắc Đường Vũ.

Bắc Đường Đạc nghiêm sắc mặt , nói: " Bắc Đường gia tộc Chúng ta đối với bệ hạ tuyệt đối trung thành, sao có thể dám kháng chỉ? Bệ hạ nói người có quyền đến các đại quân đoàn tuyển binh, cũng lệnh cho các đại quân đoàn cùng phối hợp. Thần Phong quân đoàn chúng ta cũng đáp ứng điều đó, ngoại trừ Thần Phong doanh, cho người tùy ý chọn lựa, cũng không xem như là kháng chỉ, cho dù người bảm báo với bệ hạ thì cũng không có tác dụng."

Long Nhất trong lòng đương nhiên hiểu rõ, chỉ cần Bắc Đường Đạc không chịu giao người, cho dù kiện lên tận trời cũng không có tác dụng. Hắc hắc hắc cười nói: "Cái này ta đương nhiên biết, chẳng qua thấy quân đội Thần Phong doanh tinh nhuệ như vậy lại do một nha đầu ngốc không hiểu chuyện thống lĩnh, trong lòng có chút không phục thôi."

Vẻ mặt lãnh đạm của Bắc Đường Vũ ngay tức khắc thay đổi. Nàng có thể chịu đựng được nhiều chuyện, nhưng không thể chịu được người ta nói nàng không biết cầm quân, vấn đề này đụng đến lòng kiêu hãnh của nàng. Nàng giờ như một con mèo bị dẫm phải đuôi, phẫn nộ nói: "Ta không biết điều binh? Lúc ta gia nhập quân đội người còn đang lang thang ngoài đường khi nam hiệp nữ, hoang dã vô đạo. Người dựa vào cái gì nói ta không biết dụng binh?"

Long Nhất nhìn khuôn mặt đỏ lên vì phẫn nộ của Bắc Đường Vũ trong lòng có chút không hài lòng. Thật ra nữ nhân này cũng có tài năng cầm quân, cho dù nàng cố gắng đạt tới cảnh giới tâm tĩnh lặng

như nước nhưng vừa nói đến đúng chỗ nhược nàng như mất đi tinh táo, vẫn còn rất non nớt a.

"Nói nàng không làm được nàng chính là không làm được. Phe bạch giáp nàng thống lĩnh về tổng thể trình độ đều cao hơn phe hắc giáp không ít, lại tốn bao nhiêu khí lực như vậy mới giải quyết được đối phương, có mà đưa trẻ lên ba cũng hơn nàng a." Long Nhất khinh thường cười đáp.

"Người ... người ...!" Bắc Đường Vũ chỉ vào Long Nhất, tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

Bắc Đường Đạc giữ chặt Bắc Đường Vũ, nhẹ giọng khiển trách:
"Bình tĩnh, bình tĩnh, sự tinh táo thường ngày của muội đâu mất rồi."

Bắc Đường Vũ ngẩn ra, như được dội một gáo nước lạnh đột nhiên thông suốt trở nên tinh táo lại. Cơ giận vừa bùng nổ như sấm chớp của nàng lại là nàng đó sao? Từ nhỏ phụ thân đã dạy dỗ huynh muội bọn họ, phẩm chất trọng yếu của một vị tướng chính là gặp biến không hoảng, dưới mọi tình huống nội tâm đều phải bình lặng, có như vậy mới có thể đặt ra các câu hỏi rõ ràng cho những vấn đề phát sinh nhờ vậy có thể giải quyết được vấn đề nhanh nhất. Những câu nói đó đã khiến cho nàng từ nhỏ lập chí trở thành một danh tướng của đại lục lấy đó làm 'kim chỉ nam', bất kể lúc nào đều đem tâm tình của mình cất giấu ở chỗ sâu kín nhất, trước mặt mọi người luôn dùng một bộ mặt thờ ơ để ngụy trang.

"Tây Môn thiếu gia, người nói như vậy hình như người hiểu biết về vấn đề này rất rõ, nếu như thế ta thật muốn lĩnh giáo một chút." Bắc Đường Vũ đã khôi phục lại sự tinh táo, nhưng lòng hiếu thắng không cho phép nàng để chuyện này kết thúc như vậy. Nàng muốn cho kẻ hỗn đản chẳng biết trời cao đất rộng này hiểu rõ, nàng tuyệt không phải là dạng không có khả năng như lời hắn nói.

Long Nhất cười hắc hắc, nói: "Ta cũng chẳng keo kiệt gì mà không chỉ giáo cho nàng vài chiêu. Chỉ là không có chút tiền cược thì ta rất khó mà nổi hứng lên được."

Bắc Đường Vũ nghiêng răng, hừ giọng: "Nếu ngươi thắng, ta đảm bảo sẽ giao năm ngàn binh sĩ của Thần Phong doanh cho ngươi."

"Thật chứ?" Long Nhất nheo mắt cười nói.

"Đương nhiên, Bắc Đường Vũ ta trước nay luôn nhất ngôn cửu đỉnh." Bắc Đường Vũ lạnh lùng đáp.

"Được, mặc dù hơi ít nhưng thôi, bồi tiếp nàng luyện tay chân vậy." Long Nhất cười nói.

Lúc này Bắc Đường Đạc nắm chặt cánh tay Bắc Đường Vũ thấp giọng quát: "Tiểu muội, ngươi làm gì vậy?"

"Đại ca. Nếu muội nhớ không lầm, muội có quyền làm thế mà." Bắc Đường Vũ nhìn Bắc Đường Đạc đáp một cách kiên quyết.

Bắc Đường Đạc thở dài một hơi, buông cánh tay ra, trong ánh mắt lướt qua một tia quang mang kỳ quái, chẳng phải là bất mãn, ngược lại trong đó lại có chút hài lòng.

Long Nhất không bỏ qua thần sắc vừa lóe lên đó của Bắc Đường Đạc, trong lòng nổi lên chút nghi hoặc. Hắn không hiểu Bắc Đường Đạc rõ ràng kiên trì phản đối giao Thần Phong doanh cho hắn, nhưng vừa mới đây thần sắc của hắn thật sự không hề phù hợp. Long Nhất dám cam đoan mình tuyệt đối không phải hoa mắt.

Đang suy nghĩ thì Bắc Đường Vũ lạnh lùng nói: "Tây Môn Vũ, ngươi

không phải mới vừa nói trình độ phe bạch giáp do ta chỉ huy cao hơn phe hắc giáp sao? Bây giờ ta thống lĩnh phe hắc giáp, người thống lĩnh phe bạch giáp, chờ xem kẻ nào mới là vô dụng."

Long Nhất liên tiếp xua tay, đáp: "Không được, không được, cái này tuyệt đối không được."

"Chẳng lẽ người không dám, không dám thì hãy bò về đi ở lại chỉ càng thêm xấu hổ." Bắc Đường Vũ chế nhạo.

Trong mắt Long Nhất loáng qua một tia sát khí, còn chưa kịp mở miệng, Man Ngưu cùng Lê Thanh ở phía sau cũng là chịu không được người khác vũ nhục thiếu gia nhà mình như vậy, lắc mình một cái liền hướng Bắc Đường Vũ vọt đi.

Mà đội cận vệ phía sau Bắc Đường Vũ cũng vọt lên bảo vệ vị nữ tướng bọn họ rất kính trọng đó.

"Lê Thanh, ta đến giáo huấn con mẹ trẻ này còn người đuổi những kẻ vớ tay vớ chân không biết tốt xấu này." Man Ngưu rống lên, Lục Ngọc Tài Quyết mang theo uy lực kinh người bổ về phía Bắc Đường Vũ. Theo Long Nhất lâu như vậy, gã cũng trở nên hung hăng không ít, ngay cả câu chửi con mẹ trẻ rất nặng này cũng học được.

Bắc Đường Đạc kinh ngạc nhìn Long Nhất, thấy hắn không đứng ra ngăn cản, ngược lại đôi mắt còn có chút tiểu ý ung dung nhìn sự việc xảy ra. Sự tình phát sinh kế tiếp làm cho Bắc Đường Đạc trong lòng rung động như gặp phải sóng to gió lớn. Gã thấy tiểu muội bị chiến sĩ Thú nhân tộc kia bức cho cuống quít lui về phía sau, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có. Cái này còn có thể đổ cho là kết quả của món thần khí gã đang cầm, nhưng kinh hãi hơn là tên thanh niên Mạc Tây tộc ứng phó với hơn mười cận vệ có danh tiếng mà thật sự lại như tiểu hài tử đang vui đùa, thủy hệ ma pháp cùng đấu khí kết hợp

một cách xảo diệu làm cho từng tên cận vệ ngã xuống. Trình độ ma pháp-võ công song tu đến mức này thật sự hẳn chưa từng được nghe qua.

Keng một tiếng, cự kiếm trong tay Bắc Đường Vũ bị Man Ngưu đánh tan thành từng mảnh nhỏ. Cây côn lục sắc to lớn dừng lại ngay trước trán nàng, ngay cả sợi dây buộc tóc cũng bị chấn nát, mái tóc đen tuột ra tung bay trong gió.

Mà bên kia trận chiến cũng đã chấm dứt. Lệ Thanh sau khi khiến mấy người cận vệ trở thành cột băng tiêu sái quay trở lại phía sau Long Nhất.

"Còn dám vũ nhục lão đại của ta lần nữa, ta chấn nát cái đầu của ngươi." Man Ngưu thu hồi Lục Ngọc Tài Quyết một cách hung tợn, một chút cũng không tỏ ra thương hoa tiếc ngọc.

Lúc này cả Thần Phong doanh thật sự đã nổi trận lôi đình. Bọn họ thấy chủ soái bị nhục, cũng không nhẫn nhịn được, đều vọt tới đoàn đoàn vây quanh ba người Long Nhất, đao thương trong tay như rừng chỉ vào bọn họ, còn ma pháp sư ở phía sau cũng bắt đầu chuẩn bị ma pháp công kích.

Bắc Đường Đạc vẫn không lên tiếng. Gã thật sự không nghĩ tới hai thủ hạ của Long Nhất lợi hại như vậy, hơn nữa lại hết lòng trung thành với hắn.

Bắc Đường Vũ lấy lại tinh thần, vừa rồi còn nghĩ mình sẽ chết dưới một côn của tên Thú nhân tộc, lúc này thấy Long Nhất đang mỉm cười nhìn nàng, tựa hồ một chút cũng không quan tâm đến sát khí của hai vạn binh lính Thần Phong doanh đang vây quanh hắn.

"Toàn bộ lui ra." Bắc Đường Vũ vung tay lên, nghiêng răng nhìn Long

Nhất.

"Tây Môn Vũ, người tốt cuộc có so tài với ta không." Bắc Đường Vũ nói tiếp.

"So tài, ta chưa có nói là không so." Long Nhất hắc hắc cười đáp.

"Nhưng chẳng phải vừa rồi người nói không được còn gì." Bắc Đường Vũ cố gắng khống chế cơn tức giận nói.

"Ồ, ta nói không được là bởi vì như vậy có vẻ bắt nạt người quá. Như vậy đi, nàng tùy tiện phân phối cho ta hai ba trăm người là được, không người khác lại cho rằng ta khi dễ nữ hài tử." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Tây Môn Vũ, người. cái này do chính người nói đấy nhé, nếu người thua người phải bò quanh Đẳng Long thành một vòng, vừa bò vừa kêu to Tây Môn Vũ là con lợn." Bắc Đường Vũ đè nén tâm trạng nộ hỏa, hung hăng trừng mắt nhìn Long Nhất.

"Không có vấn đề gì." Long Nhất sáng khoái đáp ứng.

Thế nhưng thái độ này ngược lại làm cho Bắc Đường Vũ ngạc nhiên. Chẳng lẽ Tây Môn Vũ có thể không cần để ý đến thể diện của Tây Môn gia tộc sao? Dùng hai trăm người đánh lại hai vạn người của nàng, đây rõ ràng là thua chắc.

"Tây Môn thiếu gia, người có muốn cân nhắc lại hay không, việc này không thể đùa được đâu." Bắc Đường Đặc lo lắng nói với Long Nhất. Gã cũng không tin Long Nhất dẫn hai trăm người có thể đối kháng cả Thần Phong doanh, dùng kị binh tấn công cũng chỉ cần một cái nháy mắt là đủ xong đời.

"Bắc Đường huynh không cần lo lắng, hai trăm người đối với ta còn nhiều quá." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Thấy Long Nhất nói như vậy, Bắc Đường Đạc cũng không nói thêm cái gì nữa, việc này là tự do hẳn chuốc lấy. Gã thật muốn xem Long Nhất dùng hai trăm người chống lại hai vạn binh của tiểu muội gã như thế nào.

Kỳ thật Long Nhất biết, chiến đấu với hai vạn người không thể so sánh được với việc chiến đấu với vài chục vạn người. Muốn gây ảnh hưởng với vài chục vạn người cần phải chế tạo rất lớn mới có thể thành công, còn gây ảnh hưởng với hai vạn nhân mã cũng không quá khó khăn.

Các loại ý niệm xoay chuyển trong đầu Long Nhất, khóe miệng mỉm cười lộ ra một tia gian trá.

Chương 249: Toàn quân tan nát

Dịch: Long Nhất Bắc Đường Vũ thấy vẻ mặt Long Nhất lộ ra nét cười quỷ dị, trong lòng không khỏi run lên, một dự cảm không tốt theo đó nổi lên. Nàng lúc lắc đầu, cố gắng đè nén cảm giác đó xuống, lòng thầm nghĩ hẳn chỉ có hai trăm người, không thể nào có chuyện hai vạn người lại có thể thua hai trăm người của hắn.

"Tây Môn Vũ, ngươi đi tuyển người đi, tùy ý ngươi chọn." Bắc Đường Vũ lạnh lùng nói với Tây Môn Vũ.

"Chọn nàng không biết có được không?" Long Nhất mỉm cười chọc Bắc Đường Vũ. Nhớ lại màn hương diễm đêm qua, cũng nhớ tới thân thể mềm mại của Bắc Đường Vũ, trên mặt hắn chợt hiện nét dâm đãng.

Bắc Đường Vũ trông thấy dáng vẻ đó của Long Nhất, làm gì chẳng biết trong đầu hắn đang có ý nghĩ xấu xa gì, vừa xấu hổ vừa tức giận quắc mắt nhìn hắn, nghiến răng nói: "Ngươi nói gì?"

Long Nhất cười hi hi, tiến đến bên nàng hạ giọng: "Pháo hoa đêm qua rất đẹp, đúng không?"

Lập tức Bắc Đường Vũ toàn thân run lên, gấp gáp liếc nhìn xung quanh, thấp giọng nạt: "Nếu ngươi dám nói nhăng ta sẽ cắt lưỡi ngươi đó."

"Ta nói nhăng sao? Trong lòng nàng không phải là hiểu rất rõ a."
Long Nhất khẽ cười đều giả, chúm miệng thổi nhẹ một hơi vào tai Bắc Đường Vũ, cảm nhận thấy thân thể nàng khẽ run rẩy. Có lẽ, chuyện đêm qua đối với nàng mà nói đã trở thành khắc cốt ghi tâm a.

Bắc Đường Vũ thiếu chút nữa nghiêng đến vỡ cả hàm răng, xấu hổ tới mức muốn tự sát. Nàng quay đầu nhìn về phía binh sĩ đang tập kết ở đằng xa, thấp giọng nói: "Ta đã sớm nói rồi, chuyện đêm qua ta chỉ coi như là bị chó cắn, người thấy đắc ý thì cứ việc đem chuyện đó tuyên dương ra ngoài." Nói xong, Bắc Đường Vũ hất mặt đi về phía Thần Phong doanh.

Long Nhất mỉm cười, quay lại nhún vai trước ánh mắt dò hỏi của Bắc Đường Đạc rồi đi theo Bắc Đường Vũ.

Nhìn vẻ mặt bất thiện của đám binh lính Thần Phong doanh, Long Nhất tuyệt không để ý. Hắn ngay từ đầu đã chẳng chút hy vọng đám gia hỏa không hề một lòng một dạ với hắn này có thể giúp chuyện gì. Ngay cả khi một vạn chống lại một vạn mà bọn chúng không chịu phối hợp thì chuyện thua trận đã được định trước, chẳng thà càng ít lại càng hay.

Long Nhất quét ánh mắt qua đám binh sĩ giáp đen yếu thế, lựa chọn ra những binh sĩ bất đắc chí nhất trong đám Thần Phong doanh đó. Có thể bọn họ còn mang lại một chút hiệu quả.

"Người, người, người, thêm mấy người các người, bước lên cho ta."
Long Nhất chỉ loạn một hồi, rất nhanh đã tuyển xong hai trăm người.

Bắc Đường Vũ nhìn Long Nhất với vẻ khó hiểu. Những người Long Nhất chọn ra nàng chẳng có ấn tượng với ai cả vì vậy khẳng định đó chỉ là đám thấp kém trong Thần Phong doanh. Nhãn quang tên gia hỏa này chẳng lẽ lại có vấn đề. Nàng ban đầu cứ nghĩ rằng Long

Nhất sẽ chọn lựa một số ma pháp sư cùng một số binh sĩ tinh nhuệ cường hãn, nào ngờ được hãn lại chỉ chọn những binh sĩ chưa từng nghe tên biết mặt. Mặc dù đám binh sĩ này đều đã được tuyển chọn kỹ càng từ hàng ngũ lính phổ thông nhưng trong Thần Phong doanh vẫn là đám kém cỏi nhất.

"Chọn xong rồi." Long Nhất cười nói với Bắc Đường Vũ.

"Người thật sự chọn bọn họ." Bắc Đường Vũ nhin không được hỏi, cũng chẳng hiểu mình mắc chứng thần kinh gì. Hãn chọn binh sĩ kém cỏi nhất thì liên quan gì tới nàng cơ chứ, nàng lẽ ra phải nên cao hứng chứ?

"Không sai, bọn họ là những binh sĩ tốt nhất." Long Nhất chỉ đám binh lính sau lưng mình đáp với giọng quả quyết.

"Nếu đã như vậy, người hãy đi chuẩn bị đi, một giờ sau sẽ bắt đầu." Bắc Đường Vũ lạnh lùng nói, sau đó ra lệnh với đám lính đứng sau lưng Long Nhất: "Bắt đầu từ giờ, các người phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Tây Môn Vũ, hãn lệnh cho các người làm gì các người cứ thế mà làm, rõ chưa?"

"Rõ." Hai trăm người đồng thanh hô vang. Quân lệnh như sơn, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của binh sĩ. Bất quá sĩ khí của họ lại tuyệt không cao như vậy. Đây là một trận chiến cầm chắc thất bại, bọn họ căn bản không có niềm tin chiến thắng, bởi vì sự chênh lệch giữa hai bên thật sự quá lớn.

Long Nhất dẫn hai trăm binh sĩ đó đi về phía trận địa đối diện.

"Các người nói xem thiếu gia các người có thể thắng sao?" Bắc Đường Vũ đang quan chiến ở bên ngoài tiến lại gần Man Ngưu và Lệ Thanh hỏi.

"Đương nhiên là thắng." Man Nguu không hề do dự đáp. Gã theo Long Nhất một thời gian dài như vậy nên có một niềm tin mù quáng đối với Long Nhất, cho rằng chuyện lớn bằng trời rơi vào tay hắn cũng sẽ có được cách giải quyết hoàn mỹ.

Còn Lệ Thanh ngắc ngư một hồi. Hắn mới theo Long Nhất chưa lâu, mặc dù đã kiến thức qua thực lực của Long Nhất, nhưng đối với cuộc so tài mà lực lượng chênh lệch nhau quá xa này chỉ đành bảo lưu thái độ. Hắn dù sao cũng là người hầu của Long Nhất, chỉ cần thiếu gia có nguy hiểm hắn sẽ phấn đấu quên mình để trợ giúp.

"Người làm sao biết được Tây Môn Vũ sẽ thắng?" Bắc Đường Đạc thấy có chút hứng thú hỏi.

"Bởi vì lão đại từ trước tới giờ chưa từng thua bao giờ." Man Nguu lớn tiếng đáp, trong cặp mắt trâu lộ ra ánh mắt sùng bái.

"Ồ." Cặp mắt Bắc Đường Đạc lấp loáng, cũng chẳng biết đang nghĩ tới điều gì.

Long Nhất quay mình lại, nhìn hai trăm binh sĩ Thần Phong doanh đang tỏ rõ dáng vẻ buông xuôi, chậm rãi cất tiếng: "Các ngươi là đồ rác rưởi biết chưa?"

Hai trăm binh sĩ run lên, lập tức phẫn nộ quắc mắt nhìn Long Nhất. Vừa rồi hắn còn nói họ là binh lính tốt nhất mà.

"Gì mà nhìn ta dữ vậy? Không lẽ ta nói sai sao? Các ngươi nhớ lại coi lúc vừa rồi ta chọn các ngươi thì chủ tướng Bắc Đường Vũ và đồng đội của các ngươi có biểu tình thế nào, chẳng phải là muốn nói các ngươi quá rác rưởi sao?" Long Nhất chăm chú nhìn đám quân cất tiếng cười hắc hắc.

Hai trăm tên lính siết chặt nắm tay. Bọn họ bình thường cũng là đám người bị coi thường nhất tại Thần Phong doanh, bình thường đều rất tự ti, cho rằng trong danh sách thải loại thực hiện hai năm một lần nhất định không thể thiếu tên bọn họ. Đến lúc bị trả về đội cũ khẳng định là rất mất mặt, lại nhớ tới ánh mắt của Bắc Đường Vũ vừa rồi không khỏi cùng thờ dài ảm đạm.

"Nhưng mà, vừa rồi ta nói rằng các người là những binh sĩ tốt nhất cũng tuyệt chẳng sai." Long Nhất thấy đã đến đúng lúc, vì thế nên lại nói tiếp.

Hai trăm tên lính nghi hoặc nhìn Long Nhất. Với chỉ số thông minh của họ thật sự rất khó hiểu rõ tên gia hỏa ác danh như cồn này muốn nói điều gì.

"Thật ra trên thế giới này không có người nào là đồ cặn bã. Quan trọng là thái độ của đương sự. Nếu như tự mình cho mình là đồ rác rưởi thì quả thật đúng là đồ rác rưởi. Nếu như tự cho rằng mình có thể làm kẻ bề trên, vậy thông qua nỗ lực sẽ nhất định làm được." Long Nhất dùng giọng nói trầm thấp rủ rỉ bên tai hai trăm binh sĩ. Thái độ quyết định tất cả. Hẳn bước đầu phải quán thông thái độ đối nhân xử thế của bọn họ.

Có thể bước chân vào Thần Phong doanh dĩ nhiên không phải là những tên ngốc. Hai trăm binh sĩ bắt đầu nghiền ngẫm lời nói của Long Nhất. Thái độ quyết định tất cả. Lời vàng ý ngọc như vậy bọn họ chưa từng được nghe qua, hôm nay được Long Nhất nói ra với ngữ khí mê hoặc, khiến cho từ tận trong đáy lòng cảm thấy vô cùng chính xác, cùng nhìn Long Nhất với nhãn thần tràn đầy kỳ vọng.

"Bây giờ các người nói cho ta hay, các người nguyện ý làm kẻ cặn bã sao?" Long Nhất chậm rãi hỏi.

"Không nguyện ý." Hai trăm lính đồng thanh hô.

"Hô to lên, các người chưa ăn đủ no sao?" Long Nhất hét lên.

"Không nguyện ý." Hai trăm binh sĩ lại hô vang.

"To nữa lên, cho tất cả mọi người cùng biết." Long Nhất tỏ ra vẫn chưa thỏa mãn.

"Không nguyện ý!" Lần này hai trăm tên lính dồn hết hơi sức rống lên, chỉ cảm thấy lòng tin của mình theo tiếng rống vang đó cũng bắt đầu phình lên nhanh chóng.

Bắc Đường Vũ cùng đám binh sĩ Thần Phong doanh phía sau nàng ngạc nhiên ngó sang trận địa đối diện, không rõ Long Nhất nói cái gì mà làm cho hai trăm tên lính nằm trong danh sách thải loại lại có thể hưng phấn đến vậy.

Bắc Đường Đặc lại càng cực kỳ kinh hãi. Thân là quân đoàn trưởng Thần Phong quân đoàn, gã thừa hiểu sĩ khí của hai trăm binh sĩ kia đã đề cao đạt tới mức cực điểm. Đối với việc Long Nhất chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã có thể làm cho hai trăm binh lính đang có tâm tình cực kém lại sản sinh ra được niềm tin mãnh liệt, hẳn cảm thấy sợ hãi bởi vì hẳn nhận thấy bản thân mình làm không nổi. Tên gia hỏa này quả thực không thể xem thường a.

Nhìn đám lính đã hoàn toàn thay đổi cả về diện mạo lẫn tinh thần, Long Nhất nở nụ cười hài lòng nói: "Rất tốt, giờ đây dạng tâm trạng này của các người chính là tâm trạng của hạng binh sĩ xuất sắc nhất. Hôm nay các người có thể cho là ta không biết tự lượng sức, nhưng ta phải cho các người hiểu rằng, chiến tranh tuyệt không chỉ dựa vào số lượng mà thủ thắng. Trước hết các người phải thống nhất ở điểm

này."

"Rõ." Đầu óc của hai trăm binh lính vừa tiếp nhận sự kích lệ đang trong lúc hưng phấn cực độ nên đối với những lời nói của Long Nhất dĩ nhiên cứ thế mà tiếp thu hoàn toàn.

"Rõ rồi thì tốt. Bây giờ thời cơ của các ngươi đã tới. Chỉ cần hôm nay đánh thắng một trận này, cả quân đoàn này từ trên xuống dưới không một ai dám coi thường các ngươi nữa." Long Nhất cười nói.

Hai trăm binh sĩ nhìn Long Nhất đầy kỳ vọng, siết chặt binh khí trong tay, nghĩ tới sau này đã có thể nở mặt nở mày trước mặt đám người vẫn xem thường bọn họ liền có cảm giác vô cùng hưng phấn.

Long Nhất thấy phía bên kia Bắc Đường Vũ đã chuẩn bị gần xong, liền nở nụ cười kì quái nói: "Bây giờ các người cùng đi chuẩn bị nhặt một đồng đá lại đây."

Nhặt đá? Mặc dù có chút kỳ quái trước mệnh lệnh của Long Nhất nhưng hai trăm binh sĩ đó vẫn trung thành đi chấp hành mệnh lệnh.

Một giờ đồng hồ trôi qua rất nhanh. Phía trận địa của Long Nhất đã hiện lên một đồng đá lớn. Đương nhiên những hòn đá đó đều đã bị Long Nhất động thủ cướp qua.

Sơn cốc này rất lớn, khoảng cách trận địa giữa hai bên ước chừng tám dặm. Mặc dù Bắc Đường Vũ tuyệt đối tin tưởng vào phe của mình nhưng nàng cũng hiểu rõ đạo lý kiêu binh tất bại, biết người biết ta. Bí quyết trăm trận không thua nàng cũng nắm rõ, vì thế để thăm dò Long Nhất đang làm gì, nàng liền phái một tiểu đội trinh sát tiến lên do thám.

Báo cáo của tiểu đội trinh sát khiến Bắc Đường Vũ nghi hoặc vô

cùng. Long Nhất khuôn đá làm gì chứ? Chẳng lẽ quả thực muốn dùng để ném a. Nàng cũng biết chắc Long Nhất căn bản không hề giấu giếm điều gì bởi vì tiểu đội trinh sát nàng phái đi đã tiếp cận sát tới nơi mà Long Nhất không hề có phản ứng gì. Thậm chí có vài tên trong tiểu đội trinh sát sau đó còn trực tiếp chạy vào trong trận địa của Long Nhất, chỉ cách bọn họ có vài mét để quan sát, kết quả mọi người đều coi đám trinh sát đó như không khí, ngay cả mí mắt cũng không buồn nhấc lên nhìn, cứ như toàn là đá cả lũ vậy.

"Tướng quân, ta nghĩ Tây Môn Vũ căn bản là đang cố tình giờ trò mê hoặc làm cho chúng ta bần khoản trong lòng. Chúng ta cứ trực tiếp dùng kị binh doanh xông tới giải quyết gọn là xong." Viên tham mưu của Thần Phong doanh phân tích.

Bắc Đường Vũ tú mi nhíu lại suy tư một hồi, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không ra Long Nhất đáo để muốn làm gì. Có lẽ đúng là hắn cố tình gây mê hoặc a, mấy viên gạch nát lại có thể ngăn cản kị binh cường mãnh sao?

"Nghe lệnh, quang hệ ma pháp sư tiến hành ma pháp tăng cường bảo vệ cho kị binh doanh." Bắc Đường Vũ ra mệnh lệnh đầu tiên.

Lập tức, một phiến quang mang màu trắng ngà sáng lên. Đây là loại quang minh bảo vệ của quang hệ ma pháp, có thể giúp giảm bớt thiệt hại, bình thường trước khi kị binh xung phong đều dùng quang hệ ma pháp tăng cường bảo vệ.

"Kị binh doanh đột kích đánh bọc sườn địch, bộ binh khẩn trương theo phía sau, ma pháp sư ở hậu phương nghe lệnh hành sự." Bắc Đường Vũ lại mau chóng ra mệnh lệnh tấn công.

Theo lệnh của lính truyền tin, cờ lệnh phát lên, năm ngàn kị binh Thần Phong doanh đã chuẩn bị sẵn sàng dàn thành đội hình cánh

quạt bắt đầu xung phong. Quãng đường tám dặm đối với kỵ binh mà nói chỉ là chuyện trong nháy mắt, đúng là tốc độ đã đạt tới thời khắc tấn công.

Âm thanh rầm rập rung chuyển mặt đất truyền tới, hai trăm binh sĩ ai nấy đều khẩn trương đến trán vã mồ hôi. Uy lực của năm ngàn kỵ binh này bọn họ đã biết rõ, đừng nói là hai trăm người, đối với trận địa không có bố trí chướng ngại vật mà nói, cho dù là vào vào ra ra giữa đám hai vạn bộ binh cũng dễ như trở bàn tay. Lực công kích như rời núi lấp bể lại thêm cây thương sắc bén của kỵ binh, bộ binh trang bị nhẹ căn bản không có cách nào kháng cự nổi, chỉ vài lượt xung phá là đủ đồ sát đến sạch bóng.

Long Nhất cười hắc hắc nhìn đoàn kỵ binh phóng tới càng lúc càng gần, đột nhiên hét vang: "Tất cả binh sĩ nghe lệnh, ném cho ta."

Hai trăm binh sĩ giật mình, khoảng cách xa như vậy mà ném thì sức bọn họ đâu có đủ a.

"** người **", còn không ném, không biết quân lệnh như sơn sao?" Long Nhất vừa tung cước đá đít tên lính đang lơ ngơ gần hắn nhất vừa lớn tiếng chửi.

Hai trăm tên lính lúc này mới như giật mình tỉnh mộng, nhặt đá lấy hết sức ném về phía trước. Những viên đá nặng nề rơi xuống mấy chục mét phía trước rồi lăn vài vòng mà không có phản ứng gì nhưng đám lính cũng chẳng quản nhiều đến như vậy, chỉ biết lấy hết sức bình sinh sống chết ném mạnh về phía trước, làm cho Bắc Đường Đặc đứng ở trên cao quan sát chỉ biết thầm nhủ, tên gia hỏa này chẳng có lý do gì mà dờ tệ như vậy.

Đến lúc kỵ binh của Thần Phong doanh xông tới chỉ còn cách chừng một dặm, đồng đá đã bị hai trăm tên lính ném sạch. Bọn họ thậm chí

còn còn thể cảm giác được hàn khí từ ánh dương quang phản chiếu lên những cây thương của kị binh.

"Run rẩy cái gì, còn không mau chạy, đợi bị đâm đạp thành bánh thịt a." Long Nhất nói dứt lời, trên tay liền chộp lên quang mang màu xanh, đem dán Tật Phong Thuật lên hai chân của hai trăm tên lính rồi lắc mình chạy mất tích.

Hai trăm tên lính run lên, lại nhìn thấy kị binh doanh đã xông gần tới nơi, la hét như ri quay mình chạy trốn chết, ai ai cũng như đặng vân giá vũ, chỉ trong chớp mắt đã chỉ còn là những chấm đen, khiến cho Bắc Đường Vũ đang quan chiến ở hậu phương nhìn đến trợn mắt há miệng. Đáo để đây là trò gì vậy a.

Lúc này, kị binh doanh đã đạp lên đám gạch đá nọ. Ai ai cũng thấy chiến thắng đã ở trước mắt, chẳng cần phải truy sát bọn họ, chỉ cần phá được doanh trại đối phương là coi như đã thắng lợi.

Nhưng đúng lúc đó, mấy tiếng nổ dữ dội vang lên, chấn động đến ù tai, cả tòa sơn cốc đều như lung lay. Ngay sau đó là ánh chớp lóe chói mắt từng đạo từng đạo rực sáng lên khiến mọi người rơi vào tình trạng mất thị lực tạm thời.

"Không hay, đối phương có trò lừa gạt." Bắc Đường Vũ trong lòng kinh hoảng nói.

Lúc này đã quá muộn. Chiến mã bị tiếng nổ mãnh liệt ảnh hưởng, thị giác lại bị rơi vào trạng thái mù tạm thời đã bắt đầu trở nên điên cuồng, căn bản không còn chịu sự khống chế của chủ nhân, bắt đầu chạy ngược trở về. Đội hình sát cánh nhau của bộ binh theo sát phía sau lập tức bị công kích tan nát, nhất thời tiếng rên la vang trời, rất nhiều người đã bị chiến mã giẫm đạp mà chết.

Bắc Đường Vũ nhìn mọi chuyện xảy ra với ánh mắt không thể nào tin nổi. Ai nấy đều kinh hoàng đến ngẩn ra. Kỳ thật chiến mã đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc chống lại việc quấy nhiễu gây kinh hoàng, nhưng chuyện gì cũng có giới hạn nhất định. Bản tính của dã thú là sợ hãi trước lực lượng của đại tự nhiên, tiếng nổ vừa rồi rất giống với tiếng sấm, hơn nữa lại nổ ngay bên tai, thêm vào đó mắt lại không nhìn thấy gì, đám chiến mã đó có thể không kinh hoàng sao.

Chương 250: Bắc Đường Vũ là heo (một)

Dịch: tichnhan

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Hai trăm binh sĩ đang chạy thực mạng cũng phải bịt tai lại cho khỏi ù tai, quay người nhìn thấy cục diện hỗn loạn ở phía sau, cũng không khỏi giật mình ngậy người ra. Bọn họ sao biết được những hòn đá lại còn có công hiệu như vậy, đơn giản như vậy lại có thể đánh cho địch nhân đông hơn mình hàng trăm lần, thật làm cho người ta khó có thể tin được.

Long Nhất nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt hai trăm binh sĩ, chỉ về phía sau nói: "Bây giờ các người đã tin rằng, trong chiến tranh nhân số chỉ là một nhân tố góp phần vào chiến thắng, nhưng tuyệt đối không phải là nhân tố duy nhất, có khi máu chốt quyết định thắng bại là nhờ cái này." Long Nhất vừa nói vừa chỉ vào đầu.

"Tướng quân, người làm như thế để đạt được?" Một binh sĩ nhin không được hỏi, dạng chiến tranh này hẳn thấy thích thú, không mất một binh một tốt mà có thể chiến thắng, thật sự đáng khâm phục.

"Bí mật" Long Nhất hắc hắc cười nói. Kỳ thật không đáng để nhắc tới, hẳn chỉ truyền lời hệ và quang hệ ma pháp nguyên tố đã được nén ép vào khối đá, lại dùng tinh thần lực cách ly, chỉ cần có chấn động, tác dụng cách ly của tinh thần lực sẽ từ từ mất đi. Hẳn đã tính toán thời gian quân kỵ binh đến, cho nên trước tiên lệnh cho hai trăm binh sĩ ném ra, ngay khi tinh thần lực hoàn toàn mất đi, tảng đá sẽ

nổ tung, cũng sẽ phát ra âm thanh như sấm nổ và ánh sáng chớp lên mãnh liệt, nhưng có lẽ trong thế giới này e rằng cũng chỉ có Long Nhất mới làm được chuyện này mà thôi.

"Đi, ngẩng cao đầu lên, theo ta đi nghênh tiếp chiến thắng thật sự." Long Nhất thấy sự hỗn loạn ở phía sau đã dần dần lắng xuống, dẫn hai trăm binh sỹ chậm chậm quay về.

Bất quá khi nhìn lại trận địa tràn ngập những phần thân thể tàn khuyết, Long Nhất trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút không đành lòng. Đây chỉ là một trận diễn tập mà thôi, chưa phải là chiến tranh thực sự, có cần phải tàn nhẫn như vậy không? Người chết đều là bộ binh theo sát phía sau, trong lúc đột ngột không kịp đề phòng đã bị chiến mã giẫm đạp chết. Hai trăm binh sỹ phía sau Long Nhất cũng trầm mặc không nói. Mặc dù lúc bình thường đều bị mọi người xem thường, nhưng hiện tại người chết đều là đồng bạn của bọn họ, nên cảm giác hưng phấn đã biến mất hầu hết.

Lúc này binh sỹ Thần Phong doanh ai nấy đều cúi đầu ủ rũ, yên lặng thu thập xác chết trên mặt đất.

Long Nhất đi tới trước mặt huynh muội Bắc Đường Vũ nhếch miệng nói: "Lúc ấy ta không có nghĩ nhiều như vậy, phỏng chừng không chết nhiều người thế này."

"Phỏng chừng không đến? Có lẽ người đã sớm có kế hoạch rồi. Hơn một ngàn người a, hơn một ngàn người đã chết trong tay người, người là một tên hỗn đản." Bắc Đường Vũ điên lên cả người phát run. Những người lính tinh nhuệ đó đều là máu thịt trong lòng nàng, thật không dễ dàng mới bồi dưỡng nên a.

Long Nhất nhìn Bắc Đường Vũ, hắc hắc cười lạnh hai tiếng: "Đã cờ bạc là chấp nhận thua, chuyện này ta không có làm sai, người sai

chính là nàng. Là nàng chỉ huy không tốt dẫn tới binh sỹ của mình chết. Chiến tranh lúc nào cũng tàn khốc, không phải người chết thì ta vong, chẳng lẽ nàng hy vọng địch nhân sẽ thông cảm cho mình? Nàng thân là Thần Phong doanh tướng quân. Chẳng lẽ đạo lý đó cũng không hiểu rõ? Ta nghĩ nàng cũng bắt quá dựa vào cái bóng của phụ thân mới trèo lên được chức tướng quân này."

"Người... người... người nói vậy, là người đã gian trá." Bắc Đường Vũ ngón tay run rẩy chỉ vào Long Nhất.

"Chơi gian trá? Hắc hắc, được rồi, mệt với mấy trò tiểu cô nương nhà nàng quá, đến binh bất yếm trá mà cũng không biết. Vì sự an toàn của binh lính, nàng hãy ngoan ngoãn trở về làm đại tiểu thư đi." Long Nhất lạnh lùng hừ một tiếng nói. Hơn ai hết hẳn hiểu rõ sự tàn khốc của chiến tranh. Mặc dù hẳn cảm thông sâu sắc đối với việc tử thương hơn một ngàn người của Thần Phong doanh, nhưng hẳn thật sự không hối hận, nếu để cho toán kỵ binh này tiến đến, mà bọn họ kiên trì không hàng, thì có lẽ hẳn và hai trăm binh sỹ phía sau đã bị đập thành đồng thệ.

Bắc Đường Vũ hít sâu mấy hơi, nàng thừa nhận tâm trạng nàng đã hơi kích động, nhưng kết quả này quả là khiến nàng không cách nào chấp nhận nổi.

"Không được, ta phải so tài với người lần nữa." Bắc Đường Vũ ngang ngạnh nói.

Lúc này Bắc Đường Đạc kéo Bắc Đường Vũ khuyên: "Thôi đi, đừng làm loạn nữa. Thua thì là thua rồi."

Bắc Đường Vũ đẩy tay Bắc Đường Đạc ra, nghiêng răng nói: "Tây Môn Vũ, chúng ta đấu lại lần nữa, nếu ta thua, thì tùy người xử trí?"

"Bắc Đường Vũ tướng quân, ta bây giờ lấy thân phận là quân đoàn trưởng ra lệnh cho ngươi, không được phép gây náo loạn nữa, việc này đừng ở đây." Bắc Đường Đạc quát lớn.

Bắc Đường Vũ liều mạng nghiêng rặng, chuyển thân nhìn Bắc Đường Đạc nói: "Thần Phong doanh có sự độc lập về quyền lực quân sự, ta được phép lựa chọn trái với mệnh lệnh của quân đoàn trưởng."

"Ngươi..." Bắc Đường Đạc nghẹn họng nói không ra lời. Thống lĩnh của Thần Phong doanh đích xác có quyền một lần cự tuyệt mệnh lệnh, nhưng sau đó nếu không có kết quả tốt, thì vị thống lĩnh này sẽ bị xử trí theo quân pháp.

"Tây Môn Vũ, mời ngươi cùng ta tái đấu một phen." Bắc Đường Vũ trong lòng thiêu đốt sự sỉ nhục, nàng tuyệt không cam tâm nhận thua như vậy. Nàng cho rằng chỉ cần mình cẩn thận một chút, thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống đó nữa.

Long Nhất lạnh lùng cười hai tiếng. Bắc Đường Vũ không còn lí trí nữa, vẻ lãnh đạm thường ngày chẳng lẽ chỉ là vẻ bề ngoài sao? Loại nữ nhân này thậm chí có tài năng thiên phú đi nữa, cũng khó có thể trở thành người tài. Hắn thấy Bắc Đường Đạc nắm lấy tay áo kéo qua một bên tranh cãi, nghĩ thầm rằng phải kiên quyết giáo huấn nàng ta một lần, có lẽ sau này mới xử lý mọi việc sáng suốt một chút.

"Ta đáp ứng nàng, bất quá nếu nàng lại thua thì nàng sẽ phải chịu thêm điều kiện đã đặt lên ta." Long Nhất hắc hắc cười đáp ứng.

"Nhất ngôn vi định, nếu ta thua, ta sẽ bò quanh Đẳng Long thành ba vòng, miệng kêu to Bắc Đường Vũ ta là một con heo." Bắc Đường Vũ nghiêng rặng hung hăng nói.

Long Nhất giương mắt nhìn Bắc Đường Vũ, nhất thời cũng không

biết là có nên mắng nàng không biết tốt xấu, hay là bội phục nàng cố chấp một cách ngu ngốc.

"Nàng hãy chuẩn bị đi, xem bộ dạng còn chưa hết kinh hoàng của thủ hạ nàng kia." Long Nhất liếc nhìn về phía đám binh sỹ Thần Phong doanh đang giống như mới mất mẹ. Bọn họ vẫn thiếu sát khí và tâm thái của binh sỹ tinh nhuệ chân chính, hứng chịu thất bại đã bị tiêu tan hết sĩ khí rồi.

Bắc Đường Vũ bình ổn tâm tình lại một chút, đi tới trước mặt binh sỹ, nàng đột nhiên khom tấm lưng ong vốn luôn đứng thẳng đầy cao ngạo trước toàn thể binh sỹ, bi thương tự trách nói: "Ta Bắc Đường Vũ xin lỗi mọi người, là do ta chỉ huy bất tài để cho một ngàn huynh đệ chết vô ích."

"Tướng quân..." binh sỹ Thần Phong doanh đồng thanh đau thương kêu lên.

"Mọi người có mong muốn rửa sạch nỗi sỉ nhục trước, vì huynh đệ đã chết mà bào thù không." Bắc Đường Vũ nói tiếp.

"Mong muốn, chúng ta phải báo thù cho những huynh đệ đã chết." Tất cả binh lính cùng giơ cao vũ khí trong tay lên.

Long Nhất mục quang lóe lên, nữ nhân này cũng có chút thủ đoạn đây, ít nhất cũng biết ai binh tất thắng (quân đau thương tất sẽ chiến thắng), lợi dụng tâm lý muốn báo thù trong lòng binh lính để kích thích sĩ khí của họ.

Long Nhất không nghe thêm nữa, lại dẫn hai trăm binh lính đi về trận địa của mình.

"Các người có phải cảm thấy rất áy náy, cho rằng chính tay mình đã

giết chết bọn họ." Long Nhất nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

Hai trăm binh lính cùng gật gật đầu.

"Điều này không lạ với các người, các người chỉ là phục tùng mệnh lệnh mà thôi, đó là thiên chức của các người. Không có phân biệt ai đúng ai sai cả." Long Nhất chậm rãi nói. Hắn không muốn đám binh lính đó từ nay về sau mang theo gánh nặng tư tưởng trầm trọng đó tiến lên phía bắc.

"Chiến tranh luôn luôn phải có người chết. Ngày đầu tiên các người trở thành binh sỹ thì đã phải hiểu được điều này. Mặc dù bọn họ chết trong cuộc diễn tập chiến đấu, nhưng tuyệt đối không phải là chết một cách vô giá trị, ít nhất cũng làm cho người chỉ huy nhận được một bài học, sau này sẽ không phạm phải sai lầm tương tự. Bằng không nếu gặp phải tình trạng như vậy trên chiến trường, không chỉ có chết một ngàn người mà thôi, các người hiểu chưa?" Long Nhất nói.

Hai trăm binh lính gật đầu. Hiểu được ý của Long Nhất, những khúc mắc trong lòng tự nhiên cũng được giải khai.

"Bây giờ ta và các người phải bố trí một chút để tiếp nhận nhiệm vụ." Long Nhất nói tiếp, hắn thấy vẻ mặt của binh lính vẫn có vẻ lo lắng trong lòng bèn cười nói: "Nếu lần này các người cẩn thận một chút, nói không chừng sẽ không có ai chết cả."

Long Nhất nói xong, lập tức hai trăm binh lính nở nụ cười nhẹ nhõm. Mặc dù nghe lệnh hành sự, nhưng nếu trên người vấy máu của chiến hữu thì trong lòng thủy chung vẫn cảm thấy mắc mứu.

Lúc này, Bắc Đường Vũ đang cẩn thận bố trí. Nàng lần này tuyệt đối không thể thua nữa, lúc ấy không thận trọng một chút là đã phạm phải sai lầm, cho rằng đồng đá đó là Long Nhất cố ý làm ra vẻ thần

bí. Nếu như lúc đó thấy bọn họ ném đá đi thì lập tức lên tiếng ngăn lại, sẽ không thua thảm đến như vậy, đồng thời cũng không phải lỗ vốn theo đó sinh mạng của hơn một ngàn binh lính như thế.

Lúc này đây, tiểu đội trinh sát được Bắc Đường Vũ phái đi đã quay về báo cáo, nói Long Nhất cho xếp trước trận địa hàng đồng khúc gỗ, lại không hề phòng bị bọn họ chút nào. Bọn họ đến rất gần mà cũng không khẩn trương.

"Nhan tham mưu, lần này người thấy thế nào?" Bắc Đường Vũ lần này không dám khẳng định Long Nhất có phải đang cố ý làm ra vẻ bí ẩn, liền hỏi.

Nhan tham mưu chỉ lắc lắc đầu, cũng không dám đưa ra phán đoán gì. Lúc ấy Long Nhất chuyển gạch đá gã cũng đã cho rằng hẳn chỉ đang lòe bịp mà thôi, nhưng kết quả trúng kế hẳn.

"Vô luận như thế nào, chúng ta chỉ cần cẩn thận là sẽ ổn cả thôi." Nhan tham mưu thận trọng nói, xem ra đã bị Long Nhất làm cho khiếp đảm.

Bắc Đường Vũ gật gật đầu. Binh lực của bọn họ hơn đối phương cả trăm lần, chỉ cần vây bọn họ lại là ổn, không cần phải phát động tất công mãnh liệt. Vạn nhất đồng gỗ đó có phát sinh chuyện quái quỷ gì, thì nàng thật không còn mặt mũi nào nhìn binh lính Thần Phong doanh. Nghĩ đến hai lần ngã cùng một hố, điều đó có còn để cho người sống nữa không.

Vì vậy, Bắc Đường Vũ quyết định, đưa phần lớn quân tiến tới vây lấy trận địa đối phương. Chỉ cần bao vây lại thì không sợ Tây Môn Vũ lại tạo ra đợt sóng gì đó.

Bắc Đường Vũ hạ lệnh tấn công. Vì sợ lại dẫm vào vết xe đổ, kỵ binh

không dám tiến đến quá nhanh, bộ binh thì không dám theo quá sát, còn ma pháp sư cứ ở lại trong doanh trại. Đây chính là di chứng nảy sinh sau khi vừa mới thất bại, cẩn thận đến quá mức ...

Rất nhanh, bọn họ từ xa đã nhìn thấy trước trận địa đối phương có một đống khúc gỗ cao như núi, khiến bọn họ không nhìn thấy bóng dáng đám Long Nhất phía sau đống gỗ.

Đi thêm một đoạn nữa, Bắc Đường Vũ lại do dự, cuối cùng vẫn không dám tiếp cận quá gần, trực tiếp ra lệnh cho đội ngũ vòng ra bao vây từ hai bên lại. Không lâu, Thần Phong doanh đã hoàn thành một vòng vây lớn quanh trận địa của Long Nhất với cách một khoảng cách khá xa. Nhưng Bắc Đường Vũ ngạc nhiên phát hiện ra đống gỗ hóa ra không chỉ có ở một mặt, mà bốn mặt đều bị vây kín đến gió cũng không lọt, đường kính khoảng hai mươi ba mươi mét.

"Bắc Đường tướng quân, bây giờ chúng ta làm gì?" Nhan tham mưu nhẹ giọng hỏi.

Bắc Đường Vũ trầm tư một hồi, nói: "Giữa các tiểu đội giữ khoảng cách xa, thu dần vòng vây vào."

Cứ như vậy, Thần Phong doanh của Bắc Đường Vũ từ từ tiếp cận hàng gỗ. Tình huống này cũng làm cho Bắc Đường Đạc cùng Lê Thanh và Man Ngưu quan chiến trên cao thắc mắc, không biết Long Nhất đã để đang làm cái quỷ gì. Trải qua một lần chiến thắng của Long Nhất, Bắc Đường Đạc biết rằng hắn tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản.

Năm mươi mét, ba mươi mét, Thần Phong doanh từ từ tiến sát đến hàng gỗ, quân ở phía trước lúc này chuyển thành bộ binh trang bị nặng, tay giơ cao thuẫn bài che chắn.

Khi bộ binh của Thần Phong doanh đến cách hàng gỗ chừng mười mét, đột nhiên đồng gỗ bỗng nhúc nhích, rồi toàn bộ sụp xuống, những súc gỗ lăn ra bốn phương tám hướng xung quanh.

"Lui lại, nhanh lui lại." từng một lần bị thiệt thòi nên Bắc Đường Vũ tức khắc hạ lệnh rút lui. Toàn bộ binh lính Thần Phong doanh đều ra sức lui nhanh về phía sau.

Khi Thần Phong doanh rút lui được một đoạn, Bắc Đường Vũ mới phát hiện phía sau không có chút động tĩnh. Sau một lúc quan sát thấy gỗ vẫn chỉ là gỗ, một chút phản ứng cũng không có, tiếp theo lại thấy Long Nhất đang vênh vang nằm duỗi người trên một chiếc ghế dựa mới được lấy gỗ đóng tạm, đang nở nụ cười xấu xa vẫy tay với nàng. Bắc Đường Vũ lập tức hiểu là mình đã bị tên gia hỏa này chơi rồi.

Vừa xấu hổ vừa giận dữ, Bắc Đường Vũ đột nhiên phát hiện ra một vấn đề trọng yếu, hai trăm binh lính đi theo Long Nhất không thấy tung tích đâu cả. Nghĩ rằng đồng gỗ này ngoài việc làm nàng chú ý ra, còn có tác dụng ngăn cản tầm nhìn rất hiệu quả, nàng trong lòng nhất thời nổi lên dự cảm không tốt, lớn tiếng nói: "Tất cả nghe lệnh, nhanh chóng lui về doanh trại."

"Trễ rồi, nàng hãy nhìn lại phía sau đi." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Bắc Đường Vũ vừa quay người nhìn lại, liền thấy lá chiến kỳ treo trên cao đã bị hạ xuống. Doanh trại hiển nhiên đã bị đối phương thần bất tri quỷ bất giác (thần không hay quỷ không biết) công phá mất rồi. Nàng nhất thời đờ đẫn, thiếu chút nữa đã rơi khỏi chiến mã, trong đầu chỉ còn một ý niệm, đó là thua rồi, nàng hoàn toàn đã thua rồi.

Toàn bộ binh lính Thần Phong doanh cũng đều ngạc nhiên, nhiều người không thể nào tiếp nhận điều này, thậm chí có người còn ngồi

thụp xuống cất tiếng khóc lớn. Hai lần thất bại mà không rõ trắng đen, chẳng lẽ tên Tây Môn nhị thiếu gia thanh danh bê bối này chính là ma vương sao?

Không lâu sau, hai trăm binh lính của Long Nhất áp giải toàn bộ ma pháp sự đã bị trói chặt đến, cùng đi còn có Bắc Đường Đạc, Man Nguru và Lệ Thanh.

"Lão đại, người thật quá lợi hại." Man Nguru lao đến, vẻ mặt sùng bái nhìn Long Nhất. Hắn đã sớm biết lão đại của mình rất tài ba.

"Thiếu gia, ngoại trừ cha ta, ngài là người đầu tiên khiến cho ta cảm thấy sùng bái." Trong nhãn thần lãnh khốc của Lệ Thanh xuất hiện một tia sùng bái cuồng nhiệt. Lúc trước đi theo Long Nhất chỉ bởi vũ lực của hắn, vì đấu khí và thủy hệ ma pháp kết hợp của hắn mạnh hơn gã, nhưng bây giờ, gã đã hoàn toàn, hoàn toàn chịu phục cả trong lẫn ngoài.

Bắc Đường Vũ thì thần sắc phức tạp. Biểu hiện của Long Nhất thật làm cho nàng ghen tị, hoảng sợ. Điều này này làm cho nàng không tự chủ được nắm chặt tay lại, sợ sát cơ của mình lộ ra sẽ bị phát giác.

"Tây Môn Vũ, ta đã thua, nhưng vui lòng cho ta biết một chút, người đã thực hiện như thế nào." Bắc Đường Vũ xuống ngựa, như kẻ mất hồn đi về phía Long Nhất, song thủ dụng lực nắm lấy ống tay áo hắn hỏi.

"Rất đơn giản, ta đầu tiên dùng đồng gỗ cản trở tầm nhìn của các người..." Long Nhất không rút khỏi tay Bắc Đường Vũ, hắn có thể hiểu được tâm tình nàng lúc này, trong lòng có chút thương xót. Trải qua hai lần thất bại, nàng nên tỉnh táo lại một chút, vì vậy hắn nói ra cách bố trí khi đối chiến lúc nãy.

Chương 251: Bắc Đường Vũ là heo (hai)

Dịch: tichnhan

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Nguyên lai hấn trước tiên ra lệnh cho hai trăm binh lính sử dụng những hàng gỗ để che tầm mắt bọn họ, như vậy còn có thể khiến cho Bắc Đường Vũ đã từng bị thua một lần trở nên nghi thần nghi quỷ, không dám trực tiếp xông tới công kích. Khi đóng gỗ làm cho người khác không thể nhìn thấy bên trong, Long Nhất bắt đầu sử dụng thổ hệ ma pháp phối hợp với chân khí Ngạo Thiên Quyết đào một đường hầm. Từ đây đến doanh trại của Bắc Đường Vũ khoảng tám dặm, đào một đường hầm dài như vậy rất tốn thời gian và sức lực, nếu vạn nhất ma pháp lực thoát ra ngoài có thể dễ dàng bị phát hiện. Nhưng vì Bắc Đường Vũ quá cẩn thận và dè dặt nên hấn có được thời gian thoải mái, hơn nữa tinh thần lực của hấn có thể ngăn ma pháp lực thoát ra ngoài.

Vốn Long Nhất có thể tự mình đi phá hủy doanh trại của Bắc Đường Vũ, nhưng mục đích của hấn là muốn để cho hai trăm binh lính thấy có chỗ hữu dụng, vì vậy đã giao nhiệm vụ này cho bọn họ. Hai trăm binh lính đột nhiên xuất hiện trước mắt đám ma pháp sư không hề phòng bị gì, kết cục chỉ cần nghĩ cũng biết được, chỉ cất tay một cái toàn bộ đã bị chế ngự. Đương nhiên trên người ma pháp sư luôn có ma pháp trang sức có khả năng tự động phòng ngự, điểm ấy Long Nhất đã sớm nghĩ tới. Bởi vậy trước khi hai trăm binh lính động thủ, hấn đã sử dụng tinh thần lực bổ sung một chút nội lực có khả năng phá ma pháp kết giới đưa lên phía trước. Những đồ trang sức của

đám ma pháp sư này không phải là thần khí, tất nhiên là nhất định sẽ xuyên thủng được.

Lại nói nếu như Long Nhất chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ một mình, thì hẳn có thể sử dụng phương pháp càng đơn giản hơn. Căn cứ theo quy tắc diễn tập đối chiến, chỉ cần bắt giữ chủ tướng đối phương là coi như thắng lợi. Dựa vào tốc độ thân pháp của hắn, nếu muốn bắt giữ Bắc Đường Vũ giữa hai vạn người thì tuyệt không khó khăn chút nào.

"Sự tình là như vậy đó, đã chấp nhận thua chưa?" Long Nhất một hơi nói xong, hắc hắc cười hỏi.

Bắc Đường Vũ cả người bắt đầu run lên, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên nhớ tới hậu quả khi thua trận là gì. Không kể nàng là một thiếu nữ có thân phận có địa vị, cho dù có đổi thành bất kỳ người nào cũng khó có thể tiếp thụ nổi. Thử nghĩ, ai có mặt mũi bỏ qua hết thầy sự tôn nghiêm để bò ba vòng trước mặt người Đẳng Long thành, ngoài ra còn phải vừa bò vừa kêu to lên ta là heo. Lại nói ở Đẳng Long thành rộng lớn như vậy, bò ba vòng ít nhất cũng phải mất năm, sáu ngày mới bò xong.

"Ta nhận thua. Ta nhận thua." Bắc Đường Vũ thân thể mềm nhũn ngõng thụp xuống đất, trong đầu biến thành một mảng trống rỗng.

Lúc này, Bắc Đường Đạc thần sắc biến đổi không ngừng. Cuộc cá cược này không chỉ làm cho tiểu muội mất sạch thanh danh mà còn làm cho cả gia tộc xấu hổ. Rốt cục, hắn dường như đã đưa ra một quyết định, lệnh cho binh lính Thần Phong doanh toàn bộ lui ra, sau đó cúi người nói: "Tây Môn nhị thiếu gia, Bắc Đường Đạc ta thỉnh cầu người, đồ ước giữa người và tiểu muội có thể thay đổi được không?"

"Định không nhìn nhận? Cũng được, dù các người chơi xấu ta cũng không có biện pháp." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Không phải là không nhìn nhận, chỉ là trao đổi một thứ rất có lợi với người, cho dù tiểu muội có bò ba vòng quanh Đẳng Long thành thì người cũng đâu có được gì phải không? Ta có thể dùng Thần Phong doanh đánh đổi đồ ước này." Bắc Đường Đặc có vẻ cầu khẩn nói. Ở dưới mái nhà người ta thì không thể cúi đầu a.

Long Nhất cười cười cân nhắc, đột nhiên nhớ tới lúc Bắc Đường Vũ nói muốn đánh cược năm ngàn binh lính Thần Phong doanh trong mắt gã đột nhiên lóe lên một tia khác lạ, vì vậy tịnh không vội đáp ứng. Hắn suy xét một chút, phải chăng bên trong còn có trò mèo gì, nếu không thì há chẳng phải là lợi bất cập hại.

Trong khi Long Nhất hơi trầm ngâm, Bắc Đường Vũ đang ngồi trên mặt đất đột nhiên ngừng đầu lên. Nàng chậm rãi đứng lên, dùng một loại ánh mắt kiên định Long Nhất chưa từng thấy nhìn hắn, nghiêng răng nói: "Ta Bắc Đường Vũ chấp nhận thua cuộc đồ ước, tuyệt đối không quyệt nợ, ta sẽ lập tức thực hiện điều kiện đồ ước."

Bắc Đường Đặc vội vàng giữ chặt Bắc Đường Vũ, quát lớn: "Người điên rồi sao, người không cần thể diện chẳng lẽ phụ thân và mẫu thân cũng không cần thể diện sao?"

Bắc Đường Vũ run rẩy, khóe mắt trào ra hai dòng lệ thủy. Nàng gạt tay Bắc Đường Đặc ra nói: "Nếu như ta không tuân thủ lời hứa, mặt mũi mọi người sẽ sạch sẽ sao? Ta làm cho gia tộc hổ thẹn vậy hãy chờ sau khi ta thực hiện lời hứa xong thì xử trí ta."

"Người nói nhăng cái gì?" Bắc Đường Đặc kinh hãi. Gã vẫn biết tính cách của tiểu muội rất quật cường, nhưng không ngờ là nàng quật cường đến thế. Mặc dù nàng không tuân theo mệnh lệnh của gã thì

sẽ bị xử trí theo quân pháp, nhưng Thần Phong quân đoàn dù sao cũng là Bắc Đường gia tộc, cứ bất chấp mà làm thế không phải là quá đáng sao? Nhưng nếu như nàng thật sự bò trên đường như đã nói, thì Bắc Đường gia tộc có lẽ mất hết thể diện.

Long Nhất thấy Bắc Đường Vũ quyết liệt như thế, ấn tượng trong lòng về nàng thay đổi không ít. Mặc dù làm việc có chút không có lý trí, nhưng tuân thủ theo lời đã hứa kiểu này thì không phải ai cũng làm được, nên nói là tuyệt đại đa số người không thể làm được.

"Lão đại, con mẹ này da cũng dày thật, lão Nguru ta bội phục." Man Nguru là một người thẳng thắn hào sảng, lúc này thấy Bắc Đường Vũ nhận thua đỡ ước thì cảm thấy bội phục.

Long Nhất có chút không đành lòng. Hắn lúc ấy cũng chỉ cho đó là trò đùa, và cũng không thật sự muốn Bắc Đường Vũ làm chuyện này. Mặc dù hắn nhận thấy Bắc Đường Đạc tựa hồ có chút gì đó không đúng, nhưng dù sao bây giờ Bắc Đường gia tộc đang có quan hệ khá tốt với Tây Môn gia tộc, khiến cho quan hệ bế tắc hắn tuyệt không mong muốn thấy.

"Được rồi, Bắc Đường Vũ, vừa rồi thật ra ta chỉ nói giỡn mà thôi, ngươi có thể thoải mái đi." Long Nhất nhún vai nói.

"Ngươi nói đùa, nhưng ta thì không, ta đã đáp ứng thì nhất định sẽ làm." Bắc Đường Vũ kiên trì.

Long Nhất cười khổ hai tiếng. Nha đầu này đích thực là ương ngạnh như đầu trâu mà, so với Man Nguru còn hơn nhiều. Hắn không thích lằng nhằng với nàng nữa, vì vậy tùy tiện nói: "Tùy nàng thôi, nàng muốn làm thế nào thì cứ làm vậy đi."

Bắc Đường Vũ còn muốn nói nữa liền bị Bắc Đường Đạc vung tay

chặt vào gáy cho ngất đi. Gã nói: "Như vậy xin đa tạ Tây Môn nhị thiếu gia, binh lính trong Thần Phong quân đoàn tùy người lựa chọn, ta đi an bài cho nha đầu không hiểu chuyện này trước."

Nhìn bóng dáng Bắc Đường Đạc cấp tốc li khai, Lệ Thanh nói: "Thiếu gia, chúng ta nhân cơ hội này lấy luôn Thần Phong doanh đi chứ?"

"Không, chỉ chọn lấy một phần ba Thần Phong doanh thôi, còn lại chọn trong các doanh khác." Long Nhất vân vân cầm nói đầy vẻ thâm ý.

"Vì sao?" Lệ Thanh nghi hoặc hỏi, vì hẳn cho rằng, chọn quân đương nhiên phải tuyển những người tinh nhuệ nhất.

"Bởi vì ta không tín nhiệm Bắc Đường gia tộc." Nhãn thần Long Nhất lóe lên một tia lãnh lẽo, cười nói.

"Có phải thiếu gia hoài nghi Bắc Đường gia tộc cố ý tiếp cận Tây Môn gia tộc?" Lệ Thanh cả kinh hỏi.

"Đối với người vô cớ đột nhiên đối xử tử tế thì đều cần phải luôn duy trì cảnh giác không phải sao? Bắc Đường gia tộc từ trước luôn giữ khoảng cách với Tây Môn gia tộc, lần này lại quá thân mật không như trước đây, làm sao mà ta không nghi ngờ được. Huống hồ cho dù bọn họ muốn dựa vào cây đại thụ chúng ta, cũng tuyệt đối không được khinh suất. Tuyển binh mà chọn tinh nhuệ thì rất có lợi, nhưng thật sự cũng có thể ẩn chứa nguy hiểm." Long Nhất cười giải thích.

"Ẩn chứa nguy hiểm gì?" Lệ Thanh hoàn toàn bị hút theo lời nói của Long Nhất. Hẳn đối với vị thiếu gia này càng ngày càng bội phục, chuyên gì cũng suy xét thấu đáo mọi mặt, ở bên hẳn có thể học được nhiều thứ.

"Trong đám quân tinh nhuệ có rất nhiều người tuyệt đối trung thành với Bắc Đường gia tộc. Cho dù có thay đổi chủ nhân cũng sẽ không bao giờ có thể quên được chủ cũ. Vạn nhất Bắc Đường gia tộc có lòng khác, không phải là hồng bét sao." Long Nhất cười nói.

"Nhưng nếu tuyển lấy tạp binh, không nói đến chuyện tố chất tổng thể, ngay cả huấn luyện cũng phải mất rất nhiều thời gian." Lệ Thanh thân là người kế thừa ở Mạc Tây tộc, nên đối với việc cầm quân cũng hiểu biết vài phần.

"Hắc hắc, trong tạp binh cũng có rất nhiều người có tiềm lực lớn a, trải qua huấn luyện bí mật đặc biệt của ta, bọn họ có thể trong thời gian ngắn vượt qua cái gọi là lính tinh nhuệ." Long Nhất tự tin cười nói.

Vì trước khi Bắc Đường Đạc đi đã ra lệnh, thông tri cho toàn thể phối hợp với Tây Môn nhị thiếu gia tuyển binh, bởi vậy việc tuyển binh của Long Nhất tiến hành vô cùng thuận lợi.

Đầu tiên, hắn chọn ra một ngàn người trong hai vạn quân của Thần Phong doanh, những người này đều là những người có tên trong danh sách thải loại của Thần Phong doanh. Hai trăm người theo hắn tham gia đối chiến vừa rồi dĩ nhiên là nằm trong số đó. Còn các ma pháp sư trong Thần Phong doanh hắn một người cũng không cần. Trong quân đoàn ma pháp sư có địa vị cực kỳ quan trọng, mà ma pháp sư trong Thần Phong doanh có tiếng là tinh nhuệ ai ai cũng đều được đãi ngộ rất cao, cho nên cẩn thận một chút cũng tốt.

Còn lại một vạn bốn ngàn người Long Nhất chỉ chọn trong đám tân binh vừa mới vào trong Thần Phong doanh không lâu. Trong số tân binh này chỉ chọn lựa những binh lính phải có tính nhẫn nại, nghị lực, nhưng cũng có vài nhân tài trong đám cựu binh bị mai một tài năng được hắn moi móc ra. Kiếp trước hắn là tổ trưởng Long tổ, nên cách

nhìn người cũng không giống như với người khác, bởi vì hẳn có thể dùng phương pháp khoa học để thấy được rõ ràng tiềm lực của một người. Còn với ma pháp sư, Long Nhất chọn lấy mấy chục người trẻ tuổi, đẳng cấp mới chỉ là sơ cấp tiểu ma pháp sư, những người này mới mười mấy tuổi nhưng tiềm lực cực kỳ lớn. Với những người còn lại Long Nhất đều loại ra. Bởi vậy một vạn năm ngàn người trong mắt tất cả mọi người đều là tạp binh, cũng chỉ có mấy chục sơ cấp ma pháp sư không có gì đặc biệt. Nên toàn bộ tướng lĩnh của Thần Phong doanh đều cho rằng Long Nhất điên.

Khi Long Nhất dẫn một vạn năm ngàn lính được moi móc ra từ Thần Phong quân đoàn đến binh doanh của Cuồng Long quân đoàn thì trời đã sẩm tối. Tương lai một vạn năm ngàn quân này sẽ do Long Nhất toàn quyền lãnh đạo, trở thành một doanh độc lập trong Cuồng Long quân đoàn, tính chất không sai biệt lắm so với Thần Phong doanh, nhưng hiển nhiên đối với Long Nhất sẽ độc lập và tự do hơn. Bởi vì Tây Môn Nộ đã cho phép, ngoại trừ Long Nhất ra, không ai có quyền điều động bọn họ.

Vừa gặp Hùng Bá và Bạo Hùng dong binh đoàn, hẳn thông báo toàn bộ mấy trăm con người bọn họ đều phải bố trí vào trong quân doanh độc lập còn chưa được đặt tên này, đảm nhiệm vai trò sỹ quan nòng cốt. Như vậy cũng hữu hiệu cho việc phòng ngừa thám tử của Bắc Đường gia tộc trà trộn vào trong đám binh mới tuyển chọn. Điều này làm Hùng Bá hưng phấn không thôi, phảng phất như hẳn trở thành một đại tướng quân mà cả thiên hạ phải ngưỡng mộ.

Long Nhất vội vàng quay trở về nhà, việc tuyển binh này cũng mất hết cả một ngày, Tiểu Y vừa mới phá thân đêm qua còn đang đợi hẳn an ủi.

Khi vừa tiến vào đại sảnh Tây Môn phủ, đã nhìn thấy nương thân Đông Phương Uyển đang vui vẻ trò chuyện cùng Tiểu Y và Ngu

Phượng.

"Vũ nhi, sao giờ mới trở về, chẳng phải là đi tuyển binh sao? Phượng nhi đã chờ con nửa ngày rồi, con ăn gì chưa?" Đông Phương Uyên đứng dậy cốc lên đầu Long Nhất một cái, ngữ khí mặc dù bất mãn, nhưng câu cuối lại lộ ra sự quan tâm đối với Long Nhất.

"Nương thân, tuyển binh cũng rất là phiền toái a, con bây giờ đói muốn chết, có gì ngon để dành cho con không?" Long Nhất ôm lấy Đông Phương Uyên cười nói.

"Còn có thể thiếu được con sao? Nương thân sẽ đi hâm nóng cho con." Đông Phương Uyên sủng ái nói, chuyển thân đi tới nhà bếp. Đối với mọi việc liên quan đến nhi tử, từ trước tới giờ bà không cho người khác nhúng tay vào, từ việc lớn cho tới việc nhỏ đều phải tự mình làm, bởi vậy có thể thấy được đối với Long Nhất rất nuông chiều.

Long Nhất nhìn theo bóng lưng của Đông Phương Uyên, nao nao trong dạ. Hắn chưa từng nghĩ tới, hóa ra hắn cũng có thể có được tình thân như thế.

"Hai vị nương tử, hôm nay chắc nhớ phu quân các nàng a." Long Nhất tâm tình vui vẻ cố gắng chen vào giữa hai nàng, tay thì bá đạo xiết chặt eo thon các nàng.

"Không nhớ." Hai nàng bất ngờ cùng một ý, nói xong liền cất tiếng cười khúc khích.

"Dám không nhớ, xem ta dùng gia pháp thị hầu nào." Long Nhất cười lên hai tay luồn vào nách hai nàng mà thọc léc.

"Phu quân tha mạng, chúng thiếp không dám nữa." Hai nàng vừa

cười vừa van xin, ba người quấn quít lấy nhau vui đùa.

Đột nhiên, hai nàng toàn thân chấn động, ngưng cười đùa, khuôn mặt xinh tươi đã được phủ lên một màu sắc như ráng mây hồng diễm lệ.

"Hur đốn, phu nhân sẽ mau quay lại đó, còn không nhanh buông tay ra." Ngu Phượng lờm Long Nhất một cái, tay xinh phát vào bàn tay sắc lang đang mân mê gò ngọc nhũ vút cao của nàng một cái.

Còn Tiểu Y mới làm cô dâu, có chút không chịu nổi, gương mặt thanh tú như muốn chui vào trong ngực.

"Tiểu Y, ngẩng đầu lên, nếu không nàng sẽ bị ngộp chết đó." Long Nhất cười cười tóm lấy hai khối thịt mềm mại đầy đàn tính của Tiểu Y mà nhào lặn dòn lên trên.

"Sắc quý." Hai nàng cùng hờn dỗi nói, dáng vẻ cực kỳ phong tình chọc cho Long Nhất sắc tâm đại động.

Long Nhất như một tên trộm nhìn quanh bốn phía, tay thì không ngừng xuống vùng đất mềm mại giữa đùi hai nàng.

"Nha, Long Nhất, xin chàng, đừng chọc nữa." Ngu Phượng cả người khẽ run lên nói, hạ thân bị Long Nhất kích thích lập tức ẩm ướt. Tình lang này của nàng có lúc chín chắn đầy lý trí, có lúc lại ngang ngược thích giở trò xấu giống như trẻ thơ, làm nàng vừa yêu vừa hận, đánh không được, mà la mắng cũng không xong.

Long Nhất ấn miết vùng cấm địa của Ngu Phượng, cảm giác được sức nóng và ẩm ướt tiết cả ra ngoài lớp vải, biết Ngu Phượng đã động xuân tình, bèn cười rút tay ra nhẹ giọng nói: "Bây giờ tha cho nàng, tối nay chúng ta lại tiếp tục chơi đùa ở trên giường."

Ngu Phượng bối rối như một chú nai tơ khẽ vâng một tiếng, toàn thân tựa như mất hết khí lực dựa vào người Long Nhất.

Long Nhất quay đầu, nhìn thấy Tiểu Y đang thờ gập, trìu mển nói: "Chỗ đó của nàng còn đau không?"

Tiểu Y bối rối lắc lắc đầu, muốn hất bàn tay tình lang đang giở trò tác quái ra, nhưng lại tìm không ra một tia khí lực, nhớ tới lúc có thể bị phu nhân nhìn thấy khi quay lại, nàng chẳng phải sẽ bị cho là tính nết không tốt a.

May là Long Nhất cũng biết có chừng có mực, nhẹ nhàng mân mê một chút rồi quay ra đặt lại tay lên eo nàng, cười nhẹ nói: "Tối nay cùng Ngu Phượng bồi tiếp ta ngủ a. Chúng ta sẽ cùng ngủ chung chăn lớn a." Ngủ chung chăn lớn là hảo sự mà Long Nhất đã mong mỏi từ rất lâu, nhưng trước giờ đều không thể thực hiện được, hôm nay nhất định phải "nhất tiễn hạ song điêu".

Tiểu Y xấu hổ không dám nói tiếng nào, trong lòng thì ngàn vạn lần đều bằng lòng. Long Nhất nói điều gì nàng nhất định sẽ đáp ứng.

Lúc này, Đông Phương Uyển mang một khay đồ ăn quay lại. Bà là người từng trải, thấy sắc mặt Ngu Phượng và Tiểu Y như trái đào, ánh mắt mê ly, làm gì không biết vừa rồi hảo nhi tử của mình đã làm chuyện hay ho gì. Bà cười nói: "Vũ nhi, lại khi phụ hai vị cô nương rồi."

"Không có, con thương yêu các nàng còn không kịp nữa, làm sao lại khi phụ các nàng được." Long Nhất hắc hắc cười đáp, đặc biệt nhấn mạnh vào từ "yêu".

"Tên xú tiểu tử hoang dâm vô đạo, phải biết kiềm chế một chút biết

không?" Đông Phương Uyển khuôn mặt phớt hồng cười mắng.

"Phì", ngụm canh Long Nhất vừa húp vào miệng bắn vọt ra, có chút ngưng ngưng cất tiếng cười khỏá lấp. Như thế nào cũng không ngờ là mẫu thân hấn lại nói thẳng ra như vậy, làm cho hấn vô cùng xấu hổ. Ngu Phượng và Tiểu Y ôn nhu hầu hạ hấn cho đến khi ăn xong, Long Nhất liền dẫn luôn hai nàng vào phòng. Hoang dâm vô đạo, Long Nhất hấn luôn luôn như thế, sắc đẹp ngay trước mắt, hấn nhin chịu đựng thì không phải là nam nhân a.

Long Nhất đóng sầm cửa phòng lại, cười xấu xa nhìn hai nàng đang không biết để hai tay vào đâu, kêu lên một tiếng quái dị rồi nhào tới.

"Nhị thiếu gia, có chuyện rồi, mau ra đi." Đúng vào lúc Long Nhất đang định "hành quyết" hai nàng, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hô hoán của hạ nhân.

Chương 252: Bắc Đường Vũ là heo (ba)

Dịch: TQPB, Long Nhất

Biên dịch & biên tập: Long Nhất "Chuyện quý quái gì đó, thiếu gia đang ngủ, có chuyện gì ngày mai nói." Long Nhất bực dọc hét to ra ngoài. Lúc này nằm trong lòng hắn là hai tiểu mỹ nhân đang chờ đợi được sủng ái, hắn làm gì còn có thời gian rảnh đi lo chuyện khác.

Bàn tay sói của Long Nhất vươn ra mò mẫm trên người hai thiếu nữ, làm cho hai nàng thờ gáp liên tục, cũng không dám mở mắt. Hoan ái với tình lang ở trước mặt nữ nhân khác là chuyện chưa từng trải qua nên tâm lý lưỡng nữ vẫn chưa thể buông bỏ được.

"Bình, bình, bình." Cửa phòng lại có tiếng đập cửa, giọng của hạ nhân ở ngoài như khóc, nói: "Nhị thiếu gia, phu nhân và lão gia phân phó Tiểu Đích nhất thiết phải mời thiếu gia ra đại sảnh, bằng không sẽ lột da tiểu nhân."

"Thiếu gia, chắc đúng là có chuyện gì rồi, người mau ra đi." Tiểu Y lấy tay của Long Nhất đang ở trên nhũ phong căng tròn của mình xuống, đồng thời khẽ đẩy vai hắn.

"Đúng rồi, phu quân, chàng hãy đi ra đi, thiếp và Tiểu Y...sẽ ở lại trong phòng chờ chàng." Ngu Phượng mặt ửng hồng lí nhí như tiếng muỗi kêu.

Long Nhất mắt sáng rỡ lên, néo lên ngực hai nàng một cái, cười hì hì nói: "Đây là tự nàng nói nhé, không được nuốt lời, nếu lúc ta quay về mà thấy thiếu mất một người, ta sẽ lấy gia pháp ra mà trị tội nàng."

"Biết rồi." Hai nàng nhẹ giọng nói, quay đầu nhìn nhau một cái, rồi cả hai cùng dẩu mặt vào gối.

Long Nhất xoay mình đứng dậy, hít vào hai hơi dài để cố gắng đè nén "tiểu Long Nhất" đang lên tiếng kháng nghị xuống. Không lẽ lại cứ để căng như đỉnh lều như vậy mà ra sao? Hấn lẩm bẩm trong lòng, vội vã chạy ra đại sảnh thì thấy Đông Phương Uyển cùng Tây Môn Nộ đều đang ở đó, thần sắc tựa hồ không có gì trầm trọng lắm.

"Phụ thân, có chuyện gì vậy? Tại sao lại phải gọi con tới gấp như vậy." Long Nhất ngồi xuống ghế, cầm vội lấy ly nước uống cạn một hơi. Hấn vừa cố đè nén dục hỏa, mồm miệng đang khô khốc.

Tây Môn Nộ uy nghiêm nhìn hấn, chậm rãi cất tiếng: "Hôm nay người đến Thần Phong quân đoàn tuyển binh lại gây họa phải không?"

Thì ra là chuyện này, tưởng có chuyện gì to tát chứ. Long Nhất cười đáp: "Con có gây họa gì đâu, chỉ là đánh cá với Bắc Đường tiểu thư mà thôi."

"Kết quả là nó thua, người lại bắt nó phải bò ba vòng quanh Đền Long thành, lại còn phải vừa bò vừa la to Bắc Đường Vũ là heo, có phải không?" Tây Môn Nộ vỗ bàn giận dữ thốt.

Long Nhất không để tâm đến Tây Môn Nộ đang làm ra vẻ cố gắng duy trì sự uy nghiêm của một người cha. Hấn cười hì hì nói: "Ban đầu giao ước đúng là như vậy, nhưng sau đó con đã chủ động bỏ qua, kêu nàng ta bắt tất phải làm như thế. Sự tình thế nào mà lại đến

tai của cha, có phải là nha đầu đó đến tố cáo với cha?"

"Hừm, hiện tại nha đầu đó của Bắc Đường gia tộc đang thi hành đồ ước tại chợ đêm, làm cho cả Đẳng Long thành trở nên nhốn nháo, dư luận xôn xao. Bắc Đường Hùng công khai lên tiếng không nhận đứa con gái này nữa. Chuyện này là do tên xú tiểu tử người gây ra, người nói làm sao mà dàn xếp đây?" Tây Môn Nộ giận dữ hừ một tiếng.

"Cái gì?" Long Nhất cực kỳ kinh hoàng. À nha đầu quật cường đó quả thật ra đường bò sao.

"Nếu người không tin thì đến đó mà xem, bây giờ bách tích đều đổ xô nhau đến coi. Lần này Bắc Đường gia tộc và Tây Môn gia tộc chúng ta nhất định thành thế nước – lửa. Ta không quản người dùng phương pháp gì, chuyện này người phải tức tốc giải quyết cho ta." Tây Môn Nộ đứng lên, hừ lạnh một tiếng rồi bỏ vào phòng.

Gương mặt Long Nhất đau khổ, tại sao lại có nữ nhân ngu như vậy cơ chứ, lúc đó chỉ thuận miệng nói ra như vậy, không tưởng nổi nàng ta lại làm theo. Bất quá trên một phương diện khác mà nói, Long Nhất thập phần bội phục nàng ta, có thể nhịn được điều mà người thường không thể nhịn, hoặc là nàng ta có khi cũng không chịu đựng nổi.

"Vũ nhi, con hãy ra coi đi, chuyện đánh cuộc này thật là thái quá, hãy nghĩ biện pháp khuyên nha đầu đó của Bắc Đường gia tộc trở về đi." Đông Phương Uyển tiến tới vỗ vào hấn mấy cái rồi cũng bỏ đi vào phòng.

"Con mẹ nó, lần này ta động chạm đến ai chứ! Lại còn phải giúp nha đầu đó đồ vô nữa." Long Nhất chửi thầm trong bụng, rồi đi ra khỏi Tây Môn phủ.

Vừa ra khỏi phủ liền phát hiện trên đường vắng tanh vắng ngắt, thỉnh thoảng mới thấy một vài người vội vã chạy lên phía trước.

"Lẹ lên để coi đại tiểu thư của Bắc Đường gia tộc bò trên đường, miệng lại còn gào to Bắc Đường Vũ là heo. Đi nhanh lên để xem náo nhiệt, chậm chân là không xem nổi đâu." Người này kéo người kia cùng chạy nhanh về phía trước.

Thuận theo dòng người, Long Nhất nhanh chóng đến một chỗ người đông như nêm cối. Người trên đường, người ở ven đường, người ở trong phòng nhìn ra, cũng có người ở trên nóc nhà nhìn xuống, đâu đâu cũng thấy toàn người với người. Long Nhất lơ lửng trên không trung nhìn xuống thấy Bắc Đường Vũ toàn thân vận hắc y, mái tóc vấn lại trên đầu, hai đầu gối quỳ xuống đang bò trên đất, ẩn ước có thể nghe âm thanh trống rỗng của nàng đang la to: "Bắc Đường Vũ là heo, Bắc Đường Vũ là heo." Bên cạnh Bắc Đường Vũ là hai thị nữ xinh đẹp, vừa khóc vừa gọi tiểu thư nhà mình, nhưng cả hai người không dám đụng đến nàng ta, tại vì Bắc Đường Vũ đã hạ lệnh ai mà dám đụng vào nàng thì sẽ bị bán vào thanh lâu ngay.

Long Nhất nhìn khuôn mặt trắng bệch mà quật cường của nàng, hàm răng nàng cắn chặt môi dưới ứa ra những tia máu nhỏ li ti, làm người khác nhìn không tự chủ được cũng phải đồng cảm với nàng.

Đứng trên một nóc nhà, một vị trung niên phụ nhân bất nhẫn lên tiếng: "Bắc Đường tiểu thư này điên rồi sao? Mà sao Bắc Đường gia tộc cũng không cho người ra quản chuyện này, bọn họ thiệt nhẫn tâm để cho một khuê nữ xinh đẹp phải chịu tội như thế này."

"Mẹ nó à, bà thì biết gì? Thằng tiểu tử của Nhị Cầu bên cạnh nhà mình đang là lính của Thần Phong doanh có nói là cô ta vì thua cuộc với Tây Môn nhị thiếu gia, nên bây giờ thi hành đồ ước. Bà cũng biết

là Bắc Đường gia tộc là một trong những đại gia tộc của đế quốc, bọn họ không thể bỏ đi tôn nghiêm của cả gia tộc chỉ vì một người. Bởi vậy Bắc Đường gia chủ đã phát thiệp công khai tuyên bố Bắc Đường tiểu thư và Bắc Đường gia tộc sẽ không còn bất cứ quan hệ nào." Trượng phu của phụ nhân lên tiếng.

"Bọn họ đã đánh cuộc chuyện gì vậy? Mà chuyện đánh cuộc này đúng thiệt không phải là người mà." Một nam nhân đứng bên cạnh nói chen vào. Gã vừa hỏi xong trên nóc nhà đã bu đầy một đồng người.

Trượng phu của phụ nhân đó thấy có nhiều người cùng vây quanh mình, nhất thời cảm thấy mình là nhân vật quan trọng, đắc ý cao giọng thốt: "Câu chuyện này trừ Nhị Cầu và ta, không có một ai biết hết."

Một người không thể kiên nhẫn nổi, buột miệng nói: "Tam Hồ Tử, người đừng có nói cho sừng miệng, biết điều gì thì nói lên."

"Thằng con trai của Nhị Cầu nói như thế này, Tây Môn nhị thiếu gia đến Thần Phong doanh để tuyển binh, không biết vì chuyện gì mà xảy ra xung đột với Bắc Đường tiểu thư. Bắc Đường tiểu thư là nữ tướng duy nhất của đế quốc chúng ta, đương nhiên là tâm cao khí ngạo, đã đề xuất cùng với Tây Môn nhị thiếu gia đối chiến thực sự trên thao trường. Kết quả là Tây Môn nhị thiếu gia chỉ với hai mươi người lính tòi nhất cũng đã bại hơn mười vạn binh lính do Bắc Đường tiểu thư thống lĩnh, hơn nữa lại bại tới hai lần, bởi vậy mới có tình trạng ngày hôm nay." Gã được gọi là Tam Hồ Tử nói phun cả nước miếng. Hai trăm người thì gã nói thành hai mươi người, hai vạn người thì thành mười vạn người. Nếu câu chuyện này cứ tiếp tục truyền đi, e rằng sẽ được sáng tạo thành Tây Môn nhị thiếu gia chỉ cần một vài ngón tay thôi cũng đủ phá tan cả Thần Phong quân đoàn.

"Tam Hồ Tử, người có xạ không vậy, ta không tin là Tây Môn nhị thiếu gia lại lợi hại như vậy." Lập tức có người không tin chuyện đó lên tiếng.

Tam Hồ Tử như mèo bị đập phải đuôi, nhảy dựng lên, vỗ ngực bôm bốp nói: "Tam Hồ Tử ta mà nói láo với các người, ta đến cúrt chó, chó lợn cũng không bằng."

Tam Hồ Tử phát thệ, lập tức đại đa số mọi người đều tin chuyện đó, lúc này có người nói: "Mặc dù Bắc Đường tiểu thư thua cuộc nhưng vẫn thủ tín, ta thật là bội phục nàng ta."

"Đúng rồi, đúng rồi, chúng ta cũng rất bội phục a." Lập tức có người lên tiếng phụ họa.

Lúc này, đột nhiên có người cảm giác có gì đó không ổn, quay lại nhìn thì phát hiện người vừa mới lên tiếng nói bội phục Bắc Đường Vũ không ngờ là diễn viên chính Tây Môn nhị thiếu gia bọn họ vẫn kinh sợ. Ai nấy đều sợ đến nỗi cảm như hén. Mặc dù ấn tượng về hấn trong lòng mọi người thông qua sự kiện người tuyết kia đã thay đổi không ít, từ ngày trở về cũng không quấy đảo khiến toàn thành đều gà bay chó sủa như trước kia, nhưng dư uy vẫn còn tồn tại. Hình tượng công tử bột ăn sâu bén rễ đã mùi mấy năm không thể một sớm một chiều là có thể hoàn toàn thay đổi được.

Long Nhất tịnh không quan tâm đến ánh mắt và biểu tình của mọi người đang nhìn hấn, lãnh đạm hỏi: "Bắc Đường tiểu thư đã bò như vậy bao lâu rồi?"

"Nàng ấy bò từ con đường phía kia lại, như vậy cũng đã hơn nửa canh giờ rồi." Có người lên tiếng trả lời.

Lúc này có người can đảm đột nhiên lên tiếng: "Tây Môn thiếu gia, Bắc Đường tiểu thư thật sự rất đáng thương, nàng ta là một cô nương, như vậy... có phải là nên hủy bỏ đồ ước này của các người không?"

Long Nhất vừa quay đầu, người vừa lên tiếng nhất thời bị dọa khiếp đến nỗi phải lùi lại phía sau mấy bước, sợ đã đắc tội với tên sát tinh này, nhưng không tưởng nổi là Long Nhất cười khổ hai tiếng rồi thờ dãi nói: "Ta sớm đã nói với nàng là thủ tiêu đồ ước này rồi nhưng nàng ta không nghe, ta cũng hết cách."

Lúc này Bắc Đường Vũ đã bò đi xa, nhìn thấy bóng dáng cô ngạo, kiên cường mà khó nhọc của nàng, Long Nhất tịnh không cảm thấy có một chút khoái cảm nào, trái lại còn cảm thấy buồn phiền. Chung quy hẳn không nhẫn tâm để một nữ hài tự xỉ nhục mình như vậy.

Long Nhất điểm chân, lắc nhẹ một cái đã hạ xuống trước mặt Bắc Đường Vũ. Sự xuất hiện của hắn ta càng làm dân chúng đứng xung quanh bàn tán ồn ào hơn.

Bắc Đường Vũ ngẩng đầu nhìn hắn một cái với ánh mắt trống rỗng mà lãnh đạm, rồi lại tiếp tục la to câu "Bắc Đường Vũ là heo", lách qua hắn bò về phía trước.

"Tây Môn thiếu gia, cầu xin ngài làm ơn tha cho tiểu thư nhà chúng tôi đi." Hai thị nữ của Bắc Đường Vũ quỳ xuống khóc lóc van xin trước mặt Long Nhất.

Long Nhất trong lòng đau khổ. Rõ ràng là hắn không sai, nhưng hiện tại với tình cảnh của Bắc Đường Vũ thì thành ra toàn là lỗi nơi hắn, thậm chí ngay chính hắn cũng cảm thấy mình không đúng, là thói đời gì đây trời.

Long Nhất bước lên hai bước nhắc Bắc Đường Vũ lên, thấy quần của nàng bị chà rách thành hai lỗ to ở ngay đầu gối, làm lộ ra hai đầu gối đỏ hồng.

"Đủ rồi, làm như vậy đã đủ lắm rồi, nàng cứ cho là mình đã thoả mãn rồi, về đi." Long Nhất trợn mắt nhìn Bắc Đường Vũ nghiêng rãnh nói. Trong thâm tâm hẳn dường như có một ngọn lửa phẫn nộ, không biết là hẳn giận nàng ta hay là giận chính mình.

"Buông tay ra, Bắc Đường Vũ ta đã nói phải bò ba vòng thì nhất định sẽ làm được." Bắc Đường Vũ đẩy Long Nhất ra, lại quỳ xuống tiếp tục bò về phía trước.

Long Nhất không đành lòng được lại nhắc nàng lên, cất tay định đánh ngất nàng rồi mang đi. Hẳn thực không muốn lẳng nhăng với nàng thêm nữa.

Bắc Đường Vũ dường như nhìn ra ý định của Long Nhất. Nàng cất giọng lạnh lẽo: "Nếu người cưỡng bức đưa ta đi thì chính là bức ta vào tuyệt lộ đó."

Long Nhất nhìn vào tận sâu trong cặp mắt đen láy rực sáng của Bắc Đường Vũ. Trước ánh mắt sáng ngời đầy kiên quyết đó hẳn biết nàng nói được sẽ nhất định làm được. Bất nàng trở về cuối cùng cũng không thể cả đời khốn khổ với nàng được, nếu không phải vậy nàng khẳng định sẽ làm chuyện ngu ngốc.

"Đồ nữ nhân ngốc nhà ngươi, mặc kệ ngươi đó." Long Nhất buông tay ra, nhìn theo Bắc Đường Vũ tiếp tục bò đi, có chút cảm động. Nàng rất ngốc, thực sự rất ngốc. Nếu mà là hẳn, hẳn nhất định làm không nổi, bởi vì hẳn vốn đã là một kẻ tiểu nhân, nhưng hành động ngốc nghếch đó của Bắc Đường Vũ lại khiến nội tâm hẳn xúc động.

Bất chợt, trong trí óc Long Nhất đột nhiên nổi lên một mảng ký ức đã chôn sâu từ rất lâu. Đó là ở tiền thế, có một thiếu nữ tên gọi Tiểu Thất. Nàng là một nữ tử trong cứng ngoài mềm, nói một là một, hai là hai. Long Nhất lắc đầu thật mạnh, cố gắng xua đi cảm giác đau thương tới mức nghẹt thở đó ra khỏi trái tim, chỉ cảm thấy vào thời khắc này, Bắc Đường Vũ sao mà giống với Tiểu Thất đến vậy.

Long Nhất thở phào một hơi muốn đẩy hết nỗi ưu phiền ra khỏi lòng, không kéo Bắc Đường Vũ nữa. Nếu mà nàng ta đã kiên trì như vậy thì cứ theo như ý muốn của nàng đi.

Chương 253: Phép khích tướng

Dịch: tichnhan

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Ngu Phương và Tiểu Y nghe nói Bắc Đường Vũ, nàng tiểu thư nhà đại gia đó, không ngờ không để ý đến cả sự tôn nghiêm lẫn thể diện, trước đám đông ở ngay trên đường làm chuyện ai cũng không chịu đựng nổi, cùng kêu "a" một tiếng.

"Phu quân, chàng có thể nghĩ ra biện pháp gì không a. Bắc Đường tiểu thư có thể thực hiện lời hứa như vậy Phượng nhi thập phần kính nể, nhưng nàng chỉ là một nữ hài tử mới mười mấy tuổi đầu, bây giờ trong lòng nàng chắc chắn hết sức thống khổ, nói không chừng có thể sụp đổ mất thôi." Ngu Phương lo lắng nói.

Tiểu Y không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Long Nhất. Nàng chỉ sống vì Long Nhất, suy nghĩ so với Ngu Phương không giống nhau nhiều lắm, mặc dù thông cảm với Bắc Đường Vũ, nhưng trong lòng vẫn cho là nàng ta đáng đời. Bởi vì Long Nhất vừa nói, điều kiện ác độc này do chính nàng ta tự mình đề ra lúc đầu, nếu đổi lại là Long Nhất thua trong trận đối chiến này, vậy thì đang bò trên đường lúc này chẳng phải chính là tình lang của mình sao.

"Không nghĩ ra được cách nào, khuyên giải ta đã khuyên giải rồi nhưng không cơm cháo gì. Nàng ta quyết tâm phải làm như vậy, nếu như cưỡng ép trói nàng ta lôi về, theo tính cách của nàng ta có khả năng sẽ còn làm ra chuyện quá khích hơn." Long Nhất cười khổ nói.

"Vậy để cho nàng ta cứ tự làm khổ mình vậy sao?" Ngu Phượng lo âu hỏi.

Long Nhất lắc đầu, trầm ngâm nói: "Có lẽ tình huống cũng không tệ như vậy, mặc dù bề ngoài nàng ta xem ra rất mất mặt, nhưng trên thực tế mọi người trong lòng đều hết sức rõ ràng, sợ rằng nàng ta sau khi trải qua chuyện này danh tiếng sẽ càng vang dội hơn." Long Nhất nói thế không phải là không có đạo lý, qua một đoạn đường, rất nhiều dân chúng hết sức kính nể phẩm chất Bắc Đường Vũ, cho rằng nàng là một kỳ nữ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ngu Phượng vội vàng đi xử lý chuyện của gia tộc, còn Long Nhất thân là thiên tướng của Cuồng Long đế quốc, tự nhiên là phải vội vã đến binh doanh. Nhiệm vụ chủ yếu trước mắt của hắn là huấn luyện một vạn năm ngàn tạp binh mới được khai quật của Thần Phong doanh thành binh lính tinh nhuệ nhất ở Cuồng Long đế quốc.

Trên đường, Long Nhất nhịn không được theo dòng người đi xem Bắc Đường Vũ một chút. Nàng đã bò suốt đêm, trên người lấm tấm vết bẩn, sắc mặt tái nhợt dị thường, môi miệng bọt bọt, đâu còn giống nàng nữ tướng hăng hái của ngày hôm qua. Hai thị nữ của nàng bụng thức ăn nước uống, muốn đút cho nàng ăn, nhưng Bắc Đường Vũ lại cố chấp không ăn không uống, trong mắt nàng không biểu hiện thần thái gì, chỉ có trống rỗng và lạnh như băng.

Long Nhất khẽ thở dài một hơi, lắc mình lướt về hướng binh doanh.

Tới binh doanh, đầu tiên Long Nhất triệu tập tất cả thành viên Bạo Hùng dong binh đoàn, lấy ra một phần kế hoạch huấn luyện, cũng chính thức đặt tên cho binh doanh độc lập vừa mới thành lập này là Vô Song doanh. Ý là thiên hạ vô song, đồng thời cũng là để nhớ đến

Vô Song đang ở tại vùng băng nguyên xa xôi. Hồi đó Băng cung đáp ứng sau hai năm sẽ thả người, bây giờ thời gian đã không sai biệt lắm, nghĩ đến không lâu sau có thể gặp lại nữ hài tử thần bí đó, Long Nhất liền có cảm giác trong lòng nổi lên một tia ngọt ngào, nàng sẽ tìm đến hắn trước tiên chứ.

Khi Hùng Bá đọc bản kế hoạch huấn luyện này, không khỏi âm thầm tắc lưỡi, nội dung bên trong có rất nhiều điều hắn chưa nghe nói tới, hơn nữa đều là cái loại phương pháp biến thái hành hạ con người. Cái gì mà mang vật nặng chạy bộ, bơi lội có vũ trang, mai phục hai mươi bốn giờ. Thậm chí quy định mọi người đều phải tham gia khóa huấn luyện. Dạy cho phương pháp cận chiến bằng cầm nã thủ pháp cùng những tổ hợp và biến hóa của các loại đại trận tiểu trận. Thời gian từ sáng sớm đến đêm khuya, gọi là ma quỷ huấn luyện cũng không quá đáng.

"Trong khoảng thời gian đầu, ta phụ trách dạy các người, chờ các người học tốt rồi sẽ dạy cho các binh lính dưới quyền, nhưng huấn luyện thể lực thì đừng ai mong trốn được, mỗi tuần kiểm tra một lần, kiểm tra không đạt sẽ ăn roi, ma pháp sư cũng không ngoại lệ." Long Nhất toàn thân vận tướng phục uy phong lẫm lẫm, thanh âm trầm thấp tràn đầy sát khí.

"Tướng quân. Ma pháp sư chúng ta cũng phải tiến hành huấn luyện thể lực sao?" Một tổ hệ ma pháp sư khiếp sợ hỏi.

"Đương nhiên, thân thể ma pháp sư rất yếu đuối, khi đánh nhau vạn nhất phát sinh cận chiến thì xong đời, cho nên ta có chuẩn bị một phương pháp huấn luyện riêng đặc biệt cho ma pháp sư, còn chương trình huấn luyện cầm nã thủ pháp cũng nhất định phải tham gia." Long Nhất uy nghiêm nói. Bộ dáng nghiêm túc của hắn cũng có vài phần giống Tây Môn Nộ, thanh âm trầm thấp làm cho người ta khiếp đảm kinh hãi.

Long Nhất tịnh không định biến Vô Song doanh thành giống như Thần Phong doanh có đủ các loại binh chủng. Một binh doanh độc lập có chưa tới hai vạn người làm thành như vậy căn bản là không có tác dụng gì lớn, chính là phải biến thành một đơn vị bộ đội chiến đấu đặc chủng của dị thế thì mới tốt. Mặc dù không thể đối kháng chính diện cùng với kỵ binh tại sa trường, nhưng đánh lén ám sát, chiến đấu trên đường phố trong thành thị gì đó thì tuyệt đối là một chọi được mười.

Vì vậy ngày đầu tiên, Long Nhất chỉ giảng giải đơn giản cho bọn họ một ít lý luận chiến tranh vĩ mô, khiến cho đám gia hỏa chung từng nghe qua học thuyết như vậy nghe đến mê say. Hóa ra chiến tranh còn có nhiều học vấn như vậy.

Kết thúc một khóa học, Long Nhất lại kêu tất cả binh lính Vô Song doanh tập hợp lại, phân công toàn bộ mấy trăm doanh binh của Bạo Hùng dong binh đoàn làm sĩ quan cơ sở, đồng thời bổ nhiệm Hùng Bá làm phó tướng Vô Song doanh.

Long Nhất đứng trên đài cao hùng hồn diễn thuyết một tràng, kích động đến nỗi đám binh sĩ ai ai cũng lòng dạ xao động, mong kiến công lập nghiệp làm vẻ vang cửa nhà.

Còn lại những chuyện khác Long Nhất giao cho Hùng Bá xử lý, để cho hắn phụ trách tất cả việc huấn luyện binh lính Vô Song doanh, còn bản thân hắn lại nhanh như chớp chạy mất tích.

Long Nhất nhìn thấy một đội quân cảnh trong trang phục áo giáp nặng nề đang đến gần, liền huỳnh một cái xuất hiện trước mặt bọn họ. Nghênh đón hắn dĩ nhiên là màn đao thương loang loáng của đội quân cảnh.

"Trung đội trưởng Cừ Phục, chúng ta lại gặp nhau." Long Nhất cười hắc hắc nhìn Cừ Phục đang đi ở hàng đầu.

Nhận ra thân phận Long Nhất, đội viên đội quân cảnh nọ lập tức thu hồi binh khí, thi hành quân lễ với Long Nhất. Dù sao hẳn bây giờ cũng là một tướng quân.

Cừ Phục phân phó mấy tên thủ hạ đi trước, vừa nhắc tay bỏ chiếc mũ trụ nặng nề ra khỏi đầu lộ ra khuôn mặt dọa khiếp người. Nhưng có lẽ do giống dung mạo kiếp trước của mình nên Long Nhất ngược lại có một cảm giác thân thiết.

"Tướng quân lúc này không đi huấn luyện binh lính tới tìm ta làm chi?" Cừ Phục thản nhiên hỏi.

Long Nhất cười hắc hắc nói: "Tại sao à? Cừ trung đội trưởng có phải muốn vạch tội ta lười nhác tiêu cực sao?"

"Nếu để ta bắt được, cũng không phải không có khả năng." Cừ Phục lộ ra một tia tiểu ý hiểm thấy.

Hai người tới một nơi vắng vẻ ngồi xuống thăm cỏ. Cừ Phục hỏi thẳng: "Nói đi, ngài tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?"

Long Nhất trầm ngâm một chút mới chậm rãi nói: "Nếu ta đoán không sai, tổ tiên của người hẳn là một hệ phái của Phượng Hoàng đấu khí - Liệt Diễm sơn trang."

Cừ Phục nghe vậy sắc mặt khế thay đổi, thản nhiên nói: "Ta không biết ngài đang nói cái gì. Càng không biết cái gì là Liệt Diễm sơn trang."

"Trước mặt người sáng không nói chuyện mờ ám, Phượng Hoàng

đấu khí chia làm hai hệ, một hệ thích hợp cho nữ nhân tu luyện một hệ thích hợp cho nam nhân tu luyện. Người cùng Phượng Hoàng sơn trang đều là hậu nhân của Liệt Diễm sơn trang." Long Nhất nhìn chăm chăm vào mắt Cừ Phục nói.

Cừ Phục sững sốt một chút. Phỏng chừng nghĩ không ra tại sao Long Nhất lại biết nhiều như vậy chứ.

"Kỳ thật người không cần phủ nhận, lần trước người xuất ra Phượng Hoàng đấu khí đã sáng tỏ hết thảy, mà ta sở dĩ biết nhiều như vậy, bởi vì đại tiểu thư Phượng Hoàng gia tộc chính là thê tử của ta." Long Nhất nói.

"Thê tử? Ngài ở rể Phượng Hoàng gia tộc sao?" Cừ Phục nghi hoặc hỏi. Hắn không phủ nhận nữa, xem ra là đã chịu thừa nhận rồi.

"Không, đương nhiên là nàng gả đến đây. Quy củ bao giờ cũng là do con người định ra, không phải sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

Cừ Phục trầm mặc, một lúc lâu mới thản nhiên nói: "Nói mục đích của ngài đi."

"Cũng không có mục đích gì đặc biệt. Chỉ là thê tử ta muốn gặp người, các người cùng là từ một mạch, hẳn nhiên là có cùng cừu địch mới đúng." Long Nhất cười nói.

"Ta sẽ không gặp nàng ta. Cũng không muốn gặp mặt người nào trong Phượng Hoàng gia tộc." Cừ Phục lạnh lùng nói, ngữ khí tựa hồ có khúc mắc gì đó cùng Phượng Hoàng gia tộc.

"Tại sao?" Long Nhất kinh ngạc hỏi. Theo suy nghĩ của hắn, hai phái hệ cùng thuộc về Liệt Diễm sơn trang, gặp lại đáng ra phải thập phần cao hứng mới đúng.

"Hừ. Ngài đi mà hỏi thê tử ngài, dầu gì bọn họ vẫn có mặt mũi tự xưng là hậu nhân của Liệt Diễm sơn trang." Cừu Phục đột nhiên đứng dậy, cầm lấy mũ trụ trên mặt đất rồi lớn bước bỏ đi.

Long Nhất ngẩn ngơ sững sờ tại chỗ. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a? Nghe giọng điệu Cừu Phục hình như rất không muốn nhắc đến Phượng Hoàng sơn trang. Rốt cuộc Phượng Hoàng sơn trang đã làm cái gì để cho hắn xem thường như vậy?

Long Nhất lắc đầu, thật sự không nghĩ ra cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, xem ra đợi lát nữa trở về hỏi Phượng nhi kỹ lưỡng một chút.

Nhàn tử đi dạo trong binh doanh một lát, rồi quay lại doanh đốc thúc chỉ đạo huấn luyện một hồi, thời gian một ngày trôi qua rất nhanh.

Lúc trở về Long Nhất vẫn chuẩn bị đi xem Bắc Đường Vũ một chút như cũ. Nàng đã không ăn không uống một ngày một đêm rồi, nếu là người thường đã sớm quy rồi.

Long Nhất theo dòng người rất nhanh tìm được Bắc Đường Vũ. Bò liềm một ngày một đêm nàng đã hoàn thành một vòng. Lúc này thần sắc của nàng càng thêm tiêu tụy, mỗi lần tiến lên đều lưu lại một vết máu mờ mờ.

Ngoại trừ hai thị nữ cũng đã gần ngất xỉu nọ của Bắc Đường Vũ, không ngờ Nam Cung Hương Vân cũng ở bên nàng, đang bưng một chén nước muốn khuyên nàng uống.

"Thật sự là một nữ nhân ngu xuẩn." Long Nhất nhìn đôi môi nứt nẻ của Bắc Đường Vũ khế thờ dài. Lúc này nàng vẫn còn đang hô câu khẩu hiệu kia, chỉ là đã không thể nghe thấy. Đổ ước khi đó chỉ nói bò quanh Đẳng Long thành ba vòng, chứ không nói không được ăn

cơm uống nước, thật không biết nàng ta tại sao không ăn không uống.

Long Nhất một lần nữa nhìn không nổi, lắc mình xuất hiện bên cạnh Bắc Đường Vũ.

Thấy Long Nhất xuất hiện, Nam Cung Hương Vân hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn hắn nói: "Đây đều là chuyện tốt người ban cho, người muốn giết chết nàng ta mới cam tâm sao?"

"Đây là chuyện của ta với nàng ấy, không cần nàng quản." Long Nhất khó chịu nói. Việc này hắn vốn không sai, vậy mà sao mọi người đổ hết lên mình hắn vậy.

"Người... ta là hôn thê tương lai của người, ta càng phải quản." Nam Cung Hương Vân đỏ mặt nói.

"Nếu là hôn thê tương lai của ta, vậy thì hãy ngoan ngoãn ngậm miệng lại, công việc của nam nhân đâu tới phiên nàng xen miệng vào, tin hay không ta lập tức từ hôn nàng." Long Nhất nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Nam Cung Hương Vân cắn môi, vốn muốn nói người từ hôn thì từ hôn, có cái gì lớn đâu, nhưng lời nói đến miệng lại không thể nào nói ra thành lời, chỉ đành dậm chân đi sang một bên không để ý đến hắn nữa.

Long Nhất nhìn Bắc Đường Vũ đang bò về phía trước như một con rối, đưa tay giạt lấy chén nước trên tay Nam Cung Hương Vân, tiến đến nâng Bắc Đường Vũ lên, đưa nước đến trước mặt nàng ra lệnh: "Uống nước."

Ánh mắt trống rỗng Bắc Đường Vũ khẽ chớp động, nhưng lại trở nên

cứng đờ nặng nề, ánh mắt không có tiêu cự, tựa hồ trước mắt căn bản là không có một người là Long Nhất.

Thấy dáng vẻ tồi tệ đó của Bắc Đường Vũ, Long Nhất cũng phát cáu. Dựa vào cái gì mà nha đầu thực hiện đồ ước này lại được danh tiếng tốt, tiếng tăm người xấu lại cứ phải là mình gánh, lại còn cái bộ dạng sống dở chết dở này nữa, trông thật là đáng giận.

Long Nhất một tay nâng cầm Bắc Đường Vũ lên, một tay đổ nước vào miệng nàng.

Bắc Đường Vũ nước nở giãy giụa, làm đổ hơn phân nửa chén nước. Xiêm y ở ngực nàng cũng ướt đẫm, lộ ra những đường cong lung linh, mà Bắc Đường Vũ cũng bị sặc đến phát ho.

"Người làm gì vậy, người muốn giết nàng ấy sao?" Nam Cung Hương Vân thấy Long Nhất đối đãi thô bạo như thế với Bắc Đường Vũ liền tiến lên kéo tay Long Nhất hung hăng nói.

Long Nhất đẩy tay Nam Cung Hương Vân ra, cười lạnh nói: "Đúng vậy, ta thật muốn giết chết nàng ta, diễn kịch thì lại rất giống thật, tranh thủ lòng cảm thông sao? Không muốn thua thì đừng cá cược, thua rồi lại làm ra bộ dáng sống dở chết dở thế này."

Vẻ mặt Bắc Đường Vũ rốt cuộc cũng có chút phản ứng, nàng ngẩng đầu dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn Long Nhất, hận không thể chặt hẳn thành tám khúc được.

"Sao? Ta nói sai sao chứ? Nếu người kiên trì bò cho xong ba vòng, vậy còn làm bộ dáng đáng thương gì, không ăn không uống. A, ta biết rồi, người muốn quyet nợ đúng không? Muốn quyet thì hãy nói sớm, cần gì phải vẽ vờ thêm chuyện." Long Nhất không thèm nhìn Bắc Đường Vũ mĩa mai nói.

"Bắc Đường Vũ ta nói lời giữ lời, người bớt dùng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử đi." Bắc Đường Vũ giọng khàn khàn đáp.

"Rốt cuộc cũng đã chịu nói chuyện, còn tưởng rằng người bị câm chứ. Nếu không định quyệt nợ, tại sao không ăn không uống. Người cho rằng người có thể kiên trì bò như vậy mà hoàn thành ba vòng sao? Nhìn xem người bây giờ rất nhanh sẽ không gượng nổi, không phải định sau khi ngất rồi thì sẽ không phải bò nữa chứ gì. Đúng rồi, như vậy người không chỉ có thể giành được danh tiếng mà còn không để lại dấu vết quyệt nợ, thật là cao minh a." Long Nhất giọng nói hết sức khắc bạc châm biếm, ai nghe thấy cũng đều không thể chịu được.

Bắc Đường Vũ tức giận đến cả người phát run, bộ ngực cao vút nhấp nhô lên xuống, đến nỗi đám sắc lang xung quanh nhìn thấy ánh mắt đều sáng rực lên.

"Đưa ta nước, đưa ta đồ ăn." Bắc Đường Vũ nghiêng rống nói. Nàng ngẫm lại lời Long Nhất vừa rồi quả thật rất có đạo lý, nàng bây giờ hoàn toàn nhờ một cỗ ý chí chống đỡ, nếu ngất đi thật có thể làm người khác nghĩ rằng nàng quyệt nợ.

"Tiểu thư, người chờ một chút, chúng ta lập tức đi ngay." Hai thị nữ phía sau mừng đến phát khóc, chạy vội đến tưu lâu gần nhất.

Chỉ trong chốc lát, hai thị nữ liền mang ra nước cùng đồ ăn. Bắc Đường Vũ đầu tiên uống hai chén nước lớn, tiếp đó ăn hai phần thức ăn như hổ đói, rồi lại tiếp tục cuộc hành trình bò đầy gian nan.

Nam Cung Hương Vân kinh ngạc nhìn Long Nhất, thấy hấn hài lòng mỉm cười, trong lòng hiểu hấn đã một phen khổ tâm khi nói lời khắc bạc như vậy, kỳ thật hấn là một người rất tốt.

Long Nhất cũng không lảng nhảng với Bắc Đường Vũ nữa, hẳn muốn đi gặp Ngu Phượng hỏi xem rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, tại sao Cừ Phục lại có định kiến đối với Phượng Hoàng gia tộc như thế.

"Uy, Tây Môn Vũ, ngươi muốn đi đâu?" Thấy Long Nhất định đi, Nam Cung Hương Vân vội hỏi.

"Đương nhiên là về nhà, nếu không ở lại nơi này làm gì?" Long Nhất quay đầu không khách khí nói.

"Ta cũng muốn đi, đã lâu rồi không gặp bá mẫu, muốn đi bồi tiếp bá mẫu nói chuyện." Ánh mắt Nam Cung Hương Vân có chút thiếu tự tin nhìn đi chỗ khác, cũng không biết tại sao bản thân mình lại như vậy.

"Tùy ngươi." Long Nhất nhún nhún vai, cất mình định bay đi.

Ai ngờ Nam Cung Hương Vân lại nắm lấy tay hắn. Khi Long Nhất thối mắc quay lại nhìn nàng tỏ ra vàng thật không sợ lửa nói: "Ngươi bay thì càng nhanh hơn, đưa ta cùng đi thôi."

Long Nhất nhếch môi, tay ôm lấy eo Nam Cung Hương Vân, chân điểm nhẹ, hai người liền vút lên không trung, làm người xem xung quanh một phen kinh ngạc tán thán. Dân chúng Đẳng Long thành cũng có ít nhiều kiến thức, ở đây cũng thường xuyên thấy cao cấp ma pháp sư bay tới bay lui, nhưng chưa từng thấy người nào có tốc độ nhanh như vậy.

Đầu Nam Cung Hương Vân tựa nhẹ lên vai Long Nhất, cảm thụ nhiệt lượng tỏa ra từ bàn tay đang đặt bên eo, trong lòng không ngờ cũng nổi lên một tia ngọt ngào khó diễn tả. Nàng thật sự không rõ điều này đại biểu cho cái gì, có chút bối rối lại có chút hoang mang.

Bằng vào tốc độ Long Nhất, hai người rất nhanh đã đến Tây Môn phủ.

"Tới rồi, còn muốn ì ra không chịu dậy a." Thanh âm Long Nhất vang lên bên tai Nam Cung Hương Vân.

Nam Cung Hương Vân vội buông bàn tay nhỏ bé ra khỏi Long Nhất, trong lòng có cảm giác mất mát vô cớ. Vừa hỏi hạ nhân trong phủ, Long Nhất mới biết Ngũ Phượng vẫn chưa đến, còn Đông Phương Uyển lại cùng Tiểu Y đến Dạ phủ.

Dạ phủ nhân? Long Nhất ngồi trên trường kỷ nhấp trà, trong lòng thầm nghĩ có nên nói chuyện của Dạ phủ nhân cho Đông Phương Uyển biết không, để bà còn biết đường phòng bị. Song nghĩ đi nghĩ lại lại bỏ đi, Đông Phương Uyển là một người rất có chừng có mực, bình thường từ trước đến giờ cũng chưa từng hỏi đến chuyện triều đình, cho dù biết một chút cơ mật cũng sẽ không nói lung tung.

"Tây Môn Vũ, Đông Phương tiểu thư đã rời khỏi Đẳng Long thành, người biết chứ?" Nam Cung Hương Vân đột nhiên hỏi.

Long Nhất ngẩn người, nhớ tới hai dấu răng trên tay mình cùng ánh mắt cừu hận đó của nàng lúc ở trong hoàng cung, khẽ thở dài: "Đi cũng được, thời gian sẽ xóa nhòa hết tất cả."

"Nàng nói nàng sẽ hận người cả đời, có lẽ nàng thật sự yêu người." Nam Cung Hương Vân có chút phức tạp nói.

Long Nhất lắc đầu, cảm giác bị người hận thật không thể tả. Hắn cười khổ nói: "Muội ấy tịnh không phải yêu ta, sau này muội ấy sẽ rõ thôi."

"Lúc mới đầu ta cũng tưởng rằng nàng ta chỉ thuần túy là vì lòng chiếm hữu, nhưng thấy ánh mắt của nàng ta, ta nghĩ ta sai rồi, không có tình yêu thì lấy đâu ra oán hận, hận càng sâu, chứng minh tình yêu cũng càng sâu." Nam Cung Hương Vân lẩm bẩm nói.

Long Nhất có chút phiền muộn khoát tay, nói: "Đừng nói nữa, ta đi ra ngoài có chút việc, nàng ở chỗ này chờ mẫu thân trở về hay là tự mình về nhà thì tùy nàng."

Nam Cung Hương Vân thấy Long Nhất bước nhanh ra khỏi đại sảnh, vươn tay tính gọi hắn lại, nhưng trong lúc nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể nhìn thân ảnh hắn vút một cái đã biến mất trước mắt.

Ai da, Nam Cung Hương Vân than nhẹ một tiếng. Đối với vị hôn phu tương lai này nàng cảm thấy tự mình có chút hồ đồ, không thấy hắn thì trong đầu luôn hiện lên hình ảnh của hắn, nhìn thấy hắn lại bị hắn chọc cho tức giận, sau đó trong lòng thề không để ý tới hắn nữa, kết quả vừa phát thệ rồi lại càng muốn gặp hắn, loại tuần hoàn ác tính này có xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng.

Chương 254: Địa động thần bí

Dịch: bangphong

Biên dịch: vo vong

Biên tập: Long Nhất Long Nhất đến Phượng Hoàng lữ xã (quán trọ) nơi Ngu Phượng ở, vừa hỏi chương quỹ thì phát hiện nàng đã đi tới lữ điểm khác có chuyện rồi. Ngồi chờ trong vô vị trong một đoạn thời gian, Long Nhất đã chẳng thể ngồi yên nổi, hấn đứng dậy rồi đi tới hậu viện của Phượng Hoàng lữ xã.

"Hồng Vân!" Long Nhất có chút kinh hỉ khi nhìn thấy con Hỏa Hồng Độc Giác mã đang gặm cỏ non ở hậu viện. Mấy hôm nay khi Ngu Phượng tới gặp hấn đều không cưỡi Hồng Vân, hấn còn tưởng nàng đã để nó tại Quang Minh thành mà không đem tới đây.

Nghe thấy tiếng gọi của Long Nhất, Hồng Vân nghi hoặc ngẩng đầu lên. Nó khịt khịt mũi hai cái, cuối cùng cũng nhận ra Long Nhất, liền cao hứng chạy đến dùng đầu cọ cọ vào ngực hấn.

"Tên gia hỏa đáng thương, chủ nhân ngươi mấy hôm nay đều nhất ngươi ở hậu viện hả? Có muốn ra ngoài lượn một vòng không?" Long Nhất mỉm cười vuốt ve đầu của Hồng Vân. Hơn hai năm trước hấn đã từng cứu nó cùng Ngu Phượng, con độc giác mã đầy linh tính này vẫn còn nhớ được hấn.

Tựa như nghe hiểu được lời của Long Nhất, Hồng Vân hưng phấn

dậm dậm chân xuống đất, hiển nhiên mấy hôm nay nó đã bị nhốt đến cường chân rồi.

Long Nhất cười lớn rồi nhảy lên ngựa, hai chân hấn vừa thúc một cái, Hồng Vân bốn vó cất lên rồi từ cửa lớn của hậu viện lao ra đại sảnh của lữ xá, rồi lại từ đại sảnh lao vọt ra đường lớn, khiến cho một vài khách nhân đang làm thủ tục ở trọ bị dọa đến nhảy dựng lên.

Tốc độ Hồng Vân càng không cần phải nói, tuy không thể so với Long Nhất, nhưng cũng có thể dùng "nhanh như thiểm điện" để hình dung. Hồng Vân giống như một cơn gió lao thẳng ra ngoài ô.

Chạy trên đồng cỏ ven rừng ở ngoài ô được vài vòng, Hồng Vân mới bắt đầu ra mồ hôi, tốc độ cũng dần dần chậm lại.

Đúng lúc này, Long Nhất bất chợt nhìn thấy một bóng trắng yếu điệu lướt qua trên không trung, làn sóng thủy hệ ma pháp cường đại đó khiến cho người ta phải cảm thấy khiếp đảm, hướng chi thân ảnh kia nhìn thế nào cũng thấy vô cùng quen thuộc.

"Vô Song!" Trong đầu Long Nhất đột nhiên hiện ra một cái tên, nhớ đến kỳ hạn hai năm ở băng cung cũng gần đến rồi, bóng trắng vừa rồi có phải là Vô Song hay không, liệu có phải là nàng đi tìm mình không đây?

Nghĩ đến đây, Long Nhất chẳng thể đứng yên được nữa, Phi Tường thuật phối hợp với Càn Khôn Đại Na Di, loáng một cái hấn đã biến mất khỏi lưng Hồng Vân. Hấn ở trên không trung tìm kiếm hồi lâu, nhưng chẳng thể phát hiện ra nổi bóng trắng vừa nãy. Không thể là mình hoa mắt được a, mà cho dù là hoa mắt, thì làn sóng thủy hệ ma pháp kia cũng không thể nào cảm giác sai được, trên thế giới này người sở hữu thủy hệ ma pháp cường đại như vậy, ngoại trừ Thủy Linh Lung ra thì chỉ còn Vô Song mà thôi.

Không tìm được bóng trắng nọ, Long Nhất không khỏi có chút bực bội, bất quá nghĩ đến nếu đó thật sự là Vô Song thì nàng nhất định sẽ đến tìm mình. Nếu không đến tìm mình thì khẳng định đó không phải là Vô Song, Nghĩ tới đây, trong lòng Long Nhất nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Phía xa xa, Long Nhất bất chợt nghe thấy tiếng Hồng Vân hí lên phần nộ, trong lòng kinh ngạc, hắc vôi tăng tốc bay trở về. Chỉ thấy một nam tử thân vận hắc y cưỡi trên lưng Hồng Vân, tay hắc đang nắm chặt lấy bờm Hồng Vân, hiển nhiên là đang muốn thuần phục nó, còn Hồng Vân thì đang điên cuồng tung vó, muốn hất nam tử này xuống.

"Mẹ nó chứ, có lý nào lại như vậy, dám trộm ngựa của lão tử sao?" Long Nhất tức giận không thôi, vài mũi băng tiễn cao tốc bắn về phía hắc y nam tử trên lưng Hồng Vân.

Hắc y nam tử này cũng có vài phần bản sự. Phát giác thấy có mấy mũi băng tiễn bắn tới, hắc lập tức nghiêng người né qua hai mũi băng tiễn, cự kiếm trong tay chém mạnh về hai mũi băng tiễn còn lại.

Long Nhất cười lạnh một tiếng. Hắc dùng Phiêu Phù thuật đứng giữa không trung. Cự kiếm của hắc y nam tử kia vừa chém phải băng tiễn, liền nghe "oành" một tiếng, băng tiễn bất ngờ mãnh liệt nổ tung, hắc y nam tử đó lập tức bị chấn bay ra ngoài, hắc nằm trên bãi cỏ không ngừng co giật.

Long Nhất hạ xuống, Hồng Vân thân mật chạy lại làm nũng hắc. Long Nhất vỗ nhẹ lên đầu nó an ủi, đi đến trước mặt hắc y nhân, lồng ngực kẻ đó đã bị mũi băng tiễn nén ép của Long Nhất nổ cho máu thịt tơi bời.

Ngắm lại, một độc giác mã hi hữu như Hồng Vân, trên lưng lại không

hề có yên ngựa hay cái gì khác, người khác nhìn thấy khó tránh khỏi nổi lòng tham, nam tử này tội cũng chưa đáng chết. Long Nhất vốn muốn dùng quang hệ ma pháp để chữa thương cho hắn một lúc, nhưng nam tử đó vừa nhìn thấy hắn sắc mặt đột nhiên lộ ra vẻ kinh hoàng, không ngờ cặp mắt vừa xoay chuyển một cái thì đã đoạn khí rồi, một dòng máu đen từ trong khoe miệng hắn ứa ra.

Trúng độc? Long Nhất trong lòng nghi hoặc, mấy mũi băng tiễn nén ép mà hắn phóng ra rất có phân lượng, không thể nào làm hắn chết được.

Long Nhất đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hắn bóp quai hàm của hắc y nam tử, thì ra tên gia hỏa này đã giấu sẵn độc dược trong răng, vừa nhìn thấy hắn liền lập tức phục độc tự tận.

Không cần nói cũng biết người này nhất định là tử sĩ. Long Nhất khám xét qua người nam tử, từ không gian giới chỉ của kẻ này hắn phát hiện ra một bức họa, người được vẽ trên bức họa không ngờ lại là hai tỷ đệ Nam Cung Hương Vân và Nam Cung Nỗ.

Long Nhất trong lòng lập tức xuất hiện một dự cảm rất không tốt. Trong đầu hắn xuất hiện một trường cảnh thế này, một đám hắc y nhân bắt cóc tỷ đệ Nam Cung Hương Vân, trên đường đào tẩu thì gặp Hồng Vân, kết quả là hắc y nam tử này nổi tham niệm, hắn để những người khác đi trước còn bản thân hắn lui lại sau rồi thuận phục Hồng Vân và mang đi.

Long Nhất triệu hoán Tiểu Tam từ hắc ám thứ nguyên không gian ra, khúu giác của nó linh mãnh phi thường. Tiểu Tam khẽ ngửi khí vị trên người hắc y nam tử, rồi bắt đầu lao về phía trước.

Long Nhất căn dặn Hồng Vân tự trở về, còn hắn phi người theo Tiểu Tam để truy tung. Không lâu sau, Long Nhất đuổi theo Tiểu Tam đến

một dòng sông nhỏ, Tiểu Tam hít phải hít trái một hồi rồi ngẩng đầu lên ra hiệu khí vị kia đã mất dấu ở đây.

Nhìn dòng sông đang chảy xiết, Long Nhất nhíu mày lại, chẳng lẽ những kẻ đó đều đã nhảy xuống dưới? Có thể là dưới dòng sông có cửa vào? Long Nhất trầm tư một lát rồi mang theo Tiểu Tam dứt khoát nhảy xuống. Cả hai bơi qua lại trong dòng sông, đột nhiên Tiểu Tam dừng lại tại một khối đá đầy rong rêu dưới đáy sông, nó há miệng phun ra một viên hắc ám ma đạn, lập tức một động khẩu bị kết giới phong bế được mở ra.

Phá kết giới là thủ pháp nằm lòng của Long Nhất, nội lực của Ngạo Thiên Quyết vừa vận lên, chẳng cần tốn chút sức lực nào cũng có thể xông vào rồi.

Vừa vào trong động, Long Nhất liền cảm giác được một luồng khí tức hắc ám đậm đặc, chẳng lẽ đây là một cái cứ điểm của Hắc Ám giáo hội tại Đẳng Long đại lục? Bọn chúng bắt cóc hai chị em Nam Cung Hương Vân đi làm gì?

Long Nhất cùng Tiểu Tam thu liễm khí tức toàn thân lại, họ phát hiện trong động này canh giữ thập phần nghiêm cẩn, hơn nữa cơ quan trùng trùng, cao thủ hắc ám hệ cũng có không ít. Một người một thú giống như quỷ mị tránh né qua từng đám thủ vệ cả trong tối lẫn ngoài sáng, đột nhiên một thanh âm từ mật động không xa truyền tới.

"Đám phế vật các ngươi, nhiều người như vậy mà cũng không hoàn thành nổi nhiệm vụ, không ngờ lại để cho tiểu nha đầu Nam Cung Hương Vân đó chạy thoát." Một thanh âm thô bạo lớn tiếng mắng chửi.

"Bẩm đại nhân, Nam Cung phủ cao thủ vô số, các huynh đệ lại không dám dùng hắc ám ma pháp. Vì vậy.a!" Lời còn chưa dứt thì kẻ này

đã kêu thảm một tiếng, xem bộ dạng thì như đang hấp hối, tên đại nhân kia quả thật là tâm ngoan thủ lạt a.

"Kẻ nào còn viện cớ nữa thì sẽ có kết quả như hấn, nếu việc này mà chọc giận chúa thượng thì chúng ta chẳng ai sống nổi đâu!" Thanh âm thô bạo lại một lần nữa vang lên.

"Thuộc hạ thề chết vẫn trung thành với chúa thượng, quyết không hai lòng!" Một loạt thanh âm chình tề vang lên.

"Đúng rồi, số bảy đã đi đâu?" Tên đại nhân đó đột nhiên hỏi.

"Bẩm đại nhân, trên đường đi số bảy nhìn thấy một con độc giác mã toàn thân đỏ rực như lửa thì liền muốn bắt lấy hiến tặng đại nhân, có lẽ bây giờ còn đang trên đường về." Một người hồi đáp.

"Một con độc giác mã toàn thân đỏ như lửa? Theo ta biết thì chỉ có đại tiểu thư của Phượng Hoàng gia tộc mới có, không lẽ là của nàng ta, đừng có gây thêm rắc rối bên ngoài đó!" Tên đại nhân đó nói.

"Chắc là không phải đâu, khi bọn thuộc hạ đi qua thì chỉ nhìn thấy con độc giác mã đó, ngoài ra không nhìn thấy người nào khác!" Có người hồi đáp.

"Ừm, bỏ đi, nhốt tên tiểu tử này lại trước đã, đợi có lệnh của chúa thượng rồi tính tiếp!" Tên đại nhân kia nói.

Chúa thượng ư? Chúa thượng mà đám người kia nói đến rốt cuộc là ai đây? Chẳng lẽ lại là hoàng đế Long Chiến? Long Nhất trong lòng nghĩ ngợi, từ lời nói của đám người này hấn biết được Nam Cung Hương Vân vẫn chưa bị bắt giữ, chỉ có thằng nhỏ Nam Cung Nỗ bị bắt tới mà thôi.

Trong đầu Long Nhất lướt qua mấy loại ý niệm, hấn cố nhịn xung động muốn cứu người lại. Hấn muốn biết chúa thượng trong lời nói của đám người đó rốt cuộc là thần thánh phương nào, bắt cóc tỷ đệ Nam Cung Hương Vân vì mục đích gì?

"Các người canh chừng tên tiểu tử này cho cẩn thận, ta đi bẩm báo với chúa thượng." Tên đại nhân kia nói.

Long Nhất trong lòng mừng hóm, xem ra cơ hội đến rồi.

Một nam tử cao lớn toàn thân được bao phủ trong tấm áo choàng hắc sắc từ trong mật động bước ra, sau lưng hấn là hai gã võ sĩ tán phát hắc ám khí tức nồng đậm, điều này khiến Long Nhất nghĩ đến đám hắc ám võ sĩ lúc trước đã ngăn cản bọn hấn ở Hoàn Đoạn sơn mạch.

Không lẽ thật sự là hắc ám giáo hội sao? Hình như chỉ có hắc ám giáo hội mới có loại hắc ám võ sĩ biến thái thế này.

Nam tử cao lớn được gọi là đại nhân đó mang theo hai gã hắc ám võ sĩ đi vào sâu trong động, trên đường là vô số các trạm canh cái sau nghiêm mật hơn cái trước. Tại một nơi nhỏ hẹp như thế này mà muốn thần bất tri quý bất giác vượt qua là chuyện không thể.

Long Nhất nghiêng rặng quyết định liều, đầu tiên cứ giết sạch đám người trong động này rồi tính tiếp, cứ phá núi dọa hổ, hấn không tin sẽ không dụ được con hổ đang trốn sâu trong núi đó ra.

Long Nhất lấy một bộ áo choàng hắc sắc từ không gian giới chỉ ra rồi khoác lên, tiếp đó hấn đem mười tám bộ siêu cấp khô lâu từ hắc ám thứ nguyên không gian ra và cấp tốc triệu hoán năm thất sát khô lâu. Hấn muốn lấy hắc ám trị hắc ám, khiến cho gã gia hỏa trốn đằng sau đó không biết đâu mà lẩn.

Hắc ám ba động cường liệt lập tức hấp dẫn được sự chú ý, có người liền phát ra cảnh báo có xâm nhập. Địa động trong dòng sông này lập tức trở nên nhiệt náo hẳn lên, mà tên đại nhân đó cũng ngưng cước bộ và kinh ngạc xoay người lại.

Long Nhất trực tiếp hạ lệnh công kích, siêu cấp khô lâu cùng thất sát khô lồi có công kích lực cường hãn đến thế nào chứ? Chỉ trong nháy mắt vài chục nhân mạng đã bị thu thập, nhưng Long Nhất cảm thấy trong động vẫn còn không ít hắc ám khí tức từ bốn phương tám hướng ào đến.

Long Nhất hắc hắc cười lạnh mấy tiếng rồi tiếp tục triệu hoán ra ba gã Ngân Giáp Thi Vương từ dị giới. Hắn còn sợ không đủ kích thích cho nên đã trực tiếp sử dụng vong linh ma pháp, từng bộ từng bộ khô lâu trắng bệch vẫn còn dính những mớ thịt thối rữa từ trong lòng đất chui ra rồi gia nhập vào cuộc hỗn chiến.

Tay chân gãy bắn tung ra tứ phía, ma pháp cùng đấu khí chói lòa như muốn chấn sập cả cái địa động. Long Nhất không quản đến trận hỗn chiến đó, hắn mò vào mật động đem mười mấy người canh giữ Nam Cung Nỗ toàn bộ giết sạch, để đảm bảo an toàn cho đứa em vợ tương lai này.

Cao thủ ẩn tàng trong động quả thật không ít, trong đó không ngờ lại có vài gã vong linh pháp sư cao cấp, bọn chúng không ngừng triệu hoán ra các loại vong linh đặc dị để đối kháng lại, không ngờ sau một lúc mà vẫn chưa bị giết sạch.

Long Nhất vẫn luôn chú ý đến kẻ được gọi là đại nhân đó, chỉ thấy hắn đứng sâu trong động, tịnh không hề có ý quay lại hỗ trợ, đến lúc thấy thủ hạ của mình càng lúc càng bất ổn, hắn liền mang theo hai gã hắc ám võ sĩ quay người bỏ đi.

Long Nhất ra lệnh cho Tiểu Tam lưu lại bảo hộ Nam Cung Nỗ, một mình hấn đuổi theo.

Đại nhân đó tựa hồ phát giác được sự theo dõi của Long Nhất, bước chân của hấn càng lúc càng nhanh và đi thẳng vào sâu trong động.

Long Nhất có chút ngạc nhiên, lối vào của địa động này được xây dựng thế nào vậy, không ngờ lại giống như một cái vực sâu không thấy đáy, đi hoài không thấy điểm cuối cùng đâu. Đột nhiên, nam tử được gọi là đại nhân đó quay người lại, và cười khùng khục một cách kỳ quái nói: "Đã là đồng đạo, hà tất phải đuổi cùng giết tận như vậy?"

Long Nhất cũng xuất hiện với một thân áo choàng hắc sắc. Hấn nhất thời đoán không ra thân phận của mấy kẻ này, do đó hấn liền quyết định đánh cược một ván, hấn dùng thanh âm trầm thấp cười lạnh nói: "Hắc Âm giáo hội tuyệt không cho phép bất kỳ tổ chức hắc ám nào khác tồn tại, các ngươi muốn quy phục hay muốn chết?"

"Các ngươi là người của Hắc Âm giáo hội? Khắc khắc, ân đền oán trả, sẽ có một ngày chúa thượng của ta sẽ san bằng các ngươi!" Kẻ này khinh thường nói, đột nhiên trên người hấn có một trận hắc khí bao phủ, cả người trở nên mờ mịt.

Long Nhất mục quang lóe lên, hấn lập tức phóng tới, nhưng hai gã hắc ám võ sĩ bên cạnh đã phóng ra hai đạo ma đẩu khí lăng lệ đan xen vào nhau bắn tới Long Nhất. Long Nhất hừ lạnh một tiếng, thân hình loáng lên tránh qua, nhưng vừa trì hoãn một lát, đã chẳng còn thấy bóng dáng tên gia hỏa kia đâu, chỉ còn lại màn hắc ám khí tức nhàn nhạt lơ lửng trên không trung.

Thân pháp quý dị thật, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ.

Hai gã hắc ám võ sĩ vẫn vây lấy không hề buông tha. Long Nhất biết, nếu không đem bọn chúng chặt thành từng mảnh thì không có tác dụng gì, những cỗ máy được tạo ra thuần túy là để giết người này không hề biết đau đớn là gì, trên người cũng không có máu, chỉ biết trung thành chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân.

"Thánh quang đấu khí, Địa Ngục Luân Hồi trăm!" Long Nhất khẽ quát một tiếng, thân hình trở nên phiêu hốt trên không trung như sương khói, cự kiếm trong tay phóng ra hàng nghìn vạn điểm bạch quang sáng chói, trong nháy mắt đã biến hai gã hắc ám võ sĩ thành tương thối.

Lúc trước Địa Ngục Luân Hồi trăm được Long Nhất dùng tại Hoàn Đoạn sơn mạch để đối phó với đám hắc ám võ sĩ, chỉ bất quá lúc đó công lực hắn còn chưa đủ, khi dùng đâu có được nhẹ nhàng tự do, thu phát tùy tâm như vậy giờ a.

Lúc này cuộc chiến trong động cũng đã đi đến hồi kết. Người trong động phần lớn đều đã chết hết, trên mặt đất la liệt từng đống thi thể tàn khuyết cùng với những khô lâu bị phá nát. Long Nhất hạ lệnh giữ lấy vài người sống, nhưng những người đó đều lần lượt tự sát hết.

Cuộc chiến này có thể coi là Long Nhất đã toàn thắng, thập bát siêu cấp khô lâu trừ Long Nhị ra thì đều thụ thương. Năm thất sát khô lâu và ngân giáp thi vương cũng chịu những thương tổn có mức độ khác nhau, từ đó có thể thấy được những cao thủ trong động tịnh không hề yếu nhược.

Lúc này Long Nhất mới phát giác trong động có một thứ kết giới đặc thù, bằng không khi chiến đấu với cường độ như vậy, địa động này sớm đã sụp mất rồi.

Long Nhất đem ba con ngân giáp thi vương ném về dị giới, tiếp đó lại mang đám siêu cấp khô lâu tu bỏ lại hoàn toàn.

"Nhóc con, làm tốt lắm!"

Long Nhất khẽ vỗ vỗ lên lớp giáp đã dày lên không ít của Long Nhị nói, lần này hẳn nhìn thấy rõ ràng hốc mắt tựa như cái động sâu không đáy của Long Nhị lóe lên hồng mang, tựa như phản ứng lại sự khích lệ của Long Nhất.

Chương 255: Vừa dạy dỗ vừa hưởng thụ

Dịch: bangphong

Biên dịch & biên tập: Long Nhất Long Nhất nhìn thấy hồng mang trong mắt Long Nhị, trong lòng không khỏi thất kinh, không lẽ cỗ khô lâu này thật sự sản sinh ý thức ư?

Chính lúc Long Nhất còn đang kinh ngạc không thể tả được, tiểu lão hổ Tiểu Tam lại từ trong mật động chuồn ra, tham lam nhìn chăm chăm vào đám thi thể nằm trên đất, rất nhanh hấp thụ lấy hắc ám ma lực còn chưa tan biến hết trên những thi thể đó. Mà lúc này, sự tình phát sinh càng khiến Long Nhất thêm kinh ngạc, Long Nhị bất ngờ không có mệnh lệnh của hắn cũng chuyển thân đi tới, hấp thụ lấy hắc ám ma lực trên đám thi thể.

"Cái này, thế giới này không lẽ điên hết rồi?" Long Nhất lẩm bẩm nói, khô lâu mà cũng có thể sản sinh ý thức? Hành vi của Long Nhị có thể là một thứ bản năng, nhưng có bản năng không phải đủ chứng minh có sinh mệnh hay sao?

Trong lúc nhất thời, Long Nhất cũng không biết Long Nhị sản sinh ý thức đối với hắn mà nói rốt cuộc là tốt hay là xấu, sau này sẽ không biến thành cường đại mà thoát khỏi sự khống chế của hắn chứ, như vậy thì đúng là phiền toái rồi. Nhưng muốn Long Nhất hủy đi cỗ khô lâu này hắn lại không nỡ.

Sau lúc hấp thu xong hắc ám ma lực còn sót lại trên đám thi thể, Long Nhị lại khôi phục bình thường, cho dù Long Nhất có kêu gọi thế nào cũng không hề phản ứng.

"Bỏ đi, để sau này hãy nói vậy." Long Nhất đem siêu cấp khô lâu cùng thất sát khôi lỗi thu vào trong hắc ám thứ nguyên không gian, rồi cấp Nam Cung Nỗ vẫn đang hôn mê thoát ra khỏi đại động trong dòng sông. Sự việc này hẳn phải báo với phụ thân Tây Môn Nộ của hắn một tiếng. Một hắc ám thế lực nằm ngoài Hắc Ám giáo hội mà thần bất tri quý bất giác bám rễ nơi Đàng Long thành, Thiên Vọng tình báo lại hoàn toàn không một chút phát giác, rõ ràng hắc ám thế lực này phi thường cường đại, thật sự khiến người ta đau đầu a.

Lúc này Đàng Long thành cũng vì Nam Cung Nỗ bị bắt cóc mà trở nên hỗn loạn, tất cả thành môn đều bị phong tỏa, chỉ cho phép tiến vào chứ không cho trở ra.

Khi Long Nhất mang Nam Cung Nỗ về đến cửa thành môn, Nam Cung gia chủ Nam Cung Trường Phong cùng Nam Cung Hương Vân hay tin vội vàng chạy đến.

"Tây Môn Vũ, đệ đệ ta hẳn không sao chứ." Nam Cung Hương Vân nhìn thấy Nam Cung Nỗ vẫn hôn mê nằm trong lòng Long Nhất lo lắng hỏi.

"Không sao, chỉ bị ngất đi thôi." Long Nhất vỗ hai cái trên người Nam Cung Nỗ, hắn lập tức lừ đừ tỉnh dậy, thần tình vẫn có vẻ mơ màng, tựa hồ còn chưa rõ đã phát sinh chuyện gì.

"Tỷ phu, huynh ôm đệ làm gì? Đệ đâu phải là tam tỷ." Lời Nam Cung Nỗ thốt lên khiến Long Nhất dờ khóc dờ cười, cũng làm cho Nam Cung Hương Vân hai má đỏ bừng.

"Xú tiểu tử, ngươi đã khiến chúng ta lo đến chết đi được, giờ lại ở đây nói hươu nói vượn." Nam Cung Hương Vân bước tới nắm lấy lỗ tai Nam Cung Nỗ xách lên.

"Ai da, tam tử mau buông tay ra, lỗ tai đệ sắp rớt ra rồi đó." Nam Cung Nỗ vội lên tiếng xin tha.

Lúc hai tử đệ còn đang huyên náo, Tây Môn Nộ lại đi tới, ba người tiến vào trong phòng nơi ở của thủ vệ thành môn.

"Vũ nhi, ngươi nói xem, ngươi tìm thấy Nam Cung tiểu thiếu gia ở chỗ nào?" Tây Môn Nộ hỏi.

Long Nhất liền đem nguyên ủy câu chuyện toàn bộ nói qua một lần. Tây Môn Nộ lập tức phái người đến dòng sông để tra xét trước, đầu mày nhíu chặt lại.

"Không tưởng được một nhánh hắc ám thế lực lớn như vậy tiềm phục tại Đằng Long thành mà ta lại hoàn toàn không hay biết? Nếu không phải Hắc Ám giáo hội, thì có thể là ai đây?" Tây Môn Nộ trầm ngâm nói. Lúc này sóng ngầm tại Đằng Long thành dừng động càng lúc càng mãnh liệt, không cẩn thận một chút sẽ bị chết chìm ngay.

"Có thể nào là...." Nam Cung Trường Phong chỉ chỉ tay lên trên, ý nói có thể nào là hoàng đế Long Chiến cùng hắc ám thế lực cấu kết với nhau hay không.

"Không phải không có khả năng này." Tây Môn Nộ trầm giọng đáp.

Rất nhanh, người xuống dòng sông thám xét đã quay lại. Bọn họ báo cáo địa động trong dòng sông đã hoàn toàn sập đổ, ngay đến một cỗ thi thể cũng không tìm thấy.

"Cái gì? " Long Nhất đứng bất dậy, không tưởng được thủ cước của chúa thượng đó lại nhanh như vậy. Hắn vừa mới ra ngoài thì dấu vết toàn bộ đều đã biến mất sạch.

"Bỏ đi, cho dù chúng ta có đi điều tra khẳng định cũng không thu thập được gì, sau này chú ý một chút là được rồi." Tây Môn Nộ khoát khoát tay nói.

Lúc quay về Tây Môn phủ, trời cũng đã tối hẳn, gió lớn bất chợt nổi lên, tựa hồ như thời tiết thay đổi a.

Ngu Phượng sớm đã đến Tây Môn phủ. Lúc nàng quay về lữ xá mới biết được Long Nhất đã cưới Hồng Vân đi rồi, liền hối hả chạy đến Tây Môn phủ, nhưng không tưởng được phải đợi mất hơn nửa ngày trời.

oOo

Long Nhất thân hình xích lữa nằm trên giường, còn Tiểu Y cùng với Ngu Phượng chỉ mặc nội y bằng tơ mỏng ngồi hai bên hắn, đang ôn nhu giúp hắn xoa bóp toàn thân.

"Thật thoải mái, Phượng nhi dụng lực một chút, Tiểu Y lên trên chút nữa, lên trên chút nữa." Long Nhất khòe miệng hừ hừ dâm đãng, trên mặt lộ biểu tình say đắm, mà lúc này ngọc thủ Tiểu Y cũng đã án lên trên đám cỏ nơi đùi của Long Nhất.

Tiểu Y má đỏ hồng đưa tay lên một chút, không cẩn thận lại chạm đến tiểu Long Nhất. Long Nhất rên khẽ một tiếng, mở mắt ra tà dị cười nói: "Tiểu Y, tiểu huynh đệ của ta nói nó cũng muốn được mát xa".

Tiểu Y kiều mị liếc mắt nhìn Long Nhất, tiểu thủ nghịch ngợm búng

nhẹ lên tiểu Long Nhất một cái, lại không ngờ được tiểu Long Nhất liền tức khắc phát nộ, nơi đỉnh đầu khố tử rộng thùng thình đó dựng thẳng lên một vật cứng cáp trông như một túp lều.

"Tiểu Y, còn không mau giúp phu quân hạ hỏa." Ngu Phượng ở bên cạnh ranh mãnh cười nói.

"Dạ, Phượng tỷ." Tiểu Y khuôn mặt đỏ bừng thẹn thùng đáp một tiếng, đôi tay nhỏ xinh nhẹ nhàng nắm lấy tiểu Long Nhất, bắt đầu cuộc mát xa đầy hương diễm.

Long Nhất thấy Ngu Phượng đang cao hứng ở bên cạnh, nhãn tình lướt xuống nhìn xoáy vào bộ ngực phong mãn khêu gợi của nàng, mặc dù không được vĩ đại như của U U, nhưng trong các nữ nhân của Long Nhất cũng tính là không nhỏ. Ánh mắt dâm tà của hắn rực sáng, bất chợt nhớ tới món mát xa ngực ở tiền thế, không khỏi bắt đầu nổi lên ao ước.

"Phượng nhi a, ta vừa nghĩ đến một phương pháp mát xa càng thoải mái hơn, nàng thử xem thế nào ha?" Long Nhất hắc hắc cười nói, nhãn tình không hề nháy mắt nhìn chăm chú vào song phong trắng nõn mịn màng lộ ra quá nửa của Ngu Phượng.

"Phương pháp gì? Chỉ cần phu quân thoải mái chuyện gì Phượng Nhi cũng đều nguyện ý hết." Ngu Phượng ngọt ngào cười đáp.

"Ừm, phương pháp này được gọi là mát xa ngực. Qua tên gọi mà biết nội dung. Ngực đây chính là bộ ngực đó. Nói cách khác là dùng bộ ngực để mát xa." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Á, nhưng.nhưng làm sao để dùng ngực mát xa." Ngu Phượng khuôn mặt đỏ rực mắc cỡ nói. Lúc này khuôn trắng của nàng đang được mục quang của Long Nhất nhìn chăm chú mà kiêu ngạo vĩnh

lên. Nàng nguyện ý đem thân thể mình trưng bày trọn vẹn trước mắt tình lang không hề bảo lưu.

Long Nhất đại thủ vươn ra, búng nhẹ một cái, mảnh vải nhỏ trước ngực Ngu Phượng phát phơ rơi xuống, một đôi ngọc nữ tuyết bạch sẵn chắc vươn cao khẽ run nhè nhẹ lên xuống.

"Miu miu của Phượng nhi tỷ tỷ thật lớn a." Tiểu Y âm mộ nói.

"Tiểu Y cũng không nhỏ a." Ngu Phượng cười cười trong lúc Tiểu Y kêu thét lên đã lột hung y của nàng xuống.

Long Nhất mở to hai mắt, nhìn thấy trước mặt hai đôi cực phẩm ngọc nữ, yết hầu không ngừng hoạt động lên xuống. Hắn ôm lấy eo Ngu Phượng đặt nàng nằm phủ phục trên người mình, hai khối tròn mềm mại trước ngực áp lên trên lồng ngực hắn.

"Phu quân, hiện, .hiện tại Phượng nhi làm thế nào đây a?" Ngu Phượng có chút thẹn thùng hỏi.

"Chống hai tay lên một chút, thân thể chuyển động lên xuống, dùng bộ ngực phong mãn của Phượng nhi giúp phu quân mát xa." Long Nhất bắt đầu hướng dẫn động tác cho Ngu Phượng, hưng phấn khiến cho tiểu Long Nhất lại nở to lên vài phần.

Ngu Phượng theo chỉ dẫn của Long Nhất bắt đầu chuyển động, cảm giác được ngực mình trong lúc ma sát sinh ra từng trận cảm giác tê tê, đặc biệt là hai viên tiểu anh đào mãn cảm càng ngứa ngáy khó chịu, không tự giác được dựng thẳng đứng lên.

"Phượng nhi, nàng thật tuyệt, đừng ngừng lại." Long Nhất khen ngợi nói, đại thủ lại ôm lấy đòn nhục nhu nhuyễn của Ngu Phượng mà nắn bóp, cảm giác nơi tay đó thật sự rất sáng khoái.

Thấy Long Nhất được Ngu Phượng hầu hạ đã thoải mái như vậy, còn nàng nỗ lực dùng tay giúp hắn lại không có được một lời khích lệ, Tiểu Y trong lòng bất bình, nhớ tới lúc tiểu Long Nhất được Ngu Phượng dùng miệng phục thị dáng vẻ của Long Nhất như muốn bay lên trời, khế cắn môi kìm nén ngượng ngùng phủ phục người xuống.

"Ồi, Tiểu Y, đừng dùng răng, dùng đầu lưỡi thôi. sáng khoái quá." Long Nhất chỉ cảm giác tiểu huynh đệ tiến vào một trong một khoang ấm áp, nhưng Tiểu Y hiển nhiên còn rất non nớt, hàm răng cạo vào làm Long Nhất đau đớn, cũng may năng lực học tập của Tiểu Y thuộc hạng nhất, chỉ chốc lát đã có dáng có dấp như đúng rồi.

Sinh hoạt như vậy thật quá mức tuyệt vời, Long Nhất vừa cảm thán lại vừa hưởng thụ. Phục vụ đến mức này thật so với thần tiên còn tiêu diêu hơn a.

Kích thích đến cực hạn, Long Nhất hẳn không được nữa, xoay người trở lên, như con hổ đói ôm lưng nữ đệ xuống, một trường xuân tiêu mỹ lệ bắt đầu triển khai

Long Nhất ôm Tiểu Y cùng với Ngu Phượng đã thỏa mãn trong lòng, lắng nghe tiếng mưa tí tách ngoài hiên, cảm giác cũng dần yên tĩnh trở lại.

"Phu quân, còn chưa ngủ sao?" Ngu Phượng mở mắt, ngẩng đầu lên nhìn Long Nhất quan tâm hỏi.

"Ừm, nàng ngủ trước đi." Long Nhất cười nhẹ khế hôn lên hàng lông mi dài cong vút của Ngu Phượng.

Ngu Phượng hơi nhòm người dậy, nâng một tay Long Nhất đưa ra sau đầu nàng, lại đem đại thủ Long Nhất đặt lên bộ ngực phong mãn

của nàng, còn ngọc thủ nàng cũng luồn vào trong chần mơn trớn tiểu Long Nhất. Không biết bắt đầu từ bao giờ, nàng đã có thói quen như vậy, thích nắm tiểu Long Nhất mà ngủ, cũng thích đại thủ của Long Nhất đặt trên ngực nàng, như vậy nàng sẽ có một thứ cảm giác an toàn kỳ lạ.

Bàn tay Long Nhất khẽ xoa nhẹ lên ngọc phong của Ngu Phượng, đột nhiên nhớ đến lúc sáng nói chuyện với Cừ Phục, liền hỏi:

"Phượng nhi, hai hệ phái của Phượng Hoàng đấu khí của các nàng có phải đã từng phát sinh xung đột hay không?"

"Xung đột? Sao lại hỏi vậy?" Ngu Phượng nghi hoặc hỏi lại.

"Nàng còn nhớ Cừ Phục kể mà ta đề cập tới không? Hôm nay ta tìm y vốn muốn để y cùng nàng gặp mặt, nhưng nghe ngữ khí của y tựa hồ đối với Phượng Hoàng gia tộc các nàng có thiên kiến rất lớn, phải nói là rất khinh thường." Long Nhất đáp.

"Làm sao có thể? Nương thân cũng chưa từng nói với thiếp." Ngu Phượng kinh ngạc nói.

Vậy là Long Nhất đem toàn bộ đoạn đối thoại với Cừ Phục hồi sáng kể lại một lượt cho Ngu Phượng.

"Sao lại có thể như vậy? Phượng Hoàng gia tộc chúng ta đã làm chuyện gì? Sao lại không còn mặt mũi để xưng là hậu nhân của Liệt Diễm sơn trang. Không được, sáng mai chàng đưa thiếp đi gặp y, thiếp nhất định phải đối mặt hỏi cho rõ mới được." Ngu Phượng thờ hờn hển nói.

"Chuyện này ta sẽ an bài." Long Nhất liền đáp ứng.

Đúng lúc này, một đạo thiểm điện ngân sắc rạch ngang bầu trời xẹt

lên một tiếng, liền sau đó vang lên hai tiếng sấm lớn, làm Ngu Phượng với Tiểu Y sợ hãi co rúc trong lòng Long Nhất.

Đột nhiên, Ngu Phượng cùng Long Nhất đối mắt nhìn nhau, hoảng sợ bất chợt cùng kêu lên một tiếng: "Bắc Đường Vũ."

Chương 256: Đêm mưa xiêu lòng

Dịch: Cường Tăng

Biên dịch: vo vong

Biên tập: Long Nhất Lúc này đêm đã khuya, ngoài trời mưa to gió lớn, chốc chốc lôi điện lại đan xen vào nhau, liệu Bắc Đường Vũ có sao không nhỉ? Long Nhất không khỏi lo lắng nghĩ.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Long Nhất vẫn chẳng thể yên lòng được, hắn quyết định đến thăm nàng ta xem thế nào, chẳng may mà phát sinh việc gì không tốt thì không hay rồi.

"Các nàng ngủ trước đi, ta ra ngoài xem nha đầu kia thế nào rồi!" Dứt lời Long Nhất bèn xuống giường mặc quần áo.

"Thiếp cũng đi nha!" Ngu Phượng đề nghị.

"Thôi, một mình ta đi là được rồi, chỉ là đến xem một chút thôi, chắc Bắc Đường gia tộc cũng có người chiếu cố nàng ta rồi, nếu nàng ta không có việc gì ta sẽ về ngay." Nói đoạn Long Nhất hôn lên trán mỗi nàng một cái rồi bay ra ngoài Tây Môn phủ.

Trong cơn mưa gió điên cuồng, cả đất trời như chìm trong màn nước, trên đường không một bóng người, chỉ còn mấy chiếc đèn ma pháp lắc lư trong gió. Trong lòng Long Nhất có một cảm giác bất an,

sau nháy mắt hắn đã tăng tốc mà lao qua bầu trời Đẳng Long thành.

Đột nhiên, Long Nhất nhìn thấy một thân ảnh đang nằm dưới cơn mưa gió điên cuồng, hai vai người đó run rẩy tựa hồ như muốn giãy giụa để bò dậy, nhưng mà lực bất tòng tâm.

"Không thể, ta không thể thua!" Bắc Đường Vũ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, ý thức tựa hồ đang chậm rãi rời khỏi thân thể nàng, nhưng ý chí kiên cường của nàng vẫn không chịu khuất phục. Bắc Đường Vũ nàng tuyệt không thể nhận thua.

Long Nhất lượn lơ giữa không trung, trong lòng ngơ ngẩn, Hắn thừa nhận, ý chí kiên cường của nữ hài tử này không khỏi khiến hắn cảm thấy bội phục. Chỉ là, chẳng lẽ Bắc Đường gia tộc thật sự không quan tâm đến nàng ta sao? Hai thị nữ của nàng ta đi đâu rồi? Không thể vừa mới mưa một cái là đã chạy đi tránh chứ nhỉ!

Long Nhất từ từ hạ xuống, mở một cái kết giới phủ lên trên Bắc Đường Vũ. Hắn một tay đỡ nàng dậy, nhìn nữ hài đã tiều tụy đến chẳng thể tiều tụy hơn này, trong lòng chợt cảm thấy đau lòng. Hắn đặt tay lên lưng nàng, bắt đầu dùng chân khí khu trục bớt hàn khí ra khỏi người nàng, tiếp đó từng trận từng trận hơi nước bị bốc hơi lên, đầu tóc và xiêm y ướt sũng của Bắc Đường Vũ đã trở nên khô ráo, ý thức của nàng cũng đã hồi phục lại được một chút.

Nằm co ro trong lòng Long Nhất, thấy hắn vì mình mà lấy thân ra che chắn mưa to gió lớn bên ngoài, trong lòng Bắc Đường Vũ nổi lên một cảm giác kỳ lạ chẳng thể nói rõ được, nàng chỉ cảm thấy mình rất mệt, bây giờ nàng rất an toàn.

Long Nhất nhìn cổ tay đã đỏ ửng lên và đang run rẩy của Bắc Đường Vũ, hắn biết đây là di chứng của việc phải dùng cổ tay phải gập cong lại mà chịu lực trong một thời gian dài. Hắn liền lập tức nắm chặt lấy

cổ tay nàng, bắt đầu xoa bóp giúp cho huyết mạch của nàng được lưu thông, tiếp đó lại dùng hai cái Quang Dũ thuật để trị liệu hoàn toàn cho cái đầu gối đã đổ ửng và sưng vù lên của nàng. Nhưng cơ nhục đã bị tổn thương quá nặng, cơ thể nàng thì không phải chỉ sau một lát là có thể hồi phục lại được, cần phải nghỉ ngơi một thời gian thì mới có thể hoạt động tự do trở lại.

"Đỡ chút nào chưa?" Long Nhất ôn nhu hỏi.

"Ưm!" Bắc Đường Vũ bất ngờ không nổi tính khí lên, nàng chỉ nằm yên và khẽ gật gật đầu.

Trong khoảnh khắc, hai người chợt trở nên trầm mặc, cả hai đều không biết nên nói gì. Đột nhiên khuôn mặt đang tái nhợt của Bắc Đường Vũ chợt trở nên đỏ ửng, thân thể mềm mại của nàng không nhận được mà bắt đầu khẽ run rẩy.

"Sao rồi? Có chỗ nào không thoải mái sao?" Long Nhất quan tâm hỏi.

Bắc Đường Vũ lắc lắc đầu với vẻ hoảng loạn, đôi mắt nàng cố mở căng ra, nàng run rẩy nói: "Người buông ta ra, mau buông ta ra!"

Long Nhất có chút hồ đồ, lần này hẳn chưa làm sai chuyện gì a, bất quá hẳn cũng y lời mà buông Bắc Đường Vũ ra.

Bắc Đường Vũ chân vừa chạm đất đã vội vàng lao đi, nhưng vì chân tay còn chưa hồi phục nên vừa mới chạy nàng đã lao đảo như muốn ngã xuống. Long Nhất vẫn chăm chú nhìn nàng, thấy nàng sắp ngã hẳn liền lao ra đỡ.

"Rút cục nàng muốn thế nào? Để ta giúp nàng!" Long Nhất nói.

Bắc Đường Vũ thân thể càng lúc càng run rẩy mạnh, mặt càng lúc

càng hồng, nàng muốn giãy giụa để thoát ra nhưng lại phát hiện chân tay chẳng còn một chút sức lực nào. Điều này cũng chẳng có gì kỳ lạ, nàng đã phải lết đi lâu như vậy, lại chẳng ăn cái gì, lại thêm cơ nhục đã mềm nhũn ra, nhất thời chẳng thể đi đứng một cách bình thường được.

Long Nhất nhìn thấy dáng vẻ bất bình thường của Bắc Đường Vũ, lại thấy hai chân nàng khấp chặt, dường như đang cực lực chịu đựng cái gì đó. Hấn giật mình hiểu ra, thì ra nàng muốn đi vệ sinh. Lập tức thân ảnh của Long Nhất lóe lên, hấn ôm nàng vào một ngõ nhỏ rồi mỉm cười nói: "Chỗ này sẽ không có ai nhìn thấy, cứ ở đây nhé."

Long Nhất để Bắc Đường Vũ dựa lưng vào tường rồi quay người bước đi vài bước.

"Ta... ta, tay chân ta đều không nghe lời nữa rồi, sắp ...sắp ra quần rồi." Bắc Đường Vũ nói với giọng như sắp khóc. Nàng càng lúc càng vội, càng lúc càng cảm thấy rõ ràng dòng nước đang mạnh lên, tay nàng run rẩy, muốn cởi khố tử ra cũng chẳng được, huống chi bây giờ nàng cũng chẳng ngồi xuống nổi.

Long Nhất ngăn người ra rồi quay lại, thấy bộ dạng vô cùng xấu hổ của Bắc Đường Vũ, nhất thời hấn cũng chẳng nghĩ ra cách nào khác, đành phải đỡ lấy lưng nàng, một tay cởi dây lưng, kéo luôn cả quần ngoài lẫn quần trong xuống đến đầu gối. Bắc Đường Vũ kinh hô một tiếng, nàng nhắm chặt hai mắt lại mà không dám mở ra.

Đỡ Bắc Đường Vũ ngồi xuống, Long Nhất mỉm cười nói: "Nàng giải quyết đi, hai mắt, tai mắt mũi miệng ta đều đã tự động phong bế rồi."

Bắc Đường Vũ toàn thân căng thẳng, cái cảm giác muốn giải quyết đó đã gần như khiến nàng bứt rứt muốn chết, nhưng bây giờ mãi mà nó vẫn chưa ra, nàng xấu hổ nói: "Ta không ra nổi."

"Đừng khẩn trương, hai chúng ta còn đã từng đi uống rượu từng đi chơi gái với nhau, chuyện nhỏ này thì có là gì chứ?" Long Nhất vừa cười vừa nói linh tinh, mục đích cũng chỉ làm Bắc Đường Vũ bớt căng thẳng mà thôi.

"Đáng ghét..." Tâm tình Bắc Đường Vũ lập tức cảm thấy thoải mái, một luồng "tiên thủy" từ hạ thân bắn ra, nó bắn vào một tảng đá xanh gây ra tiếng "rào rào", may mà bên ngoài đang mưa to gió lớn làm âm thanh nhỏ đi không ít, nếu không chắc chắn nàng sẽ càng thêm xấu hổ.

Sau một hồi Bắc Đường Vũ mới xả được hết ưu phiền, thân thể ngã ra sau dựa vào Long Nhất.

Long Nhất đỡ Bắc Đường Vũ dậy, hắn đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, có phải nữ tử các nàng sau khi đi xong còn phải lau một chút?"

"Biết rồi còn hỏi!" Bắc Đường Vũ cảm thấy hạ thân lạnh cóng, nàng chỉ hận không thể tìm được một cái lỗ mà chui xuống.

Long Nhất từ không gian giới chỉ lấy ra một chiếc khăn lụa rồi đưa cho Bắc Đường Vũ, tay nàng run lên nhưng không tài nào cầm được, chiếc khăn từ từ rơi xuống. Một bàn tay đưa ra đón lấy, rồi đưa đến cầm giữa hai chân nàng xoa xoa một chút, sau đó nhanh chóng kéo lại khố tử nàng lên và thắt nút lại cẩn thận.

"Ngươi..." Bắc Đường Vũ run giọng hét lên, nhất thời đầu óc nàng trở nên trống rỗng, bất quá nghĩ đến chuyện mình đã tiểu tiện ngay trước mặt hắn, hắn có giúp mình lau chùi một chút cũng không khó chấp nhận.

"Ta cái gì cũng không chạm phải." Long Nhất ra vẻ vô tội.

"Cho dù người có chạm phải thì ta có thể làm gì được người nào?"
Bắc Đường Vũ tức giận nói.

"Nàng có thể cắn ta, hay thớm ta một cái, tùy nàng chọn!" Long Nhất cười một cách vô lại.

Bắc Đường Vũ mặt ửng hồng lên, nàng không khỏi nghĩ đến đêm đó tại hoàng cung mình đã hung hăng cắn hấn một cái, ai bảo hấn dám khi dễ nàng chứ.

"Ta đưa nàng về nhà nhé!" Long Nhất đề nghị.

"Không, cha ta không nhận đứa con gái này nữa rồi, ta đã không còn nhà nữa rồi. Huống hồ ta còn chưa hoàn thành đồ ước với người, người buông ta ra đi, ta còn phải bò nốt ba vòng thì mới có thể ăn nói được với bản thân." Bắc Đường Vũ tâm tình suy sụp nói.

"Ta nghĩ Bắc Đường gia chủ cũng chỉ là tức giận mà nói thế thôi, trong lòng ông ấy thương yêu nàng còn chưa kịp nữa là." Long Nhất an ủi nàng, bất quá trong lòng hấn không hề nghĩ thế.

"Có phải là tức giận mà nói hay không, ta làm con gái ông ấy mà còn không rõ hay sao?" Bắc Đường Vũ hít sâu một hơi, tiếp đó nàng nhẹ nhàng mở mắt ra nhìn Long Nhất, rồi bám vào tường mà đi ra khỏi ngõ.

Long Nhất đuổi theo và đem nàng đặt lên lưng mình.

"Người làm gì đó?" Bắc Đường Vũ nằm phục trên lưng Long Nhất, tim nàng đột nhiên đập nhanh lên.

"Không phải nàng kiên quyết hoàn thành đồ ước với ta sao? Ta giúp

nàng a." Long Nhất cười nói.

"Ta không cần người công, đó là chuyện của ta!" Bắc Đường Vũ giãy giụa nói. Đối với việc đêm nay Long Nhất đến đây, không thể phủ nhận trong lòng nàng vô cùng cảm kích, sự quan tâm và bao bọc của hắn khiến nàng cảm thấy ấm áp, nhưng nàng tuyệt đối không để cho mình bỏ dở giữa chừng như thế.

Phạch phạch, bàn tay to lớn của Long Nhất vỗ vỗ hai cái vào má nàng, hắn nói: "Nàng thật là cứng đầu như trâu. Đồ ước của chúng ta không hề nói đến chuyện không cho người khác giúp đỡ, không phải là đầu nàng không biết nghĩ đó chứ? Chẳng biết linh động chút nào, như vậy làm sao có thể làm được một tướng quân tốt đây?"

Bắc Đường Vũ trầm mặc, trước đây nàng luôn cho rằng bản thân làm việc trong quân đội rất không tồi, tịnh không hề kém hơn một vài danh tướng. Nhưng sau hai lần đối chiến với Long Nhất, lòng tin của nàng đã bị phá tan một cách triệt để rồi.

"Kiên trì theo nguyên tắc thì tự nhiên là không có gì sai, nhưng cần phải biến linh động một chút trên cơ sở không vi phạm nguyên tắc, một vị tướng quân không phải chỉ có trách nhiệm với tính mạng của mình mà còn có trách nhiệm với sinh mệnh của tất cả những binh tướng dưới trướng nữa. Cứng đầu chỉ đem lại những tổn thất càng lớn thôi, hiểu không?" Long Nhất giáo huấn.

Bắc Đường Vũ càng nghĩ càng thấy Long Nhất nói rất có đạo lý. Nàng ôm lấy cổ Long Nhất mà nhẹ nhàng nói: "Vậy, vậy người muốn giúp ta thế nào, giúp ta bỏ hết ba vòng sao?"

"Có gì là không được." Long Nhất cười hắc hắc nói, tiếp đó thân thể hắn đột nhiên lao ra ngoài, lưng hắn cõng Bắc Đường Vũ rồi cứ như vậy mà nằm sấp xuống mặt đường. Bất quá thân thể hắn tịnh không

có tiếp xúc với những phiến đá phía dưới, ở giữa vẫn còn một khoảng trống chừng mấy tấc.

Long Nhất hai tay đẩy ra, hai chân thẳng tắp, cả người lao đi như vùn vụt, tốc độ nhanh chóng vô bì.

"A, nhanh quá, chậm lại một chút!" Bắc Đường Vũ kêu lên lạnh lạnh, nhìn thấy cảnh vật trước mắt cứ vù vù trôi về phía sau, nàng không khỏi kinh hãi kêu lên.

"Thế này còn chưa tính là nhanh, còn có tốc độ nhanh hơn nữa cơ." Long Nhất vừa cười vừa gia tăng tốc độ.

"Rẽ đi, rẽ đi, sắp va phải rồi." Bắc Đường Vũ nằm phục trên lưng Long Nhất, mắt thấy sắp đến một đường rẽ nhưng Long Nhất lại cứ như một trận gió mà lao thẳng đến khiến cho nàng sợ hãi đến hai mắt nhắm chặt lại.

Nhưng Long Nhất là người nào chứ, sao có thể va phải tường được. Hắn nhẹ nhàng chuyển thân một cách hoàn toàn trái với những định luật vật lí rồi bay tiếp.

Dần dần, Bắc Đường Vũ cảm thấy càng ngày càng kích thích. Nằm phục trên lưng Long Nhất dưới một trận mưa lớn như vậy và mau chóng bay vòng quanh Đẳng Long thành, tâm tình nàng trở nên vô cùng thoải mái, những cảm giác bi thảm của hai ngày trước tựa hồ như đã hoàn toàn biến mất trong giây phút này.

Với tốc độ của Long Nhất, một vòng còn lại được hoàn thành vô cùng mau chóng.

"Nhanh như vậy à?" Trong lòng Bắc Đường Vũ cảm thấy luyến tiếc.

Long Nhất đặt Bắc Đường Vũ xuống rồi cười nói: "Tiểu nha đầu nàng dám coi ta thành chiếc xe sao, không biết vừa rồi ai không cần ta giúp đỡ ấy nhỉ?"

Bắc Đường Vũ hừ lạnh một tiếng, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên và giương mắt nhìn chăm chăm vào Long Nhất.

"Nàng nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có hoa sao?" Long Nhất nghi hoặc nói.

"Không có, bắt quá, ngươi thật sự là Tây môn Vũ sao?" Bắc Đường Vũ nghi hoặc mà đánh giá Long Nhất.

"Sao lại hỏi như vậy chứ? Ta biến đổi nhiều quá sao?" Long Nhất cười hỏi.

"Ân..." Bắc Đường Vũ điểm đầu, nhưng đôi mắt nàng vẫn không rời khỏi khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất.

"Còn nhìn ta như vậy nữa thì ta sẽ cho rằng nàng thích ta rồi đó." Long Nhất cười nói.

"Còn kém một chút, nếu ngươi nỗ lực thêm chút nữa thì có lẽ ta sẽ thích ngươi đó." Bắc Đường Vũ đỏ mặt lên, có lẽ bây giờ nàng đã thật sự thích Long Nhất rồi.

"Nên là nàng nỗ lực thêm một chút, bên cạnh ta có rất nhiều hồng nhan, làm gì có thời gian mà đi quản hoàng mao nha đầu (1) nàng chứ." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Hừ, bây giờ ta phát hiện ngươi có một điểm căn bản không hề thay đổi, vẫn cứ hoa tâm, vẫn cứ tự đại hết như ngày trước." Bắc Đường Vũ xoay đầu hừ một một tiếng nói.

Long Nhất cười hắc hắc một tiếng. Cái này nàng ta nói không sai, sau khi đến thế giới này hắn phát hiện mình đã thay đổi rất nhiều, hắn đã hoàn toàn dung nhập vào cái thế giới này rồi.

Đang lúc Long Nhất suy nghĩ thì trong mắt hắn đột nhiên lóe lên tinh quang, một tiếng vỗ tay từ khoảng không phía xa vang lên, chỉ thấy một tiếng hừ giận dữ cùng với một thân ảnh mờ nhạt dần dần hiện ra bên đường, không ngờ lại có đạo tặc dùng Tiềm Phục thuật (2) ẩn nấp ở phía xa nghe lén cuộc nói chuyện của bọn họ.

Cánh tay to lớn của Long Nhất vung lên, tên đạo tặc ở phía xa bị hút đến bên cạnh hắn, Long Nhất lạnh lùng hỏi: "Ai phái ngươi đến?"

"Tây Môn thiếu gia tha mạng, tiểu nhân là phụng mệnh quân đoàn trưởng Bắc Đường Đạc đến trông coi tiểu thư, tuyệt đối không có ác ý." Tên đạo tặc xin tha.

"Là đại ca ta sao?" Bắc Đường Vũ hai mắt lộ vẻ ấm áp, trong lòng nàng thầm nghĩ, xem ra đại ca vẫn quan tâm đến mình.

Bắc Đường Đạc? Long Nhất nhíu mày suy nghĩ, đại thiếu gia của Bắc Đường gia này hành động cực kỳ bí mật, hắn vẫn luôn cảm thấy cả trong sáng lẫn ngoài tối kẻ này luôn có ý đồ gì đó.

"Cút đi, tiểu thư nhà ngươi đêm nay tạm thời sẽ ở chỗ ta, ngày mai hãy gọi Bắc Đường Đạc đến đón nàng ta." Long Nhất lạnh lùng nói.

"Vâng, tiểu nhân cút ngay đây." Tên đạo tặc lập tức mau chóng bay đi, rồi sau đó mất hút khỏi tầm mắt Long Nhất.

"Xem ra đại ca của nàng vẫn rất quan tâm đến nàng đó." Long Nhất cười nói

"Đúng vậy, từ nhỏ đại ca đã rất tốt với ta, huynh ấy là người tốt với ta nhất trên thế giới này." Bắc Đường Vũ cười ngọt ngào đáp.

Long Nhất nhìn Bắc Đường Vũ cười mà vẻ mặt tràn đầy sức sống hẳn lên. Hắn không nhịn được nói: "Nàng có biết không? Khuôn mặt nàng khi cười đẹp hơn khi lạnh lùng nhiều lắm đó, đây mới thật sự là nàng a."

Bắc Đường Vũ sửng sờ, nàng lắc lắc đầu với vẻ mơ hồ nói: "Ta cũng không biết, phụ thân từng nói, con người cần phải học cách ẩn tàng suy nghĩ chân thực của bản thân, không cần biết là gặp phải chuyện gì cũng không được biểu lộ ra ngoài. Từ nhỏ ta đã như vậy, ta cũng chẳng biết cái nào mới thật sự là ta nữa."

"Phu quân!" Lúc này, thanh âm của Ngu Phượng truyền đến.

Long Nhất quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngu Phượng trên người được bao phủ bởi một tầng hỏa hồng kết giới, nàng đang bay về phía hắn. Còn Tiểu Y thì đang yên lặng đứng ở phía xa mà dùng đôi mắt ôn nhu của nàng chăm chú nhìn hắn.

"Phượng nhi, sao các nàng lại ra ngoài vậy?" Long Nhất ôm lấy Ngu Phượng đang bay tới vào lòng rồi hỏi.

"Bọn thiếp lo lắng cho chàng a, chàng nói nếu không có chuyện gì thì sẽ lập tức quay về. Kết quả là thiếp và Tiểu Y đã đợi lâu như vậy mà chàng cũng không quay lại, cho nên bọn thiếp liền đi tìm chàng." Ngu Phượng nói, mắt nàng lại nhìn về phía Bắc Đường Vũ đang đứng một bên.

1: Con nhóc, bé gái

2: Thuật ẩn nấp.

Chương 257: Ân oán ngàn năm trước

Dịch: Cường Tăng

Biên dịch: Athos

Biên tập: Long Nhất "Nàng ổn chứ, ta là Ngu Phượng, là nữ nhân của chàng". Ngu Phượng nắm tay Long Nhất hướng đến Bắc Đường Vũ nói.

Bắc Đường Vũ gật đầu, có chút mất tự nhiên, lại thấy hai người dựa sát vào nhau, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Lúc này Tiểu Y cũng yếu điệu đi tới, nàng không nói câu nào mà đứng lảng lảng phía sau Long Nhất, đôi con ngươi trong suốt chăm chú nhìn như muốn xuyên thấu Bắc Đường Vũ, khiến nàng muốn phát run trong lòng.

"Nàng ấy là Tiểu Y cũng là."

"Ta là thị nữ của thiếu gia, rất vui được gặp nàng, Bắc Đường tiểu thư." Tiểu Y cướp lời Long Nhất nói, nàng khẽ mỉm cười, không ai có thể nhìn ra nàng thực sự đang suy nghĩ gì.

Bắc Đường Vũ chân tay giờ đã hết tê dại, cử động bình thường, nét mặt khôi phục dáng vẻ lạnh lùng. Kỳ thật trong lòng nàng vô cùng kinh hãi, nữ nhân bên cạnh Tây Môn Vũ, người nào người nấy đều

không hề đơn giản.

"Quay về rồi nói, ngoài trời mưa to gió lớn, chi bằng nằm thoải mái trên giường". Long Nhất cười nói, mỗi tay ôm một nàng, lưng cũng một nàng, bay về phía Tây Môn phủ.

Lúc này tại Bắc Đường phủ, đèn trong thư phòng của Bắc Đường Hùng vẫn sáng. Lão đang ngồi trên chiếc ghế tựa, quỳ phía dưới là một đạo tặc cao cấp quần áo ướt sũng.

"Thuộc hạ nói ngàn vạn lần chuẩn xác, Đại tiểu thư mười phần thì có đến tám chín đã thích Tây Môn Vũ, hơn nữa xem cách Tây Môn Vũ trợ giúp đại tiểu thư, khẳng định hẳn cũng ưa thích Đại tiểu thư." Gã đạo tặc nói giọng chắc chắn.

"Ý trời, ha ha, quả thật là ý trời." Bắc Đường Hùng cất tiếng cười ha hả, biểu tình lộ rõ vẻ đắc ý chẳng cần phải nói.

Bắc Đường Hùng phất tay cho tên đạo tặc lui ra ngoài, đứng lên bước loanh quanh trong thư phòng. Một lát sau lão lẩm bẩm: " Có lẽ ngày mai phải đi gặp Tây Môn Nộ."

Ngày hôm sau, Long Nhất và Ngu Phượng đến binh doanh, không lâu sau khi Long Nhất rời đi Bắc Đường Hùng cũng tới Tây Môn phủ.

"Bắc Đường gia chủ sáng sớm đã tới tệt phủ, chẳng hay có gì chỉ giáo?" Tây Môn Nộ ngồi ở vị trí chủ tọa trong đại sảnh, lạnh nhạt hỏi. Đối với việc gần đây Bắc Đường Hùng luôn tỏ ra thân thiết, ông vẫn duy trì một thái độ thận trọng.

"Làm gì dám chỉ bảo chứ? Tại hạ vì chuyện của con gái mà đến, ai dà." Bắc Đường Hùng thở dài nói.

"À, thì ra là đến đón lệnh thiên kim trở về a, nữ nhân không thể hận ai quá một đêm mà. Chuyện này tất cả là do tên hỗn tiểu tử nhà ta gây ra, đợi nó trở về ta bắt nó đến quý phủ xin lỗi." Tây Môn Nộ vuốt râu đáp.

Bắc Đường Hùng tỏ vẻ xấu hổ xoa tay, thở dài: "Tây Môn nhị công tử tinh thông binh pháp, dùng hai trăm binh lính hai lượt đánh bại hai vạn tinh binh của tiểu nữ, việc này tất cả là do tiểu nữ tự gây ra, không sợ Tây môn gia chủ cười chê, lần này ta đến là có việc muốn thỉnh cầu."

"Bắc Đường gia chủ không cần như vậy, chỉ cần Tây Môn gia tộc của ta giúp được gì là sẽ làm, không cần nói nhiều." Ánh mắt Tây Môn Nộ lấp lánh tiểu ý.

"Như Tây Môn gia chủ biết, ta đã ra thông cáo thiên hạ, trục xuất tiểu nữ khỏi gia tộc, nhưng dù sao nó cũng là cốt nhục của ta, làm thế nào nhẫn tâm để nó lưu lạc bên ngoài được. Nhưng việc này lại là thanh danh của gia tộc, nên ta muốn nhờ Tây Môn gia chủ chiếu cố tiểu nữ. Tiểu nữ bản tính không thích thường phục chỉ thích quân phục, từ nhỏ đã theo ca ca vào quân doanh huấn luyện, mà quý công tử bày binh bố trận kiệt xuất không ai theo kịp, có thể để cho tiểu nữ đi theo quý công tử học hỏi." Bắc Đường Hùng hơi lúng túng nói.

Tây Môn Nộ cười khà khà đáp: "Ta lại tưởng chuyện gì, chúng ta cùng là đế quốc tứ đại gia tộc, ta cũng hiểu được nỗi khổ tâm của Bắc Đường gia tộc. Việc này chỉ là việc nhỏ, ta sẽ an bài thỏa đáng, không để quý thiên kim có một chút thiệt thòi."

"Đa tạ Tây Môn gia chủ, từ nay về sau nếu có cần tới Bắc Đường Hùng làm việc gì, xin cứ nói dù cho có lên núi đao, xuống vạc dầu cũng tuyệt không từ chối." Bắc Đường Hùng đứng lên nói, rõ ràng muốn tuyên bố kết minh cùng Tây Môn gia tộc.

"Nói hay lắm, nói hay lắm, từ nay về sau chúng ta cùng tiến cùng lùi."
Tây Môn Nộ cười nói.

"Như thế không dám làm phiền Tây Môn gia chủ nữa, ta còn có chút việc cần làm, không dám quấy quả nữa." Bắc Đường Hùng cáo từ.

"Bắc Đường gia chủ không muốn gặp lệnh thiên kim à?" Tây Môn Nộ hỏi.

"Không cần, nó bây giờ đang hận người cha này, gặp mặt lại càng thêm xấu hổ." Bắc Đường Hùng phất tay nói, rồi rời đi ngay.

Bắc Đường Hùng thân ảnh vừa khuất dạng, nụ cười trên mặt Tây Môn Nộ lập tức biết mất. Với Bắc Đường Hùng ông có những điểm hoài nghi, nhưng cũng không thấy lý do chính đáng. Bắc Đường gia tộc từ trước đến nay luôn đứng ngoài cuộc tranh chấp giữa Tây Môn thế gia và hoàng tộc, luôn luôn giữ lập trường trung lập. Lần này đột nhiên lại nói ra lựa chọn, đem toàn bộ thân gia phó thác cùng Tây Môn gia tộc, nếu như Tây Môn gia tộc thành công, thì địa vị Bắc Đường gia tộc bọn họ như nước lên thuyền lên. Nhưng nếu Long thị chiến thắng, thì Bắc Đường gia tộc sẽ biến mất khỏi Thương Lan đại lục. Bắc Đường Hùng là gã đại hồ ly sao lại tự nhiên đặt mình vào thế nguy hiểm như vậy? Bởi vì nếu hắn cứ duy trì trung lập, thì vô luận cuối cùng là Tây Môn gia tộc đoạt được thiên hạ hay Long thị tiếp tục thống trị, thì Bắc Đường gia tộc bọn họ vẫn còn đất sống tại Cùồng Long đế quốc.

Long Nhất đưa Ngu Phượng lúc này đã cải nam trang đến binh doanh, vì thông thường doanh trại là nơi cấm nữ nhân lai vãng. Bắc Đường Vũ có thể tính là ngoại lệ. Long Nhất đương nhiên có thể công khai đưa Ngu Phượng đi vào, nhưng tại binh doanh này vốn mấy năm liền không có thấy qua một động vật giống cái nào, cho dù

có là một dạng khùng long cũng thành mỹ nữ, hướng chi Ngu Phượng còn là siêu cấp đại mỹ nữ, để nàng vận nam trang cũng là để tránh phiền toái.

Long Nhất trước tiên xem xét việc huấn luyện của Vô Song doanh, rồi triệu tập các sĩ quan đến nghe giảng, còn Ngu Phượng đứng nghe ở phía sau.

Ngu Phượng kiến thức phong phú, phương diện nào cũng có hiểu biết. Bản thân Phượng Hoàng gia tộc cũng có tư binh hộ vệ, nên đối với kiến thức quân sự cũng có chút kiến giải. Nhưng khi nàng nghe Long Nhất giảng bài, trong lòng chấn động vô cùng thán phục. Hẳn miêu tả sự việc sinh động khiến người người khen hay, mà phương thức lý luận quân sự và phương pháp luyện binh càng khiến nàng si mê. Nàng biết rằng đặc tính quân đội thường theo những tư tưởng của chủ tướng xây dựng nên. Có thể nói là chủ tướng như thế nào thì sẽ có được đạo quân như thế, mà Long Nhất làm chủ tướng thì sẽ là một đạo quân như thế nào đây? Ngu Phượng lòng tràn đầy mong đợi.

Sau khi hoàn thành khóa huấn luyện, Long Nhất dẫn Ngu Phượng đi tìm Cừ Phục, còn đám sĩ quan cực kỳ hưng phấn quay về án theo những lời Long Nhất dạy để huấn luyện thủ hạ.

Đi đến phòng của đội quân cảnh, Long Nhất gặp được Cừ Phục vừa mới đi tuần tra về. Nhìn thấy Ngu Phượng đứng đằng sau lưng Long Nhất gã hơi sững sốt, sắc mặt trở nên khó coi.

Ba người đến một góc hẻo lánh trong quân doanh, Cừ Phục lên tiếng đầu tiên: "Tây Môn Vũ, ta đã nói không muốn nhìn thấy người của Phượng Hoàng gia tộc, ngài đưa nàng ta đi đi."

Không đợi Long Nhất trả lời, Ngu Phượng tiến lên nói: "Ta không biết

ngươi vì sao lại có thiên kiến đối với Phượng Hoàng gia tộc chúng ta, nếu có chuyện gì sao không nói rõ ra. Chúng ta là hai hệ của một phái, tính ra chúng ta còn có tình đồng môn đó."

"Hừ, đừng có để ta và Phượng Hoàng gia tộc các ngươi cùng một chỗ, các ngươi không xứng." Cừu Phục lạnh lùng nói.

Ngu Phượng cũng là một người nóng tính như lửa, chỉ là sau khi đi theo Long Nhất thì đã giảm đi rất nhiều, lúc này nghe Cừu Phục dùng từ ngữ khinh rẻ gia tộc nàng, không nhịn được nữa, quát lên: "Ta thấy ngươi lớn tuổi hơn ta nên nhịn ngươi, nếu như ngươi không nói rõ ràng đừng trách ta hạ thủ vô tình."

"Nha đầu, dựa vào Phượng Hoàng đấu khí cấp một của ngươi à?" Cừu Phục xem thường nói.

Ngu Phượng hừ lạnh một tiếng rút cây hỏa hồng sắc cự kiếm, nhưng bị Long Nhất giữ lại, nàng hừ một tiếng nói: "Chúng ta đều là hậu nhân của Liệt Diễm sơn trang, vốn nên đoàn kết để chấn hưng uy danh."

"Danh tiếng Liệt Diễm sơn trang không phải để ngươi nói đến, cừu hận ngàn năm trước của Liệt Diễm sơn trang ta tự có trách nhiệm báo thù, còn Phượng Hoàng gia tộc các ngươi không có quan hệ gì. Điều này ngươi nên nhớ kỹ và chuyển lời lại cho mẫu thân ngươi." Cừu Phục lạnh lùng đáp.

Long Nhất giữ Ngu Phượng đang muốn phát tác lại, hỏi: "Cừu Phục, có chuyện gì sao không nói ra, Phượng Hoàng gia tộc đã làm việc gì có lỗi với ngươi?"

"Không phải có lỗi với ta, mà là có lỗi với cả Liệt Diễm sơn trang." Cừu Phục lạnh lùng đáp.

"Người thúí lắm..." Ngu Phượng không nhin được bật ra một câu thô lỗ.

"Năm xưa, tiền bối hệ phái các người và tiền bối hệ phái của ta là một đôi tình nhân, nếu như không phải tiền bối của các người kết giao cùng tên tiện nhân Băng Cung kia, sau đó bị mê hoặc lấy trộm hỏa thần bài trốn đi, thì Liệt Diễm sơn trang cũng không bị tiêu vong, mà tiền bối của ta cũng không chết thảm dưới tay Băng Cung. Nếu không phải khi tiền bối của ta lâm tử có truyền lại tổ huấn, không được tìm các người báo thù, người tưởng là Phượng Hoàng gia tộc có thể tồn tại đến ngày hôm nay sao? Bây giờ Phượng Hoàng gia tộc các người lấy tư cách gì mà xưng là hậu nhân của Liệt Diễm sơn trang." Cừ Phục nghiêng răng nói.

Long Nhất sững sờ, Ngu Phượng cũng sững sốt. lát sau nàng quát lên: "Người nói bậy, người nói nhăng nói cuội, mẹ ta từ trước đến giờ không có nói với ta chuyện này."

"Đây là do tiền bối của ta nói lại, không thể sai được." Cừ Phục khẳng định.

"Chuyện Băng cung và Liệt Diễm sơn trang xảy ra đã được ngàn năm rồi, rốt cục phải trái thế nào không ai biết, những lời người nói chỉ là truyền khẩu lại, có thể không hoàn toàn chính xác." Long Nhất nói với Cừ Phục.

Cừ Phục hừ lạnh một tiếng không trả lời.

"Mười ngày nữa, Phượng nhi sẽ cùng nương thân nàng đến Hỏa Diệm sơn tìm hiểu chân tướng sự việc, đến lúc đó người có thể đi cùng họ, không chừng có thể hiểu được ngàn năm trước rốt cục đã xảy ra chuyện gì." Long Nhất cười nói, khẽ nháy mắt với Ngu

Phượng.

"Hỏa Diễm sơn? Hỏa Diễm sơn năm năm mới mở một lần, từ lần mở trước đến giờ mới có một năm, hướng hồ bốn phía đều có lưu lại hỏa thần thần bài cấm chế, không lẽ các ngươi có cách phá được cấm chế?" Cừu Phục trợn mắt nhìn Ngu Phượng hỏi.

"Ta không biết, nhưng chắc mẹ ta biết." Ngu Phượng đáp.

Cừu Phục trầm tư giây lát, nói: "Được, như vậy đi, mười ngày sau ta đi cùng ngươi một chuyến."

Cừu Phục nhận lời rồi bỏ đi, còn Long Nhất chìm vào suy tư. Hỏa Diễm sơn năm năm mới có một cơ hội tiến vào, chỉ có hậu nhân của Liệt Diễm sơn trang mới biết, nhưng vì sao hỏa hệ ma đạo sư Phổ Tư Tư cũng biết? Trừ phi lão cũng là hậu nhân của sơn trang, nhưng là hậu nhân hệ ma pháp.

Chương 258: Mèo rình

Sau khi cùng Cừu Phục ước định ngày tháng xong, Ngu Phượng liền rời binh doanh đi xử lý sự vụ trong gia tộc, còn Long Nhất tiếp tục ở lại Vô Song binh doanh theo dõi việc huấn luyện binh sĩ.

Kể cũng lạ, ở cùng một quân doanh nhưng Long Nhất ra hiếm gặp đại ca Tây Môn Thiên vốn là phó quân đoàn trưởng. Về nhà cũng vậy, trừ phi trở về nhà ăn cơm cùng nhau, ngoài ra cơ hồ không thấy được bóng dáng.

Trên đường trở về Long Nhất quyết định ghé qua Ý Hương lâu để tìm hiểu một chút tình hình, nhưng lại không ngờ khi đi ngang Lệ Nhân phường phát hiện đại tẩu Lưu thị dẫn theo hai người thị nữ đi vào bên trong. Hắn còn phát giác cách đó không xa có một nam một nữ đang theo dõi, hẳn chính là người của Tây Môn Nộ.

Long Nhất dừng lại ở giữa không trung một chút, rồi tiếp tục bay về phía trước, cho rằng ả đi mua những vật phẩm của nữ nhân. Nhưng được một đoạn, Long Nhất không thể không xuất hiện nghi vấn. Lưu thị giờ phút này là đối tượng hiếm nghi trọng điểm, mà lão bản nương Hàm Yên của Lệ Nhân phường cũng đang trong vòng điều tra, hai người bọn họ không phải một nhóm chứ?

Nghĩ vậy, Long Nhất cấp tốc quay trở lại. Lúc này trời sắp tối, tốc độ của Long Nhất cơ hồ không ai có thể nhìn rõ được. Hắn lén lút bám vào mái nhà, lúc trước tại Mễ Á công quốc hắn từng dùng phương pháp này nhìn trộm Mễ Á hoàng hậu và tiểu hồ nữ Bối Toa ở Túy Hương lâu.

Xác định được vị trí, Long Nhất không một tiếng động khoét một lỗ nhỏ, vừa nhìn vào nhận ra ngay đích xác là đại sảnh bán nội y ở tầng trên của Lệ Nhân phường. Lúc này có hơn mười vị quý tộc phu nhân trẻ trung đang chọn lựa quần áo, thỉnh thoảng cầm lấy những mảnh nhỏ tí xíu ướm lên trên người, thật là khêu gợi xuân sắc.

Long Nhất rất nhanh nhận ra bóng dáng của Lưu thị, đồng thời phát hiện nữ tử theo dõi cũng đang trà trộn trong đó.

Lưu thị tựa hồ cũng không phát giác, nhìn kiểu dáng nàng chọn lựa, chính là đang mua nội y. Sau khi lựa chọn cả nửa ngày, Lưu thị cầm lấy một bộ nội y phấn hồng trong mờ, ngượng ngùng cười cười, xoay người lại nói với hai thị nữ: "Các người ở chỗ này, ta vào phòng mặc thử đồ."

Nhìn Lưu thị uốn éo phong đồn đi về phía phòng thử đồ, Long Nhất do dự, có nên đi theo tới cùng không? Ấy dù sao cũng chính là đại tẩu của mình, bây giờ cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, rình coi ả thử đồ trong lòng cảm thấy không ổn.

Mắt thấy Lưu thị đóng cánh cửa phòng thử đồ, Long Nhất cũng bất chấp không thể quản quá nhiều. Vì nếu ả ta quả thực có vấn đề thì phòng thử đồ không nghi ngờ gì chính là một nơi kín đáo, là chỗ mà ả có thể dễ dàng lộ ra dấu vết nhất.

Long Nhất vô thanh vô tức lần đến nóc phòng thử đồ, từ từ mở một cái lỗ nhỏ. Trong phòng Lưu thị đang bắt đầu cởi y phục, từng mảnh từng mảnh rơi xuống, hiện ra da thịt trắng như tuyết. Trong khoảnh khắc, trên người ả chỉ còn một mảnh nội y màu đen che phủ trên người, cũng chính là sản phẩm tình thú nội y của Lệ Nhân phường.

"Oa, thật tệ. Xem ra đại ca mấy năm nay không thêm quan tâm tới đàn bà cũng có nguyên do đây." Long Nhất liếm liếm môi trong lòng

thầm nói. Lưu thị này toàn thân nội y màu đen hết sức hấp dẫn a, chỗ riêng tư nửa ẩn nửa hiện, kiểu hở mà không phô này chính là phong cách hấp dẫn nam nhân nhất.

Lưu thị đứng trước ma pháp kính trong phòng ngăn người thần thờ hồi lâu, bàn tay trắng trẻo nhỏ bé đặt vào dây đai nội y ở khe kéo, một đôi ngọc nữ phong mãn bật ra. Có lẽ nguyên nhân là do đã cho bú mớm nên ngọc nữ của ả còn căng tròn mướt mà hơn cả thiếu nữ, đầu ngọc nữ không có màu hồng phấn của thiếu nữ mà gần với màu nâu hơn.

Long Nhất đánh mắt đi chỗ khác, bình tâm tĩnh khí. Nhìn dáng điệu của Lưu thị tựa hồ cũng không có gì khác thường, nhưng nếu bỏ đi thì hẳn lại sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Suy nghĩ một chút, cuối cùng Long Nhất quyết định đè nén tội "ác" muốn ngắm nhìn lại. Mặc dù cơ thể gần như không một mảnh vải của Lưu thị thật sự hấp dẫn, nhưng so với những nữ nhân của hắn thì còn thua xa. Tối thiểu thân hình của Lãnh U U và Ngũ Phượng cũng hơn ả không ít.

Lúc này Lưu thị tháo chiếc lá tam giác ở hạ thân xuống, quay về phía gương làm dáng, đối với thân hình của mình cực kỳ tự tin. Quả thật, đối với nữ nhân đã sinh nở mà thân hình còn giữ được như vậy thì quả là đẹp, chuyện này đúng là không dễ dàng gì.

Lưu thị cầm lấy bộ phận sắc nội y mặc lên người, trong phòng liền toát ra một vẻ phong tình khác thường. Lúc này Long Nhất đột nhiên phát hiện Lưu thị không cởi bộ phận sắc nội y ra nữa, mà trực tiếp mặc y phục vào, còn bộ nội y màu đen vẫn còn treo trên tường.

Sau khi mặc chỉnh tề, Lưu thị không để ý tới nội y màu đen còn lưu lại, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài. Long Nhất trong lòng vừa động, khóe miệng lộ ra nụ cười. Nếu hắn đoán đúng, Lưu thị lưu lại nội y màu đen nhất định có gì đó mờ ám.

"Ta đã mặc đồ, ghi nợ tên ta lại rồi tới Tây Môn phủ thanh toán." Lưu thị ưu nhã nói rồi dẫn hai thị nữ đi ra, nữ tử theo dõi ả hiển nhiên không phát hiện gì, vờ than thở một hồi rồi cũng đi ra.

Lúc này, một nữ nhân viên bán hàng dáng người thanh tú tiến đến lấy đi nội y màu đen treo trên tường.

"Tây Môn gia tộc này hoang phí thật, thiếu phu nhân mỗi lần đến đều mặc đồ mới, bỏ đồ cũ lại." Một nữ nhân viên khác thấy người bạn cầm bộ quần áo đi ra, không khỏi hâm mộ nói.

"Đúng vậy, người có tiền thật là tốt." Nữ nhân viên cầm nội y cười đáp.

"A tỷ, dù sao thiếu phu nhân cũng không cần nữa, hay là đưa cho ta đi." Nữ nhân viên kia cười đề nghị.

"Hừ, thân hình của người có thể so với Tây Môn thiếu phu nhân sao? Huống hồ nếu để cho lão bản biết thì chúng ta dám chắc không có cái mà ăn đâu." Nữ nhân viên cầm nội y vừa cười đáp vừa đi vào một đầu khác của đại sảnh.

Long Nhất lần theo trên mái nhà, cảm giác được nữ nhân viên ngừng lại, hắn liền dùng đầu ngón tay *****c một lỗ nhỏ nhìn xuống. Đây là một phòng nhỏ để đồ linh tinh, nữ nhân viên vút nội y vào bên trong thùng rồi liền lui ra ngoài.

Long Nhất không hề khinh cử vọng động, đáy lòng có chút hưng phấn, cứ theo dấu vết, không biết sẽ *****ng nhân vật lớn cỡ nào.

Một lát sau, trên vách tường phòng chứa đồ đột nhiên không một tiếng động xuất hiện một ô cửa bí mật, lão bản nương Hàm Yên mặc

một bộ xiêm y lục sắc bó sát người đi ra, đi thẳng tới bên thùng đồ lấy bộ nội y màu đen ra, sau đó trở lại cánh cửa bí mật, phòng chứa đồ liền khôi phục lại nguyên dạng.

"Quả nhiên là có vấn đề." Long Nhất thầm nghĩ trong lòng, lén đi theo Hàm Yên tới viện tử phía sau Lệ Nhân phường, chính là chỗ ở của Hàm Yên.

Vào khuê phòng, Hàm Yên trong miệng niệm chú ngữ, bố trí một không gian kết giới rồi mới yên tâm ngồi xuống. Nàng cầm lấy nội y Lưu thị để lại nhìn tới nhìn lui nhiều lần, sau đó nắm lấy chiếc "gong kính" màu đen xé ra. Một mảnh lụa gần như trong suốt rơi ra.

Hàm Yên cầm mảnh lụa xem xét cẩn thận, mặt hơi biến sắc, nàng nắm chặt lấy mảnh lụa trong tay, định hủy đi vật ấy, đột nhiên phía sau gáy giống như bị muỗi đốt một cái, liền mất đi tri giác.

Long Nhất nhẹ nhàng hạ xuống, nhìn Hàm Yên nằm hôn mê dưới đất, nhếch mép cười. Thật là một con cá lớn a, Hàm Yên cùng Lưu thị, Lưu thị cùng bóng đen có khí tức hắc ám đó, Long Nhất nghĩ thấy một âm mưu to lớn. Lưu thị rốt cuộc là người của Long Chiến hay là thuộc phe nào khác, Long Nhất hiện tại cũng không được rõ ràng lắm. Nhưng hắn nghĩ hết thảy mọi chuyện sẽ rất nhanh rõ ràng thôi.

Long Nhất lấy mảnh lụa mỏng trong tay Hàm Yên, lòng mày không tự chủ được nhíu lại. Trên mảnh lụa toàn là những hình vẽ ký hiệu lạ lùng, có quý mới hiểu được chúng có nghĩa gì, nghĩ rằng đây chính là mật ngữ của tổ chức Lưu thị và Hàm Yên, chỉ có bọn họ mới có thể hiểu được mà thôi.

Long Nhất trầm tư trong chốc lát, bóng người chợt lóe lên liền biến mất trong phòng. Hắn cấp tốc bay về phía Ý Hương lâu tìm Như Ngọc. Sau khi sai nàng ta phục chế lại một bản liền qua trở về trả lại

mảnh lụa vào tay Hàm Yên. Ngón tay bung ra, bóng người cũng liền như quỷ dị biến mất.

Hàm Yên hé mắt tỉnh lại, lắc đầu lảo đảo nói: "Ta vừa bị làm sao vậy? Sao đột nhiên lại phân tâm như vậy?"

Suy nghĩ trong chốc lát, Hàm Yên lắc đầu, tay nàng vừa dụng lực, mảnh lụa trong tay liền hóa thành tro tàn.

"Thiếu chủ, mặt trên đều là mặt ngữ, nhất thời cũng không hiểu được nó có nghĩa gì, chúng thuộc hạ sẽ cố gắng sớm làm cho rõ ràng." Như Ngọc cung kính nói với Long Nhất.

"Tin tức trên đó vô cùng trọng yếu, vô luận dùng phương pháp gì cũng phải dịch nó cho ta. Đúng rồi, thân phận Hàm Yên đã điều tra được rồi chứ?" Long Nhất ngồi xuống ghế, tay xoay xoay chén trà.

"Thuộc hạ bất tài, thân phận Hàm Yên bị che bởi mặt ngoài, còn chân chính thân phận thì ... chưa tra ra được." Như Ngọc hết sức lo sợ đáp.

"Ừm, chuyện này cũng không thể trách các người, tiếp tục điều tra đi, kiểu gì cũng phải lưu lại chút dấu vết có thể lần ra chứ." Long Nhất từ tốn nói.

"Dạ, thiếu chủ." Như Ngọc khom người đáp.

Lúc này, hai nha đầu Kinh Vụ cùng Phiêu Tuyết bung hoa quả điểm tâm tới, ánh mắt nhìn Long Nhất vẫn có một chút sợ sệt. Ngày đó hai nữ hài tử đã sợ đến nỗi thiếu chút nữa hóa điên, từ đó sự kiêng dè và tùy hứng của các nàng đã thay đổi không còn như xưa nữa.

"Thiếu chủ, thuộc hạ đã chuẩn bị nước nóng, người đã vất vả cả

ngày rồi, không bằng hãy đi tắm một phen, thuộc hạ sẽ tự mình xuống bếp nấu cho thiếu gia vài món." Như Ngọc cung kính nói.

Như Ngọc vừa nói, Long Nhất mới cảm giác thấy người thật khó chịu, tại bình doanh lộn lộn cả ngày, trên người tự nhiên sẽ không sạch sẽ, liền cười cười gật đầu.

"Khinh Vụ, Phiêu Tuyết, đi hầu hạ thiếu chủ tắm rửa." Như Ngọc uy nghiêm ra lệnh rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Khinh Vụ và Phiêu Tuyết sắc mặt tái nhợt. Hầu hạ thiếu chủ tắm rửa, tắm thân thanh bạch e rằng khó giữ, nhưng đây mệnh lệnh của Như Ngọc các nàng không dám không nghe, bởi vì từ sau sự kiện lần trước, Như Ngọc vốn coi hai nàng như thân muội tử liền đối với hai nàng rất nghiêm khắc, phạm sai lầm sẽ chiếu phạt không tha.

Hai nàng khiếp sợ đi theo sau Long Nhất, bàn tay nhỏ xinh hơi run rẩy cời y phục cho Long Nhất, lộ ra thân thể cường tráng, khí thức nam tính dễ người tỏa ra làm cho tim hai nàng đều đập loạn lên.

Long Nhất cũng không buồn để ý. Hắn quả thật hơi mệt mỏi, cần ngâm mình trong nước nóng. Hắn hạ người xuống bồn nước nóng, hai mắt bắt đầu nhắm lại, trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ, hắn đem toàn bộ các thế lực và những uy hiếp tiềm tàng trong Đẳng Long thành lần lượt sắp xếp lại.

Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết thấy Long Nhất không hề khinh bạc hai nàng giống như tượng tượng về hình ảnh của một tên sắc quý, mà mắt nhắm lại, những vết nhăn nhỏ làm cho khuôn mặt tuấn mỹ có thêm vài phần u buồn, làm cho hai nàng nhìn thấy có chút đau lòng.

Cẩn rằng, Khinh Vụ và Phiêu Tuyết cởi áo ngoài ra, bỏ áo dưới đất, chỉ để lại mảnh nội y nhỏ bước vào bồn tắm cầm khăn chà lên thân

thể cường tráng của Long Nhất. Mặc dù thân thể Long Nhất không giống những nam nhân lực lưỡng dọa người bình thường, nhưng mỗi đường nét đều thể hiện một sức mạnh bùng nổ, điểm này hai nàng thông qua xúc giác cảm nhận rõ ràng.

Mặc dù Long Nhất mãi mê suy nghĩ, nhưng bản năng của thân thể vẫn có. Khi tay hai nàng run rẩy giúp hắn thanh tẩy hạ thể, tự nhiên có phản ứng sinh lý, tiểu huynh đệ dĩ tợn vươn lên làm cho hai nàng khiếp sợ, sợ Long Nhất sẽ nhảy vào hai nàng mà làm loạn.

Nhưng rõ ràng Long Nhất lại không làm vậy. Hắn từ đầu đến cuối đều nhắm mắt, điều này làm cho hai nàng thờ phào một hơi nhưng trong lòng lại có chút phẫn nộ. Sở dĩ phẫn nộ do tâm lý kỳ quái của nữ hài tử thôi. Bạn nghĩ xem, các nàng bình thường được vương công quý tộc chiều chuộng tâng bốc, tự nhiên tự cho mình rất cao, nhưng hai nàng giờ cơ hồ lỏa thể hầu hạ Long Nhất, mà Long Nhất hoàn toàn không có chút phản ứng nào, như thế hai nàng không tức giận sao được. Nhưng càng giận thì càng nghĩ Long Nhất so với người khác có bất đồng, liền nhìn chăm chăm Long Nhất đánh giá từ trên xuống dưới.

Hồi lâu, Long Nhất ngừng mạch suy nghĩ, mỗi lần hắn gần như đã nắm bắt được một chút đầu mối, thì cảm giác này lại lập tức biến mất. Nghĩ nhiều vô ích, hắn liền đánh rắm bỏ qua. Chỉ cần giám thị những thế lực lớn này, không sợ bọn họ gây ra sóng to gió lớn gì. Hắn mở hai mắt sáng rực ra, khiến cho hai nàng đang chăm chú quan sát hắn hoảng đến nhảy dựng lên, hai tai đỏ bừng tới mức gần như trong suốt.

"Nhìn lâu như vậy, có phát hiện gì không?" Long Nhất cười hắc hắc nói, con mắt sắc mị nhìn chăm chăm thân thể gần như lỏa lồ của hai nàng, từ vóc dáng đến làn da của hai nàng đều là thượng đẳng, không nhìn thật phí.

Khuôn mặt hai nàng đỏ bừng không dám nói gì, đối với Long Nhất, trong lòng các nàng vẫn còn rất sợ hãi.

Ào một tiếng Long Nhất đứng lên khỏi bồn tắm. Hai nàng sợ đến phát run, tưởng rằng Long Nhất định làm gì với bọn họ. Nhưng không nghĩ rằng Long Nhất bước ra khỏi bồn tắm, mặc áo choàng rồi đi ra ngoài. Đối diện với hai ngọc thể linh lung thơm ngát của hai thiếu nữ, Long Nhất không phải không muốn, nhưng muốn là một chuyện, làm lại là chuyện khác, hẳn còn chưa phải loại vô sỉ đến vậy.

Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết bốn mắt nhìn nhau, đều hoảng sợ. Trong lòng nghĩ không ra có phải đã khiến thiếu chủ nổi giận, trái tim cũng không khỏi có chút mất mát.

Ra khỏi phòng tắm, thức ăn còn nóng hổi đã được Như Ngọc chuẩn bị sẵn sàng. Nhìn thấy những thức ăn cực kỳ hấp dẫn này, Long Nhất kinh ngạc nói: "Như Ngọc, những món này thực sự là do người làm?"

"Vâng, thiếu chủ." Như Ngọc nhẹ nhàng đáp, ngữ khí cũng có chút tự hào.

Long Nhất nếm thử, khen ngợi: "Thủ nghệ quả thật rất giỏi, cùng một cấp bậc với mẫu thân ta."

"Thiếu chủ thích thì có thể thường xuyên tới đây thưởng thức." Như Ngọc cười nói.

Trong chốc lát, Khinh Vụ và Phiêu Tuyết cũng ăn mặc chỉnh tề đi ra, nhìn Long Nhất càn quét sạch sẽ đồ ăn, trong lòng chẳng biết là có tư vị gì.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 259: Ma lực của tình yêu

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: dtkh

Biên dịch & biên tập: Long Nhất

Nguồn:suru tầm

Khi Long Nhất về đến Tây Môn phủ thì đã là lúc đêm khuya. Trừ mỗi một đội hộ vệ tuần tra, những người khác đều đã đi ngủ từ lâu rồi.

Ngồi phịch xuống ghế tràng kỷ trong đại sảnh, Long Nhất ve cảm trầm ngâm. Ban nãy ở chỗ Như Ngọc đã nhận được một tin tức, đoàn sứ giả do Nạp Lan Như Nguyệt dẫn đầu chẳng bao lâu nữa sẽ tới Đẳng Long thành, hơn nữa điều tra ra Nạp Lan đế quốc còn có một mục đích, chính là kết thông gia với Cuồng Long đế quốc.

Thông gia chính trị vĩnh viễn là phương thức tốt nhất để kết liên minh giữa hai quốc gia. Có lẽ, Nạp Lan đế quốc cũng biết Ngạo Nguyệt đế quốc đã phái đoàn sứ giả đến hòa đàm với Cuồng Long đế quốc. Để phòng chuyện vạn nhất, vậy thì nhất thiết vẫn nên cẩn thận kết thêm vào liên minh ấy một tầng phòng hộ.

"Nạp Lan Như Nguyệt." Long Nhất lẩm bẩm nói. Theo hắn biết, Nạp Lan Thanh Tùng, hoàng đế Nạp Lan đế quốc, có hai người con trai

và hai người con gái. Hai người con gái trừ thánh nữ Nạp Lan Như Nguyệt còn có một người nữa là Nạp Lan Như Mộng. Liên minh chính trị lần này sẽ là nàng nào xuất giá đây? Không thể là Nạp Lan Như Nguyệt chứ, trong lòng Long Nhất có chút không thoải mái. Dẫu sao, Nạp Lan Như Nguyệt đã từng có một đoạn tình duyên ám muội như thật mà là giả với hắn, nghĩ đến việc nàng sắp gả cho người khác, trong lòng liền hết sức khó chịu.

"Ông nội nó, nếu gả cũng là gả cho bản thiếu gia." Long Nhất bỗng cười khẩy nói. Nhớ lại tối đêm ấy Nạp Lan Như Nguyệt rời khỏi Mễ Á công quốc, nàng muốn thúc đẩy liên minh hai nước, việc đó không tìm hắn không được.

"Ai muốn gả cho ngươi chứ, Tây Môn Vũ, ngươi lại có chủ ý quậy ai thế?" Lúc này, Bắc Đường Vũ đột nhiên sai bước tiến vào, trợn đôi mắt xinh nhìn hắn.

"Ồ, Bắc Đường tiểu thư sao vẫn còn chưa ngủ? Đại ca nàng không tới đón nàng à?" Long Nhất cười hì hì hỏi.

"Hôm nay Tây Môn bá phụ đã đến tìm ta. Người nói ngày mai sẽ bắt đầu sắp xếp cho ta đến rèn luyện trong Vô Song doanh của ngươi. Từ nay về sau ta cũng ở nhà ngươi. Ta bây giờ đúng là một kẻ đáng thương không nhà không cửa." Bắc Đường Vũ liếc nhìn thấy sắc mặt Long Nhất hơi biến đổi, có chút đặc ý nói.

"Phải chăng nàng muốn trộm nghề?" Long Nhất nhướn mày cười hỏi. Thực ra, Bắc Đường Vũ cầm quân cũng có một nền tảng nhất định, chỉ cần nàng đột phá được sự trói buộc thông thường, thì ở mặt soái lĩnh chắc chắn có thể tiến thêm một bước dài.

"Không thể à? Ta thừa nhận ngươi lợi hại hơn ta. Nhưng ngươi không thể coi ngông như thiên nga, ta dù sao cũng đã nhất định theo

ngươi rồi." Bắc Đường Vũ mặt mày hớn hờ nói, dáng vẻ chẳng còn đến nửa điểm mất tinh thần.

"Hiện tại ta cuối cùng đã hiểu được mị lực lớn quá cũng chưa chắc là một việc tốt, phải biết rằng các bà nương nhà ta đều là những hũ giấm, nàng không sợ ư?" Long Nhất ranh mãnh cười chọc ghẹo.

Khuôn mặt thanh tú của Bắc Đường Vũ chợt đỏ hồng lên, mới nhận ra lời mình vừa buột miệng nói ra có ý nghĩa khác, nàng hừ một tiếng nói: "Ngươi bớt huênh hoang đi, chẳng muốn tranh hơi với ngươi, đúng rồi, rốt cuộc ngươi vừa có chủ ý chọc ai vậy? Xem chút nữa đã bị ngươi đánh lừa rồi."

"Ta nói là có chủ ý chọc nàng, nàng tin không?" Long Nhất cười hỏi.

"Đi chết đi, nếu ngươi không nói, ta sẽ mách bá phụ, nói ngươi tạt cữ tái phát, lại bắt đầu cưỡng đoạt dân nữ." Bắc Đường Vũ nói.

"Thì tùy nàng, nàng lại không phải nữ nhân của ta, quản rộng như thế làm cái gì, nàng chắc sẽ không thích ở trên ta." Long Nhất nhún nhún vai cười nói.

"Ai.ai thích.ngươi, không biết xấu hổ. Không nói với ngươi nữa, ta trở về ngủ đây." Bắc Đường Vũ mặt đỏ bừng tông cửa chạy ra.

Long Nhất nhìn theo bóng lưng Bắc Đường Vũ lẩm bẩm nói: "Nha đầu này, sẽ không thực thích ở trên ta chứ? Người quá anh tuấn cũng không tốt a."

Long Nhất ngồi một lát rồi đi về phía thư phòng của Tây Môn Nộ. Thấy đèn vẫn còn sáng, biết Tây Môn Nộ vẫn còn chưa ngủ. Ngẫm lại phụ thân cũng rất gian khổ, đặc biệt là khoảng thời gian này, không có một ngày ngủ yên ổn, đây chính là sự đòi hỏi mà người làm

đại sự phải trả giá đây.

Long Nhất dựa theo tiết tấu đặc biệt gõ cửa thư phòng.

"Vũ nhi à? Vào đây đi." Thanh âm hùng hậu của Tây Môn Nộ từ trong thư phòng truyền ra.

Long Nhất đẩy cửa vào thì thấy Tây Môn Nộ ngồi ở trước án thư cầm bút bận rộn viết gì đó. Dưới ánh sáng của ngọn đèn bạch sắc ma pháp, Long Nhất bỗng cảm thấy phụ thân đã già đi rất nhiều, tóc mai hai bên đã hoa râm rồi. Nhớ lại khoảng thời gian trước, mái tóc bạc của người còn chưa có lộ rõ như thế.

"Đứng ở cửa làm gì, còn không mau vào đây." Tây Môn Nộ vẫn giữ nguyên nét mặt nghiêm túc như xưa.

"Có chuyện gì mà đến muộn như vậy?" Tây Môn Nộ thấy Long Nhất ngồi xuống phía trước, để hồ sơ trong tay xuống hỏi.

"Phụ thân, con đã điều tra được đại tẩu cùng với lão bản Hàm Yên của Lệ Nhân phường có liên quan, hài nhi dám khẳng định là bọn chúng cùng một tổ chức." Long Nhất đáp.

"Hừ, hãy kể tỷ mỹ tình huống ấy cho ta." Tây Môn Nộ mày rậm cau lại, nghiêng người về phía trước, hiển nhiên rất quan tâm đến vấn đề này.

Thế là Long Nhất liền kể hết việc Lưu thị đến Lệ Nhân phường, ngay cả chuyện nhìn trộm thị thay đồ cũng không bỏ sót. Vì đại sự, việc nhỏ này có thể không tính toán.

Tây Môn Nộ thành linh đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia lạnh như băng, lãnh đạm nói: "Con tiện nhân đó quả nhiên có vấn đề, không

tru diệt cửu tộc của thị khó mà tiêu được mối hận trong lòng ta."

Long Nhất cảm nhận được sát khí trong lời nói của Tây Môn Nộ, không biết làm sao chỉ đành lắc đầu. Xưa nay người làm đại sự nào tay chẳng vấy đầy máu tanh, chân giẫm lên vô số hài cốt mới ngồi lên được đỉnh Kim Tụ tháp.

"Ngày mai, ta sẽ phái vài người qua giúp phiên dịch, nhất định phải biết được trên đó rốt cuộc đã viết gì, nếu không ta khó mà ăn ngon ngủ yên được." Tây Môn Nộ nói.

Long Nhất gật đầu hỏi: "Phụ thân, vậy Bắc Đường Vũ sao lại không về nhà? Con cảm thấy hiện tại vẫn không thể hoàn toàn tin nhiệm Bắc Đường gia tộc, để nàng đến Vô Song doanh sẽ không có chuyện gì chứ?"

Tây Môn Nộ gật đầu, vỗ vỗ vai Long Nhất trả lời: "Chuyện này không hề gì, ta tin con sẽ xử lý tốt, còn Bắc Đường gia tộc là địch hay bạn, tạm thời không cần hỏi đến."

"Vậy thì hài nhi xin cáo lui trước, phụ thân chú ý nhiều đến thân thể." Long Nhất nói xong liền đi ra khỏi thư phòng.

Tây Môn Nộ hơi mỉm cười, đối với năng lực của tiểu nhi tử này hết sức kinh ngạc. Có được đứa con như thế không lo đại sự chẳng thành.

Long Nhất trở về đến viện tử của mình, phát hiện Ngu Phượng cùng Tiểu Y đang nằm trên giường khẽ tán dóc, không ngờ vẫn còn chưa ngủ. Nghiêng tai lắng nghe, phát giác đề tài câu chuyện phiếm của hai nữ tử câu nào cũng đều xoay quanh hắn, không khỏi cảm thấy hời hợt hời dợt, tự đáy lòng cảm thấy hạnh phúc.

Nếu một ngày nào đó U U, Ti Bích, và Lộ Thiến Á các nàng đều nằm trên một chiếc giường lớn siêu cấp đợi hấn sủng ái, thế thì quả thật là sáng khoái biết mấy a. Long Nhất trong lòng tưởng tượng đến mộng cảnh.

Vừa định đẩy cửa đi vào, đột nhiên nghe két một tiếng, cánh cửa ở đầu kia viện tử mở ra. Long Nhất quay người lại, trông thấy Lộ Thanh ôm thanh kiếm gần như trong suốt của gã đi ra.

"Thiếu gia. Người vẫn chưa ngủ sao?" Lộ Thanh sau khi trông thấy Long Nhất ngây ra một lúc.

"Ừ, vừa trở về, sao người lại ra đây? Ngủ không được à?" Long Nhất đi về phía Lộ Thanh, mới nhận ra vẻ mặt của y vô cùng khó coi.

Lộ Thanh gật gật đầu, bỗng nói: "Thiếu gia, luyện kiếm cùng thuộc hạ một lát đi."

"Được, vậy chúng ta ra ngoài." Long Nhất thấy Lộ Thanh dường như có vẻ tâm sự chông chất, bèn vứt bỏ chuyện phong lưu khoái hoạt, muốn tìm hiểu khuyên bảo hấn.

Hai người một trước một sau lướt ra khỏi Tây Môn phủ. Bây giờ đã là đêm khuya, dĩ nhiên sẽ bất tiện cho việc luyện kiếm ở Tây Môn phủ.

Hai người vừa rời khỏi, câu chuyện trong phòng cũng đã dừng lại. Ngu Phượng yêu kiều hừ một tiếng nói: "Đáng ghét. Vừa trở về lại đi liền, đều do tên Lộ Thanh quái gở đó."

Tiểu Y lặng thinh, chỉ là sắc mặt có chút nặng nề, trong con ngươi trong suốt của nàng lóe lên một tia bạch quang nhu hòa, khẽ thở dài một hơi. Dù sao vẫn cảm thấy Lộ Thanh tạo cho nàng một loại dự

cảm bất an càng ngày càng mãnh liệt hơn, nhưng sử dụng Dự Ngôn thuật lại không có phát hiện gì khác thường.

"Tiểu Y, muội sao vậy?" Ngu Phượng thấy nét mặt của Tiểu Y không khỏi quan tâm hỏi.

"Không, không có gì, coi bộ thiếu gia tối nay sẽ không trở về, chúng ta đi ngủ sớm một chút thôi." Tiểu Y chán nản nói, xoay mình nằm nghiêng vào trong, trong lòng tính toán thời gian, mười ngày sau chính là ngày cực âm cả đời khó gặp, vậy hôm ấy.

Long Nhất dẫn Lệ Thanh đến ngoại thành. Nơi đây không một bóng người nên khi luyện kiếm sẽ không làm phiền tới ai.

"Bắt đầu đi, để ta xem mấy ngày nay ngươi cuối cùng có tiến bộ gì?" Long Nhất bước tới đối diện với Lệ Thanh cười nói. Vài ngày nay, hắn đem một phần nhận thức về cách kết hợp sử dụng ma pháp với đấu khí trao đổi với Lệ Thanh, không những y có lợi chẳng nhỏ, chính mình cũng được lợi không ít.

Lệ Thanh chợt rung động trường kiếm, phát ra từng đợt âm thanh ve veo trong treo kéo dài, thanh kiếm này của y tuyệt không kém binh khí thần cấp.

Lệ Thanh thét dài một tiếng, trường kiếm trong suốt mang theo một trận khí băng hàn lạnh lẽo tập kích về phía Long Nhất, và cùng lúc ấy một Băng Phong thuật cuốn tới Long Nhất.

Mức độ công kích này tất nhiên không làm gì được Long Nhất. Thân hình hắn chợt loáng lên, tránh khỏi trường kiếm của Lệ Thanh, trực tiếp một quyền chấn tan Băng Phong thuật của y. Hàn khí giống như một đám sương mù kích tán tứ hướng, cỏ tươi cùng cây cối lập tức được bao phủ bởi một lớp sương trắng.

Bản năng Long Nhất nhận ra Lê Thanh không thoải mái lắm, công kích của y càng lúc càng mạnh mẽ, trong cổ họng phát ra tiếng gầm khê như dã thú, hoàn toàn là cách đánh liều mạng.

Long Nhất tuyệt không ngăn cản y, hẳn thấy rõ được Lê Thanh đang phát tiết, y muốn thông qua công kích để trút hết sự phiền muộn trong lòng ra ngoài.

Tiếng leng keng của kim loại vang lên một cái, Long Nhất dùng cành cây tiện tay bẻ được giao chiến với Lê Thanh. Hẳn không dùng công phu nào khác, hoàn toàn là đánh liều mạng với Lê Thanh.

Lê Thanh tựa hồ đã mất lý trí, đôi mắt của y đột nhiên biến thành màu xanh sẫm, khàn giọng hét lớn một tiếng, trước người thấp thoáng hiện lên hư ảnh của một con quái vật.

"**", con mẹ ngươi điên rồi." Long Nhất chửi ầm lên, quát một tiếng cành liễu quất lên cổ tay cầm kiếm của Lê Thanh, tay hẳn giật mạnh, trường kiếm trong suốt vọt ra ngoài, sau khi xoay vài vòng trong không trung thì rơi xuống cắm phập trên mặt đất lay động không ngừng.

Lê Thanh đã hơi tỉnh lại, vẻ mặt có chút giằng xé. Long Nhất dứt khoát tiến lên phía trước một tay tát y ngã nhào trên đất, hai má y tức khắc sưng lên, máu theo khóe miệng rỉ ra, có thể thấy một bặt tay này của Long Nhất không nhẹ gì.

Lê Thanh cuối cùng đã hoàn toàn tỉnh lại. Quang mang màu xanh sẫm trong mắt đã tiêu tan. Y bò dậy quỳ trước mặt Long Nhất, thống khổ nói: "Thiếu gia, Lê thanh đáng chết, vừa rồi không hiểu sao thuộc hạ lại không thể khống chế chính mình."

"Người đã tẩu hỏa nhập ma, thôi, đứng dậy đi." Long Nhất lãnh đạm nói, vẫy tay hút trường kiếm Lệ Thanh trở lại, phập một tiếng cắm xuống phía trước Lệ Thanh.

Long Nhất đi tới ngòi xuống trên một sườn núi, Lệ Thanh cúi đầu đi theo sau hắn.

"Ngồi đi." Long Nhất ra hiệu cho Lệ Thanh ngồi xuống, lấy hai bình rượu từ trong không gian giới chỉ ra, ném cho y một bình.

"Nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Long Nhất uống một ngụm rượu hỏi, kỳ thật Lệ Thanh không nói hắn cũng đã đoán được vài phần. Có thể khiến Lệ Thanh một hán tử lạnh nhạt như thế đau khổ như vậy, khẳng định chính là nữ nhân mà y yêu ấy.

Lệ Thanh cầm lấy bình rượu uống điên cuồng một hơi, thân thể không ngờ có chút run rẩy, điều này khiến Long Nhất kinh ngạc không thôi, thằng cha này cũng thật là một giống si tình.

"Thiếu gia, thuộc hạ hôm nay đã gặp nàng." Lệ Thanh chậm rãi nói, vẻ mặt tuấn mỹ ấy méo mó trong nỗi thống khổ.

"Nữ hài người yêu đó à? Có nhắc lại kỷ niệm xưa với nàng không?" Long Nhất hồ hững hỏi.

"Thiếu gia, thuộc hạ làm không được, không thể làm được thật mà, người nói với thuộc hạ chỉ cần nàng hạnh phúc là được rồi, nhưng thuộc hạ đã đọc được sự thống khổ từ trong mắt của nàng, nàng đau khổ lắm, việc này khiến thuộc hạ không cách nào chịu đựng nổi." Sắc mặt của Lệ Thanh có chút đáng sợ, các đốt ngón tay siết chặt thanh kiếm đến trắng bệch.

"Nam nhân đó không tốt với nàng ư?" Long Nhất hỏi.

"Không biết nữa, thuộc hạ chưa gặp nam nhân ấy. Nếu như để thuộc hạ gặp được hấn, thuộc hạ không giết hấn không xong." Lệ Thanh đầy sát khí đáp.

Long Nhất cười khổ lắc đầu, thật không ngờ Lệ Thanh lại có thể yêu một nữ nhân, yêu đến nông nổi này, rốt cuộc là loại nữ nhân gì xứng với một nhân tài trời sinh như thế nhỉ? Long Nhất quả thật nảy sinh chút hiếu kỳ đối với nữ nhân mà Lệ Thanh yêu thích này.

"Người đã gặp nàng ở Đằng Long thành à?" Long Nhất lại hỏi.

Lệ Thanh gật gật đầu, hóa ra sau khi Long Nhất đến binh doanh, Lệ Thanh nhàn rỗi vô sự bèn cùng Man Ngưu đi tản bộ vu vơ bên trong Đằng Long thành. Đột nhiên vào lúc ấy thì Lệ Thanh nhìn thấy một bóng thân ảnh quen thuộc, tuy nữ nhân ấy lại đeo mạng che mặt, nhưng y vẫn chỉ cần thoáng qua là nhận ra nàng. Vì thế trong lúc kích động Lệ Thanh bèn bỏ Man Ngưu đuổi theo. Nữ nhân ấy biết Lệ Thanh đang đuổi theo ở phía sau, liền dẫn y đến một nơi hẻo lánh mới dừng lại.

Tại đây, Lệ Thanh hỏi nàng có được hạnh phúc không, nàng nói nàng rất hạnh phúc, nhưng Lệ Thanh lại thấy được nỗi thống khổ từ trong mắt nàng. Lệ Thanh sao có thể chịu được khi người yêu trong lòng đau khổ như thế, liền yêu cầu nàng dẫn y đi tìm nam nhân đó. Nhưng nữ nhân ấy cự tuyệt, nghiêm khắc nói với Lệ Thanh đây là chuyện giữa hai người bọn họ, không cần một người ngoài như Lệ Thanh xen vào. Hơn nữa nàng nói trái tim của nàng đã hoàn toàn trao cho nam nhân đó, không thể dung bất kỳ một chút thứ gì khác. Còn nói nếu Lệ Thanh dám động đến nam nhân của nàng, thì nàng sẽ giết y trước.

Nữ nhân lãnh khốc ấy sau khi nói xong liền vọt đi, lưu lại Lệ Thanh

thống khổ tuyệt vọng.

Bụp một tiếng, Lê Thanh trong lúc thuật lại câu chuyện đã bóp nát bình rượu trong tay. Nam tử cá tính vô cùng lạnh nhạt lúc này lại lệ chảy đầy mặt, có thể tưởng tượng được trong lòng y đau khổ như thế nào.

Long Nhất vỗ vai Lê Thanh an ủi, ái tình vốn chính là như vậy, khiến người hạnh phúc cũng khiến người đau khổ. Tuy rất đồng tình với Lê Thanh, nhưng hắn lại rất bội phục nữ nhân ấy. Đó là một nữ nhân yêu thương một nam nhân toàn tâm toàn ý không hề giữ lại, nàng có thể vì nam nhân ấy làm bất cứ việc gì, đấy chính là ma lực của ái tình.

Bản thân ái tình không có lỗi, lỗi chính là đã phải lòng người không nên yêu. Song, tình yêu vốn chính là mù quáng, khi đã yêu, ai còn quản được con tim của mình nhỉ?

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 260: TẬP HUẤN

Cuộc sống ngày rồi qua ngày trôi đi, bình lặng. Đặc biệt từ buổi tối ngày đó đến giờ, Lệ Thanh càng tỏ ra lạnh lùng như một khối băng đích thực, sự cô độc đã làm hấn già đi cả mấy chục tuổi.

Ngược lại, Bắc Đường Vũ càng ngày càng thay đổi như một người khác, lúc nào cũng bám theo sau Long Nhất,

Dường như khi nghe hấn giảng giải về khóa trình quân sự, nàng ngay lập tức quên hết đi chuyện xấu hổ trước kia của mình. Ở binh doanh hay ở trong nhà đều không ngừng quần quít quanh hấn, liên tục hỏi về các vấn đề chiến lược, binh chủng, . Về phương diện này, cả hai bên đích thực tạo nên một cặp hoàn hảo, càng lúc nàng càng nhận thức được kiến thức của mình so với Long Nhất quả đúng là chênh lệch một trời một vực. Tự đáy lòng đối với hấn cũng đã nảy sinh một thứ cảm tình khó tả.

Ngày qua ngày thắm thoát trôi đi.

Mười ngày sau, Ngu Phượng cáo biệt Long nhất để cùng với Cừ Phục đi Hỏa Diệm Sơn làm rõ chân tướng sự việc 1000 năm trước của Liệt Diễm sơn trang. Xem ra lúc này nàng kỳ thật rất muốn để cho Long Nhất bồi nàng thêm một lượt nhưng hấn tự không thể thoát ra được ngay a.

"Tỷ phu, Tỷ phu, chờ ta" Nam cung nõ hót hải đuổi theo Long Nhất.

"Cung nõ, sáng sớm như vậy ngươi tới đây để làm gì" Long Nhất nghi hoặc hỏi rồi nhớ ra mười ngày nay hấn chưa gặp tỷ đệ Nam

Cung Hương Vân.

"Đương nhiên để cùng với người đi binh doanh rồi, cha ta đã quyết định cho ta đi theo người học lẫn lộn chiến trường" Nam Cung Nỗ hưng phấn cười đáp.

"Người quả thật muốn theo ta sao, nhỏ như người ta e rằng không thể chịu được khổ đâu hắc hắc" Long Nhất cười lớn,

"Cái gì? Nam Cung Nỗ ta đây liệu không chịu được, Bắc Đường tỷ tỷ không phải đi theo người cùng học sao? Tỷ là phận nữ, các cô gái có khả năng học há ta lại không học được?" Nam Cung Nỗ giả bộ hướng về Long Nhất nhưng đích thực là nhắm vào Bắc Đường Vũ.

Long nhất cười lớn đáp : "hắc hắc, Bắc Đường Tỷ Tỷ của người không chịu được mấy ngày hôm trước còn khóc suốt mướt kia, khẳng định người và nàng ta không khác nhau chút nào"

"Tây Môn Vũ, người chớ có hồ ngôn loạn ngữ, ta khóc lúc nào" Bắc Đường Vũ phát tinh thần lực trừng mắt nhìn Long Nhất 1 cái. Quả thật lúc vừa mới huấn luyện, do quá gian khổ so với những gì nàng trải nghiệm trước kia nên nàng không nhịn được bèn bật khóc một mình, không ngờ bị Long Nhất phát hiện.

"Được, cho là người không có khóc, người có thể nói cho tiểu tử này thủ hạ của ta chịu bao nhiêu khổ cực, Một khi vào binh doanh ta mặc kệ người là tiểu hài tử của Nam Cung Thế Gia hay là ma pháp sư gì gì, nhất nhất xử theo đúng quân luật, không đạt được mục tiêu tất sẽ bị trừng phạt" Long Nhất nổi lên một khuôn mặt nghiêm nghị.

"Nỗ đệ, những gì hắn nói tuyệt không sai, người nhất định phải xác định rõ ràng, đừng tưởng người là ma pháp sư mà được huấn luyện đặc biệt, những ma pháp sư ở binh doanh đều phải theo binh lính tập

luyện, chẳng biết được bên nào khổ nhiều hơn bên nào đâu" Bắc Đường Vũ giảng giải cho Nam Cung Nỗ một hồi, nhớ đến khi mới bắt đầu khóa trình ma quỷ của Long Nhất, nàng không kiên trì được trong buổi đầu tiên, tụt phải vài ngày mới có thể đuổi theo kịp.

"Không cần hai người lo lắng, tao đã quyết rồi, nếu người khác có thể làm được, há ta lại không thể" Nam Cung Nỗ kiên định đáp.

"Nếu như vậy thì cùng theo chúng ta đi" Long Nhất vừa cười vừa nói. Hắn đảo mắt nhìn thấy Nam Cung Nỗ tỏ ra một khí thế áp đảo, nếu được thao luyện quân đội bài bản hiển nhiên sẽ không tệ, chỉ cần hấn nhất mực kiên trì là được. Nghĩ đến đây Long Nhất liền thúc ngựa tiến tới.

"Tỷ Phu, Ta không hiểu sao gần đây người không ghé qua nhà ta thăm tam tỷ?" trên đường Nam Cung Nỗ bất chợt hỏi Long nhất.

"Vì cái gì?" Long Nhất cười hỏi lại

"Ta thấy Tam tỷ mấy ngày nay gầy đi nhiều, tỷ ấy mỗi ngày đều uống trà thay cơm, suy nghĩ vu vơ, có đôi khi lầm bầm ta nghe được là tên người, khẳng định là bệnh tương tư rồi" Nam Cung Nỗ nghiêm trang đáp

Long Nhất cười lớn: "Hắc hắc, nhà nàng ấy và ta không cách xa nhau, nếu tưởng nhớ ta sao không đến thăm a?"

"Cái này ta thật không biết, tất cả các nữ hài tử đều hành xử rất kì quái, có quỷ mới biết được nàng ta trong lòng nghĩ cái gì" Nam Cung Nỗ giả giọng người lớn đáp.

Dừng ngựa lại, Long Nhất cười mắng Nam Cung Nỗ " Tiểu quỷ nhà người nói hình như kinh nghiệm thật không ít a, nói thật xem, đã khi

phụ được bao nhiêu cô nương rồi"

Nam Cung Nỗ gãi đầu một hồi liền vươn ba ngón tay, có chút giận dữ: " Thật sự không quá ba nàng a"

"Vậy để tỳ phu ta chỉ giáo ngươi vài chiêu thâm bắt mỹ nữ a hắc hắc"
Long Nhất cười lớn, trong lòng thầm nghĩ, tiểu tử này thật có tiền đồ, còn bé như vậy mà đã làm khổ ba cô nương lận hắc hắc.

"Được quá" hai mắt Nam Cung Nỗ lập tức hiện 2 luồng sáng, hẳn biết thừa thực lực tán gái của Long Nhất thật sự cực kì lợi hại a.

Lúc này Bắc Đường Vũ kéo ngay Nam Cung Nỗ ra một bên, tức giận mắng hắc một câu: " Tiểu tử ngươi học gì không học, đi học cái thứ bản thỉu của tên tiểu phôi đản kia, coi chừng ta nói cho bá phụ"

"Bắc đường vũ, ngươi ngoài việc mách lẻo liệu còn làm được gì"
Long Nhất cũng tức giận mắng lại,

Ba người rất nhanh tiến về phía binh doanh, hôm nay đích thị Long Nhất phân chia ra để thao luyện, khả dĩ hẳn muốn tạo uy thế, có như vậy thì hẳn mới yên lòng mà quản.

Long Nhất xếp Nam Cung Nỗ vào đội ngũ ma pháp sư trung cấp, liền bắt đầu một ngày tập huấn. Tập huấn chỉ có hai bài: Chạy việt dã* cùng với võ trang ẩn núp (nguyên chữ Hán : Phụ trọng việt dã, tại hạ chưa dịch được)

Rèn luyện thể lực đích thị cực kì quan trọng, mục đích để tăng cường khả năng cận chiến của nhóm ma pháp sư, mặt khác có thể giảm bớt trọng trách của binh lính phải gánh vác. Nhưng tự bọn họ bản thân rất thiếu kiên trì, muốn thành công thật là thập phần khó khăn. Ngày đầu tiên không có một ai đến đích đúng thời gian. Cơ hồ là gần đến

nơi đã kiệt sức, ác thay giám đốc huấn luyện phía sau không chút nào lương tay, quản đám ma pháp sư

Đến nơi đến chốn.

Nhưng cũng đã qua một thời gian dài,

Không thể không nói đến thành quả bỏ ra thật không uổng phí, sau bao ngày vất vả và mệt mỏi, hôm nay đã có gần một nửa đám ma pháp sư đạt được chỉ tiêu, còn lại tuy không đạt được nhưng cũng tiến bộ không ít. Thể chất tăng cường mang lại một điểm mạnh lớn, bọn họ cũng đều có thể cảm nhận được điều này do những tiến bộ này đều thể hiện một cách cực kì rõ ràng.

Mặt khác, Long Nhất tiên thế đã được tham khảo qua một thể chế thưởng phạt của Quân đội, hơn nữa hẳn muốn thể hiện với binh lính là hẳn so với các quan võ khác đều hơn ít nhất là một bậc nên đã áp dụng một qui chế đào thải. Mỗi tháng hẳn tổ chức một cuộc thi, nếu thủ hạ ở cấp bậc dưới khiêu chiến và có thể thắng liền ngay lập tức thay thế cấp bậc trên, không hạn chế cấp bậc – kể cả đại nguyên soái (Nhưng hiển nhiên trong Binh Doanh không có ai địch lại Long Nhất). Như vậy sẽ kích thích được binh lính có tính cạnh tranh cao, không ngừng nỗ lực phấn đấu để tiến bộ. Mục đích chính hẳn muốn là binh lính phải biết vượt qua chính mình, hẳn nghĩ đó mới là áp lực lớn nhất. Nếu cứ tiếp tục trong một thời gian dài, Vô Song doanh há chẳng lên đến thiên hạ đệ nhất doanh? Long Nhất nghĩ đến đây không khỏi hưng phấn.

Nói đến Nam Cung Nỗ, đối với môn tập thể lực này, Nam Cung Nỗ hoàn toàn kiên trì đến tận cùng, mặc dù không đạt được mục tiêu nhưng cũng không dên nửa đường đã bỏ cuộc. Ngay sau đó đến môn võ trang ẩn núp mà hẳn lại từ chối thì hỏng mất. Hôm nay võ trang ẩn núp được chọn ở một rừng cây thông mà xung quanh toàn

cỏ dại, địa hình rất thích hợp để tập luyện. Sau một thời gian dài ẩn trang, Nam Cung Nỗ thật sự cảm thấy rất khó chịu, toàn thân lạnh như băng, mồ hôi ướt đầm đìa. Xung quanh toàn cỏ, hiển nhiên côn trùng có không ít, cuối cùng bị một con chích vào cổ một phát, hấn không chịu nổi bèn đưa tay lên gãi, tức thì bị giám đốc quan quân quờ mắng. Từ bé đến lớn Nam Cung Nỗ được chiều chuộng đã quen, sau khi bị người khác mắng không chịu được bèn dùng thủy cầu thuật pháp công kích, nào ngờ bị cả bọn tấn cho một trận nên thân.

Long Nhất vừa hay tin liền đi qua, sau đó tịnh không có trách giám đốc quan quân mà còn trách phạt Nam Cung Nỗ bởi bản tính hung hăng. Lúc ấy Nam Cung Nỗ tủi thân liền bật khóc, quên hết lúc sáng tuyên thệ là sẽ không rơi lệ, điều này thể hiện rõ dù sao hấn cũng vẫn chỉ là một đứa nhỏ mười ba tuổi.

Đến trưa, Nam Cung Nỗ mệt rã rời bỏ cả điểm tâm, ngồi gục sang một bên thờ dốc.

"Nam tử hán, ngươi thật có bản lĩnh đó à nha? Cũng không biết ai khi sáng vỗ ngực nói nhất định kiên trì đến đích vậy hắc hắc" Long Nhất cười lớn ngồi xuống cùng Nam Cung Nỗ.

Nam Cung Nỗ mặt đỏ gay, nhớ tới lời hứa hồi sáng, nhưng hấn thực sự cũng chưa bao giờ nghĩ huấn luyện lại khắt khe đến như vậy.

Long Nhất vỗ nhẹ vào lưng Nam Cung Nỗ vài lần, một đoàn khí nhu hòa lập tức truyền vào lưng hấn. Vài đạo khí kinh tức thì giúp hấn lấy lại sức.

"Tỷ phu, ta từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người khác khi phụ, thật sự khẩu khí khó có thể nhỏ được" Nam Cung Nỗ nói một cách chân thành, đều đã quên hỏi vì sao tỷ phu của hấn có thể sở hữu Quang

hệ ma pháp.

"Thật sự tiềm lực của người không hề nhỏ, nếu có một ngày năng lực của người vượt qua những binh sĩ khác người chắc chắn có thể thay ta rồi. Người bây giờ có bỏ cơm há có tác dụng gì, đến đợt huấn luyện sau không có sức thì thật là ngốc à. Không có khí lực liệ có thể địch lại ai, nếu vậy người rời khỏi đây càng sớm càng tốt nha" Long Nhất nở ra một nụ cười thường lệ.

"Ta quyết không lùi, bây giờ sẽ đi ăn cơm" Nam Cung Nỗ quật cường đứng lên đáp

"Bây giờ ở đâu còn có cơm cho người ăn, binh lính mệt mỏi liệu để lại vài hạt cơm sao hắc hắc, hôm nay ta cho người là ngoài lệ, đã để lại một chút a, còn không mau ra" Long Nhất nói một cách sáng khoái và chỉ ra chỗ chén lớn cơm phía xa.

"Cám ơn tỷ phu", Nam Cung Nỗ thể lực tiêu hao trăm trọng, vội vàng nhận lấy bát cơm.

Như chưa hết cục tức trong lòng, hắn cố gặng hỏi: "Được rồi tỷ phu, ta vừa rời chỉ là hơi thái quá, nhưng cái tên kia vì cái gì mà nặng lời với ta, khẳng định hắn xem ta không vừa mắt a" Nam Cung Nỗ vừa ăn trong miệng vừa lộ ra ngoài mặt vẻ bất bình.

Long Nhất nghiêm túc đứng lên đáp: "Áp nút đích thực mục đích chính là không cho địch nhân phát hiện, chờ thời cơ cho bọn chúng một kích trí mạng, vừa rồi người bại lộ hành vi ẩn núp, không chỉ người bị nguy hiểm mà còn kéo theo các chiến hữu nữa, sâu xa hơn còn ảnh hưởng đến cả bố cục chiến tranh, Người nói có nghiêm trọng không?"

Nam Cung Nỗ cuối cùng đã thông, đáp: " Ta hiểu rồi tỷ phu, ta nhất

định rồi sẽ không làm cho người thất vọng "

"Hiểu được là tốt rồi, còn sau này tại binh doanh tiết không được gọi ta là tỳ phu, cứ xưng hô như các binh sĩ khác, bất luận kẻ nào cũng không tránh được, người phải hiểu trong chiến tranh không có chỗ cho tình cảm" Long Nhất cười nói.

"Tuân lệnh tướng quân" Nam Cung nổ một tiếng hét lớn, thi hành quân lễ rồi chạy vào giữa đám binh lính

"Tiểu tử này, thao luyện tốt tất sẽ cực tiến" Long nhất tự nhủ trong lòng, lập tức nở nụ cười.

Một ngày huấn luyện kết thúc rất nhanh, sau khi giải tán Long Nhất bên tả bên hữu mang theo Nam Cung Nỗ và Bắc Đường Vũ thi triển Tật Phong Thuật về phía Tây Môn phủ.

"Tỳ phu, người đưa ta trở về đi" Nam Cung Nỗ ngẩng đầu lên khẩn cầu

Long Nhất ngăn người ra, biết được tiểu tử này đích thực muốn hẳn kiếm Nam Cung Hương Vân đây mà. Bất quá hẳn ngấm lại dù sao nàng cũng là hôn thê của hắn, lâu ngày không gặp đúng là không phải a.

Bắc Đường Vũ há không hiểu ý của tiểu tử Nam Cung kia, nhìn theo bóng hai người, tự đáy lòng có chút mất mát khó tả, vẫn biết Nam Cung Hương Vân và hắn là hôn thê, hắn đi là điều hiển nhiên, chỉ là trong lòng có chút cảm giác khó chịu. Rốt cục Long Nhất trong lòng nàng vị trí ra sao?

"Vũ Nhi" một câu nói nghe rất ôn nhu nhằm vào hướng Bắc Đường Vũ làm nàng bưng tỉnh.

"Mẫu thân, người như thế nào mà tới được đây" Bắc Đường Vũ nhìn về phía cách đó không xa một cỗ xe ngựa hào hoa, bên trong có một ánh mắt diễm đạm chứa chan tình cảm nhắm thẳng về phía mình, nàng cao hứng chạy gấp về phía cỗ xe ngựa.

"Đứa nhỏ của ta thật là đáng thương, người chịu khổ thật không ít những ngày qua rồi" Bắc Đường phu nhân vuốt ve khuôn mặt trắng hồng của Bắc Đường Vũ nở một nụ cười thương tiếc.

"Mẫu thân, người gặp nhi phụ thân có biết không" Bắc Đường Vũ hỏi một cách ngờ vực

Bắc Đường phu nhân lắc đầu, than vãn : " Phụ thân nhà người thật sự quái đản, ta tức đến mức không còn muốn nhìn mặt hắn nữa. Mặc dù vẫn rất thương yêu người nhưng lại sợ ảnh hưởng đến gia tộc, cho nên,,"

"Ta biết, mẫu thân" Bắc Đường Vũ kiên định đáp lại,

"Tốt lắm, con đừng lo lắng thái quá, phụ thân chỉ là bất đắc dĩ thôi. Mà ta xem con vừa rồi tỏ ra có chút hảo cảm với Tây Môn Vũ à nha" Bắc Đường phu nhân cười lớn.

"Cái gì chứ, ta thật sự không có mà" Bắc Đường Vũ ôm lấy ngực mẫu thân làm nũng, vừa rồi nàng đối với Tây Môn Vũ đã bị mẫu thân phát hiện, khuôn mặt chuyển sang một màu hồng đậm thật là đẹp a.

"Lại còn chối ư, mẫu thân cũng là người từng trải, thích là thích, có gì không tốt mà không nhận" Bắc Đường phu nhân cười lớn, qua giọng nói có thể tưởng tượng lúc còn trẻ cũng là một thiếu nữ giàu tình cảm.

"Thích cái gì . vài ngày sau hẳn sẽ cùng Nam Cung tam tiểu thư kết hôn, trong lòng hẳn liệu có con trong đó ư?" Bắc Đường Vũ thẹn cúi đầu xuống lẩm bẩm từng chữ như dúi vào lưỡi.

"Nếu thích thì cứ tranh thủ đi, con có phải là kì vọng Tây Môn Vũ đòi với người một lòng một dạ ư?" Bắc Đường phu nhân đáp

"Thật sự con cũng nghĩ vậy, nhưng con thật không có khả năng, chỉ hy vọng hẳn trong lòng có con, dù là vị trí gì cũng được rồi. Nhưng tựu hẳn đối với con không có chút ý tứ gì" Bắc Đường Vũ hít một hơi sâu rồi thở dài.

"Con ta là một nữ nhân xinh đẹp như vậy, ta tựu không tin tiểu tử háo sắc nọ lại không thích, nếu con muốn trong lòng hẳn chiếm được vị trí mẫu thân thật không phải không có biện pháp" Bắc Đường phu nhân trầm ngâm trong chốc lát rồi nói.

"Biện pháp?" Bắc Đường Vũ nửa vui nửa ngờ hỏi

Bắc Đường phu nhân nhẹ giọng cười, nói thì thầm vào tai nàng, tức thì nàng đứng vọt lên,

bắc đường [phu nhân] [nhẹ giọng] [cười], phụ tại [nữ nhân] đích [cái lỗ tai] thượng [nhẹ giọng] đích cô [đứng lên].

"A. chuyện này sao có thể làm được mẫu thân" Bắc Đường Vũ khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng nay lại đỏ lựng lên, thật là .

"Nương nói nếu nhi làm theo nhất định thành công, vì hạnh phúc của mình cố mà gan dạ lên 1 chút. Nương đã đi ra ngoài một thời gian, nếu không trở về phụ thân con sẽ nghi ngờ. Con cứ cố gắng, ta đều biết nữ nhân khi yêu có tâm trạng thế nào mà" Bắc Đường phu nhân vỗ vỗ lên đầu đứa con gái yêu rồi rời khỏi, để lại cô nàng với bộ mặt

thất thần đứng ngậy ra

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: zzkatsuyazz

Biên dịch & biên tập: zzkatsuyazz

Nguồn:2T

Bắc đường phu nhân về đến Bắc Đường phủ, thẳng bước tiến về phía thư phòng của Bắc Đường Hùng.

"Thế nào rồi? Mọi sự đều làm như ta đã căn dặn?" Bắc Đường Hùng ngược đầu lên, đứng dậy kéo ghế lại để phu nhân của mình ngồi xuống - thần sắc tỏ ra rất hồi hộp.

"Ta đã nói với Vũ nhi rồi, nhưng lão gia, làm như vậy với Vũ nhi thật sự có được không?" Bắc Đường phu nhân vừa nói vừa nắm chặt tay mình lại.

Bắc Đường Hùng chậm rãi đưa thê tử hấn đặt tại chiếc ghế khám hình biểu tượng của Bắc Đường gia tộc, chính mình cũng ngồi xuống kéo tay bà mà âu yếm. Bắc Đường phu nhân cảm nhận được sự thân mật này không tránh khỏi khuôn mặt bị như bị lửa đốt đỏ bừng.

"Chúng ta đã là vợ chồng nhiều năm như vậy nàng lẽ nào không tin

ta ư? Vũ nhi đích thực say đắm tên Tây Môn Vũ không chút hoài nghi, con như vậy đối với gia tộc là hoàn toàn đúng, cứ như vậy chính con và chúng ta mới có lợi được. Chỉ cần con kết hôn với tây môn gia, mới kết minh hai nhà không phải tốt sao?" Bắc Đường Hùng nói rõ quan điểm, một mặt mân mê thân thể Bắc Đường phu nhân đồng thời trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh.

"Nếu thật sự được như vậy ta đây cũng an tâm, không suy nghĩ nhiều về chuyện này nữa. Lão gia." Bắc Đường phu nhân nói chưa dứt câu liền rên lên một tiếng nhẹ, cặp ngọc phong của bà đã nằm gọn trong tay Bắc Đường Hùng, liên tục bị nhào nặn ra hình dạng này nọ. Vì đã lâu không có cảm giác này, bây giờ thật sự rất là sung sướng a, hồn phách đã bay đi không biết đến nơi nào rồi.

Bắc Đường Hùng thi hành trao thủ khắp người thê tử của mình, khoe miệng nở một nụ cười hiểm độc, chỉ là Bắc Đường phu nhân đã không chú ý nhiều đến ánh mắt của y rồi.

"Lão gia, không. không được, . đây là thư phòng" Bắc Đường phu nhân trong cơn dục vọng khế đầy phu quân của mình ra

Bắc Đường Hùng nào có tha cho bà, lập tức xé đôi cả quần áo bà ra, chiếc thương sắc nhọn đã sẵn sàng đi vào bất cứ lúc nào. Căn phòng lúc này tràn đầy không khí dâm tà.

Lại nói đến Long Nhất đang mang theo Nam Cung Nỗ rất nhanh, chả mấy chốc đã đến cửa Nam Cung phủ. Hắn bước chân vào liền có cảm giác xa lạ. Nam Cung Nỗ liền trực tiếp kéo tay Long Nhất hướng về phía khu vực của Nam Cung Hương Vân. Nở một nụ cười ma mãnh: "Tỷ phu, người độc thân tiến đến đi, Tam tỷ khẳng định cao hứng không ngắt mới lạ, ta đi chơi đây" Nói vừa dứt câu, tên tiểu quý này đã chuồn chuồn ra xa không để lại bất kì thân ảnh nào.

Long Nhất do dự trong chốc lát, hấn tự giấu mình cười cười: "bây giờ chính mình đến nói thế nào đây?" hấn đem tâm trạng bản khoản này bước từng bước nhẹ đến trước sân chính.

Xa xa, Long Nhất đã phát hiện bóng dáng Nam Cung Hương Vân ngồi ở bên cạnh dòng suối nhỏ, nước chảy vờn quanh, cảnh sắc đúng là tuyệt thế tô điểm vào nét đẹp của nàng. Đầu tóc nàng đen mượt xõa xuống dài ngang hông, khuôn mặt thanh tú phảng phất chút bực bội. Nhìn Nam Cung Hương Vân lúc này Long Nhất có cảm giác khác với trước đây, hấn thực sự cảm thấy hai tỷ đệ nàng ta giống hệt nhau – hoạt bát náo động, hơn nữa cá tính lại rất đường hoàng. Ngược lại bây giờ nàng lại tỏ ra rất điềm đạm, thật là không giống a. Nghĩ đến đây Long Nhất không gây tiếng động áp sát ngay sau lưng nàng, nàng vẫn đang nhìn chằm chằm xuống giòng suối và tưởng tượng ra khuôn mặt một người:

"Tây Môn Vũ, ngươi là tên phôi đản bại hoại, ta hận ngươi đến tận xương tủy" Nam Cung Hương Vân không biết nghĩ đến chuyện gì mà lại lớn tiếng mắng to, đại khái cả Nam Cung phủ đều có thể nghe rõ.

"Nàng vì cái gì mà hận ta, ta đã đắc tội gì với nàng hắc hắc" Long Nhất chọt giờ giọng m**** mai

"Ngươi đương nhiên là . a . ngươi như thế nào ." Nam Cung Hương Vân giật thót mình quay lại, chỉ thẳng tay vào Long Nhất. Nàng lấy tay dụi mắt thật kỹ rồi xác định đứng trước mặt nàng đúng là tên bại hoại mà nàng vừa đề cập đến mà. Theo bản năng, nàng nhảy dựng lên về phía sau, lùi về gần phía dòng suối nhỏ.

Long Nhất lúc này nào có thể để cho nàng lùi tiếp, hấn liền bước tới vòng bàn tay to ra sau lưng nàng đỡ lấy tấm lưng ong mềm mại, tiếp theo kéo mỹ nữ trở về lòng mình rồi nở một nụ cười trơ trẽn. Khoảng

cách 2 người lúc này bất quá không quá một tấc, Nam Cung Hương Vân mở cặp mắt to hoảng loạn chăm chăm nhắm thẳng vào mặt hắn. Long Nhất hít một hơi sâu thanh hương trên cơ thể nàng rồi thể hiện một khuôn mặt thật là dâm dăng,

"A . Sắc Lang" Nam Cung Hương Vân sửng sốt bừng tỉnh hét lên, lập tức hung hăng đẩy Long Nhất ra xa. Nào ngờ nàng quên mất sau lưng là dòng suối nhỏ , thân thể theo quán tính rơi tồm xuống. Chật vật quay lại bờ, mặc dù thể chất rất tốt nhưng cả người ướt nhẹp khó tránh khỏi gió lạnh, thân thể mềm mại bất chợt run lên.

"Này, chuyện không liên quan gì đến ta, là chính nàng muốn đẩy ta ra a" Long Nhất tỏ vẻ vô tội

"Ngươi rõ ràng là cố ý mà, tên biến thái" Nam Cung Hương Vân tức giận mắng lớn rồi nhắm phía phòng của mình chạy gấp

Long Nhất cười lớn rồi tức thì đuổi theo, lúc này nàng chẳng phải giống như đã thuộc về chính mình rồi ư.

Trong khuê phòng, Nam Cung Hương Vân rút trong tủ ra một bộ quần áo mới, đương muốn cởi bỏ quần áo trên người thì phát hiện vẻ mặt của tên đại phiêu đảng Long Nhất đứng ở trong phòng.

"Ngươi. Ngươi tiến đến có mục đích gì. Khuê phòng của nữ nhân ngươi có thể tùy tiện vào ư? Nếu không muốn chết thì đi ra ngoài nhanh". Nam Cung Hương vân tiến đến đẩy mạnh Long Nhất ra phía cửa rồi đóng chặt lại.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 261: Thân tóm tứ đại gia tộc mỹ nữ-Phần 2

9g4ever/upload/9g4ever/upload/images/y7bqsrquutelc20pju.jpg

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: zzkatsuyazz

Biên dịch & biên tập: zzkatsuyazz

Nguồn:2T

Nàng vừa cởi xiêm y ra để lộ một thân hình tuyệt mỹ, từng nét từng đường cong thật rất tinh tế, cặp giò thon dài trắng muốt, thật là cực phẩm cực phẩm a. Lấy chiếc khăn khô lau qua người, nàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ: "Liệu tên hỗn đản kia có thể nhìn lên ta không nhỉ? Sắc mặt bất chợt đỏ hồng nhìn quanh bốn phía, mặt khác cấp tốc mặc nhanh quần áo lên, bỗng chốc lại thoáng nghĩ đến cảnh Long Nhất mấy ngày nữa sẽ đường đường chính chính ngắm nhìn thân thể nàng thật là có chút vui vẻ a.

Nam Cung Hương Vân rốt cục đã thay xong y phục, nàng rất nhanh mở cửa thì thấy Long Nhất đứng rất xa đằng kia, không có tới 1 lý do trong lòng lòng nổi lên một trận tức giận: "hắn lẽ nào không nhìn lên mình thay y phục?"

"Người vừa rồi có . hay không nhìn lên ta thay y phục?" Nam Cung Hương Vân tức giận lao tới hỏi Long Nhất

"Đồ thần kinh, người xem ta đứng tận đây liệu có thể nhìn lên ư"
Long Nhất đáp một cách tinh bơ

"Hừ, người tốc độ như vậy, ai biết được" Nam Cung hương Vân nửa bực nửa ngờ nói, đã thấy Long Nhất tựa hồ muốn nói xong lại thôi liền trừng mắt liếc qua bồi tiếp: " Muốn nói gì còn không nói nhanh"

Đoạn nói chuyện này tại hạ thật không hiểu, xin chờ bản dịch chính thức.

Nam Cung Hương Vân bị khi phụ mặt hồng lên nhưng vẫn cố lấy lại vẻ trang nghiêm, nửa ngày sau mới nói: "người tìm đến ta có việc gì, không phải ngày thành hôn đã được hai bên gia đình ấn định rồi sao?"

"Tìm nàng đương nhiên là muốn nàng rồi" Long Nhất cười đáp

Nam Cung Hương Vân chỉ thiếu chút nữa là đã lộ ra nụ cười, nhanh chóng chối bay chối biến: "Ai muốn người nghĩ đến ta, chỉ thấy người thôi ta đã không thoải mái rồi"

"Ai da, cũng không biết là lúc trước là ai hàng ngày quán quít lấy ta vậy a" Long Nhất tỏ vẻ buồn bã than vãn

"Hừ, lúc đó cũng chỉ vì bất quá do Đông Phương Khả Hình muội ấy muốn ta đi cùng, người khả dĩ cũng chỉ là muốn trêu đùa với chúng ta mà thôi" Nam Cung Hương Vân đáp một cách cực kì nhanh, cặp mắt không thể nhìn thẳng vào mặt Long Nhất.

"Ta không phải muốn trêu đùa, người là hôn thê của ta, ta muốn người, nhớ đến 1 tuần bảy ngày không ngủ, cơm thật sự không nuốt trôi" Long Nhất tuôn ra một tràng

Nam Cung Hương Vân lúc này không thể giấu được nụ cười hạnh phúc bèn quay lưng lại cười nhếch môi nhẹ giọng đáp: "Ngươi là tên hỗn đản, tuyệt toàn là xảo ngữ há ta tin được sao"

"Không tin? Kỳ thật nàng không cần tin, không có chuyện gì cần tin ta hết a" Long Nhất nhún người quay lại như chuẩn bị bỏ đi.

Nam Cung Hương Vân cảm thấy tâm tình có chút bất an, phần nộ quay người thì thấy Long Nhất đang bỏ đi liền chạy nhanh chắn trước mặt hắn, hai dòng lệ bất chợt lăn nhẹ trên mặt: "Ngươi như vậy mà được ư tên bại hoại. ngươi rốt cuộc muốn ta như thế nào đây?"

Long Nhất sừng sốt tột cùng, một khi nữ nhân nói ra những câu như vậy thì chúc mừng, ngươi đích thị trăm phần trăm đã chiếm hữu được trái tim nàng rồi. Kỳ thật Long Nhất đại khái luôn cảm giác được Nam Cung Hương Vân đối với hắn tỏ ra rất nhiều ý tứ nhưng cũng không xác định rõ, ai bảo nàng mỗi lần gặp hắn nàng đều đá kích hắn mãnh liệt, như vậy vô hình tạo cho hắn một bức tường ngăn cách. Hơn nữa trong khoảng thời gian này không có Ngu Phượng, Tiểu Y hắn đã có binh doanh, thật không thiếu thứ để nghĩ đến. Chỉ là hôm nay Nam Cung Nỗ nói cho hắn chuyện của nàng hắn mới tới thăm thôi. Nhưng hắn không phủ nhận hắn có một cảm tình rất đặc biệt với nàng vì cá tính riêng, Còn nữa, hai bên lúc này đều có cảm tình xóa hết hiềm khích khi trước.

Thấy Long Nhất lo lắng không nói, Nam Cung Hương Vân thật sự cảm giác bi thương trầm trọng, Nàng hung hăng đá cho hắn một cước rồi chạy nhanh về phòng mình,

Long Nhất kêu thảm một tiếng rồi ôm người lao về phía nàng hét:

"Hương Vân, nàng nghe ta nói đã"

Nam Cung Hương Vân quay đầu lại mang theo nước mắt kì vọng nhìn Long Nhất một hồi. Long Nhất nhìn lại nàng một cách ôn nhu, lau đi những giọt lệ đã chứng minh tất cả trên mặt nàng, trong mắt hắn bây giờ ẩn chứa tình cảm nồng ấm.

Nam Cung Hương Vân cả người nóng lên rùng rục, chậm rãi nhắm mắt lại, đồng thời từ từ ngẩng đầu lên, đợi chờ một điều kì diệu xảy ra,

Nhìn đôi môi đỏ mọng khẽ run lên, Long Nhất hiển nhiên không khách khí, hắn cúi đầu khẽ chạm vào nhưng khi vừa đặt được lên thì trong lòng có chấn động cực mạnh, mặt mày tái nhợt đi. Cảm giác được điều này, hắn không nói gì, buông Nam Cung Hương Vân ra rồi cấp tốc bỏ đi.

"Tây Môn Vũ, ta đích thực hận ngươi trăm ngàn lần" Nam Cung Hương Vân nước mắt tuôn trào hét lên. Nàng đang chờ đợi giây phút ngọt ngào ấy đột nhiên cảm giác người đã không còn ở đó, cảm xúc thật sự là không thể tả được, cho rằng Long Nhất thuần túy chỉ là muốn trêu đùa với nàng.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 262: Vô nhân đề

Long nhất nhắm hướng tây môn phủ tức tốc phi đi, bất chấp Nam Cung Hương Vân giận dữ.

Vừa rồi hắn cảm nhận được Tiểu Y đang ở trạng thái điên cuồng, hắn và Tiểu Y có quan hệ huyết kế nên có thể cảm nhận được

Lắc mình một cái Long Nhất vừa hiện thân trong tây môn phủ thấy Man Ngưu và Lệ Thanh như lâm đại địch đứng canh ở trước cửa phòng Tiểu Y

, nhìn thấy Long nhất long nhất liền thở phào một hơi

Long Nhất cảm giác đc tiểu Y đang ở trong phòng, nhưng trong phòng không có chuyện gì khác thường để hắn nghi hoặc,

nhưng hắn ko dám tự nhiên xông vào

"Đây là! Sao lại thế này?"

Long nhất vừa tới đi trầm giọng hỏi, tâm tình hiển nhiên là ko đc tốt lắm

"Thiếu gia, là như thế này Vừa rồi đột nhiên tiểu Y đến tìm chúng ta, để chúng ta giúp nàng hộ pháp ở ngoài.

Ngoại trừ thiếu gia, không cho phép bất kỳ ai xông vào, bằng không hậu quả không thể tưởng tượng nổi"

Lệ thanh nhàn nhạt đáp,hắn nhớ rõ vẻ mặt nghiêm trọng của tiểu Y lúc ấy

"Nha đầu kia,rốt cuộc làm gì? Bất quá ko sao chính nàng có ý tứ là ta có thể đi vào"Long Nhất tiêu dao nói

"Vâng, đúng vậy: Lệ Thanh đáp

Long Nhất đẩy cửa mà vào,hắn cảm nhận đc trong phòng có một kết giới cường đại ,ngăn cách với bên ngoài,

Nhưng hình như kết giới này đối với hắn ko có tác dụng,dễ dàng xuyên qua,có thể vì hắn và tiểu Y có quan hệ huyết kế

Vừa vào trong kết giới Long Nhất sợ ngậy người,Chỉ thấy trong phòng là một bầu trời đen nhánh,huyền ảo,bầu trời đầy các vi tinh tú lập lánh như một vũ trụ,ko có gì là phòng cửa tiểu Y

,mà tiểu Y toàn thân xích loã bay ở trung tâm,toàn thân thoáng ần hiện trong những phù văn cổ tự,tóc dài không gió mà bay tựa như đang thông linh

Long nhất đứng nhìn tiểu y,trong lúc nhất thời không biết là cái gì đang xảy ra.Nhưng hắn biết là Tiểu Y đang vận dụng năng lực bản thân để tiên đoán, nếu đúng như vậy sẽ làm hao tổn sinh mệnh của Tiểu Y nhanh như chớp sao?

"Thiếu gia,người đến rồi" thanh âm tiểu y đột nhiên trong lòng Long nhất vang lên,phiêu diêu tựa như một tiếng thở dài

"Tiểu Y ,ngươi đang làm gì?Nhanh lên một chút hạ xuống đây!Ngươi chẳng lẽ không biết tinh mạng đang rất nhanh trôi hay sao?"Long Nhất trong đáy lòng vội la lên

"Thiếu gia ,người đừng lo lắng cho ta,đúng là tính mạng đang trôi qua nhưng chỉ là tạm thời,

khi làm phép kết thúc thì sẽ hội tụ lại trên người thôi.ko sao đâu" .Âm thanh Tiểu Y vang lên

"Hôm nay đích thực là ngày chí âm trăm năm khó gặp,giờ tí sáng mai dương khí thiên địa tiêu nhược đến mức tận cùng,

lúc đó hoàng đế Long Chiến long khí suy yếu có thể phán đoán đc vận mệnh Cuồng Long Đế Quốc"

"Như vậy là ngươi không việc gì sao?"Long Nhất thầm nghĩ

"Vâng,những lời này dù chết tiểu y cũng ko dám dối"Tiểu Y kích động

"Đưa ngọc....."Long nhất có một chút thương tâm

"Thiếu gia,thời gian không có nhiều,người nghe ta nói,gày cực âm,âm linh tất xuất,người phái người đi báo cho quang minh giáo hội tại Đẳng Long Thành" Tiểu Y vội vàng nói

Long Nhất gật gật đầu ra ngoài gọi Lệ Thanh đi quang minh giáo hội Đẳng Long Thành một chuyến.

Lại kêu người đi tìm Tây Môn Nộ bảo ông cực kỳ phòng bị,kỳ thật hẳn cũng không biết ngày cực âm,cương thi âm linh xương khô lại hội tụ chui ra công kích quang minh giáo hội

Long nhất trở lại phòng Tiểu Y.thanh âm Tiểu Y truyền đến có chút run rẩy

"Thiếu Gia .người đã hoàn toàn tin tưởng Tiểu Y chưa?"

"Đương nhiên,người là nữ nhân của ta,ta còn không tin tưởng thì tin ai đây?" Long Nhất khẳng định đáp

"Vậy người cởi quần áo đến bên Tiểu Y đc kô?" Tiểu Y hân hoan nói

Long Nhất ko chút do dự làm theo,hiện tại hai người có quan hệ huyết khế,Tiểu Y cũng không có khả năng làm tổn thương hấn,đã như vậy vì cái gì còn muốn do dự để tổn thương nàng sao

Hiện tại hai người xích lõa tại tinh không,nhưng Tiểu Y nhắm chặt mắt tựa như không có mở.Nàng niệm nhanh những chú văn từ cổ xưa

Dần dần tinh không tựa như ảo mộng yếu ớt lưu chuyển,tinh quang hối hả bay tới,thanh lãnh địa chiếu xạ trên người Long nhất và Tiểu Y

Thời gian chậm rãi trôi qua .Long Nhất như chìm vào tinh hải,trong lòng chỉ có hấn đối diện với vũ trụ thật sợ hãi

.Hấn nhắm mắt lại,cảm giác được chính linh hồn mình tựa hồ nhẹ nhàng bay lên tại vô tận tinh không phiêu đảng

Lệ Thanh liêu mạng hướng Quang Minh giáo Hội Đẳng Long Thành bay đi .Đối với ngày cực âm hấn có hiểu đôi chút,

Mỗi lần ngày cực âm là ngày quang minh giao hội xảy ra một hồi họa kiếp Bắt đầu từ giờ tý sẽ có vô số vong linh,sinh vận chủ động công kích các nơi của Quang Minh Giáo Hội,

cho đến khi sang ngày thứ 2 ,ánh mặt trời đầu tiên xuất hiện thì mới chấm dứt

Ngày cực âm không xác định bao nhiêu năm mới xuất hiện một lần đã mấy trăm năm trôi qua thời gian có thể làm nhân gian tưởng như nó không tồn tại

Lệ Thanh sờ dĩ vệt vàng như vậy vì người hấn thương nàng.kia có thể hôm nay lưu lại tại Đẳng Long Thành,

hấn không thể để cho nàng chịu một điểm, một chút thương tổn

Phanh một tiếng Lệ Thanh dùng sức mở toang cánh cửa Quang Minh Hội vốn đóng sớm ,tức thì có mùi mấy tên hộ giáo quang minh và tế tự lao tới vây quanh hấn

"Các người là giáo chủ sao? Ta thấy các người không phải"Lệ Thanh ngạo thị nhìn một vòng lạnh lùng nói

"Người, trước tiên là nói có sự tình gì, ta sẽ hướng tới giáo chủ bẩm báo"

Một gã tế tự thấy Lệ Thanh tóc xanh biếc có chút kinh dị, khách khí đáp

"Thiếu gia ta hướng tới giáo chủ các người có chuyên trong yếu cần thông báo"

Lệ Thanh nhàn nhạt đáp tự đáy lòng hấn kỳ vọng có thể đc gặp mặt nàng

"Thiếu gia người là ai?"

tên tế tự hỏi, hấn nhìn thanh niên này không đơn giản, mạc thị gia tộc trẻ tuổi đều là cao thủ thiêu gia mạc thị tây tộc chính là nhân trong

yếu tài ba

"Tây Môn nhị thiếu gia" Lệ Thanh nhàn nhạt đáp

Này, mười mấy tên võ sĩ tế tự kinh nghi không ngừng.

Tây Môn nhị thiếu gia bọn họ tự nhiên biết là ai, hấn trở về biểu hiện kinh người thực lực bị quang minh giáo hội chú ý đến, hấn tìm đến giáo chủ có sự tình gì?

Chính thì tại đây mộ gã có râu bạc trắng như tuyết cùng một nữ tử mặc bạch y từ trên lầu bay xuống

Lệ Thanh giương mắt nhìn lại, thân hình đột nhiên chấn động, vẻ mặt lãnh khốc tức thì tan biến ko thấy tăm hơi, hấn ngơ ngác nhìn nữ tử ánh mắt hiên lên vẻ si mê, si luyến, còn có chút thống khổ

Nữ tử nhìn thấy Lệ Thanh có chút kinh ngạc, cước bộ có chút chậm lại rồi lại khôi phục như bình thường

"Người trẻ tuổi người tìm đến bốn giáo chủ có sự tình gì?" hồ tử lão đầu híp mắt hỏi,

trên người tràn ngập quang minh thánh khí làm cho người ta thập phần thư thái

Lệ Thanh lấy lại tinh thần, lại liếc mắt nhìn nữ tử không có phản ứng gì, cắn răng nói "Thiếu gia ta nói giờ tý ngày hôm nay la ngày cực âm, bảo các người chuẩn bị"

"Ngày cực âm" mọi người cơ hồ nhảy dựng lên, thân là quang minh giáo sĩ và tế tự hơn ai hết họ hiểu ngày cực âm là gì

Hồ tử lão đầu nhìn nhìn sắc trời,giờ này đã cách giờ tí không xa nữa

"Thiếu gia ngươi là ai?" hồ tử lão đầu trầm giọng hỏi

"Hồi giáo chủ,hắn nói rằng thiếu gia hẳn chính là tây môn nhị thiếu gia Tây Môn Vũ"Lệ thanh định trả lời thì tên tế tỵ kia đã lên tiếng

Nghe được tên họ như vậy thân thể mềm mại nữ tử bạch y chấn động,nàng vốn ở cạnh hồ tử lão đầu ít ra ngoài lên không biết gì

Hồ tử lão đầu biến sắc mặt lớn tiếng ra lệnh :

"Thích phóng cấp một quang minh cảnh báo,mở quang minh hộ thánh kết giới"

cấp một quang minh cảnh báo,đó là đại biểu cho quang minh giao hội bị cực độ bao vây nguy cấp,nói rằng cả thương lan đại lục quang minh giáo hội đều lọt vào tính huỷ diệt đã kích

Quang minh giáo hội đằng long thành mọi người đều khẩn trương,tất cả đều chiến bị.Một đạo bạch quang từ Đằng Long Thành bắn thẳng lên trời,loại ma pháp này có thể chuyển tin khắp thương lan đại lục

Đạo bạch quang làm cả Đằng Long Thành hỗn loạn ,mọi người xô nhau,nhà nhà giới bị của đóng then cài,Mọi người đều biết cấp một quang minh cảnh báo đại biểu cho cái gì

Quang minh thần hộ giáo kết giới mở ra, một tầng nhũ màu trắng kết giới vây quanh cả quang minh giáo đường.

Quang minh hộ thánh kết giới vừa mở ra

Lệ Thanh không có rời đi,chỉ là không xa không gần đi sau nữ tử

Bỗng nhiên nữ tử dùng cước bộ xoay ngược đi tới trước mặt Lê Thanh

"Ngươi về đi ,không tất yếu phải ở lại"

Thanh âm nữ tử như nước tinh ra không phát ra chút ba động tình cảm nào

"Ta xẽ không rời đi,bất luận ngươi nói thế nào ta cũng không rời đi,đem nay ta phải lưu lại"

Lê Thanh tay nắm chặt đao hiện tại dù trước mặt nhưng . thế gian lòng người dù chân trời góc bể vẫn thế

Nữ tử không nói,thật lâu sau mới hỏi:"vì sao lại xưng hô Long Vũ là Tây Môn Thiếu gia,chẳng lẽ ngươi không định hồi gia tộc??"

Lê Thanh có chút kích động ngược đầu lên,Nàng quan tâm hẳn sao??Chỉ cần bằng hữu quan tâm,hắn dù chết cũng can tâm tình nguyện

"Bởi vì ta đánh cuộc thua người,cho lên ta thành người hầu cho thiếu gia.Nhưng thiếu gia cũng không hạn chế ta hành động,nếu đương tộc cần ta sẽ trở về" Lê Thanh đáp

Nữ tử có chút thất thần,khoé miệng nở nụ cười,hắn thật sự là một chút một điểm cũng không thay đổi

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: zzkatsuyazz(1 fan tự dịch)

Biên dịch & biên tập: zzkatsuyazz (1 fan tự dịch) Rạng sáng giờ tý ngày hôm sau, gió bỗng nhiên thổi một cách mãnh liệt, bầu trời đầy sao tạo nên một không khí âm u đáng sợ.

Bất thành linh giữa trời xuất hiện một sự kiện quái dị, mặt trăng đương tròn vành vạnh bị khuyết đi - như thể đang có người chặm rãi nuốt vào miệng của mình, từ từ càng lúc càng lớn.

Phía Đằng Long Thành, Hồ Tử lão đầu thần sắc bất an nhìn lên bầu trời, ông biết rõ khi mặt trăng bị màn đêm nuốt trọn thì cũng là lúc kiếp nạn của Quang Minh Thành bắt đầu.

Rốt cục rồi chuyện gì không tránh được cũng phải xảy ra, mặt trăng biến mất, không ai có thể thấy một tia sáng , cả thế giới lập tức chìm trong màn đêm. Rồi khắp nơi vang lên một tiếng rú man rợ, đồng thanh phát ra hình thành một không khí rợn người – chủ nhân của những âm thanh này là hàng trăm hàng vạn bộ xương khô trắng bạch cùng với cương thi, ma thú, thú nhân đa tộc đang lao nhanh về phía loài người.

Những vong linh và sinh vật này hội tụ thành một quân đoàn khổng lồ, mang theo một khí thế hủy thiên diệt địa nhắm vào Quang Minh giáo đường ở Đằng Long Thành tiến đến. Kỳ quái ở chỗ tinh quân đoàn khủng khiếp này không hề đánh phá đường phố nhà cửa, hay bất kì công trình nào, toàn bộ sát khí dồn vào chỉ hướng về phía Quang Minh giáo đường – như thể muốn tận diệt nơi này không thể để lại một mạng sống sót.

"Tới!" Tất cả quang minh võ sĩ ở Quang Minh giáo đường lập tức đứng lên, tổng số này bất quá không dưới một vạn người, mỗi người đều mang một vẻ mặt khẩn trương và ướt đẫm mồ hôi.

Cho dù Quang Minh Thành đã được quang minh kết giới bảo vệ hoàn toàn nhưng không một ai tỏ ra tự tin hay cảm thấy an toàn, đơn giản vì họ đều đã biết trước ngày cực âm như hôm nay là ngày mà Quang Minh giáo hội sẽ chết một cách thảm hại. Vong Linh đại quân thật sự quá đông và mạnh, nhiều đến nỗi từ đó tới nơi chân trời không hề thấy một khoảng trống, quái vật sát vào với nhau. Lúc này bọn họ chỉ hy vọng có thể cầm cự để thời gian trôi nhanh đến lúc trời sáng.

Cùng lúc này, ở một nơi cách đó không xa.

Tây môn phủ: Tiểu Y đang ở trong một kết giới, lúc bên ngoài mặt trăng bị nuốt hết cũng là lúc kết giới đó biến mất hoàn toàn. Tiểu Y mở cặp mắt với con người trong suốt ra, từ sâu trong hốc mắt bỗng xuất hiện một tia sáng ôn nhu tràn ngập gian phòng, toàn bộ thân thể nàng lên bay lên như thể bị ai kéo, cặp môi không ngừng niệm chú một cách khẩn cấp.

Vạn vật thiên địa tựa như đều hướng về phía nàng, đích thực là tác dụng của những lời chú cổ xưa, mặt khác, thân thể mềm mại xích lỏa của nàng được bao quanh bởi một làn tử khí chói lóa, mỗi lúc một dày thêm. Lúc này ai nhìn vào hẳn không tránh được sẽ bị mù.

"Ngàn trần vạn kiếp, xin tụ về đây, chân Long Chi Khí, xin được rời đi" (câu này không chắc lắm). Tiểu Y vẻ mặt tỏ ra nghiêm trang, hai tay mở rộng tuyên thệ, mái tóc không gió tung bay ra phía sau đột nhiên chuyển thành màu bạc, nhìn không kĩ sẽ nghĩ là trong suốt.

Không khí xung quanh tức thì vận chuyển nhanh một cách khó tin, chậm rãi hình thành bóng người khác theo Tiểu Y cùng đồng thanh niệm chú, người này phút chốc hóa thành một quả cầu hoàng kim bay về phía Tiểu Y. Nàng bèn lấy tay phải của mình đỡ lấy quả cầu này.

Trên người nàng bây giờ mọi thứ đều ảm đạm, sắc mặt tái nhợt đi, hai con ngươi trong suốt càng trở nên quỷ dị bất thường. Cảnh tượng này thật không giống một người nào chốn nhân gian. Từ trên không trung nàng phiêu bồng hạ xuống, nhìn vào tình lang đang nằm giữa tiểu vũ trụ liền nổi lên một nụ cười.

Đưa lòng bàn tay có quả cầu hoàng kim lên, nàng chậm rãi đặt nó vào trán của Long Nhất.

Ở Tây Môn Phủ sân chính:

Lúc này ở Tây Môn Phủ cũng đang xảy ra một trận kịch chiến không kém gì ở Quang Minh Thành, hàng trăm kiếm ảnh và hắc ám ma pháp được triệu ra, mấy trăm hắc ám võ sĩ và hắc ám pháp sư đang mạnh mẽ công kích vào đám Tây Môn Phủ thủ vệ hình thành một chiến trường thảm khốc.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 263: Thảm biến (hạ)

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: zzkatsuyazz(1 fan tự dịch)

Biên dịch & biên tập: zzkatsuyazz (1 fan tự dịch) :

Tây Môn Nộ sắc mặt đằm đằm hắng giọng chỉ huy đám võ sĩ phản công lại một lượt, trong bụng thầm nghĩ: "Đám hắc ám võ sĩ này muốn tấn công nhanh chóng tận diệt Tây Môn Phủ trong một lượt đây. Kỳ quái thay đám người này không chỉ thực lực cực kì cao mà lại còn không sợ đau đớn thể xác, không ai trên thế gian không sợ đám người này a. Mặt khác, bọn chúng nhận thấy đám thủ vệ của Tây Môn Phủ ta chiến ý ngày càng suy giảm nên càng tốc chiến, không nghỉ một giây nào công kích há chẳng phải muốn biến phủ của ta thành nhân gian địa ngục? Chắc hẳn tên đầu sỏ đã sớm nhận thấy hôm nay là ngày cực âm, tất cả các Quang Hệ pháp sư đã chạy đi ứng cứu thảm họa Quang Minh Thành nên Tây Môn Phủ lúc này là yếu nhất, nếu tấn công hẳn sẽ thập phần chắc thắng? Nếu vậy tên này hẳn tu vị không thấp dưới Long Chiến, không phải hẳn thì thật đầu đầu a".

Cũng may đám quân của Tây Môn Phủ rất đông, không ngừng áp đảo nên dần dần đã khống chế được cục diện, bằng không Tây Môn Gia Tộc nhất định bị tổn thương không nhỏ.

Tây Môn Nộ toát mồ hôi lạnh lưng quát lớn: " Mau theo ta giết sạch đám tà ác này"

Không có Hắc Âm võ sĩ bảo vệ, đám hắc ám pháp sư hỗn loạn chạy tứ tán, trong chốc lát chiến trường đã kết thúc bị bao phủ bởi một mùi máu tươi nồng nặc và một núi thi thể.

Lợi dụng thời cơ hỗn loạn không ai để ý, một bóng đen nhàn nhạt đã đột nhập vào khu vực của Long Nhất, hấn với màn đêm như dung hòa làm một thể, mặc cho Man Ngưu bên ngoài canh gác cẩn mật vẫn dễ dàng đột nhập vào phòng Long Nhất.

Tiểu Y đương đang nâng quang cầu hoàng kim hạ vào trán Long Nhất, nhìn kim quang chậm rãi tiến vào thân thể tình lang trên mặt nàng càng nở lên một nụ cười sáng lạn.

Đúng lúc quang cầu chỉ còn một chút là đã hoàn toàn nhập thể, nụ cười của Tiểu Y liền tắt ngấm, nàng chậm rãi đứng dậy với khuôn mặt lạnh như băng, lông mày khẽ nheo lên tỏ vẻ cảnh trọng.

"Giỏi, quá giỏi, Dự ngôn sư trong truyền thuyết quả là ta chưa từng nghĩ đến a" Một trận cười chói tai vọng lại phía trong tinh không kết giới, có một bóng đen từ từ lộ ra thân hình.

"Người là ai?" Tiểu Y thanh âm có chút sợ hãi, cùng lúc tay kia toàn lực cấp tốc hạ quang cầu vào nhục thể Long Nhất.

"Ta là ai người không cần biết, chỉ cần biết rằng tội phá hồng đại sự hôm nay của ta phải chết không toàn thân" Bóng đen kia miệng nói gấp rút phóng một đạo hắc quang đánh vào phía lưng của Tiểu Y.

Tiểu Y cả người chấn động, khoe miệng chảy xuống một vài giọt máu tươi. Nàng cắn răng phát ra một luồng sáng trắng phía sau lưng, đích thực là năng lượng bảo hộ, sau đó mạnh mẽ hạ nốt phần còn lại của quang cầu hoàng kim vào thể xác Long Nhất. Nhưng ý trời thật khó đoán, đúng lúc này nàng bị bồi tiếp một chiêu của bóng đen kia liền

phun ra một ngụm máu tươi vào giữa ngực Long Nhất.

Long Nhất sau khi tiếp xong quang cầu, toàn thân không ngừng run rẩy đứng lên, hẳn khả dĩ đã cảm nhận được Tiểu Y đang gặp nguy hiểm, cực lực toàn thân muốn tỉnh táo lại

Một đạo năng lượng hắc ám cường đại một lần nữa hội tụ nhằm thẳng về phía ngực Tiểu Y.

Lúc này Tiểu Y nào có chút thần trí gì, nàng đang si ngốc nhìn kỹ khuôn mặt tình lang một cách âu yếm, thể hiện rõ là có chết cũng không có gì đáng tiếc.

Một tiếng hét lớn vang lên! Một bàn tay quỷ mị cuối cùng xuất hiện trước mắt bóng đen nắm lấy trái cầu năng lượng đang lao về phía trái tim Tiểu Y.

Long Nhất mở to mắt, mang theo nội lực Ngạo Thiên Quyết toàn thân bóp nát năng lượng hắc ám kia thành hư không.

"Tên kia thật không muốn sống rồi" hẳn thanh âm vọng đến chín tầng địa ngục, tỏa ra một luồng khí âm hàn khắp cả gian phòng, giọng nói thật phảng phất một chút buồn thiên thu.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: zzkatsuyazz(1 fan tự dịch)

Biên dịch & biên tập: zzkatsuyazz (1 fan tự dịch) Long Nhất vừa hét vừa nhìn về phía Tiểu Y hiện đang nằm gọn trong lòng hắn, cặp môi ngậm màu cùng với hai tròng mắt trong suốt âm đậm thật quá bi đát a. Nhưng lúc này nàng vẫn đang si ngốc nhìn hắn, tựa thể hiện sự quyến luyến tiếc nuối pha vào cảm giác thỏa mãn tột cùng.

Long Nhất điên cuồng, khí huyết chảy dồn về phía não bộ, lửa giận trong lòng đã làm hắn mất hết lý trí. Lúc này chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu: " Giết ngay tên hỗn đản này xé xác cho chó ăn"

"Gặp Diêm Vương sớm đi" Long Nhất gào lên, hắn bay lên trời tung ra vô số chưởng ảnh bổ về phía bóng đen kia, ngoài ra còn dùng tinh thần lực hết sức để bao vây ngăn chặn tên cầu tử dám làm chuyện vừa rồi. Cho dù là mất lý trí thì công lực của Long Nhất cũng không hề kém trước một chút nào, tựa thật hoàn hảo, như là bản năng chiến đấu đã ăn sâu vào tiềm thức tự thuở nào rồi.

Bóng đen cười một cách quái dị, tránh chưởng ảnh của Long Nhất rồi thanh âm phát ra một tràng cười chói tai:

"Tây Môn Vũ, chỉ bằng ngươi mà cũng đòi giết ta ư"

Bóng đen vừa nói xong đột nhiên cảm giác được ma pháp đã công kích đến nơi, hắn kinh hãi kêu lớn, trên người đột nhiên bị một vòng hắc khí bao phủ. Trong khi Long Nhất vận công lực ép ma pháp cầu làm trời đất rung chuyển, một tiếng nổ mạnh phát ra nhất thời làm kết giới của Tiểu Y bị phá vỡ nát,

Lập tức thủ hạ bên ngoài, Man Nguru nghe được tiếng nổ mạnh này đều đứng lên một lượt, hoảng sợ chạy nhanh theo hướng đó phát hiện toàn bộ phòng ốc đã hóa thành một mớ hỗn độn.

Tiếng nổ này dĩ nhiên vang rộng cả trong ngoài Tây Môn Phủ, chiến trường khi trước đã chấm dứt, thủ vệ của phủ đang thu dọn thì bèn nắm chặt vũ khí. Tây Môn Nộ thấy phía phòng của nhi tử nổ mạnh vào giữa giờ tí không tránh khỏi hoang mang, lập tức nhanh chóng mang theo thủ hạ lao đến – tất cả mọi chuyện bây giờ đều đặt hy vọng vào đứa con này, nếu hãn có chuyện gì sợ rằng đại nghiệp đích thực hỏng quá nửa rồi,

Đương Tây Môn Nộ mang theo 2 cao thủ đuổi tới , cơ hồ thấy khu vực đã nát tan không khỏi kinh ngạc, hơn nữa còn thấy Man Ngưu điên cuồng cầm Lục ngọc tài quyết đánh vào đám đất đá, hãn đang tìm tung tích sự việc,

Lập tức lao về phía đó, vố bả vai Man Ngưu rồi ông run run hỏi: "Thế này là sao? Vũ Nhi hiện đang ở đâu"

"Lão đại và Tiểu Y hiện đang ở dưới" Man Ngưu lo lắng đáp liền thoảng, câu cú không hề có trật tự.

"Còn lo lắng gì nữa, còn không mau chạy đi" Tây Môn Nộ quát lớn, nghĩ bụng tên này thật là quá trọng tình cảm mà không suy xét sự việc, cả một tòa nhà lớn như vậy nổ tung há có thể an toàn được lúc này ư.

Đương lúc Tây Môn Nộ và hai tên hậu vệ phía sau đang hoang mang thì đột nhiên trên không trung có một tiếng kì lạ, quay đầu lại thì phát hiện có một bóng người đang từ từ hạ xuống mới nhận ra chính là nhi tử của ông. Còn trong lòng hãn đang ôm một tấm trường bào bọc một thân thể, đích thức là một cô gái, nhìn hình dáng 8,9 phần là đã mất đi ý thức rồi. Mà kinh dị nhất là cô gái này đầu tóc bạc một cách khó tin, khoe miệng chảy một vết máu dài.

Long Nhất mặc mạc chân thành ôm tiểu y, đôi mắt bùng lên lửa giận

chưa được giải tóa, trên người lãnh liệt tóa ra sát khi làm những người xung quanh không tránh khỏi hoảng sợ.

"Lão đại, thực sự đã xảy ra chuyện gì vậy, Tiểu Y do sao biến thành như vậy?" Man Nguru không để ý gì, lao về phía Long Nhất hỏi một cách ngốc nghếch.

Long Nhất không có trả lời, cũng không trách Man Nguru canh phòng lơ là, ôm Tiểu Y về phía căn phòng gần đó không bị sập,

Sau khi đặt Tiểu Y lên giường, Long Nhất ngồi xuống mép giường lấy bàn tay to bản của hắn nắm chặt đôi tay lạnh như băng của Tiểu Y. Tiểu Y chưa chết, hắn biết, nhưng đích thực tính mạng nàng đang trong cõi hư vô, chưa quay trở lại với thân thể, lúc này vẻ mặt hắn tỏ ra một nét rất khổ sở.

Long Nhất thoáng nghĩ lại một cách cẩn thận, hắn khẳng định bóng đen này và bóng đen lần trước xông vào phòng đại tẩu Lưu thị của hắn đích thực là cùng một tên, Hắn muốn dồn Tiểu Y vào chỗ chết há vì mục đích gì? Hiển nhiên là tất cả đều biết Tiểu Y là nữ nhân của hắn, hiện tại ở Đẳng Long Thành có ai có hận thù với hắn nhỉ, liệu có phải Hoàng Đế Long Chiến? Nhưng trực giác mách bảo hắn sự tình tuyệt không chỉ đơn giản như vậy.

Chương 264: Hận tình (hạ)

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: zzkatsuyazz(1 fan tự dịch)

Biên dịch & biên tập: zzkatsuyazz (1 fan tự dịch) " Tên đại hỗn đản, nếu để ta điều tra ra người và tên chó chết kia lén lút câu kết, Long Nhất này tuyệt sẽ cho hai người sống không bằng chết" Long Nhất nghiêng răng nói.

Tây Môn Nộ vội vàng bước tới, vừa vặn nghe được Long Nhất đang nghiêng răng nói là lời cay độc, ông vội vàng đóng cửa rồi ngồi xuống bên cạnh Long Nhất.

"Vũ nhi, chuyện này tuyệt phải nói ngay cho ta biết" Tây Môn nộ giận dữ hỏi.

Long Nhất sau một hồi đã lấy lại tinh thần một ít, đáp ngay: "Bóng đen lần trước đột nhập phòng Lưu thị đêm nay thừa cơ hỗn loạn vô thanh vô tức tiến đến công kích Tiểu Y. Lúc ấy nhi đang ở giữa giai đoạn tu luyện quan trọng, bởi vậy để cho nàng ấy bị thương. Khi tỉnh lại đang cùng hắc liêu mạng mấy chiêu thì hắc liêu chuồn chuồn, phòng ốc bị công kích nên bị sập do đó"

Tây Môn Nộ nhướn mày nghe nhi tử tường thuật, thoáng nghĩ bóng đen kia lại đến đây vì cô gái thân phận thần bí kia? Sợ rằng chiến cục ban nãy của Tây Môn Phủ với đám Hắc Âm pháp sư, Hắc Âm võ sĩ cũng là do cô nương kia. Nhưng mục đích là gì?

"Bây giờ chúng ta không thể hành động vội vàng, hết thảy trên dưới phải cẩn trọng. Còn Lưu thị kia ta sẽ cho con mặc quyền xử trí. Nhưng con phải thành thật nói cho ta biết, vì cái gì bọn họ đối với cô nương kia lại cảm thấy hứng thú?" Tây Môn Nộ trợn mắt nhìn thẳng vào mắt Long Nhất.

Chuyện Tiểu Y là Dự Ngôn sư đích thực Long Nhất không thể nói, nhưng lần này bị tập kích hẳn biết thân phận của nàng đã bại lộ, cũng không nhất thiết phải giấu Tây Môn Nộ.

"Vì nàng là Dự Ngôn Sư" Long Nhất thất thần vuốt ve mái tóc Tiểu Y phát ra thanh âm một cách nhàn nhạt.

"Dự Ngôn Sư, người nói nàng là Dự Ngôn Sư à?" Tây Môn Nộ bật dậy chỉ vào Tiểu Y hỏi, vẻ mặt hiện ra sự kích động tột cùng.

"Đúng thế, nàng đích thực là Dự Ngôn Sư trong truyền thuyết, Hôm nay ngày cực âm nàng đã tiên đoán được từ sớm, chỉ tiếc là đã không biết trong khi đang làm phép thì bị người khác tập kích" Long Nhất vô cảm đáp, vẻ mặt có thay đổi một chút, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh hỗn loạn, rất nhanh biến mất làm hắn thật sự rất nghi hoặc.

"Vậy bây giờ nàng ta như thế nào, liệu có việc gì không?" Tây Môn Nộ khẩn trương hỏi, nếu Tiểu Y có bề gì thì tất cả mọi người đều rất lo lắng, nhất là ông. Nếu được nàng hỗ trợ đoán trước được mọi việc há chẳng phải dễ dàng hoàn thành đại sự ư, phần thắng sẽ lại tăng vài phần.

Long Nhất buồn bã đáp: "Nàng tính mạng thực đã qua cơn nguy hiểm, tựu chỉ là không tỉnh lại được, nhi đã dùng đủ mọi cách nhưng vẫn không có cách nào chữa được"

"Hãy mau nhanh chóng đi tìm Quang Minh giáo chủ, có lẽ hắn sẽ có biện pháp" Tây Môn Nộ chợt nhớ ra hét lớn, nhưng ông lại chau mày: "Nhưng giờ này toàn bộ Quang Minh thần viện đang bị hàng vạn vong linh công kích, không biết có thể kiên trì chống cự đến khi ngày mai trời hừng sáng không nữa.

Long Nhất hay tin lập tức đứng lên, trong lòng le lói tia hy vọng, có lẽ Quang Minh giáo chủ có biện pháp đặc biệt không chừng, bởi vậy hắn tuyệt không thể để cho Vong Linh đại quân tận diệt Quang Minh giáo hội, bằng không lão đầu kia tiệt không còn sống mà chữa cho Tiểu Y.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: zzkatsuyazz(1 fan tự dịch)

Biên dịch & biên tập: zzkatsuyazz (1 fan tự dịch) Hoàng Cung Đăng Long Thành:

Cấm viện của hoàng thượng Long Chiến, một bóng đen vô thanh vô tức xuất hiện ngay trong một gian thư phòng, bóng đen này toàn thân được bao bọc bởi hắc y một cách kỹ càng, chỉ hở đôi mắt ra ngoài. Ngoài ra còn đang đưa tay ấn mạnh vào ngực, tấm khăn đen trước miệng ẩn nhẹ một vết mờ 8.9 phần là một vết máu.

"Cháy nhà mới ra mặt chuột, trước kia ta không lưu ý, Tây Môn Vũ người quả nhiên không thể lưu lại" Bóng đen cúi đầu trầm nghĩ, lộ ra

khuôn mặt trắng bệch một cách dữ tợn, Hắc chung quy cũng không muốn lấy mạng Tây Môn Vũ, chỉ là lúc đó biểu hiện thực lực của Tây Môn Vũ đã để lại cho hắc một nỗi khiếp đảm, sợ rằng không trừ khử thì hắc khó có thể ăn ngon ngủ yên.

Ngay lập tức hắc từ trong phòng lấy ra một hồ lô, trong hồ lô lấy ra một viên thuốc đen tuyền nuốt nhanh, nhắm mắt ngồi ở ghế trên – chốc chốc lại hiện lên một luồng hắc quang lưu động.

Đến lúc đó hắc cảm nhận được có người đang tiến lại, lập tức đứng dậy phi thân ra cửa.

"Hoàng Thượng giá đáo" bên ngoài có tiếng thanh âm đồng thời vang lên.

Bóng đen ở cửa bèn lao ra với Long Chiến rảo bước về phía trước.

"Hoàng Thượng ghé thăm há có chuyện gì quan trọng?" bóng đen kia thực khác với những tên lính ngoài kia, không cần phải thi lễ, ngược lại giọng nói còn có vài phần ngỗ ngược, tỏ ý không coi Long Chiến ra gì.

Long Chiến không tỏ ra một chút lơ đãng, nhìn qua người bóng đen một lượt, thoáng thấy có chút gì không đúng liền hỏi lại : "Quân sư, có phải ta đã quấy rầy ngài tập luyện?"

"Không lo, ngoài kia hắc có chuyện?" Bóng đen đáp

"Quân sư, hiện giờ Quang Minh giáo hội vẫn đang bị quân đoàn vong linh công kích, không biết ra sao, ta muốn cho quân đi hỗ trợ một chút, dù sao giáo hội kia đối với quốc gia vẫn có vài phần quan trọng" giọng nói tự nhiên không phải của một ông vua nói với bề tôi của mình.

"Bệ hạ vạn phần không được. Lúc này điều binh tương trợ hẳn sẽ bị thương tổn nặng nề không chút hoài nghi. Mặt khác Tây Môn gia tộc đang như điều gặp gió, bệ hạ cất quân nếu có biến cố không phải để lại cho dân chúng muôn phần tiếc nuối ư?"

"Quân sư nói thật rất có lý, chỉ là nếu không tương trợ, dân chúng nhận thấy sẽ có lời không hay cho hoàng tộc a." Long Chiến biết trước là không thể đi được, chỉ là Quang Minh Giáo ở Thương Lan Đại lục ảnh hưởng không hề nhỏ, giả dụ Quang Minh giáo chủ chống lại Hoàng Tộc hay bị Tây Môn gia tộc xúi giục thì. nghĩ đến đây Long Chiến thất vọng thờ dài – tiến không được, đứng yên cũng không xong.

"Bệ hạ hà tất phải lo lắng, cực âm ngày phát sinh thật rất nguy hiểm, ta tin là có chuyện gì thì cả Nạp Lan hay Ngạo Nguyệt đế quốc đều sẽ không xuất binh tương trợ, có quá lắm cũng chỉ là ra vẻ thôi" bóng đen cười một cách âm hiểm.

"Quân sư nói vậy liệu có ý." Long Chiến chưa chắc chắn liền hỏi lại để xác định.

"Cực âm ngày này đích thị vong linh sẽ không tấn công bất cứ ai ngoại trừ Quang Minh giáo viện, bệ hạ cứ phái một đám quân đi nghênh ngang giữa đám quái vật này để ra vẻ. Đến lúc đó còn có ai dám chỉ trích bệ hạ được nữa đây?" Bóng đen hay tên quân sư bật cười lớn

Long Chiến ngó người hiểu ra, trên mặt nở một nụ cười khả ố :
"Quân sư thật là kỳ tài, có người bên cạnh thật là Long Chiến ta có phúc lớn a"

"Bệ hạ không cần phải đa lễ, lúc trước bệ hạ đã có ân cứu mạng, ta dẫu chết đi sống lại nguyện sẽ đem toàn lực cùng bệ hạ mưu đồ"

Quân sư nhàn nhạt đáp lại, ngữ khí không thể xác định là buồn hay vui

"Được được, bây giờ ta sẽ đi làm đúng y lời quân sư căn dặn, người cứ mặc sức tu luyện" Long Chiến nhanh chóng rảo bước, phút chốc đã mất dạng, hần hẩn đã gỡ đi một gánh nặng không nhẹ a.

Quân sư nhìn theo bóng Long Chiến mờ dần, nở một nụ cười âm độc, thật lâu sau hần tự nói: "Long Chiến ơ là Long Chiến, người trong tay ta chả khác gì con ròi cả, có trách chỉ trách bản thân người quá ngu dốt ròi"

Chương 265: Long Nhị, lo hay mừng (hạ)

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: zzkatsuyazz(1 fan tự dịch)

Biên dịch & biên tập: zzkatsuyazz (1 fan tự dịch) Đăng Long Thành.

Lại nói đến Quang Minh giáo đường, Quang Minh hộ giáo kết giới đã bắt đầu có dấu hiệu suy nhược, đám người bên trong đều biết là sẽ không trụ được quá lâu. Vài người còn tưởng tượng ra cảnh kết giới bị bể tan tành, lúc đấy không biết mình còn giữ được đầu không. Hiện tại chỉ còn khoảng trên dưới một ngàn quang hệ pháp sư đang kiên trì chiến đấu, không biết còn được bao lâu nữa a.

"Thỉnh cầu Quang Minh Thần vĩ đại, xin người ban cho lực lượng thần thánh cho chúng con, để những tìn đồ này tẩy rửa hết thảy cái ác ra khỏi thế gian, để Thánh quang được tỏa ra muôn nơi" Một nữ tử đầu cuốn khăn, tay nâng cao quang minh pháp trượng rồi hướng thần về phía ngoài. Chỉ thấy sau đó, giữa một đám lớn Vong Linh bị thánh quang tỏa sáng khắp nơi, tất cả quái vật ở khu này đều hóa thành tro bụi.

Nữ nhân này vừa thi triển ra Quang hệ ma pháp cấp 10, ý thức hải đã trống rỗng, xem chừng đã kiệt sức rồi, không thể thi triển tiếp một ma pháp dù chỉ là sơ cấp. Nàng thở dài ngàn ngăm, lúc trước dĩ nhiên đám Vong Linh này nhìn thấy Quang hệ pháp sư chạy còn không kịp, nhưng hôm nay lại là cực âm ngày, lũ súc sinh này như thể khỏe lên hàng trăm lần, mặc kệ chuyện gì xảy ra đều lao về phía

Quang Minh thành mang một sát khí rợn người.

Cách đó không xa.

Lệ Thanh vừa thấy mỹ nhân trong lòng liền tỏ ra quan tâm, không ngờ bị nàng dội một gáo nước lạnh nên rất bị thương, hấn nhớ lại câu nói mà xót xa quặn ruột lại : " Lệ Thanh, thân thể hay linh hồn ta đều đã thuộc về người khác, ngươi hiểu chưa" câu nói này của nàng ngữ khí tỏ ra bức bối phảng phất chút khinh bỉ làm hấn tổn thương thật kinh khủng.

"Giáo chủ, Kết giới bảo vệ xem chừng không thể trụ được lâu hơn, chốc lát sẽ bị nghiền nát, chẳng lẽ không có biện pháp gì ư" Nữ tử nhẹ giọng hỏi một cách sợ sệt.

Hồ Tử lão đầu vỗ về tiểu nữ kia lắc đầu than: "Ta bây giờ rốt cục mới được chứng kiến cực âm ngày, ngay cả Hoàng kim khô lâu, Tuyệt hắc âm linh, Tà ác hậu vương, vô cùng ma thú cấp S đều công kích, e là cả 3 Đại ma đạo sư của Thương Lan Đại Lục đến đây cũng khó có thể giúp được gì" (nghe thật giống VLTK các bạn nhỉ, hấn tác giả là fan game này không chừng)

Nữ tử kia nghe vậy trong lòng liền tính nhanh ra, từ giờ tới khi trời sáng còn những hai canh giờ, nếu tình trạng bây giờ cứ tiếp diễn e rằng lúc đó Quang Minh thành đã thành nhân gian địa ngục rồi. Nghĩ đến đây nàng run rẩy đứng lên, không phải vì nàng sợ chết, mà là vì tiếc nuối sẽ không được gặp hấn nữa, nếu hấn có thể gặp nàng lần cuối thì thật tốt biết bao, nàng muốn thổ lộ hết tất cả các tâm sự, nàng yêu hấn, nhớ hấn đến thế nào từ giây phút chia xa hai năm về trước.

Hai giọt lệ khế chảy xuống tự khoeo mắt, nỗi nhớ bị nàng chôn kín từ tận đáy lòng nay bị kéo lên, một bức họa lần nữa được phác thảo

trong đầu nàng. "Long Nhất, ta quả thật rất nhớ chàng"

Tây Môn phủ.

Long Nhất dặn dò Man ngư kỹ càng một hồi, liên tục nhắc đi nhắc lại không được chểnh mảng như trước, đích thị phải canh chừng Tiểu Y cẩn thận, ngoài ra còn sai vài tên cao thủ trong phủ hỗ trợ. Xong xuôi hẳn liền lắc mình một cái, thoáng chốc đã xa cả dặm.

"Con mẹ nó, không phải Vong Linh đại hội chứ" Long Nhất vừa lao ra, trên trời nhìn xuống quang cảnh bèn thốt lên, ngay cả bầu trời cũng không ngoại lệ, tràn đầy khí âm độc, nhưng thực chất đem lại cho hẳn cảm giác cực kì thoải mái.

Bất chấp quái vật nhiều vô kể, Long Nhất thi triển Tật Phong Thuật cực đại hướng về phía Quang Minh giáo hội, nhưng bọn Vong Linh ở dưới như cảm nhận được Quang hệ nguyên tố trong người hẳn, vài con phát hiện sớm liền hội tụ hắc ám ma pháp công kích. Long Nhất bất ngờ theo phản xạ tiện tay chém ra một đạo thánh quang, hẳn hiển nhiên không cần phải nói những câu chữ dài dòng như những tên ma pháp sư khác.

Nào ngờ hẳn như vừa đổ xăng vào lửa, mặc dù tiêu diệt được vài con nhưng toàn bộ quân đoàn đã phát hiện ra sự hiện diện của quang hệ ma pháp, lúc này hẳn đã cảm nhận được hết thấy bọn chúng đích thực hung tính bạo tăng so với thường lệ, hơn nữa lực hủy diệt vô cùng, đạo quang vừa rời của hẳn như chỉ được phát huy 6,7 phần,

Long Nhất thấy điều này cũng không phải là không có biện pháp, có điều cứ dai dẳng như vậy e rằng hẳn không trụ được đến khi trời sáng nên hẳn bèn hấp thụ một luồng khí lớn vào bụng, ngay sau đó phổ Ngạo thiên quyết nội lực vào rống lên một tiếng ầm cả góc trời,

đích thị là một trong Thiếu Lâm chánh tông 72 tuyệt kỹ: "Sur tử hống" lúc trước hắn đã từng thử qua với đám vong linh ở Di Thất Chi Thành rất hiệu quả.

Nhưng lần này Long Nhất hẳn đã rất thất vọng, chỉ có vài con tép riu bị ảnh hưởng, đại đa số không thèm để ý tới Sur tử hống kim quang đang nhạt dần. Điều này làm cho Long Nhất thập phần khó hiểu.

Mà càng khó khăn hơn, Long Nhất vừa rồi đã kích động vài con Hoàng kim khô lâu cùng với Tuyệt hắc âm linh âm âm tiến đến vây quanh hắn. Long Nhất đành phải dừng lại quyết đấu với chúng một phen, nhưng vừa tiếp một chiêu của Hoàng kim khô lâu hắn kịp nhận thấy hắn đã đánh giá sai lầm hoàn toàn rồi.

Hiện thời hắn đã chính thức hiểu được cực âm ngày đích thực đáng sợ, Quang Minh giáo hội phen này thật là bi đát a. Chỉ tại lúc này hắn còn đang lo cho bản thân chưa xong, những con vong linh vương đang quần chiến không để cho hắn thở một hơi nào.

"Con mẹ nó, các quái thú ngoan mau ra nhanh" Long Nhất không hề xem thường những con vong linh kia, triệu hồi một lượt Tiểu Tam, Cường Lôi Thú và Hỏa Kỳ Lân từ Không gian thứ nguyên ra, hơn nữa còn định mở thần bài ra hỗ trợ, bất giác hắn sực tỉnh ngộ: "Tam thần thú thật đã kinh khủng, thêm tam khối thần bài há ta chẳng phải mục tiêu công kích của cả Thương Lan đại lục ư" Nghĩ đến đây hắn quên ngay chuyện thần bài.

Thần thú vừa ra, quả thật đã tỏ rõ uy phong, mấy con Vong Linh Vương tức thì bị áp đảo không thể kháng cự. Long Nhất đứng nghĩ nghĩ một hồi rồi lôi hết mười tám cỗ khô lâu ra luôn, đêm nay bọn chúng hẳn sẽ ăn no rồi hắc hắc.

Long Nhất đương đắc ý lại càng hưng phấn khi thấy Long Nhị thống

lĩnh mười bảy bộ siêu cấp khô lâu còn lại điên cuồng hấp thu khí Vong Linh trên người những con Vong Linh Vương, Đến đây thì đám Hoàng kim khô lâu kia bị kích ra nát bét, Long Nhị nhanh chóng hấp thụ hết chỗ năng lượng hắc ám ngàn năm có một này, trong hốc mắt lại hiện ra một tia sáng đỏ như máu, thoát nhìn thật là quý dị.

Long Nhất hiện tại đã có thể khẳng định, Long Nhị đích thức đã có ý thức, trí thông minh thật không kém a, bằng không đã không như vậy, Hắc nửa mừng nửa vui, Long Nhị mạnh lên dĩ nhiên không phải chuyện xấu, chỉ sợ tên tiểu tử này sinh ra ý thức sau này hắc không thể khống chế thì thật nguy hiểm a.

"Long Nhị, tới" Long Nhất dụng ý niệm phát ra mệnh lệnh, Long Nhị như hổ vừa được thêm cánh, thân ảnh lao đi nhanh gấp chục lần trước kia không ngừng chém giết lũ Vong Linh xung quanh.

"Long Nhị, ngươi ngàn vạn lần đừng làm thiếu gia ta thất vọng mới thật là hảo bằng hữu a" Long Nhất vỗ vỗ Long Nhị cứng rắn với cốt chất kiên định.

Long Nhị trong mắt lại lóe lên hồng quang, tựa để đáp lại lời Long Nhất.

"Tốt lắm, ta biết ngươi sẽ không phản bội ta, bây giờ thì mau đi hấp thụ năng lượng đim cực âm ngày này điểm ngộ trăm năm một lần khó có thể bỏ qua" Long Nhất cảm giác được tâm tình Long Nhị không khỏi hưng phấn, cười to dẫn đám thần thú và khô lâu tiến nhanh về phía Quang Minh giáo đường

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 266: Tái ngộ Ti Bích (hạ)

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: zzkatsuyazz(1 fan tự dịch)

Biên dịch & biên tập: zzkatsuyazz (1 fan tự dịch) Vừa dứt lời, Long Nhất từ không gian giới chỉ vội vã lôi ra một cây trượng ngắn, nghe nói đã bị phong ấn minh thần pháp lực, nhìn qua thoát tượng một chiếc chổi rẽ cây hắc cấp tốc cắn đầu ngón tay, trích ra ba giọt máu trong miệng nhỏ xuống đầu trượng, còn ý thức hải mặc để bóng đen kia tiềm nhập niệm chú ngữ.

Xung quanh rẽ cây đột nhiên tuôn ra một trận hắc quang, hình dáng cũng dần dần biến hóa, từ chỗ giọt máu nhỏ xuống lập tức biến thành một đầu lâu, 2 hốc mắt một màu đỏ như máu, thoát nhìn sẽ cảm thấy thập phần quỷ dị.

Long Nhất trực xuất bóng đen biến mất, ngay sau đó tập trung tinh thần lực quán nhập vào Minh Thần pháp trượng, nhắm vào hướng bọn Vong Linh mà công kích, Hiệu quả thật nằm ngoài mong đợi, Long nhất từng bước từng bước một có thể di động về phía trước, đi đến đâu thì Vong Linh quân bị khống chế tới đó, do vậy mà hắc đã có thể mạnh dạn phi thân về một cách rất thoải mái. Vô luận thế nào thì trong vòng một trăm thước không có Vong Linh nằm ngoài sự khống chế của hắc, cứ tiếp tục thì phía trước hắc sẽ không có trở ngại gì.

Đương Long Nhất đang sắp đuổi tới nơi thì thấy Quang Minh giáo đường kết giới đã bị những siêu cấp vong linh phá vỡ nát bét, không có bức tường nào bảo vệ, bọn âm binh còn lại khí thế hùng hổ tiến vào trong, đi đến đâu giết đến đó.

Trong chớp mắt, thảm cảnh cuối cùng cũng khó tránh khỏi, Quang Minh thành võ sĩ dù đã tầng tầng lớp lớp chuẩn bị phản công nhưng tình bọn âm binh kia quá đông quá hung bạo, số người tử vong ngày càng tăng theo cấp số nhân.

Vì mãi bảo vệ tình nhân, Lệ Thanh không thể gia nhập chiến tuyến, nơi đám Quang Minh võ sĩ đang khổ sở chống đỡ từng đợt từng đợt Vong Linh quân đang đánh sâu vào. Hẳn thực ra còn có mục đích khác, não bộ hẳn đang hoạt động tối đa để tìm ra một con đường sống cho nàng, chỉ cần làm được vậy hẳn có chết cũng không hối tiếc.

Hiển nhiên Quang hệ ma pháp đối với Vong Linh cực kì hữu hiệu, một chiêu có thể kết thúc được ngay, nhưng tinh thần lực của một con người dù cao tới đâu cũng không phải vô hạn, đám vong linh kia giết được một thì hiện ra mười con khác, hiện tại đã giết sạch những võ sĩ cấp bậc yếu.

Nguy hiểm hơn nữa là bọn Hoàng Kim khô lâu, Tuyệt hắc âm linh, Tà ác cương thì cùng những con ma thú cấp S đã tiến được sâu vào trong, một trong số đám này vừa tung ra nhất chiêu, đám võ sĩ kia liền như đàn ong vỡ tổ, hơn mười đầu người rơi bộp xuống đất.

"Thánh quang đàm kích, thánh quang diệu kỳ" Hồ Tử lão đầu cùng với mấy vị pháp sư cao cấp kia hoảng hốt đồng thanh triệu ra Quang hệ ma pháp cấp 10, miễn cưỡng đã có thể bức lui đám siêu cấp Vong Linh vài bước. Thánh quang từ từ hợp thành một kết giới, vô hình như một bức tường ngăn cản bọn chúng tiến đến.

"Sao lại còn đứng đực ngoài đó, mau khẩn trương đứng ra công kích chúng nhanh lên." Hồ Tử lão đầu mặt mày mồ hôi đầm đìa chảy quát đám võ sĩ phía sau, ông thầm nghĩ đám siêu cấp Vong Linh này nếu không tiêu diệt, đợi khi cả bọn tinh thần lực cạn hết thì đầu không những không giữ được mà thể xác còn không biết biến thành hình dạng gì đây.

Tức thì vô số Quang hệ ma pháp sư phối kết hợp ma pháp ngay lập tức hướng vào đám siêu cấp Vong Linh kia tấn công. Bọn Hoàng Kim khô lâu, Tà ác cương thi và Tuyệt hắc âm linh hiển nhiên không chịu nổi một chiêu quang hệ ma pháp bị đánh tan tành. Nhưng sự thể này tuyệt không làm Hồ Tử lão đầu vui sướng, ông dĩ nhiên biết rõ là ma pháp cấp 10 liên tục được thi triển ra thì tinh thần lực chả mấy chốc sẽ cạn kiệt, đừng nói chống cự đến khi trời sáng, ngay chỉ vài khắc cũng đã không chịu được nữa rồi.

Ngay tại đây thì một tiếng thét hùng hậu bất chợt phát ra từ xa, Hồ Tử lão đầu nhìn kĩ thì thấy giữa đám Vong Linh xuất hiện một bóng người khí thể như bài sơn đảo hải đang tiến đến gần phía lão. Dung mạo thanh niên anh tuấn này đích thực rất bắt mắt.

"Long Nhất!" nữ tử đầu cuốn khăn bên cạnh hồ tử lão đầu thân thể mềm mại bỗng hưng phấn vạn lần, trong miệng lẩm bẩm nói, đồng thời đôi mắt đẹp si ngốc dõi theo từng bước đi của thanh niên kia, nàng thầm nghĩ "không lẽ Quang Minh thần lại nghe được lời thỉnh cầu của mình ư?"

Một tiếng nổ oanh thiên diệt địa lại được phát ra từ hướng đó, Cuồng Lôi thú xa xa đang vận dụng cấm chú hệ Lôi Điện, trên trời mây đen tản ra, nhường chỗ cho vô số tia sét đánh xuống đám Vong Linh. Hòa Kỳ Lân cũng không chịu né vể, trong miệng phun ra vô số chân hỏa, lửa đi tới đâu đám âm binh bị thiêu rụi tới đó, cả khu vực dù chỉ

một ngọn cỏ cũng bị thiêu rụi.

Uy thế của thần thú thật sự là kinh nhân hải tặc, hơn nữa Long Nhất còn đang dùng Minh Thần pháp trượng khống chế Vong Linh xung quanh nên đã rất nhanh rảo bước, phút chốc đã đến trước Quang Minh giáo đường.

Ngoài ra, mười tám bộ khô lâu phía sau không những hấp thụ âm khí ngày càng khủng bố này, Long Nhất trong cái rủi lại có cái may thật lớn a.

Long Nhất chạy hết tốc lực tới chỗ Hồ Tử lão đầu, trông lão có vẻ sắp không chịu được nửa tỉnh nửa mê, hắn bèn liên hoàn tung ra những đạo quang hệ ma pháp trảm vào đám siêu cấp Vong Linh, rồi thấp thỏm như bay lao thẳng về phía trước, Chỗ còn lại hắn là để cho đám thần thú giải quyết. Những Quang Minh võ sĩ còn sống thấy được có người ứng cứu không khỏi vui mừng, nhưng lại ngây ngốc đứng yên, không nhúc nhích dù chỉ là một phân.

Lúc này nhận thấy được có chút gì không đúng phía xa, số Quang Minh võ sĩ dĩ nhiên không ngu ngốc phát hiện đại quân mười tám bộ khô lâu đang điên cuồng chém giết dữ tợn không tránh khỏi thất thần.

"Các người lo lắng chuyện tạp nham làm gì, còn không mau hỗ trợ à, chẳng lẽ muốn ta đơn độc đối phó với bọn âm binh khủng bố kia?" Long nhất thanh âm vang vọng, đám Quang Minh võ sĩ hay tế tự kia đều choáng váng hồn nhập lại thể.

"Mau, còn không nhanh hỗ trợ" Hồ Tử lão đầu tỉnh táo thất kinh hét lên, ngữ khí có chút nghi hoặc nhìn Long Nhất trong lòng tự nhủ: "Tên tiểu tử này trước kia không học hành gì cả, thậm chí suy đồi tới mức còn giở trò với công chúa Long Linh Nhi, nhưng gần đây thực lực lại khiếp đảm vậy sao, lại còn thay đổi thành một công tử đa

tình?"

"Để tránh phiền toái, Long Nhất quay lại dùng Minh Thần pháp trưng tương trợ đám võ sĩ này, mặc kệ cho đám Quang Minh võ sĩ vẫn ngoan cố nghĩ rằng đó là dị loại.

Hồ Tử lão đầu một lần nữa lại kích động vạn phần khi thấy Long Nhất một tay thu hồi tam thần thú đang phát uy;

"SS siêu cấp ma thú Cường Lôi thú, lại còn Hỏa Kỳ Lân thần thú của hỏa hệ ma pháp trong truyền thuyết, bốn chủ giáo ta may mắn nhìn thấy đích thực là do Quang Minh thần phù hộ a" Hồ Tử lão đầu lẩm bẩm nói, cặp mắt thất thần không hề chớp dù chỉ một cái.

Lúc này Long Nhất đình chiến, nhướn lông mày quét qua đám người một lượt. "Rõ ràng khi nãy ta cảm thấy có ánh mắt của ai đó đang dõi theo ta, bây giờ không thấy ai là sao, thật sự rất lạ rất lạ a" hắn không biết là có một nữ tử đầu cuốn khăn nay đã rời khỏi và đang nấp sau một phiến đá phía xa.

"Thiếu gia" Lệ Thanh hướng về phía Long Nhất cung kính kêu lên

"Lệ Thanh, mặc cho ta nói thế nào người cũng không trở về, hóa ra là lưu lại ở đây để hỗ trợ. Xem ra người bên ngoài mặt lạnh khốc nhưng trong lòng thật sự nóng như lửa a" Long Nhất vỗ vỗ bả vai Lệ Thanh cười nói, trong lòng nghĩ là ánh mắt quen thuộc kia thuộc về Lệ Thanh.

Lệ Thanh há miệng muốn nói lại thôi, mặt khác đồng thời hướng về phía đám võ sĩ tìm kiếm thân ảnh nàng.

"Ai da, nếu sự tồn tại của mình làm nàng khó chịu há mình còn phiền lòng làm gì" Lệ Thanh trong lòng tự nhủ, nỗi thống khổ này của hắn

thực sự có ai chung tình hiểu thấu được đây.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Long nhất bên này dùng ý thức thông tri cho hoá kỳ lân và cuồng lôi thú tiêu diệt đám vong linh khô lâu, 18 bộ xương khô bên kia điên cuồng hấp thụ, cứ như vậy mỗi lần đám vong linh bị tiêu diệt liền phát ra năng lượng hắc ám liền sẽ bị siêu cấp khô lâu hấp thụ, kể từ đó 18 bộ xương có tiến hoá không ngừng, chỉ không biết là tiến hoá đến trình độ nào

Vô cùng vô tận vong linh bị cuồng lôi thú cùng các quang minh tế tự đánh tan, những đám này bị tiêu diệt đám khác trồi lên thay thế đều bị tiêu diệt hết cuộc chiến đã đi đến hồi kết, bây giờ duy nhất chỉ có thể là đợi bình minh hừng đông sáng

Long nhất mặc kệ vẻ mặt thèm khát của lão hồ tử, cuộc chiến chấm dứt liền triệu hồi siêu cấp khô lâu, cuồng lôi thú và hoá kỳ lân vào thứ nguyên không gian

"Tây Môn thiếu gia, thần thú hoá kỳ lân và cuồng lôi thú đều là những sủng vật à?"

Hồ tử lão đầu không dám tin tưởng rằng Long Nhất lại chiếm hữu được siêu cấp SS cuồng lôi thú và thần thú Hoả Kỳ Lân, chỉ có thể cho rằng vận khí hẳn quá tốt, nhưng thần thú la sủng vật của Hoả Thần, như vậy dễ dàng có thể chiếm hữu đc sao?

Long Nhất nheo nheo mắt, hắc hắc cười nói:

"Vừa rồi ngươi không thấy sao? Bất quá ta không mạo hiểm tình

mạng đến giải cứu, quang minh giáo hội tự không có một câu cảm ơn sao?"

Lão hồ tử hắng giọng, không để cho hắn hỏi nhiều mắt quét qua toàn bộ vong linh đại quân bị khống chế đoạn nói:

"Vừa rồi thật là đa tạ Tây Môn thiếu đễ đến giải cứu, nếu không phải người chỉ sơ chúng ta không thể kiên trì đến hừng đông sáng"

Bất quá không vì cái này, vong linh đại quân có thể bất động sao?" Hồ tử lão đầu nói về mặt đầy nghi hoặc

"Này chỉ cần chúng ta bí mật, yên tâm đợi trời sáng là được, hừng đông sáng ta còn có chuyện nhỏ muốn mời đích thân giáo chủ giúp đỡ một phen"

Long Nhất nghĩ tới Tiểu Y khuôn mặt sáng ngời trở lên âm đạm

"Sự tình gì? Nếu bản giáo chủ làm đc sẽ không từ"

Hồ tử lão đầu hỏi chỉ cần Tây môn gia tộc có chuyên cần giúp đỡ lão sẽ hết sức hỗ trợ

"Liệu một người tánh mạng trôi đi nghiêm trọng, có biện pháp nào có thể khôi phục không?"

Long Nhất kỳ vọng hỏi

Hồ tử lão đầu ngăn người đoan lắc đầu nói:

"Quang hệ ma pháp tại sinh cơ tuyệt địa có thể duy trì sinh mạng, nhưng sinh mạng đã trôi đi, trừ phi dùng thần cấp quang hệ ma pháp đại địa hồi xuân có thể có khả năng làm được, Nhưng cả

Thương Lan đại lục chỉ có giáo hoàng mới đạt tới cảnh giới quang hệ đại ma đạo sư, hẳn cùng chỉ có thể phóng ra quang hệ cấm chú cấp 11, việc này xin thứ lỗi cho ta không có khả năng"

Long Nhất chấn động tâm thần, cắn răng hỏi:!

"Chẳng lẽ tự không còn biện pháp sao?"

Hồ tử lão đầu nhìn vẻ mặt đau khổ của Long Nhất âm thầm thở dài đoạn nói:

"Tây Môn thiếu gia, Quang Minh chịu đại ơn, bốn giáo chủ chỉ có thể dùng Quang Minh thánh vật, Quang Minh thánh thủy tạm thời giữ đc tính mạng người nọ, sau đó chỉ còn có thể xem tạo hoá thôi"

Long Nhất trầm mặc, hẳn ngẩng đầu nhìn lên trời, bóng dáng cô tịch bi thương

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 267-2: Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: zzkatsuyazz(1 fan tự dịch)

Biên dịch & biên tập: zzkatsuyazz (1 fan tự dịch) Một bóng người vô thanh vô tức bất thành linh xuất hiện tại Quang Minh giáo đường đỉnh tầng, dõi theo cái thân ảnh bi thương thống khổ bên trong kia một cách si ngốc. Mặc cho hắn có tâm trí để hùng bá thiên hạ, nhưng người bí ẩn này vẫn cảm nhận được một thứ thương tổn sâu trong tâm hồn của hắn một cách trầm trọng.

"Long Nhất, chàng thật không thể đau lòng, ta muốn chàng vĩnh viễn phải giữ lấy nét tinh nghịch hồn nhiên trước kia chàng biết không, lúc nào cũng phải mỉm cười, ta xin chàng đấy." Bóng người này đầu cuốn vải bông, trên người là một kim biên tế tự bào đồng thời hai tay vỗ về một (ma pháp pha lý – liệu có phải ma cầu pha lê không? Tại hạ thật không) tựa hồ như muốn xóa đi cái ký ức đau thương kia của biết(Long Nhất.

Một giọt lệ trong suốt tự khóe mắt của nữ tử đáng thương này rớt xuống đất, tách một tiếng. liền hòa vào mặt đất thành một đóa hoa nước mắt, nữ tử ấy chậm rãi vươn bàn tay nhỏ bé khiết bạch của mình lên đầu, khẽ tháo bỏ tấm khăn cuốn ra, lồ lộ từ từ một mái tóc bông bành màu xanh ngọc bích dài đến tận hông – giữa đêm khuya tĩnh mịch tựa một thác nước đang chảy xuống, thật là tiên cảnh giữa chốn nhân gian a. Còn khuôn mặt nàng đích thực là xinh đẹp như được vẽ lên, nếu không có khối thai ký lớn màu đỏ đáng ghét bên má

trái kia, thoạt nhìn thật rất là khó coi. Cả Thương Lan đại lục này cũng không ai nhìn vào mà không nhận ra đây chính là Ngạo Nguyệt đế quốc thánh nữ Tì Bích mà, sau khi bỏ Long Nhất đi hai năm trước nàng luôn mang trong lòng một nỗi khổ tột cùng của một người con gái thuần khiết đang yêu.

Tì Bích lệ như mưa tuôn mùa hạ, nàng một mặt cảm tạ Quang Minh thần đã nghe đến thỉnh cầu của nàng, để cho nàng được gặp tình lang, nhưng mặt khác lại hận ông đã gieo trong nàng một tình yêu tuyệt vọng. Ở thời khắc thật rất quan trọng này nàng lại cảm thấy khiếp đảm, thật không biết làm thế nào để đối mặt với hắn đây. Nàng thực rất tự ti về cái thai ký kia, hơn nữa quanh Long Nhất bây giờ đã có hàng chục nữ nhân vây quanh, mỗi người một vẻ nhưng ai cũng xinh đẹp như thần tiên vậy. Sau hai năm như vậy hắn liệu còn có tình cảm dành cho nàng ư. Nàng không ngại, nàng không sợ, nàng không cần biết trời đất gì gì! Mặc chỉ có tình cảm chân thành giành cho hắn mà thôi. Nhưng điều cản trở lớn nhất của hai bên vẫn là những quy củ đáng nguyên rủa của Mạc Tây Tộc.

Cứ như vậy, Tì Bích đứng đó ngây ra nhìn chăm chăm vào Long Nhất không chớp mắt dù chỉ một lần, nàng nhìn hắn mà không tránh được những ký ức đẹp đẽ trước kia ùa về.

"Long Nhất, ta thực sự . hức . rất nhớ chàng . hức." Tì Bích thì thào kêu lên, từng chữ từng chữ kèm với những giọt lệ kia thật rất rất bi đát. Buồn! Tình là gì ư? Nước mắt đã làm nhòe đi cặp mắt, tình cảm đã làm mất đi dáng vẻ uy phong của một thánh nữ, thay vào đó là một nữ tử yếu đuối trong biển tình ái, nước mắt cũng thấm ướt hết xiêm y của nàng.

Lúc này phía chân trời lại có một tia nắng ban mai xuyên thấu qua chín tầng mây chiếu xuống, tất cả đám âm binh còn lại phát ra một âm thanh quái đản rồi hòa vào ánh sáng thành tro bụi, tựa hồ chúng

chưa bao giờ xuất hiện trên đời. Không khí tràn ngập tử khí cũng đã bắt đầu từ từ tản đi. Nhân gian lại một lần nữa ngập tràn sự sống. Nếu không nhìn thấy hàng ngàn tử thi của đám Quang Minh võ sĩ thì chả ai có thể nghĩ là đêm qua đã xảy ra một sự việc chấn động đất trời.

Dân chúng cũng rụt rè ngó qua khe cửa, phát hiện mọi sự hết thảy đã bình thường thì cao hứng lao ra ngoài phố. Đàng Long Thành cuối cùng đã khôi phục lại dáng vẻ phồn hoa náo nhiệt ngày nào.

Lại nói đến Quang Minh giáo hội, sau khi thống kê nêu rõ: "Lần cực âm ngày này đã có vài ngàn tòa Quang Minh tiểu giáo đường bị phá hủy, Quang Minh võ sĩ và Quang Minh tế tự xấp xỉ mười vạn tử vong (con số này xem chừng bị sai)" – Sự việc này mấy trăm năm nay xuất hiện khó tránh khỏi tổn thương nghiêm trọng, cũng là một cơ hội lớn để Hắc Âm giáo hội nhanh chóng phát triển mở rộng, quần chúng lại không ngừng tuyên dương Hắc Âm chi thần (Đương nhiên đây là chuyện của sau này)

Mặt khác, Quang Minh giáo chủ đã đi theo Long Nhất hồi khứ Tây Môn phủ, ông nhìn trên giường có một nữ hài tử đang hôn mê bất tỉnh lập tức đưa tay dụng Quang Minh pháp thuật dò xét bệnh tật, một hồi lâu rồi lắc đầu đáp: "Vị cô nương này đích thực tánh mạng đã hoàn toàn mất hết, kể cả Quang Minh thánh thủy cũng không thể đảm bảo quá một năm bình an, ta nói thật xin thiếu gia đừng buồn, trừ phi Quang Minh Thần một tay chữa trị, bằng không thì cũng khó tránh khỏi kết cục tử vong"

Long Nhất trừng mắt, hừ 1 tiếng lớn: "Có ta ở đây, có là Diêm Vương cũng không được nghĩ đến việc đoạt tánh mạng nàng đi. Trong vòng một năm ta nhất định sẽ tìm ra biện pháp cứu chữa"

Hồ Tử lão đầu chỉ biết cười khổ với tính khí nóng nảy của hắn, thì

thào một đoạn chú ngữ, lập tức xuất hiện giữa không khí một đạo bạch quang nhu hòa theo tay ông nhập vào cơ thể Tiểu Y. Tay còn lại ông cẩn thận từ không gian giới chỉ lôi ra một bình ngọc nhỏ, sau khi mở nắp cả phòng liền tràn ngập một thứ dược hương mạnh mẽ, chả cần nhìn cũng biết ngay là tuyệt thế dược phẩm a. Ông cấp tốc dốc bình lên, nhỏ theo luồng khí kia hai giọt chất lỏng màu trắng từ từ thẩm thấu vào thể xác nàng.

Thấy Hồ Tử lão đầu sớm thu hồi bình ngọc, Long Nhất không cần biết đầu đuôi nắm chặt đầu ông hét lớn:

"Chậm đã, ta nói ông dù gì cũng là một giáo chủ một giáo, nếu biết tốt xấu thì mau phục thêm một ít Thánh Thủy, có lẽ kết quả sẽ tốt hơn nhiều đấy!"

"Chao ôi!" Hồ Tử lão lắc đầu la lại : " Tây Môn Nhị thiếu gia xin hãy buông tay, kẻo xương sọ của lão già này bị người nghiền nát mất"

Long Nhất cười khẩy, trong nửa khắc đã rút tay ra khỏi, cặp mắt nhìn chăm chăm vào tay cầm bình ngọc của Hồ Tử lão đầu.

"Tây Môn Nhị thiếu gia xin hãy hiểu cho, không phải ta tiếc chút thuốc này, chỉ là Thánh Thủy công hiệu quá cường đại, phục càng nhiều kết quả càng ngược lại với mong đợi, tình trạng cô nương này thì chỉ cần 2 giọt thôi, như vậy cũng đã đủ rồi. Thêm chút nữa e rằng có chút nguy hiểm đến tánh mạng" ông nhanh chóng giải thích cặn kẽ.

Long Nhất thấy lão thái độ rất thành khẩn, vẻ mặt này hẳn không phải đang giả trang, vẻ mặt buồn bã than vãn: "Là ta sai, đã trách nhầm lão rồi, cũng xin đa tạ người đã dùng thánh thủy kia. Còn Quang Minh giáo đang rất thảm hại, còn nhiều sự tình cần lão giải quyết, tựa ta không muốn giữ chân lão nữa"

Hồ Tử lão đầu quay người rồi chậm chậm cất bước ra, để lại Long Nhất lảng lạng đứng ngồi ở mép giường nhìn chòng chọc vào khuôn mặt thanh tú của Tiểu Y – phát hiện ra sắc mặt nàng đang hồng hào trở lại tịnh cũng có chút vui mừng.

Một hồi sau, Tiểu Y khẽ khàng mở cặp lông mi đen nháy ra, để lộ cặp mắt với con ngươi trong suốt cũng đang hướng về phía khuôn mặt anh tuấn của Long Nhất.

"Thiếu gia.!" Tiểu Y giãy dựa tựa hồ muốn đứng dậy.

Long Nhất lập tức lấy tay đè nàng trở lại, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Nằm yên đừng có nhúc nhích, nàng bây giờ là bệnh nhân, bệnh nhân thì phải được chăm sóc một cách đúng đắn"

Tiểu Y lướt qua mặt tình lang một lượt, khuôn mặt nổi lên một nụ cười xinh đẹp, tựa nghe lời hấn không hề động đậy.

"Lúc này nhìn nàng mới thật lém lỉnh, mau nói cho ta biết trên người có chỗ nào không thoải mái" Long Nhất nhanh chóng thu lại khuôn mặt nghiêm trọng, thể hiện tình cảm cười hỏi Tiểu Y.

"Thập phần thân thể không chỗ nào thoải mái, nhưng nếu thiếu gia chịu ôm thiếp thì sẽ biến mất hết" Tiểu Y say đắm nhìn thẳng vào mắt Long Nhất, sắc mặt cũng thể hiện ra một thứ tình cảm trước kia chưa từng biểu lộ.

Long Nhất cười trừ rồi cấp tốc dùng hai tay kéo Tiểu Y vào *****g ngực cường tráng của hấn, trên người tỏa ra một luồng khí ôn nhu thoải mái bao quanh nàng.

"Thiếu gia, Tiểu Y hiện giờ cảm thấy rất là hạnh phúc, cho là chết đi ngay lúc này cũng không có gì đáng tiếc ." Thanh âm thật đầy mỉa mai,

chỉ là chưa dứt câu Long Nhất đã lấy bàn tay to bản của hắn đã không ngừng sờ mó khắp nơi, đồng thời cặp môi cũng kề vào môi của nàng trao một nụ hôn say đắm.

"Ta tuyệt không cho phép nàng nói những lung tung như vậy, có thiếu gia ta ở đây há có ai dám làm gì nàng nào?" Long Nhất vừa thủ thi vừa trừng phạt nàng bằng cách di chuyển ma trảo của hắn.

"Thiếu gia . người thật đúng là tên phôi. " Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Y thẹn thùng đỏ lên, đưa bàn tay xinh xắn lên ngực hắn vuốt ve.

Tiểu Y ngẩn ra, sắc mặt trở nên uể oải, chẳng lẽ lần này lại không thành công, không thể đột nhập vào ý thức hải của Long nhất sao. Nàng bĩu môi " tối hôm qua muội đang tiến hành đến lúc quan trọng, đã không thể dung nhập một luồng ý thức vào ý thức hải của thiếu gia, quả là uổng phí một phen mà"

Long Nhất cười cười, hai tay ôm sát lấy Tiểu Y vào lòng rồi cười nói:

- Cái gì của mình thì là của mình, nếu khôn thì cưỡng ép chẳng phải là việc tốt. Vận mệnh vốn không thể nắm bắt được, nhưng ta có thể lựa chọn vận mệnh của mình chứ không để vận mệnh làm chủ của ta, đúng không?

Tiểu Y nghe thấy lời của gã, từ những lời của tình lang này mà nhìn ra lòng tự tin cực lớn của gã. Lại thêm hai bàn tay heo của gã liên tục kích thích vào địa phương thần bí của thiếu nữ, càng làm cho nàng ý loạn tình mê, áp người vào ngực của gã mà lòng cảm thấy ấm áp. Thử hỏi đời này kiếp này của nàng còn mong mọi gì hơn nữa?

Lúc này, Long Nhất trong lòng chợt máy động, nhớ tới đêm qua khi

tỉnh lại thì thấy một mớ hình ảnh mơ hồ hỗn loạn trong đầu, chẳng lẽ đợt hỗn loạn này chính là lời tiên đoán trước!

Trong đầu hẳn tự nhiên nghĩ đến một loạt nghi vấn, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc thoả mãn của Tiểu Y, lòng hẳn bỗng trầm xuống! Dù sao đều không nghĩ ra, thì có hình ảnh dự đoán được cũng bằng vút đi.

Long Nhất ôn nhu vỗ về mái tóc trắng đến trong suốt của Tiểu Y, đột nhiên gã nhận ra rằng mái tóc trắng này thật xinh đẹp, bởi vì nó là của nàng, người đã chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng gã .

- Thiếu gia, hôm nay người không đến binh doanh sao? - Tiểu Y như một con mèo nhỏ nằm trong ngực Long Nhất, nhẹ giọng hỏi.

- Hôm nay không đi nữa, thiếu gia ta dành cả ngày để " hảo hảo" Tiểu Y của ta! - Long Nhất cười tà mị, bàn tay đặt tại chiếc cổ thon trắng như bạch ngọc của Tiểu Y bắt đầu không an phận mà từ từ mang vuốt sói đến chỗ đôi thỏ ngọc.

- "Thiếu ... hiếu gia], không nên, muốn ....." Tiểu y khó nhọc vắn vẹo vẹo người muốn đứng lên. Nhưng thân thể mềm mại mẫn cảm của nàng không tự chủ được, lại run rẩy hưởng ứng. Mặc dù trong miệng nói không nên, nhưng hai tay nàng lại mê loạn luồn vào trong y phục Long Nhất mà vuốt nhẹ thân thể gã.

- Long Nhất kéo tuột vạt áo mỏng manh còn sót lại của Tiểu Y, một đôi ngọc thố tuyết bạch hiện ra, hai hạt trái cây mê người run lên nhẹ theo từng hơi thở của nàng. Long Nhất tham lam ngoạm lấy một bên mà thưởng thức hương vị trái cây, bên còn lại không yên phận mà dùng móng sói của mình se se lại. Thân thể Tiểu Y run lên nhẹ nhẹ, hơi thở càng dồn dập khiến Long Nhất cảm thấy yêu thích đến độ không thể buông tay được.

Thân thể Tiểu Y càng lúc càng run rẩy, Long Nhất cảm giác được hai hạt trái cây càng lúc càng cứng lên, hấn cười gian một tiếng, đây không phải là dấu hiệu sao. Cảm giác được vùng cấm địa của Tiểu Y bắt đầu ươn ướt, Long Nhất ngừng thưởng thức cảm giác mê người từ hai con thỏ tuyết bạch, hấn chống người dậy, dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào thân thể mềm mại của Tiểu Y. Khi hấn đảo mắt đến vùng khe sâu hồng hồng của nàng, hấn thấy rõ ràng một dòng sữa nhỏ đang chảy ra.

- "thiếu gia .....!" - Tiểu y khép hai chân hai, chỉ cảm thấy tại tiểu phúc bùng lên một cảm giác nóng bỏng. Trong lòng còn cào như bị lửa thiêu đốt, toàn thân da thịt tuyết bạch bỗng hoá thành một màu hồng phấn mê người.

Long Nhất cúi người thổi nhẹ một hơi vào vành tai của Tiểu Y, cảm giác được cơn run của nàng, biết phòng tuyến cuối cùng đã lật, hấn đắc ý nở một nụ cười. Tiểu Y mở to đôi mắt trong suốt đến mênh mông của nàng, cắn chặt răng xoay người lại, lật ngược Long Nhất đang trong lúc bất ngờ, có chút phong cuồng mà tìm lấy cặp môi của hấn, đầu lưỡi không chậm trễ liền tìm ngay lưỡi hấn mà quấn lấy. Nàng đẩy Long Nhất nằm hấn lại, rồi từ từ hạ thân xuống, để "Tiểu Long Nhất" vào thẳng nơi cấm địa của mình, đồng thời phát ra tiếng rên rỉ động lòng người. Thân thể mềm mại chuyển động không ngừng như sóng biển tấn công dồn dập vào một tiểu đảo.

Không biết trải qua bao lâu, thân thể mềm mại của Tiểu Y chuyển động càng lúc càng mạnh hơn, như muốn chiếm lĩnh toàn trận địa. Rồi thân thể cả hai cùng run mạnh, tâm ý tương thông cùng đạt đến cao trào. Đột nhiên, Long Nhất cảm giác được bên tai dấy lên một cảm giác nhột nhạt, tựa như có hai giọt lệ trong suốt rơi vào. Hấn xoay người, ôm lấy Tiểu Y lật ngửa lại, định hỏi nàng một câu, nhưng phát hiện Tiểu Y khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt đóng chặt lại, như muốn nói

khộng có giọt nước mắt nào cả. Hấn vươn tay vuốt nhẹ lên giọt nước đọng lại trên vành tai, đầu lưỡi khẽ liếm nhẹ. Rõ ràng chính là nước mắt.

- Long Nhất không nói một lời, chỉ ôm chặt lấy nàng, trong lòng hấn phát thệ, tuyệt đối sẽ không để cho nàng rời đi, cho dù Tử thần có tới cũng đừng hòng mang nàng rời khỏi hấn.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

9g4ever/upload/9g4ever/upload/images/979.fefaiax12n.jpg

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: nguyenviet(1 fan tự dịch)

Biên dịch & biên tập: nguyenviet(1 fan tự dịch) Lúc hoàng hôn, Nam cung phủ đệ.

"Tam tử, ngươi tại trong viện đi tới đi lui làm gì a? Muốn tìm tử phu thì cứ đi mà tìm đi." Nam Cung Nỗ mới từ Binh doanh trở về liền tiến vào khuôn viên của Nam Cung Hương Vân, hấn thấy Tam tử đi tới đi lui với thần sắc bất an, một chút lại mỉm cười, rồi một lúc sau lại nghiêng răng.

-"Ngươi nói bậy gì đó, sao lại bảo ta đi nghĩ đến Tây . cái tên vô lại đó". Nam Cung Hương Vân cảm tức xoay người nhìn tên đệ đệ của mình .

- "Không nghĩ đến thì không nghĩ đến, hung hăng như vậy để làm gì, Tử không đi thì ta đi. Nghe nói Tử phu tới hôm qua hình như đã xảy ra chuyện, hôm nay hấn cả ngày không thấy đến binh doanh" Nam Cung Nỗ nói thầm, xoay người cười trộm một cái rồi đi thẳng ra

ngoài.

- "Đứng lại..." Nga khi Nam cung Nỗ bước đến gần cổng tiểu viện, một tiếng quát vang lên.

Nam Cung Hương Vân có chút khẩn trương chạy đến trước mặt tên đệ đệ của mình, vội hỏi: "Hắn xảy ra chuyện gì? Có nói mau hay không?"

- "Đệ cũng không biết, chỉ biết là tối hôm qua có người tập kích vào Tây Môn Phủ...." Nam Cung Nỗ chưa nói hết câu, Nam cung Hương Vân đã như trận gió chạy thẳng ra ngoài.

- "Tam Tỷ còn bày đặt ương ngạnh, trên mặt rõ ràng có viết "Ta yêu Tây Môn Vũ" rồi, còn giả bộ gì nữa a" Nam Cung Nỗ cười hắc hắc, mệt mỏi cả ngày, cũng nên để ta đi tìm vài "Tiểu nương tử" để "ngoạm ngoạm" một chút chứ.

Nam Cung Hương Vân chạy nhanh như bay đến trước cổng Tây môn phủ, thấy rất nhiều công nhân đang tu sửa vách tường, trong không khí ẩn ẩn lưu lại mùi máu tươi nhẹ. Nàng trong lòng hoảng hốt, cũng mặc kệ tên hạ nhân nghênh đón mình, nhắm hướng một khu nhà mà chạy tới. mấy tên Tây môn gia tộc hộ vệ tự nhận biết nàng, bởi vậy cũng không có ngăn cản nàng

Khi Nam cung hương vân chạy đến khu nhà của Long Nhất, nhìn thấy một loạt phòng ốc trở thành đống đổ nát, tự nhiên cảm thấy bồn loạn

"Tây môn vũ, tây môn vũ, tên hỗn đản này." Nam cung hương vân nhắm phía khu tiêu viện của Long Nhất mà hô lớn

Long Nhất lúc này đang nằm dài trên giường, sau cuộc đại chiến

Tiểu Y lúc này đang ngủ say, mà hấn lúc này đang nhẹ nhàng vuốt về mái tóc trong suốt của nàng. Trong giây lát hấn liền nghe tiếng hô hoán của Nam Cung hương vân. Vừa mới suy nghĩ nha đầu kia không biết sao lại hô lớn gọi nhỏ như vậy thì ba một tiếng, cánh cửa phòng đã bị đá văng, Nam cung hương vân còn mang theo nước mắt trên mặt đang ngây ngốc đứng ngay cửa mà nhìn hấn.

ách, ... đã quên bố trí kết giới, Long Nhất lúc này mới chợt nhớ ra từ lúc trưa khi tiến vào phòng đến giờ, thì đã quên bố trí kết giới rồi.

Nam cung hương vân ngơ ngác nhìn hai người đang nằm trên chiếc giường lớn, trong lòng đột nhiên cảm thấy ủy khuất vô hạn. Nàng thực sự lo lắng cho hấn xảy ra chuyện, kết quả là hấn đang ở đây mà hảo hảo, bỏ cả chuyện đến binh doanh mà ở lại đây cùng nữ tử chung giường phong lưu khoái hoạt. (Lời Người dịch: Tui mà như vậy tui cũng bỏ binh doanh .)

"Ngươi là đồ vô lại , xú hỗn đản." Nam cung hương vân hung hăng đóng mạnh cửa, chạy thẳng ra ngoài].

"Nữ Nhân quả là mặc danh kì diệu." Long Nhất ngạc nhiên lắc đầu, không hiểu nha đầu kia lại bộc phát cơn thần kinh nào nữa rồi.

Tiểu Y bị Nam Cung hương vân làm cho bưng tỉnh, thân là nữ nhân nàng đương nhiên hiểu được tâm tư của phụ nữ, nàng ngồi dậy đẩy Long Nhất: " Thiếu gia, đi an ủi nàng ta một chút, dù sao vài ngày nữa hai người sẽ thành thân mà."

Long Nhất suy nghĩ, cũng là hình dáng bi thương vừa rồi của nàng ta từa hồ cũng là do lo lắng cho hấn. Mặc dù không biết nàng ta vì cái gì mà lo lắng, nhưng an ủi nàng ta một chút cũng tốt, nam nhân mà, có đôi khi phải để cho nữ nhân chiếm chút tiện nghi vậy.

Long Nhất đứng dậy mặc quần áo, hôn nhẹ lên trán của Tiểu Y rồi quay người đuổi theo Nam cung Hương Vân, để lại Tiểu Y đang si ngốc nhìn bóng lưng của hắn. Thân là một Dự ngôn sư, nàng cũng biết tình huống của mình như thế nào, thời gian ở cạnh tình lang còn không nhiều lắm.

Nam cung Hương Vân chạy đến đại hoa viên của tây môn phủ, tìm một nơi không có người rồi ôm mặt khóc, bờ vai rung rung, thoạt nhìn thật là làm cho người ta thương tiếc.

"Xú hỗn đản, phiê đản (Trúng thối), ta không thích ngươi, ta ghét ngươi." Nam cung Hương Vân khóc nức lên, tự nhiên nhận thấy bản thân mình không còn là mình như trước kia nữa. Trước kia mình vô ưu vô lự, sao bây giờ mỗi ngày mình đều nghĩ đến cái tên . tên xú nam nhân kia, khiến cho chính mình trong lòng lúc vui lúc hận, tự mình làm khổ mình? Nhưng Nam Cung Hương Vân biết nàng chính mình cũng không thể quản được, không thể tự khống chế việc nghĩ về hắn, lo lắng cho hắn, náng quả thật không thể có thuốc chữa căn bệnh này được.

Nam Cung Hương Vân càng nghĩ càng cảm thấy bi thương, vì vậy càng lúc càng khóc thương tâm hơn.

"Đừng khóc nữa, hoa cỏ nhà ta đều bị ngươi dùng nước mắt làm ngập úng đến chết rồi kìa." tiếng của Long Nhất đột nhiên từ sau lưng truyền đến, dọa cho Nam cung Hương Vân

Chương 268: Lưới tình (Hạ)

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Dịch: NguyễnBáViệt (1 fan tự dịch)

Biên dịch & biên tập: Tự dịch, chưa biên tập

:

Lúc hoàng hôn, Nam cung phủ đệ.

"Tam tỷ, người tại trong viện đi tới đi lui làm gì a? Muốn tìm tỷ phu thì cứ đi mà tìm đi." Nam Cung Nỗ mới từ Binh doanh trở về liền tiến vào khuôn viên của Nam Cung Hương Vân, hẳn thấy Tam tỷ đi tới đi lui với thần sắc bất an, một chút lại mỉm cười, rồi một lúc sau lại nghiêng răng.

- "Người nói bậy gì đó, sao lại bảo ta đi nghĩ đến Tây . cái tên vô lại đó". Nam Cung Hương Vân cảm tức xoay người nhìn tên đệ đệ của mình .

- "Không nghĩ đến thì không nghĩ đến, hung hăng như vậy để làm gì, Tỷ không đi thì ta đi. Nghe nói Tỷ phu tối hôm qua hình như đã xảy ra chuyện, hôm nay hẳn cả ngày không thấy đến binh doanh" Nam Cung Nỗ nói thăm, xoay người cười trộm một cái rồi đi thẳng ra ngoài.

- "Đứng lại..." Nga khi Nam cung Nỗ bước đến gần cổng tiểu viện, một tiếng quát vang lên.

Nam Cung Hương Vân có chút khẩn trương chạy đến trước mặt tên đệ đệ của mình, vội hỏi: " Hẳn xảy ra chuyện gì? Có nói mau hay không?"

- "Đệ cũng không biết, chỉ biết là tối hôm qua có người tập kích vào Tây Môn Phủ..." Nam Cung Nỗ chưa nói hết câu, Nam cung Hương Vân đã như trận gió chạy thẳng ra ngoài.

- "Tam Tỷ còn bày đặt ương ngạnh, trên mặt rõ ràng có viết "Ta yêu Tây Môn Vũ" rồi, còn giả bộ gì nữa a" Nam Cung Nỗ cười hắc hắc, mệt mỏi cả ngày, cũng nên để ta đi tìm vài "Tiểu nương tử" để "ngoạm ngoạm" một chút chứ.

Nam Cung Hương Vân chạy nhanh như bay đến trước cổng Tây môn phủ, thấy rất nhiều công nhân đang tu sửa vách tường, trong không khí ẩn ẩn lưu lại mùi máu tươi nhẹ nhẹ. Nàng trong lòng hoảng hốt, cũng mặc kệ tên hạ nhân nghênh đón mình , nhắm hướng một khu nhà mà chạy tới. mấy tên Tây môn gia tộc hộ vệ tự nhận biết nàng, bởi vậy cũng không có ngăn cản nàng

Khi Nam cung hương vân chạy đến khu nhà của Long Nhất, nhìn thấy một loạt phòng ốc trở thành đống đổ nát, tự nhiên cảm thấy bất loạn

"Tây môn vũ, tây môn vũ, tên hỗn đản này." Nam cung hương vân nhắm phía khu tiêu viện của Long Nhất mà hô lớn

Long Nhất lúc này đang nằm dài trên giường, sau cuộc đại chiến Tiểu Y lúc này đang ngủ say, mà hẳn lúc này đang nhẹ nhàng vỗ về mái tóc trong suốt của nàng. Trong giây lát hẳn liền nghe tiếng hô hoán của Nam Cung hương vân. Vừa mới suy nghĩ nha đầu kia không biết sao lại hô lớn gọi nhỏ như vậy thì ba một tiếng, cánh cửa

phòng đã bị đá văng, Nam cung hương vân còn mang theo nước mắt trên mặt đang ngậy ngốc đứng ngay cửa mà nhìn hấn.

ách, ... đã quên bố trí kết giới, Long Nhất lúc này mới chợt nhớ ra từ lúc trưa khi tiến vào phòng đến giờ, thì đã quên bố trí kết giới rồi.

Nam cung hương vân ngơ ngác nhìn hai người đang nằm trên chiếc giường lớn, trong lòng đột nhiên cảm thấy ủy khuất vô hạn. Nàng thực sự lo lắng cho hấn xảy ra chuyện, kết quả là hấn đang ở đây mà háo háo, bỏ cả chuyện đến binh doanh mà ở lại đây cùng nữ tử chung giường phong lưu khoái hoạt. (Lời Người dịch: Tui mà như vậy tui cũng bỏ binh doanh .)

"Người là đồ vô lại , xú hỗn đản." Nam cung hương vân hung hăng đóng mạnh cửa, chạy thẳng ra ngoài].

"Nữ Nhân quả là mạc danh kì diệu." Long Nhất ngạc nhiên lắc đầu, không hiểu nha đầu kia lại bộc phát cơn thần kinh nào nữa rồi.

Tiểu Y bị Nam Cung hương vân làm cho bưng tỉnh, thân là nữ nhân nàng đương nhiên hiểu được tâm tư của phụ nữ, nàng ngồi dậy đẩy Long Nhất: " Thiếu gia, đi an ủi nàng ta một chút, dù sao vài ngày nữa hai người sẽ thành thân mà."

Long Nhất suy nghĩ, cũng là hình dáng bi thương vừa rồi của nàng ta từa hồ cũng là do lo lắng cho hấn. Mặc dù không biết nàng ta vì cái gì mà lo lắng, nhưng an ủi nàng ta một chút cũng tốt, nam nhân mà, có đôi khi phải để cho nữ nhân chiếm chút tiện nghi vậy.

Long Nhất đứng dậy mặc quần áo, hôn nhẹ lên trán của Tiểu Y rồi quay người đuổi theo Nam cung Hương Vân, để lại Tiểu Y đang si ngốc nhìn bóng lưng của hấn. Thân là một Dự ngôn sư, nàng cũng biết tình huống của mình như thế nào, thời gian ở cạnh tình lang còn

không nhiều lắm.

nam cung hương vẫn chạy đến đại hoa viên của tây môn phủ, tìm một nơi không có người rồi ôm mặt khóc, bờ vai rung rung, thoát nhìn thật là làm cho người ta thương tiếc.

"Xú hỗn đản, phôi đản (Trúng thối), ta không thích ngươi, ta ghét ngươi." Nam cung hương vẫn khóc nức lên, tự nhiên nhận thấy bản thân mình không còn là mình như trước kia nữa. Trước kia mình vô ưu vô lự, sao bây giờ mỗi ngày mình đều nghĩ đến cái tên . tên xú nam nhân kia, khiến cho chính mình trong lòng lúc vui lúc hận, tự mình làm khổ mình? Nhưng Nam Cung Hương Vân biết nàng chính mình cũng không thể quản được, không thể tự khống chế việc nghĩ về hắn, lo lắng cho hắn, náng quả thật không thể có thuốc chữa căn bệnh này được.

Nam Cung Hương vẫn càng nghĩ càng cảm thấy bi thương, vì vậy càng lúc càng khóc thương tâm hơn.

"Đừng khóc nữa, hoa cỏ nhà ta đều bị ngươi dùng nước mắt làm ngập úng đến chết rồi kia." tiếng của Long Nhất đột nhiên từ sau lưng truyền đến, dọa cho Nam cung Hương Vân

nhảy dựng lên, nàng quay đầu lại, thấy sau màn lệ quang là Long Nhất đang đứng đó không xa, hắn đng dùng ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, làm nàng suýt nữa bị lạc trong đó.

"Ngươi đừng ở đó mà đắc ý, ta không muốn ngươi quản, ta. ta. ta sẽ khóc, sẽ khóc" Nam Cung Hương Vân trừng mắt nhìn Long Nhất.

" Ta không quản nàng, ta chỉ sợ nước mắt nàng độc quá làm chết hết hoa của nhà ta thôi" LOng nhất hắc hắc cười nói.

"Người ..... đồ xấu xa, ta. ta giết chết người" Nam cung Hương Vân tức giận chuyển thân, lòng bàn tay nhắm hướng Long nhất đánh tới.

Long Nhất lách thân tránh thoát một chưởng, lại đảo người tránh tiếp một vô ảnh cước của nàng, tiện tay quay người ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của Nam Cung Hương Vân rồi kéo sát nàng vào lồng ngực hẳn, ngực của hai người như dính sát vào nhau trong một tư thế cực kỳ ám muội (Ước gì mình được như anh í .)

Nam Cung Hương vân khuôn mặt đỏ ửng như mặt trời mới mọc, trong lòng lại dấy lên cảm giác ngọt ngào. Ngay khi nàng muốn giãy dụa thì bàn tay nhàn rỗi còn lại của Long Nhất đã ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng. Điều này làm cho Nam cung Hương Vân lại một lần nữa dấy lên cảm giác ngọt ngào, bản thân lâm vào một chiếc lưới tình ôn nhu, chỉ biết si ngốc mà nhìn đôi mắt hẳn.

" Nàng có biết là tiếp tục nhìn ta như vậy, ta sẽ không nhịn được mà phạm sai lầm đó" Long Nhất vừa nhìn thấy vẻ si mê trong đôi mắt Nam Cung Hương Vân, không khỏi cười nói.

"Ân ....." Nam cung hương vân căn bản là không biết Long Nhất nói gì đó, không ý thức được mà tự trả lời.

"ta nói ta sẽ ăn nàng." LongNhất lại một lần nữa thì thầm, trong mắt lóe ra một tia quang mang nguy hiểm.

" a ... Thả ta ra ... người là người xấu mà...", Nam cung hương vân nhận thấy được ánh mắt Long Nhất có biến hoá, chợt lấy lại tinh thần, chỉ là chiếc miệng rộng của hẳn đã ngăn chặn câu nói của nàng. (Cái này gọi là Cường phải không ta .)

Trời trở về chiều, hai người vẫn ở cùng một chỗ, tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào, mặc kệ xa xa có nhiều gia đình thị nữa đang cười hi

hì

PHONG LƯU PHÁP SƯ

dịch : zzkatsuyazz

Phần 1.

Cuộc sống cứ tiếp tục như vậy, không có một biến cố gì lặng lẽ trôi qua, kể cả sự việc cực âm ngày cũng không hề được dân chúng trong thành nhắc đến bất kì một lời nào. Điều đáng nói duy nhất là sự bành trướng của Hắc Ám giáo hội, nhân khi Quang Minh giáo đang lâm vào tình cảnh bất an thì chúng làm nóng không khí chiến tranh giữa hai bên một cách bí mật, Đối mặt với chuyện này Quang Minh giáo hoàng chỉ có thể đứng nhìn một cách bất lực, trên đời liệu có cái gì đáng ghét hơn xảy ra đây

Ngoài ra, chuyện Long Nhất sở hữu SS siêu cấp Cường Lôi Thú và thần thú hỏa hệ Hỏa Kỳ Lân cũng không có bị truyền ra ngoài, hẳn Hồ Tử lão đầu cũng là một người biết giữ chữ tín. Còn mười tám bộ khô lâu đã được hấp thụ một phen năng lượng hắc ám khổng lồ, toàn thể bọn chúng lúc này đều đang được bao phủ một lớp hắc ám khí dày đặc xung quanh. Long Nhất triệu tập cũng không thềm chui ra, hẳn nghĩ bụng chắc chúng đang tiến hóa ở bên trong.

Cuộc sống của hắn cũng không có gì thay đổi nhiều, dần dần thành một quy luật tuần hoàn, ban ngày thì đi ra binh doanh huấn luyện quân lính, buổi tối thì cùng phối ngẫu với Tiểu Y và Nam Cung Hương Vân, nếu Bắc Đường Vũ cùng tới thì sẽ thập phần náo nhiệt

a. Trong đầu Long Nhất có tư tưởng là cùng với hết các nữ nhân cùng hưởng thụ một lượt, thật không có việc gì sung sướng hơn việc này.

Nghĩ đến Bắc Đường Vũ Long Nhất trong lòng nổi lên một thứ tình cảm khó tả, dung nhan của nàng tỵu không tỵ, chỉ là không nghiêng nước nghiêng thành thôi, nhưng cá tính quật cường của tiểu nữ này thật không ai bằng. Cho đến khi xác định Bắc Đường gia tộc là địch hay là bạn thì Long Nhất vẫn chưa dám mạo hiểm xuống tay, bởi vậy đối mặt với nàng hẳn không dám thể hiện sắc thái gì cả.

Đêm khuya, Long Nhất đương ôm Tiểu Y trên nóc nhà ngấm trăng thật là nhàn nhã, trong khi Man Ngưu với Lệ Thanh ở dưới không ngừng luyện tập. Từ khi được Long Nhất chỉ điểm tới giờ, hai tên tập luyện không ngừng tiến bộ, đặc biệt phải nói đến Lệ Thanh, qua ngày cực âm hôm đó, hẳn chỉ lạnh lùng vùi đầu vào võ thuật, cùng với Man Ngưu kịch chiến liên tục không ngừng nghỉ, đòn nào đánh ra đều như thể muốn đoạt mạng của Man Ngưu, Tên trâu nước này cũng không thể cứ đứng yên chịu chết, dùng hết sức lực đỡ lấy đòn của Lệ Thanh. chả biết từ khi nào hai người không những chỉ võ công tăng không dừng mà cũng nảy sinh một thứ tình cảm huynh đệ cùng sinh tử.

"Sao lại lạ lùng vậy ta, nha đầu kia bận chuyện gì mà hôm nay không hề ghé qua nhỉ?" Long Nhất buột miệng nói ra, đích thị là muốn hỏi về Nam Cung Hương Vân. Khả dĩ từ hôm đó tới giờ, cứ khi chiều tà là nàng lại tới Tây Môn Phủ trò chuyện với hắn. Hôm nay không thấy bóng dáng của nàng đâu, tỵu cũng để lại trong lòng hắn chút cảm giác chưa quen.

"Thiếu gia, ngươi thật sự hay giả vờ không biết vậy? Cùng lắm đợi một chút thời gian không được sao? Ở Thương Lan Đại Lục này, hai ngày trước khi xuất giá nam nữ tỵu không được gặp nhau" Tiểu Y

khẽ cười một nụ cười hết mực duyên dáng nói, mái tóc bạc kim tung bay dưới ánh trăng như một làn sương tinh khiết, tựa hồ không phải người phàm.

"Không phải chứ hả?" Long Nhất vừa buồn vừa bực đáp rồi ôm chặt Tiểu y vào trong lồng ngực. Hắn bây giờ ngày nào không ôm đàn bà thì thật không thể an giấc được.

Tiểu Y đang khẽ khàng áp người vào ngực hắn, thần sắc đột nhiên có chút thay đổi, liền nắm tay Long Nhất thật chặt.

"Có chuyện gì vậy Tiểu Y, nàng có nơi nào không được thoải mái ư?" Long Nhất đối với tinh thần con người thật rất miễn cảm, đã nhận ra ngay Tiểu Y có chút gì không đúng khẩn trương hỏi.

Tiểu Y lắc đầu quầy quậy, ấn mạnh vào ngực Long Nhất không chịu cúi mặt lên.

Long Nhất quýnh lên không biết làm sao, vội vàng hỏi, ngữ khí có chút sợ hãi: "Mau nói cho ta biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, không nói thì đừng trách ta vô tình"

Tiểu Y khẽ nhếch môi, nắm chặt ngọc thủ to bản của Long Nhất, trầm mặc suy nghĩ một hồi rất lâu. Nghĩ đến những gì sắp xảy ra nàng buột miệng thở dài: "Thiếu gia, thiếp đích thực không hề muốn xa người."

Long Nhất ngăn người ra, cặp mắt sáng bỗng nheo lại hét lớn: "Chẳng lẽ nàng muốn bỏ ta đi??"

"Không, thập phần không phải, chỉ là.!" Tiểu Y giọng thật khổ sở đáp lại không hết câu, chữ nào chữ nấy liền một mạch líu dít, mới nghe thì chả hiểu gì.

"Không phải cái chi chi, nàng dám rời đi thử xem ta xử trí thế nào!"
Long Nhất ngữ khí rất hung hăng hỏi

Tiểu Y lại buồn bã cho thân phận vợ hờ của hắn đáp lại: "Thiếu gia, Tiểu Y há không có cái gì không biết, Quang Minh thánh thủy thực chỉ có thể duy trì mạng sống cho thiếp không quá một năm. Một năm sau đó thiếp bất đắc dĩ sẽ phải hội ngộ với sư phụ trên thiên đường rồi"

Long Nhất nghe thấy những câu này, trong lòng đau như cắt lấy từng khúc, nhẹ nhàng ôm Tiểu Y quyến luyến rồi kiên định đáp: "Há có chuyện gì ư, có bốn thiếu gia ở đây lại để cho nàng xảy ra chuyện đó??"

Tiểu Y rung rung lệ vui, gật đầu đáp: "Thiếp biết, kỳ thật chuyện thiếp muốn nói chỉ là sư phụ trước khi qua đời đã để lại cho thiếp một năng lực, có thể thiếp sẽ nhờ vào nó để khôi phục tánh mạng của mình"

"CÁI GÌ? Nàng nghĩ như thế nào sao lại không sớm nói cho ta biết?"
Nếu có thể sử dụng nó để khôi phục tính mạng thì còn chờ gì nữa,
Long Nhất ngây ngốc tuôn ra một tràng, không hề giấu đi một bản mặt sáng lạn.

Mấy chương hơi khó nên mất khá nhiều thời gian, xin mọi người chịu khó đợi.

Chương 269: Rời xa

Phần 2(hết)

Mặc dù ngoài miệng quả quyết không để nàng mất đi nhưng kỳ thật trong lòng hắn cũng thấp thỏm, không biết làm thế nào trong một năm có thể tìm được phương pháp chữa trị cho nàng.

"Bởi vì Tiểu Y cũng không có năm chắc 10 phần thành công. như vậy nên." Tiểu Y rơi lệ hồi đáp

"Bởi vậy nên nàng lo lắng tột cùng, muốn ở bên ta một năm, dốc hết sức trong một năm này giúp ta hoàn thành tâm nguyện phải không?" Long Nhất đã hiểu được ý của Tiểu Y hỏi lại, thật ra thì loại tình huống này hắn cũng đã từng trải nghiệm rồi.

Tiểu Y gật đầu lia lịa: "Thiếu gia đã vì Tiểu Y không ngại khổ sở thì vô luận có chuyện gì Tiểu Y cũng dốc hết sức mọn này làm, quyết không hối hận"

Long Nhất khẽ nhíu mày, hắn lúc này mới cảm nhận được tình cảm sâu trong nội tâm nàng đang mãnh liệt bùng dậy. Trầm tư nửa ngày trời rồi nói: "Khả dĩ không có phải là không thể, nếu nhanh hết thời hạn một năm mà không tìm được phương pháp chữa trị cho nàng thì dùng năng lực gì gì kia cũng không quá muộn"

Tiểu Y lại xoay ra lắc đầu quầy quậy : "Không thể nào được, nếu muốn khôi phục tính mạng cho thiếp bằng cách này thì phải mất ít nhất là nửa năm, nếu không muốn nói là lâu hơn. Đến lúc đấy thì đã không còn kịp rồi" Tiểu Y vừa nói vừa khóc nức nở.

Long Nhất đập nhẹ nhẹ vào huyệt Thái Dương của hắn, nhớ đến lời của Hồ Tử lão đầu khẳng định khi xưa đang vắng vắng vọng lại trong não bộ : "Trừ khi Quang Minh Thần sống lại, bằng không tuyệt không thể khôi phục được"

Hiện giờ hắn rất phân vân vì lựa chọn hết mục khó khăn, Long Nhất là một nam tử hán đại trượng phu, Tiểu Y đã là người của hắn thì hắn tất lẽ phải có trách nhiệm với nàng, quyết định không thể không cân nhắc mà chọn bừa được. Nửa ngày trời đau đầu, Long Nhất trong lòng đã xác định, hắn cúi mặt xuống nhìn con người trong suốt của Tiểu Y rồi trầm trầm thanh âm: "Mau mau dùng năng lực mà sư phụ nàng để lại đi, ta tin những lời nàng nói hắn là sự thật"

Tiểu Y chậm rãi ngừng khóc rồi nở một nụ cười hạnh phúc, mị lực của những nữ nhân yếu đuối thế này thật là mê người, cặp mắt không chớp lần nào nhìn chòng chọc vào khuôn mặt anh tuấn của tình lang, trong lòng thoáng có chút sợ hãi. một khi thất bại dĩ nhiên nàng không thể gặp lại được tên đáng ghét kia rồi.

"Lúc nào mới là thời cơ tốt nhất"

"Càng sớm càng tốt." Tiểu Y nhẹ giọng đáp, con mắt vẫn vậy, không hề chớp lại nhìn chăm chăm vào mặt hắn tựa mục đích tạc lại trong đầu để không khi nào quên.

Long Nhất trong lòng hơi có chút xao động, bây giờ thì chính là thời cơ tốt nhất ư?, xa nàng lúc này sao ta có thể chịu được. hắn cắn răng đáp lại: "vậy nàng hãy mau nói cho ta biết, phải chú ý những gì đây"

Thân thể mềm mại của Tiểu Y không tự chủ được miễn cưỡng đứng lên, kéo Long Nhất từng bước vào phòng rồi cấp tốc vung tay lên

triệu ra một kết giới bao quanh.

Bất ngờ nhất là lúc nàng mở to miệng, một hạt châu trắng muốt đột nhiên phóng ra từ phía trong rồi dừng lại giữa không trung, không ngừng tỏa ra những luồng bạch quang nhu hòa.

(Hạt châu này đích thị là Dự Ngôn Châu, bên trong chứa vô số những lời tiên đoán của muôn đời Dự Ngôn Sư kết tinh lại, Nếu không phải bị tên khốn nạn kia tập kích thì nàng đã thành công mang năng lượng này nhập vào thân thể hẳn rồi .) Đoạn này dịch nghĩa, cắt một số chữ kỳ quái.

"Đây là thứ mà sư phụ nàng lưu lại à? Đúng là năng lượng hàm chứa chánh khí vô biên" Long Nhất cả kinh thở dài, hẳn cảm nhận không được hạt châu này ẩn chứa thứ năng lượng gì, chỉ biết nó thuần chánh một cách quý dị, người nào ở đây xung quanh cảm thấy thoải mái một cách phi thường.

"Thiếu gia, lát nữa Tiểu Y sẽ dụng pháp lực tối cao nhất ẩn mình nhập vào Dự Ngôn Châu này, thiếu gia nhất định lúc nào cũng phải mang theo bên mình, nếu thất lạc thì Tiểu Y kết cục thực sẽ không có chút gì tốt đẹp"

"Cái gì cơ? Nàng nói chính nàng sẽ đích thân nhập vào Dự Ngôn Châu á?" Long Nhất thất thần, như vậy há chẳng phải sẽ không được gặp nàng nữa ư.

"Đúng vậy, thiếu gia cùng với thiếp có quan hệ Huyết kế, có thể thông qua Dự Ngôn Châu cảm nhận được sự tồn tại của thiếp. Tịnh có ngày nào không thấy cảm giác gì thì lúc đấy Tiểu Y khẳng định đã lìa trần rồi" Tiểu Y từng lời từng lời một rành mạch nói.

Long Nhất lúc này thần trí hoảng loạn tắc nghẽn không thông.

"Thiếu gia" Tiểu Y lại nhảy xổ vào trong ngực hắn, run run giọng: "Xin hãy yêu thiệp một lần cuối"

Long Nhất hồn nhập lại thể hít một hơi sâu, mùi hương trên người nàng thơm ngát ngập sâu vào trong mũi hắn, rớt cuộc hắn cũng chỉ chờ câu nói này, Tiểu Y yêu cầu thì hắn tuyệt không có cách nào cự tuyệt rồi. Nghĩ đến đây hắn lập tức xé đôi xiêm y vương vীu kia.

Long Nhất hôn đôi môi đỏ mọng dịu dàng thơm tho của nàng, đến một bên tai trắng trẻo mềm mại, rồi lần tới cái cổ tuyết yêu kiều, sau cùng hắn mạnh bạo xâm nhập cơ thể nàng. Hoan lạc lên đến cực điểm chỉ còn nghe thấy những tiếng kêu như ai oán như sung sướng, khiến cho chim chóc quanh phủ cũng phải lú lo. Kết thúc thì Long Nhất mạnh mẽ nghênh đón toàn bộ dòng khí lưu đang tiết xuất từ nơi sâu thẳm nhất trong người nàng.

Trải qua hàng giờ liền điên cuồng, Long Nhất ngủ thiếp đi đến lúc trời hừng nắng chiếu qua khe cửa sổ. Hắn bất chợt tỉnh dậy rồi phát hiện Tiểu Y đã mất dạng từ lúc nào rồi, bây giờ chỉ còn viên châu trắng muốt đang xoay tít giữa không trung.

Long Nhất thần trí tỉnh táo vội vươn tay ra đón lấy viên châu, giữa không trung viên châu ấy như cảm nhận được cũng rơi nhẹ vào lòng bàn tay hắn.

"Tiểu Y, nàng nhất định phải trở về sớm đây" Long Nhất làm bắm trong miệng rồi bàn tay nắm chặt viên châu, hắn biết nàng đang ở bên trong, hơn nữa còn cảm nhận được hơi thở của nàng.

Đứng trầm mặc trong lòng một hồi thật lâu ngẫm lại sự việc tối qua, hắn từ từ khoác lên người trường bào rồi thoát ra ngoài một ngậm trọc khí. Hắn cũng tin tưởng một ngày nào đó rồi sẽ được tái ngộ với

Tiểu Y.

Tây Môn Phủ từ xa có một dáng người yêu kiều đang tiến lại gần, hét lớn@

"Tây Môn Vũ, có biết giờ này là giờ gì không mà còn không mau ra binh doanh" chủ nhân của giọng nói này là Bắc Đường Vũ.

"Nha đầu kia to tiếng gì vậy" Long Nhất vừa mở cửa thì nhìn thấy một bóng người lạ hoắc, nhìn thấy nữ tử này tựa tựa Bắc Đường Vũ nhưng lại không phải, mới không gặp một thời gian lại thay đổi lớn vậy sao?.

Bắc Đường Vũ ngó nghiêng liếc liếc vào phòng Long Nhất, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Y tối qua không có ở chỗ ngươi à?"

"Đương nhiên là có rồi hắc hắc" Long Nhất cười khẩy.

"Vậy nàng ta bây giờ đang ở đâu?" Bắc Đường Vũ hỏi một cách ngây thơ.

"Ở chỗ này" Long Nhất chỉ ngón trỏ vào ngực rồi cười lớn, lập tức nhằm hướng binh doanh thẳng tiến.

Bắc Đường Vũ sững sốt ngấm ngấm nửa ngày rồi quay lưng, thấy Long Nhất đã đi khá xa bèn hét tướng lên: "Tây Môn Vũ, chờ ta đã"

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Khi đến nơi, Long Nhất ngồi phịch xuống trên chiếc ghế Đại nguyên soái như thường lệ, ánh mắt hướng về phía đám binh lính phía dưới quét qua một lượt, khóe miệng nổi lên một nụ cười hãnh diện phảng phất chút kiêu ngạo.

Trải qua một thời gian huấn luyện cực khổ Vô Song doanh nay đã lột xác hoàn toàn, khác hẳn với những tên tạp nham ngày đầu mà hắn chọn ra. Chỉ là còn có chút hỗn độn, chưa kết hợp được thành một đội quân chân chính, xem ra cần phải điều chỉnh một chút.

Lại nói về Nam Cung Nỗ, hôm nay cũng đã chả phải tên tiểu tử nông cuồng ngày nào nữa, hiện đang cùng với hai tên Vô Song binh tập dợt đánh trận, Cung Nỗ linh hoạt né qua một bên tránh được một quyền nhanh như chớp của một tên, không hề nghỉ ngơi lập tức phản công – triệu hồi thủy ma pháp cấp hai khóa hai bàn tay của tên lính lại, tay kia nắm cổ của tên lính nhắc lên rồi ném đi xa tít tắp, tên này tựa hồ không còn sức mà đứng dậy được nữa. Tên kia thấy đồng bạn bị đánh thảm liền lao vào không chút nghi kỵ, nào ngờ kết cục cũng không có gì hay ho, Nam Cung Nỗ bộ pháp như mây trôi nước chảy đã vòng ra đằng sau lưng hắn từ khi nào, khí lực từ tay hòa với thủy lực ma pháp thành một cây băng đao kề ngang cổ hắn. Trong nháy mắt có thể ứng biến như vậy thật đúng là kỳ tài võ thuật, hơn nữa Long Nhất cũng lần đầu thấy một người khác không phải hắn kết hợp ma pháp với đấu khí nên không khỏi hưng phấn, hắn nghĩ bụng tiểu tử này tư chất càng ngày càng bộc lộ, tương lai tựu sẽ không kém hắn là bao.

Long Nhất thập phần hài lòng cười lớn, không chỉ tiểu tử này mà cả Bắc Đường Vũ cũng đã nhai được cái lý thuyết về chiến sự ở tiền thế của hắn, đột phá được cái tư duy truyền thống cổ hủ của sách vở ở Thương Lan Đại lục, kiến thức phát triển không ít. Chiến thuật phối hợp hành quân bày trận năng đang thực hiện còn hoàn hảo hơn cả hắn, hỏi làm sao hắn không than thở cho được. Chả mấy chốc thì

hắn sẽ không còn cần thiết ở Vô Song doanh nữa rồi hắc hắc.

Kết thúc một ngày huấn luyện ngắn ngủi, Long Nhất cùng với Bắc Đường Vũ phi thân chả mấy chốc đã hồi phủ. Đêm nay có một tửu hội do đích thân thái tử Long Ưng mời Long Nhất tham dự, ở trong thiệp còn nêu rõ là sẽ có vô số thiếu gia và tiểu thư quý tộc cùng đến. Long Nhất lúc khác thì còn có hứng thú nhưng Tiểu Y vừa mới rời khỏi, hắn thực không có tâm trạng gì cả, Thái tử Long Ưng mời, làm sao có thể từ chối được đây,, bần khoản một lúc rồi hắn quyết định phải đi một chuyến.

Long Nhất thả người trong bồn tắm nghỉ ngơi một lúc rồi cảm nhận được có chút gì đó không theo thói quen, lúc này đúng ra Tiểu Y đang phải ở đây cùng hắn cộng dục chứ.

Nghăm nghĩa Dự Ngôn châu một hồi hắn làm bầm,: "Tiểu Y, nàng nên nhanh chóng quay về đi, bổn thiếu gia thật không chịu được sự vắng mặt của nàng a"

"Tây Môn Vũ , ngươi thật khéo chọn thời gian đó ghen" Từ ngoài phòng tắm vọng vào thanh âm cao vút của Bắc Đường Vũ.

Long Nhất lấy lại tinh thần, vội đứng dậy đồng thời cất tiếng đáp: "Ta ra ngoài bây giờ đây, nàng chịu khó chờ một chút đi

Cuốn nhanh dưới hạ bộ một chiếc khăn tắm hắn đi nhanh ra ngoài, dưới hông không có quần lót cộm lên một khối thịt to tướng. Tông hai bên cửa một cái, hắn lập tức nhìn thấy một Bắc Đường Vũ khác hẳn từ trước đến nay mà hắn được biết. Nàng đã khéo léo buộc làn tóc đen nháy gọn sang một bên để tôn lên khuôn mặt xinh xắn được trang điểm hết sức nhẹ nhàng, trên người thì mang một bộ y phục bó sát lộ rõ những đường cong cực kì quyến rũ, mị lực toàn thân phát ra mạnh mẽ khiến Long Nhất nhất thời không thể rời cặp mắt dâm đãng

ra khỏi.

Bắc Đường Vũ thấy Long Nhất đương lỏa thể say sưa nhìn nàng không tránh khỏi đỏ mặt, tim đập nhanh gấp có thể nghe thấy rõ, nửa thì thẹn thùng nửa thì bị thân thể cường tráng kia hấp dẫn lại, thiếu chút không kiềm chế được nàng đã lao vào mà ôm hấn rồi.

"Nàng không nhận thấy gì sao? Ta còn phải mặc nốt quần áo đã"
Long Nhất thần trí tỉnh táo trước phát hiện tình trạng Bắc Đường Vũ không khác mình là mấy liền cười một cách rất khả ố.

Mất vài giây, Bắc Đường Vũ cuối cùng cũng tỉnh lại không kiềm chế được mở một nụ cười, nàng thật không nghĩ là mình đã thất thố trước mặt tên đáng ghét kia như vậy.

"Cái . gì mà ta không biết chứ, tên sắc lang đáng chết, quần áo của ngươi ta vừa đặt trên giường kia, còn không mau thay ra" khuôn mặt đỏ lựng của nàng nghiêm trang hét lớn rồi quay lưng khẩn trương trốn đi.

Chương 270: Tửu hội (phần 2)

Long Nhất cười trừ, hẳn từ lâu đã biết thân thể của Tây Môn Vũ rất hấp dẫn, cái thứ quái đản kia cũng không hề nhỏ, từ khi hắn nhập vào đến giờ lại không ngừng tăng cường bá khí nên có cô nương nào nhìn thấy hắn lỏa thể mà không bị ngây người ra hắc hắc. Khẽ kéo cái quần dài lên hắn lại một phen bất ngờ vì Bắc Đường Vũ, bộ quần áo này không phải do chính nàng may chứ??

Long Nhất nghi ngờ cầm bộ xiêm y lên, đúng là được may theo khổ người của hắn, vẫn còn thoảng một mùi hương trinh nữ mê người, quả thật đúng là nàng đã may cho! Nghĩ một lượt hắn cũng không ngờ mình lại có diễm phúc này, trong lòng bùng lên một cảm giác lâng lâng khó tả.

"Chắc chắn không phải nha đầu kia may rồi." Long Nhất tự cũng có chút không dám tin, ngực và vai được may rất vừa vặn, cả bộ y phục tổng thể đều tôn lên những đường nét nam tính của hắn, nhìn qua gương chả khác gì một thợ may quần áo khéo cả. Hắn tông cửa ra ngoài thì vẫn thấy Bắc Đường Vũ đang đứng đó, mặt mũi đỏ hồng ngẩn ra.

"Cám ơn nàng đã đích thân mang quần áo cho ta, ăn cướp được ở đâu hả hắc hắc?" Long Nhất vỗ vỗ bả vai Bắc Đường Vũ mĩa mai.

Nàng lập tức tỉnh lại, xoay người kinh hãi nhìn Long Nhất, cũng không ngờ là mặc lên đẹp như vậy: "Tây Môn Vũ, xiêm y này xem ra không quá tệ, nhìn người cũng thuận mắt lên rất nhiều nhỉ?"

"Không sai, còn không mau nói lấy ở đâu ra hả?" Long Nhất quyết

truy hỏi xem nàng đáp thế nào

"Cái này." Bắc Đường Vũ khước miệng nở một nụ cười, hướng về phía Long Nhất nháy mắt đưa tình.

"Không có gì, sắp đến lúc tửu hội bắt đầu rồi, chúng ta mau đi nào" Long Nhất thấy Bắc Đường Vũ e thẹn bèn cười một cái rất tươi với nàng.

Bắc Đường Vũ lắc người một cái, cấp tốc tiến về phía trước nắm tay áo Long Nhất nổi giận: "Người như thế nào mà lại không nghĩ ra cho được., nếu không nói chính xác chúng ta tựu chưa thể đi."

Long Nhất hết mực ngạc nhiên, bình thường tại bình doanh Bắc Đường Vũ luôn luôn tỏ ra rất thâm trầm, lúc nào đi cùng hẳn tới giờ thực chưa có giây phút nào đáng yêu hơn bây giờ.

Nhoèn miệng cười, hẳn vươn hai tay ra vuốt nhẹ bầu má tròn trĩnh của nàng, cười khẩy: " Đùng có nóng thế, ta dĩ nhiên biết y phục là do đích thân nàng may cho ta"

Bắc đường vũ giãy giụa hòng thoát khỏi ma trảo của Long Nhất, hai má núm đồng tiền thoáng hiện trên khuôn mặt đỏ ửng của nàng: "Người làm thế nào biết".

Long Nhất kéo kéo vạt áo khoe: "Người xem thợ khéo phải bỏ tiền ra may há lại xấu xí như vậy ư hắc hắc"

Bắc Đường Vũ lúc này thực sự nổi trận lôi đình, nàng hừ một tiếng rồi kéo áo Long Nhất ra: "Người không thích thì mau cởi ra"

Trùng hợp một cái là đúng lúc đó, Đông Phương Uyển cùng với hai thị nữ vô tình đi qua nhìn thấy, trước tình huống này vô cùng ngạc

nhiên thầm nghĩ: "Xem ra Vũ nhi đích thực số đào hoa, mấy hôm trước thôi nha đầu Nam Cung gia tộc cũng đã phải xiêu lòng, đến giờ lại tiếp Bắc Đường gia tộc, thật bi thảm thay cho hai cô nương này", đích thực bà rất mừng, đứa nhỏ ngộ nghịch ngày nào nay đã lớn khôn làm bà nở một nụ cười tỏ vẻ hài lòng.

"Mẫu thân, người thế nào lại qua đây?" Long Nhất tức thì phát hiện, ngữ khí có phần lúng túng.

Bắc Đường Vũ nghe Long Nhất nói vậy liền quay đầu ra, chỉ thấy Đông Phương Uyển cùng với hai thị nữ cười rúc rích, đồng thời thần sắc tựa có chút mập mờ nhất thời không hiểu tại sao. Một hồi sau nàng a một tiếng lớn rồi lùi ra sau hai bước, bây giờ ước chỉ có cái hố nào thật lớn mà nhảy xuống thôi.

"Mẫu thân chỉ là đến nhắc nhở nhi thôi, thời gian không còn nhiều, nếu không có gì thì hai nhi mau chóng đi đi" Đông Phương Uyển cười một cái rất duyên dáng rồi rời đi.

Bắc Đường Vũ lấy tay bụp miệng trong đầu cũng đã hiểu 6,7 phần.

"Nàng sao vậy? Ta vừa rồi là nói chơi thôi, nàng đích thực rất có hoa tay, may bộ này khéo hơn cả thợ giỏi nhất hoàng cung" Long Nhất cười trừ rồi không ngờ phát hiện nước mắt đã rơi trên khuôn mặt diễm lệ kia.

"Ngươi là tên xú hỗn đản, đều tại ngươi mà bây giờ phu nhân chắc chắn cho ta là một nữ nhân không ra gì, đều tại ngươi, đều tại ngươi mà .!" Bắc Đường Vũ hung hăng tung vào ngực Long Nhất vài quyền.

"Hóa ra là đang lo lắng chuyện này à, nàng cứ yên tâm, mẫu thân ta chỉ biết thôi, nhân chuyện này để chứng tỏ nhi tử của bà đích thực có

mị lực thu hút a" Long Nhất hắc hắc cười lớn, đối với Đông Phương Uyển hắc cũng thấu rõ tâm tư của bà.

"Người mà có mị lực gì chứ, chỉ có bốn cô nương mới có thể thích thôi." Bắc Đường Vũ khẽ gạt nước mắt rên lên, trong lòng hắc có một chút gì đó ủy khuất.

"Đúng vậy, chỉ có loại cô nương như nàng mới có thể thích ta" Long Nhất nhìn thẳng vào mắt nàng chứa chan tình cảm, tình ý vừa thể hiện của nàng cũng khiến hắc rất rất cảm động.

"Cái .gì mà thích người, người. người chớ có hồ ngôn." Bắc Đường Vũ vừa buột miệng nói ra một câu bị Long Nhất nói đúng tim đen, trong lòng choáng váng chả biết làm sao.

Long Nhất đưa bàn tay to bản ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé khiết bạch của nàng, khẽ thấy vài giọt nước đọng lại trên mấy ngón tay thối nhẹ, hắc nhẹ nhàng đáp: "Nàng thật tâm như vậy ta sao không biết, chỉ biết cảm ơn nàng thôi."

Bắc Đường Vũ thấy Long Nhất nắm tay mình ngược ngừng có chút chưa quen, rụt ngay tay lại, cặp mắt ướt át không dám nhìn thẳng vào mặt hắc: "Ai da, chúng ta mau nhanh đi thôi" giọng nói nàng đã lấy lại được bình tĩnh, khuôn mặt diễm lệ còn đọng vài giọt lệ tựa như đóa hoa tan sương đêm di buổi ban mai.

Long Nhất lại tuôn một tràng cười tự nhủ, nha đầu kia bình thường lạnh lùng mà nghe vài câu nói thôi đã thay đổi như vậy, rốt cục cũng chỉ là nữ nhân mà thôi.

Lập tức hắc kéo ngay Bắc Đường Vũ vào ngực, vận Tật Phong Thuật phóng về hướng phủ của thái tử Long Ưng.

Hoàng Tử ở Cuồng Long đế quốc sau khi trưởng thành có thể lựa chọn để xuất cung ra phủ riêng, không nhất thiết phải ở lại trong cung. Khi mà Long Ưng trưởng thành quyết định xuất cung Tây Môn Vũ cứ nhầm tưởng là hẳn chỉ vì tán gái nên mới ra. Nay Long Nhất nghĩ đến mới biết tuyệt Long Ưng không phải người đơn giản như thế, có lần hẳn vì tranh cử thái tử truyền ngôi mà mấy tuần lưu lại trong phủ không ra ngoài, quả thật tâm cơ không thể khinh thường.

Tật Phong Thuật tác dụng vô biên, chả mấy chốc Long Nhất cùng với Bắc Đường Vũ đã đến trước cửa phủ, hai người thấy rất nhiều các loại xe ngựa hào hoa, áo quần sang trọng của các thiếu gia tiểu thư tầng lớp quý tộc, bên trong phủ còn đang có tiếng náo nhiệt lớn

"Tây Môn Vũ, người đích thân tới rồi, còn tưởng người không xem vị ca ca này ra gì nữa chứ"

Thái tử Long Ưng lao đến, cười cười vỗ vào vai hẳn vài cái.

"Thái Tử hết mực thương yêu, tiểu đệ sao dám chối từ được hắc hắc" Long Nhất giả đờ cười nói, lần trước chính mắt Long Nhất nhìn thấy tên thái tử này thông dâm với phu nhân kia, cũng đã biết để đạt được mục đích của mình hẳn sẽ không từ thủ đoạn gì đối phó. Tự cũng nên biết vuốt đuôi ngựa một tí.

Long Ưng cười một cách hài lòng gật gật đầu, lập tức dẫn Bắc Đường Vũ cùng Long Nhất vào trong phủ. Long Nhất đi đến đâu đều để lại cho đám quý tộc nọ một sự kinh ngạc lớn, cứ như thể hẳn từ ngoài hành tinh khác đến xâm lăng vậy. Mặc dù vậy nhưng hầu hết những ai quen biết Tây Môn Nộ đều chào hỏi hẳn một cách lễ phép,

đương nhiên không thể không có những ánh mắt đổ kỵ với Bắc Đường Vũ bên cạnh hắn.

Long Nhất dừng lại đảo mắt xung quanh phủ một lượt, hiện hắn đang đứng giữa đại sảnh, bên cạnh đều là những tên tiểu tử hồi xưa cùng với Tây Môn Vũ phá phách trong thành. Sở dĩ chuyện hắn đã thay đổi 180 độ không ai không nhận ra nên cũng chả tên nào dám chủ động tiến đến bắt chuyện với hắn cả.

Mà Long Ưng vốn là chủ nhân của bữa tiệc, sau khi cùng Long Nhất trò chuyện vài câu đành phải cáo từ hắn đi sang những bàn khác tiếp rượu nên cũng để lại cho hắn một chút lạc lõng. Long Nhất nhất thời nghĩ vu vơ, với hai chén rượu trên bàn đưa cho Bắc Đường Vũ một chén nhẹ nhàng nói: "Nàng đến đây không nhất nhất cứ phải đi theo ta, mau đi tìm cô nương nào đấy mà tán gẫu đi"

"Không cần thiết, hôm nay ta nhất định sẽ đi cùng ngươi." Bắc Đường Vũ vừa hết câu thì ngậm hết chén rượu Long Nhất đưa cho. Kỳ thực vừa nãy nàng đã bị một đám nữ nhân ngốc nghếch vây quanh, trong lòng không cảm thấy thoải mái tí nào.

Long Nhất không có nói gì nữa, đối với tửu hội này hắn sớm đã cảm thấy có chút nhàm chán. Chỉ với thân phận Tây Môn Vũ thì hắn đã hơn hết thảy số người ở đây mấy bậc rồi, nếu không muốn nói là rất một lũ bất tài ăn bám. Mặc dù tất cả đều là công tử tiểu thư con nhà quý tộc nhưng chả khác gì dân đen, suốt ngày ăn chơi lê lững, tuyệt không thấy một tên nào ra hồn cả. Bởi vậy nên cũng chẳng cần phải kết giao cho nhọc công làm gì, hắn tự nhủ.

Nhưng tránh làm sao được chuyện đấy trong những bữa tiệc như thế này, hắn càng lánh tránh thì người khác lại càng muốn quan hệ với hắn. Long Nhất bây giờ cả địa vị và thực lực đều trên muôn người, hôm nay hắn lại mặc bộ y phục vô cùng sang trọng, cho dù là giấu đi

hết thấy cái đẹp trên người cũng có một vài nét được lộ ra. Như vậy thôi thì cũng đã đủ khiến bao cô nương chết mê chết mệt rồi, rất nhiều nàng tận dụng cơ hội tối nay tới bàn của hắn nói chuyện mê man trong đầu: "Nếu hôm nay ta mà được Tây Môn nhị thiếu gia thưởng thức thì sẽ có một chỗ dựa lớn, sau này há có ai dám khi phụ ta nữa"

Đối với hành động vụng về của những nàng tiểu thư đồng danh này, Long Nhất chỉ biết cười trừ, đáp lấy lệ vài câu rồi liên tục đảo mắt nhìn quanh xem Nam Cung Hương Vân có tới tham dự không.

"Chả cần nhọc công tìm kiếm, sắp thành thân há có cô gái nào dám đi ra ngoài nhà nửa bước, đừng nói gì là tham gia tửu hội". Bắc Đường Vũ tựa hồ như hiểu thấu lòng dạ Long Nhất, thanh trong trẻo thật là nhẹ nhàng cất lên.

Mặt khác, nàng đương cùng Long Nhất hiện tại rất thân mật ngồi sát cạnh nhau, điều này không tránh khỏi để cho người khác có những ý nghĩ không hay về hai người, nhiều tên ngà ngà say còn cười rộ trêu chọc. Trước những câu nói này Bắc Đường Vũ không hề phản bác, ngược lại còn thẹn thùng đỏ mặt nhích nhích người về phía Long Nhất. Đích thực hành động này là để chứng tỏ mối quan hệ của nàng cho đám nữ nhân xung quanh biết, khôn hồn thì mau tránh xa ra.

"Hừ, bất quá không địch lại gia tộc thế lực vô song kia thì phải chịu mất đi người mình yêu thôi." Đột nhiên từ đâu đó phía ngoài có tiếng người lạnh lùng vang lên vào trong địa sảnh, người bên trong đã ngừng nói chuyện, không khí tức thì im phăng phắc. Chủ nhân của câu nói này cũng từ từ tiến đến, muôn vạn cặp mắt chăm chú nhìn xem hắn là ai mà dám cả gan nói những lời ngạo ngược vừa rồi.

Long nhất khẽ nhíu mày lên, hắn xác định lại là người này chưa từng được gặp bao giờ, thực sự là ai mà lại hận hắn đến thế nhỉ?

Dịch: NguyễnBáViệt (1 fan tự dịch)

Phần 2

Long Nhất nhíu mày, trong trí nhớ của hắn đối với người này chẳng hiện ra chút ấn tượng nào. Bất quá nếu hắn không biết tốt xấu hay sao mà dám nói như vậy?

- "Công tôn thành nhân, người có ý gì?" Long Nhất còn chưa kịp nói, Bắc Đường Vũ liền tiến lên trước hai bước, lạnh lùng nhìn kẻ mới tới.

Nghe được họ Công Tôn của gã này, Long Nhất sơ bộ đoán ra được gã chính là thiếu gia của Công tôn gia tộc. Công tôn gia tộc trước nay vẫn là một chi của Hoàng tộc, trước kia hình như có nghe qua Bắc đường gia tộc cũng muốn cùng Công tôn gia tộc kết làm thông gia, sau lại chẳng biết vì lý do gì mà không thành công. Nếu không tên tiểu tử này sao lại nói năng thất thố như vậy trước mặt hắn chứ, nghĩ vậy, Long Nhất chỉ mỉm cười.

- "Tai của mọi người đều biết ta nói gì với hắn. Người khác sợ hắn là Tây Môn nhị thiếu gia, ta Công tôn Thành nhân há lại sợ hắn sao" - Công Tôn Thành Nhân vẻ mặt đầy chính khí, con mắt ẩn ước có chút phức tạp nhìn Bắc Đường Vũ, tình thâm trong ấy ngay cả người mù cũng nhận ra được.

- "Người nếu còn nói bậy, đừng trách ta đối với người không khách khí" Bắc Đường Vũ nghiêm mặt lại, bất giác trao cho Long Nhất một tia nhìn ôn nhu, tựa như muốn giải thích với hắn là ta biết gã kia chỉ nói bậy.

Công Tôn Thành Nhân khoé miệng méo xệch, bi thương nhìn Bắc

Đường Vũ:"Vũ nhi, ta vẫn cho nàng là một cô gái đặc biệt không giống nữ kẻ tầm thường khác. Không thể tưởng được nàng cũng là kẻ tham hư vinh, nếu không phải kẻ này phá đám, chúng ta chẳng phải đã thành thân rồi ư"

Trong mắt Long Nhất đột nhiên loé lên một đạo lãnh quang, khuôn mặt tuấn tú đang tươi cười bỗng trở nên nghiêm nghị, mà chung quanh các thiếu gia tiểu thư bỗng tắt tiếng, ngây ngốc nhìn hắn với vẻ si ngốc

- "Công Tôn Thành Nhân người câm miệng, ta không cho phép người gọi "Vũ nhi", ta từ trước tới giờ đều không có thích người, lúc trước không phải đích thân ta đã nói với người như vậy sao" - Bắc Đường Vũ vội la lên, nàng xoay người nhìn về phía Long Nhất, thấy vẻ mặt nghiêm lạnh của hắn, trong lòng nàng nhất thời trở nên hoảng loạn, vội nói "Tây Môn Vũ, người phải tin ta, ta với hắn một điểm quan hệ cũng không có"

- "Thật không thể tưởng nàng lại biến thành như vậy. Hắn à, bất quá chỉ là một tên dựa hơi gia tộc mà thôi. Lúc trước hắn cưỡng gian bao nhiêu nữ tử, ngay cả tiểu công chúa Long Linh Nhi cũng từng bị hắn dùng thủ đoạn bỉ ổi mà cưỡng hiếp..." - Công Tôn Thành Nhân vừa nói xong, Bắc Đường Vũ đã tức giận tặng hắn một cú "Liễu âm thối", làm hắn văng ra ngoài cả thước.

- "Còn ai dám nói bậy đối với tình lang của ta, đừng trách ta Bắc Đường Vũ ra tay không kể nặng nhẹ" Bắc Đường Vũ lạnh lùng thu chân, liếc nhìn xung quanh một vòng, lại trở lại đứng bên người Long Nhất.

- "Thành việc không đủ, bại sự lại có thừa!" Trong một góc phòng, Thái tử Long Ưng trong mắt hiện lên một tia sát khí, mặc dù Công tôn gia tộc chính thức đứng về cùng chiến tuyến với hoàng tộc, nhưng lại

công nhiên ở tại buổi tiệc do hấn cử hành mà làm loạn, hơn nữa còn dám nhắc tới muội muội Long Linh Nhi mà hấn yêu thương nhất

- "Tên nhóc ngu ngốc này, dám phỉ báng tây môn nhị thiếu gia à"

Ngay khi Long Ưng muốn đem tên Công Tôn Thành Nhân ngu ngốc kia ra ngoài giải quyết, thì từ trong đám người bỗng xuất hiện một kẻ, nhằm vào tên Công Tôn Thành Nhân đang nằm gục dưới đất mà đá tới. Đã có người dẫn đầu, liền ngay sau đó có cả một đám hùng hổ xông tới Công Tôn Thành Nhân mà tay nắm chân đá. Long Nhất không tỏ vẻ gì, hấn đang đợi Long Ưng thể hiện, ngay từ đầu hấn đã biết vị thái tử này đứng ở một nơi sáng sủa mà nhìn sự việc.

Sau một khoản thời gian, Long Ưng mang theo vài tên thị vệ đi tới, đám người đang đánh hội đồng Công Tôn Thành Nhân mới tản ra, mà Công Tôn Thành Nhân mặt đầy máu tươi, quần áo rách bươm, thở không ra hơi rồi.

- "Đưa hấn ra ngoài, rút gân tay của hấn" (Không biết đích có đúng không, câu này hơi khó .)

Âm thanh lạnh lùng của Long Ưng vang lên, sau đó gã chuỳn người dùng vẻ mặt tiếc nưởi nói với Long Nhất:

- "Tây Môn Vũ, kẻ làm đại ca này thật sự xn lỗi, vừa ra ngoài một chút lại không ngờ ở đây xảy ra chuyện, khôngngờ cũng có kẻ không hiểu chuyện đời. Thật là làm mất hứng quá, không bằng chúng ta cùng cạn chén vậy"

- "Thái tử điện hạ đích thân xử lý như vậy, tiểu đệ thực sự tâm phục khẩu phục" Long Nhất cười cười nói.

Lúc này, các nhạc công trong vũ hội cũng bắt đầu tấu nhạc lên, trong

đám đông cũng từ từ tách ra từng cặp nam nữ mà tiến hành khiêu vũ, coi như không phát sinh chuyện gì bất thường này giờ vậy.

Chương 271: Ân đoạn nghĩa tuyệt

Dịch: NguyễnBáViệt (1 fan tự dịch)

Phần cuối

Long Ưng ra hiệu với Long Nhất để hắn đi cùng mình đi dạo vòng quanh, mà Bắc Đường Vũ lại đứng chôn chân tại chỗ. Nàng khẩn trương nhìn bóng lưng của Long Nhất, trong lòng lại sợ hãi hiểu lầm những điều Công Tôn Thành Nhân vừa nói.

- "Tiểu muội, đừng lo lắng, Tây Môn Vũ thông minh như vậy không lẽ không thể phân biệt đúng sai hay sao?" Bắc Đường Đạc không biết từ đâu xuất hiện sau lưng Bắc Đường Vũ, hắn chẳng biết làm sao để an ủi tiểu muội của mình.

- "Đại ca, người cũng tới sao" Bắc Đường Vũ có chút kinh ngạc, liền vui vẻ nói.

- "Ta vốn không nghĩ là phải tới, nhưng mà mẫu thân phỏng chừng muội sẽ đến, nên gọi ta đưa một thứ này cho muội" Bắc Đường Đạc khẽ vỗ vỗ đầu của tiểu muội mà cười nhẹ.

- "Vật gì vậy?" Bắc Đường Vũ hỏi.

- "Chính là thứ này, ta cũng không biết bên trong là thứ gì, mẫu thân không cho người khác ngoài muội nhìn nó" - Bắc Đường Đạc đưa cho Bắc Đường Vũ một chiếc túi nhỏ.

bắc đường vũ lên tiếng tiếp nhận.

- Tiểu muội, muội thực sự có điểm thiên vị nha. Đại ca từ lâu kêu người may cho ta một bộ quần áo, người đné bây giờ vẫn chưa thèm chọn vải. Tây Môn Vũ không cần nói gì, người liền hưng phấn mà may tặng hẳn một bộ quần áo. Đãi ngộ này tương đối khác biệt lắm nha" Bắc Đường Đạc cười cười nói, ra vẻ chịu nhiều uỷ khuất pha lẫn ganh tị.

"Ca ca, như thế nào mà đột nhiên trở nên đáng ghét như vậy chứ" Bắc Đường Vũ dậm chân nói, khuôn mặt nàng thoáng hồng lên.

Mà phái bên kia, thái tử Long Ưng kêu người mang tới một vò rượu nhỏ, mở nắp chai ra, một cỗ hương rượu bay lên, chỉ cần ngửi người biết thưởng thức, đều không khỏi tự so sánh với loại rượu bách hoa tửu nổi tiếng của tinh linh tộc

Long Ưng xoay vò rượu, tại hai chiếc ly thủy tinh mà rót xuống. Chỉ thấy một chất lỏng bảy màu từ vò chảy ra, từ từ đáp xuống hai chiếc ly thủy tinh, óng ánh đến mê người

- "Thải hồng quả" Long Nhất nghi hoặc hỏi, lúc trước chính là nữ hồ ly hạ độc vào loại thất hồng quả đã này để chiêu đãi hẳn, chỉ là hẳn đã phá tan âm mưu đó.

- "Không sai, loại Thải hồng quả chuyên dùng để chế ra Thải hồng tửu, là ta đã hao tổn không biết bao tâm cơ mới từ phụ hoàng lấy được một vò. Trước giờ vẫn không dùng đến, nay nhân cơ hội cùng lão đệ hưởng thụ một phen" Long ưng cười nói, đoạn đưa một ly rượu cho hẳn.

Long Nhất đón ly rượu, khẽ nhấp một ngụm, quả nhiên là cực phẩm hảo tửu, có vẻ so với Bách hoa tửu còn hơn một bậc.

- Qua hai ngày nữa ngươi sẽ cùng nam cung Tam tiểu thư thành thân, ca ca ta ở chỗ này chúc phúc cho ngươi trước" Long ưng giơ ly lên rồi uống cạn.

- "Cảm ơn" Long nhất cũng một hơi uống cạn, nhưng bản năng của hắn cảm giác được tâm tình của Long ưng tựa hồ không phải tốt lành gì, mà như có chút áp lực đè nặng.

Sau một lúc lặn trầm mặc, Long Ưng chuyển mắt nhìn kỹ Long Nhất, độ nhiên nhàn nhạt nói: "Hôm nay ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi thật sự không rời khỏi Đẳng Long thành?"

- "Ta đã nói rồi, còn chưa đến lúc đó" - Long Nhất cũng nhàn nhạt đáp lại.

Long Ưng cắn răng bước lên trước một bước, dùng tay nắm lấy vạt áo trước ngực Long Nhất, có chút kích động nói:

- "Ngươi vì cái gì mà không chịu bỏ đi, chẳng lẽ ngươi sẽ không như Linh nhi tưởng tượng, chẳng lẽ ngươi muốn bức bách ta trở thành địch nhân, ngươi để Linh nhi xử sự ra sao đây"

Long Nhất vừa nhìn Long Ưng bộc lộ chân tình, trong lòng không khỏi có chút cảm động, hắn không giãy dụa, chỉ nhìn chằm chằm Long Ưng mà nói:

" Đệ không nghĩ huynh là địch, kiếp này có một huynh đệ như vậy, ta đúng là mười phần may mắn. Như ta thật không thể bỏ đi, bởi vì ta cũng như ngươi, căn cơ đều là tại nơi này"

ánh mắt Long Ưng chớp động một trận, rồi trừng mắt nhìn Long Nhất. Tay cầm vò rượu rót ra 2 chiếc ly của mình và của Long Nhất,

rồi ngựa cổ uống cạn. Sau đó chuyên người quăng vò rượu ra hoa viên. Phanh một tiếng, vò rượu vỡ tan tành.

Long Ưng thần sắc khôi phục như bình thường, nhàn nhạt nói:

- " Tây Môn Vũ, đêm nay sau khi ngươi ra khỏi Thái tử phủ, tình nghĩa huynh đệ hai ta một đao đứt đoạn, sau này đừng trách kẻ từng làm ca ca ta tâm ngoan thủ lạt"

Nói xong hắn xoay người chuyên đi.

Long Nhất không nhìn về phía Long ưng, chỉ chăm chăm nhìn ly Thái hồng tửu pha một ít nước mắt của mình, trong lòng không biết làm sao lại dấy nên một nỗi mất mát.

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 272: Bị hạ sáo liễu

Dịch giả: NguyễnBáViệt (nguyenbaviet)

Bỗng nhiên, thân thể mềm mại của Bắc Đường Vũ chột cứng lại, thân thể khẽ run lên, cánh tay nhu nhuyễn như không xương dừng lại trên lòng ngực của Long Nhất, bởi vì nàng cảm nhận được tiểu phúc của mình chạm phải một vật vừa cứng vừa nóng rực. Nhiều năm sinh sống tại binh doanh, nàng làm sao lại không biết đây là cái gì, lửa dục trong lòng lại chậm rãi phát tiết, khí lực toàn thân tự nhiên tiêu tán.

- "Vũ, ta . chúng ta, về nhà nha" Thân thể mềm mại của Bắc Đường Vũ nóng rực như lửa, nàng thì thảo vào bên tai của Long Nhất.

- "Về nhà làm gì?" Long Nhất cười gian hỏi, hạ thân nhẹ nhàng nhích một chút về phía trước, bàn tay to đang đặt tại đồn bộ của nàng lại ấn vào một chút, nhất thời run run để cho tên đệ đệ của hắn du ngoạn trên vùng cao nguyên phẳng lì của nàng một chút.

Bắc Đường Vũ kêu khẽ một tiếng, bất kể y phục của hắn mà nhắm vai hắn mà cắn một cái, thân hình run run, khẽ hít một ngụm không khí, nỉ non nói: "Bại hoại, không cho phép người làm bậy tại đây"

Long Nhất trong lòng rung động, nữ nhân này hơi thở dồn dập, thân hình run run, nhũ phong ngạo nhân run rẩy ma sát vào ngực hắn, truyền đến trận trận tiêu hồn, làm cho hắn không thể kiềm chế nổi. Không nói hai lời, Long Nhất ôm theo Bắc Đường Vũ lướt ra ngoài

sân của Thái tử phủ. Không một tiếng động, nhẹ nhàng điếm chân phóng người lẳng không hướng về phía Tây môn phủ.

Long Nhất ôm Bắc Đường Vũ nhẹ nhàng đáp xuống tiểu viện, tiến đến phòng ngủ của mình. trực tiếp phóng đến chiếc giường lớn mềm mại trong phòng.

Long Nhất ôm Bắc Đường Vũ lăn vài vòng trên giường, hấn cúi đầu, chiếc miệng rộng ngoạm lấy đôi môi hồng của Bắc Đường Vũ mà tham lam mút lấy.

- "Tuyệt hảo, nàng hôm nay dùng loại son môi hồng hồng thật thơm nha" Long Nhất vừa ngẩng đầu lên, liếm liếm môi hỏi, bất quá hấn hoàn toàn chưa hề nếm qua một đôi môi tuyệt phẩm như vậy.

Bắc Đường Vũ đang giương đôi mắt đẹp mê ly nhìn hấn, biết hấn đang nói đến cái gì, chỉ là thấy đôi môi Long Nhất rời ra, liền nhắc đôi môi hồng đuổi theo môi hấn.

Hai người triền miên trong nụ hôn ngọt ngào, quần áo trên người từng món một rời khỏi, chỉ trong nháy mắt Bắc Đường Vũ chỉ còn bộ nội y mỏng manh trên người, tấm thân ngà ngọc , ngọc ngũ ngạo nhân cùng với mùi hương trinh nữ nhẹ nhàng lan toả, làm cho Long Nhất càng thêm mê muội.

Một cỗ tà hoả từ đan điền Long Nhất đột khởi, lập tức mãnh liệt thiêu cháy tâm can hấn, Long Nhất trở nên xúc động dị thường, hấn có chút cuồng bạo mà xé đi mảnh nội khố mỏng manh cuối cùng của Bắc Đường Vũ. Ngay khi đỉnh thương của hấn nhắm ngay vị trí của Ngọc môn quan toan công kích đến. thì một tia tinh minh còn sót lại trong người giúp hấn bừng tỉnh lại, ngưng ngay hành động.

Long Nhất trong lúc quan trọng này, hai mắt đột nhiên toả ra hồng

quang doạ người, hẳn biết thân thể của mình đã xảy ra chuyện. Cho dù dục hoả có thịnh, cũng không có thể làm cho hẳn trở nên bộ dáng như vừa rồi. Hẳn liền dùng nguồn tinh thần lực mạnh mẽ biến thái của mình đè ép luồng nhiệt hoả sắp làm tan đi lý trí của hẳn, bàn tay to của hẳn vươn ra, đột nhiên hung hăng chụp đến cần cổ tuyết bạch của Bắc Đường Vũ.

- "Vũ, chàng làm gì vậy" Bắc Đường Vũ hít thở khó khăn, từ cơn mê tình đột ngột tỉnh lại, vừa mở đôi mắt liền thấy vẻ mặt dữ tợn của Tây Môn Vũ.

Long Nhất dùng đôi bàn tay to mà vịn vẹo khuôn mặt tuấn tú của mình, nhìn khuôn mặt vì hít thở không thông mà trở nên trắng bệch của Bắc Đường Vũ, trong cổ họng phát ra âm thanh âm trầm:

" Người nói mau, thật ra trên môi của người đã thoa thứ gì?"

Bắc Đường Vũ cố gắng dùng đôi bàn tay nhỏ bé của mình nắm lấy cổ tay to của hẳn, trong lòng nổi lên một cảm giác bi thương. Có điều nàng không hít thở được, lại nghe một câu hỏi của Long Nhất, trong đầu đột nhiên như bị người ta hung hăng đánh một quyền, chẳng lẽ mấu thân nàng đã ra tay.

Một bóng đen từ trong đầu Long Nhất chậm rãi hiện lên, cũng không biết thực hiện động tác gì, cố ý chí mà Long Nhất dùng để đàn áp dục hoả đột nhiên tiêu thất, dục hoả tức khắc như giao long phá tan luồng ý thức thanh minh cuối cùng của hẳn.

Long Nhất hét lớn một tiếng, hạ thân hướng thẳng vào Bắc Đường Vũ, không quản tới nàng mà dùng trường thương tiến thẳng vào thông đạo. Một màng trinh tiết của xử nữ tiêu tan, nhiều điểm hoa hồng hồng như hoa mai rơi xuống tấm trải giường trắng bạch, tạo nên vẻ mỹ lệ thê lương.

Bắc Đường Vũ kêu thảm một tiếng, bi thống nói: "Đau quá, nhẹ một chút"

Nhưng Long Nhất đang trong tình trạng mất ý chí thì làm sao để ý đến lời thỉnh cầu của nàng. Hạ thân của hắn chuyển động dồn dập, cuồng bạo đánh sâu về phía trước, căn bản khôn có chút ôn nhu tình cảm nào.

Bắc Đường Vũ cắn chặt răng, nước mắt từ hai khoé mắt chày xuống thành hai hàng, nàng yên lặng chịu đựng cơn cuồng phong của tình lang, trong lòng ngập tràn bi thương, mấu thân vì cái gì mà hãm hại nàng, nàng rõ ràng đợc mấu thân cho biết son môi hồng này chỉ dùng để gia tăng tình thú, không nghĩ đến sẽ làm Long Nhất mất đi lý trí. Thấy hình dáng của hắn như thế này, nỗi đau thân thể của nàng sao so sánh với nỗi đau như dao cắt trong tim.

Ngay khi một luồng khí nóng từ Long Nhất cuồng bạo xâm nhập nàng, hạ thân Bắc Đường Vũ đau đến chết lặng, ý thức của nàng tiến vào trạng thái bán hôn mê. Bởi vậy nàng cũng không phát hiện mi tâm của nàng đột nhiên xuất hiện một làn sương nhàn nhạt. Màn sương vừa phát ra màu đen nhạt liền tiến thẳng vào mi tâm của Long Nhất, trong chớp mắt thẩm thấu qua da, xâm nhập vào trong thân thể hắn.

Thái tử phủ, một gian mật thất dưới lòng đất. Thái tử Long ưng sắc mặt không chút thay đổi ngồi ở vị trí cao nhất, đối diện với hắn không ngờ chính là Bắc Đường Đạc, kế bên không ngờ cũng là kẻ mặc đồ đen thần bí - Quân sư của Long Chiến. Cả ba người đều chú mục nhìn vào một bình pha lê ma pháp, bên trong có một làn sương trắng đang lay động.

- "như thế nào một chút phản ứng đều không có ?" Bắc đường đặc nghi hoặc hỏi.

Quân sư dùng ánh mắt âm lãnh liếc hẳn, giọng âm lãnh cất lên

- "Gấp gáp cái gì, kế hoạch lần này tuyệt không thể thất bại, Tây Môn Vũ đã trúng "Vật" rồi!

bắc đường đặc rùng mình một cái, cũng không dám nói nữa.

Chính lúc này, luồng sương trắng trong chiếc bình pha lê đột nhiên chấn động, vốn là một màu trắng thuần, đột nhiên lại biến hoá thành màu ("Nùng hắc khí"- không dịch được từ này). Khí trong bình đột ngột quay cuồng, cuối cùng biến thành hình dạng một đầu lâu khô quỉ dị.

- Khệt kiệt! Thành công rồi. - Quân sư cửa cười quái dị vừa đứng dậy, trong mắt bắn ra vẻ ác độc.

Thái tử Long Ưng ánh mắt dao động một chút, nháy mắt liạ khôi phục vẻ lạnh nhạt, trong lòng thầm nói : "Tây Môn Vũ, người là ca ca này thật sự đã cho ngươi cơ hội, là ngươi ngoan cố không tiếp nhận, hôm nay cũng không oán trách được ta"

PHONG LƯU PHÁP SƯ

Chương 273: Khôi lỗi trở chú thuật

Dịch giả: NguyễnBáViệt (nguyenbaviet)

Sáng sớm, một làn sương nhàn nhạt bao phủ cả tòa thành thị, khoảng nửa canh giờ nữa mặt trời mới lên, nhưng dân chúng đi lại trên đường đã tấp nập.

Long Nhất vừa mới tỉnh dậy, thấy đầu óc nặng chịch nên xoa nhẹ Thái dương huyết. Một lúc sau khi đầu óc hẳn trở lại bình thường, liền trợn tròn mắt từ trên giường nhảy xuống, chợt cảm giác thấy bàn tay mình đang chạm vào một vùng da thịt mềm mại như tơ, gã quay đầu lại thì thấy thân thể như ngọc của Bắc Đường Vũ lồ lộ trước mắt mình. Hắn không khỏi có chút kinh ngạc, nhất thời không nhớ rõ tối qua rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì.

Hắn nhìn Bắc Đường Vũ đang ngủ, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, khóe mắt còn vương mấy hạt lệ, thân thể mềm mại run rẩy không ngừng, trên thân thể tuyết bạch như ngọc nay lại có thêm nhiều vết bầm tím, thật đáng thương.

- " Đây. sao lại thế này?" Long Nhất xoa xoa đầu, sau một hồi cố sức vận khí để đầu óc thanh tỉnh, thì những sự tình buổi tối bắt đầu hiện lên trong đầu hắn.

Long Nhất tái mặt nhìn Bắc Đường Vũ cả nửa ngày trời, sau lại nhìn những đóa huyết mai đọng trên tấm trải giường màu trắng, nếu so

với những nữ nhân bình thường khác thì thực sự quá nhiều, hẳn có thể tưởng tượng được nỗi thống khổ hôm qua nàng chịu đựng lớn cỡ nào rồi. Long Nhất nhẹ nhàng tách cặp chân ngọc của Bắc Đường Vũ, nhìn vùng cấm địa của nàng sưng đỏ không chịu nổi, trong lòng chấn kinh, không phải chính là mình đã gây ra cho nàng sao? Vì lý do gì mà nàng lại bôi loại thuốc kích thích cường bạo này lên môi, rốt cuộc nàng có mục đích gì?

Sau một lúc suy tư, Long Nhất hồi tưởng lại quãng thời gian cả hai cùng sống chung một chỗ, hẳn cảm nhận được nàng đối với hắn là một tấm chân tình. Nếu tất cả chỉ là một màn kịch giả dối, vậy thì nữ nhân này quả thật rất đáng sợ. Bất quá hắn lại suy nghĩ một hướng khác nữa, làm cho Long Nhất có chút suy tư. Nàng dùng tấm thân xử nữ tiếp cận hắn, lại dùng thuốc kích thích để hắn cường bạo nàng sao, thật không có khả năng này. Có lẽ nàng cũng chỉ là một người bị hại.

Nghĩ vậy, bàn tay Long Nhất nổi lên một đạo ánh sáng nhu hòa, tiến tới vùng cấm địa đang sưng đỏ của Bắc Đường Vũ mà tiến hành trị liệu, sau đó hắn với tay lấy một chiếc áo ngủ bằng gấm nhẹ nhàng đắp lên người nàng.

- "Xú tiểu tử, cuối cùng cũng tỉnh rồi sà, tối hôm qua có phải là cực kỳ kích thích phải không? Hắc hắc" - Chính lúc này, từ ý thức hải của Long Nhất hiện ra một bóng đen. Hắn vừa cười quái dị vừa nhìn Long Nhất mà nói.

- "Lão huynh, ngươi không nói không ai nói ngươi câm đâu. Ta bây giờ không có lòng dạ nào mà cùng ngươi đùa giỡn" Long Nhất trong lòng không có một điểm tức giận nào, bởi vì cảm giác phiền não đang bao trùm hắn.

- "Hào tiểu tử, ngươi đối đãi với ân nhân như vậy sao, nếu ngươi

muốn vậy, ta để ngươi tự sanh tự diệt vậy" - Bóng đen hừ lạnh nói.

Long Nhất ngẩn người, trực giác nói cho hắn biết bóng đen không nói đùa, nhưng nghĩ tới những sự tình hôm qua hắn không nhớ rõ, vì vậy đành nén giận hỏi:

- "Huynh đệ. Tối hôm qua rốt cuộc đã phát sinh sự tình gì? có thể cho ta biết được không?"

Bóng đen âm hiểm cười lên hai tiếng, rồi nói:

- "Tên tiểu tử cứ tự cho mình là thông minh, tối qua bị người ta bỏ bùa cũng không biết nữa"

- "Bỏ bùa gì? Ngươi không thể nói rõ ràng hơn sao?" Long Nhất quỳnh lên mà hỏi.

- "Ngươi trúng phải "nguyên rửa thuật". Trong cơ thể cô gái này sớm đã có một loại "nguyên rửa", mà tối hôm qua ngươi thường thức loại "hảo tửu", lại còn nếm phải thứ sơn môi của nàng ta, coi như kết hợp những chất dẫn lại thành một lời nguyên khác. Nói cách khác tất cả đều là từ một người đã sắp đặt tất cả các loại bẫy để ngươi đạp vào"
- Bóng đen ở giữa ý thức hải của Long Nhất mà cười nói.

Long Nhất cả kinh, ngay lập tức dùng tinh thần lực xem xét cơ thể một lúc, lại không phát hiện cái gì bất thường. Chân khí trong cơ thể vận hành bình thường, thậm chí còn có dấu hiệu sắp sửa đột phá qua tầng thứ 3 của "Ngạo thiên quyết".

- "Không cần nhìn, loại thuật nguyên rửa này không tra ra được đâu. Một khi đối phương làm phép, ngươi sẽ biến thành một kẻ ngu ngốc mất ý thức tự chủ, hoàn toàn bị hắn khống chế trong lòng bàn tay, qua một đoạn thời gian nữa, cả người ngươi sẽ bạo liệt mà chết" -

Bóng đen lại vừa cười quái dị vừa nói.

Long Nhất vẻ mặt biến đổi, nhưng sắc mặt lập tức khôi phục như bình thường, hắc hắc cười nói:

- "Người đừng hù ta, cho dù loại nguyên rửa thuật này thật sự tà dị, nhưng có lão quái vật ngàn năm như người ở đây mà. Ta không tin mình xui xẻo như vậy, nếu không ta đã không sống sót mà ra khỏi cái không gian hắc ám tại Dĩ thất chi thành rồi"

Bóng đen hắc hắc cười rộ lên:

- "Coi như người cũng có chút thông minh, loại nguyên rửa thuật này ở trong mắt ta chẳng coi ra gì, có ta ở bên cạnh, coi như người tu luyện được phúc khí tám đời rồi"

Nghe được không có chuyện gì, Long Nhất cảm thấy nhẹ nhõm hơn, hắc đột nhiên nhớ tới tối hôm qua khi hắn đang dùng tinh thần lực để ngăn chặn luồng dục hỏa, lại không biết như thế nào chỉ dùng được một phần nhỏ, chắc chắn do lão quỷ này giở trò rồi. Ngay khi Long Nhất còn đang suy đoán, bóng đen như đọc được tâm tư của hắn mà nói:

- "Người đoán đúng, tối hôm qua là ta đã động tay chân vào, nếu ta không làm như vậy, người dùng tinh thần lực mạnh mẽ áp chế dục hỏa, tinh thần lực của người sẽ nhân chóng bị tiêu thất, hậu quả người có thể tưởng ra sao. Bất quá tinh thần lực của người không có mấy người so sánh được"

- "Nói vậy, thật sự phải cảm ơn lão huynh rồi" Long Nhất trong lòng cười cười nói.

- "Ta cũng không cần, chỉ cần người giải quyết mọi chuyện sớm một

chút, rồi cùng ta đi tới vùng không gian hắc ám của Di thất chi thành thì coi như báo đáp ta rồi" - Bóng đen vừa nói, ngay khi dứt lời liền vô thanh vô tức biến mất vào ý thức hải của Long Nhất.

Long Nhất mặc quần áo vào người, ánh mắt phức tạp nhìn Bắc Đường Vũ đang ngủ. Hôm nay tất cả đều sáng tỏ, Bắc Đường gia tộc căn bản không thật sự muốn về phía Tây Môn gia tộc, chắc là đã sớm bị hoàng tộc Long thị kéo về cùng trận doanh rồi. Chỉ là Bắc Đường Vũ nàng ta tốt cùng có biết hay không mà thôi, hay là nằm trong âm mưu liên hoàn của Bắc Đường gia tộc, sớm trở thành vật hy sinh cho gia tộc rồi.

Đối với vấn đề này, Long Nhất cũng đã có một đáp án rõ ràng, muốn lừa người phải tự lừa mình, cái khó khăn nhất là làm cho người ta không đề phòng mình, nếu không vai diễn Bắc Đường Vũ sẽ không thể hoàn mỹ như thế được. Hoàn mỹ đến mức không thể có người lần ra được, giống như một vòng tròn vô tận vậy. Nếu bản thân hẳn không có bóng đen thần bí trong cơ thể, hẳn sợ rằng không cách nào giải đáp được vấn đề này.

- "Bắc Đường gia tộc, Long Chiến, đám người các ngươi....." Ánh mắt Long Nhất trầm xuống, nếu bọn họ tưởng ta đã trúng tà thuật, vậy thì ta sẽ cho họ thấy.

Chính lúc này, Bắc Đường Vũ đang trong giấc ngủ đột nhiên trở người, thân thể mềm mại run lên, đôi mi thanh tú nhíu lại, trong miệng phát ra thanh âm thống khổ: "Vũ. không được. đau quá....."

Long Nhất ngồi xuống mép giường, trong lòng đau xót, xem ra tối hôm qua đối với Bắc Đường Vũ quả là cơn ác mộng, bản thân nàng vô tội, chỉ hận Bắc Đường Hùng không để ý đến sự sống chết của con gái mình.

- "Mẫu thân, mẹ vì cái gì mà gạt con, vì cái gì....." vẻ mặt Bắc Đường Vũ ngày càng thống khổ, thân thể mềm mại càng lúc càng run mạnh.

Long Nhất than nhẹ một hơi, ôm lấy thân thể của nàng vào ngực mình, nhẹ giọng an ủi:

- "Vũ nhi, không phải sợ, có ta ở đây rồi"

Hắn nhẹ giọng an ủi, vẻ mặt Bắc Đường Vũ dần trở nên thanh thản, hơi thở bắt đầu đều lại, nhưng đôi tay nhỏ bé vươn tới nắm chặt vạt áo trước ngực Long Nhất, tựa hồ sợ hắn đột nhiên rời đi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, rồi dừng lại trước cửa phòng Long Nhất, sau hai tiếng gõ cửa, tiếng của Đông Phương Uyển vang lên:

- "Vũ nhi, con đã dậy chưa, dậy mau lên một chút đi"

Long Nhất lông mày nhíu lại, mẫu thân sao đột nhiên tới gọi hắn vậy, hắn liền trả lời:

- "Mẫu thân, mẹ vào đi, cửa không có khóa"

Đông Phương Uyển mở cửa, rồi cùng hai thị nữ đi vào. Khi thấy Long Nhất ngồi bên mép giường đang ôm lấy cả người Bắc Đường Vũ thì đều không khỏi sửng sốt.

Long Nhất xấu hổ cười nói:

- "Là như thế này, mẫu thân, ngày hôm qua...."

- "Không cần phải giải thích, người tên Xú Tiểu Tử này, nàng ta như thế nào lại ra nhiều máu như vậy, thật không biết nhẹ nhàng à" -

Đông Phương Uyển liếc mắt liền nhìn thấy những đóa mai huyết trên giường, thân là vợ người nên cũng biết lần đầu tiên không thể có nhiều như vậy. (Còn ta khi dịch chương này máu mũi chảy ra cũng không giống như người bình thường a .)

- "Không có. không có việc gì" Long Nhất nhìn hai thị nữ đứng phía sau Đông Phương Uyển mà trợn mắt nhìn gã, mặt gã dần dần đỏ lên.

- "Đưa Bắc Đường tiểu thư qua căn phòng kế bên đi, căn phòng này cần phải bố trí lại một chút" Đông Phương Uyển nói.

- "Bố trí, để như vậy còn không tốt à?" - Long Nhất nghi hoặc hỏi.

Đông Phương Uyển trợn mắt nhìn Long Nhất:

- "Cuộc sống của người thật là quá đặc ý mà hồ đồ rồi, may mai chính là ngày người cùng Nam Cung Hương Vân thành thân, không lẽ ngày này mà người cũng quên sao?"

Thành thân! Long Nhất trợn trắng mắt, như thế nào lại nhanh như vậy? Chỉ tưởng tượng là ngày mai là ngày thành hôn của hắn, bắt đầu một cuộc sống mới, trong lòng hắn cũng không hiểu đang có tư vị gì nữa.

Long Nhất vừa miên man suy nghĩ vừa bế Bắc Đường Vũ đến căn phòng sát vách, hắn nhìn nữ nhân trong lòng mình, hay là sự kiện vừa rồi nên sớm nói với Tây Môn Nộ cha hắn một tiếng, để cho Tây Môn gia tộc có chuẩn bị mới tốt được. Hắn đặt Bắc Đường Vũ lên giường, ngay khi muốn gỡ đôi bàn tay nhỏ bé đang nắm vạt áo trước ngực hắn, không nghĩ đến thân hình nàng lại run lên, rồi từ từ tỉnh lại

- "Tỉnh rồi sao? Nàng thấy có tốt hơn được chút nào chưa?" Tuy nói

tối hôm qua không phải là do chủ ý của Long Nhất, nhưng trong lòng hẳn cũng có chút áy náy.

Bắc Đường Vũ mơ màng nhìn Long Nhất, đột nhiên xoay người ôm lấy hắn, đôi ngọc nhũ xích lửa như dán chặt vào ngực của hắn.

- "Xin lỗi, muội thực sự không biết, thật sự không biết" nước mắt Bắc Đường Vũ rơi xuống như mưa, hiển nhiên nàng đã nhớ lại sự tình tối hôm qua.

- "Ta biết, ta không trách nàng, nàng cái gì cũng không biết" Long Nhất ôn nhu vuốt ve tấm lưng của Bắc Đường Vũ, nhẹ nhàng vỗ về nội tâm đang sợ hãi của nàng.

- "Huynh thật sự không trách muội sao? Muội thực sự không nghĩ ra. mẩu thân vì cái gì mà lừa gạt muội, người chỉ nói son môi hồng này chỉ là để gia tăng tinh thú mà thôi" Bắc Đường Vũ bi thương nói, từ không gian giới chỉ lấy ra cái túi nhỏ kia.

Long Nhất tiếp lấy cái túi, vừa mở ra nhìn, liền nhìn thấy một cái son môi còn hé ra màu hồng. Long Nhất cầm lấy nó nhìn một lần, rồi cười lạnh một tiếng chấn nát nó thành bụi phấn. Lúc trước hắn còn tưởng Bắc Đường gia tộc có ý cùng với Tây Môn gia tộc tiến hành liên minh, cũng làm cho mình và Bắc Đường Vũ được hạnh phúc. Một khi Tây Môn gia tộc và Nam Cung gia tộc cắt đứt quan hệ với Long Thị, với địa vị của nàng trong lòng Long Nhất cũng trở nên nặng hơn, đối với gia tộc nàng cũng sẽ tạo nhiều thuận lợi. Hẳn cũng không ngờ nha đầu này đối với phương diện tình cảm thật là trống rỗng như tờ giấy trắng, nghe mẩu thân truyền thụ kinh nghiệm liền tin ngay.

Long Nhất không nói ra chân tướng sự thật với Bắc Đường Vũ, vì sự thật này đối với nàng quá tàn khốc, hẳn chỉ có thể nói với nàng rằng mẩu thân nàng đã sai rồi mà thôi. Sau một hồi an ủi, đợi cho nàng từ

từ chìm vào giấc ngủ, Long Nhất liền tiến tới thư phòng của Tây Môn Nộ

Đương trên đường đến thư phòng của phụ thân, Long Nhất đã phát hiện toàn bộ hạ nhân trong Tây Môn Phủ đều bận rộn, kẻ thì quét dọn, người thì sửa sang phòng ốc, ra ra vào vào không ngừng nghỉ vô cùng náo nhiệt. Tây Môn Phủ tất bật như vậy khẳng định là để chuẩn bị cho hôn sự ngày mai.

Cuối cùng cũng đã đến nơi, hẩn nhẹ nhàng mở cửa ra.

"Vũ nhi thế nào sáng sớm lại tới tìm ta, có chuyện gì quan trọng muốn nói?" Tây Môn Nộ ngồi tại bàn làm việc trong thư phòng, đột nhiên ngẩng đầu lên thấy Long Nhất với vẻ mặt ngưng trọng đi đến không tránh khỏi nghi ngờ.

Long Nhất ngồi xuống, lập tức đem sự việc Bắc Đường gia tộc đã được xác định là liên kết với Hoàng Tộc thực hiện âm mưu bí ỏ ra, thuật lại một lượt, đối với sự việc xảy ra với mình như thế nào thoát được, Long Nhất chỉ dám nói nói sơ qua, tuyệt không đề cập đến vấn đề bóng đen trong cơ thể mình

"Thực không nghĩ tới Bắc Đường gia tộc là người của Long Chiến, xem ra hẩn giấu giếm thực lực cũng không ít rồi, cũng may người lần này không có xảy ra việc gì, nếu không Tây Môn Nộ này tất xuất toàn bộ binh lực quyết một trận tử chiến với bọn nó" Tây Môn Nộ trong mắt tinh quang lóe lên, đối với Tây Môn Vũ thể hiện sự quan tâm hết mực.

"Khôi lỗi cấm thuật này là một con dao hai lưỡi, mặc dù có thể dùng để khống chế thi thể toàn phần, nhưng sau khi sử dụng có thể sẽ dẫn đến khả năng toàn thân khí tức bạo liệt mà chết, nhi dám khẳng định Long Chiến nhất định sẽ lựa chọn thời điểm máu chốt để vận dụng chiêu thuật này một cách hiệu quả nhất,hiện giờ hấn tuyệt sẽ không dám khinh cử vọng động."

Tây Môn Nộ gật gật tỏ ra đã hiểu: "Thuật này vốn thất truyền từ rất lâu rồi, ta không ngờ trên thế gian vẫn còn người biết cách sử dụng. Bên cạnh Long Chiến thật là nơi ngọa hồ tàng long."

Long Nhất lại một lần nữa phân tích. hấn mông lung đoán được phần nào đám người thi thuật và hắc y nhân đánh lén Tiểu Y đích thực có quan hệ, mặt khác Lưu Thị cũng là một phần của tổ chức bí mật này, họa chẳng Cuồng Long Quân Đoàn do Tây Môn Thiên đứng đầu cũng thế thì thật khó đối phó đây.

Long Nhất đương suy nghĩ cũng phát hiện thấy Tây Môn Nộ rất là tức giận, ông mím chặt môi lại đập bàn một cái thật lớn, cũng may là chưa có dùng đấu khí, bằng không thì vỡ nát ra rồi.

Tây Môn Nộ trong đầu ý nghĩ cũng giống với Long Nhất, đưa con trượng Tây Môn Thiên khẳng định đã bị người khác khống chế hoàn toàn rồi, Cuồng Long Quân Đoàn của gia tộc lại do một tay nó điều khiển. Nếu không mau có biện pháp giải quyết kịp thời nhất định hậu quả khôn lường.

"Sự kiện này rất có giá trị, nội trong ngày hôm nay ta sẽ có cách để giải quyết, nhi cứ chuẩn bị cho tốt để ngày mai thành thân với Nam Cung tiểu nữ kia đi" Tây Môn Nộ phẩy phẩy tay ý muốn Long Nhất hãy đi ra ngoài.

Long Nhất nhanh chóng tông cửa ra, thờ dài một cái. Kết luận Đăng

Long Thành bây giờ thế cục càng ngày càng phức tạp hơn, Tây Môn Gia Tộc với Hoàng tộc Long thị quan hệ ngày càng thể hiện những vết nứt ra bên ngoài. Ngày nào Thương Lan Đại Lục bắt đầu chiến tranh thì Cường Long Đế Quốc cũng sẽ như vậy thôi.

Đột nhiên như tới đêm qua ở Tửu hội đã gặp lại Ngân Kiếm, nhi tử của Quang Minh Thành Chủ, hấn lập tức ra khỏi Tây Môn Phủ phi thân bay về phía Ý Hương Lâu.

Như Ngọc vẫn cứ theo quy tắc cũ mà tiếp đón, còn Phiêu Tuyết với Khinh Vụ trong đội Thiên Vĩng thấy hấn thì thần hồn nát thần tính, chỉ biết phục vụ một cách tốt nhất.

Long Nhất nằm dài người trên trường kỷ bọc nhung để hai nàng xoa bóp toàn thân cho hấn.

"Thiếu chủ ghé qua Ý Hương Lâu hôm nay hấn có việc gì muốn giao phó?" Như Ngọc đứng đối diện Long Nhất cung kính hỏi.

"Việc gì là sao? Không có thì ta không thể đến hưởng thụ chắc?" Long Nhất mỉa mai đáp lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

"Ý Hương Lâu thuộc về thiếu chủ, thiếu chủ muốn tới lúc nào cũng được" Như Ngọc vẫn tỏ vẻ cung kính.

"Như Ngọc à, ta nhìn nàng ngoài kia tiếp đón khách thì rất nhiệt tình, chả hiểu sao khi nào gặp ta cũng phải tỏ ra thái độ như vậy?" Long Nhất cười ồ lên, hấn biết thừa Như Ngọc mị lực rất cao, thân hình bốc lửa cộng với thái độ nhiệt tình có thể làm cho nhiều nam nhân chết mê chết mệt. Ý Hương Lâu được giao phó cho nàng quản lý đúng là rất chính xác.

"Trước mặt thiếu chủ, tiểu nữ mới trở lại tính cách chân thật của

mình." Như Ngọc nhàn nhạt đáp lại lời Long Nhất một cách cứng nhắc, kỳ thật nàng rất thâm trầm, bên ngoài như vậy chỉ vì nhiệm vụ là phải tiếp khách mà thôi,

"Như Ngọc, chẳng lẽ nàng không thấy thiếu chủ này đang rất mất hứng à? Mau mau tiếp tục công việc của Phiêu Tuyết và Khinh Vụ đi" Long Nhất mở giọng cười hiểm độc.

Như Ngọc nhất thời ngẩn người ra, bất đắc dĩ nghe theo mệnh lệnh của hắn mỉm cười một cái rất gượng gạo. Quả thực nàng phải đi cùng tên tiểu tử Lệ Thanh mới phải đạo a, hắn thâm nghĩ.

"Đã thoải mái nhiều, không cần hai người phải tốn công nữa." Long Nhất vung tay để hai nàng lui ra phía sau ngòi.

Được đà lấn tới, Long Nhất thấy Như Ngọc không tỏ ý phản đối nên lại cố tình trêu:

"Bên hông ấy, dưới dưới một chút. Đúng rồi, tiếp tục đi." Tiếng rên rỉ của hắn rất chi là dâm dăng, khiến cho Khinh Vụ và Phiêu Tuyết phía sau không nhịn được cười tuôn ra một chàng.

Như Ngọc không thèm để ý đến sự việc bên ngoài, tất cả những gì thuộc về nàng đều thuộc về hắn, thân thể cũng không phải là ngoại lệ.

Chương 274: Đau Lòng(phần 2)

Nguồn:blog.*/blog-DmsWw.SLaalHBhH?p=64

Dịch:zzkatsuyazz

Nói một cách khách quan thì Như Ngọc là một nữ nhân phát triển toàn diện, tuổi hai mươi lăm hai mươi sáu cũng là một giai đoạn tươi đẹp nhất trong đời một người con gái, nàng đẹp bởi vẻ sắc xảo và sự quyến rũ rất riêng của bản thân, khác với giai đoạn thiếu nữ mới lớn là hồn nhiên tươi trẻ. Sở dĩ Long Nhất chưa gặp được những cô nương như thế nhiều nên cảm giác của hắn là rất mới lạ.

Nhưng Long Nhất không phải một gã công tử bột, hắn luôn biết điều tiết hành động, khi nào nên thoải mái và khi nào cần phải làm việc. Vì thế đã ngưng lại những cử chỉ thô thiển của mình, thay vào đó là một nét mặt nghiêm túc nói:

"Thực ra ta có một việc quan trọng cần sự giúp đỡ của nàng nên mới tới đây. Thiết nghĩ chúng ta căn bản chưa có nhiều người ở Hoàn Đoạn sơn mạch, mà bây giờ ta lại có một số thông tin có thể giúp cho công việc tình báo được dễ dàng hơn ở đó nên muốn gài vài người vào Thú Nhân Tộc hoạt động."

Như Ngọc nghe những lời này không tránh khỏi ngạc nhiên, nàng chau mày hỏi lại Long nhất: "Thú Nhân Tộc xưa nay không hề giao tiếp nhiều với loài người, nếu không muốn nói thẳng ra họ rất là đố kỵ, giao dịch bình thường với bọn họ thì còn dễ chứ xâm nhập vào trong thực khó mà thành công được, cũng chính vì điều này nên

Thiên Võng đội vẫn chưa thể có chút tin tình báo nào. Chẳng hay thiếu chủ đã sớm tìm ra biện pháp khả thi?"

Long Nhất cười rộ lên: "Chẳng phải mưu sâu chước quỷ gì cả, chỉ là ta may mắn đã tìm được một người, lâu nay hẩn ở Thú Nhân tộc không những dễ dàng sinh sống ở đó mà còn một tay xóa đi hiềm khích giữa Mông Nhất Tộc và bọn chúng, theo ta đánh giá hẩn rất có thực lực. Vì vậy nàng chỉ cần phái một vài thám tử có kinh nghiệm theo dõi hẩn, nhất định sẽ tìm được không ít thông tin rồi."

"Vâng, thưa Thiếu chủ." Như Ngọc khom người xuống, xiêm y vô tình hở nửa ngọc phong ra để Long Nhất nhìn thấy, không chịu được hẩn nuốt nước miếng cái ực.

"Còn việc này, thiếu chủ lần trước giao cho tì nữ việc tìm kiếm tung tích Quang Minh Thánh nữ của Ngạo Nguyệt đế quốc, ngày hôm qua có thành viên trong tổ báo lại là đã thấy nàng xuất hiện ở Đằng Long Thành" Như Ngọc vẫn rất lạnh lùng thuật lại.

Long nhất đứng phắt dậy, không thể giấu được sự kích động trong lòng bèn tiến đến nắm chặt lấy bả vai nàng hỏi gấp: "Vậy bây giờ nàng ấy đang ở đâu, hiện có ai theo dõi

không?"

Mặc dù Long Nhất vô tình dụng quá sức khiến Như Ngọc rất đau đớn nhưng tự nàng không hề tỏ ra một chút cảm giác gì trên mặt, lập tức trả lời: "Thuộc hạ thực vô năng, thám tử hồi báo lại là Tì Bích Thánh Nữ đã vượt quá cảnh giới Ma đạo sư, cả Thiên Võng Đội không ai có thể bì lại tốc độ với nàng được"

Long Nhất nghe câu nói này tâm trạng lại ỉu xìu, hẩn buồn bã thờ dài rồi tỉnh lại, nhận thấy mình hình như đang bóp nát bả vai của Như

Ngọc nên vội giặt bàn tay to bản của hấn về. Lại phát hiện nàng trên đó mặt mờ vài dấu tay nên cấp tốc dụng Quang hệ ma pháp để điều trị, phút chốc đã khôi phục hoàn toàn. Rốt cuộc thì cũng không còn việc gì ở đây nữa, Long Nhất lòng như lửa đốt phóng như bay ra khỏi Ý Hương Lâu hướng tới phía Quang Minh Giáo hội, hấn nghĩ Hồ Tử Lão Đầu nhất định biết Tì Bích đang ở nơi nào, nếu không nói hấn lập tức hủy diệt ngay giáo đường này.

Thoáng một cái là đến Quang Minh Giáo hội, Long Nhất trước mắt vẫn cúi người xuống chào đám thủ vệ dưới tầng 1 tỏ vẻ biết điều. Mặt khác, đám Quang Minh võ sĩ, tể tự này đều nhận ra ngày cực âm chính là hấn đến cứu giúp nên không hỏi nhiều, cười nói đưa hấn đến phòng Hồ Tử lão đầu.

Đến trước cửa phòng, Long Nhất dừng lại, cấp tốc vận sức đẩy cánh cửa kia vào trong rồi giáp mặt với Hồ Tử lão đầu một lần nữa.

Hồ Tử lão đầu nghe thấy tiếng cửa mở liền quay lưng lại, thấy Long Nhất tỏ ra rất ư bức bối nên lúng túng hỏi: "Tây Môn Nhị thiếu gia, người thế nào mà lại đến đây vậy, chẳng lẽ. cô nương kia có chuyện gì không hay rồi?"

Long Nhất hùng hổ tiến đến chẳng nói chẳng rằng, ngọc thủ giơ cao ra nắm cổ áo ông nhắc lên hỏi: "TÌ BÍCH HIỆN ĐANG Ở ĐÂU?"

"Tì Bích? Ý người là Tì Bích nào?" Hồ Tử Lão đầu tỏ vẻ nghi hoặc, không ngờ hấn lại hỏi câu này.

"Quang Minh giáo hội của lão há lại có hai người tên Tì Bích? Còn không mau gọi nàng ấy ra đây?" Long Nhất vừa hay được tin Tì Bích ở Đằng Long Thành, bây giờ vừa bị Hồ Tử Lão đầu kia chọc tức nên nhất thời bùng nổ cơn giận dữ, ném hấn ra xa đoạn tung chưởng đánh tới.

"Mau mau dừng lại, nếu không đầu lão nạp bị người đánh nát ra mất. Thực ra Tì Bích chỉ ghé thăm giáo hội được hai ngày, ngày hôm qua đã cáo từ để về Quang Minh Thành rồi." Hồ Tử Lão đầu bị sát khí của Long Nhất làm cho khiếp đảm, phản xạ trên người lập tức phát ra một luồng bạch quang tránh khỏi ma chưởng của hắn, nhưng sắc mặt thì lãnh đạm không hề tức giận.

"Hai ngày trước nàng vẫn còn ở đây? Nói cách khác thì cực âm ngày nàng cũng ở đó phải không?" Long Nhất nghi ngờ xác định lại, khi biết Tì Bích đã rời đi hắn không còn giận nữa mà thay vào đó là một nỗi mất mát khó tả trong lòng bùng phát.

"Điều này là chắc chắn, Tì Bích chỉ là phụng mệnh Quang Minh Thành chủ đến để giúp chúng ta qua nạn kiếp này. Chính là song nữ Quang Minh Đại Thần tế tự, sắc đẹp khi xưa tựa như thần tiên, lúc đó ta theo đuổi mười năm không có kết quả, người nói xem. Ở ta vẫn chưa nói hết." Hồ Tử Lão đầu đoán lờ mờ Long Nhất nhất định có tình cảm với Tì Bích, tâm trạng bị kích động kể lể một hồi say mê không để ý, ngẩng mặt lên đã thấy Long Nhất rời đi tự bao giờ.

"Ai da, một chữ tình thật làm khổ cả đời người mà. còn tên Mộ Dung Bác chết bầm kia nữa, nếu để cho ta tìm thấy nhất định sẽ lột da người." Hồ Tử Lão đầu cay đắng lẩm bầm trong miệng, ngữ khí thực không hề giống một Quang Minh giáo chủ chút nào cả, hắn nhắc đến Mộ Dung Bác sở dĩ vì Mộ Dung Bác đã từng một thời danh chấn Thương Lan Đại Lục, là Kiếm Thánh của Cuồng Long Đế Quốc, cũng là người đầu tiên lĩnh ngộ được Ngưu Nhân đấu khí. Hơn nữa còn từng có tin đồn là lúc trước hắn cùng với hai Quang Minh Đại Thần tế tự Chu Dịch và Khải Lâm kia có một mối quan hệ mập mờ. Bây giờ thì biệt tăm biệt tích, mà Chu Dịch cùng với Khải Lâm cũng chưa hề thành thân thật quá trùng hợp đi. Chu Dịch thì lại là sư phụ của Tì Bích.

Long Nhất biết được sự thật, thất thần đi ra khỏi Quang Minh Giáo hội, tình cảm đang dâng trào vì niềm vui tái ngộ Tì Bích bị mất đi nên hẳn rất hụt hẫng.

Đứng yên một chỗ mông lung nghĩ nửa ngày, chuyện đêm Cực âm Tì Bích có xuất hiện ở Quang Minh Giáo Đường, hai người khẳng định gặp nhau ít nhất một lần. Hai năm trôi qua chẳng lẽ nàng không còn muốn gặp hẳn nữa? Mà cũng chẳng muốn biết hẳn làm gì trong hai năm vừa qua? Nghĩ đến đây Long Nhất giơ tay đập mạnh vào đầu hẳn, mục đích để xóa đi hình ảnh Tì Bích bên trong, mặt khác hẳn lại hy vọng nàng đang ở xung quanh đây, đang dùng cặp mắt trong veo của nàng dõi theo hẳn. Dù sao ngày mai hẳn cũng cùng Nam Cung Hương Vân bái đường thành thân rồi, Tì Bích biết điều này chắc chắn không tránh khỏi đau khổ. Tựu không được gặp nàng hôm nay thì tốt hơn.

Bất thành linh Long Nhất phát hiện có một thân ảnh đang tiến tới gần, thoắt một cái đã dùng tay nắm lấy ngọc thủ của hẳn kéo vào một ngõ nhỏ bên đường.

Dịch giả: Duc Andree

:

Long Nhất quay mặt nhìn qua hắc y nhân nọ, theo phản xạ tung ra một chưởng, nhưng đúng lúc này hẳn lại ngửi thấy một mùi hương vô cùng quyến rũ đồng thời nhận ra bàn tay mềm mại hết sức quen thuộc kia nên lại muốn thu chiêu. Tựu thực không có dễ, hẳn hiện giờ

vẫn chưa đạt tới cảnh giới thu xuất tùy ý, nhện không được bèn chuyển thành ma trảo lao vào ngọc phong nữ tử kia, liên tục nắn bóp ra các hình thù quái dị.

Nữ tử này bị hành động thô bỉ của hắn kích thích, uốn éo khó chịu đáp: "Tên đại dâm tặc, chỉ biết khi dễ ta!"

Nghe được thanh âm dễ chịu của nữ nhân kia, tất cả những hồi ức buồn của Long Nhất tự dưng bay biến hết. Hai tay rời khỏi ngọc phong của nàng hắn chậm rãi gạt tấm khăn che mặt kia ra.

Là Nam Cung Hương Vân.

Cặp mắt to tròn hiện đang nhắm chặt, chắc chắn đã bị tên "đại dâm tặc" hút mất hồn vía rồi, thật là tội nghiệp a.

Long Nhất thấy thế cười mỉm, tả hữu hai tay bóp nhẹ hai bên đồn bộ của nàng hỏi thử:

"Nha đầu này bạo gan gớm, nghĩ được ra cả cách giả trang này, nếu ta lúc này không thu hồi được chưởng lực thì nàng đã hồn lìa khỏi xác rồi biết chưa??"

Nam Cung Hương Vân chậm chậm mở hai mắt ra, nụ cười đẹp như đóa hoa buổi sớm một lần nữa được hiện lên trên khuôn mặt:

"Chàng giỏi thế lẽ nào chút công phu thô thiển đó lại không thu lại được, là thiếp tin chàng mà."

Long Nhất ngó người ra, không ngờ nàng trong lòng đánh giá hắn cao vậy.

"Thiếp mấy ngày hôm nay không thấy chàng ghé qua phủ, định đi thăm rồi nhưng lại bị mẫu thân sai người ngăn chặn. Mặc dù chỉ là

mày ngày ngán ngủi nhưng thiếp không thấy chàng trong lòng lúc nào cũng trống rỗng, đến hôm nay không chịu được nữa bèn thừa dịp bọn lính canh sơ ý đào tẩu ra" Hương Vân ngậy thơ đáp, những lời nói thốt ra này là tự trong đáy lòng nàng.

Long Nhất hết sức cảm động nhưng không thổ lộ ra ngoài, cười tươi: "Nha đầu ngọc, ngày mai chẳng phải chúng ta đã thành thân rồi ư, cùng lắm là một đêm nữa thôi mà. Nhưng Nam Cung Phủ lúc này khẳng định đang loạn lên đi tìm nàng rồi hắc hắc"

"Thiếp mặc kệ bọn họ, nhất định phải đi gặp chàng, không thấy được chàng trong lòng thiếp khôn nguôi được cảm giác khó chịu." Nam Cung Hương Vân ôm chặt lấy Long Nhất kiên định đáp, tựa hồ sợ hãi đi xa không muốn gặp nàng nữa.

Nam nhân nào được sở hữu một nữ nhân như thế, dù chỉ một giây cũng đáng. Long Nhất vỗ vỗ nhẹ vào vai nàng để an ủi, thầm nghĩ nha đầu này có lẽ bị tình làm cho điên đảo rồi, thần chí bất an đến thế cơ mà.

"Tây Môn Vũ, thiếp sắp làm thê tử của chàng rồi, liệu mai sau chàng có đối xử tốt với thiếp không?" bất chợt Hương Vân hỏi, trong lòng tha thiết chờ đợi câu trả lời của hắn.

"Đương nhiên." Long Nhất khẳng định lại những gì nàng đang băn khoăn.

"Thật tốt, thiếp cũng sẽ đối xử với chàng như vậy, hàng tòi hầu hạ chàng rồi sẽ sinh cho chàng một cặp song sinh." Hương Vân đỏ bừng mặt, thẹn thùng lí nhí từng chữ.

"Được, đã thế thì sanh hai mươi đứa đi, thập nam thập nữ." Long Nhất cười rộ lên.

"Đúng là đồ bại hoại, chàng nghĩ ta họ Trư. chắc, nhiều nhất chỉ là mười đũa thôi, ngũ nam ngũ nữ. Nam thì mạnh mẽ hài hòa giống chàng, nữ thì xinh đẹp dịu dàng giống thiếp." Nàng không để ý phản ứng của Long Nhất, một mình đắm chìm trong ảo tưởng tự nghĩ ra cho chính bản thân.

Long Nhất nhìn chăm chú vào khuôn mặt khiết bạch của nàng, hơi cúi người xuống hôn nhẹ vào đôi môi mọng nói: "Dù sao cũng không còn sớm nữa, để ta đưa nàng về môn phủ, nếu không gia người nhất định sẽ lo lắng cả đêm không ngủ."

"Không. thiếp không muốn, mới được một lúc mà. thiếp thực không có muốn" Hương Vân đương đắm chìm trong giấc mộng đẹp thì bị Long Nhất đánh thức, tâm trạng vô cùng luyến tiếc đáp lại. Mặt khác nàng còn cố tình lắc người để đôi ngọc phong nây nở ma sát vào ngực hấn.

Long Nhất nhất thời bị kích thích dục vọng, nhưng cũng khó khăn đáp:

"Nàng nghe lời ta trở về đi, một đêm nữa thôi đã là phu nhân của Tây Môn Vũ ta rồi còn gì."

Hương Vân kéo cổ áo của hấn chững xuống, nũng nịu áp ngực vào trong đó. Mặc dù không muốn rời xa tình lang nhưng nàng cũng nghĩ lại chỉ một đêm nữa thôi. Một đêm này tuy dài nhưng cũng không phải vô tận. Vì thế lập tức bám chặt vào người hấn gật đầu, sắc mặt vừa buồn vừa khó chịu.

Long Nhất thi triển Tật Phong Thuật bay như tên bắn cùng với Nam Cung Hương Vân, chả mấy chốc thì hạ xuống Nam Cung phủ. Từ xa hai người có thể thấy các tiểu nữ gia đình ráo riết chạy quanh, hấn là

đang tìm nàng.

Trước tình cảnh này Hương Vân không có gì ngạc nhiên cả, nàng vẫn tỏ ra luyến tiếc nói: "Chàng mau vòng ra cửa sau để tránh mọi người, đặc biệt là mẫu thân ta. Chuyện này mà truyền ra ngoài chắc ta chết mất."

Long Nhất cười trừ, vòng ra cửa sau rồi vỗ vai nàng nói : "Bây giờ an toàn rồi, mau vào trong kéo nhạc phụ nhạc mẫu của ta phát điên mất hắc hắc."

Hương Vân cũng đã nguôi ngoai được nỗi nhớ thương hấn phần nào, tức thì tách ra khỏi cơ thể hấn tiến vào trong. Một lúc thì nàng lại quay lại, nhưng chỉ ló ra cái đầu dụi dàng nói: "Tây Môn Vũ, chàng nhớ chuyện đại sự ngày mai không được viện cớ gì bỏ chạy biết chưa, nếu không cả nhà ta sẽ bị một phen đẹp mắt với khách mời mất."

Nàng nói câu này như thể đã biết trước hấn không đến ngày mai vậy, vừa dứt lời thì mau chóng trở vào phía trong. Trong chốc lát có tiếng một gia đình hưng phấn hét lớn: "Tiểu thư đã về!"

Chương 275: Tình sâu nghĩa đậm (phần 2)

Long Nhất gặp được Nam Cung Hương Vân thì tâm trạng rất vui, trên đường hồi phủ còn vừa đi vừa hát vang một bài hát hân thích khi còn ở tiền thể. Mặt khác lại đoán Tì Bích có thể sẽ xuất hiện vào hôn lễ ngày mai, đến lúc đó nhất định phải trông cậy vào Lệ Thanh và Man Nguru rồi, hẳn biết là nếu nàng còn yêu hẳn thì ngày mai sẽ ngầm theo dõi việc tiến hành hôn lễ, vô luận thế nào cũng phải tìm cho ra không thể để nàng thoát được.

Tới bữa cơm tối thì Long Nhất thấy Tây Môn Thiên và Lưu Thị đang cặm cụi ăn, chả tỏ ra có hứng nói chuyện nên hẳn vừa cười vừa hỏi: "Đại ca gần đây hành tung thật bí ẩn, tại binh doanh đệ đều rất ít thấy người của ca không hiểu tại sao?"

Tây Môn Thiên dĩ nhiên biết tên tiểu đệ không có ý tốt đẹp gì, ánh mắt đành lại: "Gần đây ta đang cùng với Huyết sắc kỵ binh đoàn tập một khóa huấn luyện đặc biệt, không có lúc nào đi qua Vô Song doanh của đệ cả. Hiển nhiên là đệ không thể thấy ta được rồi."

"Đương nhiên là không thể gặp tiểu đệ được, đại ca bộ dạng tập dợt mệt mỏi như thế tiểu đệ thấy không phải là một công việc nhàn hạ a" Long Nhất cố tỏ vẻ quan tâm hỏi, nhưng ngữ khí không thể giấu được một vài phần châm chọc.

Cho dù bị tên tiểu đệ trời đánh kia liên tục m** mai, Tây Môn Thiên vẫn không hề để tâm đến, đoạn rút từ trong túi áo ra một cái bao đỏ, cười đáp: "Ngày mai là tiểu đệ thành thân rồi, đại ca này lại không có gì quý báu để tặng đệ. thôi thì có chút quà mọn này, mong hai người

sớm sinh quý tử."

Long Nhất cười trừ nhận lấy lễ vật, từ trong mắt có thể hiện một chút cảm động, song khi hắn quay ra lại gặp ngay vẻ mặt Lưu thị đoan trang dịu dàng - nhưng bấy giờ đối với hắn lại là hết sức giả tạo nên trong lòng thầm mắng "HỦ! Chắc chắn đang có âm mưu gì với bọn kia rồi."

"Thúc thúc, ôm cháu một cái." Tiểu Thục hiền đương nắm trong ngực Lưu Thị vươn bàn tay nhỏ tí xíu ra phía Long Nhất.

Bất giác nghe thấy tiếng nói hồn nhiên của Tiểu thục hiền vang lên làm tan biến hết suy nghĩ nọ của hắn, không chán chừ suy nghĩ gì tiếp nhận ngay, sau đó vươn hai tay đưa nó lên xoay cho mấy vòng. Tiểu Thục hiền bị kích thích không chịu được cười khanh khách

"Tiểu thúc, xem ra đứa con nhỏ này của ta rất thích người đó." Lưu thị mỉm cười hết sức tự nhiên, nhưng Long Nhất thì cho rằng diễn viên cũng không bằng.

"Đại tẩu không biết khuyết điểm lớn nhất của đệ chính là mị lực quá lớn ư, thật sự chả có biện pháp gì cả hắc hắc." Long Nhất mặt dày cười ba tiếng rồi dừng lại vừa nói vừa nhìn khuôn mặt bầu bĩnh của đứa cháu mình một chút.

Lưu Thị bị hắn trêu ghẹo, nhất thời cười ồ lên: "Tiểu thúc thì mị lực chả ai sánh được rồi, người có biết Hàm Yên ở Lệ Nhân Phường đối với người có một kỷ niệm không thể quên được không?"

"Hàm Yên à? Hắc hắc, nói vậy xem ra ta phải thường xuyên đến Lệ Nhân Phường thăm thú mới được." Long Nhất cũng hết sức vui vẻ đáp.

Đến đây thì Tây Môn Nộ cùng với Đông Phương Uyển cũng từ trong nội đường bước ra, tiếng cười nói của mấy người đột nhiên dừng lại, hết thấy cả ba đều đã ăn xong, cúi chào hai người kia rồi ai về phòng nấy.

Quay lại phòng, Long Nhất phát hiện trên giường vẫn còn một vệt máu mờ mờ, cộng với ánh sáng le lói từ ngọn ma pháp đăng rất huyền hoặc làm hấn hồi tưởng lại ký ức đêm qua. Bất chợt hấn thờ dài buồn bã, căn phòng yên tĩnh lại như cố tình trêu ngươi với hấn vậy.

Ngồi xuống giường. Long Nhất lôi trong túi áo ra lễ vật của Tây Môn Thiên hồng kiểm tra xem có phải độc dược gì không. Nhưng chỉ thấy bên trong Tiểu bao bọc gấm kia là một thủy tinh cầu gọn lỏn trong lòng bàn tay của hấn, bên trong bị một làn sương mờ bao phủ không thể thấy được gì cả.

Ngắm nghía một hồi lâu, đột nhiên một bóng hình chứa chan cảm xúc lại quay về trong đầu. Theo bản năng hấn lập tức lôi từ trong Không gian giới chỉ ra một thủy tinh cầu y hệt như vậy, khẽ dùng đầu ngón tay điểm một chút ma pháp vào trong, tức thì hiện ra một tuyệt thế mỹ nữ đang cầm một quyển sách đọc say sưa.

"Vô Song, nàng cũng mau chóng mà trở về với ta nhé." Long Nhất nhìn thủy tinh cầu một cách chăm chú rồi điềm đậm cười mỉm, trong lòng bùng phát một thứ tư niệm tình cảm hết sức sâu đậm.

Loại ma pháp của thủy tinh cầu này đích thực kỳ diệu, hấn nghĩ không ra là nền văn minh Ma pháp của Di Thất Chi Thành vì cái gì có thể cao đến như vậy?

Đương lúc hấn đang cao trào cảm xúc thì gian phòng lại có động, Long Nhất không may may suy nghĩ dụng tinh thần lực dò xét, cảm

giác được khí tức của một nữ nhân còn trẻ, đoán là Bắc Đường Vũ liền thu hồi Thủy Tinh cầu lại chờ nàng tiến đến.

Đoán quả không sai, Bắc Đường Vũ không gõ cửa mà tông thẳng vào trong, cặp mắt của nàng phảng phất một nỗi buồn man mác.

"Vũ nhi, đêm hôm khuya khoắt nàng tới khuê phòng của nam nhân thực rất mờ ám đó biết chưa hắc hắc" Long Nhất vỗ vỗ tay hấn vào khoảng giường bên cạnh, ý là muốn nàng ngồi xuống đó,

Bắc Đường Vũ nhẹ nhàng khép cửa rồi ngồi xuống chỗ kia, nàng chủ động nắm một bên tay, đầu thì nhẹ nhàng tựa vào vai hấn hai mắt nhắm nghiền.

"Vũ ca, qua đêm này là chàng thành thân rồi." thanh âm của nàng rất nhỏ, nếu không chú ý thì chả nghe thấy gì cả, chỉ còn thiếu chút nữa thì nàng cũng đã khóc òa lên rồi

"Ai dà." Long Nhất hừ một tiếng, khuôn mặt tuấn tú liền cúi xuống hôn nhẹ lên tóc nàng, ánh mắt xa xăm hiện đang phân tích chuyện hai phụ tử Bắc Đường Hùng phải như thế nào bây giờ, Long Linh Nhi ở ngoài đã yêu cầu hấn không được hạ thủ phụ thân nàng rồi, còn gì thì Bắc Đường Vũ cũng mang theo giòng máu của Bắc Đường Hùng trong người, đến lúc có chuyện xảy ra sợ rằng nàng lại không chịu được.

"Chàng mai đã thành thân rồi, chuyện đại hỷ như vậy sao lại tỏ ra mất hứng? Sắc mặt khó coi thế này kiểu gì cũng bị khách khứa chê cười cho xem." Đường Vũ ngược đầu lên nhìn hấn, bàn tay lạnh lẽo vươn ra vuốt ve khuôn mặt tuấn tú kia hỏi.

"Không có, chỉ là ta đang suy nghĩ là nếu ta cưới Hương Vân muội thì Vũ Nhi có ghen không thôi"

Nghĩ một đằng nói một nẻo, tên đại dâm tặc này thật biết nịnh nọt các cô nương mà.

Bắc Đường Vũ lắc đầu quày quật, cắn môi đáp: "Thiếp không ghen gì hết đâu, nhưng chàng không được quên lờ thiếp đi, không cho phép chàng giúp Hương Vân muội khi dễ thiếp."

Long Nhất nghe thấy cười một tiếng lớn rồi nói: "Dĩ nhiên ta sẽ không giúp ai và chính ta cũng sẽ không được khi dễ nàng, trừ phi."

"Trừ phi cái gì??" Bắc Đường Vũ khẩn trương hỏi hẳn.

"Trừ khi là đang ở trên giường, ha ha ha" Long Nhất cười dâm đãng, ôm chặt thân thể mềm mại kia vào người.

Bắc Đường Vũ đỏ lựng mặt, giả vờ nhăn nhó cười rúc rích, một hồi sau trong lòng hẳn nhẹ giọng hỏi tiếp: "Đêm nay thiếp sẽ hầu hạ chàng ở chỗ này nhé?"

"Ách.cái gì chứ?" Long Nhất ngạc nhiên vì chả biết từ bao giờ nàng lại bạo ngôn như vậy, thực chẳng phải một Bắc Đường Vũ giống ngày đầu hẳn được biết.

"HỪ, thiếp không muốn Hương Vân muội cùng chàng động phòng trước, hôm nay phải cho chàng sống dở chết dở" Bắc Đường Vũ chả ngại ngừng gì hung hăng đáp.

"Chuyện này.., Chả phải ngày hôm qua chúng ta đã động phòng rồi đấy thôi? Hắc hắc" Long Nhất cười một tràng, hẳn cũng không ngờ nàng phương diện này lại thích thú như vậy.

"Ngày hôm qua không tính, ngoại trừ đau đớn thiếp chả cảm giác

được gì cả." Bắc Đường Vũ bất bình đáp nhanh lại.

"Thế nàng nghĩ sẽ có cảm giác gì ha ha"

Long Nhất cười lớn, chẳng quản tiếng thét chói tai của Bắc Đường Vũ, ôm lấy nàng lỏng lên trên giường lớn. Không lâu sau, xuân ý tràn ngập, tiếng rên rỉ vang lên khắp phòng, lúc này trời vẫn còn sớm.

Chương 276: Biến cố trong hôn lễ

Hôn lễ kinh biến

Dịch: DuyenCho

fan PLPS

Bầu trời phương đông nổi lên vệt màu trắng bạc, sáng rực ở chân trời, như báo hiệu hôm nay ngày của tình yêu đẹp.

Tại Nam Cung phủ Đẳng Long Thành, Nam Cung phu nhân mang theo hai thị nữ mới tới cửa khuê phòng của Nam Cung Hương Vân, đã thấy con gái ngồi ở trước bàn trang điểm, mặt cười lộ vẻ khẩn trương ửng hồng vẻ hạnh phúc, ánh mắt mơ mộng.

"Hương vân, sao chuẩn bị sớm thế?"

Nam Cung phu nhân trù mến hỏi, bà không biết tâm tư của con gái lúc này.

"Mẫu thân." Nam Cung Hương Vân nhìn phía Nam Cung phu nhân, đỏ mặt nói: "Con ngủ không được, cả đêm cứ ngủ mơ, còn đã thật là phải lập gia đình rồi sao?"

Nam Cung phu nhân vỗ vai con gái, cười nói: "Đúng rồi, cuối cùng cũng tống khứ được quả bom trong nhà đi, trong lòng ta thấy thoải

mái lấm chừ."

"mẫu thân, người sao lại nói vậy, con nào có gây họa gì đâu, mẹ không có chút nào muốn giữ con sao?" Nam Cung Hương Vân trong lòng Nam Cung phu nhân làm nũng nói.

"Con là khúc ruột của ta, hôm nay phải gả cho người khác, đương nhiên là không muốn, nhưng mà con sau này phải sửa lại tính tình, phải hiếu kính với cha mẹ chồng, hầu hạ phu quân thật tốt, phải để cho ta thật sự không yên lòng mới được." Nam Cung phu nhân thờ dài nói, chỉ hy vọng Tây Môn tiểu tử có thể đối tốt với con gái mình là vui lắm rồi.

"mẫu thân, người yên tâm , trên thế giới này không chuyện gì có thể là không thể với nữ nhi của người, sau này con sẽ đối tốt với chồng mà." Nam Cung Hương Vân khẽ cười nói, vẻ mặt quyết tâm.

"Nha đầu người, lúc đầu cũng không biết là ai chết sống lấy chồng, bây giờ sao không chịu chờ tý nữa đi" Nam Cung phu nhân trêu ghẹo nói.

"Khi đó là nhất thời thôi, khi đó con sao biết được Tây Môn Vũ biến thành hoàng tử ếch đâu" Nam Cung Hương Vân cười nói, đây chính là học được từ Long Nhất.

"Cái gì mà hoàng tử ếch, thời gian cũng không còn sớm , nhanh lên một chút lấy quần áo mẫu thân may mặc vào đi, đợi lát nữa người của Tây Môn gia sẽ tới liền đó" Nam Cung phu nhân đẩy nàng ra rồi cùng hai thị nữ hỗ trợ nàng mặc vào.

Cái áo này bằng lụa màu đỏ tươi, dùng kim tuyến thêu vào đó một con phượng hoàng cực kỳ sinh động, hai bên áo dùng kim tuyến thêu các loại văn hoa đẹp tuyệt.

Trên mặt có gắn các loại đá cực kỳ trân úy. Bộ áo này là khi Nam Cung Hương Vân tròn mười sáu tuổi đã bắt đầu may, mất ba năm mới xong, chứng tỏ tình cảm của Nam Cung phu nhân với nữ nhi vô cùng sâu đậm.

Nam Cung Hương Vân mặc áo cười xoay tại chỗ một vòng, hưng phấn nói: "mẫu thân, có đẹp không?"

Nam Cung phu nhân hơi cười, trong ánh mắt rơm rớm nước mắt, gật đầu nói: "đẹp mắt, thật là đẹp."

"mẫu thân, người sao lại khóc?" Nam Cung Hương Vân ngưng tươi cười, tiến lên nắm tay Nam Cung phu nhân lo lắng hỏi.

"Là mẫu thân vui quá thôi, nữ nhân trưởng thành rồi cũng phải được gả đi, mẫu thân vui vì cuối cùng con người đã trưởng thành rồi" Nam Cung phu nhân vuốt ve mặt Nam Cung Hương Vân, mắt đỏ hoe, cũng rơi lệ cùng với mẫu thân.

"Được rồi, được rồi, đều do mẫu thân không tốt, Vui mừng mấy thì cũng không được khóc, đừng làm mất vui" Nam Cung phu nhân lau nước mắt, ôm Nam Cung Hương Vân một lần nữa. Đang lúc này, Nam Cung Nỗ như một làn khói lao tới hét lớn: "mẫu thân, Tam tỷ, tỷ phu đang tới rồi"

"Tới rồi, mẫu thân. con ..... con phải làm gì bây giờ?" Nam Cung Hương Vân hỏi hộp không biết làm sao, hấp tấp hỏi

"gấp cái gì, có mẫu thân sẽ không xảy ra cái gì hết" Nam Cung phu nhân vội vàng an ủi.

Lúc này, Ngoài ngã tư Đằng Long thành đông kín người. Hôm nay là

ngày Tây Môn gia tộc cùng Nam Cung gia tộc kết thông gia, đây chính là đại sự, với cả Cuồng Long đế quốc, hai gia tộc này đều là những thế lực lớn của quốc gia, việc vui vẻ của hai nhà thực sự là rất hoành tráng. Tuy Tây môn phủ và Nam Cung phủ ở cùng một khu. nhưng bình thường đi cũng mất tới một canh giờ, trên đường trải một màu đỏ, hai bên cũng vô số các loại vật trang trí tung bay trong gió, thỉnh thoảng có gia đình thị nữ của Tây Môn phủ hoặc Nam Cung phủ phát cho dân chúng vây quanh chút điểm tâm, có đội kèn nhạc của hoàng gia chơi nhạc và biểu diễn, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Long Nhất thân mặc đồ đỏ sắc hồng, mái tóc trước kia tùy tiện nay được buộc đứng lên, lúc này đang đứng trên xe long phượng cao chừng năm thước, phía sau, Man Ngưu có vẻ cảm thấy kì lạ khó tả, hai bên đều thấy hoa cả mắt, hẳn cũng từng kết hôn, nhưng là theo phong tục của Man Nuru tộc, nhưng so với hôn lễ của lão Đại, căn bản là không thể so sánh.

Tuy nhiên Lệ Thanh vẻ mặt vẫn lạnh lùng, toàn thân lạnh lẽo, nếu không phải người, có lẽ sẽ bị người khác lầm là một khối băng điêu. Long Nhất vẫy tay với dân chúng xung quanh, mắt tìm kiếm trong đám đông hy vọng có thể tìm ra hình ảnh của Ti Bích, nhưng thật đáng tiếc, đến giờ hẳn cũng chẳng phát hiện được nhân ảnh nào như thế. Đội ngũ nghênh hôn chỉnh tề kéo dài tới ngàn thước, xe ngựa hào hoa thì có cả trăm chiếc, trừ một vài thị nữ gia đình, còn một đội binh lính từ vô song Doanh và một đội ma pháp sư theo đón.

Đoàn nghênh hôn không lâu đã tới Nam Cung gia phủ, theo lễ nghi của tầng lớp trên ở Cuồng Long đế quốc, sau một lúc mới đưa tân nương về thẹn thùng lên xe hoa trở về. Ngồi cạnh Long Nhất, nghe dân chúng vây quanh hoan hô, Nam Cung Hương Vân cảm thấy trống ngực thình thịch, lòng bàn tay đổ mồ hôi, cơ hồ như áp sát vào người Long Nhất. Long Nhất cầm đôi tay nhỏ nhắn của Nam Cung Hương Vân, ôn nhu nói: "Đừng lo, thả lỏng người, hãy nghĩ tới

những chuyện vui vẻ" Nam Cung Hương Vân dạ nhẹ một tiếng, theo sự vỗ về của Long Nhất tâm tình thả lỏng, ánh nắng chiếu, khiến nụ cười cũng trở lên. Qua một vài tiếng đồng hồ lộ trình, đội ngũ nghênh hôn thông thả trở về, trời đã tối. Long Nhất ôm Hương Vân phi thân ra, vô số pháo hoa đì đùng bắn thẳng lên bầu trời, nổ ra những vòng hoa lửa đủ màu sắc, khiến bầu trời đêm như một bức tranh tuyệt sắc.

Bắc Đường Vũ đang ngồi trên nóc một gian nhà của Tây Môn phủ, nhìn pháo hoa trên bầu trời không ngừng nổ, khoe miệng mỉm cười, nhưng ánh mắt dần dần mờ đi. Nàng nhớ tới đêm đó tại yến hội cung đình, cũng là dưới bầu trời đêm như thế này, cũng tại nóc nhà, nàng bị Long Nhất vô sỉ khi dễ, nhưng khi tiểu gia hỏa của hắn dính tại giữa hai đùi mình, không thể phủ nhận là mình cũng có rung động, chỉ là lời hắn lúc ấy làm lòng tự tôn của nàng bị tổn thương nặng nề, mặc dù hắn lúc ấy cũng nói áy náy. Nàng vốn tưởng rằng nàng sẽ phải hận hắn, nhưng sau lại lại phát hiện chính mình với hắn không phải hận, mà là một cảm giác rất kỳ lạ, từ khi hắn tới tuyển binh đánh cuộc với mình, đến bây giờ hồi tưởng lại đúng như là năm, cũng khi đó, nàng mới phát hiện nàng yêu hắn.

Cùng lúc đó, một mặt thân ảnh bạch y một mình trạm đứng ở ngoài đám đông, thân hình có chút cô tịch, nàng ngẩng đầu nhìn trong trời đêm sáng lạn, trong lòng thất lạc. "Long Nhất, mong chàng hạnh phúc" bóng người thì thào, ánh mắt bắt đầu nhòe lệ.

Lúc này có hai gã đang len lén nhìn trộm thân ảnh này, một trong hai người nói: "Số 156, đây có phải là người thiếu chủ cần tìm không?" "Xem thân hình thấy hơi giống, nhưng thánh nữ Ti Bích dường như là lớn không dám khẳng định có phải là nàng dùng dịch dung ma pháp hay không" Người kia trả lời "ta ở đây theo dõi nàng, người về báo cáo tổ trưởng, Thiếu chủ ra lệnh, không thể bỏ qua tất cả nhưng người khả nghi" Người vừa hỏi nói. Người còn lại lên tiếng, như trạch lẩn vào đáp người biến mất.

Đây vốn là hôn lễ do chính hoàng đế Long Chiến ban cho, theo lý là ông ta cũng phải chúc mừng, không biết vì sao mà ông ta chỉ phái thái tử Long Ưng tới mang theo một lễ vật trân quý tới chúc mừng, giả tảng chúc một tràng rồi lấy cớ có việc mà về trước. Tình huynh đệ giữa hắn và Tây Môn Vũ đã kết thúc.

Long Nhất đưa Nam Cung Hương Vân đi tới đại sảnh, lúc này vợ chồng Tây Môn Nộ, vợ chồng Nam Cung Trường Phong đang chờ đợi lễ thành thân.

Lễ thành thân của Cuồng long đế quốc so với lễ nghi của Trung Quốc cổ đại ở kiếp trước không có khác biệt lắm, điều khác chính là kết hợp với một vài nghi lễ của quý tộc phương tây, nhưng thành hôn thì bá thiên địa nhưng đó là điều nặng nhất, chỉ lễ xong liền được công nhận là vợ chồng .

Theo giờ lành, Long Nhất cùng Nam Cung Hương Vân bá thiên địa, bá cha mẹ, cuối cùng vợ chồng giao bá, quá trình không có vấn đề gì xảy ra, rất thuận lợi.

Nhưng ngay muốn đưa vào động phòng, biến cố đột nhiên phát sinh, một hắc y nam tử đột nhiên vọt đến, khiến một phen náo loạn, nhưng hắn không vọt tới được Long Nhất vì đã bị các cao thủ bí mật hộ vệ quật ngã.

"Tây môn nhị thiếu gia, ta không có ác ý, chỉ là phụng tiểu thư nhà ta đến đây đưa tin." Hắc y nhân lớn tiếng kêu lên.

Long Nhất ngẩn người ra, không rõ khi nào hắn lại trêu chọc tiểu thư con nhà người ta để đến giờ mọi ánh mắt đều đổ dồn về hắn,

Long Nhất cười, đi tới trước mặt Hắc y nhân hỏi: "tiểu thư nhà người

là ai?" "Trong người ta có thư, người xem sẽ rõ." Hắc y nhân nói.

Long Nhất nhíu mày một cái, tay hoa lên, áo ngực hắc y nhân tung ra, xuất hiện một bức thư rơi trên mặt đất. Long Nhất nhặt lên vừa nhìn sắc mặt lập tức nhất thời đại biến, chẳng kịp chào hỏi liền biến mất tại chỗ, nhất thời trong đại sảnh trở lên im lặng chỉ nghe được tiếng hít thở mà thôi.

Chương 277: Song Hỷ

Dịch: zzzkatsuyazzz

Loạn rồi.

Nam Cung Hương Vân thấy sự việc xảy ra ngay trước mặt mình vô cùng đau xót, những tiếng dị nghị của khách mời trong phủ cũng bị sự việc này ảm ra như một phiến chợ vỡ làm nàng thiếu chút nữa là không kìm được nước mắt,.

"Tên hỗn đản kia, làm cái gì cũng úp úp mở mở, chả có đầu có đuôi gì hết, bảo ta sao biết được người làm gì đây." Hương Vân trong lòng hận hấn lắ, nhưng nàng cũng biết rõ Long Nhất chẳng phải loại bạc tình, nhất định là đã có chuyện quan trọng nếu không hẳn đã chả xử sự lạ lùng như vậy. Rốt cuộc thì người thiệt thòi vẫn là nàng, đành tự an ủi mình chứ biết làm sao bây giờ, có đau lòng hấn cũng chẳng quay lại. Hơn nữa, nàng với hấn cũng đã bái thiên địa, danh chính ngôn thuận là phu thê rồi.

"Các vị khách quan tôn kính, tiểu nữ thật lòng cảm tạ các vị đã đến tham gia buổi hôn lễ của tiểu nữ ngày hôm nay. Chỉ đáng buồn đúng lúc này phu quân của tiểu nữ lại có chuyện cực kì quan trọng phải đi trước, hy vọng mọi người không để ý, mặc sức hưởng thụ." Nàng hít sâu một hơi lấy lại tinh thần rồi cố nặn ra một nụ cười tươi nói lớn.

Phản ứng của thực khách khi nghe câu nói này nằm ngoài dự đoán của Hương Vân, sở dĩ bọn họ từ trước đến nay cứ nghĩ nàng là tiểu

thư đòi các, không phóng khoáng được như vậy. Ai dè lại khác hẳn, trở thành nữ nhân lễ phép biết trước biết sau như thế trong lòng ai cũng thâm thán phục.

Cuối cùng Tây Môn Nộ cũng đành bó tay, nói vài câu qua loa để buổi tiệc được bắt đầu.

Hương Vân trong lòng hiện đã nhẹ rất nhiều sau khi thấy phản ứng của thực khách, nàng hiện đang cùng với Đông Phương Uyển và mẫu thân của nàng đi về phía hậu viện. Nhưng dù sao nàng cũng là một nữ nhân, không chịu được vừa ra khỏi đại sảnh khóc òa lên.

"Hương vân, ta biết con trong lòng rất đau khổ, con cứ đợi khi nào xú tiểu tử kia về cùng ta giáo huấn cho nó một trận nên thân. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, con vừa rồi đã biểu hiện rất tốt, Vũ nhi có được người vợ như con khẳng định phúc phận quá lớn rồi." Đông Phương Uyển đang cố gắng an ủi nàng, trước giờ bà cũng không nghĩ nàng lại rấn ròi như vừa rồi.

"Nương, nhi xin người đừng trách phu quân nhiều quá, nhi luôn tin phu quân gặp việc quan trọng nên phải cấp tốc xử trí kịp thời, chỉ là nước mắt không theo sự điều khiển của bản thân nhi." Hương Vân dờ khóc dờ cười đáp lại.

"Nha đầu gối đừng có khóc nữa, đã có nương ở đây há có người khi dễ con được ư, nương vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh con" Đông Phương Uyển vui mừng vì đứa con dâu càng ngày càng làm bà hài lòng, tay bà nắm chặt bàn tay của Hương Vân lại thể hiện sự triu mến.

Nam Cung Phu nhân nghe những lời bà thông gia rất chi hưng phấn, bà tin đứa con gái này được Đông Phương Uyển quan tâm nhất định sẽ không phải chịu thiệt thòi. Nhưng mặt khác bà cũng rất bất ngờ vì

đưa con trước giờ ngỗ nghịch hồn nhiên lại trưởng thành nhanh đến như thế, dù sao cũng đã cùng với tiểu tử Tây Môn Vũ bá thiên địa rồi, hôn sự mà chưa cử hành trước khi Hắc Y nhân kia đến thì sự tình quả thật sẽ không đơn giản như thế.

Tái ngộ? Bi Thương? Hạnh phúc?

Quay lại việc Long Nhất được biết tin hắc y nhân nọ đến cấp báo, trong lòng vô cùng rối loạn, sau khi rời khỏi hôn lễ hấn vội vàng vàng vận Tật Phong Thuật mười hai thành công lực bay đi, thân thể hòa quyện vào trong gió như thần tiên cuỡi mây vậy.

Phiêu phù thuật tuy là đỉnh cao ma pháp di chuyển, nhưng đem so với Tật phong thuật của Long Nhất vẫn còn kém vài bậc, vì thế trong chốc lát hấn đã đến nơi hấn cần đến, quan sát một hồi rồi phi thân lên một điểm cao nhất viện, cặp mắt tinh tường quét một vòng xung quanh không hề thấy một bóng người nào cả, thực có chút không đúng.

Lại nói đến mảnh giấy da hắc y nhân kia đưa cho Long Nhất, trong đó có mấy dòng chữ nguệch ngoạc: "Tướng công. thiệp bị ép thành thân Hắc Âm giáo hoàng hôm nay, chàng mau ứng cứu. (Tràng trong viện) Lãnh U U" bút tích đích thực của Lãnh U U, trên mảnh giấy da hết thảy các chữ bị nhòe mực vì nước mắt của nàng làm cho Long Nhất khó khăn lắm mới nhìn ra được, khi hấn được biết nữ nhân của hấn lại bị ép thành thân với một nam nhân khác thì máu nóng dồn lên não, không chịu được vội vàng đi giải cứu.

Đến đây rồi thì lại chả thấy động tĩnh gì cả, gió thổi vi vu xung quanh tòa viện to đùng hình thành một không khí hết sức quý dị, Long Nhất hồi thần chậm rãi hạ xuống, hấn tự nhủ nếu Lãnh U U thật sự bị ép hôn với Hắc Âm giáo hoàng cũng hôm nay, sao lại trùng hợp ngẫu nhiên với ngày hấn cũng thành thân vậy? Huống hồ còn ngầm sai thủ

hạ đến Đẳng Long Thành đúng lúc hấn đương cử hành hôn lễ, điều này xem chừng có chút không hợp lý. Nếu không phải có người giả bút tích hoặc ép nàng viết thì tình hình của nàng hấn rất bi thương.

Cẩn tắc vô áy náy, khôn ba năm đại một giờ, những câu thành ngữ đúc kết kinh nghiệm ngàn năm của ông cha để lại Long Nhất không bao giờ dám quên, hấn ngẫm vận Ngạo Thiên Quyết hộ thể rồi mới bình tĩnh mở cửa tiến vào một gian phòng. Không có một ai. Không có gì lạ. Đang băn khoăn thì Long Nhất lại nghe thấy những thanh âm huyền ảo phát ra gần đó. tập trung vào nghe thì hấn phát hiện nguồn gốc của những tiếng kì quái này ở phía dưới lòng đất.

Lục lợi quanh căn phòng một hồi lâu, Long Nhất vẫn chưa tìm được cơ quan để mở cửa môn đi xuống.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đương tìm tòi thì Long Nhất mơ hồ nghe được những tiếng rên rỉ của Lãnh U U: " Không . ta không muốn."

Hấn vô cùng sốt ruột, đập phá hết thảy đồ đạc trong phòng, không hiểu tại sao những chuyện không may không đổ lên đầu hấn mà toàn nhắm vào những người hấn yêu thương. Đau đớn. Một cảm giác cào xé tâm can đang đốt cháy linh hồn hấn.

Rốt cục sốt ruột cũng không có tác dụng gì, may thay khi Long Nhất bực tức ném cái ghế làm vỡ một ma pháp cầu thì đã vô tình kích hoạt cơ quan nọ. "BÙM" Một tiếng nổ kinh thiên động địa làm hấn mờ nhạt cặp mắt đỏ ngầu vì giận, sau đó lập tức một hòn non bộ rời sang một góc tường để lộ một mật đạo đi xuống, phía dưới thấu ra hồng quang chiếu rọi vào cả gian phòng sáng trưng.

Long Nhất vui mừng nhưng đã lấy lại được nét lãnh đạm thường lệ, hấn vận công Ngạo Thiên Quyết tăng thêm một chu thiên hộ thể rồi mới dám đi xuống, nhưng vừa xuống được hai bước thì bị tình cảnh

đập vào mắt làm cho hấn há hốc mồm, đứng yên tại chỗ sững sờ.

" Hỷ" hai chữ đại bản được dán lên trên vách tường, dưới mật thất là vô số những ma pháp đăng màu đỏ, dưới đất cũng được trải thảm đỏ au. Nhưng điều làm cho hấn kinh ngạc không phải gian phòng này mà là hai người đương đứng phía trong: một người thì mặc áo cưới được thêu hết sức tinh xảo, đang thản nhiên nhìn hấn mỉm cười , là Lãnh U U. Người kia cũng là một người hấn vô cùng thân thiết, cũng đã từng ân ái vài lần với hấn nhưng nàng đang cải trang thành một nam nhân, Phong Linh nhìn thấy hấn thì ánh mắt tỏ ra vài phần kích động.

Bấy giờ Long Nhất cho dù có là kẻ đàn độn nhất Thương Lan Đại Lục cũng phải hiểu sự tình bên trong, đang định quở trách hai nữ nhân kia thì đối mặt với nụ cười của Lãnh U U. Xa mặt nàng lâu như vậy mà câu đầu tiên khi gặp gỡ lại là mắng mỏ hấn nghĩ lại là không nên.

Nhưng đang phân vân thì từ phía ngoài lại có một thanh âm ấm áp vọng vào: "Long Nhất." kèm theo câu nói là một mùi hương thơm ngát phảng phất lập tức làm Long Nhất quên hết sự sống trên đời.

Tì Bích, đích thực là Tì Bích, sao lại lảm chuyện may mắn quái dị như vậy chứ, thanh âm trầm bổng này, mùi hương này hấn đến chết cũng không quên được.

Long Nhất không thể chần chừ được nữa, mục đích của ngày hôm nay không phải là để gặp hai nữ nhân phía dưới mật thất, tuy rất vui mừng nhưng hấn cũng không quên điều này, lập tức đuổi theo bạch y nữ nhân kia.

"Tì . Tì Bích." Long Nhất đuổi kịp vội nắm lấy ngọc thủ mềm mại của nàng, hưng phấn run rẩy nói.

"Ta không phải Tì Bích, ngươi nhận lầm người rồi." Tì Bích bối rối vô cùng, trong lòng tuy đang đấu tranh nội tâm rất quyết liệt nhưng nàng vẫn phi thân rời đi. quyết định quả là khó khăn a.

Hehe, Long Nhất vất vả tìm kiếm nàng như vậy há có thể để nàng rời đi dễ dàng thế chứ, thân ảnh như mây trôi nước chảy lao nhanh về phía trước, một tay ôm lấy eo nàng, tay còn lại gạt nhanh mạng che mặt của nàng ra, lồ lộ từ từ ra một khuôn mặt nửa thiên sứ nửa ác ma. Đôi mắt trong veo như nước mùa thu thì ướt đẫm lệ, cái miệng nhỏ nhắn toan mở ra tựa hồ muốn nói hàng ngàn vạn câu chữ nhưng lại không phát âm ra khỏi miệng

Nhìn lại khuôn mặt chưa từng được thấy trong vòng hơn hai năm, Long Nhất không hề tỏ ra sợ sệt, trái lại còn dùng một tay vuốt ve cái thai ký màu đỏ kinh dị tỏ vẻ không quan tâm gì đến nó cả. Nhưng từ bé tới lớn không ai dám chạm vào vị trí đó, nay lại bị Long nhất tiếp xúc đúng chỗ nàng tự ti nhất, Tì Bích hốt hoảng giãy giụa.

Long Nhất càng thấy nàng phản ứng thì lại càng không cho nàng rời khỏi, hai tay nâng nhẹ đầu Tì Bích lên, khẽ cúi đầu hôn nàng một cách say đắm. Đến đây thì làm gì có nữ nhân nào kháng cự tình lang của mình cơ chứ, mà Tì Bích lại còn hai năm mòn mỏi chờ đợi giây phút này, thân thể mềm mại bị kích thích cứng đờ ra, hai tay vòng qua cổ tình lang để đón nhận nụ hôn nồng thắm của hắn.

Bấy giờ Lãnh U U cùng với Phong Linh đã mò lên trên, nhất thời bị tình cảnh trước mặt làm cho thất thần.

Chương 278: U Minh thánh nữ đấu Quang Minh thánh nữ

Long Nhất cùng Ti Bích hai lưỡi xoắn tít vào nhau, hai thân thể tựa hồ quên hết mọi sự trên thế gian, triền miên đắm chìm trong những nụ hôn ngọt ngào tuyệt vời.

Sự việc như vậy diễn ra làm cả không gian và thời gian như đứng yên lại, rồi cũng không biết trải qua bao lâu Ti Bích mới hồi thần, vội dùng sức đẩy Long Nhất ra, hai dòng lệ lại một lần nữa lăn dài trên má.

"Long Nhất, chúng ta không thể nào, buông ta ra...." Ti Bích nói trong tiếng khóc nức nở, cặp mắt to đẫm lệ không dám nhìn thẳng vào với ánh mắt nóng bỏng của Long Nhất.

"Trên thế gian này không có chuyện gì không có khả năng, nếu ta đã có duyên được gặp lại nàng, ta nhất định sẽ không buông nàng ra." Long Nhất nhìn Ti Bích không hề chớp mắt, từng bước từng bước đi đến bên cạnh nàng, còn Ti Bích thì lại sợ sệt khóc lóc từng bước từng bước lui về sau

"Đừng ép ta...." Ti Bích tựa người vào vách gian phòng đã bị tan hoang, thân thể mềm mại không tự chủ được run bần bật, hiện trong lòng rất mâu thuẫn. Nàng một mặt muốn cảm nhận sự ấm áp trong lòng Long Nhất, nhưng lý trí lại dữ dội phản đối không cho nàng làm vậy.

"Ta không có bức nàng, là nàng tự bức nàng, chúng ta rõ ràng yêu nhau, vì cái gì phải làm cả hai phải chịu sự khổ đau này cơ chứ?" Long Nhất đã dừng lại, nhẩn thần thống khổ nhìn Ti Bích.

"Ta .không. có yêu ngươi." Ti Bích nói lòng bùng từng chữ một trong nước mắt ,tim nàng một lần nữa như đang bị hàng ngàn hàng vạn con dao cắm sâu vào.

Long Nhất nghe vậy khẽ rùng mình, tuy hẳn biết nàng chỉ nhất thời nói dối để rời xa hẳn, nhưng lòng vẫn như bị người khác cắt thành hai khúc, đau đớn tột cùng. Dù sao cứ vậy cũng chẳng giải quyết được gì cả hẳn bèn cắn chặt răng, trầm giọng nói: "Nàng có dám nhìn thẳng vào mắt ta, sau đó nói lại lời đó lần nữa không."

Ti Bích gượng gạo nhẹ nhàng ngước mắt lên, đương muốn nói với hẳn thì lại gặp phải nhẩn thần đỏ ngầu của Long Nhất, trong đó chứa đựng cả thâm tình lẫn đau khổ làm nàng chỉ nói được một chữ "ta", Đến đây yết hầu như bị chặn lại, thốt không nên lời nữa...

"Nói không nên lời à?? Nàng sao lại phải tự dối gạt mình nữa cơ chứ, hai năm nay nàng vốn không quên được ta. Nàng lo lắng cho ta, điều này đã được khẳng định rõ, một: Khi nàng thấy ta đột nhiên lao ra khỏi Tây Môn phủ liền đi theo, hai: nàng lo lắng cho ta nên khi nghe được tiếng nổ mạnh liền không để ý mọi việc tiến đến đây, nàng còn dám nói không yêu ta?" Long Nhất càng nói càng lớn tiếng, đến câu cuối cùng thanh âm như rống lên.

Ti Bích sửng sờ vì nàng nghĩ và làm gì Long Nhất đều hết sức để ý, không hề bỏ qua việc gì cả, Khó có thể phủ nhận, nàng ngày nào cũng nhớ tới hẳn, nhớ tới mức muốn phát điên lên vì hẳn.

"Nhưng.....Nhưng....Ta không thể...." Ti Bích vẫn lắc đầu quày quạy, mặc dù thiếu một chút nữa là không chịu được, muốn áp mặt

ngay vào ngực Long Nhất để cảm nhận sự ấm áp kì diệu của tình yêu.

"Nàng có thể, ta nói nàng có thể, mặc kệ mấy thứ tộc quy quái quỷ kia." Long Nhất lớn tiếng hét lớn, bàn tay to bản giật gấp Tì Bích vào lồng ngực.

Sự chống cự của Tì Bích đến đây thì tan biến hết, ngọc thủ khẽ ôm lấy eo Long Nhất để hưởng thụ cái thứ mật ngọt của tình ái chốn nhân gian mà trước kia nàng chưa từng cảm nhận.

Đại chiến quả.

Lãnh U U cùng Phong Linh chăm chú nhìn cảnh tượng trước mặt, trong lòng kinh ngạc nhìn hai người. Sự việc của Tì Bích từ trước đến nay Long Nhất chưa một lần nhắc tới, các nàng cho tới giờ cũng chưa nhìn thấy bộ dạng đau khổ này của Long Nhất, qua đó cũng thầm hiểu Quang Minh thánh nữ Tì Bích trong lòng Long Nhất có một vị trí trọng yếu không ai thay thế được

Phong Linh không bị thất thần như Lãnh U U hiện trong lòng đang nặng trĩu, sở dĩ nàng gạt Long Nhất tới đây chính là không chịu nổi cảnh Long Nhất thành thân với nữ nhân khác, nhưng nàng cũng biết nặng nhẹ, đã chú ý căn dặn thủ hạ sau khi Long Nhất cùng Nam Cung Hương Vân bái thiên địa xong mới được phép tiến vào. Còn việc nàng muốn dẫn Long Nhất đến đây cũng chỉ vì muốn thành thân với hắn trong cùng một ngày như Nam Cung Hương Vân, như vậy trong lòng nàng mới cảm thấy công bằng. Chỉ là khổ tâm chuẩn bị lâu như vậy, tự dừng lại thành giúp nữ nhân khác may áo cưới.

"Hừ." Lãnh U U đột nhiên thở dài, hơi thở lạnh lẽo hướng về phía Tì Bích đang say đắm trong lồng ngực Long Nhất, vốn Hắc Ám giáo hội và Quang Minh giáo hội đối địch nhau từ muôn thuở nay, hai bên gặp

nhau kể như không tử không đình chiến, đặc biệt ngày cực âm đã nung nóng không khí chiến tranh giữa hai giáo hội tới cực điểm.

Lúc này Ti Bích hồi thần trở lại, tuy lệ hoa vẫn còn vương trên khuôn mặt thanh tú của nàng nhưng vẫn bị hơi thở lạnh lẽo kia làm cho rùng mình. Sắc mặt tức thì biến đổi, cặp mắt hướng tới Lãnh U U ngằm đánh giá, một hồi sau nhìn thấy giữa mi tâm của Lãnh U U có ấn ký hắc liên thì lập tức nhận ra ngay nàng là ai. Tại lần xung đột gần đây nhất của Quang Minh và Hắc Ám giáo hội, U Minh thánh nữ danh tiếng đại tăng, nghe nói thực lực đã vượt ngưỡng ma đạo sư, lại có kì bảo hắc liên uy lực vô cùng.

"U Minh thánh nữ Lãnh U U?" Ti Bích sau khi ngừng khóc vang lên thanh âm khàn khàn.

"Quang Minh thánh nữ Ti Bích? Đã sớm biết đại danh, ta thật muốn lĩnh giáo một chút." Lãnh U U nói xong liền nhắc tay, một đạo hắc ám ma pháp lập tức hiện ra nhằm hướng Ti Bích phóng tới.

Ti Bích há có thể cam lòng chịu thế yếu, cấp tốc dùng Thánh quang tịnh hóa thuật cứu cấp để đối kháng, bạch quang chợt lóe chói từ thánh quang pháp trượng màu xanh biếc, quang năng một phần phản chiếu lên thai kí màu đỏ trên mặt nàng, thoạt nhìn thập phần quý dị. Phía xa Lãnh U U đứng trên hắc liên do nàng gọi ra từ mi tâm cũng quý dị khiếp nhân.

Hai người từ mặt thất đồng thời bay ra, giữa không trung bắt đầu triệu hồi vô số ma pháp cao cấp quyết đấu.

Long Nhất nhíu mày, thầm nghĩ hai nha đầu thật sự là coi như mình không tồn tại a. Hắn vừa định phóng ra ngoài thì Phong Linh đi tới bên cạnh, cười nói: "Chàng không nên lo lắng, mọi nghĩ các tỉ ấy tự có chủ ý."

Long Nhật nghĩ đi nghĩ lại, các nàng muốn đánh thì cứ đánh cho đã đi, hai nàng thực lực tương đương, đánh mệt tự nhiên sẽ nghỉ thôi, tin tưởng rằng các nàng không thù hận nhau tới mức phải dùng đến lưỡng bại câu thương cường đại pháp thuật.

Nắm ngọc thủ nhỏ nhắn của Phong Linh, Long Nhất dùng tay còn lại phát ra tinh thần lực bày bố một đại phạm vi kết giới, mục đích để tránh hơi thở lộ ra ngoài đưa tới phiền toái. Rồi hắn chậm rãi vào trong viện tìm một chỗ sạch sẽ, cùng Phong Linh ngồi xuống

"Linh nhi, nàng như thế nào mà vẫn phải cải trang thành nam nhân? U U vẫn chưa biết nàng là nữ nhân à?" Long Nhất tựa cằm vào vai Phong Linh hỏi, trong lòng nhớ tới cuộc sống vô âu vô lo lúc trước tại Mễ Á Học Viện.

Phong Linh cười mỉm, lắc đầu nói: "Muội chưa có nói cho U U tỷ biết. Từ lúc trở lại Hắc Ám giáo hội thời gian gặp mặt tỷ ấy không nhiều lắm, hơn nữa muội nghĩ không có gì cần thiết mà cần phải nói cho tỷ biết sự thật cả."

"Vậy thì hôm nay nói luôn một lượt đi, hai nàng tại đây bày biện mục đích chẳng phải muốn kết nghĩa phu thê với ta sao?" Long Nhất cười lớn, hắn từ lúc thấy Lãnh U U người mặc áo cưới đã hiểu ngay ra các nàng có chủ ý gì.

"Là U U muốn gả cho ngươi, ta không có." Phong Linh vội vàng phủ nhận quan hệ.

"Nàng không muốn gả cho ta? Tốt, vậy sau này ta sẽ không lấy nàng nữa." Long Nhất nhìn chăm chú vào mặt Phong Linh, thần sắc tươi cười lúc nãy đã biến mất.

Phong Linh sừng sốt đối diện khuôn mặt nghiêm nghị của Long Nhất, trong lòng không biết hẳn nói thật hay đùa, liền bào chữa câu nói khi nãy: "Tên xú hỗn đản đáng ghét, chàng nhất định bức ta phải nói ra à?"

"Ai da." Long Nhất nhin không được cười một tràng.

Nghe được nụ cười khả ố của Long Nhất, Phong Linh nhận ra ngay hẳn cố ý đùa cợt mình liền hừ một tiếng: "Không phải chàng muốn cưới chúng ta, là chúng ta muốn cưới chàng"

"Ách ..... Có khác biệt sao?" Long Nhất ngạc nhiên hỏi.

"Đương nhiên có." Phong linh gật đầu

"Nói nghe coi" Long Nhất hứng thú muốn truy ra câu trả lời cuối cùng của nàng.

Phong Linh cười hì hì, tiếp theo thanh âm nói trong trẻo cất lên: "Muội nói cho huynh nghe,huynh chuẩn bị tốt chưa?"

Long Nhất có chút buồn cười, gật gật đầu, hẳn đương nhiên biết Phong Linh muốn nói cái gì.

"Hai người khác nhau ở chỗ....." chưa dứt câu thì song nhãn của nàng lưu chuyển nhìn thẳng vào mặt Long Nhất, đột nhiên tọa lên đui hẳn, đồng thời hai tay vòng ra sau cổ hôn tới tấp.

Lúc này trên bầu trời Ti Bích cùng Lãnh U U đương bất phân thắng bại, chỉ thấy Ti Bích triệu hồi mười đạo quang bạo thuật đánh về phía Lãnh U U, sau đó nàng giơ cao quang minh pháp trượng bắt đầu niệm chú ngữ của thập thánh cấp pháp thuật "Quang Minh thần phần nộ", quang hệ nguyên tố bắt đầu ngưng tụ tại đỉnh trượng, hình

thành một quang cầu từ từ bành trướng, khí thể hủy thiên diệt địa.

"Tĩnh đế liên hoa, phá bỏ." Hắc liên của Lãnh U U tức khắc bạo trừng, mười mấy quang bạo thuật hoàn toàn bị phá bỏ.

Lãnh U U đắc thủ cười lớn nhìn xuống phía dưới, thấy người mình vẫn cho là nam nhân – Lăng Phong – đang nằm trong lòng Long Nhất hôn thắm thiết thì chiến ý vừa có được tức thì tan biến. Trong lòng nàng kinh ngạc đến độ bị thánh cấp ma pháp của Ti Bích tấn công cũng không hề biết gì.

Ti Bích sau khi phóng ra cấp mười Quang Minh ma pháp đột nhiên thấy Lãnh U U không tránh mà sững sờ tại chỗ, không khỏi quýnh lên. Nàng đương nhiên hiểu được U Minh thánh nữ cùng Long Nhất có quan hệ rất mật thiết, bởi vậy trong lúc cùng nàng tương đấu cũng không có ý làm thương tổn.

Lúc này nếu muốn thu hồi ma pháp đã thi phóng ra cũng đã muộn rồi, mắt thấy quang cầu đang đánh tới Lãnh U U, Ti Bích bất chấp tất cả, trong tay phát ra hai đạo phong ấn hợp lực thần quang hộ thuẫn hướng tới Lãnh U U, nhằm bảo vệ tính mạng nàng.

Trên người Lãnh U U toát ra một vòng phòng ngự màu trắng sữa, khi ma pháp đánh về phía nàng lập tức dừng lại. ma pháp đánh vào quang thuẫn, một công một thủ vô thanh vô tức biến mất. Kỳ thật nếu thần quang hộ thuẫn hoàn toàn đầy đủ thể dạng thì Ti Bích cấp mười thánh cấp ma pháp "Quang Minh phản nộ" tịnh không đủ để đánh nát nó.

Long Nhất ở phía dưới thấy hai nàng trên cao vô sự thờ dài một hơi. Mặc dù hẳn cùng Phong Linh đắm say không màng sự đời, nhưng vẫn phân ra một tinh thần lực chú ý đến tình hình trên bầu trời, vốn định ra tay cứu giúp thì thấy ti bích đã ra tay, liền triệt đi công lực.

Lãnh U U cảm nhận được chấn động cạnh mình mới hồi phục tinh thần lại, có chút cảm kích liếc mắt nhìn Ti Bích, xong lại bực bội nhìn xuống phía dưới.

Ti Bích nhìn theo ánh mắt Lãnh U U, cũng không tránh khỏi kinh ngạc. Tuy Long Nhất cùng Phong Linh đã rời môi, nhưng Phong Linh vẫn như cũ ngồi ở trên đùi hắn, hai tay ôm lấy cổ, tư thế thập phần ám muội

Hai nàng đồng thời nhảy xuống, thần sắc phẫn nộ cùng nhãn thần ác tâm trừng mắt nhìn Long Nhất. Hai vị thánh nữ vừa mới đánh cho trời long đất lở này giờ như có chung cừu địch.

Phong Linh bị Long Nhất hôn tới thần hồn mê muội, đã sớm chẳng biết trời đất là gì, nay cảm giác được đôi môi Long Nhất rời khỏi liền mở cặp mắt đang mê man tình ái ra, thấy Long Nhất cười khổ nhìn ra sau bèn quay đầu lại, tức thì đối diện hai cặp mắt khí thế sát nhân.

Chương 279: Nhất Long Tam Phượng

"Long Nhất, chàng như thế nào có thể... có thể cùng Lăng Phong làm chuyện như vậy?" Lãnh U U không thể tin hai người trước mặt mình đang ôm nhau, chẳng lẽ tình lang của mình có sở thích quái dị là thích nam nhân?? Nhưng hẳn rõ là một tên đại dâm tặc mà??

Long Nhất giật mình, hẳn còn tưởng rằng Lãnh U U cùng Ti Bích ghen tuông, bây giờ mới phát giác Phong Linh còn chưa khôi phục nguyên dạng, mà hẳn khi nãy bị Phong Linh đột nhiên tập kích, nhất thời chưa để ý tới, đã dẫn tới hiểu lầm khá lớn rồi.

"Đây là hiểu lầm... hiểu lầm mà? Nàng ta giống các nàng, cũng là nữ nhi." Long Nhất hất cằm phía Phong Linh nói lớn.

"Gạt người, hẳn rõ ràng là nam nhân." Ti Bích tức giận nói, phòng ngực trong tim nàng vừa bị Long Nhất đánh vỡ, giờ lại phát hiện hẳn cùng nam nhân thân thiết khiến nàng không chịu được toàn thân nổi da gà.

Lúc này Phong Linh cũng đã lấy lại tinh thần, nàng từ trong lòng Long Nhất đứng lên, có chút ngỡ ngàng cười nói: "Long Nhất nói đúng, mọi và các tỷ giống nhau đều là phận nữ nhân, cũng cùng là nữ nhân của chàng." Nói xong, trên mặt Phong Linh nổi lên một trận sóng gợn, mái tóc nâu cùng đôi mắt trở nên như lam hải, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành từ từ lộ ra mỉm cười đứng trước Lãnh U U và Ti Bích, cùng các nàng so sánh sắc đẹp.

Trái lại, Long Nhất nhìn ba đại tuyệt thế mỹ nữ trước mặt thì cảm thấy chỉ có hai mắt thật không đủ để ngắm, thật sự là mị lực mê nhân. Hơn nữa việc ba nữ nhân này đều thuộc về hắn làm hắn trong lòng nổi lên một cảm giác tự hào. Mặc dù Ti Bích trong mắt người thường có thể là xấu xí, nhưng trong mắt hắn nàng thập phần xinh đẹp, bởi vì nàng xinh đẹp không phải ở bề ngoài, mà là nội tâm, chỉ có thấu hiểu được nàng mới thấy những nét đẹp sâu sắc của nàng.

Lãnh U U cùng Ti Bích kinh ngạc nhìn Phong Linh thập phần mỹ lệ, không nghĩ tới nàng đã từng là nam nhân trong mắt hai người.

Ti Bích có chút buồn bã. Bên cạnh Long Nhất mỗi nữ nhân đều có thể nói là tuyệt sắc thiên hương, nàng đứng cùng các nàng ấy trong lòng không khỏi có chút tự ti, thiết nghĩ mình không thể xứng đôi cùng Long Nhất. Tuy nàng biết Long Nhất không phải người như vậy, nhưng nàng không thể xóa đi ý nghĩ ấy trong đầu được.

Bàng hoàng lặng lẽ hướng về chỗ Long Nhất đang ngồi thì nàng đối diện Long Nhất đang cười, ánh mắt thương yêu cùng thỏa mãn đang nhìn nàng

Đến đây trái tim hẳn cảm bị trói buộc của nàng từ từ được nói lỏng một chút, trong lòng một cảm xúc ngọt ngào chợt trào dâng. Đúng là như thế! Hắn thực không để chuyện đó trong lòng, vậy vì cái gì chính mình lại phải cố chấp?? Ti Bích tự nhủ, trong lòng cảm thấy thanh thản rất nhiều.

Lãnh U U thì nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Phong Linh đánh giá, thật lâu sau nàng mới ấp úng hỏi: "Lăng Phong, người cùng Hắc Âm giáo hoàng có quan hệ gì?"

Phong Linh chớp chớp cặp mắt xanh biếc, mỉm cười thần bí đáp:

"Sau này nói cho tỷ biết, kỳ thật muội tên không phải Lăng Phong, mà là Phong Linh. Các tỷ về sau cứ gọi muội Linh nhi thì hay hơn."

Thấy Phong Linh không muốn trả lời, Lãnh U U cũng không gượng hỏi nữa, nàng cũng biết rõ Phong Linh cùng Hắc Ám giáo hoàng hẳn có quan hệ rất mật thiết, bởi vì mái tóc cùng con người màu xanh biếc trước giờ nàng chỉ thấy ở Hắc Ám giáo hoàng và nhi tử của ông.

Long Nhất đang mân mê cỏ cây trên mặt đất, đột nhiên ưu nhã bay lên không, sau đó đáp xuống, từ từ đi tới trước mặt Lãnh U U, trầm trầm giọng nói: "U U, biết lỗi chưa?"

Lãnh U U nhìn Long Nhất, cười hì hì nói: "Phu quân, thiếp biết sai rồi."

"Sai ở chỗ nào?" Long Nhất vẫn nghiêm mặt như cũ, nhưng trong ánh mắt cũng lộ ra tiếu ý

"Thiếp không nên giáo loạn hôn lễ của chàng, để cho tân nương tử kia của chàng phải chịu đau khổ, nhưng thiếp trong lòng thật sự rất khó chịu, dựa vào cái gì Nam Cung Hương Vân đến sau lại cùng... cùng chàng được thành thân trước chứ." Lãnh U U ai oán đáp lại.

Long Nhất cười ồ lên: "Nam Cung Hương Vân từ nhỏ đã cùng ta đính ước, nàng ta đương nhiên xếp hạng đầu rồi."

"Nàng ta chính là phải xếp hạng sau thiếp, thiếp hai năm trước chính là nữ nhân danh phó kỳ thực của chàng, nàng ta... nàng ta còn chưa được cùng chàng động phòng, chàng nghĩ rằng thiếp nhìn không ra a." Lãnh U U đỏ mặt nói, trộm nhìn Phong Linh cùng Ti Bích, thấy vẻ mặt hai nàng có chút quái dị, đột nhiên ngượng ngừng chui vào trong ngực Long Nhất.

"Ái chà." Long Nhất không nhẹ không nặng đánh ba cái vào đồn bộ

tròn lảng đầy đặn của Lãnh U U. Nàng đương rúc trong ngực Long Nhất phát ra tiếng rên như con mèo nhỏ, cảm thấy toàn thân khó chịu. Đã hơn nửa năm không nhìn thấy Long Nhất, lúc này người thấy khí tức nam tử trên người tình lang, lại bị hấn vuốt ve nơi mẫn cảm của nữ nhân thì cảm thấy thân thể khô nóng, hít thở cực kì khó khăn

"Lần này tha thứ cho nàng, cũng may là ta đã bái đường xong, bằng không nàng đã làm cho Nam Cung gia tộc cùng Tây Môn gia tộc mất hết thể diện rồi" Long Nhất trùi mền nói, mặt khác hấn cảm giác được trước ngực sự đàn hồi mẫn cảm của ngọc phong Lãnh U U, dục tâm cũng không khỏi có chút động, đối với dáng người của Lãnh U U đang mông lung hồi tưởng lại.

Vừa nghe hai chữ bái đường, Lãnh U U mau chóng hồi thần, nàng nhìn nhìn sắc trời, có chút mất tự nhiên nhìn Phong Linh cùng Ti Bích, cười nói: "Linh nhi, Ti Bích, hôm nay là ngày đại hi, tối nay chúng ta hãy cùng Long Nhất ca bái đường thành thân nhé?"

Phong Linh mặt đỏ lên không nói gì, hiển nhiên ngàn lần đồng ý. Nhưng còn Ti Bích vẫn đang có chút do dự, tộc quy căn bản không dễ dàng bỏ được. Chẳng lẽ thật sự phải bí mật thành thân với Long Nhất? Nhưng nhìn ánh mắt kì vọng của hấn thì nàng không nhẫn tâm cự tuyệt.

Nhận thấy Ti Bích trong mắt có chút do dự, Long Nhất trong lòng hết sức buồn bã. Hấn đương muốn an ủi nàng vài câu, bởi vì hấn không hề muốn ép bức nàng thì Ti Bích mở miệng nhẹ giọng nói ba chữ:

"Ta-nguyện-ý."

Long Nhất mừng như điên dại, tiến tới hai bước ôm chặt lấy Ti Bích xoay mấy vòng.

"Cám ơn nàng, Ti Bích. vô cùng cám ơn nàng đã chịu thành thân với ta." Long Nhất vừa nói vừa hôn lên môi Ti Bích

"Thiếp cũng muốn ôm, không cho phép chàng thiên vị." Lãnh U U bịu môi nói.

Ti Bích mỉm cười đẩy Long Nhất ra, trong lòng đưa ra quyết định dĩ nhiên đã nhẹ đi một gánh nặng.

Long Nhất hưng phấn tột đỉnh cũng ôm Lãnh U U quay vài vòng, sau đó buông nàng ra rồi ôm lấy Phong Linh.

"Tướng công,thời giờ không còn sớm nữa." Lãnh U U có chút nóng vội nói.

"Đã không còn sớm, vậy lập tức bái đường đi." Long Nhất đắc ý cười lớn,ôm ba nữ nhân đi xuống mật thất

Ánh lửa hồng bập bùng làm nổi bật khuôn mặt thẹn thùng của tam nữ, Long Nhất nhìn thấy nhất thời ngây ra. Cho tới nay,những nữ nhân cùng hắn có quan hệ đều là gần ít xa nhiều, bây giờ cùng lúc thành thân với ba nàng, không, còn có Nam Cung Hương Vân hôm nay nữa là bốn, Long Nhất bây giờ cảm thấy thỏa mãn quá. Đặc biệt là Ti Bích, từ lúc hắn tới dị giới này là nữ nhân đầu tiên của hắn,rất cuộc sau hai năm cũng đã trở thành nương tử của hắn,thử hỏi không hưng phấn sao được??

Chương 280: Đêm động phòng hoa chúc

Ngay tại lúc bốn người chuẩn bị hành lễ, Long Nhất khẽ nhướn lông mày lên, ánh mắt có chút do dự nhìn tam nữ một lượt, các nàng cũng nhìn thẳng vào mắt hắn một cách rất huyền hoặc

Long Nhất lấy lại tinh thần, cười cười nhìn về phía Ti Bích, ngón tay nhẹ nhàng vẩy ra một luồng hắc diễm

"Hắc ám ma pháp....chàng không phải nói ngươi là quang minh ma pháp thể chất sao?" Ti Bích trong lòng cả kinh, nhin không được nói.

"Việc này thực ta chỉ cần nghe được lời của nàng, ta muốn hành lễ trước sở dĩ cũng chỉ là muốn nghe từ miệng nàng một câu này. Trước ta nói ta là quang minh ma pháp thể chất cũng không có lừa nàng"

"Thành thật nói cho nàng biết,ta sở hữu tất cả thất hệ ma pháp nguyên tố,thực sự là thiên tài mà". Long Nhất cười lớn tự hào.

"Lại có tới thất hệ ma pháp sao? Không phải là chỉ tồn tại quang minh, hắc ám, hỏa, thủy, thổ?" Phong Linh hỏi, nàng vẫn tưởng Long Nhất chỉ sở hữu song ma pháp thể chất là hắc ám cùng thủy hệ , cũng như nàng là hắc ám và thủy hệ ma pháp thể chất thôi.

"Chẳng lẽ chàng còn sở hữu Phong,Lôi song hệ?" Ti Bích càng ngày càng kinh ngạc thốt lên, Mạc Tây Tộc mấy năm nay đều dốc hết tâm

sức, trí lực nghiên cứu, chỉ là đến giờ tiến triển hầu như không có gì đáng để nhắc tới cả.

"Thông minh,thường nàng một cái!" Long Nhất rất nhanh hôn phớt Ti Bích, nhận ra nàng thần sắc thẹn thùng, hấn đặc ý cười ha hả

Sau đó vì bị tam nữ nài nỉ, Long Nhất đành phải biểu diễn một chút uy lực của lôi điện ma pháp và phong hệ ma pháp, hấn đầu tiên trong ý thức xuất ra Ngân tử sắc lôi điện ma pháp nguyên tố, dùng tinh thần lực dẫn động ra không trung một lượng khổng lồ lôi điện hệ ma pháp, một võng lôi điện đan xen liền phủ kín cả của mật thất, điện quang bá khí cường đạo thật là khiến người ta kinh sợ. Võng điện này chính là do Long Nhất học được từ Cuồng Lôi Thú, vừa có thể công kích trên khắp các điểm, lại có thể có tác dụng phòng ngự. Ngay sau đó Long nhất lại dung Phong hệ ma pháp hình thành một tiểu cuồng phong, tuy nhiên tiểu công phong đó vừa tới bên trong mật thất thì thu hút toàn bộ vật xung quanh khiến mọi thứ bay loạn xạ. Long nhất không thể làm khác hơn là ngưng tinh thần lực không chế, làm cho nó vô thanh vô thức biến đi.

"Thế nào? Lúc này các nàng đã tin ta chưa, phu quân của các người chính là một thiên tài, không có ai bằng đâu!" Long nhất cười một nụ cười khả ố.

"Còn cho mình là thiên tài à? Thiếp chỉ tấy một tên đại hỗn đản, người ta tốn công sức bố trí mọi thứ giờ bị chàng phá hết rồi." Lãnh U U nhìn mật thất bừa bộn, nhìn xéo Long nhất một cái, nàng sớm đã biết được bản lãnh thâm sâu vô cùng của Long nhất cho nên khi biết được hấn có thất ma pháp thể chất cũng không kinh ngạc lắm.

"Long nhất, chàng đúng là một con quái vật mà" Phong Linh bĩu môi nói

Ti Bích khi biết được Phong hệ ma pháp và Lôi điện hệ ma pháp của Long Nhất thì đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nàng cũng biết trong tộc đang tập trung nghiên cứu các cấp độ hai loại ma pháp này, có lẽ nếu họ biết được ở hẳn hội cả hai loại ấy. nói không chừng sẽ tìm được cách thành sự cho nàng và hẳn. Nghĩ đến đây nàng rất hưng phấn nở một nụ cười tươi như hoa.

Long Nhất cười khan hai tiếng rồi nói: "Hành lễ dù sao cũng cần phải có thiên địa làm chứng, chúng ta hãy mau ra bên ngoài."

Long nhất thu lại điện võng cùng tam nữ phóng vút lên, trông vào tinh không bao la, lại quay ra nhìn xung quanh tam vị kiều nương, hẳn trong lòng nổi lên một cổ hạo khí, truy lòng mỹ nữ so với việc thu thập giang sơn thực thú vị hơn nhiều hehe.

Bốn người phiêu bồng hạ xuống đất. hướng về phía đông để quỳ. Long Nhất chấp tay lầm rầm:

"Ta, Long nhất, hôm nay cùng Ti Bích, Phong Linh, Lãnh U U kết làm vợ chồng sau này đồng tâm hợp lực, đồng cảm cộng khổ, họa phúc cùng hưởng, mãi không chia lìa, mãi mãi không quên, thiên địa nhật nguyệt chứng giám"

Tam nữ bên cạnh Long Nhất trong mắt rung rung, cùng lầm nhảm theo: "Tôi Ti Bích, (Phong Linh, Lãnh U U) cùng Long Nhất kết thành vợ chồng sau này đồng tâm hợp lực, đồng cảm cộng khổ, họa phúc cùng hưởng, mãi không chia lìa, mãi mãi không quên, thiên địa nhật nguyệt chứng giám"

Nói xong bốn người quỳ xuống váy lạy, ba người đứng sau tiến lên đỡ ba cô dâu, bốn người ánh mắt giao nhau, nhìn từ xa cũng biết tràn ngập sự mừng rỡ cũng như kích động, từ nay trở đi, đã chính thức trở thành vợ chồng.

"Lễ đã xong, chúng ta có phải vào động phòng không không nhỉ"
Long Nhất nhìn người ngọc của tam nữ, không khỏi cười hắc hắc nói.

Trong tam nữ trừ Lãnh U U đã cũng với Long Nhất làm chuyện vợ chồng, Ti Bích và Phong Linh còn là hoàng hoa đại khuê nữ, nghe vậy không khỏi thẹn thùng. Chỉ là sau khi Long Nhất đang nói những lời này không khỏi nhớ đến Nam Cung Hương Vân, chính mình rời hôn lễ của nàng mà tới đã làm nàng chịu nhiều thiệt thòi rồi.

Thấy Long Nhất thất thần, Lãnh U U tự biết là hắn đang nghĩ về cái gì, nàng mau chóng xóa đi nghi vấn trong lòng của hắn : "Phu quân, đêm nay là thời gian Tây môn gia tộc tới tổ chức hôn lễ cùng Nam Cung gia tộc, chàng mau tới xin lỗi Nam Cung muội muội đi, đêm nay chàng vốn thuộc về nàng ấy mà. Chúng ta tiếp cùng chàng dù sao hôm nay đã thành phu thê rồi, trong lòng cũng không có bức bối gì hết, đêm nay chàng còn phải trở về để bồi tiếp Nam Cung muội muội đấy. Linh nhi, Ti Bích, các nàng thấy thế có đúng không? "

Ti Bích cùng Phong Linh mặc dù không nở để Long nhất rời đi vào thời gian đặc biệt này, nhưng các nàng đều là những nữ nhân thấu rõ đạo lý, tự nhiên là đều biết lấy đại cục làm trọng, hết thảy ba nàng gạt đầu cái rụp.

Long Nhất trong lòng cảm động nói: "Long nhất ta may mắn có được các nàng làm vợ, cuộc đời này thập phần không còn gì đáng tiếc.... nhưng ta có một biện pháp lưỡng toàn, chẳng biết các nàng có đồng ý không?" Nói xong, Long nhất nhìn lướt nhanh trên thân thể mềm mại của tam nữ khoe miêng cũng lộ nét cười sắc dụ.

"Có biện pháp gì sao?" Tam nữ đồng thanh kêu lên

"Đêm tân hôn, ta tự nhiên không thể phân biệt đối xử, không bằng các nàng hãy theo ta về cùng cho Hương Vân biết, có thể sau đó chúng ta lại cùng đi ngủ cũng chẳng phải rất tốt sao" Long nhất cười vui vẻ nói, nếu bốn nữ hài này đều phục vụ hắn thì thật là .

Ý nghĩ của Long nhất tuy tốt, nhưng Lãnh U U tam nữ nhất trí phủ định, tư tưởng của các nàng còn rất phong kiến, xem ra hắn muốn thực hiện cái xuân thu đại mộng ấy còn phải đợi dài dài.

Hy vọng thất bại, Long Nhất trong lòng có chút buồn bực, nhớ tới trước có những ngày cùng Ngu Phương, còn có Tiểu Y cùng nhau ân ái cảm thấy cuộc sống thật là dễ dàng. Giờ cùng Lãnh U U, Ti Bích, Phong Linh mà còn phải ly biệt, Long Nhất trong lúc trở lại Tây Môn phủ thì tự thề với bản thân một ngày nào đó phải đưa tất cả nữ của hắn tới một cái giường lớn để cùng hắn ân ái.

Trở lại Tây Môn Phủ thì đêm đã khuya, khách về hết rồi, chỉ còn vài thị nữ gia đình đang thu thập bàn ghế chén đĩa. Long Nhất đi đến sân trước thì thấy Man Nguru cùng Lệ Thanh đang ngồi trên nóc nhà ngắm trăng sao, thể hiện quan hệ của hai người cũng ngày càng thân mật, mấy ngày gần đây ở chung làm cho họ có cảm tình huynh đệ thật thâm sâu, mặc dù Lệ Thanh không hay nói, nhưng lại rất thích lắng nghe. Man Nguru dĩ nhiên có đối tượng thì dốc bầu tâm sự hết thảy chuyện trên đời dưới đất về Long Nhất.

"Lão đại, người về rồi, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì" Man Nguru thấy Long Nhất trở lại liền đứng dậy hỏi.

" Không có chuyện gì lớn đâu, mà càng không cần phải lo lắng, từ lúc ta đi tới giờ có chuyện gì lộn xộn xảy ra không" Long nhất hỏi vội.

Man Nguru lắc lắc đầu, đem chuyện xảy ra nói cho long nhất nghe một lượt

Long Nhất nghe xong tỏ vẻ hài lòng, không nghĩ được Nam Cung Hương Vân lại tốt như vậy, có nam nhân nào không y vọng nữ nhân của mình thấu hiểu sự đời kia chứ?. Khi hai người ở cùng một chỗ có thể cãi nhau, làm nũng là bản tính xấu của nữ nhân, nhưng khi người ngoài ở trước mặt thì phải giữ thể diện cho nam nhân của mình, như vậy mới là một hảo mỹ nữ a.

Đương lúc Long Nhất âm thầm đi tới phòng của hắn, từ cửa sổ có thể thấy ánh sáng nhu hòa bên trong gian phòng phát ra, nhưng bên trong thực không có một tiếng động nào.

"Nha đầu kia đang làm gì nhỉ? Không phải đã ngủ lăn quay rồi đấy chứ?" Long Nhất thầm nghĩ, nhẹ nhàng mở cửa phòng, chỉ thấy Nam Cung Hương Vân vẫn còn mặc lễ phục tựa đầu vào giường, cặp mắt sưng húp, rõ ràng do khóc lóc quá nhiều. Khuôn mặt nàng mất hết cảm xúc như một người đã chết.

Long nhất trong lòng quặn lại. Hắn biết nàng đã bị tổn thương nhiều lắm. Thử nghĩ xem có nữ nhân nào ở trong hôn lễ lại gặp phải tình huống này mà không cảm thấy ủy khuất nào.

Long nhất lách vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa, thuận tay bố trí một tầng kết giới

Nam Cung Hương Vân dù sao cũng đã đạt tới cảnh giới kiếm sư, tiếng Long nhất bước tới làm nàng bừng tỉnh lại, ngẩng đầu lên thấy hắn Nhất đang hướng tới phía nàng mà đi tới, đôi mắt thương cảm và ân cần nhìn nàng, trên mặt nàng lộ ra vẻ mừng rỡ xen lẫn chútbực bội. Nhưng nàng vẫn chưa quên việc Long Nhất đột nhiên bỏ đi, lập tức xị mặt xuống quay đầu không hề để ý tới hắn

"Hương Vân, ta về rồi đây, nàng sao lại thất thần thế, cần ta phải bồi

tiếp hả?" Long nhất ngồi xuống mép giường kéo lấy đôi tay nhỏ nhắn của Nam Cung Hương Vân, những lời này vẫn là thuộc về Long Nhất vui tính thường lệ.

Nam Cung Hương Vân hừ lãnh một tiếng, rút tay về nỗi giận nói: "Người về làm gì, đi làm việc đại sự của người đi, cái việc đại phiêu đàn gì gì của người ấy"

"Đại sự? Lại có đại sự quan trọng hơn tiểu nương tử của ta cơ à? Đừng giận nữa, giận thì mau già lắm đấy" Long nhất hai tay nâng mặt ngọc của Nam Cung Hương Vân, tự kéo tới,

"Xấu thì xấu, dù gì thì cũng chẳng ai yêu mà để ý tới!" Nam Cung Hương Vân véo Long Nhất một cái thật đau.

"Sao lại không ai yêu thương được? Phu quân đây rất yêu thương nàng này, ngoan nào. Ta xin lỗi, đừng làm khó nữa, ta quả thật vừa có việc, đã để nàng phải chịu nhiều ủy khuất rồi" Long Nhất ân cần nói.

Kiểu quan tâm ấy của Long Nhất khiến cho Nam Cung Hương Vân trong lòng càng thêm chua xót, nước mắt rơi từng giọt từng giọt rơi xuống, nức nở đáp : "Chàng cũng biết thiếp phải chịu ủy khuất sao, chàng như vậy xem người ta như đồ bỏ đi, tưởng rằng chàng không muốn thiếp nữa."

Long Nhất ôm Nam Cung Hương Vân vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng (nguyên phấn bối là Vai, hai bên sau lưng ngang với ngực gọi là bối) trấn an tinh thần của nàng, hấn nói: "Nha đầu, ta sao lại không muốn nàng chứ, ta."

Nam Cung Hương Vân khép vai lại, nghe thấy những lời ngon ngọt của Long nhất, ủy khuất trong lòng chưa phát giác đã tiêu biến mất,

nàng vội che miệng hấn không cho nói hết câu: " Tên đại dâm tặc này thật là biết nịnh mà"

Long nhất nâng khuôn mặt mỹ miều của Nam Cung hương Vân lên, ân cần lau nước mắt trên mặt nàng thì chạm vào hai tròng mắt nàng ướt đầm lệ, nhất thời không nhìn được hấn tùy tiện cúi xuống hôn. Vừa đụng tới đôi môi mềm mại của Nam Cung Hương Vân thì được một hơi thở thơm tho phả vào mặt, hấn nhẹ nhàng mút lấy cánh môi nàng, đang muốn vườn đầu lữn lườn vào, đột nhiên bị Nam Cung Hương Vân đẩy ra, vừa ngẩng đầu lên đã thấy bộ dạng của Nam Cung hương Vân vừa khôi phục, bộ ngực cao vút phập phồng không ngừng, tuy nhiên không phải là vì bị kích thích mà là vì tức giận.

"Hương Vân, nàng sao vậy?" Long nhất ngạc nhiên hỏi

Nam Cung Hương Vân nhảy ra khỏi giường, từ trên bàn cầm một cái ma pháp kính, hung hăng hướng tới Long Nhất

"Oa, nàng tình mưu sát phu quân này à?" Long nhất tỏ vẻ khiếp đảm hét lớn.

"Hừ, chàng tự mình nhìn xem trên mặt có cái gì, ta còn tưởng chàng có chuyện quan trọng mới đi ra ngoài, chàng đi vì chuyện quan trọng hay chính là đi gặp nữ nhân khác? Chàng vì vậy mà bỏ thiếp lại đúng không.??" Nam Cung Hương Vân tức giận đến đỏ ngầu cặp mắt vốn dĩ đã đỏ vì khóc nhiều.

Long nhất cầm lấy ma pháp kính xem quả thực thất bên trái có mấy vết son đỏ, hiển nhiên là không phải do Nam Cung hương vân lưu lại.

"Cái này, nàng hãy nghe ta nói...." Long Nhất nhìn Hương Vân tỏ vẻ thất vọng vừa ủy khuất muốn giải thích.

Nhưng Hương Vân lúc này đã chạy đến bên người Long Nhất, ghé sát áo Long nhất tìm kiếm một hồi, sắc mặt ngày càng khó coi, vì trong túi áo ngực long nhất cũng phát hiện mấy cái dấu son khác nhau.

"Còn không chỉ một nữ nhân, đại dâm tặc chàng đúng là không thể chịu được mà!" Nam Cung hương Vân tức giận đánh loạn xạ vào ngực Long nhất

Long nhất cười khổ mặc cho Nam Cung hương Vân phát tiết, một hồi lâu, Nam Cung Hương Vân mới vùi mặt khóc nức nở.

"Được rồi, đừng có đau lòng nữa, nghe ta giải thích đây" Long nhất thở dài.

Vậy chàng giải thích đi, không được gạt thiếp nữa đấy" Nam Cung Hương Vân ngẩng gương mặt tràn đầy nước mắt, bộ dạng rất đáng thương.

"Không có lừa nàng đâu, nàng hay nghe ta từ từ nói..." Long Nhất ôm Hương Vân bắt đầu kể lại chuyện xảy ra một lượt.

Hương Vân chăm chú lắng nghe, thấy Long Nhất nói về sự tình của hắn với mấy người Tì Bích, Lãnh U U, Phong Linh cùng với những tranh chấp tình cảm. Đây là lần đầu nàng nghe hắn nói về chuyện rời khỏi Đẳng long thành, sự nguy hiểm với sự kích thích nàng làm cho nàng như say rượu, quên hết đi nỗi tức giận. Mặc khác, hắn cùng với nhiều mỹ nữ khác có dây dưa cũng làm cho nàng có chút ghen tuông.

Sau một hồi lâu, Hương Vân khẽ thở dài, nghe được Long Nhất một đêm cùng với ba nữ nhân khác lập lễ thành hôn trong lòng mặc dù

chưa xót những cũng thấy thích thú, mấy mỹ nữ chịu nhường hẳn cho nàng thật là biết điều mà.

"Phu quân, ngày mai để thiệp cùng với mấy vị tỷ tỷ đó gặp nhau nhé" Hương Vân thanh âm trong trẻo cất lên.

"Rất tốt, các tỷ ấy cũng rất muốn gặp nàng." Long nhất cười nói, đồng thời trong lòng lại nổi lên ham muốn Lộ Thiên Á cùng Long Linh Nhi với cả Thủy Nhược Lan, đương nhiên còn có Vô song nữa không biết khi nào xuất quan cùng hẳn ân ái. Các nàng vốn là nữ nhân của hẳn hết cả rồi nhưng lại không cùng một ngày gả cho mình, thật là tiếc nuối vô hạn a.

Trong lòng suy nghĩ, Hương Vân nhìn sắc trời ngoài cửa sổ mơ hồ thấy lộ ra chút ánh sáng, đêm động phòng của mình sẽ trôi qua như thế sao? Nàng đỏ mặt lặng lẽ liếc nhìn Long nhất, thấy hẳn tựa hồ như không có chút ý tứ gì, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, chẳng lẽ hẳn không thấy nàng đang hết sức chờ mong đêm tân hôn này hay sao?

Long nhất không có trầm trong những hồi ức quá lâu, bởi hẳn tin rằng một ngày nào đó, tất cả nữ nhân của hẳn cũng sẽ ở bên cạnh hẳn, khi đó bọn họ sẽ được sống một cuộc sống vô ưu vô lo. Đúng quay ra thì thấy Hương Vân rất bực bội bèn cười rộ lên

"Chàng cười cái gì?" Hương Vân đối diện với Long nhất ánh mắt rực sáng, không khỏi nổi lên cảm giác bị nhìn thấu tâm tư, sắc mặt nhất thời đỏ ửng.

"Hiện tại thời gian còn sớm, chúng ta có nên làm qua vài chuyện ý nghĩa không?" Long nhất khơi chuyện cười nói.

"Cái ... cái chuyện ý nghĩa gì chứ." Hương Vân hai gò má ửng đỏ,

ánh mắt tiếp xúc với bản mặt dâm tà của Long Nhất như con thỏ con giật mình tránh đi, trái tim thiếu nữ đập dồn dập như ngựa phi nước kiệu.

"Ví dụ như chuyện tắm quất toàn thân, mau lên giường vận động vài cái đi." Long nhất vừa nói vừa tiến tới, ngữ khí thập phần dâm đãng.

Thân thể mềm mại của Hương Vân khẽ run rẩy, âm thanh kia của long nhất chui vào tai, theo não bộ truyền ra toàn thân khiến nàng nổi nên cảm giác không tự chủ được, cặp môi rên rỉ: ôi.

Long nhất hít hơi thở thơm tho trong miệng Hương Vân, một loại hương vị ngọt ngào, hần liền vận dụng mười tám kiểu múa lữ, làm cho trong người thở gấp gáp, sinh ra một loại của giác mê muội.

Nói đến công phu lột xiêm y nữ nhân của Long Nhất thì cực kì điêu luyện, ngón tay khẽ búng một cái tức thì cúc áo cởi hết ra, chớp mắt Hương Vân chỉ còn lại một cái yếm khố mà thôi, nhưng nàng hồn nhiên chẳng hề nghĩ rằng Long nhất lại có tài năng gì cả, chỉ như người bình thường thôi.

Luồn bàn tay tỏ bản vào trong cái yếm lụa bạc, ma trảo Long nhất không ngừng nắn bóp cặp ngọc phong đầy đặn ấy, quả thực vừa mềm mại a, một chút ấm áp, lại có sự đàn hồi của thiếu nữ thập phần xúc cảm làm cho hần sướng khoái vô cùng.

"Á,... Phu quân, chàng thật là." Ngọc nữ bị tập kích, Hương Vân mới phát hiện ra xiêm y hầu như đã bị Long Nhất lột sạch ra rồi.

"Ta hư vậy sao? Có muốn ta hư như vậy nữa không?" Long nhất thổi nhẹ vào tai Hương Vân, ma trảo đồng thời chuyển động với tốc độ kinh khủng tại ngọc nữ của Hương Vân

Nam Cung Hương Vân mắt như mờ nhạt, nghe vậy cắn vào môi dưới một cái, nhìn ánh mắt của Long Nhất, cái tên gia hỏa này đã biết rõ lại còn hỏi gì nữa hả, đem người ta ra nghịch ngợm như thế này rồi .

"Rốt cuộc có muốn hay không?" Long nhất hỏi. Đầu lưỡi vừa gặm vừa liếm vành tai mẫn cảm của Hương Vân.

Hương Vân trong lòng thẹn thùng, làm sao nàng nói được, nhưng khát vọng của cơ thể khiến nàng toàn thân rất khó chịu, cắn răng một cái, bàn tay nhỏ bé xinh xinh của nàng nắm nhẹ lấy tiểu Long Nhất thay cho câu trả lời.

Long nhất rung lên hoan lạc, dục cảm trong nháy mắt bao phủ toàn thân hắn. Không dẫn đờ gì cho một người, hắn cởi nốt hai mảnh nội y còn sót lại của Hương vân, đồng thời cũng lột hết đồ trên người, lúc này, hai người xem như thực sự hòa vào làm một thể.

Khéo léo tách đùi ngọc ngà của Nam Cung Hương Vân ra, hắn lại phát hiện khu vực thần bí của nàng hiện rõ, u u thịt, lại có những sợi tơ mềm mại bao quanh đang bị ướt đẫm bởi xuân lộ từ từ chảy ra.

"Ta tới đây!" Long nhất nói giọng khàn khàn, tiểu Long Nhất cứng ngắc của hắn liền tiến vào nơi đó của Hương Vân.

Hét lớn một tiếng, Hương Vân nhẹ nhàng nâng hông hướng Long Nhất như chào mời

Nhưng khi cái vật quý quái xông vào trong, một tiếng rên đau đớn phát ra như một lời thông báo rõ ràng trên thế giới này đã vĩnh viễn mất một nữ xử, và thêm vào đó là một nữ nhân chân chính.

Vì là lần đầu tiên, hai người cũng không mãnh liệt, mà thay vào đó là

hết sức ồn ồn, dưới kỹ xảo thuần thục của Long Nhất cảm giác đau của Hương Vân cũng không tồn tại lâu mà thay vào đó là cảm giác hoan lạc đến đỉnh điểm.

Một đêm dài dằng trôi qua, ánh nắng tràn ngập gian phòng báo hiệu một ngày tươi đẹp.

Hương Vân sau một đêm sung sướng tột đỉnh đang nằm gọn trong lòng Long nhất ngủ say sưa. Long Nhất trái lại tinh lực dư thừa, sáng khoái tựa đầu vào thành giường phân tích sự việc Tây Môn Nộ đề cập bữa nọ. Hôm nay Tây môn gia tộc dự tính sẽ cùng Nam cung giao tộc gặp mặt lại, thêm Đông phương gia tộc hình thành tam đại gia tộc liên kết. Nhưng hấn nghĩ tới hắc y nhân nọ kia trong lòng còn có chút bất an. Mấy tháng trước phát hiện cái địa động ở đáy sông không biết có phải là thế lực của hấn không? Những người này cùng Hắc ám giáo hội có liên quan gì? Long Chiến thực cùng với thế lực Hắc ám có câu kết gì không? Nếu như đó là thế lực hắc ám thì đó chắc chắn phải là hắc ám giao hội. Long chiến kia cùng với hắc ám giáo hội câu kết với Ngạo Nguyệt đế quốc có lợi lộc gì cơ chứ? Nghĩ tới nghĩ lui thấy thực rất phức tạp, xem ra đợi một chút nữa phải đến hỏi Lãnh u u và Phong Linh , với thân phận cũng địa vụ của bọn họ trong hắc ám giáo hội hấn phải có chút thông tin – hấn tự nhủ.

Đang lúc Long Nhất mông lung suy nghĩ thì Hương vân trong lòng hấn ngọ nguậy, mở hai tròng mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhớ lại chuyện hôm qua lập tức nhảy dựng lên lấy song thủ che hạ thể.

Long Nhất bị hành động ngớ ngẩn của nàng làm cho bật cười, một tay kéo áo nàng nằm xuống, bàn tay còn lại luồn qua khe chân nàng sờ sờ rồi cười cười hỏi: "Còn đau không?"

Hương Vân đỏ mặt hơi nhăn nhó, rốt cục cũng thả lỏng người ra hưởng thụ những xúc cảm còn đọng lại.

"A, Thiếu chút nữa thì quên mất, chúng ta còn phải thỉnh an các vị trưởng bối nữa? Chàng tỉnh từ bao giờ mà lại không gọi thiệp"
Hương Vân gạt tay Long nhất ra, vừa trách móc vừa cầm lấy quần áo bên giường mặc vào.

"Gấp làm gì? Mẫu thân cũng là người từng trải, người sẽ không trách nàng đâu." Long nhất lãnh đạm nói.

"Thôi chàng mau mau đứng dậy đi, thiệp vừa mới tới đã dậy muộn rồi, cho dù mẫu thân không nói những những người khác cũng sẽ có những lời không hay xì xào." Hương Vân mặc xong áo trong, bắt đầu cài đai áo phía sau, có lẽ cơ thể còn hơi chấn động nên nàng không cài được.

"Ta biết rồi, bộ dạng nàng hiện tại thật giống mẫu thân." Long Nhất cười khẩy đứng lên, dễ dàng thít chặt lại các đai áo cho Hương Vân.

"Hừ, chàng bây giờ còn chê thiệp đong đánh nữa hả? Hương Vân bĩu môi.

"Đâu có? Ta thích nhất là nghe giọng nàng nói, nghe cả đời cũng không chán". Long nhất cười rồi hôn nhẹ lên đôi vai trần của hương vân một cái

Hương vân trong lòng đối với lời mật ngọt không có phản đối nữa, thấy rạo rúc khi nghe mấy lời đó từ tên đáng ghét kia.

Bước ra cửa, mặt trời lên cao báo hiệu đã gần giữa trưa, bên ngoài sớm có vài ba thị nữ đứng đợi sẵn. Thấy hai người đi ra cả bọn rúc rích cười khiến cho Hương Vân mắc cỡ đỏ ửng cả tai

Không chờ lâu, cả đám dẫn phu thê Long Nhất đi tới đại sảnh. Tây

môn Nộ bậ một vài chuyện nên không xuất hiện ở đây, chỉ có Đông Phương Uyển đương cùng Lưu thị uống trà chờ hai người.

Chương 281: Gặp lại như không thấy

Nam Cung Hương Vân vốn dĩ muốn cùng Long Nhất ngay tức khắc đi gặp tam nữ kia, trong lòng khắp khởi bản khoản không biết các nàng có xinh đẹp như mình không.

Nhưng Long Nhất mãi suy nghĩ thái quá khiến thời gian qua rất nhanh muộn hết cả hai đàng, cũng không phải là hắn không muốn gặp tam nữ mà chỉ là hắn muốn đi tới binh doanh trước. Xem qua tình hình, chiến thuật lần trước cho đến giờ có tiến triển thế nào rồi mới yên tâm được, vì khi trước hắn mới chỉ dạy mới có một nửa, cần phải nói nốt nửa phần sau nữa.

Việc binh doanh bấy giờ giống như là nhi tử của hắn vậy, hắn bỏ rất nhiều tâm huyết vào đó, chăm chú từng ly từng tí một, hy vọng sẽ có một ngày nào đấy trong tương lai là một đội ngũ binh doanh mà khi ai nghe đến tai "Vô Song Doanh" lập tức thập phần kinh sợ.

Lúc Long Nhất tới nơi cũng chính là lúc việc huấn luyện đang cao trào. Hắn lập tức triệu tập những quản đốc cơ sở của Vô Song doanh lại phân phó việc huấn luyện binh lính, sau đó thì tiếp tục giảng giải về chiến thuật dụng binh.

Bắc Đường Vũ sau khi hay tin hắn đến mặt mày hớn hở, say sưa nghe Long Nhất nói. Người như mất hồn, trong đôi mắt to tròn xinh đẹp hình như đã bị phủ lên một lớp sương mù của tình yêu.

Long Nhất đang tập trung giảng giải đột nhiên phát hiện Bắc Đường Vũ đang si mê nhìn hấn, tức thì ho khan hai tiếng, bất ngờ thấy nàng ta chẳng có một chút phản ứng nào cả, hấn chỉ còn cách dùng tinh thần lực hình thành một bàn tay vô hình vỗ vào đầu nàng một cái.

Nàng đang thất thần đắm chìm trong giấc mơ đẹp thì bị Long Nhất vỗ cho một cái vào đầu thật đau, tỉnh lại bất ngờ thét lên một tiếng. Lúc nàng hồi thần thì nhận thấy các quan quân đều chăm chú ngó nhìn, xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống cái hố nào mà trốn. Nhưng hiển nhiên là không có cái hố nào ở đây cả, mà có có thì cũng chẳng dám chui xuống nên nàng đành chậm rãi ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt cảnh cáo của Long Nhất rồi dùng quân lễ xin lỗi mọi người.

Nói xong, Bắc Đường Vũ vẫn có chút bực tức không cam chịu khi nhìn đôi mắt nghiêm nghị của Long Nhất, không biết khi nãy hấn có giờ trò gì hay không vì nàng biết Long Nhất ở binh doanh và ở bên ngoài là hai người khác nhau hoàn toàn.

Thiết nghĩ ra khỏi binh doanh cười đùa vui vẻ mắng hấn cũng không sao cả, vì tại binh doanh hấn không hề thể hiện chút tình cảm nào.

Nói đến quân luật, hình phạt của Vô Song doanh rất nặng, vô luận là ai vi phạm quân kỷ cũng đều phải bị phạt, hơn nữa không có giảm nhẹ. Ngay cả Hùng Bá trước kia trong lúc huấn luyện không nhận được uống trộm chén rượu bị Long Nhất phát hiện cũng phải chịu mườì roi, sau này hấn không dám vi phạm quân luật của Vô Song doanh nữa. Ngay cả Hùng Bá cũng phải tránh, bọn họ là những tiểu binh thì không cần phải nói thêm.

"Tướng quân, xin dừng bước." Hùng Bá thân mang quân phục đuổi theo Long Nhất, vóc người to như gấu của của hấn mang theo một hơi thở hùng mạnh thể hiện rõ khí chất của một vị tướng.

"Hùng phó tướng, có chuyện gì quan trọng không?" Long Nhất cười hỏi,

Hùng Bá gãi gãi đầu, nghĩ một lúc rồi đáp: "Tướng quân, tôi có một thời gian không gặp tiểu muội, hôm qua thấy tướng quân thành thân không thấy bóng dáng của muội ấy, không biết giờ muội ấy bây giờ có khỏe không?"

Long Nhất ngăn người ra, chuyện của Tiểu Y hấn không nói cho ai, nhưng Hùng Bá thân là đại ca của Tiểu Y, hấn dĩ nhiên có quyền biết được sự việc.

Thấy biểu hiện của Long Nhất không tốt lắm, Hùng Bá ngờ ngợ là có chuyện chẳng lành, dồn dập hỏi tiếp: "Tướng quân, tiểu muội tôi rất cuộc là đang ở đâu? Muội ấy có gặp chuyện gì không hay xảy ra không?"

Long Nhất thở dài một hơi, ra hiệu với hấn là phải đi ra chỗ khác. Một hồi sau khi cùng với Hùng Bá tới một nơi vắng vẻ của Vô Song Doanh thì ngồi xuống rồi thuật lại sự việc.

Hùng Bá biết được hung tin chăm chú nhìn trước ngực Long Nhất có một hạt châu màu trắng, không nghĩ ngợ gì hỏi: "Tướng quân, người nói tiểu muội giờ đang ở trong hạt châu này à, thế là lẽ nào?"

"Không thể hiểu được đúng không? Là ta tận mắt nhìn thấy không thì ta cũng không tin là sự thật, hơn nữa ta còn có thể cảm nhận được hơi thở của Tiểu Y ở bên trong ." Long Nhất vừa nói ngón tay vừa vuốt nhẹ hạt châu trước ngực.

Hùng Bá suy ngẫm một hồi, thần sắc có chút sầu thảm, hấn cùng với Tiểu Y sống nương tựa lẫn nhau bao năm qua. Bây giờ chợt nghe thấy nàng xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng thực đau đớn khôn

người.

"Tướng quân, sau này nếu tóm được tên hỗn đản kia nhất định phải kêu ta, tiểu tướng nhất định phải trả cho hắn gấp trăm ngàn lần những gì mà muội muội phải chịu." Hùng Bá hung hăng nói

Long Nhất gật gật đầu, nhớ tời loại bóng đem quỷ mị kia trong mắt hắn không khỏi toát ra một trận sát khí.

Kết thúc một ngày tập huấn trở về, Long Nhất lập tức đưa Nam Cung Hương Vân đi tới chỗ mấy người Lãnh U U đang chờ, Man Nguru và Lệ Thanh cũng theo sát phía sau không rời nửa bước

Man Nguru nghe nói có thể gặp lại Lãnh U U, trong lòng hết sức cao hứng hồi tưởng lại lúc bọn họ cùng nhau sống chết , sau khi phải chia cách ở Hoàn đoạn sơn mạch thì chưa có gặp lại. Hôm nay có duyên tái ngộ đương nhiên rất hưng phấn –loại cảm tình này nếu không phải là người đã từng đồng cam cộng khổ thực khó có thể hiểu được.

Sau một đoạn đường dài, Long Nhất cùng 3 người rất nhanh đã đi tới chỗ mấy người Lãnh U U.

"Các vị kiêu thế, phu quân đã tới, còn không mau ra nghênh đón"
Long Nhất mở miệng hô to.

Người đầu tiên vọt ra là Lãnh U U, nàng thấy Long Nhất liêu nhào tới ôm lấy như một con mèo nhỏ, lúc này trong tâm trí của nàng chỉ có Long Nhất, về phần Man Nguru nàng không hề ngó ngang gì cả.

"Phu quân, chàng sao giờ mới tới, làm thiếp phải chờ một đêm dài."
Lãnh U U ôm Long Nhất nũng nịu hỏi.

"Ta mới từ binh doanh trở về, Linh nhi cùng Bích Nhi đâu rồi!" Long Nhất vỗ vào kiều đồn Lãnh U U cái đét hỏi, nhưng hắn chẳng phát hiện là Lệ Thanh ở phía sau thân thể đang chấn động, sắc mặt trở nên hơi nhợt nhạt

"Các nàng ấy thấy chàng không tới nên đã đi ra ngoài chơi rồi, thiếp thì phải chờ chàng tới mới được" Lãnh U U cười nói.

Lúc này Nam Cung Hương Vân bất mãn hừ lên một tiếng khiến hai người sực tỉnh lại.

Lãnh U U từ trong lòng Long Nhất chui ra tiến đến nắm tay Nam Cung Hương Vân nói: "Đây chắc là Nam Cung Hương Vân muội rồi, so với ta thực xinh đẹp hơn nhiều"

Lãnh U U vừa dùng những lời có cánh để dụ ngọt, so với những lời nói của nàng cách đây hai năm thì thực đã biến hóa một trời một vực

Nam Cung Hương Vân hơn run, thực sự là nàng không có tư ý gì, nàng đỏ mặt nói "Đâu có, tỷ tỷ mới là xinh đẹp chứ, dáng vóc của tỷ mới làm cho tên đại dâm tặc kia không quên được a"

Sau vài đoạn hội thoại giản đơn, hai nàng cơ bản đã loại bỏ chút ngại ngùng ban đầu. Dù sao các nàng cũng đều biết sau này tỷ muội nếu không sống tốt với nhau sợ rằng sẽ làm cho Long Nhất phật ý.

"Ồ, Man Ngưu ngươi sao lại tới đây, lúc này có thấy ngươi đâu?" Lãnh U U lúc này mới nhìn đến Man Ngưu, đi đến vui vẻ hỏi

"Người trong mắt chỉ có Lão Đại có để lão Ngưu này vào mắt đâu." Man Ngưu oang oang bực tức nói, khiến cho Lãnh U U nóng hết cả mặt

"Nghe nói người đã giành được tiểu công chúa của Thú nhân tộc, chúc mừng người nhé" Lãnh U U nhẹ giọng đáp.

Man Nguru gãi gãi cái sừng trâu của mình, quên bém đi bực tức cười ha hả, trong đầu chậm chậm bốc lên hồng tâm, hiển nhiên là đang nghĩ đến cuộc sống cùng với thê tử vui vẻ hoan lạc.

Long Nhất vốn muốn giới thiệu Lệ Thanh với Lãnh U U biết nhưng đột nhiên phát hiện gương mặt Lệ Thanh trông rất khó coi, tựa như đang phải cực lực chịu đựng một cái gì đó.

"Lệ Thanh, người làm sao vậy?" Long Nhất tiến đến tỏ ra quan tâm.

Gương mặt Lệ Thanh giật giật một chút, mới vừa muốn hỏi xem Ti Bích kia có phải là Ti Bích hay không thì đột nhiên gian phòng bật mở, Ti Bích đeo mạng che mặt cùng với Long Nhất vấn tóc từ trong bước ra

Lệ Thanh trong đầu trống rỗng, chỉ nghe thấy tiếng nói, tự trong lòng đã giật nảy lên, mồ hôi lạnh trên trán trực tuôn ra, hấn không thể nào dám tin đây là sự thật.

Bản thân đã khổ luyện nữ nhân này nhiều năm như vậy ,nhưng giờ lại là nữ nhân của Long Nhất, hấn trong khoảng thời gian ngắn như thế chưa có cách nào tiếp nhận được. Chỉ cảm thấy ý chí hoàn toàn bị nung nóng, tựa hồ như muốn nổ tung ra

Ti Bích nhìn thấy Lệ Thanh bên cạnh Long Nhất cũng hết sức sửng sốt, nàng cũng quên Lệ Thanh bây giờ là một người bên cạnh Long Nhất. Chuyện xảy ra đêm qua như một giấc mơ đẹp nên nàng quên không nói cho Long Nhất biết.

Bầu không khí từ từ có chút căng thẳng, Lệ Thanh vẻ mặt thống khổ

nhìn Tì Bích mà nàng cũng ngẩn người ra nhìn lại hắn, nhẩn thần mọi người xung quanh thì ngờ ngác không hiểu đã xảy ra

Thấy ánh mắt hai người lúc này, Long Nhất trong lòng sực nhớ ra, nhớ tới chuyện tình thương đau của Lệ Thanh, hắn đã đoán được tám chín phần người Lệ Thanh yêu chính là Tì Bích. Mặt khác Long Nhất biết rõ Lệ Thanh là người có đầu óc thiên cận, nhìn hắn thống khổ như thế lập tức hiểu ra, hắn một khi yêu ai tức là nỗ lực toàn tâm, lúc này thật là phiền toái.

"Tại sao vậy? Tại sao vậy?" Lệ Thanh đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu lớn hai tiếng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, điên cuồng phóng đi

"Ta đi xem sao, mọi người ở nguyên chỗ này nhé" Long Nhất vừa nói xong liền đuổi theo, hắn thực sợ Lệ Thanh làm chuyện dại dột.

Mấy nữ nhân nhìn nhau, không hẹn mà hướng về Tì Bích, lúc này Tì Bích ánh mắt lóe lóe, khẽ thở dài rồi xoay người đi vào bên trong phòng, Lãnh U U mấy người cũng liền theo vào.

Lệ Thanh nổi giận nhắm bên ngoài phóng đi như tên bắn, Long Nhất ở trên không trung từ từ theo sát hắn, trong lòng tình toán trước những gì có thể xảy ra/

Hắn tin rằng Lệ Thanh chỉ không chuẩn bị tinh thần trước cho nên khi đột nhiên biết được chuyện này, nhất thời khó có thể chấp nhận được, chỉ cần hắn có thời gian, hắn nhất định sẽ nghĩ thông suốt.

Lúc mà Long Nhất nói chuyện với Lệ Thanh thì hắn biết được Lệ Thanh yêu say đắm lắm, khi ấy hắn tuyên thề chỉ cần Tì Bích hạnh phúc thì hắn cũng hạnh phúc khiến cho Long Nhất vô cùng cảm động

Lệ Thanh chạy đến một mảnh rừng nhỏ, nổi giận kêu lớn như con dã thú bị thương, bỗng nhiên trong tay hắn xuất hiện một trường kiếm gần như trong suốt, thân kiếm run rẩy. Long Nhất trong lòng căng thẳng, tay âm thầm ngưng khí, hắn sợ Lệ Thanh sẽ gây ra chuyện xấu

Một khoảng không yên lặng. Lệ Thanh bắt đầu vũ động kiếm chiêu một cách cuồng loạn, một cỗ khí hàn vụ trắng từ thân kiếm toát ra, thân cây đại thụ to lớn bị hàn băng đấu khí của hắn tức thì nát bét, trong phạm vi quanh hắn trăm thước dần bị phủ trong băng vụ, trên mặt đất tất cả là những hố băng được tạo ra từ sự đau đớn tột cùng của hắn.

Cũng không biết trải qua bao lâu thì trời đã tối sầm, Lệ Thanh hú dài một tiếng, quăng thanh kiếm đi, chỉ nghe một tiếng nổ mạnh, hơn mười cây đại thụ phía trước biến thành tầng tầng lớp lớp băng phân.

Thấy Lệ Thanh quỳ sụp xuống, Long Nhất có chút ngạc nhiên. Tiểu tử này dĩ nhiên là bị thương đột phát, xem ra nội phủ có chút thương tổn

Long Nhất nhẹ nhàng hạ xuống bên Lệ Thanh, ngồi xuống đỡ hắn dậy, truyền chân khí để ngăn chặn thương thế nội phủ hắn

"Thiếu gia, hãy để cho ta yên tĩnh một chút" Lệ Thanh vừa phát tiết xong, trong lòng đã bình tĩnh hơn rất nhiều, lãnh đạm nói với Long Nhất

Chương 282: Hắc y nhân quen thuộc

Long Nhất thấy Lệ Thanh bình tĩnh trở lại, cũng chẳng muốn gọi chuyện lại, chỉ vỗ vai an ủi, rồi nhẹ nhàng rời đi.

Lệ Thanh cũng chẳng buồn di chuyển, chỉ thấy ánh trăng hắt lên người khiến trông hắc có vẻ bi thương lẫn tịch mịch.

Bỗng nhiên có một bóng đen vụt đến, hình như là một bóng người, đã đến khá gần chỗ hai người, thoắt ẩn thoắt hiện.

"Là ai?" Lệ Thanh ngẩng đầu, cặp mắt nhanh như chớp nhìn về hướng đó.

"Ha ha ha ..." Người đó trả lời bằng tiếng cười thật quái dị, nghe cứ tưởng là tiếng của ma quỷ.

Long Nhất về lại nơi đám người Ti Bích đang ở, đẩy cửa đi vào thì thấy những nữ nhân của hắc đang ngồi ở ghế nhưng chẳng nói năng gì, trông ai cũng có nỗi ưu tư, Man Ngưu thì ngồi một mình đằng xa trong góc, lau lau chùi chùi Lục Ngọc Tài Quyết.

"Nào, có chuyện gì sao lại im lặng thế?" Long Nhất vừa cười vừa hỏi, trong lòng có chút không yên nhưng không muốn lộ cho ai biết, đặc biệt là Ti Bích.

"Phu quân, Lệ Thanh không sao chứ?" Nam Cung Hương Vân hỏi.

Long Nhất nhìn Ti Bích, phát hiện trong mắt nàng có sự sợ hãi, nàng tựa hồ muốn mở miệng giải thích, nhưng môi lại mím chặt không muốn nói ra.

"Hắn bây giờ cần sự yên tĩnh, nên ta để hắn một mình" Long Nhất vừa ngồi vừa nói.

"Man Nguru, người đi đến rừng cây phía nam của thành, đứng xa xa trông chừng hắn, nhưng đừng quấy rầy hắn!" Long Nhất nói tiếp.

"Được, ta đi đây, lão đại!" Man Nguru cầm Lục Ngọc Tài Quyết rồi đi ra cửa.

Long Nhất nhìn bốn cô gái một lượt rồi cười bảo: "Đã lâu vậy chắc các nàng đã biết nhau rồi chứ?"

Mấy nữ nhân gật đầu, ngay cả Nam Cung Hương Vân vốn là người hoạt bát vậy mà giờ đây cũng không nói tiếng nào. Chính nàng cũng cảm thấy, trong lúc này, không lên tiếng lại tốt hơn.

"Sao ai cũng im lặng thế? Không phải bình thường mọi người như cái chợ hay sao?" Long Nhất nhíu mày hỏi.

"Phu quân, thiếp đói quá, chúng ta đi ăn cơm thôi" Nam Cung Hương Vân vừa nói vừa lấy tay xoa bụng.

"Ừ, thiếp cũng đói đến chết đây này!" Lãnh U U cùng Phong Linh phụ họa theo.

"Nếu vậy thì chúng ta đến Vọng Giang Lâu làm một bữa no say, rồi sau đó đi dạo một vòng, hiếm khi nào ta lại có nhiều mỹ nhân bao quanh, không khoe một chút thì không được" Long Nhất nói xong thì

cười ha hả, đang định đứng lên thì bị Ti Bích kéo lại.

"Phu quân ... kỳ thật ..." Ti Bích nhìn Long Nhất, nửa muốn nói nửa lại không.

"Kỳ thật là nàng cũng đói bụng phải không? Trên đời này ăn uống là chuyện đương nhiên phải làm, nếu cái bụng đã đánh trống thì càng không cần phải nói nhiều" Long Nhất ôn nhu nhìn Ti Bích, phát hiện ra đây chỉ là một đoạn duyên phận sai lầm, cũng không nên dồn nàng làm chi.

"Phu quân, hãy nghe thiếp nói, trong lòng thiếp còn một sự khúc mắc" Ti Bích hiển nhiên hiểu rõ vị trí của nàng, nhưng nàng phải giải thích mọi chuyện cho Long Nhất biết.

"Ừ, nàng nói đi, nói xong thì chúng ta đi ăn" Long Nhất cười đáp rồi ngồi xuống, ôm Ti Bích vào lòng.

"Linh nhi, Hương Vân muội muội, chúng ta ra ngoài một lát" Lãnh U U bảo nhỏ.

"Không cần, mọi người cứ ở cả ở đây, cũng chẳng phải chuyện gì xấu hổ cả" Ti Bích đáp.

Mấy người bị câu nói này của Ti Bích mà không đi đâu được, đành phải ngồi yên. Ti Bích ngồi trong lòng Long Nhất một lúc thì cũng bắt đầu nói, nàng nhắc tới cảm tình của mình với Lệ Thanh, kỳ thực chỉ là tình yêu đơn phương của Lệ Thanh.

Nguyên nhân cũng bởi Ti Bích mồ côi từ nhỏ, nên đến nương tựa ở nhà của Tố Tố, năm ấy nàng mới tám tuổi mà cha mẹ đã không còn, nhưng nàng rất kiên cường, không để cho việc này đánh gục, mà còn mạnh mẽ hơn nữa.

Năm ấy tại một đại hội của Mạc Tây tộc, Ti Bích biết được Lệ Thanh. Hắn không được kế thừa ngôi vị tộc trưởng, lại là người lạnh lùng cô tịch, nên thường bị biểu ca khi dễ.

Cũng tại lễ hội ấy, nàng bị một đám con nít lớn tuổi hơn vây đánh, Lệ Thanh vốn ghét ác như thù đã ra tay giải cứu, cho nên hai người quen biết nhau.

Cũng từ đó trở đi, cậu bé lớn hơn Ti Bích hai tuổi luôn luôn đi theo như hình với bóng, mỗi lần thấy Ti Bích thì hắn lại cười, hai người trở thành thanh mai trúc mã từ đó.

Trong lòng nàng thì vẫn xem Lệ Thanh là ca ca, nhưng Lệ Thanh lại coi nàng là người yêu, từ lâu đã muốn kết hôn với nàng.

Sau này Ti Bích trở thành tế tự của Quang Minh hội, rồi thành thánh nữ của Ngạo Nguyệt quốc, tình cảm của Lệ Thanh càng ngày càng rõ, Ti Bích cũng không thể giả vờ không biết được nữa, nàng cũng đã từng nói rõ với hắn, nhưng Lệ Thanh vốn là con người cố chấp, chưa lúc nào chịu bỏ cuộc.

Cho đến hai năm rưỡi trước, khi Ti Bích gặp được Long Nhất, tuy chỉ gặp gỡ ngắn ngủi nhưng nàng đã yêu hắn, cũng bởi vì không muốn trở ngại hắn mà phải rời xa hắn.

Ti Bích thống khổ là thế, làm sao qua mắt được Lệ Thanh? Hắn biết nàng đã thay đổi, không còn là một thánh nữ toàn tâm toàn ý cho quang minh hội nữa, nàng thường ngần ngại một mình, nàng thường lơ lửng, Lệ Thanh tâm tư mẫn cảm hơn người, làm sao không biết trong lòng nữ nhân của hắn đã có người khác.

Hắn tìm hiểu thì biết được phần nào chuyện của Long Nhất, cũng vì

đi tìm Ti Bích mà hấn rời khỏi Mạc Tây tộc mà đến Đẳng Long thành, rời không biết ma che mắt quý dẫn đường thế nào mà lại bại dưới tay của Long Nhất, cũng vì mấy chuyện tình cảm rắc rối đó mà khiến Lê Thanh ảo não không vui.

Nghe Ti Bích nói rõ, mấy cô gái đều có chút thương cảm, hai chữ duyên phận có thể khiến cho nhiều người hạnh phúc thì cũng có thể khiến cho người ta đau khổ.

"Ta hiểu được cảm giác của nàng muốn xin lỗi Lê Thanh, nhưng mà chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, tuy ta đồng tình với hấn, nhưng tuyệt đối không nường tay, nàng là người của ta thì vĩnh viễn là người của ta" Long Nhất nói có chút bá đạo.

Ti Bích ngược nhìn hấn, gật đầu tỏ vẻ kiên quyết.

"Rồi, giờ thì ta đói lắm rồi, đi ăn cơm được chưa?" Long Nhất cười cười đứng dậy, cùng bốn cô gái rời khỏi phòng.

Trong bốn cô gái thì ngoại trừ Nam Cung Hương Vân, ba người còn lại đều là ma đạo sư, bởi vậy Long Nhất phải cấp theo Nam Cung Hương Vân rồi cùng mọi người bay về hướng Vọng Giang lâu.

Vọng Giang lâu là tửu lâu vào bậc nhất ở Đẳng Long thành này, mỗi ngày đều có biểu diễn ca múa, nếu không đặt chỗ thì không kiếm ra chỗ, cũng tại chỗ này trước đây Long Nhất đã thu phục được Lê Thanh.

Lúc này Phong Linh đã dịch dung trở thành Lăng Phong, Lãnh U U thì đổi bộ dạng tuyệt mỹ thành bộ dạng bình thường, Ti Bích mang một tấm mạng che mặt, chỉ có Nam Cung Hương Vân là để mặt thật, nàng ở Đẳng Long thành đã lâu, chẳng phải che dấu để làm gì.

Long Nhất cùng Nam Cung Hương Vân đi đến đâu thì đều thu hút sự chú ý của mọi người đến đó, vừa vào đến cửa thì lão chủ quầy đã nhanh nhẩu chạy ra nghênh đón, khuôn mặt nung núc thịt cười hề hề, trông bộ dạng thật khôi hài.

"Tây Môn thiếu gia, Tây Môn phu nhân, mời mọi người lên lầu ba, tiểu nhân biết tối nay sẽ quý khách nên đã căn dặn chừa một phòng thượng hạng, xem ra thật không sai." Lão chủ quầy đon đả chào mời, rồi nhanh chóng dẫn đường.

Từ lầu ba Vọng Giang lâu nhìn ra là một dòng sông đang cuồn cuộn chảy, uốn lượn như một con trăn khổng lồ, hai bên bờ ma pháp loang loáng sáng lên, cảnh tượng thật là mê người.

Long Nhất lúc này không thiếu tiền, chọn ngay nhiều món ăn đắt tiền, rồi đuổi lão chủ quầy xuống dưới.

"Đi qua nhiều nơi rồi mới thấy Đằng Long thành này có điều thú vị." Phong Linh nhìn cảnh vật cười nói.

"Nếu thích thì có thể ở lại đây mà, giờ đã là vợ ta, chẳng lẽ không thể cùng phu quân sống chung sao?" Long Nhất cười hỏi.

Phong Linh cùng Lãnh U U liếc nhìn nhau, ánh mắt có chút buồn bã.

"Thế là sao? Sao lại muốn rời khỏi?" Long Nhất run run hỏi, mặc dù các nàng đã là vợ hắn, nhưng hắn cũng không thể nào trói chân trói tay mọi người ở bên được, bằng không sao mấy lời ấy lại khiến hắn để ý.

"Hai ngày nữa thì bọn thiếp phải trở về Hắc Âm hội, lần này trong giáo có chút chuyện, nên bọn thiếp ..." Phong Linh nhìn Ti Bích, nhẹ giọng nói.

Ti Bích hai mắt hướng lên, rồi nâng chén trà uống một ngụm, ra vẻ không có bất cứ cảm giác nào, mặc dù nàng đã biết việc Phong Linh nói là chuyện gì, nhưng nàng cũng không muốn vì Hắc Âm hội đang suy yếu mà khuếch trương thế lực của Quang Minh hội, nên Ti Bích có thể nói gì cơ chứ.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ sẽ phải chung chồng với U Minh thánh nữ, hai bên tín ngưỡng bất đồng nhất định sẽ xảy ra xung đột, đến lúc đó không biết hai bên có thể vì một người đàn ông mà ngồi ăn chung một bữa cơm được không nữa.

Long Nhất đối với chuyện này cũng tự nhiên ý tứ, nhưng hẳn chẳng muốn suy nghĩ nhiều, Quang Minh hội cùng Hắc Âm hội sớm muộn cũng phải đến bái kiến, lúc ấy tự nhiên sẽ có đối sách.

Lúc này đã nghe tiếng xôn xao vọng lên, nhất định đầu bếp đã bắt đầu nấu nướng, lại nghe có tiếng bước chân, thì ra là thái tử Long Ưng dẫn theo mấy thiếu niên danh gia vọng tộc rời khỏi lầu. Trong bọn còn có cả hắc y nhân nữa.

Long Nhất liếc nhìn qua đám người đó, đột nhiên chú ý vào hắc y nhân, chỉ cảm thấy thân thể cao lớn ấy cho hẳn cảm giác hết sức quen thuộc.

Có thể ánh mắt của Long Nhất quá sắc bén, đến mức hắc y nhân cũng dừng lại, xoay người nhìn về phía hẳn. Hắc y nhân toàn thân mặc đồ đen, đầu cũng có một bao vải màu đen, chỉ để lộ ra đôi mắt lạnh lẽo.

Trong mắt của hắc y nhân trong phút chốc thoáng một cái nhìn dị dạng nhưng rồi khôi phục lại vẻ bình tĩnh, quay người đi xuống lầu.

Long Nhất nhíu mày suy nghĩ, có lẽ hắn biết hắc y nhân là ai, nhưng ở Đẳng Long thành này ai mà chẳng biết hắn, chỉ có điều trong thời gian ngắn thì hắn không nhớ là ai mà thôi.

"Hắn hình như là ..." Lãnh U U đột nhiên nói.

Chương 283: Cáp Lôi?

Long Nhất trầm tư một lát thì chợt nghĩ đến một người bèn hỏi lại Lãnh U U cho chắc: "Giống ai?"

"Hoang mãng thảo nguyên, Cáp Lôi." Lãnh U U thản nhiên đáp, cặp lông mày khẽ nhướn lên.

Long Nhất ngẩn người ra một lúc rồi ha hả cười, trong ánh mắt hiện ra vẻ suy tư trầm lắng, Lãnh U U nhìn thấy thì biết ngay tâm ý của hắn, Cáp Lôi có thể vẫn còn sống, thân hình cao lớn của tên kia rất giống hắn, đặc biệt là cảm giác từ người hắn phát ra, nhất định không thể sai được.

Như nếu quả thật chính là hắn thì việc đi chung với thái tử Long Ưng đã khẳng định hắn là lực lượng bí mật của Long Chiến, vậy bóng đen thần bí kia nhất định do bọn này sai khiến, không biết bọn chúng muốn gì. Có thể chính là vì Hắc Âm thần bài trong tay hắn chăng.

Long Ngất nghĩ đến đây thì lắc mình một cái, trong nháy mắt hiện ra trước mặt thái tử Long Ưng không nói không rằng giật phắt lấy khăn trùm đầu của hắc y nhân, tốc độ cực nhanh, xuất chiêu cực chuẩn, ấy vậy mà hắc y nhân cũng không chạm, nghiêng người né sang một bên. Lại nghe hắn la lên một tiếng, một phần khăn che mặt lẫn da thịt đã bị xé rách.

Bọn người đứng xung quanh la hoảng cả lên, hắc y nhân nhìn miếng da còn dính máu, thì phần nộ đứng đó không nói nên lời.

Long Nhất cũng sửng ngời, tự hỏi không lẽ không phải Cáp Lô?

"Tây Môn Vũ, ngươi làm cái gì vậy? Thật không coi ta ra gì cả!" Long Ưng lạnh lùng nhìn Long Nhất, không hiểu vì sao hắn lại động thủ với thủ hạ của mình.

Long Nhất nhìn Long Ưng, cười hắc hắc đáp: "Ta quyết không dám mạo phạm thái tử, chỉ muốn xác nhận thân phận một vị bằng hữu mà thôi!"

"Thân phận? Ngươi biết hắn sao?" Long Ưng lạnh lùng hỏi.

"Có lẽ, chính vì vậy ta mới muốn xác nhận" Long Nhất thản nhiên nhìn Long Ưng trả lời.

"Kết quả thế nào?" Long Ưng nhướn đôi mày rậm hỏi. Hai mắt lạnh lẽo biểu lộ sự đùa cợt, không ngờ sinh mạng của Long Nhất hôm nay lại nằm trong tay hắn.

"Không rõ ràng lắm, không biết điện hạ có thể bảo hắn vén áo tay trái lên cho ta nhìn thử được không?" Long Nhất điềm nhiên trả lời, dù sao cũng phải nể mặt thái tử một chút, lát nữa còn phải giả mù sa mưa nữa!

Long Ưng sắc mặt lạnh tanh không có gì thay đổi, ra lệnh cho tên hắc y nhân bị nghi ngờ là Cáp Lô: "Ngươi mau kéo tay áo bên trái lên cho Tây Môn nhị công tử nhìn!"

Tên hắc y nhân không chút do dự, làm theo ngay, khi hắn vừa kéo tay áo bên trái lên thì những người xung quanh liền la hoảng, mặt mày không còn chút huyết sắc, chỉ thấy tay hắn cũng giống như khuôn mặt, đều đỏ sạm trông giống ác ma, không khác chi người bị

thieu là mấy.

Long Nhất nhíu mày, hấn sờ dĩ yêu cầu như vậy là vì biết trên tay trái của Cáp Lôì có một vết sẹo, hiện tại thì nhìn thế nào cũng không có, bèn cười khan hai tiếng rồi nói: "Xin lỗi, là ta làm người!"

Long Ưng hừ lạnh một tiếng rồi dẫn mọi người xuống lầu, thoát một cái nhảy lên xe ngựa bỏ đi mất dạng.

Long Nhất chậm rãi quay lại bàn, ánh mắt nhìn ra dòng sông trước mặt, trong lòng suy nghĩ về sự khúc chiết trong chuyện này, mấy người bọn Ti Bích không biết chuyện nên cũng không nói tiếng nào.

"Có phải hấn không? Hắc Âm khí tức của hấn hoàn toàn giống Cáp Lôì" Lãnh U U tiếp lời.

Long Nhất vẻ mặt bình tĩnh trở lại, nhún nhún hai vai đáp: "Tạm thời bỏ mặc chuyện này đi, chẳng cần biết hấn có phải là Cáp Lôì hay không. Chúng ta cứ ăn đi rồi tính, cơm canh nguội cả rồi, sẽ không còn ngon nữa!"

Mấy cô gái cũng không nghĩ ngợi gì nhiều nữa, lúc này thực không còn sớm, lại đói bụng nên muốn ăn nhanh cho xong rồi còn đi dạo trong thành.

"U U, có phải Hắc Âm hội và Long Chiến có qua lại với nhau?" Long Nhất ăn xong trước tiên lên tiếng hỏi, hấn cứ nghĩ rằng thế lực ngầm của Long Chiến nhất định là Hắc Âm hội, lần trước nghe khẩu khí của tên hắc y nhân kia cũng vài phần là người của Hắc Âm hội.

Lãnh U U lắc đầu đáp: "Theo ta biết thì không có chuyện này, Hắc âm hội và Ngạo Nguyệt hoàng thất có mối quan hệ, nhưng cụ thể thế nào thì ta không được rõ."

"Vậy ngoại trừ Hắc Âm hội giáo hoàng còn có ai biết được cách huấn luyện hắc ám võ sĩ không?" Long Nhất tiếp tục hỏi.

"Cơ bản ngoại trừ Hắc Âm hội thì ở Thương Lan đại lục này không có chỗ nào có thể dạy được hắc ám ma pháp cho những người thuộc hắc ám hệ cả, phương pháp huấn luyện là cơ mật của Hắc Âm hội, phu quân, theo lời huynh nói thì còn có người biết cách huấn luyện hắc ám võ sĩ sao?" Lãnh U U ngạc nhiên hỏi.

Long Nhất gật đầu, đem chuyện hắc y nhân vào ngày cực âm đã đột nhập vào trong Tây Môn phủ, thực lực của hắn so với hắc ám ma pháp sư cũng không thua kém là mấy.

"Lại có chuyện như thế sao?" Lãnh U U hoảng sợ nói. Nàng biết rõ hắc ám võ sĩ phải trải qua huấn luyện cực kì nghiêm khắc, ngay cả trong Hắc Âm hội cũng không có nhiều.

Phong Linh nghe xong thì sắc mặt trở nên trầm trọng, trong lòng rối bời giống như đang ngồi trên đống lửa vậy.

Long Nhất không biết địa vị của Phong Linh trong Hắc Âm hội là thế nào, nhưng theo điệu bộ cũng có thể đoán ra nàng với hội chủ nhất định có mối quan hệ mật thiết, bằng không sẽ không tỏ ra lo lắng như vậy.

Phong Linh không lòng không yên, liếc nhìn Long Nhất một cái thì thấy hắn đang mỉm cười nhìn mình, giống như đã thấu hết mọi suy nghĩ của nàng.

"Tuy không nở xa hai nàng, nhưng nếu hai nàng muốn trở về thì lẽ nào ta lại trách được!" Long Nhất nhẹ nhàng nói, hắn hôm qua mới bái đường thành thân với Phong Linh mấy người, động phòng hoa

chúc còn chưa kịp, trong lòng tự nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Phong Linh nghe xong câu này của hấn thiếu chút nữa thì khóc, đột nhiên đứng dậy đi đến bên hấn, ngồi vào trong lòng, thỏ thẻ nói: "Phu quân, ta thực sự không muốn xa chàng, nhưng ..."

"Không cần nói, ta hiểu mà." Long Nhất vỗ vỗ lên lưng của Phong Linh, hấn nghĩ nàng tuy là một nương tử của riêng hấn nhưng nàng đang tự do bay lượn trên không trung, lẽ nào hấn lại có thể nhấn tâm bẻ gãy đôi cánh của nàng?

"Cám ơn phu quân, gặp được chàng đích thực là hạnh phúc lớn nhất của đời thiếp. Hãy đợi thiếp một thời gian, đến lúc đó thiếp sẽ bồi tiếp chàng, cho dù có đuổi cũng không đi." Phong Linh thì thầm đầy xúc cảm.

"Được, vậy ta sẽ đợi nàng, nhưng phải cho ta thời hạn, bằng không ta sẽ truy sát Hắc Ám hội đến cùng" Long Nhất hắc hắc cười đáp.

Phong Linh gật đầu đồng ý, cuối cùng đứng lên, quay đầu nhìn U U buồn bã nói: "U U, tỷ tạm thời ở lại bên cạnh phu quân, điều tra coi ai là người thao túng thế lực hắc ám, ta phải về hội có chuyện quan trọng cần làm"

"Ta cũng có ý định này" Lãnh U U gật đầu đáp.

"Phu quân, thiếp đi đây!" trong cặp mắt kiên cường của Phong Linh phảng phất một nét u buồn, khi nàng đi rồi thì Long Nhất vẫn còn cảm nhận được dư âm của tiếng nói ngọt ngào ấy: "Phu quân, hãy chờ thiếp, đến lúc đó Linh nhi sẽ hoàn toàn thuộc về chàng."

Long Nhất trong lòng có một chút trống vắng. nàng đã biến mất không chút tung tích.

Mỉm cười hưởng thụ hương thơm còn lưu lại trên môi, hắn tuy trong lòng cảm thấy có chút mất mát nhưng trong ý niệm của mình luôn nghĩ rằng: biệt ly dù làm người ta phải khổ đau, nhưng có như vậy mới cảm nhận được sự hạnh phúc vô bờ bến khi gặp lại. Hắn tự cười giễu mình, đã có kinh nghiệm của hai đời người, nhiều việc hắn xử sự thật khoáng đạt, vậy mà lần này lại để tình cảm thao túng, nhất định bản thân do bản tính tham tài mê sắc khống chế rồi, nhưng như vậy mới gọi là hưởng thụ cuộc sống hiện thực, vậy mới là cuộc sống chân chính.

Long Nhất mất một thời gian mới hồi thần trở lại, quay ra thấy Lãnh U U, Ti Bích, Nam Cung Hương Vân đang nhìn hắn, ánh mắt yêu mến vô cùng, đồng thanh nói: "Ăn xong rồi thì chúng ta đi dạo nhé?"

Nếu như ban ngày Đẳng Long thành giống như một cô gái đoan trang thì đêm xuống lại giống một thiếu phụ quyến rũ xinh đẹp, chỉ khiến người ta muốn đắm chìm trong vẻ đẹp mộng lung huyền ảo không có ở nơi nào khác trên Thương Lan Đại Lục.

Trên đường đi lâu lâu lại thấy lóe lên ánh sáng của ma pháp, mấy cô gái thì vô cùng thích thú, ngắm đông ngó tây các cửa hàng, hau háu nhìn những bộ xiêm y lộng lẫy, cầm lên xem thì không muốn bỏ xuống, đúng là bản tính thiên bẩm của phụ nữ.

Long Nhất dù sao cũng rủng rỉnh tiền trong túi, nên mấy nàng muốn mua gì thì hắn liền chi tiền, chỉ là không ai dám cầm tiền của hắn, thiếu điều muốn quỳ lạy hắn thu tiền trở về, đúng là khiến Long Nhất dở khóc dở cười, thế mới biết mọi người sợ con người trước đây của hắn thế nào.

Bình bịch, bình bịch, tim hắn tựa như đánh trống khiến hắn chậm bước, hai mắt quan sát chung quanh, cái cảm giác này, ngoại trừ Vô

Song thì chẳng còn ai, lẽ nào? Long Nhất trong lòng phấn chấn hẳn lên.

"Phu quân, chàng làm sao vậy? Có chuyện gì sao?" Lãnh U U thấy sự lạ thì đi đến bên cạnh hỏi nhỏ.

"Hình như là Vô Song, ta cảm giác . như vậy, nàng cũng biết ta và Vô Song có kết nối tâm linh mà." Long Nhất vừa nói vừa ngó nghiêng chung quanh.

"Vô Song! Ừ, nếu tính toán thì cũng đã hai năm rồi, không biết giờ nàng ta thế nào?" Lãnh U U cũng hưng phấn hẳn lên, thật sự nàng cũng muốn gặp lại Vô Song, dù sao cũng đã từng vào sinh ra tử, một vài phần có thể coi là tỷ muội.

Ti Bích lẳng lẳng đứng bên cạnh Long Nhất, tâm can cảm thấy sự kì vọng của hắn thì hiếu kỳ vô cùng, chợt nghĩ Long Nhất được sống trong thế giới muôn màu, trừ lúc nàng và hắn gặp mặt nhau lúc ban đầu, rồi sau đó thì hoàn toàn không biết hắn đã trải qua chuyện gì, thật sự nàng rất đố kị, đố kị với những người đàn bà cùng với hắn trải qua biết bao gian nan sóng gió nhưng cũng thầm cảm ơn trời đã tặng hắn cho nàng, đem cho nàng sự ấm áp và hạnh phúc vô hạn.

"Chết người, chết người ...!" Đột nhiên từ xa vọng lại tiếng la kinh hoàng, khiến cho mọi người háo hức chạy đến xem là chuyện gì.

Chương 284: Vô Song mất trí

Long Nhất cùng tam nữ nhất tề phi thân đến nguồn gốc của tiếng thét nọ, chỉ thấy chỗ đó có mấy thi thể nằm ngổn ngang, trên thân nhuốm đầy máu tươi đã bị đông cứng cả lại, tới giờ vẫn còn cảm nhận được hơi lạnh đang tỏa ra khắp nơi. Nhìn vào cách ăn mặc thì rõ ràng tất cả đều là con nhà giàu.

Mọi người thi nhau chạy đến coi các thi thể thì phát hiện ra mỗi người đều trúng băng tiễn vào miệng, máu trong người đều hóa thành băng, cơ hội sống sót là quá nhỏ.

"Ma pháp thủy hệ này thật là uy lực khiếp nhân, Băng tiễn thuật uy lực đến độ này thực khiến thiếp cảm thấy sợ." Ti Bích hoảng hốt phân tích. Nói thế thật không sai vì băng tiễn thuật chỉ là thủy hệ ma pháp cấp năm, nhưng người này sử dụng uy lực không thua gì ma pháp cấp tám, tu vị của người này nhất định không dưới ngưỡng Đại ma đạo sư.

"Chẳng lẽ lại là Vô Song?" Long Nhất cùng Lãnh U U đồng thanh nói, hai người biết rõ rằng ở Thương Lan đại lục này ngoài Thủy Linh Lung là thủy hệ đại ma đạo sư thì người còn lại chỉ có thể là Vô Song từ Di Thất Chi Thành mà thôi.

Nhưng lúc này nhịp tim của Long Nhất lại trở lại bình thường, hẳn biết rõ nếu quả thật là Vô Song thì nàng đã rời khỏi nơi này lâu rồi.

Long Nhất lướt qua đám nạn nhân kia thì nhận ra một người, người

này hẳn đã từng gặp tại yến tiệc của Long Ưng nhưng nhất thời không nhớ ra là ai, chỉ mang máng là thực thực của hẳn không kém, không ngờ lại bị người khác kết liễu.

"Không biết đã có chuyện gì xảy ra nhỉ?" Long Nhất khoanh tay trầm tư hỏi bản thân mình.

Bọn Long Nhất đi đến hỏi chủ tiệm gần đó thì được biết bọn người này chọc ghẹo một cô gái nên mới sinh ra có sự này. Nguyên lai câu chuyện bắt đầu từ lúc có một người mặc áo trắng, khuôn mặt bị che đi bởi một tấm vải mỏng đi ngang qua đây, mấy tên kia thấy nữ nhân này dáng vóc không tệ tức thì chạy đến ve vãn, nàng kia chẳng nói chẳng rằng đột nhiên nổi điên lên, phát tay một cái, vài giây sau nhìn lại thì thấy bọn người này biến thành băng, còn người con gái kia cũng như hòa tan vào không khí vậy.

Ông chủ tiệm vừa thuật lại xong câu chuyện thì thành vệ của Đẳng Long thành lẫm liệt đi đến, Long Nhất cũng không muốn ở lâu, thầm nghĩ bạch y nữ nhân kia chín mươi phần là Vô Song, bằng không sẽ chẳng tình cờ như vậy. Hẳn quay người sang nói với Nam Cung Hương Vân: "Nàng mau cùng Ti Bích và U U về đi, ta phải đi tìm Vô Song!"

Nam Cung Hương Vân gật đầu cái rụp rồi cùng Ti Bích và U U trở về Tây Môn phủ, Long Nhất vận Càn Khôn Đại Na Di tìm người. Đối với người thường, Đẳng Long thành đất rộng người đông, làm vậy khác nào mò kim đáy biển, nhưng hẳn với Vô Song có cảm ứng tâm linh, chỉ cần nàng ta ở gần đây thì hẳn nhất định phát hiện ra.

Long Nhất chẳng quản mệt mỏi, cứ như con thoi bay lượn mấy vòng quanh Đẳng Long thành, có điều hẳn chẳng phát giác ra chút phản ứng nào của Vô Song cả. Bình tĩnh tập trung một lúc hẳn thầm nghĩ nàng chắc đã rời khỏi Đẳng Long Thành rồi.

Chắc là như thế, hắc nghĩ Vô Song đã lỡ tay giết mấy tên quý tộc kia nhất định sẽ sinh ra nhiều phiền phức nên nàng phải lập tức rời khỏi Đẳng Long Thành, như vậy cũng hợp tình hợp lý. Tu vị của Vô Song cao cường, người có thể ngăn cản nàng chỉ đếm trên đầu ngón tay, vạn nhất rơi vào nguy hiểm, nàng sử dụng đến cấm chú thì không biết sẽ giết bao nhiêu người nữa. Đừng tưởng Vô Song trông có vẻ yếu đuối, thực tế nàng đã từng dùng ma pháp cấp chín Băng Thiên Tuyết Địa tại Hoang Mãng thảo nguyên giết chết cả đoàn mấy trăm người của Tam hoàng tử Ngạo Nguyệt đế quốc, hết thảy vài khắc đóng băng thành tượng.

Vòng vo một lúc hắc đổ lại ở chân núi phía tây thành, trong lòng thất vọng tràn trề. Đã không tìm được nàng, đang muốn quay về thì đột nhiên phát hiện có một đấu khí cường đại và ma pháp cực cao đang đánh nhau kịch liệt phía dưới.

"Mạnh thật, làm ta giạt cả mình!" Long Nhất miệng thì mắng nhưng lòng lại cảm thấy kinh hãi, Ngạo Thiên Quyết của hắc đã đột phá tầng thứ ba sắp qua tầng thứ tư, lại có thủy hỏa lôi tam hệ ma pháp đạt đến cảnh giới ma đạo sư, thêm vào tinh thần lực lợi hại vô cùng, có thể nói ngang hàng với đại ma đạo sư hoặc kiếm thánh cao thủ, tuy chưa chắc thắng nhưng cũng không thể nói là thua, vậy mà hắc lại bị chấn động đến sôi máu, cao thủ này thật không thể xem thường.

Long Nhất hít một hơi chân khí để áp chế sự phiền muộn trong lòng, hắc đoán hai người bên dưới phải là cao thủ tuyệt đỉnh đang quyết đấu. Pháp sư nhất định thực lực phải là cấp đại ma đạo sư trở lên, không chừng đạt đến pháp thần cũng nên, còn vị kiếm sỹ thì phải là cảnh giới kiếm thánh hoặc đạt đến cảnh giới kiếm thần.

Pháp thần đối với kiếm thần, vừa nghĩ đã thấy kích động. Nhưng sau loạt ma pháp đấu khí vừa rời thì chẳng nghe động tĩnh gì nữa, chỉ

thấy bên kia núi có chút ánh sáng lóe lên, lại mơ mơ hồ hồ, Long Nhất nghĩ bọn họ đã lập ra kết giới để ngăn cản chiến quả không bị lộ ra ngoài.

Không nghĩ ngợi gì nhiều, Long Nhất cấp tốc bay ngay đến chỗ đó.

Rất nhanh, rất nhanh Long Nhất đã bay qua sau rặng núi, hẳn thấy có một kết giới màu xanh nhạt bao phủ, không thể nhìn rõ bên trong là ai, cũng không biết bên trong là vật gì, dường như là một con rắn lớn màu vàng, cũng không biết trong đó xảy ra chuyện gì, nhưng cho dù hẳn ở xa cũng có thể cảm nhận được khí tức của người bên trong kết giới.

"Là Vô Song?" Long Nhất tim đập thình thịch, xem chừng pháp sư kia đang sử dụng là thủy hệ ma pháp, còn kim quang là đại biểu của chiến sỹ cấp Kiếm Thần.

Hắn trong lòng lo lắng vô cùng, cảm giác được pháp sư chính là Vô Song, mặc dù kết giới này cường đại, nhưng Kiếm Thần chẳng phải tay vừa, nếu đánh cận chiến thì thật sự nguy hiểm vô cùng.

Cũng không biết bao lâu, kết giới đột nhiên dao động mãnh liệt, Long Nhất liền tung mình ra, điểm chân lùi ngay về phía sau.

Ầm một tiếng, ma pháp cùng đấu khí nổ tung trong không gian, tỏa ra bốn phương tám hướng. Long Nhất mặc dù né tránh kịp thời, nhưng cũng bị luồng khí lưu kinh khủng ảnh hưởng một chút, hất mạnh đập lưng vào triền núi. Hắn thổ ra hai ngụm máu, dồn khí tức bị nén đẩy ra khỏi cơ thể, nỗi đau liền giảm bớt một phần, nhưng hít thở thật sự khó khăn.

Cũng may Ngạo Thiên Quyết liên tục vận chuyển, Long Nhất đã có thể hít được một hơi, nhận ra hẳn vừa rút chân từ quý môn quan trở

về dương thế, vàng trán cao hiện ướt đẫm mồ hôi lạnh. Thực lực Kiếm thần và pháp thần quả nhiên uy lực trên hẳn một bậc, so với kiếm thánh và đại ma đạo sư có sự khác biệt rất lớn.

Khí lưu cuồng bạo do ma pháp và đấu khí va chạm với nhau sinh ra đã dần dần tan đi, đất bụi cũng tản mát, nhìn lại thực giống như một trận động đất lớn. Giữa không trung lơ lửng từ từ hai bóng người, một nam một nữ. Người nam là một lão đầu tóc trắng bạc, một thân áo vải màu xanh, tay cầm một thanh độn kiếm màu đen, thân người phát kim quang rực rỡ. Người nữ áo trắng như tuyết, đầu có khăn che mặt, tay cầm một cây băng lam pháp trượng, xa xa có thể cảm nhận khí tức của nàng lạnh lẽo đến nổi máu huyết trong thân đông cứng cả lại.

"Bình bịch, bình bịch" tim hẳn lại bắt đầu loạn nhịp, cũng giống như nhịp đập của tim nàng, đó là một cảm giác không bút mực nào có thể tả được.

"Vô Song, Vô Song!" Long Nhất từ mặt đất nhảy lên, hướng về phía bạch y nữ nhân mà lao đến, khuôn mặt hết sức rạng rỡ.

Đang lao tới bỗng nhiên hẳn bị kiềm hãm giữa không trung, không cách nào tiến tới được nửa bước, trong lòng bỗng dưng có một cảm giác lạnh lẽo.

"Vô Song, là ta, ta là Long Nhất!" hẳn cảm thấy hai mắt nàng lạnh như băng xem mình như người xa lạ.

Ầm một tiếng! Vô Song giơ pháp trượng lên, Long Nhất cả người tức thì hóa thành tượng băng, như một viên đá bắn vào vách núi.

Vô Song hạ thủ vẫn còn lưu tình, Long Nhất khi đụng vào vách núi thì khối băng vỡ nát ra, trên người chỉ còn chút đá vụn, nhưng tim hẳn

vẫn cùng tim Vô Song đập chung một nhịp, tại sao hấn lại cảm thấy lòng như héo úa vậy. Sao nàng lại không nhận ra hấn? Hấn không dám tin khi nàng tỉnh lại thì lại đối xử với hấn như vậy, dường như đã quên mất hấn là ai rồi.

Long Nhất từ từ đứng lên bi thương nhìn Vô Song tay đặt lên lồng ngực, lẽ nào chờ đợi suốt hai năm kết quả lại thế này?

Bình bình, bình bình, Vô Song cũng như rón mảy, cảm thấy tim mình loạn nhịp, hình như chung nhịp đập với tên nam nhân dưới kia, hấn tại sao lại nhìn mình đầy bi ai như vậy? Chẳng lẽ mình với hấn quen nhau? Quả thật kỳ lạ. trong lòng Vô Song cũng dâng trào một cảm giác bất an.

Long Nhất vận dụng chút khí lực còn sót lại, lão đảo hướng về phía Vô Song bay đến, hấn không muốn chấp nhận hiện thực này, nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

Thấy Long Nhất bay tới, tim Vô Song đập càng lúc càng nhanh như cùng một nhịp với hấn, nàng thực không hề thích cảm giác này, liền lạnh lùng giơ cây pháp trượng phóng ra một cây băng trụ cực lớn bắn về phía Long Nhất.

Lão già thấy nữ nhân đánh nhau với mình lại quay ra muốn hạ thủ với huynh đệ kia, định bụng ra tay giúp đỡ thì phát hiện nàng ta khí tức có sự dao động, bèn thu kiếm lại đứng chờ.

Băng trụ bay đến cách đầu Long Nhất khoảng một tấc thì dừng lại, hấn thậm chí còn cảm nhận được sự băng hàn tỏa ra thấm vào da đầu nữa.

"Hừ, điên à?" Vô Song hừ lạnh một tiếng, băng trụ hóa thành bụi rơi xuống đất, nàng ta nhìn Long Nhất đầy nghi hoặc, rồi bụm một tiếng,

hóa thành dải sáng trắng biến mất.

Khuôn mặt tuần tú của Long Nhất méo mó hiện rõ sự đau khổ, cặp mắt âm u, cắn môi nói: "Băng cung à, hay, hay lắm, Long Nhất này sẽ khiến các ngươi phải hối hận!" Hắc trong lòng đã có kết luận, chính Băng Cung đã khiến Vô Song trở nên thế này, khiến nàng mất trí!

Lúc này khí lực của hắc đã cạn, lại bị thương nặng do trúng phải ma pháp và đấu khí cường đại lúc nãy. Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, trong lòng lại tức giận nhất thời khiến cho chân khí tản mát, kết cục hiển nhiên là rơi thẳng xuống mặt đất như lá rụng mùa thu.

Chương 285: Kiếm thần Mộ Dung Bác

Trăng tròn vành vạnh, ánh sáng nhàn nhạt chiếu xuống toàn bộ không gian hoàn toàn yên tĩnh. Gió lạnh thổi vi vu, mang theo hàn khí như băng từ sau rặng núi vào trong thành.

Một lão đầu tóc bạc đương đứng lặng trên đỉnh núi, gió thổi phất phơ mái tóc mỏng lên, phát ra những âm thanh phiêu du, phong thái của một tiên nhân chứ không có chút gì giống người phàm cả.

Tĩnh mịch. Lạnh lẽo.

Một hồi lâu sau, lão đầu thở dài một hơi lẩm bầm: "Vô Song? Thật sự là ta đã nghe qua cái tên này ở đâu đó rồi." trong đầu không tự chủ được hiện ra vài nét bi thương, vị thiếu niên kia tại sao lại gọi nàng là Vô Song? Tại sao ánh mắt nhìn nàng bi thương vậy? Hẳn hẳn là nhận lầm người đúng không?

Nếu Long Nhất còn tỉnh táo tại đây lúc này sẽ phát hiện bạch y nữ nhân đứng trên đỉnh núi đích thực Vô Song, chỉ là chẳng biết vì sao nàng lại mất đi ký ức của mình.

"Ta là Băng Ngưng, không phải là Vô Song." Bạch y nữ nhân trong lòng tự nói với bản thân mình rồi chậm rãi bỏ tấm mạng che, lộ ra một khuôn mặt đẹp tuyệt trần, tựa thần sắc có chút gì không đúng vì đang tìm lại trong hồi ức những thông tin về nam nhân kỳ quái kia, trong trí nhớ không hề có hắn tồn tại, nhưng nàng lại có thể cảm giác

được hấn cùng với chính mình có một loại tâm linh cảm ứng rất kỳ lạ, điều này làm cho nàng vô cùng bất an.

Băng Ngưng đột nhiên giơ tay lên kéo từ trong cổ ra một tấm bài kỳ quái, không biết là được làm bằng thứ kim loại gì, mặt sau như ngọc bần bóng loáng, mà mặt trước có khắc hình mặt trời đỏ rực đang mọc lên từ phương đông. Từ lúc nàng từ trong thủy tinh quan tinh lại thì khối điều trụ này đã đeo trên cổ nàng.

Nhìn kỹ tấm bài trong lòng bàn tay một lúc lâu nàng vẫn chưa hiểu tấm bài này đại biểu cho cái gì, nhưng nàng lại biết nó đối với nàng rất quan trọng.

"Có lẽ phải trở lại Thánh Thành xem sao, cũng không biết ở đó bây giờ biến thành thế nào rồi?" Băng Ngưng lẩm bẩm tự hỏi bản thân mình, nàng dĩ nhiên không biết được sau mấy ngàn năm, Thánh thành của nàng hôm nay lại trở thành Di Thất Chi Thành trong mắt mọi người. Nhưng vô luận thế nào nàng cũng phải trở về xem, bái kiến phụ mẫu cùng với toàn con dân trong thành

Long Nhất nhắm hai mắt lại, cảm giác được bên tai tiếng gió gào thét, cũng cảm giác được thân thể mình mất trọng lực đang rơi xuống.

Bỗng nhiên hấn lại nhận ra thân thể đang bị người khác khống chế như một con gà con, nhưng sự thực là lão đầu kia đang dùng tay kéo hấn lại, trong nháy mắt đã xuất hiện trên đỉnh núi.

Lão đầu nọ đem Long Nhất ném phịch một cái xuống mặt đất rồi rút ra từ trong áo một hồ lô rượu, nhanh chóng dốc vào miệng mấy ngụm, thần thái biểu hiện sự thỏa mãn tột cùng.

Long Nhất toàn thân bấy giờ như bị xiết chặt, hấn giang rộng tứ chi

trên mặt đất, chân khí từ đan điền bắt đầu chậm rãi điều khí toàn thân chữa trị cho những kinh mạch bị hao tổn, nhưng tâm linh thông ứng vẫn mơ hồ như cũ. hấn kỳ thật cũng không thể gọi là kiên cường, lúc đối mặt với bằng hữu chí thân có thể còn yếu hơn so với người thường.

"Nhóc con, muốn uống vài ngụm không." Lão đầu uống xong ném hồ lô nọ sang cho Long Nhất.

Long Nhất chậm chạp khó khăn lắm mới tiếp lấy bầu rượu được. Uống vài ngụm, rồi trầm trồ khen: "Hảo tửu, cũng có thể đem đi so bì được với Tinh linh tộc Bách hoa nhượng ."

vừa nghe đến Bách hoa nhượng, lão đầu Kiếm Thần kia tròng mắt lập tức trợn tròn, xếp bằng ngồi xuống hỏi: "Người được thưởng thức qua Bách hoa nhượng rồi à?"

"Hỏi nhầm , thê tử của bốn thiếu gia là Tinh linh công chúa, Bách Hoa Nhượng đó chỉ như nước lọc thôi." Long Nhất đáp nhanh, hấn khi nói chuyện phiếm như vậy trong lòng luôn thư thả rất nhiều, hấn biết Vô Song mất trí nhớ là do Băng Cung đang làm trò quỷ, sớm muộn cũng phải đập tan tàn thành Băng Cung.

"Thật thế à? Vậy người trên người bây giờ còn có không?" Kiếm Thần lão đầu tỏ rõ sự thềm thường chả khác gì một người coi rượu như mệnh vậy.

"Hình như còn có một hai bình gì đó, lão muốn uống không?" Long Nhất cau mày hỏi.

Vừa hay biết được Long Nhất trong người có Bách Hoa Nhượng, lão đầu dựng Long Nhất đứng lên, vui vẻ thỉnh cầu: "Còn không mau lấy ra đây, lão đầu này cả đời đều đã thưởng thức tất cả các loại rượu,

tuy còn Bách hoa nhưỡng là chưa có vinh hạnh ném qua, thực là nuối tiếc đến chết không nhắm mắt."

Long Nhất thiếu chút nữa bị lão già này làm cho nghẹt thở, khó khăn lắm mới thoát song trảo của lão. hấn không tức giận hét lớn: "Lão làm gì vậy ? Không biết ta đang bị thương sao?"

Kiểm Thần lão đầu nghe vậy liền chụp lấy tay Long Nhất, một luồng đấu khí truyền vào, đột nhiên kinh dị một lúc thầm nghĩ: "Tiểu tử này thể chất thật là kỳ quái, lại có thể hấp thu đấu khí của ta trong khi thương thế nghiêm trọng, thật là kỳ quái, kỳ quái."

"Được rồi, chớ có túm ta như vậy, ta không tốt như lão nói, muốn Bách Hoa Nhưỡng ta cho lão là được." Long Nhất giằng tay khỏi lão đầu cười nói, từ không gian giới chỉ lấy ra một bình Bách Hoa Nhưỡng đưa cho lão già này.

Kiểm Thần lão đầu vừa trừng mắt nhìn Long Nhất, nhưng chỉ ngay sau khi thấy Bách Hoa Nhưỡng thì chẳng so đo nữa. Không chần chừ lão mở nắp bình ra, tức thì xuất hiện một mùi hương mới ngửi thấy là nước miếng trực muốn chảy xuống thành thác.

Kiểm Thần lão đầu cẩn thận nhấp nhấp một ngụm, nhắm mắt lại say sưa thưởng thức, hồi lâu sau mới lắc lắc đầu nói: "Có thể uống Bách Hoa Nhưỡng, Mộ Dung Bác ta cho dù chết cũng không hối tiếc ."

"Mộ Dung Bác! lão ..... là Mộ Dung Bác?" Long Nhất vừa nghe lão nhân này tự xưng là Mộ Dung Bác không khỏi kinh hô, nghe nói Mộ Dung Bác trước đây tại Thương Lan đại lục là đệ nhất kiếm thánh, người đầu tiên người thứ nhất có sở hữu đấu khí lĩnh vực, không nghĩ được cho tới bây giờ dĩ nhiên là tiến bộ thêm một bậc, thành thử khiến cho người ta không thể nghĩ đến Kiểm Thần.

"Người tiểu tử này còn nghe qua tên của ta sao? Tính ra cũng có hơn bốn mươi năm rồi chưa xuất thế." Mộ Dung Bác ngạc nhiên nói, uống một ngụm Bách Hoa Nhưõng rồi bỏ lại vào Không gian giới chỉ của ông.

"Lão đại danh sợ rằng ngay cả đũa trẻ lên ba cũng biết đến, lão cho là Cường Long đế quốc chúng ta kêu ngạo, bây giờ người vừa hiện thân, tất cả chức nghiệp chiến sẽ cũng coi như là công cuồng." Long Nhất hắc hắc cười nói, hấn mặc dù cũng vui mừng lẫn sợ hãi, nhưng cũng không tới mức sùng bái .

Mộ Dung Bác thần sắc đột nhiên lại trở nên hơi buồn bã, lão thờ dài nói: "Tất cả danh lợi đều là hư không, thế nhân như thế nào với ta chẳng can hệ gì cả."

"Ngay cả Quang Minh giáo hội thần thánh tế tự Chu Địch cùng Khải Lâm cũng không có quan hệ với lão sao?" Long Nhất cười nói, hấn lần trước chỉ là nghe qua giáo chủ Quang Minh giáo hội Đằng Long thành nói qua như vậy.

Mộ Dung Bác hơi run, cười nói: "Tiểu tử nhà người thực biết không ít chuyện nhỉ, ta cùng với các nàng ấy tuy có duyên nhưng không có phận, toàn bộ ân oán tại bốn mươi năm trước đã tan thành mây khói rồi."

"Nhưng nghe nói hai người họ đối với lão vẫn chưa thể quên, đến nay đều còn không có quên người đâu." Long Nhất cười ồ lên.

Mộ Dung Bác lắc đầu, phất tay phất cho Long Nhất một cái, cười mắng: "Tiểu tử thúì, việc của ta người biết cái gì, nói mau, người cùng với còn nhỏ đạt tới cảnh giới pháp thần có biết hay không?"

Nhắc tới Vô Song, Long Nhất tâm tình lại có chút ảm đạm, hấn vật

một cọng cỏ nhai nhai trong miệng, nằm ngửa nhìn lên trăng trên trời nói: "Biết, nhưng bây giờ nàng dường như đã quên ta."

"Mất trí nhớ? Điều này có chút phiền toái rồi, nữ hài tử này không hề đơn giản." Mộ Dung Bác thở dài đáp.

"Lão cùng nàng rốt cuộc thì ai lợi hại hơn?" Long Nhất hỏi vội.

"Nếu như muốn liều mạng thì nó có thể giết được ta, ta cũng có thể khiến nó trọng thương, cho nên nói về tổng thể thì thực lực nó so với ta cao một chút." Mộ Dung Bác nói. Lời lão nói là nói thật.

Bấy giờ với Vô Song Long Nhất cảm thấy cao hứng trong lòng, không nghĩ mới chỉ hai năm ngắn ngủi mà nàng đã đạt tới pháp thần cảnh giới.

"Tiểu cô nương này không cần thủy hệ ma pháp đã đạt đến pháp thần chi cảnh, chỉ nói riêng không gian ma pháp tu vị cũng không hề kém, trên thế giới e rằng vô địch." Mộ Dung Bác trầm ngâm nói tiếp.

"Dù vô địch cũng là nữ nhân của Long Nhất ta." Long Nhất tràn đầy tự tin nói, tuy Vô Song nhớ không ra hẳn khiến hắn rất tổn thương, nhưng Long Nhất hẳn không phải là người dễ dàng chấp nhận? Một ngày là nữ nhân của hắn thì cả đời là nữ nhân của hắn, điểm này vô luận như thế nào cũng sẽ không thay đổi.

Mộ Dung Bác cười hắc hắc, nói: "Xem ra tiểu tử cũng thật phong lưu, người là con cái nhà ai hả?" Mộ Dung Bác sờ dĩ hỏi vậy là bởi vì lão cảm giác được trên người Long Nhất có một loại khí chất cao quý không thuộc về người thường.

"Cuồng Long đế quốc Tây Môn gia tộc." Long Nhất đáp.

"Tây môn gia tộc? Người là đứa con của tiểu tử Tây Môn Nộ? Khó trách, có chút bóng dáng của Tây Môn Cường ông nội người." Mộ Dung Bác đánh giá một chút Long Nhất cười nói.

Ai dà, ... Long Nhất không nói gì, Tây Môn Nộ với lão chỉ là tiểu thí hài, bất quá miệng lão nói Tây Môn Cường chắc là nói đến ông nội hắn, cha của của Tây Môn Nộ.

"Lão biết ông nội của ta sao? Lão biết người bây giờ ở đâu không?" Long vừa hỏi nói:.

"đương nhiên là biết, ông nội năm đó cũng phải gọi ta một tiếng đại ca, nhưng hắn bây giờ ở đâu ta cũng không rõ ràng lắm." Mộ Dung Bác lắc đầu trả lời, trong mắt mông lung hồi tưởng lại những kỷ niệm cũ.

Long Nhất hay tin có chút thất vọng, đột nhiên hắn hỏi: "Lão đầu, lão có biết nữ kiếm thành với ông nội ta quan hệ thế nào không?"

"Nữ kiếm thánh? Thời gian đó chỉ có mấy người nữ kiếm sư gì gì cùng ông nội người đây đưa tình cảm, nữ kiếm thánh thì không có." Mộ Dung Bác cười nói.

Long Nhất một phen thất vọng, lão nhân này có ý gì đây, hắn cũng không tin lão già thành tinh này lại không rõ ý tứ của hắn.

Long Nhất mô tả dung mạo của nữ kiếm thánh kia một lần, hỏi lại Mộ Dung Bác có ấn tượng gì hay không.

Mộ Dung Bác lắc đầu, lâu như vậy rồi lão chưa thể nhớ ngay được.

"Được rồi, bà ta đưa lại cho ta một cái vòng cổ bằng toàn chi bích" Long Nhất lấy chiếc vòng cổ đưa cho Mộ Dung Bác xem.

"Băng toàn chi bích! Người dám khẳng định định là nó sao?" Mộ Dung Bác vẻ mặt ngạc nhiên, lập tức chụp lấy chiếc vòng trên cổ. Long Nhất xem kỹ

"Đương nhiên khẳng định, lúc đầu ta dùng lôi điện thuật đánh bà ta thiếu chút nữa chết toi, bởi cái này có thể công kích lại thần cấp ma pháp phòng ngự nên mới còn sống sót..." Long Nhất lòng có chút sợ hãi nói, nếu không phải hấn thân thể đối với lôi điện có bản năng hấp thu lực thì có lẽ sớm đã gặp Diêm Vương rồi.

"Nói như vậy chẳng lẽ lại là nàng?" Mộ Dung Bác thần sắc xám ngắt làm bầm trong miệng.

Chương 286: Cấm Thiên ngục là nhà của ta

"Là ai cơ?" Long Nhất tỏ ra ngạc nhiên vô cùng.

"Nếu là người mà ta nghĩ đến thì nàng đích thị một nữ đệ tử Băng Cung, tên gọi là gì thì ta quên rồi." Mộ Dung Bác cau mày lại vừa nói vừa gật gật đầu.

"Băng Cung? Lão không phải đang nói giỡn chứ?" Long Nhất biết được thân phận thực của lão bà kia thì sắc mặt cực kì khó coi, chuyện này sao lại có thể liên quan tới Băng Cung cơ chứ? Hơn nữa người trong Băng Cung không phải đều là thủy hệ ma pháp sư sao? Long Nhất luôn đinh ninh là như vậy.

"Người xem như ta bằng này tuổi rồi mà còn nói giỡn sao? Năm đó ông nội ngươi đi tới băng nguyên tìm Như ý băng tằm siêu cấp SSS ma thú, thiếu chút nữa thì bỏ mạng ở đó, may mà gặp được vị nữ đệ tử kia của Băng Cung cứu. Hơn nữa ta cũng đã từng xem qua nàng dụng Băng toàn chi bích, chỉ là không dám khẳng định mà thôi." Mộ Dung Bác đáp nhanh.

Long Nhất bóp bóp mũi không nghĩ rằng sự thật lại như là một vở kịch, ông nội kinh nghiệm như thế nào thì so với hắn cũng khó có thể sai biệt lắm. Việc hắn và Ngu Phượng cùng mang theo Vô Song đi băng nguyên tìm kiếm máu của Như ý băng tằm, kết quả cũng là được người của Băng Cung cứu. nếu nữ kiếm thánh thật là người trong Băng Cung, vậy thì bà ta cùng Vô Song không phải là đồng

môn sao. Trái đất càng ngày xoay càng tròn.

"Lão đầu, ta thực có chỗ không hiểu tại sao ông nội ta cùng bà ấy không có ở cùng một chỗ?" Long Nhất băn khoăn hết mực, nội tâm xáo trộn nhất thời hỏi một câu rất ngốc nghếch.

"Cái này ..... chỉ có thể đi hỏi chính bọn họ." Mộ Dung Bác cười trừ lắc đầu.

Long Nhất bắt đầu trầm tư phân tích lại những mảnh ghép vừa có thêm, rốt cục chuyện càng ngày càng phức tạp hơn, hắn vốn định hành động ngay vì thương thế đã đỡ đi ít nhiều nhưng suy cho cùng thì không nên, cứ cố mà quên đi là tốt nhất. Mọi vấn đề đều có cách giải quyết khác nhau để có một ngày trở nên sáng tỏ. Nghĩ đến đây trong lòng hắn nhẹ nhàng hơn nhiều, nghĩ bụng đợi khi trở về sẽ ra lệnh cho nhóm tình báo Thiên Vĩng tập trung chú ý tới nơi hạ lạc của Vô Song là thượng sách. Mặt khác hắn có dự cảm rằng Vô Song cùng hắn đang quanh quẩn ở hai bên bờ đối diện, duyên phận giữa nàng và hắn cứ như thế thì nhất định sẽ chia xa.

"Nhóc con, ta xem ngươi khá thuận mắt , có muốn tới chỗ ta thăm thú một chút hay không?" Mộ Dung Bác cười hỏi, ông vẫn cảm kích Long Nhất đã tặng không một bình Bách hoa nhưỡng vô cùng quý giá kia.

"Đi. đương nhiên muốn đi!" Long liên tiếp vội vàng đáp lại, nói gì thì nói lão ta đã là Kiếm Thần rồi, đối với các cường giả về đấu khí hắn là thấu triệt hơn so với bất kỳ ai còn sống ở Thương Lan Đại Lục. Nói không chừng lão chỉ điếm một chút có khi hắn lại tự mình vượt qua cảnh giới cao nhất của Đại kiếm sư là Kiếm thánh cũng nên.

Mộ Dung Bác và Long Nhất sau một hồi thi triển ma pháp di chuyển thì dừng lại ở một nơi thâm nghiêm vắng vẻ có lính canh bảo vệ bên

trong Đẳng Long Thành, Long Nhất há hốc miệng nhìn đám lính trang bị võ trang tuần tra, bởi vì chính hắn cũng biết cái nơi này. Nơi đầu tiên hắn bị giam khi đầu thai vào Dị giới.

"Cấm Thiên ngục giam, lão đầu, không phải nơi ở của lão ở đây chứ hả?" Long Nhất kinh ngạc hỏi, hai mắt tròn xoe.

"Chính xác, nơi này có thể coi là ngôi nhà ta ở gần bốn mươi năm qua." Mộ Dung Bác thản nhiên đáp.

Long Nhất không nói gì, chỉ là không biết nên phục lão hay là lão là một lão già dở hơi đây.

"Nơi này có ăn có uống, lại không bị quấy rầy. Ở Thương Lan Đại Lục thực không có nơi nào thoải mái hơn cả." Mộ Dung Bác thấy Long Nhất kinh ngạc dĩ nhiên biết trong đầu hắn đang nghĩ gì lập tức cười lớn.

"Cái này ..... sao mà đi vào đây?" Long Nhất không chần chờ hỏi gấp, Cấm Thiên ngục giam chính là ngục giam kiên cố nhất Thương Lan đại lục. Với công lực hiện tại của Long Nhất ra vào muốn thần không biết quỷ không hay chắc chắn là không thể, trừ phi Ngạo Thiên quyết của hắn đạt tới tầng thứ năm thì mới có cơ. Nhưng hắn cũng tuyệt không tin Mộ Dung Bác có thể có khả năng đấy, mặc dù lão đạt tới Kiếm Thần cảnh giới nhưng cũng khó có thể thành công được.

Mộ Dung Bác cười khì hai tiếng rồi kéo tay Long Nhất đi qua những ngõ ngách chằng chịt, một lúc sau thì lão dừng lại, ngưng thần cảm giác một chút rồi cấp tốc dùng hai tay vỗ lên mặt đất vài cái. Một hắc động đường kính nửa thước liền vô thanh vô tức xuất hiện.

"Xuống đi chứ, lo lắng cái khi mồi gì." Mộ Dung Bác thấy Long Nhất sững sờ liền quay người lại thúc hắn.

Long Nhất nghe xong tỉnh cả người, không hề do dự nhảy xuống, hẳn tin tưởng Mộ Dung Bác sẽ không hại hắn, nếu muốn hại hắn thì bằng Kiếm Thần thực lực chẳng cần phải dùng biện pháp phiền toái như vậy.

Rơi được khoảng 10 thước thì hai chân chạm đất, trước mắt Long Nhất xuất hiện một căn phòng sáng chói, bên trong đầy đủ các loại đồ vật cần thiết cho việc sinh sống. Cửa phòng được làm bằng sắt, hay là đã tới bên trong Cấm Thiên ngục giam rồi? Long Nhất mở cửa ra quả nhiên thấy bên ngoài là một loạt phòng địa lao ngang dọc, thỉnh thoảng lại có vài đội tuần tra đi qua.

Đúng lúc này Mộ Dung Bác cũng hạ xuống, lập tức khôi phục nguyên dạng:

"Thế nào tiểu tử, chỗ ở của ta cũng không tệ lắm chứ?" Mộ Dung Bác thấy Long Nhất ngạc nhiên, từ từ ngồi xuống ghế có chút đắc ý cười hỏi.

"Lão thật đúng là thần thông quảng đại, ngay cả Cấm Thiên ngục giam cũng mở được bí đạo." Long Nhất đi tới ngồi xuống cái ghế đối diện với Mộ Dung Bác, trong lòng thập phần bội phục.

Mộ Dung Bác cười khan: "Ta thật ra không có khả năng gì cao siêu cả, chỉ là Cấm Thiên ngục giam này là do Mộ Dung gia tổ lập nên, vì tránh cho tử tôn của Mộ Dung gia rơi vào ngục thất mỗi một gian lao phòng đều có thông đạo rời đi, có điều thông đạo này nếu không phải là tử tôn của Mộ Dung gia tộc ta thì không thể tìm được."

"Ta nhờ vào ông nội lão, không thể nào, tổ thượng của lão đúng là con bò." Long Nhất vừa nghe chuyện liền chửi thề, tin đồn không thể phá Cấm Thiên ngục giam cũng có phần thiếu sót rồi.

"Đó là tự nhiên, người làm gì mà đảo mắt lia lịa thế, không phải muốn tìm cách mở bí đạo chứ hả?" Mộ Dung Bác thực là kẻ lọc lõi, chỉ xem vẻ mặt Long Nhất là biết ngay tâm tư của hắn.

"Nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề, vạn nhất ngày nào đó ta không may bị nhốt vào đây thì còn có cách đào tẩu, lão cũng biết cái nơi quý quái này vừa không thể dùng đấu khí lại không thể ma pháp sao, rất khó trốn thoát ." Long Nhất cười lớn đáp.

"Ai nói trong cái ngục nát này không thể dùng ma pháp đấu khí." Mộ Dung Bác dứt lời thì vung tay lên, một đạo Hoàng kim đấu khí tức thì xé toạc khoảng không trước mặt lão.

Long Nhất tận mắt nhìn thấy chỉ nghĩ rằng gian phòng này đã bị Mộ Dung Bác động tay động chân, sở dĩ vì hắn cảm giác trong không khí quả thật không có một chút ma pháp nguyên tố nào, đấu khí cũng thi phóng không được. Nhưng sao lão già kia lại có thể sử ra vô cùng dễ dàng như thế được chứ?

"Kỳ thật đạo lý rất đơn giản, thực lực của người bây giờ quá yếu, đợi đến một ngày nào đó người có thể phóng xuất lĩnh vực thì Cấm Thiên ngục giam trừ năm gian lao phòng đặc chế, người có thể ra vào tự nhiên ." Mộ Dung Bác cười nói.

"Lão không nói nhảm chứ? Ta nếu bị bắt thì khẳng định sẽ bị nhốt trong lao phòng đặc chế, cho dù có xuất thủ được thì cũng chẳng có tác dụng rồi." Long Nhất không giận, hắn nhớ năm đó vừa mới bị bắt nhốt ở nơi này, hôm nay càng không cần phải nói .

"Người thật muốn biết các bí đạo trong Cấm Thiên ngục giam?" Mộ Dung Bác tỏ ra căng thẳng một chút, trong đầu lão đang tính toán một số thứ.

"Đương nhiên." Long Nhất vừa nói trong lòng vừa tập trung cảnh giác, hắn sao biết được Mộ Dung Bác có hảo ý hay không chứ.

"Nói cho người cũng không phải là không thể được, chỉ là trên đời này không có gì là cho không biếu không, đương nhiên phải có điều kiện." Mộ Dung Bác đáp nhanh.

"Điều kiện gì chứ, lão nói ta nghe thử xem." Long Nhất ánh mắt đã ôn hòa trở lại.

"Ta nghĩ tiểu tử nhà ngươi khá hợp với ta, sau này mỗi tối cứ bỏ chút thời gian lại đây bồi tiếp, nhân tiện chúng ta cũng có thể tham thảo một chút võ học." Mộ Dung Bác ngữ khí rất chân thành, chả có gì là muốn hại Long Nhất cả.

Long Nhất hoài nghi nhìn lại khuôn mặt của lão, cái này cũng tính là điều kiện sao? Hắn mỗi lúc đều có lời lớn khi đến gặp lão Kiếm Thần này, như vậy có thật là có hưởng lợi không mất phí không? Hay lão già kia đang có âm mưu gì. Thật là khó hiểu kể cả với một người thông minh như hắn.

Chương 287: Hậu đình hoa

Đằng Long Thành buổi đêm tối đen như mực, không gian vô cùng yên tĩnh, trên đường phố chỉ có vài chiếc đèn ma pháp bên đường đung đưa theo gió, các vầng sáng của những chiếc đèn này hắt bóng xuống mặt đường chập chờn hình thành một không khí mờ ảo. Giờ này hẳn không ai muốn bước ra khỏi nhà một mình.

Long Nhất dĩ nhiên là ngoại lệ, trời đất hẳn không sợ gì cả. Sau khi rời khỏi "nhà" Mộ Dung Bác thông thả vận Tật Phong Thuật hồi khứ Tây Môn Phủ, vừa đi vừa nhìn cái bóng của hắn được phản chiếu qua những ngọn đèn ma pháp biến đổi không ngừng, khi ngắn khi dài, chốc bên phải lát lại chạy qua bên trái, vừa tập trung phân tích những mẫu đối thoại cùng Mộ Dung Bác.

Hắn đoán có lẽ vạn vật trong thế gian vốn dĩ luôn tương thông, cho đến khi gặp Mộ Dung Bác thì kiến giải đối với đấu khí thậm chí lý giải ma pháp hẳn luôn cho mình là biết nhiều, bất ngờ đối diện với một ngọn núi cao hơn trong lòng đương nhiên có chút hụt hẫng. Tuy vậy nhưng trong lòng cũng rất vui, sau này được đàm đạo với lão hân tiến bộ sẽ không ít, mặc dù chưa biết mục đích của Mộ Dung Bác là thế nào nhưng hắn nghĩ rằng lão ta không có tà ý gì cả.

Một hồi sau.

Trở về đến Tây Môn Phủ thì trời đã gần sáng, hạ nhân đã sớm tỉnh dậy chuẩn bị một ngày làm việc mới. Long Nhất ghé qua sân một lúc rồi mới đi tới phòng Lệ Thanh và Man Ngưu, hắn rất đổi ngạc nhiên

khi phát hiện thấy hai tên không có trở về, khẽ nhíu mày tự hỏi: "Hai tên gia hỏa này không phải đi làm chuyện gì đó chứ hả?"

Đúng lúc đang suy đoán xem hai tên có thể đi đâu thì Man Ngưu cùng Lệ Thanh đồng thời đi tới sau lưng hắn:

"Lão Đại, chúng ta đã về đây." Man Ngưu hướng về phía Long Nhất nói lớn.

Long Nhất gật đầu rồi đảo mắt qua nhìn Lệ Thanh, thoáng qua thì không có gì khác thường ngoại trừ ánh mắt lãnh khốc ngày càng tỏ ra hàn khí khiếp nhân, không hề cảm thấy được một chút ấm áp.

"Lệ Thanh, người vẫn còn hận ta sao?" Long Nhất ngữ khí rất bình thường như vẫn hay nói chuyện phiếm với hắn.

Lệ Thanh lắc đầu, không chút biểu tình đáp: "Xin lỗi thiếu gia, đã để cho người phải lo lắng. Trước kia tôi vọng tưởng quá nhiều, bây giờ biết thiếu gia có thể mang lại hạnh phúc cho Tì Bích phu nhân thì thực không còn gì để nói nữa cả."

Long Nhất thở dài một hơi rồi chậm rãi đi tới kế bên Lệ Thanh, đặt bàn tay ấm áp lên vai hắn hỏi lại: "Có thật là từ bỏ được không?"

Khóe miệng Lệ Thanh hơi mấp máy nhưng hắn tuyệt không di chuyển nửa bước đáp nhanh: "Tôi có thể."

"Thế thì đi nghỉ sớm đi." Long Nhất vỗ vai Lệ Thanh vài cái rồi ra hiệu, có một số việc tuyệt không thể cưỡng cầu. Đối với việc liên quan đến Lệ Thanh hắn cũng không có cách nào, tình cảm của hắn hết sức độc đoán, nữ nhân nào đã thuộc về hắn thì mãi mãi phải thuộc về hắn. Nói là như vậy nhưng khi so sánh tình yêu của hắn với Tì Bích và tình yêu của Lệ Thanh Long Nhất có chút hơi xấu hổ.

Không nghĩ nhiều mệt óc, Long Nhất lập tức tiến về phòng ngủ của mình, vừa mở cửa phòng đã thấy Nam Cung Hương Vân ngọc thể nằm nghiêng trên giường ngủ say sưa. Nàng chắc là buồn lắm đây, hấn nhìn nữ hài vừa mới trở thành thê tử của hấn một cách trù mến, đôi mi dài cong như trăng lưỡi liềm, khuôn mặt hồng hào mịn màng, đôi môi mềm mại hướng lên trên như thể nàng đang mơ một giấc mơ tuyệt đẹp,

Ngắm nghía một lúc phía trên thì Long Nhất chuyển mắt nhìn xuống phía dưới, bên trong lớp áo lót bằng tơ kia là một cặp ngọc phong thật quá gợi cảm, phân nửa đã lộ ra ngoài áo hình thành một rãnh sâu mê nhân.

"Ái chà chà, nha đầu này vóc người cũng đầy đặn nhỉ." Long Nhất luồn tay vào trong áo lót nhẹ ngọc nữ của Hương Vân rồi nở một nụ cười thâm tà.

Không đành lòng đánh thức nàng dậy, Long Nhất mân mê cơ thể tuyệt mỹ kia một lúc rồi đứng lên, nhẹ nhàng kéo chiếc chăn gấm đắp trùm lên người nàng, tiếp đó hôn nhẹ một nụ hôn thể hiện tình yêu nồng thắm, chính lúc này thì một bàn tay nhỏ nhắn chả biết từ đâu kéo vội lấy tay áo của hấn.

Long Nhất giật người lại thấy Nam Cung Hương Vân đang mở to đôi mắt còn mơ ngủ nhìn hấn, mặc dù còn ngái ngủ nhưng vẫn có thể nhận thấy sự si mê từ cặp mắt kia của nàng.

"Nàng tỉnh giấc rồi à?" Long Nhất lại ngồi xuống giường ân cần hỏi.

Nam Cung Hương Vân lắc lắc đầu rồi hai tay lôi Long Nhất nằm xuống, sau đó áp sát người vào ngực hấn.

"Phu quân." Nam Cung Hương Vân nhẹ nhàng gọi.

"Ơi?" Nha đầu này tự nhiên lại muốn làm gì thế?- hẳn thầm nghĩ.

"Xin chàng đừng bao giờ quên thiếp nhé, cho dù chàng lại có thêm nhiều nữ nhân nữa cũng chớ có bỏ quên thiếp được không?" Nam Cung Hương Vân trong lòng Long Nhất buồn bã nói, việc Long Nhất cùng một ngày thành thân với ba nữ nhân khác ít nhiều đã để lại cho nàng một nỗi sợ hãi vô hình, nàng vốn rất tự tin nhưng nhìn hẳn một lúc có mấy nữ nhân bên cạnh thì khó có thể tự tin được. Các nàng kia mỗi nàng một vẻ đều không thua kém nàng, thậm chí còn hơn nàng, cả đêm nay nàng chỉ đợi hẳn về để hỏi hẳn câu này.

"Nhảm nhí. Nàng đừng có nghĩ lung tung, cho dù Long Nhất ta có ngừng thờ thì ta cũng sẽ không quên nàng, ta xin thề đấy!" Long Nhất trước những tình huống này đã có quá nhiều kinh nghiệm, tức thì rút ra những lời đường mật để người ngọc không lo sợ nữa.

Nam Cung Hương Vân sau khi nghe lời thề của Long Nhất nhắm nghiền mắt, nhu thuận nằm im trong lòng hẳn, nàng tự nhắc nhở bản thân mình sẽ không bao giờ lặp lại bản tính điêu ngoa như trước nữa.

Xem ra lập gia thất chỉ có thể làm cho nam nhân đứng đắn và cũng làm cho nữ hài trở nên biết điều hơn.

Hai người âu yếm một hồi lâu thì Nam Cung Hương Vân từ trong lòng Long Nhất tách ra nói: "Phu quân, thiếp còn chưa ngủ đã giấc lắm, chàng đến với hai tỷ tỷ kia đi." Nói xong Nam Cung Hương Vân liền quay mặt sang bên kia rồi nhắc chăn trùm kín đầu.

Long Nhất mỉm cười việc Nam Cung Hương Vân bật đèn xanh để cho hẳn đi bồi tiếp Ti Bích cùng Lãnh U U, trong lòng cảm động hết

sức, có thể có thể tử như thế người chồng còn mong gì hơn nữa cơ chứ.

"Hương Vân, đợi tối mai ta nhất định sẽ bồi tiếp nàng hắc hắc." Long Nhất cười một tràng rồi vỗ vào kiềng đồn tròn đầy của Hương Vân sau lớp chăn mềm nói.

Sau khi ra khỏi đứng trước cửa phòng thì hấn phân vân không tính được, hấn biết phòng bên trái là của Tì Bích, bên phải là của Lãnh U U nhưng rốt cuộc là nên đi tới phòng nào? Long Nhất do dự một hồi, trong lòng vẫn ảo tưởng việc hấn và các nữ nhân được ân ái cùng thì tốt biết bao, đến lúc đó chẳng phải khó chịu như bây giờ.

Đến đây thì phòng bên phải mở toang, Lãnh U U ngó đầu ra ngoài nhìn Long Nhất sắc giọng nói: "Chàng ngốc, còn đứng đó đợi gì, mau vào đi!"

Có người mời dĩ nhiên Long Nhất không chần chừ lập tức nhào vào phòng. Lúc này Lãnh U U khế khép cửa lại, quay người xoa tóc ra đi về phía chiếc giường, ngọc thể chỉ được che chắn bởi một chiếc áo lót mỏng tang, đôi vai trần bày hết ra ngoài cùng hai bên đồn bộ lộ ra theo từng bước chân rung rinh trông rất dụ nhân.

Long Nhất cùng Lãnh U U thân mật từ rất lâu rồi mà vóc người của Lãnh U U vẫn không thể chê vào đâu được, có khi còn đẹp hơn trước. Cặp ngọc phong cao vút, vòng eo thon nhỏ, bắp đùi nở nang thực hiếm có nữ nhân nào sánh được.

Hấn không thể nhịn được nữa, bước nhanh tới vòng tay ra ôm Lãnh U U từ phía sau, trước hết hít một hơi dài tận hưởng mùi hương nữ nhân quen thuộc làm cho người ta kích động vô cùng, tiếp đó dụng ma trảo thuần thực luồn lên phía trên nhào nặn ngọc phong thưởng thức sự mềm mại đàn hồi, chỉ trong chốc lát hơi thở của hấn đã gấp

gáp, cặp mắt mờ đi như bị đốt cháy, cổ họng khô khốc.

Lãnh U U tình trạng cũng không tốt hơn là mấy, dự vọng kiềm chế đã lâu nay bị kích thích nhất thời nhiệt hỏa bùng lên, lập tức quay đầu dùng đôi môi đỏ mọng tìm kiếm đôi môi của hấn, nàng thực rất nhớ tư vị của đôi môi nồng ấm này.

Long Nhất thả lỏng người mút lấy cái lưỡi nhu nhuyễn của Lãnh U U, ma trảo không thể chỉ thoả mãn ở thượng bộ, từ từ di chuyển xuống hướng đồng bằng bí mật của thiếu nữ bên trong cái tiểu khố bằng lụa. Không lâu, ngón tay liền cảm thấy cực kỳ ẩm ướt, dĩ nhiên là hoa lộ tiết ra từ khe suối của nàng.

"Ôi... phu quân. aa. " Lãnh U U không nhịn được rên lên, đồng thời vặn mình bắt đầu cởi bỏ quần áo của Long Nhất, mục đích để giảm đi khát vọng cảm giác tiếp xúc này.

Tay trên tay dưới thân mật một hồi, chiến trường dĩ nhiên rồi cũng phải được kết thúc trên chiếc giường trước mặt.

Lãnh U U xoay người nằm lên trên cơ thể Long Nhất, mái tóc hoàn toàn xõa xuống, cặp mắt si ngốc nhìn Long Nhất nói: "Phu quân, thiếp rất nhớ chàng. Thiếp muốn được nhìn mãi chàng không thôi."

Long Nhất cười đáp: "Vậy nàng cứ tự nhiên, ta còn phải máy mó tí đã hắc hắc." hấn vừa nói vừa bóp bóp kiêu đồn trắng bóc ủa Lãnh U U, không mạnh cũng không nhẹ tận hưởng sự đàn hồi chỉ có được ở phần cơ thể ấy.

Vuốt ve được một lúc lâu thì hơi thở của Lãnh U U trở nên dồn dập, thân thể cảm giác như tan chảy ra. Ngay sau khi ma trảo của Long Nhất thâm nhập thẳng vào trong cái khe bí ẩn đặt sau đám cỏ mềm mại, nàng không thể chịu được phát tiết, một tay bầu nhẹ vào ngực

tình lang, tay kia lần mò xuống phía dưới nắm lấy tiểu Long Nhất, cả người nảy lên hướng dẫn đường vào thông đạo của mình.

Sự phối hợp nhịp nhàng khiến cho cả hai đều khoái cảm, phát ra những tiếng rên vô cùng dâm dăng, Lãnh U U ngồi trên người Long Nhất như một nữ kỹ sỹ, ngọc phong trước ngực phập phồng nháy nhót theo nhịp thực làm cho người khác mất hồn.

Nữ kỹ sỹ cưới được một khoảng thời gian dài thì trên người đã mướt mồ hôi, chất dịch từ chỗ giao hợp đó chảy đầy ra bụng.

"Phu quân, thiếp không chịu được rồi, mau mau giúp thiếp đi." người Lãnh U U bỗng trở nên mềm oặt, sau hết lần này đến lần khác cưới ngựa lên đỉnh phong, thành thử lúc này khiến cho nàng không thể tiếp tục được nữa.

Long Nhất vẫn chưa lên đến đỉnh điểm của sự hoan lạc, hai tay cấp tốc nâng eo của nàng lên, hạ bộ mãnh liệt cắm thẳng lên trên, không lâu sau Lãnh U U kêu lên một tiếng dài rồi nằm sụp lên người Long Nhất.

Long Nhất âu yếm vỗ về Lãnh U U, miệng không ngớt nói những lời đường mật, mặt khác tiểu Long Nhất vẫn còn đang cần mẫn ra vào nơi bí động kia cảm giác như bị thít chặt, không thể nghi ngờ được đây là một cách xoa bóp tốt nhất trên đời, khiến cho Long Nhất cực kỳ sảng khoái.

Một lúc lâu sau, Lãnh U U mới lấy lại được tinh thần, uốn éo nói:
"Phu quân, chàng còn chưa thấy đủ sao?"

"Nàng cũng biết phu quân nàng sức khỏe hơn người mà, mới có một chút đủ sao được, chúng ta tiếp tục nhé?" Long Nhất cười mỉm rồi đẩy Lãnh U U sang một bên tiếp tục dập tới.

"Thôi, thiếp đủ rồi. không đáp ứng chàng được nữa đâu." thân thể giãy dụa tỏ vẻ không muốn cho tiểu huynh đệ của Long Nhất tiến vào nữa.

"Được lắm, dám qua sông rồi hủy đồ, xem ta thu thập nàng đây." Long Nhất vẫn đinh ninh rằng Lãnh U U đang trêu đùa, có khi kiểu đùa cợt này sẽ có thể tăng thêm ham muốn của cả hai chăng?

Long Nhất vừa dập đầu vừa cúi người xuống nhũ châu màu phấn hồng nằm trên đỉnh ngọc phong , đầu lười nhẹ nhàng đảo qua đảo lại muốn đánh tan ý đồ chống cự của nàng.

Lãnh U U gượng gạo nhắm mắt lại tận hưởng tiếp nhưng thân thể uốn éo không ngừng, khiến tiểu Long Nhất đi ra đi vào không biết bao nhiêu lần.

Long Nhất nâng cặp trường túc của Lãnh U U gác lên vai, hạ bộ đùn mạnh về phía trước, tức thì cảm nhận tiểu Long Nhất hầu như đã tiến toàn bộ vào khe hẹp bên trong nói: "Chật quá, chật quá!"

"Aa. phu quân, mau rút ra đi. rất lắm." Lãnh U U hét lớn một tiếng, cả người cứng ngắc, ngọc thủ nhỏ nhắn bấu chặt bả vai Long Nhất, tròng mắt long lanh lệ tuôn trào.

Chương 288: Thần thánh tế tự tới

Long Nhất nghe xong ngẩn tò te cúi xuống nhìn, cả người nhất thời đờ đẫn, vừa mới tới đó đã phải dừng làm cho hắn khó chịu hết sức, tiểu huynh đệ còn chưa thỏa mãn được chút nào.

"Phu quân, đau quá, mau rút ra đi." Lãnh U U cảm thấy phía dưới rách toạc, không ngừng phát ra tiếng đập nhẹ.

Thấy bộ dạng thống khổ của Lãnh U U, lại thêm vài vết máu lấm tẩm từ chỗ đó chảy ra ngoài Long Nhất đành phải từ bỏ ý định tà ác nọ, chậm rãi rút tiểu huynh đệ ra.

"Xin lỗi nàng. bây giờ còn đau không.?" Long Nhất ôm Lãnh U U tỏ vẻ hối lỗi.

"Chàng làm nhảm gì thế? Thật là đáng ghét" Lãnh U U nước mắt ngắn dài, tung quyền liên tiếp vào ngực Long Nhất.

"Được rồi, để ta dùng Quang Dũ thuật trị liệu cho nàng nhé." Long Nhất ân cần nói.

"Không cần đâu." Lãnh U U không chút đắn đo từ chối, kéo chăn che tẩm thân trần của mình lại.

Long Nhất nhún vai, ý nghĩ của nữ nhân nhiều khi khiến cho nam nhân không thể hiểu được.

Lãnh U U trong chần ngó ra nhìn Long Nhất vẫn còn thất thần, nàng nhìn nhỏ nói: "Phu quân, chàng nếu chưa có thỏa mãn thì sao không tìm Tì Bích đi?"

Long Nhất cười khổ hai tiếng, gõ nhẹ vào đầu Lãnh U U nói: "Tí nữa thì quên mất, mình bị đau rồi có phải là cũng muốn làm cho Tì Bích cũng bị đau mới can tâm có phải không?"

"Không phải vậy đâu, thiếp nào có nhỏ nhen như thế??" Lãnh U U bất mãn hừ lên một tiếng.

Long Nhất đứng dậy mặc quần áo, thời gian cũng không còn nhiều lắm, Tì Bích để khi khác vậy, bây giờ phải đi tới Binh doanh.

"Phu quân, chàng đi thật sao?" Lãnh U U nắm lấy tay Long Nhất dịu dàng hỏi.

"Uhm, trời cũng đã sáng rồi, ta còn phải tới doanh bình nữa." Long Nhất cười tươi đáp.

"Vậy chàng chậm chậm hãy đi, thiếp đói lắm rồi." Lãnh U U giật giật tay Long Nhất làm nũng. Lúc này, nàng chỉ như là một tiểu nữ mười mấy tuổi, muốn tình lang của mình phải hết mực thương yêu chiều chuộng nàng.

"Đói bụng à? Ta sẽ bảo thị nữ mang đồ ăn tới cho nàng ngay." Long Nhất khẽ vuốt mái tóc Lãnh U U đáp.

"Không! Thiếp muốn đích thân chàng mang lại cho thiếp cơ." Lãnh U U ngữ khí có vẻ bức tức khi nhận được câu trả lời thờ ơ của Long Nhất.

Long Nhất trầm ngâm một lúc, nhìn ánh mắt kỳ vọng của Lãnh U U không tránh khỏi nhớ lại lỗi lầm hấn vừa phạm phải, miễn cưỡng đáp: "Được, hôm này ta chiều theo ý nàng, không có lần sau đâu nhé."

"Vâng thưa phu quân." Lãnh U U vui vẻ ra mặt, kỳ thật nàng luôn muốn quấn quýt bên Long Nhất, dĩ nhiên nàng cũng biết hấn có nhiều công chuyện nhưng cuộc sống gần thì ít mà xa cách thì nhiều khiến cho nàng vô cùng quý trọng những giây phút bên nhau này, chỉ giận không thể cột chặt Long Nhất vào bên mình, làm nũng như vậy cũng chỉ là muốn tận hưởng sự quan tâm bên Long Nhất một chút mà thôi.

Long Nhất cười trừ mau chóng đi ra khỏi phòng của Lãnh U U, vừa ra khỏi cửa thì bắt gặp Bắc Đường Vũ đang đứng trước phòng ngủ của hấn, hình như đang do dự xem có nên gọi hấn hay không.

"Tìm ta à Vũ nhi?" Long Nhất tiến tới hôn phớt lên mặt nàng ta cái chụt.

Bắc Đường Vũ lấm lét nhìn bốn phía, thấy không có ai khác mới yên lòng:

"Tôi muốn gọi người tới binh doanh, sợ người vẫn còn chìm trong hương tình nên không dám gọi!" Bắc Đường Vũ đỏ mặt nói, trong giọng nói phảng phất sự chua chát.

"Người nói đúng, hôm nay giúp ta nói với mọi người rằng ta đến muộn chút!" Long Nhất cười đáp.

"Hừ, nghe nói tối qua chàng mang vô số nữ nhân về, chàng nghĩ thiếp không biết sao hả sắc lang?" Bắc Đường Vũ nhẹ giọng nói.

"Ái chà, chua như hũ giấm, ghen tuông thực không hề ít a." Long Nhất cười lớn tuôn ra một tràng, đồng thời vuốt ve mái tóc óng ả của Bắc Đường Vũ

"Thật là đồ đáng ghét, có quý mới ghen với chàng, chàng nếu không đi thì ta đi trước đây." Bắc Đường Vũ thờ ơ nói lớn, đoạn xoay người đi ra khỏi sân.

Long Nhất cười khẩy nhún vai, sau đó vươn mình cho sáng khoái lập tức chạy đến phòng bếp hỏi lấy một tô cháo và một ít điểm tâm.

"U U bảo bố của ta, mau dậy ăn chút đi." Long Nhất tông cửa hét lớn.

Lãnh U U nghiêng người trên giường, đăm đăm nhìn Long Nhất đáp: "Phu quân, thiếp còn đau lắm chưa thể cử động được."

Long Nhất lắc đầu cười, đặt đồ ăn xuống một cái bàn rồi kéo tới bên cạnh giường, tiếp đó đi tới bế Lãnh U U tựa ở đầu giường nói: "Giờ thì được rồi?"

Lãnh U U bủn xỉn tỏ vẻ chưa hài lòng: "Phu quân, chàng dứt cho ta có được không."

"Tiểu nha đầu này, nàng bị thương chỗ đó cơ mà, không lẽ tay nàng cũng bị thương tuốt sao?" Long Nhất vừa nói ánh mắt vừa di chuyển xuống dưới hạ thân của nàng. Mặc dù đã trùm mền nhưng Lãnh U U dường như vẫn cảm giác được ánh mắt của Long Nhất có thể xuyên thấu qua lớp vải, đỏ mặt kéo tấm chăn lên, như là muốn ngăn cản tầm mắt của Long Nhất, sau đó sảng giọng nói: "Chàng nhìn còn chưa đủ sao? Rốt cuộc chàng có chịu giúp thiếp không?"

"Ôi nương tử đã ra lệnh lẽ nào phu quân lại từ chối?" Long Nhất thật

cũng là thiên tài nịnh nọt, hấn ngồi xuống để cho Lãnh U U tựa vào ngực hấn rồi bắt đầu bón từng thìa từng thìa cho nàng.

Lãnh U U sâu thẳm trong tâm trí đương nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, khoe miệng mỉm cười tỏ vẻ không muốn ngừng lại, mà ánh mắt cũng rất mơ màng, việc Long Nhất sủng ái và âu yếm khiến cho nàng cực kỳ xúc động. Sở dĩ nàng là một cô nhi, từ nhỏ đến lớn sống trong Hắc ám giao hội nào có được cảm nhận những tình cảm nồng ấm như thế này.

Thật vất vả mới dứt cho Lãnh U U ăn xong một chút, Long Nhất chậm rãi dùng khăn lau nốt những vết vương vãi trên khoe miệng của nàng, đột nhiên nghĩ ra việc trêu chọc nàng cười: "Ái chà chà, cái lưỡi bên trong như một tên khát hành vậy, thực là ăn mãi không no mà."

Lãnh U U xấu hổ suýt nghẹn đánh Long Nhất một cái rồi mắng yêu: "Được rồi, thiếp đã ăn no, chàng có thể đi!"

"Úi, ta thật không làm, nàng quả nhiên là qua cầu rút ván mà. Đúng như mọi người nói lấy vợ chẳng sung sướng gì thật." Long Nhất thờ dãi một hơi tỏ vẻ sâu thẳm.

"Vậy hối hận rồi à?" Lãnh U U trừng mắt nói.

"Hối hận cũng không thể lui được rồi." Long Nhất vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

"Không sao, cuộc đời chàng đừng có mơ tưởng đến việc rời bỏ thiếp, thiếp đã trao hết cho chàng rồi." Lãnh U U kéo Long Nhất lại gần, song thủ ôm lấy cánh tay, đầu tựa vào vai hấn"

Hai người ôm nhau, tình cảm ấm áp tràn ngập trong phòng khiến Lãnh U U không tránh khỏi mơ mộng nếu có thể vĩnh viễn được ôm

Long Nhất như vậy thì thật là tốt biết bao.

"Phu quân, có phải chàng cho rằng hôm nay thiếp rất phách lối, điệu ngoa. đặc biệt .... không có tình cảm không?" Lãnh U U ngẩng đầu lên thận trọng nhìn sắc mặt Long Nhất.

"Ta quen rồi, nàng luôn luôn không tình cảm mà hắc hắc." Long Nhất cười lớn khi nghe thấy câu này.

"Đồ đáng ghét, đáng ghét. Người ta nào phải dạng vô tình đâu." Lãnh U U liền véo vào mũi Long Nhất một cái rõ đau.

"Ái chà, nàng xem nàng kia, như thế mà bảo là dịu dàng sao?"

Lãnh U U vội vàng buông tay ra, mặt đỏ bừng vì ngượng.

"U U, nàng đừng nên nghĩ nhiều như thế, từ ngày đầu tiên tại Quang Minh thành gặp nàng, ta biết rõ tính cách của nàng thập phần mạnh mẽ, hơn nữa mặc dù bề ngoài đối với ai đó đều không đáp lại, nhưng kỳ thực trong thâm tâm nàng rất tốt. Trước mặt ta nàng không cần phải gò bó mình thành tính cách như vậy, chỉ cần là chính mình là tốt rồi, ta thích sự chân thật của nàng, bất kể là lạnh lùng, làm nũng xấu mấy ta cũng thích, giống như thích hết mười phần cá tính của nàng vậy." Long Nhất nói những câu này 7,8 phần là tự đáy lòng.

Lãnh U U cảm động không hiểu trên thế gian này lại có thể có nam nhân nào nói với nữ nhân những lời như vậy. Nàng tựa đầu vào ngực Long Nhất, mắt nhắm nghiền làm bầm: "Cám ơn chàng, phu quân"

"Cám ơn cái gì, nha đầu ngốc, muốn cảm ơn thì phải là ta cảm ơn nàng mới đúng." Long Nhất cười tươi.

"Được rồi, Ti Bích cũng ở bên ngoài chờ đã lâu, chàng mau đi ra gặp nàng ấy đi." Lãnh U U đẩy Long Nhất ra, tinh thần nàng với Quang hệ và Hắc Ám hệ ma pháp sư rất nhạy cảm, sớm đã phát hiện Ti Bích đứng ở bên ngoài.

Ti Bích bên ngoài nghe được Lãnh U U nói, bối rối trong lúc không cẩn thận huých vào cửa một cái phát ra một tiếng vang lên.

Long Nhất xoay người rồi tiến ra mở cửa, thấy Ti Bích ăn mặc chỉnh tề đứng ngay trước mặt, nàng ta trông thấy Long Nhất lúng túng nói: "Thiếp... thiếp không phải là cố ý muốn nghe lén."

"Ta biết là nàng cố ý mà hắc hắc."

Ti Bích trừng mắt nhìn Long Nhất, toan mở miệng giải thích thì đã bị Long Nhất lôi bay lên nóc nhà, ngồi đối diện với Ti Bích, cặp mắt hấn chăm chăm vào nàng không rời. Bất ngờ vì những hành động này của hấn, nàng một lần nữa không dám tin là có một ngày đã cùng Long Nhất báỉ thiên địa để trở thành phu thê .

Nhẹ nhàng cởi bỏ tấm mạng che mặt nàng xuống, Long Nhất cẩn thận xem cái thai ký đồ kia.

"Đừng. chàng đừng nhìn, thiếp khó chịu lắm." Ti Bích muốn gạt tay Long Nhất ra, nhưng thế nào cũng không thể lay động được, hiển nhiên đã bị tay hấn đè chặt xuống rồi.

"Không có nhìn đâu, đây là điểm đẹp nhất trên người nàng, bởi vì nó cho thấy tâm linh của nàng càng đẹp nhất thế gian." Long Nhất âu yếm vuốt nhẹ vết chàm, trong lòng nhớ đến hai năm vừa rồi của nàng thật là gian truân trong lòng rất chua xót.

"Long Nhất, thiếp....". Ti Bích nhìn Long Nhất định nói cái gì đó thì

liền bị một ngón tay của hắn chặn lại, không thể phát âm gì nữa.

Long Nhất chậm rãi cúi đầu, đôi môi hôn lên cái thai ký đồ au bên má trái Ti Bích. Hắn chẳng quan tâm, thực sự chẳng quan tâm.

Ti Bích toàn thân run rẩy, nước mắt từ khóe mắt trào ra chảy xuống môi Long Nhất, vị mặn mặn thấm vào mang theo những tình cảm thật là hỗn độn của nàng.

Lúc này thật trùng hợp Lệ Thanh từ trong phòng đi ra, vừa vươn mình cho thoải mái, lúc ngẩng đầu lên thì thấy hai người trên nóc nhà, lòng hắn run lên, song thủ nắm chặt, chần chừ muốn bước ra ngoài lại quay vào trong, vô lực tựa vào vách cửa, khuôn mặt tuấn tú của hắn bấy giờ trông cực kỳ thống khổ, hắn thực sự có thể bỏ được sao? Hắn không thể, mặc dù hắn tự cưỡng ép mình phải quên đi.

Long Nhất đôi môi rời khỏi má trái Ti Bích, nhìn Ti Bích đang cảm động đến mức thất thần thì hỏi: "Ti Bích, cảm ơn nàng đã làm tất cả mọi việc vì ta, ngọc phiến từ trong bụng đại địa chi hùng khẳng định nàng biết đó chính là quang minh thần bài đúng không?"

Ti Bích gật đầu, nàng quả thực biết rõ đó chính là quang minh thần bài, nhưng vẫn cố ý để lại cho Long Nhất.

"Nếu không phải là quang minh thần bài Long Nhất ta có lẽ đã sớm chầu Diêm Vương mất rồi." Long Nhất nói gấp, trong lòng có chút khó chịu với lão trưởng lão Long Tộc, lúc đó nếu không phải là có quang minh thần bài thì lão ta há lại dễ dàng buông tha cho bọn họ chứ.

Ti Bích cả kinh hét lớn: "Vậy chàng không sao chứ?"

"Có sao thì ta còn có thể ngồi đây nữa không, hơn nữa, phu quân

nàng thần thông quảng ...!" Long Nhất vừa nói được một nửa câu thì đột nhiên cau mày lại, nhẩn thần như điện bàn nhìn về phía xa.

"Sự phụ....là sư phụ tới." Ti Bích lẩm bẩm, thể hiện nét lo lắng

Chương 289: Xung đột với Chu Địch

Thì ra là một trong lưỡng đại thần thánh tế tự Chu Địch, còn tưởng là ai chứ? Long Nhất nhìn lướt qua dải bạch quang đang hướng tới đây, bình thần cảm nhận thấy tinh thần lực cùng quang minh hệ ma pháp nguyên tố, trong lòng hơi hơi ngạc nhiên, lão bà này tự dung chạy tới đây để làm chi?

Nghĩ còn chưa thông thì lão bà kia đã tới gần, lúc này Long Nhất mới nhìn thấy giữa quang đoàn kia là một người mặc áo bào tề tự mầu trắng tuyết, có thể thấy vóc dáng là một người phụ nữ, khuôn mặt không rõ ràng tuy nhiên nhìn vào cơ thể không ai thể nghĩ rằng tuổi của người này đáng tuổi bà hấn, chỗ lồi ra lồi, chỗ lõm ra lõm, trông ở bất kỳ góc độ nào cũng không giống như một lão thái bà.

Chu Địch đứng yên trên nóc nhà cách đó không xa, bạch quang bao bọc quanh người từ từ tan đi lộ ra dung mạo làm cho Long Nhất thất kinh, ngũ quan xinh xắn, da tay trắng như tuyết, trên trán còn giữ nét thanh xuân, tìm trên mặt hoàn toàn không có thấy dấu vết của sự lão hóa cả.

Thoạt nhìn lại giống như một cô gái, Long Nhất cũng không biết lão bà này phục trường sinh đan gì mà lại có thể gìn giữ tốt như vậy, cho dù nữ nhân nào nhìn vào chắc cũng phải phát cuồng vì ghen ghét.

Đương lúc Long Nhất ngẫm đánh giá Chu Địch, Tì Bích tỏ vẻ cung kính nghênh tiếp: "Sur phụ, sao người lại tới đây?"

Chu Địch không thèm nhìn Long Nhất một cái, chỉ tiến tới nắm tay Ti Bích, cặp mắt khẩn trương nhìn từ trên xuống dưới để đánh giá đệ tử của mình, kỹ càng rất lâu mới thở phào nhẹ nhõm : "Vẫn tốt, vẫn tốt."

"Sur phụ, người...?" Ti Bích thấy vẻ mặt của Chu Địch không khỏi có chút nghi hoặc.

Chẳng chờ Chu Địch trả lời Long Nhất cũng không nhịn được nữa, cho dù là sư phụ Ti Bích cũng không thể coi hấn như không tồn tại được, huống hồ nơi này là Tây Môn Phủ, chẳng chào hỏi mà xông vào còn bất lịch sự như vậy, tưởng rằng có thể giữ được thái độ như vậy là vĩ đại lắm sao?

Long Nhất kéo Ti Bích sang, cười giả lả nói: "Xin chào Thần thánh tế tự các hạ, không biết người giá lâm tộ phủ từ xa không có tiếp đón kịp thời, thực có chút không phải rồi."

"Long Nhất!" Ti Bích nhẹ giọng đồng thời giật nhẹ ống tay áo Long Nhất, nàng dĩ nhiên biết phu quân nàng cũng là người rất cao ngạo, khi nào bực mình tất sẽ nói thẳng, mặc kệ đối phương có thân phận gì.

"Ta muốn nghe nàng gọi phu quân một tiếng." Long Nhất cười hết sức vô lại nói.

Ti Bích nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của sư phụ, cắn răng bển lển đáp: "Phu quân, đừng có như vậy."

Long Nhất tới giờ thì mới bớt bực bội, thay vào đó là cảm giác rất thỏa mãn, xem ra so với bà ta hấn trong mắt Ti Bích có phân lượng hơn. Mặc dù lão bà cũng có chút mị lực, tuổi đã cao vẫn duy trì được

như vậy nhưng Long Nhất thực sự cảm thấy có nhiều điểm phản cảm. 8.9 phần là do cốt cách tự kiêu, không coi ai ra gì của bà.

Lúc này nhãn thần Chu Địch mới đảo qua Long Nhất một lượt, nghĩ tới nghĩ lui rồi thản nhiên nói như ra lệnh: "Tây Môn Vũ, ngươi mau buông Tì Bích ra, ta phải đem nó đi"

Long Nhất cười khẩy, ánh mắt đánh lại, nụ cười tức thì biến đổi, người hiểu hẳn chắc chắn biết rằng nụ cười này nguy hiểm đến mức nào.

"Sur phụ, con...." Tì Bích vô cùng khổ sở làm trung gian, hết nhìn Chu Địch rồi lại quay ra nhìn Long Nhất không biết bao nhiêu lần.

"Tì Bích, sur phụ chẳng lẽ phải dùng đến biện pháp mạnh sao? Hôm nay ngươi nhất định phải đi theo ta." Chu Địch kiên quyết nói với Tì Bích

"Buồn cười quá lão thái bà, bà thử nhìn Tì Bích xem, nàng bây giờ là thê tử của ta, vợ ở bên chồng, sao nàng có thể rời khỏi phu quân được." Thanh âm của Long Nhất thật sự đã lạnh như băng, nhãn thần quắc lên sắc bén nhìn Chu Địch nhưng cặp mắt bà ta vẫn tỏ ra lạnh nhạt, không có một chút phản ứng gì.

"Sur phụ, con giờ đã cùng chàng thành hôn, con.... còn không muốn rời xa chàng nữa. " Tì Bích nắm chặt cánh tay Long Nhất, nàng đã phải rất vất vả để hạ quyết tâm ở cùng Long Nhất, cho dù phía trước là vách núi cao vạn trượng nàng cũng không muốn quay lại.

Chu Địch ân cần nhìn đệ tử, cuối cùng thở dài một hơi hỏi: "Chẳng lẽ ngươi không cần sur phụ, không cần Quang minh giáo hội nữa, giờ đây Quang Minh giáo hội đang bị Hắc Âm giáo hội từng bước lấn tới, ngươi thân là thánh nữ lại buông xuôi tất cả sao?"

"Không phải vậy, sư phụ, trong lòng con mãi mãi tôn kính sư phụ nhất, nếu không có sư phụ thì chẳng có Tì Bích hôm nay rồi." Tì Bích vội vàng giải thích.

Long Nhất nhất thời trầm xuống, bất kể là bà ta hay là sư phụ Tì Bích thế nào, nghĩ đến việc Tì Bích nỗ lực rất nhiều hẳn thực đã khổ tâm không ít, giờ hẳn với bà ta đối đầu thì thật làm khó cho nàng, hơn nữa thực sự cũng phải cảm ơn bà ta đã bồi dưỡng Tì Bích từ bé đến lớn.

"Nếu vậy lập tức đi cùng sư phụ mau." Chu Địch yêu mến hướng về phía Tì Bích nói, bà quyết mang nàng đi cho bằng được, không được không thôi.

"Sư phụ...." Tì Bích khẩn cầu nhìn Chu Địch, ngữ khí hơi thống khổ, một bên là phu quân, một bên là sư phụ, bảo sao nàng không thể không khó xử cho được.

"Thần thánh tế tự các hạ, các người tin thờ Quang minh thần, dạy mọi người phải vì điều thiện, các hạ sao lại chia uyên sẻ thúy?? Xem ra thân phận này của các hạ cũng không xứng đáng được đâu." Long Nhất cố nén sự bức bối trong lòng nói một cách có chừng mực, dù sao bà ta cũng đáng tuội bà nội hẳn.

Chu Địch chuyển hướng sang Long Nhất đáp: "Với hành động của người trước đây thì giết người cũng không quá đáng, căn bản người không có xứng đáng với Tì Bích."

"Xứng hay không xứng trong lòng nàng rõ hơn ai hết, thật là kỳ lạ, không phải là các hạ được gả cho ta các hạ lại dám ăn ốc nói mò sao." Long Nhất cười nhạt, thành thật mà nói hẳn với thần thánh tế tự này của Quang Minh giáo hội thực rất không hài lòng.

Sắc mặt Chu Địch sầm lại, sát khí trong mắt chợt lóe lên:

"Sao, muốn giết người hả? Động sát tâm rồi hắc hắc xem ra tu tâm vẫn còn chưa đạt tới haha." Long Nhất cười một tràng trêu người.

Đúng lúc này Man Ngưu và Lệ Thanh cùng phi tới đứng ở phía sau Long Nhất. Man Ngưu trừng mắt nhìn Chu Địch tay lăm lăm Lục Ngọc Tài Quyết, chỉ cần Long Nhất hô một tiếng hẳn liền nhào tới ngay.

Lệ Thanh không phải vô hình, Tì Bích dĩ nhiên cũng phải đối mặt với hắn, phát hiện Lệ Thanh thủy chung sắc mặt không thay đổi, ánh mắt lạnh như băng đang nhìn kỹ Chu Địch.

Không khí rất cực được nung nóng, Long Nhất khoát tay nói: "Man Ngưu, Lệ Thanh, ta chỉ cùng vị thần thánh tế tự này vui đùa một chút, bà ta là người ngay thẳng sao có thể động sát với người vô tội được."

Chu Địch như để ngoài tai lời của Long Nhất, quay đầu nhìn Tì Bích hỏi: "Tì Bích, vi sư hỏi ngươi lần cuối, ngươi rốt cuộc có cùng đi với ta không?"

"Nàng sẽ không theo các hạ đi đâu, trừ phi phu quân của nàng chết!" Long Nhất không đợi Tì Bích đáp lời liền tiếp lời thay.

Một tiếng thét lớn, pháp trượng trong tay Chu Địch hiện ra một đạo quang mang lóng lánh, vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường, so với Quang minh pháp trượng trong tay Tì Bích nhất định là lợi hại hơn rất nhiều.

"Quá nhỏ mọn rồi, đưa cái đó cho Tì Bích còn mình cùng cái tốt hơn,

đúng là hảo sư phụ mà." Long Nhất trong lòng mắng thầm, sở dĩ Quang minh pháp trượng trong tay Ti Bích chính là do Chu Địch tặng, xem ra đã có vật tốt hơn nên mới truyền cho Ti Bích. Việc này vốn rất đổi bình thường nhưng Long Nhất vốn có thành kiến với Chu Địch sẵn cho nên cảm giác cực kì ngứa mắt, hướng hồ bà ta hình như muốn ra tay hạ sát hẳn.

"Keng!" từ trong không gian giới chỉ của Long Nhất xuất ra một thanh cự kiếm, thoáng vũ động chiêu thức rất kỳ lạ, đột nhiên thân ảnh lao như tên bắn về phía trước, thanh cự kiếm kia mang theo kiếm quang màu lam sẫm bắn thẳng tới phía Chu Địch.

Điều làm cho mọi người ở đó kinh ngạc chính là Chu Địch ánh mắt ngây ngốc ra, không buồn tránh né đứng yên chịu trận.

Thét lên một tiếng, Long Nhất thấy bà ta không có phản ứng gì cấp tốc thu lại thanh cự kiếm. Nhưng trên ống tay áo bên trái bà đã có một vết rách sâu hoắm, làm lộ cả da thịt bên trong.

Chương 290: Thuần âm chi thể

Ti Bích ngây người ra một lát, kinh hãi chạy lại phía Chu Địch, thực lực của lượng đại thần thánh tế tự không thể như vậy được, nhưng nàng nghĩ không thông là tại sao sư phụ lại choang váng như vậy, nếu không phải là Long Nhất thu lại chiêu kiếm, có lẽ bà ta đã biến thành hai nửa rồi

Chu Địch lấy lại tinh thần, sắc mặt tái nhợt khác thường, bà ta nhìn vết cắt ở cánh tay trái, ánh mắt phức tạp nhìn Long Nhất hỏi: "Mộ Dung Bác ở chỗ nào? hắn là sư phụ của người à?"

Long Nhất cười nhạt, hắn vừa rồi huy động kiếm chiêu, vốn là có dự mưu, là hắn chỉ bắt chước theo Mộ Dung Bác tối hôm qua, không nghĩ rằng Chu Địch lại phản ứng như thế, xem ra đối với Mộ Dung Bác tình cảm rất sâu đậm, chỉ là so Mộ Dung Bác lão đầu với Chu Địch xinh đẹp hắn không khỏi mất tự nhiên, sự chênh lệch là quá lớn

"Ta tại sao phải nói cho bà? Thái độ của bà không phải là bộ dạng của người đi cầu kẻ khác" Long Nhất cười hề hề nói, xem ra vận khí của hắn vẫn còn tốt, tối qua gặp Kiếm Thần Mộ Dung Bác, hôm nay là gặp được tình nhân kẻ không bao giờ quên được ông ta

Ánh mắt Chu Địch không còn duy trì được vẻ lạnh nhạt nữa, hoặc là tưởng là Long Nhất là đệ tử của Mộ Dung Bác, nhìn hắn với ánh mắt nhu hòa đi vài phần, bà ta thờ dãi nói: "Các người muốn biết, ta tại sao muốn đem Ti Bích đi chứ gì, theo ta đi đến đây" Nói xong liền phi

thần bay lên, hướng phương xa

Long Nhất phân phó vài câu rồi mang Ti Bích đuổi theo, hẳn chẳng sợ Chu Địch đối với hắn như thế nào, chỉ cần bà ta còn chưa tới pháp thần chi cảnh thì bà ta không có các nào khống chế hắn được

Chu Địch hạ xuống một khu rừng vắng vẻ, nhìn Ti Bích và Long Nhất đang cấp tốc phóng tới, trong ánh mắt có chút kinh ngạc: "Tây Môn Vũ, thực lực của người quả có chút ngoài dự liệu của ta"

"Đó là bà thiên cận đó thôi" Long Nhất thản nhiên nói

Lúc này Chu Địch thật ra không nói, nhưng cũng không tức giận, thản nhiên nói: "Có biết Ti Bích vì sao trong thời gian 2 năm ngắn ngủi lại có thể tăng từ Đại ma pháp sư lên cảnh giừo Ma đạo sư không?"

Long Nhất nhìn Ti Bích nhún vai nói: "không phải là nàng được trời phú sao? chẳng lẽ lại có biện pháp đặc thù nào có thể tăng mạnh như thế? Có không cái tác dụng như vậy?"

"Trời phú? Người cho rằng có thể sao?" Chu Địch thản nhiên nói

"có thể. bởi ta chính là một thiên tài nè" Long Nhất cười cười, điều động trong ý thức ma pháp nguyên tố, vung tay lên liền xuất ra siêu cấp băng bạc thuật (mưa đá), từng hòn đá lớn nhỏ đập tới hơn chục thân đại thụ lớn làm gãy đổ toàn bộ. Không đợi Chu Địch kinh ngạc, hắn lại huy động thiên chi viêm đốt toàn bộ thành tro, toàn bộ đều là cửu cấp ma pháp

"Người... đích xác quả là một thiên tài, ta đã xem thường người, nhưng thế giới này không phải ai cũng giống người" Chu Địch ánh mắt từ kinh ngạc khôi phục lạnh nhạt, nhưng đáy lòng cũng kinh hãi

cường độ ma pháp ba động cùng cường độ tinh thần lực của Long Nhất, bà ta cảm thấy không kém hơn mình. Hơn nữa hẳn còn là một chiến sỹ cấp bậc đại kiếm sư, ma vũ song tu đạt tới trình độ này cũng khiến người ta khiếp sợ

"Cái này ta biết, bà hãy nói tại sao phải mang Ti Bích đi. Đừng nói với ta là vì việc dạy học quá bận rồi, Nạp Lan Như Nguyệt không phải là đại diện cho nước của bà đang nhà rồi tại Cuồng Long đế quốc chúng ta sao? Hơn nữa thánh nữ chỉ là một phần trong quang minh giáo hội"

Biểu tượng, bà nghĩ rằng ta không biết à, cho dù thành nữ phải xử lý giao vụ thì ta và Ti Bích vừa mới thành thân còn chưa có hưởng trăng mật mà? Ngay cả động phòng... Long Nhất nhìn chăm chăm vào mắt Chu Địch, mới nói được đến động phòng đã bị Ti Bích ngưng quá mà bịt miệng lại

"Chàng lại nói vậy rồi, thiếp không để ý tới chàng nữa" Ti Bích cơ hồ không dám ngẩng đầu nhìn Chu Địch. Phu quân chẳng giữ mồm miệng gì, những lời đó cũng tùy tiện nói ra trước mặt bậc trưởng bối được sao?

Long Nhất kêu ô ô hai tiếng, thè lưỡi liếm vào lòng bàn tay Ti Bích một cái. Ti Bích lúc này như điện giật vội rút bàn tay về, mặt đỏ lựng, trong lòng bàn tay vẫn còn cảm giác tê tê

Động tác buồn cười của hai người lọt vào mắt Chu Địch, bà ta hừ lạnh một tiếng nói: "Điều này ta tự nhiên nhìn ra được, Ti Bích đến giờ vẫn còn tấm thân xử nữ"

"Oái, điều này bà cũng nhìn ra được sao, không bằng dạy cho ta, ta cũng muốn học" Long Nhất nhìn chăm chăm Chu Địch một cách quái dị, nghe nói mấy lão có kinh nghiệm ở kỹ viện nói có thể liếc mắt là

biết được nữ nhất nào đó có phải đang giả bộ hay không, chẳng lẽ bà ta cùng từng trải quả. Long Nhất trong lòng nghĩ bậy bạ

"Nói xàm" Chu Địch tức giận hừ lên một tiếng, hai đạo quang bạo thuật vụt thẳng về phía Long Nhất, một cái bắn thẳng lên đầu, một cái nhắm xong phía dưới, cái hai nơi cũng đều muốn đánh

Long Nhất quát to một tiếng, hai tay chặn lại, tinh thần lực bao vây lâu hai đạo quang bạo thuật nhập vào cơ thể của mình, hấn hét lên: "Bà thật độc ác, muốn cho ta tuyệt tử, tuyệt tôn hay sao? Cho dù ta đồng ý, Ti Bích cũng sẽ không đồng ý"

Ti Bích cầu Long Nhất một cái nói: "Long Nhất chàng đừng đánh nữa, nghe sư phụ nói đi". Nàng cũng không rõ rại sao Chu Địch lại muốn dẫn nàng đi

Chu Địch khởi nhẹ nhàng thở dài, gọi Ti Bích tới, vỗ về mái tóc trên đầu nàng, nghĩ đến bà ta bình thường đối xử với Ti Bích thì thật tốt

"Ti Bích, lúc đầu con một ý đòi tăng thực lực, mặc dù con không nói ta cũng biết là vì cái tên tiểu tử này. Lúc ấy ta đang cùng với Khải Lâm thánh tế tự cùng mật pháp giúp con tăng thực lực, nói qua là phương pháp này mặc dù trong thời gian ngắn có thể làm cho ma lực và tinh thần lực có thể tăng đến mức cường đại nhưng cũng có những nguy hiểm tiềm tàng " Chu Địch nói

Ti Bích gật đầu, lúc đầu Chu Địch qua thật đã nói với nàng như vậy

"Nguy hiểm gì, có nặng lắm không?" Long Nhất khẩn trương hỏi

"Loại bí pháp này khiến cho thân thể của Ti Bích biến thành thuần âm chi thể, một khi hư thân sẽ khiến công lực mất hết, mà lực này trong lòng của nó cực kỳ không yên, ta phải đem nó hồi quan mình thánh

địa để ổn định tâm tinh nó" Chu Địch chậm rãi nói

Long Nhất ngẩn ra, nhớ kỹ lúc trước Phương Hoàng gia chủ từng yêu cầu hấn phá trừ tẩm thân xử nữ của Băng Cung chủ nhân, chắc cũng vì lý do này, bởi vì nàng là thuần âm chi thể, một khi hư thân công lực sẽ mất hết. Hấn hơi mù người đi, như vậy hấn cùng với Ti Bích vĩnh viễn phải cách xa như vậy sao, điều này không phải là ngang trái lắm sao

"Sur phụ, sao con không biết?" Ti Bích ngạc nhiên nói

"Ài, lúc ta cùng Khải Lâm thánh tế tự cũng quên mất điểm này" Chu Địch thờ dài nói

Long Nhất lấy lại tinh thần, đột nhiên cười châm chọc, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta xem không phải là quên mà là cố ý thôi"

"Long Nhất, đừng nói vậy, sur phụ không phải là người như thế" Ti Bích giải thích cho Chu Địch

"Chu Địch thánh tế tự các hạ, bà nghe Ti Bích nói mà không thể đỏ mặt sao? Mặc dù ta không biết mục đích của bà ra sao, nhưng mà có dám nói là không có một chút tư tâm không?" Long Nhất trải qua hai thế giới sát ngôn vốn là bản sắc của hấn, đối với lòng người cũng xem thấu, lúc Chu Địch nói là quên không nói cho Ti Bích hấn rõ ràng thấy nét mặt bà tà có vẻ mất tự nhiên

Chu Địch trên mặt lãnh đạm, một hồi sau mới lạnh lùng nói: "Không sai, ta đúng là có tư tâm, Ti Bích được trời phú cho quang minh ma pháp cao hơn ta, tốc độ tu luyện ma pháp của thuần âm chi thể so với bình thường nhanh hơn vài lần, chỉ cần nó đột phát pháp thần cảnh giới thì vấn đề không phải nói nữa "

"đột phá pháp thần chi cảnh. Bà có bị bệnh hay không, nói bậy bạ gì thế" Long Nhất quát lớn, trong các loại ma pháp ghi lại không có nghe ai có thể đột phá cảnh giới pháp thần chi cảnh

Ti Bích kéo mạnh Long Nhất đi, trong lòng cũng chua xót thực ra trong tâm nàng cũng rất hy vọng có thể trở thành một nữ nhân chân chính, từ ngày bắt đầu thành thân tâm tư của người tu luyện thường xuyên day dứt trong tâm nàng, chẳng lẽ nàng cố cưỡng cầu sao? Nàng cũng Long Nhất nhất định là vô duyên?

Long Nhất không cam lòng, hấn lớn tiến quát: "Bà có còn là sư phụ của Ti Bích nữa không? nếu biết tốc độ thuần âm chi thể nhanh như vậy, sao không tự mình biến thành thuần âm chi thể đi, muốn Ti Bích cả đơn đoạn tuyệt tình dục, ... Không phải là muốn cùng Mộ Dung Bác mây mưa sao?" Long Nhất phẫn nộ nói liền một hơi

"Người..." về mặt Chu Địch phẫn nộ, bà ta vung pháp trượng lóng lánh trong tay bắt đầu huy động ma pháp lực

"Sư phụ, đừng làm thế" Ti Bích thấy thế vội vàng đứng che phía trước Long Nhất, nàng không muốn hai người thân của mình trở thành cừu nhân của nhau

Chu Địch hậm hực ngừng huy động ma pháp lực, ném ánh mắt giết người về phía Long Nhất rồi nhìn Ti Bích nói: "Ti Bích, theo ta đi, con chắc đã cảm thấy tinh thần lực ba động mấy ngày nay không bình thường, hãy theo ta trở về thánh địa, sau này không nên gặp lại hấn nữa"

Long Nhất vừa nghe, trong lòng muốn phát tác, lão bà này thực sự là ghê tởm, Ti Bích sao mà lại tôn sùng bà ta đến như vậy? Ti Bích nắm tay Long Nhất ánh mắt cầu khẩn nhìn hấn

Long Nhất kiềm chế tức giận, bây giờ quan trọng nhất là Ti Bích, nếu ở lại bên hắn thật sự có thể giống như lời nói kia hắn có thể sẽ nhượng bộ, dù sao ở trong tim hắn Ti Bích bình an vô sự là trên hết

"Ti Bích, nàng có thấy vậy không?" Long Nhất ân cần hỏi

Ti Bích gật đầu nói: "Hai ngày nay quả thật có cảm thấy không tốt, tinh thần xao động bất thường, luôn phấp phồng không yên"

Long Nhất nắm lấy tay Ti Bích, dùng tinh thần lực thâm nhập vào cơ thể nàng, nhưng không có phát hiện bất kỳ bất thường nào, nhưng lời nói của Ti Bích chắc chắn không thể sai

"Ti Bích, vậy nàng hãy cùng với bà ta đi thôi, đừng quá lo lắng, phu quân nàng nhất định sẽ có biện pháp" Long Nhất nói với Ti Bích, hắn không thể để cho Ti Bích xảy ra chuyện được.

Ai ngờ Ti Bích lại lắc đầu, ánh mắt kiên quyết nhìn Long Nhất, nói: "Long Nhất, thiếp không đi, chỉ cần chàng nguyện ý, cho dù mất hết pháp lực thì thiếp cũng vẫn muốn làm nữ nhân của chàng"

Long Nhất nội tâm chấn động, thiếu chút nữa rơi nước mắt vì cảm động, nữ nhân như thế có thể nào khiến cho người ta không thương, có thể nào làm cho người ta không đau, hai rưỡi trước vì việc nghĩa là ly khai, hay năm rưỡi sau vì nữ nhân không quan tâm cứ cái gì, tình nguyện mất đi thực lực ma đạo sư, thật là rất choáng vàng, khiến cho lòng người tràn đầy chua xót vì cảm động

"Ngốc thật, ngốc thật.... Chu Địch nghe được Ti Bích nói nhưng lời si ngôn đó, lòng chấn động vì thất vọng, tình yêu lẽ nào có thể làm cho con người trở nên mù quáng "

Chương 291: Phái đoàn của Nạp Lan để quốc tới

Long Nhất sao có thể vì thân thể Ti Bích mà hủy đi ma pháp lực của nàng, nếu làm như vậy so với súc sanh có gì khác nhau

"Đừng u mê như vậy, hãy theo sư phụ này trở về nhất định ta sẽ có biện pháp" Long Nhất nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Ti Bích, mặc dù Chu Địch cũng đáng giận nhưng hẳn có thể nào lại hại nàng như thế được

"Nhưng.... thiếp không muốn bỏ chàng" Ti Bích ánh mắt si mê nhìn Long Nhất, bọn họ khó khăn lắm mới được cùng nhau, ở với nhau được vài ngày đã chia lìa, điều này này không thể chịu được

"Ta cũng không muốn xa nàng, nhưng chúng ta muốn ở với nhau cả đời, nếu nàng ở lại bên ta có chuyện nợ xả ra thì phải làm sao? điều này không phải là muốn cho cuộc sống sao? chờ cơ thể nàng không việc gì, chúng ta không lo gì không gặp lại" Long Nhất âu yếm nói, kéo Ti Bích đang nhìn Chu Địch vào ngực

Chu Địch nhìn Long Nhất, phi thân ra khỏi rừng cây nhường không gian lại cho bọn họ

Ti Bích bước theo Chu Địch, Chu Địch trước khi đi tựa như muốn hỏi Long Nhất một điều gì đó, nhưng cuối cùng chẳng dám nói ra. Long Nhất đương nhiên biết bà ta muốn hỏi chuyện về Mộ Dung Bác, nhưng hẳn kệ chẳng nói, một mặt là Mộ Dung Bác giao phó là bất luận là ai cũng không thể nói về hành tung của lão, mặt khác cũng là

Long Nhất chẳng có hảo cảm với Chu Địch, tự nhiên hẳn chẳng muốn nói gì với bà ta.

Tối đó, Long Nhất lên vào ngục giam, nơi Mộ Dung Bác đang đang ở trong đó nhàn nhã thưởng thức bữa sáng và nhâm nhi vài chén rượu nhỏ, kiểu này thực sự thích thú

"Nhóc con, sao đến muộn vậy? lão tử đang buồn bực chờ người tới" Mộ Dung Bác hỏi, trong miệng vẫn không ngừng nhai

"Là .... vướng chút việc cho nên đến muộn một chút" Long Nhất cười khì nói

"Người còn có chuyện gì. Trông người có có mùi phấn hương, lại phong lưu cùng nữ nhân chứ gì" Mộ Dung Bác gầy gầy mũi thán nhiên nói

Long Nhất cười khan hai tiếng, hẳn quả là cùng với Nam Cung Hương Vân lao động một hồi trên giường. Đợi nàng ngủ mới tới được, mỗi ngày mà không thân mật với lão bà tử chắc hẳn phát cuồng lên mất

"Lão đầu, xin hỏi có biết tuyệt âm chi thể không?" Long Nhất hỏi

Mộ Dung Bác đặt đôi đũa trong tay xuống, nhíu mày nói: "Tuyệt âm chi thể? loại thể chất vạn trung vô nhất, bình thường chỉ nữ nhân mới có, nam nhân có tuyệt âm chi thể thì hẳn phải chết chắc, nghe nói nữ nhân có tuyệt âm chi thể là một thiên tài tu luyện ma pháp, nhưng phải bảo trì tấm thân nữ, một khi hư thân công lực liền mất hết, ngươi sao lại hỏi về điều này?"

Long Nhất cười khổ nói: Cũng là do lão bà tốt của lão đêm nữ nhân của ta cải tạo thành thuần âm chi thể, điều này không phải là có chủ

tâm muốn mạng người sao?"

"Tiểu tử ngươi nói lung tung gì thế, ta một thân một mình lấy đầu ra lão bà tốt chứ" Mộ Dung Bác trừng mắt nói

"Bây giờ không có không có nghĩa là trước kia không có, thần thánh tế tự Chu Địch cùng Khải Lâm không phải là lão bà tốt của lão sao?" Long Nhất hừ lên một tiếng nói, với Chu Địch hẳn vẫn còn óan khí không thôi

"Họ? ta luôn chỉ coi họ là những tiểu muội tốt thôi. Nói dối tiểu tử ngươi làm gì, mà sao các ngươi nói các nàng khiến cho nữ nhân của người biến thành thuần âm chi thể?" Mộ Dung Bác đứng lên trầm tư nói

"Ta chẳng quản họ là gì với lão, lão có cách nào giúp ta không?" Long Nhất ngồi phịch xuống ghế. Lấy một miếng thịt thỏ nướng đưa vào miệng

"ta có biện pháp gì ấy hả? Đợi nữ nhân của người đạt thành cảnh giới pháp thần là được, từ từ đợi đi" Mộ Dung Bác từ hồ có chút cảm giác hả hê

Long Nhất nhìn xéo Mộ Dung Bác một cái, đột nhiên cười gian giảo nói: "Lão không muốn thấy tình muội muội của lão sao?"

"Tiểu tử thối đáng chết, còn nói hươu nói vượn nữa thì sau này đừng có nói gì nữa" Mộ Dung Bác trong tay kim quang chợt lóe, đồng thời ngồi xuống bên Long Nhất, râu ria dựng đứng, mắt trợn trừng tức giận nhìn hẳn

"Được rồi, không nói nữa" Long Nhất đứng lên, xung đột với Kiếm Thần là rất không không nên, mắt hẳn nhìn Mộ Dung Bác một cái

cười nói: "Ta thực không rõ, lão bà Chu Địch kia có với lão hần chẳng chênh bao nhiêu, vậy mà sao lại có thể giữ được nhan sắc như tuổi hai mươi vậy"

"Tiểu tử người không phải là muốn chiến nàng ta đấy chứ?" Mộ Dung Bác nghe vậy trừng mắt

"Cái gì? Ghen hả?" Long Nhất cười khi khi nói, không đượ Mộ Dung Bác trả lời liền nói tiếp: " Đừng khẩn trương, ta đối với lão bà này không có cảm tình gì, nếu không có bà ta thì Ti Bích của ta sẽ không biết thành như vậy. Hơn nữa tuổi tác của bà ta có thể làm nãi nãi của ta ấy chứ"

Mộ Dung Bác cười nói: "Người muốn chiến nàng ta không có ya kiến, tuổi tác không phải hỏi, chỉ cần đạt tới cảnh tới cảnh thái đại ma tầm sư, tuổi thọ sẽ gia tăng không ít, đạt tới cảnh giới pháp thần càng có thể thọ tới mấy trăm tuổi. Nghe nói trước kia có một vị pháp thần sống tới hơn 500 năm tuổi, đương nhiên nếu người muốn sống nói, phải biết rằng quang minh giáo hoàng trước kia chín làm một trong những người theo đuổi Chu Địch"

"Bà ta có mị lực như vậy sao lại một lòng si tình với lão như thế, lão sao có thể không động tâm? Không phải là lão có vấn đề gì đấy chứ?" Long Nhất cười cười nhìn hạ thể lão nói

Mộ Dung Bác rùng mình, trong mắt toát ra một nỗi buồn vô cớ, thờ dại nói: " Đã vượt qua biển cả thì sợ chi nước khó "

Thấy vẻ mặt Mộ Dung Bác sau khi nghe hần nói, Long Nhất trong lòng khẳng định là lão ta rất yêu nữ nhân, sở dĩ chia biệt là do một nữ nhân khác. Long Nhất không nói tiếp nhìn Mộ Dung Bác tựa hồ như đang chìm trong hồi ức, vẻ mặt khi thì ngọt ngào, khi thì thống khổ, cuối cùng than nhẹ một tiếng,

Hồi lâu, Mộ Dung Bác mới khôi phục lại tinh thần, đứng dậy nói:
"Nhóc con, chúng ta so mấy chiêu nào"

hôm nay, Long Nhất mặt ỉu xìu lấy khi ra khỏi Cấm thiên giam ngục"

Thời gian trôi nhanh như phi mã, Long Nhất mỗi ngày đều tới binh doanh, Tây Môn Phủ, Cấm

Thiên ngục, đương nhiên là cũng ghé qua Ý Hương lâu nghe ngóng chút tin tức tình báo. Trong lúc này Bạch Đường Vũ cùng Lãnh U U trở lên quen thuộc, ba người phụ nữ có cảm tình tốt đương nhiên Long Nhất thấy vậy rất vui

Mười ngày trôi qua, khi Long Nhất đang trêu chọc tam nữ sau khi từ binh doanh trở về, đột nhiên có thị vệ thống báo là phái đoàn Nạp Lan Như Nguyệt đã tiến tới ngoài Đẳng Long Thành, Tây Môn Nội mệnh cho Long Nhất đi nghênh đón

"Nạp Lan Như Nguyệt, cuối cùng người cũng tới rồi" Long Nhất trong lòng thầm nói, hẳn tin rằng khi phái đoàn của Ngạo Nguyệt đế quốc tới thì chắc chắn lúc đó Long Chiến chắc chắn làm cùng với Nạp Lan đế quốc chính thức hợp ước đến lúc đó toàn Thương Lan Đại Lục chiến tranh đã tới

Long Nhất đổi mặc một bộ quan phục, mang theo Man Ngưu cùng Lê Thanh đi tới nghênh đón. Lúc này, hoàng đế Long Chiến sớm đã phái đội nghi lễ, Long Nhất chỉ cần phụ trách tiếp Nạp Lan Như Nguyệt tại dịch quán hoàng tộc của Đẳng Long thành

Đi tới cửa nam thành, một đội thành vệ đã phong tỏa nơi này, thấy Long Nhất tới liền thi lễ

Long Nhất bước lên trên lầu thành, hình xa xa thấy một đội nhân mã không nhanh không chậm đang tiến đến, có mấy lá cờ đang giương lên trời, mặt trước là màu xanh dương, trên đó có thêu hai chữ Nạp Lan lóí như rồng bay phượng múa. Mặt sau có quốc huy hiệu và tổ vật của Nạp Lan đế quốc hoàng tộc

Chương 292: Thịnh cầu

Không lâu sau, phái đoàn Nạp Lan Như Nguyệt đã đến gần, có ba cỗ xe ngựa, và ước chừng 200 kỵ binh hộ vệ

Long Nhất cùng Lệ Thanh phi thân xuống thành lầu, mỉm cười nhìn đội ngũ đang dừng lại, hồi lâu không thấy Nạp Lan Như Nguyệt, không biết có xinh đẹp hơn không

Một thân ảnh lục sắc từ trên xe ngựa nhẹ nhàng bước xuống, đó chính là thị nữ Tiểu Thúy của Nạp Lan Như Nguyệt, nha đầu kia nhìn mặt nhìn xéo Long Nhất một cái, rồi vén rèm lên

Long Nhất nín thở chờ Nạp Lan Như Nguyệt xuất hiện, nói thật làm, đối với việc mình cùng với nữ nhân có quan hệ mập mờ này, Long Nhất có cảm giác không tệ

Một chiếc giày vàng từ trong xe ngựa bước ra, trên đó có thêu những hoa văn cực kỳ tinh xảo, ống quần lụa màu hồng, vừa nhìn là biết đó là trang phục truyền thống của Nạp Lan đế quốc

Đôi chân nhỏ nhắn đặt xuống đất, một tiểu đầu mang tấm mạng trắng chui ra, ngưng lại ngoài xe, rồi nhìn quanh, đôi mắt to xinh đẹp dừng ở trên người Long Nhất.

Long Nhất thật không dám tin, khi Nạp Lan Như Nguyệt thay đổi bộ quần áo lại cảm giác đặc biệt như thế, lúc nàng mặc bộ tế tỳ màu trắng tại Mễ Á công quốc, thoát nhìn trong trắng nhưng hơi lạnh lùng,

nhưng bây giờ khoác lên bộ trắng phục của Nạp Lan dân tộc, có vẻ vô cùng dễ thương, khoe miệng cười nhạt nhưng lại chấn động lòng người, thực là đẹp

Lúc này từ sau xe ngựa, có mấy vị người mặc quan phục của Nạp Lan đế quốc, có người trung niên và cũng lão nhân râu bạc, xem ra đều là trụ cột cả

Long Nhất cùng đội lễ nghi phía sau tiến đến nghênh đón, đến trước Nạp Lan Như Nguyệt dừng lại cười nói: "Như Nguyệt công chúa, đã lâu không gặp, thấy xinh đẹp hơn nhiều"

"Tây môn thiếu giá quá khen, nhưng ta thực xinh đẹp hơn à?" Nạp Lan Như Nguyệt vừa mới nói câu khách sáo, lại có chút chờ mong ngẩng đầu lên hỏi

"Đương nhiên. So với tiên nữ trên trời còn xinh đẹp hơn, quả thực giống là tinh linh rơi xuống phàm trần" Long Nhất cười khi nói, nhìn những vật trang trí trên mũ nàng, không kìm được đưa ta lên sờ sờ, nhưng lập tức cảm thấy một trận sát khí áp tới, một trận lam sắc đấu khí đánh thẳng tới phía bàn tay đang hương tới Nạp Lan Như Nguyệt của Long Nhất

Long Nhất cũng không hề phản ứng, đầu khí nọ sẽ phách lên Long Nhất, chỉ nghe keng một tiếng, hàn khí bức người, một trường kiếm gần như trong suốt nhẹ nhàng đánh bật đấu khí trở lại. Trung niên kiếm sư phía sau Nạp Lan Như Nguyệt bị chấn bay ra ngoài

Nạp Lan Như Nguyệt đẩy tay Long Nhất ra, nói với hắn: "Đây là lễ nghi mà Cuồng lòng đế quốc đối đãi với khác vậy sao?"

Long Nhất nhún vai cười nói: "Vậy xin mời Như Nguyệt công chúa cùng với mấy vị trong phái đoàn trình công văn của Nạp Lan hoàng

đế. Cũng tốt để cho bốn quan làm chủ lễ nghi"

Nạp Lan Như Nguyệt mỉm cười, trong tay quang mang chợt lóe, liền hé ra một bức công căn đưa cho Long Nhất, cười nói: "Đây là công văn của phụ hoàng, xin mời Tây môn thiếu gia xem qua"

Long Nhất mở ra xem qua một chút, lập tức ném cho quan lễ nghi phía sau xem.

Long Nhất hạ lệnh mở một đường, nhóm người Nạp Lan Như Nguyệt trở về ngồi lên xe ngựa

"Tây Môn thiếu gia, có thể lên đây ngồi cùng chăng? Hãy giới thiệu cho ta về phong cảnh ở đây, thực sự là lần đầu tiên ta tới Đẳng Long Thành" Nạp Lan Như Nguyệt vén rèm lên, đột nhiên mỉm cười nói khiến cho toàn bộ mọi người đi theo kinh ngạc không thôi.

Xe ngựa không thể tùy tiện cho nam nhân đi cùng. Cho dù là thân nhân nam tình cũng phải hết sức tránh, Nạp Lan Như Nguyệt biểu hiện như vậy rõ ràng là có hảo cảm với Long Nhất rồi

Long Nhất cũng chẳng chối từ, hẳn hiểu được chẳng vấn đề gì, tự nhiên chui vào xen của Nạp Lan Như Nguyệt. Trong xe được bố trí vô cùng hào hoa, và rộng rãi, dưới sàn lót lớp thảm lông rất đẹp, bên trong trải một tấm trải mềm mại, bên trên có một cái gối lụa, giống như là một khuê phòng di động của thiếu nữ, đặc biệt là hương khí rất đậm nhã rất lôi cuốn lòng người

Long Nhất say sưa hít một hơi hương khí, vẻ mặt dần dần, thấy vậy Nạp Lan Như Nguyệt cũng thị nữ tiểu Tiểu Thúy ngậm chửi không thôi, tên này quả thực là một đại sắc lang, khiến lòng người phản cảm, đó chính là cảnh giới cao nhất của sắc lang

Long Nhất ngồi ở bên Nạp Lan Như Nguyệt, mông vẫn còn lắc lư không thôi, than lớn Nạp Lan Như Nguyệt thực biết hưởng thụ

Nạp Lan Như Nguyệt xóc rèm cửa lên, nhìn sự phồn hoa của Đàng Long Thành, nhìn cuộc sống yên ổn vui vẻ của mọi người, nàng than nhẹ một câu, đôi mắt như mê đi

"Sao thế? thầy Đàng Long thành chúng ta có cái gì mà cảm khái đến vậy?" Long Nhất hỏi

Nạp Lan Như Nguyệt gật đầu nhẹ giọng nói: "không biết khi nào, dân chúng Nạp Lan đế quốc mới có cuộc sống bình phàm mà hạnh phúc như vậy, bây giờ chiến tranh leo thang, cả quốc gia lâm vào cảnh trầm mặc dị thương, nét mặt dân chúng không còn tươi cười, đặc biệt là gia đình có người nhập ngũ, càng chờ đợi khắc khoải lo âu, mấy thành thị ở biên cảnh máu tươi thấm đầy đất, xác chết rải khắp nơi..." Nạp Lan Như Nguyệt nói âm thanh ngày càng khế cho đến khi không thể nghe thấy được nữa, đôi mi thanh tú buồn buồn khiến người là phải động lòng

Long Nhất không có đáp lời, tình cảnh này không cần phải nói, chi cần có quốc gia sẽ có chiến tranh, loạn thủ đoạn xâm lược khuếch trương trước giờ chưa từng biến mất, bất luận là ở nơi nào

Nạp Lan Như Nguyệt tịnh không có đắm chìm trong bị thương lâu, nàng rất nhanh hồi phục tinh thần, quay đầu nhìn Long Nhất nói: "Tây Môn Vũ, lúc đầu ta đoán đúng không, người thực sự là đã trở về"

Long Nhất cười khổ hai tiếng, hơi bất đắc dĩ nói: "Nhân tại giang hồ thần bất do kỳ, ta trên người dù sao cũng có dòng máu của Tây môn gia tộc đang chảy, sao lại có thể mặc kệ được? kỳ thật ta với nàng cũng giống nhau thôi, không phải vậy sao?"

"Đúng vậy, cũng giống nhau thôi" Nạp Lan Như Nguyệt anh mắc có chút mơ hồ đột nhiên nhìn Long Nhất.

Trong nhất thời, trong xe phủ kín một bầu không khí im lặng, chỉ bên ngoài là vẫn huyên náo như cũ, Tiểu Thúy nhìn Long Nhất một chút lại nhìn Nạp Lan Như Nguyệt một chút, trong đầu không hiểu hai người nói cái gì, suy tư về cái gì

Chính lúc này, xe ngựa dừng lại, thị vệ đến thông báo là đã tới hoàng tộc dịch quán

Trời không biết đã tối sầm từ lúc nào, các loại đèn ma pháp đã được treo khắp trong Đẳng Long thành

Long Nhất nháy xuống xe ngựa đưa tay ra đỡ, Nạp Lan Như Nguyệt đỏ mặt lên, tự nhiên đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình nắm chặt tay Long Nhất, như một nữ vương cao quý

"Đẳng Long thành thực sự rất đẹp" Nạp Lan Như Nguyệt thờ dài khen, nhất thời đã quên rút tay từ lang trảo của Long Nhất ra

"Nàng không phải là người đầu tiên nói vậy, Đẳng Long thành là thành thị thu hút người nhất Thương Lan Đại Lục" Long Nhất cười nói nắm bàn tay nhỏ nhắn của Nạp Lan Như Nguyệt hướng dịch quán đi tới, mà lúc đó mấy vị quan viên cùng thị vệ của Nạp Lan đế quốc tròn mắt nhìn, gia hỏa kia rõ ràng cũng biết thánh nữ cao quý trong lòng bọn họ, nhưng mà đang ở trong đất của người ta, với lại, thánh nữ còn chưa nói gì, thì bọn họ sao có thể nói chứ?

Chưởng quản của dịch quán là một viên quan nhỏ của Đẳng Long thành, cũng là nhân vật có chức năng sắp đặt mọi việc, an bảo cho thỏa đáng

Chỗ Nạp Lan Như Nguyệt ở một là bên trong dịch quán, phía đông sương phòng tự nhiên là nơi của Nạp Lan Như Nguyệt, thẳng vào bên trong viện, Nạp Lan Như Nguyệt tựa hồ mới phát hiện bàn tay mình còn đang trong tay Long Nhất, vội vàng rút tay về mặt đỏ bừng

Đông người Nạp Lan tới nhất định phải chiêu đãi thật tốt, lúc này dịch quán đã sớm chuẩn bị tốt, sử dụng quy cách cao nhất của Cuồng Long đế quốc, dường như Long Chiến đã ra lệnh như vậy

Trong buổi tiệc, do Tây Môn gia tốc mời mấy vị quan bồi tiếp đề là những người có miệng lưỡi lanh lợi khiến mấy vị quan viên của Nạp Lan đế quốc mặc mày hờn hờ, nâng chén đều đều, đợi đến khi bát đĩa ngổn nằng, mấy vị quan biên này đã lăn ra bất tỉnh nhân sự, Nạp Lan Như Nguyệt cũng bị chuốc mấy chén, mặt hé ra nét kiêu diễm ướm át, một bữa thết đã thực là cả chủ và khách để vui

Hạ nhân liền đưa mấy vị trong đoàn Nạp Lan đế quốc về nghỉ ngơi, Long Nhất nhìn sắc trời xem giờ đã không còn sớm nữa Lãnh U U tam nữa còn đang ở nhà chờ hấn nữa, vì thế liền gọi Tiểu Thúy đỡ Nạp Lan Như Nguyệt đi nghỉ còn hấn chuẩn bị rời đi

"Tây Môn vũ, người chớ có đi" Nạp Lan Như Nguyệt đưa tay nắm lấy Long Nhất, phức tạp nhìn Long Nhất khẽ thở dài nói: "Người đã ta về nghỉ nhé, Tiểu Thúy thế kia"

Long Nhất ngăn người ra, Nạp Lan Như Nguyệt mặc dù uống mấy chén nhưng chén choáng từ rất sớm, dù năm ba tên kiếm sỹ đã không từ bỏ ý định muốn gần nàng. Nhưng Long Nhất cũng không cự tuyệt, đỡ Nạp Lan Như Nguyệt ôm eo nàng dìu về sương phòng. Đẩy cửa vào, Nạp Lan Như Nguyệt khẽ tránh khỏi tay Long Nhất, ngồi xuống ghế bên cửa sổ.

"Nếu không có chuyện gì nữa, ta đi đây" Long Nhất thấy Nạp Lan

Như Nguyệt chẳng nói chẳng rằng, trong lòng có chút bối rối đứng lên nói

"Đứng đi, đến đây đi" Nạp Lan Như Nguyệt quay đầu lại nói

Long Nhất mỉm cười đi tới ngồi bên Nạp Lan Như Nguyệt cười nói: "Nói đi, nàng cho ta biết có việc gì mà làm cho nàng trở lên bất bình thường như thế"

Nạp Lan Như Nguyệt nhìn Long Nhất một lúc, tươi cười nhưng hàm chứa vẻ khổ sở nói: "Xem ra, người cũng rất hiểu ta"

"ta tới vì mục đích gì, không nói người cũng biết, Nạp Lan Đế quốc cùng với Cuồng Long đế quốc muốn chính thức kết minh, việc kết hôn là điều tất xảy ra" Nạp Lan Như Nguyệt nói có chút mơ hồ

"Ây, ta có biết điều này" Long Nhất thản nhiên nói

"Hôm nay trong sổ công của của hoàng thất Nạp Lan đế quốc chính là muội muội của ta Nạp Lan Như Mộng, a đầu kia mấy tháng trước biết được sẽ phải lấy chồng đã lé bỏ trốn đi, mà ta..." Ánh mắt Nạp Lan Như Nguyệt trở lên khổ sở, ánh mắt chuyển sang nhìn chăm chăm Long Nhất nói: "Tây Môn Vũ, ta rất mong người hỗ trợ."

Chương 293: Giả thành thân?

Long Nhất chau mày nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, thản nhiên nói: "giúp như thế nào? nàng cũng biết hôn sự giữa hai quốc gia mang tính chính trị, điểm ấy ta không cách nào thay đổi và cũng không có khả năng thay đổi, điều này quan hệ đến cả ích lợi quốc gia."

"cái này ta rõ." Ánh mắt Nạp Lan Như Nguyệt nhìn thẳng vào Long Nhất, có vẻ cầu xin.

"vậy .... ý của nàng là?" ánh mắt Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt gặp nhau, một loại khác thường hào khí tràn ngập không trung.

Nạp Lan Như Nguyệt có vẻ như không chịu nổi bèn quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, mặt ngọc đỏ bừng, nàng sớm không hiểu vì sao phương tâm rộn rịp, giọng chắc chắn nói:: "Thực sự là lúc tai Mễ Á công quốc ta đã thỉnh cầu, hy vọng người có thể xúc tiến để hai quốc gia liên minh, người nói nếu ta làm nữ nhân của người, người có thể lo lắng một chút."

Long Nhất vừa nghe lời này liền ngẩn ra, nhưng lập tức cười hắc hắc, khiến khuôn mặt Nạp Lan Như Nguyệt như lửa đốt, cảm giác xấu hổ muốn phát tác.

Long Nhất thấy có thể thu hoạch được một cách dễ dàng, nữ nhân kia tự đến thực không thể không để tâm đến, hắc khế cười nói: "nàng thật muốn làm nữ nhân của ta? Nay không giống như xưa nữa, Cuồng Long đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc kết liên minh, bây

giờ căn bản không cần ta tác động nữa, ngươi cũng không cần phải như vậy ."

Nạp Lan Như Nguyệt cắn môi dưới trắng, không còn chút máu long nhất nhất nhĩn, nói:: "ngươi là thật không rõ hoàn,vẫn,còn là ở,đang trang,giả bộ sỏ a, ta tựu trực tiếp làm cân ngươi nói đi, lượng,hai quốc đả hời thế tại phải làm, thật muốn giá nói ta tình nguyện gả cho ngươi cũng không muốn giá cho người khác, cho nên"

" Phải chăng là mị lực của ta quá lớn, lúc đầu ngươi không phải nói muốn ngươi làm nữ nhân của ta đích thị là nằm mơ sao?" Long Nhấtkhông đợi Nạp Lan Như Nguyệt nói xong liền hắc hắc cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt cho dù nhĩn nhĩn có mấy chịu được , liền cầm lấy cái chén trên bàn cạnh đó ném thẳng về Long Nhất

Long Nhấttinh thần lực chớp động, chén trà liền dừng tại không trung, xoay tròn rồi bay trở về chỗ cũ. hắc cười nói: "đừng tấn công thế, ngươi cứ coi như ta nói hư nói vượn đi."

"hừ, ngươi đừng cho là ta thuyết gả cho ngươi là thích ngươi , ta chỉ là ... chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. hướng hồ lời ta còn chưa nói xong." Nạp Lan Như Nguyệt trừng mắt nhìn Long Nhất, dù sao chỉ cần đụng phải tên này tâm cảnh nàng luôn xao động, cũng không biết kiếp trước có phải oan gia hay không nữa?

"vậy ngươi nói tiếp xemt." Long Nhấtnhún vai cười nói, chọc ghẹo nữ hài tử luôn luôn khiến hắc vui vẻ, như vậy có thể làm cho tâm tình thư thái nhất.

"ta hy vọng cùng ngươi giả thành thân, mặc dù trên danh nghĩa là thê tử của ngươi, nhưng ngươi không được đụng vào ta, dù sao hôn lễ giữa lưỡng cũng chỉ là danh phận mà thôi." Nạp Lan Như Nguyệt

trộm liếc Long Nhất một cái, phát hiện thấy sau khi hấn nghe vậy, vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi, vẫn là vẻ mặt mỉm cười. trong lòng không khỏi chờ đợi, chẳng lẽ hấn có thể đồng ý? kỳ thật, nàng trong lòng sớm từ bỏ ý định, nếu Long Nhất thật sự muốn thân thể nàng, nàng cũng phải đồng ý, nàng không thể gả cho người khác, nhưng nếu là trong lòng Long Nhất nói chỉ là danh nghĩa, thì dù sao nàng cũng cùng Long Nhất tại thước á công quốc cũng phát sinh quan hệ mập mờ quan hệ, thân thể cũng bị hấn xem hết rồi .

" Ý của nàng không sai. nhưng cứ như vậy tiện nghi chẳng phải là điều cho người chiếm hết , ta giúp người nhưng không có một điểm lợi nào, người tính thật là quá chu đáo" Long Nhất cười không có ý tứ nhìn Nạp Lan Như Nguyệt.

"vậy người nói làm sao bây giờ? nếu người thật muốn. ..." Nạp Lan Như Nguyệt khuôn mặt bắt đầu trở nên đỏ bừng. Giống như lửa đốt

nhưng lúc này Long Nhất lại cắt lời Nạp Lan Như Nguyệt, cười nói: "kỳ thật đáp ứng cùng nàng giả thành thân thường không thể, nhưng nàng lấy cái gì để báo đáp ta đây chứ?"

Nạp Lan Như Nguyệt hơi run, trong lòng không khỏi có chút mất mát, nhưng rất nhanh che dấu loại tâm tình này, nói:: "người muốn ta lấy cái gì để báo đáp người."

"của nàng hết thảy, trừ thân thể nàng ra , nói cách khác nàng có thể có tấm thân thanh bạch, nhưng nó toàn bộ phải thuộc về ta. thế nào?" Long cười nói:, hấn nói ra cái điều kiện này cũng không có mấy ý tứ gì khác, bởi vì khi gả cho hấn, Nạp Lan Như Nguyệt có cái gì lẽ tất nhiên là phải thuộc về hấn hết, đây là quy tắc của Thương Lan đại lục, Long Nhất chỉ muốn cho tâm lý Nạp Lan Như Nguyệt cảm thấy tốt hơn chút, đối với hấn mà nói, cùng Nạp Lan Như Nguyệt giả thành thân cũng không có cái gì không thể tiếp nhận , nhưng hấn

tuyệt đối sẽ không nghĩ vậy bởi điều kiện đó ngày sau cho hẳn sẽ mang đến nhiều tiện lợi.

Nạp Lan Như Nguyệt vốn là thông minh, làm sao không biết ý nghĩ của Long Nhất, lập tức cảm kích nhìn Long Nhất , nhẹ giọng nói:: "cám ơn người, Long Nhất."

Long Nhấtcười hắc hắc, nói:: "cám ơn cái gì, hai bên cùng có lợi mà, nếu không có việc gì nói nữa ta hãy đi về trước , nhưng nếu nàng muốn cho ta lưu lại ta cũng không ngại."

"ta cũng không ngại." Nạp Lan Như Nguyệt mặc nhiên cười.

ách, ... Long Nhấtngạc nhiên, không thể nào, nha đầu kia lúc nào trở nên đã lớn mật như vậy, chẳng lẽ đêm nay lại có sự tình lãng mạn phát sinh?

"hì hì, người ngủ nơi này, ta và Tiểu thúy đi ngủ ở nơi khác" Nạp Lan Như Nguyệt thấy vẻ mặt Long Nhất, có vẻ hân hoan không nói lên lời, đặc ý nói với In

Long Nhất vừa nghe vừa sờ mũi cười khi nói: "Điều đó vẫn còn chưa muốn, nàng nên đi ngủ sớm một chút, ngày mai phái đoàn cả Ngạo Nguyệt đế quốc cũng tới rồi, đến lúc đó ba bên sẽ cùng phải hao phí tinh lực không ít."

"không phải là có người giúp ta sao?" Nạp Lan Như Nguyệt khoái trá cười, hiển nhiên cũng biết lưỡng quốc liên minh căn bản không có cái gì trở ngại.

Long Nhấtthương Nạp Lan Như Nguyệt khoát khoát tay, thân hình chợt lóe liền biến mất ở trong phòng, lưu lại hơi thở phảng phất của nam tử khiến cho Nạp Lan Như Nguyệt ngây người ra một hai phút,

rồi như một tiểu cô nương cười thả mình xuống giường mềm mại

trời sớm đã tối đen, các vì sao trên bầu trời cũng không biết ẩn khi nào, trên ngã tư đường thượng vắng vẻ, thỉnh thoảng có vài người tìm vui

Long Nhất đang trên còn đường phía trước, đang tính là có nên hay không tới Cẩm Thiên giam ngục, mấy ngày qua Mộ Dung Bác cũng mặt tàng tư, đem những lĩnh ngộ của mình khiến cho đấu khí cùng với ma pháp không chế ngày càng tiến bộ hơn, uy lực tăng nhiều, hai người trở nên quan hệ vừa là bạn lại vừa là thầy, Long Nhất cảm giác khi cùng với lão ta không có gánh nặng, phi thường dễ chịu, muốn nói cái gì thì nói, cho dù nói giỡn lão cũng không tức giận, nhiều nhất chỉ là giả vờ nổi nóng, không nhẹ không nặng đánh một cái, trên thực tế là tự mình luyện các loại bản lĩnh đối ứng, nếu không là như thế, hẳn cũng sẽ không tiến bộ được nhanh như vậy.

nghĩ đến Mộ Dung Bác lúc này hẳn là còn chưa nghỉ, Long Nhất liền chuyển người hướng Cẩm Thiên ngục giam bay đi.

từ trong bí đạo tới chỗ lao phòng của Mộ Dung Bác, lão ta đang đưa lưng về phía Long Nhất, tựa hồ như không thấy hắn đến, bóng lưng có vẻ hơi cúi, cả người tản ra nồng đậm bi thương, loại bi thương này, Long Nhất thấy chỉ lúc lão đang nhớ về người yêu mới vậy

Long Nhất không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đi tới, thấy trên bàn phái trước Mộ Dung Bác có một bức ảnh ma pháp miêu tả một hình tượng, đó là một nữ nhân trẻ tuổi, không phải là khuynh quốc khuynh thành nhưng từ trong ánh mắt lộ ra cái loại khí chất siêu nhiên làm cho Long Nhất cảm thấy bị hấp dẫn, đây tuyệt đối không phải một người, nữ nhân bình thường, Long Nhất đoán rằng đây chính là thời khác Mộ Dung Bác nhớ lại nữ nhân, cũng là nữ nhân khiến cho lão không để ý gì đến tình ý của lưỡng đại thần thánh tế tự Chu Địch cùng Khải

Lâm, Long Nhất một chút cũng chẳng nghĩ ra nữ nhân này lại có có mị lực như thế

nhưng kiến Long Nhất cảm động nhất là khoe mắt Mộ Dung Bác có nước mắt, cho dù là thực lực đã đạt đến kẻ khác phải nhìn lên nhìn lên, lão cũng là một kẻ si tình khiến cho Long Nhất cảm thấy xấu hổ. Trong cuộc sống trân quý nhất là tấm chân tình, vô luận là thân tình hữu tình hay ái tình, nếu mà quên đi, liệu có thể đạt tới mức như thế chẳng? Long Nhất trong lòng không khỏi nghĩ

"nàng xinh đẹp chứ?" Mộ Dung Bác đột nhiên mở miệng hỏi hỏi, nhưng mắt vẫn tập trung ở bức họa ma pháp

"rất đẹp, quyến rũ, khó trách lão đến nay vẫn không thể quên được." Long Nhất gật đầu nói.

Mộ Dung Bác cười khàn khàn hai tiếng, tay lau nước mắt ở khoe mắt, bất giác với một người tuổi cao như lão, trước người trẻ tuổi như hắn lại rơi lệ nhiều như vậy, đó cũng thể hiện tình cảm chí tình của lão

"nàng gọi là Liên Nhân, là vợ ta." Mộ Dung Bác vẻ mặt tự hào, nhưng ánh mắt chuyển sang vẻ thống khổ, mang theo vẻ hối hận vô cùng, giọng lão run rẩy: "lúc đầu ta một lòng vì theo đuổi chiến sĩ cực hạn, tại thâm sơn bế quan không ra, đợi đến mười năm sau xuất núi, ta đã tận mắt thấy phần mộ của nàng, mà gia sớm đã lụi bại từ lâu, ta thật sự là hối hận." Mộ Dung Bác ánh mắt tang thương, ta nắm chặt.

long nghe mà lòng chua xót không thôi, đặt tay lên vai Mộ Dung Bác nói:: "lão đầu, dù sao cũng là quá khứ, lão cũng tự trách mình hơn phân nửa cuộc đời rồi, giờ là lúc nên bỏ qua, ta tin tưởng thể tử của lão thủy chung không oán không hối hận gì, nếu bà ấy có linh, nhất định không hy vọng thấy bộ dạng này của lão, bởi vì lão yêu người,

còn người thì lại yêu lão càng nhiều hơn"

Mộ Dung Bác rùng mình, trầm giọng nói "sống từng này tuổi, còn muốn người tên tiểu hài tử chỉ bảo sao, thật sự là càng sống càng muốn trở lại."

"hề hề, ta không nói là chỉ bảo lão, người đã chết, vấn đề sắp tới vẫn cần phải quản, lão chỉ là quá mê muội thôi." Long Nhấtcười hắc hắc nói:.

Mộ Dung Bác thu hồi họa quyển, cuốn, móc ra một bầu rượu quán lượng, hai khẩu, vẻ mặt dễ dàng rất nhiều.

"lão đầu, người thật sự không hỏi thế sự mà, không, sao, chưa? nếu thương lan đại lục toàn diện triển khai, người nên đi nơi nào?" Long vừa thấy đắc, được, phải Mộ Dung Bác khôi phục bình thường, cẩn thận hỏi nói:, hắc nghĩ, muốn, nhớ nếu Mộ Dung Bác có thể đi ra giúp hắc nói, chuyện hắc là, là lẽ tất nhiên hội, sẽ, lại, phải dễ dàng nhiều lắm.

Mộ Dung Bác lắc đầu, cười nói: "lão già ta gốc ở chỗ tâm mãn ý túc, không muốn lao vào tranh đua, tiểu tử người là thiên tài, âm mưu dụng mưu ma quỷ kế cũng tại hành, phải cẩn thận làm việc, từng bước, Thương Lan đại lục sớm muộn tây môn gia các người ."

Long Nhấtcười khổ hai tiếng, hôm nay thế cục thực sự phức tạp, bên trong Cuồng Long đế quốc chính quyền đấu tranh càng ngày càng kịch liệt, hết lần này tới lần khác chiến tranh khắp đại lục sắp tới, các thế lực cũng theo đó nổi lên, ngấm lại thật đúng là đau đầu

Chương 294: Hào sự bị quấy nhiễu

Long Nhất trở về Tây Môn phủ thì trời đã tảng sáng, Bắc Đường Vũ sớm đã chinh tề tại ở trong sân trông đợi, bởi vì mấy ngày này Long Nhất phụng mệnh tiếp đãi phái đoàn của Ngạo Nguyệt Đế quốc và Nạp Lan Đế quốc, nên chắc chắn không thể tới binh doanh, mà tối hôm qua nàng cũng biết Long Nhất cả đêm không về, đành phải chờ trong viện từ sớm, hy vọng có thể thấy mặt hắn như thế nàng cũng được an ủi rất nhiều.

"Tây Môn Vũ, chàng sao giờ vừa về a?" Bắc Đường Vũ thấy Long Nhất từ trên hạ xuống, nhỏ giọng nói về trách móc, ai nghe nàng nói đều nghĩ như vậy

Long Nhất đôi tay ôm eo nhỏ nhắn của Bắc Đường Vũ, hôn lên mặt nàng một cái, cười nói: "Nhớ ta sao?"

"Dạ, chàng mấy ngày nay vừa không thể tới binh doanh vừa không ở nhà, rất khó gặp được chàng, thật đáng ghét." Bắc Đường Vũ nhu thuận gật đầu nói, nàng giờ biểu đạt ái ý nữ nhân, trước kia có thích Long Nhất, nhưng nàng luôn giấu nhem si tâm với hắn

"nếu vậy nói cùng ta nói với lão đầu tử một tiếng để lão cho nàng làm phó cho ta được không?" Long Nhất cười nói, lang trảo không yên nhằm kiêu đồn Bắc Đường Vũ mà rờ tới.

Quân trang vốn bó sát người, do đó lại càng hiện lên đường cong

hoàn mỹ của đồn bộ, Long Nhất nhẹ nhẹ thương thương thức cảm giác tuyệt hảo, khoe môi nhếch lên mỉm cười hơi dâm dăng

"Đáng ghét, lại bắt đầu rồi, để người ta nhìn thấy thì thiếp mặt mũi nào gặp ai nữa" Bắc Đường Vũ mắc cở vùi đầu tựa đầu vào ngực Long Nhất, yêu thân vắn vẹo muốn tách lang trảo của Long Nhất, nhưng như vậy kết quả lại có thể tưởng tượng được, hương thân mềm mại uốn éo trong lòng, nam nhân nào mà có thể chịu được?

nghe được Long Nhất thô thanh thờ dốc, tái, nữa, lại, sẽ cảm giác được bụng lửa nóng ngạnh vật, Bắc Đường Vũ thân thể mềm nhũn, nếu không phải, phải không long vừa đỡ trụ. có thể tự hoạt đảo địa lên rồi.

"Đừng ..... đừng như vậy." Bắc Đường Vũ cầu xin, nàng căn bản kháng cự không được, chỉ có thể yêu ớt kháng nghị.

Long Nhất nhìn sắc trời ngày càng lượng sáng, vừa không ngừng bành trướng lang trảo đi khắp hạ thân Bắc Đường Vũ.

Một hồi sau, Bắc Đường Vũ mới từ trong đục vọng khôi phục lại, nàng trừng mắt nhìn Long Nhất, lại ngẩng đầu vừa nhìn sắc trời, lớn tiếng: "A, Ngừng lại, chừng đến lượt, xem ta như thế nào thu thập người." Bắc Đường Vũ vội vàng đẩy Long Nhất, nhanh chóng chạy ra sân.

Long Nhất khi khi cười đắc ý, nhìn phía phòng Lãnh U U. ngày hôm trước cùng Nam Cung Hương Vân ái ẩn cả một đêm, lúc này phải đến phiên Lãnh U U, nhớ tới những đường cong tuyệt mỹ của Lãnh U U. Long Nhất lập tức kìm hỏa khí!

Long Nhất dễ dàng xuyên qua kết giới của Lãnh U U bầy, khế đẩy ra cửa phòng, chợt thấy trên giường lớn có hai người, dĩ nhiên là Nam Cung Hương Vân cùng Lãnh U U cùng chung một chỗ, trong lòng

Long Nhất hỏa dục bốc lên. Chẳng lẽ hôm nay lại có thể một lần ái ân cùng với hai nàng?

lúc này, Lãnh U U trở mình, lông mi giật giật. Mắt đột nhiên mở, ngọc thủ xuất hiện một tầng hắc khí, thấy Long Nhất cười cười đứng ở trước giường, thờ phào một hơi, sát khí sắc bén lập tức biến mất, nhưng trong nháy mắt sát khí đã làm Nam Cung Hương Vân đang ngủ bên cạnh bừng tỉnh, theo phản xạ ngồi bật dậy, tức thì ngọc nhũ sau lớp áo lót liền bày ra trong mắt Long Nhất, quả thực làm ngây ngất lòng người

hai nàng đều ngồi dậy. tư sắc đều có thể khiến cho nhật nguyệt vô quang, băng cơ ngọc cốt, phong tình vô hạn.

"phu quân, người đã trở về rồi à." Nam Cung Hương Vân từ trên giường nhào thẳng vào lòng Long Nhất, cặp đùi quặp chặt vào eo hắn, tư thế vô cùng khiêu gợi

Long Nhất nâng cặp mông đầy đặn của Nam Cung Hương Vân lên, cảm thấy từ đó truyền đến cảm giác ấm áp, hé miệng hôn đôi môi nhỏ nhắn của Nam Cung Hương Vân, làm cho không khí trong phòng cũng trở nên ấm áp

Bàn tay Long Nhất hồn nhiên nhào nặn cấu véo lên cặp mông mềm mại của Hương Vân, ngón giữa chẳng kiêng kỵ từ đồn bộ thò vào chỗ tư mật của nàng.

"Không... phu quân, ở đây không nên, chúng ta trở về phòng." Nam Cung Hương Vân cũng là kích tình như hỏa, nhưng nàng đột nhiên nhớ tới Lãnh U U còn ở nơi này, nàng sao lại có thể để người khác nhìn nàng cùng tình lang hoan hảo chứ

Long Nhất cũng chú ý muốn tới một mũi tên hạ hai chim, nên đầu tiên

đã bố trí một cường lực kết giới trong phòng, tiếp đó bước tới ôm Nam Cung Hương Vân lên giường

Lãnh U U vừa thẹn vừa hoảng, nàng đã biết chủ ý của Long Nhất, xấu hổ muốn đào tẩu, nhưng nàng không thoát được ma trảo của Long Nhất, bị hấn lôi ngược lại ngã ra giường, lập tức mất khả năng hoàn thủ

"phu quân, không nên như vậy thôi, xấu hổ lắm" Lãnh U U cầu xin.

"các nàng đều là nữ nhân của ta, đang cùng tu trên một đường, như thếc so gì không được." Long Nhất hắc hắc cười nói, hai tay đẩy nhanh tốc độ tiến công.

hai nàng kêu lên một tiếng, nhất tề vùi đầu vào trong chăn.

Long Nhất đắc ý vạn phần, biết hai nàng đã khuất phục, nhớ tới cảnh tượng kế tiếp hấn vô cùng hưng phấn.

Dưới các động tác thuần thục của Long Nhất, hai nàng dần dần thả lỏng, bắt đầu đáp lại. Long vừa hôn Nam Cung Hương Vân, Lãnh U U mạnh dạn bắt đầu vượt ve toàn thân Long Nhất, khiến linh hồn Long Nhất muốn lên tiên

Long Nhất lật người Nam Cung Hương Vân, để nàng thẳng lên, hai... ba lộ hết nội y của nàng, những đường cong hoàn mỹ cứ như vậy hiện ra trước mắt hấn. Nam Cung Hương Vân da dẻ trắng bóc, vô cùng mịn màng, so với Lãnh U U trắng như tuyết thì cũng có những tư vị rất khác biệt

Từ trên vai Nam Cung Hương Vân thẳng xuống dưới, một đường dọc theo xương sống tới khe hở của tuyết đồn, nơi có hai mảnh nhục khâu che lấy dài không gian mê người, thật sự câu nhân đến cùng

cực. Long Nhất nhẹ nhàng hôn tới mơn trớn hạt châu khiến nó trận trận rung rinh

Lãnh U U không cam chịu tịch mịch liền bỏ quần áo của Long Nhất ra, thân thể mềm mại áp chặt vào người hắn mà chà sát. Đang lúc Long Nhất tách đôi chân ngọc của Nam Cung Hương Vân quan sát để quan sát cái khe bí ẩn mềm người, Lãnh U U kéo quần hắn xuống, tiểu huynh đệ đang bưng bưng lộ ra. Khi Long Nhất há miệng hôn lên chỗ bí mật đó của đôi mội Nam Cung Hương Vân thì Lãnh U U nhẹ nhàng ngậm lấy tiểu huynh đệ của Long Nhất

Long Nhất cực kỳ kích thích, giống như lên tiên, Lãnh U U cô nàng này thật sự là yêu tinh hóa thân, sao lại có thể hiểu rõ tâm tư của nam nhân như thế chứ? hơn nữa lại phối hợp cực kỳ ăn ý, Long Nhất này trước giờ không có hưởng qua tư vị như thế, lúc này cho dù để cho hắn làm thần tiên hắn cũng chẳng thèm.

hai nàng một chàng tư thế động tác vô cùng dâm mị, tiếng rên rỉ không ngừng

Long Nhất chính đang muốn đưa Nam Cung Hương Vân lên mây, hắn chuẩn bị xoay người thực hiện cái hùng phong của nam nhân thì kết giới đột nhiên truyền đến ba động mãnh liệt.

Chương 295: Nàng?

Sao có thể?

Chính lúc đang định tấn công Long Nhất nhú mày, là cai gì lại phá hỏng hảo sự của hắn. Hắn vốn định không để ý tới, nhưng kết giới ba động càng ngày càng mãnh liệt, hiển nhiên bên ngoài người công kích cường độ càng lúc càng lớn .

Long Nhất cắn răng, bất đắc dĩ nhìn hai nữ nhân đang hăm nhập trong dự cảm, kế hoạch một mũi tên hạ hai chim xem ra đã bị phá sản, chẳng biết lần sau còn có cơ hội nữa hay không .

"phu quân?" Nam Cung Hương Vân mở mắt, nàng chuẩn bị mở rộng chân hết cỡ rồi nhưng chờ mãi chẳng thấy tình lang động tĩnh gì, mở mắt thấy Long Nhất hơi buồn bực nhìn ra cửa.

Long Nhất kéo chắn che thân thể xích lửa của hai nàng, cười khổ nói: "bên ngoài có người đang làm bậy, ta phải ra xem, các nàng trước hãy

hai nàng nghe vậy liếc nhau, tình dự tức khắc thối lui, đồng loạt nhảy xuống nhanh chóng mặc lại quần áo.

Long Nhất chỉnh lại quần áo xiêm y, vung tay thu hồi kết giới, lúc này bên ngoài công kích cũng đã biến mất.

"tiểu tử thúì, ở bên trong làm gì, còn chưa đi ra." bên ngoài truyền

đến âm thanh uy nghiêm của

Long Nhất há một cười hì hì, ai dè chính lại là phụ thân hấn, hấn quay đầu xin lỗi hai nàng rồi mở cửa phòng đi ra

Tây Môn Nộ một thân màu tím đang chờ hấn ngoài sân, phía sau là hai gã hộ vệ mặt lạnh tanh, trong tay cầm lưỡi dao sắc bén, khí thế vô cùng, vừa mới công kích kết giới hấn chính là bọn họ

"Phụ thân, sáng sớm người đã đánh thức con để làm chi a." Long Nhất một điểm cũng chẳng sợ sắc mặt như quan tài của Tây Môn Nộ, hấn biết đó chỉ là vẻ mặt để duy trì uy nghiêm trường bối mà thôi

Chòm râu dài của Tây Môn Nộ rung lên, quát lớn: "còn sớm à. sắp trưa, cả nàyg chỉ biết vui vầy với đàn bà, "

Long Nhất đảo mắt, lời này tức thì trở thành gió bên tai. Hấn cũng chẳng để tâm việc này của Tây Môn Nộ, hấn cười nói: "cha, người đừng tức giận, tức giận sẽ ảnh hưởng đến thân thể, con biết có việc, nói nhanh cho con đi, chậm trễ chánh sự có thể không tốt"

Tây Môn Nộ hung hăng trừng mắt nhìn Long Nhất, đáy lòng thật sự không có biện pháp nắm gã con trai này, trước kia nó thấy lão như chuột thấy mèo, bây giờ đảo ngược hoàn toàn. bản lãnh cũng tốt, cũng không hãi uy nghiêm của lão nữa, điều này làm cho lão không khỏi hoài nghi rằng mình có phải hay không đã thật sự già.

"Phái đoàn của Ngạo Nguyệt Đế quốc tới nơi rồi. Người làm cái việc tiếp đãi mà lại ở đây mà vui thú hả, chẳng lẽ người không biết cái thứ đó chính là mồ chôn anh hùng sao?" Tây Môn Nộ trầm giọng, hiển nhiên là vẫn còn bận tâm tới Long Nhất.

Anh hùng? ta đéck cần làm anh hùng, ai thích làm thì đi mà làm,

Long Nhất trong lòng nói thầm. Nhưng hắn cũng không nói ra khỏi miệng, nếu không vừa, lại cai kê phi cầu nhảy.

Long Nhất cười khan hai tiếng, cười nói: "Phái đoàn Ngạo Nguyệt Đế quốc đã tới rồi sao? Con giờ này phải đi nghênh đón." Long Nhất quýnh lên vội vàng lắc mình đi liền.

Tây Môn Nộ nhìn bóng Long Nhất, khe khẽ thở dài một hơi, thằng con này trở về khiến lão hết sức hài lòng, duy nhất làm cho lão ưu tâm là hắn tựa hồ không có chí lớn, cũng không có biểu hiện khát vọng quyền lực, phải biết rằng hắn chính là người tiếp nối gia tộc, kiểu tâm tính thế này rất không ổn

Long Nhất hướng cửa thành lao đi, ngày hôm qua phái đoàn Nạp Lan tới, hôm nay phái đoàn Ngạo Nguyệt lại cũng tới. Lúc này Đẳng Long thành rất náo nhiệt. Ngạo Nguyệt Đế quốc chú ý gì tin rằng chỉ cần có chút thông minh đều có thể đoán được, đơn giản là trì hoãn thời gian, phá hỏng Nạp Lan Đế quốc cùng Cuồng Long Đế quốc kết minh, như vậy bọn họ có thể buông tay đối phó Nạp Lan Đế quốc, một khi Nạp Lan Đế quốc diệt vong, đợi Ngạo Nguyệt Đế quốc ổn lại, mục tiêu kế tiếp chính là Cuồng Long Đế quốc, chỉ tiếc chú định của Ngạo Nguyệt Đế quốc phải thất vọng. Cuồng Long Đế quốc cùng Nạp Lan Đế quốc liên thủ, cùng chia bản đồ của Ngạo Nguyệt Đế quốc, chính là một phương thức trước mắt có lợi nhất, Long Chiến tuyệt đối sẽ không thể không không thấy điểm này.

hôm nay nghênh đón hiển nhiên còn hơn đơn giản, không có lễ nghi đội, không có lễ nghi quan, chỉ có một đội cấm vệ, hơn nữa Long Nhất phụ trách tiếp đãi nhân viên, thấy là biết ngay thái độ của Cuồng Long Đế quốc đối Ngạo Nguyệt Đế quốc.

Khi Long Nhất còn đang trên đường, phái đoàn của Ngạo Nguyệt Đế quốc địa đã tới cửa thành, vài người mặc Ngạo Nguyệt Đế quốc

quan phục đang cùng cửa thành giao thiệp cùng mấy thủ vệ, nhưng thái độ của thủ vệ rất cường ngạnh, chỉ chẳng để bọn họ vào mắt, nói Long Nhất không đến thì không cách nào để cho bọn họ vào thành.

Long Nhất tại không trung nhìn một hồi lâu, lặng yên không một tiếng động đáp xuống lầu thành, thủ vệ trệ thành lâu biết là Long Nhất, liền hành lễ vấn an, Long Nhất vung tay miễn.

lúc này đã gần mùa hạ, buổi trưa ánh mặt trời thập phần rực rỡ, quan phục mặc trên người bị ánh mặt trời chiếu vào, toàn thân như bốc khói, phía dưới quan viên của Ngạo Nguyệt Đế quốc mồ hôi như mưa, thấy thủ vệ cương quyết không để ý tới, mấy người trán bốc hắc tuyến muốn mắng chửi lại e mất thân phận, nghi đến động chân tay mà lại kiêng kỵ Điều này không thể được vì đây là Cường Long Đế quốc chứ không phải Ngạo Nguyệt Đế quốc, đến lúc đó đánh được một người e rằng chỉ có nước răng và máu lẫn lộn luôn thôi

"Tướng quân, có phải xuống nghênh tiếp bọn họ không? bọn họ tới được một lúc rồi" Một tiểu đội trưởng phía dưới vừa nhìn Long Nhất vừa nói

"Tiếp chứ, đương nhiên là phải tiếp, nhưng không phải bây giờ, người đem cho ta một cái ghế lại đây, ta muốn nghỉ ở trên thành lầu một lát" Long Nhất xảo trá cười nói, hẳn cùng với Ngạo Nguyệt Đế quốc ân oán cũng không phải một ngày hai ngày, chút lợi điếm hẳn là không quá mức

Cứ như vậy, Long Nhất gác cả hai chân lên thành lầu, lại dặn mấy tên tiểu hình mua một ít hoa quả điếm tâm, trông như là đang hưởng thụ.

thời gian từng phút từng phút trôi qua, mặt trời đã ngả về phía tây,

mà Long Nhất lại cùng thủ vệ trên thành lâu nhấm rượu, lại cùng mất tên bàn luận về chuyện nữ nhân...

đang lúc Long Nhất cùng bọn thủ vệ môn chén thù chén tạc thì phía dưới chẳng tiếng động, như là quá mệt mỏi rồi.

Long Nhất vừa nhắc mình vừa nhìn thấy thời gian cũng không còn sớm, đang muốn xuống tiếp phái đoàn Ngạo Nguyệt Đế quốc, đột nhiên nghe thấy tiếng một cô gái "Rất cuộc, chuyện gì xảy ra? tại sao đợi lâu như vậy còn không cho chúng ta đi vào?"

Long Nhất tò mò xuống, chỉ thấy rèm trên một cỗ xe hào hoa mở ra, lộ ra mộ khuôn mặt thanh tú, mang theo vẻ uy nghiêm cùng sự thiếu kiên nhẫn.

"Nàng? sao có thể?" Long Nhất này vừa nhìn không khỏi khăn trương, con mắt tức khắc trợn trừng lên, thiếu chút nữa thất thanh kêu lên.

Chương 296: Thục Ngọc công chúa

Long Nhất như nằm mộng , run sợ một hồi lâu, mở to mắt dùng hết tinh lực nhìn lại. Đúng vậy, cơ hồ giống nhau như đúc, nhưng mà bà ta đã chết rồi mà

lúc này Long Nhất ánh mắt nhìn chăm chăm vào nữ nhân đang nói chuyện với quan viên của Ngạo Nguyệt Đế quốc, trong lòng chấn động không thôi, hẳn nhớ tới người trong bức họa của Mộ Dung Bác, ngũ quan so với nữ nhân này không có thua kém gì, nhưng Mộ Dung Bác không phải nói đã nói thê tử của lão đã rồi sao? trực giác nói cho Long Nhất, cô gái này cùng Mộ Dung Bác sợ rằng có vạ điểm quan hệ.

đột nhiên, Long Nhất trong đầu xẹt qua một ý niệm, Ngạo Nguyệt Đế quốc hoàng thất phục tước Mộ Dung, Mộ Dung Bác kia sẽ không phải là người trong Ngạo Nguyệt Đế quốc sao, nghĩ tới đây, Long Nhất không khỏi cả người đổ mồ hôi lạnh. Mộ Dung Bác khi nổi danh tới nay, vẫn tự xưng là người Cuồng Long Đế quốc, nhưng xuất thân lão ở đâu thì không một ai biết.

Long Nhất nhíu mày, xem ra đêm nay vô luận như thế nào cũng phải tới Cẩm Thiên ngục giam tìm hiểu. Đang nghĩ vậy thì nữ nhân trên xe giường như biết Long Nhất đang chăm chú nhìn mình, ngẩng đầu nhìn thẳng lên

Long Nhất lấy lại tinh thần, cùng nữ nhân này nhìn nhau vài giây, hẳn

có thể cảm giác rõ ràng sự tức giận cùng bất mãn trong mắt nàng. hần mỉm cười nhìn nàng, chân điềm nhẹ, cả người như từ từ nhẹ nhàng hạ xuống

Thấy Long Nhất xuống, đám thủ vệ ở cửa thành đều hành lễ, nữ nhân kia cũng từ xe ngựa bước xuống.

"Tây Môn thiếu gia, hy vọng người giải thích một chút, vì sao để cho chúng ta ở chỗ này chờ lâu như thế, nếu trả lời không hợp lý, ta định khi gặp hoàng đế quý quốc đưa rahội, sẽ, lại, phải muốn, phải quý quốc hoàng đế cho ta Ngạo Nguyệt Đế quốc một người, cái giao cho." cô gái mặt đấng Long Nhất mở miệng, liền, dễ đốt đốt bức người đạo, nói.

Long Nhất cũng chẳng nói, chỉ đánh giá nữ nhân này từ trên xuống dưới. Ánh mắt xâm lược có mang theo chút tà dị, như muốn nhào nặn những bộ vị mẫn cảm trên người nàng, kiểu này không khỏi khiến người ta chê cười, đang lúc đó, nữ nhân kia thẹn quá thành giận. Long Nhất hắc hắc cười nói: "ta vừa mới tỉnh ngủ, vậy nàng đã hài lòng chưa?"

Nữ nhân bị bất ngờ, không nghĩ là hần lại lấy cơ thể này, trong nhất thời, trong lúc nhất thời chẳng biết nói cái gì, mấy tên quan viên bên cạnh nàng tức đến mức râu tóc dựng ngược, con mắt muốn nổ tung.

"bây giờ đã không còn sớm, các người theo ta đi tới hoàng tộc dịch quán nghỉ qua đêm hay là trú ở ngoài thành?" Long Nhất hắc hắc cười nói, ánh mắt nhìn phía nữ nhân kia vẫn như cũ ẩn tàng vô số những nghi hoặc

Nữ nhân nghe vậy nhìn phía Long Nhất, nghiêng răng bình tĩnh trở lại, nàng thản nhiên nói: "Vậy sẽ theo Tây Môn thiếu gia an bài đi."

"ta an bài? không thành vấn đề, không phải mọi người đêm nay muốn ở ngoài thành sao? Sắc đêm tại Đàng Long thành chúng ta thật là mê người. Không khí trong lành, ngắm những ánh trăng mới đẹp làm sao ." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"nếu Tây Môn thiếu gia nói như vậy, chúng ta đây trú ngoài thành cũng tốt." Nữ nhân kia cũng chẳng suy nghĩ nhiều liền tiếp nhận đề xuất của Long Nhất, tự như chẳng có gì hết

Long Nhất trong lòng có chút bất ngờ, nữ nhân này sao lại có thể nhịn được như vậy? xem ra đã coi thường nàng ta rồi. Tuy nhiên nàng ta cuối cùng là ai chứ? Long Nhất bắt đầu để ý đến thân phận của nàng ta, hoàng thất của Ngạo Nguyệt Đế quốc không nghe nói qua là có một vị công chúa a. Thiên Võng tình báo sớm đã kiểm tra tất cả các tư liệu các tiểu quốc tại Thương Lan đại lục , đặc biệt chú trọng các tư liệu về hoàng thất, Long Nhất dám khẳng định trong tư liệu không có xuất hiện vị như vậy

"Ha ha ha. Vừa rồi ta chỉ là chỉ đùa một chút, chúng ta Cường Long Đế quốc sao lại để khách đường xa tới khách ngủ ở ngoài thành chứ? hoàng tộc dịch quán sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, chờ các vị đến" Long Nhất lập tức thay đổi vẻ mặt. Trở nên nhiệt tình dị thường.

Nữ nhân lộ ra vẻ thắng lợi mỉm cười, xoay người muốn lên xe.

"chờ một chút, nàng tựa hồ đã quên cái gì đó hay sao ấy, hình như gọi là công văn gì đó" Long Nhất gọi, nhìn chăm chăm nàng, hắc hắc cười nói.

cô gái sững sốt một chút,rồi từ không gian giới chỉ lấy ra một quyển đưa tới.

"Thực Ngọc công chúa?" Long Nhất sau khi mở cuốn sổ sững sốt

một chút, mặt trên, nói phái Thục Ngọc công chúa toàn quyền đại biểu cho Ngạo Nguyệt Đế quốc đàm phán, nhưng khi nào lại xuất hiện một Thục Ngọc công chúa nhỉ? Từ đá mà ra sao?

"Đúng rồi, ta chính là Thục Ngọc công chúa. Đương nhiên, người không biết cũng không có gì lạ, là phụ hoàng mới vừa nhận ta làm con gái nuôi không lâu, trước đó vài ngày mới sắc phong ." Mộ Dung Thục Ngọc nhoẻn miệng cười, vẻ đắc ý lại trào phúng.

"Nhận giặc làm cha, không biết Mộ Dung Bác lão tiên bối khi biết có tức hộc máu mà chết hay không? Long Nhất đột nhiên hạ giọng lầm bầm nói

Người Mộ Dung Thục Ngọc thoáng cái, sắc mặt đột biến, thất thần nhìn Long Nhất, nhưng Long Nhất đã cứng, nhưng xoay người rời đi, lệnh cho bảo vệ thành mở cửa thành để đi vào.

Long Nhất cười trê con độc giác đi tuốt đàng trước, trong lòng hẳn đã để ý vẻ mặt của Mộ Dung Thục Ngọc, hẳn biết ngay đó là nàng cùng với Mộ Dung Bác chẳng cần có quan hệ chẳng phải tầm thường, nhưng Mộ Dung Bác nói với hắn là lão chỉ có một thân một mình, Long Nhất tin tưởng là Mộ Dung Bác không có gạt hắn, rất có thể là chính Mộ Dung Bác cũng không biết là lão có hậu nhân, như vậy lúc lão bế quan tại thâm sơn lúc trở về phần mộ trong thấy có thể là giả, hoặc mộ đó thật nhưng thực sự là lão đã có hậu nhân mà không tự biết.

Lúc Long Nhất đưa phái đoàn Ngạo Nguyệt đế quốc về Hoàng tộc dịch quán thì chợt kinh ngạc khi phát hiện thấy xe ngựa của thái tử Long Ưng, hai tên gia nô của hắn đang buôn chuyện chờ ở bên ngoài. Long Nhất trong đầu liên tục hỏi, tên thái tử này hẳn là muốn tới coi phái đoàn của Nạp Lan, có thể nói là đến thăm Nạp Lan Như Nguyệt , chủ ý của hắn kẻ đầu tiên cũng có thể đoán ra được

Long Nhất hừ nhẹ một tiếng nhảy xuống ngựa, xem ra cùng Nạp Lan Như Nguyệt giả thành hôn cũng không phải thuận lợi, nghĩ tới có kẻ muốn tranh đoạt nữ nhân của hắn, trong lòng hắn vô cùng khó chịu, có lẽ sâu trong tiềm thức hắn đã coi Nạp Lan Như Nguyệt là của mình. Long Nhất cũng không vội vã đi vào, hắn hết sức rõ ràng thủ đoạn của Long Ưng đối phó với nữ, hắn luôn dùng lời ngon ngọt, không thêm dùng bạo lực để ép buộc nữ nhân, điểm ấy khiến cho Long Nhất thập phần bội phục, tuy nhiên hắn sao lại có thể như vậy khi đối phó với Nạp Lan Như Nguyệt được? Long Nhất hơi nhíu mày.

Mộ Dung Thục Ngọc nhảy xuống xe ngựa, hơi ngưng lại nhìn Long Nhất, vừa rời ở trong xe ngựa nàng ngồi không yên, bởi vì Mộ Dung Bác là ông nội của nàng, đã mất tích trước khi được xưng là Cường Long Đế quốc kiếm thánh, nhưng vô luận vì lý do gì, nàng bây giờ nhận Ngạo Nguyệt hoàng đế làm cha không giả, mặc dù này trong đó có vài bí mật không muốn ai biết

"Nhìn ta như vậy làm chi, ta biết ta lớn lên rất tuấn tú, nhưng cũng không cần biểu hiện rõ ràng như thế" Long Nhất không một tiếng động tiến đến Mộ Dung Thục Ngọc, hé cái miệng vô lại cười nói, đồng thời cũng thấy được trên người nàng có thoang thoảng mùi hương xử nữ

Mộ Dung Thục Ngọc cả kinh, hoảng sợ lùi ra phía sau hai bước, về mặt kinh hoàng

Chương 297: Mỹ nhân túy

"Sao lại thế, không bị ta nói trúng rồi đấy chứ" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Mộ Dung Thục Ngọc nhìn chăm chăm Long Nhất, cắn răng không nói gì thêm, mặc dù nàng thật sự rất muốn biết tin tức của Mộ Dung Bác

hoàng hôn đã tắt, vài cơn gió nhẹ khe khẽ thổi tới mang lại cảm giác vô cùng thoải mái, Long Nhất dẫn phái đoàn Ngạo Nguyệt vào trong dịch quán, qua trung tâm dịch quán mỹ lân mỹ hoán hoa viên, Long Nhất chợt thấy Long Ưng cùng với Nạp Lan Như Nguyệt đang ngồi ở hoa viên tròn truyên, tiểu thúy đứng ở một bên hầu hạ, xem ra rất vui vẻ

Long Nhất khước miệng mỉm cười, tốt lắm, Nạp Lan Như Nguyệt tựa hồ không có bị cuốn hút bởi những lời đường mật của Long Ưng, nàng chỉ ra vẻ cười vui, vẻ mặt thể hiện nét đoan trang, ánh mắt cơ trí mà bình tĩnh. Long Nhất đương nhiên biết, Nạp Lan Như Nguyệt càng là như thế này, lại càng đại biểu trừ khoảng cách cảm.

Vừa thấy Long Nhất đến, Nạp Lan Như Nguyệt đứng lên, đôi mắt đẹp quét về phía phái đoàn Ngạo Nguyệt phía sau Long Nhất, ngưng lại khi nhìn Mộ Dung Thục Ngọc trong chốc lát, sau đó trừng mắt nhìn Long Nhất, loại phong tình này trên thế gian cũng chỉ có mình Long Nhất có thể hưởng thụ được.

Long Nhất trong lòng mê mê, sắc đẹp mê hồn, mỹ nhân như rượu

trinh khiết, thật không sai

Long Nhất hắc hắc cười nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, vẫn như cũ chuyển sang Thái tử Long Ưngchâm rãi đi tới, lễ phép nói: " Thái tử điện hạ, hôm nay sao lại có nhã hứng lại đây giúp đệ chiêu đãi khách nhân vậy?"

Long Ưng chưa phát giác ra trong giọng nói Long Nhất có chút trào phúng, ngẩng đầu mỉm cười, nói: "ta thân là thái tử, tự phải có trách nhiệm. Lần này đàm phán về quốc kế dân sanh, ta tự nhiên không dám chậm trễ, mới vừa mới vừa cùng Như Nguyệt công chúa trò chuyện với nhau thật vui vẻ, thật sự là hận vì gặp muộn quá. ta nghĩ lần này đàm phán nhất định có thể thành công tốt đẹp ."

Long Nhất hướng Nạp Lan Như Nguyệt, thấy nàng mỉm cười không nói, cố ý không để ý đến Long Nhất.

Nha đầu kia, tuyệt đối là có chủ tâm để cho lão tử ta trong lòng không thoải mái đây, Long Nhất trong lòng nghĩ, khoe miệng tươi cười

"Thái tử điện hạ, phái đoàn Ngạo Nguyệt Đế quốc vừa mới tới, huynh hân sẽ đứng ra đảm trách chứ?" Long cười nói.

Long Ưng lắc đầu gạt đi, cười nói: "Vốn tính như thế nhưng bây giờ không còn sớm. Phụ hoàng giao cho nhiều việc phải xử lý, ta phải hồi cung thôi, việc tiếp phái đoàn Ngạo Nguyệt Đế quốc địa người chiêu đãi là được. Tiện giải thích với họ giúp ta một lời, là không phải là bên trọng bên khinh"

Long Ưng nói xong liền đứng dậy, xoay người hướng Nạp Lan Như Nguyệt đáp lễ, nói: "Như Nguyệt công chúa, thứ cho không bồi tiếp, hẹn mai gặp lại."

"Thái tử có việc xin mời đi trước, không cần bận tâm tới chúng ta, ta nghĩ Tây Môn thiếu gia chắc chắn sẽ an bài tốt" Nạp Lan Như Nguyệt nhợt nhạt cười nói.

Long Ưng gật đầu. Ngạo nghễ đi xuyên qua phái đoàn của Ngạo Nguyệt đế quốc, đúng là trong thấy cảnh đó mấy vị quan viên của Ngạo Nguyệt đế quốc bên Mộ Dung Thục Ngọc tức giận đến đến sôi máu .

"thực quá lắm , đúng là phân biệt quá mức." Mộ Dung Thục Ngọc nhìn bóng lưng Long Ưng đi khỏi, trong miệng lầm bầm nói, nàng không nghĩ được là Cuồng Long Đế quốc đối xử như thế này, xem ra nhiệm vụ mà hoàng đế giao cho lần này vô cùng khó khăn

Nạp Lan Như Nguyệt nhìn Long Nhất một chút lại nhìn Mộ Dung Thục Ngọc một chút, sau khi thi lễ liền cùng thị nữ dời đi

Phái đoàn Ngạo Nguyệt Đế quốc được an bài cách Nạp Lan Như Nguyệt một cái vách sân, tuy chỉ nói là có một bức tường chia cách, nhưng chỉ là hơn người một tý

Sắp đặt xong của đám người Mộ Dung Thục Ngọc, Long Nhất suy nghĩ một chút, rồi tới chỗ Nạp Lan Như Nguyệt. Lúc bắt đầu mùa hạ, đúng là lúc trăm hoa đua nở, Nạp Lan Như Nguyệt ngồi ở ghế đá dưới bóng cây to, lẳng lẳng ngắm các loại hoa, trong lòng có chút mê hoặc, cũng không biết là suy nghĩ cái gì, mà thị nữ Tiể Thúy của nàng không biết là đã đi đâu

"Người đã đến rồi." Nạp Lan Như Nguyệt chẳng cần quay đầu lại thân nhiên hỏi tựa hồ sớm đã biết Long Nhất sẽ tìm đến nàng.

Long Nhất cười cười, đi thẳng tới bên Nạp Lan Như Nguyệt, nhẹ nhàng, khé hái một đóa hoa hồng, đặt ở mũi say người nói: "Hoa này

mỹ nhân túy, làm một loài hoa của Cuồng Long Đế quốc, hương khí đậm nhã, ba ngày không tiêu tan, được xưng là hoàng hậu của hoa."

"Vậy sao? tại sao lại kêu là mỹ nhân túy?" Nạp Lan Như Nguyệt hỏi.

"đúng là có là có lai lịch , truyền thuyết ngàn năm trước nói là người thống nhất cả Thương Lan đại lục là Thiên Lôi đại đế, người lập ra Thiên Lôi đế quốc, may mắn gặp được một đại mỹ nhân của thiên hạ, đem hết mọi cách để dâng hiến tình yêu cho nàng nhưng vị mỹ nữ này trời sinh quá mắn, vì thế yêu cầu Thiên Lôi đại đế phải tìm cho được một loài hoa mà nàng thích thì sẽ đồng ý gả cho người. Sau đó Thiên Lôi đại đế qua muôn vàn khổ cực, mất mười năm ở trong một sơn cốc tìm ra được loại hoa này, mới thấy thôi đã khiến cho người ta phải say mê vạn phần, trực giác cho thấy loại hoa này chắc chắn mỹ nhân sẽ vừa lòng. Quả không ngoài dự đoán, Thiên Lôi đại đế mang loại hoa này đến trước mỹ nhân. Nàng dĩ nhiên chỉ mới nhìn thôi cũng say mê trong hạnh phúc. Sau khi mỹ nhân tỉnh lại, nàng liền cùng với Thiên Lôi đại đế thành thân, cái tên mỹ nhân túy bởi vậy mà có." Long Nhất chậm rãi kể

Nạp Lan Như Nguyệt run người một hồi lâu mới nói về cô đọc:
"truyền thuyết rất đẹp, nhưng dù sao chỉ là truyền thuyết, hương hoa tỏa hương, rồi cũng nhạt phai theo gió thu"

Long Nhất vừa nhìn dung nhan yêu kiều của Nạp Lan Như Nguyệt, trong lòng đoán được nữ hài này thật ta trên người lắm cân đai mũ áo, thân phận thánh nữ cùng công chúa cũng chẳng khiến cho nàng thấy vinh diệu mà ngược lại chỉ khiến cho nàng thêm những âu lo

"Cuộc đời con người cũng rất ngắn ngủi, không có vậy gì là vĩnh hằng, cần gì thương hại xuân thu? Hoa nở rồi tàn, nhưng dù sao nó cũng đã từng rất đẹp" Long Nhất cười khẽ, thuận tay cầm mỹ nhân túy trong tay cài lên mái tóc Nạp Lan Như Nguyệt, trông dung nhan

quả nhiên thập phần diễm lệ

Nạp Lan Như Nguyệt ngẩng đầu, cố gượng chống lại Long Nhất, trong lòng giãy lất bắt đầu xao động

Long Nhất loạn động vài cái, mũi người thoảng có mùi hương đậm nhã, mơ hồ chẳng biết là mùi hương này rốt cuộc là do hoa hay do chính từ trên người Nạp Lan Như Nguyệt.

Một chút lơ đãng, Nạp Lan Như Nguyệt vô tình liếm đôi môi đỏ mọng, loại hành động này đích thực là khiến cho nam nhân phải điên đảo , Long Nhất trong đầu ùng ùng, chỉ còn lại có cảm giác kia, tựa hồ như ngọn lửa từ đôi môi đỏ mọng kia mang tới. hai người tim đập càng lúc càng nhanh, Long Nhất không tự chủ được nghiêng mình về phía trước, còn Nạp Lan Như Nguyệt nửa khép đôi mắt, tim đập như chuông, vang lên trong tai từng hồi từng hồi, khiến cho nàng cảm thấy mê muội.

khoảng cách càng ngày càng gần, hơi thở nồng ấm phả lên mặt hai người, khiến cả hai trận trận run rẩy, Nạp Lan Như Nguyệt cơ hồ có thể cảm giác được đôi môi ấm của Long Nhất

Chương 298: Nhìn trộm quang minh chính đại

Rốt cuộc đôi môi của Long Nhất cũng nhẹ nhàng chạm vào môi của Nạp Lan Như Nguyệt, hương vị ngọt ngào từ hơi thở của Nạp Lan Như Nguyệt làm cho Long Nhất kích động vạn phần.

Đang lúc muốn thừa thắng xông lên , Nạp Lan Như Nguyệt bỗng dùng sức đẩy Long Nhất ra, ngồi xụi lơ trên ghế, hô hấp một cách kịch liệt, khuôn mặt đã ửng hồng, trên mũi vãi mồ hôi hột, bộ ngực kịch liệt phập phồng theo nhịp thở, đích thực cực phẩm trong cực phẩm a!

Cảnh đẹp như thế Long Nhất đời nào bỏ qua, hai mắt dán vào bộ ngực của Nạp Lan Như Nguyệt, hận không thể đem chúng nó nuốt vào. Nạp Lan Như Nguyệt chỉ cảm thấy bộ ngực nóng lên, aaa một tiếng, hung hăng nhìn Long Nhất, yêu kiều hừ một tiếng, nói:

" người còn xem, có tin ta móc mắt người ra hay không?"(ai da đúng là người đẹp có gai mà, sợ quá đi)

Long Nhất lấy lại tinh thần, hắc hắc cười nói:

" đúng a, để con mắt ta cạnh người nàng, để cho chúng nó mỗi ngày đều được ngắm cảnh đẹp a"

"vô lại". Nạp Lan Như Nguyệt trợn mắt nhìn Long Nhất, có chút không hiểu về tính cách của hắn, lúc hắn cười giống như ánh mặt trời

buổi sớm, thậm chí cũng rất âm lạnh, nàng không rõ hoàn cảnh thế nào mà hẳn lại có được cá tính như thế.

"đa tạ khích lệ, mặc dù nàng ko phải là người đầu tiên nói như vậy, nhưng có thể nói câu đó rất hay a".

Long Nhất nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, mang theo một nụ cười thần bí.

" không đùa với người nữa, rốt cuộc vì sao lại đến tìm ta?"

nạp lan như nguyệt thấy Long Nhất đã khôi phục bình thường, liền đi vào vấn đề chính.

" nàng ko biết gì hết sao? Còn phải hỏi ta nữa à?" Long Nhất mỉm cười nói.

" ta ko phải thần tiên, chỉ có quý mới biết người nói chuyện gì." Nạp Lan Như Nguyệt bình thản nói. trong lòng hẳn đã có ta? Hẳn là bởi vì chuyện ta cùng long ưng ở cùng một chỗ mà đến hỏi sao? Thì ra trong lòng hẳn cũng không thoải mái, Nạp Lan Như Nguyệt tự nói với mình.

"ta hỏi quý, quý nói hẳn cũng không biết" , Long Nhất cười nói, ánh mắt xấu xa nhìn chằm chằm nạp lan như nguyệt.

" người...người nếu không có chuyện gì thì mời người trở về". Nạp Lan Như Nguyệt xoay người hướng lí gian đi tới, dù sao chỉ cần đối mặt với hẳn, nàng đều trở nên ko bình thường.

Nạp Lan Như Nguyệt đi được hai bước, đột nhiên phát hiện phía sau có tiếng bước chân, không khỏi dừng lại, cuối cùng nhin ko được bèn quay lại thì thân ảnh của Long Nhất đã biến mất rồi.

" này bại hoại, như thế nào nói đi là đi, trước đây có thấy hấn nghe lời như vậy đâu". Nạp Lan Như Nguyệt chà chà tiểu cước, trong lòng có chút mất mát, nàng ko dám thừa nhận rất muốn ở cùng một chỗ với Long Nhất.

" ai, ta đang suy nghĩ gì vậy, nhất định là điên rồi". Nạp Lan Như Nguyệt súsús đầu. ở với tên vô lại kia thường xuyên nên giờ bị hấn ảnh hưởng . (hắc hắc yêu là chết trong lòng một ít mà)

"chi nha" tiếng cửa phòng tắm mở ra, Nạp Lan Như Nguyệt có chút thất thần đi vào phòng tắm. nàng nghĩ hảo hảo tắm rửa rồi sau đó ngủ một giấc, tỉnh lại thì mọi chuyện ưu phiền đều sẽ ko cánh mà bay.

Mở vòi nước nóng trên vách tường ra, nước từ mặt trên của lỗ nhỏ bắn ra, phòng tắm trở nên ấm cúng hơn.

Nạp Lan Như Nguyệt từ từ thoát y, lộ ra thân thể như ngọc. song phong trắng như tuyết, trên đó điểm thêm hai điểm yên hồng như hoa mai, ngạo nghễ đỉnh lập. Nạp Lan Như Nguyệt chạm vào dòng nước, nhân nước chảy ấm áp lần lượt trùng soát ngọc thể của mình.

Một cặp mắt gian xảo từ cửa phòng tắm nhìn vào, trong mắt lộ ra ngọn lửa nóng rực. Long Nhất thật sự ko nghĩ Nạp Lan Như Nguyệt vừa vào cửa đã đi tắm ngay, vốn hấn muốn đùa với nàng một chút, lúc Nạp Lan Như Nguyệt quay đầu lại nhìn hấn, hấn liền lách vào trong khuê phòng của nàng. Vốn nghĩ nàng sẽ tức giận, ko ngờ nàng ;ại như thất hồn lạc phách đi về phía phòng tắm, ngay cả một người sống ngồi trên giường cũng ko phát hiện.

Mặc dù nói là phi lễ, rình coi ko phải là hanh vi của quân tử, nhưng Long Nhất trong lòng cũng thẳng thẳng, hấn ko phải là rình coi mà là

quang minh chính đại nhìn, hơn nữa rình coi là chuyện mà hấn chưa bao giờ làm(má ơi, bó tay luôn rồi, phải học tập để của gái mới được)

đôi sắc nhãn của Long Nhất quét khắp người Nạp Lan Như Nguyệt, từ song phong phơ phới hạ xuống vùng tiểu yêu, bụi cỏ chính tề bị nước chảy nằm rạp xuống, mặt trên là một hạt anh đào đỏ hồng. đối với cái này Long Nhất có ấn tượng rất sâu, lúc trước ở thước á công quốc, hấn đã nhìn thấy một lần.

Nha đầu kia như thế nào lại vô tâm vậy? nếu là ta thì sẽ chẳng có chuyện gì, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ.

Đang lúc Long Nhất suy nghĩ, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của tiểu thúy:" công chúa, người ở bên trong sao?".

Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên lấy lại tinh thần, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một đôi mắt tham lam đang nhìn mình, bản năng tự nhiên muốn la lên.

Long Nhất liếc mắt hui được vấn đề, lắc mình một cái tiến vào phòng tắm, từ phía sau một tay che miệng nàng, nói nhỏ vào tai nàng:" đừng nhúc nhích, là ta".

Nạp Lan Như Nguyệt thân thể cứng đờ, hung hăng cắn vào lòng bàn tay của r Long Nhất một miếng. Long Nhất chỉ biết cười khổ hai tiếng, lúc bị Nạp Lan Như Nguyệt cắn, toàn thân hấn bị ướm sủng, mà trong lòng ngực lại đang ôm một đại mỹ nhân tiểu Long Nhất không cam chịu vùng lên khởi nghĩa, mà nó lại đang ở ngay tiểu yêu của Nạp Lan Như Nguyệt thế mới khổ.

"kì quái, vừa mới ở đây, chẳng lẽ công chúa đã đi rồi?" tiểu thúy thấy ko ai đáp lại lăm bắm mấy câu rồi xoay người đi.

Nạp Lan Như Nguyệt ko dám cử động, nàng hỉu rõ tư thế lúc này nguy hiểm cỡ nào, cũng biết vật dưới đòn bộ mình là cái gì, nàng sợ cử động sẽ khiến cho Long Nhất xúc động.

Long Nhất hít thở ngày càng nóng bỏng, bàn tay đặt bên hông của Nạp Lan Như Nguyệt bắt đầu mò lên trên, một bả liền nắm được một khối nhuyển nhục.

Nạp Lan Như Nguyệt toàn thân run lên, ko chịu được rên lên một tiếng, ko thể phủ nhận Long Nhất vuốt ve mang đến cho nàng khoái cảm mãnh liệt và kích thích.

tiếng rên rỉ của Nạp Lan Như Nguyệt làm cho Long Nhất mất đi tia ý chí cuối cùng, hấn mang thân thể mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt đặt dựa vào bức tường, hôn lên vai nàng một cách cuồng nhiệt, hai bàn tay to chia làm hai đường, một mặt là song phong một mặt là khe cốc.

" ko....ko được làm thế, bằng ko ta sẽ hận ngươi cả đời" hai tay nạp lan như nguyệt vô lực áp trên đôi vai của Long Nhất, trên mặt ko rõ là nước mắt hay thủy châu, nàng có chút căm giận chính mình, tại sao thân thể mình ko thể kháng cự Long Nhất, ngược lại còn cảm thấy khoái cảm.

Long Nhất vừa nghe liền ngược lên, có chút ko đành lòng, hấn than nhẹ một hơi thật lòng nói:" xin lỗi, là ta ko đúng". Nạp Lan Như Nguyệt ko ngược nhìn trầm mặc ko nói.

Long Nhất buông Nạp Lan Như Nguyệt ra rồi lùi lại 2 bước, Nạp Lan Như Nguyệt liền xụi lơ theo vách tường đi xuống, Long Nhất đành phải vươn tay ôm nàng nâng dậy lại.

Tắt vòi nước , Long Nhất từ giá phòng tắm lấy xuống một cái khăn tắm, bọc Nạp Lan Như Nguyệt trong đó sau đó ôm nàng ra khỏi phòng tắm, nhẹ nhàng đặt nàng xuống chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

Nạp Lan Như Nguyệt nhắm mắt lại, tâm tình rối loạn, lúc này nàng muốn ôm lấy Long Nhất ko cho hắn rời đi.

Long Nhất nhìn Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ giọng nói:" ta đi trước , nàng hảo hảo nghỉ ngơi đi."

Thật lâu sau, Nạp Lan Như Nguyệt mở to mắt, trong phòng đã ko còn thân ảnh của Long Nhất nữa.

Ta nên làm gì bây giờ? Nạp Lan Như Nguyệt mở to mắt lẩm bẩm nói, nhưng ko ai có thể nói cho nàng đáp án.

mặc dù cường long đế quốc từ xưa đến nay đối với ngạo nguyệt sứ đoàn đều ko quá nhiệt tình, nhưng cái gì cần làm thì phải làm, tỷ như lễ hội nghênh đón.

Yến hội, nếu ko phải vì Mộ Dung Thục Ngọc Long Nhất căn bản ko muốn tham gia trực tiếp để cho chương quản dịch quán tiếp đãi.

Thật vất vả trong biển người, Mộ Dung Thục Ngọc mới tìm được Long Nhất.

Hai người đi đến hoa viên củ dịch quán, lúc này đêm đã khuya, hoa viên lộ ra hai ngọn ma pháp đăng, tiếng côn trùng từ bụi cỏ ko ngừng truyền ra, làm cho cảnh vật có vẻ hoang sơ.

"thục ngọc công chúa, chẳng biết nàng tìm ta có chuyện gì?" Long Nhất tựa vào một cây đại thụ nhìn Mộ Dung Thục Ngọc dưới ánh

trăng có vẻ đằm tĩnh lạnh nhạt.

"ta muốn nói chuyện gì, người cũng đã đoán được, là về sự tình của Mộ Dung Bác".

"Mộ Dung Bác? Cuồng long đế quốc kiếm thánh, người hỏi hẳn để làm gì?" Long Nhất rất kinh ngạc, tựa hồ thật sự ngoài dự đoán

Mộ Dung Thục Ngọc hít thở khó khăn, hận ko thể giết chết hẳn.

"chiều hôm nay người nói gì?" Mộ Dung Thục Ngọc ko kiên nhẫn nữa.

"Chiều nay?ta có nói gì sao? Người nghe ta nói gì a?" Long Nhất vô tội nói

"Người...người luôn làm người khác tức chết như vậy sao?" Mộ Dung Thục Ngọc kiềm hãm tức giận bình tĩnh hỏi.

"Là người ta mới thế, đổi lại là người khác thì thôi nghỉ đi". Long Nhất vô lại cười nói.

"Nói như vậy ta nên cảm thấy vinh hạnh đúng ko?" Mộ Dung Thục Ngọc nhàn nhạt nói

"Người có thể nghĩ như vậy ta ko có ý kiến". Long Nhất cười nói.

Mộ Dung Thục Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn Long Nhất, nói hẳn làm nàng tức chết cũng ko ngoa vì thế nàng nói thẳng:" Mộ Dung Bác là gia gia của ta, ta muốn biết vì sao người biết ông và ta có quan hệ?"

Long Nhất mục quang lấp lóe, mặc dù đã sớm nhận định nhưng từ

miệng của Mộ Dung Thục Ngọc nói ra cũng làm hấn giật mình.

Chương 299: Ai đánh ai

Nói đến đoạn này Long Nhất tất yếu không giả bộ choáng váng hấn chậm rãi nói:

"Ta quả thật biết Mộ Dung Bác, đích thị cùng hấn có mối quan hệ nhưng nhất thời rất khó nói cho rõ ràng"

Mộ Dung Thục Ngọc vẻ mặt trở lên kỳ vọng, lại có vẻ sợ hãi thật lâu sau buồn bã nói:

"Gia gia sống có được không???"

"Tốt lắm, ngủ ngon sống tốt không có việc gì, uống rượu nghe đàn thần tiên cũng không so được với hấn." Long Nhất hắc hắc cười nói, tự không nhíu mày. Không biết Mộ Dung Bác nghe được hấn nói như vậy liệu có hỏi thăm ân cần hấn một chút không nhỉ.

"Người. người nói vậy, không phải như thế gia gia của ta ông không phải như thế"

Mộ Dung Thục Ngọc không nhịn được bèn thay Mộ Dung Bác biện hộ.

"Thật lại còn không phải như thế sao?? Mộ Dung Bác cả đời vì Cường Long Đế Quốc, không thể tưởng tượng người tự xưng là hậu nhân lại bán quốc cầu vinh hoa phú quý sao???" Long Nhất nhàn nhạt hỏi.

Mộ Dung Thục Ngọc nắm chặt tay, mím môi trầm mặc không nói.

"Ta có thể thấy gia gia không, hay là không nên gặp mặt." Mộ Dung Thục Ngọc vừa mở miệng nói lập tức lại lắc đầu, hiển nhiên tâm tình thập phần mâu thuẫn.

"Cái này ta không thể định đoạt, việc ta gặp người ta sẽ nói chi tiết lại với Mộ Dung Bác, bất quá ta không đoán được ông ấy có muốn gặp người hay không"

Long Nhất nói, Mộ Dung Bác tưởng chỉ còn lại một mình, nếu biết có hậu nhân sợ rằng rất đổi mừng rỡ a.

Mộ Dung Thục Ngọc sững sốt, sau nửa ngày mới nhẹ nói:

"Cái này, sự tình tạm thời không đề cập đến nữa. Nhưng có một sự kiện ta rất nghi hoặc, thế giới này thật sự phải có chiến tranh sao?? Ta biết Cường Long Đế Quốc muốn cùng Nạp Lan Đế Quốc liên minh đối phó chúng ta Ngạo Nguyệt Đế Quốc, lần này chúng ta cử sứ đoàn đến đàm phán sợ là mất mặt thôi"

Lonh Nhất cười cười không có trả lời, xem như cam chịu, Mộ Dung Thục Ngọc nói.

"Mặc dù các người Cường Long Đế quốc liên minh với Nạp Lan Đế Quốc, thì chúng ta Ngạo Nguyệt Đế Quốc khó có thể chống lại. Nhưng muốn đánh chúng ta Ngạo Nguyệt Đế Quốc thì đế quốc các người cũng không khỏi tổn thất trầm trọng, đến lúc đó máu chảy thành sông, thân chất đầy núi, chịu khổ chính là dân chúng a" Mộ Dung Thục Ngọc nói vẻ mặt đầy kích động

"Có người muốn mở đất thì ắt có chiến tranh, chiến tranh thì phải

chết người. Điều này cũng không có gì là kinh hãi đến kinh thiên động địa. Ngươi khí người đảo ngược trước Nạp Nan Như Nguyệt, người lập trường thay đổi theo khuôn mặt" Long Nhất lạnh nhạt đáp.

"Người.người quả là máu lạnh" Mộ Dung Thục Ngọc nghiêng răng nói.

"Nói ta máu lạnh như thế nào? Sinh tồn đến nay kết quả không phải đều là Ngạo Nguyệt Đế Quốc các người tự làm tự chịu hay sao?" Long Nhất cười lạnh.

"Nếu không là các người Cuồng Long Đế Quốc bỏ trung lập, chiến tranh nào có phát triển thế này, từng bước một"

Mộ Dung Thục Ngọc ngữ khí phát hỏa trừng mắt nói với Long Nhất.

"Người,còn ở đây phi báng. Các người, đúng hoàng đế bàn tính cái gì ai cũng thấy được, lại còn phải nói cho rõ ràng sao. Nếu người biết kết quả rồi, sớm một chút trở về đi. Đương nhiên người cũng có thể ngu ngốc ở chỗ này, dù sao trên người người cũng lưu dòng máu của Cuồng Long Đế Quốc."

Long Nhất cười nói khuôn mặt hiện rõ cẻ mia mai

Mộ Dung Thục Ngọc cắn chận răng nói:

"Ta Mộ Dung Thục Ngọc là người của Ngạo Nguyệt đế quốc bây giờ và tương lai vẫn thế."

Long Nhất mục quang lạnh lẽo hắc hắc cười nói:

"Nếu như thế thì chúng ta cùng không còn gì để đàm luận, vậy xin cáo từ." Long Nhất vừa nói thân hình cũng đã dịch chuyển.

"Người, đứng lại" Mộ Dung Thục Ngọc cực nhanh phi lên cản trước mặt Long Nhất.

"Người muốn giết ta" Long Nhất khinh thường cười cười, ánh mắt hướng tới Mộ Dung Thục Ngọc, ngón giữa tay phải nàng chính là Ma Pháp Giới Chỉ, nàng gập ngón cái tay trái vận khí hoành lên trước mặt.

"Người cảm thấy được chưa?" Trong tay Mộ Dung Thục Ngọc xuất hiện một thanh cự kiếm, một đạo lam sắc chính là kiếm sắc quang hoa tới mặt Long Nhất chỉ cách một cánh tay.

Long Nhất vẫn không nhúc nhích, tả thủ chọt lóe lên một đạo quang mang màu vàng đấu khí, một đạo tường đá bạt địa dựng lên.

Mộ Dung Thục Ngọc biến sắc mặt, trong lòng hừ lạnh, chỉ bằng này tường đá lại muốn ngăn một đại kiếm sư cao cấp như nàng sao??

Quả nhiên như Mộ Dung Thục Ngọc dự liệu đấu khí màu lam cắt tường đá như cắt đậu hủ, kiếm quang bạt địa hướng tới thượng đẳng Long Nhất bổ tới.

Chỉ là Mộ Dung Thục Ngọc không có nghĩ đến chính là khi tường đá bị cắt tan, bên trong đột nhiên phóng ra cầu ma pháp hỏa hệ như rồng lửa, khoảng cách cận đích như thế Mộ Dung Thục Ngọc cơ hồ tưởng như bị cầu lửa thiêu rụi.

"Phùng..." một tiếng, hỏa tinh bắn ra bốn phía, trên người Mộ Dung Thục Ngọc xuất hiện một mảnh màu lam nhạt, chính là kết giới thủy hệ hình dáng điểm lỗ chỗ như hoa, chỉ là quá mong manh,

Nhưng để ngăn hẳn hỏa cầu thuật của Long Nhất vậy cũng là đủ rồi, Mộ Dung Thục ngọc sắc mặt tái nhợt, tay phải vận kết giới bảo vệ

chính mình chỉ là tốc độ quá chậm, hộ khẩu tay phải cùng quần áo bị hỏa tinh đốt cháy vài chỗ, xem ra thương thế cũng không nhẹ.

Long Nhất nhíu nhíu đầu mày, Mộ Dung Thục Ngọc thực lực mặc dù đạt tới cấp độ đại kiếm sư, đạt tới cấp độ này với bạn cùng lứa tuổi cũng coi như làm cho người ta nghe tới kinh sợ, nhưng năng lực chiến của nàng mới chỉ là sơ khai, có lẽ ít cùng người tranh đấu, nàng luyện tới cảnh giới đại kiếm sư thật sự là kỳ quái, có lẽ cảnh giới tăng lên là do trời phú nên không đủ lĩnh hội thập phần những điểm trọng yếu.

Thấy Mộ Dung Thục Ngọc hình dáng thống khổ, Long Nhất tiến đến, Mộ Dung Thục Ngọc theo phản xạ bước lui ra phía sau hai bước, về mặt cảnh giới nhìn hẳn.

"Để cho ta xem sao." Long Nhất không có tức giận nói Hỏa cầu thuật chính độ nóng cực cao, tổn thương năng lực đối thủ, sau một thời gian nó vẫn có thể tiếp tục thiêu đốt đốt phương.

"Xem .xem cái gì?" Mộ Dung Thục Ngọc lắp bắp quát nói.

"Đương nhiên là xem thương thế của ngươi, ngươi nghĩ rằng ta muốn xem cái gì???" Long Nhất hắc hắc nhìn chăm chăm thân hình Mộ Dung Thục Ngọc.

"Ai muốn giả bộ lòng tốt!" Mộ Dung Thục Ngọc sắc mặt tái nhợt trợn ửng hồng, thực lực Long Nhất sớm đã nghe qua, chỉ có điều nàng vẫn chưa tin thôi.

Long Nhất nhăn thần trắng dã, bàn tay to kì khoái vô cùng điểm lên cánh tay trái Mộ Dung Thục Ngọc, nhất thời cánh tay trái nàng một luồng ma pháp chuyển đi xuống, mà nàng bị thương tay phải dĩ nhiên tay phải rơi vào ma trảo Long Nhất a.

"Người. buông ta ra" Mộ Dung Thục Ngọc kinh hoàng la lên, không tự chủ được lại nhớ Long Nhất đại danh đệ nhất âm tặc,

trước sở dĩ dũng cảm một mình cùng hắn nói chuyện tại nơi này, chủ yếu là ý mình cấp bậc đại kiếm sư, giờ phát hiện mình không phải là đối thủ của Long Nhất tự nhiên tâm sinh hoảng loạn.

"Người không phải là người đàn bà của ta, yêu cầu của ta luôn rất cao" Long Nhất vô sỉ cười.

Nhìn nàng trên cánh tay trắng như ngọc giờ điểm mấy vùng hắc ám trong lòng hắn có chút thương tiếc.

Mộ Dung Thục Ngọc trái tim co rụt lại, nàng tức muốn hộc máu, người này nói xong. Đây là chuyện quái quỷ gì. Ý tứ đúng là đang kinh thường mình, mặc dù mình lớn lên không phải quốc sắc thiên hương nhưng cũng thanh tú động lòng người a, tại Ngạo Nguyệt đế quốc, vương công quý tộc theo đuổi nàng cũng không ít, nàng muốn tránh thoát nhưng ma trảo của Long Nhất như thiết kiếm muốn tránh cũng không có cách nào.

"Yêu cầu của ta cũng rất cao, người như người làm trâu ngựa cho ta cũng chán ghét" Mộ Dung Thục Ngọc tránh thoát không được đành dùng miệng phản kích.

"Ta tự không yêu dạng đàn bà như người, người yêu cầu cao có liên quan gì đến ta."

Long Nhất nhìn thấu tâm can nàng, vẻ mặt nữ nhân hắn luôn bất bại bất luận là ai

"Người..." Mộ Dung Thục Ngọc trừng mắt nhìn Long Nhất, hận không

thể cần chết hẳn.

"Tốt, biết tức giận, với người nào động chút thôi." Khuôn mặt Long Nhất trở lên nhu hòa một tay xuất ra một trận bạch quang nhu hoà mềm mại đặt lên lưng Mộ Dung Thục Ngọc, quang hệ ma pháp 'Hồi quang phục' ma pháp nguyên tố bắt đầu chuyển vào chữa trị vùng hắc ám thương tổn do hỏa hệ ma pháp trên cánh tay nàng.

Mộ Dung Ngọc nhìn lại bàn tay mình đang lăm gợn trong bàn tay to của Long Nhất, trộm nhìn Long Nhất chỉ thấy khuôn mặt hắc thậttiêu sái, chẳng biết từ khi nào đã trở nên ấm áp nhu hòa, bạch quang chiếu rạng khiến nàng có chút cảm giác thánh khiết.

Bạch quang chậm rãi nhạt đi cho đến khi chuyển sang lục quang thì Long Nhất rời tay, liền thấy vùng hắc ám đã biến mất cánh tay nàng trở lại như ngọc, tựa như chưa bao giờ bị thụ thương, ma pháp này thật khiến người ta kinh ngạc, khiến người khác thật sự phải giật mình.

"Tốt lắm không việc gì kĩ thuật ta cũng không tồi a" Long Nhất cười nói bàn tay to vẫn không rời tay nàng, ngược lại có chút say mê vuốt ve mặt trên, tựa như vuốt ve tuyệt thế trân bảo, da tay này thật sự quá tuyệt vời.(sặc sặc)

"Ây.a" Mộ Dung Thục Ngọc ý thức vừa trở về gật gật đầu, cảm giác tay mình mềm nhũn vô lực trong tay Long Nhất liền giật mình, vội vàng rút tay về, ngược nhìn Long Nhất dường như đã biến thành kẻ khác, như là đã gặp ảo giác a.

"A xin lỗi, da tay người thật sự là tốt quá, khiến kẻ khác yêu thích mãi không muốn buông tay, thật sự là thất lễ" Long Nhất chẳng biết liêm sỉ cười nói, loại ngôn từ này chỉ có người da mặt dày như hắc mới dám nói.

"Người. Loại người như người làm thế nào không chết đi" Mộ Dung Thục Ngọc tức giận đến loạn ngôn, cảm giác vừa nãy tựa hồ tiêu tán, người này đúng là không biết xấu hổ, chiếm tiện nghi người khác rồi lại còn nói được những lời như thế.

Chương 300: Cổ lão gia tộc

Oanh một tiếng, Long Nhất đụng vào tường bị bắn quay lại, đây đã là lần thứ N trong đêm nay rồi, thực lực chênh lệch không phải chuyện nhất thời có thể đuổi kịp.

Long Nhất hôi đầu thổ kiểm địa ba đứng lên, khoát khoát tay ho khan nói :

-Lão đầu, không đánh nữa, không phải lão nói chỉ điểm tới thôi hay sao ? cũng đâu phải là thật sự liều mạng.

-Ta xuống tay đã rất nhẹ rồi, nếu là thật liều mạng người còn có thể sống đến bây giờ sao ?

Mộ Dung Bác cất tiếng cười to nói, từ sau khi có Long Nhất làm bạn, trong lòng lão cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, chẳng những có người bồi nói chuyện phiếm còn có người bồi luyện công cùng nữa.

Long Nhất nhăn mặt lại, vươn tay giãn gân cốt vừa bị đau chút, mặc dù ngoài miệng bảo oán, nhưng trong lòng hẳn thật sự rất cao hứng ? Hẳn có thể rõ ràng nhận thấy sự tiến bộ của chính mình, lúc mới bắt đầu đến một chiêu của Mộ Dung Bác hẳn cũng không đỡ được, bây giờ có thể chịu được bốn năm chiêu mới bị đánh ngã chuyện này không thể nghi ngờ quả là một sự tiến bộ to lớn a!

Long Nhất ngồi xuống lấy ra một bình rượu, vừa uống, trong lòng vừa nghĩ như thế nào mở miệng hỏi Mộ Dung Bác về chuyện của

Mộ Dung Thục Ngọc.

Mộ Dung Bác sau khi uống hết bình Bách hoa nhưỡng cuối cùng của Long Nhất, bình khẩu xuống phía dưới quăng suýt, dám không có vãi ra một giọt, hấn nhin không được nhìn phía Long Nhất, nói :

-Tiểu tử ngươi chừng nào thì tặng thêm cho ta chút Bách hoa nhưỡng, sau khi uống Bách hoa nhưỡng rồi thì các loại rượu khác cứ như là nước lã bình thường vậy.

Long Nhất lấy lại tinh thần từng từng kiên nói :

-Bách hoa nhưỡng chỉ có tinh linh sâm lâm mới có, ta biết kiếm ở đâu cơ chứ.

Mộ Dung Bác bắt đắ dĩ than nhẹ một tiếng, đôi mắt vừa chuyển nói :

-Đông tử, không bằng ta cùng ngươi đến tinh linh sâm lâm một chuyến, không phải ngươi nói rằng công chúa tinh linh tộc là nữ nhân của ngươi sao ? Lâu như vậy không gặp ngươi không nhớ nàng sao ?

Nhớ tới Lộ Thiển Á hiền lành dễ thương, ôn nhu động lòng người, ánh mắt của Long Nhất cũng trở nên hiền hòa, hấn sao có thể không nhớ tới nàng ? Chỉ là bây giờ đang lúc quan trọng, làm sao hấn có thể đi được đây?

-Lão đầu, lão nghĩ rằng ta không muốn đi sao, chỉ là nếu quyết định trợ giúp gia tộc thì sau này không thể coi ta như một tên đào ngũ nhé.

-Ai, không biết lúc nào mới đánh giặc xong a, nói không chừng ta

cũng biến thành một khối hoàng thổ rời mắt.

Mộ Dung Bác sàu mi khổ kiếm nói.

-Đi, lão đã đạt tới cảnh giới Kiếm Thần rồi có sống năm sáu trăm tuổi cũng đâu phải vấn đề, nếu lão muốn nhập thổ thì trừ phi tự sát đi.

Long Nhất hắc hắc cười nói, ngay sau đó hắc lại nói :

-Muốn chiến tranh sớm một chút chấm dứt thì lão hãy giúp ta, có lão hỗ trợ tiến độ khẳng định nhanh hơnm không ngừng gấp đôi đó.

-Việc này không được nói tới nữa, nhắc lại ta sẽ ném ngươi ra ngoài.

Mộ Dung Bác khoát tay nói.

Thấy thái độ kiên quyết của Mộ Dung Bác, Long Nhất chỉ cười khan hai tiếng cũng không có nhắc lại. Hai người chột trầm ngâm chốc lát. Mộ Dung Bác đột nhiên nói :

-Hôm nay đã trở thế này, bình thường ngươi đều vội vã về nhà bởi tiếp nữ nhân của người rồi, tại sao hôm nay lại có hứng thú ở cùng một lão đầu như ta ?

Long Nhất hắc hắc cười cười nói :

-Ta là sợ lão tịch mịch thôi, lão cũng biết, ta vốn là người luôn luôn trọng hữu khinh sắc, vì huynh đệ hai lạc sáp đao.

-A a, ta xem ngươi là vì đàn bà sáp huynh đệ hai đao mới đúng. Nói đi, rốt cuộc có sự tình gì ?

Mộ Dung Bác cười nói, đối với sự dày mặt của Long Nhất lão đã

sớm quen rồi.

-Kỳ thật cũng không có chuyện gì, ân..... bức tranh của thê tử lão có thể cho ta hâm thưởng lại một lần được không.

Long Nhất giả vờ lơ đãng nói.

Ánh mắt Mộ Dung Bác chợt lóe lên, lão lấy bức tranh từ không gian giới chỉ cẩn thận đưa cho Long Nhất, nói :

-Xem thì có thể, nhưng tiểu tử ngươi chân tay thô thiển phải cẩn thận một chút đó.

Long Nhất tiếp nhận họa quyển, chậm rãi mở ra, khuôn mặt thanh tú đã để lại cho hắn một ấn tượng sâu đậm lại xuất hiện trước mắt hắn. Long ngẩn ra nhìn ngấm nửa ngày, đúng vậy, cơ hồ giống như đúc Mộ Dung Thục Ngọc lúc thành nhân, ngay cả khí chất cũng có vài phần tương tự. Chỉ là khi so sánh thì Mộ Dung Thục Ngọc hiển nhiên trẻ trung hơn vài phần.

Thấy Long Nhất ngây ra sự nghi hoặc trong lòng Mộ Dung Bác càng tăng, lão hỏi :

-Tiểu tử ngươi có chút không bình thường, rốt cuộc xảy ra sự tình gì vậy ?

Long Nhất lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi nói :

-Hôm nay ta tiếp đãi vị sứ thần của Ngạo Nguyệt đế quốc thấy so với thê tử của lão lúc lớn lên thập phần giống nhau, cho nên trong lòng nghi hoặc, có lẽ phu nhân của lão đã có thai trước khi lão bế quan

.....

Mộ Dung Bác hô một tiếng đứng bật lên, hai mắt trừng lớn, thanh âm có chút phát run, lão nói :

-Người thực sự xác định nữ tử kia rất giống thê tử của ta sao ?

Long Nhất gật gật đầu, nói :

-Hơn nữa nàng còn ... còn tự xưng là cháu gái của người nữa.

Mộ Dung Bác con người tinh quang chợt lóe, lưng thủ tại lao trong phòng đặc lai đặc khứ, đột nhiên hồi tưởng khởi hấn bế quan trước, hấn thê tử thân thể không quá thoải mái, thường thường tác kiên ẩu. sau lại hấn xuất quan là lúc ở nhà trung nhìn thấy thê tử phần mộ, tự tưởng nhân bệnh qua đời, vẫn tự trách chính mình lúc ấy không có nhận thấy được thê tử địa không thoải mái mà chỉ lo trứ luyện công, hôm nay như vậy tượng tượng, nọ, vậy kiên ẩu hiện tượng tựa hồ chính là hoài dựng đặc thù, chẳng lẽ .....

-Nàng bây giờ ở nơi nào? Mau dẫn ta đi gặp nàng.

Mộ Dung Bác một tay nắm lấy vai Long Nhất, kích động địa hỏi.

-Đừng kích động như vậy, nàng bây giờ ở dịch quán của hoàng tộc, nhất thời ngay lập tức không thể đến đó được .

Long Nhất dùng sức tránh khai khỏi tay Mộ Dung Bác, lão tiểu tử này một khi kích động quá là khiến người ta ê ẩm, thói quen quá là không tốt.

Mộ Dung Bác bắt đầu tĩnh táo lại, lão cất tiếng hỏi :

-Người nói nàng là đại biểu của Ngạo Nguyệt đế quốc ?

Long Nhất gật gật đầu, nói :

-Không sai, đó cũng là điều mà ta vẫn muốn hỏi, họ của lão là Mộ Dung, Ngạo Nguyệt hoàng tộc cũng vậy, vậy có thể có .....

-Muốn hỏi chúng ta có quan hệ gì phải không?

Mộ Dung Bác cắt đứt lời Long Nhất, không đợi hẳn hỏi đáp lão đã nói tiếp :

-Người đoán cũng đúng đó, kỳ thật ta cùng hoàng tộc Ngạo Nguyệt đế quốc quả thật có chút quan hệ, Mộ Dung gia tộc là một chi tộc từ mấy ngàn năm trước đã rời khỏi Cuồng Long đế quốc, hoàng tộc của Ngạo Nguyệt đế quốc do cấu kết ngoại tộc mà bị trục xuất khỏi Mộ Dung gia tộc từ ngàn năm trước, bọn họ lưu lạc tới phương bắc, trải qua vài lần chiến loạn dần dần phát triển lên, tại sáu trăm năm trước cuối cùng tranh đắc thiên hạ, sáng kiến Ngạo Nguyệt đế quốc, tộc trưởng của Mộ Dung gia tộc lúc ấy quả thật kinh tài tuyệt diệu, chỉ là dần dần tử tôn bọn họ càng ngày càng mai một.

Long Nhất cười nói :

-Nguyên lai tổ tông hoàng tộc Ngạo Nguyệt cũng là Cuồng Long đế quốc a !

-Nếu vậy rất có thể nữ tử kia là hậu nhân của ta, vậy tại sao nó phải chạy đến Ngạo Nguyệt đế quốc ? Tại sao lại có quan hệ cùng với hoàng tộc Ngạo Nguyệt ? Năm đó rốt cuộc xảy ra sự tình gì? Xem ra ta phải hảo hảo hỏi nó, được rồi, mà nữ tử kia tên gọi là gì?

Mộ Dung Bác nhíu mày hỏi.

-Mộ Dung Thục Ngọc.

-Mộ Dung Thục Ngọc? Tên rất hay, thật sự là tên rất hay.

Mộ Dung Bác hài lòng gật đầu cười nói.

Tên hay, sợ rằng cho dù nàng tên là Mộ Dung Tiểu Hoa lão cũng sẽ nói tên rất hay nữa, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ.

-Người không có chuyện gì nữa sao, nếu không có việc gì thì đi đi.

Mộ Dung Bác trực tiếp muốn đuổi Long Nhất đi.

Long Nhất cười cười thâm ý nhìn Mộ Dung Bác , xem bộ dáng của lão, Long Nhất thầm đoán rất có thể đêm nay lão sẽ đi tới dịch quán của hoàng gia để tìm Mộ Dung Thục Ngọc.

Long Nhất vừa ra khỏi Thiên lao cũng không có đi xa, mà lặng lẽ nấp ở một bên. Quả nhiên, không bao lâu sau, một bóng đen phóng lên cao, vô thanh vô tức biến mất trong không khí . Long Nhất cười đắc ý, vốn định bước đi, nhưng nghĩ nghĩ tính lại, ông cháu bọn họ tái hợp hẳn tham gia cái gì? Tốt hơn nên về nhà bồi bồi ba vị mĩ kiều nương , không biết đêm nay có thể cùng tiếp một lúc ba nàng hay không ? Nhớ tới Bắc Đường Vũ, Lãnh U U còn có Nam Cung Hương Vân cùng bồi tiếp chiến đấu với hắn, ý niệm trong đầu vừa chớp lên, Long Nhất trong lòng liền như được tăng lực, gia tốc mã lực bay nhanh về phía Tây Môn phủ .

Dịch quán hoàng gia, chỉ cách nhau một bức tường mà có đến hai vị công chúa của hai quốc gia khác nhau đều đang nằm trên giường trần trổ. Nạp Lan Như Nguyệt có thể ngủ sao ? Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy giờ làm sao kêu nàng có thể ngủ được ?

Đã là lần thứ hai, hơn nữa hai lần đều là ở phòng tắm, lần đầu tiên

tại Thước Á công quốc thì còn có thể nói là có lý do, dù sao là chính mình nhảy vào ngòi trong lòng hấn lúc hấn còn đang lỏa thể ngòi dưới đất . Nhưng lần này thì sao ? Tên hấn đàn kia đã rình coi mình không nói, còn muốn xâm phạm chính mình, càng cho nàng phải bận tâm suy nghĩ vì chính nàng tựa hồ cũng không có phản đối hấn, thậm chí thân thể còn thích sự tiếp xúc như vậy.

-Chẳng lẽ ta là một người con gái tùy tiện như vậy sao ? Hay là ta thích hấn, sẽ không đâu, đồ bại hoại đáng ghét vậy làm sao ta có thể thích được ? Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Nạp Lan Như Nguyệt thì thảo tự nói, đầu khế dựa vào chiếc cột, khuôn mặt đỏ bừng lên nghĩ lại tình cảnh hấn dám động thủ sờ vào bông đảo của nàng lại còn có phía dưới nữa, thật sự là quá mức phân.

Bất giác, Nạp Lan Như Nguyệt một tay phủ lên gò bông đảo của mình còn một tay khế lần xuống giữa hai chân mình, cũng có một chút cảm giác khác thường , nhưng không hề sinh ra được khoái cảm mãnh liệt như khi Long Nhất vuốt ve nàng, tay hấn chẳng lẽ có ma lực sao?

-A, ta đây là suy nghĩ cái gì a?

Nạp Lan Như Nguyệt thống khổ kêu lên một tiếng, tên kia xấu xa như vậy, tại sao nàng vẫn nảy sinh ý niệm như vậy trong đầu ?

Mà cùng lúc đó, Mộ Dung Thục Ngọc đang ngồi ở trong phòng tối, hai tay chống cằm nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ. Nàng suy nghĩ cái gì vậy ? Chẳng lẽ là nghĩ đến Long Nhất?

Đúng vậy, nàng nghĩ đến Long Nhất, nghĩ đến từng câu mà hấn nói với nàng, cũng nghĩ đến quang hệ ma pháp mà hấn thi triển để trị

liệu cho mình, nghĩ đến đó chợt cảm thấy lòng ấm áp nàng tự khẽ mỉm cười.

Ai, Mộ Dung Thục Ngọc khẽ thở dài một tiếng, Long Nhất vừa nói đừng có quá nhớ đến hắn , kết quả thật sự suy nghĩ về hắn rồi. Đương nhiên, nàng không cho rằng nàng đã thích hắn, chỉ là nghĩ đến hắn như một người kỳ lạ, khi thì xấu xa khi thì cực tốt, đối với chiến tranh có sự kiến giải thật sâu xa, còn thực lực càng cao đến không ngờ, nhất là hắn có biết thông tin về ông nội Mộ Dung Bác của nàng, một người mà từ nhỏ nàng đã phi thường sùng bái .

-Thật sự có thể nhìn thấy ông nội sao? Thật sự có thể sao?

Mộ Dung Thục Ngọc trong lòng thầm nghĩ vừa nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ.

-Di, là cái gì?

Mộ Dung Thục Ngọc đột nhiên nhìn thấy dưới ánh trăng chợt xuất hiện một bóng đen, không khỏi ngạc nhiên đứng lên.

Chương 301: Đàm phán

-Hình như là hơn một người ?

Mộ Dung Thục Ngọc kinh ngạc không hiểu, đột nhiên lại phát hiện bóng người dưới ánh trăng tựa hồ đang bay về hướng nàng .

Mộ Dung Thục Ngọc còn chưa kịp suy nghĩ nhiều đã thấy bóng đen phi tới, chỉ là một cái nháy mắt đã tới phía trước cửa sổ.

Mộ Dung Thục Ngọc a một tiếng cuống quít lùi lại vài bước, thiếu chút nữa vấp vào chiếc ghế phía sau, sau khi ổn định lại thân hình nhìn kỹ lại hóa ra là một lão nhân râu tóc trắng toát đang phiêu phù ngoài cửa sổ.

-Lão là ai ?

Mộ Dung Thục Ngọc thấy công phu của lão giả quá quý dị nên không dám coi thường vọng động.

Lão giả không nói một lời, chỉ là dụng ánh mắt phức tạp nhìn nàng, có chút hoài niệm lại có chút bi thương. Mộ Dung Thục Ngọc cũng im lặng, nỗi sợ hãi trong lòng bắt đầu tiêu tán dần, bất giác thay vào đó là cảm giác thân thiết khó tả thành lời.

Mộ Dung Thục Ngọc có thể được Ngạo Nguyệt hoàng đế ủy thác trách nhiệm phá hư liên minh giữa Nạp Lan cùng Cuồng Long hai nước , dĩ nhiên phải vì sự thông minh hơn người của nàng, trong

đầu nhanh chóng phân tích, chợt, một sự phỏng đoán không tưởng xuất hiện, nhớ tới những việc gần đây thì điều phỏng đoán của nàng là hoàn toàn có thể, tay chân nàng đều không khỏi run lên.

-Gia ... đát ông nội, là người sao ?

Thanh âm Mộ Dung Thục Ngọc thanh thốt vang lên, hai tròng mắt đầy kì vọng.

Ánh mắt phức tạp của lão nhân dần linh hoạt lại, lão khẽ thở dài, thân hình tiến trong phòng của Mộ Dung Thục Ngọc, lão cũng không có trả lời mà cất tiếng hỏi :

-Người có biết Quân Khinh Liên sao ?

Mộ Dung Thục Ngọc cống quít gật gật đầu, đáp :

-Ta đương nhiên biết, đó là tên của nãi nãi ta mà.

-Người có gặp được nàng sao ?

Đôi mắt lão giả mở to nhìn Mộ Dung Thục Ngọc không chớp.

Mộ Dung Thục Ngọc lắc đầu, đáp:

-Ta không có gặp người, phụ thân nói nãi nãi đã qua đời khi người còn rất nhỏ. Cho nên ...

Lão giả xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, thân thể cao lớn đột nhiên trở nên có chút già nua. Mộ Dung Thục Ngọc cắn cắn môi dưới, nàng vừa muốn nói chợt cảm giác một trận gió nhẹ thoảng qua, chính nàng đã không thể nhúc nhích, mà lão giả chẳng biết khi nào đã xoay người, tay phải giữ chặt cổ tay nàng, một luồng khí tức kỳ lạ chợt

chạy khắp cơ thể nàng.

Sau nửa ngày, lão giả buông tay Mộ Dung Thục Ngọc ra, mặc dù lão vừa nhìn thấy đã xác định nàng là chính là cháu gái mình, bởi vì hình dáng của nàng quả thực như là phiên bản của chính thể tử lão, ngay cả khí chất đều có vài phần tương tự. Nhưng vừa rồi dụng phương pháp kiểm tra khí tức đặc thù của Mộ Dung gia tộc mới chính thức chứng minh Thục Ngọc có mối quan hệ máu mủ cực kỳ thân cận với mình, không thể nghi ngờ nàng chính là thân cháu gái của lão. *****

Vốn theo lý mà nói. Tại sao hoàng đế Long Chiến lại cùng lúc tiếp đón sứ giả hai nước, nhưng càng khiến kẻ khác kỳ quái là, Long Chiến lại giao toàn quyền xử lý cho thái tử Long Ưng, còn mình thì tự xưng thân thể không khỏe, ngay cả thượng triều còn không lên dự.

Vì thế, Long Nhất cùng Tây Môn Nộ càng thêm nghi hoặc, bọn họ biết rõ với tính cách của Long Chiến tuyệt sẽ không như thế, bởi vì Long Chiến mặc dù không tính là vị vua anh minh truyền danh thiên cổ, nhưng trị lý quốc gia cũng rất chăm chỉ, giờ hẳn quyết định như thế là muốn để cho Tây Môn gia buông lỏng cảnh giác sao ?

Long Nhất cùng Tây Môn Nộ bàn luận với nhau trong thư phòng cả một buổi tối, cuối cùng quyết định binh lai tương đáng, thủy lai thổ yểm, tình thế ngày nay còn chưa đến lúc khẩn yếu, đợi đến lúc chiến tranh bộc phát trên toàn Thương Lan đại lục, đến lúc đó mới xuất lực, rất có thể sẽ tranh đấu một phần thiên hạ.

Ánh sáng mặt trời vừa lên, Long Nhất cố gắng tránh thoát khỏi sự dây dưa khỏi vòng tay của Lãnh U U rồi ngồi dậy. Cúi đầu nhìn xuống Lãnh U U còn đang ngủ say, khóe miệng nàng đang từ từ nhếch lên lộ rõ nụ cười ngọt ngào quyến rũ lòng người, có lẽ chỉ khi ở bên người hẳn, Lãnh U U mới có thể ngủ say đến như vậy, tất cả sự cảnh giác dường như đã bị tổng đến nơi xa vời, có chỗ nào có thể

khiến nàng an tâm hơn là khi ở trong lòng ngực tình lang đây ?

Ánh mắt Long Nhất mang theo tia ấm áp ngấn người nhìn Lãnh U U , người con gái này đã cho hắn nhiều lắm nhiều lắm, không có nàng có lẽ cuộc sống của chính hắn đã không có được nhiều niềm vui như vậy.

Nhớ tới hôm nay là ngày đàm phán giữa Nạp Lan đế quốc cùng Ngạo Nguyệt đế quốc Long Nhất từ tư tự lấy lại tinh thần, cúi đầu hôn khẽ lên trán Lãnh U U rồi hắn xuống giường mặc quần áo đi ra ngoài.

Đàm phán tiến hành ở phủ của thái tử Long Ưng, do Long Nhất toàn quyền đại biểu Cuồng Long đế quốc, còn thái tử Long Ưng giám sát.

Lúc Long Nhất đến thái tử phủ thì Long Ưng đang ân cần tiếp đãi Nạp Lan Như Nguyệt, kết hợp giữa phong thái nho nhã và nụ cười ôn nhu của hắn, tin tưởng rằng rất nhiều tiểu thư đã mắc mưu trong đó, có khi Long Nhất còn phải bội phục phương pháp đối phó với đàn bà của Long Ưng.

Nạp Lan Như Nguyệt vừa thấy Long Nhất liền đẩy thứ trái cây mà Long Ưng đang cố mời nàng ra rồi đứng dậy thi lễ với Long Nhất, trong ánh mắt có vẻ như vừa trút được gánh nặng, thấy vẻ mặt thái tử tối sầm lại Long Nhất cũng thầm có chút đắc ý, dù Long Ưng thủ đoạn cao tới đâu cũng chỉ là kẻ baik tướng dưới tay Long Nhất ta.

-Các vị hảo a, di, thái tử sao lại nhìn ta như vậy, chẳng lẽ là ta tới không phải lúc sao ?

-Tây Môn thiếu gia tới rất đúng lúc, đàm phán cũng sắp bắt đầu mà.

Mộ Dung Thục Ngọc vừa lên tiếng vừa nhìn Long Nhất, vẻ mặt có

chút kỳ quái, tựa hồ che dấu điều gì đó.

Long Nhất dĩ nhiên đã phát hiện ra vẻ mặt kỳ quái của Mộ Dung Thục Ngọc nhưng đoán rằng có lẽ vì nàng thấy Mộ Dung Bác rồi chảng.

Nạp Lan Như Nguyệt thấy Long Nhất như đánh mất đưa tình cùng Mộ Dung Thục Ngọc trong lòng chảng biết vì sao nổi lên một cỗ cảm giác khó chịu, thực tình chỉ muốn dụng một cái Quang bạo thuật làm nổ tan ánh mắt của hai người.

Long Nhất trong lòng đang trầm suy nghĩ đột nhiên cảm thấy sau gáy có ánh mắt đang nhìn khiến hấn lạnh cả mình, vừa quay đầu lại vừa vắn nhìn thấy ánh mắt hung hăng của Nạp Lan Như Nguyệt , hấn trầm nghi hoặc trong lòng nhưng chỉ hừ lạnh một tiếng với nàng

-Đàn bà quả là loài không thể nói lý được.

Long Nhất vừa giả lạnh mặt vừa lờ đi như không biết sự ganh ghét của thái tử Long Ưng khi thấy Nạp Lan Như Nguyệt dụng ánh mắt kỳ lạ đối với hấn.

Người khác mà thấy Nạp Lan Như Nguyệt nhìn chăm chăm vào Long Nhất, có lẽ còn tưởng rằng nàng chán ghét Long Nhất. Nhưng dù sao Long Ưng cũng có thể coi là cao thủ tán gái, cũng có một chút hiểu biết về tâm lý của phụ nữ , hấn biết Nạp Lan Như Nguyệt đối mặt với hấn thì gắng gượng mỉm cười tỏ vẻ có khoảng cách. Mà vừa rồi cảm tình của nàng đối với Long Nhất lộ rõ vẻ không bình thường, điều đó đương nhiên khiến hấn cực độ cảm tức.

Vô luận như thế nào, Nạp Lan đế quốc đều muốn cùng Cuồng Long đế quốc kết minh , chủ ý của Long Ưng đương nhiên là muốn phối

hợp cùng Nạp Lan Như Nguyệt, điều đó đối với hoàng quyền của hắn rất có lợi, hơn nữa Nạp Lan Như Nguyệt là một trong tam đại thánh nữ của Quang minh giáo hội, nếu có thể hắn cũng sẽ tự nhiên có chút quan hệ cùng Quang minh giáo hội nên việc này đối với hắn mà nói trăm lợi mà không một hại. Huống hồ dung mạo của Nạp Lan Như Nguyệt quả thật cũng khiến hắn ngây ngất, hắn đã quen nhiều người con gái như vậy rồi cũng không có ai có thể vượt qua nhan sắc lẫn tài năng của Nạp Lan Như Nguyệt.

Long Ưng dẫn quan viên hai nước tới một phòng hội nghị rộng lớn, quan viên của Nạp Lan cùng Ngạo Nguyệt phân ra ngồi hai bên, mà ngồi chỗ thủ vị chính là Long Nhất cùng với hai gã trợ thủ, hai gã trợ thủ này chính là con cháu cũng trong Tây Môn gia tộc nhất hệ. Vốn chủ vị nên do thái tử Long Ưng ngồi nhưng quyết định chung cuộc đàm phán toàn bộ do Long Nhất, hắn chỉ là giám đốc, cho nên thái tử cũng chỉ có thể ngồi phía sau

Long Nhất quảng tờ giấy tên trợ thủ đâu cho hắn sang một bên cười nói :

-Không cần cái này đâu.

Rồi hắn đứng lên hai tay đặt ở trên bàn, hơi hướng thân về phía trước, khóe miệng mỉm cười mang theo chút cảm giác âm trầm, khiến cho người ta bỗng ửng cảm thấy một cỗ áp bách cường đại vô hình .

-Ta nghĩ tất cả mọi người đều hiểu rõ vấn đề rồi nên để tiết kiệm thời gian, ta sẽ nói thẳng.- Long Nhất dừng lại một chút, rồi nói tiếp :

-Mục đích của hai nước đều đã rõ rồi cho nên ta quyết định, hôm nay kí hiệp ước thành đồng minh với Nạp Lan đế quốc, còn Ngạo Nguyệt đế quốc, đành xin lỗi vậy.

Long Nhất lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến gần người ra, chuyện này còn có thể xem như đàm phán nữa sao ? Tại sao lại ngay câu đầu đã quyết định hết tất cả mọi chuyện rồi.

-Tiểu tử này rốt cuộc có muốn đàm phán hay là không nữa ?

Long Ưng ngồi ở một bên, cũng là kinh ngạc vạn phần, nhưng hắn vẫn như cũ trầm ngâm không nói gì, hắn đang đợi nhìn xem Long Nhất làm thế nào để xong việc.

Long Ưng trầm ngâm được nhưng quan viên Ngạo Nguyệt đế quốc không thể bình tĩnh được, ngừng một chút rồi một vị bên Ngạo Nguyệt tức giận đứng lên nói :

-Ta kiến nghị, mãnh liệt yêu cầu Cường Long đế quốc đổi người tiến hành đàm phán, người căn bản không biết đàm phán là như thế nào nữa.

-Thật đáng tiếc, kiến nghị không có hiệu quả, nếu còn ồn ào ta không ngại đem hết bọn người tống ra ngoài đó.

Long Nhất hắc hắc cười nói, khí thế âm trầm làm cho người ta biết rõ hắn nói được sẽ làm được.

Càng khiến mọi người kỳ quái chính là, Mộ Dung Thục Ngọc cũng chỉ nhàn nhạt nói :

-Ta đồng ý, Ngạo Nguyệt đế quốc rời khỏi đàm phán, bất quá, có thể cho phép chúng ta dự thính cuộc đàm phán của quý quốc cùng Nạp Lan đế quốc được không ?

Long Nhất hơi trầm ngâm nhìn Mộ Dung Thục Ngọc, cách ứng xử

của người nữ tử này ra ngoài sự dự liệu của hắn, loại cảm giác này làm cho người ta thập phần không thoải mái, nhưng hắn cũng không có biểu hiện ra, chỉ nói :

-Đương nhiên có thể.

Lúc này đến phiên Long Ưng kinh ngạc, không ngờ vị sứ giả mà Ngạo Nguyệt đế quốc phái tới quả là dễ thương lượng, hay là vị công chúa này và Long Nhất đã đạt thành hiệp nghị nào đó rồi ?

Long Nhất khẽ đưa tay trái ra, tên trợ thủ lập tức đem một bản khế ước giống như vậy giao cho Long Nhất. Long Nhất đưa tay đón rồi dùng ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, bản khế ước liền khinh linh bay lên rồi khẽ đáp xuống trước mặt tất cả quan viên Nạp Lan đế quốc.

Nạp Lan Như Nguyệt cầm lấy khế ước nhìn nhìn, vẻ thẹn thùng trên mặt chợt lóe rồi biến mất, nàng ngước đôi mắt trong veo lên nhìn thẳng vào Long Nhất, bình tĩnh nói :

-Đối với khế ước, ta không có ý kiến.

Quan viên Nạp Lan đế quốc kỳ quái nhìn nhìn công chúa nước mình rồi lại nhìn nhìn Long Nhất và thái tử Long Ưng, đều tỏ vẻ không có vấn đề gì.

-Mọi người không có vấn đề gì sao? Nhưng là ta có chuyện, đối với điều thứ ba của khế ước, ta cho rằng còn có điều cần nói thêm.

Đúng lúc này thái tử Long Ưng đột nhiên đứng lên nói.

Chương 302: Đàm phán trác thượng đích phi lễ

Long Nhất cười hắc hắc, điều thứ ba ? Điều khoản đó là Nạp Lan đế quốc sẽ kết thân cùng Cuồng Long đế quốc, là công chúa Nạp Lan Như Nguyệt của Nạp Lan đế quốc sẽ làm vị hôn thê của nhị thiếu gia Tây Môn Vũ của Tây Môn gia tộc, bởi vậy sẽ càng củng cố cho liên minh.

-Điều đó ta cho rằng đã rất tốt , ta cùng Như Nguyệt công chúa đều độc thân, có thể nói là tuyệt phối, chẳng biết thái tử điện hạ có ý kiến gì chăng ?

Long Nhất hắc hắc cười nói, còn không quên nháy mắt đưa tình cùng Nạp Lan Như Nguyệt.

Khuôn mặt Nạp Lan Như Nguyệt cũng nóng lên, người này, da mặt cũng không biết dụng cái gì tạo thành , quả thực so với bức vách còn muốn dày hơn, ai muốn nói sẽ đồng ý cùng hắn làm tuyệt phối a, đó cũng chỉ là nghĩ như vậy, nhưng trong lòng không cảm nổi cảm giác ngọt ngào đang oanh nhiễu.

-Đây là việc kết thân giữa hai nước tự nhiên nên do người của hoàng thất, người tuy có thể nhưng về thân phận tựa hồ có điểm không thỏa đáng, từ trước tới nay việc kết thân giữa hai quốc gia đều như thế, chẳng lẽ Tây Môn thiếu gia tưởng rằng Tây Môn gia tộc có thể sánh cùng với hoàng thất sao ?

Về mặt thái tử Long Ưng thân nhiên nhìn chăm chăm Long Nhất nhưng ánh mắt lại giống như một con độc xà đang rình mồi .

-Tây Môn gia tộc tự nhiên là không dám sánh với hoàng tộc , Tây Môn gia tộc chúng ta một lòng ái quốc trung thần thiên địa có thể làm chứng, chỉ là điều thứ ba này là do Như Nguyệt công chúa tự mình chọn lựa, hai người chúng ta có thể nói là đã yêu nhau say đắm, tuy rằng hoàng tộc kết thân thì đúng hơn nhưng cảm tình của lứa đôi cũng là một nhân tố trọng đại. Liên minh cũng sẽ càng vững bền hơn nếu cả đôi bên cùng tự nguyện yêu thương nhau, nếu không một ngày một tiểu sảo ba ngày một đại sảo , Như Nguyệt công chúa mà đòi quay trở về nhà thì quan hệ hai nước biết làm sao.

Long Nhất cười nói, mặc dù là nói đùa nhưng nghe ra cũng có vài phần đạo lý.

Nghe thấy những điều Long Nhất vừa nói, toàn bộ ánh mắt mọi người liền dời sang nhìn Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt thẹn thùng nắm chặt tay lại, trên mặt cũng chỉ khẽ mỉm cười lòng thầm mắng tên hỗn đản kia lại đem toàn bộ mọi chuyện đổ lên mình nàng. Nhưng dù sao hấn cũng giúp nàng thoát khỏi tên thái tử Long Ưng kia sao ? Vì vậy nàng chỉ đành im lặng không hề phát tác cũng không hề phủ nhận chỉ khẽ gật gật đầu đầy thẹn thùng, ánh mắt lướt qua một người một cái rồi chăm chăm nhìn sang phía Long Nhất.

Thái tử long Ưng kiên quyết nói, người con gái mà hấn đã chấm không có lý do gì lại dễ dàng dâng cho người khác được, huống hồ kẻ chiếm tiện nghi lại là người họ Tây Môn, nghĩ vậy hấn bèn lên tiếng :

-Dù có thể cũng không được, chỉ có hoàng tộc kết thân mới là có lợi

nhất, chuyện này tuyệt đối không được.

-Nếu không được thì coi như lần đàm phán này đã thất bại, dù bất kỳ lý do nào thì Nạp Lan Như Nguyệt ta đã định thì quyết không sửa đổi.

Nạp Lan Như Nguyệt nhàn nhạt nói, nếu nàng mà gả cho Long Ưng thì không bằng giết nàng đi còn hơn, huống hồ nàng biết Cuồng Long đế quốc cũng rất muốn cùng Nạp Lan đế quốc liên minh, mà kết thân chỉ là hình thức, Long Chiến dứt khoát sẽ không vì lý do còn con đó mà thay đổi chủ kiến.

Vốn đàm phán đã gần như được quyết định mà bởi vì việc kết thân này lại lâm vào cảnh bế tắc. Vô luận Long Ưng nói thế nào Nạp Lan Như Nguyệt đều không chịu lùi bước, lại thêm Long Nhất nói vài câu vô thường vô phạt càng chọc cho Long Ưng tức đến suýt phun máu tươi, trước đây hắn đã bao giờ nghe nói miệng lưỡi của Long Nhất lại lợi hại đến như vậy ?

Thời gian dần trôi, đảo mắt đã gần hết ngày.

Long Nhất vừa uống trà ăn điểm tâm vừa nhìn sang phía Mộ Dung Thục Ngọc thềm đánh giá, nữ tử này không ngờ lại dễ dàng buông bỏ như vậy, một chút cố gắng đều không có, không biết về sau nàng còn có chiêu gì hay là quả thực nàng sẽ bỏ qua chuyện liên minh lần này ?

Mộ Dung Thục Ngọc đương nhiên cảm giác ánh mắt của Long Nhất nhưng nàng vẫn vờ không biết.

Long Nhất thấy Mộ Dung Thục Ngọc vẫn không thèm để ý tới hắn bèn cười một cách gian xảo rồi ngấm vận một chút tinh thần lực vào trong ánh mắt, ánh mắt như biến thành thực chất đảo qua đảo lại những vị trí mẫn cảm của nữ tử, đặc biệt trên song nhũ cao tủng

cùng với vùng đất thần bí bên dưới.

Lúc này Mộ Dung Thục Ngọc đã cảm thấy rất khó chịu, từ những nơi miễn cảm thỉnh thoảng lại truyền đến trận trận cảm giác. Như có một bàn tay ai đó đang thông thả vuốt ve nàng vậy, điều này một hoàng hoa đại khuê nữ như nàng làm sao có thể chịu được. Mộ Dung Thục Ngọc cố cắn răng quan sát, mặt hoa chợt hồng lên, hung dữ trừng mắt nhìn Long Nhất nhưng ánh mắt hấn như được thể ngược lại càng ngày càng phóng tứ.

Mộ Dung Thục Ngọc vẫn cố nhẫn nhịn, nếu không phải ở chỗ đông người, nàng đã sớm cho hấn một bài học rồi.

Giỏi a, như vậy mà vẫn có thể nhẫn nhịn được, nhìn người có thể chịu đến lúc nào? Trong lòng Long Nhất không ngừng cười độc ác, đôi mắt càng chăm chú tăng thêm vài thành tinh thần lực, hình thành hai ngón tay vô hình vầy vò vị trí đôi hạt anh đào trên gò bồng đảo của Mộ Dung Thục Ngọc.

Rốt cục Mộ Dung Thục Ngọc không thể nhịn được nữa, đột nhiên "A" một tiếng rồi đứng dậy, hai tay che lấy khuôn mặt đã thành một màu đỏ lựng.

Ánh mắt tất cả mọi người đều từ Nạp Lan Như Nguyệt nhất tề bắn về phía Mộ Dung Thục Ngọc vì tư thế kỳ quái của nàng, nhìn vẻ mặt nàng rõ ràng như có kẻ trêu chọc nhưng ngồi ở hai bên cạnh chính là quan viên của Ngạo Nguyệt đế quốc, râu tóc đều đã bạc phơ, hơn nữa bọn họ cũng chắc chắn không có gan dám phi lễ với công chúa. Chỉ có Long Nhất là dám nhưng hấn ngồi ở bên kia bàn, mà lúc này vẻ mặt của hấn cũng đầy vẻ kinh ngạc nhìn nhìn Mộ Dung Thục Ngọc.

-Di, nàng làm sao vậy? Bị tròng tử cắn sao ?

Long Nhất ra vẻ quan tâm hỏi, khóe miệng còn cố nín cười che giấu nội tâm hẳn.

Mộ Dung Thục Ngọc cắn răng lại, nàng quả là muốn lột da Long Nhất ra mới hả, mặc dù không có chứng cứ, nhưng nàng chắc chắn một trăm phần trăm khẳng định là hẳn động thủ thế nhưng ..... thế nhưng ... rốt cục Mộ Dung Thục Ngọc đành hận hận ngồi xuống, hiển nhiên mối hận này quả là khó tiêu.

Nạp Lan Như Nguyệt cũng nhìn lên phía Long Nhất, Long Nhất ra vẻ vô tội cười nói :

-Đừng nhìn ta như vậy, tất cả mọi người giờ đang ở đây, đến lúc không có người thì nàng thích nhìn thế nào cũng được mà.

Vẻ mặt Nạp Lan Như Nguyệt chợt tái đi, lúc này lòng nàng quả là giống với Mộ Dung Thục Ngọc, chỉ mong có thể đá cho hẳn vài cái mới hả.

Sau cùng, thái tử Long Ưng phải bắt đắ dĩ đồng ý điều khoản thứ ba, để Nạp Lan Như Nguyệt kết hôn cùng nhị công tử của Tây Môn gia tộc là Tây Môn Vũ, hẳn biết rõ nếu cứ dây dưa cũng không có kết quả gì, cho dù báo lại với phụ hoàng Long Chiến, kết quả cũng sẽ không thay đổi, vậy còn lãng phí thời gian làm gì ? Chỉ là trong lòng hẳn vẫn có chút tiếc nuối nhủ thầm - Tây Môn vũ, ta cho ngươi sáng khoái một đoạn thời gian, cũng coi như là món lễ vật cuối cùng mà ca ca ta tặng ngươi.- Long Ưng thầm nghĩ, hẳn thầm cười nghĩ đến lúc Long Nhất phải chết mà không ngờ rằng lời nguyện rửa đã sớm bị bóng đen trong cơ thể Long Nhất hóa giải rồi.

Đàm phán tuyên cáo thành công, Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt thi triển một ma pháp ấn giám, Nạp Lan đế quốc và Cường

Long đế quốc liên minh chánh thức thành lập.

- - - - -

-Đợi ở chỗ này làm gì ? Đóa hoa đại này đẹp mắt đến vậy sao ?

Long Nhất đến dịch quán của hoàng tộc thì thấy Mộ Dung Thục Ngọc đang nhìn một đóa hoa ở hoa viên đến xuất thần nên hỏi.

Mộ Dung Thục Ngọc không ngẩng đầu lên chỉ lạnh lùng nói :

-Mặc dù nó không đẹp nhưng ít nhất còn hơn nhìn mặt của người khác.

Long Nhất sờ sờ cái mũi, "người khác" mà Mộ Dung Thục Ngọc nói rõ ràng là chỉ hấn, hấn cười khổ nói :

-Phải không ? Vậy nàng có phải là muốn người khác biến đi đúng không ?

-Đương nhiên.- Mộ Dung Thục Ngọc đứng lên, quay người lại nói :

-Bất quá, ta muốn .....

Mộ Dung Thục Ngọc chưa nói hết đột nhiên đá một cước hung hăng về hướng Long Nhất.

"Ba " một tiếng, Long Nhất vẫn đứng im bất động còn Mộ Dung Thục Ngọc tự dung thành thể Kim Kê Độc Lập, một bên hài đã thoát ly khỏi chân nàng bay một vòng trong không trung rồi quang vinh rơi vào giữa cái ao cách đó không xa.

-Oa, sao lại có mùi là lạ a, hay là nàng mấy ngày không có rửa chân

vậy.

Long Nhất quát to một tiếng rồi bịt mũi, đương nhiên là ra vẻ cho Mộ Dung Thục Ngọc tức mà thôi , lúc chiếc giày bay ra ngoài rõ ràng hẳn cũng ngửi một mùi lạ, chỉ có điều không phải xú vị mà là một mùi thơm trang nhã của khuê nữ.

-Người ... người nói vậy, ngày nào ta chẳng rửa chân vài lần.

Mặt Mộ Dung Thục Ngọc liền đỏ rục lên , lại thấy bộ mặt cười cợt của Long Nhất khiến nàng quên mất tiêu mất ý định giáo huấn hẳn vì đã mạo phạm nàng khi đàm phán.

-Phải không ? Chẳng lẽ vừa rồi khứu giác của ta có vấn đề sao, để ta thử lại xem.

Long Nhất cười cười hướng ánh mắt xuống nhìn chằm chằm phần dưới của Mộ Dung Thục Ngọc.

-Người đi chết đi.

Mộ Dung Thục Ngọc thẹn thùng quát lên rồi khẽ điểm chân nhảy tới bên cạnh cái ao muốn vớt chiếc giày lên.

Đôi tay Long Nhất chọt vung lên, chiếc giày nhỏ chọt bị hút lên tay hẳn rồi bốc lên một cỗ vụ khí, chỉ phút chốc đã làm khô hết nước vừa ngấm vào. Hẳn cầm chiếc giày đi về hướng Mộ Dung Thục Ngọc rồi đột nhiên quỳ xuống cầm lấy bàn chân của nàng nhẹ nhàng giúp nàng mang giày vào, có lẽ là bất ngờ nên khi Long Nhất cười cười đứng dậy thì Mộ Dung Thục Ngọc vẫn còn đang ngơ ngác .

Lâu sau, Mộ Dung Thục Ngọc lấy lại tinh thần, nhìn nhìn chiếc giày đang đi dưới chân, trong lòng nổi lên một tia cảm giác khác thường .

-Người không đến dự yến hội mà đến nơi này để làm chi, hôm nay không phải là người phải chủ trì hay sao ?

Mộ Dung Thục Ngọc hừ nhẹ một tiếng nói.

-Tím nàng a, không phải nàng đã biết rồi mà còn hỏi nữa sao.

Long Nhất cười nói.

-Tím ta ? Hôm nay là tiệc mừng Cuồng Long đế quốc các người và Nạp Lan đế quốc kết liên minh, một kẻ thất bại như ta làm sao dám đến.

Mộ Dung Thục Ngọc lạnh lùng nói.

Khóe miệng Long Nhất nổi lên một nụ cười kỳ dị, nói :

-Nàng thật sự thất bại sao ? A a, mặc kệ có đúng không nhưng ta chỉ là muốn hỏi nàng một chút, là vì cái gì ?

-Cái gì vì cái gì ?

-Đừng giả vờ ngốc, ta tin tưởng rằng nàng nhất định còn có sự chuẩn bị chưa có dùng đến, nhưng là vì sao lại buông bỏ ?

Long Nhất nhíu mày hỏi.

Chương 303: Ân ái cùng Bắc Đường Vũ

"Tại sao phải từ bỏ à?" Mộ Dung Thục Ngọc hơi động thân, đôi mắt chứa đựng những dao động tình cảm phức tạp một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng, khe khẽ thở dài nói:: "Tây môn thiếu gia khéo nói đùa, tình thế sở bách, cho dù như thế nào thì không muốn buông cũng phải chấp nhận sự thật này sao? cho dù có chiêu nào thì cũng chỉ là kéo dài thời gian thôi, cuối cùng kết quả vẫn không thể thay đổi, cho nên hà tất phải tốn thời gian như thế?"

Long Nhất nhìn Mộ Dung Thục Ngọc cười bí hiểm, nói:: "Nàng không thể không biết đại cục của Thương Lan Đại lục, cho dù có thể trì hoãn một ngày thì đối với Ngạo Nguyệt đế quốc mà nói thì cũng có điểm tốt"

Mộ Dung Thục Ngọc rùng mình, không trả lời nhưng trong đầu lại hiện lên cái đêm Mộ Dung Bác đến làm rối loạn cả. Nàng vẫn còn nhớ kỹ lời nói của Mộ Dung Bác lúc ấy: Ngày nay, nếu nói rằng cái có thể thống nhất cả Thương Lan đại lục, không ai hơn Tây môn gia tộc. Nếu muốn sớm chấm dứt chiến tranh chỉ thể mặc cho họ thuận tiện

Lời Mộ Dung Bác khiến Mộ Dung Thục Ngọc từ chối hồi lâu, nhưng cuối cùng cũng quyết định hết sức khó khăn, nhớ lại từ nhỏ đến lớn, nàng được Ngạo nguyệt hoàng đế đối đãi như con gái, trong lòng nàng thấy hối tiếc

"Thục Ngọc công chúa?" Long Nhất thấy Mộ Dung Thục Ngọc lâu không nói nói năng gì, chỉ nhíu đôi mi thanh tú đắm mình vào trong tâm tư, nên không nhận được gọi một tiếng

"ta muốn một mình yên lặng một chút, tây môn thiếu gia trở lại buổi tiệc đi" Mộ Dung Thục Ngọc nhắm mắt lại nói:, như không muốn để cho Long Nhất nhìn thấy mê vãng trong mắt nàng

"nếu vậy, ta đây đi, vô luận như thế nào, cảm ơn nàng." Long Nhất cũng không cưỡng cầu, nói xong liền xoay người đi.

.....,

Bữa tiệc chúc mừng cuối cùng cũng kết thúc, màn đêm đã buông xuống, những cơn gió mềm mại, mơn man màn đêm, khiến không gian vừa tĩnh mật lại an tường

Bước trong bóng đêm như thế, Long Nhất ngà ngà hơi men trở về Tây Môn phủ, và một thân ảnh lẻ loi bàn đứng ở trong viện tử, nhìn sà sà khê thủy không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Hương vân. Sao khuya rồi còn không ngủ?" Long Nhất nhẹ nhàng ôm chặt lấy vòng eo thon nhỏ của nàng

"phu quân, chàng đã về , để thiếp đi pha trà cho chàng" Nam Cung Hương Vân quay đầu, con mắt long lanh tinh quang hiển hiện sáng lạn

Long Nhất ôm chặt Nam Cung Hương Vân, cười nói: "không cần đâu, cứ như vậy để ta ôm nàng." nói rồi, Long Nhất vùi đầu vào mái tóc mây của Nam Cung Hương Vân

Nam Cung Hương Vân thả lỏng toàn thân. nhắm mắt lại hưởng thụ

hạnh phúc ấm áp do người thương mang đến, nàng giơ lên tay, đặt lên Long Nhất bên trong, khẽ xoa đầu hắn, hai người cứ như vậy đứng trong bóng đêm tràn ngập yêu thương

"phu quân, chàng đi tới chỗ Bắc Đường Vũ chưa, thiếp vừa mới thấy nàng ta quanh đây" một lúc lâu. Nam Cung Hương Vân đột nhiên tránh thoát Long Nhất, nhẹ giọng nói.

Long Nhất ngẩn người, nhớ ra mấy ngày nay lai quả thật quên mất Bắc Đường Vũ đã theo mình. Nàng ta mỗi ngày tại binh doanh đánh đấm nhào lộn, cố gắng tiếp thu hết thảy những kiến thức mà Long Nhất dạy cho, nàng tự yêu cầu mình rất nghiêm khắc, luyện tập gấp đôi khối lượng luyện tập bình thường tại Vô song doanh, cường độ huấn luyện như thế mà trước mặt hắn chưa từng kêu ca. Mà mấy ngày này về khuya sau đó theo thói quen về thẳng chỗ Nam Cung Hương Vân và Lãnh U U, mà muốn tới phòng các nàng phải đi qua phòng của Bắc Đường Vũ, nghĩ lại thấy thật ái ngại

"Hương vân, nàng thật sự là bà xã tốt, lấy được nàng là phúc khí của ta" Long Nhất cười ôm Nam Cung Hương Vân.

"Nhục ma hề hề địa, nhanh lên đi, trời sắp sáng rồi." Nam Cung Hương Vân được phu quân khích lệ, tươi cười nói

Long Nhất gật đầu, tại Nam Cung Hương Vân khoe miệng hôn cái, chuyển mình đi về khuê phòng của Bắc Đường Vũ, nhưng hắn nhưng không thấy được nụ cười của Nam Cung Hương Vân dần dần điểm nét khổ sở, không phải là vì ghen mà là vì sắp đến lúc chi biệt

có lẽ Long Nhất bây giờ còn không ý thức được, sự thông tuệ của Nam Cung Hương Vân cho nàng biết rằng Long Nhất tuyên bố muốn cùng công của của Nạp Lan để quốc kết hôn. Hôm nay thời gian gấp gáp, qua hai ngày tới sẽ cử hành hôn lễ tại Đẳng Long thành, sau đó

sẽ cùng Nạp Lan Như Nguyệt tới Nạp Lan đế quốc, đến lúc đó bất kể là Cường Long đế quốc hay là cả Thương Lan đại lục, tất cả đều bày ra một quân bài tẩy, đến lúc đó chiến tranh leo thang, cũng không biết khi nào mới có thể sống hạnh phúc bên hẳn.

Long Nhất khẽ cửa phòng Bắc Đường Vũ, bên trong tối đen một màu, không gian tràn ngập mùi hương nhàn nhạt, rất dễ chịu

Bắc Đường Vũ nằm ở trên giường lớn, toàn thân đắp một cái chăn mềm, ngay cả đầu cũng không lộ ra, hơi thở đều đều dường như đã ngủ

Long Nhất đóng cửa lại, khước miệng mỉm cười, bản lĩnh giả vờ ngủ của nha đầu kia hay, xem ra những gì học đường ở binh doanh thực tốt, nếu thuần túy dựa vào phán đoán khách quan sẽ cho rằng nàng ta đã ngủ, nhưng lại có một điểm rất sơ hở đó là lúc Long Nhất và phòng không có những hơi thở và tiếng vang, mà Bắc Đường Vũ tại Vô song doanh được huấn luyện lâu như vậy, đối với những thay đổi quanh mình thì cực kỳ mẫn cảm, chỉ cần một tiếng động nhỏ lập tức sẽ tỉnh lại ngay, không cần nhìn cũng biết là có tiếng đẩy cửa mà vào. Thế mà giờ nàng ta lại không có chút phản ứng, như vậy rõ ràng là đang giả bộ ngủ.

"Vũ nhi, đã ngủ chưa?" Long ngồi xuống bên giường Bắc Đường Vũ khẽ hỏi

Bắc Đường Vũ vẫn như cũ không có phản ứng, hơi thở cũng không có chút thay đổi.

"xem ra thật sự đang ngủ, tuy nhiên thế lại tốt, nghĩ đến việc cùng.... quả thực có chút tư vị lạ thường." Long Nhất cười quái dị, làm bầm, tức thì tinh thần lực linh mẫn, bèn nhạy đã nhận thấy được hơi thở của Bắc Đường Vũ giây lát đã biến đổi

Long Nhất đặt tay lên mặt nàng khẽ vuốt ve, mặc dù từ nhỏ tại binh doanh thao luyện, nhưng làn da Bắc Đường Vũ lại cực kỳ mịn màng mềm mại, không có chút thô ráp, điểm ấy khiến cho nữ nhân thiên hạ phải đổ kị

Sau một hồi, Long Nhất đưa tay từ theo gương mặt Bắc Đường Vũ lần xuống dưới từ từ luồn vào áo ngủ ấm áp bằng gấm, nhắm thẳng tới ngọc phong quyển rũ mà tới

bỗng nhiên. Long Nhất chợt ngậy người, hơi thở đột nhiên dồn dập, nha đầu kia dĩ nhiên là chẳng có phản ứng, ngọc phong mềm mại thập phần co dãn đã nằm trọn trong tay, lòng bàn tay tràn đầy xúc cảm, Long Nhất không chịu được liền thả sức vui đùa, tiểu huynh đệ bị kích thích tức khắc ngẩng hẳn đầu lên

Long Nhất vui đùa một lúc lâu, đôi nhũ châu bị kích động liền ngạo nghễ vươn cao, cảm giá đó thực là thư thái, đặc biệt Bắc Đường Vũ được huấn luyện rất tốt nên song nhũ cũng thật là tuyệt mà các nữ nhân thường không thể so được

Bắc Đường Vũ bị vuốt ve chỗ mẫn cảm nhất, xuân tình bắt đầu trỗi dậy, hết lần này tới lần khác, lại muốn giả vờ ngủ nữa, vậy kia một trận trận tô ma cảm giác từ nhỏ phúc xử thẳng dâng dựng lên. Khiến toàn thân da thịt trở nên hồng hào mà đám giường ở bên dưới đã bị ướt hơn phân nửa

"nha đầu, xem nàng còn có thể giả bộ được bao lâu." Long Nhất khóe miệng cười cười, nhận thấy hơi thở của Bắc Đường Vũ đã có biến hóa và thân thể mềm mại của nàng cũng run rẩy không thôi

Long Nhất chậm rãi cởi cái áo ngủ ra, toàn bộ thân thể hiện ra trước mắt, đẹp đến nỗi khiến người ta không thể không bị kích động. Cặp

nhũ phong cao vút bị phơ ra trong không gian, nhũ châu phấn hồng bị khí lạnh khiến cho hơi co lại, gương thẳng lên, tiếp đó là tiểu phúc bằng phẳng, cùng với song nhu đĩnh lập đập vào mắt cảm giác kích động vô cùng. Bắc Đường Vũ một thân xử nữ phơ bày ra trước mắt, Long Nhất nín thở, dục cảm trong người phát tiết dồn dập

"thật là một tiểu dâm oa, như là đầm lầy vậy " Long Nhất thở gấp khi nhìn vào con lạch giữa cặp đùi Bắc Đường Vũ, ngón tay vê qua vê lại

Câu nói của Long Nhất nói khiến cho Bắc Đường Vũ đang giả vờ ngủ run lên. hai chân đột nhiên khấn trương khép lại. lúc này Long Nhất cũng chẳng qua, một, hai ba cời sạch quần áo, rồi Bắc Đường Vũ bái thành trặc thẳng trạng, cặp mông trắng như tuyết quay ra ngoài giường mà hấn lại đang ở phía sau, tiểu huynh đệ cứng như thép của hấn nhằm thẳng chỗ giữa hai chân nàng cọ qua cọ lại nhưng không có tiến vào

Cứ kiểu kích thích như thế khiến cho hơi thở của Bắc Đường Vũ ngày càng trở nên dồn dập, hạ thân nàng đều bị ướt nhèm vô cùng khát vọng, nhưng tình thế bất đắc dĩ, mỗi lần nàng không chịu nổi, nẩy mông ra sau, thì y như rằng hấn liên lui lại như chạy trốn, chính là không có nàng đạt được ý nguyện đưa cái kia tiến

rốt cục, Bắc Đường Vũ nhịn không được nữa nàng mở mắt bặm môi thò tay túm lấy tiểu huynh đệ của Long Nhất, ấn thẳng vào mông, không gian trông rỗng lập tức bị lấp đầy

"Ồ, nàng tỉnh rồi à?" Long Nhất cười quái đản rồi dùng sức dí tới trước một chút lập tức truyền đến tiếng rên rỉ không ngớt của Bắc Đường Vũ

"Đáng ghét, mau lên, nhanh lên, vào đi." Bắc Đường Vũ gất giọng, không thuận theo sàng qua sàng lại.

"Kêu phu quân nào" Long Nhất khẽ cười nói.

"phu quân, phu quân, nhanh lên thôi." Bắc Đường Vũ mặt đỏ như gấc gắt giọng.

Long Nhất thường cho hai cái nhấp rồi ngừng lại cười nói: "Vũ nhi, nàng phải kêu là phu quân, xxx thiếp nhanh lên nữa đi"

Bắc Đường Vũ kêu a một tiếng, vùi đầu vào chần xấu hổ chống chế: "Bại hoại, chàng sao lại bắt người ta nói,.... Nói kiểu như vậy, sao thiếp nói được" Bắc Đường Vũ a một tiếng, vùi đầu vào vào trong chần, xấu hổ kháng nghị

"ở đây chẳng có ai, huống hồ ta lại bố trí kết giới cách âm, ai có thể nghe được" Long Nhất thấp giọng nói:, hai tay mân mê toàn bộ những vị trí mẫn cảm trên người Bắc Đường Vũ

Bắc Đường Vũ vẫn rên la không ngừng, Long Nhất vẫn không nhúc nhích làm cho nàng càng thêm khó nhịn, nàng uốn éo một lúc lâu, mới thẹn thùng mở miệng nói:: "phu quân, mau ..... mau ... không chịu được rồi, đại bại hoại."

Long Nhất đang chờ nghe nhưng lại thấy Bắc Đường Vũ nửa chừng ngừng lại, hấn hắc hắc cười nói: "nói nhanh lên một chút, không nói ta tới ." Long Nhất cầm tiểu huynh đệ chậm rãi rút ra.

"Đừng ..... đừng làm thế, người ta còn nói chưa xong mà?" Hai tay nhỏ nhắn của Bắc Đường Vũ sau này vong ra sau ôm lấy hông Long Nhất , ánh mắt kiều mỹ nhìn ngang Long Nhất miệng nói:: "phu quân, mau ..... mau xxxx thiếp đi." nói đến cái từ xxxx thiếp kia, tựa như chẳng nghe thấy được gì.

Đôi khi kiểu này có vẻ ơ thô bỉ nhưng có thể gia tăng khoái cảm, Long Nhất vừa nghe xong từ phía sau kích thích dị thường, ôm lấy eo Bắc Đường Vũ ra sức nhấp nhồm.

Đây là lần đầu tiên, Bắc Đường vũ thấy toàn thân như bay bổng lên mây, dâm thanh uế ngữ tuôn ra không ngừng, lúc này từ một nữ tướng quân lạnh lùng, giờ trở thành một tiểu nữ dâm loạn vô cùng

Chương 304: Cô nam quả nữ

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Ánh trăng đẹp đến mê người, cả Đẳng Long thành chìm trong im lặng. Lúc này, tại đỉnh núi Tây Giao, có hai thân ảnh đang di động với tốc độ quỷ dị, tựa hồ đang tranh đấu, nhưng hết lần này đến lần khác cũng không có một tiếng vang, chỉ như cơn gió nhẹ thổi qua, có vẻ thập phần quỷ dị.

Bỗng một trận bạch quang chói mắt bạo khởi, vài đạo quang mang màu tím như lưu tinh xoẹt qua, hai thân ảnh lập tức tách ra. Một người ổn định trên không trung còn một người thì quay cuồng hướng xuống phía dưới, với tốc độ này nếu rơi xuống, kẻ khác chắc chắn nghĩ hẳn sẽ chết không toàn thân, nhưng lúc thân người hẳn sắp va vào ngọn núi thì bóng người đột nhiên đứng sững lại tại không trung, thân thể ngay lập tức dừng lại, điều này nếu kẻ khác nhìn thấy sẽ kinh ngạc không thôi.

Bóng người lao xuống này chính là Long Nhất, hẳn có chút vật vã đáp xuống trên mặt đất, thở hổn hển, quần áo rách nát, có vẻ rất buồn cười.

Mộ Dung Bác từ không trung phiêu phiêu hạ xuống, một mái đầu bạc trắng, trông rất giống với thần tiên.

"Xú tiểu tử, đúng rồi a, đấu khí của ngươi lập tức sẽ tiến vào cảnh giới kiếm thánh thôi." Mộ Dung Bác cười nói, vẻ mặt lộ ra vẻ vui

mừng.

"Người xem ta là ai, kiếm thánh thì tính làm gì, qua hai năm nữa ta nhất định đạt tới cảnh giới kiếm thần." Long Nhất đắc ý cười nói, trải qua sự hướng dẫn của Mộ Dung Bác, ngộ tính của hắn về đấu khí và ma pháp hoàn toàn khác xa, có thể nói là một người ở một cảnh giới mới, đột phá chỉ là vấn đề thời gian.

Mộ Dung Bác hắc hắc cười cũng không có phản bác lại. Đương nhiên trong lòng cho là không thể nào, cứ cho là Long Nhất thiên phú dọa người đi thì cũng không thể. Từ không gian giới chỉ lấy ra một bình rượu uống hai ngụm, lắc đầu nhin không được lại nói: "Xú tiểu tử, người hãy mau nghĩ biện pháp mang cho ta Bách Hoa Nhưõng đi, mỗi ngày đều uống loại rượu này ngán quá."

Long Nhất liếc nhìn Mộ Dung Bác, hắc hắc cười nói: "Đừng nói nữa, ta không phải thần tiên, còn có thể mang cho người đã tốt lắm rồi, vậy mà lúc nào cũng chê, không biết phiền a?"

Mộ Dung Bác trừng mắt nói: "Chê ta phiền à, nếu không phải có ta thì người và Nạp Lan đế quốc như thế nào lại thuận lợi kết thân như vậy."

Long Nhất mỉm cười, hắn tiến lên hai bước, không phân biệt lớn nhỏ choàng tay lên vai của Mộ Dung Bác, cười cười nói: "Lão đầu, ta đương nhiên biết chuyện này người là người có công lao lớn nhất, nhưng người còn chưa nói cho ta biết cháu gái cưng của người như thế nào rồi? Tự nhiên biến mất, người chưa thấy quan viên của Ngọa Nguyệt đế quốc gấp đến độ cổ hét ra lửa đấy."

"Nàng lớn như vậy rồi có tay có chân, ta như thế nào biết nàng chạy đâu?" Mộ Dung Bác tránh khỏi tay Long Nhất cười nói.

"Người không biết? Người mà không biết thì có trời mới biết. đừng nói với ta không phải là người dẫn nàng đi à nha?" Long Nhất bình thản nói.

"Biết mà còn hỏi, tiểu tử nhà ngươi không có chủ ý gì với nàng đấy chứ." Mộ Dung Bác cảnh giới nhìn Long Nhất, trong lòng cảnh giác. 'Tiểu tử này rất hoa tâm, cháu gái ta ko thể bị hắn lừa a.'

Long Nhất đảo mắt nói: "Không phải ta đả kích ngươi, cháu gái ngươi mặc dù có thể tính là một mỹ nữ, nhưng nói về dung mạo nàng còn thua xa những người phụ nữ của ta."

Tiểu tử ngươi chọc ta đấy à, trở về lẹ đi, chớ làm phiền ta nữa. Mộ Dung Bác hướng Long Nhất đá một phát.

Long Nhất xoay người né tránh, thân hình hướng Đằng Long thành vọt đi.

Bay đến bầu trời bên trên Đằng Long thành, lơ đãng nhớ tới chiêu bài của Lệ Nhân Phưởng ngũ quang ma pháp đặng lấp lánh, mặc dù đêm đã khuya nhưng không hiểu sao hôm nay không nhìn thấy chiêu bài ma pháp đặng đó nữa.

Lúc này Long Nhất nhớ tới đại tẩu lưu thị đưa cho Lệ Nhân Phưởng lão bản Hàm Yên một văn tự kì quái, cho đến bây giờ Thiên Vọng cũng ko thể tra ra trong đó nói gì.

Ngày mai hắn sẽ cùng Nạp Lan Như Nguyệt cử hành hôn lễ, ly biệt sắp tới, không biết tình thế Đằng Long thành còn biến hóa như thế nào nữa, đại tẩu lưu thị cùng thần bì hắc ám thế lực không biết sẽ có động tĩnh gì? Hoàng tộc Long thị cùng Tây Môn gia tộc trong lúc đó không biết sẽ có xung đột gì? Nghĩ tới chuyện này trong lòng Long Nhất không khỏi lo lắng, trước mắt mờ ảo, chân tướng sự thật biến

hóa đa đoan làm cho người ta không suy nghĩ được gì.

Long Nhất do dự một chút thân hình chợt lóe đi vào sân sau của Lê Nhân Phường.

Khuê phòng của Hàm Yên ánh đèn sáng tỏ, ầm ầm có thể thấy được bóng người yếu điệu ngồi bên cửa sổ, bỗng nhiên tiếng đàn ngân lên bên tai như nước chảy bắt đầu vang lên.

"Khách quý đã đến sao không vào trong ngồi chơi." Thanh âm ôn nhu của Hàm Yên từ trong phòng truyền ra.

Long Nhất cả kinh, hấn chắc chắn hơi thở đã hoàn toàn ảm dẫu, vì sao Hàm Yên có thể phát hiện, chẳng lẽ thực lực của nàng hơn mình sao? Hay là không phải nàng nói mình.

Thấy không có động tĩnh, thanh âm kiều mị lại một lần nữa truyền ra: "Tây Môn thiếu gia, còn muốn Hàm Yên ra đón người sao?"

Long Nhất nhú mày, xác định Hàm Yên nói mình, nếu đã bị phát hiện, hấn cũng không trốn nữa, trực tiếp đi ra, đẩy cửa mà vào thì thấy Hàm Yên một thân trù bào, bộ ngực lộ hơn phân nửa da thịt trắng như tuyết, tóc dài ngang eo, mị ý bức người, nàng lúc này đang vỗ về ngọc cầm, "dinh đông..." mấy tiếng từ tay nàng phát ra.

Lão bản thủ đoan hay thật. Không biết làm sao nhận ra hơi thở của ta được, ta nghĩ ta không có sơ hở gì hết mà. Long nhất đến trước mặt Hàm Yên, hơi thở càng thêm trầm.

Sắc mặt Hàm Yên biến thành tái nhợt, chứng minh thực lực của nàng của nàng và Long Nhất có chênh lệch thì làm sao nhận biết được hơi thở của Long Nhất.

Lúc này, Hàm Yên đứng lên, nhẹ nhàng lướt ngang hai bước, từ cái bóng của Long Nhất đi ra, mị ý hoành sanh, khẽ liếc mắt nhìn Long Nhất cười nói: "Nếu ta nói ta đoán, Tây Môn thiếu gia có tin không?"

"Tất nhiên không tin." Long Nhất cười nói, tinh thần lực và mùi cũng đã phong tỏa, tất nhiên sẽ không tin Hàm Yên.

"Nếu không tin, vậy Hàm Yên cũng không có biện pháp. Chẳng biết muộn như vậy Tây Môn thiếu gia đến bái phỏng có chuyện gì quan trọng vậy? Mặc dù biết Tây Môn thiếu gia không câu nệ tiểu tiết nhưng cô nam quả nữ cùng một phòng sẽ khiến hạ nhân đàm tiếu." Hàm Yên yêu kiều nói, thân thể thông thả đưa về phía trước, các đường cong càng thêm rõ ràng.

Chương 305: Gặp chuyện không may

Long Nhất nghe thấy vậy liền cười hắc hắc, mục quang nhìn chăm chăm vào bộ ngực mê người đang lộ ra của Hàm Yên, chẳng biết có phải ảo giác hay không, hẳn tựa hồ cảm thấy trong lúc đó xuất hiện mùi hương mê người, khiêu khích dục vọng mãnh liệt ở nơi sâu nhất trong nội tâm của hắn.

Long Nhất nuốt một ngụm nước miếng, liếm đôi môi có chút trở nên khô khốc, cười tà dị nói: "Cô nam quả nữ nếu ở cùng một chỗ mà không làm cái gì, có phải là có lỗi không?"

"Tây môn thiếu gia, ngươi muốn làm gì?" Hàm Yên vẻ mặt hoảng sợ, hai tay ôm lấy trước ngực, phối hợp với vẻ mặt tuyệt diệu nọ thật khiến cho nam nhân thiên hạ muốn phạm tội.

Long Nhất cười tà dị, tiến lên một bước, đối với nữ nhân này hắn chỉ thấy là một nữ nhân thật sự phóng đảng. Hắn vươn lang trao nắm lấy cằm Hàm Yên, cười nói: "Một nam nhân ở cùng với một nữ nhân ở cùng một chỗ, ngươi nói còn có thể làm gì?"

"Đừng... ..đừng, Tây môn thiếu gia xin hãy buông tha cho ta đi." Hàm Yên tựa hồ đã vào vai, bộ dạng thật sự làm cho người ta động lòng thương xót.

"Buông tha ngươi? Ngươi cầu ta à" Long Nhất đắc ý cười to.

"Tây Môn thiếu gia, cầu xin người buông tha cho ta." Hàm Yên quá thật rưng rưng cầu xin, sam y không biết khi nào lại trĩ xuống, bả vai lộ ra trước mắt Long Nhất.

"Thôi được rồi, hôm nay bốn thiếu gia tha cho ngươi" Long Nhất thản nhiên xoay tay lại, nhả thần trở nên nghiêm trang, trở lại ngồi ở trên ghế, giương mắt nhìn chăm chăm mỹ phụ mị hoặc này.

Hàm Yên đột nhiên sợ run cả nửa ngày, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ? Lúc này nàng nhu nhược cầu xin hẳn là để làm cho Long Nhất hỏa dục bốc cao, không để ý hết thầy mà muốn xâm phạm mình, như thế nào mà hẳn hoàn toàn dừng lại được. Điều này khiến nàng có chút không cam lòng.

"Như thế nào? Nhìn vẻ mặt ngươi có vẻ rất thất vọng, chẳng lẽ là thiếu gia ta đã làm sai sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói, tay phải vuốt ve cằm, hứng thú giương mắt nhìn mỹ phụ mị nhân này.

Hàm Yên không hổ là đã trải qua nhiều sóng gió, nhanh chóng lấy lại tinh thần, kéo lại sam y, khẽ cười nói: "Tây Môn thiếu gia cũng quá nhiên không phải người bình thường, nam nhân bình thường nhìn thấy bộ dạng này của ta, sợ rằng ngay cả hồn phách cũng đều không còn."

"Ngươi đã để lộ ra bộ mặt thật, nhưng thật ra cũng rất tự tin." Long Nhất cười nói.

"Ta có sự tự tin làm vốn, không phải sao?" Hàm Yên với bộ ngực mê người, tản mát ra phong thái nàng rất tự tin.

"điểm ấy ta thừa nhận, tin tưởng rằng nam nhân nào gặp ngươi, chỉ cần thoáng thấy ngươi là người đó đã điên cuồng muốn giữ lấy." Long Nhất giương mắt nhìn ngọc nữ của Hàm Yên đang đứng đưa

sau nội y, gật đầu thừa nhận.

Hàm Yên tựa hồ có chút đắc ý, cười rộ lên. Bộ ngực phong mãn rung động khiến cho Long Nhất nuốt từng ngụm nước miếng.

"Chỉ tiếc trên thế giới này còn chưa có một nam nhân nào có được vinh dự lớn đó, chẳng biết Tây Môn thiếu gia có ... ..hay không cơ hội này? Hàm Yên yêu mị nhìn Long Nhất.

Long Nhất trong lòng kinh ngạc, đánh giá lại vóc người Hàm Yên, thân thể phong tình như vậy chỉ có thể là thân thể của một người đàn bà. Đối với lời nói của nàng liền lấy làm khó nghĩ.

"Không tin? Không tin thì có thể thử xem" Hàm Yên hết sức hấp dẫn, đầu lưỡi liếm nhẹ đôi môi. Long Nhất như trúng tà, thềm hít hai ngụm không khí mới khôi phục tinh táo.

"Cho dù không tin" Hàm Yên nhìn Long Nhất vẫn bất động, biết rõ định lực của hần người bình thường không có khả năng so bì với. Vì vậy cũng thu hồi ý định câu dẫn hần, nàng thu lại nét mặt mị hoặc đi đến, trong chốc lát chợt trở nên đoan trang, đứng lên, tiếp theo nói: "Tây Môn thiếu gia tự tiện xông vào, việc này liền dễ quên đi, chỉ là tiểu nữ có nghi vấn vì sao phái người ngày đêm giám sát ta, luôn sống trong sự sợ hãi có một đôi mắt đang nhìn trộm mình. Tây Môn thiếu gia có thể cho ta một lời giải thích."

Long Nhất đối với việc Hàm Yên phát hiện có người giám sát cũng chỉ là việc ngoài ý muốn. Nữ nhân này ngay cả mình còn có thể phát hiện, huống chi với thực lực này so sánh với mình rõ ràng có sự chênh lệch so với tình báo của Thiên võng, hần cười nói: "Lão bản nương làm sao biết ta phái người chăm chăm theo dõi? Nói không chừng có người mơ ước nhìn thấy sắc đẹp của người mới tới đây vậy?"

"Tây Môn thiếu gia cũng không cần phải phủ nhận, ta có biện pháp biết được thân phận những người đó." Hàm Yên rót một chung trà, không thấy có động tác gì mà chén trà bay lên rất cao, rồi bay tới trước mặt Long Nhất, không có một chút khí tức nào.

Long Nhất không mặt không biến đổi, tiếp nhận chén trà tinh tế, uống một ngụm rồi mở miệng nói: "Ta rất nghi hoặc người rốt cục là ai? Tình báo của thủ hạ dưới tay ta không tra được ra chi tiết."

Hàm Yên mỉm cười đứng lên, tựa thân vào cửa sổ nhìn ra ngoài, thật lâu sau liền quay người lại, nhìn Long Nhất nói: "thời gian không còn sớm, Tây Môn thiếu gia có thể rời đi, tại phủ của người hình như đang có một tai nạn."

Long Nhất lập tức sắc mặt biến đổi, nhìn thật sâu vào Hàm Yên, thoáng cái lắc mình biến mất khỏi khuê phòng của Hàm Yên.

Nhanh chóng vận dụng càn khôn đại na di tới cực hạn lao nhằm hướng Tây Môn phủ lao đi. Lúc này tại Tây Môn phủ đang hỏa chiếu sáng, trên bầu trời có hơn mười pháp sư, phía dưới thị vệ đang bao vây thành vòng tròn lớn.

Long Nhất trong lòng tràn đầy nghi hoặc, lắc mình đi vào, tình cảnh trong hoa viên làm hắn chấn động. Chỉ thấy trong hoa viên một mảnh hoa, nhưng mà khiến cho hắn kinh ngạc là Lệ Thanh kia toàn thân lóe ra quang mang ma pháp trói buộc, tứ chi tức thì bị ma pháp kim chúc trói buộc, hắn đang kịch liệt giãy dụa, khuôn mặt tuấn vạm vẹo biến hình, hai mắt toát ra hắc khí quỷ dị, trên người dần dần xuất hiện hư hánh một thần thú như ẩn như hiện. Mà cách đó không xa Tây Môn Nộ vẻ mặt âm trầm, đang nghiêng răng nhìn về phía Lệ Thanh, tựa như một mãnh thú. Man Ngưu đang đứng ở cách đó không xa, cầm lục ngọc tài quyết, tay chân có chút vô lực.

Long Nhất đáp xuống trước người Man Nguru, trầm giọng nói: "Cuối cùng thì xảy ra chuyện gì? Lệ Thanh như thế nào lại biến thành như vậy."

"Thiếu gia, lão nguru cũng không biết, ta chỉ nghe thấy thanh âm đánh nhanh liền chạy đến, kết quả là thấy Lệ Thanh cùng với ma pháp sư và thị vệ đánh nhau, hẳn còn giết hơn mười người? cuối cùng bị khốn trụ nhưng vẫn còn sống." Man Nguru nói với ngữ khí không dám tin điều đó là sự thật.

Tại đây, Long Nhất vừa nghe thanh âm Tây Môn Nộ: "mọi người nghe lệnh, chuẩn bị giết tiểu tử này."

Long Nhất nghe thấy vậy liền kinh hãi, thấy chúng nhân đồng thủ liền bay tới trước mặt Tây Môn Nộ, lớn tiếng nói: "Phụ thân, hãy chờ một chút rồi hãy động thủ."

Tây Môn Nộ âm trầm nhìn Long Nhất, âm thanh giận dữ quát: "đây đều là do ngươi bất hiếu, là chuyện tốt của ngươi gây nên, thu nhận thủ hạ như thế nào lại khiến hắn ám sát phụ thân, nếu không phải có mẫu thân ngươi, ngày này sang năm đã là ngày giỗ của ta."

"đây... .. như thế nào lại có thể? Mẫu thân không có việc gì." Long Nhất khản trương nói.

"Mẫu thân ngươi bị hàn băng đấu khí đánh trúng, bị thương đến nội phủ, nhất thời khó có thể hồi phục." Tây Môn Nộ âm trầm nói.

Long Nhất chuyển đầu nhìn về phía Lệ Thanh bị khốn trụ, nhìn thấy hắn hai mắt phát ra hắc quang, vẻ mặt hung dữ, tựa hồ mất đi ý trí. Long Nhất trong lòng vừa động, nghi ngờ Lệ Thanh bị người động thủ trước trên người.

"Phụ thân, ta nghĩ Lê Thanh đã bị người ta ám toán, lúc này mới biến thành như vậy, người hãy giao hấn cho ta xử trí." Long Nhất nói.

"Cho dù như thế nào hấn cũng không thể thoát tội chết." Tây Môn Nộ âm trầm nói.

"Không được, hấn là người của ta, sống chết của hấn không thể giao cho phụ thân đại nhân." Long Nhất cũng không nhượng bộ Tây Môn Nộ, nhả thần tại không trung giao phong, bạo xuất vô số hỏa hoa.

Lúc này đại ca Tây Môn Thiên của Long Nhất chẳng biết từ nơi nào tiến đến, âm hiểm cười nói: "Nhị đệ, thủ hạ của ngươi làm bị thương mẫu thân, ngươi chẳng những không vì mẫu thân báo thù, ngược lại còn bảo vệ cho hấn, ngươi thật là một đứa con ngoan."

Long Nhất đảo mắt nhìn Tây Môn Thiên, lạnh lùng nói: "hôm nay Lê Thanh do ta bảo vệ, muốn giết hấn trước tiên phải bước qua xác ta."

"Ngươi muốn bảo vệ cho hấn? Tây Môn nộ lạnh lùng hỏi.

Long Nhất không đáp lại, chỉ kiên định nhìn sự giận dữ của Tây Môn Nộ, quyết tâm thực hiện.

"Phụ thân, không thể tha hấn, nếu không Tây Môn gia tộc sẽ không còn uy tín, phụ thân đại nhân làm sao còn uy tín?" Tây Môn Thiên vội la lên.

Tây Môn Nộ giận dữ giương mắt nhìn Long Nhất, thở dài, đây chính là nhi tử duy nhất hấn hy vọng, hơn nữa ngày mai sẽ cùng công chúa Nạp lan đế quốc là Nạp Lan Như Nguyệt kết hôn, vì công vì tư đều không thể cùng nhi tử của mình xung đột, hơn nữa hấn cũng nhìn ra Lê Thanh thực sự là bị người ta khống chế. Chỉ là người đó là ai? Kề

ngu đều có thể đoán được.

Long Nhất vung tay điểm vào Lệ Thanh, triệt hạ các loại ma pháp trói buộc trên người hắn, cùng Man Nguru dẫn theo hắn đi vào trong viện. Trong viện, Nam Cung Hương Vân cùng với Bắc Đường Vũ đều lo lắng nhìn hắn.

Long Nhất không có tâm tình nói cái gì, trực tiếp mang theo Man Nguru và Lệ Thanh đang hôn mê tiến vào một gian phòng, phanh một tiếng đóng cửa phòng lại.

"Man Nguru, người trước tiên đi ra ngoài." Long Nhất ra lệnh.

Man Nguru lên tiếng rồi đi ra ngoài, nhưng Long Nhất mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm trên mặt đất, vung tay lên bố trí một cái kết giới. Hắn lục lọi một phen trên người Lệ Thanh, một luồng khí hắc ám đi vào dò xét một phen, cảm giác được có chút hắc ám ma pháp khôi lỗi thuật, nhưng lại không xác định chắc chắn.

"lão quỷ, có đúng hay ko?" Long Nhất thấp giọng quát, lần trước cùng Bắc Đường Vũ có chuyện, trong cơ thể vẫn tồn tại lão già này.

Kêu gào mấy lần, một bóng đen mới chậm rãi xuất hiện tại ý thức hải của Long Nhất

"xú tiểu tử, kêu gọi cái gì" bóng đen không chút tức giận, như một bóng mây, thanh âm phiêu hốt nói.

"nhanh, mau nhìn xem hắn rốt cục xảy ra chuyện gì?" Long Nhất có chút không nhịn được nói, cho dù người nào xảy ra sự tình này... tâm tình đều không thể tốt được.

Bóng đen liền nói: "người không phải đã học được hắc ám ma pháp

sao? Hắc ám khôỉ lỗi thuật cũng nhìn không ra. Bất quá cũng khó trách, loại khôỉ lỗi thuật này bị cài vào tiềm tàng trong cơ thể, một khi thi thuật liền phát tác, như vậy người này đã bị khống chế, có lẽ người này bị trúng lời nguyên rủa, có thể cùng với tiểu nha đầu bị hạ chú lần trước là cùng một loại người."

Chương 306: Hoàn toàn thần phục

Long Nhất nhíu mày, việc Bắc Đường Vũ bị hạ chú tự nhiên có Long Chiến cùng với hắc ám thế lực đứng đằng sau. Thần bí hắc y nhân kia khiến hắn phi thường khiếp sợ, cảm giác người kia quá nguy hiểm, có phải lần này Lệ Thanh bị khống chế cũng là chuyện tốt do hắn làm?

Nếu đúng như vậy, tựa hồ Long Chiến đã bắt đầu hành động. Nhưng điều khiến Long Nhất nghi hoặc chính là Long Chiến nếu chọn đêm nay động thủ thì thật không hợp với tính cách của hắn, ngày mai cùng với Nạp Lan đế quốc liên kết, mặc dù hai nước đã đạt được hiệp nghị, nhưng dù sao cũng chưa thực sự hành động. Nếu như đêm nay thành công ám sát Tây Môn Nộ, sẽ tạo thành nội loạn tại Cuồng Long đế quốc, việc liên minh với Nạp Lan đế quốc thông qua hôn nhân có thể tan vỡ. Dưới thế cục này chỉ cần Ngạo Nguyệt đế quốc nắm bắt cùng Nạp Lan đế quốc, Cuồng Long đế quốc sớm muộn cũng thành miếng thịt béo trong miệng nó.

"không đúng, trông thì có vẻ như vậy, đêm nay nếu hành động thích sát lớn nhất này có lợi cho Ngạo Nguyệt đế quốc, có phải là hắc ám giáo hội?" trong đầu Long Nhất xuất hiện nhiều ý niệm xoay chuyển.

"xú tiểu tử, ngươi ngớ ngẩn nghĩ cái gì vậy, không có chuyện gì thì ta đi nghỉ ngơi đây." Bóng đen vừa nhìn thấy Long Nhất nghĩ ngợi, liền nói.

"đương nhiên có việc, việc quan trọng nhất là phá giải hắc ám khôi lỗi thuật trên người hấn a." Long Nhất vội nói.

"Người đừng coi ta như người hầu của người, ta không có phí sức lực." bóng đen không chút tức giận nói.

"ngày nào đó khi mà người có nhân hình, ta với người sẽ trở thành huynh đệ, người như thế nào lại giống với nữ nhân thích so đo vậy." Long Nhất quỷ biện nói, nhưng thật ra trong lòng hấn hết sức cảm tạ, từ trước tới nay bóng đen giúp hấn không ít, thậm chí còn vài lần cứu mạng hấn.

"ta có nói ta không phải nữ nhân?" bóng đen cười nói, một luồng hắc khí bắn về phía mặt đất nơi Lệ thanh nằm, trong nháy mắt đưa vào trong thể nội hấn, phá giải hắc ám khôi lỗi thuật.

"đừng có nói như vậy, người như vậy lại là nữ nhân, nói thế nào ta cũng không thể tin được." Long Nhất cười hắc hắc nói, ai biết vừa mới nói xong ý thức nổi lên một trận đau đớn mãnh liệt.

"được...hảo huynh đệ, dừng tay, tiểu đệ đã sai?" Long Nhất cuống quýt cầu xin tha thứ.

Bóng đen đắc ý nở nụ cười sau đó vô thanh vô tức biến mất trông ý thức hải của Long Nhất.

Long Nhất suy nghĩ, xem ra vẫn còn chưa có biện pháp xem bóng đen tồn tại nơi nào trên người mình, từ nơi nào xuất hiện, tất nhiên loại cảm giác này tạo cho bản thân một cảm giác bất an.

Không lâu sau, Lệ Thanh đang hôn mê trên mặt đất bắt đầu động đậy, chậm rãi mở mắt, hai mắt có chút mê mang, sau đó chớp hai mắt rồi đột nhiên ngồi bật dậy trên mặt đất.

"Người đã tỉnh, cảm giác thế nào? Không có chuyện gì chứ." Long Nhất ngồi xuống, ân cần hỏi han.

Phác một tiếng, đột nhiên hai đầu gối Lê Thanh mềm nhũn, quỳ trên mặt đất trước mặt Long Nhất, thanh âm có chút khàn khàn nói: "Lê Thanh tạ ơn thiếu gia đã cứu, nếu như có kiếp sau, Lê Thanh xin được theo hầu ở bên." Mặc dù Lê Thanh bị hắc ám khôi lỗi thuật khống chế, nhưng tư duy vẫn tồn tại, cũng nghe được câu nói kia của Long Nhất: "nếu muốn lấy mạng hắc, trừ phi bước qua thi thể ta, điều này khiến hắc cảm động vạn phần."

Long Nhất nhìn Lê Thanh, trong mắt có thể thấy được lúc này hắc thật sự toàn tâm toàn ý trung thành với mình, trước kia đã trung thành bởi vì duy trì một lời thề, nhưng bây giờ hắc thật sự trung thành từ nội tâm mà thần phục.

"đứng dậy đi, cứu người không phải vì người là người hầu của ta mà là bởi vì người là huynh đệ của ta." Long Nhất đưa hai tay, một luồng nội lực truyền đến Lê Thanh.

Huynh đệ? Lê Thanh trong lòng lẩm bẩm nói, nhìn thấy Long Nhất mỉm cười, khóe mắt bất giác có chút ẩm ướt. Cho dù trước đây bởi vì chuyện Ti Bích với Long Nhất mà có chút gì đó cam chịu, nhưng từ giờ phút này tất cả đều đã tan theo không khí.

"thiếu gia, Lê Thanh có một yêu cầu." Lê Thanh đột nhiên nói.

"yêu cầu gì?"

"hãy cho phép Lê Thanh quay lại Mạc Tây tộc, Lê Thanh mặc dù đã qua 18 khảo nghiệm của Mạc Tây tộc, nếu chính thức tiếp nhận chức vị Mạc Tây tộc trưởng, như vậy có thể giúp thiếu gia nhiều hơn." Lê

Thanh nghiêm mặt nói.

Long Nhất thấy nao nao, trở thành tộc trưởng Mạc Tây tộc? như vậy Ti Bích và hắn có hay không một vài lực cản?

Long Nhất gật đầu đồng ý, hắn không có lý do gì mà không đồng ý, cho dù nguyên nhân không phải vì Ti Bích, hắn cũng đáp ứng Lê Thanh, chỉ cần hắn nguyện ý, lúc nào cũng có thể rời đi.

Triệt bỏ kết giới, Long Nhất mở cửa liền thấy Lãnh U U tam nữ cùng với Man Ngưu vẫn như cũ lo lắng đứng ở trước sân viện. Khi nhìn thấy Long Nhất và Lê Thanh bình an xuất hiện đều không khỏi thờ một hơi dài.

Để Man Ngưu đưa Lê Thanh trở về phòng, Lãnh U U liền hỏi: "phu quân, Lê Thanh rốt cuộc là sao lại bị như vậy, lúc ta thấy hắn đánh nhau có chút giống bị trúng hắc ám khôi lỗi thuật."

Long Nhất nhíu mày, gật gật đầu nói: "không sai, hắn bị trúng hắc ám khôi lỗi thuật, U U, gần đây hắc ám giáo hội tại Đàng Long thành không có hoạt động gì?"

Lãnh U U sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng nhìn Long Nhất, chậm rãi nói: "phu quân, có phải là chàng hoài nghi ta?"

Long Nhất cười cười, nhìn Lãnh U U nói: "bình thường nhìn nàng rất tinh ranh, láu lỉnh, lúc này như thế nào lại biến thành nha đầu ngốc vậy. Ta như thế nào có thể hoài nghi nàng? Chỉ là ta muốn hỏi mà thôi."

Lãnh U U thở một hơi dài, lắc đầu nói: "thiếp không có nhận được thông tin gì về hoạt động, có phải việc này là do hắc ám giáo hội? không phải là Long Chiến phía sau hắc ám thế lực?"

Long Nhất cười cười, hẳn không muốn làm khó Lãnh U U, kì thật hẳn cũng biết Lãnh U U mặc dù là thánh nữ của hắc ám giáo hội, nhưng đối với việc của hắc ám giáo hội cũng không có hiểu rõ, tỷ như việc hắc ám giáo hoàng cung Ngạo Nguyệt đế quốc Mộ Dung hoàng tộc có quan hệ gì nàng cũng không biết. Đối với việc này có lẽ Phong Linh biết nhiều hơn, đây là Long Nhất trong lúc vô tình biết được, rốt cục thân phận của Phong Linh tại hắc ám giáo hội là gì? Long Nhất cũng hết sức tò mò.

"Đó chỉ là ta đoán thôi, cũng không có căn cứ gì, được rồi, ta cũng phải đến xem nương thân thế nào, các nàng trước tiên hãy nghỉ ngơi đi." Long Nhất vừa nói vừa chuyển thân ra khỏi viện tử, nhằm hướng Tây Môn Nộ cùng với Đông Phương Uyển viện tử đi tới.

Lúc này Tây Môn Nộ đang ngồi trước giường của Đông Phương Uyển, vẻ mặt nhu tình nói cái gì đó, đối với việc ái ân xả mệnh tương cứu khiến hẳn vô cùng cảm kích, cũng bởi vậy đối với việc Long Nhất cực lực bảo vệ Lệ Thanh rất không hài lòng. Khi thấy Long Nhất tiến tới liền chuyển thân đứng dậy, không nói một câu nào bước ra ngoài.

"Vũ nhi, như thế nào muộn thế rồi còn đến, ngươi phải nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ngươi cùng công chúa Nạp Lan đế quốc thành thân, việc này rất trọng đại, không thể có sơ sót." Đông Phương Uyển sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng vẫn đang dặn dò Long Nhất, tựa như trên đời này tất cả mẫu thân đều yêu thương nhi tử như vậy.

Long Nhất thấy mũi cay cay, hai mắt hơi đỏ, thiếu chút nữa là nước mắt rơi xuống.

Chương 307: Hái hoa?

"Vũ nhi, ngươi tới đây làm gì, mẫu thân không có chuyện gì đâu, nghỉ ngơi hai ngày là sẽ khỏe thôi." Đông Phương Uyển thấy thế vội vươn bàn tay có chút lạnh lẽo nắm lấy tay Long Nhất.

"Hài nhi bất hiếu, liên lụy nương thân bị thương." Long Nhất hối hận nói, hắn trong lòng sớm đã coi Đông Phương Uyển như mẹ đẻ, không khỏi có cảm giác xấu hổ.

"đứa nhỏ ngọc này, điều đó không trách ngươi, chỉ cần ngươi và cha ngươi không có việc gì, cho dù mẫu thân có chết cũng không tiếc nuôi." Đông Phương Uyển ngồi dậy, ngọc thủ nắm lấy thắt lưng, ôm Long Nhất vào lòng, giống như khi còn nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trên người Đông Phương Uyển có mùi thơm, ấm áp rất nhẹ nhàng mềm dịu, khiến cho Long Nhất cảm thấy thập phần hạnh phúc, đó là tình mẹ bao la. Long Nhất uy nghiêm giờ phút này nằm trong lòng Đông Phương Uyển như một tiểu hài tử, loại cảm giác ấm áp tình mẫu tử này khiến cho hắn cuối cùng cũng cảm thụ được cảm giác hạnh phúc. Hắn rất cục hiểu được một câu hát ở tiền thế kiếp trước: "trên thế gian này chỉ có mẹ là tốt nhất, có mẹ đứ bé giống như có kho báu, không có mẹ đứa bé giống như cỏ rác.

Trong lòng Long Nhất thầm thề, bất luận như thế nào cũng sẽ không để kẻ nào làm tổn thương mẫu thân hắn, đó chính là tình mẫu tử.

Thật lâu sau Long Nhất từ trong lòng Đông Phương Uyển đứng dậy,

lại bị Đông Phương Uyển bắt nằm xuống, thương cảm nói: "Vũ nhi, để nương thân ôm con lần nữa, đã lâu nương thân không có ôm người, chớp mắt đã qua người đã từ một tiểu hài đáng yêu trở nên lớn như vậy, nương thân thật sự đã già rồi."

Long Nhất không động, trong đầu hiện ra hình ảnh Tây Môn Vũ từ nhỏ đến lớn đều được Đông Phương Uyển bao bọc mà lớn lên, mặc dù hẳn phản đối kiểu yêu thương này, nhưng cảm giác được người yêu thương này nhất định vô cùng hạnh phúc. Tiểu tử Tây Môn Vũ này thật sự là có phúc mà không biết hưởng.

Ngày mai sau khi người cùng công chúa Nạp Lan đế quốc thành thân liền lại muốn rời đi, không biết khi nào mẫu thân mới có thể nhìn thấy người." Đông Phương Uyển than nhẹ, vỗ về lên đầu Long Nhất. Có thể nói phu quân và con nàng, đó là tất cả. Từ khi đứa con này sinh ra, ở trong lòng nàng chiếm vị trí rất lớn, cơ hồ vượt cả Tây Môn Nộ.

"Nương thân đừng lo lắng, hài nhi sẽ sớm trở về." Long Nhất an ủi nói.

"hài nhi ngốc, không cần quá lo lắng cho nương thân, loài chim luôn muốn dang rộng cánh bay xa, bầu trời kia dành cho đại nhân vật. Mẫu thân cũng không thể cản trở người. " Đông Phương Uyển kiêu hãnh nói, nàng cũng hy vọng hài tử của mình trở thành rồng, khiến mọi người ngưỡng mộ. Hiện tại Tây Môn Vũ cũng đã có đủ điều kiện như vậy.

Long Nhất cảm động không thôi, tình mẫu tử như biển sâu và luôn vị tha nhất trên thế gian này.

Đông Phương Uyển nhẹ nhàng đẩy Long Nhất ra, hai tay ôm lấy khuôn mặt hắn mà nhìn, mang theo niềm hạnh phúc, hài lòng. Nàng tin tưởng rằng một ngày nào đó con nàng có thể đứng tại thế giới

này để ngạo thị chúng sinh, chẳng biết vì sao nàng lại có cảm giác này.

"không còn sớm nữa, hài tử hãy nghỉ ngơi đi, sự tình ngày mai nương thân không thể tham dự, Lễ bộ đã sắp xếp hết thầy mọi chuyện" Đông Phương Uyển nói.

Long Nhất gật gật đầu, nhớ tới Đông Phương Uyển bị hàn băng đấu khí của Lệ Thanh đả thương, nếu hàn khí lưu lại trong cơ thể không tiêu tán, chẳng những khôi phục khó khăn hơn mà còn để lại di chứng.

"Nương thân, hài nhi không thể không trực xuất hàn khí trong cơ thể người." Long Nhất nói. Hắn nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Đông Phương Uyển, một tia chân khí truyền vào kinh mạch, quả nhiên phát hiện chung quanh thận tạng, hàn khí lưu lại rất nhiều. Nếu như không trừ khử sẽ khiến cho tạng thận suy kiệt, lúc đó thì không thể coi thường được.

Long Nhất một tay cầm lấy tay của Đông Phương Uyển truyền chân khí vào để bức hàn khí, một tay đặt ở vị trí thận tạng để hút hàn khí ra. Long Nhất lúc này vô luận là ngạo thiên quyết hay ma pháp đều có sự đột phá lớn, thực lực đại tăng, đối với việc khu trục hàn khí cũng không mất nhiều sức lực.

Một lúc sau Long Nhất thu công, bàn tay đặt ở eo của Đông Phương Uyển đã bao trùm một tầng băng sương, hỏa hệ ma pháp nguyên tố điều động, băng sương hóa thành không khí bay vào trong không trung.

"không có việc gì, mẫu thân, người có thể nghỉ ngơi rồi." Long Nhất cười, đỡ Đông Phương Uyển nằm xuống, rồi ra khỏi phòng.

Rời khỏi phòng, Long Nhất nhìn thấy Tây Môn Nộ đang đứng tại giữa viện tử, mái đầu bạc sáng lên dưới ánh trăng.

Nhìn thấy Long Nhất đi tới, Tây Môn Nộ giận dữ hừ lạnh một tiếng không có lý gì đến hấn, hiển hiên đối với sự tình Lệ Thanh vẫn còn để trong lòng.

"Phụ thân, giờ không còn sớm, người cũng nên nghỉ ngơi." Long Nhất vừa nói vừa đi qua Tây Môn Nộ, hấn biết tính cách của Tây Môn Nộ, cho dù trong lòng đã tha thứ cho hấn, nhưng cũng vì uy nghiêm của trưởng bối mà không lộ ra.

Long Nhất đã đoán đúng, khi hấn vừa đi qua, Tây Môn Nộ liền quay đầu lại nhìn theo lưng hấn, trong mắt hiện ra sự bất lực nhiều hơn từ ái.

Khi đang trở lại viện tử của mình, Long Nhất đột nhiên dừng bước, cúi đầu lẩm bẩm: "Hàm Yên vì sao lại biết được sự tình tại Tây Môn phủ? Chẳng lẽ là do nàng sai khiến? hoặc là việc này có quan hệ với nàng"

Trong đầu Long Nhất hiện lên thân ảnh Lưu Thị, tiếp theo hiện lên việc Lưu Thị tiếp xúc với thần bí Hắc y nhân. Bọn họ cùng với Hàm Yên rốt cuộc có quan hệ thế nào? Rốt cuộc thuộc về tổ chức nào?

Nghĩ vậy, Long Nhất đổi hướng nhằm hướng Lệ nhân phường phi thân tới.

Lúc này trong phòng Hàm Yên là một màu tối đen, trong phòng không một chút thanh âm, dường như đã đi nghỉ. Long Nhất do dự một chút, rồi nhẹ nhàng hạ xuống, đẩy cửa phòng của Hàm Yên. Với mục lục của Long Nhất có thể nhìn xuyên bóng đêm, hấn nhìn thấy trên chiếc giường lớn đã buông màn, nhưng bên trong giường không có

một tiếng động.

Long Nhất vừa tiến lên, chậm rãi đưa bàn tay hướng màn trướng, từ từ vén nó lên. Đột nhiên một thân thể mềm mại như rắn cuốn lấy Long Nhất, mang theo Long Nhất ngã xuống chiếc giường mềm mại.

"Tây Môn thiếu gia muốn hái hoa?" Hàm Yên để đôi môi tại một bên tai Long Nhất thổi nhẹ, bộ ngực thì ma sát trên lưng Long Nhất.

Dái tai không chỉ là nơi nhạy cảm đối với nữ nhân, mà đối với nam nhân cũng là nơi nhạy cảm như vậy, Long Nhất không tự chủ được liền có phản ứng.

Long Nhất xoay lại nắm được tay Hàm Yên, thân thể vừa chuyển, Hàm Yên liền nằm dưới hắn, tiểu huynh đệ cương cứng cọ vào tiểu phúc của nàng, dục vọng xâm lược biểu lộ không thể nghi ngờ.

Chẳng biết có phải ảo giác hay không, Hàm Yên tựa hồ co rúm mình lại một chút, nhưng rất nhanh nàng liền tiến tới, để tiểu phúc của mình phía trước đỉnh đầu tiểu huynh đệ của Long Nhất. Tiểu huynh đệ cũng đâm vào giữa hai chân của nàng mà cọ sát, cảm giác thật sự quá mỹ diệu, khiến cho Long Nhất một cảm giác vô cùng kích thích.

"dâm phụ" Long Nhất dục hỏa bộc phát, bàn tay xoa nhẹ bên ngoài bộ ngực của Hàm Yên, một tay thì ấn vào mông nào để cho tiểu huynh đệ tiến tới.

"ngươi... ..ngươi thật sự muốn ta, về sau này ngươi có thể sẽ phải hối hận." Hàm Yên nũng nịu thở một hơi dài, cảm giác hỏa nhiệt chen vào khe hở của mình, nàng hoài nghi Long Nhất vừa động liền có thể trực tiếp oanh kích nàng

"Vì cái gì mà ta không dám có người, người không phải phụ nữ trinh liệt, ta cũng không phải là kẻ quân tử, nam hoan nữ ái là tình nguyện, ta việc gì phải hối hận." Long Nhất vừa xoa bóp bộ ngực của Hàm Yên vừa nói.

"ta mặc dù không phải là trinh phụ, cũng là một nữ tử trong trắng, người không sợ phiền toái sao." Hàm Yên nói xong bắt đầu xé rách quần áo của Long Nhất.

Long Nhất nghe vậy liền nói, nàng là một thân trong trắng? điều đó có thể? Ta chưa thấy qua một hoàng hoa khuê nữ phong tao như thế, ngoại trừ Liễu Mễ Á hoàng hậu, nhưng mà Mễ Á hoàng hậu bản thân là cao cấp hồ tặc, cho nên rất mị hoặc, nhưng Hàm Yên nàng nói như vậy thì ta có chút không tin.

Nhưng nếu đúng nàng còn là xử nữ, thân thể nàng không tránh khỏi sẽ có áp lực. Long Nhất không thể phủ nhận ham muốn vẫn còn rất mạnh mẽ, nhưng nếu đúng là nàng còn là xử nữ, Long Nhất khẳng định phải giữ nàng bên mình. Tuy nhiên với thân phận thần bí chưa rõ ràng của nàng khiến hắn do dự. (chỗ này đại ý là thế, ta dịch theo ý hiểu)

Nghĩ như vậy, Long Nhất nắm lấy tay Hàm Yên, bản thân mặc dù không quá tin tưởng rằng nàng có trong trắng, nhưng quả thật sự tình đó vẫn còn mơ hồ không rõ.

"ta biết người không dám, không có can đảm mà." Hàm Yên chuyển thân, vung tay lên, ma pháp đăng trong phòng mang quang mang nhu hòa chiếu sáng.

Long Nhất thoáng nhìn ánh sáng chớp lên, hiện lên một tia kinh ngạc. Chỉ thấy trên người Hàm Yên mặc nội y trong suốt, một bộ ngực căng cứng với núm vú màu hồng lúc ẩn lúc hiện, ở phía dưới nội khố

bằng lụa mỏng ẩn hiện khiến cho người nhìn thấy muốn chảy máu mũi. Nội thất chẳng những trong suốt, vật liệu phía trước còn có hình mắt cáo, có thể thấy bụi cỏ của nàng, điều này cực kỳ khiêu khích Long Nhất.

Hàm Yên đi lại trước mặt Long Nhất một vòng, cười cười nói: "Không có can đảm, ta đoán không sai mà."

"cũng không tệ lắm" Long Nhất cười nói, thu hồi ánh mắt lại.

Hàm Yên mỉm cười, ngồi trên giường nói: "Tây Môn thiếu gia không có hái hoa, đó là vì cái gì?"

"lão bản nương hà tất phải lừa mình? Người như thế nào mà biết phủ của ta có sự tình xảy ra?" Long Nhất chăm chú nhìn Hàm Yên, muốn nhìn thấy một vài đầu mối từ trong mắt nàng.

Nhưng Hàm Yên cũng không phải là con chim mới xuất đạo, đối với ánh mắt của Long Nhất, nàng ngạc nhiên nói: "có phải phủ đệ của người thật sự đã xảy ra sự tình, tối hôm qua ta chỉ tùy tiện nói mà thôi, người cũng biết cô nam quả nữ ở cùng một chỗ không tiện. Hàm Yên bất đắc dĩ phải nói vậy, không ngờ lại trở thành lời tiên tri, thật sự là quá trùng hợp."

Chương 308: Thái Liễu

Long Nhất sẽ không tin chuyện ma quỷ mà nàng kể, hơn nữa loại phụ nữ này nếu dùng sức mạnh phòng chừng cũng không có hiệu quả, sự thật là cũng không biết làm như thế nào đối với nàng bây giờ?

Dựa theo tư duy của con người, đại khái tất cả mọi người đều có thể nhận biết được sự tình này là do Long Chiến nhúng tay vào. Nhưng cẩn thận phân tích một chút, lại phát hiện phía sau chuyện này không đơn giản như vậy. Nếu Tây Môn Nộ đột nhiên tử vong, người có được lợi ích lớn nhất là Ngạo Nguyệt đế quốc. Nhưng hết lần này tới lần khác Lưu Thị cùng với hắc y nhân và Hàm Yên có mâu thuẫn trong mối quan hệ giữa ba người. Long Nhất ngay từ đầu nghĩ Lưu Thị cùng Hàm Yên bọn họ đều ở cùng một phía, như vậy đều là thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến. Nhưng nếu chuyện lần này do hắc ám giáo hội làm, vậy Hàm Yên như thế nào lại biết được? Chẳng lẽ nàng là gián điệp hai mang?

Hàm Yên thấy Long Nhất chau mày trầm tư, không khỏi cười duyên nói: "Tây Môn thiếu gia không cần phải lo nghĩ, ngày mai cuộc sống của ngươi thật tốt, hay là nhanh chóng trở về nghỉ ngơi đi, nếu không ngày mai có thể sẽ phải đối mặt với vấn đề lớn đấy."

"ta sẽ bốc hỏa - câu này ko chắc lắm? ngươi có muốn thử một lần?" Long Nhất không chút tức giận, ánh mắt hướng lên Hàm Yên đang nằm trên giường, loại phụ nữ này thật khó ứng phó, chẳng lẽ sử dụng mĩ nam kế làm nàng thần hồn điên đảo, trong lúc nhất thời lộ ra

sơ hở. Nhưng Long Nhất cũng biết loại nữ nhân này căn bản trong lòng không tồn tại tình cảm, hết thấy đều chỉ là giả tạo mà thôi.

"đến đi, chỉ sợ người không có can đảm." Hàm Yên tung mền, lộ ra thân thể khiến kẻ khác phun huyết.

Long Nhất cười hắc hắc hai tiếng, lần này bị nữ nhân nói là không có can đảm, thật sự là mất mặt, nhưng hắn cũng không dám làm gì nàng? Long Nhất hú lên một tiếng quái dị, nhào tới, áp chặt vào thân thể mềm mại của Hàm Yên.

Hàm Yên hai mắt khẽ nhắm, ngẩng đầu, lộ ra bộ dạng dụ hoặc mê người.

"Ta có can đảm hay không có can đảm, người rất nhanh sẽ biết liền." Long Nhất một tay vuốt cằm Hàm Yên, bàn tay kia có hút thô bạo miết mạnh ngực nàng, trong lòng nổi lên khoái cảm bạo ngược.

Hàm Yên rên rỉ hai tiếng, vừa thở vừa nói: "chỉ cần người không hối hận, ta sẽ tình nguyện." Hàm Yên nói xong liền vòng tay vuốt ve đồn thượng (mông) của Long Nhất.

Nếu nữ nhân này đã nói như thế, Long Nhất cũng không khách khí, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi nàng, dùng đầu lưỡi hướng vào bên trong tấn công, nồng ấm và cuồng nhiệt. Không có sự ôn nhu như đối với thể thiếp mà chỉ có sự chinh phục.

Hàm Yên cũng đáp lại rất nhiệt tình, nhưng lại có chút ngoài ý liệu của Long Nhất. Long Nhất trong lòng thầm nghĩ nữ nhân khó hiểu thần bí này đang cố ý kích thích hắn.

Nội y bên trong của Hàm Yên hoàn toàn lộ ra thân thể, hai đầu vú điểm hồng. Hạ thân có một bụi cỏ đen cực kỳ mê người.

Không khí tức khắc trở nên âm mị, nhan sắc trước mặt tựa hồ biến thành một màu phấn hồng. Hỏa dục bốc tăng khiến cho Long Nhất tưởng như thân mình đang có ngọn lửa thiêu đốt ý trí còn sót lại của hắn.

Hàm Yên thở gấp, đôi vú run rẩy kịch liệt theo hơi thở phập phồng. Nếu như trong đó là biển rộng thì những cơn sóng không hề bình thường, khiến cho không người nào có thể hít thở.

Long Nhất cởi quần áo, tiểu huynh đệ hùng dũng hiển hiện uy phong.

"A, rất lớn." nhãn thần Hàm Yên mê ly khi thấy tiểu huynh đệ hùng hậu dọa người của Long Nhất.

"lớn? để ta cho nàng thấy chỗ lợi hại của nó." Long Nhất hắc hắc cười âm dật. Hắn bá đạo tách hai chân Hàm Yên ra, cái chỗ mê người hoàn toàn hiện ra trước mắt.

Khi mà Long Nhất đặt một tay ở thân thể mềm mại của Hàm Yên, đang muốn tiến tới như chẻ tre thì Hàm Yên dấy eo, một chiêu tiến công đầu tiên của tiểu long nhất thất bại.

"ta... ..chúng ta hay là đừng làm như vậy." Hàm Yên có chút kinh hoảng, thế nhưng đã không còn đường thoái lui.

"không nên như vậy?" đã muộn rồi." Long Nhất cười hắc hắc. Hắn nắm lấy eo Hàm Yên, tiểu huynh đệ đã tiến vào chỗ tuyệt vời được một nửa, khiến hắn tí nữa thì kêu thành tiếng.

Hàm Yên kêu lên một tiếng đau đớn, hàm răng cắn chặt, cả giận nói: "hy vọng đến lúc đó ngươi đừng hối hận."

"Yên tâm, trong từ điển của ta cho tới bây giờ chưa có hai chữ này." Long Nhất cười nói, rồi dùng sức đâm tới. Tiểu huynh đệ tựa hồ gặp một tầng trở ngại, sau đó mới tiến được vào. Hắn ngạc nhiên khi phát hiện tiểu huynh đệ dường như được bao bọc bởi một vòng thịt mềm mại, chặt chẽ khiến hắn muốn thất hồn lạc phách. Chẳng lẽ đây là ... trong truyền thuyết?

Hàm Yên cũng thống khổ kêu lên, khuôn mặt tươi cười trở nên tái nhợt. Sự đau đớn do bị xé rách khiến nàng tưởng rằng chính bản thân bị biến thành hai nửa.

"ngươi thật sự là xử nữ?" Long Nhất chấn động, bắt đầu ý thức được tựa hồ mình đã phá đi tấm thân xử nữ này. Trên thế giới này còn chưa có phát minh ra kỹ thuật chữa trị mô xử nữ. Đây rõ ràng là đàn bà, như thế nào lại có thể là xử nữ? Hắn nhìn xuống phía dưới liền phát hiện một vết máu nhạt theo sự giao hợp của hai người mà chảy ra.

"hối hận? nhưng đã muộn" Hàm Yên nhìn ngữ khí của Long Nhất cười nói, nụ cười bởi vì đau đớn mà có chút tái nhợt.

Long Nhất cười có chút cứng ngắc, lúc này thật sự là chuyện đã rồi. Hắn há mồm vừa muốn nói cái gì đó, đột nhiên phát hiện hấp lực, một tia khí tức âm lương theo tiểu huynh đệ chui vào trong cơ thể hắn.

Long Nhất nhướng mày, nữ nhân này muốn đối phó hắn, chẳng lẽ lại giống như Bắc Đường Vũ? Sử dụng đàn bà làm cái bẫy.

Long Nhất liền vận ngạo thiên quyết, nội lực nhanh chóng bao vây luồng khí tức nọ, âm lương chi khí này cũng không sợ hãi nội lực của hắn, trong nháy mắt đột phá, tuần hoàn một vòng trong cơ thể hắn, sau đó theo tiểu huynh đệ lộn trở lại.

"Cái quý gì thế này?" Long Nhất có chút kinh hoàng, hấn mặc dù có thể cảm nhận được khí tức này cũng không có phương hại gì, nhưng biết được lần này Hàm Yên đi nước cờ nào.

Mà lúc này Hàm Yên vẻ mặt khiếp sợ, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Nàng lẩm bẩm nói: "này... ..như thế nào lại có thể, như thế nào lại không có?"

Long Nhất nắm lấy cằm Hàm Yên, hạ thân liên tục rút ra cho vào, hấn hung ác hỏi: "ngươi rốt cục đã làm cái gì đối với ta?"

Hàm Yên thống khổ rên rỉ nhìn Long Nhất nói: "ngươi không có trúng hắc ám nguyên rủa. Ngươi như thế nào lại không có trúng chứ?"

Long Nhất giật mình, cười hắc hắc nói: "Điều trung tiểu kế mà thôi, các ngươi tưởng rằng lời chú trên người Bắc Đường Vũ có thể đối phó ta? Cũng quá xem thường ra rồi."

Chương 309: Sát nhân

Trên mặt Hàm Yên lộ vẻ phức tạp, mỉm cười nhẹ giọng nói: "chúng ta đã xem thường ngươi."

Long Nhất một mặt tiếp tục hưởng thụ hấp lực từ hạ thể của Hàm Yên, trong lòng không tự chủ được hiện lên một tia sát khí. Hắn bây giờ đã ý thức được việc để cho Hàm Yên biết mình không bị trúng bùa chú là một sai lầm nghiêm trọng. Long Chiến tưởng rằng không chế được hắn, sẽ xếp đặt bố cục, có thể tưởng tượng được rằng Long Chiến khẳng định coi đây là yếu tố trọng yếu, đến lúc đó hắn sẽ tương kế tựu kế khiến cho Long Chiến ngã ngựa lật thuyền. Nhưng chuyện này nếu bây giờ để Long Chiến biết được, hắn liền có thời gian sắp xếp bố cục lại một lần nữa, nghĩ ra những phương pháp âm hiểm, đối với hắn mà nói thì thật phần bất lợi.

"Ngươi muốn giết ta?" Hàm Yên cũng là xem sắc mặt của hắn, có thể cảm nhận được sát khí trên khuôn mặt Long Nhất.

"Đích xác là ta có ý nghĩ này." Long Nhất tàn nhẫn tới mức đáng sợ, đối với địch nhân hắn tuyệt sẽ không nương tay, cho dù là đàn bà cũng không ngoại lệ.

Hàm Yên hai chân đồng thời kẹp chặt eo Long Nhất, biết Long Nhất một khi đã nói đến thì tất nhiên sẽ làm được. Cảm giác có chút ngớ ngẩn, nam nhân này trong miệng nói muốn giết nàng nhưng lại đang cùng nàng thân mật.

"Mmm... .. nếu ta cam đoan không nói chuyện người không có bị hạ chú ra ngoài, người có thể buông tha ta?" Hàm Yên rên rỉ một tiếng, dần dần cảm giác được khoái cảm do Long Nhất mang tới.

"Người cam đoan ta không thể tin được. Ta chỉ biết sự việc này nếu truyền ra, Tây Môn gia tộc chúng ta sẽ phải trả một giá rất lớn." Long Nhất không một chút do dự cự tuyệt.

"vậy là không có biện pháp, người vẫn cứ muốn giết ta. Bất quá ta có thể có một thỉnh cầu?" Hàm Yên than nhẹ một hơi, khóe miệng dường như xuất hiện một sự mỉm cười.

"thỉnh cầu gì?" Long Nhất nhíu mày.

Hàm Yên vươn cánh tay ngọc, ôm chặt lấy Long Nhất, nhẹ giọng nói bên tai hắn: "trước khi ta chết, hãy để ta vui sướng một chút."

... Long Nhất ngẩn ra một chút, đột nhiên phát hiện nữ nhân này so với nữ nhân khác hoàn toàn bất đồng. Nàng nếu không không phải như vậy thì nhất định là thần kinh không bình thường. Bất quá Long Nhất đối với vấn đề này, nữ nhân cũng không nên quá ý lại.

"ngay cả yêu cầu này người cũng không thể đáp ứng? hay là người căn bản không làm được." Hàm Yên mỉm cười kích thích Long Nhất.

"Đừng có kích động ta, mặc dù đây là lần đầu tiên của người, nhưng trong xương tủy người còn là một dâm phụ, người hưởng thụ đó là..." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Long Nhất bắt đầu sử dụng tới thập bát ban võ nghệ, không chỗ nào là không kích thích tới những nơi mẫn cảm ở toàn thân Hàm Yên, khiến nàng lúc thì ôn nhu xuân phong, khi thì mãnh liệt như mưa to. Loại đàn bà này thật sự là bình thường thì khiến nam nhân không

dậy nổi. Mật huyết này như một cái khóa thít chặt lại, Long Nhất sử dụng nội lực khó khăn lắm mới đứng vững, không có phún xuất mà bỏ mạng.

Khung cảnh đậm mị trở nên kịch liệt. Hàm Yên bắt đầu từ từ thả lỏng, toàn thân da thịt màu tuyết trắng trở nên màu phấn hồng, những giọt mồ hôi trở nên trong suốt càng khiến cho nàng trở nên xinh đẹp động lòng người.

Đột nhiên một loạt thanh âm vang lên từ đôi môi đỏ mọng của Hàm Yên, những ngón tay của nàng như trảo ngư quấn chặt lấy Long Nhất, toàn thân không ngừng rung động, run rẩy, cơ thể như căng ra. Nàng cảm thấy linh hồn từ trong cơ thể phiêu xuất, lơ lửng, thần trí trở nên có chút mơ hồ. Cả phòng bắt đầu tràn ngập một mùi thơm kỳ dị, kích thích mũi.

Thật lâu sau, thân thể Hàm Yên từ từ buông lỏng, ba hồn sáu phách bắt đầu quay về, nàng thản nhiên thở ra một hơi hương khí, mở hai mắt nhìn Long Nhất nói: "Loại cảm giác này thật tuyệt diệu. Bây giờ dù có chết cũng không hối tiếc, người động thủ đi."

Long Nhất ngẩn ra, nội tâm đột nhiên xuất hiện một khe hở. Hắn và nàng vừa mới chấm dứt uyên ương giao hoan, hắn còn thỏa mãn. Thế mà bây giờ lại định động thủ chấm dứt tính mạng nàng, hắn có chút hoảng hốt, liệu mình có thể?

Long Nhất hướng bàn tay nắm lấy cổ Hàm Yên, lúc trước hắn kết liễu tính mạng của mẫu nữ hồ tộc, nhưng tình hình hôm nay lại không giống với lúc đó.

Chậm rãi xiết chặt bàn tay, Long Nhất cảm giác được cổ Hàm Yên đang trở nên cứng ngắc, chỉ cần hắn dùng sức một chút, chiếc cổ xinh đẹp này liền trở nên nát bấy, nụ cười mị hoặc này sẽ biến mất

khỏi thế gian.

Giết? không giết? Long Nhất lúc này mới phát hiện bản thân mình không tàn nhẫn đến vậy. Giết một người vừa mới thực sự cùng mình hoan ái thật quá khó. Huống hồ tình huống vi diệu tuyệt vời này không dùng lời nói hết được, chỉ là nghĩ tới nàng có thể sẽ nói sự tình mình không bị hạ chú ra ngoài, trong tâm hấn liền lạnh lại.

Ke ke ke, trong ý thức hải vang lên vài tiếng cười, một bóng đen chậm rãi thành hình trong đó.

"Người chỉ là một đứa trẻ, người không phải sát thủ, do vậy người nhất định sẽ không giết nàng." Bóng đen đột nhiên nói.

Vì cái gì?" Long Nhất hỏi trong lòng.

"Nữ nhân này đối với có ích rất lớn. Nàng khẳng định sẽ không lộ sự tình này ra ngoài, ta đã nói nhiều như vậy rồi, phải ngủ thôi, ta đi ngủ thôi." Bóng đen vừa nói xong liền không thấy tăm hơi đâu nữa.

"lão quỷ, huynh đệ, người hãy nói cho rõ ràng a." Long Nhất thầm hô trong lòng, nhưng bóng đen nọ như biến mất tăm hơi không chút tiếng động.

"gia gia, cái quỷ gì, người cố tình chơi ta phải không?" Long Nhất do dự một chút, bàn tay đang nắm cổ Hàm Yên buông ra.

Hàm Yên nghi hoặc nhìn Long Nhất, nàng vừa cảm giác được sát khí nồng đậm trên người hấn, như thế nào đột nhiên lại buông tha nàng. Chẳng lẽ thật sự bị mình mê hoặc? Hàm Yên trong lòng đặc ý thầm nghĩ.

"không giết người, ta tạm thời tin người sẽ không lộ sự tình ra ngoài."

Long Nhất thở một hơi dài, kỳ thật hẳn tin bóng đen trong cơ thể mình chứ không phải tin Hàm Yên.

"ngươi cần phải nghĩ cho rõ ràng, ta và ngươi trong lúc đó ở hai trận thế đối địch." Hàm Yên cười nói.

"đã nói không giết là không giết, ngươi nói nhảm nhiều như vậy làm gì." Long Nhất không chút tức giận nói. Đột nhiên phát hiện tiểu huynh đệ của mình ở lại trong cơ thể Hàm Yên bắt đầu từ một mỗi bắt đầu trở nên cứng nhắc và nóng như lửa.

"Hì hì, kì thật ngươi muốn giết ta cũng giết không được, không tin? Trừ phi... ..Hàm Yên cảm nhận được nội hỏa trong cơ thể, cười quyến rũ nói.

"trừ phi cái gì?" Long Nhất vừa thấy vẻ mặt tự tin của Hàm Yên, bắt đầu có điểm tin tưởng lời nói của bóng đen, nữ nhân này cũng không đơn giản có thể bị hẳn giết.

Hàm Yên vòng tay ôm lấy cổ Long Nhất, đôi môi đỏ mọng liếm nhẹ tai hẳn, hướng tai hẳn thổi một hơi rồi ôn nhu nói: "trừ phi... .. ngươi giết ta."

Long Nhất hô hấp nhất thời nhanh hơn, đấng phụ này so với hồ ly tin ngàn năm còn mịn hoặc hơn, hẳn cắn răng nói: "hôm nay ta sẽ giết ngươi."

Chương 310: Trước khi ly biệt

Hàm Yên vừa trở mình, liền cảm thấy không còn tiếp xúc với lồng ngực ấm áp của hắn, nàng mở mắt ngồi dậy, chiếc áo ngủ bằng gấm nhẹ nhàng trôi xuống để lộ ra xuân quang vô hạn.

"Cứ như vậy mà đi sao? Thật là đồ bại hoại không có lương tâm mà" - Hàm Yên lẩm bẩm mắng, đột nhiên nàng ngậy ngốc nhìn xuống mặt giường.

Khi chiếc áo ngủ bằng gấm hoàn toàn trôi khỏi người nàng, để lộ tấm thân trần mị hoặc, nàng thấy những đóa mai huyết hồng hồng nổi bật trên giường, ánh mắt nàng có chút hoảng hốt. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve vùng thánh địa của mình, vô luận đối với bất kỳ nữ nhân nào, đêm đầu tiên luôn mang đến một nỗi thương cảm, mát mát trong lòng. Chính bởi vì biểu trưng cho một tấm thân xử nữ thuần khiết nay đã không còn nữa rồi.

- "Nghĩ không ra Hàm Yên ta cũng có lúc "lật thuyền trong cống rãnh", Tây Môn Vũ, ngươi chờ coi" Hàm Yên mang chút ưu sầu thầm nói. Nàng di chuyển chiếc eo thon bước tới cửa sổ, ánh mặt rời nhu hòa xuyên thấu qua khung cửa, chiếu lên trên thân thể xích lôa như ngọc của nàng, ánh sáng lấp lánh chiếu đến mảng da thịt tuyết bạch, cảnh tượng thoát nhìn có chút yêu dị.

*****

Hôm nay không khí trong Đẳng Long Thành vui vẻ dị thường, cơ hồ

trên đường nơi nào cũng treo đầy những tấm vải đỏ, còn những lá thiệp mừng cũng đã sớm được dán lên. Vì hôm nay chính là ngày Cuồng Long đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc bắt đầu một giai đoạn mới, thông qua đám hỏi ngay hôm nay. Tương lai của Cuồng Long đế quốc hoàn toàn tự do lựa chọn hướng phát triển, bách tính đối với thể cuộc của Thương Lan đại lục cũng hiểu biết rõ. Cũng đều biết cuộc hôn nhân này đại biểu cho việc hai đế quốc kết đồng minh, cũng đại biểu cho ý nghĩa gì. Vì vậy trên mặt họ đều lộ vẻ tươi cười, hướng hồ hôm nay Hoàng đế Long Chiến còn hạ lệnh tổ chức đại tiệc trong toàn thành. Chỉ cần người ở Đẳng Long Thành, không kể người là thương nhân giàu có, hay là lãnh khách qua đường, hoặc thậm chí là tên ăn mày nơi góc đường đều được thưởng thức những món mỹ vị khó tìm.

Trong ngự hoa viên Hoàng cung, Long Nhất tay cầm một chiếc ly hi khánh đặc chế riêng cho ngày cưới, dáng vẻ bất phàm, hấn đứng trước mặt Hoàng đế Long Chiến và phi tần cùng với quan viên lớn nhỏ nói cười vui vẻ, tiếp nhận những lời chúc mừng. Tất nhiên phần lớn mọi người đều vui vẻ ra mặt, đương nhiên cũng không thiếu những kẻ sắc mặt âm trầm như Long Ưng Thái tử. Vốn hôm nay chú rể phải là hấn, nhưng kết quả lại bị Long Nhất tên tiểu tử này chiếm mất. Hấn nhớ tới dung mạo, khí chất tựa như thiên tiên của Nạp Lan Như Nguyệt, tâm lý không cách nào ổn định được.

- "Giờ lành đã đến, xin mời Nạp Lan Như Nguyệt công chúa của Nạp Lan đế quốc" - Lễ nghi quan của hoàng đế Long chiến cao giọng mời.

Không lâu sau đó, một đội quan viên mặc trang phục dân tộc của Nạp Lan Đế quốc chậm rãi đi vào. Đi ngay giữa bọn họ, Nạp Lan Như Nguyệt mặc một bộ lễ phục màu xanh phi thúy đi tới, khung cảnh bùng lên tựa như quần tinh ứng nguyệt vậy. (Ngàn triệu vì sao để tôn tạo lên vẻ đẹp của trăng).

Long Nhất quay đầu nhìn lại, hai mắt trợn trừng. Hôm nay Nạp Lan Như Nguyệt chỉ trang điểm nhẹ nhàng, nhưng lại toát lên một vẻ đẹp khuynh thành khuynh quốc. Cha mẹ nàng đặt tên nàng là Như Nguyệt thật không sai biệt. Nàng mặc một bộ đồ tân nương màu xanh truyền thống của Nạp Lan Đế quốc, trang sức nhẹ nhàng trên người càng làm nổi bật những đường nét mỹ lệ trên khuôn mặt. Trên đầu nàng mang một chiếc nón tân nương được thiết kế dựa như một cụm san hô với những đường vân như sóng biển, đôi mày ngài tựa như vàng trắng non, nhìn toàn khuôn mặt lại cảm giác được hơi thở thanh tân của nàng. Thật ra Nạp Lan đế quốc chính xác là vùng gần biển, sự rộng lớn mà thâm thúy của biển đã khiến cho con dân của Nạp Lan Đế quốc kính ngưỡng tôn sùng. Bọn họ từ khi lúc tổ tiên truyền lại đến giờ đều là nhờ vào biển mà sống, bởi vậy biển đối với bọn họ có một cảm giác thân thích mà người ngoại quốc không thể giải thích được.

Nạp Lan Như Nguyệt yếu điệu bước đi, trên mặt mang theo vẻ ngượng ngùng của cô dâu mới, ánh mắt lơ đãng như không chú ý đến vẻ mặt hân thưởng của Long Nhất, nhưng nào ai biết trong lòng nàng lại dâng lên một nỗi cao hứng khó tả.

- "Nạp Lan Như Nguyệt bái kiến hoàng đế bệ hạ" - Nạp Lan Như Nguyệt bước tới trước mặt Hoàng đế Long Chiến rồi thi lễ, ánh mắt không ngừng đánh giá vị hoàng đế quyền lực cao nhất của Cuồng Long đế quốc này. Kết quả làm nàng có chút giật mình, vẻ mặt tái nhợt của Long Chiến như là của người bệnh, tinh thần thoát nhìn một mội vô cùng, hai mắt đục nòâu mơ hồ nhìn không giống như một người trung niên đang tuổi sung sức. Mà mười phần giống như một lão già gần đất xa trời. Đây là thật? hay giả đây?

- "Không cần đa lễ, sau này hai nước chúng ta đều là thông gia mà. Tây Môn Vũ tuổi còn trẻ nên đôi lúc còn làm ta lo lắng, nay hai người có thể kết hôn khiến ta mười phần vui mừng" - Long Chiến hữu khí

vô lực nói, khi nói đến Tây Môn Vũ thì thể hiện một sự từ ái mà nhìn về phía Long Nhất, khiến hấn nổi cả da gà, lòng thầm mắng thẳng già này quả không biết xấu hổ.

Nạp Lan Như Nguyệt mỉm cười đáp vài câu khiêm tốn, không biểu lộ một chút khác thường nào. Nàng đương nhiên biết Cuồng Long đế quốc đang có tranh đấu bên trong, Hoàng tộc Long thị cùng Tây Môn gia tộc có thể nói là tử địch. Nhưng chính trị chính là thế này đây, đều là mặt ngoài thì khác, sau lưng càng khác nữa, điểm này nàng đã quá hiểu rồi.

- "Cũng đã đến giờ, sao không cử hành lễ đi" – Long Chiến khoát tay nhìn lễ quan mà ra lệnh.

Nghi thức hôn lễ giữa hai đế quốc tất nhiên là không giống như giữa hai gia đình bình thường, mà phức tạp rất nhiều, chẳng những phải bái lạy bài vị của các tiên hoàng Cuồng Long đế quốc, mà làm cho Long Nhất tức muốn ói máu là còn phải quỳ lạy Long Chiến, mà còn phải quỳ lạy đến 8 lần.

- "Quên đi, coi như đang cúng bái người chết vậy" – Long nhất không kìm được suy nghĩ ác độc của mình.

Nạp Lan Như Nguyệt có chút buồn cười, mỗi lần cúi người lạy, từ góc độ của nàng có thể chứng kiến cảnh hấn nghiêng rãng nghiêng lợi. Tự nhiên trong lòng nàng xao xuyến, cảm giác được tên hư hỏng này có đôi khi cũng trở nên đáng yêu.

Quá trình hôn lễ cực kỳ phức tạp, từ sáng đã lạy cả mười lần, đến quá Ngọ còn phải thêm hai lần nữa, thật sự là hại người mà. Không biết tên hỗn đản nào nghĩ ra được cái nghi thức này, thật sự là hành hạ người ta.

Cái bụng đói của Long Nhất đã sớm biểu tình bằng những âm thanh không thể gọi là du dương được. Từ sáng sớm mới rời khỏi khuê phòng của Hàm Yên về đến nhà, chưa kịp ngồi nóng chỗ thì lễ bộ quan viên đã đến mời. Rồi một phen rửa mặt thay quần áo, mặc một mớ trang phục tân lang, mang theo một mớ phục sức. Cả cơm sáng cũng không được ăn mà phải chịu đến bây giờ, quả thật là mất hết nhân đạo mà.

Sau khi thực hiện xong các nghi thức đủ để Long Nhất không cất đầu lên nổi nữa, thì chuyển đến phần quốc yến. Long Nhất thăm thở dài một hơi, rốt cuộc cũng có chút đồ bỏ bụng rồi.

Ai ngờ khi Long Nhất đang định tiếp cận bàn thức ăn thì cảm giác mình đã lựa chọn thất bại rồi, Khi hấn đến đây thì quan viên từng người một cầm ly đến chúc mừng hấn, rồi mọi người tranh nhau chúc tụng hấn. Kết quả từ lúc bắt đầu đến lúc tan tiệc, Long Nhất không có một chút cơ hội để bỏ thức ăn vào miệng nữa. (ND: Tội thật, những ai từng tổ chức đám cưới đọc xong đoạn này đừng có vừa cười vừa khóc nha, kéo vợ ngồi kế bên lại lên cơn ghen vì tưởng chồng mình nhớ người yêu cũ nữa thì khổ ( ).

Màn đêm phủ xuống, dựa theo quy củ chú rể và tân nương phải lưu lại trong cung, mà quan viên bên ngoài tiếp tục tổ chức dạ tiệc cung đình. Dù sao cũng là hôn nhân giữa hai đại đế quốc, mặc dù mới là đám hỏi nhưng cũng không có phần cho Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt tham dự. Đương nhiên như vậy càng hợp ý Long Nhất. Chỉ là Long Chiến dĩ nhiên cũng tuyên bố ngày mai hấn sẽ cùng Nạp Lan Như Nguyệt đi trước đến Nạp Lan Đế quốc cử hành hôn lễ, đêm nay là đêm cuối ở Đàng Long Thành thì càng phải có ý nghĩa. Thời gian không còn nhiều, ngay khi hấn cùng Nạp Lan Như Nguyệt đến Nạp Lan Đế quốc cử hành hôn lễ xong, chiến tranh toàn diện sẽ bộc phát, đến lúc đó tình huống như thế nào thì Long Nhất cũng không thể biết trước được.

Một cung điện hào hoa góc đông nam Hoàng cung, nơi này chính là nơi động phòng của Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt. Trong phòng trang trí những đoạn vải hồng, ở giữa tường là một đôi hỷ chúc thật lớn (Hỷ chúc = là tấm thiệp lớn ghi chữ Hỷ bên trong, ai coi phim HK, TQ cảnh đám cưới chắc cũng thấy qua rồi). Giữa phòng là một chiếc giường lớn, đầu giường cũng chuẩn bị sẵn một cặp gối uyên ương màu hồng.

Nạp Lan Như Nguyệt vào chính giờ phút này, tâm trạng đột nhiên không hiểu sao lại trở nên khẩn trương. Nàng nắm chặt đôi bàn tay nhỏ nhắn, trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Cái tên Long Nhất hư hỏng này thật sự có tuân thủ ước định cùng mình không? Nếu hẳn không tuân thủ thì chính mình phải làm gì bây giờ? Nghĩ tới đây, nàng len lén nhìn trộm về phía Long Nhất, đã thấy hẳn dùng đôi mắt gian manh như một tên ăn trộm đang điều tra bốn phía xung quanh. Trong lòng nàng chột nổi sóng, chẳng lẽ hẳn thật sự muốn .... với mình sao.

- "Tây Môn Vũ, ngươi muốn làm gì đây?" Nạp Lan Như Nguyệt chính lúc đang khẩn trương hỏi, đột nhiên phát hiện Long Nhất từ trong không gian giới chỉ lôi từng món mỹ vị để đầy lên bàn, cuối cùng còn lấy ra mấy vò cống tửu thượng đẳng.

- "Ăn cơm, bộ nàng chưa thấy qua sao" Long Nhất cũng không màng quay đầu lại mà nói luôn, rồi như sói nuốt hổ vồ mà tấn công bàn thức ăn.

- "Ta đương nhiên biết là ngươi đnag ăn, nhưng những thứ này ngươi lấy ở đâu?" Nạp Lan Như Nguyệt kinh ngạc hỏi.

- "Hắc hắc, thuận tay mà lấy từ yến hội thôi, nàng cả ngày cũng chưa ăn cơm, lại đây cùng ăn đi" – Long Nhất cười nói, đoạn xoay người

về hương Nạp Lan Như Nguyệt vẫy tay mời.

Nạp Lan Như Nguyệt đảo cặp mắt phượng, thật sự hấn trời sinh làm trộm mà. Chính nàng cả ngày hôm nay không rời hấn quá nửa bước, dĩ nhiên cũng không phát hiện một chút bất thường nào của hấn. Bất quá lúc nàng nhìn hấn thả cửa ăn uống, quả thật trong lòng nàng cũng có cảm giác đói.

Nạp Lan Như Nguyệt cũng không hề khách khí ngồi xuống đối diện với Long Nhất. Nàng so với Long Nhất quả thật cũng như nhau, chỉ là ưu nhã dùng một chút đồ đã cảm thấy no rồi. Nàng nhìn hấn chăm chăm ăn uống, miệng dính đầy dầu mỡ, đột nhiên cảm nhận được cảnh hấn đang ăn thật sự rất đáng yêu.

Nhìn một lúc, Nạp Lan Như Nguyệt chợt giật mình, suýt chút nữa tự gõ trán mà trách mình như thế nào lại có cái cảm giác này, tên hư hỏng này mà có cái gì đáng yêu chứ, thật ra phải chán ghét mới đúng, vừa rồi nhất định chỉ là ảo giác thôi. Nhìn lại lần nữa cũng sẽ gặp bản mặt đáng ghét thôi, làm sao mà mình lại cho rằng đáng yêu được.

Nạp Lan Như Nguyệt trừng mắt nhìn Long Nhất, tâm lý trong lòng không ngừng thúc giục nàng quan sát hấn lần nữa. Bỗng nhiên Long Nhất ngẩng đầu lên, thấy Nạp Lan Như Nguyệt đang nghiêng răng nhìn mình liền cười nói:

- "Ta cùng nàng có thâm cừu đại hận gì chưa? Sao nàng có bộ dáng muốn ăn ta vậy?"

- "Người nhìn kiểu ăn của người xem, ngay cả đũa cũng không cầm mà lấy tay bốc, người ở nhà cũng là như vậy à?" Nạp Lan Như Nguyệt nói.

- "Nàng làm sao vậy? Nam nhân mà, tự nhiên muốn uống chén lớn ăn miếng bự, hưởng hờ ta đói không chịu được, cần phải giả bộ làm gì" - Long Nhất trong miệng cắn một cái đùi gà, không rõ nàng nghĩ gì nữa.

Nạp Lan Như Nguyệt mím môi nhin cười, cuối cùng khó khăn lắm mới nhin được.

- "Muốn cười thì cứ cười, nếu không nhin quá tới tháng kinh nguyệt cũng không đều đó" Long Nhất hắc hắc cười nói, sau một lúc ăn như hổ vồ hắc cũng đã no rồi.

- "Ngươi, ... ghê tởm" Nạp Lan Như Nguyệt nghe vậy sắc mặt ửng đỏ, trừng mắt nhìn Long Nhất, cái tên này đùa gì không đùa, lại lấy chuyện tối mật của nữ nhi ra mà nói giỡn.

- "A a, nàng nói gì chứ, hai ta cùng thân mật rồi, còn có cái gì không thể nói ra lời chứ" Long Nhất tiện tay phóng ra một thủy cầu để rửa tay, hướng ánh mắt mập mờ nhìn về Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt sắc mặt lạnh lẽo cắn chặt hàm răng trắng, tự nhiên nghĩ đến việc Long Nhất cùng nàng phát sinh hai lần thân mật mập mờ, thân thể chính mình không những đã bị hắc nhìn qua, rồi còn bị sờ mó nữa.

- "Uy, còn vẻ mặt này nữa, ta nói là chúng ta bây giờ đã thành hôn rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ thân mật sao?" Long Nhất cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt giật mình, đứng dậy lui ra sau hai bước, khẩn trương nói:

- Ngươi đã đáp ứng với ta là chúng ta chỉ giả vờ thành hôn thôi, ngươi không được cưỡng ép ta"

- "Cuống hay ép cũng được..." Long Nhất hạ giọng cười.

- "Người còn nói nữa, ta sẽ .... sẽ đem người tống ra ngoài" Nạp Lan Như Nguyệt suy nghĩ cả nửa ngày trời, thật lâu sau nàng mới nhận ra đúng là nàng không có cái gì để uy hiếp hắn được.

Long Nhất cười hắc hắc, lỗ tai hắn đột nhiên giật giật, hắn cười nói:

- "Nàng không cần tống ta ra ngoài, ta cũng biết tự đi mà. Nàng cứ an tâm ngủ ngon đi, không cần lo lắng ta nửa đêm lặng lẽ tiến vào đâu. Ta đi đây, sáng mai quay lại"

Long Nhất hướng Nạp Lan Như Nguyệt khoát tay một cái, thân hình chợt lóe lên rồi biến mất không còn thấy bóng dáng nữa.

Nạp Lan Như Nguyệt định mở miệng kêu Long Nhất lại, nhưng lại phát hiện hắn đã sớm không còn bóng dáng nữa rồi, không hiểu sao trong lòng nàng có chút ủy khuất không rõ ràng.

- "Ta làm sao vậy? Hắn đi thì thật quá tốt rồi, ta có muốn hắn cùng ở chung một chỗ đâu chứ" Nạp Lan Như Nguyệt vỗ vỗ vào mặt mình mà lầm bầm nói. Nàng đi đến cạnh giường ngồi xuống. Nhưng càng nghĩ càng tức giận, vì vậy nàng ngã nhào lên giường ôm lấy chiếc gối yên ương.

Vài phút sau, Nạp Lan Như Nguyệt từ trên giường đột nhiên đứng lên, nhắm mắt lại mà quát to một tiếng:

- "Tây Môn Vũ, ta ghét ngươi"

- "Ghét ta cũng không cần hô lớn tiếng như vậy chứ" Âm thanh Long Nhất đột nhiên vang lên bên tai Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt thất kinh, quay đầu lại liền phát hiện tên Long Nhất đã biến mất không biết khi nào lại xuất hiện ở trong phòng, khuôn mặt nàng ửng hồng chỉ vào hắn mà nói:

- "Người.... Không phải người đã đi rồi sao?"

- "À, ta trở về lấy chút đồ, không nghĩ lại nghe nàng nói như vậy. Ghét ta, thật sự là quá đau lòng mà" Long Nhất cầm lấy mấy vò rượu trên bàn bỏ vào không gian giới chỉ, sau đó tỏ ra chán nản lắc đầu thờ dài nói.

- "Không phải như thế, ta ... ta..." Không biết Long Nhất đang biểu diễn, Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên lo lắng, nàng dĩ nhiên là tin những lời của hắn là thật, khẩn trương muốn giải thích nhưng cả nửa ngày cũng không biết nói cái gì.

- "Ta cũng biết rồi, nàng không cần an ủi ta nữa, ta đi đây" Long Nhất lại thờ dài một cái, một lần nữa biến mất.

Nạp Lan Như Nguyệt cắn môi, đoạn hừ một tiếng phất tay bố trí kết giới, chui cả người vào trong chần.

Long Nhất hắc hắc cười bay ra khỏi hoàng cung, nhớ tới ánh mắt của Nạp Lan Như Nguyệt khiến hắn cảm thấy vui vẻ. Có lẽ trong lòng nàng đối với mình lại không như những gì nàng đã nói.

Không lâu sau đó, Long Nhất đã bay tới đỉnh núi ở ngoại ô, Mộ Dung Bác đang khoanh tay đứng đợi hắn, thể hiện một dáng đứng thế ngoại cao nhân. Vừa rồi chính ông đã dùng công phu truyền âm nhập mật gọi hắn, vốn truyền âm nhập mật phải là người có tu luyện nội

công cụ cao mới luyện thành, nhưng do Mộ Dung Bác đã nghe Long Nhất giảng giải qua, tự nhiên cũng đem môn trung hoa tuyệt học này ra mà luyện tập. Mặc dù ngay từ đầu lão cũng thất bại nhiều lần, nhưng cuối cùng cũng nghiên cứu ra được. Điều này làm cho Long Nhất càng thêm bội phục cái lão đạt tới cảnh giới kiếm thần này, càng thêm tin tưởng trong thiên hạ thật sự là thiên biến vạn hóa, vừa biến đổi trăm đường lại vừa hỗ trợ lẫn nhau.

- "Lão đầu, đem động phòng hoa chúc của ta mà ngươi lại kêu ta ra đây làm gì?" - Long Nhất cười cười nói, đem hai vò cống phẩm hảo tửu ném cho Mộ Dung Bác, hắc hắc tới khi quay lại để lấy cho Mộ Dung Bác mấy vò rượu này, lại nhớ tới Nạp Lan Như Nguyệt nàng ta hô to chán ghét, chán ghét hắc.

Mộ Dung Bác tiếp vò rượu, không nhin được nhấp liền mấy ngụm, nói:

- "Quên đi, ngươi còn nói đến động phòng cái gì, bộ tưởng lão già ta không biết các người giả thành hôn à"

Long Nhất hắc hắc cười hai tiếng, đoạn nghiêm mặt lại hỏi:

- "Lão đầu, ngày mai ta phải đi rồi, có lời này muốn thỉnh cầu lão, mong lão đáp ứng ta"

- "Bắt đầu xuống nước với ta sao, có gì cứ nói đi" - Mộ Dung Bác cười cười đầy vẻ giáo hoạt.

- "Ta đi rồi, không biết Đẳng Long Thành sẽ phát sinh chuyện gì, an nguy của cả nhà ta đều hy vọng vào sự chiếu cố của lão, thời khắc mấu chốt có thể ra tay giúp một chút" - Long Nhất nghiêm mặt nói, đây là mối lo trước mắt của hắc. Mặc dù Tây Môn gia tộc cao thủ cũng không ít, nhưng nhớ tới thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến,

Long Nhất không ngăn nổi cảm giác bất an.

- "Chuyện này ta có thể đáp ứng ngươi, cho dù ngươi không nói đi nữa, dựa vào giao tình giữa ta và ông nội ngươi thì ta cũng làm vậy"

- Mộ Dung Bác sáng khoái đáp.

- "Vậy cảm ơn lão, trong lúc này để một tiểu tử làm phiền lão thật không phải. Lời cảm ơn ta cũng không thích nói nhiều, đêm nay chúng ta tận hứng uống rượu, lần sau muốn cùng lão uống nữa thật không biết đến bao giờ đây" - Long Nhất cười nói, cùng cầm lấy vò rượu huých Mộ Dung Bác một cái, một hơi uồn hết nửa vò.

Mộ Dung Bác nhấp 1 ngụm rượu, vờ vai Long Nhất nói:

- "Kỳ thật ta cũng phải cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi mấy ngày qua ta cũng không vui vẻ như vậy, cũng không thể gặp được Mộ Dung Thục Ngọc cháu gái của ta"

- "Nói mới nhớ, rốt cuộc cháu gái của lão đi đâu vậy? Nàng không về Ngạo Nguyệt đế quốc mà cũng không ở lại Đằng Long Thành?" Long Nhất hiếu kỳ hỏi.

- "Hắc hắc, nói cho ngươi biết cũng được, ta kêu nó đi đến thánh địa của Mộ Dung gia tộc để tu luyện" - Mộ Dung Bác cười nói.

- "Thánh địa của các người ở chỗ nào?" Long Nhất hỏi.

Mộ Dung Bác liếc nhìn Long Nhất một cái, đoạn cười nói:

- "Ngươi cũng không phải người của Mộ Dung gia tộc, nói cho ngươi biết làm gì. Trừ phi ngươi là cháu rể của ta. À không nên, không nên, tên tiểu tử ngươi mệnh phạm vào số đào hoa, nữ nhân rất nhiều, cháu gái ta không thể đi theo ngươi được!"

- "Không nói thì thôi, ai thèm chứ" - Long Nhất phẩy tay nói, nhưng trong lòng hẳn cũng hết sức tò mò về địa phương nơi thánh địa của Mộ Dung gia tộc tọa lạc? Bất quá không phải là người của Mộ Dung gia tộc thì không thể biết cũng hợp lý thôi.

Mộ Dung Bác vừa cười vừa đứng lên nói:

- "Tên tiểu tử người ra bên ngoài cũng cẩn thận một chút, đặc biệt đối với nữ nhân, lão gia ta khuyên người phải có chút ý chí kiên định, đừng có thấy nữ nhân xinh đẹp là nhào vô liền. Phải biết "Hồng nhan họa thủy", phải biết nữ nhân ôn nhu có thể làm cho nam nhân tận hưởng diễm phúc, nhưng khi nổi cơn ác thì ăn thịt cũng không để lại mảnh xương đầu dâu"

- "Biết rồi, cũng phải xem ta là ai chứ. Nữ nhân trước mặt ta rồi thì cọp hay mèo cũng như nhau thôi. Cho dù là yêu nữ ăn thịt người không chừa miếng xương đầu thì ta cũng có thể biến nàng thành một tiên nữ ôn nhu ngoan ngoãn" Long Nhất đắc ý cười to. (ND: Lại một lần nữa phải thốt lên "ước gì mình ").(được như anh ấy

- "Tiểu tử thúì, đừng vênh đuôi cao như vậy, coi chừng câu "lật thuyền trong cống rãnh" đó!" Mộ Dung Bác vừa cười vừa mắng.

- "Yên tâm, có lật thuyền ta cũng không chết được, bất quá, nghe người nói như vậy tất kinh nghiệm cũng rất phong phú rồi. Vậy một mực cứ nói là cùng với hai đại thánh nữ tế tự không có chuyện gì"- Long Nhất ngữ khí chán nản nói, nhớ tuyệt thế dung mạo của sư phó Chu Địch của Ti Bích, lại nhìn bộ dạng của lão đầu Mộ Dung Bác này, không nhìn được mà thậm thán quả nhiên là ông trời bất công mà.

- "Quên đi, quên đi, giờ cũng không còn sớm nữa, người mau rút về

với mấy nữ nhân ôn nhu của người đi, ở chỗ này nói hư nói vụn với ta làm gì" - Mộ Dung Bác cười mắg Long Nhất, bàn tay lão vỗ nhẹ vào gáy của hắ.

Long Nhất linh hoạt quay người tiến lên phía trước tránh khỏi, nghĩ lại đêm nay cũng không còn nhiều thời gian, muốn cùng cha mẹ và mấy nữ nhân cáo biệt, còn phải đi đến vô song doanh an bài một số chuyện nữa.

- "Lão đầu, bảo trọng, đừng chết sớm quá nha" Long Nhất cười cười hướng tới Mộ Dung Bác phẩy tay một cái, lắc mình hướng về Tây Môn phủ bay đi.

- "Tiểu tử thúì này..." Mộ Dung Bác nhìn thân ảnh của Long Nhất từ từ biến mất, trong lòng lão than nhẹ một tiếng. Cùng ở chung với tên tiểu tử này một thời gian, thật có chút không nỡ xa.

Chương 311: Xuất phát

Long Nhất rất nhanh bay về đến Tây Môn phủ, tối qua Tây Môn Nộ tham gia dạ yến, mà Đông Phương Uyển bệnh chưa khỏi nên đang nghỉ ngơi. Lúc hắn về tới thì thấy bà đang cùng Bắc Đường Vũ, Lãnh U U và Nam Cung Hương Vân ba nàng đang trò chuyện. Khi thấy Long Nhất đột nhiên xuất hiện, tất cả đều lộ ra vẻ vui mừng.

- "Đang nói về cái gì mà lại vui vẻ như vậy?" Long Nhất vừa mỉm cười vừa bước đến.

- "Trừ con ra còn có chuyện khác để nói sao. Các nàng này 3 người mà mỗi câu đều muốn phải nhắc đến con, cũng không biết đời trước để lại cho con bao nhiêu phúc khí nữa" Đông Phương Uyển cười nói. Đứa con này trước đây là tai họa cho nữ nhân, khiến cả Đẳng Long Thành lòng người hoang mang, nhắc đến xú danh đều biến sắc. Vậy mà bây giờ hồng nhan vây quanh, mà mỗi nàng đều xinh đẹp hơn người, tính tình lại tốt nữa. Điều này khiến bà cười không ngậm miệng lại được, không khỏi nghĩ đến cảnh một đám cháu vui đùa trong sảnh đường.

Tam nữ xấu hổ thẹn thùng cười không thôi, chỉ tiếc là tia sâu vương trên mi không cách nào bỏ hết được. Đông Phương Uyển thấy bốn người ánh mắt trao nhau, lửa tình văng khắp nơi, liền biết ý không làm kỳ đà cản mũi bọn trẻ nữa, chỉ ân cần dặn dò Long Nhất vài câu rồi rời đi.

Đông Phương Uyển vừa rời đi, Nam Cung Hương Vân là người đầu

tiên nhẹn không được nữa, đôi mắt đỏ lên rồi rơi lệ. Hai người thành hôn không lâu, cảm tình ngày càng được phát triển nồng nàn, thì làm sao để nàng kham nổi việc chia ly này chứ.

Quả thật Tiểu biệt thắng Tân hôn mà (Câu này dịch giả tự đưa vào)

Long Nhất trong lòng than nhẹ, đã sớm đoán trước được tình huống này rồi, hẳn chỉ có khả năng an ủi nàng thôi.

- "Được rồi, đừng khóc, cũng không phải là ta đi không quay về lại đâu, chỉ là đi Nạp Lan Đế quốc đánh cá một chuyến thôi mà" Long Nhất tiến đến ôm Nam Cung Hương Vân vào ngực, vỗ nhẹ lên vai nàng an ủi.

- "Cho dù là đi có một chuyến, nhanh nhất cũng phải ba đến bốn tháng, huynh bảo muội làm sao chịu đựng đây" Nam Cung Hương Vân nức nở nói, nàng vốn không phải cô gái yếu ớt, nhưng bởi vì tình yêu đã làm cho lòng nàng mềm lại.

- "Ly biệt để khi gặp lại càng tốt hơn. Người sống trên đời không tránh được cảnh phải phân phân hợp hợp, cho nên phải kiên cường đối mặt với nó, có khi nhớ một người cũng là một loại hạnh phúc, hiểu chưa?" Long Nhất vỗ về Nam Cung Hương Vân, hẳn vuốt ve mái tóc của nàng đồng thời nhìn Lãnh U U cùng Bắc Đường Vũ đứng bên cạnh.

Lãnh U U nhìn Long Nhất mà cười nhẹ, chỉ là nụ cười tránh không khỏi có chút đau khổ, nhớ một người có khi đúng là một loại hạnh phúc, nhưng càng về sau lại như hàng vạn con kiến cắn xé tâm linh, nghĩ đến sẽ lại đau lòng.

Lãnh U U biết nàng không có khả năng đi cùng Long Nhất đến Nạp Lan Đế quốc, kỳ thật vài ngày trước giáo hội đã thông báo cho nàng

phải quay về, bởi vì Long Nhất mà nàng đã nán ở lại. Bây giờ Long Nhất phải đi, nàng cũng không cần lưu lại.

- "Không rõ, cũng không muốn nghĩ đến. Người chưa đi mà trái tim muội như sắp chết" Nam Cung Hương Vân trong lòng ngực Long Nhất nức nở khóc.

Long Nhất cũng chỉ là bất đắc dĩ, nếu có một ngày hấn mang tất cả hồng nhan tri kỷ đi chu du thế giới, không cần quan tâm gì khác thì thật tốt biết bao. Nhưng hấn biết cái nguyện vọng đó đến giờ vẫn chỉ là một hy vọng xa vời.

Nước mắt Nam Cung Hương Vân tựa hồ ảnh hưởng đến Lãnh U U và Bắc Đường Vũ, trong mắt hai người cũng bắt đầu đỏ lên, một màng lệ đã bao phủ. Bắc Đường Vũ muốn mở miệng nói, nhưng lời chưa ra bỗng như bị nghẹn lại, dậm chân ôm lấy lưng của Long Nhất, cùng Nam Cung Hương Vân một trước một sau ôm hấn lại. Cả hai nước mắt như mưa, Long Nhất nhanh chóng ướt đẫm cả người.

Khóc một hồi lâu, nhị nữ tâm tình mới ổn định lại, nếu không Long Nhất nghĩ phen này mình thật sự bị nước mắt hai nàng dim chết rồi.

- "Tốt lắm, đừng khóc lại. Ai còn khóc ta sẽ đánh vào mông người đó! Làm như là sinh ly tử biệt vậy!" Long Nhất vươn bàn tay to xoa đầu hai nàng.

- "Phu quân, chúng ta ngừng khóc rồi, bây giờ thời gian không còn sớm, không bằng bây giờ chúng ta nghỉ ngơi đi" Nam Cung Hương Vân gạt những hạt lệ lưu lại trong mắt, mặt cười nhưng lại phủ thêm một tầng mây đỏ, đôi mắt vương lệ mang theo hơi nóng mà nhìn Long Nhất.

Long Nhất khước miệng khẽ cười, nói ra câu nói chờ đã lâu:

" Đêm nay 3 người các nàng đồng thời ở lại đây với ta chứ?"

Tam nữ thẹn thùng nhìn nhau, tuy tâm lý mỗi người đều không dám phóng túng như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác nghĩ đến cảnh phải cùng Long Nhất chia ly, dù sao thời gian cũng chỉ còn đêm nay, đối với các nàng lại càng trân quý dị thường.

Long Nhất thấy ba nàng đều thẹn thùng không dám trả lời, liền hắc hắc cười nói:

- "Quyết định vậy đi, giờ ta đi Vô song doanh an bài mọi chuyện, các nàng trở về phòng tắm rửa sạch sẽ chờ ta"

Nói xong, Long Nhất nở nụ cười thâm rồi biến mất khỏi phòng.

Tam nữ quay mặt nhìn nhau, đồng thời thấy khuôn mặt cười mang theo một vầng mặt trời đỏ, lòng tự hỏi chẳng lẽ đêm nay nhất định là một đêm "hoang tâm vô đạo" như trong truyền thuyết sao?

Long Nhất dùng phiêu phù thuật bay đến hướng binh doanh, trong đầu tưởng tượng đến cảnh khi quay về cùng Lãnh U U 3 nàng cùng giường, nếu là kiểu 4P (ND: 4 player), vậy cảm giác đó thật là đầy hấp dẫn đây. Long Nhất nghĩ đến đây đã không ngừng nuốt từng ngụm nước bọt.

Trong binh doanh vẫn canh phòng nghiêm ngặt như cũ, trạm gác lộ thiên hay bí mật thì đao thương cũng đã tuốt trần, chuẩn bị sẵn sàng, sát khí tiềm tàng khắp nơi. Tuy nói Đàng Long Thành đang trong ngày vui, nhưng ai thì có thể thư giãn, nhưng đây là binh doanh thì lại càng không thể thư giãn.(ND: Nghĩ tới nghề của mình mà tui thấy cảm thán thiệt) Đặc biệt là thành vệ, trong thành càng náo nhiệt chừng nào thì trách nhiệm cùng cường độ công tác của họ càng lớn

chùng đó.

Sau khi xuất ra lệnh bài, nói mấy câu ám hiệu, Long Nhất tiến vào binh doanh. Rất nhiều binh lính đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn gã, chú rể như thế nào mà đêm động phòng hoa chúc lại chạy tới binh doanh chứ.

Nếu không nghe qua danh tiếng phong lưu của gã, khẳng định chúng sẽ đoán gã đã bị tân nương đá xuống giường rồi (ND: Ý là bất lực khiến tân nương đuổi cổ... đoạn này tự thêm vào)

Còn chưa tới địa điểm của Vô song doanh, Long Nhất đã nghe được tiếng ăn uống nhiệt náo của bọn lính. Theo lệ thường đã là giờ cơm tối sau khi huấn luyện, tương đối tự do, binh thường cũng không ai quản người, người có thể tự mình đi huấn luyện riêng hoặc cũng có thể tìm người đối luyện. Bất quá binh thường trong thời gian này binh lính tụ tập nói chuyện ca hát là nhiều nhất, bởi vậy ban đêm Vô song doanh hào khí cao nhất so với các doanh khác.

Thấy Long Nhất đến, binh lính trực ban lập tức chạy đến hành lễ, Long Nhất khoát tay một cái rồi hướng bên trong đi đến. Chỉ thấy bên trong doanh không còn khoảng trống, binh lính đứng đầy khắp nơi, phòng chùng Vô song doanh có bao nhiêu binh đều tập trung ở đây cả. Điều này càng làm cho Long Nhất hiếu kỳ, rốt cuộc có chuyện gì mà tất cả đều tập trung ở đây vậy xem như vậy

Long Nhất tò mò rẽ đám đông đi vào, đám binh lính nóng nảy định quay lại đánh người, khi thấy người đó là tướng quân của mình, định cúi người hành lễ liền được Long Nhất ngăn lại.

Khi bước tới nơi, Long Nhất mới biết tại sao mọi người đều vây lại xem, nguyên là giữa sân chính là tên tiểu tử Nam Cung Nỗ và ca ca của Tiểu Y – Hùng Bá. Dựa theo quy củ của Vô song doanh, chỉ cần

chính mình khiêu chiến với người có địa vị cao hơn mình, một khi chiến thắng có thể thay thế chức vị của người đó, chẳng lẽ tiểu tử Nam Cung Nỗ này muốn thay thế Hùng Bá sao?

Long Nhất cảm thấy hứng thú nên quan sát một lúc, sau đó lắc đầu cười cười. Nam Cung Nỗ và Hùng Bá dù sao cũng còn chênh lệch quá lớn. Nam Cung Nỗ tự mình là ma pháp sư, trải qua huấn luyện tại Vô song Doanh thân thể cường tráng lên rất nhiều, cách đánh cận chiến cũng học được không ít. Nhưng hẳn dù sao cũng chỉ là trung cấp ma pháp sư, sát thương lực có hạn, hơn nữa cũng do tuổi còn nhỏ nên thân thể chưa phát triển hết được, thì làm cách nào mà hạ được Hùng Bá cơ chứ. Bất quá cam đảm và dũng khí của hắn cũng khiến mọi người tán thưởng.

Hùng Bá thật ra cũng chỉ tiện thể làm người đối tập cho Nam Cung Nỗ, hắn chỉ phòng thủ chứ không tấn công. Mà lúc này hắn đã phát hiện Long Nhất đã đến, liền đột ngột lao đến Nam Cung Nỗ, thân thể to lớn nhanh như gió lướt đến sau lưng Nam Cung Nỗ, nhắc cổ hắn như nhắc cổ một con gà con mà quăng ra ngoài.

Phanh một tiếng, bụi đất bay lên, Nam Cung Nỗ mông đã chạm đất, đau đến thấu xương. Nếu không phải hắn từng qua huấn luyện, ngay trên không trung lăn vài vòng giảm lực thì chỉ sợ cả người hắn cũng không động đậy nổi.

Hùng Bá cười ha hả, hướng về phía Long Nhất mà bước nhanh tới, hắn khép chân đứng thẳng người chào theo quân lễ, rồi lớn tiếng nói:

- "Thuộc hạ Hùng Bá tham kiến tướng quân".

Lúc này tất cả binh lính Vô song doanh mới phát hiện Long Nhất đã đến, tất cả cùng thực hiện quân lễ với hắn.

Nam Cung Nỗ thấy anh rẽ đến, lập tức ngồi dậy rồi chạy nhanh tới, ôm lấy cánh tay của hắn mà hỏi:

- "Tỷ phu, anh không phải đang động phòng sao? Như thế nào lại chạy đến đây?"

Long Nhất gỡ cánh tay của Nam Cung Nỗ ra, gõ đầu hắn một cái rồi giáo huấn:

- " Người lại quên à, tại binh doanh phải gọi Tướng quân, nếu còn tái phạm thì theo quân pháp mà xử"

Nam Cung Nỗ le lưỡi, hít một hơi sâu vào lồng ngực rồi lớn tiếng nói:

- "Rõ, thưa tướng quân, thuộc hạ nhất định sẽ không tái phạm."

Long Nhất gật đầu cười , vỗ vỗ bả vai cường tráng của hắn.

Sau khi phân phó cho binh lính tiếp tục huấn luyện, Long Nhất kêu Hùng Bá một mình cùng hắn đi đến một góc binh doanh.

- "Hùng Bá, người cũng biết ngày mai ta phải đi. Một khi ta đi Đẳng Long thành nhất định sẽ phát sinh những chuyện không thể lường được, đến lúc đó nên làm như thế nào thì tự người lo liệu. Chỉ là nhớ kỹ một điều, Vô song doanh là một đơn vị độc lập tác chiến, là đơn vị riêng của Long Nhất ta, ngay cả hoàng đế Long Chiến cũng không có quyền ra lệnh cho các người, nhớ chưa?" - Long Nhất trong ngữ khí nhẹ nhàng nhưng mang theo một áp lực thật lớn, hắn đã chờ đợi khoảnh khắc ấy xảy ra.

Hùng Bá sắc mặt nghiêm túc, kiên quyết nói:

- "Thuộc hạ đã rõ, Vô song doanh trừ mệnh lệnh của tướng quân ra,

ai ra lệnh cũng không nghe. Vô song doanh chỉ trung thành với chỉ một Tướng quân là người thôi"

Long Nhất gạt đầu hài lòng nói tiếp:

"VẬY Vô Song doanh này giao cho người, một khi chiến tranh xảy ra, các người sẽ ra tiền tuyến giết địch. Giấc mộng tung hoành sa trường trên lưng ngựa của người nhanh sẽ nhanh chóng được thực hiện"

Hùng Bá có chút kích động, hẳn biết ngày này sẽ không quá xa nữa.

Long Nhất tiện thể đi phân phó một ít việc nữa, khi hẳn nhìn sắc trời liền phi thân rời binh doanh mà đi.

"Không biết Lãnh U U các nàng tắm rửa xong chưa, đêm nay thật sự cùng ta chung giường chứ? Nếu là thật thì thật là tốt biết bao" - Long Nhất vừa tưởng tượng đến đó, lửa trong lòng đã bùng lên mạnh mẽ, hẳn chỉ hận không thể trong một giây xuất hiện ngay trong phòng ngủ của mình.

Ngay khi Long Nhất đang dốc toàn lực để về nhà, đột nhiên một đạo hư ảnh xuất hiện chắn trước mặt hẳn. Một mùi thơm quen thuộc thấm vào mũi hẳn.

Chương 312: Xuất phát – trung

- "Hàm Yên " Long Nhất hít một hơi rồi kêu lên. Mỗi nữ nhân đều có một mùi thơm đặc biệt của chính mình, mà cái mũi của Long Nhất phi thường linh mãnh, tự nhiên kỹ thuật phân biệt nữ nhân từ hương thơm cũng đã đạt đến mức siêu quần. Long Nhất theo phản xạ định kêu lên tên của Hàm Yên, bất ngờ hư ảnh phía trước biến thành thật, mà Long Nhất lúc này mới phát hiện thân ảnh to lớn này là của một con chim màu trắng. Lông nó bóng loáng mà có vẻ nhẵn nhụi, lông cánh trắng bạc, to mà cứng rắn, mới nhìn có vẻ như là kiếp trước của bạch hạc, chỉ là về hình thể thì to gấp 10 lần hơn.

Hàm Yên đứng trên lưng bạch hạc khẽ kéo ống quần , vừa nhìn hấn vừa cười mỉm.

Ngoại thành, bên cạnh một con suối nhỏ, Long Nhất ngồi trên một tảng đá cạnh bờ suối thỉnh thoảng ném mấy viên đá nhỏ vào lòng suối. Mà Hàm Yên ngồi cách hấn không xa, đôi hài của nàng đã được cởi ra, làm lộ ra đôi bàn chân nhỏ nhắn tinh xảo màu tuyết bạch, hiện nàng đang dùng đôi chân đó hung hăng vẩy nước. Còn con ma sủng của nàng đứng cạnh bờ suối mà tức tặc rủa lông.

Ánh mắt Long Nhất dừng lại ở đôi cánh con bạch hạc, nó phi hành với tốc độ siêu cấp thì không nói gì, nhưng nó giống như chú hổ Tiểu tam và Cuồng lôi thú ở chỗ tự do biến hóa hình thể. Chính từ điểm này Long Nhất xác định chắc chắn nó phải là một SS siêu cấp ma thú, chỉ là không biết ngoài phi hành ra nó còn năng lực nào nữa

không.

Quan sát sắc trời một chút, Long Nhất có chút bất đắc dĩ mà nói với giọng thiếu kiên nhẫn:

- "Nàng rốt cuộc bảo ta đến đây làm gì? Tới nơi lại không nói tiếng nào, ta không có thời gian vui đùa cùng nàng đâu".

Hàm Yên quay đầu nhìn Long Nhất, trên miệng hé lộ nụ cười:

- "Thế nào? Nhớ đến mấy nữ nhân của huynh sao? Nói cho huynh biết, mọi cố ý đó, ngày hôm nay không để cho huynh về với họ"

Long Nhất trợn tròn đôi mắt, tự nhiên đứng dậy nói:

- "Không để ý tới nàng nữa. Ta mà muốn đi thì nàng ngăn được ta sao?"

Nụ cười trên mặt Hàm Yên thu lại, nhất thời ra vẻ ủy khuất nói:

- "Huynh đúng là kẻ không có lương tâm mà, đối đãi với mọi người như vậy sao? Đoạt được trinh tiết của người ta rồi không thèm để ý tới nữa, đúng là đồ bại hoại bội tình bạc nghĩa mà"

Vẻ mặt Long Nhất không chút thay đổi, nếu như vậy mà còn không biết là nàng đang đóng kịch thì hẳn giờ này lẫn lóc ở đầu đường xó chợ rồi. Đêm qua nếu không phải bóng đen ngăn cản, nói không chừng hẳn đã hạ sát thủ rồi. Chỉ là bóng đen nói nàng đối với hắn còn có giá trị lớn, nhưng hắn nhìn mãi không ra điểm nào có thể dùng được? Hắn mở miệng nói:

- "Đừng giả bộ nữa, ta thừa nhận là đoạt lấy trinh thao của nàng, nhưng trinh thao này không phải nàng hy sinh dùng làm vũ khí để đối

phó với ta sao? Kết quả không phải nàng đã thua sao?"

Hàm Yên gật đầu cười khanh khách hai tiếng, đoạn dùng âm thanh nhu mì nói:

- "Huynh thật là người thông minh, huynh đừng trở về tìm mấy nữ nhân kia nữa, không bằng để đêm nay Hàm Yên hầu hạ huynh là được rồi?"

- "Được thì tốt, chỉ sợ bị nàng ăn đến xương đầu cũng không còn một khúc dư. Bởi vậy miễn cho ta đi" Long Nhất thản nhiên cười nói. Nhớ tới tư vị đêm qua cùng với nữ nhân này, trong lòng hẳn lại cảm thấy nhộn nhạo. Quả thật nàng ta cũng là một cực phẩm trong thiên hạ khó tìm, cảm giác kỳ diệu kia như đang trở về với hẳn.

Thấy Long Nhất xoay người như muốn rời đi, Hàm Yên vội vàng nói:

- "Huynh đừng đi, muội có thể nói cho huynh biết một ít việc huynh muốn biết đấy"

Long Nhất nghe vậy liền ngừng lại rồi cười cười:

- "Ta muốn biết chuyện gì nàng cũng nói cho ta biết sao?"

- "Đương nhiên không phải, nhưng muội có thể lựa chọn tiết lộ một số điểm thôi" - Hàm Yên đưa tay vuốt ve mấy lọn tóc trước ngực, đôi mắt kiều mị như nước nhìn vào Long Nhất.

- "Nhưng làm sao nàng lại muốn tiết lộ cho ta biết, nàng không sợ người của tổ chức sao?" Long Nhất nghi hoặc nhìn chằm chằm Hàm Yên.

- "Huynh ngồi lại đây, muội chậm rãi nói cho huynh nghe" Hàm Yên

như một cô bé hướng tới Long Nhất mà vẫy gọi. Hẳn do dự một chút rồi ngồi xuống bên cạnh Hàm Yên, dù sao hẳn cũng thực sự tò mò về thân phận của Hàm Yên.

Hàm Yên nhích sát vào người Long Nhất, cánh tay ngọc ôm lấy một tay Long Nhất, sau đó tựa đầu lên vai Long Nhất. Cử chỉ giống như một đôi yêu nhau lâu năm, vừa tự nhiên lại vừa hào phóng, không hề có cảm giác giả tạo.

- "Nói thật cho huynh biết, muội cũng không thuộc về tổ chức gì, muội chính là muội, muội muốn làm gì đều không có ai quản được cả" - Hàm Yên nói.

Long Nhất nhíu mày, vậy quan hệ giữa nàng, Lưu thị và hắc y nhân kia giải thích như thế nào đây, hẳn nói:

- "Nàng cùng thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến rốt cuộc có quan hệ gì, đừng nói là không có"

- "Có thì có, nhưng cái này không thể nói với huynh được, chỉ có thể nói là bọn họ với muội cũng có chút liên hệ sâu xa, nhưng không hề bị họ quản chế" Hàm Yên khẽ cười nói.

- "Vậy ai ra lệnh cho nàng tới qua câu dẫn ta?" Long Nhất nghiêng đầu hỏi, mũi hắc áp vào mái tóc của nàng tận hưởng một hương thơm ngào ngạt.

- "Chỉ là tự muội muốn khống chế huynh" Hàm Yên không do dự nói ra đáp án của mình, bàn tay nhỏ bé của nàng cũng bắt đầu hoạt động trên vùng đùi của Long Nhất.

- "Bằng thân thể của nàng?" Long Nhất hắc hắc cười hỏi.

"Có thể coi là như vậy, chắc đến bây giờ huynh cũng biết Bắc Đường gia tộc thật ra là người của Long Chiến, bọn họ trăm phương ngàn kế để bỏ bùa huynh, mà muội vì xem huynh tương đối thuận mắt nên mới muốn cứu huynh, ai ngờ căn bản huynh lại không trúng tà" - Hàm Yên cười khanh khách nói.

Long Nhất tức giận hỏi ngược:

"Muốn khống chế ta cũng là nàng nói, sao còn nói muốn cứu ta?"

"Khống chế huynh không phải là cứu huynh sao? Huynh đâu có biết lợi hại của Khôi lỗ nguyên rửa thuật, hấn có thể ngay tức khắc làm cho thân thể huynh nổ mạnh, ngay cả dấu vết điều tra cũng không có luôn. Nếu muội có quyền khống chế huynh, muội sẽ không để huynh chết, vậy không phải là cứu huynh sao?" Hàm Yên cao giọng nói, bàn tay nhỏ bé của nàng bắt đầu mơn trớn bắp đùi của Long Nhất, đôi lúc vô tình hay cố ý lại chạm nhẹ vào tiểu huynh đệ của hấn.

Long Nhất tuy không nói gì nhưng tiểu huynh đệ của hấn bắt đầu phản ứng, hấn thò tay bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn đang lộn xộn của nàng, khế quát:

"Đừng lộn xộn, còn lộn xộn nữa là phải tự gánh lấy hậu quả "

"Còn tự chịu nữa à, cả thân thể này đều là của huynh, huynh muốn làm gì để ta "gánh lấy hậu quả" đây?" Hàm Yên khế cười duyên, rứt tay khỏi bàn tay to của Long Nhất, trực tiếp đặt ngay lên đỉnh lều của hấn.

Long Nhất cắn chặt răng, trong lòng than thật sự thống khổ mà, đấng phụ này quá dụ hoặc, thật muốn lật sấp nàng lại mà đánh dã chiến. Theo nàng tận hưởng cảm giác hay tự mình khiêu chiến năng lực tự kiểm chế của bản thân đây?

- "Cần gì phải đi đâu nữa? Xung quanh đây hoang vắng, khẳng định sẽ không có người đến" Hàm Yên liên tục kích thích khiến Long Nhất suyt chút nữa là khóc ngoài biên ải rồi, lại còn cười cười chỉ vào tên tiểu huynh đệ đang muốn phá lều nhảy ra của Long Nhất.

Long Nhất trong lòng thầm mắng, hấn vươn bàn tay to của mình chụp lấy nhũ phong của Hàm Yên, bạo ngược dùng lực mà bóp mạnh, rồi nói:

- "Ta còn một chuyện muốn hỏi, tại sao tối qua nàng lại có thể phát hiện ra ta, ta tự nhận là hoàn toàn che dấu khí tức và hơi thở, chẳng lẽ con mắt của nàng có thể nhìn xuyên tường à?"

- "Cái này để sau hãy nói được không? Làm chuyện chính sự là quan trọng hơn mà" Hàm Yên mặt cười mang theo hơi thở gấp gáp, bàn tay nhỏ bé linh hoạt cũng đã tháo đai lưng của Long Nhất mà luồn vào bên trong lều của hấn. (ND: Quả nhiên là chính sự)

Chương 313: Xuất phát - hạ

Long Nhất rên lên một tiếng, hẳn cảm nhận được tiểu huynh đệ đã bị bàn tay ngọc của Hàm Yên bắt được rồi. Nhưng nàng ta không nắm chặt mà di động lên xuống, loại cảm giác này thật sự làm cho kẻ khác hưng phấn mà, Long Nhất cảm thấy trong người bùng lên một cỗ liệt hỏa, mạch máu trên người căng phồng như muốn nổ tung ra.

Bỗng nhiên Long Nhất cảm thấy hạ thân mát lạnh, lúc này mới giật mình phát giác tiểu huynh đệ đã được đưa mặt nhìn trời, tại không trung đang vươn đến phía ngực Hàm Yên mà nhúc nhích.

-"Thật là lớn, nhìn muốn dọa người nha" Hàm Yên cúi người xuống quan sát tiểu huynh đệ của Long Nhất, tựa hồ muốn tìm hiểu kỹ tại sao nó lại lớn như thế này vậy.

Long Nhất thở dài một hơi, nhìn lên trời bỗng phát hiện đêm tối bất giác đang trôi qua, nếu còn dây dưa với nữ nhân Hàm Yên này thì vẫn dư thời gian, nhưng nhớ tới ở nhà tam nữ Nam Cung Hương Vân đang si ngốc chờ đợi hẳn, dự vọng chưa phát tác đã bình ổn đi rất nhiều.

-"Chà, như thế nào lại mềm xuống rồi" Hàm Yên thấy mới vừa rồi tên tiểu huynh đệ còn nóng nảy dựng đứng lên hiện đang từ từ mềm xuống, không khỏi giật mình nói. Nàng vừa nhắc đầu phát hiện trong mắt Long Nhất dự hỏa đã biến mất, ánh mắt trở nên trong suốt phi thường.

"Đứng lên đi, ta phải trở về, đáp án của nàng ta cũng không muốn biết" - Long Nhất thản nhiên nói, hẳn bây giờ cũng hiểu được loại nữ nhân này thì người đừng mơ tưởng khiến nàng nói ra điều phi thường cơ mật gì đó.

Hàm Yên thấy ánh mắt kiên quyết của hắn, chỉ cười duyên:

"Thời gian còn sớm mà, huynh gấp cái gì, muội ở đây hảo hảo hầu hạ huynh mà"

Lời của Hàm Yên đng làm cho Long Nhất kinh ngạc, thì nàng đã cúi người xuống ngậm lấy cái nam căn đang từ từ mềm lại của hắn.

Long Nhất run người một cái, cảm giác được tiểu huynh đệ của mình đang ở trong một địa phương nóng nóng ấm ấm lại ướt át nữa. Mà khung cảnh đánh mạnh vào thị giác hắn, khiến cho phòng tuyến cuối cùng của Long Nhất suyt nữa hồng mất mấy lần.

Kỹ xảo của Hàm Yên rõ ràng còn vựng về, nhưng nàng tựa hồ đối với nghệ thuật nam nữ lại có thiên phú cực cao, không bao lâu sau, động tác phun ra nuốt vào của nàng càng lúc càng thuần thực, gây sự kích thích cho Long Nhất càng lúc càng lớn.

Đáng chết, thoải mái quá. Trong lòng Long Nhất giãy dựa một hồi, loại đái ngô hương diễm này, nếu là nam nhân thì không thể bỏ qua được. Nhưng nhớ tới những kiều thê đang đợi ở nhà đợi mình, Long Nhất liền hạ quyết tâm dùng lực đẩy đầu Hàm Yên ra, nhanh chóng kéo quần lại.

Hàm Yên kinh ngạc nhìn Long Nhất, nam nhân này thực sự hành động ngoài ý liệu của nàng. Dâm danh của hắn rất lớn, lời nói đôi lúc tỏ ra khinh bạc, nhưng có lúc khả năng tự chế ngự của hắn thật sự làm cho nàng giật mình. Thực sự lại có nam nhân kháng cự được mị

lực của nàng sao? Có thể đang cùng nàng hoan hảo nhưng lại nghĩ đến việc giết nàng sao? Có phải do nàng chỉ dùng môi để hầu hạ khiến hắn vẫn giữ được sự thanh tĩnh để cự tuyệt nàng sao?

Long Nhất lạnh lùng liếc nhìn Hàm Yên một cái, liền xoay người muốn rời đi.

"Chờ một chút, huynh có ý muốn đi muội cũng không thể cản lại được. Hàm Yên này không không muốn nuốt lời với huynh, vừa rồi có phải huynh hỏi tại sao muội ngày đó có thể phát hiện ra huynh sao? Đáp án chính là nhờ sủng vật của muội, nó vừa hoàn thành tiến hóa, mặc cho ai dám mơ tưởng lại gần muội trong vòng mười trượng đều bị nó phát hiện" Hàm Yên vừa nói vừa chỉ tay về phía con bạch hạc đứng cạnh bờ suối, chỉ thấy nó đang rủa lông trông thật vô hại, thậm chí trên thân nó không cảm giác được một chút khí tức của ma thú.

Long Nhất chột hiểu, nguyên là nó, vậy sao lần trước khi hắn đánh lén Hàm Yên lại không bị phát hiện chứ? Long Nhất nhớ tới Hàm Yên mới nói nó vừa tiến hóa xong, vậy lúc đó nó đang trong quá trình tiến hóa nên hắn mới có thể đắc thủ được.

"Vậy nó là ma thú bao nhiêu cấp?" Long Nhất nhin không được hỏi.

Hàm Yên lắc đầu cười nói:

"Ma thú? À cái này muội cũng không rõ lắm"

Long Nhất gật đầu, nhìn con bạch hạc xinh đẹp lần nữa rồi phi thân về hướng Tây Môn phủ.

Nụ cười trên mặt Hàm Yên như cứng lại, nàng thở dài một cái rồi bước tới vỗ về lông vũ bóng loáng mềm mại của bạch hạc mà lẩm

bấm hỏi:

"Bạch vũ, người nói cho ta biết, ta làm sao có thể nắm bắt được nam nhân này đây?"

Khi Long Nhất về tới Tây Môn phủ, thời gian còn lại phi thường ít, hắn đoán chỉ khoảng một canh giờ nữa trời sẽ sáng.

Trong phòng ngủ ngọn đèn vẫn cháy như cũ, hiển nhiên Nam Cung Hương Vân chưa đi ngủ, chỉ là không biết Lãnh U U cùng Bắc Đường Vũ có ở trong hay không. Ngay khi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, Long Nhất liền ngửi thấy 3 mùi thơm khác nhau, hiển nhiên cả tam nữ đều ở đây cả.

"Phu quân" – Tam nữ đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, thân thể lỏa lồ dù có chiếc áo ngủ bằng gấm mỏng manh khoát hờ lên, hiển nhiên toàn thân trên dưới chỉ còn chiếc áo lót. Khi các nàng thấy Long Nhất trở về liền vui mừng lẫn sợ hãi kêu lên, vì ngoài sự sung sướng ra, vẫn còn có một tia mất mát trong đó.

Long Nhất nhìn tam nữ thiên kiều bá mị trên giường, chỉ biết dậm chân tức tối. Nữ nhân Hàm Yên kia quả là cố tình phá chuyện tốt của hắn mà, giấc mộng của hắn là cùng HP* với các nàng nay đã đến gần, nhưng hiện tại trời sẽ mau sáng, yêu cùng lúc ba nàng thật sự không đủ thời gian rồi (Nd: * =HP, cũng không hiểu có nhầm lẫn giữa 4P và HP không nữa).

Long Nhất cời ngay áo ngoài mà nhảy lên chiếc giường lớn, đôi tay dài của hắn một lúc đem cả ba nàng ôm vào trong ngực mình.

- "Phu quân, chàng tại binh doanh làm gì vậy? Như thế nào mà giờ

mới về đến?" Nam Cung Hương Vân dựa vào vai Long Nhất, ngữ điệu mang theo chút u oán hỏi hấn.

Long Nhất trầm ngâm một chút rồi đem chuyện giữa đường gặp bà chủ Lệ Nhân Phường là Hàm Yên nói ra một lần, đương nhiên tràng cảnh xuân sắc sau đó thì đánh chết hấn cũng không nói.

"Dám chắc không chỉ như vậy, chàng có hay không cùng nữ nhân kia bàn chuyện "đại sự" chứ? Để tỷ muội bọn thiếp chờ chàng lâu như vậy" Lãnh U U nhéo vào bên hông Long Nhất một cái, trừng mắt một cái rồi bĩu môi hỏi hấn.

"Còn hỏi nữa sao? Phu quân của các nàng là loại người này sao?" Long Nhất chính khí tràn đầy nói, trong lòng hấn lại thầm kêu không hay, nữ nhân nào cũng giống nhau, đã ghen là ghen đến mức gà bay chó chạy, huống chi ở đây có đến 3 nữ nhân lận.

"Chàng còn nói nữa, trên người chàng có mùi hương lạ của nữ nhân, nói các người không làm gì thiếp mới không tin?" Lãnh U U nói lớn, rồi nàng tức giận ngồi xuống một góc giường.

Nam Cung Hương Vân và Bắc Đường Vũ nghe nói vậy, liền ghé sát người hấn mà kiểm tra, ngay lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Long Nhất, hấn trên người quả thật có một cỗ hương khí xa lạ, tuyệt không phải từ ba người các nàng.

Long Nhất mém xiu, nữ nhân thật có cái mũi còn thính hơn mấy cậu đại ca nữa sao? Như vậy mà cũng nghe ra được sao. Đều là phiền toái do Hàm Yên đấng phụ này cấp cho hấn mà, không khéo giấc mộng 4P không thành mà còn làm cháy nhà nữa.

"Được rồi, đừng ghen nữa. Ta thật sự với nàng ta không phát sinh chuyện gì hết, trời sắp sáng rồi, các nàng muốn làm cho phu quân ức

khí mà chết sao" Long Nhất một tay ôm lấy ba nàng, tựa vào lưng các nàng mà nói.

Ba nàng đều trầm mặc, vẻ mặt từ từ dịu lại. Đúng vậy, trời sắp sáng rồi, sắp cùng phu quân ly biệt rồi, vậy mà lúc này còn .... Thì không được tự nhiên a.

Chính lúc này thì Long Nhất lại nháy xuống giường.

"Phu quân, chàng lại đi đâu nữa?" ba nàng cả kinh, sợ rằng Long Nhất tức giận mà bỏ đi.

"Thì đi tẩy cái mùi này, ai biểu mũi các nàng quá mẫn cảm đi" Long Nhất hắc hắc cười rồi xoay người vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa qua loa, Long Nhất khoác chiếc áo tắm đi ra, liền một lần nữa nhảy lên giường. Lúc này tam nữ đã ôn nhu hơn nhiều, để cho Long Nhất trái ôm phải ấp tận hưởng điểm phúc.

Bốn người sau cơn cuồng nhiệt, im lặng nằm cùng một chỗ, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ an tĩnh nhắm mắt lại cảm nhận tiếng tim đập của nhau. Ly biệt sắp tới, nhiều lời không thể diễn tả hết được, lúc này chỉ để tâm linh mới truyền tải hết được.

Thời gian đúng là một khái niệm trước giờ không ai nắm bắt được, chỉ có thể dùng ban ngày ban đêm để phân biệt nó, ngày đi đêm đến, hết đêm lại ngày, như dù vũ trụ có hủy diệt thì nó cũng cứ như vậy mà trôi qua.

Khi ánh mặt trời bắt đầu lóe lên nơi chân trời, người bắt đầu đi làm, chim bắt đầu hót tạo nên một dàn hợp xướng đầy cảm xúc. Long Nhất biết thời khắc ly biệt rồi cuộc cũng đến.

Tam nữ cùng nhau đứng dậy hầu hạ Long Nhất rửa mặt thay quần áo, vẻ mặt cả ba đều là ôn nhu tỉ mỉ như nhau, ngay cả một tia gấp gáp cũng không có. Làm cho Long Nhất càng cảm thấy kỳ quái là, cả ba đều không ôm lấy hắn mà khóc như hắn tưởng tượng, mà lại cố nén nước mắt không để chảy xuống. Chính bộ dạng này càng khiến Long Nhất trong lòng càng thêm khó chấp nhận.

- "Phu quân, chàng bảo trọng, mọi sự đều phải cẩn thận" Nam Cung Hương Vân thấp giọng dặn dò, trong mắt lại nổi lên một màng hơi nước.

- "Yên tâm đi, phu quân nàng hứa với nàng, ta không những bảo trọng hơn nữa còn phải tăng trọng, khi trở về nàng sẽ biết" Long Nhất hắc hắc cười gian nhìn nàng.

- "Đáng ghét, chàng thật là đáng ghét mà" Nam Cung Hương Vân ngắt nhẹ Long Nhất một cái, tâm trạng thương cảm được một câu nói của Long Nhất làm tiêu tan bảy tám phần.

- "Được rồi, giờ cũng không còn sớm, ta phải vào hoàng cung. Hương Vân, U U, Vũ nhi, ta sẽ nhớ đến các nàng, lại đây ta hôn mỗi nàng một cái" Long Nhất cười nói.

Không có vẻ gì ngượng ngùng, ba nàng Nam Cung Hương Vân chủ động đưa đôi môi đỏ mọng của mình để hắn hôn thưởng. Sau đó Long Nhất ôm cả ba nàng cùng mở cửa đi ra.

Khi cùng ba nàng đến giữa sân, Long Nhất liền phát hiện Lệ Thanh cùng Man Ngưu đã sớm thức dậy đợi sẵn.

- "Lệ Thanh, sao ngươi còn chưa đi?" Long Nhất bước tới nhìn khuôn mặt tuấn tú mà lạnh như băng của Lệ Thanh mà hỏi.

"Đúng vậy, thiếu gia" Lệ Thanh thản nhiên trả lời.

Long Nhất gật đầu, hai tay giang rộng ra rồi ôm mạnh Lệ Thanh, vỗ vỗ vài cái vào lưng hắn rồi nói:

"Cố gắng lên, thiếu gia ta tin tưởng người nhất định có thể thông qua được khảo nghiệm của tộc, lần sau gặp lại, chúng ta nhất định phải nhậu một trận thống khoái."

Lệ Thanh cảm nhận được sự quan tâm ấm áp của Long Nhất, trong ánh mắt băng lạnh hiện lên một tia dao động.

Buông Lệ Thanh ra, Long Nhất bước tới bên Man Ngưu nói:

"Man Ngưu, đệ đi ra cửa sau, đợi lát nữa khi ta từ hoàng cung đi ra thì cùng nhau đi chung đường"

"Rõ, thiếu gia" Man Ngưu hưng phấn đáp.

Long Nhất xoay người, hướng về tam nữ phất tay một cái, phóng lên phi thân biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Nam Cung Hương Vân bỗng bước vội lên định đuổi theo, nhưng tâm tình lúc này không thể kìm hãm được nữa, nước mắt rơi long lanh như ngọc, nàng xoay người ôm lấy Lãnh U U mà khóc lớn.

Lãnh U U trong mắt cũng ngập lệ, nhưng kinh nghiệm so với Nam Cung Hương Vân cũng hơn nhiều lắm, liền rất nhanh chế trụ tâm tình. Nàng vỗ nhẹ vào lưng của Nam Cung Hương Vân mà nhẹ giọng nói:

"Hương Vân, đừng quá khổ tâm, phu quân cũng nói rồi, tình nhân mà không có kinh nghiệm chia cách thì không chính thức là tình nhân"

được, chỉ có trải qua những loại kinh nghiệm khắc cốt ghi tâm này, từ không gian ly biệt mà nhớ tới người mình yêu thì tình yêu mới có thể chính thức viên mãn được"

Bắc Đường Vũ rút chiếc khăn tay kiên cường ngăn dòng nước mắt lại. Nàng vẫn còn huấn luyện binh doanh, thì trong tương lai không lâu sau nhất định có thể cùng Long Nhất gặp lại. Đến lúc đó cùng hấn lâm trận giết địch không phải là một loại hạnh phúc sao. Bắc Đường Vũ sau khi nghĩ thông, liền về phòng thay bộ quân phục để đi đến binh doanh.

Trở lại căn phòng dành để động phòng trong hoàng cung, Long Nhất liền thấy Nạp Lan Như Nguyệt đang để Tiểu Thúy trang điểm cho mình. Long Nhất lúc này phát hiện nguyên lai nhìn nữ nhân trang điểm cũng là một khoái lạc.

Thấy Long Nhất đến, Tiểu Thúy vội vàng hành lễ, bây giờ Long Nhất chính là Nạp Lan Đế quốc phò mã, cũng chính là chủ tử của mình, nàng tự nhiên không dám chậm trễ mà thi lễ.

"Nương tử, đêm qua nàng có ngủ ngon không?" Long Nhất cười hỏi.

"Không cần người quan tâm đến, ta ngủ rất ngon. Nhìn nụ cười ghê tởm của người xem, nhất định tối hôm qua xuân phong đặc ý rồi" Nạp Lan Như Nguyệt tức giận trả lời.

" Cùng nữ nhân của mình ly biệt, buồn như gió thu heo hút, thì đào đâu ra gió xuân tươi mơn mớn chứ" - Long Nhất nửa thật nửa giả thờ dài cảm thán.

Nạp Lan Như Nguyệt nghiêng răng tròng mắt nhìn Long Nhất một cái,

đoạn hừ một tiếng rồi không thềm để ý đến hấn nữa.

Tiểu Thúy nhìn thái độ giận dữ của công chúa, rồi nhìn vẻ bất đắc dĩ của tân phò mã, đột nhiên khúc khích cười.

- "Nha đầu chết tiệt kia, cười cái gì? Bộ không bị đánh là không được phải không?" Nạp Lan Như Nguyệt bất mãn nói.

- "Công chúa thứ tội, Tiểu Thúy chỉ là cảm giác thấy Công chúa và Phò mã thật sự giống như oan gia đang giận nhau vậy." Tiểu Thúy hì hì cười đáp, nàng đi theo Nạp Lan Như Nguyệt bao nhiêu năm rồi, tự nhiên biết rõ tính tình nàng ta, biết nàng sẽ không thực sự trách phạt mình.

- "Đúng vậy, ta và hấn thật sự chính là oan gia" Nạp Lan Như Nguyệt nói, nàng cũng không phát hiện giọng nói của mình ngày càng không giống giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của thánh nữ như trước nữa.

- "Cho nên hai người mới trở thành vợ chồng, nghe nói oan gia đối đầu lâu sẽ thành thân gia (Người một nhà) mà" Tiểu Thúy lén cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt đỏ mặt, vội trừng mắt nhìn Long Nhất, nhưng nàng phát hiện không biết khi nào hấn đã ngồi xuống bên cạnh bàn. Hấn đang chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ đến gần người, trong lòng nàng càng cảm thấy nóng lên. Tên hư hỏng này này giờ không nhìn đến nàng, thật sự là muốn nàng tức chết mà.

Long Nhất lúc này đang nghĩ đến Hàm Yên bà chủ của Lệ Nhân Phường, nữ nhân thần bí này rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại chiến tuyến của Long Chiến đang diễn vai nào đây? Hành động bề ngoài như nữ nhân phóng đảng số một thiên hạ, nhưng thật thật giả

giả làm cho người ta nhìn không thấu được nàng.

Chính lúc này quan lễ nghi của cung đình đã tới.

Long Nhất đang trầm tư bồng bồng tỉnh, chuyện Hàm Yên tạm thời không nghĩ đến nữa, dù sao ngày một nhân viên mạng lưới tình báo sẽ báo cáo lại toàn bộ hành động của nàng cho mình.

Sau khi thực hiện các lễ nghi, Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt tới bái chào Hoàng đế Long Chiến, mà Long Chiến cũng ban thưởng một đôi lễ vật, cũng giao cho hắn một quyển Văn Thư cho Long Nhất đưa lên hoàng đế Nạp Lan Đế quốc.

Rất nhanh sau đó, Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt liền ngồi vào một chiếc xe ngựa hào hoa, Ngoài đội ngũ quan viên ngồi trên xe ngựa theo sau cùng với 200 kỵ binh của Nạp Lan Đế quốc, còn có Đàng Long Thành hộ vệ hộ tống họ đến cửa thành.

Điều làm Long Nhất cảm thấy kỳ quái chính là hắn tưởng Tây Môn Nộ cha hắn sẽ ở cổng thành mà tiễn hắn, nhưng ngoài ý muốn của hắn chỉ có Man Ngưu đứng đây đợi sẵn, còn cha hắn vẫn chưa tới.

Xe ngựa dần dần đi qua cửa thành, hướng phía nam mà đi. Long Nhất nằm lên chiếc gối mềm mại rồi bắt đầu ngủ, trong lòng hắn có dự cảm chuyến đi Nạp Lan Đế quốc này nhất định sẽ rất đặc sắc đây.

Chương 314: Gặp lại Hồng nương tử

Ánh mặt trời tự do chiếu sáng, những đóa mây trắng lơ lửng càng làm nổi bật lên màu xanh da trời của bầu trời rộng ngàn dặm trên cao

- "Tất cả mọi người đến dòng suối nhỏ phía trước nghỉ ngơi một chút, sau khi ăn cơm trưa chúng ta tiếp tục đi" – Long Nhất vén chiếc rèm trên xe ngựa nói với tên đội trưởng kỵ binh.

- "Rõ" tên đội trưởng kỵ binh lau mồ hôi đáp, sau đó liền truyền lệnh cho mọi người đến bên con suối nghỉ ngơi.

Lúc này trời đã vào hè, khí trời hết sức oi bức. Tuy đối với Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt không chút ảnh hưởng, nhưng đối với đội quân kỵ binh hộ tống mà nói thì thực sự đây là một khảo nghiệm gian nan. Bọn họ toàn thân nóng giáp bằng kim loại, sau khi đi dưới ánh nắng mặt trời càng giống như trong phòng tắm hơi bị bịt kín vậy.

Thị nữ Tiểu Thúy đang ở trên một chiếc xe ngựa khác cũng đầy mồ hôi, nàng hoàn toàn là một người bình thường, tự nhiên không thể so với Nạp Lan Như Nguyệt được.

- "Không được, không được, phải nhanh đi về Thương Nguyệt thành mới được" Tiểu Thúy tay cầm cái quạt đang vừa dùng sức quạt mạnh vừa than vãn.

- "Đến Thương Nguyệt Thành bộ không nóng nữa à?" Long Nhất

cười hỏi, Thương Nguyệt Thành đó chính là thủ phủ của Nạp Lan Đế quốc.

- "Đương nhiên, Thương Nguyệt Thành của chúng ta gần biển, chỉ cần có gió thổi đến là mát mẻ ngay, a, thật là nhớ đến mùi vị của biển a" Tiểu Thúy nhắm mắt lại mà tưởng tượng, vẻ mặt ngây thơ cộng với bộ dáng khờ khạo trông rất đáng yêu.

Biển rộng? Long Nhất thầm than trong lòng, từ lúc đến thế giới này cũng chưa thấy được biển rộng, bây giờ nghe Tiểu Thúy nhắc đến cũng làm cho hắn này sinh hoài niệm, biển của thế giới này có giống biển của kiếp trước hay không nhỉ?

Long Nhất nhảy xuống xe ngựa hào hoa liền quay người lại đưa tay về phía Nạp Lan Như Nguyệt, đây chính là một loại lễ tiết của quý tộc Thương lan đại lục. Nạp Lan Như Nguyệt cũng không từ chối, để Long Nhất dìu nàng xuống xe ngựa, như vậy cũng khiến cho bọn quan viên Nạp Lan Đế quốc cho rằng tình cảm vợ chồng bọn họ đang hòa thuận.

- "Còn bao lâu nữa mới đến Thương Nguyệt Thành vậy?" Long Nhất ngồi dựa vào một cây đại thụ bên dòng suối hỏi Nạp Lan Như Nguyệt.

- "Qua cánh rừng rậm phía trước là đến địa phận của Nạp Lan Đế quốc, dựa theo tốc độ hiện tại, có thể mười ngày nữa chúng ta sẽ đến Thương Nguyệt Thành" Nạp Lan Như Nguyệt thản nhiên đáp, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một bình nước trong vắt nhẹ nhàng uống một ngụm. Mỹ nữ chính là mỹ nữ, ngay cả việc uống một ngụm nước cũng là cảnh đẹp hấp dẫn người.

- "Người nhìn chăm chăm ta làm gì, bộ trên mặt ta có hoa sao?" Nạp Lan Như Nguyệt thấy Long Nhất vừa cười vừa ngắm nàng, khuôn

mặt bất giác đỏ lên cúi mặt thẹn thùng hỏi.

- "Hoa thì không có, nhưng lại có lực hấp dẫn, ánh mắt của ta chính là bị nàng hấp dẫn đến chứ không phải ta tự nguyện" Long Nhất hắc hắc cười nói.

- "Người lại bắt đầu nói nhảm, ta không quản nữa" Nạp Lan Như Nguyệt quay đầu lại, khoe miệng nổi lên một nụ cười ngọt ngào, những lời của Long Nhất tuy nói có vẻ khinh bạc nhưng luôn khiến nàng hưng phấn.

Long Nhất nhún vai cười, hắn ngó quanh một hồi liền thấy Tiểu Thúy còn đang ra sức quạt, xem ra không chịu được không khí nóng bức này rồi. Nghĩ đến nàng ta cũng là một cô bé bình thường, toàn thân lại mặc quần áo kín như bưng, đương nhiên nóng chịu không nổi rồi.

- "Nha đầu, có muốn ta giúp muội không?" Long Nhất cười hỏi.

- "Phò mã gia giúp ta như thế nào đây?" Tiểu Thúy hiếu kỳ hỏi.

Long Nhất cười cười đùa giỡn nói:

- "Ta nếu giúp muội xong rồi muội hôn ta một cái có được hay không?"

- "Đáng ghét, đáng ghét, Phò mã gia lại đi khi dễ ta" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thúy đỏ hồng đến tận mang tai, mà Nạp Lan Như Nguyệt cũng hung hăng trừng mắt nhìn hấn.

- "Chỉ cùng Tiểu Thúy đùa một chút thôi, nàng như thế nào lại muốn ăn cả ta luôn vậy?" Long Nhất tỏ vẻ mặt vô tội nhìn Nạp Lan Như Nguyệt mà hỏi.

Nạp Lan Như Nguyệt hừ lạnh một tiếng, quay đầu không thèm để ý đến hắn nữa.

Long Nhất xoa xoa bàn tay, đột nhiên phẩy tay nhoáng một cái, hàn khí nhàn nhạt bắt đầu tụ tập lại. Trong chớp mắt, một khối băng cao nửa người đã xuất hiện.

- "Oa, một khối băng" Tiểu Thúy vừa mừng vừa sợ kêu lên một tiếng, trong người tự nhiên thấy tươi tỉnh hẳn, nàng vui vẻ chạy tới, áp mặt lên cột băng rồi kêu to một tiếng thoải mái.

- "Thoải mái chưa, để chút nữa ta làm thêm mấy cái" Long Nhất cười cười nhìn bộ dáng đáng yêu của Tiểu Thúy. Đột nhiên hắn nghiêm mặt nói lớn:

- "Phía tay phải có một số đông nhân mã đang kéo tới hướng này, mọi người mau chuẩn bị"

Hai trăm kỵ binh hộ tống nghe vậy ngay lập tức nhảy lên ngựa, tạo thành một vòng bảo vệ đưa Long Nhất, Nạp Lan Như Nguyệt và các quan viên vào bên trong. Man Ngưu cũng cầm Lục ngọc tài quyết đứng bên cạnh Long Nhất. Mấy ngày qua uy tín của Long Nhất đối với hai trăm kỵ binh này càng lúc càng cao, trên đường mấy lần gặp phiền toái đều do hắn dễ dàng giải quyết. Dù sao với thực lực của hắn cùng với việc hắn thành hôn với công chúa, rất nhanh những kỵ binh này coi hắn như người nhà sống chết có nhau rồi.

- "Có bao nhiêu người?" Nạp Lan Như Nguyệt bước đến bên cạnh Long Nhất mà nhẹ giọng hỏi, nàng biết lực lượng của hắn hơn xa nàng, cảm giác cũng nhạy cảm hơn nhiều.

- "Đại khái hơn một ngàn người, sát khí rất nặng, thực lực tất nhiên rất mạnh" Long Nhất đáp, dù cách xa như vậy hắn cũng cảm thấy

nhuệ khí của họ như bảo kiếm rời vỏ, thực lực tuyệt đối không đơn giản.

Không lâu sau, bình địa bụi bay mù mịt, mặt đất cũng rung lên từng cơn, rõ ràng đối phương cối độc giác mã đang xông tới, hơn nữa nhân số nhiều như vậy không thể không làm cho hai trăm kỵ binh cảm thấy khẩn trương.

- "A, là nàng" Long Nhất lầm bầm nói, bằng thị lực của hắn đã nhìn thấy hình dáng của người phía trước rồi.

- "Là ai?" Nạp Lan Như Nguyệt hỏi.

Long Nhất cười nói:

- "Một nữ nhân từng có duyên gặp mặt."

Nạp Lan Như Nguyệt trong lòng run lên, hung hãn nhìn Long Nhất, nhưng nàng phát hiện hắn đang suy nghĩ đến xuất thần.

- "Sắc lang" Nạp Lan Như Nguyệt khó chịu mắng thầm. Nàng dùng hết sức nhìn về phía trước, lúc này đội nhân mã di chuyển nhanh như điện chạy đến, khoảng cách có thể làm cho nàng nhìn được người phía trước.

Người dẫn đầu chính là một nữ nhân thoạt nhìn rất phong tao, nàng ta một thân áo bó sát người đỏ như lửa, trên lưng mang theo một cây cung lớn cũng màu đỏ. Bộ ngực dụ người theo từng nhịp chạy của độc giác mã mà phập phồng lên xuống như sóng biển, khiến Nạp Lan Như Nguyệt trong một giây nhìn không được mà lo lắng nó sẽ phá áo mà phơi ra ngoài.

- "Dư Hồng Nương, Thiểm điện dong binh đoàn" Nạp Lan Như

Nguyệt thấp giọng nói, nàng đối với đại danh của Dư Hồng Nương như sấm nổ bên tai, đây chính là đại biểu cho giới nữ trong hệ thống dong binh. Chưa kể đến việc một nữ lưu mà tại giới dong binh đầy rẫy kẻ mạnh mà tạo được danh tiếng không nhỏ, hưởng hồ dong binh đoàn của nàng ta cũng đã đạt ngưỡng SE cấp.

Trong chớp mắt Hồng Nương Tử đã dẫn Thiểm điện dong binh đoàn đến gần sát bên họ, liền khống chế độ giác mã dừng lại.

Long Nhất chỉ liếc mắt nhìn đã biết tại sao Thiểm điện dong binh đoàn tại giới Dong binh nổi danh đến thế, mặc dù nhân số chỉ khoảng 1000 người, nhưng thực lực mỗi người đều rất mạnh, trong đó không thiếu Ma đạo sư và Đại kiếm sư, mỗi người lại đều là tinh anh. Hơn nữa họ cùng nhau trải qua hoạn nạn sinh tử, bởi vậy mười phần ăn ý, có thể nói nếu không có Long Nhất ở đây, việc tiêu diệt đại đội nhân mã của Nạp Lan Như Nguyệt tuyệt không khó khăn gì. Bất quá cũng không khỏi nói lại Hồng Nương Tử ăn no không có việc gì làm mà lại đây trêu chọc mấy vị quan gia này chứ?

Hồng Nương Tử đảo mắt một vòng, ánh mắt dừng trên người Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt. Nàng xoay người xuống ngựa, lưng vẫn đeo cây cung lớn mà tiến lên chấp tay nói:

- "Tại hạ Thiểm điện dong binh đoàn Hồng Nương Tử, ra mắt Như Nguyệt công chúa cùng Tây Môn thiếu gia, nếu có chỗ sai sót mong được thứ lỗi."

Long Nhất khước miệng nổi lên một nụ cười hài lòng, nữ nhân có thể lãnh đạo một dong binh đoàn S cấp, bằng vào thái độ này, đối với rất nhiều nam nhân khí độ hào sảng khác còn hơn mấy bậc.

Long Nhất ra hiệu bảo 200 kỵ binh lui về sau, su đó đi tới trước mặt Hồng Nương Tử cười nói:

"Hồng Nương Tử, chúng ta lại gặp mặt, xem ra duyên phận cũng không cạn sao?"

Hồng Nương Tử cười duyên hai tiếng đáp lại:

"Tây Môn thiếu gia, người nói như vậy không sợ Như Nguyệt công chúa tức giận sao?"

"Nàng ta tuyệt không phải loại người như vậy đâu" Long Nhất mặt không đổi sắc quay đầu lại nhìn Nạp Lan Như Nguyệt mà cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt liếc Long Nhất một cái rồi yếu điệu đi tới, nàng nhẹ nhàng hướng tới Hồng Nương Tử gật đầu một cái rồi nói:

"Đại danh của Hồng Nương Tử ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay vừa thấy, quả là danh bất hư truyền"

"Hi hi, Như Nguyệt công chúa xinh đẹp nổi tiếng thiên hạ, Hồng Nương Tử ta mới là ngưỡng mộ đại danh đã lâu chứ? Tây Môn thiếu gia thật sự có phúc khí nha" Hồng Nương Tử khách khách cười, một đôi ngọc nhũ di chuyên lên xuống thu hút ánh mắt mọi người,

"Các người dừng lại, bỏ qua câu "Ngưỡng mộ đã lâu đi", nói hoài có mệt không hả" Long Nhất đảo cặp mắt một vòng rồi hỏi tiếp: "Hồng Nương Tử, lần xuất phát này cũng là vì nhiệm vụ cấp SS Lô thần cấm khu kia sao?"

Hồng Nương Tử gật đầu đáp:

"Không sai, rất nhiều Dong binh đoàn cũng đã chết ở nơi này, trước mắt chưa có đội ngũ nào hoàn thành được. Lần này chúng ta đang chuẩn bị cùng liên thủ với Thiết Huyết dong binh đoàn của Nạp Lan

Đế quốc, xem có bắt được lôi thần như người ta tả hay không."

"Thiết Huyết dong binh đoàn? Vậy bây giờ các người chuẩn bị đi đến Kỳ diệp Công quốc?" Long Nhất hỏi, Thiết Huyết dong binh đoàn cũng là tại Thương Lan đại lục xếp trong 10 hạng đầu, nay hai Dong binh đoàn này liên thủ thì thực lực quả là cường đại phi thường.

"Không phải, chúng ta còn chuẩn bị đi Nạp Lan Đế quốc Thương Nguyệt Thành để hội họp với Thiết Huyết dong binh đoàn, còn phải chuẩn bị vật phẩm cần thiết nữa" Hồng Nương Tử cười đáp, trong giọng nói mang theo sự tự tin mãnh liệt, loại khí chất đó làm nàng đặc biệt so với kẻ khác.

"Nói vậy chúng ta đi cùng đường rồi, không bằng kết bạn cùng đi, đông người thì náo nhiệt thêm mà" Long Nhất cười nói, hẳn không cần giả vờ mà thần nhiên thương thức nàng.

"Nếu Như Nguyệt Công chúa không phản đối, thì sao lại không được chứ?" Hồng Nương Tử nhìn về phía Nạp Lan Như Nguyệt, tự nhiên nàng đối với tiếng đồn về sắc đẹp của thánh nữ đã từng nghe qua, thêm việc nàng ta giờ là nữ nhân của Long Nhất càng khiến nàng tò mò.

"Ta tự nhiên vui vẻ rồi, đúng là trên đường cũng phải có bạn" Nạp Lan Như Nguyệt thần nhiên cười, đối với người không thân cũng không lạ thì nàng phải giữ một khoảng cách nhất định.

Hồng Nương Tử cũng không chú ý đến nữa, nàng xoay người ra lệnh cho mọi người xuống ngựa nghỉ ngơi, đợi lát nữa sẽ cùng đại đội quân mã của Nạp Lan Đế Quốc đi cùng

Chương 315: Xích Huyết cung

Hồng Nương Tử cùng ngồi chung một chỗ với Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt, mà Thiểm điện Dong binh đoàn thì tự phân tán khắp nơi tìm chỗ nghỉ ngơi. Lúc này trời đang buổi trưa, tất cả mọi người từ không gian giới chỉ lấy ra lương khô cùng vật dụng, khiến cho địa phương vốn thanh vắng này nhất thời trở nên náo nhiệt.

Long Nhất với kinh nghiệm đói rét bơ vơ trong buổi lễ thanh hôn lần trước, lần này số thức ăn hẩn mang theo cũng thật phong phú. Chỉ thấy từ không gian giới chỉ của hẩn lôi ra 7, 8 món thức ăn, trên tay hẩn vận một chút nội lực truyền vào, ngay lập tức món ăn được hâm nóng, mùi hương dần dần lan tỏa bốn phương.

"Hồng Nương Tử, nếu không chê thì chúng ta cùng uống mấy ly rồi từ từ thưởng thức chứ? Long Nhất cười hỏi.

"Ta cũng đang có ý này, cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ rủ ngươi làm vài ly" Hồng Nương Tử hào sảng đáp, nàng đối với Long Nhất cũng không chút khách khí.

Long Nhất kêu Man Ngưu tới, rồi 4 người cùng ngồi vây lại bắt đầu thưởng thức món ăn. Hồng Nương Tử một thân xuôi nam ngược bắc nhiều năm, có thể nói kiến thức nàng cũng phi thường uyên bác, hơn nữa cũng có một hào khí phi thường, cho nên trong việc ăn uống cũng không quá câu nệ tiểu tiết. Mà Nạp Lan Như Nguyệt đối với hào khí của nàng ta cũng phát sinh hảo cảm, lời nói cùng vẻ mặt không hề tỏ vẻ xa lạ.

- "Hồng Nương Tử, ở Lô thần cấm khu có phát hiện được cái gì mới không?" Long Nhất hứng thú hỏi, điều này làm hắn không tự chủ được mà nhớ tới cuộc sống mạo hiểm ở Hoang mãng thảo nguyên với bọn Man ngư, tiểu tinh linh kia. Nếu có cơ hội, hắn nhất định phải đến Lô thần cấm khu mà mở rộng tầm mắt một chút.

- "Đạo này cũng không biết có bao nhiêu Dong binh đoàn xông vào, nhưng tổn thất trầm trọng không tính hết được. Cho đến bây giờ cũng chưa có ai vượt qua được Tử Vong hoa hải" Hồng Nương Tử nhíu mày đáp.

- "Mấy Dong binh đoàn đó không tìm được con đường nào khác sao? Khu vực đó lớn như vậy, không chừng có con đường ra ở chỗ khác" Long Nhất nói, lúc trước tại quán rượu Mạo hiểm giả hắn cũng nói qua cho Hồng Nương Tử vấn đề này.

Hồng Nương Tử lắc đầu đáp:

- "Đến bây giờ cũng chưa nghe nói đến, bất quá nếu thật sự có người tìm ra cũng chưa chắc họ đã công bố. Nhiệm vụ này mang tính cạnh tranh kịch liệt phi thường, một khi hoàn thành được, không chỉ nhận được phần thưởng mà danh tiếng của họ có thể được đề cao rất nhanh. Có thể nói đích đến tuyệt đại đa số Dong binh đoàn đều là hướng đến danh tiếng chứ không phải là kim tiền.

- "À, thì ra là như thế, chẳng qua suy nghĩ lại, nếu có đường ra hiển nhiên phải nguy hiểm phi thường, vì vậy đến nay không nghe nói có người nào tiến sâu vào Lô thần cấm khu cả" Long Nhất gật đầu nói, trong lòng cũng khó nhịn được, nếu có thể đi xem thì thật quá đã mà.

Long Nhất đang khó chịu trong lòng, thì lúc này Man Ngư lại giương đôi mắt trâu nhìn trừng trừng lão đại của mình mà vội vàng nói:

"Thiếu gia, dù sao Lô thần cấm khu này cách Nạp Lan Đế Quốc không xa, không bằng chúng ta cũng đi một chuyến đi"

"Đến lúc đó hãy nói, nếu có cơ hội nhất định ta sẽ mang người đi theo" Long Nhất trầm ngâm một chút rồi cười nói. Lúc này Thương lan đại lục thế cục ngày càng ác liệt, chỉ cần hấn cùng Nạp Lan Như Nguyệt đến được Thương Nguyệt thành, chiến tranh toàn diện có thể bộc phát, đến lúc đó tình huống gì xảy ra cũng khó biết được.

Hồng Nương Tử nghe hấn nói mà cười khanh khách:

"Tây Môn thiếu gia nếu muốn đi, không ngại cùng chúng ta đi chung chứ. Dù sao có nhiều người cùng tiếp ứng lẫn nhau cũng tốt phải không?"

Nàng nói như vậy cũng không phải muốn Long Nhất giúp nàng làm gì, chỉ là có thiện ý muốn giúp Long Nhất một chút. Mặc dù nghe nói Tây Môn nhị thiếu gia trở nên cường mạnh rất nhiều, nhưng nàng nghĩ nếu hấn có mạnh lên thì cũng không hơn trước bao nhiêu, nàng nói vậy coi như bán cho hấn chút ân tình để dễ gặp lại sau này thôi.

"Trước hết xin nhận tấm thịnh tình này đã" Long Nhất cười cười đáp lại, ý tứ của nàng hấn cũng nhìn thấy được rồi.

Lúc này ánh mắt của Long Nhất dừng lại ở cây cùng lớn màu đỏ sau lưng Hồng Nương Tử, hấn có thể cảm nhận từ nó nguyên tố của hỏa hệ ma pháp đang dao động kịch liệt, như vậy hiển nhiên Hồng Nương Tử này cũng là một Hỏa hệ ma cung thủ, chỉ là không biết thực lực nàng ta đạt đến mức độ nào thôi. (Nd: Cung thủ =Hunter, Hỏa hệ ma cung thủ là cung thủ chuyên sử dụng năng lượng của lửa để bắn tên, giống như MagicHunter)

"Tây môn thiếu gia hình như có hứng thú đối với cây Xích huyết cung này của ta, chẳng lẽ Tây Môn thiếu gia cũng biết bắn tên?" Hồng Nương Tử vừa cười vừa nói. Cây Xích huyết cung này của nàng là thần cấp vũ khí, một lần bắn ra là phá núi nổ đá, cũng có thể giúp cho hỏa hệ ma pháp tăng lên gấp đôi. Cây cung này mấy năm trước trong một lần thực hiện nhiệm vụ cấp S mà nàng may mắn có được.

"Ta cũng từng vài lần săn bắn, không biết Hồng Nương Tử có thể cho ta mượn Xích huyết cung này một chút không?" Long Nhất hỏi mượn, nhưng lời vừa ra khỏi miệng hắn đã cảm thấy sự đường đột của mình. Ở Thương lan đại lục này binh khí là sinh mệnh của kẻ mạnh, tự nhiên sao có thể cho hắn mượn dùng được chứ.

Không ngờ ngoài ý liệu của Long Nhất, Hồng Nương Tử chỉ do dự một chút liền đem Xích huyết cung từ trên lưng xuống đưa cho hắn.

Long Nhất cầm lấy Xích huyết cung, chỉ cảm thấy tuy nặng nhưng lại có chút thuận tay. Nguyên liệu chế tạo chắc chắn có thêm vào Xích thiết quang thạch, dùng phương pháp đặc thù mà chế tạo, hơn nữa tình mỹ vô cùng, phảng phất như là một tác phẩm nghệ thuật bất phàm.

"Cũng nặng à, xem ra khí lực của nàng cũng lớn lắm đây" Long Nhất vừa hắc hắc cười vừa nhìn lướt qua những đường cong trên thân thể Hồng Nương Tử. Trong lòng hắn chợt nghĩ bộ ngực Hồng Nương Tử có thể lớn như vậy, duyên có là do thường xuyên dùng cây cung này đây?

"Tây Môn thiếu gia lại đùa ta nữa rồi" Hồng Nương Tử nghiêm mặt trừng mắt nhìn hắn một cái, điện quang tỏa ra khiến sắc tâm Long Nhất lại động đậy.

Thấy Long Nhất chăm chú nhìn vào bộ dáng của Hồng Nương Tử, Nạp Lan Như Nguyệt không biết vì sao lại khó chịu trong lòng. Nàng nhắc chân hung hăng nhằm lưng Long Nhất mà dậm một cái khiến hắn ngã sấp về trước, rồi không ngừng nhằm hai bên eo hắn mà dậm. Long Nhất kêu thảm một tiếng, vươn tay về sau chụp trúng đùi của Nạp Lan Như Nguyệt, hắn lạng lế vuốt nhẹ một cái khiến nàng đỏ cả mặt mà rút chân lại. Khi thấy hắn lồm cồm bò dậy liền hung hăng trừng mắt nhìn hắn

Động tác của hai người hiển nhiên là đã được Hồng Nương Tử nhìn thấy hết, nàng nhin không được liền khẽ cười rộ lên.

Nạp Lan Như Nguyệt xấu hổ liếc Long Nhất:

- "Người xem lâu như vậy, còn không mau đem trả lại cho người ta đi"

- "Không sao đâu, ta cũng muốn xem qua phong thái bắn cung của Tây Môn thiếu gia" Hồng Nương Tử cười đáp, ánh mắt nhìn Long Nhất mà trong lòng có chút chờ mong.

- "Hắn mà biết dùng cung à, người đừng có nghe tên mặt dày đó" Nạp Lan Như Nguyệt nói.

- " Ai nói ta không biết dùng cung, phu quân nàng Mười tám loại binh khí dạng nào cũng tinh thông, cung tên thì càng trăm phát trăm trúng" Long Nhất bực mình hét lên, hắn đứng dậy, tay trái cầm cung, tay phải kéo dây muốn tại chỗ này biểu diễn một phen.

Hồng Nương Tử mỉm cười nhìn điệu bộ của hắn, có chút cảm giác sung sướng khi thấy người khác sấp gập họa. Dây cung của Xích huyết cung phải có phương pháp đặc thù mới kéo lên được, bằng không mặc kệ người sức mạnh cỡ nào cũng đừng hòng kéo nổi.

Tư thế chuẩn bị kéo cung cứng Long Nhất làm mọi người chăm chú nhìn, một số thành viên Thiểm điện Dong binh đoàn biết chuyện trong lòng đều cười thầm, cho rằng lần này Long Nhất nhất định sẽ bị mất thể diện rồi.

Long Nhất bước một bước tạo thế chân trước chân sau thấp, khẽ quát một tiếng, tay phải kéo dây cung nhưng lại phát hiện hẳn không kéo ra được một chút nào. Nếu chỉ kéo mà còn không kéo được thì còn mặt mũi nào về nhà vợ nữa chứ, Long Nhất ngầm vận nội lực ngạo thiên quyết, dùng tinh thần lực cường đại xâm nhập vào bên trong cây cung. Hẳn hét lớn một tiếng, cây xích huyết cung bỗng bùng lên một ngọn lửa, dây cung từ từ bị hẳn kéo ra

Hồng Nương Tử cùng ngồi chung một chỗ với Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt, mà Thiểm điện Dong binh đoàn thì tự phân tán khắp nơi tìm chỗ nghỉ ngơi. Lúc này trời đang buổi trưa, tất cả mọi người từ không gian giới chỉ lấy ra lương khô cùng vật dụng, khiến cho địa phương vốn thanh vắng này nhất thời trở nên náo nhiệt.

Long Nhất với kinh nghiệm đối rét bơ vơ trong buổi lễ thanh hôn lần trước, lần này số thức ăn hẳn mang theo cũng thật phong phú. Chỉ thấy từ không gian giới chỉ của hẳn lôi ra 7, 8 món thức ăn, trên tay hẳn vận một chút nội lực truyền vào, ngay lập tức món ăn được hâm nóng, mùi hương dần dần lan tỏa bốn phương.

"-Hồng Nương Tử, nếu không chê thì chúng ta cùng uống mấy ly rồi từ từ thưởng thức chứ? Long Nhất cười hỏi.

"-Ta cũng đang có ý này, cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ rủ ngươi làm vài ly" Hồng Nương Tử hào sảng đáp, nàng đối với Long Nhất cũng không chút khách khí.

Long Nhất kêu Man Ngưu tới, rồi 4 người cùng ngồi vây lại bắt đầu thưởng thức món ăn. Hồng Nương Tử một thân xuôi nam ngược bắc nhiều năm, có thể nói kiến thức nàng cũng phi thường uyên bác, hơn nữa cũng có một hào khí phi thường, cho nên trong việc ăn uống cũng không quá câu nệ tiểu tiết. Mà Nạp Lan Như Nguyệt đối với hào khí của nàng ta cũng phát sinh hảo cảm, lời nói cùng vẻ mặt không hề tỏ vẻ xa lạ.

"Hồng Nương Tử, ở Lôi thần cấm khu có phát hiện được cái gì mới không?" Long Nhất hứng thú hỏi, điều này làm hắn không tự chủ được mà nhớ tới cuộc sống mạo hiểm ở Hoang mãng thảo nguyên với bọn Man ngưu, tiểu tinh linh kia. Nếu có cơ hội, hắn nhất định phải đến Lôi thần cấm khu mà mở rộng tầm mắt một chút.

- "Đạo này cũng không biết có bao nhiêu Dong binh đoàn xông vào, nhưng tổn thất trầm trọng không tính hết được. Cho đến bây giờ cũng chưa có ai vượt qua được Tử Vong hoa hải" Hồng Nương Tử nhíu mày đáp.

"Mấy Dong binh đoàn đó không tìm được con đường nào khác sao? Khu vực đó lớn như vậy, không chừng có con đường ra ở chỗ khác" Long Nhất nói, lúc trước tại quán rượu Mạo hiểm giả hắn cũng nói qua cho Hồng Nương Tử vấn đề này.

Hồng Nương Tử lắc đầu đáp:

"Đến bây giờ cũng chưa nghe nói đến, bất quá nếu thật sự có người tìm ra cũng chưa chắc họ đã công bố. Nhiệm vụ này mang tính cạnh tranh kịch liệt phi thường, một khi hoàn thành được, không chỉ nhận được phần thưởng mà danh tiếng của họ có thể được đề cao rất nhanh. Có thể nói đích đến tuyệt đại đa số Dong binh đoàn đều là hướng đến danh tiếng chứ không phải là kim tiền.

- "À, thì ra là như thế, chẳng qua suy nghĩ lại, nếu có đường ra hiển nhiên phải nguy hiểm phi thường, vì vậy đến nay không nghe nói có người nào tiến sâu vào Lôi thần cấm khu cả" Long Nhất gật đầu nói, trong lòng cũng khó nhịn được, nếu có thể đi xem thì thật quá đã mà.

Long Nhất đang khó chịu trong lòng, thì lúc này Man Ngưu lại giương đôi mắt trâu nhìn trừng trừng lão đại của mình mà vội vàng nói:

- "Thiếu gia, dù sao Lôi thần cấm khu này cách Nạp Lan Đế Quốc không xa, không bằng chúng ta cũng đi một chuyến đi"

- "Đến lúc đó hãy nói, nếu có cơ hội nhất định ta sẽ mang người đi theo" Long Nhất trầm ngâm một chút rồi cười nói. Lúc này Thương lan đại lục thế cục ngày càng ác liệt, chỉ cần hấn cùng Nạp Lan Như Nguyệt đến được Thương Nguyệt thành, chiến tranh toàn diện có thể bộc phát, đến lúc đó tình huống gì xảy ra cũng khó biết được.

Hồng Nương Tử nghe hấn nói mà cười khanh khách:

- "Tây Môn thiếu gia nếu muốn đi, không ngại cùng chúng ta đi chung chứ. Dù sao có nhiều người cùng tiếp ứng lẫn nhau cũng tốt phải không?"

Nàng nói như vậy cũng không phải muốn Long Nhất giúp nàng làm gì, chỉ là có thiện ý muốn giúp Long Nhất một chút. Mặc dù nghe nói Tây Môn nhị thiếu gia trở nên cường mạnh rất nhiều, nhưng nàng nghĩ nếu hấn có mạnh lên thì cũng không hơn trước bao nhiêu, nàng nói vậy coi như bán cho hấn chút ân tình để dễ gặp lại sau này thôi.

- "Trước hết xin nhận tấm thịnh tình này đã" Long Nhất cười cười đáp lại, ý tứ của nàng hấn cũng nhìn thấy được rồi.

Lúc này ánh mắt của Long Nhất dừng lại ở cây cùnh lớn màu đỏ sau

lưng Hồng Nương Tử, hẳn có thể cảm nhận từ nó nguyên tố của hỏa hệ ma pháp đang dao động kịch liệt, như vậy hiển nhiên Hồng Nương Tử này cũng là một Hỏa hệ ma cung thủ, chỉ là không biết thực lực nàng ta đạt đến mức độ nào thôi. (Nd: Cung thủ =Hunter, Hỏa hệ ma cung thủ là cung thủ chuyên sử dụng năng lượng của lửa để bắn tên, giống như MagicHunter)

"Tây môn thiếu gia hình như có hứng thú đối với cây Xích Huyết cung này của ta, chẳng lẽ Tây Môn thiếu gia cũng biết bắn tên?" Hồng Nương Tử vừa cười vừa nói. Cây Xích Huyết cung này của nàng là thần cấp vũ khí, một lần bắn ra là phá núi nổ đá, cũng có thể giúp cho hỏa hệ ma pháp tăng lên gấp đôi. Cây cung này mấy năm trước trong một lần thực hiện nhiệm vụ cấp S mà nàng may mắn có được.

"Ta cũng từng vài lần săn bắn, không biết Hồng Nương Tử có thể cho ta mượn Xích huyết cung này một chút không?" Long Nhất hỏi mượn, nhưng lời vừa ra khỏi miệng hẳn đã cảm thấy sự đường đột của mình. Ở Thương lan đại lục này binh khí là sinh mệnh của kẻ mạnh, tự nhiên sao có thể cho hắn mượn dùng được chứ.

Không ngờ ngoài ý liệu của Long Nhất, Hồng Nương Tử chỉ do dự một chút liền đem Xích huyết cung từ trên lưng xuống đưa cho hắn.

Long Nhất cầm lấy Xích huyết cung, chỉ cảm thấy tuy nặng nhưng lại có chút thuận tay. Nguyên liệu chế tạo chắc chắn có thêm vào Xích thiết quang thạch, dùng phương pháp đặc thù mà chế tạo, hơn nữa tinh mỹ vô cùng, phảng phất như là một tác phẩm nghệ thuật bất phàm.

"Cũng nặng à, xem ra khí lực của nàng cũng lớn lắm đây" Long Nhất vừa hắc hắc cười vừa nhìn lướt qua những đường cong trên thân thể Hồng Nương Tử. Trong lòng hắn chợt nghĩ bộ ngực Hồng

Nương Tử có thể lớn như vậy, duyên có là do thường xuyên dùng cây cung này đây?

- "Tây Môn thiếu gia lại đùa ta nữa rồi" Hồng Nương Tử nghiêm mặt trừng mắt nhìn hấn một cái, điện quang tỏa ra khiến sắc tâm Long Nhất lại động đậy.

Thấy Long Nhất chăm chú nhìn vào bộ dáng của Hồng Nương Tử, Nạp Lan Như Nguyệt không biết vì sao lại khó chịu trong lòng. Nàng nhắc chân hung hăng nhằm lưng Long Nhất mà dậm một cái khiến hấn ngã sấp về trước, rồi không ngừng nhằm hai bên eo hấn mà dẫm. Long Nhất kêu thảm một tiếng, vươn tay về sau chụp trúng đùi của Nạp Lan Như Nguyệt, hấn lạng lẽ vuốt nhẹ một cái khiến nàng đỏ cả mặt mà rút chân lại. Khi thấy hấn lồm cồm bò dậy liền hung hăng trừng mắt nhìn hấn

Động tác của hai người hiển nhiên là đã được Hồng Nương Tử nhìn thấy hết, nàng nhin không được liền khẽ cười rộ lên.

Nạp Lan Như Nguyệt xấu hổ liếc Long Nhất:

- "Người xem lâu như vậy, còn không mau đem trả lại cho người ta đi"

- "Không sao đâu, ta cũng muốn xem qua phong thái bắn cung của Tây Môn thiếu gia" Hồng Nương Tử cười đáp, ánh mắt nhìn Long Nhất mà trong lòng có chút chờ mong.

- "Hấn mà biết dùng cung à, người đừng có nghe tên mặt dày đó" Nạp Lan Như Nguyệt nói.

- " Ai nói ta không biết dùng cung, phu quân nàng Mười tám loại binh khí dạng nào cũng tinh thông, cung tên thì càng trăm phát trăm trúng"

Long Nhất bực mình hét lên, hấn đứng dậy, tay trái cầm cung, tay phải kéo dây muốn tại chỗ này biểu diễn một phen.

Hồng Nương Tử mỉm cười nhìn điệu bộ của hắn, có chút cảm giác sung sướng khi thấy người khác sắp gặp họa. Dây cung của Xích huyết cung phải có phương pháp đặc thù mới kéo lên được, bằng không mặc kệ người sức mạnh cỡ nào cũng đừng hòng kéo nổi.

Tư thế chuẩn bị kéo cung cùng Long Nhất làm mọi người chăm chú nhìn, một số thành viên Thiểm điện Dong binh đoán biết chuyện trong lòng đều cười thầm, cho rằng lần này Long Nhất nhất định sẽ bị mất thể diện rồi.

Long Nhất bước một bước tạo thế chân trước chân sau thấp, khẽ quát một tiếng, tay phải kéo dây cung nhưng lại phát hiện hắn không kéo ra được một chút nào. Nếu chỉ kéo mà còn không kéo được thì còn mặt mũi nào về nhà vợ nữa chứ, Long Nhất ngẫm vận nội lực ngạo thiên quyết, dùng tinh thần lực cường đại xâm nhập vào bên trong cây cung. Hấn hét lớn một tiếng, cây xích huyết cung bỗng bùng lên một ngọn lửa, dây cung từ từ bị hấn kéo ra

Chương 316: Biểu lý như nhất

(Trong ngoài như một)

Ánh lửa nóng chảy phập phùng trên khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất, sự kiên nhẫn của hắn làm cho trong lòng những người xung quanh cũng thầm hồi hộp.

Sợi dây cung không ngừng được kéo ra, nguyên tố hoả hệ tụ tập lại trên tay hắn rồi từ từ hình thành nên một mũi tên lửa cháy hừng hực, đến khi hắn kéo dây cung hết cỡ thì mũi tên lửa cũng đã hình thành xong.

"Sao có thể như thế được, sao hắn lại làm được" Những người biết chút ít việc về Xích huyết cung không khỏi kinh hô lên, mà thân làm chủ nhân của Xích huyết cung là Hồng Nương Tử hiện cũng đang kinh ngạc. Ngay cả nàng cũng chưa từng một lần kéo căng hết cỡ thành hình trăng tròn như Long Nhất đang thực hiện trước mắt.

Bỗng nhiên, Long Nhất tay phải buông nhẹ, mũi tên lửa hóa thành một đạo ánh sáng chói mắt bắn ra, mọi người chỉ nghe "hưu" một tiếng rồi thấy ánh sáng như bị bóp méo đi, từng trận sóng nhiệt quay cuồng theo quỹ tích của mũi tên. Ngọn tên lửa từ Long Nhất bắn ra hóa thành một đạo ánh sáng đỏ rực lao về phía ngọn núi đối diện.

Ong một tiếng, mặt đất rung rinh, ngọn núi nhỏ đã bị mũi tên lửa xóa sổ, chỉ còn lại một bãi đất bằng thay thế vị trí của nó. Khói mù mịt bốc lên, mùi khét lan tỏa trong không khí, còn có vài thi thể không trọn

vẹn của những dã thú xui xẻo không kịp tránh khỏi quỹ đạo của mũi tên đang bốc cháy, chính là đang bị nướng chín.

Một trận gió thổi qua, mùi khét bay đi một ít thì mọi người mới từ từ tỉnh lại, ánh mắt kinh sợ nhìn về phía Long Nhất. Nạp Lan Như Nguyệt không quá kinh ngạc vì nàng ta đã sớm chứng kiến thực lực của hắn, cũng biết hắn bản lĩnh vô cùng, ở cùng hắn một chỗ đã lâu nên cũng quen với việc lâu lâu hắn lại làm ra những việc khiến ai cũng không tin được.

- "Quả nhiên là cây cung tốt, đương nhiên kỹ thuật của ta còn hay hơn, nếu không sao có thể phát huy được uy lực lớn như vậy được"
- Long Nhất đối với ánh mắt kinh dị của mọi người chỉ cười cười rồi đem Xích huyết cung trả lại cho Hồng Nương Tử.

Hồng Nương Tử cầm lấy cây cung, nàng không nén được tò mò:

- "Tây Môn thiếu gia, người sao làm được như vậy ?"

- "Làm cái đó à? Bắn tên chứ làm sao nữa? Không phải trước tiên kéo dây cung ra sau, rồi nhắm ngay mục tiêu rồi buông tay sao? Các hành động này là yếu quyết cơ bản của cung thuật mà." Long Nhất hắc hắc cười đáp, trong lòng cảm thở phào một hơi. Gặp kẻ khác phen này chắc hẳn sẽ bị mất mặt rồi, nhưng hắn là ai chứ, tính kiêu đó coi như lỗ vốn rồi.

Hồng Nương Tử thấy Long Nhất bắt đầu nói năng lung tung, biết có hỏi hắn cũng không được gì nên đành nén lòng lại, chỉ là trong lòng nàng đối với tên nam nhân này càng thêm tò mò. Quả nhiên cái danh danh của hắn chỉ để che mắt mọi người, chứ rốt cuộc thực lực của hắn đến mức nào đây? Hiện thời, với nàng vẫn chưa có đáp án chính xác được.

Trải qua vụ việc lần này, địa vị của Long Nhất nổi như triều cường, không những ở trong lòng của các kỵ binh Nạp Lan Đế Quốc, mà ánh mắt từ trên đến dưới của nhân mã Thiểm điện Dong binh đoàn đối với hắn càng thêm phần kính sợ. Đây quả là quy luật người mạnh luôn được kính trọng tại Thương lan đại lục này.

Lúc này cũng đã không còn sớm, vì muốn mau tới được Thành nguyệt thành nên Long Nhất và Hồng Nương Tử ra lệnh cho hơn ngàn nhân mã thu thập hành lý rồi tiếp tục lên đường.

Xuyên qua khu rừng rậm rạp trước mặt, thì trời cũng đã xẩm tối. Mặt trời như nàng khuê nữ thẹn thùng che nửa mặt từ từ dấu mình vào bình nguyên rộng lớn, đoàn người đã chính thức bước vào lãnh địa của Nạp Lan Đế Quốc. Long Nhất nhíu mày nhìn về vùng bình nguyên hoang dã phía trước, xem ra hôm nay không thể đi đến một thành thị nào rồi.

Bước vô xe ngựa, Long Nhất liền thấy Nạp Lan Như Nguyệt có chút giật mình thu lại ánh mắt, khuôn mặt nàng cười nhẹ cố che dấu hai gò má ửng hồng, tựa hồ như cô bé lén đi ăn vụng bị người lớn bắt gặp vậy.

Ánh mắt Long Nhất lướt qua khuôn mặt nàng, hắn dùng ánh mắt nghi hoặc đánh giá trên dưới một chút rồi hắc hắc cười:

- "Vừa mới nhìn lén ta phải không, muốn nhìn thì cứ nhìn, cũng không phải ta không cho nàng xem đâu"

- "Người nói bậy, ai . ai lại đi nhìn lén người?" khuôn mặt Nạp Lan Như Nguyệt càng lúc càng đỏ rồi hét lớn.

- "A, a, không nhìn lén thì thôi, nàng phản ứng dữ dội làm gì" Long Nhất vừa cười vừa ngồi tới chỗ bên cạnh nàng, hắn thầm công nhận

bộ dạng lúc nàng gắt lên trông thật đáng yêu.

- "Người lúc nào cũng tự cao tự đại, ta khuyên người nên thu liễm một chút, không phải lúc nào người ta hỏi 3 câu người cũng đáp 4 câu, cũng không ngại việc va chạm với người khác" - Khuôn mặt đỏ hồng của Nạp Lan Như Nguyệt dần trở lại bình thường, nàng hừ lạnh một tiếng.

Long Nhất nghiêm mặt lại mà bực bội hỏi:

-"Nàng sao lại nói như vậy, ta cái gì mà hỏi 3 đáp 4 bao giờ?"

-"Còn nói không có, ánh mắt người nhìn Hồng Nương Tử như sói đói 3 ngày, giữa trưa nay lúc người mượn nàng cây cùm còn lén lén lút lút sờ tay người ta, đừng tưởng ta không thấy" - Nạp Lan Như Nguyệt hừ lạnh, phảng phất như trưa nay chính nàng mới lạ người bị chiếm tiện nghi vậy.

Long Nhất nghe vậy sắc mặt càng trở nên kỳ quái dị thường, ngoác miệng cười không khép lại được:

-"Không phải nàng đang ghen chứ, nếu không sao lại chú ý đến ta và Hồng Nương Tử như vậy. Ngay cả động tác tay ta "giao lưu" với tay nàng ta nhỏ như vậy cũng bị nàng phát hiện, thật sự là có mắt quan sát nha"

-"Ta ghen? Thật là buồn cười, nếu biết người đặc ý như vậy ta đã không cùng người nói chuyện rồi" Nạp Lan Như Nguyệt bối rối che đi vẻ mặt mất tự nhiên của mình, quay đầu không thèm nhìn Long Nhất nữa.

Long Nhất sờ sờ cái mũi, phụ nữ đúng là kỳ quái thật.

Chỉ có Tiểu thúy ánh mắt nhìn Công chúa nhà mình một chút, rồi chuyển qua Phò mã gia nhìn một chút, trong lòng thầm than chuyện vợ chồng họ đúng là khó hiểu thật. Vì chuyện Nạp Lan Như Nguyệt giả thành hôn này không có nói cho nàng biết, nên nàng cũng không thể biết hết được nguyên do bên trong đó.

*****

Ban đêm, vì vùng phụ cận không có thành trấn nên đại đội nhân mã chỉ có thể dựng trại nghỉ ngơi. Sau khi cắt cử người canh gác, những người còn lại bắt đầu đốt lửa nướng thịt, hai ba người thành một nhóm tụ tập lại cùng xai quyền uống rượu, có nơi còn tụ tập ca hát khiến cho chim chóc ăn đêm quanh vùng được một phen kinh hoàng (Toàn giọng ca Chai-En)

Long Nhất nằm một mình trên tảng đá, miệng ngậm một cọng cỏ xanh, hai tay gối sau đầu lẳng lặng nhìn lên bầu trời đầy sao lấp lánh. Hắn đi tới cái thế giới này vậy mà chớp mắt cũng đã 4 năm, đã trải qua nhiều chuyện, những hồi tưởng hiện lên trong đầu khiến hắn đôi lúc tự hỏi có phải thật sự mình đã trải qua kinh nghiệm như vậy hay không?

"Người như thế nào lại ngăn người ở đây vậy? Không đi bồi tiếp Như nguyệt công chúa à? Ta thấy nàng ta đã sớm vào trướng bông nghỉ ngơi rồi" - Một âm thanh nhu mì đến tận xương vang lên bên tai Long Nhất.

Long Nhất cắn cắn cọng cỏ, không chớp mắt lấy một cái:

"- Nàng ta chưa cần ta phải bồi tiếp, không phải muốn ta cách càng xa càng tốt à."

"-A, có phải vậy không? Sao ta nhìn ra được nàng phi thường thích

người mà" Hồng Nương Tử ngồi xuống bên cạnh Long Nhất cười nói.

Long Nhất chỉ mỉm cười mà không trả lời, hấn và Nạp Lan Như Nguyệt lúc này đang tồn tại một loại tình cảm mập mờ, bất quá mọi người chưa muốn công nhận mà thôi. Nạp Lan Như Nguyệt dĩ nhiên là đối với hấn cũng có một chút hảo cảm, nhưng đến mức độ nào thì Long Nhất cũng không dám khẳng định

Lúc này, chiếc mũi Long Nhất bắt đầu động đậy, hấn nghĩ thấy được một mùi hương nồng nàn từ thân thể Hồng Nương Tử phát ra. Nghe nói nữ nhân mà có loại hương thơm này thì rất mạnh mẽ về phương diện tình dục, hấn đang tự hỏi không biết có đúng hay không đây? Hồng Nương Tử mặc dù nhiệt tình như lửa, nhưng danh tiếng tại giới Dong binh đoàn lại tốt vô cùng, người theo đuổi nàng thì nhiều, nhưng hiện tại nàng vẫn một mình.

- "Người nghĩ cái gì đó?" Hồng Nương Tử quay đầu thấy Long Nhất đang hít hà nên không kiềm được tò mò.

- "Mùi hương rất thơm của Hồng Nương Tử đây, nhin không được phải hít vài lần mới được" Long Nhất cười nhẹ rồi phun cọng cỏ xanh ra khỏi miệng, hấn đột nhiên ngồi dậy, khuôn mặt tuần tú chỉ còn cách Hồng Nương Tử mấy ly, liền cảm thấy được từng hơi thở của nàng.

Thấy Long Nhất đột nhiên ngồi dậy áp sát mình, Hồng Nương Tử hoảng sợ nghiêng đầu tránh qua một bên rồi sáng giọng:

- "Người lúc nào cũng khinh bạc phụ nữ vậy sao?"

Long Nhất cười cười, hai chân co lại ngồi xuống cạnh nàng:

- "Nàng đang nói ai? Dâm tặc Tây Môn Vũ tại Thương lan đại lục mọi người đều nghe tiếng mà?"

Hồng Nương Tử nhìn Long Nhất rồi nhẹ nhàng lắc đầu cười nói:

- "Ta biết tin đồn nhiều lúc không phải sự thật, người mặc dù là loại hảo ngọt nhưng tuyệt đối không phải loại người như vậy"

- "Sao nàng đoán chắc như vậy? Nói không chừng ta hiện thời chỉ là đang giả bộ quân tử thôi" Long Nhất tự giấu mình mà cười nói.

- "Ta tin vào mắt ta, nếu bản chất của người mà giống với lời đồn, thì thật là đáng sợ" Hồng Nương Tử cười khanh khách trả lời hẳn.

Long Nhất liếc Hồng Nương Tử một cái rồi cười nói:

- "Nàng rất tốt với ta ha? Coi chừng một chút, bình thường thì một người khi có hảo cảm với người khác rồi sẽ sinh ra tò mò đấy"

Hồng Nương Tử sửng sờ rồi che miệng cười, cả người nàng run lên làm cho đôi ngọc nhũ trước ngực chuyển động không ngừng, làm cho Long Nhất được một phen no mắt cảm thụ. Cảm nhận được ánh mắt Long Nhất đang dừng lại trên vùng ngực của mình, Hồng Nương Tử chỉ lơ đãng cười. Nàng chu du thiên hạ bao nhiêu năm, gặp qua vô số người rồi, thì tự nhiên chẳng phải như tiểu cô nương hốt hoảng che ngực rồi kêu to "Phi lễ, phi lễ!". Ngược lại nàng còn cố tình uốn ngực thể hiện niềm kiêu hãnh của mình.

- "Vóc người tử tử thật hoàn hảo" Long Nhất thở dài một hơi rồi khen.

- "Vậy so với Như nguyệt Công chúa thì sao?" Hồng Nương Tử cười hỏi.

- "Cái này. Thôi không nói nữa. Từ ngoài nhìn vào thì dường như của tỷ đây lớn hơn một chút, nhưng không biết có được "Trong ngoài như một" không?" Long Nhất không khách khí nhìn thẳng vào bộ ngực cao vút của Hồng Nương Tử, giọng nói mang theo ý đùa giỡn mà nói.

Hồng Nương Tử tức nghẹn lời, sau khi tặng cho hắn một cái liếc sắc như dao mới sáng giọng:

- "Người quả thật là không thể quản nổi, cho người một tia sáng thì người tưởng mình như mặt trời chói lọi à."

Long Nhất vui vẻ nở nụ cười, Hồng Nương Tử lúc này mới phát hiện cho dù đang ở đêm đen, nụ cười của hắn tựa như rất sáng lạn như mặt trời vậy. Tim nàng bất giác đập nhanh hơn lúc bình thường.

- "Nhà nàng ở nơi nào vậy?" Long Nhất thầm dắc ý mà thu lại nụ cười rồi hỏi.

- "Ta tới nơi nào, thì nơi đó là nhà" Hồng Nương Tử cười khế, ngữ điệu mang theo chút buồn mang mác trong lòng mà đáp lại.

- "Như vậy à, vậy chẳng phải khắp nơi đều là nhà của nàng sao" Long Nhất cười nói.

- "Có nhà ở khắp nơi? Ừ, đúng vậy, đúng là như thế" Hồng Nương Tử ngạc nhiên liếc nhìn Long Nhất, nhưng lại phát hiện nhãn tình có chút mê lý của hắn như đang hướng về một nơi xa xăm nào đó. Ánh mắt đó của hắn lại khiến nàng đột nhiên mê mẩn tâm thần.

Cà nửa ngày sau, Long Nhất mới lấy lại tinh thần đã thấy Hồng Nương Tử đang thất thần nhìn hắn.

- "Không có ý tứ, lại thất thần nữa rồi" Long Nhất nhún vai nói.

- "Người có biết bộ dáng của người lúc này là như thế nào không?"
Hồng Nương Tử hỏi.

Long Nhất lắc đầu cười nói:

- "Không giống như bây giờ sao, chẳng lẽ có biến dị gì à?"

- "Chính là làm cho ta cảm giác tang thương, hình như là loại cảm giác người đã trải qua nửa đời mưa gió" Hồng Nương Tử ngơ ngẩn trả lời, nhưng khi nàng định thần nhìn lại hắn một lần nữa thì không cách nào tìm lại được cảm giác đó nữa.

- "Ta cố ý giả bộ đó, bởi vì nghe người ta nói nam nhân có loại cảm giác đó sẽ hấp dẫn phụ nữ vô cùng" Long Nhất nhìn thẳng vào Hồng Nương Tử khẽ cười nói. Hắn không đợi nàng trả lời mà đột nhiên bật người dậy rồi bay thẳng về hướng doanh trại.

Chỉ còn lại Hồng Nương Tử đang nhìn theo bóng lưng của hắn.

Chương 317: Hồng Nương Tử vừa đánh xa vừa đánh gần

Bầu trời đầy sao, gió nhẹ khe khẽ thổi qua, buổi đêm ở Thương lan đại lục luôn mê người như vậy, đây chính là cảnh mà thế giới khoa học kỹ thuật kiếp trước của hắn rất khó gặp. Cũng chính khoa học kỹ thuật cũng đã đưa một cái thế giới tươi đẹp tương tự như vậy đi vào lịch sử rồi.

Long Nhất tự hiểu được cái may mắn của mình, có thể qua nửa đời người rồi lại làm lại ở một thế giới thần kỳ mà xinh đẹp này. Nhưng từ một mặt khác mà nói hắn cũng đang bất hạnh bởi vì cái hành tinh xanh kia mới chính là gốc rễ quê hương hắn, cho dù đi đâu hắn cũng không thể vứt bỏ cội nguồn được. Mà một người không có cội nguồn thì dù cuộc sống hoa lệ thế nào, nội tâm hắn vẫn tồn tại một nỗi cô tịch không thể đụng vào được.

- "Chán thật, đêm nay sao lại để nỗi đa sầu thiện cảm bắt mình đi vậy." Long Nhất đang bay trong không trung không ngừng gãi đầu tự hỏi, đem những sầu não cất giữ kín trong óc mình. Không thể phủ nhận rằng cho dù bên người đang có nhiều hồng nhan đi nữa thì một số việc vẫn chỉ có thể lưu lại trong đầu mà thôi.

Hắn đáp xuống trước trướng bông của hắn và Nạp Lan Như Nguyệt, nhẹ nhàng đột phá kết giới mà vào. Chỉ thấy trong trướng bông đã có một tấm màn ngăn cách làm hai nửa, cuộc sống của hai người trước nay vẫn chia đôi chỗ ngủ như vậy. Cho dù có đến được thành thị đi nữa, có cùng ngủ trong một gian phòng thì một người ngủ trên

giường, một người thì tự giác nằm dưới sàn mà ngủ.

"Như Nguyệt, Như Nguyệt, nữ nhân của ta, nàng đã ngủ chưa?" Long Nhất kêu liên mấy tiếng nhưng vẫn không thấy Nạp Lan Như Nguyệt đáp lại.

Chẳng lẽ chỉ là tự mình nhớ nàng ta thôi sao? Len lén nhấc tấm màn lên rồi len lén đưa mắt nhìn vào, Long Nhất đột nhiên thấy Nạp Lan Như Nguyệt đang ngồi trên giường mà dùng đôi mắt phượng hung hăng trừng trừng nhìn hắn.

Long Nhất lại càng hoảng sợ, nha đầu kia rõ ràng không ngủ cũng không minh tưởng, không phải đang chờ hắn chứ? Không phải nàng còn đang tức giận sao, từ trưa đến giờ nàng quả thật một câu cũng không nói rồi.

- "Oa, mở to hai mắt để dọa người à, cừu hận nhìn ta làm chi vậy, ta có chọc giận nàng sao?" - Long Nhất dứt khoát xốc lại quần áo bước vào, mặc kệ ánh mắt như muốn giết người của Nạp Lan Như Nguyệt mà đặt mông ngồi lên chiếc giường mềm mại của nàng.

- "Người đi ra ngoài, ta không muốn nói chuyện cùng người" Nạp Lan Như Nguyệt xoay người hừ một cái, bộ dạng của nàng so với bộ dạng một cô gái đang dối với tình nhân thật sự không chút khác biệt.

- "Nhưng ta lại muốn nói chuyện cùng nàng, nàng nói xem, ta đã làm công chúa điện hạ tức giận chỗ nào rồi?" Long Nhất nhấp nháy mắt nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, bộ dạng tỏ vẻ ủy khuất tội nghiệp.

Nạp Lan Như Nguyệt có chút áy náy, ngẫm lại Long Nhất cũng không làm gì không đúng đối với nàng, nhưng hắn làm những việc khiến lòng nàng có chút tức tối, nhất là khi thấy hắn tỏ vẻ thân mật với Hồng Nương Tử khiến nàng càng tức khí.

Ta làm sao vậy? Nạp Lan Như Nguyệt tự hỏi lòng mình, quả thật hành động ngày hôm nay của nàng có chút không theo đạo lý bình thường, nàng cũng không rõ tại sao mình lại trở nên như vậy. Nhưng khi nàng nhớ lại lúc nàng bước ra ngoài khi nãy, vô tình thấy bộ dáng thân mật giữa Long Nhất và Hồng Nương Tử, khí nóng trong lòng nàng lại bốc lên.

Nàng hừ một tiếng rồi xoay người dùng bàn tay nhỏ nhắn của mình đẩy thẳng vào Long Nhất, trong miệng gất lên:

- "Người đi ra ngoài, đi ra, ta không muốn thấy mặt người"

Long Nhất xoay tay chụp lấy đôi tay nhỏ của nàng kéo vào trong ngực, Nạp Lan Như Nguyệt thân người bị xoay một cái đã nằm vào trong lồng ngực hắn, một mùi nam tử nồng đậm vây quanh nàng.

- "Người, người muốn làm gì?" Trống ngực Nạp Lan Như Nguyệt bỗng nhiên đập mạnh, tiếng nói bỗng trở nên run rẩy, lòng bàn tay tự nhiên trở nên ẩm ướt. (ND: tui không thích dịch từ "Hắn" thành "Mồ hôi," thấy vậy không hợp nên đổi một chút)

- "Nàng nói ta còn muốn làm gì nữa đây?" Bàn tay to của Long Nhất từ từ hướng đến vai Nạp Lan Như Nguyệt, khuôn mặt tuấn tú của hắn áp dần vào, chỉ còn cách nàng một vài phân.

Thân thể mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt không ngừng run rẩy, con mắt nàng trừng trừng nhìn hắn, trong giây lát hơi thở của nàng thêm dồn dập mà thân thể càng cứng ngắc vô cùng. Long Nhất nhìn thẳng vào đôi mắt của Nạp Lan Như Nguyệt, vẻ khàn trang của nàng khiến tâm hồn hắn không khỏi rung động, đôi môi hắn chậm rãi tiến đến sát đôi môi của nàng.

Ngay khi Long Nhất sắp hôn lên đôi môi đỏ mọng đầy, Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên lấy lại được khí lực rồi đầy mạnh hẳn ra. Nàng nhanh chóng xoay người nhảy thoát khỏi hắn, bộ ngực cao vút không ngừng phập phồng kịch liệt.

- "Tây Môn Vũ, ngươi ... ngươi là đồ hỗn đản, khi dễ ta như vậy chưa đủ sao?" đôi mắt xinh đẹp của Nạp Lan Như Nguyệt bắt đầu xuất ra những hạt lệ châu long lanh, tay nàng không ngừng run rẩy mà chỉ vào mặt hắn.

Long Nhất ngồi thẳng dậy, khoe miệng mang theo nụ cười khổ nói:

- "Ta vốn còn cho rằng nàng thích ta"

- "Hừ, ... thích ngươi? Ngươi ... ngươi nói bậy, ta chính là không ... không thích ngươi đấy" - Nạp Lan Như Nguyệt có chút bối rối, bí mật trong lòng tựa hồ muốn nói ra, nhưng miệng nàng vẫn như cũ không chịu thừa nhận.

- "Không thích ta? Vậy khi ta với Hồng Nương Tử chỉ ở gần có một chút mà nàng phản ứng mạnh như vậy để làm gì, rồi còn không muốn nói chuyện với ta nữa, vậy rốt cuộc không phải thích ta sao?" Long Nhất nhìn chằm chằm vào Nạp Lan Như Nguyệt mà hỏi dồn.

Nạp Lan Như Nguyệt sừng sốt, ánh mắt lóe lên rồi gắng phản bác:

- "Ai . .ai phản ứng mạnh chứ, ta nói như vậy, bởi vì ngươi không biết thu liễm. Ngươi bây giờ là phu quân của ta, nhưng vừa mới gặp nữ nhân khác liền tỏ thái độ thân mật, các quan viên của Nạp Lan Đế quốc thấy được sẽ nghĩ ta như thế nào đây?"

Đúng là lý do này đây cho nên ta mới tức giận, trong lòng Nạp Lan Như Nguyệt thầm nói. Tựa hồ trong lòng nàng thấy nhẹ nhõm rất

nhieu, vì lý do nàng đưa ra đã tự lừa được bản thân mình rồi.

Long Nhất nhún nhún vai lắc đầu cười nói:

- "Vậy xem ra là ta tự mình đa tình, sau này ta sẽ chú ý hơn. Được rồi, nàng nghỉ ngơi đi" - Long Nhất nói xong liền đứng dậy, tiện tay lấy một cái gối trên giường rồi hướng đến cái sà n quen thuộc mấy ngày nay của hắn.

Giả bộ à, nàng cứ giả bộ nữa đi, ta nhìn xem nàng còn có thể giả bộ cho đến khi nào. Trong lòng Long Nhất thầm đắc ý, hắn là người như thế nào mà dễ dàng tin vào những lời Nạp Lan Như Nguyệt nói chứ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt từ trướng bông chui ra. Chỉ là vẻ mặt của Long Nhất thì sáng khoái vô cùng, trong khi đó sắc mặt Nạp Lan Như Nguyệt không đẹp như vậy, vừa nhìn vào là biết đêm qua nàng không có ngủ ngon rồi.

Lúc này mặt trời vẫn chưa ló đầu ra, không khí trong lành, trên cỏ xanh còn điểm thêm những sạt sương long lanh trong suốt, đây chính là một sáng mùa hè cực kỳ thoải mái.

Long Nhất chạy đến một chỗ trống gần đó rồi hoạt động gân cốt, hắn đánh ra một bộ Thiếu lâm không minh quyền như khi còn ở tiền kiếp. Chỉ là hiện nay Ngạo thiên quyết của hắn đã luyện tới đỉnh điểm tầng thứ 3, vì vậy bộ Không minh quyền bình thường này vào tay hắn bỗng trở nên có khí thế phi phàm, khiến những kẻ xung quanh không ngừng đổ về quan sát hắn.

- "Công chúa, phò mã đúng là rất lợi hại nha" Tiều thúy then thùng ghé sát vào Nạp Lan Như Nguyệt mà nói nhỏ.

- "Còn không vậy à, bắt quá sao mặt của ngươi lại đỏ như thế?" Nạp Lan Như Nguyệt vỗ vỗ vào khuôn mặt của Tiểu thúy mà cười nói.

- "Không phải vậy, muội nói là nói đến ...." Tiểu thúy len lén nhìn xung quanh rồi ghé sát vào bên tai Nạp Lan Như Nguyệt thì thầm "Muội nói đến chuyện trên giường kia, nhìn hấn tối qua làm cho công chúa một phen mất ngủ, vậy mà giờ đây còn có tinh lực ....."

Tiểu thúy còn chưa nói dứt lời, Nạp Lan Như Nguyệt đã nhảy dựng lên lấy tay che miệng nàng ta lại trách mắng:

- "Nha đầu chết tiệt kia, cái miệng của ngươi lại nói hư nói vượn nữa rồi, học hoài không bỏ được cái tật nói năng bậy bạ sao?"

Tiểu Thúy ô ô kêu hai tiếng tránh thoát bàn tay của Nạp Lan Như Nguyệt rồi đỏ mặt nói:

- "Trước kia tại hoàng cung muội nghe rất nhiều cung nữ thảo luận chuyện này, các nàng ấy nói nam nhân ở phương diện này nhiều lắm chỉ có thể kiên trì khoảng 30 phút đồng hồ. Muội xem công chúa tựa hồ cả đêm không ngủ, mà phò mã gia còn sanh long hoạt hổ như vậy, khẳng định là về khoản kia rất là lợi hại rồi"

Nạp Lan Như Nguyệt cắn môi hung hăng nhéo vào mặt Tiểu thúy rồi nói:

- "Con nít như ngươi biết cái gì, sau này không được phép nói đến những chuyện này nữa"

Tiểu Thúy kêu đau một tiếng, trong lòng thầm uất ức:

- "Ta đây cũng mười tám tuổi rồi, công chúa còn coi ta là tiểu nha đầu

à, tưởng ta chuyện gì cũng không biết sao?"

Lúc này Long Nhất cũng đã đánh xong bài quyền, cảm giác toàn thân dễ chịu hơn nhiều. Bên tai hắn truyền đến tiếng vỗ tay vang dội, khi hắn ngẩng đầu nhìn thì đã thấy Hồng Nương Tử vừa vỗ tay vừa tiến đến gần hắn.

- "Tây Môn thiếu gia luyện cái gì vậy? Ta đến bây giờ chưa từng thấy qua loại công pháp đó" - Hồng Nương Tử dò hỏi hắn.

- "Cái này gọi là quyền thuật, có nghĩa là dùng nắm tay thực hiện võ thuật phòng ngự hay tấn công, cũng chính là kỹ pháp, trong cận chiến có uy lực rất lớn" Long Nhất cười giải thích, ở đại lục này thật sự không có chức nghiệp quyền thuật sư tồn tại mà. (ND: thiếu mất class Monk, black belt, White Monk... tiếc ghê)

- "Chỉ dùng nắm tay thôi sao? Tại sao không cần kiếm? Chẳng lẽ loại kỹ pháp này có thể dùng để đối kháng với kiếm sư sao?" Hồng Nương Tử ngạc nhiên hỏi lại, gói gọn trong sự hiểu biết của nàng thì vấn đề này thực sự không có khả năng hiểu hết được.

- "Đương nhiên có thể, quyền thuật luyện đến mức cao nhất có thể làm tan bia vỡ đá, người bị đánh trúng không chết cũng bị thương" - Long Nhất tự hào nói.

- "Vậy để tiểu nữ từ này thỉnh giáo một chút nha?" Hồng Nương Tử ánh mắt lấp lánh hỏi, dĩ nhiên nàng rất hứng thú muốn biết uy lực của quyền thuật như thế nào.

Long Nhất ngạc nhiên, Hồng Nương Tử chính là loại ma cung thủ đánh viễn công, mặc dù hắn có thể dùng càn khôn đại na di lòn sau lưng nàng rồi khóa tay lại là xong, nhưng làm vậy thì không thể hiện hết uy lực của quyền thuật được.

Hồng Nương Tử cười khúc khích nhìn hắn, nàng lấy sợi dây buộc mái tóc của mình lại thành hình đuôi ngựa, sau đó ngọc thủ nhoáng lên một cái, một thanh cự kiếm cao gần bằng nửa thân người đã nằm trong bàn tay nhỏ nhắn nàng. Cự kiếm so với thân hình mảnh khảnh của nàng tạo nên sự tương phản mạnh liệt, nhưng cũng toát ra một khí chất hỗn hợp nhu mì cùng anh khí khó tả thành lời.

- "Có lẽ ngươi không biết, ta còn là một Đại kiếm sư" - Cự kiếm trong tay Hồng Nương Tử chấn động một cái, một đạo đấu khí màu lam thẫm lóe lên rồi biến mất.

- "Giờ ta mới biết Hồng Nương Tử nàng vì sao được xưng hiệu SS trong giới Dong binh đoàn rồi, Viễn công cường đại kèm với năng lực cận chiến, ta nghĩ ít người có khả năng tránh thoát được phạm vi công kích của nàng rồi" - Long Nhất cả giận nói, đương nhiên hắn chỉ giận thay cho đám nam nhân theo đuổi nàng mà thôi.

- "Tây Môn thiếu gia quá khen, tất cả là vì để sống sót thôi" - Ánh mắt đẹp của Hồng Nương Tử quét qua thanh cự kiếm lạnh lẽo trên tay, bỗng hiện lên một tia thống khổ không ai giải thích được.

Long Nhất cũng không rõ ý của Hồng Nương Tử, nhưng khi hắn đang định hỏi lại thì Hồng Nương Tử đã vung kiếm nhắm vào hắn. Nữ nhân này quả là biết chiếm tiên cơ mà.

Long Nhất không dám có chút khinh thường, thực lực của Hồng Nương Tử nằm ngoài ý liệu của hắn, quả cũng khó trách, trong giới Dong binh đoàn chỉ tổng cộng có 10 vị đạt tới S cấp Dong binh đoàn, những người này đều là từ trong bao nhiêu tình huống chết người mà tìm được con đường sống, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, hơn nữa thủ đoạn đưa ra đều là đoạt mạng người khác.

- "Tây Môn thiếu gia cẩn thận" Hồng Nương Tử hai tay nắm chặt kiếm phóng người lao lên trên không, trên thân cựa kiếm nổi lên một vòng kiếm qua màu lam sậm, định dùng thế sét đánh không kịp bưng tai hướng tới chỗ Long Nhất đang đứng bất động.

Chương 318: thổ (Hũ giấm chua - Làm vợ thì phải ghen chứ)

Long nhất điểm nhẹ chân, thân hình quý mỹ khẽ lách ra. Đạo kiếm quang lam sẫm xuyên thấu qua hư ảnh của hắn bổ vào mặt đất, nhất thời tạo thành một cái khe sâu bốn năm thước.

-"Tốc độ thật nhanh" Hồng Nương Tử trong lòng kinh ngạc, cũng không hề bảo tồn thực lực mà xoay người tần công Long Nhất như bão táp.

Chỉ thấy màn màn đấu khí màu lam sẫm đang nhảy múa giữa không trung, từng đạo từng đạo nối tiếp nhau không ngừng đánh về phía Long Nhất. Đấu khí sở học của Hồng Nương Tử quả thực rất cao, công kích liên miên như nước chảy mây trôi, mỗi chiêu lại vừa nối tiếp vừa phối hợp với nhau. Mặc dù thoạt nhìn có lúc mở ra có lúc thu vào không giống như đấu khí bình thường nhưng nhìn kỹ lại không phát hiện sai biệt chỗ nào, hơn nữa khi mở ra như để lộ sơ hở dụ người tiến công, nhưng khi tiến công vào mới thấy khó mà lọt qua được, sự biến hóa kín kẽ làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng Long Nhất bẻ vào công phu Càn khôn đại na di tựa như con lươn cứ nhắm vào những khe hở giữa những luồng đấu khí sắc bén mà lách tránh, mỗi lần tránh được lại là đang ở vào một góc độ thuận lợi nhất để phản công, khuôn mặt tuấn tú của hắn không dấu điểm ánh mắt đầy tà ý mà nhìn khắp người Hồng Nương Tử.

Hồng Nương Tử tấn công liên tiếp cả chục lần, mà ngay cả một góc áo của hắn cũng không chạm tới được. Nàng thu chiêu ngừng lại, đứng thẳng người hít một hơi rồi gắt giọng:

- "Tây Môn thiếu gia nói dùng quyền thuật đối kháng, nhưng chỉ biết né tránh, nói chuyện không biết tính toán gì hết"

Long Nhất cười hắc hắc đáp:

- "Ta chỉ là đang muốn thử một chút lực công kích của Hồng Nương Tử thôi, quả nhiên là đã gặp được rồi a"

- "Tây Môn thiếu gia đang trào phúng tiểu nữ sao" Hồng Nương Tử bất mãn nói, nàng tấn công lâu như vậy mà Long Nhất một chiêu phản công cũng không có, tự nhiên cho rằng hắn đang trêu chọc nàng.

- "Đương nhiên không phải, công phu chạy trốn này, ta nhận hạng nhất không ai dám nhận hạng nhì, cho dù là kiếm thánh cũng phải công nhận vậy" Long Nhất có chút tự đắc cười nói, trên đời này đem chuyện chạy trốn mà quang minh chính đại xếp hạng thì sợ rằng chỉ có mình hắn.

Hồng Nương Tử ngằn người rồi cười duyên nói:

- "Công phu chạy trốn của người thiên hạ đệ nhất ta không phủ nhận. Nhưng dù sao cũng phải cho ta thấy uy lực của quyền thuật một chút chứ"

Long Nhất cười hắc hắc, đoạn xắn tay áo lên tạo thế khởi thủ thức của Không minh quyền, tay phải hướng Hồng Nương Tử ngoéo một cái:

- "Đến đây đi, ta cam đoan không chạy trốn nữa, nàng cũng phải cẩn thận một chút đó"

- "Người mới phải cẩn thận, xem chiêu "Bách điệp trăm" của ta đây" Hồng Nương Tử yêu kiều quát lên một tiếng, thân ảnh phiêu hốt, cự kiếm trong tay xuất ra tầng tầng hư ảnh, kiếm quang màu lam sẫm tầng tầng lớp lớp công đến Long Nhất, quả nhiên cái tên "Bách điệp trăm" không phải hư danh rồi.

Long Nhất nhún người bay lên không, vận ngạo thiên quyết vào hai chân, đúng là đạp lên từng đạo kiếm quang trùng trùng của Hồng Nương Tử mà tiến tới, làm cho đôi mắt những người xem chiến muốn rớt hẳn ra ngoài. Tư thế của Long Nhất quả thật rất tiêu sái như thiên thần hạ phàm, làm cho một ít nữ pháp sư trong Thiểm điện Dong binh đoàn hai mắt rực sáng.

Hồng Nương Tử trong lòng khiếp sợ, nhưng nàng không hổ là một S cấp Dong binh thân đánh trăm trận, chiêu thức lập tức hoán đổi, cự kiếm đột ngột hạ xuống rồi hướng ngược lên mà bắn ra mấy đạo kiếm khí.

- "Oa, nàng muốn ta tuyệt tử tuyệt tôn à" Long Nhất đảo người một cái tránh đạo kiếm quang đang nhắm vào mệnh căn giữa hai chân hắn. Hắn kêu một tiếng rồi một quyền phá không đánh về phía Hồng Nương Tử.

Hồng Nương Tử lúc đầu chưa phát giác ra, đến khi quyền kinh cách bản thân một chút thì cảm giác đoạt mệnh đã hiện rõ khiến lục phủ ngũ tạng của nàng nhộn nhạo. Nàng vội vàng xoay cự kiếm ngăn cản lại, quyền kinh phóng tới liền nổ mạnh phân ra, rồi liên tiếp sinh ra những vụ nổ liên hoàn. Hồng Nương Tử cố gắng quít lui lại, sau khi lui hơn mười trượng thì mới có thể đứng vững lại được, khuôn mặt tươi

cười trở nên trắng bệch.

"Uy lực của quyền thuật chính là đây, còn muốn nữa hay không?"
Long Nhất cười hì hì nói.

Hồng Nương Tử không ngừng hồi khí, ngay khi hơi thở nàng chậm lại, ngón tay đột nhiên xuất ra một cái giới chỉ. Thần sắc nàng trở nên ngưng trọng vô cùng, hiển nhiên là đã định chơi thiệt tình rồi.

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ đắc tai ương. Long Nhất thu lại vẻ cười cợt, thân hình như làn gió nhắm hướng Hồng Nương Tử phóng tới. Ngay khi Long Nhất tới gần, Hồng Nương Tử xoay cự kiếm công tới với tốc độ nhanh vô cùng. Long Nhất cả kinh trong lòng, điên cuồng vận nội lực ngưng tụ trên hai tay mà đâm thẳng vào đạo kiếm quang đang công tới.

Tất cả mọi người đều không nghĩ đến việc Long Nhất dám dùng tay không ngạnh tiếp kiếm quang, nhất là thành viên Thiểm điện Dong binh đoàn, bọn họ đều biết chiếc mai giới chỉ của Hồng Nương Tử là bảo vật gì rồi, có thể nói còn tốt hơn cả chiếc giới chỉ của Long Nhất. Chiếc không gian giới chỉ của Long Nhất có thể tăng được 30% đấu khí, nhưng mai giới chỉ của Hồng Nương Tử chẳng những tăng 40% đấu khí mà còn có thể đem lực công kích tăng lên gấp đôi. Những năm gần đây, không biết có bao nhiêu quái vật và địch nhân chết dưới chiếc mai thần giới chỉ này của nàng rồi...

Tiếng kim loại va chạm với nhau "Đang" một tiếng, làn kiếm quang biến mất nhanh như chớp còn Long Nhất không lùi lại mà còn hóa thành một đạo hư ảnh phóng tới trước mặt Hồng Nương Tử. Hồng Nương Tử còn đang kinh hoàng muốn thu lại kiếm, nhưng cổ tay nàng nhói đau, cự kiếm đã rời tay bay ra ngoài. Mà lúc này quyền đầu của Long Nhất đã đến gần, nhắm thẳng vào trán của nàng mà công tới. Dưới tình thế cấp bách, Hồng Nương Tử định dùng đến

chiếc phong giới chỉ hộ thân cuối cùng để tạo kết giới, nhưng lại nghĩ đến nắm đấm kia có thể phá vỡ kết giới dễ dàng, trong khoảnh khắc do dự đó nàng đã thấy nắm đấm của hắn che kín cả tầm mắt nàng.

Hồng Nương Tử nhắm chặt hai mắt lại.

Nhưng ngoài tiếng gió phàn phật, lại không có cảm giác đau đớn gì.

Nàng mở mắt liền thấy thiết quyền của Long Nhất chỉ cách trán mình có nửa tấc, nhãn châu của nàng vừa chuyển đã thấy kẻ trước mặt đang cười dài.

Long Nhất thu hồi nắm tay rồi dùng sức xoa bóp cổ tay đang tê rần của mình. Mặc dù có nội lực bảo vệ nên tay hắn không bị thương gì, nhưng tay áo đã bị kiếm khí chấn nát thành vài vụn.

"Tiểu nữ đã thấy rồi, không nghĩ đến trên đời lại có loại công phu thần kỳ thế này. Có lẽ không lâu nữa quyền thuật sư nhất định sẽ trở thành một chức nghiệp trọng yếu trên Thương lan đại lục như chiến sỹ, pháp sư vậy." Hồng Nương Tử nhìn chăm chăm vào Long Nhất tựa như muốn xuyên thấu hắn.

"À, có lẽ vậy" Long Nhất cười đáp. Hắn đem cự kiếm trả lại cho Hồng Nương Tử.

Hồng Nương Tử cũng không tiếp lấy cây cự kiếm:

"Kiếm đã hư, không còn dùng được"

Long Nhất nghe vậy hướng thân kiếm quan sát một chút, quả nhiên trên thân kiếm đã xuất hiện nhiều vết nứt nhỏ. Hắn cười khan hai tiếng thu hồi thanh kiếm rồi nói:

"Cái này, thật không hay rồi. Hôm nào có cơ hội sẽ bồi thường nàng một thanh kiếm tốt khác"

"Không cần, cho dù có kiếm tốt cũng không chịu nổi một quyền của người" - Hồng Nương Tử than nhẹ một tiếng u oán đáp lời hắn, loại phong tình vạn chủng này đối với Long Nhất mà nói quả thật có lực hấp dẫn trí mạng.

Long Nhất cười hắc hắc rồi đảo mắt không dám nhìn Hồng Nương Tử nữa. Nữ nhân này mười phần hấp dẫn, tuyệt đối có bản lĩnh mê chết người ta. Hắn nhìn sắc trời rồi nói:

"Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi"

Hắn tiến vào cỗ xe ngựa, đã thấy thần sắc Nạp Lan Như Nguyệt có chút không ổn cũng đang nhìn hắn.

Xa đội chậm rãi đi tới, đột nhiên bên ngoài xe vang lên âm thanh nhu mì của Hồng Nương Tử:

"Tây Môn thiếu gia, tiểu nữ đối với quyền thuật của người hết sức hứng thú, không bằng chúng ta ra ngoài kia tham khảo một phen"

Long Nhất nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, thấy nàng cắn chặt môi, ánh mắt khàn trương nhìn hắn. Hắn giả vờ muốn đứng lên, lập tức bàn tay của nàng đã giữ chặt tay hắn, ánh mắt chăm chăm nhìn hắn rồi dùng khẩu hình nói ra ba chữ "không cho đi".

Long Nhất cười cười, con mắt nhìn về bàn tay ngọc trắng như tuyết của nàng đang nắm lấy tay hắn. Hắn nở nụ cười mập mờ, nha đầu kia còn nói là không thích hắn, ai cũng thấy là đang ghen đây.

Nạp Lan Như Nguyệt nhanh như chớp buông tay ra, khuôn mặt hồng lên mà cười nhẹ, nhưng ánh mắt cảnh cáo hắc vẫn không đổi.

Động tác của hai người trong xe ngựa khiến Tiểu Thúy cười không dứt. mà thật tình nàng cũng không hiểu công chúa và phò mã gia đang xảy ra chuyện gì.

Long Nhất kéo tấm rèm cửa sổ trên xe ra, nói với Hồng Nương Tử đang ở bên ngoài:

"Tham khảo quyền thuật cũng vui lắm, nhưng vừa rồi cùng nàng đánh một hồi hao phí thể lực quá nhiều rồi nên ta đang muốn nghỉ ngơi một chút, không bằng sau này tính tiếp vậy"

Hồng Nương Tử nghe vậy liếc mắt nhìn Long Nhất rồi cười. Nàng cũng không hề dấy dưng mà đánh ngựa chạy thẳng lên trước.

Long Nhất lùi về bên trong xe ngựa nhìn Nạp Lan Như Nguyệt cười nói:

"Giờ nàng hài lòng chưa, hũ giấm chua"

"Ai là hũ giấm chứ, không biết xấu hổ, ta hài lòng cái gì, ta chỉ sợ quan viên Nạp Lan Đế quốc bên ngoài lại phải suy nghĩ miên man, đến lúc đó phiền toái vô cùng" - Nạp Lan Như Nguyệt ngẩng đầu hừ mạnh.

"Ta xem nàng mới là người suy nghĩ miên man, theo nàng nói vậy thì ta chỉ cần lén lút tới lui với Hồng Nương Tử thì không có việc gì rồi" Long Nhất nhìn chăm chăm vào Nạp Lan Như Nguyệt rồi nở nụ cười gian.

"Làm vậy .... đương nhiên .... hừ" Nạp Lan Như Nguyệt bực mình trong lòng, lại bắt đầu nói không nên lời.

Long Nhất cười hắc hắc, hấn nhắc mông ngồi xuống bên cạnh Nạp Lan Như Nguyệt, mắt nhìn chăm chăm vào nàng liền thấy khuôn mặt yêu kiều đã đỏ đến tận mang tai.

"Người nhìn cái gì, cách xa ta một chút" Nạp Lan Như Nguyệt xấu hổ vội la lên, người này như thế nào mà da mặt dày vô cùng a.

"Như nguyệt, nàng thật xinh đẹp" - Long Nhất trong miệng đột nhiên thốt ra một câu than thở.

Nạp Lan Như Nguyệt lập tức ngẩn người, khóe miệng lộ ra chút cười nhưng nhanh chóng dấu đi, nàng hừ lạnh:

"Ta nào được xinh đẹp như Hồng Nương Tử kia, khiến người si mê nàng như vậy"

"Hồng Nương Tử mặc dù xinh đẹp, nhưng ta cho rằng nàng mới hấn dẫn hơn. Khi lần đầu tiên gặp nàng ở hoành đoạn sơn mạch ta đã ngây người, lúc đó ta đã tự hỏi có phải cửu thiên tiên nữ đã hạ phạm hay không" - Long Nhất nhìn chăm chăm vào Nạp Lan Như Nguyệt, bắt đầu dùng giọng nói chân thật nhất nói ra những lời đường mật.

Vẻ mặt Nạp Lan Như Nguyệt có chút ngẩn ra, hai mắt bắt đầu đỏ lên. Nhưng Tiểu Thúy đứng kế bên đang hai tay ôm lấy ngực, cảm thấy da gà nổi lên.

"Phò mã gia, người đừng nói nữa, Tiểu Thúy chịu không được" Đang lúc trong lòng Long Nhất thầm đắc ý, Tiểu Thúy đột nhiên cúi đầu cầu xin hấn.

Nạp Lan Như Nguyệt giựt mình tỉnh lại, lập tức đẩy Long Nhất ra:

"Ai thềm tin lời ma quỷ của người chứ, chỉ lừa được mấy tiểu hài tử thôi, hơn nữa ta có xinh đẹp hay không không liên quan đến người"

Thất bại thì thôi, Long Nhất bất đắc dĩ nhún vai rồi chấp nhận, vừa rồi diễn hay như thế mà sao có người lại nghe được thần sắc ma quỷ như vậy chứ.

Chính lúc này, xengựa đột ngột dừng lại, phía trước truyền đến một trận hỗn loạn.

"Chuyện gì xảy ra?" Long Nhất nhíu mày nhảy khỏi xe ngựa, hơi thở đột nhiên dừng lại, chỉ thấy cách đó không xa có hơn mười tượng băng hình người đang phản xạ ánh mặt trời.

*****

Chương 319: Thương Nguyệt thành

Long Nhất thần sắc kinh nghi không ngừng, khi nhìn thấy hơn mười tượng băng này hắn liền nghĩ ngay đến Vô Song đầu tiên, đây chính là một loại phản xạ vô điều kiện rồi.

"Chuyện gì đang xảy ra? A... đây là ...." Nạp Lan Như Nguyệt vừa vén rèm nhìn ra, khi thấy những tượng băng hình người không khỏi kinh ngạc. Nàng cũng cảm nhận được trong không trung còn sót lại nguyên tố thủy thể ma pháp nồng đậm.

Long Nhất điểm nhẹ chân, thân người như đại bàng bay cao, nhẹ nhàng đáp tới giữa những tượng băng phía trước, mà phía sau hắn Hồng Nương Tử và Man Ngưu cũng đã tới.

Long Nhất nhíu mày nhìn một lượt, nhìn trang phục chắc hẳn họ là một Dong binh đoàn loại nhỏ, cả chiến sỹ lẫn pháp sư đều có.

"Di, bọn họ không bị đóng băng như bình thường" Hồng Nương Tử sau khi dùng Xích huyết cung gõ lên một bức tượng liền cả kinh kêu lên.

Long Nhất đưa tay dò thử, lập tức cảm giác được một làn hơi lạnh thấu xương đang xâm nhập, hắn lập tức rút tay lại mà xoa xoa:

"Huyền Âm Băng"

Đúng vậy, chính là Huyền Âm chi băng, mà diện tích công kích của Huyền Âm chi băng này không phải đại ma tầm sư cấp bậc thì không cách nào làm được. Mà toàn Thương lan đại lục, trừ Thủy hệ ma đạo sư Thủy Linh Lung ra, chỉ có người đạt tới Pháp thần chi cảnh là Vô Song, chẳng lẽ nàng cũng đã tới Nạp Lan Đế quốc?

"Không có gì phải nhìn, đi ra đi, tất cả mọi người tăng cường cảnh giới" - Long Nhất thân nhiên nói rồi xoay người về tới xe ngựa.

Đại đội nhân mã lại bắt đầu xuất phát, Thương lan đại lục chính là thế giới mạnh được yếu thua, khung cảnh vừa rồi làm họ kinh nghi không thôi. Bởi vậy bên đường thêm phần náo nhiệt của những lời bàn tán xôn xao không dứt, có người nói là do Thủy Linh Lung làm, người khác lại nói do một cao nhân lánh đời khác hành động như vậy. Chỉ có nguyên nhân vì sao thì họ cũng đành chịu.

Long Nhất từ khi bước vào xe ngựa liền trở nên trầm mặc, ánh mắt miên mang không có tiêu cự, một lúc lại mỉm cười, một lúc lại cau mày, vẻ mặt biến hóa bất định. Làm cho Nạp Lan Như Nguyệt đang muốn hỏi cũng không cách nào mở lời được.

"Có đúng là Vô Song không? Có đúng là nàng sao, nàng vẫn chưa nhớ ra được mọi chuyện trước kia sao mà không đến tìm ta chứ?" Long Nhất trong lòng than nhẹ, hần nhớ tới từ lúc đầu gặp nàng cho đến, trong lòng càng trở nên tiêu điều.

Mắt thấy Long Nhất đột nhiên biến ra bộ dáng cô đơn như vậy, Nạp Lan Như Nguyệt cuối cùng cũng nhịn không được, nằng kéo tay áo hần hỏi:

"Rốt cuộc ngươi làm sao vậy? Từ lúc nhìn thấy đồng trụ băng đó liền thể hiện bộ dạng buồn bực muốn chết này, ngươi có phải đã biết ai làm vậy à?"

Long Nhất có chút phiền toái dứt khoát rút khỏi tay Nạp Lan Như Nguyệt, hấn nói với giọng không còn kiên nhẫn nữa:

"Đừn làm phiền ta, để hai bên tai của ta thanh tĩnh một chút"

Nạp Lan Như Nguyệt ngẩn ra, trong lòng nổi lên một trận ủy khuất, đôi mắt đỏ lên suýt nữa rơi lệ. Nàng không phải đang quan tâm hấn sao? Ai ngờ lòng tốt lại bị cho là làm phiền hấn.

Nạp Lan Như Nguyệt cúi đầu ráng cầm nước mắt, nàng xoay người lại, trong lòng không ngừng mắng:

"Tên hư hỏng lòng lang dạ sói, tên vong ân phụ nghĩa, tên bạc tình bạc nghĩa...."

Long Nhất vẫn chìm trong tư lự của chính mình. Cũng không biết trải qua bao lâu, hấn mới hạ quyết tâm trong lòng, nghiêng răng nói:

"Vô Song, nàng là nữ nhân của ta, ta tuyệt không cho phép nàng quên ta"

Long Nhất nghĩ đến đây, trong mắt lóe ra ánh mắt kiên định vô cùng, trong lòng cảm thấy nhẹ nhóm hơn rất nhiều, sự tự tin đã trở lại bên người hấn.

Lấy lại được tinh thần, thấy Nạp Lan Như Nguyệt chỉ chừa cho hấn thấy cái bóng lưng ong của nàng, mà Tiểu Thúy lại đang chăm chăm nhìn hấn tựa hồ hận không nhai được hấn.

"Di, không khí có chút không đúng? Các nàng làm sao vậy? Tiểu Thúy, ta cùng nàng có thù oán sao? Nhìn ta vậy để làm gì?" Long Nhất nhún vai cười nói.

"Hừ, đừng nói chuyện với ta, ta không thèm quan tâm đến người"
Tiểu Thúy hất đầu, ngữ khí của nàng so với Nạp Lan Như Nguyệt cũng có bảy tám phần giống nhau.

Long Nhất ngần người, đại khái cũng đoán ra mình đã chọc giận đến chủ tớ hai người này rồi.

Sau đó, thật sự Nạp Lan Như Nguyệt cũng không nói với hắn nửa câu, cũng không thèm nhìn mặt hắn, làm cho trong lòng Long Nhất chỉ biết than thở: "Nữ nhân, vô luận bên ngoài tỏa ra hào quang chói mắt, bên trong lại nhỏ nhen như đầu cây kim vậy"

Tiếng bánh xe ngựa cứ đều đều, bọn Long Nhất cũng đã đi 10 ngày 10 đêm, cũng đã đi xuyên qua mấy tòa thành thị, cũng sắp tới đế đô Thương Nguyệt thành của Nạp Lan Đế quốc rồi

Làm cho Long Nhất có chút vui mừng pha lẫn sợ hãi là càng đến gần Thương Nguyệt thành khí hậu càng mát mẻ sáng khoái, hơn nữa cảnh sắc cũng dịu dàng êm đềm vô cùng. Không có núi non trùng điệp, không có hào hoa khắp nơi như Cuồng long đế quốc, cũng không có vẻ thô lương của Ngạo Nguyệt đế quốc. Chỉ có một loại thiên nhiên tinh xảo, núi xanh nước biếc, chim bay hoa nở, mà hoa thơm cỏ lạ nhiều không kể xiết. Ngay cả thành thị cũng được kiến thiết tinh xảo, không có khí thế bàng bạc nhưng lại khiến lòng người xao xuyến.

Đi qua một đoạn đường, Long Nhất đưa ra một kết luận, Nạp Lan Đế quốc tuyệt đối là quốc gia thích hợp để sinh sống nhất trong loài người, bất quá cũng phải có điều kiện tiên quyết là giữ được hòa bình. Hôm nay cùng Ngạo Nguyệt đế quốc tiến hành chiến tranh,

thành thị biên giới đã hủy đi hơn phân nửa, tất cả dân chúng Nạp Lan Đế quốc cũng kinh hãi trước chiến tranh. Vì rất nhiều thanh niên vì lệnh động viên trong thời chiến mà phải vào quân ngũ, mỗi trận lớn nhỏ đều tử thương khó kể. Cảnh lão ông tóc bạc chờ con, thê tử ôm con đợi chồng không hiếm, không khí bi thương bao phủ cả bầu trời Thương lan đại lục. Nhưng có lẽ bóng ma chiến tranh vẫn chưa vươn tới vùng đất này.

Đại đội nhân mã tiến vào một ngã tư đường rộng rãi phi thường, bên đường đã có hai hàng thương đội liên miên không dứt như đứng chờ đón,

"A, là xe ngựa của hoàng thất, còn có Thiểm điện Dong binh đoàn, chắc chắn là Như Nguyệt Công chúa cùng phò mã gia đã về, chúng ta không cần sợ nữa rồi"

Mọi người trên đường vui mừng hướng về bạn bè xung quanh mà nói. Việc Nạp Lan Như Nguyệt cùng Long Nhất về đến đây, đối với tình thế của Nạp Lan Đế quốc và đại thế Thương lan đại lục đã sinh ra một ảnh hưởng rất lớn ai cũng biết.

"Hay quá là hay, Ngạo nguyệt đế quốc hiệp người quá đáng, giết chết không ít tướng sĩ của chúng ta. Lúc này chúng ta cùng Cường Long đế quốc liên thủ, nhất định sẽ đập bằng Ngạo Nguyệt đế quốc"

Một người hướng về bạn của mình vừa thống hận nói vừa nghĩ đến thân nhân bằng hữu của mình vì chiến tranh mà bỏ mạng.

Đội ngũ chậm rãi tiến vào, qua một lúc đã thấy được của thành phía trước mặt.

Long Nhất mở rèm cửa sổ xe ngựa rồi nhô đầu ra, đột nhiên một trận gió nhẹ thổi đến, hần đột nhiên ngửi thấy mùi mặn mòi của biển

rộng, hai lỗ tai cũng nghe thấy tiếng sóng vỗ mơ hồ.

- "Công chúa, chúng ta sẽ nhanh chóng về tới nhà rồi, người có nghe thấy không, chính là mùi của biển" Tiểu Thúy hưng phấn nói.

- "Đúng vậy, chúng ta sẽ nhanh chóng về tới nhà rồi" Nạp Lan Như Nguyệt trên mặt lộ một tia cười mỉm.

Long Nhất nhìn chăm chăm vào nàng rồi cũng cười nói:

- "Như Nguyệt, phu nhân của ta, nàng còn không chuẩn bị cùng ta đi xuống sao?"

Nạp Lan Như Nguyệt hừ khế một tiếng, vẻ mặt cũng không kiên định nữa, sự thật vài ngày trước nàng cũng có lòng muốn cùng Long Nhất hòa hảo. Nhưng nàng cũng không chịu hạ mình, còn hấn tên bại hoại chết cũng không chừa cho nàng lối thoát, thỉnh thoảng lại cùng Hồng Nương Tử dùng bộ dáng thân mật nói chuyện phiếm, khiến nàng có lúc tưởng mình đã tức chết đi được.

- "Cũng sắp đến Thương Nguyệt thành, nếu nàng vẫn còn không để ý đến lời của ta, vậy phụ hoàng cùng con dân của nàng sẽ thấy thế nào đây? Bọn họ sẽ nghĩ giữa chúng ta đã xảy ra chuyện, lúc đó lại muốn quan tâm đến chết à." Long Nhất nhắm ngay tử huyệt của Nạp Lan Như Nguyệt mà công kích, đồng thời cũng tranh thủ ngồi sát lại bên nàng.

- "Ai,.... Có ai không để ý tới người chứ, rõ ràng chỉ có người không để ý tới ta" Nạp Lan Như Nguyệt khòe miệng hé lộ nụ cười, không chút khách khí vung tay đánh Long Nhất một cái.

Long Nhất hai mắt xoay tròn, bàn tay to lớn của hắn chộp lấy đôi tay nhỏ bé của Nạp Lan Như Nguyệt, nha đầu kia, từ lâu đã muốn nói

chuyện với mình mà còn cố giữ lấy mặt mũi chi cho khổ vậy.

"Người làm gì vậy, thả ta ra" Ngọc thủ Nạp Lan Như Nguyệt bị hấn chộp trúng, trống ngực kinh hoàng đập liên hồi, đỏ mặt mắng Long Nhất.

"Nàng là thê tử của ta, chúng ta lâu như vậy không nói chuyện, giờ tranh thủ bồi dưỡng chút tình cảm đi. Tiểu Thúy , nàng nói có phải không?" Long Nhất dày mặt cười hỏi.

Tiểu Thúy hì hì cười, nàng vốn là do công chúa bị ủy khuất mà tức giận đối với Long Nhất, nhưng qua ngày hôm sau nàng đã bắt đầu khuyên bảo Nạp Lan Như Nguyệt, lúc này thấy hai người cùng vui vẻ như lúc đầu dĩ nhiên là cao hứng rồi. Từ nhỏ nàng đã đi theo bên người Nạp Lan Như Nguyệt, đối với vị chủ tử này cũng biết quá rõ tính cách của nàng ta. Trừ khi phải đối ngoại, tính cách của Như Nguyệt đối với sơ thay thân đều cùng một bộ dáng bình thản. Bởi vì nổi tiếng toàn Thương lan về sắc đẹp, tuy có chán ghét bọn ruồi bu xung quanh nhưng cũng không quá cự tuyệt, cũng không cho bọn vương tôn quý tộc Nạp Lan Đế quốc một chút đả ngộ nào. Vậy mà từ khi đến Mễ Á Công quốc gặp gỡ tên Cuồng Long đế quốc Tây Môn gia tộc nhị thiếu gia dâm danh vang khắp thiên hạ này, nàng đột nhiên phát hiện công chúa đã thay đổi. Không kể là dùng ánh mắt nhìn hấn hay dùng giọng điệu nói chuyện với hấn, bộ dáng đã hoàn toàn thay đổi, có khi còn thấy được dáng vẻ yêu kiều của người con gái mới lớn. Khi đó Tiểu Thúy đã biết tình cảm của Như Nguyệt Công chúa đối với Long Nhất tuyệt không tầm thường rồi.

Nạp Lan Như Nguyệt trợn mắt liếc Long Nhất một cái, cũng không giãy dụa như trước nữa, chỉ là đôi bàn tay nhỏ bé vì khàn trương lẫn ngưng ngưng mà lấm tẩm xuất ra những hạt ngọc châu, nàng cũng cảm giác được Long Nhất đang nhìn nàng mà cười.

"Có phải vì sắp về đến nhà nên nàng có chút khẩn trương phải không, lòng bàn tay nàng ẩm ướt rồi đây nè" Long Nhất cười nhẹ rồi vuốt ve, lau nhẹ tay nàng. Kỳ thật trong lòng hắn sao lại không biết lý do khẩn trương của Như Nguyệt chứ.

Nạp Lan Như Nguyệt trong lòng mềm lại như hòa tan trong nụ cười ấm áp của hắn, bàn tay nhỏ bé của nàng được Long Nhất cầm lên khiến nàng đột nhiên cảm giác được một loại hạnh phúc trong tim.

Lúc này cổng thành Thương Nguyệt đã được trọng binh vây quanh, việc ra vào tạm thời đều ngừng hết lại. Một người thân mặc hoàng bào màu xanh tím, đầu đội một chiếc hoàng quan xanh nước biển, hai bên tóc mai lốm đốm bạc tạo thành một hình ảnh trung niên nhân nổi bật. Khuôn mặt bình thản có chút tái nhợt, có một loại khí chất nho nhã phi thường. Xung quanh người có hơn mười tên võ trang hộ vệ, sau lưng còn có vài lão già mặc áo bào của các hệ ma pháp khác nhau. Nghĩ đến họ chắc chắn là Nạp Lan Đế quốc cung đình ma pháp sư mà còn đứng sau người khác, hiển nhiên trung niên nhân kia chính là Nạp Lan Đế quốc đại hoàng đế Nạp Lan Vô Cực rồi.

Sau lưng ông ta có hơn mười vị quan viên văn có võ có, xem ra quy cách tiếp đãi khác của Nạp Lan Đế quốc lần này có thể so sánh với cách tiếp đãi khách quan cao cấp của Cuồng Long đế quốc. Bất quá ai cũng hiểu, Long Nhất là một vị phò mã có địa vị trọng yếu của Nạp Lan Đế quốc, lễ tiếp trọng thị như vậy cũng đáng mà.

Nhìn cỗ xe ngựa hào hoa cùng với nhân mã của Thiểm điện Dong binh đoàn đi tới, khuôn mặt nhợt nhạt của Nạp Lan Vô Cực lộ ra tia vui cười. Mặc dù hy sinh hạnh phúc của nữ nhi bảo bối cũng có chút áy náy, nhưng đối lấy sự liên minh với Cuồng Long đế quốc thì thu hoạch còn lớn hơn nhiều. Đúng vậy, tình thân trong hoàng tộc vốn đậm bạc, hôn nhân của nữ nhân chỉ để đổi lấy lợi ích lớn nhất cho hoàng tộc, điểm này Nạp Lan Vô Cực thực hiện rất thành công,

không thể nghi ngờ.

Đội ngũ chậm rãi dừng lại, tiếp theo quan viên đi cùng Nạp Lan Như Nguyệt nhanh chóng đi tới, cùng hai trăm kỵ binh hộ tống hướng Nạp Lan Vô Cực cung kính quỳ lạy.

Đợi cho bọn họ quỳ xong, Long Nhất mới thản nhiên bước xuống xe ngựa, đưa tay đỡ Nạp Lan Như Nguyệt bước xuống rồi từ từ đi tới trước mặt Nạp Lan Vô Cực.

"Tây Môn Vũ ra mắt hoàng đế bệ hạ" Long Nhất khẽ khom người thi lễ.

"Nữ nhi Nạp Lan Như Nguyệt ra mắt phụ hoàng" Nạp Lan Như Nguyệt thực hiện một lễ nghi vạn phúc trong cung, vẻ mặt đã khôi phục nét lạnh nhạt như bình thường.

Nạp Lan Vô Cực hai mắt như thiểm điện đánh giá Long Nhất. một lúc lâu sau mới nở nụ cười nói:

- "Tốt, tốt lắm, bây giờ nhanh chóng hồi cung, đêm nay chuẩn bị kiến lễ, đến lúc đó ta cùng con rể uống mấy chén mới được"

"Đương nhiên là vậy, chỉ là không biết trong cung có mấy loại giai nhưỡng (Rượu ngon)" Long Nhất cười hỏi.

"A a, hiền tể xem ra cũng là người trong tửu đạo, trong cung ta có loại danh tửu tên Hải hồn, hương thơm nồng đậm so với Bách hoa nhưỡng của tinh linh tộc có thể ngang bằng" - Nạp Lan Vô Cực cười cười thân thiết vỗ vai Long Nhất

"Vậ tiểu tể nhất định phải nhắm nháp một chút" Hai mắt Long Nhất lóe sáng, thứ rượu so sánh được với Bách hoa tửu trên thế gian này

không có nhiều.

Lúc này Hồng Nương Tử đang đứng một bên, nàng không thích bộ mặt quan trường khiến nàng có cảm giác phi thường hiểm ác như thế này. Lúc Long Nhất đi tới bên Hồng Nương Tử thì nàng cũng đã xuống ngựa, đôi mắt đẹp mang theo ý cười cười nhìn hấn.

- "Hồng Nương Tử, mấy ngày này được các nàng đi theo hộ vệ, thật sự là cảm tạ ngàn lần" - Long Nhất nhìn Hồng Nương Tử nói.

- "Tây Môn thiếu gia sao lại nói vậy. một lần được đi cùng mấy người, quả thật làm tiểu nữ tử tăng thêm không ít kiến thức, người phải cảm tạ chính là ta mới đúng". Hồng Nương Tử đáp lời Long Nhất. thường ngày nàng không có việc gì làm thì tìm Long Nhất nói chuyện phiếm, mà trong miệng hấn trơn như mỡ, nói câu nào cũng khiến người khác giật mình vì kiến thức của hấn. Hết lần này đến lần khác, hấn nói xong thì người ta không tin cũng phải tin. Bởi vì hai người thân mật nói chuyện với nhau, những người xung quanh cũng mập mờ cho rằng lòng dạ sắt đá của nàng đang động ròi. Hồng Nương Tử cũng không phản bác, nàng đối với Long Nhất là có hảo cảm, nhưng nó chiếm một bộ phận lớn, còn tình yêu nam nữ có hay không thì nàng không thể nào đo đếm được.

- "A, chúng ta cũng đừng tính toán nữa, ta giờ phải vô hoàng cung nên phải ở đây tạm biệt nàng vậy" - Long Nhất cười nói.

Hồng Nương Tử cũng gật đầu cười đáp lại:

- "Vậy chúng ta tạm biệt, dù sao Dong binh đoàn chúng ta còn ở lại Thương Nguyệt thành một thời gian nữa. Nếu Tây Môn thiếu gia rảnh rỗi, đến Tửu ba Mạo hiểm giả tìm ta, chỉ cần nói với tửu bảo một tiếng thì sẽ có người dẫn người đi gặp ta"

- "Tốt, lúc rảnh rồi nhất định sẽ đến" Long Nhất cười cười hướng Hồng Nương Tử phất tay rồi hướng vào xe ngựa. Đội cấm vệ quân Nạp Lan Đế quốc từ từ hộ vệ đoàn xe đi vào Thương Nguyệt thành.

Chương 320: Nạp Lan Như Mộng

Thương Nguyệt thành phồn hoa có tiếng trên đại lục, mặc dù không thể hơn được ĐẳngLong thành, cũng không có khí thế to lớn bằng. Nhưng cũng là người đi kẻ đến, thương đội Dong binh đoàn khắp nơi đều thấy, ngã tư đường dùng sa nham màu lam nhạt dưới đáy biển lót đường nên mang theo hơi thở của Hải dương vô cùng.

Đi được chừng nửa giờ, đội xe đi vào một con đường nhỏ được bảo vệ cẩn thận, nhất thời có cảm giác yên lặng rất nhiều nhưng lại có tiếng rít gào từng trận của sóng biển, liền làm cho người ta nghĩ đến bờ biển cách đó không xa.

Cảm giác xe ngựa đang đi lên dốc, Long Nhất tò mò mở rèm cửa sổ trong xe ra rồi thò đầu nhìn về phía trước, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Nguyên là hoàng cung của Nạp Lan Đế quốc được xây trên đỉnh núi, khó trách càng tiến lại gần thì hẳn càng có cảm giác lên dốc cao.

"Oa, chính là tòa thành này, quả không sai" Long Nhất khen một câu, cũng không nghĩ tòa thành này lại giống với hoàng cung trong kiếp trước của hắn, nhưng hắn cũng không được nhìn nhiều hoàng cung nên cũng không biết so sánh như thế nào nữa.

"Đương nhiên, hoàng cung Nạp Lan Đế quốc chúng ta mặc dù không phải hào hoa hạng nhất, cũng là xinh đẹp nhất Thương lan đại lục" Nạp Lan Như Nguyệt co chút tự hào cười nói.

- "Không sai, không biết phòng riêng của Như Nguyệt nàng thơm như thế nào? Đêm nay cần phải cẩn thận quan sát mới được" Long Nhất hắc hắc cười nói, hắc nói không quá hai ba câu liền bắt đầu miệng lưỡi trơn tru rồi.

Nạp Lan Như Nguyệt khuôn mặt cười bắt đầu đỏ lên, hung hăng liếc hắc một cái, nhưng Long Nhất đáp lại nàng bằng một tiếng cười âm thầm không chút kiêng kỵ.

Tới nơi, Nạp Lan Vô Cực cùng Long Nhất nói vài câu khách sáo rồi kêu cung nữ dẫn Nạp Lan Như Nguyệt và Long Nhất đi nghỉ ngơi, để tối nay tại hoàng cung cử hành đại lễ nghi nữa.

Long Nhất làm phu quân của Nạp Lan Như Nguyệt, tự nhiên là muốn ở lại khuê phòng của Nạp Lan Như Nguyệt.

Nơi Nạp Lan Như Nguyệt ở chính là ở một tiểu lâu trong hoàng cung. Tiểu lâu này được thiết kế mặt trước có khoảng mười phòng, mà Nạp Lan Như Nguyệt ở tại khuê phòng chính giữa. Ngoài khuê phòng là một mảnh sân hình bán nguyệt đầy hoa cỏ, còn có thể nhìn ra ngoài biển rộng khiến Long Nhất trước mắt sáng ngời.

Nguyên là Hoàng cung Nạp Lan Đế quốc dựa theo con dốc mà kiến tạo, mặt sau chính là biển rộng. Sóng biển tầng tầng lớp lớp cuốn lại đây, một đi không trở lại mà đánh vào vách vực bắn ra ngàn vạn bọt nước trắng xóa, thật sự là rất hùng tráng.

- "Quá tuyệt vời, Như Nguyệt, hoàng cung của các nàng thật sự là quá tuyệt vời" Long Nhất đứng dưới ánh mặt trời nhìn biển rộng, cố gắng hít thở, mỗi ngày được nghe tiếng sóng biển rồi đi ngủ, thật sự là không có gì hối tiếc cả.

"Đương nhiên là vậy, trên đời này chỉ có Nạp Lan Đế quốc chúng ta mới có cảnh trí như vậy"

Nạp Lan Như Nguyệt cười nói.

"A a, Xem ra ta còn phải ở đây một thời gian, không biết có thể tìm được Mỹ nhân ngư công chúa trong truyền thuyết không nữa?" Long Nhất cười nói.

"Mỹ nhân ngư công chúa? Là cái gì?" Nạp Lan Như Nguyệt lấy làm kỳ quái trước lời của hắn nên hỏi lại.

"Nhân ngư công chúa chính là ... ách ...." Long Nhất đang mơ màng nói được một nửa, thanh âm tức khắc ngưng lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào một bức tượng điêu khắc tinh mỹ.

"Úy, Tây Môn Vũ, ngươi làm sao vậy?" Nạp Lan Như Nguyệt vung bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc trước mắt hắn, trong lòng cảm thấy bất mãn vì tâm thần của hắn tự nhiên đi đâu mất.

Long Nhất lấy lại tinh thần, chỉ vào tượng điêu khắc mà nói:

"Nàng không phải nói là không biết Mỹ nhân ngư công chúa sao? Vậy cái này là tượng điêu khắc gì? "

Nạp Lan Như Nguyệt nhìn theo hướng Long Nhất chỉ rồi cười một tiếng:

"Đó là hải yêu trong truyền thuyết, nghe nói đó là một sinh vật nửa trên là thân thể phụ nữ, nửa dưới là một cái đuôi cá quái vật vĩ đại, đừng nói là ngươi nhìn vào đó mà nói đây là Mỹ nhân ngư công chúa nha?"

Long Nhất gật gật đầu, không nghĩ đến thế giới này cũng có mỹ nhân ngư trong truyền thuyết. Không nói đến kiếp trước có người trong biển sâu phát hiện một quái vật thân cá vĩ đại, cũng có tiêu bản truyền lại cho hậu thế. Nhưng sau khi nghiên cứu, thứ đó bất quá cũng chỉ là một loại cá biển mà thôi, cũng không như tiên nữ mỹ nhân ngư động lòng người. Còn ở thế giới này mọi người coi nó cũng là một loại cá sao, thật là truyền thuyết càng lưu truyền thì càng mơ hồ mà. Long Nhất trong lòng thầm than nhẹ.

Chính lúc này Tiểu Thúy đột nhiên chạy tới, lớn tiếng nói:

- "Công chúa, Tiều công chúa đã trở về"

- "Như Mộng? Nàng ta bây giờ đang ở đâu?" Nạp Lan Như Nguyệt vội vàng hỏi, nha đầu chết tiệt kia thật không có đạo nghĩa, vừa thấy tình hình không ổn liền chạy ra ngoài, đem toàn bộ phiền toái lại cho mình nàng gánh chịu.

- "Tỷ tỷ, muội ở đây" Một thanh âm rụt rè từ phía sau truyền tới, chỉ thấy từ vách vức chui ra một cái đầu nho nhỏ, tóc loạn như ổ chim, trên mặt lấm lem, chỉ có hai con mắt to lưu chuyển không ngừng, vừa nhìn vào là biết đây là một nữ hài tử linh hoạt.

- "Như Mộng, muội .... Sao muội biến thành bộ dáng như thế này, còn không mau tới đây" Nạp Lan Như Nguyệt cả kinh trong lòng lớn tiếng nói.

Nạp Lan Như Mộng lúc này từ từ đi ra, cả người nàng mặc một bộ quần áo rách rưới nhìn vào như một tên ăn mày, ai nhìn nàng lúc này cũng không thể tưởng tượng được đây là Nạp Lan Đế quốc tiểu công chúa.

- "Muội làm sao ra bộ dạng này? Nói mau, ai dám khi dễ muội?" Nạp

Lan Như Nguyệt gấp gáp hỏi, Nạp Lan Như Mộng là em gái cùng một mẹ với nàng, từ nhỏ đến giờ nàng rất mực thương yêu cô em gái nay, nay thấy bộ dáng này của nàng ta đương nhiên đau lòng không thôi rồi.

"Đợi lát nữa hãy hỏi đi, bây giờ muội sắp chết đói rồi, mau đem đồ ăn lên đây cho muội" Nạp Lan Như Mộng nói một cách đáng thương.

Lúc này, Tiểu Thúy thông minh lanh lợi vội đem tới một chút thức ăn, Nạp Lan Như Mộng như quỷ đói sắp đi đầu thai nhào tới, dùng bàn tay nhỏ bé chụp lấy rồi đưa vào miệng. Nhìn bộ bộ dáng sợ rằng mấy ngày nay nàng ta chưa được ăn no vậy.

"Ăn từ từ, không ai dám tranh ăn với muội đâu" Nạp Lan Như Nguyệt thờ dài một hơi rồi nói.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Nạp Lan Như Mộng như một tiểu nha đầu ăn no vỗ vỗ cái bụng, thoải mái nằm duỗi người trên sàn nhà.

Nạp Lan Như Mộng lúc này đã có khí lực, lúc này mới chú ý thấy Long Nhất đang đứng bên người tỷ tỷ, nàng nhất thời sửng sốt trợn mắt nhìn hắn. Rồi nàng hừ một tiếng cầm tay Nạp Lan Như Nguyệt kéo về phía mình, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Long Nhất.

"Tỷ tỷ, là tại muội không tốt, là muội lén đi nên tỷ mới bị buộc phải gả cho tên dân tộc này" Nạp Lan Như Mộng đột nhiên hai mắt rung rung, ánh mắt vô cùng tiếc nướn nhìn Nạp Lan Như Nguyệt.

Long Nhất khước miệng ráng nặn ra nụ cười méo xệch, khổ sở sờ sờ cái mũi. Ông nội nó, Tây Môn Vũ ăn mắm mà sao hắn lại khát nước vậy hả.

Nạp Lan Như Nguyệt khẽ gật đầu, quay đầu lại nhìn Long Nhất, thấy

bộ dáng kinh ngạc của hắn làm khoe miệng nàng lộ ra một nụ cười.

Long Nhất ngẩng đầu thấy ánh mắt của Nạp Lan Như Nguyệt, hắn hướng đến nàng mà nhe răng cười.

Mà Nạp Lan Như Mộng đang dùng đôi mắt đẹp nhìn bộ dáng hai người truyền tình qua ánh mắt, Tiểu nha đầu không có chút kinh nghiệm tình ái này còn tưởng rằng Long Nhất đang uy hiếp tở tở mình, thân hình nhỏ nhắn liền đứng chắn lên phía trước mặt Nạp Lan Như Nguyệt, chỉ tay vào Long Nhất mà tức giận quát lên:

"Xú dâm tặc, không được phép khi dễ tở tở ta"

"Xú nha đầu, muốn ta chọc cho mắt ngươi mù rồi sao" Long Nhất giả vờ tức giận mà dọa nàng.

"Ngươi.... Ngươi dám, ta nói phụ hoàng đem ngươi quăng ra giữa biển cho cá ăn" Nạp Lan Như Mộng run run nói.

"Ngươi nói được phụ hoàng mình sao? Nếu được thì phụ hoàng ngươi đâu có đem tở tở ngươi gả cho ta, nghe nói đáng ra người đó phải là người đi mới đúng" Long Nhất chớp chớp mắt, tiếp theo lại cười dâm nói: "Ngươi không phải nói ta là dâm tặc sao? Vậy hôm nay ngươi và tở tở ngươi đồng thời hầu hạ ta đi"

Nạp Lan Như Mộng tái mặt, nhìn Long Nhất từ từ từng bước một tới gần, mà trên mặt hắn thoạt nhìn biết ngay không chút ý tốt gì rồi.

"Nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốt này, tở phu sẽ giúp ngươi lau mặt nha" Long Nhất hắc hắc cười đưa vuốt sói hướng về phía Nạp Lan Như Mộng.

Nạp Lan Như Nguyệt có chút bất đắc dĩ nhìn Long Nhất, nàng

đương nhiên biết hắn đang chơi đùa cùng tiểu muội mình. Không hiểu vì sao tự đáy lòng mình nàng nhận định Long Nhất hoàn toàn không phải loại người dâm tặc như vậy rồi.

Nạp Lan Như Mộng hét lên một tiếng, trên người đột nhiên bạo xuất một đạo lam mang, hình thành một vòng bảo hộ xung quanh thân mình. Cánh tay Long Nhất đang đưa tới bị chặn lại, trong lòng hắn kinh ngạc không thôi. Nghĩ đến vòng bảo hộ này không có lấy một tia ma pháp đấu khí dao động, đây không phải là một đấu khí hoặc ma pháp kết giới nhưng so với thánh quang kết giới còn muốn mạnh hơn nhiều.

Long Nhất vận Ngạo thiên quyết lên hai tay, phối hợp với tinh thần lực cường đại, vận sức một cái đã phá tan vòng bảo hộ màu lam kia.

-"Tỷ tỷ, cứu muội". Nạp Lan Như Mộng nhìn thấy vuốt sói đã vươn tới mà sợ đến nhắm cả 2 mắt lại, nàng nghĩ không ra người này sao lại phá vỡ được vòng bảo hộ của nàng.

-"Được rồi, Tây Môn Vũ, đừng phá nàng ta nữa, nhìn muội ấy bị người dọa kìa" Nạp Lan Như Nguyệt tức giận nói.

Long Nhất cười hắc hắc rút tay lại hỏi:

-"Kết giới trên người nha đầu kia là gì vậy, sao lại không có một tia ma pháp đấu khí dao động?"

-"Không biết, thể chất Như Mộng từ nhỏ đã không thích hợp tu luyện ma pháp cùng đấu khí, thân thể cũng rất yếu ớt. Nhưng khi muội ấy lên 7 tuổi, thể chất bắt đầu trở nên tốt hơn. Khi gặp phải nguy hiểm tự nhiên phát xuất ra một tầng bảo hộ, ngay cả đại kiếm sư cũng không thể phá vỡ vòng bảo hộ này. Nhưng khi hỏi đến thì chính bản thân muội ấy cũng không biết" Nạp Lan Như Nguyệt nói.

"Lại có loại sự việc này ư?" Long Nhất dùng bộ dạng đang xem xét một quái vật nhìn về phía tiểu nha đầu.

"Di, tử tử, chẳng lẽ hắc không phải là tên dân tộc Tây Môn Vũ sao?" Lúc này Nạp Lan Như Mộng mở to đôi mắt xinh đẹp, thấy tử tử cùng nam nhân này có quan hệ tựa hồ rất tốt, không khỏi cảm thấy kỳ quái mà hỏi.

- "Ta là Tây Môn Vũ, cũng là dân tộc, nhưng ngươi yên tâm đi, ta đối với một tiểu nha đầu trước sau phẳng lì như ngươi một chút hứng thú cũng không có" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Nạp Lan Như Mộng tức giận hừ một tiếng, vừa muốn nói tiếp đã bị Nạp Lan Như Nguyệt kéo lại gần mà lau lên khuôn mặt nàng. Nạp Lan Như Nguyệt hỏi:

"Muội còn không trả lời vấn đề ta hỏi, như thế nào mà lại biến thành bộ dáng như thế này?"

Nạp Lan Như Mộng chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt hiện lên bộ dạng ủy khuất, bắt đầu nói về những bí thảm nàng ta gặp sau khi xuất cung.

Chương 321: Cực phẩm tiểu la ly

Thì ra Nạp Lan Như Mộng biết Phụ hoàng Nạp Lan Vô Cực có thể đem nàng gả cho Tây Môn Vũ dâm danh [khấp thiên hạ, tâm trạng sợ hãi dị thường, nhất thời ý nghĩ bốc đồng liền thu vén một lượng lớn tiền bạc quần áo lên rời khỏi Hoàng cung.

Nạp Lan Như Mộng lâu nay chỉ ở trong Hoàng cung không ra ngoài, chưa bao giờ ở một mình, nay vừa ra ngoài liền như chim xổ lồng hưng phấn vô cùng không muốn về nhà, nàng còn muốn đến từng xóm xinh của Thương Lan đại lục. Chỉ là giấc mộng đẹp, nhưng chim yến lâu nay được nuôi dưỡng trong lồng một khi bay ra ngoài thì chỉ là con mồi của kẻ khác mà thôi, bởi vì không có một chút kinh nghiệm sống nào, không thể biết được cách sinh tồn trong một thế giới xa lạ.

Rời khỏi Hoàng cung Nạp Lan Như Mộng quả thật đã rong chơi vài ngày, nhưng đạo lý cốt tủy nàng không hề biết, bởi vậy chỉ vài ngày sau tất cả tiền trên người nàng đều bị người ta lừa hết, chỉ một thời gian ngắn sau. Nếu không phải trên người nàng có tầng kết giới màu lam thần bí, sợ rằng tiểu cô nương xinh đẹp như vậy sớm đã bị người ta bạo hành rồi.

Cuộc sống tiếp theo, tiểu công chúa Nạp Lan Đế quốc phải trải qua cuộc sống đói khát hàng ngày, không biết đã vượt qua bao nhiêu khó khăn, vài lần rất muốn về lại Hoàng cung, nhưng vừa nghĩ đến việc thành thân với dâm tặc Tây Môn Vũ, lập tức rút bỏ ngay ý niệm trong đầu. Nghe tin tức nói tỷ tỷ Nạp Lan Như Nguyệt thành thân với Tây

Môn Vũ, mới mang theo sự áy náy này cùng khiếp đảm len lén trở về.

"Muội đó, có nghe tỷ nói cái gì không, nhanh nhanh đi tắm rửa trước, nhìn bộ dạng dơ bẩn này của muội, ăn mày so với muội còn sạch sẽ hơn" Nạp Lan Như Nguyệt yêu thương vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của muội muội.

Nạp Lan Như Mộng lè lưỡi, theo Tiểu Thúy đi vào phòng tắm bên cạnh.

Long Nhất ngồi một cái ghế gỗ ở ban công, cười nói: "Nàng hình như rất sủng ái muội muội này".

Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ nhàng ngồi đối diện Long Nhất, chậm rãi nói: "Mẫu thân muội lúc sinh hạ Như Mộng không lâu sau đã qua đời, Phụ hoàng đối với hai tỷ muội chúng ta cho tới bây giờ đều là không nghe không hỏi tới, muội là tỷ tỷ làm sao không sủng ái nó?"

Nhìn Nạp Lan Như Nguyệt cặp mắt xinh đẹp vẻ mặt ôn nhu, Long Nhất cười hắc hắc: "Nàng chừng nào thì có thể sủng ái ta như vậy đây?"

"Sao chàng lại như vậy, chàng phải sủng ái ta mới..." Nạp Lan Như Nguyệt lập tức trả lời, lời vừa ra khỏi miệng mới biết bản thân nói hớ, khuôn mặt chột hồng lên.

"Ta sủng ái nàng phải không? Ha ha, cũng có thể, mọi người cùng sủng ái cho nhau chẳng phải là hạnh phúc sao?" Long Nhất nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Nạp Lan Như Nguyệt cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt lờm Long Nhất, hừ giọng nói: "Không thèm nghe chàng nói nữa, chàng ngoại trừ việc miệng lưỡi chiếm tiện nghi người khác ra còn có thể làm gì".

"Đúng vậy, ta sẽ dùng miệng để chiếm tiện nghi, đã bị nàng nói như vậy, nếu không chiếm chẳng phải là có lỗi với bản thân sao" Long Nhất cười hì hì ánh mắt trong phút chốc trở nên thâm sâu đứng lên, hấn vừa nói vừa đặt hai tay chồm lên trên bàn, khuôn mặt tuấn tú đưa về phía trước.

Nạp Lan Như Nguyệt cả kinh, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất trước mắt từ từ lớn lên, đột nhiên tim đập nhanh lên, có chút không biết làm sao.

"Chàng... chàng muốn làm gì?" Nạp Lan Như Nguyệt yếu ớt hỏi.

"Đương nhiên là dùng miệng chiếm tiện nghi" Long Nhất ánh mắt như lang sói nhìn chăm chăm vào đôi môi mềm mại, mũi đã ngửi thấy mùi thơm thanh nhã, chậm rãi lần lần tới.

Nạp Lan Như Nguyệt tim đập thành thịch, muốn chạy trốn, nhưng khí lực tại giờ khắc này như là biến mất, chỉ có thể trơ mắt nhìn Long Nhất nhẹ nhàng hôn tới. Gần, càng gần, gần đến mức có thể cảm giác được độ ấm đôi môi của hấn.

Long Nhất trán chạm trán Nạp Lan Như Nguyệt, chóp mũi cũng chạm nhau, đồng thời, hấn không hề do dự, môi đưa tới, lập tức cảm thấy sự ấm áp mềm mại, hương thơm thanh nhã từ bên trong phát ra, hai người đều chấn động như bị điện giật.

Nạp Lan Như Nguyệt, chỉ nghe thấy tim đập thành thịch trong ngực, trong đầu trống rỗng chỉ còn cảm giác tê tê ngày vàng tăng lên, tóc góc cũng không khỏi tỉnh tế dựng cả lên.

Long Nhất áp chặt vào đôi môi của Nạp Lan Như Nguyệt, đầu lưỡi thỉnh thoảng nhẹ nhàng di chuyển trên hàm răng của nàng. Tựa hồ

như bản năng, Nạp Lan Như Nguyệt không ý thức đưa đầu lưỡi ra, đầu lưỡi mềm mại lập tức xoắn lấy nhau, cái loại cảm giác run rẩy này làm cho người ta tựa hồ như linh hồn xuất ra ngoài, phiêu đảng trong không trung, làm sao cũng không được.

Long Nhất đã thỏa mãn với hiện trạng, bàn tay to lớn của hắn kéo cái bàn gỗ ở giữa sang một bên, ôm Nạp Lan Như Nguyệt sát vào lòng trên ban công.

Cảm thấy bị biển nhân nhạt, trong tai nghe tiếng sóng biển trùng trùng, hai người cũng đều say mê, mà tay của Nạp Lan Như Nguyệt không biết từ lúc nào đã quàng qua eo của Long Nhất, bàn tay to lớn của Long Nhất cũng đã đặt trên đồn bộ hoàn mỹ của Nạp Lan Như Nguyệt, hai người hiển nhiên đã quên hết xung quanh.

"Các người làm gì vậy, sao lại cắn nhau?" Chìm sâu trong tuyệt diệu không muốn chấm dứt, nếu không phải một thanh âm ngạc nhiên truyền đến, sợ rằng hai người vẫn có thể tiếp tục nữa, cho đến khi đất trời sụp đổ mới thôi.

Đang nhắm hai mắt say mê Nạp Lan Như Nguyệt thân thể chợt chấn động, hai mắt chậm rãi mở ra, thấy trước mắt là Long Nhất ánh mắt có chút bất đắc dĩ. Nàng a một tiếng vội vàng đẩy Long Nhất ra, vừa quay đầu liền thấy gương mặt đỏ hồng của Tiểu Thúy còn có vẻ mặt tò mò của Nạp Lan Như Mộng.

Lúc này Nạp Lan Như Mộng đã tắm rửa sạch sẽ, mặc một bộ trang phục công chúa màu hồng, bộ ngực nhỏ vừa mới phát dục nổi lên hình dạng thật hoàn mỹ, mái tóc thả dài đến ngang hông, da tay trắng trẻo mướt mướt, ngũ quan tinh xảo, nhưng thật ra có vài phần giống Nạp Lan Như Nguyệt.

"Thật sự là cực phẩm tiểu la ly khó gặp, nếu hai năm nữa sợ rằng

khó mà cầm lòng" Long Nhất trong lòng thầm than thở không thôi.

Nạp Lan Như Nguyệt cũng xấu hổ không chịu nổi, như thế nào cũng không nghĩ ra bản thân lại thân ái cùng một chỗ với Long Nhất như vậy, lại nghe được câu hỏi ngây thơ của Nạp Lan Như Mộng, càng hận không thể kiếm cái kềm rút nào mà chui vào.

"Tỷ tỷ, tỷ còn không nói cho mọi người biết? Các người cắn nhau để làm gì, vui lắm sao?" Nạp Lan Như Mộng đương nhiên biết nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng nàng cũng biết vợ chồng có thể là rất thân mật, chỉ là nàng không hiểu được là cắn nhau như vậy để làm gì.

Long Nhất con người xoay chuyển, hắc hắc cười nói, "Đây là một loại trò chơi của vợ chồng, có thể làm tăng lên tình cảm giữa hai người".

"Phải không? Cũng khó trách, có một lần ta quá đói nên đã chạy vào trong nhà người khác trộm đồ ăn, cũng thấy qua một đôi vợ chồng cũng như vậy, bất quá bọn họ đều không có mặc quần áo, còn đang ở trên giường lăn qua lăn lại" Nạp Lan Như Mộng đang nói đột nhiên gương mặt ửng hồng.

Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt liếc nhau, không nói gì, nha đầu kia quả thật quá thuần khiết, bây giờ ở Hoàng cung mà còn có nữ hài tử thuần khiết như vậy, thật sự là hiếm thấy, hơn nữa trông Nạp Lan Như Mộng tuổi cũng cỡ mười bốn mười lăm rồi.

"Mọi người cũng đi nhìn lên, xấu hổ" Nạp Lan Như Nguyệt cũng là đang bẽn lẽn, nghe vậy lập tức trách mắng, để che dấu nội tâm đang khùng hoảng của bản thân.

"Mọi người không cần thận mớì nhìn thấy mà, bất quá tỷ tỷ, vợ chồng như vậy thật sự tốt phải không?" Nạp Lan Như Mộng hỏi như một đứa con trẻ đang lớn.

Nạp Lan Như Nguyệt đứng bên cạnh Long Nhất, cũng không biết trả lời cho muội muội như thế nào về vấn đề này.

"Đương nhiên là tốt rồi, nếu không tử phụ cùng người thử xem" Long Nhất cười hắc hắc đùa giỡn.

"Dâm tặc, hừ, người nghĩ rằng ta cái gì cũng không hiểu sao, muốn thử... muốn thử ta cũng thử với phu quân tương lai của ta" Nạp Lan Như Nguyệt lúc này đã hiểu chuyện.

Nha đầu Tiểu Thúy cũng không chịu được, kêu lên một tiếng đỏ mặt chạy ra ngoài.

Nạp Lan Như Nguyệt kéo muội muội qua một bên, dứt khoát không để ý đến Long Nhất, tên gia xỏ xấu xa này, ngay cả muội muội của mình cũng đùa giỡn, nàng tận lực không muốn nhớ lại nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi.

Hai tử muội ở một bên hàn huyên, ánh mắt thỉnh thoảng lại đảo qua Long Nhất đang ngồi sừng nhìn ra biển, hiển nhiên là đang đề cập đến hắn.

Long Nhất ở ngoài ban công nhìn biển rộng sóng nước trùng trùng, đột nhiên nhớ tới chị em Long tộc, không biết bọn họ bây giờ thế nào.

Có nghe nói quá, Long đảo ở nơi nào đó tại biển rộng, không biết có cách xa Nạp Lan Đế quốc lắm không, còn nhớ lúc đầu thiếu chút nữa mất mạng dưới tay Long tộc trưởng lão, Long Nhất trong lòng bắt đầu nghiêng rằng đứng lên, mỗi thù ngày đó, nhất định phải trả lại gấp trăm lần.

Đang nghĩ như vậy, ngoài khơi một đám cá heo đang bu đến, thỉnh thoảng lại có con nhảy lên giữa không trung, tầm mắt của Long Nhất dừng lại trên người cá heo, hẳn rất thích du lịch trên biển lại có linh tính rất tốt với lũ gia hỏa này, nhớ kỹ tại tiền kiếp mỗi lần ra ờ biển, cũng đều muốn chơi đùa với lũ đáng yêu này một phen.

Long Nhất đột nhiên từ trên ban công nhảy ra ngoài, thân hình phiêu diêu đáp trên sóng biển, cước điểm nhẹ, bắt đầu đạp sóng mà đi.

"Này, tỷ tỷ, người xem hẳn kìa" Nạp Lan Như Mộng hưng phấn đứng dậy chạy ra ban công, nhìn thân ảnh tiêu sái phiêu dật của Long Nhất mà nói không nên lời.

"Đô, đô, đô." Long Nhất miệng bắt chước phát ra sóng âm của cá heo.

Đám cá heo kia lập tức toàn bộ vây quanh lại, vui vẻ đùa giỡn bên người hắn.

"Tỷ tỷ, muội cũng muốn đi chơi, tỷ dẫn muội đi" Nạp Lan Như Mộng năn nỉ Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt do dự một chút, với cảnh giới ma đạo sĩ của nàng, mang một người cũng có thể phi hành, nhưng cũng chỉ chống đỡ một thời gian ngắn.

"Được rồi, nhưng tỷ tỷ chỉ có thể chống đỡ trong chốc lát thôi" Nạp Lan Như Nguyệt đáp, nàng nắm tay của muội muội, dùng Phiêu Phù thuật bay lên, nhằm về hướng Long Nhất bay tới.

Đúng lúc Long Nhất đứng trên trên lưng một con cá heo, nhắm về hướng xa xa mà đi tới.

Nạp Lan Như Nguyệt tăng tốc, hét lớn: "Tây Môn Vũ, chàng chờ một chút".

Long Nhất quay đầu lại, đưa tay về phía hai người nói: "Xuống đây đi, cùng ta đi ra biển chơi".

Chương 322: Nhân hình hải yêu?

"Hay quá hay quá, tỷ tỷ, chúng ta xuống đi" Nạp Lan Như Mộng gật đầu lia lịa hối thúc tỷ tỷ, nàng thấy Long Nhất tiêu sái đứng ở trên lưng cá heo, đã sớm ao ước.

"Tỷ tỷ không có loại bản lĩnh này, xuống đó không chết chìm mới lạ" Nạp Lan Như Nguyệt không tức giận nói.

Nạp Lan Như Mộng buồn bực chu miệng lên, mắt nhìn chăm chăm vào Long Nhất.

Long Nhất tựa hồ biết các nàng lo lắng điều gì, cười nói: "Các nàng cứ yên tâm xuống đi, có ta ở đây các nàng không chết chìm đâu".

Nạp Lan Như Nguyệt do dự một chút, nghĩ lại Long Nhất bản lĩnh vô cùng, nhưng cũng có cơ sở để không tin hẳn, nếu thực sự đi như vậy, có thể sẽ gặp nguy hiểm, tuy nói hai nàng sinh trưởng ở ven biển, thủy tính cũng khá tốt, nhưng hôm nay biển cũng không bình thường, lại xa bờ, nếu muốn trở về thật sự là khó khăn.

Nhìn hai chị em như hoa như ngọc nhằm hẳn mà hạ xuống, Long Nhất đô đô phát ra hai tiếng cá heo, lập tức hai con cá heo một trái một phải bơi tới trước mặt. Ngay sau đó Long Nhất đưa tay lên, khi hai nàng còn đang la lên thì đã tách ra, một bên một nàng, hai tay đều ôm lấy ngang eo của các nàng.

Nạp Lan Như Nguyệt mặt đỏ lên, cũng không giã dũa, chỉ là trừng mắt nhìn Long Nhất nhưng vẫn để cho hắn ôm, nàng không muốn thừa nhận trong lòng còn có một ít cảm giác từ trong tim.

Còn bên kia Nạp Lan Như Mộng cũng sợ hãi cả người đều dựa người Long Nhất, bộ ngực nhỏ áp sát vào cánh tay của Long Nhất, sợ hãi mà kêu lên: "Tỷ phu, hãy buông tay ra"

Long Nhất cười nhìn vào khuôn mặt tinh xảo của Nạp Lan Như Nguyệt, mũi người thấy một mùi hương thơm ngát, sắc tâm không khỏi có chút nhộn nhạo, hắn bây giờ rốt cục hiểu được. Tại sao trên thế giới này lại khống chế nhiều tiểu la lỵ như vậy, cảm giác của nam nhân đối với các tiểu la lỵ cũng là một loại hấp dẫn cực kỳ trí mạng.

"Chú ý, xuất phát." Xung quanh Long Nhất chính là một đôi tỷ muội kiêu diễm vô cùng, trong lòng rất hào hứng, thúc giục bầy cá heo bơi đi rất nhanh.

Nạp Lan Như Mộng đầu tiên trải qua sự kinh hoàng, lập tức cảm thấy kích thích đứng lên hò hét, dù sao vẫn còn là một tiểu cô nương, hưng phấn lên liền nhớ không nổi nam nhân bên người nổi tiếng đại dâm tặc trong thiên hạ, bây giờ Long Nhất đối với nàng mà nói là một anh hùng.

Tại con cá heo đầu đàn, ba người cách bờ biển càng ngày càng xa, quay đầu lại thì tầm mắt chỉ thấy mặt biển bao la, Hoàng Cung Nạp Lan Đế quốc cũng không biết cách bao xa rồi.

Nạp Lan Như Nguyệt cảm thấy lo lắng, mọi người đối với lục địa có sự tin cậy trời sinh. Một khi bốn phía đều là biển cả mênh mông, tự nhiên có chút sợ hãi. Nạp Lan Đế quốc gần bờ biển, cũng có đóng tàu nhưng không phát triển lắm. Có một ít ngư thuyền nhỏ cũng chỉ có thể đi cách bờ biển không xa, đi xa quá sợ rằng sẽ không chịu nổi

các con sóng biển lớn.

"Tây Môn Vũ, chúng ta trở về đi, đã quá xa rồi" Nạp Lan Như Nguyệt có chút bất an nói.

"Không muốn, tỷ tỷ. Đi tới nữa xem sao" Nạp Lan Như Mộng vẻ mặt lại hưng phấn, thấy sự lợi hại của Long Nhất, trong lòng nàng đã hết sức tin tưởng bên hắn là rất an toàn.

Long Nhất ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời. Hơn hai giờ nữa trời sẽ tối, buổi tối còn phải tham gia tiệc mừng, cũng là lúc trở về.

Đang lúc Long Nhất chuẩn bị trở về, đột nhiên tinh thần xao động, có cảm giác bị người ta đánh cắp. Hắn quay mạnh đầu lại, đột nhiên nhìn thấy bên trái cách đó không xa có một cái bóng nhanh chóng ẩn xuống dưới nước, nếu hắn không hoa mắt, thì cái bóng kia tựa hồ có mái tóc thật dài màu lam.

Nạp Lan Như Nguyệt thân thể mềm mại cũng chấn động, cơ hồ cùng lúc nhìn sang bên cạnh. Hai người ánh mắt giao nhau, từ trong mắt của đối phương thấy được vẻ kinh ngạc.

Long Nhất muốn nhảy xuống biển điều tra một phen, nhưng lo lắng cho an nguy của hai tỷ muội, hắn không dám coi thường vọng động, dưới sự bất mãn của Nạp Lan Như Mộng nhanh chóng đi về.

Khi ba người trở lại tầm cung của Nạp Lan Như Nguyệt, mấy người cung nữ trong đó có Tiểu Thúy đang lo lắng đứng ngồi không yên, thấy ba người bình an trở về thì thở phào nhẹ nhõm, đây là thời điểm quan trọng không thể để xảy ra chuyện gì được.

Mấy người cung nữ vội vàng đem trang phục đến cho Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt, lúc này thời gian không còn nhiều, nhiều

người vây quanh một người bắt đầu công tác.

Sau một hồi, khi bầu trời tối mịt thì trang phục đã hoàn thành, Nạp Lan Như Nguyệt thán phục ngắm cung trang cao quý xa hoa của Nạp Lan Đế quốc, còn Long Nhất thì mặc y phục trắng như tuyết, hai người thoạt nhìn thật là trời đất tạo một đôi.

Khoảng nửa canh giờ nữa thì bắt đầu, cung nữ lui xuống, Nạp Lan Như Nguyệt cũng trở về thay trang phục, trong phòng chỉ còn lại có Nạp Lan Như Nguyệt và Long Nhất hai người.

"Nàng có thấy chứ?" Long Nhất ngồi xuống ghế cau mày hỏi, cái bóng nọ là người sao?

"Ừm, chỉ nhìn mái tóc màu lam, chẳng lẽ thật sự là hải yêu trong truyền thuyết?" Nạp Lan Như Nguyệt trước ánh mắt của Long Nhất, tỉ mỉ quan sát trang phục của nàng, có vẻ đặc biệt mê người.

"Không phải là không thể, tối thiểu thì trên người vật đó ta không có cảm giác được khí tức của con người" Long Nhất gật đầu nói, thế giới to lớn, không có gì là không thể, có lẽ thật sự là có giống quái vật mình người đuoai cá sống ở đại dương, mà cũng không phải là một loại cá biển chủng.

Nạp Lan Như Nguyệt suy tư gật đầu, nói: "Nạp Lan Đế quốc chúng ta từ xưa đã có truyền thuyết về quái vật hình người dưới biển, chỉ là phần lớn đều là truyền miệng, chúng ta khi còn bé rất thích nghe các lão nhân trong cung kể lại chuyện này".

"Chuyện xưa? Không bằng tối hôm nay nàng kể lại cho ta nghe được không?" Long Nhất cười nói, thầm nghĩ nếu hiểu rõ một chút, nếu có thời gian nhất định sẽ xuống biển dò xét một lần nữa.

Nạp Lan Như Nguyệt trừng mắt nhìn Long Nhất, gay gắt nói: "Tối nay chàng ngủ trên mặt đất, dám đụng đến ta, ta sẽ... sẽ thiến" Nạp Lan Như Nguyệt nói đến những từ đó, mặt cười đã đỏ bừng lên.

Long Nhất cả kinh hai con ngươi như muốn rớt ra, thô lỗ như vậy mà nàng cũng nó được sao? Hắn từ từ nói: "Như Nguyệt, nàng biến thành người xấu từ khi nào vậy?"

"Không phải là học từ người bạ hoại như chàng sao" Nạp Lan Như Nguyệt thấy bộ dáng cả kinh của Long Nhất, không khỏi khẽ cười một tiếng mà nói.

"Ta dạy nàng đều là vận động có ích làm cho thân thể khỏe mạnh, vừa có thể điều hòa kinh nguyệt lại có thể bảo vệ nhan sắc, chưa từng dạy nàng tà ác bạo lực như vậy" Long Nhất nhăn mặt cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt cắn môi dưới, nàng không thể như Nạp Lan Như Mộng, tự nhiên nghe được sự đùa giỡn trong giọng nói của Long Nhất.

Đang lúc này, Tiểu Thúy chạy đến, nói lễ tiệc đã sắp bắt đầu, hai người lập tức đến lễ tiệc tại đại sảnh của Hoàng cung.

Chương 323: Nhân Nhân

Lúc này ở giữa đại sảnh Hoàng cung Nạp Lan Đế quốc yến tiệc đã huy hoàng, đèn ma pháp đủ mọi màu sắc thấp ở khắp cả đại sảnh. Các đại thần cùng gia quyến mặc lễ phục tràn ngập bên trong, âm thanh huyền ảo không dứt bên tai.

Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt đứng trên lầu, nhìn xuống đám người qua lại không ngớt ở dưới không khỏi đau đầu, thật ra, hai người đối với trường hợp này cũng không phải quá ớn lạnh. Nhớ tới lúc đầu hành lễ tại Đẳng Long thành, lễ tiết quá nhiều khiến cho hai người thiếu chút nữa là chịu không nổi, không biết Nạp Lan Đế quốc này có thể đơn giản hơn một chút hay không.

Đang lúc này, Nạp Lan Vô Cực đã cùng vài phi tử sủng ái đã vào đại sảnh yến tiệc, trong lúc nhất thời các quyền thần quý tộc đều bu lại võ mông ngựa. Thương Lan Đại lục tập tục như thế, tại những yến tiệc như thế này là cơ hội tốt, quân thần trong lúc đó phi thường tùy tiện.

"Công chúa, phò mã, mời đi xuống" Cung nữ bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

"Nào đi xuống thôi, công chúa xinh đẹp của ta" Long Nhất quay đầu sang Nạp Lan Như Nguyệt cười nói, tay phải đưa lên, ý bảo Nạp Lan Như Nguyệt đi cùng hắn.

Nạp Lan Như Nguyệt ngượng ngùng mỉm cười, đưa tay nắm lấy tay

của Long Nhất, nhẹ nhàng bước xuống dưới.

Hai người xuất hiện lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người tại đây, Long Nhất một mặt mỉm cười, vừa tự tin mà vừa tiêu sái, còn Nạp Lan Như Nguyệt mặt cười ửng đỏ, càng tôn lên dung mạo và khí chất như tiên trên trời, quả thực là tuyệt phẩm, trong lúc nhất thời mọi người đều than thở không thôi.

Long Nhất dắt Nạp Lan Như Nguyệt đi tới trước mặt Nạp Lan Vô Cực, xoay chuyển ánh mắt, đánh giá hai thanh niên hoa lệ bên cạnh hắn, trông vào hoa văn của quần áo. Hắn đây là hai người con của Nạp Lan Vô Cực, cũng là anh em cùng cha khác mẹ của Nạp Lan Như Nguyệt, căn cứ vào tư liệu Tây Môn Hỏa cho hắn, hai người một là chiến sĩ một là pháp sư. Cấp bậc cũng không cao, một người là kiếm sĩ một người là trung cấp pháp sư mà thôi, chiến sĩ tên là Nạp Lan Vũ, pháp sư tên là Nạp Lan Văn, hai người trước đây có thể xem như đồng bọn của Tây Môn Vũ, mười phần chính là đệ tử ăn chơi.

"Phụ hoàng,[ca ca" Nạp Lan Như Nguyệt thản nhiên chào hỏi, trong mắt cố nén vẻ chán ghét.

Nạp Lan Vô Cực cười gật đầu, vẻ mặt hiền hòa, ai có thể biết hắn là một người máu lạnh xảo trá vô tình? Vì ích lợi, hắn có thể hy sinh hết thảy.

"Muội phu, nghe đại danh từ lâu, mai nhớ cùng anh em chúng ta uống một chén, chúng ta đối với người chính là cực kỳ bội phục, có chút vấn đề chuyện đang muốn thỉnh giáo một chút" hai huynh đệ Nạp Lan Vũ thấy Long Nhất thì rất hưng phấn, tư tưởng xấu gặp nhau, từ đồng đạo thành huynh đệ.

Long Nhất cười nói chiếu lệ vài câu, trong lòng lại tự nhủ. Thương

cho Nạp Lan Vô Cực không từ thủ đoạn khổ tâm kinh doanh vì đế quốc, nếu quốc gia mà lọt vào trong tay hai huynh đệ này, hắc hắc. Đến lúc đó đã có thể thoải mái rồi

Thời gian hành lễ hẳn là đã tới, nhưng Nạp Lan Vô Cực vẫn cười nói chuyện trò với các sủng thần, vẫn không có ý định tuyên bố hành lễ.

"Bệ hạ, thời gian đã tới rồi, có nên..." Một đại thần bên cạnh Nạp Lan Vô Cực nhắc nhở.

Nạp Lan Vô Cực mỉm cười nói: "Phải đợi một người đến chủ trì, đợi một chút cũng không sao".

"Bệ hạ, chẳng lẽ không phải do Chủ giáo Thương Nguyệt thành chủ trì lễ nghi sao?" Đại thần này kỳ quái hỏi.

Nạp Lan Vô Cực cười thần bí nói: "Tự nhiên là không phải rồi. Đến lúc đó các người sẽ biết".

Mấy vị đại thần thấy Nạp Lan Vô Cực không nói, cũng không hỏi nữa, đều tự chấm dứt chuyện trò.

Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt đang ứng phó với đám người đông đen này, đột nhiên cảm giác được có ánh mắt quen thuộc đang nhìn mình. Hắn cảm nhận quay đầu lại, nhưng lại chỉ thấy toàn là người, ánh mắt quen thuộc nọ cũng lẫn đâu mất.

"Kỳ quái, ta tại Thương Nguyệt thành không có quen ai cả mà" Long Nhất trong lòng lẩm bẩm, nói đến quen thì đại khái chỉ có vài thành viên của Thiểm điện Dong binh đoàn, nhưng tại lễ tiệc ngày hôm nay là để chiêu đãi quan viên của Nạp Lan Đế quốc cùng với thế lực khổng lồ của các quý tộc, những người khác không có cơ hội tiến vào đây.

Đang lúc này, Long Nhất đột nhiên nghe được một thanh niên kêu lên: "Nhân Nhân, người chạy đâu rồi? Ta tìm người rất lâu rồi".

Long Nhất thân thể khựng lại, Nhân Nhân? Trong đầu hắn hiện ra một khuôn mặt quật cường, là tiểu cô nương đã toàn tâm toàn ý với Pong Linh, nhưng nàng không phải là đang ở Mễ Á Thánh ma học viện sao? Long Nhất tâm niệm vừa chuyển, chợt nghĩ ra, Nhân Nhân là tiểu thư quý tộc của Nạp Lan Đế quốc, xuất hiện ở chỗ này cũng không có gì kỳ quái. Hắn đã rời đi Mễ Á công quốc đã khá lâu rồi, nàng đã trở về cũng rất bình thường.

Long Nhất rẽ đám người ra, quả nhiên thấy cách đó không xa một thân ảnh quen thuộc, không phải Nhân Nhân thì là ai vào đây? Hôm nay nàng mặc lễ phục màu đen, rất hợp với vóc dáng thướt tha của nàng, trước ngực có gài một cái ghim bằng ngọc lam sáng lập lòe, tỏ vẻ khá lạnh lùng.

Thanh niên vừa gọi Nhân Nhân vừa rời chính là ca ca Nạp Lan Vũ của Nạp Lan Như Nguyệt, mà vẻ mặt của Nhân Nhân rõ ràng là không đủ kiên nhẫn.

"Nhân Nhân, thật là nàng rồi, ta còn tưởng rằng ta hoa mắt nhìn lầm rồi" Long Nhất vừa cười vừa đi nhanh tới.

"Long... Tây Môn thiếu gia, chúc mừng người." Nhân Nhân nhìn Long Nhất ánh mắt có chút phức tạp, nam nhân này đoạt người yêu của nàng, nàng thật không biết đối mặt như thế nào với hắn. Nhưng đối với hắn, Nhân Nhân trong lòng lại có một loại cảm kích, lúc đó nếu không có hắn an ủi, sợ rằng nàng không đủ dũng khí sống tiếp, nhớ lúc ấy lại nhào vào lòng hắn khóc một hồi, nhớ tới là có chút xấu hổ không chịu nổi.

"Hai người biết nhau?" Nạp Lan Vũ ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, là có chút quan hệ đặc thù" Long Nhất hướng về phía Nạp Lan Vũ nháy mắt đầy vẻ mập mờ.

Nạp Lan Vũ sững sốt, trên mặt nổi lên thần sắc do dự không quyết, nhưng lập tức ẩn đi, cười nói với Long Nhất: "Thì ra là người của muội phu, không nói sớm, ta đi tìm mục tiêu kế tiếp, người cần phải cẩn thận một chút, tiểu muội ta mà giận lên là dám ăn thịt người lắm đấy" Nói xong Nạp Lan Vũ liền xông vào trong đám người mà sẵn lòng.

Nhân Nhân mặt cười ửng đỏ, nhìn Long Nhất mà nói: "Người nói bậy bạ cái gì đó, ai mà cùng người có quan hệ đặc thù".

"Ha ha, quan hệ của chúng ta còn chưa đủ đặc thù sao?" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Nhân Nhân rung động, mặt cười từ hồng chuyển sang trắng, hiển nhiên câu nói của Long Nhất đã động đến nỗi thương tâm của nàng, phải nói nàng và Long Nhất quả thật quan hệ rất đặc thù.

"Cám ơn người" Nhân Nhân thấp giọng nói.

Long Nhất thở dài một hơi, khẽ hỏi: "Nàng vẫn không buông xuống sao?"

Thân thể mềm mại của Nhân Nhân rung lên, có một số việc không dễ dàng buông xuống được, nàng lần đầu tiên yêu thương một nam nhân, nhưng lại phát hiện nam nhân này là phụ nữ giống như nàng, loại đả kích này đối với nàng mà nói thật sự quá lớn.

Chương 324: Quang Minh Giáo hoàng

Long Nhất vừa thấy vẻ mặt tái nhợt của Nhân Nhân, trong lòng không khỏi khẽ thở dài, Phong Linh đã tạo thành thương tổn quá sâu cho nàng, sợ rằng nhất thời khó mà khôi phục được, có lẽ nói không chừng trong lòng nàng cả đời sẽ lưu lại một bóng ma. Phong Linh sai thì cũng đã sai, Long Nhất đối với việc này trong lòng cũng cảm thấy có chút khó chịu, hẳn rất muốn đền bù cái gì đó.

"Người chừng nào thì trở về?" Long Nhất vừa thấy Nhân Nhân thật lâu không nói gì, tâm tình tựa hồ đã đắm chìm vào bên trong bản thân, vì vậy nhanh chóng lên tiếng nói sang chuyện khác.

Nhân Nhân lấy lại tinh thần, cay đắng nói: "Ta không biết ở lại Mễ Á thánh ma học viện còn có ý nghĩa gì, nơi đó không lý do gì để ta lưu lại".

"Nhân Nhân..." Long Nhất nhin không được kêu lên, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nói cái gì.

Nhân Nhân ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt lo lắng của Long Nhất, nói: "Người không cần lo lắng cũng không cần khuyên can ta, cái gì cần hiểu ta cũng đều hiểu được, chỉ là hiểu được là một chuyện, mà trong lòng lại là chuyện khác..."

"Thời gian sẽ thay đổi hết thảy, tin ta đi, nàng nhất định sẽ vui sướng, nếu không ta với Phong Linh cả đời cũng khó mà an tâm" Long Nhất

thờ dài nói.

Nhân Nhân gật đầu, ánh mắt lóe lên nói: "Hôm nay là lễ thành hôn của người và Như Nguyệt công chúa, lúc đứng ở bên cạnh Như Nguyệt công chúa, ánh mắt của nàng một mực nhìn sang bên này, có lẽ là ghen, người không cần theo ta, ta muốn yên tĩnh một mình".

"Vậy được rồi, chờ khi nào ta rảnh sẽ tìm nàng, nàng ở đây à?" Long Nhất thấy quả thật có rất nhiều ánh mắt nhìn sang bên này đánh giá, vì tránh phiền toái, hắn chỉ có thể nói như vậy.

Nhân Nhân rất nhanh nói một địa chỉ, rồi xoay người lẩn vào trong đám người, trong chốc lát liền không thấy bóng dáng. Có lẽ đã đi kiếm góc phòng nào thanh tịnh.

Long Nhất về lại bên cạnh Nạp Lan Như Nguyệt, cười nói: "Đó là bằng hữu trước kia tại Mỹ Á thánh ma học viện, có lẽ nàng cũng đã gặp qua".

"Giải thích với ta để làm chi, nàng ta là ai ta quan tâm làm gì" Nạp Lan Như Nguyệt thản nhiên nói. Nhưng cẩn thận nghe lại lời nói lại nhận thấy được ẩn chứa vị giấm chua.

"Ta muốn cho nàng biết, xem ra ta lại tự mình đa tình rồi" Long Nhất nhún vai cười nói, cũng không nói gì nữa.

Đang lúc này, đột nhiên nghe thấy thị vệ bên ngoài cao giọng hô: "Quang Minh Giáo hoàng Charles bệ hạ đến"

Trong phút chốc đại sảnh yến tiệc huyền ảo đột nhiên trở nên yên tĩnh, mọi người kể cả những cung nữ đang qua lại cũng đều ngây ra, Quang Minh Giáo hoàng Charles tới? Bọn họ có nghe lầm không, người này rất ít khi xuất hiện trước mặt thường nhân, tại Thương

Lan đại lục có thể gặp được người có địa vị sánh ngang với thần tại nơi này?

Long Nhất trong lòng cũng nói thầm, Quang Minh Giáo hoàng Charles làm sao có thể gặp ở chỗ này? Vừa mới nghe Nạp Lan Vô Cực nói phải đợi một người tới chủ trì lễ nghi, không phải là người này chứ.

Cũng không để cho Long Nhất phải suy nghĩ nhiều. Hắn chỉ cảm thấy khí tức nồng hậu của Quang Minh ma pháp tràn ngập cả đại sảnh, làm cho người ta thần thanh khí爽, cảm thấy thân thiết. Một người trung niên áo trắng khoác áo tế lễ trong suốt đột nhiên xuất hiện trong đại sảnh. Quanh mặt hắn bao phủ một tầng hào quang màu trắng, như ảo ảnh trong gương làm cho người ta nhìn không rõ ràng cho lắm, mà sau lưng hắn có một vòng màu trắng do quang minh ma pháp nguyên tố tạo thành, quầng ánh sáng này, nhìn liền nhớ tới việc Bồ Tát giá lâm.

Long Nhất trong lòng cười một tiếng, Quang Minh Giáo hoàng quả nhiên biết cách thể hiện mình. Khiến cho có vẻ thần thần bí bí, làm cho hắn giống như là thần. Bất quá Long Nhất đối với thực lực của hắn là thực sự bội phục, Charles là người đầu tiên mà hắn đã gặp có thể đem ma pháp nguyên tố thực thể hóa thành người. Cấp bậc của hắn có thật sự là như đại ma tầm sư như trong truyền thuyết? Có phải là đã đạt tới cảnh giới pháp thần vô song hay không?

Nạp Lan Vô Cực dẫn theo các quan viên vội vã tiến lên, vô cùng thành khẩn quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Nạp Lan Vô Cực cung nghênh Giáo hoàng bệ hạ đến".

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đã tỉnh táo lại, cả đám miệng lẩm bẩm quỳ xuống, cảm thấy may mắn khi được nhìn thấy mặt của Giáo hoàng, bởi vậy có thể thấy được địa vị của Quang Minh Giáo

hoàng tại cả Thương Lan đại lục, ngay cả một thủ lĩnh của một đế quốc cũng phải quỳ xuống, cái này thật sự là một dạng tôn vinh. Dùng tôn giáo để thống trị quả thật là lựa chọn không sai.

Nạp Lan Như Nguyệt thân là Thánh nữ Quang Minh giáo hội, lập tức quỳ xuống, trong lúc nhất thời cả đại sảnh yến tiệc chỉ còn có Long Nhất là vẫn đứng thẳng.

Nạp Lan Như Nguyệt thấy Long Nhất không quỳ xuống, gấp đến độ lấy tay kéo kéo quần của hắn, trong lòng nàng, Quang Minh Giáo hoàng chính là thần, địa vị của thần không người nào có thể so sánh, nàng từ nhỏ đã sống trong đám đông vây quanh đây, đây là kết quả của việc từ nhỏ đã bị tẩy não.

Long Nhất vẫn không nhúc nhích, vẫn đang đứng thẳng nhìn kỹ vầng hào quang bao phủ quanh người Giáo hoàng Charles, mà người này cũng đang nhìn kỹ hắn.

Long Nhất cảm thấy ngọt ngào, cảm giác được bốn phương tám hướng đột nhiên truyền đến một áp lực vô cùng lớn như biển, lục phủ ngũ tạng như bị người ta giằng xé, Long Nhất nội lực tinh thần dưới sự công kích đã lập tức bản kích, bắt đầu đối kháng với áp lực khổng lồ này. Mà khuôn mặt tuấn tú của long nhất từ hồng chuyển sang trắng, rồi lại từ trắng sang hồng, cuối cùng biến thành màu vàng nhàn nhạt.

"Phá cho ta" Long Nhất hét lớn một tiếng, toàn thân nhanh chóng hiện ra ánh sáng bảy sắc, không khí tựa hồ như bị vặn vẹo biến hình, áp lực của Quang Minh Giáo hoàng liền xuất hiện một khoảng nứt gãy, Long Nhất quýnh lên cấp tốc lui về phía sau hai bước thoát khỏi vòng vây của hắn. Dưới sự giao thủ thường xuyên với Kiếm Thần Mộ Dung Bác, trình độ thích ứng của hắn đối với các loại áp lực rất tốt, hơn nữa Quang Minh Giáo hoàng rõ ràng là không có dùng toàn

lực, mà Long Nhất cũng hiểu là Charles lần này thử hấn, cũng hiểu được cảnh giới cực hạn của hấn có thể đạt tới cảnh giới pháp thần.

Charles không có tập kích nữa, chỉ là ha ha cười hai tiếng, làm cho người ta từ đầu đến chân đều như cây trước gió xuân, hấn nói:

"Giang sơn xuất hiện nhân tài, đã mấy trăm năm nay, Tây Môn Vũ, người quả nhiên không làm ta thất vọng".

"Ta sẽ không làm cho bất kỳ người nào thất vọng, kể cả địch nhân của ta" Long Nhất hắc hắc cười nói, không kinh sợ chỉnh sửa lại y phục, ngẫm bình phục lại khí tức đang hỗn loạn.

"Người vì sao thấy ta mà không quỳ?" Charles không để ý đến thâm ý trong giọng nói của Long Nhất, chỉ là có hứng thú hỏi.

"Quỳ? Vì sao phải quỳ? Ta không nhớ rõ có quy định này, chỉ biết là Quang Minh Giáo hội luôn luôn tuyên dương tấm lòng từ bi, tự do bình đẳng, nếu lão bình đẳng với ta, thì tại sao phải quỳ" Long Nhất cười nói, thật ra điều lệ của Quang Minh Giáo hội có nhiều điểm mâu thuẫn với nhau, một mặt thì nói tới việc bình đẳng, mặt khác lại phân chia các gia cấp rất nghiêm ngặt.

"Tốt, tốt lắm, quả nhiên là thiếu niên anh hùng, khó trách nha đầu Khả Hinh đối với người nhớ mãi không quên" Charles cười nói.

Khả Hinh! Long Nhất ngẩn ra, từ lần trước tại yến tiệc tại cung đình Đẳng Long thành, nha đầu nọ đã rời khỏi Đẳng Long thành. Đối với sự mạnh bạo của nành đối với bản thân, Long Nhất cảm thấy rất bất đắc dĩ, chẳng lẽ lần này nàng cũng đi theo Quang Minh Giáo hoàng tới đây?

Chương 325: Ảo thuật

"Giáo hoàng bệ hạ, người tựa hồ có chút phân biệt đối xử, hôm nay là ngày ta cùng với Như Nguyệt làm lễ thành hôn, nếu ta nhớ không lầm, nàng cũng là một trong ba thánh nữ của Quang Minh Giáo hội" Long Nhất cười khổ nói.

Charles cười cười nói: "Cái này chỉ là sự ân cần của một người cha đối với con mình, ta cũng không có phân biệt đối xử gì, bằng không đêm nay cũng sẽ không đến làm người chủ trì cho nghi thức thành hôn của hai người".

Lão chủ trì? Long Nhất ngạc nhiên, vừa mới nghe Nạp Lan Vô Cực nói phải đợi một người, thì ra là Charles, khó trách vẻ mặt đặc ý tươi cười dương dương tự đắc.

"Mọi người hãy đứng lên đi, thời gian cũng không còn nhiều" Charles lẳng lẳng bỏ đi kết giới bao phủ quanh lão và Long Nhất, dùng thanh âm uy nghiêm thản nhiên nói, vừa rồi lão cùng với Long Nhất nói chuyện cũng không có người thứ ba nghe được.

"Hôm nay là ngày Thánh nữ Nạp Lan Như Nguyệt thành hôn cùng với Tây Môn Vũ, đây là một thời khắc thần thánh, theo chỉ ý của Quang Minh thần đại nhân truyền xuống, sau hôm nay, dưới ánh sáng của Quang Minh thần đại nhân, ngày mai của Thương Lan đại lục càng thêm tươi đẹp" Thanh âm của Charles quanh quẩn trong đại sảnh, mà quầng sáng quang minh ma pháp nguyên tố thực thể hóa trên người lão càng thêm sáng lạn, tựa hồ vào giờ khắc này, Quang

Minh thần đã đích thân tới.

Long Nhất ngằm trề môi, cái quái gì, còn không phải là lòe người.

Sau khi nói xong, mọi người đều bắt hai tay tạo thành chữ thập, thì thềm cái gì đó. Long Nhất quay đầu nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, thấy nàng trông rất sùng kính, khí tức quang minh lưu chuyển trên người, có vẻ thánh khiết vô cùng.

"Quên đi, có tin ngưỡng không phải là chuyện tốt, không phải là một loại ký thác về mặt tinh thần sao" Long Nhất than nhẹ trong lòng, đương nhiên cũng có chút lo lắng, Quang Minh Giáo bảo nàng làm cái gì sợ rằng nàng đều làm không suy nghĩ, vạn nhất sau này mình cùng Quang Minh Giáo hội thành thế nước lửa, đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ? Trở thành kẻ địch với mình hay là phản bội Giáo hội? Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Long Nhất vẫn phải dự tính đến khả năng xấu nhất.

Lúc này. Charles hai tay giơ lên, làm những động tác hoa cả mắt trên không trung, chỉ thấy bạch quang chọt lóe lên, cả đại sảnh đột nhiên trở nên sương mù dày đặc. Bỗng nhiên, trong sương mù hiện lên một tia sáng, một tượng Quang Minh thần tám cánh từ từ xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người lập tức quỳ xuống.

"Ảo thuật?" Long Nhất nhíu nhíu mày, nội lực vận vào hai mắt, trong đồng tử tức khắc thần quang xoay chuyển, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn biến mất.

Chút tài mọn. Long Nhất trong lòng khinh thường nói, mặc dù Charles thực lực mạnh mẽ, nhưng sử dụng ảo thuật cũng không giỏi. Nhớ đến tiền kiếp tổ tiên Long gia có một vị ảo thuật gia. Đó mới

chân chính là ảo thuật gia, giả mà như thật, giết người vô hình, có thể vây khốn thiên quân vạn mã trong trận, có thể thấy uy lực cỡ nào.

Charles thấy Long Nhất không có biểu hiện gì, hai mắt toát ra vẻ khinh thường, vẻ mặt không khỏi cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường. Tận đáy lòng cũng có sự do dự, tiểu tử này thân tàng bất lộ, thực lực thật sự ngoài ý liệu của hắn, chẳng những có thể né tránh áp lực tinh thần của hắn, hơn nữa đối với ảo thuật của hắn có vẻ khinh thường, hắn biết, tên gia hỏa dâm danh vang dội này tuyệt không dễ dàng khống chế. Hơn nữa, để cho Charles kiêng kỵ chính là Long Nhất còn đang trong giai đoạn trưởng thành, hắn mới hai mươi mà đã có thực lực như vậy. Ngày sau lại càng không thể đo lường.

Giết hắn? Sát khí trong lòng Charles nhin không được xuất ra, một khi hắn đối nghịch với mình, sau này sẽ xuất hiện rất nhiều chuyện phiền toái.

Nhưng rất nhanh, sát khí của lão liền dẫu vào trong đáy lòng, bởi vì hắn khi nghe người ở dưới hồi báo liền quyết định bỏ qua cho hắn, đó chính là vì hắn đã có chỗ dựa vững chắc, Nạp Lan Như Nguyệt có thể thuận lợi như thế cưới Long Nhất, Charles không cần làm gì. Chỉ cần khống chế được Nạp Lan Như Nguyệt, Long Nhất thân là trượng phu của nàng còn có thể thoát được sao? Nghĩ tới đây, Charles trong lòng mới thấy thoải mái, nếu Nạp Lan Như Nguyệt không được, hắn vẫn còn Đông Phương Khả Hình nữa.

"Quang Minh thần tại thượng, xin hãy chúc phúc cho tín đồ của người, tẩy rửa hết tất cả rủi ro và bi thương, Nạp Lan Như Nguyệt, Tây Môn Vũ, quý xuống xin Quang Minh thần chúc phúc" Charles thanh âm ôn hòa trở nên có chút phiêu hốt.

Long Nhất khước miệng giật giật, lão gia hỏa này dám chắc là có chủ

tâm, muốn ta quỳ sao, vừa rồi còn có lý do để phản bác lão, nhưng bây giờ hẳn đem một tòa Quang Minh thần như quả núi áp xuống, không quỳ chính là phản kháng Quang Minh thần. Mặc dù Long Nhất đối với người chim tám cánh nọ không có cảm tình, nhưng bây giờ chính là thời điểm quan trọng, hẳn không muốn đối địch với cả Thương Lan đại lục, điều này rất là rõ ràng.

Long Nhất nhún nhún vai, hai chân chậm rãi khụy xuống, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện chân hẳn vẫn còn cách mặt đất một khoảng cách nhỏ, hẳn không muốn thật sự quỳ xuống.

Charles phát hiện Long Nhất giờ trò, nhưng hẳn không muốn lẳng nhẳng, chỉ thấy hai tay lão khẽ nhúc nhích, ảo thuật Quang Minh thần liền bỗng nhiên mở hai mắt ra, hai tay xuất ra thánh quang vạn trượng, chiếu thẳng vào trên người Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt.

Mọi người bị ảo thuật mê hoặc, đều rạp người xuống đất, cúng bái vô cùng thành tín. Trong bọn họ cũng không thiếu cao thủ, tại sao dễ dàng bị ảo thuật làm cho mê đi như vậy? Không phải là bọn họ ý chí không đủ kiên cường, mà là bọn họ căn bản là không nghĩ tới cái này là giả, bởi vì tín ngưỡng của bọn họ chính là Quang Minh thần, hơn nữa căn bản là sẽ không hoài nghi Quang Minh Giáo hoàng Charles.

Một lúc lâu sau, hai tay tượng thần Quang Minh thánh quang mới chậm rãi yếu bớt, bắt đầu chậm rãi nhạt đi, cuối cùng tắt đi trong không khí, yến hội trong đại sảnh một lần nữa được khôi phục rất huy hoàng, tất cả tựa hồ cũng không có thay đổi gì, mọi người như ở trong mộng mới tỉnh lại, tất cả đều hưng phấn không thôi, tự cho là đã từng chứng kiến thần đến.

"Chúng ta còn có thể gặp mặt, Tây Môn Vũ" Giọng nói Quang Minh

Giáo hoàng Charles vang lên bên tai Long Nhất, mà người của hắn và ảo ảnh Quang Minh thần cũng đồng thời biến mất khỏi đại sảnh.

Đương nhiên là mong được gặp mặt lần sau, Charles. Long Nhất nói trong lòng, khoe miệng nổi lên vẻ cười kỳ dị.

Sau khi Charles rời đi tất cả đều lại hồi phục theo quỹ đạo bình thường, lúc này mới bắt đầu lễ nghi truyền thống của Cương Lan đế quốc.

Nghi thức mặc dù tẻ nhạt, nhưng vẫn đỡ hơn của Cuồng Long đế quốc, đêm nay, khách chủ đều vui vẻ. Nhưng thật ra Nạp Lan Vô Cực cất kỹ hai đàn hải hồn, bị Long Nhất mười phần uống hết tám chín, làm cho hắn thích thú không thôi.

Đêm đã khuya, Long Nhất nằm lăn ra trên cái giường lớn ở khuê phòng Nạp Lan Như Nguyệt, sóng biển rì rào từng trận, gió biển lay chuyển tấm rèm trên ban công, truyền đến hơi thở của đại dương, được song biển ru ngủ, thật là một chuyện tuyệt diệu phi thường.

"Người không thể ngủ ở đây? Có biết mùi rượu trên người người rất đáng ghét không?" Bỗng nhiên, thanh âm của Nạp Lan Như Nguyệt có chút khấn trương từ góc của cái giường lớn vang lên.

Chương 326: Đồng tháp nhi mien

Long Nhất hơi nghiêng đầu, cười nói: "Nếu trên người ta không có hơi rượu, có phải là có thể ngủ ở đây không?"

"Cũng không được, chúng ta không thật sự là vợ chồng, làm sao mà ngủ cùng giường được?" Nạp Lan Như Nguyệt run run, nhẹ giọng nói.

Long Nhất cười hắc hắc nói: "Ta mặc kệ, nàng không thích thì cứ việc xuống đất ngủ".

"Đây là giường của ta, ta tại sao phải xuống?" Nạp Lan Như Nguyệt phản bác.

"Bây giờ là của ta, nàng đừng quên hiệp định của chúng ta, ngoại trừ thân thể của nàng, tất cả của nàng đều là của ta" Long Nhất cười gian trá nói.

Nạp Lan Như Nguyệt ngẩn ra, ngẫm lại quả thật có ước định như vậy, lúc ấy vì muốn bảo vệ sự trong sạch thân thể bản thân, cái gì cũng có thể chấp nhận, bây giờ đã có chút hối hận, cái này chẳng phải mang ý nghĩa bản thân không có gì cả, cái gì cũng không phải của mình, cái giá này quả thật là lớn.

"Đem thân thể này cho hắn cũng không phải là không được" Nạp Lan Như Nguyệt trong lòng đột nhiên xuất hiện ý niệm như vậy, nhưng

lập tức nàng liều mạng xua đuổi nó ra khỏi đầu, đây là suy nghĩ gì vậy, chẳng lẽ mình điên rồi sao?

"Nàng muốn làm gì? Sao lại lắc đầu? Hưng phấn vậy sao" Long Nhất thấy Nạp Lan Như Nguyệt đứng cả buổi, đột nhiên lắc đầu lia lịa, không khỏi giật mình hỏi.

Nạp Lan Như Nguyệt lấy lại tinh thần, mặt nóng cả lên, lập tức hừ lên một tiếng, đột nhiên đứng lên trên giường, đẩy thân thể Long Nhất ra khỏi giường.

Long Nhất thấy bàn chân ngọc ngà của Nạp Lan Như Nguyệt đập về hướng mình, trong đầu không khỏi xuất hiện ý niệm, ngón tay di động, vận chân khí nhằm vào lòng bàn chân của Nạp Lan Như Nguyệt. khe khẽ giã nhẹ vài cái.

"A..." Nạp Lan Như Nguyệt kêu khẽ một tiếng, chân đột nhiên hạ xuống.

"A..." Long Nhất kêu thảm một tiếng, hai chân khép chặt lại, bàn tay che ở mệnh căn. Thân thể lăn qua lộn lại.

Nạp Lan Như Nguyệt ngồi ở trên giường, nhìn vẻ mặt thống khổ của Long Nhất có chút không biết làm sao, trong khoảng thời gian ngắn không rõ chuyện gì xảy ra.

"Người làm sao vậy?" Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

"Sao cái gì mà sao, nàng cho dù thống hận ta cũng không cần hạ độc cước như vậy chứ, nàng muốn hủy đi cuộc sống của các thể tử của ta sao?" Khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất nhăn lại, tại mệnh căn vận chuyển nội lực lên là không có gì đáng ngại, nhưng hấn vẫn đang giả vờ thành bộ dáng không muốn sống nữa.

Nạp Lan Như Nguyệt ánh mắt nhìn xuống, cuối cùng dừng lại chỗ đôi tay Long Nhất đang che, khuôn mặt hồng hồng lên thầm nghĩ:
"Chẳng lẽ mình vừa mới đạp xuống một cước đã dẫm nát chỗ đó, nghe nói chỗ đó của nam nhân là nơi yếu ớt nhất trong toàn thân. Không phải có chuyện gì xảy ra chứ".

"Người đừng lo, ta không phải cố ý" Nạp Lan Như Nguyệt có chút hối hận nói.

"Người nói đừng lo, nếu sau này có vấn đề gì đó. Chính là do nàng gây ra, nàng phải gánh toàn bộ trách nhiệm" Long Nhất oa oa hét lớn, khoe miệng lại lóe lên nét cười xảo trá.

"Thật... thật sự rất đau sao? Hay để ta dùng thánh quang trị liệu cho người một chút?" Nạp Lan Như Nguyệt tin là thật, nếu nơi đó của Long Nhất thật sự xảy ra chuyện gì, không phải sẽ phá hủy hẳn sao?

Ồ... Long Nhất liếc mắt con người xoay chuyển. Vội vàng gật đầu.

"Người, người mở tay ra" Nạp Lan Như Nguyệt tim bỗng nhiên đập nhanh, có chút mất tự nhiên. Dùng thánh quang để trị chỗ đó của nam nhân quả thật đây là lần đầu tiên.

Long Nhất di chuyển tay, mở rộng ra.

Nhìn vào cái chỗ tiểu huynh đệ của Long Nhất, Nạp Lan Như Nguyệt thân thể không tự chủ được run rẩy một chút, trong miệng nàng rất nhanh đọc lên những câu chú ngữ rất dài, trong tay xuất hiện một đạo bạch quang nhu hòa, tay nàng xoay chuyển, liên tục xuất hai đạo thánh quang vào chỗ tiểu huynh đệ "bị thương" của Long Nhất.

Long Nhất chỉ cảm thấy tiểu huynh đệ bị từng đạo khí tức ấm áp vây

quanh, sự ấm áp như gió xuân thổi qua, lại như bàn tay của tình nhân vuốt ve. Thật sự là cực kỳ sáng khoái, hẳn không khỏi rên lên một tiếng.

"Vẫn rất đau hay sao?" Nạp Lan Như Nguyệt lại tưởng Long Nhất đang thoải mái rên rỉ thành ra là đang thống khổ, không khỏi khẩn trương hỏi.

Long Nhất chân mày nhướn lên, liều mạng gật đầu nói: "Đương nhiên là đau rồi, nơi này là nơi rất đặc biệt, đó chính là tính mạng của ta".

"VẬY, VẬY LÀM SAO BÂY GIỜ?" Nạp Lan Như Nguyệt yếu ớt hỏi.

"Nàng nếu lấy tay xoa bóp, có lẽ sẽ đỡ hơn" Long Nhất lặng lẽ liếc mắt nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, thấy nàng đột nhiên thay đổi sắc mặt, vì vậy ngay sau đó nói: "Nàng cũng biết, chỗ đó của nam nhân phi thường mẫn cảm, ta bây giờ đều không có cảm giác gì, nếu nó có khả năng đứng lên thì có nghĩa là không có vấn đề gì, cái này đương nhiên cần phải có nàng hỗ trợ".

Nạp Lan Như Nguyệt khuôn ửng hồng rồi lại trắng không còn chút máu rồi lai hồng, cuối cùng cắn răng quyết định, ai bảo chuyện này do mình gây ra? Hơn nữa hẳn chỉ muốn mình sờ một chút, nhân dịp này sờ cho biết cũng tốt, Nạp Lan Như Nguyệt tự an ủi bản thân.

Nạp Lan Như Nguyệt nhắm hờ mắt, bàn tay nhỏ bé chậm rãi lần về phía bụng dưới của Long Nhất ...

Long Nhất cả người kích động, cảm giác được một bàn tay nhỏ bé ấm áp đang nhẹ nhàng đặt trên tiểu huynh đệ của hắn, hơn nữa còn có chút run rẩy, hiển nhiên là đang rất khẩn trương.

Long Nhất cảm giác được tiểu huynh đệ nhảy dựng lên, có khuynh hướng thành rỗng, hấn vội vàng hít sâu một hơi để kéo tà hỏa trở về, tiểu huynh đệ bị lâm vào tình trạng nửa cứng nửa mềm.

"Nó cử động, nó, nó cử động" Nạp Lan Như Nguyệt giọng run run nói.

"Nắm lấy nó đi, nắm lấy nó, nó bây giờ vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục" Long Nhất toàn thân như bị thiêu đốt, một cỗ dục vọng đang muốn phá tung tất cả sợi trào.

Nạp Lan Như Nguyệt cắn môi dưới, bàn tay nhỏ bé bắt đầu nhẹ nhẹ vỗ về tại tiểu huynh đệ của Long Nhất.

Vài lần như thế, Long Nhất thật sự chịu không được nữa, hấn cắn răng nói: "Nắm lấy nó, mau nắm lấy nó".

Nạp Lan Như Nguyệt nghe được ngữ khí nghiêng răng nghiêng lợi của Long Nhất, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, trái lại còn theo ý của hấn hồi hộp nắm lấy tiểu gia hỏa kia.

Long Nhất cũng không thể chịu được nữa, tiểu huynh đệ cấp tốc bành trướng lên, vươn thẳng lên trong bàn tay nhỏ bé của Nạp Lan Như Nguyệt.

"Nó, nó lớn lên rồi, rất lớn nữa" Nạp Lan Như Nguyệt khẩn trương kêu lên, bàn tay nhỏ bé như chạm phải điện.

Long Nhất cũng chịu không được nữa, mắt hấn lóe ánh sáng xanh, gầm nhẹ một tiếng ôm gọn Nạp Lan Như Nguyệt vào lòng. Ông nội nó, dù sao cũng có tình ý, mặc kệ cái hiệp định quái quỷ đó đi.

Nạp Lan Như Nguyệt chọt Long Nhất đè ở thân dưới, cảm nhận

được khí tức nam tử nồng đậm của hắn, hơn nữa hai người vừa mới có những cử động gợi tình, thần trí của nàng bấn loạn, tình loạn ý mê.

Bàn tay Long Nhất xoa bóp trên kiều đồn của Nạp Lan Như Nguyệt, tiểu huynh đệ cứ nhè khe giữa hai chân nàng mà ma sát, tình dục của hai người trong lúc này đã điên cuồng lan tràn.

Mắt thấy tình thế sẽ khống thể kiểm soát, hai người cũng không tránh né. Nhưng ngay lúc này, trong phòng đột nhiên ló ra một cái đầu, dùng thanh âm thánh thót tò mò hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ phu, các người đang làm gì vậy?"

Đang hành động đột nhiên Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt đều cứng đờ, như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu xuống chân, dục hỏa hùng hực hoàn toàn tắt ngấm.

"Thật đáng chết, lại quên phóng kết giới" Long Nhất hối hận dậm chân, Nạp Lan Như Nguyệt này thật là khắc tinh của hắn, vốn đêm nay tính "làm thịt" Nạp Lan Như Nguyệt hết thảy đều thành công, nhưng lại bị cắt ngang như vậy, với tính cách của Nạp Lan Như Nguyệt sợ là khó mà tìm được cơ hội tốt như thế nữa, có lần sau, nàng dám chắc sẽ tăng cường đề phòng.

Nạp Lan Như Nguyệt ửng ra một lát rồi vội vàng đẩy Long Nhất ra, lui ra phía sau một chút bảo trì khoảng cách an toàn, điều chỉnh lại tam trạng đang hỗn loạn, lúc này mới xấu hổ hỏi: "Như Nguyệt, muội đến đây để làm chi?"

"Muội một mình ngủ không được, muốn ngủ cùng với tỷ tỷ" Nạp Lan Như Nguyệt vẻ mặt vô tội nói, nói chưa xong đã bung giày nhảy lên giường.

"Không được, mọi về phòng ngủ đi, tỷ tỷ thê tử của ta, đương nhiên là muốn ngủ chung với ta" Long Nhất một tay nâng Nạp Lan Như Mộng đứng lên.

"Không, không, ta không đi, trước kia tỷ tỷ đều ngủ với ta" Nạp Lan Như Mộng liềm mạng giấy dựa, cuối cùng chân quắp chặt vào lưng của Long Nhất, chết cũng không buông.

Long Nhất dục hỏa vừa rồi vẫn chưa tiêu tán, Nạp Lan Như Mộng lại ôm sát như vậy, trực tiếp tiếp xúc với hạ thân của hắn, lại còn mùi thơm nhàn nhạt của thiếu nữ lại càng làm cho tâm thần hắn chập chờn. Tiểu la lý này thật muốn lấy mạng mà.

Nạp Lan Như Nguyệt thấy thế, cũng biết chuyện, nàng vội vàng kéo tiểu mọi xuống, miệng nói: "Được rồi. Mọi ngủ với tỷ tỷ, để cho hắn ngủ ở phòng khác".

Nạp Lan Như Mộng từ phía sau Nạp Lan Như Nguyệt ló đầu ra, suy nghĩ một chút nói: "Tỷ phu phải ngủ chung với tỷ chứ, nghe người ta nói vợ chồng không thể ngủ riêng, để hắn ngủ bên phải tỷ tỷ, mọi ngủ bên trái tỷ tỷ là được rồi".

Long Nhất cười khổ hai tiếng nói: "Mọi hồi chiều còn nói nam nữ thụ thụ bất thân, nếu bất thân sao lại còn chạy đến đây?"

Nạp Lan Như Mộng có chút không chịu, bĩu môi nói: "Người là tỷ phu của ta, có gì là không được. Cứ như vậy đi, ngủ thôi".

Nạp Lan Như Mộng nghiêng người kéo Nạp Lan Như Nguyệt nằm xuống, thoải mái ôm lấy tỷ tỷ. Ngáp dài hai tiếng nói: "Mượn vai tỷ tỷ ngủ là ngon nhất".

Nạp Lan Như Nguyệt phát một cái vào mông của tiểu mọi nói: "Còn

nói gì nữa, nhanh ngủ đi".

Long Nhất bất đắc dĩ nhìn hai tỷ muội như thiên tiên, trong lòng khó chịu, thấy mà không ăn được. Cái này không phải là hành hạ người sao? Chi bằng đi cho khuất mắt, ra ngoài tản bộ cho hạ hỏa. Nghĩ như vậy, Long Nhất quay người đi xuống giường.

"Tỷ phu. Người đi đâu vậy?" Nạp Lan Như Mộng ngẩng đầu lên hỏi.

"Hai người ngủ đi, ta đi phòng khác ngủ" Long Nhất cười nói.

Nạp Lan Như Mộng nghe vậy chồm dậy, kéo Long Nhất lại đạo:
"Không nên, ngủ ở đây là được rồi, hôm nay là ngày tốt của hai người, làm sao mà ngủ nơi khác được?"

"Người đã biết là ngày tốt của chúng ta, vậy chẳng phải là có chủ tâm tới đây phá rối sao?" Long Nhất tức giận nói.

"Không... không phải, muội ở ngoài lâu như vậy, thật sự là sợ phải ngủ một mình. Cho nên mới qua đây, người không nên tức giận" Nạp Lan Như Mộng ôm cánh tay Long Nhất bắt đầu làm nũng, bộ ngực non nớt ma sát trên cánh tay Long Nhất, mà nàng tựa hồ không một chút hay biết.

"Người, người hãy ở đây ngủ đi, bằng không để người khác thấy thì không hay" Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ giọng nói.

"Nàng không sợ ta sao?" Long Nhất như cười mà không cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt mặt đỏ lên, đưa bàn tay làm một động tác cắt ngang.

Long Nhất cũng không phải là người giả nhân giả nghĩa, nói thật ra có

mỹ nữ ngủ chung ai mà không muốn, hướng hồ lại là một lớn một nhỏ hai siêu cấp mỹ nhân, chỉ là được thấy chứ không được sờ cảm giác thật sự là thống khổ, những tình hình cũng có thể xem là sung sướng.

Tỷ muội Nạp Lan Như Nguyệt hai người ngủ ở một bên cái giường lớn, Long Nhất thì dút khoát nằm ở một bên kia, giữa hai người cách xa nhau như biển rộng.

"Tỷ phu, sao lại ngủ ở đó, vợ chồng ngủ sao lại xa như vậy?" Nạp Lan Như Mộng lại bắt đầu xen vào việc của người khác.

Long Nhất cũng không trả lời, mặc cho các nàng nói gì thì nói, làm bộ như đang ngủ.

"Tỷ phu thật như là một con heo, sao lại ngủ nhanh như vậy" Nạp Lan Như Mộng thì thầm.

Nạp Lan Như Nguyệt cũng hừ nhẹ một tiếng, trong lòng không biết vì sao cảm thấy có chút buồn bực, người này vừa mới bộ dáng như muốn ăn thịt nàng, bây giờ lại cách như như tránh ôn dịch, thật sự là tức chết nàng.

Nếu Long Nhất biết ý nghĩ của Nạp Lan Như Nguyệt sợ rằng có tức hộc máu ra, lòng của phụ nữ thật sự rất kỳ quái, nếu gần quá thì kêu là phiền toái, nếu xa quá thì bị mắng là vô tâm, loại động vật kỳ quái này cũng không biết vì nguyên do gì mà tạo vật lại sáng tạo ra.

Long Nhất nghe tiếng sóng biển rì rào, ngủ lúc nào không hay.

Sóng cứ vỗ, thời gian cứ chậm rãi trôi qua.

Khi Long Nhất cảm thấy hít thở không thông tỉnh giấc, thì nghe thấy

mùi thơm trước mũi, Nạp Lan Như Nguyệt không biết khi nào đã nằm trong lòng hắn, một chân gác trên đùi hắn, mà Nạp Lan Như Nguyệt lại càng khoa trương, cả người đều áp vào người hắn, nước miếng từ khóe miệng toàn bộ thấm vào áo hắn, làm cho Long Nhất vừa bực mình vừa buồn cười.

Nhìn sắc trời một chút, phát hiện trời đã sáng, Long Nhất thân thể cử động, nhưng vừa cử động đã làm cho Nạp Lan Như Nguyệt tỉnh giấc.

Nạp Lan Như Nguyệt từ từ mở cặp mắt ngái ngủ ra, cảm giác thấy ngủ hết sức thoải mái, nhưng nàng rất nhanh phát hiện có gì không đúng, vừa nhắc đầu lên liền phát hiện tư thế ngủ của ba người, ngay sau đó liền thấy cặp mắt của Long Nhất đang nhìn mình.

"Ngủ đủ chưa? Ngủ đủ rồi rời khỏi ngực ta đi, nhân tiện đưa tiểu nha đầu này xuống, quả thực làm ta khó mà ngủ được" Long Nhất khẽ cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt vội vàng ngồi dậy, nhẹ nhàng kéo tiểu muội ra, con mắt cũng không dám nhìn Long Nhất.

Long Nhất từ trên giường đứng dậy, vắn người phát ra một tràng những tiếng răng rắc.

"Các nàng ngủ tiếp đi, ta ra ngoài một chút" Long Nhất lưu lại một câu nói, ngay sau đó không thấy trong phòng nữa.

Chương 327: Tái ngộ Vô Song

Long Nhất vừa mới bay ra bầu trời Hoàng cung, liền nghe thấy một trận tiếng quát rung trời, tiếng gầm cuồn cuộn, mang theo sát khí đậm đặc .

"Là quân đội, chẳng lẽ...!" Long Nhất lẩm bẩm nói, hắn vừa nghe đã biết đây chính là quân đội đang huấn luyện, bằng không có sát khí ngưng tụ ra như vậy.

Long Nhất điều chuyển thân hình, thành một làn khói nhẹ hướng về phía Bắc Thương Nguyệt thành. Một lát sau, hắn liền thấy ở phía Bắc doanh trại dày đặc, tại doanh trại huấn luyện tại trung ương đang tụ tập vô số binh lính.

Nơi đây, cờ hiệu các bộ các doanh triển khai tung bay giữa không trung, theo một tiếng hiệu lệnh, đại quân bắt đầu chuyển động, từng doanh một đội ngũ chỉnh tề bước tiến có lực đi ra binh doanh.

Long Nhất dừng lại trên trời cao, nhìn đoàn quân như bầy kiến di chuyển liên miên không dứt, nhẹ nhàng hít một hơi, ngày này cuối cùng đã tới, sau hôm nay, chiến tranh đại lục sẽ tăng cường toàn diện, đến lúc đó khắp nơi phong hỏa, nơi nào mới có cảnh thái bình.

"Quên đi, dù sao ta cũng không phải là đáng cứu thế, con người đều có mệnh, cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến" Long Nhất tự nhủ, lại liếc mắt nhìn quân đội đang xuất phát, rồi quay trở về thành.

Lúc này trời đã rạng sáng, khi Long Nhất về tới Thương Nguyệt thành thì đã phát hiện rất đông người, rất nhiều người đều đi ra ngoài thành. Long Nhất thoáng nghĩ liền hiểu được những người này rất có thể là gia quyến của bọn lính, đều đi ra ngoài thành để tiễn đưa, điều này làm cho hắn không tự chủ được liền nhớ tới tiền thế vào thời cổ đại có một gã thi sĩ nổi tiếng đã viết bài "Binh xa hành".

Long Nhất len lỏi giữa đám người, ở tận đáy lòng không hiểu vì sao có chút khó chịu, loạn thế đã tới, vĩnh viễn chịu khổ nhất chính là tầng lớp dưới cùng là dân chúng, để lên ngôi bá chủ không biết đã phải dẫm lên không biết bao nhiêu xác người.

Bỗng nhiên, Long Nhất dừng bước, nghiêng đầu, đập vào mắt chính là năm chữ lớn "Mạo hiểm giả tửu ba", lúc này cánh cửa quán mở hé, bên trong rất yên tĩnh.

Kỳ quái, quán rượu nào lại đi mở cửa vào lúc này, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ, quán rượu thường thì mở cửa đến rạng sáng, rồi đến chiều mới mở cửa trở lại. Bất quá quán rượu Mạo hiểm giả này tương đối đặc thù, bởi vì số lượng lớn, cho nên quán rượu Mạo hiểm giả này bình thường là nơi mở cửa sớm nhất và đóng cửa muộn nhất, Bất quá không phải muốn mở lúc nào thì mở, cho dù thế nào chẳng lẽ là không có đóng cửa, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ.

Nếu đã tới, không bằng đi vào trong ngồi, cũng thuận tiện, Long Nhất trong lòng nghĩ liền đi vào.

Quán rượu Mạo hiểm giả đang thấp hai ngọn đèn ma pháp mờ mờ, ở trên quầy tửu bảo đang chống cằm ngủ gà ngủ gật, một nữ phục vụ thanh tú đang ngồi ở một cái bàn mơ màng buồn ngủ.

Long Nhất chân mày đột nhiên giật giật, cảm ứng được sát khí chợt lóe lên, hắn bỗng nhiên quay đầu, thấy trong góc phòng âm u của

quán rượu có một bóng người đang ngồi, đang uống một mình, nghĩ đến quán rượu Mạo hiểm giả tới bây giờ còn chưa đóng cửa chắc là vì hẳn.

Long Nhất đến làm bừng tỉnh người phục vụ đang mơ màng buồn ngủ, nàng ta vội vàng đứng lên, nhẹ giọng hỏi: "Tiên sinh, có cần gì không?"

"Cho ta Quang vinh nhất đả dũng sĩ, với hai phần điểm tâm" Long Nhất vui vẻ cười nói, khoe miệng hoàn mỹ làm cho cô nhân viên phục vụ mặt đỏ tim đập nhanh, sự buồn ngủ đã bay lên chín tầng mây.

"Người, người chờ tí, lập tức sẽ đưa lên" Người phục vụ ngưng cười nói.

Long Nhất đi một vòng, bước chậm hướng về phía bóng người nọ, tìm một cái bàn gần đó ngồi xuống.

Thình thịch, thình thịch, tim của Long Nhất đột nhiên đập nhanh hơn, tựa như có gì đó khác thường. Cùng lúc đó, thân thể của bóng người trong chỗ tối cũng run lên, rượu từ chén rượu chảy ra ngoài.

"Vô song, là nàng sao?" Long Nhất có chút kích động rung chuyển thân thể, hẳn thật sự nghĩ không ra, lại có thể gặp Vô Song ở chỗ này.

Bóng người buông chén rượu xuống, xô ghế đứng lên, sau đó từ trong bóng tối đi ra. Nàng vẫn như cũ áo trắng như tuyết, mang khăn che mặt, hai mắt mang theo vẻ lạnh lẽo thản nhiên đang nhìn về mặt kích động cũng đang nhìn nàng của Long Nhất,

Thình thịch, thình thịch, Vô Song cực lực áp chế tiết tấu kỳ lạ của

nhịp tim nàng, nhưng càng áp chế cảm xúc càng sâu hơn.

Long Nhất bị hàn khí của Vô Song tấn công, tâm tình kích động đã bình tĩnh rất nhiều, trông bộ dáng của nàng vẫn như cũ không hề nhớ tới hẳn.

"Ta không phải là Vô Song người muốn tìm" Vô Song thản nhiên mở miệng nói.

"Ta không có nhận lầm, người là phụ nữ của ta, có hóa thành tro ta cũng nhận ra" Long Nhất nhìn thẳng vào đôi mắt tuyệt đẹp của Vô Song, mang theo khí phách mãnh liệt mà nói.

"Làm càn" Vô song quát lên một tiếng, hai tròng mắt chợt lóe nét giận dữ, hàn khí đột nhiên phát ra.

A, đang đem rượu tới nhân viên phục vụ kêu lên một tiếng sợ hãi, tay thả bình quang vinh nhất đã dững sững trên mặt đất, bể tan tành, mang theo mùi rượu phát ra gay gắt trong không khí, thì đã bị hàn khí trên người Vô Song làm cho đông lại.

Long Nhất vung tay lên, một đạo chân khí đánh vào trên người nhân viên phục vụ nọ, cũng không bận tâm đến nàng, mắt hẳn lại nhìn chăm chăm vào đôi mắt tỏa ra hàn khí thấu xương của Vô Song nói: "Nàng một ngày là phụ nữ của ta, thì vĩnh viễn là phụ nữ của ta, cho dù nàng mất trí nhớ, sự thật này cũng không thay đổi".

Vô Song sát khí vừa hiện, thân thể mềm mại run nhè nhẹ, từ trong đôi mắt đen nhán của Long Nhất, nàng cảm giác được hẳn không có nói dối, nhưng bản thân mình làm sao có thể là phụ nữ của hẳn?

Đang lúc này, Long Nhất liếc mắt phát hiện trên cổ trắng như tuyết của Vô Song có một vòng lụa, nếu hẳn không nhìn lầm, đó là vật mà

hắn khi rời khỏi Băng Cung đã để lại trên người nàng.

Vô Song thấy ánh mắt Long Nhất dừng lại trên ngực nàng, không khỏi có chút tức giận, nàng hừ lạnh một tiếng, ngọc thủ nhẹ nhàng vung lên, cơn lốc băng nổi lên, Long Nhất bị biến thành một pho tượng băng.

Răng rắc một tiếng, Long Nhất đã dùng nội lực làm vỡ nát băng trên người, cười nhìn Vô Song nói: "Bây giờ ta có chứng cứ chứng minh nàng là phụ nữ của ta".

"Chứng cứ gì?" Đôi mi thanh tú của Vô Song nhẹ nhàng nhướn lên, tim không khỏi chậm đi nửa nhịp.

"Xâu chuỗi trên người nàng chính là tín vật đính ước ta tặng nàng, đó là vật của gia tộc mẫu thân cho ta, thế gian này chỉ có một cái" Long Nhất nhẹ nhàng cười nói, hắn cảm giác được nhịp tim của Vô Song đang bị rối loạn tiết tấu.

Vô Song trong lòng cả kinh, đồ trang sức này nàng luôn cất dấu bên người, tự khi nàng tỉnh lại từ quan tài thủy tinh thì không có người thứ hai thấy được.

Lúc này, Long Nhất mô tả ngoại hình của vật trang sức qua một lần, Vô Song vừa nghe đôi mắt vừa dao động kịch liệt, chẳng lẽ nam nhân này thật sự là phu quân của mình?

"Người đi theo ta" Vô Song ngoại hình chợt lóe lên vọt ra khỏi quán rượu Mạo hiểm giả.

Sóng biển từng lớp từng lớp một chồm lên trên cát, rồi lập tức lại lui trở về. Vô Song phiêu nhiên đứng trên một khối đá lớn trên bờ cát, mặc cho gió biển thổi tung bay xiêm y trắng như tuyết của nàng, phát

ra những tiếng phàn phật. Long Nhất đứng bên cạnh nàng, ánh mắt thâm thúy nhìn ra biển rộng, ngửi thấy mùi hoa lan mùi thơm ngát tỏa ra từ Vô Song, đột nhiên thấy như cả thế giới chỉ còn lại có hai người bọn họ.

"Người thật sự biết ta?" Vô Song thản nhiên hỏi.

"Vẫn chưa tin ta sao? Vô song, nàng chính là phụ nữ của ta, là phụ nữ của Long Nhất ta" Long Nhất mở miệng, ngữ khí có chút kích động.

Vô song quay đầu nhìn Long Nhất, ngọc thủ vừa động, lấy khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt điềm tĩnh lạnh nhạt, nàng thản nhiên nói: "Điều đó ta sẽ không thừa nhận, trong trí nhớ ta không có người tồn tại, ta không gọi là Vô Song, ta gọi là Băng Ngưng, là người của Thánh thành cũng chính là Di thất chi thành, người xem lại cho rõ, người thực sự biết ta sao?"

Long Nhất ngạc nhiên, không phải bởi vì dung nhan Vô Song có gì chuyển biến, mà là nàng đề cập tới Di thất chi thành, vậy trí nhớ của nàng đã khôi phục rồi sao?

"Đúng vậy, không cần kinh ngạc, ta là người đã sống mấy ngàn năm trước, người làm sao có thể biết ta được?" Vô song ngữ khí có chút cô độc, một loại khí tức cô độc vây quanh người nàng.

"Chờ một chút, người nhớ kỹ chuyện trước kia? Chuyện ta hỏi là cuộc sống của nàng tại Di thất chi thành?" Long Nhất cả kinh hỏi.

"Đương nhiên, ta từ nhỏ lớn lên tại Thánh thành, ta là con gái của Thánh thành thành chủ, tất cả đều như là mới ngày hôm qua, khi ta mở mắt ra thì đã qua mấy ngàn năm, ta không nên tồn tại ở thế giới này" Vô Song khí tức lạnh như băng thu lại, cả người có vẻ vô cùng

cô đơn, làm cho Long Nhất yêu thương không thôi.

Long Nhất hiểu được, Vô Song khôi phục trí nhớ trước kia, những việc còn lại thì quên hết. Trong y học ở tiền kiếp, loại bệnh này thường xuyên phát sinh, khi một bệnh nhân bị mất trí nhớ khi khôi phục lại trí nhớ trước kia thì sẽ quên hết những chuyện phát sinh trong lúc mình bị mất trí nhớ, tình huống của Vô Song bây giờ đúng là loại này.

"Thích nghe ta kể lại chuyện xưa của nàng không?" Long Nhất nhẹ giọng nói.

Vô Song đột nhiên rung động một chút, nàng cảm giác được sự chua xót nồng đậm tận đáy lòng của Long Nhất, vẻ mặt không tự chủ được nhu hòa xuống, nàng gật đầu tỏ vẻ nguyện ý lắng nghe.

Long Nhất ngồi xuống, vỗ vỗ khoảng không bên cạnh, ý bảo Vô Song cũng ngồi xuống.

Vô Song do dự trong chốc lát, rồi cũng ngồi xuống. Sau đó Long Nhất kể lại từ đầu hấn thám hiểm ở thảo nguyên hoang vu ra sao, làm thế nào cùng đám người Man Ngưu trải qua trăm ngàn gian khổ tìm được Di thất chi thành, ở đâu mật thất dưới hồ phát hiện ra quan tài thủy tinh, làm thế nào cơ duyên xảo hợp đã cứu nàng ra khỏi Di thất chi thành.

Long Nhất chậm rãi kể lại, ngữ khí một chốc thì kích động một hồi chốc lại bình hòa một chốc lại mường phần nhu tình, Vô Song đắm chìm trong lời kể của Long Nhất một lần nữa nhớ lại từng chút một chuyện của mình.

"... ta cùng với nữ nhân trong Băng cung định ước hai năm, nàng ta nói hai năm sau nàng sẽ tìm đến ta, ta mới đồng ý để nàng ở lại

Băng cung làm đệ tử, chỉ là nghĩ không ra, khi nàng gặp lại ta thì không còn nhớ gì cả" Long Nhất cười khổ kết thúc câu chuyện, hấn thở dài một hơi, tâm tình buồn bực trong lòng cũng giảm bớt mấy phần.

Vô song về mặt biến ảo bất định, bản thân mình đã cùng nam nhân này trải qua nhiều chuyện như vậy sao? Nghe hấn nói rất có tình có lý, hơn nữa hết sức hiểu rõ mình, hơn nữa đúng là đã tới Băng cung, mình thật sự là nữ nhân của hấn sao? Vô Song không tự chủ được đưa tay áp lên vật trang sức trước ngực.

Chương 328: Tỷ tỷ, truyện tiểu lâm mạn

- Ký ức cuối cùng của ta chính là ngủ say trong thủy tinh quan. Người nói người đến Thánh thành của chúng ta, cứu ta từ trong mật thất. Xin hỏi người có chứng cứ gì hay không?

Vô Song lạnh nhạt hỏi. Mặc dù trong thâm tâm nàng đã tin hẳn phân nửa thế nhưng trong một khoảng thời gian ngắn mà phải tiếp nhận một nam nhân, quả là khó có thể chấp nhận ngay được.

"Chứng cứ"? Long Nhất sau một thoáng suy nghĩ liền xuất ra từ trong không gian giới chỉ một thủy tinh cầu lớn bằng nắm tay.

- Vật này được tìm thấy trong phòng ngủ của nàng. Một khi thấu nhập ma pháp lực sẽ hiện ra hình ảnh của nàng. Nàng hẳn sẽ nhận biết được.

Vô Song cầm thủy tinh cầu, ma pháp lực quán thấu. Lập tức thủy tinh cầu trong tay xuất hiện một trận biến hóa, hiện ra hình của nàng đang im lặng ngồi trên một đình thai đọc sách. Họa diện trên thủy tinh cầu bắt đầu chuyển động kéo đến gần khuôn mặt của nàng, hình ảnh của nàng trong thủy tinh cầu ngẩng đầu lên định nói gì đó nhưng lúc này họa diện chợt lóe lên rồi hoàn toàn biến mất.

Vô Song ngơ ngác nắm lấy thủy tinh cầu. Con người xinh đẹp trở nên long lanh nước mắt. Nàng vẫn nhớ rõ tràng cảnh này mình, Uyển Nhi, nha hoàn của nàng đi đến nói chuyện với mình. Đáng tiếc

nàng ta bây giờ đã hương tiêu ngọc vẫn. Ngay cả phụ thân Mộc Khí và tất cả người dân trong thành. Cả Thánh thành giờ đây chỉ còn lại duy nhất mình nàng, một thiếu nữ cô đơn đáng thương.

- Đừng thương tâm. Ở trên thế giới này nàng sẽ không cô độc. Nàng còn có ta, có các hảo tử muội của nàng. Nếu tử muội của nàng được gặp lại nàng, họ sẽ rất vui.

Long Nhất thấy dáng vẻ bi thương của Vô Song bèn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Ngọc thủ nhỏ bé của Vô Song khẽ run rẩy nhưng trong lòng lại xuất hiện một cảm giác kỳ lạ. Ở trong tay của hắn. Nàng cảm nhận được sự ấm áp và an tâm. Giờ phút này nàng đã hoàn toàn tin những lời Long Nhất nói.

Một lúc sau, khóe mắt Vô Song đã ráo hoảnh nước mắt. Ánh mắt lại trở nên lạnh nhạt như lúc trước. Nàng khẽ rút tay về, nói:

- Ta tin tưởng ngươi nói thật, thế nhưng bây giờ ta chưa thể tiếp nhận ngươi.

- Ta hiểu, nàng cần có thời gian. Ta nghĩ không lâu sau, nàng nhất định sẽ nhớ lại...chỉ cần nàng cho ta một cơ hội - Long Nhất ánh mắt tha thiết nhìn chằm chằm vào Vô Song.

Vô Song cảm thấy mất tự nhiên, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn nữa, thản nhiên nói:

- Cho như thế nào?

Nghe vậy, Long Nhất lộ ra vẻ tươi cười. Hắn biết Vô Song nói như vậy chính là đã cho thấy nàng đã đồng ý cho hắn cơ hội.

- Nàng ở lại bên ta, chúng ta chỉ cần tiếp xúc nhiều hơn tự nhiên sẽ hiểu rõ hơn thôi.

Vô Song chần chừ một lát, nói:

- Nhưng hai ngày nữa ta muốn đi đến Lôi Thần cấm khu tìm hiểu.

- Lôi Thần cấm khu? Vừa hay ta cũng có ý nghĩ này. Chi bằng chúng ta cùng đi nhé - Long Nhất vốn vẫn đang phân vân nhưng Vô Song đã muốn đi thì hắn cũng hạ quyết tâm.

- Tốt lắm, hai ngày sau chúng ta sẽ gặp nhau ở chỗ này - Vô Song lạnh nhạt nói, thật khó để nhìn thấy được tâm tình của nàng.

- Hai ngày? Nàng không phải đã đáp ứng ở lại bên cạnh ta sao? - Long Nhất có chút khẩn trương, hắn sợ nàng thay đổi chủ ý.

- Ta phải đi chuẩn bị một vài vật dụng. Yên tâm, ta nói tất sẽ giữ lời - Vô Song nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Long Nhất, trong lòng không khỏi xuất hiện thoáng qua một sự hài lòng.

- Nếu vậy thì ta cũng miễn cưỡng đồng ý. Nhưng nếu hai ngày sau không gặp được nàng thì dù cho có phải đi đến chân trời góc bể ta cũng tìm ra nàng. Đánh vào mộng nàng.

Long Nhất nhe răng ra hù dọa, cũng không biết có phải là do ảo giác gây ra không, nhưng hắn phát hiện ra trên khuôn mặt lạnh lẽo của Vô Song xuất hiện một nụ cười.

"Đi"! Vô Song lưu lại từ này xong, chỉ thấy trên người bạch quang lóe sáng, biến mất trước mắt Long Nhất.

Long Nhất nghe xong, vẫn đứng lại hân thưởng mùi hương thoang thoảng của Vô Song còn đọng lại trong không khí. Một lúc sau hắn mới định thần lại. Tâm tình rất thoải mái.

Vốn là hắn muốn quay về hoàng cung nhưng lại nghĩ nếu đi đến Lôi Thần cấm khu thì phải tìm Hồng nương tử một chút. Người này rất hiểu rõ tình huống tại địa phương này. Mặc dù thực lực của hắn không kém, bên cạnh còn có thần thú, cộng thêm thực lực của Vô Song cũng đã đạt đến Pháp thần chi cảnh nhưng Lôi Thần cấm khu đích thực là một nơi rất khủng khiếp. Hơn nữa Lôi Thần cũng là thần, có thể sánh với Pháp Thần, Kiếm Thần. Ai mà biết được vào đó có gì phát sinh ngoại ý không chứ.

Vì vậy Long Nhất một lần nữa quay trở lại Mạo Hiểm Gia Tửu Ba. Lúc này đã không còn sớm, bên trái tửu điểm đã có vài khách nhân uống rượu đối ẩm. Các phục vụ viên tại đây cũng đã tăng thêm mấy người.

- Tiên sinh, người lại đến. Người muốn dùng cái gì?

Phục vụ viên thanh tú còn chưa nghỉ ca, nhìn thấy Long Nhất vội chạy đến. Ai bảo sát thương lực mà Long Nhất gây ra cho nàng quá lớn chứ.

Long Nhất gật đầu, cười nói:

- Ta đến tìm Hồng nương tử, người có biết nàng ta ở đâu không?

Tiểu phục vụ viên nhìn Long Nhất tươi cười với mình, không khỏi bẽn lẽn thẹn thùng, đỏ mặt nói:

- Người theo ta, tửu bảo biết Hồng nương tử ở đâu.

Tiểu phục vụ viên dẫn Long Nhất đi vào phía trong tìm tửu bảo nói Long Nhất muốn gặp Hồng nương tử.

Tửu bảo ngẩng đầu đánh giá Long Nhất một chút hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh là ai? Ta sẽ truyền đạt lại.

- Tây Môn Vũ - Long Nhất bình thản nói.

"A..."

Tiểu phục vụ viên đứng bên cạnh Long Nhất nhất thời kinh hô lên nhưng cũng nhanh chóng dùng tay bịt lấy miệng mình. Không nghĩ tới thanh niên phong lưu tuấn dật này lại chính là là dâm tặc nổi danh khắp thiên hạ Tây Môn Vũ. Tiểu cô nương ánh mắt kinh nghi nhìn hắn, bộ dáng có phần e sợ.

Long Nhất thấy vậy cũng không trách cứ, quay sang nhìn tên tửu bảo đang sững sờ nói:

- Vị huynh đệ này xin đi thông tri một tiếng hộ ta.

- A, không cần. Hồng nương tử đã sớm có công đạo. Nếu như là Tây Môn thiếu gia đến thì trực tiếp dẫn người vào gặp nàng - Tửu bảo lấy lại tinh thần nói xong liền dẫn Long Nhất đi ra một cánh cửa phía sau.

Tại phía sau Mạo Hiểm Gia Tửu Ba là một hậu viên, vừa bước vào đã cảm thấy chói mắt, quang cảnh tại đây gồm vô số đình đài lầu các, tiểu kiều nước chảy, trăm hoa đua nở, một trận gió nhẹ nổi lên mang theo mùi hoa thơm ngát, thật làm cho tâm tình của người ta thoải mái. - Vị huynh đệ này, xin hỏi Mạo Hiểm Gia Tửu Ba là do Hồng nương tử khai sáng? - Không phải, bất quá...cũng không sai.

Câu trả lời của tửu bảo khiến cho Long Nhất như lọt vào sương mù. Nói xong, chỉ tay vào tòa tiểu lâu phía sau hòn giả sơn nói: - Hồng nương tử đang ở nơi đó, người tự mình đi đến.

Long Nhất nhún vai, tinh thần lực phóng xuất ra, dễ dàng phát hiện tại hậu viện này phòng vệ được bố trí rất cẩn mật, dựa theo một quy luật, phương hướng rất khác nhau. Thật không thể xem thường.

- Hồng nương tử, nếu đã biết ta tới sao không còn mau ra đây nghênh đón.

Long Nhất kêu âm kên. Không cần đoán hấn cũng biết Hồng nương tử chắc chắn đã biết hấn đến đây.

Lúc này một cánh cửa sổ trên cao mở ra, một nhân ảnh lờ loẹt hỏa hồng xuất hiện, không phải Hồng nương tử thì còn ai nữa. Chỉ thấy nàng khẽ điểm mũi chân một cái, thân thể đã phiêu đảng đáp xuống trước mặt Long Nhất, mang đến một mùi hương nồng nặc.

- Tây Môn thiếu gia đêm quá có tiêu sái chút nào không? - Hồng nương tử xảo tiểu nhìn hấn nói.

- Bình thường, bình thường, Hồng nương tử mới là tiêu sái - Long Nhất cười lên hai tiếng, tiêu sái cái rắm gì chứ. Đối mặt với tỷ muội ôn hương nhuyễn ngọc nhưng hết lần này đến lần khác không thể xoi được.

Hồng nương tử cũng mỉm cười, phong nhã, phì đồn nhất thời rung rinh. Long Nhất không khỏi nuốt một ngụm nước bọt. Nữ nhân này mỗi lần cười đều làm cho người ta hoa tâm vọng tưởng.

- Tây Môn thiếu gia, vào trong này một chút - Hồng nương tử mỉm cười. Hồng nương tử đi trước dẫn đường, eo thon ngúng nguẩy, bộ

mông tròn lắc lư thật sự là làm cho người ta nhìn không được muốn võ và đẩy một cái. Long Nhất một đôi tặc nhãn nhìn đăm đăm theo thân hình của Hồng nương tử, hân thưởng. Vào đến đại sảnh của tiểu lâu, nàng đột ngột quay người lại, thiếu chút nữa hẳn đã chạm vào bộ ngực của nàng. Khó khăn lắm mới có thể tránh được.

- Tây Môn thiếu gia, người không thể quản đôi mắt của mình tốt hơn hay sao? - Hồng nương tử sáng giọng nói, trên mặt không biểu lộ gì cả. Nàng đối với những ánh mắt như vậy đã trở nên miễn dịch.

- Không có biện pháp, con mắt ta nhìn thấy mỹ nữ liền không thể khống chế được. Xin lỗi xin lỗi. - Long Nhất cười nói, tặc nhãn cũng theo vậy hân thưởng cặp vú cao ngất của nàng, thầm tưởng tượng nếu được sờ vào đó, không biết sẽ sáng khoái đến mức nào.

- Muốn sờ ư? - Hồng nương tử dường như nhìn thấu được ý nghĩ của Long Nhất, trào phúng hỏi.

- Muốn... muốn cũng là vô dụng - Long Nhất cười ha ha một hồi, thu lại sắc tâm, cặp mắt liền trở nên trong suốt, không chút tà niệm. Hồng nương tử trong lòng có chút kinh hãi. Tây Môn thiếu gia này quả nhiên là không chế tâm tình rất tốt, bản lĩnh không vừa. Chẳng lẽ bộ dáng sắc lang vừa rồi là giả vờ? Bất quá nàng đã hiểu lầm. Long Nhất vừa đích thị vừa rồi giống như một nam nhân thấy nữ nhân xinh đẹp, sinh ra ham muốn trong lòng mà thôi. Bất quá bên cạnh hẳn mỹ nhân vô số kể cho nên khống chế tâm tình cực tốt.

- Hồng nương tử, các người khi nào định quay về Lô Thần cấm khu?

- Long Nhất vừa hỏi, vừa tiến vào trong đại sảnh ngồi xuống, không khách khí, lấy ra một bình giai rượu gừng ấm uống. Hồng nương tử cũng không ngại, nàng ngồi xuống đối diện với Long Nhất nói:

- Phải vài ngày nữa. Người cũng biết Lô Thần cấm khu thật đáng sợ.

Cho nên phải chuẩn bị kỹ càng. Tây Môn thiếu gia muốn cùng đi với chúng ta không?

Long Nhất lúc này thay đổi chủ ý. Thiểm điện dong binh đoàn và Thiết Huyết dong binh đoàn đến khảng định sẽ có mấy ngàn người. Mặc dù bọn họ thực lực rất mạnh mẽ, nhưng người có thực lực như Vô Song hai người thì không nhiều, hướng hồ thời gian e là cũng không kịp.

- Không được, chỉ là muốn hỏi một chút. Ta muốn biết một ít tình huống trong Lôi Thần cấm khu. Hai ngày sau ta và một vị bằng hữu định tìm hiểu một chút - Long Nhất cũng không giấu diếm nói thẳng ra.

- Cái gì? Hai người? Người không biết Lôi Thần cấm khu kinh khủng cỡ nào, không bằng vài ngày nữa đi cùng bọn ta.

Hồng nương tử nhin không được thăm nghĩ nàng và Long Nhất không có tình cảm nam nữ nhưng đối với hắn cũng có hảo cảm. Nghe nói hắn chỉ có hai người cũng cảm thấy lo lắng.

- Hồng nương tử xem ra cũng có chút quan tâm với ta . Thật ra cũng có chút mạo hiểm nhưng không cần khuyên bảo nữa. Chúng ta tự sẽ biết cách. Nếu có tình huống gì xảy ra, quá sức thì quay trở lại cũng không sao.

Hồng nương tử kêu lên một tiếng, nhìn dáng vẻ Long Nhất thì hoàn toàn không có gì là đang đùa giỡn cả. Nàng hiểu Long Nhất mặc dù miệng lưỡi trơn tuột, không hề đứng đắn nhưng thực tế cũng là một người cẩn thận.

- Tây Môn thiếu gia nếu đã quyết thì ta cũng không nói nhiều. Đây là bản đồ của Lôi Thần cấm khu, người hãy đi đi - Hồng nương tử nói

xong liền lấy từ trong không gian giới chỉ một quyển sách da dê, đưa cho Long Nhất.

Long Nhất tiếp nhận, mở ra xem, chợt cảm thấy kinh hãi:

- Có người đã xuyên qua được Tử Vong hoa hải? Tử vong hoa hải trước kia không hề có lộ tuyến mà?

- Đúng vậy, người xem đến nơi này đi.

Hồng nương tử nói xong đi đến bên Long Nhất, cúi người chỉ vào phương đạo trên bản đồ nói:

- Có người phát hiện từ phía dưới cửa trái có một động khẩu vượt qua Tử vong hoa hải vì thế vận dụng mười khóa Kết Giới châu, nỗ lực cũng vượt qua được nhưng bọn họ chỉ để lại lộ tuyến mà thôi, cũng không nói trong động này sẽ phát sinh những gì.

Mái tóc của Hồng nương tử lúc này đang ở sát trước mặt hấn. Hai người ở gần nhau như thế này, hấn có thể ngửi được mùi hương nữ nhân trên người nàng tỏa ra. Mùi hương này nếu lên giường ắt sẽ rất cuồng nhiệt, nam tử của nàng e là rất may mắn đây. Long Nhất suy nghĩ trong lòng.

- Tây Môn thiếu gia, người rớt cuộc có nghe ta nói không vậy? - Hồng nương tử nói nhưng không nghe hấn có động tĩnh gì, quay sang thấy hấn đang ngẩn ngơ, không khỏi gất giọng mà nói.

Long Nhất thu hồi lại tinh thần, xấu hổ nở nụ cười, nói:

- Đang nghe, đương nhiên là đang nghe, bản đồ của nàng quả là lợi hại.

Long Nhất tâm ý trong lòng đối với Hồng nương tử lại cao thêm một chút. Xem ra nữ tử này một đời kỳ nữ, lòng dạ quả nhiên là rộng rãi, ngay cả nam nhân cũng chưa chắc bì kịp. Nếu có bản đồ như vậy thì tin rằng trong 100 người sẽ có 99 người độc hưởng. Nhưng Hồng nương tử có thể tặng không cho mình. Cũng có thể nàng còn có ẩn ý gì khác nhưng Long Nhất đối với nàng không khỏi cảm thấy bội phục.

Long Nhất cũng không khách sáo, đem bản đồ vào trong không gian giới chỉ, nghiêm mặt nói:

- Hồng nương tử, chút nhân tình này ta sẽ ghi nhớ. Ngày sau nếu có thể, nhất định báo đáp.

Hồng nương tử cười khanh khách, nói:

- Vậy tỷ tỷ cũng không khách khí, nhưng đến lúc đó ngàn vạn lần không được từ chối.

Nghe Hồng nương tử lại xưng là tỷ tỷ, Long Nhất cũng cảm thấy vui vẻ. Hai người ở chung một chỗ mỗi khi nàng vui vẻ thì đều xưng là tỷ tỷ.

- Hay là sau này chúng ta xưng hô tỷ đệ với nhau. Ta cũng muốn có một tỷ tỷ để mà thương yêu.

Hồng nương tử sững sốt một chút, cười nói:

- Nếu không chê thì tỷ tỷ không khách khí nữa.

- Ân! Đương nhiên có một tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, đệ thăm tạ ơn trời đất còn không hết nữa là - Long Nhất lại thừa dịp này cấp cho nàng thêm một liều thuốc ngọt ngào.

- Đệ đệ ăn nói ngọt ngào như vậy. Trách không được lừa được rất nhiều mỹ nữ trong thiên hạ. Người sau khi đã là đệ đệ của ta thì phải nghe lời ta nói, hiểu chưa? - Hồng nương tử duyên dáng mỉm cười, vươn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của hắn một chút.

- Ha, tỷ tỷ chiếm tiện nghi của ta, ta cũng muốn chiếm lại cho công bằng. Long Nhất vươn đại thủ, vuốt lấy hai má của Hồng nương tử.

Hai người xưng hô tỷ đệ xong, không khỏi phóng túng một lát. Long Nhất một hồi không biết như thế nào mà phát giác ra tay mình đang đặt lên bộ ngực sung mãn của nàng.

Hai người nhất thời đều sửng sốt, một lúc sau Hồng nương tử nhẹ nhàng đẩy hắn ra, chỉnh đốn lại xiêm y. Ý thức được rằng hai người vừa rồi có chút quá đà.

Long Nhất thu hồi lại song thủ, vừa rồi không để ý đến bộ ngực của nàng như thế nào nhưng song thủ vẫn còn y nguyên một cảm giác mềm mại, đàn hồi. Thực là sống động.

Hồng nương tử nét mặt đỏ bừng, liếc mắt nhìn Long Nhất. Thấy vẻ mặt hắn lại ngây ngốc như cũ, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

- Thật là...đã tâm chiếm lấy tiện nghi của tỷ tỷ. Địa phương này mà người cũng tùy tiện sờ soạng loạn cả lên - Hồng nương tử rất nhanh khôi phục lại thần thái bình thường nhưng thân thể đã cách xa Long Nhất một chút.

- Xin lỗi, lúc đó do hoa mắt, đệ còn tưởng trong quần áo tỷ có vật gì đó - Long Nhất vô sỉ nói dối.

- Hồ ngôn, có tiện nghi liền chiếm lấy. Tuyệt không thể có lần sau - Hồng nương tử mặc dù nói vậy nhưng cũng không biết vì sao khi

Long Nhất vuốt ve bộ ngực của mình, nàng cũng không thấy quá phản cảm.

Long Nhất gật đầu, tỏ vẻ sẽ không có lần sau.

- Tỷ tỷ, Mạo Hiểm Gia Tửu Ba này rốt cuộc có phải do tỷ khai sáng ra không? Vừa rồi nghe tửu bảo nói không phải, sau đó lại nói không sai. Là có ý tứ gì?

Hồng nương tử sắc mặt biến đổi nói :

- Tiểu tử đó nói như vậy? Lần sau ta sẽ cắt lưỡi hắn, không cho hắn nói hươu nói vượn nữa.

Long Nhất nghi hoặc nhìn Hồng nương tử, càng giống như lọt vào đám sương mù. Rốt cuộc Mạo Hiểm Gia Tửu Ba là ai khai sáng, hình như trong chuyện này còn có bí mật.

- Mạo Hiểm Gia Tửu Ba không phải là ta khai sáng mà là một bằng hữu mở ra. Hắn là đoàn trưởng của Thiết Huyết dong binh đoàn Diệp Trường Ly.

Long Nhất liếc mắt, con ngươi vừa chuyển, đột nhiên hiểu được sao lại thế này, cười nói:

- Vậy không phải Diệp Trường Ly là tỷ phu của đệ sao?

- Nói bậy, ta và hắn chỉ là bằng hữu - Hồng nương tử nói.

- Chỉ là bằng hữu mà ở tại hậu viện của hắn. Cho dù tỷ tỷ xem hắn là bằng hữu nhưng xem ra hắn lại không nghĩ như vậy.

- Bởi vì trước kia hắn cứu ta một mạng, hắn đối với ta như thế nào ta

cũng biết được một chút. Chỉ có điều ta chỉ xem hấn là bằng hữu. Sau này khi nào đã mệt mỏi cần có một bờ vai dựa vào thì có lẽ... - Hồng nương tử đối mặt với Long Nhất, nói ra toàn bộ sự thật.

Long Nhất gật đầu tỏ vẻ hiểu được. Hai người ở một chỗ không cần tình yêu, chỉ cần nương tựa vào nhau cũng tốt, Nhưng nghĩ đến Hồng nương tử có thể cùng nam nhân khác kết hợp. Trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót. Nam nhân đều là như vậy, lòng tham vô đáy. Cho dù không thuộc về chính mình cũng không muốn kết hợp với nam nhân khác.

Long Nhất cười nói:

- Nếu tử tử không chê, bờ vai của tiểu đệ có thể vĩnh viễn dành cho tử dựa vào.

Hồng nương tử nhìn Long Nhất ngẩn người ra, khẽ cười nói:

- Người thật là hoa tâm. Bờ vai của người mà còn có vị trí cho ta dựa vào sao? E là ngay cả một cây châm cũng không còn chỗ.

- Sao lại không được? Bờ vai của đệ rộng lớn vô hạn, bao nhiêu mỹ nữ cũng có thể dựa vào. Tử tử không tin thì thử xem - Long Nhất cười hì hì vỗ vỗ vào vai mình.

- Không được...đó không phải là vị trí của tử tử - Hồng nương tử cười nói.

- Ai nói không được. Bờ vai của đệ là dành cho nữ nhân. Chỉ cần là bằng hữu hay thân nhân thì bờ vai này vĩnh viễn có vị trí cho họ - Long Nhất nghiêm trang nói.

Hồng nương tử kinh ngạc nhìn hấn. Càng ngày nàng không hiểu

được đâu mới chính thức là con người thực sự của hắn.

Hai người trong một lúc đều trầm mặc, có chút không tự nhiên.

Long Nhất cười hì hì nói:

- Hay là đệ kể chuyện xưa cho tỷ nghe.

- Tốt! - Hồng nương tử cũng không quen với bầu không khí trầm mặc giữa hai người như vậy

Long Nhất chậm rãi bắt đầu kể: "Có một vị phú thương mời ba vị cao thủ về bảo vệ cho lương khố kim khố còn có ngân khố nữa. Hắn cho ba người chọn lựa vị trí bảo vệ của mình. Vị cao thủ thứ nhất nói: Ta chọn bảo vệ lương thực (thủ lương). Vị cao thủ thứ hai nói: Ta thủ kim. Vậy người thứ ba nói gì?"

"Ta thủ ngân." Hồng nương tử nhanh nhẩu trả lời. Đột nhiên nhìn Long Nhất cười, tự hiểu được mình có chút gì không đúng. Nhưng hai người đầu tiên đã nói như vậy thì người cao thủ thứ ba còn sự chọn lựa nào khác nữa đâu.

- Ta thủ ngân, ta thủ...thủ dâm? - Hồng nương tử nói hai lần mới phát hiện ra nguyên là mình đã để cho Lưu Phong đưa vào tròng. (phát âm từ dâm và ngân giống nhau)

- Đệ đệ quái thai, dám đùa giỡn tỷ tỷ. Xem ta giáo huấn ngươi đây - Hồng nương tử mặt đỏ ửng nhào đến ngọc thủ thọc lét hắn.

Một người nhào đến, một người nghênh đón hai thân thể tiếp xúc nhau thật khiến cho người ta dễ hiểu lầm.

- Các ngươi đang làm gì vậy?

Ngay lúc này chợt một thanh âm chứa đựng sát khí vang lên từ ngoài cửa truyền đến.

Chương 329

Bị khốn ở đáy biển

Long Nhất quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đó là một nam nhân khôi ngô tuấn tú, da tay hơi ngăm đen, thân vận y phục màu đen, đang trừng mắt nhìn hắn, giống như là hiểu lầm giữa hắn với Hồng Nương Tử có chuyện gì mờ ám.

"Người này có lẽ là Diệp Trường Ly rồi, xem qua cũng có dáng lắm, thân thể cũng có thể nói là cường tráng, nhưng vẫn còn kém ta một chút!"

Long Nhất âm thầm đánh giá đối phương.

Lúc này sát khí của Diệp Trường Ly đã bức tới bên người hắn, tựa như muốn cùng hắn quyết một trận sống mái vậy.

Hồng Nương Tử đứng dậy, chỉnh lại xiêm y rồi bước ra ngăn trước người Long Nhất.

- Hồng Nương, người và tên dâm tặc này thật sự... thật sự...

Diệp Trường Ly thấy Hồng Nương Tử đứng chắn trước mặt Long Nhất, khóe miệng méo xệch, lấp bắp nói không nên lời.

Long Nhất cười hì hì đứng lên:

- Vị lão huynh này, xin đừng hiểu nhầm. Ta với Hồng Nương Tử là quan hệ tỷ đệ hoàn toàn trong sáng, ít nhất trước mắt là như vậy,

còn sau này thì chưa biết.

Diệp Trường Ly hừ lạnh một tiếng, chăm chú nhìn Hồng Nương Tử, hiển nhiên muốn nghe từ chính miệng nàng nói ra.

- Diệp Trường Ly, người đối với ta vừa là bằng hữu vừa là ân nhân cứu mạng, cho nên ta rất kính trọng người. Nhưng ta cũng hi vọng người không nên can thiệp vào cuộc sống riêng tư của ta.

Hồng Nương Tử vừa nói vừa trợn mắt lên nhìn hắn, rõ ràng những lời hắn vừa nói đã khiến nàng bực mình.

- Bằng hữu? Như vậy mà là bằng hữu sao? Chẳng lẽ nhiều năm qua tấm lòng của ta đối với người còn chưa rõ sao?

Diệp Trường Ly kích động cầm lấy tay Hồng Nương Tử nhưng lại bị nàng xảo diệu né tránh.

- Diệp Trường Ly, người không nên ép ta, bây giờ ta không muốn nói đến chuyện này.

Hồng Nương Tử nhẹ nhàng nói.

- Là vì tiểu tử này sao? Vì hắn nên người mới không chịu tiếp nhận ta?

Diệp Trường Ly vừa chỉ vào Long Nhất vừa truy vấn.

Long Nhất hơi nhú mào, gạt mạnh cánh tay của Diệp Trường Ly ra:

- Ta ghét nhất bị người khác chỉ vào mặt, nếu không phải là nể mặt Hồng Nương Tử, hôm nay nhất định ta sẽ vặt cánh tay này của người xuống.

Khuôn mặt đen sạm của Diệp Trường Ly lập tức trở nên tím tái. Reng. một tiếng đã rút thanh cự kiếm bên người ra, đấu khí nhàn nhạt bộc phát bao phủ toàn thân, trên đó thấy thấp thoáng quang mang màu tím, là dấu hiệu cho thấy hấn sắp đạt tới cảnh giới Kiếm Thánh, không hổ là người đứng đầu Dong Binh đoàn đứng thứ mười cấp A.

- Diệp Trường Ly, người mau dừng tay. Nếu người còn như vậy thì sau này quan hệ của chúng ta cũng coi như chấm hết, người đi đường người, ta đi đường ta!

Hồng Nương Tử lạnh lùng nói.

Diệp Trường Ly nắm chặt thanh kiếm trong tay, cuối cùng cũng thu kiếm lại, quay người sang một bên không nói thêm một câu gì nữa.

Long Nhất cười khổ đưa tay lên vuốt mũi, con bà nó, hôm nay xem ra phong thủy không tốt, mọi việc đang tốt đẹp thì lại có kẻ thứ ba đến phá đám. Bất quá cũng không tính là người thứ ba được, bất luận như thế nào thì tên ngốc đó cũng đừng hòng có cơ hội!

- Tỷ tỷ, đệ còn có việc đi trước. Cảm ơn người về tấm địa đồ, ta đi đây.

Long Nhất vừa nói xong lập tức lắc mình một cái biến mất. Hấn cũng không để ý đến chuyện vừa rồi với Diệp Trường Ly, ở vào địa vị của hấn thì Long Nhất cũng xử sự như vậy thôi. Thấy người đàn bà trong mộng của mình thân cận với người khác mà không ghen tuông thì đó không phải là đàn ông rồi.

Long Nhất vừa đi khỏi, Diệp Trường Ly lập tức xoay sang trừng mắt nhìn Hồng Nương Tử:

- Địa đồ mà hấn nói có phải là cái tối qua không?

- Đúng vậy, ta phục chế lại một phần, còn một phần đưa cho hấn.

Hồng Nương Tử đối với thái độ vừa rồi của Diệp Trường Ly cực kì bất mãn, nhạt giọng trả lời.

- Cái gì? Người cũng biết tấm địa đồ đó quý giá tới nhường nào, sao lại đem cho ngoại nhân?

Diệp Trường Ly cao giọng hỏi.

- Hấn không phải là ngoại nhân! Hấn là đệ đệ của ta, nói lại một lần nữa, bản đồ này là của ta có được, ta muốn cho ai cũng không cần phải hỏi ý kiến của người!

Hồng Nương Tử có chút bực mình nói, đối với tâm địa nhỏ nhen của Diệp Trường Ly cực kì thất vọng. Vốn định xem xét lại tình cảm của hấn, nhưng như vậy xem ra không cần phải lo lắng nữa.

- Cái gì? Thế người coi ta là loại người nào? Người đừng quên chúng ta đang hợp tác với nhau là do ai đề nghị, những chuyện trọng yếu có liên quan đến lợi ích của cả hai bên chẳng lẽ ta lại không thể hỏi hay sao?

Diệp Trường Ly tức giận đến mức gân cổ đỏ mặt, hấn thấy Hồng Nương Tử trước sau đều bảo vệ cho Long Nhất, càng cho rằng Hồng Nương Tử đối với hấn có ý tứ, trong lòng càng thêm nóng nảy hoảng hốt.

Hồng Nương Tử bị hấn nói đúng vào chỗ yếu, mặc dù hấn nói rất có lý nhưng nàng cũng là người nói ra rồi không thay đổi, chẳng nhẽ

cho rồi còn đuổi theo đòi lại? Vì vậy nàng lạnh giọng nói:

- Người đã không nguyện ý, vậy chúng ta cũng không cần hợp tác nữa. Người cứ làm việc người muốn đi!

Hồng Nương Tử lửa giận bùng bùng rời đi.

Lúc này Diệp Trường Ly mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, hấn vội vàng đứng chắn trước mặt Hồng Nương Tử, nhẹ nhàng bảo:

- Hồng Nương Tử, người đừng giận nữa, tất cả là do ta sai, là ta nhất thời hồ đồ.

- Tránh ra, ta rốt cục cũng không chịu nổi người nữa, đại ân cứu mạng ngày sau nhất định báo đáp!

Hồng Nương Tử lạnh lùng quát.

- Thôi mà, ta xin lỗi, là ta sai. Vừa rồi thấy nàng vào tên tiểu tử nợ thân mật với nhau nên ta mới bị hiểu nhầm. Nàng bỏ qua cho ta lần này đi, nếu cần ta đi tìm tiểu tử kia xin lỗi vậy.

Diệp Trường Ly khẩn thiết cầu xin. Xem ra hấn thật lòng yêu mến Hồng Nương Tử. Đường đường là một đoàn trưởng của Dong Binh đoàn cấp A mà lại hạ mình trước đàn bà như thế xem ra thật không dễ chút nào.

Hồng Nương Tử thấy bộ dáng của Diệp Trường Ly như vậy cũng không tránh khỏi hơi chần chừ, thật ra, đối với tình cảm của Diệp Trường Ly dành cho mình, trong lòng nàng cũng phi thường cảm động. Diệp Trường Ly thân là đoàn trưởng của Thiết Huyết dong binh đoàn, bình thường đều cực kì cao ngạo rắn rỏi, là một nam tử

cương ngạnh tràn đầy nhiệt huyết, không nghĩ tới hẳn lại có lúc hạ mình khẩn cầu người khác như thế.

- Được rồi, chuyện hôm nay ta cũng không muốn nhắc tới nữa!

Hồng Nương Tử khẽ thở dài.

Diệp Trường Ly trong mắt hiện lên nét kinh hãi, vội vàng đáp:

- Cám ơn nàng Hồng Nương Tử. Nàng không sai, tất cả là do ta, do ta hiểu nhầm quan hệ giữa nàng và tiểu tử nọ...

Hồng Nương Tử toàn thân khẽ run lên, quan hệ giữa nàng và Tây Môn Vũ tựa hồ có chút thay đổi rồi.

Lúc này trời cũng đã trưa, ánh mặt trời gay gắt đổ xuống mặt đất. Đương nhiên là đối với Thương Lan đại lục nơi này mát mẻ hơn nhiều.

Nạp Lan Như Mộng đang nằm trên giường lăn qua lăn lại, thân thể nhỏ bé khẽ đưa tay sờ soạng, phát hiện trên giường trống không liền đưa tay dụi mắt tỉnh dậy. Vừa ngồi lên đã thấy tỷ tỷ Nạp Lan Như Nguyệt đang ngồi yên tĩnh đọc sách trong góc phòng.

- Tỷ, tại sao lại dậy sớm như vậy?

Nạp Lan Như Mộng vừa rời khỏi giường đã ôm lấy cổ Nạp Lan Như Nguyệt nhõng nhẽo.

- Còn sớm? sắp đến giờ ăn cơm trưa rồi đó, tiểu lại trùng (con trùng tham ngủ).

Nạp Lan Như Nguyệt đặt cuốn sách trên tay xuống, yêu thương nhéo

nhẹ lên khuôn mặt dễ thương của muội muội.

Nạp Lan Như Mộng bĩu môi hỏi:

- Tỷ phu đâu?

- Ta làm sao biết được, từ sáng sớm đã không thấy rồi, tại sao đến giờ vẫn chưa chịu về!

Nạp Lan Như Nguyệt có chút bực mình nói.

Nạp Lan Như Mộng ghé mặt lại gần, đôi tròng mắt linh hoạt đảo trái phải trên dưới liên hồi, giảo hoạt cười nói:

- Tỷ tỷ, người có biết người bây giờ có đáng về gì không?

- Đáng về gì?

Nạp Lan Như Nguyệt đẩy muội muội ra hỏi.

- Thâm khuê oán phụ!

Nạp Lan Như Mộng cười khanh khách bảo.

- Người lại nói lăng nhăng rồi, thật đáng ghét.

Nạp Lan Như Nguyệt nắm chặt hai tay, trong lòng tự hỏi chẳng lẽ mình lại có dáng vẻ của một oán phụ thật sao?

Nạp Lan Như Mộng cười khanh khách, vừa bị tỷ tỷ đẩy ra lại sáp lại gần, nàng ta tựa đầu lên bờ vai Nạp Lan Như Nguyệt, sau đó kì quái hỏi:

- Tỷ tỷ, bả vai của người sao lại có biến hóa rồi, theo như muội thấy tối qua thật không giống nhau. Lúc đó muội thấy thoải mái hơn, vừa khỏe khoắn lại vừa mạnh mẽ.

Nạp Lan Như Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười gõ lên đầu Nạp Lan Như Mộng một cái nói:

- Tối qua người nằm ngủ trên thân tỷ phu mà, nước miếng cũng chảy đầy lên người hấn.

Nạp Lan Như Mộng kinh ngạc kêu lên một tiếng, hết sờ đầu rồi lại nắn tai, ánh mắt đảo lia lịa, chống tay lên cằm lẩm bẩm nói:

- Là tỷ phu sao, nguyên là bả vai hấn lại thoải mái như vậy: :X

Nạp Lan Như Nguyệt thấy vẻ mặt muội muội mình có chút bất thường, đang định hỏi xem có chuyện gì thì một bóng trắng chọt lóe lên, Long Nhất đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

- Trở về sớm quá nhỉ? Sao không ở bên ngoài thêm lúc nữa?

Nạp Lan Như Nguyệt liếc Long Nhất, nhạt giọng nói.

Long Nhất ngồi xuống phía đối diện với hai tỷ muội, cười hắc hắc nói:

- Lời này thế nào mà lại nghe thấy là lạ? Nghe người ta nói, nếu nữ nhân bảo về sớm thì chính là có ý trách ta về muộn rồi.

- Đúng vậy, đúng vậy. Tỷ phu thật thông minh, mới rồi tỷ tỷ chưa thấy người trở về còn nghiêng răng nghiêng lợi mà.

Nạp Lan Như Mộng cười nói.

- Oa... đáng tiếc, vậy mà có người sống chết không chịu thừa nhận? Nhưng không sao, chuyện này mọi người biết ở trong lòng là được rồi, sau này đừng nhắc tới nữa, người ta da mặt mỏng lắm.

Long Nhất hăng hắc cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt muốn phát tác cũng không được, mà không phát tác thì tức không chịu nổi. Rõ ràng không biết nói làm sao cho phải.

Lúc này Nạp Lan Như Mộng đột nhiên nhảy tới bên người Long Nhất, mở to mắt nhìn hấn bảo:

- Tỷ phu, người ôm ta một cái được không?

Hả... Long Nhất có chút sửng sốt, tiểu nha đầu này chẳng lẽ đã biết hoài xuân rồi? Ngày hôm qua còn ra rả nam nữ thụ thụ bất thân, hôm nay lại đòi ôm là sao?

Thấy Long Nhất không đáp lại, Nạp Lan Như Mộng mặc kệ mọi chuyện, nhảy lên đúi hấn, cả người lọt thỏm vào trong lồng ngực rộng rãi nở nang của hấn.

- Như Mộng, người đang làm gì đó? Còn không mau xuống đây.

Nạp Lan Như Nguyệt nóng nảy đứng lên, muốn kéo muội muội ra khỏi người Long Nhất

- Không muốn, để cho ta ở đây.

Nạp Lan Như Mộng ôm chặt lấy cổ Long Nhất, hét lên.

Long Nhất ngạc nhiên nhìn hai tỷ muội, hai người này giống như

đang chơi trò đánh đu, còn hấn dĩ nhiên là trở thành cái cột chống rồi.

Nạp Lan Như Mộng cuối cùng thì vẫn chỉ là một tiểu cô nương, khí lực đương nhiên không bằng Nạp Lan Như Nguyệt, bị tỷ tỷ lôi xuống.

- Quả nhiên là vậy, đúng là mùi vị tối qua ở trên người tỷ phu, thật là tốt quá, nhưng mà...

Nạp Lan Như Mộng đang vui vẻ cười nói đột nhiên khiếp sợ nhìn lại tỷ tỷ mình.

- Nhưng cái gì, tử nha đầu?

Nạp Lan Như Nguyệt không chút tức giận hỏi.

- Nhưng mà không phải chỉ có một mùi của tỷ phu, ta còn ngửi thấy mùi của một người đàn bà nữa...

Nạp Lan Như Mộng nhỏ giọng trả lời, rồi quay đầu ra sau làm mặt quỷ với Long Nhất.

Nạp Lan Như Nguyệt ngẩn người, nụ cười trên mặt đột nhiên cứng đờ, lập tức đứng lên, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Hấn trên người có mùi vị gì nào có liên quan tới ta. Như Mộng, chúng ta đi ăn cơm. Hấn cần nghĩ tới đàn bà, không cần cơm nước, chúng ta không nên xen vào.

"Đàn bà một khi đã ăn giấm chua cũng chẳng khác gì đàn ông, đừng mong nói lí lẽ gì nữa!"

Long Nhất nghĩ tới Diệp Trường Ly, trong lòng cười khổ một tiếng.

Nạp Lan Như Mộng bị Nạp Lan Như Nguyệt kéo ra ngoài, ra đến cửa còn không quên quay đầu lại làm mặt quỷ với Long Nhất một cái.

- Tiểu nha đầu này thật là tinh quái, hôm qua bị bộ dạng ngây thơ khờ khạo của nàng ta đánh lừa rồi.

Long Nhất cắn răng nói.

Long Nhất ngồi một mình trên ghế thưởng thức rượu ngon, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra với Vô Song khi còn ở Kỳ Diệp công quốc, đang muốn đem từng chuyện dần dần kể cho Nạp Lan Như Nguyệt biết, nhưng lại e ngại tiểu nha đầu giao hoạt chỉ sợ thiên hạ không loạn kia. Bây giờ NN lại đang uống một hũ dấm chua to, thêm chuyện của Vô Song nữa không biết nàng ta có nổi điên lên không?

"Quên đi, đến lúc đó hãy nói, không chừng chỉ là mình tự tác đa tình mà thôi."

Long Nhất nghĩ thầm, quay đầu ra ngắm biển rộng, mặt biển xanh biếc êm đềm tĩnh lặng, ngoài khơi xa cũng chỉ còn từng gợn sóng nhẹ.

Tâm tư máy động, Long Nhất đột nhiên nhớ tới chiều hôm qua trên biển có thấy một bóng người tóc màu lam nhạt, chẳng lẽ thật sự là Hải yêu? Long Nhất không kìm nén được nổi tò mò đang trỗi dậy, nảy ra ý muốn tìm kiếm.

Nghĩ đến Nạp Lan Như Nguyệt trong nửa canh giờ nữa cũng chưa trở lại, Long Nhất đứng lên không chút do dự phi thân ra ngoài cửa sổ, đạp trên sóng biển mà bay đến chỗ hôm qua.

Bay đến chỗ hôm qua gặp Hải yêu thì Long Nhất dừng lại, hẩn hít

vào một hơi thật sâu, vận nội lực và tinh thần lực bảo vệ toàn thân, sau đó sầm một cái cả người lặn sâu xuống nước.

Lúc này ở trên Thương Lan đại lục, loài người vẫn chưa biết do thám đáy biển. Bọn họ đối với đại dương bao la thăm thẳm vừa sợ hãi vừa sùng kính, thế nên có thể coi Long Nhất là người có hiểu biết nhất về biển ở thế giới này. Nhưng những hiểu biết này cũng không dám nói là chính xác cả mười phần, bởi đây là một thế giới hoàn toàn khác, cả ma pháp và đấu khí đều có, vậy dưới lòng biển có ai dám đảm bảo là không có vài quái vật dọa người chứ!

Nước biển xanh biếc một màu, cảnh vật dưới đáy biển cực kì đẹp đẽ, các loại hải ngư thong thả lượn lờ qua lại giữa các dải đá. Gặp một sinh vật "kì lạ" như Long Nhất bọn chúng không chút sợ hãi mà ngược lại có vẻ rất tò mò, liên tục tiến lại gần đụng vào người hấn thử xem đó là sinh vật gì?

Long Nhất bắt đầu gia tốc, cả người ở dưới nước lướt đi nhẹ nhàng như ở trên cạn, đáy biển càng lúc càng sâu, càng xuống lại càng lạnh lẽo. Dần dần đã xuống đến tầng nước mà ánh sáng mặt trời không thể chiếu tới được nữa, xung quanh Long Nhất chỉ còn là một màn nước đen kịt mênh mông. Cũng may là hấn có khả năng nhìn xuyên bóng đêm chứ nếu không thì cũng chẳng thể làm gì được ở độ sâu này. Bởi vì ở trong nước biển mật độ của Thủy hệ ma pháp nguyên tố là cực kì đậm đặc, còn các loại ma pháp nguyên tố khác đều phi thường hiếm hoi, ngay cả Quang Minh hệ - chiếu minh thuật cũng không dễ dùng được ở đây.

Khi dần quen với bóng tối ở đáy đại dương hấn cảm thấy các loại sinh vật đang dần sáng lên, trở nên rõ ràng hơn, nhất là các loại cầu gai, sứa hầu như trong suốt phản chiếu các loại màu sắc khác nhau trông lấp lánh cực kì đẹp mắt, càng xuống sâu càng có nhiều loài sinh vật kì lạ. Nhưng hấn cũng hiểu những sinh vật này càng lấp lánh

thì độc tính lại càng cao, nếu bị nó cắn thì không chết cũng mất nửa mạng, tất nhiên đây là đối với thường nhân mà thôi.

Chợt từ trong bùn thò ra một cái vòi quấn lấy hai chân hắn, giữ Long Nhất đứng yên một chỗ, từng cái xúc tu tua tủa ra quấn quanh người hắn, tạo thành một cái rọ nhốt Long Nhất vào trong. Đương nhiên là Hải quái này không biết rằng Long Nhất chính là khúc xương khó gặm nhất trong đời nó, Long Nhất không những không bị khống chế mà nội lực thổ ra còn làm đứt hết những xúc tu xung quanh người hắn. Đến lúc này thì thủy quái nọ cũng hiểu là mình chọn nhầm con mồi, lập tức thụt sâu vào trong lớp bùn dưới đáy biển.

"con bà nó, muốn làm thịt lão tử đâu có dễ dàng như vậy!"

Long Nhất âm thầm thóa mạ, cả người như một viên đạn pháo lao thẳng xuống lớp bùn, đến khi hai tay hắn bắt được thủy quái nọ thì lập tức giữ chặt rồi trôi lên.

Đến lúc này Long Nhất mới biết con thủy quái này hoàn toàn không dễ xử lí, hắn dùng đến ba thành công lực mà vẫn không thể làm nó nhúc nhích. Long Nhất nghiêng răng dùng toàn lực giật mạnh một cái

Đáy biển nhất thời trở nên hỗn loạn, một sinh vật khổng lồ bị Long Nhất lôi lên khỏi đáy biển, có lẽ nó bị Long Nhất chọc giận nên hơn mười cái xúc tu lập tức vây lấy người Long Nhất xiết chặt lại.

Long Nhất vận nội lực Ngạo Thiên Quyết chấn văng các xúc tu này ra, hỏa khí cũng lên tới đỉnh điểm. Biến chưởng thành đao mạnh mẽ chém xuống, lập tức chặt đứt ngay một cái xúc tu của sinh vật nọ. Cả một vùng biển nhất thời trở nên tràn ngập máu tanh. Nhưng hải quái nọ chưa chết, vẫn đang kịch liệt dẫy dụa.

Đúng lúc này Long Nhất chợt nhận thấy có vô số các sinh vật biển

đang nhanh chóng tụ tập về nơi này, hấn lập tức hiểu ra những sinh vật này đang bị mùi máu tanh ở đây thu hút.

Long Nhất cũng không dám mạo hiểm, ai mà biết được có gặp phải loại hải quái biến thái nào không, hấn búng chân rời xa hiện trường. Vô số các sinh vật dưới đáy đại dương hung tàn lao vào cắn xé, chỉ trong nháy mắt hải quái nọ đã không còn lấy một mảnh, Thậm chí cả các xúc tu cũng không lưu lại một chút gì! Các sinh vật này tranh giành nhau thức ăn lại bị nhiễm mùi máu tanh, lập tức hiện trường trở thành một cuộc giết chóc hỗn loạn tàn nhẫn đến cực điểm.

Long Nhất rúc sâu vào trong bùn, Tinh thần lực phóng lên mặt nước cảm thấy có vô số các sinh vật cực kì nguy hiểm, hấn càng không dám lỗ mãng. Nhưng lúc này chân khí cũng sắp hết, hấn có giỏi đến đâu thì cũng không thể chịu đựng lâu được. Nếu là trên mặt nước thì hấn cũng chẳng ngại gì, nhưng ở sâu dưới đáy biển thế này thực lực của hấn phát huy không được một nửa. Hơn nữa trong nước còn không có dưỡng khí, nếu còn tiếp tục như vậy nhất định sẽ có hậu quả nghiêm trọng!

"Nếu có thể hít thở tự do trong nước thì tốt biết bao nhiêu."

Long Nhất nghĩ thầm trong đầu, nhưng hấn cũng hiểu rằng điều này là không thể. Con người tuyệt đối không thể tự do hít thở trong nước giống như các loài cá được.

Không còn cách nào khác, Long Nhất đành phải từ từ lặn đi nơi khác trong lớp bùn đó, hấn định xuyên qua lớp bùn này rời xa khu vực nguy hiểm này, càng xa càng tốt.

Hấn lặn một lúc thì lập tức cảm thấy lớp bùn càng lúc càng mỏng, tinh thần lực phóng ra cũng cảm nhận được đã rời khỏi khu vực nguy hiểm nọ.

Long Nhất trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, dưới đáy biển quả thật phi thường nguy hiểm, muốn tìm hải yêu hình người nọ cũng là việc phi thường khó khăn. Long Nhất đang định phá bùn trời lên mặt nước đổi hơi thì chợt phát hiện cách đó không xa có một ngọn núi đang phát sáng lập lờ.

Quả thật đúng là một ngọn núi đang phát tán ra đủ loại màu sắc lung linh huyền ảo, trong màn đêm đen kịt của đáy biển lại càng thêm nổi bật.

"Oa, chẳng lẽ là bảo sơn?"

Long Nhất nghĩ thầm, hắn cảm thấy mình còn chống đỡ được thêm một lúc nữa, lập tức bơi lại gần.

Vừa bơi được một đoạn, tâm tư hắn chợt máy động, cảm thấy có chút bất ổn. Hắn vừa cảm nhận được một tia sinh mạng ba động hết sức mỏng manh, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, xoay người bỏ chạy.

Chỉ tiếc là phản ứng của hắn vẫn còn chậm, lúc này ở trung tâm của bảo sơn đột nhiên vỡ ra, một cái động khẩu cực lớn hiện ra, kèm theo đó là một hấp lực khổng lồ hút tất cả những sinh vật ở xung quanh vào đó.

Long Nhất chỉ cảm thấy thân thể như được treo lơ lửng giữa không trung, sau đó rơi tự do như một hòn đá. Bịch một tiếng, Long Nhất lập tức cảm thấy mình vừa rơi xuống một nơi cực kì mềm mại, đồng thời một luồng chất lỏng ào tới chỗ hắn, bao vây lấy người hắn, nhờ có nội lực hộ thể và tinh thần lực mà hắn nghe rõ những âm thanh hú thực ghê rợn xung quanh.

"Trời ạch, bị hải quái nuốt vào bụng mất rồi."

Long Nhất lúc này đã hoàn toàn minh bạch mọi chuyện, nguyên lai khi hắn thấy tòa bảo sơn sáng lấp lánh cũng đã cảm thấy kì lạ. Bây giờ thì hắn đã biết mình bị rơi vào trong lớp vị toan hủ thực (axit tiêu hóa thức ăn) của hải quái rồi.

Long Nhất toàn lực thúc đẩy nội lực, đấu khí màu lam thấp thoáng tỏa ra chiếu sáng cảnh vật xung quanh, phần lớn các loại hải sinh đều đã bị dung dịch vị toan hủ thực này tiêu hóa hết.

Lúc này Long Nhất đã cảm thấy khó thở, trong lồng ngực giống như bị một tảng đá chèn lại, cực kì khó chịu. Không tự chủ hắn mở mũi hít vào một hơi, không ngờ phát hiện trong dạ dày hải quái này tuy có mùi hôi thối khó chịu nhưng dưỡng khí cũng đủ để hít thở. Long Nhất hưng phấn đứng lên, bất chấp là có hôi thối bản thủ hay không, mạng sống là quan trọng hơn, hít vào một ngụm dưỡng khí rồi bắt đầu lần mò đường ra.

Bây giờ hắn có hai cách lựa chọn, một là từ đây phá tung thân thể của hải quái thoát ra ngoài, cách nữa là từ từ theo đường tiêu hóa của hải quái mà đi, sau đó chờ nó bài tiết ra ngoài.

Long Nhất suy nghĩ một chút cảm thấy cách thứ hai an toàn hơn, dù sao trong bụng hải quái này cũng không thiếu dưỡng khí, có vào sâu hơn cũng không thể chết ngộp được.

Hắn đi được một lúc chợt thấy cửa dạ dày của hải quái đã mở ra, đường kính khoảng ba, bốn thước, Long Nhất tò mò tiến lại gần quan sát.

Oa... Long Nhất vừa tiến vào trong lập tức giật mình ngạc nhiên, trên vách dạ dày là vô số những tế mao cực dài chuyên hấp thu dưỡng

chất, nhưng điều đặc biệt là những tế mao này lại sáng lấp lánh đủ loại màu sắc. Quang mang tỏa chiếu huyền ảo, Long Nhất không cần dùng đến đầu khí cũng có thể quan sát hết bên trong.

Chương 330: mỹ nhân ngư

Long Nhất kinh ngạc không thôi. Không biết tại sao trong bụng thủy quái có ánh sáng lấp lánh. Hắn do dự một chút rồi lấy cự kiếm từ trong không gian giới chỉ ra, tính xem phải làm sao phải rạch bụng nó ra. Hy vọng nó không nổi điên là tốt nhất. Long Nhất hai tay cầm kiếm màu xanh đậm quang kiếm không ngừng lấp lánh. Long Nhất khống chế lực đạo chém thẳng vào bụng thủy quái, tức thì mở ra một lỗ hổng, mà thủy quái cũng không có nổi điên. Long Nhất trong lòng mừng rơn, liền phi thân xuyên qua bụng thủy quái, nhưng hắn dĩ nhiên, cũng phát hiện vết chém chốc lát liền thu nhỏ lại, không có một chút thương tích. Hắn không khỏi sợ hãi về khả năng khôi phục của thủy quái.

Tuy nhiên, Long Nhất không thể làm gì khác hơn là lại chém ra một kiếm, giờ hắn đã nắm rõ, ngay lập tức như pháo đạn bắn thẳng vào vết hổng.

Long Nhất hiển nhiên cảm thấy mắt hoa lên, không khí trở nên vô cùng mới mẻ, đi theo ruột thủy quái khoảng một dặm quả thực là khác xa một trời một vực.

"Đây là nơi quý quái nào mà dài như vậy. Long Nhất bực bội, trong lòng lo sợ nghĩ. Một dặm nếu hắn đoán không sai, hắn là vẫn trong

bụng thủy quái, nhưng chính những gì hắn nhìn thấy trước mắt khiến hắn không thể tin nổi.

Nơi này giống như là một cái cung điện xa hoa, chung quanh đều tản ra bảy sắc màu, nếu không phải, phía dưới kia nhúc nhích thành ruột, Long Nhất cơ hồ sẽ phải tưởng rằng mình tới một chỗ hành phủ của thần tiên.

Long Nhất há hốc miệng, thân mình chớp động mọi nơi xem xét, một lúc lâu, hắn rốt cục phát hiện giữa không gian treo một vật thật lớn giống như cái túi, quang hoa thoáng hiện, tựa như làm bằng bảo thạch.

"Tình tang, tình tang ....." Long Nhất cả kinh khi tiếng động thanh thúy như dòng suối nhỏ nước chảy như bản nhạc vang lên.

Long Nhất như bị điện giật nhảy dựng lên, địa phương này quỷ quái sao lại có người gảy đàn? Hắn lắng tai nghe phát hiện thanh âm êm ái đó phát ra từ vật đang treo trên kia phát ra.

"Chẳng lẽ bên trong có người. Long Nhất trong lòng đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ thập phần buồn cười, người cũng có thể sống cư trú tại trong bụng động vật sao.

Long Nhất chân điểm nhẹ một cái, cả người như bích hổ áp sát vào vật đó, hắn trước hết dán lỗ tai vào mặt trên, vừa nghe xác định thanh âm lúc này đúng là từ bên trong phát ra hay không.

Vật lớn này có dạng hình tròn, có thể thấy trên bề mặt không một kẽ hở có thể nói là kín mít mà chắc chắn là thanh âm từ đó.

Xưa nói "lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo", lòng hiếu kỳ của Long Nhất trỗi dậy, đâu thèm nghĩ ngại gì, hắn ba, bảy, hai mươi mốt,

móc ra cựa kiếm để mở một đường trên túi.

Nhưng nó rất cứng rắn, Long Nhất dốc hết sức bình sinh mới khoét được một cái lỗ bằng nắm tay. Nhất thời âm thanh để nghe càng thêm rõ ràng.

Long Nhất lòng thăm chấn động, con mắt nhắm ngay vào lỗ thủng nhìn vào.

"A ..... mỹ nhân ngư. Vừa nhìn, Long Nhất thân thể như trầm xuống, đúng là kinh ngạc khiến cho nội lực cùng tinh thần lực như biến mất.

Giữa không trung, Long Nhất vừa điều hoàn thân thể và tâm thần, một lần nữa hướng lên trên. Con mắt hắt một lần nữa lại tìm kiếm xung quanh, chỉ thấy cái này được trang hoàng rực rỡ này, bên trong có giường lớn rất tinh xảo, cái bàn và một chút vật dụng.

Nhưng quan trọng nhất là bên trong còn có một người, không, không phải người, là một mỹ nhân ngư trong truyền thuyết. Nàng đưa lưng về phía Long Nhất, một mái tóc dài hoàng kim, dưới phần eo là một cái đuôi cá màu vàng. Mỹ nhân ngư đang ngồi trên ghế đá, một đôi ngọc thủ trắng muốt hé ra, một cái đàn hoa lệ, và âm thanh trong trẻo bắt đầu từ đầu ngón tay tuôn ra.

Sao cảm giác như là mình đang nằm mơ. Dĩ nhiên, mỹ nhân ngư cũng có thật, nhưng lại là ở trong bụng thủy quái. Long Nhất, trong miệng lẩm bẩm nói, lấy tay bấm đùi một cái, cơn đau nhói nói cho hẳn biết không phải hẳn đang nằm mơ.

Long Nhất phát hiện mình hơi run run, lần trước thấy hải yêu hình người lẽ nào cũng là một mỹ nhân ngư sao? Long Nhất đánh giá kỹ sau lưng mỹ nhân ngư tuyệt mỹ kia, giống như đang ở trong mộng ảo xa xăm. Đáng tiếc phía dưới là chiếc đuôi cá, nếu mà cũng giống

có phải tốt bao nhiêu không. Long Nhất vừa nhìn vào yêu thân của mỹ nhân ngư, không khỏi nổi lên một ý niệm trong đầu, hẳn đang suy nghĩ nếu là đôi chân chẳng phải là có thể cùng nàng làm cái kia cái kia.

Long Nhất liếc mắt, nhìn mọi nơi đánh giá, phát hiện nơi này có thể chỉ là một gian hòng ngủ, bên trong túi hẳn là còn có những phòng khác và không chỉ có một mỹ nhân ngư

Long Nhất lại bắt đầu, để không làm cho mỹ nhân ngư chú ý, hẳn còn cố ý bố trí cách âm kết giới. Thật vất vả lắm mới có thể khoét một lỗ đường kính từ một nắm tay nhỏ thành nửa thước. Long Nhất thu hồi lai cự kiếm, xương cốt kêu "lạo xạo" vài tiếng, cả người hẳn tức khắc rút nhỏ còn một nửa. Hẳn nhẹ nhàng vô thanh, vô tức lén vào, thần không biết quỷ không hay đi tới phía sau mỹ nhân ngư.

Lúc này, ngọc thủ mỹ nhân ngư đang đàn bồng ngừng lại. Chỉ nghe nàng khe khẽ thở dài, chậm rãi đứng dậy, dùng đuôi để đỡ cả thân thể đứng lên.

Mỹ nhân ngư quay người lại, bồng nhiên đôi mắt đen tròn loé lên, thét lên kinh hãi lui về phía sau vội vã, thụ cầm cũng bị nàng đánh rơi.

Cũng may Long Nhất sớm có chuẩn bị, gian phòng đó đã bị hẳn bố trí cách âm kết giới. Long Nhất lúc này được nhìn trước mặt mỹ nhân ngư, con người bồng nhiên trợn to, trước mắt nổi lên kinh diễm sắc thái, nói thật trên thế gian đã không còn mỹ nữ có thể làm cho hẳn sinh ra cảm giác như vậy đã không còn. Vậy mà mỹ nhân ngư này lại làm cho hẳn cảm giác kinh diễm tột cùng

Đây là một loại cảm giác không thể dùng lời nói mà hình dung được vẻ xinh đẹp. Từ ngữ ca ngợi đối với nàng đều cũng sẽ vô dụng, có lẽ

dùng "ngiên nước nghiêng thành" miễn cưỡng có thể dùng để hình dung được. Mái tóc màu hoàng kim mượt mà như tơ, con mắt màu lam thâm thúy như biển rộng, ngũ quan xinh xắn chuẩn mực như kiệt tác của trời cao.

"Người là ai?" Mỹ nhân ngư dĩ nhiên là nói theo ngôn ngữ của thương lan đại lục. Chỉ có điều là giọng nói thoáng có chút khác lạ mà thôi.

Long Nhất, tập trung lấy lại tinh thần, cẩn thận đánh giá nàng, ánh mắt chăm chú nhìn vào cái đuôi hoàng kim, chẳng lẽ cái đuôi này là giả, nàng căn bản là một con người chứ?

Có lẽ nhận thấy được Long Nhất sẽ không làm hại nàng, mỹ nhân ngư thần sắc từ kinh hoàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, ánh mắt nàng cũng tò mò đánh giá Long Nhất, ánh mắt dừng lại tại hai đôi chân hắn.

"Người là loài người sinh sống trên mặt đất?" mỹ nhân ngư hơi hoảng sợ hỏi.

"Không sai, ta là loài người, chẳng lẽ người thật là mỹ nhân ngư?" Long Nhất vừa nói đột nhiên cúi xuống, vươn bàn tay tới chiếc đuôi màu hoàng kim của nàng sờ thử, tay chạm vào liền hiểu được lẽ tất nhiên không phải là đồ giả.

Mỹ nhân ngư bị Long Nhất tập kích bất ngờ cả kinh lùi về phía sau, mặt đỏ bừng, nàng thẹn thùng giống như một nữ tử bình thường

"Đúng là cái đuôi a, tiểu mỹ nhân ngư, người tên là gì?" Long Nhất có hứng thú hỏi.

"Ta ..... ta là Lưu Ly, người vào đây bằng cách nào?" Mỹ nhân ngư

Lưu Ly lui về phía sau một chút, để bảo trì an toàn khoảng cách, thận trọng hỏi, thoát nhìn có vẻ rất ít tiếp xúc với ngoại nhân.

"Ta bị thủy quái nuốt vào, sau đó tìm được một đạo động trong bụng nó để tới đây, các người sao sống trong bụng thủy quái. Long Nhất liên hồi hỏi, đối với hải dương bao la khó lường, hẳn vẫn cực kỳ hứng thú

Lưu Ly mỉm cười: "Đây là môn kỳ, trong thân thể thủy quái có thể kiến tạo nơi ở. Hơn nữa da nó cực kỳ cứng rắn, ở bên trong không cần sợ bị công kích, lại còn có thể cho nó đi dạo khắp nơi"

Long Nhất tức thì choáng váng, hẳn nói: "Người là các người ở đây, trong thân thể thủy quái?"

"Đúng vậy, trong hải dương có rất nhiều loại thủy quái có thể dùng để sống, môn kỳ loại cao nhất trong đó" Lưu Ly cười nói, phần eo không tự chủ được khe khẽ lay động, trông hết sức mê người.

"Người nói các người là người ngư tộc, vậy trong hải dương còn có chủng tộc nào khác không?" Long Nhất hiếu kỳ hỏi.

Thần sắc Lưu Ly tức khắc trở nên cô đơn vô cùng.

"Tiểu mỹ nhân ngư, người làm sao vậy?" Long Nhất thấy bộ dạng của Lưu Ly, trong lòng nổi lên một nỗi thương cảm, hẳn tiến lên cầm của nàng bàn tay nhỏ bé hỏi.

Lưu Ly bị bàn tay Long Nhất nắm lấy, như bị điện giật, rút ngay bàn tay nhỏ bé về.

"Không..... không có gì cả, nhưng thật ra ta cho tới bây giờ không có gặp qua các chủng tộc khác. Nghe Bích Phỉ a di nói, trong hải dương có rất nhiều loại ngư tộc nhỏ khác, sinh sống ở giữa biển rộng, nơi đó có một thành thị xinh đẹp dưới đáy biển". Trong lúc Lưu Ly nói, con ngưoi màu lam có chút mê ly.

"Chúng ta bị đuổi đi, trọn đời không được trở về, bắt đầu từ đời tổ mẫu ta, chúng ta phải lưu lạc ở bốn bể, có nhiều lần thiếu chút nữa bị mấy hải quái kinh khủng nuốt sống, đến vài chục năm trước chúng ta mới đến chỗ hải vực tương đối an toàn này" Lưu Ly nói tiếp, vẻ mặt rất là buồn rầu.

Long Nhất quang mang trong mắt lóe lóe sáng. Không nghĩ tới trong hải dương lại cũng còn có nhiều loại chủng tộc trí tuệ như vậy, quả nhiên là thế giới to lớn vô cùng.

"Các ngưoi có thể lên bờ không, có hay qua lại với thế giới loài người?" Long Nhất hỏi.

"Đôi lần khi tới đến, lén trộm đi, Bích Phỉ a di không cho phép chúng ta đến gần loài người, rất nguy hiểm." Lưu Ly nói.

"A a, ta cũng là loài người, ngưoi bây giờ cũng rất nguy hiểm sao." Long Nhất cười nói.

Lưu Ly nhìn Long Nhất, cúi đầu nói: "Ta biết ngưoi là người tốt, sẽ không thương tổn ta"

"Ngưoi thật thông minh, ta đã bị ngưoi đã nhìn ra cả. Ngoài ta, ngưoi có từng tiếp xúc với người khác chưa?" Long Nhất cười hỏi.

Lưu Ly suy nghĩ một chút, nói: " Hồi nọ hình như là bảy,tám năm về trước ta lén trộm đi ra chơi đùa, kết quả là thiếu chút nữa bị một con

hải quái hại, mặc dù đào thoát được nhưng bị trọng thương.

Lúc hôn mê bị sóng biển đánh lên bờ cát, kết quả có một tiểu cô nương lấy quần áo của nàng quần áo giúp ta băng bó vết thương, may là khi đó là ban đêm nên không bị những người khác thấy. Sau đó Bích Phi a di tìm được ta, bà sợ tiểu cô nương đem chuyện của chúng ta tiết lộ ra ngoài, nên dùng một loại bí pháp xoá đi đoạn ký ức của nàng về chúng ta, nhưng vì báo đáp nàng ân cứu mạng, Bích Phi a di đem một viên hải dương kết giới châu tặng cho nàng, chỉ cần gặp phải nguy hiểm, sẽ được hải dương kết giới mở ra bảo vệ nàng."

"Oái ..... trên đời thật có việc xảo hợp như vậy sao? Long Nhất trong lòng thầm nhủ, theo Lưu Ly miêu tả, cái kia tiểu cô nương chính là Nạp Lan Như Mộng, trên người nàng gặp phải nguy hiểm sẽ toát ra màu lam nhạt kết giới hay, chính là hải dương kết giới châu?"

"Công chúa, xin ra dùng cơm." Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, một giọng thanh thúy thanh âm ở bên ngoài vang lên.

Lưu Ly nhìn Long Nhất, làm như hỏi hẩn nên làm cái gì bây giờ. "Trừ người ra, nơi này còn có những ai?" Long Nhất hỏi.

"Chỉ có ta và thị nữ Tiểu Thước còn có Bích Phi a di, những người khác đều đã rồi." Lưu Ly nói.

Long Nhất, gật đầu cười nói ,ừ ta cũng rất muốn biết qua chút các nàng, chi bằng người dẫn ta đi ra cùng ăn cơm ăn hẩn là cũng không quá khó khăn"

"Được, đến lúc đó Bích Phi a di nếu mất hứng, người đừng giận nhé." Lưu Ly nói.

Long Nhất, mở miệng đáp ứng, Lưu Ly mới mở cửa phòng, hắn thấy bên ngoài có một cô mỹ nhân ngũ mải tóc màu lam đậm, xem ra nàng với Lưu Ly tuổi không sai biệt nhiều lắm.

"A, người ..... loài người." Thị nữ Tiểu Thước kinh hãi kêu một tiếng, lập tức dựng thân hình nhỏ nhắn chắn trước Lưu Ly.

"Tiểu Thước đừng sợ, hắn là bằng hữu mà ta mới quen, không phải là người xấu." Lưu Ly vỗ về Tiểu Thước đang run rẩy, an ủi nói.

Tiểu Thước nhìn Long Nhất thật kỹ, thấy kẻ bên trong cười cười khế, không có một chút nào kinh nghiệm nàng tức thì tin ngay.

Long Nhất, đi theo hai tiểu mỹ nhân ngư, xem xét kỹ lưỡng. Lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Vấn đề thường nói đến mỹ nhân vậy ngư tộc vậy ở trong đó có nam nhân ngư hay không?

Vừa nghe Lưu Ly nói, ba người ở nơi đây đều là đàn bà? Vậy các nàng sẽ làm sao để sinh sản chứ. Không phải là đàn bà... cùng đàn bà, cũng được chứ, nghĩ tới đây, Long Nhất không khỏi, một trận lạnh người .

Xuyên qua hành lang phía trước, Long Nhất bước chân đột nhiên kiềm hãm lại, một cỗ tinh thần lực khổng lồ bao phủ, vô số tinh thần trùy đâm vào linh hồn hắn.

Long Nhất lạnh lẽo "hừ " một tiếng, tinh thần lực ở mi tâm điên cuồng vận chuyển, triệt tiêu hoàn toàn tinh thần trùy công kích, rõ ràng là có người dụng tinh thần ma pháp công kích hắn, hai vị tiểu mỹ nhân ngư bên cạnh chắc chắn không phải, vậy hắn là, là lẽ tất nhiên chính là Bích Phi a đi theo Lưu Ly đã nói.

"Muốn rút lui? nào có dễ dàng như vậy." Tinh thần lực cường đại của

Long Nhất hình thành một cây chùm tinh thần lực, đem tinh thần lực còn lại đang muốn kia trói chặt lại. Tinh thần lực bạo phá, cách đó không xa liền truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Đệ nhị quyển: Thương Lan Tung Hoành

Chương 331: Thất âm tòa hồn

Nguyên tắc của Long Nhất là người không phạm tới ta thì ta cũng không phạm tới người, nhưng nếu có người xâm phạm hấn, hấn tuyệt đối sẽ không tha.

Vừa rồi người nọ vừa gặp đã dùng tinh thần ma pháp cường đại công kích hấn, nếu không phải hấn có tinh thần lực cao cường, sợ rằng đã biến thành ngu ngốc. Vừa mới dùng tinh thần bạo phá trừng phạt hấn một chút. Nếu không phải lưu lại một chút mặt mũi cho tiểu mỹ nhân ngư này, hấn sẽ để cho tinh thần lực hoàn toàn tấn công lại.

"Bích Phi a di... .." Lưu Li nghe được như vậy hừ lạnh một tiếng, vội vàng theo thị nữ chạy vội đi, tốc độ hành tẩu lúc đó cũng không chậm.

Long Nhất xuyên qua hành lang, đi tới một đại sảnh xa hoa, ở đó có một lam phát mỹ nhân tinh thần kiệt quệ đang ngồi trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt. Long Nhất chăm chú đánh giá một chút, nữ nhân này tuổi so với Lưu Li nhất định phải lớn hơn một chút, vóc người càng đứng đầu, bộ ngực so với Lưu Li còn lớn hơn vài vòng, chỉ là Long Nhất đối với nàng nửa điểm hảo cảm cũng không có, chẳng phân biệt đúng sai mà công kích hấn, quả thực muốn chết.

"Bích Phi a di, ngươi không có việc gì chứ." Lưu Li nâng nữ tử này dậy, khẩn trương kêu lên.

Bích Phi lắc đầu, con mắt nhìn chăm chăm về mặt mỉm cười của

Long Nhất, lạnh lùng nói: "Công chúa, phải giết nhân loại này, tuyệt đối không thể tiết lộ tin tức hải tộc chúng ta."

"Bích Phi a di, ta ... .." Lưu Li lấy làm kinh hãi, có chút chẳng biết làm sao.

"Xú đàn bà này, đừng tưởng rằng ngươi là mỹ nhân ngư thì ta sẽ khách khí. Ta cùng các ngươi không cừu không oán, chỉ có điều do cơ duyên xảo hợp mà tới nơi này. Ngươi, loại đàn bà ác độc như thế nào lại muốn giết ta. Tin hay không tin ta đập liễu vùi hoa ngươi." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Đúng vậy, Bích Phi a di, hẳn không phải là người xấu>" Lưu Li lo lắng nói.

"Công chúa người mới tiếp xúc với loài người, không biết loài người xảo trá, âm hiểm. Mặc dù chúng ta bị trục xuất đến đây, nhưng hải tộc tổ huấn không thể để cho lòng tham không đáy của loài người biết được nơi chúng ta tồn tại. Nếu không thể xóa đi trí nhớ của bọn họ, vậy phải giết bọn họ." Bích Phi hung hăng nói.

"Nhưng, nhưng ... .." Lưu Li kinh hoàng liếc nhìn Long Nhất, rồi lại nhìn Bích Phi a di.

"Công chúa, người nếu không động thủ, a di sẽ chết trước mặt ngươi. Hãy dụng thất âm tảo hồn bí pháp giết hẳn." Bích Phi hét lớn, trên khuôn mặt tái nhợt đột nhiên đỏ ửng, ngay sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

"Bích Phi a di ... ..!" Lưu Li hô to một tiếng, vẻ mặt ngưng lại, có chút áy náy nhìn Long Nhất.

Long Nhất nhíu mày, không phải thật sự muốn giết hẳn, bất quá hẳn

lại tò mò nhìn Lưu Li thiếu sức mạnh vậy dựa vào cái gì giết hắn. Thất âm tỏa hồn đại pháp là cái quỷ gì. Mặc dù cũng không biết nhưng Long Nhất không dám quá khinh địch. Bích Phi dùng sinh mạng bản thân uy hiếp Lưu Li sử dụng cái này giết mình, như vậy khẳng định Lưu Li trên người mang tuyệt kỹ.

"Xin lỗi, vì Bích Phi a di, ta phải giết ngươi." Lưu Li đứng lên, ánh mắt lóe lên nhưng không dám nhìn Long Nhất, mà lúc này thị nữ đỡ nàng đã lui về phía sau.

Lưu Li cắn răng, hay tay như hư ảo huy động, thất thái quang hoa hiện ra, ngưng tụ thành thụ cầm, quang mang cũng bao phủ Lưu Li.

Long Nhất nheo mắt, cũng không để ý đến cái quỷ củ chó má gì là nương nữ tử trước, thân thể chợt lóe lên, năm ngón tay trở thành cái kim hướng Lưu Li đánh tới nhằm chế trụ nàng.

Khi bàn tay vừa tiếp xúc vào quang mang trước người Lưu Li, nhất thời một lực phản chấn cường hãn chấn Long Nhất bay ra ngoài. Với nội lực của hắn như vậy mà không thể phá được thất thái quang mang trên người nàng.

Long Nhất tại không trung bay cao lên, khi rơi xuống đất thì thối lui hai bước, huyết khí không ngừng nhộn nhạo. Nhìn người không thể nhìn tướng mạo a, tiểu mỹ nhân ngư này như thế nào lại có bản lĩnh như thế.

"Đình đông" bây giờ thì cánh tay nhỏ bé của Lưu Li đang cầm một cây huyền cầm, nhất thời truyền đến một tiếng đàn thánh thót như nước chảy.

Long Nhất chỉ bằng mắt thường có thể thấy được hồng quang từ đầu ngón tay Lưu Li bạo xuất ra, nhanh chóng xoay tròn quanh thân thể

Long Nhất, mà Long Nhất chỉ cảm thấy ý thức hải bị thắt chặt, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác phiêu hốt.

Long Nhất trong lòng kinh hãi, lập tức thu nhiếp tâm thần, vận dụng nội lực che lại thính lực. Hắn lập tức ý thức được là Lưu Li thông qua tiếng đàn dùng tinh thần lực tấn công mình, nên trực tiếp đình trệ thính lực.

"Đình đông" lại một tiếng đàn nữa, Lưu Li không để cho Long Nhất chuyển động, liền xuất động đệ nhị huyền cầm. Một đạo quang mang màu vàng từ ngón tay nàng bạo xuất ra, kết hợp với hồng quang lúc trước như du long trôi về bốn phía.

Long Nhất cảm thấy áp lực ngày càng tăng lên, một cỗ lực lượng khổng lồ đè nặng lên ý thức hải của hắn. Điều khiến cho Long Nhất cảm tức nhất chính là lực công kích này giống như cá trích, mỗi khi hắn vận dụng tinh thần lực phản công lại thì lại đột nhiên triệt tẩu. Cái loại cảm giác này khiến cho Long Nhất muốn thổ huyết.

Hắn thật sự động nộ. Long Nhất dùng tinh thần lực kháng cự lại áp lực, cự kiếm trong tay thoáng hiện. Hắn quát lên một tiếng lớn, nhất chiêu liệt diễm đấu khí mang theo lửa và cuồng phong hướng Lưu Li bổ tới.

Chỉ nghe oanh một tiếng, hỏa kinh bắn ra tứ phía, thất thái quang mang trên người Lưu Li bỗng lay động, nhưng lại lập tức khôi phục lại bình thường. Nhưng những thứ bên người Lưu Li đã bị nung chảy thành chất lỏng.

Một chút ba động này đã khiến Long Nhất thấy được hy vọng. Kết giới kỳ quái này cũng không phải là không thể phá được. Chỉ cần công kích đạt tới một trình độ nhất định là có thể phá được. Hướng hồ cho dù không phá được kết giới này, chẳng lẽ không thể phá hủy

nơi này?

Long Nhất hung dữ cười lên hai tiếng, cố nén sự chấn động tinh thần lực, choáng váng trong tâm. Nhất chiêu ma đấu khí càng hung hiểm hơn. Trong chốc lát hàn băng đấu khí tràn ngập, cả đại sảnh biến thành đóng đố nát. Một chiêu địa ngục luân hồi trăm này của Long Nhất phá nền đất, tạo thành một lỗ hổng lớn, làm hiện ra một con hải quái đang oằn oại.

Long Nhất cười lên hai tiếng tà dị, không thể gây thương tổn người, ta lại không thể gây thương tổn cho hải quái? Trong khi hấn phát động công kích, Bích Phi đang ở phía xa đột nhiên kêu lên: "Công chúa, mau ngăn cản hấn, nếu phá hủy nơi tuyệt vời này, chúng ta cũng hết chốn."

Nghe xong, nàng liền cắn chặt răng, ngọc thủ xuất ra âm cầm thứ ba. Một đạo quang mang màu lam nhanh chóng bắn ra. Long Nhất nắm chắc kiếm, hai tay tức khắc trở nên vô cùng trầm trọng. Tam sắc quang mang giao nhau, khiến cho toàn thân Long Nhất bắn vọt lên.

Long Nhất cảm giác được ý thức trở nên hôn mê, khí lực dần dần rời khỏi thân thể, tam sắc quang mang vừa chuyển động vòng quanh bắt đầu tiến vào cơ thể.

Long Nhất điên cuồng vận chuyển nội lực ngạo thiên quyết chống đỡ xâm nhập. Hấn biết nếu để cho quang mang này xâm nhập, hấn có thể xong đời.

Nguyên lai lúc này Long Nhất hoàn toàn có thể gọi tiểu lão hổ Tiểu tam, thần thú Hỏa kỳ lân cùng với Cuồng lôi thú đến. Trong đan điền hấn, nội lực vì áp bức mà bắt đầu co lại, trong lòng máy động, hấn biết ngạo thiên quyết đang đột phá tầng thứ tư. Bởi vậy hấn cố nén không gọi về ma thú kinh khủng từ thứ nguyên không gian.

Xương cốt Long Nhất kêu lách cách, hai tay hấn nắm chặt thanh kiếm từng chút một đứng lên, huyết khí bởi vì áp lực mà dâng lên, khuôn mặt Long Nhất đỏ bừng. Đột nhiên mũi hấn nóng lên, mạch máu bị căng lên, tiên huyết theo lỗ mũi chảy xuống, chảy qua môi, rơi xuống ngực, tạo thành một đóa hoa mai diễm lệ.

Lưu Lí có chút không đành lòng, nàng kinh ngạc trước sự dẻo dai của Long Nhất trước đại pháp thần kỳ thất âm tỏa hồn. Trăm ngàn năm nay không có người luyện được bí pháp này, nàng dù là kỳ tài võ học cũng chỉ tu luyện tới âm nhận thứ ba trong thất âm. Sau đó liền không có tiến triển thêm, nhưng như vậy thì nàng cũng là người thứ nhất tại nhân ngư tộc tu thành tam âm nhận.

Long Nhất chậm rãi ngẩng đầu lên, huyết vẫn vương trên môi nhưng nở một nụ cười tà dị, hai tay cầm kiếm nâng lên cao.

Không khí cả không gian bị ép lại, Lưu Li bắt đầu cảm giác được không hay, hai tay nàng như con bướm nháy lên, tiếng đàn đột nhiên bắt đầu gia tốc, hồng, hoàng, lam, tam sắc quang mang theo tiếng đàn bắn nhanh ra.

Long Nhất cảm giác được một trận mê muội, ý thức như bị ngàn vạn con kiến điên cuồng cắn xé, cái loại cảm giác này đối với linh hồn mà nói quả thực khiến cho hấn điên cuồng.

"A ... .." Long Nhất rống lên như hổ, đan điền chấn động như vũ trụ bị nổ, toàn thân kinh mạch một trận đau nhức, lập tức hấn cảm thấy tứ chi mát lạnh, nội lực trong nháy mắt ngưng tụ lại.

Long Nhất chỉ cảm thấy áp lực giảm đi, thân hình xoay chuyển từ bên này sang bên kia, một luồng nội lực khổng lồ chấn xuất tam sắc quang mang xâm nhập vào trong cơ thể ra ngoài.

"Ngạo thiên thập bát liên trảm" Long Nhất quát lên một tiếng lớn, quang mang trên thân kiếm lóe lên, hấn vận dụng nội lực của ngạo thiên quyết ngưng tụ tất cả đấu khí thành một điểm, rồi nhanh như tia chớp nhằm thất thái kết giới bên ngoài Lưu Li.

Chỉ nghe một tiếng kêu, thất thái kết giới liền biến mất, mà thụ cầm trong tay Lưu Li cũng bị hủy diệt.

Thân thể Lưu Li lay động, khoe miệng nổi lên tơ máu. Việc vừa mới cường hành thôi động tam âm giao khiến nguyên khí nàng tổn thương.

Long Nhất vác cự kiếm trên vai, lau đi vết máu trên môi. Ánh mắt hấn nhanh như điện nhìn về phía hai bóng người ở phía xa.

"Tiểu tình nhân có muốn ta đem bọn ngươi đi. Long Nhất cười âm hiểm nói, trong lòng thầm nghĩ độc ác. Lão bà này thật đáng giận, thiếu chút nữa là mình đã chui vào bụng hải quái.

Đôi mắt đẹp của Bích Phi như phun hỏa khi nhìn Long Nhất đang kiêu ngạo vuốt cằm, thoạt nhìn thật thô lỗ.

Long Nhất chỉ mũi kiếm về phía Bích Phi cười lạnh nói: "Ngươi nói ta phải làm gì các ngươi bây giờ? Nướng lên rồi ăn hay luộc lên rồi ăn? Nhìn làn da của ngươi mềm và đẹp, mùi vị chắc cũng không tệ lắm."

Chương 332: Hôn nhân như thế nào?

Bích Phi sắc mặt tái nhợt, nàng cắn chặt răng nói: "Muốn giết cứ giết, Bích Phi ta tuyệt đối không nhúu mày chút nào."

"Không nên như vậy, không nên muốn chết, Bích Phi a di. Ta phải giết ngươi, ngươi sẽ trở thành món ăn cho ta." Lưu Li run run nhìn Long Nhất, tưởng rằng Long Nhất muốn ăn nàng.

"Ăn ngươi? Long Nhất nhìn Lưu Li cười một cách tà dị. Ngươi quả thực là nửa người nửa cá, chỉ là một phần thân là ngư vĩ lúc này nhìn không phải đáng yêu sao ta có thể ăn?"

Lưu Li cắn chặt môi dưới, ngư vĩ màu vàng không ngừng run sợ.

"Không nên ăn công chúa, ăn ta trước. Công chúa, nàng không thể chết được." Thị nữ Tiểu Thước ở phía sau Lưu Li dũng khí nói.

"Vội vàng cái gì mà vội vàng a, ba người các ngươi một người cũng không chạy thoát, đều là thức ăn ngon cho Long Nhất ta thưởng thức." Long Nhất trầm giọng quát, làm cho thị nữ Tiểu Thước cùng Lưu Li không dám lên tiếng. Chỉ có Bích Phi hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

"Cứ tiếp tục nhìn đi, đầu tiên sẽ là ngươi." Long Nhất hạ cự kiếm dưới cằm Bích Phi, nàng thoát nhìn như thiếu phụ hai bảy, hai tám tuổi, cả người toát ra hương vị trưởng thành, phong mãn, da tay trơn

mềm khiến cho Long Nhất có chút yêu thích không muốn buông tay.

"Van cầu người buông tha cho Bích Phi a di, ta nguyện làm tất cả mọi thứ người muốn." Lưu Li mở miệng cầu xin.

"Thật sự cái gì cũng đều nguyện ý?" Long Nhất con mắt sáng ngời, xoay người hỏi.

Lưu Li vội vàng gật đầu.

"Không nên, công chúa không nên đáp ứng hẳn." Bích Phi nhất thời hoảng hốt.

"Không phải chuyện của người, cầm miệng lại cho ta, nếu không muốn ta giết người." Long Nhất vỗ vào mặt Bích Phi, cười nói.

"Ta nói ta nguyện ý để cho người làm cái gì cũng được, chỉ cần người không thương tổn Bích Phi a di." Lưu Li cắn răng nói.

Long Nhất cười hắc hắc hai tiếng, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lưu Li, chỉ thấy tiểu mỹ nhân ngư này khuôn mặt hồng hào.

"Như vậy đi, ta muốn người là thị nữ của ta, vô luận sự tình gì đều nghe lời ta." Long Nhất cười nói.

"Người vô sỉ, công chúa chúng ta sẽ không làm thị nữ cho người." Bích Phi nghe vậy có chút cuồng loạn, hét to.

Long Nhất nhíu mày, dí một ngón tay xuống, Bích Phi nhất thời cầm miệng.

"Không được thương tổn Bích Phi a di, ta nguyện ý ... .. nguyện ý là thị nữ của người." Lưu Li bất đắc dĩ, bi thương nói.

"Như vậy mới đúng, bất quá mới chỉ là lời nói đầu môi, không tốt. Người hiểu ý tứ của ta chứ." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Lưu Li trầm mặc sau nửa ngày, bỗng nhiên ngược đầu lên, ngọc thủ quang hoa chợt hiện, nàng thì thào nói: "Hải thần vĩ đại, tử dân trung thành của ngài hôm nay nguyện hiến thân thể và linh hồn của bản thân cho chủ nhân, từ nay về sau phụng hầu hần."

Lưu Li vừa nói, trên trán đột nhiên hiện một tia sáng. Nàng chậm rãi trườn trên mặt đất, ngẩng đầu lên nói: "Thỉnh chủ nhân ban cho một giọt máu nhận chủ."

Long Nhất không hề do dự, từ ngón tay hần bắn ra một giọt máu rơi xuống trán Lưu Li. Máu tươi vừa tiếp xúc với trán Lưu Li, lập tức xoay tròn một vòng, Long Nhất lập tức cảm nhận được cảm giác huyết mạch tương liên.

Tia sáng trên trán Lưu Li chậm rãi thu vào trong, cuối cùng khôi phục nguyên dạng. Nàng mở đôi mắt màu lam nói: "Bây giờ Lưu Li đã là thị nữ của chủ nhân, hy vọng chủ nhân buông tha Bích Phi a di cùng Tiểu Thước."

"Không thành vấn đề. Người trước tiên đưa bàn tay tới cho ta xem." Long Nhất thấy sắc mặt Lưu Li vẫn tái nhợt như cũ do đó liền nói.

Lưu Li không có nói gì, liền đưa hai tay nhỏ bé ra trước. Long Nhất nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, một cỗ chân khí lập tức truyền qua làm ấm thân thể nàng. Lưu Li nhất thời hiểu được Long Nhất đang trị thương cho mình, huyết khí tán loạn trong kinh mạch chậm rãi ổn định.

Lưu Li kinh ngạc nhìn Long Nhất, nàng vốn tưởng rằng nội thương

trong cơ thể phải điều dưỡng một khoảng thời gian mới có thể lành, không nghĩ tới bị chủ nhân Long Nhất nắm chặt tay, lập tức đỡ hơn phân nửa.

"Chủ ... .. chủ nhân, Bích Phi a di cũng bị thương, có thể hay không xem cho nàng." Lưu Li hiển nhiên có chút không quen với lối xưng hô chủ nhân này.

Long Nhất liếc mắt thấy Bích Phi đang nghiến chặt răng, cười hắc hắc nói: "Mặc dù nàng vừa rồi muốn đưa ra vào chỗ chết, nhưng ta lòng dạ rộng rãi, giúp nàng trị thương cũng không phải là không thể. Bất quá ngươi phải hôn ta một cái." Long Nhất chỉ chỉ vào khuôn mặt tuấn tú của mình.

Bích Phi há mồm, vẻ mặt lo lắng phát hiện chính mình một câu cũng không có nói nên lời.

Long Nhất liếc mắt nhìn nàng, ngón tay bắn ra giải huyết cam cho nàng, nàng liền lớn tiếng nói: "Không được, công chúa."

Khuôn mặt Lưu Li ửng hồng, đôi môi hé ra hôn lên khuôn mặt Long Nhất, trong lòng rất là cảm kích Long Nhất. Điều kiện này của Long Nhất đối với bản thân nàng là một thị nữ căn bản không xem như điều kiện, bởi vì chỉ cần hấn muốn, hấn có thể ra lệnh cho nàng làm mọi chuyện.

Long Nhất cảm giác đôi môi mềm mại chạm nhẹ trên mặt, cảm thấy mê đắm, trong chốc lát tiến lên hai bước nắm lấy ngọc thủ Bích Phi, ai ngờ người đàn bà này hất tay Long Nhất ra nói: "Ai muốn ngươi trị liệu, cho dù chết cũng không cần ngươi giúp."

"Có cốt khí, tốt lắm. Lưu Li tới giúp ta bóp chân." Long Nhất ngồi xuống một chiếc ghế đá, duỗi hai chân ra rồi ra lệnh.

"Vâng chủ nhân." Lưu Li nghe lời ngời xuống, ngọc thủ nhẹ nhàng sờ lên hai chân hấn.

"Từ sau này không gọi là chủ nhân nữa, gọi ta là thiếu gia." Long Nhất cười nói.

"Vâng, thiếu gia." Lưu Li nghe lời đáp.

"Tiểu Thước, ngươi tới bóp vai cho thiếu gia ta." Long Nhất vẫy tay ra hiệu cho thị nữ của Lưu Li.

Tiểu Thước vâng lời, nhu thuận đi tới sau lưng Long Nhất bóp vai cho hấn. Tại vì nàng cho rằng công chúa đã là thị nữ của hấn, vậy nàng càng không phải nói tới.

Long Nhất hưởng thụ hai vị tiểu mỹ nhân ngư mát xa cho, nhìn Bích Phi đang muốn bốc hỏa mà cười tà dị, bàn tay vuốt nhẹ khuôn mặt Lưu Li.

"Ngươi, loài người đáng chết. Không được khinh rẻ công chúa chúng ta." Bích Phi tức giận đến run cả người, càng không thể chịu được khi thấy Long Nhất chiếm tiện nghi của công chúa.

Long Nhất nhíu mày, cười hắc hắc rồi nói: "Nếu ngươi yêu thương công chúa các ngươi như vậy, vậy ngươi tới bóp chân cho ta. Như vậy Lưu Li không cần phải làm nữa."

Bích Phi trừng mắt nhìn Long Nhất, nếu ánh mắt có thể giết người, tin tưởng rằng Long Nhất đã chết N lần. Nàng di chuyển chiếc eo thon nhỏ tiến đến gần, khuất nhục ngời thấp xuống, bóp chân cho Long Nhất.

"Luu Li người đến đây đi." Long Nhất khoát tay nói.

Luu Li đứng lên, mở mồm muốn nói gì đó nhưng cũng không nói ra miệng.

"Uy, người không thể nhẹ tay được một chút ah. Người nghĩ rằng người đang nhào bột ah? Long Nhất hét lớn.

Bích Phi hừ lạnh một tiếng, có thể thấy nàng thật sự muốn bẻ gãy chân Long Nhất, nhưng hai tay nàng lại mềm mại, nhẹ nhàng hạ xuống.

Lúc này Long Nhất đang hưởng thụ, đột nhiên lại nghe hai tiếng ục ục. Hắn quay đầu lại nhìn thấy Tiểu Thước khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, nhẹ nói: "Xin lỗi, ta đói bụng cho nên ... .."

Long Nhất vừa nghe Tiểu Thước nói vậy, cảm thấy bụng mình cũng trống rỗng, liền cười nói: "Vừa lúc ta cũng đói bụng, Luu Li nhanh chóng mang đồ ăn tới."

Luu Li nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, Luu Li cho tới bây giờ chưa có làm lần nào."

"Chưa làm lần nào cũng phải đi làm, nhanh lên một chút." Long Nhất không nhịn được nói, khoe miệng lộ ra một nét tiếu ý.

Luu Li nũng nịu đi tới phòng bếp, còn Long Nhất nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Bích Phi.

"Người nếu muốn đi hỗ trợ thì hãy đi đi." Long Nhất lạnh lùng nói.

Bích Phi đưa ánh mắt phức tạp nhìn Long Nhất, đứng dậy đi theo. Nàng biết cả đời này có lẽ sẽ phải để mặc hắn sai bảo. Hắn thấy rất

rõ ràng, chỉ cần khống chế được công chúa liền có thể khống chế được nàng và Tiểu thước.

Sau khi Lưu Li vào phòng ngủ, Long Nhất vừa nhìn hai bàn thức ăn nhất thời hứng thú giảm xuống, hấn nói: "bắt ta ăn những thứ này? Cũng không có một ít cá nào."

Long Nhất vừa thốt ra những lời kia, ba mỹ nhân ngư nhất thời cứng đờ. Bích Phi nhin không được mắng: "Ngươi nghĩ rằng ta cũng tàn nhẫn như loài người các ngươi vậy. Chúng ta là nhân ngư tộc, như thế nào có thể ăn cá?"

"Nói về tàn nhẫn, người lúc đó chẳng phải là cũng như thế sao. Đối với một người mới gặp mặt đã hạ sát thủ. Ngươi thật tốt a." Long Nhất trào phúng nói.

"Ngươi ... .." Bích Phi tức giận hừ lạnh một tiếng, tiếp theo nói: "Nếu cho loài người các ngươi biết sự tồn tại của Hải tộc chúng ta. Hải tộc chúng ta sẽ không được an bình."

Long Nhất ngẩn ra, nhún vai không có phản bác. Tham lam vốn là bản tính của loài người. Nếu thật sự biết hải tộc tồn tại, biết bọn họ có nhiều tài phú như vậy, có lẽ hải tộc thật sự từ nay về sau không thể bình an. Có lẽ bây giờ kỹ thuật chế tạo thuyền còn không phát đạt, nhưng nếu bị việc này kích thích, nói không chừng hơn mười năm hoặc mấy trăm năm nữa, khắp nơi trên hải dương sẽ tràn ngập dấu chân người.

"Có lẽ ngươi nói đúng. Nếu ta ở vào vị trí các ngươi, cũng có thể hạ sát thủ. Nhưng tại thực lực ngươi không bằng ta, thế giới này thuộc về cường giả, tin tưởng rằng hải tộc các ngươi cũng đồng dạng như thế. Cho nên đừng có oán hận gì, hãy tự trách các ngươi không bằng ta." Long Nhất cười hắc hắc.

Bích Phi kỳ lạ nhìn Long Nhất, nội tâm hiểu được Long Nhất nói rất có đạo lý.

"Tốt lắm, những món ăn này hay là các người tự mình ăn đi." Long Nhất nhìn kim bích trang sức huy hoàng, lại nhìn hai bàn thức ăn này, không khỏi lắc đầu cảm thán.

"Nếu hấn không ăn, vậy chúng ta ăn đi." Bích Phi không khách khí nói.

Long Nhất cười trừ nhìn ba mỹ nhân ngư này ăn uống, bàn tay ôm lấy cái eo thon nhỏ của Lưu Li, nhẹ nhàng mơn trớn vuốt ve, cảm giác thật là dễ chịu.

Lưu Li thân thể mềm mại cứng đờ, run nhè nhẹ, mặc kệ bàn tay Long Nhất muốn làm gì thì làm.

"Đáng giận, người lại khi dễ công chúa chúng ta." Bích Phi lúc này cũng phát hiện Long Nhất đang sử dụng lang trảo của mình.

"Nàng bây giờ là thị nữ của ta, ta vì cái gì mà không thể." Long Nhất hắc hắc cười nói, lập tức lại nói: "Bất quá nếu người nguyện ý thế chỗ nàng, đối với ta cũng không sao cả."

Bích Phi nhìn Long Nhất đang cười tà dị, lại nhìn vẻ mặt đỏ bừng của Lưu Li, hừ một tiếng nói: "Người buông công chúa chúng ta ra, ta sẽ thay thế nàng."

Long Nhất cũng không khách khí, hấn buông Lưu Li ra, lang trảo hướng vào chiếc eo nhỏ nhắn của Bích Phi. Cảm thụ được thân thể cứng ngắc, hấn không khỏi đắc ý mỉm cười. Người muốn giết ta, không ngờ giờ lại thế này."

Long Nhất lặng lẽ vận lang trao vuốt ve. Thân thể Bích Phi ngày càng cứng nhắc, thiếu chút nữa là đờ ra. Long Nhất vuốt ve tới dưới nhũ phong, đây quả là thánh địa. Lưu Li cùng Tiểu Thước đều ửng hồng mặt, cúi đầu nhìn nơi khác. Ngoài dự đoán của mọi người, Long Nhất lại dừng lại, rút bàn tay ra, ôm vào trên eo thon của Bích Phi.

"Nói cho ta biết, ngư nhân tộc các ngươi có nam nhân hay không?" Long Nhất đột nhiên chột hỏi.

"Ngư nhân tộc chúng ta không có nam nhân" Tiểu Thước cười đáp.

"Ách ... .. không có nam nhân, vậy các ngươi như thế nào mà sinh sản"

Tiểu Thước cùng Lưu Li liếc mắt nhìn nhau, đỏ mặt lắc đầu không biết.

Long Nhất trợn tròn hai mắt, không biết? Đây là đáp án chó má gì.

"Bích Phi, ngươi nói cho ta biết. Ngươi đừng nói ngươi cũng không biết đấy. Ta đây rất hứng thú cùng ngươi nghiên cứu lại một chút." Long Nhất ôm sát Bích Phi, bàn tay lại bắt đầu máy động."Tên ti bì." Bích Phi nghiêm mặt mắng.

"Đa tạ đã khích lệ. Ngươi nếu không nói, ngươi sẽ hiểu được cái gì mới chính thức là ti bì." Long Nhất cười hắc hắc uy hiếp.

Bích Phi cắn môi nói: "Ngư nhân tộc chúng ta tồn tại hai loại phương thức sinh sản. Khi tới tuổi nhất định, ngư nhân tộc liền có thể lựa chọn tự kết thành phôi thai, chỉ là loại phương pháp này chính là sử dụng tinh khí toàn bộ bản thân. Cho nên một khi thai nhi xuất sanh thì bản thân sẽ tử vong."

Lúc này Lưu Li đột nhiên kinh hô một tiếng, nàng liền hỏi: "Bích Phi a di, vậy mẫu thân ta có phải là sử dụng phương pháp này, cho nên ta từ nhỏ đã không có mẹ?"

"Ta cũng là như thế mà sinh ra?" Tiểu Thước cũng khẩn trương hỏi.

Bích Phi thở dài một hơi, cũng không có nói về vấn đề của hai người, mà lại nói: "Còn một phương pháp khác, chính là cũng chủng tộc khác kết hôn. Nếu sinh ra là nữ hài thì khẳng định là người của ngư tộc, khi đến tuổi nhất định liền được đưa lại tộc nhân bồi dưỡng. Nếu là nam hài thì ở cùng chủng tộc đó."

Năm đó chúng ta bị trục xuất đến đây, rời xa thành thị, căn bản là không có thể cùng với chủng tộc khác thông hôn. Cho nên cơ bản đều là phải tự thân sinh ra. Nhưng nhiều năm trôi qua, tộc nhân ngày càng ít, bây giờ chỉ còn ba người chúng ta."

Không cần phải nói, mẫu thân của Lưu Li cùng Tiểu Thước khẳng định là sử dụng phương pháp tự kết thành phôi thai mà hương tiêu ngọc vãn. Hai tiểu mỹ nhân ngư vẻ mặt vô cùng đau khổ. Bích Phi vẻ mặt cũng buồn bã.

Long Nhất một mặt vỗ về an ủi Bích Phi. Đột nhiên cũng không khỏi nảy sinh tức giận. Tại sao các nàng lại đáng thương như vậy.

"Các người đừng thương tâm, không còn phải có ta sao? Các người cùng loài người có thể thông hôn mà." Long Nhất hắc hắc cười hỗn đản.

"Hải tộc đương nhiên chỉ có thể cùng hải tộc thông hôn, người đừng nghĩ như vậy." Bích Phi không khỏi tức giận nói.

Long Nhất kỳ quái nhìn từ trên xuống dưới đánh giá ba mỹ nhân ngư.
Đột nhiên chính sắc nói: "Các người ngoại trừ phía dưới có một cái
đuôi, cái khác lại không có, vậy như thế nào mà có thể hành sự a?"

Ba nữ nhân sửng sốt, không khỏi mắng: "sắc lang!"

Chương 333: Tỷ phu, người lấy thân báo đáp sao

Mỹ nhân ngư cuối cùng thì hành sự như thế nào, Long Nhất cuối cùng cũng chưa biết. Hắn phải hỏi Lưu Li vấn đề này nhưng việc xuất hiện chủng tộc như thế này thì cũng không có gì không có khả năng xảy ra. Lúc này hắn không quá quan tâm về vấn đề này. Hắn tới hải mạo rất lâu, Nạp Lan Như Nguyệt sẽ không lo lắng phát điên chứ. Vì vậy hắn cũng không có hỏi lại.

"Thời gian không còn sớm. Ta nghĩ ta phải trở về." Long Nhất nhìn ba nữ nhân nói.

Mỹ nhân ngư trầm mặc, một lúc lâu sau Lưu Li mới nói: "Thiếu gia, ta đi với người. Bích Phi a di cùng với Tiểu Thước lưu lại chỗ này được không?"

Long Nhất lóng ngóng, hắn chưa muốn dẫn nàng trở về. Hắn sẽ lập tức phải cùng với Vô Song tới Lô thần cấm khu. Mang theo một mỹ nhân ngư, nếu bị phát hiện có thể dẫn đến phiền toái.

"Các người đều ở lại, thiếu gia ta phải đi có việc, có thể phải một thời gian sau mới có thể trở về. Chờ ta sau khi trở lại sẽ tìm các người." Long Nhất liền nói.

"Nhưng ... .. ta là thị nữ của thiếu gia." Lưu Li nhẹ nhàng nói.

Long Nhất cười hắc hắc nói: "Nếu là thị nữ của ta, vậy đương nhiên

là do ta định đoạt." Long Nhất nhìn thấy Bích Phi cùng Tiểu Thước vẻ mặt như trút được gánh nặng, dáng vẻ như muốn hắt sớm rời đi.

Từ khi Long Nhất nói như vậy, Lưu Li cũng không có kiên trì đòi theo. Kỳ thật nàng cũng không nghĩ tới việc đi tới thế giới loài người xa lạ.

Ba mỹ nhân ngư mang Long Nhất tới một thang lầu. Sau khi nghỉ ngơi, Bích Phi hay tay chém ra một đạo quang mang, phía trên mở ra một đạo khẩu, nước biển không thể lọt vào.

"Được rồi, còn có một vấn đề. Vì sao trong bụng hải quái lại có dưỡng khí?" Long Nhất nghi hoặc hỏi.

Bởi vì hải quái có thể ở trong nước hấp thu mang một bộ phận dưỡng khí tới. Nhân ngư tộc chúng ta có thể sống trong nước, cũng có thể sống trên mặt đất. Bụng hải quái không có nước, đương nhiên chúng ta vẫn có thể hít thở. Đây là một loại đặc tính của hải tộc." Bích Phi đáp.

"Ah, nguyên lai là như thế, vậy ta đi đây." Long Nhất cười cười, đang muốn thoát ra đột nhiên quay đầu lại, nhìn về mặt Bích Phi.

"Ngươi làm sao vậy?" Bích Phi không nhịn được nói.

"Không sao cả, chỉ là trước khi biệt li muốn cùng thân ái cùng cái miệng nhỏ nhắn một cái thôi" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Lưu Li mặt đỏ lên, tiến tới. Thân là thị nữ, nàng không thể cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của Long Nhất.

"Sắc lang" Bích Phi mở miệng thốt, muốn ngăn cản nhưng rốt cục thốt ra hai chữ đó.

Long Nhất nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Li, cúi người hôn lên bên ngoài đôi môi xinh xắn của nàng một chút, sau đó tiêu sái khoát tay cười nói: "đi, chờ ta trở lại." Nói xong liền chui vào khe nứt lạnh như băng ở hải thủy.

"Hừ, rốt cục cũng đi. Công chúa, người làm sao vậy?" Bích Phi thở ra một hơi dài, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Li đang ngây ngốc, không khỏi quan tâm hỏi.

"A, không có ... .. không có gì, Bích Phi a di, phía dưới bị thiếu gia phá hư thành như vậy, chúng ta quay lại thu thập một chút đi." Lưu Li lấy lại tinh thần, tâm tưởng vẫn còn hân hoan, cảm giác lưu lại đôi môi như điện giật, tựa hồ còn chưa có tan đi. Nàng bối rối nói xong liền vội vã đi xuống lầu.

Bích Phi nhìn bóng lưng Lưu Li, nghi hoặc lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Công chúa làm sao vậy?"

Long Nhất cũng không có chần chừ mà nhanh chóng quay về. Lần này tới hải để xem như thu hoạch cũng lớn. Không chỉ có biết tại hải dương có chủng tộc trí tuệ như thế, hơn nữa lại còn tạo thành thế giới. Nhất là hắn thu được một mỹ nhân ngư xinh đẹp như thiên tiên làm thị nữ. Mặc dù thị nữ này trước mắt chỉ có thể nhìn mà nuốt nước miếng, không thể ăn vào bụng.

Chui ra khỏi hải diện, Long Nhất liền phát hiện mặt trời chậm rãi lặn xuống phía tây. Ánh chiều rải quang mang trên mặt biển một ánh sáng mờ.

"Còn tưởng rằng đã lâu không được nhìn thấy." Long Nhất lẩm bẩm nói. Hắn tới vùng biển này lúc trưa, bây giờ xem như mới chỉ vài giờ. Nhưng không hiểu vì cái gì hắn nghĩ rằng dường như thời gian trôi qua đã rất lâu.

Long Nhất vận khởi nội lực, ngạo thiên quyết đột phá tầng thứ tư, khi vận dụng càn khôn đại na di cùng với phiêu phù thuật nọ liền nhanh hơn gấp đôi so với trước. Nếu toàn lực chạy thì bằng mắt thường không thể nhìn rõ ràng.

Không quá nửa canh giờ, Long Nhất liền về tới hoàng cung Nạp Lan từ phía sau vách núi đen, hấn nhảy lên rồi nhẹ nhàng đáp xuống tấm cung Nạp Lan Như Nguyệt.

"Tỷ muội các nàng vẫn còn ở trong, nhưng còn chưa ăn cơm chiều. Đêm nay ta sẽ mời các người tới bãi biển ăn thịt nướng" Long Nhất vừa tiến tới liền thấy tỷ muội Nạp Lan Như Nguyệt đang nhìn hấn, bất quá vẻ mặt tựa hồ không quá vui mừng.

Nạp Lan Như Nguyệt khí thế hung hăng đi tới. Vẻ mặt khiến cho Long Nhất có chút kinh ngạc. Thánh nữ luôn nhẹ nhàng dịu dàng như thế nào lại biến thành bộ dạng như vậy. Không phải bị cái gì kích thích chứ.

"Bại hoại, tên xú bại hoại không có lương tâm này." Nạp Lan Như Nguyệt đi tới trước mặt Long Nhất liền hung hăng đánh vào ngực Long Nhất, một mặt mắng to.

Long Nhất ngạc nhiên, hình dáng này như thế nào cũng giống như là bị tình lang phụ bạc. Hấn như thế nào đã có được trái tim nàng.

Nạp Lan Như Nguyệt đang trách mắng Long Nhất, khóe miệng đột nhiên rơi xuống hai hàng nước mắt trong như pha lê.

Long Nhất ngần ra, đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt Nạp Lan Như Nguyệt, hấn nhìn ngón tay ướt đẫm liền hỏi: "Người khóc?"

"Đúng vậy, ta khóc. Người đắc ý. Tên xú bại hoại không có lương tâm này, ta đánh chết người." Nạp Lan Như Nguyệt cắn răng đánh tới, mặc dù lực đạo của nàng thật sự không có tạo chút thương tổn nào đối với Long Nhất, chỉ như gãi ngứa cho hắn mà thôi.

Long Nhất bối rối, không rõ rốt cuộc tại sao lại thế này? Hắn ôm chặt lấy nàng khiến Nạp Lan Như Nguyệt giật mình kinh hô, rồi bế nàng lên đi tới bên giường, đặt nàng xuống.

"Người ... .. người muốn làm gì?" Nạp Lan Như Nguyệt nước mắt ngừng rơi, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Long Nhất nhìn Nạp Lan Như Nguyệt mà choáng. Tiểu nha đầu nọ ở chỗ này, vậy hắn còn có thể làm gì với nàng.

"Nha đầu, người lại nói cho tỷ phụ, tỷ tỷ người rốt cuộc sao lại thế này?" Long Nhất ngồi xuống mép giường nhìn Nạp Lan Như Mộng đang ngồi ở trên ghế nói.

Nạp Lan Như Mộng cũng tới ngồi trên chiếc giường lớn mềm mại, cười hì hì nói: "Còn có thể vì cái gì?" đương nhiên do lo lắng cho người. Ngày hôm qua người đi đâu mà buổi tối không có trở về, tỷ tỷ cả một đêm không có ngủ."

"Như Mộng, người hồ đồ nói cái gì, ta không có lo lắng cho hắn . Buổi tối ngày hôm qua ta đâu có không ngủ?" Nạp Lan Như Nguyệt trừng mắt nhìn muội muội, có chút tức giận nói.

"Vậy tỷ tỷ vừa mới làm bộ dạng như vậy làm gì. Tên xú bại hoại, ta đánh chết người này." Nạp Lan Như Mộng ngữ khí chế nhạo nhìn Nạp Lan Như Nguyệt nói.

"Nha đầu, người có tin hay không ta đánh người." Nạp Lan Như

Nguyệt cùng Nạp Lan Như Mộng, hai tử muội đứng lên trên giường. Trong lúc nhất thời quần áo xộc xệch, lộ ra không ít xuân quang.

Long Nhất bèn hân thưởng xuân quang. Trong đầu hắn vẫn có chút mê hồ. Buổi tối ngày hôm qua hắn không có ngủ ở chỗ này? Rõ ràng hắn bên trái ôm đại mỹ nhân, bên phải ôm tiểu mỹ nhân. Chẳng lẽ ... .. Long Nhất đột nhiên cả kinh. Hắn không phải đã ở dưới biển hơn một ngày.

"Hai người các ngươi thôi náo nhiệt, trước tiên hãy nói rõ ràng đã." Long Nhất ngăn đôi tử muội đang không ngưng gây lộn.

Long Nhất không rõ, hắn muốn muốn biết có phải là bản thân đã ở tại biển lâu như vậy. Vì vậy hắn nắm tay đánh lên mông của hai nàng một cái.

"A, tử phu thật chán ghét, Ngươi như thế nào có thể đánh vào chỗ đó của thực nữ?" Nạp Lan Như Mộng hay tay xoa xoa mông, mặt ửng hồng nói.

Nạp Lan Như Nguyệt cũng không nói gì, chỉ ngồi xuống nhìn Long Nhất.

"Hôm nay là ngày nào?" Long Nhất liền hỏi.

"Thương lan lịch ngày 15 tháng 7, tử phu, ngươi như thế nào ngay cả việc này cũng không biết." Nạp Lan Như Mộng bĩu môi nói.

15 tháng bảy? Long Nhất cười khổ, không nghĩ thời gian ở lại dưới biển lại lâu như vậy.

"Như Nguyệt, ta tối hôm qua không có trở về khiến nàng lo lắng như vậy. Không nghĩ tới nàng lại quan tâm tới ta như thế, lại còn rơi

nước mắt vì ta, thật sự khiến ta cảm động. Không bằng đêm nay ta sẽ lấy thân báo đáp." Long Nhất lấy lại tinh thần, hắc hắc cười với Nạp Lan Như Nguyệt.

"Ai lo lắng cho ngươi. Ta khóc bởi vì ... .. bởi vì ta lo lắng tình hình chiến sự. Ngày hôm qua thủ vệ báo cáo ngươi đi ra biển, ta sợ việc liên minh của Nạp Lan đế quốc cùng Cuồng Long đế quốc bị hỏng. Ngươi đừng tự mình đa tình." Nạp Lan Như Nguyệt quay đầu nói, bên tai hơi ửng hồng.

Long Nhất nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, thật sự là đối với chuyện này, kẻ ngu cũng có thể nhìn thấy tình ý của nàng, mặc dù hết lần này tới lần khác nàng không thừa nhận.

"Tỷ phu, ta cũng lo lắng cho ngươi. Không bằng ngươi lấy thân báo đáp cho ta, tốt lắm." Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên nói.

Ách ... .. Long Nhất ngẩn ra, hắc liếc nhìn đường cong của Nạp Lan Như Nguyệt, trong lòng không khỏi tà ác nghĩ thầm, tiểu la lị này thật có tư vị.

Chương 334: Thiên vãng mật hàm

"Như Mộng, người nói cái gì đó." Nạp Lan Như Nguyệt gõ đầu muội muội nói.

"Ai da, ta không có nói bậy, tỷ tỷ đừng có mà nhỏ nhen" Nạp Lan Như Mộng bĩu môi nói.

"Ta nhỏ nhen, nha đầu người có biết biết lấy thân báo đáp là gì không?" Nạp Lan Như Nguyệt to giọng nói.

"Đương nhiên biết, tỷ phu nếu lấy thân báo đáp, vậy sau khi ta bị người khi dễ có thể gọi tỷ phu hỗ trợ. Ta muốn đi đâu hẳn sẽ dẫn ta đi, ta muốn ăn cái gì hẳn sẽ mua cho ta, còn có thể giúp ta bắt bướm, đuổi gián." Nạp Lan Như Mộng chỉ ngón tay nói.

Long Nhất khi nghe thấy, càng nghe càng không biết có tư vị gì. Nha đầu kia nghĩ hẳn lấy thân báo đáp có nghĩa là như vậy, thật sự là ngờ ngẩn và buồn cười.

"Thôi dừng lại, nha đầu người tìm người khác đi. Tỷ phu bận bịu nhiều việc, không có nhiều thời gian đi cùng người." Long Nhất lau mồ hôi lạnh, cười nói.

"Tây Môn Vũ, ta xem người lấy thân báo đáp cho muội muội ta, như vậy cũng được đấy. Nạp Lan Như Nguyệt khiêu khích nhìn Long Nhất.

"Thật là tốt, ta còn có thể mỗi ngày ôm tử phu ngủ nữa." Nạp Lan Như Mộng cười hì hì nói.

"Ah, bây giờ đã khuya, chúng ta còn phải ăn cơm tối. Tây Môn Vũ, không phải ngươi vừa nói chúng ta sắp sửa đi ăn thịt nướng?" Nạp Lan Như Nguyệt nghe được muội muội vừa nói như vậy vội vàng lảng sang chuyện khác.

Lúc này mặt trời đã hoàn toàn chìm khuất sau đường chân trời, chỉ còn lại một dải ánh nắng chiều. Ánh trăng từ trên tầng mây đã ló ra được một nửa.

Long Nhất mang theo hai tử muội từ hoàng cung đi ra ngoài, đi tới một chỗ xa trên bãi biển, điểm khởi hỏa quang, từ trên không trung rơi xuống hai con chim, từ dưới biển bay lên hai con cá, nguyên liệu như vậy đã đủ. Long Nhất thuần thục tẩm gia vị, gác chúng lên đồng lửa và bắt đầu nướng.

Một luồng gió từ biển chầm chậm thổi tới, mang theo vị mặn của muối và mùi ẩm thấp. Long Nhất vừa quay thịt nướng, vừa suy nghĩ xem nên nói như thế nào với Nạp Lan Như Nguyệt về việc mình phải đến Lôi Thần cấm khu. Tính ra ngày mai chính là ước định của mình và Vô Song.

"Tây Môn vũ, ngươi suy nghĩ cái gì?" Nạp Lan Như Nguyệt thấy Long Nhất nghĩ đâu đâu liền hỏi.

"Đang nghĩ tới ngươi." Long Nhất ngẩng đầu lên cười nói.

"Hừ, ai thêm tin ngươi, giữ những lời đấy cho những nữ nhân của ngươi đi. Được rồi, ngươi còn chưa nói tối hôm qua ngươi đã đi đâu, làm gì?" Nạp Lan Như Nguyệt mặc dù nói như thế, nhưng khóe

miệng cũng lộ ra chút tiếu ý.

"Tối hôm qua? Ta đi gặp mỹ nhân ngư?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Không nói linh tinh, ngươi không nói ta cũng biết ngươi đi thâm hương cướp ngọc, hừ." Nạp Lan Như Nguyệt tưởng rằng Long Nhất đang nói dối, không khỏi tức giận kêu lên.

Long Nhất biết rằng nàng không có tin mình.

"Tỷ phu, có thật có mỹ nhân ngư?" Nạp Lan Như Mộng cũng tiến tới hỏi.

"Đương nhiên, có lúc nào tỷ phu nói dối ngươi chưa." Long Nhất mỉm cười nói.

"Vậy mỹ nhân ngư trông như thế nào?" Nạp Lan Như Mộng tò mò hỏi.

"Mỹ nhân ngư, các nàng chính là tinh linh của Hải dương tộc, bộ dạng so với hải yêu trong truyền thuyết không có khác biệt lắm. Nhưng trông quyến rũ hơn nhiều, xinh đẹp như mộng." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Thật vậy chẳng? Vậy có phải các nàng có tóc và mắt màu lam?" Nạp Lan Như Mộng suy nghĩ rồi hỏi.

Long Nhất vội hỏi: "Ngươi như thế nào biết được?" Dưới đáy biển họ có ba mỹ nhân ngư, ngoại trừ Lưu Li tóc màu vàng, Bích Phi cùng Tiểu Thước đều có tóc và mắt màu lam, tựa như Phong Linh bình thường.

"Là ta nằm mơ, hơn nữa không chỉ mơ một lần. Từ khi còn nhỏ ta đã

mơ thấy thế." Nạp Lan Như Mộng nói.

"Chỉ là nằm mơ thôi, mọi đừng tưởng là sự thật a." Nạp Lan Như Nguyệt cũng không tin.

Long Nhất không để ý lời Nạp Lan Như Nguyệt, bởi vì hắn biết sự kiện này, cuối cùng hỏi: "Người có còn nhớ đã mơ thấy cái gì?"

Nạp Lan Như Mộng đôi mắt đẹp có chút mê ly, nàng lẩm bẩm nói: "Hình như cũng là tại bờ biển, một a di rất đẹp ôn nhu nhìn ta, nàng nhẹ nhàng vuốt đầu ta, sau đó. ... sau đó ta không có nhớ nữa."

Nạp Lan Như Nguyệt ánh mắt lóe lửa, nàng chột nhớ tới trên người mọi mọi có kết giới kỳ quái màu lam, chẳng lẽ thật sự có mỹ nhân ngư.

"Tỷ phu, người thật sự gặp qua mỹ nhân ngư?" Nạp Lan Như Mộng nhìn Long Nhất hỏi.

Long Nhất cười gật đầu.

"Vậy tỷ phu có thể dẫn ta đi xem các nàng không." Nạp Lan Như Mộng hai mắt sáng lên nói.

"Đương nhiên có thể, mỹ nhân ngư ở trong bụng một loại hải quái. Các nàng tại bên trong đó kiến thiết cung điện hoa lệ, còn có thụ cầm đàn tấu." Long Nhất cười nói.

"Nói lung tung lừa gạt tiểu cô nương." Nạp Lan Như Nguyệt hiển nhiên không tin.

"Ta tin tưởng tỷ phu không nói dối. Tỷ phu, người chừng nào đưa ta đi coi?" Nạp Lan Như Mộng rất tin tưởng.

Long Nhất do dự một chút nói: "Đợi sau khi tỷ phu trở về sẽ đưa muội đi coi. Muội muốn sống ở đó cũng không thành vấn đề."

"Tỷ phu, ngươi phải đi sao?" Nạp Lan Như Mộng nghe ra trong giọng Long Nhất có sự ly biệt.

"Mmm, ta phải rời đi một khoảng thời gian dài." Long Nhất cúi đầu nói.

"Ngươi trở về?" Nạp Lan Như Nguyệt trầm mặc một chút, ngược lên nhìn Long Nhất rồi hỏi.

Lúc này món nướng đã tỏa ra mùi thơm, màu sắc cũng biến thành màu vàng ruộm. Long Nhất rắc thêm gia vị rồi nói: "chín rồi, chúng ta ăn đi."

Long Nhất đưa một xâu cho hai nàng, chính mình cũng cầm lấy một xâu đứng lên, cắn một miếng. Lúc này hắn mới phát hiện hai tỷ muội đều nhìn hắn, chưa ăn miếng thịt nào.

"Ăn đi, nhìn ta làm gì, chẳng lẽ muốn ta. Vậy chúng ta đổi đi." Long Nhất cười nói.

"Nói nhảm, ngươi rốt cuộc đi đâu? Không nói rõ ràng ta không ăn." Nạp Lan Như Nguyệt nhìn chăm chăm vào Long Nhất, môi cong lên giận dữ.

Uy hiếp thật đáng sợ a, Long Nhất bất đắc dĩ cười cười. Sau khi cắn một miếng thịt nướng liền nói: "Ngày mai ta cùng một người bằng hữu đi xem Kì Diệp công quốc. Ngươi biết dong binh công hội đã phát ra nhiệm vụ đến Lô Thần cấm khu kia, chúng ta cũng muốn đi xem một chút."

"Người vội đi Lôi Thần cấm khu, người không muốn giữ lại tính mạng sao? Không cho phép người đi." Nạp Lan Như Nguyệt nhất thời thay đổi sắc mặt, giữ chặt tay Long Nhất nói.

Long Nhất nhìn biểu tình lo lắng của Nạp Lan Như Nguyệt, an ủi, vỗ vào bàn tay nhỏ bé của nàng rồi nói: "Không đi không được, mạng ta lớn lắm. Vội lại chúng ta chỉ đi xem một chút, người cũng nên biết thực lực của ta, khẳng định là không có vấn đề gì."

"Thực lực người mặc dù cao, nhưng sự kinh khủng của Lôi Thần cấm khu người còn chưa nghe? Địch nhân bên trong là oan hồn. Thêm người cũng chỉ thêm một cái mạng? Nạp Lan Như Nguyệt có chút kích động nói.

"Lo lắng?" Long Nhất ôn nhu cười cười, vươn bàn tay vuốt ve khuôn mặt Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt cũng không có phản bác, để cho Long Nhất vỗ về nàng, nhưng ánh mắt quật cường nhìn hắn, đánh chết cũng không đồng ý cho hắn đi.

"Tỷ phu, ta bên ngoài cũng nghe nói qua Lôi Thần cấm khu, không bằng người đưa ta cùng đi." Nạp Lan Như Nguyệt cắt ngang nói.

"Như Nguyệt, đừng có đòi lung tung." Nạp Lan Như Nguyệt trừng mắt liếc muội muội, còn tiểu nha đầu lại thè lưỡi làm mặt quỷ.

Long Nhất nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Nạp Lan Như Nguyệt, chải mái tóc mềm của nàng sang hai bên, nhẹ giọng nói: "Ta biết người lo lắng, nhưng ta không thể không đi."

"Có quỷ lo lắng cho người, dù sao ta cũng không cho phép người đi."

Nạp Lan Như Nguyệt khuôn mặt ửng hồng, nhìn Long Nhất cười, đột nhiên nghĩ tới gì đó, nàng hồ nghi nhìn Long Nhất hỏi: "Chẳng lẽ vị bằng hữu nọ của ngươi là nữ nhân?"

Long Nhất ngẩn người, cũng thấy không thích hợp giấu diếm, liền nói thật: "Đúng là nữ nhân, là nữ nhân của ta, mặc dù bây giờ nàng không có thừa nhận."

Nạp Lan Như Nguyệt lập tức đứng lên, một tay kéo muội muội ra xa Long Nhất, trừng mắt nhìn Long Nhất nói: "Ngươi đi đi, cùng với người phụ nữ của ngươi đi đi, tốt nhất hãy chết tại Lô Thần cấm khu." Nạp Lan Như Nguyệt nói xong liền dẫn theo Nạp Lan Như Mộng chạy đi, không quay đầu lại.

Long Nhất thở dài một hơi. Hắn thấy rõ ràng Nạp Lan Như Nguyệt hai mắt đỏ hồng, dường như rất thương tâm.

"Mie kiếp, kẻ nào ẩn nấp ở chỗ đó, lão tử đến đây." Long Nhất nhận thấy được cách đó không xa có người ẩn nấp, hắn tâm tình đang không tốt, thấy vậy liền quát lớn.

Thanh âm chưa dứt, một thân ảnh từ cách đó không xa bay tới, bóng người dừng lại trước mặt Long Nhất.

"Thiên Vĩng 3081 tham kiến thiếu chủ." Bóng người này ngoại hình là một trung niên nhân. Hắn quỳ xuống hành lễ với Long Nhất, hai tay làm ra một thủ thế của Thiên Vĩng.

"Có chuyện gì?" Long Nhất lạnh lùng hỏi.

"Có hai mật hàm cho thiếu chủ, mời thiếu chủ xem qua. 3081 xin cáo lui." Trung niên nhân đưa hai mật hàm có phong ấn ma pháp cho Long Nhất xong liền lắc mình biến mất. Long Nhất vừa mở mật hàm

thứ nhất trong ống tre ra xem thì thấy mùi hương của lão bản nướng tỏa ra, mặt trước nói với Long Nhất là Hàm Yên sử dụng một loại ma pháp kỳ quái làm chữ viết, cho nên nội dung trong đó chưa được biết.

"Chẳng lẽ là dư nghiệt trước đây." Long Nhất nhíu mày trầm nghĩ.

Không suy nghĩ nhiều, Long Nhất liền mở ống trúc thứ hai. Vừa nhìn vào bên trong, Long Nhất đã thấy vui vẻ. Bức mật hàm thứ hai này viết rằng đã tạo được quan hệ với bỉ mộng hoàng tộc, tình báo thiên võng đã vẽ được quy mô, kích thước núi non.

"Tiểu tử này thật có năng lực." Long Nhất mừng rỡ cười nói, ánh mắt có chút thỏa mãn.

Chương 335: Có thể hôn ta được không?

Tỷ muội Nạp Lan Như Nguyệt tức giận bỏ về, Long Nhất ngây ngốc ngồi đó cũng không có nghĩa gì, liền xoay người nhằm hướng hoàng cung Nạp Lan đi tới. Trong lòng nghĩ thầm nàng rồi sẽ ổn thôi.

Chỉ là khi trở lại tấm cung của Nạp Lan Như Nguyệt liền phát hiện không có một bóng người. Hai nha đầu nọ cũng không biết chạy đi đâu. Long Nhất bèn đi tìm xung quanh hoàng cung Nạp Lan để quốc nhưng tại một nơi hẻo lánh lại phát hiện một người đang luyện phục ma côn pháp là Man Nguru. Trên người hắn kim quang nhàn nhạt, lục ngọc tài quyết xuất ra vô số quang mang chói mắt, chỗ nào cơn lốc thổi qua đều không để lại một một ngọn cỏ, khí thế cuồng hãn ép người đánh tới.

Long Nhất gật gật đầu hài lòng. Cảnh giới kim chung tráo cùng phục ma côn của Man Nguru đã tăng lên khiến cho hắn cảm thấy cao hứng, đồng thời cũng có chút áy náy. Những ngày này Man Nguru yên lặng theo hắn, vậy mà chính hắn thiếu chút nữa lại quên mất.

Hơi thở Long Nhất thoáng xuất hiện. Man Nguru đang say mê luyện công lập tức tỉnh lại, đôi ngươi nhẵn bắn quang mang nhìn tới.

"Lão đại." Man Nguru kinh hãi thu hồi vũ khí chạy tới. Hai ngày nay ở tại hoàng cung khiến hắn cảm thấy ngọt ngọt muốn ra ngoài.

"Man Nguru, đêm nay thu thập một chút, ngày mai theo ta đi." Long

Nhất cười, vỗ vỗ vào lồng ngực Man Nguru.

"Tốt, ta cũng sớm muốn đi. Địa phương quý quái này thật nhàm chán. Những thị vệ trẻ không dám đánh nhau, vừa mới thấy lão Nguru ta đã bỏ chạy ra xa. Được rồi lão đại, chúng ta ngày mai đi đâu a?" Man Nguru than phiền nói.

"Đi làm nhiệm vụ cấp SS, Lôi thần cấm khu. Không sợ sao." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Lão Nguru này ngoại trừ lão đại còn không chưa có sợ cái gì. Lôi thần cấm khu a, ta đang muốn cùng lão đại tới đó." Hai mắt Man Nguru sáng ngời, nhất thời hứng phấn vạn phần. Trong lúc nhất thời, phảng phất nhớ lại vài năm trước đây, khi cùng Long Nhất đi mạo hiểm.

Long Nhất nở nụ cười, hài hước nói: "Người chẳng lẽ không sợ nường tử của người sao?"

Man Nguru theo thói quen, gãi gãi nguru giác trên đầu, cười ngây ngô rồi nói: "nường tử, làm sao ta phải sợ nàng." Hai mắt Man Nguru xuất hiện sự ấm áp, ngọt ngào.

"Người cũng đã rời Hoàn đoạn sơn mạch một khoảng thời gian. Sau khi qua Lôi Thần cấm khu, nếu đại cục cũng ổn định, ta sẽ cùng người quay lại đó. Cũng lâu không có thấy Lộ Thiến Á." Long Nhất cười nói. Nhớ tới Lộ Thiến Á tiểu tinh linh cùng với tinh linh nữ vương thành thực hấp dẫn. Hoàn đoạn sơn mạch cũng không có quá xa Mễ Á công quốc, cũng có thể để hấn thăm Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận.

Man Nguru cao hứng gật đầu. Hấn vừa mới kết hôn không bao lâu đã phải rời nhà đi nên cũng nhớ. Chỉ có điều Long Nhất trong lòng hấn

vĩnh viễn đứng thứ nhất.

"Giờ vẫn còn sớm, ta sẽ bồi tiếp lão đại uống vài chén. Chúng ta cũng lâu rồi không có uống với nhau một trận thống khoái." Long Nhất cười, từ không gian giới chỉ lấy ra hai vò rượu ngon, mỗi người một vò đứng trên nóc hoàng cung Nạp Lan để quốc đối ẩm. Hấn thích loại cảm giác đứng ở trên cao này.

Đêm nay trời không tối lắm, trên bầu trời có nhiều vì sao, gió đêm đang thổi cùng với âm thanh của sóng biển thật sự êm đềm. Chỉ có điều sau màn đêm đẹp đẽ này có không ít sự sợ hãi không nhìn thấy được.

"Nếu có Lệ Thanh ở đây thì thật tốt, không có hấn ở bên người, hình như cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó." Man Ngưu đang uống rượu đột nhiên nói. Cuộc sống tại Đẳng Long thành, hấn và Lệ Thanh hai người cả ngày ở cùng một chỗ, tình cảm rất tốt.

Mục quang Long Nhất lóe lên, cười nói: "Đúng vậy, bất quá không bao lâu nữa sẽ được gặp mặt, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng hấn uống ba ngày ba đêm."

"Ba ngày ba đêm, không được, phải bảy ngày bảy đêm." Man Ngưu cười to nói. Hào khí dâng cao vạn trượng, nâng vò rượu uống không rơi một giọt.

"Lệ Thanh ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng mới được." Long Nhất lẩm bẩm nói trong lòng, có chút thất thần nhìn về phương xa. Nhắc đến Lệ Thanh khiến hấn liền không tự chủ được nhớ tới Ti Bích. Không biết nàng bây giờ ra sao. Đều do lão thái bà kia. Thế nhưng cơ thể nàng là thân thể thuần âm, thật sự là tai hại.

Long Nhất cùng Man Ngưu hứng khởi uống rượu, trực tiếp tiến vào

hầm rượu của hoàng cung lấy ra hơn mười vò rượu rồi gọi những thị vệ ẩn thân bốn phía hoàng cung gia nhập hàng ngũ. Lúc này trên nóc cung điện có hơn mười người đang túy lúy nằm ngả nghiêng, mỗi người ôm một vò rượu, cùng hồ ngôn loạn ngữ nói những câu vô nghĩa.

Cuối cùng Man Ngưu cũng ngã xuống, nhưng Long Nhất vẫn ôm vò rượu cuối cùng, đột nhiên nghĩ tới Liễu Nhân Nhân, ngày mai phải đi, vẫn còn chưa có từ biệt nàng.

Chỉ là bây giờ đã muộn thế này, chắc nàng đã ngủ. Nghĩ tới chuyện này, Long Nhất quyết định đi một lần, không nói với nàng sự thật sẽ cảm thấy hối tiếc.

Trước đây tại yến hội Liễu Nhân Nhân đã nói địa chỉ cho Long Nhất. Long Nhất không tốn nhiều khí lực liền tìm được nơi nàng ở. Nơi đó cũng không xa hoàng cung Nạp Lan đế quốc, đó là một tòa trang viên thật lớn.

Long Nhất vừa dấu đi hơi thở, liền nhanh như quỷ mị lướt qua thủ vệ nghiêm của trang viên, không một tiếng động đi tới hậu viện nơi nữ quyến ở.

Hậu viện này chia thành các tiểu viện, tạo thành một thể hoàn chỉnh. Lúc này Long Nhất có chút khó khăn. Nhân Nhân rốt cuộc ở tại tiểu viện nào? Hắn không thể đi tìm từng tiểu viện.

Trong lúc đó, Long Nhất đột nhiên phát hiện có một thị nữ bưng một cái khay thức ăn từ một tiểu viện đi tới.

"Ah, Tiểu Hồng, khuya như vậy còn mang gì cho tiểu thư ah, tiểu thư vẫn chưa có ngủ sao?" Một thủ vệ hộ vệ cười hỏi.

"Đúng vậy, tiểu thư hôm nay vẫn còn chưa ngủ, hy vọng nàng ăn xong có thể nghỉ ngơi." Thị nữ Tiểu Hồng lo lắng nói, rồi chuyển hướng đi tới một tiểu viện.

Long Nhất đoán rằng tiểu thư mà thị nữ này nhắc tới chính là Liễu Nhân Nhân. Không nghĩ rằng nàng mất ngủ, không phải là do nhớ tới sự tình đó chứ. Thật sự là một đoạn nghiệt duyên a.

Long Nhất đi theo thị nữ này vào sân, thấy nàng vào một sương phòng sáng đèn, trong chốc lát hai tay không lui ra.

"Khiến cho nàng một chút kinh hãi." Long Nhất cười trong lòng, ngón tay bắn ra ma pháp, ma đăng trong phòng liền tắt ngấm. Nhất thời trong phòng một mảng tối om, thừa dịp này Long Nhất liền chui vào phòng không một tiếng động.

Đôi mắt Long Nhất có khả năng nhìn xuyên bóng đêm, sau khi nhìn một vòng trong gian phòng, đột nhiên ngẩn ngơ, nhất thời mồm miệng khô khốc.

"Ma đăng này như thế nào lại tắt chứ?" Nhân Nhân lẩm bẩm nói, sau đó lập tức niệm chú ngữ trong miệng, một sơ cấp quang hệ chiếu minh thuật liền được phát ra.

Tiếng nước rơi vang lên, Nhân Nhân từ trong thùng tắm bước ra, thân thể mềm mại lộ ra dưới ánh sáng, đôi vú kiêu ngạo trước ngực, phía dưới là một khu rừng rậm rậm mềm mại, đùi ngọc thon dài mượt mà.

Long Nhất thềm hô cứu mạng, thân hình đứng bất động tại góc phòng như một bóng ma, cả một cử động cũng không dám. Hắn vốn định dọa Nhân Nhân, nào ngờ lại gặp nàng đang tắm rửa. Nếu để cho Nhân Nhân biết, hai người khẳng định thập phần xấu hổ.

Lúc này Nhân Nhân một tay cầm quang cầu, một tay cầm khăn bắt đầu lau mình. Thân thể mềm mại, nàng lau người rất cẩn thận, khắp ngõ ngách đều không bỏ sót, kể cả chỗ riêng tư của nữ nhân.

Long Nhất muốn nhắm hai mắt lại, không dám nhìn nhưng hết lần này tới lần khác không điều khiển được con, không nhắm lại được.

Đột nhiên thân thể mềm mại của Nhân Nhân chấn động, dường như có cảm giác. Long Nhất kinh hãi, càng ẩn dấu hơi thở kín hơn.

"Long Nhất, người ra đi, ta biết là người." Nhân Nhân dùng khăn bao quanh người, nhẹ giọng nói.

Long Nhất cười khổ trong lòng, không nghĩ Nhân Nhân làm thế nào lại phát hiện hắn. Nhưng biết đã bị phát hiện, liền đi xuống.

Long Nhất như một bóng ma hiện ra, có chút xấu hổ đi tới trước mặt Nhân Nhân, nhìn nàng vẫn đang lộ ra bờ vai và những ngón chân nhỏ nhắn, ngay cả con mắt cũng không biết nên đặt vào đâu.

"Ta không phải cố ý, ta không nghĩ tới ... .."

"Người không cần phải giải thích, ta hiểu được." Nhân Nhân cắt lời Long Nhất.

Trong lúc nhất thời, hai người đều không biết nói cái gì, không khí có chút gượng gạo, khiến cho Long Nhất thập phần bất an.

"Người đã thấy hết?" Thật lâu sau Nhân Nhân mới hỏi, từ ngữ khí không đoán được tâm tình.

"Mmm" Long Nhất gật đầu thừa nhận.

"Vóc người ta có được không?" Nhân Nhân khuôn mặt hơi hồng hồng hỏi hấn.

Long Nhất có chút trịnh trọng, gật gật đầu.

"VẬY so với Phong Linh thì thế nào? Nàng có đẹp hơn ta." Nhân Nhân ngược đầu nhìn Long Nhất hỏi.

"Vóc người của người thật sự đẹp hơn." Long Nhất trả lời, trong lòng than nhẹ. Nhân Nhân vẫn không quên được quá khứ, vẫn đắm chìm với bóng ma trong lòng. Nghĩ đến lời thị nữ, nàng mất ngủ cũng bởi vì nguyên nhân này.

Nhân Nhân nở nụ cười, tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: "Long Nhất, người có thể hôn ta?"

"Đừng như vậy Nhân Nhân" Long Nhất khẽ thở dài.

"Ta không có ý gì, chỉ là ta muốn biết khi Phong Linh hôn người, tư vị nó như thế nào? Ta nhớ về mặt nàng đầy hạnh phúc, say mê." Nhân Nhân thì thào nói, vòng tay ôm chặt lấy cổ Long Nhất, đôi môi hôn lướt qua.

Long Nhất không né tránh, đón nhận hương vị ngọt ngào của đôi môi.

Hai người đều chấn động, không có động tác gì, chỉ là hai đôi môi gắn chặt với nhau, thời gian như ngừng lại

Chương 336: Nghịch Lân

Màn đêm yên tĩnh nhanh chóng trôi qua, khi ánh bình minh bắt đầu ló rạng, xuyên qua tầng mây thì Long Nhất đã về tới hoàng cung Nạp Lan đế quốc.

Nụ hôn kia khiến cho Long Nhất đến bây giờ vẫn còn chút mông lung, thật sự là khó giải quyết. Hắn biết nụ hôn kia của Nhân Nhân cũng không phải xuất phát từ tư tình nam nữ, có thể bởi vì bóng ma Phong Linh vẫn còn ám ảnh trong nàng.

Nghĩ đến cũng có chút buồn cười, hai người bất động hôn nhau hồi lâu, rồi Nhân Nhân thiếp đi trong lòng hắn. Long Nhất không có dám đánh thức nàng, giúp nàng đắp chăn rồi để lại một phong thư sau khi rời đi.

"Man Nguru, dậy đi!" Long Nhất lay Man Nguru đang nằm mơ màng, một đạo băng hàn chi khí lập tức chui vào trong áo giáp của Man Nguru, nhất thời khiến hắn nhảy dựng lên.

"Ta đi có chút việc, ngươi trước tiên hãy thu dọn một chút." Long Nhất nói với Man Nguru xong liền phi thân tới tẩm cung của Nạp Lan Như Nguyệt.

"Kỳ quái, còn chưa có trở về, không nghĩ đến ta sao?" Long Nhất nhíu mày, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng cũng không để tâm lắm.

Vào phòng tắm thay đổi quần áo, Long Nhất để lại lời nhắn trên giường Nạp Lan Như Nguyệt rồi đi ra. Đối với Nạp Lan Vô Cực, Long Nhất cũng không muốn chào hỏi lão, hẳn muốn rời đi luôn, dù sao cũng có thể lão gia hỏa đã biết tin rồi.

Khi Long Nhất cùng Man Nguru vừa rời khỏi hoàng cung Nạp Lan thì Nạp Lan Vô Cực mang theo một nhóm hộ vệ xuất hiện.

"Hiền tể, sao lại rời đi nhanh thế? Tối hôm qua uống say sưa như vậy mà cũng không gọi ta một tiếng, chê ta không đủ tư cách sao?" Nạp Lan Vô Cực mỉm cười nói, không nhìn ra chút giận dữ nào.

"Nhạc phụ đại nhân thân là quốc vương, công việc bận rộn, nếu như quấy rầy nhạc phụ đại nhân thì thật không tốt." Long Nhất cũng cười nói với Nạp Lan Vô Cực, chủ ý của hai người đến cuối cùng là gì cũng chỉ có bọn họ mới biết.

"Sao lại như thế này? Sự tình của hiền tể ta cũng nghe nói đến. Nghe nói hiền tể muốn đi Lôi Thần cấm khu?" Nạp Lan Vô Cực nhíu mày hỏi.

"Nhạc phụ đại nhân tin tức quả nhiên linh thông, tiểu tể đúng là muốn đi." Long Nhất mục quang lóe lên, cười nói.

"Hiền tể là người cẩn trọng, nếu đã quyết định như vậy, khẳng định là đã có cân nhắc kỹ càng, ta cũng không tiện ngăn trở. Chỉ là Lôi Thần cấm khu cực kỳ nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận. Còn nữa, sự an nguy của Nạp Lan Như Nguyệt cũng giao cho ngươi, hy vọng ngươi chiếu cho thật tốt cho nó." Nạp Lan Vô Cực khẽ thở dài.

... .. Như Nguyệt, Long Nhất mở to hai mắt, nhất thời không rõ ràng.

Lúc này Long Nhất liếc thấy một bóng trắng chợt lóe lên, Nạp Lan

Như Nguyệt liền xuất hiện trước mặt Long Nhất. Nàng mặc trang phục tế tự màu trắng, vẻ mặt nhu hòa, giống như lần đầu tiên Long Nhất nhìn thấy nàng.

"Nàng đang đùa cái gì thế, nàng muốn đi cùng ta?" Long Nhất cả kinh nói.

"Ai, là nó cứ đòi đi, nó cầu xin ta, còn nói có thể có một ít bảo bối. Ta cũng không đồng ý nhưng không nói lại nó." Nạp Lan Vô Cực vẻ mặt bất đắc dĩ, đau lòng, tựa hồ Nạp Lan Như Nguyệt rời đi khiến lão mất đi bảo bối vậy.

Nạp Lan Như Nguyệt nghe vậy thoáng hiện lên chút xấu hổ, rồi lập tức khôi phục lại bình thường.

Long Nhất nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, cũng không hề nói lời nào, cùng với Nạp Lan Vô Cực nói vài lời từ biệt rồi rời khỏi hoàng cung Nạp Lan.

"Như Nguyệt, ngươi tới đây làm cái gì?" Không phải muốn đùa chứ." Vừa ra khỏi hoàng cung, Long Nhất liền quay đầu hỏi Nạp Lan Như Nguyệt đang ở phía sau.

"Ta cũng muốn đi Lôi Thần cấm khu coi qua một chút không được sao?" Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ nhàng nói.

"Nơi đó rất nguy hiểm." Long Nhất bất đắc dĩ nói.

"Ta thấy được, ngươi cùng với nữ nhân kia của ngươi đi được, ta vì sao lại không đi được?" Thanh âm Nạp Lan Như Nguyệt mặc dù bình tĩnh, nhưng không khỏi lộ ra chút dấm chua.

"Ta là sợ ngươi bị thương." Long Nhất đột nhiên dừng lại, xoay

người nhẹ nhàng nói.

"VẬY ... .. người không sợ nữ nhân bảo bối kia của người bị thương sao?" Nạp Lan Như Nguyệt vội hỏi, giọng nói, vẻ mặt và ngữ khí ôn hòa hơn rất nhiều.

"Nàng? Nói thật là ta không phải lo lắng cho nàng ấy, bởi vì thực lực nàng ấy so với ta còn cao hơn rất nhiều." Long Nhất nhắc tới Vô Song, vẻ mặt hiện ra sự ôn nhu, khiến cho Nạp Lan Như Nguyệt không ngừng đổ kị.

Mặc dù ghen tuông vì nữ nhân đó chiếm một vị trí trong lòng Long Nhất, nhưng nghe được thực lực của nàng ta so với Long Nhất còn cao hơn rất nhiều, điều đó không thể nào. Thực lực của Long Nhất nàng hoàn toàn hiểu rõ, chính bản thân mình là một ma đạo sĩ còn không phải là đối thủ của hắn. Sợ là hắn dù có gặp ma đạo sư cũng không sợ.

"Chức nghiệp của nàng ấy là gì, đã đạt tới cảnh giới nào?" Nạp Lan Như Nguyệt hỏi.

"Thủy hệ ma pháp sư, cảnh giới của nàng là pháp thần." Long Nhất nhún vai nói.

Nạp Lan Như Nguyệt kêu a một tiếng, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần. Nàng vượt lên trên Long Nhất, kêu lên: "Người gạt ta, ta không tin."

"Cho dù không tin, đến lúc đó người liền biết." dáng vẻ Long Nhất hờ hững, không quan tâm.

Nạp Lan Như Nguyệt không tin, cảnh giới pháp thần đã nhiều năm qua chưa từng có người nào đạt được. Hiện nay cảnh giới cao nhất

tại Thương Lan đại lục cũng chỉ là đại ma đạo sư mà thôi. Nhưng mà ngoài Long Nhất không ai biết đến sự tồn tại của những người khác như Mộ Dung Bác không phải đã đạt tới cảnh giới kiếm thần, còn có quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư. Long Nhất cũng đoán đã đạt tới pháp thần chi cảnh, cho nên đối với cảnh giới này có lẽ có không ít ẩn sĩ đạt được chưa được tính đến.

Ba người cùng hướng nơi ước hẹn với Vô Song đi tới. Một lúc sau liền thấy một bóng trắng xuất hiện, mái tóc dài bay trong gió, phảng phất như tiên nữ, từ xa đã cảm giác được một khí tức thanh bình.

Chẳng biết vì sao Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên cảm giác được sự lo lắng, khẩn trương. Nàng có chút sợ hãi, kính sợ với nữ nhân này. Từ sau lưng nhìn lại, nàng phát hiện nữ tử này quả thật bất phàm.

Dường như phát hiện ra bọn người Long Nhất đã đến, Vô Song quay người lại, hàn khí trong mắt nhìn thoáng qua Man Ngưu cùng Nạp Lan Như Nguyệt. Sau đó đôi mi thanh tú nghi hoặc nhìn Long Nhất.

"Vô Song, thật sự là ngươi a, ban đầu lão Ngưu ta cứ tưởng nhìn lầm." Man Ngưu thấy Vô Song liền kinh hãi lớn tiếng nói.

"Đây là Man Ngưu lần trước ta có nói với ngươi." Long Nhất cười khờ nói.

"Lão đại, điều này ... .." Man Ngưu mở to ngưu nhãn, hiển nhiên không rõ ràng lắm là vì cái gì Vô Song lại không nhận ra hắn.

"Những sự tình trước kia nàng đều đã quên hết, về sau ta sẽ nói cho ngươi." Long Nhất khoát tay nói.

Nạp Lan Như Nguyệt thầm đánh giá Vô Song, nói về mỹ mạo nàng ta tịnh không thua nàng. Nhưng trên người Vô Song có cái loại khí chất

mà nàng không thể so sánh được. Nhưng nhìn thế nào cũng không giống với người đạt tới pháp thần chi cảnh.

"Người khỏe chứ, ta là Nạp Lan Như Nguyệt, thê tử của tên bại hoại này." Nạp Lan Như Nguyệt thấy Long Nhất không có giới thiệu nàng, liền chủ động tiến lên hai bước tới trước mặt Long Nhất, nhẹ nhàng cười nói.

Đôi mi thanh tú của Vô Song khẽ chớp, từ từ gật đầu, xem như đã tiếp đón.

"Hai người bọn họ cùng đi với chúng ta, nàng không phản đối chứ." Long Nhất cười nói, nhìn gần trong gang tấc mà trái tim nữ tử này lại ở tận nơi chân trời, trong lòng hấn không khỏi nổi lên sự cay đắng, chua xót và đau khổ.

"Ta không có ý kiến." Vô Song lạnh nhạt nói, không hề nhiều lời.

"Nếu không có ý kiến thì chúng ta xuất phát." Long Nhất cười cười, tay phải lôi Man Ngưu phi thân mà đi.

Một thân ảnh màu lục phiêu vũ tại không trung, để lại liên tiếp những tàn ảnh ở không trung. Bỗng nhiên thân ảnh màu lục này tại không trung đột nhiên vạn vẹo một cách kỳ dị vài cái rồi biến thành một làn khói nhẹ màu xanh biếc.

Trong phạm vi ba trăm dặm, không gian đột nhiên xuất hiện một tầng sương mù, ẩn ước dường như không có thực. Khói nhẹ màu lục lại xảy ra biến hóa, hóa thành hai thiếu nữ tuyệt mỹ. Hai thiếu nữ tuyệt mỹ này trên thân mặc thanh lương, bộ ngực ẩn hiện, xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt vô cùng thánh khiết, đôi mắt trong suốt không chút

tạp chất. Mỹ nhân như thế khiến cho nam nhân thiên hạ yêu đến điên cuồng.

Hai thiếu nữ tuyệt mỹ lại biến ảo lần nữa, từ hai biến thành bốn. Ngoại hình có sự khác nhau, hương vị cũng khác nhau. Một nụ cười cũng đủ để khống chế nam nhân, hào khí mông lung bao phủ một mảng thiên địa.

Ngay sau đó bốn thiếu nữ lại hóa thành tám, tám biến thành mười sau, cho đến cuối cùng hóa thành một trăm tuyệt sắc nữ tử phong thái bất đồng. Từ miệng các nàng mùi thơm lan tỏa, cho dù là người tu luyện trăm năm, tâm cứng như sắt đá cũng mềm nhũn ra khi nhìn thấy các nàng.

Sau nửa ngày, khung cảnh bắt đầu chậm rãi trở thành nhạt dần rồi biến mất. Tất cả đều khôi phục lại nguyên dạng.

Một luồng khói nhẹ màu lục chọt lóe lên, một thiếu nữ mặc một bộ trang phục màu xanh biếc bó sát người xuất hiện. Hơi thở của nàng có chút dồn dập, trên trán ẩn hiện mồ hôi. Điều làm cho người ta kinh ngạc chính là phía sau mông nàng có một cái đuôi trắng, đó chính là một thiếu nữ hồ tộc.

Lúc này một mỹ phụ hồ tộc, quý khí bức người từ một bên bước tới, vui mừng nhìn người thiếu nữ này.

"Cô cô, ta đã thành công, rốt cục ta cũng luyện thành thiên cực huyền thuật bách biến phân thân." Thiếu nữ hưng phấn nắm tay mỹ phụ mừng rỡ.

"Bối toa, ngươi không hổ là thiên tài của huyết mạch ngân hồ. Hồ tộc chúng ta có thể chấn hưng được hay không toàn nhờ vào ngươi." Mỹ phụ ngược lên, ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc thiếu nữ.

Hai nữ nhân này chính là Mễ Á hoàng hậu cùng với Bối Toa Liễu.

"Cô cô, chúng ta cũng không nhất định cần Long Nhất hỗ trợ. Chỉ cần người ở bên ta, hồ tộc chúng ta nhất định được chấn hưng." Bối Toa tự tin nói, chỉ là khi đề cập đến Long Nhất, trong mắt hiện lên một tia khác thường.

"Nha đầu gối này, trên đời ngoại trừ Long Nhất, không một ai có thể giúp chúng ta. Đối mặt với chúng ta không chỉ có các trưởng lão thị tộc, còn có hoàng tộc bí mật nhất tộc của thú tộc. Bằng vào chúng ta không có khả năng để cho hồ tộc khôi phục vinh quang như trước kia." Mễ Á hoàng hậu lắc đầu than vãn.

"Nhưng mà cô cô, cái gã tử sắc quý kia muốn ta trở thành nữ nhân của hắn, người nói có tức không." Bối toa xoay người hậm hực nói.

"Người tức giận? Cô cô nghĩ là hình như người tình nguyện a. Nếu không như thế nào sau khi hắn đi người lại nhớ nhung. Lần trước ta nghe người gọi tên hắn trong mơ." Mễ Á hoàng hậu giọng nói có chút đùa giỡn.

"Chán ghét, ta không có mà." Bối Toa đỏ bừng mặt trả lời.

"Có hay không chính người phải biết rồi chứ. Hôm nay người tu luyện thành bách biến phân thân, hãy đi tìm hắn đi. Bây giờ thế cục không cho chúng ta nhiều thời gian nữa." Mễ Á hoàng hậu ôn nhu cười nói, từ ái nhìn Bối Toa. Chất nữ này do tâm huyết cả đời nàng bồi dưỡng, hy vọng đừng làm cho nàng thất vọng mới được.

"Đi tìm hắn? Ai biết bây giờ hắn ở nơi nào phong lưu khoái hoạt." Bối Toa mặc dù muốn đi, nhưng lại nói là không muốn.

Mễ Á hoàng hậu đã sớm nhìn ra tâm tư Bối Toa, nhưng nàng không có nói ra mà lại đưa ra một hạng liên màu lam rồi nói: "Hắn bây giờ ở tại Nạp Lan đế quốc. Người mang theo hạng liên này, chỉ cần đưa tinh thần lực vào liền có thể cảm nhận đại khái phương vị của hắn."

Bối Toa tiếp nhận hạng liên ở lòng bàn tay, khóe miệng nhin không được nổi lên một nét tiểu ý.

"Bối Toa ngươi về trước chuẩn bị một chút, cô cô còn chút việc." Mễ Á hoàng hậu cười nói, sắc mặt chẳng biết vì sao có chút tái nhợt.

"Bối Toa cũng không có phát hiện, liền rời đi."

Đợi đến lúc không nhìn thấy hình dáng Bối Toa, Mễ Á hoàng hậu mới co người lại, ngã ngồi trên mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi, rải trên mặt đất.

Sắc mặt Mễ Á hoàng hậu tái nhợt, này lần từ không gian giới chỉ ra một bình ngọc, lấy ra hai viên đan dược không biết tên nuốt xuống, sắc mặt tốt hơn một ít.

"Không biết ta có đợi được đến ngay hồ tặc chấn hưng." Mễ Á hoàng hậu thở dài một hơi, lau vết máu trên khóe miệng đứng lên. Để cho Bối Toa thuận lợi tu luyện ẩn thân thuật cùng thiên cực huyền thuật, nàng cơ hồ tiêu hao gần hết tánh mạng lực của mình.

- - - -

Mười ngày sau, nhóm người Long Nhất dựa vào tốc độ cực nhanh đã đi tới biên giới của Nạp Lan đế quốc cùng Kì Diệp công quốc. Kì Diệp công quốc không lớn nhưng so với Mễ Á công quốc thì còn lớn hơn vài lần. Nhưng nói về sự phồn hoa thì không thể so sánh được với Mễ Á công quốc. Cuộc sống nơi này thập phần lạc hậu, rất nhiều

dân chúng nơi này với cái ăn và chỗ ở vẫn chưa được giải quyết. Bởi vì giao thông không thuận lợi, phụ cận bị rừng rậm nguyên thủy bao trùm, kinh tế không phát triển theo kịp, cuộc sống tự nhiên cũng không phát triển theo kịp.

Chỉ là gần Kì Diệp công quốc có rừng rậm nguyên thủy, cạnh đó có một trấn nhỏ, người đến người đi nao nao nhiệt phi thường. Hết thấy những điều lạ thường này là bởi vì cách trấn nhỏ không xa là một khu rừng rậm nguyên thủy. Đó chính là Lôi Thần cấm khu. Bởi vì dong binh công hội phát ra nhiệm vụ cấp SS này, khiến cho cơ hồ tất cả dong binh cùng cao thủ của cả Thương Lan đại lục đều điên cuồng lên. Thậm chí còn hấp dẫn một số ít cao nhân lánh đời xuất thế. Có thể thấy được Lôi Thần cấm khu này có bao nhiêu sự hấp dẫn.

Để tránh những phiền toái không cần thiết, Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt đều dùng khăn che mặt để dấu đi dung mạo tuyệt thế. Nếu không riêng việc đối phó với lũ sắc lang kia đã vô cùng phiền toái.

Trấn nhỏ xuất hiện nhiều nhóm người, trên đường chính có thể thấy được vô số người, dong binh hành hội lớn nhỏ, ma tầm sư, đại kiếm sư, tựa hồ cao thủ toàn bộ đại lục tụ tập tới nơi này.

"Chắc chắc, nhìn thì không chừng ngay cả kiếm thần, pháp thần lánh đời cũng đều đến coi nao nao nhiệt" Long Nhất nhìn chung quanh cười nói.

"Sợ cái gì, cho dù kiếm thần, pháp thần tới đây lão Nguru cũng đập một côn lên đầu hấn, biến hấn thành đồng thệ" Man Nguru vội nói. Nghĩ đến việc giết người khiến cho sát ý của hấn bắt đầu bộc phát. Hấn lâu lắm rồi không có được người mùi máu tươi.

"Sợ cái gì, chúng ta nơi này không phải cũng có một vị pháp thần ư?" Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ nhàng nói, con mắt ngược lên nhìn Vô Song, nhưng thấy nàng một chút phản ứng cũng không có, không khỏi có chút thất vọng. Mấy ngày này nàng cố thử Vô Song, nhưng Vô Song phảng phất chẳng biết, vẫn bảo trì khoảng cách, chỉ nói một vài câu, còn đâu là trầm mặc.

"Tốt nhất đừng có gây sự, chúng ta tới Lô Thần cấm khu không phải tìm người đánh nhau." Long Nhất cảnh cáo nói. Chỉ là hắn vừa mới dứt lời thì có hai người chẳng biết tốt xấu hướng Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt đi tới. Hắn không tìm người khác gây phiền toái, không có nghĩa là người khác không tìm tới hắn gây phiền toái a.

"Hai vị mỹ nữ này, nóng như vậy còn mang khăn che mặt làm gì. Không bằng tháo xuống để cho đại gia nhìn chân diện mục các nàng." Một gã bèn vươn tay định kéo chần che mặt của Vô Song. Xem hắn mặc y phục kiếm sĩ, hình dáng là một quý tộc đệ tử.

Vô Song hừ lạnh một tiếng, vừa muốn ra tay khiến hai tên không biết sống chết này thanh băng thì thấy trước mặt hoa lên, hai người này bay về phía sau, oanh một tiếng tại không trung rồi nổ tung thành thịt vụn.

Trong lúc nhất thời tại ngã tư đường này, người đi trên đường toàn bộ đều ngừng lại, thời gian trong phảng phất như dừng lại. Tại trấn nhỏ này rờn rấn hỗn tạp, mỗi ngày đều phát sinh xung đột lớn nhỏ, nhưng thấy huyết tinh kinh động như thế thì cũng là lần đầu trông thấy.

Ông nội ngươi chứ, dám trêu ghẹo nữ nhân của lão tử, chán sống rồi à." Long Nhất hung ác nói, hắn không muốn tạo phiền toái, nhưng cũng không sợ phiền toái.

"Tây Môn Vũ, người ... .. giáo huấn bọn họ một chút là được, vì cái gì mà lại giết bọn họ." Nạp Lan Như Nguyệt có chút không chịu nổi khi nhìn thấy cảnh đó, nàng không có thích huyết tinh.

"Bọn họ đáng chết, Long Nhất không giết ta cũng sẽ giết." Vô Song lạnh lùng nói.

"So sánh với chiến tranh thì đây chỉ là chuyện vặt mà thôi, Như Nguyệt người lòng dạ từ bị như vậy thì cũng vô dụng. Hay là người trở về đi." Long Nhất quay đầu uy nghiêm nói. Hắn cũng không có khuynh hướng giết người, chỉ là nếu động vào nữ nhân của hắn thì hắn sẽ không tha.

Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên nhẹ giọng hỏi: "Nếu người nọ hướng ta động thủ, người cũng sẽ làm như vậy?"

Chương 337: Vô tình gặp Khả Hinh

"Mặc dù chúng ta không có phải là vợ chồng thật, nhưng ít ra trên danh nghĩa người cũng là nữ nhân của ta. Chỉ cần là nữ nhân của ta, ta sẽ không để các nàng bị tổn thương." Long Nhất kiên định nói.

Nạp Lan Như Nguyệt khòe môi khẽ động, một chữ cũng không có nói ra, nhưng vẻ mặt tốt hơn rất nhiều. Cái nàng quan tâm không phải là việc Long Nhất giết người, mà chỉ là Long Nhất có quan tâm đến nàng không.

Lúc này đám người đang khiếp sợ bắt đầu xao động, đại bộ phận đều né tránh sang một bên để nhìn náo nhiệt. Bọn họ biết rằng rất nhanh sẽ có chuyện hay để xem.

Quả nhiên, trong chốc lát một đám người khí thế hung hăng dẫn theo một đội nhân mã vây quanh bốn người bọn Long Nhất.

Đi đầu trước chính là một gã trên người mặc ma bào hòa hệ ma pháp sư, một người trong trang phục hạ nhân sợ hãi chỉ vào Long Nhất nói: "Dich tiên sinh, chính là hắn giết tiểu thiếu gia."

Vị dich tiên sinh này cũng không phải là người lỗ mãng, có thể trong vòng một chiêu kiếm giết chết tiểu thiếu gia nọ, tuyệt đối đây không phải là một người đơn giản.

Long Nhất vẫn bất động, chỉ bình thản đánh giá đoàn người vây

quanh hấn. Ngoại trừ đầu lĩnh nọ là hòa hệ ma đạo sư, nhưng người khác căn bản không đủ uy hiếp đối với hấn.

Lúc này Dịch tiên sinh nhíu mày, tựa hồ nhớ tới cái gì. Người trẻ tuổi mặc trang phục này, phía sau hấn chính là Man Ngưu, cùng với người bên cạnh là một nữ tử mặc tỳ bào màu trắng, chẳng lẽ hấn chính là Tây Môn thiếu gia, kẻ trước đó vài ngày cùng kết thân với Nạp Lan đế quốc? Vậy nữ tử mặc tỳ bào trắng chính là công chúa Nạp Lan đế quốc kiêm thánh nữ quang minh giáo hội Nạp Lan Như Nguyệt. Nhớ tới thân phận hai người này, Dịch tiên sinh không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Không nói thân phận hai người đủ để tung hoành tại Thương Lan đại lục, chỉ riêng thực lực của Long Nhất cũng đủ để cho hấn khiếp sợ. Người khác có lẽ biết Long Nhất bởi vì danh tiếng sắc lang, nhưng hấn biết người này thực lực cao thâm không lường được.

Dịch tiên sinh ngạo thị ở biên giới Ngạo Nguyệt đế quốc, được thành chủ Ánh Tuyền thành mời vào vị trí cao thủ tọa trấn. Mặc dù với thực lực của hấn căn bản khinh thường vị trí này nhưng vì thiếu thành chủ một phần ân tình nên hấn mời đồng ý.

Bởi vì Ánh Tuyền thành này cùng với Mễ Á công quốc có quan thương phẩm mậu dịch, nên tại Mễ Á công quốc cũng có tai mắt, cũng nghe qua sự tích của bốn vị thiếu gia. Người này không chỉ có ma vũ song tu, nghe nói còn tu luyện không gian ma pháp trong truyền thuyết, cùng đại ma đạo sư Phổ Tu Tư giao chiến mà không bại, vô luận đó có phải là truyền ngôn hay không, nhưng những điều này cũng đủ để cho hấn không dám coi thường vọng động.

"Xin hỏi đây có phải là Cường Long đế quốc Tây Môn nhị thiếu gia cùng với thánh nữ Nạp Lan đế quốc?" Dịch tiên sinh tiến lên hai bước, khách khí hỏi.

"Thật có nhãn lực, không sai, hai tên hỗn đản này là do ta giết. Các người bày trận thế như này là muốn tìm ta báo thù?" Long Nhất nhíu mày, khí thế bức nhân.

"Vậy là thiếu gia nhà ta cùng Tây Môn thiếu gia có giao tình." Dịch tiên sinh mặt dày nói.

"Giao tình? Thiếu gia các người là ai?" Long Nhất khẽ cười, nhưng Dịch tiên sinh xem ra vô cùng âm trầm.

Dịch tiên sinh run sợ trong lòng. Hắn không dám nói ra. Lúc này Ngạo Nguyệt đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc, hai nước đang giao chiến với nhau. Quan hệ vô cùng xấu. Nếu như biết thiếu gia chết đi chính là nhi tử của Ánh Tuyền thành thành chủ của Ngạo Nguyệt đế quốc, sợ rằng không chỉ mấy người Long Nhất mà những người đứng xem này cũng sẽ có người nhảy lên mà vỗ tay khoái chí.

"Sự tình lần này là lỗi của thiếu gia chúng ta trước, tại hạ cũng không dám cản trở, nhưng tại hạ sẽ bẩm báo chi tiết với gia chủ, cáo từ." Dịch tiên sinh sau nửa ngày mới nói ra một câu khiến cho tất cả những người đang xem náo nhiệt đều được mở rộng tầm mắt. Khi tới thì khí thế hung hăng, như thế nào mới nói mấy câu đã rút lui. Trong lúc nhất thời những người vây quanh xem đều lao xao.

"Đứng lại" lúc này một thanh âm đột nhiên truyền đến trong không khí, khiến Dịch tiên sinh vừa mới chuyển thân liền đứng tại chỗ.

Những lời này không phải do bọn Long Nhất nói ra, vốn Long Nhất cũng không định dây dưa với Dịch tiên sinh, nhưng không biết ai lại muốn xen vào chuyện của người khác.

Long Nhất nhíu mày nhìn về phía thanh âm truyền đến. Chỉ thấy đám

đông kia dạt ra, bốn bóng người màu trắng cưỡi bốn con độc giác mã tiến đến.

"A, quang minh thánh nữ cùng quang minh giáo hội thủ hộ kị sỹ" Đám đông vây quanh thảo luận. Quang minh giáo hội thủ hộ kị sỹ đã vô cùng khó gặp, bọn họ bình thường chỉ ở quang minh giáo hội không có ra ngoài. Nghe nói thực lực vô cùng kinh khủng, không có nghĩ một lần gặp tới ba người.

Long Nhất vừa nhìn thấy, đột nhiên thân thể chấn động, ngạc nhiên kêu lên: "Khả Hinh"

Không nghĩ tới đó là Đông Phương Khả Hinh, người lúc trước đã rời khỏi Đẳng Long thành. Trên người nàng là tự bào hoa lệ của thánh nữ. Loại tế tự bào này khác với tự bào trên người Nạp Lan Như Nguyệt, khiến cho người ta chỉ nhìn là nhận ra thân phận nàng. Về mặt phức tạp nhìn Long Nhất, thấy bên cạnh hắn có hai nữ tử che mặt, trong mắt nàng vốn có một tia tình ý liền biến thành oán hận.

Bên cạnh Đông Phương Khả Hinh là một thủ hộ kị sỹ mặc khôi giáp trắng chói mắt. Thủ hộ kị sỹ này tướng mạo đường đường, đầu đội kim phát, trên người phát tán vài tia khí chất quý tộc. Bên cánh tay phải của hắn có ba đường kim tuyến đại biểu cho thân phận, bởi vì trên cánh tay phải của hai vị thủ hộ kị sỹ phía sau hắn không có kim tuyến này.

Long Nhất không phải một thằng ngốc, hắn đương nhiên nhìn thấy sự thay đổi trên nét mặt của Đông Phương Khả Hinh, cũng thấy được oán hận trong đó. Đối với việc này hắn chỉ có thể cười khổ. Nam nữ hữu tình vốn là chuyện tốt, nhưng nguy hiểm nhất chính là yêu quá mà thành hận.

"Khả Hinh, đã lâu không gặp." Long Nhất cười trừ bắt chuyện, vô

luận như thế nào nàng cũng là biểu muội của mình. Không thể tới mức trở mặt thành thù, đến lúc đó thì ngoại công của Đông Phương Khả Hình cũng không thể nói tốt được.

Đông Phương Khả Hình lạnh lùng hừ một tiếng, hai mắt nhìn về phía Diệp tiên sinh đang chuẩn bị rời đi, nàng hỏi: "Nghe nói nơi này có người bị giết, rốt cuộc sao lại thế này?"

Dịch tiên sinh ngăn người, nhìn nhìn Long Nhất phía đối diện, tin tức vốn linh thông, hẳn đương nhiên cũng biết Đông Phương Khả Hình cùng Long Nhất có quan hệ huynh muội. Hẳn cũng không bịa đặt sự thật, đem sự tình vừa rồi nói lại một lần.

"Tây Môn Vũ, mặc dù hai người nọ đùa giỡn với nữ nhân của ngươi, nhưng tội không đáng chết, mặc dù Kỳ Diệp công quốc không có ai quản được ngươi, nhưng nếu bị ta thấy được thì ta sẽ quản chuyện này." Đông Phương Khả hình nhìn chăm chăm Long Nhất rồi nói.

Long Nhất nhìn thật sâu vào mắt Đông Phương Khả Hình, đột nhiên hướng phía nàng đi tới. Ba người Man Ngưu mặc dù chẳng biết hẳn muốn làm gì nhưng cũng bước theo sau.

Đông Phương Khả Hình trong lòng hồi hộp, đoán hẳn muốn tới nói cái gì đó, trong lòng nổi lên một tia hy vọng.

Chỉ là không như mọi người nghĩ, Long Nhất không có nói một lời nào, chỉ đi sát qua bên người Đông Phương Khả Hình, cũng không có quay đầu lại.

Đông Phương Khả Hình giật run người, tình cảm của nàng đối với Long Nhất đã trở thành tình yêu điên cuồng, muốn độc chiếm hẳn, không thể chịu được khi hắn ở bên người đàn bà khác.

"Tạp Gia, ngăn bọn họ lại." Đông Phương Khả Hình căn rắng nói với thủ hộ kị sỹ bên cạnh.

Thủ hộ kị sỹ gọi là Tạp Gia này nhìn thấy sự thống khổ của Đông Phương Khả Hình, trong mắt hiện lên một tia nhu tình cùng với sự ghen ghét đố kị. Hắn chuyển hướng độc giác mã, cùng với hai thủ hộ kị sỹ đuổi theo.

"Tạp Gia, người phải nghĩ kỹ trước khi hành động, sứ mạng giáo hoàng ban cho các người không phải để làm việc riêng." Nạp Lan Như Nguyệt xoay người lại, bạch quang trên người chợt lóe lên, khí tức thánh khiết nhất thời bao phủ toàn thân, đôi mắt bắt đầu tạo nên áp lực.

"Như Nguyệt thánh nữ, ta ... .." Tạp Gia nhìn thấy Nạp Lan Như Nguyệt xuất hiện, có chút sửng sốt. Hai bên đều là thánh nữ, mặc dù hắn luôn luôn hướng về Đông Phương Khả Hình, nhưng lúc này hắn cũng không biết phải làm như thế nào.

"Đừng để ý đến bọn họ, chúng ta đi." Long Nhất vội nói, trong đầu cảm thấy rất phiền não.

"Tạp Gia, không cho phép bọn họ đi, ta sẽ đi nói với Giáo hoàng." Đông Phương Khả Hình bay tới, nụ cười trên mặt có chút méo mó.

Nếu Đông Phương Khả Hình đã nói như vậy, Tạp Gia cũng không hề do dự. Tuy nói cả hai đều là thánh nữ, nhưng Đông Phương Khả Hình dù sao cũng là dưỡng nữ của quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư. Bằng vào quan hệ này hắn cũng không có gì phải cố kị, huống hồ hắn đã nghĩ phải giáo huấn cho Long Nhất một chút, ai bảo hắn chiếm được trái tim của người trong lòng mình.

Tạp Gia có một binh khí đáng tự hào của bản thân, đó là một cây

thánh quang trường thương. Khi hấn tấn thẳng vị trí đội trưởng thủ hộ kị sỹ thì được quang minh giáo hoàng đích thân ban cho binh khí này, uy lực đủ để so sánh với thần cấp binh khí.

Một luồng thánh quang đấu khí bổ về phía sau lưng Long Nhất, không lưu lại một đường sống.

Long Nhất thoáng hiện sát khí, trước mặt hào quang chợt lóe lên, cửu cấp thổ hệ ma pháp phòng ngự hấn bên người, hai hỏa cầu thuật vận dụng nội lực khống chế nén lại nhắm hai bên tả hữu Tạp Gia bắn tới.

Tạp Gia cảm nhận được bên trong hai hỏa cầu thuật này nguyên tố ma pháp ba động mênh mông, không dám đón đỡ trực tiếp, bóng trắng chợt lóe lên từ không trung, thánh quang trường thương trong tay mang theo vạn điểm quang mang vây quanh Long Nhất, không khí chung quanh như bị nén lại, khiến cho người ta không thể hít thở.

Long Nhất trong lòng thất kinh, thực lực Tạp Gia này thật mạnh. Một chiêu này uy lực không thua gì cảnh giới đại kiếm sư. Hấn không có né tránh, tựa hồ bị chiêu này dọa cho sợ hãi đến không có phản ứng.

Tạp Gia trong lòng nổi lên một tia bất an, hấn biết thực lực Long Nhất tuyệt đối không phải như thế. Lúc này hấn đột nhiên cảm giác được phía sau truyền đến cảm giác nguy hiểm. Do đó bèn thu chiêu, xoay người, thánh quang trường thương bạo xuất một trận quang mang bảo vệ toàn thân.

Oanh oanh hai tiếng, Tạp Gia bị hai hỏa cầu thu nhỏ của Long Nhất khiến cho phun tiên huyết. Như thế nào hấn cũng không tưởng được hỏa cầu này còn có thể theo dấu vết của hấn.

Chương 338: Lĩnh vực

Đương nhiên có lẽ đối với ma pháp sư mà nói thì không có khả năng, nhưng đối với Long Nhất thì lại chẳng có khó khăn gì cả. Vận dụng nội lực thu nhỏ hóa cầu cũng chỉ như một món ăn nhỏ?

Tạp Gia ngừng phun huyết, xoay người có chút kinh ngạc nhìn Long Nhất. Trước đây hẳn thật sự cũng rất coi nhẹ Long Nhất, không có nghĩ đến thực lực Long Nhất lại mạnh như vậy.

Long Nhất liếc mắt nhìn tình huống bốn phía xung quanh. Lúc này Nạp Lan Như Nguyệt giận dữ nhìn Đông Phương Khả Hình nhưng không có động thủ. Man Ngưu cùng với phục ma côn pháp đã áp chế được hai gã thủ hộ kị sỹ, còn Vô Song thì đứng ở một bên, tựa hồ hết thảy những việc này đều không có quan hệ tới nàng.

"Còn đánh nữa? Chỉ là hiểu lầm thôi, tại sao lại hung hăng như vậy?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Nếu thực lực ngươi chỉ như vậy thì hãy thúc thủ chịu trời đi." Tạp Gia thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, thản nhiên nói, hoàn toàn không có để chiêu vừa rồi ở trong lòng.

Long Nhất nhíu mày, chẳng lẽ ngươi còn che giấu thực lực chưa có

dùng đến? Nhìn dáng vẻ hần tự tin như vậy, cũng không phải là chỉ nói bâng quơ.

"Ta muốn xem người như thế nào để cho ta thúc thủ, có bản lĩnh gì cứ đến đây xuất ra đi." Long Nhất khòe miệng mỉm cười nói, nhưng trong tận đáy lòng cũng không dám khinh thường.

Tạp Gia thôi động thánh quang trường thương nhằm hướng Long Nhất đánh tới, đồng thời bạch quang trên người hần chột lóe lên, không khí trong phút chốc như đông kết lại.

"Lĩnh vực!" Long Nhất vẻ mặt ngưng trọng, thật sự không nghĩ tới là với niên kỉ thoát nhìn không lớn, vậy mà hần lại có thể đạt tới cảnh giới như thế. Hần còn tưởng rằng tại quang minh giáo hội, lĩnh ngộ được lĩnh vực chỉ có quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư. Thực lực của quang minh giáo hội không đơn giản như vẻ bề ngoài. Trong một sát na linh quang chột hiện lên trong đầu Long Nhất, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, dưới tình huống này không cho phép hần suy nghĩ.

"Người nói đúng rồi, hơn nữa đây không phải là lĩnh vực bình thường, đây là thánh quang lĩnh vực, người không thể thi phóng cái gì ngoài quang hệ ma pháp cùng đấu khí, mà thực lực của ta tại lĩnh vực này có thể gia tăng gấp đôi. Trừ phi người đạt tới trình độ kiếm thần hoặc pháp thần, bằng không người hãy nhận thua đi." Tạp Gia đắc ý cười nói.

Long Nhất cười hắc hắc, nhìn dáng vẻ Tạp Gia có lẽ đạt tới cảnh giới kiếm thánh. Thực lực tăng lên gấp đôi khẳng định rất kinh khủng, nhưng lúc này máu của hần đang nóng lên.

"Thật sao? Thực lực người càng mạnh ta càng cao hứng. Ta thích nhất là thấy bộ dạng cao thủ trước mặt ta, lĩnh vực thì sao." Long

Nhất hắc hắc cười nói. Nơi này có thể vận dụng quang hệ ma pháp, như vậy là đủ rồi. Cho dù không thể vận dụng ma pháp thì hắc với ngạo thiên quyết tầng thứ tư cũng không có gì phải sợ hãi.

"Vậy hãy thử xem." Tạt Gia về mặt âm trầm, thánh quang trường thương xuất hiện quang mang như một con trăn khóa chặt Long Nhất.

Long Nhất hừ lạnh một tiếng, từ không gian giới chỉ lấy ra cự kiếm. Nội lực kết hợp với nguyên tố quang hệ ma pháp, cũng tại lúc này trên thân kiếm phát kiếm quang như thánh quang đấu khí. Vốn Long Nhất sử dụng đấu khí kết hợp cùng nguyên tố quang minh ma pháp cũng có thể coi như sử dụng thánh quang đấu khí. Nhưng về bản chất thì thánh quang đấu khí này cùng với thánh quang đấu khí của Tạt Gia là hoàn toàn khác nhau. Tạt Gia đấu khí bởi bản thân mang quang mang chúc tính, còn đấu khí của Long Nhất không có chúc tính, mà chỉ sử dụng nội lực dung hợp mà thành. Bởi vậy tại thánh quang lĩnh vực này đấu khí của Long Nhất chỉ có thể sử dụng như vậy.

Thân hình Tạt Gia chợt lóe lên, tốc độ cực nhanh tiến tới tấn công. Long Nhất nắm chặt cự kiếm đón đỡ, trong lúc thời khó phân thắng bại.

Thánh quang đấu khí của Tạt Gia do lĩnh vực mà tăng lên, uy lực thập phần cường đại, từng đạo thương mang đánh tới, ngăn chặn hết đường lui của Long Nhất. Nhưng mà Long Nhất dựa vào ngạo thiên quyết tầng thứ tư chống đỡ vô cùng nhàn nhã, lợi dụng xảo kinh khiến cho thương mang chạm vào nhau và triệt tiêu. Hắc như một con cá trạch lượn qua lại, có vẻ dễ dàng, tự nhiên.

"Uy, vị Tạt Gia huynh này, ta xem ra thì lĩnh vực của người cũng xoàng xĩnh mà thôi, đừng lãng phí khí lực nữa. Ta xem thì hai thủ hạ

của người cũng không nhanh lắm, xem chừng không được tốt." Long Nhất vừa cười vừa nói.

Tạp Gia không có bị lời nói của Long Nhất ảnh hưởng mà phân thần, ánh mắt hắn càng thêm âm độc, thế công càng ngày càng sắc bén.

"Ta chửi ông nội người, người uống nhầm thuốc kích thích chắc?" Trước sau Long Nhất lóe lên lưỡng đạo thương mang công kích. Thực tế hắn né tránh cũng không có thoải mái gì, mỗi một đạo thương mang đều ẩn chứa năng lượng vô cùng cường đại. Hắn không dám ngạnh tiếp, chỉ có thể tá kình, nhưng cũng vô cùng tiêu hao nội lực.

"Uy, nếu người không có ngừng tay, ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu." Long Nhất lớn tiếng nói. Mặc dù tiểu tử này không ngừng công kích, nhưng hắn cũng không phải là không có biện pháp đối phó.

"Bớt nói nhảm đi, cứ tới đây." Tạp Gia cắn răng nói.

Long Nhất cũng không muốn cùng hắn dây dưa nữa. Tinh thần lực cường đại của hắn đột nhiên từ mi tâm xuất ra, hắn chấp kiếm, thân thể kỳ dị vũ động, chiêu thức mềm nhẹ phiêu hốt mang theo một loại uy lực quỷ dị.

Lúc này Man Ngưu đánh cho hai gã thủ hộ kỹ sỹ phun huyết lui về phía sau, thu hồi lực ngọc tài quyết nhìn về phía lĩnh vực mà Long Nhất đang ở trong. Hai thánh nữ cũng đồng thời đi tới.

Công kích của Tạp Gia dần dần chậm dần, hắn muốn khống chế bản thân nhưng trong lòng nổi lên một trận đau đớn, bi thương khiến cho hắn không thể vượt qua tình cảm. Hắn cơ hồ muốn quên đi bản thân đang ở trong trận chiến.

Long Nhất huy động cự kiếm trong tay, thân hình hư ảo lóe ra, đám đông chung quanh đang vây xem cũng bắt đầu yên tĩnh lại.

Man Nguru mắt không rời Long Nhất, đột nhiên gãi gãi ngứa giác kêu lên: "Ta đã nhớ ra, lão đại sử dụng chiêu này là chiêu tương tư kiếm."

"Tương tư kiếm?" Nạp Lan Như Nguyệt đi tới nhẹ giọng hỏi.

"Đúng vậy. Lúc trước lão đại tại rừng rậm tinh linh trong khi nháy múa đã dùng. Lúc đó đã hấp dẫn tất cả các loài chim trên trời tới. Nhưng không hiểu hôm nay như thế nào lại không thấy?" Man Nguru nói xong nhìn về phía bầu trời, trên không trung chỉ thấy có những chú chim nhỏ bay vòng quanh, không giống như lúc trước tại rừng rậm tinh linh có vạn điều cùng tề tựu.

Kỳ thật không phải uy lực của tương tư kiếm yếu đi, mà là Long Nhất cùng Tạp Gia đang ở trong thánh quang lĩnh vực, ảnh hưởng của tự nhiên đối với bên ngoài cũng không có cường đại. Nhưng cũng đủ để cho những người vây xem yên tĩnh, im lặng.

Mặc dù ở trong lĩnh vực của bản thân nhưng Tạp Gia cũng không có cảm thấy tốt. Long Nhất sử dụng tinh thần lực cường đại dẫn động tương tư kiếm quyết, đối với Tạp Gia có ảnh hưởng vô cùng lớn.

Công kích của Tạp Gia hoàn toàn dừng lại, chỉ ngơ ngác đứng nhìn thân ảnh phiêu hốt của Long Nhất, vẻ mặt buồn vui lẫn lộn. Đông Phương Khả Hình được quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư nhận làm dưỡng nữ. Tạp Gia đối với nàng rất có tình cảm, hẳn cùng với nàng từ nhỏ lớn lên, nhìn nàng trở thành một tiểu thư cao quý. Tình ý càng ngày càng mãnh liệt, nhưng hẳn biết bản thân trong mắt nàng chỉ là một vị ca ca bình thường. Bởi vì trong lòng nàng đã sớm tràn ngập hình bóng một người. Hẳn chỉ có thể giam cầm tình ý của bản

thân trong tận đáy lòng, yên lặng bảo vệ nàng, ai có thể biết được nội tâm hẩn thống khổ.

Tạp Gia lệ rơi đầy trên mặt. Trước mắt chính là khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ của Đông Phương Khả Hình.

Tinh thần không thể khống chế, lĩnh vực không cần đánh cũng tự phá. Long Nhất thu chiêu lại đứng nhìn thủ hộ kị sỹ ngỡ ngác rơi lệ, lắc lắc đầu. Tinh thần hẩn so với mình tưởng tượng thì còn kém hơn, tương tư kiếm đệ nhất chiêu hẩn còn chưa có xử ra hết.

"Tạp Gia, người làm sao vậy?" Đông Phương Khả Hình lướt tới, lắc lắc Tạp Gia đang thất thần rơi lệ. Tạp Gia vẫn đứng im không nhúc nhích.

"Biểu ... .. Tây Môn Vũ, người đã làm gì đối với hẩn?" Đông Phương Khả Hình quay đầu, ánh mắt đầy hận ý nhìn Long Nhất

"Hẩn không có việc gì, trong chốc lát sẽ trở lại bình thường thôi. Người biết hẩn vì cái gì mà biến thành như vậy không? Bởi vì hẩn quá yêu người." Long Nhất lạnh nhạt nói.

Đông Phương Khả Hình im lặng. Tình cảm Tạp Gia đối với nàng, nàng vốn đã biết, chỉ là trong lòng nàng ... ..

Long Nhất vẫy tay ra hiệu, dẫn ba người Man Ngưu tiến lên. Đám đông vây quanh tự động tách ra thành một con đường, đưa ánh mắt kính sợ nhìn bọn họ rời đi. Bọn họ có thể không sợ hãi? Thủ hộ kị sỹ của quang minh giáo hội với lĩnh vực của mình còn bị hẩn dễ dàng đánh bại, bây giờ đang ngỡ ngác mất hồn còn chưa có tỉnh lại. Nghĩ tới từ nay về sau danh tiếng của Long Nhất không còn chỉ có mỗi âm danh.

"Biểu ca" Đông Phương Khả Hình thê lương kêu.

Long Nhất đình chỉ cước bộ, ngay sau đó lại bước tiếp, rốt cục không có quay đầu lại.

"Nàng thật đáng thương, dù sao cũng là biểu muội người, người như thế nào lại đang tâm cự tuyệt nàng." Trên đường đi Nạp Lan Như Nguyệt vừa nhìn Long Nhất vừa nói.

"Nếu không làm vậy không chừng còn xuất hiện nhiều phiền toái nữa." Long Nhất cười khổ nói.

"Vì cái gì? Nàng xinh đẹp như vậy, ta không tin sắc lang người không động tâm." Nạp Lan Như Nguyệt cười nói.

"Đừng hỏi nhiều như vậy, bằng không ta có thể nghĩ người đã yêu ta, nếu không sao người lại quan tâm đến ta như vậy." Long Nhất định đem sự tình Đông Phương Khả Hình chỉ muốn độc chiếm hẳn nói ra, nhưng nghĩ lại thì nói nhiều như vậy để làm gì?

"Ta quan tâm chỉ bởi vì tò mò mà thôi." Nạp Lan Như Nguyệt nói.

Long Nhất cười cười nói: "Đừng nói những lời vô dụng này, hiện tại thị trấn đã đầy người, chúng ta tới bên ngoài Lôi Thần cấm khu nghỉ một đêm. Sáng sớm mai sẽ hành động."

Bốn người bắt đầu đi tới rừng rậm nguyên thủy Lôi Thần cấm khu. Với tốc độ phi hành của bọn họ, chỉ hai giờ đã tới bên ngoài Lôi Thần cấm khu. Lúc này bọn họ mới phát hiện có nhiều người có chủ ý giống bọn họ. Bên ngoài đã có rất nhiều trướng bồng.

"Mau nhìn, Huyết sát dong binh đoàn kỳ tích đã trở lại." Chẳng biết ai đó hét lớn một tiếng, nhiều người từ trướng bồng đi ra.

Bốn người Long Nhất dừng lại ở không trung, chỉ thấy ước chừng ba trăm người bay vọt ra từ lối vào Lôi Thần cấm khu. Quần áo trên người mỗi người đều có huyết tích, thần tình hoảng sợ mỗi mệ.

Chương 339: Lại làm “chuyện xấu”

Vô số người kêu lên, toàn bộ vây quanh hỏi tình huống bên trong. Một số tế tự vận dụng trì dũ thuật nhằm giúp những người này khôi phục khỏi mệt mỏi và sợ hãi.

Chỉ là những người sống sót này không muốn nhắc lại sự tình phát sinh bên trong. Sau khi chinh đồn lại liền nhằm phương hướng trấn nhỏ rời đi.

Từ những lời của nhóm người này, bốn người Long Nhất hiểu được một cách đại khái tình huống xảy ra. Nguyên nhân là do Huyết sát dong binh đoàn cùng Kỳ tích dong binh đoàn là hai dong binh đoàn lớn tại Thương Lan đại lục. Hai dong binh đoàn cấp A này liên kết với nhau được 3000 quân tinh nhuệ cùng tiến vào Lôi Thần cấm khu. Đáng tiếc những kẻ này cũng bị giết đến phải tháo chạy. Ba ngàn người đi, hầu hết đều bị chết, đến 8, 9 phần. Kinh nghiệm lần này khiến cho những kẻ sống sót cả đời gặp ác mộng. Từ nay về sau lại có thêm hai dong binh đoàn cấp A bị xóa tên khỏi Thương Lan đại lục.

Long Nhất không khỏi có chút lo lắng cho Hồng Nương Tử. Tuy Thiết Huyết dong binh đoàn nằm trong mười dong binh đoàn cấp A đứng đầu, nhưng những kẻ đã chết ở Lôi Thần cấm khu chẳng biết đã có bao nhiêu vong hồn, bọn họ liệu có là ngoại lệ?

Bất quá nhớ lại thì Hồng Nương Tử đã một lần nhanh chóng dẫn

dong binh đoàn xông qua Lôi Thần cấm khu, hơn nữa Hồng Nương Tử là một người cực kỳ cẩn thận, nếu thấy sự việc không thể thì sẽ thối lui không quản đến.

Long Nhất chọn một chỗ xa hơn để dựng trại. Mỗi người một cái trướng bông. Mà lúc này trời cũng đang dần tối.

Đốt lửa lên, bốn người cùng ngồi một chỗ, không ai nói gì cả. Long Nhất hơi nheo mắt, có chút thất thần, ở phía xa xa một số ít mạo hiểm giả đang huyền não, âm thanh tựa hồ càng ngày càng trở nên xa xôi.

"Thịt nướng cơ hồ đã được, ngươi còn ngây ngốc cái gì a." Nạp Lan Như Nguyệt ngửi mùi thơm, đột nhiên dùng khuỷu tay huých vào Long Nhất.

Long Nhất cả kinh tỉnh lại, lật mặt thịt, tiếp theo đó lại ngồi ngây ngốc.

"Uy, ngươi làm sao vậy? đang nghĩ tới biểu muội? Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

Long Nhất phảng phất vẫn tiếp tục xuất thần, không phải không nghe được câu hỏi, chỉ là hắn bây giờ không có tâm trí nói chuyện. Một chiêu tương tư kiếm kia không chỉ có ảnh hưởng tới Tạp Gia, đồng dạng cũng ảnh hưởng tới chính bản thân hắn, chân trời góc biển còn có tận cùng, chỉ có tương tư là vô tận.

Nạp Lan Như Nguyệt mở miệng muốn nói, nhưng thấy hình dáng Long Nhất như vậy cũng tựa đầu vào một bên không để ý tới hắn nữa.

Bóng đêm ngày càng dày đặc, âm thanh huyền não bốn phía dần dần chìm xuống, chỉ còn lại tiếng côn trùng trên cây, trong bụi cỏ

chẳng biết mọi mệt kêu to.

Đống lửa đã tàn, chỉ còn vài đốm lửa vẫn cháy sáng. Bốn người Long Nhất đều tự về trướng bông ngủ.

Lúc này Long Nhất đang nằm trên chiếc giường lớn mềm mại hào hoa trong trướng bông. Nếu có người ở đây lúc này khẳng định sẽ chấn động. Khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất thống khổ vụn vụn, biến hình. Cái trán và cổ lộ ra, trên người hằn đều là vết bầm, cổ họng vô ý phát ra tiếng rên rĩ.

"Thương ... .. Lan loạn ... .. Lôi Thần ... .. hàng... ..bích huyết ... .. chiếu nhân gian ... ..tam đặng,,, ,, trời cao ... .." Long Nhất nói ra mấy câu đó một cách đứt quãng, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Bỗng nhiên trước ngực Long Nhất toát ra một trận quang mang màu trắng, quang mang nhu hòa xoay tròn, như bàn tay mẫu thân bao phủ Long Nhất.

Vẻ mặt đau khổ của Long Nhất dần dần dịu lại, chỉ là khóe miệng vẫn như cũ, thỉnh thoảng lại giật giật vài cái, hạt châu cấp tốc chuyển động, hiển nhiên là đang mơ tới cái gì đó.

"Tiểu Y ... .." Hai mắt Long Nhất đột nhiên mở trừng ra, lưỡng đạo tử mang chợt lóe lên rồi biến mất. Hắn toát mồ hôi đầm đìa ở trên giường, quay đầu nhìn bốn phía, như không còn chút khí lực nào, nằm ở trên giường.

Long Nhất nhắm hai mắt lại, trong đầu xẹt qua những mảnh nhỏ của giấc mộng vừa rồi, thế nhưng không thể nghĩ ra. Chỉ có những tia chớp màu trắng vỡ ra thành vực sâu, tựa hồ còn có thân ảnh của Tiểu Ba cùng Hòa Kỳ Lân, cuối cùng xuất hiện Tiểu Y với con người trong suốt nhìn hắn, như muốn nói cái gì đó.

Long Nhất cúi đầu suy nghĩ, mở vạt áo mình ra xem, từ đó xuất hiện một hạt châu màu trắng, hắc lẳng lẳng nhìn.

"Rốt cuộc sao lại thế này? Thật sự là một giấc mộng kỳ quái." Long Nhất lầm bầm nói trong lòng, rời khỏi giường, thấy trên người nhớp nháp, hẳn muốn tìm một con sông nhỏ để tắm rửa một chút.

Rời khỏi trướng bông, bốn phía đều là một mảng yên tĩnh, không nhìn thấy một ai. Long Nhất bay lên bầu trời, tìm kiếm một dòng suối nhỏ tại rừng rậm nguyên thủy này. Không lâu lắm, Long Nhất tìm được một thủy đàm, liền cởi quần áo và nhảy vào, bơi qua bơi lại rất thỏa mãn.

Lúc này đã vào mùa hè, mặc dù Kỳ Diệp công quốc nằm gần sát Nạp Lan đế quốc, nhưng dù sao cũng còn một khoảng cách xa. Bởi vậy nơi này so với Thương Nguyệt thành của Nạp Lan đế quốc còn nóng nực hơn nhiều. Long Nhất nhảy vào thủy đàm lạnh lẽo này tắm rửa, cảm thấy rất thoải mái.

Tắm rửa toàn thân xong, Long Nhất hít một hơi thật sâu, lặn sâu xuống đáy thủy đàm. Tuy nhiên thủy đàm này không sâu lắm, đến 56 mét đã xuất hiện đủ mọi màu sắc noãn thạch, thật sự là hấp dẫn. Lặn một vòng, Long Nhất cũng không có phát hiện ra cái gì đặc biệt. Long Nhất đang định trồi lên để mặc quần áo rời đi.

Nhưng lúc này Long Nhất đột nhiên máy động, cảm ứng được một luồng tinh thần ba động từ trên hướng tới, hẳn do dự một chút rồi lại lặn xuống đáy thủy đàm.

Ba động nọ càng ngày càng mạnh, Long Nhất cũng thấy ngày càng quen thuộc, khi thấy bóng người đứng trên thủy đàm, Long Nhất hoàn toàn xác định thân phận nàng chính là Nạp Lan Như Nguyệt.

"Đã trễ thế này nàng còn tới đây làm gì? Không phải là muốn tắm rửa chứ." Long Nhất không khỏi tà ác nghĩ thầm. Nhớ tới hai lần đều là trong khi nàng đang tắm rửa mà chiếm hết tiện nghi của nàng. Hôm nay bóng đêm mê người, bốn bề vắng lặng, đúng là thật lý tưởng cho dã chiến.

Đương nhiên Long Nhất cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, hẳn cũng không thật sự hy vọng xa vời là Nạp Lan Như Nguyệt sẽ cởi y phục tắm rửa.

Nạp Lan Như Nguyệt ngồi xuống thủy đàm, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt trong nước, tựa hồ có chút thất thần.

Thật lâu sau, Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ nhàng thở dài, trong miệng thì thầm niệm chú, bạch quang trong tay chợt lóe lên, bố trí một thánh quang kết giới bao phủ thủy đàm. Nàng đứng lên, bắt đầu chậm rãi cởi y phục.

"Không thể nào lại là sự thật a." Long Nhất cảm giác ma pháp của kết giới ba động. Nàng ở tại chỗ này xuất ra kết giới, vậy khẳng định là muốn xuống tắm rửa. Long Nhất trong lòng hưng phấn không thôi.

Tế tự bào trắng được cởi ra, lộ ra một thân thể trắng nõn, mái tóc dài phủ xuống bên hông, dáng người từ trên xuống dưới toát ra sự quyến rũ. Thân thể mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt từ từ tiến tới, ánh trăng phản chiếu ra ảo ảnh, bàn tay nhỏ bé vuốt qua khuôn mặt.

Tại đáy nước Long Nhất ngẩng đầu lên, mặc dù nhãn lực của hắn có tốt, nhìn xuyên thấu qua ánh sáng mờ lên tới trên mặt nước, cũng chỉ nhìn thấy một bóng người mơ hồ, không rõ ràng. Sắc tâm nổi lên khiến hắn như một con mèo tham lam.

Nạp Lan Như Nguyệt đưa bàn tay nhỏ bé xuống phía dưới, nhẹ nhàng kéo cái yếm rơi xuống đất, cái tiểu khố cuối cùng cũng vừa cởi ra.

Nước bắn tung tóe, Nạp Lan Như Nguyệt nhảy xuống thủy đằm, như một mỹ nhân ngư du động trong nước.

Long Nhất mở to mắt, hai mắt đong đưa theo cái bóng phía trước. Đây không phải là lần đầu tiên hắn thấy thân thể mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt, nhưng so với lần đầu tiên hắn nhìn thấy thì còn kích động hơn. Lần đầu tiên tại Mễ Á công quốc vì che dấu không cho Nạp Lan Như Nguyệt biết mặt, khiến cho hắn thiếu chút nữa thì chảy máu mũi mà chết. Lần thứ hai tại Đằng Long thành, thiếu chút nữa đã đem nàng làm thịt. Nếu không phải lúc đó nàng rơi lệ, nàng đã trở thành đàn bà rồi. Mà lúc này đây Nạp Lan Như Nguyệt lại bơi qua bơi lại trước mặt hắn, lơ lờ trong nước khiến hắn càng thêm kích thích.

Bất quá đêm nay không thể buông tha cho nàng. Long Nhất nuốt nước miếng khi thấy đôi chân dài của Nạp Lan Như Nguyệt đang lay động trong nước. Hắn nghĩ nhiệt độ trên cơ thể hắn có thể làm bay hơi hết nước.

Lúc này Nạp Lan Như Nguyệt đang xoay người, thân thể mềm mại nằm trên mặt nước, một đôi mông mềm mại không hề che dấu, lộ ra trước mắt Long Nhất.

Long Nhất không thể kìm chế được, nhìn thấy xuân sắc như thế mà không nổi sắc tâm thì chỉ có là thái giám. Hơn nữa Nạp Lan Như Nguyệt đối với hắn có vài phần tình ý, cho dù không đến mức yêu say đắm. Nhưng sau khi chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, nếu bị nam nhân lấy đi cái đó, không phải sẽ hối hận chứ.

Long Nhất lặng yên vương lang trao sờ vào cặp mông của Nạp Lan Như Nguyệt.

Đang nằm ở trong nước nhắm mắt dưỡng thần, Nạp Lan Như Nguyệt chợt cả kinh, từ trong nước phi thẳng lên nhìn xuống dưới thì thấy thủy đàm vẫn yên tĩnh, trong nước chỉ có vài con cá bơi qua bơi lại.

"Lũ sắc ngư này, dám tưởng mông cô nương là đậu hủ mà ăn hả, cẩn thận kéo ta đem bọn người nấu lên ăn." Nạp Lan Như Nguyệt thản nhiên cười. Nàng tưởng là những chú cá đó trong khi bơi va phải thân thể nàng, nàng lại rơi xuống, nằm ở trên mặt nước.

Ở một góc âm u dưới mặt nước, Long Nhất vừa nghe Nạp Lan Như Nguyệt lẩm bẩm lâu bầu như vậy, chưa phát giác ra, khiến hắn không khỏi buồn cười. Một lần nữa lặng lẽ bơi lên, lúc này đây hắn lén sờ vào bàn chân Nạp Lan Như Nguyệt.

"A, thật sự là sắc ngư, thân thể bốn cô nương chỉ có phu quân mới có thể chạm vào." Nạp Lan Như Nguyệt bèn rút chân về. Nàng thì thào rồi quay người lại, quơ tới như muốn bắt đám sắc ngư kia.

Chỉ là khi Nạp Lan Như Nguyệt nghiêng người, đột nhiên thấy dưới đáy nước hiện lên một đôi mắt đen nhánh, không khỏi khẩn trương đứng lên, muốn phóng xuất ra giới chỉ quang hệ ma pháp công kích cấp 10.

Long Nhất đương nhiên sẽ không để cho Nạp Lan Như Nguyệt thi triển ma pháp, hai chân hai tay hắn ôm chặt lấy nàng. Hai người nhất thời vô cùng thân mật, ôm chặt lấy nhau.

Nạp Lan Như Nguyệt thấy bối rối, thiếu chút nữa nàng đã tự bạo cùng dân tộc này đồng quy vu tận. Nhưng mà sau khi Long Nhất ôm

lấy nàng, nàng đột nhiên cảm nhận được mùi vị quen thuộc trên người kia nên không tự bạo.

Đầu hai người ở trên mặt nước, thân thể dính chặt lấy nhau.

"Long Nhất, ta muốn giết ngươi." Nạp Lan Như Nguyệt dẩy dựa mãnh liệt trong lồng ngực Long Nhất. Nàng nhận ra tiểu phúc bị một vật cứng rắn nóng như lửa cạ vào.

"Đừng nhúc nhích. Nếu động thì ta sẽ tiến vào." Long Nhất ma xát tiểu huynh đệ tại chỗ đó của Nạp Lan Như Nguyệt, dữ tợn nói. Không có nghĩ tới chỉ thoáng chốc vật đó đã dính tại chỗ mềm mại như mật của thiếu nữ.

Thân thể mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt cứng đờ, hay tay khẩn trương bấu chặt hai vai Long Nhất, vừa muốn động nhưng lại sợ không dám cử động, sợ Long Nhất dùng sức phá đi sự trong sạch của bản thân.

"Ngươi ... .. ngươi ... cái tên hỗn đản này, ngươi đã nói sẽ không "búp" ta mà." Nạp Lan Như Nguyệt cảm thấy khẩn trương lo lắng, chẳng biết làm sao.

"Ta đã có ý này, nhưng hiện tại ta thu lại lời hứa. Bây giờ tình huống không giống với trước, nếu hai chúng ta có tình cảm với nhau, vì cái gì còn phải tuân thủ lời hứa kia?" Long Nhất thổi bên tai Nạp Lan Như Nguyệt, môi chạm vào da tai, nơi nhạy cảm của nàng.

"Quý mới có tình cảm với ngươi, ta chán ghét ngươi, tên bại hoại này." Thân thể mềm mại của Nạp Lan không nhận được run rẩy, ngữ khí và lời nói tuy là cự tuyệt nhưng chẳng khác gì làm nũng.

"Vừa mới rồi ta còn nghe được ai nói thân thể này chỉ có phu quân

động vào. Ta chẳng lẽ không phải là phu quân nàng?" Long Nhất cười nói, bàn tay không ngừng vuốt ve lưng Nạp Lan Như Nguyệt.

"Ta chưa có nói qua, ngươi khẳng định nghe lầm." Nạp Lan Như Nguyệt khuôn mặt đỏ hồng cười, không thừa nhận, nhưng thân thể mềm mại lại chậm rãi tựa vào trong ngực Long Nhất.

Long Nhất tự nhiên cũng đã nhận ra, hấn nhẹ nhàng cười, thân hình khẽ dướn lên, tiểu huynh đệ cọ xát qua lại trong cốc, cảm giác thật sự quá sung sướng.

"Tử quý" hai tay Nạp Lan Như Nguyệt vừa thu lại lại ôm chặt lấy cổ Long Nhất, thở một hơi, nói nhẹ vào bên tai Long Nhất.

Long Nhất thật sự không thể tưởng tượng được Nạp Lan Như Nguyệt lại lên tiếng nói ra lời mỉa mai hoặc như thế. Nghĩ đến người bên ngoài là một nữ tử cực kỳ cao ngạo, chỉ khi nào động tình, ở trước mặt tình nhân mới trở nên kích thích dục tính, làm cho người ta muốn dừng lại nhưng không thể. Quả thật là mỉa mai cực phẩm.

Cùng lúc đó trong một trướng bông gần trướng của Long Nhất, Vô Song đang ngồi minh trướng bỗng nhiên mở mắt, vẻ mặt cực kỳ quái dị. Nàng chỉ cảm thấy thân thể truyền đến một trận khoái cảm, dường như bị một bàn tay vuốt ve thân thể, khiến cho nàng không nhận được, cả người run nhè nhẹ.

"Vương bát đàn lại làm chuyện xấu" Vô Song nghiêng răng nói. Nàng vừa mới nói xong liền sửng sốt một chút, vì cái gì "lại", trong trí nhớ nàng cho tới bây giờ chưa từng có loại sự tình này

Chương 340: Xông vào Lôi Thần Cấm Khu

Long Nhất bắt đầu chuyển động eo nhanh hơn, mặc dù chưa thật sự đi vào, nhưng lại có một loại khoái cảm kỳ lạ. Mà Nạp Lan Như Nguyệt đang mềm người nằm trên lồng ngực của hắn, cổ họng nàng phát ra những tiếng rên rỉ mê hồn.

"Phu quân, ôm chặt thiếp" Nạp Lan Như Nguyệt rên rỉ nói. Nàng chỉ cảm thấy tại hạ thân đang có cảm giác trống rỗng, cả người nàng nóng như thiêu, tựa như cái lạnh của nước hồ nơi đây không thể dập tắt nó được. Nàng cảm thấy càng lúc càng trống rỗng, cả người tự nhiên đã ôm lấy Long Nhất.

Long Nhất ôm chặt Nạp Lan Như Nguyệt, nhẹ nhàng nhào nặn hai bên tuyết đồn nhu nhuyễn mà đầy đặn của nàng, tiểu Long Nhất tại khe vực thần bí nhấp nhấp nửa như muốn vào nửa như không.

"Không được, không được, phu quân" Nạp Lan Như Nguyệt cả người bắt đầu run rẩy, chiếc eo thon mềm mại như rắn bắt đầu nhịp nhàng phối hợp với tiết tấu của Long Nhất, nước đầm dưới sự tác động của hai người nổi sóng dao động mãnh liệt.

"A. muốn chết thiếp sao" đột nhiên Nạp Lan Như Nguyệt hét lên một tiếng, thân thể mềm mại mãnh liệt run lên, trong mật động của nàng bắn ra một cỗ nhiệt lưu, làm Long Nhất suýt chút nữa đã giương cờ đầu hàng.

Vô Song ở trong trướng bông cả người run lên, bộ ngực phập phồng kịch liệt, trong tiết khố nàng đã ướt đẫm, mặt nàng đỏ lên, tim đập mạnh, tâm linh trực tiếp bị đả kích một trận. Vô Song thờ gập, minh tưởng không thể tiếp tục được nữa, bàn tay nhỏ bé của nàng run rẩy hướng đến giữa hai chân, khi chạm vào khu vực cấm địa thần bí kia, nàng tự nhiên phát ra một tiếng rên nhẹ.

- "Hỗn đản" Vô Song khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện một tia cười, khuôn mặt có 1 phần xấu hổ mà có 9 phần phẫn nộ.

Lúc này Long Nhất cũng đã bế Nạp Lan Như Nguyệt lên bờ rồi đặt nàng xuống chỗ để quần áo.

- "Như Nguyệt, đêm nay trao hết cho ta đi" Long Nhất cúi người xuống bên tai nàng nhẹ giọng nói, một tay không thành thật đặt ngay ngọc nhũ như tuyết bạch của nàng mà nhào nặn thành các loại hình dạng.

Nạp Lan Như Nguyệt khẽ dạ một tiếng, cánh tay ngọc của nàng ôm lấy cổ Long Nhất, đôi môi có chút mê loạn mà hôn lên khắp khuôn mặt hắn.

Đã làm thì phải làm cho trót, Long Nhất cũng không hề lãng phí thời gian, hắn tách đôi chân ngọc của Nạp Lan Như Nguyệt ra, địa phương mê người đã hiện ra trước mắt.

- "Đừng nhìn" Nạp Lan Như Nguyệt thẹn thùng khép hai chân lại.

- "Không được, thân thể Như Nguyệt đẹp như vậy, ta càng phải thưởng thức cẩn thận mới được, nào, mở chân ra" Thanh âm Long Nhất lúc này đã mang theo chút khàn khàn của dục tính, ngón tay bắt đầu se se nhũ châu của nàng rồi nhấc lên, làm giai nhân nhất thời cuống quýt rên rì.

- "Xem đi, xem đi, toàn bộ là của chàng, tất cả đều cho chàng" Nạp Lan Như Nguyệt giận dữ rên lên, đôi chân ngọc chủ động mở ra, còn bàn tay nhỏ bé cũng đã chủ động vuốt ve từ trên lưng xuống dưới của hắn.

Long Nhất nghiêng người, chuẩn bị "trục đảo hoàng long".

Chính lúc này, kết giới của Nạp Lan Như Nguyệt truyền đến một trận rung động mãnh liệt, rồi ba một tiếng, thánh quang kết giới đã bị phá.

Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt đều chấn động, Long Nhất ôm lấy Nạp Lan Như Nguyệt đứng dậy, tiện tay cầm lấy mớ xiêm y nằm trên mặt đất khoác lên người nàng.

Một bóng trắng đã xuất hiện trước mặt hai người, chính là vẻ mặt tức giận của Vô Song, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện khuôn mặt nàng đang đỏ bừng, hô hấp cực kỳ dồn dập.

Thấy người đến là Vô Song, hai người thở dài một hơi, mà lúc này Nạp Lan Như Nguyệt thấy bộ dáng hai người mình, liền mắc cỡ kêu nhẹ một tiếng trốn vào trong lồng ngực của Long Nhất.

-"Tên hỗn đản ngươi, hiếp người quá đáng mà, có tin hay không ta cắt cái thứ ấy của ngươi đem đi nuôi chó" Vô Song nổi giận, con ngươi muốn phun lửa trừng mắt nhìn Long Nhất.

Long Nhất bực mình nhìn Vô Song, hắn nhất thời không nghĩ ra mình đã làm gì để nàng tức giận như thế, chỉ là trong miệng hắn cũng không biết nên nói cái gì cho thỏa đáng bây giờ.

Lúc này Nạp Lan Như Nguyệt đã qua cơn xấu hổ mà khôi phục lại bình tĩnh như lúc ban đầu, nàng vốn chuẩn bị cùng tình lang lên đỉnh

vu sơn, ai ngờ thời khắc máu chốt lại bị cắt đứt, trong lòng tự nhiên cảm thấy mất hứng.

"Ta cùng phu quân ta hoan hảo người cũng quản sao? Mặc dù người cũng là nữ nhân của phu quân, nhưng người có quyền gì mà ngăn cản chúng ta?" Nạp Lan Như Nguyệt không chịu yếu thế nói.

Vô Song khẽ nhấp hai ngụm không khí để bình phục tâm tình của mình rồi nghiêng răng nói:

"Ta đến bây giờ cũng chưa hề thừa nhận mình là nữ nhân của hắn, về phần tại sao ta ngăn cản hai người các người, người đi hỏi phu quân tốt của người đi"

Long Nhất ngẩn người, đột nhiên linh quang chợt lóe, tựa như lúc mình và Vô Song có một thứ cảm ứng kỳ lạ nào đó, đặc biệt là khi mình cùng nữ nhân khác hoan hảo thì ngay lúc ấy nàng ta cũng sẽ cảm ứng được khoái cảm, chẳng lẽ vừa rồi đã.

Thấy vẻ mặt tựa như đã hiểu rõ ràng của Long Nhất, Vô Song cố gắng áp chế ý nổi giận trong lòng, lạnh lùng nói:

"Sau này chỉ cần ta đang ở gần đấy, nếu người dám quá đáng như vừa nãy, xem ta như thế nào thu thập người"

Vô Song nói xong, liền lắc mình biến mất, chỉ để lại Long Nhất đang cười khổ không thôi và Nạp Lan Như Nguyệt đang mờ mịt trước lời của Vô Song.

"Phu quân, cuối cùng thì là chuyện gì đã xảy ra vậy?" Nạp Lan Như Nguyệt hỏi.

Long Nhất đành phải buồn bực mà đem chuyện này nói ra một cách

đơn giản nhất, xem ra phải nghĩ biện pháp mau chóng phục hồi trí nhớ cho Vô Song, bằng không thì thảm cho hắn rồi, mỡ treo đến miệng nếu không ăn được thì khác nào muốn lấy cái mạng già của hắn à?

Nạp Lan Như Nguyệt nghe xong hì hì nở nụ cười, nàng ghé sát bên tai Long Nhất nhẹ nhàng nói:

"Phu quân, sau này mỗi ngày chúng ta đều ngủ cùng nhau đi"

Long Nhất trợn trắng mắt than:

"Nàng muốn phu quân nàng biến thành thái giám sao"

- - - -

Buổi sáng trong rừng rậm nguyên thủy, không khí hết sức trong lành, cánh hoa và cỏ xanh đều lấp lánh những giọt sương, thêm ngọn gió mát nhẹ nhàng thổi tới, đây quả nhiên là khoảnh khắc đẹp nhất trong ngày.

Bốn người Long Nhất cũng đã chuẩn bị tốt. Khi này đã có hai toán người võ trang đầy đủ tiến vào Lôi Thần Cấm Khu, mặc dù nhiệm vụ SS cấp này từ lúc đưa ra đến nay đã làm chết không ít người, nhưng vẫn có những mạo hiểm giả khác cuộn cuộn tiến vào. Bí ẩn bên trong có sức hấp dẫn thật sự quá lớn, có thể làm cho con người đi vào mà không quản đến tính mạng của mình.

Long Nhất suy nghĩ một chút, từ trong không gian giới chỉ lấy ra bản đồ mà Hồng Nương Tử đã đưa cho hắn, bốn người liền vây quanh bản đồ mà nghiên cứu.

"Ta quyết định từ hướng từ vong hoa hải đi tới, tình hình trong Tử

vong hoa hải mọi người cũng đã biết rồi, hương hoa có kịch độc, bụi hoa có thể ăn thịt người, ngoài ra còn có nguy hiểm gì nữa không thì ta cũng không biết, nhưng giả thiết không có nguy hiểm gì khác thì ta nghĩ bằng thực lực chúng ta mà bay qua biển hoa này không thành vấn đề." Long Nhất nói.

"Nhưng nếu tại không trung gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?" Nạp Lan Như Nguyệt hỏi.

"Nếu vậy cũng không có biện pháp, ta nghĩ con đường mới trên bản đồ này chỉ ra cũng không phải dễ đi. Nó cách lối vào quá xa, thật hay giả còn chưa biết được, cho dù là thật, độ nguy hiểm sợ rằng so với Tử vong hoa hải cũng không kém hơn bao nhiêu" Long Nhất nói.

"Ừm, vậy thì hướng Tử vong hoa hải mà xuyên qua đi" Nạp Lan Như Nguyệt không có ý kiến khác, mà Vô Song cũng không có ý kiến, về phần Man Ngưu càng tuân theo mệnh lệnh của Long Nhất.

"Tốt, chúng ta xuất phát, đi xem thử Lôi Thần Cấm Khu này rốt cuộc có cái gì kinh khủng" Long Nhất hào khí vịn trụng vung tay lên, bốn người hướng lối vào Lôi Thần Cấm Khu mà tiến tới.

Lúc này tại nơi hạ trại bên ngoài Lôi Thần Cấm Khu, các đoàn mạo hiểm cũng đã thức dậy, chỉ là bọn họ đang đợi thời cơ hoặc đang chuẩn bị thu thập hành lý, thấy nhóm Long Nhất chỉ có 4 người chuẩn bị tiến vào Lôi Thần Cấm Khu, tất cả đều kinh ngạc vây quanh lại bàn tán không ngớt.

"Có thấy chưa, nam nhân kia chính là Tây Môn nhị thiếu gia của Cù Long đế quốc, còn nữ nhân kia chính là công chúa Nạp Lan Đế Quốc cũng là thánh nữ mới thành hôn, mà Tây Môn nhị thiếu gia này ẩn tàng thực lực thâm sâu, ngày hôm qua hắn đem Quang minh giáo hội thủ hộ kỵ sỹ đã có "Lĩnh vực" đánh cho tề ra quần đấy" Một

thanh niên người gầy gò nói với người bạn đang đứng kế bên hẳn, kỳ thật hẳn cũng chỉ là nghe người khác nói lại mà thôi.

"Có phải thật không, chẳng lẽ hẳn so với kiếm thánh còn lợi hại hơn?" một người nghi ngờ hỏi.

"Người là đồ óc heo, người xem bọn họ 4 người xông vào Lôi Thần Cấm Khu, không có bản lĩnh thật sự họ dám xông vào sao? Người nghĩ họ và người giống nhau sao?" thanh niên gầy gò khinh bỉ nói.

Mọi người nghe vậy thấy hẳn nói hết sức có lý, bốn người mà dám xông vào Lôi Thần Cấm Khu không phải óc heo cũng không có bệnh bại não thì chắc chắn là có thực lực, mà 4 người này nhìn thế nào cũng không giống bị bại não, vậy chắc chắn là có cơ sở dựa vào. Vô luận thế nào đảm lượng này của họ cũng khiến người khác phải bội phục rồi.

Lúc này 4 người Long Nhất cũng đã tới gần lối vào Lôi Thần Cấm Khu, nhìn vào bên phải lối vào là một tấm bia đá khổng lồ có 4 chữ to như rồng bay phượng múa, Long Nhất chỉ cảm thấy từng tế bào trên toàn thân đều hưng phấn run người.

"Chuẩn bị vậy là được rồi, chúng ta cùng đi vào" Long Nhất ổn định tâm tình trầm giọng nói. 4 người liếc nhau ăn ý, âm thầm ổn định tinh thần, ngay cả Vô Song đã đạt tới pháp thần cảnh giới cũng không dám có chút xem thường.

"Vào" Long Nhất quát khẽ một tiếng, bốn người nhip nhàng đồng thời phóng vào Lôi Thần Cấm Khu.

Long Nhất chỉ cảm thấy trước mắt mình tối sầm lại, rồi nhanh chóng sáng sủa trở lại, không có lôi điện trong không trung như hẳn tưởng tượng, chỉ có một loại cảm giác khét lẹt cùng một loại áp bức khiến

người khác không thể hít thở bình thường.

Lối vào Tử vong hoa hải chỉ có khoảng vài dặm, nhưng lại có tầng tầng lớp lớp thi thể cháy đen thui. Mà Long Nhất phát hiện thi thể không chỉ xếp thành một hàng thẳng tắp mà còn kéo dài nhìn không thấy điểm cuối. Hẳn là cũng có không ít người đã đi qua được.

"Như thế nào lại không có lôi điện? Chẳng lẽ vận khí của chúng ta tốt đến vậy sao?" Nạp Lan Như Nguyệt nghi hoặc nói, nàng nắm chặt viên Kết giới châu mà không để ý rằng lòng bàn tay đã trở nên ẩm ướt.

"Lôi điện không chừng còn chưa ăn sáng xong, chúng ta tranh thủ cơ hội này chạy nhanh qua, mọi người tùy thời chú ý tình huống" Long Nhất nói.

4 người xuất ra Tật phong thuật rồi hướng đến phía trước mà chạy như điên. Có lẽ 4 người đã gặp cơ hội tốt, khi chạy đến lối vào Tử vong hoa hải cũng không thấy xuất hiện một tia lôi điện nào.

Nhưng ngay khi sắp tiến vào thông đạo, bầu trời bỗng nổi gió mạnh, mây đen kéo tới. Ngay sau đó một tia chớp mang theo khí thể hủy thiên diệt địa bổ xuống.

Chương 341: Tử vong hoa hải

Lúc này chớp lóe liên hồi như những con rắn bạc nổi bật giữa không trung, lôi điện liên hồi đánh xuống với tần suất dày đặc khiến ai nấy đều chấn kinh. Những thi thể vốn đã biến thành than nằm trên mặt đất càng bi thảm hơn, một số đã bị đánh đến tan tành, còn một số bắt đầu bốc cháy hừng hực, chỉ sợ chưa kịp cháy xong thì đã bị lôi điện tiếp tục đánh tới thành một đống tan nát.

Long Nhất nhíu mày nhìn vào những tia lôi điện, tâm linh không tự chủ được mà chấn động, cái loại cảm giác rất thân thiết bắt đầu tràn ngập trong hắn, khiến hắn chỉ muốn chạy ào vào trong đám lôi điện hủy thiên diệt địa kia.

Long Nhất đột nhiên lắc mạnh đầu để thanh tĩnh lại, cho dù chính mình không sợ lôi điện, nhưng phiến lôi điện kia tuyệt không bình thường, ai mà biết bản thân mình có chịu đựng nổi hay không chứ?

-"Long Nhất, ngươi rốt cuộc có muốn đến Tử vong hoa hải này hay không?" thấy Long Nhất đang ngây ngốc nhìn ngược về phía lôi điện, Vô Song lạnh lùng hỏi.

-"Đi, đương nhiên phải đi qua chứ" Long Nhất nhún vai xoay người lại chuẩn bị đi đến lối vào Tử vong hoa hải.

Chính lúc này, Huyết sắc khô lâu trong lòng bàn tay Long Nhất truyền đến một trận chấn động, Long Nhất chuyển ý thức vào tìm hiểu thì phát hiện Cuồng lôi thú bên trong đang muốn đi ra.

Long Nhất ý niệm vừa động, bản thể thu nhỏ của Cuồng lôi thú đã xuất hiện trước mặt hắn. Có lẽ buồn bực đã lâu, ngay khi ra bên ngoài Cuồng lôi thú hết sức hưng phấn, nó chạy lại bên chân Long Nhất mà cọ cọ một hồi, sau đó liền nhìn về phía những tia lôi điện trên con đường. Đột nhiên nó rống lớn một tiếng liền xông ra ngoài, thân thể nhỏ nhắn đột nhiên trong phút chốc đã trở nên khổng lồ.

- "Cuồng lôi thú" Vô Song kinh ngạc đứng lại nhìn chăm chăm vào Cuồng lôi thú trước mặt mình.

Lúc này Cuồng lôi thú đã nhảy vào giữa đám lôi điện, bộ lông màu tím bạc của nó xù lên, cái sừng nhỏ trước trán lóe ra từng đạo ánh sáng bạc, từng đạo từng đạo tia chớp bị hoa văn kỳ dị khắc trên chiếc sừng bạc dẫn nạp vào bên trong cơ thể Cuồng lôi thú.

Bên ngoài thân thể Cuồng lôi thú từng dòng lôi điện xẹt ngang, nhưng vẻ mặt của nó như đang hưởng thụ, điên cuồng hấp thụ những nguyên tố lôi điện ma pháp này.

- "Phu quân, Cuồng lôi thú này là ma sủng của chàng sao?" Nạp Lan Như Nguyệt khiếp sợ nhìn Long Nhất hỏi, nàng không thể không thấy được khả năng hóa thân của nó, cũng là đặc trưng trong truyền thuyết của ma thú SS cấp Cuồng lôi thú. Chỉ là trước giờ chỉ nghe nói là có Cuồng lôi thú tồn tại chứ nàng chưa hề nghe ai nhắc có người sở hữu ma sủng kinh khủng loại này.

Long Nhất gật đầu cười nhưng con mắt vẫn không rời lôi điện xung quanh Cuồng lôi thú. Bỗng nhiên, trong lòng của hắn chấn động một cái, Cuồng lôi thú đang dùng ý thức kêu gọi hắn.

Long Nhất có chút do dự, đi? Hay không đi? Nhưng khi nghĩ đến Cuồng lôi thú một khi đã gọi hắn đến chắc chắn có nguyên nhân.

Nó là ma sủng có kế ước của hắn thì không thể nào có ý hại hắn được. Nghĩ vậy, Long Nhất trong lòng hạ quyết định, hắn xoay người lại nói:

"Các người ở chỗ này đợi ta một chút, ta đi một lúc"

Không đợi mọi người đáp trả, Long Nhất liền lắc mình một cái nhảy vào bên trong màng lô điện dày đặc.

Ngay khi Long Nhất nhảy ra khỏi thông đạo, thành linh vô số thiểm điện đã bổ trúng thân thể hắn, thân thể hắn liền sinh ra một loại cảm xúc tê dại mãnh liệt, quần áo trên người đã bị đánh nát như tương làm lộ ra thân hình cường tráng.

3 người bên trong thông đạo đều cả kinh, Nạp Lan Như Nguyệt thiếu chút nữa đã nắm chặt Kết giới châu trong tay mà chạy theo đưa hắn trở về. Nhưng chân nàng vừa mới bước vài bước liền ngừng lại, nàng biết Long Nhất không phải là loại người loạn bậy, hắn làm như vậy chắc chắn có lý do, huống hồ hắn tới bây giờ ngoài việc quần áo bị đánh tan tành thì thân thể cũng không bị tổn hại gì, mà nàng là nữ nhân của hắn thì càng phải tin tưởng vào hắn.

Một đạo lô điện tiếp theo đánh thẳng vào đỉnh đầu Long Nhất làm mái tóc dài của hắn nổ mạnh dựng đứng lên, mà bộ lông phía dưới của hắn cũng không ngoại lệ.

Long Nhất run rẩy từng trận, khuôn mặt bị lô điện đánh vào bắt đầu méo xệch. Hắn cảm giác lô điện bên trong này không giống với lô điện bên ngoài, cường độ so với lô điện bên ngoài cao hơn không biết bao nhiêu lần, hơn nữa nguyên tố lô điện ma pháp cực kỳ tinh khiết.

Nguyên tố lô điện ma pháp di chuyển trong từng tế bào của Long

Nhất, ngay sau đó trong cơ thể hắn phát sinh va chạm kịch liệt, cuối cùng bị ma hạch màu tím bạc trong ý thức hải Long Nhất hấp thụ hoàn toàn.

Long Nhất lúc này đi được hai bước thì ngừng một chút, điệu bộ của hắn giống như một robot bình thường mà hắn đã thấy trong các bộ phim trong tiền kiếp. Cũng không có cách nào khác, nguyên tố lôi điện ma pháp trong cơ thể hắn đang chạy toán loạn, cái cũ vừa mới bị hấp thụ, cái mới đã lập tức nhảy vào thay thế.

Vất vả một hồi, Long Nhất cũng đi đến bên cạnh Cuồng lôi thú, một người một thú bắt đầu hưởng thụ sự tẩy lễ của lôi điện.

Mặc dù nói là không giết người, nhưng cảm giác lôi điện tê tê chạy khắp người này quả thật thống khổ phi thường.

Long Nhất run rẩy từng trận, thật sự có chút cảm giác chịu không nổi, đặc biệt là tiểu huynh đệ của hắn, nơi đó vốn là chỗ miễn cảm nhất, giờ bị điện kích vào cảm giác thống khổ không thể tả được.

Ý thức Long Nhất chìm vào giữa mi tâm, nhìn thấy nguyên tố lôi điện ma pháp dày đặc đang tiến vào ma hạch tím bạc, nhưng hắn bỗng nảy sinh một cảm giác kỳ quái là những nguyên tố lôi điện ma pháp này như có tính mạng vậy.

Nhớ lại lúc trước khi hắn vừa mới xuyên qua Thương lan đại lục, từng có cảm giác tương tự vậy, nhưng sau khi hắn bắt đầu tu luyện rốt cuộc không có cảm thấy nữa.

"Hê, các huynh đệ nghe ta nói này, ta van các người đừng chạy lung tung trong thân thể ta nữa, mấy khớp xương già của ta muốn vỡ ra từng mảnh rồi!" Long Nhất cũng không biết lên cơn thần kinh gì, thờ dãi nói với các nguyên tố lôi điện ma pháp trong ý thức hải của mình.

Bỗng nhiên, ma hạch tím bạc chớp động, Long Nhất cảm giác được một cỗ cảm giác thân thiết truyền tới, tựa hồ như những nguyên tố lôi điện ma pháp đáp lại lời của hắn, mà ngay lúc đó, cảm giác tê dại trên thân thể hắn cũng giảm bớt rất nhiều, cứ từ từ, thân thể hắn rốt cuộc cũng không còn cảm giác tê rần nữa.

"Ách, chuyện gì xảy ra thế này? Tại sao có thể như vậy?" - Nạp Lan Như Nguyệt mở to hai mắt, sắc mặt nàng vừa lo lắng vừa khùng hoảng đã trở nên tái nhợt, thế nhưng nàng phát hiện phiến lôi điện trong thiên địa bỗng nhiên tập trung lại, mà tất cả lại đều tập trung xung quanh Long Nhất và Cuồng lôi thú.

Cứ thử tưởng tượng mấy vạn đạo lôi điện đều tập trung đánh vào một người xem? Đó là một tình cảnh trên đời khó gặp. Xung quanh trong vòng 10 thước bên trong Long Nhất và Cuồng lôi thú không thấy được bất cứ cái gì, chỉ có ánh sáng tím bạc của lôi điện chớp lên mãnh liệt cùng với thanh thế rung trời lệch đất, càng lạ hơn nữa là ngoại phạm vi đó ra thì trời yên gió lặng như hai thế giới cách biệt vậy.

Chỉ bất quá tình cảnh này chỉ duy trì được có mấy giây, bầu trời màu xám bắt đầu trở nên yên tĩnh, cũng không có một tia chớp nào đánh xuống nữa.

Cuồng lôi thú run lên rồi ngửa đầu lên trời rống dài một tiếng, thân hình vốn đã lớn nay lại hóa lớn lên gấp đôi, trên người bắt đầu xuất hiện một vòng kim quang nhàn nhạt, hình dáng của nó khiến cho Long Nhất đang ngồi nhắm mắt kể bên thoạt nhìn tựa như con kiến nhỏ bé.

"Khí tức của thần thú?" sắc mặt Vô Song thoáng động, dĩ nhiên từ trên thân thể Cuồng lôi thú cảm giác được khí tức thần thú, Cuồng lôi

thú trưởng thành đáng lẽ thuộc loại SS cấp ma thú, cho dù tiến hóa nữa cũng tới mức SSSS cấp, ma thú cuối cùng cũng là ma thú, như thế nào cũng không có khả năng biến thành thần thú được. Nhưng nàng mới rời từ thân thể nó nhận ra khí tức của thần thú, hỏi làm sao nàng không kinh ngạc cho được.

Chính lúc này, lối vào Lôi Thần Cấm Khu đột nhiên truyền đến một trận dao động, một loạt bóng người đột nhiên xuất hiện. Khi họ thấy Cuồng lôi thú khổng lồ trước mặt lại càng hoảng sợ, không khỏi xuất ra các loại ma pháp đánh tới nó.

Cuồng lôi thú đang yên lặng hưởng thụ đột nhiên thấy có ma pháp nguyên tố công kích tới Long Nhất, nó điên cuồng rống lên một tiếng, biểu tượng lôi điện trên chiếc chiếc sừng bạc của nó lóe lên, liên tiếp xuất ra hai đạo lôi hệ cấm chú phản kích lại nhóm Dong binh đoàn đang tấn công nó.

Cấm chú uy lực cường đại cỡ nào chứ, trong nháy mắt mấy trăm đạo lôi điện như nước lũ tràn tới biến mấy trăm kẻ thành bụi đen, còn những kẻ vừa tới sau thấy tình hình không ổn liền lập tức quay về. Mà Cuồng lôi thú cũng không giảng đạo đức nhân nghĩa con mẹ gì, nó chỉ nhận thấy những người này đang gây nguy hiểm cho Long Nhất, mà biện pháp để giải trừ nguy hiểm cho Long Nhất là biến những kẻ không biết điều này thành người chết. Chỉ có người chết, nhất là loại người chết còn bị biến thành bột than mới thực sự không còn gây nguy hiểm nữa. (ND: Who lets the dog out? Wohw wohw wohw wohw.).

-"Sao lại thế này? Chuyện gì xảy ra?" Ở ngoài Lôi Thần Cấm Khu, khoảng một hai ngàn người đang chuẩn bị tiến vào, thì thấy hơn mười kẻ vừa mới tiến vào đang hoảng loạn chạy ngược ra.

-"Không được vào, ở đó có thần thú thủ hộ kinh khủng lắm, những

huynh đệ phía trước kể cả đoàn trưởng toàn bộ đều bị thần thú phát ra siêu cấp lôi điện oanh tạc không còn mảnh vụn, những huynh đệ thật đáng thương a." Một gã kiếm sư trung niên bi thống khóc rống lên.

"Không thể nào, khu vực lôi điện này trước giờ làm gì có thần thú thủ hộ đâu, ngày hôm qua Huyết sát Dong binh đoàn cùng Kỳ tích Dong binh đoàn quay về cũng chưa từng nói qua là có thần thú thủ hộ ở đó." Mọi người nhao nhao phản bác, trước giờ họ trăm phương ngàn kế tiến vào Lôi Thần Cấm Khu, cho đến bây giờ cũng chưa nghe nói tới có thần thú thủ hộ canh giữ lối vào.

"Ta hướng tới quang minh thần mà thề, tuyệt không nói sai một lời, nếu không cả nhà ta chết không có đất chôn" Tên kiếm sư giơ tay phát thệ, hẳn muốn chứng minh với mọi người sự thật này.

Lúc này, mọi ánh mắt dồn về Phó đoàn trưởng của họ, bọn họ ban đầu tính là Đoàn trưởng dẫn quân đi đầu, Phó đoàn trưởng bọc hậu, bây giờ đoàn trưởng đã chết, tự nhiên do Phó đoàn trưởng định đoạt mọi việc.

Tên phó đoàn trưởng trầm ngâm trong chốc lát, sau đó kêu một tên tâm phúc bên người lại:

"Người cầm một viên Kết giới châu đi vào, sau khi vào lập tức trở về ngay, rồi báo lại tình huống bên trong cho ta"

Tên tâm phúc dạ một tiếng, rồi cầm một viên Kết giới châu tiến vào, kết quả không cần nói cũng là bị Cuồng lôi thú trực tiếp oanh tạc thành từng mảnh vụn.

Tên phó đoàn trưởng đợi lâu không thấy tên tâm phúc của mình quay về, trong lòng cũng bắt đầu tin, phải biết rằng công dụng của Kết giới

châu như thế nào chứ, trong khu vực lôi điện cũng có thể chịu đựng được một quãng thời gian không ít.

Vì vậy, chuyện trong lôi điện cấm khu xuất hiện thần thú thủ hộ nhanh chóng truyền khắp nơi, rất nhiều Dong binh đoàn chuẩn bị tiến vào đều quyết định lùi về để tính biện pháp đối phó.

Chỉ là sau này cũng có những kẻ lớn mật xông vào nhìn thần thú, rốt cuộc không phát hiện ra thần thú thủ hộ, vì vậy khiến mọi người bắt đầu hoang mang tranh cãi về sự tồn tại của thần thú thủ hộ. Đương nhiên đây là chuyện sau này.

Lúc này Long Nhất đang chú tâm quan sát những nguyên tố lôi điện ma pháp trong cơ thể, rốt cuộc hắn phát hiện ma pháp nguyên tố quả thật là có tính mạng, liền bắt đầu dùng ý thức kết nối với chúng, làm cho ma hạch tím bạc trong ý thức hải của hắn càng lúc càng lớn ra.

"Tiểu tử này, rốt cuộc cũng phát hiện ra rồi, mặc dù có chậm, nhưng cũng không quá chậm" Lúc này, điểm đen trên tay trái của Long Nhất chợt lóe lên, Bóng đen trong cơ thể Long Nhất chui ra rồi lẩm bẩm nói, rồi trong nháy mắt lại ẩn vào trong cơ thể Long Nhất

Chương 342: Tử vong hoa hải

Không lâu sau đó, điện quang xung quanh thân thể Long Nhất từ từ biến mất, da thịt bên ngoài thân tản ra một tầng ánh sáng màu tím bạc. Hắn chậm rãi mở hai mắt, hai luồng ánh sáng tím chợt lóe lên, con ngươi trong tròng mắt bắt đầu chuyển động bình thường, lập tức trở lại thành màu đen vốn có.

"Thương lan loạn,

Lôi thần hàng,

Bích huyết chiếu nhân gian,

Ý nhận phá thương khung"

Long Nhất thì thầm nói, những lời này tựa hồ Tiểu Y nói với hắn trong giấc mơ lúc tối qua, còn đoạn sau thì hỗn loạn không nhớ ra được. Vốn tối hôm qua sau khi tỉnh lại cũng không nhớ ra được, vậy mà giờ đây sau khi bị lôi điện oanh kích lại nhớ ra, nhất là đoạn này lại nhớ kỹ.

-"Đúng là lời tiên đoán của Tiểu Y không? Rốt cuộc là nó nói tới cái gì đây?" Long Nhất nhíu mày, lúc trước tại Ngày Cực Âm lời tiên đoán cuối cùng của Tiểu Y lại bị phá hư, dĩ nhiên là sau đó còn một đoạn nữa sót lại mà hắn không nhớ ra được.

"Thương lan loạn" cũng dễ giải thích thôi, "Lôi thần hàng" có lẽ chỉ

Lôi Thần Cẩm Khu này, tuy vậy hai câu sau Long Nhất hoàn toàn không đoán ra nổi,

Nếu không nghĩ ra thì khỏi nghĩ tới nữa, Long Nhất lắc mạnh đầu rồi đứng lên, mà Cuồng lôi thú thấy Long Nhất tỉnh lại liền rút nhỏ thân hình biến thành hình dáng một con chó nhỏ đáng yêu chạy vòng quanh chân hắn (ND: Who let the dog out? Wowh wowh wowh wowh.)

Long Nhất xoay người lại, liền thấy con người của Nạp Lan Như Nguyệt lóe lên, hai tay chụm lại che khuôn mặt đỏ hồng, còn Vô Song vội xoay lưng lại, cặp mắt to của Man Ngưu đang nhìn chăm chăm vào hạ thể hắn.

Long Nhất giật mình, lúc này hắn mới phát hiện mình thân trần như nhộng, hắn vừa cúi đầu nhìn thì thấy tiểu huynh đệ vốn đang ngủ yên nay đột ngột tỉnh dậy, mà lông mao xung quanh đã dựng đứng lên tựa như con nhím vậy.

"Ông nội người, thật là mất mặt mà" Long Nhất mặt đỏ lên, vội vàng lôi từ Không gian giới chỉ ra một bộ quần áo rồi nhanh chóng mặc vào, dùng hai thủy cầu nhỏ rửa mặt chải tóc một cái, lúc này mới lắc mình phóng về hướng thông đạo.

"Ách. Cái này, chúng ta mau vượt qua Tử vong hoa hải thôi" Da mặt Long Nhất tuy dày nhưng lúc này cũng cảm thấy xấu hổ, bộ đồ da vừa rồi thật sự chỉ nên mặc lúc ở nhà thôi. (ND: :S vậy ai khoái mặc đồ da đánh dã chiến vậy ta.)

Vô Song xoay người lại, thấy Long Nhất đã mặc quần áo xong mới âm thầm thở dài một hơi, khuôn mặt cười nhẹ mà cảm thấy đang nóng lên.

4 người bắt đầu đi vào một con đường khác, Nạp Lan Như Nguyệt hỏi lại sự tình ban nãy, Long Nhất trong lúc nhất thời cũng khó nói rõ ràng, liền đem một lý do nào đó tùy tiện nói ra. Nạp Lan Như Nguyệt tự nhiên cũng biết rõ, nhưng nàng cũng không hỏi lại hẳn.

Có bản đồ do Hồng Nương Tử đưa cho, Long Nhất cũng sớm xuất ra một kết giới bao phủ cả 4 người để tránh bị khí độc của Tử vong hoa xâm nhập vào.

Rất nhanh sau đó họ đã đến trước lối vào Tử vong hoa hải, thấy cảnh tượng trước mắt, 4 người kinh ngạc không nói thành lời. Khung cảnh quả thật quá tráng lệ, thật sự quá đẹp. Biển hoa khắp nơi như một mảnh đất không có điểm tận cùng, ở đây có đủ mọi màu sắc, cánh hoa hồng hồng, gặp con gió thổi tới, cả biển hoa dao động như từng cơn sóng màu nhấp nhô, mà bầu trời xanh thẫm thẫm, vài đám mây trắng như kẹo bông gòn nhỏ nhàng trôi lơ lửng, hình thành nên một khung cảnh thiên nhiên xinh đẹp.

"Thật xinh đẹp quá" Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song không hẹn mà cùng thốt lên, nữ nhân đối với những thứ càng xinh đẹp thì sức miễn dịch tự nhiên càng sụt giảm nghiêm trọng.

"Được rồi, đừng than thở nữa, các nàng cũng không phải không biết đến sự kinh khủng của Tử vong hoa hải này, cái gì càng xinh đẹp thì lại càng nguy hiểm" Long Nhất nói (ND: Ân Tố Tố cũng dạy Trương Vô Kỵ như vậy đó)

Nạp Lan Như Nguyệt trừng mắt nhìn Long Nhất nói:

"Chàng một lời hai ý, là chỉ chúng ta phải không?"

Long Nhất vân vân cảm rồi hắc hắc cười:

"Có sao? Chẳng lẽ nàng tưởng mình rất đẹp sahoạt động"

"Vậy ý chàng là thiếp không đẹp sao?" Nạp Lan Như Nguyệt vươn bàn tay nhỏ của mình nhằm vào eo lưng Long Nhất mà ngất loạn lên.

"Muốn thân thiết thì sau khi đi ra ngoài hãy thân thiết, không khí trong kết giới không còn nhiều, chúng ta mau đi thôi" Vô Song lạnh lùng nói.

Nói thế rất đúng nên Long Nhất cũng không phản bác lại, một tay kéo theo Man Ngưu, một tay ôm lấy chiếc eo thon mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt, cùng Vô Song bay vào bầu trời của Tử vong hoa hải.

"Chà, đến giờ cũng chưa thấy điểm cuối, không biết Tử vong hoa hải này rốt cuộc có bao nhiêu tuổi rồi." Sau khi cấp tốc bay một trận, Nạp Lan Như Nguyệt kinh ngạc nói, dựa theo tốc độ bay kinh người của Long Nhất và Vô Song mà cũng chưa thấy điểm tận cùng của biển hoa này.

"Dừng lại, có chút không đúng" Long Nhất trầm giọng nói, Tử vong hoa hải này tựa như vô cùng vô tận, vừa rồi còn mới than thở trước vẻ đẹp của Tử vong hoa hải, giờ nhìn lại, cảnh sắc nơi nào cũng giống như nhau khiến hấn cảm thấy chóng cả mặt.

"Đúng là có chuyện, ta nghĩ chúng ta đang bay vòng quanh một chỗ Vô Song nhàn nhạt nói.

Long Nhất nhíu mày cười khổ hai tiếng, hấn cũng cho rằng vậy, Tử vong hoa hải này quả thật không đơn giản mà.

"Vô Song, nàng dùng hai cái Huyền Âm băng trụ làm ký hiệu, chúng

ta tiếp tục đi lên phía trước" Long Nhất quay đầu nhìn vào khuôn mặt không chút thay đổi của Vô Song mà nói.

Vô Song đối với ý tứ của Long Nhất cũng hiểu, ngọc thủ vừa nhắc, hai cái Huyền âm Băng trụ xuất hiện giữa Tử vong hoa hải mang theo hàn khí lạnh thấu xương. Sau đó nàng cùng 3 người Long Nhất tiếp tục bay về phía trước.

"Dừng lại đi, chúng ta căn bản là đang vòng quanh một chỗ" Vài phút sau, Long Nhất vừa nhìn hai cái Huyền Âm băng trụ vừa cười khở nói.

"Vậy không bằng chúng ta đặt thêm vài ký hiệu tại Tử vong hoa hải, không phải là có thể biết được phương hướng nào để đi sao?" Nạp Lan Như Nguyệt là người tuyệt đỉnh thông minh, suy nghĩ một chút đã tìm ra biện pháp.

"Để ta thử dùng một cấm chú xem sao" Vô Song đáp lời rồi lấy ra một cây Băng lam Pháp trượng, trong miệng bắt đầu niệm chú ngữ, nguyên tố thủy hệ ma pháp bắt đầu điên cuồng ngưng tụ lại, chỉ là chú ngữ vừa đọc được một nửa đột nhiên Vô Song ngưng lại, thủy hệ ma pháp đang ngưng tụ được một chút liền tiêu tan ngay.

"Sao lại như vậy?" Nạp Lan Như Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Khuôn mặt luôn mang theo nụ cười nhạt của Vô Song nay đột nhiên xuất hiện ánh mắt ngưng trọng, nàng lắc đầu nói:

"Không biết vì cái gì, ở nơi này nguyên tố ma pháp đang ngưng tụ đột nhiên bị chặn đứt"

Nạp Lan Như Nguyệt nghe vậy cũng muốn thử một chút, đích xác, nơi này nguyên tố ma pháp tụ tập lại nhiều nhất chỉ đủ để phóng ra

một ma pháp cấp 6, nàng không khỏi nhìn về người mình tín nhiệm nhất ở đây mà hỏi:

"Phu quân, chúng ta làm sao bây giờ?"

Long Nhất nhìn xung quanh một chút, mơ hồ nhận ra đây chính là một cái thiên địa kỳ trận, mặc dù hẳn đối với trận pháp không tinh thông cho lắm, nhưng dù sao cũng có một cơ sở nhất định. Hẳn xác định không trung không có tồn tại một cửa sinh nào (sinh môn), vậy muốn tìm đường ra phải xuống Tử vong hoa hải phía dưới mà tìm một phen, mà làm vậy không tránh được những nguy hiểm bất ngờ.

"Hạ xuống, trên này không có đường ra, Tử vong hoa hải tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy" Long Nhất quyết định.

Mọi người bắt đầu cẩn thận từ từ hạ xuống, Man Ngưu là người đầu tiên xuất ra một bóng tạo thành một khoảng đất trống, mọi người liền đứng vào khoảng đất trống đó.

"Lão đại, không bằng chúng ta đập nát toàn bộ đám hoa này, còn không ra được sao?" Man Ngưu ồm ồm nói.

Long Nhất lắc đầu, Ngạo thiên quyết vận vào cánh tay phải, sau đó một chiêu Thiên phạt thủ đánh ra, nơi nào nó tới chỗ ấy không còn một ngọn cỏ, tạo thành một rãnh thẳng tắp.

Chưa kịp cao hứng, 4 người đã cảm thấy hoa mắt, con đường nhỏ mới tạo thành đã biến mất tăm, ngay cả khoảnh đất trống mọi người đang đứng cũng bắt đầu khôi phục nguyên dạng, 4 phía nhìn quanh đều là cánh hoa bay bay.

"Này,.. chuyện gì thế này?" Man Ngưu ngạc nhiên nói, với tri thức của hẳn thật sự không cách nào hiểu được.

Chính lúc này một trận âm thanh rào rào vang lên bên tai bốn người, chỉ thấy trong những lùm hoa mọc ra những rể hoa đen thui, dùng khí thể sét đánh không kịp bung tai hướng tới 4 người cuốn lại. Kết giới của mọi người hiện thời chỉ là một cái phòng phong kết giới, cường độ cũng không cao, dĩ nhiên chỉ chịu được một chút là bị phá tan.

Long Nhất bị dọa đến giật cả người, cái này không phải hẳn sợ những rể hoa quý dị này, mà do không khí trong kết giới vốn không nhiều lắm chỉ một khắc là hoàn toàn tan hết, mà hương hoa mang theo kịch độc đang bay tới lấy mạng mọi người.

"Nhanh chóng nín hơi, hương hoa có độc" Long Nhất hét lớn, đồng thời dùng tinh thần lực hình thành một cái phòng hộ kết giới ngăn chặn đám rể hoa công kích tới.

3 người Man Ngưu lập tức nín thở bế khí, chỉ có điều dựa vào một hơi thì có thể trụ được bao lâu?

"Man Ngưu, ngồi xuống vận Phục ma tâm pháp, có thể kiên trì được một lúc" Long Nhất quýnh lên nói, Phục ma tâm pháp chỉ cần tiến vào trạng thái nhập định, một hơi có thể trụ được một thời gian đáng kể.

Man Ngưu đối với lời của Long Nhất luôn tuyệt đối tin tưởng, lập tức ngồi xuống xếp bằng vận khởi tâm pháp.

Nạp Lan Như Nguyệt thân là Quang minh tế tự, một hơi của nàng sao có thể lâu như vậy, chỉ trong chốc lát toàn thân đã phát run, khuôn mặt cũng đỏ lên.

Long Nhất vừa thấy vậy liền ôm chầm lấy Nạp Lan Như Nguyệt, miệng đối miệng truyền một ngụm chân khí vào người nàng, Nạp Lan Như Nguyệt trong người như mê man đi. Để Nạp Lan Như Nguyệt dần tỉnh táo lại, Long Nhất thầm nghĩ Vô Song cũng không khác biệt với nàng cho lắm, liền thuận tay ôm chầm lấy nàng, lướt qua ánh mắt hoảng sợ của nàng mà hôn xuống.

4 môi chạm nhau, cảm giác hương vị ngọt ngào ôn nhu truyền đến, làm cho trong lòng Long Nhất đê mê, mà Vô Song từ từ tỉnh lại đã bắt đầu dựa dựa cắn chặt răng không để chân khí Long Nhất truyền vào người nàng.

Chỉ thương cho Vô Song mặc dù đã đạt đến cảnh giới pháp thần, dĩ nhiên là có phương pháp kiên trì rồi, chỉ là vừa rồi bị Long Nhất hôn lên đôi môi nàng, lại giãy dựa một lúc, dưỡng khí trong cơ thể nàng đã tiêu tan sạch sẽ, mặc cho nàng sở hữu pháp thuật siêu quần cũng không chống đỡ nổi.

Lúc này bản năng muốn sống trỗi dậy, Vô Song há mở hàm răng, một luồng chân khí từ Long Nhất truyền qua môi nàng mà tiến vào, ngọc thủ nàng hung hăng nhắm vào hai bên eo Long Nhất mà ngắt néo. Cuối cùng, khi bờ môi Long Nhất sắp rời đi nàng còn hung hăng cắn vào môi hắn một cái.

Một vệt máu từ môi Long Nhất nhẹ nhẹ chảy ra, mà Vô Song dùng ánh mắt thẹn thùng pha lẫn phần uất trừng trừng nhìn hắn, nhưng tất cả không làm Long Nhất bận tâm, tình thế dị thường nguy cấp, Long Nhất tự biết ngụm chân khí kia cũng không giúp chống đỡ được bao lâu.

-"Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?" Long Nhất vắt óc suy tính, càng nguy cấp hắn càng phải tỉnh táo, chỉ có tỉnh táo mới có thể nhanh chóng nghĩ ra biện pháp ứng phó.

Đến lúc này, dị biến đột ngột phát sinh, rễ hoa đen từ bốn phía mọc ra từ dưới đất, như những tia chớp đen bắn về phía 4 người

Chương 343: Trận nhãn

Ánh mắt Long Nhất chợt lóe, kinh khí trên người tuôn ra ào ạt đánh nát bấy những rễ hoa màu đen đang công tới, ngay sau đó hấn một chưởng cắt những rễ hoa đang hướng về phía Man Ngưu, mà Vô Song cũng xuất ra hai đạo hàn khí giải quyết 2 đám rễ hoa khác đang công tới.

Thất sách rồi, Long Nhất trong lòng tự trách, như thế nào lại không nghĩ tới những nguy hiểm dưới chân chứ.

Lúc này, Nạp Lan Như Nguyệt bắt đầu hô hấp khó khăn, Long Nhất cũng không còn cách nào khác, lại truyền thêm cho nàng một ngụm chân khí nữa, trong lòng hấn cũng âm thầm kêu khổ, một lúc nữa chính bản thân hấn cũng sẽ khó bảo toàn bản thân.

Chính lúc này, Man Ngưu đang ngồi xếp bằng dưới đất đột nhiên kêu một tiếng, lồng ngực đập phập phồng kịch liệt, mặt trâu đen đang chuyển dần sang màu tím.

Long Nhất kinh hãi, Man Ngưu cũng chịu không nổi bắt đầu hô hấp, mà xem hình dáng hấn thì đã trúng độc rồi. Long Nhất cắn răng cố vận công đánh một chưởng sau lưng Man Ngưu, truyền cho hấn một luồng chân khí để bảo trụ tâm mạch.

"Lã đại, lão ngưu ta không thể hô hấp được" Man Ngưu mở to hai mắt, tay phải bấu vào cổ mình, cố gắng hít từng ngụm không khí, nhưng sắc mặt hấn càng lúc càng thống khổ.

Long Nhất quỳnh lên, trong lòng kêu muốn phải tỉnh táo, nhưng thấy hình dáng Man Ngưu như vậy hẳn không cách nào bình tĩnh được, mấy năm nay ở chung, hẳn sớm coi tên thú nhân trung thành này so với anh em ruột còn muốn thân hơn nữa.

Vô Song nhìn vẻ mặt lo lắng của Long Nhất, sắc mặt nàng từ từ bình tĩnh lại. Suy tư trong chốc lát, nàng từ không gian giới chỉ lấy ra ba viên thuốc trong suốt, trên hoàn thuốc nhận nhật hàn khí, dưới ánh mặt trời tạo nên sắc thái long lanh mê người, nàng một viên bỏ vào miệng mình rồi đưa 2 viên còn lại cho Long Nhất:

"Long Nhất, một viên đặt ở đầu lưỡi hẳn, một viên khác .... Người ngậm vào trong miệng đi, bất quá cũng đừng trách ta không nói rõ, viên ngọc hoàn này có hàn khí hết sức nặng, mặc dù không chết người nhưng cũng không động đậy được" Vô Song đưa viên ngọc hoàn ra nhẹ nhàng nhắc hẳn.

Long Nhất ngạc nhiên kỳ quái liếc nhìn Vô Song, rồi không nói gì thêm mở cái miệng rộng của Man Ngưu ra đặt 1 viên ngọc hoàn vào đầu lưỡi hẳn. Man Ngưu cả người run lên bần bật, vẻ mặt thống khổ từ từ hoà hoãn lại, nhưng chỉ ngay sau đó, ngoại trừ trái tim hẳn còn đang đập ra, thì toàn bộ thân thể hẳn đã biến thành một cột băng rồi.

Long Nhất trong lòng cười khổ, cũng biết vì sao Vô Song không sớm đem thứ này ra, nghĩ đến công hiệu phòng độc của nó nhưng người bình thường khó có khả năng tiếp nhận, mà nàng lại đưa mình trước chứ không đưa Nạp Lan Như Nguyệt thì nàng cũng biết Như Nguyệt không thể chịu nổi khí lạnh từ nó mà ra rồi.

"Người nhanh chóng bỏ vào miệng đi, ta nghĩ với thực lực của người sẽ ngăn cản được hàn khí này, về phần nàng, người .... Người dùng biện pháp khi nãy đi" khuôn mặt Vô Song vì thẹn thùng

mà đỏ ửng lên, hiển nhiên nàng đang nhớ tới đôi môi của Long Nhất vừa rồi đã giúp nàng hít thở bằng cách nào.

Long Nhất cầm viên ngọc hoàn lạnh lẽo bỏ vào miệng, nhất thời giống như Man Ngưu run rẩy một trận, một tia hàn khí âm lãnh từ miệng hắt bắn khắp toàn thân, nếu không lập tức được nội lực trong cơ thể tự động hoá giải, sợ rằng lúc này hắn cũng không thể động đậy được như Man Ngưu rồi.

Long Nhất hít sâu một hơi, cảm thấy mùi hoa thấm vào người, có thể tự do hít thở thật đúng là hết sức sáng khoái. Long Nhất từ từ thư thái, chỉ đáng thương Nạp Lan Như Nguyệt đang khốn khổ không ngừng.

Không còn cách nào khác, Long Nhất đành kề sát khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên của Nạp Lan Như Nguyệt rồi trao cho nàng một ngụm chân khí, không biết do hàn khí đã chuyển hoá thành chân khí hay do thân mật nên Như Nguyệt chỉ cảm giác một sáng khoái đang ập đến mình.

"Vô Song, ngọc hoàn này là thứ gì vậy?" Long Nhất vừa ngăn chặn những đòn công kích từ bốn phía của rễ hoa vừa hỏi.

"Dùng tơ của Như ý băng tằm chế tạo thành, có thể giải bách độc, chỉ là người bình thường không thể sử dụng được mà thôi" Vô Song thần nhiên nói, mặc dù tên nàng vốn không phải là Vô Song, nhưng chẳng biết vì sao nàng đối với cách xưng hô này không có chút vướng mắc gì.

Như ý băng tằm? Long Nhất nhíu mày, hắn nhớ rõ khi mang theo Vô song đến băng nguyên thì bị con băng tằm nhỏ xíu đó đóng băng cả bọn, sau đó tính cờ gặp nữ nhân của Băng cung cứu, rồi từ khi đó không biết Như ý Băng tằm đã biến đi đâu? Chẳng lẽ sau này

lại bị các nàng bắt được?

Đương lúc Long Nhất nhíu mày suy nghĩ, Vô Song chỉ thản nhiên nói:

"Như ý Băng tằm này quả thật có Nguyên rủa chi lực, trong cơ thể ta lại có một lời nguyên rủa, điều này hấp dẫn nó đến và nó cũng hút hết lực nguyên rủa đó. Sau khi ta tỉnh lại thì đã thấy nó bên cạnh rồi, sư phụ nói ngay từ đầu nó đã ở trong cơ thể ta"

Long Nhất đột nhiên ngẩn ra, vẻ mặt hẩn méo xệch. Hắn giờ đã biết nữ nhân kia cho hắn ăn một quả lừa khi nói chính mình chưa từng gặp qua Như ý Băng tằm, nói là có biện pháp để giải trừ lời nguyên rủa trên người Vô Song, toàn nói láo, còn nói hắn không được đến băng nguyên quấy nhiễu nàng nữa. làm hại Vô Song và hắn chia cách hai năm không nói, còn nghĩ mình được may mắn, nói không chừng nếu ngày đó mình giữ nàng lại bên người thì cũng từ từ hồi phục cho nàng rồi, kết quả y hệt như vậy.

Thôi thôi, đó là chuyện sau này, hơn nữa chuyện chính bây giờ là phải nghĩ cách thoát khỏi Tử vong hoa hải mới là chuyện chính.

Long Nhất lúc này đã không sợ hoa độc, hắn vác Man Ngưu lúc này cứng nhắc như tảng băng lên vai nói:

"Không còn cách khác, vừa đi vừa tìm, chúng ta xem thử có đường ra khác không"

Kỳ thật rễ hoa đen xì này cũng không khó đối phó, chúng chỉ có tốc độ rất nhanh, giả thần giả quỷ đánh lén là giỏi, chỉ cần Long Nhất đánh ra một kiếm thì chúng cũng như cỏ dại tan tác sau đó héo rũ rồi biến mất vào lòng đất.

Nạp Lan Như Nguyệt theo sát Long Nhất, nàng chỉ là quang minh pháp sư, ở Tử vong hoa hải giờ giờ lắm nàng chỉ có thể phóng ra được ma pháp 6 cấp, lực công kích của nàng nhỏ đến mức đáng thương. Cứ cách một hồi, tình lang còn miệng kề miệng truyền khí cho nàng làm nàng vừa thẹn thùng lại vừa đê mê, cảm giác khổ sở phi thường.

Chạy trong Tử vong hoa hải một hồi lâu cũng không tìm thấy đường ra, Long Nhất dù sao cũng chỉ có một chút hiểu biết sơ qua về kỳ môn độn giáp nên cũng không cách nào tìm được đầu mối ở đâu.

Chỉ là họ vẫn phải đi tới, đi tới. Lúc này Vô Song đột nhiên dừng lại.

- "Chuyện gì vậy?" Long Nhất hỏi.

- "Cứ đi như vậy cũng không phải là biện pháp, không bằng huỷ diệt luôn biển hoa này đi" Hàn quang hai tay Vô Song vừa hiện, một con băng tằm nhỏ như ngón tay cái đã xuất hiện giữa tay nàng.

- "Như ý Băng tằm, nó trở thành ma súng của nàng rồi sao?" Long Nhất kinh ngạc hỏi.

- "Ta mặc dù không thi triển được cấm chú, nhưng nó có thể" Vô Song đáp.

- "Chẳng lẽ nó phóng ra cấm chú mà không cần ma pháp nguyên tố?" Long Nhất cảm thấy kỳ quái hỏi.

- "Bình thường khi ma thú đạt đến cảnh giới SE cấp đều có bốn mạng ma pháp lực, Cuồng Lôi thú của ngươi cũng có thể" Vô Song thản nhiên nói.

Ý niệm chưa kịp động, Như ý Băng tằm trong tay nàng đã dễ dàng

phá tinh thần kết giới của Long Nhất mà lẳng không bay ra ngoài, thân hình trong suốt đáng yêu của nó tựa như quả bong bóng đang được bơm hơi bắt đầu lớn lên.

Long Nhất trừng trừng nhìn con băng tằm đang biến thành khổng lồ mà sờn gai ốc, nó còn là băng tằm sao? So với Long Nhất thì nó còn khổng lồ hơn nữa.

Như ý Băng tằm sau khi biến lớn đến cực hạn, băng khí trên người nó như núi lửa phun trào ra khắp bốn phương tám hướng, trong chớp mắt, toàn bộ khu vực chìm vào một vùng tuyết trắng mênh mông.

Đợi đến khi hàn khí chậm rãi tan hết, Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt mở to hai mắt nhìn, cả biển hoa giờ biến thành một vùng tuyết trắng trong suốt chói mắt, nếu ở ngoài phạm vi của Vô Song chắc hẳn máu đã đông cứng hết rồi.

Lúc này chỉ nghe hoa một tiếng, thế giới bị đóng băng này đột nhiên bị vùi lấp, tất cả những bông hoa bị biến thành trụ băng rồi tan thành bụi phấn, cảnh tượng nhìn như cả thế giới đang sụp đổ vậy.

Thành công rồi sao? Ba người Long Nhất trong lòng vừa nhìn thế giới băng này vừa than một tiếng. Chính lúc ba người liếc nhau truyền ý niệm này, thì chưa kịp vui mừng đã thấy dị biến phát sinh.

Chỉ thấy một đoá tiên hoa thoát ra từ thế giới đóng băng, chỉ nháy mắt thế giới băng đã biến mất như chưa hề tồn tại, một biển hoa không thấy bờ bến lại mọc ra như cũ.

-"Chết tiệt, cái trận pháp quái quỷ này, bộ không cho người ta con đường sống sao?" Long Nhất trong lòng thầm chửi, mặc dù biết trận pháp này không bình thường, nhưng hẳn cũng không nghĩ nó biến

thái đến mức độ này, ngay cả cấm chú cũng không phá được nó.

Long Nhất quyết định chơi tới cùng, từ Huyết sắc khô lâu triệu hồi Cuồng Lô thú, con cạp Tiểu tam và Hoả kỳ lân ra, dùng ý niệm kêu gọi nó điên cuồng công kích. Bất quá hẳn cũng còn chút lý trí không đem quang minh thánh ngọc, hắc ám ma ngọc và Liệt diễm ngọc ra. Không phải là hẳn không tin vào Nạp Lan Như Nguyệt và Vô Song, chỉ là dù sao mấy loại này cũng phải cẩn thận vẫn hơn./

-"Thần thú Hoả kỳ lân" Vô Song kinh hãi thốt lên, Như ý Bằng tằm rút nhỏ lại nằm trong tay nàng phát run, Hoả kỳ lân chưa phát ra uy lực của thần thú, nhưng loại khí thể này vẫn làm cho ma thú run rẩy.

Về phần con cạp Tiểu tam đặc dù trong thân có hai loại ma lực nhưng thực lực nó có hạn, nhưng ở bên Hoả kỳ lân thần thú nó vẫn tinh bơ như thường, chỉ có đôi mắt một đen một trắng lấp lóe tinh quang.

Vô Song hướng đôi mắt kinh ngạc của mình mê muội nhìn tên nam tử bình thường trước mắt nàng, cái tên tự xưng là nam nhân của nàng, nàng tự mình nhìn thấy đấy là thần sủng của hẳn, không lẽ hẳn chính là Hỏa thần? Không có khả năng đó, lúc trước ở thần điện tại Thánh thành có cung phụng Thủy, Hỏa, Lô, Phong, Thổ, Quang, Âm bảy đại chủ thần, mà pho tượng Hỏa thần chính là hình dáng một nữ tử.

Long Nhất lúc này đang mang vẻ mặt tức giận nhìn về phía biển hoa, căn bản không chú ý thấy ánh mắt Vô Song nhìn hẳn.

Từ vong hoa hải lần lượt bị phá hủy rồi lần lượt khôi phục lại nguyên dạng, Long Nhất thở dài một hơi ủ rũ cả người, chính lúc này hẳn đang muốn ra lệnh cho Cuồng Lô thú ngưng công kích, nếu lỡ tụi nó dùng hết bốn mạng ma pháp lực thì biết bao lâu mới bổ sung lại

được.

Nhưng lúc này, ánh mắt ảm đạm của Long Nhất đột nhiên sáng ngời, cả người hấn hưng phần nháy dựng lên.

- "Vô Song, Vô Song" Long Nhất hưng phấn quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp ánh mắt phức tạp của Vô Song đang nhìn hắn.

Vô Song bừng tỉnh lại, vẻ mặt khôi phục vẻ bình thản nói:

- "Người phát hiện ra cái gì rồi?"

- "Trận nhãn, ta phát hiện trận nhãn của Tử vong hoa hải này ở đâu rồi. Như thế này, ta phi thân lên rồi nàng theo sau ta sẽ biết" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Vô Song ứng tiếng, nhìn lại thấy Nạp Lan Như Nguyệt cũng đang mê hoặc nhìn mình, nàng cũng không biết cái gì gọi là "Trận nhãn", nhưng nàng khẳng định Long Nhất đã tìm được đường ra

Chương 344: Cứu minh yêu hoa

Long Nhất dùng ý niệm để bọ Cuồng Lôi thú phóng ra hai đạo cấm chú hủy diệt lên Tử vong hoa hải.

"Theo ta đi" Long Nhất khẽ quát một tiếng, lưng vác Man Ngưu, tay phải ôm Nạp Lan Như Nguyệt phóng lên, mà Vô Song sớm chuẩn bị cũng bay theo thân ảnh của Long Nhất.

Đương lúc vô số tiên hoa lại một lần nữa từ đất chui ra, thì mấy người Long Nhất đã đáp xuống một mảnh đất không giống xung quanh.

Vô Song nhíu đôi mi thanh tú nhìn Long Nhất, nàng hy vọng hẳn có thể giải thích cho nàng một chút, vì nàng phát hiện chỗ bọ họ đáp xuống không giống với những nơi khác xung quanh.

Long Nhất nhún nhún vai, trước tiên cấp cho Nạp Lan Như Nguyệt một hơi chân khí, sau đó thả Man Ngưu xuống, lúc này hẳn mang theo tia đắc ý trên khuôn mặt cười nói:

"Các người đứng tạm ở đây, đừng nhúc nhích, xem ta làm thế nào để trận nhãn hiện ra"

Long Nhất không chớp mắt nhìn khắp mọi nơi, cảnh sắc chung quanh ăn sâu vào óc hẳn, hẳn quát nhẹ một tiếng rồi như chim ưng phóng người lên, thân hình linh hoạt giữa không trung phiêu đảng

xuất ra một đạo tàn ảnh, tựa như phân thân thuật trong truyền thuyết.

Sát sát sát liên tục mấy tiếng vang lên, chỉ thấy muôn vạn đóa hoa tím nhỏ bay lên không trung, làm cho Nạp Lan Như Nguyệt và Vô Song kinh ngạc trước sự tình xảy ra, chỉ thấy trước mắt một mảng lớn bụi hoa nhanh chóng hóa thành hư ảnh chỉ chốc lát đã biến mất không thấy tăm hơi, trên mặt đất trống xuất hiện một đồ án khắc thành hình một đóa hoa thật lớn.

Long Nhất phiêu dật đứng giữa không trung nghiên cứu cẩn thận đồ án hình đóa hoa này, nếu hấn đoán không sai, đó chính là trận nhãn của Tử vong hoa hải này. Chỉ cần phá hủy trận nhãn, Tử vong hoa hải cũng sẽ không tồn tại nữa.

- "Chuyện gì đã xảy ra?" Vô Song không nhịn được lên tiếng hỏi.

Long Nhất cười hắc hắc, khi Cuồng Lô thú phá hủy Tử vong hoa hải hấn đã cảm nhận được địa phương này có khối năng lượng dao động, ần ần phát ra quang mang, mà sau đó Tử vong hoa hải liền khôi phục lại bình thường. Cho nên hấn đoán nơi này chính là trận nhãn, mà sở dĩ hấn cho Cuồng Lô thú phá hủy thêm một lần nữa chính là để xác định chính xác phương hướng của trận nhãn, vừa rồi khi bụi hoa biến mất, trận pháp cũng tạm thời mất hiệu lực, chỉ có kẻ ngu mới không chạy lại đây mà tìm hiểu.

Đương nhiên khi Long Nhất nói ra Vô Song cũng không hiểu, y hệt như đàn gảy tai trâu vậy.

Nhưng vấn đề là làm thế nào để phá được trận nhãn này đây? Long Nhất nhìn chăm chăm vào đồ án hình hoa trên mặt đất, hấn thử bỏ vài cái, vừa ném ra một mớ ma pháp nhưng cũng không thấy phản ứng gì.

"Người xem chỗ đó có phải bất thường không" Vô Song quan sát cả nửa ngày, sau đó chỉ vào hình nhụy hoa trong đóa hoa mà nói.

Long Nhất nhìn theo hướng Vô Song chỉ, nhìn sơ thì không thấy có gì lạ, nhưng sau khi nhìn kỹ hần đột nhiên có cảm giác nhụy hoa như một hố đen truyền ra từng trận hấp lực làm cho hần hoa mắt choáng váng cả đầu, hần cả kinh vội dời tầm mắt đi chỗ khác.

"Như Nguyệt, mở hai Kết giới châu, chúng ta đi xem sao" Long Nhất sau khi truyền cho nàng một ngụm chân khí liền nói, hần biết nha đầu này từ Nạp Lan Vô Cực vò được không ít bảo vật, Quang thị Kết giới châu có hơn mười cái, còn có nhiều vật phong ấn ma pháp, đấu khí phòng hộ hay công kích đều dư sức.

Nạp Lan Như Nguyệt gật gật đầu lấy thêm hai Kết giới châu ra, tạo thêm cho bốn người hai tầng bảo vệ trong suốt.

Bọn người Long Nhất cẩn thận bước từng bước, chỉ là khi đến chỗ nhụy hoa quý dị kia cũng không thấy phát sinh sự tình gì.

Long Nhất rút ra một thanh cự kiếm, đem Man Ngưu cho hai nàng đỡ lui về sau vài bước, mà hần hai tay nắm chặt thanh kiếm, mũi kiếm chúc xuống, Ngạo thiên quyết trong cơ thể hần điên cuồng vận chuyển rồi chuyển tới tụ tập trên thân kiếm, luồng năng lượng cường đại này làm cho Vô Song là người đạt tới cảnh giới pháp thần cũng có chút kinh hãi.

"Lôi đình phá" Long Nhất hét lớn một tiếng, thân hình như hỏa tiễn bay lên, ngưng tụ nội lực cường đại vào thanh cự kiếm rồi nhắm ngay nhụy hoa trên mặt đất hung hăng đâm xuống.

Phác xích một tiếng, cự kiếm chỉ còn ló ra cái chuôi. Nội lực hần quán nhập vào thanh kiếm, gặp gì phá nấy, nhanh chóng cắm sâu

vào lòng đất.

Đang lúc Vô Song và Nạp Lan Như Nguyệt buồn bực vì không thấy có phản ứng gì, thì cả vùng đất truyền đến một trận rung chuyển, mà vùng đất nhụy hoa quý dị nơi bị cự kiếm của Long Nhất cắm sâu vào bắt đầu xoay tròn.

Long Nhất vừa ý thức được cảm giác không ổn, vừa định kêu Vô Song thối lui nhưng đã không còn kịp rồi. Đò án hình hoa thật lớn trong nháy mắt như sống lại, vô số tia phấn hồng từ cánh hoa phun ra, mặc dù cả nhóm Long Nhất được bảo hộ bởi Kết giới châu nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể động đậy.

Mà lúc này sự tình càng lúc càng quý dị, các cánh hoa khổng lồ trong nháy mắt thu lại, chỉ chốc lát đã vây cả 4 người vào trong.

Thực nhân hoa (Hoa ăn thịt người)? Long Nhất thầm chửi con mẹ nó, lần trước thiếu chút nữa chôn thân trong bụng cá, lần này lại bị một đóa hoa nuốt gọn, thật sự xui xẻo mà. Chỉ là lần trước trong bụng cá gặp được mấy mỹ nhân ngư đẹp tự thiên tiên, lần này trong bụng hoa không biết có gặp được bao nhiêu hoa tiên từ đây? Long Nhất trong lòng chỉ biết cười khổ.

Mọi người xuất ra một đạo Chiêu minh thuật soi đường bước tới, Vô Song lạnh lùng quan sát đánh giá mọi nơi, mà Nạp Lan Như Nguyệt nắm chặt bàn tay to của Long Nhất, nếu không có Long Nhất bên người nàng cũng sẽ bình thường tinh táo như Vô Song, nhưng giờ có tình lang kế bên nàng liền có cảm giác ỷ lại vào hấn, cái này coi như là bệnh chung của tất cả nữ nhân rồi.

Vô số rể hoa phun ra những tia li ti màu phấn hồng như những sợi tơ quấn quanh kết giới, lúc này những rể hoa bắt đầu hóa thành chất lỏng ăn mòn kết giới, chỉ trong chốc lát, kết giới do 2 viên Kết giới

châu thi phóng ra cũng đã chống đỡ không nổi.

Nạp Lan Như Nguyệt lấy tiếp ta 3 viên Kết giới châu, đồng thời khuôn mặt hồng hồng khẽ cười kéo kéo ống tay áo của Long Nhất, xem ra luồng chân khí trong người nàng sắp hết rồi

Đúng lúc Long Nhất đang cúi người chuẩn bị cùng Nạp Lan Như Nguyệt truyền khí thì Vô Song từ trong miệng phun ra viên ngọc hoàn mang theo hàn khí, thản nhiên nói:

"Không cần tức giận, bên trong yêu hoa này không có độc khí"

Nạp Lan Như Nguyệt nghe vậy cũng thở ra một ngụm trọc khí thật dài, sau đó vội hút hai ngụm không khí, vẻ mặt thoải mái tận hưởng việc hít thở không khí.

"Như Nguyệt, nàng tin tưởng nàng ấy như vậy sao?" Long Nhất hắc hắc cười hỏi.

Nạp Lan Như Nguyệt từ từ bình tĩnh lại, nàng khẽ liếc sang Vô Song rồi nhẹ giọng đáp.

"Thiếp tin tưởng nàng, nàng sẽ không hại thiếp"

Trong ánh mắt thản nhiên của Vô Song xuất hiện một tia dao động, nhưng rất nhanh liền bị ẩn đi.

"Đúng vậy, các nàng vốn lẽ là hảo tử muội mà" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt trừng mắt nhìn Long Nhất, nàng sớm biết Vô Song chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hắn, mặc dù có chút chua xót nhưng thủy chung nàng vẫn chấp nhận được.

- "Ta cùng Nạp Lan Như Nguyệt là hảo tử muội, nhưng với người thì không có nửa điểm quan hệ" Vô Song hừ lạnh một tiếng.

- "Có một số việc, bất luận là nàng phủ nhận như thế nào cũng là vô dụng cả, sao nàng không dám đối mặt với sự thật đi" Long Nhất thản nhiên nói, Vô Song là nữ nhân của hắn, Vĩnh Viễn là nữ nhân của hắn.

- "Khoan hẵng cãi cọ, chúng ta trước hết là tìm cách đi ra ngoài đã" Nạp Lan Như Nguyệt thấy Vô Song thừa nhận nàng nên cao hứng trong lòng, cũng bắt đầu đứng về phe Vô Song mà hỗ trợ nàng.

Long Nhất nhún vai, sau đó hắn lấy viên ngọc hoàn trong miệng Man Nguru ra rồi dùng chân khí giúp hắn lưu thông máu huyết. Chỉ trong chốc lát thân nhiệt trong cơ thể Man Nguru bắt đầu tăng lên, hắn ho khan vaio tiếng rồi dần tỉnh lại.

- "Lão đại, chúng ta đang ở đâu đây?" Man Nguru nhảy dựng lên hỏi.

- "Trong bụng một đóa hoa" Long Nhất cười đáp.

Trong bụng một đóa hoa? Man Nguru gặp chuyện lâm nguy không loạn, nhưng nhất thời cũng sửng sờ.

Bất quá giờ họ cũng không còn bao nhiêu thời gian, Kết giới châu của Nạp Lan Như Nguyệt đã dùng hết phân nửa, Long Nhất hiểu được thời gian càng dài đối với họ càng bất lợi.

Suy nghĩ một chút, Long Nhất triệu hồi thần thú Hoả kỳ lân ra để nó dùng Kỳ lân thánh hỏa thiêu đốt, những rễ hoa bên ngoài nhanh chóng biến thành tro bụi, nhưng rất nhanh liền có những rễ hoa khác lao đến, mà càng lúc chúng càng nhiều hợp lại bò lên thành kết giới

với tốc độ cực nhanh, kiểu này cho dù yêu hoa không giết thì bọn họ cũng bị những đám rế này vây đến chết.

"- Đây thật sự là thần thú Hoả kỳ lân?" Vô Song không biết lúc nào đã đứng sát bên hắn, nàng nhẹ giọng hỏi.

"-Ừ" Long Nhất không bận tâm đến lời nàng hỏi chỉ đáp một tiếng, hắn đang cúi đầu quan sát nhụy hoa đang xoay tròn phía dưới, tựa như có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào bọn họ.

"-Thần thú Hoả kỳ lân là thần sủng của Hỏa thần, ngươi như thế nào mà có được nó?" Vô Song vẫn chưa tin vào điều nàng thấy trước mắt.

"-Nàng có biết Hỏa thần chính là nữ nhân chứ, nàng cũng là nữ nhân của ta, cho nên đã đem Hoả kỳ lân đưa cho ta" Long Nhất hồ ngôn loạn ngữ đáp.

Vô Song nghiêng rặng rời hừ lạnh một tiếng không thèm để ý đến hắn nữa.

"-Đi chết đi,cái thứ người như ngươi mà dám nói Hỏa thần là nữ nhân của ngươi" chính lúc này trong ý thức hải của Long Nhất đột nhiên xuất hiện một bóng đen, hắn đang ôm bụng cười với âm thanh chói tai vang vọng.

"-Ặc, lão bất tử ngươi, sao giờ này mới xuất hiện, mau nói cho ta biết làm thế nào mới thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, mau lên một chút" Long Nhất vừa thấy bóng đen đã lâu không hiện thân này, liền giật mình hỏi gấp.

"-Không biết, ngươi tự mình nghĩ biện pháp đi. Các ngươi tự dựa vào sức mình xông vào Lôi thần cấm khu, nếu ngay cả Cửu minh yêu

hoa cũng không đối phó được thì thực lực ngươi sau này coi bộ khó tiến thêm được rồi" Bóng đen khệ khệ cười nói.

Cửu minh yêu hoa? Long Nhất ngăn người, thì ra loại yêu hoa này được gọi là Cửu minh yêu hoa, trong đầu Long Nhất đột nhiên hiện lên một tia sáng, cái lão bất tử đen thui này mặc dù miệng nói oang oang là không giúp mình, nhưng không phải lâu lâu cũng cho hắn chút tin tức để đối phó tình huống sao.

Nếu tên là Cửu minh, chắc chắn nó thuộc hệ Hắc ám, mặc dù mặt trên của nó không toát ra một chút khí tức hắc ám, nhưng bóng đen trong cơ thể hắn là hắc ám lão quái vật thì tất nhiên không thể không nhận ra điều đó. Vậy chỉ có cách dùng quang minh hệ ma pháp để đối kháng lại nó mà thôi.

-"Tiểu tử này phản ứng cũng nhanh, cũng hy vọng hắn có thể thông qua khảo nghiệm lần này, nếu không .... khó tưởng tượng rồi" bóng đen trong ý thức hải của Long Nhất thì thầm vài tiếng liền vô thanh vô tức biến mất.

Chương 345: Biển hoa thành biển chết (Hoa Hải thành Tử vong hải)

"Phu quân, chàng nói xem chúng ta nên làm gì bây giờ?" Nạp Lan Như Nguyệt khẽ lay Long Nhất hỏi.

"Làm sao bây giờ? Đương nhiên là ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt lúc này hung hăng nhắm vào bên hông Long Nhất mà ngắt mấy cái, chỉ có điều ánh mắt không dấu được sự tin tưởng tuyệt đối với hắn.

Long Nhất cười cười nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé đang loạn động của Nạp Lan Như Nguyệt, ý bảo nàng cứ an tâm một chút. Hắn trước tiên cho Hoả kỳ lân và Cuồng Lôi thú thử công kích nhụy hoa như đôi mắt khổng lồ dưới chân hắn, kết quả không ngoài suy đoán, tất cả công kích tựa hồ bị nó hấp thu hết, ngay cả nửa điểm thay đổi cũng không có.

Ba ba hai tiếng, trên hai kết giới đã bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Long Nhất do dự một hồi, hôm nay ở đây nhiều lắm chỉ có thể phóng ra 6 cấp ma pháp, ngay cả Quang bạo thuật bảy cấp cũng không phóng ra được thì đừng nói đến Thánh quang thuật hay Thánh quang phổ chiếu cấp 9 cấp 10 mấy loại ma pháp đó, đối với Cửu

minh yêu hoa thực không gây ra chút thương tổn nào hết.

Như vậy, trước mắt Long Nhất chỉ có hai con đường, một là bị Cửu minh yêu hoa nuốt gọn, hai là mượn lực lượng của Quang minh thánh ngọc ra sử dụng.

Nếu không muốn trở thành phân bón cho hoa, thì chỉ còn cách đem Quang minh thánh ngọc ra dùng, dù sao ở đây đoàn là người của mình, sợ gì nữa.

Long Nhất gọi ra con cạp Tiểu Tam, có Quang minh thánh ngọc trợ giúp, hẳn thực lực của nó sẽ tăng lên mấy tầng.

Dùng ý niệm trao đổi với Tiểu Tam một lúc, Tiểu Tam liền hưng phấn hẳn, nó hống lên một tiếng, hai con người một đen một trắng của nó bắn ra những luồng quang mang quý dị.

-"Quang minh thánh ngọc, ra đây" Long Nhất khẽ quát một tiếng lấy ra Quang minh thánh ngọc, ngọc bài liền tỏa ra một luồng ánh sáng trắng như sữa bay lên giữa không trung rồi tiếp tục tỏa sáng như một quả cầu.

Lúc này Cửu minh yêu hoa cũng đã cảm nhận được nguy hiểm, nhụy hoa quý dị thoáng hiện ra từ mang, những cánh hoa lớn tầng tầng lớp lớp bắt đầu co lại, những chất lỏng màu phấn hồng có tác dụng ăn mòn kia đổ xuống như mưa.

Lúc này yêu hoa co lại không khác gì một hòn núi nhỏ, kết giới của mọi người căn bản khó chống đỡ không ngừng xuất hiện thêm những vết nứt.

-"Như Nguyệt, đem tất cả Kết giới châu mở ra, Vô Song, nang còn tuyệt chiêu pháp bảo gì đem hết ra xài nhanh lên, nhất định phải giúp

kết giới trụ vững lại" Long Nhất khàn trương nói.

Vô Song và Nạp Lan Như Nguyệt khi thấy Long Nhất lấy ra Quang minh thánh ngọc đang ngơ ngẩn cả người mà nhìn, nay nghe hắn nói vội hồi phục tinh thần tạm thời không nghĩ đến nó nữa, việc quan trọng hàng đầu là giúp Long Nhất ổn định lại kết giới.

Long Nhất ý niệm vừa động, Quang minh thánh ngọc bắn ra một đạo bạch quang thẳng vào con người màu trắng của Tiểu Tam.

Hống, Tiểu Tam hống lên một tiếng vang trời, khí thế lẫm liệt suýt chút nữa khiến Man Ngưu ngã ngựa.

Thánh quang màu sữa nhàn nhạt tỏa ra từ thân thể Tiểu Tam, lúc này trên người Tiểu Tam cũng toát ra khí tức của thần thú.

"Tiểu Tam, công kích" Long Nhất lớn tiếng ra lệnh.

Tiểu Tam ngẩng đầu lên, một quang cầu khổng lồ nhanh như thiểm điện đánh thẳng về phía nhụy hoa của Cửu minh yêu hoa.

Chỉ nghe địch một tiếng, Cửu minh yêu hoa thét lên một tiếng chói tai, thân hoa bắt đầu rung động mãnh liệt nhưng những cánh hoa khổng lồ bị kích thích bắt đầu điên cuồng co mạnh lại.

Công kích có tác dụng rồi, hiển nhiên đã làm bị thương yêu hoa, Tiểu Tam thừa thắng truy kích, từng đạo từng đạo Thánh Quang thuật liên tiếp bắn xuống nhụy hoa bên dưới

Cửu minh yêu hoa càng lúc càng rung động mãnh liệt thì Long Nhất càng lúc càng hưng phấn, nghĩ đến cảnh cả ngày bị yêu hoa chết tiệt này vây khốn ở đây giờ rốt cuộc cũng trả được mối thù này.

Nhưng ý của Long Nhất thì tốt, bất quá không phải lúc nào hiện thực cũng hoàn mỹ như mơ vậy. Mà Cửu minh yêu hoa này cũng thật giáo hoạt, nhụy hoa như đôi cựa nhẵn bóng hợp lại, biến thành một phiến cánh hoa bình thường làm cho những đòn công phá của Thánh quang thuật không thể tiếp tục gây tổn hại cho nó, khiến Long Nhất thấy cảnh này tức muốn học máu.

Tình huống càng trở nên nguy cấp, kết giới đã bị phá mất một tầng, cuối cùng Nạp Lan Như Nguyệt và Vô Song phải dùng tới phòng hộ kết giới từ những món trang sức mang theo để lập tầng phòng ngự, cứ như thế này, không gian kết giới càng lúc càng thu nhỏ lại.

Chính lúc này bốn cánh hoa thật lớn bao vây xung quanh họ bỗng rung động mạnh, một đám phấn hoa màu tím bắt đầu phun ra.

4 người Long Nhất khẩn trương, chẳng lẽ vừa rồi là độc khí công kích? bất quá ngay sau đó bọn họ liền thở dài một hơi, Quang minh thánh ngọc lơ lửng giữa không trung đã bạo phát một tầng ánh sáng trắng như sữa đối kháng lại, phấn hoa gặp luồng ánh sáng liền biến mất không thấy tăm hơi nữa.

Nhưng ngay lúc này, nhụy hoa đang đóng chặt tự nhiên mở ra, một luồng tử mang kỳ dị từ nơi sâu thẳm bắn ra, tinh thần lực của mọi người bất giác bị kiềm hãm, hai mắt bắt đầu tối sầm lại. Mà lúc này Quang minh thánh ngọc đang đối kháng với luồng phấn hoa có độc lại đứng yên, thánh quang lực từ trên người Tiểu tam đã thu về còn Tiểu Tam đã biến trở lại nguyên hình.

"Ta @\$@#%\$@\$%. Cái quỷ gì thế này, yêu hoa cũng biết chơi chiến thuật" Long Nhất cười khổ dùng tinh thần lực cường đại đối kháng với công kích tinh thần của Cửu minh yêu hoa.

Mà 4 người lúc này cũng đã thanh tỉnh lại, mà hồi phục nhanh nhất

lại là tên ngốc to đầu Man Nguru, hẳn chịu ảnh hưởng công kích tính ra là nhẹ nhất, ngoại trừ có chút hoảng hốt thì ý thức nhanh chóng lấy lại bình tĩnh như thường. Khó khăn chống đỡ nhất là Long Nhất cùng với Vô Song hai người có tinh thần lực cường bạo biến thái, bởi vậy xem ra tinh thần công kích của Cửu minh yêu hoa này có tính đặc thù, tinh thần lực càng mạnh càng bị nó chiếu cố tận tình hơn.

Man Nguru mắt thấy đám Long Nhất đang chịu khổ cực vất vả chống đỡ thì hẳn không chịu được nữa, hẳn vung Lục Ngọc tài quyết hướng nhụy hoa bên dưới bổ tới, từng chút từng chút một, từng đạo lục quang xuất ra nhưng hình như không có hiệu quả.

Man Nguru cũng mặc kệ tất cả, trong đầu hẳn chỉ có một loại ý niệm là đem cái thứ đang làm cho lão đại của hắn thống khổ bằm ra thành trăm mảnh.

Man Nguru càng ngày càng điên cuồng, hoàn toàn không chú ý thấy Lục Ngọc tài quyết đang có biến hóa, quanh cây bồng xuất hiện tầng quang mang sáng chói, mà một khí thế khiến kẻ khác hít thở không thông cũng xuất hiện.

-"Đi chết đi" Man Nguru hét lớn một tiếng, thêm một bóng nữa đập xuống nhụy hoa, Lục Ngọc tài quyết trong tay đập xuống, cây bồng càng lúc càng lớn giống y hệt Như ý kim cô bồng của con khi họ Tôn.

Oanh một tiếng nữa, Cửu minh yêu hoa bắt đầu run rẩy, nay bị thêm một bóng của Man Nguru cuối cùng cũng đã bị thương, tử mang bắn ra cũng mờ nhạt dần.

Long Nhất thoải mái hơn rất nhiều, hẳn điên cuồng vận chuyển ý nghĩ.

Hôm nay Quang minh thánh ngọc bị năm cái động phun ra phần độc

khắc chế, vậy phải cấp tốc chế trụ 5 cái động này, nhưng vấn đề bây giờ là làm cách nào đây?

Long Nhất suy nghĩ một lúc, mắt hấn sáng lên, hấn từ Huyết sắc khô lâu gọi ra 5 cỗ Thất sát khô lỗ (5con rối), với thực lực hiện nay của mình thì mấy con rối này cũng không có bao nhiêu tác dụng, mà gặp phải chuyện khẩn cấp hôm nay, chỉ có cách hy sinh bọn nó mà thôi.

Ngay khi dụng ý niệm sai khiến, 5 con rối chia ra bay tới 5 cái động, dùng chính thân thể chúng để bịt kín năm cái động.

Quang minh thánh ngọc lại bắt đầu phát ra ánh sáng, một luồng ánh sáng bắn lên thân thể con cọp Tiểu Tam.

Thân hình 5 con rối bắt đầu bị ăn mòn, xương đầu với thân thể bắt đầu bị ăn mòn thành chất lỏng.

Long Nhất khòe miệng méo xệch, đối với mình hiện thời mấy con rối chỉ là đồ chơi, nhưng dù sao cũng là những sản phẩm đầu tiên hấn chế tạo ra, hơn nữa theo mình cũng nhiều năm rồi.

- "Yêu hoa chết tiệt, mày đi chết đi" Long Nhất âm âm cười nói, ý niệm vừa động, năng lượng của 5 con rối điên cuồng tụ tập, rồi oanh một tiếng tất cả đều tự bạo nổ tung.

Cửu minh yêu hoa rung lên dữ dội, tử mang phát ra từ nhụy hoa bỗng rụt về. Long Nhất cũng bất chấp Tiểu Tam đang công kích, hấn chụp lấy Quang minh thánh ngọc, cảm nhận nguyên tố quang minh ma pháp đang lưu chuyển, hấn hung hăng đập xuống nhụy hoa, một trận ánh sáng chói mắt lập tức bùng phát khắp nơi.

- "Chi, chi" Cửu minh yêu hoa kêu lên thảm thiết mấy tiếng, một đoàn tử mang từ nhụy hoa điên cuồng bắn ra, Long Nhất lúc này bị chấn

bay ra ngoài, toàn bộ cánh hoa của Cửu minh yêu hoa mở bừng ra rồi nhanh chóng héo tàn.

*****

Bên trong lối vào Tử vong hoa hải của Lô thần cấm khu, đang có một đại đội Dong binh đoàn hơn ngàn người chuẩn bị bước vào

- "Đoàn trưởng, tại sao chúng ta phải đi qua Tử vong hoa hải này, nghe nói chưa từng có người đi qua được biển hoa này" một gã trung niên mặc áo bào của Thủy hệ ma pháp sư nghi hoặc hỏi một gã thân cao tám thước đứng kế bên mình.

- "Người khác không qua được không có nghĩa chúng ta không qua được, theo bốn đoàn trưởng đoán Tử vong hoa hải này mới chính là con đường chính, con đường phụ phía dưới kia khẳng định rất dài mà nguy hiểm trên đường chưa chắc đã thua nơi này, do vậy chúng ta tốt nhất là trực tiếp từ nơi này xuyên qua" Tên to con là một Đại kiếm sư, thoạt nhìn có vẻ khờ khạo, nhưng trong ánh mắt lại toát ra một tia tinh minh không tương xứng với ngoại hình của gã.

- "Nhưng là...."

- "Không nhưng nhị gì hết, Tử vong hoa hải đơn giản chỉ có độc khí và rễ hoa ăn thịt người, chúng ta chuẩn bị đầy đủ thì sợ quái gì nữa" Tên to con không đợi tên ma pháp sư nói xong đã cắt ngang lời hắn, trong ánh mắt hiện lên vẻ tự tin cường đại. Bọn họ là A cấp Dong binh đoàn đứng đầu bảng của Thương Lan Đại lục, lần này huy động tất cả tinh anh, không tin không thể xông qua Tử vong hoa hải.

Dựa theo kế hoạch, do 200 người mang theo ty phong kết giới mở đường, số còn lại chia làm 2 tổ đi theo sau.

Phong đội đằng trước cẩn thận bước vào Tử vong hoa hải, đi được trăm thước, dễ dàng đánh nát những rế hoa đánh lén, sau đó phát tín hiệu an toàn cho những kẻ theo sau.

- "Thế nào? bốn đoàn trưởng nói không thành vấn đề là không thành vấn đề, xem ra sau khi làm xong nhiệm vụ này chúng ta chính là Dong binh đoàn nổi tiếng nhất đại lục rồi" Tên to con ha hả cười nói.

Hắn vừa mới đạp một chân xuống chuẩn bị tăng tốc đuổi theo nhóm đi đầu, từ trong Tử vong hoa hải đột nhiên xuất hiện một làn sóng mãnh liệt màu tím, cảnh tượng đột biến, vốn là một biển hoa màu hồng đột nhiên biến mất tăm, ngay sau đó một trận gió nổi lên, biển hoa đột nhiên biến thành biển chết màu đen, trong phút chốc đoạt lấy tính mạng hơn 300 tên phong đội đi trước, mà tên to con cảm thấy dưới chân một cảm giác nhộn nhạo liền rút chân về, đã thấy chân hắn biến thành xương trắng.

Chương 346: Quang - Âm tề tụ

Tử vong hoa hải đột nhiên biến thành tử hải làm cho những kẻ bên ngoài xông vào một trận, có người suy đoán rằng đã có kẻ vượt qua được Tử vong hoa hải nên tạo thành sự biến đổi lần này

Tử vong hoa hải dù sao cũng chỉ là hoa, tử hải mới là nước, hơn nữa toàn là nước đen chết người, cho dù một cọng lông mao hay một phiến lá cũng chìm không thấy tăm hơi.

Lần biến hóa này càng làm cho những kẻ mạo hiểm thêm tò mò, mà một đội Dong binh đoàn khác khi tiến vào đã tìm thấy mấy lối đi khác nhau. Chỉ là tuy không ai đi đến hết con đường đó, cũng có người trở về nói cho mọi người biết độ nguy hiểm còn cao gấp mấy lần con đường cũ ở tử vong hoa hải, có người nói số người chết ở Lôi thần cấm khu này đã vượt quá số binh sỹ chết trận trong chiến trường giữa tam đại đế quốc đang diễn ra.

Trong một sơn cốc không biết tên ở trong Lôi thần cấm khu, không khí bị ép đến độ người thường khó có thể thở nổi, mấy tia chớp liên tiếp bắn xuống một cây đại thụ khiến nó bốc cháy bùng bùng.

Ma thú, ngấp trời ngấp đất đều là ma thú, thấp nhất là những loại ma thú cấp B, còn lại là A cấp ma thú, thậm chí còn có những SE siêu cấp ma thú.

Kinh khủng hơn là đám ma thú này đang vây quanh 2 đội nhân mã

với 2 màu trắng đen rõ ràng phân thành hai trận doanh, trắng có khoảng 1000 người, có quang minh tế tự, quang minh võ sỹ, quang minh kỵ sỹ... đen có cũng cỡ 1000 người như vậy, có U minh tế tự, hắc ám võ sỹ cùng với hắc ám kỵ sỹ (ND: Ai biết chủng tộc Elf = Night Elf, Human = Undead, Lotus... trong thế giới Warcraft chứ)

Nếu có người ngoài thấy cảnh này chắc chắn sẽ kinh hô liên hồi, Quang minh giáo hội lại cùng với Hắc ám giáo hội xông vào Lôi thần cấm khu, hơn nữa lại cùng kề vai chống địch như thế này nữa.

Chỉ thấy vang lên bên tai những tràng niệm chú, đầy trời ma pháp nổ tung, máu thịt văng đầy tạo nên một cảnh quan hùng tráng vô cùng

Một bóng trắng đứng giữa trung tâm trận doanh Quang minh, nàng mặc một tế tự bào trắng chỉ vàng, đầu đội chiếc nón trắng liền áo. Thánh quang pháp trượng huy động liên tục phát ra Thánh quang phổ chiếu ma pháp 13 cấp, làm cho một đạo quân ma thú xông tới biến thành vô lực để cho một đạo ma pháp sư phía sau nàng dễ dàng hạ sát chúng.

Mà ở phía bên kia một đoá hoa sen đen đầy tà khí từ giữa 2 hàng mi của nữ tử mặc đồ đen phóng ra, hoa sen xoay tròn hút lấy sinh mệnh của những ma thú xung quanh đó rồi biến chúng thành những cái xác khô.

Hai người đồng thời thu tay lại. Đều cùng nhìn về phía đối phương gật đầu một cách ăn ý, sau đó tiếp tục công kích ma thú.

"U U, là nàng ta sao?" một thanh niên tóc đen mắt đen đến bên cạnh nữ nhân hỏi.

"Ừ, là Ti Bích, không nghĩ tới có lúc lại cùng nàng ta sóng vai tác chiến như thế này" Lãnh U U cười nhẹ, nàng thu đoá liên hoa khổng

lờ kia vào mi tâm.

"Chúng ta vốn không phải là tử muội sao?" thiếu niên thanh tú cười hì hì nói, nếu Long Nhất ở chỗ này hẳn nhất định nhận ra chính là Phong Linh đang giả trai thành Lăng Phong.

Nếu có người nói có thấy Quang minh giáo hội và Hắc ám giáo hội hòa bình ở chung như thế này, thì nhất định sẽ không ai tin, nhưng bây giờ hai kẻ thù truyền kiếp này lại phối hợp với nhau ăn ý vô cùng.

Không phải bọn họ muốn phối hợp, mà tính thế này làm cho bọn họ không thể không hợp tác. Hai bên nhân mã đông đúc xông vào Lôi thần cấm khu cũng có chung mục đích, lại tình cờ tại một ngọn núi hoang bị đám ma thú thực lực kinh khủng này vây lại nên gặp nhau, vì sinh tồn cũng như vì hoàn thành mục tiêu, song phương không cách nào khác phải tạm thời chung sống hòa bình, cùng chống đỡ các đợt công kích của ma thú.

"Nghe nói phu quân cũng đã tới, không biết bây giờ chàng đang ở đâu nữa" Phong Linh thì thầm nói, trên tay không chậm trễ phóng ra một đạo ma pháp Hắc ám thôn phệ.

"Linh nhi nhớ phu quân à?" Lãnh U U nhẹ giọng cười hỏi,

"Đương nhiên rồi, Tử cùng mấy nha đầu chết tiệt kia ở chung một chỗ với phu quân rồi, mà muội thì chưa .... còn chưa có động phòng nữa?" Phong Linh mặt ửng đỏ, nhưng cũng lớn mật nói ra hết câu.

"Nguyên lai Linh nhi động lòng xuân rồi, nếu biết sớm lúc trước ở Đẳng Long Thành nên để người cho phu quân sủng ái một phen cho người biết" Lãnh U U cười nói.

Phong Linh trừng mắt liếc Lãnh U U một cái nói:

"Được rồi, đừng nói nữa, để người ta nghe được là không hay đâu"

Cũng không biết trải qua bao lâu, đại quân ma thú tấn công không được rốt cuộc cũng rút lui, mà cả nhân mã của Hắc ám giáo hội và Quang minh giáo hội cũng đã mệt mỏi vô cùng, đều tụ tập lại tại trận doanh của mình mà nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ti Bích một mình đứng trong gió, trong tay nắm chặt Quang minh pháp trượng màu xanh, mái tóc nàng xõa ra để mặc nó tung tay trong gió tựa như tâm tình nàng lúc này vậy.

"Ti Bích tỷ, tỷ như thế nào lại đứng một mình ở đây" một thanh âm trong như ngọc từ phía sau truyền đến.

Ti Bích nhú mày không nói gì, nàng vừa nghe đã biết đó là tiếng của Đông Phương Khả Hình, mà sau này nàng biết Đông Phương Khả Hình cũng là biểu muội của Long Nhất, cũng biết giữa nàng ta và Long Nhất đã phát sinh sự tình gì. Với nàng bây giờ đã có ý bài xích.

"Không có gì" Ti Bích quay đầu lại, đã thấy Đông Phương Khả Hình cùng đi với một kẻ tên là Tạt gia.

Đông Phương Khả Hình lấy lại tinh thần, quay người nói với tên Quang minh kỵ sỹ:

"Tạt gia, người tránh xa ta ra một chút, ta và Ti Bích tỷ nói chuyện của nữ nhân người đứng ở bên cạnh ta làm gì?"

"Giáo hoàng phân công ta nửa bước cũng không rời cô" Tạt gia đáp lại, trong lời nói không mang chút ý tứ phải đi ra.

"Nửa bước không rời? Ta đây đi ngủ người cũng muốn "nửa bước

không rời" không? Thật đáng ghét mà, người không chịu đi ra ta cũng không để ý tới người nữa" Đông Phương Khả Hình mang giọng uy hiếp ra nói.

Tạp gia gật gật đầu, đánh phải xoay người mang theo nụ cười khổ mà rời đi.

"Tỷ đang... đang nhớ tới hấn sao?" Đông Phương Khả Hình làm bộ lơ đãng hỏi.

Ti Bích liếc mắt nhìn Đông Phương Khả Hình, đột nhiên phát hiện ra "Quang minh thánh nữ" nữ hài tử này có chút đáng sợ, nàng ta đối với Long Nhất có ý muốn chiếm hữu cực mạnh, biết rõ quan hệ của mình và Long Nhất mà mặt mày cứ như một tiểu cô nương thuần khiết, cứ "tỷ tỷ muội muội" thân thiết như bình thường.

"Tại sao không trả lời muội? Có phải là nghĩ muội rất đáng sợ, rất giả dối, đã biết rõ quan hệ của tỷ với biểu ca, mà còn cố ý hỏi tỷ như vậy?" Đông Phương Khả Hình có chút cô đơn nói.

"Quả thật vậy" Ti Bích gật đầu đáp.

"Kỳ thật muội cũng không muốn nghĩ như vậy, muội thật sự muốn trở thành như tỷ tỷ, nhưng muội không thể khống chế được bản thân mình, mỗi khi nghĩ đến việc biểu ca không thể thuộc về một mình muội, trong tâm muội giống như bị xé thành từng mảnh nhỏ, cái loại thống khổ này đủ để làm người ta nổi điên lên" Đông Phương Khả Hình cắn chặt môi dưới, vẻ mặt thống khổ nói.

Ti Bích nhìn Đông Phương Khả Hình, trong lòng cảm thấy mềm đi, nàng than nhẹ:

"Yêu một người là phải nỗ lực, mà mặc kệ có thu hoạch được bao

nhieu, chỉ cần người mình yêu hạnh phúc liền có thể nỗ lực hết thảy, Khả hình, cô như vậy không gọi là Yêu, mà là ý chiếm hữu"

"Có khác gì nhau đâu? Mọi yêu biểu ca nên mới muốn chiếm giữ hẳn, mọi thậm chí có thể chết vì hẳn" Đông Phương Khả Hình nắm chặt nắm tay, vẻ mặt có chút dữ tợn.

"Cho nên vì lòng chiếm hữu của cô, cô làm cho hẳn thống khổ, để cho những người bên cạnh hẳn thống khổ, đó gọi là yêu sao?" Ti Bích thân nhiên nói.

"Mọi không biết, thật sự không biết" Đông Phương Khả Hình lắc lắc đầu mang theo vẻ thống khổ.

Chương 347: Mạt tri hiệp cốc (Thám hiểm hiệp cốc)

Tại một hiệp cốc sâu thăm thẳm, rộng cỡ 4 người đi được, hai mặt toàn là vách đá đen thui, phía trên đầu mây bay bay không thấy ánh mặt trời, cũng không cách nào phân biệt ngày đêm.

Vô Song cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu của mình, ý thức nàng còn vương chút hoảng hốt, chỉ cảm thấy trên người như bị một tảng đá nặng đè lên làm nàng hít thở khó khăn.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Vô Song muốn nhấc đầu lên nhưng cảm thấy mình không thể nhúc nhích được, từ đầu đến chân đều cảm thấy bủn rủn vô lực.

"Tử vong hoa hải, Cửu minh yêu hoa...." Vô Song dần dần nhớ ra sự tình, lúc ấy Long Nhất cầm Quang minh thánh ngọc đập thẳng vào nhụy hoa của Cửu minh yêu hoa, chỉ thấy một đạo tử mang tận trời, Cửu minh yêu hoa nhanh chóng bị khô héo, dưới chân đột nhiên mở ra một cái hố lớn, một cỗ hấp lực cực mạnh hút lấy nàng, sau đó nàng dần mất đi ý thức.

Cứ từ từ như vậy, rốt cuộc ý thức của Vô Song cũng dần thanh tỉnh lại, tri giác trên thân thể bắt đầu dần dần hồi phục.

"hô hô..." một tia nhiệt khí thổi vào tai Vô Song, làm nàng cảm giác được một trận tê người.

"Long .... Long Nhất, người .... đứng lên" thanh âm Vô Song yếu ớt thì thào nói, nàng rớt cuống cũng cảm giác được một người đang đè nặng trên người nàng, một nam nhân, mà cái mùi quen thuộc kia ngay lập tức làm nàng nhận ra hắn.

Nhưng trên người Long Nhất không có một chút phản ứng, vẫn không nhúc nhích nằm đè lên người nàng, tựa hồ hắn đã hôn mê rồi.

Vô Song gọi thêm vài câu, chút khí lực vừa tích tụ lại cũng theo đó bay đi, nàng thấy Long Nhất một chút phản ứng cũng không có cũng đành ngưng không kêu lên nữa.

Bỗng nhiên thân thể mềm mại của Vô Song trở nên cứng đờ, tri giác trở lại làm nàng nhận ra ngọc nữ của mình bị một bàn tay bao trùm lấy, không cần nói cũng biết, không cần nghi ngờ nữa, móng sói này chắc chắn là của Long Nhất rồi, điều này làm nàng nổi giận không thôi, nhưng bất đắc dĩ phải chịu đựng, nàng hiện thời không thể động đậy nên không thể thoát khỏi vuốt sói của hắn được.

Thình thịch, thình thịch. Vô Song cảm giác được tim mình đang đập mạnh, tiếng trống ngực như vang lên rõ ràng trong không gian đen tối này, mà nàng không cách nào khống chế được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Vô Song nhiên thấy thân thể Long Nhất đang đè nặng trên người mình đang giật giật, trong lòng nàng thấy vui vẻ, tưởng rớt cuống hắn đã tỉnh lại. Nhưng rớt cuống một sự tình xảy ra làm nàng càng thêm phần nộ lẫn xấu hổ, một tay của hắn dùng móng vuốt nắm chặt lấy ngọc nữ của nàng đang nhẹ nhàng xoa xoa, mà một tay kia đang tiến tới vùng đất thần thánh miễn cảm bất khả xâm phạm của nàng.

"Long Nhất, người ... người là tên hỗn đản" Vô Song không tự chủ được cả người run rẩy, cảm giác tê tê từ ngọc nữ lan tỏa khắp toàn

thân, làm cho nàng nảy ra ý nghĩ muốn đem tên sắc lang này ra mà cắn chết hẳn.

Thật ra việc Long Nhất chiếm tiện nghi của nàng ta cũng chỉ là phản ứng tự nhiên, vuốt sói của hắn cứ xoa nhẹ nhàng mà không biết đã làm cho Vô Song đối với hắn đã có cảm giác muốn cắn chết người rồi.

Vô Song cắn chặt môi dưới, thân thể mềm lại không ngừng run rẩy, mà trên người tên sắc lang này cũng không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, mà biểu hiện của hắn lại như đang nằm mơ, mơ một giấc xuân mộng vậy. Vô Song chỉ còn cách nghiêng răng, bởi vì thân thể vô lực nên nàng đành để Long Nhất tùy ý chiếm tiện nghi.

"A.... Long Nhất, ngươi là tên dâm tiện, ta ... ta ...." Vô Song kinh hãi kêu lên, nản cảm giác được vùng xử nữ mềm mại giữa hai chân nàng đột nhiên chạm phải một vật cứng đang chậm chậm tiến vào.

Chính trong lúc xấu hổ lẫn cảm thấy bị sỉ nhục này, Vô Song cảm giác được đầu mình đã có thể cử động, nàng cố gắng nhấc đầu mở cái miệng anh đào nhỏ nhắn ra....

"A....." Chính trong lúc Long Nhất đang vô ý máy động đột nhiên thống khổ kêu lên, hắn đột nhiên tỉnh người, lập tức một cơn đau từ vành tai truyền đến.

"Vô Song, nàng bỏ miệng ra, lỗ tai ta bị nàng cắn muốn rớt ra rồi kìa" Long Nhất vừa tỉnh lại lập tức khôi phục ý thức, sau khi hắn tỉnh lại nhận ra mùi hoa lan nhẹ nhàng toát ra từ trên người Vô Song, cũng biết cái tai của hắn là do nàng cắn, chỉ là hắn chưa kịp biết nguyên nhân vì sao lại bị cắn mà thôi.

Vô Song vốn chưa hoàn toàn khôi phục, nàng cắn hắn một chút đã không còn sức nữa rồi, nếu là nàng dùng toàn lực, nói không chừng

Long Nhất đành phải chia tay vĩnh viễn với nửa cái lỗ tai của hắn rồi.

Long Nhất nghiêng người đứng dậy, ngoại trừ hơi thở có chút khó khăn thì không cảm thấy có gì đáng ngại.

Sát đích một tiếng, Long Nhất phóng ra hai đạo Chiếu minh thuật, hắn thấy sắc mặt tái nhợt của Vô Song mang theo một chút ửng đỏ, hơi thở dồn dập không ngừng, trong mắt phượng lại có chút đỏ. Điều này làm cho Long Nhất kinh ngạc, tính cách Vô Song mà hắn biết là lãnh đạm như băng, nếu không phải bị ủy khuất thật lớn thì nhất định sẽ không có vẻ mặt này.

Long Nhất xoa xoa vành tai, ngón tay hắn cảm nhận được dấu răng thật sâu liền cười khổ, kiểu này không phải chính mình làm cho nàng bị ủy khuất sao?

Long Nhất vừa đỡ Vô Song ngồi dậy, hắn thấy hơi thở của nàng loạn nhịp, ánh mắt đẹp trừng lên nhìn hắn như muốn giết người.

"Rút cái tay của ngươi lại, ta không muốn nó .... chạm vào ta" thanh âm có chút thổn thức của Vô Song vang lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn Long Nhất, hiển nhiên là vì tình cảnh Long Nhất phi lễ với nàng nên nàng mới có thái độ như vậy.

Long Nhất sờ mũi, đặt Vô Song dựa vào vách đá, đột nhiên trong lòng giật mình, Như Nguyệt và Man Ngưu đâu rồi? Còn có Hoả kỳ lân, Cuồng Lôi thú và Tiểu Tam nữa.

Long Nhất quynh lên liền dùng tinh thần lực dò xét Huyết sắc khô lâu trong bàn tay, phát hiện đám Hoả kỳ lân đang nằm nghỉ bên trong thì hắn mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc nhớ ra không thấy Như Nguyệt và Man Ngưu đâu hắn liền đứng phắt dậy.

"Nàng ở chỗ này chờ ta một chút" Long Nhất bố trí một cấm chế trước mặt Vô Song, trong lòng hắn còn lo lắng nên đem bọn Hoả kỳ lân, Cuồng Lôi thú và Tiểu Tam vây xung quanh bảo vệ nàng, sau đó thân hình hắn loé lên biến mất vào bóng tối.

Long Nhất chạy xung quanh hạp cốc tìm kiếm Như Nguyệt và Man Ngưu một hồi, trong lòng hắn cũng không rõ tại sao hắn và Vô Song cùng xuất hiện tại cái địa phương quỷ quái hiệp cốc này, khi Cửu minh yêu hoa sắp chết đã phản lại một đòn khiến hắn bay đi rồi mất luôn ý thức. Lúc này trong đầu hắn nghĩ đến việc hắn và Vô Song đã xuất hiện ở đây, thì Nạp Lan Như Nguyệt và Man Ngưu phải xuất hiện ở vùng đâu đó quanh đây mới đúng.

Sau một lúc tìm kiếm, Long Nhất tại chỗ cách đây vài trăm thước phát hiện Nạp Lan Như Nguyệt và Man Ngưu đang hôn mê, lập tức trong lòng hắn phấn khởi, không bị lạc mất là tốt, bằng không gặp phiền toái lớn rồi.

Hắn mang theo hai người chạy về chỗ cũ, phát hiện Vô Song đang ngồi xếp bằng tiến hành minh tượng để phục hồi thể lực và ma pháp lực.

Long Nhất vỗ lên Nạp Lan Như Nguyệt và Man Ngưu hai cái truyền chân khí vào, lập tức hai người bừng tỉnh dậy.

"Phu quân....!" Nạp Lan Như Nguyệt mở bừng hai mắt, đập vào mắt nàng là khuôn mặt tuấn tú thân thiết của Long Nhất, nàng nhu tình vạn trượng thắm thiết gọi hắn.

"Cảm giác như thế nào? Không có việc gì đâu" Long Nhất vừa thấy Nạp Lan Như Nguyệt tỉnh lại không khỏi nở nụ cười ấm áp nhìn nàng.

"Chính là cả người đau nhức, một tia khí lực cũng không có" Nạp Lan Như Nguyệt nhíu mày nói.

"Lão đại, chúng ta đang ở đâu đây?" Man Nguru cố gắng đứng lên, mặc dù vẻ mặt mệt mỏi nhưng so với Nạp Lan Như Nguyệt và Vô Song còn tốt hơn nhiều.

"Không biết, người không xảy ra chuyện gì chứ?" Long Nhất quan tâm hỏi hẩn.

Man Nguru vỗ vỗ đầu trâu, vắn vẹo cần cổ một hồi rồi đáp:

"Ngoại trừ sau gáy đau nhức một chút thì không có gì đáng ngại cả"

Long Nhất ha hả cười kêu Man Nguru nghỉ ngơi một lúc, rồi hẩn đặt song chường vào sau lưng Nạp Lan Như Nguyệt truyền cho nàng một đạo chân khí để giúp nàng phục hồi thể lực.

Kỳ thật Long Nhất vẫn còn một vấn đề không rõ ràng, vì cái gì mà trong 4 người thì Man Nguru coi như không có chuyện gì hết, mà hai cô gái này lại xảy ra chuyện. Bởi vì ma pháp sư thể chất yếu ớt chẳng? Đối với Nạp Lan Như Nguyệt thì có thể nói như vậy được, nhưng Vô Song đã đạt tới cảnh giới Pháp thần lại nghiêm trọng đến vậy? Lúc đầu ngay cả cử động cũng không được.

Lúc này Nạp Lan Như Nguyệt cũng đã khôi phục được một chút khí lực, nàng liền tự mình ngồi xếp bằng tiến hành minh tưởng. Long Nhất liền đi xung quanh xem xét mọi thứ xung quanh họ.

Hiệp cốc tối đen này an tĩnh phi thường, ngoài trừ 4 người bọn họ dường như không có dấu hiệu sinh mệnh nào khác tồn tại quanh đây, hơn nữa hai đầu hiệp cốc kéo dài tựa như không có điểm cuối vậy.

Long Nhất ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên cao có một chút ánh sáng âm ảm truyền xuống, chân hắn điểm mạnh như chim ưng bay vút lên trời, hóa thành một đạo quang ảnh bay lên.

"Cái nơi chết tiệt này, rốt cuộc là địa phương quý quái nào đây?" Long Nhất thầm chửi, không kể hắn bay lên cao bao nhiêu thì cảm giác miệng hiệp cốc này vẫn xa vời vợi, hắn đã biết hiệp cốc này có chuyện không bình thường rồi.

Mặc dù đã đoán trước Lôi thần cấm khu này gian nan nguy hiểm nhưng những việc xảy ra vẫn khiến Long Nhất toát mồ hôi, ở Tử vong hoa hải bọn họ gian nan ứng phó như vậy rồi, sợ rằng ở hiệp cốc đáng sợ này còn gian nan hơn nhiều. Trực giác của Long Nhất nói với hắn, Lôi thần cấm khu càng vào sâu càng nguy hiểm, càng ngày càng không dễ dàng, bằng không cũng không có số lượng lớn những kẻ mạo hiểm đã vĩnh viễn nằm lại nơi này.

Long Nhất mệt mỏi ngồi bệt xuống, Tiểu Tam vội chạy tới bên hắn rồi quấy đuôi làm nũng. Long Nhất vỗ về bộ lông bóng loáng của nó mà nhíu mày suy tư (ND: Who lets the dog out?)(Wohw wohw wowh wowh ....

Bỗng nhiên, Tiểu Tam đang nhu thuận nằm dưới chân Long Nhất hưởng thụ những cái vuốt ve của hắn đã bật dậy, lộ rõ vẻ khàn trương, hai con mắt một đen một trắng quan sát khắp nơi, nhưng ngay sau đó nó liền nằm xuống bên chân Long Nhất.

Long Nhất chấn động trong lòng một cái, rõ ràng Tiểu Tam vừa rồi đã cảm giác được có dấu hiệu bất ổn, nhưng sau đó nó lại không phát hiện dấu hiệu gì bất thường nên mới nằm xuống lại. Nhưng Long Nhất từ cử động này của Tiểu Tam đã cảm giác được một tia nguy hiểm, địa phương quý quái này im lặng đến rợn người, ngoại trừ đá

với đá ra thì không có một chút dấu hiệu sự sống, Tiểu Tam không lẽ đã gặp ảo giác?

Long Nhất nhắm chặt đôi mắt phảng phất như một lão tăng tiến hành nhập định, nhưng tinh thần lực của hắn khẩn trương tỏa ra giám sát động tĩnh xung quanh.

Khác với hắn. Man Ngưu lúc này đang lau chùi cây Lục Ngọc tài quyết của hắn. Trải qua một cơn bộc phát trong cơ thể hoa yêu, tiềm lực của thần khí này đã được hắn khai phát ra một bộ phận lớn, mà lúc này giữa hắn và Lục Ngọc tài quyết lại sinh ra một cảm giác huyết mạch tương thông.

Ngay lúc này, giữa không trung đột nhiên lóe lên hai quả cầu ánh sáng nhỏ rồi biến mất. Long Nhất đột nhiên mở bừng mắt, hắn vận mười thành công lực vào một ngón tay hướng về phía Vô Song đang ngồi đối diện mà đánh tới.

Chương 348: Dị giới vong linh

Chỉ kình như gió rít rồi xuyên tới cách Vô Song một sợi tóc bắn thẳng vào tảng đá đen sau lưng nàng. Nhất thời một chất lỏng màu đen phun ra đầy mặt và cổ Vô Song đang minh tưởng, mà ngay lúc đó, một bóng đen nhạt như khói xuất hiện ở tảng đá sau lưng Vô Song rồi tiêu tán trong không trung.

"Lão đại, đó là cái gì?" Man Ngưu cầm Lục Ngọc tài quyết vọt tới sát bên người Long Nhất hỏi hấn.

Long Nhất lắc đầu, hấn ngồi xổng xuống dùng đầu ngón tay chấm vào chất lỏng màu đen rồi đưa lên mũi ngửi thử, một mùi máu tươi nhàn nhạt bốc lên.

Năng lượng dao động mãnh liệt khiến Vô Song và Nạp Lan Như Nguyệt giật mình tỉnh lại, mà Vô Song nhận ra có một chất lỏng màu đen chảy đầy mặt và đầu cổ mình khiến nàng có cảm giác muốn ói.

"Long Nhất..." Vô Song vọt đứng dậy, ánh mắt mang theo tức giận lẫn nghi vấn trừng trừng nhìn Long Nhất.

"Không liên quan đến ta, mới vừa rồi ta nhận thấy có cái gì từ trên nham thạch lạng lẽ tiến gần nàng, ta vừa cho nó một chỉ, thứ trên người nàng là máu của nó đó" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Lúc này thể lực và ma pháp của Vô Song cũng đã phục hồi rất nhiều, nàng liền phóng ra một kết giới chắn hết mọi ánh sáng rồi nhanh

chóng thay đổi quần áo, tiện tay gội rửa mái tóc đen nhánh của mình.

Đợi khi Vô Song thay quần áo xong, Long Nhất liền nghiêm chỉnh đem mọi sự việc mới phát sinh ra nói ra một lần, cũng đem mọi sự tình liên quan đến hiệp cốc này nói hết cho các nàng hiểu.

"Sẽ không có lối ra giống với Tử vong hoa hải chứ" Nạp Lan Như Nguyệt nhìn xung quanh một hồi rồi trầm nghĩ, cũng không phải trong lòng nàng bi quan, mà thật sự địa phương này cũng có phần quỷ dị.

"Không giống nhau, mọi người có cảm nhận được không khí lưu thông trong hiệp cốc này không, hai bên tất nhiên là có đường ra" Vô Song chăm chú quan sát một lúc rồi thản nhiên nói.

"Không sai, chúng ta cứ chọn đại một hướng mà đi, nhất định sẽ có lối ra" Long Nhất quay về phía Vô Song khen một câu rồi dẫn đầu mọi người tiến lên.

4 người 3 thú hướng một bên hiệp cốc mà đi khoảng nửa canh giờ, đột nhiên ánh sáng phía trên hiệp cốc dần dần biến mất, không khí dần trở nên âm lãnh, hiệp cốc đột nhiên có tiếng gió gào lên.

"Trong gió có tử khí" Long Nhất trong lòng kinh hãi liền phân phó mọi người dành toàn bộ tinh thần đề phòng.

4 người dựa lưng vào nhau, 3 con thần thú lông dựng lên đều hiện ra tư thế phòng bị. Mà 4 người Long Nhất chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng truyền đến từng trận âm thanh gào thét rợn người, nhưng hết lần này đến lần khác 4 phía đến cả một cái bóng của quỷ cũng không có.

Vô Song nâng cao Băng lam pháp trượng trong tay, đôi môi anh đào

nhánh chóng niệm những chú ngữ tối nghĩa, hơi lạnh bốc lên, một cảm chú Băng Thiên tuyết địa phóng ra, chỉ thấy hiệp cốc đầy đá đen bị bao phủ bởi một lớp băng dày kéo dài vài trăm thước.

Một trận khói đen nhàn nhạt từ tầng băng bốc lên, lớp băng trong chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mà âm thanh rợn người kia càng lúc càng vang to lên.

"Không cần phải xen vào mấy thứ này, cứ để chúng kêu đi, chúng ta đi" Long Nhất nhú mày nói.

Chỉ là Long Nhất vừa nói xong, Man Nguru đứng bên cạnh hẳn không tự chủ được bị một tảng đá đen hút đi, cũng may Man Nguru phản ứng rất nhanh. Lục Ngọc tài quyết xoay ngược ra sau đập mạnh xuống, chỉ nghe xuy một tiếng, một dòng chất lỏng màu đen phun ra, một cái bóng đen nhàn nhạt bốc lên rồi biến mất, lục hút lấy Man Nguru cũng biến mất.

"là Vong linh sao?" Nạp Lan Như Nguyệt hỏi, nàng cảm nhận được một luồng tử khí, nhưng cũng không dám chắc đó là luồng tử khí của vong linh.

"Có thể có, cũng có thể không, mọi người có nhận thấy cái thứ này đối với ma pháp công kích tựa hồ không có hiệu quả gì, ngược lại dùng vật lý công kích lại có tác dụng. Từ mặt này mà nói nó cũng không chắc là vong linh, vì vong linh bình thường đối với vật lý công kích đều có tính miễn dịch" Long Nhất cười khổ nói.

"Không sai, nhưng thứ này tựa như không có hình thể, vậy làm sao để giải thích đây?" Vô Song nghi hoặc nói, nàng cũng có cảm giác này, vừa rồi nàng thi triển Băng thiên tuyết địa là ma pháp 10 cấp mà tựa hồ một chút hiệu quả cũng không có.

Long Nhất nhún nhún vai, hần cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ là đã biết đặc tính của sinh vật này rồi thì đám Long Nhất cũng thay đổi phương pháp đối phó, trong 4 người thì công kích vật lý chỉ có hần và Man Ngưu nên hai người liền quay mặt vào vách đá màu đen để hai cô gái bảo vệ bên trong.

Dọc theo đường đi, nhóm Long Nhất cũng không biết đã giết nhiều hay ít những sinh vật ở đây rồi, nhưng tựa hồ càng giết thì chúng càng xuất hiện nhiều thêm.

Tính ra sinh vật này cũng không có lực công kích khủng khiếp gì, trước đòn công kích vật lý thì 1 đòn cũng chịu không nổi, nhưng điều làm mấy người Long Nhất kinh hãi chính là khả năng phá kết giới của chúng. Mặc dù kết giới có mạnh mẽ cỡ nào thì lực hấp dẫn do bọn chúng phát ra cũng xuyên thấu qua được.

"Như Nguyệt, nàng thử dùng Tịnh hóa thuật thử xem, coi có hiệu quả hay không?" Long Nhất quay mặt về hướng Nạp Lan Như Nguyệt nói, mặc dù nói sinh vật này không sợ ma pháp công kích, nhưng nếu nói bọn chúng thuộc Hắc ám hệ thì thánh quang thuật sẽ có hiệu quả.

Nạp Lan Như Nguyệt gật gật đầu, nàng giơ cao pháp trượng, một đạo ánh sáng nhu hòa phát ra, nhiều tia sáng hướng tới bốn phương tám hướng mà soi. về mặt của Nạp Lan Như Nguyệt như có một lớp ánh sáng lưu chuyển khiến nàng trở nên thánh khiết vô cùng.

Âm thanh gào rú rợn người thoáng chốc nhỏ đi rất nhiều, mà mùi tử khí trong gió thổi đến cũng nhạt đi, xem ra mấy sinh vật này thật sự thuộc 1 chi của hắc ám hệ. Chỉ là khi tịnh hóa thuật của Nạp Lan Như Nguyệt chấm dứt, âm thanh lại gào rú lên, tử khí trong gió cũng đậm đặc trở lại.

Lúc này, một trận hấp lực hướng đến Long Nhất, nắm lấy vạt áo của hắn rồi kéo vào vách đá đen bên cạnh. Long Nhất vừa định tránh thoát, nhưng đột nhiên trong lòng hắn máy động liền để mặc hấp lực kéo hắn sát vách động. Ngay khi bàn tay to của hắn như xuyên thấu vào vách động, tinh thần lực cường đại từ giữa hai lông mày của hắn phát ra, đi theo bàn tay hắn chụp trúng sinh vật vô hình bên trong, ngay sau đó hắn vận sức kéo một cái, một cái bóng đen bị Long Nhất kéo từ trong nham thạch ra đang kịch liệt giãy dụa. Mắt thấy nó càng lúc càng giãy mạnh, rồi đột nhiên co lại thành một khối rồi nổ tung, biến thành một đám khói đen rồi biến mất trong không trung, mà trên vách nham thạch một chút dấu vết để lại cũng không có.

"Có lẽ ta biết nó là thứ gì rồi?" Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Là cái gì?" Ba người đồng thanh hỏi.

Long Nhất cười cười, trên tay hắn đột nhiên phát ra một tia hắc khí nhàn nhạt, trong miệng nhanh chóng niệm một mớ chú ngữ, hai tay xoay một vòng giữa không trung, không gian bỗng xuất hiện một khe nứt, ba cương thi mặc giáp bạc xuất hiện chính tề trước mặt Long Nhất, chính là Ngân giáp hậu vương của dị giới Vong linh.

Càng quý dị hơn là khi 3 ngân giáp thi vương này vừa xuất hiện, âm thanh gào rú đột ngột im bặt tựa như từ trước đến giờ chưa từng tồn tại vậy.

"Triệu hồi vong linh, phu.... phu quân...." sắc mặt Nạp Lan Như Nguyệt tái nhợt, kỳ thật khi ở trong bụng Cửu minh yêu hoa nàng cũng đã thấy Long Nhất dùng 5 con rối hình người để chặn 5 cái động phun phán độc, khi đó nàng đã cảm giác có gì đó không đúng, chỉ là nàng vẫn không chịu tin thôi.

Vô Song chỉ kỳ quái nhìn Long Nhất một chút, vẻ mặt cũng không thay đổi gì, mà Man Ngưu từ lâu đã biết Long Nhất có hắc ám hệ ma pháp nên tự nhiên không tỏ vẻ kinh ngạc gì cả.

Long Nhất quay lại nhìn thẳng vào Nạp Lan Như Nguyệt nói:

"Nàng không có nhìn lầm, phu quân của nàng chính là có vong linh ma pháp, nhưng nhìn nàng bây giờ kìa, nàng thấy chồng nàng là một kẻ thập ác bất xá sao?"

"Nhưng là ... là ...." Nạp Lan Như Nguyệt hiển nhiên có chút không chấp nhận được, ánh mắt bối rối mê man, là một thánh nữ của Quang minh giáo hội, sự chán ghét đối với hắc ám tự nhiên sớm trở thành một bản năng rồi.

Nhưng như vậy cũng làm cho Long Nhất cảm thấy thất vọng, lúc trước ở Đàng Long Thành, Ti Bích và Lãnh U U cũng là hai thánh nữ của hai trận doanh, các nàng cũng bởi vì cùng yêu mình mà hoà bình chung sống, cũng tiếp nhận việc mình thể chất đồng thời có 7 hệ ma pháp, chẳng lẽ Nạp Lan Như Nguyệt lại không thể tiếp nhận được sao?

"Thôi, chúng ta hay là khôi phục lại quan hệ như trước đi, ta và nàng ngoại trừ có quan hệ hôn ước ra thì cái gì cũng không có, còn nếu nàng vẫn không chấp nhận, nàng và ta có thể cắt đứt hoàn toàn mọi quan hệ, chúng ta có thể chia tay vĩnh viễn không bao giờ gặp mặt" Long Nhất than nhẹ một tiếng rồi phẩy tay, xoay người quay lưng với Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên chấn động, trong tim đau như là bị dao cắt, sắc mặt trở nên trắng bệch như không còn giọt máu. Hắn, ... không cần tới mình nữa, nàng trong lòng giờ chỉ hiện lên duy nhất một ý niệm này.

"Không..... không muốn, thiếp không muốn" Nạp Lan Như Nguyệt nước mắt tuôn tràn, đột nhiên kêu lớn một tiếng lao tới ôm chặt lấy lưng hắn.

"Ta là vong linh ma pháp, nếu bị Quang minh giáo hội biết thì hậu quả như thế nào nàng biết rõ mà" Long Nhất nhíu mày, chỉ là giọng nói vẫn thản nhiên như không.

"Thiếp mặc kệ, thiếp mặc kệ, thiếp chỉ biết là không thể không có chàng" Nạp Lan Như Nguyệt càng lúc càng thần trưng, nàng thật sự sợ rằng hắn sẽ không còn cần đến nàng nữa,

"Nàng thật sự chứ?" Long Nhất hỏi lại, trên khoé miệng hắn đã xuất hiện nụ cười.

"Dạ, cho dù cùng chàng đi đến 9 tầng U minh thiếp cũng không hối hận" Nạp Lan Như Nguyệt lẩm bẩm nói.

Long Nhất xoay người ôm lấy Nạp Lan Như Nguyệt vào lồng ngực của mình. Trong lúc ấy hắn không còn hoài nghi tình cảm mà Nạp Lan Như Nguyệt dành cho hắn, cũng nhận ra địa vị của mình trong lòng nàng còn cao hơn địa vị của Quang minh giáo hội. Nhưng trong lòng hắn bây giờ đã tràn đầy vui sướng cùng cảm động, nữ nhân này vì hắn mà bỏ qua cả tín ngưỡng của mình, hắn phát thệ sẽ dùng cả tánh mạng của mình để quý trọng nàng.

Vô Song cũng không quấy nhiễu hai người, khuôn mặt lạnh như băng của nàng đã dần ra rất nhiều, nàng và Long Nhất có một loại cảm ứng tâm linh kỳ diệu, có thể cảm nhận được tâm tình của hắn bây giờ.

Hồi lâu sau, Nạp Lan Như Nguyệt phục hồi tinh thần lại. Nhớ tới Vô

Song và Man Nguru bên cạnh, nàng mắc cỡ đỏ mặt từ trong lòng Long Nhất thoát ra.

"Ôm đủ chưa? Ôm đủ rồi thì mau nói trong vách đá có cái gì?" Vô Song thản nhiên nói.

"Ghen sao, nếu nàng cũng muốn ta ôm ta sẽ cho nàng mượn lồng ngực của ta" Long Nhất ha hả cười nói.

Vô Song hừ lạnh một tiếng trừng mắt liếc hẳn. Để cho người đặc ý nữa sao.

"Phu quân, chàng nói đi, rốt cuộc nó là cái gì vậy" Nạp Lan Như Nguyệt kéo kéo ống tay áo Long Nhất hỏi.

"Mọi người có nhận thấy vong linh ma pháp của ta triệu hồi mấy ngàn giáp thi vương này có bình thường không?" Long Nhất chỉ tay về phía 3 ngàn giáp thi vương mạnh mẽ vô cùng kia mà hỏi.

"Chẳng lẽ không đúng?" Nạp Lan Như Nguyệt đối với vong linh ma pháp không hiểu nhiều lắm.

"Đương nhiên không phải, bình thường dùng vong linh triệu hồi thuật chỉ triệu hồi sinh vật vong linh công kích không quá mạnh mẽ, chỉ nhờ số lượng mà thủ thắng. Mà Ngàn giáp thi vương này là ta triệu hồi từ không gian vong linh ở thế giới khác mà ra, mà đó là ta đã sử dụng Vong linh triệu hồi thuật đã thất truyền đã lâu, Ngàn giáp thi vương này ở không gian vong linh dị giới kia là thuộc loại sinh vật vong linh hạng nhất đó" Long Nhất chậm rãi nói.

"Người nói nhiều như vậy làm gì, cái chúng ta hỏi không phải là Ngàn giáp thi vương, mà là .... chẳng lẽ, những thứ bên trong mấy tảng đá đó là dị giới vong linh?" Vô Song đang thắc mắc bỗng nghĩ

đến một vấn đề.

- "Đúng rồi, vong linh này đúng là dị giới vong linh, tên nó là Hắc nham u linh, trong dị giới vong linh cũng thuộc hàng đẳng cấp cao, chúng nó bình thường ngụ tại mấy tầng đá đen này, cùng với đá hoà thành một thể, có thể hút con mồi vào trong nham thạch. Kỳ thật bản thể của chúng không e ngại vật lý công kích hoặc ma pháp công kích, nhưng do mấy tầng đá này để chúng sống ký sinh thì không chịu nổi lực công kích. Chỉ là nếu không sống ký sinh trên tầng đá thì chúng cũng không tạo thành lực công kích hoặc lực hút để hút con mồi được, có thể nói là có cái được thì có cái mất vậy" Long Nhất giải thích một hồi, hẳn đối với vong linh triệu hồi thuật cũng không tinh thông cho lắm, lúc trước hẳn cũng chỉ đọc qua một lần, may nhờ trí nhớ biến thái khủng khiếp nên hẳn mới nhớ ra mấy loại dị giới vong linh như Hắc nham U linh này.

- "Nếu Hắc nham u linh này tại dị giới vong linh thuộc hàng sinh vật cao cấp thì sao chúng lại sợ Ngân giáp hậu vương đẳng cấp thấp hơn chúng?" Nạp Lan Như Nguyệt nghi hoặc hỏi.

- "Thế gian vạn vật, một vật khắc một vật, dị giới thi vương không có ma pháp công kích nhưng chúng lại có vật lý công kích mạnh mẽ vô cùng, cùng với Hắc nham u linh tương sinh tương khắc, nên Ngân giáp hậu vương vừa xuất hiện chúng nó liền bỏ trốn liền" Long Nhất cười đáp.

Không còn Hắc nham u linh uy hiếp nữa, 4 người Long Nhất tạm thờ dài một hơi, bắt đầu hướng đến phía trước đi nhanh, thật sự ở lại chỗ này chẳng làm người ta cảm thấy tốt đẹp gì hết.

Chạy liên tục không ngừng khoảng 2, 3 canh giờ, đột nhiên một trận gió nhẹ thổi tới, Long Nhất tức khắc dừng chân lại ha hả cười nói:

- "Phía trước chính là lối ra rồi, mọi người đi nhanh lên một chút"

- "Chàng làm sao biết phía trước là lối ra?" Nạp Lan Như Nguyệt hỏi, nàng cố hết sức nhìn cũng chỉ thấy một mảng đen trước mắt.

- "Nàng không cảm thấy mùi cỏ xanh trong không khí sao?" Long Nhất cười đáp.

Nạp Lan Như Nguyệt hít sâu một hơi, quả nhiên phát hiện ra mùi cỏ xanh nhàn nhạt, mà hiệp cốc này chỉ toàn đá với đá, làm gì có cỏ, chắc chắn lối ra phải cách đó không xa.

Chương 349: ma pháp trận

Biết được đường ra nằm ở phía trước, 4 người hưng phấn vô cùng đồng loạt bước gấp, mơ hồ thấy được ánh sáng phía xa xa

-" Lôi hệ ma pháp kết giới?" Khi 4 người đi đến cuối hiệp cốc, nhanh chóng phát hiện miệng cốc đã bị một cái lôi hệ ma pháp kết giới phong ấn lại, trên mặt nó còn có những dòng điện đang lưu chuyển.

Man Nguru không nói hai lời đã nắm Lục Ngọc tài quyết lao tới, chỉ nghe rầm một tiếng hấn đã bị bắn ngược ra sau, lúc đứng lên thì toàn bộ lông trên người đã dựng đứng, cơ thể run rẩy không ngừng

-"Dòng điện này thật là lợi hại, làm cho toàn thân lão nguru ta đều tê dại" nửa ngày sau đó cơ thể cứng ngắc Man Nguru mới mềm lại. Bình thường hấn hung hãn đánh 1 chọi 2 cũng chơi, vậy mà bộ dáng hiện giờ làm người ta cảm thấy buồn cười vô cùng.

Long Nhất ha hả cười, cái mùi vị bị lôi điện đánh trúng đối với hấn không quá xa lạ, hấn vừa mới dò xét một chút đã phát hiện lôi điện ma pháp kết giới này có cường độ còn cao hơn hấn tưởng tượng.

-"Theo ta đến đây đi" Long Nhất vừa cười vừa tiến lên phía trước hai bước, vận nội lực Ngạo thiên quyết vào tay phải rồi đặt lên kết giới.

Năng lực phá kết giới của hấn có thể nói là còn mạnh hơn ngày xưa, nội lực Ngạo thiên quyết vận lên cho dù là Thánh quang kết giới thuộc cấp 10 kết giới quang hệ phòng ngự thì đối với hấn cũng không

thèm để ý, mà chính hắn cũng có khả năng hấp thu lôi điện thì nghĩ đến chuyện phá kết giới này cũng chẳng khó khăn gì.

Rất nhanh, sắc mặt Long Nhất không còn vẻ dễ dàng nữa mà bắt đầu trở nên ngưng trọng, hắn đã vận đến Ngạo thiên quyết tầng thứ tư rồi nhưng lôi hệ kết giới vẫn chưa thể phá. Cũng không phải tính chất của Ngạo thiên quyết bị thay đổi mà là lôi hệ Kết giới này không phải là kết giới bình thường, cho dù là Vô Song đã đạt mức thần cấp thi triển phòng ngự kết giới cũng chưa chắc đạt 1, 2 phần trăm, có lẽ chỉ có Lôi thần chính thức mới có thể phóng ra loại kết giới này thôi.

Long Nhất cũng không phải không thể phá được kết giới này, chỉ cần cho hắn 2 hay 3 ngày thì hắn tuyệt đối tin rằng có thể phá được.

Lúc này gió lạnh chợt thổi lên, những âm thanh quái dị tưởng đã biến mất đột nhiên vang lên, làm cho người nghe không tự chủ được lạnh tóc gáy.

"Phu quân, chàng không phải nói là dị giới hậu vương là khắc tinh của Hắc nham u linh sao? Như thế nào mà chúng nó lại đến nữa vậy?" Nạp Lan Như Nguyệt giờ cao pháp trượng, một luồng ánh sáng nhu hoà thánh khiết phóng ra bao phủ mấy chục thước xung quanh nàng.

Long Nhất rút tay ra khỏi kết giới rồi quay đầu lại nhìn thấy những con Ngân giáp thi vương đang e ngại lùi về sau theo bản năng, hắn cười khổ:

"Dị giới thi vương là khắc tinh của Hắc nham u linh, nhưng nếu lỡ gặp phải Hắc nham u linh vương vận con mới có một thì nó cũng phải e ngại"

Nạp Lan Như Nguyệt vừa muốn trả lời chỉ cảm thấy không khí như

ngưng tụ lại, một cỗ khí thể tà ác khiến người khác khó thờ ập tới, nàng vội phóng ra một đạo thánh quang thể nhưng ánh sáng của nó ảm đạm đi rất nhiều.

Một luồng khói đen quay cuồng trong hiệp cốc cuốn tới cách Long Nhất khoảng trăm trước, khí tức tà ác âm lãnh làm cho người ta cơ hồ tưởng mình đang ở u minh địa ngục.

Một lúc sau, khói đen tụ lại trên vách đá đen hình thành một bóng ma thật lớn, hai con mắt màu đỏ của nó phát ra từng trận hồng quang quỷ dị nhìn chăm chăm 4 người Long Nhất.

"Long Nhất, ngươi mất bao lâu mới phá được kết giới này?" Vô Song khẽ nhíu đôi mi thanh tú hỏi.

"Đại khái khoảng hơn 10 giờ" Long Nhất nhún nhún vai cười nói rồi đưa mấy Ngân giáp thi vương không còn tác dụng trở về lại vong linh dị giới.

Vô Song gật đầu, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, tựa hồ căn bản như không để Hắc nham u linh vương này vào trong lòng.

"Nàng có biện pháp đối phó với nó sao?" Long Nhất ngạc nhiên hỏi.

"Có lẽ không giết được nó, nhưng vây khốn nó hai ba ngày thì có thể được" Vô Song thản nhiên đáp.

Long Nhất nhướng mày, tự tin dữ vậy sao? Kỳ thật hẳn cũng không có biện pháp nào để đối phó Hắc nham u linh vương này, dùng Hắc ám ma ngọc thì đồng chất với nó, hay dùng Quang minh thánh ngọc đây, chỉ là sau khi dùng nó để phá Cửu minh yêu hoa thì Quang minh thánh ngọc đã trở nên ảm đạm vô cùng, không có một chút cảm giác của nguyên tố Quang minh ma pháp dao động, hẳn cũng không biết

vì sao lại như thế này.

Vô Song nắm chặt băng lam pháp trượng trong tay, từ trên mặt đất bay ra những luồng ánh sáng tạo thành một hình gì đó, sau đó những đường kẻ màu lam này sáng rực lên mang theo khí tức ma pháp cường đại xuất hiện.

Long Nhất tò mò nhìn xuống đất, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một hình ngôi sao 6 cánh, từ đó liên tiếp xuất ra những luồng ánh sáng dao động.

"Ma pháp trận!" Long Nhất không khỏi kinh ngạc thốt lên, ma pháp trận trong truyền thuyết là thứ có uy lực tuyệt luân, sớm đã nằm yên trong dòng chảy lịch sử rồi, lúc trước hẳn tại Mễ Á Thánh ma học viện tại thư viện phát hiện một cái ma pháp trận không hoàn chỉnh nên hẳn căn bản cũng không hiểu hết được huyền ảo bên trong ma pháp trận đó.

Chỉ là Long Nhất suy nghĩ một chút liền hiểu ra, Vô Song là đến từ Dĩ thất chi thành từ mấy ngàn năm về trước, lúc ấy Dĩ thất chi thành từng có một nền văn minh ma pháp rực rỡ huy hoàng trong quá khứ, lúc trước trong khuê phòng của Vô Song còn phát hiện ra một cái thủy tinh cầu có thể lưu trữ hình ảnh. từ đó có thể thấy được nàng ta xuất ra ma pháp trận cũng không có gì kỳ quái.

Vô Song hai mắt chăm chú dành toàn bộ tinh thần vào ma pháp trận trên mặt đất, những giọt long lanh đã xuất hiện trên vầng trán của nàng. Mà lúc này Hắc nham u linh vương cũng phát hiện ra điều nguy hiểm, nó phát ra một tiếng rú chói tai rồi điên cuồng lao tới 4 người Long Nhất.

Ánh mắt Vô Song chợt loé, từ không gian giới chỉ lấy ra một quyển trục màu vàng đặt vào ma pháp trận trên mặt đất, lúc này từng trận

ánh sáng màu xanh loé lên, mà tiếng gào rú của Hắc nham u linh vương cũng biến mất, khí tức tà ác cũng tựa hồ như không còn.

"Đây là uy lực của ma pháp trận sao? Vô Song tử tử, cái này thật sự là ma pháp trận?" Nạp Lan Như Nguyệt hiển nhiên đã bị dọa khiếp người liền thì thầm hỏi.

"Đúng vậy, đây là một cái Định thân ma pháp trận, mọi thứ nằm trong phạm vi của nó, không kể là có tính mạng hay không có tính mạng, hữu hình hay vô hình đều không thể động đậy. Chỉ là một khi ma lực của ma pháp trận tiêu hao hết thì cũng trở nên vô dụng thôi" Vô Song thần nhiên đáp.

"Lợi hại như vậy sao, không bằng nàng dạy cho ta đi" Long Nhất đứng sau lưng nàng cười cười nói.

"Có thể" Vô Song đồng ý không chút do dự, điều này làm cho Long Nhất vui vẻ ra mặt, xem ra nàng đối với mình cũng không phải là không có chút cảm tình nào hết.

"Bất quá ngươi phải bái ta làm thầy" Khoé miệng Vô Song từ từ nở nụ cười, mặc dù chỉ trong một sát na ngắn ngủi cũng khiến cho Long Nhất mê muội liền, chẳng biết phản ứng ra sao nữa.

"Được...." Long Nhất đang bị nụ cười của Vô Song mê hoặc liền vô thức đáp lại lời nàng, nhưng ngay lập tức hấn cảm thấy có cái gì đó không đúng liền mở to mắt nói:

"Có cần phải vậy không, ta là nam nhân của nàng, thế mà nàng kêu ta bái nàng làm thầy, có chuyện này nữa sao"

"Ta cho đến bây giờ vẫn không thừa nhận ngươi là nam nhân của ta, không bái sư thì không được học" Vô Song vẻ mặt bình thản,

phàng phất như nụ cười mới nãy chưa từng xuất hiện trên môi nàng vậy.

Hai mắt Long Nhất vừa chuyển lên ha hả cười:

"Nàng cười lên thật sự trông rất đẹp, nếu báỉ nàng làm thầy mà có thể thường xuyên thấy nàng cười thì không thể không báỉ rồi"

Câu nói của Long Nhất khiến Nạp Lan Như Nguyệt lẫn Vô Song đều giật mình, trong lòng Vô Song đột nhiên có một tia cảm giác mất mát, còn Nạp Lan Như Nguyệt thì tỏ ra lo lắng.

"Phu quân, chàng nếu báỉ Vô Song tử tử làm thầy, vậy chàng và Vô Song tử tử không phải sẽ ...."

"Báỉ sư thì báỉ sư, báỉ thê tử của mình làm thầy có gì mà không được" Long Nhất cười cười cắt ngang lời của Nạp Lan Như Nguyệt.

"Như vậy không đúng luân lí, là điều không được phép" Nạp Lan Như Nguyệt lo lắng nói.

"Luân lí đạo đức không phải chó má gì, nếu sư phụ và đồ đệ yêu nhau, thì sao không thể cùng ở chung với nhau?" Long Nhất cười nói, hẳn nhớ đến Tiểu Long Nữ và Dương Quá, mà ta đây không phải thuộc dạng yêu đến chết đi sống lại sao? Hơn nữa ở kiếp trước thầy giáo và học sinh yêu nhau rồi đi kết hôn là chuyện thường mà.

Vô Song nhìn vào ánh mắt như nóng chảy của Long Nhất, trong lòng đột nhiên cảm thấy rạo rức vội cuống quýt dời tầm mắt, sự bình tĩnh trong lòng nàng tựa như mặt hồ bị một hòn đá ném xuống không ngừng rung động.

"Lòng của nàng đang rối loạn" Long Nhất lẩm bẩm nói.

Vô Song âm thầm hớp hai ngụm không khí, tâm thần bình tĩnh khôi phục lại, nhưng cũng chỉ là sự bình tĩnh bên ngoài mà thôi, Long Nhất đã để lại trong lòng nàng một dấu ấn không dễ dàng biến mất được, dù nó đã mất dần, nhưng một ít đã dung nhập vào trong máu, trong cốt tuỷ vẫn tồn tại như cũ.

"Chuyện không liên quan đến ngươi, ta không phải là nữ nhân của ngươi, có lẽ trước kia thì có, nhưng bây giờ tuyệt đối không phải" Vô Song quay đầu nhìn về những ánh sáng màu lam trên mặt đất, nhưng bàn tay đang nắm chiếc băng lam pháp trượng lại đang run rẩy.

Long Nhất ung dung cười, cứ từ từ siết chặt vòng vây lại, hắc cười nói:

"Nàng là nữ nhân của ta, một ngày cũng là vĩnh viễn rồi, không nói đến quá khứ, hiện tại hay tương lai, đối với mỗi tấc da thịt trên người nàng ta đều quen thuộc, nàng...."

Long Nhất chưa kịp nói hết câu, đã thấy Vô Song sắc mặt đại biến phóng ra một cái băng phong thuật biến hắc thành một tượng băng, chỉ là cánh tay phải ẩn chứa toàn bộ nội lực của hắc vẫn đặt lên trên lõi hệ kết giới.

Long Nhất không khó khăn gì chấn tan khối băng thoát ra ngoài, chỉ là hắc cứ từ từ đánh vỡ từng bộ phận bị đóng băng,. Một phút, hai phút ....mười phút ....

Nạp Lan Như Nguyệt không nhin cười được, vốn nàng đã nghĩ đến chuyện giúp Long Nhất phá vỡ khối băng thoát ra, nhưng lúc này Vô Song đã vung tay lên giải trừ băng phong thuật trên người của hắc.

Long Nhất vẻ mặt vẫn thản nhiên như không, vẫn nụ cười cố hữu làm chiêu bài của hắn, hắn nói:

"Đau lòng sao, mặc dù nàng không nhớ ra ta, nhưng tình yêu của nàng dành cho ta không phải là không có thật"

Vô Song không trả lời, chính như Long Nhất đã nhìn thấu nội tâm của nàng đang phiền loạn, nàng cũng có thể cảm giác được sự đau lòng của Long Nhất, mà sự đau lòng của hắn làm cho nội tâm của nàng cũng thống khổ. Sỡ dĩ như vậy vì hai người có một sự tâm linh

Không khí có chút gượng gạo, Man Ngưu gãi gãi sừng trâu hết nhìn người này đến nhìn người kia với vẻ mặt nghi hoặc, cái thứ tình cảm phức tạp của họ không phải là thứ mà Man Ngưu có thể giải thích được.

Chính lúc này sắc mặt Vô Song đột nhiên biến đổi:

"Khí tức của Hắc nham u linh vương đã biến mất"

Chương 350: thỏ lông xanh siêu cấp

hơi thỏ hắc nham đã biến mất.còn lại ba người ngẩn ra,vô song nói đó không phải định thân ma pháp trận có thể giữ trong phạm vi đó sao

khi long nhất còn đang nghi hoặc không ngừng thì khi đó, hai bên hiệp cốc màu đen nham thạch đột nhiên rung động, một ít đá vụn bắt đầu từ đỉnh núi rơi xuống.

"khứ, hỏa chân không nói đạo nghĩa, cũng mai phục chúng ta." Long nhất trong miệng mắng thầm, nhìn đá vụn không ngừng rơi xuống.

"phu quân, thạch bích này di động, đang hướng chúng ta đè ép tới." Nạp lan như nguyệt kinh hãi nói, chợt thấy hiệp cốc hai bên hắc nham khởi động chậm rãi hướng trong thu về.

không phải chứ, long nhất vừa nhìn, trong lúc đó bốn phía hiệp cốc đã biến thành ba khoan, trong lòng trực kê khổ, tiếp tục áp tới, muốn áp mấy người bọn họ thành tương thịt.

long nhất không hề cố sức phá kết giới, hẩn thu tay lại, hạt châu lưu lưu trực chuyển.

"ta thật sự là ngốc a." Long nhất đánh lên đầu chính mình hét lớn, hẩn cố sức phá cái này lôi hệ kết giới để làm gì, chỉ cần trên hắc nham phá một cái thông đạo đi ra ngoài là được.

long nhất phanh phanh hai chưởng kích vào hắc nham, rất đáng tiếc, hắc nham không chút nào hao tổn. hắc sừng sốt nửa ngày, không đúng, hắc nham mặc dù cứng rắn vô cùng, nhưng cũng không có khả năng phá không được nửa phần.

kỳ thật nếu long nhất sớm nghĩ đến thì tốt, chỉ là bây giờ hắc nham u linh vương dụng tự thân tánh mạng sở bạo giữ lại lực lượng "phụ vu kỳ thượng, sử hắc nham [cứng rắn] [vô cùng]." > đoạn này đệ ko hiểu.

hai bên hiệp cốc tường hắc nham khe hở chỉ còn lại có hai người đứng, lại không ngừng hợp long co rút, mặc cho dù long nhất bốn người dụng cái gì ma pháp kết giới kháng cự đều không có tác dụng.

"phu quân, làm sao bây giờ?" Nạp lan như nguyệt có chút khẩn trương nhìn phía long nhất. nàng tin tưởng long nhất, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp thoát hiểm.

vô song cùng man ngưu cũng đều hưởng ánh mắt nhìn phía long nhất, trong lúc nguy cấp, long nhất hiển nhiên là bọn hắc chủ tâm cốt.

lúc này, khe hở chỉ còn lại có một người đứng được. Long nhất bốn người nghiêng người mà đứng.

thì tại đây,âm lãnh thanh âm lại vang lên, đúng là bình thường hắc nham u linh bắt đầu thừa dịp đá kiếp, muốn tương bốn người hút vào trong hắc nham hấp thực.

long nhất hắc hắc nở nụ cười, vô song ba người nhất thời vẻ mặt giãn ra, bọn họ biết long nhất ,nhất định là đã nghĩ đc biện pháp.

cảm giác được bốn phương tám hướng ập tới hấp dẫn lực, long nhất

dụng tinh thần lực bao phủ quanh mọi người, tự cho hắc nham u linh đưa bọn họ trên vách hút đi.

hắc nham u linh vương hao hết tánh mạng cố đưa long nhất bốn người vào chỗ chết, nhưng lại không nghĩ là để cho chính mình đồ tử đồ tôn cấp cứu, cuộc sống chính là như vậy kỳ diệu.

khi long nhất bốn người phảng phất không có vật cản tiến vào trong hắc nham thì. Hiệp cốc hai bên tường hắc nham hoàn toàn hợp long, ép tới nghiêm ti vô phùng.

long nhất liếc mắt, một cái liền tối sầm lại, bọn họ cảm giác được hoàn toàn không có vào trong hắc nham. mà là đưa bọn họ hút đến hắc nham u linh tắc triệt khai. Một khi chúng nó triệt khai, long nhất chắc sẽ chết ở hắc nham lý, sở dĩ có thể phảng phất không vật cản tiến vào trong hắc nham, hoàn tất cả đều là nhờ hắc nham u linh lực lượng.

long nhất tự nhiên hiểu được đạo lý này, hẳn làm sao có thể để cho hắc nham u linh như ý nguyện. trước chính là lợi dụng chúng nó thoát ly hiệp cốc.

long nhất cường đại tinh thần lực hướng hắc nham u linh trói buộc, cản chúng nó phương hướng phía ra khỏi miệng.

không nhiều lắm chín, long nhất chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời. Xung quanh không khí tràn tới, ấm áp lòng người.

"thật xinh đẹp địa phương." Nạp lan như nguyệt than vẫn, đánh giá chỗ này như tiên cảnh, xanh biếc mềm mại thắm cỏ, các loại đa dạng cây cối trải rộng bốn phía, trên cây còn có đủ mọi màu sắc hoa quả, một dòng trong suốt suối nhỏ từ phương xa thềm núi chảy xuôi xuống, gió nhẹ từ từ thổi tới nhàn nhạt, còn hơn tinh linh rừng rậm lại

cũng không chút nào tổn sắc.

"xinh đẹp thật xinh đẹp. nhưng, chú ý một chút, nói không chừng chỗ này địa phương lại có cái gì quý dị." Long nhất nhắc tới nói, lời thần cấm khu có an toàn địa phương sao? hấn rất hoài nghi.

ba con thần thú bắt đầu tại thám cở hi nháo, xem ra cũng rất thích hưởng thụ như vậy hoàn cảnh.

"phu quân, người xem bên kia, là một con thỏ lục sắc." Nạp lan như nguyệt kinh hãi chỉ vào phía dưới một cây đại thụ là một con thỏ lông xanh, thánh nữ hình tượng không hề giữ lại, nhưng thật ra như bình thường cô gái nhỏ vô hai.

long nhất vừa nhìn sang, quả nhiên thấy phía dưới đại thụ cùng các con khác bắt đồng thỏ lông xanh, nó một mình chơi đùa, thoát nhìn thập phần đáng yêu.

"thích quá, phu quân người tới bắt nó đi." Long nhất tại nạp lan như nguyệt mặt cười duyên một bên. Lắc mình phi tới thỏ tử bên cạnh, bàn tay như tia chớp hướng tới nó chớp lấy.

Để cho long nhất chấn động chính là, hấn này mười nã mười một trao cũng là thất bại, chớp tới thỏ lông xanh chỉ là một cái tàn ảnh. mà khi hấn chưa hoàn nghi hoặc, trong khi, đã nghe được nạp lan như nguyệt một tiếng kinh hô.

Long nhất quay đầu, liền thê thanh kêu to, trong mắt thấy một cái mặt trời hướng hấn bay tới, hấn dụng kiên khôn đại na di vận đến mức tận cùng, cuối cùng trước mắt thoát ra, ngồi ở trăm thước ra ngoài trên mặt đất đại khẩu suyễn dung động, hấn chính là khổ sở, khuôn mặt tuấn tú đen nhánh một mảnh, đầu nóng rần lên một trận, xiêm y phá mấy, cái đại lỗ hồng. mà long nhất vừa rời trong phương viên

bên trong năm mươi thước dĩ nhiên không còn một ngọn cỏ, là thật to hố sâu.

"quái vật, quái vật a." Long nhất không dám tin nói, vừa rồi thỏ lông xanh chẳng những tốc độ khoái vô cùng, hơn nữa hé ra chủ phóng tới một cái đường kính hơn mười thước siêu cấp đại hỏa cầu, vậy ngọn lửa độ ấm cũng không thể so với hỏa kỳ lân nhược bao nhiêu, lão Thiên hay nói giỡn.

hảo là thỏ lông xanh không có tiếp tục phát động công kích, bằng không thật sự là phiến toái.

vô song ba người chạy tới, vẻ mặt khiếp sợ than.

"lão Đại, ngươi có việc gì không." Man ngư quan tâm hỏi.

"không có việc gì ,không có việc gì, thiếu chút nữa bị thui thoi,quý dị địa phương, một con thỏ tử thực lực so với ta thần thú lợi hại." Long nhất lòng còn sợ hãi nói, kỳ thật thỏ tử thực lực tự là so với thần thú bất quá không lại, chỉ là lập tức long nhất bên cạnh ba con thần thú thực lực căn bản vốn không có phát triển hết, thực lực so với chánh thức thần thú chỉ một phần mười, bằng không sấm vào này lôi thần cấm khu cũng sẽ không như vậy chật vật.

lúc này,khu đất bị thỏ lông xanh dùng siêu cấp hỏa cầu tàn phá, hố to lục quang chợt lóe, cũng chỉ trong chớp mắt khôi phục nguyên dạng, tựa hồ không có cái gì phát sinh.

Long nhất sửa sang lại sạch sẽ, bắt đầu tại đây địa phương chuyển du, lúc này mấy người đã học khôn, nhìn thấy cái gì vật còn sống đều lảng tránh, không dám đi trêu chọc, trên núi nhỏ, bốn người đang nói giỡn ,đột nhiên vẻ mặt cứng đờ, sắc mặt một chút trở nên tái nhợt, tề tề liếc nhau, đột nhiên cùng lùi về phía sau núi nhỏ.

Chương 351: Như đã từng quen

Trời ạ, họ nhìn thấy gì? bên kia núi nhỏ rậm rạp rất nhiều ma thú, không, thị S cấp ra ngoài siêu cấp ma thú, rất nhiều loại chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ngay cả cuồng lôi thú đều có hơn hai mươi con, như thế nhiều như vậy siêu cấp ma thú trải rộng cả núi nhỏ hiền lành nằm dài trên đất.

"phu quân, ta không có có hoa mắt chứ." Nạp lan như nguyệt khiếp sợ nhẹ giọng hỏi.

"hình như là không, bởi vì ta cũng nhìn thấy được." Long nhất bất đắc dĩ nhún nhún vai, nhưng rất nhanh hẳn liền nhíu mày nghi hoặc lẩm bẩm nói: "không đúng ...!"

"không đúng." vô song nhàn nhạt thanh âm đồng thời vang lên, nàng hướng long nhất liếc mắt, một cái, thấy hẳn ý bảo chính mình giải thích, Vì vậy nàng liền nói: "một núi không thể hai hổ, bình thường siêu ma thú địa phương, chung quanh trăm dặm không có con thú hai cùng cấp ma thú, mà chỗ này liền có mấy trăm con siêu giai ma thú. hơn nữa bình an vô sự, như thế nào cũng nghĩ không ra. Cho dù không công kích cũng sẽ phát ra khí thế cường đại, giác quan thập phần nhạy cảm, mà chúng ta cách chúng nó như vậy gần cũng không có cảm giác cái gì khí thế. Rất kỳ quái chính là chúng nó cũng không có phát hiện ra chúng ta.

vô song phân tích rõ ràng, nạp lan như nguyệt cùng man ngư nghĩ ra liền cũng giật mình rõ. Mà theo lời vô song nói cũng chính là nghi vấn của long nhất

"nói đúng ra là phía dưới này thoạt nhìn rất là giống siêu giai ma thú nhưng cũng không phải là siêu giai ma thú. Nạp lan như nguyệt

"Đúng nhưng cũng không phải, thử một lần liền biết được ngay. Long nhất cười nói.

"như thế nào thử" Nạp lan như nguyệt nghi hoặc hỏi.

Long nhất liền đứng dậy, bàn tay liền hé ra, một đạo băng tiến liền hình thành, nhắm ngay một con kim điểm SS cấp lửa cháy sư tử mạo hiểm đánh tới.

Lửa cháy sư tử đối với băng tiến đánh tới cũng không hề phản ứng. Phốc một tiếng băng tiến bắn vào nó trên cổ toàn thân nó kim điểm cũng tức khắc dập tắt, trên người bao trùm một tầng băng sương trực tiếp ngã xuống.

ách ..... long nhất choáng váng, ba người cũng trợn tròn mắt. Không phải chứ lửa cháy sư tử phòng thủ quá yếu, một đạo thủy hệ năm cấp ma pháp liền đã chết, tựa như chỉ có cái vỏ bề ngoài hình dáng .

ta đã hiểu ra, chỗ này địa phương so với bên ngoài là trái ngược nhau. cực mạnh thì biến thành yếu nhất, yếu nhất thì ngược lại biến thành cực mạnh." Long nhất tiếu mỉ mỉ cười nói.

vô song ba người cũng nghĩ vậy, ngẫm lại vừa mới gặp phải siêu cấp thỏ lông xanh, lại nhìn vừa rồi này yếu không thể yếu hơn siêu cấp ma thú, long nhất nói hẳn là tám chín phần mười là thật.

"lão Đại, đã như vậy. không bằng chúng ta qua giết hết đi. man ngu, ngu nhĩ loé sáng hưng phấn nói .

Long Nhất không hề tức giận, gõ đầu Man Nguru, cười nói: "tiểu tử nhà ngươi, bao nhiêu loại ngươi không chọn lại đi chọn thỏ lông xanh?"

Man Nguru vuốt đầu buồn bực: "thật sự đệ đánh không lại siêu ma thú, nhưng mà vẫn cố đánh để thỏa mãn cơn nghiện vậy"

Long Nhất sờ sờ cằm, nghe Man Nguru nói cũng rất có đạo lý. Thỏa mãn khao khát chính là như vậy, nghĩ đến cảm giác chính mình một người một đao đối mặt với thú vật kia, cảm giác nhất định vô cùng sáng khoái.

"dù muốn là đi. gặp yếu thì sát, gặp mạnh liều mạng ngạnh kháng. này không phải ngu ngốc sao? chúng ta giết qua nào. Long nhất vung tay lên. Một mình lao xuống núi nhỏ.

"lão Đại, chờ ta với. ta đây lão nguru ." Man nguru oa oa kêu lớn đuổi theo, ba con thần thú cũng theo tham gia náo nhiệt.

Vô song cùng nập lan như nguyệt hai người giờ khóc giờ cười, long nhất thật sự để cho các nàng không thể hiểu hết. Hắn trong suốt con mắt tựa hồ có thể liếc mắt, một cái nhìn tới cùng, nhưng lòng hắn suy nghĩ cái gì, có thể ngay cả hắn bên người .nhất thân mật nhân cũng không thể hiểu hết, hắn có đôi khi thoạt nhìn rất phức tạp có khi cũng rất đơn thuần. Khi tàn nhẫn thì làm cho người , thần đều hận. Lúc ôn nhu thì lại làm cho người ta như lộc xuân phơi phới.

hai nàng tự tự chuyển động, toát ra vẻ mặt vô cùng giống nhau, nập lan như nguyệt đuổi theo long nhất bóng dáng nghĩ từ khi nhận biết hắn tới nay phát sinh mọi chuyện hết thảy, trong tròng mắt nhu tình như nước. Mà vô song vẻ mặt vẫn như cũ điềm đạm, tựa hồ gợn sóng không sợ hãi, nhưng đôi mi thanh tú thỉnh thoảng lại máy động tựa như bông lông nhưng lại biểu hiện của nàng nội tâm cũng

không bình tĩnh.

Vô song nội tâm sớm đã tin tưởng long nhất nói hết thảy, nhưng tin tưởng là một chuyện, để cho nàng tiếp nhận một người, với nàng mà nói cần người xa lạ nam nhân một chỗ tuyệt đối không chấp nhận được. Bất quá, không lại mặc dù mất đi cùng long nhất cùng một chỗ đoán trí nhớ, nhưng long nhất lưu cấp cho nàng ấn tượng không thể phai nhòa, tỷ như ngoài thành đằng long dạo nạn thương tâm ánh mắt, làm tâm lặng như nước của cũng cảm thấy đau đớn.

Từ thương nguyệt thành đi tới lôi thần cấm khu, rất nhiều khi vô song đối long nhất động tác vẻ mặt sinh ra giống như đã từng tương tự cảm giác, nhưng nếu cần thâm cứu, vậy cảm giác vừa, lại giống như hoa nở lại tàn, nhưng để cho vô song càng thêm tín nhiệm long nhất nói, cùng long nhất trong lúc đó quan hệ, nhìn như đậm nhạt, kỳ thật hai người lại vô hình trung đã gần sát rất nhiều.

"vô song tỷ tỷ, phu quân đã đi xa rồi, chúng ta theo sau chứ" Nạp lan như nguyệt thanh âm hướng đắm chìm trong suy nghĩ vô song bưng bình, hai nàng phi thân theo hướng long nhất.

không tốn bao nhiêu thời gian, long nhất tầm mắt có thể đạt được tới cũng nhìn không ra một, con vật còn sống, "Siêu cấp ma thú" nằm một hàng, mà man ngư hình dáng còn xem như chưa thoả mãn.

lúc này, một con cạp con kéo một con so với nó lớn rất nhiều "Siêu cấp ma thú" đi tới long nhất bên cạnh, chảy nước miếng trực cắn một miếng đùi.

Long nhất tin tưởng tiểu ba ánh mắt, này thức ăn chắc chắn là nhục tiên mỹ vĩ. Nhục chất thô thảo ma thú nó nhìn cũng không thèm nhìn.

Hắn vỗ vỗ đầu tiểu ba, cười nói: "Sàm hồ, kim nhân tiện nghi các

người liễu."

tiểu ba hưng phấn kêu to hai tiếng, nháy mắt lại chạy đi ra ngoài, lúc này còn mang theo hai cái bang thủ, không tới một hồi lại tha hồi một con ma thú.

long nhất bất đắc dĩ, tiểu ba thực lượng hẳn có thể thấy được quá, chính là động không đáy, cấp no ăn bao nhiêu cũng không đủ. Long nhất một người không đủ bất quá không lại, Vì vậy từ huyết sắc bộ xương khô trượng gọi mười tám cụ siêu cấp bộ xương khô về, dụng ý niệm khổng chế chúng nó mang vác lại đây, Như lúc trước tại hoang mãng thảo nguyên.

Chương 352: Vòng quay vận mệnh

Một cách mơ hồ, Vô Song giống như thấy được một phiến thảo nguyên hoang vắng, có một cái lò lửa, còn có nhiều nhân ảnh mơ hồ, ấn tượng trong sâu thẳm giống như khi gặp 18 cỗ siêu cấp khô lâu vậy.

Vô Song nỗ lực muốn nhìn rõ xung quanh, nhưng cảnh tượng thủy chung như có một màn lụa bạc che mắt, cứ như một thiếu nữ vừa thẹn vừa giận, không muốn đưa ra vẻ đẹp thật sự của mình.

Đột nhiên trong lúc đó hai hàng răng trắng bóng trên mặt thiếu nữ đột nhiên phóng đại, Vô Song thất kinh, tự nhiên thanh tỉnh lại, sau khi hồi thần thì thấy Long Nhất đang đứng trước mặt nàng mà mỉm cười, lộ ra hai hàm răng trắng bóng chính tề.

"Người làm gì vậy?" Vô Song giống như con sóng vừa vươn lên lại hạ xuống, nàng lạnh nhạt hỏi.

"Ta đáng lẽ phải hỏi nàng đang làm gì, nàng làm nhìn nhìn ta chăm chăm như vậy, hại ta suýt làm cháy mất hai miếng thịt." Long Nhất nở một nụ cười kỳ quái nhìn về phía Vô Song.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Song phát nhiệt, lạnh giọng nói "Ai nhìn người chứ, ta chỉ nhìn mấy khô lâu bên người người thôi"

"Khô lâu? Khô lâu còn hấp dẫn hơn ta?" Long Nhất cười hắc hắc nói

"Khô lâu còn hấp dẫn hơn người gấp trăm lần, người tưởng người được bao nhiêu." Vô Song vừa nói, bỗng phát hiện trên khuôn mặt anh tuấn của Long Nhất xuất hiện vẻ hăng hái.

"Nàng nhớ ra chuyện gì rồi à?" Long Nhất động tâm, kì vọng hỏi.

"Một chút cũng không." Vô Song trả lời một cách đơn giản.

Trong mắt Long Nhất thoáng qua một tia thất vọng, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ mặt tươi cười, hắc hắc hắc cười nói "Vô Song, nàng vừa sao lại rồi đỏ mặt"

Vô Song trừng mắt nhìn Long Nhất rồi chuyển thân rời đi, tiến tới bên cạnh lò lửa, nàng vỗ vỗ liềm đao của Long Nhị nói "Huynh đệ a, có người nói người đẹp trai hơn lão đại, người cũng nghĩ vậy đúng không?"

Long Nhất thấy hành động của hai nữ nhân quả thật kỳ quái, nhưng Man Ngưu thì lại không thấy kỳ, cùng ba con thần thú chảy nước dãi nhìn trên miếng thịt nướng.

Hai hốc mắt đen sâu thẳm của Long Nhị xuất hiện một đạo ánh sáng đỏ, đột nhiên quay đầu về phía Long Nhất.

"Cái này...Khô lâu có ý thức?" Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt mặt đầy vẻ ngạc nhiên, nguyên lai biết Long Nhất ẩn tàng một chức nghiệp khác, khi nhìn thấy hắc triệu hoá ra 18 khô lâu đã kinh ngạc, chỉ nghĩ là những bộ xương không có tư duy chẳng ngờ lại có thể phản ứng theo lời chủ nhân, làm sao không làm cho người khác kinh hãi.

Long Nhất khi lần đầu tiên thấy Long Nhị phản ứng, hấn nghĩ chắc siêu cấp khô lâu này đang từ từ sinh ra ý thức, lúc đầu còn có ý nghĩ nên tiêu diệt Long Nhị đi nhưng bây giờ thì hấn lại có một chút kì vọng.

Có lẽ, trong lòng Long Nhất cũng không yên tâm lắm, nhãn tình nhắm thẳng hốc mắt sâu hoắc của Long Nhị, tinh thần lực tại mi tâm bao trùm Long Nhị lại, cảm thấy trên thân thể hấn có tinh thần lực dao động. Không có một dạng sinh mệnh nào được triệu hoán vong linh lại có tinh thần dao động, nhưng Long Nhị trên thân thể lại sản sinh ra loại tinh thần dao động này, nói hấn không có ý thức thì cũng không ai tin.

Long Nhất trầm tư bước về sau hai bước, không ngờ Long Nhị hai hốc mắt lại hiện ánh sáng đỏ lập tức bước theo sau lưng hấn, giống như đó là mệnh lệnh mà Long Nhất đã giao cho.

Đúng lúc đó, Long Nhất cùng Long Nhị đều cảm thấy trên người có một trận tinh thần ba động cường liệt, giống như tự liên lạc với chính mình, mặc dù Long Nhất không hiểu làm sao để nói nhưng là cảm thấy sự trung thành cùng sùng bái dữ dội.

Long Nhất run người, chuyển thân nhìn Long Nhị, sau khi so sánh với lúc đầu khi mới có huyết sắc khô lâu này thì trên thân hấn đã có thêm hắc ám khí tức nồng nặc, toàn thân hình thành khô giáp làm bằng xương, không còn là bộ xương gầy như lúc đầu nữa. Long Nhất không nghĩ lúc đầu đùa chơi đặt tên cho nó, lúc đó cũng không phải bí mật gì cả, hiện tại lại làm nó có tư duy tự mình độc lập.

Một lúc lâu sau, Long Nhất theo tập thói quen vỗ trên bộ giáp của Long Nhị, nói "Bất quản ngươi biến thành dạng gì, bất quản ngươi mạnh lên thế nào, hi vọng ngươi vĩnh viễn không phản bội ta. "

Hốc mắt Long Nhị chớp ánh sáng đỏ, cũng không hiểu được lời nói của Long Nhất, bây giờ hẳn tư duy chưa hoàn thiện, khả năng hiểu được giống như hài tử ba-bốn tuổi. Khả dĩ nói hẳn có ý thức là do một tay Long Nhất tác động, cũng vì Long Nhất lúc nào cũng đối đãi với hẳn như một con người, không ngừng nói chuyện với hẳn, cuối cùng làm hẳn sản sinh ra ý thức, vừa được khai mở thì tiếp tục phát triển từng chút một, sau đó theo năng lực bản thân tăng lên thì ý thức cũng phát triển, cuối cùng đạt được trình độ như hôm nay. Nhưng theo một mặt khác mà nói, Long Nhị tuyệt không có khả năng phản bội Long Nhất, từ khi hẳn có một tia ý thức khai mở, Long Nhất là lão đại của hẳn trở thành khái niệm thâm căn cố đế, nếu Long Nhất ra mệnh lệnh, hẳn nhất định sẽ chấp hành.

Bầu không khí trở nên quý dị, Long Nhất ngồi một bên trầm tư, Long Nhị tay cầm Tử Vong Liêm Đao đứng thẳng phía sau lưng hẳn, còn 17 bộ khô lâu khác vẫn nghe theo lệnh của Long Nhất, đang cắt thịt thành từng miếng nhỏ. Nạp Lan Như Nguyệt đi vòng qua Long Nhị tới, ngồi xuống cách Long Nhất khoảng hai bước, trên cơ thể có một vòng bảo hộ màu trắng sữa, quang cùng ám nguyên tố lúc nào cũng đối lập, năng đối với hẳn ám khí tức trên thân Long Nhị rất bài xích.

Long Nhất gật gật đầu, đem thịt nướng bày ra mà thêm nguyên liệu, nghe mùi thịt nước thơm phức, làm con sâu tham ăn trong bụng hẳn bị hoán tỉnh, không thể hồ tư loạn tưởng nữa, linh hồn hẳn có thể xuyên qua không gian thời gian, trên thới giới này còn có chuyện gì không thể?

Ở đây tựa như một không gian độc lập có ngày có đêm, khi bọn Long Nhất ăn xong thịt nướng, đột nhiên phát hiện bầu trời biến bỗng tối đen, chuyển biến nhanh chóng làm người ta không chuẩn bị kịp, từ ngày chuyển qua đêm chỉ là chuyện trong một thoáng.

Do trong không gian này nguy cơ tràn đầy, Long Nhất cũng không

dám mạo hiểm tiến tới, lại nói đến mọi người ở hiệp cốc đã hao phí không ít tinh lực, cũng nên nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe.

Lập trại xong chúng nhân trở về lều của mình nghỉ ngơi.

Long Nhất xoay trái, xoay phải không ngủ được, sau đó muốn len lén tiến vào trường bông của Nạp Lan Như Nguyệt, lão bà ở bên cạnh mà không "ăn" được, đúng là một cực hình khó mà chịu đựng a.

Nhưng nghĩ lại Vô Song trước đó nói ra lời ác độc, nếu lỡ phát hiện hai người bọn hắn lại bên cạnh nàng mà thân mật, nàng có lẽ sẽ cắt cái tiểu JJ của hắn, Long Nhất nhất thời do dự khó quyết định, trong lòng có thần linh còn trong đầu lại có yêu linh? Thật sự cảm thấy phiền muộn.

"Gia gia ta, nói không thể ăn thì cũng có thể ôm nhau mà ngủ." Long Nhất nghiêng răng nói, hàng ngày có mỹ nữ bên cạnh đã thành thói quen, nếu đêm nào không có ôn hương nhuyễn ngọc thì không thể chịu nổi a.

Long Nhất nghĩ thế thì trong lòng cũng quyết, đưa tay vén cửa bước ra khỏi trường bông, giống như kẻ trộm nhìn đông nhìn tây một hồi, rồi vô thanh vô tức đến trường bông của Nạp Lan Như Nguyệt, cảm thấy được rằng không có lớp kết giới nào, Long Nhất trong lòng đại hỷ, có lẽ nha đầu này trong lòng cũng đang mong đợi mình.

Long Nhất vừa vén màn lên, phát hiện bên trong có khí tức quang minh hùng hậu, Nạp Lan Như Nguyệt đang ngồi xếp bằng tiến nhập sâu vào trạng thái minh tướng.

Nha đầu này, cũng thật không hiểu tâm lý vi phu? Long Nhất buồn rầu nghĩ, nếu muốn đánh thức nàng thì không khó, nhưng vì dâm dục chính mình mà phá sự minh tướng của nàng thì thật quá ích kỷ,

chuyện như thế hẳn làm sao có thể?

Long Nhất u ám rời trướng bông của Nạp Lan Như Nguyệt, bất giác quay đầu lại thì thấy đối diện một cặp mắt băng lãnh, làm cho tim hắn như bị hàn khí xâm nhập vào.

"Vô Song, canh ba nửa đêm nàng ra đây làm gì, không biết là hù dọa cũng có thể làm chết người à?" Long Nhất vừa nhìn thấy rõ là Vô Song, nói đùa một câu.

"Người lại muốn làm chuyện xấu, có lẽ người không cần đồ vật kia của người nữa" Vô Song băng lãnh dùng song nhãn nhìn khố tử của Long Nhất, trên mặt tự nhiên có vẻ xấu hổ thoáng qua.

"Ta không cần chẳng lẽ nàng cần, nàng ra đây làm gì? Nàng nếu cảm giác được chuyện xấu, ta có thể đảm bảo đúng là cảm ứng của chính nàng, tuyệt không liên quan đến chuyện của ta." Long Nhất vội giả bộ không liên quan đến mình, nhưng trong lòng lại thầm nói, ta mới nghĩ trong đầu mà nàng cũng có thể cảm ứng được sao.

Vô Song không đáp, chỉ nhìn Long Nhất đến xuất thần, thần tình trên mặt không thể nhìn ra được.

Ánh trăng chiếu sáng, tĩnh lặng chiếu khắp bầu trời đêm. Nhưng Vô Song một thân bạch y dưới ánh trăng lại uyển nhược như tiên nữ trên trời, không giống phàm nhân trên đời này, tự nhiên làm cho Long Nhất nhìn thấy phát ngốc.

Hai người đối mắt phát run, tự cảm thấy đã rất lâu nhưng lại như chỉ một sát na, hai người đồng thời tỉnh lại, Long Nhất da mặt dày không có chuyện gì, nhưng Vô Song lại sinh ra vẻ xấu hổ.

"Ta không ngủ được, cho nên ra ngoài đi dạo" Vô Song quay

đầu, hướng vai về phía Long Nhất nói.

"Ân.vậy thì. Ta cũng không ngủ được, bằng không chúng ta cùng nhau nói trò chuyện?" Long Nhất nhìn thân ảnh tuyệt mỹ của Vô Song, không khỏi có chút si mê.

Vô Song không cự tuyệt cũng không phản đối, chỉ là nhẹ nhàng đi về phía xa xa. Bởi vì nàng không phản đối, Long Nhất mặt dày liền đi theo phía sau.

Tâm lý Vô Song cũng hỗn loạn, nguyên mỗi đêm nàng đều bất động minh tưởng, không biết vì chuyện gì, hôm nay lại không thể tĩnh tâm được, liền bỏ việc minh tưởng mà nằm xuống ngủ. Trong lúc mê mê hồ hồ ngủ thì nàng có một giấc mơ, trong giấc mơ thấy có một gương mặt quen thuộc, bộ dáng dần rõ ràng lên, chính là người có đôi mắt cùng mái tóc màu đen, khoe miệng có nụ cười xấu xa, chu dù không thấy rõ cả khuôn mặt nhưng cũng biết chủ nhân khuôn mặt này đích thị Long Nhất.

Nếu quả chỉ mơ thấy Long Nhất như thế thì không sao, nhưng trong mộng Long Nhất lại đang áp trên người nàng, hai người bốn phiến môi đang áp vào nhau, bên tai lại nghe tiếng tim hai người đập cùng tiết tấu, nhưng tiếng sấm nổ.

Bành bành, bành bành, tiếng tim đập cùng tiết tấu cả hai người giống như có một sợi dây vận mệnh không thể thấy được nối với nhau, trong mơ Vô Song muốn kháng cự, nhưng khi cố gắng nỗ lực lại phát hiện ra con đường vận mệnh của hai người đã gắn chặt vào nhau, căn bản không có khả năng phân chia.

Chương 353: Tiến Triển

Long Nhất nhìn theo thần tình biến đổi không rõ ràng của Vô Song, không hiểu được nàng tại sao như thế, trước đó khuôn mặt nàng lúc nào cũng lãnh đạm, kể cả khi bị uy hiếp tính mạng cũng không nhú mảy, nhưng hiện tại lại hẳn có thể cảm thấy tâm tình nàng rất phức tạp, giống như có rất nhiều vấn đề đang quấy nhiễu nàng vậy.

"Người có tin vào số mệnh?" Vô Song đột nhiên ngắt đầu hỏi, mỉa mịch nhìn thẳng đôi mắt đen mà sáng như sao của Long Nhất.

"Vận mệnh? Có lẽ vận mệnh cũng tồn tại, nhưng thật sự quá mờ mịt, thà tự tin vào mình thì chắc hơn." Long Nhất nhún nhún vai cười nói.

"Dựa vào lực lượng lực cá nhân có thể đối kháng vận mệnh không?" Vô Song tự lẩm nhẩm lại những lời Long Nhất nói.

Long Nhất nhú mảy, trong lòng có tia hoảng hốt, không phải vì biết vì nguyên nhân gì, hẳn nghiêm túc nói "Đối kháng vận mệnh thì cũng tùy tình huống, đầu tiên làm cho tâm lý rõ ràng, không để những hiện tượng phía ngoài che mắt."

Vô Song quay đầu đi, nhìn bầu trời đêm xa xa, tóc dài trong gió phiêu động, đôi mắt thoáng một chút thương cảm, thần tình thế này trừ lúc Thất Chi Thành bị hủy thì xuất hiện một lần, còn sau đó thì chưa từng lặp lại.

"Nhớ nhà à?" Long Nhất nhẹ giọng hỏi.

"Ta còn có nhà sao?" Vô Song có chút mê li chột nói.

"Đương nhiên, chỗ nào có ta là nhà của nàng, vì nàng chính là nữ nhân của ta" Long Nhất vươn bàn tay to lớn ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn băng lạnh nhưng mịn màng của nàng.

Vô Song toàn thân run lên, cảm thấy bàn tay to lớn của Long Nhất truyền đến cảm giác ấm áp cùng an toàn, phát hiện chính mình cũng không có cảm giác bài xích, không ngờ không có ý định muốn tránh né.

Long Nhất trong lòng vui mừng, cảm giác quan hệ với Vô Song đã tiến một bước, nếu như là trước kia, hẳn khẳng định đã biến thành tượng băng rồi.

"Phụ thân không còn, mẫu thân cũng không, cả Thánh Thành Đô đều bị hủy diệt, tại sao ta vẫn còn sống chứ...." Vô Song khẩn trương nắm chặt bàn tay lớn của Long Nhất, tự nàng hy vọng tiếp nhận sự ấm áp của hắn sẽ làm ý chí nàng kiên cường hơn.

"Để gặp được ta, đợi hàng ngàn năm để hai chúng ta có thể tương ngộ." Long Nhất thương tiếc vô hạn nói, mục quang ôn nhu như nước tập trung vào khuôn mặt Vô Song.

"Cũng là vận mệnh sao?" Trong tiềm thức Vô Song lại có tia kháng cự.

"Có lẽ nên nói vì duyên phận, ta và nàng cùng là một loại người, một loại người đáng lẽ không thể hiện diện ở thế giới này, nhưng chúng ta thật sự đã gặp nhau tại đây, đó chính là duyên phận." Long Nhất nhẹ nhàng vuốt ve trong lòng bàn tay băng lãnh mềm mại trơn nhẵn, ngũ khí có chút phiêu nhãng.

Một cổ điện lưu theo lòng bàn tay Vô Song lan khắp toàn thân, làm tim nàng đập như trống, bành bành theo tiết tấu của Long Nhất, một loại cảm giác kì lạ lại được sinh ra, có lẽ thật sự nàng và Long Nhất nên ở bên nhau.

"Tại sao người nói người cũng không nên hiện diện ở thế giới này?" Vô Song nghi hoặc nhẹ giọng hỏi.

Long Nhất hơi bối rối, mỉm cười nói "Không có gì, nàng chỉ cần biết chúng ta có duyên nên mới có thể ở cùng nhau."

"Ta chỉ biết người chỉ giỏi lừa nữ hài tử, không lạ gì bên cạnh người hồng nhan tri kỷ rất nhiều, tình cảm đều là lừa gạt như thế sao?" Vô Song khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười điên đảo chúng sinh, bàn tay nhỏ vẫn y nhiên nằm trong tay Long Nhất, không biết là quên mất hay là căn bản không muốn rút ra.

"Không phải lừa gạt, đều là ta chân tâm đối đãi." Long Nhất nhìn nụ cười tuyệt mỹ của Vô Song, thân thể cùng tâm hồn đều vui sướng, không có chuyện gì hạnh phúc hơn thấy nữ nhân của mình vui vẻ.

"Người chân tâm thật sao?" Vô Song dùng bàn tay còn lại, ngoài ý liệu Long Nhất lại đặt lên trên ngực hấn.

Long Nhất nhẹ nhàng mỉm cười, hấn đưa tay lên đặt lên vai Vô Song, nhẹ nhàng kéo nàng tới gần, hấn ở cạnh tai Vô Song nói nhỏ "Phải hay không phải, nàng tự cảm giác rồi biết."

Bành bành, bành bành, Vô Song ép người vào lồng ngực ấm áp Long Nhất, tự cảm thấy tim mình như nhảy lên. Lúc này, nàng cảm giác được sau lưng truyền đến từng trận vuốt ve nhẹ, thân thể căng cứng tự nhiên thả lỏng ra. Bên tai nghe tiếng tim của Long Nhất và

mình đập cùng tiết tấu, sự hoảng hốt bất an ẩn tàng trên khuôn mặt băng lãnh của nàng đột nhiên biến mất, ấn ước hiểu ra mình và nam nhân này đã bị gắn chặt vào nhau khó mà chia lìa được.

Bàn tay lớn của Long Nhất vẫn vuốt ve tại lưng Vô Song, cho dù cách hai lớp quần áo, hắn vẫn cảm thấy da thịt mịn màng kinh nhân của Vô Song. Có thể một lần nữa ôm giai nhân vào lòng, Long Nhất đơn giản cảm thấy như nằm mộng, nhưng hương hoa lan nhẹ nhàng bay vào mũi đã cho hắn biết đây là thật.

Long Nhất đặt cằm xuống vai Vô Song, thổi ra từng hơi nhiệt khí vào tai nàng, còn dùng môi nhẹ nhàng trên đầu vành tai mẫn cảm của nàng.

Thân thể Vô Song hơi run lên, tiểu thủ khẩn trương ôm lấy lưng Long Nhất hơi lỏng rồi càng lúc càng chặt, đột nhiên thân thể nàng cứng lên, cảm thụ có một vật nóng bỏng dưới tiểu phúc, mà đồn bộ căng tròn của nàng cũng bị ma chường tùy ý nhào nặn.

Một khoái cảm khác lạ tràn ngập toàn thân Vô Song, nàng mở miệng ra, hung hãn cắn trên vai Long Nhất một cái, hai bàn tay nhỏ lại nắm chặt ý phục Long Nhất muốn xé ra.

Long Nhất lại gia tăng tốc độ công kích, lang trảo đang nhào nặng đã sớm di động vào không gian giữa hai chân Vô Song, ngón giữa theo khe hở giữa đồn bộ nàng mà xâm nhập, đặt tại cấm địa tư mật mà chưa ai chạm tới của nàng.

"A." Vô Song thất kinh kêu lên, đột nhiên mạnh mẽ ly khai Long Nhất, hung bộ cao ngất gấp gáp lên xuống, khuôn mặt đỏ hồng, hung hãn trừng mắt nhìn Long Nhất, mở miệng định nói gì đó, cuối cùng dậm chân một cái thân ảnh bỗng tiêu thất.

Long Nhất ảo não vỗ vỗ đầu, cũng quá gấp gáp a, bắt quá nhìn bộ dạng của nàng cũng không giống tức giận thật sự.

"Chỉ một thời gian nữa thôi, nàng sẽ chấp nhận ta thôi." Long Nhất vui vẻ nghĩ, lúc này tâm tình hẳn cực tốt, lòng bàn tay tựa hồ còn lưu lại cảm giác nhu nhuyễn khoái hoạt từ đồn bộ cong tròn của Vô Song. Lúc trước khi ôm Vô Song đi qua băng nguyên, tuy cả ngày đều ôm giai nhân trong lòng, nhưng lúc đó tâm tình Long Nhất chỉ hướng tới làm sao kiếm được Như Ý Băng Tằm giải trừ trở chú trên người Vô Song, căn bản không có một tia tà niệm mạo phạm nàng, cho nên quan hệ giữa hắn và Vô Song đúng là vô cùng thuần khiết.

Phía tây của Lôi Thần cấm khu, trừ Long Nhất đang ở một không gian tương đối đặc sắc, còn hắc bạch đội ngũ lại chia ra hai bên sườn núi nghĩ ngơi, chỉ cần nhìn khôi giáp cùng vẻ mặt mệt mỏi của Phá Lạn, cũng có thể thấy bọn hắn đã khôn khổ như thế nào.

Lúc bắt đầu là đội ngũ hơn 2000 người, hiện tại chỉ còn lại khoảng 3-4 trăm người, có thể tưởng tượng đã trải qua đoạn đường nguy hiểm và gian nan thế nào.

Khi Quang Minh giáo hội cùng Hắc Âm giáo hội hai đội ngũ gặp nhau, giống như lập kế ước ngầm cùng nhau phò hợ thoát khỏi tình cảnh lúc này, tương lai có thể bị cười chê, nhưng nếu như hai đội ngũ không phối hợp, sợ rằng đội ngũ 5-6 trăm người toàn bộ đều phải táng thân trong Lôi Thần cấm khu.

Lãnh U U với Phong Linh cái nam trang đang ngồi một chỗ đem thức ăn ra, hai nàng cảm thấy như nằm mộng vậy, những chuyện trải qua hôm nay thật không thể nói gì hơn, không tin được các nàng tự nhiên lại lọt vào tình cảnh hiện tại.

"Nếu như phu quân ở đây thì tốt rồi, cũng đã lâu rồi không ăn thịt

nướng của chàng, cũng đã lâu rồi...." Lãnh U U nói tới đây thì khuôn mặt chuyển hồng, khi nữ nhân ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, đặc biệt luôn nhớ đến người làm cho nàng cảm thấy an toàn nhất.

"Cũng đã lâu rồi không cùng phu quân thân mật phái không, U U , nếu quả thật gặp được Phu Quân, nàng phải chừa cho ta với a" Phong Linh cười nói, nhớ tới những lúc dựa vào bờ vai to lớn của Long Nhất , nhãn thần của nàng lại có chút mê li.

"Còn không biết làm sao sống sót rời khỏi đây mà?" Lãnh U U than nhẹ một tiếng, mục quang của nàng đột nhiên hướng đến trận doanh của Quang Minh giáo đình phía đối diện, dường lại trên người Ti Bích, tiếp đó nói "Linh Nhi, hay là tối nay chúng ta tìm Ti Bích tâm sự đi, dù sao chúng ta cũng là tử muội mà."

"Hay đấy, dù sao nàng ấy cũng cứu chúng ta mà?" Phong Linh gật đầu nói, kì thật mỗi khi gặp nguy hiểm, bọn họ cùng Ti Bích đều ý thức được nên đến gần nhau, tính ra bọn họ đã cứu được đối phương khá nhiều lần.

Màn đêm thâm trầm, dưới ngọn đèn có một mảng rừng bao phủ, ba thân ảnh yêu kiều đang ngồi một chỗ, thân thiết nhỏ giọng tâm sự, đúng là Ti Bích, Lãnh U U cũng Phong Linh đã khôi phục bộ dáng nữ nhân.

"Ti Bích, thuần âm chi thể của nàng không thể thay đổi à?" Lãnh U U quan tâm hỏi, lúc nàng cùng Long Nhất phân khai, đối với vấn đề của Ti Bích cũng biết rõ ràng.

Ti Bích thần tình hơi u ám, lắc lắc đầu nói "Chỉ có thể áp chế thôi, như quả không có một kỳ ngộ đặc biệt sợ rằng suốt đời cũng không thể nào thay đổi được."

Lãnh U U cùng Phong Linh nhìn nhau, đôi nhìn thấy sự long lắng trong mắt đối phương, thuần âm chi thể một khi phá thân sẽ mất hết pháp lực, như thế thì cả Ti Bích lẫn Long Nhất đều khó có thể chịu được.

"Không cần phải lo lắng, phu quân nhất định sẽ có biện pháp, cho tới lúc này chưa từng thấy một sự tình nào mà chàng không giải quyết được." Phong Linh an ủi nói.

Ti Bích gật gật đầu, nhìn vào bầu trời đêm xa xăm thản nhiên nói "Chỉ cần có thể trở thành nữ nhân của phu quân, pháp lực toàn thân bị phế thì đã sao?"

Theo câu nói này, có thể thấy tình cảm của Ti Bích đối với Long Nhất rất sâu nặng, hẳn phải biết Ti Bích lúc này đã đạt tới Ma Đạo Sư đỉnh phong, để đạt tới Đại Ma Đạo Sư cảnh giới chỉ là vấn đề thời gian, nàng có thể vì người mình yêu mà có thể mặc cho pháp lực khổ cực tu luyện thành biển mật, không thể không làm người khác bội phục.

"Ta cuối cùng đã hiểu tại sao phu quân luôn nhớ đến nàng không thể quên, nữ tử như nàng, nếu như không cưới được thì có lẽ sẽ bị ông trời khiển trách." Lãnh U U lẩm bẩm, đúng thế, nàng biết Ti Bích rất có địa vị trong lòng Long Nhất, trong tất cả nữ nhân của hắn thì luôn giữ vị trí đứng đầu.

Đúng lúc này, ma pháp nguyên tố trong không khí đột nhiên dao động kịch liệt, tinh thần kết giới Lãnh U U bố hạ bỗng nhiên đã bị phá trong chớp mắt. Tam nữ cùng nhìn nhau, nhưng đúng lúc này, lại thấy một đạo ánh sáng màu tím bạc từ phía xa bắn lên trời.

Chương 354: LÔI THẦN TẾ ĐÀN

Nhìn thấy cột ánh sáng tím bạc, ba nữ nhân thấy đều biến sắc. Ma pháp nguyên tố Lôi điện hệ dày đặc bủa vây, uy lực của sức ép khiến cho triệu triệu cây cối lớn bé phải cong oằn lại.

"Lẽ nào. Lôi Thần đã xuất thế"? Lãnh U U sợ hãi thốt lên, nhìn sang hai nữ nhân bên cạnh.

Chớp sét tiêu tan giữa đại địa, mọi vật lại trở về như cũ. Lãnh U U và Phong Linh đi về doanh trại bên mình, thấy một kỵ sĩ tay cầm thương dài bước đến. Kỵ sĩ có chút xúc động nói: "Thuộc hạ ở ngoài rừng nhìn thấy tế đàn của Lôi Thần, bên trên có bức tượng, bức tượng tay cầm Lôi Thần Thần bài, trên bàn tế còn để cả Lôi Thần nhãn châu."

Mắt hai nữ nhân sáng lên, không hẹn mà gặp cùng nhìn ra phía trận địa của Quang Minh Giáo hội, giao nhau với ánh mắt Ti Bích. Hai trận địa đối mặt nhất thời đang hợp tác chặt chẽ, nhưng vì sự sinh tồn mà giữa họ với nhau vẫn tồn tại đối lập, cho dù mục tiêu giống nhau. Giờ đây khi Lôi Thần tế đàn xuất hiện, mối hợp tác này ắt sẽ tan nát. Để tranh giành Lôi Thần thần bài và Lôi Thần nhãn châu, chẳng phải là bắt buộc người chết ta sống đó sao?

Ba nữ nhân không nói một lời, chỉ giao đấu bằng ánh mắt, đồng thời hạ lệnh cho thuộc hạ xông ra tế đàn ở bên ngoài rừng cây dưới chân đồi.

Hàng trăm người nhanh như gió lao xuống, chỉ một lát sau hai bên người ngựa đã đến ngoài tế đàn.

Đây là một tế đàn cao hơn mười thước, gồm những khối đá lớn màu tím bạc lộ thiên, vòng ngoài có tám cây cột đá hướng lên trời, trên khắc chạm hoa văn thần bí. Giữa tế đàn là một bức tượng mặc chiến giáp màu tím bạc, thân mình cao lớn uy nghi. Đúng như truyền thuyết kể lại, Thần sấm tay phải cầm một chiếc chùy lớn, tay trái cầm một ngọc bài bầu dục màu tím bạc, oai phong凛冽.

Chính diện bức tượng Thần sấm là một bàn tế không rõ bằng chất liệu gì, bên trên là một con mắt màu tím bạc kích thước bằng nắm tay trẻ con, lúc nào cũng toát ra phách khí bức nhân.

"Là Lôi Thân Thần bài và Lôi Thần Nhãn châu. Xông lên cướp lấy, chớ để cho Hắc Âm Giáo hội đắc thủ!" Đông Phương Khả Gia trợn mắt hô lớn, hô xong cũng không chịu đứng yên cạnh Đông Phương Khả Hình mà phi thân nhào lên tế đàn. Lúc này với Khả Gia mà nói, không có bất kể việc gì quan trọng hơn là lấy cho được Lôi Thân Thần bài và Lôi Thần Nhãn châu.

Quang Minh Giáo hội phía này cũng sôi lên, Hắc Âm Giáo hội như sóng cuốn về phía đàn tế. Mấy hôm trước còn là hợp tác thân hữu, giờ thì quay lại thù xưa hận cũ không chút nề mặt.

Ti Bích và Lãnh U U bay lên giữa không trung, không tỉ muội gì nữa mà chẳng khác lúc ở Đẳng Long thành trước kia, đánh nhau quyết liệt. Hai bên không một chút giữ miếng nhưng thực lực một chín một mười, giao đấu mãi vẫn bất phân thắng bại.

Lực lượng còn lại của mỗi bên đều là những người sống sót sau cuộc chiến sinh tử nên thực lực và ý chí khởi phải bàn. Hai bên đánh nhau đến đỏ ngầu cả mắt, mỗi chiêu tung ra đều chí mạng, chỉ muốn

nhất kích là bắt đối phương trả giá. Đầu tiên là vài chục rồi đến một trăm, dần dần có tới ba bốn trăm vây lấy nhau. Lãnh U U và Ti Bích không ai chịu nhường ai, liệu còn có biện pháp nào đây?

Chính lúc này, Đông Phương Khả Gia được Quang Minh Ma pháp của Khả Hinh mạnh mẽ yểm hộ, tung người cướp được Thần bài, Phong Linh cũng giành được Lôi Thần Nhãn châu vào tay. Ánh hào quang xung thiên trên tế đàn bỗng vụt tắt, trở nên ảm đạm một vùng.

Hai bên đang đánh nhau kịch liệt cũng dừng lại, thần tình của mỗi bên đều kinh hoàng không yên, khí thế bất ổn như chỉ chực bùng nổ.

Lãnh U U và Ti Bích lui ra, trở về trận địa phía mình. Lòng mỗi người trĩu nặng nỗi sợ hãi khó tả, sự sợ hãi khiến có thể thổ cả huyết.

"Linh nhi, bỏ Lôi Thần Nhãn châu đi. Chúng ta rút!" Lãnh U U vội ngoài đầu nói với Phong Linh như thế. Không biết vì lý do gì nhưng linh tính khiến cho nàng cảm thấy phải cao chạy xa bay.

Phong Linh không chút do dự, ném Lôi Thần Nhãn châu sang phía Hắc Ám Giáo hội rồi tung người bay lùi về phía sau. Đúng lúc ấy Ti Bích cũng ra mệnh lệnh tương tự, bảo Khả Gia ném Thần bài đi. Đông Phương Khả Gia còn đang do dự thì vừa hay thấy Lôi Thần Nhãn châu bay qua, lòng chợt nảy ra một ý niệm điên cuồng. Y muốn chiếm đoạt cả hai thứ, bèn bay lên đón lấy, nắm Lôi Thần Nhãn châu vào tay.

Tuy Lãnh U U và Ti Bích ra lệnh đúng, đáng tiếc đã quá muộn. Bên ngoài Lôi Thần tế đàn bỗng giăng lên một màn sét điện nhì nhằng, giống hoàn toàn với khi Long Nhất gặp ở hẻm núi xưa kia, cố phá mà phá không nổi. Bây giờ cũng vậy, cả hai người Lãnh U U và Ti Bích không sao đào thoát ra ngoài được.

Từ Lôi Thần Tế đàn truyền đến một uy lực khiếp người, Lôi Thần Thần bài và Lôi Thần Nhãn châu trên tay Đông Phương Khả Gia tỏa hào quang, Ma pháp nguyên tố Lôi điện hệ mạnh mẽ cuồng nộ dồn tụ vào tế đàn, dòng lôi điện màu tím bạc bao trùm cả người Đông Phương Khả Gia.

"Ha ha. Ta sắp thành Thần rồi!"

Khả Gia bỗng thét to như điên như dại, cảm nhận tất cả Ma pháp nguyên tố Lôi điện hệ hùng hậu đang thâm nhập vào người, gây ra một khoái cảm lạ lùng.

Người hai bên trở mắt nhìn vào, rồi không rõ tiếng ai hét to: "Cướp lấy Thần bài, cả Nhãn châu của hắn nữa!"

Phút chốc mấy trăm người xông vào Đông Phương Khả Gia tựa một bày ong, chỉ còn Lãnh U U và Ti Bích đứng lại.

Dòng điện mạnh mẽ vẫn không ngừng dồn tụ vào tế đàn, sức mạnh đến nỗi cách cả mười mét chìa tay ra đã bị giật bắn lên.

Lúc này, Ma pháp nguyên tố Lôi điện hệ trên tế đàn đã ngưng lại, Lôi Thần Nhãn châu và Lôi Thần Thần bài trên tay Đông Phương Khả Gia chợt nổ tung, ánh sáng tím bạc trên tế đàn cuồn cuộn bốc lên tạo nên một luồng gió xoáy kinh khiếp, mọi thứ trong đó bị cuốn đi, không ít thứ vỡ nát.

Rất lâu sau, cuồng phong trên tế đàn mới ngưng lại, những luồng sét thuộc Ma pháp nguyên tố Lôi điện hệ tắt lịm, tan biến trong không gian.

Cảnh vật trở lại vẻ yên tĩnh ban đầu, Lôi Thần tế đàn hoa lệ cũng biến mất. Mặt đất chỉ còn cỏ mọc hoang vu, gió thổi lao xao trong

không trung.

Chương 355: KIM VĂN QUÂN TÁI LAI

Ánh bình minh chiếu sáng những vầng mây tại chân trời xa xa, tạo nên những cầu vồng rực rỡ. Gió sớm thổi vào da thịt tê tê mát lạnh, không khí ban mai ẩm ướt. Hôm qua "Siêu Ma thú" đã bị giết không còn tung tích, chỉ còn lại những Ma thú cấp F đang vui vẻ nháy nhót, nhìn có vẻ cực kỳ vô hại, nhưng ai mà biết những yêu thú mà chiến sĩ pháp sư sơ cấp có thể dễ dàng đối phó tại không gian này trở nên khủng bố cực kì thế nào?

Long Nhất vừa ra khỏi trường bằng, nhìn thấy ngay Vô Song trong trường bào trắng toát đang điềm nhiên đứng dựa một gốc cây to, hai tay cầm quyển sách đọc một cách say sưa, tựa như tiên nữ giữa chốn phàm trần không liên quan gì đến khói lửa nhân gian, làm cho người khác có cảm giác khoan khoái hưởng thụ. Trước đó, Long Nhất lẫn Man Ngưu hai người đều phi thường thích ngắm nhìn bộ dạng đọc sách của Vô Song. Khí chất thanh tao, tĩnh lặng đó khiến cho mọi sự huyết tinh sát phạt đều tan biến.

Long Nhất đi đến ngồi xếp bằng bên cạnh Vô Song, một bên tận hưởng không khí ban mai mát lành một bên ngắm nhìn nữ nhân bên cạnh, cảm thấy tại phút giây này, lòng hẳn thật sự đã cảm thấy thỏa mãn.

Hai con thỏ lông xanh nối đuôi nhau chạy về phía hai người. Long Nhất nín thở, thần kinh không tự chủ căng lên, Tiểu Tam, Hỏa Kỳ Lân và Cuồng Lô Thú luôn đi theo phía sau hẳn thấy Long Nhất căng

thẳng thì cũng xù lông thủ thế.

Hai con thỏ lông xanh thấy vậy dừng gấp lại, hai cặp mắt màu hồng trừng trừng nhìn Long Nhất và ba Thần thú sau lưng hẳn.

"Không cần khẩn trương, chỉ cần người không tấn công chúng thì chúng sẽ không chủ động tấn công người!" Vô Song gập sách lại, lãnh đạm nói. Sau chuyện đêm qua, thái độ của nàng vẫn không thay đổi, chỉ là đôi lúc ngẫu nhiên mới phát giác một chút ấm áp rất mơ hồ trong đôi mắt nàng.

Long Nhất không hoài nghi lời khuyên của Vô Song, bèn thả lỏng thần kinh, khởi động ý niệm điều khiển ba Thần thú phía sau cũng giảm bớt căng thẳng. Quả nhiên, khi thấy Long Nhất không có ác ý, hai con thỏ lông xanh lại bắt đầu nô giỡn. Dần dần cả ba Thần thú cũng không thể ngồi im, xông đến cùng đùa nghịch với hai con thỏ.

Hai người ngồi cùng một chỗ. Ban đầu không ai mở miệng, chỉ im lặng ngồi đó. Long Nhất có một chút cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng nhưng tịnh nồng nhiệt như lúc trước.

Rất lâu sau, Vô Song bỗng ngửa mặt lên, giơ tay lách vào cổ áo. Hành động đột ngột của nàng khiến cho cặp mắt Long Nhất giương to, nhìn không chớp mắt theo động tác của Vô Song.

Cổ áo được kéo trễ xuống, một phần ngực trắng muốt như hai núi băng lộ ra rục rĩ dưới ánh nắng ban mai, khiến cho Long Nhất cảm thấy lóa mắt. Hẳn không tự chủ nuốt nước miếng. Dâm tà nói: "Vô Song, nơi này e không hợp lắm. Chi bằng chi bằng chúng ta vào trong trường bông đi?"

Vô Song ngẩng đầu. Lạnh lùng trừng đôi mắt đẹp nhìn hẳn. Làm hẳn lập tức lạnh từ đầu xuống gót chân, không dám hồ tư loạn tưởng

nữa.

Rất nhẹ nhàng, bàn tay Vô Song khe khẽ gỡ sợi dây màu trắng đeo ngọc bội trên cổ, chính là ngọc bội mà Long Nhất tự tay đeo cho nàng khi còn ở Băng Cung.

"Có phải cái này là người cho ta?" Vô Song mân mê miếng ngọc bội. Khóe miệng hơi động, có lẽ đang nở nụ cười.

"Đương nhiên! Nó là tín vật định tình ta tặng nàng. Nàng đeo vào rồi thì đừng nghĩ đến gỡ bỏ nó, làm người đàn bà suốt đời của ta!" Long Nhất cười hắc hắc nói, ngữ khí có vẻ như đùa cợt nhưng lại mang đậm quyết tâm chiếm hữu mãnh liệt.

Vô Song không bác bỏ lời hấn, ngược lên nhìn một điểm nào đó trong mắt Long Nhất, nàng cùng Long Nhất có một loại cảm ứng tâm linh kì lạ, một cảm giác quen thuộc quái dị. Dem nàng và Long Nhất từ từ đến gần nhau hơn. Vô Song đã cố thử thoát khỏi sự sắp đặt của định mệnh, nhưng qua lần thân mật không thành với Long Nhất đêm qua và lời nói của hấn, nàng cảm thấy thanh thản, cho dù số phận hay duyên phận, mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

"Ta cảm thấy, viên ngọc bội này không chỉ là tín vật mà còn có một sức mạnh kỳ lạ nữa. Có lúc ta còn cảm giác trong nó hàm chứa một ít Ma pháp nguyên tố Thủy hệ, ta có thể nhanh chóng đạt đến cảnh giới hôm nay, ngọc bội này có tác dụng rất lớn." Vô Song nhíu mày, dường như đang cố tìm ra nguyên nhân.

"Phải thế không? Để ta nhìn xem!" Long Nhất cảm thấy có chút kỳ quái. Miếng ngọc bội này hấn đeo đã rất lâu, không có cảm giác như Vô Song miêu tả, chỉ lúc nào cũng thấy được sự ấm áp của loại vật chất đặc biệt tạo ra nó.

Long Nhất giơ tay đặt vào ngọc bội còn đeo trên cổ Vô Song, không ngờ tới, ngón tay út còn cố tình khẽ quệt vào làn da trắng mịn màng của nàng.

Khuôn mặt bình thản của Vô Song phảng phất ửng hồng lên, nhưng nhanh chóng thu được lại. Nàng lạnh lùng nói: "Chớ có quá đà. Ta không muốn có ý dùng Vĩnh Hằng Băng Đống làm người vĩnh viễn biến thành tượng băng."

"Vô ý, chỉ là vô ý. Nàng nên hiểu nàng có mị lực rất lớn. Ta cứ gần nàng là như bị khẩn trương, ngón tay út vừa nẩy là không thể khống chế được." Long Nhất lại cười hắc hắc, dùng tinh thần lực cùng nội lực quan sát viên ngọc bội.

Vô Song "hứ" lên một tiếng, không thể tin được mấy lời ma quỷ của hắn, nếu hắn khẩn trương thì làm gì dám làm chuyện như hôm qua. Nhìn động tác của Long Nhất trên ngực nàng, Vô Song thấy tư thế hai người có vẻ mập mờ. Nếu ai đó bắt gặp cảnh này, mười người hết tám-chín người là nói họ đang làm trò mờ ám?

"Người xem đủ chưa? Nếu chưa thì ta gỡ ra hẳn cho người ngắm!" Tai Vô Song nóng ran, làn da mịn màng hẳn cảm nơi cổ cảm thấy hơi ấm tỏa ra từ bàn tay to lớn của Long Nhất.

"Không cần đâu, xong ngay đây mà." Long Nhất vội đáp, thu lại sắc tâm đang dấy lên, lúc này mới nghiêm túc xem xét.

Dùng tinh thần lực thăm dò, hẳn quả thực đã cảm thấy một sự chuyển động nhu hòa của Ma pháp nguyên tố Thủy hệ bên trong miếng ngọc bội, nhưng không mấy mạnh mẽ. Đối với tinh thần lực của Long Nhất, Ma pháp nguyên tố Thủy hệ đó không hề có kháng cự.

"Phu quân, Vô Song tử, hai người đang làm trò gì đấy?" Khi Long Nhất sắp thu bàn tay về, Nạp Lan Như Nguyệt vừa vặn đi đến. Thấy tư thế ám muội giữa Long Nhất với Vô Song, bất giác hỏi một cách ghen tuông.

Long Nhất rụt vội tay, cười hắc hắc đáp: "Không làm chuyện gì cả, đang cùng Vô Song nghiên cứu một đồ vật."

Vô Song lại không tỏ ra ngỡ ngàng như các thiếu nữ khác, hồ hững nhét ngọc bội trở lại trong ngực, kéo cổ áo lên ngay ngắn. Những biểu hiện đó, các thiếu nữ bình thường thật không thể sánh nổi.

Man Ngưu cũng đã ra khỏi trướng. Vô Song chậm rãi đứng lên, lạnh nhạt: "Nếu đều đã dậy hết rồi thì tiếp tục đi thôi!"

Nạp Lan Như Nguyệt nắm tay phải Long Nhất, vẫn không nén được hỏi tiếp: "Phu quân, rốt cuộc là chàng và Vô Song tử đã làm gì?"

"Thật sự không làm gì cả. Lẽ nào nàng lại không cho ta làm nói chuyện với nữ nhân khác sao?" Nói xong câu, Long Nhất giơ tay đưa cọt vỗ vào mũi Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt lặng lẽ, không nói gì thêm.

"Thực lòng đêm qua ta đã tới màn của nàng, chỉ là lúc đó đang minh tởng" Long Nhất cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt, khẽ nói.

Mắt Nạp Lan Như Nguyệt chột sáng lên, nét ghen tuông trên khoé mắt không còn, chuyển thành nụ cười có phần e thẹn lẫn vui sướng.

"Phu quân, không bằng tối nay lại tới." Nạp Lan Như Nguyệt ghé tai

Long Nhất xấu hổ nói, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ lên.

Chương 356: Tiến một thốn không tiến được một xích

Long Nhất lập tức rung người, hắn biết con tim nữ hài một khi đã khai mở thì cũng trở nên dũng cảm nhưng thật không nghĩ Nạp Lan Như Nguyệt lại có can đảm như thế, câu này so với xích lỏa mà trêu đùa còn rõ hơn.

Nhớ đến hình tượng trong sạch thánh khiết của Nạp Lan Như Nguyệt, trong lòng Long Nhất như có một con sâu đục động, sự câu dẫn kì diệu từ một người như thế, nam nhân nào có thể chịu nổi đây? Chỉ vì còn ngại cảm ứng Vô Song nổi lên, nổi giận lên thì thật chịu không được, vạn nhất nàng dùng Vĩnh Hằng Băng Đóng đem tiểu JJ đóng băng lại thì thật sự là chuyện không tốt chút nào.

Chỉ là Long Nhất lần này sắc tâm đã mạnh động, nghĩ rằng đã lâu không làm chuyện đó, sờ sờ vuốt vuốt thật sự không đủ đáp ứng đại vấn đề đó a.

"Tối nay đợi ta ở trong trường bông." Long Nhất vừa nghĩ đến đây, nghiêng người thổi một hơi vào tai Nạp Lan Như Nguyệt, lang trảo không an phận đặt trên kiêu đôn cong tròn của nàng, cảm giác được sự mềm mại nhưng đàn hồi ở tay làm hắn khoai khoái một lúc.

Nạp Lan Như Nguyệt bị Long Nhất đùa nghịch, không còn điều khiển được thân thể, hai chân mềm yếu nửa té xuống. Nàng trợn mắt liếc Long Nhất một cái rồi chạy lại bên cạnh Vô Song, sợ lại bị Long Nhất quấy rối, nhưng trong lòng lại cực kỳ mong đêm mau đến.

Nạp Lan Như Nguyệt luôn là người không do dự, một khi trong tâm nàng rõ ràng đã chấp nhận, nàng liền quyết tâm phải phá bỏ chướng ngại lợi ích giữa nàng và Long Nhất, chỉ cần thân thể giao cho Long Nhất, hiệp nghị trước đó tự nhiên tiêu tán.

Đem đủ loại đồ vật hỗn loạn trong trường bằng thu thập lại cho tốt, bốn người chuẩn bị lên đường. Đợi khi long nhất dùng ý niệm đem Hòa Kỳ Lân, Tiểu Tam, Cuống Lô Thú triệu hoán về, lại phát hiện sau lưng Tiểu Tam có một đại đội "Siêu Ma Thú" cùng "khủng bố" ma thú cấp F cùng E.

Dùng ý niệm để hỏi, phát giác ra hàng chục "Đê cấp" ma thú kia là bị ba con thần thú thu phục làm thuộc hạ, đại khái vì bị khí tức thần thú trên cơ thể bọn chúng hấp dẫn, nhưng ma thú này không ngờ ngu ngốc theo đuôi ba con thần thú bắt đầu làm tiểu đệ.

Long Nhất vỗ vỗ đầu ba tên bại hoại, cười hắc hắc, có hàng chục siêu cấp khủng bố ma thú đáng yêu thế này hỗ trợ, cả đội lên đường khó mà gặp phải vấn đề khó khăn gì a.

Quả nhiên cả đội lên đường đều không bị trở ngại, trên đường cũng vài lần gặp vài "Siêu Cấp Ma Thú" chân chính, nhưng bọn họ vừa công kích được nửa đường đã bị tiểu đệ của ba con thần thú đánh cho tan nát, một mảnh cũng không tìm thấy. Từ khi Long Nhất tiến vào Lô thần cấm khu chưa từng được thư thái như thế này a, làm hẳn phải tự than thở trong lòng, có tiểu đệ thật là sáng khoái a.

Chỉ là ngày sáng khoái thì qua rất nhanh, khi màn đêm đột nhiên lấn tới, Long Nhất bốn người đã đến một rìa một không gian mĩ lệ như thiên đàng, làm cho người khác cảm thấy cùng với thế giới này tương phản hoàn toàn, nhưng khi tiến vào thì lại cảm giác khí tức tà ác đập thẳng vào mặt, các chủng loại tình cảm lại tự động sinh ra.

Nhóm tiểu đệ theo sau ba con thần thú đột nhiên dừng lại, bọn chúng dậm chân lên mặt đất gần ba con thần thú một cái, đồng loạt quay đầu theo hướng ngược lại chạy mất, làm Long Nhất trong tâm lý thầm chửi bọn chúng không có một chút nghĩa khí nào.

"Khí tức tà ác nặng nề thế này, có lẽ bên trong là một vùng tử địa." Long Nhất nói, hẳn cũng không có cảm giác chắc chắn, chính hắn mang chức nghiệp Vong Linh pháp sư, trong đó đối với hắn mà nói là một đường tắt để tu luyện rất tốt.

Nạp Lan Như Nguyệt nhíu mày, nàng đối với loại khí tức tà ác này thập phần bài xích, nàng khẩn trương xáp tới Long Nhất nói "Phu quân, bây giờ chúng ta tiến vào à?"

"Ngày mai lại đi, buổi tối tử khí rất thịnh, lúc này tiến vào thì đối với chúng ta không tốt chút nào." Vô Song mở miệng đáp.

"Ân, ngày mai sẽ tiến vào, không cần sợ, vong linh bé xíu bên trong đối với ta chỉ như con kiến trong lòng bàn tay thôi." Long Nhất đánh rắm cười nói.

Bốn người rút lui cắm trại, Nạp Lan Như Nguyệt trước khí vào trường bằng thì không quên e thẹn đánh mắt với đợi Long Nhất, nhắc hắn đừng quên lời nói lúc sáng.

Long Nhất đương nhiên không quên, hắn tiến vào trường bằng, nghĩ là đợi đến khi Vô Song minh tướng thì hành động, chỉ cần không làm quá lâu, thì nàng cảm ứng được cũng không có phản ứng quá lớn đâu.

Đợi một hồi lâu, nghĩ rằng Vô Song chắc hẳn đã tiến nhập sâu vào minh tướngm Long Nhất khởi thân đứng lên, nhẹ tay nhẹ chân bước

ra ngoài.

"Ách...Hôm nay trăng tròn thật a?" Long Nhất vừa bước ra, không ngờ đã đối mặt với đôi mắt có hàn khí bức nhân của Vô Song, trong lòng thầm kêu khổ, nàng làm sao lại đặc biệt thủ tại nơi này, làm sao nàng biết được ước định giữa Nạp Lan Như Nguyệt và mình?

"Hôm nay không có trăng." Vô Song đạm nhiên đáp

Long Nhất ngẩng đầu, chỉ thấy những vì sao chiếu sáng trên bầu trời, còn trăng thì không thấy đâu.

"Nàng tại sao lại không minh tường hai ngày liên tục vậy?" Long Nhất cười khổ hỏi.

"Người tựa hồ rất hi vọng ta minh tường, chỉ là hai ngày nay đột nhiên ta có tâm sự, rất là thất vọng phải không?" Vô Song liếc Long Nhất, khóe miệng hiện ra một tia cười giảo hoạt.

"Thất vọng? Ta làm sao lại thất vọng?" Long Nhất hắc hắc cười nhẹ nói.

"Ngăn cản người là con mèo đi trộm sao a." Vô Song liếc Long Nhất một cái lại đạm nhiên nói.

"Trộm sao...." Long Nhất kinh hô, biểu tình quái dị nhìn lên trời rồi lại nhìn Vô Song.

Vô Song thấy biểu tình kì quái cùng ám muội của Long Nhất, chớp mắt một cái, cuối cùng cũng hiểu được, trộm sao tựa hồ dùng để nói nam tử muốn ra ngoài làm chuyện vụng trộm, nhưng lời nói đó từ miệng chính mình nói ra không phải gián tiếp nói mình và hẳn có quan hệ đặc thù sao?

"Hay là không bằng chúng ta cùng trộm sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

Má Vô Song hơi ửng đ, lạnh giọng nói "Nếu như người dám làm bậy, ta sẽ cho người biết hậu quả."

"Hậu quả thế nào? Ta thật không biết." Long Nhất cười cười bước đến bên cạnh Vô Song, gần đến nỗi có thể ngửi thấy hương hoa lan nhàn nhạt trên người nàng.

Vô Song không ý thức tránh ánh mắt nóng bỏng của Long Nhất chứa tính xâm chiếm cường liệt, thấy Long Nhất từ xa tiến tới gần, trong lòng có một cảm giác hơi không an toàn cùng một tia cảm giác bất minh khó nói rõ, làm cho nàng như thế thấy cảnh tượng ngày hôm qua như phảng phất hiện ra.

Long Nhất vươn tay nắm bàn tay nhỏ nhắn của Vô Song, ngón tay ở lòng bàn tay mịn màng của nàng mà vuốt ve.

"Thả ta ra." Vô Song nhỏ giọng nói, nhưng ngữ khí nghe ra có vẻ yếu đuối, vô lực, nàng rất muốn li khai Long Nhất, nhưng không biết vì sao lại không có hành động, có lẽ nàng căn bản cũng mong muốn giờ phút này? Không, tuyệt đối không phải.....

Long Nhất đã là cao thủ trong tình trường, thấy Vô Song tịnh không có phản ứng quá kích, đại để cũng đoán ra tâm lí mâu thuẫn của nàng.

Nguyên lại muốn đến trường bằng của Nạp Lan Như Nguyệt thâu hương, bây giờ xem ra muốn đạt được tâm nguyện, trước tiên phải khống chế được Vô Song đã.

"Không thả." Long Nhất kiên định đáp, bàn tay to lớn hướng eo Vô Song vươn tới, đem hai người ôm sát vào nhau.

Người được mùi hoa lan tự sinh ra từ cơ thể Vô Song, Long Nhất không tự chủ được tâm thần mê loạn, bàn tay to lớn của hắn siết chặt eo nàng, dùng môi nhẹ nhàng chạm vào vành tai thanh tú của nàng.

Cả người Vô Song hơi run lên, bàn tay nhỏ nhắn đẩy vào hông Long Nhất muốn thoát ra, lại phát hiện căn bản không thể dùng lực, hoặc căn bản không nguyện ý li khai nơi làm nàng cảm thấy ấm áp cùng an tâm như thế này.

Long Nhất lại vuốt mái tóc dài của Vô Song, ôn nhu vuốt ve dọc theo mái tóc, theo đó vuốt dọc theo cả thân thể mềm mại của nàng, nhưng một tay hắn của hắn đã cảm giác được đồn bộ mềm mại của Vô Song.

"Không...Không muốn." Vô Song vô lực phản kháng, hàm răng như ngọc cắn lấy môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn băng lãnh giờ đã biến thành kiều mị, cặp mắt bình đạm giờ đã ngân ngấn nước.

Long Nhất biết được khi nữ hài nói không muốn muốn thì đã hoàn toàn buông lỏng, hắn vén tóc Vô Song qua một bên, đôi môi đặt lên trên má trái đang phát nhiệt nhưng lại có mùi hương nhàn nhạt của nàng.

"Song Nhi, bảo bối của ta." Long Nhất một bên vẫn đặt môi trên má Vô Song, một bên lại thì thầm tên Vô Song.

Tim Vô Song đập gấp lên, nghe được tình thoại đầy nhu tình Long Nhất, không ngờ không còn khả năng tự khống chế, nàng cảm thấy được chỗ riêng tư của thiếu nữ dưới tiểu phúc nàng đã hơi ướt,

nàng đã động tình rồi.

Khi miệng Long Nhất đã tìm đến đôi môi Vô Song, Vô Song run nhẹ một cái, nàng đột nhiên giang tay ôm lấy cổ Long Nhất, cánh môi không chịu im chủ động ấn vào miệng rộng của Long Nhất.

"Ong!" một tiếng, trong đầu Vô Song biến thành một khoảng trống, linh hồn giống như phiêu lãng trôi nổi, không để ý lưỡi của Long Nhất đã xâm nhập, kêu khích nơi nhu nhuyển sâu bên trong.

Tay long nhất trên kiều đồn xinh đẹp của Vô Song mà nắm bóp, cảm thụ sự mềm mại lẫn đàn hồi kinh người, nhưng thủy chung vẫn không dám xâm nhập vào giữa hai chân nàng, sợ rằng làm mĩ nhân hoảng sợ bỏ chạy như hôm qua.

Chỉ là Long Nhất không phải thánh nhân, tay thì có thể khống chế, nhưng căn nguyên tội ác lại không thể tùy tiện khống chế được, dựng lên án tại tiểu phúc của Vô Song không nói, lại còn không biết tốt xấu muốn tiến vào giữa hai chân Vô Song.

Vô Song toàn thân chấn kinh tỉnh lại, muốn thoát ra nhưng lại bị Long Nhất ôm chặt lại, môi lại áp vào nhau, Vô Song mơ mơ hồ hồ lại bị chế trụ, mặc dù biết họa căn của Long Nhất đang tại tối phương tối mật của mình tác quái nhưng lại vô lực phản kháng.

Eo Long Nhất từ từ chuyển động, lúc này tinh thần lại sáng khoái hơn cả thân thể, chỉ vì đối tượng là Vô Song.

Thân thể mềm mại của Vô Song trở nên mất sức, khoái cảm khác lạ như thủy triều nhấn chìm nàng xuống, nàng chỉ có thể khẩn trương ôm lấy Long Nhất, làm như hấn là cọng cỏ lớn cứu mạng mình.

Tay Long Nhất theo eo Vô Song di chuyển lên trên, rất nhanh đã đến

trên ngọc nữ cao ngất của nàng, lòng tham của hắn nổi lên, thấy Vô Song không có kháng cự, trực tiếp dùng tay cách một lớp y phục mà nhào nặn ngọc nữ cao tròn của nàng.

Phía trước ngực thất thủ, Vô Song không thể không rên lên một tiếng, nghe thấy thế tà hỏa Long Nhất nổi lên, hắn đem bàn tay to lớn xâm nhập vào y phục Vô Song, trực tiếp nắm lấy ngọc nữ mềm mại mịn màng cả nàng.

"Long Nhất.không...không nên tiến được một thốn lại tiến một xích." Vô Song đột nhiên thanh tĩnh lại, không biết sức mạnh ở đâu ra dùng hai tay giữ tay Long Nhất đang giờ trò xấu xa phía trên người nàng.

Long Nhất thử đi thử lại, thấy thái độ của Vô Song kiên quyết, cũng phải chịu thua, hắn vô lại nói "Ta chỉ tiến một thốn, chưa tiến được đến tổng hành dinh a."

Chương 357: Kịch tình nóng bỏng

Vô Song run rẩy đỏ cả mặt, thân thể mềm mại vô lực, thật sự không còn khả năng tránh ra, hoặc là tâm lí nàng cũng đã chấp nhận Long Nhất, nhưng để có thể đem thân thể giao cho hắn thì vẫn còn thiếu cái gì đó, vì thế nàng kiên quyết phòng thủ cửa ải cuối cùng này không cho Long Nhất xâm nhập.

"Người....Người nói thì phải giữ lời." Vô Song từ từ buông bàn tay nhỏ nhắn ra, để cho Long Nhất trên ngọc nữ cao ngất của nàng ngang ngược, bàn tay nhỏ chuyển qua ôm lấy cổ Long Nhất.

Long Nhất thầm hô một tiếng để bình tĩnh lại, mặc dù không thể cùng nàng chân chánh hoan hảo, nhưng cùng Vô Song phát triển đến tình huống này thì hắn làm sao mà không thỏa mãn?

Lang trào của Long Nhất trong y phục mà nắn bóp ngọc nữ của Vô Song, cảm thụ sự mềm mại mỹ diệu được truyền đến, lại còn hơi ấm cùng sự run rẩy nhẹ. Lang trào còn lại của hắn thì đang hoạt động trên kiêu đồn của nàng, đôi lúc lại ép kiêu đồn đến gần phối hợp với tiểu huynh đệ xâm nhập.

"A... Người là đồ xấu xa" Vô Song càng ôm chặt Long Nhất hơn, đôi môi xuất ra một hơi nóng, eo không tự chủ lại phối hợp với hành động của Long Nhất, tuy cảm thấy tiêu hồn nhưng loại kích thích này đúng là Vô Song trước giờ chưa từng dám tưởng tượng đến.

Tiếng rên nhẹ của giọng như là một liều xuân dược cực mạnh, làm đục vọng trong cơ thể Long Nhất triệt để nổi lên, cả linh hồn cũng bị kích thích, tốc độ ma sát eo càng ngày càng nhanh hơn.

"A... dừng lại. dừng lại, ta phải... a...." Thân thể Vô Song đột nhiên quy xuống, dùng lực muốn đẩy Long Nhất ra, nhưng phản ứng của nàng lại làm tốc độ hành động của Long Nhất nhanh hơn, chưa nói dứt câu đã thấy thân thể nhẹ đi, một cổ dịch thể từ nơi riêng tư xuất ra, mà trong giây lát nàng như mất đi ý thức không cảm thấy được gì nữa. Mọi suy nghĩ dần dần trôi đi, trong ý thức của nàng chỉ còn cảm thấy hơi thở mạnh mẽ của Long Nhất cùng hoài bão nóng bỏng.

Vô Song trong lúc cao triều lại mất hết năng lực phản ứng, Long Nhất làm sao không biết được, cảm thấy lúc này Vô Song đã đạt đến đỉnh điểm. Hấn trở nên kích động cùng hưng phấn, cũng không trụ nổi phún xuất ra ngoài, cảm thụ khoái cảm cường liệt đã lâu không xuất hiện trên thân thể hấn.

Hai người ôm chặt nhau, dù bầu không khí kích tình đã từ từ giảm nhiệt, nhưng tim hai người vẫn còn cảm thấy nóng bỏng khó nói được. Vô Song ở trong lòng Long Nhất lẩm bẫm vô nghĩa, một lúc lâu sau mới từ từ bình phục.

"Hừ." một tiếng hừ lạnh đột nhiên phát ra, đem hai người đang trầm trong bể tình giật mình tỉnh lại.

Long Nhất liếc mắt một cái, thì thấy một thân ảnh đang từ từ trở vào trong trường bông, ngoại trừ Nạp Lan Như Nguyệt thì còn ai? Chắc là nha đầu này thấy tình lang lâu quá chưa tới, không chịu được phải nén xấu hổ định đến trường bông của Long Nhất để hỏi. Không tưởng được vừa bước ra đã thấy Long Nhất cùng Vô Song đang quấn lấy nhau, tự nhiên phải nổi cơn ghen lên.

Vô Song vì chuyện này mà lửa tình từ từ tiêu tán, nàng nhẹ nhàng rời khỏi Long Nhất... Lúc ấy thấy dưới hạ thân có một mảng ẩm ướt, dính dính cực kỳ khó chịu, nàng trợn mắt một cái với tên đầu xỏ gậy tội là Long Nhất, nhỏ giọng nói "Tên xấu xa chết tiệt, trông coi Như Nguyệt cẩn thận đi. Ta đi đây."

Không đợi Long Nhất trả lời, Vô Song như một làn khói biến mất, Long Nhất cười khổ hai tiếng. Đầu tiên bước vào trường bông của mình, hắn đã cách một lớp quần mà bắn pháo, cảm giác lúc này tự nhiên không tốt lắm.

Tẩy rửa thân thể một trận, thay một bộ quần áo khác, Long Nhất đến trước trường bông của Nạp Lan Như Nguyệt, kết giới nàng bố hạ chỉ trong chớp mắt đã phá được, không tốt chút sức nào đã tiến vào bên trong trường bông.

Nạp Lan Như Nguyệt đa co người trên giường, trùm mền kín khắp từ đầu đến chân, nàng đương nhiên biết Long Nhất tới. Nhưng một chút cũng không động, rõ ràng là không muốn đáp lại hắn.

Long Nhất đương nhiên biết Nạp Lan Như Nguyệt đang tức giận, hắn nhẹ nhàng đi đến bên góc giường ngồi xuống, đặt tay lên trên cái mền gấm mà tìm cánh tay nàng, nhẹ giọng nói "Như Nguyệt bảo bối, phu quân tới rồi."

Nạp Lan Như Nguyệt không có phản ứng, vẫn không nói tiếng nào.

Long Nhất không biết làm sao, đưa tay định đem góc mền phía trên đầu nàng kéo xuống, nhưng Nạp Lan Như Nguyệt lại giữ chặt lại không chịu thả ra.

Long Nhất cũng không ép nàng, cũng không dùng lực để kéo ra. Nhưng hắn có phải là người có thể dễ dàng chịu thua? Tự nhiên

không phải, chỉ thấy con người chuyển động một cách giáo hoạt, nở một nụ cười... rất xấu xa.

Phía trên có thể dùng tay giữ lại, phía dưới thì dùng gì đây? Long Nhất chuyển người đến cuối giường, đem địa phương phía dưới mềm gấm tung ra, hai chân nhỏ nhắn sáng bóng như ngọc của Nạp Lan Như Nguyệt hiện ra, năm ngón chân nhỏ như hoa sen phơi phới, rất là khả ái.

Long Nhất liền nắm lấy hai hai chân đang định rút vào, yêu thương dùng tay vuốt ve, thật sự rất là mịn màng a.

"Thả ta ra, đại sắc lang..." Nạp Lan Như Nguyệt ở trong chăn phát ra âm thanh buồn bực lẫn một chút rấm rứt, tựa hồ như vừa mới khóc một trận.

"Không thả, trừ khi nàng ra đây." Long Nhất cười đáp, bàn tay to lớn lại không dừng lại, tiếp tục chiếm tiện nghi trên cái chân nhỏ của Nạp Lan Như Nguyệt.

"Không ra, ta không muốn thấy người." Nạp Lan Như Nguyệt "hừ" một tiếng nói.

"Không ra thì sẽ... hắc hắc, ta gọi mà nàng dám không ra." Long Nhất một tay giữ ngay đầu gối của Nạp Lan Như Nguyệt, còn một tay kia lại bắt đầu đặt ở lòng bàn chân nàng.

"A.Thả ta ra. Xú gia hỏa, đồ xấu xa. ha ha... Thả ta ra nào." Nạp Lan Như Nguyệt lập tức không chịu nổi, hai chân dùng lực mạnh đá ra, kẻ địch đương nhiên là Long Nhất.

"Ra hay không? Không ra ta lại tiếp tục." Long Nhất cười hắc hắc, ngón tay như chơi nhạc tại lòng bàn chân của Nạp Lan Như Nguyệt,

phải biết là lòng bàn chân là nơi cực kì mẫn cảm của con người, nếu tự mình chọc vào đã cảm thấy không thoải mái, một khi.... để người khác chọc vào thì thật sự khó mà chịu được.

"Ha ha.cứu mệnh a.xú phu quân....đừng chọc nữa, ta....thiếp ra,thiếp ra.... được chưa?" Nạp Lan Như Nguyệt không còn khả năng chịu đựng, chỉ có thể cắn răng gờ cờ trắng đầu hàng.

Long Nhất dừng lại không chọc nữa, nhưng bàn tay đang chế trụ chân nhỏ của Nạp Lan Như Nguyệt vẫn không thả ra.

Lúc này, Nạp Lan Như Nguyệt bỏ mền ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng đỏ trờng mắt nhìn Long Nhất.

"Hừ...Còn không thả chân thiếp ra, ghét chàng lắm." Nạp Lan Như Nguyệt thờ dốc,thờ ra trờng hơi hướng Long Nhất nói.

Long Nhất lại bất động, hấn nhẹ nhàng cẩn thận vuốt ve cái chân trắng sáng như ngọc của Nạp Lan Như Nguyệt,đột nhiên hạ người xuất hôn lên chân nàng, tiếp đó nhanh chóng lướt tới lòng bàn chân nàng. Bởi vì là Thánh nữ tu luyện quang minh ma pháp, Nạp Lan Như Nguyệt cực kì yêu thích sạch sẽ, thậm chí còn có chút hơi quá sạch sẽ, chân nhỏ sáng bóng của nàng không hề có mùi gì khác, ngược lại còn có một mùi hương nhàn nhạt, làn da mịn màng trơn lán,gống như dưới chân có phủ đầy một lớp tơ tằm, cái chân đẹp như thế,làm sao không làm người khác yêu đến mê mệt được.

Nạp Lan Như Nguyệt kinh hô một tiếng, toàn thân run lên, bị Long Nhất hôn một cái mà tiểu phúc co giật, có thể nào bàn chân là điểm kích tình mẫn cảm của nàng?

Nạp Lan Như Nguyệt hít vào một hơi, không nghĩ rằng đôi môi của Long Nhất tự nhiên có thể đem đến cảm giác cường liệt như thế,

nàng ngòai đây, dùng bàn tay nhỏ gỡ tay Long Nhất ra, vẫn còn giữ được một ít tức giận đối với hấn.

"Bảo bối, nàng vẫn không thèm để ý đến ta à." Long Nhất nhảy lên giường, từ phía sau ôm lấy eo Nạp Lan Như Nguyệt.

"Không được gọi thiệp là bảo bối, thiệp không dám nhận, Vô Song tử mới đúng là bảo bối của chàng." Nạp Lan Như Nguyệt không tránh, chỉ là oán khí vẫn khó giảm được.

"Nàng đúng là bảo bối của ta, không cần phải ghen, trong tim ta nàng luôn là bảo bối vô giá." Long Nhất bắt đầu những lời tình thoại ghê tởm của hấn, hấn biết nữ hài sẽ bị lừa, tính ra dù là giả cũng làm tâm tình vui vẻ, huống chi lời hấn nói mười phần là xuất phát từ trong tim.

"Lừa người, Vô Song tử tử là bảo bối, thiệp chỉ là cỏ thôi, chàng căn bản không có nhớ đến ta....nếu không đã đến....đã đến..." Nạp Lan Như Nguyệt xấu hổ, Long Nhất cùng Vô Song thân mật nàng không có trách, Vô Song dù sao cũng đã có tình với hấn trước, nhưng hấn rõ ràng đã ước hẹn với nàng lúc sáng trước, nhưng lại để nàng thấy Vô Song cùng Long Nhất thân mật, tự nhiên dù sao cũng phải sinh ra oán giận, trong lòng khó chịu.

"Nha đầu ngốc, ta đương nhiên vẫn nhớ ước hẹn với nàng, chỉ là nàng nên biết, Vô Song tử của nàng có cảm ứng tâm linh kì diệu với ta, vạn nhất nàng ấy nổi giận thì làm thế nào? Phu quân ta quyết định đầu tiên phải làm nàng ta thoải mái, nếu không nàng nghĩ xem hậu quả sẽ như thế nào?" Long Nhất trách Nạp Lan Như Nguyệt, bàn tay lại không thành thật di động ngay phía hông nàng.

Nạp Lan Như Nguyệt ngấm lại lời Long Nhất... Hiểu ra sự tình. Oán khí trong tâm cũng tiêu tan, tâm thần cũng thả lỏng, cảm giác Long Nhất đang làm trò xấu trên cơ thể mình càng cường liệt hơn, thân thể

mềm mại ngã vào lòng Long Nhất.

Lang trào của Long Nhất hướng lên trên. Cách một lớp y phục nắm lấy hai núm thịt phong mãn mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt, tiểu huynh đệ vừa mới trải qua chiến đấu tấy lể lại uy phong ngấn lên nhe răng múa vuốt.

Nạp Lan Như Nguyệt "a" lên một tiếng, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng ép lên hai tay của Long Nhất đang hoạt động trên ngực nàng, xấu hổ nói "Phu Quân, chàng đã làm chuyện ấy với Vô Song tí tí, hôm nay chúng ta còn chưa...có thể..."

"Đương nhiên....là không thể." Long Nhất căn bản cầu còn không được, chuyện với Vô Song là một dạng, hẳn cảm giác nếu so sánh với chuyện chiếm lấy Nạp Lan Như Nguyệt thì cũng thật khó nói, chỉ là hẳn nhớ đến lúc chiếu chuẩn bị tiến vào trong một tử địa tà khí ngập trời, Nạp Lan Như Nguyệt lại là quang minh ma pháp sư. Tối nay nếu phá thân thì sẽ bị ảnh hưởng, Lôi Thần cấm khu là địa phương không tốt lành gì, không bằng thoát ra rồi nói sau. Cũng tránh cho mọi người phân tâm.

"Vì sao? Chàng...Chàng không muốn thiệp?" Nạp Lan Như Nguyệt nghe Long Nhất nói thế, lắp bắp nói, có lẽ khi thiếu nữ hãm nhập vào trong ái tình thì luôn lo lắng được mất.

"Ngốc quá, làm sao có thể?" Long Nhất bỏ tay khỏi ngực Nạp Lan Như Nguyệt, yêu thương vuốt ve tóc nàng. Cùng lúc đó đem tâm tư nói cho nàng biết.

Nạp Lan Như Nguyệt chỉ là bị ái tình làm rối loạn đầu óc, lời của Long Nhất làm nàng tỉnh ra, ngẫm ra thì quả thật bây giờ không phải lúc. Trời cao còn đó, tử địa này khẳng định nguy cơ trùng trùng, nàng đã nghĩ đến điều đó, cảm thấy xấu hổ không nghĩ được, tình cảm đối

với Long Nhất lại tăng thêm, thử nói trên thế gian này có bao nhiêu nam nữ gặp được mỹ sắc mà có thể nhẫn nhịn? Có thể bình thường Long Nhất có vẻ xấu xa háo sắc, cũng không tránh được tay chân máy mó chiếm tiểu tiện nghi, nhưng khi tới thời khắc quan trọng thì lại có khả năng khống chế rất tốt.

Màn đêm ôn nhu, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Long Nhất vẫn chưa đột phá rào chắn cuối cùng. Chỉ ôm nhau mà ngủ. Từ đầu đến cuối, khóe miệng của Nạp Lan Như Nguyệt luôn có nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Đêm đã tàn, đã đến lúc các âm mưu đen tối phải rời đi, quang minh lại thay thế hắc ám mà đến.

Tử địa vẫn tràn ngập âm khí, khói đen mạnh mẽ nổi lên, làm cho ánh sáng mặt trời không thể xuyên qua. Phía ngoài biên giới tử địa ngàn thước không có một động vật nào, an tĩnh làm cho người ta cảm thấy bất an.

Khi Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt ra khỏi trường bình thì Man Ngưu đang múa một bài côn pháp, khí thế của hắn ngày càng mạnh mẽ, cả thân thể phát ra một cỗ bá khí hung hãn, đôi mắt trâu như phát sáng, tiến bộ nhanh đến nỗi làm Long Nhất ngạc nhiên, lần đi đến Lôi Thần cấm khu này, thu hoạch của Man Ngưu thật là không nhỏ.

"Lão Đại, người đã dậy rồi, lão ngưu ta đang lúc múa Phục Ma côn pháp thì cảm thấy Lục Ngọc Tài Quyết có điều cổ quái." Man Ngưu thấy Long Nhất bước ra thì vội vã chạy tới hỏi.

"Cổ quái? Cổ quái cái gì?" Long Nhất cầm Lục Ngọc Tài Quyết của Man Ngưu múa hai vòng, đột nhiên kinh hô một tiếng nói "Đúng thật có điều cổ quái. Lục Ngọc Tài Quyết này không ngờ lại bài xích khí

tức của ta, nó có bài xích người không?"

"Không có chút nào, ta cảm thấy Lục Ngọc Tài Quyết đột nhiên giống như có sinh mệnh, bất quá không có bài xích ta, ngược lại đối với ta vô cùng thân thiết." Man Ngưu gãi gãi sừng trâu nói.

"Thật sao?" Long Nhất nhướn mày trầm tư, Lục Ngọc Tài Quyết là thần khí, lúc đối phó với Cửu Minh yêu hoa, Man Ngưu dùng Lục Ngọc Tài Quyết xuất ra uy lực cũng không nhỏ, nhưng đã là thần khí thì phải có chỗ bất phạm, chính là có khả năng sinh ra sinh mệnh sao?

"Lục Ngọc Tài Quyết khác với những thần khí khác, thần khí khác hoặc là người tạo ra hoặc là khí vật được một ít cấp thấp thần nhân lưu lại trên Thương Lan đại lục, nhưng Lục Ngọc Tài Quyết là vũ khí của Cuồng Thần, chính là trung cấp thần nhân, bên trong nó còn phong ấn thần phách của hắn." Đúng lúc đó, âm thanh trầm tĩnh của Vô Song truyền lại, nói ra sự bất phạm của Lục Ngọc Tài Quyết.

Long Nhất quay đầu lại, thấy Vô Song không biết làm sao đã xuất hiện phía sau lưng, biểu tình vẫn điềm đạm, chỉ là lúc Long Nhất nhìn vào mắt nàng thì thấy lóe qua một tia ôn tình.

Long Nhất nghe Vô Song nói thì cảm thấy rất hứng thú, Vô Song đến từ Di Thất Thành đã bị hủy từ ngàn năm trước, những chuyện thần bí nàng biết khẳng định không ít. Long Nhất lúc trước đối với sự tồn tại của thần không hề tin tưởng, nhưng một loạt sự việc đã chứng minh rằng đúng là có thần tồn tại trên thế gian, hắn phi thường hi vọng có thể hiểu được vài phương diện của chuyện này.

"Vô Song, có thể nói rõ cho chúng ta biết được không." Long Nhất kéo Vô Song ngồi xuống trên thảm cỏ.

"Truyền thuyết..." Vô Song nhả thần thoáng mơ hồ, đôi môi hé mở bắt đầu kể lại truyền thuyết lâu đời đó.

Chương 358: Truyền thuyết cùng tử vong không gian

Truyền thuyết cũng được Vô Song bắt đầu kể, nhưng bọn họ đều không biết rằng, một ngày trên trời bằng một năm dưới thế gian.

Mặc dù không khoa trương như thế, nhưng từ sau khi rơi vào Mạt Tri hiệp cốc, bọn Long Nhất cảm thấy chỉ mới trải qua hai, ba ngày, nhưng họ không biết rằng bên ngoài đã trải qua hơn hai tháng, so với khi Long Nhất làm nhiệm vụ Di Thất Thành vô ý rơi vào hắc ám không gian thì hoàn toàn tương phản.

Trong hơn hai tháng đó vẫn liên tục có nhiều mạo hiểm đoàn muốn xâm nhập vào Lôi Thần cấm khu, hy vọng đoạt được Lôi Thần thần bài cùng với Nhãn Châu mắt trái Lôi Thần, nhưng đến hôm nay vẫn không ai có thể hoàn thành.

Nhưng cùng lúc đó, thế cuộc trên Thương Lan đại lục cũng xuất hiện nhiều biến đổi kinh thiên động địa. Thương Lan lịch năm 8788 tháng 8 ngày 5, Cuồng Long đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc hình thành thế mũi nhọn theo Tây Bắc, Đông Nam hai phía bắt đầu hướng Ngạo Nguyệt đế quốc phát động tấn công mãnh liệt, mở đầu cho cơn phong ba trên khắp Thương Lan đại lục.

Thương Lan đại lục năm 8788, tháng 8 ngày 15, Cuồng Long đế quốc chiếm được 3 tòa thánh của Ngạo Nguyệt đế quốc, tháng 8 ngày 20, Nạp Lan Đế Quốc công lại công hãm 3 thành lớn của Ngạo Nguyệt đế quốc, sau cuộc chiến hai bên tử thương vô số, nhưng

Ngạo Nguyệt đế quốc vì phải phân binh hai đường, khó lòng ứng phó, bị Cuồng Long, Ngạo Nguyệt hai nước đánh cho tan tác liên tục rút lui.

Nhưng Hắc Âm giáo hội đồng minh của Ngạo Nguyệt đế quốc lại ẩn thân không xuất hiện, ngang nhiên nhìn Ngạo Nguyệt đế quốc từ từ bị thôn tính, kì thật vì Quang Minh giáo hội đang ở một bên chăm chú đợi, nếu Hắc Âm giáo hội tham chiến, tin rằng Quang Minh giáo hội lập tức gia nhập.

Hôm nay Thương Lan lịch 8788 Tháng 9 ngày 18, chiến trường phía đông nam của Thương Lan đại lục, Cuồng Long đế quốc giương cờ dũng mãnh công hạ tường thành của một tòa thành thị cấp 2, phía trong thành bị tàn phá dữ dội, khắp nơi đổ nát, nhà cửa bị thiêu hủy bốc khói mịt mù. Có thể tưởng tượng mức độ kịch liệt của trận đại chiến.

Cờ nước này vừa giương lên không lâu, lại bị cờ nước kia thay thế, tung bay trong gió, đúng là doanh kì độc nhất vô nhị của Vô Song doanh thuộc Cuồng Long quân đoàn. Hạ được tòa thành thị này chính là Hùng Bá suất lĩnh hai vạn lính tinh duệ của Vô Song doanh.

Long Nhất trước khi đi đã nói ngoại trừ hắn thì không còn ai có quyền điều động Vô Song doanh, nhưng sự tình trong doanh lại giao cho Hùng Bá xử lý, có chuyện gì cũng do hắn quyết định. Hùng Bá là một tên cường chiến, đương nhiên không chịu đứng ngoài chiến tranh, hưởng chi Vô Song doanh lại cần chiến hỏa thật sự để rèn luyện.

Trừ lúc bắt đầu có chút khấn trương, sau đó Vô Song doanh đã đem những gì được huấn luyện phát huy tận cùng, chiến thuật công thủ Long Nhất dạy cho đều phát huy uy lực cường đại, mũi nhọn chia đến đâu thì tan nát đến đó, uy danh của Vô Song doanh trong một thời gian ngắn đã được truyền đi khắp Thương Lan đại lục.

Trên tường thành, gió mạnh nổi lên, một thân ảnh kiêu ngạo mặc chiến giáp đen đang đứng đó, nghênh đón cuồng phong vẫn bất động như núi.

"Bắc Đường tướng quân, việc tính toán thương vong đã hoàn tất, quân chúng ta chiến tử 250 người, trọng thương 86 người, bị thương nhẹ 658 người, địch quân chiến tử 1100 người, bắt được 2800 người, một trăm người đào thoát không tìm ra." Thiếu niên này nhìn qua chỉ khoảng 16-17 tuổi, thân mặc một kiện chiến giáp dài đi lên tường thành. Hành lễ cung kính với tướng quân.

Bắc Đường Vũ quay đầu lại, hiện ra dung nhan xinh đẹp mà kiên định, lần này công phá thành thị cấp hai nàng thống lĩnh 2000 tinh duệ của Vô Song doanh đã dùng kế lừa cho quân địch mở cửa thành sau đó công hạ, còn thiếu niên trước mặt là đệ đệ của Nam Cung Hương Vân, tiểu cử tử của Long Nhất, Nam Cung Nỗ, hấn giờ cùng cao lên nhiều, thực tế năm nay mới 14 tuổi, có lẽ lớn lên sẽ là tiểu tướng quân của quân doanh, huấn luyện của quân doanh không cần nghi ngờ có tác dụng rất lớn.

Nguyên hai nước giao chiến. Nam Cung phu nhân không bằng lòng để Nam Cung Nỗ lên chiến trường, nhưng tiểu tử này len lén rời nhà đi, liên tục tham gia hàng chục chiến dịch lớn nhỏ, còn chém giết hàng trăm binh sĩ lẫn quan quân bên địch, trong đại quân của Cuồng Long đế quốc cũng có chút thanh danh.

"Tốt lắm, theo lệnh tiếp tục cẩn thận tuần tra, nếu có binh sĩ phản quân quy lập tức trăm không tha, lệnh phải chu toàn công tác bố trí cho bá tánh, đối với những người bị bắt, lưu lại còn có thể sử dụng." Bắc Đường Vũ trên mặt xuất hiện một nụ cười lãnh khốc, làm Nam Cung Nỗ không tự chủ cảm thấy lạnh người, hấn đương nhiên biết tù nhân sẽ dùng làm lực lượng lao công không cần trả lương, trong

chiến dịch kế tiếp thì dùng làm pháo hôi cản phía trước.

Uy danh của Vô Song danh mọi người đều biết, nhưng trong danh thanh danh to lớn nhất không phải Hùng Bá, mà là nữ tướng quân Bắc Đường Vũ, nàng vì được đích thân Long Nhất chỉ điểm nên có thành quả lớn, mưu kế liên hoàn, lãnh khốc nổi lên như là sát thần từ địa ngục...có thể nói chiến tích ngày nay của Vô Song danh đại đa số đều liên quan đến nàng.

"Phu quân, chàng nhìn xem, thiệp nhất định làm cho Vô Song danh của chàng đứng trên đỉnh của Thương Lan đại lục, mà chàng chính người là đứng trên đỉnh của thế giới." Biểu tình của Bắc Đường Vũ đột nhiên nhu hòa lại, ánh mắt chứa một ít hoài niệm, đem một nữ tướng đầy huyết tinh sát khí biến thành một tiểu nữ nhân trong một thoáng, chỉ là không ai có thể thấy được.

.....

Trong Lôi Thần cấm khu, truyền thuyết Vô Song đang kể vẫn còn tiếp tục, mà người nghe xuất thần nhất là Nạp Lan Như Nguyệt.

Theo lời Vô Song, trên nhân gian có thần giới, bởi vì cùng một mạch, những vị thần trên cao này đứng trên mây mà nhìn chúng sinh. Thần giới có bảy đại chủ thần, phân biệt Quang Âm Phong Hỏa Lôi Thủy Thổ, trong đó Quang Minh Thần là đứng đầu trong bảy đại chủ thần, bọn họ ở nhân gian truyền bá tín ngưỡng, trải qua vạn năm mọi chuyện đổi thay, chỉ còn Quang Minh và Hắc Ám giáo hội truyền bá xuống. Truyền thuyết Quang Minh thần cũng Hắc Ám thần thủy hỏa bất dung, cho nên tín ngưỡng của bọn họ ở nhân gian cũng đối lập.

Dưới thất đại chủ thần chia ra làm nhất cấp thần nhân, nhị cấp thần nhân cũng tam cấp thần nhân(1), giữa bọn họ chia ra đẳng cấp rất nghiêm túc. Cuống Thần là một trong những cường giả của nhất cấp

thần nhân, thực lực có thể so với Chủ thần, nhưng không biết vì lý do gì thần phách lại phân li, thần thể (thân thể thần) hóa thành hư vô, mà thần phách lại bị phong ấn trong vũ khí Lục Ngọc Tài Quyết, sau đó bị Thánh Thành Chủ là phụ thân của Vô Song lấy được, tiếp đó không có phương pháp khai mở, rất lâu sau đem quăng vào trong bảo khối không thèm để ý đến, không nghĩ đến ngàn năm sau lại bị Man Ngưu lấy đi.

"Lục Ngọc Tài Quyết này chính là bị Man Ngưu trích huyết nhận chủ a, tịnh không hề có gì đặc biệt." Long Nhất nói.

"Trích huyết nhận chủ phụ thân ta cũng đã nghĩ đến, nhưng thử nhiều lần cũng không thành công, tại sao Man Ngưu lại có thể một lần là được, có thể là vì duyên phận a." Vô Song lắc lắc đầu nói.

"Vô Song tỉ tỉ, người đã thấy thần chưa?" Nạp Lan Như Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

Vô Song lắc lắc đầu, nói "Không hề, chỉ là trong Thánh Thành thần điện có cung phụng tượng của thất đại chủ thành, Thánh Thành được nói là do Quang Minh thần tạo dựng nên."

"Tại sao Thánh Thành Lại phát sinh sự tình như vậy, chẳng lẽ là bị Hắc Ám thành trừ ếm sao?" Long Nhất hỏi. "Không cần nghi ngờ gì, cả Thánh Thành đều bị hắc ám trừ ếm." Vô Song thở dài một tiếng, trong mắt xuất hiện hận ý dữ dội.

Long Nhất giang tay nắm lấy bàn tay mát lạnh của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve như muốn truyền hơi ấm của mình cho nàng.

Vô Song giấu đi hận ý trong mắt, nhìn thấy sự quan tâm trong đôi mắt đen của Long Nhất bỗng nở nụ cười, làm cho gió bão nổi lên, nhật nguyệt vô quang, không nói Long Nhất nhìn mê mết, mà ngay cả

Nạp Lan Như Nguyệt đồng dạng nữ tử cũng nhìn ngây ngốc.

"Vô Song tỉ tỉ, nàng cười thật rất hấp dẫn." Nạp Lan Như Nguyệt ngây ngốc nói, mặc dù nàng là mỹ nữ số một, số hai của Thương Lan đại lục, luận tư sắc so với Vô Song cũng không kém, nhưng vẫn không thể so sánh với loại phong thái này của nàng.

Long Nhất hồi thần, hướng Vô Song cười nói "Vô Song, sau này hay là nàng chỉ cười với ta thôi, sẽ làm cho Như Nguyệt mê mệt."

Vô Song trợn mắt nhìn Long Nhất, tức thì làm tên sắc lang này cả người lảo đảo, nhẹ nhàng bay bổng như con cóc say rượu. (túy tửu đích cấp mô)

"Lúc này ánh sáng đang mạnh nhất, chúng ta chuẩn bị lên đường nào." Vô Song nhìn sắc trời, đề tỉnh.

Đề cấp đến chính sự, ba người đều thanh tỉnh lại, bọn họ đang ở trong nguy hiểm, tiến một bước thì cảm giác nguy hiểm tăng thêm một chút.

Chuẩn bị mọi chuyện hoàn tất, Nạp Lan Như Nguyệt dùng Thánh Quang Thủ Hộ thuật gia trì trên người mình lẫn Man Ngưu cùng Vô Song, Long Nhất thì không cần thiết, hẳn vốn là Vong linh pháp sư, loại tử khí này không thể gây hại cho hắn.

Bốn người ba thú thành một khối tiến vào, chỉ cảm thấy khí tức âm u, tà ác âm lãnh chính diện bức tới, làm bọn họ không tự chủ cả người phát lạnh.

Tuy phía ngoài mặt trời tỏa nhiệt nóng bỏng, nhưng vào đây là một phiến âm lãnh, mặt trời phía trên chỉ nhìn thấy như là một ảnh ảo.

"Ngân Giáp Thi Vương?" Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên kinh hô một tiếng, trông thấy hơn mười cỗ cương thi có dạng giống Ngân Giáp Thi Vương của Long Nhất dùng tốc độ cực nhanh hướng tới.

Nơi này lại có dị giới vong linh? Hơn nữa lại xuất hiện ở rìa không gian này. Có lẽ chỉ mới là vong linh sinh vật thấp nhất.

Đương nhiên, mười cỗ Ngân Giáp Thi Vương đối với bọn Long Nhất không là gì cả, nhẹ nhàng xóa sổ. Nhưng cũng sinh ra vô số vấn đề nghiêm trọng, trong tử vong không gian đầy tử khí này không ngờ có những thuộc tính khác. Không chỉ xâm thực nhục thể người khác mà còn xâm nhập tinh thần lực, hiện tại mở ra vấn đề lớn thứ hai, cần bao nhiêu ngày hay thậm chí bao nhiêu tháng để vượt qua không gian này? Ai mà biết không gian này lớn như thế nào.

"Các người nếu không cần thiết thì đừng động thủ, nhanh chóng vượt qua không gian tử vong này." Long Nhất nhìn 3 người nói, hẳn phát hiện một khi động thủ thì tử khí xâm thực càng nhanh, mà còn không có thể xuyên qua kết giới.

Long Nhất triệu hoán ra 18 cỗ siêu cấp khô lâu, vong linh sinh vật có lẽ sẽ không bị ảnh hưởng, hướng chi 18 cỗ siêu cấp khô lâu có thể hấp thu hắc ám khí tức trên người vong linh sinh vật để tăng cường thực lực.

Long Nhất tìm kiếm một hồi, phát hiện khu vực này đúng là thiên hạ của Thi Vương, phía trước có Đồng Giáp Thi Vương, Ngân Giáp Thi Vương. Còn có Kim Giáp Thi Vương cực kì cường hãn. Thi Vương nhiều như lông trâu, đường đi không có một điểm hữu dụng. Có lẽ phi hành trên không thì hay hơn, Thi Vương không có năng lực phi hành.

Long Nhất thử dùng Phi tường thuật bay lên, nhưng phát hiện trong

tử vong không gian này chỉ có thể phi hành ở độ cao mười thước, muốn lên cao hơn thì có một cỗ lực lượng kì dị ép phải hạ xuống.

Mà Long Nhất biết Ngân Giáp Thi Vương một khi tung người lên có thể đạt độ cao như thế, có thể nói là phi hành trong không trung sẽ bị Ngân Giáp Thi Vương cùng Kim Giáp Thi Vương công kích bọn họ. Lại thêm Nạp Lan Như Nguyệt không thể duy trì Phiêu Phù Thuật lâu, dùng ma pháp lực nhiều thì tử khí xâm nhập càng nhanh, không có biện pháp. Chỉ có thể ngạnh tiến vào.

Long Nhất dùng 18 cỗ siêu cấp khô lâu đánh trận đầu, ba con thần thú đánh hai bên, mà hẳn bảo vệ bọn Nạp Lan Như Nguyệt ở phía trong.

Không thể không thừa nhận, cảm giác lực của Kim Giáp Thi Vương phi thường kinh nhân. Nhóm Long Nhất vừa tiến được hai bước, hai con Kim Giáp Thi Vương đã phát ra tiếng hú sắc nhọn, ngay sau đó, hằng trăm Đồng Giáp Thi Vương cùng Ngân Giáp Thi Vương đã tập trung lại, hướng 18 cỗ siêu cấp khô lâu đứng phía trước tấn công kịch liệt.

Long Nhị múa Tử Vong Liêm Dao. Ánh sáng mà đỏ như mở cửa địa ngục, một chiếu đem hơn mười cỗ Đồng Giáp Thi Vương chém nát. Nhớ lúc trước tại tầng trên cùng của đồ thư quán ở Mễ Á công quốc, Long Nhất từng đem 18 cỗ siêu cấp khô lâu cùng 3 cỗ Ngân Giáp Thi Vương giao đấu thử, lúc đó Long Nhị đã có khả năng cùng Ngân Giáp Thi Vương tương đương, mà giờ đây 17 cỗ kia cũng đã ngang với Ngân Giáp Thi Vương.

Chỉ là tiến hóa của 18 cỗ siêu cấp khô lâu hôm nay thật quá sức tưởng tượng, trong ngày Cực Âm đã hấp thụ vô số lực lượng hắc ám làm thực lực bọn chúng đại tăng, mà Long Nhị lại còn có ý thức.

Hôm nay mỗi cỗ siêu cấp khô lâu đã có thể đấu với vài Ngân Giáp Thi Vương...Chiến đấu, Long Nhị cùng với một cỗ Kim Giáp Thi Vương tuyệt không thể bại.

Hỏa Kỳ Lân cùng Cuồng Lôi Thú cũng gia nhập chiến trường. Kỳ Lân thánh hỏa đem từng cỗ Thi Vương hóa thành không khí, lôi hệ cấm chú của Cuồng Lôi Thú cho dù chỉ có thể phát ra thực lực 5-6 phần trong địa phương này nhưng cũng dư sức đối phó với những Thi Vương này.

Hàng trăm thi vương nhanh chóng bị tiêu diệt sạch, mà kinh hoàng hơn là Kim Giáp Thi Vương phía xa xa hú một tiếng lại nhanh chóng gọi lại vô số thi vương gia nhập chiến đấu.

Rắc một tiếng, hai tay cứng chắc vô bì của Kim Giáp Thi Vương không ngờ lại xuyên qua được lớp xương màu đen phía ngoài của Long Nhị, hai hốc mắt trống rỗng của Long Nhị xuất ra một trận hồng quang, Tử Vong Liêm Đao của hắn đã đem phần đầu phía sau của Kim Giáp Thi Vương chẻ ra.

Chỉ nghe Kim Giáp Thi Vương rú lên một tiếng, một cỗ hắc khí nồng nặc từ vết thương tỏa ra, bị Long Nhất hấp thu hoàn toàn vào nội thể. Rất nhanh, thân thể của Kim Giáp Thi Vương từ từ khô lại, hai tay từ lồng ngực Long Nhị xuất ra, ầm một tiếng đổ lên trên mặt đất.

Đúng lúc Long Nhất đang muốn chữa trị cho Long Nhị thì phát hiện lồng ngực bị gãy của Long Nhị xuất ra một trận sương đen, trong một thoáng nơi bị gãy đã phục hồi nguyên dạng, làm cho Long Nhất kinh hãi, gia hỏa này lại tiến hóa rồi.

Long Nhất ngẫu nhiên chém giết vài Thi Vương nhảy vào phía trong, mục quang dính lại trên thân một cỗ Kim Giáp Thi Vương gần nhất, bởi vì hắn phát hiện ra Kim Giáp Thi Vương có thể gọi đến Đồng

Giáp Thi Vương cùng Ngân Giáp Thi Vương. Trong lòng hẳn lại nghĩ rằng, có thể hay không dùng Vong linh triệu hoán thuật gọi ra Kim Giáp Thi Vương rồi từ đó vì mình mà điều khiển vong linh sinh vật khác, tại sao lại không dùng phương pháp nhẹ nhàng để thông qua khu vực thi vương này.

(1) Nguyên văn là "thần đế" nhưng thấy ngửa miệng quá, để qua thần nhân cho hay 1 tí

Chương 359: Thụ yêu

Long Nhất hiểu rõ phương pháp này có thể dùng được, trong khu vực này số lượng thi vương không dưới vạn tên. Muốn giết hết toàn bộ thì tuyệt đối không được chùn tay. Hơn nữa càng chần chờ trong không gian tử vong này thì lại càng gặp nhiều bất lợi, tốt nhất là nên tìm thời cơ thoát thân.

Không chút do dự, thân hình Long Nhất loáng lên, nhắm thẳng vào một Kim giáp thi vương ở ngoài xa, chân khí thổ ra đánh thẳng vào ót nó. Sau khi đánh nhau cùng hai Kim giáp thi vương thì hắn cũng phát hiện ra điểm yếu nhất của chúng nằm ở trên ót.

Tên Kim giáp thi vương này phản ứng cũng không chậm, cặp móng vuốt như hai đạo kim quang chọc thẳng vào giữa ngực Long Nhất. Hắn biết gã Kim giáp hậu vương này thực lực khủng khiếp, vội lách người xảo diệu lườn ra sau lưng nó. Cùng lúc đó đạo chân khí lúc đầu Long Nhất đánh ra cũng hung hãn bắn thẳng vào lưng nó, chỉ nghe một tiếng trầm vang. Thân thể thi vương ở giữa không trung lao đảo rồi vũng vàng hạ xuống trên mặt đất, sau lưng chỉ có một vết bầm chùng hai tắc. Đối với Kim giáp thi vương mà nói thì loại thương tích này chẳng thể làm gì được nó.

Long Nhất than thầm, dựa theo phân cấp thực lực của nhân loại thì gã Kim giáp hậu vương này có thể tương đương với một siêu cấp ma thú cấp SS.

Long Nhất còn chưa kịp kinh ngạc thì Kim giáp thi vương đã nhanh

chóng xoay người, thở ra một hơi thi khí, thân thể giống như một mũi tên màu vàng đâm thẳng vào chỗ Long Nhất đang né tránh.

Long Nhất biết rằng trong vùng thi khí bao phủ quanh người nó có hơn nửa là thi độc, mà thi độc của Thi vương thì thật quá kinh khủng. Hắn cũng không muốn thử mạo hiểm, vội vàng xuất ra một kết giới ngăn cách với lớp thi độc. Cả người Kim giáp thi vương đâm sầm vào kết giới Long Nhất vừa lập, một đòn cường bạo này khiến cho kết giới rung lên mãnh liệt, suýt chút nữa là vỡ tan.

Long Nhất không dám sơ ý khinh thường, cặp mắt đang khép hờ mở ra, thần quang như điện bắn ra, tinh thần lực phô thiên cái địa lập tức vây khốn kim giáp thi vương vào trong.

Kim giáp thi vương mãnh liệt gãy dựa, chậm rãi xuyên qua kết giới, Long Nhất không ngừng niệm các loại chú ngữ càng lúc càng lợi hại hơn.

Rốt cuộc, gã Kim giáp thi vương này cũng khẽ run lên, một đạo tinh thần ấn kí từ Long Nhất nhập vào giữa mi tâm của nó. Hai bên lập tức sinh ra cảm ứng liên thông, Kim giáp thi vương cuối cùng cũng trở thành vong linh triệu hoán của Long Nhất

Long Nhất đắc ý cười lớn hai tiếng, dùng ý niệm ra lệnh cho Kim giáp thi vương kiềm chế Ngân giáp và Đồng giáp thi vương đứng yên. Sau đó để cho mười tám cỗ siêu cấp khô lâu thoải mái thu thập, hấp thu hết hắc ám ma pháp lực từ trên người bọn chúng, mỗi tên đều có thu hoạch rất lớn.

Hai con đường lập tức thông suốt, mà Long Nhất lại vừa thu phục hai Kim giáp thi vương, cơ hồ đem dị giới vong linh hậu vương trong khu vực tuyệt diệt. Cũng may là cả vùng này có đến hai mươi tám gã Kim giáp thi vương nhưng lại phân tán ra từng khu vực nhỏ, nếu không

Long Nhất cũng chỉ có thể đào tẩu mà thôi. Hai mươi tám gã Kim giáp thi vương này ngoại trừ ba gã vừa bị hấn thu phục, còn lại đều bị Long Nhị giết hết. Hắc ám ma lực khổng lồ bị nó trong nháy mắt hấp thu không còn một chút dấu vết nào.

Trên đầu, bầu trời cũng đã tối dần, mặt trời đã lặn. Khi bốn người bọn Long Nhất đi đến cuối tử vong không gian thì màn đêm cũng đã hoàn toàn buông xuống, cả thế giới chìm trong bóng đêm. Thực lực cỡ Long Nhất mà cũng chỉ có thể miễn cưỡng trông thấy một màn mông lung hư ảo.

- Long Nhất, bây giờ chúng ta nghỉ lại đây hay là đi tiếp?

Vô Song ở bên cạnh cất giọng hỏi, chẳng trách nàng hỏi thế, ở đây vào ban đêm tử khí còn nồng nặc hơn ban ngày gấp mấy lần. Tử khí âm lãnh như vậy khiến cho các nàng có chút sợ hãi không tự chủ được.

Long Nhất cau mày suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Các người có thể kiên trì nữa không?

Man Ngưu quơ Lục Ngọc Tài Quyết trong tay, lớn giọng nói:

- Đương nhiên là có thể, từ hôm đó đến giờ còn chưa được độn thủ, thật là ngứa tay ngứa chân quá đi mất.

- Phu quân, ta cũng không có chuyện gì.

Nạp Lan Như Nguyệt tin tưởng nhìn Long Nhất hỏi.

- Ta có ý kiến, phía trước là một khu rừng lớn rậm rạp, cho dù là ban ngày sợ rằng ánh sáng cũng không thể xuyên vào. Chi bằng đi luôn

ngay bây giờ, đỡ lãng phí thời gian.

Vô Song nói.

- Nếu không còn vấn đề gì nữa thì chúng ta tiếp tục đi tới. Nơi này không tiện ở lâu, cố gắng đi ra ngoài sớm một chút, bằng không sẽ có phiền toái lớn.

Long Nhất quyết định.

Bốn người thống nhất ý kiến, bắt đầu hành động. Bọn họ cũng không dám mạo hiểm dùng đến chiếu minh thuật hay là hỏa cầu, vì họ biết, chúng nhất định sẽ thu hút tất cả các vong linh tới. Mà những vong linh ở phía trước càng lợi hại hơn dị thể thi vương gấp bội. mỗi bước đi đều như bước trên lớp băng mỏng vậy.

Đi được một đoạn đường, Long Nhất trong lòng cảm thấy càng lúc càng lạnh lẽo, mà ba con thần thú tựa hồ cũng như càng lúc càng bất an.

- Long Nhất, ta cảm thấy không ổn. Người có cảm thấy có rất nhiều con mắt đang nhìn chúng ta hay không?

Vô Song tiến lại gần Long Nhất, nhẹ giọng nói.

- Ta cũng có cảm giác này, nhưng khí tức của chúng đều rất hỗn loạn, lúc này thì cảm thấy chúng đều là linh hồn đã chết, lúc khác thì lại cảm thấy chúng như những sinh vật còn sống.

Long Nhất cười khổ nói, hẳn biết loại tử khí âm lãnh này sẽ khiến con người ta phát sinh các loại tâm tình phức tạp, vừa sợ hãi, đa nghi, lại thúc đẩy huyết tính sát niệm nổi lên.

Nạp Lan Như Nguyệt trong lòng phát lạnh, bàn tay nhỏ bé của nàng ta nắm chặt lấy bàn tay to lớn ấm áp của Long Nhất.

Đúng lúc này, Hỏa Kỳ Lân đang đi bên cạnh đột nhiên rống lên giận dữ, ngọn lửa trên người thần thú bốc cao. Nó há miệng phun ra một ngụm thánh hỏa nhằm vào một gốc đại thụ cao vút.

Lúc này mọi người mới phát hiện trên người Hỏa Kỳ Lân đầy những xúc tu thô ráp. Trong nháy mắt những xúc tu này lập tức bị thiêu đốt thành tro, mà luồng thánh hỏa được Hỏa Kỳ Lân kích thích lại càng mãnh liệt lao tới công kích gốc cây đại thụ nọ. Nhờ vậy mọi người mới thấy phía trên cây đại thụ nọ là một sinh vật có đủ ngũ quan. Khi thánh hỏa của Hỏa Kỳ Lân phun tới thì nó cũng biến mất vào trong rừng rậm, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh với một tiếng thét đau đớn chói tai, hiển nhiên là đã bị thánh hỏa đánh trọng thương.

- Đó là quái vật gì vậy?

Nạp Lan Như Nguyệt hoảng sợ hỏi.

- Nếu ta đoán không sai thì đó là thụ yêu, là một loại sinh vật kì dị trong dị giới vong linh, có một trí tuệ nhất định. Xem ra chúng ta đã xông vào trong địa phận của thụ yêu rồi.

Long Nhất đáp, hắn không chút bận tâm, xuất ra mấy cái hỏa cầu thuật và chiếu minh thuật chiếu sáng cả một vùng không gian rộng lớn. Hắn biết, rất có thể trong cây đại thụ bên cạnh cũng có thụ yêu tồn tại.

Những điều mà Phong Linh nói cho hắn về thụ yêu còn hết sức giản lược, là một trong những loại vong linh không thể triệu hoán được. Long Nhất lúc này đã có thể chắc chắn, tử vong không gian này là cùng một loại với thế giới vong linh dị giới. Vạn nhất mà gặp phải loại

dị giới vong linh kinh khủng nhất là Tam đầu ma long thì quả là đáng sợ.

Long Nhất gõ gõ đầu, nguy cơ trước mắt còn chưa thể hóa giải, nghĩ xa như vậy để làm gì chứ?

Đúng lúc này, cách đó không xa chợt bùng lên một vầng lửa đỏ sáng rực, ngay sau đó lại có vài tiếng thét thê lương vang lên, rồi mọi vật lại chìm vào trong tĩnh lặng.

- Không cần sợ, vừa rồi chỉ là một thụ yêu tập kích Hỏa kì lân mà thôi, Thánh hỏa của Kì Lân không chỉ có thể thiêu hủy vạn vật hữu hình mà còn có thể tiêu diệt linh hồn vô hình, một khi bị nhiễm phải thì thương tổn không ngừng lan ra cho đến khi tịch diệt.

Long Nhất vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Nạp Lan Như Nguyệt an ủi.

Để đề phòng vạn nhất, không cho thụ yêu có bất kì cơ hội nào để đánh lén; ngay từ đầu Long Nhất đã phát quang hết một khoảng không gian rộng lớn xung quanh mở ra một con đường. Hắn không biết thụ yêu có những năng lực gì, nhưng chính vì không biết cho nên càng phải cẩn thận hơn.

Cứ như thế đi được chừng hơn mười dặm, đột nhiên Long Nhất cảm thấy trước mắt tối sầm, bên trong phương viên mười thước tịnh không có một vật gì, nhưng bên ngoài phạm vi mười thước là cả một rừng thụ yêu rậm rạp chen chúc, trên thân cây, hai con mắt tán ra hồng quang phập phù.

- Lão đại, chúng ta bị bao vây rồi.

Man Ngưu cầm chặt Lục Ngọc Tài Quyết nói, trên người sát khí lưu chuyển.

Long Nhất trợn tròn mắt nhìn Man Ngưu, bị vây kín như vậy mà hắn còn hưng phấn được, thật là chỉ biết đánh nhau mà thôi.

Từ lúc đầu, một thụ yêu đã bị thánh hỏa của Hỏa Kỳ Lân tiêu diệt, xem ra, thánh hỏa chính là khắc tinh của chúng rồi. Long Nhất liền dùng ý niệm ra lệnh cho Hỏa Kỳ Lân phát động công kích.

Không có Liệt diễm ngọc thì lực công kích của Hỏa Kỳ Lân là cũng không thể xem thường. Chỉ nghe nó rống to một tiếng, thân hình đột nhiên mạnh mẽ lớn lên, thánh hỏa như một mũi đao quét ra bốn phía, Sức nóng mãnh liệt thiêu đốt khiến cho cả không gian cũng như bị đốt cháy.

Bọn thụ yêu này tựa hồ như đã có chuẩn bị, chỉ thấy hơn mười con thụ yêu đang dùng Di hình hoán vị đại pháp chạy trốn. thân thể khổng lồ đột nhiên nổ tung, một cỗ tử khí âm lãnh tràn tới ngăn cản thánh hỏa của Hỏa Kỳ Lân, thậm chí còn vây Hỏa Kỳ Lân vào trong, không cho nó thoát ra ngoài.

Sau khi hơn mười tên thụ yêu hi sinh tính mạng giam giữ Hỏa Kỳ Lân thì những thụ yêu còn lại, hai con mắt đỏ quạch đều bắn ra những luồng hồng quang yêu dị, tụ hợp lại thành một luồng quang mang khổng lồ đánh úp bốn người bọn Long Nhất.

Đúng lúc này, tầng tầng hàn khí lưu chuyển bao bọc mọi người vào trong, hình thành một cái lồng cực lớn. Thì ra là Vô Song đã thi triển ra thần cấp phòng ngự "Băng toàn chi bích".

Rắc rắc... vài tiếng, huyết quang công kích lên Băng toàn chi bích lập tức bị phản xạ quay trở lại, mấy trăm thụ yêu lập tức kêu thảm một tiếng, tan thành mây khói.

Nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ, số lượng thụ yêu vượt xa sức tưởng tượng tượng của bốn người. Băng toàn chi bích của Vô Song cũng không chi trì được bao lâu.

Băng toàn chi bích ah? Long Nhất hai mắt sáng ngời, nhớ tới khi ở Thánh Ma học viện, nữ kiếm thánh thần bí nói từng phong ấn một hạt giống Băng Toàn Chi bích tặng cho mình.

Long Nhất vừa lấy hạt giống từ trong giới chỉ ra vừa nói với Vô Song

- Không cần lo lắng, kế tiếp ta sẽ ngăn cản. Không còn cách nào khác, Vô Song, nàng chuẩn bị ma pháp công kích mạnh nhất đi.

Chương 360: Hắc Tinh Linh Phách

Hạng liên phong ấn Băng Hoàn Chi Bích có ánh lên tia sáng, thủy hệ ma pháp nguyên tố cực kỳ dũng mãnh phún xuất ra ngoài, tại sát na Băng Toàn Chi Bích của Vô Song tiêu thất, Băng Hoàn Chi Bích phong ấn trong hạng liên cũng đã lập tức hình thành, thay thế Vô Song tiến hành phòng ngự.

Vô Song giơ cao pháp trượng, môi sen nhanh chóng tập trung ngâm chú ngữ không thể nghe rõ, Băng Lam pháp trượng bắt đầu phát tán ánh sáng màu lam chói mắt, thủy hệ ma pháp nguyên tố trong không khí điên cuồng ngưng tụ.

Mặc dù đây là tử vong không gian, ma pháp nguyên tố trong không khí thì hắc ám chiếm phần lớn, nhưng những ma pháp nguyên tố khác cũng không phải là ít, thi phóng một ma pháp thần cấp công khí thì vẫn có thể, chỉ là thời gian bỏ ra phải dài hơn.

Thụ yêu cảm thấy một ít áp lực hủy diệt, bọn chúng bắt đầu điên cuồng công kích, mà cùng lúc đó cũng có vô số cổ thụ to lớn khủng khiếp trong phạm vi mười thước gần đó đồng loạt tầng tầng lớp lớp quần chặt lại, ý đồ muốn cách li ma pháp nguyên tố trong không khí tụ tập lại.

Băng Toàn Chi Bích của Long Nhất chỉ là phong ấn, uy lực so với trực tiếp ngâm chú để phóng ra thì yếu hơn một chút, không được một phút đã bắt đầu có dấu hiệu muốn tiêu thất. Hắc thấy những thụ

yêu này thông minh nghĩ ra cách đem không khí cách li hoàn toàn, trong lòng cũng lo lắng, một thần cấp công kích ma pháp thì cần ma pháp nguyên tố khẳng định rất nhiều, nhưng xem ra ma pháp Vô Song còn một thiếu một đoạn nữa mới hoàn thành.

"Man Nguru, giúp ta đập nát bọn cổ thụ này." Long Nhất hét lớn.

Man Nguru "ừ" một tiếng, cả người như một ngọn núi chọc trời đứng lên, hai tay hấn cầm Lục Ngọc Tài Quyết, điên cuồng vừa rống vừa đập những dây leo đang tạo thành lưới trong không trung. Một cổ khí phác chọc trời trong không gian nhỏ hẹp này phát ra, Lục Ngọc Tài Quyết phát ra ánh sáng màu lục ảm đạm.

Lúc đó, Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt ngây ngốc mà nhìn, chỉ thấy Man Nguru trợn mắt nhú mày, bộ dạng như sát thần, cơ nhục đúc kết như có thần quang lưu chuyển, còn phía đuôi Lục Ngọc Tài Quyết lại bạo phát áp lực gấp mười lần, làm cho trong không khí hình thành một cái lốc xoáy.

"Oanh" một tiếng lớn, mặt đất lung động mạnh, mà những thụ đằng cách đó hơn mười mét đều bị siêu chấn động này làm lung lay phần chân đáng bám lấy mặt đất, Man Nguru như một cỗ đạn pháo bắn xuống mặt đất, cả người như lọt vào trong đất.

Lưới dây leo trong không trung đình chỉ di động, đột nhiên "sát sát" tạo nên âm thanh kì quái, từ chỗ Man Nguru đánh vào mở ra một cái hố, rồi từ cái hố đó làm trung tâm, nhanh chóng lan ra bốn phía tạo thành hình lưới, liền đó "ầm" một tiếng mạng lưới thụ đằng bắt đầu sụp đổ.

Chủ ngữ Vô Song ngâm chú càng ngày càng nhanh, Băng Lam pháp trượng trong tay nàng càng ngày càng sáng, mà lúc này Băng Toàn Chi Bích của Long Nhất đã bắt đầu tiêu tán, nhưng công kích của thụ

yêu vẫn y nguyên không dừng.

Tại thời điểm khẩn cấp đó, Vô Song đột nhiên mở to hai mắt như ngọc, yêu kiều kêu lên một tiếng "Thủy Thần Lĩnh Vực."

Chỉ thấy một đạo ánh sáng lam từ Băng Lam Pháp Trượng của Vô Song chọc trời mà bắn ra, sau đó lại vô thanh vô tức tiêu thất, mà bốn phía tựa hồ không hề có biến đổi gì.

Lúc này, Băng Toàn Chi Bích của Long Nhất đã hoàn toàn vỡ nát, mà công kích của thụ yêu đúng lúc đó lại đột nhiên đình chỉ.

"Vô Song, Thủy Thần Lĩnh Vực này là ma pháp gì, tại sao không cảm thấy được gì." Long Nhất hiếu kì hỏi, thuận tay lau mồ hôi trên trán Vô Song.

Khuôn mặt nhỏ của Vô Song hơi đỏ lên, nhưng lại không né tránh, nàng đáp "Thủy Thần Lĩnh Vực là thần cấp công kích lĩnh vực, chỉ cần thi triển thành công thì tất cả sinh mệnh trong lĩnh vực đều do ta khống chế."

"Làm sao lại điếu(1) thế, như thế không phải nói là nàng muốn giết ta cũng như trở bàn tay sao." Long Nhất la lớn.

Vô Song trợn mắt với Long Nhất, vui vẻ nói "Tính ra nếu ta không dùng lĩnh vực, người nghĩ ta không thể giết được người?"

Long Nhất nhăn mặt, đúng thật nếu phải đánh thì hẳn hoàn toàn không thể hơn Vô Song, nhân vật đạt đến Pháp Thần cảnh giới thật sự có chút biến thái, mà Vô Song lại có Không gian ma pháp, nếu muốn nhanh chóng khống chế cục diện thì cũng không phải quá khó.

"Đánh ta thì đánh cả nàng, nàng muốn giết ta nói ra cũng không dễ

dàng gì" Long Nhất không phục tức giận nói.

Vô Song cười nhẹ, nhìn Long Nhất ánh mắt trở nên ôn nhu, tên ngọc này, làm sao thực lực của nàng có thể hơn hắn? Không cần nói là nàng bị hắn nắm trong tay, mà dựa vào tư chất của hắn, vượt qua nàng chỉ là vấn đề thời gian.

Long Nhất từ ánh mắt ôn nhu của Vô Song đọc ra được tâm tư của nàng, trong lòng cảm thấy đắc ý, thực lực mạnh thì cũng chẳng phải là nữ nhân của mình sao?

"Vô Song tỉ tỉ, lúc này nên giết sạch những thụ yêu này không?" Nạp Lan Như Nguyệt thấy Long Nhất cùng Vô Song đánh mắt đưa tình, trong lòng cảm thấy khó chịu, liền mở miệng hỏi.

Vô Song gật gù đầu, chỉ thấy cánh tay nhỏ của nàng lắc nhẹ Băng Lam pháp trượng, một đạo ánh sáng chớp lên, trong không trung đột nhiên rớt xuống một màn mưa đá lớn, gieo xuống phiến thụ yêu lớn. Liền đó hàn khí nổi lên, là cả thế giới biến thành băng thiên tuyết địa, cuồng phong quét qua làm băng tuyết tung bay, tất cả thụ yêu đều bắt đầu run rẩy, phát cuồng co quắp lại trên mặt đất.

Lúc này vẫn chưa hết, chỉ thấy trên trời đột nhiên mở ra một cái miệng, một dòng thác lớn tựa hồ là một dòng sông từ trên trời phá đê mà đổ xuống, tạo ra một cơn sóng lớn cao hàng chục thước.

Lúc này, Man Ngưu cũng từ trong đất nhảy ra, trên đầu còn có đầy tro bụi, đột nhiên nhìn thấy cảnh này thì thất kinh, oa oa kêu lớn hỏi phải làm sao đối phó?

Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt cũng kinh hãi tương tự, chỉ thấy Vô Song đạm nhiên không nói, chắc rằng có thể ứng phó không có vấn đề gì, quả nhiên, cơn sóng lớn chỉ đến phạm vi trong 10

thước quanh bọn họ giống như đánh vào một bức tường đá quay ngược trở lại, cả thế giới biến thành một biển đầy nước. Nhưng từ cơn sóng lớn này lại hình thành vô số xoáy nước mạnh mẽ bắt đầu triệt sát thụ yêu.

"Xem ra chúng ta rất nhanh sẽ có thể thông qua khu vực thụ yêu, không biết phía trước còn có quái vật lợi hại ra sao." Nạp Lan Như Nguyệt lẩm bẩm nói.

Long Nhất run người một cái, đúng rồi a, phía sau còn phải đối diện với dị giới vong linh khủng bố lợi hại nữa, lúc đó thì còn bao nhiêu khí lực để ứng phó đây?

Long Nhất trầm ngâm do dự, đột nhiên trong đầu lóe lên một cái, gấp gáp nói "Vô Song, rút lại ma pháp, giữ sinh mệnh bọn thụ yêu lại."

Vô Song cũng không hỏi tại sao, cánh tay nhỏ phất lên, những xoáy nước hung mãnh liền biến mất vô ảnh vô tung, lúc này thụ yêu thương vong một phần lớn, những con còn lại chỉ còn nữa cái mạng.

Thụ yêu có trí tuệ nhất định, mà trong đám thụ yêu này mười phần là 8-9 phần sẽ có một thụ yêu vương đều khiến tất cả phổ thông thụ yêu này, mà thụ yêu lại có khả năng tăng tốc độ di động lên rất nhanh, nếu như có thể khống chế thụ yêu vương, làm cho bọn thụ yêu bao che bọn họ thông qua những vùng dị giới vong linh kì dị khác thì không phải phải phí chút sức lực nào, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ. Kì thật phương pháp của hắn không phải không thể thực hiện, dị giới vong linh tuy lợi hại những thật sự có trí tuệ thì rất ít, tính ra cho dù có được trí tuệ cũng không thể có năng lực suy luận cần thận.

Long Nhất đem ý tưởng của hắn nói ra, hai mắt Vô Song sáng lên, hiển nhiên cũng nghĩ phương pháp này có thể thực hiện. Trong lĩnh

vực của Vô Song, nàng rất nhanh tìm ra Thụ yêu vương đang lẫn trốn trong đó, không ai nghĩ rằng Thụ yêu vương không ngờ nhìn qua lại có bộ dáng giống như một cây non chưa trưởng thành, chiếu theo quán tính suy nghĩ của mọi người, thường là vương giả thì thân thể tất nhiên cũng phải uy vũ to lớn, thật sự không nghĩ đến thụ yêu vương thì ngược lại với lý luận này, căn bản không hề có năng lực công kích, ưu thế duy nhất đó là có được trí tuệ cực cao, có thể dùng ý niệm giao tiếp với Vô Song, hơn nữa những gì hắn biểu đạt còn thể hiện hắn cũng có năng lực tư duy như sinh vật có trí tuệ cao cấp.

Thân bị giam trong lĩnh vực của Vô Song, thụ yêu vương căn bản không có lựa chọn, ngoan ngoãn đáp ứng bao che bọn họ thông qua những vùng lãnh địa dị giới vong linh khác.

Trong tử vong không gian, bốn người hiểu rất rõ rằng không thể lãng phí một chút thời gian nào, lập tức xúc tiến Thụ yêu vương điều khiển trên ngàn thụ yêu bao che bọn họ tiến tới.

Một hắc ảnh mơ hồ trong đầu Long Nhất hiện ra, âm trầm nói "Đông tử, cơ hội của ngươi đến rồi."

Bước chân Long Nhất liền khựng lại, rất nhanh lại khôi phục nguyên dạng, lão gia hỏa trong cơ thể lúc nào cũng xuất thần nhập quỷ như thế, hắn không thoải mái nói "Có nguy hiểm thì không thấy ngươi xuất hiện giúp đỡ một tay, lúc này mới chịu xuất hiện làm nhảm."

Tiếng cười của hắc ảnh vang lên, nói "Đông tử, ngươi còn không hiểu à? Nguy hiểm đối với một người cũng là một cơ hội để khảo nghiệm, chỉ có dùng hai tay chính mình giải quyết thì khả năng mới có thể tiến bộ."

Long Nhất nhún nhún vai, điều này hắn đương nhiên biết, cũng không thể phản bác, hắn tiếp tục hỏi "Ngươi vừa nói cơ hội của ta đã

đến, là thế nào?"

"Thụ yêu vương người vừa thấy, thân thể hắn có hắc linh tinh phách, sau khi lợi dụng hắn thì giết đi mà lấy ra." Tiếng cười như nghiền răng của hắc ảnh lại vang lên.

Long Nhất run người một cái, dùng ý niệm hỏi "Ta cần Hắc Linh tinh phách để làm gì?" nói đến đây, âm thanh của Long Nhất khựng lại, nói một cách quái dị "Lão bất tử, người đúng là ác độc a, có phải người đang lợi dụng ta, đợi sau khi ta không còn hữu dụng thì số phận cũng giống như thụ yêu vương kia?"

Hắc ảnh trầm mặc trong một lúc, lại cười lên "Chúng ta chính là lợi dụng lẫn nhau, có thể nói chúng ta là lão bằng hữu, đối đãi địch nhân thì đương nhiên khác với với bằng hữu, không cần phải bàn đến."

Long Nhất cười nhẹ, mặc dù không tin tưởng vào hắc ảnh thần bí trong nội thể, nhưng thực sự cảm giác được hắn không có ác ý, tính ra thật sự bị hắn lợi dụng cũng có thể bỏ qua, dù sao hắn cũng đã cứu chính mình nhiều lần, nếu không có những lời của hắn thì chính mình cũng không còn mạng rồi.

"Cũng được, lại tin người, người nói xem Hắc Linh tinh phách có gì hữu dụng nào." Long Nhất hỏi.

"Hắc Linh tinh phách là thứ có thể gặp chứ không thể cầu, không phải trong cơ thể của thụ yêu vương nào cũng dễ dàng có thứ đó, có nó thì siêu cấp khô lâu của người không chỉ năng lực tiến thêm một bước mà trí tuệ cũng tăng thêm nhiều." Hắc ảnh âm lãnh cười nói.

Trong tâm Long Nhất hơi run lên, đúng thật là cơ hội tốt, Long Nhất tiến thêm một cấp không biết sẽ biến thành dạng gì, hắn lúc này thực lực đã ngang với SS cấp siêu ma thú rồi, tiến thêm một bước không

phải đạt đến trình độ SSS cấp siêu ma thú sao, huống hi còn có trí tuệ tăng cao cũng có thể cùng mình nói chuyện đỡ buồn qua ngày.

"Tốt à, Hắc Linh tinh phách này ta phải lấy được." Khóe miệng Long Nhất cong lên, nụ cười sáng lạn dị thường.

Chương 361: Mỹ Nữ Thối Tiêu

Ước chừng khoảng hơn một tuần, nhờ vào thụ yêu che dấu, nhóm người Long Nhất nhanh chóng xuyên qua những phiến lãnh địa dị giới vong linh khác, trong đó không ngờ còn có cốt long, dị giới phi ưng là những dị giới vong linh nằm trên đỉnh Kim tự tháp xếp hạng của dị giới vong linh, những kinh hoàng, nguy hiểm trong đó không từ nào có thể tả được.

Không chỉ Long Nhất 4 người toàn thân đổ mồ hôi, mà cả Thụ yêu vương cũng run rẩy sở hãi, may mà dị giới vong linh này tuy cực kỳ khủng bố nhưng trí tuệ lại có khiếm khuyết, lại nói thụ yêu là sinh vật đặc thù trong dị giới vong linh, bình thường không phải chịu công kích của những dị giới vong linh khác.

Không nói thì không biết, 4 người Long Nhất đúng là rất may mắn, nếu không được thụ yêu bao che, bằng bọn họ muốn vượt qua thật sự gần như không tưởng, không nói tử vong không gian này đối với bọn họ đã có ảnh hưởng, trong lãnh địa cốt long có cả ngàn cốt long có thể làm bọn họ chết một cách nhanh chóng, lúc này xem ra, dùng đầu thì tốt hơn dùng thực lực bản thân nhiều a.

Sau khi dùng thụ yêu làm khiên che dấu, cả đám người Long nhất xuyên qua lãnh địa của dị giới phi ưng, Thụ yêu vương thật sự không nguyện ý tiếp tục tiến tới. Khi Vô Song vấn hỏi tại sao thì hắn đáp phía trước chính là lãnh địa của chúa tể của dị giới vong linh Tam Đầu Ma Long, không những cực kỳ khủng bố mà còn có trí tuệ cực cao, trò lừa bé xíu của bọn họ có thể lừa những vong linh khác

nhưng muốn hí lộng mà làm cho Tam Đầu Ma Long không nghi ngờ thì đúng là tự đâm đầu vào đường chết.

Vừa nghe phía trước là lãnh địa của Tam Đầu Ma Long, Long Nhất lập tức kêu khổ trong lòng, tử vong không gian này đúng là đem tất cả đỉnh phong vong linh của vong linh thế giới tề tụ lại, hẳn nắm được triệu hoán vong linh thuật nên đối với Tam Đầu Ma Long cũng có thể nắm được, toàn thân đao thương bất nhập, ma pháp căn bản miễn dịch, tùy tiện phát ra một cỗ Tử Vong Long Tức(hơi thờ tử vong của rồng) so với cấm chú còn lợi hại hơn ba phần, tính ra tám tên,mười tên pháp thần, kiếm thần đối mặt cũng tuyệt đối không dám đùa, dựa vào bọn họ làm sao có thể xông qua a.

"Long Nhất, xem ra thụ yêu vương nói đúng là thật. Chúng ta thả bọn chúng đi nha." Vô Song chuyển thân hướng Long Nhất nói.

Lúc này Long Nhất cách thụ yêu vương không có lực công kích chỉ hai bước dài, lúc thụ yêu vương kiên trì không chịu đi tiếp thì hẳn đã từ từ tiến đến gần thụ yêu vương.

"Thả? Tại sao phải thả?" Long Nhất hắc hắc cười, bàn tay lớn nhanh như điện đem thụ yêu vương từ dưới đất nắm lên.Đem lôi cầu đã chuẩn bị sẵn nhập vào thể nội của thụ yêu vương, sau đó quăng mạnh hẳn lên không trung.

"Bùm" một tiếng, điện quang lóe ra, thụ yêu vương kêu chưa kịp kêu một tiếng đã bị nổ thành bụi phấn, một khóa tinh thể hình trụ phát ra ánh sáng đen phiêu phù trong không trung, bị Long Nhất vươn một tay nắm lấy.

Những thụ yêu còn lại thấy đại vương bị giết, cũng không dám lưu lại, đột nhiên chạy tản ra vô ảnh vô tung.

"Long Nhất.chàng." Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt run người nhìn Long Nhất, trong một lúc không biết nói gì, khác với Vô Song chỉ hỏi,Nạp Lan Như Nguyệt thì còn có biểu tình sợ hãi.

"Đừng nhìn ta như thế.Nghĩ rằng ta tàn nhẫn lắm sao?" Long Nhất thấy biểu tình của Nạp Lan Như Nguyệt, nhẹ giọng nói, khó mà biết được nhiều năm như thế mà Nạp Lan Như Nguyệt vẫn như cũ không hề thay đổi.

"Long Nhất, ngươi vì Hắc Sắc Tinh Thể trong thể nội của thụ yêu vương?" Vô Song hỏi

Long Nhất gật gật đầu đáp "Không sai, ta cần thứ này."

"Ân, ta chỉ thấy kì quái, thì ra trên thân thể có thứ người cần. Có giết thì cũng đã giết rồi." Vô Song nhẹ nhàng nói, nàng ngược lại không thấy có chuyện gì không ổn, tính ra giết người nàng còn không nhú mày, huống chi chỉ là thụ yêu địch nhân.

"Hôm nay chúng ta dừng lại ở đây, Tam Đầu Ma Long phía trước chính là cửa ải cuối cùng, nhưng cũng là cửa ải khó khăn nhất." Long Nhất nhìn xung quanh nói, liền đó chọn nơi phù hợp bắt đầu hạ trại.

Nạp Lan Như Nguyệt sau khi ngơ ngơ ngác ngác cả nửa ngày, bắt đầu đi theo phía sau Long Nhất, có chút ủy khuất hỏi "Chàng làm thiếp khó chịu a, chàng phải nghĩ đến thụ yêu vương dù sao cũng đã giúp chúng ta, lại nói hấn không có khả năng làm hại chúng ta, tại sao phải giết hấn a."

Long Nhất đem trường bồng cố định cho tốt. Quay đầu lại nhìn Nạp Lan Như Nguyệt nói "Như Nguyệt, nàng có lòng nhân từ thì cũng là chuyện tốt, nhưng cũng phải tùy đối tượng, phân ra trường hợp, thụ yêu vương giúp chúng ta nhưng có thật sự nguyện ý giúp chúng ta

không? Là không, bởi vì tiểu mệnh của hắn bị chúng ta nắm trong tay, nếu chúng ta không chế phục được hắn, hiện tại chúng ta đã thành phân bón cho chúng rồi."

"Lại nói ta cần Hắc Linh tinh phách trong nội thể hắn, cho nên hắn phải chết, trong tử vong không gian này, thứ hữu dụng đối với chúng ta thì phải không từ thủ đoạn mà đoạt được, thứ làm trở ngại cho chúng ta, tính ra không thể không quyết tâm hủy diệt, bởi vì không thể xác định nhân tố nào sẽ đem đến tai họa hủy diệt cho chúng ta, đó là pháp tắc sinh tồn."

"Nếu như nàng không có thể minh bạch thì tốt, ai lại không hi vọng nữ nhân của mình hiểu được mình, nếu nàng không thể hiểu được thì ta cũng không có biện pháp, ta là dạng người đó, nàng nếu không vui vẻ thì vẫn còn có thể lựa chọn."

Long Nhất quay đầu đi vào trường bông, để lại Nạp Lan Như Nguyệt đứng như trời trồng, tâm lý hắn cũng buồn phiền, nha đầu này cũng tốt, chỉ là quá mềm lòng, lúc trước đến Mỹ Á công quốc đến cầu hòa hệ Đại Ma Tầm Sư Phổ Tu Tư giúp ngăn cản chiến tranh khả dĩ cũng đã có thể thấy được, chỉ là loại tính cách này không hợp với thời chiến loạn, trong thời thái bình thì có thể nói rằng khả dĩ sẽ được mọi người ngưỡng mộ.

"Long Nhất nói cũng không sai, nàng là công chúa của Nạp Lan đế quốc, đối với việc kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu đáng lẽ phải hiểu một cách rõ ràng, nếu vẫn khăng khăng giữ sự thiện lương thì cũng sẽ bị coi là ngu muội." Âm thanh lạnh lùng trong trẻo của Vô Song từ một bên truyền đến.

Nạp Lan Như Nguyệt cả người rung lên, thế giới này đúng là mạnh được yếu thua, Ngạo Nguyệt đế quốc chẳng phải thấy Nạp Lan đế quốc của nàng yếu nhược mà muốn nuốt bọn họ sao? Huống chi giết

một thụ yêu căn bản đã có ý giết họ thì đã sao, chính mình tại sao lại làm náo loạn để cho phu quân không vui?

"Trên nguyên tắc phu thê không nhất trí thì không thể hạnh phúc được, ta thấy các người sớm phân khai thì tốt hơn." Vô Song cũng vén trường bông, nhẹ giọng để lại một câu trước khi tiến vào.

"Nàng...." Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy thân ảnh bạch y phiêu phốt của Vô Song, sau khi nghe được câu nói của nàng thì thật sự không thể không khó chịu, Vô Song rõ ràng muốn xúi giục nàng và Long Nhất chia tay.

"Muốn chia rẽ ta và phu quân sao, sau đó để nàng được lợi sao, ai nói ta cùng phu quân không nhất trí chứ, chỉ giết một thụ yêu vương thôi, cũng chẳng là gì cả." Nạp Lan Như Nguyệt lẩm bẩm nói, dậm chân đứng dậy vội vã hướng trường bông Long Nhất đi vào.

Nhưng Vô Song trốn trong trường bông nghe thấy lời lẩm bẩm của Nạp Lan Như Nguyệt bỗng nhiên mỉm cười, xếp bằng tiến nhập vào trong minh tường, ai biết đợi chút nữa hai người kia có làm chuyện gì không.

Nạp Lan Như Nguyệt tiến vào trường bông của Long Nhất, thấy Long Nhất duỗi chân nằm dài trên giường, chính là đang đọc một quyển sách mang theo hắc ám khí tức.

"Phu quân, thiếp.thiếp.sai rồi, chàng đừng giận có được không?" Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ nhàng đi đến bên giường Long nhất, có chút thảm thương nói.

Long Nhất tạm dừng nghiên cứu vong linh triệu hoán thuật, dùng bàn tay không vỗ vỗ vị trí kế bên mình nói "Nàng không sai, thật là vậy, chúng ta chỉ là quan điểm bất đồng, tuy chúng ta không tán đồng

quan điểm với đối phương, nhưng căn bản không có phân rõ ai đúng ai sai, cho nên không cần phải xin lỗi."

Nạp Lan Như Nguyệt ngồi xuống giường, ôm lấy một tay Long Nhất rồi ép vào lòng hắn, nói "Thiếp phải xin lỗi, chỉ vì quan niệm của thiếp trong hoàn cảnh như thế là không đúng, trong thế giới còn chưa có thái bình này cũng không đúng, nhưng thiếp không ngờ không hiểu được chàng, thiếp trong lòng rất khó chịu."

Long Nhất bỏ cuốn sách xuống, ôn nhu nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, một tay ôm lấy vai nàng nói "Nàng thật sự đã minh bạch?"

"Ân." Nạp Lan Như Nguyệt bị tay Long Nhất ôm lấy, thân thể không tự chủ nóng lên, nàng chủ động dùng môi chế trụ môi của Long Nhất.

Bốn cánh môi tiếp xúc, hai cái lưỡi không biết mệt mỏi chơi đùa với nhau, mà lang trảo của Long Nhất cũng không cam chịu tịch mịch chia hai đường tập kích hai ngọc phong cao vút, dùng đủ hết 18 thủ pháp mà nấn bóp.

Nạp Lan Như Nguyệt thân thể mềm mại như rắn lắc lư, nghênh đón sự trêu chọc của Long Nhất, mà môi thơm lại dùng sức mà mút chặt, tựa hồ chỉ có như thế mới khả dĩ làm cơ thể nóng bỏng của nàng thấy tốt hơn.

"Phu quân, dừng...dừng lại đã, ta hình như... muốn tiểu." Nạp Lan Như Nguyệt đẩy lưỡi Long Nhất ra, thờ dốc. Mị hoặc liếc Long Nhất một cái.

Long Nhất hơi bối rối, rồi đột nhiên bắt đầu cười hắc hắc, bắt đầu tăng tốc dùng ngón tay hoạt động giữa hai chân Nạp Lan Như Nguyệt, nói "Muốn tiểu thì tiểu đi, Phu Quân sẽ không cười nàng đâu."

Nạp Lan Như Nguyệt vốn đã đạt đến đỉnh cao triều, bị Long Nhất vượt ve, thân thể run mạnh mấy cái, đột nhiên cong eo, hai chân khẩn trương co chặt lại, đôi môi đỏ phát ra một tiếng rên dài, một dòng nhiệt lưu từ nơi riêng tư phún xuất ra tay Long Nhất.

Kêu lên một tiếng thoải mái, Nạp Lan Như Nguyệt toàn thân như vô lực ngã vào lòng Long Nhất, linh hồn rời khỏi cơ thể phiêu lãng trong không trung, trên mặt đỏ ửng sau khi đạt đến đỉnh điểm cao triều.

Long Nhất đem Nạp Lan Như Nguyệt thoát y như một pho tượng trắng. Tự mình cũng thoát quang sách, hai người cùng xích lõa ôm lấy nhau, cảm giác không có một chút cách trở nào làm hấn phi thường vui sướng. Hấn nhẹ nhàng vượt ve phía lưng của Nạp Lan Như Nguyệt. Hạ thân cũng bắt đầu phát động, muốn đứng lên mà tận tình phát công trên cơ thể nàng.

Một lúc lâu sau, Nạp Lan Như Nguyệt từ cao triều hồi thần, cuối đầu xuống nhìn thì thấy tiểu huynh đệ của Long Nhất nộ hỏa bừng bừng. Không tự chủ thầm cảm thấy kinh ngạc, lại ngẩng đầu lên thấy biểu tình có chút thống khổ của Long Nhất. Nàng vươn bàn tay nhỏ đã đỏ mồ hôi, cầm lấy tiểu huynh đệ nóng bỏng của Long Nhất, cắn môi nói "Phu quân, chàng muốn thiếp không. người ta. người ta. không làm chàng thỏa mãn à?"

Long Nhất hít một hơi lạnh, vỗ một cái lên kiêu đồn tuyết bạch của Nạp Lan Như Nguyệt, làm nổi lên một trận rung rinh, hấn cười nói "Tiểu dâm phụ, nàng thật sự không thể thỏa mãn đủ a. Nhưng hiện tại là lúc nguy hiểm, làm sao ta có thể lấy đi trinh tiết của nàng lúc này đây?"

"Chuyện đó... làm sao thiếp có thể làm chàng cảm thấy tốt hơn đây." Nạp Lan Như Nguyệt sau khi trải qua tiếp xúc thân mật với Long

Nhất, ngược lại cũng lá gan cũng to lên.

Long Nhất nhìn đôi môi nhỏ như anh đào của nàng, màu đỏ phối hợp với hàm răng trắng bạch chỉnh tề, không ngờ có thể hấp dẫn người khác như thế, hấn trong đầu vì thế nảy sinh một ý niệm tà ác.

"Biện pháp đương nhiên có, bất quả nàng thật sự nguyệt ý không?" Long Nhất một bên nói, một bên hướng dẫn bàn tay nhỏ của Nạp Lan Như Nguyệt hoạt động, bản năng tựa hồ sinh ra đã có, Nạp Lan Như Nguyệt nhanh chóng tự giác di chuyển bàn tay nhỏ.

"Nguyệt ý....bất luận chuyện gì thiếp cũng nguyệt ý." Nạp Lan Như Nguyệt nghịch nghịch tiểu huynh đệ của Long Nhất, đã đến như thế này, còn có chuyện gì không nguyệt ý chứ?

Long Nhất cười hắc hắc, mở miệng nói nhỏ vào tai nàng.

"A..." Nạp Lan Như Nguyệt mở to miệng, rất nhanh khẩn trương khép lại, khuôn mặt nhỏ vốn dĩ đã đỏ gò như bị đun nóng. Nàng làm thế nào cũng không tưởng đến phương pháp này.

"Không nguyệt ý à? Biết là thế mà." Long Nhất làm ra bộ tội nghiệp nói.

"Không...không phải...Thiếp.thiếp nguyệt ý." Nạp Lan Như Nguyệt có chút hoảng loạn lập bập nói.

Nạp Lan Như Nguyệt hít sâu hai hơi, quỳ xuống giữa hai chân Long Nhất, kiều đồn trắng bạch cao cao nhổng lên, mà đầu nàng lại từ từ hạ xuống....

Long Nhất sáng khoái rên lên, loại đãi ngộ này thật không phải lúc nào cũng được hưởng thụ, tuy kỹ xảo của Nạp Lan Như Nguyệt

không ra gì, nhưng làm cho cảm giác của hắn càng thêm kích động, lại nghĩ đến thân phận quang minh thánh nữ của nàng, thú huyết lại càng sôi lên.

Long Nhất giang tay vén tóc của Nạp Lan Như Nguyệt qua, như thế có thể thấy rõ hơn, cũng làm cho thị giác của hắn càng thêm tăng lên mãnh liệt.

Gần nửa giờ, khi cơ mặt và lưỡi của Nạp Lan Như Nguyệt đều phát tê, Long Nhất cũng cảm thấy từng trận kích động từ tiểu huynh đệ, tiếp đó nhanh chóng bắt đầu khai pháo.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, hai người lại nằm trên giường lớn.

"Làm nàng ủy khuất rồi." Long Nhất cảm thấy có lỗi với nàng.

Nạp Lan Như Nguyệt trong lòng Long Nhất lắc lắc nói "Chỉ cần thiếp làm chàng thỏa mãn thì thiếp cũng hạnh phúc, huống chi loại cảm giác đó....thiếp.cảm thấy cũng tốt." Nói xong, Nạp Lan Như Nguyệt vùi đầu vào trong ngực Long Nhất, không dám ngẩng lên nữa.

Long Nhất cười, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve người ngọc trong lòng không nói nhiều nữa, có lẽ bởi vì quá mệt mỏi, Nạp Lan Như Nguyệt nhanh chóng tiến vào trong mộng.

Nạp Lan Như Nguyệt yên ổn nghĩ ngợi, Vô Song thì không cảm thấy tốt như thế, tuy Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt không có chân chính tiêu hồn, nhưng làm nàng cảm thấy cũng không kém gì. Nàng cùng Long Nhất có một loại kinh nghiệm tương tự, loại khoái cảm như thủy triều này vô luận thế nào cũng phải ráng chế trụ, khi nàng không thể chế trụ được nữa, không thể làm gì hơn là để ý thức của chính mình trầm vào sâu trong ý thức hải.

Chính tại lúc này, một thân ánh mờ nhạt lại xuất hiện trong ý thức hải của Long Nhất.

Chương 362: Tam Đầu Ma Long

Len lén mặc quần áo vào rồi bước xuống giường, lấy chăn đắp lên cho Nạp Lan Như Nguyệt đang ngủ say, tiếp đó rời khỏi trường bằng.

"Lão bất ử, lại nhìn lên à?" Long Nhất ác tâm hỏi.

"khắc khắc, tính ra ta cũng đã xem được một lúc, hai đồng thịt sáng bóng đó thì có gì để nhìn, còn không thuận nhãn như khô lâu của người." Hắc ảnh âm u cười nói.

"Người đúng là quái vật không phải người, có khi nào người là "bối bối"?" Long Nhất cười hắc hắc hỏi.

"Bối bối là cái gì?" Hắc ảnh hiểu kì dùng âm thanh như ngói vỡ của hấn hỏi.

"Bối bối chính là nam nhân cùng nam nhân làm cái...." Long Nhất quái dị cười nói, tựa hồ nhận định lão gia hỏa trong nội thể đúng là đã qua thời sung mãn, nếu như đối với chuyện nam nữ không có chút hứng thú nào có lẽ hấn đã quá già, nghĩ đến việc đó thì cũng hữu tâm vô lực.

"Nam nhân cùng nam nhân? Chắc cũng có nữ nhân.... Nói nhăm ít thôi, người thật ra có muốn đề thăng thực lực đám khô lâu của người không?" Hắc ảnh nói được một nửa, bỗng có chút không tự nhiên liền chuyển đề tài.

"Đương nhiên muốn, người nói xem ta phải làm sao đây." Long Nhất gấp gấp đáp, phía trước có Tam Đầu Ma Long a, lúc này thực lực của Long Nhị tăng cường thì thêm một phần thì thêm một phần hi vọng a.

Nhờ hắc ảnh chỉ điểm, Long Nhất thi phóng kết giới cách ly với bên ngoài, tiếp đó triệu hoán 18 cỗ siêu cấp khô lâu ra.

"18 cỗ siêu cấp khô lâu của người trừ tên có Tử Thần Liêm Đạo thì 17 cỗ còn lại không có không gian rộng rãi để phát triển, không bằng đem bọn chúng cùng Hắc Âm Tinh Phách toàn bộ dung hợp vào một cỗ, tuyệt đối trăm điều lợi mà không có điều hại." Hắc ảnh nói.

Đem 18 cỗ siêu cấp khô lâu dung hợp thành một? Long Nhất hơi do dự một chút, 18 cỗ siêu cấp khô lâu này theo hắn đã lâu, mặc dù trừ Long Nhị thì những tên khác không có một chút ý thức nào nhưng trong một lúc bảo hắn bỏ hết thì có chút không nỡ.

Cảm giác được tâm tình của Long Nhất, hắc ảnh không tự chủ được cười lên, giải thích "Những tên khác chẳng có một chút ý thức nào, lại nói bọn chúng không có tiêu thất, chỉ là dung hợp hình thành một thể mà thôi."

Long Nhất gật gật đầu, lão gia hỏa này nói cũng có đạo lý, bọn chúng bất quá chỉ biến thành một bộ phận trên thân thể Long Nhị thôi, nghĩ thông thì Long Nhất không còn do dự, đồng ý đem 18 cỗ siêu cấp khô lâu dung hợp.

"Bây giờ ta dạy người phương pháp ngưng luyện hắc ám, phép thuật này tịnh không khó khăn, bằng vào hắc ám ma lực trong cơ thể người chỉ cần không phân tâm thì hoàn toàn có thể thành công dễ dàng." Hắc ảnh vừa nói, Long Nhất cảm giác đầu óc bành trướng,

một tia tin tức liên tục không ngừng từ từ tiến vào, nguyên lai hắc ảnh này thông qua tinh thần lực trực tiếp đem phương pháp tu luyện ép vào trong kí ức của Long Nhất, sau khi truyền xong thì hắc ảnh vô thanh vô tức biến mất.

Long Nhất dò lại pháp thuật hắc ảnh truyền cho hắn, đột nhiên mở to hai mắt, hai đạo ánh sáng âm u quỷ dị lưu chuyển. Long Nhất làm bầm niêm chú ngữ, hai tay vương ra, 18 cỗ siêu cấp khô lâu bắt đầu lấy Long Nhị làm trung tâm mà di chuyển, tốc độ ngày càng nhanh, một lúc sau nhìn không rõ được nữa.

Lúc này, Hắc Linh Tinh Phách trong không gian giới chỉ của Long Nhất bay ra, một đạo hắc khí từ ngón tay dung nhập vào trong Hắc Linh Tinh Phách. Hắc Linh Tinh Phách này trực tiếp dừng lại phía trên đầu của Long Nhị, một màn hắc khí mỏng từ phía trong tỏa ra, lúc đó 17 cỗ siêu cấp khô lâu vẫn còn quay tròn.

Một cách từ từ, hắc vụ ngày càng đậm, đem 18 cỗ siêu cấp khô lâu bao trùm lại, hình thành một cơn lốc hắc sắc cực lớn, mà Hắc Linh Tinh Phách đang lơ lửng trên không trung bắt đầu từ từ co nhỏ lại, cho đến lúc biến mất không thấy được nữa.

Long Nhất toàn thân cũng bị hắc vụ bao phủ, chú ngữ khó hiểu đã được niệm một đoạn thời gian, hai tay vẫn liên tục xuất ra nhiều đạo hắc khí.

Đại khái đã được hai thời thần, chú ngữ từ miệng Long Nhất từ từ thu hồi, cuối cùng cũng dừng lại, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cơn lốc hắc sắc đang xoay chuyển.

Lúc này bầu trời màu đen phía ngoài kết giới đã biến thành màu xám xám miễn cưỡng có thể nhìn được mọi vật, nếu như ngẩng đầu nhìn lên trên cũng có thể thấy ảnh mờ của mặt trời.

Nạp Lan Như Nguyệt tĩnh lại không thấy Long Nhất, gấp gáp mặc y phục chạy ra ngoài tìm, trải qua sự triền miên tối qua, nàng không muốn rời Long Nhất một khắc nào nữa.

Vừa mới bước ra, cũng đúng lúc Vô Song bước ra khỏi trường bông, hai nữ nhân đối mặt, hai khuôn mặt xinh đẹp đều đỏ lên, đều tự cảm giác như phạm lỗi.

"Long Nhất đâu? Vẫn còn chưa dậy à?" Vô Song định thần, nhẹ nhàng hỏi.

Đề cập đến Long Nhất, Nạp Lan Như Nguyệt cũng hồi thần, nhìn khắp bốn phía nói "Ta vừa dậy...vừa dậy đã không thấy chàng, cũng không biết chàng chạy đi đâu rồi."

Vô Song như rúng đôi mày đẹp, ngưng thần dùng tinh thần lực cảm giác một lúc, phát giác không xa có ma pháp kết giới ba động truyền lại, liền nắm tay Nạp Lan Như Nguyệt phi thân tới.

Long Nhất bố hạ là hắc ám kết giới, trong không gian tử vong này thì mờ mờ ảo ảo, mà chỗ Long Nhất bố hạ kết giới cũng thành một màn hắc phiến như sự âm u phía ngoài, không cần thận tra xét hoàn toàn không thể phát hiện ra.

"Hắn ở phía trong, có lẽ có chuyện gì đó, chúng ta đợi hắn ngoài này đi." Vô Song nói, trong đôi mắt long lanh thoáng qua một tia lo lắng.

Mà lúc này cơn lốc hắc sắc trong kết giới cũng bắt đầu từ từ dừng chuyển động, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành một cái lồng hắc vụ nồng đậm, bên trong hiện ra hai thân ảnh mờ ảo, có thể thấy mờ mờ một thân ảnh cao hơn Long Nhất một cái đầu, tay cầm Huyết Liêm Dao, chính là sự Long Nhị sau khi dung hợp 17 cỗ siêu cấp khô

lâu cùng Hắc Linh tinh phách.

Đợt khi hắc vụ hoàn toàn tan đi, Long Nhị cũng đã hiển lộ nguyên hình, làm Long Nhất cực kỳ, cực kỳ kinh hãi.

Trước đó Long Nhị cùng hắc cũng cao ngang nhau, bỗng nhiên giờ cao hơn một cái đầu, khô giáp ẩn ước màu đen bằng xương giờ đã hoàn toàn thành hình, có những đường hoa văn trên xương cực kỳ rõ ràng, kì quái nhất là sau lưng của long Nhị lại xuất hiện 8 cái gai vừa thô vừa đen, trái 4 phải 4. Trên cái khô lâu trọc lốc lúc trước đã hình thành một cái mũ trụ bằng xương rất dày, hốc mắt luôn trống rỗng thỉnh thoảng chớp lên ánh sáng đỏ.

Tử Thần Liêm Dao trong tay Long Nhị càng thêm to lớn, cũng hiện ra hoa văn, phía cuối Liêm Dao màu đỏ sắc bén phát tán từng vầng vàng sáng quái dị, Long Nhất không hề hoài nghi chuyện Tử Thần Liêm Dao này có thể nhẹ nhàng vượt qua là có thể cắt xuyên cổ họng địch nhân. Thậm chí càng làm Long Nhất hưng phấn là Long Nhị lại phát tán ra hắc ám khí tức mạnh mẽ, so với trước kia đúng là một trời một đất. Lúc này Long Nhất bỗng lạnh người, hắc nghĩ nếu như Long Nhị quả thực phản bội, hắc tuyệt vô pháp khống chế.

"Đại ca." Chính tại lúc này, Long Nhị dùng ý niệm truyền đi ý nghĩ của hắc.

"Long Nhị, ngươi hiện tại cảm thấy như thế nào?" Long Nhất hỏi thần hời, ván đã đóng thuyền, còn có thể làm gì đây?

"Cảm giác? Nơi này tử khí rất nặng, rất thoải mái." Long Nhị hỏi đáp.

"Long Nhị, ta là lão đại của ngươi, sau này mọi chuyện ngươi phải nghe ta, lão đại nói gì ngươi phải làm cái đó, có minh bạch không?" Long Nhất thở nhẹ một hơi nói với Long Nhị, trong lòng vừa mừng

vừa sợ.

"Lão Đại....Long Nhị chuyện gì cũng nghe Lão đại, lão đại bảo ta làm gì ta sẽ làm cái đó." Long Nhị như bị thôi miên tự nhắc lại.

Long Nhất rùng mình một cái, nhãn châu xoay tròn, có khi nào ý thức của Long Nhị chỉ như tờ giấy trắng, chính mình vẽ cái gì là ra cái đó? Vừa nghĩ đến đó, Long Nhất lại hướng Long Nhị quán thủ một tia tư tưởng cực kỳ có lợi cho hắn, cực kì trọng yếu chính là hắn nói gì cũng nghe là làm theo, không được có dị nghị.

Mọi chuyện đều đại công cáo thành, Long Nhất nghĩ Long Nhị sau khi dung hợp thì có thể phát huy uy lực cực lớn, liền phẩy tay thu kết giới lại, lúc này phát hiện phía ngoài Vô Song, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Man Ngưu chình là đang đợi hắn.

"Phu Quân, cuối cùng chàng cũng ra." Nạp Lan Như Nguyệt mừng rỡ hướng Long Nhất ào tới, chạy được nửa đường, một cỗ khô lâu cao lớn quý dị bỗng đứng ra chắn trước mặt Long Nhất, hai khuôn mặt đen trống rỗng phát ra ánh sáng đỏ làm người khác đứng tim.

"A..." Nạp Lan Như Nguyệt thất kinh, liền ý thức gọi ra một cái Thánh Quang Thuật đánh tới.

Chùm sáng nhu hòa bao trùm Long Nhị lại, lại không thấy Long Nhị có phản ứng gì, chỉ thấy hắc quang trên thân thể hắn lóe lên, thánh quang màu sữa đó liền tiêu tán vô ảnh vô tung.

"Long Nhị, không được vô lễ, sau này ngươi phải nhớ, ba người này là những người rất quan trọng với Lão Đại, đối với bọn họ phải giống đối với ta, có hiểu không?" Long Nhất gõ nhẹ đầu Long Nhị dạy dỗ.

Long Nhị gật gật đầu hai cái, sau đó tự giác đi phía sau lưng Long

Nhất, cùng lúc đó dùng ý niệm hướng 3 người Vô Song chào hỏi, làm cho bọn họ đều kinh ngạc.

"Long Nhất, hẳn thật sự là có ý thức, nhưng hẳn có khả năng suy luận không?" Vô Song kinh ngạc hỏi, có ý thức không đại biểu cho có tư duy, nhưng lúc này Long Nhị tựa hồ cũng có một ít năng lực tư duy, tuy nhiên vẫn chỉ ngang với trình độ của trẻ con 3-4 tuổi.

"Không tệ, ta dùng Hắc Linh Tinh Phách cùng 17 cỗ siêu cấp khô lâu khác cùng một loại hắc ám ngưng luyện thuật đặc biệt đem bọn chúng dung hợp lại thành một, đã tạo ra Long Nhị như bây giờ." Long Nhất có chút đắc ý nói.

"Nhưng khô lâu làm sao có thể có tư duy?" Nạp Lan Như Nguyệt vẫn không cảm thấy tin tưởng.

"Phàm mọi chuyện đều có khả năng, Long Nhị, đi, dùng công kích mạnh nhất của ngươi cho chúng ta xem nào." Long Nhất nhe răng cười nói.

"Không thể, nơi này quá gần lãnh địa của Tam Đầu Ma Long, phái sau lại là lãnh địa của dị giới phi ưng, công kích của Long Nhị không nghi ngờ gì cũng mạnh như cấm chú, vạn nhất kinh động đến hai bên thì làm sao xử lý?" Vô Song gấp gáp ngăn lại.

Long Nhất vỗ vỗ đầu, bảo Long Nhị dừng lại, xem ra tại vì hẳn quá đắc ý, nếu như công kích có uy lực còn cao hơn cấm chú của Long Nhị xuất ra, trăm phần hết trăm là sẽ kinh động đến Tam Đầu Ma Long cùng với dị giới phi ưng đang ở không xa, lúc đó hai mặt thù địch, Long Nhị có lợi hại thì cũng chịu thua.

.....

Sau khi bàn luận, 4 người 3 thú 1 khô lâu toàn bộ hợp sức tiến vào lãnh địa của Tam Đầu Ma Long. Nguyên lai muốn theo phía bên hông mà tiến tới, nhưng tiến được không lâu 4 người phát hiện phía trước có một sơn cốc nhỏ, trong sơn cốc nhỏ có nhiều thực vật màu đen nằm rải rác, trên mặt đất có chất một lớp dày tàn chi, xương gãy, càng làm cả sơn cốc có một vẻ âm trầm.

Bởi vì tầm nhìn có hạn, 4 người Long Nhất không thể nhìn được xa, nhưng cũng biết sơn cốc nhỏ này nhất định không phải bỏ hoang, có lẽ vừa tiến vào Tam Đầu Ma Long sẽ phát hiện sự tồn tại của bọn họ, dựa vào phản ứng của Thụ Yêu Vương thì có thể đoán ra khả năng cảm giác khủng bố của Tam Đầu Ma Long.

"Nên tiến vào không?" Vô Song hỏi, nàng ý thức được, nàng chỉ có thể theo chú ý của Long Nhất, phàm quyết định gì cũng đều nghe lời hấn, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Man Ngưu thì không cần phải nói.

"Chúng ta còn có thể lùi sao? Tiến vào, dùng chết cũng phải đánh một trận." Long Nhất nhún nhún vai, bộ dáng thoải mái, nhưng không ai biết được trong lòng hấn cũng bắt đầu khẩn trương rút gân rồi.

Bốn người nhìn nhau gật đầu, chậm chạp tiến vào trong sơn cốc âm thầm như địa ngục. Đi được một đoạn đường, không ngờ rằng tiếng gầm của Tam Đầu Ma Long lại không vang lên, thậm chí không cảm thấy chút giao động nào, trừ sinh mệnh dao động trên 4 người 3 thú thì chỉ còn một màng tử khí trầm trọng.

Mặc dù Tam Đầu Ma Long vẫn không hiện thân nhưng 4 người đều không dám thư giãn, thần kinh ngược lại càng thêm khẩn trương căng thẳng, càng tiến vào sâu thì càng không dám kinh thường.

"Tam Đầu Ma Long! Mọi người cẩn thận." Lúc này, Long Nhất đột nhiên kinh hô một tiếng, hấn đã thấy phía trước một hắc ảnh to lớn

đang chặn trên đường đi. Mọi người đề lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt cùng bắt đầu niệm chú ngữ.

"Dừng lại, dừng, có điều không ổn, Tam Đầu Ma Long này tại sao lại không tấn công?" Long Nhất giơ tay ra hiệu dừng, nhìn phía trước có một gia hỏa như tường thành nằm ngang trong sơn cốc, ba cái đầu cực lớn đặt ở một bên, 6 con mắt toàn bộ đều nhắm lại.

"Hắn đang ngủ." Lúc này, ý niệm của Long Nhị truyền tới.

Ngủ? Trời cũng giúp ta, Long Nhất hưng phấn lên, hy vọng có thể vô thanh vô tức xuyên qua tử vong không gian này.

"Nó đang ngủ phải không? Không bằng chúng ta len lén đi qua." Nạp Lan Như Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Đúng là ý này, chúng ta nương theo thân thể nó mà bay qua." Long Nhất cười nói.

Long Nhất tay phải giữ man Nguru, tay trái giữ Long Nhị, cùng hai nữ nhân đồng thời phi hành, trong không gian hóa thành một đao hư ảnh đến phía trên Tam Đầu Ma Long mà bay qua.

Chỉ là, 4 người vừa bay đến phía trên Tam Đầu Ma Long, thì phát hiện đụng phải một bức tường khí không nhìn bằng mắt được, làm 4 người đang phi hành dội ngược lại.

Nhưng lúc này, Tam Đầu Ma Long lại mở mắt ra, chỉ mở mắt ở cái đầu chính giữa, còn 2 đầu hai bên vẫn mặc nhiên nhắm mắt.

"Hống...." Tam Đầu Ma Long phát hiện có người nhân lúc nó hấp thu năng lượng hắc ám lại xông vào, tự nhiên giận dữ, liền phát ra một

tiếng hống kinh thiên.

Tiếng hống giận dữ này mang theo áp bức cường đại, không ngờ bức 4 người liên tục lùi về sau.

Lúc này, cái miệng lớn của Tam Đầu Ma Long mở ra, một cổ Tử Vong Long Tức bao trùm trời đất, mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa hướng chỗ nhóm Long Nhất tụ tập phóng tới, tốc độ cực nhanh, Long Nhất nhanh chóng sử dụng Băng Hoàn Chi Bích, mà Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt cũng tương tự thi triển các phòng ngự ma pháp phong ấn trong trang sức.

"Oanh" một tiếng, tất cả các phòng ngự ma pháp đều vỡ nát, cực kì khó khăn mới cản được một cổ Tử Vong Long Tức mà tam đầu ma long tùy tiện phóng ra, 4 người sắc mặt trắng bệch, phải biết rằng Băng Hoàn Chi Bích là thần cấp phòng ngự ma pháp, có thể phản xạ cấm chú cùng những ma pháp cấp thấp hơn, huống chi Vô Song còn thi phóng các thần cấp phòng ngự của nàng phong ấn trong các trang sức, lại còn thêm vào những bảo bối của Nạp Lan Như Nguyệt không tiếc mà thi phóng, mà lúc này chỉ trụ được một cổ Tử Vong Long Tức của Tam Đầu Ma Long, làm cho 4 người bọn họ thật không biết nói gì nữa, lại chỉ mới có 1 đầu tinh dậu, nếu cả 3 đầu toàn bộ tinh lại thì bọn họ tự sát còn thoải mái hơn.

Thấy 4 người Long Nhất không ngờ có thể trụ được Tử Vong Long Tức của mình, Tam Đầu Ma Long không thể không giận dữ, lại tiếp tục phóng ra 3 cổ Tử Vong Long Tức liên tiếp.

Long Nhất huyết khí sôi lên, nghiêng răng cắn môi, công lực toàn thân điên cuồng vận chuyển, hai chân như thiểm điện xông thẳng tới trước. Mà Long Nhị còn nhanh hơn Long Nhất một bậc, cả người hấn như hóa thành một phiến ảnh ảo, Tử Thần Liêm Dao vung ra tạo thành vô số đạo hồng mang gạt tới một đạo Long Tức.

"Oanh" một tiếng lớn, Long Nhị không ngờ thành công phá tan một đạo Tử Vong Long Tức, lại múa Tử Thần Liêm Dao nghênh đón đạo thứ hai, nhưng cũng có chút lực bất tòng tâm phải lùi về một bước, xảo hợp lúc này Long Nhất cũng vừa xông tới, công lực toàn thân đều tập trung một chỗ, đồng tâm hợp lực hạ được đạo thứ hai, nhưng đạo thứ ba nhanh chóng ép tới, Long Nhất lực cũ vừa tàn, lực mới khó xuất ra, cùng Long Nhị toàn lực cũng khó chống được đạo Tử Vong Long Tức thứ ba.

"Lão Đại, Lão Ngưu ta đến giúp người." Man Ngưu cuồng bạo hống lên một tiếng tận trời, cũng cảm thấy chiến ý điên cuồng từ Lục Ngọc Tài Quyết.

Lục Ngọc Tài Quyết so với lúc trước thì lại mạnh hơn gấp chục lần, phát ra một luồng ảo ảnh hướng đến đạo Tử Vong Long Tức thứ 3, oanh một tiếng, hợp sức ba người cũng đem đạo Tử Vong Long Tức thứ 3 đánh cho tiêu biến.

Chỉ là không đợi 3 người Long Nhất thở được một hơi, đã thấy hắc ảnh trong mắt phóng lớn, tiếp đó huyết vụ bắn ra trên đồng khô lâu, toàn thân như bị đánh tan ra.

Man Ngưu động đậy hai cái, sau đó liền hôn mê. Long Nhất ngược lại không bị hôn mê, nhưng thật sự không còn sức động một ngón tay nữa, xương cốt toàn thân trên dưới đều như đã gãy nát, cơ nhục bởi vì chấn động mà đau đớn không thôi. Long Nhị cầm Tử Thần Liêm Dao vẫn đứng vững, nhưng hiển nhiên không còn lực chiến đấu.

Lúc này, Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt đầy cừu hận bắt đầu thi phóng ma pháp công kích. Chỉ là thực lực không phải nhờ thù hận mà tăng cường, Tam Đầu Ma Long không thèm tránh né, cấm chú

mà Vô Song vôi vàng phóng ra đối với nó tựa hồ chỉ là gãi ngứa.

Năng lực phòng ngự ma pháp như thế, làm tia tự tin cuối cùng của Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt đều tan biến, bọn họ không tiếp tục công kích, chỉ chạy đến bên cạnh Long Nhất mỗi người nắm một tay, nước mắt rơi xuống, không thể cùng chàng đồng sinh, nhưng có thể cùng chàng đồng tử.

"Tam Đầu Ma Long đáng chết này." Long Nhất hung hãn chửi mắng, lúc này hắn lại cảm giác được tâm tình nóng nảy của 3 con thần thú trong hắc ám thứ nguyên không gian, chúng chỉ muốn nhắm phía Tam Đầu Ma Long mà phóng ra, nhưng hắn đem 3 con thần thú thu vào. Long Nhất tịnh không chấp nhận, đem bọn chúng thả ra cùng chính là tống tử, không bằng để chúng lưu lại phía trong, có lẽ có cơ duyên thì may ra lại thấy được mặt trời.

Đợi đã....Rồng? Trong đầu Long Nhất linh quang lóe lên, không chú ý nhìn về phía vòng đeo tay hình rồng ở cổ tay mình.

Chương 363: Gọi Ra Mẫu Bạo Long

Nhìn vòng tay hình rồng này, Long Nhất đột nhiên nhớ đến lúc trước trong Ma Huyền Sâm Lâm gặp được mẫu bạo long Liễu Như, lúc trước nàng cấp cho hắn vòng tay của mình, trong trong có phong ấn truyền tống trận, nói rằng khi nguy cấp thì có thể triệu hoán nàng đến giúp đỡ.

Liễu Như là hậu đại của Hoàng Kim thánh long cùng Hắc Âm Ma Long tạp giao sinh ra, đồng thời có thể chất của cả hai loại, chỉ là án chiếu thực lực của nàng cũng còn xa mới là đối thủ của Tam Đầu Ma Long, cho dù mấy năm qua thực lực của nàng có tăng lên không ít cũng khó mà đối đầu với Tam Đầu Ma Long nổi, trừ phi thực lực của nàng hơn cả Long tộc trưởng lão, nếu không gọi nàng ra cũng có khác gì tống tử đâu?

Chỉ là thời gian không đủ để Long Nhất nghĩ nhiều, Tam Đầu Ma Long chuẩn bị công kích tới mà Liễu Như là ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng của hắn, có thể nàng có bí pháp nào đó không biết được.

Miệng Long Nhất niệm chú ngữ, tinh thần lực xâm nhập vào vòng đeo tay hình rồng kích hoạt truyền tống trận được phong ấn bên trong. Chỉ thấy vòng đeo tay hình rồng này liên tục phát ra từng đạo ánh sáng vàng, một trận long khí cực đại tỏa ra không gian, cả Tam Đầu Ma Long cũng cảm thấy được, đã há chuẩn bị miệng phóng ra thêm một đạo Tử Vong Long Tức đến, hai con mắt cực đại nhìn chăm chăm vào vòng đeo tay hình rồng ở cổ tay Long Nhất.

Từng đạo ánh sáng vàng đập lên trên mặt đất, hình thành một ma pháp trận kì dị, tiếp đó liền thấy quang mang bạo phát, một thân ảnh cao cao từ từ thành hình trong không khí.

"Tỷ tỷ, đợi ta với." đúng lúc Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt vẫn còn kinh hoàng thì một âm thanh non nớt truyền tới, bên cạnh thân ảnh cao ráo lại xuất hiện thêm một viên thịt tròn.

Ánh sáng vàng thu lại, ma pháp trận cũng phân tán. Lúc này thân ảnh cũng lộ ra diện mạo của mình, chỉ thấy thân hình thấp hơn Long Nhất một chút, cả người phủ đầy lân giáp màu vàng có lẫn đen làm cho kiêu đồn phong mãn của thiếu nữ hiển lộ rõ ràng, trên đầu có một mái tóc dài dài buộc thành một búi. Ngũ quan xinh đẹp tinh tế mà lại mang theo ngạo khí lãng thiên như không cần dựa vào ai, đó không phải là loại khí chất được cố ý khắc nên, mà là một loại cô ngạo sinh ra đã có, không phải mẫu bạo long Liễu Như thì còn là ai đây?

"Phụ thân. Phụ thân, người sao rồi?" Bộ dạng Đại Đầu vẫn không thay đổi gì cả, bộ dạng tròn xoe cùng với từng lớp xúc tụ rậm rậm, nhãn châu bé xíu của nó chuyển động, thấy Long Nhất đang nằm trên mặt đất gần chết không thể hoạt động, kêu lên một tiếng non nớt lẫn tới.

Thấy bộ dạng quái dị của Đại Đầu, lại nghe Đại Đầu kêu Long Nhất là phụ thân, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song đều hóa đá đương trường.

"Đại đầu, con ngoan, người xoa nhẹ nhẹ thôi, cha người toàn thân đều tan nát rồi." Long Nhất toàn thân trên dưới chỉ còn cái miệng có thể hoạt động. Bị Đại đầu quái xoa xoa lập tức la lên.

Liễu Như tiến tới mang theo một tia nghi hoặc cùng Tam Đầu Ma

Long đối thị, nhưng Tam Đầu Ma Long nhìn thấy Liễu Như không ngờ lại xuất hiện thần thái trầm tư, trì hoãn không có phát động công kích.

Cả nửa ngày sau, Liễu Như chuyển thân đi đến trước mặt Long Nhất, dùng tay phải phủ đầy lân giáp đặt trên ngực Long Nhất, một cỗ long khí nóng bỏng đi hai vòng trong nội thể Long Nhất rồi quay trở lại nội thể nàng, mà cảm giác thống khổ của Long Nhất cũng giảm đi nhiều, mặc dù vẫn còn đau nhức nhưng tựa hồ đã có thể di động rồi.

Long Nhất nhờ Vô Song đỡ đứng dậy, hếch mũi lên hít hít, ngửi được hương khí đặc biệt trên người Liễu Như. Tay phải hẩn nhẹ nhàng vuốt ve Đại Đầu đang nằm kế bên, cười nói "Liễu Như, mấy năm không gặp, càng lúc càng hấp dẫn a."

Liễu Như hừ lạnh một tiếng, liếc qua Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt nói "Cuộc đời thay đổi không ngừng mà người miệng lưỡi lúc nào cũng trơn tuột, mấy năm không gặp, số nữ nhân bên người người ngược lại gia tăng cũng rất nhanh."

Long Nhất cười hắc hắc hai tiếng, lại động đến thương thế trên thân thể, khước miệng co giựt hai cái nói tiếp "Giúp ta xem qua huynh đệ của ta. Tên gia hỏa phía sau kia thì giao cho nàng xử lý."

Liễu Như không nói nữa, hai đạo Long khí đem Man Ngưu cứu tỉnh lại, sau đó quay đầu nhỏ giọng nói "Ta không phải đối thủ của nó, nhưng ta cảm giác ta và nó tựa hồ có chút liên quan."

Long Nhất gật gật đầu nói "Đại khái ta cũng đoán được, bọn nàng đánh mất đũa tình cả nửa ngày vẫn không động thủ, nói không có quan hệ cũng kì quái a."

Liễu Như tức giận nhìn Long Nhất, móng tay trên tay phải đột nhiên

biến thành kim nhọn dài, hung hãn cấu xuống đùi non của Long Nhất.

Long Nhất đau đớn kêu lên một tiếng, gấp gáp chuyển đề tài nói "Giỏi a, coi như ta sai đi, nàng tự nhiên cùng Tam Đầu Ma Long Kia có liên quan, không bằng cùng nó từ từ thương lượng, xem thử có thể thả cho chúng ta đi qua không."

Nhưng đúng lúc này, nhãn thần Long Nhất đột nhiên cứng lại, hắn thấy từ miệng của Tam Đầu Ma Long phun ra một cỗ Tử Vong Long Tức bắn tới. Liễu Như tự nhiên cũng cảm thấy áp lực cực lớn, nàng nhanh chóng quay người lại, hai cánh tay nhỏ hóa thành long trảo bắn ra hai đạo hắc quang nghênh đón, làm tiêu tan đạo Tử Vong Long Tức kia.

Lúc này, miệng lớn của Tam Đầu Ma Long bắt đầu phát ra âm thanh theo một tiết tấu kì dị, chỉ thấy hắc ám ma pháp nguyên tố trong không khí bắt đầu dao động mạnh lên.

"Long ngữ ma pháp, tập trung lại, cố giữ mạng." Long Nhất trợn mắt, tính ra Long Tức chỉ là công kích bình thường nhất của Long Tộc, mà Long Ngữ ma pháp có uy lực công kích cường đại không kém gì năng lực công kích vật lý của Long tộc, Long Nhất cùng Man Ngu cũng bị một chiêu Ma Long Bãi Vĩ của Tam Đầu Ma Long làm cho tê liệt suýt chết.

Liễu Như phi thân lên không, ánh sáng đen cùng vàng trên thân thể lóe lên, từ thân người yêu kiều nhỏ nhắn biến thành cự long hàng chục thước, lân phiến màu đen chứa ẩn ước những tia màu vàng, nhìn qua rất là bắt mắt.

Liễu Như dùng miệng rỗng ngậm Long Ngữ ma pháp, trong một lúc gió thổi mây vùn, hắc ám nguyên tố nồng nặc điên cuồng ngưng tụ lại. Long Nhất trắng mặt ngẩn người thầm nghĩ, hai siêu cấp Long

ngữ ma pháp hợp lại có siêu ra phản ứng hóa học gì không nhỉ?Sợ rằng thân thể mình có khi bị ảnh hưởng mà vắng đi mất.

"Phu quân, vị cô nương.vừa.vừa rồi chính là Long tộc trong truyền thuyết à?" Nạp Lan Như Nguyệt vẫn có chút không dám tin tưởng.

"Đúng thế, còn là một mẫu bạo long nữa." Long Nhất cười khổ nói.

Lúc này, Long ngữ ma pháp của Tam Đầu Ma Long đã hình thành, một cơn sóng màu đen bài sơn đảo hải hướng Liễu Như trong không trung đánh tới. Mà trên thân hình Liễu Như cũng hình thành hai quang cầu như hai ngọn núi nhỏ, một cái màu vàng một cái màu đen, mang theo khí thế hủy diệt bắn ra nghênh đón.

"Oanh" một tiếng như núi lở,thân hình to lớn của Liễu Như bị chấn lui về hàng trăm thước, ánh sáng đen,vàng bắn ra tám phương bốn hướng, bốn người Long Nhất tự nhiên cũng bị lọt vào phạm vi công kích, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song đều phóng ra các ma pháp phòng ngự của mình, tính ra nếu chống cự không được cũng phải tận lực mà chống a.

Lúc này, Đại Đầu bên cạnh Long Nhất đột nhiên phóng to thân hình, mở to cái miệng lớn như chậu máu của nó, tia sáng màu đen lẫn vàng đánh tới như gặp phải nam châm, đều bị hấp thu vào cơ thể nó, một chút cũng không lãng phí.

"Thật là ngon." Nuốt xong, Đại Đầu còn rên lên hai tiếng, lộ ra trên mặt biểu tình giống như mới ăn xong một buổi tiệc.

Chương 364: Thôn Phệ Long Thể

Bốn người Long Nhất cùng phát ngốc, cho dù biết được Đại Đầu có tập quán ăn đủ thứ hỗn tạp nhưng thật sự không dám tưởng nó lại có thể đem ma pháp công kích cường đại biến thành như đồ ăn ngon mà nuốt vào như thế, trên thế giới này còn cái thứ gì mà nó không thể ăn không? Thật sự đúng là quái thai cả trăm triệu năm mới gặp.

"Thôn phệ Long Thể! Không ngờ lại là Thôn Phệ Long Thể!" Tam Đầu Ma Long chấn kinh phát ra tiếng người, thanh âm như người già, khàn khàn, đôi mắt rờng như phát hiện ra tuyệt thể bảo vật cứ nhìn chăm chăm vào thân hình đang thu nhỏ lại của Đại Đầu.

Thôn Phệ Long Thể? Là cái gì? Long Nhất kì quái nghĩ, thấy bộ dạng của Tam Đầu Ma Long, có lẽ là thể chất phi thường hiếm có trong Long tộc à.

Lúc này, Liễu Như bị chấn bay đi đã quay trở lại, thân hình to lớn lại biến lại hình người đứng bên cạnh Long Nhất, nàng biết vừa rồi Tam Đầu Ma Long thực tế đã buông tha cho nàng, nhưng cũng không làm cho nàng thấy tốt lên chút nào, nếu như nàng không cần đến sinh mệnh của mình thì nàng cũng không biến thành hình rờng, nói thật thì nàng thậm chí rất thích thân thể nhân loại.

"Nha đầu cứng đầu, mặc dù trong cơ thể ngươi có hoàng kim thánh long huyết mạch nhưng tính ra cũng là hậu duệ của hắc ám ma long, ta cũng không làm khó ngươi nữa." Tam Đầu Ma Long dùng giọng

già nua nói, chỉ là ánh mắt vẫn nằm y nguyên trên thân thể của Đại Đầu.

"Đa tạ tiền bối, thật không biết tiền bối cũng thuộc hắc ám ma long nhất tộc." Trên khuôn mặt cô ngạo xinh đẹp của Liễu Như xuất hiện thần sắc tôn kính.

Ánh mắt Tam Đầu Ma Long lại chuyển đến trên người của Liễu Như, thờ nhẹ một tiếng nói "Cũng không sai, Hắc Ám Ma Long nhất tộc tồn tại trên đời cũng đều do ta mà ra."

"A..." Không chỉ Liễu Như kinh ngạc ngây ngốc mà 4 người Long Nhất cũng choáng váng, theo lời của Tam Đầu Ma long này thì hẳn chính là tổ tông của Hắc Ám Ma Long nhất tộc.

Liễu Như cô ngạo cũng có tia kinh hoàng thất thố, nhưng rất nhanh đã ổn định tâm tình, bởi vì nàng không thể tin vào lời của Tam Đầu Ma Long, hướng chi theo tin tức tổ tiên truyền lại thì không hề đề cập đến tổ tiên có ba đầu.

"Người có chứng cứ chứng minh người là tổ tiên của Hắc Ám Ma Tộc bọn ta không?" Liễu Như bình tĩnh hỏi.

Tam Đầu Ma Long cười khan hai tiếng, mang theo vẻ bi thương, hai mắt trên cái đầu chính giữa của nó phát ra thần quang, mà cùng lúc đó, Liễu Như cảm giác ý thức hải của mình biến thành một mảng trắng. Rồi đột nhiên, một tia hắc mang âm u trong ý thức hải sinh ra hình thành một đồ án kì quái.

"Ma Long ấn!" Liễu Như kinh hô một tiếng, Ma Long ấn đúng là tiêu chỉ của tộc trưởng Hắc Ám Ma Long nhất tộc, có thể cộng hưởng tinh thần tất cả hậu duệ của Hắc Ám Ma Long, nàng không còn nghi ngờ nữa, hướng Tam Đầu Ma Long làm một lễ tiết kì quái, cung kính

nói "Liễu Như ra mắt lão tộc trưởng."

Tam Đầu Ma Long gật gật đầu, ánh mắt lại chuyển đến Đại Đầu bên người Long Nhất, ngẩng đầu than "Không tưởng được Hắc Âm Ma Long nhất tộc chúng ta tự nhiên lại xuất hiện Thôn Phệ Long Thể, đúng là vạn hạnh, cũng có lẽ ý trời là thế."

Liễu Như rung người, nói "Đệ đệ của con cùng con có hình dạng không giống nhau, Thôn Phệ Long Thể là gì?"

"Thôn Phệ Long Thể cái tên cũng có nghĩa là rồng có năng lực phân thể, có thể nuốt vạn vật trong thiên hạ để tăng cường thực lực, nếu như lớn lên, tính ra nhất cấp thần nhân cũng kiêng kị ba phần, chỉ là để Thôn Phệ Long Thể trưởng thành thì cực kỳ lâu, Long tộc bình thường 2000 năm đã có thể hóa thành hình người, nhưng nó phải cần đến 2 vạn năm, trước khi thành niên, năng lực phân thể của nó cũng có hạn, nếu như ma lực quá lớn vượt qua khả năng hấp thu thì toàn thân sẽ phát nổ mà chết, mà hai pháp thần của thế giới bên ngoài thì có thể làm được như thế." Tam Đầu Ma Long thở dài có chút thương cảm.

"Có con ở đây, con không để ai khác làm thương hại đến đệ đệ." Liễu Như kiên định nói, nàng cũng không nghĩ đến thời gian đệ đệ trưởng thành không ngờ lại dài như thế, có lẽ đến khi nó thành niên, chính nàng cũng hóa thành một đống khô cốt rồi a.

"Thật vậy ư? Người là hậu đại Hắc Âm Ma Long cùng Hoàng Kim Thánh Long, có lẽ hai tộc đều không chấp nhận người, đặc biệt là Hoàng Kim thánh long, mấy tên gia hỏa lòng dạ hẹp hòi đó tuyệt không để người được yên, bằng vào thực lực của người còn lâu mới là đối thủ của mấy tên gia hỏa đó, người dựa vào gì mà bảo hộ đệ đệ người?" Tam Đầu Ma Long đối với sự tình này thập phần hiểu rõ, dùng một loại ngữ khí trào phúng nói.

"Con tuyệt không để chuyện này xảy ra, trừ khi con chết." Liễu Như nghiêng rặng nghiêng lợi nói, nàng đối với hoàng kim thánh long cực kì thù ghét, ngày ngày đều muốn vì phụ mẫu báo thù, nhưng nàng biết rằng bằng vào thực lực của nàng vô luận thế nào cũng không thể báo thù nổi, lúc này nghe đệ đệ là Thôn Phệ Long Thể có thể cùng nhất cấp thần nhân ngang ngửa, nếu như nó thành niên rồi còn không thể báo thù sao? Chỉ là nàng có chút tự lự, đến 2 vạn năm sau, những lão long hại gia đình bọn họ lúc trước cũng đi thăm tổ tiên hết rồi, chẳng lẽ đem hậu đại của bọn chúng mà báo thù?"

Liễu Như ngẫm nghĩ, lại nghiêng rặng, không sai, cha làm con chịu, hoàng kim thánh long làm gia đình 4 người bọn họ chịu thống khổ đau đớn, sớm muộn cũng phải trả lại trên thân thể của hoàng kim thánh long bọn chúng, chỉ cần là hoàng kim thánh long, thì đều là địch nhân của gia đình nàng.

Long Nhất lúc nàng cũng cảm thấy tốt hơn, hấn như rặng mày suy tư nhìn Tam Đầu Ma Long, đột nhiên a a cười lên, mở miệng nói "Lão Long, người tiếp tục thân thân thiện thiện mà chỉ dẫn đi, không nên có mục đích mờ ám không thể nói cho người khác a."

Tam Đầu Ma Long liếc nhân loại này một cái, trong lòng thầm nghĩ, xem ra nhân loại giao hoạt đúng là danh bất hư truyền, nhìn bộ dạng hấn là thấy.

"Ta có một biện pháp để đệ đệ ngươi nhanh chóng trưởng thành, để trong vòng một ngàn năm nó có thể đạt đến trạng thái thành niên." Tam Đầu Ma Long đem ánh mắt chuyển đến trên mặt Liễu Như nói.

Trên mặt Liễu Như xuất hiện thần tinh kinh hỉ, nhưng nhanh chóng giấu mất đi, trong ngữ khí mang theo một tia phòng bị, nàng nói "Nếu như có thể Liễu Như đương nhiên cảm kích không hết, nhưng có"

phải là có điều kiện?"

Tam Đầu Ma Long bi thương cười lên hai tiếng, nói "Dưới gầm trời này làm gì có chuyện ăn mà không trả tiền, đương nhiên ta có điều kiện nhưng đối với đệ đệ ngươi không phải là chuyện xấu, chính là để nó kế thừa y bát của ta."

"A...Chuyện này..." Liễu Như trong lòng vui mừng có chút không biết làm sao, chuyện này đúng là chuyện tốt cầu còn không được, cũng tính là điều kiện nữa à?

"Đầu tiên nghe ta nói đã, ta nói kế thừa y bát cũng là kế thừa chức trách của ta, mà ta lúc trước là ma long tọa kỵ của Hắc Ám chi thần, mà từ lúc này, đệ đệ ngươi nhất định phải thay thế ta thủ hộ bên cạnh của Hắc Ám Chi Thần." Tam Đầu Ma Long không ngờ nói ra tin tức oanh tạc này, làm cho mấy người Long Nhất xây xẩm đầu óc, ai mà biết được chúa tể dị giới vong linh thế giới lại là ma sủng của Hắc Ám chi thần.

Tam Đầu Ma Long không để ý đến sự kinh hoàng của mọi người, tiếp tục nói "Lúc đầu Hoàng tộc Hoàng Kim thánh long của Long tộc có hai chi, tất cả đều tín ngưỡng Quang Minh thần, Quang Minh thần muốn quản lý Long tộc nên tuyển ra một Long Vương, nhưng hẳn lại thiên vị một chi lãnh tụ của Hoàng Kim thánh long, là tên gia hỏa đáng chết được Quang Minh thần sủng ái, khi diễn ra Long Vương đại hội hẳn đã âm toán ta, mà Quang Minh thần lại giả bộ không biết.

Nguyên chuyện hẳn làm Long Vương cũng đã định đoạt, không ngờ hẳn vẫn muốn diệt tận sát tuyệt, ta không còn đường nào khác hơn phải mang một bộ phận Long tộc quay đầu hướng về Hắc Ám chi thần, ngài ban cho chúng ta hắc ám ma lực, thu ta làm ma sủng, cùng với Quang Minh thần minh tranh ám đấu nhiều lần, nhưng phần ân tình đó ta vẫn chưa thể hoàn trả hết, cho đến sau ...."

Tam Đầu Ma Long nói đến đây đột nhiên dừng lại, làm những người đang tập trung nghe đều ngỡ ngàng, bọn họ đang đợi nghe một bí mật kinh thế hãi tục nào đây? Ngẩng đầu lên thấy Tam Đầu Ma Long đang mở to miệng vẽ mặt kinh nghi, một lúc lâu sau mới khép miệng hồi phục thần sắc bình tĩnh, hấn tiếp tục nói "Cho đến sau tràng diệt thế đại chiến, ta chiến tử trong trận đó rơi vào dị giới vong linh, hồn phách 10 phần thì 6-7 đã rời khỏi cơ thể, hồn phách tàn lưu may mà còn chưa tiêu tán, trở thành bộ dạng nửa sống nửa chết không thể hoạt động như hiện giờ"

Diệt thế đại chiến? Nghe đến đây trong đầu lại liên tưởng đến các tình tiết trong phim khoa học viễn tưởng, Long Nhất run người bắt đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên phát giác trong ý thức hải của mình lại xuất hiện hắc ảnh mờ nhạt.

"Lão gia hòa, người biết diệt thế đại chiến không?" Long Nhất dùng ý niệm hỏi.

"Không biết." Hắc ảnh nhún vai đáp, dừng một chút, hấn lại nói tiếp "Đề tình người một chút, tên Tam Đầu Ma Long đằng kia chẳng phải nói hấn là vật cưỡi của Hắc Ám Chi Thần sao? Hắc ám ma ngọc cùng con hổ nửa đen nửa trắng trên người người cũng không biết có quan hệ gì đến hắc ám chi thần không."

Đúng a, Long Nhất liền nghĩ tên ma sủng của Hắc Ám chi thần cùng với con hổ tiểu tam khó thoát khỏi có liên hệ, nếu không nó làm thế nào cùng hắc ám ma ngọc sản sinh phản ứng lớn như thế?

Long Như trầm tư nghĩ, từ từ hồi tưởng lại lời nói của Tam Đầu Ma Long, đang nghĩ đến hấn nói hồn phách hấn mười phần đã mất 6-7 phần, không thể không động tâm một chút, một ý tưởng to gan lớn mật ẩn ước đã được phác thảo thành hình.

Nhưng lúc này, Liễu Như sau khi tự ngẫm nghĩ kỹ cũng đã đáp ứng yêu cầu của Tam Đầu Ma Long.

Tam Đầu Ma Long vui mừng, tập trung tất cả tinh thần lực bao lấy Đại Đầu kế bên Long Nhất, trong ý thức hải của nó đặt ra một đồ án kì quái, bộ dạng cùng Ma Long Ẩn kia cũng không khác nhiều, Đại Đầu trở thành ma sủng đời tiếp theo của Hắc Âm chi thần cũng vô pháp thay đổi rồi.

Đúng lúc Tam Đầu Ma Long đang đem công pháp đặc thù tương tự như Hắc Âm Long Lực của mình hoàn toàn dung nhập vào thể nổi của Đại Đầu, Long Nhất đột nhiên la lớn "Dừng, dừng lại."

Tiếng kêu đột ngột làm ánh mắt mọi người đều hướng về phía Long Nhất, Long Nhất ổn định tâm tình, đột nhiên từ không gian giới chỉ xuất ra Hắc Âm Ma Ngọc phát ra hắc sắc quang mang nồng nặc, cũng đem tiểu hổ Tiểu Tam triệu hoán ra, nói "Người nếu tự xưng là ma sủng của Hắc Âm chi thần, thì cũng phải biết bọn chúng."

Thân thể to lớn của Tam Đầu Ma Long run mạnh, trong mắt lộ xuất thần tình cuồng hỉ cùng cung kính, hướng đến Hắc Âm Ma Ngọc đang phiêu phù trong không trung cúi cái đầu cao quý của hắn xuống.

"Mẹ, cái đầu gỗ này, nếu như biết như thế, lúc mới đầu đã xuất ra Hắc Âm ma ngọc thì cũng không có chuyện gì xảy ra rồi?" Long Nhất vỗ đầu nghĩ, nhưng bình thường mọi chuyện tựa hồ đều đã được âm thầm định đoạt trước, nếu không như thế, làm sao lại gọi ra Mẫu Bạo Long Liễu Như cùng với đứa con Đại Đầu này? Làm sao mà biết được nhiều chuyện như vậy? Hơn nữa Đại Đầu cũng không có cơ hội rút ngắn quá trình trưởng thành cực dài của mình, cũng không thể trở thành ma sủng đời tiếp theo của Hắc Âm chi thần rồi.

Chương 365: Ma Long Truyền Thừa

Trong miệng Tam Đầu Ma Long lấp lánh mấy từ, trong mắt rồng lại có một ít lệ quang lóe qua, hiển nhiên đối với Hắc Âm chi thần trong truyền thuyết vẫn có tình cảm rất lớn.

Đúng lúc này, tiểu hổ Tiểu Tam đột nhiên hống lên hai tiếng, Long Nhất cũng cảm thụ được tâm lí thương cảm cùng nghi hoặc khó nói ra được của nó.

Tam Đầu Ma Long ngẩng đầu hướng Tiểu Tam, trong mắt rồng phát ra thần tình phức tạp, có vui mừng lẫn bi thương, hấn chậm chậm mở miệng dùng âm thanh có chút run rẩy nói "Nhờ Hắc Âm chi thần phù hộ, ta trước lúc về với cát bụi còn có thể hoàn chỉnh quay về."

Mà Long Nhất nghe được lời đó thì trong não "oang" một tiếng, có khi nào phán đoán vừa rồi của hấn đúng là thật, trên người Tiểu Tam có chứa hồn phách bị mất của Tam Đầu Ma Long?

Thời gian không đủ để Long Nhất nghĩ lâu, bởi vì Tam Đầu Ma Long đã động, toàn bộ tinh thần lực của hấn tập trung lên người Đại Đầu, cái miệng lớn của hấn mở to ra, một hình cầu màu đen tương đương hai cái đầu người từ trong miệng Tam Đầu Ma Long bắn ra, hướng đến Đại Đầu mà bắn tới.

Đại Đầu đúng là không sợ trời không sợ đất, cái miệng lớn siêu cấp mở ra, hình cầu màu đen bị hấn ùm một tiếng nuốt thẳng vào, chỉ là

biểu tình thõa mãn trong mắt nó lướt qua được mấy giây thì đột nhiên biến đổi, thân thể hình cầu bắt đầu thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

"Phụ thân.Phụ thân, cứu con, khó chịu quá." Âm thanh non nớt của Đại Đầu đau đớn van nài, thật sự nhìn thấy thì thương tâm,nghe thấy thì rơi lệ, Man Ngưu còn có vẻ bất nhẫn, còn hướng chi Liễu Như xem nó như sinh mệnh của mình,nàng muốn mở miệng hỏi, nhưng cũng sợ nhiều loạn Tam Đầu Ma Long.

"Yên tâm đi, nó không bị gì đâu." Tam Đầu Ma Long hừ một tiếng, trong mắt rờng trong sát na cũng có chút ảm đạm.

Đại Đầu vẫn thống khổ khó chịu, xúc tu cả người lúc thì dựng đứng lên lúc thì xù xuống, hiển nghi đang chịu đựng một sự đau đớn không bình thường.Đến khi từng tia hắc khí từ khắp người Đại Đầu thấm ra ngoài, ánh mắt cung kính của Tam Đầu Ma Long lại hướng đến Hắc Ám Ma Ngọc vẫn trôi nổi trong không trung, bi thương khóc lên một tiếng "Chủ Nhân, Ma Long đi đây." Nói xong, thể nổi của Tam Đầu Ma Long đột nhiên tản phát ra một đạo hắc ảnh, thể như lôi điện không kịp nhìn đã nhập vào thể nội Đại Đầu, mà cái đầu chính giữa của Tam Đầu Ma Long cũng vô lực hạ xuống, mắt rờng từ từ nhắm lại, không ngờ không còn một tia sinh mệnh nào.

"Hống....." Đại Đầu đột nhiên run mạnh, từ miệng nó không ngờ phát ra tiếng hống tương tự tiếng rờng.

Long Nhất nhướng mày, lẩm bẫm "Phụ thể? Lão gia hỏa này tại sao làm như thế, không biết có âm mưu gì với chúng ta đây." Long Nhất lúc này cũng có chút lo lắng, hẳn nhớ lúc đầu hẳn cũng phụ thể thân xác này, sau đó đem linh hồn của thân thể này mà nuốt đi, không biết Tam Đầu Ma Long có xài chiêu này không.

Long Nhất áp chế long lẳng trong lòng, nhìn rồi hắng nói.

Đại Đầu thống khổ hống lên hai tiếng, hai mắt nhỏ xiu của nó đột nhiên bạo phát sáng chói, cái miệng như chậu máu mở ra, đối tượng không ngờ là tiểu hổ Tiểu Tam.

Tiểu Tam kinh hãi lùi về sau hai bước, có tia hoảng hốt bất an, cặp mắt một trắng một đen nhìn Long Nhất một cách kỳ vọng. Long Nhất không ngừng dùng ý niệm trấn an Tiểu Tam, còn hai mắt thì nhìn chăm chăm vào Đại Đầu đang phát tán long uy bức nhân, hấn dám khảng định, lúc này Đại Đầu đã bị Tam Đầu Ma Long phụ thể rồi.

Đột nhiên, Hắc Ám ma ngọc trong không trung nhẹ nhàng rung động, biểu tình kinh hãi của Tiểu Tam biến thành bình tĩnh, thân thể không ngờ vạm vẹo có chút quỷ dị.

"A.da của tiểu hổ bị bị co lại kìa, sao lại như thế?" Nạp Lan Như Nguyệt kinh hô một tiếng, dùng bàn tay nhỏ bụm miệng ép sát vào người Long Nhất.

Chỉ thấy Tiểu hổ Tiểu Tam nhắm chặt hai mắt, một bên thân thể màu đen ẩn ước mờ ảo dao động, nhìn qua giống như lông da màu đen đang bị kéo giãn một trận.

Đột nhiên, khí thế trên người Đại Đầu lập tức gia tăng, một bên thân thể màu đen của tiểu hổ dao động càng mãnh liệt, trong sát na, không ngờ từ từ thoát li thân thể của tiểu hổ, giống như một màn lóc da rút gân, bị rút đi một bộ phận màu đen làm cho tiểu hổ hai bên đều có màu trắng không sai biệt.

"Bụp" một tiếng, bộ phận màu đen trên người tiểu hổ hoàn toàn xuất ra, bị Đại Đầu nuốt vào trong bụng. Mà lúc này tiểu hổ lại hoàn toàn biến thành màu trắng thuần khiết, nhãn châu màu đen trước đó cũng

biến thành cùng một dạng, trên thân thể nó cũng không còn một chút khí tức hắc ám nào, chỉ có quang minh khí tức nồng đậm.

Tiểu Tam tựa hộ phi thường đuối sức, dùng ý niệm hướng Long Nhất thể hiện muốn trở về Hắc Ám Thứ Nguyên không gian nghỉ ngơi, Long Nhất tự nhiên không nói nhiều thu nó trở về.

Mà toàn thân như viên cầu của Đại Đầu sau một trận loạn chiến lại không có động tĩnh gì, lúc này trong không trung lại xuất hiện hư ảnh nhàn nhạt của Tam Đầu Ma Long.

"Cuối cùng cũng giải thoát rồi, phía trước là lối ra, bọn người tự nhiên đi, thân xác còn lại của ta nếu như có gì hữu dụng thì tùy ý xử trí...." Âm thanh già nua từ 4 phương 8 hướng truyền lại, vang vọng khắp không gian, sau đó hư ảnh trong không trung từ từ tiêu tán, cuối cùng hóa thành vô hình.

Long Nhất cùng Man Ngưu ba người nhìn nhau một cái, đều thở ra một hơi nhẹ nhõm, thật sự không nghĩ đến sự tình cuối cùng lại có kết quả như vậy.

Liễu Như tiến đến Đại Đầu tựa hồ đang ngủ sâu, trên khuôn mặt cô ngạo hiện ra một chút nhu tình, nàng vươn tay muốn vuốt Đại Đầu, không ngờ lại phát hiện ra chuyện kì quái, trên người Đại Đầu đột nhiên phát ra một trận hắc mang đem tay Liễu Như chấn ra.

"Không nên đụng vào nó, nó lúc này đang dung hợp thứ Tam Đầu Ma Long truyền thừa cho." Long Nhất nói.

"Vậy phải đợi đến khi nào." Liễu Như không thể không lo lắng hỏi, trong thế giới của nàng ngoại trừ đệ đệ này thì nàng không còn quan tâm đến ai.

"Không biết được, đợi đến khi nó tự tỉnh lại." Long Nhất nhún vai, hai mắt phát sáng nhìn về thân xác to lớn của Tam Đầu Ma Long không xa đó, Tam Đầu Ma Long này đã không biết đã sống bao nhiêu năm nữa, cả người đều là bảo bối a, sừng rồng, da rồng, gân rồng, máu rồng, vô luận cái gì cũng đều là bảo vật vô giá a.

"Phu quân, chàng làm sao lại cười đắc ý như thế, có phải là có chủ ý xấu nào không." Nạp Lan Như Nguyệt phát hiện ra biểu tình của Long Nhất, nhẹ nhàng đấm hấn một cái cười hỏi, lúc này không còn bị uy hiếp sinh mạng, tâm tình của nàng tự nhiên phi thường thoải mái.

"Lão long này lưu lại di ngôn nói là thân thể cho chúng ta tùy ý xử trí mà? Ai, loại tinh thần vô tư hiến dâng này của hấn thật sự làm ta vạn phần cảm động, nếu như không làm theo thì không khỏi thấy có lỗi với lão nhân gia." Long Nhất lắc đầu thờ dài nói.

Cặp mắt đẹp của Liễu Như như điện bắn về phía Long Nhất, kiêu hãnh nói "Tôn nghiêm của Long tộc bọn ta không cho ai xâm phạm, di thể này làm sao có thể để người bán bỏ, hấn là tổ tiên của Hắc ám ma long nhất tộc, ta không thể để người động vào."

"Ta nói mẫu.....(bạo long) Liễu Như, lúc này nàng nghe hấn nói thân thể hấn tùy chúng ta xử lý mà? Rồng chết như đèn tắt, sau khi chết còn tạo phúc cho người khác, như thế tính ra cũng là một dạng tiếp tục sinh mệnh mà." Long Nhất làm bộ đạo đức nói.

"Nếu như sau khi người chết, ta đem người chặt ra 8 khúc thì người nghĩ thế nào?" Liễu Như tinh quái hỏi.

Long Nhất bối rối một chút, không thể nhịn cười, cười hắc hắc nói "Ta chết rồi thì còn nghĩ được gì nữa? Lại nói nếu như sau khi ta chết nếu thân thể đối với nàng hữu dụng, ta cũng không phiền để

nàng chặt mấy khúc lớn của ta đâu." Long Nhất nói xong thì ánh mắt sáng rực nhìn Liễu Như, có thể nghe ra ngữ khí của hắn đúng là chân thực.

Liễu Như cứng người, khuôn mặt mịn màng phớt đỏ rồi lan ra cả mặt, đúng là không thể tiếp tục phản bác, nàng thậm chí không biết tại sao chính mình lại né tránh ánh mắt của hắn.

Khóe miệng Long Nhất cong lên, nở ra nụ cười tự đắc, trong lòng muốn nói, cho dù nàng là Mẫu bạo long, nhưng cũng so sánh với lão giáo hoạt ta, nàng vẫn còn non nớt lắm a.

"Man Nguru, loay hoay cái gì nữa, bắt đầu đi." Long Nhất vỗ vai Man Nguru một cái, hai người hướng thân thể khổng lồ của Tam Đầu Ma Long gần đó chạy lại.

Toàn thân Tam Đầu Ma Long vẫn còn hắc ám ma lực to lớn dao động, Long Nhất tập trung nhất là vào 6 cái sừng trên ba cái đầu, bởi vì sừng rồi đúng là cơ quan chứa được nhiều hắc ám ma lực nhất. Long Nhất bởi vì vẫn chưa có vũ khí thích hợp với mình, nếu như sừng rồi này có thể chế thành vũ khí thì đúng là không thể tốt hơn được, chỉ là không biết trên đại lục ai có khả năng rèn được sừng của Tam Đầu Ma Long đây, ải nhân tộc? Mấy năm nay không nghe thấy ải nhân tộc rèn ra thần khí gì, cao nhất bắt quá chỉ được cấp bậc "thứ thần khí"(1).

"Người muốn đem sừng Tam Đầu Ma Long luyện chế vũ khí?" Vô Song không biết lúc nào đã đến bên cạnh Long Nhất, nhỏ giọng hỏi.

"Ân, chỉ là tài liệu quá tốt rồi nhưng không có người thích hợp để rèn." Long Nhất đối với việc Vô Song biết hắn nghĩ gì không hề thấy kì quái, vì giữa họ có một tâm linh cảm ứng kì diệu.

"Nếu như ta nói ta có thể giúp ngươi thì sao?" Khóe miệng của Vô Song nhẹ nhàng cong lên tươi như hoa tạo thành hình bán nguyệt, ánh mắt nhìn Long Nhất có tia giảo hoạt, loại biểu tình này trước giờ chưa từng thấy qua lần nào, làm Long Nhất thả hồn bay ngàn dặm trong một lúc.

Sau khi si mê một lúc lâu Long Nhất mới hồi thần lại, cười gian hai tiếng, nói "Nàng cười lên thật là đẹp, ta nghĩ nàng nếu ra chiến trường căn bản không cần động thủ, quay đầu cười một cái đủ làm cho địch nhân giơ hai tay đầu hàng, đúng thật là họa quốc ương dân a."

"Ta không thể cười với người khác, chàng chẳng phải nói qua chỉ để ta cười với một người à." Ánh mắt Vô Song có chút nhu tình nhè nhẹ, bỗng ánh mắt trở nên tình tứ quẩn trên thân thể Long Nhất.

Trong mắt Long Nhất thoáng qua tia kinh hãi, xung động vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Vô Song, mà Vô Song cũng không né để hẳn nắm lấy, bộ dạng ngọt ngào của hai người làm Nạp Lan Như Nguyệt ăn phải dấm, nàng chạy tới cố ý ho hai tiếng, âm mưu phá hoại bầu không khí như trong mắt không có người nào khác của hai người.

"Song nhi này, nàng vừa nói có thể giúp ta, có thể nào nàng biết thuật luyện kim?" Long Nhất một tay cầm tay Vô Song, một tay thì nắm tay Nạp Lan Như Nguyệt, bộ dạng như chứng tỏ không quên ai hết.

"Cũng học qua một ít, bất quá để luyện chế sừng của Tam Đầu Ma Long, phải trở về lấy vài thứ ở Thánh Thành, ta cần một ít khí vật hỗ trợ." Vô Song nói.

Long Nhất gật gật đầu, cũng không hỏi hiện tại Di Thất Thành ra sao,

có còn yêu khí không? Hắc nghĩ Vô Song nói một cách tự nhiên như thế thì nhất định đã đánh cho mấy thứ tà ác đó không còn tồn tại rồi. Lúc này, hắc đột nhiên nhớ đến hắc ảnh trong nội thể, lão gia hỏa đã yêu cầu hắc quay lại không gian hắc ám ở Di Thất Thành càng sớm càng tốt, cho nên liền nói "Đợi khi chúng ta thoát khỏi Lôi Thần cấm khu, ta liền bồi tiếp nàng quay về Thánh Thành một chuyến a."

"Ân." Vô Song chớp đôi mắt đẹp mê li đáp ứng một tiếng, nhớ đến gia hương lúc trước đẹp như trong tranh, bây giờ đã thành một đồng phế khu cả ngàn năm.

Chương 366: Đệ đệ hóa muội muội (Em trai biến thành em gái)

Long Nhất cùng Man Ngưu mất một ngày làm việc cực lực, thật vất vả mới có thể từ trên thân thể Tam đầu Ma long lột xuống hết những gì hữu dụng, lấy được sáu cái sừng ma long, khoảng trăm thước da, một cây gân Ma long (Ma long cân), còn nói về Long huyết thì một giọt cũng không có, dù sao mạch máu của Tam đầu ma long này sớm đã héo rút vào trong cơ thể, cứng ngắt vô cùng, thoạt nhìn không khác một cương thi ma long chút nào.

Lấy được những thứ này trên thân Tam đầu Ma long, Long Nhất coi như không lỗ khi đã mạo hiểm tánh mạng xông vào Lôi thần cấm khu, không nói đến hắc ám ma lực khổng lồ từ sừng rồng gân rồng, trăm thước da rồng này tùy tiện cắt ra một miếng cũng đã có giá trị liên thành rồi, lực phòng ngự của Hắc ám Ma long không thể đơn giản dùng hai từ "Biến thái" (Hentai) để miêu tả, mặc dù thân đã chết nhưng sức phòng ngự ma pháp lẫn phòng ngự vật lý của da rồng vẫn làm kẻ khác kinh hãi, tấm da rồng này Long Nhất phải dùng đến mười hai thành công lực từng chút từng chút một rọc ra, có thể tưởng tượng được nó cứng rắn đến cỡ nào.

Long Nhất cùng Man Ngưu làm không ngưng nghỉ trong vòng hai ngày, tuy có thể nói là lao lực qua độ, nhưng một khi nhìn lại thành quả của mình thì bỏ sức ra cũng đáng. Hai người liền ngồi song song tiến hành nhập định để hồi phục tiêu trừ mỏi mệt. Mặc dù nói là đã

vượt qua nơi nguy hiểm nhất của tử vong không gian, nhưng ở tử vong không gian thì cái gì cũng không thể đoán trước được, nói không chừng còn có việc nguy hiểm hơn đang chờ họ phía trước, Long Nhất tự nhiên không thể xem thường mọi việc được.

Trong khi Long Nhất cùng Man Nguru điều tức, Đầu to ngủ say hai ngày đã tỉnh dậy, hình dáng nó tựa hồ một chút cũng không thay đổi, ngoại trừ trên người phát ra một chút long uy nhàn nhạt.

"Đệ đệ, đệ tỉnh rồi à, nghỉ ngơi ở đây có thoải mái hay không?" Liễu Như thấy Đầu to tỉnh lại vội quan tâm hỏi han.

Đầu to lăn khối thịt tròn đến bên cạnh Liễu Như, âm thanh non nớt vang lên:

"Ta không có việc gì, Tỷ Tỷ, chỉ là, vừa rồi thật đau quá."

Liễu Như nhẹ nhàng vuốt ve Đầu to rồi nói:

"Tốt lắm, bây giờ không có việc gì nữa. Chúng ta trở về đi"

Con mắt bé tí của Đầu to nhìn về phía Long Nhất đang ngồi điều tức cách đó không xa, đoạn nó làm nũng nói:

"Không chịu, Tỷ Tỷ, ta thích cha, ta thích đi cùng cha"

Liễu Như hừ lạnh một tiếng, trong lòng không tự chủ nổi lên một cảm giác ghen tỵ, tên đệ đệ của nàng chỉ đi theo Long Nhất khoảng mười ngày, kết quả chẳng những làm con nuôi của hắn, hơn nữa đối với hắn còn thân hơn so với mình, mấy năm nay không ngừng nhắc đến tên Long Nhất bên tai mình, mỗi lần nghe vậy nàng cảm thấy lỗ tai như bị kéo dài hơn, không khỏi nảy sinh cảm giác đố kỵ lẫn tức giận đối với tên Long Nhất này.

"Vậy người cứ ở chỗ này cùng hấn, Tỷ tỷ về một mình" Liễu Như bất mãn nói.

"Tỷ Tỷ...." Đầu to chần chừ nhìn Liễu Như, đột nhiên lại nói:

"Vậy Tỷ tỷ về trước một mình đi, để ta đi chơi cùng cha vài ngày rồi về có được không?"

Liễu Như ngẩn người, nhất thời tức giận đến nổi thất khiếu bốc khói, dùng sức đẩy Đầu to một cái khiến nó lật nhào rồi gằn giọng quát:

"Người trong mắt rớt cuộc có vị tỷ tỷ này là ta nữa hay không, người nếu không theo ta trở về thì sau này đi luôn đi, đừng về nữa"

"Tỷ tỷ...." Đầu to ủy khuất nhìn Liễu như lên cơn giận dữ, trong lòng không thể hiểu rõ vị tỷ tỷ luôn đối xử tốt với mình tại sao lại biến thành hình dạng này.

Lúc này, Vô Song nghe tỷ đệ long tộc tranh cãi như thế bèn đi tới nói:

"Long Nhất bây giờ vẫn chưa tỉnh, các người muốn đi cũng nên chờ hấn tỉnh rồi hãy đi"

"Đã như vậy, cứ chờ cho hấn tỉnh dậy đã" Liễu như vẫn nghiêng rặng như cũ, ném cho Long Nhất một ánh mắt không lấy gì làm thân thiện.

Qua ba, bốn canh giờ, Long Nhất sau khi điều tức xong từ trạng thái nhập định tỉnh dậy, một thân mệt nhọc đã giải trừ làm cho hấn cả người khoan khoái.

"Cái gì, các người sẽ trở về?" Long Nhất lớn tiếng hỏi. Ngay lúc hấn tỉnh lại, Đầu to đã chạy vội tới báo cáo với hấn.

- "Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành rồi, tự nhiên phải đi thôi" Liễu Như lạnh lùng nói, cứ để Đâu to ở cùng với tên gốc hắc, sợ rằng đệ đệ mình không trở thành ma súng của Hắc ám thần mà thành ma súng của tên Long Nhất này.

- "Ai nói nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành rồi? Nàng nói có thể tìm nàng để hỗ trợ, cũng không có quy định thời hạn mà, ta bây giờ vẫn còn trong khu vực của Lô thần cấm khu, nguy cơ khắp nơi, nàng không thể bỏ mặc ta bơ vơ lạc lõng như vậy" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Liễu Như ngó người, xảo trá như vậy hắc cũng nói được, nhưng nghe hắc nói vậy ác tâm của nàng nổi lên, lập tức dùng 5 ngón tay chộp tới cổ Long Nhất, định dùng sát chiêu "giết người diệt khẩu" cắt đứt cuốn họng tên Long Nhất này.

Phốc một tiếng, long trảo của Liễu Như bị bật ngược lại, mà lúc này Vô Song vẻ mặt lãnh đạm nhẹ nhàng thu hồi lại một lớp nước màu lam đã ngăn cản nàng ta.

- "Tốt lắm tốt lắm, coi như ta sai, coi như ta là kẻ thối tha, gian nan phía trước không lường hết được, ta khẩn cầu nàng trợ giúp ta mà" Long Nhất cười cười tỏ vẻ xin lỗi.

Liễu Như hừ một tiếng coi như nhận lời, nàng thật sự không có khả năng một mình đưa Đâu to trở về, thôi để tên tiểu tử này chiếm chút tiện nghi vậy.

Mọi việc đã xong, mọi người không ai muốn lưu lại địa phương quý quái này một phút nào nữa, mười mấy ngày qua, tinh thần lực bị nơi này gặm nhấm rất nhiều, thân thể cũng thấy mệt mỏi vô cùng.

Bồn người hai rỗng bắt đầu thu dọn đồ đạc nhắm hướng ra mà đi, không lâu sau đó, liền thấy một cái phong ấn Tử khí kết giới, cường độ so với Lôi điện phong ấn tại hiệp cốc cũng không hơn kém nhau bao nhiêu.

Chẳng lẽ lại muốn ta mất mấy ngày để phá nó sao, Long Nhất thầm nghĩ trong lòng. Chính lúc này, Đầu to từ sau lưng Long Nhất chạy vọt lên trước rồi phóng ra một ngụm Long tức màu đen hướng về phía kết giới, chỉ thấy kết giới đã biến mất hoàn toàn tựa như trắng trong bóng nước vậy.

- "Làm ta giật mình. Con trai ngoan, kỳ này con là hạng nhất rồi" Long Nhất ôm lấy thân hình tròn trịa của Đầu to rồi hôn nó một cái. Đầu to được Long Nhất khen thưởng liền nở nụ cười, tiếng cười non nớt phát ra mùi phần thoải mái.

Cười rồi cười, thân thể Đầu to đột nhiên phình ra, Long Nhất tưởng nó xảy ra chuyện liền kinh hoàng vội vã về nó.

Cái vỡ về này lại xảy ra chuyện, thân thể Đầu to lúc này như một quả bong bóng đột nhiên nổ mạnh, phát ra từng đám khói đen làm cho mọi người đều choáng váng.

Liều như lúc này kinh ngạc nhìn trừng trừng Long Nhất, nàng còn chưa kịp lấy lại tinh thần trước sự việc diễn ra vừa rồi. Nhưng lúc này khói đen bắt đầu chậm rãi tan biến, cảnh tượng trước mắt làm cho những người Long Nhất nhìn muốn rớt con mắt.

Đầu to thì đã biến mất, xuất hiện trên tay Long Nhất chính là một thân hình cao khoảng chừng 50 phân, chính là một con tiểu long hình dáng đáng yêu vô cùng. Lúc này trong mắt tiểu long hiện lên vẻ mê hoặc, xoay qua ngó lại hai bên rồi cất giọng non nớt hỏi:

- "Cha, con bị làm sao vậy?"

Không đợi Long Nhất trả lời, Liễu như đang đứng bên cạnh vội gạt tay Long Nhất ra ôm lấy tiểu long, sau khi lật qua lật lại xem xét một chút liền vui mừng nói:

- "Rốt cuộc cũng biến trở lại hình dáng của long tộc chúng ta rồi"

Thanh âm Liễu Như dừng lại một chút, đột nhiên hét lên một tiếng thất thanh rồi lấp bấp nói:

- "Sao. Như thế nào lại như vậy, đệ đệ như thế nào lại. lại biến thành muội muội rồi"

Chương 367: Thật lớn, thật trắng

Tiếng kêu thê lương của Liễu Như dọa cho 4 người Long Nhất giật mình một trận, phải vỗ ngực liên hồi trấn tĩnh lại rồi nhìn chằm chằm Liễu Như, vừa rồi ai cũng nghe Liễu Như nói câu này, chỉ khác là sắc mặt mỗi người mỗi khác mà thôi.

"Đệ đệ biến thành muội muội? Nó có phải chính là con trai ta hay không? Nàng có làm hay không vậy?" Long Nhất há rộng miệng ra mà hỏi.

"Ta không nói chơi, ta cũng không hề nghĩ tới...." Liễu Như sau khi lấy lại tinh thần liền đáp lời hắn.

"Nàng làm sao biết được, để ta coi thử xem" Long Nhất vừa nói vừa bước lại gần.

"Cái thứ sắc lang nhà ngươi, tránh xa muội muội ta càng xa càng tốt" Liễu Như hất văng tay Long Nhất ra, ôm chặt Đầu to vào trong ngực mình tựa như sợ bị Long Nhất chiếm lấy tiện nghi vậy.

Long Nhất nhún nhún vai, nghi hoặc hỏi lại:

"Chúng ta không biết thì thôi, nàng là tỷ tỷ nó vậy mà cũng không biết giới tính của Đầu to, nói ra thật không thể làm kẻ khác tin nổi"

Khuôn mặt Liễu Như lúc này vì xấu hổ đã biến thành đỏ hồng, nàng

đáp:

"Ta cũng không rõ lắm, mẫu thân từ khi sinh ra nó đến khi nó lớn lên đều là hình dáng như vậy, căn bản nhìn không ra giới tính của nó, nhưng cha ta nhất mực nói nó là đê đê, thì ta cũng coi nó là đê đê"

Long Nhất không kìm được liền nở nụ cười, nguyên là Đầu to bị nhận lầm giới tính, trường hợp này thật là hy hữu khó gặp.

"Tỷ tỷ, tỷ buông ta ra, ta sắp nghẹn chết rồi" Lúc này, Đầu to cố gắng nhấc đầu ra khỏi bộ ngực cao vút của Liễu Như, vẻ mặt hết sức là buồn cười.

Long Nhất sờ sờ cánh mũi, thấy Đầu to như bị vùi vào giữa hai ngọn núi cao vút đầy đặn thế này, cảnh tượng thập phần quái dị, làm cho hắn cười to vì đã bắt đầu liên tưởng tới .

Liễu Như nhìn bộ dạng cười cợt của Long Nhất liền hừ lạnh một tiếng định vung tay tát hắn, nhưng chính lúc này Đầu to đã nhân cơ hội nhảy thoát ra khỏi bộ ngực của nàng rồi bám lấy ngực của Long Nhất, đoạn quay đầu cười hì hì nói:

"Tỷ tỷ ôm ta không thoải mái bằng cha ôm ta, ngực của tỷ tỷ mềm mại quá khiến ta cứ bị chìm vào"

Phác xách, một tràng cười dữ dội vang lên không chỉ từ Long Nhất, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song đã ôm ngực cười rộ lên, chỉ chừa mỗi tên Man Ngưu đang nghi nghi hoặc hoặc nhìn sự việc xảy ra mà gã không thể giải thích được, không hiểu Lão đại cùng đám đại tẩu vì sao lại cười như vậy.

Liễu Như nghiêm mặt lại, bộ ngực phập phồng kịch liệt, hình dáng nàng bây giờ tựa như núi lửa sắp sửa bùng lên vậy.

Long Nhất vừa thấy bộ dạng nàng như vậy vội vàng cố gắng nén cười lại, mẫu bạo long này mà phát tác thì không dễ đùa đâu a, hẳn nhẹ nhàng vỗ về lên lưng của Đầu to đang ôm chặt ngực mình, nhìn cô bé nhắm mắt lại thành vẻ mặt hưởng thụ một chút rồi nói:

"Bây giờ mà gọi là Đầu to thì cái tên này không hợp chút nào, ta phải đặt cho con một cái tên khác mới được, Liễu Như, muội muội này của nàng trước kia có tên gọi là gì không"

"Nàng có một cái tên của Long tộc, chỉ có điều rất dài và khó đọc, khẳng định nhân loại các người không đọc được, còn một cái tên của Thương Lan Đại lục thì chưa có" Liễu Như đáp.

"Không bằng kêu là Niếp niếp nha, nghe cũng thuận tai lắm" Nạp Lan Như Nguyệt nói.

"Niếp niếp cái gì, nàng như vậy cũng nói được, thôi kêu là Bàn Nữ nha, con có chịu không, con gái ta" Long Nhất vỗ vỗ đầu của Tiểu bàn long hỏi.

"Tốt à tốt à, Nữ nhân nghe hay hơn" Âm thanh non nớt của Tiểu Bàn nữ mang theo sự giận dữ vang lên làm mọi người ngã ngửa, xem ra tiểu Bàn Nữ này có phẩm vị so với Long Nhất khác nhau rồi.

"Không khó nghe, Nữ nhân nghe cũng thuận tai lắm, sau này con gái ta lớn lên thì kêu là Bàn Nữ, nữ danh là Nữ Nhân" Long Nhất đắc ý cười to.

Liễu Như nghe được muội muội mình có cái tên tục khí như vậy, mười phần không tình nguyện, nhưng Long Nhất cũng không cho nàng cơ hội kháng nghị liền bước vào không gian tử vong, còn mấy người khác cũng đã lục tục đi theo hẳn.

Long Nhất vừa bước vào Tử vong không gian, trước mắt đang tối đen bỗng biến thành màu tím bạc, khắp tầm mắt đều là một màn sương mờ mịn màu tím bạc, trong người hắn bỗng có một cảm giác, trong không gian này ngoại trừ lượng nguyên tố lôi hệ ma pháp khổng lồ làm cho người khác phải cảm thấy sợ hãi ra thì không có một nguyên tố ma pháp nào khác cả, nếu tu luyện Lôi điện hệ ma pháp ở trong này, mức độ cảnh giới tăng cao so với hỏa tiễn còn nhanh hơn nữa.

Mơ hồ nhìn xung quanh một lát, Long Nhất bỗng có cảm giác mình đã bước vào cửa ải cuối cùng của Lôi thần cấm khu rồi.

"A. Tê quá" Nạp Lan Như Nguyệt kinh ngạc hô lên một tiếng rồi vội vàng dùng Quang minh ma pháp tạo thành một tấm màn bảo vệ toàn thân mình, nàng vừa tiến vào đã cảm giác như có từng đạo thiểm điện rất nhỏ tê tê chạy khắp toàn thân.

"Đây gọi là Lôi thần không gian, nguyên tố lôi hệ ma pháp đều hóa thành thực thể hết" Vô Song than nhẹ một tiếng, tại Lôi thần không gian này, ngoại trừ lôi hệ ma pháp sư cùng chiến sỹ, thủy hệ pháp thần như nàng cũng chỉ có thể tự tạo ra một chút ma pháp lực, nếu gặp vấn đề nguy hiểm sợ rằng nàng cũng trở thành gánh nặng cho Long Nhất thôi.

Long Nhất cẩn thận quan sát mọi nơi, bởi vì không gian này bị một làn sương mờ ảo bao phủ, khiến tầm nhìn của hắn giảm xuống còn mấy chục thước, hình như ở đây hoang vu không người sống, ngoại trừ sương khói ra thì không có thứ gì khác cả.

"Mọi người đừng cách xa nhau, chúng ta từ từ tiến về phía trước" Long Nhất ra lệnh, hắn không thể không cẩn thận, Lôi thần không gian này chỉ sợ không có gì tốt lành chờ đón cả.

Long Nhất một mình đi thẳng tới trước, từng làn sương màu tím bạc nhẹ nhàng mơn trớn hai gò má hấn làm cho hấn nảy sinh một cảm giác cực kỳ thân thiết lẫn thoải mái, quả thật hấn và Lôi điện cực kỳ có duyên với nhau (ND: May mà chúng ta đều biết tiên kiếp của gã này không phải là . thợ điện)

Đi một hồi lâu trong Lôi thần không gian, tựa hồ không có gì thay đổi cả, tuy Long Nhất vẫn một mực chú ý vào cái cảm giác kỳ lạ này, chỉ là chân hấn cứ vô ý mà bước tới.

Đúng vậy, vạn vật trên thế giới đều có tính mạng, nguyên tố ma pháp tự nhiên cũng không ngoại lệ, Long Nhất vừa vào Lôi thần cấm khu liền được Lôi điện tiến hành tẩy lễ thì cảm xúc luôn tràn đầy, đặc biệt là cảm xúc của hấn đối với nguyên tố Lôi điện hệ ma pháp càng sâu sắc hơn cả.

Long Nhất vừa bước tới trước vừa chậm rãi nhắm mắt lại, hấn "phát hiện" màn sương màu tím bạc trong phạm vi quanh thân thể mình đã trở thành những nguyên tố tinh linh màu tím bạc đang cười đùa huyên náo, chúng nó vui vẻ vây quanh hấn ca xướng, đối với hấn tỏ vẻ rất thân thiện.

Long Nhất không tự chủ được cười rộ lên, ý niệm trong đầu cũng thôi thúc hấn cùng nhảy múa vui đùa với đám tinh linh nguyên tố này, cảm giác cực kỳ vui thích.

-"Đi lâu như vậy tựa hồ không phát hiện chút khác biệt nào, Long Nhất, ngươi nói coi chúng ta có khi nào đi lạc rồi không?" Vô Song nhìn cảnh vật hai bên không khỏi phát ra nghi vấn.

Long Nhất tựa như không nghe thấy gì, tựa như không có một chút phản ứng, hai chân vẫn không ngừng tiến về phía trước.

"Phu quân, . a. Phu quân, chàng làm sao vậy? đừng dọa tiếp mà"
Nạp Lan Như Nguyệt phát hiện ra có gì không đúng vội chạy lên phía trước Long Nhất, thấy hai mắt Long Nhất nhắm nghiền, khóe miệng cười cười lại thêm quanh mình hắt có một đạo ánh sáng màu tím bạc chiếu vào càng thêm phần quỷ dị, tựa như là người đang bị trúng tà vậy.

Nghe được tiếng kêu sợ hãi của Nạp Lan Như Nguyệt, Vô Song, Liễu Như, Man Ngưu ba người cùng chạy tới phía trước, chỉ là Long Nhất vẫn không hề phát hiện ra, hai chân vẫn cứ đều đều bước về phía trước.

"Lão đại, lão đại, người mau tỉnh lại" Man Ngưu vội chạy tới chắn trước mặt Long Nhất.

Việc lạ xảy ra, Long Nhất cứ từng bước từng bước hướng về phía trước, Man Ngưu không tự chủ được vội bước tránh qua rồi đi song song với hắt, còn những người khác cũng phân vân không biết làm như thế nào.

"Hay là đừng đánh thức hắt, ta xem hắt tựa hồ đã bước vào sâu trong ý thức hải rồi, ta cứ đứng một bên trông chừng hắt là được"
Vô Song suy nghĩ một lát rồi nói, nàng sợ nếu lúc này mạnh bạo lay tỉnh hắt dậy thì không biết sẽ xảy ra hậu quả gì nữa.

Vì vậy, Long Nhất cứ vô thức bước về phía trước, những người còn lại đều khẩn trương bước theo bên hắt.

Long Nhất vẫn như cũ đang dùng ý niệm trao đổi với những tinh linh nguyên tố Lôi điện, chỉ là lúc này hắt có chút cảm giác bất ổn,.

"Đông đê*, cứu ta" Đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên bên tai Long

Nhất, làm cho hắn không tự chủ được run người một cái.

Thanh âm này.? Như thế nào lại quen thuộc như vậy? Tựa như. tựa như là thanh âm của Dư Hồng Nương tỷ tỷ, nàng bị làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng tại Lô thần cấm khu đã xảy ra chuyện gì rồi? Long Nhất trong lòng vạn phần lo lắng, hắn suy tính cực lực cũng không phát hiện ra Dư Hồng Nương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

Chính tại lúc này, trong ý thức của Long Nhất bỗng oanh một tiếng rồi kéo dài như vô hạn, xuyên qua một không gian bất đồng khác, rốt cuộc khi đến một sơn cốc hoang vu cũng đã "phát hiện" sự tình khiến hắn tức đến đỏ cả mang tai.

Một thân hỏa hồng giáp bó sát người của Dư Hồng Nương đã bị xé rách khắp nơi, làm lộ ra da thịt tuyết bạch dụ người, mà một tên nam nhân cường tráng đang điên cuồng xé từng mảnh giáp của nàng, tựa hồ như một người đã mất đi lý trí vậy.

"Diệp Trường Li, ngươi tỉnh lại đi, ngươi không thể đối xử với ta như vậy được" Dư Hồng Nương cắn chặt đôi môi đỏ mọng của mình, vẻ mặt bi phẫn, nàng vốn đã không còn hơi sức để giãy dụa nữa rồi.

"Ta vốn rất tinh táo, ta thật sự rất tinh táo, Hồng nương, ta yêu nàng nhiều năm như vậy, hôm nay chúng ta bị nhốt ở chỗ này không biết có đường sống sót ra ngoài hay không, trước khi chết ta nhất định phải yêu nàng, nếu không chiếm được trái tim nàng, ta cũng phải chiếm được thân thể nàng" Diệp Trường Li hai mắt hắn lên những mạch máu đỏ, như một dã thú điên cuồng gầm lên, xoạt một tiếng lại xé bay một mảnh giáp trên ngực Hồng Nương Tử, làm hiện ra một chiếc yếm có thêu đóa hoa hồng trắng nhỏ vốn không thể che hết đôi ngọc nữ ngạo nhân, hai viên ngọc hồng hồng đội lên chiếc yếm càng làm cho hắn thêm điên cuồng, hắn nắm lấy sợi dây đai của chiếc yếm rồi dùng sức kéo xuống.

"Đông đệ, cứu ta" Dur Hồng Nương nhắm chặt hai mắt lại, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt trong suốt, trong thời khắc này, nàng chỉ nghĩ đến khuôn mặt tuấn tú với nụ cười xấu xa thường trực của Long Nhất, nàng trong đầu chỉ có một tia hy vọng duy nhất là thấy Long Nhất như một thiên thần hạ xuống giúp nàng vượt qua được biển lửa này.

Tuy chỉ dùng ý niệm nhưng thấy như vậy Long Nhất cũng đã điên tiết, tên Diệp Trường Li súc sinh này, lúc trước còn tưởng hắn là một người như thế nào, cũng không nghĩ đến có ngày hắn trở nên ti tiện như thế, quả thật hận không thể dùng thiên lôi đánh chết hắn cho rồi.

"Đánh chết hắn, đánh chết hắn" Long Nhất nghiến chặt răng, trong đầu hiện lên cảnh tượng một đạo thiên lôi từ trên trời bay xuống đánh chết tên chó chết kia.

Tư lạp, Oanh, một tia chớp màu tím bạc to bằng cánh tay đột nhiên từ trên trời giáng xuống, không sai một ly đánh thẳng vào đỉnh đầu Diệp Trường Li đang xâu xé quần áo của Dur Hồng Nương, Chỉ thấy Diệp Trường Li nhất thời thân thể cứng đờ, điện quang tán loạn khắp nơi, rồi hắn ngã ngựa về phía sau.

Chỉ là khi hắn ngã ngựa về phía sau, bàn tay vẫn đang nắm chặt chiếc yếm không buông ra, khi hắn ngã xuống cũng là lúc chiếc yếm của Dur Hồng Nương hoàn toàn bị kéo tuột ra, một đôi ngọc nữ cực kỳ đầy đặn hoàn toàn bại lộ giữa không trung, hai khóa ngọc châu hồng hồng đón gió tung bay, cho dù kẻ hay tưởng tượng nhất cũng không thể tưởng tượng ra cảnh này một lần nữa. (ND: Tác giả thì hay rồi, chỉ khổ máy dịch giả như tui, từ hồi bắt đầu dịch PLPS đến giờ cứ bị chảy máu mũi hoài, giờ thêm bị viêm họng nữa, quả là số khổ do năm tuổi mà)

"Oa, lớn thật, trắng thật" Long Nhất nhin không được dùng ý niệm hô lớn.

Chương 368: Lôi Thần điện

Dur Hồng Nương đã tuyệt vọng nghĩ rằng nhất định sẽ không giữ được tấm thân trong sạch, lại không nghĩ khi cuối cùng hôm trước có thể gọi thần lôi cứu, nàng mở mắt một cách khó khăn để nhìn tả hữu hai bên, lại không phát hiện bất kỳ nhân ảnh nào, chẳng lẽ là giả ?

"Thật bực, thật trắng...?" Ngay lúc Dur Hồng Nương đang nghi hoặc, đột nhiên một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, không ngờ viễn cảnh với Long Nhất lại có thể, có thể nào là hãn giải thoát?

Long Nhất nhỏ dãi liếc nhìn hướng vào ngọc phong trắng nõn, quả là nhân gian cực phẩm, xem ra không kém gì Lãnh U U không biết nàng hiện tại đang ở nơi nào, y tự hỏi?

Khi Long Nhất đang muốn căng hai mắt nhìn thì trước mắt đột nhiên biến đổi, xuất hiện một toà Ngân tử sắc cung điện thật lớn, rồng bay phượng múa trên cung điện, nền vẽ ra ba chữ của thương lạn đại lục: Lôi thần điện.

Lôi thần điện bàng bạc, không khí xung quanh khắc đầy hoa văn đồ án, tại trung tâm thần điện có một tế đài, trên tế đàn lập có tượng một Ngân tử lôi thần mặc khôi giáp, một tay cầm Lôi thần chùy, một tay cầm Lôi thần bài. Ngay bên cạnh bức tượng phía hữu hé ra bệ thờ gỗ kỳ lạ, trên mặt bệ thờ thấy một viên ngọc ngân sắc

Trước tình cảnh ấy, và bất ngờ trước Ti Bích và mọi người cùng thấy Lôi thần tế đàn, chỗ khác là tế đàn hiện ở giữa Lôi thần điện còn Ti

Bích và mọi người nhìn từ bên ngoài

Đột nhiên, Long Nhất thân run lên, kinh hô: "UU, Ti Bích, Linh Nhân, Khả Hình, sao thế...."

Chỉ thấy tế đàn xoay quanh thân lập thành thạch trụ tám cạnh trên không trung, trong đó trên bốn cạnh dùng Lôi thần phân biệt với tứ nữ, tứ nữ lệch qua một bên, chẳng biết là chết hay sống

Nhưng trong lúc này trong Lôi thần điện, mọi người vô cùng khẩn trương chưa từng có, Long Nhất thần sắc không ngừng biến hoá, chốc lát phẫn nộ, chốc lại cười tà, trong chốc lát khẩn trương thêm phần bi thương, nhưng y vẫn vẫn bước như trước không có ý dừng lại

"Lôi Thần điện" đột nhiên, Long Nhất sớm định bước tiếp lại sớm bị chặn lại, cắn răng, trong lòng cứng rắn thốt ra ba chữ.

Mấy người nhìn nhau chẳng biết nói thế nào, không nghĩ Long Nhất đột nhiên mở hai mắt, nguyên nhân làm cho mọi người hồi hộp con ngươi biến thành sắc tím, lông mày dựng ngược, như Lôi thần giáng thế

Phía trước màn ngân tử sắc đột nhiên chuyển động nhanh hơn, nhưng trong chốc lát chậm chậm tiêu tan, một chỗ khác giữa màn sương xuất hiện một toà cung điện khí thế bàng bạc vô cùng

Long Nhất thần tình khôi phục vẻ bình tĩnh, sắc tím trong tròng mắt đã biến đổi thành màu đen, y nhìn quanh một vòng với ánh mắt quan tâm. Thản nhiên cười nói: "Đừng nhìn ta như thế, ta không sao. Đi thôi, rời khỏi Lôi thần điện, ta trái lại muốn xem gốc của Lôi thần này có vấn đề gì, dám động đến nữ nhân của bốn thiếu gia"

"Người hoảng sợ à, có cái gì đó không phải". Liễu Như nhìn hắn rất lạ. Cảm thấy hắn vừa rồi như không ổn, hiện tại như sao ngày càng nghiêm trọng

Long Nhất chẳng lý gì tới nàng, hiện tại tâm tư hắn hoàn toàn đặt ở Lô thần điện. Hắn muốn biết Ti Bích và bốn người thực sự là có phải bị giam cầm tại nơi này hay không

Long Nhất bay vút về phía trước, trong chớp mắt đi tới phía trước cửa lớn của Lô thần điện, như để quan sát gần hơn, cảm thấy rõ ràng hơn khí thế tráng lệ và thu hút bách nhân của Lô thần điện

Lúc đó, Man Ngưu cùng Liễu Như cũng như tam nữ đều đều đi lại, tất cả đều kinh ngạc về Lô thần điện này

Long Nhất vừa bắt đầu đi vào nhưng bị Vô Song kéo lại, Nàng nói:" Nếu vội vã vào đó, ai mà biết có gì nguy hiểm xảy ra không?"

"Không được, vô luận có nguy hiểm gì ta cũng phải vào, Ti Bích, U U các nàng ấy vẫn ở bên, ta không thể để các nàng ấy gặp phải hiểm nguy" Long Nhất kiên quyết nói, nghĩ rồi nói: "Các nàng không được vào, trong đó chỉ có lô hệ ma pháp nguyên tố, không được mạo hiểm tiến vào"

"Người không biết bên trong đó có bao nhiêu nữ nhân của người, sẽ chỉ làm mơ tưởng mà thôi". Liễu như y nhiên là không tin

"Ta nói có thì có, bằng không chúng ta có thể cá cược?" Long Nhất liếc nhìn miệng không hảo ý nhìn Liễu Như

"Đặt cái gì?" Liễu như xem ra có chút căng thẳng, có rất nhiều kim ngân châu báu, nhưng vấn đề là Long tộc rất keo kiệt, nàng ta tự nhiên không phải là ngoại lệ

Nàng nếu thua thì ta sẽ hôn và miệng nhỏ xinh của nàng, thấy như thế nào?" Long Nhất cười hắc hắc nói

Liễu như cười lạnh, dường như Long Nhất tự tin như thế, trong lòng có chút không xác định, tuy nhiên hẳn cược không phải đặt tài bảo nhưng tài bảo trân quý đổi lại là nụ hôn đầu tiên

"Không cược thêm nữa, ta không có thời gian để tiêu phí, các nữ nhân của ta ở đây, ta sẽ đi". Long Nhất nói rồi đi vụt vào trong

"Ai nói ta không cược, nếu người thua phải đáp ứng một việc của ta" Liễu Như đột nhiên nói

Long Nhất cước bộ hãm lại, quay đầu cười hắc hắc nói: "Cược luôn" Nói rồi vụt đi, nhưng Tiểu Bàn Nữ đang ôm trước ngực lại bị một lực lượng vô hình ngăn cách, nó kêu một tiếng xuất ra tại cửa miệng, kêu lên thảm thương : "Phụ thân, con đau chết được"

Long Nhất rùng mình quay lại muốn đi ra ngoài, tức thì phát điện cửa lớn Lôi thần điện truyền đến một lực lớn cản hẳn thoát ra, hai bên ngưỡng cửa thành linh từ từ đóng lại

Bên ngoài mấy người kinh hãi vội vã nóng lòng muốn xông vào, tức thì đều bị một cỗ lực lượng khổng lồ ngăn cách bên ngoài, thậm chí long tức của Tiểu Bàn Nữ cũng chẳng có một tý tác dụng

Cuối cùng cửa lớn khép lại hoàn toàn, chỉ nghe âm thanh phảng phất truyền đến tiếng Long Nhất kêu bọn họ không cần lo lắng, an tâm bên ngoài chờ đợi

Long Nhất định thần lại, xoay người lại, chỉ thấy phía trước đó là đạo lộ thẳng tắp dát tử ngọc thạch, ở hai bên đường đứng thẳng hai hàng

tượng vệ sĩ thần điện uy vũ, ngũ quan giống nhau như đúc, ánh mắt tràn đầy sát khí. Cuối đường là điện chính của Lô thần điện, Long Nhất dùng ý niệm xem vị trí đó

"Nó không giống như thông đạo tương tự của không gian hắc ám dưới đáy hàn đàm". Long Nhất trong lòng thầm nhủ nhìn, lúc trước tại thông đạo nọ nhìn thấy rất nhiều tượng, kết quả quá khứ hoàn toàn sống lại

Nghĩ rồi, Long Nhất đưa Huyết sắc khô lâu bên trong, gọi Cuồng lô thú cùng Long Nhị ra, có hai bọn chúng, tối thiểu cũng có cảm giác đảm bảo, hướng hồ trong không gian lô thần điện này cuồng lô thú có thể phát huy hết 12 phần thực lực

Cuồng lô thú vừa ra liền hưng phấn hoa chân múa tay vài cái, như thể Lô hệ ma pháp nguyên tố khổng lồ à cho nó cảm giác thập phần thoải mái, Long nhị hai tay cầm tử thần liêm đao yên lặng đứng sau Long Nhất, sự tồn tại của hắn là vì Long Nhất.

Long Nhất ngoắc tay một cái, kéo dẫn Cuồng lô thú cùng Long nhị bước vào đạo lộ dát tử ngọc thạch

Chương 369: Lôi thần Tứ đại hộ vệ

Long Nhất cứ bước từng bước tới, rốt cuộc việc vệ sĩ trong thần điện sống lại như trong tưởng tượng của hắn cũng không xảy ra làm hắn không ngừng kêu may mắn, dùng đầu gối mà suy nghĩ cũng biết đối chọi với vệ sĩ trong thần điện gian nan nguy hiểm như thế nào.

Một đường mà bước cũng không xảy ra chuyện gì dị thường, Long Nhất dẫn Long Nhị cùng Cuồng Lôi thú đã nhanh chóng đến trước cửa Lôi thần chánh điện. Đảo mắt nhìn quanh, Long Nhất đột nhiên chấn động cả người, thân hình lóe lên phóng vọt vào.

Cảnh tượng xung quanh so với lúc hắn dùng ý niệm "Phát hiện" giống nhau như đúc, Lãnh U U, Ti Bích, Phong Linh, còn có Đông Phương Khả Hình đều bị chia ra giam cầm trong bốn cây cột đá hình tròn đầy những hoa văn thần bí xung quanh tế điện, còn trên thân pho tượng Lôi thần không ngừng phát ra từng đạo từng đạo điện quang màu tím bạc.

"U U, Bích nhi, các nàng mau tỉnh lại" Long Nhất vội vàng phóng lên Lôi thần tế đàn rồi chạm vào khuôn mặt Ti Bích cùng Lãnh U U, đáng tiếc các nàng đều không hề phản ứng.

"Linh Nhi, Khả Hình, các nàng làm sao vậy?" Long Nhất phóng qua bên cạnh rồi lo lắng kêu lên, hắn thực sự muốn liều mạng để xả bay mấy cây cột trên Lôi thần điện đang chế trụ các nàng, nhưng đã là thứ bên trong Lôi thần điện thì khỏi cần nói, cũng biết hắn một phen

phí sức không công.

Ánh mắt Long Nhất chuyển hướng đến pho tượng Lôi Thần ở nơi cao nhất của tế đàn, ngay sau đó ánh mắt không rời khỏi Lôi thần bài đang nằm trong tay Lôi thần, có lẽ có Lôi thần thần bài này, các nàng có thể được giải thoát, Long Nhất thầm nghĩ trong lòng.

Tâm động không bằng hành động, thân hình Long Nhất hóa thành một làn khói nhẹ hướng tới pho tượng Lôi thần, bàn tay co lại hướng tới Lôi thần thần bài lấp lóe ánh quang mang tím bạc.

- "tu lạp" thân thể Long Nhất đang giữa không trung bị chấn động một trận, chỉ thấy tử quang chợt lóe, Long Nhất đã bị một cỗ sức mạnh cường hãn đánh bay ra ngoài, rầm một tiếng đã nằm sóng xoài trên nền tế đàn phía dưới.

Long Nhất trong lòng hoảng sợ, thân thể hắn có khả năng hấp thu lôi điện vậy mà cũng không ngăn được lực phản chấn của Lôi điện phía trước Lôi thần thần bài. May mắn là hắn đối với các tinh linh nguyên tố Lôi điện ma pháp có cảm ứng kỳ lạ, nếu không ngay từ khi bước vào Lôi thần cấm khu thân thể hắn không chết cũng tàn phế rồi.

Cảm giác tê rần từ từ biến mất, nhưng Long Nhất phát hiện Lôi thần thần bài trong tay pho tượng Lôi thần bắt đầu phát ra một vòng ánh sáng màu tím bạc, vầng ánh sáng cứ từ từ chậm rãi khuếch trương làm cho cả thần điện càng lúc càng sáng bừng hơn.

Một cảm giác bất an khó tả thành lời dâng lên trong lòng Long Nhất, hắn cẩn thận đánh giá bốn phía xung quanh rồi dùng hết sức dồn cảm giác nôn nao trong lòng xuống, từ lúc xuyên qua thế giới này đến bây giờ, hắn chưa từng có cái cảm giác sợ hãi không tên như lần này, cho dù khi đối mặt với Tam đầu Ma long tại Tử vong không gian cũng không hề có cảm giác này.

Đó là một loại cảm giác bị áp bức đến từ tâm linh, không khí trong thần điện lúc này tựa như đứng yên không hề lưu động.

Chẳng lẽ đây chính là "Thần uy" sao? còn hơn cả sự áp bức của Quang minh thần lần trước nhiều lần. Long Nhất trong lòng lẩm bẩm nói, nhưng tính cách cứng cỏi giúp hắn nhanh chóng thu liễm tâm thần, cho dù thần có là cái quái gì, cũng không thể làm cho hắn cúi cái đầu cao quý của mình được. Không kể là dẫn đến đối mặt với cái gì, hắn đều không bao giờ chịu khuất phục.

Hàm răng Long Nhất cắn chặt lại, cố gắng ngẩng cao đầu, ánh mắt lộ ra hung quang, từng chút từng chút một ngẩng đầu hướng lên trời.

Long Nhị lúc này như cái bóng đứng sau lưng Long Nhất, cỗ uy áp khổng lồ cũng làm hắn khó chịu, nhưng hắn cũng có một thân ngạo khí của Long Nhất, hốc mắt đăm ngòm bên trong không ngừng lóe lên những tia hồng mang.

Mà Cuồng Lôi thú tuy cũng có loại kính sợ do trời sinh của ma thú đối với Lôi thần, nhưng do nó có huyết khế với Long Nhất nên tâm tình của Long Nhất cũng ảnh hưởng đến nó, bản năng muốn nó cúi đầu lạy, nhưng từ trong Long Nhất lại truyền đến ý niệm phản kháng lại, khiến nó không ngừng giãy dụa.

"Ta chơi với ngươi đến cùng, thằng nào cúi đầu là con rùa đen"
Long Nhất quát lớn một tiếng, cố gắng ép cái khí thế uy áp khiến hắn thiếu điều hộc máu này lại, thân hình phóng lên, cự kiếm trong tay mang theo ma đấu khí điên cuồng phóng ra rồi hướng tới pho tượng Lôi thần trên tế đàn chém xuống.

Chỉ nghe "Khanh" một tiếng, tia lửa văng tung tóe, pho tượng Lôi thần vẫn bất động như núi, mà Long Nhất bị phản lực hất văng về

chỗ cũ, mặt vàng như tờ giấy, cự kiếm trong tay hấn nát ra thành vô số mảnh mà giáp trụ trên tượng Lô thần một vết xước nhỏ cũng không có.

Long Nhất cố gắng điều tức huyết khí chạy loạn lên trong cơ thể, sắc mặt từ vàng lợt đã trở lại màu tái nhợt, hai gò má bắt đầu nổi lên màu đỏ bệnh, thần và người quả nhiên có sự chênh lệch rất lớn, ngạo thiên quyết của hấn dốc hết toàn lực xuất ra cũng không làm cho pho tượng này trầy xước một chút nào.

Khách sát khách sát, vài tiếng động từ bốn góc của chánh điện vang lên. Long Nhất vừa quay đầu nhìn liền thấy lòng chùng xuống, một loại cảm giác cực độ nguy hiểm chui qua từng lỗ chân lông rồi thấm thẳng vào trong cốt tủy của hấn, làm cho toàn thân hấn đều có cảm giác lạnh lẽo vô cùng. Mà phản ứng của Cuồng Lô thú còn rõ ràng hơn so với hấn, thân hình nó bỗng nhiên biến lớn ra, lưng cong lại, lông mao trên lưng xù lên, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ nhẹ.

Khách sát khách sát, Tiếng khô giáp ma sát với nhau mang theo một tiết tấu kỳ lạ từ 4 góc chậm rãi hướng tới địa điểm bọn Long Nhất đang đứng

Long Nhất trong lòng quặn lại, đồng tử co lại như đầu kim, chỉ thấy từ 4 góc điện đi tới là 4 gã thân cao hơn ba thước, trên thân mang khôi giáp nặng màu tím bạc, cầm trên tay chính là Lô mâu. Bọn họ mới chính là Lô thần hộ vệ, là người sống thực thụ chứ không giống với đám tượng thị vệ bên ngoài.

Uy vũ của 4 gã kèm theo sát khí vô tận dần dần bước tới gần Long Nhất, chỉ cách Long Nhất khoảng 5 thước liền dừng lại, cũng là hoàn toàn phong tỏa tất cả đường lui của hấn. Long Nhất đã tính toán sai rồi, cỗ uy áp vừa rồi không phải từ pho tượng Lô thần mà chính là từ trên thân 4 gã thị vệ này phát ra, có thể biết được thực lực đám hộ vệ

này kinh khủng như thế nào, Long Nhất càng không dám tưởng tượng đến thực lực chính thức của Lôi thần.

"Các người là ai?" mục quang Long Nhất trở nên lạnh lẽo, vẻ mặt không chút thay đổi, không lộ ra một chút vẻ mặt khác thường nào.

Một gã thị vệ phía bên phải hấn dựng đứng lôi mâu lên, ánh mắt như điện bắn về phía Long Nhất, thanh âm tựa như tiếng kim loại va chạm vang lên:

"Chúng ta là Tứ đại hộ vệ của Lôi thần, phụ trách canh giữ Lôi thần điện, giết chết tất cả những con kiến hôi dám xông vào nơi đây"

"Con kiến hôi? A a, nếu ta nói ta không nghĩ như vậy?" hai chân Long Nhất khẽ run, khôn phải vì hấn sợ hãi, mà do chính uy áp từ tứ đại thị vệ này đột nhiên tăng lên mạnh mẽ tựa như muốn bòn hấn phải quỳ xuống đất, nhưng hấn đâu thể nào cho bọn chúng toại nguyện được, có chết thì chỉ có Long Nhất chết đứng, từ trước là vậy, bây giờ cũng vậy, nếu có tương lai thì cũng vẫn là vậy.

"Chỉ có một biện pháp, giết chúng ta, nếu người có khả năng này, trong Lôi thần điện hết thảy đều là của người" trong lời nói của tên thị vệ không chút cảm tình, nhưng Long Nhất trong một sát na đã phát hiện trong mắt hấn ánh lên một tia thương cảm.

"Lôi thần. hấn đã chết rồi sao" Long Nhất tự nhiên nói một câu, làm cho tên thị vệ trở nên thất thần, mà ngay giờ khắc này, Long Nhất ý niệm tương thông với Long Nhị, còn có Cuồng Lôi thú đồng thời hướng đến gã mà tổng tấn công.

Hai ngón tay Long Nhất chụm lại bắn về phía đôi mắt tên thị vệ, trong lúc nguy cấp ngay cả vận toàn bộ khí lực hấn cũng không kịp vận hết ra, cường độ chân khí của hấn lúc này cũng có thể phá hủy một tòa

núi nó rồi. MÀ Tử thần liên đao của Long Nhị cũng đã hóa thành một đạo huyết quang bổ xuống giữa hai chân mày tên thị vệ, cấm chú của Cuồng Lôi thú cũng vừa vạn phóng tới hấn.

Chương 370: Thần bài dị biến

Lúc này hai mắt của tên Lôi thần thị vệ chợt loé lên một luồng ánh sáng tím, khoé miệng hấn lộ ra một tia cười cợt, hiển nhiên đối với loại công kích này một chút cũng không để vào mắt.

Đích đích hai tiếng vang liên, cây lô mâu trong tay hấn lắc lên hai lần đánh cho hai luồng chân khí từ hai ngón tay của Long Nhất và đạo hồng mang đang nhắm thẳng vào mi tâm mình từ phía Long Nhị trong phút chốc đã tiêu biến không còn tăm hơi, mà lô hệ cấm chú do Cuồng Lôi thú phóng tới không làm hấn thương tổn mảy may, ngược lại còn thể hiện vẻ mặt hưởng thụ dòng điện chạy qua người hấn.

Long Nhất khoé miệng méo xệch, nghiêng răng chửi một câu : - "Biến thái"

Quả thật, vừa Long Nhất vừa Long Nhị cùng với Cuồng Lôi thú hợp lực, tại Thương Lan Đại lục tung hoành ngang dọc cũng không ai không phục, ngoại trừ mấy tên già mà chưa chịu chết đã tiến vào cảnh giới thần cấp, cơ hồ không có ai có thể chống lại bọn họ, nhưng nay gặp tên Lôi thần thị vệ trước mặt này, cả ba đã biết thế nào là "Ếch ngồi đáy giếng rồi".

- "Tiếp thêm 1 chiêu nữa của ta" Long Nhất hét lớn một tiếng, nội lực hoàn toàn tập trung vào mùi đầu ngón tay, mùi đạo chân khí âm nhu đánh mạnh về phía tên Lôi thần thị vệ.

-"Không cần uống phí khí lực, trong mắt ta bọn ngươi chỉ là một bọn kiến hôi mà thôi" Lôi thần thị vệ căn bản không thèm né tránh, mặc dù mùi đạo chân khí của Long Nhất bắn tới vô thanh vô tức, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra được sự dao động rất nhỏ, bàn tay hắn phát lên đập thẳng vào khiến mùi đạo chân khí tan thành mây khói.

Vẻ mặt giận dữ của Long Nhất đột nhiên thay đổi, khoé miệng hắn nổi lên một nụ cười đắc ý, ngay khi tên Lôi thần thị vệ cảm thấy được có gì không đúng thì đột nhiên mắt phải hắn đau nhói lên, một cơn đau từ đầu hắn phát tán, toàn thân mềm nhũn, chỉ nghe khách sát một tiếng, một tấm thân khổng lồ mang giáp nặng quỳ sụp xuống, vẻ mặt không dám tin.

Thừa dịp vòng vây xuất hiện lỗ hổng cùng với 3 tên Lôi thần thị vệ đang ngăn người, thân hình Long Nhất loé lên như quỷ mị nhảy ra ngoài vòng vây, mục tiêu vẫn như cũ hướng đến pho tượng Lôi thần tại tế đài đang cầm Lôi thần ngọc bài trên tay.

Ngay lúc bàn tay Long Nhất chụp trúng Lôi thần ngọc bài, một tiếng nổ mạnh vang lên bên tai hắn, một cỗ lực lượng cuồng bạo bèn nhọn từ lưng xuyên vào thân hắn làm thân hình Long Nhất mềm nhũn té xuống, trong miệng phun ra một búng máu.

Long Nhất khó khăn lắm mới quay đầu lại được, chỉ thấy ánh mắt tràn đầy tức giận của hai gã Lôi thần thị vệ đang nhìn hắn chằm chằm, điều làm cho hắn càng kinh ngạc hơn là tên Lôi thần thị vệ đang quỳ sắp kia đã đứng sau tên Lôi thần thị vệ còn lại, trên thân hai gã đều thoáng hiện lên những tia điện quang màu tím bạc dọa người.

"Ách, còn chưa chịu chết, mạng người cũng lớn thiệt" Long Nhất lẩm bẩm trong lòng, chơi đến cỡ này mà không giết được một tên thì quả thật là thất bại.

Đương nhiên thực lực thật sự của Long Nhất cũng không cách nào so sánh với tên Lôi thần thị vệ kia, nhưng vừa rồi hắn lợi dụng lúc gã đang dùng gánh mắt khinh thường nhìn mình, khi hắn bắt đầu tụ tập chân khí lên hai đầu ngón tay thì hắn đã tính toán rồi, chắc chắn tên Lôi thần thị vệ kia cũng biết. Long Nhất nghĩ đến việc gã coi con kiến và hắn giống nhau, lực công kích của con kiến thì có hạn, nhưng gã không nghĩ Long Nhất khác với con kiến hôi ở chỗ xảo trá, lần thứ hai Long Nhất công kích đã ngầm dấu sát chiêu, khi mười đạo chân khí âm nhu phát ra đã mang theo một cây ngân châm nhỏ như lông trâu.

Lực âm nhu vốn là sắp đánh tới trước mặt mới có thể hiển hiện ra, còn khi trên đường đánh tới đều vô thanh vô tức. Cho dù tên Lôi thần thị vệ đã nhận ra, đương nhiên, cũng là điều mà Long Nhất đã đoán trước. Bởi vậy hắn mới dùng ngân châm làm chính, còn mười đạo chân khí chỉ là yểm hộ mà thôi. Ngay lúc tên Lôi thần thị vệ dễ dàng vươn tay ngăn chặn mười đạo chân khí thì ngân châm đã xuyên qua, từ mắt phải của hắn xuyên thẳng vào, trực tiếp xuyên thấu đại não phá hư thần kinh.

Theo lý mà nói, một người khi đã bị phá huỷ thần kinh não, cho dù hắn có mạnh đến cỡ nào cũng phải chết không thể nghi ngờ, nhưng hiển nhiên tên Lôi thần thị vệ này đã không thể so sánh với người thường được.

Lúc này, vì một tên Lôi thần thị vệ đã bị thương đã làm hai tên Lôi thần thị vệ kia nổi điên. Tư đích vài tiếng, hai ngọn Thiểm điện lôi mâu của hai gã Lôi thần thị vệ đã nhắm thẳng tới nơi Long Nhất đang ngồi, mà trong lúc này Long Nhất đã hư nhược vô lực chỉ còn có thể

trợn tròn mắt chờ chết.

Khách lạp khách lạp hai tiếng, một bóng đen đã xuất hiện phía trước Long Nhất, chính là tên Long Nhị vừa mới có năng lực tự suy nghĩ, áo giáp bằng xương đã bị hai ngọn lôi mâu đâm xuyên qua ngực và bụng, làm xuất hiện hai cái lỗ. Chỗ giáp xung quanh hai cái lỗ ấy vẫn còn xẹt qua xẹt lại những tia lửa điện. Mà Long Nhị lúc này không hề sợ hãi phóng ra một đạo hồng mang đánh úp về phía hai gã Lôi thần thị vệ để cản chúng không đâm xuống tiếp được.

Oanh địch một tiếng, hai gã Lôi thần thị vệ rút lôi mâu về, còn Long Nhị bị phản chấn ngã ra bên cạnh Long Nhất.

"Long Nhị, ngươi không sao chứ?" Long Nhất vừa thấy Long Nhị bất chấp tất cả dùng thân che chắn cho hắn, làm tâm trạng dâng lên một trận cảm động.

"Lão Đại, ta không có việc gì" Hai hốc mắt sâu thẳm của Long Nhị đột ngột loé lên một tia hồng mang, hắn chống tử thần liêm đao đứng dậy, hoàn hảo là hắn không hề biết đau đớn, bằng không một người thường bị xuyên 2 lỗ trên người như vậy không thể dễ dàng đứng lên như hắn được.

Long Nhị lại một lần nữa đứng chắn phía trước Long Nhất, trong hắn chỉ có một ý nghĩ, Long Nhất là Lão đại của hắn, đã tạo ra mình, hắn không thể để cho Lão Đại bị thương tổn, cho dù chính mình có bị tiêu biến đi cũng không có thể.

Oanh địch một tiếng, một cảm giác áp bách khiến người ta học máu truyền đến, Long Nhị đã bị một luồng điện quang đánh bay ra ngoài, tay trái hắn vỡ nát, đùi phải bị lôi quang nổ thành nát bấy, từ xương đầu đến xương gót chân không còn một đốt xương còn hoàn hảo.

Khách sát khách sát, Long Nhị lại đứng lên, dùng một tay phải còn sót lại cầm tử thần liêm đao, dùng chân trái còn lại loạng choạng nhảy tới trước mặt Long Nhất, những đoạn xương chưa gãy hẳn lủng lảng trên thân.

-"Long Nhị...." Long Nhất khẽ há miệng, toàn thân run rẩy, tay phải nắm chặt lấy Lôi thần ngọc bài đã vấy máu của hắn. Trong lòng hắn chỉ còn sự đau đớn vô cùng bi phẫn, hắn không cách nào dễ dàng tha thứ được, không cách nào trơ mắt nhìn Long Nhị trước mặt hắn chịu từng trận hành hạ mà không động lòng.

Lại một lần nữa, những đoạn xương không trọn vẹn của Long Nhị lại một lần nữa bị bắn lên không trung thành một đường cong hoàn mỹ, chân trái hắn hoàn toàn nát bấy, mà đầu lâu chỉ còn lại một bên đang trụ lại trên xương cổ, hốc mắt hồng mang lấp loé, hắn vẫn như cũ cố giãy dựa đứng lên nhưng không có sức, mà lúc đó tinh thần liên lạc giữa hắn và Long Nhất bắt đầu yếu đi.

-"Không thể tưởng tượng được Long Nhất ta cũng có ngày này"
Long Nhất cười thảm, hàm răng hắn nghiến chặt, ánh mắt nhìn về những cột đá giam giữ 4 nữ nhân kia, họ là những nữ nhân mười phần trọng yếu trong tính mạng của hắn, 3 thê tử, còn một biểu muội dây dưa không rõ.

-"Hống. Hống....." Cuồng Lôi thú giận dữ rống lên, nó cảm nhận được nỗi bi phẫn không lối thoát trong lòng Long Nhất. Nó nổi giận, bất chấp cả sự khủng hoảng trời sanh trong lòng, xù lông lên công kích tới những tên Lôi thần thị vệ.

Những tên Lôi thần thị vệ kia cũng không biết vì cái gì mà cũng không làm tổn thương tới Cuồng Lôi thú, chỉ là một lần lại một lần đánh bay nó về phía bên cạnh Long Nhất.

Nguyên tố lôi hệ ma pháp không ngừng tụ tập, liên tiếp mấy đạo cấm chú đánh tới Lôi thần thị vệ, những tia chớp cuồng bạo cùng một lưới điện phác thiên cái địa bao phủ cả lôi thần chánh điện.

-"Lấy nó xuống" đột nhiên Long Nhất dùng ý niệm nói với Cuồng Lôi thú.

Cuồng Lôi thú do dự một chút, thân hình hoá thành một đạo ánh sáng tím nhằm vào Lôi thần nhãn châu đang lơ lửng trên bàn tế, cái miệng rộng của nó mở ra nuốt gọn Lôi thần nhãn châu đang lơ lửng trên không trung.

Một chùm quang mang tím bạc từ trên thân thể Cuồng Lôi thú bạo phát ra, nó ngửa mặt lên trời điên cuồng rống lên, cả Lôi thần điện đều run rẩy dưới cơn rống giận của nó, thân hình nó không ngừng phình to như một quả bong bóng được bơm hơi.

Chẳng biết lúc nào, tên Lôi thần thị vệ đã bị Long Nhất đánh trọng thương kia đã đứng lên, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào Cuồng Lôi thú, thần sắc trong mắt biến ảo không ngừng.

Linh hồn Long Nhất lúc này tựa như đang phiêu lãng, cảnh vật trước mắt bắt đầu chớp tắt liên tục.

-"Ta sắp chết sao?" Long Nhất lầm bầm nói trong lòng, hắn không phát hiện Lôi thần ngọc bài trong tay hắn đã bắt đầu xảy ra biến hoá, mặt trên dính máu đã hoá thành từng luồng ánh sáng tựa như tơ hồng quý dị lưu chuyển trong Lôi thần ngọc bài, vô số tinh linh nguyên tố lôi hệ ma pháp nhảy múa xung quanh hắn.

Long Nhất cười nhẹ, máu nơi miệng phun ra hướng lên trời tạo thành một hồ tuyến hoàn mỹ.

Bỗng nhiên, những cột đá tại tế đàn Lôi thần điện nhất 4 nữ nhân đột ngột biến mất trong phút chốc, 4 nữ nhân dựa theo cột đá mềm người ngã xuống, mỹ mục cơ hồ ngay lúc đó đã mở ra.

Trong nháy mắt các nàng có thể mơ hồ nhìn quanh, hiển nhiên còn có chút mê hồ, nhưng những cơn tê dại do nguyên tố lôi hệ ma pháp mang tới rất nhanh làm cho tứ nữ tỉnh lại.

-"Phu quân...." Phong Linh, Ti Bích, Lãnh U U đồng thanh hô lên rồi phóng đến chỗ Long Nhất.

-"Biểu ca" Đông Phương Khả Hình cũng bất chấp tất cả phóng theo.

Nhưng tứ nữ chưa kịp tiếp cận đã bị một cỗ khí tức khổng lồ ngăn cách bên ngoài.

Cuồng Lôi thú lúc này cũng đã bước đi, thân thể cao lớn mang theo những tia điện quang xẹt quanh thân, nhắm hướng 4 gã Lôi thần thị vệ, khí thế lẫn tốc độ không thể so sánh với lúc bình thường.

Hai gã Lôi thần thị vệ đang ở tại tế đàn dưới khí thế của Cuồng Lôi thú đã đứng dậy, vừa rồi Cuồng Lôi thú còn không chịu nổi một kích của Lôi thần thị vệ nay đã cùng hai tên Lôi thần thị vệ đánh tới thiên hôn địa liệt. Mặt khác hai gã Lôi thần thị vệ cũng đã từng bước một bước tới chỗ Long Nhất nơi tế đàn, trong đó có một gã Lôi thần thị vệ biết nói chuyện.

Tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng tứ nữ Ti Bích cũng đoán ra được kẻ đã thương Long Nhất chính là bọn Lôi thần thị vệ kinh khủng không giống loài người này.

Ti Bích đột nhiên chắn trước Long Nhất, hai tay nhu nhược cố gắng mở ra, tại Lôi thần điện này, một Quang minh ma đạo sư như nàng

cơ bản là không có năng lực công kích, nhưng nàng không chút do dự kiên định che ở phía trước Long Nhất, mắt phượng hiện lên vẻ quật cường, vừa mang theo một tia nhu tình vừa mang theo một chút thương cảm. Nếu như cần thiết, nàng sẽ không chút do dự tự bạo để bảo vệ nam nhân của nàng

Cùng lúc đó, cả Phong Linh lẫn Lãnh U U và Đông Phương Khả Hình đồng thời đứng tới bên Ti Bích, cả ánh mắt lẫn vẻ mặt so với Ti Bích không khác chút nào.

Thân thể Long Nhất từ từ lơ lửng, những tơ máu lưu chuyển trong Lôi thần ngọc bài trong tay hắn bắt đầu sáng lên, cùng lúc đó, vô số tinh linh nguyên tố lôi hệ ma pháp bắt đầu chui vào trong cơ thể Long Nhất, hắn liền bị một tầng quang mang tím bạc bao phủ cả người.

Chương 371: Thần vị, thần bài bị cướp

Hai gã Lôi thần thị vệ đang tiến lên phía trước bỗng ngừng lại, vẻ mặt giận dữ đã biến mất, thay vào đó là một ánh mắt kính sợ nhìn vào Lôi thần thần bài lơ lửng trên không.

Mà cùng lúc đó, Cuồng Lôi thú đang cùng 2 gã Lôi thần thị vệ đang kịch chiến cũng đã dừng lại, cùng nhìn về hướng tế đàn.

Thân thể Cuồng Lôi thú bây giờ cơ hồ cùng một dạng với Long Nhất, quang mang màu tím bạc bao phủ quanh mình nó, hơn nữa lại không ngừng biến ảo tựa hồ cùng với quang mang trên người Long Nhất hô ứng lẫn nhau.

Đột nhiên, không khí trong đại điện ngưng lại, trong một giây, những nguyên tố lôi hệ ma pháp nằm sâu trong cơ thể Long Nhất tựa như nổi điên chạy khắp thân thể hắn, còn trên đỉnh đầu hắn Lôi thần thần bài lơ lửng toả ra một hào quang tím bạc, hơn nữa còn có một tia tơ máu xuyên qua xuyên lại không ngừng.

"A....." Long Nhất gào lên thống khổ, quang mang tím bạc trên người hắn không ngừng dao động.

"Phu quân hắn rất đau khổ, chúng ta làm gì bây giờ?" Lãnh U U có chút hoảng loạn hỏi, khuôn mặt tái nhợt hướng tới Ti Bích và Phong Linh cũng đang khẩn trương.

- "U U, đừng khẩn trương, phu quân sẽ không có việc gì đâu" Ti Bích cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lãnh U U, tuy nói nàng ta đừng khẩn trương nhưng thanh âm run rẩy của nàng lại không giống vậy.

Chính lúc này, thân thể Long Nhất từ trên mặt đất nhẹ nhàng đứng lên, một đầu tóc tán loạn do bị nguyên tố lôi hệ ma pháp kích động xõa ra tung bay khắp nơi.

- "Biểu ca...." Đông Phương Khả Hình đang đứng một bên nhìn Long Nhất lơ lửng giữa không trung, nước mắt như mưa, đột nhiên nàng ngược đầu lên, quát to một tiếng "Biểu ca..", trạng thái điên cuồng hướng tới Long Nhất vọt đến.

Tư lạp một tiếng, Đông Phương Khả Hình bị điện kích đánh bay ngược trở về, may mắn đã có Ti Bích đỡ lấy.

- "Ti Bích tỷ, mọi người không muốn biểu ca xảy ra chuyện, không muốn hẳn xảy ra chuyện" Đông Phương Khả Hình lệ nhãn mông lung, không ngừng nhìn Long Nhất đang co quắp giữa không trung thỉnh thoảng phát ra những tiếng gầm thống khổ, trong lòng nàng đau như dao cắt. Có lẽ nàng có lòng chiếm hữu mãnh liệt, có lẽ nàng rất tự tư, có lẽ cảm tình của nàng đối với Long Nhất có chút méo mó, nhưng tấm lòng của nàng đối với Long Nhất hoàn toàn chân thật,

- "Chàng không có việc gì đâu, chúng ta phải tin tưởng chàng" Ti Bích mặt dù tâm trạng không tốt hơn so với Đông Phương Khả Hình, nhưng nàng thành thực và tinh táo hơn nhiều.

Bỗng nhiên, Long Nhất phát ra một tiếng gầm rung trời, một vòng quang mang lấy hắn làm trung tâm bạo phát ra, ngoại trừ Cường Lôi thú bên ngoài, Lôi thần tứ đại hộ vệ cùng tứ nữ đều bị quang quyển này chấn bay ra khỏi tế đàn.

Càng làm cho kẻ khác thêm giạt mình chính là hoa văn thần bí trên 8 cây cột đá giơ lên trời tạo thành hình tròn xung quanh tế đài bắt đầu lưu chuyển, hình thành một ma pháp phù ấn thần bí hướng về phía Long Nhất.

Khách sát một tiếng, 4 gã Lôi thần thị vệ chỉnh tề quỳ xuống, vẻ mặt giận dữ biến mất, thay vào đó là vẻ kính sợ.

Mà trên tế đàn Long Nhất vẫn co quắp như cũ, ý thức của hắn từ trước tới nay chưa bao giờ thanh tĩnh như vậy, nhưng lúc này hắn hy vọng mình lâm vào cảnh ngủ say vĩnh viễn, loại cảm giác rút gân chuyển xương này thật sự làm cho người ta khó có thể chịu đựng được.

Ý thức hải của Long Nhất cơ hồ bị những nguyên tố lôi hệ ma pháp điên cuồng tàn phá, lôi hệ ma hạch ở giữa không ngừng xoay tròn đến mức bão hoà, nay lớn hơn trước gấp mấy lần, nhưng là nguyên tố lôi hệ ma pháp vẫn như cũ không ngừng điên cuồng vọt tới ý thức hải của hắn.

- "Mấy tên khốn này, đừng tới nữa, đầu lão tử muốn nổ tung rồi". Long Nhất lẩm bẩm nói với những tinh linh nguyên tố lôi hệ ma pháp đang bay quanh mình, một cái mạng 10 phần chết mất gần 8, 9 rồi, hắn không biết mình còn trụ được bao lâu nữa.

Chỉ là tinh linh nguyên tố lôi hệ ma pháp mặc dù vẫn tỏ vẻ tin cậy không muốn rời xa đối với hắn như trước, nhưng lại cuồn cuộn không ngừng đánh sâu vào ý thức hải yếu ớt của hắn.

Còn những nguyên tố ma pháp của các hệ khác đã bị nguyên tố lôi hệ ma pháp khổng lồ áp chế chỉ còn một đường nhỏ như tơ, căn bản là không còn sức phản kháng.

Khanh khanh khanh, trong thân Long Nhất đột nhiên bay ra 3 đạo ánh sáng hồng, hắc, bạch, chính là Liệt diễm chi ngọc, Hắc ám ma ngọc và Quang minh thánh ngọc. Chúng bay tới chung quanh Lôi thần thần bài rồi chậm rãi chuyển động, 4 cái tựa như bài xích lẫn nhau rồi hấp dẫn nhau, cơ hồ như trong lúc nhất thời 4 đạo quang mang màu sắc bất đồng từ 4 khối thần bài bắn thẳng vào mi tâm Long Nhất.

Trong ý thức hải của Long Nhất đột nhiên bị 4 luồng quang mang nháy vào nên nổ mạnh một cái, nhất thời làm cho hắn cảm giác đau muốn chết, nhưng hết lần này đến lần khác ý thức hắn lại luôn thanh tĩnh, hắn ngay cả tư cách suy nghĩ cũng không có, chỉ có thể chịu đựng loại tra tấn tinh thần và thân thể này thôi.

Đột nhiên, ý thức hải của Long Nhất nổ ầm một tiếng, nguyên tố lôi hệ ma pháp vốn đã được kết thành ma hạch lại nổ mạnh, làm cho giữa ý thức hải của hắn xuất hiện một lỗ đen không ngừng hấp thụ nguyên tố lôi hệ ma pháp, mà nguyên tố hỏa hệ, quang minh hệ cùng hắc ám hệ ma pháp cũng lần lượt bị nuốt vào, chỉ là chúng so với nguyên tố lôi hệ ma pháp nhỏ hơn rất nhiều, mà những nguyên tố phong hệ màu xanh, thủy hệ màu lam, thổ hệ màu vàng lẳng lẳng dạt ra hai bên bờ ý thức hải.

Long Nhất lúc này mới phát hiện, ý thức hải của hắn so với trước đã lớn hơn rất nhiều, cơ hồ hơn gấp đôi, nỗi thống khổ cũng từ từ giảm bớt, phạm vi ảnh hưởng từ từ thu nhỏ lại.

Loại tình huống này đến tột cùng sẽ thành cái gì? Long Nhất trong lòng buồn bực hỏi. Đã có thể một hơi làm loạn trong hắn, may mắn cái mạng nhỏ của Long Nhất được bảo toàn, lôi thần thần bài lơ lửng trong đỉnh đầu hắn đột nhiên bá đích một tiếng chui vào trong ý thức hải của hắn, một đám sương tím bạc lẳng lẽ nổi lên. Mù cùng lúc đó Long Nhất cảm giác thân thể có một luồng khí ấm áp di chuyển,

chậm rãi dung nhập với nội lực Ngạo thiên quyết của hắn, đã cải tạo mạnh mẽ thể phách của hắn, mà Long Nhất đang tận hưởng cảm giác thoải mái dần dần ngủ say đi.

Chẳng biết khi nào, Hoả kỳ lân và con cọp Tiểu Tam từ trong không gian hắc ám thứ nguyên của Long Nhất đã nhảy ra ngoài, mắt chúng nhìn chăm chăm không chớp vào những thần bài đang lơ lửng trên đầu Long Nhất. Bỗng nhiên, hoa văn trên 8 cây cột đá ở tế đài ngừng lưu chuyển, từ đỉnh cột bắn ra 8 đạo thần quang đánh thẳng vào pho tượng Lô thần trên đài.

Chỉ thấy pho tượng Lô thần rung động một trận, đột nhiên vô thanh vô tức hoá thành bụi phấn bay tả tơi trong gió, lúc này khải giáp tím bạc chứa đầy hoa văn thần bí đã bị phân rã ra, chỉ làm Lô thần đầu khôi, Lô thần hung giáp, Lô thần tí giáp, Lô thần hộ thối cùng Lô thần chiến ngoa, còn có một Lô thần chùy màu tím đậm nữa. (ND: Nguyên một bộ Nón, Giáp thân, giáp tay, giáp chân, giày và cây chùy. Ước gì mình được như anh ấy nhỉ)

Lúc này, đám Lô thần thị vệ quỳ trước tượng Lô thần cũng đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Trên đài quang quang từ 8 cây cột đá bắn ra cũng đã thu lại nguyên trạng, mà quang mang tím bạc từ tế đài bao bọc lấy Long Nhất cũng đã thu vào trong cơ thể hắn, quần áo trên người hắn bị huỷ thành tro bụi, trên người trần như nhộng, ngực, lưng, hai bàn tay đều có những hoa văn thần bí ẩn hiện kim quang giống y hệt như hoa văn trên những cây cột đá.

4 nàng Ti Bích cũng đã khôi phục như bình thường, cùng phi thân hướng lên đài, bất chấp thẹn thùng đỡ lấy Long Nhất đang hôn mê.

Bỗng nhiên Đông Phương Khả Hình đang bay tới đột ngột chậm lại, khuôn mặt nàng uốn éo một trận. Mà các nàng này bị kiềm hãm, Ti Bích cùng Lãnh U U đã bay tới trước mặt Long Nhất, những bàn tay

nhỏ bé của các nàng đã chạm vào Long Nhất, liền thấy hắc ám ma ngọc và Quang minh thánh ngọc lơ lửng trên đầu Long Nhất run lên từng chập, một đạo quang mang đen như mực từ hắc ám ma ngọc bắn thẳng vào mi tâm của Lãnh U U, mà một đạo quang mang khác trắng như sữa cũng đồng dạng từ Quang minh thánh ngọc bắn thẳng vào mi tâm Ti Bích, thân hình hai nàng nhoáng lên rồi ngã xuống bên người Long Nhất. Lập tức, hai khối thần bài tựa như mất đi sức chống đỡ rơi xuống.

Chính tại lúc này, hai mắt Đông Phương Khả Hình chợt loé lên hai đạo bạch quang, thân hình hoá thành một đạo hư ảnh vươn tay chụp lấy Quang minh thánh ngọc và hắc ám ma ngọc. Mà cùng lúc đó, thân thể Phong Linh cũng phát ra một tia lục quang, nhanh như chớp phóng tới.

Đông Phương Khả Hình đã chụp trúng Quang minh thần bài, còn hắc ám thần bài bị tia lục quang kia chụp lấy. Nàng hừ lạnh một tiếng, một đạo bạch quang chợt loé lên rồi nàng biến mất giữa Lôi thần điện, còn đạo lục quang kia đang giữ lấy hắc ám thần bài cũng đồng thời biến mất.

Hai giọt thanh lệ từ trong mắt Phong Linh rơi xuống, nàng vô lực ngồi xuống đất, cả người run rẩy ôm lấy ngực, phốc địch phun ra một ngụm máu tươi, lập tức ngã ngoài lên mặt đất, trong miệng mấp máy thì thào, nếu cẩn thận nghe sẽ nghe ra nàng một mực lập đi lập lại:

"- Vì cái gì, vì cái gì....."

Quang minh thần điện tại Tổng đàn Quang minh giáo hội, ở giữa là một pho tượng 8 cánh vĩ đại của Quang minh thần, Quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư đang ngồi dưới chân tượng Quang minh thần, hai

mắt nhắm chặt, trong miệng lầm rầm đọc những chú ngữ tối nghĩa, trước mặt hắn hiện ra một ma pháp trận phát ra ánh sáng màu trắng sữa, ma pháp trận này quả thật xa xỉ, dùng mấy trăm khối ma hạch của Quang minh ma thú cấp A cùng với quặng thạch Quang minh hệ cao cấp để cung cấp năng lượng.

Đột nhiên, trong ma pháp trận quang mang bùng phát, Đông Phương Khả Hình tay nắm chặt Quang minh thần bài đang hôn mê hiện ra giữa ma pháp trận.

Hai mắt Tra Nhĩ Tư mở ra, tinh quang chợt loé, bất kể mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, hắn lao tới rút lấy Quang minh thần bài từ bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt của Đông Phương Khả Hình, đột nhiên ha hả cười rộ lên, sự cuồng nhiệt trong mắt hắn khiến ai gặp cũng không thể tưởng tượng được đó chính là Quang minh giáo hoàng đạo mạo thường ngày.

Một lúc sau, tiếng cười của Tra Nhĩ Tư ngưng lại, hắn vuốt ve Quang minh thần bài trong tay, mắt nhìn Đông Phương Khả Hình đang nằm mê man giữa ma pháp trận hiện lên một chút nhu tình, hắn ngồi xuống ôn nhu nói:

"Nữ nhân của ta, nàng hãy quên hết những sự việc phát sinh tại Lôi thần điện đi, nàng sẽ thật sự trở thành nữ nhân chân chính của thần...."

(ND: Do tiếng TQ Nữ nhân = Nữ nhi nên không thể dịch chuẩn được câu này, có thể coi một kiểu dịch khác là : "Con gái ta, con hãy quên hết những sự việc phát sinh tại Lôi thần điện đi, con sẽ thật sự trở thành con gái chân chính của thần..." Để sau này đọc mấy chap sau có thể hiện rõ thái độ của gã đối với Đông Phương Khả Hình có phải dựa theo nguyên tắc "Con gì ...."nuôi" xong cũng phải "thịt"! không rồi chỉnh sửa lại sau vậy

Mà ngay lúc này trong Tổng đàn bí mật của Hắc ám giáo hội tại Ngạo nguyệt đế quốc, một nam nhân cao lớn toàn thân bao phủ bằng áo bào đen cũng đang điên cuồng cười lớn, trong tay hắn cũng đang vung vẩy hắc ám thần bài, một tên Điều nhân nho nhỏ màu xanh biếc đang đậu trên vai hắn, chính là Thuý ma điều chuyên được phong ấn ở trong cơ thể thành viên cao cấp hắc ám giáo hội.

Trên tế đài Lôi thần điện, một làn khói đen từ trong lòng bàn tay Long Nhất bốc lên, dần dần hình thành một bóng người, nhưng cả Hoả kỳ lân lẫn con cọp Tiểu Tam đứng bên cạnh Long Nhất cũng không phát hiện được.

Bóng đen quay đầu nhìn một vòng rồi nhìn về đám Lôi thần khải giáp trên tế đài, hắn khẹt khẹt cười, trong tiếng cười mang theo một tia mê lương không thể che dấu được.

Không lâu sau, bóng đen thu hồi tiếng cười chói tai, chuyển hướng nhìn Long Nhất đang nằm trên mặt đất lẩm bẩm nói:

"Tiểu tử, thế là Lôi thần đã chọn ngươi làm người kế thừa, chỉ là không ngờ ngươi có tới 3 khối thần bài, đến tột cùng ngươi biến thành một loại quái vật gì đây? Bắt đầu May mắn hay bất hạnh cũng khó đoán được. Còn có hai tên khốn nạn dám cướp đi thần bài nữa, sự tình càng ngày càng thú vị rồi, kiệt kiệt...."

Bóng đen vừa cười vừa từ từ ẩn nhập vào bên trong cơ thể Long Nhất.

Chương 372: Hy vọng của Thần giới

Đây quả là một giấc mơ khổng lồ, một thế giới vô cùng vô tận với những tinh linh màu tím bạc phấp phù như những hạt bụi, chúng phiêu lãng bay, rồi đọng lại, ngày như ngày, năm qua năm.

Cũng không biết qua bao nhiêu năm tháng, đám bụi này càng lúc càng lớn lên, kinh nghiệm qua vô số lần thống khổ lẫn giãy dụa, rốt cuộc cũng trở nên mạnh mẽ. Mà Long Nhất lúc này tựa như một người đứng xem bình thường chứng kiến sự thay đổi qua năm tháng, mà cuối cùng, Long Nhất kinh ngạc phát hiện, đám bụi đó từ từ hoá thành hình dáng của hắn.

Bất tri bất giác, hai người bắt đầu mơ màng? Là Trang chu mơ thành bướm? hay bướm mơ thành Trang chu, hết thấy đều không thể phân biệt được (ND: Sự tích "Trang chu mộng điệp, Điệp mộng Trang Chu", giải thích dài dòng lắm, ai rảnh thì tự tìm hiểu đi). Nói đơn giản là Trang Chu ngủ gật mơ thấy mình là bướm bướm, con bướm bướm đó đang mơ mình biến thành Trang Chu đến lúc tỉnh dậy thì mơ màng tự hỏi mình là Trang Chu hoá thành bướm, hay Bướm hoá thành Trang Chu). Long Nhất thậm chí quên hết sự việc tại Thương Lan Đại lục lẫn quên cả những việc xảy ra trong kiếp trước của hắn

Một Long Nhất đột nhiên nổ tan, tại thời khắc đó, một luồng ánh sáng tím bạc cường mạnh xuất hiện trong thế giới hư huyền này, một người khổng lồ mặc giáp màu tím bạc, tay cầm cây chùy màu tím đậm xuất hiện trước mặt hắn (Miêu tả y hệt thần Zeus, chỉ là trong

DotA Zeus hay bị gọi là "Búa Lùn" . Bản thân tui thấy hấn giống thần Thor hơn)

- "Người là ai?" Long Nhất mơ hồ hỏi.

- "Ta là Lôi thần" người khổng lồ thoát nhìn rất hung dữ, nhưng ánh mắt lại mườì phần nhu hoà.

- "Lôi thần?" Long Nhất thì thào đọc lại mấy lần, trong đầu đột nhiên loé lên, hình như quen thuộc phi thường.

Lôi thần ha hả cười, khắp thiên địa đều rung động, hai bàn tay to của hấn vươn ra xoa đầu Long Nhất, những trí nhớ như năm tháng ngủ quên như thuỷ triều tuôn ra khỏi nơi giam cầm, từng hình ảnh của cuộc sống hiện ra trong đầu hấn, cả trong kiếp trước lẫn trong kiếp này.

Thật lâu sau, Long Nhất chậm chậm mở mắt, con người đã khôi phục lại vẻ linh động và giáo hoạt như trước, hấn nhìn chăm chăm vào thân thể cao lớn của Lôi thần hỏi:

- "Ta nhớ ra rồi, ta đang ở nơi nào đây? Tựa hồ đã rất lâu rồi" Long Nhất cười cười nói.

- "Người bây giờ đang ở trong tánh mạng lĩnh vực của ta, chỗ này thời gian không trôi, những kinh nghiệm người thấy chỉ là thần tâm và lịch lãm dung hợp, rất may mắn, người được ta chống đỡ nếu không đã gục rồi"

Long Nhất nhún nhún vai cười nói:

- "Ta không rõ, người chỉ cần nói cho ta biết rốt cuộc là tốt hay xấu là được rồi"

Lôi thần ngẩn người, rồi ha hả cười rồi vỗ vai hắn:

"Tốt, tốt lắm, không hổ là người thừa kế của ta, hết thảy mọi việc đối với ngươi mà nói đều là có chỗ tốt cũng có chỗ xấu, mấu chốt chính là suy nghĩ của ngươi như thế nào thôi"

"Người thừa kế, ngươi nói ta trở thành một Lôi thần mới nhiệm chức?" Long Nhất nhíu mày hỏi, có lẽ đối với người khác đã mừng rỡ vô cùng, nhưng hắn nghĩ còn xa hơn thế.

Lôi thần xấu hổ cười cười nói:

"Ta nói cái này cũng chưa chính xác, vốn là như vậy, nhưng trong lúc truyền thừa xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, ta không biết ngươi còn có 3 khối thần bài, chúng xuất hiện liền làm cho xảy ra những biến hoá không lường trước được, trong cơ thể ngươi đồng thời có thần lực của tứ đại chủ thần. Thiên hạ vạn vật tương sinh tương khắc, có lẽ vì vậy sinh ra một ít tác dụng phụ"

Long Nhất nghĩ nghĩ, ý niệm vừa chìm vào ý thức hải để nhìn, nhất thời nháy dựng lên, 4 cái toàn qua (ND: không dịch được từ này) lớn nhỏ không đồng nhất, còn lại phong, thổ, thủy 3 hệ bị ép dẹt ra bờ, làm thế nào trở thành hỗn loạn như thế này sao?

"Bây giờ ta trở thành thần sao?" Long Nhất nháy mắt hỏi, đây mới chính là điều hắn quan tâm nhất, thành thần rồi chẳng phải là có thể tung hoành ngang dọc sao.

"Ngươi bây giờ còn cách xa lắm, nếu xét đến cấp độ, chừng nào thực lực ngươi có thể mặc được toàn bộ chiến giáp của Lôi thần thì lúc đó ngươi mới trở thành thần." Lôi thần cười cười nói.

- "Ta bây giờ có thể mặc được mấy món?" Long Nhất hỏi, trong lòng hẳn có chút mong chờ câu trả lời.

- "Một cái cũng không được" Lôi thần bắt chước Long Nhất nhún nhún vai trả lời.

- "Thực lực ta bây giờ so với trước kia mạnh hơn hay yếu hơn?" Long Nhất hỏi thêm lần nữa, cho dù không thể trở thành chủ thần của thần giới, vậy thì ở nhân gian làm Pháp thần cũng không vấn đề gì.

- "Ách. so với trước thì mạnh hơn một chút" ánh mắt Lôi thần loé lên.

- "Một chút? Một chút đó nhiều ít bao nhiêu?" Long Nhất nghiêng răng hỏi.

- "Xét về lôi hệ ma pháp, người đạt đến đỉnh điểm của Đại ma đạo sư, còn quang, ám, hoả 3 hệ là đỉnh điểm ma tầm sư, cho nên mới nói là tăng lên so với trước một chút, còn thân thể người so với trước thì mạnh hơn rất nhiều" Lôi thần đáp.

Long Nhất chăm chú nghe, bộ dáng của hắn tựa như là học sinh nghe thầy giáo thông báo kết quả học tập, một lúc sau hắn buồn bực nói:

- "Xem ra Lôi thần truyền thừa cũng chẳng có gì tốt hơn, ngay cả pháp thần cảnh giới cũng không đạt đến"

Lôi thần bước nhanh tới, Long Nhất mặt dù thân thể cao lớn cũng chỉ đứng tới bụng hắn, thoạt nhìn cứ như là một người lớn đứng với một đứa trẻ vậy. Hắn mang theo ngữ âm trầm trọng nói:

- "Trên thế giới này không thể có một người nào một bước lên trời, cho dù có một bước tới trời thì căn cơ cũng không ổn, cuối cùng

cũng từ trời ngã xuống. Truyền thừa người nói chẳng qua chỉ là tạo cho người một căn cơ để thành thần, đến cuối cùng có thành công hay không đều phải dựa vào chính bản thân mình, người rất có ngộ tính, trên thế giới này ngoại trừ thần chỉ có người mới có thể câu thông với tinh linh nguyên tố ma pháp, mà đây chính là mấu chốt để trở thành thần."

Long Nhất gật gù đầu tỏ vẻ đồng ý, vốn đang tưởng rằng hẳn phải chết không nghi ngờ gì nữa, bây giờ chẳng những sống khoẻ, còn gặp được Lô thần trong truyền thuyết, còn được truyền thừa của gã, thực lực tiến bộ không phải thần tốc nhưng nói chung cũng có thu hoạch, làm người nên biết tự hài lòng một chút thôi.

"Thời gian của ta giờ cũng không còn nhiều nữa, bây giờ ta truyền hết Lô thần pháp thuật vào trong não người, người tự mình nghiên cứu đi, còn tiến được bao xa thì tự người cố gắng vậy" Long Nhất nói xong bắn một đạo ánh sáng màu tím bạc vào trong đầu Long Nhất.

Trong phút chốc trong đầu Long Nhất đột nhiên hiểu được nhiều thứ, chính là phương pháp Lô thần minh tướng cùng một dạng với ma pháp công kích hay phòng ngự của thần cấp lô hệ, ma pháp công kích hay phòng ngự của lô hệ thần cấp đối với Long Nhất lúc này cũng không quá hứng thú, dù sao thực lực hắn bây giờ còn kém quá xa, nhưng phương pháp Lô thần minh tướng coi như có một không hai, vừa hấp thu nguyên tố ma pháp đồng thời có thể tăng cường thân thể, Lô thần là chủ thần duy nhất trong 7 vị chủ thần có lực công kích cường đại nhất, chủ yếu là do tu luyện Lô thần lực, điều này làm Long Nhất nao nao muốn tu luyện thử.

"Tốt lắm, nhiệm vụ của ta giờ đã hoàn thành, người phải biết tự bảo trọng, trong cơ thể người có tới 4 loại thần lực bất đồng nên ta cũng không biết người sẽ biến thành hình dạng gì nữa, người tự mình cầu

phúc đi" Lôi thần cười cười nhẹ nhàng phủ nhận hết trách nhiệm, thân thể cao lớn từ từ nhạt dần.

Long Nhất cả kinh vội nói:

"Chờ một chút, người đi đâu đấy? Người còn không nói cho ta biết thần giới rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, 7 chủ thần các người rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?"

"Ta từ một hạt bụi trong vũ trụ mà đến, hôm nay hoá thành một hạt bụi bay đi, cho nên thần giới phát sinh sự tình gì, người bây giờ không phải quan tâm, sau này từ từ người biết được hết thảy mọi chuyện, hy vọng người mang lại một niềm hy vọng cho thần giới chúng ta" Lôi thần nói xong câu nói cuối cùng, thân hình đã hoàn toàn biến mất.

Long Nhất ngẩn ngơ tại chỗ, hắn biết Lôi thần thật sự đã biến mất trên thế giới này rồi, trong lòng tự nhiên nổi lên một trận bi thương. Thần giới rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, hắn cũng không thêm quan tâm đến nữa, cuộc sống của hắn chỉ lấy tiêu sái làm mục đích, hắn từ trước đã không phải là cứu thế chủ, bây giờ không phải, sau này cũng không phải là cứu thế chủ.

"Ta chửi, người còn không nói cho ta biết cách thoát khỏi địa phương quỷ quái này nữa" Long Nhất đột nhiên hét lớn một tiếng, thanh âm vang vọng, sau đó trước mắt hắn đột nhiên tối sầm lại, mất hết tri giác (ND: Giống mấy ông bị lên tăng xông quá, Tết đến nơi rồi, chắc phải kiêng rượu bia thôi)

.....

Tế đàn hình tròn giữa Lôi thần đại điện, Long Nhất một thân trần truồng nằm dài trên đất, Lãnh U U và Ti Bích hôn mê nằm dựa vào

người hấn, cách đó không xa Phong Linh khoé miệng còn vương tơ máu đang bất tỉnh nhân sự. Chỉ những kẻ duy nhất thanh tỉnh lại là 3 con thần thú, con cọp Tiểu Tam hôm nay lông đã hoàn toàn trắng bạch, không có một sợi lông tạp nào, trên người nó khí tức Quang minh nồng đậm dị thường, nó đang cùng Hoả kỳ lân và Cuồng Lô thú dần dần tỉnh lại liền liếm vào cánh tay Long Nhất.

Cuồng Lô thú khi thu nhỏ lại vẫn xinh xắn như một con cún nhỏ bình thường, nhưng ánh mắt và khí thế trên người nó lại không còn giống như trước, nếu nói trước khi vào Lô thần cấm khu Cuồng Lô thú chỉ có chút khí tức của thần thú, thì bây giờ Cuồng Lô thú hoàn toàn trở thành một thần thú rồi, chính thức gia nhập vào đội ngũ của Hoả kỳ lân và Tiểu Tam.

Chính lúc này, Long Nhất đang hôn mê đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ, con mắt chậm rãi mở ra, khung cảnh Lô thần điện dần dần hiện lên rõ ràng, tri giác cũng từ từ quay lại thân thể hấn.

Long Nhất vừa xoa xoa cái cổ cứng nhắc, vừa chống tay ngồi dậy đã thấy Lãnh U U và Ti Bích đang tựa đầu vào hấn, ngay sau đó hấn nghe được tiếng kêu của 3 con thần thú.

Long Nhất xoa đầu 3 con thần thú, cẩn thận dò xét khí tức của hai nàng một hồi, phát giác không có chuyện gì xảy ra, tựa hồ so với trước còn muốn tốt hơn rất nhiều. Hấn nhẹ nhàng nhắc hai nàng đặt qua một bên, đứng lên rồi lấy từ không gian giới chỉ ra một bộ quần áo mặc vào, muốn hỏi hấn tiêu tốn thứ gì nhiều nhất, tuyệt đối chính là quần áo, bởi vậy trong không gian giới chỉ của hấn luôn chứa đầy một đống quần áo. (ND: ke ke, chuyên gia đánh dã chiến, chuyên gia chơi trò "qua cầu gió bay", chuyên gia dùng quần áo làm nệm thì. ke ke.)

-"Linh nhi...." Long Nhất từ từ quay đầu, đột nhiên thấy Phong Linh

khoé miệng còn vương tơ máu đang nằm trên mặt đất, hấn không khỏi kinh hô một tiếng vọt tới, bắt mắt một hồi, phát hiện nguyên khí Phong Linh đại thương, kinh mạch tắc ú, tâm trí nàng lúc này đang hôn mê bất tỉnh

Long Nhất dùng hai đạo chân khí truyền nguyên khí vào Phong Linh, đột nhiên hấn bất ngờ phát hiện chân khí của mình đã có chút thay đổi, ít nhất công dụng đã thông mạch so với trước đây tốt hơn rất nhiều, hấn nghĩ chắc chắn do sau khi bị cải tạo đã sinh ra tác dụng phụ.

Long Nhất nghĩ nghĩ, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một cái giường lớn, nhẹ nhàng bế Phong Linh đang hôn mê lên giường, diện mạo của nàng vốn đã khôi phục như thường, mái tóc xanh mềm mại xoã ra, khuôn mặt không biết vì sao mang theo chút khẩn trương, mi tâm nhú lại mang theo một cảm giác bi thương nồng đậm.

Thở dài một hơi nhẹ nhàng vỗ về mái tóc Phong Linh, Long Nhất quay người lại bế Lãnh U U lên giường rồi tận lực bồi tiếp Ti Bích. Ti Bích đang nằm đấy, mái tóc thật dài của nàng xoã ra che phủ cả khuôn mặt. Long Nhất nhẹ nhàng đưa tay lên vén tóc nàng, mái tóc chậm rãi vén sang bên, hấn đang muốn ôm lấy nàng, đột nhiên hai mắt tròn tròn, thân hình run lên, đúng là bộ dạng ngơ ngác không nói ra lời.

Chương 373: Sự biến mất của Lôi thần cấm khu

"Mỹ tuyệt nhân hoàn" (Khuôn mặt đẹp tuyệt), ngoại trừ bốn chữ này trong đầu Long Nhất không còn có từ ngữ khác để diễn đạt nữa. Long Nhất ngẩn người nhìn dung nhan khuynh thành này, không nhận được ngờ ngạc tự hỏi:

"Đây là Ti Bích sao? Thánh nữ Ti Bích có khuôn mặt nửa thiên sứ nửa ác ma kia đâu?"

Chỉ thấy trước mắt là khuôn mặt ngọc thánh khiết tựa như không nhiễm chút bụi trần, nhưng lại mang đến một vẻ tươi mát khiến kẻ khác say mê, thần thái như hoa quỳnh, đôi mi thanh tú như viễn sơn, một mùi thơm của cơ thể nhẹ nhàng phát ra, hết thấy hợp lại thành một chỗ càng làm tôn tạo vẻ đẹp cho nhau.

Khối thai ký (Cái bót) màu đỏ trên mặt Ti Bích đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là làn da mịn màng sáng như ngọc. Long Nhất không dám tin vươn tay vuốt nhẹ lên, cảm giác từ ngón tay truyền đến từng trận xúc cảm ôn nhuận, lúc này mới tin rằng khối thai ký của Ti Bích thật sự đã biến mất hoàn toàn. Sau này khi tỉnh lại nàng sẽ không vì nó mà tự ti nữa, vì nàng giờ đây so với Long Linh Nhi và tiểu muội Tây Môn Vô Hận còn đẹp hơn vài phần, đủ để nữ nhân trong thiên hạ phải ghen dữ đổ kị.

Một hồi vuốt ve thật lâu, Long Nhất vẫn cảm thấy yêu thích không nỡ buông tay, trong lòng hấn tràn ngập cảm giác thoả mãn, hấn bế Ti

Bích đặt lên chiếc giường lớn. Lúc này hắn mới nhớ tới biểu muội Đông Phương Khả Hình đã biến mất không thấy tăm tích, hắn vòng vo một hồi tại Lôi thần điện vẫn không thấy tăm tích nàng liền trở về lại tế đàn.

Lúc này, ánh mắt Long Nhất dừng lại trên một bộ xương khô bị tàn phá đang nằm bên cạnh, trong lòng hắn nổi lên một trận đau đớn. Hắn đặt mông ngồi xuống bên cạnh Long Nhị, ý đồ dùng "Tu phục thuật" để chữa trị cho bộ xương bị tàn phá của Long Nhị, nhưng hiện tại Long Nhị đã bị tàn phá nghiêm trọng, căn bản không có biện pháp chữa trị.

"Long Nhị, ta xin lỗi đệ" Long Nhất lẩm lẩm nói, nhớ tới Long Nhị một lần lại một lần không để ý tới bản thân mà chắn trước mặt hắn, trong lòng hắn vừa đau xót vừa dằn vặt.

Ngồi ngây ngốc một hồi lâu sau, bóng đen trong ý thức hải của Long Nhất xuất hiện, hắn nhìn quanh đánh giá ý thức hải mới của Long Nhất một hồi, hắc hắc cười quái dị mấy tiếng tự nhủ:

"Diệu, diệu, nếu như một lần nữa được 3 khối thần bài còn lại cái tạo thì thật là hoàn mỹ, chỉ là không biết sau khi dung hợp 7 hệ thần lực hắn sẽ mạnh mẽ cỡ nào, thật sự là chờ mong a"

Bóng đen tại ý thức hải của Long Nhất lâu bầu nói một hồi tất nhiên chạy không thoát cảm giác của Long Nhất, hắn nhìn nhìn Long Nhị nằm trên mặt đất rồi dùng ý niệm hỏi:

"Lão gia không chịu chết này, có cách nào cứu được Long Nhị không?"

"Xương cốt bị hư hao như vậy rồi, cho dù có dùng hắc ám ngưng luyện thuật cũng không có lực hồi thiên, thôi bỏ đi, chỉ đáng tiếc một

bộ xương khô có ý thức đúng là ngàn năm khó gặp" Bóng đen tiếc nuối lắc đầu nói.

"Thật sự không có biện pháp sao?" Long Nhất không từ bỏ ý định hỏi lại lần nữa.

Bóng đen trầm tư trong chốc lát rồi đáp:

"Biện pháp không phải không có, bộ xương này đã dung hợp với hắc tinh linh phách cũng không bị huỷ hoàn toàn, chỉ là cần một ít thời gian, còn phải dùng 6 cái long giác người lấy từ trên Tam đầu ma long để chữa trị thân thể hắc"

"Không thành vấn đề, không phải chỉ là 6 cái long giác thôi sao?" Long Nhất đồng ý không chút do dự, 6 cái long giác vốn hắc định dùng để chế tạo vũ khí, nếu chúng cần để cứu Long Nhị, vậy tính toán làm gì, dù sao trong cơ thể hắc còn có Lôi thần khai giáp và vũ khí, mặc dù bây giờ còn chưa dùng được.

"Nếu như vậy, ta sẽ giúp người một lần, bất quá người phải mau mau quay lại hắc ám không gian trong Dĩ thất chi thành" Bóng đen lại một lần nữa nhắc đến hắc ám không gian.

"Nói dài dòng, ta đã đáp ứng người việc gì sẽ không bao giờ quên đâu" Long Nhất nhếch miệng nói, trong lòng hắc lại đang suy nghĩ việc bóng đen luôn muốn đi đến hắc ám không gian đó làm gì, không thể không nghi ngờ, bóng đen biết đến sự tồn tại của hắc ám không gian, nhưng hắc làm sao biết được? chẳng lẽ.

Long Nhất lắc đầu, có những việc hắc cũng không muốn nghĩ đến.

Kế tiếp, Long Nhất đem tàn cốt của Long Nhị cùng 6 cái ma long giác đưa vào hắc ám thứ nguyên không gian, bóng đen nói hắc sẽ tự ở

bên chữa trị.

.....

"Vô Song tử, tử có thể cảm giác được phu quân không?" Nạp Lan Như Nguyệt vẻ mặt lo âu nhìn về phía Vô Song, các nàng ở chỗ này đợi rất lâu, nhưng bên trong một chút động tĩnh cũng không có.

Vô Song lắc đầu trầm mặc không nói, nhưng vẻ mặt nàng so với trước đã khác rất nhiều. Trước đó không lâu, trong tim nàng kịch liệt co rút một trận, bên tai tựa hồ nghe tiếng hô đau xót của Long Nhất, điều càng làm cho nàng sợ hãi chính là sự liên hệ của nàng và Long Nhất đột nhiên bị đứt đoạn, trong lòng nàng tựa như sụp đổ. Khi đó nàng khẳng định Long Nhất đã gặp nguy hiểm, thần kinh của nàng vẫn căng như dây đàn, thẳng đến lúc này mới nhẹ nhàng dẫn ra, bởi vì nàng đã cảm ứng được Long Nhất một lần nữa.

Cách đó không xa, Liễu Nhữ một thân lân giáp bó sát người đang hai tay ôm lấy bộ ngực cao vút của mình, Tiểu Bàn Nữ chính đang dựa vào vai nàng lim dim. Mà Man Ngưu đang ngồi tại cửa vào, tay mân mê Lục Ngọc tài quyết.

Thật lâu sau, Tiểu Bàn nữ ngáp một cái rồi từ từ mở mắt tỉnh dậy.

- "Nữ Nhân, theo tử tử trở về đi, tên kia còn không biết lúc nào mới trở lại nữa" Liễu Nhữ vỗ vỗ đầu Tiểu Bàn Nữ nói, mấy ngày qua, nàng cũng đã có thói quen đối xử với mọi người này rồi.

"Không, mọi người phải đợi cha về" Nữ nhân lắc đầu từ chối, ánh mắt dõi về hướng đại môn Lôi thần điện.

Liễu Nhữ lạnh mặt hừ một tiếng trong lòng buồn bực không thôi, nàng trong lòng đem Long Nhất ra mắng hấn ngàn lần vạn lần, thân

nhân duy nhất của mình thân với hắn còn hơn so với mình, điều này làm cho nàng cảm thấy trong lòng không thể nào bình thường được.

Chính lúc này, cả mảng sương màu tím bạc trong không gian quanh Lôi thần điện đột nhiên hoá thành từng đạo ánh sáng hướng tới Lôi thần điện bay vào, mà lúc này đại môn của Lôi thần điện cũng đã từ từ mở ra.

Rốt cục, Long Nhất một thân quang mang tím bạc bao quanh đã xuất hiện trước mặt mấy người Vô Song, khoé miệng hắn vẫn mang theo nụ cười xấu xa như cũ, một mớ tóc đen tùy ý xoã ra sau phủ lấy gáy làm cho người ta nhìn vào có cảm giác hắn mấy thế kỷ nay vẫn chưa đi gội đầu một lần.

- "Lão đại, người rốt cuộc cũng ra rồi, người không sao chứ?" Man Nguru đang ngồi bên cạnh cửa vào nhảy dựng lên, trong đôi mắt trâu của hắn lộ vẻ hưng phấn, ẩn trong đó còn có thể thấy được một tia quang mang phát ra.

Long Nhất vỗ vỗ bả vai Man Nguru ha hả cười nói:

- "Lão đại người là ai chứ, chỉ là một toà Lôi thần điện thì có gì làm khó ta"

Long Nhất thật ra giống như "Nguru BO hống hống" (ND: Nổ như pháo, Cười như trâu hống. Có nghĩa chung là tự thổi da bò), chính hắn cũng không biết sau khi nghe lão nhân gia Lôi thần nói xong có cảm tưởng gì nữa, sợ rằng sau này sẽ hối hận vì việc Lôi thần truyền thừa cho hắn đây.

Man Nguru cung kính gật đầu, trong lòng hắn Long Nhất đã bị thần thánh hoá rồi, tiềm thức hắn chỉ nghĩ đến việc trong thế giới này không có gì Long Nhất không làm được.

- "Phu quân" Nạp Lan Như Nguyệt mang theo một trận hương khí lao vội đến, cũng mặc kệ người khác đang nhìn, nàng lao thẳng vào trong lòng ngực của hắn.

Long Nhất vỗ về tấm lưng ong của Nạp Lan Như Nguyệt, mắt hắn nhìn về phía đôi mắt phẳng lặng như hồ thu của Vô Song đang lảng lảng nhìn hắn, Không cần nhiều lời, chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười, hết thảy nhu tình đều đã diễn đạt hết.

- "Như Nguyệt tử tử, tử tốt lắm, cha còn không có ôm ta nữa" Âm thanh non nớt của Nữ nhân vang lên, nàng vốn muốn đợi nữa, nhưng rốt cuộc cũng không nhịn được.

Nạp Lan Như Nguyệt quay người thoát khỏi lồng ngực Long Nhất, mà Nữ nhân đã nhanh như chớp nháy ngay vào lồng ngực Long Nhất, dụi dụi đầu vào trong lồng ngực hắn.

- "Nha. Các người....." Nạp Lan Như Nguyệt vừa lui lại nói, đột nhiên phát hiện sau lưng Long Nhất còn có 3 nữ nhân, tự nhiên chính là Ti Bích, Lãnh U U và Phong Linh, nhưng nàng cả một người còn không nhận ra được. Kỳ thật nàng và Ti Bích đều là Quang minh thánh nữ thì thật ra cũng đã gặp mặt vài lần, nhưng mỗi lần đều là Ti Bích mang theo áo choàng trùm đầu, lúc này Ti Bích biến thành một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, nàng mặc dù từ trên tế tự bào của Ti Bích nhìn ra một chút cũng không dám chắc chắn.

Long Nhất hơi nghiêng người tránh qua một bên, 3 nàng đều đã bước ra trước mặt mọi người.

- "Vô Song. cô cũng đến à, phu quân cũng không có nói cho ta biết" Lãnh U U nhận ra Vô Song nên kinh ngạc chạy vội đến.

Vô Song hơi run người, nàng ngược nhìn Long Nhất, tuy trí nhớ của nàng chưa khôi phục hoàn toàn nhưng nàng cũng nhận ra Lãnh U U.

Long Nhất cười khổ đem mọi sự tình nói lại một lần, đem những chuyện gần đây kể lại lần nữa. Sau đó Long Nhất liền giới thiệu Phong Linh và Ti Bích thêm lần nữa, Phong Linh chẳng biết vì sao sau khi tỉnh lại tâm tình nàng tựa như bay mất, ôm lấy Long Nhất đau xót khóc lóc một phen rồi sau đó cứ ngơ ngẩn như kẻ mất hồn.

Mà Nạp Lan Như Nguyệt sau khi biết được đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành mặc tế tự bào sau lưng Long Nhất chính là Ti Bích thì như thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi, hầu như mọi người đều biết thánh nữ Ti Bích của Ngạo nguyệt đế quốc trên mặt có một khối thai ký màu đỏ như máu, nhưng trước mắt nàng làm một khuôn mặt trên dưới không có một khuyết điểm, tựa như một khối bạch ngọc đẹp nhất thế gian, cho dù so với chính mình cũng muốn đẹp hơn 3 phần.

Kỳ thật không nói đến người khác, ngay cả Ti Bích chính mình còn không thể tin tưởng được, khi nàng từ chiếc giường lớn của Long Nhất tỉnh dậy thì thấy nụ cười ấm áp cùng ánh mắt hấn đang nhìn chăm chăm vào mình, nàng chưa bao giờ cảm giác được thế giới tươi đẹp đến vậy, chỉ cần còn sống nhìn thấy tình lang, nàng đã vô cùng thoả mãn. Nhưng sau khi Long Nhất đem ra một cái ma pháp kính đưa tới trước mặt nàng, nhìn dung nhan đẹp tựa thiên tiên của người trong kính, bàn tay nhỏ bé của nàng run rẩy chạm vào hai má, chính khoảng khắc đó, nàng đã khóc, nàng cơ hồ tưởng rằng hiện mình đang nằm mơ, thậm chí còn không dám chớp mắt, chỉ sợ sau một cái chớp mắt tất cả đều tan biến thành hư vô.

Đột nhiên trong không gian Lôi thần điện xuất hiện từng cơn sóng gió, Lôi thần điện khổng lồ từ từ tiêu tán, trước mắt chỉ xuất hiện một hìn hánh không gian vụn vẹo. Không chỉ có không gian cạnh Lôi thần

điện, cả Lôi thần cấm khu đều xuất hiện tình huống như vậy, cảnh vật cực nhanh trở ngược hoặc bắt đầu huyễn diệt, tất cả những người bị vây ở Lôi thần cấm khu đều bắt đầu chuyển hướng.

Mà cửa vào Lôi thần cấm khu cũng bắt đầu xảy ra biến hoá, tấm bia đá có 4 chữ to nằm bên cạnh Lôi thần cấm khu đột nhiên hoá thành bụi phấn, một trận sương màu tím bạc từ cửa vào Lôi thần cấm khu toả ra, làm tầm mắt mọi người trở nên mờ lung.

Bất quá màn sương chỉ tron gchốc lát đã tiêu tán, đọi bụi mù lắng xuống, tất cả những kẻ xung quanh Lôi thần cấm khu đều sợ ngây người, cửa vào Lôi thần cấm khu đã đột nhiên biến mất, chỉ thấy phía trước là từng hàng cây đại thụ che trời, cành lá rậm rạp, bụi gai đan xen, không phải đây chính là một mảng rừng rậm nguyên thủy sao?

-"Khẳng định có người đã hoàn thành nhiệm vụ Lôi thần cấm khu rồi"
Trong lúc tĩnh lặng đó, đột nhiên có người giật mình hiểu ra liền hô to lên, vì vậy mọi người tranh nhau đi thông báo, còn có một số đoàn mạo hiểm tiếp tục nhảy vào khu rừng nguyên thủy phía trước, ý đồ cướp đoạt chiến lợi phẩm từ tay đội ngũ đã hoàn thành nhiệm vụ này.

Chương 374: Thương Lan kỷ sự

Cây cối thương lung, mùi cây mục nồng nặc, mùi cỏ thơm nhàn nhạt quanh người, chim non vui sướng hót vang, cách đó không xa còn truyền đến tiếng nước chảy róc rách của một dòng suối.

Long Nhất say mê hút liền mấy ngụm không khí, đây mới chính là thế giới quen thuộc của hắn, trong lòng hắn bỗng trở nên yên bình.

"Tốt lắm, chúng ta rốt cuộc cũng ra khỏi cái Lôi thần cấm khu chết tiệt này, mấy ngày không có mùi thịt, miệng mồm đều mọc vảy cá hết rồi" Long Nhất cười cười nhìn xung quanh.

"Tốt quá, phụ thân, con muốn ăn thịt nướng, muốn thật nhiều, thật nhiều..." Nữ nhân nằm trong lòng Long Nhất, vừa nghe đến thịt nướng lập tức hai mắt sáng rực nước miếng không tự chủ được đã chảy ròng ròng.

"Muốn làm thịt nướng, phải tìm nguyên liệu đã" Long Nhất vỗ vỗ đầu của Nữ nhân.

Nữ nhân cũng không nói hai lời, nhanh chóng cùng Hoả kỳ lân, Cường Lôi thú và Tiểu Tam phóng vào trong rừng để săn mồi. Long

Nhất dẫn theo mọi người đi một chút đã đến một thác nước cách đó không xa, đó là một nơi rế cây tầng tầng lớp lớp chùng lên bức tường đá tạo thành một vách cây, trên tường đá rêu xanh mọc đầy, thác nước trong suốt từ trên cao đổ xuống, một trận gió thổi tới mang theo bọt nước trắng xóa bay lên mang theo cảm giác tươi mát đến mọi người.

"Oa, nơi này thật xinh đẹp, nếu như cất nhà ở đây cũng tốt lắm" Nạp Lan Như Nguyệt kinh ngạc thốt lên, nàng quen nhìn biển rộng hùng tráng nên giờ nhìn thác nước này cũng xuất hiện một cảm giác khác lạ.

"Nếu muốn cất nhà ở lâu thì nên chọn tinh linh sâm lâm, tinh linh sâm lâm cảnh sắc so với nơi này còn đẹp hơn" Long Nhất cười nói, hẳn không khỏi nhớ đến tiên cảnh của tinh linh sâm lâm, nơi đó còn có người hẳn yêu là tinh linh công chúa Lộ Thiển Á, còn có tinh linh nữ vương đẹp đến câu hồn dẫn phách nữa, nhớ đến bộ ngực ra ngực, mông ra mông sung mãn kia thật là thiên hạ cực phẩm a.....-

"Sắc lang, ngươi lại suy nghĩ bậy bạ nữa rồi" Vô Song thấy bộ dáng dâm dăng si mê của Long Nhất, còn không biết trong lòng hẳn đang nghĩ đến nữ nhân sao, trong lòng nàng đột nhiên nổi lên một cảm giác khó chịu.

Long Nhất lấy lại tinh thần, thấy chúng nữ đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn hẳn, hẳn liền hắc hắc cười vài tiếng rồi nói lảng sang chuyện khác:

"Tiếp theo mọi người tính sao đây?"

"Đương nhiên là đi trở về, đi cùng Nữ Nhân về, ta cùng muội ấy về Ma huyệt Sâm lâm" Liễu Nhữ lên tiếng đầu tiên.

Long Nhất nhíu mày hỏi:

"Không bằng nàng đi chung với chúng ta dạo một vòng Thương Lan Đại lục? Mỗi ngày đều ru rú trong Ma huyền sâm lâm bộ nàng không thấy chán sao?"

Liễu Như lắc đầu, khuôn mặt vẫn cao ngạo như cũ thản nhiên nói:

"Mặc dù Long tộc trưởng lão tạm thời buông tha chúng ta, nhưng không có nghĩa là đại biểu cho toàn thể Long tộc, một khi Nữ Nhân chưa trưởng thành, mà thực lực của ta không đủ đối phó mọi tình huống, ta không thể mạo hiểm"

Long Nhất ngẩn người rồi gật đầu nói:

"Vậy cũng được, Long tộc có biện pháp đặc thù để truy tung các người qua khí tức, bây giờ Quang minh thần bài không có trên người ta, quả thật không nên mạo hiểm"

Khi Long Nhất vừa tỉnh dậy đã không thấy Quang minh thần bài và Hắc ám thần bài, liên tưởng đến sự mất tích của Đông Phương Khả Hinh và thái độ khác thường của Phong Linh, hắn đại khái đoán ra sự tình gì nhưng vì nghĩ đến tâm tình của Phong Linh nên hắn vẫn không chủ động nhắc đến.

"Long Nhất, thiếp muốn về Mạc Tây tộc một chuyến, thiếp đã lâu lắm không về lại nơi đó rồi" Ti Bích ôn nhu nhìn Long Nhất nói, trong ánh mắt mang theo một tia chờ đợi.

"Phu quân, thiếp và Linh nhi phải về Hắc ám giáo hội phụng mệnh, nên sẽ đi cùng đường với Ti Bích" Lãnh U U không hề tị hiềm việc mọi người đang nhìn mà ôm lấy một cánh tay của Long Nhất.

Về phần Nạp Lan Như Nguyệt và Man Ngưu, tất nhiên là cùng cưỡi chung con ngựa với Long Nhất, hấn đi đâu thì bọn họ đi theo đó. Long Nhất suy nghĩ một chút, dù sao cũng phải cùng Vô Song đi Dĩ thất chi thành một chuyến, không bằng đi từ phía Hoang mãng thảo nguyên ở phía bắc Ngạo Nguyệt đế quốc, như vậy không phải có thể đi cùng Ti Bích và Lãnh U U hai nàng này sao, nếu có thể nói, có lẽ còn có thể đi Hoàn đoạn sơn mạch, ghé qua Thước Á công quốc thăm bọn Linh nhi và Vô Hận.

"Được rồi, ta cùng các nàng đi Ngạo Nguyệt đế quốc, chỉ là không biết bây giờ tình hình Thương Lan Đại lục đã biến thành dạng gì rồi?"

"Long Nhất cười nói, hấn không biết bên ngoài đã trải qua hơn nửa năm thời gian, ngọn lửa chiến tranh đã lan tỏa khắp Thương Lan Đại lục.

Thương Lan lịch ngày 22 tháng 12 năm 878, từ lúc Long Nhất xông vào Lô thần cấm khu đã qua 5 tháng rồi. Quân đội của Cuồng Long đế quốc và Nạp Lan Đế quốc từng bước tiến tới, đất đai Ngạo Nguyệt đế quốc mất đi tính ra cũng hơn ngàn dặm. Cùng thời gian này, 8 công quốc và hơn 10 tiểu vương quốc thuộc địa của Ngạo Nguyệt đế quốc cũng toàn bộ khởi binh trợ giúp Ngạo Nguyệt đế quốc, mà các thuộc địa của Cuồng Long đế quốc và Nạp Lan Đế quốc 2 đại đế quốc này cũng đã dấy binh tham chiến. Cho đến lúc này, Thương Lan Đại lục ngoại trừ Hoàn đoạn sơn mạch cùng các vùng xa xăm khác, ngọn lửa chiến tranh đã bao trùm cả Thương Lan Đại lục, vô số thành thị biến thành phế khu, vô số bách tính phải bỏ xứ chạy loạn, gần ngui có nửa năm, cả Thương Lan Đại lục đã tổn thất mấy mươi phần trăm thanh niên binh lính, còn có mấy trăm vạn dân chúng vô tội bị giết hại.

Mặc dù chiến trường chủ yếu ở tại biên giới Ngạo Nguyệt đế quốc và

mấy công quốc khác, nhưng những thành thị biến thành phế khu không chỉ có giới hạn trong vòng nhiều đó, thôn trang thành trấn biên giới của Cuồng Long đế quốc và Nạp Lan Đế quốc thường xuyên bị khinh kỵ đội Ngạo Nguyệt đế quốc tấn công giết hại. Bị buộc vào thế chân tường, các công quốc và tiểu vương quốc của Ngạo Nguyệt đế quốc lại phi thường đoàn kết, bọn họ thay đổi chiến lược thủ thành, bắt đầu tiến vào nội địa Nạp Lan Đế quốc tiến hành chém giết, thi chất đầy đồng, bọn họ chọn chiến lược hung ác nhất, không chính diện chống đỡ quân đội chính quy, chuyên công kích dân chúng tay không tác sát bình thường, hơn nữa không kể nam nữ già trẻ đều không tha một ai sống sót.

Loại chiến tranh du kích dĩ chiến dưỡng chiến* này đã làm cho Cuồng Long đế quốc và Nạp Lan Đế quốc đau đầu, hơn nữa chiến tranh càng lúc càng leo thang, dữ truyền đến từ phía sau trận doanh của hai đại đế quốc tin liền khơi dậy hung tính của họ, mỗi một lần công hãm thành đều là đồ thành, lúc này chiến tranh đã làm cho cả đại lục đều trở nên điên cuồng

(ND: Dùng chiến tranh nuôi chiến tranh. Anh em ta học qua lịch sử nước nhà có nhớ ra mấy giai đoạn lịch sử có loại hình chiến tranh này không?)

Vô Song doanh của Cuồng Long đế quốc lúc này danh tiếng tăng cao như mặt trời giữa nguyệt, bọn họ làm cho quân đội Ngạo Nguyệt đế quốc nghe danh đã khiếp đảm, nhưng đồng thời cũng lấy được sự kính trọng của chúng, bởi vì Vô Song doanh quân kỷ nghiêm minh, khi công thành chỉ dùng thủ đoạn an phủ, không làm thương tổn đến tính mạng dân chúng, nhưng đối với quân đội địch nhân thì điên cuồng thảm sát không khỏi làm cho người khác ngã ngựa kinh hoàng.

Hùng Bá - phó quân đoàn trưởng Vô Song doanh chỉ trong năm

tháng ngắn ngủi đã giết hơn một vạn binh lính kẻ thù, mọi người đều gọi hắn là Cồng Phách sát thần, mà trí mưu cao siêu cùng thủ đoạn lãnh huyết của Bắc Đường Vũ trong cảnh địa ngục này càng có đất dụng võ.

Lúc này, trong phủ đệ thành chủ của một tòa thành đã bị công hãm xong, Bắc Đường Vũ đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào bản đồ quân sự treo trên tường, bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng đánh dấu vài điểm trên bản đồ, thần sắc lại lộ ra vẻ trầm tư.

- "Bắc Đường tướng quân, Tây Môn Thiên phó quân đoàn trưởng Cường long Quân đoàn truyền đến quân báo" Nam Cung Nỗ một thân khôi giáp bước vào phòng bẩm báo, ngọn lửa chiến tranh đã hun đúc một tên tiểu tử thành một quân nhân uy nghi凛冽, ánh mắt đã trở nên lợi hại, hơn nữa trên người còn tỏa ra một loại sát khí không kẻ nào có được.

- "Đưa ta xem" Bắc Đường Vũ nhíu đôi mi thanh tú tiếp nhận một mật phong ma pháp từ Nam Cung Nỗ. Đối với sự quản lý của Vô Song doanh, Hùng Bá giao toàn quyền cho Bắc Đường Vũ xử lý, do đó cũng có thể thấy được địa vị của Bắc Đường Vũ tại Vô Song doanh như thế nào.

Liếc mắt nhìn qua nội dung bên trong, Bắc Đường Vũ cười lạnh, bàn tay phát nhẹ, quân báo này liền biến thành bụi phấn. Nàng lạnh lùng nói:

- "Phó quân đoàn trưởng yêu cầu Vô Song doanh chúng ta đi đường vòng đánh lên Tĩnh An thành, hừ, ta còn không biết chủ ý của hắn sao, Tĩnh an thành mặc dù chỉ là một tòa thành thị cấp 2, nhưng bốn phía đều có binh doanh đồn trú, một khi tiến hành đánh lên liền lâm vào cảnh bốn bề thọ địch, nếu phó quân đoàn trưởng cứu viện chậm một chút, Vô Song doanh chúng ta không phải bị xóa sổ toàn quân

sao"

"Bắc Đường tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ?" Nam Cung Nỗ hỏi.

"Cho người nói lại với hấn, Vô Song doanh chúng ta vừa mới công thành xong, binh tướng mỗi mệt, phải nghỉ ngơi, gọi hấn mời doanh khác mà đi đánh" Bắc Đường Vũ cười lạnh nói, Vô Song doanh tuy mang tiếng là nằm trong hệ thống Cuồng long quân đoàn, nhưng là một doanh tuyệt đối độc lập, Long Nhất từng nói qua, cho dù là Hoàng thượng Long chiến đích thân hạ mệnh lệnh cũng mặc kệ già đó.

Nam Cung Nỗ lĩnh mệnh đi ra, Bắc Đường Vũ tiếp tục nhìn lên bản đồ quân sự trên tường, hôm nay Vô Song doanh như một mũi dao nhọn cắm sâu vào trong bụng của Ngạo Nguyệt đế quốc, các đại quân đoàn khác đều lấy Vô Song doanh làm trục đánh ra hai bên.

"Không thể tiếp tục xâm nhập sâu thêm nữa, nếu lỡ có kẻ khác từ phía sau tập hậu, vậy thì gặp phiền toái lớn rồi" Bắc Đường Vũ nhìn bản đồ quân sự lẩm bẩm nói, Vô Song doanh là của tình lang nàng, nàng nhất định phải bảo vệ nó cẩn thận, bằng không còn mặt mũi nào gặp lại hấn nữa.

Bắc Đường Vũ ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh, trong chốc lát nàng lại nhớ khuôn mặt cười xấu xa của Long Nhất tại khuê phòng, trong chốc lát lại hiện ra khuôn mặt tuần tú lạnh khốc của hấn tại quân doanh tựa như một ngọn núi đá không đổi, khuôn mặt nàng không khỏi hiện lên vẻ si mê. Có thể nói Vô Song doanh chính là quân hồn của Long Nhất, nhất cử nhất động của hấn, từ ngữ khí đến động tác trong lúc nói chuyện đều làm cho tướng sĩ Vô Song doanh điên cuồng bắt chước theo.

Bóng đêm ôn nhu lặng lẽ phủ lên mặt hồ, chậm rãi phủ đầy đáy lòng, Long Nhất nửa nhắm nửa hở đôi mắt ngồi dựa vào gốc cây đại thụ cạnh trướng bông, đối với tiếng đánh nhau cách đó không xa coi chưa hề nghe thấy.

Bởi vì Lôi thần cấm khu biển mất làm cho mọi người biết là đã có người hoàn thành nhiệm vụ, từ đó các nhóm mạo hiểm động lòng tham bắt đầu tìm kiếm nhóm đã may mắn hoàn thành nhiệm vụ đó, trong lúc nhất thời xung đột không ngừng.

Long Nhất đối với việc này cũng không có hứng thú, dù sao cũng đừng chọc vào hấn là được, việc chết sống kẻ khác hấn chẳng buồn quan tâm đến.

"Đêm nay ngủ ở trướng bông nào đây? Của U U? hay của Vô Song?" Long Nhất trong lòng nôn nóng như có lửa đốt, nghĩ đến vóc người ma quỷ dụ hoặc của Lãnh U U, lại nhớ đến làn da mịn màng của Vô Song, thật sự làm cho hấn không muốn rời tay ra, Long Nhất dám cam đoan dù hấn có tiến vào trướng bông nào thì các nàng ấy đều không cự tuyệt, cũng làm hấn không khỏi thầm nghĩ nên có một cái trướng bông thật lớn chứa hết tất cả thì quá tốt rồi (ND: Cho xin.... 1VS1 đã chảy không biết bao nhiêu lít máu mũi, đàng này cùng một lúc VS bấy nhiêu nàng, chắc dịch giả đi cấp cứu quá ( )

Đang lúc Long Nhất còn đang suy tính, một bóng lưng cô đơn xuất hiện trong tầm mắt Long Nhất, một mái tóc dài màu xanh đậm tung bay loạn trong gió đêm, thì ra là Phong Linh, nàng phi thân lên một cây đại thụ, ngồi trên ngọn cây đung đưa theo gió.

Chương 375: Đêm Động phòng hoa chúc

Long Nhất vừa nhìn lên đã có thể cảm nhận được một niềm ưu thương nhẹ nhàng toát ra từ Phong Linh, nàng như một mảnh lá rụng tựa như tùy thời đều có thể bị gió cuốn bay đi, cũng giống như trong lòng nàng bây giờ vậy.

"Đã trễ thế này, nàng còn ngắm trăng sao?" Long Nhất không một tiếng động nhún người bay lên, mang theo một nụ cười ấm áp từ sau ôm lấy Phong Linh.

Phong Linh ngược nhìn lên bầu trời, trên bầu trời chỉ có một ánh trăng non ờ ảo, lúc này lại còn bị một tầng mây xám che phủ trở nên âm đạm vô quang, nàng than nhẹ một hơi cắn môi dưới nhẹ giọng nói:

"Chàng không hỏi thiếp đã phát sinh chuyện gì sao?"

"Bởi vì ta biết nàng sẽ tự mình nói cho ta biết" Long Nhất vẫn mỉm cười như cũ, chỉ là có thêm ánh mắt thương tiếc nhìn Phong Linh.

Một tia ôn tình nhẹ nhàng lưu động trong ngực Phong Linh, đôi mắt đẹp đã ngân ngấn nước mắt, nàng cũng không cần cố gắng kìm nén nữa, khi nước mắt bắt đầu tuôn ra, nàng quay đầu tựa vào lồng ngực Long Nhất nghẹn ngào khóc.

Long Nhất không nói gì cả, chỉ là hấn dùng bàn tay to nhưng ấm áp

của mình nhẹ nhẹ vỗ về tấm lưng ong của Phong Linh, tận tình để nàng phát tiết hết tất cả bi thương lên người mình.

Thật lâu sau, tiếng khóc của Phong Linh nhỏ dần, chỉ là nàng vẫn ôm chặt eo gấu của Long Nhất, nàng đang an tâm tận hưởng khí tức nam tử hùng hậu trên người hấn truyền đến.

"Phu quân, nhưng thật ra... thật ra vì thiếp nên Hắc ám thần bài mới biến mất" Phong Linh rốt cuộc cũng có dũng khí mở miệng nói.

"Ừ" Long Nhất chỉ khẽ đáp một tiếng, hấn cũng chẳng tỏ thái độ gì cả.

Phong Linh từ trong lồng ngực Long Nhất lặng lẽ ngược hìn về mặt của hấn, nàng phát hiện trên mặt hấn chẳng tỏ vẻ trách tội nàng, vẫn nụ cười ấm áp như cũ trên mặt.

"Lúc ấy thiếp cũng không biết..." Trong lòng Phong Linh cảm thấy vững vàng hơn một chút, nàng bắt đầu kể lại sự tình phát sinh khi ấy.

Long Nhất lúc đầu vẫn duy trì tâm tình tùy ý, nhưng khi hấn nghe được Hắc ám giáo hoàng đã lợi dụng Thúy ma điều phong ấn trong cơ thể nàng mạnh mẽ phá thể chui ra để cướp lấy Hắc ám thần bài, thì khóe miệng hấn khẽ cau lại. Nguyên lai Phong Linh sợ dĩ thất hồn lạc phách bởi vì bị chính giáo hoàng mình tôn kính nhất lợi dụng, nhưng cũng làm cho hấn thêm nghi hoặc, chính là cho dù như thế Phong Linh cũng không nên phản ứng mạnh như vậy, trừ phi nàng có cảm tình phi thường thâm hậu đối với Hắc ám giáo hoàng.

Ngồi trên tàng cây đại thụ, Long Nhất ôm lấy thân thể mảnh mai của Phong Linh, trong lòng hấn thầm suy đoán quan hệ giữa Hắc ám giáo hoàng và Phong Linh, từ trước tới nay thân phận Phong Linh tại Hắc ám giáo hội vẫn rất thần bí, tựa hồ ngay cả Lãnh U U cũng không

biết. Chẳng lẽ nàng chính là nữ nhi của Hắc ám giáo hoàng? Nhưng theo lời Lãnh U U, Hắc ám giáo hoàng ngoại trừ có một con trai thì cũng không có con gái, chỉ là Phong Linh không nói, hẳn cũng sẽ không hỏi đến, hẳn tin tưởng rằng nếu Phong Linh nguyện ý cho hẳn biết thì sẽ nhất định cho hẳn biết, còn nếu nàng không chuẩn bị tốt thì hẳn cũng không cưỡng cầu.

Thấy Phong Linh vẫn còn vẻ mặt đau buồn, Long Nhất không khỏi nhíu mày, đột nhiên trên mặt hẳn nở một nụ cười xấu xa, bàn tay to đang ôm lấy chiếc eo nhỏ của Phong Linh bắt đầu không an phận mà chậm chậm di chuyển lên trên. Vì muốn chuyển sự chú ý của Phong Linh, đây chắc chắn là biện pháp khả thi nhất (ND: ta nhất định phải học tập chiêu này của hẳn).

Bàn tay to của Long Nhất bắt đầu nhẹ nhàng ma sát phần eo mẫn cảm của Phong Linh, hơi ấm từ bàn tay hẳn xuyên qua y phục nhẹ nhàng lan tỏa trên da thịt nàng, mang đến một cảm giác ấm áp tê tê.

Hơi thở của Phong Linh đột nhiên bắt đầu dồn dập hơn, mặc dù nàng và Long Nhất cũng từng thân thiết qua, nhưng cuối cùng cũng chỉ ở bên ngoài, lúc trước tại Đẳng Long Thành đã bái thiên địa xong cũng là nàng phải vội vã rời đi, bởi vậy nàng đến giờ vẫn là hoàng hoa khuê nữ, tất nhiên không thể chịu nổi loại kích thích này.

"Phu quân...." Phong Linh yêu kiều rên lên một tiếng, hơi thở nàng trở nên nặng hơn, những sợi lông tơ trên da thịt nàng qua đợt kích thích như đã dựng đứng lên hết, trên hai gò má và chiếc cổ ngọc ngà đã lộ vẻ đỏ ửng, đặc biệt tại vành tai của nàng được Long Nhất thổi vào một hơi, làm cả người nàng trở nên nóng lên.

Bàn tay to của Long Nhất bắt đầu chậm rãi hướng lên trên, chuyển đến phía dưới của ngọc phong cao vút rồi bắt đầu thám hiểm hai đỉnh của dãy núi căng tròn này, bàn tay thuần thục lão luyện cùng với

thủ pháp của hắn nhất thời làm cho Phong Linh như hồn lên trời du ngoạn.

Một cảm giác trống rỗng trong cơ thể xuất hiện làm cho Phong Linh không ngừng uốn éo, tình lang liên tục kích thích ngọn lửa tình trong nàng, hết lần này đến lần khác bàn tay hắn như một con cá nhỏ vờn quanh địa phương thần thánh của nàng, khiến cho nàng không thể kìm được từng cơn rung động, tiết khố trở nên ẩm ướt

"Phu quân, chàng thật đáng ghét" Phong Linh mở đôi mắt nóng bỏng, bất ngờ xoay người ngồi lên đùi Long Nhất, hai chân nàng khóa chặt hắn rồi ôm cổ hắn hôn tới.

Đòn đánh bất ngờ đầy nhiệt tình của Phong Linh làm cho Long Nhất có chút không kịp ứng phó, ngay khi hắn chưa kịp phản ứng thì chiếc lưỡi thơm tho đã vượt qua cửa quan của hắn mà nhập vào bên trong miệng, khiến cho Long Nhất từ thế chủ động biến thành thế bị động.

Sự chủ động của Phong Linh làm cho Long Nhất có cảm giác kinh ngạc vui mừng pha chút sợ hãi, mặc dù trước giờ khi hoan ái nam nhân luôn chiếm thế chủ động, nhưng một khi nữ nhân chủ động càng mang đến cho họ một thứ kích thích còn lớn hơn nữa.

Phong Linh lúc này tựa như một ngọn lửa bùng cháy muốn mạo hiểm thử hết tất cả mọi tư vị, nàng không để ý tất cả chỉ cùng Long Nhất không ngừng tìm kiếm sự kích thích, thân hình lả lướt vắn vẹo cọ sát lên phần thân trên của Long Nhất, đôi ngọc nhũ cao vút đầy tính đàn hồi chỉ còn cách một lớp quần áo áp sát vào ngực Long Nhất, chiếc tiểu khố bó sát đồn bộ của nàng không biết vô tình hay cố ý mà đã bị lệch đi, địa phương thần bí của nàng chạm phải cây côn đang sừng sững vươn lên của Long Nhất, cảm nhận được độ nóng như lửa của nó không ngừng ma sát vào địa phương thần bí càng khiến Phong Linh lâm vào cơn cuồng loạn.

Cuộc chiến bắt đầu thăng cấp, cả hai người bắt đầu không dần lòng được mà mạo hiểm thăm dò sâu hơn vào từng "căn cứ địa" của đối phương.

"A....." Phong Linh đột nhiên kinh hãi thét lên, chính vì hai người quá chú tâm chiến đấu, động tác càng lúc càng mạnh mẽ khiến ngọn cây nhỏ oằn xuống rồi gãy ngọn.

Ngay khi rớt xuống một đoạn, Long Nhất ôm lấy Phong Linh ngay giữa không trung xoay người phóng tới trướng bông của chính mình, vừa rồi bị nha đầu kia chiếm thế chủ động thực sự đã kích thích gã, trước hết phải ăn nàng rồi nói gì thì nói sau.

Hoa một tiếng, Long Nhất đã đặt thân thể mềm mại của Phong Linh lên chiếc giường lớn.

Mái tóc dài màu lam của Phong Linh xõa ra, nàng nằm nghiêm người trên giường, cánh tay ngọc chống đầu, đôi mắt phượng mang theo ý cười không ngừng khiêu khích Long Nhất. Quần áo của nàng lúc này đã kéo trễ xuống, chiếc yếm đã sớm bị mở rộng ra, chiếc yếm nhỏ màu lam nhạt bó sát lấy đôi ngọc nữ càng làm cho hai đỉnh ngọc châu sừng sững nổi lên, đôi gò bông đào bị bó lại tạo nên một khe núi thật sâu đủ làm cho thiên hạ chúng nhân trở nên điên cuồng.

Phong Linh bị ánh mắt không kiêng kỵ gì của Long Nhất nhìn chằm chằm vào khiến trống ngực nàng đập liên hồi, toàn thân nàng nổi lên một cảm giác được vuốt ve khiến toàn thân run rẩy, đặc biệt là tại đôi ngọc nữ và vùng đất thần bí giữa hai chân, bị ánh mắt hấn nhìn tới nàng liền cảm giác như một luồng điện tê tê chạm vào, tất cả làm cho nàng có cảm giác như không thể chịu đựng được nữa.

Thân thể càng lúc càng nóng, Phong Linh không tự chủ được nhẹ

nhà nàng vươn đầu lưỡi liếm lấy đôi môi anh đào, mà nàng không biết động tác mập mờ này có tác dụng câu dẫn nam nhân đến mức nào.

Long Nhất không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, tinh mục chợt trở nên u thâm, hấn chậm rãi ngồi ở trước đầu giường, ngón tay nhẹ nhàng kéo một đường từ lòng bàn chân Phong Linh kéo lên đến địa phương thần thánh của nàng, âm thanh mang theo chút khàn khàn của tình dục hỏi:

"Nàng thật không biết là cái gì, dám có chủ tâm câu dẫn ta sao?"

Khuôn mặt cười của Phong Linh từ từ nóng lên, ánh mắt muốn tránh đi, nhưng không thể chống lại sự hấp dẫn từ ánh mắt đen sâu thăm thẳm của Long Nhất, nàng nhẹ nhàng cắn môi dưới để lộ ra hàm răng trắng như ngọc, ánh mắt long lanh kiều mỹ, chỉ nghe âm thanh thánh thót của nàng vang lên:

"Chàng là phu quân thiếp, thiếp không câu dẫn chàng thì câu dẫn ai đây? Chàng đừng quên, chàng còn thiếu người ta một đêm động phòng hoa chúc" Long Nhất trong lòng rung động, đúng vậy, hấn thiếu nha đầu kia một đêm động phòng hoa chúc, chỉ là trước khi hấn kịp động thủ, chẳng biết tại sao lại bị Phong Linh đi trước một bước. Bàn tay ngọc của nàng đã bắt được bàn tay to của Long Nhất, chậm rãi kéo nó vào phía bộ ngực cao vút của nàng, trong ánh mắt hiện lên một nét xuân ý say lòng người.

Chỉ cách một lớp vải mỏng, Long Nhất có thể cảm giác được làn da mịn màng và cảm giác đàn hồi truyền tới lòng bàn tay mình, hấn nhẹ nhàng vuốt ve rồi ấn xuống, đầu ngón tay vừa chạm vào ngọc châu, nhất thời một tiếng rên rỉ động lòng người lại vang lên.

"Hôm nay Phu quân sẽ bồi thường cho nàng một đêm động phòng hoa chúc thật tuyệt vời" Long Nhất khàn khàn nói, đọt nhiên phóng

người đè xuống.

Quần áo hai người từng món một bị điên cuồng quăng loạn khắp nơi trong trướng bông, chỉ trong chốc lát thân thể hai người không còn một mảnh vải, da thịt trong lúc đó thân mật tiếp xúc càng giống như có tia sét đánh xuống khiến lửa cháy bùng lên, một phát cũng không thể thu thập được.

Long Nhất từ thân thể tuyệt mỹ của Phong Linh thăm dò từ trên chậm chậm xuống dưới, từ chiếc cổ ngọc ngà khiết bạch của nàng một đường thẳng xuống dưới, hấn một bên ngậm lấy viên nhũ châu mau phần hồng của nàng, bên còn lại bị bàn tay to của hấn không ngừng nhào nặn thành đủ thứ hình dạng.

"Phu quân. thiệp. chàng đừng trêu chọc người ta nữa" Chiếc eo thon của Phong Linh không ngừng vặn vẹo làm cho Long Nhất càng thêm một trận tiêu hồn.

"Bảo bối, đừng nóng vội, ta phải nghiên cứu từng tấc da thịt trên người nàng" Long Nhất ngẩng đầu lên cười nói, tay xoay tẩm thân của Phong Linh lại làm một tẩm lưng ong của nàng hoàn toàn lộ ra trước mặt hấn.

Long Nhất hoa mắt một trận, tẩm lưng ong bóng loáng trong suốt, một đường hoàn mỹ từ trên chiếc cổ ngọc ngà kéo xuống đồn bộ đầy đặn căng tròn, quả thực là quá hoàn mỹ. Long Nhất cúi người xuống, đôi môi hấn quả thật hôn lên khắp lưng của nàng, quả nhiên là một tấc cũng không buông tha.

Không lâu sau đó, đôi môi của Long Nhất đã tiến tới chân 2 ngón núi tròn trịa đầy đặn của nàng, từ từ kéo qua, một mùi thơm nhàn nhạt của xử nữ truyền đến, Long Nhất biết, Phong Linh sớm đã động xuân tình rồi.

Long Nhất nhẹ nhàng tách đôi chân ngọc của Phong Linh, vùng đất thần thánh của thiếu nữ mở rộng trước mắt hắn, từng ngọn cỏ mơn mang, một dòng suối nhỏ trong suốt từ khe núi đã lộ ra tạo nên quang cảnh tuyệt vời không thể nào tả nổi.

Long Nhất lấy tay nhẹ nhàng vuốt tới, một tia xuân thủy óng ánh kéo dài như một sợi tơ bạc xuất hiện.

"Phu quân thật đáng ghét mà" Lúc này, Phong Linh đột nhiên xoay người ngồi dậy, nàng đẩy Long Nhất ngã ngửa, hai chân khóa chặt hông hắn, tay phải bắt được tiểu Long Nhất đang sừng sững dọa người vuốt nhẹ, rồi đột nhiên ngồi xuống.

"A. đau quá" Phong Linh thống khổ thét lên, rốt cuộc nàng cũng ngồi xuống.

Long Nhất lấy lại tinh thần, ngồi dậy ôm lấy Phong Linh ôn nhu nói:

"Cô bé ngốc, nàng gấp như vậy làm gì, Phu quân ở đây đâu có chạy đi đâu mà sợ"

"Ai bảo ngày đó người nào bỏ ta mà đi, người ta không thể đợi được nữa, người ta muốn chính thức làm nữ nhân của chàng" Phong Linh dịu dàng nói, đôi tay ngọc ngà ôm lấy Long Nhất, cảm giác được sự tồn tại của tên tiểu Long Nhất trong cơ thể nàng, tuy hắn làm nàng đau đớn nhưng lại mang đến cho nàng một hạnh phúc phi thường.

Không lâu sau đó, cảm giác đau đớn ban đầu của Phong Linh cũng đã trôi qua, mà một trận khoái cảm tê tê bắt đầu truyền đến, thấy Long Nhất không động dậy gì, nàng liền chính mình di chuyển eo thon, theo nhịp khoái cảm mang đến mà chàng lúc chuyển động càng

nhanh.

Long Nhất vừa muốn lấy lại thể chủ động từ Phong Linh, nhưng Phong Linh lại không thuận theo mà hờn dỗi:

"Hôm nay là chàng bồi thường đêm động phòng cho người ta, tất cả phải để người ta định đoạt"

Long Nhất mừng rỡ không hề cản trở nàng, hấn nắm thẳng người ra, hay bàn tay to đở lấy chiếc eo thon của Phong Linh để nàng thoả sức làm nữ kỹ sỹ, thỉnh thoảng chỉ dẫn thêm một chút kỹ xảo cho nàng.

Không thể không nói nam hoan nữ ái là tính trời cho, chỉ chốc lát sau kỹ xảo của Phong Linh liền có tiến bộ rõ rệt, tuy kỹ thuật của nàng có đôi lúc thô sơ nhưng không thể không nói nàng không cần chỉ cũng đã nắm bắt được, từng trận khoái cảm truyền đến khiến Long Nhất trong lòng hô to "vưu vật trời sanh, bên trong cực phẩm mỹ hoặc."

Cho đến khi Phong Linh chống đỡ không được, Long Nhất xoay người thể hiện uy phong nam nhân, thế tiến tới như vũ bão nhanh chóng dẫn Phong Linh đến tột đỉnh Vu sơn rồi từ từ thiếp đi.

(ND: Phong Linh thật giống Lãnh U U, đều khoái làm nữ kỹ sỹ, để bữa nào đọc lại cái đoạn "Lần đầu tiên ấy..." của Lãnh U U để tham khảo một chút mới được)

"Không được rời xa thiếp, không được rời xa thiếp" Tong lúc ngủ mơ, Phong Linh đột nhiên nhú chặt đôi mi, khẩn trương ôm chặt lấy Long Nhất.

Long Nhất ôm chặt Phong Linh vào lòng ôn nhu vỗ về:

"Sẽ không đâu, ta sẽ không rời xa nàng, vĩnh viễn ở cạnh bên nàng"

Như nghe được lời nói của Long Nhất, đôi mi than hứ của Phong Linh từ từ giãn ra, khóe miệng mang theo một nụ cười hạnh phúc.

- "Hắc ám giáo hoàng, Quang minh giáo hoàng, hắc hắc...." Long Nhất lạnh lùng cười hai tiếng, giữa chân mày hiện lên một tia sát khí.

Chương 376: Đốt sạch!

Phá Sạch! Giết sạch, không chừa tên nào! (Thượng).

Màn đêm lặng lẽ bước lui, từng đạo ánh sáng xuyên thấu qua cành lá chiếu xuống, đem tới vài tia ấm áp đến nguyên thủy sâm lâm âm lãnh này.

Một đốm lửa mau lẹ bay qua rồi đứng lại bên dòng suối nhỏ trong suốt, một thân áo giáp màu lửa đỏ, vai mang Xích huyết cung, còn có những đường cong lá lướt ma quỷ, không phải Hồng Nương Tử đây sao?

Hồng Nương Tử ngồi thụp xuống dùng hai tay vốc một vốc nước rửa mặt, sau đó ngẩn người nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong làn nước. Vẫn khuôn mặt yêu kiều tuyệt mỹ ấy, chỉ là nay giữa đôi mi đã mang theo một nét tang thương mãnh liệt. Nhiệm vụ Lô thần cấm khu lần này, Thiểm điện Dong binh đoàn của nàng cùng Thiết Huyết Dong binh đoàn mấy ngàn nhân mã tổn thất không nói, điều làm cho nàng càng thêm thương tâm chính là Diệp Trùng Ly tại tuyệt cảnh đã muốn xâm phạm nàng, nếu không phải nhờ thiên lôi từ trời đánh xuống đánh chết hẳn, sợ rằng chính mình chết cũng không nhắm mắt được.

"Ta bây giờ còn nơi nào để đi đây?" Hồng Nương Tử lầm bầm nói, từ ranh giới tử vong sống sót trở về, chỉ còn lại một mình nàng làm cho nội tâm của nàng trở nên mơ hồ không rõ phương hướng.

Chính tại lúc này, cách đó không xa sau lưng Hồng Nương Tử xuất hiện một đoàn mạo hiểm khoảng 30 người, nhìn qua cờ hiệu chính là Tiên phong Dong binh đoàn. (ND: Chắc tác giả lầm lẫn đoạn này, vì sau đó toàn nói là Bạo Phong dong binh đoàn)

"Phó đoàn trưởng, ả chính là Hồng Nương Tử của Thiểm điện Dong binh đoàn, nhìn cái mông ả này, đích thực là cực phẩm nha" một gã thổ hệ cao cấp ma pháp sư dáng vẻ hèn mọn, chảy nước miếng nhìn đôi mông hoàn mỹ đang ngồi thụp xuống của Hồng Nương Tử.

Tên Phó đoàn trưởng này là một đại kiếm sư, con mắt trừng trừng nhìn Hồng Nương Tử không nháy mắt, chỉ cần là nam nhân đều biết tới tuyệt thế vũ vật của giới Dong binh đoàn, nhưng vũ vật này chỉ nhìn được chứ không chạm vào được, nàng có thực lực SS cấp trong giới dong binh, hơn nữa phía sau còn có cả một Thiểm điện Dong binh đoàn cho nên tới nay không ai dám có ý đồ gì với nàng.

"Nếu người còn nói hưu nói vượn trước mặt ả, để ả nghe thấy thì chết lúc nào cũng không biết, hay là chúng ta tránh xa ả là tốt nhất" Lúc này tên Phó đoàn trưởng lấy lại bình tĩnh liền mở mồm trách mắng.

"Chờ một chút, Phó đoàn trưởng, ngài xem Lôi thần thần bài và Lôi thần Nhãn có khi nào đang ở trên người nàng ta không, Thiểm điện Dong binh đoàn bọn họ và Thiết huyết Dong binh đoàn thực lực vô cùng cường đại, nói không chừng nhiệm vụ này chính là do bọn ả hoàn thành đó?" Đôi mắt nhỏ xíu của tên thổ hệ ma pháp sư lóe lên một tia bí ối.

Tên Phó đoàn trưởng do dự một chút, ra vẻ không thèm quan tâm đến hẳn.

"Phó đoàn trưởng, chung quanh ngoài trừ ả ra không có ai hết,

không chừng tất cả người khác đều chết hết rồi, mặc dù ả là SS cấp Dong binh, nhưng ở đây chúng ta có hơn 30 người, đoàn trưởng ở phía sau không xa lắm, chúng ta động thủ rồi phát tín hiệu cho đoàn trưởng đến, nếu cầm chân ả trong chốc lát, ả cũng không thể chạy thoát, mà đoàn trưởng không cần nữ sắc, đến lúc đó cũng sẽ....." tên thổ hệ ma pháp sư vẻ mặt càng thêm bỉ ổi, hẳn cực lực muốn Phó đoàn trưởng bắt lấy Hồng Nương Tử, chỉ vì hẳn đối với Hồng Nương Tử cũng mơ ước đã lâu, Phó đoàn trưởng ăn thịt, hẳn như thế nào cũng phải húp chút nước canh chứ.

"VẬY. theo ý người nói, chúng ta đi, người phát tín hiệu để bọn đoàn trưởng tới mau đi" Phó đoàn trưởng nghe vậy con mắt hẳn sáng ngời, ánh mắt nhìn Hồng Nương Tử càng thêm nóng như lửa. Đúng vậy, cho dù Hồng Nương Tử lợi hại, sao có thể chống lại Bạo Phong Dong binh đoàn bọn họ chứ, nói như thế nào Bạo phong Dong binh đoàn cũng miễn cưỡng tính là A cấp Dong binh đoàn, mặc dù A cấp Dong binh đoàn tràn lan trên đại lục thì vẫn là A cấp cơ mà.

Phó đoàn trưởng đã phát mệnh lệnh, 30 tên trong tiểu đội lập tức tản ra bắt đầu bao vây, ma pháp sư phía sau bắt đầu chuẩn bị ma pháp, mà 3 gã đạo tặc liền dùng Tiêm Tung thuật biến mất giữa không khí, từ ba hướng khác nhau bắt đầu tới gần Hồng Nương Tử.

Hồng Nương Tử từ trong suy tư thông thả ngược đầu lên, mắt phượng bắn ra một đạo sát khí, nàng đã sớm nhận thấy được phía sau có hơn 10 người đang nhìn chằm chằm nàng, chỉ là nàng không ngờ bọn chúng dám phát động công kích với nàng. 5 (ND: Không biết tác giả dùng số 5 để làm gì, không dám dịch bừa nên để nguyên vậy), lúc này, ba gã đạo tặc đã len lén bước tới, chỉ cách Hồng Nương Tử khoảng 5 bước chân, sau khi cùng nhận được ám hiệu, tất cả đồng thời phát động đánh lén.

sát đích một tiếng, một trận hàn quang nổ ra, thân hình Hồng Nương

Tử đã phóng người ra xa, tạo thành một vòng cung như mặt trăng từ vòng âm lãnh. 3 gã đạo tặc ngay cả một tiếng kêu thảm cũng chưa kịp phát ra, yết hầu đã bị cắt đứt, máu phun thành vòi cao mấy thước, thân hình từ từ hiện ra rồi mềm oặt đổ xuống.

Hồng Nương Tử không chút chậm trễ, Xích huyết cung trên vai đã nắm gọn trong tay trái nàng, tay phải nhanh chóng kéo dây, 3 luồng nguyên tố hỏa hệ ma pháp liền tụ tập lại tạo thành 3 đạo ánh sáng theo một đường thẳng hoàn mỹ bắn về phía 3 gã ma pháp sư đang đứng, nhất thời 3 tiếng nổ mạnh vang lên, hơn mười tàng cây đại thụ bị nổ nát bầy rơi xuống với khí thế hủy thiên diệt địa, nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, 30 người trong phút chốc chỉ còn 5, 6 người

Hồng Nương Tử lạnh lùng cười, thừa dịp cây cối đổ xuống tạo nên bụi mù mịt, thân hình nàng như tia chớp phóng đi, nàng biết Bạo phong Dong binh đoàn này, là Dong binh đoàn mang tiếng xấu nhất trong các loại Dong binh đoàn cấp A, chuyên trộm gà đánh bả chó, cướp nhà giết người không loại ác nào không làm, nhưng nếu xét về thực lực cũng không sai, chính mình một người không thể chống lại cả một Bạo phong Dong binh đoàn bọn chúng, lúc này chạy là thượng sách.

"Giết anh em ta rồi còn muốn chạy sao?"

Chính tại lúc này, mấy người thân mang đấu khí màu Lam đậm từ không trung xuất hiện, bức Hồng Nương Tử trở về chỗ cũ. Đợi đến khi bụi mù tan hết, đã có một vòng mười mấy tên kiếm sư tạo thành một vòng tròn bao quanh Hồng Nương Tử, trong đó có 3 gã là Đại kiếm sư, phân biệt là đoàn trưởng và phó đoàn trưởng của Bạo phong Dong binh đoàn, kẻ còn lại là một tên đại hán trung niên khoảng 40 tuổi. Phía sau kiếm sư còn lại là cao cấp chiến sỹ, trung cấp chiến sỹ cùng chiến sỹ cảnh giới dưới một chút, mà phía sau còn

có không biết bao nhiêu là ma pháp sư, bọn chúng đang tạo ma pháp kết giới bảo vệ cho đồng bọn, phía sau ma pháp sư còn có ma cung thủ hình thành một trận thế như vậy cho dù là kiếm thánh cũng không dễ dàng thoát được.

Hồng Nương Tử trong lòng khẽ quặn, nhưng khuôn mặt cười điên đảo chúng sinh vẫn không đổi sắc, nàng cất giọng êm ái:

"Yêu, không phải đây chính là Bạo phong Dong binh đoàn sao? Hình thành trận thế này để đối phó một cô gái yếu ớt như ta sao?"

Nhất thời, một ít dong binh định lực không tốt đã bị nụ cười kiêu diễm của nàng làm cho mất hồn, trên mặt chúng liền biến thành vẻ si ngốc.

"Hừ, Dư Hồng Nương, ngươi khỏi cần nhiều lời, mau đem Lô thần thần bài cùng Lô thần nhãn châu giao ra, ta sẽ thả ngươi rời đi" tên đoàn trưởng Bạo phong Dong binh đoàn hừ lạnh một tiếng ra tay làm mấy tên vô dụng kia tỉnh lại, tên đoàn trưởng này cả đời chỉ si mê đấu khí và kiếm thuật, đối với nữ sắc không có chút hứng thú, bởi vậy không bị Hồng Nương Tử mê hoặc.

"Thì ra các người là vì Lô Thần Thần bài và Lô thần Nhãn châu, vậy các người tìm người khác đi, nhiệm vụ Lô thần cấm khu này chúng ta không thể hoàn thành rồi" Hồng Nương Tử cười duyên nói, trong lòng bỗng hiện ra khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười xấu xa của Long Nhất, không biết vì cái gì, trong lòng nàng tin tưởng rằng nhiệm vụ Lô thần cấm khu này với Long Nhất nhất định có quan hệ.

"A a, Dư Hồng Nương, ngươi tốt nhất nên nói thật, Thiểm điện Dong binh đoàn cùng Thiết Huyết Dong binh đoàn ngoại trừ ngươi đều chết hết, ngay cả Diệp Trường Li cũng không thoát được, chúng ta có lý do tin rằng nhiệm vụ Lô thần cấm khu là do ngươi hoàn thành. Nếu thật sự không phải, vậy ngươi bỏ vũ khí xuống để chúng ta kiểm

tra thân thể, nếu thật sự không có, chúng ta sẽ thả người đi" tên vừa nói chính là Phó đoàn trưởng của Bạo phong Dong binh đoàn, con mắt dâm dăng của hắn không ngừng nhìn chăm chăm vào thân thể mềm mại như ngọn lửa của Hồng Nương Tử.

Khuôn mặt tươi cười quyến rũ của Hồng Nương Tử thu lại, sắc mặt biến chuyển cực nhanh làm người khác ngỡ ngàng không thôi, nàng biết lần này không phải tốt đẹp gì, nếu buông vũ khí thì khác nào tự chui đầu vào lưới, nhìn ánh mắt tên Phó đoàn trưởng này sẽ biết, nếu bị bọn họ bắt được khẳng định là bị chúng lăng nhục đến chết, mà nàng nếu có chết cũng phải kéo theo một đám chết chung.

"Bắt ả, bất kể sống chết" tên Đoàn trưởng vung tay phát ra mệnh lệnh công kích.

"Tốt nhất là bắt sống, nếu ả chết thật đáng tiếc a" tên Phó đoàn trưởng cười dâm dăng.

Long Nhất cung Man Ngưu sóng vai đi phía trước, cùng thảo luận việc Man Ngưu tu luyện Phục ma côn pháp và Kim chung tráo đã gặp một ít vấn đề, hôm nay hai loại công phu đó Man Ngưu tu luyện coi như đã đại thành, coi như là đạt được đỉnh điểm, có muốn tu luyện nữa cũng không thể tiến lên thêm được.

Long Nhất cẩn thận tự phân tích, chỉ cho Man Ngưu như thế nào đối diện với kinh nghiệm lần đầu tiên đạt đến đỉnh điểm một loại công phu. Thực lực Man Ngưu hôm nay so với kiếm thánh bình thường cũng khó phân cao thấp, Lục Ngọc tài quyết trong tay hắn cũng là một loại vũ khí cấp 1 của Cuồng thần, hướng hồ trong truyền thuyết có nói bên trong nó phong ấn tinh thần lực của Cuồng thần lưu lại, nếu Man Ngưu bộc phát hoàn toàn năng lượng tiềm tàng của Lục

Ngọc tài quyết, không biết hẳn có thể trở thành Cường thần đời kế tiếp hay không, Long Nhất tưởng tượng như thế.

Đi phía sau hai nam nhân là một đoàn tuyệt thế mỹ nữ, mà chỉ cần bình thường một người xuất hiện cũng đủ khiến cho thế gian điên đảo rồi.

"- Linh nhi, muội xem con mắt của muội kìa, từ sáng tới giờ chưa hề rời khỏi người Phu quân, tối hôm qua động phòng hoa chúc có phải là rất ngọt ngào a" Lãnh U U nhìn thấy mắt phượng của Phong Linh như dính vào thân thể Long Nhất, không khỏi ghé môi sát bên tai Phong Linh thì thắm trêu ghẹo.

Phong Linh mặt ửng hồng liếc mắt nhìn Lãnh U U đáp:

"-Đó là đương nhiên, phu quân ôn nhu như thế nào chứ? Tỷ đang ghen sao"

Lãnh U U cười nhẹ nói:

"-Ghen? Có đôi khi cũng nghĩ đến, nhưng là ta sớm đã nghĩ thông suốt rồi, Phu quân không phải người bình thường, những người bên cạnh chàng đều là hồng nhan cả, chúng ta mọi người hòa thuận cùng chung sống cũng tốt rồi, không nhất định phải độc chiếm"

"-Nếu lúc nào có thể cùng Phu quân và cả bọn tỷ muội du lịch khắp đại lục, dấu chân in lên cả Thương Lan Đại lục thì tốt quá" Phong Linh than nhẹ một tiếng lẩm bẩm nói.

"-Sẽ có một ngày như vậy, ta tin tưởng vào Phu quân" Lãnh U U vừa cười vừa giữ chặt bàn tay Phong Linh.

Lời hai người bọn họ tất nhiên cũng đã lọt vào tai của Ti Bích, Vô

Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt, chúng nữ đầu bắt đầu có ảo tưởng, có lẽ sẽ thật sự có một ngày như vậy. 75 (ND: cũng y như trên, pò tay tác giả, không hiểu 75 có nghĩa là gì nữa), chính lúc này, 3 thần thú đang chạy nhảy vui đùa tán loạn đều nhất thời dừng lại, lỗ tai vểnh lên hiển nhiên đã phát hiện ra cái gì.

Long Nhất nhú nhú mày, hấn vốn không nghĩ sẽ xen vào chuyện của người khác, nhưng là lần này hấn cảm nhận được một tia dao động năng lượng quen thuộc. Chân hấn nhẹ nhàng điểm xuống, thân hình như đại bàng vút lên trời cao, vừa kịp lúc nhìn thấy một đạo hồng mang xẹt qua.

- "Xích huyết cung, là Hồng Nương Tử" đồng tử Long Nhất co rút lại, hướng tới một người đang thủ thế phía dưới, như chớp phóng tới trung tâm.

Chương 377: Đốt sạch!

Phá Sạch! Giết sạch, không chừa tên nào! (Hạ)

Hồng Nương Tử phi thân về phía sau vừa vận tránh được hai đạo kiếm khí, cổ tay nhanh chóng bắn ra hai mũi tên lửa làm cho mười tên Dong binh chuyển qua làm oan hồn. Là một ma cung thủ cao cấp, tốc độ lẫn phản ứng của nàng đều là siêu cấp, chỉ là cứ như thế, cường độ chiến đấu cao đã làm thể lực nàng giảm xuống rõ rệt, trên người đã xuất hiện mười mấy vết thương, máu chảy càng lúc càng nhiều khiến thể lực nàng suy giảm nghiêm trọng.

Cả tên Đoàn trưởng lẫn Phó Đoàn trưởng của Bạo phong Dong binh đoàn đều không ra tay, chỉ xem sự chống trả quyết liệt của Hồng Nương Tử như một màn giúp vui, vốn tên Đoàn trưởng Dong binh đoàn này muốn tốc chiến tốc thắng sẽ dễ dàng giải quyết Hồng Nương Tử, nhưng không biết do tên Phó Đoàn trưởng đã nói những gì khiến hắn đồng ý với chuyện vờn Hồng Nương Tử như mèo vờn chuột.

Lúc này thể lực Hồng Nương Tử đã cạn, nàng thu lại Xích huyết cung rồi rút cự kiếm ra chiến đấu, trong cận chiến thì uy lực của cự kiếm trước giờ không ai dám nghi ngờ gì cả, chỉ là thanh cự kiếm bình thường nàng múa lên nhẹ nhàng nhưng hôm nay đã trở nên nặng nề vô cùng, đấu khí màu lam đậm cũng âm đậm vô quang.

-"Lui hết ra cho ta, để cho ta tới" tên Phó Đoàn trưởng cười âm thầm chạy lên, bắt chấp cự kiếm huy động xông tới.

Một người tinh lực sung mãn. một người thân thể bị thương, kết quả không cần nói, lần này tên Phó Đoàn trưởng dễ dàng sát hại Hồng Nương Tử nhưng hấn cứ vờn quanh, dùng kiếm khí đánh nát từng mảnh vải trên áo giáp đỏ hồng của Hồng Nương Tử khiến từng mảng da thịt tuyết bạch của nàng lồ lộ ra.

"ha ha, Hồng Nương Tử, bó tay chịu trói đi, không lẽ ngươi muốn thân thể xinh đẹp của ngươi lồ lộ ra hết trước mặt tất cả huynh đệ của ta" gã Phó Đoàn trưởng ha hả cười to kiêu ngạo nói.

Hồng Nương Tử cắn chặt răng ráng nhẫn nhịn, vẻ mặt vẫn không đổi sắc, đột nhiên nàng ngừng lại rồi cười quyền rũ:

" Một túi da hôi mà thôi, cũng chẳng phải thứ bảo bối đất tiền gì, ai muốn xem thì cứ lại xem"

Lúc này tên Phó đoàn trưởng bỗng ngăn người, nhất thời nghĩ rằng Hồng Nương Tử chấp nhận buông xuôi không chống cự nữa, hấn cười dâm dăng hướng tới trước ngực Hồng Nương Tử chộp tới, xé rách một mảng bì giáp làm lộ ra chiếc yếm nhỏ bó chặt lấy bầu ngực cao vút, một đóa hoa hồng trắng trên nền yếm đỏ hồng như lửa, toàn trường đột nhiên vang lên những tiếng nước miếng chảy ừ ực, hai mắt mọi người đều đăm đăm nhìn, thậm chí có kẻ nhìn đến nổi chảy máu mũi

Tên Phó đoàn trưởng lúc này như sói đói nhìn thấy thịt, cự kiếm trong một tay, tay kia nhắm ngay ngực Hồng Nương Tử chộp tới.

Lúc này bản năng gã đoàn trưởng Bạo Phong dong binh đoàn dự cảm vẻ không ổn, vốn định nhắc nhở một chút, nhưng thấy vẻ mặt Hồng Nương Tử nhắm mắt ra vẻ khuất phục nên cũng không lên tiếng.

- "A" một tiếng hét thảm vang lên làm mọi người bừng tỉnh, chỉ thấy vết hầu của tên phó Đoàn trưởng Bạo Phong dong binh đoàn đã bị một vật bén nhọn xuyên qua, một tia máu phun lên thành một vòi màu hồng, hai mắt hấn sẫm đã trắng dã tuyệt khí mà chết.

Hồng Nương Tử cười duyên hai tiếng, trên mi tràn đầy sát khí không tương xứng chút nào với nụ cười kiều mị của nàng, nàng vỗ về giới chỉ trên tay phải của mình, đúng là chiếc giới chỉ có thể tăng 40% đấu khí, ngoài việc tăng đấu khí còn chứa một công dụng đặc biệt khác, có thể từ giữa thân thần kỳ bắn ra một cây đinh mà không kẻ nào ngờ được, tên phó Đoàn trưởng Bạo Phong dong binh đoàn đứng ở khoảng cách gần như vậy lại buông lỏng hoàn toàn sự phòng thủ, mục tiêu 100% là trúng đích không thể tránh né.

- "Bắt sống con ả độc phụ này cho ta" tên Đoàn trưởng Bạo Phong dong binh đoàn gầm lên rồi tự mình tấn công tới.

Hồng Nương Tử nghiêng người né tránh, trong lòng thầm thở dài, tình thế như thế này khó mà thoát được, vừa rồi bất ngờ ra tay mới giết được một tên phó Đoàn trưởng, bây giờ sẽ cùng tên Đoàn trưởng này đồng quy vu tận, coi như là đi buôn chuyến này cũng có chút lời rồi.

Hồng Nương Tử vứt bỏ cự kiếm, hai tay nắm chặt Xích huyết cung, một luồng khí tức ấm áp truyền vào cơ thể nàng làm cho tinh thần nàng chấn động. Nàng bắt đầu vừa niệm chú ngữ vừa dùng cung ngăn cản công kích từ bốn phương tám hướng chung quanh, trên người thoáng chốc đã có thêm mấy miệng vết thương.

Trong Xích huyết cung này còn có một bí mật, toàn thế giới cũng chỉ có một mình Hồng Nương Tử biết, Xích huyết cung phong ấn một cỗ năng lượng hỏa hệ khổng lồ, một khi bị giải phóng sẽ sinh ra một vụ

nổ năng lượng không kém gì cấm chú, cho dù có chết nàng cũng phải kéo cả Bạo Phong dong binh đoàn chôn cùng nàng.

Chính lúc này, tên Đoàn trưởng Bạo Phong dong binh đoàn tựa hồ cảm nhận được nguy hiểm, hấn một kiếm đâm thẳng tới bả vai của Hồng Nương Tử đã thấy xích huyết cung trong tay nàng tỏa ra hồng mang như máu, không khỏi giật mình thối lui quát lớn:

"Mọi người mau lui lại"

"Lui được sao?" Hồng Nương Tử cười duyên hỏi, khuôn mặt trở nên hồng hồng, giữa hai hàng mi đã có sát khí tử vong.

"Quả thật bọn họ không thể lui được" Một thanh âm phiêu hốt từ bốn phương tám hướng vang lên, làm cho một ít kẻ thực lực yếu ớt trong Bạo Phong dong binh đoàn thất khiếu chảy máu chết tại đường trường.

Ánh mắt Hồng Nương Tử chợt lóe lên, khuôn mặt mỹ lệ nở một nụ cười, nàng lầm bầm nói: "Là hấn...." chỉ là nàng đã mất khống chế đối với đấu khí không cách nào nghịch chuyển vụ nổ do Xích huyết cung gây ra nữa.

Không trung vụn vụn một trận, thân hình Long Nhất đột nhiên xuất hiện, một thân áo dài màu trắng, một mái tóc đen phiêu dật bay trong gió, một nụ cười xấu xa trên khuôn mặt làm cho Hồng Nương Tử từ từ thả lỏng tâm hồn, có thể thấy được hấn trước lúc chết, có lẽ ông trời đối với nàng cũng không tệ.

Theo sát hấn chính là mấy nàng Vô Song, còn Man Ngưu cùng 3 con thần thú cũng lục tục chạy tới.

Cảm nhận được sự dị thường trên người Hồng Nương Tử, ý niệm

trong đầu Long Nhất chợt lóe, trên người hấn một đạo ánh sáng tím bạc lóe lên, những nguyên tố ma pháp trong không gian tức khắc bị hút hết, Xích huyết cung trong tay Hồng Nương Tử cũng an phận rơi xuống, hỏa hệ năng lượng một lần nữa lại bị phong ấn.

"Là lĩnh vực, hấn là ma đạo sư, lần này chúng ta xong rồi" Tên thổ hệ ma pháp sư bị ối vừa thấy tình hình không ổn, đã nghĩ đến chuyện dùng thổ độn thuật trốn đi, kết quả phát hiện tất cả nguyên tố ma pháp đều hoàn toàn bị hút hết, hấn nhất thời như gặp quỷ gào to lên.

Long Nhất cười hắc hắc, không sai, hấn chính là dùng lĩnh vực, lôi hệ ma pháp của hấn đã đạt tới đỉnh điểm của đại ma tầm sư làm lĩnh ngộ của hấn tăng lên đến mức nhất lưu, lĩnh vực cũng đã có thể nghiên cứu được rồi.

"Đốt sạch, phá sạch, giết sạch, không chừa tên nào" nụ cười Long Nhất đột nhiên trở nên lãnh khốc, mà 3 tên ma thú phía dưới cùng với Man Ngưu đã bắt đầu ra tay tàn sát.

Thân hình Long Nhất chợt lóe, đã hiện ra trước mặt Hồng Nương Tử, phóng ra mấy pháp thuật quang hệ cao cấp lên người nàng, sau đó ôn nhu nói:

"Tỷ tỷ, ta đã tới chậm, làm cho tỷ bị ủy khuất rồi"

Hồng Nương Tử thần nhiên cười, vốn tưởng còn có thể bắt đầu trêu ghẹo hấn một câu, nhưng khi mở miệng lại không thể phát ra âm thanh nào cả, còn đôi mắt phượng lúc này không ngờ đã ngập tràn một màn nước mắt.

Long Nhất thấy tình trạng của nàng như vậy, hấn cũng không ngại ngừng gì dang hai tay ôm lấy Hồng Nương Tử ghì sát vào lồng ngực

mình:

- "Vô luận khi nào, lồng ngực của tiểu đệ ta vĩnh viễn mở rộng chào đón tỷ tỷ"

Hồng Nương Tử cảm nhận được sự ấm áp trong lồng ngực Long Nhất, thân thể đột nhiên mềm ra, thật sự lồng ngực của tên tiểu đệ này rất thoải mái, thật muốn cả đời cứ nằm trong ngực hắn, chỉ là nàng biết, lồng ngực này vĩnh viễn không thể thuộc về nàng.

Vài phút sau, Hồng Nương Tử nhẹ nhàng đẩy Long Nhất ra, vẻ mặt lúc này đã khôi phục bình thường, nàng cười nói:

"Đông đệ, cảm ơn người đã cho ta mượn ngực, cảm giác thật sự là không muốn rời ra, khó trách có thể lừa được nhiều cô gái như vậy"

- "Cái này không phải là lừa gạt, đây gọi là mị lực" Long Nhất giả vờ nghiêm trang đạo mạo trả lời.

Hồng Nương Tử cười cười, ánh mắt vừa xoay chuyển liền trở nên vô cùng kinh ngạc, Man Ngưu cùng 3 thần thú đối với Bạo Phong dong binh đoàn đã gần như giết sạch, gần ngàn người không ngờ bị một người 3 thú đánh giết đến nỗi gà bay chó chạy. Đặc biệt là Man Ngưu, một cây Lục Ngọc tài quyết múa lên làm xuất hiện từng đạo ánh sáng màu lục, chạm vào là nổ tung, máu cùng nội tạng bắn ra đầy trời, mà tựa hồ Man Ngưu rất thích thú đối với cảnh mưa máu này, mỗi khi có kẻ nổ tung về mặt hắn càng thêm hưng phần.

Tình hình này xảy ra khiến cho sắc mặt tên Đoàn trưởng Bạo Phong dong binh đoàn sợ đến trắng bệch, hai chân không ngừng run rẩy, dù sao cũng là một tên Đoàn trưởng của một Dong binh đoàn cấp A, hắn cũng trải qua không ít cảnh huyết vũ đầy trời, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng gặp qua cảnh giết hại tàn nhẫn như thế của

Man Nguru, hưởng hờ những kẻ bị giết lại chính là những kẻ dưới tay mình.

Lúc này, đám dong binh của Bạo Phong dong binh đoàn coi như là bị giết sạch sẽ, chỉ còn lại tên Đoàn trưởng Dong binh đoàn đứng ở ngoài. Man Nguru lúc này liếm môi, trên người máu tươi của những kẻ bị giết theo từng bước chân của hắn nhỏ xuống, tay cầm Lục Ngọc tài quyết từng bước, từng bước một hướng hắn đi tới.

Lúc này tên Đoàn trưởng đột nhiên như từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh dậy, hắn vút hết cả mọi thứ quý thục xuống trước mặt Long Nhất và Hồng Nương Tử, âm thanh run rẩy van xin:

"Tha cho ta, tất cả hết thảy đều là do tên phó Đoàn trưởng đáng chết kia, chỉ cần tha mạng cho ta, bất luận muốn ta làm gì ta cũng nguyện ý"

Man Nguru lúc này đã mang theo sát khí đầy người bước tới phía sau tên Đoàn trưởng Dong binh đoàn, mắt trâu đang trợn tròn nhìn Long Nhất, hiển nhiên đang đợi chỉ thị của hắn.

Mà lúc này Long Nhất đang nhún nhún vai, Man Nguru liền biết ngay ý tứ của lão Đại, chiếc miệng rộng mở ra một nụ cười rồi vung Lục Ngọc tài quyết trong tay lên, huyết tinh là mùi vị hắn rất thích.

"Chờ một chút" Chính lúc này, Hồng Nương Tử đột nhiên dịu dàng nói.

Man Nguru nhìn về phía Long Nhất, thấy Long Nhất gật đầu liền bước sang một bên.

"Đa tạ Hồng Nương Tử đại ân đại lượng, đa tạ Hồng Nương Tử đại lượng" lúc này tên Đoàn trưởng Dong binh đoàn cảm kích đến nỗi rơi

nước mắt nói.

"Ta có nói là sẽ buông tha ngươi sao?" Hồng Nương Tử bước tới trước mặt hắn rồi nũng nịu cười nói, để cho tên Đoàn trưởng Dong binh đoàn vốn tưởng đã thoát được một kiếp lại lâm vào cảnh ngốc trệ.

"Ta chỉ là muốn tự tay giải quyết ngươi mà thôi" Hồng Nương Tử bắt chước Long Nhất nhún nhún vai, đấu khí màu lam sậm trong tay lóe lên, biến tên Đoàn trưởng Dong binh đoàn còn nguyên ánh mắt không dám tin này từ đầu đến chân tách thành hai nửa, nàng đối xử với địch nhân tàn nhẫn cũng không kém so với Man Ngưu, làm một dong binh SS cấp, bài danh trước cả mười A cấp Dong binh đoàn, nàng tự nhiên hiểu được đạo lý nhỏ cỏ không nhổ tận gốc sẽ có hậu quả gì, nàng không thể để lòng nhân từ của mình ảnh hưởng, làm phát sinh mối nguy hiểm cho chính mình cùng đồng bạn, huống hồ trong mắt nàng hắn ta cũng đơn giản là một xác chết giống như đa số người đã chết vậy.

Sau khi mọi người rời đi, thi thể Bạo Phong dong binh đoàn nhanh chóng được một nhóm mạo hiểm giả khác phát hiện, một ít kẻ mạo hiểm giả kinh nghiệm phong phú đã phân tích ra đây quả là một trận tàn sát, thủ đoạn giết người khiến ai nhìn cũng phát run, cơ hồ không thể tìm được một cỗ thi thể còn đầy đủ, nơi này có một khối nội tạng phơi ra, nơi khác là một đoạn chân cụt tay gãy làm nhiều kẻ quan sát không nhìn được mà ói ngay tại chỗ.

Một Dong binh đoàn cấp A gần ngàn người trong một thời gian ngắn đã bị diệt đoàn, làm oanh động cả Thương Lan Đại lục, hầu như mọi quán Bar mạo hiểm giả đều bàn luận về chủ đề này, mà một số kẻ có tâm tư bắt đầu tính toán những chuyện xấu sau này của Thương Lan Đại lục, tính xem từ trong mớ hỗn độn của Thương Lan Đại lục mà tìm hướng đi nào cho đúng đây?

Chương 378: Mười tám loại khảo nghiệm

Rời khỏi Lô thần cấm khu đến một thị trấn nhỏ, vừa mới bắt đầu đi tới nơi này thì sự phồn hoa như hoa mười giờ vừa hiện đã biến mất, nguyên nhân vì những thương nhân vì Lô thần cấm khu mà phát đạt nay đã buồn bực rời đi mà trong lòng còn oán than những kẻ hoàn thành nhiệm vụ Lô thần cấm khu, một địa điểm tốt để phát tài như thế rất khó tìm, huống hồ trong thời loạn thế rồng rắn hỗn tạp này, nếu muốn sinh tồn cũng đã khó nói gì đến việc phát đạt.

Một đoàn 7 người Long Nhất đến một tửu lâu lúc trước rất phát đạt, nay chỉ còn lèo tèo mấy mống, chỉ có năm ba người ngồi rải rác khắp 4 phía đại sảnh. Chưởng quỹ cũng thuộc hạng tiếp đón cả tam giáo cửu lưu nên cũng có cái nhìn hơn người, vừa thấy mấy người Long Nhất liền biết ngay không phải hạng khách nhân tầm thường liền tự thân cúi chào mọi người rồi đưa mọi người lên một căn sương phòng đặc biệt.

Trong lúc nghỉ ngơi cùng uống trà ăn điểm tâm, Long Nhất quay đầu nhìn Hồng Nương Tử hỏi:

"Tỷ tỷ, tiếp theo tỷ định làm gì? Có phải là cùng lên đường theo chúng ta "

Tại trên đường, Hồng Nương Tử đã đem mọi chuyện gặp được ở Lô thần cấm khu kể ra một lần, kể cả chuyện suýt chút nữa đã bị tên Diệp Trường Li kia cường bạo.

Hồng Nương Tử trầm ngâm một chút, ánh mắt nhìn lên khuôn mặt Long Nhất một chút rồi dờn đi, nàng nhẹ nhàng lắc đầu cười nói:

"Không được, ta định đi trước đến dong binh công hội báo cáo sự việc của thiếu điện Dong binh đoàn, sự tình sau đó hãy tính tiếp."

Long Nhất ngẩn người, hẳn tưởng rằng Hồng Nương Tử mười phần chắc hết 8, 9 sẽ đồng ý, lại không nghĩ rằng nàng lại cự tuyệt. Hắn gật gật đầu, cũng không nên ép buộc, bởi vì hắn biết cá tính của Hồng Nương Tử, nàng là một nữ nhân có cá tính độc lập rất mạnh, một khi đã có quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi.

"Tỷ tỷ, hay là tỷ theo chúng ta đi nha, có việc gì thì cũng có người tiếp ứng cho nhau" Lúc này chính là Nạp Lan Như Nguyệt đã mở miệng nói. Lúc trước nàng đối với quan hệ giữa Hồng Nương Tử và Long Nhất vẫn để trong lòng, thật ra không ai nghĩ tới chính nàng là người lên tiếng giữ Hồng Nương Tử lại, thật là ngoài dự đoán của mọi người.

Hồng Nương Tử cũng có chút kinh ngạc, trong lòng đánh giá đối với Nạp Lan Như Nguyệt lại tăng cao thêm vài phần, nàng cười duyên nói:

"Muội muội muốn lưu ta lại bên người, không sợ ta đoạt lấy phu quân các ngươi sao?"

Nạp Lan Như Nguyệt liếc Long Nhất một cái rồi nói:

"Tỷ muốn cướp thì cứ cướp đi, hẳn ngồi ngay đây nè"

Hồng Nương Tử khúc khích cười, hình dáng kiều mị làm cho Long Nhất vừa nhìn đã hiện lên dáng vẻ si mê, liền thẳng tay nhắm ngay

chiếc eo thon mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt tập kích một chiêu "Niêm hoa chỉ" khiến nàng cười lên vài tiếng rồi tỉnh táo lại, Hồng Nương Tử đích thực là một vưu vật, lực hấp dẫn đối với nam nhân quả thực là trí mạng.

"Muội muội có nhớ khi trên đường về Thương Nguyệt thành thì ai đã cả ngày buồn bực ngâm mình trong hũ giấm vậy" Hồng Nương Tử cười cười nói.

"Ai thèm ghen với hấn chứ, muội bắt quả chỉ là khó chịu khi hấn cứ dâm dăng nhìn chăm chăm tử tử mà thôi" Nạp Lan Như Nguyệt đỏ mặt, nhưng cũng mạnh miệng nhất định không chịu thừa nhận.

"Muội muội có lòng như vậy, nhưng tử tử đã quyết định ra đi một mình, vô luận như thế nào cũng cảm ơn muội" Hồng Nương Tử nhấp một ngụm trà, ánh mắt vô thức lại liếc nhìn thấy mắt của Long Nhất, thấy hấn đang mỉm cười nhìn nàng, nàng đột nhiên cảm giác được, ở đây người nhiều người như vậy, sợ rằng chỉ có Long Nhất là kẻ duy nhất có thể hiểu được lòng nàng, mà đối với nàng như vậy đã là đủ rồi, một người cả đời có một tri kỷ cũng coi như là một vận may lớn.

Đám người Long Nhất vô ăn một bữa làm nguyên đám trù sư của tửu lâu chịu khổ một ngày, chỉ có ít người như vậy thôi, mà xơi hết mười con heo, 100 con vịt, bánh bao xếp thành núi cũng còn chưa đủ, những kẻ này bụng như thành đô không đáy hay sao, bảy người ăn hết phần ăn dành cho 100 người, thật ra họ cũng không biết đại đa số thực vật đều chui vào bụng của 3 con thần thú này.

Một bữa cơm tốn hết mấy giờ, mấy giờ sau bước ra khỏi tửu lâu, mang theo ánh mắt quyến luyến của chưởng quỹ nhìn theo bóng lưng bảy người, trên mặt cười như một đóa hoa, mỗi ngày đều gặp đám khách nhân hào phóng như vậy thật là tốt biết bao, tên chưởng

quỹ cẩn thận mở bàn tay nắm chặt, bên trong lẳng lẳng một đống từ tinh tẻ.

Rời thị trấn nhỏ một quãng không xa là một ngã ba chia ra hai con đường phương hướng bất đồng, cũng như nhân sinh có ngã rẽ cuộc đời vậy.

Bảy người dừng bước, bọn họ đều biết, thời khắc phân ly đã đến.

Hồng Nương Tử vẫn một thân áo giáp màu lửa đỏ bó sát người như cũ, vai mang Xích huyết cung, cả người toát lên một vẻ anh tư hào sảng, nàng xoay người cười nói:

"Ta đi bên này, không cùng đường, lần này chia tay, hy vọng có ngày gặp lại"

Long Nhất cười cười, che dấu một nỗi thương cảm đang dâng lên trong lòng nói:

"Đời người không bữa tiệc nào không tàn, tử tử bảo trọng, chúng ta nhất định sẽ có cơ hội gặp lại"

Mấy người còn lại cũng đều chấp tay chúc câu bảo trọng.

Ánh mắt Hồng Nương Tử xoay chuyển, cuối cùng dừng trên khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất, trong ánh mắt không ngờ lóe lên một tia tức thẹn, nàng cười duyên hai tiếng nói:

"Đông đệ, có thể để tử tử ôm một cái không"

Long Nhất cười hắc hắc, cái này cầu còn không được, hấn liền tiến lên phía trước hai bước ôm thân hình mềm mại của Hồng Nương Tử vào trong lồng ngực của mình.

- "Tiểu đệ, chớ quên tử tỷ" Hồng Nương Tử thì thầm với âm lượng chỉ đủ để hai người nghe, không đợi Long Nhất trả lời, nàng liền đẩy Long Nhất ra, rồi đột nhiên nhón gót hôn lên môi Long Nhất rồi cười duyên xoay người bay đi, trong nháy mắt liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Long Nhất lắc đầu cười rồi xoay người nói:

- "Tốt lắm, chúng ta cũng nên xuất phát thôi"

Nạp Lan Như Nguyệt hừ một tiếng, Phong Linh nhìn Long Nhất rồi hé miệng cười.

- "Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?" Long Nhất mờ mịt hỏi.

- "Lão Đại, nơi này của ngươi...." Man Ngưu cười cười hướng khoe miệng Long Nhất chỉ chỉ.

Long Nhất phất tay một cái, tạo thành một thủy cầu làm gương soi, liền thấy chính trên khoe miệng của mình còn có một dấu son môi đỏ tươi, chính là dấu vết Hồng Nương Tử vừa để lại cho hắn.

*****

Cách vùng biên cương phía Tây bắc của Ngạo Nguyệt đế quốc khoảng 9 dặm có một thị trấn nhỏ, chính là mạc tây thôn nổi tiếng trên toàn cõi Thương Lan Đại lục, vì trong mạc tây thôn đó chính là nơi Mạc Tây tộc nhân sinh sống.

Mạc Tây tộc nhân cũng giống như những người khác, cũng là mặt trời lên thì đi làm, mặt trời lặn thì về nhà, nhưng có điều từ lão ông 200 tuổi đến đứa bé mới bập bẹ nói, mỗi người đều tập luyện ma

pháp đấu khí, hơn nữa trong lịch sử đã từng là nơi xuất ra những Kiếm thần cùng Pháp thần, điều làm cho Mạt Tây tộc bọn họ lấy làm kiêu hãnh chính là huyết mạch trên người họ, bởi vì họ tự nhận mình chính là hậu duệ của Thần.

Hôm nay không biết là một ngày trọng đại gì, trong thôn Mạt Tây tất cả tộc nhân đều tụ tập tới phía bắc của thôn, cùng dõi mắt trông về phía xa, tựa hồ cùng đợi một người nào đó sắp đến.

"Hôm nay là ngày cuối cùng, không biết trước lúc hoàng hôn thiếu tộc trưởng có thể trở về hay không" Một thiếu nữ Mạt Tây tộc bộ dáng tú lệ thì thào hỏi, trong mắt không dấu được một tia tình ý.

"Đúng vậy, hy vọng có thể thấy chàng, bằng không Thiên Nhi của chúng chúng ta chỉ có thể từ xa mà nhìn thôi" một cô gái khác cười duyên trêu ghẹo, thiếu tộc trưởng Lệ Thanh tuấn mỹ lãnh khốc, trong tộc rất nhiều thiếu nữ đều phi thường ái mộ hắn, chỉ tiếc là thiếu tộc trưởng này mặt như ướp muối, thủy chung đều là vẻ mặt lạnh nhạt cự tuyệt người từ ngàn dặm.

"Đáng ghét, tỷ tỷ lại giễu cợt ta, kỳ thật mỗi ngày đều nhìn thấy thiếu tộc trưởng cũng khiến người ta vui lòng rồi, cho tới bây giờ cũng không dám có hy vọng cao xa gì, bởi vì trong lòng thiếu tộc trưởng sớm đã có một cô gái khác rồi" Thiếu nữ tên Thiên nhi bùi ngùi thờ dãi, vẻ mặt có chút mất mát.

"Vậy trong lòng thiếu tộc trưởng đã có người à, là ai?" Một thiếu nữ khác tò mò hỏi.

Thiên nhi bên cạnh dáo dạt nhìn hai bên xung quanh một hồi rồi nhẹ nhàng ghé sát vào tai cô gái ngây thơ kia nói một câu, làm cho thiếu nữ này kinh ngạc kêu khẽ một tiếng, rồi lập tức dùng tay bị chặt miệng mình lại, nàng thấp giọng hỏi:

"Tỷ làm sao mà biết việc này?"

"Kỳ thật cái này cũng không phải là bí mật gì, ai chú ý một chút cũng đều nhìn thấy được, thiếu tộc trưởng sở dĩ biến thành vẻ mặt lạnh như băng ngày hôm nay cũng chính bởi vì nàng" Thiên nhi không dấu vẻ mắt mát đáp lời.

Trong lúc những thiếu nữ đối đáp với nhau, từ trong đám người đột nhiên nổi lên tiếng hoan hô vang dội, Thiên Nhi dõi mắt nhìn lại, chỉ thấy từ phương xa xuất hiện một chấm đen, chính là từ hướng ngược lại tiến về phía họ, tốc độ so với kẻ khác cực nhanh, vừa mới rồi còn chưa rõ ràng diện mục, chỉ nháy mắt lập tức như trận gió thổi tới trước mặt bọn họ.

Lệ Thanh cúi người hành lễ đáp lại lời hoan hô của tộc nhân, chỉ là vẫn trầm mặc không nói gì như cũ, mặt lạnh tựa băng sương, mái tóc dài màu xanh của hắn để xõa ra, trên người quần áo rách nát còn lộ ra những mảng máu đen sẫm khô dính lại, hiển nhiên hắn đã trải qua chiến đấu tàn khốc mà trở về.

"Cha, con may mắn không làm nhục mệnh, đã vượt qua khảo nghiệm của mười bảy tầng địa ngục ma lâm, xin cha cho phép con tiến vào thiên ngục thứ 18 để khảo nghiệm"

Lệ Thanh hướng tới trước mặt một người trung niên khôi ngô vạm vỡ quỳ xuống thỉnh mệnh, cho dù đối mặt với chính cha ruột của mình, vẻ mặt của hắn vẫn không thay đổi.

"Thanh nhi, con nghỉ ngơi hai ngày rồi tiến hành khảo nghiệm ở thiên ngục, hy vọng con không làm cho ta thất vọng" Người trung niên gật đầu, anh mắt lạnh lẽo hiện lên một tia vui mừng, đối với con trai mình mười phần hài lòng, cho dù năm đó chính mình bằng tuổi

hắn bây giờ cũng không dám khiêu chiến 18 đạo khảo nghiệm tàn khốc của Mạt Tây tộc, còn tên tiểu tử này hiện đã xông tới cách đích một cửa cuối cùng, thật sự làm cho ông không thể tưởng tượng được.

Lệ Thanh lên tiếng, đứng dậy đi thẳng về thôn, tộc nhân đều tự giác tách ra hai bên làm thành một con đường cho hắn, nhìn Lệ Thanh cao ngạo lạnh như băng từ từ đi qua trước mặt mình.

"Bóng lưng thiếu tộc trưởng nhìn thật cô độc, thật tang thương..." Thiên nhi lẩm bẩm nói, chính là vừa rồi Lệ Thanh bước qua sát bên người nàng, lệ cảnh trên người hắn phát ra hàn khí khiến thiếu chút nữa làm máu của nàng kết thành băng.

Cuộc sống của Mạt Tây tộc nhân đơn giản phi thường, phòng ốc đều dựng từ gỗ cây tre trúc, không có món trang sức nào, có lẽ vật nhìn xa xỉ duy nhất chính là giá để vũ khí nơi đầu giường, có các loại kiếm cũng có các loại pháp trượng, mà tùy ý lấy một kiện nào đó đem bán ra ngoài thị trường đều có thể bán với giá cực cao, mà hàn băng trách kiếm trong tay Lệ Thanh càng có giá trị liên thành.

Thay đổi y phục xong Lệ Thanh lẳng lặng ngồi trên giường của mình, đặt hàn băng kiếm tựa như trong suốt lên đùi mình

Mười tám đạo khảo nghiệm, ngoại trừ 6 đạo khảo nghiệm coi như quá dễ vượt qua bên ngoài, những khảo nghiệm sau này ngày một gian nan hơn, Lệ Thanh vô số lần bước đến cửa quý môn quan rồi quay lại, vô số lần từ trong ranh giới tử vong giãy dụa trở về. Mà đủ loại kinh nghiệm sống chết này làm cho thực lực Lệ Thanh tăng trưởng rất nhanh, thiên thần huyết mạch trong cơ thể hắn hoàn toàn được đánh thức, cảm giác triệu hồi thần thú cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

- "Thiếu gia, Lệ Thanh sẽ không làm người thất vọng đâu" Lệ Thanh nhẹ giọng nói, đôi mắt băng lãnh lần đầu xuất hiện tia dao động.

Chương 379: Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt

Nếu muốn nói về diện tích, Ngạo Nguyệt đế quốc tuyệt đối là một đế quốc rộng lớn nhất trong tam đại đế quốc của đại lục, chỉ là hiện tại trải qua sự tấn công dồn dập của Cuồng Long đế quốc và Nạp Lan Đế quốc, phòng tuyến từng bước từng bước lui về, đã mất gần một nửa quốc thổ, coi như một lần nữa bị đánh trả lại nguyên hình, đem toàn bộ quân đội về phòng vệ biên cương tại nơi được xưng là Pháo đài phòng ngự đệ nhất Thương Lan Đại lục Á Đặc tư an na, là một pháo đài phòng ngự uy danh hiển hách nhất, rốt cuộc qua cuộc khảo chứng lần này có bảo trì được hay vĩnh viễn mất đi uy danh cả đời cũng khó nói trước.

Trong vòng 800 dặm xung quanh Á Đặc tư an na, tường thành nhấp nhô nhìn như những dãy núi liên miên bất tận, chia làm 3 đạo phòng tuyến, toàn bộ dùng những cự thạch ngàn cân tạo thành, chiều cao đạt 80 thước, bên trong vô số giếng đào, nếu tính theo ngày mà thủ, nếu muốn công thành thì đối phương không có binh lực gấp mấy chục lần thì khó có thể làm được

Nhưng chỉ cần công phá được bảo lũy này, coi như Ngạo Nguyệt đế quốc hoàn toàn nằm gọn trong miệng Nạp Lan Đế quốc cùng Cuồng Long đế quốc, vấn đề diệt quốc chỉ là thời gian mà thôi.

Hôm nay từ hai hướng khác nhau liên quân cùng tiến vào hội sư tại Ngạo Nguyệt đế quốc, hơn thế là cùng đại quân Ngạo Nguyệt đế quốc ở sau của Á đặc tư an na đối đầu.

Mà lúc này, đoàn người Long Nhất trải qua hơn mười ngày đi dọc theo biên cảnh Cuồng Long đế quốc tiến vào phía đông của Ngạo Nguyệt đế quốc, đương nhiên, chỗ này hoàn toàn đã rơi vào tay Cuồng Long đế quốc, ngọn lửa chiến tranh ở đây coi như đã tạm dập tắt.

Vì đề phòng quân đội Ngạo Nguyệt đế quốc ngụy trang tiến vào cảnh nội Cuồng Long đế quốc giết hại dân thường, nên biên cảnh lúc nào cũng được điều động trọng binh canh giữ, nên việc kiểm tra vô cùng nghiêm khắc, đương nhiên, đối với đoàn người Long Nhất mà nói coi như đụng phải bức tường sắt, không uổng chút lực liền có thể vượt qua biên cảnh.

Một đường đi tới, Long Nhất cơ bản cũng nắm được tình thế hiện tại của Thương Lan Đại lục, cũng hiểu được hẳn đã mất hơn nửa năm tại Lôi thần cấm khu.

"Hoang vu thật, nhớ lại lúc trước nơi đây là một thị trấn giao thương phát đạt, người đi kẻ đến phi thường náo nhiệt, vì cái gì mà loài người luôn muốn phát động chiến tranh chứ?" Ti Bích nhìn toàn thị trấn nhỏ nay đã trở thành một phế khu, trong lời nói có chút chua xót, nơi này phòng ốc hơn nửa đã bị hủy, còn rất nhiều dấu vết bị đốt phá, từng tảng đá trên đường đều có vết máu khô lưu lại, còn có không ít những cư dân tuyệt vọng quần áo lam lũ đang vật vờ tìm kiếm chút gì sót lại trên đường.

"Phu quân, chúng ta có nên giúp bọn họ một chút gì không" Nạp Lan Như Nguyệt cũng là người đầu tiên động lòng trắc ẩn lên tiếng.

Long Nhất lắc đầu thản nhiên nói:

"Chiến tranh luôn tàn khốc như vậy, dân chúng lưu vong không chỉ

có trăm vạn, bọn họ coi như còn may mắn vì bọn họ vẫn còn sống, cho nên bọn họ có thể tồn tại được bao lâu thì đó chính là cuộc khảo nghiệm của đời mình"

"Nhưng nhìn hình dáng của bọn họ bây giờ thì làm sao sống sót nổi, huống hồ bây giờ trời đã trở nên lạnh như thế...." Nạp Lan Như Nguyệt thấy sắc mặt Long Nhất nghiêm lại, thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cũng không nói trọn câu đã không nghe gì được nữa.

"Cho bọn họ một chút thực vật vậy, để cho bọn họ có sức tìm đường mưu sinh phía trước" Long Nhất thở dài một hơi nói, Nạp Lan Như Nguyệt quá thiện lương rồi, mặc dù thời loạn thế sự thiện lương hiếm như gặp một xử nữ, nhưng so với lòng người đầy máu tanh âm u, thì sự thiện lương đáng yêu hơn nhiều lắm.

Nạp Lan Như Nguyệt hoan hô một tiếng, ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn Long Nhất một lát, sau đó hướng về phía đám nạn dân kia chạy tới, Man Ngưu theo ý của Long Nhất cũng bước theo nàng.

"Phu quân, chàng nói chiến tranh có phải là sắp kết thúc, một nửa lãnh thổ của Ngạo Nguyệt đế quốc đã bị chiếm rồi, sợ rằng ngày diệt quốc cũng không còn xa nữa" Phong Linh nhẹ giọng hỏi.

"Ngoài mặt xem ra là vậy, nhưng thế sự vô lường, không đến phút cuối cùng cũng không biết kết quả như thế nào nữa" Long Nhất vừa nói, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua Lãnh U U cùng Phong Linh, trong đầu sự nghi hoặc càng lúc càng lớn, Hắc ám giáo hội cùng Mộ Dung gia tộc của Ngạo Nguyệt đế quốc rốt cuộc là có quan hệ gì? Vì sao cho đến bây giờ vẫn không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ Hắc ám giáo hoàng định buông bỏ gia tộc Mộ Dung sao?

Long Nhất trong lòng bắt đầu phân tích thế cục của cả Thương Lan Đại lục, trong lòng nghĩ đến một số điều bất an, từ ý thức của hắn

xuất ra cự kiếm rồi vẽ một tấm họa đồ Thương Lan Đại lục trên mặt đất, cũng vẽ luôn các thế công của Cuồng Long đế quốc và Nạp Lan Đế quốc đối với Ngạo Nguyệt đế quốc.

Đột nhiên, vẽ mặt Long Nhất ngưng trọng, cự kiếm trong tay khoanh một vòng tại Hoành đoạn sơn mạch phía tây.

"Phu quân lo lắng về thú nhân tộc sao?" Lãnh U U nhìn bản đồ của Long Nhất rồi hỏi.

"Không sai, Thú nhân tộc chiêm cứ hoành đoạn sơn mạch, cho đến bây giờ vẫn không ngừng cùng nhân loại gây hấn, bọn họ sẽ không cam tâm với cuộc sống nghèo khổ tại hoành đoạn sơn mạch, lần này Thương Lan Đại lục chiến loạn chính là một cơ hội tuyệt vời, nếu Mông tộc không ngu xuẩn tất sẽ không buông tha cơ hội tuyệt vời này" Long Nhất vừa nhíu mày nói, ánh mắt vẫn dán chặt trên địa đồ, hoành đoạn sơn mạch bắc giáp Ngạo Nguyệt đế quốc, nam giáp Nạp Lan Đế quốc, hôm nay toàn bộ tinh binh Nạp Lan Đế quốc đều đẩy lên tiền tuyến, sự canh phòng đối với Thú nhân tộc sợ rằng không còn nghiêm mật như xưa.

"Nếu Ngạo Nguyệt đế quốc cùng Thú nhân tộc cấu kết, vậy không phải...." Long Nhất lẩm bẩm trong miệng, sắc mặt đột nhiên biến đổi, cái này có thể tính là sự thay đổi phi thường với thế cuộc hiện nay.

Lúc này, Nạp Lan Như Nguyệt đang vui vẻ cùng Man Ngưu trở về, giúp được nhiều người như vậy khiến nàng cảm thấy thoải mái vô cùng.

Long Nhất không nói lại những lời đã bàn, điều quan trọng nhất trước mắt chính là tìm được một tòa thành lớn, tìm được phân bộ của Thiên võng cắm bên trong rồi đưa ý nghĩ này của hắn đến tận tay Tây Môn Nộ cùng Nạp Lan Vô Cực, bình thường những thành thị lớn

sẽ bị ngọn lửa chiến tranh tàn phá, nhưng cơ bản nếu không thật cần thiết sẽ không có tòa thành thị nào bị hủy hoàn toàn.

Vì để tránh phiền toái, mấy người Long Nhất thay hình đổi dạng một chút, toàn bộ đám Vô Song đều mang một chiếc nón, trùm kín mặt bằng một tấm màn sa, Long Nhất thì dán lên một bộ râu mép trên môi, còn bộ dáng Man Ngưu thì bọn hắn bó tay, cơ bản không thể thay đổi gì được.

Vượt qua một đoạn đường hoang vu, dọc theo đường đi thì người đi đường dần dần đông hơn, cũng gặp cả nạn dân lẫn thương đội, mặc dù tại khu vực chiến tranh thì đi đường gặp rất nhiều nguy hiểm, nhưng không ít thương nhân nhờ chiến loạn này mà phát tài, lợi nhuận tăng gấp mấy chục lần so với bình thường.

Phía trước chính là một tòa đại thành thị cấp 1 của Ngạo Nguyệt đế quốc, trên tường thành tung bay cờ hiệu của Mãnh hổ Quân đoàn trong tứ đại quân đoàn của Cuồng Long đế quốc đang đóng quân, Mãnh hổ quân đoàn cùng Thần long quân đoàn đều là đơn vị chịu sự chỉ đạo trực tiếp của Long chiến.

Đoàn người Long Nhất đi theo sau một thương đội, chỉ thấy quản gia của thương đội cúi người trước binh lính thủ thành một cách quen thuộc, sau đó lạng lẽ dúm vào trong binh lính mấy kim tệ, đám binh lính này lập tức mặt mày hớn hở ra lệnh cho qua, ngay cả thông lệ lục soát cũng bỏ qua.

-"Mãnh hổ quân đoàn? Ta xem là Bệnh miêu (Mèo bệnh) quân đoàn cũng không sai cho lắm" Long Nhất lạnh lẽo cười, là một trong tứ đại binh đoàn của đế quốc, quân kỷ lại tán loạn như vậy, Long Chiến quả thực là lão già không biết nhìn người rồi.

Đợi cho đoàn người nọ qua hết cửa thành, hai tên binh lính thủ thành

lại giờ trường mâu chắn ngang, con mắt tà tà chờ đợi đám Long Nhất tỏ lòng "Hiếu kính"

Long Nhất a a cười, thuận tay móc ra mấy mai kim tệ dúi cho hai tên binh lính. Hai tên này cũng đang muốn cho qua, đột nhiên ánh mắt chết đứng trên thân thể mấy người nữ nhân thân mang nón che mặt đứng sau lưng Long Nhất, mặc dù Vô Song các nàng đều mang mạng che mặt, nhưng khí chất cùng thân hình lả lướt cũng đã thập phần mê người.

"Mấy người nay là ai" Một tên lính hỏi.

"Các nàng đều là phu nhân của ta" đồng tử Long Nhất co rụt lại, trên mặt hấn vẫn mang theo nụ cười.

"Đều là phu nhân của ngươi? Tên tiểu tử ngươi thật có phúc khí tốt quá, chỉ là tại sao lại mang mạng che mặt? Mở ra để các huynh đệ ta rửa mắt một chút đi" Một gã binh lính vừa cười vừa tiến lên trước hai bước định mở tấm mạng che mặt của Vô Song.

A một tiếng hét thảm vang lên, từ tay trở xuống của tên lính hoàn toàn biến mất.

"Làm người tốt nhất phải biết có điểm dừng, cho ngươi rượu mời ngươi không uống hết lần này tới lần khác muốn uống rượu phạt, làm vậy ai có thể quản nổi ngươi chứ?" Long Nhất hắc hắc cười nói, trong ánh mắt đã nổi lên một cỗ sát ý, vô luận là ai, dám can đảm đụng tới nữ nhân của hắn đều phải chết.

Một gã binh lính vừa thấy tình thế không ổn, lập tức thối lên một hồi kèn báo động, bên trong thành lập tức xuất ra một đội ngũ khoảng hai mươi người chia làm hai hàng chạy ra. Những người đi sau đám Long Nhất đang chờ vào thành thấy tình thế có vẻ không ổn liền lập

tức lui về phía sau xem màn kịch trước mắt.

"Chúng chính là gian tế của Ngạo Nguyệt đế quốc, bắt chúng đưa vào trong, nếu có phản kháng, giết chết không tha" Tên đội trưởng Mãnh hổ quân đoàn cái gì cũng không thềm hỏi, lập tức hạ lệnh làm cho đám người Long Nhất ngạc nhiên không thôi, cũng có người so với hắn còn vô sỉ hơn sao.

"Man Nguru, đám phế vật này giao cho ngươi, còn dùng đến chiêu thứ hai thì đừng kêu ta là Lão đại nữa" Long Nhất hắc hắc cười nói với Man Nguru đứng bên cạnh hắn.

"Lũ phế vật này còn muốn tốn hết một chiêu, nửa chiêu là đủ rồi, nhưng lão đại này, đánh cho tàn phế hay giết toàn bộ" Man Nguru chờ đợi lệnh của Long Nhất, nhớ tới tình cảnh lúc trước tiêu diệt Bạo Phong dong binh đoàn, thật sự là quá sung sướng.

"Túy ý ngươi" Long Nhất nhún vai cười nói, coi như giúp lão Long Chiến trừ đi một ít quân bại hoại, tin tưởng rằng Long Chiến sẽ cảm kích hắn vô cùng.

Tên đội trưởng kia cũng là kẻ có nhãn lực hơn người, kẻ mà đám Long Nhất vừa giết kia lại chính là em rể hắn nên hắn mới hạ mệnh lệnh như vậy, nay nghe đám Long Nhất nói chuyện tựa hồ không để bọn họ vào mắt lại thêm nhìn vào đội mắt trâu đang long lên sóng sọc của Man Nguru, tâm trạng hắn không kiểm chế được mà ớn lạnh. Hắn vừa định tìm đường xuống nước, đã không nghĩ đến Man Nguru đã hắc hắc cười bước lên hai bước, một bóng quyền ảnh hoa lên, đội ngũ hai mươi người này trong phút chốc vừa kêu thảm vừa bay ra ngoài, mỗi tên đều bị đập nát đầu, não tương trắng phếu hòa vào máu đỏ văng tung tóe khắp nơi.

Man Nguru khinh thường phui tay, đối phó với lũ phế vật này mà

dùng Lục Ngọc tài quyết sẽ làm ô ố uy danh của thần khí.

Thủ đoạn huyết tinh của Man Nguru lập tức làm vang lên tiếng kinh hô không ngừng từ những kẻ xung quanh, binh lính trên tường thành lập tức phát ra tiếng kèn cảnh báo, đại đội nhân mã đồn trú xung quanh tường thành lập tức chạy vội tới.

"Ta sợ quá, có cần lập trận lớn như vậy không" Long Nhất lạnh lẽo cười nhạt, khinh thường chỉ tay vào đám lính đang vung trường mâu với cung tiễn dàn thành trận thế bao vây bọn họ, về phần đám cao cấp pháp sư đang đứng trên tường thành đối với hắn mà nói cũng chỉ là đồ bỏ.

Chính lúc này, trên tường thành xuất hiện một đội quân toàn thân mặc giáp kín mít, đứng đầu là một gã cự hán mặc giáp của quân tài Mãnh hổ quân đoàn, toàn thân giáp bọc kín chỉ chừa hai con mắt lộ ra bên ngoài.

"Sao lại như thế này" tên tướng quân khàn khàn lên tiếng hỏi.

Trên tường thành lập tức có người đem sự tình đã qua nói ra một lần.

Tên tướng quân này vừa cúi đầu xuống nhìn, thân hình liền chấn động, lẩm bẩm nói"

"Thì ra là hắn"

Chương 380: Hợp tác với ta đi

Long Nhất cảm thấy điều gì đó, ngẩng đầu nhìn lên trên, ánh mắt chợt lóe lên, khóe miệng lộ ra một nét cười thâm sâu ý vị.

"Tất cả dừng tay." Trên tường thành thanh âm khàn khàn của vị tướng quân quát, những hộ vệ phía sau trên tường thành đồng loạt phi thân xuống.

"Tướng quân." Những binh lính vây quanh đoàn người Long Nhất lập tức thu hồi vũ khí, cung kính hướng về phía vị tướng quân này hành lễ.

Long Nhất nhìn về phía vị tướng quân này đánh giá, hắc hắc cười nói : " Chúng ta lại gặp mặt nhau."

Vị tướng quân gật gật đầu, mục quang quét về phía sau Long Nhất, tại trên người Lãnh U U cùng Man Nguru rõ ràng dừng lại càng lâu hơn.

"Các người theo ta đến đây." Vị tướng quân lạnh nhạt nói, lập tức xoay người dẫn theo đoàn người Long Nhất thành chủ phủ trong thành mà đi.

Thành chủ phủ bình thường là nơi ở của tướng lĩnh cao cấp trong quân đội, xem ra tướng lĩnh này là một tướng lĩnh tối cao của toàn thành thị cấp một này.

Tiến vào trong đại sảnh xa hoa, vị tướng quân gọi người rót trà sau khi đã ra lệnh ta hữu hai bên rút lui, hấn ngồi trên sa phát (1) nhìn chăm chăm vào Long Nhất.

"Ta phải xưng hô với ngươi như thế nào đây ?" Long Nhất cười cười đối mắt với vị tướng quân.

"Khi không có người khác, ngươi có thể gọi ta là Cáp Lô." Trong ánh mắt vị tướng quân liền xuất hiện một tia ba động.

Vừa nghe đến cái tên Cáp Lô, Lãnh U U cùng Man Ngưu liền chấn động, nhìn về phía hấn trong ánh mắt tràn ngập sự kinh hãi.

Long Nhất cười lớn "ha ha" hai tiếng, nói : " Cáp Lô a Cáp Lô, ngươi rốt cục cũng đã thừa nhận, ta rất muốn biết, lúc trước ngươi trốn thoát khỏi Di Thất Chi Thành như thế nào."

Cáp Lô gỡ bỏ đầu khôi (2), thế nhưng bên trong chỉ thấy một tấm khăn trùm đầu màu đen, chỉ lộ đôi mắt và miệng ra ngoài, hấn cầm chung trà chậm rãi uống một ngụm, cử chỉ không ngờ lại có một chút khí thái ưu nhã quý phái, làm cho Long Nhất có chút giật mình.

"Làm cách nào ta có thể đào thoát, ta tự có biện pháp." Cáp Lô ung dung nói, tiếp theo hấn giương mắt hỏi : " Nhiệm vụ tại Lô Thần Cấm Khu là do các ngươi hoàn thành phải không ?"

"Ngươi nói sao ?" Long Nhất nhất thời ngần ra, chuyển mắt cười nói, nhất thời không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Trong khắp thiên hạ, có thể hoàn thành nhiệm vụ này ngoài Tây Môn thiếu gia ngươi còn ai có khả năng." Cáp Lô cười khàn khàn nói.

"Ngươi quá coi trọng ta rồi, không bằng sau này cùng ta phối hợp, thế

nào?" Long Nhất nhìn chăm chăm vào Cáp Lô, khoe miệng mang theo nét mỉm cười, nhưng vô hình mang uy áp trong phút chốc bao phủ lấy Cáp Lô.

Đờng tử của Cáp Lô liền co rút lại, ánh mắt mang theo vẻ khiếp sợ. Hấn tuyệt đối không nghĩ ra rằng chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi thực lực của Long Nhất lại trở nên cường đại như thế. Trên người hấn phát ra khí tức chỉ có trên thân thể cường giả, cũng may uy áp của Long Nhất chỉ là cảm xúc nhất thời, cũng không gây khó khăn quá cho Cáp Lô.

"Tây Môn thiếu gia nói đùa ...." Cáp Lô lúng túng cười, hiển nhiên hấn không nghĩ Long Nhất một hồi lại nói thế.

"Ta không hề nói đùa, ngươi có thể cân nhắc, ngươi là người thông minh, người thông minh nên hiểu rõ mọi chuyện." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Sự tình cuối cùng ai có thể nói chính xác đây ? Lộ tử thù thủ ai có thể biết trước đây. " Cáp Lô cười khàn khàn nói, trong ánh mắt biểu lộ một tia thần sắc khiến Long Nhất nghi hoặc không thôi.

"Nếu đã như vậy, ta cũng không miễn cưỡng, Cáp Lô tướng quân quý nhân sự đa, chúng ta cũng không tiện ở lâu, xin cáo từ." Long Nhất đứng lên, nhìn vào mắt Cáp Lô nói.

"Ta cũng không giữ Tây Môn thiếu gia lại, Tây Môn thiếu gia đi thông thả." Cáp Lô đứng dậy đi vào trong.

Ra khỏi thành chủ phủ, trên mặt Long Nhất liền nở một nụ cười, cũng có nguyên do, vừa rồi hấn nói chuyện thu hút Cáp Lô cũng là để thử mà thôi, Cáp Lô là loại người nào chứ, Long Nhất không thể để tên đó theo kế bên người.

Sau khi đi dạo hai vòng trong thành, tìm một tửu lâu bao cả một gian ngòi ổn định, Long Nhất liền nói : " U U, người có biết Cáp Lô là người của thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến không, đột nhiên gia nhập quân đội trong chuyện này có chút kì quái."

" Chuyện này cũng rất bình thường a, Long Chiến sắp xếp cho người của thế lực hắc ám vào trong quân đội là điều có thể hiểu được." U U nghĩ xong liền nói.

"Phải vậy không ? Người không biết là thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến đã bố trí mọi thứ rất chu toàn sao? Long Chiến như thế nào mà lại tin nhiệm bọn chúng đến vậy, chẳng lẽ lão thật sự hồ đồ, lão không thể để người ta khi gia nhập quân đội mà không cho họ chút binh quyền chứ?" Mục quang Long Nhất rạng rỡ, tựa hồ đã tìm ra được một tia đầu mối.

"Nói như vậy cũng có lý, phu quân ý người muốn nói thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến tịnh không cung thuận với hắn như vẻ bề ngoài phải không ?" Lãnh U U liền hiểu ra.

"Không sai, nếu đúng như ta đoán, sợ rằng trong Thần Ưng quân đoàn cũng bố trí người của thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến, hai đại quân đoàn một khi đã bị khống chế, hậu quả của Long Chiến có thể tưởng tượng được, xem ra Tây Môn gia tộc của chúng ta chính là địch nhân cuối cùng của Long thị gia tộc." Long Nhất trầm ngâm nói.

"Các người ở lại đây chờ, ta ra ngoài có chút việc." Long Nhất đứng dậy nói, mở cửa đi xuống dưới lầu.

Người ghé tửu lâu cũng không phải nhiều, phần lớn là những khách đi ngang qua, viên chương quỹ râu dài đang ngồi buồn chán nhìn về

phía quỳ tính tiền.

"Này chưởng quỹ, nhà xí của các người ở đâu? Chỉ ta đi một chút."
Long Nhất gõ bàn hỏi.

Chưởng quỹ ngẩng đầu lên, đang định phân phó cho tiểu nhị bên cạnh dẫn Long Nhất đi, bỗng nhiên thấy bàn tay Long Nhất thực hiện những động tác kỳ quái, lập tức ngẩn ra, sau khi khôi phục lại vẻ bình thường, hần cười nhỉnh nói : " Vị thiếu gia này mời đi theo ta, nhà xí ở hậu viện."

Chưởng quỹ dẫn theo Long Nhất đến hậu viện, bốn bề đều vắng lặng, lách mình tiến vào trong thư phòng. Chỉ thấy chưởng quỹ gõ hai cái trái phải vào một cái bình hoa ở hai bên, một bức tường ma pháp đã được ngưng trang vô thanh vô tức liền mở ra.

"Thiên Võng ba tám tám Linh Hào tham kiến thiếu chủ." Vừa tiến vào mật thất, chưởng quỹ liền lập tức cung kính quỳ xuống hành lễ.

"Đứng lên đi, gần đây có tin báo nào cho ta không." Long Nhất hỏi.

"Thưa có, xin thiếu gia chờ cho một chút." Chưởng quỹ lục lọi trong mật thất một hồi liền lấy ra hai ống trúc đã được phong ấn.

Long Nhất khai giải phong ấn xem mật tin, một phong thư là của lão tử Tây Môn Nộ gửi cho hần, trong thời gian ba tháng trước, để cho hần sau khi hoàn thành nhiệm vụ tại Lôi Thần cấm khu trở lại chiến trường lãnh binh. Phong thứ hai là mật hàm do phân bộ Ngân Kiếm vừa mới được thành lập của Thiên Võng truyền lại từ Hoàn Đoạn sơn mạch của Thú Nhân Tộc, trong mật thư báo lại Thú Nhân tộc đang điều động quân lính một cách bất thường.

Long Nhất đi đi lại lại hai vòng trong mật thất, từ những tin tức tình

báo Ngân Kiếm truyền đến, sự tiên đoán lúc trước về Thú nhân tộc hoàn toàn thật, nhưng chính là không biết Thú nhân tộc có cấu kết với Ngạo Nguyệt đế quốc không? Cho nên tây Môn Nộ mới giục hấn sớm trở lại chiến trường, Long Nhất cũng có điểm đau đầu, để chính thức chấm dứt sự tình này khẳng định không thể làm trong ngày một ngày hai, thời gian để từ Hoang Mãng thảo nguyên không thể xác định chính xác. Bất quá lúc này Bắc Đường Vũ đã hoàn toàn trưởng thành, Vô Song doanh trong tay nàng ta so với chính mình cũng không có khác biệt lớn, hơn nữa lúc này thế cục tương đối ổn định, chỉ cần công phá phòng tuyến Á Đặc Tư An Na của Ngạo Nguyệt đế quốc, cuộc chiến này sẽ nhanh chóng kết thúc, sau đó lại đến lúc cùng Nạp Lan Đế Quốc chia phần.

Bất quá nếu muốn phá vỡ phòng tuyến Á Đặc Tư An Na cũng không phải là sự tình dễ dàng, lượng quân lương cần cung cấp không phải là ít, càng về lâu dài đối với Cuồng Long và Nạp Lan hai đế quốc lớn lại càng bất lợi. Huống hồ thời tiết sắp bước sang mùa Đông, Ngạo Nguyệt đế quốc lại ở cực Bắc, thiên khí mười phần rét lạnh, binh lính của Cuồng Long đế quốc và Nạp Lan đế quốc khẳng định sẽ không thể thích ứng, đến lúc đó sẽ có người sinh bệnh do không quen thủy thổ, hoàn cảnh thật sự rất phiền toái.

Trong nháy mắt Long Nhất suy nghĩ rất nhiều chuyện, hấn phong ấn hai bức mật hàm lại, để cho chưởng quỹ gửi từ Đẳng Long thành đến Hoàn Đoạn sơn mạch. Xem ra lần này hấn phải đi xem tình hình phòng tuyến Á Đặc Tư An Na một chuyến, nếu có tìm ra cách công phá thì tốt, còn nếu trong thế giằng co thì đi đến Hoang Mãng thảo nguyên trước.

Ra khỏi mật thất, Long Nhất quay lại từ lâu, lúc này, lúc này thức ăn cũng đã mang lên, mọi người đang đợi hấn đi cùng.

Ăn uống no say, đoàn người Long Nhất ra khỏi từ lâu. Lúc này sắc

trời trở nên hôn ám, gió thổi từng trận, những luồng khí lạnh từ phương Bắc chậm chậm xuất hiện.

"Đêm đến rồi, không bằng chúng ta ở lại đây, mọi người thấy thế nào?" Long Nhất hỏi.

Những người còn lại cũng không có ý kiến gì.

Long Nhất hỏi rõ ràng địa chỉ Phượng Hoàng lữ điếm, liền dẫn theo mọi người đi, trong lòng hẳn không khỏi nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp mang mùi phần anh khí của Ngu Phượng. Nàng cùng Phượng Hoàng gia chủ Cừu Phục đi đến Hòa Diệm sơn cũng đã khá lâu không biết đã trở về chưa, nếu đã quay lại rồi thì tốt, hẳn thật sự rất nhớ nha đầu này.

Bước vào trong Phượng Hoàng lữ điếm, Long Nhất liền gọi ba phòng hảo hạng. Nơi này thuộc khu vực xảy ra chiến tranh, việc kinh doanh của lữ điếm không được thuận lợi, lúc này có người thuê ba phòng hảo hạng một lúc làm chương quỹ mặt mày rạng rỡ, lập tức nhiệt tình đứng dậy đón khách.

"Chương quỹ này, không biết gia chủ còn có đại tiểu thư của các người đã trở về chưa." Long Nhất đột nhiên hỏi.

Viên chương quỹ trở mắt nhìn Long Nhất, đoạn cười nói : " Sự tình của gia chủ và tiểu thư, hạ nhân như chúng ta đâu dám nói a."

"Ha ha, chương quỹ ngươi không cần phải băn khoăn, ta cùng tiểu thư của các người có quan hệ phi thường đặc biệt." Long Nhất liền cười sau đó làm một động tác, là do Ngu Phượng đã bí mật dạy cho hẳn.

Ánh mắt viên chương quỹ liền lóe tinh quang, trên mặt lộ ra thần tình

kinh hãi, hấn thấp giọng nói : " Gia chủ mấy tháng trước đã trở về, nhưng tiểu thư thì không có tin tức."

Long Nhất liền nhíu mày, nghĩ rằng viên chương quỹ cũng không nói dối, liền dẫn mọi người lên lầu.

Phượng Hoàng gia chủ đã trở lại nhưng Ngũ Phượng lại không trở về, sao lại thế? Có chuyện gì xảy ra sao?

Mỗi một căn biệt hộ xa hoa đều có 3 gian độc lập, vốn nói Long Nhất cùng Man Ngưu cùng một phòng, Lãnh U U cùng Phong Linh một phòng, Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt một phòng. Bất quá cứ như tính cách của Long Nhất điều này không có khả năng, cả bốn nữ nhân đều biết, bất quá không biết Long Nhất đáo để sẽ vào gian phòng nào đây ?

Long Nhất lúc này đang nằm trong một cái bồn tắm to, nhắm mắt dưỡng thần, hơi nước không phòng tắm bốc lên, lăm cho khuôn mặt tuấn tú của hấn co về mông lung, mờ ảo.

"Nếu đã đến rồi thì ra đi ...." Long Nhất đột ngột nói.

Chú Thích:

* : hươu chết về tay ai – có nghĩa là ai là người chiến thắng cuối cùng.

(1) : ghế đệm, giống so-pha

(2) : mũ kim loại bảo vệ đầu.

Quý nhân sự đa : ý nói là người quan trọng, luôn bận bịu.

Chương 381: Tinh Thần kế ước

Trong phòng tắm của nhà Phượng Hoàng, một thân ảnh cao lớn từ từ chậm rãi hiện thân, bóng đen khàn khàn cười nói : " Quả nhiên vẫn không qua được ánh mắt ngươi, Cáp Lô bội phục."

Long Nhất liền mở to mắt, ào một tiếng Long Nhất từ trong thùng gỗ đứng dậy, khoác thêm dục bào nhàn nhạt nói : " Bồn thiếu gia không thích cùng một nam nhân tắm rửa, cũng không có thói quen nói chuyện chính sự tại phòng tắm."

Cáp Lô ngấm tiều Long Nhất nơi hạ thể, cái này ... thực sự là lớn, không khỏi trong lòng có chút đổ kị, nghe Long Nhất nói vậy hấn liền cười khan hai tiếng. đi theo sau Long Nhất ra khỏi phòng tắm.

"Lão đại, sao hấn lại ở đây? " Nghe tiếng động bên trong Man Ngưu thấy một kẻ mặc hắc bào, chính là Cáp Lô, đi theo phía sau Long Nhất nên không khỏi đề phòng hỏi.

" Ta hỏi ngươi, Cáp Lô, ta không nhớ trong Hắc Ám ma pháp có loại "đạo tặc tiềm trung thuật" (1) ma pháp, nhưng ta cảm nhận được sự ba động của Hắc Ám ma pháp." Long Nhất đặt mông ngồi trên trường kỷ (2) mềm mại, nhịp nhịp hai chân hỏi.

Cáp Lô cũng không coi mình là khách nhân, hấn ngồi xuống một đầu khác của sa phát(3), trả lời : " Đây là hắc ám ẩn thân thuật, tại Thương Lan đại lục quả thật không có loại Hắc Ám ma pháp này."

Long Nhất mục quang lóe lên, nhìn chăm chăm vào Cáp Lô nói :
Thương Lan đại lục không có vậy mà ngươi biết, ngươi thật là thần
thông quảng đại a."

Cáp Lô cười hai tiếng, cũng không định trả lời vấn đề này, hắn nói :
Đêm nay ta tìm đến Tây Môn thiếu gia là có chuyện muốn thương
lượng, không biết Tây Môn thiếu gia có thời gian không ?"

" Không có thời gian thì sao, ngươi không phải không mời cũng đến
đấy sao ?" Long Nhất nhàn nhạt cười nói, trong lòng không khỏi nghi
vấn, tên gia hỏa thần bí này tìm hắn không biết có chuyện gì đây ?"

Cáp Lô không để ý đến ngữ khí trào phúng của Long Nhất, nghiêm
mặt nói :
Hôm nay tại thành chủ phủ nhiều người hỗn tạp, cũng có
chút gò bó không thể mở lòng , cho nên đêm nay ta có ý đến tìm Tây
Môn thiếu gia để thương nghị."

Long Nhất nhíu mày cười hỏi :
" Không phải ngươi muốn đi theo ta
đấy chứ."

" Nếu có thể thỏa mãn điều kiện, điều đó cũng không phải không có
khả năng." Cáp Lô tự mình cầm ly rượu quả trên bàn lên.

" Ngươi là người gian trá, ta làm sao tin ngươi, ai biết ngươi có phải
là người của Long Chiến hay là thế lực Hắc Ám phía sau hắn đến
đây để nằm vùng." Ánh mắt của Long Nhất ngưng lại, không khẩn cấp
ép Cáp Lô phải nói ra.

Cáp Lô run nhẹ một cái, bình rượu trong tay cũng run lên. Uy áp do
Long Nhất phát ra làm hắn khí huyết đảo lộn.

" Bằng vào Hắc Ám linh hồn kế ước, không biết như vậy có khả

năng không." Cáp Lô quay lại nhìn Long Nhất, thanh âm khàn khàn lại vang lên.

Long Nhất thu lại khí thế, vuốt vuốt cằm nhìn nhìn Cáp Lô, một lúc lâu sau liền cười hắc hắc nói : " Đừng nói với ta là ngươi bị Bá Vương chi khí trên người ta thu phục đấy, đến con chó bên đường cũng không thể tin được, nói đi, mục đích của ngươi là gì."

"Vì sinh tồn thôi, gần đây, cục diện của Thương Lan đại lục đã hiện ra một cách chậm rãi, Ngạo Nguyệt đế quốc bị thôn tính chỉ là vấn đề thời gian, đến lúc đó nội bộ chính quyền của Cuồng Long đế quốc càng không thể không thay đổi , mà ta tin tưởng rằng Tây Môn gia tộc của ngươi sẽ là người cuối cùng giành chiến thắng.

Cáp Lô ta có thể giúp Tây Môn gia tộc của các ngươi nhanh chóng giành được quyền lực, bởi vì ta đối với thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến rất quen thuộc, có ta ở bên trong làm nội ứng ngươi ở ngoài ngoại hợp, không bao lâu nữa cục diện Cuồng Long đế quốc sẽ thay đổi " Cáp Lô giải thích rõ ràng.

" Nói như vậy ngươi đối với Tây Môn gia tộc của ta có tác dụng rất lớn ? Ngươi nguyện ý giao linh hồn cho ta khống chế ? " Long Nhất nửa tin nửa ngờ, bởi Cáp Lô nguyện ý cùng mình thiết lập linh hồn kế ước, nhưng cho dù là như thế, Long Nhất đối với Cáp Lô phi thường đề phòng.

" Ta cũng có điều kiện, sau khi Tây Môn gia tộc lên nắm quyền hy vọng Tây Môn thiếu gia có thể giải trừ linh hồn kế ước, còn nữa, vô luận ta làm điều gì với Hắc Ám giáo hội Tây Môn thiếu gia đều không thể can thiệp." Cáp Lô nói.

Long Nhất cân nhắc một lúc rồi mỉm cười, mục tiêu của Cáp Lô là Hắc Ám giáo hội, cũng có ý tứ, hắc cười nói : " Điều kiện này ta có

thể đáp ứng người."

Cáp Lô bố trí một cái kết giới, đột nhiên đứng dậy quỳ gối trước mặt Long Nhất, trong miệng bắt đầu niệm những chú ngữ kì quái, một luồng hắc khí dày đặc bao phủ mi tâm của Cáp Lô, tại không trung huyền hóa thành một chuỗi hắc sắc ma pháp phù văn, rồi đột nhiên phân thành hai nửa, một nửa đi vào nội thể Long Nhất một nửa đi vào nội thể Cáp Lô.

Hắc Âm linh hồn khế ước là một loại ma pháp thần bí nhất trong các chủng loại khế ước ma pháp, chú ngữ ngay cả Long Nhất cũng không biết, hắn chỉ biết qua Bỉ Đặc. Trong ma pháp bút kí của Bỉ Đặc đã có giới thiệu qua, không nghĩ rằng Cáp Lô lại có thể biết được, nhưng hôm nay linh hồn của hắn đã bị Long Nhất khống chế, mệnh lệnh của Long Nhất hắn phải phục tùng vô điều kiện, có thể nói Long Nhất muốn hắn sống thì hắn sống, muốn hắn chết thì hắn phải chết.

" Thuộc hạ Cáp Lô bái kiến chủ nhân." Cáp Lô cung kính quỳ trước mặt Long Nhất hành lễ.

" Sau này cứ gọi ta là "thiếu gia", người ngồi xuống đi, trước hết hãy nói cho ta biết về thế lực Hắc Âm sau lưng Long Chiến." Long Nhất từ từ nói, trên mặt không có biểu hiện mừng rỡ, trực giác của hắn nhận ra rằng Cáp Lô còn có bí mật không muốn để người khác biết, hắn cũng không tin Cáp Lô vì những lý do kia mà giao linh hồn cho mình khống chế, chỉ là bây giờ hắn còn chưa nghĩ ra.

Cáp Lô tạ quá sau khi ngồi lên sa phát(3x), bắt đầu giảng giải về thế lực Hắc Âm sau lưng Long Chiến cùng mục đích của chúng.

Hắn nói liên tục trong hơn nửa canh giờ, Long Nhất vừa nghe cũng kinh ngạc dị thường, Đẳng Long thành này không ngờ là nơi nước sâu kín đáo khó dò như vậy.

" Nói như vậy Long Chiến chỉ là một quân cờ của quân sư kia, mục đích chính của hắn là dựng lên một hoàng đế bù nhìn, mà thái tử Long Ưng chính là lựa chọn của hắn." Long Nhất gật đầu nói, sự tình còn có nhiều điểm phức tạp.

" Không sai, quân sư cùng thái tử đều nghĩ rằng thiếu gia trúng "Khôi Lỗi Trớ Chú Thuật", họ không ngờ rằng thiếu gia đang tương kế tựu kế." Cáp Lôi cười khàn khàn nói.

Ánh mắt Long Nhất chợt lóe lên tinh quang, chậm rãi hỏi : " Làm sao người biết ta không trúng "Khôi Lỗi Trớ Chú Thuật", chẳng lẽ quân sư cũng biết ?"

" Bẩm thiếu gia, quân sư cũng không biết, chỉ là Hắc Âm ma pháp của ta so với người ngoài có chút bất đồng, có thể cảm giác được thiếu gia không trúng "Khôi Lỗi Trớ Chú Thuật" "Cáp Lôi cung kính trả lời.

Long Nhất gật gù đầu, phát tay nói : " Cái này thì ta biết, nếu sau này có sự tình gì người hãy thông qua Ý Hương Lâu truyền tin lại cho ta."

" Vâng, thiếu gia, Cáp Lôi xin phép cáo lui." Cáp Lôi nghe ngữ khí của Long Nhất có phần muốn tiễn khách, lần này đến đây mục đích của hắn cũng đã đạt được, hắn liền đứng dậy, thân hình khẽ động liền vô thanh vô tức biến mất khỏi phòng.

" Man Ngưu, người cũng đi tắm rửa nghỉ ngơi đi, ta muốn yên tĩnh một lúc. " Long Nhất nhìn Man Ngưu bên cạnh nói.

Man Ngưu lên tiếng, xoay người trở về phòng.

Long Nhất uống liền hai ngụm rượu, mi tâm khẽ nhíu lại, bất luận

Cáp Lôì có vài phần nhiệt tình, trước mắt Cáp Lôì đối với hấn rõ ràng là có tác dụng rất lớn, trên đời này không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh hằng, yêu cầu của Cáp Lôì chỉ đơn giản vậy thôi sao? Hơn nữa trên người hấn có nhiều điểm thần bí, trên người hấn Long Nhất có thể phát hiện có chút cảm giác tương tự với chính mình ? Đó là một loại cảm giác, không thể dùng ngôn từ để diễn đạt.

" Dư nghiệt tiền triều, quân sư, Lưu thị, Cáp Lôì, thật sự là càng ngày càng có ý tứ." Long Nhất tự lẩm bẩm nói.

" Không nghĩ nhiều nữa, tạm thời cứ thu nhận con cò đã đầu hàng này, xem thử hấn có khả năng làm nên khác biệt gì lớn không." Long Nhất đứng dậy hoạt động gân cốt, giật mình nhìn lại sắc trời, tựa hồ không còn sớm nữa.

Long Nhất cười âm thầm hai tiếng hắc hắc, lắc mình ra khỏi cửa phòng, trong đầu đang nghĩ đến mấy chuyện trẻ con không thể biết đến. Hôm nay Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt hai nữ nhân ngủ cùng phòng, nếu như mình đến thì thật là quá tốt a, Long Nhất nghĩ chuyện xấu trong lòng.

" Chắc là gian phòng này." Long Nhất đang suy đoán thì cảm giác được phía trong truyền đến ba động của Thủy hệ ma pháp, hấn trong lòng vui vẻ, nghĩ rằng đây mà Thủy hệ ma pháp kết giới do Vô Song đặt ra.

Nhìn thấy kết giới này tựa hồ không mạnh lắm, chẳng lẽ Vô Song biết mình sẽ tới nên cố ý nương tay ? Đây chẳng phải là tâm ý của mỹ nhân cô đơn sao, Long Nhất cười phóng đãng, nhớ lại thân thể hoàn mỹ của Vô Song khiến cho hấn toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Không phí bao nhiêu sức lực, Long Nhất liền xuyên qua Thủy hệ ma pháp kết giới, nhẹ nhẹ đi vào phòng. Chỉ nghe thấy trong phòng tầm

có tiếng người tắm rửa, không biết là Nạp Lan Như Nguyệt hay là Vô Song.

Long Nhất nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ nhàng đưa tay hường đến phòng tắm, nhẹ nhàng mở cửa phòng tắm ra, một luồng khí nóng từ trong phòng tắm tỏa ra, thật là như trong tượng tượng, trong màn hơi nước Long Nhất thấy một thân ảnh mờ lung.

" Thật là cặp mông căng tròn rất đẹp a, thực là rất thành thực a ..... ách....." Tà hỏa trong lòng Long Nhất bốc lên dữ dội, đột nhiên hấn bỗng giật mình, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song cũng có đồn bộ đầy đặn tuyệt vời, nhưng không đạt đến mức như thế này, loại phì đồn này chỉ thuộc về nhưng nữ nhân thành thực, tựa như của Tinh Linh nữ vương.

Long Nhất đột nhiên tỉnh táo lại, chẳng lẽ nhầm phòng rồi sao ? Hấn vội lau mồ hôi lạnh, định nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

" Phu quân, người đang làm gì thế ?" Ngay lúc này, Long Nhất nghe thanh âm của Nạp Lan Như Nguyệt truyền đến.

Long Nhất quay đầu lại, liền thấy Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song xuất hiện trước cửa phòng ngủ, trên mặt mang theo nét mỉm cười quái ác.

Phanh một tiếng cửa phòng tắm mở rộng ra, ba ngọn lửa mang theo thanh âm đánh về phía thân thể Long Nhất.

Thân hình Long Nhất lắc mình một cách hư ảo hai cái, để lại trên không trung một loạt tàn ảnh, khó khăn lắm mới tránh được. Nhưng người phụ nữ trong phòng tắm quyết không buông tha, liền "hừ" một tiếng một luồng hương thơm xông tới, kèm theo đó là mười đạo hỏa diễm trong phút chốc bao phủ lấy thân hình Long Nhất.

Tại sao âm thanh lại thành thực như vậy ? Long Nhất từ từ quan sát trước mặt, ngọn hỏa diễm mang theo hủy diệt khí tức đã tới gần, cắt đứt đường lui của hắn.

Trên thân thể Long Nhất bỗng nhiên phát ra quang mang màu bạc chói mắt, mười đạo hỏa diễm trong phút chốc bị chấn tan. Lúc này đây ánh mắt của Long Nhất đang chăm chú nhìn vào nữ nhân khoắc khăn tắm trước mặt, trên khuôn mặt nàng nộ khí xung thiên.

" Phượng Hoàng gia chủ, cái này ...." Long Nhất ngây người kêu ra tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, tựa như chính mình xuất hiện ảo giác.

Chú thích:

(1): thuật ẩn thân

(2): ghế dài

(3-3x): sofa

Chương 382: Mập Mờ

Phượng hoàng gia chủ đang nhìn chăm chăm vào Long Nhất, nước từ mái tóc nàng chảy xuống tí tách, gia thịt hồng nhuận, thoát nhìn như một thiếu nữ hai mươi tuổi.

Long Nhất xấu hổ cười khan hai tiếng, xác định chính mình không phải sinh ra ảo giác, hắn nói: "Phượng hoàng gia chủ, người như thế nào lại ở chỗ này?"

Phượng hoàng gia chủ ánh mắt hung hăng nhìn Long Nhất, rồi xoay người ra phía cửa phòng. Sầm một tiếng, tiếng cửa phòng đóng lại truyền đến.

Long Nhất cười khổ, sờ sờ cái mũi, xoay người ngồi ở trên ghế, không có tức giận nhìn Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song nói: "Hai người các nàng đến đây, giải thích cho ta cái tai ương mà ta gặp phải này."

"Không liên quan đến ta." Vô Song lạnh lùng nói rồi xoay người vào phòng.

"Phu quân, cũng không liên quan đến ta." Nạp Lan Như Nguyệt ngữ khí cũng giống Vô Song, nói xong liền quay người trở về phòng.

Long Nhất trợn tròn mắt, thân hình phóng tới, từ phía sau ôm lấy Nạp Lan Như Nguyệt rồi tiến vào phòng nàng, ném nàng lên chiếc giường lớn mềm mại.

"Không liên quan đến nàng, hừ?" Long Nhất thổi vào tai Nạp Lan Như Nguyệt nói, ma trảo bao trùm đôi mắt nàng mà xoa bóp.

Nạp Lan Như Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, nhưng không có ý định giãy dụa, nàng dịu dàng nói: "thật sự không liên quan đến ta mà, là Phượng Hoàng gia chủ tự mình tiến tới."

"Còn không nói thật ah, nàng ta ăn no xong như thế nào lại chạy đến phòng các nàng mà tắm rửa?" Khuôn mặt Long Nhất hiện ra sự trầm lắng, bàn tay mở ra, không nhẹ không nặng đánh hai cái vào mắt của Nạp Lan Như Nguyệt, sự co dãn đàn hồi khiến cho Long Nhất cảm xúc thập phần.

"Mmm ... .." Nạp Lan Như Nguyệt khẽ kêu hai tiếng, đôi mắt ẩn hiện sau tầng lụa mỏng rung lên mang theo sự quyến rũ. Nàng vốn xinh đẹp, dáng vẻ nghiêm trang cùng với dung nhan và khí chất như vậy tạo thành sự quyến rũ mê hoặc, so với thời tình dược (1) hoàn còn mãnh liệt hơn nhiều.

Long Nhất cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, dục hỏa bốc lên, hắn không nghĩ tới Nạp Lan thánh nữ lại phát ra sự mê hoặc như thế. Bàn tay ở tại mắt nàng thô lỗ xoa bóp mạnh, thật là một bộ mắt tuyệt mỹ. Mơ hồ, Long Nhất tựa như rơi vào một loại ảo tưởng, hắn cảm giác như xung quanh thay đổi, đột nhiên trở thành Phượng Hoàng gia chủ quyến rũ, mà bộ mắt tuyệt đẹp đang ở dưới tay mình biến hóa thành các loại hình dạng.

Nạp Lan Như Nguyệt rất cục cựa cũng không chịu được, dục hỏa cũng nổi lên, xoay người dựa vào người Long Nhất. Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hôn lên khuôn mặt, đôi môi của Long Nhất. Long Nhất thức được mình lại có thâm ý với mẹ vợ, nhất thời tỉnh táo lại, trong lòng nổi lên cảm giác tội lỗi, nhưng cùng với cảm giác tội lỗi là sự

kích thích dữ dội.

"Phu quân ... .. yêu ta ... .." Nạp Lan Như Nguyệt thở hổn hển, hơi thở nóng bỏng, một tay thì vuốt ve khuôn mặt Long Nhất, một tay thì cởi quần áo của hắn.

Long Nhất trong lòng giật mình không thôi, chẳng lẽ ny tử này ăn nhằm phải xuân dược. Như thế nào lại phản ứng mãnh liệt như thế, sự nhiệt tình thái quá khiến hắn cảm thấy ăn không tiêu.

"Như Nguyệt ... trước hết đừng cử động. Nàng còn chưa có trả lời ta vấn đề trên. Phượng Hoàng gia chủ như thế nào lại chạy tới phòng nàng?" Long Nhất nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nạp Lan Như Nguyệt, khẽ cắn nhẹ một cái vào lưỡi thơm tho mềm mại trong đôi môi của Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt khẽ kêu lên một tiếng, u oán trừng mắt nhìn Long Nhất, phụng phịu nói: "Phượng Hoàng gia chủ nghe nói người ở chỗ này liền tới phòng tìm người. Cuối cùng thấy được tại phòng người có kết giới cường đại, cùng lúc này ta và Vô Song mở cửa thấy được nàng. Phượng Hoàng gia chủ sau khi thấy liền nói thân phận của mình đối với nàng, chính vì vậy mới để cho nàng vào phòng."

Long Nhất gật gật đầu, Phượng Hoàng gia tộc có mạng lưới tình báo của mình. Lúc trước Long Nhất mang theo Vô Song đi tới Băng nguyên tìm kiếm Như ý băng tằm đã ở tại Phượng Hoàng lữ điếm, có lẽ khi đó đã có miêu tả về Vô Song gửi đi, cho nên Phượng Hoàng gia chủ sau khi nhìn thấy Vô Song liền nhận ra. Cũng không chừng tất cả những nữ nhân bên mình bà ta đều biết rõ.

"Vậy bà ta vì cái gì mà tự dừng lại vào trong phòng nàng tắm rửa?" Long Nhất lại hỏi, trước mắt tựa hồ xuất hiện hình ảnh nọ, bộ môn

nảy nở trắng như tuyết. Hấn vội vàng lắc đầu, xua đuổi ngay hình ảnh nọ trong đầu.

"Phượng Hoàng gia chủ lúc đến thì trên thân thể đầy bụi bặm, xiêm y cũng bị rách vài chỗ, tựa như mới vừa cùng người nào đó đánh nhau kịch liệt quá. Bà ta nhìn thấy phòng tắm liền không nhịn được mà vào đó tắm rửa, không nghĩ tới là chàng lại bí mật tiến đến." Nạp Lan Như Nguyệt chậm rãi trả lời, ánh mắt nhìn Long Nhất mang theo tia khát vọng.

"Giải thích miễn cưỡng này có thể chấp nhận, chỉ là ... .." Long Nhất nhíu mày, đã có thể tưởng tượng được lúc gặp lại Phượng Hoàng gia chủ sẽ xấu hổ cỡ nào.

Ai, tính ra thì dù sao cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy. Long Nhất trong lòng nhớ lại, lúc trước tại Khai Phong thành, khi Ngu Phượng đang dùng miệng phục vụ tiểu Long Nhất, ai ngờ Phượng Hoàng gia chủ lại tiến vào. Tình cảnh hôm đó chỉ có hơn chứ không kém, nghĩ lại chuyện này Long Nhất không khỏi có tà ý.

"Chỉ là phu quân sẽ thấy ngại khi gặp lại Phượng Hoàng gia chủ. Ta thấy Phượng Hoàng gia chủ so với phu quân cũng bối rối, ngượng ngùng. Nhưng mà không phải vóc dáng của Phượng Hoàng gia chủ cũng quá đẹp sao?" Nạp Lan Như Nguyệt ngồi trên người Long Nhất, bàn tay nhỏ bé tham lam kéo áo Long Nhất ra, vuốt ve lên ngực hấn, dục hỏa trong cơ thể lại bùng nổ.

Ánh mắt Long Nhất sáng lên, gật gật đầu, hai bàn tay không ngừng xoa bóp cặp mông của Nạp Lan Như Nguyệt, tiểu huynh đệ cọ cọ vào chỗ mềm mại ở giữa hai chân nàng.

"Ta so sánh với bà ta có phải còn kém rất xa?" Nạp Lan Như Nguyệt rụt rè hỏi, địa phương thậm kín nóng bỏng và ẩm ướt, nhưng trong

lòng đang tự so đo. Mặc dù nàng đối với vóc dáng của mình thập phần tự tin, nhưng nói về sự thành thực, phong tình thì nàng khẳng định không bằng được Phượng Hoàng gia chủ. Chỉ là trên người nàng có sức sống thanh xuân của thiếu nữ, đặc tính và phong cách cũng mang một sắc thái khác so với sự phong tình.

"Đương nhiên là không phải, ở trong mắt ta nàng hấp dẫn hơn nhiều so với bà ta." Long Nhất cười nói rồi vươn người lên, Nạp Lan Như Nguyệt kêu lên một tiếng rồi lập tức ngồi xuống.

Mà lúc này trong một gian phòng hào hoa, sang trọng ở Phượng Hoàng lữ điếm, Phượng Hoàng gia chủ sắc mặt đỏ hồng đang ngồi trên ghế, trong tay nắm một chén băng thủy, nhưng cho dù như vậy cũng không giảm bớt sự xấu hổ trong thâm tâm mình.

"Xú tiểu tử này, thật sự muốn đá cho hấn hai cước." Phượng Hoàng gia chủ nghiêng răng nói, cũng không biết thân thể đã bị hấn nhìn nhiều ít bao nhiêu nữa.

Chỉ có điều tâm tư của phụ nữ đôi khi cũng thật sự khó đoán. Phượng Hoàng gia chủ đang không ngừng chửi rủa Long Nhất trong lòng, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, chỉ thấy thân hình bà chột lóe lên rồi xuất hiện trong phòng ngủ, trước tấm gương ma pháp. Phản ánh trong gương là một phụ nữ xinh đẹp, phong tình vạn chủng, quyến rũ mê người.

"Cũng không đến nỗi nào." Phượng Hoàng gia chủ lẩm bẩm nói.

Chương 383: Tình dục, đánh lén

Quả thật vô luận là diện mạo hay ngoại hình của Phượng Hoàng gia chủ đều rất đẹp, nếu không phải dáng vẻ nghiêm túc cùng khí chất lạnh lùng, tin tưởng rằng đó tuyệt đối trở thành vưu vật trong mắt nam nhân, khiến cho mọi người điên đảo.

Lúc này Phượng Hoàng gia chủ ngơ ngác nhìn vào hình ảnh của mình trong ma pháp kính, ánh mắt có chút hài lòng, kiêu ngạo nhưng cũng không che dấu được vẻ cô đơn lạc lõng.

Đột nhiên Phượng Hoàng gia chủ đưa bàn tay ngọc tới đai lưng bên hông, nhẹ nhàng kéo ra, hai vạt áo được mở ra hai bên, thân thể thành thực tuyệt mỹ của Phượng Hoàng gia chủ liền hiện lên trong ma pháp kính. Một cơ thể với làn da trắng mịn thoáng hiện ra, nói về sự mềm mại, quyến rũ tuyệt không thua gì Ngu Phượng. Đôi ngọc nhũ đứng đứng không chút tì vết, trên đó là hai nhũ châu đỏ hồng, cho dù có là thánh nhân cũng không thể rời ánh mắt khỏi đó. Thân hình thon thả không chút mỡ thừa, đơn giản là không thể tin được lại có người đã sinh nở một lần mà lại có eo nhỏ như thế. Xuống dưới eo là một vùng đất cây cối tươi tốt, phát triển rậm rạp như tô điểm thêm khiến cho Phượng Hoàng gia chủ thể hiện được sự quyến rũ mê người, đủ khiến cho nam nhân thiên hạ trở nên điên cuồng.

Thật lâu sau, Phượng Hoàng gia chủ khẽ thở dài, vẻ mặt khôi phục lại sự lạnh lùng, kéo lại áo che đi thân thể xuân sắc mê người.

"Thật tiện nghi cho xú tiểu tử nọ." Phượng Hoàng gia chủ lẩm bẩm nói, không thể phủ nhận việc vừa bị Long Nhất nhìn thấy thân hình khiến cho nàng nảy sinh một loại cảm giác khó nói thành lời, nhưng bà cũng đã từng trải qua vô số bể dâu tình đời. Nhìn cũng đã nhìn rồi, lần trước tại Khai Phong thành cũng đã nhìn hấn cùng nữ nhi mình thân mật cũng không có tính toán gì, chỉ cảm thấy có chút đau khổ, mất mát.

"Không biết Phượng nhi bây giờ ra sao? Thật sự là không tốt a, cả Phượng Hoàng ngọc cũng cho xú tiểu tử nọ." Phượng Hoàng gia chủ không khỏi nhớ tới Ngu Phượng. Nha đầu ngọc đối với Long Nhất một tấm sinh tình khiến cho bà vừa tức giận lại vừa lo lắng. Nuôi dưỡng nữ nhi 20 năm vậy mà nó lại hướng về người ngoài, cũng lo lắng Long Nhất là một kẻ hoa tâm, có thể không đem lại hạnh phúc cho Ngu Phượng.

Nhớ tới nữ nhi, Phượng Hoàng gia chủ đối với việc vừa rồi bị Long Nhất nhìn thấy thân thể không khỏi cảm thấy tâm tình phiền não, trong lòng giống như có lửa lo lắng cho tình cảm của Ngu Phượng. Trên thế giới này không có tình cảm nào có thể so sánh với tình mẫu tử, đối với tất cả các mẫu thân mà nói hài tử chính là tính mạng của họ được tiếp tục, do các nàng mang nặng sinh ra.

- - -

Một thanh âm ôn nhu kêu lên, như chứng minh thời thiếu nữ của Nạp Lan Như Nguyệt đã chấm dứt, cuối cùng nàng cũng trở thành người đàn bà chính thức của Long Nhất.

Long Nhất nhẹ nhàng chuyển động, cảm thụ nhụy hoa mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt đang bao bọc, bàn tay xoa bóp bộ ngực của nàng.

Dần dần sự thống khổ đau đớn ban đầu của Nạp Lan Như Nguyệt qua đi, thay vào đó chính là khoái cảm đang dâng lên. Long Nhất ôn nhu để cho nàng hưởng thụ, nhưng trong lòng có chút trống rỗng. Nàng như hiểu được ý nghĩ của hắn, vội ôm chặt lấy eo của Long Nhất, tiểu phúc không ngừng cọ sát.

Long Nhất là một kẻ lão luyện trong vấn đề này, sao lại không hiểu ý tứ của Nạp Lan Như Nguyệt. Hắn vốn muốn nhẹ nhàng để cho Nạp Lan Như Nguyệt khỏi sợ hãi, nhưng nàng lại không muốn thế, nếu nàng đã không sợ, dĩ nhiên hắn toàn lực ứng phó.

Long Nhất bắt đầu tấn công nhanh hơn, nhanh chóng kích thích khiến cho nước bắn tung tóe, để cho hai người chìm sâu vào bể dục vọng.

Nhưng lúc này đây, một bên thì tình tự, hòa dục bốc cao, còn một bên là Vô Song lại không cảm thấy tốt như vậy. Gần đó là Vô Song cũng bị ảnh hưởng, mỗi lần Long Nhất tấn công Nạp Lan Như Nguyệt đều khiến cho tâm hồn nàng như bay bổng lên, tựa hồ như thân thể xích lữa của nàng đang nằm dưới thân hình Long Nhất.

Nếu không phải tình cảm với Long Nhất có sự tiến triển, chỉ sợ rằng nàng đã sớm mở cửa dùng hàn băng chi khí đóng băng cái vật đang tác quái của hắn lại. Chỉ là lúc này Vô Song cũng không thể giữ được ý niệm này trong đầu, trong lòng nàng không ngừng mắng hắn, nhưng thân thể ngày càng mất sự kiểm soát, khó có thể khống chế, nàng thậm chí còn có ý nghĩ muốn được mây mưa như Nạp Lan Như Nguyệt lúc này.

"Không phải, đây không phải là ý muốn của ta, đây không phải ... .."
Vô Song cắn chặt môi dưới, bàn tay nhỏ bé không chịu được đưa xuống giữ hai chân, nàng nhìn những ngón tay thon trắng của mình, ánh mắt xuất hiện chút mê man.

Sự thật lúc này là trong nội tâm Vô Song đang nghĩ rằng dù có đem thân thể này cho Long Nhất cũng không có sao cả, nhưng ẩn trong suy nghĩ dường như thấy thiếu một vấn đề trọng yếu nào đó, chính vì vậy nàng không thể an tâm hoàn toàn giao bản thân mình cho Long Nhất.

"Mmm ... .." Vô Song rên rỉ một tiếng, hai mắt hồng lên đầy ham muốn.

"Hỗn đản đáng chết, lại bắt đầu nữa rồi, không thể nghỉ một chút được sao?" Vô Song kẹp chặt hai chân lại, một cảm giác mê hồn truyền tới dường như bao phủ cả người nàng.

Rốt cục Vô Song cắn chặt răng, ý thức chìm vào nơi sâu nhất, chỉ là thân thể vẫn đang hưởng thụ, ở giữa hai chân xuất hiện sự ẩm ướt.

"Phu quân, ta không muốn nữa ... .." Nạp Lan Như Nguyệt cảm nhận được cơ thể bài hoãi, trống rỗng, mở mắt nói.

"Nàng nhanh lên một chút quỳ xuống, đưa mông xoay lại đây." Ánh mắt sắc lang của Long Nhất nhìn Nạp Lan Như Nguyệt đang nằm trên giường, ra lệnh.

Nạp Lan Như Nguyệt từ từ quỳ xuống, có chút thẹn thùng, nhưng đã ở trên giường thì cũng cũng không để ý nhiều chuyện. Nàng y theo lời phân phó của Long Nhất, quỳ xuống trên giường như một con chó nhỏ, bộ mông trắng nhô cao, một khu rừng rậm lộ ra, dâm thủy chảy dọc theo đùi.

Nạp Lan Như Nguyệt biết tư thế này rất dâm dăng, nàng cảm giác được ánh mắt nóng rực của Long Nhất đang dừng lại ở địa phương thần bí của mình, không khỏi muốn nằm xuống tránh ánh mắt của

Long Nhất.

"Đừng nhúc nhích, cứ để như vậy." Âm thanh Long Nhất mang theo sự đam mê và dục tính vang lên, bàn tay to của hắn đã nắm lấy eo nàng.

"Phu ... .. phu quân . ... hảo phu quân, thiếp có phải là rất dâm dăng?" Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

"Dâm dăng, phu quân rất thích nàng dâm dăng." Long Nhất cười khàn khàn, tiểu huynh đệ lại tiến tới hợp nhất hai người, bắt đầu trùng kích.

Long Nhất trùng kích mạnh mẽ, dồn dập, tất cả tinh hoa theo tiếng gầm nhẹ xuất ra rồi chấm dứt. Cả hai người mồ hôi đầy người, ngã xuống trên chiếc giường, cái miệng nhỏ nhắn của Nạp Lan Như Nguyệt không ngừng hỗn hển, cao trào mãnh liệt khiến cho hồn nàng dường như xuất ra khỏi thân thể, phiêu dăng trên các tầng mây.

Sau khi cơn cực khoái qua đi, Nạp Lan Như Nguyệt mệt mỏi nằm ngủ. Long Nhất lăn qua một bên, tinh thần cường đại gấp trăm lần khiến hắn hoài nghi có phải là trong lúc vô ý luyện thành công pháp thái âm bổ dương, bằng không vì cái gì sau khi mỗi lần hắn cùng nữ nhân hoan hảo thì cả người tràn ngập sức mạnh, tư duy cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

"Đã trễ như thế này, không biết Phượng Hoàng gia chủ đã ngủ chưa?" Long Nhất quán một cái khăn bên hông, ngồi trên ghế, hai chân gác lên trên bàn trà, trong đầu có chút không khống chế được, không ngừng xuất hiện những đường cong lả lướt của Phượng Hoàng gia chủ. Kỳ thật hắn chỉ muốn biết bây giờ Ngu Phượng như thế nào mà thôi, nhưng ngày thiên sát có thể xuất hiện một vài ảnh hưởng không thích hợp với cục diện.

Long Nhất muốn đi gặp Phụng Hoàng gia chủ nhưng cân nhắc không biết có nên đi hay không, để ngày mai nói sẽ thích hợp hơn, bây giờ chỉ có hai người gặp mặt sợ rằng sẽ gây xấu hổ, khó xử.

Long Nhất đẩy cửa sổ phòng khách, hơi gió lạnh lẽo phảng phất lan tới. Bởi vì Ngạo Nguyệt đế quốc nằm ở phương bắc, hơn nữa lúc này đang vào tiết đông, không khí rất là lạnh, đặc biệt là vào buổi tối độ ẩm càng cao hơn. Toàn thân trên của Long Nhất xích lỏa nhưng hần hồn nhiên như không biết, trong lòng có chút lo lắng, lo lắng bước tiếp theo nên đi như thế nào.

"Thương Lan loạn, Lôi Thần hàng, Bích Huyết chiếu nhân gian, Ý Nhận phá trời cao." Long Nhất thì thào trong miệng những lời lúc trước Tiểu Y tiên đoán đã xuất hiện trong đầu. Thương Lan có đại loạn lớn, Lôi Thần cũng xuất hiện, Bích Huyết chiếu nhân gian là cái gì? Nhưng mà lời tiên đoán này cũng mơ hồ không rõ ràng, rối loạn, sợ rằng phải sau khi sự tình phát sinh mới có thể hiểu rõ được.

Long Nhất xem xét lại thế cục Thương Lan đại lục một lần, thôi diễn toàn bộ tình huống có thể xuất hiện một lần nữa, phát giác rằng Ngạo Nguyệt đế quốc không thể chịu được một kích, có lẽ còn có hậu chiêu nào đó. Chỉ là thú nhân tộc nếu lúc này đột nhiên phát động công kích với loài người thì thật sự có điều phiến toái. Thú nhân biết ma pháp mặc dù chỉ chiếm số ít, nhưng thể chất bọn chúng cường hãn hơn sơ với con người, đặc biệt là thú nhân của hoàng tộc Bỉ mộng nhất tộc họ, thân thể giống như một người khổng lồ, một cỗ xe ủi, cả người đao thương bất nhập, điểm chết người chính là lực phòng ngự ma pháp của bọn chúng cũng rất cao, ma pháp sư bình thường hoàn toàn không thể gây chút tổn hại cho bọn họ.

"Khống chế, đúng, chính là khống chế, chỉ là như thế nào mới khống chế được Thú nhân tộc đây?" tiềm thức Long Nhất như nhìn ra vấn

đề, thần sắc trầm tư suy nghĩ.

Trong đầu Long Nhất một ý niệm xuất hiện nhanh như tia chớp, cùng Bỉ môn tộc giảng đạo lý khẳng định là không thể thực hiện được, bọn chúng mặc dù trí tuệ cũng rất cao nhưng đều cố chấp không chịu nói đến lý lẽ, hơn nữa lại vô cùng thống hận vì bị đuổi tới vùng núi non hoang vu của loài người.

"Có lẽ ... .." Long Nhất hít sâu một hơi, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh Hồ tộc thiếu nữ Bối Toa, còn có cô cô mị hoặc của nàng là Mễ Á hoàng hậu.

"Có lẽ đổi chỗ là một ý tốt." khóe miệng Long Nhất hiện ra nụ cười tà ác. Mễ Á hoàng hậu không phải cầu hắn trợ giúp Hồ tộc lấy lại thời kỳ huy hoàng ngày xưa? Còn hứa để hắn mặc tình sai bảo, việc này đối với hắn không phải là một cơ hội tốt sao.

Long Nhất nghĩ thông vấn đề này, tâm tình lập tức thư thái, vừa định đóng cửa sổ để đi sang phòng khác bồi tiếp hai nha đầu Phong Linh cùng Lãnh U U, đột nhiên nhận thấy một tia tinh thần ba động cực nhỏ.

"Cao thủ, không biết là ma pháp sư hay là chiến sĩ?" Long Nhất nhíu mày, lập tức biết được đối phương có năm người từ năm hướng bất đồng tới Phụng Hoàng lữ điểm. Cao thủ ẩn dấu được hơi thở đương nhiên thực lực cũng tuyệt đối không có yếu nhược, nói không chừng thực lực cũng đạt tới trình độ kiếm thánh

"Bây giờ kiếm thánh cùng đại ma đạo sư càng ngày càng nhiều, thật không đáng giá một xu, thiên hạ ngày càng loạn, quần hùng quật khởi, cái gì mà người của tam giáo cửu lưu cũng đều xuất hiện." Long Nhất lẩm bẩm, nhẹ nhàng đóng cửa sổ, nhanh chóng lấy ra một bộ quần áo từ không gian giới chỉ mặc vào, vô thanh vô tức biến mất

khởi trong phòng.

Chương 384: Kinh hiện dục nhân tộc

Long Nhất rất nhanh phân tích trong lòng một lần, hiểu được năm cao thủ này tới vì Phượng Hoàng gia chủ, bởi vì Như Nguyệt đã nói qua, Phượng Hoàng gia chủ khi tìm đến nàng thì người đầy tro bụi, xiêm y rách nát, dường như bản thân mới trải qua đánh nhau kịch liệt, mà có thể khiến những cao thủ như thế tới đối phó ngoại trừ mình thì sợ rằng chỉ có Phượng Hoàng gia chủ.

Mặt sau của Phượng Hoàng lữ điểm có một tiểu viện tử, chỉ có những thành thị quy mô lớn mới có, chủ yếu nơi ở của Phượng Hoàng gia tộc là mặt trước, mặt sau là nơi ở và làm việc của hạ nhân, không ai nghĩ Phượng Hoàng gia chủ lại nghỉ ngơi ở chỗ này.

Long Nhất không một tiếng động ẩn thân tại một chỗ tối trong tiểu viện, tinh thần mở ra cẩn thận dò xét, cảm giác được năm hơi thở mong manh đó đang nhanh chóng tới gần.

Bỗng nhiên Long Nhất nheo mắt lại, trên tường không thấy hình ảnh của kẻ nào, nhưng hẳn cảm giác được hai người đột nhiên xuất hiện tại góc sân của tiểu viện, còn ba người khác thì đang bao quanh phòng và một thì ở phía trên.

"Phượng Hoàng gia chủ chọc tức người nào mà lại bị người ta phá nhiều cao thủ đuổi theo quyết không tha như vậy." Long Nhất thầm nghĩ trong lòng, năm người này tốc độ cực nhanh, thực lực tuyệt đối xếp thứ hạng cao tại Thương Lan đại lục, nhưng lại không nghe nói

qua tại Thương Lan đại lục có đám người như vậy a. Điều đó có nghĩa là những người này mai danh ẩn tính, không thường qua lại tại Thương Lan đại lục, theo lí mà nói thì loại người như thế này sẽ không dễ trêu chọc người khác, vậy là chính Phượng Hoàng gia chủ trêu chọc người ta.

Long Nhất vẫn án binh bất động, cuối cùng thấy ả nấp tại góc sân sáng của là hai bóng người nhanh như tia chớp bay tới trước cửa phòng ngủ của Phượng Hoàng gia chủ, tốc độ quả nhiên nhanh như quỷ mị.

"Hết sức vô lý, chẳng lẽ là Thiên sứ?" Long Nhất trừng mắt nhìn hai thân ảnh trước cửa phòng Phượng Hoàng gia chủ, mặc dù không thấy rõ chân diện mục, nhưng hẳn phát hiện sau lưng hai người kia đều có một đôi cánh dài.

Lúc này Long Nhất cảm giác được khí tức năm người đột nhiên tản ra, rồi đồng thời phát động công kích, kết giới của Phượng Hoàng gia chủ trong nháy mắt bị phá tan.

Oanh hai tiếng, cửa phòng ngủ bị nổ tung, Phượng Hoàng gia chủ nhanh như tia chớp bay vọt đến, cự kiếm trong tay chém ra mang theo hỏa diễm đấu khí hướng tới hai dực nhân có cánh dài.

Hai dực nhân này không có lùi mà lại tiến tới, đồng loạt lấy binh khí ra nghênh tiếp, đó là hai cây trường mâu màu xanh.

"Khí tức quen thuộc, như thế nào lại có phong hệ ma pháp nguyên tố ba động, phong hệ cùng ma đấu khí?" Long Nhất vừa nhìn thấy hai dực nhân chém ra đấu khí thanh sắc, trong lòng không khỏi giật mình.

Phượng Hoàng gia chủ cùng hai người liều mạng nghênh tiếp, tất cả

đều rơi vào giữa tiểu viện, mà lúc này lại có ba gã dực nhân cánh dài từ trong phòng lao ra. Một người trong số đó cùng với hai gã dực nhân ban đầu tạo thành hình tam giác vây quanh Phượng Hoàng gia chủ. Mặt khác hai người còn lại bay vòng tròn trên không trung, giương cự cung nhắm vào Phượng Hoàng gia chủ.

"Nhân loại, hãy giao trả thánh vật cho dực nhân tộc chúng ta, chúng ta sẽ tha chết cho ngươi." Một thanh âm già nua vang lên.

"Thánh vật gì? không phải ngươi muốn miệt thị Phượng Hoàng gia tộc ta, thánh vật của các ngươi trong mắt ta chẳng là gì cả." Phượng Hoàng gia chủ hừ lạnh một tiếng nói.

"Ai trộm đi thánh vật của chúng ta, trong lòng mọi người đều đã rõ. Ngươi nếu không hoàn trả, vậy đừng trách chúng ta không khách khí." Một gã dực nhân khác nói, thanh âm dường như cũng có tuổi, khó trách thực lực lại cao như vậy.

Phượng Hoàng gia chủ không có trả lời, đưa cự kiếm tới phát động công kích, trong lúc nhất thời làm năm người thấy bối rối. Năm tên dực nhân này tịnh không nghĩ đến cho người khác biết được tình huống phát sinh nơi này, cho nên để lại một người tạo ra kết giới phong tỏa toàn bộ khí tức bên trong.

"Nguyên lai là dực nhân tộc hơn nhiều năm qua chưa từng lộ diện, không nghĩ còn có những cao thủ như thế, cũng không biết Phượng Hoàng gia chủ trộm thánh vật gì của bọn họ?" Long Nhất lẩm bẩm trong lòng. Nói vậy là Phượng Hoàng gia chủ đã lấy thánh vật gì đó không rõ, những thứ bình thường sợ rằng Phượng Hoàng gia chủ sẽ không để vào mắt.

Đấu khí của Phượng Hoàng gia chủ không phải là sơ cấp Phượng hoàng đấu khí, so với trước thì cao hơn một tầng, nhưng Long Nhất

đã sớm nhìn ra đối mặt với thiên la địa võng của dục nhân tộc, Phượng Hoàng gia chủ nhất định thất bại.

Cảnh tượng hiện ra, Phượng Hoàng gia chủ kêu lên một tiếng đau đớn, vai trái bị năng lượng phong hệ tiến bắn xuyên qua, lão đảo thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống trên mặt đất.

"Hãy giao thánh vật của chúng ta ra đây, bằng không người chỉ có một con đường chết." Một thanh âm trong trẻo vang lên, thanh âm này cùng với thanh âm già nua lúc đầu là của cùng một người.

Long Nhất vừa nghe thanh âm thiếu nữ này truyền đến từ trên không trung của một cung thủ dục nhân. Chỉ là năm tên dục nhân này đều dùng ngụy trang, căn bản là không thấy rõ hình dạng. Tuy nhiên Long Nhất hoài nghi, thực lực của dục nhân cao như vậy có lẽ nào lại là thiếu nữ?

Hỏa diễm trên người Phượng Hoàng gia chủ chợt lóe lên, vai trái đang chảy máu lập tức ngừng lại. Keng, tiếng của thanh cự kiếm rơi xuống đất vang lên, bà dịu dàng nói: "Tây Môn Vũ, người xem như vậy đã đủ chưa, còn không ra đây cho lão nương."

Phượng Hoàng gia chủ vừa nói xong khiến cho năm tên dục nhân đang vây chặt quanh mình khẩn trương hơn, hai gã dục nhân lập tức xoay vòng rất nhanh trong tiểu viện, nhưng cự cung trong tay vẫn nhắm vào Phượng Hoàng gia chủ.

Long Nhất vuốt vuốt mũi mỉm cười, hiện thân từ phía sau một cây cột trụ, bên cạnh Phượng Hoàng gia chủ xuất hiện thân ảnh của Long Nhất.

Năm gã dục nhân nhất loạt kinh hãi, Long Nhất ở ngay trước mũi bọn họ thế nhưng bọn họ đến một chút cảm giác cũng không có. Hơn

nữa vừa rồi Long Nhất mới thể hiện thực lực khiến cho bọn họ kinh hãi, cố kị.

"Người là ai? Bà ta là thế nào với người?" thanh âm dực nhân có chút khẩn trương, lo lắng hỏi.

"Ta chính là ta, nữ nhi của bà ta là nữ nhân của ta. Nói cách khác bà ta là trượng mẫu nương của ta." Long Nhất mỉm cười trả lời, sau đó hỏi lại: "người là ai?"

"Ta là dực nhân tộc vu sư Âu Nhã Lạp, bà ta đã trộm thánh vật của dực nhân tộc, người có thể bảo bà ta trả lại?" Dực nhân này nhận thấy sự nguy hiểm của Long Nhất nên dùng ngữ khí nhẹ nhàng yêu cầu.

"Cái này ... .. Phượng Hoàng gia chủ, bà thật sự mượn thánh vật của dực nhân tộc?" Long Nhất chuyển thân hỏi Phượng Hoàng gia chủ, nhưng hẳn không dùng từ trộm mà dùng từ mượn.

Phượng Hoàng gia chủ lạnh nhạt nói: "Ta chỉ là ngẫu nhiên xông vào lãnh địa của dực nhân tộc bọn họ. Kết quả bọn họ liền vu cho ta lấy trộm thánh vật, quả thực ta không có làm."

Long Nhất cười trong lòng, hẳn không có tin Phượng Hoàng gia chủ không có lấy cái gì khác. Nhưng thứ nhất Phượng Hoàng gia chủ là trượng mẫu nương của hắn, không giúp bà ta thì giúp ai a. Thứ hai Long Nhất cũng không phải chính nhân quân tử gì cả, thánh vật của dực nhân tộc chắc chắn phải là đồ tốt, nếu không Phượng Hoàng gia chủ không sẽ không động tâm.

"Ta nghĩ các người nhất định là hiểu lầm. Bà ta không có lấy cái gì đó, các người hãy đi đi. Tội danh xâm nhập tư gia với ý đồ giết người này ta cũng không so đo với các người." Long Nhất nghiêm giọng

nói.

"Vu sư, không cần phải cùng bọn chúng nói những lời thừa, nếu không giáo huấn bọn họ thì bọn họ sẽ không giao thánh vật ra đâu." Một gã dục nhân cất giọng khàn khàn nói.

"Gã dục nhân này, không nói thì không có ai bảo là người câm đâu. Thanh âm khó nghe như vậy không nên nói ra. Vu sư các người tự biết nên làm thế nào cho phải." Long Nhất khẽ cười môi cười nói. Nghe được những thanh âm tuyệt vời từ Vu sư của dục nhân tộc, giờ nghe thanh âm từ dục nhân này không khỏi cảm thấy có chút khó chịu.

"Người ... .." Gã dục nhân này không khỏi tức giận. Nếu không phải vị Vu sư trên không trung ra dấu hấn dừng lại, nói không chừng hấn đã hùng hổ lao tới.

"Nếu không đưa ra thánh vật, chúng ta chỉ còn cách động thủ." Vu sư dục nhân tộc có chút chần chừ. Không biết vì cái gì trực giác nàng cảm thấy kẻ đứng trước mặt năm người thật bất hảo, mặc dù điều này có chút không thể hiểu được.

"Mời động thủ, nếu như động khẩu trước rồi mới động thủ là tốt nhất." Long Nhất cười thâm đả, có chút nóng lòng muốn nhìn được chân diện mục của Vu sư dục nhân tộc này, hy vọng đừng làm cho hấn thất vọng mới được.

Vu sư Âu Nhã Lạp cắn răng, ra dấu hiệu tấn công, bàn tay nhỏ nhắn đang nắm cự cung liên tục bắn ra, vài đạo phong hệ tiễn hình thành từ các góc độ bất đồng bắn về phía Long Nhất. Trên mặt đất, vài tên dục nhân dùng trường mâu cùng đồng thời phong tỏa đường lui của Long Nhất, quả nhiên là phối hợp rất ăn ý.

Long Nhất cười hắc hắc, thân hình phóng lên cao, hai tay đánh tan những mũi phong tiễn, trong chớp mắt nhắm phía Vu sư Âu Nhã Lạp bay tới, trảo thủ như tia chớp nhắm tới nàng.

Khí lưu vang lên, bàn tay Long Nhất xuyên qua thân ảnh của Âu Nhã Lạp, lưu lại trong không khí là tàn ảnh. Âu Nhã Lạp tốc độ rất nhanh nhưng tốc độ của Long Nhất cũng không chậm, một kích không trúng lập tức chuyển hướng, thân hình quý dị quay ngoắt lại, lui về phía sau.

"A ... .." Âu Lạp Nhã kinh hô, thân hình di chuyển lắt léo, cự cung không thể tiếp tục xạ tiễn, thở hồng hộc, tí nữa thì đâm vào một gã dục nhân bên cạnh.

"Vu sư, người không có việc gì chứ." Bốn gã dục nhân đồng loạt hỏi.

"Không ... .. không có việc gì." Âu Nhã Lạp bình phục tâm tình nói.

Long Nhất cười hắc hắc giữa không trung, đưa tay phải lên một cách say mê, cười tà dị nói: "thật sự là mềm mại, lại giữ mùi hương, hơn nữa còn không nhỏ, cảm giác thật tuyệt."

Thân hình Âu Nhã Lạp run lên, mắt như có lửa, trước ngực vừa mới bị nhân loại vô sỉ này xâm phạm, điều này khiến nàng xấu hổ và uất ức không thôi. Nhìn vẻ mặt Long Nhất, hơn nữa lại còn lời nói, Phượng Hoàng gia chủ tự nhiên cũng hiểu được. Xú tiểu tử này tính tình không đổi, hơn nữa đến chỗ nào cũng không quên đùa giỡn nữ hài tử, đợi lát nữa ta không thể không giáo huấn hắn.

"Kết trận, Phong thần lĩnh vực." Âu Nhã Lạp nghiêng răng nói.

Nghe được lời nói của Vu sư Âu Nhã Lạp, ba gã dục nhân trên mặt đất như một luồng thanh quang bay lên bầu trời, lấy Âu Nhã Lạp làm

trung tâm bày thành thế trận kỳ quái.

"Phong thần lĩnh vực, cũng có chút ý nghĩa, nhưng không biết so với Lôi Thần lĩnh vực thì như thế nào?" Long Nhất lẩm bẩm nói, bình thản chờ đợi năm người liên hợp phát động Phong thần lĩnh vực.

Chương 385: Vu sư Âu Nhã Lạp cùng Phong hệ lĩnh vực

Đột nhiên thanh quang trên người năm dực nhân bạo phát, lưu động không khí trong phút chốc tựa hồ toàn bộ dừng lại, nó cũng giống với các hệ lĩnh vực khác. Trong nháy mắt trong phạm vi bao phủ của Phong thần lĩnh vực, các ma pháp nguyên tố hoàn toàn bị hút hết.

Vài đạo thanh ti như những con rắn quấn quanh Long Nhất cùng Phượng Hoàng gia chủ, đó chính là phong hệ ma pháp phong nhược thuật.

Long nhất không có giấy dựa, vẻ mặt không có chút gì của người bị giam cầm. Hắn tò mò đánh giá năm dực nhân này. Đột nhiên phát hiện ngoại trừ Vu sư Âu Nhã Lạp ở bên ngoài, bốn người còn lại vây xung quanh không hề nhúc nhích. Xem ra nhiệm vụ của bọn họ là hiệp trợ Âu Nhã Lạp phóng xuất ra Phong thần lĩnh vực, công kích điểm cũng chỉ có Âu Nhã Lạp mà thôi.

"Bây giờ giao thánh vật cho chúng ta thì còn kịp." Âu Nhã Lạp dùng thanh âm tuyệt vời nói, vốn thấy Long Nhất bị vây ở trong Phong thần lĩnh vực nên giọng nói cứng rắn, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Long Nhất nàng không khỏi khản trương. Chẳng lẽ Phong thần lĩnh vực này cũng không thể khống chế được hắn?

"Đã nói chúng ta không có lấy thánh vật của các ngươi. Cho dù chết chúng ta cũng không thể giao ra. Vu sư các hạ không phải đang làm khó ta a?" Long Nhất vẻ mặt tươi cười, bộ dạng không chút sợ hãi.

Âu Nhã Lạp không để ý đến Long Nhất, cự cung trong tay trực tiếp nhắm vào Phượng Hoàng gia chủ trên mặt đất, hừ lạnh nói: "thánh vật trên người bà ta, nếu giết bà ta thánh vật tất nhiên sẽ tự động hiện ra."

"Vu sư tiểu thư xinh đẹp, ta nói thật nha, kỳ thật bà ta lấy thánh vật của các người, nhưng vừa rồi bà ta mới bí mật đưa cho ta. Người muốn giết thì cứ giết ta." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Người nghĩ rằng ta không dám giết người." Âu Nhã Lạp dịch chuyển cự cung, nhanh chóng bắn một tiễn về phía Long Nhất.

Thanh sắc phong hệ năng lượng tiễn tại Phong thần lĩnh vực tốc độ cùng uy lực tăng lên gấp mấy lần, trong chớp mắt đã xuyên qua người Long Nhất.

"A, thật là đau a, muốn giết người à." Long Nhất kêu to, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại.

"Biết đau thì nhanh .... A, như thế nào có thể như thế? Người như thế nào lại không bị làm sao?" Âu Nhã Lạp vốn không muốn giết người, chỉ muốn Long Nhất giao thánh vật ra, nhưng đột nhiên phát hiện Long Nhất mặc dù bị một tiễn xuyên qua nhưng trên người lại không có vết thương nào, ngoại trừ quần áo bị rách nát, da thịt bên trong một chút vết xước cũng không có.

"Không có việc gì? Hình như là không sao a. Ta nói như thế nào cũng không quá cường đại, hại ta không được đâu. Thật lãng phí nước bọt." Long Nhất cười nói.

Âu Nhã Lạp nhìn Long Nhất như nhìn quái vật, không dám tin vào một tiễn này. Chỉ thấy phong hệ năng lượng tiễn xuyên qua quần áo

đâm vào trong cơ thể hắn, nhưng cũng không phải là xuyên qua thân thể mà là bị hắn hấp thu năng lượng.

"Vu sư tiểu thư, xem ra ngươi không có giết được ta. Ta đã nhận được sự chúc phúc của Phong thần. Ngươi đừng có phí sức lực." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Phong thần chúc phúc?" Âu Nhã Lạp thì thầm, chẳng lẽ lời hắn nói là thật, bằng không như thế nào lại phát sinh sự tình không thể giải thích như thế này. Không phải chỉ có nhân tài được Phong thần chúc phúc mới không bị làm sao trong Phong thần lĩnh vực?

"Đúng rồi, kỳ thật thánh vật của dực nhân tộc các ngươi vốn là vật của Phong thần. Mà hiện nay thánh vật ở trên người ta cũng là vật chỉ dẫn của Phong thần. Cho nên các ngươi hãy trở về đi." Long Nhất nghiêm trang nói, dáng vẻ của hắn dường như nói lên sự thật.

Âu Nhã Lạp có chút thất thần, chẳng lẽ sự thật là như thế? Dực nhân tộc luôn tin tưởng thất đại chủ thần trong đó có Phong thần. Cho rằng Phong thần hiển thị cho tốc độ cực nhanh, thánh vật ẩn chứa phong hệ ma pháp nguyên tố. Ngàn ngàn năm qua cả tộc tập trung chí lực nghiên cứu năng lượng trong thánh vật để ứng dụng.

Hơn ngàn năm trước, một vị trưởng lão của dực nhân tộc rốt cục đã thành công nghiên cứu ra phong hệ ma pháp. Mà dực nhân tộc bởi vì có Phong hệ ma pháp nên đã có một bước tiến lớn trong thực lực. Nhưng mà lúc ấy Vu sư dực nhân tộc đã nhận được nghiêm lệnh của Phong thần Khải Kì là không được để cho dực nhân trong tộc ra ngoài, nếu không sẽ bị họa diệt tộc. Cũng bởi vậy dực nhân tộc đã xuất thế hơn ngàn năm tại Thương Lan đại lục cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Long Nhất tâm niệm vừa động, phong nhược thuật trên người liền bị

hấp thu. Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, Long Nhất phát hiện hẳn có thể cùng nguyên tố tinh linh câu thông, liền sau đó có thể quan hệ tốt với ma pháp nguyên tố tinh linh. Có thể nói cảnh giới ma pháp sư thấp hơn hẳn thì rất khó sử dụng ma pháp đả thương hẳn.

"Uy, Vu sư tiểu thư làm gì mà ngây ngốc vậy?" Long Nhất lắc mình đi tới trước mặt Âu Nhã Lạp, lấy tay vỗ nhẹ lên bả vai nàng, không có nghĩ nàng lại cả kinh nhảy dựng lên.

"Người ... người như thế nào lại có thể cử động?" Âu Nhã Lạp thấy Long Nhất không hề có chút trở ngại đi tới bên người nàng, không khỏi khiếp sợ trong lòng.

"Ta đã nói là ta được sự chúc phúc của Phong thần. Phong nhược thuật nhỏ bé này làm sao có thể vây khốn ta a." Long nhất cười he he nói.

Ánh mắt Âu Nhã Lạp lóe lên, suy nghĩ thật lâu sau mới nói: "Thánh vật của chúng ta người phải trả lại, có lẽ người có tài năng không bị ảnh hưởng trong Phong thần lĩnh vực. Nhưng không có nghĩa điều đó nói lên người được Phong thần chúc phúc."

"Vậy người muốn ta làm như thế nào?" Long Nhất nhún nhún vai. Kì thật Phong thần lĩnh vực này đối với hẳn cũng có uy hiếp nhất định. Hẳn không thể sử dụng ma pháp, uy lực của đấu khí cũng giảm hơn nửa, không thể tùy ý tại lĩnh vực này phát huy trăm phần trăm thực lực, trừ phi đạt tới cấp bậc Pháp thần hoặc Kiếm thần mới có thể tự do hoạt động. Đối với cấp bậc đại ma đạo sư cũng chỉ có thể cùng lĩnh vực đối kháng, nhưng Long Nhất lại không định làm như vậy.

Âu Nhã Lạp không nói gì, triển khai hai cánh ngụy trang sau lưng, hàng trăm đạo phong nhận đánh về phía Long Nhất.

Long Nhất khẽ nhếch môi, lắc mình né tránh. Hắn cũng không phải là thật sự tiếp nhận chúc phúc của Phong thần mà có thể né tránh tất cả công kích phong hệ ma pháp. Phong nhược thuật có thể bị hắn giải khai nhờ câu thông cùng ma pháp nguyên tố tinh linh. Còn đối với tốc độ cực nhanh của phong nhận thì hắn không muốn hao phí quá nhiều nội lực để đón đỡ. Huống hồ ở trong lĩnh vực khiến cho uy lực của phong nhân tăng lên mấy lần.

Mấy trăm đạo phong nhận rất cực là nhiều bao nhiêu? Dù sao cả tiểu viện này cũng tràn đầy phong nhận. Điều khiến cho Long Nhất buồn bực chính là phong nhận này chịu sự khống chế của Âu Nhã Lạp đột nhiên tiêu thất, quay lại đâm vào mộng hắn.

"Hừ, còn dám nói dối ta là được Phong thần chúc phúc." Khóe miệng Âu Nhã Lạp khẽ cười, may mắn là mình không có bị Long Nhất sờ mộng. Chỉ là nàng vừa mới nghĩ vậy, nụ cười trên khóe miệng lại một lần nữa ngưng trệ.

Chỉ thấy trước người Long Nhất xuất hiện một luồng thanh sắc phong hệ hộ thân, tất cả các phong nhận đều bị chặn bên ngoài, mà điều khiến nàng giật mình chính là trước mặt Long Nhất đột nhiên hình thành một phong nhận thật lớn giống như bàn chân, tựa hồ như Long Nhất phóng ra.

Chương 386: Tín vật đỉnh ước

"Vu sư tiểu thư xinh đẹp, không phải người thích phát ra phong nhận sao? Vậy phong nhận siêu cấp này sẽ đưa cho người." Long Nhất ẩn thân đằng sau thanh sắc phong hệ phòng ngự, đạo phong nhận thật lớn nọ nhằm về phía Âu Nhã Lạp đang ngạc nhiên quét tới.

Khoảng cách gần như thế, cự hình phong nhận trong nháy mắt đã đánh về phía Âu Nhã Lạp vẫn còn chưa có lấy lại tinh thần.

Long Nhất cau mày, nữ Vu sư dực nhân tộc này không thể nào không chịu nổi một kích hấn chứ. Hấn phát ra phong nhận cường đại như vậy, nhưng Âu Lạp Nhã đang ở trong phong hệ lĩnh vực cho nên chắc chắn phải có uy lực cường đại. Nếu nàng tại lĩnh vực do mình tạo ra mà bị giết chết bởi một đạo phong nhận thì cũng nên từ bỏ chức vị Vu sư này đi.

Bất quá việc Long Nhất lo lắng hiển nhiên là dư thừa. Phong nhận không hề gặp trở ngại, xuyên qua thân thể của Âu Nhã Lạp. Nhưng đó chỉ là cái bóng của nàng, hình ảnh tại không trung chậm rãi nhạt dần và tiêu tán. Thân hình của Âu Nhã Lạp đã xuất hiện ở phía sau của Long Nhất, tuy nhiên nàng cũng không có ý định đánh lén Long Nhất. Long Nhất chậm rãi xoay người lại, có chút kinh ngạc nhìn Âu Nhã Lạp nói: "Nếu dựa vào tốc độ thì không thể có khả năng khiến cho tàn ảnh dừng lại lâu như vậy. Đây chắc là một loại phong hệ ma pháp đặc thù."

Long Nhất mặc dù có thể sử dụng phong hệ ma pháp, nhưng phong

hệ ma pháp của hắn cơ bản là do bản thân tự nghĩ ra. Hắn không biết phong hệ ma pháp của Âu Nhã Lạp cũng không có gì kỳ quái.

"Đúng rồi, đây chính là phong hệ ma pháp phân ảnh thuật. Nhưng người vì sao lại không biết phong hệ ma pháp này? Tại sao lại có thể dịch chuyển và xuất ra ma pháp trong lĩnh vực thi triển?" Âu Nhã Lạp có chút chấn động, khiếp sợ hỏi. Tại ma pháp lĩnh vực thì ngoài trừ người thi triển lĩnh vực, những người khác không có biện pháp sử dụng ma pháp nguyên tố để thi triển ma pháp.

"Vì vậy ta mới nói ta là người được ân sủng của Phong thần, nhưng người lại không tin." Long Nhất nhún vai mỉm cười. Kỳ thật đạo lý cũng rất đơn giản, hắn lợi dụng ma pháp nguyên tố trong ý thức hải của mình để tiến hành công kích và phòng ngự chứ không phải dựa vào hấp thu ma pháp nguyên tố bên ngoài. Hắn biết loại phương pháp này có rất nhiều ma pháp sư có thể thực hiện. Nhưng vấn đề là bọn họ nhiều nhất cũng chỉ thi triển ra một ít ma pháp cấp thấp, căn bản không có khả năng như Long Nhất thi triển được cao cấp ma pháp phòng ngự cùng ma pháp công kích. Đây mới chính là nguyên nhân khiến Âu Nhã Lạp khiếp sợ.

Âu Nhã Lạp trừng trừng nhìn Long Nhất một lúc thật lâu, trong lòng dường như có chút dao động. Là tín đồ trung thành của Phong thần, đối với việc Long Nhất thể hiện năng lực phong hệ ma pháp cùng với thực lực siêu việt, lại còn đang ở trong phong hệ lĩnh vực do nàng khống chế mà thi triển được phong hệ ma pháp phòng ngự và công kích khiến cho trong tiềm thức của nàng nghĩ rằng Long Nhất dù không phải nhận được ân sủng của Phong thần thì nhất định cũng có quan hệ phức tạp nào đó với Phong thần.

"Nhưng thánh vật là trấn tộc chi bảo của tộc nhân tộc chúng ta, cho dù người là người được Phong thần chúc phúc, người cũng phải tới trước tộc nhân ta, cho chúng ta một cái công đạo." Âu Nhã Lạp bình

thần nhìn Long Nhất nói. Nàng biết cho dù động võ cũng không giải quyết được vấn đề, hơn nữa cũng không đánh lại các tên gia hỏa xấu xa đang cười cười này.

"Dực nhân tộc các người ở chỗ nào?" Long Nhất tò mò hỏi.

"Tại một địa phương vô cùng bí mật ở Hoàn đoạn sơn mạch. Người theo chúng ta tự nhiên sẽ biết." Âu Nhã Lạp nói.

"Đi với các người cũng được, nhưng trước tiên người hãy để cho ta xem qua chân diện mục của nàng một chút." Long Nhất ánh mắt lóe dâm quang, cười rất dâm đãng nói.

Âu Nhã Lạp do dự một chút rồi cũng đồng ý. Nàng sờ dĩ ngực trang cũng chỉ là một thủ đoạn nhằm ẩn dấu khí tức mà thôi. Nàng gật đầu nói: "Được rồi, hy vọng người thủ tín."

Long Nhất cuồng ngạo gật đầu, hy vọng đây chính là cứu thiên tiên âm Vu sư dực nhân tộc, đừng làm cho hắn thất vọng. Hắn biết nhiều phụ nữ có giọng nói cực kỳ hay nhưng lại không thể nào chấp nhận khi nhìn (hehe, đại khái là được tiếng mất hình), có thể nói trời sinh được cả hai chỉ là số ít.

Chỉ nghe thấy Âu Nhã Lạp niệm một tràng chú thanh, giọng nói thật dễ chịu, chỉ nghe thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng thư thái, như đang được hưởng thụ.

Ngực trang màu đen của Âu Nhã Lạp dần dần tiêu tán, hai mắt Long Nhất bắt đầu mở lớn. Khi trang phục và diện mạo Âu Nhã Lạp hiện ra trước mắt Long Nhất thì hắn không khỏi kinh ngạc thầm kêu lên. Ngay cả Phượng Hoàng gia chủ đang bị vây khốn bởi phong nhược thuật cũng không khỏi thốt lên khen ngợi.

Chỉ thấy Âu Nhã Lạp có một thân hình thon dài, các đường cong lá lướt, khuôn mặt tươi cười hoàn toàn khác với thú nhân tộc thô lỗ cục cằn đã thực sự tiến hóa. Sự khác biệt so với nữ nhân của Thương Lan đại lục thể hiện rất rõ ràng, đôi mắt giống hư bảo thạch trông rất đẹp, sống mũi cao, môi dưới hơi mỏng. Nhưng mà điều khiến cho Long Nhất kinh ngạc chính là nàng có một mái tóc ngắn màu xanh biếc. Đây là lần đầu tiên Long Nhất nhìn thấy nữ nhân có tóc ngắn.

Long Nhất di chuyển ánh mắt xuống dưới, khuôn mặt của Âu Nhã Lạp không có khiến cho hắn thất vọng. Tuy không được coi là nhất quốc khuynh thành nhưng cũng không có kém bất kỳ nữ nhân mỹ hoặc nào, hơn nữa lại có trí tuệ cùng sự phong tình khác người. Long Nhất nhìn một cách rất hứng thú.

"Oa, hấp dẫn như thế? Không sợ ta nổi cơn lộn lòng sao?" Long Nhất nuốt một ngụm nước miếng đánh ực, trong lòng thầm nói. Chỉ thấy mặc một bộ da báo màu trắng đen đan xen nhau, phía trước ẩn hiện phù văn. Trước ngực nàng lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, hơn nữa chiều dài tấm da báo không che phủ hết phía dưới, lộ ra đôi chân ngọc thon nhỏ đang đi một đôi ủng ngắn. Loại trang phục này tại tiên thế cũng không phải là hiếm thấy, nhưng tại Thương Lan đại lục này thì là lần đầu tiên xuất hiện.

Thứ khiến Long Nhất tò mò hơn chính là đôi cánh trắng sau lưng Âu Nhã Lạp lúc này đang từ từ lay động. Thoạt nhìn tựa như thiên sứ bình thường, tạo cho người ta một loại cảm giác không nói nên lời.

Ánh mắt đậm dật của Long Nhất nhìn Âu Nhã Lạp một cách chậm rãi, khiến nàng cảm giác như chính bản thân bị lột trần truồng dưới ánh mắt của hắn. Điều này làm nàng cảm thấy không thoải mái.

"Bây giờ ngươi cũng đã thấy được hình dáng của ta, hãy theo chúng ta trở về." Âu Nhã Lạp nói. Một kế hoạch manh nha hình thành trong

đầu Long Nhất, hai mắt giao hoạt nhìn xuống nói.

"Cái này ... .. ta cũng rất muốn cùng đi với ngươi, có người bạn đường xinh đẹp thế này càng thêm tuyệt vời. Chỉ là bản thân ta đang có việc bên mình, nhất thời không thể dứt ra mà đi được.

Như vậy đi, hay là ngươi đưa cho ta một cách thức liên lạc, chờ ta xong việc nhất định sẽ tới tìm các ngươi, được chứ?" Long Nhất vẻ mặt bất đắc dĩ. Nhưng mà quả thật hắn cũng không thể rời đi, tuyến phòng ngự Á Đặc Tư An, hắn nhất định phải đi xem, lại còn phải cùng Vô Song đến Hoang mãng thảo nguyên.

"Ngươi ... .. ngươi không có giữ lời." Âu Nhã Lạp tức giận chỉ trích. Nàng từ nhỏ đến lớn đều sống tại dực nhân tộc, ngoại trừ tiếp xúc với người trong tộc, chưa có tiếp xúc với ngoại nhân, tâm tính rất đơn thuần, chứ không có thâm hiểm lắt léo như Long Nhất.

"Ta đâu có lật lọng, ta không có nói là không đi tới dực nhân tộc các ngươi, chỉ là đi chậm một chút thôi." Long Nhất dáng vẻ vô tội nói.

Âu Nhã Lạp nghĩ nghĩ, quả thật Long Nhất không có nói khi nào sẽ đi cùng nàng. Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu được hắn lừa gạt mình. Tộc trưởng nói đúng, loài người rất gian trá. Cả mục đàn bà kia và tên nam nhân này đều như thế cả.

Long Nhất vừa thấy Âu Nhã Lạp tức giận đến mặt mũi trắng bệch, không khỏi có chút mềm lòng. Khi để nữ nhân chính là điểm mạnh của hắn a.

"Vu sư tiểu thư xinh đẹp, ta bây giờ thực sự không thể đi được. Khi ta đến Hoàn đoạn sơn mạch, nếu có thời gian rảnh ta sẽ đi tới quý tộc một chuyến." Long Nhất vội nói. Hắn thật sự không có nói dối. Hoang mãng thảo nguyên tiếp giáp tây bắc biên cảnh của Ngạo

Nguyệt đế quốc. Hoàn đoạn sơn mạch cũng không phải là rất xa, hẳn cũng có ý định tới rừng rậm tinh tinh để thăm Lộ Thiến Á, nhưng còn chưa quyết định là đi Hoang mãng thảo nguyên trước hay là sau khi từ Hoang mãng thảo nguyên trở về thì sẽ đi thăm nàng.

Âu Nhã Lạp nghe thấy những lời nói chân thành của Long Nhất, hỏa khí dần dần bình phục, xem ra tạm thời tin tưởng hẳn một lần. Chỉ là thánh vật vẫn chưa lấy được khiến cho lòng nàng không khỏi có chút tư vị.

Âu Nhã Lạp đưa ra một viên ma pháp phong ấn Trùng Thiên ma pháp giống hạt châu cho Long Nhất, rồi nói: "nếu người tới Hoàn đoạn sơn mạch, hãy đập vỡ hạt châu này ra, ma pháp bên trong sẽ xuất ra, đến lúc đó sẽ có người tới dẫn đường cho người." Long Nhất tiếp nhận hạt châu, tán dương vài lời rồi cười hắc hắc nói: "tín vật đính ước này rất đặc biệt, ta phải đưa cho người cái gì để trao đổi bây giờ?"

Âu Nhã Lạp tức giận, nhưng trong lòng biết Long Nhất là một tên vô lại, lại biết bản thân mình không có nói lại hẳn.

Một thanh âm vang lên, Long Nhất vui mừng nói: "Có rồi, ta đã biết phải dùng cái gì trao đổi với nàng."

Long Nhất giơ tay phải ra, một tầng hàn khí bắt đầu ngưng tụ nơi tay, lúc này hẳn sử dụng thủy hệ ma pháp phóng xuất ra Huyền Âm hàn băng chi khí.

Theo ý niệm của Long Nhất, hàn khí nơi tay không ngừng biến động, trong chốc lát ngưng tụ thành Huyền Âm chi băng, lúc này trong hàn khí đột nhiên xuất hiện một sợi thanh sắc của phong hệ ma pháp nguyên tố.

Một khắc sau một đóa hoa hồng xuất hiện trong tay Long Nhất. Điều đặc biệt nhất là trong đóa hồng trong suốt ẩn hiện một tia thanh sắc ba động, trông thật sự đẹp.

"Tặng cho người" trên trán Long Nhất lấm tấm vài giọt mồ hôi, hắt bay đến trước mặt Âu Nhã Lạp, đưa đóa hoa hồng trong suốt cho nàng.

"Thật là đẹp" Âu Nhã Lạp sợ hãi than. Mặc dù nàng chính là Vu sư dực nhân tộc, nhưng nàng cũng chỉ là một thiếu nữ, đối với cái đẹp luôn có sự thích thú quan tâm. Đặc biệt đóa hoa hồng này bên trong lại có phong hệ ma pháp nguyên tố lưu động, khiến cho nàng thấy vô cùng thân thiết.

"Hãy nhận lấy nó, băng hoa này cho dù để dưới ánh mặt trời cũng phải một năm sau mới có thể tan được." Long Nhất cười nói. Bởi vì hắt ngưng tụ thành Huyền Âm chi băng, dùng ma pháp nén lại lần nữa, bên trong đóa hoa hồng nhỏ này ẩn chứa thủy hệ ma pháp nguyên tố khiến người khác kinh ngạc.

Âu Nhã Lạp mừng rỡ nhìn ngắm cả nửa ngày, cuối cùng thu lại nụ cười trên khuôn mặt, đẩy bàn tay của Long Nhất ra, nghiêm mặt nói: "đóa băng hoa này ta không thể nhận."

Chương 387: Thánh vật dực nhân tộc

Âu Nhã Lạp mặc dù tâm tính đơn thuần, nhưng nàng không có ngu ngốc. Hơn nữa đối với bản thân cũng có nguyên tắc của mình. Dực nhân tộc cùng loài người đều giống nhau là có vật đính ước như vừa nói, hơn nữa đối với việc này vô cùng quan trọng. Nếu một nữ nhân đã nhận tín vật đính ước thì cả cuộc sống của mình đều giao cho người đó. Mà Âu Nhã Lạp đối với Long Nhất thì không có tí hảo cảm nào, thậm chí còn có chút chán ghét. Có thể do Long Nhất ngay từ đầu đã chiếm tiện nghi của nàng, hoặc là do trong tiềm thức cảm nhận được trên người Long Nhất có sự nguy hiểm.

Long Nhất vừa thấy vẻ mặt của Âu Nhã Lạp, trong lòng giật mình, hần cười hắc hắc nói: "Chỉ là đùa với nàng thôi, thật sự là không thích hợp, vật này không phải tín vật đính ước, chỉ là một lễ vật bình thường. Hy vọng nàng tha thứ cho vừa rồi ta đã mạo phạm. Đối với thánh vật dực nhân tộc, ta nhất định sẽ đi tới quý tộc giải thích."

Âu Nhã Lạp kinh ngạc nhìn Long Nhất. Hần nói ra những lời này khiến nàng có chút kinh ngạc. Thì ra người này cũng không phải chán ghét như vậy, chỉ là đôi lúc không biết đâu là sự thật. Nhưng vô luận thế nào thì nàng thực sự thích đóa hoa hồng bằng băng trong suốt trên tay Long Nhất. Nếu chỉ là lễ vật bình thường mà không phải tín vật đính ước thì nàng có thể miễn cưỡng nhận lấy nó.

Âu Nhã Lạp tiếp nhận đóa hoa hồng bằng băng, cảm thụ được hàn khí giá lạnh, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

"Hy vọng không lâu sau có thể nhìn thấy người tại Hoàn đoạn sơn mạch." Âu Nhã Lạp nhìn bình minh bắt đầu lóe lên, phát tay xóa bỏ lĩnh vực, bốn gã dục nhân còn lại cũng khôi phục năng lực hành động. Những lời đối thoại của Long Nhất cùng Âu Nhã Lạp bọn họ tự nhiên đều nghe được, bởi vậy cũng không có nhiều lời liền cùng Âu Nhã Lạp sử dụng tật phong biến mất tại phía chân trời.

Long Nhất nhìn Phượng Hoàng gia chủ dáng vẻ vẫn đang có chút chật vật, lạnh lùng nói: "Phượng Hoàng gia chủ, ta nghĩ chúng ta cần phải bàn bạc một chút."

"Người theo ta vào đây đi." Phượng Hoàng gia chủ gật gật đầu, nói xong liền xoay người bước vào một gian phòng, Long Nhất đi sát theo sau đó.

Hai người tiến vào gian phòng, Long Nhất thấy vết máu trên người Phượng Hoàng gia chủ đã khô, miệng vết thương mặc dù đã ngừng chảy máu nhưng không có hoàn toàn khép kín lại. Hắn bèn dùng cao cấp ma pháp trị dữ thuật trị thương.

"Cám ơn, người ở chỗ này chờ ta một lát, ta đi vào tắm rửa thay đổi xiêm y một chút." Phong Hoàng gia chủ thoáng nhìn Long Nhất, sau đó nhẹ nhàng nói.

Thanh âm chưa dứt, hai người đồng thời ngẩn ra. Khuôn mặt vốn ít khi cười của Phượng Hoàng gia chủ dường như nóng lên, còn Long Nhất ánh mắt thoáng chút mê ly nghĩ về cái gì đó, hiển nhiên là nhớ tới sự việc đêm qua, thật lãng mạn nhưng cũng lúng túng xấu hổ.

"Xú tiểu tử này, đương nhiên ở trước mặt ta lộ ra vẻ mặt như vậy." Phượng Hoàng gia chủ thấy Long Nhất có chút phóng túng, nhìn mình chằm chằm, trong lòng không khỏi tức giận, cũng không nói

thêm lời nào mà xoay người đi vào bên trong. Bên trong có một phòng tắm độc lập.

Long Nhất nhìn phía sau Phượng Hoàng gia chủ, bộ môn nhún nhảy theo bước đi khiến trong lòng hắn xao động không thôi. Trong đầu không khỏi hiện ra thân thể xích lỏa kinh tâm động phách kia.

Khi thân ảnh Phượng Hoàng gia chủ biến mất khỏi tầm mắt Long Nhất, hắn mới đột nhiên tỉnh lại, không thể có những suy nghĩ như vậy nữa. Đó là trượng mẫu nương của hắn a. Nhưng khi bên tai Long Nhất vang lên tiếng nước chảy thì trong đầu óc thanh tỉnh của hắn lại tràn đầy dâm ý. Cũng không biết có phải là Phượng Hoàng gia chủ quên bố trí kết giới cách âm hay không, như thế này không phải muốn làm cho người ta phạm tội?

Trong lòng Long Nhất vội niệm vài câu A di đà phật, mạnh mẽ chuyển suy nghĩ sang Vu sư dực nhân tộc xinh đẹp kia, hiệu quả thật là tốt. Đối với mỹ nữ hấp dẫn, xem ra chỉ có đem so với mỹ nữ hấp dẫn khác để làm đối trọng mới là cách đúng nhất.

"Dực nhân tộc ngàn năm trước cũng đã xuất hiện, không biết còn có bao nhiêu ngưu quỷ xà thần nào nữa xuất thế không, Thương Lan đại lục sợ rằng sẽ đại loạn." Long Nhất lẩm bẩm nói, cũng không thể lôi kéo dực nhân tộc gia nhập trận doanh.

Nghĩ như vậy, Long Nhất chợt ngửi thấy một mùi thơm ngát, lấy lại tinh thần liền thấy Phượng Hoàng gia chủ tắm rửa thay đổi xiêm y đi ra, trên người mang theo mùi hương thơm ngát, kích thích mê người.

"Phượng Hoàng gia chủ, ta muốn hỏi một chút, Phượng nhi bây giờ ở đâu?" Long Nhất nhìn Phượng Hoàng gia chủ hỏi.

"Phượng nhi? Xem ra ngươi còn có lương tâm, còn nhớ tới nó. Ta thấy thương xót cho nó." Phượng Hoàng gia chủ sừng sốt một chút, sau đó có chút vui mừng nói. Bà vốn tưởng rằng việc đầu tiên Long Nhất mở miệng hỏi là sự việc của dực nhân tộc. Nhưng không nghĩ câu đầu tiên hẳn hỏi là nơi ở của nữ nhi mình.

"Phượng nhi, nàng bây giờ như thế nào? Nàng bây giờ ở nơi nào?" Long Nhất vội hỏi. Hẳn cũng không lo lắng Ngu Phượng có chuyện gì đó, nhìn vẻ mặt Phượng Hoàng gia chủ thì xem ra Ngu Phượng cũng không có sự tình gì nguy hiểm.

"Ngươi đã nhìn thấy phượng hoàng đấu khí nên cũng biết chúng ta đã tìm được bản sao của phượng hoàng đấu khí tại hỏa diễm sơn. Phượng nhi hiện tại đang ở tại hỏa diễm sơn tu luyện. Với thời gian, ta tin tưởng rằng khi nó xuất quan chắc chắn sẽ làm cho cả đại lục cảm thấy kinh diễm. Nó hoàn toàn có thể so sánh với truyền nhân của Băng cung." Ngữ khí Phượng Hoàng gia chủ có chút tự hào, ánh mắt kích động.

Long Nhất ngần ngừ, có thể so với truyền nhân của Băng cung? Truyền nhân của Băng cung là Vô Song đã đạt tới cảnh giới Pháp thần, theo ý tứ của Phượng Hoàng gia chủ chẳng phải Ngu Phượng sẽ đạt tới cảnh giới Kiếm thần. Vậy phải tu luyện bao lâu, thời gian dài như vậy thì không được. Hẳn sẽ vô cùng nhớ bảo bối Ngu Phượng của mình.

"Chỉ cần 35 năm, Phượng nhi nhất định có thể tu luyện thành công. Nếu nó không thành công thì không thể xuất quan. Để sớm được nhìn thấy ngươi, nó nhất định sẽ dốc toàn lực cố gắng." Nhìn thấy nghi vấn trong lòng Long Nhất, Phượng Hoàng gia chủ lập tức trả lời. Bà đối với nữ nhi của mình có sự kỳ vọng rất cao. Bản thân là hậu duệ của hỏa thần, có cơ hội để vượt qua Băng cung, bà có thể bất chấp hết thảy.

"35 năm!" Long Nhất thất thanh hét lớn. Muốn hấn đợi 35 năm mới có thể nhìn thấy Ngu Phượng, hấn không thể chấp nhận điều này.

"35 năm như thoáng qua mà thôi, cũng không bao lâu các người có thể gặp mặt." Phượng Hoàng gia chủ lạnh nhạt nói. Bà mang trên vai gánh nặng của cả gia tộc, biết được vinh quang của Phượng hoàng gia tộc có thể được thực hiện bởi nữ nhi của mình thì rất lấy làm tự hào. Còn tình yêu của Long Nhất với nữ nhi mình cũng không có gì là quan trọng cả.

Long Nhất trợn tròn hai mắt nhìn, không biết Phượng Hoàng gia chủ là loại người gì nữa, vĩnh viễn luôn đặt lợi ích của gia tộc lên trước. Cũng không biết bà ta nghĩ như thế nào.

"Ta không quản được quá nhiều việc, cũng không muốn chờ đợi quá lâu như vậy. Sau khi kết thúc việc này ta sẽ tới hỏa diễm sơn đón nàng rời đi." Long Nhất tức giận nói.

"Tùy người thôi, chỉ cần người có khả năng đưa nàng đi ta cũng không có ngăn cản." Phượng Hoàng gia chủ mỉm cười nói.

"Tốt lắm, chuyện Phượng nhi tạm thời không đề cập tới. Đối với sự tình dực nhân tộc, người phải cho ta một lời giải thích." Long Nhất nhíu mày nói.

"Thánh vật của bọn họ là do ta lấy." Phượng Hoàng gia chủ cũng không có vòng vo, trực tiếp nói.

Nguyên lai Phượng Hoàng gia chủ sau khi rời khỏi hỏa diễm sơn, trong một lần ngẫu nhiên cứu được một dực nhân. Ai nghĩ được dực nhân đó là nương tử của tộc trưởng dực nhân tộc. Lúc ấy tộc trưởng dực nhân tộc vô cùng cảm kích Phượng Hoàng gia chủ đã cứu mạng

nương tử của hắn, nên phá lệ đưa nàng tới chỗ ở của dực nhân tộc. Chỉ có điều khi đi tới đó thì Phượng Hoàng gia chủ bị che mắt lại.

Phượng Hoàng gia chủ đối với dực nhân tộc đã từng xuất hiện ngàn năm trước thì vô cùng tò mò. Bà với sự tinh minh của người cầm đầu đã có lòng kết giao với họ, trở thành tri giao của nương tử dực nhân tộc trưởng. Thông qua tâm tình nói chuyện mà biết được rất nhiều sự tình của dực nhân tộc.

Vài ngày trước tại nghi thức tế tổ của dực nhân tộc, Phượng Hoàng gia chủ đã thấy được thánh vật của dực nhân tộc, trong lòng vô cùng khiếp sợ. Cuối cùng sau khi đã đấu tranh tư tưởng, mất vô số tâm cơ mới lấy được tín nhiệm của dực nhân tộc. Trong một đêm tối trời bà đã lấy trộm thánh vật của dực nhân tộc, lại lợi dụng nương tử của tộc trưởng dực nhân tộc để trốn đi. Tiếp theo đó là luôn luôn phải trốn tránh cao thủ do dực nhân tộc phái ra.

"Rốt cục đó là bảo bối gì mà khiến cho gia chủ phải hao phí cơ mưu và thủ đoạn, không tiếc lợi dụng thiện ý của người khác vậy." Long Nhất nghe xong liền nheo mắt hỏi, muốn hiểu được hành động của Phượng Hoàng gia chủ một cách thỏa đáng. Hắn luôn có nguyên tắc của mình.

"Phong thần thần bài." Phượng Hoàng gia chủ thốt ra những lời kinh thiên động địa.

Long Nhất chấn động, đồng tử mở to. Đó là Phong thần thần bài? Khó trách Phượng Hoàng gia chủ không tiếc hết thảy muốn có được nó. Nếu đổi lại là một người khác thì cũng không thể nào thờ ơ được. Kẻ mang ngọc là có tội chính là đạo lý này.

"Không sai, đó chính là Phong thần thần bài, hình dáng so với Phượng hoàng ngọc của Phượng hoàng gia tộc chúng ta giống nhau

như đúc, ngoại trừ màu sắc là bất đồng." Phượng Hoàng gia chủ nói xong liền lấy từ không gian giới chỉ ra một khối ngọc bài xanh thẫm. Gió trong phòng nhất thời nổi lên, phong hệ ma pháp nguyên tố nồng đậm tràn ra.

Long Nhất mở to hai mắt, quả nhiên là Phong thần thần bài. Không nghĩ tới thánh vật của dực nhân tộc lại là Phong thần thần bài.

Phượng Hoàng gia chủ đưa Phong thần thần bài cho Long Nhất rồi nói: "Khối Phong thần thần bài này giao cho ngươi giữ, tránh cho ngươi đến lúc đó không thể đưa cho dực nhân tộc một câu trả lời thỏa đáng."

"Cho ta?" Long Nhất nghi hoặc nói.

Phượng Hoàng gia chủ không có tức giận, nhìn Long Nhất đang tròn mắt nói: "Phượng Hoàng ngọc Phượng nhi cũng đưa cho ngươi, cả Phượng hoàng gia tộc đều là của ngươi. Ta còn có cái gì mà không đưa được."

Long Nhất cũng không khách khí, nhận lấy Phong thần thần bài, trong lòng không khỏi thầm than. Vốn trên người hắn có bốn khối thần bài, thêm khối phong thần thần bài này nữa là năm khối. Đáng tiếc là quang minh thần bài cùng hắc ám thần bài đã bị quang minh giáo hội cùng hắc ám giáo hội đoạt mất.

Đối với Phượng Hoàng gia chủ, Long Nhất cũng vô cùng cảm kích. Bà không tiếc công sức ăn trộm Phong thần thần bài từ chỗ dực nhân tộc, thế mà lại không chút do dự đưa cho hắn. Trượng mẫu nương này thật là tốt.

"Ngươi phải đi tới Á Đặc Tư An cùng Ngạo Nguyệt đế quốc khai chiến?" Phượng Hoàng gia chủ đột nhiên hỏi.

"Ta phải tới đó, không biết Phụng Hoàng gia chủ có muốn tới đó không?" Long Nhất gật gật đầu rồi hỏi.

"Hiện tại dục nhân tộc sẽ không tới tìm ta gây phiền toái nữa. Ta đã rời đi lâu như vậy, gia tộc còn có nhiều sự tình trọng yếu cần xử lý. Người nếu phải đi, ta cũng không thể tiến. Chỉ cần nhớ kỹ mọi việc phải cẩn thận, hy vọng người biết nghĩ cho những nữ nhân bên người để bọn họ ít phải lo lắng một chút, ai, nha đầu ngốc của ta ... .." Phụng Hoàng gia chủ khẽ thở dài, xoay người không nói nữa, rõ ràng là hạ lệnh trực khách.

Chương 388: Vô Song, thiên hạ vô song

Trên bầu trời xám xịt đang rơi xuống những bông tuyết, cả thế giới là một màu trắng, trên đường tuyết đọng thành tầng dày, không có một dấu chân nào.

Từ khi Ngạo Nguyệt đế quốc bước vào mùa đông tới nay đã có nhiều trận tuyết rơi nặng hạt, tuyết rơi ba ngày ba đêm.

"Ai, tuyết rơi dày thế này chẳng biết sẽ có bao nhiêu người chết nữa." Long Nhất đang ngồi bên trong một chiếc xe ngựa hào hoa, mở cửa xe nhìn ra ngoài cảm thán nói. Thương Lan đại loạn khiến cho vô số bách tính phải li tán, tha hương. Tuyết rơi dày thế này sẽ khiến bao nhiêu người chết, lại còn có rất nhiều binh lính của hai đại đế quốc là Cường Long đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc tại Á đặc tư an, khẳng định có không ít người ngã xuống.

Long Nhất ngồi bên cạnh Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song, còn Man Ngưu thì ngồi một mình ở một ngăn sang trọng khác. Loại xe ngựa này do Long Nhất đặt tại một cửa hiệu ở Thương Lan đại lục, mục đích chủ yếu là ngăn cách đôi ngưu nhĩ của Man Ngưu.

"Đúng vậy, sau trận tuyết rơi ba ngày ba đêm, dọc hai bên đường đều có rất nhiều tử thi của dân chúng." Nạp Lan Như Nguyệt vẻ mặt không đành lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, chiến tranh vốn tàn khốc như vậy, hơn nữa lại còn thiên tai, nàng cũng đành bất lực.

Long Nhất đóng cửa xe lại, ngả người nằm xuống, thoải mái dựa đầu lên chiếc đùi mềm mại của Vô Song, còn hai chân lại gác trên đùi của Nạp Lan Như Nguyệt, thật là thần tiên thoải mái. Cỗ xe ngựa sang trọng vượt qua tuyết đọng dày tiến lên một cách nhanh chóng, đó là bởi vì Long Nhất đã thi triển kết giới cản trở gió tuyết lên chân ngựa, đồng thời hắn còn gia trì tạt phong thuật trên người chúng, khiến chúng phi như bay.

"Chẳng biết Linh Nhi cùng với U U đã tới Hắc ám giáo hội chưa?" Long Nhất vừa ngửi mùi thơm trên người hai nàng, trong lòng lại suy nghĩ về hai người đàn bà khác. Các nàng đã chia tay Long Nhất vài ngày trước đây để quay trở lại tổng đàn của Hắc ám giáo hội. Thực sự thì Long Nhất rất lo lắng cho Phong Linh, nàng bị Hắc ám giáo hoàng lợi dụng đoạt đi Hắc ám thần bài. Mặc dù bên ngoài nàng tỏ ra đã hết buồn phiền, nhưng Long Nhất biết Phong Linh vẫn để chuyện này trong lòng. Trực giác nói cho hắn biết Phong Linh cùng Hắc ám giáo hoàng có quan hệ sâu xa.

"Hy vọng không có việc gì mới được." Long Nhất lẩm bẩm nói, có lẽ hắn nên đi cùng với Phong Linh tới Hắc ám giáo hội một chuyến, chỉ là Phong Linh cùng Lãnh U U mặc dù là nữ nhân của hắn nhưng dù sao bản thân hai nàng cũng thuộc Hắc ám giáo hội, hắn cũng không muốn các nàng cảm thấy khó xử.

Xe ngựa đi rất nhanh, phòng tuyến Á Đặc Tư An cũng ngày càng gần, dọc theo đường đi thấy được rất nhiều quân doanh đồn trú, tất cả binh lính đều ở trong trướng bồng không có ra ngoài. Binh sĩ dù mặc áo khoác dày nhưng vẫn lạnh run vì gió tuyết, ngay cả phụ trách binh sĩ cũng không thấy đâu. Chỉ cần một nhóm nhỏ quân đội của Ngạo Nguyệt đế quốc đánh lén, toàn quân liền bị tiêu diệt. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Long Nhất chỉ còn biết lắc đầu. Nếu như binh lính của Cuồng Long đế quốc và Nạp Lan đế quốc đều là như thế, không

chịu đựng được thời tiết mùa đông giá lạnh thì sớm muốn đất đai ở đây cũng bị Ngạo Nguyệt đế quốc đoạt lại.

Còn không đầy hai ngày lộ trình là tới phòng ngự tuyến của trọng điểm Á Đặc Tư An, việc cảnh giới có vẻ nghiêm mật hơn, nhưng so với thực tế thì vẫn còn quá lỏng lẻo.

Trời cũng bắt đầu tới, Long Nhất nằm nghỉ ngơi ở trong xe ngựa sang trọng như một khách điểm thượng hạng, bên trái ôm Vô Song, bên phải ôm Nạp Lan Như Nguyệt, chỉ tiếc là không ăn được hai nàng. Vô Song mặc dù để cho hắn ôm ấp, sờ mó toàn thân nhưng thủy chung vẫn không cho hắn vượt quá giới hạn, đồng thời nàng còn không cho phép hắn mây mưa với Nạp Lan Như Nguyệt. Điều này đối với một kẻ dâm tặc như hắn thật sự là một loại thống khổ.

Đột nhiên Long Nhất thấy lỗ tai giật giật, nghe được từ phía xa truyền đến âm thanh hùng tráng của binh sĩ đang tập luyện.

"Kì quái, tuyết lớn như vậy lại còn có binh sĩ dậy sớm thao luyện, xem ra đây là binh sĩ tinh nhuệ hay là cái gì đây." Long Nhất mở to mắt, hai mắt chuyển động, phát hiện Vô Song cũng đã tỉnh.

"Đi xem chứ?" Long Nhất nheo mày dò hỏi.

Vô Song nháy mắt ra hiệu đồng ý, hai người tâm ý tương thông, chỉ cần một ánh mắt, động tác của người kia là liền hiểu được ý nghĩ của đối phương.

Hai người đứng dậy, ra ngoài rồi bay lên cao, nhằm nơi thanh âm phía xa truyền đến bay tới.

"Đây mới chính thức là tinh nhuệ. Không nghĩ tới tại Thương Lan đại lục lại có cường binh như thế. Huấn luyện ra binh lính như thế này thì

chủ tướng nhất định không phải là nhân vật tầm thường." Vô Song nhìn xuống phía dưới thấy binh lính cỡi trần, lưng đeo phụ trọng đang được huấn luyện di chuyển trong gió tuyết.

Long Nhất vẻ mặt kinh ngạc, sau đó chuyển sang mừng rỡ, hắc cười hắc hắc nói: "Điều đó là đương nhiên, chủ tướng của nhánh quân đội này chắc chắn phải là đại nhân vật."

"Người biết được?" Vô Song mỉm cười hỏi.

"Đương nhiên, nàng cũng biết mà." Long Nhất cười nói.

"Ta cũng biết, người đừng nói đó là người a." Vô Song khuôn mặt tươi sáng, khẽ mỉm cười xua đi giá lạnh.

"Nàng thật thông minh, trong chốc lát đã đoán ra được." Long Nhất tỏ vẻ kinh ngạc cười to.

"Thật sự là tinh binh của người ... .." Vô Song thu lại nụ cười hỏi.

Cùng lúc này trên mặt đất truyền đến một tiếng hô to: "Vô Song doanh toàn thể binh lính tập hợp, chuyển sang khoa mục huấn luyện kế tiếp."

Vô Song chăm chú nhìn Long Nhất, lẩm bẩm nói: "Vô Song doanh?"

"Đúng vậy, Vô Song doanh có nghĩa là thiên hạ vô song." Long Nhất trìu mến nhìn Vô Song, khuôn mặt lộ ra nụ cười ấm áp.

Ánh mắt Vô Song có chút mê man, trong đầu đột nhiên xuất hiện một mảng hoang nguyên, một thiếu niên tuấn lãng cười hì hì nhìn một thiếu nữ rồi nói: "Sau này nàng gọi là Vô Song, có nghĩa là thiên hạ vô song."

"Vô Song, nàng làm sao vậy?" lúc này thanh âm của Long Nhất truyền đến khiến Vô Song bừng tỉnh lại từ ảo cảnh nọ.

"Vô Song doanh? Vì sao lại gọi là Vô Song doanh?" Vô Song nhìn Long Nhất rồi hỏi.

"Tên Vô Song doanh là do ta chọn, cho nên vì cái gì thì ta nghĩ nàng hiểu được." Long Nhất si ngốc nhìn Vô Song, hai người cùng cười, trong tâm cảm thấy càng thêm gần nhau hơn. Có đôi khi tình cảm của con người chỉ cần một thoáng qua đã cảm động.

Lúc này phía dưới Vô Song doanh, binh lính chia làm hai tổ bắt đầu lợi dụng địa hình ẩn nấp tiến hành huấn luyện ám sát.

"Song nhi, nàng ở lại đây đợi ta một chút. Ta đi thử xem binh lính được huấn luyện ra sao?" Long Nhất cười nói với Vô Song, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Một giây sau, Long Nhất đã nghênh ngang xuất hiện trên mặt đất, nơi hai tổ binh lính Vô Song doanh đang ẩn nấp. Loại ẩn nấp ám sát này căn cứ vào các nhiệm vụ bất đồng mà hình thành các tổ hợp phương thức bất đồng khác nhau, thường thì có ba người một tiểu đội, có thể vô thanh vô tức giết chết năm sáu địch nhân, mà mỗi tiểu đội lại có thể phối hợp với nhau hình thành công kích phối hợp. Tổ chức tác chiến cũng có thể một mình tác chiến, đây là do Long Nhất đúc kết kinh nghiệm của mấy ngàn năm trước mà ra.

Long Nhất tiến tới gần một người, cả tiểu đội vừa thấy Long Nhất xuất hiện không khỏi lấy làm kinh hãi. Nhưng bởi vì Long Nhất là ngoại nhân đột nhiên xuất hiện, bọn họ chỉ có thể mặc hấn đi mà không kinh động đến hấn, để tránh đả thảo kinh xà.

"Thời tiết này thật sự là lạnh, khắp nơi đều là tuyết, báo hại ta không tìm được đường, bão tuyết thật là đáng chết." Long Nhất lẩm bẩm nói, từ từ tiến lên hai bước, một cước dẫm nát một khối băng, trong tay chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một cây mộc côn, hung hăng nên xuống bên cạnh một phát.

Long Nhất vừa chửi rủa, vừa tức giận dùng mộc côn đánh xuống tầng tuyết dày trên mặt đất vài cái.

"Ai, năm nay nhiều tuyết như vậy, trong nhà sợ rằng lại phải chạy từng bữa ăn đây, phải làm thế nào mới tốt đây a." Long Nhất thở dài sườn sượt, chầm chầm bước đi bước lại không mục đích ở chỗ này.

Chính lúc này thì từ mặt tuyết phía sau lưng Long Nhất vô thanh vô tức vươn lên một ống đồng thật nhỏ, một cây độc châm nhanh chóng bắn về phía sau lưng Long Nhất, cùng lúc đó một tiếng huýt gió vang lên mang theo một tiếng thét to bay vút lên bầu trời.

Thân hình quý dị của Long Nhất lùi về phía sau, một ngón tay nhanh chóng chặn độc châm lại, một cước nhanh như tia chớp đá chủ thủ của một binh lính bay ra xa, mộc côn trong tay khẽ hiện ra khiesn hai người vừa thoát ra ngã nằm sấp trên mặt đất tuyết. Long Nhất có thể ngăn binh lính nọ phát ra tiếng huýt gió, nhưng hẳn không làm như vậy.

Nghe được hiệu lệnh nọ, binh lính Vô Song doanh từ trong tuyết hoặc từ những bụi cây hoặc từ nơi khác nhảy đến, nhanh như tia chớp từng đoàn người vây quanh Long Nhất, những chiếc nỏ ngắn giương ra hình thành ba tầng bao vây nhằm vào Long Nhất. Chỉ là Vô Song doanh còn một trăm tiểu đội, sau khi nghe được hiệu lệnh không ngớt có binh lính Vô Song doanh nhanh chóng chạy tới.

"Đó là tướng quân, Tây Môn tướng quân đã trở lại." Lúc này một

người kinh hãi hét lớn.

"Đúng rồi, đúng là Tây Môn tướng quân." Các người buông nỏ xuống.

Bởi vì Vô Song doanh tại cuộc chiến này đã tổn thất một ngàn người. Sau khi có binh lính bổ sung được đưa đến liền do lão binh thống lĩnh bọn họ tiến hành huấn luyện ma quỷ. Mà mấy trăm người này đại đa số đều là tân binh, đối với chủ tướng Long Nhất rất xa lạ, bởi vậy họ không có nhận ra hắn.

Một người mặc hỏa hệ ma pháp bào tiến đến, hắn là người nhận ra Long Nhất đầu tiên. Hắn cùng vài lão binh kích động hướng Long Nhất hành quân lễ rồi lớn tiếng nói: "Thuộc hạ tham kiến tướng quân."

Binh sĩ còn lại thấy bọn họ hành lễ, không thể có sự nhầm lẫn, liền nhất loạt hành lễ tham bái.

"Người là ma pháp sư lúc trước ta chọn từ Thần Phong quân đoàn, bây giờ đã trở thành cao cấp ma pháp sư, tiến bộ thật không nhỏ." Long Nhất vừa nhìn cao cấp hỏa hệ ma pháp sư trẻ tuổi này mà tán thưởng. Lúc trước hắn mang về mười tên thực tập ma pháp sư từ Thần Phong quân đoàn, không thể tưởng được lại có tiến bộ nhanh như thế.

"Tướng quân ... .. người còn nhớ kỹ thuộc hạ." Thiếu niên này thấy Long Nhất nói ra lai lịch hắn, không khỏi cảm động vạn phần. Có thể nói tại Vô Song doanh thì Long Nhất là linh hồn của bọn hắn, tất cả tướng sĩ không có một ai không sùng bái hắn.

Long Nhất mỉm cười vỗ vào vai thiếu niên này, ba gã binh lính Vô Song bị hôn mê đã nhanh chóng được cứu tỉnh. Lần này đột nhiên

tới thị sát, thấy kết quả như vậy khiến hắn rất hài lòng. Hắn ngay từ đầu đánh vào tảng đá, nhưng đó cũng không phải là tảng đá thực sự mà là một gã binh sĩ Vô Song doanh, mộc côn và chân của hắn đập vào những binh sĩ này nhưng bọn họ không có phát ra một tiếng động nào cả, ngay cả cơ thể cũng không cử động, điều này chứng minh bọn họ đã ẩn nấp rất tốt.

Chương 389: Gặp lại

Lúc này Long Nhất hướng tên binh lính nằm mai phục dưới tuyết đã công kích hấn cười hỏi: "Người lúc ấy vì sao lại phát động công kích đối với ta, người không biết như vậy sẽ dễ dàng bại lộ hành tung, đả thảo kinh xà hay sao?"

Binh sĩ này thấy Long Nhất hỏi liền đứng ngay ngắn rồi trả lời: "Khởi bẩm tướng quân, thuộc hạ lúc ấy thấy tướng quân tại địa phương chúng thuộc hạ ẩn nấp đi lại, sớm đã hoài nghi tướng quân có thể đã phát hiện dấu vết của chúng thuộc hạ. Sau đó tướng quân lại nói mọi người trong nhà phải chạy ăn từng bữa, liền xác định tướng quân khẳng định cố tình làm ra như vậy, cho nên đã phát động công kích."

"Oh, vì sao?" Long Nhất mỉm cười, nheo mày nhìn binh sĩ rất tố chất này hỏi.

Bởi vì khi tướng quân từ xa xa đi tới thì thuộc hạ đã quan sát tướng quân. Trang phục tướng quân mặc trên người so với quý tộc ở đế đô chỉ có hơn chứ không có kém, trong nhà như thế nào lại thiếu ăn, phải chạy ăn từng bữa? hơn nữa nhìn tướng quân không giống người làm tạp dịch." Binh sĩ này lớn tiếng nói.

"Tốt, tốt lắm. Người trước tiên hãy làm tiểu đội trưởng tiểu đội số ba đi, sau này vị trí còn cao tới đâu là tùy thuộc vào công lao của người trên chiến trường." Long Nhất cười nói.

"Tạ ơn tướng quân, thuộc hạ nhất định liều mạng giết địch, không

làm hổ uy danh của Vô Song doanh." Binh sĩ này vẻ mặt kích động, phải biết rằng Vô Song doanh lựa chọn chỉ huy cực kỳ nghiêm khắc, trở thành tiểu đội trưởng quản lý một tiểu đội mười người cũng là phải cạnh tranh kịch liệt. Nhưng hãn nay được chính tướng quân phong chức, đây thực sự làm một vinh hạnh lớn, nhìn vẻ mặt của những người khác cũng đủ biết.

Lúc này binh lính Vô Song doanh vây quanh trong nháy mắt đã tụ tập hơn một ngàn người.

"Tránh ra, tránh ra, có chuyện gì vậy?" Một tiếng hét lớn từ bên ngoài vang lên, tất cả binh lính đều tự động nhường đường.

"Tỷ ... .. Tỷ phu ... .." Người vừa đến chính là Nam Cung Nỗ. Hãn đột nhiên nhìn thấy Long Nhất ở đó, nhất thời kinh ngạc, kinh nghiệm qua chiến đấu, một nam hài trước đây còn non nớt đã trưởng thành một vị thiếu niên tướng quân uy nghiêm, hình thể tráng kiện, rắn rỏi lên không ít, khuôn mặt trắng trẻo cũng trở nên khỏe khoắn, ngay cả khóe môi cũng trở nên kiên nghị hơn.

"Thuộc hạ Nam Cung Nỗ tham kiến tướng quân." Nam Cung Nỗ nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiến tới trước mặt Long Nhất thi hành quân lễ, con mắt kích động nhìn Long Nhất, mặt thoáng hiện tình cảm.

Long Nhất gật gật đầu, hướng hơn ngàn binh lính Vô Song doanh đang vây quanh nói: "Các vị đại đội trưởng tiếp tục lãnh binh huấn luyện, sau đó tập kết về doanh trại."

Chúng đội trưởng đồng thanh vâng lệnh, mang theo thuộc hạ tiếp tục đi huấn luyện.

"Tỷ phu, người vừa mới tới ah?" Nam Cung Nỗ thấy không có người

khác, hai mắt không khỏi đỏ lên. Trước mặt Long Nhất thì hẳn vẫn là tiểu quỷ trước kia.

"Tiểu Nỗ, nam tử hán đại trượng phu không có bộ dạng giống như nữ nhi thế này, ngươi đã trưởng thành, Hương Vân biết được nhất định rất vui vẻ." Long Nhất cười nói, hai tay nắm thật chặt trên vai Nam Cung Nỗ.

Nam Cung Nỗ nhăn mũi, nước mắt sắp rơi ra được ngăn lại, tự hào nói: "Tỷ phu, tại cuộc chiến này ta đã giết hơn một ngàn địch nhân, ngoại trừ Hùng tướng quân cùng Bắc Đường tướng quân, ta là kẻ giết được nhiều địch nhân nhất."

"Mmm, tiểu Nỗ thật giỏi, đệ cũng đã trưởng thành, đã giết được hơn ngàn kẻ địch. Nhưng đệ cần phải kết hợp sử dụng thêm nhiều mưu kế, đó mới là điều một đại trí giả nên làm, không cần phải tranh giành chiến công với binh lính, đệ đã biết chưa?" Long Nhất chỉ bao cho Nam Cung Nỗ, đệ đệ này đã sắp cao bằng hẳn, nhớ lúc trước còn ở Đẳng Long thành thì còn chưa cao tới ngực hẳn.

"Tỷ phu, sau này ta sẽ chú ý ... .. ngươi là ai?" Nam Cung Nỗ gật đầu đáp ứng, đột nhiên phát hiện một nữ tử thanh lệ mặc sam y màu trắng xuất hiện phía sau Long Nhất, toàn thân lập tức khấn trương.

"Đừng căng thẳng, nàng là Vô Song, mau gọi Vô Song tỷ tỷ." Long Nhất cười nói.

"Vô Song?" Nam Cung Nỗ nghe xong không khỏi giật mình hiểu ra, nghĩ đến tỷ phu sở dĩ gọi binh doanh này là Vô Song doanh chính là bởi vì nàng ta. Hẳn liền khôn ngoan kêu lên: Vô Song tỷ tỷ."

Vô Song uể oải cười, gật gật đầu. Tuyệt đích mỹ nữ mỉm cười khiến cho Nam Cung Nỗ thất thần, khi hẳn lấy lại tinh thần thì khuôn mặt đã

ứng hồng.

Long Nhất cười ha ha hai tiếng thật to, xem ra lực sát thương bởi nụ cười của Vô Song thật sự là lớn, hắn nói: "Tiểu Nỗ, chúng ta quay lại doanh trại thôi, đã lâu không thấy Hùng Bá cùng Vũ Nhi, ta cũng thấy nhớ bọn họ."

"Ta thì lại nghĩ tỷ phu nhớ tới Bắc Đường tướng quân là chính, Hùng tướng quân chỉ là phụ thôi." Nam Cung Nỗ giảo hoạt cười nói. Trước mặt Long Nhất hắn đã khôi phục lại dáng vẻ thiếu niên thưở nào.

"Đi thôi, tiểu hài đồng thì biết cái gì, còn không mau dẫn đường, cái mông lại thấy ngứa ngáy hả." Long Nhất cười cười đá vào mông Nam Cung Nỗ.

Nam Cung Nỗ lắc mình né tránh, cười cười rồi hướng phía trước chạy tới, tốc độ vô cùng nhanh, mang chức danh ma pháp sư, hắn đã khiến mọi người kinh ngạc giật mình.

Long Nhất cùng Vô Song không nhanh không chậm đi theo sau Nam Cung Nỗ. Không lâu sau liền thấy doanh trại nối liền kéo dài một mảng. Trên mặt đất cắm nhiều tinh kỳ, đặc biệt phía trước Vô Song doanh tinh kỳ tung bay cao. Chính là tinh kỳ này khiến cho tất cả quân đội Ngạo Nguyệt đế quốc kinh tâm khiếp đảm, cũng chính là cờ này tại chiến trường đã tạo ra một thần thoại bất bại.

Bắc Đường Vũ một một bộ y phục màu hồng đang ngồi ở trung quân đại doanh, chẳng biết mệt mỏi sửa sang thu thập tin tức tình báo chiến trường, thỉnh thoảng lại lấy bút đánh dấu một vài chỗ.

Bắc Đường Vũ đang chăm chú, đột nhiên một thân binh vội vã bước vào trướng bồng, giọng nói lắp bắp: "Bẩm ... .. bẩm tướng quân ... .."

"Chuyện gì? Sao lại hoảng hốt như thế>" Bắc Đường Vũ nhíu mày, đối với biểu hiện của thân binh này hiển nhiên rất không hài lòng.

Thân binh này cả kinh, đã biết Bắc Đường Vũ tại Vô Song doanh thiết lập huyết quân lệnh khiến cho tất cả các tướng sĩ đối với nàng vừa kính lại vừa sợ. Bắc Đường Vũ nhíu mày một cái khiến cho thân binh này phát lạnh, hít vội một hơi thật sâu hấn vội nói: "Bẩm tướng quân, Nam Cung thiên phu cùng Tây Môn tướng quân đã trở lại."

"Trở lại cũng là trở lại, mà tựa hồ ngươi nói cái gì... ..ngươi nói Nam Cung thiên phu cùng ai trở lại?" Bắc Đường Vũ chấn động, bút trong tay rơi xuống lúc nào cũng không biết.

"Cùng Tây Môn tướng quân, Tây Môn tướng quân đã quay trở lại." thân binh này thấy phản ứng của Bắc Đường Vũ thì thầm cười trộm, nhưng mặt ngoài tuyệt đối không dám biểu hiện ra, tại Vô Song doanh này ai cũng biết quan hệ của Bắc Đường Vũ cùng Long Nhất.

Bắc Đường Vũ liền đứng dậy, như một cơn gió xông ra ngoài. Vừa ra khỏi quân trướng đã thấy Long Nhất đang mỉm cười, vỗ vào vai binh lính chào hỏi. Mà những binh lính may mắn được Long Nhất vỗ vào vai đều có vẻ mặt kích động. Long Nhất chính là linh hồn của cả quân đội, chính hấn tạo ra thiết huyết quân đội này, tất cả tướng sĩ đối với hấn đều có sự sùng bái.

Bỗng nhiên Long Nhất ngẩng đầu lên, cùng lúc ánh mắt quẩn quít của Bắc Đường Vũ nhìn tới. Hấn cười ấm áp, nụ cười mang theo nhớ nhung và khao khát.

Bắc Đường Vũ sống mũi cay cay, nhìn thấy Long Nhất mỉm cười, nàng liền cho rằng tất cả hết thảy đều đáng giá. Trong lòng hấn có nàng, đồng ý với tất cả những gì nàng làm, như vậy đã là đủ rồi.

Thân là thống soái ba quân, Bắc Đường Vũ không thể thất thố trước mặt tướng sĩ. Nàng cực lực khắc chế tư tưởng muốn nhảy vào lòng Long Nhất, chỉ là ánh mắt không dấu khỏi sự kích động, vẻ mặt đã thể hiện tâm tình nàng.

"Tiểu Nỗ, người đưa Vô Song tỳ tỳ tìm chỗ nghỉ ngơi." Long Nhất vừa rời đi vừa nói, nhìn Vô Song có vẻ xin lỗi, nhưng Vô Song chỉ quay người mỉm cười.

Long Nhất cùng Bắc Đường Vũ một trước một sau đi vào quân trướng, vừa mới tiến vào Bắc Đường Vũ đã ôm chặt lấy Long Nhất từ phía sau, nỗi nhớ nhung rất cực cũng khiến nước mắt tuôn trào.

Long Nhất xoay người ôm Bắc Đường Vũ vào trong lòng ngực, không để ý tới nước mắt nàng thấm vào quần áo mình, cũng thấm trong trong chính tâm mình.

"Mấy ngày này thực khổ cực cho nàng." Long Nhất vuốt ve sau lưng Bắc Đường Vũ, ôn nhu nói.

Bắc Đường Vũ trong lòng Long Nhất lắc lắc đầu, ngược lên kiên định nói: "Không khổ, thật sự không khổ, tại quân doanh đối với ta mới là cuộc sống, hơn nữa đây là quân đội của chàng, cho dù ta có chết cũng là cam tâm tình ... .. nguyện ... .."

Bắc Đường Vũ vừa mới nói xong, Long Nhất đã dùng miệng ngăn cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, đầu lưỡi nóng bỏng kích tình của hai người cùng quấn lại một chỗ, tương tư xa cách chính là thiên lô câu động địa hòa, một khi đã bùng phát thì không thể dập tắt.

Trung quân đại trướng của Vô Song doanh rất lớn, chia làm hai nửa, phía trước là nơi chúng tướng nghị sự cùng bản đồ địa phương công

kích, còn phía sau là nơi chủ soái nghỉ ngơi.

Hai người một mặt vừa hôn vừa rờ vào khuê trướng của Bắc Đường Vũ, hai tay cũng không có ngừng hoạt động, có hơi chút khó khăn nhưng rồi quần áo của hai người cũng được cởi ra, khi tới chiếc giường lớn mềm mại thì trên người hai người đã không còn một mảnh vải.

"Phu quân, yêu thiếp ... .." Bắc Đường Vũ kêu nhẹ, bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy nam căn nóng bỏng của Long Nhất mà đùa nghịch.

Long Nhất rên rỉ một tiếng, bàn tay to lớn vuốt ve da thịt mềm mại của Bắc Đường Vũ, từ trên ngực lướt xuống giải đất âm u huyền bí ở dưới.

Long Nhất đùa giỡn với bộ ngực của Bắc Đường Vũ, đầu lưỡi gầy vào đầu vú rồi liếm liếm một chút, cảm giác được mỹ nữ đang run rẩy, đầu lưỡi của hắn bắt đầu dờ về phía chỗ trứng mềm mại không chút lông nào kia. Tại nơi đó tỏa ra hương thơm nhàn nhạt của nữ nhân. Long Nhất biết nơi này là chỗ nhạy cảm nhất của Bắc Đường Vũ.

"A ... .. phu quân ... .." Bắc Đường Vũ cảm giác được đầu lưỡi Long Nhất tại nơi mẫn cảm của mình chuyển động liếm qua lại, toàn thân không tự chủ được, rung lên từng hồi, vô số xuân lộ chảy ra, nàng không khỏi rên lên một tiếng, đó là cao trào vì hưng phấn.

Long Nhất không hề do dự liền thân mật cùng Bắc Đường Vũ kết hợp một chỗ, khiến cho Bắc Đường Vũ mê mê, hồn khiếu như rời khỏi thân thể, lại như vừa rơi xuống vực hải, hết thấy mọi thứ tại trần gian này dường như đã rời xa nàng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mây mưa ngừng lại, trên giường là

một mảng chứng tích, chứng kiến dấu ấn điên cuồng của hai người.

"Phu quân, ta còn muốn ... .." Bắc Đường Vũ mềm mại vô lực nằm trong lòng Long Nhất, ngón tay xoa trước ngực Long Nhất, đột nhiên cắn nhẹ vào tai hắn rồi nói.

Chương 390: Tế điện, Thú nhân xâm lấn

Khi Long Nhất cùng Bắc Đường Vũ từ đại tướng trung quân đi ra thì đã gần đến buổi trưa. Hai người ở tại bên trong chiến đấu suốt cả buổi sáng. Lúc này binh lính Vô Song doanh ra ngoài huấn luyện đã lục tục trở lại, hòa đầu binh bắt đầu chuẩn bị nấu ăn.

Sau trận mây mưa làm cho Bắc Đường Vũ trở nên xinh đẹp hơn, khuôn mặt tươi cười chứ không còn vẻ lạnh băng như trước, phong thái kiêu mị của đàn bà tỏa ra bên ngoài.

"Phu quân, đều tại chàng, thiếp thân bây giờ cử động cũng không xong." Bắc Đường Vũ tức giận than phiền.

"Nàng trách ta? Không biết vừa rồi ai còn hô muốn nữa." Long Nhất hắc hắc cười nói, bàn tay to vỗ vỗ hai cái vào mông Bắc Đường Vũ.

Bắc Đường Vũ đỏ mặt nhìn Long Nhất, nhẹ giọng nói: "Ai bảo chàng là sắc lang dẫn dụ người ta, không trách chàng thì trách ai đây a."

Long Nhất ngẩn người, ôm Bắc Đường Vũ cười to, nha đầu này thật sự là tuyệt diệu, hẳn thích tính cách như vậy.

"Tướng quân" lúc này một âm thanh kinh ngạc truyền đến. Hùng Bá đang đứng đợi ở bên ngoài.

Long Nhất buông Bắc Đường Vũ ra, đánh một quyền vào trong ngực

Hùng Bá nói: "Hùng Bá, khỏe chứ, ta nghe nói ngươi là kẻ giết được nhiều địch nhân nhất trong toàn quân."

Hùng Bá cười to nói: "Lão Hùng ta vốn thích giết người, so với việc sử dụng mưu kế thì thật thoải mái hơn nhiều."

Long Nhất mỉm cười, không tán thành cũng không phản đối. Hắn biết Hùng Bá tuyệt không phải loại người hữu dũng vô mưu, chỉ là tại Vô Song doanh thì Bắc Đường Vũ dụng mưu còn giỏi hơn hắn, bởi vậy hắn liền để cho nàng sử dụng mưu kế, còn mình thì chuyên tâm giết địch.

"Hùng Bá, trận chiến này Vô Song doanh chúng ta tổn thất bao nhiêu người?" Long Nhất hỏi.

"Cho tới bây giờ Vô Song doanh chúng ta đã có kinh nghiệm của hơn mười trận chiến lớn nhỏ, tử vong 1568 người, trọng thương 610 người." Nhắc tới thương vong, ngữ khí Hùng Bá trở nên cao hơn, tất cả đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ a.

Tiền tuất cho những binh sĩ này đã hoàn thành tốt chưa?" Long Nhất nhẹ nhàng hỏi, số binh lính tử vong và trọng thương lên tới hơn 2000 người, mà Vô Song doanh tổng cộng cũng chỉ có 1 vạn 2 người a.

Bẩm tướng quân, đã xử lý thỏa đáng. Xương cốt của binh lính tử vong đã được thu thập và đánh tên, binh lính trọng thương đã được đưa về để quốc tĩnh dưỡng, tiền tuất của binh lính tử vong được phát gấp ba lần so với các binh lính khác." Hùng Bá trả lời.

"Rất tốt, làm như vậy là đúng. Thông báo cho tất cả các tướng sĩ, sau bữa trưa toàn thể binh sĩ tập hợp, ta muốn tế điện cho tất cả các tướng sĩ đã hy sinh, ta muốn cho mọi người biết tất cả các tướng sĩ đã nằm xuống hay các tướng sĩ bị thương của Vô Song doanh này

đều là anh hùng. Vô Song doanh vĩnh viễn nhớ tới bọn họ, Tây Môn Vũ ta cũng vĩnh viễn nhớ kỹ bọn họ." Long Nhất nói với vẻ trang nghiêm và kính trọng. Hắn cũng không có nói vì đế quốc quên mình mà là vì Vô Song mà hy sinh. Bởi vì Vô Song doanh không phải quên mình vì Cuồng Long đế quốc, mà binh sĩ Vô Song doanh chỉ trung thành với một người là Long Nhất.

"Vâng, tướng quân." Hùng Bá thi hành quân lễ rồi xoay người lui ra thông báo cho sĩ quan thủ hạ.

Lúc này cách trung quân đại tướng không xa, Man Ngưu cùng Nạp Lan Như Nguyệt, còn có Vô Song nhằm hướng Long Nhất đi tới. Khi tới Vô Song doanh thì Long Nhất đã ra lệnh cho Nam Cung Nỗ dẫn Man Ngưu và Nạp Lan Như Nguyệt đi nghỉ ngơi.

Nạp Lan Như Nguyệt cẩn thận đánh giá Bắc Đường Vũ bên cạnh Long Nhất, trong lòng thầm than thở, quả nhiên nữ nhân bên người phu quân mình không có người nào là tầm thường cả.

"Phu quân, người như thế nào không có gọi ta, làm ta tỉnh lại không thấy người đâu thì lo lắng muốn chết." Nạp Lan Như Nguyệt giận dữ nói. Lúc nàng tỉnh lại không thấy Long Nhất cùng Vô Song, chỉ còn lại một mình tại nơi xa lạ, lúc ấy trong lòng nàng vô cùng hoảng loạn, may mắn là ra khỏi xe ngựa liền phát hiện một tiểu đội binh lính Vô Song doanh đang đứng thẳng hàng đợi ở phía sau, lúc này mới cảm thấy yên tâm hơn.

"Nhìn nàng ngủ ngon như vậy, ta không đành lòng đánh thức." Long Nhất cười, néo néo mũi Nạp Lan Như Nguyệt.

"Lần này coi như không tính, lần sau chàng đi đâu thì phải cho ta biết, để ta khỏi lo lắng." Nạp Lan Như Nguyệt đập vào bàn tay của Long Nhất, hậm hực nói.

"Biết rồi, lần sau ta nhất định mang nàng đi cùng. Tốt rồi, ba người các nàng làm quen một chút, sau này các nàng chính là hảo tỷ muội của nhau." Long Nhất mỉm cười nhìn Vô Song tam nữ nói.

Ba nữ nhân đều là những kẻ thông minh, cũng biết không có khả năng độc chiếm Long Nhất một mình, vậy sau khi đã ở chung cùng một chỗ, tự nhiên cần bồi dưỡng một chút cảm tình tốt đẹp.

Kỳ thật Vô Song, Nạp Lan Như Nguyệt cùng với Bắc Đường Vũ đều là ba nữ nhân có tính cách lạnh lùng. Theo lý mà nói thì để các nàng thân với nhau cần có một khoảng thời gian, để cho Long Nhất về ngoài thấy là tam nữ ăn ý mười phần, nhưng cũng không thể trong nửa giờ mà trở thành tỷ muội thân thiết nhiều năm được, ít nhất mặt ngoài xem ra là như vậy.

Ăn xong cơm trưa, ngoài trời vẫn đang có nhiều tuyết rơi, gió bắc thét gào, bông tuyết rơi đầy trời. Vừa ra khỏi doanh trướng liền cảm giác giống như bị trúng phong nhận, thổi trúng khiến hai má đau đớn, gió tuyết dày khiến cho không thể nhìn thấy vật gì.

Tại một mảng đất trống ở Vô Song doanh, một loạt binh sĩ đứng ngẩng đầu, gió tuyết gào thét mà vẫn đứng uy nghiêm, bất động, toàn thân bọn họ bao phủ bởi một tầng tuyết trắng, nếu không phải có hai mắt vẫn tràn đầy huyết tinh lệ khí thì bọn họ chính là một pho tượng tuyết nhân.

Lúc này Long Nhất trên thân mặc khải giáp, đang sai từng bước dài bước tới, đi theo phía sau hẳn còn có Hùng Bá và Bắc Đường Vũ.

Tất cả binh sĩ phía dưới nhìn Long Nhất với ánh mắt cuồng nhiệt, bọn họ đang đuổi theo bóng hình Long Nhất, hẳn là tấm gương của bọn họ, là chỗ dựa tinh thần của bọn họ.

Vẻ mặt Long Nhất trang nghiêm và kính trọng, đưa mắt nhìn những binh lính Vô Song doanh ở phía dưới, thanh âm trầm thấp, chậm rãi nói: "Các người đều là anh hùng, là những binh sĩ dũng mãnh tạo nên uy danh của Vô Song doanh, lưu truyền khắp cả Thương Lan đại lục, khiến cho kẻ thù khiếp đảm."

"Vô Song, Vô Song, thiên hạ vô song ... .." tất cả binh lính đồng thời hô hào khẩu hiệu Vô Song doanh, thanh âm hùng tráng truyền qua gió tuyết thét gào, vang dội một lúc lâu chung quanh.

Long Nhất đưa tay xuống phía dưới, binh lính nhất thời dừng lại.

"Ở phía sau ta là tro cốt của 1568 huynh đệ, đều là chiến hữu của các người, bọn họ dùng máu tươi của chính mình viết nên sự vang cho Vô Song doanh, chúng ta không thể quên bọn họ, không thể quên những chiến hữu từng chung vai tác chiến. Hôm nay chúng ta tế điện linh hồn bọn họ, bọn họ sẽ không hy sinh vô ích, chúng ta sẽ giết binh lính Ngạo Nguyệt đế quốc chôn cùng bọn họ." Long Nhất tránh ra, phía sau hắn là tầng tầng binh tro cốt của quân lính, ở giữa mỗi chiếc lọ đều có khắc một cái tên.

"Giết binh lính Ngạo Nguyệt, giết binh lính Ngạo Nguyệt ... .." tất cả binh lính Vô Song doanh hô to khản cả giọng, nhiệt huyết trong cơ thể bọn họ đều bị Long Nhất kích phát, hận không thể lập tức tới phòng ngự tuyến Á Đặc Tư An chém giết.

"Trường kiếm hề giáp tấu cung, thủ thân li hề tâm không trừng.
Thành tức dũng hề hựu dùng võ, chung cương cường hề không thể lãng.
Thân tức tử hề thần dĩ linh, tử hồn phách hề vi quý hùng."
Thanh âm thâm lương của Long Nhất vút lên cao, bài hề của hắn chính là do một vị cố nhân ở tiền thế vì miêu tả lại cảnh tượng sĩ bỏ mình nơi sa trường mà làm thành bài thi ca bất hủ, tên là quốc thương.

*****

Tại phía tây biên giới Nạp Lan đế quốc có hơn mười vạn biên phòng quân đồn trú để ngăn ngừa quân đội Thú nhân tộc xâm lấn.

Ban đêm, trên bầu trời đang có mưa phùn rơi, ngoại trừ đội binh lính phụ trách tuần tra bên ngoài biên cảnh Nạp Lan đế quốc, tất cả các binh lính khác đều trú trong sơn động tránh mưa, đốt lửa sưởi ấm, cười cười đùa đùa nói chuyện với nhau.

Thú nhân tộc đã nhiều năm không có hành động bừa bãi, hấp tấp, chính vì điều này mà quân kỵ của bộ đội biên phòng của Nạp Lan đế quốc vô cùng lỏng lẻo, mỗi ngày chỉ thao luyện có hai lần lấy lệ, hơn nữa từ tướng quân cho tới binh lính đều là như thế, không có chí tiến thủ, khi được lĩnh thưởng thì thường chạy đến Câu Lan Viện ở một trấn cách đó không xa để phát tiết tinh lực dư thừa.

"Lão Lục, lần trước công phu của ngươi có phải là nhất lưu, nhưng ta lại không nghe được sau hai phút thì phong ngươi lại không có tí động tĩnh nào cả, ha ha ha." Trong một sơn động nhỏ, một gã binh sĩ mặc quân phục Nạp Lan đế quốc đang cười chiến hữu của hắn. Khi hắn nói ra những lời này, vài tên binh lính còn lại đều khinh bỉ nhìn về phía lão Lục.

Kẻ được gọi là lão Lục này tức giận đến nổi mặt đỏ bừng lên, hung hăng nói: "Cầu Tử ngươi còn đáng thất vọng hơn ta. Có một lần ta nghe thấy Tiểu Hồng nói ngươi mỗi lần đến đó đều uống thuốc trước, bằng không cho dù có hấp dẫn, có giúp ngươi thế nào ngươi cũng không thể ngóc đầu lên được."

"Ngươi nói bậy bạ cái gì đó ... .." Cầu Tử lập tức nhảy dựng lên như người bị trúng cước, muốn động thủ.

"Hai người các người nhốn nháo cái gì, nếu còn gây chuyện ta cho đi ra ngoài tuần tra bây giờ." Một gã mang phù hiệu đội trưởng quát lớn lên.

Hai người lập tức an phận ngồi xuống, chỉ nghe lão Lục thì thầm nói: "thời tiết quái quỷ này thì tuần tra cái gì mà tuần tra. Thú nhân tộc mà dám xâm chiếm Nạp Lan đế quốc, lão tử sẽ làm cho bọn chúng sợ hãi mà tè cả ra quần."

Cầu Tử nhìn ra bên ngoài sơn động nói: "Các người nói đêm nay thú nhân thật sự không thể tới đánh lên."

"Đánh lên cái rắm thối ấy, quân đội biên phòng Nạp Lan đế quốc chúng ta cũng thay đổi hơn mười lần, ngoại trừ chỉ nhìn thấy vài tiểu lão tử, thì một bóng thú nhân cũng không thấy." Viên đội trưởng nọ nói.

"Đúng vậy, cho dù bọn thú nhân tộc bọn họ có gan đến mấy cũng không dám ... .." Một binh lính khác tiếp lời, chỉ là lời hấn mới nói ra được một nửa đã đột ngột dừng lại. Hấn thấy trên vách động hiện ra một vài cái bóng cao lớn.

"Lí Tử, người làm sao mà lại im bật vậy a." Viên đội trưởng nọ cười nói.

"Thú ... .. thú nhân đến rồi." Lí Tử nói lắp bắp, hai tay run rẩy muốn lấy đạn tín hiệu đang mang trên người, chỉ là hấn phát hiện rằng trong sơn động này đạn tín hiệu căn bản không thể phóng lên trời được.

"Đừng đùa nữa, thú nhân ... .. á ... .." bốn người còn lại đều tưởng rằng Lí Tử đang giả thần giả quỷ, chỉ là khi bọn hấn xoay người lại

liền nhìn thấy binh lính sư nhân cao lớn đang cười nanh ác, ngay sau đó trước mặt bọn họ là một mảng tối sẫm, không còn ý thức nữa.

Trong sơn động, đồng lửa vẫn cháy tí tích như cũ, chỉ có điều năm gã binh sĩ đang ngồi đều ngã trên mặt đất, đầu bọn họ giống như quả dưa bở bị bóp nát, tương não trắng hồng chảy ra.

Chương 391: Dạ thoại

Thương Lan lịch năm chánh nguyệt 8789, đêm ngày 18 tháng một, Thú nhân tộc tập kết năm vạn thú nhân binh sĩ đánh lên vào biên giới phía Tây của Nạp Lan đế quốc, đánh giết khiến cho mười vạn quân biên phòng của Nạp Lan đế quốc ôm đầu trốn chui trốn nhủi như chuột. Trong hơn mười ngày ngắn ngủi đã đánh phá hơn mười thành trấn phía Tây Nạp Lan đế quốc, cướp đoạt vô vàn lương thảo cùng tài bảo, dân chúng chết vô số. Tại các đại thành thị khác của Nạp Lan đế quốc, khi binh sĩ còn đang tập kết để đuổi theo thì binh lính Thú nhân tộc đã mang theo vô số lương thảo cùng tài bảo rút lui về Hoàn đoạn sơn mạch.

Cùng lúc đó bên ngoài phòng ngự tuyến Á Đặc Tư An, kỵ binh đang ẩn nấp của Ngạo Nguyệt đế quốc bắt đầu quấy nhiễu biên giới Cuồng Long đế quốc, thậm chí còn ngự trang tiến vào sâu trong Cuồng Long đế quốc tấn công những thị trấn nhỏ có sự phòng ngự yếu ớt, tàn sát vô nhân đạo.

Mà quân đội của Cuồng Long đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc tại phòng ngự tuyến Á Đặc Tư An cũng không dễ chịu chút nào. Thời tiết xấu ảnh hưởng đến thị giác, mà quân đội Ngạo Nguyệt đế quốc thường xuyên phái binh quấy nhiễu vào ban đêm, tình thế trở nên vô cùng bất lợi.

Hai đại đế quốc đưa đại quân canh giữ biên giới, quốc nội bên trong phòng ngự bằng 0, nếu Thú nhân tộc lúc này đưa đại quân tiến công thì đó sẽ là một vấn đề vô cùng rắc rối và phiền toái. Điều này khiến

cho hai đại đế quốc rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, lui binh quay lại thì những thắng lợi trước kia, những lãnh thổ chiếm được sẽ không còn ý nghĩa, không lui binh thì sợ rằng quốc nội sẽ mất mát, khủng hoảng, hưởng hồ tại đây khí hậu rất khắc nghiệt, nhuệ khí binh sĩ đang xuống thấp, mạnh mẽ cường hành tiến công Á Đặc Tư An thì cái thu được không bằng cái mất đi.

Lúc này Long Nhất đang ngồi ở trung quân đại trướng của Vô Song doanh, vừa mới xem xét xong tình hình quân báo, hấn nhú mày đưa những tài liệu tình báo này cho Bắc Đường Vũ bên cạnh rồi hỏi: "Vũ nhi, ngươi thấy như thế nào?"

Bắc Đường Vũ xem rất nhanh một lần, khuôn mặt tươi cười dần thay đổi, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Phu quân, Thú nhân tộc cùng Ngạo Nguyệt đế quốc đồng thời làm khó dễ, quốc nội bên trong không có sự phòng ngự, có phải nên điều một quân đoàn quay lại bảo vệ, dù sao trong mùa đông này cũng không có khả năng tấn công Á Đặc Tư An.

Long Nhất lắc đầu đứng lên, bước tới giữa đại trướng, đứng trước tấm bản đồ quân sự thật lớn trước mặt, nhìn phòng ngự tuyến Á Đặc Tư An dài 800 dặm, khuôn mặt lộ ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

"Không ổn, nếu Cuồng Long đế quốc chúng ta điều một quân đoàn trở về, Nạp Lan đế quốc cũng điều một quân đoàn, vậy phòng ngự tuyến dài 800 dặm này sẽ xuất hiện hai lỗ hổng rất lớn, đến lúc đó Ngạo Nguyệt đế quốc công phá thì kế hoạch này sẽ thất bại." Long Nhất nhú mày nói.

"Vậy làm sao bây giờ? Làm thế nào để kéo dài?" Bắc Đường Vũ hỏi.

"Đợi lát nữa có tin tức từ Hoàn đoạn sơn mạch truyền đến." Long Nhất cười có vẻ cao thâm mặt trắc, sự việc tiếp theo nên đi thế nào

hoàn toàn dựa vào tên gia hỏa Ngân Kiếm.

Tại Cửu Li tiểu trấn của Ngạo Nguyệt đế quốc, một thân hình thon nhỏ mặc tề tự bào, đầu đội mũ bông yếu điệu hạ xuống trên đường.

Lúc này đêm đã khuya, ngoại trừ ánh sáng mờ ảo từ ma pháp đăng trong gió và tuyết, ở ngoài đường lúc này không có một bóng người.

Nhìn trấn nhỏ quen thuộc này Ti Bích khẽ thở dài, chậm rãi bước một mình trên đường, yên lặng nhớ lại nhiều hồi ức trong lòng.

Bởi vì từ nhỏ trên mặt đã có một khối thai kí màu đỏ, bản thân là cô nhi, từ nhỏ đến lớn nàng đã chịu không biết bao nhiêu tội nhục, nếu không phải được sự trợ giúp từ một người họ hàng là Đường Tả, sợ rằng nàng sớm đã chết. Hoảng hốt, Ti Bích lại nhớ đến Lệ Thanh, hắn bây giờ không phải vẫn làm mình bực mình? Không phải Ti Bích đối với Lệ Thanh không có chút tình cảm nào, chỉ là tình cảm này là tình cảm huynh muội. Bởi vậy từ nhỏ đến lớn nàng đã thể hiện tình cảm với Lệ Thanh bằng cách ám chỉ hoặc rõ ràng là tránh được thì nên tránh, nhưng hắn vẫn cố chấp theo đuổi.

Ti Bích khát vọng tình yêu đích thực, nàng theo đuổi loại cảm giác này, nhưng Lệ Thanh lại không mang đến cho nàng được. Cho đến vài năm trước, trong một lần ngẫu nhiên nàng gặp gã phu quân vô lại mang theo chính khí cùng mâu thuẫn bất đồng kia, khiến cho tận sâu trong trái tim nàng có sự ràng buộc. Đột nhiên nàng bị rơi vào bể ái tình, vì thế quá đau khổ, bàng hoàng, thậm chí là tuyệt vọng.

Nhưng cho tới bây giờ thì sự tình này tựa hồ đã được giải quyết, thai kí trên mặt nàng đang mờ dần từng ngày như có phép lạ, hiểu được việc hấp thu nguyên tố quang hệ ma pháp có thể dùng hai từ kinh khủng để hình dung, hết thảy mọi chuyện đều tốt đẹp, rất hạnh phúc, ngoại trừ thân thể thuần âm của mình là vẫn chưa thay đổi.

Nhớ tới Long Nhất, trên mặt Ti Bích không khỏi hiện lên nụ cười ngọt ngào động lòng người.

Trong chớp mắt Ti Bích đã đi tới cuối tiểu trấn, nàng ngừng lại, nhìn mọi nơi, rồi xoay người hướng tới một dịch đường, gõ vào cửa theo một tiết tấu đặc biệt.

Khi tiếng gõ cửa dừng lại, ma pháp đăng chiếu sáng trong sân viện, tiếng chân người vang lên dồn dập, đại môn truyền hé mở ra.

"Đường Tả, ta đã trở lại." thanh âm Ti Bích vui vẻ vang lên, hai mắt xúc động nhìn Đường Tả, người có ơn tái tạo đối với nàng.

"Ti Bích, nha đầu người ... .. nhanh vào đây, bên ngoài đang rất lạnh." Đường Tả Tố Tố đang khoác một chiếc áo ấm, hiển nhiên mới từ giường xuống.

Hai người thân thiết nắm tay nhau đi vào trong phòng, lúc này Ti Bích thấy Đường tử phu cũng đã đứng dậy, thấy Ti Bích đến cũng vô cùng cao hứng.

"Phu quân, đêm nay người hãy đi ngủ một mình đi, ta cùng Ti Bích ngủ với nhau, hai tử muội có nhiều chuyện để nói." Tố Tố nhìn phu quân nàng nói.

"Hào, tử muội các nàng đêm nay tha hồ mà tâm sự, ta đi ngủ trước đây." Đường tử phu cười cười, trở về phòng.

Tố Tố kéo Ti Bích vào phòng ngủ khác, vừa vào phòng đã quan tâm hỏi: "Ti Bích, hai năm qua người như thế nào?"

"Đường Tả, ta thật sự rất thoải mái." Ti Bích nhẹ nhàng nói, rồi cười

áo choàng vút sang một bên.

"Vậy là tốt rồi, người... ..a, Ti Bích, mặt của người ... .. như thế nào ... .. Tố Tố nhìn thấy khuôn mặt Ti Bích, không dám tin, ngạc nhiên kêu lên một tiếng. Lúc này khuôn mặt của Ti Bích trắng như ngọc, mi thanh mục tú, đúng là một tuyệt thế mỹ nhân, thai kí màu đỏ lục ngày trước trên khuôn mặt nàng đã hoàn toàn không thấy, da mặt mềm mại như da thịt bình thường.

Tố Tố vẫn không tin, đưa tay sờ lên mặt Ti Bích, da mặt mềm mại tuyệt vời, khiến không muốn rời tay.

"Được rồi Đường Tả, cách biệt đã lâu nay gặp lại, sao người lại thay đổi, lại cấu véo ta như vậy?" Ti Bích cười cười, trêu đùa trước mặt Đường Tả.

"Hừ, thay đổi không như trước kia." Tố Tố lùi về phía sau, nhưng tay vẫn sờ sờ vào chỗ có dấu vết thai kí.

Tố Tố kéo Ti Bích lên giường, hai người mặc tiểu y, co lại trong chăn ấm. Điều này làm cho Ti Bích nhớ lại khi còn bé, mỗi tối khi cùng Đường Tả ngủ thường nghe Đường Tả nói về ước mơ trong cuộc sống, mong muốn có một bạch mã vương tử của mình. Khi đó Ti Bích không có thói quen biểu đạt tình cảm của bản thân, nàng chỉ có thể chăm chú lắng nghe. Đường Tả hỏi nàng có mơ ước gì thì nàng chỉ bảo là hy vọng trở thành ma pháp sư được mọi người tôn kính, nhưng kỳ thật nàng cũng mong muốn có được một bạch mã hoàng tử của mình.

"Ti Bích, nói cho ta biết rốt cuộc tại sao khuôn mặt người lại được như thế này?" Tố Tố chỉ vào trán Ti Bích hỏi.

"Ta cũng không biết, sau khi ta ngủ một giấc và tỉnh dậy thì thai kí

liền không còn nữa, cũng không biết có phải là do Quang minh thần ban phúc không nữa." Ti Bích cười nói.

"Nói xạo, ở đâu có chuyện như vậy." Tố Tố đương nhiên cũng không chịu tin vào điều đó.

"Đó là sự thật mà Đường Tả, ta không có lừa người." Ti Bích nói.

Tố Tố từ ngữ khí của Ti Bích nghe ra được nàng nói thật, không khỏi cười thích thú nói: "được rồi, ta tin người, xem ra Ti Bích của chúng ta quả thật là được Quang minh thần chúc phúc, cũng không biết có phải là Quang minh thần đã thích Ti Bích của chúng ta không nữa."

"Đường Tả, người nói bậy gì vậy, không cho phép người đem Quang minh thần ra đùa giỡn." Ti Bích vội la lên, hai tay tạo thành hình chữ thập hướng Quang minh thần cầu xin tha thứ.

"Ha ha, là thị Tả không đúng, ta đã quên mất là trong lòng người sớm đã có bóng hình, nhìn người khuôn mặt mày phơ phớt như thế này thì tám chín phần là đã có tiểu tử nào đó rồi." Tố Tố cười nói.

Khuôn mặt Ti Bích đỏ lên, không khỏi ừ nhẹ một tiếng.

"Người cùng hấn thật sự là yêu thương nhau, nhưng bên cạnh hấn có nhiều nữ nhân, chẳng lẽ hấn có thể vì người mà từ bỏ những nữ nhân đó. Ta mặc dù chỉ mới thấy qua hấn một lần, nhưng biết hấn tuyệt đối không phải loại người như thế." Tố Tố nói.

Ti Bích gật đầu đáp: "Đúng vậy, hấn không phải loại người này."

"Vậy người ... ..người đã quên quy định của Mạc Tây tộc chúng ta?" Tố Tố nhéo bên hông Ti Bích hỏi.

"Ta không có quên, nhưng ta không thể quên được, ta không thể khống chế bản thân mình, ta không thể không có hấn." Ti Bích có chút kích động nói.

Tố Tố than nhẹ một tiếng, nàng biết được tính cách của đường muội, một khi đã động chân tình, sợ rằng cho dù phía trước có là địa ngục thì cũng không có hối hận mà đi xuống.

"Lệ Thanh trở về thỉnh cầu thông qua mười tám khảo nghiệm để kế nhiệm chức tộc trưởng, nếu hấn tiếp nhận chức tộc trưởng, có lẽ có thể có biện pháp thay đổi quy định trong tộc, chỉ là giữa ngươi và hấn ... .." Tố Tố muốn nói lại thôi. Lệ Thanh đối với Ti Bích có tình ý, trong mắt nàng mà nói thì Ti Bích và Lệ Thanh là một đôi trời sinh, chỉ là cảm tình không thể nói trước được.

Ti Bích trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Mặc kệ tộc quy có thay đổi hay không cũng không thể tách ta ra khỏi phu quân."

"Phu quân?" Tố Tố kinh ngạc nói.

"Kỳ thật ta cùng hấn đã bái qua thiên địa, danh chính ngôn thuận trở thành phu thê." Ti Bích giọng nói mang theo sự hạnh phúc, mỉm cười.

"Cái gì? nha đầu ngươi thật sự là ... .. ta chẳng biết nói với ngươi như thế nào. Thôi, bây giờ có nói cái gì cũng đã muộn, người khác cũng không sai, lại còn là ân nhân cứu mạng ta, chỉ là quá hoa tâm thôi." Tố Tố than vãn.

"Hấn trong lòng có ta là đủ." Ti Bích tựa đầu vào vai Tố Tố nhẹ giọng nói.

Chương 392: Trả giá quá đắt

Tuyết rơi dày đặc hơn mười ngày cuối cùng cũng giảm dần rồi ngừng lại, nhiều nơi tuyết đọng dày, khắp nơi không một bóng người, chỉ một màu trắng xóa, rất nhiều gian nhà bằng gỗ mộc bị oằn xuống vì tuyết, dân chúng khổ sở đói rét, không biết dựa vào đâu mà sống.

Trước kia Ngạc Nguyệt đế quốc mặc dù cũng đã trải qua thời kỳ mưa tuyết kéo dài, nhưng chỉ là ở một số nơi, chứ chưa bao giờ tuyết rơi phủ với phạm vi bao trùm cả đế quốc như năm nay.

Tuyết dày cản trở giao thông, tin tức tình báo truyền đi lại càng thêm khó khăn, cũng khiến cho lương thảo vận chuyển của Cuồng Long đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc bị chậm lại, nếu tuyết không ngừng rơi, sợ rằng lòng quân của hai đế quốc sẽ trở nên hoảng loạn.

Long Nhất vừa ra khỏi trướng bồng, cười khở nhìn tuyết trắng chói mắt chung quanh, vừa mới bắt đầu nghĩ tới tuyết thì liền có sự tình thích thú. Hắn cùng với nữ nhân của mình vui vẻ chơi đùa âm ỉ, nghịch tuyết trên mặt đất. Chỉ là tuyết này có ảnh hưởng nghiêm trọng đối với cuộc sống mọi người, khi hiểu thấu vấn đề này liền chán ghét tuyết.

Mỗi buổi sáng sớm, binh lính Vô Song doanh đều phải đi dọn dẹp tuyết đọng ở doanh trại, bằng không tất cả quân trướng đều bị tuyết chôn vùi trong thời gian ngắn.

Vài ngày qua đi, ngoại trừ khối đất trống Vô Song doanh, doanh trại

xung quanh đều nổi lên các bức tường tuyết cao mấy thước, vây tròn Vô Song doanh ở bên trong.

Khi Long Nhất đang suy nghĩ sự tình thì hần bỗng nhiên cảm giác được một tia ma pháp ba động yếu ớt bên ngoài bức tường tuyết, nhằm hướng Vô Song doanh chạy tới.

Thổ hoàng sắc quang mang chợt lóe lên, một nam nhân mặc trường bào thổ hệ ma pháp sư, ngoại hình dễ sợ hiện thân bên ngoài Vô Song doanh.

"Đứng lại, ngươi là ai? Vội vã chạy tới quân doanh có mục đích gì?" Vị ma pháp sư này vừa hiện thân, hai binh sĩ liền gác hai thanh cương đao lên trên cổ hắn, mà một tiểu đội tuần tra gần đó đã nhanh chóng chạy tới vây quanh gã thổ hệ ma pháp sư.

"Mọi người không nên kích động, ta không có ác ý, ta muốn gặp Tây Môn thiếu gia báo tin tức." Thổ hệ ma pháp sư giơ tay, cúi đầu nói. Bộ dạng như muốn nói trên mặt ta không có viết bốn chữ "ta là tiểu nhân."

"Trước tiên hãy trói hắn lại, ngươi có mục đích gì sẽ do tướng quân quyết định." Gã đội trưởng đội tuần tra phát tay, vài tên binh lính như lang hổ lập tức xông lên chế trụ thổ hệ ma pháp sư này.

Long Nhất phi thân tới, khoát tay nói: "Thả hắn ra, người này giao cho ta."

Chúng binh lính nghe lệnh, sau khi thả ma pháp sư ra liền li khai.

"Thiên võng số 8806 tham kiến thiếu chủ." Thổ hệ ma pháp sư này làm một dấu hiệu của thiên võng rồi hành lễ. "Ngân Kiếm phái ngươi tới?" Long Nhất nhíu mày hỏi, người kia là tâm phúc do chính mình

bồi dưỡng bên cạnh Ngân Kiếm tại Hoàn đoạn sơn mạch.

"Thiếu chủ anh minh, Ngân Kiếm đại nhân sai thuộc hạ mang mật báo đến, đáng nhẽ đã phải đến hai ngày trước, nhưng vì tuyết dày nên đã làm chậm hành trình." Thổ hệ ma pháp sư lấy trong người ra một ống trúc được phong ấn đưa cho Long Nhất. Long Nhất mở phong ấn, lấy ra hai tờ giấy, nhìn vào trong đó, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười. Hắn vỗ bả vai thổ hệ ma pháp sư này, cười nói: "Người trở về nói với Ngân Kiếm, công lao to lớn của hắn, Long Nhất ta ghi trong lòng."

Thổ hệ ma pháp sư ứng tiếng, rồi sử dụng độn thuật biến mất trong tuyết.

"Tiểu tử Ngân Kiếm nọ mặc dù có một chút gian trá, thế nhưng trong một thời gian ngắn đã thiết lập cho Thiên võng một mạng lưới tình báo tại Hoàn đoạn sơn mạch, xem ra ta nhìn người không có sai." Long Nhất có chút tự đắc cười hắc hắc. Theo tin tình báo vừa rồi, Thú nhân tộc mặc dù bề ngoài đều do bị mộng hoàng tộc thống lĩnh, nhưng thực ra bên trong đang bí mật tranh đấu, tâm không đồng nhất. Tại Hoàn đoạn sơn mạch sinh sống nhiều năm, Thú nhân tộc dần dần bằng lòng với tình trạng hiện tại, rất nhiều Thú nhân tộc đều phản đối tái động binh đao. Hơn nữa do bị mộng tộc trưởng càng lúc càng già nua, hắn ích kỉ để con trai cùng cháu trai tập kết quân đội thú nhân với quy mô lớn để xâm lấn.

Như thế xem ra việc Thú nhân tộc đột nhiên tập kích biên giới phía tây Nạp Lan đế quốc, sợ là do đã đạt được hiệp nghị nào đó đối với Ngạo Nguyệt đế quốc, muốn cho hai đại đế quốc không rõ hư thực, nếu hai đại đế quốc điều một hoặc hai quân đoàn quay lại, như vậy bọn họ đã đạt được mục đích.

Lúc này Long Nhất mở bức mật hàm thứ hai ra, khẩn trương xem rất

nhANH MỘT LẦN, VẼ MẶT TRỞ NÊN CÓ CHÚT CỔ QUÁI. BỨC MẶT HÀM NÀY NGÂN KIẾM THAN PHIỀN RẰNG KINH PHÍ CHO THIÊN VĨNG ĐANG THIẾU HỤT NGHIÊM TRỌNG, MUỐN LONG NHẤT CẤP CHO HẮN MỘT ÍT. VIỆC NÀY ĐƯƠNG NHIÊN CŨNG KHÔNG CÓ VẤN ĐỀ GÌ, ĐIỀU KHIẾN CHO SẮC MẶT LONG NHẤT LỘ VẼ CỔ QUÁI LÀ CHÍNH LÀ NGÂN KIẾM THAN KHỔ, NÓI RẰNG HẮN VÌ KIẾN THIẾT XÂY DỰNG CƠ SỞ CHO THIÊN VĨNG MÀ NỖ LỰC, TRẢ GIÁ QUÁ LỚN.

"Ngân Kiếm a Ngân Kiếm, kinh phí này ta sẽ cấp cho ngươi, dù gì thì ngươi cũng đã nỗ lực, ta cũng không thể không cho ngươi a." Long Nhất lâu bầu nói, cũng không nhịn được bèn cười ha hả. Hôm nay có thể nói là một ngày vui vẻ của hắn.

Long Nhất nhìn lại bức mặt hàm một lần nữa, chỉ thấy ở phía trên bức mặt hàm còn viết: "Vì thu thập tin tức, thuộc hạ không tiếc thân mình, sử dụng mỹ nam kế dụ dỗ cháu gái của bỉ mông tộc trưởng, mỗi tối đều bị nàng hành hạ, nhưng cũng chiếm được tình cảm của nàng, khiến nàng tín nhiệm, nhờ đó mà lấy được tin tức bên trong của bỉ mông hoàng tộc."

"Tốt, ngươi lấy thân dâng lên miệng hổ, Long Nhất ta nhất định sẽ không quên cống hiến của ngươi." Long Nhất cười hắc hắc đứng lên, nhớ tới cái mặt trắng nhỏ kia của Ngân Kiếm bị cả người đầy lông của mẫu bỉ mông cưỡi lên, hắn không khỏi rùng mình một cái, Ngân Kiếm quả thực đã hy sinh quá nhiều.

Lập tức Long Nhất sai người gửi hai bức mật tín tới Đẳng Long Thành cùng Hoàn đoạn sơn mạch. Mùa đông này Cuồng Long đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc dừng nghĩ đến chuyện tiến công phòng ngự tuyến Á Đặc Tư An, chỉ cần bảo vệ được trận địa là thành công. Đợi mùa đông qua đi, khí hậu thuận lợi hơn sẽ xem xét lại. Nhưng Long Nhất định thừa dịp chiến tranh tạm ngưng mà đi Di thất chi thành một chuyến, cũng hoàn thành tâm nguyện của Vô Song cùng với yêu cầu của bóng đen trong cơ thể.

"Phu quân, chàng đã trở lại." Bắc Đường Vũ tươi cười nghênh đón. Kỳ thật nàng vừa mới thấy Long Nhất cùng thổ hệ ma pháp sư kia, nhưng nàng biết sự tình gì nên hỏi, sự tình gì không nên, đây cũng chính là chỗ thông minh của nàng.

"Mmm, đây là tin tức tình báo từ bên kia Hoàn đoạn sơn mạch truyền đến, nàng xem đi." Long Nhất đưa bức mật hàm trong tay cho Bắc Đường Vũ.

Bắc Đường Vũ nhìn xong, vẻ mặt vui vẻ nói: "Nếu điều này là thật, chúng ta không cần lo lắng nữa."

Long Nhất gật đầu, do dự một chút rồi nói: "Vũ nhi, ta xem với tình thế này thì mùa đông này tạm thời không có gì biến hóa nhiều, ta còn một sự tình đang chờ xử lý ... .."

Bắc Đường Vũ sắc mặt biến đổi, trở nên âm đạm, mấy ngày nay bởi vì cùng Long Nhất gặp lại sau một thời gian dài xa cách, điều này khiến nàng có biết bao nhiêu vui vẻ, khuôn mặt trước kia vốn lạnh như băng cũng trở nên sinh động vô cùng, khiến cho tướng sĩ mỗi lần nhìn thấy nàng đều ngây người ra. Mà nàng cũng vừa mới trải nghiệm loại hạnh phúc này, nay Long Nhất rời đi, đổi lại là một nữ nhân khác cũng không thể nào vui vẻ được.

"Phu quân, ta hiểu mà, chàng hãy yên tâm đi đi, ta sẽ thay chàng phong thủ Vô Song doanh thật tốt." Bắc Đường Vũ mỉm cười, khóe mắt đã hơi ươn ướt.

"Nha đầu ngọc." Long Nhất ôm thân thể mềm mại của Bắc Đường Vũ vào trong lòng, nàng cố gắng tươi cười vui vẻ càng làm cho hắn thêm đau lòng, chỉ là nhân sinh vô thường, tụ hợp rồi lại ly tan, cũng không biết đến lúc nào hắn mới có thể cùng tất cả các nữ nhân của

mình quây quần bên nhau, cùng hưởng những ngày tháng hạnh phúc.

Trước khi li biệt, buổi tối hôm đó nhất định hỏa diễm kích tình, phi thường nồng đậm.

Bắc Đường Vũ có vẻ si mê, điên cuồng, cùng Long Nhất ôm hôn trên giường, nàng biết chắc đêm nay là đêm cuối cùng hoan ái cùng Long Nhất.

Hai tay của Long Nhất sờ mó loạn lên trên người Bắc Đường Vũ, một tay không ngừng xoa bóp bầu vú của nàng, một tay tham lam đưa xuống chỗ âm u huyền bí rậm rạp giữa hai chân nàng, khiến cho giai nhân thờ gập, giống như bị đốt cháy.

Bỗng nhiên Bắc Đường Vũ xoay người đè Long Nhất xuống, bàn tay nhỏ bé ôm lấy phía sau cổ Long Nhất, nàng ngồi trên người Long Nhất, khẽ liếm nhẹ môi, trông quyến rũ như yêu tinh.

"Đêm nay do thiếp là chúa tể, chàng không được phép cử động." Bắc Đường Vũ ngửa đầu, quần áo được cởi dần ra, khiến cho Long Nhất không khỏi nhớ đến nữ vương SSMM tiền thế, nha đầu kia sẽ không làm tốt đến thế chứ.

Long Nhất thập phần tò mò, nhìn Bắc Đường Vũ thực hiện.

Bắc Đường Vũ cúi người xuống, đôi môi đỏ mọng lướt từ trên khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất xuống dưới, hai tay thì cởi quần áo của Long Nhất, chỗ nào khó cởi nàng liền dùng sức xé rách, khiến cho Long Nhất sững sốt, kinh ngạc không thôi, đồng thời không khỏi cảm thấy một sự kích thích. Trước đây đã cùng chúng nữ hoan ái với nhiều tư thế đa dạng, nhưng cách thức như thế này thì quả thật chưa hề có.

Bắc Đường Vũ hôn vào cổ Long Nhất, rồi hôn xuống cổ hấn, tập trung công kích vào hai núm vú của Long Nhất, vừa liếm vừa mân mê nhẹ, khiến cho Long Nhất vô cùng thích thú, hồn muốn bay lên trời. Bắc Đường Vũ thấy Long Nhất vui vẻ, sững khoái liền tiếp tục, bàn tay nhỏ bé còn quần Long Nhất mà tiểu huynh đệ đã kiên cường ngẩng đầu lên.

"Vũ nhi, rất tốt, tiếp tục ... .." Long Nhất rên rỉ nói, khi hấn cùng chúng nữ hoan ái, chủ yếu là do hấn vì chúng nữ mà phục vụ, kích thích tình dục để cho các nàng cảm thấy thoải mái, trên phương diện giảng dạy vấn đề này, Long Nhất rất hay thất bại.

Bắc Đường Vũ kiều mị đứng lên, chậm rãi cởi hết quần áo trên người ra, chỉ còn bộ nội y trong suốt bên trong của Lệ Nhân phường, trước ngực nàng là hai điểm hồng, phía dưới hai chân là một vùng màu đen, tất cả đều có thể thấy một cách rõ ràng, khiến Long Nhất dục hỏa bùng lên, thú tính bộc phát.

Bắc Đường Vũ nằm trên người Long Nhất, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhấp nhấp, tiểu huynh đệ của Long Nhất liền chui vào miệng nàng, còn bộ mông trắng nõn của nàng tới lui trước mặt Long Nhất, đây cũng chính là kiểu 69. Long Nhất không còn nhẫn nại nữa, hai tay nắm lấy bên hông Bắc Đường Vũ, bắt đầu thu thập ... ..

Âm thanh rên rỉ, say đắm lòng người vang lên trong trướng bông, dưới ánh sáng mờ mờ, một thân thể tuyệt mỹ đang ngời nhấp nhô, trước ngực một đôi ngọc thố hoàn mỹ cao vút, hai hạt châu vươn lên, mái tóc dài tung bay vũ động.

Bên ngoài, trên bầu trời đêm chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện vàng trắng màu bạc chiếu sáng trên mặt đất, hàn quang nhàn nhạt.

Chương 393: Sự biến đổi lớn trong suy nghĩ của Man Ngưu

Gió rét hơn mười ngày rồi cũng qua đi, mặt trời ban sớm bắt đầu lộ ra, mặc dù ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp nơi nhưng cũng không xóa tan được cái không khí lạnh lẽo vốn đã kéo dài bao ngày qua. Nhưng đối với nhiều người mà nói đây cũng là một việc đáng mừng, hơn mười ngày gió tuyết cuồng bạo thổi tung tất cả cuối cùng cũng đã chịu ngừng.

Ngay buổi trưa đó Long Nhất đã chia tay với Bắc Đường Vũ, mang theo Nạp Lan Như Nguyệt, Vô Song còn có Man Ngưu ba người rời khỏi Vô Song soanh, thẳng tiến đến trước lối vào của Hoang mãng thảo nguyên.

Long Nhất cũng đã nghĩ qua, hay là trước tiên cứ đến Dĩ thất chi thành rồi trên đường trở về ghé qua thăm hỏi Dục nhân tộc một chút, dù sao chính mình cũng đã "mượn tạm" Phong thần bài của họ.

Đường đi bị ngăn cách, phần lớn người đi đường đều bị kẹt lại, đương nhiên ngoại trừ ra những ma pháp sư tôn quý đã đạt tới cảnh giới Đại ma pháp sư, bây giờ toàn bộ thông tấn của quân đội đều phải qua "đại ma pháp sư môn" của các quân đoàn ma pháp sư, chỉ là thân thể các ma pháp sư vốn dĩ yếu đuối vô cùng, thể chất hư nhược, sức phòng ngự lại yếu một cách thảm hại coi như một quy luật bù trừ đối với những đòn công kích lợi hại từ chức nghiệp ma pháp sư này vậy.

Cả bốn người cứ thẳng một đường phi hành tới trước, tốc độ tất nhiên khỏi phải nói, chỉ mất mấy ngày đã tới lối vào Hoang mẫn thảo nguyên của Ngạo Nguyệt đế quốc.

Lối vào này của Ngạo Nguyệt đế quốc vốn dĩ không thể so sánh độ náo nhiệt với lối vào từ Cuồng Long đế quốc, nơi hội tụ đủ loại nhân vật tam giáo cửu lưu từ khắp đại lục kéo tới. Nơi này lạnh lùng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió Bắc gào thét kèm theo tiếng mưa tuyết rơi lất phất, một bóng người nhìn đỏ con mắt cũng không hề thấy. Thật ra nơi này vốn cũng có một ít đoàn mạo hiểm dùng lối vào này để tiến vào Hoang mẫn thảo nguyên, nhưng lúc này Ngạo Nguyệt đế quốc tính thế đại loạn, hơn nữa lại có bão tuyết khiến chẳng ai muốn sử dụng cái lối vào này.

"Trời chuyển tối rồi, chúng ta dựng lều ngủ một đêm rồi hãy vào" Long Nhất ngược nhìn sắc trời chạng vạng rồi nói.

Ba người còn lại tất nhiên cũng không có ý kiến, chỉ thấy Man Ngu đi một đường côn dọn tuyết, trong nháy mắt tạo ra một khoảng đất trống để dựng lều.

Mấy ngày nay mặc dù tuyết rơi ít lại, nhưng do lúc trước đã tích tụ lại một tầng tuyết đọng khoảng hơn một thước, muốn tuyết tan hoàn toàn chắc phải đợi đến mùa xuân năm sau.

Mọi người tùy tiện ăn một chút đồ ăn rồi bắt đầu trở về lều trại của mình. mấy ngày nay Nạp Lan Như Nguyệt đều giữ Long Nhất lại trong lều của mình, quả thật không còn biện pháp nào khác, Vô Song chỉ có thể "sờ" chứ không thể "ăn" được, chỉ là mỗi buổi tối không thể không "an ủi" Như Nguyệt thì trong lòng không khỏi nảy sinh một cảm giác tịch mịch.

"Song nhi, không bằng nàng cũng lưu lại đây đi" Long Nhất thấy Vô

Song vừa đứng dậy định đi liền nói.

Vô Song lườm Long Nhất một cái, bàn tay phất ra làm một động tác đầy ẩn dụ, vẻ mặt lạnh lùng đi thẳng vào lều của mình. Thực ra trong ngực nàng tiếng tim đập nhanh như thế nào cũng không đếm được, thậm chí thân dưới cũng theo phản xạ đã cảm thấy ầm ưót rồi. Cũng là bởi vì mỗi đêm đều bị cái cảm giác hoan ái động lòng người tác động tới, cứ mỗi lúc biết được Long Nhất sắp sửa cùng các nàng Như Nguyệt tiến hành hoan ái nàng đều nổi lên một phản ứng kỳ diệu khó nói lên lời, ít nhất nàng có thể từ chính những phản ứng thân thể của mình biết được, có thể nói đối với Long Nhất tiến hành hoan hảo nàng đều hoàn toàn nguyện ý, chỉ là trong lúc đó từ đáy lòng luôn có một sợi dây vô hình chắn ngang nàng với Long Nhất, để nàng cuối cùng phải dùng lí trí từng bước từng bước một đè nén cảm xúc của mình.

"Rốt cuộc vì nguyên nhân gì?" Vô Song sau khi bước vào trong lều liền làm bầm tự hỏi, nàng bắt đầu nhớ lại từng khoảnh khắc giữa nàng với Long Nhất, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn ở Đẳng Long Thành đến khi nảy sinh một thứ cảm tình không thể nói bằng lời, từng chút từng chút một đều không thể nào quên được.

Đúng vậy, Vô Song rõ ràng nhớ kỹ từng sự việc khi nàng và Long Nhất ở chung, dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ nhất, nhưng là nàng đối với Long Nhất, nhất là đối với một đoạn trí nhớ đã mất đi của mình chưa tìm lại được, vẫn không thể nào hoàn toàn xóa bỏ một khoảng cách vô hình đó để cảm xúc thăng hoa được.

Vô Song nhẹ nhàng thở dài, nàng rốt cuộc cũng biết giữa nàng và Long Nhất còn thiếu một cái gì đó, đó chính là đoạn trí nhớ đã mất đi này. Vô Song vốn là một người lấy việc hoàn mỹ làm lẽ sống, nàng nếu như muốn cùng chung sống với Long Nhất thì phải lấy lại được toàn bộ đoạn trí nhớ cũng như cảm tình đó, bởi vì nó đối với nàng

quan trọng vô cùng.

Vừa mới đi vào lều của mình, Vô Song đã cảm giác được một cảm giác từ giữa hai chân nàng truyền đến, một khoái cảm như thủy triều dâng lên làm nàng không kịp ứng phó chỉ muốn chìm đắm hoàn toàn trong nó, nàng vội phóng người lên chiếc giường lớn của mình rồi đem ý thức của mình vào trong nơi sâu thẳm nhất. Nàng biết một khi nàng tỉnh lại, tiết khổ sẽ không còn là một mảnh khô ráo như bình thường.

Long Nhất lúc này chính là lúc xuân phong đặc ý nhất, đang mãnh liệt tấn công vào nơi thần bí giữa hai chiếc đèn ngọc thon dài, tại mảng thảo nguyên tươi tốt đó tận tình chăm sóc, ánh mắt mê mẩn nhìn khuôn mặt trắng hồng của Nạp Lan Như Nguyệt, nghe thấy được từ cổ họng nàng phát ra những tiếng rên rỉ động lòng người, thị giác cùng thính giác được một phen hưởng thụ, đối với hắn mà nói, được nghe tiếng rên rỉ động lòng người từ những nữ nhân của chính mình là điều hắn cảm thấy sung sướng nhất.

Gió xuân thổi qua, hoa nở hoa rơi, hai người sau cơn bão lửa mãnh liệt đang ôm nhau cùng hưởng thụ cảm giác ngọt ngào sau khi đạt đến cao triều. Khi đã lấy lại tinh thần, Nạp Lan Như Nguyệt nghe hắn nói những lời tình tự một hồi rồi nhẹ nhàng nhắm mắt nằm trong lồng ngực ấm áp của hắn tiến vào giấc mộng đẹp, khóe miệng còn mang theo nụ cười hạnh phúc.

Long Nhất lúc này tinh lực sung mãn, một chút buồn ngủ cũng không có. Hắn bắt đầu nghĩ đến thế cục Thương Lan Đại lục cùng với tình trạng hôm nay của Đàng Long Thành, tiếp theo lại nghĩ đến vấn đề ma pháp cùng đấu khí.

"Rốt cuộc đích đến của ma pháp cùng đấu khí là cái gì? Pháp thần? Kiếm thần? Chỉ gần như thế này thôi sao?"

Long Nhất thì thầm nói, ngày nay cảnh giới cao nhất của đấu khí và ma pháp trong toàn cõi Thương Lan Đại lục là Pháp thần và Kiếm thần, chẳng lẽ lại đại biểu cho điểm cực trí của ma pháp cùng đấu khí, nhưng Long Nhất đã kinh nghiệm qua biết bao sự tình rồi, hiển nhiên không thể không kể tới những việc xảy ra như ở Lôi thần điện gặp Lôi thần tứ đại hộ vệ, mà mỗi người so với Kiếm thần còn mạnh mẽ hơn, vì cái gì bọn chúng có thể đạt đến loại trình độ này, vì chúng là thị vệ của Thần? Thần rốt cuộc từ đâu tới nơi này?

Từng người rồi từng vấn đề cứ liên tiếp hiện ra trong đầu Long Nhất khiến hắn càng ngày càng mê hoặc.

Những vấn đề này tạm thời không nghĩ ra, Long Nhất cũng gác lại, ánh mắt chuyển hướng sang Nạp Lan Như Nguyệt đang ngủ say trong lòng ngực hắn.

- "Xem cái miệng nhỏ nhắn cùng cái mũi của Như Nguyệt này, trên đời còn có người nào xinh đẹp như nàng đây?" Long Nhất vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ngọc của Nạp Lan Như Nguyệt rồi khẽ cười nói. Nghĩ lại đúng là ông trời cũng có chút không công bình, số mỹ nhân như vậy trong thiên hạ quá ít đi, còn số "khủng long" thì nhiều đến mức tàn nhẫn. (ND: Nghĩ lại tác giả cũng có chút không công bình, mỹ nhân như vậy để hắn hưởng gần hết, từ đầu truyện đến giờ gần 20 nàng rồi, thêm nữa chắc loạn luôn quá)

Nghĩ ngợi một hồi Long Nhất rốt cuộc cũng nghĩ thông, nhưng thật ra để hắn hoàn toàn thông suốt là một vấn đề khác, vì cái gì mà Thần lại lợi hại như thế? Chính là vì sự không công bằng của ông Tạo, nếu trời sinh không thay đổi, thì chỉ có thể thông qua sự cố gắng mỗi ngày, bất quá cũng nghĩ đến chính mình, bây giờ không phải là được chính Lôi thần truyền thừa hay sao? Mặc dù thực lực chính thức của mình so với Lôi thần cách biệt quá xa, nhưng hắn tin tưởng rằng một

ngày nào đó hẳn nhất định sẽ vượt qua khoảng cách này.

Trong lúc ngủ mơ có lẽ Nạp Lan Như Nguyệt cũng cảm nhận được sự vuốt ve của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng khẽ động đậy tựa như hưởng ứng những động tác từ bàn tay Long Nhất khiến Long Nhất cảm thấy trong lòng bắt đầu bốc lửa, tựa như cảm thấy tiểu huynh đệ của mình lại muốn ngo ngoậy nữa rồi.

Long Nhất không đành lòng đánh thức Nạp Lan Như Nguyệt, hắn chỉ đành rón rén đứng dậy mặc quần áo rồi đi ra khỏi trướng bông.

Bầu trời tối sẫm lại bắt đầu xuất hiện những bông tuyết bay bay, một thân ảnh vạm vỡ cao lớn đứng giữa gió tuyết, thân hình không nhúc nhích tựa như một bức tượng được đặt ở đây từ lâu vậy.

-"Man Nguru, nhớ nhà sao?" Long Nhất vừa đi đến bên cạnh Man Nguru vừa nhẹ giọng hỏi, bởi vì gã đang nhìn về hướng Hoành đoạn sơn mạch, mà nơi này cũng không cách Hoành đoạn sơn mạch quá xa.

Man Nguru có chút ngỡ ngàng ngừng gãi gãi sừng trâu của hắn rồi cười nói:

-"Đúng vậy, Lão đại, lâu rồi không gặp nàng nên cũng có chút nhớ nhung"

Long Nhất trầm ngâm một chút:

-"Man Nguru, nơi này cách Man Nguru tộc cũng không quá xa, ngươi cũng không cần theo chúng ta nữa, về thăm nhà một chuyến đi"

Man Nguru ngẩn người rồi lập tức lắc đầu đáp"

"Lão đại, ta nhất định phải đi theo ngươi tiến vào Hoang mẫn thảo nguyên, ta khẳng định bọn ma thú phi thường nhớ ta."

Long Nhất cười cười, tên đầu trâu này không ngờ từ lúc nào cũng học được mấy câu chọc cười này, nhớ lại lần trước đi Dĩ thất chi thành cứ một đường giết tới, Man Nguru khi đó trở nên khát máu điên cuồng, một thân sát khí đầy máu đủ khiến người khác từ xa nhìn vào cũng ngã ngựa, mặc dù sau khi đến Hoang mẫn thảo nguyên sát khí của hắn cũng từ từ thu liễm lại nhưng sát khí như đã thấm sâu vào xương tủy hắn rồi.

"Vậy ngươi không nghĩ nên về thăm nàng một chút sao, ngươi và nàng mới cưới được một tháng liền rời đi, tính ra đến giờ cũng cả năm rồi" Long Nhất vỗ vỗ bả vai Man Nguru nói.

"Nhớ tất nhiên là nhớ, nhưng sau khi từ Hoang mẫn thảo nguyên trở về rồi ghé thăm cũng không muộn" Man Nguru kiên quyết nói rồi nhắc tay vác Lục Ngọc tài quyết lên vai mình.

Long Nhất thấy Man Nguru kiên trì như vậy cũng không nói thêm gì, hai người cứ lẳng lẳng đứng giữa cơn mưa tuyết, đều tự nghĩ đến những vấn đề riêng mình.

Đột nhiên, thân thể to lớn của Man Nguru run lên từng chập, những bông tuyết trắng bám trên người rơi xuống, trên mặt trâu của hắn hiện lên vẻ thống khổ.

"Man Nguru , ngươi làm sao vậy?" Long Nhất trong lòng cả kinh vội đỡ lấy thân thể Man Nguru , ngay lập tức trên người hắn truyền đến một trận phản lực rất mạnh khiến bàn tay Long Nhất tê dại hẳn đi.

Man Nguru cũng không nói gì, khuôn mặt trâu vừa thống khổ vừa có chút méo mó, một đôi mắt trâu to như chuông đồng chuyển dần sang

màu hồng, lóe ra những luồng khí tức cuồng bạo. Đột nhiên thân thể Man Nguru trong nháy mắt vùng dậy rồi nắm chặt hai nắm tay lại, da ngực, da tay, da chân cùng sau lưng hấn như bỗng như xuất hiện một lớp giáp dày cứng màu xanh rắn chắc vô cùng.

Ánh mắt Long Nhất chuyển qua Lục Ngọc tài quyết trong tay Man Nguru , phát hiện nó đang nổi lên một tầng ánh sáng màu xanh âm u quý dị, Man Nguru xảy ra tình trạng này chắc chắn 10 phần hết 8, 9 là do Lục Ngọc tài quyết gây ra, quả nhiên là vũ khí của Cuồng thần trong truyền thuyết không khỏi có chút tà môn!

Hát, hát, hát, Trong miệng Man Nguru phát ra những trận gầm nhẹ, nổi thống khổ trên người hấn tưởng như đã tới mức cực hạn, chỉ thấy hấn nắm chặt Lục Ngọc tài quyết cuồng bạo gầm lên một tiếng vang vọng đến tận trời, mà Lục Ngọc tài quyết trong tay hấn càng lúc càng phát ra những luồng ánh sáng màu xanh như ngọc, Lục Ngọc tài quyết tựa hồ biến lớn hơn tới trăm lần, một mảnh ánh sáng nện mạnh xuống, chỉ nghe một tiếng nổ, một trận trời long đất lở tựa như cơn động đất lan tỏa xung quanh.

Tuyết đọng trên đất vắng tung toé, một cái rãnh sâu mấy thước từ hướng chân Man Nguru kéo dài tới trước khoảng trăm thước mới kết thúc, một cơn này quả nhiên có uy lực khiến trời đất đảo điên quỷ thần kinh sợ, mà khí tức vừa rồi từ Man Nguru lan tỏa ra cũng khiến Long Nhất nghẹn cả yết hầu, tần số trống ngực đập cỡ nào thì khỏi phải đếm.

Man Nguru vẫn nắm chặt Lục Ngọc tài quyết, tư thế vẫn giữ nguyên, trong cái gió lạnh giữa trời mưa tuyết này, mồ hôi trên trán hấn vẫn không ngừng rơi xuống.

Chương 394: Bối Toa xuất hiện

Lúc này, Nạp Lan Như Nguyệt đang trong cơn mơ cũng đã giật mình thức giấc, phát hiện không thấy tình lang bên người còn có tiếng nổ cùng cơn chấn động vừa rồi liền luống cuống tay chân mặc quần áo chạy vội ra ngoài. Ngay lúc đó Vô Song cũng đã từ tầng sâu nhất trong ý thức hải giật mình tỉnh lại, hai nàng vừa chạy ra liền bắt gặp Man Ngưu tay cầm Lục Ngọc tài quyết đang trong tư thế đập thẳng xuống, bụi bay mù mịt nhưng hắn vẫn đứng im như pho tượng không nhúc nhích, mà trước mặt hắn còn có một cái rãnh sâu hoắm. Còn Long Nhất lúc này đứng cạnh Man Ngưu, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì mà mắt cứ trừng trừng nhìn Man Ngưu.

"Long Nhất, Man Ngưu bị sao vậy?" Vô Song lắc mình tới rồi nghi hoặc hỏi, quả thật vừa nhìn ai cũng biết Man Ngưu có cái gì đó không bình thường.

Long Nhất lắc đầu đáp:

"Không rõ ràng lắm, đột nhiên hắn như bị thần ma nhập vào người, ta đoán là do Lục Ngọc tài quyết trong tay hắn gây ra chuyện này, tạm thời đừng chạm vào hắn, để quan sát một chút nữa rồi tính"

"Phu quân, cái rãnh này là do Man Ngưu tạo ra sao?" Nạp Lan Như Nguyệt chỉ tay vào cái rãnh sâu dài trước mặt kinh ngạc hỏi.

"Không sai, kinh khủng thật, khí tức trên người Man Ngưu vừa rồi ngay cả ta cũng thấy ớn lạnh, nhưng nó tuyệt không phải là khí tức

vốn có của Man Nguru" Long Nhất lắc lắc đầu đáp, đột nhiên sắc mặt hắn biến đổi liền quay đầu sang hỏi Vô Song:

"Song nhân, nàng từng nói qua Lục Ngọc tài quyết trong tay Man Nguru đang phong ấn tàn hồn của Cuồng thần, loại hồn phách đó có ý thức không, có khi nào nó đang muốn chiếm đoạt thân xác Man Nguru để hồi sinh không?"

"Quả thật có truyền thuyết này, vậy Man Nguru không phải sẽ...." Vô Song tỏ ra lo lắng, lời đang nói ra tựa như bị nghẹn lại.

Chính lúc 3 người còn đang lo lắng thì thân hình Man Nguru đột nhiên rung lên bần bật, sắc mặt hắn có chút tái nhợt rồi chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, đôi mắt trâu cũng bắt đầu trở nên linh động hơn.

"Man Nguru, ngươi không có việc gì chứ?" Long Nhất vừa nói vừa tiến lên trước nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Man Nguru, khi thấy ánh mắt hắn vẫn quen thuộc như cũ mới chậm chậm thở phào, cái yết hầu này giờ bị nghẹn rớt cuộc cũng đã thông.

Man Nguru lắc lắc mình rồi duỗi tay làm phát ra một trận lách cách từ các khớp xương của hắn, rồi hắn nhìn thấy cái rãnh sâu trước mặt như nhìn thấy quái vật, hít sâu một hơi rồi đáp:

"Lão đại, ta không có việc gì, chỉ là có thật cái này do ta gây ra không?"

"Là ngươi làm, ngươi cẩn thận ngắm nghĩ lại coi vừa mới phát sinh chuyện gì rồi" Long Nhất hỏi lại.

"Vừa rồi? Vừa rồi ta chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ từ trong Lục Ngọc tài quyết trùng trùng tiến vào trong cơ thể ta, toàn thân ta tựa như nổ mạnh một cái, sau đó ý thức ta liền trở nên mơ

hồ" Man Nguru gãi gãi sừng trâu nói, hiển nhiên chính hắn đối với những chuyện xảy ra chính mình cũng không rõ ràng lắm .

-"Vậy người coi lại thân thể mình có cái gì bất thường không?" Long Nhất hỏi tiếp.

Man Nguru nghe vậy liền bắt đầu kiểm tra thân thể mình, không lâu sau liền trả lời:

-"Chỉ cảm thấy nội tức toàn thân tựa hồ thông suốt hơn rất nhiều, à còn cái này nữa, chính là trên mặt hình như xuất hiện một cái thứ gì đó" Man Nguru chỉ vào ngay giữa hai hàng chân mày của mình nói.

-"Có cái gì sao?" Long Nhất tiện tay phóng ra hai cái quang cầu bay lơ lửng trước mặt Man Nguru rồi cẩn thận nhìn chăm chăm vào ngay giữa hai hàng chân mày của gã, nơi đó tựa hồ như xuất hiện một cái ấn ký (Dấu ấn, chữ "Ký" này cũng đồng nghĩa với chữ "ký" trong "thai ký = cái bót", chữ "Ký tên".), bởi vì giữa hai chân mày Man Nguru còn có quá trời lông trâu nên hắn cũng không nhìn rõ ràng cho lắm.

Long Nhất ghé sát đầu vào nhìn kỹ cả nửa ngày, sau đó quay sang hai nữ nhân nói:

-"Các nàng đến đây xem, có phải nơi này xuất hiện một cái ấn ký không"

Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song lại gần để quan sát, cuối cùng nhất trí kết luận rằng nơi đó xuất hiện một cái ấn ký màu vàng, tuy vậy nó rất mờ hồ mà nếu không quan sát cẩn thận sẽ không nhận ra được.

-"Hình dáng cái ấn ký này nhìn sao có chút quen thuộc vậy?" Long Nhất kêu một tiếng, bàn tay vỗ vỗ lên trán rồi trầm tư suy nghĩ.

Long Nhất đi qua đi lại một hồi rồi móc ra một cái ma pháp kính đưa cho Man Nguru rồi nói:

"Man Nguru, người tự mình nhìn xem, ấn ký này có cái gì quen không?"

Trong khi Man Nguru đưa tay nhận lấy cái ma pháp kính, ánh mắt Long Nhất dời xuống Lục Ngọc tài quyết nằm trong tay gã rồi đột nhiên hưng phấn quát to lên:

"Ta biết đã gặp qua nó ở đâu rồi, Man Nguru, người xem cái ấn ký trên Lục Ngọc tài quyết với cái ấn ký trên mặt người có giống nhau không?"

Man Nguru soi mặt mình trong cái ma pháp kính rồi quay sang nhìn Lục Ngọc tài quyết trên tay, nửa ngày sau liền gật đầu nói:

"Lão đại, quả thật rất giống, như thế nào lại trùng hợp vậy?"

Long Nhất nhún nhún vai nói:

"Cái này khắc trên cây bồng của người, vũ khí của Cuồng thần thì ta làm sao biết được"

Lúc này Vô Song mới nói:

"Nếu ta đoán không sai, cái này có lẽ là tiêu chí của Cuồng thần"

"Cũng có thể, bây giờ trên trán Man Nguru xuất hiện tiêu chí này, có phải nó đại biểu rằng hắn đã trở thành một tân Cuồng thần?" Long Nhất cũng cười đoán, dù sao hắn cũng đã qua Lô thần truyền thừa, vậy cũng không khó để liên tưởng đến Cuồng thần truyền thừa.

"Cũng có thể là không phải, bây giờ chúng ta dù sao cũng đoán không ra cái gì, thôi để sau này có phát sinh sự tình gì không rồi sẽ biết" Nạp Lan Như Nguyệt tiếp lời nói.

"Không sai, không sai, bây giờ cũng canh ba nửa đêm rồi sao? Đúng là thời điểm thật tốt để đi ngủ. Tốt lắm, Man Ngưu, người quay về trướng bông của mình nghỉ ngơi đi, rồi thuận tiện coi kỹ lại bản thân mình có cái gì không giống như trước không" Long Nhất cười cười nhìn Man Ngưu nói, hai bàn tay to của hắn cũng nhanh chóng hoạt động, một tay nắm lấy tay của Nạp Lan Như Nguyệt còn tay kia nắm lấy tay Vô Song rồi dắt hai nàng về phía trướng bông của mình.

Vừa vào trong trướng bông, Vô Song liền cảm giác có gì không đúng liền tránh thoát ma trảo của Long Nhất, nàng nói:

"Các người ngủ chỗ của các người, ta ngủ chỗ của ta, chuyện gì xảy ra ta mặc kệ"

"Nàng mặc kệ cái gì, có cái gì quấy nhiễu nàng hay không thì trong lòng nàng mới hiểu được" Long Nhất hắc hắc cười gian.

"Tất cả không phải là do người sao, đồ háo sắc" Vô Song nghiêng răng tròng mắt nhìn Long Nhất nói.

"Tốt lắm, đừng ồn ào nữa, ta ôm cả hai nàng, cam đoan không làm chuyện xấu gì đâu" Long Nhất dùng một ngữ khí hết sức chân thật nói.

"Đúng vậy, Vô Song tỷ tỷ, tỷ ngủ cùng với chúng ta đi, mỗi người một bên vai của phu quân, tỷ cũng biết vai của phu quân ấm áp bao nhiêu mà" Nạp Lan Như Nguyệt hì hì cười khuyên Vô Song, nàng đã sớm bỏ ảo tưởng một mình độc chiếm Long Nhất, nếu không thể nào

độc chiếm được cái tâm địa "bác ái" đó của hắn, vậy điều khẩn yếu là phải có một mối quan hệ tốt với những tỷ muội này.

(ND: "Bác ái" ở đây là từ tui dùng để chỉ cái thứ "Ái" tứ phương của Long Nhất. Giá mà như hắn mỗi bên vai có một mỹ nữ thì sướng biết mấy. Ặc Ặc, máu mũi lại phun rồi, tạm dừng một chút để cầm máu.)

Vô Song cũng không giận dữ nữa, vẻ mặt có chút rung động, lồng ngực Long Nhất ấm áp như thế nào nàng đương nhiên biết, mà từ trong sâu thẳm nàng cũng suy nghĩ qua, nếu Long Nhất y như giao ước không có động đậy tay chân thì nàng cũng mười phần nguyện ý, chỉ là nàng cũng biết muốn Long Nhất không động đậy tay chân thì trừ phi mặt trời mọc ở hướng tây.

Cuối cùng đôi chân dùng dằng nửa ở nửa đi của nàng cũng dừng lại, Vô Song đã nằm cạnh Long Nhất trên chiếc giường lớn, cùng Nạp Lan Như Nguyệt mỗi người nằm dựa vào một bên ngực của hắn, bên tai truyền đến từng nhịp trống ngực đều đều của hắn làm Vô Song cũng mười phần an tâm.

Chính là xảy ra một điều ngoài suy đoán của Vô Song, bàn tay không biết quy tắc của Long Nhất lại hoàn toàn không nhân cơ hội này để loạn động, bàn tay to của hắn chỉ an phận vuốt ve lên xuống trên lưng nàng làm nàng cảm giác thấy có một loại cảm giác được quan tâm che chở, nàng cũng rất thích hưởng thụ cái cảm giác này.

Nạp Lan Như Nguyệt thì tương đối dễ ngủ, nằm trong lồng ngực Long Nhất một lát đã đi sâu vào giấc mộng đẹp, mà Vô Song nghe được hơi thở nhẹ nhàng đều đều của Nạp Lan Như Nguyệt khiến nàng cũng có chút cảm giác buồn ngủ.

Lúc này bàn tay to của Long Nhất vẫn vỗ về phía sau lưng Vô Song như cũ, không có nửa điểm ý tứ muốn "đi lạc quỹ đạo" làm Vô Song

này ra một tia kích tình vi diệu. Đột nhiên, bàn tay nhỏ bé của Vô Song nắm lấy bàn tay Long Nhất, kéo bàn tay hắn vòng qua thân mình rồi đặt nó lên bộ ngực sữa cao vút của nàng.

"Vô Song, nàng...." Long Nhất có chút ngạc nhiên liền nhẹ nhàng hỏi.

"Đây là thưởng cho chàng, chỉ vậy thôi không nên lộn xộn, không được phép tiến thêm nữa, ta ngủ" Vô Song nở nụ cười rồi vùi mặt vào trong lồng ngực ấm áp của Long Nhất, đôi mi cũng từ từ khép lại tiền vào mộng chu công.

Một cảm giác đầy đặn mềm mại từ trong bàn tay truyền đến làm Long Nhất cảm thấy bất đắc dĩ, không khỏi nhẹ nhàng nhéo nhéo một chút rồi cười khổ:

"Thật không biết nàng đang thưởng hay là đang phạt ta đây, xem ra để nàng ngủ chung thật sự là một quyết định sai lầm"

Trong lúc mơ ngủ Vô Song vô ý thức hừ nhẹ một tiếng, tựa như phản bác lại lời nói của Long Nhất.

Long Nhất bình tâm tĩnh khí lại, một tay nắm lấy ngọc nữ của Vô Song, tay còn lại từ từ luồn vào trong lồng ngực Nạp Lan Như Nguyệt bắt được một ngọc thể, đồng thời cùng xoa bóp nhẹ nhàng, liền phát hiện hai người lớn nhỏ cũng không sai biệt lắm, cảm xúc đều mềm mại đầy đặn lại đàn hồi, không phân biệt bên nào hơn bên nào.

(ND: Ta ngưng, máu mũi lại phun nên lại phải đi cầm máu đây. 30 Tết mà còn chảy máu nhiều như vậy, xem ra quyết định để lão viên dịch tiếp 395-399 là hoàn toàn đúng đắn).

Long Nhất tại trong lòng YY một phen, nhắm mắt lại chuẩn bị đi vào giấc ngủ, chỉ là đôi mắt vừa nhắm lại chưa được hai phút, đôi mắt hần đột nhiên mở bừng ra rồi lẩm bẩm nói:

- "Xem ra tối nay ta không thể yên ổn mà ngủ được rồi"

Hắn ngoài miệng mặc dù nói như vậy nhưng cũng không có ý định đứng dậy

Tại trát doanh thì Long Nhất vì đề phòng vạn nhất, xung quanh doanh địa lúc nào cũng đã hạ 3 cái lưới tinh thần cảm ứng, chỉ cần có cái gì xông vào, cái lưới tinh thần cảm ứng này sẽ lập tức cho ý thức hải của hắn biết hình thể của kẻ xâm nhập.

Vừa mới xông vào rõ ràng là một người, mặc dù công lực hắn không cao, nhưng khi Long Nhất dùng toàn bộ tinh thần để cảm ứng thì cái gì cũng không phát hiện ra được, chẳng lẽ người này so về cảnh giới lại có thể cao cường hơn hắn sao?

Lúc này kẻ xâm lấn cũng đã vượt qua tám lưới tinh thần cảm ứng cuối cùng, lúc này Long Nhất cũng đã đánh hết tinh thần lực bao quanh vị trí của người đó.

Trong đầu Long Nhất đột nhiên lóe lên một đạo linh quang, khóe miệng lộ ra nụ cười, hắn đã biết kẻ đến là ai. Long Nhất thò vào không gian giới chỉ bới loạn lên một hồi rồi móc ra một cái vòng cổ màu lam đang lấp lóe, đây đúng là thứ lần trước lấy được trên người Mễ Á hoàng hậu sau lại quên trả lại cho nàng, kết quả là bị nàng lợi dụng cái này để dễ dàng biết được chính xác vị trí của mình.

Long Nhất dám khẳng định kẻ đến là Hồ nữ Bối Toa, cái này do Long Nhất dựa vào hình thể kẻ mới đến mà đoán ra, Mễ á Hoàng hậu so

với Bối Toa thì cao hơn và đầy đặn hơn nhiều.

- "Nhưng vì sao tiểu hồ ly này lại có thể tìm đến đây? Chẳng lẽ đại hồ ly kia "không nhìn được" mới để nàng tới kiếm ta?" Long Nhất trong lòng thầm nghĩ, trong đầu liền xuất hiện thân hình phong tao nhập cốt cùng mỹ ý nồng nàn của nàng ta, khiến yết hầu hẳn không nhìn được phải nuốt ực một cái.

Bối Toa đang dùng Ấn thân thuật của Hồ tộc lén lút tiến tới gần trước bôn của Long Nhất, nghĩ đến việc sắp sửa nhìn thấy nam tử này trong lòng nàng nhất thời ngũ vị* lẫn lộn. Đối với hẳn, Bối Toa không chán ghét, thậm chí còn có chút động tâm, nhưng vì chuyện cả Hồ tộc phải hiến thân cho hẳn đã khiến nàng thay đổi, cái loại tình cảnh này nàng không thể coi như tình yêu được, mà biến thành một loại lợi ích trao đổi trần trụi.

(*: Con người có thể nhận biết được 5 loại vị giác bao gồm: Đắng - Chua - Cay - Mặn - Ngọt tương ứng với những gai vị giác trên đầu lưỡi mình. Ở đây có nghĩa là trong lòng Bối Toa vừa cảm thấy ngọt ngào vừa cảm thấy đắng, mặn, chua chát. >>>> Ý nghĩa ẩn dụ thôi

Chỉ là tại giờ khắc này, Bối Toa không thể không thừa nhận, nàng rất mong chờ được nhìn thấy hẳn.

- "Tiểu hồ ly, làm gì mà ngây ngốc ở đó, ta bỏ hết kết giới rồi, nàng còn không biết tiến đến nữa à" âm thanh có chút hài hước của Long Nhất đột ngột vang lên bên tai Bối Toa tựa như là hẳn đang đứng bên cạnh mà nói với nàng, điều này khiến nàng giật mình kinh ngạc nhảy dựng lên.

Chương 395: Bách biến phân thân cùng mùi hương nữ nhân

Bối Toa hồi phục lại tinh thần, thở dài một tiếng rồi giải trừ ẩn thân thuật trên người mình. Vài năm trước không nghĩ tới ẩn thân thuật đáng tự hào của Hồ tộc không thể ẩn dấu trước mặt Long Nhất. Mấy năm sau công lực bản thân tăng tiến nhanh nhưng sự việc lại vẫn như cũ, trong lòng Bối Toa lại một lần nữa cảm thấy bất lực, chẳng lẽ nam tử này lại chính là khắc tinh của nàng sao?

Không lâu sau, trướng bông giống như bị một cơn gió nhẹ lay động, trước mặt Bối Toa xuất hiện một người, một nam tử tuấn lãng mang theo nụ cười tà dị, đó không phải là Long Nhất thì còn là ai?

Long Nhất mỉm cười nhìn Bối Toa từ trên xuống dưới, đánh giá hồi lâu. Nàng vẫn xinh đẹp như trước, khuôn mặt thuần khiết khiến kẻ khác không thể nhớ tới vẻ đẹp mỹ hoặc nổi tiếng thiên hạ của hồ tộc. Thân hình nàng so với trước còn đầy đặn hơn, một bộ cừu y màu trắng khoáng ngoại, phía dưới bộ mông tròn trịa kia là cái đuôi to màu trắng đang nhẹ nhàng lay động, khiến Long Nhất nuốt một ngụm nước bọt thật lớn.

Bối Toa bị ánh mắt của Long Nhất nhìn làm cho cả người không được tự nhiên, không khỏi sẵn giọng nói: "Nhìn cái gì? người vẫn như vậy, chẳng có chút gì thay đổi cả."

Long Nhất cười hắc hắc hỏi: "Chỗ nào không thay đổi? Như thế nào ta lại tự thấy được sự thay đổi của mình ở chỗ quan trọng nhất."

"Háo sắc mới là sự thật." Bối Toa lầm bầm nói.

"Có câu nói rằng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, yêu cái đẹp là thiên tính của ta, điều đó không có quan hệ với vấn đề háo sắc." Long Nhất thu lại nụ cười, nghiêm trang nói.

Bối Toa không thể ngừng cười được, người này miệng lưỡi trơn tru, bất quá những lời hãnh nói tuy có vẻ gian trá nhưng lại kích lệ nàng, khiến trong lòng nàng cảm thấy hân hoan vui sướng.

Long Nhất thấy nụ cười điên đảo chúng sanh của Bối Toa, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, tiểu hồ ly này mặc dù lớn lên vô cùng trong sáng, nhưng loại trong sáng thuần khiết này trên người nàng có khi còn hấp dẫn hơn so với sự thành thực của nữ nhân phong tao.

"Là cô cô người kêu người tới tìm ta? Hay là vì sự việc trước kia vậy?" Long Nhất lấy ra chuỗi ngọc màu lam sắc, vừa lắc lắc vừa nói.

Bối Toa ửng hồng mặt, gật đầu, nhẹ giọng nói: "Cô cô nói chỉ cần người giúp chúng ta thành công, điều kiện gì chúng ta cũng đều đáp ứng."

"Tất cả đều đáp ứng, kể cả điều kiện của ta bao gồm cả nàng trong đó." Long Nhất vừa nhìn Bối Toa đang thẹn thùng, trong lòng không khỏi giống như chú mèo tham lam khao khát của lạ, tiểu hồ ly này thực sự mê người.

Bối Toa nghe được ngụ ý trong đó, ánh mắt không khỏi thoáng một tia buồn bã, hiện nay nàng là ngân hồ huyết mạch duy nhất của hồ tộc, có lẽ đây chính là số mệnh của nàng.

Long Nhất nhận ra thần sắc bối rối, phức tạp trong ánh mắt Bối Toa,

tâm niệm vừa chuyển liền hiểu được vì sao lại như thế này. Kỳ thật lúc trước hẳn yêu cầu Bối Toa trở thành nữ nhân của mình chỉ là muốn làm Mễ Á hoàng hậu khó xử, cũng không thực sự muốn dùng thủ đoạn này đối phó với nàng. Thật ra thì cũng bởi vì Bối Toa mà Long Nhất đã có một cái nhìn mới về hồ tộc. Lúc trước tại luận võ đại hội của Man Ngưu tộc, tiểu hồ ly này quật cường không chịu thua, đã để lại cho hắn ấn tượng rất sâu đậm. Sau đó ở trên đỉnh núi, cũng bởi vì Bối Toa đã cởi áo hồ cừu của nàng đắp trên người hắn, khiến trong lòng hắn nảy sinh một tia hảo cảm, thương tiếc đối với tiểu hồ ly này.

"Tiểu hồ ly, lúc trước ta sờ dĩ quyết định như vậy, cũng chỉ là một trò đùa nhỏ thôi, ngươi không cần trở thành nữ nhân của ta." Long Nhất cười nói.

Thân thể mềm mại của Bối Toa chấn động, khuôn mặt đang tươi cười tức khắc trở nên tái nhợt, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay Long Nhất, vội la lên: "Không phải, là ta nguyện ý trở thành nữ nhân của ngươi, thỉnh cầu ngươi hãy giúp đỡ hồ tộc chúng ta khôi phục."

Long Nhất an ủi vỗ vỗ vào bàn tay nhỏ bé của Bối Toa, cười nói: "Ngươi hiểu lầm ý của ta, ta sẽ giúp hồ tộc các ngươi khôi phục lại địa vị, nhưng ngươi không cần phải trở thành nữ nhân của ta. Nói cách khác ngươi được tự do, không cần phải bởi vì sự tình của bốn tộc mà hy sinh hạnh phúc của bản thân mình."

Bối Toa ngây người nhìn Long Nhất, trong lúc nhất thời cũng không rõ ràng là rốt cuộc chính mình đang có cảm giác gì. Dù sao các loại sắc thái tình cảm đan xen nhau cùng một lúc khiến cho nàng có chút mê mang. Nhưng quan trọng nhất là nàng không cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc, mà ngược lại lại có một cảm giác mất mát.

"Như thế nào? Có phải là quá hạnh phúc mà ngây ngốc?" Long Nhất vỗ vỗ lên đầu Bối Toa.

Bối Toa lấy lại tinh thần, nhìn Long Nhất cả nửa ngày, đột nhiên dùng sức gật gật vui vẻ nở nụ cười.

"Long Nhất, các người muốn tới Hoang mãng thảo nguyên? Cho ta cùng đi với." Bối Toa có chút hưng phấn, vừa nhìn Long Nhất vừa nói. Nàng cũng thường xuyên nằm mơ tới các địa phương mạo hiểm của Thương Lan đại lục, nhưng bởi vì sự kỳ vọng, mong đợi của cô đối với nàng, cho nên ngoại trừ Hoàn đoạn sơn mạch cùng với Mễ Á công quốc thì các nơi khác nàng chưa có đi qua.

"Hoang mãng thảo nguyên là nơi rất nguy hiểm, ở nơi đó có rất nhiều ma thú, người không sợ bọn họ ăn thịt người a." Long Nhất cười he he nói.

"Người xem ta cần phải sợ sao? Có người lại hại như vậy bảo vệ ta, hơn nữa cho dù người không bảo vệ được ta, ta cũng có thể tự bảo vệ được mình." Bối Toa vẻ mặt kiêu ngạo nói, có điểm hơi giống một vị tiểu muội muội.

"Oh, không phải chứ? Nói như vậy thiên cực huyền thuật của người đã đại thành?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

Bối Toa đỏ mặt thẹn thùng, nhẹ giọng nói: "Thiên cực huyền thuật khó khăn như vậy sao có thể trong thời gian ngắn mà luyện thành, nhưng mà ta đã luyện thành bách biến phân thân."

"Thật là lợi hại, để cho ta thưởng thức một chút." Long Nhất vuốt cằm, mỉm cười nói.

Bối Toa không nói gì, khẽ kêu lên một tiếng, thân hình xuất hiện lục

quang, không khí dường như bằng mắt thường cũng có thể thấy được sự lưu chuyển, khiến cho Long Nhất có chút đầu hoa mắt choáng.

Bỗng nhiên lục quang nổi lên quanh Bối Toa, chỉ có điều không phải là một người mà là hơn mười người, hơn mười Bối Toa này lại lần lượt thay đổi biến thành trăm người, mỗi Bối Toa đều tựa hồ lưu chuyển trong không khí rồi kết hợp lại, làm cho người ta sinh ra cảm giác buồn ngủ.

Long Nhất nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, thấy thân ảnh Bối Toa xoay tròn cực nhanh, quan trọng nhất là mỗi một người, một thân ảnh đều mang theo tinh thần lực nguyên bản của Bối Toa, mặc dù biết rõ là ảo thuật nhưng cũng rất khó phân biệt đâu là người thật, đâu là giả. Trên một phương diện nào khác tinh thần lực này sẽ làm kẻ khác nảy sinh ác tâm, từ đó trở nên điên cuồng mất trí.

Nếu là người bình thường sợ rằng đã sớm ngã xuống hoặc là nổi điên lên. Nhưng Long Nhất liệu có phải là một người bình thường? Hiển nhiên không phải, hắn có một tinh thần lực khổng lồ mà không người nào có thể tưởng tượng được, cùng với định lực cứng cỏi, kỹ xảo đó của Bối Toa hắn hoàn toàn không để trong mắt.

Lúc này Long Nhất búng ngón tay ra, một tia chân khí hướng phía trước bắn tới, chỉ nghe thấy Bối Toa đau khổ kêu lên một tiếng. Long Nhất liếc mắt thấy huyền tượng lập tức tan biến, Bối Toa đỏ mặt che ngực mình.

Long Nhất ngăn người ra, nguyên lai là hắn định ném vào cánh tay Bối Toa, như thế nào lại ném nhầm bộ ngực của nàng, chẳng lẽ chân khí mình tu luyện cũng lây tính háo sắc của mình.

"Long Nhất, ngươi ... .. ngươi là kẻ bại hoại." Bối Toa nghiêng răng

mắng.

"Nhằm lẫn, lần này chỉ là nhằm lẫn, ai bảo người nêu ra mục tiêu rõ ràng như vậy." Long Nhất cười hắc hắc nói vài câu, rồi lại bắt đầu tìm kiếm.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bối Toa không khỏi phát hỏa, thật là lưu manh vô lại.

"Tốt lắm, ta thật sự không phải cố tình, không cần tức giận." Long Nhất vừa thấy bộ dạng Bối Toa như thế, không khỏi vội nói lời xin lỗi.

Bối Toa hung hăng trừng mắt nhìn Long Nhất hai mắt đang hấp háy nhìn chăm chăm vào bộ ngực của phân thân, khiến nàng phải dùng hai tay che ngực lại, không dám bỏ tay xuống.

"Người đừng làm gì, đừng để người khác trông thấy lại nghĩ rằng ta phi lễ người a." Long Nhất khóc không được, cười cũng không xong, đành phải nói.

Bối Toa lúng túng ngượng ngùng, hừm giọng rồi nói: "Người nghĩ rằng ta nguyện ý a, gọi người là sắc lang bởi vì người luôn không thành thật."

Long Nhất bất đắc dĩ, nhún vai cười nói: "ta nhìn thấy người ở nơi nào đó, cho dù nhìn thấy cũng không quá khoa trương như vậy. Người như thế nào lại nghĩ ta nhìn chăm chăm vào ngực người như vậy? Trước kia cũng không có thấy người e lệ như vậy a."

Bối Toa bối rối đưa tay xuống, có chút không được tự nhiên, nàng xấu hổ chuyển sang nói chuyện khác: "Vừa mới rồi người như thế nào phát hiện ra ta?"

"Nếu ta nói là ta nghe thấy được, người tin hay không?" Long Nhất mỉm cười nói.

"Người nói bậy, có quỷ mới tin người." Bối Toa gắt giọng nói, hiển nhiên tưởng rằng Long Nhất đang đùa giỡn nàng.

"Không tin cũng không tính toán làm gì, đầu năm nay nói dối thì mọi người lại tin là thật, nói thật thì lại bị cho là nói dối a." Long Nhất lắc đầu than vãn.

Bối Toa thật sự tò mò, Long Nhất làm như thế nào mà phát hiện ra nàng, tinh thần ba động trên người nàng cùng với tinh thần ba động trên trăm phân thân kia giống nhau như đúc, bằng không thiên cực huyền thuật cũng không xứng là một trong hai đại kỳ thuật của Hồ tộc. Nàng thấy vẻ mặt nghiêm trang của Long Nhất, tò mò hỏi: "Có thật là người nghe thấy được? Người làm thế nào mà nghe thấy được?"

"Đương nhiên là chỉ dùng cái mũi để ngửi, chứ không phải nghe thấy được bước chân." Long Nhất mỉm cười trêu chọc Bối Toa.

"Người ... .. làm ta tức chết." Bối Toa hiện giờ đã hoàn toàn rõ tính tình của Long Nhất, nhưng vẫn bị hấn chọc cho tức giận, không nhịn được bốc lấy tuyết trên mặt đất ném về hướng Long Nhất.

Long Nhất cười sáng khoái nói: "Tốt lắm, để ta nói cho người nghe."

Bối Toa thấy Long Nhất dáng vẻ nghiêm trang, trung thực liền lắng nghe.

"Kỳ thật không đáng để nhắc đến, cũng rất đơn giản thôi. Người cũng biết mỗi người đều có mùi đặc trưng của bản thân, đặc biệt là nữ nhân. Bình thường một số ít cực phẩm nữ nhân trên người tản mát

ra mùi thơm của cơ thể. Loại mùi thơm này của cơ thể cùng với mùi thơm từ hương liệu là hoàn toàn bất đồng, người bình thường có lẽ không nhận ra, nhưng ta trời sinh cái mũi tương đối linh mẫn, mặc dù không khí khiến cho mùi thơm của cơ thể lưu động. Nhưng mùi hương của cơ thể nguyên bản chỉ có một, vì vậy gọi là người mùi hương biết được nữ nhân, nói như vậy người đã hiểu chưa?" Long Nhất nhìn Bối Toa vừa nói vừa mỉm cười, khuôn mặt rất giống một đại thúc bỉ ổi.

"Người mùi hương là biết được nữ nhân? Mùi hương trên người ta không đậm, không nhạt, như vậy có tốt không?" Bối Toa vội hỏi rồi mở to hai mắt chờ đợi, vừa rồi Long Nhất vừa nói chỉ có số ít cực phẩm nữ nhân, trên người mới có mùi thơm thiên nhiên của cơ thể, như vậy mình trong mắt hắn có phải là nữ nhân cực phẩm không?

"Không đậm cũng không nhạt, mười phần là mùi thơm của hoa đại." Long Nhất nghiêm trang nói, khóe miệng hiện lên tiểu ý trêu đùa.

Chương 396: Phật sơn vô ảnh cước cùng song phi

Bối Toa đang suy nghĩ trong đầu về đáp án Long Nhất đưa ra, hoa dại? trong hàng ngàn hàng vạn loài hoa dại, vậy rốt cục là loại hoa nào? Là đẹp hay không đẹp?

"Đương nhiên đẹp lắm, hoa dại chỉ là một cách khái quát, thế mới có câu nói hoa nhà không bằng hoa dại ... .. Ai dà, đừng có đá ta." Long Nhất lắc đầu cười, Bối Toa phẫn nộ đá hẳn một cước, hẳn vôi vàng nhảy lên tránh.

"Bảo người nói người lại nói hươu nói vượn, tên bại hoại này ta đá chết người." Tốc độ Bối Toa không có chậm, tốc độ hai cước đá ra rất nhanh, phong bế đường lui của Long Nhất.

"Ha, phụ thuộc vào Phật sơn vô ảnh cước a." Long Nhất nắm lấy vào bàn chân của Bối Toa rồi kêu to lên, ma trảo cực kỳ dâm dăng gãi gãi mắt cá chân của tiểu hồ ly.

"Buông ta ra." Bối Toa cả giận nói. Long Nhất nhún nhún vai, nghe lời buông tay ra, nhưng Bối Toa nhân lúc hẳn không đề phòng liền đá ngay một cái vào tiểu huynh đệ bảo bối trân quý hơn tính mạng của Long Nhất.

"Người dùng Phật sơn vô ảnh cước, thiếu gia ta dùng Nga Mi long trảo thủ." Long Nhất dùng tay chém vào chân Bối Toa, đương nhiên là không có dùng nội lực gì.

Hai người cơ hồ đồng thời dừng lại, một tay Long Nhất nắm lấy tiểu cước của Bối Toa, còn bàn tay còn lại của hắn thì đặt trên bộ ngực mềm mại của Bối Toa, cảm giác tựa hồ không phải bình thường mà là vô cùng tốt, thập phần co dãn a. Bất quá không hiểu sao bàn tay của mình vì cái gì lại ở trên ngực tiểu hồ ly này? Vấn đề này cần phải thận trọng suy nghĩ thật tốt, không phải vừa rồi mình dùng Nga Mi long thảo thủ mà là nãi long thảo thủ trong truyền thuyết?

Vài giây sau, Bối Toa đỏ mặt kêu lên sợ hãi, dùng gạt ma trao của Long Nhất đang để trên ngực nàng, nhưng mà chân nàng cũng đang bị Long Nhất chế trụ chặt chẽ nên không thể thoát thân được.

"Đừng nhúc nhích, đừng cử động, nếu cử động sẽ có nguy hiểm." Long Nhất nheo mắt uy hiếp, khí tức trên người chợt trở nên hắc ám, khiến cho tim Bối Toa bỗng nhiên đập nhanh hơn, không dám trái lời mà nhúc nhích.

"Ta có thể buông ngươi ra, nhưng ngươi không được đá vào nơi đặc biệt này của ta, nếu ngươi còn dám thì ta sẽ cưỡng bạo ngươi." Long Nhất nhìn chăm chăm vào đôi mắt bất an của Bối Toa mà nói.

Bối Toa tức thì gật đầu, tỏ vẻ mình tuyệt đối sẽ không dám đá Long Nhất nữa.

Long Nhất buông chân Bối Toa ra, Bối Toa nhanh chóng rút chân về, chầm chậm nói: "Ta đã mệt rồi, ta sẽ để một cái trướng bông bên cạnh trướng bông của các ngươi, đừng động đến ta, để ta đi ngủ, trời cũng sắp sáng rồi." Nói xong Bối Toa đi tới cách đó không xa, lấy từ trong không gian giới chỉ ra một trướng bông, sau khi cố định trướng bông thì không dám nhìn tới Long Nhất mà giống như một con thỏ ngoan đi vào trong.

"Ta đáng sợ như vậy sao?" Long Nhất lắc đầu cười, trở lại trạng thái bình thường bị ôm hai tấm thân ngọc ngà ấm áp mà ngủ.

Lúc vào trong trạng thái bình thường, phát hiện Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song đã tỉnh giấc, liền đau khổ đi tới, nhẹ giọng hỏi.

"Như thế nào đã tỉnh rồi? là ta tạo ra tiếng động đánh thức các nàng?" Long Nhất nhảy lên chiếc giường lớn, chen vào giữa hai nàng, mỗi tay ôm một người, cảm thấy rất hạnh phúc.

"Người ở bên ngoài lớn tiếng đùa giỡn với người khác như vậy, chúng ta như thế nào mà không tỉnh?" Nạp Lan Như Nguyệt như muốn ăn tươi nuốt sống Long Nhất.

"Ha ha, đội ngũ chúng ta có thêm một người nữa, các nàng không phiền chứ." Long Nhất mỉm cười vuốt ve cặp mông của Nạp Lan Như Nguyệt, hẳn biết nàng cũng không phải thật sự tức giận.

"Chàng đã nói như vậy, chẳng lẽ chúng ta còn có thể cản nàng ta sao." Nạp Lan Như Nguyệt có chút tức giận nói.

Long Nhất cười he he hai tiếng, ma tráo không an phận ở trên mông hai nàng mà lại lần mò lên trên bộ ngực.

"A, phu quân, không nên, đừng có loạn động như thế ... .."

"Ma tráo của Long Nhất lại dần dần lần mò lên tiếp."

.....

Thời gian âm ỉ của ba người nhanh chóng qua đi, đợi đến khi ba người ấm áp cùng hưởng thụ sự yên tĩnh, bình yên thì trời đã sáng.

"Phải rời khỏi giường thôi, hai bảo bối của ta." Long Nhất cúi véo lên áo bên ngoài bầu vú của hai nàng, rồi hô to.

"Mmm ... .." Hai nàng mắt nhắm mắt mở kêu lên, nhưng không có dậy.

Quả thật hai nha đầu này vẫn định nằm ngủ tiếp, hai tay Long Nhất lại xoa nắn vú của hai nàng, khế cười nói: "Không chịu dậy, các nàng có biết hỏa khí lớn nhất của nam nhân không? Đừng trách ta không khách khí."

Hai nàng cảm thấy những chỗ nhạy cảm bị tấn công, hơi thở trở nên gấp rút, tình cảm dâng lên như thủy triều. Vô Song ngăn bàn tay Long Nhất lại, không cho hấn lộn xộn nữa. Nạp Lan Như Nguyệt cùng Long Nhất đã có sự thân mật, sự tình gì cũng đã làm, nhưng thấy Long Nhất như vậy trong lòng nàng cũng có chút suy nghĩ, nàng lặng lẽ nhìn thoáng qua Vô Song bên kia, nghĩ thầm, dù sao đó cũng là tỷ muội của mình, nàng cắn chặt răng, rồi ngược đầu lên chủ động hôn vào môi Long Nhất.

Nạp Lan Như Nguyệt cuồng nhiệt hôn, toàn thân trở nên nóng lên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy tiểu huynh đệ đang uy phong ngẩng lên của Long Nhất.

Long Nhất có chút kinh ngạc vì Nạp Lan Như Nguyệt chủ động, nghĩ đến Vô Song ở bên cạnh đang nhìn, hấn nghĩ một chút liền hiểu được, cảm thấy kích thích vô cùng, bắt đầu nhiệt tình hôn lại. Hai tay lần xuống cởi quần áo của Nạp Lan Như Nguyệt, một đôi ngọc nữ hiện ra, biến hóa thành các loại hình dạng trong tay Long Nhất.

Vô Song trong lúc nhất thời chưa có lấy lại tinh thần, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người cuồng nhiệt thân mật, cái loại cảm giác này đối với một hoàng hoa khuê nữ như nàng trong lúc nhất thời khó có thể

chấp nhận. Chỉ là khi nàng lấy lại tinh thần thì khoái cảm từ trong linh hồn như thủy triều tràn ra khắp người nàng, khiến nàng mặc dù muốn chạy trốn nhưng thân thể không còn chút khí lực để mà dậy.

Long Nhất nhắc Nạp Lan Như Nguyệt ngồi trên ngực hắn, Long Nhất ngậm lấy viên nhũ châu đỏ của nàng, liền cảm giác được hạt nhũ châu mềm mại trong miệng đang dần dần săn lại.

Nạp Lan Như Nguyệt ưỡn ngực lên phía trước, đầu ngửa ra sau, mái tóc dài xõa xuống.

Dường như tư thế có chút khó khăn này làm cho khoái cảm bùng nổ, Nạp Lan Như Nguyệt lui về phía sau một chút, dứt bộ ngực ra khỏi cái miệng rộng của Long Nhất, nàng hôn dần từ trên mặt hắn hôn xuống dưới.

Những cái hôn nồng ấm truyền tới, Nạp Lan Như Nguyệt hôn từ ngực Long Nhất kéo xuống, đồng thời chiếc áo ngủ xinh đẹp bằng gấm bị kéo sang một bên. Nạp Lan Như Nguyệt hôn dần xuống, trong chốc lát đã tới giữa hai chân của Long Nhất.

Hơi thở Long Nhất trở nên nóng bỏng, khó có thể tưởng được mùa xuân đang thực sự đến với bản thân. Lúc trước tại Vô Song doanh, Bắc Đường Vũ đã cho hắn giây phút hưởng thụ trên giường, bây giờ Nạp Lan Như Nguyệt không phải cũng đang cố gắng làm hài lòng hắn? Điều này thật sự là hạnh phúc lớn trong đời.

Nạp Lan Như Nguyệt không có khiến cho Long Nhất thất vọng, nàng kéo khóa của hắn xuống, tiểu long nhất hung hăng dữ tợn lao đến.

"Phu quân ... .. muốn Như Nguyệt hầu hạ như vậy chứ?" Nạp Lan Như Nguyệt ngược mắt lên hỏi, kỳ thật chiêu này không phải tự nàng biết được, mà là hồi ở Vô Song doanh trong lúc nói chuyện được

Bắc Đường Vũ bảo cho. Vô Song ở một bên nhìn thấy như vậy, hơi thở chột chờ nên gấp gáp. Chẳng những Long Nhất cảm thấy kích thích, mà Nạp Lan Như Nguyệt cũng thấy hứng khởi hơn so với bình thường.

"Điều này còn phải hỏi sao?" thanh âm Long Nhất vang lên, bàn tay hắn từ từ ấn đầu Nạp Lan Như Nguyệt xuống phía dưới.

Nạp Lan Như Nguyệt cầm lấy tiểu huynh đệ của Long Nhất, tim đập như sấm trong lồng ngực, mặc dù thật sự muốn làm nhưng trong lòng cũng có chút bối rối.

Do dự ngập ngừng một chút rồi Nạp Lan Như Nguyệt mở miệng cúi xuống ... ..

Nạp Lan Như Nguyệt vừa lóng ngóng ngậm lấy, Long Nhất liền hướng dẫn ngay.

"Trời ... .. trời ... .. bọn họ đang làm cái gì thế?" Vô Song nhìn Nạp Lan Như Nguyệt đang cúi đầu lên xuống, một tia tinh táo chút nữa thì bị hủy đi, nàng không thể tưởng tượng nam nữ làm chuyện đó lại có thể cho phép làm như thế này.

Lúc này Nạp Lan Như Nguyệt dưới sự chỉ bảo của Long Nhất, động tác đã trở nên thuần thục. Long Nhất nhắm mắt lại, bắt đầu hưởng thụ.

Toàn thân Vô Song bắt đầu nóng lên, tiểu phúc co bóp, bên trong tiểu khối đã ướt đẫm.

"Không được, ta không thể ở lại chỗ này, ta phải đi." Vô Song suy nghĩ trong đầu, dùng chút khí lực còn lại, giãy dụa muốn đứng lên ra khỏi giường.

Long Nhất phát hiện động tác của Vô Song, liền kéo nàng lại. Vô Song vừa đứng lên liền đảo rồi ngồi xuống, như thế nào lại ngồi ở ngay trên mặt Long Nhất.

"A ... .. Long Nhất ... .. không ... .. không muốn ... .." Vô Song cảm giác được nước từ trong tiểu khố tiết ra cùng với sự ướt át, ẩm ướt của một vật thể, nàng tự nhiên đoán được đó là cái gì, cuối cùng một tia khí lực cuối cùng cũng biến mất khỏi thân thể.

Long Nhất ôm lấy hai bên hông của Vô Song, siêng năng cày cù như nông dân làm việc (diligently diligently is doing farm work), Vô Song đã sớm mất đi sức phản kháng, khoái cảm như thủy triều bao phủ lấy nàng.

Ở một bên, Nạp Lan Như Nguyệt đang ngồi trên người Long Nhất mà nhấp nhô tập thể dục, hai tay nàng chống lên ngực Long Nhất, thỉnh thoảng hứng lên lại liếm nhẹ vào lưng Vô Song.

Rốt cục hai nàng không phân biệt trước sau cùng xuất phát ra một tràng tiếng rên rỉ, cao trào ngày càng dâng cao như thủy triều.

"Long Nhất ... .. cầu ... .. cầu xin ... .. đừng lấy đi trinh tiết của ta... .." Vô Song hạ người xuống, cắn vào lỗ tai Long Nhất nói.

Long Nhất ngẩn người ra, không rõ vì cái gì mà tới lúc này rồi Vô Song vẫn không chịu cùng hắn đánh trận cuối. Nhưng hắn lại tôn trọng ý kiến nữ nhân của mình, nếu nàng đã nói vậy thì hắn sẽ không đi tới cuối cùng.

Vô Song không được, Long Nhất chỉ còn cách phát động tiến công với Nạp Lan Như Nguyệt.

Đang lúc cao trào, phía bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng Bối Toa, tiểu hồ ly nọ kêu to: "Long Nhất, ngươi rốt cuộc đến lúc nào mới chịu ra, ngươi có muốn đi hoang mãng thảo nguyên không vậy."

Long Nhất cả kinh, lúc này mới nhớ là tối qua đã quên bố trí kết giới cách âm. Như vậy động tĩnh bên trong của ba người không phải đều bị Man Ngưu cùng tiểu hồ ly này nghe thấy hết, thật sự là thất sách a.

Chương 397: Quay lại di thất chi thành

Ngoài trời, bông tuyết chẳng biết từ khi nào đã ngừng rơi, chỉ là bầu trời vẫn âm u như cũ. Gió bắc thê lương gào thét thổi tới, cho dù cường hãn như Long Nhất cũng không chịu được mà run lên, cũng không phải cái lạnh giá toàn thân mà giống như đóng băng ngàn dặm, vạn vật tiêu điều, cảnh tượng khiến cho tinh thần con người cảm giác giá lạnh.

Long Nhất vừa nói vừa ngáp, xoay người vặn eo một cái, nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng của Bối Toa cười to nói: "Mới sáng sớm mà người đã kêu la cái gì, thật sự là quấy rầy giấc ngủ của mọi người."

Bối Toa hừ một tiếng rồi nói: "Quấy rầy giấc xuân mộng của người cũng không sai biệt lắm, chúng ta không bắt đầu khởi hành thì đợi đến trời tối à."

Bối Toa nói vậy cũng không sai, vào mùa này thời tiết như vậy, thời gian ban ngày rất ngắn, lúc rạng đông trời vẫn còn chưa sáng, đặc biệt là lại còn có mây mù âm u. Ban ngày mà khí trời mờ mịt u ám, nếu ở kiếp trước cũng có thể khiến cho mọi người đắm chìm vào nhau.

Sau nửa ngày, hai nàng mới mặc xiêm y từ bên trong đi ra, khuôn mặt đỏ ửng, một tròng trời long đất lở vừa rồi làm cho hai nàng càng thêm xinh đẹp quyến rũ.

"Được rồi, thu hồi trướng bông rồi xuất phát thôi." Long Nhất hô to một tiếng, mọi người đều tự thu trướng bông bên trong không gian giới chỉ, năm người bắt đầu bước vào Hoang mãng thảo nguyên.

Hoang mãng thảo nguyên thực sự bây giờ đã trở thành một vùng hoang vu, những cây cỏ dại bị gió bắc thổi ngã ngục trên mặt đất, tựa như một tầng thảm mềm mại màu vàng. Điều kỳ quái chính là lối vào Hoang mãng thảo nguyên tách biệt với đường biên giới Ngạo Nguyệt đế quốc, nhưng do thời tiết xấu nên chỉ thấy có một tầng tuyết mỏng đọng một bên, ở những chỗ khác không nhìn thấy một mảnh bông tuyết nào cả, nhưng trên bề mặt cỏ dại lại kết thành dịch trong suốt như băng hoa, mỗi bước chân đặt xuống lại tạo thành thanh âm vỡ vụn của băng.

"Cáp, thật sự thú vị." Bối Toa kêu lên một tiếng, vui sướng nhảy sang bên trái, bên phải, bộ dạng tựa hồ như một tiểu cô nương.

"Tiểu thí hài, có cái gì mà chơi đùa." Nạp Lan Như Nguyệt làm bầm nói, hiển nhiên trong lòng vẫn khó chịu đối với việc sáng nay bị Bối Toa quấy rầy.

Tại Bối Toa rất thính, hiển nhiên là nghe được lời Nạp Lan Như Nguyệt nói, nàng quay đầu hướng Nạp Lan Như Nguyệt làm mặt quỷ, cái đuôi trắng vẫy vẫy, rồi lại tiếp tục chơi đùa.

"Được rồi, không chơi nữa, chúng ta tăng tốc tiến về phía trước." Long Nhất hô lên.

Càng vào trong Hoang mãng thảo nguyên, tác động của không khí lạnh càng ít đi, không giống như với bên ngoài ngay cả một điểm sinh khí cũng không có, tất cả ma thú đều di chuyển sâu vào bên trong.

Ngày thứ tư sau khi tiến vào Hoang mãng thảo nguyên, các loại ma

thú có cấp bậc bắt đầu xuất hiện. Vài năm trước đây nhóm người Long Nhất đã từng thám sát vô số ma thú, nhưng dường như cũng không có ảnh hưởng tới số lượng của ma thú. Bất quá Hoang mãng thảo nguyên rộng lớn như thế nào, số lượng ma thú sống bên trong chắc chắn không thể nghi ngờ là có hơn hàng vạn con, Long Nhất mới giết được một ít, đâu có đáng kể.

Long Nhất thả con cọp tiểu ba, Hỏa kỳ lân cùng với Cuồng lôi thú từ hắc ám thứ nguyên không gian ra, để bọn chúng tùy ý đuổi ma thú chạy tán loạn. Con cọp tiểu ba sau biến thành một màu trắng thuần khiết, thực lực cũng nhanh chóng tăng lên. Còn hai thần thú Hỏa kỳ lân cùng Cuồng lôi thú này thực lực lại nội liễm, ẩn tàng vào bên trong. Long Nhất lại nhớ tới bộ xương khô Long Nhị, cũng không biết bóng đen trong cơ thể khi nào mới có thể khôi phục hoàn toàn cho nó.

Hiện tại tâm cảnh cùng thực lực của Long Nhất cao hơn rất nhiều so với mấy năm trước. Ma thú tại Hoang mãng thảo nguyên đối với Long Nhất không có uy hiếp gì, cho dù gặp phải siêu cấp ma thú thì sao? Ba thần thú, hơn nữa lại có Long Nhất cùng Vô Song là hai người có thực lực kinh khủng, cường giả của nhân gian, cho dù có là siêu cấp ma thú cấp SSS cũng phải cúi đầu thuần phục.

Hai mươi ngày sau, nhóm người Long Nhất đứng ở trên một đồi nhỏ ở giữa Hoang mãng thảo nguyên, nhìn thấy cách đó không xa là một vùng di tích đổ nát điêu tàn. Trên bầu trời di tích vẫn bao phủ một tầng hắc vụ nhàn nhạt như cũ, khí tức hắc ám nồng đậm từ phía trước truyền tới.

"Phụ thân, mẫu thân, tử dân thánh thành, băng ngưng đã trở lại... .." Vô Song vận một thân bạch y, thân áo lay động, hai mắt bi thương nhìn về phía trước, nơi đã từng có nền văn minh ma pháp huy hoàng Thánh thành, đó chính là nhà nàng. Nhưng bây giờ nơi đó

chỉ còn là một đồng di tích đồ nát.

Bốn người Long Nhất ở sau lưng, yên lặng nhìn Vô Song, không có quấy rầy nàng. Nàng cần một không gian riêng để giải thoát tình cảm của bản thân.

Giấc mộng một ngàn năm, thế gian đã trải qua biết bao thay đổi, tất cả các thân nhân đều nằm lại trong lòng đất, thế giới quen thuộc không còn nữa, bất kỳ ai cũng không cách nào giữ được sự tinh táo.

Đột nhiên một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống trên khuôn mặt Vô Song bị gió thổi bay lên mặt Long Nhất. Long Nhất chỉ cảm thấy đau lòng, cảm thụ chân thật của Vô Song truyền đến Long Nhất, khiến trong lòng hấn vừa cảm thấy thương tiếc, vừa thấy đau lòng.

"Hoang mãng thảo nguyên là cội nguồn của ta, nơi đó có thân nhân, vô số tiên hoa, Thánh thành nguy nga là nhà của ta, nền văn minh sáng lạng và những thứ xinh đẹp khác." Vô Song khẽ mở miệng hát lên một bài ca du dương ca ngợi Hoang mãng thảo nguyên. Đây chính là bài ca ca tụng Thánh thành, chỉ là bài ca vốn vui tươi xuất phát từ trong miệng Vô Song lại có chút thê lương.

Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa rơi lệ, tâm trạng buồn bã, hiển nhiên đã bị sự bi thương của Vô Song tác động, hai nàng cũng cảm thấy thương tâm theo.

Vô Song lại một lần nữa ngâm xướng bài hát, đến cuối cùng thì lệ đã rơi đầy mặt, nàng bước từng bước một, chậm rãi hướng tới phế khu đi tới. Có thể thấy được nơi này đã từng là một đại thành thị.

"Phu quân, chúng ta có nên đi khuyên can Vô Song tỳ tỳ hay không, tỳ ấy quá đáng thương." Nạp Lan Như Nguyệt kéo ống tay áo Long Nhất, vừa khóc vừa nói.

Long Nhất lắc đầu, vỗ nhẹ Nạp Lan Như Nguyệt, khẽ thở dài rồi nói: "Chúng ta đi theo nàng từ phía xa, không nên quấy rầy nàng, nơi đây là thế giới thuộc về nàng."

Long Nhất nhìn xung quanh, trong đầu hiện lên tình cảnh lúc trước cùng Lãnh U U, Lộ Thiến Á và Mang Nguru đang thám hiểm nơi này. Lúc ấy thực lực bọn họ yếu như vậy nhưng vẫn còn sống sót rời khỏi Hoang mãng thảo nguyên, quả thật là một kỳ tích.

Di thất chi thành này so với lúc mấy năm trước đã từng tới thì vẫn duy trì nguyên vẹn. Nhưng hiện tại bởi vì cơ quan của Thành chủ phủ đã phát động, tòa Di thất chi thành cơ bản đã bị chôn vùi sâu dưới đất. Trên mặt đất cỏ dại mọc đầy, chỉ còn một số ít dấu vết còn có thể nhìn thấy được.

Leng keng, lách cách, đột nhiên từ phía khu xuất hiện rất nhiều vong linh sinh vật mặc khôi giáp rách nát, tàn phá, tay những vong linh sinh vật ấy cầm những vũ khí đã han rỉ. Bốn người Long Nhất lập tức tiến lên theo sát phía sau Vô Song, tất cả đều trong trạng thái phòng vệ.

Điều kỳ quái chính là những vong linh sinh vật này cũng không có phát động công kích, ngược lại còn tạo thành hai đội ngũ thật dài, đứng ở hai bên Vô Song. Vô Song tiến tới chúng cũng tiến tới, Vô Song dừng bước chúng cũng dừng bước, tựa hồ là hộ vệ của Vô Song.

"Đã mấy ngàn năm, chẳng lẽ Vong Linh sinh vật còn nhận chủ sao?" Long Nhất trầm nghĩ, bất quá văn minh Di thất chi thành đã đạt tới một trình độ mà Long Nhất cũng không tưởng tượng được, có sự tình gì phát sinh cũng không quá ngạc nhiên.

Dần dần một nhóm đi theo, vong linh hộ vệ ngày càng nhiều, ước chừng hai, ba nghìn người, tạo thành một chi vong linh quân đội. Vô Song phảng phất cảm giác nước mắt trên mặt nàng đã khô lại, vẻ mặt đã trở lại lạnh lùng như trước kia.

Cuối cùng thì Vô Song đi tới một một khoảng đất trống liền dừng lại, ở chỗ này khí tức hắc ám nồng đậm. Vô Song bắt đầu niệm chú ngữ, thủy hệ ma pháp nguyên tố bắt đầu điên cuồng ngưng tụ. Mặc dù nơi đây bị bao phủ bởi khí tức hắc ám nhưng thực lực của Vô Song là Pháp thần nên việc phóng xuất ra ma pháp thuộc tính bản hệ cũng dễ dàng.

"Thủy liên phá" Vô Song khẽ kêu một tiếng, băng lam pháp trượng trong tay tản ra một vòng sáng lam sắc.

Rất nhanh, khắp nơi trên mặt đất bắt đầu chấn động, từng cột nước bắt đầu xuất hiện trên mặt đất.

"Lão đại, Vô Song đang thi triển ma pháp gì mà lại xuất hiện suối nước vậy?" Man Nguru vẻ mặt nghi hoặc nhìn Long Nhất hỏi.

Long Nhất nhún vai, cảm thụ từ sâu trong lòng đất truyền lại chấn động, nhẹ giọng nói: "cứ nhìn sẽ biết, không nên nói năng lung tung."

Long Nhất vừa mới nói xong, cơn địa chấn đột nhiên gia tăng, chấn lực khổng lồ làm cho người ta muốn học máu. Man Nguru ngã ngồi trên mặt đất, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa kinh hô lên một tiếng, một trái một phải khẩn trương nắm lấy tay Long Nhất.

Đột nhiên một thanh âm nứt vỡ vang lên, một cột nước thật lớn mang theo cả bùn đất phóng lên cao, thanh thế quả thực làm cho người ta hoài nghi có phải thế giới đã tới ngày tận thế.

Chỉ là cột nước này vừa hiện ra, Long Nhất đã triển khai kết giới ngăn cản nước và bùn đất tứ phía dưới tấn công, xung động thật lớn, cho dù là kiếm sư hay chiến sĩ cũng không khỏi phải thổ ra ba lít máu.

"A ... .. các người nhìn xem, căn phòng lớn như thế này làm như thế nào mà lại xuất hiện?" Bối Toa trợn mắt há mồm nhìn căn phòng lớn phía trước.

Long Nhất cũng ngạc nhiên, bởi vì gian phòng bị Vô Song làm cho xuất hiện từ phía dưới chính là thành chủ phủ, cũng chính là ngôi nhà trước kia của Vô Song. Không thể tưởng tượng được chấn động lớn như thế cũng không thể làm cho thành chủ phủ này bị đổ vỡ.

Theo Vô Song thất hồn lạc phách đi vào đại môn, phát hiện ma pháp đăng cũng không có tự động sáng lên. Lúc trước Long Nhất vừa tiến vào thì ma pháp đăng trên vách tường liền tự động sáng lên, có thể hiện tại thiết bị này đã bị hư hỏng.

Xuyên qua đại sảnh liền tới một hành lang thật dài, có lẽ lâu lắm rồi không có thông gió, mùi vị nơi này vô cùng khó ngửi, lại còn mùi vị của những thứ bị phân hủy nồng nặc có thể làm người ta phát ốm, tuy nhiên bọn Long Nhất cũng không phải thuộc loại công tử tiểu thư gì, vẫn có thể chịu được.

Vô Song đi dọc theo hành lang một đoạn, tới trước của một gian phòng liền dừng lại. Long Nhất nhớ mang máng, lúc trước chính là tại căn phòng này gã đã phát hiện ra hình dáng Vô Song trong ma pháp thủy tinh cầu kia, không thể nghi ngờ đây có thể là khuê phòng của Vô Song.

Quả nhiên hai tay Vô Song có chút run rẩy, đẩy cửa đi vào, các thứ bên trong đã bị hư hỏng, đồ đạc bị đụng vào liền hóa thành bụi phấn

rơi xuống.

"Phụ thân, mẫu thân." đột nhiên Vô Song rơi vào trầm mê, bạch quang trên người chợt lóe lên rồi biến mất khỏi phòng.

Chương 398: Xác chết sống lại và tràng cảnh hung hiểm

Mấy người Long Nhất nhìn nhau, cơ hồ đồng thời chạy vội ra ngoài nhưng không có thấy dấu vết của Vô Song, vừa rồi nàng đã sử dụng không gian ma pháp. Loại không gian ma pháp này ngoại trừ quang mang lóe lên rồi biến mất tại chỗ thì sẽ có ma pháp ba động bên ngoài nhưng căn bản không thể dò xét được lộ tuyến, chính vì vậy mấy người Long Nhất cũng không còn cách nào khác.

"Phu quân, chàng nói Vô Song tỷ tỷ có thể ra khỏi không?" Nạp Lan Như Nguyệt hỏi.

"Đương nhiên là có thể thoát ra, người không nghe thấy vừa mới rồi Vô Song tỷ tỷ kêu lên phụ thân cùng mẫu thân a. Khẳng định là nàng đã chạy tới phòng cha mẹ mình." Bối Toa ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đặc ý phân tích rồi nói, có chút xem thường nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, dường như ngay cả điều này mà nàng ta cũng không biết.

Nạp Lan Như Nguyệt thấy Bối Toa khiêu khích, bèn nhìn Long Nhất đang mỉm cười, hừ lạnh một tiếng rồi trừng mắt nhìn tiểu hồ ly.

"Long Nhất, người thấy ta phân tích có đúng hay không?" Bối Toa trừng mắt nhìn Nạp Lan Như Nguyệt cười, mang theo nụ cười chiến thắng hỏi Long Nhất.

"Ừm, rất có đạo lý." Long Nhất cười nói. Hắn cũng tin tưởng 99% là Vô Song đi tới phòng cha mẹ nàng.

"Chúng ta cũng nhanh đi xem, nhưng mà chúng ta phải đi tới đâu?"
Bối Toa vội lên tiếng sau khi hỏi.

"Thật ngu ngốc, ngay cả điều này cũng không biết. Tại Thương Lan đại lục, theo phương hướng của tứ viện mà giảng giải thì bình thường chủ nhân ở tại Đông viện, tiểu thư ngụ tại Nam viện, thiếu gia ở tại Bắc viện, Tây viện thì dùng để cho khách nhân cư trú. Tiểu viện của Vô Song tỷ tỷ ở chỗ này rõ ràng là ở hướng Nam, điều này cho thấy thành chủ phủ có thói quen thập hữu bát cửu giống như Thương lan đại lục, cho nên Vô Song tỷ tỷ khẳng định đi tới nơi ở của cha mẹ tỷ ấy ở Đông viện. Phu quân, người nói ta nói có đúng hay không?" Nạp Lan Như Nguyệt mượn chuyện này để phản kích Bối Toa.

"Đúng rồi, ta cũng nghĩ như vậy." Long Nhất cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt đắc ý liếc mắt nhìn Bối Toa, mà Bối Toa thì chun mũi lại. Thực ra thì hai người cũng đầy nhiệt huyết.

"Hai xú nha đầu này, người nhìn ta ta nhìn người cái gì, chúng ta nhanh lên một chút đi tìm Vô Song." Long Nhất cười cười gõ trên đầu hai nàng một cái rồi trực tiếp mang theo hai nàng nhắm hướng Đông đi đến.

Long Nhất cũng không thể quản được nhiều, phân phó Man Ngưu trực tiếp phá tường tìm lối. Khi nhóm người Long Nhất tìm thấy Đông viện thì cũng đã hủy đi hơn mười gian phòng.

Man Ngưu lắc lắc lục ngọc tài quyết trong tay, ồn ào nói: "thật là không sáng khoái, còn tưởng rằng tại Hoang mãng thảo nguyên này có thể chém giết một hồi, làm lão Ngưu thống khoái."

Long Nhất đá một cước vào mông Mang Nguru, cười mắng: "Muốn sáng khoái sao, đợi tới khi đi ra ngoài sẽ cho người được sáng khoái. Nhớ năm đó trong lúc tìm đường ra tại phía Tây nam đã phát hiện một Điệp huyết kim chuẩn cấp SSS. Sẽ để người tới đó thu thập."

Man Nguru vừa nghe liền gãi ngứa nói: "Lão đại, lão ngứa ta không thể bay, làm như thế nào mà thu thập được nó a."

"Đương nhiên đã lựa chọn thì phải chọn đối thủ cực mạnh. Cứ quyết định như vậy đi, bây giờ không nói chuyện đó nữa, chúng ta qua đó xem sao." Long Nhất vừa bước vào viện tử này liền cảm giác được khí tức của Vô Song.

Quét qua hai tầng đá lớn cản đường, Long Nhất nhìn thấy trước cửa đại môn, Vô Song với một thân bạch y đang quỳ xuống trên mặt đất tràn đầy tro bụi. Thân ảnh thật cô đơn buồn bã.

Mấy người Long Nhất nhẹ nhàng dừng bước, lúc này trái tim Long Nhất tự nhiên đập nhanh hai cái. Hắn chỉ cảm thấy tuyến thượng thận nhanh chóng thanh lọc, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Đồng tử Long Nhất chột co rút lại, cả người căng lên, đây là trực giác giống như dã thú của hắn. Hắn cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt.

Cảm giác khiến Long Nhất khẩn trương, Man Nguru lập tức phối hợp cùng Long Nhất tạo thành tư thế công kích, Bối Toa cùng Nạp Lan Như Nguyệt không biết tại sao lại như thế nhưng cũng tăng cường đề phòng cảnh giác.

Bốn người chậm rãi xuất hiện tại cửa, phát hiện phía trước Vô Song có hai xác chết một nam một nữ mặc y phục hoa lệ, thân thể không hề bị phân hủy, vô cùng rõ ràng, chỉ là cơ thể cùng mạch máu bị khô

rút lại. Đây chính là mẫu thân cùng phụ thân của Vô Song.

Nhìn thấy hai xác chết này, nhưng lại là cha mẹ của Vô Song, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa cảm thấy thân thể hết căng thẳng, bắt đầu thông cảm với cảnh ngộ của Vô Song. Sau ngàn năm gặp lại, thân nhân chỉ là hai thi thể, cái loại thống khổ này thật khó mà chịu đựng.

Long Nhất không hề buông lỏng cảnh giác, ngược lại cảm giác nguy hiểm trong lòng ngày càng thêm mãnh liệt. Hắn cẩn thận quan sát hai tử thi này, hoặc có thể gọi là mẫu thân cùng phụ thân của Vô Song, phát hiện khắp nơi đều bao trùm một tầng bụi dày, nhưng riêng chỗ hai người nằm lại không có một hạt bụi nào.

"Ma pháp trận? Cảm giác thật quý dị." Long Nhất nhìn xuống hai tử thi mặc y phục hoa lệ nằm sóng hàng, phía trên có tinh thạch khí tức hắc ám. Giữa tinh thạch này có vẽ phù văn cực kỳ phức tạp, thoạt nhìn giống như là một ma pháp trận, nhưng mà Long Nhất cảm thấy thập phần quý dị.

Vô Song ngây ngốc nhìn hai người thân của nàng, đầu óc trống rỗng.

Một giọt lệ từ trên má Vô Song chảy xuống, rơi trên mặt đất. Dọc theo những giọt nước mắt của Vô Song rơi xuống, hai tinh thạch màu đen khảm chết y phục của hai xác chết đột nhiên bắn ra hắc mang.

Hai xác chết đồng thời đột nhiên mở hai con mắt vốn đóng chặt ra, trong ánh mắt lưu chuyển hắc quang quý dị.

Đồng tử Long Nhất đột nhiên co lại, nhanh như tia chớp kéo Vô Song lùi lại. Cùng lúc đó hai xác chết vốn không có tính mạng đang nằm trên mặt đất đột nhiên bật dậy, trong khi Long Nhất kéo Vô Song ra sau thì trong sát na đó hai trảo nhằm hướng đầu cùng trái tim Vô

Song công tới.

"Chiếu cố tốt cho Vô Song." Long Nhất ném Vô Song cho Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa, ngay sau đó hô to một tiếng cùng Man Nguru nhanh chóng tấn công về phía trước.

Bởi vì hai xác chết này là di thể cha mẹ của Vô Song nên Long Nhất xuất chiêu cũng có chút hạn chế. Nhưng mà thực lực của xác chết này cũng vượt quá ý liệu của Long Nhất, thực lực của hai xác chết này tuyệt đối đạt đến trình độ Kiếm thần, xuất thủ không chút lưu tình. Oanh một tiếng, Long Nhất cùng Man Nguru bị đẩy bay ra ngoài, khóe miệng xuất hiện một dòng máu.

Long Nhất cười khổ không thôi, xác chết của thành chủ cùng phu nhân như thế nào lại sống lại, hơn nữa lại công kích chính nữ nhi của mình, thế giới này chẳng lẽ đã đảo điên? Bên ngoài vong linh hộ vệ đều nhận thức biết được Vô Song mà không có công kích nòng, mà hai lão nhân này như thế nào vừa mở mắt liền muốn lấy mạng Vô Song.

Hai xác chết chuyển hướng tới Vô Song, hắc quang trong mắt càng nồng đậm, hai móng vuốt khô héo vươn ra nhằm hướng Vô Song tấn công.

Vô Song như tỉnh lại từ trong giấc mộng, vẻ mặt không dám tin, nàng bi phẫn kêu lên: "Phụ thân, mẫu thân, ta là Ngưng nhi a, ta là nữ nhi Băng Ngưng của các người a."

Hai xác chết này không có ngừng lại, thân hình nhanh như tia chớp vọt tới, khô ráo nhằm các bộ vị yếu hại của Vô Song công tới.

Bối Toa cùng Nạp Lan Như Nguyệt kinh hô kêu lên, đồng thời kéo Vô Song lui về phía sau. Long Nhất cùng Man Nguru tiếp tục lao tới

trước. Long Nhất lúc này không để ý nhiều, ma đấu khí áp súc ma pháp tấn công.

Vô Song thoát khỏi tay Bối Toa cùng Nạp Lan Như Nguyệt, lắc mình lao vào trong cuộc chiến, trong lúc nhất thời cục diện càng thêm hỗn loạn.

Vô Song không tránh không né, ngược lại lại nổi điên không nhận sự bảo vệ của Long Nhất mà hướng hai xác chết đi đến. Trong lúc nhất thời áp lực của Long Nhất cùng Man Nguru tăng lên rất nhiều. Trong chốc lát, Man Nguru bị một màn đấu khí màu đen đánh bay về phía sau, Long Nhất bất đắc dĩ phải gọi ba thần thú đến tương trợ.

"Các người hãy tránh ra, phụ thân mẫu thân muốn giết ta thì hãy để cho họ giết ta." Khuôn mặt Vô Song đầm nước mắt, kêu lên một tiếng, vận dụng không gian ma pháp thuận di đến bên cạnh hai xác chết, sau đó bố trí một kết giới chắn toàn bộ nhóm người Long Nhất ở bên ngoài.

"Vô Song!" Long Nhất nổi giận điên cuồng, muốn tập trung toàn bộ nội lực đột phá kết giới của Vô Song, nhưng Vô Song là pháp thần, Long Nhất muốn phá kết giới do nàng thi triển cần nhiều thời gian. Nhưng mà lúc này chỉ một chút thời gian cũng không thể được, Vô Song có thể sẽ hương tiêu ngọc vãn dưới khô trảo của song thân nàng, trên thế giới này còn sự tình nào thống khổ hơn?

Vô Song mở rộng cánh tay, lẩm bẩm nói: "Phụ thân, mẫu thân, có phải người muốn đóng băng Ngưng nghi cùng các người, Ngưng nghi nguyện ý."

Hai xác chết thấy Vô Song ngay gần đó, không chút do dự, bốn khô trảo sắc bén trong nháy mắt xuyên thấu qua ngực Vô Song, từng giọt máu tươi rất nhanh chóng chảy xuống, trong nháy mắt quần áo màu

trắng của Vô Song đã nhiễm huyết đỏ.

"Vô Song ... .." Long Nhất bi thống kêu lên, đột nhiên cảm giác trước ngực nghẹn lại, một ngụm máu tươi phun ra. Hắn đã điên cuồng, liều mạng đâm vào kết giới do Vô Song bố trí.

Khóe miệng Vô Song khẽ co giật một chút, không biết là đang mỉm cười hay là thống khổ. Nàng chậm rãi quay đầu nhìn Long Nhất đang điên cuồng, con mắt thoáng hiện lên một mảng trong suốt, có chút thâm tình như xin lỗi. Giờ phút này nàng muốn nói với Long Nhất hai câu, một câu xin lỗi và một câu là ta yêu ngươi ... ..

Máu đỏ hồng lan theo hai cánh tay xác chết, viên tinh thạch khảm trên y phục hoa lệ của bọn họ đồng thời hoàn toàn vỡ tan, đột nhiên một trận gió nhẹ thổi qua, hai cánh tay xác chết biến mất như mộng ảo, một quả thủy tinh cầu bằng bàn tay từ giữa không trung rơi xuống, lăn trên mặt đất hai vòng rồi dừng lại không chuyển động.

Cùng lúc đó Vô Song ngã xuống, vừa vịn đề lên khóa thủy tinh cầu nọ.

Cùng lúc Vô Song ngã xuống, kết giới bề nát tan tành. Long Nhất nhanh chóng chạy đến bên Vô Song, một mặt sử dụng quang hệ trì dũ thuật trên người nàng, một mặt đưa chân khí vào cơ thể nàng từ phía sau lưng.

"Ta phải cứu sống nàng, ta phải cứu sống nàng." Môi Long Nhất run run, không ngừng nói những lời này.

"Long Nhất, Long Nhất ... .." Bối Toa kéo một bên vai Long Nhất kêu lên.

"Ngươi kêu cái gì, không thấy ra đang cứu Vô Song sao?" Long Nhất

quát to lên, Bối Toa hai mắt ửng hồng, ủy khuất nói.

"Ta chỉ muốn nói ... .. muốn nói... .. Vô Song tử tử hình như không có việc gì." Bối Toa hít sâu một hơi nói.

Đang nổi giận nhưng Long Nhất vừa nghe thấy Vô Song không có việc gì không khỏi ngẩn người ra, rất nhanh chóng lật Vô Song lại, kiểm tra hơi thở của nàng, hơi thở hết sức bình ổn. Vừa nhìn trước ngực nàng, hơi thở của Long Nhất đột nhiên trở nên dồn dập, chỉ thấy áo trước ngực bẻ nát lộ ra đôi vú cao, hai hạt nhũ châu đón gió lạnh run rẩy, nhưng lại không nhìn thấy một vết thương nào.

Chương 399: Đích thực là Hắc ám chi thần

Như thế nào lại có thể như vậy được? Chẳng lẽ vừa rồi những gì nhìn thấy đều là ảo giác, nhưng rõ ràng đã thấy hai xác chết nọ với bốn khô trảo đã xuyên thủng ngực Vô Song, nhưng vì sao lại ... ..

Long Nhất đưa bàn tay lên ngực Vô Song, ngón tay nhẹ nhàng quẹt lấy một giọt máu tươi, đưa lên mũi ngửi một cái. Không thể nào sai được, quả thực là máu tươi của người, bạch y trên người Vô Song giờ đây đều nhiễm huyết sắc đỏ ối, cũng không có khả năng đó là nước cà chua hiệu Đông Đông.

Long Nhất cởi áo ngoài phủ lên thân thể mềm mại, xuyên quang lồ lộ của Vô Song, ánh mắt dời về phía quả thủy tinh cầu dính máu nằm trên mặt đất. Hắn vừa rồi thấy rõ ràng là quả thủy tinh cầu này rơi xuống từ trên người hai xác chết vừa biến mất. Long Nhất đưa tinh thần lực vào thủy tinh cầu nhưng không có một chút phản ứng nào, tựa hồ giống như một quả thủy tinh cầu bình thường.

"Như thế nào lại có thể như thế? Những gì vừa mới xảy ra là thật sao?" Nạp Lan Như Nguyệt vẫn không dám tin, tình huống vừa rồi quả thật quá kinh tâm động phách, thiếu chút nữa khiến nàng hồn phi phách tán. Lại còn Long Nhất vừa rồi bộ dạng điên cuồng của hắn thật sự khiến cho nàng rất lo âu, băn khoăn. Nếu đổi lại đó là mình, hắn cũng sẽ như vậy chứ? Nạp Lan Như Nguyệt ngây ngốc thầm nghĩ.

Nhìn chăm chú vào khuôn mặt giống như đang say ngủ của Vô Song, Long Nhất khẽ thở dài một hơi, đứng lên nói: "Tạm thời ở chỗ này nghỉ ngơi một chút." Nói xong Long Nhất liền đi tới chỗ Man Ngưu bị hôn mê cách đó không xa. Hắn ấn tay lên mấy huyệt đạo, Man Ngưu liền tỉnh lại. Tuy nhiên do công phu hắn luyện là kim chung tráo nên ngoại trừ một chút ngoại thương thì không bị chút nội thương nào cả.

.....

Ban đêm tại Di thất chi thành tối vô cùng, hắc vụ bao phủ bầu trời càng thêm nồng đậm, không có ánh trăng cùng với sao, vong linh quân đội đứng thành từng đôi một.

Vong linh quân đội đi ra lấy thành chủ phủ làm trung tâm, bao bọc xung quanh. Chúng chỉ lẳng lẳng đứng đó, tựa như một bức tranh quân đội được điêu khắc trong gió, không ai khống chế. Loại cảnh tượng kỳ dị này sợ rằng cũng chỉ có thể thấy được ở Di thất chi thành, nguyên nhân cũng bởi vì Vô Song.

Đoàn người Long Nhất thiết lập trướng bồng tại phế khu Đông viện của thành chủ phủ, ôm Vô Song lên giường nghỉ ngơi. Lúc này Long Nhất đang ngồi tại lầu cao nhất của thành chủ phủ, trong tay đang cầm quả thủy tinh cầu không nhìn ra chút dị thường kia, nhãn trán trầm tư suy nghĩ.

Sự tình phát sinh tại thành chủ phủ hôm nay giống như một bộ phim quay lại trong đầu Long Nhất, muốn suy nghĩ về những điều khả nghi nhưng trong đầu như bị bao phủ bởi một màn sương mù. Nhưng Long Nhất dường như cảm nhận được một âm mưu nào đó.

Theo truyền thuyết thì Di thất chi thành bị Hắc ám chi thần nguyên rủa, chẳng lẽ một loạt sự kiện đó đều do Hắc ám chi thần làm ra. Nếu liên kết các sự kiện lại với nhau như vậy thì cũng không có gì thuyết

phục lắm.

Long Nhất chậm rãi phân tích từ đầu. Thi thể của Thành chủ cùng thành chủ phu nhân có thể dựa vào quần áo để nhận biết. Thân phận bọn họ tôn quý, sau khi chết đi cũng không thể để nằm trên mặt đất, hơn nữa lại an bài chỉnh tề như vậy rõ ràng là có mục đích.

Như vậy Long Nhất lại có một điểm nghi vấn, thành chủ cùng thành chủ phu nhân đã chết mấy ngàn năm. Bố cục bố trí như vậy là để đối phó với hậu nhân sống lại sau mấy ngàn năm là Vô Song sao? Tựa hồ có chút không thông.

Long Nhất cẩn thận hồi tưởng lại tình hình lúc ấy một lần nữa. Hắn phát hiện hai xác chết nọ đột nhiên sống lại là bởi vì nước mắt Vô Song rơi vào khu vực vô cùng sạch sẽ có hai xác chết mặc y phục hoa lệ đó, sau đó ma pháp quý dị bắt đầu vận chuyển, ngay sau đó liền xuất hiện các sự tình trên.

"Nói như vậy bố cục này chính là nhắm vào Vô Song mà bày ra." Long Nhất lẩm bẩm nói, đầu óc choáng váng, tốt nhất là không nghĩ đến nó nữa.

Ngay lúc này Long Nhất chợt nhớ tới bóng đen trong cơ thể. Lão bất tử sớm đã đòi đến hắc ám không gian trong Di thất chi thành, bây giờ đã tới Di thất chi thành này, lão già này như thế nào còn chưa xuất hiện.

"Xú tiểu tử, ngươi đang lẩm bẩm cái gì vậy? Đừng có nói xấu sau lưng lão nhân gia ta." Thanh âm lạnh lùng quen thuộc vang lên trong đầu Long Nhất, đã lâu không có nghe thấy khiến Long Nhất có chút nhớ.

"Lão bất tử, ta đã nói với lão rồi, trước khi xuất hiện hãy chào một

câu rồi hãy nói, đột nhiên xuất hiện như vậy không phải là muốn dọa chết người ta à." Long Nhất thầm mắng trong lòng.

"He he he, xú tiểu tử ngươi phải cảm tạ ta mới đúng. Vì chữa trị cho bộ xương khô nọ của ngươi mà ta đã hao tổn mất ba phần bốn nguyên hắc ám lực." Bóng đen cười quái dị nói, thanh âm quả nhiên xuất hiện chút mệt mỏi.

"Khổ cực như vậy sao? Thật sự cảm ơn lão nhân gia ngươi. Khi nào ngươi trở thành thực thể ta cam đoan sẽ để ngươi ăn uống no say, lại còn có tiền, muốn gái được gái." Long Nhất lập tức mặt mày hớn hở, lập tức thông suốt, vứt bỏ mọi chuyện lo nghĩ trong đầu đi.

"Bớt ba hoa đi, nhân lúc thời gian còn sớm, chúng ta đi tới hắc ám không gian." Bóng đen cười mắng.

"Đi bây giờ? Nhưng ... .." Long Nhất có chút do dự, Vô Song hiện tại còn hôn mê, hẳn không có muốn rời đi lúc này.

"Sẽ không làm chậm trễ thời gian của ngươi đâu. Tiểu tử ngươi đừng có ngây người như thế, phải biết thời gian 1 tháng tại hắc ám không gian thì bên ngoài cũng chỉ là nửa ngày mà thôi. Cho đến khi ngươi trở về, ta cam đoan trời còn chưa sáng hẳn đâu." Bóng đen nói.

Long Nhất không khỏi nghĩ lại trước đây cùng với Lãnh U U ở tại hắc ám không gian lâu như vậy, nhưng lúc đi ra mới phát hiện chưa tới một ngày, nếu không như thế thì Lộ Thiến Á cũng Man Ngưu lúc đó đã trở thành đất vàng rồi.

Long Nhất đứng dậy, theo chỉ dẫn của bóng đen trong cơ thể đi ra bên ngoài Di thất chi thành. Lúc này từ trong tay trái Long Nhất xuất hiện một luồng hắc khí, rồi nhanh chóng bao phủ một khoảng đất dài,

một động khẩu âm u mở ra, hắc động này sâu hun hút.

"Còn lo lắng cái gì, hãy xuống đi." Bóng đen bèn thúc giục.

Dù sao cũng đã xuống đó một lần, Long Nhất liền nhảy vào trong hắc động, động khẩu từ từ khép lại, trong chốc lát đã khôi phục nguyên dạng như cũ.

Rơi xuống một khoảng thời gian, Long Nhất chỉ thấy có hai màu đen và trắng trong hắc ám không gian. Lần rơi xuống này có chút bất đồng, lần trước Long Nhất rơi xuống nơi tụ tập của hắc ám ma thú, còn lần này thì trực tiếp rơi xuống bên cạnh hàn đàm.

"Lão bất tử, ngươi nhất định phải vào cái động này sao?" Long Nhất bèn hỏi, trong lòng không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ ... ..

"Nói nhảm, đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh đi xuống một chút." Bóng đen trầm mặc một chút, không có tức giận. Hắn hiển nhiên đã nhận ra ý nghĩ trong đầu Long Nhất.

Long Nhất thầm nói, lúc này có thể khác những ngày trước đây. Hàn đàm nho nhỏ này là do tự nhiên tạo nên, đứng vững trong nước chịu đựng hàn khí và áp lực một lúc, Long Nhất rốt cục cũng tìm thấy cửa vào bí thất kia. Hắn dùng phương pháp tinh thần thông đạo đã sử dụng để đối phó với những quái ngư lợi hại này, liền dễ dàng chui vào cửa bí đạo.

Đường đi xuống thông suốt, không bị ngăn trở, những điều tượng đã bị Cuồng lôi thú dùng điện đốt thành than, duy nhất chỉ còn 5 tên bị hắn luyện thành thất sát khôi lỗi, nhưng ở Tử vong hoa hải tại Lôi thần cấm khu đã bị hắn hủy diệt.

Khi Long Nhất bước vào đại sảnh quen thuộc kia, trong lòng đột

nhiên cảm thấy kích động, mỗi một tế bào trong cơ thể đều được kích hoạt lên, ngoài thân cảm giác được có dòng điện lưu chuyển.

"Trên người người có minh thần pháp trượng, người chắc biết làm như thế nào." Ngũ khí bóng đen chợt trở nên vô cùng khẩn trương, có thể tưởng tượng được tâm tình hấn cũng đang vô cùng kích động.

Long Nhất có chút giật mình, sự kích động nội tâm trong cơ thể mình là do bị bóng đen ảnh hưởng. Hấn lấy minh thần pháp trượng ra, tìm được trên mặt đất có một chỗ lõm hình lòng chảo, thả minh thần pháp trượng xuống đó. Hấn rất tò mò muốn biết cuối cùng sẽ phát sinh sự tình gì, bóng đen có phải là Hắc ám chi thần trong truyền thuyết theo như phán đoán của hấn?

Kéo kẹt, kéo kẹt, bức tường trong cùng gần sát Long Nhất đột nhiên chuyển động, một pho tượng bần hắc bào xuất hiện trước mặt Long Nhất.

"Đây là Hắc ám chi thần phải không?" Long Nhất bèn hỏi.

"Uy, lão bất tử, người chết rồi hay đã chạy đi đâu?" Long Nhất vừa thấy bóng đen trả lời, dùng ý thức tìm tòi quan sát nhưng lại phát hiện thấy bóng đen đã biến mất.

Trong khi Long Nhất đang ngạc nhiên không rõ ràng thì bức tượng Hắc ám chi thần nọ đột nhiên xuất hiện một trận hắc mang, rồi nhanh chóng khuếch tán.

Một lúc sau thì hắc mang thu lại, nhưng Long Nhất lại như hóa đá, pho tượng hắc ám chi thần này đột nhiên trở nên sống động.

"Hắc hắc hắc, trở lại thân thể mình cảm giác thật là tốt." kiêu cười

quái dị của bóng đen nọ quanh quẩn trong đại sảnh, hẩn phiêu phiêu bước tới, không nhìn thấy khuôn mặt, chỉ thấy một đôi mắt quý dị màu đỏ tía.

Mặc dù trong lòng đã đoán được nhưng Long Nhất vẫn khiếp sợ. Hắc ám chi thần thực sự tồn tại, nhưng lại đi theo mình mấy năm trời.

"Người ... .. người thực sự là Hắc ám chi thần?" Long Nhất lấy lại tinh thần, Hắc ám chi thần này so với trong truyền thuyết thì thân hình không lớn lắm, nhưng thân người tựa hồ còn cao hơn một chút so với hẩn, không có cảm giác yêu vương chi khí, nhưng thật ra một đôi mắt đỏ tía lưu chuyển cũng làm hẩn hoa mắt.

"Hắc hắc hắc, người nói?" Hắc ám chi thần phát ra tràng cười quái dị chói tai.

Long Nhất trợn tròn hai mắt, trong lòng không có cái loại cảm giác gặp thần. Có lẽ bởi vì bóng đen, phải gọi là Hắc ám chi thần, trong lòng hẩn thì Hắc ám chi thần vẫn là lão quái vật ngàn năm huyền ảo có điệu cười quái dị kia.

"Lão bất tử, đừng nghĩ người có chân thân, mặc vào cái cái tử trang gì gì đó là có thể hoành hành." Long Nhất khinh thường nhìn Hắc ám chi thần.

Tiếng cười của Hắc ám chi thần đột nhiên bị tắc nghẹn lại trong cổ họng, thiếu chút nữa thì bị một câu nói của Long Nhất làm cho chết vì tắc nghẹn.

"Ta hỏi người, Di thất chi thành có phải là bị người nguyên rủa?" Long Nhất liền hỏi, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Chương 400: Là nam hay nữ

"Không phải" Hắc ám chi thần nhún vai đáp rất nhanh, hành động nhún vai này không sao thoát khỏi mắt Long Nhất.

"Không phải người vậy thì là ai?" Long Nhất nhíu mày hỏi. Ai lại có cái bản lĩnh kinh người như vậy. Một nền ma pháp văn minh phát triển như Thánh thành lại bị nguyên rủa, phải biết rằng đó không phải là nguyên rủa một người mà là cả một tòa thành.

"Không biết." Hắc ám chi thần trả lời rõ ràng.

"Không biết? Người là Hắc ám chi thần, như thế nào lại không biết?" Long Nhất liếc nhìn hỏi, tại thế gian này lại có chuyện mà thần không biết?

Hắc ám chi thần trừng mắt nhìn Long Nhất hỏi: "Người biết ta đã ở tại Thiên Ma thạch bao nhiêu lâu không?"

Long Nhất ngẩn người ra đáp: "Nghe nói hơn mười ngàn năm."

Hắc ám chi thần cười cười, cặp mắt màu tím hiện lên tiểu ý, tiếp theo hắn nói: "Vậy Di thất chi thành kia đã bị nguyên rủa bao nhiêu lâu."

Long Nhất giật mình hiểu ra, thầm mắng bản thân não trư. Di thất chi thành bị nguyên rủa khoảng hơn 2000 năm trước, mà linh hồn của Hắc ám chi thần lại bị Thiên Ma thạch vây khốn hơn mười ngàn năm. Mặc dù Hắc ám chi thần kiên quyết không thừa nhận là bị Thiên Ma

thạch vây khốn, nhưng Long Nhất lại cho rằng đó là sự thật. Nếu như vậy thì thời gian này rõ ràng là mâu thuẫn, chỉ là nếu không phải là Hắc ám chi thần thì ai lại có bản lĩnh như vậy?

"Lão bất tử, ngươi phải nói cho ta biết thần giới như thế nào?" Long Nhất tò mò hỏi, thần giới cuối cùng là thế giới dạng gì? Hắn đã thấy Lôi thần, Hắc ám chi thần, ngoại trừ thực lực bản thân rất chênh lệch, tựa hồ cũng không có gì bất đồng.

Hắc ám chi thần cười lên hai tiếng rồi nói: "Ta đã nói qua, thực lực của ngươi chưa đủ."

"Hiện tại thực lực ta hoàn toàn không đủ, vậy đợi tới cảnh giới nào? Pháp thần? Kiếm thần?" Long Nhất nhíu mày hỏi.

"Tại Thương Lan đại lục của ngươi thì Pháp thần và Kiếm thần cái gì? Chờ khi ngươi có khả năng mặc kệ Lôi thần sáo trang, điều đó chứng minh ngươi đủ tư cách biết. Bất quá đến lúc đó những điều ta nói lại không quan trọng, quan trọng hơn là ngươi đã bị cuốn vào vòng xoáy này. Sự thật, chân tướng đang chờ ngươi từ từ tự mình khai mở, he he he." Bóng đen cười quái dị nói.

Long Nhất bĩu môi, trong lòng hắn cũng tự hiểu được. Hắn sau khi nhận được truyền thừa của Lôi thần thì đã không phải người ngoài cuộc, có lẽ ngay từ đầu hắn đi tới Thương Lan đại lục này hắn đã không có lối thoát, xác thực mà nói thì tất cả người trên Thương Lan đại lục đều không thoát được bố cục này. Chỉ có điều có người cả đời cũng là tỉnh tỉnh mê mê. Còn hắn thì đang ngày càng đến gần thêm chân tướng, càng ngày càng đến gần thần.

Thế giới như một bàn cờ, con người như là quân cờ, tất cả mọi người đều tưởng rằng người chơi cờ chính là thần, kết quả đột nhiên có một ngày phát hiện thần cũng chỉ là quân cờ, vậy ai chính là chủ

của bàn cờ?

"Đừng nghĩ ngợi làm gì, một ngày nào đó người có thể hiểu được, đó cũng là lúc người ra khỏi ..." Hắc ám chi thần cắt đứt sự trầm tư suy nghĩ của Long Nhất, ngữ khí có chút kích động.

"Ta rời khỏi, vậy còn người?" Long Nhất ngập ngừng hỏi. Mặc dù hắn rất muốn bóng đen thoát ra khỏi cơ thể hắn, nhưng lúc này hắn không khỏi có cảm giác mất mát, cuộc sống quả thật là kỳ quái.

"Hắc ám chi thần ở lại hắc ám không gian." Hắc ám chi thần mỉm cười, thân hình hơi rung động, trong tay đã xuất hiện Minh thần pháp trượng có liên quan tới Long Nhất.

"Minh thần pháp trượng này là vũ khí đã theo ta hơn mười ngàn năm, bị người đoạt được coi như là thiên ý, chỉ là ở trong pháp trượng này chứa hung lệ chi khí cuồng bạo, sử dụng không cẩn thận sẽ bị nó cắn lại chủ, hơn mười ngàn năm trước đã bị chúng quang minh tế tỵ phong ấn, cho nên người không cảm giác được uy lực của trượng này." Hắc ám chi thần nhàn nhạt nói, hắc quang trong tay chợt lóe lên, Minh thần pháp trượng vốn như một rễ cây khô bình thường đột nhiên xảy ra thay đổi, biến thành một cây pháp trượng đen bóng, đầu trượng xuất hiện ba đầu ma long, sáu con mắt lóe ra hồng mang, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp, đó đích thực là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt thế.

"Cho ta?" Hai mắt Long Nhất sáng ngời.

"Cho người, bất quá thực lực người lúc này hoàn toàn không thể sử dụng, kiểm soát nó. Ta chỉ giải một nửa phong ấn, người cầm thử xem.: Hắc ám chi thần nói rồi đưa Minh thần pháp trượng cho Long Nhất.

Long Nhất tự nhiên sẽ không khách khí, hấn liền cầm lấy. Chỉ là khi bàn tay hấn sắp nắm lấy Minh thần pháp trượng thì dừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào cánh tay vươn ra từ trong ống tay áo của Hắc ám chi thần.

"Lão bất tử, tay ngươi như thế nào mà lại giống tay nữ nhân thế?" Long Nhất đột nhiên thốt lên, tay Hắc ám chi thần rất trắng, vô cùng hấp dẫn. Tại sao? Tay Hắc ám chi thần không nên như thế, phải giống hai cánh tay khô quắt lại như của xác chết?

Hắc ám chi thần run người, đưa Minh thần pháp trượng cho Long Nhất, trong miệng thì thào niệm vài câu chú ngữ, từ lỗ nhỏ trong đại sảnh bắn ra một vòng lam quang, chiếu trên mặt đất tạo thành một cái ma pháp trận, cũng không thấy Hắc ám chi thần có động tác gì, Long Nhất liền bị một lực đẩy vào trong trận pháp.

"Uy, uy, lão bất tử ... .." thanh âm của Long Nhất vang lên trong đại sảnh, người vẫn bị bó buộc trong lam quang.

Hắc ám chi thần đứng thẳng, thật lâu sau thở dài, hai tay vung lên, cả đại sảnh hoàn toàn chìm vào một màu đen.

Bên ngoài Di thất chi thành, không gian vặn vẹo biến dạng, Long Nhất từ giữa không trung rơi xuống.

Xoay người trong không trung, Long Nhất nắm chặt Minh thần pháp trượng, một loại cảm giác huyết mạch tương thông từ Minh thần pháp trượng truyền đến, khí tức lạnh lẽo ý thức hải màu đen tương hổ nhau, hòa thành một thể.

Long Nhất huýt lên một tiếng, tay phải theo thói quen vuốt cằm, lẩm bẩm nói: "Nhưng mà ... .. cái tay kia quả thật rất giống tay nữ nhân a. Chỉ là Hắc ám chi thần như thế nào lại có thể là nữ nhân? Vậy

tiếng cười kia ... .."

Long Nhất lắc đầu, không dám tin tưởng vào phán đoán của mình. Nhớ tới giọng cười kinh khủng chói tai của Hắc ám chi thần kia.

"Lôi thần xuất hiện, Hắc ám chi thần xuất hiện, tiếp theo chẳng biết còn có lộ thần tiên nào hiện thân nữa." Long Nhất không có tiếp tục suy nghĩ xem tay của Hắc ám chi thần có phải là tay nữ nhân không, mà hắn tiếp tục tưởng tượng về những vị thần lớn có thể gặp.

Một lúc sau Long Nhất nhíu mày, trong lòng tựa hồ nắm bắt được điểm gì đó. Thần, pho tượng, nhớ lại chính bản thân cũng gặp qua pho tượng Thủy thần tại Băng cung, tại Ma huyệt thâm lâm cũng đã gặp qua pho tượng Hỏa thần. Hắn còn sờ lên bộ ngực của pho tượng Thủy thần, về mặt khuôn hoàng của Băng cung nữ nhân kia, còn có pho tượng Hỏa thần nơi bí thất, chẳng lẽ các nàng căn bản vẫn còn sống? Long Nhất bị phán đoán này của mình dọa cho sợ hãi nhảy dựng lên, lần này thì thảm rồi, hắn đã đụng chạm vào ngực của Thủy thần, trêu Hỏa thần, lại còn ngồi trên giường tán tỉnh Hỏa thần, ai biết được các nàng có hận hay không.

"Không đúng, không đúng a ... .." Long Nhất lắc đầu, các nàng đều là thần cao cao tại thượng, nếu mình làm như nuốc thân thể các nàng, chỉ có thể có 2 lý do, thứ nhất các nàng căn bản là một pho tượng, thứ hai là các nàng vô năng đối với hành động của Long Nhất.

Long Nhất hiểu được lý do thứ hai có khả năng lớn hơn. Đương nhiên trong lòng cũng hy vọng lý do thứ hai là đúng. Chạm vào bộ ngực của nữ thần, nhớ lại thật kích thích a. Lúc ấy như thế nào lại không nhớ rõ được? Long Nhất xấu xa thầm nghĩ.

Long Nhất một mặt dâm dăng nghĩ, một mặt đi tới hướng thành chủ

phủ của Di thất chi thành. Hấn dường như ở hắc ám không gian một vài giờ, phỏng chừng mới được vài phút ở tại đây.

.....

"Phụ nhân, nàng xem Ngưng Nhân của chúng ta tuổi còn nhỏ mà đã đạt tới cảnh giới cao cấp ma pháp sư, tương lai nhất định sẽ là một ma pháp sư xuất sắc." Một trung niên anh tuấn nho nhã cùng một mỹ phụ phụ nhân sóng vai đứng nhìn nữ nhi đang luyện tập ma pháp cách đó không xa.

"Đúng vậy lão gia, không nghĩ tới hai chúng ta vốn là người thuộc chiến sĩ hệ, lại có thể sinh ra một nữ nhi có thiên phú ma pháp cao như vậy, thật là không thể tưởng tượng được." Phụ nhân vui vẻ nói.

"Phụ thân, mẫu thân ... .." tiểu cô nương đáng yêu tầm tám, chín tuổi bèn xoay người thi triển một thủy long thuật rồi hướng phía song thân chạy đến, quả thực là một bức tranh gia đình xinh đẹp, hạnh phúc.

Họa diện cô gái nhào tới trong lòng ngực phụ nhân, sau đó dần dần tiêu tán.

"Ngưng Nhân, hãy nghe lời, con là hy vọng duy nhất của Thánh thành chúng ta, con nhất định phải sống sót." Tại tràng cảnh kia tiểu cô nương đã trở thành một thiếu nữ trưởng thành mười tám, mười chín tuổi, mà cha nàng chính là thành chủ Thánh thành thì có vẻ già nua hơn nhiều.

"Cha, không muốn a, Ngưng Nhân không muốn rời xa các người." Thiếu nữ bi thống hô.

Trung niên nam tử tàn nhẫn đánh thiếu nữ hôn mê, sau đó đưa nàng

xuống mặt thất tại thủy đàm, đặt vào trong quan tài thủy tinh. Thâm tình nhìn thiếu nữ rồi cắn chặt răng đóng quan tài thủy tinh lại. Trung niên nam tử cùng một loạt các hệ ma pháp sư râu tóc bạc trắng phía sau bắt đầu niệm chú phong ấn.

"Cha, không muốn, đừng bỏ Ngưng Nhân lại, mẫu thân ... .." trên chiếc giường lớn trong trướng bông, Vô Song thống khổ kêu lên, hai tay không ngừng quơ loạn trong không trung, tựa như muốn nắm lấy một cái cây cứu mạng.

Long Nhất vừa bước vào, nhìn thấy Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa mỗi người một bên đang an ủi Vô Song đang chìm trong mộng. Hắn bước nhanh về phía trước, nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé đang quơ loạn, dùng thanh âm cực kỳ ôn nhu nói: "Vô Song, ta ở đây, không cần sợ hãi, không cần phải sợ hãi."

Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa thấy vẻ mặt cùng ngữ khí Long Nhất ôn nhu như vậy, liền lộ ra vẻ mặt hâm mộ. Các nàng liếc nhìn nhau, lần đầu tiên ăn ý cùng rời khỏi trướng bông, trong trướng chỉ còn lại Long Nhất cùng Vô Song.

Vô Song dưới sự vỗ về an ủi của Long Nhất, dần dần bình tâm lại, ngủ yên. Trong lúc ngủ mơ nàng không tự giác dịch chuyển tới gần Long Nhaats, bởi vì nơi đó có hơi ấm, khí tức quen thuộc khiến nàng an tâm.

Trong lúc mơ màng, thân thể mềm mại của Vô Song khẽ run rẩy một chút, trong mộng xuất hiện hiện một gương mặt khác. Tròng cảnh nàng nằm trong thủy tinh quan, mở mắt ra phát hiện một thiếu niên anh tuấn đang đè trên người nàng, môi áp lên môi nàng... ..

Chương 401: Mất đi trí nhớ

"Ngươi là tên dân tộc vô sỉ, ta giết ngươi." Thiếu nữ biết được thiếu niên đang thân mật với mình không phải là phu quân thì phần nộ niệm chú ngữ.

"Đừng xúc động, xúc động là hành động sai lầm. Ta cứu ngươi tình, ngươi lại đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy sao?" Nam tử tuần lảng từ phía sau tóm chặt cổ thiếu nữ, trán toát mồ hôi lạnh.

Tràng cảnh lại thay đổi, khắp thiên địa bắt đầu chấn động. Di thất chi thành bắt đầu chìm dần xuống, mặt đất giống như sóng biển nhấp nhô, dâng cao lên hơn mười thước, trong khoảnh khắc chôn vùi hết thảy mọi thứ.

Đôi mắt thiếu nữ đăm lệ nhìn phế khu nọ, không rõ vì cái gì mà bản thân lại cảm thấy khó chịu như vậy.

"Đó là gia đình ta, gia đình ta thực sự không ai phải khổ cả, không ai có thể cười ngươi, từ nay về sau gia đình ta là gia đình ngươi." Thiếu niên giọng nói ấm áp, an ủi thiếu nữ đang bị thương, mất mát.

"Vậy gia đình ngươi ở đâu?" Thiếu nữ nhẹ giọng hỏi.

"Thần ưng phi cao tới đâu, nơi nào có trẻ con thì đó là nhà, khi nữ nhi đi xa, nơi nào có cha mẹ thì nơi đó chính là nhà, mà nhà ta chính là trời đất bao la." Thiếu niên nhìn bầu trời xung quanh thần phong doanh, mang theo chút cô đơn, khiến cho trong lòng thiếu nữ cũng

nổi lên cảm giác luân lạc nhân gian.

.....

"Từ nay về sau người gọi là Vô Song, ý là thiên hạ Vô Song" Thiếu niên cười hì hì nói.

"Vô Song?" Thiếu nữ lẩm bẩm vài lần, nhẹ nhàng gật đầu, nàng rất thích cái tên này.

.....

"Tìm không được người khác, vậy để ta giúp người đi, người cứ việc thực hiện, coi như không có ta ở đây là được rồi." Thiếu niên ôm lấy thiếu nữ đi tới nhà xí.

"Ta ... .. không muốn." Thiếu nữ đỏ bừng mặt, xấu hổ phản đối, chỉ tiếc là lúc này nàng quá yếu, ngay cả chút khí lực để phản kháng cũng không có.

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để người đi tiểu ra ngoài." Thiếu niên mỉm cười, cởi khố của nàng ra, thiếu nữ đỏ bừng mặt, nhắm chặt hai mắt lại.

"Đừng khẩn trương, nếu ta thấy được, khẳng định sẽ chịu trách nhiệm đối với người, sau đó người sẽ là nữ nhân của ta, ở trước mặt ta người còn phải cố kị cái gì?"

.....

Gió và tuyết vô tận cản trở bầu trời, cả thế giới đều là hàn khí lạnh lẽo và băng. Một thiếu niên ôm một người toàn thân quấn trong cái áo ngủ bằng gấm bay vút trên băng nguyên. Mặc dù gió và tuyết che

kín mắt, mặc dù không ngừng lo lắng, bồn chồn, bất an nhưng vẫn che chở thiếu nữ trong ngực mình, không để nàng bị một chút gió lạnh nào tấn công.

"Song nhi, nàng nhất định phải kiên trì, chúng ta có thể tìm thấy như ý băng tằm." Thiếu niên động viên thiếu nữ đang nằm trong lòng mình, hơi thở của nàng đã vô cùng yếu ớt, mong manh.

Ý thức thiếu nữ lúc này đã trở nên mê man, thanh âm tình lang phảng phất từ phía chân trời bay tới, dần dần kéo nàng từ trong bóng tối trở về. Hơi ấm quen thuộc nọ vây quanh nàng, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng an tâm.

.....

"Long Nhất, Long Nhất ... .." rơi vào cơn ác mộng, Vô Song sau khi than khóc cho song thân, đột nhiên gọi tên Long Nhất, khiến cho người ta thấy thật thương tâm.

"Song Nhi, bảo bối của ta, ta ở chỗ này, đang ở bên cạnh nàng." Long Nhất than nhẹ một tiếng, nằm xuống giường, Vô Song liền ôm chặt lấy hắn, chúi vào trong ngực hắn.

Vô Song bình thân nằm trong ngực Long Nhất, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi, chỉ trong chốc lát trước ngực Long Nhất đã ướt một mảng lớn.

Long Nhất không ngừng vỗ về an ủi, Vô Song cảm nhận được tấm chân tình, có lẽ bởi vì nàng tu luyện thủy hệ ma pháp nên tính cách bình thường lãnh đạm lạnh lùng, rất ít khi tâm tình bị xáo trộn, ngay cả một nụ cười cũng hiếm khi thấy, khóc nhiều như thế chỉ có thể trong giấc mộng nàng mới có thể thả lỏng tâm tình như thế.

Rơi lệ một lúc, Vô Song ở trong lòng Long Nhất chậm rãi mở mắt ra, mộng cảnh lướt qua như cưỡi ngựa ngắm hoa, nàng tinh tế cảm thụ cảm giác ấm áp trong lòng ngực, loại cảm giác này vô cùng quen thuộc, thích thú, lại còn có hợp tấu tiếng tim đập từ trong ngực hai người.

Thật lâu sau, Vô Song nhẹ nhàng đẩy Long Nhất ra, ngồi dậy, hai mắt sưng đỏ si ngốc nhìn vào khuôn mặt tuấn tú quen thuộc nhưng lại mang mấy phần xa lạ. Vài năm rồi, Long Nhất đã là một thiếu niên trưởng thành, khóe môi nhếch lên khẽ cười xấu xa nhưng ấm áp, khí tức trên người cũng trầm ổn hơn nhiều."

"Đã tỉnh lại? Nàng không việc gì chứ." Long Nhất cũng ngồi dậy, quan tâm hỏi.

Vô Song lắc đầu, đôi mắt đẹp không chớp, nhìn chằm chằm vào Long Nhất, đưa bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất.

"Song nhi ... .." Long Nhất có chút nghi hoặc, cảm giác được bàn tay nhỏ bé trên khuôn mặt mình có chút run rẩy, hắn không biết làm sao.

"Long Nhất, xin lỗi." Song nhi tiểu cô nương đột nhiên nhào vào trong lòng Long Nhất, ôm chặt lấy hắn.

Phản ứng thất thường của Vô Song khiến tay chân Long Nhất có chút dư thừa, hắn không biết phản ứng của Vô Song như vậy là có ý gì, vì sao nàng lại nói xin lỗi với hắn.

"Xin lỗi, ta đột nhiên lại quên chàng, ta như thế nào lại có thể quên chàng?" Vô Song lẩm bẩm nói, muốn tự mình chạm vào thân thể Long Nhất.

Long Nhất trong lòng vô cùng mừng rỡ, hẳn cũng không cần biết chuyện xảy ra như thế nào. Vô Song khôi phục trí nhớ, nàng đã nhớ tới hẳn, còn có chuyện gì vui vẻ hơn việc này?

"Sẽ không như vậy nữa, không thể như thế. Vô Song cho dù có quên bản thân mình nhưng tuyệt đối sẽ không quên chàng." Vô Song hít sâu một hơi, hiểu được mình không thể tha thứ cho bản thân. Long Nhất cùng nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đã vì nàng mà cố gắng rất nhiều, nàng như thế nào lại quên hẳn, hơn nữa thiếu chút nữa đã giết chết hẳn. Nàng bây giờ hoàn toàn hiểu được lúc ấy tại Đẳng Long thành, ánh mắt tuyệt vọng của Long Nhất, hẳn khi đó đã phải đau khổ như thế nào.

"Nha đầu ngốc, mọi chuyện đều đã qua, không phải bây giờ nàng đã nhớ lại sao? Không cần tự trách mình, ta chưa bao giờ trách nàng cả." Long Nhất vỗ nhẹ sau lưng Vô Song, khóe miệng khẽ mỉm cười, tất cả mọi thứ dường như đều rất tốt.

"Hai người ôm chặt lấy nhau, mà lúc này thì tất cả sự cách ngăn, sự khổ não đều biến mất, không còn chút trở ngại nào, thời khắc này là vĩnh hằng.

"Song nhi, ta vẫn muốn biết hai năm vừa rồi tại Băng cung đã xảy ra chuyện gì đối với nàng?" Hai người ôm nhau thật lâu, sau đó Long Nhất không nhịn được bèn mở miệng hỏi.

Vô Song nhíu đôi mi thanh tú, tựa như đang nhớ lại, nàng chậm rãi nói: "Lúc trước mơ màng tỉnh lại từ thủy tinh quan, trí nhớ của thiếp chẳng biết vì sao lại sinh ra tầng ngăn cách, nhưng mà bản thân thiếp có một chút cảm giác, nhớ kỹ là cha thiếp phong ấn thiếp ở thủy tinh qua, còn sự tình trước kia thì không thể nghĩ được nhiều."

*****

"Vậy nữ nhân trong Băng cung kia đâu? Nàng ta cũng không có nói cho nàng sao? Nàng vô duyên vô cớ từ Thánh thành tới Băng cung mà không có nghi vấn sao?" Long Nhất liền hỏi. Theo lý mà nói thì Vô Song khẳng định sẽ hỏi tại sao, nữ nhân tại Băng cung kia không có lý do nào không nói cho nàng biết được.

Vô Song lắc đầu, khẽ thở dài: "Không phải không muốn hỏi, nhưng mà không có đủ thời gian. Lúc ấy thiếp vừa ở thủy tinh cung ra thì phát hiện thấy sư phó tinh thần suy sụp, bà liền bảo thiếp vào tu luyện thất tại Băng cung tu luyện thủy hệ ma pháp, sau đó nói với thiếp hai năm sau hãy rời băng nguyên nhập thế, thiếp cũng cứ như vậy mà đi."

Long Nhất nghe vậy liền cả kinh, trong đầu hiện ra thân ảnh cô lãnh tuyết ngạo nọ. Thật không nghĩ tới nàng cũng đã chết, vốn tưởng rằng nhân vật thần tiên như vậy thì suốt đời không thể chết. Mặc dù bản thân đã từng vì Vô Song mất đi trí nhớ mà trong lòng oán nàng, nhưng lúc này mới biết là do mình hiểu nhầm, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy mát mát, thương cảm.

Có lẽ bởi vì khóc trong mộng mệt mỏi, Vô Song nằm trong lòng Long Nhất mà ngủ say, còn Long Nhất thì suy xét lại mọi việc một cách nhanh chóng nên cũng không thể ngủ.

Thế cục tại Thương Lan đại lục tạm thời cứ mặc kệ, nhưng mà sự kiện chúng thần khiến Long Nhất vướng mắc vào một vấn đề nhỏ. Lôi thần cùng Hắc ám chi thần đều không có nói rõ ràng với hắn, biết càng nhiều thì càng mơ hồ không hiểu được, đợi đến lúc mây mù tan đi, ngày đó không biết hắn có còn ở trên đời không.

Trời dần dần sáng, hắc vụ bao phủ bầu trời Di thất chi thành đã phai

nhặt đi rất nhiều, chỉ có vong linh quân đội vẫn đứng thẳng, chỉnh tề, không hề nhúc nhích.

Long Nhất dắt Vô Song từ trước bồng đi ra ngoài thì phát hiện ba người Man Nguru, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa đã sớm ở bên ngoài rồi.

"Vô Song tử tử, người không sao chứ." Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa đồng loạt tiến lên, quan tâm hỏi.

Vô Song cảm thấy ấm áp trong lòng, nhẹ cười nói: "Ta không có việc gì, các muội không cần lo lắng."

"Vô Song tử tử, tử vừa cười." Nạp Lan Như Nguyệt ngạc nhiên kêu lên, nàng cùng Vô Song sống chung một thời gian, nụ cười của Vô Song phải nói là rất hiếm.

Vô Song cầm bàn tay nhỏ bé của Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa, quay đầu nhìn Man Nguru, trong lòng có cảm giác thân thiết. Hắn là tiểu đệ của Long Nhất, đã từng vào sinh ra tử cùng nhau, sau khi khôi phục lại trí nhớ, không khỏi cảm thấy tự nhiên thân thiết.

"Man Nguru, đã lâu không thấy." Vô Song vẫn mang theo nụ cười như cũ.

Man Nguru gãi gãi nguru giác trên đầu, có chút không hiểu, rõ ràng tối qua mới thấy nhau, như thế nào lại bảo đã lâu không gặp? Hắn rất cục không hiểu là tại sao lại như thế này.

Tâm niệm Nạp Lan Như Nguyệt nhanh chóng nắm bắt được điểm nào đó, nàng miễn cảm phát hiện ra có sự khác lạ, nhưng lại không rõ sự khác lạ đó, lúc này nghe Vô Song nói chuyện với Man Nguru như vậy, liền có chút giật mình, nàng chần chừ hỏi: "Vô Song tử tử,

có phải tử đã khôi phục lại trí nhớ?"

Khôi phục trí nhớ? Hai ngưu nhấ của Man Ngưu mở to nhìn Vô Song.

Vô Song ôn nhu nhìn Long Nhất, mỉm cười rồi gật gật đầu.

"Chúc mừng Vô Song tử tử, phu quân tốt cục cũng đã an tâm." Nạp Lan Như Nguyệt vui vẻ cười nói, bản thân hằng đêm ở bên cạnh Long Nhất, nàng rất nhạy cảm đối với sự thay đổi của Long Nhất. Tại Lô thần cấm khu nọ, Long Nhất mặc dù khuôn mặt luôn tươi cười hi hi ha ha nhưng nàng biết Long Nhất thật sự không có vui, hắ luôn ngáy ngốc nhìn sau lưng Vô Song, vẻ mặt rất ảm đạm thê lương. Nhưng nàng vừa quay lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắ, tâm tình hoàn toàn chân thật, không có che dấu.

Đột nhiên Long Nhất tựa hồ nhớ tới cái gì, hắ lấy ra quả thủy tinh cầu rơi xuống từ hai xác chết nọ, đưa cho Vô Song rồi nói: "Nàng xem thủy tinh cầu này có gì lạ không?"

Chương 402: Bản đồ kỳ quái

Vô Song cầm lấy quả thủy tinh cầu, lật qua lật lại nhìn nhìn rồi nói:
"Mã hóa ma pháp thủy tinh cầu, vật này tìm được từ nơi nào?"

Long Nhất do dự một chút rồi nói: "là từ trên người thi thể phụ thân và mẫu thân của nàng rơi xuống trước khi biến mất."

Nhắc tới bọn họ, vẻ mặt Vô Song không khỏi tối sầm lại, nhìn thủy tinh cầu trong tay mà ngây ngốc.

"Song nhi, nàng không cần phải cảm thấy buồn, nghĩ lại thì sự kiện này tựa hồ đã phơi bày ra sự quý dị. Nàng nghĩ lại mà coi, hay tay phụ mẫu nàng xuyên vào trong ngực nàng, nhưng vì cái gì mà nàng không bị sao cả?" Long Nhất liền nói, điều này hẳn không nghĩ ra tại sao.

Vô Song gật gật đầu, nhìn xung quanh, hai tay xuất ra một cái thủy lam kết giới, sau đó cắt vào ngón tay mình, một giọt máu rơi vào trong thủy tinh cầu.

Máu tươi chậm rãi rơi vào thủy tinh cầu, một vầng sáng màu hồng xuất hiện, ngay sau đó sương mù bên trong tách ra hai bên, xuất hiện một hình ảnh rõ ràng, đó là một trung niên nam tử anh tuấn, cao lớn, khuôn mặt tái nhợt, khóe môi hiện tư máu, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

"Phụ thân, đó là phụ thân." Vô Song sau mấy ngàn năm xa cách lại

được nhìn thấy hình ảnh phụ thân, nổi buồn lại đến, khóc không thành tiếng.

"Ngưng nhi, phụ thân không có nhiều thời gian để nói rõ chi tiết với con, địch nhân của Thánh thành đã đuổi giết tới, đó là kiếp nạn không thể tránh được. Nếu con nhìn thấy khóa thủy tinh cầu này thì hãy nhanh chóng tiến nhập Thánh điện ... .." nói đến chỗ này thì thủy tinh cầu đột nhiên yên tĩnh lại, Thánh thành thành chủ nói đến đó thì dừng lại, khẳng định là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Phụ thân ... .." Vô Song bi thương kêu lên, tâm tình vốn đã trầm lắng xuống lại một lần nữa nổi lên sóng gió kịch liệt.

"Vô Song, đừng đau buồn nữa. Bây giờ sự tình khẩn yếu là tìm ra kẻ thù là ai và rốt cuộc phụ thân nàng muốn nói cái gì? không phải phụ thân nàng bảo nàng tiến vào Thánh điện? người đã chết cũng đã chết, có buồn cũng không thể giúp được gì, nàng bây giờ phải bình tĩnh lại." Long Nhất ôm chặt lấy Vô Song, muốn cho nàng thêm sức mạnh.

Vô Song tỉnh táo lại một chút, khuôn mặt lạnh lùng đau đớn có chút méo mó, nàng nghiêng răng nói: "Ta nhất định phải tìm ra là ai đã hại chết cha mẹ ta, là ai hủy đi Thánh thành của chúng ta? Ta nhất định báo thù."

"Cừu đương nhiên phải báo, ta sẽ giúp nàng." Long Nhất trù mến vỗ về Vô Song, cừu này là huyết hải thâm cừu, bất cộng đái thiên (không đội trời chung) của dân chúng Thánh thành.

Vô Song cảm kích đưa mắt nhìn Long Nhất, được ở bên hẳn thật là tốt, bằng không nàng cũng không thể chịu đựng được đả kích này.

"Thánh điện, phụ thân bảo tiếp tiến vào Thánh điện, bây giờ chúng

ta hãy đi vào." Vô Song bèn nói, nàng nhìn bốn phía, bắt đầu sử dụng ma pháp rửa sạch một phần phế khu nơi Đông Viện, bởi vì cửa vào Thánh điện ở tại trong phòng ngủ của phụ thân nàng.

Sau đó mấy người Long Nhất hỏi rõ ràng rồi cũng bắt đầu hỗ trợ rửa sạch phế khu, nhiều người, lực lượng lớn cho nên Đông Viện nhanh chóng được rửa sạch.

Vô Song dựa vào trí nhớ tìm kiếm trên mặt đất, đột nhiên xuất ra vô số thủy hệ ma pháp lực màu lam, tạo thành một đồ án kỳ dị dưới đất.

Trên mặt đất truyền lại vài tiếng động nhẹ, rồi đột nhiên mở ra một cửa động.

"Chính là nơi này, chúng ta đi xuống." Vô Song quay đầu lại nói rồi nhảy xuống trước.

Mấy người Long Nhất cũng lần lượt nhảy xuống dưới, phát hiện phía dưới có một thông đạo dài, ma pháp đăng hai bên thông đạo tự động chiếu sáng. Không có nghĩ tới những trang bị này lại không bị phá hủy, quả thật là kinh ngạc, cũng không biết được tất cả đã tồn tại ở Thương Lan đại lục qua bao nhiêu năm.

Thông đạo này rất dài, dốc xuống dưới đất, không thể cảm giác được lỗ thông không khí nhưng lại không phải lo bất tỉnh, không biết được thiết kế như thế nào. Đi khoảng hơn 10 phút liền tới một chỗ có bạch quang phát ra.

Vô Song thì thào niệm chú ngữ, chỉ cảm giác không khí chấn động vài cái. Bạch quang bắt đầu bị thu lại vào một bên, bên trong hắc động dường như có 9 thông đạo.

"Đây là không gian môn, Thánh điện được xây dựng tại một không

gian khác." Vô Song nói.

Không gian môn? Là một không gian khác giống Hắc ám không gian? Thánh thành rốt cuộc là thành thị như thế nào, mà lại có không gian kỳ lạ như thế? Long Nhất thầm than, đối với việc tiêu diệt nền văn minh mấy ngàn năm của Thánh thành cảm thấy ngẫm thán phục. Trải qua bao nhiêu ngàn năm cho tới bây giờ loài người Thương Lan đại lục vẫn không so sánh được với xã hội trước đây sao?

Long Nhất vừa bước vào không gian chi môn này, chưa kịp có cảm giác gì liền phát hiện trước mặt mình xuất hiện một đại điện thật lớn, phía sau là bạch quang của không gian chi môn.

"Oa, thật là hoành tráng a." Nạp Lan Như Nguyệt kinh hô, tòa Thánh điện này thật là cao và lớn, toàn bộ đều được tạo thành bởi bạch ngọc. Ở vị trí trung ương có bảy pho tượng, đó chính là tượng của bảy vị chủ thần trong truyền thuyết, phân biệt là quang, ám, thủy, hỏa, phong, lôi, thổ. Ngoại trừ bảy pho tượng chủ thần này, Thánh điện không có thứ gì khác.

Long Nhất cẩn thận đánh giá bảy pho tượng, tượng Quang minh thần so với pho tượng thần của Quang minh giáo đường tại Thương Lan đại lục thì không có khác biệt gì lắm, cũng là điều nhân tám cánh, khuôn mặt điêu khắc không rõ ràng lắm. Hắc ám chi thần thì giống so với tượng trong hắc ám không gian, một thân hắc bào từ đầu đến chân, giống như đến từ địa ngục. Tượng của Thủy thần, Hỏa thần, Lôi thần cũng đã được xem qua, nhưng pho tượng của Phong thần thì chưa có nhìn thấy. Bên ngoài Phong thần là một thân khinh giáp hoa lệ màu xanh, trước ngực nhô ra, khẳng định đó là đàn bà, còn Thổ thần mặc một thân thổ hoàng sắc khôi giáp, song chưởng nắm lại thể hiện một bộ dạng hung hăng kiêu ngạo.

"Long Nhất, thiếp cũng không rõ tại sao phụ thân lại bảo thiếp tới

Thánh điện?" Vô Song đi vòng quanh Thánh điện một hồi, có chút lúng túng nói.

"Có lẽ Thánh điện có bí mật nào đó, chỉ là phụ thân nàng chưa kịp nói ra mà thôi." Long Nhất đoán vậy, ánh mắt đảo một vòng khắp đại điện.

"Thiếp cũng nghĩ như vậy, nhưng mà từ nhỏ đến lớn thiếp đã cùng phụ thân và mẫu thân tới đây rất nhiều lần, nhưng cũng không phát hiện ra nơi này có bí mật gì." Vô Song lắc đầu nói.

"Có lẽ không nhất định phải là bí mật, nàng hãy cẩn thận suy nghĩ lại." Long Nhất liền nói.

"Không phải bí mật ... .. a ... .. thiếp nhớ ra rồi, ở góc bên kia sáng sủa của Thánh điện có một căn phòng, trước kia phụ thân thường tới nơi này bế quan, nói không chừng có lẽ phụ thân đã để cái gì ở đó cho thiếp." Vô Song suy nghĩ trong chốc lát, kinh hỉ nói.

Vô song đi tới góc bên phải của Thánh điện, vỗ hai cái lên bức tường, một ma pháp môn liền trượt ra từ hai bên, bên trong ma pháp đăng cũng đồng thời sáng lên.

Mấy người Long Nhất đi vào, nơi này rất giống thư phòng, chỉ rộng 10 mét vuông, hai bên vách tường chứa đầy những bộ sách, thêm vào đó là một tiểu sàng (giường ngủ nhỏ), một chiếc bàn bằng đá lớn, mấy ngàn năm qua không có ai ở thế nhưng lại không nhiễm một hạt bụi nào, Long Nhất cũng chẳng biết nên nói gì bây giờ.

Long Nhất tiện tay rút ra một quyển sách, nhìn nhìn và so sánh với với những thư tịch của Thương Lan đại lục thì những bộ sách này đều rất đẹp, văn tự cùng thư danh của mấy người này vô cùng kỳ quái. Long Nhất vừa mở ra xem liền lập tức bỏ xuống, văn tự bên

trong hần một chữ cũng không hiểu, đây không phải là văn tự thông dụng của Thương Lan đại lục hiện nay.

"Kỳ quái, Song nhi, nàng đến xem những quyển sách này xem có thể hiểu được không?" Long Nhất đọc một hơi liền phát hiện tất cả những cuốn sách này đều cùng một loại văn tự.

Vô Song đi tới nhìn, lắc đầu nói: "Phụ thân khẳng định là biết, nhưng mà không có dạy cho thiếp, vì vậy thiếp cũng không thể hiểu được.

Long Nhất có chút thất vọng, hần biết những bộ sách này tuyệt đối đều là bảo bối. Phải biết rằng nền văn minh ma pháp của Thánh thành phát triển hơn Thương Lan đại lục nhiều lắm. Những bộ sách này nếu có thể hiểu được, vậy không phải sẽ mang đến cho Thương Lan đại lục sự thay đổi động trời hay sao?

Bất quá không hiểu cũng không có sao cả. Long Nhất một quyển cũng không buông tha, thu thập toàn bộ vào trong không gian giới chỉ của mình.

"Long Nhất, ngươi xem đây là cái gì?" Bối Toa đưa tay ra, trong tay là một tín tiên (tờ thư) được làm bằng chất liệu kỳ lạ màu bạc.

Long Nhất vừa tiến tới nhận lấy tờ thư màu bạc này, trong đầu cũng không ngừng quan sát, phát hiện mặt trước không có viết gì nhưng lại vẽ những đường cong, trông giống như một bức bản đồ, phía dưới tín tiên sử dụng ngôn ngữ Thương Lan đại lục viết ba chữ Hải chi hồn.

"Phu quân, bản đồ này sao lại kỳ quái như thế, cũng không có tiêu ký địa danh hoặc tên hoặc cái khác, ai có thể hiểu được đây?" Nạp Lan Như Nguyệt nói.

"Cái này như thế nào nhìn lại giống như tượng hải." Man Nguru đột nhiên chỉ vào đường tuyến kỳ quái ba lãg nói.

Nghe Man Nguru nói như vậy, Long Nhất cũng thấy được nó có chút giống biển, chẳng nhẽ những điểm này đơn giản là tiêu ký hàng hải? Lật qua lật lại nhìn kỹ, Long Nhất sửng sờ sửng sốt, đây là một hải thủy lớn như vậy, chỉ có quý mới biết được đây là nơi nào? Nhưng trực giác của Long Nhất cho biết đây là một đầu mối vô cùng quan trọng.

Tiếp tục tìm kiếm trong gian phòng đó nhưng không có phát hiện gì. Nhưng lại phát hiện mấy tiểu đồ vật thú vị, theo lời Vô Song nói đó là ma pháp truy tung khí, có điểm tương tự như trang bị truy tung của tiền thế. Người bình thường truy tung người khác thông qua tìm kiếm tinh thần hoặc là ma pháp ba động, thông qua một loại ma lực cảm nhận cảm ứng, vô cùng hữu dụng đối với việc tìm kiếm. Điều này khiến cho Long Nhất không khỏi cảm thán, nền văn minh ma pháp này rất cao, chẳng những có thủy tinh cầu như camera, mà còn có loại thiết bị gián điệp này. Nếu Thiên Vĩng tình báo có được những thứ này có thể như cá gặp nước.

"Song Nhi, để sau từ từ nghiên cứu, chúng ta đi tìm chỗ khác của Thánh điện xem có phát hiện gì không." Long Nhất nhíu mày nhìn chằm chằm vào tín tiên màu bạc nọ rồi nói với Vô Song.

Đoàn người Long Nhất ra khỏi thư phòng, phân tán ra để tìm kiếm tại Thánh điện.

"Như thế nào lại không có chút sức sống." ánh mắt Long Nhất nhìn về phía bảy pho tượng chủ thần nọ, nhíu mày lẩm bẩm nói.

Chương 403: Ma pháp đồ quý dị

Long Nhất lại một lần nữa chăm chú đánh giá lại bảy pho tượng chủ thần. Hắn dám chắc là có gì đó không đúng, nhưng không thể phát hiện được có gì không đúng.

Những pho tượng này và pho tượng Long Nhất nhìn thấy bên ngoài không có gì thay đổi. Thần thái, tư thế, vũ khí cùng quần áo đều không khác nhau lắm. Nhưng rốt cuộc là chỗ nào không đúng?

Long Nhất đi từ pho tượng Quan minh thần tới trước pho tượng Thủy thần, ánh mắt chợt dừng lại tại pho tượng Hỏa thần. Mục quang đột nhiên dừng lại trước bộ ngực vươn cao thẳng đứng, nhớ lại tình hình lúc trước.

Đương nhiên không phải Long Nhất có cử chỉ bất nhã với pho tượng. Hắn nhớ lại pho tượng Hỏa thần tại bí thư thất cùng pho tượng Hỏa thần tại Thánh điện này có gì đó bất đồng. Pho tượng Hỏa thần tại bí thư thất, vạt áo có hay không có viên hỏa hồng tinh thạch như pho tượng Hỏa thần tại Thánh điện?

Thật lâu sau, khi Long Nhất quay lại nhìn bảy pho tượng này một lần nữa, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười. Hắn cuối cùng cũng biết bảy tòa chủ thần ở nơi này không đúng kiểu. Hắn đã nhìn thấy trước ngực các pho tượng có khảm một mảnh tinh thạch nhưng mà trước ngực pho tượng Thủy thần lại không có tinh thạch.

"Kỳ quái. Tinh thạch này rốt cuộc có tác dụng gì? Tại sao pho tượng Thủy thần lại không có nó?" Long Nhất khổ công suy nghĩ, hiểu được tinh thạch này nhất định có gì đó cổ quái, nếu không Thánh thành thành chủ đã không có khám những tinh thạch này trước ngực pho tượng.

"Long Nhất, chàng có phát hiện ra điều gì không?" Vô Song cẩn thận tìm kiếm một vòng tại Thánh điện cũng không có phát hiện ra cái gì. Khi nhìn thấy Long Nhất trầm tư nhìn bảy pho tượng nó liền biết hẳn đã có một vài phát hiện.

Long Nhất gật đầu nói: "Mang tín tiên màu bạc nọ tới đây để ta xem xem."

Vô Song đưa tín tiên tới, Long Nhất kiểm tra kỹ mắt trước thật cẩn thận, mồm lẩm bẩm nói: "Hải chi hồn ... .. hải chi hồn ... .. chẳng lẽ là một loại ma tinh thạch?"

Long Nhất nghi ngờ cũng không phải không có lý, bảy pho tượng chủ thần này chỉ có mỗi pho tượng Thủy thần không có tinh thạch trên người. Theo như lời Thánh thành thành chủ thì hải chi hồn nọ có phải là chỉ khối thủy hệ tinh thạch khám trên người pho tượng Thủy thần? Nếu đúng hải chi hồn nọ là khối thủy hệ tinh thạch được nói đến, vậy tấm bản đồ này chỉ nơi dấu hải chi hồn.

Lúc này bọn Như Nguyệt cũng lười nhác quay trở lại, Long Nhất liền nói ra ước đoán của mình, tất cả mọi người hiểu được, thấy rất có lý.

"Nhưng bản đồ này quá mơ hồ, biển rộng như vậy, chúng ta phải tìm như thế nào a." Vô Song thờ dài nói.

"Có thể có biện pháp, nhất định." Khóe miệng Long Nhất mỉm cười, khuôn mặt tự tin, hẳn đột nhiên nhớ tới mỹ nhân ngư công chúa Lưu

Li tại hải để chi thành, có thể từ nơi đó tìm được gì đó.

Thấy Long Nhất cười tự tin, Vô Song gật gật đầu, hoàn toàn tin tưởng vào hắn. Bởi vì nàng biết tình lang của mình là một người vĩ đại, hắn luôn lạc quan và tự tin. Hình như trên đời này không có việc gì hắn không làm được. Mà sự thực cũng đã chứng minh, hắn xác thực có năng lực này. Ở dưới mỗi ảnh hưởng bất đồng, hắn đều từ trong nguy hiểm mà thoát thai hoán cốt, thực lực thăng tiến nhanh chóng. Đến bây giờ đã vượt qua nàng. Lúc trước mới gặp nhau thực lực của hắn còn yếu kém như vậy nhưng bây giờ thực lực cường đại hơn nàng, cũng không biết vì sao lại như vậy.

Ngay lúc này khoảng không rộng rãi tại Thánh điện vang lên những tiếng chói tai, mọi người bèn quay đầu lại, liền thấy tinh thạch trước ngực pho tượng Thổ thần phát ra quang mang chói mắt màu vàng, chiếu thẳng tấp từ trên xuống, chiếu xuống ao khổng ở nền Thánh điện. Trong không khí lập tức tản ra vô số thổ hệ ma pháp nguyên tố. Man Nguru vẫn đang đứng sững sờ tại pho tượng bên cạnh pho tượng Thổ thần.

"Man Nguru, ngươi làm cái gì vậy?" Long Nhất liền hỏi.

"Các ngươi nhìn tinh ở pho tượng này đi. Ta thấy có một chút kỳ quái." Man Nguru gãi gãi nguru giác trên đầu rồi nói.

Long Nhất trầm ngâm nhìn thổ hoàng quang sắc đang chiếu trên ao khổng, đột nhiên phát hiện trên nền Thánh điện có một ao khổng khác. Long Nhất lẩm nhẩm đếm, tất cả có 7 cái.

"Các nàng tránh ra, ta thử xem chỗ khác." Long Nhất liền nói.

Đợi đến khi mọi người tản ra, Long Nhất liền điểm chân, thân hình phóng lên, trong nháy mắt chia thành năm tàn ảnh công kích vào tinh

thạch trước ngực năm pho tượng chủ thần Quang, Âm, Hỏa, Lôi, Phong.

Vài âm thanh vang lên, năm màu sắc bất đồng từ tinh thạch trước ngực năm pho tượng chủ thần bắn ra, chiếu rọi năm ao khổng trên mặt đất. Cả Thánh điện được chiếu sáng rực rỡ.

Mà lúc này sáu lỗ sáng bắt đầu ánh xạ phát ra thiên nữ tán hoa, ánh sáng tại không trung đan vào nhau tạo thành một đồ án mờ ảo.

"A, thật là hấp dẫn." Chúng nữ nhất loạt kinh hô.

"Xem ra còn có chỗ khiếm khuyết a." Long Nhất nhìn vào đồ án đẹp đẽ tại không trung, lẩm bẩm nói. Nếu hắn đoán không có sai thì đồ án này vốn hình thành bởi bảy viên tinh thạch, nhưng hiện tại mới đồ án trên không trung mới chỉ có sáu viên, rõ ràng là thiếu đi một viên thủy hệ tinh thạch. Có lẽ đó chính là thứ Thánh thành thành chủ đã nói trên tín tiên, hải chi hồn.

Bối Toa bị cảnh tượng đẹp đẽ này làm cho mê hoặc, không tự chủ được bèn đi tới gần một chút để xem.

Không hề có dấu hiệu báo trước, Bối Toa đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, cả người như bị một hắc động hút vào, nhanh chóng bị hút đến giữa đồ án trên không trung.

"A ... .. Long Nhất cứu ta." Bối Toa ở bên trong đồ án trên không trung, cả người như bị chấn động, khuôn mặt méo mó như bị biến hình.

Long Nhất trong lòng cả kinh, nhìn hình dáng Bối Toa dường như là bị sáu loại ma pháp nguyên tố lôi kéo.

Chỉ vài giây sau, Bối Toa kêu thảm thiết một tiếng rồi rơi xuống đất, thất khiếu bắt đầu đổ máu, rơi vào trạng thái chết giả.

Long Nhất không chút do dự, tinh thần lực cùng nội lực hình thành một vòng bảo hộ bên ngoài thân thể, thân hình chột lóe lên, tiến vào không gian đồ án.

Oanh một tiếng, Long Nhất cảm giác máu toàn thân bắt đầu nghịch chuyển. Sáu hệ ma pháp nguyên tố bất đồng trong nháy mắt đã phá hủy vòng bảo hộ bên ngoài thân hắn, tấn công vào trong cơ thể hắn. Lúc này tại ý thức hải của Long Nhất, lôi hỏa ám quang bốn loại năng lượng bắt đầu phát huy tác dụng. Các hệ ma pháp lực chui vào cơ thể Long Nhất đã bị triệt tiêu vô hình, chỉ còn lại ma pháp lực phong hệ cùng thổ hệ thâm nhập vào trong nội thể của Long Nhất.

Long Nhất nắm lấy Bối Toa muốn kéo ra ngoài, phát hiện hấp lực của đồ án ma pháp giữa không trung thật sự quá cường đại. Hắn đã cố sức nhưng thân thể Bối Toa vẫn bất động.

Mắt thấy Bối Toa sẽ hương tiêu ngọc vãn, Long Nhất cũng bất chấp tất cả, hắn hét lớn một tiếng truyền bốn hệ nguyên tố ma pháp lực bốn hệ lên người Bối Toa. Chính vì vậy phòng ngự trên người hắn giảm đi rất nhiều, nguyên tố ma pháp lực bèn lợi dụng chui vào trong ý thức hải. Long Nhất phải chịu đựng sự đau khổ cả về tinh thần và thể xác. Cũng may Long Nhất đã có kinh nghiệm về sự đau đớn và thống khổ, sớm được rèn luyện nên vô cùng kiên cường.

Hấp lực của đồ án ma pháp trên không trung đối với Bối Toa dần dần yếu đi. Long Nhất chuẩn bị cơ hội, một cước đá Bối Toa ra ngoài, còn hắn thì kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi.

"Phu quân ... .." Nạp Lan Như Nguyệt thấy Long Nhất bị thương liền cảm thấy đau đớn trong tim.

Vô Song cắn chặt răng, thi triển thủy thần lĩnh vực, muốn khống chế cục diện nhưng phát hiện ra không hề có tác dụng. Man Nguu cố gắng lấy tinh thạch ở trên ngực bảy pho tượng chủ thần xuống nhưng khi lại gần liền bị sức mạnh của tinh thạch hất văng ra.

Lúc này bốn nguyên ma pháp lực của Long Nhất đã quay lại. Lúc này khó khăn lắm mới ngăn cản được sáu hệ ma pháp lực trong cơ thể khỏi chuyển động điên cuồng. Lần này hắn muốn thoát khỏi đồ án ma pháp này cũng là có ý định nhưng không có lực để thực hiện. Bốn loại ma pháp lực của bản thân trong thời gian ngắn cơ hồ đã tiêu hao hết, căn bản không giống như trước sử dụng ý thức hải hấp thu ma pháp lực mà ngược lại ma pháp lực của bản thân lại bị hấp thu.

Long Nhất đã kiệt lực, qua một lúc nữa hắn sẽ giống như Bối Toa không thể chống cự lại, sau đó thất khiếu sẽ đổ máu mà chết.

Long Nhất chỉ biết cười khổ trong lòng. Man Nguu cùng chúng nữ vô cùng sợ hãi. Lúc đó tinh thạch trước ngực sáu pho tượng chủ thần đột nhiên tối sầm lại. Quang mang tức thì biến mất, đồ án ma pháp trong không trung hóa thành vô số điểm quang mang rồi biến mất trong không khí.

Long Nhất vô lực rơi từ không trung xuống, được một đôi tay mạnh mẽ đón lấy.

"Lão đại, người không có việc gì chứ." Man Nguu ôm chặt lấy Long Nhất như ôm một tiểu hài tử bình thường. Nguu nhăn lộ ra ánh mắt quan tâm. Hắn nghĩ rằng nếu không phải tại hắn tự tiện động vào tinh thạch trước ngực pho tượng Thổ thần thì lão đại cùng Bối Toa đã không bị như vậy.

"Bị người ôm như thế này, không bị gì cũng sẽ thành có vấn đề. Đã

nói người biết bao nhiêu lần là mỗi ngày đều phải tắm rửa. Người đã không tắm trong bao lâu rồi, người đang sống cũng bị người làm cho chết ngạt mất." Lúc này Long Nhất không còn một chút sức lực, giọng nói cũng rất nhỏ, nhưng chủ yếu là mùi vị trên người Man Nguru khiến cho hắn không thể chịu được.

Man Nguru cười bất hảo hai tiếng, đem Long Nhất đi tới bên Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song, lắc đầu nói: "Mỗi ngày phải tắm rửa thật là phiền phức. Ta nửa tháng mới tắm một lần, phải biết rằng mùi trên người ta là mùi của nam nhân."

Long Nhất trợn mắt nhìn, nếu như hắn có khí lực, nhất định đá một cước vào mông Man Nguru. Xem ra cuộc sống cùng tập tính của thú nhân so với nhân loại vẫn còn khó có thể hòa hợp. Cũng may tại Thú nhân tộc thì Hồ tộc là ngoại lệ, cũng giống như loài người. Thân thể Bối Toa mềm mại thơm tho, thật khiến cho người ta mê mẩn tâm thần.

"Giúp ta ngồi xuống. Ta phải vận công chữa thương." Long Nhất suy yếu nói, hắn ngồi xuống, bỏ qua thời cơ tốt nhất để chữa thương, đến lúc đó có thể để lại di chứng như chơi.

Vô Song trợ giúp Long Nhất đả tọa, còn Nạp Lan Như Nguyệt thì giúp Bối Toa trị liệu. Nàng bị thương không nhẹ trong đòn án ma pháp quý dị, khuôn mặt đầy máu, trông thật là kinh khủng.

Chương 404: Điệp huyết kim chuẩn

Hôm nay thời tiết rất đẹp, bầu trời như mới được rửa sạch, gió nhẹ thổi, mang đến cho hoang mǎng thảo nguyên một không khí mới.

Mọi người đứng nhìn Di thất chi thành ở cách đó không xa, phé khu vẫn bị bao phủ bởi một tầng hắc vụ như cũ. Chỉ cách có mấy trăm mét mà mà phảng phất như hai thế giới khác nhau.

Vô Song si ngốc nhìn về nơi nơi xa, mang theo hồi ức bi thương. Nơi này không chỉ chôn vùi những người thân của nàng mà còn có toàn thể tử dân của Thánh thành. Nhưng chỉ còn có nàng còn sống.

"Một ngày nào đó ta sẽ xây dựng lại Thánh thành, tử dân của Thánh thành, các ngươi hãy chờ xem." Vô Song cúi đầu, mái tóc tung bay trong gió, sự bi thương trên khuôn mặt đã được ẩn dấu, thần thái trở nên động lòng người.

Long Nhất giơ ngón cái lên, hẳn biết lúc này đây tâm kết của Vô Song đã hoàn toàn cởi bỏ. Nàng không còn chìm đắm trong quá khứ vinh quang và bi thương. Trên phương diện khác mà nói thì nàng đã chủ động dung nhập vào thế giới này, chứ không phải chìm đắm trong bức tranh của thế giới trong quá khứ.

"Chúng ta quay lại thôi." Long Nhất hú lên một tiếng quái dị, thân hình hóa thành một tàn ảnh, rất nhanh quay về phía sau chạy đi. Trong nháy mắt chỉ còn là một điểm nhỏ.

Mấy người nhìn nhau mỉm cười rồi nhanh chóng đuổi theo.

Sau chuyến đi tới Di thất chi thành, khoảng cách giữa mọi người đã gần lại rất nhiều. Quan hệ của Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song ngày càng thân mật, không có vẻ xa lạ như lúc vừa mới bắt đầu. Tình cảm của Bối Toa cùng hai nàng cũng thân thiết hơn nhiều, quan trọng nhất là nàng nhìn Long Nhất với ánh mắt không giống như trước đây. Đó là một sự si mê, thán phục xen lẫn cảm động. Tình cảm Bối Toa với Long Nhất vốn đã rất không tầm thường, qua lần này Long Nhất xả thân tương cứu khiến cho ở sâu trong tâm hồn Bối Toa không khỏi lay động. Đồng sanh cộng tử khiến cho nàng nhận ra tình yêu của mình.

Hoang mãng thảo nguyên khác với Ngạo Nguyệt đế quốc. Lúc này ở Ngạo nguyệt đế quốc đang là thời tiết lạnh, nhưng phía Tây bắc bộ của Hoang mãng thảo nguyên lại là những đồng cỏ trải dài. Có lẽ đối với nhiều người mà nói thì nơi đây chính là địa phương kinh khủng như địa ngục. Bởi vì nơi này có ma thú cao cấp, trên bầu trời, dưới nước, trên mặt đất chỗ nào cũng có, cho dù người có bay lên trời hay chui xuống đất cũng không chạy thoát mạng lưới ma thú khổng lồ.

Nhưng lúc này, trên đường mà đoàn người Long Nhất đi qua, ma thú cao cấp cũng không có là gì, ba thần thú vừa xuất hiện, tất cả các ma thú đều tránh xa. Tiếng kêu thê lương buồn chán khiến cho tất cả các ma thú đều bị tác động mạnh, sợ hãi tránh xa ra nếu không ác ma này có thể tìm tới mình đầu tiên.

"Lão đại, thịt của A cấp ma thú thật là thơm ngon a. Không bằng chúng ta bắt trăm con về ném trước đại sảnh Dong binh công hội, như vậy thật là sáng khoái a." Man Nguru vừa cắn một miếng thịt ma thú vừa nói.

"Sảng khoái thế cơ à, làm người phải từ tốn, phải có chừng mực chứ? A cấp mà thú thì tính làm gì, có ném thì ném một trăm mười con đi" Long Nhất nghiêm túc phê bình Man Ngưu nhưng nói ra khiến cho người khác không nịn được cười.

Man Ngưu gãi ngứa giác trên đầu cười cười. Dù sao lão đại nói cũng đúng, không có gì phải nghi ngờ.

Ăn xong thịt nướng, nhóm người Long Nhất ngồi nghỉ trên một thảm cỏ mềm mại. Long Nhất gối đầu trên bắp đùi của Vô Song, miệng ngậm một ngọn thanh thảo dài, vừa ngửi mùi hương thơm phức từ trên người Vô Song vừa nhìn ngắm bầu trời đến ngơ ngẩn cả người. Hai chân hất gác lên đùi Nạp Lan Như Nguyệt, hưởng thụ sự phục vụ của nàng.

Bối Toa nhìn sự ấm áp của ba người, trong lòng cũng cảm thấy xúc động muốn được gia nhập. Nhưng nàng cũng chỉ là trong lòng muốn nhưng không có can đảm để làm, chỉ ngồi ở cách đó không xa, chống tay lên cằm, hai mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất.

"Tên gia hỏa này cho dù ngán người ra cũng mang theo nụ cười xấu xa, thật sự là đáng ghét." Trái tim trong lòng Bối Toa nhảy thình thịch, vội vã liếc nhìn hẩn một cái, nhãn tình không thể khống chế lộ ra tình cảm của mình.

Man Ngưu vẫn như cũ, đang lau đi lau lại bảo bối Lục ngọc tài quyết của hẩn, ánh mắt xem ra còn chăm chú hơn so với nhìn lão bà của hẩn. Cũng không biết đã lau đi lau lại bao nhiêu lần, Man Ngưu quay đầu nhìn xung quanh, có thần khí mà không có chỗ sử dụng, thật sự là quá buồn bực.

Đang lúc Man Nguru đang âm thầm than thở thì tại phía tây nam truyền đến những tiếng kêu to tràn đầy tức giận. Âm ba tiếp tục vang đến, khoảng cách thật xa cũng đều nghe thấy khiến cho khí huyết con người nhộn nhạo. Trong chốc lát âm ba bao phủ một khu vực, khiến cho ma thú xung quanh bắt đầu hoảng sợ tìm đường chạy trốn.

"Tiếng kêu nọ thật là khủng khiếp, không biết của thứ gì a?" Nạp Lan Như Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

Long Nhất ngồi dậy, lẩm bẩm nói: "Kỳ quái thật, như thế nào lại là nó."

"Đó là thứ gì vậy phu quân?" Nạp Lan Như Nguyệt tò mò hỏi.

"SSS siêu cấp ma thú điệp huyết kim chuẩn, vương giả của Hoang mãng thảo nguyên. Nhớ lại mấy ngàn năm trước chỉ là một SSS cấp điệp huyết ngân chuẩn, bây giờ đã tiến hóa thành SSS siêu cấp ma thú." Vô Song liền nói.

Nạp Lan Như Nguyệt cứng lưỡi, SSS siêu cấp ma thú a. Chính là ma thú trong truyền thuyết, cho dù là Kiếm thần hay Pháp thần cũng phải tránh xa quái vật này.

"Man Nguru, người không phải la hét không thấy thoải mái sao? Bây giờ cơ hội đã tới, Điệp huyết kim chuẩn kia có thể giao cho ngươi." Long Nhất mỉm cười nhìn Man Nguru nói. Mặc dù không biết Điệp huyết kim chuẩn kia vì cái gì lại xuất hiện ở chỗ này, nhưng hắn cũng không định buông tha. Ma tinh hạch của SSS siêu cấp ma thú là bảo vật trị giá liền thành.

"Lão đại, ta đánh không lại." Man Nguru gãi gãi đầu nói.

"Đó chỉ là quần áo thôi, nhưng mà ngươi là người đánh trận đầu."

Long Nhất cười hắc hắc một cách gian tà nói. Hắn đương nhiên biết Điệp huyết kim chuẩn nộ rất kinh khủng, là siêu ma thú vô cùng tàn bạo, năng lực công kích vật lý cực kỳ kinh khủng, tốc độ nhanh như tia chớp. Nghe nói còn có thể thuần di một khoảng ngắn. Quả thực là nó không nên tồn tại ở nhân gian.

Nhóm người Long Nhất mang theo ba thần thú phi hành tới hướng có âm thanh lệt khiếu phát ra, có thể nghe thấy Điệp huyết kim chuẩn này đang bạo nộ.

Ở xa xa, Long Nhất đã thấy một kim ảnh thật lớn trên bầu trời, kim quang chói mắt.

"Thật là một con chim thật lớn a. Hạ nó xong chúng ta sẽ được ăn ngon một thời gian dài." Long Nhất cười hắc hắc nói, nhưng trong lòng rất là kinh ngạc. Từ xa đã có thể cảm thấy Điệp huyết kim chuẩn này thật uy thế, mạnh mẽ.

"Nó đang đuổi theo ai a, như thế nào lại không thấy được?" Man Nguru hỏi to, đôi nguru nhãn nhìn trên trời cả nửa ngày cũng không có nhìn thấy kẻ thù của con chim kia.

Mơ hồ nhìn thấy vài tia lục quang nhạt màu thoáng hiện, Long Nhất nhíu mày phi thân lên, dỗi mắt nhìn lại. Chỉ thấy ở phía rất xa có vài điểm đen nhỏ đang điên cuồng chạy trốn, mà Điệp huyết kim chuẩn này lại không có vội vàng dồn bọn họ vào chỗ chết, giống như mèo đang chơi đùa với chuột.

- - -

"Không nghĩ lại là tinh tinh." Long Nhất lẩm bẩm nói.

Một làn hương thơm bay tới, Vô Song phiêu phiêu đáp xuống bên

cạnh Long Nhất, nhẹ giọng nói: "Có mộ tinh linh, chúng ta giúp bọn hấn đi. Thiếp nghĩ Diệp huyết kim chuẩn nọ lập tức sẽ phát động công kích đấy."

Long Nhất đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Nói như thế nào thì hấn cũng coi như có một phần là người của tinh linh tộc. Tộc nhân gặp nạn như thế tất nhiên phải cứu giúp rồi.

Ngay lúc này thì Diệp huyết kim chuẩn nọ kêu lên một tiếng dài, thân hình khổng lồ nhanh chóng bay xuống phía dưới, tốc độ nhanh như tia chớp, mang theo khí thế cuồng bạo. Long Nhất có thể cảm giác được không gian đang vặn vẹo.

Mấy người Long Nhất không có kịp cứu, chỉ có thể chờ mong vào vận số tốt của tinh tinh nọ. Quả thật, chỉ trong nháy mắt công phu, mấy hắc điểm đang chạy như điên này chỉ còn lại ba người. Trong đó có một người bị thương, hai người còn lại dừng lại để giúp người bị thương chạy trốn nên tốc độ cũng chậm đi rất nhiều.

Long Nhất gật gật đầu, có tình có nghĩa như vậy cũng đáng để hấn cứu. Hoạn nạn mới thấy chân tình, cũng dễ dàng để biết được tính tình của mọi người. Bình thường xưng huynh gọi đệ, đến khi gia môn gặp nạn thì huynh đệ mặc kệ không để ý, thậm chí còn đâm dao từ sau lưng. Bình thường thương yêu nhau, thề non hẹn biển, nhưng cũng có biết bao nhiêu phu thê khi đại nạn lâm đầu thì lại chia lìa.

"A Nhĩ Pháp, A Nặc, các ngươi mau bỏ ta ra, hãy tự mình chạy đi, như vậy các ngươi mới hy vọng có đường sống." Nữ tinh linh toàn thân đầy vết mau nói với hai nam tinh linh đồng bạn.

"Đừng nói lung tung, ngươi là đồng bạn của chúng ta. Chúng ta tuyệt đối không thể để ngươi lại mà chạy trốn một mình." Vị tráng hán bên phải cắn răng nói, bước đi có chút tập tễnh, nhưng cước bộ vẫn kiên

định như cũ.

Nữ tinh linh xuất ra vụ khi, nàng vô cùng cảm động về sự đồng sanh cộng tử này, cắn chặt răng để nước mắt không có chảy ra. Nếu còn sống mà ra khỏi Hoang mãng thảo nguyên, nàng sẽ nhớ mãi chuyện này trong lòng, chỉ có điều nguyện vọng này dường như quá xa xỉ.

Lúc này Điệp huyết kim chuẩn vừa bay vòng tròn trên không cản bọn họ lại, vừa kêu lên một tràng lệ khiếu. Nó lại chuẩn bị phát động công kích một lần nữa. Mà lần này hai tinh linh nam tử dưới sự trợ giúp của nữ tinh linh nọ cũng đã có sự chuẩn bị. Đột nhiên mang theo nữ tinh linh hướng một bên chạy đi.

Rất may mắn là ba người đột nhiên chuyển hướng, nhưng cũng bị cơn lốc do Điệp huyết kim chuẩn tạo ra cuốn ba người bắn ra phía ngoài. Ba người đồng thời phun ra máu tươi trên mặt đất.

Ba người tuyệt vọng nhìn kim chuẩn thật lớn ở không trung. Nó đang dùng hai con mắt hung bạo nhìn chằm chằm vào bọn họ, một mùi tinh huyết nồng đậm, tàn bạo lan đến.

Nữ tinh linh cắn chặt răng, chẳng biết khí lực đến từ nơi đâu, đột nhiên hạ người xuống. Nàng quỳ xuống đất, cầm lấy tinh linh chi cung, chỉ thấy ba kim tiễn màu vàng xuất hiện, kim quang chói mắt chiếu rọi phương viên mười thước. Nàng kêu hãnh ngẩng đầu, mang theo khí thế một đi không trở lại, ánh mắt lúc này trông thật đáng sợ.

Chương 405: Tiểu nha đầu Ny Tạp

"Tru thần tiễn! Dừng tay cho lão tử." Một tiếng hét kinh thiên bạo thạch truyền đến khiến cho khí thế của nữ tinh linh nọ bị kìm hãm, ba kim tiễn màu vàng trong tay không có bắn ra.

Giữa không trung xuất hiện một bóng người nhanh chóng xoay tròn nhằm hướng Điệp huyết kim chuẩn phóng tới.

Oanh một tiếng chấn động không khí, bóng người bị bắn trở lại, lao đảo trên không nhiều vòng, khó khăn lắm mới dừng lại được. Còn Điệp huyết kim chuẩn nọ cũng thống khổ kêu lên một tiếng, bị đánh bay ra vài thước. Ba người ở dưới đưa mắt nhìn nhau, người đó cũng thật ngu ngốc a, lại dám cùng SSS siêu cấp ma thú Điệp huyết kim chuẩn cứng đối cứng.

"Thân thể con chim này thật cứng, thiếu chút nữa đánh cho bốn thiếu gia mất một miếng." Long Nhất đứng tại không trung than phiền, không để con chim to này vào mắt một chút nào.

Nghe được giọng nói vô lại quen thuộc của Long Nhất, thân thể mềm mại của nữ tinh linh không khỏi rung động nhẹ, đôi mắt xinh đẹp trong suốt ánh lên sự mừng rỡ nhưng cũng có sự phức tạp của tình cảm.

Lúc này ba thần thú đều chuyển hóa sang trạng thái công kích, hơi thở của thần thú khiến trong tiềm thức của Điệp huyết kim chuẩn cảm

thấy sợ hãi. Nó đứng giữa không trung cẩn thận mở to hai mắt nhìn, không dám mạo hiểm tấn công nhưng cũng không cam lòng bỏ nơi này đi.

"Hừ, không bỏ chạy cũng tốt, đỡ cho thiếu gia hao phí khí lực truy đuổi. Ta quyết định tối nay sẽ ăn một bữa tiệc thịt chim thật lớn." Long Nhất hùng hổ tiến lên, kiêu ngạo nói. Hấn kiêu ngạo bởi vì hấn có khả năng. Nếu chỉ dựa vào một mình hấn thì hấn có lẽ cũng không có biện pháp đối phó với con chim to này, nhưng bây giờ là quần ấu. Ba thần thú, lại có hấn cùng Vô Song nữa, mà Vô Song lại có bảo bối như ý băng tằm, mặc dù uy lực ở chỗ này không bằng băng nguyên, nhưng thế nào đi nữa thì đó cũng là một SSS siêu cấp ma thú.

"Lão đại, để lão nguru ta lên trước." Man Nguru huy vũ lực ngọc tài quyết, đột nhiên biến hóa. Lực ngọc tài quyết trong tay giống như kim cô bổng của Tôn Ngộ Không, hư ảnh như tăng lên gấp trăm lần, lấy khí thế cuồng bạo chống lại khí thế cuồng bạo.

Long Nhất cũng ra mệnh lệnh bằng ý niệm, ba thần thú cơ hồ đồng thời phát động công kích. Hỏa kỳ lân phun ra thánh diễm tại không trung, thiêu cháy phương viên trong vòn trăm thước, xem ra nó muốn nướng chín Đệ huyết kim chuẩn tại chỗ. Còn Cuồng Lô thú thì phóng ra một trận mưa sét đánh tới, mang theo nhiều diễm kim quang. Thể chất thần thú hiển nhiên đã hình thành.

Tiểu lão hổ Tiểu tam thực lực mặc dù tăng tiến không ít, nhưng so với Cuồng Lô thú cùng Hỏa kỳ lân thì vẫn có sự chênh lệch lớn, nhưng khí thế trên người nó thì khí thế của Cuồng Lô thú cùng Hỏa kỳ lân lại không bì kịp. Chỉ riêng ưu thế về loại uy áp sẵn có này cũng khiến cho Đệ huyết kim chuẩn hổ thẹn.

Đệ huyết kim chuẩn nọ cũng thật là lợi hại, tốc độ né tránh cực kỳ

quỷ dị, thân hình lóe lên như u linh, né tránh được đa số công kích. Phòng ngự lực của nó cũng thật là kinh người, bị thánh hỏa đốt, lại bị thần lôi đánh trúng vài cái vậy mà tinh thần vẫn không sao.

"Lão đại không phải nói để con chim to này cho ta sao?" Man Nguru có chút không phục chạy lại nói. Hiện tại hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không thể nhúng tay vào.

"Bảo người đánh trận đầu, không phải phải người đã đánh ra một cơn rồi sao? Hơn nữa để người đánh con chim này, nếu con chim to này chạy đi, trường cơn trong tay người có thể bay lên trời sao?" Long Nhất cười nói. Lực công kích của Man Nguru rất lớn, tốc độ cũng không chậm nhưng nhược điểm trí mạng là hắn không thể bay lên. Kỳ thật chức nghiệp chiến sĩ sau khi đạt tới Kiếm thánh hay Kiếm thần đều có thể lợi dụng đấu khí trong cơ thể phóng xuất ra bên ngoài để bay lên, nhưng Man Nguru thì lại không làm được.

Man Nguru buồn bực lầm bầm hai câu, nhìn về phía ba người vừa mới được cứu. Hắn không nhìn nữ tinh linh nọ đến lần thứ hai. Không nói vấn đề thẩm mỹ của Man Nguru, mà lúc này nữ tinh linh vết máu dính đầy người, bộ dạng dơ bẩn, đến ngay cả khiếu hóa tử cũng sẽ không nguyện ý liếc nhìn nàng.

"Lão đại, những tinh linh này như thế nào nhìn có chút quen thuộc." Man Nguru đến gần Long Nhất nhẹ giọng nói.

Long Nhất cười cười, hắn đã sớm nhận ra, cũng đoán được thân phận của nàng. Lúc đó thấy nữ tinh linh đó sử dụng Tru thần tiến liền lưu tâm để ý quan sát. Phải biết rằng Tru thần tiến là tuyệt kỹ chỉ có tinh linh hoàng tộc mới biết, muốn phát huy hết uy lực thì lực lực phải tương đương, nếu thực lực không tương đương mà tự tiện sử dụng sẽ tạo thành thương tổn đối với thân thể. Nhẹ thì trọng thương, mà nặng thì mất mạng. Nhưng tinh linh hoàng tộc ngoại trừ tinh linh nữ

vương cùng công chúa Lộ Thiển Á, còn ai có thể học được tuyệt kỹ đó?

Long Nhất hơi nghiêng đầu, liền thấy nữ tinh linh né tránh ánh mắt mình.

"Đa tạ ơn cứu mạng, chẳng biết ân công cao tính đại danh là gì, ngày sau tất sẽ báo đáp." Vị hán tử kia trong lòng chấn kinh, lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn Long Nhất tựa như nhìn một vị thần.

"Ta là Long Nhất, không cần khách khí, các ngươi là bằng hữu của ta, chỉ là thuận tiện thì cứu các ngươi mà thôi." Long Nhất cười cười, ánh mắt nhìn trên người nữ tinh linh, tiếp theo nói: "Ny Tạp, đã lâu không thấy, ngươi không ở tinh linh rừng rậm làm chức đội trưởng đội hộ vệ của ngươi mà lại đến đây làm gì."

Ánh mắt Ny Tạp chột lóe lên, đột nhiên không biết đối mặt với Long Nhất như thế nào, nàng ngang ngạnh nói: "Không phải chuyện của ngươi, ta thích thế."

Long Nhất nhún nhún vai, tự than thở. Hảo tâm lại không được đối đãi tốt, nha đầu đầu kia không biết sao lại thế này. Lúc đầu thì đối với hắn rất tốt, đột nhiên không biết tại sao trong bụng lại tích đầy oán khí đối với hắn. Nghĩ tới nghĩ lui ngoại trừ lúc ấy tại tinh linh rừng rậm nhìn thấy đôi mông nàng ở trong hồ thi cũng không có gì quá đáng cả.

A Nặc nhìn Long Nhất rồi lại nhìn bộ dạng của Ny Tạp, tưởng rằng Long Nhất đã làm gì đó đối với Ny Tạp. Mặc dù hắn đã cứu tính mạng mình, nhưng hắn cũng tuyệt đối không cho phép Long Nhất tổn thương Ny Tạp. Phải biết rằng Ny Tạp là công chúa trong mạo hiểm đội của bọn họ. Bất quá A Nặc lại thấy sau lưng Long Nhất là Vô Song, Nạp Lan Như Nguyệt cùng hồ nữ Bối Toa thì tự cười mình. Ny

Tạp rất đẹp, vẻ đẹp thuần mỹ của thiên nhiên, nhưng mà phía sau Long Nhất lại có ba nữ nhân sắc đẹp không kém Ny Tạp, hơn nữa nhìn qua thì các nàng hiển nhiên là nữ nhân của Long Nhất. Một nam nhân có đông nữ nhân xinh đẹp như thiên thần như vậy làm sao có thể là người đi làm chuyện xấu được.

Long Nhất quay đầu lại nhìn trận đấu kịch liệt nọ. Lúc này Điệp huyết kim chuẩn đã rơi xuống hạ phong, nhưng rõ ràng còn chưa có bại. Trông hình dáng tựa hồ đang tìm cơ hội để phá vòng vây, chỉ là ba thần thú nọ là những tên cực kỳ thông minh, làm sao có thể để Điệp huyết kim chuẩn chạy mất. Long Nhất cho dù không bảo, bọn chúng cũng tự mình biết không cần phải đánh sống đánh chết, tránh cho mất đi một đầu thần thú.

"Song nhi, nàng để bảo bối vào hỗ trợ cho bọn chúng." Long Nhất nói với Vô Song.

- - -

Vô Song gật đầu, ngọc thủ nhoáng lên, một tiểu trùng tử trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, rồi hóa thành một đạo bạch quan nhằm không trung bay tới, đồng thời thân hình cũng nhanh chóng bành trướng cực đại.

"Nhìn tiểu trùng tử nhỏ bé đáng yêu như vậy, lại biến thành lớn như thế, trong lòng cũng không khỏi sợ hãi." Long Nhất nhìn cự hình Như ý băng tầm nói. Mặc dù Hòa kỳ lân cùng Cuồng Lôi thú sau khi lớn cũng có vẻ hung hãn, nhưng dù sao cũng còn có thể chấp nhận được. Nhưng mà Như ý băng tầm đột nhiên biến lớn mấy chục thước thì chẳng phải mất đi cái đáng yêu sao.

"Bây giờ thì nó chưa quyến rũ, nhưng sẽ có một ngày nó phát triển phá kén thành bướm, nhất định trở thành băng điệp xinh đẹp." Vô

Song khẽ cười nói.

"Băng điệp? Nói như vậy thì Như ý băng tằm bây giờ vẫn còn đang ở thời kỳ ấu trùng?" Long Nhất liền nói. Như ý băng tằm này sau khi tiến hóa sẽ trở thành SSS siêu cấp ma thú. Nếu bây giờ đang ở băng nguyên thì siêu cấp SSS Điệp huyết kim chuẩn tuyệt đối đấu không lại SSS siêu cấp Như ý băng tằm.

"Đúng rồi. Như ý băng tằm sau khi hóa thành Băng điệp thì nó chính thức trở thành thủy hệ thần thú." Vô Song nói, trong ánh mắt hiện lên một tia kỳ vọng mong chờ.

"Thần thú?" Long Nhất có chút kinh ngạc. Chẳng lẽ Băng điệp chính là thần thú của Thủy thần?

Lúc này Điệp huyết kim chuẩn kêu lên một tiếng thê lương, bị vô số như ý băng tằm ti từ giữa không trung kéo xuống. Nguyên lai là do vừa rồi Điệp huyết kim chuẩn bị khí thể sắc bén của Tiểu tam ép lui một chút, lập tức bị Hỏa kỳ lân cùng thánh diễm vây quanh, ngay sau đó lại bị Cuồng Lôi thú sử dụng lôi thần điện võng cuốn lấy chế trụ oanh tạc, khiến cho chỉ còn lại nửa cái mạng. Bây giờ lại bị hàn khí của Như ý băng tằm công tới, thân hình lập tức bị đình trệ, kết quả là bị Như ý băng tằm phun ra vô số sợi tơ chói chăt kéo xuống.

Điệp huyết kim chuẩn dài chừng bảy tám mươi thước, thân thể to lớn bị kéo xuống trông giống như một tòa núi nhỏ. Oanh một tiếng, xuất hiện một cái hố to trên mặt đất.

Long Nhất đắc ý hài lòng, cười lên hai tiếng hắc hắc. Đúng lúc này hắn nhìn thấy một luồng bạch quang trong nháy mắt tiến vào đầu Điệp huyết kim chuẩn, không khỏi hét lớn: "Song nhi, nàng hãy kêu bảo bối của nàng dừng tay."

Chỉ là Long Nhất vừa dứt lời, liền nghe Điệp huyết kim chuẩn thống khổ kêu to một tiếng, con người màu vàng lập tức âm đạm, đầu gục xuống trên mặt đất, không còn sức sống.

Một luồng bạch quang từ đỉnh đầu Điệp huyết kim chuẩn bắn ra, nằm trên bàn tay ngọc của Vô Song không nhúc nhích, bộ dạng thỏa mãn.

"Long Nhất, xin lỗi, ta ... .." Vô Song hướng Long Nhất xin lỗi. Như ý băng tằm này vừa rồi đã nuốt toàn bộ tương não của Điệp huyết kim chuẩn vào bụng, có thể giữ lại mạng sống mới là chuyện lạ.

"Nhìn tốc độ của nó như vậy, vốn định đem con chim này thuận phục làm phương tiện giao thông công cộng, không ngờ lại chết đi như vậy. Đúng rồi, còn có ma hạch." Long Nhất liền bảo Man Ngưu lấy ma hạch của Điệp huyết kim chuẩn ra.

"Long Nhất, càng có thể để ma hạch của Điệp huyết kim chuẩn này cho ta?" Vô Song hỏi, giống như yêu cầu Long Nhất một thứ bình thường gì đó.

"Được thôi, nàng có thể lấy." Long Nhất gật đầu cười. Quan hệ giữa hắn và Vô Song đã không còn phân biệt của người của ta. Cho dù Vô Song có yêu cầu lấy sao trên bầu trời, hắn cũng tìm cách vì nàng mà lấy xuống.

Vô Song tiếp nhận một viên kim quang từ tay Man Ngưu rồi ném ma hạch đó vào không gian giới chỉ. Ba huynh đệ con cọp tiểu tam cũng đã quay lại thi thể của Điệp huyết kim chuẩn để chuẩn bị nhận một bữa tiệc lớn.

Lúc này Ny Tạp cũng đã khôi phục lại một chút khí lực, cố gắng đứng lên, cắn răng không nói tiếng nào, lảo đảo đi về phía xa.

"Ny Tạt, người đi đâu đấy? A Nặc cùng A Nhĩ Pháp thấy Ny Tạt đi như thế cũng đứng lên."

Ny Tạt không có trả lời, chỉ từng bước từng bước tiến lên.

"Người đứng lại đó cho ta." Một thanh âm lạnh băng từ phía sau truyền đến. Cả người Ny Tạt chấn động, dừng lại.

Chương 406: Nàng véo tai ta, ta véo nàng

Khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất lạnh lùng, lập tức lắc mình tới trước mặt Ny Tạp, ánh mắt lạnh lùng băng giá nhìn thẳng vào mắt Ny Tạp.

Ny Tạp cắn chặt môi, ánh mắt lạnh như băng của Long Nhất khiến nàng không thể chịu đựng được, thậm chí còn có chút ủy khuất. Nhưng nàng không thể biểu hiện sự nhu nhược trước mặt hắn, do vậy nàng quật cường đối mắt nhìn Long Nhất.

"Người, tiểu nha đầu này như thế nào lại không hiểu sự tình? Với bộ dạng này của người mà lại có thể còn sống để đi ra khỏi Hoang mãng thảo nguyên sao?" Giọng nói Long Nhất có chút tức giận. Nếu là người khác thì hắn đã không nhiều chuyện như vậy, nhưng nàng lại là Ny Tạp, bằng hữu của Lộ Thiến Á. Đồng thời trong lòng hắn thì nàng cũng là bằng hữu của hắn.

"Cho dù ta có chết cũng không cần người quan tâm." Ny Tạp lạnh lùng nói.

Long Nhất không chút tức giận mỉm cười nói: "Người thật là tiểu ny tử chẳng biết tốt xấu, có phải là đã quên đi tư vị bị ta đánh vào mông rồi. Ta cũng không ngại dùng lại phương pháp đặc biệt đó để cho người nhớ lại."

Ny Tạp ngẩn ra, trên mặt hiện lên sự xấu hổ, đồng thời cũng xuất hiện

sự tức giận. Lúc trước hắn mang theo vài nữ tử đi tới tinh linh rừng rậm, nàng chỉ ngăn hắn lại không cho hắn tiến vào, kết quả là bị hắn hung hăng đánh vào mông. Bây giờ nghĩ lại vẫn còn cảm thấy hận và xấu hổ. Từ ngày đó đến giờ, nàng phát hiện được những tiểu nha đầu thủ hạ dưới tay mình thường xuyên mập mờ nhìn nàng.

"Ngươi là tên hỗn đản, bại hoại, lưu manh vô sỉ. Ngươi dựa vào cái gì mà quản ta, dựa vào cái gì! không phải bởi vì ngươi là nam nhân của công chúa? Ta không cần thương hại, không cần thương hại." Ny Tạt đột nhiên kêu to lên, mắt ngấn nước.

Long Nhất ngăn người nhìn Ny Tạt, chẳng lẽ ny tử này thật sự thích mình sao? Nếu không sao lại có phản ứng như vậy, nhưng đối với bản thân mình thì cũng có sự oán giận thật sâu.

"Không dựa vào gì cả, chỉ là ngươi là bằng hữu của ta. Ta luôn luôn quan tâm đến bạn bè. Mặc dù ngay từ ngày đầu tiên nhìn thấy ngươi ngươi không có hoan nghênh ta." Long Nhất mỉm cười nhìn Ny Tạt, giọng nói rất chân thật.

"Bằng hữu?" Ny Tạt thì thầm, ánh mắt nhìn Long Nhất có chút mê ly, đột nhiên thân thể mềm mại mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất. May mắn là Long Nhất đã đưa một tay ra ôm lấy nàng vào lòng. Hai mắt Ny Tạt mơ màng, hình ảnh Long Nhất chia ra thành nhiều người, nàng dần dần mất đi ý thức.

.....

Sự thật mà nói thì Điệp huyết kim chuẩn cũng không thực sự có nhiều thịt. Long Nhất coi nó là siêu ma thú cấp SSS cũng xem như là miễn cưỡng nể mặt mũi nó, chứ không thì hắn chỉ coi nó như là một thú nuôi mà thôi. SSS siêu cấp ma thú cái gì, cũng trở thành bữa ăn cho lão tử mà thôi.

Trải qua sự chế biến của Nạp Lan Như Nguyệt, hai tân mạo hiểm giả A Nhĩ Pháp cùng A Nặc ăn một cách ngon lành. Họ vừa ăn vừa nghiêng chặt răng, chắc là muốn trả thù việc vừa rồi đã bị thương tổn.

"Các người như thế nào lại cùng Ny Tạp ở một chỗ?" Long Nhất hỏi hai người này.

"Ta cùng A Nặc là bằng hữu từ thuở nhỏ. Bởi vì đam mê mạo hiểm nên đã thành lập một đội mạo hiểm. Nửa năm trước chúng ta quyết định tới Hoang mãng thảo nguyên thám hiểm, nhưng bởi vì thiếu cung tiễn thủ cùng ma pháp sư nên đã dán cáo thị tại mạo hiểm giả tửu lâu. Vừa lúc chúng ta gặp Ny Tạp từ tinh linh rừng rậm ra ngoài luyện tập liền lôi kéo nàng tới đây." A Nhĩ Pháp nói.

"Thì ra nàng đến để luyện tập. Ta xem các người cũng rất chiều cố nàng, ngay cả tánh mạng cũng không để ý để bảo vệ cho nàng." Long Nhất mỉm cười nói.

A Nhĩ Pháp cùng A Nặc liếc mắt nhìn nhau nói: "Mạo hiểm đoàn chúng ta phải chiều cố cho nhau, nếu không tất cả mọi người sợ rằng cuối cùng đều sẽ chết. Đương nhiên ngoại trừ điều này thì cũng bởi vì Ny Tạp ngoại hình xinh đẹp, thiện lương. Nàng chính là bảo bối của đội chúng ta, nam nhân nào có thể không có một chút tâm tư đối với nàng."

"Nói như vậy hai người các người cùng thích nàng?" Long Nhất cười nói.

"Đương nhiên. Bất quá phần lớn đều là hân thưởng. Chúng ta đã sớm nhìn ra trong lòng Ny Tạp có người khác." A Nhĩ Pháp nói.

"Các người rất thành thật. Nhưng làm sao các người nhìn ra trong

lòng Ny Tạp có người khác?" Long Nhất lại hỏi.

"Huynh đệ chúng ta lăn lộn lâu như vậy, chẳng nhẽ một chút nhãn lực cũng không có. Hơn nữa Ny Tạp tính tình đơn thuần, tâm sự gì cũng thể hiện trên mặt. Nếu như nhìn không ra thì không phải là kẻ ngốc sao." A Nhĩ Pháp nhìn Long Nhất, tiếp theo nói: "Bây giờ rất cục chúng ta đã biết trong lòng Ny Tạp thích ai?"

Long Nhất mỉm cười không có trả lời, nhẹ nói: "thương thế của các người còn chưa có khỏi hẳn, hãy sớm nghỉ ngơi đi."

A Nhĩ Pháp cùng A Nặc gật gật đầu, tự đi vào trướng bông nghỉ ngơi.

Ánh mắt trời dần dần tắt xuống, chỉ còn ánh nắng chiều cháy rực cuối đường chân trời. Long Nhất nhìn Ny Tạp nghỉ ngơi trong trướng bông, lắc đầu thở dài. Hắn nhìn về phía đường chân trời, ánh mắt thâm thúy sâu sắc.

"Trên mặt trăng có người không nhỉ?" thanh âm Vô Song mang theo sự lạnh lùng từ phía sau truyền đến. Ngay sau đó Vô Song xuất hiện sau lưng Long Nhất.

Long Nhất từ từ quay đầu lại, thấy trên bầu trời tối đen xuất hiện một vòng trăng sáng, rất tròn.

"Có thể có. Trong truyền thuyết thì tại mặt trăng có một tiên cung. Ở tiên cung có một tiên nữ cô độc. Ngày nào đó ta cảm thấy đói, nhất định phải tới an ủi vị tiên nữ xinh đẹp này." Long Nhất lui về phía sau, tựa lên đùi thon dài mềm mại của Vô Song, hương thơm nhàn nhạt lan tới mũi.

"Vậy có thể mang theo những nữ nhân cùng đi?" Vô Song lộ ra vẻ

ting nghịch ranh mãnh, cùng vui đùa với Long Nhất.

Long Nhất ngẩn người ra, lắc đầu nói: "Như thế không có tốt. Nàng đã bao giờ thấy có người đi tán gái mà lại mang theo nữ nhân của mình đi cùng chưa?"

Vô Song mỉm cười, khoe miệng cong lên, vô cùng say mê. Bởi vì Long Nhất nói bốn chữ nọ: "Nữ nhân của mình". Đối với nàng thì không có lời nào tình tỵ hơn thế. Bởi vì nàng chính là nữ nhân của hắn, cho nên rất cao hứng, lý do chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Long Nhất cười cười, đưa tay ôm lấy Vô Song. Chỉ có điều bởi vì hắn ngồi còn Vô Song đứng nên bàn tay của hắn liền đặt đúng vào hông của Vô Song, vừa mềm mại vừa co dãn.

Vô Song đỏ mặt, nữ nhân trời sinh đã có thiên phú, chỉ có điều những nữ nhân khác yêu Long Nhất bằng cách cấu véo vào hông hắn, còn nàng yêu Long Nhất bằng cách véo vào tai hắn.

Long Nhất thống khổ kêu lên, chuyển người để cho nàng ngồi trên đùi mình.

"Song nhi, nhìn nàng bây giờ càng ngày càng giống mẫu thân ta hơn đấy." Long Nhất cười nói.

Vô Song mỉm cười, tim đập thành thịch hòa cùng Long Nhất, vô cùng hạnh phúc. Nàng đột nhiên vươn hai tay ôm lấy cổ Long Nhất, dán chặt người lên người hắn.

Long Nhất có chút ngạc nhiên thích thú, ôm chặt lấy Vô Song. Hắn chưa từng thấy nàng lớn mật chủ động như thế. Bối Toa cùng Nạp Lan Như Nguyệt đứng cách đó không xa nhìn.

"Song Nhi." Long Nhất ôn nhu kêu lên.

"Mmm." Vô Song ôm Long Nhất đung đưa nhẹ. Cảm giác vô cùng tuyệt vời, nàng muốn nghỉ ngơi thoải mái.

"Nàng vừa rồi véo vào lỗ tai ta. Ngoại trừ mẫu thân ra thì cho tới bây giờ chưa có ai làm như thế cả." Đôi môi Long Nhất khéo léo chạm vào tai Vô Song, nhẹ giọng nói.

"Vậy chàng định làm thế nào bây giờ? Véo lại?" Vô Song cười hỏi. Sau khi nàng khôi phục lại toàn bộ trí nhớ, khi nhìn Long Nhất thì luôn mỉm cười. Bởi vì Long Nhất bảo khi nàng cười lên khiến cho Nhật Nguyệt lu mờ. Nàng không cần nhật nguyệt lu mờ, chỉ cần Long Nhất có thể vui vẻ hạnh phúc là được.

"Đương nhiên là phải véo rồi, nhưng như thế nào để véo lại vào lỗ tai ta?" Long Nhất mỉm cười, đưa đầu lưỡi liếm vào dải tai Vô Song một cái.

"Vậy ngươi véo đi." Vô Song run rẩy nói, thân thể mềm mại có chút căng cứng.

"Vậy ta véo đây." Long Nhất cười hắc hắc, ma trảo bắt đầu thâm nhập Vô Song, một tay đưa xuống dưới, một tay đưa lên trên.

"A ... .. Long Nhất chàng ... .." Vô Song kinh hô lên một tiếng, sắc mặt hồng rực.

"là nàng bảo để cho ta véo ... ..nàng không có nói ta véo nơi nào. Huống hồ mục tiêu này tương đối lớn, cho nên ta ... .. hắc hắc ... .." Long Nhất giống chú mèo ăn vụng thành công, đắc ý cười nói.

"Vậy chàng véo đã đủ chưa?" Vô Song không chút tức giận nói.

Nàng chỉ cảm thấy người như nhũn ra.

"Còn chưa có. Ta vừa mới phát hiện bộ ngực này tựa hồ có điểm rất lớn. Không bằng tới trướng bông của ta để cho ta nhìn một cái."

Long Nhất néo néo vào bộ ngực cao của Vô Song. Cho dù còn cách một lần quần áo nhưng hắn vẫn cảm giác được da thịt Vô Song co dãn tuyệt vời, trong lòng không khỏi nổi lên sự kích dục.

"Đáng ghét, ta không muốn ... .." Vô Song nói nhỏ như con muỗi.

Thực ra trong lòng nàng đã sớm vứt bỏ trướng ngại, đối với việc phát sinh quan hệ thân mật với Long Nhất cũng không hề có ý kháng cự, ngược lại còn có sự mong đợi.

"Không muốn? không muốn không phải là do nàng. Buổi tối nay nàng sẽ là của ta." Long Nhất mỉm cười, ôm lấy Vô Song đi vào trong trướng bông.

Cách đó không xa, Bối Toa đang ngồi nói chuyện phiếm với Nạp Lan Như Nguyệt. Nàng nhìn thân ảnh hai người tiến vào trong trướng, tâm trạng không khỏi có chút mất mát.

"Như Nguyệt, bọn họ tiến vào rồi." Giọng Bối Toa mang theo chút dấm.

Nạp Lan Như Nguyệt đã biết bên cạnh phu quân đều là những đại mỹ nhân. Nếu mà so đo với mỗi người thì không phải là chết vì ăn dấm chua sao. Huống hồ nàng cũng hiểu rằng nếu muốn giữ quan hệ ngày càng thân mật với Long Nhất thì phải quan hệ tốt với những nữ nhân bên cạnh hắn. Muốn độc chiếm hắn thì kết quả sẽ như biểu muội Đông Phương Khả Hình của hắn mà thôi.

"Trời chưa tối mà đã làm chuyện đó. Đúng là đại sắc lang." Bối Toa bĩu môi nói.

Nạp Lan Như Nguyệt cười hì hì nói: "phu quân chúng ta chính là một đại sắc lang. Người ngàn vạn lần đừng có rơi vào."

Bối Toa biết Nạp Lan Như Nguyệt giấu cợt nàng. Tâm tư của mình sợ rằng ngay cả tên ngốc Man Nguru cũng rõ. Có lẽ Long Nhất giả vờ không biết để tranh dính vào chuyện tình cảm rắc rối phức tạp.

Ngay khi Long Nhất cùng Vô Song tiến vào trướng bông thì đột nhiên một lực ba động cường đại cùng bạo quang xuất hiện, hàn khí bức người, cả trướng bông trong nháy mắt bị đóng băng toàn bộ. Hàn khí đóng băng hết cây cỏ trong phương viên mười thước.

Chương 407: Thảo nguyên kích tình, đêm tối rình coi

Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa nhìn nhau, có chút ngây ngốc kinh ngạc. Vô Song cùng Long Nhất điên loạn đảo phượng ở bên trong, thật không nghĩ tới lại xuất hiện loại tình huống này, không phải là đánh nhau ở bên trong chứ.

Lúc này trướng bông bị đóng băng đột nhiên rung lên hai cái rồi oanh một tiếng bạo liệt, một thân ảnh phá băng chui ra, có chút chật vật đáp xuống, trên người đều là băng vụn, ở trên người ngoại trừ mặc một chiếc áo ngoài rộng thùng thình thì không có mặc gì ở bên trong cả.

"Ta ... .." Long Nhất cười khổ phủi băng trên người, vẻ mặt cổ quái.

"Phu quân, các người ... .. thật sự đánh nhau sao?" Nạp Lan Như Nguyệt chạy tới hỏi.

"Đã đánh nhau, kết quả là ta thua. Nàng không thấy ta chật vật như vậy sao?" Long Nhất lắc lắc đầu, vẻ mặt đau khổ nói.

Nạp Lan Như Nguyệt cắn môi dưới thầm cười trộm, tiến lên nhẹ giọng nói: "Vô Song tỷ tỷ là hoàng hoa khuê nữ, nhất định là phu quân quá nóng nảy, khiến cho Vô Song tỷ tỷ sợ hãi."

Ba một tiếng, Long Nhất vỗ tay lên mông Nạp Lan Như Nguyệt, cười mắng: "Tiểu ny tử nàng nói hồ đồ cái gì đó. Ta trên giường ôn nhu

ấm áp như thế nào không phải là nàng rõ nhất sao?"

"Đi chết đi." Nạp Lan Như Nguyệt mỉm cười, khuôn mặt hồng lên, đánh Long Nhất hai quyền. Phải biết rằng Bối Toa đang đứng bên cạnh nhìn? Sau một hồi ầm ỹ, A Nhĩ Pháp, A Nặc cùng Man Ngưu cũng chạy đến.

Lúc này tất cả tầng băng đóng lại đã tiêu thất không thấy nữa, chỉ còn hàn khí vẫn tồn tại. Vô Song có chút xấu hổ từ trướng bông đi tới, nháy mắt nhìn Long Nhất có ý bảo hẳn đi vào.

Long Nhất sờ sờ mũi đi vào, lúc này bên trong trướng bông mặc dù băng đã tan đi nhưng độ ẩm còn lại vẫn rất cao. Long Nhất sử dụng hỏa hệ ma pháp nguyên tố khiến cho trong trướng bông nhất thời sáng hơn rất nhiều.

"Xin lỗi Long Nhất, thiếp ... .. thiếp cũng không biết lại có thể xảy ra như vậy." Vô Song ngồi bên cạnh Long Nhất nói xin lỗi, bộ dạng giống như một tiểu cô nương.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? tại sao lại đột nhiên như vậy?" Long Nhất cũng không có trách cứ Vô Song, chỉ có điều trong lúc quan trọng lại xảy ra việc này, trong lòng hẳn cũng không khỏi có chút nộ hỏa, tâm tình cũng không tốt được.

"Thiếp ... .. thiếp không biết." Vô Song đưa ánh mắt vô tội nhìn Long Nhất. Nàng thật sự không biết rốt cục đã phát sinh sự tình gì. Chỉ biết khi nàng và Long Nhất đang lúc tối hậu chuẩn bị tiến hành làm chuyện nọ thì đột nhiên hạ phúc bị lạnh, thủy hệ ma pháp nguyên tố ôn hòa trong cơ thể đột nhiên trở nên cuồng bạo, trong phút chốc lan ra bên ngoài, rồi sau đó xuất hiện sự tình vừa rồi.

Nghe xong Vô Song giải thích sự tình thì Long Nhất há hốc miệng,

thật lâu sau mới đóng lại, đó là giới hạn thể chất? Nhớ tới lúc trước Phượng hoàng gia chủ để cho hấn phá thân của Băng cung cung chủ có nói một khi thuần âm chi thể của Băng cung cung chủ bị mất, công lực liền hoàn toàn biến mất. Sau đó Ti Bích cũng bởi vì cải tạo thể chất mà thành thân thể thuần âm, như thế nào Vô Song cũng trở thành thân thể thuần âm? Nghĩ lại nàng cùng Băng cung có quan hệ, có thể là có khả năng, có lẽ Băng cung có phương pháp tu luyện như vậy.

"Song Nhi, hay là chúng ta thử lại?" Long Nhất đưa mắt nhìn Vô Song nói.

Vô Song đỏ hồng khuôn mặt, gật gật đầu. Đã cùng Long Nhất trải qua nhiều sự tình như vậy, nàng cũng muốn giao thân mình cho hấn, chỉ là không ngờ tới lại phát sinh loại sự tình như thế này.

Long Nhất ôm Vô Song lên giường, hôn lên đôi môi nàng, bàn tay thâm nhập vào trong áo, bắt đầu xoa bóp vú nàng.

Chỉ trong chốc lát Vô Song lại bắt đầu động tình, hai người hôn nhau cuồng nhiệt.

Đôi môi Long Nhất lần xuống chiếc cổ trắng ngần của Vô Song, chỉ trong chốc lát đã hạ xuống bộ ngực kia, rồi đến hai núm màu hồng, rồi bắt đầu chậm rãi đi xuống ... ..

"A ... .. Long Nhất ... .. không muốn ... .." Thân thể mềm mại của Vô Song run rẩy, eo thon chủ động đưa lên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy mái tóc Long Nhất, sự hứng khởi dâng lên như thủy triều.

Kích thích mãnh liệt như thế khiến Vô Song nhanh chóng lên tới cao trào, hai đùi ngọc thon dài kẹp chặt lấy đầu Long Nhất.

Một lúc sau Vô Song duỗi hai chân ra. Long Nhất nhìn vào chỗ thâm kín của Vô Song lẩm bẩm nói: "Cũng không có phản ứng gì a? có lẽ vừa rồi chỉ là chuyện xảy ra ngoài ý muốn."

Kỳ thật Long Nhất cùng Vô Song thân mật không phải chỉ một hai lần, thân thể Vô Song đối với hắn cũng đã không còn gì là bí mật, chỉ là trước kia chưa từng phát sinh sự tình như thế này.

Nghĩ vậy Long Nhất liền ép thân người xuống, sửa lại vị trí để tiểu huynh đệ vào đúng cái động khẩu, vừa muốn dùng sức đi vào thì việc ngoài ý muốn lại phát sinh. Một trận hàn khí lạnh như băng từ hạ thể Vô Song xuất ra, biến tiểu huynh đệ thành một cây băng côn, tiếp theo đó lan ra biến Long Nhất thành băng điêu, tiếp theo là chiếc giường, rồi sau đó lan ra cả trướng bông.

Sự tình lại một lần nữa phát sinh, bọn người Bối Toa ở bên ngoài nhìn trướng bông lại một lần nữa đóng băng thì không khỏi kinh ngạc bái phục. Hai người như thế nào lại đánh nhau nữa?

Long Nhất lại một lần nữa chật vật phá băng chui ra, trong lòng buồn bực không thể tưởng tượng được. Bây giờ tiểu huynh đệ đã mềm nhũn không có nhúc nhích, cảm giác lạnh như văng cũng chưa hoàn toàn mất đi.

.....

"Long Nhất, chàng tức giận thiếp?" Vô Song ngồi cách xa Long Nhất, nhìn vẻ mặt buồn bực của Long Nhất mà u sầu.

"Không có tức giận nàng, chỉ là có chút buồn bực. Xem ra nữ nhân Băng cung nọ đang ám ta." Long Nhất vươn tay nắm lấy Vô Song ôm vào lòng nói.

"Đừng buồn bực, sau nay nhất đĩnh sẽ nghĩ biện pháp khác." Vô Song tựa vào vai Long Nhất nói xin lỗi.

"Mmm, cũng chỉ đành như thế vậy." Long Nhất vẫn như cũ, không có chút cao hứng.

Vô Song hôn lên mặt Long Nhất, nhẹ giọng nói: "Ta biết chàng còn chưa thỏa mãn, ta ... .. ta có thể giúp chàng."

Long Nhất nhất thời kinh ngạc, hai mắt lóe lên quang mang dâm đãng, hấn nuốt một ngụm nước miếng hỏi: "nàng giúp như thế nào?"

- - -

Vô Song đỏ bừng khuôn mặt, nhìn Long Nhất nói: "Giống như chàng làm cho ta."

"Thật sao? Đó là do nàng nói, nàng đừng có mà nuốt lời đấy." tinh thần Long Nhất lập tức thay đổi, hứng khởi hẳn lên. Mới vừa rồi còn buồn bực, giờ chỉ cần tưởng tượng Vô Song lạnh lùng tự thân phục vụ mình, nghĩ tới đó Long Nhất đã thấy vô cùng kích thích.

"Song Nhi, không bằng ở chỗ này." Long Nhất cắn tai Vô Song, nhẹ giọng nói.

"Không ... .. chúng ta đi vào trướng bông đã." Thân thể mềm mại của Vô Song như nhũn ra, nhìn về phía sau. Lúc này sắc trời đã tối, trên không trung có vô số vì sao xuất hiện, Bối Toa cùng Nạp Lan Như Nguyệt ngồi ở cách đó không xa. Man Ngưu thì đang ở phía xa lau Lục ngọc tài quyết của hắn, còn A Nhĩ Pháp cùng A Nặc hai người bởi bị thương nên đã sớm đi nghỉ. Ny Tạp thì đang hôn mê.

"Không cần phải vào trướng bông, hiện giờ chúng ta đã có bóng tối

che cho, bọn họ sẽ không nhìn thấy. Ta sẽ thiết lập kết giới, tại Hoang mãng thảo nguyên này không khí trong lành, lại có sao sáng trên bầu trời, hai người chúng ta, nàng nói ... .." giọng nói Long Nhất như thoi miên, kiên trì truyền tới tai Vô Song.

"Không ... .. không được ... .." Vô Song vẫn còn một tia lý trí.

"Song nhi ngoan, đừng phản đối, đến đây đi, nó đã nhanh chóng khác rồi." Long Nhất dụ dỗ Vô Song, đặt bàn tay nhỏ bé của nàng tại tiểu huynh đệ đang bị kích thích.

Vô Song hung hăng đưa mắt nhìn Long Nhất, cúi người xuống ... ..

"Oh ... .." Long Nhất rên rỉ, nhìn mái tóc Vô Song lay động theo động tác của nàng thật sự là kích thích. Mặc dù chân chính không có cùng Vô Song hòa hợp làm một, nhưng như vậy cũng đủ để Long Nhất cảm thấy thỏa mãn.

Thật lâu sau, Vô Song đứng dậy, trong miệng chứa đầy tinh chất. Tinh chất trắng như kem chảy ra một bên miệng. Nàng xuất ra một thủy cầu để tẩy rửa.

"Sắc lang, chàng bây giờ hài lòng chưa." Vô Song nhìn Long Nhất, thấy Long Nhất thỏa mãn nàng cũng rất cao hứng, sự áy náy trong lòng cũng giảm bớt đi vài phần.

Long Nhất cười hắc hắc, đang muốn trả lời, đột nhiên nhíu mày quay đầu quát khế: "Tiểu hồ ky, còn không lăn ra đây cho ta."

Bối Toa bị tinh thần lực của Long Nhất trói buộc, châm rãi hiện ra thần hình, khuôn mặt so với Vô Song còn hồng hơn. Long Nhất khẳng định nàng đã nhìn thấy việc vừa rồi.

"Nói đi, ngươi đã nhìn bao lâu?" Long Nhất không có tức giận hỏi. Hắn vừa rồi mới cùng Vô Song tập trung làm việc quá, ngay cả tiểu hồ ly đến sát bên người cũng không có phát hiện. Kỳ thật ẩn thân thuật của Hồ tộc quả thật là một đại kỳ thuật, nếu Long Nhất không có kết hạ một lưới tinh thần ở xung quanh cũng khó có thể phát hiện được nàng, trừ phi nàng tới quá gần.

"Ta mới tới, không phải, cái gì ta cũng đều không thấy." Bối Toa cuống quýt khoát tay nói.

Vô Song cắn răng, nhưng dần dần bình thản lại. Nhìn thấy nàng cùng Long Nhất cũng không có gì cả, việc nam hoan nữ ái là chuyện bình thường, hơn nữa về điểm này thì Bối Toa cũng đã sớm biết.

Bối Toa cúi đầu, bàn tay nhỏ bé vân vê treo áo, chiếc đuôi trắng ve vẩy một cách bất an. Kỳ thật nàng không có nhìn thấy rõ ràng quá trình, chỉ thấy đầu Vô Song nhấp nhô giữa hai chân Long Nhất, sau đó thấy nàng quay đầu phun ra một ít chất gì đó màu trắng. Nếu như vậy mà nàng còn không đoán ra bọn họ làm gì thì thật không xứng với danh hiệu mị hoặc chúng sinh của Hồ tộc.

"Tiểu hồ ly, ngươi chẳng lẽ không biết rình xem những chuyện như vậy là rất không có đạo đức?" Long Nhất nghiêm mặt nói.

"Ta ... .. ta cũng không phải cố ý, chỉ là tinh linh kia đã tỉnh lại, Như Nguyệt bảo ta tới gọi ngươi. Ta nghĩ ... .. ta muốn dọa các ngươi cho nên ẩn thân, ai biết ... .. các ngươi ... .. các ngươi ... .." thanh âm Bối Toa ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức không thể nghe được.

Chương 408: Thợ săn công hội ra đời

Long Nhất vừa vào trướng bông của Ny Tạp thì thấy nàng đang trợn tròn mắt nhìn trướng bông, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Ny Tạp, ngươi đã tỉnh?" Long Nhất ho nhẹ một tiếng, ngồi xuống bên giường.

Hai mắt Ny Tạp linh động hẳn lên, nhìn Long Nhất ngồi ở bên giường, đột nhiên mở miệng nói: "Cám ơn ngươi, cám ơn ngươi đã cứu ta."

Long Nhất cười nói: "Nghe nói ngươi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, như thế nào ngươi lại nghĩ phải ra ngoài. Không phải ngươi chán ghét thế giới loài người sao?" Trước kia Ny Tạp có nói qua, nàng chán ghét thế giới loài người đối trá, nguyện cả đời ở lại tinh linh rừng rậm.

Ny Tạp không nói gì, nàng có thể không cần phải ra ngoài lịch lãm, nhưng nàng đã thuyết phục tinh linh nữ vương cùng Lộ Thiến Á. Bởi vì nàng muốn tìm hiểu thế giới của Long Nhất, muốn đi qua những con đường mà Long Nhất đã đi qua, điều đó giải thích tại sao nàng lại xuất hiện ở Hoang mãng thảo nguyên, chỉ là nàng không nghĩ tới lại gặp hắn ở đây, lại còn được hắn cứu thoát.

Đôi lúc Ny Tạp cũng không hiểu rõ tình cảm của bản thân đối với Long Nhất. Đó là một loại tình cảm phức tạp, vừa yêu vừa hận,

không tránh khỏi bị hấn hấp dẫn, nhưng đối với việc hấn có hoa tâm thì nàng lại không thể chịu được. Nàng biết nàng và hấn là người ở hai thế giới khác nhau, mặc dù nàng đã cố gắng tiếp cận thế giới của hấn.

"Đang hỏi người, người lại ngây ngốc cái gì?" Long Nhất quơ tay trước mặt Ny Tạt .

Ny Tạt lấy lại tinh thần, cong môi nói: "Bởi vì chán ghét nên mới tới. Ta muốn nhìn xem các người rốt cuộc có thể gian trá tới trình độ nào."

"Vậy bây giờ người đã biết?" Long Nhất cười hỏi.

Ny Tạt gật gật đầu nói: "Đã biết, loài người các người không phải tất cả đều như thế. Như đồng đội của ta là A Nhĩ Pháp và A Nặc, bọn họ đều là người tốt." Chưa nói đến là biết hy sinh vì đồng đội. Về mặt Ny Tạt buồn bã, đội ngũ mạo hiểm đội đã khiến nàng lần đầu tiên nhận thấy sự kinh ngạc tiếc nuối, cảm thấy ấm áp, nhiệt huyết.

"Tại chiến trường thì tử vong chính là số mệnh của binh lính. Trong mạo hiểm thì tử vong cũng là một số mệnh của mạo hiểm giả, không cần phải quá mức thương tâm." Long Nhất nhẹ giọng nói.

"Ta biết, nhưng ta không máu lạnh giống như người." Ny Tạt nhìn về mặt lãnh đạm, bàng quang của Long Nhất, bộ dạng như muốn phản kích.

"Đúng vậy, ta máu lạnh. Hình dạng người nửa sống nửa chết có thể khiến đồng đội người sống lại được không? Không phải đồng đội người vì bảo vệ người mà hy sinh tính mạng?" Long Nhất vẫn nhẹ giọng nói. Hấn không phải là lãnh huyết, chỉ là không có biểu hiện ra ngoài thôi.

"Người ... .. người thật sự đáng ghét. Ta không muốn nói chuyện với người." Ny Tạt quay đầu đi.

"Vậy người hãy nghĩ ngơi cho tốt, ta sẽ ra khỏi đây." Long Nhất đứng lên nói.

Ny Tạt nhìn bóng lưng Long Nhất, khi thấy hắn sắp ra khỏi cửa đột nhiên nói: "Long Nhất, người không muốn biết công chúa Lộ Thiển Á bây giờ ra sao ah?"

Thân hình Long Nhất dừng lại, quay đầu nói: "Muốn, nhưng ta biết nàng vẫn ổn. Nàng đang cố gắng học tập để trở thành một tinh linh nữ vương. Nàng cũng rất nhớ tới ta, ta cũng sẽ sớm được nhìn thấy nàng thôi."

Ny Tạt nhìn thân ảnh Long Nhất, ngây người ra. Chỉ ngẩn ngẩn mấy câu nhưng nàng có thể cảm giác được Long Nhất tin tưởng công chúa Lộ Thiển Á, không để nàng bận tâm. Có lẽ đây mới chính là tình cảm thực sự.

Sáng hôm sau đoàn người bắt đầu hướng tới biên cảnh của Ngạo Nguyệt đế quốc và Hoang mãng thảo nguyên. Đội ngũ hơn 3 người này còn có Ny Tạt, A Nhĩ Pháp cùng A Nặc.

Trải qua một thời gian ở chung, Long Nhất phát hiện ra hai người A Nhĩ Pháp cùng A Nặc quả thật là người tài, thực lực không tệ, tính tình ngay thẳng, đầu óc nhanh nhạy linh hoạt. Hắn không khỏi có ý định thu phục hai người này dưới trướng, cũng nghĩ tới nên đặt bọn họ ở vị trí nào.

Dong binh tại Thương Lan đại lục rồng rắn hỗn tạp, cá nhân hay thế lực mạnh nhiều như lông trâu. Nếu có thể lợi dụng tốt những người

này không phải rất tốt sao.

Vào một buổi tối, Long Nhất một mình tới trường bằng của A Nhĩ Pháp cùng A Nặc. Sau hai giờ mặt mày hớn hờ đi ra, nghĩ đến sự tình diễn ra vô cùng thuận lợi.

Hơn mười ngày sau đoàn người Long Nhất rốt cục cũng về tới biên cảnh của Ngạo Nguyệt đế quốc, cửa vào Hoang mãng thảo nguyên. Sau hai tháng quay lại thời tiết Ngạo nguyệt đế quốc vẫn nhiều tuyết và băng như cũ, đây là băng tai khó gặp xuất hiện tại Thương lan đại lục trong vòng trăm năm qua. Thời tiết lạnh lẽo cùng băng tuyết khiến cho liên quân của hai đế quốc Cuồng Long cùng Nạp Lan gặp không ít sự tình phiền toái. Việc vận chuyển nguồn cung cấp cho quân đội và việc không hợp thủy thổ khiến cho binh sĩ hai nước gặp rất nhiều vấn đề. Đương nhiên Ngạo Nguyệt đế quốc cũng gặp phải vấn đề tương tự. Băng tuyết khiến cho rất nhiều dân chúng chết chóc, lương thực ngày càng khan hiếm, ngay cả quân lương cũng bắt đầu bị cắt giảm phân nửa, có lẽ cho tới cuối cùng sợ rằng Ngạo Nguyệt đế quốc cũng không thể duy trì được.

Hai người A Nặc cùng A Pháp Nhĩ vừa ra khỏi Hoang mãng thảo nguyên liền vội vã cáo từ rời đi. Một tháng sau thợ săn công hội chính thức được thành lập tại Thương lan đại lục. Nhiệm vụ của công hội này rất đặc biệt bởi giá cả rất cao đối với các nhiệm vụ ám sát, tập kích, phá hoại, tầm bảo. Những người gia nhập công hội đều là người có thực lực cao. Các nhiệm vụ phát ra đều do cá nhân đơn lẻ hoặc là tiểu đội hoàn thành. Tiền thưởng cao khiến cho rất nhiều mạo hiểm giả thực lực cao cường mộ danh mà đến. Rất nhanh sau đó danh tiếng của thợ săn công hội được truyền ra, rất nhiều người tìm đến giao dịch. Đương nhiên đó là nói về sau.

"Xem ra trận quyết chiến cuối cùng lại phải hoãn lại. Đi thôi, chúng ta tới Hoàn đoạn sơn mạch." Long nhất nhìn băng tuyết ở khắp mọi

nơi, cười nói với chúng nhân.

Không ai phản đối đề nghị của Long Nhất. Man Ngưu cũng muốn về nhà thăm thê tử, mới kết hôn một tháng mà hắn đã rời nhà đi hai năm chưa có thấy lại nàng, trong lòng cũng không khỏi nhớ nhung. Còn Ny Táp mặc dù còn muốn ở lại đại lục một thời gian nữa mới quay trở lại nhưng nàng cũng rất nhớ mùi hoa của tinh linh rừng rậm. Hiện tại băng tuyết khắp nơi nên nàng cũng không đợi được.

Vì vậy nhóm sáu người Long Nhất bắt đầu hướng phía tây Hoàn đoạn sơn mạch đi tới.

Hoang mãng thảo nguyên cách cửa vào Hoàn đoạn sơn mạch cũng không quá xa, mấy người Long Nhất toàn lực tiến vào, đến ngày thứ ba đã tới phạm vi Hoàn đoạn sơn mạch.

Lúc này trong đầu Long Nhất hiện lên hình ảnh xinh đẹp của Vu sư Âu Nhã Lạp của Dực nhân tộc kia.

"Có nên đi tới Dực nhân tộc?" Long Nhất trầm nghĩ, nhưng hắn rất nhanh quyết định phải đi đến đó. Hắn muốn xem Dực nhân tộc này rốt cuộc có gì thần bí.

Long Nhất trầm nghĩ trong lòng, lấy ra một viên châu từ không gian giới chỉ ... ..

Chương 409: Dực nhân tộc

Long Nhất bóp vỡ hạt châu trong tay thành vụn bánh mỳ, vô số quang mang bắn lên bầu trời, rải rác khắp không trung rồi dần tan biến mất.

"Phu quân, chàng thật sự muốn đi tới Dực nhân tộc? Ta thấy bọn họ đối với chúng ta cũng không có ý tốt." Nạp Lan Như Nguyệt có chút lo lắng nói. Dực nhân tộc vô cùng thần bí, tiến vào lãnh địa bí mật của bọn họ, một mặt nào đó đã rơi vào thế bị động.

"Đi chứ, tại sao lại không đi tới đó. Phu quân của nàng chắc chắn không phải loại người nói ra rồi thôi. Lại nói không phải nàng tò mò muốn biết về Dực nhân tộc sao?" Long Nhất cười nói.

"Ta lại nghĩ là chàng có ý đối với Vu sư xinh đẹp tài giỏi kia." Vô Song mỉm cười nói. Theo tính cách của Long Nhất mà nói thì nàng thấy hẳn thật sự tò mò đối với Âu Nhã Lạp nhiều hơn là sự tò mò về Dực nhân tộc.

Long Nhất cười hắc hắc, nghiêm mặt nói: "Song nhi, tự nàng biết là được rồi, sao lại nói ra làm gì, khiến cho ta phải lúng túng, xấu hổ."

"Xú phu quân, chỉ được cái xấu xa, không ai có được da mặt dày như chàng." Nạp Lan Như Nguyệt mỉm cười đánh Long Nhất hai quyền.

Mọi người cười đùa ầm ĩ, trên bầu trời hiện lên hai thân ảnh, hai

người trẻ tuổi cao lớn thuộc Dực nhân tộc từ trên trời đáp xuống. Bọn họ cẩn thận quan sát mấy người Long Nhất rồi nói: "Vu sư đã có phân phó, chỉ cho phép một mình Tây Môn thiếu gia đi cùng chúng ta."

Long Nhất nhíu mày, trán nhăn lại, vẻ mặt không vui. Hắn lạnh lùng nói: "Đã như vậy thì các người nói lại với Âu Nhã Lạp là ta không tới nữa. Nếu nàng muốn dùng vũ lực để mời ta, bản thiếu gia lúc nào cũng có thể bồi tiếp."

"Chúng ta đi." Long Nhất vẫy tay, dẫn theo mọi người nhằm hướng Hoàn đoạn sơn mạch đi tới.

"Tây Môn thiếu gia, người chờ một chút, người không thể đi." Hai gã dực nhân tộc trẻ tuổi lo lắng cản trước mặt Long Nhất.

"Như thế nào? Có phải các người muốn thử xem ta có bao nhiêu cân lượng?" Long Nhất chau mày, khóe miệng hiện lên nụ cười, khuôn mặt như sáng lên. Những người quen thuộc với hắn đều biết khi hắn cười lên, khuôn mặt tươi tỉnh như vậy thể hiện sự vô cùng nguy hiểm.

Hai gã Dực nhân tộc trẻ tuổi do dự một chút. Vu sư đã trịnh trọng phân phó là nếu thấy Long Nhất thì nhất định phải đưa hắn, cũng có nói không được chọc hắn tức giận, thực lực của hắn thật sự rất đáng sợ.

"Tây Môn thiếu gia xin đừng hiểu lầm. Xin đợi một người trong chúng ta trở về hỏi ý kiến Vu sư. Các người hãy đợi trong chốc lát." Gã dực nhân tộc nói xong, hắn liền hướng ánh mắt về phía đồng bạn, đồng bạn hắn lập tức vỗ cánh bay đi.

Long Nhất cười cười, cũng không để bọn họ khó xử, hắn nói: "Đã

như vậy chúng ta ở đây chờ một chút. Tuy nhiên ta có chút kỳ quái, Dục nhân tộc các người chẳng lẽ lại ở gần đây?"

Gã dục nhân tộc trẻ tuổi lắc đầu nói: "Đợi lát nữa nếu Vu sư đồng ý thì các người sẽ tự biết."

Long Nhất nhún vai, cũng không thèm để ý, bảo mọi người nghỉ ngơi.

"Song nhi, lại đây ngồi để ta dựa vào. Như Nguyệt, nàng cho ta gác chân lên." Long Nhất phân phó cho hai nàng, còn hai nàng cũng nhu thuận phục vụ theo ý thích của hắn, để cho hắn thỏa mãn cái hư danh nam nhân.

Bối Toa nhìn thấy sự thân mật của ba người, hai mắt xoay chuyển, chạy vội tới một bên Long Nhất.

Long Nhất quay đầu nhìn Bối Toa một cách kỳ quái, biểu hiện của tiểu hồ ky này quá rõ ràng. Tuy nhiên tự dừng lại có mỹ nhân nguyện ý phục vụ, hắn tất nhiên sẽ không cự tuyệt.

Gã dục nhân tộc trẻ tuổi kia nhìn Long Nhất một cách hâm mộ. Vậy quanh hắn là những tuyệt sắc mỹ nhân, hắn dựa vào cái gì mà lại được ưu ái như vậy? Bản thân mình cũng cao lớn anh tuấn, phong lưu, nhưng tại sao Vu sư Âu Nhã Lạp lại không thích mình? Ông trời thật bất công a.

Nhưng mà Ny Tạp nhìn Long Nhất hưởng diễm phúc thì không khỏi ghét hắn dương dương tự đắc. Người này sao lại không biết kiềm chế lại một chút?

Gã dục nhân tộc trẻ tuổi đang đỏ mắt nhìn Long Nhất hưởng phúc lúc này đột nhiên phát hiện Ny Tạp, một tinh linh xinh đẹp đang đứng một mình ở bên cạnh. Hắn nghĩ thầm, cuối cùng cũng có một người

không có rơi vào ma trảo. Hấn trộm nhìn Ny Tạp, trên người nàng mặc tinh tinh khôi giáp, vóc người vô cùng khêu gợi, khuôn mặt thông minh xinh đẹp một cách tự nhiên. Mặc dù địa vị không thể so với Vu sư Âu Nhã Lạp nhưng nghe nói tinh linh tính tình hiền lành dịu dàng, nếu có được nàng làm thê tử, không phải có thể hưởng hạnh phúc cả đời sao.

Nghĩ như vậy tên thanh niên dục nhân tộc bắt đầu có chút mong đợi. Hấn nghĩ trong đầu vô số từ hoa mỹ, khóe miệng nở nụ cười tiêu sái dâm tiện, tiếp cận Ny Tạp rồi mở miệng nói: "Tinh linh tiểu thư xinh đẹp, ta ... .."

"Đừng có làm phiền ta, còn không lăn ra xa cho ta." Ny Tạp không đợi gã dục nhân tộc trẻ tuổi nói xong đã giận dữ nói, khiến cho tên đáng thương này choáng váng. Nếu ai nói tinh linh tộc là chủng tộc hòa bình ôn nhu thì hấn nhất định phải nghi ngờ người đó.

Đợi nửa canh giờ, tên thanh niên dục nhân tộc trở về xin ý kiến đã quay trở lại, hấn nói: "Vu sư cùng tộc trưởng đã đồng ý, các người có thể đi cùng nhau."

Long Nhất cười he he đứng lên từ chỗ thơm phức ấm áp. Hấn chỉ biết Vu sư Âu Nhã Lạp đã thỏa hiệp, dù sao trong tay hấn cũng có thánh vật của Dục nhân tộc, cũng chính là Phong thần thần bài.

Dưới sự dẫn đường của hai gã dục nhân tộc, sáu người Long Nhất nhanh chóng nhằm hướng chân núi Hoành đoạn sơn mạch bay tới.

Trong chốc lát hai gã dục nhân tộc bay tới trước một thác nước thì dừng lại.

"Đã tới rồi? Người không có nói là Dục nhân tộc các người ở dưới thủy đàm đấy chứ?" Long Nhất cười hỏi.

Hai gã Dực nhân tộc trẻ tuổi đưa mắt nhìn nhau, nhất loạt bay lên, nhằm phía trên thác nước 50 mét, sau đó biến mất sau màn nước.

"Thủy Liêm động? hắc hắc, không biết có thể tình cờ gặp Tôn Hầu Tử hay không?" Long Nhất cười nói.

"Lão đại, trong động Tôn Hầu Tử à?" Man Ngưu hỏi.

- - -

"Tất nhiên là có, không chỉ có Tôn Hầu Tử mà còn có ngư nhân." Long Nhất kiêu ngạo nhìn, điểm nhẹ chân xuống đất vọt tới, chỉ là khi hấn xuyên qua màn nước thì phát hiện phía sau căn bản không có huyết động nào. Tay hấn gõ vào thì toàn là đá rắn.

Không thể nào, hai gã gia hỏa đó lừa chúng ta sao. Long Nhất ngẫm nghĩ.

Ngay lúc này đột nhiên xuất hiện một ma pháp trận trên dưới thủy đàm. Hai gã dực nhân tộc xuất hiện trong đó, bọn họ quay về phía Long Nhất vẫy tay ra hiệu: "Tây Môn thiếu gia, các người lại đây đi."

Trong lòng Long Nhất ngưng trọng, Dực nhân tộc sợ rằng hoàn toàn không đơn giản. Hấn đoán rằng vừa rồi chỉ có hai gã dực nhân tộc thuộc bốn tộc mới biết được phương pháp tiến vào nơi đó, có lẽ ma pháp trận này chỉ dùng cho ngoại nhân tiến vào.

Không chút do dự, Long Nhất dẫn mọi người bước vào truyền tống ma pháp trận trên mặt nước, Cho tới bây giờ Long Nhất đã thấy qua không ít ma pháp trận. Mặc dù ma pháp trận tại Thương Lan đại lục cơ hồ đã thất truyền, nhưng một số chủng tộc hoặc gia tộc cổ xưa vẫn được truyền thừa lại.

Khi Long Nhất cùng mọi người xuất hiện, cảnh tượng trước mắt làm họ sợ đến ngây người, bầu trời trong xanh cùng với mây trắng, không khí trong sạch cùng mùi hương hoa tràn ngập, chim chóc vui vẻ ca hát, khắp nơi đều là màu xanh, cây cối cùng kỳ hoa dị thảo khắp nơi, còn có thể nghe tiếng suối chảy róc rách, thực sự là thế ngoại đào nguyên a, vừa nhìn thấy không khỏi nghĩ tới tinh linh rừng rậm.

"Tây Môn thiếu gia, xem ra người rất thích thú đối với chỗ ở của Dực nhân tộc chúng ta." Một thanh âm mềm mại trong sáng truyền đến, một thân trường bào màu xanh nhạt, chính là Âu Nhã Lạp. Bên cạnh nàng là mấy lão nhân Dực nhân tộc, phía sau là hai hàng dực nhân tộc hộ vệ chỉnh tề.

"Đúng, thực sự là đúng. Có thể so với tinh linh rừng rậm." Long Nhất ung dung cười nói. Hắn nheo hai mắt nhìn mặt trời trên cao, nơi này chắc chắn không cùng hướng với Hoàn đoạn sơn mạch.

"Đa tạ đã khen, để ta giới thiệu với người một chút, vị này là tộc trưởng Dực nhân tộc chúng ta, mấy vị kia là trưởng lão Dực nhân tộc." Âu Nhã Lạp hướng Long Nhất giới thiệu vài vị Dực nhân tộc cao cấp bên cạnh mình.

Long Nhất cẩn thận đánh giá vị tộc trưởng Dực nhân tộc kia. Hắn trông vô cùng uy vũ, thoạt nhìn giống loài người khoảng 52 tuổi, có một đôi cánh màu xám sau lưng, khí tức toàn thân nội liễm vào bên trong, thoạt nhìn không phải là nhân vật đơn giản. Long Nhất cũng phát hiện ngoại trừ Âu Nhã Lạp có đôi cánh màu trắng, tất cả các dực nhân tộc khác đều có cánh màu xám hoặc màu đen, có lẽ cánh màu trắng là tiêu chí biểu thị cho Vu sư Dực nhân tộc.

"Khách nhân đến từ phương xa, hoan nghênh các người?" giọng nói

Tộc trưởng Dục nhân tộc trầm thấp, khuôn mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

Mục quang Long Nhất lóe lên, vị tộc trưởng này cũng thật thâm trầm, chính mình cầm thánh vật của bọn họ, hẳn lại đưa bọn hắn trở thành khách nhân. Tộc trưởng này như thế nào cũng không phải là loại ngu ngốc, nhất định là loại gian nhân.

"Đa tạ, đa tạ. Nơi này của các người thật sự là tốt. Có hoa cỏ, sơn thủy hữu tình, lại còn có mỹ nữ nữa. Ta quyết định ở lại nơi này vài ngày, tộc trưởng nhất định phải thịnh tình khoản đãi ta đó." Long Nhất cười nói.

Đó là điều đương nhiên, mỗi cô nương Dục nhân tộc chúng ta đều xinh đẹp như hoa, nếu Tây Môn thiếu gia đồng ý, bốn tộc trưởng cũng tán thành, chỉ sợ phu nhân của Tây Môn thiếu gia không đồng ý a." Dục nhân tộc trưởng cười to nói, tiếng cười kéo dài vài giây rồi đột nhiên ngừng lại, đồng thời vẻ mặt hắn cũng trầm xuống, tiếp theo nói: "Nhưng trước tiên hy vọng Tây Môn thiếu gia giao lại thánh vật cho Dục nhân tộc chúng ta."

Lão gia hỏa này quả nhiên không dễ đối phó, tuy nhiên mặc kệ như thế nào thì Phong thần thần bài đích xác là nằm trong tay mình, có nên trả lại? Long Nhất có thể không trả lại, vật đã rơi vào trong tay mình, không có lý do gì mà trả lại.

Nhưng mà Dục nhân tộc cuối cùng có biết thánh vật của bọn họ là Phong thần thần bài hay không? Thực tế mà nói thì đây cũng không phải là bí mật gì. Nhận biết được thần bài ở tại Thương Lan đại lục này cũng không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, Ví dụ như Quang minh giáo hoàng cùng Hắc ám giáo hoàng chẳng phải cũng biết sao? Mà Phong thần thần bài trở thành thánh vật của Dục nhân tộc lâu như vậy, bọn họ từ đó mà ngộ ra cách vận dụng phong hệ ma pháp,

có lẽ những Dực nhân tộc bình thường không biết nhưng những lão già Dực nhân tộc này khẳng định là biết.

"Tộc trưởng, đứng ở chỗ này cũng đã mỏi chân, chúng ta chậm rãi ngồi xuống nói chuyện được không?" Long Nhất nhìn vị tộc trưởng Dực nhân tộc nói, không để ý đến vẻ mặt hắn.

Chương 410: Phong thần là nữ nhân của ta

Tộc trưởng Dực nhân tộc tộc cùng Vu sư Âu Nhã Lạp dẫn người của mình đi, sáu người Long Nhất đi theo bọn họ, xuyên qua khu rừng rậm xinh đẹp, đi tới một nơi được bao phủ bởi vô số cây cỏ và hoa trên vách đá, mà phía dưới vách đá có một tế đàn thật lớn, rất giống kiến trúc của Lô thần tế đàn tại Lô thần cấm khu. Chỗ bất đồng chính là Lô thần tế đàn được xây dựng bởi những tảng cự thạch màu tím, còn tế đàn này lại sử dụng những cự thạch màu xanh, ở trên cao thiết lập một pho tượng Phong thần.

Long Nhất nhanh chóng đánh giá một chút, ngẩng đầu nhìn về phía vách đá, chỉ thấy phía trên vách đá có nhiều động khẩu hình tròn. Ở trong động khẩu có thể thấy rất nhiều cái đầu nhô ra, bọn họ dùng ánh mắt tò mò nhìn nhóm người Long Nhất.

"Tộc trưởng, Dực nhân tộc các người sẽ không ở trong sơn động chứ." Long Nhất mỉm cười hỏi.

"Dực nhân tộc chúng ta lệ thuộc vào gió, lơ lửng bay lượn phía chân trời, đương nhiên nơi ở càng cao càng tốt. Đó không phải là hang động, đó là không trung lầu các." tộc trưởng Dực nhân tộc vẻ mặt đầy hào khí nói.

Không trung lầu các? Long Nhất cười quái dị, con mẹ nó không phải là hang động sao? Chỉ có điều to và cao hơn mà thôi.

Mấy người Long Nhất theo Tộc trưởng Dực nhân tộc tiến vào một hang động lớn nhất ở trung tâm. Bây giờ hẳn mới phát hiện những hang động này phân bố một cách có quy luật, tương đối giống với hình Kim tự tháp, muốn lên tầng cao hơn thì địa vị phải cao hơn.

Trong hang động không có tồ tàn như Long Nhất tưởng tượng, bên trong sử dụng ngọc thạch cùng mộc hương làm đồ trang sức, còn có các loại ma pháp nhiều màu sắc khảm lên, cũng thật sự có phong cách. Trong hang động rất thoáng, không khí cũng rất sạch, cảm giác thật là tốt.

Long Nhất nhìn mọi phía đánh giá, các thiết bị bên trong vô cùng tinh tế, tao nhã. Hơn nữa tất cả đều được mua từ bên ngoài mang về. Điều này cho thấy Dực nhân tộc cũng chưa hoàn toàn cách ly khỏi thế giới, bên ngoài chắc chắn phải có tai mắt của bọn họ để truyền tin tức lại.

"Đây là nơi ở của Tộc trưởng, quả nhiên là vô vùng đặc sắc." Long Nhất khen ngợi.

"Quá khen, cái kia ... .."

"Oh, thanh kiếm trên thạch bích kia chính là tác phẩm cuối cùng của đại sư Ải nhân tộc, chuôi kiếm hoàn toàn bằng tử tinh. Chắc chắn, Tộc trưởng, Dực nhân tộc các người thực sự là giàu có a." Long Nhất cắt đứt lời nói của Tộc trưởng, kinh ngạc nhìn bức tường đối diện có treo thanh kiếm mà tán thưởng.

"Tất cả những thứ này là từ Tổ tiên truyền lại, mấy ngàn năm nay Dực nhân tộc chúng ta luôn tự cung tự cấp, đối với tiền tài hoàn toàn không có khái niệm gì cả." Tộc trưởng nhấn nhục trong lòng, mỉm cười nói.

"Tộc trưởng quả nhiên là phi phạm, không phải phạm tu tục tử có thể so sánh. Kim tiền đối với Dục nhân tộc mà nói tự nhiên chỉ giống như rác rưởi, không có giá trị. Nhưng đối với phạm phu tục tử chúng ta mà nói thì đó chính là thứ tốt. Đúng rồi, ta ... .. trong tay gần đây có chút tủng quẫn, Tộc trưởng cũng biết ta có rất nhiều nữ nhân. Cho dù chỉ một chút phần hoa cũng tiêu tốn rất nhiều, không bằng Tộc trưởng trợ giúp chúng ta một ít?" Long Nhất lo lắng nói, vẻ mặt cùng bộ dáng khiến chúng nữ phía sau thiếu chút nữa thì cười thành tiếng. Vô Song cùng Man Ngưu hiểu rõ về Long Nhất nhất. Lúc trước tại thành chủ phủ Thánh thành, hắn đã quơ vét một trận, khả phú địch quốc – bốn chữ này nếu dùng trên người hắn cũng tuyệt đối không có sai.

Âu Nhã Lạp nhìn vẻ mặt vô lại của Long Nhất, không khỏi có chút đau đầu cùng buồn cười, mà vẻ mặt già nua của tộc trưởng Dục nhân tộc cũng bắt đầu co rúm lại.

"Tây Môn thiếu gia nếu cần, bốn tộc trưởng nhất định có thể vui vẻ đáp ứng, chỉ là ... .." Tộc trưởng Dục nhân tộc trong lòng thống hận, nhưng bên ngoài vẫn cố nhẫn nhịn.

"Như vậy thì đa tạ tộc trưởng rất nhiều. Ta nghĩ tài phú của Dục nhân tộc cũng không phải là ít, nhưng ta dứt khoát không lấy quá nhiều, chỉ lấy một phần thôi, hay là tùy tiện đưa cho ta một trăm vạn tử tinh tệ a." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Một trăm vạn tử tinh tệ? Dục nhân tộc tộc trưởng còn chưa có lên tiếng, vài vị trưởng lão bên cạnh hắn đã nhảy dựng lên, hung ác nhìn chằm chằm vào Long Nhất. Tiểu tử này vừa mở miệng ra đã đòi một trăm vạn tử tinh tệ, tương đương với thập ức kim tệ, đó là thập ức kim tệ a!

"Tây Môn thiếu gia, ta niệm tình ngươi là khách nên đối đãi với ngươi

rất lịch sự, người lại cố tình gây khó khăn cho chúng ta. Đối với sự tình Thánh vật của Dực nhân tộc chúng ta, người phải cho chúng ta một lời giải thích." Về mặt tộc trưởng Dực nhân tộc không còn sự ôn hòa nữa, mà chỉ còn sát khí sắc bén.

"Oh, cuối cùng cũng không nhịn được, như vậy khiến cho người mệt mỏi, ta cũng mệt mỏi theo." Long Nhất cười lạnh, khinh thường nhìn tộc trưởng Dực nhân tộc.

"Tây Môn thiếu gia, người không nên đi quá xa." Âu Nhã Lạp nhắc nhở. Nàng cho rằng ở tại địa bàn của bọn họ, cho dù Long Nhất có lợi hại cũng không có khả năng chống lại cả Dực nhân tộc.

"Quá đáng? Như thế nào lại có thể? bọn thiếu gia luôn biết thận trọng, người khác đối với ta như thế nào ta sẽ đối với người khác như thế đó. Long Nhất dạng chân, nâng chung trà lên nhàn nhã uống từng ngụm một.

"Chẳng lẽ chúng ta đối với các người chưa đủ lịch sự? Người không biết thế nào là tốt hay xấu mà lại cố tình gây rối." Âu Nhã Lạp tức giận nói.

Long Nhất nhếch môi cười, lạnh lùng nói: "Lịch sự? quả là đủ lịch sự, chúng ta bị bao vây chung quanh bởi cao thủ của các người, trong phòng này cũng có kết giới siêu cường. Nếu ta đoán không lầm thì còn có cơ quan lợi hại nữa, Vu sư tiểu thư xinh đẹp cũng gọi đây là đái ngộ tốt?"

Âu Nhã Lạp kinh ngạc nhìn về phía tộc trưởng, thấy mặt hấn âm trầm, không có phản bác lại liền biết những lời Long Nhất nói là sự thật.

"Tộc trưởng, chúng ta có thể cùng hấn nói chuyện, không cần phải

như vậy." Âu Nhã Lạp có chút lo lắng nói với tộc trưởng. Mặc dù nàng không nghĩ rằng Long Nhất có thể chống lại thực lực của Dục nhân tộc, nhưng những người bên cạnh hẳn đều không hề đơn giản. Nếu thực sự hành động có thể khiến hai bên đều lưỡng bại câu thương, đây không phải là kết quả mà nàng muốn thấy. Huống hồ lần này Long Nhất sở dĩ có thể tới nơi này là niết toái châu mà nàng đã đưa cho hắn. Điều này chứng minh hẳn có thành ý để giải quyết vấn đề này.

"Đó là sự cần thiết, thánh vật vốn thuộc về Dục nhân tộc chúng ta, hẳn dù muốn hay không cũng phải giao ra." Tộc trưởng Dục nhân tộc nhìn Long Nhất, thầm tính toán trong lòng rồi cường ngạnh nói.

Long Nhất cười hắc hắc, trên mặt không chút sợ hãi, vẻ mặt mấy người phía sau hắn cũng như vậy, không có chút biểu tình gì. Bọn họ vốn đã có kinh nghiệm với những việc nguy hiểm hơn thế này rất nhiều, ngay cả tượng tượng cũng không dám nghĩ đến. Như vậy trên đời này còn gì có thể khiến bọn họ sợ hãi?

Âu Nhã Lạp nhìn vẻ mặt mấy người Long Nhất, tim đập như trống rung. Nếu không phải tuyệt đối tin tưởng, làm sao bọn họ còn có thể bình tĩnh như thế? Chẳng lẽ tất cả bọn họ đều trấn định như thế. Có thể Long Nhất bình tĩnh nhưng như thế nào mà tất cả bọn họ đều bình tĩnh như thế, vẻ mặt bình thản này làm sao không khiến cho nàng lo lắng. Có lẽ tất cả bọn họ không chừng đều có vương bài.

"Thánh vật Dục nhân tộc? Hắc hắc, ngươi nói là Phong thần thần bài. Phong thần thần bài tự nhiên là vật của Phong thần, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ngươi là Phong thần?" Long Nhất trào phúng cười hỏi, hai tay thoải mái khoanh trước ngực, tựa vào ghế.

Tộc trưởng Dục nhân tộc cùng vài vị trưởng lão và Âu Nhã Lạp đều thay đổi sắc mặt. Không nghĩ tới Long Nhất lại biết đó là Phong thần

thần bài. Tại sao hấn lại biết được vật này?

"Dực nhân tộc chúng ta là tín đồ trung thành của Phong thần, vật của Phong thần phải giao cho chúng ta giữ." Tộc trưởng Dực nhân tộc nói.

"Nói đùa, nếu người nói như vậy thì ai là tín đồ của Phong thần, ai có quyền lực của Phong thần thì được giữ thần bài phải không?" Long Nhất mỉm cười nói.

Lúc này một vị trưởng lão Dực nhân tộc đứng dậy nói: "Phong thần có thể ban tặng cho tín đồ của nàng sức mạnh của Phong thần, người có sức mạnh đó không?" Trưởng lão này vừa nói xong liền bắt đầu nhanh chóng quay vòng, trong miệng niệm chú ngữ, một Long quyền phong xuất hiện dưới sự kiểm soát của hấn, sau đó biến mất.

"Oh, loại sức mạnh này ta từ khi sinh ra đã có, long quyền phong phải không? Cái đó rất đơn giản." Long Nhất cười to, bàn tay vung lên, không cần niệm chú ngữ gì cả, đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, tất cả đồ vật trong hang động như chén trà, thậm chí cả cái ghế, cái bàn đều bị long quyền phong này hút vào, nếu không phải do mỗi người ở đây đều là cao thủ có thực lực cường đại thì sớm đã bị hút vào trong đó.

Theo hướng chỉ của Long Nhất, long quyền phong này đột nhiên biến mất trong nháy mắt, tất cả những đồ vật bị hút vào trong nháy mắt từ không trung rơi xuống, cả hang động là một mảng ngổn ngang.

"Thật sự xin lỗi, nhất thời không có khống chế tốt, xin lượng thứ a." Long Nhất ngoài miệng nói câu xin lỗi, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười, rõ ràng là hấn cố ý.

"Người như thế nào lại biết Phong hệ ma pháp?" Âu Nhã Lạp lại một

lần nữa khiếp sợ. Phong hệ ma pháp chỉ có Dực nhân tộc bọn họ mới biết, vậy mà hần như thế nào đến cả một câu chú ngữ cũng không cần đọc mà lại phát ra một long quyển phong lớn như vậy. Điều này làm sao không khiến cho nàng giật mình kinh hãi.

"Tất nhiên là sức mạnh do Phong thần ban cho, ta từ khi sinh ra đã có thể làm được." Long Nhất nhún vai, mỉm cười nói.

Tộc trưởng cùng mấy vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, hần sử dụng phong hệ ma pháp so với bọn họ còn thuần thục hơn, chẳng lẽ năng lực của hần thật sự là Phong thần ban cho?

"Tộc trưởng, vài vị trưởng lão, còn có Vu sư tiểu thư xinh đẹp, ta nghĩ hay là chúng ta ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, dĩ hòa vi quý không phải là tốt hơn sao? Ngàn vạn lần không nên chọc giận Phong thần, các người không biết được khi Phong thần giận dữ sẽ kinh khủng như thế nào đâu." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Tây Môn thiếu gia, chúng ta không cần đàm phán gì cả. Người cho rằng chúng ta thật sự ngây thơ, sẽ tin vào những gì người nói? Phong thần thần bài người phải giao ra cho chúng ta, nếu không các người đừng nghĩ tới việc ra khỏi hang động này." tộc trưởng Dực nhân tộc bất chấp, mục đích của hần là Phong thần thần bài, hần tuyệt đối không cam lòng để vật đó rơi vào tay người khác.

"Chờ một chút tộc trưởng, để ta hỏi lại hần một chuyện." Âu Nhã Lạp vội la lên, quay đầu nhìn về phía Long Nhất rồi hỏi: "Từ những lời người nói cho thấy tựa hồ người rất quen thuộc với Phong thần. Không biết người và Phong thần có quan hệ gì?" Âu Nhã Lạp hỏi như vậy là có đạo lý, nàng là Vu sư của Dực nhân tộc, đối với Phong thần vô cùng sùng bái, nếu thật sự Long Nhất có quan hệ với Phong thần, vậy không phải là xúc phạm Phong thần sao.

"Người đã hỏi thì ta cũng thành thật nói cho người biết, kỳ thật Phong thần chính là nữ nhân của ta." Long Nhất mỉm cười nghiêm trang nói.

Chương 41: Gạt người chết không cần bồi thường

Lời kia của Long Nhất vừa thốt ra, Âu Nhã Lạp, Dực nhân tộc trưởng cùng mấy vị trưởng lão liền lên cơn nổi giận, mà mấy người đứng sau Long Nhất đều che miệng cười, các nàng quá hiểu về hắn, một lời nói ra không làm kẻ khác giật mình thì không thềm nói, hắn nói thoải mái vì có ai quản nổi hắn đâu chứ.

-"- Người. cái đồ tiểu tử thói đại nghịch bất đạo này, dám tiết độ Phong thần, các người đừng nghĩ đến việc còn sống mà rời khỏi đây"- Dực nhân tộc trưởng sắc mặt xanh mét chỉ tay vào Long Nhất mắng.

-"Ta đương nhiên phải đi, không những vậy còn sống rất tốt nữa, hôm nay không còn sống để đi ra ngoài sợ rằng chỉ có người khác"- khóe miệng Long Nhất khẽ nhếch lên, trên đôi lông mày đã hiện lên một đường sát khí.

Dực nhân tộc trưởng cũng không di chuyển, một đạo ánh sáng màu xanh từ dưới đất trời lên rồi tạo thành một màn chắn bao phủ xung quanh, tên tộc trưởng đắc ý cười to:

-"Chúng ta đi, các người ở lại từ từ hưởng thụ bữa tiệc lớn do chúng ta vì các người mà chuẩn bị đi"

Dực nhân tộc trưởng vừa mới nói xong, một đạo hư ảnh từ không trung phía sau hắn xuất hiện rồi ngưng tụ chân khí lại thành một tia

chớp bắn tới ngay cổ hắn.

Nhưng thực lực tên Dục nhân tộc trưởng này cũng không phải giả, thực lực quả nhiên cũng rất cao cường, nhấn đã nhận ra nguy hiểm, cũng không quay đầu lại mà nhanh như gió tránh về phía trước.

Tư đích một tiếng thể hiện ra thanh âm da thịt đứt rách, Dục nhân tộc trưởng mặc dù rất muốn tránh, nhưng là vẫn bị Long Nhất chém một đường sài sau lưng.

"- người. như thế nào làm được?"- Dục nhân tộc trưởng vừa quay đầu lại nhìn, chính là thấy tàn ảnh của Long Nhất từ từ tiêu tán tạo thành một quang cảnh hết sức đẹp mắt.

"-Ta đã sớm nói rồi, hôm nay không còn sống để ra ngoài là kẻ khác"- Long Nhất hắc hắc cười rồi dùng càn khôn đại na di, tốc độ nhanh chóng đạt tới cực hạn, ma đấu khí cùng nội lực kết hợp làm lực công kích của hắn nâng lên một tầng mới, có thể dễ dàng làm cho tên Dục nhân tộc trưởng luống cuống tay chân, lông trên đôi cánh bị ma đấu khí của Long Nhất tước ra bay đầy trời.

Lúc này, Âu Nhã Lạp cùng mấy vị trưởng lão mới hồi phục tinh thần cùng đồng thời nhảy vô Long Nhất, lúc này mới tạo con đường thoát thân cho tên Dục nhân tộc trưởng.

"- Các người trước tiên cứ vây lấy hắn, ta đi ra ra ngoài kêu bọn họ tấn công vào"- Dục nhân tộc trưởng vội vàng nói rồi móc ra một cái quyển trục, một cái truyền tống pháp trận cỡ nhỏ xuất hiện trên mặt đất, hắn lập tức bước vào ngay.

"- không gian cấm cố"- Chính lúc thân hình tên Dục nhân tộc trưởng sắp biến mất thì một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên khắp sơn động, hết thảy tựa hồ như bị đông cứng lại, thân hình tên

Dực nhân tộc trưởng vừa lóe lên rồi một lần nữa lại xuất hiện, trên mặt hắn vẫn còn mang theo vẻ kinh hãi, mà Vô Song đang lơ lửng giữa không trung lạnh như băng đang nhìn hắn.

Phanh phanh, Long Nhất tụ một thân nội lực rồi đánh văng những kẻ đang vây hắn ra xa, bàn tay to thoáng một cái, tam đại thần thú lập tức xuất hiện, không cần Long Nhất nhiều lời đã phát động công kích.

Ngọn thánh hỏa thiêu nhiều từ Hoả kỳ lân cùng với hai đạo thiểm điện tím bạc từ Cuồng Lôi thú như hai vòi rồng bắn ra, tên Dực nhân tộc trưởng kia chưa kịp kêu một tiếng đã bị phân giải thành những phân tử, tình cảnh y như lúc Long Nhất xuyên qua thời không khi trước, chỉ bất quá không biết tên tộc trưởng này còn mạng để đến thế giới khác hay không thôi.

"Được rồi, con ruồi vo ve hoài cũng đã bị đập, ta nghĩ chúng ta bây giờ có thể từ từ ngồi xuống uống chút nước ăn miếng bánh từ từ nói chuyện rồi, Âu Nhã Lạp vụ sư cùng các vị trưởng lão, các người còn muốn làm gì nữa đây?"- Long Nhất vừa nhìn đám dực nhân đang trợn mắt há hốc mồm trước sự việc xảy ra mà nói, rồi hắn từ từ tìm một cái ghế còn nguyên vẹn ngồi xuống.

"Người. người giết chết tộc trưởng của chúng ta...."- Âu Nhã Lạp vừa run rẩy chỉ tay vào Long Nhất vừa nói.

"Không có nha, ta thiện lương đến nỗi một con kiến cũng không đành lòng giết thì như thế nào lại đi giết người? Tộc trưởng các người chỉ là được Phong thần triệu hồi đến thần giới của nàng mà thôi"- Long Nhất cười híp cả mắt đáp.

"Người. người..."- Trong lúc nhất thời Âu Nhã Lạp nói không ra lời, mà lúc này nàng mới chú ý đến 3 con thần thú đã đưa Dực nhân tộc trưởng vào chỗ chết, tinh tế đánh giá một phen, đột nhiên kinh hô lên:

"Hoả kỳ lân, Cuồng Lôi thú, còn có Quang minh thánh thú, điều này sao có thể?"

"Cái gì không thể, ta đã nói với nàng rằng Phong thần là nữ nhân của ta, các người cứ hết lần này đến lần khác đều không tin"- Long Nhất cười nói, từ từ hưởng thụ sự xoa bóp không nặng không nhẹ của tiểu hồ ly Bối Toa.

Âu Nhã Lạp cùng mấy vị trưởng lão ngơ ngác nhìn Long Nhất, vốn bọn họ tuyệt đối tưởng rằng lời Long Nhất thuần túy là lời nói vô căn cứ, nhưng giờ đã gặp được tam đại thần thú, bọn họ không còn kiên trì mà bắt đầu dao động, đó chính là những thần thú do chủ thần phái xuống trần, chúng nó có thể nào nghe mệnh lệnh từ một người bình thường sao, biến thành ma sủng của một người bình thường sao.

"Xem bộ dáng cùng vẻ mặt của các người kia, ta nói vậy còn chưa rõ sao, các người không biết thần giới có 7 vị chủ thần sao?"- Long Nhất khẽ nhếch mép, lúc này hắn đã dựa hẳn bả vai vào bộ ngực của Bối Toa, một cảm giác mềm mại co dãn dần hồi từ từ truyền đến.

Trên mặt Bối Toa từ từ xuất hiện một ráng mây đỏ, nhưng không hề né tránh, ngược lại còn kéo bả vai bên kia của hắn áp vào bộ ngực của mình, rồi kéo đầu của hắn đặt vào giữa ngực mình rồi bắt đầu xoa bóp.

Âu Nhã Lạp cùng mấy vị trưởng lão nghe được câu hỏi của Long Nhất đều cùng gật đầu. Mà Vô Song các nàng cũng lắng nghe hắn nói, chủ yếu là các nàng muốn nghe thử Long Nhất có thể chế ra một cái lý do kỳ lạ nào đó hay không.

"Kỳ thật trong bảy vị chủ thần thì Phong thần cùng Lôi Thần có quan hệ tình nhân, bọn họ yêu nhau phi thường, nhưng là có một ngày họ

Hỏa Thần đột nhiên nhảy vào biểu lộ tình cảm với Lôi thần, mà Lôi thần vốn là có tính đa tình, Phong thần xinh đẹp vô cùng nhưng Hỏa Thần cũng không kém, chàng đối với cả hai người đều cũng ham muốn, nhưng Phong thần cùng Hỏa Thần đều là chủ thần của thần giới, không cam tâm cùng chia sẻ chung một nam nhân. Vì vậy minh tranh ám đấu, sóng gió mãnh liệt khiến cho thần giới gà bay chó chạy, cũng vì vậy mà gây thành đại họa"- Long Nhất ảo não thờ dài nói, vẻ mặt cùng ánh mắt như nhìn về ký ức xa xăm.

"Các nàng gây thành đại họa gì?"- Âu Nhã Lạp thấy Long Nhất ngừng lại không khỏi tò mò hỏi.

"Cái này. đó là điều cơ mật của thần giới, há có thể tùy tiện nói ra, mọi người chỉ cần biết là các nàng phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, khiến cho thần giới đều muốn dùng thiên phạt để trừng phạt các nàng, thiên phạt chính là cơ cấu để giám sát thần giới, mà Lôi thần chàng ta quyết định một mình gánh chịu hết mọi trừng phạt này, nói ra hậu quả cũng do hắn mà ra, sau đó Lôi thần bị thiên phạt khiến cho chân thân tan biến, linh hồn chuyển nhập về nhân gian để chịu khổ, không qua được bảy bảy bốn mươi chín cửa ải thì không thể trở về làm thần lại được"- Long Nhất nói tiếp, mấy nữ nhân phía sau hắn nghe được cũng có cảm giác đắng miệng.

Thần sắc Âu Nhã Lạp biến hóa, nàng ngẩn ngơ hỏi:

"Nói như vậy ngươi chính là chuyển thế của Lôi Thần ngày đó bị thiên phạt sao?"

"Vu sư tiểu thư, nàng thật sự là quá thông minh, không hổ danh là tín đồ trung thành của Phong thần, chuyện ẩn mật như vậy cũng bị nàng đoán trúng"- Long Nhất hắc hắc cười nói.

"- Tây Môn thiếu gia, ngươi nói ngươi là lôi thần, có chứng cứ gì

không"- một vị Dực nhân tộc trưởng lão hỏi, mặc dù trong lòng họ có 7 phần tin tưởng, nhưng cũng không dám tin hoàn toàn.

"Những thần thú này không phải là chúng cứ sao?"- Long Nhất chau mày nói.

"Như vậy trừ thần thú ra, Tây Môn thiếu gia còn có chứng cứ nào khác để chứng minh không?"- Một dực nhân trưởng lão khác hỏi.

"Đương nhiên là có, các ngươi cần thần nhìn xem là được"- Long Nhất nghiêm mặt, toàn thân đột nhiên phát ra một đạo ánh sáng màu tím bạc nhàn nhạt. Nếu không phải trong đầu hắn đang tính toán thu phục sự tín nhiệm của bọn Dực nhân tộc thì hắn làm sao mà chịu tốn công tốn sức làm mấy chuyện này cơ chứ.

Mọi người đều mở to hai mắt, chỉ thấy được quang mang màu tím bạc đang lơ lửng vờn quanh thân thể Long Nhất, nhưng nhìn một hồi vẫn không phát hiện chân tướng sự việc gì,.

Đột nhiên Long Nhất quát khế một tiếng, giữa 2 hàng lông mày đột nhiên xuất hiện một hố đen quỷ dị, một đạo ánh sáng máu tím mãnh liệt phát ra, Lôi thần thần bài trong ý thức hải của Long Nhất từ giữa hai hàng lông mày của hắn hiện ra rồi xoay tròn giữa không trung.

Đông vài tiếng, Âu Nhã Lạp cùng mấy vị Dực nhân trưởng lão đều cùng quỳ xuống, lúc này trong lòng bọn họ không còn hoài nghi gì nữa, vừa nghĩ lại mình vừa mới đối địch với một chủ thần, mà hắn lại là tình nhân của Phong thần mà mình thờ phụng, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng túa ra.

Long Nhất vừa thu lại Lôi thần thần bài vừa đem khí thể vừa nãy phát tán đi, chỉ nhẹ nhàng ngồi nguyên trên ghế mà nhịp nhịp chân, một lúc sau lại từ từ hưởng thụ mùi hương cùng bàn tay ngọc đang nhẹ

nhàng xoa bóp.

"Các người đứng lên đi, bây giờ ta còn chưa tự lại chân thân của Lôi thần, 49 cửa ái khó khăn kia còn chưa xông qua hết, các người có bằng lòng giúp ta không?"- Khóe miệng Long Nhất lộ ra một nụ cười tà ác, cảm giác sai khiến được kẻ khác thật sáng khoái, hơn nữa những kẻ này còn hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ, loại cảm giác này thật quá mỹ diệu, chẳng trách trên thế gian này có nhiều tên thần côn như vậy (ND: Thần côn = từ này dùng chỉ mấy kẻ dựa hơi thần thánh, ở ta hay gọi là mấy kẻ buôn thần bán thánh).

"Lôi thần có lệnh, không thể không tuân, cho dù cả Dục nhân tộc này có đem hết tất cả ra cũng không tiếc"- Một tên Dục nhân trưởng lão vội vàng nói, hấn không ngu ngốc, đây chính là một cơ hội trời cho, Dục nhân tộc có thể thiết lập được quan hệ với thần vậy sau này tại Thương Lan Đại lục còn không phải muốn gió có gió, muốn mưa có mưa sao, hướng hồ vị Lôi thần này vẫn còn trong kiếp nạn, thể hiện lòng trung thành lúc này so với lúc khác tất nhiên hữu hiệu hơn nhiều lắm.

Long Nhất cười hắc hắc nói:

"Tốt lắm, chỉ có điều sau này không nên gọi ta là Lôi thần, thay bằng đó cứ kêu là thiếu gia đi"

"Dạ, thiếu gia"- Mấy vị Dục nhân trưởng lão cùng kêu lên, chỉ có Âu Nhã Lạp có chút trù trừ.

"Vu sư tiểu thư, nàng không phải là còn nghi vấn chứ?"- Long Nhất nhíu mày hỏi.

"Không có, chỉ là không có tộc trưởng nên không biết cần làm cái gì bây giờ?"- Âu Nhã Lạp khẽ cắn môi hỏi.

"Tộc trưởng? Không phải đã nói là hấn không sao rồi à? Hấn vừa mới được Phong thần triệu đến thần giới rồi, sau này nàng chính là tộc trưởng, hiểu chưa? Nàng đừng nói đến việc đó nàng cũng không làm được chứ"- Long Nhất thản nhiên nói, hấn biết chỉ cần Âu Nhã Lạp cùng mấy tên Dực nhân trưởng lão này liên thủ, vậy còn chuyện gì không thể giải quyết sao.

"Vây y theo sự phân phó của thiếu gia"- Vài tên Dực nhân trưởng lão cùng kêu lên, rồi cùng cùng lúc dùng ánh mắt cáo nhìn Âu Nhã Lạp, làm cho nàng cũng không biết nên làm như thế nào cho tốt nữa.

Âu Nhã Lạp cắn răng một cái, khom người ứng tiếng rồi nói tiếp:

"Không biết thiếu gia muốn Dực nhân tộc chúng ta làm cái gì?"

"Các ngươi hấn đã biết thế cục tại Thương Lan Đại lục rồi, điều cần các ngươi làm là giúp Tây Môn gia tộc thống nhất cả Thương Lan Đại lục, như vậy là bỏ đi cái giới hạn của các quốc gia, sau này sẽ không còn chiến tranh nữa, hiểu chưa?"- Long Nhất uy nghiêm nói, trong đôi mắt đen lấp lóe tinh quang. Trong lòng hấn bắt đầu tính toán làm sao khai thác tối đa hiệu quả từ đám Dực nhân tộc thần kỳ này.

Chương 412: Chung cực khảo nghiệm - Thiên ngục

Thiên ngục, là một cấm địa của thần, cũng là một truyền thuyết lưu truyền cả mấy ngàn năm trong toàn Mạt Tây tộc. Cho đến 5000 năm trước, một vị Mạt Tây tộc trưởng do có một khối cổ ngọc từ thời ông tổ truyền xuống đã mở ra được một thông đạo tới được không gian của thiên ngục, từ trong đó đã vượt qua khảo nghiệm sinh tồn tàn khốc nhất trở về, cũng từ đó mà huyết mạch thiên thần trên người được khai phát toàn bộ, thực lực theo đó mà tăng lên. Mà từ đó về sau, thiên ngục trở thành một loại khảo nghiệm dành cho việc tuyển chọn Mạt Tây tộc trưởng, chỉ có người tại thiên ngục đi ra mới có tư cách kế nhiệm vị trí Mạt Tây tộc trưởng.

Trong Thiên ngục, cũng chính là chứa những kẻ trong truyền thuyết đã vi phạm vào điều lệ thần giới nên bị thiên phạt giam cầm linh hồn, ở đây, linh hồn có thể kết thành thực thể công kích, nhưng lại không có một chút ý thức, một khi có người ngoài tiến vào bên trong thần linh sẽ không ngừng phát động công kích đối với bọn họ.

Mà tại giờ phút này, Lệ Thanh tay cầm Hàn băng kiếm, sau lưng có một đạo hư ảnh tựa như một con thần thú khổng lồ, trên người hấn đầy máu tươi, trên khuôn mặt tuần tú giờ đây đang tái nhợt, hấn từ lúc tiến vào thiên ngục đến giờ lại gặp phải một đợt công kích quá mạnh từ linh hồn của một vị thần 3 cấp cùng mười mấy linh hồn của thiên sứ.

Lệ Thanh hét lớn một tiếng, Hàn băng kiếm trong tay chém ra một

vòng lại một vòng hàn khí tỏa sương công kích tới linh hồn của vị thần 3 cấp kia. Vị thần 3 cấp mặc dù ở thần giới thì đẳng cấp không cao, nhưng tại Thương Lan Đại lục thì coi như gần tới mức vô địch, đối với công kích của Lệ Thanh tựa như chẳng xem ra gì, một quyền không chút hoa mỹ mang theo một trận kim quang đánh thẳng tới trước ngực Lệ Thanh.

Oanh địch một tiếng, Lệ Thanh không tránh không né bị một quyền này chấn bay ra ngoài, những thiên sứ đang vây bắt hắn đang muốn đuổi theo công kích, đột nhiên một cái thủy hệ ma pháp 10 cấp "Băng Thiên tuyết địa"- khí thế nghiêng trời lệch đất được phóng ra bao trùm tất cả, làm cho hành động của các thiên sứ này ngưng trệ một chút, mà Lệ Thanh cũng tranh thủ thời gian này để phóng tới một sườn núi. Lệ Thanh thuận thế lăn xuống, hắn chỉ thấy lục phủ ngũ tạng sau khi tiếp nhận một quyền kia tựa hồ muốn làm cho vỡ nát khiến toàn thân đau đớn không thôi.

Chỉ bất quá Lệ Thanh còn không có nhiều thời gian để nghĩ nhiều, ý thức của hắn bắt đầu chìm vào cơn hôn mê, cảm giác được tánh mạng đang nhanh chóng trôi ra khỏi cơ thể.

"Ngưng thần tĩnh khí, khí tán chu thân tứ chi bách hài, đoạn kỳ tức, thủ kỳ mạch....."- Chính trong lúc này trong óc Lệ Thanh đột nhiên lóe lên một đoạn khẩu quyết, đó là đoạn khẩu quyết bảo vệ tánh mạng mà Long Nhất trước khi rời đi đã truyền cho hắn, tên là Quy tức đại pháp, hắn để ý thức thanh tĩnh rồi vận khởi đại pháp này, hô hấp liền đoạn tuyệt nhưng sinh cơ vẫn còn, cơ năng toàn thân được bảo trì ngay tức khắc, đúng là một tuyệt thế công pháp để bảo vệ tánh mạng.

Nhưng thật ra vừa rời khi Lệ Thanh đối mặt với vị thần 3 cấp cùng mười mấy tên thiên sứ vây công thì hắn cũng đã giở chút thủ đoạn, bằng không hắn đã chết từ sớm, từ lúc trước khi vận ra Quy tức đại

pháp. Một quyền từ vị thần 3 cấp uy lực quá mạnh, Lệ Thanh lúc ấy đã không còn đường lui, hấn đã nhắm chính xác chỗ sườn núi phía xa xa, tính toán đúng điểm rơi, dùng tánh mạng mình đánh cuộc. Khi một quyền của vị thần 3 cấp kia đánh tới, hấn dùng hư ảnh thần thú phía sau lưng ngạnh chắn phía trước, sau đó phóng ra một cái ma pháp Băng thiên tuyết địa sớm đã chuẩn bị để giảm tốc độ truy kích của đám thiên sứ, chờ hấn vừa mất đi linh hồn ý thức chúng sẽ phiêu đảng đi tìm con mồi khác.

Lần đánh cuộc này Lệ Thanh đã thắng. Hoặc là trước mắt tạm xem là vậy, bởi vì tính mạng của hấn hoàn toàn chưa bị tiêu tán, nhưng thật ra mà nói hôm nay Lệ Thanh quá xui xẻo, những linh hồn bên trong thần cấm này phần lớn là những loại thiên sứ bình thường, cấp thần rất ít chứ nói gì đến loại thần 3 cấp đặc biệt hiếm này. Trong thần giới cao nhất là các Chủ thần, dưới chủ thần chia làm 5 cấp từ trên xuống dưới, bình thường ở thần cấm này nhiều nhất cũng chỉ có thần 5 cấp, trong lịch sử các Mạt Tây tộc trưởng tiền nhiệm từng đến đây khảo nghiệm cao nhất cũng chỉ "may mắn"- gặp được thần 5 cấp chứ chưa gặp được thần nào cao hơn, mà hôm nay Lệ Thanh gặp được linh hồn của 1 vị thần 3 cấp, còn nói không xui xẻo thì là cái gì nữa.

Trong Mạt Tây thôn cách biên giới Ngạo Nguyệt đế quốc 9 dặm, một lần nữa Mạt Tây tộc nhân lại cùng nhau tụ tập chờ đợi, ngay cả Ti Bích và đường tử của nàng là Tố tố cùng anh rể đã tới, bọn họ cũng là đang đợi kết quả Lệ Thanh có vượt qua được đạo khảo nghiệm cuối cùng tại thiên ngục hay không.

Rất nhiều người cũng nhận ra Ti Bích, nhưng họ không cảm thấy kỳ quái, bởi vì nàng vẫn mang một chiếc nón che kín đầu như xưa.

Thời gian mở ra thông đạo tới thiên ngục cũng có hạn chế, mỗi năm thông đạo từ thiên ngục tới Thương Lan Đại lục mở ra chỉ có 5 ngày, mà khối ngọc tổ truyền của Mạt Tây tộc cũng chỉ giúp không gian thông đạo kia duy trì 5 giờ, cũng là 5 ngày trong thiên ngục, mà khảo nghiệm là người đó phải vào trong thiên ngục 5 ngày, sau 5 ngày sẽ tự động bị khối cổ ngọc kia đem trở về, vô luận còn sống hay không, trong lịch sử Mạt Tây tộc cũng có không ít người đã ngã xuống rồi bị cổ ngọc đem trở về, thậm chí có người thân xác tan hoang đến nỗi tìm không được một chút gì để đem trở lại.

Ti Bích nhìn đồng hồ mặt trời ở giữa làng rồi lẩm bẩm nói:

"Chỉ còn mười phút, Lệ Thanh ngươi nhất định phải kiên trì lên"

Đúng vậy, mặc dù việc tình cảm của Ti Bích và Lệ Thanh hết sức phức tạp, cả đời hai người đều không thể trở thành tình nhân được, nhưng giữa họ luôn tồn tại một loại tình cảm không thể thay đổi. Đương nhiên loại tình cảm này đối với Ti Bích chỉ là tình huynh muội, cho nên Ti Bích vẫn như xưa vì Lệ Thanh mà lo lắng, vì đơn giản Lệ Thanh trong lòng nàng luôn là một huynh trưởng không thể khác hơn được.

Tố Tố vỗ nhẹ bàn tay của Ti Bích rồi nói:

"Đừng lo lắng, Lệ Thanh hẳn không có việc gì đâu"

Ti Bích gật đầu, rồi thở dài một cái lại gật đầu nói:

"Đúng vậy, chúng ta tất nhiên phải tin tưởng huynh ấy, huynh ấy nhất định phải kiên trì đến lúc trở về, bởi vì huynh ấy còn chưa gặp lại phu quân muội"

Tố Tố kỳ quái liếc mắt nhìn Ti Bích một cái rồi nói:

"Chẳng lẽ chỉ vì chưa gặp lại phu quân muội sao? Gặp phu quân muội để làm gì?"

Ti Bích cười cười đáp:

"Bây giờ trong lòng Lệ Thanh, phu quân muội có địa vị còn cao hơn cả muội"

"Không thể có chuyện này, muội chỉ là nói đùa thôi"- Tố tố hiển nhiên không tin câu trả lời này.

Ti Bích cũng không hề giải thích, nàng cũng tránh không đem chuyện Lệ Thanh trở thành người hầu cho Long Nhất nói ra, hơn nữa trước giờ Long Nhất cũng coi hấn là huynh đệ. Chỉ là tình cảm oan nghiệt của hấn cùng với mình không biết bao giờ mới có thể giải được đây, hấn có thể đến khi nào mới chính thức buông bỏ?

Mặt Tây tộc trưởng nhìn từng chút từng chút thời gian trôi qua, mặc dù trên mặt không có chút biến động nhưng trong lòng đã sớm khẩn trương, Lệ Thanh là một đứa con trai ông đã đặt rất nhiều kỳ vọng, cốt nhục liền tâm, ông là người làm cha thì không thể không lo lắng cho con trai mình sao?

"Tộc trưởng, chỉ còn một phút nữa thôi"- Một vị trưởng lão thấy thân hình vị tộc trưởng có chút run rẩy còn bàn tay giấu sau lưng nắm chặt đến mức trắng bệch liền trấn an ông.

Lúc này, hầu như tất cả tộc nhân Mặt Tây tộc đều chú tâm vào câu nói đó, thời khắc bọn họ chờ đợi cuối cùng cũng đã tới. Bầu trời chẳng biết khi nào đã sâm sẩm tối, gió lạnh như băng thổi tới dồn dập, trên trời cũng đã bắt đầu xuất hiện những bông tuyết trắng như lông ngỗng bay đầy.

"Thiến nhi, muội làm sao vậy? Có phải vì quá lo lắng hay không"- Một cô gái ân cần nắm lấy bàn tay của cô gái tên là Thiến nhi đứng bên cạnh mà hỏi, cũng chính là những cô nàng đã bàn luận với nhau khi Lệ Thanh trở về từ đạo khảo nghiệm thứ 17 Địa ngục ma lâm, cô nàng tên Thiến Nhi kia cũng là một trong những cô nàng Mạt Tây tộc đã ái mộ Lệ Thanh.

"Tỷ tỷ, muội không có gì, chỉ là chẳng biết vì sao cảm giác có chút không tốt lắm, tỷ nói thiếu tộc trưởng có xảy ra chuyện gì hay không?"- Cô nàng Thiến nhi nghiêm mặt cố giấu vẻ tái nhợt trên đôi mi thanh tú hỏi lại.

"Muội muội ngốc, thiếu tộc trưởng anh minh thần vũ như vậy, như thế nào lại có chuyện gì xảy ra chứ?"- Cô gái an ủi nói.

Chính lúc này, khi tiếng chuông báo hiệu giờ khắc quan trọng vang lên, tất cả mọi người đều mở to hai mắt. Một luồng ánh sáng chói mắt xuất hiện, Lệ Thanh trên người đầy vết máu, hai mắt nhắm nghiền đã bị đẩy ra khỏi Thiên ngục.

"Thanh nhi. "- Mạt Tây tộc trưởng thấy được bộ dáng đứa con trai yêu quý bị như vậy liền bất chấp tất cả cái gì gọi là uy nghiêm của tộc trưởng đã xông tới kiểm tra thân thể Lệ Thanh.

"A. tại sao lại có thể như thế này, tại sao lại vậy, Thanh nhi....."- Mạt Tây tộc trưởng không thấy được mạch đập cùng hơi thở của Lệ Thanh không khỏi kinh hãi thất sắc, ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy tuyết hét lớn một tiếng rồi ngã quỵ trên đất, hai mắt lệ tuôn đầy.

Nhìn hình dáng bi thương của tộc trưởng, tất cả tộc nhân đều đã đoán được chuyện gì đã phát sinh, đều cùng khóc rống lên, thiếu tộc trưởng của bọn họ, niềm hy vọng của Mạt Tây tộc cũng đã ngã

xuống trước của ai cuối cùng.

"Không thể nào, không thể nào, Lệ Thanh sẽ không thể chết được"-
Ti Bích thất thần lắm lắm nói, nước mắt đã tràn trên đôi mắt phượng
của nàng.

Mà nơi khác, Thiên nhi dứt khoát một mạch chạy tới, khi đến nơi, hai
mắt nàng vừa trợn tròn rồi hôn mê bất tỉnh, giờ khắc này, những cô
gái thương tâm không chỉ có mình Thiên nhi nàng.

Lúc này, vài vị trưởng lão cũng từ sau lưng tộc trưởng chạy tới kiểm
tra thân thể Lệ Thanh.

"Các người tránh ra, Lệ Thanh huynh ấy không thể chết được"- Ti
Bích lắc mình vọt qua, một đạo Thánh quang diệu thiên đã phóng ra

Chỉ là mấy vị Mạt Tây tộc trưởng lão này thực lực cũng đúng là phi
thường cường đại, mà tâm thần Ti Bích không ổn định đã làm chiếc
nón che mặt rớt xuống, một khuôn mặt ngọc với hàng mi cong vút,
làn da trắng mịn như ngọc không chút tì vết đã hiện ra trước mặt mọi
người.

Tình cảnh xảy ra làm tất cả tộc nhân đều ngây người, ngay cả những
vị trưởng lão cũng không ngoại lệ.

"Người. người là Ti Bích?"- Một vị trưởng lão ngật ngừng hỏi, cô
gái có khuôn mặt hoàn mỹ cực điểm này chính là Ti Bích có khuôn
mặt nửa thiên thần nửa ác quỷ kia sao?

Ti Bích không đáp lời, cúi người ngồi xuống bên cạnh thân thể Lệ
Thanh, hai hàng nước mắt không ngừng tuôn rơi, từng hình ảnh từ
nhỏ đến lớn cứ từng chút từng chút hiện ra khiến trong lòng nàng
ngập tràn thương cảm, nàng cũng như những vị trưởng lão kia, cũng

kiểm tra không thấy mạch đập cùng hơi thở. Nhưng nàng đột nhiên phát hiện thân thể Lệ Thanh trong băng tuyết như vậy vẫn còn ấm áp, có thể nào.

Ti Bích nghiêm mặt lại, hai mắt nhắm chặt, ngón tay đặt lên mạch của Lệ Thanh một lúc lâu. Không một người nào quấy nhiễu nàng, động tác của nàng đã nhen nhúm một tia hy vọng, vì từ động tác của nàng rõ ràng nhắn nhủ với mọi người một tín hiệu, đó chính là Lệ Thanh có thể còn chưa chết.

Ngay khi một tia khí mạch cực kỳ yếu ớt mỏng manh nảy lên truyền đến đầu ngón tay, Ti Bích cười, lớn tiếng nói:

"Lệ Thanh không chết, huynh ấy vẫn còn sống"

(Lời tác giả - không phải dịch giả đâu nha : Về mối quan tâm của Ti Bích đối với Lệ Thanh hẳn là có không ít huynh đệ cảm thấy khó chịu, ở tình huống này, nếu như Ti Bích quả thực một chút tình cảm cũng không có mới làm mọi người khinh bỉ phải không? Trừ tình yêu còn có tình thân cùng tình bạn bè, đó chính là điều ta muôn biểu đạt)

Chương 413: Mâu thuẫn của Ny Tạt

Hoành đoan sơn mạch, cỏ xanh trả dài, cây cối rậm rạp, nơi đây cách biên giới Ngạo Nguyệt đế quốc một khoảng không ngắn, vì vậy nơi này không bị ảnh hưởng nhiều bởi khí lạnh.

Man Nguru nhìn rất hưng phấn, trên đôi mắt trâu phát ra từng đạo ánh sáng nóng rực, không ngờ trên miệng cũng đang hát một đoạn tiểu khúc của thú nhân tộc.

"Man Nguru, dừng lại đi, chúng ta nghỉ ngơi một chút"- Long Nhất không cách nào khác đành gọi Man Nguru lại, đã liên tục chạy một ngày rồi, hẳn ta không lẽ thật sự không biết mệt sao?

"Lão đại, vừa nghỉ rồi giờ nghỉ nữa hả"- Man Nguru làu bầu nói, mắt thấy sắp về đến nhà rồi khiến trong lòng hẳn khó dần nổi nôn nao, chỉ mong sớm một chút gặp lại vợ hiền hai năm cách biệt.

"Gấp gáp cái con khỉ, nghỉ ngơi một chút đi, cam đoan với ngươi tối nay ngươi có thể ôm mỹ nhân vào lòng mà ngủ"- Long Nhất hắc hắc cười nói rồi đặt móng ngòi xuống một cái rễ cây đại thụ.

Man Nguru hắc hắc cười khúc khích hai tiếng rồi ngượng ngùng gãi gãi sừng trâu trên đầu mình.

Long Nhất dựa vào cây đại thụ nhìn về xa xa phía trước, nơi này cách Man Nguru tộc không xa, cũng là rất gần với tinh linh sâm lâm,

nhớ tới Lộ Thiến Á chia tay đã lâu, Long Nhất trong lòng nổi lên một mảnh lửa nóng,

"Phu quân, chàng xem Ny Tạp kia, nhìn bộ dáng nàng hình như có tâm sự trọng đại"- Nạp Lan Như Nguyệt kéo ống tay áo Long Nhất nói.

Long Nhất nghiêng đầu nhìn lại, liễn dễ dàng thấy được cây tinh linh cung hé ra từ sau lưng Ny Tạp, nàng đang cô đơn ngồi trên một tảng đá cách đó không xa, đôi chân nhỏ nhắn nõn nà khiết bạch như ngọc đang nhẹ nhàng đong đưa qua lại.

"Ny Tạp còn có thể có tâm sự gì ngoài việc nghĩ tới nam nhân chứ"- Bối Toa vừa nói vừa yêu kiều liếc mắt nhìn Long Nhất, muốn nói Ny Tạp cùng Long Nhất mà không có cái gì thì đánh chết nàng cũng không tin.

"Đúng vậy, quả nhiên trong lòng giống nhau thì ánh mắt cũng giống nhau"- Nạp Lan Như Nguyệt hừ nhẹ một tiếng rồi trừng mắt nhìn Bối Toa một cái.

Bối Toa khuôn mặt đỏ lên, lè lưỡi một cái rồi ngồi im không nói nữa.

Long Nhất có chút do dự rồi đứng dậy đi về phía Ny Tạp. Hắn thấy nàng có chút buồn vương trên mặt, đôi mắt long lanh đến mê ly mang theo chút thương cảm mơ hồ.

"Làm sao vậy? Sắp đến tinh linh sâm lâm rồi, nàng không cảm thấy vui sao?"- Long Nhất bước tới rồi ngồi ngay bên cạnh Ny Tạp, để mặc cho mái tóc dài thướt tha của nàng mang theo một loại hương khí thiên nhiên theo gió nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt hắn

Ny Tạp lấy lại tinh thần, cố gắng nhắc người tránh qua nhưng thật ra

không rời ra một phân nào.

"Không biết, ta cứ tưởng rằng một khi về đến nhà sẽ có cảm giác rất vui vẻ, nhưng không ngờ không thể vui lên nổi"- Ny Tạp có chút cô đơn nói. Trong lòng nàng hiện tại như có một đám mây mù bao phủ, sợ rằng ngay cả bản thân nàng cũng không thể cảm nhận rõ ràng trong lòng mình đang nghĩ gì nữa.

Miệng Long Nhất đã há ra, nhưng kỳ thật hẳn cũng không biết nên nói cái gì để an ủi nàng, tâm tư của Ny Tạp hẳn mơ hồ có thể cảm nhận được một chút nhưng cũng không dám xác định chắc chắn, có lẽ ngay cả nàng cũng không thể xác định được.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi như vậy, để mặc cho làn gió núi lạnh lẽo cuốn lấy những sợi tóc của hai người với nhau, cứ xoắn vào rồi lại tách ra, rồi lại xoắn vào, rồi lại tách ra.

Một lúc lâu sau, Ny Tạp nhảy ra khỏi tảng đá, chậm rãi xoay người lại rồi ngẩng đầu lên nhìn Long Nhất, nhìn thấy khuôn mặt hẳn tựa như được bao phủ bởi một mặt trời, mang theo một vòng ánh sáng chói mắt.

Long Nhất vừa mới nhảy xuống, đột nhiên một làn gió mang theo mùi hương nổi lên, Ny Tạp đột nhiên nhảy vào trong lồng ngực hắn, phản lực cường đại làm hắn bất giác lui lại hai bước rồi dựa người vào tảng đá.

"Long Nhất, ôm ta một cái được không?"- Ny Tạp vùi đầu vào lồng ngực Long Nhất thì thầm hỏi.

Long Nhất ngẩn người rồi nhẹ nhàng ôm lấy đôi vai của Ny Tạp, vào lúc này hai người bọn họ đứng dựa vào tảng đá, cũng chính là góc chết mà các nàng Vô Song không thể nào thấy được, nói cách khác

cái ôm này của hai người không thể có kẻ nào nhìn thấy được.

Vài phút ngắn ngủi trôi qua, Ny Tạp đẩy Long Nhất ra rồi nhẹ nhàng nói:

"Cám ơn cái ôm của người"

Nói xong nàng cũng không quay đầu lại mà bước ra ngoài, để lại Long Nhất đang ngây ngốc đứng đó, hẳn có cảm giác Ny Tạp tựa hồ không kháng cự việc mình tiến gần đến nàng, nhưng trong cái quay người đó của nàng, hẳn thấy khoảng cách giữa hai người đột nhiên càng lúc càng xa.

Sau khi đoàn người Long Nhất tiếp tục hành trình, Nạp Lan Như Nguyệt đến gần bên người Long Nhất rồi nhẹ giọng hỏi:

"Phu quân, có phải chàng cùng Ny Tạp đã phát sinh chuyện gì phải không? Thiếp xem vẻ mặt nàng lúc sau này càng lúc càng thêm sầu muộn"

Long Nhất cười khổ nhún nhún vai đáp:

"Ta làm sao biết được, ta đâu phải con trùng trong bụng nàng ta đâu"

"Long Nhất, ta xem nhất định ngươi đã làm gì Ny Tạp rồi, lúc này các người ở phía sau tảng đá hỏ hỏ một hồi, đừng tưởng ta không thấy được nha"- Bối Toa tiếp miệng nói, chính ra ánh mắt nàng không một khắc nào rời khỏi hẳn, dĩ nhiên là cẩn thận xem hết mọi chuyện rồi.

"Nói bậy bạ gì đó, ta là cái loại người này sao? Ta xem nàng tốt nhất ngoái cổ lại xem mộng nàng có gì đang ve vẩy kia"- Long Nhất trừng

mắt nhìn Bối Toa.

Bối Toa kiêu mị lướt ánh mắt khỏi Long Nhất rồi tiến tới nói nhỏ bên tai hắn:

"Nhân gia đích thực sau mộng có thứ đang ve vẩy, người tới đánh nó đi"

Hơi thở của Long Nhất chợt ngưng lại, nàng tiểu hồ ly này sao nói chuyện không giống lúc thường rồi, có thời gian nhất định phải hảo hảo thu thập nàng, dám ở đây công khai câu dẫn hắn, thật sự trên đời có cái loại đạo lý này sao, chẳng biết làm vậy khiến người khác mê người mà phạm tội sao? Hàng loạt câu hỏi nảy ra khiến trong lòng hắn tựa như có ngọn lửa thiêu đốt.

"Bối Toa, người nói thầm thì gì bên tai Phu quân ta đó? Ta không cho phép người câu dẫn Phu quân ta, người có nghe hay không?"- Nạp Lan Như Nguyệt chậm chân lại rồi sát lại gần Bối Toa.

"Long Nhất, người xem người có thể tử tốt cỡ này nè"- Bối Toa ủy khuất nói.

Long Nhất nhìn hai nàng đấu võ mồm mà không nhịn được cười, như vậy cũng tốt, làm cho mọi người kể bên thêm phần náo nhiệt, dù sao hắn biết rõ hai nàng tự nhiên cũng không thật sự là làm huyên náo không thôi.

"Song nhi, nàng cùng ta nói chuyện đi, chứ để hai nha đầu này léo nhéo bên tai chắc ta điên mất"- Long Nhất cười hắc hắc, kéo tay Vô Song phóng lên không trung.

"Long Nhất, chàng có tâm sự sao? Có phải vì Ny Tạp không?"- Vô Song nhẹ nhàng cười hỏi.

Long Nhất gật đầu, vẻ mặt trầm tư nói:

"Nàng nói thử xem nàng ta có thật sự đã thích ta rồi không?"

"Ân, nếu thiếp đoán không sai thì có thể nói như vậy, nhưng thiếp thấy trong lòng nàng ta hiện tại đang rất mâu thuẫn, nửa muốn tiến gần lại nửa không dám"- Vô Song đáp.

"Tại sao lại vậy? Vừa rồi..."- Long Nhất đem hết mọi chuyện xảy ra khi nãy trình báo một lượt.

Vô Song trầm ngâm một chút rồi nói:

"Thiếp nghĩ nàng ta thật sự thích chàng rồi, nhưng trong lòng nàng ta lại có tồn tại một vướng mắc, nếu theo lời chàng nói, rất có thể là Ny Táp vừa mới quyết định rời xa chàng"

Long Nhất cười khổ hai tiếng, quyết định không suy nghĩ đến vấn đề này nữa, hết thầy cứ thuận theo tự nhiên đi, mặc dù hẳn có thể coi là đại cao thủ trong nghề hái hoa, nhưng tâm lý nữ nhân thì thật sự trên đời này có người có thể giải thích tường tận sao.

Không lâu sau đó, cảnh sắc bắt đầu thấy quen thuộc, từ không trung Long Nhất đã thấy được lãnh địa Man Ngưu tộc phía xa xa.

Chương 414: Tính Ngưu Danh B (Họ là Ngưu, tên là B)

"Lão đại, tới rồi, phía trước chính là lãnh địa của Man Ngưu tộc chúng ta"- Man Ngưu hướng lên phía Long Nhất đang lơ lửng trên không mà la lớn, hai chân hấn tựa như có hai chiếc phong hỏa luân phóng vọt đi, tốc độ so với những lúc hấn gặp nguy mà chạy trốn chết cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, có thể nói là để đem tiềm lực của toàn thân phát huy đến mức cực đại chỉ có thể do ma lực của tình yêu đem lại.

Long Nhất chỉ đành cười cười rồi cùng chúng nữ từ từ theo sát phía sau Man Ngưu, trong lòng vì hấn cũng cao hứng.

"Duẩn Oa, ta đã về rồi"- từ xa xa Man Ngưu đã dùng cái mồm siêu cấp khổng lồ của mình kêu to lên, âm thanh của hấn khiến cây cối hai bên đường rung lên từng chập, không biết bao nhiêu chiếc lá xanh lẫn đỏ rơi theo gió như đang nghênh đón hấn trở về vậy.

Man Ngưu hưng phấn rống to một tiếng tựa như tiếng sấm nổ, từ trong tộc chạy ra rất nhiều Man Ngưu tộc nhân, Man Ngưu chính là đệ nhất dũng sỹ của Man Ngưu tộc, tự nhiên được các tộc nhân yêu mến.

"Ta trở về rồi, Thiết ngưu, ngươi to lớn hơn nhiều rồi, Tê ngưu, ngươi lại cùng ai đó đánh nhau à?..."- Man Ngưu hưng phấn ân cần hỏi thăm mọi người xung quanh.

Bắt chuyện với mọi người một vòng xong, Man Nguu gãi gãi sừng trâu nhìn xung quanh rồi kỳ quái lắm bầm nói:

"Duẩn Oa tại sao lại không ra? Sao giờ này còn chưa chạy ra nghênh đón ta"

"Man Nguu đại ca, chúc mừng huynh nha"- một hán tử Man Nguu tộc tên Thiết nguu cười cười nói với Man Nguu, mà các Man Nguu tộc nhân khác cũng đều cười cười chúc mừng hẳn.

"Chú mừng ta cái gì?"- Man Nguu vẻ mặt mờ mịt hỏi lại.

"Man Nguu, ngươi sắp làm cha rồi, Man Nguu tộc chúng ta lại sắp có thêm một vị dũng sỹ trong tương lại"- Một vị tộc nhân Man Nguu tộc lớn tuổi vỗ vỗ vai Man Nguu cười nói.

Man Nguu lúc này trơ trơ ra như chưa lấy lại tinh thần, tựa hồ trong lúc nhất thời không cách nào tiêu hóa được sự kinh ngạc này, tại Man Nguu tộc, việc nối dõi tông đường chính là một đại sự thuộc vào bậc nhất trong tộc.

"Xem cái con trâu ngốc ngươi kia, lo lắng cái gì, còn không mau nhanh nhanh đi xem"- Long Nhất tung chân đá vào hông Man Nguu một cái rồi cười mắng, trong lòng hẳn cũng cao hứng phi thường, tính ra mình cũng có thêm một đứa cháu chứ ít ỏi gì.

"Về.... về nhà, phải rồi, về nhà"- Man Nguu như ở trong mơ mới tỉnh dậy, hưng phấn lộn mấy vòng trên mặt đất (Nhảy Santo ( ) rồi vừa chạy như điên vừa rống to:

"hhahahahahh, Man Nguu ta rất cuộc cũng làm cha rồi, con ta, lão già của con tới đây"

Long Nhất a a nở nụ cười, vừa nghiêng đầu nhìn thì thấy chúng nữ cũng đang mỉm cười, hiển nhiên cũng đã lây sự vui sướng của Man Nguru.

"Phu quân, chúng ta cũng sanh một đứa nha"- Nạp Lan Như Nguyệt áp sát người Long Nhất rồi khuôn mặt ửng hồng ghé sát vào tai hắn thì thầm.

Long Nhất ngẩn người hỏi lại:

"Nàng cũng muốn có một đứa sao?"

Nạp Lan Như Nguyệt vội vàng gạt đầu, thật ra nàng cũng không rõ vì sao số lần nàng cùng Long Nhất hoan hảo không ít nhưng không thấy trong bụng có phản ứng gì, nàng cũng không ít lần âm thầm tự trách khí số của mình.

"Đợi cho thế cục Thương Lan Đại lục ổn định rồi, chúng ta sanh vài đứa cũng được, sinh đôi hay sinh ba là tốt nhất đây?"- Long Nhất cười cười nói, từ khi hắn xuyên qua thời không đến Thương Lan Đại lục này tính ra cũng mấy năm rồi. Bên người hồng nhan đông đảo nhưng chưa có một nàng nào hoài thai cả, cũng không phải do thân thể hắn có vấn đề gì, chỉ là do hắn đã dùng một phương pháp khống chế việc này. Trong những nhiệm vụ tại kiếp trước của Long Nhất cũng phải thường xuyên diễn trò này, cùng đàn bà lên giường cũng là một cách để hoàn thành nhiệm vụ, vì tránh để đối phương "nắm tẩy" mình, Long Tổ có một bộ bí pháp để khống chế việc thụ thai này.

Sở dĩ Long Nhất hiện thời chưa muốn có con vì tình thế Thương Lan Đại lục đang loạn lên, giờ mà vướng bận con nhỏ thì thêm phần tính toán, nếu tính sai lỡ có gì xảy ra ngoài ý muốn thì muốn khóc cũng khóc không được.

"Một cặp ít quá, đã sanh thì sanh tám đứa mười đứa luôn"- Nạp Lan Như Nguyệt ôn nhu cười mà lòng nghĩ đến mẫu thân mình, trên người bất giác xuất hiện một loại cảm giác mầu tím rạ rỡ.

"Long Nhất, nhân gia cũng có thể sanh cho chàng"- Bối Toa từ một bên sáp lại gần, trên khuôn mặt đầy ngụ ý nhìn chăm chăm Long Nhất.

"Xú Bối Toa, không cho phép người nói theo ta"- Nạp Lan Như Nguyệt giận dữ trừng mắt nhìn Bối Toa một cái.

"Theo cái gì, tưởng người so sánh được với ta sao? Người cùng Long Nhất hoan hảo lâu như vậy sao chẳng có động tĩnh gì"- Bối Toa hướng tới Nạp Lan Như Nguyệt làm mặt quỷ.

"Người... Phu quân...."- Nạp Lan Như Nguyệt úy khuất nhìn Long Nhất.

"Không phải là nàng có vấn đề, là ta dùng bí pháp để khống chế, đợi chiến tranh chấm dứt, chúng ta muốn sanh lúc nào cũng tùy ý mà, được không?"- Long Nhất cười cười nhẹ nhàng nhéo lên khôn mặt Nạp Lan Như Nguyệt.

"dạ"- Nạp Lan Như Nguyệt ôn nhu gật đầu rồi lập tức quay sang Bối Toa thể hiện một nụ cười đắc ý.

Long Nhất vừa nhìn cảnh hai người đùa giỡn nhau chỉ đành cười cười lắc đầu rồi quay người nhìn về phía Vô Song cùng Ny Tạp.

Vô Song chỉ nhẹ nhàng cười nhưng trong nụ cười lại có chút buồn bã, hiển nhiên bởi vì nàng không thể hoàn toàn giao thân thể này cho Long Nhất nên mới buồn, có khi cả đời này Long Nhất cũng không thể có con với nàng được.

Ny Tạt chỉ khẽ lướt qua ánh mắt của Long Nhất rồi mang theo tinh linh cung trên vai không nhanh không chậm bước theo sau bọn họ.

Long Nhất than nhẹ một hơi, lúc này cũng đã bước tới trước nhà của Man Ngưu. Một trận âm thanh thống khổ của Duẫn Oa từ trong phòng vang ra còn Man Ngưu đang nóng ruột đi lại xung quanh cửa phòng, bởi vì trước cửa có các tỷ muội của Duẫn Oa đứng chắn nên các nàng đã để Man Ngưu đứng bên ngoài.

"Duẫn Oa, ta đã về rồi, nàng nhất định phải kiên trì nha"- Man Ngưu chụm tay lại làm loa rồi hướng vào trong phòng kêu to. Trên khuôn mặt râu của hắn đã đầy những hạt mồ hôi.

"A... Man Ngưu .... Chàng đúng là một tên vô lương tâm mà"- Duẫn Oa đau đớn kêu lên một tiếng, tiếp theo đó bắt đầu mắng to Man Ngưu.

Phác xích, Bối Toa ôm bụng cười rộ lên:

"Thật tốt quá, trước kia trong Hồ tộc chúng ta cũng có cảnh một người vừa sanh con vừa mắng to nam nhân của mình, Như Nguyệt, sau này khi người sanh đứa nhỏ cũng không biết có như vậy hay không?"

Long Nhất hắc hắc cười, nghĩ đến Nạp Lan Như Nguyệt nhất định sẽ không như thế, nhưng nếu là Lâm Na thì còn có thể. Long Nhất vỗ vỗ đầu tự chửi mình không đúng, nha đầu kia đâu phải là nữ nhân của mình, cho dù nàng ta có chửi thì cũng chửi nam nhân của nàng ta thôi.

"Người nói đi đâu đấy, nếu ta có con thì ta vui còn không kịp nữa nói gì nghĩ đến chuyện khác?"- Nạp Lan Như Nguyệt liếc mắt nhìn

Bối Toa.

Long Nhất vừa tiến lên vừa vỗ vỗ vào Man Nguru đang lo lắng bất an cười nói:

"Đừng nóng vội, không có việc gì đâu"

"Lão nguru biết, nhưng sao lâu như vậy mà tiểu tử đó còn chưa ra?"-
Man Nguru nắm chặt tay nói.

"Man Nguru, chúng ta vừa mới quay lại được có 5 phút, người nghĩ người chải lông cũng còn không kịp, nói chi là sanh đứa nhỏ"- Long Nhất cười nói.

Man Nguru hồn nhiên tưởng thật, nhưng thật ra những nhữ nhân bên cạnh đều đã mỉm cười, trong lòng thầm mắng Long Nhất có ác tâm.

Chính lúc này ngoài cổng dồn dập truyền đến từng trận bước chân, đúng là do Man Nguru tộc trưởng chạy đến.

"Cha"- Man Nguru vội vàng cúi người làm lễ ra mắt.

"Thằng tiểu tử thú vị người cũng biết quay về à, chỉ thương cho nữ nhi của ta thôi. Bất quá vậy cũng tốt, cuối cùng đúng lúc nó sanh con thì người cũng về kịp"- Man Nguru tộc trưởng trừng mắt thể hiện vài phần uy nghiêm của nhạc phụ.

"Tộc trưởng, chúng ta lại gặp mặt rồi, xem ra tộc trưởng vẫn còn mười phần hào khí như xưa"- Long Nhất tiến lên trước cười cười nói.

Man Nguru tộc trưởng nhìn thấy Long Nhất cũng cười đáp lại rồi nhiệt tình chào hỏi, ông cũng biết Long Nhất là huynh trưởng của Man

Nguru, hơn nữa thực lực cao cường, tự nhiên đối với hắn hết sức khách khí.

Bởi vì mấy tháng trước đại quân thú nhân tộc lén lút tấn công biên cảnh phía tây Nạp Lan Đế quốc, khiến cho quan hệ đối địch giữa nhân loại cùng thú nhân đẩy lên đến cùng cực, nếu không phải do Man Nguru dẫn đường cùng với nhiều người có ấn tượng sâu đậm đối với Long Nhất, Long Nhất sợ rằng chưa tới được bộ lạc đã bị ngăn cản rồi.

"Di, chẳng phải ngươi là tiểu công chúa của Hồ tộc sao? Năm đó tại luận võ đại hội đã đâm Man Nguru một dao, giờ các ngươi lại trở thành bạn tốt sao?"- Man Nguru tộc trưởng khi bước tới bắt chuyện với nữ tinh linh Ny Tạp, liền dễ dàng phát hiện ra Bối Toa, nữ nhân hồ tộc học được ẩn thân thuật thất truyền nhiều năm này đã gây cho ông một ấn tượng rất sâu.

Bối Toa thẹn thùng cười cười, con mắt lại lén lút nhìn về phía Long Nhất. Tộc trưởng Man Nguru tộc dĩ nhiên cũng là Trâu già thành tinh, dễ dàng nhìn ra được mối quan hệ mập mờ lén lút giữa Bối Toa và Long Nhất.

Chính lúc này, Duẫn Oa trong phòng đột nhiên gào lên một tiếng thảm liệt, sau đó một tràng tiếng khóc của trẻ con vang lên.

"Sanh rồi, sanh rồi, ta đã làm cha rồi, lão đại, ta đã làm cha rồi"- Man Nguru hưng phấn nháy mắt lên nắm lấy hai vai Long Nhất lay lay một trận, khi hắn buông ra thì Long Nhất cũng thở hồng hộc không ngừng, nếu không phải Long Nhất hôm nay lượng thứ cho kẻ mới làm cha là hắn, bình thường thì một cước đá hắn chổng vó lên trời rồi. Thôi hôm nay tha cho hắn, bữa sau đá bù vậy.

Lúc này, cửa phòng mở rộng ra, Man Nguru liền vọt vào, sát sau đó

là Man Nguru tộc trưởng mới lên chức ông ngoại. Đối với thú nhân tộc thì con nào cũng là con, không có chuyện phân hệ nội ngoại gì hết, bất kể con của con trai hay con của con gái đều tính là con cháu trong nhà hết.

"Tên tiểu tử thú này, chúc mừng ngươi"- bà mẹ của Man Nguru tộc cúi người ôm lấy đứa nhỏ đưa cho Man Nguru.

Man Nguru kích động giang tay ôm lấy đứa con của mình rồi bước nhanh tới bên giường của Duẫn Oa lúc này đang suy yếu, run giọng nói:

"Duẫn Oa, ta trở về rồi, cảm ơn nàng đã sinh cho ta một đứa con trai"

Duẫn Oa cũng không thể hiện khí độ hung hãn như lúc nãy, chỉ rưng rưng đôi mắt trả lời:

"Trở về là tốt rồi, để thiếp xem con của chúng ta nào"

Lúc này, Long Nhất cùng tứ nữ Vô Song cũng đã vào phòng đang tò mò đánh giá tiểu Man Nguru vừa mới sanh. Chỉ thấy nó so với trẻ con nhân loại lớn hơn một chút, bên ngoài bao trùm một lớp lông mao nhàn nhạt, khuôn mặt trâu cũng không thể hiện rõ ràng, nhưng thật ra trên đầu có thêm một cặp sừng trâu tí hon khiến nó có vẻ đặc biệt đáng yêu.

"Đại ca"- Duẫn Oa thấy Long Nhất vừa tiến đến muốn ngồi dậy hành lễ, liền được Long Nhất dùng chân khí đỡ lại.

"Duẫn Oa, không cần đa lễ, hai năm nay khổ cực cho mọi người không ít rồi, bởi vì đại ca ta nên Man Nguru và mọi người mới phải chia cách lâu như vậy"- Long Nhất có chút áy náy nói.

- "Đại ca ngàn vạn lần đừng nói vậy, nhờ có huynh Man Ngưu và muội mới có thể đến được với nhau, hơn nữa Man Ngưu được đi theo địa ca là phúc khí của hần"- Duẫn Oa nói, có chút khách sáo làm cho Long Nhất cảm thán một trận, nàng ta lễ nghĩa so với nữ nhân nhân loại còn có phần có học vấn hơn nhiều người.

- "Được rồi, lão đại, huynh đặt cho con ta một cái tên đi"- Man Ngưu ôm tiểu Man Ngưu vào lòng mà nói. Bình thường tên trẻ con mới sanh đều do các trưởng bối đặt, nhưng Long Nhất cũng tính như trưởng bối của Man Ngưu, khi trước hần cùng Duẫn Oa thành thân cũng đã bái qua Long Nhất.

Long Nhất tiếp lấy tiểu Man Ngưu, lấy tay vuốt ve một hồi, đột nhiên linh quang chợt lóe liền hắc hắc cười nói:

- "Man Ngưu tộc các người trước giờ chưa từng có họ, vậy ta lấy họ cho cháu ta là họ Ngưu, còn Ngưu Tất là tên của nó"- Ngưu Tất chính là Ngưu B, sau này tiểu tử tuyệt đối là một tên Ngưu B phi thường....

Chương 415: Mùi Mỹ Nhân và mùi âm mưu

Bóng đêm của Hoàn đoạn sơn mạch rất mê người, vạn ánh sao như chiếu rọi xuống Hoàn đoạn sơn mạch kéo dài không thấy đích, cảnh quan vừa mê ảo lại có chút thể lượng.

Một đỉnh núi bên cạnh Man Ngưu tộc, Long Nhất đang ngồi trên một tảng đá, trong miệng ngậm một cọng cỏ xanh nhìn lên bầu trời suy nghĩ đến thất thần, bộ dáng hẩn vừa có chút giống kẻ phiêu dật từ thế ngoại nhìn vào hậu thế lại có chút bóng dáng sự cô tịch giữa đêm đen.

Tựa hồ hẩn cái gì cũng đã quên, đã quên hẩn là từ thế giới khác đến, cũng đã quên hết thảy mọi thứ từ cái thế giới kia. Đúng vậy, kim tiền, quyền lực, mỹ nữ, những thứ bên cạnh hẩn khiến cho cả ông trời cũng phải ghen ghét, chỉ là trong giờ phút này hẩn chỉ là một kẻ đang lẳng lẳng ngây ngốc nhìn trời, đang lẳng lẽ hưởng thụ cái cảm giác tịch mịch cùng cô độc.

"Xinh đẹp thì xinh đẹp, chỉ là như thế nào cũng không với tới được"- Long Nhất thì thầm rồi vươn tay ra như muốn chạm vào bầu trời đêm đầy mộng ảo, tựa như có một giấc mơ ảo mộng không thể tả được (ND: Vậy mà thằng cha tác giả bán cái cho mình, bắt mình dịch đoạn này, khó chơi thật).

Bút lấy một chiếc lá rồi đặt lên môi, Long Nhất từ từ thổi lên một khúc nhạc mang theo chút ưu thương nhàn nhạt, âm thanh nhẹ nhàng

phiêu đảng từ hần phát ra rồi quanh quẩn trên đỉnh núi cô độc.

Khúc nhạc kết thúc, thân thể Long Nhất đột nhiên trở nên cứng đờ, chiếc lá nhẹ nhàng từ giữa hai ngón tay hần rơi ra, một khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ hiện ra trong óc hần, chỉ thấy một mái tóc dài thật dài của nàng, vừa ôn nhu lại vừa mỹ lệ.

"Tiểu Thất...."- Chiếc lá từ tay hần rơi ra gặp phải một cơn gió liền bị cuốn đi, xoay tròn giữa không trung rồi bị thổi tới vách đá.

Khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất hiện lên một nỗi thống khổ, lúc này từng chuyện cũ của hần tựa như những thước phim chạy qua đầu.

"Tiểu Thất, khúc này nghe hay quá, nhưng sao trước giờ chưa thấy em thổi qua"- Dưới bầu trời sao, một hán tử mặt sẹo với ánh mắt mang theo tia nhu tình nhìn người thiếu nữ tóc dài ngồi đối diện hần.

"Là em tự mình sáng tác đó, có muốn em dạy anh không"- Tiểu Thất ôn nhu mỉm cười, ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn gã mặt sẹo trước mặt.

"Nhàn rồi không có việc gì. Học một chút cũng được, vậy khúc nhạc này tên gọi là gì?"- Hán tử mặt sẹo cười hỏi, vết sẹo dọc từ trên trán xuống dưới cằm của hần vì nụ cười ấy làm nó méo đi khiến khuôn mặt càng phát ra vẻ kinh khủng.

"Ừm, cứ gọi là khúc "Tinh không" đi, khúc này là khúc nhạc độc nhất vô nhị trên đời, sau này mỗi lần anh thổi khúc nhạc này nhất định sẽ nhớ tới em đó!"- Tiểu Thất không chút lo ngại những vết sẹo kinh khủng trên mặt hán tử, ngược lại mang theo một chút thẹn thùng thước tha nhìn hần.

Long Nhất giật mình lấy lại tinh thần liền cảm thấy trên mặt có chút ẩm ướt, lấy tay vuốt nhẹ, những hạt nước long lanh trong suốt như những hạt ngọc đọng lại trong bàn tay hắn.

"Là nước mắt sao?"- Long Nhất nhẹ nhàng thở dài một hơi, vốn tưởng rằng ra đây thanh thoi một lúc, không nghĩ rằng lại nhớ tới những sự việc đã chôn sâu nơi đáy lòng mình, mặc dù khoác lên một lớp bụi thời gian nhưng thủy chung cho tới bây giờ vẫn chưa từng quên được.

Chính lúc này, một tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền vào trong tai Long Nhất. Hắn lập tức lấy lại tinh thần, những giọt nước mắt cũng như gió bay đi sạch sẽ.

Người tới chính là Ny Tạp, nàng thấy Long Nhất liền run người có chút do dự, không biết nên lưu lại hay là lập tức xoay người xuống núi đây.

"Hôm nay sao trên trời rất đẹp, lại đây cùng ngắm sao chứ?"- Long Nhất cười cười hỏi.

Ny Tạp không trả lời, nhưng chân nàng không tự chủ đã bước lên trước, thân thể so với ý thức phản ứng trái ngược nhau hoàn toàn.

"Là ta nghe thấy có người tại đỉnh núi thổi một khúc nhạc cho nên mới đi lên xem thử"- Ny Tạp ngồi xuống nói, tự mình giải thích lý do tại sao mình xuất hiện chỗ này.

Long Nhất gật đầu, hắn ngửi thấy trên thân thể Ny Tạp tỏa ra một mùi thơm tự nhiên nhàn nhạt, làm cho tâm tư vừa bị kích động của hắn trở nên bình lặng hơn rất nhiều.

"Thì.... người có nghe ta nói gì hay không?"- Ny Tạt chần chờ hỏi lại.

Long Nhất một lần nữa lại gật đầu, nhìn về mặt có chút kinh ngạc của Ny Tạt rồi cười nói:

"Như thế nào? Không tin?"

"Tin, chỉ là khúc nhạc vừa rồi nghe rất ưu thương, chỉ có người dung nhập một tình cảm chân thật mới có thể phát ra được, nhưng ta thấy người cho đến bây giờ chưa từng có lúc nào ưu thương cả"- Ny Tạt thản nhiên nói.

"Ưu thương không nhất định phải tỏ ra trên mặt mới gọi là ưu thương. Cao hứng không nhất định phải thấy trên mặt mới kêu là cao hứng"- Long Nhất thản nhiên cười nói.

Ny Tạt có chút kinh ngạc, nàng quen biết Long Nhất lâu như vậy không ngờ cho tới bây giờ vẫn chưa hiểu được hẳn.

"Người thổi lại khúc nhạc đó lần nữa được không?"- Ny Tạt hỏi, mang theo một chút chờ đợi.

Long Nhất lắc đầu cười đáp:

"Không thể, ưu thương một lần cũng đã đủ, cần gì tới lần thứ hai sao? Bất quá ta có thể thổi khúc "Một lần vui" cho nàng nghe vậy"

Ny Tạt gật đầu.

Long Nhất một lần nữa hái một chiếc lá xuống, một khúc nhạc du dương lại vang lên, chỉ là lần này nó không mang theo ưu thương, mà là mang theo một loại cảm giác khoan khoái làm cho người nghe

trở nên vui vẻ.

Ny Tạp cúi đầu, khoe miệng mang theo một nụ cười nhẹ nhàng, khúc nhạc của Long Nhất đem nàng trở về cuộc sống vui sướng trong tinh linh sâm lâm, nhớ kỹ khi còn bé, nàng thường xuyên kết bạn cùng công chúa Lộ Thiển Á vào trong tinh linh sâm lâm chơi đùa, lúc thì đi hái trái cây, lúc thì đi bắt bướm, từ từ nhớ lại... ấn tượng sâu nhất là khi các nàng cùng nhau lén vào hầm rượu của hoàng gia nơi cất giấu Bách hoa nhưỡng, uống rất nhiều, rất nhiều, kết quả say đến không biết trời trăng gì hết, nhớ lại khuôn mặt các trưởng lão khi phát hiện ra họ lại cảm thấy buồn cười.

Khúc nhạc kết thúc, nhưng Ny Tạp vẫn đắm mình trong những hồi ức vui sướng khi xưa, nụ cười trên khoe miệng càng lúc càng lớn, rốt cuộc phác xích một tiếng, một tiếng cười trong trẻo phát ra khỏi miệng.

Ny Tạp đột nhiên lấy lại tinh thần, thấy Long Nhất đang nghiêm mặt hí hí cười mình, không khỏi xấu hổ quát lên:

"Nhìn cái gì vậy, bộ chưa từng thấy người ta cười sao?"

"Đương nhiên đã thấy rồi, chỉ là không ngờ nụ cười của Ny Tạp xinh đẹp thì ta chưa thấy qua mà thôi"- Long Nhất hắc hắc cười nói.

Ny Tạp trợn mắt liếc Long Nhất, mặc dù biết Long Nhất dùng lời đường mật, nhưng trong lòng nàng nhin không được vẫn cảm thấy cao hứng.

"Nói cho ta biết một chút, vừa rồi nàng nghĩ đến chuyện gì"- Long Nhất cười cười hỏi.

"Nói cho người biết để làm gì"- Ny Tạp lắc đầu hừ một tiếng.

"Người xưa nói uống nước nhớ người đào giếng, nàng vui vẻ như vậy cũng do công lao của ta, kể ra một chút coi như đền đáp là được rồi"- Long Nhất hắc hắc cười rồi dịch người lại gần Ny Tạp.

"Người.... người đừng ngồi gần ta như vậy, bộ ta không nói cho người thì không được sao?"- Ny Tạp cảm giác được cánh tay của Long Nhất đã nắm lấy tay mình, trong lòng không khỏi giật thót mình, chỉ đành nhỏ nhẹ đầu hàng.

Ny Tạp ngược nhìn lên bầu trời sao, từng làn gió nhẹ mơn mang thổi đến, nàng từ từ kể lại những chuyện vui của mình và Lộ Thiến Á khi còn bé khiến cho Long Nhất nghe ra không ít chuyện thú vị, chỉ là nghe nghe một hồi đột nhiên đầu của hắn đã ngã lên trên vai của Ny Tạp.

Ny Tạp đang kể chuyện đột nhiên chấn động một cái rồi tức giận kêu lên hai tiếng, nhưng đáp lại nàng chỉ có tiếng hít thở đều đều của Long Nhất.

"Đang ngủ?"- Ny Tạp có chút dở khóc dở cười, thân thể căng cứng chậm rãi buông lỏng, thật ra nàng rất muốn một cước đá bay Long Nhất, nhưng quyết tâm vài lần rồi cũng không hề hành động, ngược lại giờ phút này nàng lại cảm giác một tia ấm áp kỳ dị trong lòng. (ND: Ta thèm, ta thèm được như anh ấy quá)

Con mắt của Long Nhất lặng lẽ hé ra một chút, mang theo một tia âm mưu mỉm cười đắc ý, mũi người thấy một mùi thơm nhàn nhạt khiến hắn càng thêm thoải mái.

"Ai, sao lúc này lại ngủ chứ, lúc này....."- Ny Tạp than nhẹ một tiếng, khẽ nhích người một chút để Long Nhất có thể dựa vào thoải mái một chút.

Cứ từ từ, đầu của Long Nhất càng lúc càng ngả dần xuống, rồi lướt qua bộ ngực mềm mại của Ny Tạp, cuối cùng dừng lại trên hai đùi mềm mại mười phần co dãn của nàng.

"Cảm giác thật êm ái, phải chi sờ được một cái"- Long Nhất mắt nhắm lại giả bộ ngủ nhưng trong lòng không kìm được những suy nghĩ xấu xa (ND: Một ta sờ, hai ta sờ, ba ta sờ, sờ lên cái đùi nàng.....)

Ny Tạp chằm chằm nhìn Long Nhất đang nằm trên đùi nàng, trong mắt hiện lên một tia nhu tình, nàng không nhìn được mà nhẹ nhàng vươn tay vuốt những sợi tóc trên mặt Long Nhất, đầu ngón tay chọt chạm vào da mặt hắn, lập tức như chạm phải một dòng điện mà rụt ngay về.

Long Nhất nằm trên đùi mỹ nhân, dĩ nhiên phải giả vờ đã ngủ cho đến cùng.

Bầu trời Phía đông từ từ hừng lên một vầng sáng, Ny Tạp khe khẽ thở dài, thời gian trôi qua thật nhanh, kỷ niệm ấm áp tối qua nàng sẽ nhớ kỹ trong lòng, vĩnh viễn không thể nào quên được, nhưng Ny Tạp vẫn chỉ là Ny Tạp, là hộ vệ trưởng của Tinh linh sâm lâm, là cái bóng sau lưng công chúa Lộ Thiển Á, vĩnh viễn không muốn vượt quá cái giới hạn ấy.

Ny Tạp nhẹ nhàng dời đùi khỏi đầu Long Nhất, từ từ cầm lấy tinh linh cung đặt bên cạnh rồi đứng dậy đi về trước, nàng bước được hai bước nhìn không được liền quay đầu lại nhìn Long Nhất đang ngủ say như cũ, rồi như một trận gió phóng xuống chân núi.

(ND: 14-2 ngòi dịch truyện, dịch ngay chương này thấy tủi thân cho mình quá, biết đến bao giờ mình mới hưởng được cảm giác lãng mạn như vậy đây)

Ny Táp vừa đi, Long Nhất liền bật mình đứng dậy khe khẽ lắc cái cần cổ có chút cứng nhắc của mình, hấn trâm tư nhìn hình bóng Ny Táp từ từ từ biến mất.

"Khí trời thật tốt, không biết băng tuyết ở Ngạo Nguyệt đế quốc khi nào mới tan hết đây"- Long Nhất vắn mình gợn gân gân cốt lẩm bầm nói.

Khi Long Nhất bước tới sườn núi, đột nhiên cảm nhận được một khí tức dao động, tựa như cố ý phát ra để hấn biết mình đã có mặt vậy.

"Ra đi"- Long Nhất thản nhiên nói.

Một bóng đen dùng tốc độ cực nhanh phóng vọt tới, chỉ thấy trên người mặc một bộ đồ đen thui, ngay cả đôi mắt cũng che kín, thật không biết hấn ta ăn mặc theo một kiểu gì nữa.

"Thiên võng số 8098 tham kiến thiếu chủ, Ngân Kiếm đội trưởng có mật hàm khẩn cấp, kính thỉnh thiếu chủ xem qua"- bóng đen rút ra một cái mật phong tình báo, lập tức thi lễ rồi rất nhanh biến mất.

Long Nhất mở phong ấn ma pháp đặc thù trên mật phong, vừa nhìn vào, đôi mày nhất thời nhíu lại.

"Mật sử của Ngạo Nguyệt đế quốc cùng Bỉ mông tộc trưởng bí mật gặp mặt bàn chuyện"- Long Nhất đọc đi đọc lại những lời này, tự nhiên ngửi thấy mùi âm mưu.

Đây là mật hàm Ngân Kiếm phái người đưa tới, về nội dung tạm thời nghe không được, nhưng dám tuyệt đối khẳng định có âm mưu, hơn nữa âm mưu không nhỏ, hắn từng bước từng bước phân tích lại những ti nhức tình báo đã thu được.

Âm mưu? Rốt cuộc là âm mưu gì? Long Nhất trầm tư chạy vội xuống núi, hắn quyết định lập tức cùng chúng nữ Vô Song đi tới Tinh linh sâm lâm, về phần Man Ngưu mới được làm cha thì để hắn ở lại cùng vợ con một thời gian cũng được.

Chương 416: Tinh linh nữ vương

Từ Man Ngưu tộc đến Tinh linh sâm lâm đi cũng không lâu, đoàn người Long Nhất ngay buổi tối thứ hai đã đi đến biên giới Tinh linh sâm lâm.

"Ny Tạt, nếu nàng không dẫn đường, ta nghĩ hẳn ta sẽ được một trận "Tinh linh tiến vũ" để hoan nghênh rồi"- Long Nhất hắc hắc cười nói, trong đầu lại bất giác nhớ đến 2 lần hẳn đến Tinh linh sâm lâm đều gặp chuyện này.

Ny Tạt đã có chút khẩn trương, vẻ mặt có chút không tưởng tượng được khi sắp về đến nhà, nên cũng không để ý đến lời Long Nhất nói.

"Làm sao vậy? Không lẽ gần về đến nhà rồi nên hồi hộp à"- Long Nhất cũng đã nhận ra vẻ mặt khang khác của Ny Tạt nên không khỏi cười nói.

Ny Tạt ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, khẽ quay đầu sang hướng Long Nhất rồi nhấc chân phóng tới Tinh linh sâm lâm.

Long Nhất cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng hẳn cũng không suy nghĩ nhiều liền dẫn Vô Song tam nữ đi tới.

"Nha, đội trưởng Ny Tạt, đội trưởng đã về rồi"- Một đội tinh linh hộ vệ từ trong Tinh linh sâm lâm tiến ra, thấy người đến là Ny Tạt

không khỏi hoan hô một trận.

"Ta cũng đã về rồi, sao, không có ai hoan nghênh ta à?"- Long Nhất a a cười tiến tới.

"A... Long Nhất tiên sinh, ngài cũng về rồi sao, nhưng sao ngài lại cùng đi với Ny Tạt đội trưởng vậy?"- Người vừa nói chính là tiểu nha đầu đáng yêu mà Long Nhất có ấn tượng từ lần trước.

"Chỉ là tình cờ gặp thôi, các muội tiếp tục tuần tra đi, để ta dẫn bọn họ đến gặp nữ vương và công chúa"- Long Nhất còn chưa trả lời thì Ny Tạt đã giành nói, sau đó nhanh chóng tiến vào trong rừng rậm.

Tinh linh sâm lâm dưới ánh trăng tuyệt đối là một tiên cảnh đầy mộng ảo, sự yên lặng lại mang theo linh khí làm cho những kẻ lần đầu tiên tới đây là Nạp Lan Như Nguyệt cùng Bối Toa ngạc nhiên không thôi, không ngừng nhìn ngang nhìn dọc khung cảnh xung quanh. Vô Song đối với Tinh linh sâm lâm cũng có chút ấn tượng, chỉ là lúc ấy thân thể nàng cực kỳ suy yếu, tinh cũng chưa kịp thưởng thức khung cảnh xung quanh, lúc này thấy lại nàng cũng âm thầm than thở.

Lúc này đêm đã khuya, hầu như tất cả tinh linh đều đã đi ngủ, những căn nhà gỗ cũng như đắm chìm vào giấc mơ hoa.

Phía xa xa, Long Nhất nhanh chóng nhìn thấy cánh cửa lớn của Nữ Vương cung, một thân ảnh yếu điệu đang đứng đợi, phía sau nàng là một đoàn tinh linh cnậ vệ.

"Là Tinh linh Nữ Vương"- Long Nhất liếc mắt đã nhận ra thân phận của thân ảnh nọ, vóc người hoàn mỹ như vậy thì tiểu nha đầu Lộ Thiến Á còn lâu lắm mới có thể so bì được, Long Nhất trong lòng tựa như có một ngọn lửa nóng, những ký ức khi hấn cùng Tinh linh Nữ Vương mập mờ ở chung lại quay về, cái cảm giác vừa muốn nổi loạn

vừa phải chịu sự ước thúc của đạo đức càng làm kích thích thêm cảm giác muốn phạm tội của hắn.

Đợi đến khi Long Nhất đã vào cửa, vừa đi vừa chống lại ánh mắt tựa như cười mà lại không cười của Tinh linh Nữ Vương, rồi hắn tiến lên một bước nói:

"Nữ vương bề hạ, đã lâu không gặp, thật sự là làm ta nhớ muốn chết được. À, như thế nào mà không thấy tiểu bảo bối Lộ Thiến Á của ta vậy"

"Tiểu tử thú vị, hai năm không gặp, miệng lưỡi người vẫn trơn tuột như vậy, có phải là muốn ta nhét rơm vào đầy miệng người thì người mới chịu ngồi yên sao"- Tinh linh Nữ Vương nói với Long Nhất bằng một giọng quan tâm như của trưởng bối nói với tiểu bối, cũng có một loại cảm giác khó nói nên lời, nhưng khí chất tao nhã trên người vẫn không thay đổi gì làm cho người ta có cảm giác cực kỳ thoải mái.

Long Nhất che miệng lại. Hắn biết những câu nói đùa chỉ có thể nói khi không có người ngoài, đặc biệt hiện tại lại có rất nhiều "người ngoài".

"Công lực Lộ Thiến Á đã đạt đến bình cảnh, đang bế quan trong đó. Có thể còn một đoạn thời gian nữa mới có thể đi ra, người quay về lần này coi như là không đúng lúc rồi"- Tinh linh Nữ Vương khẽ cười nói, há hê nhìn về mặt thất vọng của Long Nhất, dĩ nhiên lần này về lại Tinh linh sâm lâm mà không được thân mật với Lộ Thiến Á thì thật sự làm cho hắn quá sức buồn phiền mà.

Lúc này, Vô Song, Nạp Lan Như Nguyệt còn có Bối Toa tam nữ đều hướng tới Tinh linh Nữ Vương chào hỏi.

Tinh linh Nữ Vương mỉm cười hồi lễ, ánh mắt nhìn về phía Vô Song

nói:

"Vô Song cô nương, nàng có phải từ trong băng nguyên đi ra phải không? Vậy lời nguyện này đã được giải khai hoàn toàn rồi sao"

"Đúng vậy, cảm ơn nữ vương bệ hạ quan tâm"- Vô Song mỉm cười đáp lại.

Hiện tại trong phòng chỉ còn lại Long Nhất cùng Tinh linh Nữ Vương khiến không khí có chút vi diệu. Lúc này khi Tinh linh Nữ Vương tiếp đoàn người Long Nhất một lúc thì Ny Tạp dẫn nhóm Vô Song đi đến biệt viện nghỉ ngơi, để lại Long Nhất một mình ngồi đây đối diện với Tinh linh Nữ Vương.

"Nữ Vương Bệ hạ, rốt cuộc là có chuyện gì"- Long Nhất vừa nhìn Tinh linh Nữ Vương đang ưu nhã nhấp một ngụm trà, đôi môi hồng hồng khẽ động khiến hắn nhìn vào mà cảm thấy không thể ngồi yên được, mùi phần khó chịu, mà thật sự hắn cũng không thể chịu được nữa liền lên tiếng hỏi.

Tinh linh Nữ Vương khe khẽ cười nói:

"Tên hiếu động ngươi cũng có lúc cảm thấy bất an sao, trước kia không phải lúc nào cũng có thể bình tĩnh trước mọi việc à?"

"Đều do mị lực quá lớn của Nữ Vương Bệ hạ, nếu là người khác, ta có ngồi đối diện mấy ngày mấy đêm cũng đều bình tĩnh như không thôi"- Long Nhất cười khổ nói, lực hấp dẫn của Tinh linh Nữ Vương đối với hắn quả thật kinh người, vừa thấy nàng tâm thần hắn liền nhộn nhạo, không tự chủ được mà mấy lần nhớ tới cái đêm tại Tinh linh sâm lâm thiếu chút nữa đã không khống chế được mình kia.

"Chỉ biết ba hoa, ta lưu ngươi lại chỉ là muốn biết hai năm qua ngươi đã gặp những chuyện gì, ngươi kể lại những điểm trọng yếu cho ta nghe"- Tinh linh Nữ Vương vừa cười vừa trừng mắt nhìn Long Nhất, nhưng tự đáy lòng nàng cũng dấy lên một cảm giác khác thường.

Long Nhất trong lòng thầm kêu khổ, đã trở thế này mà hai người lại ở chung một chỗ, không phải là muốn mê người phạm tội sao? Thật sự là được yêu đến sợ, cũng không biết là Tinh linh Nữ Vương này có đúng là cố ý hay không đây.

"Ngươi còn làm bầm cái gì nữa, còn không mau nói đi"- Tinh linh Nữ Vương đại khái đoán được ý nghĩ của Long Nhất, thật ra nàng cũng không rõ bản thân mình tại sao đêm nay lại lưu Long Nhất lại, tuy việc này không phải trọng yếu gì nhưng nàng cũng không phải là không muốn ở chung một chỗ với Long Nhất.

Long Nhất nhún nhún vai, liền đem chuyện ở Đẳng Long Thành đã phát sinh một chút chuyện gì nói hết ra, tỷ như ngày Cực âm, lời tiên đoán của Tiểu Y, còn có hắc ám thể lực sau lưng Long Chiến, sự thần bí của Cáp Lôi, những chuyện phát sinh trong Lôi thần cấm khu cùng với sự xuất hiện của Dục nhân tộc. Đối với những việc liên quan đến thế cục Thương Lan Đại lục gì gì đó Long Nhất cũng không nói, vì hẳn biết Tinh linh Nữ Vương nhất định đã biết rồi.

Tinh linh Nữ Vương thật sự lắng nghe, việc này từng việc một trên đời cũng khó gặp rồi, nhưng Long Nhất trong 2 năm gần gũi trải qua nhiều chuyện như vậy, thật không biết hẳn là cái loại quái thai gì (ND: Chửi rất đúng, rất hợp ý ta)

"Lôi thần truyền thừa cho ngươi, nói vậy ngươi chính là Lôi Thần đời kế tiếp à, xem ra sau này muốn gặp được ngươi cũng có chút khó

khăn rồi"- Tinh linh Nữ Vương cười nói, trong lòng nàng cũng có chút kinh ngạc, tuy nàng biết hẳn ta không phải là kẻ tầm thường nhưng tuyệt đối không nghĩ ra hẳn sẽ gặp được nhiều kỳ ngộ như vậy.

"Nữ Vương Bệ hạ đang đùa với ta sao? Cho dù ta có thành thần đi nữa cũng là con rể người, cho dù người kêu ta đi ăn cơm thì ta cũng không dám bỏ đi tắm, nào dám để người hành lễ với ta chứ"- Long Nhất dùng vẻ mặt đau khổ nói.

Tinh linh Nữ Vương nhẹ nhàng nở nụ cười, tiếng cười thanh thúy như ngọc mang theo một cảm giác kỳ lạ đến tiêu hồn, làm cho Long Nhất liếc mắt một cái liền dừng lại nhìn chăm chăm vào nàng.

"Đang nghĩ cái gì đó, có phải là muốn nhảy vào trong tinh linh hồ để thanh tịnh một chút"- Tinh linh Nữ Vương liếc mắt nhìn Long Nhất rồi sáng giọng, trong lòng lại nổi lên một tia tu ý.

Long Nhất cười khan hai tiếng lấy lại tinh thần, sờ sờ cái mũi, xem ra sát thương lực của Tinh linh Nữ Vương thật sự quá lớn, ở chung một chỗ với nàng làm hẳn vừ hưng phấn lại vừa thống khổ. Không thể không nói, trong đầu Long Nhất đối với Tinh linh Nữ Vương cũng xuất hiện những tà niệm, nhưng mà chỉ có thể nghĩ mà thôi, nếu xuất ra thì coi chừng cái gì cũng hỏng bét hết.

"Xem người bên người vẫn có nhiều nữ nhân như vậy, coi như cái tính háo sắc vẫn chưa chữa được, quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời phải không?"- Tinh linh Nữ Vương nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, xem ra nàng che dấu tâm tình bên trong rất tốt, không để lộ ra ngoài.

"Nói ta háo sắc? Rõ ràng gọi là "Thượng thức" chứ, Nữ Vương Bệ hạ, người nhìn thẳng vào trong đôi mắt ta, người sẽ thấy cảnh giới tối cao của ta không thể đem bọn háo sắc thông thường ra để so

sánh được"- Long Nhất nghiêm mặt lại, đôi mắt trở nên thâm thúy, hấn tiến sát đến gần Tinh linh Nữ Vương.

Đôi mắt Long Nhất tựa như hai cái hố đen thăm thẳm như muốn hút hồn người khác, Tinh linh Nữ Vương có chút bối rối vội dịch ánh mắt tránh ra, trong ngực quả tim đột nhiên tăng tốc, rồi nàng khẽ cắn môi cầm chén trà đặt mạnh lên bàn, phanh một tiếng, thế công của ánh mắt Long Nhất lập tức bị tan rã.

"Dẹp cái bản mặt tươi cười thiếu đứng đản đó đi hoặc là để ta phải tức giận"- Tinh linh Nữ Vương nghiêm mặt nói.

"Không dám nữa, Nữ Vương Bệ hạ có việc gì xin thỉnh người nói đi"- Long Nhất vân vân khoe miệng nói.

Tinh linh Nữ Vương thấy bộ dáng bị ủy khuất của Long Nhất, không khỏi âm thầm thở dài nói:

"Tuy lời ta nói có chút nặng nề, ngươi cũng đừng để trong lòng, hồi nãy ngươi nói đến lời tiên đoán của Tiểu Y, không biết là cái gì"

Long Nhất thu liễm lại cảm giác bất an trong lòng mình, chăm chú nói:

"Vốn Tiểu Y thi triển "Tinh túc thiên thể chú thuật" thì có người xông vào phá hư, cho nên lời tiên đoán cũng thành những mảnh nhỏ trong trí nhớ, khi đến được Lô thần cấm khu thì ta mới nhớ ra được, chỉ có 4 câu "THƯƠNG LAN LOẠN – LÔI THẦN HÀNG – BÍCH HUYẾT CHIẾU NHÂN GIAN - Ý NHẬN PHÁ TRỜI CAO"

"Thương Lan loạn, Lô thần hàng, Bích huyết chiếu nhân gian, ý nhận phá trời cao"- Tinh linh Nữ Vương thì thầm lập lại hai lần rồi trầm tư không lên tiếng.

Đôi tặc nhãn của Long Nhất lơ đễnh ngó nghiêng ngó dọc xung quanh nhưng không dám nhìn về hướng Tinh linh Nữ Vương, lỡ lại bị nàng hấp dẫn tâm thần, chọc giận nàng thì bất hảo như chơi.

- "Hai câu đầu dễ dàng giải thích, câu thứ 3 "Bích huyết chiếu nhân gian" không biết có phải ứng với truyền thuyết "Ngày Mạt nhật tới thì chúng thần dùng máu tươi để cứu lấy sinh linh", còn câu cuối cùng ta cũng không biết"- Tinh linh Nữ Vương suy nghĩ một hồi rồi mới chậm rãi nói.

- "Truyền thuyết gì? Sao ta chưa từng nghe qua"- Long Nhất vừa nghe Tinh linh Nữ Vương giải thích câu thứ 3 lập tức háng hái lên rồi dồn dập hỏi.

- "Đây là truyền thuyết tối thượng từ cổ tịch của Tinh linh tộc ghi lại, người không biết cũng là bình thường thôi"- Tinh linh Nữ Vương nói.

Long Nhất gật đầu, cùng Tinh linh Nữ Vương thảo luận một hồi, nhưng rốt cuộc cũng không đoán được câu tiếp theo, mà lúc này trời cũng đã sắp sáng.

- "Thôi, ta đi ngủ"- Tinh linh Nữ Vương đứng lên rồi nói với Long Nhất.

Long Nhất vừa nhìn thân thể mềm mại cùng khí tức thành thực của Tinh linh Nữ Vương, yết hầu không nhịn được phải nuốt ực một cái, hần chưa lên tiếng đã vội đứng lên nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của Tinh linh Nữ Vương, hai người nhìn nhau tựa như hai dòng điện chập vào nhau bắn lửa tung tóe.

- "Cho ta một cái hôn chúc ngủ ngon đi"- Long Nhất đột nhiên xúc động nói, lời vừa ra khỏi miệng hần liền cảm thấy hối hận, lần trước

hắn không tự chủ được muốn tiến tới Tinh linh Nữ Vương, kết quả bị nàng né tránh, lần đó nàng không trách hắn chỉ dùng một nụ hôn chúc ngủ ngon để cảnh cáo hắn, còn lần này không chừng nàng sẽ thật sự tức giận.

Chương 417: Máu tanh ngập tràn

Nhìn khuôn mặt Tinh linh Nữ Vương đang biến hóa không ngừng, trong lòng Long Nhất thấp thỏm bất an, sợ rằng nàng một khi tức giận sẽ đuổi mình ra khỏi Tinh linh sâm lâm, đáng lẽ mình không nên nháo nhào quá trớn như vậy.

"Long Nhất, ngươi lại đây"- Một lúc lâu sau, rốt cuộc Tinh linh Nữ Vương cũng lên tiếng, thần sắc đã khôi phục lại nét ưu nhã lạnh nhạt, nhìn không ra có cái gì khác lạ.

Long Nhất sờ sờ cái mũi, tâm thần bất định bước tới, đừng nói là nàng đang muốn giáo huấn mình sao.

Nhìn vẻ mặt bất an vì mình đã làm sai của Long Nhất, Tinh linh Nữ Vương nhịn không được khẽ cười, đột nhiên nàng nhón mũi chân khe khẽ đặt lên mặt hắn một nụ hôn.

"Chỉ là một cái hôn chúc ngủ ngon, không cho ngươi suy nghĩ bậy bạ, bằng không sau này ngươi đừng hòng bước vào Tinh linh sâm lâm lần nữa."- Tinh linh Nữ Vương nhìn chăm chăm vào đôi mắt Long Nhất mà nói, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

Long Nhất ngẩn ngơ như con gà gỗ (Ngất ngây con gà Tây), hẳn chẳng nghe được Tinh linh Nữ Vương đang nói gì, chỉ chăm chăm nhìn về đôi môi đỏ mọng của Tinh linh Nữ Vương, nơi đó tựa như ma quỷ lôi kéo hắn tiến về vực sâu, gương mặt còn lưu lại mùi

hương thơm ngát, cảm giác tê tê như điện giật truyền khắp toàn thân hắn.

"Long Nhất, ngươi rốt cuộc có nghe gì .... Không....." - Tinh linh Nữ Vương thấy Long Nhất ngẩn ngơ liền bực mình nói, chỉ là lời còn chưa nói xong chỉ thấy trước mắt như tối sầm lại, tiếp theo đó cái miệng nhỏ nhắn bị một đôi môi chặn lấy, trong nháy mắt một khí tức nam nhân nồng đậm bao quanh nàng, làm cho nàng choáng đầu hoa mắt, trong lòng kinh hoàng, trong lúc nhất thời cái gì cũng quên sạch.

Giờ phút này Long Nhất có cảm giác phiêu đảng như lạc vào trong sương mù, hắn chẳng kịp phân tích làm vậy sẽ có hậu quả gì, chỉ là nhìn thấy đôi môi đỏ mọng có sức hấp dẫn vô hạn kia, liền không để ý hết thảy mọi việc mà hôn tới, hắn tham lam ngấu nghiến đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi điên cuồng tách hai hàm răng kia ra rồi mang theo khí phách hiêng ngang truy đuổi chiếc lưỡi nhỏ thơm tho đang kinh hoàng chạy trốn.

Thân thể mềm mại của Tinh linh Nữ Vương run lên, cảm giác nóng bỏng triền miên mang đến cho nàng một khoái cảm thật lớn, với sự xâm lược điên cuồng của Long Nhất nàng chỉ có thể bị động tiếp nhận thậm chí còn đáp lại.

Cũng không biết qua bao lâu, nếu chia thời gian thành từng phút, có thể tính là 10 phút hoặc lâu hơn, thần trí dần dần trở lại trong Tinh linh Nữ Vương.

Trời ạ, hắn làm gì đây? Hắn dám làm vậy với nàng sao, dù sao nàng cũng là mẫu thân của Lộ Thiến Á mà.

"A..." - Long Nhất đau đớn kêu lên một tiếng lui ra sau vài bước, bàn tay to ôm miệng ngơ ngác nhìn Tinh linh Nữ Vương.

Sắc mặt Tinh linh Nữ Vương lúc này đỏ hồng, bộ ngực cao vút phập phồng kịch liệt, đôi mắt ngân ngấn nước mang theo vẻ mê ly lại pha chút tức giận, còn có một tia ngậm ngừng không biết làm sao.

"Nữ Vương Bệ hạ, ta chỉ...."- Long Nhất muốn giải thích, nhưng phát hiện ra việc đã đến nước này thì mọi lời giải thích cũng đều vô dụng. Chính hắn cũng không thể hiểu rõ bản thân mình tại sao mỗi lần đứng trước mặt Tinh linh Nữ Vương đều không thể tự khống chế, rồi giờ này lại cường bạo ôm hôn nàng.

"Hôm nay chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, ngươi hiểu chưa?"- Tinh linh Nữ Vương thu hồi lại vẻ mặt tức giận, chuyển sang khuôn mặt lạnh như băng.

Long Nhất ngơ ngẩn gật đầu, trong miệng muốn lên tiếng nhưng không cách nào mở miệng được. Trong miệng hắn bây giờ đầy máu tươi, thực sự là mùi máu tanh.

Tinh linh Nữ Vương cũng không nói gì thêm, chỉ mang theo vẻ mặt lạnh lùng rời khỏi đại sảnh.

"Lần này coi như là lớn chuyện rồi, rốt cuộc mình nghĩ cái quái gì không biết"- Long Nhất vô lực ngồi bệt xuống ghế, bàn tay đưa lên miệng quệt một cái đã thấy dính đầy máu, hắn không tự chủ được lại nhớ đến cảm giác thân thiết khiến hồn vía hắn lơ lửng trên mây khi nãy. Thường ngày bị mắng là có tâm nhưng không có gan làm giặc, vậy mà hắn không thể tưởng tượng được lúc nãy hắn lấy đầu ra lá gan lớn như vậy, bất chấp tất cả mà ôm hôn nàng.

"Ai, dù sao cũng đã hôn rồi, mặc kệ thôi"- Long Nhất vừa đứng dậy liền nghĩ đến tình huống có vẻ như chưa sụp đổ hoàn toàn. Tinh linh Nữ Vương nói hết thảy mọi việc coi như chưa từng phát sinh, coi như là chừa cho hắn con đường sống rồi. Nghĩ đến đây hắn liền cầm

lấy chén trà lên uống sạch một hơi rồi tiến về chỗ Tinh linh Nữ Vương đã an bài cho hắn, 3 nàng Vô Song chắc cũng ở tại nơi này.

"Phu quân, sao giờ này chàng mới về"- Long Nhất vừa bước vào sân, Nạp Lan Như Nguyệt đã tiến ra đón, thật ra nàng cũng đã đợi suốt một đêm trong tiểu viện rồi.

"Ừ, cùng Tinh linh Nữ Vương nói một chút sự tình trọng yếu, đáng lẽ nàng không cần chờ ta, ngốc quá"- Long Nhất yêu thương vuốt nhẹ mái tóc Nạp Lan Như Nguyệt, trong lòng có một tia ấm áp lẫn áy náy. Lúc này hắn đang suy nghĩ, dã tâm của con người quả nhiên vô hạn sao? Đương nhiên đối với hắn dã tâm không phải là quyền lợi mà là mỹ nữ, có nhiều hồng nhan như vậy còn không biết hưởng phúc, còn muốn nhảy vào loại tình cảm cấm kỵ, không phải rảnh quá không có chuyện gì làm nên đi tìm chút phiền não mang vào người sao?

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng hình bóng Tinh linh Nữ Vương vẫn lơ lửng trong đầu hắn không cách nào xóa đi được, sự hấp dẫn của nàng tựa hồ là một loại hấp dẫn từ tận trong linh hồn hắn, không cách nào dùng lý trí khống chế được.

"Vắng mặt chàng thiệp ngữ không được, cứ thấy thiếu thiếu gì đó"- Nạp Lan Như Nguyệt cười nói, cùng Long Nhất quan hệ thân mật đến như thế, loại tình thoại này cũng dễ dàng nói ra chứ không khó khăn như xưa nữa.

"Vậy à,.. không bằng giờ chúng ta vào phòng của Vô Song, nàng biết cảnh 3 người thì càng thêm náo nhiệt mà"- Long Nhất nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Nạp Lan Như Nguyệt, nhẹ nhàng vuốt ve, tâm tư tà ác biểu lộ hẳn lên mặt.

Nạp Lan Như Nguyệt sao có thể không rõ ý định của Long Nhất, hơi thờ liền dờn dập lên nhưng trong giọng nói vẫn ngập ngừng:

- "Nhưng Vô Song tử tử đang minh tướng mà"

- "Minh tướng thì thế nào, đợi chút nữa nàng ấy cũng tỉnh lại thôi, Như Nguyệt, nàng còn không lo cho mình đi"- Long Nhất mập mờ nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, tay kia đã nhẹ nhàng xoa bóp kiêu đồn của nàng. Chuyện Vô Song cùng hẳn có tâm linh cảm ứng Nạp Lan Như Nguyệt cũng đã biết, trong lòng hẳn nổi lên tà ý gì thì Vô Song cũng cảm thụ được, không bằng đồng thời nhảy lên chung một giường cho rồi. Mặc dù không chính thức ăn được nàng nhưng húp nước cháo một chút cũng được, nói không chừng nàng cũng biết tự xử, vậy không phải lưỡng toàn kỳ mỹ sao?

- "Thiếp chỉ lo, chỉ lo. chúng ta biết phòng nào là phòng của Vô Song tử tử đây"- Nạp Lan Như Nguyệt đã đỏ mặt, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, thôi cứ thuận theo Phu quân hồ đồ một chút có sao đâu.

Long Nhất hắc hắc cười dâm, vừa vòng tay ôm lấy Nạp Lan Như Nguyệt vừa phóng vào phòng của Vô Song.

Long Nhất Vô Song đang ngồi lên một chiếc giường gỗ của tinh linh tộc, toàn thân có một luồng ánh sáng lưu chuyển, khi Long Nhất ôm Nạp Lan Như Nguyệt tiến vào thì luồng ánh sáng lưu chuyển kịch liệt tựa như có sóng gió nổi lên vậy.

Long Nhất đặt Nạp Lan Như Nguyệt nằm xuống bên cạnh Vô Song rồi kịch liệt tiến công, hẳn tin tưởng chỉ trong chốc lát nữa, Vô Song sẽ từ trong minh tướng tỉnh lại ngay.

Quả thật, đang làm cho thân thể mềm mại trắng bạch của Nạp Lan Như Nguyệt chuyển sang một màu hồng hồng, đôi mắt Vô Song khẽ chớp, hô hấp có chút rối loạn rồi nàng mở bừng mắt hung hăng lườm Long Nhất một cái, chỉ là nàng nhanh chóng lãnh hậu quả khi Long

Nhất đã kéo nàng vào lòng ngực hẳn, thế 3P chính thức được thành lập với Long Nhất ở giữa, hai bộ ngực cao vút ngạo nhân hiển thiện hai bên người hẳn, làn da mịn màng như ngọc, điểm xuyết bằng hai viên ngọc hồng hồng khiến không kẻ nào có thể ngồi yên được (ND: Trong đó có tui, lại xị máu mũi nữa rồi,)

Long Nhất nuốt một ngụm nước miếng, lật tay đặt Vô Song úp lên người Nạp Lan Như Nguyệt, để hai thân thể tuyệt mỹ đồng thời dính sát vào nhau.

Vô Song cùng Nạp Lan Như Nguyệt xích lĩa toàn thân lại cùng một chỗ đối diện nhau, hai thân thể dính sát vào nhau, cảm nhận được thân thể mềm mại của đối phương cùng hương thơm tỏa ra từ mỗi người, trong lòng hai nàng đều nổi lên một cảm giác kỳ dị khó tả, nhưng chắc chắn không phải là chán ghét.

Long Nhất vừa nhìn cặp kiêu đồn trắng như tuyết của Vô Song, trong lòng liền xao động không thôi, ý vừa động thì đôi ma trảo cũng đã vươn tới, cảm giác được một xúc cảm mềm mại co giãn tuyệt vời, tà hỏa trong lòng dâng cao liền hú lên một tiếng quái dị rồi xông tới.

Trong viện, Bối Toa đã thức dậy từ lâu, nghe được bên trong phòng truyền ra từng tiếng rên rỉ cùng tiếng hô hấp, còn có những tiếng ba ba kỳ dị, nàng u oán than nhẹ một tiếng thân thể vô thanh vô tức biến mất trong không khí.

Khi mà Long Nhất cùng Vô Song, Nạp Lan Như Nguyệt hai nàng điên loạn đảo phượng trong phòng, Tinh linh Nữ Vương cũng đang nằm trên giường trần trọc lật người qua lại mà khó ngủ, cứ nhắm mắt lại là nhớ đến tình cảnh chìm đắm trong ôn nhu với tên phôi đản Long Nhất kia.

Bỗng nhiên, Tinh linh Nữ Vương từ trên giường ngồi dậy, mái tóc dài xõa ra, lẩm bẩm nói:

-"Có lẽ ngay từ đầu ta đã sai rồi"

Tâm tư của Tinh linh Nữ Vương càng lúc càng phức tạp, đối với Long Nhất, không thể nghi ngờ được nàng có cái tâm tư kỳ lạ vượt quá cái tâm tư giữa trường bối cùng văn bối, đây quả là một nghiệt duyên mà hậu thế không thể tha thứ được. Vốn lúc trước nàng cứ tưởng chỉ là cảm giác nhất thời có thể một dao chặt đứt, nhưng sau 2 năm khi gặp lại Long Nhất nàng quả thật rất vui mừng, bởi vậy nàng mới không tự chủ được mà ở chung một chỗ với hắn.

Kể ra nàng cũng đã khống chế rất tốt tâm tình mình, ai ngờ được đến phút bù giờ cuối cùng, cái yêu cầu quá mức của Long Nhất đó, mà không biết thần xui quỷ khiến như thế nào mà nàng lại đáp ứng. Cứ tưởng rằng đó chỉ là một nụ hôn chúc ngủ ngon bình thường mà thôi, cũng tuyệt đối nghĩ không ra chuyện Long Nhất không để ý hết thảy mà cưỡng bạo hôn nàng, điều đáng xấu hổ nhất là nàng lại hoàn toàn mê mẩn trong đó.

Nhớ tới tình cảnh cùng Long Nhất triền miên, trong người Tinh linh Nữ Vương lại cảm thấy nóng lên, nhịp tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

-"Không thể được, tuyệt đối không thể được, bằng không Lộ Thiến Á sẽ hận ta cả đời"- Tinh linh Nữ Vương buộc chính mình phải nhớ đến đứa con gái Lộ Thiến Á, quả nhiên tâm tư đang xao động cũng dần bình ổn lại, tình mẹ con lớn hơn tất cả, vì để không thương tổn đến Lộ Thiến Á, để không vượt quá cái ranh giới đạo đức, nàng phải hoàn toàn khống chế được chính tâm tư của mình, không thể chìm sâu vào mối quan hệ mập mờ với Long Nhất nữa, cái loại cảm giác

mập mờ này một khi để nó phát triển, tất cả mọi ranh giới nàng tự đặt ra sẽ không thể giữ vững được.

Tinh linh Nữ Vương một đêm không ngủ, mà trong Tinh linh sâm lâm cũng không chỉ mình nàng mất ngủ, mà những người mất ngủ vì Long Nhất có tới 3 người lận, tỷ như Bối Toa đang u oán, còn có người đang phiền muộn là Ny Tạp.

Bên ngoài sắc trời đã trở nên sáng sủa hơn, tiếng chim bắt đầu hót ríu rít, một đám tiểu tinh linh đã bắt đầu tụ tập vui đùa trên mặt đất.

Ba ba hai tiếng vang lên, trên hai kiêu đồn tuyết bạch nõn nà đã xuất hiện hai vết hồng hồng.

"Hai con sâu ngủ này, rời giường mau nào"- Long Nhất cười cười trêu, ánh mắt lại đang thưởng thức hai kiêu đồn tuyết bạch trên thân thể tuyệt mỹ dụ nhân của mỹ nữ.

"Không muốn đâu, để cho nhân gia ngủ thêm chút nữa đi mà"- Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ giọng gắt, tối qua cả đêm bị Long Nhất đưa lên mây mấy lần, cả thân thể hư nhược vô lực, không nguyện ý rời khỏi giường chút nào.

Vô Song lúc này đã xoay người ngồi dậy, nhìn thấy ánh mắt ti hí cười dâm dăng của Long Nhất, không khỏi đỏ mặt lờm hẩn một cái, nhớ tới chút hoang đường tối qua lại cảm thấy thẹn thùng.

(Lời Tác giả: Hôm nay chỉ viết có 1 chương. con mắt của Thiên đường đang bị viêm nặng rồi, vừa nhòe vừa chảy nước mắt, ngày mai đến bệnh viện xem sao, xin lỗi.

Lời Dịch giả: Hôm nay cũng dịch có 1 chương thôi, mấy bữa nay ho nặng chưa đi khám, giờ dịch xong bị chảy máu mũi nữa, chắc mai đi trạm xá khám tổng quát xem sao)

Chương 418: Long Trảo Thủ và Lãnh Huyết

Tối hôm qua thật sự quá hoang đường, mặc dù cùng với Long Nhất thật sự tiêu hồn, nhưng hôm qua hẳn cùng với Nạp Lan Như Nguyệt cả hai cùng giúp công nàng, làm cho khô giáp phòng vệ của nàng bay đi cả ngàn dặm. Khi nàng đã ý loạn tình mê thì Thư hay Hùng cũng chẳng phân biệt được, cuối cùng đã cùng Nạp Lan Như Nguyệt vượt ve toàn thân lẫn nhau, hiện thời suy nghĩ mãi cũng không nghĩ được, tại sao mình lại làm ra những chuyện như thế này? Đều là do tên Long Nhất không có chút hảo ý này giật dây Như Nguyệt, thật sự là quá ghê tởm mà. Vô Song nghĩ đến đây, mặt ngọc đã bị một tầng mây đỏ che kín.

Long Nhất vừa nhảy xuống giường mặc quần áo, nhìn thấy ánh mắt thẹn thùng của Vô Song, trong lòng xuất hiện một cảm giác đặc ý khó nói nên lời. Người xưa nói mất rồi lại được, thu đi đông đến (Ý câu này như Tái ông mất ngựa, mất cái này thì bù cái khác. .), lúc này bị Tinh linh Nữ Vương cắn cho một cái, giờ quay về đây hưởng diễm phúc. 2 nàng một lúc hẳn không phải là chưa thử qua, từng cùng Bắc Đường Vũ và Tiểu Y đồng thời hầu hạ hẳn, nhưng chưa từng sướng đến cỡ này, ngấm lại, thấy hai thân thể tuyệt mỹ khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng xích lửa cùng dây dưa một chỗ, cái loại cảm giác này tuyệt đối đánh sâu vào tận trong linh hồn.

"Hai nàng cứ nghỉ ngơi một lúc đi, tối hôm qua thật không nhẹ nhàng chút nào, ta chưa kịp ra roi thì các nàng đã tự chủ động rồi"- Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Đáng ghét, đi ra ngoài đi"- Hai nàng nghe vậy đồng thời quát lên, mỗi người một cái gối nhắm hướng Long Nhất đang hắc hắc cười ném tới.

"Kêu ta ra thì ta ra, các nàng cứ tiếp tục làm gì thì làm, ta tuyệt đối không cười đâu"- Long Nhất né qua một bên rồi cười cười nói, nói xong đã bước ra khỏi cửa phòng.

Trở ra sân, hắn liền thấy Bối Toa đang ngăn người ngồi trên một tảng đá dưới gốc cây đại thụ.

"Tiểu hồ ly, sao sớm vậy? Rảnh rồi ngồi xem hai con kiến cắn nhau à?"- Long Nhất tối hôm qua xuân phong quá độ, giờ phút này tinh thần hẳn mùi phần thoải mái.

"Còn sớm? Vừa rồi còn có một tinh linh đến mời chúng ta đi ăn trưa rồi đó"- Bối Toa lờm Long Nhất, trong lòng nàng cũng không biết đang có tư vị gì nữa.

"Bây giờ cũng chưa trễ mà, chúng ta cùng đi vậy"- Long Nhất cười cười nhắm hướng sân trước đi tới.

"Vậy không đợi Nạp Lan Như Nguyệt và Vô Song sao?"- Bối Toa đứng lên đi theo hắn.

"Các nàng. à, đã bị uy thế của ta đánh gục rồi, bây giờ còn không ngồi dậy nổi nữa"- Long Nhất hắc hắc cười nói, vẻ mặt thật sự là rất thâm đáng.

Bối Toa run người, chuyển ánh nhìn về khu nhà theo hướng chỉ của Long Nhất, không khỏi lờm hắn một cái rồi cười duyên mắng:

"Đại sắc lang, tên hoang dâm vô đạo"

"Nàng dám nói ta hoang dâm vô đạo, có tin hay không ta lập tức cho nàng thấy cái gì chính thức gọi là hoang dâm vô đạo"- Long Nhất tấp sát Bối Toa rồi trừng to mắt uy hiếp.

"Không tin, có bản lĩnh thì cho ta biết đi"- Bối Toa cũng không để ý đến sự uy hiếp của Long Nhất, ngược lại ánh mắt long lanh rồi ưỡn ngực tạo ra một bộ dáng mỉa mai hoặc nói.

Long Nhất liếm mép. Tiểu hồ ly này nói chuyện càng lúc càng không giống bình thường, rõ ràng đây chính là câu dẫn hấn mà. Chẳng lẽ nàng còn không tự biết mình rất hấp dẫn sao? Gặp người khác coi chừng nàng bị ăn đến không còn một khớp xương nguyên vẹn rồi.

"Như thế nào? Không dám sao? Tiểu quý nhát chết"- Bối Toa đành hanh hừ một tiếng khinh thường nói, rồi hướng về Long Nhất làm mặt quỷ.

"Ai nói ta không dám, đến lúc đó nàng đừng có hối hận là được"- khloe miệng Long Nhất nổi lên một nụ cười tà, vốn có hảo tâm buông tha cho nàng tiểu hồ ly không hiểu sự đời này, nhưng mà hai ba lần dăng đến tận miệng, vậy thì đừng trách bốn thiếu gia ra tay nha.

"Người nào đó hối hận thì chỉ là con cún"- Bối Toa dừng chân, xoay người đối diện với Long Nhất.

Long Nhất hắc hắc cười, hai ma trảo giữa không trung như chụp lại rồi nắm bốp, từ từ hướng về bộ ngực cao vút của Bối Toa.

Trong sát na đó Bối Toa cảm thấy rất thẹn thùng, thiếu chút nữa đã xoay người chạy trốn, nhưng rất nhanh sau đó nàng lại khế cắn môi, không những vậy còn chủ động ưỡn ngực như là chuẩn bị đưa nó

đến tận tay Long Nhất.

Đôi ma trảo của Long Nhất chợt dừng lại cách bộ ngực của Bối Toa chỉ khoảng 4, 5 ly, thậm chí từ lòng bàn tay hắn còn truyền đến hơi ấm từ cơ thể của nàng.

Chình lúc này, từ điểm truyền tống xuất hiện hai bóng người, chính là Tinh linh Nữ Vương ưu nhã mê người cùng người đi theo phía sau là Ny Tạp, các nàng thấy động tác giữa Long Nhất và Bối Toa, nhất thời đứng sững lại.

Cả Long Nhất cùng Bối Toa cũng không ngờ được Tinh linh Nữ Vương lại tới vào lúc này, trong lúc nhất thời cũng sững sờ, mà cánh tay Long Nhất vươn ra cũng quên thu về.

"Nữ Vương Bệ hạ, a....."- Bối Toa vừa lấy lại tinh thần liền tiến về phía trước, kết quả bộ ngực cao vút của nàng lại tiến thẳng vào trong bàn tay đang cứng đờ của Long Nhất, một con ngọc thỏ đã nằm gọn trong bàn tay của Long Nhất.

"Các ngươi. thực quá mức rồi"- Ny Tạp nhin không được liền buồn lời trách mắng, khuôn mặt đỏ bừng, như thế nào cũng nghĩ không ra Long Nhất cùng Hồ nữ này lại để cho nàng cùng Tinh linh Nữ Vương thấy được chuyện xấu xa này.

Long Nhất ngượng ngừng thu tay lại, cười khan hai tiếng nói:

"Này, ta vừa rồi chỉ cùng Bối Toa giỡn một chút mà thôi"

Bối Toa gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời của hắn.

"Các ngươi muốn giỡn thì cứ giỡn, nhưng phải chú ý đừng để ảnh hưởng đến người khác"- Tinh linh Nữ Vương mang theo chút trách

cứ nói, ngữ khí cũng tương tự như trước kia, nhưng đôi tai thính của Long Nhất lại nghe không ra cái cảm giác vừa giống tý tý vừa giống bằng hữu khi trước, mà ngữ khí hiện tại chỉ đơn thuần như giữa chủ nhân với khách nhân mà thôi.

"Cơm trưa chuẩn bị xong rồi, các người cứ đi ăn đi, ta cùng với Ny Tạt còn có chuyện phải làm, không rảnh để bồi tiếp các người"- Tinh linh Nữ Vương nói tiếp, nhìn Long Nhất nhàn nhạt cười liền dẫn theo Ny Tạt lướt sát qua người Long Nhất mà tiến tới.

Tinh linh Nữ Vương vừa đi, Bối Toa liền le đầu lười, mặt cười có chút thỏa mãn, bị Long Nhất chiếm tiện nghi nhưng tự đáy lòng nàng lại thuận theo hẳn, thậm chí trong lòng còn có chút thỏa mãn nữa.

"Chúng ta đi ăn cơm đi, cái bụng nó biểu tình rồi, Long Nhất. người làm sao vậy?"- Bối Toa quay đầu lại cười, lại đột nhiên phát hiện Long Nhất đang ngơ ngẩn đến xuất thần.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi "- Long Nhất lấy lại tinh thần cười cười nói, nếu cẩn thận quan sát có thể nhìn thấy tia khổ sở trong hẳn, vậy là Tinh linh Nữ Vương đã quyết tâm đoạn tuyệt mối quan hệ mập mờ với hẳn rồi.

Bối Toa cũng nhận ra Long Nhất có chút không đúng, nhưng nàng việc gì cũng không hỏi đến, chỉ luôn miệng vui đùa với hẳn, hy vọng có thể làm cho tâm tình của Long Nhất khá lên một chút.

Tổng đàn Hắc ám giáo hội, giữa một cung điện thật lớn màu đen, một trung niên tóc xanh mày xanh mặc áo choàng màu đen đang đứng dưới pho tượng hắc ám thần khổng lồ, trong tay hẳn đang cầm một khối ngọc bài màu đen đan lặt qua lặt lại để nghiên cứu, thình thoảng

lại niệm một tràng chú ngữ tối nghĩa, chỉ là ngọc bài màu đen một chút phản ứng cũng không có.

"Sao lại như thế này? Rõ ràng đã chiếu theo phương pháp dẫn động hắc ám lực từ Hắc ám thần bài, tại sao một chút phản ứng cũng không có?"- Gã Trung niên lẩm bẩm nói. đã 3 tháng rồi, hắc có trong tay Hắc ám thần bài cũng đã 3 tháng rồi, nhưng một chút tiến triển cũng không có.

Lúc này, một luồng khói đen chọt nổi lên, một thân ảnh yếu điệu xuất hiện giữa đại điện, nữ nhân này thoát nhìn chỉ khoảng 30 tuổi, tóc xanh lông mi xanh, khuôn mặt tuyệt mỹ, cả người phát ra khí độ phong vận thành thực, khuôn mặt có nhiều nét tương tự như Phong Linh, chỉ là nhìn thấy có vài phần âm lãnh hơn.

"Phu quân, Hắc ám thần bài vẫn chưa có phản ứng gì sao?"- Mỹ phụ ôn nhu hỏi, sự âm lãnh giữa đôi lông mi chọt biến mất, chỉ thấy ánh mắt đầy ôn tình cùng ái luyến.

Nam nhân lắc đầu rồi thu hồi lại Hắc ám thần bài, dùng âm thanh trầm trầm hỏi:

"Linh nhi như thế nào rồi? Vẫn còn hận ta sao?"

"Tính tình Linh nhi chàng không phải không biết, chàng hết lần này đến lần khác cứ phải chọn nó, Lãnh U U bộ không được sao"- Mỹ phụ khe khẽ thở dài.

"Hắc ám giáo hội sớm muộn cũng phải giao cho nó, muốn đứng vững ở vị trí này, có chút chuyện nó cần phải học, lợi dụng hay bị lợi dụng là bài học đầu tiên nó phải biết"- Nam nhân thản nhiên nói.

"Chàng muốn dạy nó vô tình đến cả người trong nhà cũng có thể lợi

sụng sao"- Mỹ phụ nhíu mày hỏi.

"Không sai, chỉ có vậy mới chính thức là vô tình, mới có thể đạt tới đỉnh cao"- Ánh mắt nam nhân có chút lạnh lẽo đáp lại.

"Đến cả Phu quân cùng chưa thực sự là vô tình, hướng chi là Linh nhi? Bề ngoài nhìn thấy nó lạnh lùng, nhưng mọi người đều biết nó thật ra là một cô bé trọng tình trọng nghĩa"- Mỹ phụ khe khẽ thở dài.

Ánh mắt nam nhân ngưng lại một chút, toát ra một tia thống khổ nhưng rất nhanh liền biến mất, cũng bất chấp thê tử bên cạnh mà bước nhanh ra khỏi hắc ám đại điện.

Mỹ phụ nhìn cái bóng của Phu quân mình, tại Hắc ám giáo hội thì đó là Hắc ám giáo hoàng, một chút nhu tình của nàng cũng đã thu liễm lại, một lần nữa khôi phục lại khuôn mặt âm lãnh, khóe miệng nàng nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh lùng như băng rồi lẩm bẩm nói:

"Phu quân, nếu chàng không thực sự trở thành kẻ máu lạnh, để thiếp giúp chàng"

Đầu tháng 5 năm 8789 của Thương Lan lịch, tuyết dần dần ngưng rơi, khí trời trở nên ấm áp hơn, băng tuyết đọng lại đã bắt đầu tan chảy.

Mặc dù băng tuyết muốn hoàn toàn tan hết cũng không phải ngày một ngày hai có thể làm được, nhưng đối với những binh lính của Cuồng Long đế quốc và Ngạo Nguyệt đế quốc đã đồn trú ở đây suốt cả mùa đông thì quả là một tin tức tốt, bởi vì bọn họ đã thấy được hy vọng, bọn họ đã nghĩ đến cảm giác hưng phấn run người khi sắp cùng địch nhân chém giết trên sa trường.

"Ta chửi cả con mẹ lão Trời, rớt cuộc cũng để tuyết tan rồi, lão tử đờn đến mức muốn bệnh rồi. #@ @#%#\$^#%, mấy con rùa Ngạo Nguyệt đế quốc, các người từ từ chờ ông nội tụi mày đến đây"- Hùng Bá đứng giữa trại nhìn thấy cảnh tuyết tan liền hưng phấn quát to (ND: Thằng này ngu dễ sợ, chửi đấm Ngạo Nguyệt đế quốc là mấy con rùa tự xưng mình là ông nội tụi nó, vậy thằng này là Ông nội lũ Rùa >>>> Quy sư phụ hay sao đây?")

"Hùng tướng quân, ta thấy muốn tuyết tan hoàn toàn cũng phải mất cả tháng nữa, xem ra Hùng Tướng quân còn phải bệnh thêm một tháng nữa rồi"- Lúc này, một âm thanh phía sau Hùng Bá vang lên, chính là tên Nam Cung Nỗ từ 1 tên tiểu tử đã trở mã thành một thiếu niên.

Hùng Bá vỗ vỗ bả vai có chút khí độ của Nam Cung Nỗ rồi nhíu mày nói:

"Đúng vậy, đờn đến khi nào tuyết mới tan hết đây"

Tuyết rơi liên tục lại lâu như vậy, chỗ nào của Ngạo Nguyệt đế quốc cũng có tuyết đọng đến cả mấy thước rồi.

"Cũng không đoán được, gần đây nhiệt độ nóng lên có chút bất thường, nếu gặp phải khí trời cực kỳ khác thường, đấm tuyết đọng này nói không chừng sẽ nhanh chóng tan hết thôi"- Bắc Đường Vũ từ trong trướng bước ra, nhìn mặt trời trên cao nói.

Chương 419: Trở lại Mễ Thước Á Thánh ma học viện

Trong khi quân đội Cường Long đế quốc cùng Nạp Lan Đế quốc đang chuẩn bị đại chiến với Ngạo Nguyệt đế quốc, thì ở Tinh linh sâm lâm Long Nhất đang mang theo 3 nữ nhân của mình đi dạo chơi khắp nơi.

Hôm nay, Long Nhất đang ngồi bên cạnh một dòng suối nhỏ, chống hai tay nhìn ngắm những cặp chân trần trắng như ngọc của tam nữ đang nghịch loạn trong nước, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng. Nếu có ngày nào đó hết thảy mọi việc đều yên ổn, hẳn sẽ mang theo toàn bộ chúng nữ quay về Tinh linh sâm lâm, mỗi ngày sẽ yên ổn thỏa thích vui đùa giữa tiên cảnh như thế này. Nếu có thể hoàn toàn giữ sạch mọi phiền nhiễu, cùng mỹ nhân chu du thiên hạ thì thật là sáng khoái biết bao nhiêu.

"Phu quân, sao chàng cười khúc khích vậy?"- Đột nhiên một âm thanh trong như ngọc vang lên, sau đó một trận hương thơm ngào tới.

Hoa một tiếng, Long Nhất bị Nạp Lan Như Nguyệt hít một trận nước bắn tới đầu đầu, khuôn mặt ửng hồng, hẳn giả vờ giận dữ nói:

"Như Nguyệt, nàng muốn làm phản sao"

"Phản thì phản, ai ngờ phu quân bèo như vậy, có chút chuyện cũng tránh không được"- Nạp Lan Như Nguyệt cười duyên đáp, tiếp tục

hất nước về phía Long Nhất, ánh mặt trời xuyên qua tầng lá chiếu lên trên người nàng, nụ cười sáng lạng, thân thể mềm mại vũ mị lại tràn ngập sức sống, tựa như một thiên sứ giữa phàm trần.

Long Nhất nhìn đến gần ngơ, để mặc cho nước suối làm ướt cả người hẳn.

"Thật sự là làm phản rồi, để xem ta làm thế nào để thu thập nàng"- Long Nhất lấy lại tinh thần, kêu oa oa rồi nhảy xuống giữa suối, hai tay vốc nước tạt về phía Nạp Lan Như Nguyệt.

"A, Vô Song tỷ tỷ, Bối Toa, mau tới hỗ trợ"- Nạp Lan Như Nguyệt vừa cười vừa né, một mặt lại kêu gọi liên minh chống lại Long Nhất.

Dòng suối nhỏ chợt trở nên xuân ý dỗi dào, tiếng cười vui vẻ vang khắp Tinh linh sâm lâm.

Khi bọn họ ngừng lại thì đều ướt như chuột lột, cả 4 người ngồi lên tảng đá cạnh bờ suối thờ dốc không ngừng.

Long Nhất dâm dăng nhìn khắp thân thể 3 nữ nhân. Bị nước suối làm ướt đẫm khiến quần áo 3 nàng như dính sát vào da, những đường cong mê người trên thân thể lồ lộ ra, quả thật toàn là những tác phẩm nghệ thuật của trời cao ban xuống mà.

"Nhìn cái gì, Phu quân sắc lang, cũng không phải là chưa từng thấy mà"- Nạp Lan Như Nguyệt thấy ánh mắt dâm dăng của Long Nhất không khỏi gắt giọng quát.

Long Nhất hắc hắc cười hai tiếng, ánh mắt chuyển đến Vô Song rồi chuyển qua Bối Toa, bây giờ hẳn mới phát hiện vóc người của Tiểu hồ ly này đã đầy đặn hơn rất nhiều, có thể so sánh với Mễ Thước Á hoàng hậu cô cô của nàng.

"Không cho chàng nhìn nàng ta, nàng ta có cái gì đẹp mắt đâu"- Nạp Lan Như Nguyệt dịch người che Bối Toa rồi chu miệng nói.

Bối Toa vốn là có chút then thùng, giờ gặp Nạp Lan Như Nguyệt chặn lại như vậy khiến tính quật cường của nàng trở dậy. Thân hình nàng chột lóe, thân hình đã chuyển đến góc độ mà Long Nhất có thể thấy được. Vừa dùng ánh mắt đầy mỉa ý nhìn hấn, vừa từ từ kéo vạt áo hai bên ra, một con đường sâu thẳm thẳm bị hai ngọn núi cao đè ép lồ lộ hiện ra trước mắt Long Nhất.

Cô đông, đồng tử Long Nhất đột nhiên trợn to, mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào cảnh xuân quan lồ lộ của Bối Toa.

"Con hồ lý đáng ghét này, ai cho phép người câu dẫn Phu quân ta"- Nạp Lan Như Nguyệt nóng lên giơ tay đánh về phía Long Nhất, nắm lấy hai tai hấn rồi đem đầu hấn dí sát vào hai hòn núi cao của nàng, không cho hấn mê mẩn nhìn chăm chăm Bối Toa nữa.

Long Nhất khẽ lắc đầu, liền cảm thấy mềm mại vô cùng. Ác niệm cùng tà niệm đột nhiên bùng phát, liền nghiêng đầu xuyên qua quần áo của Nạp Lan Như Nguyệt mà cắn vào hòn ngọc hồng hồng trên đỉnh núi, rồi dùng đầu lưỡi mơn trớn xung quanh. Chỉ nghe một tiếng rên nhẹ đủ khiến cả thiên hạ nghiêng ngửa, đôi ngọc thủ của nàng đã buông tha hấn mà xụi lơ thả lỏng xuống.

"Phu quân, thật đáng ghét. "- Nạp Lan Như Nguyệt run rẩy nói, muốn đẩy Long Nhất ra mà toàn thân lại không kiếm ra chút sức lực nào.

Bối Toa bên cạnh chỉ bĩu môi, tự nhiên nàng biết Long Nhất vừa làm chuyện xấu gì. Còn Vô Song chỉ nhẹ nhàng nhìn hai người mà cười, một người là tỷ muội của nàng, một người là cả tính mạng của nàng,

thế gian quả thật có những tao ngộ kỳ diệu, đôi nam nữ sống cách nhau mấy ngàn năm lại có thể đi đến cùng nhau.

Một lúc lâu sau, Long Nhất mới buông Nạp Lan Như Nguyệt ra, mà sắc mặt nàng lúc này đã đỏ hồng, ngồi tựa trên người Long Nhất mà thờ dốc.

4 người náo nhiệt một trận rồi nằm lăn trên bãi cỏ để phơi nắng cho khô quần áo.

"Chỉ có sự rục rỡ của Tinh linh thâm lâm làm cho người ta cảm giác được sự ấm áp, không quá lạnh cũng không quá nóng, không giống như bên ngoài đã cảm thấy nóng bức phi thường rồi"- Nạp Lan Như Nguyệt gối đầu lên cánh tay Long Nhất rồi thoải mái nói.

"Đúng vậy, Long Nhất, người không cảm thấy khí trời có điểm khác thường sao? Nếu vậy băng tuyết ở Ngạo Nguyệt đế quốc bên ngoài Hoàn đoạn sơn mạch sẽ rất nhanh tan rã hết thôi"

Long Nhất giật nảy mình, hai mắt đột nhiên mở bừng, tinh quang bắn ra bốn phía.

Gió vẫn khẽ lay động như cũ, không có chút dấu vết khác lạ gì, vẫn làm cho người ta một cảm giác vô cùng thoải mái.

Một dải ánh sáng đỏ rục rục từ từ hiện lên phía sau rặng núi của Mễ Thước á Thánh ma học viện, trên một đỉnh núi hoang vu lại có một bóng ảnh đang đứng, bóng người cô độc nhìn về hướng mặt trời mọc.

"Tây Môn Vũ, chàng rốt cuộc đang ở nơi nào? Cường Long đế quốc,

Ngạo Nguyệt đế quốc? Hay đang ở một góc phòng nào đó ý hồng ôi thúy đây"- Long Linh Nhi một thân áo dài màu trắng, có vẻ hơi giống trang phục của nam nhân nhưng lại tôn lên vẻ thanh tú tuyệt luân của nàng, tạo nên một phong vị khác thường.

Từ khi Long Nhất rời Mễ Thước á công quốc để lên đường, Long Linh Nhi đột nhiên lại thích mặc kiểu áo dài màu trắng độc quyền của Long Nhất, khi nàng mặc như vậy lại cảm giác được sự ôn nhu của hấn trên người mình, tựa như hấn đang ở cạnh mình vậy, đây có thể coi như là một loại tư niệm được biểu hiện đến mức tận cùng.

"Vậy là chàng đã thành thân rồi, tân nương cũng không phải là thiếp, mặc dù thiếp biết chàng không quên thiếp, nhưng trong lòng thiếp vẫn có ý hận chàng, chàng có biết chẵng?"- Long Linh Nhi than khẽ một tiếng, chỉ biết hướng tới những ngọn gió mơn man trên khuôn mặt mà than thở, đương nhiên, "Hận" của nàng bây giờ so với "Hận" lúc ban xưa tất cả đều là 2 loại ý niệm đối lập hoàn toàn.

Nhớ lại ân oán với Long Nhất mấy năm trước, Long Linh Nhi không nhận được một trận cảm khái, lúc đầu đối với hấn là hận thấu xương, hận không thể cắn từng miếng thịt của hấn, vậy mà trời trêu người, mấy năm sau tự mình lại tư niệm về hấn, mỗi khi nhớ đến hấn. cái loại cảm giác tê tê trong lòng luôn khiến nàng rơi lệ.

Ái - Hận chỉ cách nhau một sợi tơ, người xưa nói Yêu càng sâu thì hận càng sâu. Không ngờ nàng lại có cảm giác ngược lại, lúc đầu hận hấn quá sâu thì khi yêu càng sâu hơn nữa. Mấy năm trước nếu kể chuyện có người vì nhớ người yêu đến mức rơi lệ thì nàng nhất định sẽ khinh thường kẻ ấy, nhưng rốt cuộc bây giờ nàng thấm thía nỗi nhớ đó rồi.

Yêu cũng được mà hận cũng tốt, chỉ cần trong nội tâm phản ứng một cách chân thật, thì không oán không hối hận. Đời người cũng chỉ

như thế này, lúc đầu hai người có thể yêu đến chết đi sống lại nói không chừng sau lại có người sống hận cả đời, còn những người lúc đầu tựa như oan gia chỉ như muốn cắn cừu nhân một cái, rốt cuộc khi yêu nhau thì trở thành những si nam oán nữ như núi lửa bộc phát mãnh liệt.

"Linh nhi, biết ngay người ở đây mà"- một âm thanh ôn nhu vang lên phía sau tai Long Linh Nhi, một thân áo trắng như tuyết, một mái tóc đen mượt mà, khí chất của Tây Môn Vô Hận làm người ta liên tưởng đến cây xanh căng đầy nhựa sống giữa mùa xuân.

Long Linh Nhi quay đầu, tư niệm nồng đậm giữa đôi mi như biển mất, chỉ cười nói:

"Vô Hận, người lại bỏ bữa sáng mà lên đây sao?"

Tây Môn Vô Hận cười cười vung vẩy thứ gì đó trong tay đáp:

"Người mỗi buổi sáng đều lên đây rồi đứng ngắm người, lại không chịu ăn cái gì cả, sao còn nói người ta đây? Nếu Nhị ca thấy người gầy như vậy lại trách ta mất thôi"

"Hắn làm gì quan tâm đến sự chết sống của ta, quay qua quay lại cũng đã hai năm rồi, người xem đó, một cái ma pháp phong tín hắn cũng không gửi đến, rõ ràng là không quan tâm gì đến ta mà"- Long Linh Nhi hừ một tiếng đáp lại.

"Linh nhi, người cũng đừng trách Nhị ca, người không phải không biết tới tình thế của Thương Lan Đại lục hôm nay sao, Nhị ca dám chắc cả đồ dùng cần thiết cũng không mang theo, đào đâu ra ma pháp phong tín gửi cho người chứ"- Tây Môn Vô Hận vội vàng giải thích.

"Người là muội muội của hần, tất nhiên vì hần mà giải thích rồi. Hừ, nếu nhìn thấy hần ta đốt sạch lông mày của hần, đá hần lăn ra đất rồi đạp thêm hai ba cái nữa mới hả giận được"- Long Linh Nhi hậm hậm nói.

Tây Môn Vô Hận khe khẽ cười, chỉ là giữa đôi mi lại hiện lên vẻ đau khổ, đúng vậy, chỉ là muội muội của hần mà thôi.

"Linh nhi, mỗi ngày người đều đi theo Lâm Na nên bạo lực giống nàng ta rồi, chỉ là ta cũng muốn thấy cảnh Nhị ca ngã lăn ra, râu tóc lông mày đều bị cháy sạch như người nói"- Tây Môn Vô Hận cười nói, thuận tay đưa bữa sáng cho Long Linh Nhi.

"Chờ xem đi Vô Hận, chỉ cần hần xuất hiện trước mặt ta là biết ngay"- Long Linh Nhi đàn hạnh hừ hai tiếng, sau khi nhận lấy bữa sáng liền bắt đầu ưu nhã thường thức.

2 người hàn huyên một hồi, chủ đề cũng vòng vòng một hồi lại quay về Long Nhất.

"Vô Hận, người có thấy Nhược Nhan tỷ tỷ có chút kỳ quái không?"- Sau bữa sáng, Long Linh Nhi nói với Tây Môn Vô Hận.

Tây Môn Vô Hận suy nghĩ một chút rồi nhíu mày đáp:

"Đúng là vậy, trước kia mỗi ngày nàng đều đi cùng chúng ta, mấy hôm nay lại thấy nàng thờ thần ở đâu chứ không thấy trong học viện"

"Không bằng hôm nay chúng ta theo dõi nàng ta xem sao"- Long Linh Nhi đôi mắt sáng lên nói.

"Cái này. không tốt lắm đâu, nếu Nhược Nhan tỷ tỷ có chuyện không muốn cho chúng ta biết thì chắc chắn có đạo lý riêng, một khi bị

nàng ta phát hiện thì trong lòng chắc chắn không thoải mái đâu"- Tây Môn Vô Hận không đồng ý với cách làm của Long Linh Nhi.

Long Linh Nhi cũng do dự một hồi rồi ngần đầu nói:

-"Chắc không đâu, nàng là tỷ muội của chúng ta dám chắc sẽ không trách chúng ta đâu, huống hồ chúng ta chỉ là lo lắng cho nàng"

Tây Môn Vô Hận cắn cắn môi dưới, có chút trù trù đáp:

-"Mỗi người đều có bí mật của chính mình, chúng ta coi như là không biết đi"

Long Linh Nhi tức giận gật đầu nhưng không cam lòng nói:

- "Vậy vạn nhất nàng ta ước hẹn bí mật với nam nhân khác thì làm sao?"

-"Ai muốn ước hẹn bí mật với nam nhân vậy?"- Chính lúc này, một tiếng nói vui vẻ từ 4 phương 8 hướng truyền đến, trong sát na như đánh trúng vào tâm linh của Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận.

Long Linh Nhi ngẩn người, lệ đã rơi đầy, những lời nói mạnh mẽ khi nãy tựa như đã bay đến chín tầng trời chừ không còn trong nàng nữa.

Chương 420

Xuân quang tiết lộ

"Người này đại bại hoại, còn không mau đi ra, thật sự là chán ghét, thật đáng ghét" Long Linh Nhi tìm khắp mọi nơi, nhưng không phát hiện Long Nhất, không khỏi chảy nước mắt la lớn.

bỗng nhiên, bên hông Long Linh Nhi chạm phải thứ gì, thân thể mềm mại lọt thõm vào trong một lồng ngực ấm áp, nàng không hề giãy dụa, mùi thân thể quen thuộc làm cho thân thể nàng không hề có chút phản ứng nào, an an tĩnh, im lặng tĩnh hưởng thụ sự ấm áp đã lâu chưa gặp.

"Đại bại hoại, người là đại bại hoại." Long Linh Nhi ôm Long Nhất một lúc lâu, đột nhiên vươn phấn quyền đánh vào ngực hắn hai quyền, lệ nhãn hung hăng trừng mắt nhìn hắn, chỉ là tấm thấu trong đó sự ôn nhu cùng tư niệm không thể che dấu được.

Long Nhất mặc cho Long Linh Nhi đánh hai quyền, từ sâu trong từ sâu trong đáy lòng có chút áy náy, từ khi để nàng lại Mễ Á công quốc cũng đã hai năm. thời gian thật sự quá nhanh, hai năm tựa hồ chỉ như nháy mắt, đại bộ phận thời gian hắn đều bên ba trên đường, từ Cuồng Long đế quốc đến Nạp Lan đế quốc, từ Nạp Lan đế quốc đến Lôi Thần Cẩm Khu, nửa năm sau lại đi Ngạo Nguyệt đế quốc, Ngạo Nguyệt đế quốc lại tới Hoang Mãng thảo nguyên.

Long Nhất ôm lấy gương mặt tươi cười của Long Linh Nhi, hít hà

hương hoa Lan tỏa ra từ cơ thể nàng, trong lòng cảm giác được trận trận ấm áp, ai nói chỉ có khí tức trên người nam nhân mới có thể làm cho phụ nữ an tâm, khí tức nữ nhân cũng đồng dạng như vậy, cũng có thể làm cho nam nhân an tâm.

thấy được ý đồ của Long Nhất, trái tim Long Linh Nhi đột nhiên rạo rạo, không chút do dự khẽ nhắm mắt lại, gương mặt chậm rãi ngẩng lên, đôi lông mi cong dài nhẹ nhàng, khe khẽ động, nghênh đón cảm giác khoát biệt sau hai năm chia lìa.

"Ngô ....." mỹ sắc trước mặt, Long Nhất vô động vu trung (không thể kiềm lòng), cúi xuống ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn.

Nụ hôn triền miên dường như bất tận. dường như muốn đem hai năm tư niệm hoàn toàn phóng thích bộc phát ra.

Tây Môn Vô Hận đứng cách đó không xa nhìn hai người hôn nhau, nước mắt bất tri bất giác tuôn rơi đầy mặt, vì sự tư niệm của Long Linh Nhi mà vui sướng, cũng vì thứ tình cảm trái với luân thường của chính mình mà âm thầm tang thương.

không biết qua bao lâu, hai người cũng tách ra, Long Linh Nhi trên mặt nhu tình dấu kín, chìm đắm trong hạnh phúc, thần thái tựa hồ như muốn bay lên.

"không cho phép bỏ ta lại, nghe không?" Long Linh Nhi ôm chặt Long Nhất, khuôn mặt đặt trên ngực hắn, chu mỏ nói.

"Ta cho tới bây giờ chưa bao giờ bỏ nàng lại, nàng vẫn luôn ngự trị trong trái tim ta." Long Nhất mỉm cười vuốt ve mái tóc Long Linh Nhi, nhu tình vạn thiên nói.

"đáng ghét." Long Linh Nhi ngọt ngào thốt ra một tiếng, đột nhiên nhớ

ra cái gì. quay đầu nhìn về phía Tây Môn Vô Hận, thấy nàng nước mắt tuôn rơi đầy mặt, không khỏi ngẩn ra.

lúc này Long Nhất cũng theo ánh mắt Long Linh Nhi nhìn lại, có điểm không rõ ràng tại sao nàng cũng khóc.

"tiểu muội, ngươi khóc cái gì vậy? có phải là nhớ nhị ca quá không?" Long Nhất buông Long Linh Nhi, hướng Tây Môn Vô Hận, lau nước mắt đang tuôn lã chã trên khuôn mặt nàng.

"Ân." Tây Môn Vô Hận gật đầu, lúc này nàng không biết phải nói gì.

Long Nhất rung động, lập tức mỉm cười ôm Tây Môn Vô Hận vào lòng. Bàn tay nhẹ nhàng, khe khẽ vỗ lên lưng nàng, trong lòng tràn đầy ôn tình. Từ khi nào muội muội cực độ hiểm ác của hắn đã dành nhiều cảm tình cho hắn như vậy? có một muội muội thương yêu hắn như vậy, chính hắn cũng cảm giác một loại ấm áp của tình thân.

Khóc trong lòng hắn cả nửa ngày, Tây Môn Vô Hận đã ổn định tâm tình, khe khẽ từ trong lòng Long Nhất thối lui, khuôn mặt bẽn lễn nhìn Long Linh Nhi nở nụ cười.

"Vô Hận, ngươi cứ khóc nữa đi, ta không ngại đâu." Long Linh Nhi ở phía sau hì hì cười nói, lúc này nàng vui sướng cực độ tựa như một con chim nhỏ, chỉ hận không thể khiến toàn thế giới đều biết nàng đang hạnh phúc.

Khuôn mặt Tây Môn Vô Hận trắng còn chút máu liếc mắt nguýt Long Linh Nhi, cười nói: "Ngươi ghen tức gì đó ."

"Thật a, có một ngày ngươi cũng sẽ biết, lòng ngực thuộc về ngươi bị người khác chiếm mất, chẳng lẽ không ghen tức sao?" Long Linh Nhi cười nói.

Tây Môn Vô Hận mặt đỏ hồng, cố gắng mỉm cười. loại tâm tư thống khổ này có ai có thể hiểu rõ đây? Nàng muốn được như những người phụ nữ khác, nhưng điều nàng muốn lại vĩnh viễn không có khả năng thuộc về nàng.

"tiểu muội, ngươi làm sao vậy?" Long Nhất thấy Tây Môn Vô Hận tựa hồ có điều không bình thường, ân cần hỏi.

"không có việc gì, a, được rồi Nhị ca, tự một mình ngươi tới Mễ Á công quốc sao?" Tây Môn Vô Hận vội vàng nói sang chuyện khác, nàng sợ tâm tư mình bị người phát hiện.

Long Nhất cười hắc hắc, nói: "Còn dẫn theo vài người, các người đều biết, Nạp Lan Như Nguyệt, Vô Song còn có Bối Toa."

"A, là các nàng, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song đi theo ngươi ta không lấy làm ngạc nhiên, nhưng Bối Toa như thế nào cũng lại đi theo ngươi? Ta vài lần đến Mê Tình Cư cũng không gặp lại nàng nữa." Long Linh Nhi nói, nàng biết Vô Song chính là cô gái chịu lời nguyện mà lúc trước Long Nhất ôm trong lòng, chính bởi vì nàng mà Long Nhất cùng chính mình mới đến bên nhau, nếu không có nàng, cừu hận của mình cùng Long Nhất có thể cả đời cũng không có khả năng hóa giải.

"chuyện này nói ra dài lắm, tạm thời không đề cập tới, ta vừa mới tới liền nghe được các nàng nói Thủy Nhược Nhan gặp gỡ người đàn ông khác phải không?" vừa nói, Long Nhất vừa khoát khoát tay đột nhiên trầm nghiêm mặt hỏi, hẳn đương nhiên không tin Thủy Nhược Nhan đi gặp gỡ nam nhân khác, nhưng hẳn vẫn muốn chứng thực một chút.

Long Linh Nhi liền đem mấy chuyện thần thần bí bí của Thủy Nhược

Nhan mấy ngày nay nói qua một lần, nàng dám chắc có chuyện gì muốn gạt mọi người, nhưng lại không phải việc nhỏ.

"Có chuyện này sao?" Long Nhất khẽ chau mày.

"Cho nên ta mới nói lên theo dõi nàng xem rốt cuộc nàng đang làm cái gì, nhưng tiểu muội của người chết sống cũng không đồng ý." Long Linh Nhi nói.

"Việc này các nàng đừng manh động, ta biết nên làm thế nào, bây giờ ta mang hai người đi gặp bọn Vô Song các nàng." Long Nhất cười nói, mỗi tay kéo một người bay vút đi đến lữ điếm nơi Vô Song các nàng ở.

đi tới lữ điếm, ngũ nữ vừa gặp mặt liền ồn ã một trận, thường nói mỗi phụ nữ là 300 con vịt, ở đây có 5 nữ, tựa hồ ồn ào như 1500 con vịt hợp thanh vậy.

Long Nhất vừa thấy ngũ nữ nói chuyện ồn ào đầy hứng khởi, thật không muốn để người khác có con đường sống, không khỏi nhún nhún vai nói một tiếng: "Ta đi tìm lão bất tử Phổ Tu Tu, các người cứ chậm rãi tán chuyện."

ngũ nữ nhất thời đều giơ tay ngó ý không tiễn, Long Nhất không thể làm gì khác hơn là một mình buồn bực đi ra khỏi lữ điếm.

Ở giữa ngã tư đường Mễ Á công quốc vẫn sạch sẽ và rộng rãi như cũ, chỉ là bởi vì đã bị chiến tranh ảnh hưởng, rõ ràng là không còn phồn hoa như trước kia.

Long Nhất cảm khái, tại ngã tư đường đi dạo một hồi, nhớ lại chuyện trước kia, từng ở chỗ này phát sinh quá hết thảy, thật sự vô cùng hoài niệm.

đi dạo một hồi, Long Nhất mới hướng trứ Mễ Á thánh ma học viện bay vút đi, không biết Phổ Tu Tư lão bất tử có tiến bộ hay không, nếu vẫn như cũ dừng lại tại Đại Ma Đạo Sư, vậy hẳn tuyệt đối không phải đối thủ của mình.

đối với chỗ ở của Phổ Tu Tư, Long Nhất quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, tự động đi tới trước cửa một tòa tiểu viện.

"Phổ Tu Tư, lão bất tử, bạn già tới đây." Long Nhất đứng ở trước viện lý hô to một tiếng, nhưng là bên trong không có bất kì phản ứng nào.

Trong lúc Long Nhất kêu to ở hậu viện, một người đang trong phòng tắm, làn hơi nước dày đặc tràn ngập cả không gian, giữa phòng là một bồn tắm thật to đang bốc hơi nghi ngút, một mái tóc đỏ rực đang phiêu dật nổi trên mặt nước.

Hoa lạp, mái tóc đỏ đột nhiên nổi lên, kéo theo những giọt nước lóng lánh trong vắt.

"không thể nào, ta vừa nghe tiếng gì vậy nhỉ?" Lâm Na vừa rồi lặn ngập dưới nước, mơ hồ nghe thấy tiếng Long Nhất, nhưng ngẫm lại không thể là hắn, dù sao hai năm nay thỉnh thoảng vẫn tưởng tượng tên xấu xa đó đột nhiên xuất hiện trước mặt, chính nàng cũng cho đó là bình thường.

Lâm Na lại lẩm bẩm hát, tiếp tục tắm rửa, bàn tay chạm lại hứng nước tấp lên người rồi hứng thú nhìn chúng lăn thành từng giọt trên người mình. Đôi vai khiết bạch mượt mà lộ ra ngoài. Vài giọt nước trong suốt, long lanh chảy dài trên người nàng, quả thật là mê người. Đặc biệt là đôi vú phong mãn ở trong nước mông lung như ẩn như hiện, sức hấp dẫn thật kinh người.

Trong chốc lát, Lâm Na từ bồn tắm đứng lên, mái tóc dài đỏ như lửa xoắn ngang lưng, chiếc eo thon nhỏ tinh tế. Phía dưới, cặp mông bầu mẫn cùng đôi chân thon dài như một bức phù điêu, đi ra khỏi phòng tắm. Cặp mông nóng nính theo từng bước chân tựa như làm cho người ta muốn trào máu mũi. (ta cũng trào rồi nhưng trào chỗ khác)

Lâm Na xoay người, đem chiếc khăn tắm quây quanh thân hình bốc lửa, chùm lông đỏ rực giữa hai chân cũng đồng dạng bị chiếc khăn tắm che đậy. mặc dù không lộ ra thứ gì, nhưng độ hấp dẫn không giảm chút nào mà ngược lại tăng lên. Lúc này, Lâm Na tuyệt đối là người tình trong mộng của tất cả nam nhân. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng không hiển lộ dung mạo cùng hành động bạo lực.

Ở bên ngoài, Long Nhất hô hai tiếng thấy không ai đáp ứng, vốn muốn xoay người rời đi, nhưng tinh thần lực đột nhiên cảm giác hậu viện có người. Long Nhất suy nghĩ một chút, bất chấp cái gì mà tự do riêng tư, trực tiếp đẩy cửa vào, hướng hậu viện đi đến.

"Kì quái, kiện nội y ta mua lần trước đâu rồi?" Lâm Na đi ra từ trong phòng tắm, nhớ tới kiện nội y mà nàng thích nhất vẫn để phơi nắng, chưa có mang vào, liền đi ra ngoài lấy.

Lâm Na cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp khoác chiếc khăn tắm nhỏ quấn quanh người đó ra khỏi cửa, chỗ ở của nàng ở một nơi hẻo lánh, vắng vẻ, vô cùng u tĩnh, không cho phép người ngoài tiến vào. Hơn nữa nàng biết ông nội Phổ Tu Tư không ở nhà, cũng không phải cố kỵ gì cả.

Đang lúc Lâm Na đi ra ngoài thu hồi nội y thì Long Nhất đã thông qua phòng phía trước đi tới hậu viện. Bốn mắt nhìn nhau, hai người tề tề sừng sờ tại chỗ.

Chương 421

Đùa giỡn cùng nàng

"sao lại xuất hiện ảo giác, thật là..., lần sau nếu nhìn thấy tên xấu xa kia nhất định sẽ đá hẳn hai cước" Lâm Na lắc đầu thì thào tự nói, liền đem theo nội y, xoay người đi về phòng. Chiếc khăn tắm nho nhỏ che đậy bờ mông đầy đặn lúc lắc theo từng bước đi.

Long Nhất trợn tròn mắt, nghe Lâm Na tự nói thầm mà muốn khóc không được, muốn cười cũng chẳng xong. Bỗng chốc hẳn hô to: "Lâm Na, người mộng du cái gì đấy? Thấy chủ nhân mà cũng không chào hỏi."

Lâm Na bỗng nhiên chấn động, hai tay run rẩy nắm chặt, , nhưng nàng rất nhanh đã phản ứng lại.

"không có khả năng, không có khả năng ....." Lâm Na quay đầu lại, trong nháy mắt phát hiện Long Nhất đang nhìn nàng, ánh mắt như muốn nhìn xuyên thấu thân thể thanh xuân của nàng.

"A ....." Lâm Na rớt cục hậu tri hậu giác phản ứng lại, cả kinh kêu một tiếng, chạy vội vào phòng, đóng sập cửa lại.

"Hắn đã trở lại, hắn thật sự đã trở lại, làm sao bây giờ?" Lâm Na đi tới đi lui trong phòng, tâm thần bất định. Vừa nghe được Long Nhất tự xưng chủ nhân, chẳng lẽ tên xú nam nhân này còn muốn nàng thực hiện lời hứa, lúc đầu chính hắn chủ động nói không muốn nàng

làm thị nữ, lúc này có đánh chết nàng cũng không thừa nhận nàng là thị nữ.

"bất quá, ta để làm sao phải hoảng hốt, làm sao phải sợ hấn, thật là khờ." Lâm Na đột nhiên tự hỏi, lộ ra vẻ tươi cười, mang theo một chút điệu ngoa, cũng mang theo một chút cao ngạo.

Vừa xoay người, Lâm Na nhìn vào ma pháp kính. Bộ ngực sữa lộ ra một nửa, cặp đùi thon dài hoàn toàn lộ ra ngoài. Vừa nghĩ lúc này bộ dáng này đã bị tên Long Nhất kia nhìn thấy, trên mặt không khỏi nóng bừng.

"khó trách hấn vừa rồi đại sắc lang này nhìn ta chăm chú như vậy. Bất quá không biết hấn thấy cơ thể ta thế nào?" Lâm Na đi đến tủ quần áo, mặc một chiếc nội y gợi cảm, ngắm nhìn thân thể ngọc nhân của nàng trong ma pháp kính.

"Lâm Na, ngươi làm gì bên trong vậy? Có muốn ta vào trong giúp ngươi một chút không?" tiếng nói của Long Nhất từ bên ngoài truyền đến khiến tâm thần Lâm Na bỗng nhiên hoảng hốt, vội vàng mặc quần áo rồi mở cửa đi ra ngoài.

Long Nhất chậm rãi đi đến, ngắm nhìn đánh giá một lượt. Nhìn một đống quần áo trên giường liền hắc hắc cười: "đây là phòng của nữ hài tử sao? Quả thật so với lợn cũng không hơn là bao."

Lâm Na có chút xấu hổ, trong phòng quả thật vô cùng hỗn loạn. Nàng vốn định tắm rửa xong rồi thu dọn một chút. Ai ngờ tên Long Nhất này tự nhiên xông tới.

"Ngươi đi ra ngoài đi, không nên bước vào phòng nữ nhân. Ngươi chưa được sự đồng ý của ta đã đi vào." Lâm Na đẩy tay Long Nhất, muốn hấn ra ngoài.

"Ta vào phòng thị nữ phải được sự đồng ý của người sao?" Long Nhất hắc hắc cười, liền ngồi lên giường, thừng thừng trên giường đa số là nội y trong suốt. Tất cả đều là của Lệ Nhân Phường. xem ra trình độ quản lý của Mộc Hàm Yên thật là tốt, đã đặt phân điểm kinh doanh đến tận đây rồi.

"Ai là thị nữ của người? Đây là chuyện hai năm trước rồi." Lâm Na nói.

Long Nhất nhún vai cười cười, cũng không muốn tranh cãi. Hai năm trước quả thật hắn đã buông tha cho nàng. Vừa ngắm nhìn Lâm Na, hai năm nay quả thật nàng diễm lệ không ít. Mái tóc đỏ ảm ướt trông hơi rối. Cũng vì đó mà trông nàng cảm giác có chút lôi cuốn không thể nói lên lời.

"Nhìn cái gì? Móc mắt người bây giờ." Lâm Na bị Long Nhất sàm soi, cả người không được tự nhiên, không khỏi lớn tiếng quát.

Long Nhất lấy lại tinh thần, tay quệt mũi, miệng không khỏi cười khổ. Vừa rồi nhất định là ảo giác. Tính tình Lâm Na này quả thật so với mẫu bạo long Liễu Như còn muốn kinh khủng hơn.

"Ông nội người đâu?" Long Nhất cũng không so đo với nha đầu kia. Hai năm nay, ma pháp lực của nàng đã thăng tiến nhiều. Nha đầu này tính tình điêu ngoa hùa họa nhưng ma pháp tiến bộ không ít.

Sao ta phải nói cho người? Ta và người không quen không biết." Lâm Na hừ một tiếng, đầu tựa một bên, trên khóe miệng xuất hiện nụ cười nhạt.

"Không quen sao? Ta lại nghĩ cũng ra rất quen à" Long Nhất chớp chớp mắt, hắc hắc cười rộ lên"

"Ai quen với người? Đừng thấy người sang bắt quàng làm họ." Lâm Na nói, ngữ điệu khinh bỉ, ánh mắt liếc nhìn Long Nhất.

"Như vậy à? Thế thì ta nghĩ cần phải dùng một chút phương pháp đặc thù chứng minh quan hệ của chúng ta. Người nói đi, quan hệ của chúng ta nên ở mức nào? Mức bảy, mức tám hay mức chín?" Long Nhất liếc mắt nhìn Lâm Na, ánh mắt không hề có hảo ý.

"Đương nhiên là...a, người muốn làm gì?" Lâm Na nói cứng. Vừa mở miệng đã thấy Long Nhất cười quỷ dị, lại thấy trên người hắn toát ra khí tức nguy hiểm.

"Không làm gì cả, chỉ là làm cho quan hệ giữa chúng ta biến ra như lời người nói thôi." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Trống ngực Lâm Na đánh dồn dập, mạnh miệng đáp: "Người...nếu người dám làm loạn, ta liền thiêu chết người."

"Ta há sợ sao? Người đó nha, hai năm rồi vẫn chỉ là ma đạo sỹ. Hai năm trước người đã không phải là đối thủ của ta, dám chắc bây giờ có thể không?" Long Nhất vuốt vuốt râu cằm, ra điều suy nghĩ, khóe miệng nở nụ cười âm độc, ánh mắt nhìn Lâm Na tựa như nhìn một con tiểu kê (con gà con).

Lâm Na nghe Long Nhất nói không khỏi run người. ở tuổi của nàng tu luyện đến ma đạo sỹ đã có thể coi là thiên tài. Nhưng trước mặt Long Nhất tựa chẳng là gì.

"lại đây." ngón tay Long Nhất hướng Lâm Na ngoắc ngoắc.

"lại thì lại." Lâm Na đột nhiên cười, tiến về phía trước hai bước, đột nhiên hướng về phía cửa bay vút đi. Chỉ là chân nàng vừa bay lên

khỏi mặt đất đã bị một cỗ lực lượng ngàn sinh lôi kéo lại.

"Ở trước mặt ta cũng muốn chạy, ngựa mông rồi sao?" Long Nhất chẳng biết từ lúc nào đã chạm tới thân thể Lâm Na, bàn tay to lớn đang đặt ở đai lưng nàng.

"Ta nhận thua, nói cho người biết ông nội ta đang ở đâu có được không?" Lâm Na không dám phản kháng mà chịu lùi bước. Mặc dù nàng còn rất nhiều chiêu thức phòng ngự chưa có xuất, nhưng nàng biết sử dụng trước mặt Long Nhất không có bao nhiêu tác dụng.

"Muộn rồi, bây giờ phải để cho chúng ta hảo hảo quen thuộc mới được." Long Nhất cười hắc hắc, tay kéo mạnh. Lâm Na không tự chủ được ngã nhào vào lòng ngực hắn.

Nhìn Lâm Na cười mang theo thần sắc bối rối, Long Nhất vươn ngón trở gãi nhẹ cái cằm xinh đẹp của nàng.

Trong phút chốc, Lâm Na đã khôi phục lại tinh thần, bắt đầu giãy dụa mãnh liệt, đã định khai mở phong ấn tại giới chỉ để thi phóng liệt diễm kháng cự. Nhưng nàng lại hoảng sợ khi phát hiện xung quanh nàng hoàn toàn không hề có ma pháp nguyên tố, một chút cũng không cảm ứng được.

"Lĩnh vực! Người đã đạt tới đại ma đạo sư?" Lâm Na lập tức phản ứng, kinh hãi nhìn Long Nhất.

"Thật thông minh, đã biết là uống phí tâm cơ như vậy thì hãy để cho thiếu gia hảo hảo dạy người như thế nào mới là một nữ hài tử tốt." Long Nhất vuốt ve cái cằm xinh đẹp của nàng, rồi chuyển tới vuốt ve gáy bóng loáng trắng mịn, chỉ một chút nữa là tới bờ vai thon thả xinh đẹp (trình văn của mình dạo này vãi chưởng J)

Thân thể mềm mại của Lâm Na bỗng nhiên chấn động, cắn chặt răng, khuôn mặt nở nụ cười, hai con mắt nhắm chặt.

Lâm Na thân thể mềm mại chấn động, cắn răng phiết quá đầu, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại.

"Hình như tim người đập hơi nhanh đấy." Long Nhất cười cười nói. Hắn cảm giác được tốc độ hô hấp của Lâm Na gia tăng nhanh chóng.

"Người tim đập, trống ngực hơi bị nhanh đấy" Long Nhất trêu chọc, cảm giác được Long Linh Nhi Lâm Na hô hấp, hít thở gia tốc.

Lâm Na không nói, chỉ là khóe mắt mơ hồ có chút ướt át.

Long Nhất cũng không muốn đùa cợt quá mức, bàn tay vỗ lên bờ hông đầy đặn của Lâm Na hai cái, vừa định triệt khứ lĩnh vực, tựa oành một tiếng, lĩnh vực của hắn liền rung động, một cỗ khổng lồ hỏa hệ ma pháp nguyên tố nhanh chóng tiến đến.

Hồng ảnh chợt lóe, trong phòng xuất hiện một người, râu tóc đồ quạch, không phải hỏa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư thì là ai?

"Lão bất tử, đã lâu không thấy a." Long Nhất hắc hắc cười nói với Phổ Tu Tư, một bên râu mép lúc trước bị hắn tước đoạn đã dài ra không ít.

Phổ Tu Tư kinh ngạc đánh giá Long Nhất, than thở: "tiểu tử thú vị này, đây là lời thần lĩnh vực trong truyền thuyết sao, mới ngần ngần hai năm a, người cũng là người đầu tiên tu luyện lời hệ ma pháp đến cảnh giới này, tiểu tử người sau này đừng xuất hiện trước mặt ta, làm cho lòng người đổ kị."

"A a, Lão bất tử, ngươi thì lại chẳng tiến lên chút nào, hai năm rồi vẫn dừng tại chỗ. xem ra Thương Lan đại lục hỏa hệ đệ nhất cũng chỉ là hư danh thôi." Long Nhất khinh thường nhún nhún vai.

Phổ Tu Tư nhất thời tức giận đến xuy râu mép trùng con mắt, nhưng là hết lần này tới lần khác không có cách nào phản bác, đụng với tên quái thai Long Nhất hẳn chỉ có thể tự nhận xui xẻo, thực lực của hắn tăng lên quá kinh khủng, mới hai mươi mấy tuổi đã đạt tới trình độ mà hắn hao hết cả đời mới đạt được, luận về tổng hợp thực lực hẳn so với lão còn mạnh hơn.

Hai người đồng thời triệt đi lĩnh vực, Phổ Tu Tư nhìn Long Nhất còn cầm bàn tay bé nhỏ của Lâm Na, đột nhiên hắc hắc cười gian nói: "tiểu tử thúì, ngươi lại vừa khi dễ ta cháu gái ta sao."

"đúng rồi đúng rồi, ông nội, ông còn không tới hẳn còn phi lễ cháu nữa đó." Lâm Na dùng sức rút tay về, ủy khuất hướng Phổ Tu Tư đạo, con mắt đặc ý quét về phía Long Nhất.

Phổ Tu Tư sao còn không biết Long Nhất, hai năm trước hẳn có thể cự tuyệt Lâm Na làm thị nữ, phải biết rằng thị nữ đều phải nghe lời chủ nhân, kể cả là phục vụ trên giường. Nhưng hai năm sau hẳn như thế nào lại có ý với cháu gái mình như vậy? hơn nữa, tiểu tử thúì này bên người đều là quốc sắc thiên hương, các nàng hoặc là thiện giải nhân ý hoặc hoạt bát đáng yêu, cháu gái mình dung mạo còn có thể sánh vai, nhưng về phương diện tính cách thì khác xa.

"như vậy a, tiểu tử thúì, ngươi phải có trách nhiệm với cháu gái ta." Phổ Tu Tư trầm nghiêm mặt nói, trong lòng lại trực bật cười, có lẽ có thể thừa dịp này đẩy cháu gái ra ngoài, đỡ phải hàng ngày tìm mình gây phiền toái.

"A ..... ông nội ....." Lâm Na sợ ngây người, nhất thời cũng không

biết nói gì.

Cặp lông mày Long Nhất giãn ra, trên môi nở nụ cười kì quái ngắm nhìn Phổ Tu Tư.

Chương 422: Liệt Diễm nhất mạch

"Nhìn cái gì mà nhìn? Người phá hủy sự trong sạch của cháu gái ta, chuyện này truyền ra còn có ai dám tiếp nhận nó nữa. Người không nhận thì để ai nhận?" Phổ Tu Tư đích thật là lão mặt dày, dám đem lý do như vậy để tống Lâm Na đi.

Long Nhất nói thầm hai tiếng. Tính tình Lâm Na nóng nảy như vậy, vốn không có ai dám cưới, lại vớt trách nhiệm lên người ta. Đương nhiên lời này hắn không dám thốt ra miệng. Nếu nói ra chắc hẳn sẽ khiến Lâm Na thương tâm. Hắn đã sáng suốt không có mở miệng mà biết Lâm Na nhất định sẽ phản bác.

"Ông nội, ông nói cái gì vậy? Cháu dù cả đời không ai lấy cũng không lấy cái loại đại sắc lang này." Quả nhiên Lâm Na đỏ hồng mặt, kéo cánh tay Phổ Tu Tư, nũng nịu nói, trong lòng không khỏi bối rối cùng ngượng ngập.

Long Nhất cười hắc hắc. Quả thật là thông minh khi hắn không mở miệng. Mặc dù Lâm Na nha đầu kia xinh đẹp, vóc người cũng tốt, nhưng tính tình quả thật chịu không được. Ai muốn nhảy vào thì nhảy vào đi.

"Không lấy chồng? Đến lúc muốn lấy rồi ông nội muốn quản cũng không được." Phổ Tu Tư khẽ vuốt cằm râu đỏ rực cười nói.

"Đáng ghét, không thèm để ý đến mấy người." mặt Lâm Na đỏ hồng

chạy nhanh ra ngoài.

Long Nhất cùng Phổ Tu Tư đối nhãn, đều từ trong mắt đối phương hiện lên vẻ kinh ngạc, không nghĩ đến Lâm Na cũng có lúc "nữ tính" như vậy.

"Tiểu tử thôi, xem ra cháu gái ta có ý với ngươi, cảnh vừa rồi thật là chưa từng thấy qua a..." Phổ Tu Tư vừa cười vừa nói, nhãn thần lóe ra thần sắc bất định. Chỉ là hắn chưa nói xong đã bị Long Nhất cắt ngang.

"Không nên không nên, lão cũng biết ta bên ngoài hồng nhan đông đảo, thật sự đừng thêm nữa, lão vẫn còn minh mẫn hắn phải hiểu rõ chứ." Long Nhất liên tiếp khoát tay từ chối. Có một nữ nhân như vậy bên người thì thật là đại phiền phức.

Phổ Tu Tư cười hắc hắc nói: "được rồi, không nói chuyện này nữa. Ngươi nói cho ta một chút, hai năm nay ngươi rốt cuộc đã ăn thần đan diệu dược gì mà thực lực đã đạt tới cảnh giới này."

Hai người, một già một trẻ lập tức bước ra khỏi khuê phòng Lâm Na, hướng thư phòng đi đến.

Long Nhất kể lại quá trình hai năm vừa rồi, không có gì giấu diếm mà cũng chẳng cần phải giấu diếm. Đại đa số việc hắn làm trong hai năm qua Phổ Tu Tư hắn phải biết. Nhưng cũng có điều hắn không thể biết là thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến và Lôi Thần truyện thừa nên khi Long Nhất kể đến đoạn đó hắn lắng nghe vô cùng chăm chú.

Sau khi Long Nhất kể xong, Phổ Tu Tư liền hãm vào trầm tư. Sau đó hai mắt hắn bỗng nhiên sáng rực lên, lẩm bẫm nói: "chẳng lẽ..."

"Chẳng lẽ cái gì?" Long Nhất hỏi.

Phổ Tu Tư lắc đầu: "không có gì."

Thấy hắn không muốn nói, Long Nhất cũng không hỏi tiếp. Hắn biết Phổ Tu Tư dường như biết gì đó nhưng lại không xác định có đúng hay không. Hắn cũng quá hiểu tính cách vị đại ma đạo sư này. Nếu hắn muốn nói, không hỏi hắn cũng sẽ nói. Nếu không muốn nói, có đánh hắn cũng sẽ không nói nửa lời.

"Đông tử, dạo gần đây thời tiết vô cùng khác thường, nghe nói Ngạo Nguyệt đế quốc cũng thế, tuyết tan nhanh vô cùng, sợ rằng chỉ vài ngày nữa, khi mùa đông qua đi thì chiến tranh sẽ diễn ra." Phổ Tu Tư mở thoại.

"Ta biết, lần này chỉ là thuận đường đến thăm tiểu muội ta cùng các nàng, ngày mai ta phải về Á Đặc Tư phòng ngự tuyến. Cũng đến lúc chiến tranh cần phải kết thúc rồi." Long Nhất cười cười đáp, trong mắt ánh lên tia lãnh độc.

Phổ Tu Tư gật đầu, hắn cũng hy vọng chiến tranh sớm chấm dứt. Suốt hai năm nay, đại lục không có phút giây nào yên tĩnh. Chiến tranh phá hủy hạnh phúc gia đình của bao nhiêu người. Ngay cả một tòa thành cũng bị xóa sổ trong khói lửa chiến tranh. Năm tháng loạn lạc, sinh mạng con người thật không bằng cỏ rác. Suốt mùa đông, bão tuyết liên tục xuất hiện trên ba nước Ngạo Nguyệt đế quốc, Cuồng Long đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc. Thời tiết khắc nghiệt vô bì, thập phần khác thường, không biết sẽ thành cái dạng gì nữa.

"Lão đầu, ta có chuyện muốn hỏi ngươi, Hòa Diệm sơn vốn ngàn năm trước là nơi đặt Liệt Diễm sơn trang, làm sao lão biết cách tiến vào đó? Chẳng lẽ lão là hậu nhân của Liệt Diễm sơn trang." Long Nhất nhìn chằm chằm Phổ Tu Tư nói.

Phổ Tu Tư khẽ run, bật cười nói: "tiểu tử thối, ngươi biết cũng không ít. Nói cho ngươi cũng không sao. Đúng vậy, ta chính là hậu nhân của Liệt Diễm sơn trang, mạch chuyên về ma pháp. Còn Phượng Hoàng sơn trang là mạch chuyên về đấu khí."

"Thì ra ngươi vốn dĩ đã biết Phượng Hoàng sơn trang cũng là một mạch của Liệt Diễm sơn trang, vậy vì sao các ngươi không nhận nhau?" Long Nhất kì quái hỏi bởi vì Phượng Hoàng gia chủ cũng không biết hỏa hệ đại ma đạo sư Phổ Tu Tư danh chấn khắp thiên hạ cũng là hậu nhân của Liệt Diễm sơn trang như nàng.

"Cái này thì ngươi không cần biết. Biết thì đã sao? Một ngàn năm trước diễn ra một trận đại chiến cùng Băng cung đã khiến cho Liệt Diễm sơn trang trở thành quá khứ. Trừ khi hỏa thần xuất thế, nếu không...." Phổ Tu Tư nói.

Hỏa thần xuất thế? Long Nhất trong lòng như lửa đốt. Nhớ hồi trước, trong cái khu rừng rậm quý quái kia, mấy người địa tinh gọi mình là hỏa thần..."

Long Nhất đi ra khỏi tiểu viện của Phổ Tu Tư, trầm tư bước đi trên con đường lớn trong Mễ Á Thánh Ma học viện. Trên đường đi có không ít người nhìn hẩn chỉ chỉ chỏ chỏ, thì thà thì thầm.

"Ngươi nhìn kỹ xem có phải là Đại Tình Thánh trong truyền thuyết của trường chúng ta hay không?" Một người vừa nhìn Long Nhất vừa hỏi đồng bạn đứng bên cạnh.

"Đúng rồi, là hẩn. Dù hẩn có hóa thành tro ta cũng nhận ra hẩn. Hẩn chính là học sinh ban A thủy hệ ma pháp, nơi có sư phụ mỹ nữ Thủy Nhược Nhan – người tình trong mộng của ta. Nếu được làm tình lang của nàng, dù cho lão thiên có bắt ta giảm thọ mười năm ta cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng mà cái tên cầm thú này, mình hẩn nuốt

trôi toàn bộ." Hấn cắn chặt răng, nghiêng chặt môi thiếu điều bật máu. Chỉ cảm hận không thể lập tức đập cho tên cầm thú Long Nhất kia hai cước. Thế nhưng, thủy chung hấn cũng không có cái can đảm này. Thực lực của Long Nhất mặc dù bọn hấn còn chưa nắm rõ, nhưng tuyệt đối là không thể thấp. Với ba cái công phu chó cắn mèo cào của hấn tuyệt không dám tiến lên.

"Thật vậy chẳng? Hấn đúng là hình mẫu lý tưởng của ta. Nếu ta bái hấn làm sư phụ, chỉ cần học được nửa công phu của hấn thì chẳng phải là cuộc sống đã vô cùng tươi đẹp rồi sao?" tên còn lại nghe xong, không khỏi hâm mộ mà thốt lên tán thưởng. Chỉ là hấn vừa hạ quyết tâm bái sư thì lại phát hiện thần tượng đã biến mất vô tăm vô tích.

Long Nhất lắc mình bay ra khỏi Thánh Ma học viện, trong lòng không khỏi cười thầm. Thật là tiếng tốt đồn xa, không ngờ sau hai năm mà căn còn nhiều người biết hấn như vậy.

Khi Long Nhất vừa tới lữ điểm thì sắc trời đã chạng vạng tối, Vô Song ngũ nữ tựa hồ tất cả đều đã mệt mỏi, đang ở trên giường nhẹ giọng nói chuyện. Thấy Long Nhất vừa về tới, cơ hồ tất cả ngũ nữ đều ngồi dậy, thần sắc không khỏi mừng rỡ.

"Long Nhất, đêm nay ngươi bồi tiếp Linh nhi muội muội, chúng ta sang phòng bên cạnh." Vô Song cười với Long Nhất nói, mang theo Bối Toa, Nạp Lan Như Nguyệt, còn có Tây Môn Vô Hận ra khỏi phòng.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Long Nhất cùng với Long Linh Nhi. Không gian nhất thời tràn ngập xuân tình xen lẫn ngỡ ngàng.

"Ta, ta đi tắm." Long Linh Nhi bắt đầu không chịu nổi ánh mắt rực lửa của Long Nhất, chạy vội vào phòng tắm.

Thịch, thịch, thịch, thịch... Long Linh Nhi ngấm nhìn mình qua ma pháp kính trong phòng tắm, tim đập thình thịch, nhanh hơn bình thường cả trăm lần.

Trong chốc lát, nàng đã kịp trấn tĩnh lại. Long Linh Nhi bắt đầu chải tóc, nghiêng trước nghiêng sau, xoay đủ mọi góc độ để đảm bảo rằng nàng vẫn đẹp như cũ. Từ khi Long Nhất đi, nàng rất ít khi để ý chuyện này cho nên bây giờ nàng căn bản không cảm thấy tự tin nhiều.

Xiêm y chậm rãi hé mở lộ ra thân thể ngọc ngà sáng bóng. Ngọn đèn trong phòng tắm dường như cũng mờ lung, dường như nó cũng bị mờ đi trước thân thể tuyệt mỹ của Long Linh Nhi.

Đôi chân ngọc chậm rãi bước vào chiếc bồn tắm, chậm rãi ngồi xuống. Cả thân thể được bao trùm bởi làn nước ấm áp, từng làn song nước dập dềnh. Cặp ngực bạo mãn cũng chìm chìm vào trong nước như ẩn như hiện, tất cả tạo nên sức hấp dẫn dụ hoặc kinh hồn.

Két két... cửa phòng tắm tự nhiên bật mở.

"Đáng ghét, Tây Môn Vũ xấu xa, không được tiến đến." Long Linh Nhi run lên, gắt giọng quát.

Long Nhất từ cửa phòng tắm bước vào, hắc hắc cười dâm: "Nghe nói nữ hài tử thường hay nói ngược. Người bảo không được tiến vào tức là muốn ta càng phải tiến vào rồi."

"Nói bậy, ta mới không nói ngược, người...a, thật sự đáng ghét" Long Linh Nhi chưa nói xong, Long Nhất đã thả người vào bồn tắm, bọt nước bốn bên nổi lên không ngớt làm Long Linh Nhi quýnh lên.

Long Nhất đã từ sau lưng ôm gọn bờ eo thon thả, từ phía sau cắn cắn vào vành tai nàng.

"Vũ..." Long Linh Nhi toàn thân vô lực, hơi thở dồn dập, ánh mắt mông lung, tưởng như cái phòng tắm này không đủ không khí cho nàng hít thở.

Long Nhất rung động không thôi, hai tay hướng lên trên, bắt đầu sờ mó đôi nhũ phong bão mãn. Vừa lúc Long Linh Nhi chủ động quay đầu lại để dùng miệng khép chặt cái miệng đang tác quái. Nhất thời, xuân ý trong phòng nổi lên triền miên không ngớt.

"A..." Long Linh Nhi khẽ rên lên. Nơi tư mật nhất của nàng đã bị một vật nóng rục đi vào. Toàn thân không tự chủ được, bắt đầu run rẩy.

Không cho Long Linh Nhi có thời gian phản kháng, Long Nhất ôm chặt Long Linh Nhi, bắt đầu hành động ngay trong bồn tắm (hành động gì ai ai cũng hiểu) khiến những cánh hoa phiêu dạt theo sóng nước. Chẳng cần nói, bao nhiêu nhớ nhung sâu muộn trong thời gian hai năm xa cách khiến cho hai người trở nên cuồng nhiệt như muốn tan vào nhau.

Trên óc lữ quán, một thân ảnh vạm vỡ phiêu phiêu trong gió, hình dáng bất phàm, ánh mắt hờ hững ngăm vàng trắng lạnh lẽo trên không trung. Không khỏi cảm thán mà thở dài một tiếng giữa màn đêm tịch mịch...

Chương 423: Dâm Tiện

Mễ Á hoàng hậu cho mời Tây Môn Vô Hận cùng ngắm những vì sao lung linh trên bầu trời. Có một số việc là thiên định, dù có cố gắng như thế nào cũng không thể thay đổi được. Ví dụ như những vì sao đang lung linh trên bầu trời kia, trông như chúng nó chỉ cách nhau trong gang tấc, nhưng thật ra chúng cách nhau cả mấy trăm triệu năm ánh sáng. (chả hiểu liên quan gì đến thiên định)

"Ta chẳng muốn gì cả, chỉ cần cả đời được ở bên cạnh nhị ca, núp sau lưng hắn. Chỉ cần hắn dành cho ta một chút quan tâm ta cũng mãn nguyện rồi. Thứ tình cảm này có đúng hay không, liệu có phải ta quá tham lam không?" Tây Môn Vô Hận hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở dài, trong đầu không khỏi mơ mộng.

"Cạch" một tiếng vang lên, Tây Môn Vô Hận cả kinh quay người lại liền thấy Vô Song đang kinh hãi nhìn nàng. Hắn là vừa rồi đã nghe những tiếng lòng kinh thiên hải địa của nàng.

"Vô Song tử tử...ngươi..." Tây Môn Vô Hận ấp úng. Lúc này, trong đầu nàng chỉ có một ý niệm duy nhất: Xong rồi, xong hết rồi, sau này nhị ca sẽ không bao giờ để ý đến nàng nữa.

Vô Song rất nhanh lấy lại tinh thần. Mặc dù vừa rồi những lời tâm sự của Tây Môn Vô Hận vẫn nổ oanh oanh trong đầu nàng. Nàng vốn cũng chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí. Long Nhất ở bên kia đã xong, bằng không nàng làm sao có thể nhàn nhã như vậy. Lắm khi nghĩ lại, nàng cũng chỉ biết cắn răng buồn bực chịu đựng nhưng

cũng chẳng biết làm cách nào. Ai bảo nàng vô pháp phục vụ hẳn đầy đủ.

Vô Song nhẹ nhàng tới bên cạnh Tây Môn Vô Hận, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bờ vai mềm nhẹ của nàng, nói: "Vô Hận, người yên tâm. Lờn vừa rồi ta sẽ không cho bất cứ kẻ nào biết."

Tây Môn Vô Hận vốn tu luyện quang minh ma pháp, rất nhanh lấy lại ý thức, ngẩng nhìn Vô Song, một thân bạch y phiêu phiêu thoát tục. Những tâm sự trong lòng, nàng đã chôn dấu rất kỹ. Ngoại trừ hai năm trước, trong lúc nhất thời xúc động đã nói cho Âu đại mụ. Ngoài ra chưa từng nói cho ai biết. Nàng vốn định chôn dấu bí mật này cả đời. Nhưng nhìn lại thì không thể nữa rồi.

"Ta yêu nhị ca. Ta biết điều này không đúng. Nhưng ta không có cách nào khống chế." Tây Môn Vô Hận không hề giấu diếm, thản nhiên nhìn Vô Song. Trong ý thức, nàng tin tưởng Vô Song. Hơn nữa, chôn giấu một bí mật không thể nói quả thật vô cùng khổ cực. Lúc này, có thêm một người biết chưa biết chừng lại là chuyện tốt.

"Nhưng hẳn chính là thân ca ca của ngươi. Ngươi tại sao lại sinh ra tình cảm với hẳn?" Vô Song nói, biểu hiện không chút kinh ngạc, chỉ là tò mò mà hỏi.

Khóe miệng Tây Môn Vô Hận khẽ động, nở nụ cười nhạt. Thản nhiên nói: "trước đây ta đã từng ghé thăm hẳn. Ghé thăm cực độ. Nhưng sau này, khi gặp lại hẳn ở Mễ Á công quốc, ta đã thấy hẳn thay đổi hoàn toàn. Tiếp xúc một thời gian, ta phát hiện ra rằng mình đã không thể không nghĩ đến hẳn, không thể không yêu hẳn. Không thấy hẳn là ta lại nhớ đến hẳn, nhìn thấy hẳn là tâm tình ta lại vui vẻ thoải mái. Chứng kiến hẳn cùng với đàn bà của hẳn ở cùng một chỗ vui vẻ khoái hoai là ta lại thấy ghen tức. Hẳn âu yếm ta là ta lại tràn đầy hạnh phúc. Thứ tình cảm này tuyệt đối là loại tình cảm chân thật

nhất. Gạt được người khác nhưng không thể lừa gạt được chính mình."

Vô Song khẽ hít thật sâu, nhẹ nhàng lắc đầu. Đối với Tây Môn Vô Hận không tự chủ được mà cảm giác thương tiếc mãnh liệt dâng trào trong lòng, cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng hỏi: "Vậy sau này ngươi định làm sao? Thật sự muốn cả đời chờ đợi bên người hắn?"

"Ừ, trong lòng ta đã quyết, ta chỉ có thể mỉm cười mà ở bên hắn, làm tốt thân phận muội muội cho đến cái ngày ta nhắm mắt xuôi tay." Ngữ khí Tây Môn Vô Hận trở nên bình thản lạ thường, nhưng ai cũng có thể thấy sự kiên định trong đó.

Vô Song nhìn nụ cười đau khổ của Tây Môn Vô Hận, khuôn mặt nàng tái nhợt. Trong lòng không đành nhưng cũng không biết làm thế nào cho phải. Loại luyến ái này trong thế tục tuyệt đối không chấp nhận. Nàng biết Long Nhất mặc dù phong lưu, chuyện kì quái hắn làm cũng không ít, nhưng tuyệt đối này khẳng định vượt quá phạm vi tiếp nhận của hắn.

Vô Song cũng chỉ biết an ủi, cũng không biết nói gì hơn.

Sáng sớm, ánh nắng ban mai xuyên qua song cửa chiếu sáng căn phòng. Trên chiếc giường lớn giữa phòng có hai thân thể xích lỏa đang nằm yên bất động. Thế nhưng trong phòng không có một chút dự tính nào.

Long Linh Nhi gối đầu trên ngực Long Nhất, hai mắt khép chặt, thoải mái "ừ" một tiếng. Cái cảm giác thoải mái này nàng đã mong chờ bao lâu nay, rốt cục cũng có thể lại tiếp tục hưởng thụ rồi. Từ trong thâm tâm nàng không khỏi dấy lên cảm giác hạnh phúc vô bờ.

Long Linh Nhi cắn cắn môi dưới. Ánh nắng mặt trời làm căn phòng sáng rực. Nàng ngắm nhìn Long Nhất đang ngủ say. Khuôn mặt tuấn tú. Hai năm nay nét mặt càng thêm thành thực. Nếu để ý kĩ có thể thấy trong đó có một loại cảm giác tang thương. Về nam tính vụn phần.

Nàng không tự chủ được vươn bàn tay ngọc ngà, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Long Nhất.

"Ngủ gì như lợn, đến giờ còn chưa tỉnh." Long Linh Nhi khẽ nói thềm, nghịch ngợm cầm lợn tóc sau lưng khều khều lỗ mũi Long Nhất.

"Ý, sao lại thế?" Long Linh Nhi phát hiện nàng không cách nào để lợn tóc của mình tiếp cận lỗ mũi Long Nhất. Dĩ nhiên, một điểm phản ứng hấn cũng không có, Nàng không khỏi kì quái nói.

"Đáng ghét, đại bại hoại, còn giả bộ ngủ" Long Linh Nhi lập tức phản ứng, đánh hai quyền lên ngực Long Nhất.

Long Nhất mở mắt cười ha hả, bàn tay to lớn bắt được bàn tay nghịch ngợm của Long Linh Nhi, nói: "Linh nhi của ta thật là thông minh, chuyện bí mật như vậy cũng có thể phát hiện."

"Cười cái gì? Không cho người cười." Long Linh Nhi hai tay véo mạnh hai bên sườn Long Nhất. Gắt giọng nói.

Long Nhất phối hợp với phát nhép đầy tính ý của nàng, hô âm lên, sử xuất tuyệt chiêu đã tu luyện đến đại thành cảnh giới: bóp vú long trào thủ, nhanh như chớp tập kích mục tiêu.

"Á" Long Linh Nhi thở gấp, ngữ khí mềm mại, ngòi phịch trong lòng Long Nhất, mấy đốt xương sống bên trên đồn bộ xinh đẹp của nàng gồ ra, hoàn mỹ vô cùng. Thực sự là cực độ xinh đẹp.

"Bại hoại, người bây giờ sao lại thành thật như vậy?" Long Linh Nhi cắn cắn ráy tai Long Nhất, thổi hương khí nóng rực vào tai hắn, thân thể bắt đầu trở nên nóng rực.

Long Nhất hô hấp trở nên khó khăn, hít thở dồn dập. Phụ nữ bên người hắn càng ngày càng nguy hiểm. Mỗi người đều mị hoặc vô cùng. Nhớ hồi trước, từng người từng người một, đều vô cùng thuần khiết.

Bất quá, từ thành thật này thường được dùng để chỉ những kẻ vô năng. Long Nhất tự nhiên là bất mãn. Vì để chứng minh chính mình, để bảo vệ tôn nghiêm của nam nhân, hắn phản khởi phản kháng. Liên tiếp ra những đòn độc: Phiên thiên phúc địa, tiếp đó là nộ hải sanh ba, đỉnh cao là mãnh long quá giang. Long Linh Nhi lập tức trở nên mê loạn. Mắt nhắm hờ, đôi môi đỏ mọng khiêu gợi, bộ ngực đầy đà đung đưa qua lại theo nhịp trước mặt Long Nhất như muốn khiêu chiến với cực hạn của nam nhân.

Sau một phen hoan náo thiên địa, thời gian đã gần xế trưa. Long Nhất mặc lại quần áo, xuất hiện trước mặt chúng nữ. Chúng nữ đang ngồi, tức thì tất cả đình chỉ lại nhìn Long Linh Nhi khiến cho nàng phát thẹn mà nấp sau lưng Long Nhất.

"Có phải đang hâm mộ Long Linh Nhi không? Đừng lo, đêm nay chúng ta đại bị đồng miên." Long Nhất ha hả cười nói.

"Long Nhất, ta không có ý gì đâu, nhưng muội muội người cũng ở đây, chẳng lẽ cũng muốn nàng đại bị đồng miên sao?" Bối Toa cười hì hì nói.

Tây Môn Vô Hận nhất thời mặt đỏ như gấc, sau đó bỗng trở nên tái nhợt. Nàng thật sự vô cùng mất cảm bởi vì trong lòng nàng chứa

đựng bí mật. Nàng biết Bối Toa chỉ thuần túy là muốn trêu Long Nhất mà vô tình nhắc tới nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà không khỏi tang thương.

"Tiểu hồ ly, còn muốn châm chọc nữa ta sẽ bịt mồm ngươi lại" Long Nhất nhìn về mặt Tây Môn Vô Hận, quay lại trách mắng Bối Toa.

Bối Toa le lưỡi, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: "Long Nhất, vừa rồi cô cô ta nói muốn cùng ngươi gặp mặt ở Túy Hương lâu."

"Tốt, các ngươi cũng thu thập một chút rồi chúng ta cùng đi. Dù sao cũng đến giờ ăn trưa rồi." Long Nhất gật gật đầu, trong đầu hiện ra hình dáng mị nhân của Mễ Á hoàng hậu. Phong vị này đối với nam nhân dám chắc là hấp dẫn trí mạng nhưng cũng tuyệt đối nguy hiểm.

Đợi sau khi chúng nữ chuẩn bị xong, Long Nhất dắt theo các nàng đồng thời tiến về Túy Hương lâu.

Nhất thời người đi đường hai bên đều dừng lại sửng sò, tuyệt nhiên không phải vì khuôn mặt vương bát của Long Nhất mà bởi vì chúng nữ xung quanh hẳn có thể so sánh với ánh dương quang. Ngẫm lại, Vô Song, Nạp Lan Như Nguyệt, Tây Môn Vô Hận, Long Linh Nhi, Bối Toa năm người cùng thuộc dạng quốc sắc thiên hương khuynh quốc khuynh thành. Cả năm người tuyệt sắc nữ tử này cùng xuất hiện một chỗ trên đường, thử hỏi cái tràng diện này kinh ngạc cỡ nào. Vì vậy, tất cả mọi người đều không tự chủ được mà tránh dạt sang hai bên nhường đường.

Cả nhóm sáu người vừa đến Túy Hương lâu, chường quỹ đã mang một tiểu nhị đứng đợi trước cửa.

Long Nhất đang muốn cùng ngũ nữ tiến vào, trong mắt đột nhiên xuất hiện một người đã từng gặp trên Hoàn Đoạn sơn mạch, lão đầu

không hề kinh tâm mà như đang giả vờ lấy tay lau với chiếc khăn đang vắt cầu thả trên vai lau mặt.

Long Nhất tức thì hành động, nói với ngũ nữ: "Các người vào trước đi, ta còn có chút việc, làm xong sẽ trở lại ngay."

Ngũ nữ không hỏi Long Nhất có chuyện gì, liền lập tức tiến lên. Ở bên ngoài xuất hiện một tầng người vây kín Túy Hương lâu để ngắm nhìn mỹ nữ. Đến khi ngũ nữ vừa biến mất thì lập tức tản đi. Lão đầu nọ không nhanh không chậm mà đi về một con ngõ nhỏ hẻo lánh vắng vẻ tiến vào một cánh cửa đổ nát. Long Nhất cũng tự nhiên đi theo vào.

Vào đến sân, lão nhân kia vừa ổn định thân thể, trên người chậm rãi phát xuất một cỗ khí thế. Nhất thời trông dáng vẻ lão trở nên anh vũ hơn nhiều.

Long Nhất khẽ nhưn mày, hắc hắc nở nụ cười: "Dâm tiện, còn muốn giả thần lộng quỷ lừa gạt thiếu gia sao? Dù cho có hóa thành tro cũng không vượt qua được pháp nhãn của bản thiếu gia đâu."

Lão đầu xoay người, thì thào niệm vài câu chú ngữ, lục quang trên người chợt lóe, nét mặt khô héo già nua nọ bỗng trở nên trắng noãn, nhìn cái vẻ mặt dâm đãng kia không phải là dâm tiện thì là ai đây?

Chương 424: Cùng hoàng hậu một chỗ

"Thuộc hạ Ngâm Kiếm tham kiến thiếu chủ." Ngâm Kiếm cung kính hành lễ với Long Nhất.

"Miễn, lần này ngươi tự mình lại, có chuyện gì phát sinh hả?" Long Nhất khoát tay hỏi.

"Hồi bẩm thiếu chủ, đúng là có chuyện phát sinh. Thuộc hạ đã nghe ngóng được một tin tức vô cùng trọng đại." Ngâm Kiếm sắc mặt nhất thời trở nên ngưng trọng.

Long Nhất khẽ chau mày, trực giác cho hắn biết nhất định là chuyện không tốt. Ngâm Kiếm bước hai bước đến gần Long Nhất, nói thầm vào tai Long Nhất vài câu, lập tức khiến cho Long Nhất biến đổi, sắc mặt đanh lại, ánh mắt lấp lóe tinh quang.

"Tên kia đâu? Sao hắn còn không tới?" Bối Toa ngồi ở bên cạnh Mễ Á hoàng hậu khẽ nói thầm. Vô Song các nàng phân chia ngồi ở hai bên.

"Bối Toa, Tây Môn thiếu gia đi có việc một chút, an tâm đi." Mễ Á hoàng hậu trách cứ liếc mắt nhìn Bối Toa, lập tức về mặt trở nên tươi cười nhìn về phía Vô Song các nàng, vẻ mặt đoan trang mà ưu nhã, làm cho người ta liên tưởng đến hoa cỏ trong mùa xuân thi nhau đua sắc.

Chính đang lúc này, cửa phòng bật mở, Long Nhất bước vào, hắc hắc cười nói: "tiểu hồ ly lại vừa nói bậy sau lưng ta phải không? Có phải muốn ném thữ thập tô tòng cốt lợi hại của ta phải không?"

Bối Toa cau cái mũi xinh xắn, làm mặt quỷ hướng Long Nhất.

"Tây Môn thiếu gia, có thể gặp lại người khiến ta thật sự vô cùng cao hứng," Lúc này, Mễ Á hoàng hậu đứng dậy, mỉm cười với Long Nhất, dáng vẻ cao quý mê người.

Long Nhất trong lòng kích động, hai mắt rất nhanh quét qua quét lại trên người đại vu vật Mễ Á hoàng hậu, cuối cùng thì dừng lại ở bộ ngực bảo mãn của nàng một chút rồi chuyển lên trên mặt Mễ Á hoàng hậu, cười nói: "Ta cũng thật cao hứng, nhất định phải nói chuyện tình xưa."

Mễ Á hoàng hậu nở nụ cười rạng rỡ, thừa dịp mọi người không để ý, trừng mắt nhìn hấn.

Long Nhất thất thần một lúc, toàn thân tê cóng, không nghĩ tới hấn đã từng kinh qua nhiều như vậy vẫn không thể miễn dịch với sự câu dẫn của tuyệt thế vu vật này a.

Long Nhất ngồi xuống vị trí trên cùng, lúc này thức ăn cùng mỹ tửu bắt đầu được mang lên. Thức ăn tinh xảo đến ngay trong hoàng gia cũng hiếm thấy. Nói thật, Long Nhất cũng từ lâu chưa được ăn những món ăn mỹ vị như vậy. Từ khi rời khỏi Nạp Lan đế quốc, vội vã đi hết nơi này đến nơi khác, chỗ nào cũng cực kì hẻo lánh nên làm sao có thể có những món ăn tinh xảo thơm ngon như vậy a. Hầu mặc dù kỹ năng nấu nướng không tồi, nhưng trong hoàn cảnh thiếu thốn những thứ gia vị thiết yếu, thử hỏi làm sao có món ăn đầy đủ mỹ vị đây? Và nữa, hấn mặc dù quay chín thức ăn vô cùng thành thạo, nhưng trong thảo nguyên lấy đâu ra rau, ngày nào cũng ăn đồ nướng

thì thật là nhàm chán.

Chúng nữ ăn uống vô cùng từ tốn, mà Long Nhất lại như phong quyển tàn vân, cuốn sạch mỹ vị trên bàn. Hết ăn lại uống, phòng mồm trơn mắt.

"Tây Môn thiếu gia, người mấy ngày nay không ăn cơm rồi à?" Mễ Á hoàng hậu lấy làm kinh ngạc, mở cái miệng nhỏ nhắn mê người triệu triệu người thềm muốn hỏi.

"Bản thiếu gia ăn cơm như vậy đấy. Ăn chậm rãi tự không quen. Người xem các nàng có ai có phản ứng không?" Long Nhất hắc hắc cười chỉ vào Vô Song các nàng. Kết quả là phải hứng chịu bao con mắt trừng lên nhìn.

Mễ Á hoàng hậu che miệng cười cười. Mặc dù Long Nhất lúc ăn cơm có bộ dáng không đẹp mắt nhưng nhìn kỹ lại thấy tiết xuất một loại mỹ lực, rất có mùi vị nam nhân.

"Cám ơn thịnh tình khoản đãi của hoàng hậu. Nếu không có chuyện gì thì ta cần phải đi gấp." Long Nhất vỗ vỗ bụng, nhấp một ngụm trà nói.

"Người muốn đi đâu?" Mễ Á hoàng hậu còn chưa mở miệng, Bối Toa đã nhin không được, hỏi. Ở cùng Long Nhất lâu như vậy đã hình thành cho nàng một thói quen.

"Đương nhiên là phải đi Á Đặc Tư An Na. Người xem khí trời như vậy, sợ rằng chẳng bao lâu nữa bên kia băng tuyết sẽ tan. Chiến tranh như thế nào có thể thiếu Long Nhất ta đây?" Long Nhất cười nói.

"Nhanh vậy ư?" tất cả mọi người cùng lên tiếng, Bối toa, Mễ Á hoàng hậu, Long Linh Nhi, Tây Môn Vô Hận. Cơ hồ chúng nữ cùng đồng

thanh nói.

"Sao vậy? Không nở xa ta à? Không nghĩ rằng mị lực của ta so với năm đó vẫn chưa có giảm sút a." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Tây Môn thiếu gia, Tiểu nữ có việc muốn cùng người đàm luận. Chẳng biết có thể nói chuyện riêng hay không?" Mễ Á hoàng hậu nghe ngữ khí Long Nhất không phải nói đùa, vội vàng đứng lên nói.

"Tốt, không thành vấn đề, ta đang chờ đây." Long Nhất liếc mắt nhìn Mễ Á hoàng hậu cười nói. Mễ Á hoàng hậu cũng mỉm cười đáp lại hắn.

Hai người vừa tới căn phòng hào hoa kia, Mễ Á hoàng hậu đã vội vàng phóng xuất cách âm kết giới cùng phòng ngự kết giới.

"Nhiều tầng bảo vệ như vậy có phải là muốn giăng bẫy ta không?" Long Nhất nhìn chăm chăm thân hình đẹp đẽ mê người của Mễ Á hoàng hậu, xấu xa cười nói.

"Chẳng liên quan, cho dù ta có sập bẫy cũng không hối hận." vẻ mặt lúc này của Mễ Á hoàng hậu vừa đoan trang, lập tức trở nên vũ mị động lòng người. Cũng không lảng tránh mà ngược lại quang ba lưu chuyển nghênh đón ánh mắt xâm lược của Long Nhất.

"Thật sự không hối hận?" Long Nhất khẽ cười, tiến lên hai bước tới gần Mễ Á hoàng hậu.

"Đương nhiên không hối hận. Tây Môn thiếu gia muốn tiểu nữ dùng cái gì chứng minh đây?" Mễ Á hoàng hậu không hề tỏ ra sợ hãi, hai tay cùng lúc nhẹ nhàng kéo cổ áo sang hai bên.

Long Nhất càng hoảng sợ. Hắn tưởng chỉ đùa giỡn một chút với đại

vưu vật này, không nghĩ sẽ làm gì với nàng. Hấn vội vàng lui về phía sau hai bước, con mắt lại không dừng được nhìn chăm chăm vào bộ ngực sữa vun đầy của Mễ Á hoàng hậu nhưng rất nhanh lại thất vọng vô cùng. Bên trong chiếc áo dài hoa lệ không phải là tiểu y như hấn nghĩ mà là một chiếc trường sam màu phấn hồng khiến hấn cái gì cũng không thấy.

Mễ Á hoàng hậu cười hì hì cởi chiếc áo ngoài xuống, rữ rữ vài cái nói: "Tiểu nữ thấy hơi nóng một chút, hấn là Tây Môn thiếu gia không thấy ngại chứ?"

"Không sao, nếu người có cởi thêm một chiếc áo nữa ta cũng không ngại" Long Nhất nói, con mắt trở nên trắng dã.

"Nếu Tây Môn thiếu gia đã nói như vậy thì tiểu nữ cũng xin đành cung kính không bằng tuân mệnh vậy." Mễ Á hoàng hậu cười cười, đem chiếc trường sam màu phấn hồng cởi nốt.

Long Nhất mở to hai mắt, đột nhiên đặt móng ngòì trên chiếc thảm mềm mại, cười khổ hỏi: "Người mặc nhiều đồ như vậy không sợ nóng đến chết sao?"

"Không sợ, tiểu nữ trời sanh chỉ sợ lạnh, có muốn tiểu nữ tiếp tục cởi nữa không? Cam đoan bên trong là kiện nội y xanh biếc." Mễ Á hoàng hậu đang khoác trên người chiếc áo trong suốt, có thể lờ mờ nhìn thấy chiếc nội y màu xanh. Nhưng nhìn kĩ lại phát hiện ra có gì đấy không được rõ ràng lắm.

"Thôi không cần, nói đi, người tìm ta có chuyện gì?" Long Nhất không cùng nàng chơi trò mập mờ nữa, sắc mặt nghiêm nghị hỏi.

Mễ Á hoàng hậu sắc mặt thất kinh khi Long Nhất hỏi thẳng nàng như vậy, nói: "Hôm nay, sự phân hóa trong thú nhân tộc đã diễn ra vô

cùng nghiêm trọng, Mông Hoàng tộc trong các bộ lạc thú nhân tộc đang chinh binh khiến cho mọi người vô cùng bất mãn. Đây là thời cơ tốt nhất cho Hồ tộc chúng ta phục hưng, hy vọng Tây Môn thiếu gia có thể giúp đỡ chúng ta chút sức lực."

Long Nhất đương nhiên biết tình hình hiện tại của Hoành Đoạn sơn mạch, cũng đương nhiên biết đây là cơ hội tốt nhất cho Hồ tộc phục hưng.

"Tây Môn thiếu gia, người vẫn còn nhớ lời hứa lúc trước của ta chứ? Bây giờ Bối Toa cũng đã luyện thành bách biến phân thân, tấm thân xử nữ không cần phải bảo trì nữa. Điều kiện lúc đầu của Tây Môn thiếu gia, bây giờ chúng ta đã có thể đáp ứng." Mễ Á hoàng hậu thấy Long Nhất trầm tư, cắn răng nói. Dù sao nàng cũng nhìn thấy nha đầu Bối Toa kia thích Long Nhất.

Long Nhất cười cười, khoát tay nói: "Ta lúc đầu cũng chỉ là nói giỡn, cho dù không có điều kiện này ta cũng sẽ không cự tuyệt nàng."

"Nói như vậy Tây Môn thiếu gia đã đáp ứng?" Mễ Á hoàng hậu vui vẻ hỏi.

"Đáp ứng, đương nhiên là đáp ứng. Hồ tộc các người thượng vị đối với ta cũng là một việc tốt. Nếu là cả hai cùng có lợi thì tại sao lại phải từ chối?" Long Nhất cười nói.

"Vây..."

"Ta sẽ cho thuộc hạ giúp đỡ các người. Bằng vào năng lực của hần tuyệt đối có thể làm được." Người Long Nhất muốn nói đến tự nhiên là Ngân Kiếm. Hần đã thành lập một mạng lưới tình báo ở Hoành Đoạn sơn mạch. Hơn nữa bằng vào nam sắc đã lọt được vào hoàng tộc, tuyệt đối là người thích hợp nhất cho việc này.

"Tốt lắm, người của Tây Môn thiếu gia thì đảm bảo là có năng lực. Vậy tiểu nữ xin đợi hẵn đến." Mễ Á hoàng hậu cười nói.

Long Nhất gật đầu nói: "Cám ơn người đã mời cơm. Không quấy rầy người nữa."

"Tây Môn thiếu gia, người sẽ rời Mễ Á công quốc phải không?" Mễ Á hoàng hậu hỏi.

"Cũng đến lúc phải đi rồi." Long Nhất vừa nghĩ đến tin tức Ngân Kiếm mang đến, trong mắt hiện lên một tia âm linh.

"Vậy tiểu nữ cũng không dám giữ Tây Môn thiếu gia. Hy vọng Tây Môn thiếu gia lên đường thuận lợi." Mễ Á hoàng hậu nói xong, đột nhiên ngữ khí trở nên đình trệ. Đến cuối cùng, nghe thanh âm như có chút run rẩy.

Long Nhất nhướng mày nhìn Mễ Á hoàng hậu, không biết có phải ảo giác không. Hắn cảm giác sắc mặt Mễ Á hoàng hậu tái nhợt đi.

"Người không sao chứ?" Long Nhất nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ chính mình nghe nhầm, nhìn nhầm?

"Đương nhiên không sao, ta làm sao lại có chuyện gì được. Nếu Tây Môn thiếu gia phải đi hôm nay thì sợ rằng không kịp rồi. Không lâu nữa mặt trời sẽ khuất bóng." Mễ Á hoàng hậu nắm chặt lớp hậu sa bên hông, ngữ khí nghe thì bình thường nhưng thân hình lại hơi run rẩy.

Long Nhất có chút hồ nghi. Mễ Á hoàng hậu này dường như đang giấu diếm điều gì. Hơn nữa ý tứ lại muốn ngăn không cho hắn đi sớm.

"Không sau, ta thích nhất là đi vào buổi tối, có trăng trên trời, lại có mỹ nữ. Thời tiết lại thích hợp. Không bằng chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện. Đối với hồ tộc các ngươi, ta cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi. Quan hệ giữa chúng ta bây giờ là quan hệ hợp tác, đương nhiên càng hiểu rõ nhiều việc càng tốt." Long Nhất không hề đứng dậy, ánh mắt bất định nói.

Mễ Á hoàng hậu cắn răng, cầm lấy kiện hồng sắc trường sam như muốn mặc vào. Đúng lúc này bàn tay Long Nhất nhanh như chớp đánh úp về phía bộ ngực cao vút của Mễ Á hoàng hậu.

Chương 425: Truy tung thần bí mỹ phụ

Mễ Á hoàng hậu lấy làm kinh hãi, nhưng căn bản không kịp phản ứng, tầng nhục sa trước ngực đã bị Long Nhất xé rách, chỉ còn kiện nội y trong suốt màu xanh biếc.

Long Nhất lập tức chấn động, đồng tử bỗng nhiên mở rộng, nhưng không phải là vẻ mặt háo sắc mà là một loại thần sắc kinh ngạc cực độ.

Lúc này, Mễ Á hoàng hậu mới lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn Long Nhất có chút buồn bã, yên lặng mặc lại chiếc trường sam màu phấn hồng.

"Như thế nào lại như vậy?" Long Nhất từ trong rung động kịch liệt lấy lại tinh thần hỏi, thanh âm trầm thấp. Hắn quả thực không sao tưởng tượng được thân thể ngọc ngà của Mễ Á hoàng hậu lại có thể biến thành thần sắc xanh đen trộn lẫn như vậy.

Mễ Á hoàng hậu mím chặt môi, thờ dài nói: "Ta vốn biết sẽ có một ngày như vậy. Ta không có Ngân Hồ huyết mạch nhưng lại tu luyện Ấn Thân thuật cùng Thiên Cực ảo thuật. Bị như vậy là sự trừng phạt."

"Có cách nào để chữa không?" Long Nhất trầm giọng hỏi.

Mễ Á hoàng hậu lắc đầu nói: "Không có. Trời cao đã hậu đãi ta nhiều

rồi. Vốn tưởng rằng không trụ được cho đến khi Bối Toa trở về, ngay cả di thư ta cũng chuẩn bị xong rồi. Không nghĩ rằng ta còn có thể nhìn thấy người cùng Bối Toa. Được như thế này ta cũng đã hài lòng rồi."

Long Nhất nắm lấy cổ tay nhỏ bé của Mễ Á hoàng hậu, đưa tinh thần lực cùng nội lực vào điều tra, phát hiện ra rằng toàn thân kinh mạch cùng ngũ đại tại khí của nàng đã bắt đầu suy kiệt, không còn khả năng hồi phục.

"Không sao, người không cần thương tâm. Người đồng ý giúp đỡ Hồ tộc chúng ta thượng vị chính là an ủi lớn nhất cho ta rồi." Mễ Á hoàng hậu chậm rãi rút tay lại, thản nhiên cười nói. Vẻ mặt tươi cười như áng mây xanh trên trời. Đối với sinh tử, có lẽ nàng đã nhìn thấu.

Long Nhất không thừa nhận cũng không phản đối, chỉ ngồi trên thảm trầm tư.

Bóng tối phủ xuống, Long Nhất nằm trên một bãi cỏ hẻo lánh trong Thánh Ma học viện. Bên cạnh là Vô Song, Nạp Lan Như Nguyệt, Long Linh Nhi, còn có Tây Môn Vô Hận.

"Phu quân, không phải hôm nay chàng muốn đi sao? Sao lại quyết định ở lại vậy?" Nạp Lan Như Nguyệt đang nằm một bên ôm chân Long Nhất hỏi.

"Đương nhiên là vì Thủy Nhược Nhan tỷ tỷ, phải không đại bại hoại?" Long Linh Nhi cười nói.

"Thông minh, không phải gần đây các nàng phát hiện Thủy Nhược Nhan thần thần bí bí sao? Không biết rõ nàng ra sao thì làm sao ta có thể an tâm rời đi đây?" Long Nhất hắc hắc cười nói.

"A, cho nên nhị ca cả ngày hôm nay cũng không có đi tìm nàng. Nguyên lai là huynh định theo dõi nàng. Nhưng sao bây giờ lại đợi ở chỗ này?" Tây Môn Vô Hận nghi hoặc hỏi.

"Cái việc theo dõi này sao ta phải tự mình đi làm, tự nhiên sẽ có người thay ta an bài thỏa đáng. Các nàng không cần quan tâm." Long Nhất cười nói.

"Đại bại hoại, người không lo lắng cho Thủy Nhược Nhan tử tử chút nào sao?" Long Linh Nhi hỏi.

"Lo lắng, đương nhiên là lo lắng chứ. Nhưng không phải lo lắng nàng làm sao mà lo lắng cho sự an toàn của nàng." Long Nhất tròn tròn mắt nhìn tinh không, mơ hồ hiểu rằng chuyện không đơn giản như vậy.

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên xuất hiện một đóa yêu hoa sang lạn, lần lượt biến đổi thành những đồ án xinh đẹp. Đối với con mắt người thường nhìn vào thì đây chỉ là một yêu pháp bình thường, nhưng đối với Long Nhất, một cái đồ án xuất hiện tại không trung thực sự là bất thường.

"Ta đi xem có chuyện gì, các người cứ nói chuyện phiếm ngồi đợi ta ở chỗ này." Long Nhất nghiêng người ngồi dậy, nói với tứ nữ.

Tứ nữ đều có chút không tình nguyện, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị của Long Nhất làm cho các nàng biết có nói như thế nào cũng vô dụng. Ý hấn đã quyết tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Long Nhất hóa thành một đạo hư ảnh, trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm, biến mất khỏi tầm mắt bốn người. Chỉ trong chốc lát, hấn không gây một tiếng động đã xuất hiện tại một mảnh rừng nhỏ phía đông Mễ Á công quốc.

Ở ngay bìa rừng xuất hiện một tầng kết giới rất mạnh, mặc dù được che dấu rất kĩ nhưng Long Nhất vẫn nhận ra trong không gian có hắc ám khí tức nhàn nhạt.

"Thực lực cũng không kém à nha. Là người của hắc ám giáo hội sao? Kì quái, Thủy Nhược Nhan sao lại có quan hệ với người của hắc ám giáo hội?" Long Nhất nhíu mày lẩm bẩm nói.

Xông vào thì chắc chắn là không được, dám chắc sẽ bị người bày ra kết giới phát hiện. Mặc dù hắc không sợ nhưng hắc chỉ muốn lên xem Thủy Nhược Nhan rốt cuộc làm gì? Người ở cùng Thủy Nhược Nhan là ai?

Long Nhất vận chuyển Ngạo Thiên quyết toàn thân, tinh thần lực cẩn thận phóng xuất hình thành một mật mạng lưới, đem giấu hết khí tức. Hắc chậm rãi tiến lên hai bước, thân thể tiếp xúc kết giới, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. Hoàn hảo...không hề xuất hiện bất cứ ba động nào.

Rất nhanh, Long Nhất xuyên thấu kết giới không một tiếng động, tiến vào trong rừng. Kết giới trong nháy mắt cũng phục hồi lại nguyên trạng.

Trong rừng cũng không có bất kỳ cơ quan nào cả, Long Nhất hành động trong bóng tối như cá gặp nước, hướng phía trung tâm đi tới.

"Mẫu thân, Cửu Thiên Ám ma thuật con đã luyện xong giai đoạn đầu tiên rồi." thanh âm Thủy Nhược Nhan truyền tới.

Long Nhất trong lòng khẽ giật mình. Cửu Thiên Ám ma thuật là pháp thuật bất truyền trong Hắc Ám giáo hội, chỉ có Hắc Ám giáo hoàng mới có thể học. Hắc biết Phong Linh cũng biết pháp thuật này. Hắc

ẩn mình, cố nín hơi thở. Hai con mắt đen nháy nhìn vào bên trong bãi đất. Bên trong có hai thân ảnh yếu điệu. Trong đó có một người đã gặp hai năm trước là Thủy Nhược Nhan. Người kia là một tuyệt sắc mỹ phụ tóc xanh mắt xinh cực kì xinh đẹp. Mỹ phụ về mặt triu mến nhìn Thủy Nhược Nhan. Nhưng Long Nhất lại cảm nhận được từ người nàng tỏa ra một thứ khí tức âm lãnh.

"Mẫu thân? Long Nhất nghĩ thầm. Hoàn cảnh của Thủy Nhược Nhan hẳn cũng biết chút ít. Nhưng tuyệt không nghĩ mẫu thân nàng lại là người như vậy. Có cảm giác như đó là một nữ tử thập phần nguy hiểm. Nàng dạy Thủy Nhược Nhan Cửu Thiên Âm ma thuật thì chắc chắn nàng là người của Hắc Âm giáo hội rồi. Hơn nữa, địa vị của nàng cũng không phải là nhỏ. Đột nhiên, Long Nhất bỗng nghĩ đến một điều: Phong Linh cũng là Lam phát Lam mâu (mắt xanh tóc xanh), thoạt nhìn thì giống mỹ phụ này vài phần. Chẳng lẽ các nàng là quan hệ mẹ con? Nhưng Thủy Nhược Nhan cũng gọi mỹ phụ này là mẫu thân, vậy chẳng phải Phong Linh cùng Thủy Nhược Nhan là quan hệ tỷ muội sao? Long Nhất vừa nghĩ đến đây, trong đầu không khỏi nổi lên một loại quái cảm không nói nên lời. Hẳn cũng hiểu ra tại sao Thủy Linh Lung nghĩ ra mọi biện pháp tách con mình ra khỏi nữ tử này.

"Tốt lắm, Nhược Nhan, tư chất của con thông minh như cha con vậy." mỹ phụ vui mừng vuốt ve khuôn mặt Thủy Nhược Nhan.

"Mẫu thân, đến bao giờ con mới có thể gặp cha?" Thủy Nhược Nhan hỏi. Từ nhỏ nàng đã phải tuân thủ theo sự chỉ dạy chặt chẽ của Thủy Linh Lung, vô cùng thiếu thốn sự quan tâm. Đột nhiên mẫu thân xuất hiện trước mắt, nàng căn bản không có sức kháng cự. Đây là điều mà từ nhỏ đến lớn nàng hằng ao ước.

Mỹ phụ khe khẽ thở dài nói: "Những năm gần đây, ngài nãi người vẫn không chịu tha thứ cho mẫu thân cùng phụ thân con. Phụ thân

con không lúc nào không nghĩ đến nãi nãi con. Nhưng lời thề độc năm đó đã khiến cha con và con trọn đời không thể gặp mặt trừ phi nãi nãi con tha thứ cho chúng ta."

"Vậy tại sao cho đến bây giờ mẫu thân mới tìm con?" Thủy Nhược Nhan trầm mặc một hồi hỏi.

"Có lời thề độc đó thật ra trong đó cũng có lỗi của ta. Nhưng cốt nhục chia lìa, mẫu thân cũng thống khổ đến mức chịu không nổi nữa nên cho dù lời thề ứng nghiệm, mẫu thân có chết cũng phải gặp được con." Mỹ phụ nói đến đó, nhin không được bắt đầu thút thít.

"Mẫu thân." Thủy Nhược Nhan nghe vậy, gục đầu vào ngực nàng.

Hai mẹ con đứng một hồi lâu, mỹ phụ nọ vỗ về sau lưng Thủy Nhược Nhan. Vẻ mặt bi thương bỗng chốc trở nên phức tạp. Thủy Nhược Nhan không nhìn thấy nhưng Long Nhất lại nhìn rõ mồn một.

Người đàn bà này rốt cuộc là muốn làm gì? Long Nhất liếc mắt, trong mắt xuất hiện một tia lệ mang.

"Nhược Nhan, mẫu thân hôm nay sẽ trở về, những gì ta đã dạy con, con nhất định phải cố gắng tu luyện. Còn có ước định giữa hai người chúng ta. Con không được nói cho bất kì ai, bất kì ai hiểu chưa?" một lúc lâu sau, mỹ phụ thu liễm thần sắc phức tạp đứng lên, nhẹ nhàng nói vào tai Thủy Nhược Nhan.

"Con biết rồi, mẫu thân, nhưng người không thể ở lại vài ngày sao?" giọng nói Thủy Nhược Nhan trở nên nặng trĩu, không muốn mẫu thân dời đi.

"Mẫu thân cũng muốn, nhưng không thể. Mẫu thân hôm nay phải trở về giáo hội." Mỹ phụ nhẹ nhàng đẩy Thủy Nhược Nhan, ngón tay

thon dài đang vuốt ve khuôn mặt nàng.

Thủy Nhược Nhan gật đầu, không nói gì.

"Hài nhi đáng thương, không cần phải đau khổ. Chỉ cần con làm theo những gì mẫu thân nói, cuộc sống cả nhà chúng ta đoàn tụ tុtុ không còn xa. Đến lúc đó con có thể gặp phụ thân, mẫu thân, còn cả muội muội con nữa." Mỹ phụ ôn như lau những giọt nước mắt rơi rớt trên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của Thủy Nhược Nhan.

"Muội muội nàng có khỏe không?" Thủy Nhược Nhan hỏi. Trong lòng nhận nhạo một loại tình cảm ruột thịt. Thì ra nàng còn có một muội muội, thì ra nàng còn được làm tỉ tỉ. Cái loại cảm giác này khiến cho nàng vô cùng hạnh phúc.

"Nàng khỏe lắm, luôn ồn ào muốn gặp tỉ tỉ. Cho nên con tuyệt đối không được làm mẫu thân thất vọng, hiểu chưa?" mỹ phụ nói.

"Vâng" Thủy Nhược Nhan dùng sức gật đầu.

"Được rồi, thời gian cũng không còn sớm. Mẫu thân đi đây. Con bảo trọng" Mỹ phụ lại ôm Thủy Nhược Nhan vào lòng, vỗ nhè nhẹ lên lưng nàng. Sau đó buông tay, nhìn Thủy Nhược Nhan thật lâu, thật trìu mến. Bàn tay nhỏ bé vung lên đem thu hồi kết giới. Cổ khí tức hắc vụ nhàn nhạt bao quanh người nàng rồi cả người biến mất trong nháy mắt.

"Mẫu thân..." Thủy Nhược Nhan tiến lên hai bước, lệ nhãn đầy mắt.

Long Nhất liếc mắt nhìn lại, một giọt nước mắt trong suốt như ngọc châu rớt xuống, thân thể chợt lóe lên rồi cũng biến mất truy tung theo hắc ám khí tức nọ.

Đuổi theo được hơn mười thời thần thì đã ra ngoài trăm dặm. Long Nhất đã có thể nhìn rõ thân ảnh phía trước.

"Đại mỹ nữ, sao lại vội vàng thế? Không bằng hạ xuống nghỉ ngơi bồi tiếp thiếu gia ta vài chén rượu." Long Nhất phát xuất tinh thần lực từ mi tâm ép tới, trong không khí, tinh linh lõi hệ ma pháp nguyên tố trong nháy mắt đã tạo thành từng đạo bình chướng màu tím chặn xung quanh mỹ phụ nọ.

Chương 426: Vết sẹo bảy màu trên ngực

Mỹ phụ hiển nhiên không ngờ đột nhiên bị công kích, thân hình khựng lại đôi chút, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cây trượng màu tím tỏa ra hắc ám khí tức. Đỉnh trượng bắn ra một quầng hắc sắc quang mang đánh về phía quần lôi điện màu tím nhằm tự vệ.

"Tây Môn Vũ?" mỹ phụ kinh ngạc thốt lên. Pháp sư lôi điện, trên đời này chỉ có một mình Long Nhất, điểm ấy nàng không hề nghi ngờ, hơn nữa, nàng còn biết Long Nhất may mắn nhận truyền thừa của Lôi thần.

"Mỹ nữ nhãn lực không tồi, không hổ là thượng tầng tại hắc ám giáo hội." Long Nhất cười hắc hắc, thân hình trong nháy mắt biến tới ngay cạnh mỹ phụ, hai mắt không kiêng kỵ đánh giá nàng.

Lúc hai mắt Long Nhất nhìn về phía mỹ phụ, nàng cũng thân nhiên đánh giá hắn, khuôn mặt không hề tỏ ra bất thường, giống như quanh nàng tầng tầng lôi điện không hề tồn tại.

"Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, trách không được Linh nhi nha đầu đối với ngươi không cách nào quên được." mỹ phụ tựa hồ vô cùng hài lòng, giống như mẹ vợ đánh giá con rể vậy.

Long Nhất cười cười không tiếp lời. Mỹ phụ trước tiên hé lộ nàng là mẫu thân của Phong Linh, ý để cho Long Nhất cung kính với nàng một chút.

"Không biết đại mỹ nữ đi tới Mỹ Á công quốc có gì chỉ dạy?" Long Nhất thản nhiên cười, tinh thần lực tại mi tâm lại bắt đầu chậm rãi hướng vào trong từ từ nén lại.

Nụ cười trên mặt mỹ phụ cứng lại, ánh mắt trở nên âm lãnh, không thể tin Long Nhất cũng không hề nể mặt nàng.

"Mỹ Á công quốc cũng không có gì cấm kỵ, buộc ta phải hướng Tây Môn gia các người báo cáo cả" mỹ phụ thu lại nụ cười giả tạo, lạnh lùng nói.

"Sao lại không? Dù Hắc Ám giáo hội hay Quang Minh giáo hội ta đều không cần quan tâm, các người muốn làm gì thì làm, có điều, bất cứ kẻ nào muốn thương tổn người ta muốn bảo vệ, ta nhất định sẽ làm kẻ đó sống không được chết chẳng xong, bất kể là ai!" Long Nhất lời cuối cùng tràn ngập sát ý nhưng nụ cười quý dị vẫn nguyên trên mặt khiến kẻ khác phải lạnh xương sống.

Mỹ phụ âm tình bất định, cảm giác được áp lực trong không khí bỗng nhiên gia tăng, khiến cho nàng cảm giác được hung muộn khí đoán, pháp trượng màu tím trong tay bao bọc hắc mang, gia tăng chống cự.

"Đại mỹ nữ, không bằng theo ta hồi Mỹ Á công quốc một chuyến? Người cùng ta về gặp Thủy Linh Lung không phải là tuyệt sao? Long Nhất sát khí trong nháy mắt biến mất, ra vẻ mặt tươi cười vô hại.

Mỹ phụ nghiêng răng nói: "Người không biết ta là ai sao?"

"Người không phải người của Hắc Ám giáo hội sao? À ... nhà người ám chỉ thân phận. Chẳng phải là mẫu thân của Phong Linh và Thủy Nhược Nhan, cũng là người con dâu mà Thủy Linh Lung không thừa

nhận đó sao?" Long Nhất mỉm cười nói.

"Người biết mà còn đối với ta vô lễ như thế. Không biết ta là nhạc mẫu của người à? Không sợ ta không gả con gái ta cho người sao?" mỹ phụ ngữ khí nghe có vẻ đùa cợt, nhưng ánh mắt âm lãnh đầy đe dọa.

"Bây giờ, người không có quyền định đoạt." Long Nhất vừa nói vừa kiết song chủy. Mi tâm một trận chấn động, Tinh thần võng dĩ nhiên cũng bị mỹ phụ phá một lỗ hồng, hắc ám khí tức trong nháy mắt bao phủ bốn phía.

"Hắc ám lĩnh vực." Long Nhất mắng một tiếng, thân hình biến mất. Vài đạo ma đấu khí bảy màu hướng bốn phương tám hướng bắn ra.

Oanh vài tiếng. Máy trăm cây đại thụ bị ma đấu khí của Long Nhất đánh thành bụi phấn. Khẽ một tiếng "hừ", một thân ảnh như lưu tinh bắn về ra xa.

Long Nhất vừa thấy mỹ phụ hiện thân liền cười lạnh đuổi theo. Nhưng khi hắn đuổi tới một đoạn, thấy hư ảnh từ từ mờ dần, võ đầu cười khổ. Dĩ nhiên cũng bị một ảo ảnh lừa, Cửu Thiên Âm Ma Thuật chẳng phải hư danh. Ảo ảnh kia cũng quả là chân thật, ngay cả hơi thở cũng y như thật, làm cho người ta khó phân biệt thật giả. Lúc này, mỹ phụ nọ tất nhiên cũng đã chạy mất. Thật sự là thất sách a.

Khi Long Nhất bắt đầu rời đi, khoảng năm mươi lý cách nơi vừa phát sinh xung đột, gần một tiểu sơn, từ hắc vụ liền từ từ hiện ra một thân ảnh mềm mại, chính là mỹ phụ vừa mới chạy thoát lúc nãy. Lúc này nàng có vẻ chật vật, xiêm y rách nát, lộ ra làn da thịt trắng như ngọc.

"Tây Môn Vũ, người quả là con rể tốt của ta a." mỹ phụ nghiêng răng nói. Đôi bàn tay nàng che ngực phải nơi vết máu đang theo ngón tay

nàng chảy ra. Long Nhất kết hợp bảy hệ ma pháp nguyên tố bảy màu ma đấu khí uy lực vô cùng lớn. Vết thương do bảy hệ nguyên tố tương sanh tương khắc tạo thành cũng cũng khó khép lại.

Mỹ phụ phát tay tạt thành hắc ám kết giới, từ từ cởi áo của mình ra, hai vú lộ ra ngoài, trên vú đang có một vết thương cỡ ngón tay, máu đang không ngừng chảy ra.

Mỹ phụ khẽ cắn môi, từ không gian giới chỉ móc ra từng hạt châu màu đen miết lại thành phấn đen đắp lên, hoàn toàn bao trùm vết thương khiến cho máu ngừng chảy. Nhưng khi mỹ phụ phủi bỏ lớp hắc sắc phấn, miệng vết thương vẫn lưu lại một vết sẹo bảy màu mờ mờ.

"Tây Môn Vũ, đừng để rơi vào tay ta" mỹ phụ nhìn vết sẹo ở ngực phải, nghiêng răng nói, Nàng biết vết sẹo này vĩnh viễn cũng có khả năng biến mất.

Thủy Nhược Nhan chậm rãi hướng phía đông Mễ Á công quốc mà đi, ánh mắt dịu lại, không biết đang suy nghĩ gì.

"Phanh", Thủy Nhược Nhan cái mũi bị đập đau đến chảy nước mắt.

Nàng hai tay xoa mũi, thầm nghĩ thật xui xẻo, tự dừng lại đi đập đầu vào thân cây. Trước kia dù thất thân thế nào, theo bản năng cũng biết phía trước có chướng ngại. Nàng giơ lên đầu, đang muốn biến thân cây kia thành băng cho bổ tức, thân thể bỗng đột nhiên run lên, miệng mắt trợn to không tin, bởi vì một thân ảnh quen thuộc đang mỉm cười nhìn nàng.

"Chú ý hình tượng thực nữ của mình một chút, Thủy Nhược Nhan sư phụ." Long Nhất cười hắc hắc vươn tay tương mở cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Thủy Nhược Nhan giơ tay lên che mặt, ở thân trên truyền đến một cảm giác ấm áp, đột nhiên quát to một tiếng nhảy dựng lên, cái miệng nhỏ nhắn hung hăng cắn mạnh vào bả vai Long Nhất.

"A ..... tiểu dã miêu, người ngựa mông sao." Long Nhất triệt khừ nội lực hộ thể, khóc không ra nước mắt, trên thân thể kiện tráng của hắn đầy vết răng. Tất cả đều có tác giả khác nhau, mỗi mỹ nữ đều lưu lại trên đó một vết tích kỉ niệm.

Một lúc lâu, Thủy Nhược Nhan nhả hắn ra, nhìn vẻ mặt khổ sở của Long Nhất, đôi môi mím chặt, liền dùng thủy liệu thuật chữa vết thương.

"Xứng đáng lắm, ai bảo người cố ý giả trang thành cái cây khiến cho ta ngã, người xem cái mũi ta bây giờ vẫn còn hồng đây này." Ngữ khí của Thủy Nhược Nhan ôn nhu đi rất nhiều, ngẩng đầu để Long Nhất nhìn thấy cái mũi đỏ hồng của nàng.

Long Nhất nhẹ nhàng nhéo cái mũi của Thủy Nhược Nhan, cười nói: "Ta thật không cố ý, ta đứng ở chỗ này chờ người này giờ, ai ngờ người cả nửa ngày cũng không phát hiện ra ta."

Thủy Nhược Nhan bất mãn hừ nhẹ một tiếng: "Còn nói không cố ý, Người nếu không ấn dấu khí tức thì ta làm sao có thể không phát hiện ra được."

Long Nhất hắc hắc nở nụ cười, không muốn tranh luận cùng nữ tử này nữa. Hắn thật sự là cố ý làm như vậy.

"Người... người cười cái gì? Đáng ghét." Thủy Nhược Nhan mặt ửng đỏ sảng giọng, Long Nhất cười khiến cho nàng vừa thẹn vừa mừng, trong lòng càng mơ hồ chờ đợi, về phần chờ đợi cái gì thì nàng cũng

không biết.

Long Nhất vươn tay nâng chiếc cằm xinh đẹp của Thủy Nhược Nhan, thăm đánh giá, hai năm thời gian không dài nhưng cũng không phải là ngắn, nhưng cũng đủ để làm cho một người phụ nữ càng trở nên tráng lệ, thành thực.

"Thủy Nhược Nhan sư phụ, Người thật sự là càng ngày càng xinh đẹp." Long Nhất vuốt ve chiếc cằm nhỏ xinh của nàng, thanh âm không tự giác trầm thấp xuống.

"Học sinh Long Nhất, người lại muốn có chủ ý gì với sư phụ đây?" Thủy Nhược Nhan hồng mặt cười nói, nhưng cũng không rút đầu lại, ngược lại còn lớn mật tiếp đón ánh mắt Long Nhất. Xung hô đệ tử với sư phụ khiến cho nàng sinh ra một loại cảm giác kích thích phi luân lý đạo đức.

"Ta nghĩ, muốn ....." Long Nhất thì thào nói, ngón tay từ từ di chuyển từ chiếc cằm xinh xắn của Thủy Nhược Nhan xuống chiếc cổ thon dài, vuốt ve chiếc gáy khiết bạch rồi xuống tiếp. Ngón tay dừng lại trên ngực, bên ngoài chiếc áo thủy hệ ma bào của nàng, bắt đầu xoa bóp không mạnh không nhẹ.

"Phôi đệ tử." thân thể Thủy Nhược Nhan mềm mại run lên, ánh mắt mê loạn nhìn Long Nhất.

Long Nhất cũng không nhịn được nữa, ôm chặt Thủy Nhược Nhan trong lòng, chiếc miệng rộng nhanh chóng ngậm lấy đôi môi béo mạp của Thủy Nhược Nhan.

Vẫn kịch liệt mà tràn đầy nhu tình, theo sự xâm nhập của môi và lưỡi mà dục hỏa dâng trào. Ma trảo không ngừng loạn động, đầu lưỡi linh hoạt như thần xà, khiến cho ý thức của Thủy Nhược Nhan lâm vào

một mảnh u linh, thân thể như bông bành nơi tiên cảnh, mây trắng bập bành quanh người, chim muông ca sướng nơi nơi khiến cho nàng thật sâu say mê không nở rời.

Ma trảo của Long Nhất không biết lúc nào đã không an phận (sờ tí con người ta từ nãy rồi lại còn không biết từ lúc nào) đặt lên bờ mông cực phẩm mỹ ngọc của Thủy Nhược Nhan, từ dưới thắt lưng trực tiếp tiến vào.

"Không ..... không muốn ....." Thủy Nhược Nhan đột nhiên từ trong u linh lấy lại ý thức, cảm giác ma trảo của Long Nhất đã đánh úp về phía địa phương tối mật của nữ nhân.

"Không muốn thật sao?" Long Nhất cười hỏi, ngón tay hư đã tung tăng đùa nghịch nơi cấm khu của nàng. (câu này rất chi là khó dịch, có thể nói toẹt ra nhưng các bạn thông cảm. Chú ý mình dùng từ Ngón Tay và động tác đang sờ mông của nó.)

Thủy Nhược Nhan rên rỉ một tiếng, thân thể mềm mại như đang bị thiêu đốt, ý thức của nàng cũng dần bị Long Nhất hòa tan. Nàng cắn môi e lệ nói: "Không muốn ở chỗ này."

Chương 427: Nửa đêm trong khuê phòng nữ kiếm thánh

"Ta thấy chỗ này rất tốt a, lấy trời làm màn, lấy trăng làm bạn, lại vừa hoang dã, chỉ có hai người chúng ta..." Long Nhất nhẹ nhàng thì thào như thôi miên, đôi ma trảo lần mò vô số địa phương miễn cảm trên dưới, đem dục vọng vốn cất giữ ở nơi sâu thẳm nhất trong nàng khơi gợi ra.

Thủy Nhược Nhan ngẩng đầu ngắm nhìn tinh không, cảm thụ từng làn gió nhẹ thổi qua. Trong lòng nổi lên cảm giác xúc động. Quả thật nơi này thật đẹp đẽ. (đang phê thì chỗ nào mà chả đẹp...ôi nhớ cái lần ta ở vườn hướng dương may không có thằng nào trốn ở đâu chụp ảnh)

"Sẽ không có ai tới chứ?" Thủy Nhược Nhan như bông hồng hé nở, hít thở dồn dập, ngăn cản bàn tay Long Nhất đang hoạt động giữa hai chân nàng. (ôi cô giáo Thủy)

"Đừng lo, chỉ cần bố trí kết giới là được, bất quá lần này nàng không được chạy." bàn tay Long Nhất lần mò trong khu rừng rậm rạp tìm kiếm viên hồng đậu của nàng. Nhẹ nhàng di chuyển xuống một chút, cười nói. Nha đầu kia lúc trước tại Ma Huyền rừng rậm đã khiêu khích hắn không ít lần. Mỗi lần lên đến thời khắc mấu chốt thì lại rút lui khiến cho hắn chỉ biết cắn răng căm hận. Bây giờ thì nhất định hắn phải ăn thịt được nàng.

Hơi thở Thủy Nhược Nhan trở nên gấp gáp, mị ý như tơ, không có

chút ý niệm nào phản kháng. Chính mình đã như cá nằm trên thớt, còn có sự lựa chọn khác sao? Huống hồ cho dù có nàng cũng không chọn. Tấm thân xử nữ này đã quyết giao cho hắn từ lâu nhưng vẫn chưa thực hiện được vì xa cách.

"Thủy Nhược Nhan sư phụ, nàng nói cho ta biết, lần này nàng có chạy nữa hay không?" Long Nhất nhẹ nhàng thổi luồng khí nóng vào lỗ tai Thủy Nhược Nhan, bàn tay vẫn hoạt động không ngừng. Thủy Nhược Nhan cảm xúc dâng trào như thủy triều mãnh liệt, thân thể mềm mại run rẩy ôm chặt Long Nhất.

"Chạy... Chẳng biết ai muốn chạy... người không nên chạy mới đúng, phơi đê tử." bộ ngực Thủy Nhược Nhan phập phồng kịch liệt, hàm răng trên cắn chặt môi dưới, mị nhãn như tơ, không biết khí lực tự nhiên từ đâu tới đè lên người Long Nhất. Đôi môi đỏ mọng hôn mê loạn lên khuôn mặt hắn. Hương vị nhục dục nhất thời tràn ngập.

Phong lưu vô kể, cảm xúc dâng trào. Hai cụm bạch hoa hoa sáng như ngọc lấp lánh dưới ánh tinh quang va chạm nhau kịch liệt. Lúc này, đôi nam nữ cũng đang chậm rãi đồng tâm kế hợp không tách rời.

Cơn kích tình qua đi, chỉ còn lại tàn dư là nhu tình nồng đậm. Thân thể xích lõa mềm mại khiết bạch của Thủy Nhược Nhan như phủ một tầng phấn hồng. Vài giọt mồ hôi điểm tuyết càng làm cho thân thể nàng thêm vũ mị.

Long Nhất ôm Thủy Nhược Nhan, bàn tay đang đùa giỡn một bên ngọc thố bảo mẫn của nàng. (Hình như mình để ý thằng này chưa bao giờ tung tuyệt chiêu bú tí thần chưởng nhỉ, thật là không biết hưởng thụ mà). Trong lòng đang nghĩ sẽ bắt đầu chuyện mỹ phụ nọ như thế nào đây? Theo trực giác của hắn, mỹ phụ nọ tìm đến Thủy Nhược Nhan tuyệt không có hảo tâm. Rồi cuộc nàng muốn làm gì?

"Long Nhất, chàng biết không? Ta đã gặp mẫu thân." Đột nhiên Thủy Nhược Nhan nhẹ nằm dài lên người Long Nhất, hạnh phúc nói. Bây giờ nàng đang âu yếm bên người nam nhân của nàng, hơn nữa lại gặp mặt mẫu thân, làm sao có thể không hạnh phúc cho được.

"Thật à? Mẫu thân nàng có khỏe không? Ngày nào đó ta phải gặp nàng một chút." Long Nhất hơi trầm ngâm một chút, cười nói.

"Có cơ hội rồi nói. Người hôm nay đã đi rồi. Long Nhất, thiệp nói cho chàng..." Thủy Nhược Nhan đang nằm trong lòng Long Nhất nói cho hắn biết mẫu thân và phụ thân nàng là người của Hắc Ám giáo hội. Nàng sẽ không nói cho bất cứ ai nhưng đối với Long Nhất nàng không muốn giấu diếm, muốn đem tất cả của mình cùng chia sẻ với hắn. Chỉ là mẫu thân trước khi đi đã dặn nàng rất kĩ, vạn lần không được nói ra cho dù bất kể là ai.

"Thì ra là như thế, có thể chính vì mẫu thân nàng là người của hắc ám giáo hội cho nên nãi nãi nàng mới kiên quyết phản đối." Long Nhất nghe kỹ một lượt rồi gật đầu nói, nhưng thủy chung vẫn không nghe được điều hắn muốn nghe. Rốt cuộc mỹ phụ nó muốn làm chuyện gì? Nàng muốn lợi dụng Thủy Nhược Nhan làm chuyên gì?

"Long Nhất, thiệp còn có một muội muội nữa đấy, hy vọng sớm được gặp nàng. Đến lúc đó thiệp nhất định sẽ yêu thương nàng." Thủy Nhược Nhan không chú ý tới vẻ mặt trầm tư của Long Nhất, hưng phấn nói.

"Thật sao? Muội muội nàng dám chắc cũng xinh đẹp như nàng, đáng yêu như nàng, thiện lương như nàng." Long Nhất không chú ý đến lời nàng nói, chỉ biết tâm bực.

"Không, chắc chắn nàng phải xinh đẹp hơn, đáng yêu hơn, thiện

lượng hơn...Long Nhất, chàng đang suy nghĩ cái gì vậy?" Thủy Nhược Nhan rất cục cựa cũng phát hiện Long Nhất không chú ý lời nàng nói, không khỏi quan tâm hỏi.

Long Nhất lộn một vòng, đè Thủy Nhược Nhan xuống dưới. Đôi mắt đen nhìn chăm chăm mỹ mạo của nàng hỏi: "mẫu thân nàng lần này đến chỉ để thăm nàng thôi sao?"

Thủy Nhược Nhan sợ run, né tránh ánh mắt Long Nhất, nói: "mẫu thân còn dạy thiếp Cửu Thiên Âm ma thuật của Hắc Âm giáo hội."

"Sao lại vậy? Ngoài ra người có phân phó nàng làm chuyện gì không?" Long Nhất tiếp tục hỏi.

Thủy Nhược Nhan vẻ mặt không vừa ý, lắc đầu nói: "không có."

Long Nhất ngấm nhìn Thủy Nhược Nhan một lúc lâu, trên mặt lộ ra thần sắc thất vọng, chán nản nằm xuống bên cạnh, không nói một lời.

Thủy Nhược Nhan cắn cắn môi dưới, biết Long Nhất đã biết điều gì đó, nhưng là...

"Long Nhất, xin lỗi chàng, mẫu thân đã phân phó cho thiếp một việc, nhưng thiếp đã đáp ứng người sẽ không nói cho bất luận kẻ nào biết. Chàng đừng làm ra cái vẻ mặt như vậy nữa." Thủy Nhược Nhan úp mặt vào ngực Long Nhất, làm nũng nói. Đôi tuyệt mỹ ngọc thỏ của nàng cũng theo động tác đó mà áp sát vào người Long Nhất.

Long Nhất khe khẽ thở dài. Hắn biết tám chín phần chuyện mỹ phụ phân phó không phải là chuyện tốt. Nhưng Thủy Nhược Nhan dám chắc không cho là như vậy. Bằng không nàng tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

"Ta biết, ta không nên bức nàng nói ra." Long Nhất hít sâu một hơi, ý niệm lập tức xoay chuyển trong đầu.

Thủy Nhược Nhan nhìn kỹ vẻ mặt Long Nhất, phát hiện ra hấn cũng không có gì miễn cưỡng, không khỏi thở dài một hơi.

"Được rồi, nãi nãi của nàng Thủy Linh Lung hình như cũng không có mặt ở Mễ Á thánh ma học viện." Long Nhất vươn tay chụp cặp song nhũ trước mặt, bàn tay đùa nghịch cặp song nhũ béo mập biến nó thành các loại hình dạng qua các kẽ ngón tay khiến cho người đẹp trợn trợn mê hồn.

Thủy Nhược Nhan bắt lấy hai bàn tay không yên phận của Long Nhất, nói: "nãi nãi đang bế quan, còn không biết bao giờ đi ra. Được rồi, Ngạo Nguyệt đế quốc chiến sự còn chưa dứt sao? Chàng có định ở chỗ này vài ngày không?"

"Có lẽ phải đi ngay lập tức." Long Nhất khẳng khái nói. Trong lòng thầm suy tính: xem ra mỹ phụ nọ tận dụng thời cơ tới gặp Thủy Nhược Nhan. Bằng không trước mặt nhân vật thành tinh như Thủy Linh Lung khẳng định không có khả năng không phát hiện được có chuyện lạ xảy ra.

"A" Thủy Nhược Nhan lên tiếng. Nàng đương nhiên muốn Long Nhất ở lại Mễ Á công quốc một thời gian. Nếu không phải chuyện mẫu thân dặn dò, lần này nàng tuyệt sẽ bỏ hết tất cả đi cùng Long Nhất.

Không khí giữa hai người trong nhất thời trở nên trầm mặc. Cả hai lặng lẽ ngắm nhìn ánh tinh quang từ các vì sao lấp lánh trên bầu trời.

Bỗng nhiên, Thủy Nhược Nhan xoay người nằm lên trên người Long Nhất, mỹ mâu chăm chú nhìn hấn. Khuôn mặt tươi cười mang theo

một lớp ửng hồng.

"Nàng...nàng muốn làm gì?" Long Nhất ra bộ hoảng sợ hỏi.

"Ta muốn làm gì chẳng lẽ chàng không biết? Hôm nay ở nơi hoang giao dã ngoại này, chúng ta cô nam quả nữ, chàng nói xem ta muốn làm gì?" Thủy Nhược Nhan kêu kêu ngón tay ngọc lên cầm Long Nhất, học ngữ khí xấu xa của Long Nhất cười nói. Thời khắc này, trên người Thủy Nhược Nhan xuất hiện một dạng phong tình khiến Long Nhất thất thần.

Thủy Nhược Nhan thấy Long Nhất thất thần, trong lòng vô cùng đắc ý, bàn tay nhỏ bé nhanh như chớp chớp tới giữa hai chân Long Nhất. Tình lang phải đi ngay cho nên nàng muốn dành thời gian triền miên nhiều hơn. Vô tình đã quên mất chính mình vừa mới phá thân, kết quả là khiến tên tiểu Long Nhất lại hung hăng đứng dậy.

Tên tiểu Long Nhất đột nhiên cứng đờ người, toàn thân run lên, trong mắt tức khắc bùng phát ngọn lửa dục vọng. Nha đầu không biết sống chết kia bỗng khiêu khích hẳn, thật sự là kích thích rất lớn a.

Hai người hỗn hiển thở gấp. Liệt hỏa bỗng nhiên bùng phát. Khắp không gian tiếng rên rỉ không ngớt, vang vọng thật lâu...

Long Nhất ôm Thủy Nhược Nhan đang mệt mỏi không còn tia khí lực về chỗ ở của nàng. Suốt quá trình vừa rồi, Long Nhất cấp toàn bộ năng lượng phục vụ nàng khiến nàng bây giờ mệt mỏi cuộn tròn trong lòng Long Nhất mà ngủ. Khí lực để động đậy đầu ngón tay cũng không có.

Long Nhất đem Thủy Nhược Nhan đặt trên giường, than nhẹ một tiếng ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang mím cười của nàng. Hẳn đối với Hắc Âm giáo hội cũng không có thành kiến. Nhưng nếu mỹ

phụ nọ thật sự lợi dụng con ruột của mình để đạt được mục đích thì thật vô sỉ. Vô luận như thế nào hấn cũng không thể để Thủy Nhược Nhan bị thương tổn. Hấn muốn mang Thủy Nhược Nhan đi ngay lập tức. Nhưng Thủy Nhược Nhan không thể đi cùng hấn. Điều này khiến hấn vô cùng bất an.

Có lẽ... Long Nhất đột nhiên nghĩ tới một người. Hấn ngấm nhìn Thủy Nhược Nhan đang ngủ say một lần nữa rồi đứng dậy, thân hình lập tức biến mất khỏi phòng Thủy Nhược Nhan.

Màn đêm vẫn đang bao phủ khắp Mễ Á thánh ma học viện. Ở bên ngoài kí túc xá cao cấp dành cho nữ sinh có một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện trên một cây đại thụ. Ánh mắt hấn nhìn lên một chút, sau đó di chuyển đến phòng bảo vệ bên ngoài cửa kí túc.

Bóng đen không phải ai khác, chính là Long Nhất. Hấn vừa nghĩ đến nhân vật thần bí khó lường – Âu Đại Mục. Đến tận bây giờ hấn vẫn đoán không ra thân phận của bà.

Long Nhất ẩn giấu khí tức, quý quý mị mị bay đến phòng bảo vệ. Không có kết giới. Long Nhất rón rén thần không biết quỷ không hay mà lặng lẽ tiến vào, không phát ra một chút tiếng động.

Với thực lực bây giờ của Long Nhất, đối phó với một Kiếm Thánh căn bản không là vấn đề. Nhưng nhớ lại, trước kia, trực giác của hấn mách bảo rằng thực lực của Âu Đại Mục vốn đã đạt tới Kiếm Thần cảnh giới. Lần này hấn thử ra tay bất ngờ xem có hiệu quả hay không.

"Ý, người đâu rồi?" Long Nhất vừa đẩy cửa phòng liền phát hiện trên giường không có một bóng người. Hấn không khỏi có chút kinh ngạc.

Đúng lúc này, một trận hàn khí từ bên hông Long Nhất phát ra. Long

Nhất trong nháy mắt hóa thành tàn ảnh xuất hiện bên chiếc giường. Mà tại vị trí của hắn lúc trước đã xuất hiện một bàn tay lớn xuất chương không gian toàn phá. Nếu hắn không tránh kịp thì sợ rằng đã nghiền nát cổ hắn rồi.

"Tây Môn tiểu tử, ngươi kiếm ta à?" Một thân ảnh lả lướt chậm rãi xuất hiện. Thanh âm kì lạ mà quen thuộc vang lên.

Chương 428: Không phải thân muội muội

Thân hình chậm rãi hiện rõ, lộ ra khuôn mặt phong vận, một cỗ mùi thơm ngát tràn ngập khắp phòng.

Nữ kiếm thánh thân mặc một bộ trường sam tử sắc, trong tay cầm theo một thanh trường kiếm, phát ra hàn quang nhàn nhạt, thản nhiên nhìn Long Nhất.

"Đại tỷ, đã lâu không gặp, người phong thái vẫn như trước a." Long Nhất cười ha hả, nhìn kỹ nữ kiếm thánh một lượt khiến cho nàng hơi mất tự nhiên.

"Người quý quý mị mị đến đây làm gì?" Nữ kiếm thánh thu hồi trường kiếm trong tay, kéo một chiếc ghế lại, ngồi xuống hỏi.

Long Nhất cười hắc hắc, cũng không khách khí kéo một chiếc ghế khác, ngồi xuống nói: "tiểu đệ tuyệt không có ý gì cả, chỉ là đã đến Mễ Á Công Quốc hai ngày vẫn chưa qua tham kiến Đại tỷ, mà ngày mai tiểu đệ đã phải đi, nếu không đến có thể không có thời gian nữa."

Nữ kiếm thánh mỉm cười mang theo thâm ý nhìn Long Nhất, thản nhiên nói: "Có việc gì thì đi ra phía sau núi nói chuyện, trong cái phòng nhỏ này của ta không thể chứa nổi đại thần."

"Đại thần gì chứ, tiểu đệ thế nào cũng chỉ là tiểu thần mà thôi." Long Nhất cười hắc hắc nói,

Thành thật mà nói thì hẳn ngay cả tiểu thần cũng chưa đạt tới, hẳn vẫn còn chưa mặc được Lôi thần sáo trang.

Nữ kiếm thánh không đấu võ mồm cùng Long Nhất, thân hình chợt lóe ra cửa phòng, hướng phía sau núi bay vút đi.

Gió vẫn mềm mại như vậy, vẫn nhẹ nhàng khiến tà áo trên người nữ kiếm thánh bay phất phơ trong gió. Nếu là chỉ nhìn từ phía sau, sợ rằng toàn bộ nam nhân trên thế gian không có ai có khả năng thoát khỏi loại khí chất hoàn mỹ thần bí này. Thời gian thật vô tình khiến cho gương mặt tuyệt mỹ kia không khỏi hiện lên vẻ tang thương, sợ rằng số lượng nam nhân si mê nàng mất đi phải đến hai phần ba.

Nữ kiếm thánh xoay người, nhìn Long Nhất đang đứng cách nàng vài bước đang kinh ngạc nhìn nàng.

"Nhìn cái gì? Lão thái bà này có gì đẹp mắt mà nhìn." Nữ kiếm thánh khẽ cười nói, bình thường tựa như không để chuyện phong sương đem đến ba động trong lòng nàng.

"Đại tỷ sao có thể gọi là già, chỉ có thể gọi bằng hai chữ thành thực. Trải qua năm tháng mà lắng đọng lại thành một loại phong vận." Long cười nói.

Nữ kiếm thánh chợt rung động mạnh, đột nhiên nở nụ cười, nói: "Tiểu tử lấu cá, nói thế nào lại thành lão khí hoành thu, người không biết còn tưởng ngươi và ta có quan hệ không bình thường."

Long Nhất cười cười. Bộ dáng tựa như đang hoài niệm quá khứ. Hẳn tại hai thế, cuộc sống so với người khác đều đặc sắc hơn vạn phần. Có lẽ người khác có sống một trăm kiếp cũng không gặp phải nhiều cố sự như hẳn, cho nên tâm tình hẳn khi cảm thụ sự vật đối

với người khác đều vạn lần không giống. Chỉ là nhiều khi hẳn phải giấu con người thật của hẳn sau một tầng ngụy trang.

"Được rồi, không nói chuyện thành thực nữa, nói đi, hôm nay người đến tìm ta là có mục đích gì." Nữ kiếm thánh hỏi.

Long Nhất gật đầu. Trên mặt một lần nữa xuất hiện nụ cười xấu xa: "lần này đến là muốn nhờ Đại tỷ một việc."

"Chuyện gì?" Nữ kiếm thánh chau mày hỏi.

Long Nhất thoáng trầm ngâm, sắp xếp lại câu chữ một chút rồi đem chuyện Thủy Nhược Nhan kể lại cho nữ kiếm thánh, kể cả những chuyện hẳn nghi ngờ.

"Vậy người muốn người như thế nào?" Nữ kiếm thánh hỏi.

"Ta muốn đại tỷ chú ý nhất cử nhất động của Thủy Nhược Nhan. Có lẽ có lúc, chính nàng cũng không biết mình đang làm gì. Nếu có gì dị thường, hy vọng Đại tỷ có thể tương trợ một chút." Long Nhất chân thành thỉnh cầu.

Nữ kiếm thánh ôn tồn cười nói: "Đáp ứng người cũng không phải không thể. Bất quá có một điều kiện."

"Điều kiện gì? Nếu là bán đứng nhân phẩm ta tuyệt sẽ không đáp ứng a." Long Nhất vừa nháy dựng lên, hai tay vung vẩy cười nói.

Nữ kiếm thánh trừng mắt, một đạo kim sắc đấu khí nhân lúc Long Nhất không kịp chuẩn bị xẹt qua gương mặt hẳn. Trên mặt hẳn lưu lại một đạo hồng ngân nhàn nhạt.

Long Nhất cũng không thèm để ý, chân khí vận một vòng lên trên

mặt, hồng ngân liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hấn nhìn chăm chăm nữ kiếm thánh cười nói: "quả nhiên, đại tỷ giấu diếm thực lực. Đại tỷ đã đạt tới rồi pháp thần cảnh giới."

Nữ kiếm thánh không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, cười nói: "còn nói hư nói vượn sẽ phá ngươi, xem ngươi làm sao hồ loạn câu dẫn nữ hài tử."

"Đại tỷ. Chẳng lẽ người không biết, cho dù ta có bị biến thành yêu quái, mỹ nữ cũng khóc hô đảo thiếp lại đây. Cái này gọi là mị lực của nam nhân, không có liên quan đến hình dạng." Long Nhất tiến lên đứng sòng vai với nữ kiếm thánh, ngữ khí vô cùng tự tin.

Nữ kiếm thánh, không, bây giờ hấn phải xưng là nữ Kiếm Thần, không nói gì, khẽ vuốt nhẹ mái tóc, vẫn nhìn không thấu này tiểu tử, hấn ẩn dấu quá nhiều bí mật, biến hóa quá nhanh, làm cho người ta căn bản không thể nào nắm bắt được.

"Ta có thể giúp ngươi lưu ý Thủy Nhược Nhan, điều kiện chính là ngươi phải làm cho Tây Môn Vô Hận hạnh phúc." Nữ Kiếm Thần đưa mắt nhìn thẳng vào mắt Long Nhất.

Long Nhất không chút nào không e dè, cũng nhìn thẳng vào mắt nữ Kiếm Thần, cùng nữ Kiếm Thần đối thị, khóe miệng hoa xuất một nụ cười mỉm nói: "Ngươi nói ta thật không hiểu, Vô Hận là muội muội ta, làm cho nàng cảm nhận được hạnh phúc của người thân là trách nhiệm của ta."

"Ta nói Tình, ngươi hiểu chưa?" Nữ kiếm thánh thản nhiên nói.

Long Nhất như là bị người đập một gậy vào sau gáy, một lúc lâu sau mới chỉ vào vẻ mặt bình thản đích nữ Kiếm Thần mắng to: "Ngươi điên rồi, ngươi thật biến thái, tình yêu của Vô Hận không thể đòi hỏi

ở chỗ ta, mà tại bên phu quân nàng."

"Chỉ cần người nguyện ý, vậy hạnh phúc của nàng sẽ ở ngay nơi người." Nữ Kiếm Thần ánh mắt không đổi vừa nhìn chăm chăm Long Nhất vừa nói.

Long Nhất buông tay, bình tĩnh trở lại, nhìn chăm chăm nữ Kiếm Thần một cách kì dị nói: "Người thật sự điên rồi, ta đã hiểu tại sao ông nội ta không muốn người, người căn bản là người điên, người đừng nói cho ta người không biết ca ca cùng muội muội là loạn luân."

Vẻ mặt Nữ Kiếm Thần khi Long Nhất nhắc tới ông nội hấn thì vẻ mặt biến ảo, tựa hồ muốn bộc phát, nhưng cuối cùng cũng đè nén xuống được nói: "Ta không điên, Tây Môn Vô Hận căn bản vốn không phải muội muội người, cho nên người không cần phải lo lắng."

Long Nhất lúc này thật là ngây dại, hấn lẳng lẳng nhìn nữ Kiếm Thần, trong đầu hiện lên câu nói kia: Tây Môn Vô Hận căn bản là không phải muội muội người.

"Người ..... người nói Vô Hận không phải muội muội ta, người thúi lắm, mặc dù không phải một mẹ sinh ra, nhưng có một người cha, chẳng lẽ cha ta cũng không biết sao?" Long Nhất kích động đến mức phát ra những lời thô thiển, hấn đi tới cái thế giới này, thật vất vả mới có một muội muội, cũng thật tình coi Tây Môn Vô Hận làm tổ thân muội tử, bây giờ đã có người nói cho hấn cùng nàng không phải anh em, thật sự khiến hấn không thể chịu đựng được.

"Đúng vậy, hấn cũng không biết." Nữ Kiếm Thần thản nhiên nói, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại, đôi mắt chứa đau thương nồng đậm cùng vẻ bất đắc dĩ.

Long Nhất cũng trấn định tâm thần, từ trong đáy lòng nghĩ có chút

buồn cười hỏi lại: "cha ta không biết chẳng lẽ người biết?"

"Đương nhiên, này thế giới chỉ có ta và ông nội người biết, ngay cả cha mẹ ruột của nàng cũng không biết." Ngữ khí nữ Kiếm Thần xúc động, vô cớ thờ dài, vẻ mặt cô đơn khiến người khác không thể nghi ngờ.

Long Nhất ngần ra nhìn nữ Kiếm Thần, lẩm bẩm nói: "Là người điên hay là ta điên?"

"Người cho rằng ta lừa người sao?" Nữ Kiếm Thần nhàn nhạt nói.

"Chẳng lẽ không phải?" Long Nhất cười cười, vẻ mặt trào phúng, nhưng trong lòng không hề giống như mặt ngoài vậy, hẳn biết nữ Kiếm Thần tuyệt đối không phải là hạng bịa chuyện thối tha.

"Ta không cần phải lừa người, bản lãnh của người như vậy, chẳng lẽ không có biện pháp nhận ra sao." Nữ Kiếm Thần nhìn Long Nhất nói.

Long Nhất bỗng trở nên trầm mặc. Kiếp trước ở trong Long Tổ, hẳn có thể dùng phương pháp nguyên thủy để phân biệt hai người có quan hệ huyết thống hay không.

"Bất luận thật giả, người chú ý đến điều kiện của ta một chút, ta sẽ dụng tối đa khả năng của mình mang đến hạnh phúc cho Vô Hận." Long Nhất mỉm cười, chẳng biết từ khi nào nụ cười đã ngưng kết trở nên cứng ngắt vô cùng.

"Hào, ta không có ý kiến." Nữ Kiếm Thần thấy vẻ mặt Long Nhất, than nhẹ một tiếng đáp ứng.

Tâm tư Long Nhất không khỏi rung động loạn xạ, hẳn định rời đi, vừa bước đi hai bước lại xoay người định mở mồm hỏi nhưng không thể

phát ra âm thanh.

"Có phải muốn hỏi về thân thể của Tây Môn Vô Hận không? Ta chỉ có thể nói cho người nàng không phải huyết mạch Tây Môn gia tộc, còn lại ta không thể nói gì thêm." Nữ Kiếm Thần đọc được suy nghĩ trong đầu Long Nhất, mở miệng chế trụ, không cho Long Nhất mở miệng hỏi.

Long Nhất thở dài một hơi, nhún vai bay vụt đi.

Chẳng biết từ khi nào, bầu trời đêm đen kịt bắt đầu chậm rãi nhạt dần, phương đông đã ẩn hiện những tia nắng đầu tiên của buổi bình minh.

Long Nhất phi thân qua cánh đồng cỏ hôm qua, không khỏi kinh ngạc khi phát hiện ra rằng tứ nữ cũng không trở về lữ điểm, dựng trướng bông nghỉ lại trên mặt cỏ.

Đại bị đồng miên a, nếu là trước kia Long Nhất đảm bảo sẽ phải đi vào chiếm chút tiện nghi, hưởng thụ một chút tư vị trái ôm phải ấp. Nhưng lúc này Long Nhất một chút tư tâm cũng không có. Hắn bước đến gần bên trướng bông thật chậm, thật nhẹ, miệng bảm nói: "chẳng lẽ Vô Hận thực sự không phải muội tử của ta."

Ngay lúc này, cửa trướng bông đột nhiên mở, Vô Song từ trong đi ra, vẻ mặt thần thanh khí爽, chắc là tối hôm qua mình tưởng cả đêm.

"Long Nhất, người làm sao vậy? Bộ dáng như thất thần vậy." Vô Song thấy vẻ mặt Long Nhất lo lắng hỏi.

Long Nhất khoát khoát tay ra ý không sao, đột nhiên mở cửa trướng bông đi vào. Vô Song hiểu có chuyện gì đó, liền cũng theo vào. Vừa vào đã thấy Long Nhất đang ngắm nhìn Tây Môn Vô Hận đang say

ngủ, về mặt biển ảo vô cùng.

"Song nhi, người thấy Vô Hận với ta có giống nhau không?" Long Nhất quay đầu nhẹ giọng hỏi.

Vô Song trong lòng kinh ngạc, suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: "Không có chỗ nào giống cả, vô luận là tính cách hay nét mặt đều không giống."

Long Nhất gật đầu, đột nhiên bàn tay xuất thủ như gió điếm hướng Nạp Lan Như Nguyệt, Long Linh Nhi và cả Tây Môn Vô Hận.

Chương 429: Lòng dạ độc ác

Chỉ nghe phách phách vài tiếng, Long Nhất đã điểm trúng huyết ba vị mỹ nữ đang ngủ say.

"Long Nhất, ngươi làm gì vậy?" Vô Song kinh dị nhìn Long Nhất, vẻ mặt tuấn tú trầm tư, vừa mới thấy được hắc có gì đó là lạ, bây giờ lại thấy càng không đúng.

Long Nhất quay đầu, ngón giữa tay phải đặt ở trên môi ra hiệu im lặng, khe thờ dài rồi đột nhiên cầm lấy cánh tay phải Tây Môn Vô Hận. Không rõ hắc làm động tác gì, ngón giữa Tây Môn Vô Hận chảy ra 1 giọt máu đỏ tươi. (Kotex, Kotex đâu? Cần Kotex gấp)

Long Nhất cẩn thận hứng lấy giọt máu tươi này, xoay người ra khỏi trường phòng.

Vô Song cũng theo hắc đi ra ngoài nhưng lại phát hiện Long Nhất ở bên ngoài đã bày ra một kết giới, cũng không biết hắc làm gì bên trong.

"Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?" Vô Song thì thào nói, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Long Nhất có bộ dáng như vậy, trong lòng lo lắng không thôi.

Lúc này bên trong kết giới, Long Nhất ngơ ngác nhìn chiếc chén trên tay, trong chén có chất lỏng, trong đó một bên là màu đỏ, bên kia là màu lam.

"Là thật, Vô Hận thật sự không phải là thân muội muội của ta." Long Nhất than nhẹ một tiếng, trong lòng có cảm giác mất mát, nhưng cũng không khỏi cảm thấy phần nộ.

Đây thật sự là hoang ngôn, ngay cả Tây Môn Nộ cha hắn cũng không biết sự thật, Tây Môn Vô Hận không phải con ruột hắn. Long Nhất không thể dễ dàng tha thứ, suy nghĩ sâu xa một chút, nếu chính người đàn bà của hắn có con với người khác, cảm giác ủy khuất như thế nào. Nhưng là nữ Kiếm Thần đã nói, chính ông nội hắn cũng có can dự trong đó, rốt cuộc, chuyện này là như thế nào? Ông nội hắn mất tích nhiều năm trước có phải là lão hồ đồ hay không? Chẳng lẽ đem con người khác về nhà để làm mạo tử của con trai mình. Nghĩ đến mẹ hắn khiến Long Nhất muốn hét to "con bà nó".

Long Nhất tâm tình sôi trào một hồi, trong chốc lát, lập tức dịu xuống. Vô luận thế nào chuyện cũng là này thật, Tây Môn Vô Hận không có tội, dù có thế nào cũng không có thể đổ tội lên nàng.

Trái lo phải nghĩ một hồi, Long Nhất điều chỉnh lại tâm tình, quyết tạm thời không nói ra sự thật. Lúc này Tây Môn gia tộc vốn đang phải tranh đấu cật lực, thế cục tại Thương Lan đại lục đang ở vào tình thế khẩn cấp, chuyện này một khi lan truyền ra ngoài chỉ có trăm ngàn điều bất lợi.

Thu hồi kết giới, vẻ mặt Long Nhất như bình thường mang theo một nụ cười đi ra ngoài.

"Long Nhất ....." thấy Long Nhất vừa ra, Vô Song liền lên tiếng, tiến lên hai bước.

"Ta không sao." Long Nhất cười cười vỗ vai Vô Song, tiếp đó liền chánh sắc nói: "Song nhi, chuyện vừa rồi ta không muốn để bất cứ ai

biết, nàng hiểu không?"

"Thiếp hiểu rồi." Vô Song thản nhiên gạt đầu mặc dù trong lòng nàng còn có nghi vấn. Nhưng nếu Long Nhất không muốn để người khác biết, vậy nàng sẽ không cho bất kì ai biết để tránh có chuyện phát sinh.

"Cám ơn nàng đã hiểu cho ta." Long Nhất cúi xuống hôn nhẹ lên gò má Vô Song.

Cuồng Long đế quốc Đàng Long thành, Tây Môn phủ đệ, ánh mặt trời dích chiếu rọi xuống phát xuất kim quang xán lạn. Chu Hồng đại môn hai bên hộ vệ tiên khôi lượm giáp, đảnh đảnh sát khí, vừa nhìn dễ tưởng rằng đang ở chiến trường đầy rẫy thiên binh thiên tướng.

Tây Môn Nộ vẫn như cũ đang ngồi ở trước chiếc bàn to xụ, vẻ mặt trầm tư nhìn đăm đăm vào tin tức tình báo từ khắp nơi, có Đàng Long thành, lại có cả những tin tức trên toàn Thương Lan đại lục

Lúc này, Đông Phương Uyển gõ gõ cửa, bưng một chén trà đi vào, nhẹ nhàng đặt trên bàn Tây Môn Nộ. Sau đó đi ra phía sau hẳn, tay ve vẩy chiếc quạt quạt cho Tây Môn Nộ.

Tây Môn Nộ đầu một chút cũng không ngẩng, vẫn như cũ nhìn vào bản báo cáo tình báo, lấy bút gạch dưới những nội dung trọng điểm. Hẳn thoạt nhìn già đi rất nhiều, tóc bạc trên trán hình như nhiều thêm vài phần, nhưng khí chất không giảm mà uy từ đôi mắt khiến cho khí chất càng thêm trầm luyện.

Một lúc lâu, Tây Môn Nộ đứng lên thư giãn gân cốt, mỉm cười nhìn thê tử.

"Phu quân, uống chén trà đi. Chẳng hiểu sao dạo này thời tiết nóng

nực như vậy." Đông Phương Uyển đưa chén trà chén bàn cho Tây Môn Nộ.

"Khác thường là điều tất yếu, Thương Lan đại lục năm nay chuyện lạ xảy ra khắp nơi." Tây Môn Nộ tiếp nhận chén trà nhấp một ngụm. Trà này Đông Phương Uyển làm phải trải qua hơn mười công đoạn, hơn nữa còn phải đóng băng, uống vào thử khí tiêu hết, trong lòng phiền muộn chưa phát giác cũng giảm đi rất nhiều.

Đông Phương Uyển cười vui vẻ, nhưng lại không nói lời nào, làm Đông Phương gia tộc Đại tiểu thư, độ mẫn cảm của nàng cùng xem xét đại hoàn toàn khả năng đàm luận, nếu không phải trước mặt Tây Môn Nộ làm hiền thê lương mẫu, vô luận là bằng vào tài hoa trên chính trường hay là quân sự đều có thể danh chấn thiên hạ, nhưng nàng lại lựa chọn tố một người đàn bà vô danh đứng đằng sau thành công nam nhân.

"Uyển nhi, Dạ tướng quân bọn họ có tới không?" Tây Môn Nộ trong mắt tinh quang chợt lóe, vuốt vuốt chút bạch râu bên mép nói.

"Vừa mới tới, đang ở trong đại sảnh, phu quân bây giờ muốn đi gặp bọn họ ngay không?" Đông Phương Uyển đáp.

"Đương nhiên là muốn." Tây Môn Nộ hắc hắc cười cười, Vẻ mặt gian trá có điểm giống giống bộ dáng Long Nhất, không biết là có kỳ phụ tất có kỳ tử hay là có kỳ hảo tất có kỳ phụ.

Tây Môn Nộ vẻ mặt uy nghiêm bước vào đại sảnh, ba vị nam nhân mặc quân phục cùng văn phục Cuồng Long đế quốc toàn bộ đứng dậy, ưỡn ngực hướng tới hân hành lễ.

"Lần này mời mọi người tới có chuyện gì thương nghị, mọi người trước tiên ngồi xuống đi." Tây Môn Nộ đi nhanh qua đại sảnh rồi ngồi

xuống chiếc ghế ở trên cao.

"Gia chủ, chỉ vài ba người chúng ta sao?" một vị lão giả phục sức văn quan Cuồng Long đế quốc tuổi khoảng xấp xỉ sáu mươi nghi hoặc nói. Trước kia, mỗi lần có chuyện trọng đại cần thương nghị, Tây Môn Nộ đều hội khiếu tất cả tâm phúc của hãn, nhưng lần này nhưng lại chỉ có vài người bọn họ.

"Không sai, ba người các người theo ta nhiều năm như vậy, là những người mà ta tín nhiệm nhất...." Tây Môn Nộ nói, nhìn về mặt ba người, trong lòng xuất hiện một tia sát khí.

"Gần đây Đẳng Long Thành không quá nhàm chán. Nói vậy mọi người hãn cũng biết. Công kích Ngạo Nguyệt đế quốc là việc quan trọng nhất, hơn cả việc Long Chiến. Lão hồ ly rất cục nhịn không được, đã động thủ rồi. Một tháng nay Lý Thiết Hạ mấy người đã nhằm vào chúng ta. Bất quá cũng may mà mỗi lần đều hóa hiểm vi di (gặp dữ hóa lành). Hơn nữa còn bị chúng ta phản kích, mặc dù không thể gây thương tổn được hãn, nhưng cũng cũng đủ cho hãn thống khổ chút ít.." Tây Môn Nộ quan sát về mặt ba người, khóe miệng tươi cười nói, thoát nhìn tựa hồ cực kỳ vui sướng.

"Tất cả đều đã được gia chủ định liệu tiên cơ, mỗi lần ứng phó với Long Chiến đều nắm rõ trong tay, thuộc hạ thật sự thập phần bội phục" Dạ Vô Phong sùng bái nhìn Tây Môn Nộ nói.

Tây Môn Nộ nhìn Dạ Vô Phong. Người này hãn từng hết sức tín nhiệm. Bây giờ lại bị hãn kín đáo bài trừ khỏi trung tâm của Tây Môn gia tộc. Tất cả tại vì thế tử người này đã cùng thái tử Long Ứng cấu kết. Mà thân cận một chút thôi cũng đủ để lòng dạ độc ác của Tây Môn Nộ động nộ.

Tây Môn gia tộc đã ẩn nhẫn mấy trăm năm, tuyệt không tha thứ cho

bất kì sai sót nhỏ nào. Chỉ cần một lỗi nhỏ có thể khiến cho toàn bộ Tây Môn gia tộc trở thành nắm tro tàn, vạn kiếp bất phục. Tây Môn Nộ không dám đánh bạc. Hắn phải cứng rắn như cương thiết.

"Thật ra đây cũng không phải công lao của ta. Sau lưng Long Chiến có người của chúng ta. Bất cứ động tác nào của hắn cũng đều bị theo dõi. Thử hỏi Long Chiến làm sao đấu lại được với chúng ta?" Tây Môn Nộ vuốt vuốt râu mép, khoan khoái cười to, hai con mắt nheo nheo lại nhìn kĩ phản ứng của ba người.

Hai gã vận văn quan vẻ mặt vui mừng, võ mông ngựa không ngớt. Trên phương diện bọn họ, Tây Môn Nộ đem loại chuyện bí mật như thế nói cho bọn hắn đủ biết hắn tín nhiệm bọn họ như thế nào.

Dạ Vô Phong sắc mặt căng thẳng, trong đầu oanh long không ngớt, hai chân trở nên lạnh như băng, nhưng trên mặt vẫn cố nở nụ cười.

Đến khi Tây Môn Nộ kêu ba người giải tán, Dạ Vô Phong cố ý nán lại.

"Dạ tướng quân có việc gì không?" Tây Môn Nộ nhíu mày nhìn hắn, mơ hồ biết rõ tâm tư của Dạ Vô Phong.

"Thịch" Dạ Vô Phong bỗng nhiên quỳ xuống, run giọng nói: "Gia chủ thứ tội, Vô Phong không biết làm sai chuyện gì. Xin gia chủ nói rõ."

"Dạ Vô Phong là người thông minh, cả nhà hắn làm việc cho Tây Môn gia tộc, hắn lại cùng Tây Môn Nộ lớn lên. Tây Môn Nộ không phát ra sát khí nhưng hắn lại mơ hồ nhận ra. Huống hồ hắn biết, Tây Môn Nộ tuyệt không có khả năng thiết lập mạng lưới gián điệp sau lưng Long Chiến. Chính bởi không có khả năng cho nên lời Tây Môn Nộ nói ra, hắn không có nửa điểm vui sướng mà thay vào đó là sự run rẩy tuyệt vọng.

Tây Môn Nộ ngồi ở trên cao nhìn chăm chăm vào Dạ Vô Phong đang quỳ dưới đất, ánh mắt lạnh như băng, thản nhiên nói: "Vô Phong, ta tin tưởng ngươi sẽ không phản bội ta. Nhưng ngươi đã sai lầm, đó chính là cưới một con dâm phụ. Phu nhân ngươi cùng thái tử Long Ưng gian dâm. Chuyện này chắc hẳn ngươi không biết."

Dạ Vô Phong choáng váng đầu óc. Hắn không tưởng được rằng người đàn bà kia đã phản bội hắn. Hắn không hề hoài nghi lời nói của Tây Môn Nộ. Tây Môn Nộ nói có thì nhất định phải có.

"Vô Phong, ta không thể thua..." Tây Môn Nộ nói với Dạ Vô Phong, ngữ điệu trầm thấp.

Dạ Vô Phong đã đưa ra quyết định. Khi hắn ngẩng mặt lên thì đã mang theo vẻ mặt kiên định. Hắn bình tĩnh nói: "Gia chủ, ta biết nên làm thế nào."

Ba ngày sau, Long Chiến cùng quân sư của hắn biết bên cạnh có nội gián. Tình thế bên trong đã bắt đầu trở nên khẩn trương. Không khí bắt đầu căng thẳng đáng sợ, nghi thần nghi quỷ.

Bà ngày sau, Dạ phủ trong một đêm bị huyết tẩy. Dạ Vô Phong tướng quân cùng vợ con nô dịch mấy trăm nhân khẩu không người nào sống sót. Hiện trường bị một siêu cường kết giới bao phủ. Bởi vậy không một ai phát giác. Nghe nói Hắc Âm giáo hội nhúng tay vào chuyện này bởi vì cả Dạ Phủ đâu đâu cũng có Hắc Âm khí tức.

"Vô Phong, Tây Môn Nộ ta thiếu nợ ngươi. Kiếp sau nhất định bồi hoàn." Tây Môn Nộ đứng ở trong viện, nhìn lên tinh không. Trong ánh mắt lóe lên một vết trong suốt.

Chương 430: Trị Liệu

Theo Mễ Á hoàng hậu thì qua việc tạo ra huyết án Dạ Vô Phong tướng quân gây ảnh hưởng rất lớn, Tây Môn nộ ngay ngày thứ hai vô cùng tức giận quyết tra ra hung thủ, vì Dạ Vô Phong báo thù huyết hận, Theo đó ám chỉ thế lực Hắc Âm tác quái sau lưng Long Chiến.

Phe cánh theo phe Tây Môn gia tộc càng lung lay, còn không phải sau Dạ Vô Phong là bọn họ nữa hay sao, ngay sau đêm huyết án bọn họ càng trở nên đoàn kết, trong đầu giờ chỉ hòa một tâm niệm là cùng Tây Môn thế gia để bám trụ và cùng tồn vong. Ý niệm càng thêm kiên định, bọn họ cho rằng Long chiến xử dụng thủ đoạn đầy máu tanh như thế để răn đe thì cho dù bọn họ không phản bội cũng nhất định không có kết quả tốt.

Không thể không thừa nhận Dạ Vô Phong thật sự vô cùng thông minh, lợi dụng đủ loại thông đạo kiến tạo xung quanh Long chiến nên hễ có tin tức nội gian liền truyền ra, sau thủ đoạn tàn nhẫn trên lộ ra một loạt danh sách nội gian cần phải tiêu diệt. Thu được cục diện thuận lợi nhưng cũng đầy máu tanh này, trong lòng Tây Môn nộ an tâm rất nhiều. Có được thuộc hạ trung trinh như thế khác nào như hổ thêm cánh, nhưng Tây Môn nộ ra tay trước giờ chưa hề hối hận.

Phải! Trong lòng chưa từng hối hận. Cho dù để cho hắn lựa chọn một lần nữa, hắn vẫn ra quyết định tàn nhẫn như vậy. Làm đại sự phải có tâm ngoan thủ lạt, đối với người khác phải tàn nhẫn.

Ngẫm xem từ cổ chí kim có mấy ai xây dựng đại nghiệp thiên thu mà

không phải đập lên hàng ngàn hàng vạn khô cốt. Trong số khô cốt đó có lẽ có bằng hữu hấn cũng có thể là thân nhân.

Thời khắc ly biệt đó chính là nhân sinh, có đoàn tụ thì tất có li tán.

Long Nhất nhìn Bối Toa, Thủy Nhược Nhan, Tây Môn Vô Hận còn có Long Linh Nhi trước mặt, trong lòng cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Tứ nữ cũng không hề khóc, ngược lại cười hì hì nói lời từ biệt với đoàn người Long Nhất.

"Nhị ca. thời gian cũng không còn sớm, các người đi đi." Tây Môn Vô Hận vừa trừng mắt liếc Long Nhất vừa nói, cặp thu nhân xinh đẹp không vương một chút nào buồn bã ly biệt.

"Đúng vậy phu quân, đi mau đi, phía trước chiến sự quan trọng hơn." Long Linh Nhi tiếp lời, bộ dạng tựa Hồ hận không được thúc Long Nhất mau mau rời đi.

Long Nhất vô cùng ngạc nhiên. Cười khổ sờ sờ cái mũi. Kỳ thật hấn vốn định để Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận theo cùng, nhưng từ khi nhận được tin tức của Ngân Kiếm hấn liền hủy bỏ ý định này. Lặng lẽ kéo hai nàng lại dặn dò các nàng không được rời Thủy Nhược Nhan.

Hai nàng lúc đầu chết sống không đồng ý. Nhưng sau một thoáng lại cao hứng đồng ý, phản ứng này quả thật là thay đổi quá nhanh đi, khiến cho Long Nhất nháy mắt cảm thấy vô cùng kì quái không thể lí giải nổi.

Mặc dù trong lòng có nghi vấn, nhưng Long Nhất lúc này cũng không còn thời gian để hỏi nhiều. Dù sao hấn đã dặn dò qua tình báo thiên võng luôn theo sát hành tung của chúng nữ.

Long Nhất ánh mắt hướng về phía nha đầu Bối Toa. Chỉ có nàng mặc dù đang cười nhưng trong mắt hiện rõ vẻ không muốn muốn xa rời đến mức ai cũng có thể thấy được. Nàng là huyết mạch Hồ tộc Ngân Hồ duy nhất, không có khả năng theo Long Nhất bốn ba khắp nơi. Huống hồ lần này cô cô nàng Mễ Á hoàng hậu đột nhiên bế quan, tất cả chuyện đều để lại cho nàng. Kể cả cùng Ngân Kiếm hiệp đàm.

"Đi ....." Long Nhất khoát khoát tay, cùng Nạp Lan Như Nguyệt và Vô Song nhóang lên không trung, trong nháy mắt biến thành ba hắc điểm nhỏ.

Ngay lúc này. Bối Toa cố nén nước mắt này giờ không cách nào nén được nữa rơi xuống như vỡ đê, Tây Môn Vô Hận, Thủy Nhược Nhan cùng Long Linh Nhi tam nữ cũng lộ ra nét buồn bã, đều vây quanh an ủi Bối Toa.

Long Nhất mang theo Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song bay tới bên rìa Hoành đoạn sơn mạch, đột nhiên dừng một chút mang theo hai nàng hạ xuống.

Đây là một mảnh rừng trúc xanh rì. Rừng trúc xung quanh có một cái dòng suối trong suốt nhỏ vờn quanh, dòng nước chảy êm đềm, sâu dưới đáy nước ánh lên đủ loại màu sắc của noãn thạch, quả thực là một loại hưởng thụ cao cấp.

Lúc này, một giọng ca thanh thúy theo khe suối truyền lại, đây hẳn là chỉ dùng để xướng lên khi đi câu. Long Nhất mấy người nghe không hiểu ý tứ trong đó, nhưng có thể cảm nhận được tâm hồn thuần khiết thiện lương.

"Thanh âm này như thế nào có chút quen thuộc. Long Nhất, chàng có hiểu được không?" Vô Song hỏi.

"Đúng vậy. Ta cũng không hiểu được." Nạp Lan Như Nguyệt gật đầu nói.

Long Nhất mỉm cười, mỗi tay nắm tay một nàng. Theo hướng tiếng ca truyền lại lao đi.

Tiến đến khu trung tâm khe suối thì tại đây vươn ra một lầu trúc thô sơ, trên đó một người con gái thanh lệ, trang phục được may bằng thô bố (vải thô), đôi chân nhỏ nhắn được bao phủ từ trên xuống tận gót, đôi bàn chân để trần đang ngồi ngân nga, nhưng điều khiến người khác lấy làm lạ là đồn bộ nghiêm nhiên hiện hữu một cái Hồ vĩ, rõ ràng nàng là một Hồ nữ.

Nạp Lan Như Nguyệt cùng Vô Song nhìn đến ngậy người, một lúc lâu mới đồng thanh kêu lên: "Mẽ Á hoàng hậu."

Long Nhất lại không hề thấy bất ngờ, cười dài nhìn Mẽ Á hoàng hậu. Nàng giờ như một thôn nữ thuần phát đang vui sướng ca hát, vừa chất phác mà vừa thoát tục, còn say đắm lòng người hơn vẻ đoan trang hoa lệ trước đây.

Mẽ Á hoàng hậu xướng xong một khúc, xoay người nhìn về phía ba người Long Nhất, lúc này mái tóc nàng vô cùng đơn giản, xỏa dài trên đôi bờ vai thon thả.

Giản dị, nhưng thoát nhìn lại hiện lên nét phong tình khiến người khác một phen động lòng.

"Hoàng hậu, Bối Toa nói người đang bế quan, người như thế nào lại ở chỗ này?" Nạp Lan Như Nguyệt kỳ quái hỏi.

Mẽ Á hoàng hậu cười cười, đáp: "Ta tại sao ở chỗ này, thì hãy hỏi

phu quân tốt của người đó, mà sau này cũng đừng gọi ta là hoàng hậu nữa, ta khuê danh là Liên Tâm, người sau này cứ gọi ta là Liên Tâm đi."

Mẽ Á hoàng hậu vừa nói, hai nàng lập tức ánh mắt hướng sang Long Nhất.

Long Nhất nhún nhún vai, đem chuyện đã phát sinh trên người Mẽ Á hoàng hậu nói lại, hai nàng lúc này mới thấy khiếp sợ, thật không nghĩ tới Mẽ Á hoàng hậu thoát nhìn trần ngập sức sống như vậy kỳ thật đã bệnh tình nguy ngập rồi.

"Long Nhất, chàng có biện pháp trì hoãn bệnh của Liên Tâm hay không?" Vô Song hỏi.

"Không có cách nào, nàng toàn thân kinh mạch đều bắt đầu khô héo, cho dù dụng quang minh cấm chú tánh mạng lễ tán sợ rằng cũng chỉ trì hoãn một chút thời gian thôi chứ không thể trừ được hoàn toàn bệnh căn." Long Nhất lắc đầu than thở.

"Vậy làm sao bây giờ?" Nạp Lan Như Nguyệt khẩn trương hỏi, nàng không thể trơ mắt nhìn Mẽ Á hoàng hậu hương tiêu ngọc vãn.

"Vô Song, cái này phải nhờ nàng giúp rồi, ta hy vọng nàng có thể nhanh chóng đưa Liên Tâm Hồi băng nguyên một chuyến." Long vừa nhìn Vô Song vừa nói.

Vô Song chột rùng mình hỏi: "Long Nhất, chàng muốn dùng Thủy Tinh Quan áp chế bệnh tình của Liên Tâm?."

Long Nhất gật đầu, trừ cách này ra hẳn cũng nghĩ không ra biện pháp nào khác, hẳn muốn cho Mẽ Á hoàng hậu tạm thời ngủ say trong Thủy Tinh Quan, thời gian sau có biện pháp sẽ lại cứu sống

nàng.

Thời gian không thể trì hoãn, bốn người không hề dừng lại, cấp tốc hướng tới biên cảnh Ngạo Nguyệt đế quốc tiến đến, tốc độ được đẩy lên đến cực hạn.

Hai ngày sau, bốn người đã xuất hiện tại biên cảnh Ngạo Nguyệt đế quốc. Không ngoài sở liệu, tuyết đã tan hơn phân nửa, nước lênh láng khắp nơi, rất nhiều thôn trấn vùng trũng bị nước từ tuyết tan dâng ngập, vừa là tuyết tai vừa là thủy tai, Ngạo Nguyệt đế quốc thật là đa tai đa nan (nhiều thiên tai, nhiều khó khăn).

Vô Song không nhiều lời, nhìn thật sâu vào mắt Long Nhất, người nam tử này cùng mình nối tiếp duyên tình ngàn năm, nàng không khóc hay làm nũng khi ly biệt, cũng không biểu hiện vẻ tình thâm tựa hải như người khác nhưng lại dùng ánh mắt. Chỉ cần ánh mắt sâu lắng ngay kế cận liền làm cho Long Nhất cảm nhận được nội tâm của nàng. Có đôi khi, nam nữ cũng không cần tỏ ra vẻ bi lụy, tâm linh tương thông cũng quá đủ để thế gian ngàn vạn tình nhân ngưỡng mộ.

Vô Song mang theo Mễ Á hoàng hậu phiêu nhiên bay đi, ly biệt là để yêu quý nhau hơn khi gặp lại, nàng vẫn nhớ kỹ những lời này.

"Đi xa rồi, chàng muốn nhìn đến khi nào!" Nạp Lan Như Nguyệt cười nói.

Long Nhất quay đầu lại, nhìn về mặt mỉm cười của Nạp Lan Như Nguyệt, đột nhiên vươn tay sờ sờ khuôn mặt đang cười của nàng, trong mắt mang theo vẻ thương tiếc nhẹ.

"Phu quân, chàng làm sao vậy? Nhìn ta như vậy làm gì? Làm trong lòng ta rất bất an, có việc gì gạt ta đúng hay không." Nạp Lan Như

Nguyệt thấy ánh mắt thương tiếc của Long Nhất, trong lòng đột nhiên vừa nảy lên dự cảm bất an, hỏi.

"Không nên suy nghĩ miên man nữa, chúng ta còn phải đi mà? Theo tốc độ băng tuyết tan thế này có thể quân đội chúng ta cùng Ngạo Nguyệt đế quốc đã xảy ra chiến đấu cục bộ rồi." Long Nhất cười trừ nhéo nhéo má Nạp Lan Như Nguyệt, vẻ mặt thoáng hiện vẻ như không có gì khác thường.

Nạp Lan Như Nguyệt hồ nghi nhìn Long Nhất, gật đầu kéo tay Long Nhất bắt đầu hướng phòng tuyến Á Đặc Tư đi tới.

Mấy ngày mấy đêm liên tục đi, Nạp Lan Như Nguyệt khi mệt nhọc đều là nằm ở trên lưng Long Nhất nghỉ tạm, mà Long Nhất thủy chung cũng không có nghỉ ngơi.

Quân doanh kéo dài liên mien, nhìn thoáng qua tường chùng như kéo dài vô tận. Sắc kỳ đón gió bay lượn, khí thế hùng hực. Dù đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được. Sau khi trải qua một mùa đông giá lạnh Nạp Lan cùng Cuồng Long lưỡng quốc thật không thể nhẫn nại nữa, sĩ khí đạt tới đỉnh phong hùng hực khí thế.

Không khiến cho nhiều người chú ý, Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt rất nhanh tìm được Vô Song doanh Cuồng long quân đoàn nằm lẻ loi.

Bắc Đường Vũ thấy Long Nhất đột nhiên xuất hiện thì thần thái liền trở nên kích động, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, triệu tập Hùng Bá cùng các tướng lãnh dưới trướng bắt đầu hội nghị quân sự.

Long Nhất nhìn Bắc Đường Vũ càng ngày càng có phong thái Đại tướng, trong lòng thầm khen ngợi. Nữ nhân này trên sa trường đã đạt được vinh diệu khó có thể tưởng tượng, hẳn cũng có chút đặc ý.

Dù sao Bắc Đường Vũ là một tay hấn dạy dỗ.

Tất cả tướng lĩnh đến đông đủ, Long Nhất ngồi xuống giữa quân trưởng, cảm thụ một phiến những ánh mắt cuồng nhiệt hướng vào hấn.

"Phó quân đoàn trưởng Tây Môn Thiên có tại quân trung không?"
Long Nhất chậm rãi mở miệng hỏi.

"Hồi tướng quân, hai ngày trước phó quân đoàn trưởng nhận được điều lệnh của Tây Môn gia chủ, hiện đang trên đường phản hồi Đẳng Long thành" Bắc Đường Vũ đáp.

Long Nhất gật đầu, Tây Môn Thiên vắng mặt thật là hợp ý hấn. Hấn trầm ngâm trong chốc lát đột nhiên giật mình, cả kinh nói: "đêm nay mang binh theo ta tiến vào trung doanh quân đoàn, ta phải đoạt được quyền khống chế cả Cuồng Long quân đoàn."

Chương 431: Tinh tri ngã tâm (Sao trời hiểu lòng ta)

Lời Long Nhất vừa xuất ra, mọi người đều kinh hãi. Nhưng ngay sau đó là vẻ mặt mừng rỡ, chuyện tốt vậy không thể không thành.

Không ai hỏi tại sao, căn bản là không quan tâm lắm. Phục tùng mệnh lệnh chính là thiên chức của quân nhân, hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của Long Nhất.

Long Nhất ngay từ đầu đã có mặt tại doanh trung, hẳn không thấy sự có mặt của quân đoàn trưởng Sa Đặc mà Sa Đặc có ảnh hưởng nhất định trong Cuồng Long quân đoàn và với các vị tướng quân, đặc biệt trong số đó có không ít quan quân là người của Tây Môn gia tộc.

Đêm khuya, tại đại trướng trung Vô Song doanh vẫn tĩnh lặng như tờ, cơ hồ tất cả binh lính Vô Song doanh đều toàn thân trang bị chỉnh tề, sẵn sàng đợi quân lệnh cuối cùng.

Hào khí có chút trầm xuống, Long Nhất hạ thân ngồi xuống, tay phát ra tiếng vỗ "dát dát", ngưng lại một chút nhìn qua khắp lượt hơn mười vị tướng quân đang trấn định lại tinh thần.

Ngay lúc này, liêm môn bị nhắc lên, một binh lính Vô Song doanh chạy đến, làm lễ quân nhân sau đó hai tay trình lên một hàm quân báo, nói: "Bẩm tướng quân, bên ngoài vừa có một vị tướng quân mang theo thủ dụ đích thân đưa quân báo đến."

Long Nhất tinh thần rung lên, tiếp nhận quân báo mở ra, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, quân báo này là thông tin vị trí cụ thể về nhân vật chủ chốt Cường Long quân đoàn cùng vị trí bố trí binh lực.

"Tốt lắm, phần quân báo này các người xem đi. Một khắc nữa thì cứ án theo kế hoạch hành động. Nhớ kỹ, ta không hy vọng có ai hy sinh, vô luận là binh lính Vô Song doanh chúng ta hay là binh lính doanh nào khác, hiểu chưa?" Long Nhất thần sắc bình thản, ánh mắt ngưng thần, trên người tản ra một loại khí thế vương giả uy nghiêm. Có lẽ chỉ có tại quân doanh hãn mới thu lại vẻ tươi cười cột hàng ngày mà nghiêm túc như vậy. Khí chất quân nhân ẩn tàng hoàn toàn hiển lộ ra, việc điều quân khiến tướng đối với hãn vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, không bao giờ khinh xuất trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

"Rõ" mọi người đồng thời thẳng lưng, lớn tiếng đáp.

Bầu trời đen nhánh, xa xa tầng mây lóe ra ánh sáng tinh thần báo hiệu ngày mới, ngoại trừ quân vài chóp lều quân doanh, còn lại căn bản không thể thấy rõ.

Trong đại trướng Cường Long quân đoàn, quân đoàn trưởng Sa Đặc đang ngồi trong bồn tắm. Một tay đang cầm chén rượu, nhìn qua quả thật là một dạng hưởng thụ.

Sa Đặc năm nay năm mươi lăm tuổi, tòng quân từ năm mười lăm tuổi, đã bốn mươi năm trong quân ngũ. Hãn xem như là một người phi thường may mắn. Tại quân doanh lăn lộn ba năm, không thấy hi vọng thăng tiến lại may mắn có ngày Tây Môn Nộ thị sát quân doanh, nhưng lại không ngờ bị cừu gia ám sát, không ít cao thủ đột nhiên tập kích.

Sa Đặc rất thông minh, trên người đang mặc một cỗ chiến giáp, hãn biết đây là một cơ hội liền xả thân hộ vệ phía trước Tây Môn Nộ, trên

người bị chém hơn mười đao. Từ đó được Tây Môn Nộ cất nhắc bồi dưỡng trở thành tâm phúc.

Tại Cuồng Long quân đoàn, Sa Đặc chỉ có tác dụng kiềm chế Tây Môn Thiên, đương nhiên Tây Môn Thiên cũng có trách nhiệm tương tự: kiềm chế Sa Đặc. Đây là cách dùng người của Tây Môn Nộ. Không phải không tin nhiệm, mà là vì để ngừa vạn nhất. Dù sao Cuồng Long quân đoàn cũng là lực lượng nòng cốt của Tây Môn gia tộc.

"Quân đoàn trường đại nhân thật là hăng hái, không bằng cùng uống với ta một chén, thế nào?" một trận cười trầm thấp đột ngột vang lên trong đại trướng, thân ảnh Long Nhất đột ngột xuất hiện phía sau Sa Đặc .

Sa Đặc cả kinh, lam quang đấu khí chợt lóe lên nhưng lại nhanh chóng trấn tĩnh lại, chậm rãi xoay lại cười nói: "Nguyên lai là nhị thiếu gia, không biết đêm khuya tới đây có gì chỉ dạy?"

Long Nhất kéo một cái ghế ngồi xuống, không khách khí đưa tay lấy một chén rượu. Đối với Sa Đặc, đích thực một lần nữa trên người thoáng hiện đấu khí có quang mang màu tím đại để cho việc đạt đến đại kiếm sư đỉnh phong, cách bước đột phá lên cảnh giới kiếm thánh chỉ còn một bước.

"Tất nhiên có việc mới tới tìm ngươi, ta muốn toàn quyền khống chế Cuồng Long quân đoàn, chẳng biết có được không?" Long Nhất đưa ly rượu lên môi nhấp một ngụm. Một khối lệnh bài tượng trưng cho Tây Môn gia tộc xuất hiện giữa không trung.

Sa Đặc thấy lệnh bài liền cả kinh, bất chấp cả người đang trần truồng, vội vàng từ trong bồn tắm nhảy ra, quỳ xuống, kính cẩn: "thuộc hạ Sa Đặc cẩn tuân gia chủ mệnh lệnh". Kỳ thật hẳn cũng biết

Tây Môn Nộ đối với Long Nhất rất sủng ái, nhưng tuyệt không nghĩ ra Tây Môn Nộ cũng đã truyền Tây Môn gia chủ lệnh bài cho Long Nhất, rõ ràng là muốn hấn nắm quyền gia chủ Tây Môn gia tộc.

Long Nhất gật đầu, Sa Đặc này coi như thức thời, không ngoài sở liệu của hấn.

Sa Đặc mặc lại quần áo, thái độ đối với Long Nhất trở nên cung kính hơn.

"Nhi thiếu gia, mặc dù ta có thể mang quyền khống chế Cuồng Long quân đoàn giao cho người nhưng đối với một bộ phận có thể không có hiệu quả mấy." Sa Đặc có chút xấu hổ nói, Tây Môn Thiên ngày nay tại Cuồng Long quân đoàn đã kinh doanh nhiều năm như vậy, tất nhiên cũng đã hình thành một nhóm thuộc hạ rất trung thành.

"Điều này ta biết, người không cần lo lắng." Long Nhất thản nhiên nói.

Sa Đặc gật đầu, từ bên trong đại trưởng lấy ra một thẻ quân đoàn trưởng lệnh trình lên Long Nhất.

Long Nhất hỏi: "Quân đoàn trưởng lệnh vẫn do người giữ, chỉ là người chấp hành mệnh lệnh của ta, người có làm được hay không?"

"Thuộc hạ Sa Đặc hướng đến Quang Minh thần khởi thệ, chỉ cần nhi thiếu gia có lệnh, thuộc hạ tuyệt đối chấp hành, không dám chối từ." Sa Đặc quỳ xuống thề, tựa như quay về năm đó là một Tây Môn binh lính tầm thường. Bởi vì hấn biết, chủ nhân sau này mười phần có đến tám chín phần là nhi thiếu gia thần bí khó lường này.

"Tốt lắm Sa Đặc, ta đã hiểu tại sao cha ta tín nhiệm người đến mức giao cả Cuồng Long quân đoàn cho người quản lý, người rất thông

minh." Long Nhất ngấm kỹ Sa Đặc rồi nói.

Mà lúc này, tại Cuồng Long quân đoàn hơn mười phương đều nổi lên bạo loạn, nhưng rất nhanh liền bị dập tắt. Một ít quan quân tinh binh đều biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đa số thông minh đều lựa chọn im lặng, một vài thủ dụ từ phía quân đoàn trưởng được ban xuống trấn an binh lính.

Không lâu sau, tại Vô Song doanh, Hùng phách, Bắc Đường Vũ, Nam Cung nỗ cùng mười vị tướng lĩnh mang binh lính áp giải hơn mười tên tướng lĩnh cao cấp của Cuồng Long quân đoàn đi tới trung quân đại trưởng.

"Bẩm tướng quân, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, không ai thương vong." Hùng phách vừa tiến đến liền hưng phấn báo, về phần quân đoàn trưởng Sa Đặc bị hấn xem như không khí.

Long Nhất nhìn một vòng, mười mấy người bị chế trụ không mang kịp bao nhiêu khái giáp, không khỏi hài lòng nở nụ cười.

Sau khi phân phó áp giải những người này đi xuống, Long Nhất về mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc, lập tức đứng dậy, ánh mắt lấp lóa tinh quang, trên người bộc phát khí thế, tất cả mọi người không tự chủ được thần kinh trở nên căng thẳng.

"Giờ phút này, là thời khắc mấu chốt lưỡng quân giao chiến, chỉ chờ băng tuyết tan rã, Ngạo Nguyệt đế quốc chống đỡ không được bao lâu nữa. Mà hôm nay lại xảy ra đại sự. Về phần là chuyện gì các ngươi bây giờ không cần biết, các ngươi phải biết rằng việc này sẽ làm tan rã liên quân Cuồng Long đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc trong nháy mắt, những hy sinh và cố gắng của chúng ta trước đây đều trở nên vô ích." Long Nhất thanh âm hữu lực, mang theo áp lực trầm trọng.

Vẻ mặt tất cả tướng lĩnh, kể cả quân đoàn trưởng Sa Đặc đều trở nên khẩn trương, tâm trạng hoảng loạn tột cùng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có ảnh hưởng như vậy? Bọn họ không dám tự suy diễn.

"Giờ ta ra lệnh, điều động tất cả lực lượng Cường Long quân đoàn phong tỏa biên cảnh Nạp Lan đế quốc cùng Ngạo Nguyệt đế quốc. Không cho phép tiến xuất. Hơn nữa bên ngoài hai đại quân đoàn Nạp Lan đế quốc đang đồn trú bày trận phục kích, phong tỏa, triệt tiêu mọi cố gắng tiến vào Nạp Lan đế quốc của hai đại quân đoàn trên. Đây là một nhiệm vụ tối nghiêm trọng. Ta biết là rất khó khăn, nhưng vô luận khó khăn thế nào, nỗ lực thế nào, cũng nhất định phải làm cho bằng được, nếu không mang đầu đến gặp ta." Long Nhất nói xong lời cuối cùng, từng lời vang rõ bên tai từng binh sỹ.

Tất cả tướng lĩnh đều không khỏi rùng mình, đều lặng yên.

Ngay đêm đó, quân đoàn trưởng Sa Đặc liền triệu tập quan quân tướng lĩnh suốt đêm nghị sự. Đến tối ngày thứ hai, tất cả quan quân hai mặt đồ quanh vợi vã trở lại doanh trưởng của quân đoàn mình chờ đợi quân đoàn trưởng Sa Đặc ra lệnh.

Nghị sự quan quân tự nhiên cũng có cả Bắc Đường Vũ, Hùng phách mấy vị tướng lĩnh cột trụ của Vô Song doanh, kết quả thương nghị là để cho Vô Song doanh bí mật phân tán bên ngoài Nạp Lan đế quốc lương đại quân đoàn. Một khi phát hiện cá lọt lưới liền xử tại chỗ, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào.

Khi Bắc Đường Vũ trở lại đại trưởng của mình thì phát hiện đã không còn thấy bóng dáng Long Nhất, chỉ để lại năm chữ: "Luôn nhớ đến ta đó !"

Bắc Đường Vũ nắm chặt mảnh giấy trong tay. Năm chữ phảng phất cảm giác được hơi ấm của Long Nhất. Đến cũng vội vã đi cũng vội vã. Long Nhất thậm chí không kịp nói với nàng một câu tình tứ. Nhưng nàng không có gì oán hận. Phải chăng đó cũng là một dạng tình yêu, dù không nói ra cũng có thể cảm nhận được, cũng có thể khiến kẻ khác không khỏi hâm mộ.

"Phu quân, chàng biết không? Ta sẵn sàng vì chàng mà bị thiêu đốt cũng cam lòng." Bắc Đường Vũ khẽ nói, tiểu nhan trong nhất thời trở nên vô cùng dịu dàng, đôi mắt sáng lấp lánh như những vì tinh tú trên trời.

Bắc Đường Vũ vén rèm trướng lên bước ra ngoài, ngửa đầu, nhắm mắt, cảm thụ tinh quang trong trẻo nhưng lạnh lùng rơi lên người, phảng phất hưởng thụ như đang nằm trong lòng ngực ấm áp của tình lang.

Sao trời hiểu nỗi lòng ta. Thật vậy, giống như đang tâm sự cùng ai đó, Bắc Đường Vũ vẻ mặt say mê hạnh phúc, sâu trong nội tâm những khoảnh khắc êm dịu chợt hiện ra.

Sao hiểu lòng ta, gió nhẹ mơn man. Nếu bầu trời đại biểu cho tâm hồn Long Nhất, vậy gió hãy giúp mang theo tiếng lòng ta đến cho chàng để biết rằng khi không ở bên chàng, tấm lòng ta như gió không khi nào không hướng về chàng.

Một lúc lâu sau, quang mang sáng lạn trên gương mặt Bắc Đường Vũ thu dần vào đáy lòng, vẻ mặt dần khôi phục lại. Một lần nữa biến thành Lãnh Huyết Ngục thiên sứ danh chấn thiên hạ.

Chương 432: Nạp Lan đại loạn

Nạp Lan Như Nguyệt càng ngày càng nghi hoặc, trong lòng bất an cũng càng ngày càng mãnh liệt.

"Phu quân, ta sẽ không đi. Nếu mà không nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì thì ta sẽ ở luôn chỗ này không đi đâu cả." Nạp Lan Như Nguyệt thoát khỏi tay Long Nhất, từ không trung đáp xuống dưới, ngồi xuống bên một gốc cây đại thụ. Trong tim vô cùng thống khổ, lại có chút bàng hoàng, có chút thống khổ.

Long Nhất trong lòng than nhẹ, đi tới trước mặt Nạp Lan Như Nguyệt. Đi qua biên giới là có thể vào bên trong Nạp Lan đế quốc rồi.

"Không có chuyện gì phát sinh cả, chỉ là ta rất muốn đến Thương Nguyệt thành, chẳng lẽ nàng lại không muốn sao?" Long Nhất ngồi xuống bên cạnh Nạp Lan Như Nguyệt. Dựa theo tính toán thì bây giờ Nạp Lan đế quốc kinh biên ngắt trời rồi.

"Đương nhiên là ta rất muốn đến Thương Nguyệt thành, nhưng . trong lòng ta lại cảm thấy vô cùng bất an. Mau nói cho ta biết, rốt cục có chuyện xấu gì đã xảy ra." Nạp Lan Như Nguyệt có chút kích động, nắm lấy bàn tay to lớn của Long Nhất đặt lên ngực trái của nàng, trái tim của nàng đập loạn vô cùng.

Long Nhất hơi trầm mặc, suy tư bây giờ có nên nói cho nàng biết hay không.

"Phu quân, đừng có dẫu ta. Ta biết nhất định là đã có chuyện gì đó xảy ra. Nếu không sao ngày hôm nay khi đối mặt với ta chàng lại buồn rầu không tươi cười, sẽ không chào hỏi mọi người khi rời khỏi doanh lý." Nạp Lan Như Nguyệt giọng nói có vẻ khẩn cấp.

Long Nhất vỗ về Nạp Lan Như Nguyệt, cũng không cần giấu giếm nữa, dù sau sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết.

"Cha nàng bây giờ lành ít dữ nhiều, hai vị ca ca của nàng vì tranh đoạt ngôi báu đã gây ra một trận lưu huyết." Long Nhất nhìn Nạp Lan Như Nguyệt ngưng trọng nói, không đành lòng chứng kiến sắc mặt trắng bệch của nàng.

"Sao lại có thể như vậy? Thân thể phụ hoàng vốn rất khoẻ mà, không thể nào ... Chẳng lẽ là bị người khác âm mưu làm hại, là ai?" Nạp Lan Như Nguyệt lắc mạnh tay Long Nhất kêu lớn, mặc dù nàng đối với Nạp Lan Vô Cực vô cùng hận. Nhưng dù sao nàng cùng Nạp Lan Vô Cực có quan hệ máu mủ, là cha đẻ của nàng. Hơn nữa nàng cũng biết Nạp Lan Vô Cực rất quan tâm đến nàng.

"Chàng nói hai vị ca ca, cùng với Ngạo Nguyệt đế quốc và Thú nhân tộc cấu kết với nhau sao." Long Nhất than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng ôm Nạp Lan Như Nguyệt vào trong lòng.

Lúc đầu Ngân Kiếm từ Bỉ Mông hoàng tộc điều tra được tin tức kinh người này. Hai người con của Nạp Lan Vô Cực là Nạp Lan Văn cùng Nạp Lan Vũ bị mua chuộc. Hắc Ám giáo hội dạy cho bọn họ cách hạ độc mạn tính vào người Nạp Lan Vô Cực, loại độc dược này không có gì dị thường, chỉ là sau khi tích lũy ở bên trong cơ thể khi phát tác sẽ hoá thành Hắc ám lực ăn mòn trong cơ thể, mạch máu, nội tạng. Không chỉ có thể Hắc ám lực trong cơ thể sẽ tạo ra ảo giác cho người bị trúng độc.

Khi Nạp Lan Vô Cực còn chưa bị độc phát, nhưng đã không còn cách cứu chữa. Mà lộ trình từ Mễ Á công quốc đến Thương Nguyệt thành lộ trình vô cùng xa xôi. Bởi vậy khi đó Long Nhất cũng không có quay về liền.

Long Nhất biết một khi Nạp Lan Vô Cực chết thì Nạp Lan đế quốc nhất định đại loạn. Nạp Lan Văn cùng Nạp Lan Vũ sẽ không nhường nhau, bọn họ sẽ vì tranh quyền với nhau sẽ triệu hồi hai đại quân đoàn đang phòng thủ ở tuyến phòng thủ Á Đặc Tư An Na, như vậy liên minh giữa Cuồng Long và Nạp Lan không công cũng tự phá, như vậy những cố gắng trước đây sẽ tan thành bọt nước. Bao nhiêu tiền tài và công sức bỏ ra mới giành được thắng lợi.

Mà lúc này nhân cơ hội Ngạo Nguyệt đế quốc sẽ phản kích, thú nhân tộc làm loạn. Lúc đó sợ rằng cả Thương Lan đại lục sẽ đại loạn, lúc đó sanh linh sẽ bị đồ thán, vạn tộc tề bi.

Long Nhất bất luận như thế nào cũng sẽ không để cho sự việc đó phát sinh. Bởi thế hắn cho Cuồng Long quân đoàn phong tỏa biên cảnh không cho Nạp Lan đế quốc truyền tin ra tiền tuyến. Đương nhiên, làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến quân tâm. Nhưng mà không có tin từ Nạp Lan đế quốc truyền đến, mặc dù 2 đại quân đoàn mặc dù có hoài nghi nhưng quân tâm sẽ không rối loạn. Đến lúc đó lại cho tình báo Thiên Vĩng ra tay một chút, như vậy xem như tạm ổn.

"Phu quân, chúng ta hãy mau trở về. Như Mộng còn đang ở Thương Nguyệt thành nhất định là vô cùng sợ hãi." Nạp Lan Như Nguyệt trên mặt không còn một tia huyết sắc, đau khổ qua đi nàng lập tức nghĩ đến muội muội của mình là Nạp Lan Như Mộng, nếu nàng có chuyện gì thì sao.

Long Nhất hơi gật đầu, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Nạp Lan Như Nguyệt nhắm hướng Nạp Lan đế quốc bay tới.

Tiến vào bên trong Nạp Lan đế quốc, cả đế quốc vô cùng hỗn loạn. Nạp Lan Vô Cực vì tu luyện Hắc ám lực bị phản phệ mà chết, tin tức này vừa mới truyền ra hôm qua. Mà Nạp Lan Văn cùng với Nạp Lan Vũ đều được sự ủng hộ của các thế lực bắt đầu tranh giành ngôi hoàng đế, tất cả bộ đội thủ bị đều được lệnh phải di chuyển về Thương Nguyệt thành, tạo nên thế cục vô cùng hỗn loạn. Cướp bóc, giết người, trộm cắp hết sức tàn nhẫn. Các hoạt động của quốc gia trở nên tê liệt.

Nạp Lan Như Nguyệt khuôn mặt tái nhợt nhìn các thủ dân hỗn loạn, nàng lúc này hết sức rõ ràng Nạp Lan đế quốc đã trở nên đại loạn, các quốc gia khác nhất định nhân cơ hội này ném đá xuống giếng. Mà hai vị ca ca của nàng bất luận là ai thì cũng sẽ không đạt được ngôi vị. Cơ nghiệp ngàn năm của tổ tiên sẽ bị huỷ trong tay bọn họ, đến lúc đó chỉ có một kết quả là mất nước.

"Phu quân, ta nên làm sao bây giờ?" Nạp Lan Như Nguyệt đau khổ dựa vào thân hình ấm áp của Long Nhất, nếu không có Long Nhất ở bên cạnh thì nàng sẽ không biết làm sao.

"Không có chuyện gì đâu, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng." Long Nhất nhẹ giọng an ủi, ngữ khí thập phần kiên định.

Nạp Lan Như Nguyệt nhìn Long Nhất gật đầu, tâm tình dễ chịu hơn một chút. Đúng vậy nàng còn có Long Nhất, chàng là phu quân của nàng, chàng nhất định sẽ giúp nàng.

Long Nhất ôm Nạp Lan Như Nguyệt, nhìn xuống phía dưới, khoé môi lộ ra nụ cười kỳ quái. Đây là một cái nguy cơ rất lớn, nhưng đồng thời cũng là một cơ hội rất lớn. Nếu mà mình xảy chân, thì sẽ trở thành miếng mồi ngon cho thiên hạ xâu xé.

Nạp Lan Văn và Nạp Lan Vũ là hai tên phế vật căn bản không đáng nhắc đến. Nếu mà tạo ra một sự cố thần không biết quý không hay giết chết bọn chúng, thì trong hoàng tộc chỉ còn có Nạp Lan Như Nguyệt cùng Nạp Lan Như Mộng hai tỷ muội. Đến lúc đó Nạp Lan Như Nguyệt lên nắm đại quyền, như vậy Nạp Lan đế quốc không phải bị ta nắm trong tay sao. Chỉ là Long Nhất cũng biết chuyện này sẽ không đơn giản như thế, hai tên phế vật kia nhất định có cao nhân ẩn úp một bên chỉ điểm, chắc là bọn Ngạo Nguyệt đế quốc hoặc là Hắc ám giáo hội, bọn chúng sẽ không để cho mình dễ dàng đạt được mục đích.

Một đường thẳng tiến, rốt cục sau một thời gian cũng đến bên ngoài Thương Nguyệt thành.

"Nếu giữa các thành có ma pháp truyền tống trận thì tốt biết bao." Long Nhất chợt nảy ra một suy nghĩ trong đầu, chỉ đáng tiếc là Ma pháp truyền tống trận cao thâm, đến ngày nay đã không còn được đầy đủ.

Lúc này Long Nhất chợt nghĩ đến bộ sách lấy được từ di tích Di thất chi thành thánh điện, bởi vì bên trong có ghi lại đủ các loại ma pháp trận đồ án. Nhưng mà những văn tự trong đó lại không bình thường, Long Nhất không dám làm loạn. Thật ra Vô Song cũng biết một chút về ma pháp truyền tống trận, tỷ như chế tác ra ma pháp quyền cái gì đó .... Nhưng mà Ma pháp truyền tống trận là một ma pháp phức tạp à rộng lớn nên nàng căn bản cũng không rõ. Nàng nói ma pháp trận là một môn học cao thâm, cực kỳ phức tạp, người tinh thần lực tâm thường thì khó có thể học.

"Nếu có người nào có thể đọc được văn tự trong sách đó thì tốt quá." Long Nhất trong lòng thầm nghĩ.

Long Nhất không tư lự được bao lâu, bởi vì sự náo động bên ngoài

Thương Nguyệt thành có bảy tám loại binh đoàn, phân biệt rõ ràng, mắt như hổ đói nhìn nhau. Hiếm nhiên là người của hai vị hoàng tử.

Tình hình chưa đến mức tồi tệ, chưa phát sinh đánh nhau, nếu mà Nạp Lan đế quốc tập trung quân về một chỗ, nếu thật sự nội chiến xảy ra trên qui mô lớn, thì Nạp Lan đế quốc nguyên khí sẽ tổn thương trầm trọng. Đến lúc đó muốn khôi phục thì không phải là chuyện một hai năm có thể làm được.

"Người đến từ nơi nào, mau quay trở về, Thương Nguyệt thành đóng cửa với người ngoài." Ở đây có vài tên Đại ma pháp sư đang phi hành trên không trung Thương Nguyệt thành, tạo thành tuyến phòng ngự trên không trung.

"Các người thật sự là không biết đây là ai sao? Hay là các người không nhận ra?" Long Nhất vừa nói vừa cười. Nạp Lan Như Nguyệt tại Thương Lan đại lục thì vô cùng nổi danh, chứ đừng nói là tại bốn quốc.

Mấy tên Đại ma pháp sư sắc mặt hơi đổi, tên cầm đầu do dự một hồi, tại không trung thì lễ nói: Thuộc hạ tham kiến Như Nguyệt công chúa cùng phò mã, nhưng là bộ hạ vừa mới băng hà. Hai vị hoàng tử ra lệnh là không cho bất cứ người nào tiến vào trong thành cả."

"Người cũng đã biết là bộ hạ vừa mới băng hà, ta là con gái của người sao lại không đi bái tế. Hai vị hoàng tử là nói về người khác chứ không nói chúng ta hiểu chưa?" Long Nhất sắc mặt trầm xuống, khí thế phóng ra đánh thẳng vào mấy tên Đại ma pháp sư sắc mặt trắng bệch, cả người lão đảo muốn ngã.

"Phò mã bớt giận, đợi chúng tôi bẩm báo một tiếng, xin đừng làm khó chúng tôi." Tên cầm đầu đám ma pháp sư thở hồng hộc, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Long Nhất làm cho hắn cảm giác như ngọn núi

lớn không thể lay chuyển, chỉ cần sử dụng khí thế đã bức bọn họ ra như vậy. Xem ra đã đạt đến cảnh giới Đại Ma Đạo Sư, tuyệt đối bọn họ không thể đắc tội.

"Người bây giờ là làm khó chúng ta, mau tránh đường. Lúc này bốn thiếu gia hạ thủ lưu tình, bằng không bây giờ các người đã trở thành một cái xác không hồn rồi" Long Nhất thản nhiên nói.

Nghe vậy tên cầm đầu đám ma pháp sư sắc mặt biến đổi, cắn răng dẫn mấy người phía sau tránh ra.

"Đúng rồi, thức thời mới là trang tuấn kiệt, bằng không sau này hãy đi theo bốn thiếu gia và công chúa đi." Long Nhất liếc mắt một vòng, mấy tên ma pháp sư này thực lực cũng không kém, có thể giúp mình làm một số việc lật vật.

Ma pháp sư nghe vậy sợ run người, quay người nhìn về tường thành phía dưới lại thôi.

"Các người hãy trở về, đến Minh Nguyệt tử lâu chờ ta." Long Nhất cười cười đột nhiên phóng ra một chưởng ảnh, mấy tên ma pháp sư thân thể yếu nhược, bị đánh trúng liền từ không trung rớt xuống.

Vài tiếng động vang lên, nửa thân dưới của bọn ma pháp sư đập xuống nền đá. Làm cho mọi người trợn mắt hà mồm, như vậy cũng không cần giết bọn họ, chỉ làm cho bọn họ kinh hãi thôi. Mấy tên ma pháp sư cũng không có việc gì liền đứng lên, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh dị.

Nhưng mà lúc này đã không còn thấy bóng dáng của Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt đâu cả.

Chương 433: Tụ thị cố nhân lai

Cả hoàng cung Nạp Lan đế quốc chìm trong một mảnh tang thương, các cung nữ cùng thị vệ vội vàng đi lại, trên cánh tay đều mang theo một đóa Hải Dương chi hoa, hướng tới tế điện của Nạp Lan quốc, lúc này Long Nhất mới phát hiện ngoại trừ hoàng cung của Nạp Lan đế quốc, Thương Nguyệt thánh thành dù ngay cạnh hoàng cung Nạp Lan đế quốc lại không hề có để tang theo lý mà nói khi hoàng đế qua đời thì phải làm quốc tang, bất quá rất nhanh hẳn đã hiểu chuyện xảy ra, cá nhân Nạp Lan Vô Cực chết là do tu luyện hắc ám ma pháp bị phản phệ, nghe nói là do bị quang minh thần trừng phạt tự nhiên là không được làm quốc tang

Cuộc đời thật là đang cười, nhớ lúc Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt hành lễ tại hoàng cung lúc đó giáo hoàng Tra Nhĩ Tư Hoàn từng đến chúc phúc, lúc đó Nạp Lan Vô Cực đặc ý không nói được thành lời nhưng hôm nay cũng là do chính Tra Nhĩ Tư Hoàn lệnh cho quang minh chấp pháp giáo hội đến đây để điều tra , bất quá là một thủ tục mà thôi dù sao thì Nạp Lan Vô Cực cũng bị coi là một kẻ tu luyện hắc ám tà ma hàng đầu

Lúc này Nạp Lan Như Nguyệt như người mất hồn, tụ vào người Long Nhất, về mặt ngọc trệ, trở lại hoàng cung nàng mới hiểu được mặc dù Nạp Lan vô cấp phụ thân nàng không tốt lắm nhưng hẳn cũng là một cột trụ của Nạp Lan đế quốc, hôm nay cái trụ cột đó đã bị lật khiến đế quốc lâm vào cảnh hỗn loạn

Long Nhất khẽ thở dài ôm lấy tiểu yêu của Nạp Lan Như Nguyệt cùng nàng đi vào trong hành cung

Tẩm cung của tỉ muội Nạp Lan Như Nguyệt chỉ còn lại một vài cung nữ là còn sống, nhưng khiến cho mọi người kinh ngạc chính là trong tẩm cung không có một thị vệ nào, nói vậy thì chắc chắn đã bị huynh đệ Nạp Lan Văn hòa và Nạp Lan Vũ giá điểu đi rồi

Đi vào thư phòng của Nạp Lan Như Nguyệt, hết thấy mọi thứ đều không thay đổi, khiến cho người ta cảm giác ấm áp, tiếng sóng biển rì rào, phía trên những mảnh rèm theo gió đung đưa, khiến Long Nhất không tự chủ được nhớ tới những sự tình phát sinh tại nơi này

"Tỷ tỷ, tỷ phụ." Đang lúc ấy, một người mang theo dáng vẻ ủy khuất đi vào, thanh âm thập phần kinh hãi từ cửa vang lên, Nạp Lan Như Mộng thân thể nhỏ nhắn xuất hiện trước cửa, Long Nhất liếc mắt một cái thấy nàng lúc này tóc dài ra, vẻ mặt tiều tụy, mồm miệng rung rung nước

"Như Mộng" Nạp Lan Như Nguyệt như hoàn hồn, hô lên một tiếng rồi lao tới bên Như Mộng, hai tỉ muội ôm nhau khóc lớn

Long Nhất trong lòng liền nghĩ tới trong thế gian này, tình cảm xếp ở vị trí thứ nhất bao giờ cũng là huyết nhục tình thâm, hai tỷ muội từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, hôm nay cả phụ thân cũng ra đi, loại đau khổ này khiến cho người ta khó tiếp nhận được

Long Nhất tại kiếp trước cũng là cô nhi, nhưng từ khi hẳn hiểu chuyện cũng không có gặp qua cha mẹ bao giờ, vốn là cô độc một mình nên cũng không biết mình đã mất đi một loại thống khổ, hẳn liền tiến lên, hai tay giương ra rồi đưa hai mũ nhân một lớn một nhỏ đang khóc ôm vào trong lồng ngực

Lòng ngực ấm áp của hắn khiến cho hai tỷ muội tìm được chỗ dựa, nép chặt vào y sam của hắn tìm sự an ủi

Có lẽ khóc nhiều lại quá mệt mỏi do các sự kiện mấy ngày nay, sau khi bị thương được phát tiết thì hai vị công chúa liền ở trên ngực Long Nhất mà ngủ mất

Long Nhất liền bế các nàng lên giường, ngón tay liền điểm vào thuyệt huyết để cho hai nàng có thêm giấc ngủ sâu tạm quên đi những thương cảm mệt mỏi

Long Nhất ngồi gác chân, nhấp một ngụm trà xanh, rồi nhìn vào nam tử trẻ tuổi trước mặt, người này lớn lên coi như cũng có điểm tuấn lãng chỉ là hai mắt hấp háy không ngừng, mi mục mang nặng đam ý. Đây lại đúng là đại hoàng tử của Nạp Lan đế quốc, Nạp Lan Văn

"Muội phu người trở về thật đúng lúc, người coi ta là một phần của hoàng thất Nạp Lan đế quốc, hôm nay phụ hoàng ngộ nạn đã tự diệt vong, theo luật thì ngôi vị hoàng đế của đế quốc phải để cho ta nhưng là nhị đệ ta hẳn không nể tình huynh đệ lại tranh đoạt với ta, muội phu người nhất định phải giúp ta." Nạp Lan Văn vẻ mặt rất chân thành, lúc này hẳn chính là đang đi cầu người nếu muốn nói cái gì thì cũng phải đợi khi ngôi vị hoàng đế nắm chắc trong tay rồi sẽ tính tiếp

Long Nhất thản nhiên nói

"Việc này là đương nhiên, người là đại cứu tử của ta ta không giúp người thì giúp ai đây, nếu ngôi vị hoàng đế không phải người ngồi thì bất luận kẻ nào cũng không có tư cách ngồi."

"Nếu được như thế thì thật tốt, thật là tốt, đêm nay ta sẽ tổ chức một bữa tiệc ở hành cung đến lúc đó nhất định ta sẽ giới thiệu người với mọi người." Nạp Lan Văn vẻ mặt cực kỳ sung sướng

Long Nhất cười lạnh, trong mắt thoáng hiện lên một tia kỳ quang, hẳn nhớ lúc vừa mới đi ra khỏi tẩm cung của Nạp Lan Như Nguyệt, liền thấy đại hoàng tử Nạp Lan Văn mang theo một đội nhân mã vội vã chạy lại, thỉnh hẳn tới hành cung uống ta, bởi vậy có thể thấy được quân đội thủ vệ trên tường thành là do hẳn khống chế

"Long Nhất có một ý nghĩ đơn giản: tại sao hẳn không đồng ý giúp đỡ Nạp Lan Văn để đối phó với Nạp Lan Vũ?" Hơn nữa có thể nhân cơ hội này mà tìm hiểu xem rốt cục phía sau Nạp Lan Văn rốt cục là cao nhân nào chỉ đạo

Không có thời gian để suy nghĩ thêm bởi trời cũng sắp tối Long Nhất quyết định sẽ du ngoạn xung quanh một lúc không chừng sẽ có thêm phát hiện gì đó.

Kỳ thật ra là Long Nhất nghĩ tới hạ hải hoa mỹ nhân ngư Lưu Lý nhưng thời gian cũng không còn kịp nên chỉ có thể tạm thời không nghĩ tới

Long Nhất liền ra hoàng cung, liền theo con đường lớn đi vào thành thị. Nơi này vốn là nơi phồn hoa đô hội Hải Dương chi thành thì bây giờ hết sức cô tịch, mùi dấm đường cũng chỉ có vài nhà dám mở cửa buôn bán còn lại đều đóng chặt cửa chính

Bước đi chậm rãi, Long Nhất không khỏi tư lự, trước thế cục hôm nay của Nạp Lan đế quốc, tình hình không hề tầm thường như vậy. Nạp Lan Văn, Nạp Lan Vũ bất quá chỉ là những con rối bị người ngoài dật giây mà thôi, chắc chắn có bàn tay của hắc ám giáo hội can dự hơn nữa thần thánh chấp pháp đội tể tới rồi đến lúc đó sẽ thập phần náo nhiệt.

Nghĩ tới náo nhiệt Long Nhất đột nhiên phát giác mình bất tri bất giác

đã tới một nơi vô cùng náo nhiệt, nơi này người người đi lại những chiếc xe ngựa hòa hoa đi thành từng đội.

Long Nhất nhìn hai bên tả hữu khoe miệng nhất thời có hứng thú tươi cười, ai mà ngờ lại bất tri bất giác đi tới hồng đăng khu của Thương Nguyệt thánh thành, chung quanh nơi này đều là kỹ viện nổi danh

Lúc này thế cục của nạp lac đế quốc chưa rõ ràng, ở trên đường thì mười cửa hàng đã đóng tới chín. Vậy mà hết lần này tới lần khác sinh ý của kỹ viện lại càng phát đạt, hưởng hồ bấy giờ chưa phải là tối có lẽ toàn bộ quý tộc trong thành đều đã tới đây, thật là một kỳ tích nha

Dù sao hai bên đường đều có vẻ vô sự, không bằng đi vào nhìn xem những đóa hoa trong thanh lâu này có gì mà thu hút nhiều khách nhân đến thế, phía trước có một thanh lâu là thúy yên các Long Nhất liền đi vào, quả nhiên kỹ viện này có điểm hào hoa lại trang nhã, nhìn không ra một tia phong trần những lại có cảm giác phiêu dật, nơi này cũng là nơi có số lượng xe ngựa hào hoa nhiều nhất

Vừa vào trong đã có một thiếu nữ xinh đẹp lại gần bắt chuyện, hẩn thoạt nhìn qua cũng biết là người dùng thân mình để kinh doanh nha

Long Nhất liền đi vào trong đại sảnh, liền phát hiện bên trong hơn mười cái trương bàn, mỗi bàn đều ngồi một người, các bàn này đều dụng gỗ sặc lan làm ra nên cso một màu xanh biếc nhưng nhìn qua quả có chút hiện đại

"Nơi này là trà lâu sao?" Long Nhất tò mò liền hỏi thiếu nữ bên cạnh mình

Thiếu nữ cười hì hì nhẹ giọng nói "Nơi này là thiên đường của nam

nhân, người muốn tưởng tượng nó là cái gì thì nó là cái đó."

Long Nhất liền nghe ra ý tứ nguyên lai đây vẫn còn là tiêu hồn quật chỉ bất quá là cấp bậc tăng lên mà thôi.

Cô gái mang Long Nhất lên lầu hai, nơi này diện tích không lớn nhưng bài trí hết sức thoải mái

Long Nhất liền ngồi lên một chiếc ghế mềm mại hỏi "Các người nơi này thật là tân kỳ không biết có những phục vụ đặc biệt gì không"

"Tiên sinh chúng tôi tại nơi này chỉ cần chi ra thấp nhất cũng là một trăm kim tệ, các loại phục vụ mặc cho người chọn lựa, đây là hoa khôi danh sách người có thể cùng nàng uống rượu, nói chuyện sau đó chỉ cần ngài trả đủ thì cái gì cũng có thể." Cô gái vừa cười vừa nói, ánh mắt đong đưa, nơi này cái gì cũng có thể miễn là có thật nhiều tiền là được.

Long Nhất tiện tay cầm lấy hoa khôi danh sách, trong đó chứa các bức bích họa của các cô gái, mỗi người đều có vẻ đẹp riêng lại mang khí chất cao quý thoát nhìn thì có thể so sánh với các vị tiểu thu quý tộc, khó trách lại có nhiều người đến như thế, lão bản ở đây thật là lăm sáng kiến không biết là thần thánh phương nào.

Nhiều mỹ nhân như thế nhưng với Long Nhất thì còn dạng mỹ nữ nào chưa thấy qua, tự nhiên sẽ không có hứng thú nhưng thật ra với hắn việc tìm ra lão bản của nơi này lại khiến hắn cảm thấy hứng thú hơn.

"Trước tiên ta muốn lão bản của các người được chứ?" Long Nhất gấp họa sách lại cười hỏi

Cô gái ngẩn ra một lúc lập tức cười nói: "Tiên sinh cứ đùa, lão bản

của chúng ta như thế nào lại có thể..."

"Ta không có nói đùa, ta muốn gặp lão bản của các người, hãy vào nói giúp một tiếng." Long Nhất từ không gian giới chỉ lấy ra một mai tử kim tệ để vào long bàn tay của thiếu nữ nọ, thuận tiện đưa tay chiếm chút tiện nghi trên ngực nàng

Cô gái hiển nhiên có chút khiếp sợ, nàng ở đây đã được nhiều lần thu phí cũng biết không ít người nhưng người mà có thể tiện tay đưa ra một mai tử kim tệ thì quả thật không có nhiều người

Cô gái nhìn mai tử kim tệ trong tay cả nửa ngày, dường như đang ở trong mơ, rất nhiều người cả đời làm lụng cũng không dám mơ sẽ có được một mai tử tinh tệ

"Xin lỗi tiên sinh ta không thể nhận, ta có thể truyền đạt lời ngài tới lão bản nhưng lão bản có chịu gặp người hay không thì ta không đảm bảo." Cô gái khế cắn môi đưa trả một mai tử tinh tệ cho Long Nhất

Cử chỉ này của cô gái khiến hần sinh ra hảo cảm với nàng, thử hỏi thể gian bao người khi đối mặt với một số tiền lớn mà không bị hấp dẫn, huống hồ nàng ở đây chỉ là một người dẫn đường mà thôi, phẩm hạnh như thế đủ để cho Long Nhất sinh ra bội phục.

"Thôi được, vô luận lão bản của người có tiếp ta hay không thì tiền này cũng là cho người" Long Nhất cười nói

Thiếu nữ thập phần kính hãi, cũng không từ chối lần nữa mở cửa đi ra ngoài bậm báo.

Long Nhất tiện tay mở một bình hảo tửu, vừa mới nhấp một ngụm rượu thì cửa phòng bật mở, một nữ tử thân hình yếu điệu mặc trù

sam trắng tinh khiết đứng ở cửa, trên người nàng tỏa ra một mùi thơm ngát khiến cho Long Nhất sinh ra một cảm giác quen thuộc. hấn chậm rãi ngẩng đầu lên , trước mắt hiện ra một tuyệt thế dung nhan.

Chương 434: Bí mật của Nhân Nhân

Long Nhất hơi nhíu mày nhìn nữ tử trước mắt mình.

Thế nào? Tây Môn thiếu gia, người không nhận ra tiểu nữ tử sao?

Nữ tử nọ liền đi vào trong sương phòng, nhẹ nhàng như bướm vờn hoa. Bước đi nhẹ nhàng, lại phô kiều đồn như hai trái đào mãnh liệt đung đưa như nhiếp hồn đoạt phách.

Quả thật là mê người, Long Nhất cảm thấy yết hầu có chút hơi nóng, hắc hắc cười nói:

"Lão bản nương người chừng nào thì mới ngồi xuống đây vậy, thật là mở rộng tầm mắt người đúng là Lệ Nhân Phường ở nơi này ại xuân."

Bị luồng bạch nhãn trong mắt Long Nhất chiếu tới, Mộc Hàm Yên liền bước tới nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Long Nhất, tay cầm lấy một cái chén rồi châm cho Long Nhất một chén rượu đưa cho hắn, cười quyến rũ nói: "Tây Môn thiếu gia thật là phôi đàn, tiểu nữ tử kinh doanh nơi này biến nó thành nơi cao nhã vui sướng sao lại có thể so sánh với Thúy Yên các đầy tục khí bên cạnh"

"Hào hảo, đúng nơi của người rất cao nhã, làm được tới trình độ đó ta thật sự bội phục sự thần thông của lão bản nương người."

Long Nhất liền hướng tới ôm lấy eo của nữ tử nọ, tuy còn cách hai làn quần áo nhưng tư vị tiêu hồn một chút cũng không giảm.

Mộc Hàm Yên khẽ cười không nói gì nhẹ nhàng tách cánh tay Long Nhất ra khỏi khối đậu hũ của mình chỉ là bàn tay nhỏ bé của nàng lại đặt lên đùi hắn, không nặng không nhẹ tiến thêm một chút.

Long Nhất nhe răng cười, đưa tay cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, rồi lại đặt chén rượu khe khẽ xuống bàn trà chế từ ma pháp thủy tinh, phát ra một tiếng "đình" nhẹ nhàng, khiến cho hào khí trong không gian có chút ngưng trọng.

Mộc Hàm Yên thân hình khẽ run lên, thở dài một hơi nói: "Đã lâu không gặp vậy mà người đối đãi với ta như vậy, người còn có tình người không."

"Người cho ta là ta có tình người sao?" Long Nhất nghiêng đầu hỏi. Nhìn Mộc Hàm Yên trên mặt có chút cô đơn, trong lòng run lên, không thể phủ nhận Mộc Hàm Yên đối với hắn vô cùng hấp dẫn. Đêm hôm đó hoan ái liên tục, cảnh tượng đó lại ùa về trong trí não. Nhưng mà người phụ nữ này quá thần bí, lại thật là lướt, lúc thật lúc giả, hư hư thật thật khiến cho người ta khó nắm bắt.

"Tất cả đều là tại người, người còn muốn hỏi gì nữa." Mộc Hàm Yên liền chuyển động mỹ mục, hai tay áp sát cánh tay Long Nhất đưa bộ ngực sữa ép lên tay hắn không hề có ý kiêng kị e dè.

"Người là ta không có nghĩa là tâm cũng là ta, ta với người là hai người ở hai chiến tuyến khác nhau. Cái đó gọi là "đạo bất đồng bất tương vi mưu"" Long Nhất thản nhiên nói, như thể thế gian không có ai là đồng đạo.

Mộc Hàm Yên liền ngước đầu lên, lạnh nhạt nhìn Long Nhất ánh mắt

đầy vẻ phức tạp. Đột nhiên hôn lên mặt hắn rồi cười khanh khách nói: "Đạo bất đồng, nhưng không phải là không thể hợp mưu với nhau, thế gian này vạn vật không bao giờ không thay đổi, chỉ cần người cố gắng một chút nói không chừng đã đem ta nhập vào hậu doanh của người rồi."

Lỗ tai Long Nhất nhất thời bị Mộc Hàm Yên yêu tinh này thổi hương khí khiến hắn không khỏi si mê, người phụ nữ này quả là khắc tinh của hắn.

"Người gặp sao?" Long Nhất nâng cằm của Hàn Yên lên. Nhớ tới Hắc Ám chi thần đã từng nói với hắn. Nữ tử này đối với hắn có điểm đại dụng.

"Không thử thì làm thế nào người biết được đây?" Mộc Hàm Yên gương mặt tươi cười như nhiễm một tầng phấn hồng, hơi thở như lan. Mị ý đương nhiên câu hồn đoạt phách.

Long Nhất làm sao có thể nhịn được, cái miệng liền tham lam tiến tới, hương vị ngọt ngào từ đầu lưỡi truyền đến làm hắn cảm thấy tiêu hồn không thôi.

Hỏa nhiệt kích tình khiến cho cả hai như không biết mệt mỏi tiếp tục kích thích nhau không ngừng nghỉ. Không ai muốn dừng lại. Long Nhất hướng đến nhũ phong cao vút của Mộc Hàm Yên tấn công, dần dần hai nhũ châu của nàng vươn cao ngạo nghễ, dùng sức niết vài phát khiến giai nhân một trận run rẩy.

Mộc Hàm Yên vốn không phải nữ tử bình thường. Nàng không hề bị động, bàn tay nhỏ bé xinh xắn vươn ra cầm chặt tiểu Long Nhất vuốt lên xuống ngày càng nhanh. Khiến cho Long Nhất một trận tiêu hồn.

"Yêu tinh này ....." Long Nhất phát vào kiêu đồn Mộc Hàm Yên vài

phát. Thanh âm phát ra mê người rồi dụng sức thô lỗ xé nát quần áo trên người nàng.

Tình dục một khi phát ra thì không thể dừng lại. Hai người quần quít quay cuồng, chỉ chốc lát sau liền tiến vào giai đoạn cao trào "hợp nhất".

Thanh âm dâm mỹ cùng tiếng rên rỉ mê hồn tại bao sương vang lên. Thật lâu sau đó cũng chưa tan đi.

Mây tan mưa tạnh. Mộc Hàm Yên mờ hôi đầm đìa nằm trên ngực Long Nhất, ôn thuận như con mèo nhỏ, dù sương mù đã che đi ít nhiều nhưng vẫn không dấu được trong mỹ mâu lộ ra vẻ mặt phức tạp tựa hồ đang lo lắng điều gì.

"Đang nghĩ gì thế?" Long Nhất vỗ về lên vai Mộc Hàm Yên, nhẹ giọng hỏi.

Mộc Hàm Yên lắc đầu, đầu lười liếm liếm một chút trên đầu vú Long Nhất.

Long Nhất cũng không hỏi lại. Tâm tình phức tạp của nàng mình cũng đã cảm nhận được.

"Tây Môn Vũ." Mộc Hàm Yên đang nằm trong lòng Long Nhất khe khẽ gọi.

"Ân, chuyện gì thế?" Long Nhất liền hỏi.

"Ta nói cho người một bí mật, người muốn biết không?" Mộc Hàm Yên cắn đầu vú Long Nhất hàm hồ nói.

Long Nhất rên lên một tiếng, bàn tay to vỗ lên tuyết đồn Mộc Hàm

Yên một cái, bất đắc dĩ nói: "Muốn nói thì nói mau, không nên khiêu khích ta, nếu không ngươi chết chắc rồi."

Mộc Hàm Yên vui vẻ cười, dờn môi, lấy tay chống xuống lấy tư thế đứng dậy, mỹ quang này làm hiện rõ đôi vú bảo mãn càng thêm vẻ kinh tâm động phách.

"Kỳ thật ta là tấm thân bất tử, ngươi tin không?" Mộc Hàm Yên chớp mị nhãn mỉm cười nói.

"Tin, ngươi là yêu tinh mà, làm sao dễ dàng chết được." Long Nhất hắc hắc cười nói, cũng không quan tâm lắm, cho dù là thần cũng không phải không chết sao, vậy Lôi thần không phải đã hồn phi phách tán tan vào vũ trụ rồi sao?

"Ta nói thật đó, cho dù là thần cũng có khả năng diệt được ta." Mộc Hàm Yên đắc ý cười nói.

"Khoa trương vậy sao? vậy sau này nếu cùng ngươi giao thủ còn không buồn bực đến chết sao." Long nhất cười nói, ngón tay búng búng trên nhũ châu xinh xắn của Mộc Hàm Yên vài phát.

Mộc Hàm Yên bạch liễu nhìn Long Nhất thần bí cười nói: "Ta nói cho ngươi một bí mật, kỳ thật ta biết bất tử chi thân cũng còn có một sơ hở."

"Cái gì " Long Nhất đột nhiên thấy hứng thú hỏi.

Mộc Hàm Yên nghiêng đầu nói thầm vào tai Long Nhất, vẻ mặt vô cùng thẹn thùng.

Long Nhất liền há hốc mồm, khẽ gõ lên đầu nàng cười nói: "Ngươi tiểu dân oa, quả thật không giống người."

"Bí mật này ngoại trừ ta chỉ có người biết, người không được nói cho người khác". Mộc Hàm Yên nhìn Long Nhất cười duyên nói.

"Hào, ta đáp ứng người, bất quá bây giờ chúng ta nên có một chút thân mật" Long Nhất cười liền đưa Mộc Hàm Yên lên trước ngực, bàn tay to lớn lướt tới mỹ đôn, lại đảo qua cái nơi ướt át bí hiểm, khiến cho nàng không ngừng run rẩy.

"Người muốn cái gì tiểu nữ cũng hết lòng phụng bồi". Mộc Hàm Yên khẽ ngâm một tiếng, mị nhãn không ngừng máy đồng cười duyên nói.

Đang lúc Long Nhất chuẩn bị hành động thì bên ngoài sương phòng truyền đến một trận huyên náo, tựa hồ là đang có xung đột.

Đôi mi thanh tú của Mộc Hàm Yên hiện lên sự bất mãn, từ trong lồng ngực Long Nhất đứng dậy mặc quần áo nói: "Xem ra chúng ta đành để lần khác làm lại vậy, ta muốn xem ai ăn gan hùm dám đến đây sinh sự."

Long Nhất thấy vậy cũng đứng dậy mặc quần áo nhưng mắt không ngừng nhìn về bóng lưng của Mộc Hàm Yên. Người phụ nữ này quả thật là bí ẩn, thật không tầm thường nhưng lại làm cho hắn có chút mong muốn chờ đợi.

Sau khi rời sương phòng của Mộc Hàm Yên trở ra liền cảm giác một trận thủy hệ ma pháp ba động. Vài người toàn thân bao phủ Huyền Âm hàn khí trắng xóa cả phương viên năm thước.

Mộc Hàm Yên hừ nhẹ một tiếng, thân hình lập tức biến mất, trong nháy mắt như không còn tăm hơi như hoà vào không khí, thân ảnh nàng đột nhiên xuất hiện ngay trung tâm đám người.

"Nhân nhân?" Long nhất vừa nhìn thấy một vị công tử phong thần tuấn lãng liền như rớt mày, vị công tử này rõ ràng già nam trang trang phục của Nhân Nhân, hẳn không nhầm được, thoát nhìn Nhân Nhân có vẻ là người điều khiển việc này.

"Chuyện gì xảy ra?" Mộc Hàm Yên lộ vẻ mỉm cười thản nhiên, nhưng trên người vọng lại uy áp cường đại.

Một gã thanh niên hoa phục đang có vẻ mặt thống khổ tay che hạ thể. Thấy Mộc Hàm Yên cả giận nói: "Lão bản nương, việc này người xem, lão tử đang vui vẻ thì tiểu tử thú này tiến đến, ý định giết ta."

Lúc này, vây xem xung quanh có một cô gái đi ra, nhìn kỹ hoá ra là hoa khôi Thúy Yên các. Nàng có chút xấu hổ hướng Mộc Hàm Yên giải thích.

Nguyên lai Nhân Nhân nữ giả nam trang vào đây yêu cầu phục vụ, cô gái này liếc mắt liền nhìn ra việc trà trộn này, nhìn thấy Nhân Nhân tuy là nữ nhi, nhưng cuộc sống quý tộc sa đoạ gì cũng có, chuyện đồng tính này cũng không phải hiếm, liền làm bộ không biết cùng nàng cười cợt. Khi đang vui vẻ, đột nhiên nghe thấy cách vách truyền đến vài tiếng rên rỉ thông khổ của vài cô gái. Thanh âm còn lồng tiếng nam nhân cuồng bạo đánh chửi, nghĩ việc cách âm kết giới quên mở ra, Nhân Nhân sắc mặt đại biến, trùng trùng xông qua liền thấy tràng cảnh khiến nàng tức giận bột phát. Chỉ thấy hai cô gái xinh đẹp bị treo lên, hai chân bị giang rộng ra, trên người bị trói bằng sợi dây thừng thô, một gã thân mặc hoa phục đang tàn bạo dụng roi mây hai nàng vừa đánh vừa chọc vào người hai nàng, lưu lại từng đạo thâm tím toé máu.

Nhân Nhân mang tùy tùng của nam tử hai tên đóng thành băng điêu, lại hướng tiểu mệnh căn của nam tử hung hăng phóng một cước.

Lúc này hộ vệ của Thúy Yên các chạy lại, song phương lập tức xảy ra xung đột kịch liệt.

Mộc Hàm Yên vừa nghe vừa đánh giá, thần sắc hơi hoà hoãn hơn một chút, nàng đương nhiên nhìn ra được Nhân Nhân chỉ là một nữ nhi dạng tiểu thư quý tộc đơn thuần. Nàng không biết hoa phục công tử đang chơi đùa SM, đây cũng là hạng mục phục vụ hạng nhất của Thúy Yên các. (SM không rõ nghĩa lắm nhưng chắc là dạng biến thái ngược đãi kiểu nhỏ sáp đèn cầy, roi da v.v...)

Chương 435: thần bí tiên tử

"Công tử, là do vị thần bí tiên tử này hiểu lầm thôi. Việc phục vụ thiếu gia hôm nay sẽ hoàn toàn miễn phí. Chuyện này bỏ qua đi ha." Mộc Hàm Yên cười nói với hoa phục công tử.

"Không thể bỏ qua dễ dàng như vậy. Lão tử không phải là người dễ tha thứ ..... nhưng nếu là lão bản nương để tại hạ tiếp tục SM giống như vừa rồi thì việc này cũng có thể bỏ qua." Hoa phục công tử mệnh căn chưa bị huỷ hoại, lại bắt đầu động sắc tâm.

Mộc Hàm Yên sắc mặt chợt biến, cười trả lời: " một lần SM nữa à, người đâu, đưa hấn vào hậu viện của ta."

Hoa phục công tử thần sắc vui vẻ, vừa định mở miệng thì bị hai tên võ sỹ thân thể cường tráng mang hấn xuống lầu vào hậu viện, ngang qua các sương phòng khác hấn vẫn nhưong nhưong đặc ý.

"Lão bản nương, người thật sự ....." Nhân Nhân nhìn Mộc Hàm Yên muốn nói lại thôi.

Mộc Hàm Yên thần bí cười cười. Hai cô gái phía sau nàng cũng có vẻ mặt rất kỳ quái, dường như muốn cười mà không dám cười.

"Nhân Nhân." Long Nhất vừa bước đến vừa gọi.

Nhân Nhân cả người chấn động, lộ thần sắc không dám tin, quay đầu thấy Long Nhất với gương mặt tươi cười quen thuộc không khỏi kinh

hãi.

"Long Nhất, người như thế nào lại ở đây?" Nhân Nhân tiến lên hai bước, đột nhiên mặt đỏ bừng cúi đầu xuống. Nhớ kỹ đêm Long Nhất sắp rời Thương Nguyệt thành, nàng đã ngũ say trong lòng Long Nhất. Lúc này gặp lại tình cảnh gợi nhớ lại khiến nàng hơi xấu hổ.

"Nguyên lai các người biết nhau. Vậy không quấy rầy các người nữa." Mộc Hàm Yên cười cười dẫn hai cô gái đi về hướng nội viện.

Hai người gặp lại nhưng không biết nói gì. Long Nhất chỉ cười cười mà Nhân Nhân cũng không biết nên nói gì đưa tay vân vê tà áo.

"Thế nào? Lão bằng hữu gặp lại mà không hỏi han gì sao?" Long Nhất cười hỏi.

Nhân Nhân tâm tình đang khẩn trương bị Long Nhất trêu chọc một chút liền bình tĩnh lại, nàng đi đến trước mặt Long Nhất hỏi: "Có thật là lão bản nương sẽ làm cái...kia cho tên biến thái đó chiếm tiện nghi không?"

Long Nhất cười hắc hắc, đáp: "Muốn biết không? Chúng ta đi xem thử."

Hai người âm thầm đi tới hậu viện. Vừa vào liền mơ hồ nghe được vài tiếng kêu như người ta đang giết heo.

"Hình như là âm thanh của tên biến thái, hử sao lại la lên thê thảm vậy?" Nhân Nhân nghi hoặc hỏi.

"Người cũng nói là hử biến thái mà, người như vậy không đoán theo lẽ thường được, hử kêu càng thảm biết đâu chừng lại càng vui vẻ." Long nháy nháy mắt.

"Nói sao thì cũng nên nhìn qua một cái đi." Nhân Nhân tò mò nói.

Long Nhất nén cười gật đầu. Không cần nhìn cũng biết Mộc Hàm Yên đang hành hạ tên tiểu tử đó rồi. Nhưng không biết là đang áp dụng kiểu nào thật là tò mò.

Hai người theo thanh âm đi tới, tiếng kêu thảm thiết càng lúc càng lớn.

"Lão Tứ, người còn khỏe không, đến phiên ta rồi, đã lâu rồi không dùng qua loại đoạn côn độn thịt." Lúc này tiếng kêu thảm thiết vang lên.

"Lão Tam, đợi lát nữa ca ca ta còn món đặc biệt." Người kia thanh âm hỗn hển cười nói.

Nhân Nhân huých huých Long Nhất. nhẹ giọng hỏi: "Bọn họ làm gì?"

Long Nhất vẻ mặt quái dị, Mộc Hàm Yên này quả thật cay cú, khó trách hai nha đầu bên người nàng lộ ra vẻ mặt như thế.

"Đừng làm phiền bọn họ. Chúng ta đi đi." Long Nhất kéo tay Nhân Nhân, nếu nàng mà nhìn qua cảnh đó thì không chừng từ nay về sau trong lòng bị ám ảnh.

"Có được xem bao nhiêu kiểu biến thái đâu. Người chờ ta một lát, ta xem một chút đã." Nhân Nhân không chịu vùng ra, nhẹ nhàng đi tới trước dãy cửa phòng. Đang muốn nhìn rõ một chút, nhưng trước mắt đột nhiên tối sầm lại, bị Long Nhất một tay bị mất một tay vịn vào hông rồi bị nâng lên.

Không đợi Nhân Nhân kháng nghị. Long Nhất nhanh chóng bay khỏi

liều Thúy Yên các, hạ xuống trên hải than.

Buông Nhân Nhân ra, Long Nhất ngồi xuống hải than cự thạch, nhìn tầng tầng sóng biển, thanh âm rì rào vang động không dứt.

"Long Nhất, ngươi sao không cho ta xem." Nhân Nhân đi tới bên người Long Nhất huých vai một phát.

"Sợ ngươi bị ám ảnh ăn không ngon, đầu óc ngươi không biết nghĩ à?" Long Nhất quay đầu cười nói, đột nhiên thấy Nhân Nhân nhếch khóe miệng, đột nhiên ý thức được chính mình rút lui. Nàng căn bản cái gì cũng biết rồi.

Nhân Nhân làm mặt quý, cha nàng bảo hộ rất kỹ, không có bị nhiều cái xấu ảnh hưởng. Nhưng dù sao cũng có nghe qua bọn quý tộc có một số kẻ đồng tính chi luyến. Nàng cũng không phải tiểu hài tử, nghe được đối thoại vậy thì sao không rõ.

"Sao cũng được, ngươi như thế nào lại tới Thúy Yên các." Long Nhất cười trừ nói sang chuyện khác.

Nhân Nhân vẻ mặt buồn bã, nhưng tinh thần lập tức khởi sắc cười nói: "Chỉ là nghĩ chỗ chơi vui, muốn xem coi làm nam nhân cảm giác ra sao."

Long Nhất im lặng, một lúc sau mới nhìn ra biển rộng nói: "Nhân Nhân không thể lưu luyến mãi quá khứ, có một số chuyện nên để nó theo gió bay đi."

"Ta biết, chỉ là khống chế không được. Chính mình cũng không biết đó là loại tâm tình gì, có thể chỉ là không cam lòng, ta lần đầu tiên thích một người lại thành như vậy." Nhân Nhân nắm chặt tay, ngữ khí có chút bi phẫn.

"A đầu gối, lâu như vậy rồi cũng nên buông rồi đó. Người có thể thử cùng tên nhóc nào đó gặp gỡ mà." Long Nhất vỗ vỗ đầu Nhân Nhân, có chút đồng tình với nàng, ai có thể nghĩ mình cũng giống cô gái này, loại...đả kích này không phải ai cũng chấp nhận được.

"Ta đối với nam nhân không có cảm giác." Nhân Nhân uể oải đáp, cha nàng từng giới thiệu qua vài vị nam nhân ưu tú để nàng lựa chọn nhưng nàng căn bản là không một chút hứng thú.

Long Nhất không nói gì, nhớ tới đêm đó khi Nhân Nhân ngủ trong lòng mình tự tin hẳn không làm gì nàng khiến hẳn thật sự bị đả kích a.

Nhân Nhân thấy vẻ mặt Long Nhất, trong lòng không hiểu sao cảm thấy thư thái rất nhiều. Kỳ thật nàng cũng có chút cảm giác đối với Long Nhất. Dường như có niềm tin mãnh liệt vào hẳn. Hẳn làm cho nàng rất an tâm, ngực phập phồng càng lúc càng nhanh nhưng nàng sẽ không nói cho hẳn biết.

Cảnh mặt trời lặn trên bãi biển thập phần diễm lệ, một mảng đỏ bùng nhiễm đỏ một mảng đại dương xa xa, theo nhịp sóng biển bắt đầu dồn dập, đám mây cuối chân trời càng biến hóa đa dạng, trắng lệt vô cùng.

Khi mặt trời hoàn toàn chìm vào hải dương, cuối cùng không hiển hiện một mảng sáng mờ nào. Màn đêm buông xuống cực nhanh, ngắm tràng cảnh biến hoá tuần hoàn này tâm cảnh cũng sẽ thay đổi theo, sẽ cảm nhận được rất nhiều điều chưa từng nghĩ đến và đã xảy ra. Đối với nhân sinh có lẽ sẽ có cảm nhận khác đi.

Nhân Nhân đã đi về, lúc này chỉ còn Long Nhất tại nơi bờ cát hẻo lánh, nhìn mặt trời lặn, quên băng thời gian trôi qua.

Đến khi xa xa truyền đến một tràng tiếng quát của đám ngư phủ, hấn mới đột nhiên bừng tỉnh. Nhớ tới ban đêm còn phải tham dự yến tiệc của Nạp Lan Văn, lúc này mới lưu luyến nhìn tràng cảnh bóng đêm phủ xuống hải dương xinh đẹp cực kỳ, xoay người hướng hoàng cung bay vút đi.

Hành cung Nạp Lan Văn tân khách như vân, đều là quý tộc quan viên hàng đầu ủng hộ Nạp Lan Văn thượng vị.

Nạp Lan Văn tự mình đi ra, giới thiệu cho hấn biết, trong đó rất nhiều người cũng có mặt trong hôn lễ của Nạp Lan Như Nguyệt, về phần tên thì cũng không biết.

Long Nhất cười trừ, không phát hiện nhân vật nào đáng nghi, nhúu nhúu mày ứng phó một phen liền tìm cách đi tới góc phòng nhìn cái đám nam nữ đối trá cười đùa này càng nhìn càng không thuận mắt.

Xem ra người phía sau giạt dây Nạp Lan Văn sẽ không dễ dàng lộ diện như vậy. Nói không chừng giống như tên quân sư của Long Chiến bình thường đều nấp núp một bên bí mật quan sát.

Uống hai chén rượu, tửu hội tiến dần vào tiết mục nhảy múa. Toàn trường ma pháp đặng đều tối dần lại, ánh sáng lờ mờ, một đôi nam nữ tại cùng một chỗ chỉ khiêu vũ. Trong đó không kể là nhân sỹ ưu nhã, quý phụ, cũng không rõ ai chánh khí trùng trùng hay là kẻ tiểu nhân hèn hạ đều không thấy rõ.

Một màn tựa như một hồi nháo kịch, Long Nhất vừa đứng tại góc phòng, mặc dù uống một chút rượu nhưng dù người khác sanh tới chết mê chết mệt, tâm tình hấn vẫn là lãnh nhẵn bàng quan. Có thể là bởi vì kinh nghiệm nhiều, sanh tử ly biệt, chiến tranh sát phạt, hấn đối với cái xã hội thượng lưu này đã không còn kiên nhẫn nữa.

Kết thúc, những ngọn đèn mờ mờ ảo ảo bỗng chốc sáng òa, nam nữ đang ôm nhau dập dìu theo điệu nhạc đều tản ra. Năm ba người tụ thành một nhóm, đều tự hào thi nhau phun nước miếng.

Ngay lúc này, đại sảnh của tửu hội truyền đến một trận dao động. Một người phụ nữ thân mặc lễ phục tử kim bào xuất hiện tại cửa. Nữ tử này mái tóc buộc búi tinh xảo. Ngoại trừ một cây tử tinh phát trâm trụ không có trang sức gì khác. Nhưng loại quý khí này dù vậy cũng không che dấu được. Toàn trường tất cả ánh mắt phụ nữ đều bị nàng áp bức. Loại khí chất này không người nào có thể so. Tất cả mọi người đều sợ hãi than.

Long Nhất mắt sáng lên, đây mới là người đàn bà thượng lưu, chỉ bất quá thoát nhìn có chút quen mắt a.

Nghĩ đi nghĩ lại, phụ nữ xinh đẹp vậy không lý nào lại quên. Long Nhất chau mày trầm tư, hẳn cam đoan không hề gặp nàng, nhưng lại có một loại cảm giác quen thuộc kỳ quái.

Long Nhất nhìn bốn phía, phát hiện tất cả mọi người trong sảnh đã bị nữ tử này chấn nhiếp. Từ trong ánh mắt bọn họ có thể thấy được tựa hồ mọi người đều chưa hề gặp nàng.

Nạp Lan Văn vẻ mặt cung kính nghênh đón. Hẳn với nhan sắc của nữ tử này lẽ ra phải lộ vẻ dâm tà đàng này lại hết mực cung kính. Điều này làm cho Long Nhất kỳ lạ không thôi, trong lòng mơ hồ đoán được một chút.

"Nhanh mọi người ta giới thiệu một chút. Vị này là thần bí tiên tử, là người mà bốn hoàng tử vô cùng tôn kính." Nạp Lan Văn lớn tiếng giới thiệu.

Long Nhất lắc đầu, thần bí tiên tử? Đây chỉ là một cái danh xưng, ngay cả tên hay lai lịch cũng không giới thiệu. Hơn nữa Nạp Lan Văn dùng hai chữ tôn kính, nhìn hắc vẻ mặt không giống đang làm bộ, thật là vô cùng kỳ quái còn nếu không vậy thì đây là....

Chương 436: Thăm dò và hoài nghi

Mọi người như choàng tỉnh cơn mê. Mạnh dạn bước tới. Mà cách ứng phó của nữ tử mang lại cho người khác cảm giác thập phần ưu nhã.

Long Nhất đứng tại góc phòng nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của nữ nhân. Trong lòng thầm than vãn. Người con gái này toàn thân toát ra quý khí không bình thường. Khuôn mặt xinh đẹp thuộc hàng nhất lưu. Đôi ngọc thỏ trước ngực vươn cao như muốn bứt phá ngoại y mà ra. Chiếc eo thon nhỏ được bộ lễ phục bó sát như điểm thêm nét xuân tình hấp dẫn mọi ánh mắt xung quanh. Chẳng biết ai có thể có được vị tuyệt thế giai nhân này.

Đang lúc mắt hần đảo tới đảo lui đánh giá thì nữ tử đó đột nhiên nhìn sang hướng Long Nhất, khóe môi hé nụ cười.

Long Nhất nhíu chặt mắt lại. ánh mắt tập trung nhìn về phía nàng. Muốn nhìn xuyên thấu nàng, nhưng ánh mắt nàng như bao phủ một tầng ngăn trở mờ lung, vô pháp xuyên thấu.

Mỹ nhân trong đại sảnh đi quanh một vòng, liền được Nạp Lan Văn đưa vào hậu thính. Lúc này tất cả mọi người vẫn còn bàn tán về nàng.

Đáp án nhanh chóng được hé lộ. Mỹ nhân này trong lòng Nạp Lan Văn chắc chắn có địa vị không nhỏ. Nói không chừng là người đứng

phía sau thao túng Nap Lan Văn. Nhưng nhìn thế nào cũng không thấy một chút ba động ma lực nào từ nàng, thực không thể đoán nàng xuất thân từ thế lực nào.

"Phò mã gia, Đại hoàng tử có lời mời người." lúc này, một ả cung nữ thanh tú hướng đến Long Nhất nói.

Long Nhất thầm nghĩ một lúc. Gật đầu theo sau cung nữ nhắm hương hướng hậu thính bước đến. Có lẽ đợi lát nữa nhưng không biết tại sao nữ nhân bí ẩn này lại khiến mình sinh ra cảm giác thân thuộc.

Bước vào hậu thính, chỉ thấy nữ nhân bí ẩn ngồi trên thượng vị, Nap Lan Văn ngồi phía bên phải.

"Muội phu, mau mau lại đây. Tiên tử muốn gặp người." Nap Lan Văn hướng đến Long Nhất nói.

Long Nhất chuyển thân đi tới, cũng không ngồi xuống mà đứng đánh giá vị tiên tử này. Con mắt... thật sự rất đẹp. Nhưng có gì đó không đúng. Mình hình như cũng đã gặp qua. Cái mũi cũng không sai, nhưng là rốt cuộc cảm giác quen thuộc này từ đâu mà có đây? Long Nhất trầm tư không lí giải được.

"Tây Môn thiếu gia, người không ngồi xuống sao?" tiên tử thần bí không có chút phản ứng gì thản nhiên cười nói.

"Không ngồi. Đứng tương đối thoải mái." Long Nhất cười hắc hắc. Cái mũi hít hít, mùi thơm tự nhiên, không nồng không đậm, hương vị không hình dung được, càng không có người đàn bà nào có thể so sánh được.

"Muội phu. Hay là ngồi xuống đi. Như vậy mà đứng thì đối với tiên tử

hơi bất kính đó." Nạp Lan Văn nói.

Long Nhất nhún nhún vai ngồi xuống, hai chân khoanh lại. Hai tay buông thõng nhìn chăm chăm tiên tử thần bí. Cười nói: "tiên tử thần bí sao. Tên quả thật bất phàm, không biết tiên cảnh nơi nào?"

"Lai lịch ta ngươi không cần biết. Chúng ta bây giờ cùng bàn bạc xem như thế nào mới có thể đưa Nạp Lan hoàng tử đăng ngôi hoàng đế." tiên tử thần bí vẻ mặt nhu hòa, ngữ khí từ tốn không nhanh không chậm. Mang theo một loại tiết tấu thật kì lạ khiến người nghe cực kì thấy phấn chấn hẳn lên.

"Phải Phải. Thỉnh tiên tử chỉ điểm giúp." Nạp Lan Văn cung kính nói, nhắc tới ngôi hoàng đế hẳn dường như không đợi được.

"Ta biết rõ là Nạp Lan Vũ sau lưng có hắc ám giáo hội làm chỗ dựa. Hôm nay hắc ám giáo hội u minh tế tự Lạp Pháp Nhĩ để gì lưu hẳn bên ngươi." thần bí tiên tử nói.

Long Nhất ngăn người. U minh tế tự Lạp Pháp Nhĩ, vậy không phải bí truyền đệ tử sao? Xem ra hắc ám giáo hội quả thật tham dự vào. Chỉ là giá nào vị thần bí tiên tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Quang minh giáo hội? Cũng không quá khó đoán ra.

"Không nghĩ tới Nhị đệ với hoàng vị tỏ vẻ không màng nhưng lại ngằm sắp đặt. Vậy thì ngôi vị hoàng đế càng không cần nói, như thế nào cũng không thể rơi vào tay hắn, bằng không Nạp Lan đế quốc hoàn toàn bị hắn biến thành chi nhánh của hắc ám giáo đình." Nạp Lan Văn vẻ mặt chánh khí nói. Hắn cũng không nghĩ tưởng tượng ra, bây giờ Nạp Lan đế quốc đã bị bọn họ hai huynh đệ minh tranh ám đấu, trở thành một trường hỗn loạn.

"Vậy là, Đại hoàng tử quả thực nên cố gắng a." Long Nhất giả bộ tỏ

ra quan tâm nói.

"Bốn hoàng tử nhất định cố gắng. chỉ là Nhị đệ trong tay binh mã còn muốn nhiều hơn ta. Tuyến phòng ngự Á Đặc Tư chỉ có hai đại quân đoàn vừa chậm chạp lại không có tin tức nào truyền về." Nạp Lan Văn vẻ mặt buồn rầu, quả thực tỏ ra là một người ngu ngốc.

"Không cần lo lắng, có Tây Môn thiếu gia tương trợ người. Mọi chuyện nhất định có thể giải quyết." tiên tử thần bí nhẹ nhàng nói. Chuyển hướng sang Long Nhất mang theo một tia tiểu ý.

Nạp Lan Văn vui vẻ. Tiên tử đã dạy như vậy nhất định là muội phu này có thể giúp hắn, hắn vội vàng nói: "muội phu, kế tiếp nên như thế nào đây. Xin hãy chỉ dạy ta."

Long Nhất trừng thần bí tiên tử một cái, người đàn bà này tất nhiên là cố ý.

"Kỳ thật chuyện này rất đơn giản, Nạp Lan Vũ phía sau không phải hắc ám giáo hội sao? Vậy chỉ cần dựa vào điều này thì có thể khiến hắn không còn nơi dung thân." Long Nhất cười nói.

"Đúng rồi, muội phu thật sự là thông minh, chỉ là không có chứng cứ cũng sẽ không ai tin." Nạp Lan Văn vỗ tay một cái. Nhưng lập tức lại tức giận.

Long Nhất lắc đầu, thật sự là một tên đàn độn, thương cảm cho Nạp Lan Vô Cực một đời anh danh, lại sanh hạ hai người con ngu ngốc.

"Không có chứng cứ sẽ lẽ không thể tạo chứng cứ sao? Hơn nữa quang minh chấp pháp đội không phải sẽ lập tức tới sao." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Nạp Lan Văn chợt hiểu ra, cảm thán Long Nhất cao minh, trong lòng đã bắt đầu tính toán.

"Chúng ta đã từng gặp qua sao?" Long Nhất tịnh không bỏ qua, hướng đến thần bí tiên tử hỏi.

"Người đối với mỗi nữ hài tử đều truy hỏi như vậy sao?" tiên tử thần bí cười lãnh đạm đáp.

Long Nhất ung dung cười trả lời: "Choáng thật, chúng ta nhất định đã gặp qua ở đâu rồi, hoặc là đây vốn không phải chân diện mục của nàng."

Tiên tử thần bí không nói gì, dứt khoát không đáp lời Long Nhất.

Long Nhất vung cự chưởng lên tại hậu viện thi phóng lôi thần lĩnh vực, một tia chớp hướng tiên tử thần bí đánh tới. ai ngờ than hình thần bí tiên tử trong suốt như gương chợt lóe lên, bàn tay Long Nhất xuyên thấu hư ảnh của nàng, nhưng trong khi Long Nhất thu hồi cự chưởng thì, tiên tử thần bí lại quý dị xuất hiện tại chỗ cũ, tốc độ cực nhanh tựa như chưa hề rời đi.

Long Nhất kinh ngạc, quả nhiên có vài phần bản lĩnh, nàng tựa hồ căn bản là không bị lĩnh vực của mình ảnh hưởng. Long Nhất liền vung tay lên xuất ra điện võng, tinh thần lực bắt đầu giam cầm phiến không gian này lại.

Thần bí tiên tử không tránh né, trên người xuất hiện một tầng oánh quang, điện võng bao phủ khắp thân nàng nhưng không có một điểm phản ứng, hơn nữa nàng đối với tinh thần giam cầm cũng hồn nhiên không hãi sợ, tiến lên dễ dàng hai bước, khẽ cười nói: "Uổng phí khí lực thật, người công kích quá yếu."

Long vừa thu hồi lĩnh vực, cũng không hề công kích, chỉ là trầm tư nhìn người phụ nữ này. Không có lí nào, cho dù một con kiến cắn xé cũng phải có chút cảm giác, nhưng người phụ nữ này lại căn bản không phải vậy, vừa rồi mình công kích hoàn toàn không có chút điểm ảnh hưởng nào, dù là tẩm thân bất tử cũng phải xảy ra thương tổn nhất định chứ.

Long vừa nghĩ lại muốn thử lại, mà vị tiên tử thần bí tựa hồ có vẻ hứng thú nhìn Long Nhất, lại tán phát ra xung quanh một mùi hương kì lạ.

"Không có khả năng", Long Nhất lắc đầu, lại vươn tay, thông thả hướng tiên tử thần bí vẫy đến.

Tiên tử thần bí vẫn như cũ không tránh không né, chiếc cổ trắng như tuyết nhả nhụi dĩ nhiên lạc vào trong ma trảo của Long Nhất. Long Nhất ngẩn ra, cảm giác được bàn tay mình truyền đến từng trận cảm giác mềm mại.

"Định giết ta sao?" thần bí tiên tử hỏi nhưng lại phảng phất như không hề bị người khổng chế ngược lại khinh thường cười hỏi.

Long Nhất không nói, trên tay đột nhiên kinh khí bạo phát, cự chưởng như gọng kiếm sát trong nháy mắt co rút lại, nhưng trong nháy mắt chiếc cổ trong tay biến thành một tầng không khí, nhưng đầu nàng lại rõ ràng nằm phía trên bàn tay mình, đang cười cười nhìn hắn.

"Đây là pháp thuật gì?" Long Nhất không nhịn được sợ hãi.

"Tiểu pháp thuật, là người quá yếu." tiên tử thần bí khẽ cười nói.

Long Nhất bình định tâm tình, đánh giá tiên tử thần bí từ trên xuống

dưới một phen, đột nhiên cười nói: "Người có dám để ta thử nghiệm một lần nữa."

Thần bí tiên tử kinh ngạc nhìn vào cặp mắt Long Nhất, chẳng lẽ hắn đã tìm ra bí mật của mình nhanh như vậy, tò mò nổi lên liền dễ dàng gạt đầu đồng ý.

Long Nhất lần nữa thủ chưởng hướng đến cổ tiên tử thần bí, rất chậm, tựa như phim chiếu chậm. Động tác bình thường, cách cổ nàng chỉ một khe hở nhỏ. Thủ chưởng Long Nhất dừng ở đó. Hắn cảm giác được nhiệt độ làn da nàng, chứng minh này đã chứng thực được cổ của nàng là thực không giả.

Bàn tay Long Nhất chậm rãi dời xuống, dừng lại tại trước bộ ngực ngạo nghễ của tiên tử thần bí.

Thần bí tiên tử đã nhận ra không ổn, vừa muốn mở miệng, đột nhiên thấy Long Nhất xạ nhãn chăm chăm nhìn một nơi, nàng cũng không tránh khỏi cũng bị hút tới. Nhưng vào lúc này, nàng cảm thấy vú mình bị một luồng khí nóng bao phủ, ngay cả núm vú cũng bị miết miết vài cái.

"Người ....." tiên tử thần bí bay ngược hai bước, trừng mắt nhìn Long Nhất. Trên người bạch quang chợt lóe lên rồi biến mất.

"Không gian ma pháp, chẳng lẽ cũng là xuất thân từ Di Thất chi thành sao?" Long Nhất cảm giác được ma pháp nguyên tố ba động, lẩm bẩm nói.

Suy nghĩ lại, Long Nhất càng phát giác tiên tử thần bí này thật sự rất khả nghi. Từ đầu tới cuối nàng cũng không xuất thủ. Hơn nữa nàng tán phát khí tức cao quý, nhưng tựa hồ còn mãnh liệt hơn hắn. Dĩ nhiên hắn cũng tiếp xúc qua chiếc cổ của nàng, nói như thế nào cũng

là có thực, đối với người xuất thân từ tầng lớp quý tộc thì đây đích thực là xỉ nhục.

Còn nữa, nàng nếu không có khả năng công kích ngược lại mình thì đã không tỏ ra thông thả như vậy, tự mình giở trò mò mẫm nàng, tình huống thập phần hung hiểm đó có thể dễ dàng nhìn ra. Mà phản ứng của nàng cũng thật đặc biệt, thường khi bị kẻ khác mạo phạm. Theo lý mà nói người phụ nữ khi bộ vị trọng yếu bị người tập kích như thế cũng sẽ bạo nộ. Nhưng nàng lại có thể kìm chế, cũng không có động hỏa, điều này không kì quái sao?

Chương 437: Đại thủy Long Vương miếu

Thương Lan Lịch cuối năm 8789 Tuyển phòng ngự Á Đặc Tư. Băng tuyết có tan một ít nhưng cũng không thay đổi gì cho lắm. Cuồng Long đế quốc cùng Nạp Lan đế quốc liên quân phát động công kích phòng tuyến Á Đặc Tư mãnh liệt. Thương Lan đại lục chiến tranh một lần nữa mở màn.

Vì Cuồng Long quân đoàn ém nhem tin tức, Nạp Lan đế quốc không hề tiến công. Tất cả sứ giả truyền tin ai thoát được đều bị đánh chết. Nạp Lan đế quốc hai đại quân đoàn cũng không có dấu hiệu lui lại. Điều này làm cho Kỳ Nã tướng quân thống lĩnh tối cao quân trấn thủ phòng tuyến Á Đặc Tư tâm thần không yên. Dựa theo loại tình hình này công kích liên tục với cường độ này, Phòng tuyến Á Đặc Tư bị công hạ cũng chỉ là vấn đề thời gian. Đến lúc đó mình sẽ là tội nhân của Ngạo Nguyệt đế quốc.

Vì vậy, Kỳ Nã tướng quân chỉ còn trông chờ vào việc khi hai quân giao chiến thì không ngừng nhắm vào chuyện hoàng đế Nạp Lan đế quốc Nạp Lan Vô Cực vì Hắc Âm lực cản trở bị Quang Minh thần trừng phạt, truyền tin dữ cho hai vị hoàng tử để hai bọn chúng vì đó mà tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, khiến triều chính rối ren, thổ phỉ đạo tặc hoành hành. Mà tin tức loại này dám chắc chưa truyền tới hai quân đoàn đang công chiếm Á Đặc Tư phòng tuyến. Phòng chừng không bao lâu tin này sẽ được truyền tới.

Trên vùng biên cảnh phương bắc của Ngạo Nguyệt đế quốc, một

nam một nữ đang một trước một sau cùng hành tẩu trên tiểu lộ. Nam thập phần anh tuấn, mái tóc màu xanh biếc vững bước, nhưng xung quanh hắt lại tán phát ra một làn sương lạnh. Về lạnh lùng tán phát ra một cỗ khí tức hàn băng, trên mặt tựa hồ viết bốn chữ: "Muốn sống chớ lại gần".

Nữ tử toàn thân vận trang phục tế tỵ màu hoàng kim, đầu đội khăn trùm màu trắng, không nhanh không chậm đi trước.

"Soạt" một loại độc xà có hoa văn màu đỏ từ bụi cỏ bò ra, chỉ vừa mới cất đầu, liền thấy một đạo hàn khí xuất ra, độc xà đã đứt thành hai mảnh. Mỗi mảnh đều bị đóng băng nằm trên mặt đất.

Ti Bích quay đầu lại, phía sau Lệ Thanh cũng dừng cước bộ, cách nàng năm bước. Từ lúc xuất phát tới nay đều là như thế này. Hắc thủy chung đứng ở phía sau nàng, vẫn duy trì khoảng cách này.

"Lệ Thanh, phía trước có một dòng suối nhỏ. Chúng ta nghỉ tạm một chút rồi lại đi." Ti Bích nhẹ giọng nói. Ngữ khí có chút bất đắc dĩ. Từ khi hắc tại thiên ngục đã trải qua khảo nghiệm trí mạng, liền dễ dàng tiếp nhận vị trí Mạc Tây Tộc tộc trưởng. Hắc vừa lên liền tuyên bố đổi tộc quy của tổ tông nhất phu nhất thê đổi thành nếu cam tâm tình nguyện thì không phải chịu hạn chế. Bởi vậy đã khiến tộc trưởng tiền nhiệm cùng Đại trưởng lão mãnh liệt phản đối. Nhưng Lệ Thanh vô cùng kiên trì. Hắc ở phương diện này lại kiên quyết không đổi ý. Dụng ý của hắc là kích phá tư tưởng trước tiên... tìm cha mình vốn là tộc trưởng tiền nhiệm thuyết phục. Ngay sau đó tìm các vị trưởng lão còn lại thuyết phục. Chuyến này truyền thống ngàn năm của bộ tộc bị hắc viết lại hết.

Ti Bích đối với điều này thập phần cảm động. Nàng biết hắc hết thảy đều là để mình cùng Long Nhất có thể ở cùng nhau. Chân thành cảm kích. Nàng vẫn định xưng hô Lệ Thanh là tộc trưởng nhưng hắc

khước từ lại dùng quyền tộc trưởng ra lệnh nàng xưng hô thẳng tên. Càng làm cho nàng không được tự nhiên chính là hấn cũng xưng hô nàng là Thiếu phu nhân. Nói chuyện thân tình vài lần, hai người thủy chung nhất trí xưng hô tên họ với nhau.

Lệ Thanh gạt đầu xem như đồng ý. Nhóm lên một đống lửa, mang hai con hỏa thỏ cạo lông rửa sạch liền đứng lên.

Ti Bích cởi khăn trùm đầu xuống, sững sờ nhìn đống lửa đang bao phủ xung quanh đôi hỏa thỏ. Bỗng nhiên giữa ngọn lửa hiện lên một gương mặt quen thuộc cùng nụ cười nửa miệng. Nàng nhớ tới lần đầu tiên gặp Long Nhất. Mọi chuyện xảy ra đã lâu mà tựa như mới ngày hôm qua. Lúc ấy hấn cũng nướng thỏ như thế này, vẻ mặt cực kỳ vô lại. Dĩ nhiên lúc đó nếu nghĩ rằng nàng sau này trở thành hôn thê của hấn thật khiến Ti Bích thấy ghê tởm.

Vừa nghĩ, khóe miệng không tự chủ được lộ ra một nụ cười làm say đắm lòng người.

Mà Lệ Thanh nhìn Ti Bích mỉm cười ngây ngốc, trong lòng đau đớn như bị kim đâm. Hấn biết người con gái hấn yêu thương trước mặt này đang nhớ đến người khác, hấn cả đời cũng không sánh được với người đó.

Lệ Thanh cầm nhánh cây trên tay xoay xoay. Tối thiểu nàng từng khóc vì mình, mặc dù chỉ xem nhau là bằng hữu nhưng như thế cũng đã khiến hấn thỏa mãn rồi. Là bản thân hấn muốn điều này, vì để có vị trí này, âm thầm trở thành nhiếp thân hộ vệ nàng và để báo đáp thâm tình của Long Nhất, báo đáp ý nguyện của Long Nhất là mong hấn bảo hộ thật tốt an toàn cho người con gái hấn yêu.

Mùi thịt Thỏ bắt đầu thơm nừng. Mùi thịt đã biến thành màu vàng tươi. Lệ Thanh gỡ xuống đưa một xâu cho Ti Bích rồi cũng tự cầm

lấy một râu đứng lên.

Bỗng ngay lúc này không trung đột nhiên xuất hiện một trận ba động ma pháp mãnh liệt. Một trận Lưu Tinh Hỏa Vũ nhắm hướng họ đáp xuống. Bất quá, vẫn còn cách bọn họ còn một khoảng. Nhưng mỗi khối hỏa cầu đều mang theo hơi nóng khủng khiếp bay về phía bọn họ.

Hàn băng chi kiếm chợt lóe, nhóm hỏa cầu bị phách tán, Lệ Thanh khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng sa sầm lại.

Cách đó không xa truyền đến một tràn tiếng kêu của ma thú, còn có tiếng quát của nữ nhân. Ngay sau đó một trận mưa đá rợp trời nện xuống. Ti Bích thi phóng một đạo Quang Minh kết giới, từng khối đá khổng lồ nện vào kết giới màu trắng vang lên tiếng phanh phanh.

Một đầu hỏa sư B cấp chạy ra, bị trận mưa đá rơi trúng kêu "ngao ngao" không ngớt trực hộc máu. May là không trúng chỗ trí mạng. Nó cấp tốc chạy tới hướng Lệ Thanh cùng Ti Bích đang đứng.

Lệ Thanh sát khí chợt lóe lên trong mắt. Trong tay Hàn Băng Kiếm bắn ra một đạo hàn mang. Trong nháy mắt xuyên thấu yếu hầu hỏa sư, huyết vụ phun ra, hỏa sư từ từ sụp xuống, không động đậy.

Lúc này, ba thân ảnh yếu diệu bay vút đến trước mặt Lệ Thanh và Ti Bích, chậm rãi hạ xuống. Cả ba đều mặc ma pháp bào, đều là những trang tuyệt sắc. Trong đó hai người mặc hỏa hệ pháp bào, một người mặc Quang Minh tế tự bào. Các nàng nhìn hỏa sư đang nằm rồi bắt đầu đánh giá Lệ Thanh cùng Ti Bích.

"Xin lỗi, chúng ta truy bắt hỏa sư làm ảnh hưởng các người." Cô gái mặc Quang Minh tế tự tiến lên, âm vực nhẹ nhàng thi lễ và nói lời xin lỗi. Khí chất nàng cho người đối diện có cảm như làn gió nhẹ thoáng

qua làm tâm hồn thư thái.

"Không có việc gì, người cũng là tế tự Quang Minh giáo hội sao?" Ti Bích nhìn cô gái mặc tế tự bào, không khỏi lòng sinh hảo cảm.

"Đúng vậy, tỷ tỷ cũng là tế tự à? Bất quá nhìn trang phục tỷ tỷ hình như là thánh nữ Ti Bích. Chỉ bất quá người dám chắc không phải." cô gái cười nhạt nói, nếu đúng vậy thật tốt lắm.

Ti Bích cười cười, trả lời: "Người như thế nào biết là ta không phải?"

"Còn phải hỏi sao? Ai cũng biết Thánh nữ Ti Bích trên mặt có một khối thai ký màu huyết dụ." Một trong số còn lại mặc hỏa hệ ma pháp bào nói, nàng có một mái tóc màu đỏ rực.

Ti Bích sờ sờ gương mặt bóng loáng của mình, cười cười không nói. Vừa rồi nàng cẩn thận đánh giá ba thiếu nữ này thoạt nhìn so với nàng nhỏ tuổi hơn chút. Mỗi người đều đẹp tuyệt trần. Hơn nữa thực lực các nàng ít nhất cũng đạt cảnh giới Đại ma pháp sư. Bất quá, nàng đại khái đoán được thiếu nữ tóc đỏ mặc hỏa hệ ma pháp sư bào có thân phận như thế nào bởi vì cô gái này nhìn rất thu hút, hẳn là cháu gái hỏa hệ đại ma tầm sư Phổ Tu Tư, nữ tử thiên tài Lâm Na.

"Làm quen một chút nhé, ta là tế tự Tây Môn Vô Hận." Tây Môn Vô Hận cười tự giới thiệu.

"Ta gọi là Long Linh Nhi." Long Linh Nhi thản nhiên gật đầu.

"Ta là Lâm Na." Lâm Na cười nói.

Ti Bích cùng Lệ Thanh sắc mặt cùng biến đổi, kinh ngạc nhìn tam nữ. Long Linh Nhi là cô gái thiên tài có hỏa thổ song hệ danh chấn đại lục. Danh tiếng nàng đến mức mọi người đều biết cũng bởi vì sự kiện

cưỡng gian năm đó. Nhân vật gây nên sự kiện đó là Long Nhất của dòng dõi Tây Môn thế gia, anh của Tây Môn Vô Hận.

Nhìn vẻ mặt hai người, Lâm Na đang tươi cười nhất thời trầm mặt xuống, ý thức được bọn họ nghĩ tới sự kiện đó liền nói: "Linh Nhi, Vô hận, chúng ta đi, hừ."

Long Linh Nhi hé miệng, mặc dù sự kiện đó đã phai nhạt, hơn nữa chính mình cũng yêu Long Nhất. Nhưng trong lòng thủy chung vẫn tồn tại mặc cảm. Nàng vẫn còn quan tâm đến ánh mắt của người khác.

"Chờ một chút, đừng đi vội." Ti Bích gọi.

Lâm Na không quan tâm hừ lạnh một tiếng, kéo Tây Môn Vô Hận cùng Long Linh Nhi bay lên.

Lúc này, Lệ Thanh thân hình chột lóe, ngăn ở trước mặt tam nữ. Hắn biết một trong ba cô gái này là đàn bà của Long Nhất, một là muội muội, ngữ khí liền hoãn hòa đi chút ít. Nhưng nghe xong liền chớp lên chặn tam nữ lại nói: "Thiếu phu nhân, tiểu thư xin dừng bước." Tam nữ nhất thời sửng sờ. Thiếu phu nhân cái gì? Tiểu thư cái gì? Đầu óc người có vấn đề gì không?

"Uy, ngươi là ai? Thiếu phu nhân nào ở đây?" Lâm Na tức giận trừng trừng, bốn tiểu thư còn chưa xuất giá.

"Không phải gọi ngươi." Lệ Thanh lạnh lùng đáp. Mắt lại nhìn về phía Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận.

Ti Bích lúc này đã đoán được điều gì đã chọc giận các nàng, nàng tỏ ra áy náy: "Xin lỗi, các ngươi không nên hiểu lầm, ta chỉ là có chút kinh ngạc, trong ba người có hai người là người có quan hệ mật thiết

với Long Nhất."

Nghe được Ti Bích biết Long Nhất mà không phải Tây Môn vũ. Tây Môn Vô Hận dám chắc nàng là người của Nhị ca.

"Ta tên Ti Bích, vị...này là bằng hữu của Long Nhất, Lệ Thanh." Ti Bích mặt ửng đỏ. Không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được muội muội Long Nhất với chị em cùng thuyền và cũng là phụ nữ của hắn - Long Linh Nhi.

"Ti Bích!" tam nữ kinh ngạc, tì nữ Lâm Na thầm nghĩ nhớ trong lòng danh tự này. Tây Môn Vô Hận cùng Long Linh Nhi đều biết Ti Bích cùng Long Nhất nhất mực tình thâm. Nguyên lai đều là người nhà.

"Thực ra là như thế này, ta thật sự có hình thai kí màu đỏ. Nhưng sau khi cùng Long Nhất vào Lô Thần cấm khu, không biết như thế nào lại biến mất." Ti Bích biết các nàng đang nghĩ gì. Vì vậy liền giải thích. Tiếp theo bàn tay nhỏ bé nhoáng lên, thoáng một cái Quang Minh pháp trượng xuất hiện trong tay chứng minh thân phận nàng.

Long Linh Nhi khẽ run nhẹ trong chốc lát, đột nhiên tiến lên hai bước, có chút thẹn thùng nói: "Tiểu muội Long Linh Nhi, ra mắt tỷ tỷ."

Chương 438: Thần Thánh chấp pháp đội

Bầu trời trong xanh không một gợn mây. Ánh mặt trời chói chang như đổ lửa. Một đám hải âu bay lượn ngoài hải vực xa xa khiến cho ánh chiều đỏ rực càng thêm phần mỹ lệ. Lúc này, Nạp Lan Như Nguyệt đang ngồi trên gác thượng, mặt hướng về hải dương ngoài xa nhưng nhãn thần rất mông lung. Về mặt khi thì mừng rỡ khi thì thống khổ, tư tự. Lòng ngực phập phồng.

Long Nhất đứng bên lan can, vừa ngắm Nạp Lan Như Nguyệt, chốc chốc lại quay đầu lại ngắm nhìn tiểu la ly Nạp Lan Như Mộng vui đùa trên cát mà không khỏi than thầm. Hai tỷ muội tâm tình đã dần ổn định sau cái chết của Nạp Lan Vô Cực. nhưng tâm tình muốn bình phục hoàn toàn phải cần một khoảng thời gian nữa.

Long Nhất nhẹ nhàng đi đến cạnh bàn ngồi xuống, rót một chén trà xanh đang tỏa ra mùi hương nhàn nhạt thanh tao. Trong đầu nhớ lại vị mỹ nữ tối qua mang lại cho hắn cảm giác thập phần thân thiết. Nàng đem lại cho hắn phiền nhiễu không ít. Đối với thân phận nàng cũng không cách nào lí giải được. Không giống Hắc Âm giáo hội, cũng không phải Quang Minh giáo hội, Thương Lan đại lục này còn tồn tại thế lực nào khác có thực lực tranh đoạt thiên hạ nữa đây?

Thiên võng tình báo đã dò xét lại danh sách các nhân vật trọng yếu của các đế quốc, cũng không tìm được những đối tượng như vậy. Trừ phi nàng dùng ma pháp thuật dịch dung, diện mục bây giờ cũng chưa hẳn là chân diện mục.

Suy nghĩ một chút, Long Nhất bỏ qua khả năng này chuyển sang tự hỏi, kỳ thực hẳn tuyệt không tin người đàn bà này không có bất kỳ sơ hở nào.

"Thần thánh chấp pháp đội của Quang Minh giáo hội hẳn là phải nhanh tới rồi chứ, không biết Nạp Lan Văn tên ngu ngốc ấy có thể được việc không." Long Nhất trong lòng nhủ thầm. Chuyện này nếu hoàn hảo thì thật là quá tốt. Chỉ cần để Quang Minh giáo hội xử lý, Nạp Lan Vũ không khó đối phó mà khó đối phó chính là tên ngu ngốc Nạp Lan Văn, có nữ nhân thần bí phía sau hẳn mới chính là đối thủ.

Đang nghĩ ngợi, một cặp mông mềm mại đột nhiên đặt lên đùi Long Nhất. Cả thân thể mềm mại chui vào lòng hắn.

"Nha đầu, không nên như thế, để Tiểu Thúy mang cho người điếm tâm được không?" Long Nhất yêu thương vỗ về Nạp Lan Như Mộng, vuốt ve mái tóc mềm mại như tơ của nàng. Tiểu nha đầu này luôn luôn được Nạp Lan Vô Cực thương yêu. Nhưng trong dạ tiệc đem qua đã uống hết một chén nhỏ rồi say mèm, thật sự là tiểu nữ tử đáng thương thương cảm.

Nạp Lan Như Mộng trong lòng ngực Long Nhất lắc đầu, hai tay dùng sức ôm chặt hắn phát ra tiếng ỉ ôi.

"Tỷ phu, người dẫn ta đi dạo được không?" một lúc lâu, Nạp Lan Như Mộng trong lòng Long Nhất nhẹ giọng năn nỉ.

"Uhm." Long Nhất không chút do dự gật đầu, kéo Nạp Lan Như Mộng đến bên cửa.

"Nguyệt nhi, chúng ta đi ra ngoài đi dạo, nàng không cùng đi sao." Long Nhất vẫy tay vuốt ve gương mặt Nạp Lan Như Nguyệt nói.

Nạp Lan Như Nguyệt lấy lại tinh thần. Nở nụ cười miễn cưỡng: "phu quân. Ta không muốn đi, người đưa Như Mộng đi đi."

Long Nhất cũng không miễn cưỡng, hẳn biết Nạp Lan Như Nguyệt muốn yên tĩnh một chút, liền dặn dò nàng nghỉ ngơi thật tốt, chân điểm nhẹ ôm Nạp Lan Như Mộng bay về lên không trung.

"Đô, đô" ....., xung quanh Long Nhất phát ra một trận thanh ba kỳ lạ. Hải dương nhanh chóng hiện ra trước mắt.

"Nha đầu, Chúng ta ra biển chơi được không?" Long Nhất cười hỏi.

"Vâng." Nạp Lan Như Mộng gật đầu, tròn mắt hôn ám lóe lên tia vui sướng.

Cũng như những lần trước, hai người lơ lửng trên mặt biển, đón từng luồng gió biển phả tới, cảm nhận và hưởng thụ những cảm giác thật sáng khoái.

"A ...lão Thiên. Ta nguyên rủa người." đột nhiên Long Nhất hét lớn một tiếng theo làn gió biển.

Nạp Lan Như Mộng ngẩng đầu nhìn Long Nhất, hỏi: "tỷ phu, người làm gì vậy?"

"Phát tiết a, người cũng thử xem. Lại đây, giang hai tay ra đón gió biển, mang buồn bực trong lòng người lớn tiếng hống lên. Hải dương vô bờ, không ai nghe được đâu." Long Nhất bên cạnh Nạp Lan Như Mộng cổ vũ.

Nạp Lan Như Mộng do dự một chút, buông lỏng cánh tay nhỏ bé đang ôm Long Nhất, chậm rãi chấp hai tay lại, nàng biết Long Nhất

sẽ không để nàng bị bất kỳ nguy hiểm gì.

"A ..... ta chán ghét các ngươi, chán ghét, chán ghét ....." Nạp Lan Như Mộng hít sâu một hơi hét lớn.

Tựa hồ cảm thấy sáng khoái, Nạp Lan Như Mộng dừng lại, mang hết khí lực toàn thân hô tiếp vài tiếng, hai hàng nước mắt ứa ra.

Chỉ một lúc sau, Nạp Lan Như Mộng hô hô thở hổn hển, gạt nước mắt, cánh mũi hấp háy nhìn Long Nhất. Oán khí trên mắt tan đi rất nhiều.

"Tỷ phu, giải tỏa vậy cảm giác rất dễ chịu." Nạp Lan Như Mộng mỉm cười, ánh mắt dành cho Long Nhất tràn ngập cảm kích.

Long Nhất cười cười xoa đầu Nạp Lan Như Mộng, đứa nhỏ này đừng xem nàng là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện. Kỳ thật trong lòng nàng nhiều việc so với những người tại đế đô cũng chưa chắc suy nghĩ sâu sắc bằng nàng.

"Tỷ phu, sau này ta và tỷ tỷ cũng chỉ biết nương tựa ngươi thôi. Ngươi không thể bỏ rơi chúng ta đó." Nạp Lan Như Mộng ngửa đầu nói, bàn tay nhỏ bé lại nắm chặt lấy bàn tay Long Nhất.

"Đương nhiên là không rồi." Long Nhất dùng ánh mắt ấm áp nhìn Nạp Lan Như Mộng, hẳn biết lúc này nàng đang muốn nói gì.

Lúc này, hắn hạ thân xuống sát mặt biển, quanh thân từng luồng khí lưu bao bọc lưu chuyển quanh hai người, tựa hồ ngăn không cho xâm nhập sâu xuống.

Long Nhất biết, ở chỗ sâu trong đại dương có quái khổng lồ. Nơi đó cực kỳ nguy hiểm, Vì vậy nói: "Nha đầu, chúng ta trở về đi, lâu vậy

sợ tý tý lo lắng đó".

"Vâng." Nạp Lan Như Mộng gật đầu.

Ngay khi Long Nhất quay đầu chuẩn bị bay về thì hắn bỗng xuất hiện cảm giác khác lạ. quay đầu nhìn lại, thấy xa xa một mái đầu màu hoàng kim lóng lánh như ánh mặt trời mỹ lệ vô cùng, dung nhan tuyệt thế nháy mắt mỉm cười với hắn.

"Luu Ly." Long Nhất liếc mắt một cái tức thì hai mắt sáng lên, đã lâu không thấy mỹ nhân ngư công chúa, thật là nhớ quá đi.

"Tỷ phu, không phải nói là phải về sao?" lúc này, Nạp Lan Như Mộng cũng quay đầu, nhìn theo ánh mắt Long Nhất nhưng cũng không phát hiện thấy gì.

Long Nhất cười cười, trong lòng rất muốn gặp Lưu Ly. Nhưng giờ có Nạp Lan Như Mộng ở đây nên cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Dù sao hắn còn ở Thương Nguyệt thành một thời gian nữa, cơ hội còn nhiều.

Hai người nhắm bờ biển bay nhanh về, khi bọn họ xoay người thì mỹ nhân ngư Lưu Ly ngoài khơi lại kinh ngạc nhìn theo hai bóng dáng ngày càng xa.

"Công chúa, thiếu gia đã đi rồi, chúng ta cũng trở về đi. Bằng không Bích Phi a di sẽ lo lắng đấy." Thị nữ Tiểu Thước cũng xuất hiện, nói với Lưu Ly.

Lưu Ly không lên tiếng, theo tiểu thước trầm dần xuống.

Thương Nguyệt thành bắt đầu xuất hiện tin đồn, khắp nơi đều nghe đồn Nạp Lan nhị hoàng tử Nạp Lan Vũ cũng phản bội Quang Minh

thần, gia nhập Hắc Âm giáo hội tà ác, hắn muốn đem Nạp Lan để quốc biến thành chi nhánh của Hắc Âm giáo đình.

Nạp Lan Vũ tự thị thế lực hùng hậu, không cần đoán cũng biết là chuyện tốt do Nạp Lan Văn ca ca mình tạo nên, Vì vậy mang theo nhân mã tại Thương Nguyệt Thành trước tất cả dân chúng chuẩn bị giải thích, cũng mời chủ giáo Quang Minh giáo hội tại Thương Nguyệt Thành làm chứng cho hắn.

Tại quảng trường Thương Nguyệt Thành, Nạp Lan Vũ diễn thuyết vừa rõ ràng vừa bi phẫn rằng mình vẫn phụng thị Quang Minh thần tối cao...vẫn là tín đồ trung thành. Do có người ác ý hãm hại hắn, chỉ thẳng ra là ca ca hắn Nạp Lan Văn. Sau đó thỉnh trưởng giáo Quang Minh giáo đình tại Thương Nguyệt Thành làm chứng cho hắn.

Nhưng ngay lúc này, bên người Nạp Lan Vũ có vài tên hộ vệ đột nhiên dụng Hắc Âm ma pháp công kích Thương Nguyệt thành chủ giáo. Nếu chủ giáo trên người không có yên đá thuận phát phòng ngự kết giới phong ấn, sợ rằng đã dữ nhiều lành ít rồi.

Đợt công kích này khiến toàn bộ dân chúng bên dưới hoảng loạn. Hơn nữa trong đám người lại có người châm ngòi. Tất cả dân chúng đều nhận định Nạp Lan Vũ quả thật là kẻ phản bội lại Quang Minh thần.

Nhưng thật ra người thông minh nhìn vào sẽ dễ dàng nhận ra đây là một âm mưu. Nhưng ngay tại đây lại dễ đắc thủ cũng bởi vì dân chúng sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Đồn đại nhiều thì sẽ tin cho dù là bị vu cáo cũng sẽ không ai thêm tin hướng hồ sự thật là thường ngày Nạp Lan Vũ đã thành ác ma trong lòng người dân. Hơn nữa hắn cũng gian dân, ngỗ ngược, không ác không làm nên tội danh càng dễ thành.

Dân chúng Thương Nguyệt thành trong lòng đều vô cùng sợ hãi. Nạp Lan Vũ nếu đăng ngôi vị hoàng đế thì dám cả Nạp Lan đế quốc đều sẽ biến thành thế giới Hắc Ám. Vì vậy tất cả mọi người chuyển sang ủng hộ Nạp Lan Văn. Tựa hồ đã quên Nạp Lan Văn nhân phẩm cũng chẳng hơn Nạp Lan Vũ được bao nhiêu.

Long Nhất phiêu phù trên trời cao nhìn hết thấy sự tình phát sinh. Hắc hắc cười lạnh hai tiếng. Chuyện châm lửa thổi thêm gió vào tự nhiên là hấn dẫn dò nhân viên tình báo Thiên võng làm.

"Lạp Pháp Nhĩ hấn là phải đến rồi chứ. Hấn hấn là đã xuất phát từ sớm rồi chứ. Tựa hồ không còn kịp rồi." Long Nhất cảm khí tức Quang Minh nồng hậu từ cửa thành bên kia, thềm nhủ.

Mạt Đa Thì mấy người toàn thân mặc tế tự bào đích màu đỏ rực, thân ảnh như chớp hướng Thương Nguyệt thành lướt đến. Chủ giáo Quang Minh giáo hội Thương Nguyệt thành cả kinh đài lĩnh một chúng tế tự cung kính nghênh đón thần thánh chấp pháp đội đến. Thần thánh chấp pháp đội quần áo bất đồng với các tế tự khác. Bọn họ mặc chính là tế tự bào màu đỏ, đại biểu cho sự trừng phạt và được xưng là hồng y tế tự.

Thần thánh chấp pháp đội tổng cộng năm người, ba nam hai nữ. Toàn thân trùm kín tế tự bào, ngay cả đầu cũng không lộ ra. Cánh tay áo trái của bọn họ dùng ngân tuyến thêu một bạch hổ, Long Nhất như thế nào cũng không tưởng tượng đó lại là hình ảnh đầu của chú hổ tiểu tam.

"Khả Hinh, nàng không phải thánh nữ sao? Như thế nào lại thành thần thánh chấp pháp đội hồng y tế tự vậy." Long Nhất vừa nhìn nữ tế tự bên phải, mặc dù không thấy rõ mặt nàng nhưng hấn cùng ở nàng một thời gian không phải là ngắn. Đối với hương thơm và hình dáng nàng tự nhiên là thập phần quen thuộc.

Chương 439: Tin tức khẩn cấp từ Thiên võng

Long Nhất vừa nhìn Đông Phương Khả Hình đã thấy buồn bực. Đông Phương Khả Hình nhìn thân ảnh đang phiêu phù tại không trung của Long Nhất. Đôi mắt xinh đẹp lộ ra thần thái kinh ngạc, sau đó vẻ mặt đầy ác cảm hừ nhẹ một tiếng quay đầu đi.

Long Nhất ngẩn ra. Không có đạo lý a. Đông Phương Khả Hình sao lại có ánh mắt ác cảm với hắn vậy? Nếu nàng dùng ánh mắt phản hận thì hắn sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Quang Minh giáo hội Thần Thánh Chấp Pháp Đội cũng không dừng tại phân hội lâu. Một lát sau liền rời hoàng cung Nạp Lan đế quốc. cũng đã điều tra nguyên nhân chết của Nạp Lan Vô Cực cùng với chuyện nhị hoàng tử Nạp Lan Vũ phản bội Quang Minh thần, Long Nhất cũng cảm thán việc Nạp Lan Vô Cực gặp chuyện không may. Xác hắn bị chủ giáo Quang Minh giáo hội chi nhánh Thương Nguyệt Thành dùng Quang Minh pháp trận trấn tửm cung của Nạp Lan Vô Cực. Bất luận ai cũng bị Thần Thánh Chấp Pháp Đội ngăn chặn không được tiến vào.

Năm tên Hồng y Thần Thánh Chấp Pháp Đội hiện diện tại hoàng cung khiến Nạp Lan Văn cùng Nạp Lan Vũ hai huynh đệ đón tiếp hết sức ân cần.

"Không cần nhiều lời, dẫn chúng ta đến tửm cung Nạp Lan Vô Cực."
Gã hồng y tế tự cầm đầu không kiên nhẫn, thanh âm cũng cực kỳ

cao ngạo. Ngoại trừ Đông Phương Khả Hình là nữ tế tự ra thì đây hẳn là đầu lĩnh Thần Thánh Chấp Pháp Đội.

"Vâng, vâng, đại tế tự thần thánh tôn kính, xin mời, ở bên này." Nạp Lan vẫn cùng Nạp Lan vũ tranh nhau mở đường cho bọn họ.

Một đội thị vệ nhanh chóng dẫn nhóm người đến tẩm cung Nạp Lan Vô Cực. Long Nhất lúc này mới phiêu phiêu hạ xuống. Suy nghĩ một chút về sự khác thường của Đông Phương Khả Hình, lại suy nghĩ đến ả hồng y nữ tế tự đầu lĩnh, lắc đầu đi tới.

"Phu quân." Ngay lúc này Nạp Lan Như Nguyệt mang theo Nạp Lan Như Mộng xuất hiện trước mặt Long Nhất.

"Người biết rồi à?" Long Nhất ôn nhu nhìn Nạp Lan Như Nguyệt, một tay sờ sờ đầu Nạp Lan Như Mộng.

Nạp Lan Như Nguyệt gật đầu. Ánh mắt kiên định cho thấy nàng đã vượt qua được bi thương. Nàng đáp: "phu quân, ta cũng nhanh đến xem, phụ hoàng qua đời, ta là nữ nhi của người đến giờ vẫn chưa đi tế bái người. Thật sự là bất hiếu."

Long Nhất tất nhiên sẽ không phản đối. Hắn dẫn hai tỷ muội Nạp Lan đi tới, chỉ chốc lát sau đã đi đến tẩm cung Nạp Lan Vô Cực.

Tẩm cung đã bị Quang Minh ma pháp phong ấn, tản ra màu trắng nhũ nhu hoà. Nữ tế tự đầu lĩnh dẫn đầu bước lên từng bước, thâm niệm chú ngữ. Pháp trượng trong tay phát ra một đạo bạch quang. Ma pháp phong ấn dần dần biến mất. Một làn hắc vụ từ tẩm cung Nạp Lan Vô Cực tẩm cung tán phát ra.

"Quả nhiên là khí tức Hắc Âm." Nữ tế tự trầm giọng nói. Pháp trượng lại vung lên, nàng cùng với bốn hồng y tế tự liền xuất hiện một đạo

quang quyền phòng hộ.

Năm tên hồng y tế tự đi vào trong tấm cung Nạp Lan Vô Cực. Những người đứng bên ngoài không ai dám bước vào một bước.

"Muội phu, sao ngươi lại tới đây?" Nạp Lan Văn thấy Long Nhất liền tiến lên chào. Sau cuộc gặp với thần bí tiên tử, thái độ hắn hoàn toàn thay đổi. Hắn biết Long Nhất là nhân vật thập phần trọng yếu trong kế hoạch của hắn.

"Chúng ta là người một nhà, nhạc phụ đại nhân có chuyện ta phải đến xem." Long Nhất nhàn nhạt cười nói. phía sau hai tỷ muội Nạp Lan cũng không thèm nhìn Nạp Lan Văn. Chỉ hướng sự tập trung vào tấm cung của phụ hoàng.

"Phải phải, người một nhà, chúng ta là người một nhà." Nạp Lan Văn đắc ý cười.

Long Nhất chỉ nói hai câu, ánh mắt nhìn vẻ mặt âm lãnh của Nạp Lan Vũ. Hắn thấy Long Nhất nhìn mình, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi. Tự thị Long Nhất đã là người phe Nạp Lan Văn, giờ là địch của hắn.

"Nhu Nguyệt, Nhu Mộng. Các ngươi không phải muốn nhìn phụ hoàng một chút sao? Theo ta đi vào thôi." Long Nhất thi phóng một kết giới bao quanh hai nàng, kéo Tay hai nàng đi vào.

"Muội phu, ngươi không thể đi vào a. Chọc giận thần thánh tế tự tôn kính vậy không thể đùa a." Nạp Lan Văn vội vàng kêu.

Long Nhất khoát khoát tay, cũng không thèm quay đầu lại đi thẳng vào. Quản cái gì tế tự, lo gì gặp quỷ đi thôi.

Long Nhất ba người tiến vào tấm cung. Liền thấy nữ tế tự đầu lĩnh

đang xem xét khí tức Hắc Âm nùng trọng. Các hồng y tế tự khác đều đứng ở phía sau nàng.

"Ai đấy? Ai cho các người vào?" Đông Phương Khả Hình chứng kiến Long Nhất ba người tiến đến, xoay người chất vấn.

Nạp Lan Như Nguyệt mặt cứng đờ, thâm niệm vài câu chú ngữ, trên tế tự bào xuất hiện một ma pháp đồ án màu nhũ bạch. Đây là tiêu chí của thánh nữ Quang Minh giáo hội. Thản nhiên đáp: "ta là thánh nữ Quang Minh giáo hội. Độc lập với Thần Thánh Chấp Pháp Đội các người, nhưng cũng không có quyền vung tay múa chân với ta."

Long Nhất trong lòng có chút kinh ngạc, liền vui mừng tươi cười. Hắn vẫn lo lắng tương lai nếu mình cùng Quang Minh giáo hội xảy ra xung đột, vậy Nạp Lan Như Nguyệt đã qua tẩy lễ của Quang Minh giáo hội sẽ lựa chọn theo phe nào.

Giờ này hắn chẳng phải lo lắng nữa bởi vì Nạp Lan Như Nguyệt mờ hồ bị cách làm của mình đồng hóa. Nếu trước kia nàng căn bản không có khả năng nói ra những lời này.

Đông Phương Khả Hình nhất thời tắc tiếng, hừ một tiếng không nói nữa. Ánh mắt nàng thủy chung cũng không có nhìn về phía Long Nhất, tựa hồ xem hắn như không khí.

Lúc này, nữ tế tự cầm đầu đứng lên, xoay người nhìn Nạp Lan Như Nguyệt lại nhìn Long Nhất, đột nhiên hạ khăn trùm đầu xuống.

Long Nhất liếc mắt một cái liền sáng ngời, đây là một cực phẩm thực phụ (phụ nữ thành thực), cùng Tinh Linh nữ vương là cùng cấp bậc. NGŨ quan rõ ràng tuy là không tinh xảo như Nạp Lan Như Nguyệt nhưng lại hình thành một cỗ hương khí vô cùng dụ hoặc. Đặc biệt mắt long lanh. Phong vận thành thực đích có lực sát thương vô cùng

lớn.

"Khải Lâm thánh tế tự!" Nạp Lan Như Nguyệt cả kinh nói. Sau đó dùng một lễ tiết tiêu chuẩn của Quang Minh giáo hội. Tại Quang Minh giáo hội có hai đại thần thánh tế tự Chu Địch cùng Khải Lâm đều tồn tại cực hạn như Quang Minh giáo hoàng.

Khải Lâm nhẹ nhàng hoàn lễ: "Đây là phụ thân của thánh nữ, người có quyền được xem. Ta đã kiểm nghiệm qua Nạp Lan Vô Cực, quả thật vì tu luyện bị Hắc Ám lực cản trở mà chết, thánh nữ có thể tự mình kiểm tra."

Khải Lâm nói xong liền mở áo quan, lộ ra thi thể của Nạp Lan Vô Cực.

"A ....." Nạp Lan Như Mộng kêu hô, xoay người nhào vào lòng Long Nhất. Tấm thân nhỏ nhắn phát run. Nạp Lan Như Mộng cũng cầm ống tay áo của Long Nhất, mặt một mảnh tái nhợt.

Long Nhất đảo mắt qua thi thể Nạp Lan Vô Cực, không khỏi nhú mày. Tử trạng thật là kinh khủng. Chỉ thấy toàn thân da thịt đã biến thành màu đen. Hơn nữa nhiều chỗ tét ra có thể thấy cả đầu khớp xương. Cả mạch máu đều hoá thành màu đen. Đầu hẳn càng thảm hơn, tựa như bị trăm người giày xéo.

"Phụ hoàng ....." Nạp Lan Như Nguyệt nước mắt tuôn trào, thân thể mềm mại như nhũn ra.

Long Nhất ôm hai tỷ muội nhẹ giọng an ủi. Xem ra Nạp Lan Vô Cực với tội danh phản bội Quang Minh thần đã bị chứng thật rồi. Loại thảm trạng này là điển hình cho việc bị Hắc Ám lực cản trở.

Khải Lâm nhìn Nạp Lan Như Nguyệt có chút không đành lòng than

nhẹ một tiếng: "thánh nữ, nếu không cần kiểm tra lại thì ta sẽ sử dụng Quang Minh tịnh hóa thuật."

Nạp Lan Như Nguyệt run rẩy thân thể muốn ngăn lại, nhưng lại bị Long Nhất cản lại.

Một trận quang mang nhu hoà xạ vào thi thể Nạp Lan Vô Cực. Sau một thời gian ngắn liền hóa thành một đạo bạch quang tiêu tán. Cả cung điện toàn bộ Hắc Âm khí tức đều tiêu tán.

Khải Lâm thâm thúy nhìn vào mắt Long Nhất, một lần nữa dựng mũ trùm, dẫn bốn người còn lại ra khỏi tầm cung Nạp Lan Vô Cực.

Nạp Lan Vô Cực cũng là một tay kiêu hung. Đáng tiếc anh danh cuối cùng lại bị hủy trong tay hai người con ruột của mình, thật sự là đáng tiếc.

Long Nhất thi phóng một đạo ẩn thân thuật trên người Nạp Lan Như Nguyệt cùng Nạp Lan Như Mộng và một an thần thuật, rồi mang các nàng quay về. Tâm tình trở nên trầm trọng.

Lúc này trời dần tối, Long Nhất vừa nghĩ nhớ đến việc có hẹn với vài vị ma pháp sư từng ngăn cản mình vào thành, liền rời hoàng cung hướng đến phân bộ quân đội bên trong Thương Nguyệt Thành.

Từ lâu chưa đóng cửa, chỉ có vẻ vắng lặng. Trước đây thì giờ này ở đây sẽ vô cùng náo nhiệt, căn bản không như bây giờ, ngoại trừ tiểu nhị ngồi ngáp thì không còn ai.

Chường quý liếc thấy Long Nhất mắt liền sáng ngời, tươi cười đón tiếp.

"Ta cùng mấy vị ma pháp sư bằng hữu có hẹn ở chỗ này, bọn họ tới

chưa." Long Nhất hỏi.

"Nguyên lai là bằng hữu của các ma pháp sư đại nhân, tiên sinh xin theo ta." chưởng quỹ cung kính dẫn Long Nhất dẫn lên cầu thang.

Trên lầu hai, chưởng quỹ vẫn không ngừng, dẫn Long Nhất lên lầu ba.

Long Nhất chau mày, hẳn rõ ràng cảm giác được các ma pháp sư tại lầu hai, lầu ba không có khí tức của ai cả.

Quả nhiên vừa đến lầu ba, chưởng quỹ dẫn Long Nhất đến trước một căn phòng được bố hạ một kết giới. Sau đó thi lễ nói: "Thiên võng 352 hào tham kiến Thiếu chủ. Đẳng Long thành truyền đến tin tức khẩn cấp, thỉnh Thiếu chủ xem qua." Nói xong, hẳn móc ra một cái ống trúc được phong ấn đưa cho Long Nhất, ống trúc mặt trên có khắc một ký hiệu hình dáng ngọn lửa.

Long Nhất nhíu mày cởi phong ấn xem qua thư tín, đảo mắt nhìn qua liền thần sắc đại biến.

Đại biến ra sao? Vì sao hẳn đại biến? Người khác sẽ cho các bạn rõ. Bye bye, hoàn thành lời hứa hôm nay nhé.

Chương 440: Long Nhị phục xuất

Long Nhất thần tình biến ảo không ngừng, ánh mắt trở nên u ám, khí tức âm lãnh bạo ngược không ngừng toát ra. Một lúc lâu sau, khí kinh từ tay Long Nhất bạo phát, mật hàm đã hóa thành tro bụi.

"Người ra ngoài đi" Long Nhất bình tĩnh nói nhưng vẫn toát ra một cỗ khí thế bức nhân. Chưởng quỹ như trút được gánh nặng vội vã đi ra ngoài, trong lòng thầm đoán Đẳng Long thành nhật định có chuyện lớn phát sinh, bằng không sao thiếu chủ lại có vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống như vậy.

Long Nhất ngồi xuống ghế, tinh thần lực vận chuyển, tâm tình từ từ bình ổn trở lại.

Thế cục tại Đẳng Long thành đã trở nên căng thẳng, Tây Môn gia tộc cùng Hoàng đế Long Chiến tranh đấu từ tối ra sáng, ăn miếng trả miếng. Bằng vào quân cờ Cáp Lô, Tây Môn Nộ đã quét sạch thế lực của Long Chiến, không để lại gì, làm cho Long Chiến không còn đường lui.

Nhưng chỉ sau mấy ngày, tình thế nhanh chóng chuyển biến, kế hoạch của Tây Môn Nộ đã bị Long Chiến vô tình biết được, hơn nữa còn tổn thất nghiêm trọng. Mấy cứ điểm bí mật của Thiên Vĩng bị san bằng. Hơn hai trăm nhân mạng trừ Liễu Khinh Vụ và Phiêu Tuyết

không thấy xác, còn đâu toàn bộ bỏ mạng.

"Long Chiến, quân sư, quả nhiên có chút thủ đoạn....." Long Nhất vẻ mặt đờ đờ sát khí hiện lên một tia tiểu dung, khí thế trên thân thể cuồn cuộn phát ra, chỉ nghe thấy một tiếng oanh, toàn bộ đồ vật bên cạnh hắn hóa thành bụi phấn.

Đương lúc Long Nhất ở trên lầu hai, trường sam màu trắng gọn gàng, trên mặt hiện ra nụ cười quen thuộc. Hắn trực tiếp đẩy cửa ra, nhìn thấy bên trong là hơn mười ma pháp sư, có mấy tên hôm qua hắn đã thấy.

"Phò mã gia. " Tất cả mọi người đứng lên hướng về Long Nhất chào hỏi.

Long Nhất gật đầu nhìn quanh một vòng, hơn mười ma pháp sư các này hệ nào cũng có, tất cả đều đã đạt tới cảnh giới đại ma pháp sư, tại Nạp Lan đế quốc cũng có danh vọng rất cao.

Hơn mười vị ma pháp sư đều tự mình giới thiệu một chút, người đứng đầu tên là Uy Á Tư – đội trưởng của không trung phòng ngự đoàn tại Thượng Nguyệt Thành.

"Nay Nạp Lan đế quốc đại loạn, giặc giã hoành hành, dân chúng lâm than. Hết thảy đều do hai tên hoàng tử vô dụng làm ra, nếu vẫn còn như vậy, quốc gia sẽ bị diệt trong một ngày ko xa. " Long Nhất nhẹ nhàng gõ vào bàn, đau lòng nhìn đám người nói.

"Phò mã gia, chúng ta ai cũng biết điều này," cầu xin phò mã gia nghĩ một biện pháp để cứu vãn, hôm nay toàn bộ binh lực của đế quốc đều đã bị triệu về thành thị phụ cận Thượng Nguyệt thành, tiền tuyến không có một ai, nếu như thú nhân tộc tiến công, lại còn hoàng tử làm loạn, hậu quả đó quả thật không thể tưởng tượng. " Uy Á Tư kỳ

vọng nhìn Long Nhất, từ lời nói của hắn có thể thấy người này có hiểu biết về đại cục hết sức phi thường.

"Biện pháp thì có, bất quá phải cũng cần các người hỗ trợ." Long Nhất thản nhiên đáp.

"Chỉ cần có thể cứu được quốc gia, cho dù Uy Á Tư thịt nát xương tan cũng không từ nan." Uy Á Tư có chút kích động đáp.

"Thịt nát xương tan thì không cần, các người đã phục vụ quân đội tại Thượng Nguyệt thành nhiều năm, lại là đại ma pháp sư tôn kính, liên hệ với quân đội ắt hẳn không tồi, đúng không?" Long Nhất trong mắt hiện lên một tia kỳ quang, thản nhiên hỏi.

"Không cần nói ai khác, Uy Á Tư ta tại Thượng Nguyệt thành từ tướng quân tới binh lính lời nói cũng có trọng lượng." Uy Á Tư đáp.

"Vậy tốt rồi, ta hỏi các người một vấn đề, các người cho rằng Nạp Lan đế quốc ngày người nào ngồi vào ngôi vị Hoàng đế là tốt nhất?" Long Nhất hỏi.

Vấn đề này làm cho mọi người đều trầm mặc, hai người con trai của Nạp Lan Vô Cực đều rất tệ, để cho bọn họ ngồi trên ngai vàng, thì chẳng bao lâu đế quốc sẽ bị hủy trong tay bọn họ.

Lúc này, một ma pháp sư hệ thổ đột nhiên phát biểu một câu: "Nếu con gái có thể làm Hoàng đế. Ta thấy Như Nguyệt công chúa là người thích hợp nhất".

Lời này vừa nói ra,[mọi người đều ồ lên.

Long Nhất cười tươi hẳn lên, hẳn ra dấu bảo mọi người im lặng, chậm rãi nói: "Vị lão huynh này nói không sai, có ai quy định con gái

không thể làm Hoàng đế đâu? Một Hoàng đế, mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần có thể làm cho đế quốc giàu mạnh thì chính là Hoàng đế tốt".

Long Nhất nói làm cho mọi người có chút ngạc nhiên, nghe ý của hắn tựa hồ muốn cho Nạp Lan Như Nguyệt lên ngôi vua. Điều này sao có thể? Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói tại Thương Lan đại lục có phụ nữ làm Hoàng đế.

"Các người đều trở thành kẻ mất nước, thì còn quản gì đến việc Hoàng đế là nam hay nữ?" Long Nhất sao có thể không rõ bọn họ nghĩ cái gì, vì vậy bình thản nói một câu.

Mọi người nhất thời không lên tiếng, đúng vậy, đến nước còn mất, thì còn quản gì đến việc Hoàng đế là nam hay nữ, dù sao cũng đều là huyết mạch chính thống của hoàng gia.

"Ta chấp nhận" Uy Á Tư là người đầu tiên nói, những người còn lại cũng đều phụ họa.

"Tốt lắm, các người sẽ chứng kiến vị nữ hoàng đầu tiên của Thương Lan đại lục, hơn nữa các người sẽ là công thần của Nữ hoàng đời thứ nhất" Long cười nói.

Mọi người dưới một lời này của Long Nhất, đều không khỏi bắt đầu ảo tưởng, huống hồ ngày nay Nạp Lan đại loạn, hai vị hoàng tử đều là phế vật, Nạp Lan Như Nguyệt lên ngôi cũng không phải là không thể.

"Phò mã, người nói cho chúng ta biết nên làm như thế nào đây, một trăm cận thân của Uy Á Tư ta sẵn sàng cống hiến" Uy Á Tư đứng lên vỗ bộ ngực ồm ỹ, ngữ khí hào khí vạn phần. Nếu không phải trên người gầy gò lại mặc áo bào ma pháp sư, sợ là làm cho mọi người sẽ cho hắn là một gã chiến sĩ thô bạo.

"Thật ra rất đơn giản, các người nghe..." Long Nhất mỉm cười bắt đầu nói vắn tắt kế hoạch, trong loạn thế này kiếm được một miếng thịt béo cũng phải là không dễ dàng.

Sau khi cùng các ma pháp sư ăn xong, Long Nhất ra khỏi Minh Nguyệt tửu lâu, trong lòng muốn đi đến Thần thánh tế tự Khải Lâm để nói chuyện, mặc dù hẳn đối với Quang Minh giáo hội rất khinh thường, nhưng vẫn không thay đổi được địa vị của Quang Minh giáo hội tại Thương Lan đại lục này, nếu Quang Minh giáo hội phản đối lại việc Nạp Lan Như Nguyệt lên ngôi, thì việc này cũng khó mà làm được.

Sau khi nghĩ xong, Long Nhất quay người hướng về Quang Minh giáo hội tại Thương Nguyệt mà bay tới.

Đi ngang qua kỹ viện của Thương Nguyệt thành, lại nhớ tới Mộc Hàm Yên của Thúy Yên các, lơ đãng nhìn xuống, thì thấy một bóng đen sau hậu viện Thúy Yên các trong nháy mắt thoát ra biến mất, mà cùng lúc đó, trong lòng bàn tay trái của Long Nhất huyết sắc khô lâu có chút chấn động.

Long Nhất trong lòng chấn động, huyết sắc khô lâu này đang chứa Long Nhị ở bên trong để chữa trị đã mất đi công hiệu của khí tức hắc ám, lúc này đột nhiên khôi phục lại, càng làm cho Long Nhất cả kinh chính là khí tức hắc ám vừa mới rời cũng không theo bóng đen kia mà biến mất, ngược lại sự thay đổi phương hướng của khí tức đầu ghi lại rõ ràng trong đầu của Long Nhất.

"Hoàng cung!" Long Nhất hai mắt chợt lóe, cảm giác luồng khí tức hắc ám nọ sau khi đi vào Hoàng cung, sau đó không có động tĩnh gì.

"Chẳng lẽ là Lạp Pháp Nhĩ? Lão gia hỏa này chạy đến Thúy Yên các

để làm gì?" Long Nhất trong lòng nghi hoặc, nhưng hắn cũng không muốn đi xuống, hiện tại điều hắn quan tâm chính là huyết sắc khô lâu có gì biến đổi.

Long Nhất mở lòng bàn tay trái ra, thấy đồ án huyết sắc khô lâu tản ra một vòng hoa văn màu đỏ, hắn đem tinh thần nhập vào, liền cảm giác được một cỗ khí tức hắn ám cường đại đang thành hình trong không gian hắc ám thứ nguyên.

"Đại ca" Trong ý thức hải của Long Nhất đột nhiên xuất hiện tiếng gọi.

Long Nhất đột nhiên chấn động như bị điện giật, ngay sau đó là mừng như điên, là Long Nhị, đợi lâu như vậy tiểu tử này rốt cục đã sống lại.

Nhìn một chút ma pháp đăng của Mộc Hàm Yên trong hậu viện, Long Nhất đè nén sự nghi hoặc trong lòng, lẩn mình tìm nơi hẻo lánh trong Thương Nguyệt thành.

Sau khi bố trí kết giới, Long Nhất ý niệm vừa động, trong huyết sắc khô lâu đột nhiên tuôn ra một trận hắc mang, một bóng đen so với Long Nhất còn muốn cao hơn một cái đầu đứng ở trước mặt Long Nhất.

Đợi đến khi hắc vụ tan hết, hai mắt của Long Nhất cũng muốn trợn ngược lên, người trước mắt chính là Long Nhị của mình sao?

Chỉ thấy toàn thân Long Nhị được bao bọc bởi một lớp giáp xương màu đen, các khớp nối liên kết với nhau đều được che chắn, tầng tầng lớp lớp bao phủ lấy Long Nhị, căn bản nhìn không thấy một khớp xương nào lộ ra bên ngoài, hơn nữa bên trên lớp giáp xương màu đen này còn có hoa văn thần bí màu tím, nhìn có chút giống như

hoa văn trên sừng của của Tam đầu ma long.

Nổi bật lên trên bộ xương kinh khủng của Long Nhị là một cái đầu được bao bọc bởi giáp xương, hai gò má bị một lớp màng đen bao phủ, chỉ thấy được hai con mắt lấp lóe hồng quang.

Càng làm cho Long Nhất giật mình chính là sau lưng Long Nhị có sáu mũi xương nhọn, so với trước đây dài hơn rất nhiều, trên mũi nhọn tản ra ánh sáng tím lập lờ, trên đó ẩn chứa hắc ám lực cuồng bạo, hơn nữa hẳn lại còn vác Tử thần liêm đao, trông như là một ma thần giáng lâm.

"Long Nhị, tiểu tử này, sao nhìn ta như vậy, đừng tưởng rằng thay đổi quần áo mới là thu hút được người khác" Long Nhất sau khi đánh giá một phen, mừng rỡ đánh lên trên bộ giáp của Long Nhị hai quyền.

Long Nhị trong mắt hồng mang lóe ra không thôi, đột nhiên cứng nhắc hỏi: "Đại ca, cái gì là lôi kéo?"

Long Nhất trợn mắt, hẳn cũng hiểu, Long Nhị mặc dù có ý thức, nhưng trí tuệ chỉ tương đương với đứa nhỏ ba bốn tuổi mà thôi.

"Đại ca, ta nhớ người" Long Nhị bước tới hai bước, hồng mang trong mắt càng đậm, mơ hồ trong đó lộ ra tình cảm.

Long ngẩn ra, cười vỗ vỗ lên vai Long Nhị nói: "Đại ca cũng nhớ người".

Ánh sao vẫn sáng lạn như trước, Long Nhất nằm ở trên bãi cát ngắm sao trên trời, nhìn những vì sao sa ngẫu nhiên xẹt qua phía chân trời, từ từ xa dần. Mà Long Nhị cũng học bộ dáng của Long Nhất nằm ở bên cạnh hẳn, cũng không nhúc nhích, đối với việc hẳn vừa mới này

sinh ý thức mà nói, Long Nhị vẫn hoàn toàn phụ thuộc vào hấn, bởi vì không có Long Nhất, thì cũng không có Long Nhị bây giờ.

"Long Nhị, người nói Lạp Pháp Nhĩ và Mộc Hàm Yên có quan hệ gì trong đó đây?" Long Nhất vừa ngấm sao vừa lẩm bẫm nói.

Long Nhị mờ mịt lóe ra hồng mang trong mắt, vấn đề này đối với hấn mà nói quả thật quá khó hiểu.

Chương 441: Không có gì là cho không cả

Long Nhất ngồi nhìn sao trên trời, không ngừng suy nghĩ, sắp xếp lại ý tứ trong đầu, mong tìm ra đáp án.

Nếu như hắc ảnh vừa rồi là Lạp Pháp Nhĩ thì hẳn đi gặp Mộc Hàm Yên có chuyện gì? Một người là U Minh tế tự của Hắc Âm giáo hội sao lại....

Long Nhất ngẩn người ra, đột nhiên ngồi dậy. Mộc Hàm Yên rốt cuộc thân phận như thế nào thì hẳn chưa biết nhưng nàng có liên quan đến thế lực Hắc Âm phía sau Long Chiến. Hai người đều tín đồ của Hắc Âm chi thần, chẳng lẽ trong chuyện này có gì bí mật sao?

Thật sự là đau đầu, nhìn tới nhìn lui thì Mộc Hàm Yên cũng chỉ là một người dâm dăng, bất quá đã thành hồ ly tinh, muốn nắm bắt nàng cũng thật là khó khăn đây.

Đột nhiên Long Nhất chợt giật mình. Long Nhị bên người hẳn trong mắt bắn ra tia chớp, hồng mang lóe sáng nhìn ra phía sau Long Nhất. Từ vong liêm đao nổi lên một tầng hắc vụ quỷ dị.

"Mau xuất hiện. Thần thánh tế tự Khải Lâm, mà cũng dấu đầu lòi đuôi sao?" Long Nhất cười hắc hắc, lạnh lùng nói. Dù sao thì cũng không cần phải thu Long Nhị về, nàng hẳn là đã phát hiện ra hẳn.

Long Nhất vừa dứt lời thì một bóng trắng xuất hiện trước mặt. Thân

ánh yếu điệu của Khải Lâm hiện ra. Nàng đã thay tế tự bào màu đỏ bằng một bộ tế tự bào màu trắng, càng làm cho thân thể nàng thêm thuần khiết.

Khải Lâm liếc mắt nhìn Long Nhị bên cạnh hẳn, bất giác cảm thấy kinh hãi. Một cỗ áp lực cường đại áp bức lên nàng. Không biết đây là thứ quái quỷ gì, Hắc Ám sinh vật sao lại có thực lực cường hãn như vậy?

"Bãi biển này rộng như vậy, Tây Môn thiếu gia có thể ngắm sao, sao ta không thể ra đây hóng gió?" Khải Lâm nhìn Long Nhất, ôn nhu nói.

"Hóng gió? Đương nhiên là có thể. Chỉ là tương thỉnh không bằng ngẫu nhiên gặp nhau, chi bằng đêm nay hai ta cùng chung chỗ này, không suy nghĩ gì cả, yên tâm ngủ. Có thể ngủ cùng một chỗ với đại mỹ nữ thì quả là đại khoái sự trong cuộc sống." Long Nhất cười hắc hắc nói, nhưng trong lòng lại nổi lên một tia sát khí.

"Người đã động sát cơ?" Ngữ khí Khải Lâm vẫn ôn nhu như cũ.

Long Nhất, ánh mắt lóe sáng, thản nhiên nói: "Không sai."

"Bởi vì sinh vật Hắc Ám này đã bị ta nhìn thấy?" Khải Lâm nhìn thấy Long Nhị bên cạnh Long Nhất phát ra sát khí vô cùng mãnh liệt, tựa như một thanh kiếm sẵn sàng phóng ra vậy.

"Biết rồi còn hỏi làm gì." Long Nhất lạnh nhạt trả lời. Nhớ tới người này vừa là thầy, vừa là bạn Mộ Dung Bác, nhất thời sát khí lại nổi lên. Vô luận như thế nào thì Khải Lâm cũng là lão hữu của Mộ Dung Bác, có thể trợ giúp rất nhiều cho Mộ Dung Bác.

"Nếu ta không nói ra chuyện này thì sao?" Khải Lâm cười nói: "Nếu ta đoán không sai thì thể chất của người quả thật là ngàn năm hiếm

có, mang trên người Thất hệ ma pháp thể chất, Quang Minh và Hắc Ám cùng tồn tại, Thủy hệ và Hỏa hệ tương thông. Vì thế hiểu biết Hắc Ám ma pháp cũng không có gì là lạ. Huống hồ người chính là người kế thừa của Lôi Thần. Giáo Hoàng đã sớm biết hết mọi chuyện."

"Ồ, Giáo hoàng cũng biết sao? Vậy thì thật là chuyện tốt. Nói đi, người tìm ta có chuyện gì?" Long Nhất nói nhưng trong đầu lại lóe lên một ý niệm, lúc đầu tại Lôi Thần điện. Đông Phương Khả Hình cướp đi Quang Minh thần bài. Nếu là chuyện này do Giáo hoàng Tra Nhĩ Tư an bài thì sao bây giờ lại có thái độ này với mình. Thực sự khác trước rất nhiều. Cuối cùng là vì nguyên nhân gì đây?

Khải Lâm sắp xếp lại ý tứ trong đầu, chậm rãi nói: "Hôm nay Hắc Ám giáo hội đã công nhiên đối đầu với Quang Minh giáo hội của chúng ta. Quang Minh giáo hội lần trước tại cực âm chi nhật tổn thất nghiêm trọng, đến nay vẫn chưa khôi phục được. Giáo hoàng bệ hạ muốn mời người gia nhập Quang Minh giáo hội của chúng ta, liên thủ chống lại âm mưu thôn phệ thế giới của Hắc Ám giáo hội."

"Muốn ta gia nhập Quang Minh giáo hội?" Chuyện này thật buồn cười. Ta đang sống một cuộc sống tiêu dao khoái lạc, lại gia nhập để các người kiểm chế. Không bàn nữa." Long Nhất không chút nghĩ ngợi, cự tuyệt ngay.

"Nếu người gia nhập Quang Minh giáo hội thì cũng không bị chúng ta kiểm chế, Giáo hoàng sẽ vẫn để cho người tự do tự tại, hơn nữa người còn có thể sai sử các Quang Minh giáo đồ để làm việc." Khải Lâm bình thản nói, nàng thật ra cũng không hiểu được ý của Giáo Hoàng Tra Nhĩ Tư muốn gì.

"Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy? Điểm này ra rất hiểu rõ." Long Nhất lắc đầu, cười nói.

"Quang Minh thần tại thượng, thân là tín đồ trung thành nhất của người, ta sẽ không nói dối." Khải Lâm nghiêm mặt nói.

Long Nhất trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ người không nói dối nhưng Tra Nhĩ Tư rất thâm độc, khi nào mặt trời mọc từ phía tây thì mới tin được hắn.

Thấy Long Nhất không tin, Khải Lâm lấy ra một quyển trục phát ra ánh sáng trắng, đưa cho Long Nhất: "Đây là thứ mà Giáo Hoàng bệ hạ giao cho người. Người xem đi, có vấn đề gì cứ đến tìm ta."

Long Nhất nghi hoặc tiếp nhận quyển trục, Khải Lâm trong chớp mắt đã phiêu đảng rời khỏi.

Mở quyển trục ra, trên đó có vài dòng ma pháp văn tự hiện ra. Long Nhất đọc qua một lần, chợt cười lạnh hai tiếng. Thì ra là có chủ ý này, khó trách Tra Nhĩ Tư không hề tiếc bất cứ thứ gì.

Nguyên là Tra Nhĩ Tư đã có được Quang Minh thần bài nhưng hắn không có bất cứ biện pháp nào thu lấy Quang Minh ma lực. Thần bài nằm trong tay hắn cũng như một mảnh sắt vụn vậy. Nhưng Long Nhất thì khác. Hắn tham khảo Lô Thần thần bài mà trở thành Lô Thần truyền thừa. Vì vậy mà Tra Nhĩ Tư muốn Long Nhất giúp hắn nghiên cứu Quang Minh thần bài.

"Hắn thật là vô sỉ, da mặt dày như vậy thật hiếm thấy." Long Nhất lạnh lẽo cười. Bất quá nếu Tra Nhĩ Tư làm đường tẩu hỏa nhập ma thì có thể có cơ hội lợi dụng thực lực của Quang Minh giáo hội, bảo hộ Nạp Lan Như Nguyệt lên ngôi hoàng vị tại Nạp Lan đế quốc.

Long Nhất chậm rãi bước đi, trong đầu dần hình thành một ý nghĩ, hắn bây giờ cần nhất chính là muốn biết mối quan hệ giữa Mộc Hàm

Yên và Lạp Pháp Nhĩ là quan hệ gì. Còn nữ tử thần bí bảo trụ Nạp Lan Văn là thần thánh phương nào?

Tháng 6 Năm 8789 theo lịch Thương Lan, Á Đặc Tư An Na phòng ngự tại đệ nhất đạo quan khẩu của Nạp Lan đế quốc, mãnh liệt kháng cự các đợt công kích của Cuồng Long đế quốc. Song phương cùng chết vô số kể. Liên quân của hai nước đương nhiên là thương vong nặng nề hơn. Nhưng Ngạo Nguyệt đế quốc quân đội đã yếu, quân lương lại thiếu nghiêm trọng. Binh lính cũng giống như hầu tử vậy, không còn một chút khí lực để xung trận.

Theo tính toán thì không đầy mấy tháng, Ngạo Nguyệt đế quốc đã chôn vùi tên tuổi của mình tại Thương Lan đại lục. Trở thành nước đầu tiên trong lịch sử bị tan rã.

Lúc này, cách nơi ở của Á Đặc Tư An Na, tại một cửa ngục, sặc mùi máu tanh lại xuất hiện mấy nữ tử tuyệt sắc, và một thanh niên lạnh lùng như băng tuyết.

Chương 442: Địa Ngục Thiên Sứ

"Chúng ta tới đây thì nơi này đã trở thành một vùng đất chết." một nữ tử có đôi mi thanh tú khẽ cau mày nói. Phía trước mắt nàng là một bãi chiến trường, vẫn còn chất đầy thi thể, máu tanh, sát khí bốc lên ngút trời, mà khí trời bây giờ đang nóng bức, vô tình hình thành tại nơi đây một làn chướng khí thi độc.

Mọi người đều gật đầu, mấy vị nữ tử này thực lực đều không kém nhưng cũng chưa từng qua cảnh tượng như địa ngục trần gian này, sắc mặt mỗi người đều trở nên trắng bệch.

Đoàn người phải đi vòng qua nơi này, mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chiến tranh thật tàn khốc, hậu quả của nó làm cho người ta thật khiếp sợ. Các nàng cũng không dám tưởng tượng đến cảnh song phương trực tiếp giao chiến thì hiện trường sẽ khủng khiếp như thế nào.

"Ti Bích tỷ tỷ, người nói nhị ca lúc này đang trong quân doanh sao?" Tây Môn Vô Hận quay sang hỏi Ti Bích.

"Bây giờ đang là thời điểm mấu chốt của cuộc chiến, hắn không ở đó thì ở đâu." Ti Bích nói một cách thản nhiên, bất quá trong lòng lại có chút dao động, xa nhau lâu như vậy sao có thể không nghĩ đến hắn được chứ.

Chúng nữ một đường đi tới, chỉ có Lệ Thanh là trầm mặc theo sau,

cả ngày cũng không thấy hắn hé răng nói một câu. Điều này làm cho chúng nữ dần quên mất sự tồn tại của hắn.

"Phía trước có dòng suối nhỏ, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi. Tiết trời thật oi bức, thực làm cho người ta không chịu được." Lâm Na hô lên một tiếng. Lúc này mới là tháng sáu, tiết trời vừa nóng vừa oi không cách nào chịu được.

Chúng nữ dùng nước rửa hết bụi bặm trên mặt mũi, chân tay, nhất thời cảm thấy thư thái rất nhiều.

Lệ Thanh đứng một bên thấy chúng nữ đổ mồ hôi đầm đìa, lập tức rút ra Hàn Băng kiếm, hàn khí trong cơ thể vận chuyển, một khối băng thật to lập tức được ngưng kết thành hình, roẹt một tiếng, khối băng lập tức bắn đến bên người chúng nữ, hàn khí tỏa ra, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống rất nhiều.

"Ti Bích tỷ tỷ, hắn thật là bằng hữu của Long Nhất sao? Dường như khối băng này cũng thật là quen." Lâm Na đứng bên Ti Bích, nhẹ giọng nói.

Ti Bích nghe vậy khẽ run lên, đáp: "Hắn chủ tu Băng hệ pháp thuật trong Thủy hệ. Việc này có thể ảnh hưởng đến tính cách của hắn." Về phần mối quan hệ phức tạp giữa nàng với Lệ Thanh, Long Nhất thì nàng không muốn nhắc đến. Thực ra đó là một đoạn nghiệt duyên mới đúng.

"Khó trách được ngày đó tại sao hắn lại gọi Linh nhi là thiếu nữ nữ, gọi Vô Hận là tiểu thư? Cách xưng hô này hình như là cách xưng hô của người hầu?" Lâm Na hỏi tiếp.

Ti Bích vẻ mặt trơ ra, không đáp lời, thật không biết là Lâm Na ngây thơ thật hay là bị thần kinh.

Long Linh Nhi khẽ kéo tay Lâm Na, nhìn nàng lắc đầu.

Ngay lúc này thì Lệ Thanh đang trên cây, trầm mặc nghỉ ngơi, chợt đứng phắt dậy, hai mắt ra hai đạo hàn mang, lạnh lùng nói: "Chúng ta bị bao vây."

Lệ Thanh nói ra lời này, chúng nữ cũng đã nhận ra tình thế của mình, đứng lên, ngưng thần chờ đợi. Bao vây quanh bọn họ là khoảng một trăm người, từ những người này phát ra khí tức cũng không mạnh lắm nhưng có thể bao vây, tiến gần đến phạm vi một trăm thước, mọi người mới phát giác ra.

Ngay lập tức tại bụi cỏ trong rừng cây cách đó không xa, lập tức xuất hiện hàn quang lấp lóe, chính là những mũi tên, mục tiêu của những mũi tên này chính là bọn họ.

"Đây là Gia Trì Quá ma pháp, ma pháp tiến, mọi người không nên khinh địch." Ti Bích không hổ là người đã vào nam ra bắc, lập tức nhận ra nguy cơ.

"Là một nhóm binh lính quân đội, thân phận cũng khá cao." Tây Môn Vô Hận nói.

Vòng vây chậm rãi thu xiết nhỏ lại, trên cao không xuất hiện mấy Đại ma pháp sư, hình thành một gọng kìm sắt bao vây nhóm người Tây Môn Vô Hận lại.

Vòng vây thu nhỏ đến 50 thước thì dừng lại. Một vị thiếu niên tướng quân, khí thế hùng dũng, lưng gấu, vai hổ, trên người tràn ngập khí tức máu tanh, giết chóc bước ra. Mặc dù chúng nữ không thêm để ý đến thực lực của hắn nhưng hắn có thể từ người chết luyện được loại lệ khí như vậy cũng khiến cho người ta sờn hết gai ốc.

Tướng quân thanh niên nhìn thoáng qua hiện trường, trong lòng nổi lên sự kinh ngạc, bất quá sắc mặt vẫn không chút thay đổi. Ánh mắt chợt dừng lại nơi Lê Thanh, sau đó chuyển sang Tây Môn Vô Hận, thần sắc biến đổi như một hải tử, lấy hai tay dụi mắt, nói: "Vô Hận tử tử, người như thế nào lại ở chỗ này?"

Tây Môn Vô Hận sững sốt, vẻ mặt nghi hoặc. Vô Hận tử tử? Sao nàng không có chút ấn tượng nào với hắn cả?

"Vô Hận tử tử, người không nhớ đệ sao? Đệ là Nam Cung Nỗ." Nam Cung Nỗ vừa kêu vừa chạy đến.

Thần sắc Lê Thanh khẽ chuyển nhưng cũng không ngăn cản Nam Cung Nỗ. Hắn tại Đằng Long thành đã gặp Nam Cung Nỗ. Bất quá khi đó vẫn chỉ là một tiểu hài. Không ngờ chiến tranh có thể làm cho hắn phát triển nhanh chóng...mười lăm tuổi mà đã có khí thế như vậy.

Tây Môn Vô Hận nhìn hắn từ trên xuống dưới, khẽ đánh giá. Nam nhân cao to trước mặt lại là Nam Cung Nỗ sao? Thật không còn có chút nào giống với tiểu hài năm đó nữa.

"Là người? Tiểu đảo đản? Lớn như vậy rồi sao?" Tây Môn Vô Hận cười nói.

Thời gian qua đi thật nhanh. Nàng rời khỏi Đằng Long thành cũng đã gần năm năm. Lúc đi nàng mới mười sáu tuổi, bây giờ đã là hai mươi.

"Đệ bây giờ đã là tướng quân. Hàng thật giá đúng, chính thị là tướng quân." Nam Cung Nỗ vỗ ngực, tự hào trước mặt tử tử khoe khoang một chút.

"Người mà có thể làm tướng quân ắt là do thân phận của người mà thôi. Cho người làm tướng quân chỉ là hữu danh vô thực." Lâm Na chu miệng nói, nàng đoán Nam Cung Nỗ hẳn là thuộc hạ của Long Nhất.

Nam Cung Nỗ ánh mắt lạnh lẽo, hung ác nhìn Lâm Na, tức giận nói: "Nếu không phải là người đi với tỷ tỷ thì ta sẽ cho người mở rộng tầm mắt. Chúng ta chính là Vô Song doanh của cương thiết quân đội, người dám cất lời làm ô nhục uy danh của Vô Song doanh chúng ta."

Chúng nữ đều bị phản ứng của Nam Cung Nỗ làm cho hoảng sợ. Lâm Na trong lòng cũng bối rối, nàng chỉ là thuận miệng mà nói ra. Ai mà biết Nam Cung Nỗ lại coi nàng như kẻ thù không đội trời chung như vậy.

"Không phải thì không phải, làm gì hung dữ vậy." Lâm Na bị sát khí của Nam Cung Nỗ làm cho kinh hãi. Ngực khí bất giác mềm xuống rất nhiều.

"Hừ." Nam Cung Nỗ hừ lạnh một tiếng, nhìn Tây Môn Vô Hận nói: "Vô Hận tỷ tỷ, Bắc Đường tướng quân hiện đang trong doanh nội. Tiểu đệ vừa bắt được một nhóm tù binh, tướng quân đang tra hỏi. Tỷ có theo đệ hồi doanh không?"

Tây Môn Vô Hận suy nghĩ một chút mới nghĩ ra Bắc Đường tướng quân mà Nam Cung Nỗ nói chính là Bắc Đường Vũ danh tiếng tại Đẳng Long thành năm đó thực nổi như cồn, chính là vì nàng là nữ tướng quân duy nhất tại Cuồng Long đế quốc, tính cách lại cao ngạo. Tây Môn Vô Hận tự nhiên là ít lui tới với Bắc Vũ Đường.

Tây Môn Vô Hận gật đầu, thản nhiên nhìn Long Linh Nhi nói: "Tiểu Nỗ, người nói Vô Song doanh thuộc Cương Thiết quân đội, như thế

nào thấy công chúa điện hạ mà không không hành lễ?"

Nam Cung Nỗ ngẩn người nhìn Long Linh Nhi. Long Linh Nhi thân là công chúa, thỉnh thoảng mới xuất cung, tham gia các yến hội của cung đình cũng không nhiều, hơn nữa Nam Cung Nỗ khi đó tuổi cũng còn nhỏ nên không hề có ấn tượng đối với vị công chúa này.

"Mặt tướng Nam Cung Nỗ bái kiến tiểu công chúa." Nam Cung Nỗ cung kính thi lễ. Sở dĩ hắn cung kính không phải bởi vì nàng là công chúa mà là vì nàng chính là nữ nhân của Long Nhất.

"Không cần đa lễ, chúng ta sẽ đi với ngươi." Long Linh Nhi thản nhiên nói.

Nam Cung Nỗ vỗ tay một tiếng, giải trừ vòng vây. Một tiểu đội một trăm người, vô thanh vô tức tản đi, quả nhiên là lai vô ảnh, khứ vô tung. Xem ra thuật ẩn thân của tiểu đội này đã được huấn luyện rất công phu.

"Thật lợi hại, quân đoàn Cuồng Long từ khi nào đã trở nên lợi hại như vậy?" Tây Môn Vô Hận kinh hãi, cảm thán nói.

"Vô Song doanh chính là do một tay tỷ phụ tài bồi mà nên. Vài năm trước Vô Song doanh chỉ là một đám tạp bài quân nhưng bây giờ nó đã trở thành danh chấn cả Thương Lan." Nam Cung Nỗ vẻ mặt đầy tự hào nói, nghĩ đến Long Nhất hắn lại cảm thấy thật sùng bái người này.

"Được rồi, nhị ca ta đang có mặt tại quân doanh?" Tây Môn Vô Hận hỏi.

Nam Cung Nỗ lắc đầu: "Không có, tướng quân từ Mễ Thước Á công quốc quay về thì ngẩn người ra, sau đó trong đêm vội vã ra đi. Chắc

là việc quân sự cơ mật."

Nhất thời vẻ mặt của mọi người đều thất vọng, không khỏi cảm thấy nhụt chí.

Lúc trước Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận vốn là muốn sống chết cũng đi theo hấn, ai mà ngờ Lâm Na nha đầu nghĩ ra chủ ý đợi Long Nhất đi thì từ Mễ Thước Á công quốc theo dõi hấn sau. Dám chắc hấn sẽ ở Á Đặc Tư An Na, ai mà nghĩ ra cái tên thần thần bí bí này đã biến mất.

Lúc này biên giới Nạp Lan đế quốc đã bị phong tỏa, Nạp Lan đại loạn, người biết được tin tức cũng không phải là nhiều.

Trải qua trùng trùng điệp điệp tuyến phòng ngự thì đoàn người mới đến được Vô Song doanh quân.

Vừa mới tiến vào bên trong, mọi người đã cảm giác thấy một bầu không khí yên lặng, tràn ngập sát khí. Một loạt binh lính chỉnh tề, tập trung trước điểm tướng đài. Trên đài một vị tướng quân mặc tử sắc trường bào, vì khoảng cách khá xa nên không nhìn rõ mặt mũi nhưng người này tại quân đội của Thương Lan đại lục thì không ai không biết, nàng chính là người được xưng là Địa Ngục thiên sứ. Nhắc đến danh hiệu của nàng thì ngay cả các vị lão tướng nhiều năm chinh chiến trên sa trường cũng phải thán phục. Trong lịch sử mấy ngàn năm của Thương Lan đại lục mới xuất hiện một thiên tài quân sự như nàng. Dùng binh quý dị, hạ thủ đối với địch nhân cực kỳ tàn khốc. Hơn nữa dung mạo lại xinh đẹp như thiên tiên, dễ dàng trở thành một nhân vật truyền kỳ bất hủ.

Chương 443: Lời tiên đoán kỳ lạ trong mộng

Đoàn người Ti Bích đến trước điểm tướng đài cũng không quỳ xuống, đưa mắt nhìn mấy trăm tù binh Ngạo Nguyệt để quốc quần áo đầy máu, tay chân bị xích lại, trên người còn bị gia trì Trọng Lực thuật của Thổ hệ.

"Là tù binh của Ngạo Nguyệt để quốc, Bắc Đường Vũ cuối cùng là muốn làm gì?" Long Linh Nhi lẩm bẩm nói.

Nam Cung Nỗ cười hắc hắc, ánh mắt bắn ra huyết quang, trầm giọng nói: "Còn làm gì nữa, tất nhiên là phải đem bọn chúng hiến tế cho vong hồn tử sĩ của Cuồng Long để quốc chúng ta."

"Bọn họ đã không còn thể phản kháng, cần gì phải giết bọn họ?" Tây Môn Vô Hận không nhẫn tâm, nói.

"Không giết bọn chúng, chả lẽ là nuôi bọn chúng? Bọn chúng đều là những tinh anh trong quân đội của Ngạo Nguyệt để quốc, tay đã thấm đẫm máu huynh đệ chúng ta. Thả bọn họ ra để chúng tiếp tục tàn sát huynh đệ ta sao?" Nam Cung Nỗ hừ lạnh một tiếng, thân là quân nhân sống trên chiến trường tàn khốc so với người bình thì thì quan niệm quả thật khác nhau một trời một vực.

"Có thể bắt Ngạo Nguyệt để quốc đem tiền đến chuộc lại tự do cho họ, trước đây chẳng phải đã làm như vậy sao?" Long Linh Nhi nói.

"Dùng tiền để đổi lấy tính mạng bọn chúng thì các huynh đệ trong Vô Song doanh chúng ta sẽ không đồng ý. Vì bọn chúng mà đã có một trăm huynh đệ Vô Song doanh bị chết. Cho nên kết quả duy nhất của bọn chúng chỉ có con đường chết mà thôi." Nam Cung Nỗ tức giận mà nói. Không ai có thể nghĩ ra một thiếu niên mười lăm tuổi lại có một vẻ mặt tức giận như vậy.

Chúng nữ cũng hiểu được một chút. Đây là quân đội, cho dù Long Linh Nhi có quyền lực lớn nhưng cũng không thể thay đổi được. Chỉ có Lệ Thanh đứng một bên là lạnh lùng nhìn thái độ của Nam Cung Nỗ, trong lòng cảm thấy thích thú.

Lúc này trên điểm tướng đài, Bắc Đường Vũ giơ tay lên cao, phía dưới điểm tướng đài hai hàng cung thủ giơ cung trong tay lên. Mấy trăm tù binh của Ngạo Nguyệt đế quốc nhất thời đều hiện ra vẻ tuyệt vọng. Mặc dù bọn họ thân là người lính, đã sớm chuẩn bị có ngày sẽ chết trận nhưng vào giờ phút kề cận tử thần này, cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi cực độ.

Tay Bắc Đường Vũ đột nhiên chém xuống, vũ tiễn trùng trùng bắn về phía đám tù binh Ngạo Nguyệt đế quốc. Tiếng kêu thét thảm thiết không ngớt vang lên, một lát sau thì cảnh vật trở nên yên tĩnh, chỉ còn ngửi thấy mùi máu tươi tràn ngập trong không khí.

Chúng nữ sắc mặt đều tái nhợt, đặc biệt là Lâm Na, Long Linh Nhi và Tây Môn Vô Hận. Ba người này mặc dù đã giết qua quái thú nhưng chưa hề giết người. Giết quái thú và giết người, bản chất hai việc này thật khác nhau.

"Chặt đầu bọn chúng, cầm lên cọc nhọn trước trận." Bắc Đường Vũ mặt lạnh như băng, không có chút tình cảm nào, ra lệnh. Một đội binh lính cầm đao theo mệnh lệnh đi ra, giơ tay chém xuống, mấy trăm cái đầu người đồng loạt rơi ra, lăn lông lốc trên mặt đất.

"Á...." Lâm Na là người đầu tiên kinh hãi kêu lên, cảnh tượng này, cả đời nàng cũng không muốn nhìn thấy lần nữa.

Bắc Đường Vũ khế nghiêng đầu, mũi chân khế điểm, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Ti Bích. Thật ngạc nhiên khi khí tức của nàng không hề giống Nam Cung Nỗ. Sát khí, máu huyết do giết chóc đã bị nàng thu liễm lại. Không ai có thể nghĩ ra nữ tử xinh đẹp này lại có thể trên chiến trường lập thành uy danh hiển hách Địa Ngục thiên sứ, dẫn dắt Vô Song doanh cơ hồ thảm sát cả quân đội của Ngạo Nguyệt đế quốc. Đã giao thủ với cả ngũ đại quân đoàn của Ngạo Nguyệt đế quốc mà chưa từng một lần thất bại.

Bắc Đường Vũ lẳng lặng đứng thẳng, nhìn chúng nữ, vẻ mặt có chút chế giễu, cười cười. Nàng trước mặt địch nhân thì tàn độc, trước mặt thuộc hạ thì uy vũ, khiến người khác khiếp sợ...nhưng nàng hết lòng vì Long Nhất, vì nam nhân của nàng, giúp hắn đánh chiếm lấy giang sơn.

Tại Thương Nguyệt thành lúc này mưa to không ngớt, cuồng phong nổi lên gào thét, trong không trung, trận trận lôi điện chớp lóe như ngân xà ẩn hiện phía chân trời.

Là một thành thị gần ở vùng duyên hải, gặp bão cũng không phải là hiếm. Trong thành đều có các kiến trúc để tránh bão vì vậy cũng không lo sợ phòng ốc sụp đổ.

Hoàng cung của Nạp Lan đế quốc nằm ở trên cao. Sóng biển gào thét bên dưới, theo gió từ đại dương thổi vào mùi vị đặc trưng của biển cả, suốt ngày suốt đêm.

Long Nhất mở mắt ra, ý thức tại mi tâm có chút mơ hồ vọng động. Lôi hệ tiềm ẩn, thông qua Lôi Thần thần bài bắt đầu kêu lên ong ong

trong đầu, làm chấn động đại não, một cơn đau bắt đầu xuất hiện

Khóe miệng Long Nhất không tự chủ được, mím lại vài cái hiểu được ý thức của chính mình cũng liên quan đến cuồng phong, mưa to gió lớn ngoài kia. Hấn cắn răng rời khỏi hai mỹ nhân một lớn một nhỏ đang nằm trên ngực hấn, thân thể run rẩy, rời khỏi giường.

"Phu quân, người muốn đi đâu?" Rời khỏi lồng ngực ấm áp của Long Nhất, Nạp Lan Như Nguyệt bị đánh thức, nàng khẽ dụi dụi mắt hỏi.

Long Nhất cố nén cảm giác đau đớn trong ý thức, bình thản trả lời:
"Không có gì, ta chỉ đi nhà xí."

Ngay lúc này thì trên người hấn không kìm chế được, thoáng hiện ra điện quang màu tím bạc.

"A, phu quân, người...." Nạp Lan Như Nguyệt trong lòng cả kinh, nhảy xuống giường, đưa tay kéo Long Nhất nhưng tay nàng vừa chạm vào người hấn liền bị tê giật, lùi lại vài bước. Từ đầu đến chân như bị dòng điện chạy qua.

Âm thanh gây ra đã làm cho Nạp Lan Như Nguyệt tỉnh giấc, nàng mở to cặp mắt còn ngái ngủ ra, đập ngay vào mắt nàng là toàn thân Long Nhất điện quang chớp động. Nạp Lan Như Nguyệt lập tức sợ hãi kêu to, một lúc sau mới nhận ra đây chính là tỷ phu.

Long Nhất xoay người, sắc mặt tái xanh, nghiến răng nói: "Ta không sao, các người cứ ở đây. Ta rất nhanh sẽ quay lại."

Nói xong Long Nhất từ đài Dương quang chạy ra ngoài, trong chớp mắt đã biến mất trong trời mưa.

Long Nhất điên cuồng chạy về phía trước, hấn cũng không biết là tốc

độ mình nhanh như thế nào nữa. Trong chớp mắt đã chạy ra khỏi Thương Nguyệt thành đi đến một bãi biển hoang vu.

"A..." Long Nhất giơ tay lên cao, đón cuồng phong bạo vũ, hét lớn, khuôn mặt anh tuấn vì đau đớn mà vặn vẹo biến hình, hơn nữa thân hình lại có điện quang chớp lóe. Dáng vẻ thập phần đáng sợ.

"Xoẹt", một đạo thiểm điện đánh xuống đỉnh đầu Long Nhất chui vào. Long Nhất điên cuồng hét lên....xiêm y trên người nhất thời đã biến thành tro bụi.

Toàn qua trong ý thức cũng bắt đầu nghịch chuyển. Trong bốn cái toàn qua thì Chúc giá Lô hệ toàn qua là lớn nhất, một khi nghịch chuyển thì cân bằng sẽ bị phá vỡ, tam hệ toàn qua còn lại bị nó hấp dẫn lại gần. Bình thường tứ hệ toàn qua sẽ làm cân bằng trong ý thức của hắn nhưng lúc này lại bị hấp dẫn, va chạm nahu như thiên lôi động nộ, năng lượng do va chạm sinh ra có thể phá hủy cả một tòa núi nhỏ. Long Nhất làm sao không đau đớn cho được.

"Roẹt, roẹt" lại thêm vài đạo thiên lôi nhập vào cơ thể Long Nhất, trong ý thức hải, Lô hệ toàn qua càng xoay chuyển nhanh hơn. Tiềm thức không cho hắn đầu hàng, liền sinh ra sự phản kháng, một đạo sóng biển khổng lồ vọt lên, phủ xuống thân hình của hắn, sau đó lại rút lui ra đại dương.

Cứ như thế một lúc lâu, Long Nhất rống lên một tiếng, một đạo ngân tử sắc quang mang từ mi tâm hắn bắn ra, tích lưu, lưu lại trong đầu hắn, điên cuồng xoay tròn, chính là đỉnh vu kỳ gian của Lô Thần thần bài.

Đồng thời Cuồng Lô thú từ trong Hắc Âm thứ nguyên không gian cũng hiện ra, thân thể nhanh chóng biến thành khổng lồ, bộ lông tím bạc dựng đứng lên.

"Hống..." Cuồng Lôi thú ngửa mặt lên trời điên cuồng tru lên, một vòng tròn màu bạc nhàn nhạt từ trên đầu, hiển thị kim quang bao phủ lấy thân thể của nó.

Ý thức của Long Nhất đã dần chìm vào cảm giác mờ lung, hẳn hiểu rằng thân thể tựa hồ như không còn thuộc về hắn nữa, linh hồn phiêu phất từ từ bay ra.

Nhưng hắn không phát hiện ra mi tâm của hắn phát ra tử quang bắn lên tận trời cao, thân thể xích lửa cũng bị bao phủ bởi một tầng quang mang tím bạc, phảng phất như một tấm khải giáp vậy.

Đến nửa đêm, mưa gió bão táp đã chấm dứt. Đất đá bị nước cuốn đi, cảnh tượng thật khiến cho người ta sợ hãi.

Mây đen tan đi, bầu trời đầy sao hiện ra làm cho người ta cảm thấy tinh thần sáng khoái, bầu trời như được rửa đi sạch sẽ.

Vạn điểm tinh quang hội tụ lại tại một nơi loạn thạch trải rộng, trên bãi biển đó, một thân thể nam nhân trần truồng nằm im bất động, mặc cho sóng biển đánh vào. Bên cạnh là một con chó nhỏ có màu lông tím bạc, đang ngồi, thỉnh thoảng lại lấy lưỡi liếm khuôn mặt của hắn. Đó chính là Long Nhất đang hôn mê và sủng vật Cuồng Lôi thú.

Ngay lúc này thì bộ lông của Cuồng Lôi thú khẽ dựng lên, con mắt cảnh giác nhìn về phía ngực Long Nhất. Hạt châu màu trắng trên ngực hắn đang tỏa sáng, truyền đến trước mặt nó một loại khí tức thần bí không thể giải thích được.

"Tiểu Y...Tiểu Y..." Long Nhất cau mày, vô thức kêu lên.

Cảnh tượng trong mộng cũng thực giống quan cảnh nơi hắn đang

nằm, một mỹ nữ thân mặc xiêm y thanh tú từ không trung đi tới, trong đêm mưa gió mái tóc bạc khế phiêu tán, cặp mắt trong veo đầy trí tuệ nhìn hẳn.

"Tiểu Y, là người sao? Rốt cuộc người đã xuất hiện, người tại Dự Ngôn châu, trở thành ngư ngấn. Muốn ta nhanh chết sao?" Long Nhất chạy đến, bàn tay muốn ôm lấy Tiểu Y.

Tiểu Y thân hình lóe lên rồi biến mất, xuất hiện sau lưng hẳn.

Long Nhất quay đầu, cả kinh nhìn Tiểu Y nói: "Tiểu Y, người không nhận ra ta sao? Ta là Long Nhất đây."

Cặp mắt trong veo của Tiểu Y ôn nhu nhìn hẳn, khế cười, ngay cả gió đêm thổi qua cũng không làm nàng chớp mắt.

"Tại đất nước Hải Dương xa xôi, kinh đô Huyền Diệt, Lời nguyện của Tà thần, ta chính là người yêu, người phải nhanh chóng đến đây." Thanh âm phiêu hốt của Tiểu Y vang lên, thân hình bắt đầu trở nên nhạt nhòa, dần dần trong suốt như bọt nước, rồi biến mất. Tại tinh không chỉ còn lại tiếng gió đêm vi vu.

Chương 444: Tiện nghi vẫn là tiện nghi

"Tiểu Y, không được chạy...Tiểu Y..." Long Nhất vươn tay nắm bắt, bắt quá hấn chỉ phí công, cả người chấn động, từ trong mộng bừng tỉnh trở lại.

Cường Lôi thú thấy Long Nhất tỉnh lại, trở nên cao hứng, nhảy lên người hấn như con chó nhỏ, kêu lên hai tiếng ô ô.

Long Nhất nhìn bốn phía xung quanh, sau đó nhìn lại thân thể trần truồng của mình, vẻ mặt ngơ ngẩn cả nửa ngày, sau đó mới thờ dãi, lẩm bẩm nói: "Hắc Ám và Quang Minh trong ta đối đầu, cuối cùng như thế nào? Tiểu Y chẳng lẽ là nhìn thấy trong mộng? Tại sao lâu rồi mà người không bước ra chứ?"

Long Nhất suy nghĩ đến lời tiên đoán trong mộng một chút. Đây là lần thứ hai hấn mơ thấy Tiểu Y, bắt quá lời tiên đoán của nàng vẫn như cũ, như lọt vào trong mây mù vậy. Hấn khẽ chạm vào Dự Ngôn châu, có chút khí tức của Tiểu Y bên trong, điều này chứng minh nàng vẫn còn sống. Bởi vì Tiểu Y đã nói nếu một ngày hấn không cảm giác được khí tức của nàng nữa thì điều đó chứng minh nàng đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Một lúc lâu, Long Nhất khẽ rửa sạch cơ thể, lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bộ quần áo, mặc vào. Bắt đầu hồi tưởng lại mọi chuyện đã xảy ra. Lúc đó hấn đang ngủ thì trong ý thức hải, Lôi Thần thần bài không thể khống chế được nữa, dẫn động các nguyên tố

của các hệ ma pháp va chạm lẫn nhau. Cảm giác đó thật giống như địa ngục, nghĩ lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Long Nhất tập trung tinh thần, tiến vào trong ý thức hải, tại trung tâm vẫn là khối toàn chuyển ma pháp màu tím bạc xoay tròn. Lôi Thần thần bài vẫn ở phía trên, thoạt nhìn thì không thấy gì khác biệt, chỉ là ý thức của Long Nhất cảm thấy có gì đó khác lạ.

"Kỳ quái thật, khối toàn qua Lôi hệ ma pháp như thế nào lại tồn tại những nguyên tố ma pháp khác?" Long Nhất nhìn chăm chăm vào khối toàn qua, phát hiện ra những tia màu đen, màu trắng và màu hồng ẩn hiện, quấn quýt lại với nhau, bất giác ngẩn ngơ. Ba màu sắc trên chính là Hắc Ám ma pháp nguyên tố, Quang Minh ma pháp nguyên tố, Hỏa hệ ma pháp nguyên tố. Một khi thi triển phóng xuất ra ma pháp thì những loại ma pháp không giống nhau có thể thi triển chung với nhau nhưng trong ý thức hải thì lại khác. Nơi đây vốn là bốn nguyên ma pháp lực, cực kỳ tinh thuần, nguyên chất. Cho tới bây giờ vẫn chưa hề nghe qua có vị song hệ, đa hệ ma pháp sư nào có bốn nguyên ma pháp lực hỗn tạp như hãn lúc này vậy.

"Lôi Liên thuật." Long Nhất vung tay lên, mi tâm xuất ra Lôi hệ bốn nguyên ma pháp lực, theo sự điều khiển của ý niệm, hai đạo lôi liên xuất hiện giữa không trung, hung dữ bắn xuống đám loạn thạch. Chỉ nghe "ầm" một tiếng, nơi nào lôi liên lướt qua thì tất cả đều bị hủy diệt thành tro bụi, chỉ để lại hai dấu ấn ký màu đen sâu hoắm trên mặt đất.

Long Nhất tiến lên quan sát, hai dấu ấn ký này. Hãn cảm giác được trong hai đạo lôi liên này có tứ hệ ma pháp, đương nhiên Lôi hệ là chủ đạo. Bất quá có thêm tác dụng của Quang Minh, Hắc Ám, Hỏa Hệ trợ giúp. Tứ hệ ma pháp liên kết thực làm tăng sức công phá lên nhiều lần.

Long Nhất trong lòng mừng rỡ không thôi. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, sau đó thu hồi Cuồng Lô thú, thân hình lóe lên, nhắm hướng Thương Nguyệt thành bay đến.

Sau cơn bão táp, Thương Nguyệt thành trở nên tiêu điều xơ xác, ngã tư đường đều hết sức thảm hại, đồ đạc ngổn ngang khắp nơi. Tùy ý mà nhìn thì còn có thể nhìn thấy một số nội thất của nữ nhân bị cuốn lên cây, theo gió phiêu đãng. Hắn là trong lúc bão ập đến thì có rất nhiều người không kịp thu lấy quần áo đang phơi.

Long Nhất theo một cơn gió đêm, bay lượn trên bầu trời Thương Nguyệt thành, khi bay qua Thúy Yên các của Mộc Hàm Yên thì hắn dừng lại, suy tư một chút rồi dám xuống hậu viện. Hắn muốn hỏi rõ ràng về vấn đề của Lạp Pháp Nhĩ.

Khuê phòng của Mộc Hàm Yên lúc này đã chìm trong bóng tối, nàng dường như đã ngủ.

Khóe miệng Long Nhất khẽ mỉm cười, cũng không cần dấu đi khí tức của mình. Hắn biết Mộc Hàm Yên cảm giác rất linh mãnh, sợ rằng nàng đã sớm biết hắn đến nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Chẳng lẽ lại muốn như lần trước, muốn mình hái hoa.

Ý niệm này nổi lên, nhất thời nội tâm Long Nhất có chút dao động. Hắn đẩy cửa phòng bước vào. Trong phòng truyền đến hương thơm ngào ngạt, mùi phấn son hòa quyền với mùi mỹ nhân, tạo thành một mùi u hương đặc dị.

Trên giường, màn đã buông xuống. Nghĩ đến Mộc Hàm Yên lúc này đang mặc tiểu khố gợi cảm ngủ. Long Nhất dễ dàng bị kích động. Từ tâm lý của hắn mà nói thì đàn bà khi ngủ tản ra một sự hấp dẫn vô cùng.

"Lão bản nương, phu quân của người đến, người còn không mau nhanh chóng đứng lên nghênh đón." Long Nhất khẽ mỉm cười, đứng bên giường nói.

Một lúc lâu cũng không có động tĩnh, Long Nhất khẽ nhíu mày, lấy tay giở màn lên, phát hiện trên giường không một bóng người, lấy tay sờ vào giường chỉ thấy lạnh lẽo mà thôi. Hiển nhiên là Mộc Hàm Yên không ở đây, bất quá Long Nhất vẫn cảm thấy kỳ quái, dĩ nhiên là phải có người ở trên giường thì mới có thể có tinh thần dao động, hơn nữa cảm ứng khí tức này so với Mộc Hàm Yên thì lại tương đồng với nhau.

"Kỳ quái, trời còn chưa sáng mà tiểu tao hóa này đi đâu rồi?" Long Nhất lẩm bẩm nói, đoạn nằm lên giường của Mộc Hàm Yên, ngửi thấy mùi thơm từ trên giường truyền lại, ý niệm trong đầu càng chuyển biến dữ dội, càng tiếp xúc với nàng hẳn càng cảm thấy thực sự nàng như có một tầng sương mù dày đặc bao quanh, thật sự nhìn không thấu được.

Ngay lúc này hẳn khẽ nhíu mày, nhất thời thu liễm toàn bộ khí tức trên người lại. Hẳn vừa mới cảm ứng được khí tức của nữ nhân, bất quá lại không giống với Mộc Hàm Yên, không lẽ là các cô nương của Thúy Yên các?

"Kẹt..." Cánh cửa đã mở ra, ma pháp trong phòng vận khởi, Long Nhất xuyên qua màn, nhìn kỹ, trong lòng cả kinh, suýt chút nữa đã buột miệng kêu lên.

Đó chính là một nữ nhân thân mặc hoa phục lộng lẫy, quý phái, thần tình lạnh như băng, cặp mắt phát ra vẻ kiêu hãnh. Có thể chinh phục một nữ nhân như vậy tin rằng đó là ước mơ của rất nhiều nam nhân. Chỉ là đa số nam nhân tại trước mặt nàng sẽ không có được sự tự tin, thay vào đó là một cảm giác tự ti.

"Phiêu Miểu tiên tử?" Nàng như thế nào lại ở nơi đây, chẳng lẽ..." Long Nhất nhất thời khiếp sợ trong lòng.

"Hàm Yên, ngủ rồi không biết ta đến sao?" Phiêu Miểu tiên tử tự đến ngồi trước bàn trang điểm, sửa sang lại dung nhan một chút, lên tiếng nói.

Long Nhất lại được một trận ngạc nhiên, Phiêu Miểu tiên tử và Mộc Hàm Yên cuối cùng là quan hệ như thế nào? Sự thật làm cho hắn có chút cảm thấy hồ đồ. Lần trước hắn thấy Lạp Pháp Nhĩ từ đây đi ra, bây giờ lại thấy Phiêu Miểu tiên tử

"Kỳ lạ, đang mình tưởng hay sao?" Phiêu Miểu tiên tử tự nhủ, gỡ cây trâm từ trên đầu xuống, mái tóc mềm mại như mây nhất thời xõa xuống, phi tán, thực phong tình mê người. Long Nhất liếc mắt một cái, tặc nhãn thầm đánh giá, một quý phụ cao quý trong chốc lát lại có thể biến thành vũ mị hấp dẫn như thế này.

Lúc này Phiêu Miểu tiên tử đứng lên, quay lưng về phía Long Nhất, chậm rãi giải khai thắt lưng.

Long Nhất một trận căng thẳng đầu óc, ánh mắt tỏa sáng, mặc dù Phiêu Miểu tiên tử đưa lưng về phía hắn nhưng có thể nhìn từ trong kính thấy bộ ngực cao vút của nàng, thật là to, so về kích thước chắc cũng bằng ngực của Mộc Hàm Yên.

Phiêu Miểu tiên tử cởi bỏ áo ngoài, lộ ra hắc sa nội y trong suốt ở bên trong, không cần nhìn cũng biết chính là của Lệ Nhân phường làm ra.

"Màu đen quả thật là có tiềm chất của hồ ly tinh." Long Nhất trong lòng khẽ lắm bầm, chờ đợi nàng mau mau cởi quần áo.

Áo ngoài được cởi bỏ, để lộ ra bờ vai nuột nà, mái tóc phủ xóa lên, thập phần mê người.

Chỉ là trong tình trạng nửa kín nửa hở như vậy, Phiêu Miểu tiên tử đột nhiên khẽ run lên, mặc lại quần áo, quay đầu lại nhìn trên giường, lớn giọng nói: "Nhìn đủ chưa, người muốn nhìn tới khi nào nữa?"

Dĩ nhiên là đã bị phát hiện, thật sự là đáng tiếc, Long Nhất từ trên giường, chậm rãi nhảy xuống, cười hắc hắc nói: "Sờ thì cũng đã sờ qua, ngắm một chút có gì mà khẩn trương chứ."

Phiêu Miểu tiên tử hừ một tiếng, chất vấn: "Người tại sao lại ở đây?"

"Những lời này ta hỏi người mới đúng. Đây là nơi ta hay tới, người tới đây làm gì? Ngay cả cửa cũng không gõ, cứ thế mà xông vào, vạn nhất chúng ta đang làm việc nọ thì làm thế nào?" Long Nhất nhìn chăm chăm vào Phiêu Miểu tiên tử hỏi.

Phiêu Miểu tiên tử không chút bối rối, khuôn mặt thản nhiên, hỏi ngược lại: "Mộc Hàm Yên đang ở đâu?"

Long Nhất nhún vai: "Ta làm sao biết, vốn là muốn đến để làm việc nhưng người ta lại không có mặt, thật là thất vọng."

Phiêu Miểu tiên tử trừng mắt nhìn Long Nhất, hừ lạnh một tiếng: "Vậy người cứ ở chỗ này mà chờ người, ta không quấy rầy."

Nói còn chưa dứt câu, Phiêu Miểu tiên tử chợt lóe lên, biến mất, không còn thấy đâu nữa, chỉ còn lưu lại mùi hương nhẹ nhẹ.

Long Nhất thu lại nụ cười, đi đến trước bàn trang điểm, lấy một chút phấn son người, phát hiện ra cùng một nơi sản xuất nhưng bất quá tại

đây lại có hai chủng loại khác nhau, mùi thơm bất đồng.

Sau đó hắn lại đứng lên, mở tủ quần áo của Mộc Hàm Yên ra, chỉ thấy bên trong chứa đầy quần áo, cũng chia làm hai phong cách, một loại thì nóng bỏng , hấp dẫn mà Mộc Hàm Yên hay mặc, một loại thì cao sang quý phái mà Phiêu Miểu tiên tử hay mặc. Trong đó hiển nhiên là có chiếc áo tơ tử sắc kim biên đã xuất hiện trong tửu hội lần trước.

Như thế xem ra hai nữ nhân này có quan hệ thật đặc biệt. bất quá không biết là quan hệ như thế nào? Có phải là tỷ muội hay không? Mình nhìn Phiêu Miểu tiên tử thì có cảm giác quen thuộc, nhưng khí chất hai nàng thì rất khác biệt, cho dù khi lớn lên thì mỗi người sẽ có sự khác biệt nhưng tựu chung vẫn phải có chút tương đồng chứ.

Mộc Hàm Yên ơi là Mộc Hàm Yên, người cuối cùng là ai đây? Long Nhất lẩm bẩm trong đầu.

Ngay lúc này thì Long Nhất nghe phía vách tường trong phòng phát ra tiếng động. Sau đó khẽ tách ra làm hai.

"Đã trễ thế này người đến phòng ta làm gì? Không phải là thâu hương hay sao?" Mộc Hàm Yên thấy Long Nhất ngẩn ra, lập tức đi đến cười hỏi, vách tường phía sau tự động khép lại.

"Nàng nói gì?" Long Nhất nhìn chăm chăm vào con người nàng, muốn nhìn thấu tâm sự của nàng.

Mộc Hàm Yên mỉm cười, không đáp, đột nhiên hỏi: "Người tới trộm tình, rốt cuộc có thành công hay không? Chiếm được tiểu tiện nghi hay đại tiện nghi?"

Chương 445: Có dám đánh cược không?

"Người nói gì ta không hiểu." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Đừng giả bộ nữa, trên người người có bao nhiêu sợi lông ta còn biết. Nói mau, người chiếm tiện nghi của nàng ta nhiều hay ít?" Mộc Hàm Yên cười hì hì, đi đến trước mặt Long Nhất, ôm lấy cánh tay hắn, hai luồng nhuyễn nhục bất giác ép sát vào người hắn.

Long Nhất toát mồ hôi, nghiêm mặt nói: "Thật là không công bằng. Trên người ta có bao nhiêu sợi lông nàng đều biết nhưng trên người nàng có bao nhiêu sợi thì ta chưa hề biết. Mau cởi quần áo để ta đếm.

Mộc Hàm Yên khẽ nhéo hắn một cái, liếc hắn, nói: "Không nói nữa. Đã gần sáng, người phải trở về đúng không?"

Long Nhất cười cười, nhìn vào vách tường sau lưng Mộc Hàm Yên, hỏi: "Nàng và nàng ta rốt cuộc là quan hệ như thế nào?"

Cặp mắt trong veo của Mộc Hàm Yên nhìn Long Nhất, vươn tay vuốt ve khuôn mặt của hắn, nói: "Mỗi người đều có một bí mật, người không ngoại lệ, ta cũng vậy. Nếu có ngày có thể nói cho người biết thì người không cần hỏi, ta cũng sẽ tự nói cho người nghe."

Long Nhất nhìn Mộc Hàm Yên, mỉm cười. Đúng vậy mỗi người đều có bí mật riêng của mình. Mặc dù bản thân đã cùng Mộc Hàm Yên

hai lần hoan ái nhưng nàng cũng chưa chính thức thuộc về mình, một nữ yêu tinh như nàng thật không dễ nắm bắt.

"Người rớt cuộc không chịu trở về sao? Ta cần phải tắm rửa, đi ngủ." Mộc Hàm Yên cảm giác được Long Nhất đang suy nghĩ, vội chớp chớp mắt, nhìn Lưu Phong, câu dẫn hẳn.

"Tắm rửa? Hay là cùng nhau tắm nhé?" Long Nhất cười hắc hắc, cánh tay khẽ vòng qua eo Mộc Hàm Yên, ôm chặt lấy.

"Cùng nhau thì cùng nhau, ta sợ người chắc." Đôi môi đỏ mọng của Mộc Hàm Yên, hé mở, ánh mắt long lanh vũ mị, cho dù là thần tiên cũng khó lòng kìm chế được vưu vật như nàng.

Long Nhất một phen rung động, bỗng Mộc Hàm Yên đi vào phòng tắm.

Kích tình nhiệt liệt nhanh chóng ập đến, hai người ôm nhau hôn hít, dùng ma pháp tẩy rửa thân thể.

Long Nhất nhanh chóng cởi bỏ quần áo của Mộc Hàm Yên ra, chỉ chừa lại nội y màu trắng. Một phần vì bị ướt, một phần do kích thích mà hai núm vú hồng hồng của Mộc Hàm Yên đã sớm vươn cao, nổi bật lên, thực sự mê người. Nội khố phía dưới bị nước thấm ướt, trở nên trong suốt, vùng không gian giữa hai chân rậm rạp, hoàn toàn hiện ra.

Long Nhất cúi đầu xuống áo ngực đã thấm ướt của Mộc Hàm Yên, nhẹ nhàng ngậm lấy đầu vú, khẽ cắn một cái, ngẩng đầu lên nhìn Mộc Hàm Yên cười.

"Cười cái gì mà cười. Đáng ghét." Mộc Hàm Yên mỉm cười như hoa, khẽ cầm lấy tiểu huynh đệ của Long Nhất, vuốt ve.

"Ta đang suy nghĩ xem nàng và Phiêu Miểu tiên tử có phải là hai tỷ muội hay không? Nhìn nàng ta bề ngoài thì có vẻ quý phái nhưng bên trong lại mặc nội y gợi cảm màu đen, nhất định là phóng đãng. Còn người thì thoạt nhìn thì có vẻ phóng đãng, dụ nhân nhưng thật ra lại là thuần khiết, thực sự là có thể bổ sung cho nhau...Ồ." Long Nhất chưa kịp dứt lời thì tiểu huynh đệ đã bị Mộc Hàm Yên nắm lấy.

"Còn nói là không chiếm tiện nghi, ngay cả nội y của nàng, người cũng đã nhìn thấy. Còn nói là nàng ta cao quý, không thể khinh bạc. Ý người muốn nói ta phóng đãng đúng không?" Mộc Hàm Yên tức giận, trừng mắt nhìn Long Nhất, xem hắn trả lời thế nào, nếu không hài lòng thì sẽ cho hắn biết mùi.

Long Nhất vẻ mặt đau khổ, cầu xin nàng: "Là nàng hiểu lầm ta rồi. Ta nói nàng ta thoạt nhìn thì cao quý nhưng thật ra là dâm đãng. Còn Mộc Hàm Yên nàng thì có vẻ dụ nhân nhưng ta biết nàng rất là thuần khiết."

Mộc Hàm Yên nghe xong khẽ nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng.

"Sao vậy?" Long Nhất thấy Mộc Hàm Yên có vẻ khác lạ liền hỏi.

"Cái gì mà sao vậy? Đáng ghét, người ta đang nghĩ đến người thôi." Mộc Hàm Yên phục hồi lại tinh thần, ôm lấy cổ Long Nhất, hôn hắn.

Long Nhất đương nhiên là không để cho giai nhân thất vọng, khẽ đẩy nàng dựa vào trước ma pháp kính trong phòng tắm.

"Người muốn làm gì?" Mộc Hàm Yên khuôn mặt trắng bệch, hỏi.

"Đương nhiên là muốn chơi nàng, mau đưa mông nàng cho ta vượt ve." Long Nhất vỗ vỗ vào cặp mông mướt mà, hoàn mỹ của Mộc

Hàm Yên, nói.

Mộc Hàm Yên khẽ nhắm hờ mắt, khẽ chuyển động cho đồn bộ nhô cao, cắn môi, kiều my nói: "Muốn chơi thì chơi, ai mà sợ người."

Long Nhất hít một hơi thật sâu, nhào tới.

Thời gian qua đi, Long Nhất và Mộc Hàm Yên thoải mái hoan ái dưới bồn tắm, dư âm sau cao trào thật lâu sau vẫn chưa tan hết.

Long Nhất vô thức, khẽ xoa xoa hai vú cao ngất của Mộc Hàm Yên, nhắm mắt lại hưởng thụ. Hắn có rất nhiều chuyện muốn biết, cũng muốn biết đáp án nằm trên người Mộc Hàm Yên nhưng nàng đã nói một câu, ai cũng có bí mật. Vì thế hắn cũng không thể nào hỏi thêm.

"A, người có đúng là nghĩ đến chuyện giúp Nạp Lan Như Nguyệt lên ngôi?" Mộc Hàm Yên đột nhiên lên tiếng.

Long Nhất mở mắt, xuất ra một đạo tinh quang. Phụ nữ thật là lợi hại, như vậy mà nàng cũng có thể đoán được.

"Không cần dấu ta. Một mỹ nữ như vậy thì ta không tin là người không động tâm. Ngạo Nguyệt đế quốc đã bị diệt, Nạp Lan đế quốc nếu gián tiếp rơi vào tay người nữa thì thiên hạ này hoàn toàn quy về một mối - Tây Môn gia tộc các người." Mộc Hàm Yên nói.

"Đúng là như vậy nhưng Nạp Lan đế quốc giờ đây rất phức tạp. Còn có Phiêu Miểu tiên tử, Quang Minh giáo hội, Hắc Ám giáo hội phân tranh. Cho dù ta có ý nghĩ này cũng không dễ đạt được." Long Nhất vừa nói, vừa xoa xoa đầu vú của nàng.

Mộc Hàm Yên khẽ rên lên một tiếng, nói: "Ngoại trừ mấy chuyện xấu xa khác, còn về chuyện này ta sẽ giúp người."

Long Nhất nghi hoặc hỏi: "Người giúp ta?"

"Đừng dùng loại ngữ khí này để nói chuyện với ta. Ta trước kia tại Đàng Long thành đã nói không chừng sẽ giúp người một tay." Mộc Hàm Yên bất mãn nói.

"Nhưng mà tại sao?" Long Nhất cau mày nói. Phiêu Miểu tiên tử thì bảo trợ cho Nạp Lan Văn, Lạp Pháp Nhĩ thì bảo trợ cho Nạp Lan Vũ, còn Mộc Hàm Yên thì sao?

"Sợ ta hại người sao? Người có dám đặt cược không?" Mộc Hàm Yên xoay người sang đối diện với Long Nhất, lấy tay khẽ nâng cằm hắn lên khỏi mặt nước, hỏi.

Long Nhất khẽ vươn lưỡi liếm lấy tay nàng, cười nói: "Đặt cược? Tại sao không dám. Bất quá nàng có thể thuyết phục được Phiêu Miểu tiên tử và Lạp Pháp Nhĩ không?"

"Ta nói được thì sẽ làm được. Người chờ xem. Bất quá nếu người thua thì người phải phụ thuộc vào ta." Mộc Hàm Yên mỉm cười, một nụ cười sặc mùi hồ ly.

"Không phải đấy chứ, chỉ sợ người lại phụ thuộc ta." Long Nhất cười nói.

"Người sợ hãi sao? Nói không chừng ta lại phụ thuộc vào người cả đấy chứ?" Mộc Hàm Yên cười khanh khách nói.

Long Nhất nhìn ra bầu trời bên ngoài một chút, chợt nhớ tới hai tỷ muội Nạp Lan Như Nguyệt và Nạp Lan Như Mộng đang chờ mình, liền khẽ đẩy Mộc Hàm Yên ra, đứng lên, bắt đầu mặc quần áo.

Mộc Hàm Yên vẫn nằm im trong hồ nước nhìn Long Nhất mặc quần áo. Ai nói ngắm mỹ nữ mặc quần áo mới là hưởng thụ! Đối với mỹ nữ mà nói thì tự mình ngắm nam nhân của mình mặc quần áo cũng là một loại hưởng thụ.

"Đi." Long Nhất để lại một thanh âm duy nhất cho Mộc Hàm Yên, trước khi rời khỏi.

Đôi môi đỏ mọng của Mộc Hàm Yên khẽ hé mở, hứ lên một tiếng, nhìn thân ảnh của Long Nhất biến mất trong phòng tắm. Vẻ mặt chợt hiện lên vẻ đắc ý, đột nhiên nàng cười lên khanh khách, khẽ nhặt một cánh hoa trên mặt nước, giơ lên nhìn những giọt nước từ cánh hoa rớt xuống, ánh mắt thập phần quái dị.

Long Nhất vừa về đến tắm cung của Nạp Lan Như Nguyệt, chưa kịp đứng vững đã thấy hai thân thể thơm tho mềm mại chui vào ngực hắn.

"Phu quân, người không sao chứ?" Nạp Lan Như Nguyệt ngẩng đầu, hai tròng mắt rưng rưng nước mắt, lấy tay vuốt ve gương mặt của hắn, sợ hắn có chuyện gì.

"Tỷ phu, tối qua muội và tỷ tỷ chút nữa đã bị người hại chết. Bất quá muội biết người nhất định sẽ không có việc gì." Nạp Lan Như Nguyệt chớp chớp hai mắt, cao hứng nói.

Long Nhất trong lòng xuất hiện cảm giác áy náy, hắn sau khi tỉnh lại, không quay về ngay, làm cho hai nàng lo lắng.

"Ta không việc gì, không cần lo lắng quá." Long Nhất khẽ vỗ nhẹ vào đầu hai nàng.

Nạp Lan Như Nguyệt ngáp một cái, ôm lấy eo hắn, nói: "Tỷ phu, muội

tối qua đến giờ không ngủ được. Người ôm muội để muội ngủ tiếp đi."

Long Nhất ôm Nạp Lan Như Mộng ngồi trên giường, Nạp Lan Như Nguyệt thì dựa vào vai của hắn.

"Phu quân, người không được làm thiệp sợ nữa. Thiếp và Như Mộng chỉ có mình chàng. Nếu chàng xảy ra chuyện thì thiếp sẽ chết mất." Nạp Lan Như Nguyệt khẽ lẩm bẩm nói. Bây giờ Long Nhất chính là chỗ dựa tinh thần duy nhất của nàng.

"Không sao, nàng không lẽ không biết là người xấu thì sống lâu ngàn năm sao? Ta là cực phẩm đại bại hoại, làm sao có thể dễ dàng chết được." Long Nhất cười nói, đánh tan sự thương cảm trong lòng Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt khẽ nở nụ cười, nói: "Ha, có người tự nói ra chính mình là đại bại hoại mà làm như hay lắm vậy."

"Ngoại trừ mười loại tội ác không thể chấp nhận ra thì kỳ thật người tốt và người xấu rất khó phân biệt. Ai cũng chỉ vì sinh tồn mà thôi. Nàng cũng biết tại thời loạn này, muốn sinh tồn được cũng không phải là chuyện dễ dàng." Long Nhất khẽ nói.

Nạp Lan Như Nguyệt gật đầu, đột nhiên hỏi: "Phu quân, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?"

Long Nhất hơi trầm ngâm, mở miệng nói cho nàng nghe ý nghĩ của mình. Hắn định đưa nàng lên ngôi tại Nạp Lan đế quốc. Cuối cùng thu tóm tất cả vào tay Tây Môn gia tộc.

Nạp Lan Như Nguyệt trầm mặc một lúc, nói: "Chỉ cần phu quân muốn thì Như Nguyệt sẽ làm."

Long Nhất bất giác cũng có chút áy náy. Nạp Lan đế quốc dù sao cũng là của phụ hoàng nàng. Nàng là công chúa của đế quốc, nếu bây giờ mình thông qua nàng khống chế lấy quốc gia này thì cũng có chút gì đó quá vô tình.

Như Nguyệt dường như đọc được ý nghĩ của hắn, mỉm cười nói: "Phu quân, người có dự mưu từ lâu rồi đúng không? Hiệp nghị của chúng ta trước kia, chàng đã nói ngoại trừ thân thể thiếp ra thì tất cả tài sản của thiếp đều chuyển cho chàng. Nếu thiếp là nữ hoàng đế thì cả quốc gia này theo hiệp nghị, cũng đều là của chàng tất."

Long Nhất đang muốn lên tiếng thì Nạp Lan Như Nguyệt khẽ lấy tay che miệng hắn lại, nghiêm trang nói: "Phu quân không cần giải thích. Thiếp là cam tâm tình nguyện giao Nạp Lan đế quốc cho chàng. Thiếp tin tưởng chàng sẽ làm cho người dân của đế quốc được hạnh phúc."

Chương 446: Nha ấn (vết răng)

Thương Lan lịch trung tuần tháng sáu năm 8789, Thú Nhân tộc ngay tại biên cảnh phía tây Nạp Lan đế quốc phát động tập kích, mặc dù quân đội biên phòng Nạp Lan đế quốc có chuẩn bị, nhưng vì Nạp Lan Văn và Nạp Lan Vũ hai huynh đệ dùng binh phù điều một nửa quân đồn trú về lại đế đô nên thực lực không đủ cầm cự dẫn đến thất thủ, chết thảm trọng.

Đại quân Thú Nhân tộc theo đó tiến vào, đốt nhà phóng hỏa gây ác độc đường, không gì không làm. Cùng lúc đó, một số vương quốc công quốc khởi binh, ý định thôn tính Nạp Lan đế quốc, cả một đế quốc xinh đẹp chìm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, căn cơ đế quốc ngàn năm đã lung lay.

Tin thất thủ truyền đến Thương Nguyệt thành, lòng người hoàng loạn, hai vị hoàng tử lúc này thân nắm không ít đạo binh lính có khả năng cứu vãn nguy cơ đế quốc nhưng trong lúc nguy cấp này vẫn bị hoàng quyền làm mờ mắt, đúng là hai tên phế vật, mặc kệ hết thầy, cố chấp mang tất cả quân đội trong tay đồn trú quanh Thương Nguyệt thành. Trong lòng vẫn canh cánh nếu triệt quân đi ứng cứu ngộ nhỡ đối phương thừa dịp cất quân thì hẳn là không xong.

Thúy Yên Các, Long Nhất tĩnh lặng ngã lưng trên tràng kỷ xa hoa, hẳn đã nhận được tin tức nhưng tâm thần không yên, động tĩnh như thế dù rằng Cuồng long quân đoàn đã phong tỏa tin tức nhưng có khi lại là việc làm vô ích, đến lúc đó hai quân đoàn Nạp Lan đế quốc biết

được sự thật, dám chắc Vô Tâm sẽ tham chiến, đại thế cục này cũng có thể nhất thời bị hủy.

Vào lúc này, cửa nhẹ nhàng xao động, Mộc Hàm Yên đẩy cửa vào, mang theo một cỗ hương phong ngời xuống bên mình Long Nhất, cười hỏi: "Ai làm chàng có bộ mặt khó coi vậy? Ta đã làm gì đắc tội với chàng đâu?"

"Biết còn hỏi, sự tình phát triển đến mức này, ngươi mà còn không động thủ ta sẽ ra tay."

Long Nhất tức giận nói, Nạp Lan Văn và Nạp Lan Vũ hai tên phế vật bây giờ phải cho biến mất, bằng không không cách nào cứu vãn Nạp Lan đế quốc.

"Gấp cái gì? Thời cơ chưa tới ,ra tay chỉ tổ bị đàm tiếu , Nạp Lan Như Nguyệt vừa kế vị.chưa kể là được dân chúng đế quốc tiếp nhận hay chưa, mà một số người đã để tâm nhắm vào ngươi ra tay rồi đó." Mộc Hàm Yên phả ra hơi thở như lan nhắm vào vai Long Nhất rồi từ từ áp đôi miêu miêu mềm mại trước ngực vào cánh tay Long Nhất.

"Ta biết, nhưng sau khi Nạp Lan Như Nguyệt thượng vị yên ổn rồi hãy nói, nếu có bất kỳ một nhóm nhân mã nào từ một nơi bí mật gần đây rục rịch, thì cứ chờ đó ta sẽ lại từ từ thu thập. Thế cục bây giờ đã không thể ngồi chờ được nữa, một khi phòng tuyến Á đặc tư bị hai quân đoàn Nạp Lan đế quốc công chiếm mọi cố gắng trước đây toàn bộ sẽ đổ sông đổ biển hết, ngươi nói ta không gấp có được không?" Long Nhất vươn tay ôm chiếc eo thon nhỏ của Mộc Hàm Yên than thở.

Mộc Hàm Yên nở nụ cười: "được rồi, đừng lo lắng, ta đã nói sẽ giúp chàng thì sẽ không nuốt lời. Trước đây thời cơ chưa tới, bây giờ

mâu thuẫn giữa hai tên phế vật kia đã gia tăng chỉ cần ở phía sau bồi thêm một nhúm lửa nữa thì sợ gì mà không thành."

Long Nhất liếc mắt một cái lập tức hiểu được ám chỉ của Mộc Hàm Yên, hắc hắc cười nói: "một khi hai tên đó xung đột, thì không phải quân trung sẽ loạn rồi sao, thật là một chuyện tốt, bất quá trước hết ta phải chuẩn bị một số bước." Long Nhất nhéo nhéo trên lưng Mộc Hàm Yên ánh mắt xa xăm.

Từ Thúy Yên Các đi ra, Long Nhất vẫn tiếp tục đi tới đại giáo đường tại Thương Nguyệt thành. cũng nên cùng thần thánh tế tự Khải Lâm nói một tiếng trước, chỉ cần nài ra mặt tuyên bố Nạp Lan Như Nguyệt thượng vị là ý của Quang Minh thần, vậy chuyện sẽ đơn giản đi rất nhiều, cho dù dân chúng nhất thời không cách nào tiếp nhận chuyện có một nữ hoàng đầu tiên cũng tuyệt sẽ không thành pháo hôi bắn ngược lại tạo thành phiền phức.

Trong lần Nạp Lan đại loạn, người đến cầu khẩn tại Quang Minh đại giáo đường nối liền không dứt, mỗi người quỳ gối trước tượng Quang Minh thần trước giáo đường, cầu xin Quang Minh thần phù hộ quốc gia hoà bình, tai nạn trôi qua nhanh một chút.

Long Nhất chột lóe qua đại sảnh đường, thần thức tản đi dò xét, nơi nào cũng có pho tượng Quang Minh thần, bên trong đều có nhân viên giáo đình thanh tu.

Vốn Long Nhất định tìm người thông báo một tiếng với thần thánh tế tự Khải Lâm, nhưng ngẫm lại hay là quên đi, chuyện này càng ít người biết càng tốt, miễn cho có ai lỡ miệng tiết lộ ra thì sẽ khiến cho người ta liên tưởng đến chuyện gì.

Qua đại sảnh đường tiến đến bên trong, nội viện đâu đâu cũng đều có Quang Minh võ sĩ thủ hộ, thực lực rất mạnh nhưng đối với Long

Nhất lại không đáng để mắt đến.

Lướt qua một nhóm Quang Minh võ sĩ, Long Nhất tới giáo tròng của Quang Minh giáo đường. Cửa cũng không có đóng, bên trong vô cùng tĩnh lặng, một người trang phục tế tự bào màu đỏ đang chấp hai tay tạo thành chữ thập quỳ gối dưới tượng Quang Minh thần không cử động tựa như đã tiến vào không linh cảnh giới.

"Là Khả Hinh, như thế nào chỉ có mình nha đầu này?" Long Nhất vừa đứng tại cửa trong lòng tự hỏi, do dự xem có nên vào hay không, Đông Phương Khả Hinh đối thái độ đối với hắn thật kỳ quái, mấy ngày trước bọn họ thần thánh chấp pháp đội theo lời nhắm vào Nạp Lan Vũ tiến hành điều tra, cũng có tiếp xúc với hắn, nhưng ánh mắt nàng nhìn hắn thập phần khinh bỉ, hơn nữa còn khinh thường không thèm cùng hắn nói lời nào.

Ngay lúc này, một đội Quang Minh võ sĩ tuần tra từ bên kia đi tới, nếu Long Nhất vẫn đứng đây thế nào cũng bị phát hiện. Không còn do dự nữa, Long Nhất nhấc chân bước vào, từng bước từng bước một tới Đông Phương Khả Hinh.

Đông Phương Khả Hinh nhắm hai mắt đột nhiên mở ra, chứng kiến một bóng người thật dài bao phủ qua người nàng, bởi vì ngược sáng, nàng nhìn có chút không rõ diện mạo của Long Nhất, chỉ nhìn thấy cái bóng cao lớn thẳng tắp, mang theo cảm giác ấm áp quen thuộc.

đứng dậy bước đến hai bước, Đông Phương Khả Hinh mới nhìn thấy rõ Long Nhất, hắn đang chấp hai tay sau lưng ngẩng đầu nhìn pho tượng Quang Minh thần trong mắt có một tia khinh thường, đây là điều làm nàng khó tha thứ.

"Người tới làm gì?" Đông Phương Khả Hinh ánh mắt tức giận nhìn

Long Nhất.

"Người tựa hồ không muốn gặp ta." Long Nhất đáp, Đông Phương Khả Hình biểu hiện thật khác thường.

"Nhìn người một chút ta thật sợ ô uế mắt, người là loại người tà ác Quang Minh giáo đường không chào đón người, người lập tức ra ngoài." Đông Phương Khả Hình hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt căm ghét không giống giả vờ.

Long Nhất nhíu mày: "ta là tà ác, tuy người không chào đón nhưng lại có người hoan nghênh, hơn nữa người nói ta không hiểu, Quang Minh giáo đình thánh nữ biểu muội ta trước đây vô cùng thánh khiết, ta nghi ngờ tại lỗi thần cấm khu ai đoạt đi Quang Minh thánh ngọc của ta."

Đông Phương Khả Hình quay đầu nhìn về phía pho tượng Quang Minh thần, nhàn nhạt đáp: "Quang Minh thần bài vốn thuộc về Quang Minh giáo hội, người không xứng sở hữu nó."

Long Nhất hắc hắc nở nụ cười: "cũng đúng, ta là loại người tà ác như thế nào có tư cách sở hữu Quang Minh thần bài đây? Nhưng trước đây cũng không biết là người nào theo đuổi theo người tà ác này nói nhất định gả cho ta."

Đông Phương Khả Hình cắn môi dưới, thẹn quá hoá giận đáp: "đó là trước kia, trước kia là chấp niệm làm ta thiếu chút nữa nhập ma, may mắn giáo hoàng bệ hạ đã cứu ta."

Long Nhất lúc này đã đoán ra một ít, biểu muội hẳn hẳn là bị giáo hoàng Tra Nhĩ Tư động tay chân, xác suất lớn nhất hẳn là bị tẩy não rồi, vậy lão gia này lúc ấy hẳn là không nghĩ đến sẽ có lúc cầu mình sao. Bất quá chuyện này cũng không gấp lắm, có lẽ nàng chán ghét

mình cũng không hẳn là chuyện xấu, tối thiểu không cần lo lắng nàg vì tính chiếm hữu mãnh liệt mà làm ra chuyện gì quá mức.

"Người rớt cuộc có ra không, không ra ta sẽ gọi Quang Minh hộ vệ vào." Đông Phương Khả Hình lạnh lùng nói.

"Cho dù người có chán ghét ta, ta cũng là biểu ca người, thái độ này là thái độ đối với biểu ca sao?" Long Nhất nhíu nhíu mày nói.

"Biểu ca? Tácó người biểu ca như người thật cảm thấy sỉ nhục, người căn bản không phải là người, là súc sanh, đối với súc sanh ta ..... người, người muốn làm gì?" Đông Phương Khả Hình đang lúc nói ngữ khí bị kiềm hãm, thấy Long Nhất nheo một mắt lại tỏ ra nguy hiểm, trên mặt tươi cười thập phần sáng lạn, nhưng nàg không hiểu sao lại cảm thấy lạnh người.

"Làm gì? Người không phải nói ta là súc sanh sao? Đương nhiên làm một vài chuyện chỉ có súc sanh mới có thể làm." Long cười nói, phát tay bố trí một cường lực kết giới.

Đông Phương Khả Hình mặt tái nhợt, nàg lấy ra pháp trượng, trên người xuất hiện một tầng quang mang, nàg biết Long Nhất lợi hại, mình vĩnh viễn không phải đối thủ của hã.

"Người nói tại Quang Minh thần không có chuyện xấu xa gì, phải vậy không? Cảm giác này tương đối kích thích đây?" Long Nhất giểu cợt tượng Quang Minh thần hắc hắc cười nói.

Đông Phương Khả Hình trong lòng run lên, tưởng tượng một lúc nữa Long Nhất trước mặt Quang Minh thần cùng nàg ..... nàg không dám nghĩ thêm nữa.

"Người nếu dám loạn động, giáo hoàng bộ hạ sẽ không buông tha

cho người." Đông Phương Khả Hình sắc lệ nội nhăm đạo.

"Giáo hoàng Tra Nhĩ Tư sao? Ta nếu nói một câu, hấn trái lại sẽ hai tay dâng người lên." Long Nhất ha ha cười nói, Tra Nhĩ Tư không phải điên thường thôi, hấn hấn vọng tưởng thành thần đến điên rồi, bất quá ngẫm lại hấn cùng hấn ám giáo hoàng chẳng phải cũng giống nhau sao, tưởng rằng bằng vào một khối thần bài sẽ dễ thành thần? Đúng là đang nằm mơ mà cứ cười.

"Người nói bậy, người ....." Đông Phương Khả Hình tức giận đến phát run, chỉ vào Long Nhất nói không ra lời.

Long Nhất tiến tới gần hai bước, đột nhiên bàn tay như tia chớp vươn ra đánh úp về phía Đông Phương Khả Hình, đương nhiên hấn chỉ muốn dọa nàng mà thôi, ai kêu nàng nói làm hấn tức giận.

Đông Phương Khả Hình trong lòng cả kinh, trên người triển hiện một phong ấn như ngọn lửa bùng lên mãnh liệt, quanh người lại là một tầng thổ hệ phòng ngự bao phủ.

Long Nhất vẫn không nhúc nhích, ngọn lửa bùng lên cũng nhanh chóng yếu đi đến khi tới gần hấn thì tán mát gần hết, chỉ để lại vài tia khói trắng nóng tan dần vào không trung, sau cùng vòng thổ hệ phòng ngự trên người Đông Phương Khả Hình ba động ngày càng yếu dần rồi biến mất không còn thấy tăm hơi.

"Lĩnh vực! Người cũng đạt tới cảnh giới đại ma đạo sư." Đông Phương Khả Hình không dám tin thốt lên.

"Biết là tốt rồi, cho nên tốt nhất người đừng tái diễn lại tình huống vừa rồi một lần nữa." Long Nhất cười tà dị bước gần lại hai bước, vươn ma trảo đến.

Đông Phương Khả Hình cả kinh kêu một tiếng, đột nhiên nổi điên vung động hai tay hướng đến Long Nhất cào, mất đi ma pháp lực ma pháp sư giống như nhuyễn xà, công kích lực hoàn toàn không đáng để tâm.

Long Nhất không nghĩ tới Đông Phương Khả Hình lại phản ứng như vậy, hắn chỉ nghĩ dọa nàng mà thôi, căn bản là sẽ không thật sự làm gì. Nhưng lúc này Đông Phương Khả Hình lại như con mèo hoang bình thường thi triển miêu thủ. Long Nhất cũng không muốn mạnh tay.

Ngay lúc này, chỉ nghe tê địch một tiếng, Đông Phương Khả Hình cào rách một mảnh nhỏ quần áo Long Nhất.

Thôi thôi, Long Nhất lùi hai bước, không cùng nàng chơi nữa, chỉ là vừa tiếc một bộ quần áo, lúc đầu tại Đẳng long thành Đông Phương uyển cho hắn mấy trăm bộ quần áo đều không nhận.

Lúc này, Đông Phương Khả Hình lại ngơ ngác nhìn Long Nhất cánh tay trần hiện ra, mặt trên có ba dấu ấn sâu.

Chương 447: Máu tanh

Đêm đó Long Nhất nhìn theo ánh mắt Đông Phương Khả Hinh đang chăm chú nhìn vào cánh tay mình, cười cười: "Ba dấu răng này là do hai tiểu dã miêu lưu lại đó, một phát cắn rồi một con mèo nhỏ khác không cam thua kém liền tặng ta một dấu nữa, thật là dữ dằn a, bây giờ còn không mờ đi chút nào."

Đông Phương Khả Hinh rùng mình, trên mặt nổi lên một mảng đỏ ửng, nhưng rất nhanh liền tái nhợt đi. Nàng nhớ rất rõ, những dấu răng không có cái nào là của mình lưu lại, mà cũng chính là khi ở hoàng cung Đẳng long thành ngay trong lần dạ yến cung đình khi nàng nổi lòng ganh đua bất quá hấn cũng quá hoa tâm đi, rồi ngay sau đó nàng nhận ra hấn không thể nào thuộc về riêng mình.....

Mồ hôi lạnh từ trán Đông Phương Khả Hinh toát ra, nàng dùng hai tay đè chặt huyết Thái Dương, vẻ mặt thống khổ, liều mạng vừa cúi vừa lắc đầu muốn đem một chút cảm tình đột nhiên bốc lên đẩy ra ngoài.

Nhìn ba dấu răng này, nàng không tự chủ được hồi tưởng lại chuyện trước kia, hơn nữa trong lòng lại nổi lên một cảm giác ghen ghét, chỉ vì ba nha ấn đó không có cái nào là của nàng.

"Khả Hinh, ngươi làm sao vậy?" Long Nhất vừa thấy bộ dáng Đông Phương Khả Hinh cả kinh tiến lên muốn đỡ lấy nàng.

"Đừng đụng vào ta, ngươi là ác ma." Đông Phương Khả Hinh rống

lên như điên, phanh địch một tiếng quỳ gối trước tượng Quang Minh thần, trong miệng thì thào Quang Minh tịnh tâm chú, tâm tình dần hòa hoãn lại, phải đem tâm ma áp chế. đúng vậy, chỉ là tâm ma mà thôi, giáo hoàng Tra Nhĩ Tư đã nói như vậy.

Long Nhất lắc đầu, thu hồi lĩnh vực, nhìn thật sâu lắng Đông Phương Khả Hình đang quỳ sám hối, sau đó hướng về phía cửa trúc lý gian nhìn lại, thần thánh tế tự Khải Lâm đang nhìn hẩn.

Trên lầu ba Quang Minh đại giáo đường, Khải Lâm đứng ở mép vòm ma pháp thủy tinh kính, nhìn mọi người đang lui tới dưới sân đại giáo đường, Long Nhất đứng bên cạnh nàng.

"Khải Lâm tế tự, biểu muội ta bị Tra Nhĩ Tư động tay chân đúng không." Long Nhất nhàn nhạt nói.

Khải Lâm than nhẹ một tiếng, đáp: "Người nói đúng. Nhưng giáo hoàng cũng là vì tốt cho nàng, nàng chấp niệm quá sâu, đối với việc tu luyện Quang Minh ma pháp là điều tối kỵ."

"Là như thế sao? Chẳng lẽ không phải vì che dấu việc hẩn khống chế Đông Phương Khả Hình cướp đi Quang Minh thần bài à?" Long Nhất cười trào phúng.

"Chuyện Thần bài ta cũng không biết, nhưng giáo hoàng là vì để cho nàng tốt thì cũng không sao cả, mặc dù nàng không phải con ruột ngài nhưng giáo hoàng lại rất coi trọng nàng." Khải Lâm nói.

"Nàng chấp niệm quá sâu, Khải Lâm tế tự chẳng lẽ đã đem chấp niệm trong lòng hoàn toàn buông bỏ rồi sao?" Long Nhất cười nhìn Khải Lâm.

Khải Lâm mặt hơi biến sắc, nhẹ giọng đáp: "Sau khi trải qua thời gian

lâu như vậy, mọi chuyện trước đây hết thảy theo gió bay đi, Đền cấp đến cũng vô ích."

"Thật nghĩ không ra Mộ Dung Bác lão đầu kia còn có hoa đào vận như vậy, Quang Minh giáo hội hai đại thần thánh tế tự đối với hắn nhớ mãi không quên. Tưởng đâu lúc đầu hắn dạy ta kiếm thuật ghê gớm vậy, vậy mà khả năng tán gái cũng không kém, thật nhìn không ra nha." Long Nhất cố ra vẻ tự tự nói.

"Người nói bậy bạ gì đó, chuyện không phải như người tưởng tượng." Khải Lâm trách mắng.

"Không phải ta nghĩ vậy, mà là chuyện nó đại khái vậy, không phải à?" Long Nhất rất nhanh hỏi lại.

"Là ....." Khải Lâm vừa muốn mở miệng, lập tức phản ứng lại, nàng cần gì nói cho hắn chuyện này, tâm tính đã vững vàng rồi, vậy mà suýt nữa bị hắn dắt mũi.

"Là cái gì người không cần biết. Người hôm nay tới đây muốn làm gì?" Khải Lâm bình tĩnh hỏi.

Không chịu hé ra! Long Nhất cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng cũng không còn muốn hỏi thêm. Dù sao cũng là tư sự của Mộ Dung Bác, hỏi nhiều như vậy để làm gì.

"Tra Nhĩ Tư đề nghị ta, sau khi dẫn đo ta quyết định đồng ý. Trước hết yêu cầu đó là vì Quang Minh giáo hội toàn lực đưa Nạp Lan Như Nguyệt thượng vị." Long Nhất thẳng thắn nói.

Đã hai ngày trôi qua, Thương Nguyệt thành bắt đầu xuất hiện từng nhóm tụm năm tụm ba nghị luận về chuyện này.

"Theo ta thấy, nếu Như Nguyệt công chúa làm nữ hoàng tuyệt đối so với hai tên hoàng tử phế vật kia thì tốt hơn nhiều lắm, nàng là thánh nữ Quang Minh giáo hội, nhưng cũng là Quang Minh thần thủ hộ." trong quán trà, vài người ngồi cùng một chỗ nhẹ giọng nghị luận.

"Nạp Lan đế quốc chúng ta biến thành cái dạng như bây giờ cũng đều do hai phế vật hoàng tử mà ra, may mà chưa làm hoàng đế nếu không thì vong quốc nhanh thôi." người kia suy đoán thâm thúy.

Chuyện tương tự vậy có ở khắp nơi, ban đầu là từ quân đội lưu truyền ra, không cần nghĩ cũng biết Long Nhất khơi gợi mọi người sau đó truyền miệng, rĩ tai nhau nhanh chóng truyền khắp cả quân trung, chỉ cần người nào để tâm một chút đều hiểu được Nạp Lan Như Nguyệt thượng vị tốt hơn so với Nạp Lan Văn, Nạp Lan Vũ nhiều.

Nạp lan đế quốc thế cục diễn biến cực kì tồi tệ, có hơn mười vương quốc công quốc công nhiên làm phản, chiếm lấy hai phần ba quốc thổ Nạp Lan đế quốc, ngoại trừ trọng binh phòng thủ quanh Thương Nguyệt thành mấy thành thị, kỳ như cơ hồ thành nhân gian luyện ngục, chiến hỏa đầy trời, không chỉ có Thú Nhân tộc đại quân ngang ngược, quân đội vương quốc công quốc cũng cướp phá không thua kém gì, cảnh tượng hòa bình mỹ hảo đã thành lịch sử.

Đầu tháng 7 Thương Lan lịch năm 8789, Khí hậu bình thường tại Thương Nguyệt thành cũng trở nên thập phần oi bức, khí trời hết sức khác thường.

Vào một đêm, khi tất cả dân chúng chìm trong giấc ngủ ngọt ngào thì sự yên lặng bị trận trận đao thương cùng tiếng la phá hỏng, Nạp Lan Văn cùng Nạp Lan Vũ với thần bí tiên tử cùng Lạp pháp nhĩ khai chiến, lợi dụng bóng đêm đồng thời tiến hành tập kích đối phương, cả Thương Nguyệt thành bao trùm trong một mảnh hỗn loạn, máu tươi

chảy thành sông nhuộm đỏ một vùng biển và toà thành.

"Tất cả tướng sĩ nghe đây, vì tương lai Nạp Lan đế quốc, Giếtttt, vinh hoa phú quý đang đang chờ các ngươi." Trên một đoạn tường thành Thương Nguyệt thành, Nạp Lan Vũ mặc khôi giáp đứng dưới soái kỳ, thanh âm của hắn dưới tác dụng của ma pháp tăng phúc truyền đi thật xa.

Mục tiêu rõ ràng như vậy, nỗ tiến ma pháp tất cả đều nhắm hướng Nạp Lan Vũ phát một loạt tên.

Nạp Lan Vũ biến sắc, hai chân có chút rối loạn, nhưng khi hắn chứng kiến công kích ma pháp cùng cung tên cách hắn không xa thì bị một tầng kết giới cường đại làm cho rơi rụng hết thì trong lòng an tâm hơn nhiều, kêu ngạo chỉ hướng thành tường nơi Nạp Lan Văn đang đứng ra lệnh đốc thúc công kích, sĩ khí ngày càng mạnh.

Lúc này bọn họ đang tranh đoạt ngay trên thành Thương Nguyệt thành, cũng hiểu được nếu thành tường bên nào yếu chắc chắn thắng lợi sẽ nghiêng về phía bên kia, lúc này trên tường thành đều là nhân mã hai bên rậm rạp như rừng, tình thế cực kỳ hỗn loạn.

"Đại hoàng tử, ngươi tiến tới hai bước đi, ta cam đoan ngươi hoàn toàn an toàn." thần bí tiên tử thân nhiên nói.

Nạp Lan Văn nghe vậy mặt biến sắc, sợ đến toàn thân nhũn ra, ai nói là hổ phụ thì không có khuyển tử, ngẫm thử xem Nạp Lan vô cực anh hùng một đời, nhưng lại sanh ra hai tên phôi chủng như thế này.

Nhưng Nạp Lan Văn chứng kiến sĩ khí đối phương bạo tăng, hơn nữa quyền lợi đang ngay trong tầm tay, lại có thần bí tiên tử cam đoan, chiến trường dờn lên tường thành ngày càng át liệt, hắn hít sâu một hơi, hô lớn: "tướng sĩ cửa..... a ....."

Nạp Lan Văn kêu lên thảm thiết, tiếng kêu được ma pháp tăng phúc truyền khắp Thương Nguyệt thành, tất cả binh lính đều choáng váng, chỉ thấy trên mi tâm Nạp Lan Văn cắm một mũi nỏ tiễn còn đang lay động, máu tươi từ miệng vết thương chảy xuống.

Đột nhiên, một trận gió lớn kéo tới, Nạp Lan Văn ngã thẳng về phía sau.

"Ha ha ha, Nạp Lan Văn đã chết, là ai bắn đó, bốn hoàng tử sẽ trọng trọng thưởng." Nạp Lan Vũ ngây người cả nửa ngày, hồi lâu mới cười một cách cuồng loạn, Nạp Lan đế quốc vậy là đã về tay hắn rồi.

Phía quân Nạp Lan Văn thấy thủ lĩnh mất mạng, liền mất đi đầu chí, bị đuổi giết lui về phía sau rất nhanh.

"Các người còn không mau đầu hàng, buông vũ khí thì bốn hoàng tử sẽ không truy cứu." Nạp Lan Vũ hưng phấn kêu to, rốt cuộc đã đến ngày này.

Ngay lúc này thì một băng cầu từ trận doanh của Nạp Lan Văn bay về phía trên tường thành chỗ Nạp Lan Vũ.

Nạp Lan Vũ vô cùng khinh thường, bát hay cửu cấp ma pháp cũng tiến lại không được hướng chi một cái ma pháp cấp thấp này? ma pháp rất nhanh tiến đến gần, Nạp Lan Vũ vẫn như cũ không thèm tránh, chỉ thấy vài người phía trước tung hoả cầu vào băng cầu phía trước mặt khiến hỏa tinh đầy trời, hắn đắc ý nở nụ cười.

Chỉ là khi Nạp Lan Vũ đang tươi cười, kết giới lại đột nhiên ba đích một tiếng nát bấy, một cây băng tiễn đột nhiên gia tốc, hắn còn chưa kịp phản ứng lại thì yết hầu đã bị bắn thủng.

"Như thế nào lại như vậy?" Nạp Lan Vũ không dám tin, ý cuối cùng đang mờ đi vẫn còn nghi vấn, hẳn đến chết cũng không rõ hai huynh đệ bọn họ tưởng mình sắp trở thành quốc vương nhưng lại hoá ra chỉ là con cò của người khác.

Yên Tĩnh, hiện trường một mảnh yên lặng chết chóc, tất cả binh lính đều đứng nguyên vị trí, hiện trường quá quý dị khiến kẻ khác phải sợ hãi.

Bọn họ nhìn nhau, hai hoàng tử đã chết, vậy thì rốt cuộc chúng ta phải làm thế nào?

"Đã chết hết thì càng tốt, để cho Như Nguyệt công chúa làm nữ hoàng." lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên.

mọi người lúc này mới như từ trong mộng bừng tỉnh, một ít người cũng phụ họa theo, bởi vì trước kia tiêm nhiễm truyền lưu những nghị luận làm mọi người bị tác động tâm lý nên ngay khi được ám chỉ lúc hai vị hoàng tử chợt chết đi thì tựa hồ ngay lập tức tìm được mục tiêu ký thác tiếp theo.

"Mọi người dừng tay, tất cả huynh đệ đều là người một nhà, toàn bộ thu hồi vũ khí." Uy á tư một vị cao cấp ma pháp sư trong quân đoàn lớn tiếng nói.

ánh ban mai chậm hiện ra, chiếu rọi thành thị bị nhiễm đầy huyết tinh, làm cho thêm phần bắt mắt

Quân lính yên lặng khiến những thi thể binh sỹ chết trận, những quân nhân này không có cái vinh dự chết ở sa trường mà lại chết trong tay những người có lẽ trước đây từng là đồng đội, thật là đáng tiếc.

"Ta phi nhổ vào, tự mình giết người mình, mẹ nó thật là phi nghĩa

mà." một binh lính nhin buộc miệng chửi.

Long Nhất phiêu phù trên trời cao, nhìn trảng cảnh đầy huyết tinh bên dưới khế thờ dài, chuyện cuối cùng cũng giải quyết rồi, chỉ là tổn thất quá lớn, quân đội đồn trú Thương Nguyệt thành hơn mười vạn, mà chỉ trong đêm nay đã chết một vạn, chỉ hy vọng trải qua trận huyết tinh này Thương Nguyệt thành sẽ càng thêm huy hoàng.

Chương 448: Đồ mệnh tàn dương như huyết

Mùi máu tươi thấu tận trời lan khắp Thương Nguyệt thành. Phát động dân chúng thành nội thanh tẩy cả thành thị, để cho hải thị xinh đẹp khôi phục nguyên trạng, nhưng mùi máu tanh này cũng không dễ gì tiêu tán hết được.

Long Nhất đứng ở cách đá dưới chân sóng biển rì rào, nhìn hải dương suy nghĩ xuất thần.

"Nghĩ đi đâu đó?" một thanh âm mềm mại vang lên, mang theo một cỗ hương thơm quen thuộc.

"Ta đang suy nghĩ chiến tranh rốt cuộc lúc nào mới có thể chấm dứt." Long Nhất không quay đầu, chỉ cần ngửi mùi hương mị hoặc này liền biết là Mộc Hàm Yên.

"Chàng từ khi nào lại cũng trở nên đầy thương cảm vậy, không phải phong cách chàng trước đây à nha." Mộc Hàm Yên ngồi sát bên Long Nhất khẽ cười nói.

Long Nhất tự giấu cười, nhàn nhạt đáp: "vô luận kiên cường cỡ nào cũng có lúc yếu mềm, nhất là kinh qua tràng máu tanh như vừa rồi."

Mộc Hàm Yên kinh dị nhìn Long Nhất, gương mặt kiều mỹ trở nên ôn nhu, nàng nhích lại sát hơn nữa, vươn tay vòng qua eo hắn, tựa đầu lên ngực.

Long Nhất vỗ về mái tóc mềm mại của Mộc Hàm Yên, đoán nàng đang dụng sự ấm áp kéo hẳn dần rơi vào lưới ôn nhu của mình.

"Hàm Yên, nàng nói ván cá cược của chúng ta có tính là ta thắng không?" Long Nhất máy động cười hỏi.

"Ân, chàng thắng, nhưng cũng thua." Mộc Hàm Yên trong lòng ngực Long Nhất ngẩn đầu lên, cách 1 lớp quần áo bạc bạc cắn Long Nhất một cái thật mạnh.

"Sao lại vậy?" Long Nhất nhú mày hỏi, bàn tay to lớn nhắm cựa nhủ Mộc Hàm Yên hung hăng niết niết mấy cái.

Mộc Hàm Yên rên lên yêu mị, cười khanh khách đáp: "Chàng thắng bởi vì ta đã giúp chàng giết chết hai tên phế vật kia, dẹp bỏ chướng ngại. Chàng thua tự nhiên cũng vì ta. bởi vì từ nay về sau ta sẽ luôn bên chàng. Chàng cứ chuẩn bị khóc dài dài đi." (khóc trên hay khóc dưới >./ A Lìn cũng muốn khóc)

"Thật không, vậy mà cũng tính là ta thua sao? Rõ ràng là thắng được một Đại mỹ nhân, chứ không phải mỹ nhân tầm thường đâu nha." Long Nhất cười tà.

"Cho nên mới nói chàng thua, nếu không hảo hảo làm cho ta vui thích. Nói không chừng lúc nào đó ta một dao bổ xuống như vậy thì .....hi hi." Mộc Hàm Yên cười làm một động tác chém xuống.

"Nhu vậy quả thiệt là nghiêm trọng rồi, ta không thể lựa nữa chọn rồi?" Long Nhất ha ha cười giòn, mặt tuy bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại như đán trống, Mộc Hàm Yên này là dạng phụ nữ quá sâu sắc, chân thiệt giả khó phân, hư hư thật thật làm cho người ta khó nắm bắt. Nàng mà thật muốn chọt một dao sau lưng mình thì

cũng khó lòng phòng bị đây.

"Không thể, cho nên chàng vẫn phải cố gắng làm ta hài lòng thôi."
Mộc Hàm Yên cười cười chăm chú nhìn Long Nhất.

"Vậy cá tiếp đi, bắt quá cá gì?" Long Nhất nhún nhún vai hỏi.

"Đổ mệnh." Mộc Hàm Yên bật thốt lên, mỹ mâu cũng không nháy
nhìn chăm chăm Long Nhất.

Long Nhất trong lòng chấn động, nhìn lại Mộc Hàm Yên. Ánh mắt
kịch liệt va chạm lửa bay tứ phía.Được một lúc thì Mộc Hàm Yên đột
nhiên lặc lặc cười rộ lên, bộ ngực không ngừng nhấp nhô cạ cạ lên
xuống cánh tay Long Nhất, nàng cười nói: "Ta hay nói giỡn mà. Nhìn
chàng khẩn trương thành ra cái bộ dạng gì kia."

"Nàng không nên làm ta sợ, ta tim tuy lớn nhưng gan lại nhỏ lắm đó."
Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Được rồi, nhìn chàng bây giờ đã không việc gì rồi, ta còn nhiều
chuyện phải." Mộc Hàm Yên đứng dậy, đột nhiên nói: "được rồi.
Phòng tuyến Á đặc tư đã bị đột phá tầng phòng ngự thứ hai. Nhưng
hai đại quân đoàn Nạp Lan đế quốc quân tâm không yên, chàng
chuẩn bị sẵn sàng đi, nếu không trong vòng một tháng công phá đạo
phòng tuyến cuối cùng sợ rằng dù Nạp Lan Như Nguyệt thượng vị
dùng hoàng quyền cũng không có khả năng ngăn chặn."

Mộc Hàm Yên nói xong, thân hình chợt lóe lên biến mất.

Long Nhất lại nở nụ cười, mắt hiện lên một tia hàn quang, yêu tinh
này, dám chắc vậy sao. Thử xem cuối cùng ai thắng ai thua?

nhớ tới lời nói cuối cùng của Mộc Hàm Yên, Long Nhất tĩnh tâm lại,

xem ra Mộc Hàm Yên có mạng tình báo cũng không thua kém thiên võng, phòng tuyến á đặc á tầng phòng ngự thứ hai bị công phá, tin tức hấn cũng mới nhận được không bao lâu. bất quá Mộc Hàm Yên phân tích rất đúng, nếu trong vòng một tháng không công phá được đạo phòng tuyến cuối cùng. Nạp Lan đế quốc hai đại quân đoàn tuyệt đối sẽ rút về. Dù sao quốc gia xảy ra chuyện trọng đại như vậy mà thân nhân và bằng hữu sanh tử bị đe dọa hỏi sao bọn họ có thể an tâm tại tiền tuyến sát địch đây?

"Một tháng, như thế nào có thể đây?" Long Nhất lẩm bẩm nói, Phòng tuyến á đặc tư có tam đạo phòng ngự tuyến, đạo cuối cùng là cực mạnh, khắp nơi cơ quan hãm tịnh, như thế nào cũng không thể trong vòng một tháng công phá thành công.

đột nhiên, thân thể Long Nhất bất động, trong đầu nhanh chóng loé lên một đạo linh quang, quát to một tiếng rồi vỗ vỗ đầu, cười to: "Địa Tinh tộc, ta như thế nào lại quên bọn am hiểu về cơ quan bố trí, để cho bọn họ hổ trợ sớm một chút nói không chừng phòng tuyến á đặc tư đã sớm bị công phá rồi."

năm đó tại mẽ á thánh ma học viện đại hội mạo hiểm chuyển đến ma huyệt rừng rậm, không chỉ thu hoạch được hỏa kỳ lân, còn được cả bộ tộc địa tinh tín ngưỡng trở thành hỏa thần sứ giả, thân phận này lúc này không dùng thì khi nào dùng?

Long Nhất nghĩ được biện pháp giải quyết, tự nhiên tâm tình đại hảo, lúc này hấn muốn làm nhất chính là nhanh chóng trợ giúp Nạp Lan Như Nguyệt thượng đế vị, trở thành nữ hoàng đầu tiên ở Thương Lan đại lục.

Trở lại hoàng Nạp Lan đế quốc, chỉ có Nạp Lan Như Mộng chống cầm ngấm đại dương, Nạp Lan Như Nguyệt với thân phận công chúa đang ở cùng chúng đại thần nghị sự.

"Tỷ phu, ngươi đã đi đâu? Ta buồn muốn chết rồi đây." Nạp Lan Như Mộng thấy Long Nhất, mừng rỡ chạy tới, phụng phịu trong ngực hắt mùi hương đích từ thân hình toả ra làm Long Nhất ngây ngất, hắt lúc này cảm giác được Tiểu nha đầu này lớn lên nhiều rồi, trước ngực một đôi thỏ ngày càng mềm mại và to hơn trước.

Long Nhất ngồi xuống dưới chiếc ghế phủ lên bằng ánh dương quang bàng bạc, Nạp Lan Như Mộng ngồi trên đùi hắt không chịu xuống, nữ nữ này càng tỏ ra bất an càng trở nên hấp dẫn, chỉ khổ Long Nhất, tiểu la lỵ này rất hấp dẫn, mà lại cứ nhích tới nhích lui trên đùi hắt tự nhiên ở giữa buộc phải có phản ứng.

"Ta hồn ta vốn thuần khiết, thế nhưng thuần khiết giờ lại đi vắng." Long Nhất trong lòng thầm than cảm giác được tiểu Long Nhất ngày càng không ngoan càng ngày càng chẳng biết xấu hổ, dựng đứng lên chọt thẳng vào vùng mềm mại giữa hai chân Như Mộng, thật sự là chỉ cần hạ lệnh là xông thẳng mà lên.

Nạp Lan Như Mộng thân thể mềm mại chọt cứng đờ, thân thể lập tức xụi lơ, hô hấp, hít thở dồn dập, phương tâm như nai con chạy loạn, nàng mặc dù đối với chuyện nam nữ không biết gì, nhưng cũng không phải không biết cái vật đâm ngay nơi bí mật của mình là cái gì.

"Tỷ phu, ngươi thật xấu." Nạp Lan Như Mộng thân thể mềm mại có chút chống cự nói.

Long Nhất nuốt một ngụm nước miếng, những lời này phân lượng cũng không thua gì cường lực xuân dược a, lại từ tiểu cô nương đang trưởng thành nói ra càng thêm mê, xem ra hắt thật là xấu xa.

Hít vào hai hơi áp chế xao động trong cơ thể, Long Nhất ẵm Nạp Lan Như Mộng đặt sang một bên, xem ra tiểu cô nương thật sự lớn rồi,

sau này phải chú ý hơn.

Nạp Lan Như Mộng trong mắt hiện lên một tia thất vọng, mắt mở to, có chút tò mò nhìn về nơi tiểu Long Nhất đang nhóm lên đội thành hình trống đồng.

Loạn loạn nhìn cái gì, Tiểu nha đầu." Long Nhất xấu hổ trừng mắt nhìn Nạp Lan Như Mộng một cái, dụng ý là tiểu nha đầu không nên tò mò quá đáng.

"Nói cho ghê gớm, chẳng qua chỉ là một tiểu JJ sao, ta cũng không phải là không thấy qua." Nạp Lan Như Mộng hờn dỗi phản lại.

Long Nhất ngạc nhiên, hỏi: "ngươi thấy rồi?"

"Đương nhiên thấy qua rồi, ta không phải nói quá? lần trước ta rời cung khi có một trộm đồ], chứng kiến một đôi vợ chồng không có mặc quần áo, cùng một chỗ trên giường lăn qua lăn lại, cái...kia của nam nhân đâm vào...., hơn nữa .....nhỏ hơn so với tỷ phu rất nhiều." Nạp Lan Như Mộng ngấm tiểu Long Nhất nói.

Ách ..... Long Nhất vừa nghe Nạp Lan Như Mộng nói dở khóc dở cười, nhưng thật ra cũng đắc ý một phần.

"Được rồi, tỷ phu, ta vừa mới thấy có một tỷ tỷ bơi lội ngoài biển đó, nàng thật là lợi hại a, ta xem nàng so với con cá còn nhanh hơn." Nạp Lan Như Mộng dù sao cũng còn là tâm tính của tiểu hài tử, tự duy tương đối không dây dưa quanh quẩn chuyện xấu hổ đó.

"Có đúng không? vậy vị tỷ tỷ đó rốt cuộc là hình dạng gì?" Long Nhất trong lòng vừa động, hỏi.

"Xa quá đi, ta nhìn không rõ bất quá vị tỷ tỷ đó tóc màu vàng kim,

xinh đẹp cực kỳ." Nạp Lan Như Mộng nói.

Tóc màu vàng kim, vậy là Lưu Ly đã tới, mỹ nhân ngư công chúa này sao không ở trong bụng hải quái đợi, như thế nào lại chạy loạn khắp nơi, nếu bị người ta phát hiện ra thì phải là chuyện tốt.

Ngay lúc này, Nạp Lan Như Nguyệt cùng thị nữ tiểu thúy của nàng đi đến. Nàng mặc một bộ cung trang xa hoa ôm lấy vóc người nàng hoàn mỹ vô cùng, chiếc quần màu lam ôm gọn bờ hông săn chắc bằng loại hải tằm ti trên có những đồ án tinh mỹ, bình thường loại hải tằm ti này chỉ có đế vương Nạp Lan đế quốc đích mới có tư cách sử dụng, mà nàng kết tóc lên, cả người toát ra một cỗ uy nghiêm, lần này Nạp Lan chi loạn cũng khiến cho tâm cảnh Nạp Lan Như Nguyệt thành thực hơn rất nhiều.

"Thế nào? Có tên nào làm khó nàng không?" Long Nhất xoa mặt Nạp Lan Như Nguyệt, nắm chặt chiếc eo thon nhỏ của nàng kéo ngồi xuống tràng kỷ.

"Thật ra có mấy người, bắt quá ta làm theo biện pháp của chàng, nhẫn cũng có, dùng một chút vũ lực hiếp bách cũng có, ta nghĩ bọn họ đã biết nên làm gì rồi?" Nạp Lan Như Nguyệt tựa một bên vai Long Nhất, có chút uể oải, mặc dù nó thì dễ dàng, nhưng cùng với những lão thành tinh trong quan trường nhiều năm đấu trí đấu lực tuyệt không phải là chuyện dễ dàng.

"Vậy là tốt rồi, bây giờ hiểu được rồi thì phải cố hết sức thôi, từ từ nàng sẽ quen, bây giờ trong thế cục như vậy nàng phải mạnh mẽ, thời khắc cần thiết thì có thể giết một cảnh cáo trăm." Long Nhất vỗ vỗ vai Nạp Lan Như Nguyệt, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, vào thời khắc này hẳn tuyệt không tha cho bất luận kẻ nào dám ngăn đường hắn.

Chương 449: Tâm Ma

Thúy Yên các – Trong một gian mật thất. Một thần bí nhân mặc hắc sắc ma pháp bào đang ngồi đối diện với Phiêu Miểu tiên tử.

"Chuyện đó ta sẽ làm theo ý của ngươi, nhưng ta không hiểu Nạp Lan Như Nguyệt thượng vị thì đối với ngươi và ta có lợi gì?" Thanh âm của thần bí nhân có chút bất mãn.

"Ngươi không cần hiểu, chuyện này ta đã định, các ngươi cứ bám báo chi tiết với Giáo hoàng." Phiêu Miểu tiên tử thản nhiên trả lời.

"Hừ! Đây là lần cuối cùng, sau này Hắc Ám giáo hội chúng ta không còn nợ ngươi nữa." Thần bí nhân lạnh lùng nói, đoạn đứng dậy rời khỏi.

"Chờ một chút, Lạp Pháp Nhĩ, ngươi thuận tiện nói với Giáo hoàng các ngươi một câu, cẩn thận bảo vệ thể tử của hắn, nếu không hắn sẽ hối hận." Phiêu Miểu tiên tử thản nhiên nói.

Lạp Pháp Nhĩ đành chỉ cước bộ, nhưng không quay đầu lại, nghe xong lắc mình ra khỏi mật thất.

Phiêu Miểu tiên tử khước miệng hiện ra một nụ cười tà dị, bạch quang trên người chớp lóe lập tức biến mất.

Nạp Lan Như Nguyệt sắp đăng cơ, trở thành nữ hoàng đầu tiên trong lịch sử Thương Lan đế quốc. Chuyện này khiến cho trong quân đội

cũng như trong dân gian tranh luận không ngớt, có người ủng hộ, cũng có người phản đối.

Tại Thương Lan đại lục vốn là nam nữ không bình đẳng, cứ như vậy tạo thành nhiều phe phái thủ cựu đề cao chủ nghĩa nam quyền. Những phe phái này đối với chuyện Nạp Lan Như Nguyệt trở thành người thống trị Nạp Lan đế quốc, mãnh liệt phản đối, trong đó bao gồm cả một số quý tộc, đại thần, tướng lĩnh.

Bất quá trong thế giới cường giả vi tôn này, có Long Nhất trợ giúp, Nạp Lan Như Nguyệt nhanh chóng khống chế được quân quyền tại đế quốc. Nàng mặc dù chưa chính thức lên ngôi nhưng đã bắt đầu sử dụng quyền hành như một hoàng đế, dùng một chút thủ đoạn lãnh khốc trấn áp dư luận, đồng thời dán công báo khắp nơi, tuyên bố đế quốc đang trong giai đoạn đầu sôi lửa bỏng, thú nhân tộc xâm lấn... Nhiệm vụ trước mắt là điều đại quân bình loạn, khu trục Thú nhân tộc, trấn áp các nước khác, chứng minh đế quốc ngàn năm là thượng quốc uy nghiêm, không thể xúc phạm.

Công báo được dán khắp nơi, rất nhiều dân chúng và tướng lĩnh mới tỉnh ngộ, nếu Nạp Lan Như Nguyệt không lên ngôi cửu ngũ thì e là đế quốc sẽ như rắn không đầu, lâm vào cảnh hỗn loạn.

Ngay lúc này thì Quan Minh giáo hội – Thần Thánh tế tự Khải Lâm hiện thân, công báo rộng rãi ý chỉ của Quang Minh thần, tỏ rõ Nạp Lan Như Nguyệt chính là người được Quang Minh thần bảo vệ, Khải Lâm chính là người phát ngôn được Quang Minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư phái đến Thương Nguyệt thành ủng hộ Nạp Lan Như Nguyệt trở thành nữ hoàng đầu tiên của Thương Lan đế quốc.

Lời nói của Thần Thánh tế tự quả nhiên là có uy lực vô cùng, sự phản đối Nạp Lan Như Nguyệt nhanh chóng giảm đi, tuyệt đại đa số mọi người đều là tín đồ của Quang Minh thần. Nếu Quang Minh thần

đã hạ chỉ để Nạp Lan Như Nguyệt lên ngôi nữ hoàng thì bọn họ còn có thể phản đối sao!

Ngay lập tức các cản trở của Nạp Lan Như Nguyệt được dẹp bỏ, để dànang điều động các đại quân đoàn đi bình loạn.

"Tỷ tỷ, hay lắm, người sắp trở thành hoàng đế." Nạp Lan Như Mộng hưng phấn ôm lấy tay Như Nguyệt, cười nói.

"Người thích làm hoàng đế lắm sao? Hay là tỷ tỷ nhường cho người làm." Nạp Lan Như Nguyệt liếc mắt nhìn muội muội của mình, nói.

"Muội không cần làm hoàng đế. Muội có tỷ tỷ làm hoàng đế thì thật là cao hứng. Tỷ tỷ thương muội như vậy thì muội làm gì tỷ cũng không được phản đối nhé." Nạp Lan Như Mộng cười hì hì nói, nguyên lai là nàng có chủ ý này.

"Vậy không phải người sẽ vô pháp vô thiên sao? Ta làm sao quản được người? Nếu vậy thì ta sẽ để tỷ phụ quản lý người." Nạp Lan Như Nguyệt khẽ vỗ vỗ vào má Như Mộng, nói.

Nạp Lan Như Mộng nhìn Long Nhất đang ngồi uống rượu, gương mặt ửng hồng, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, hay là người chia bớt một nửa tỷ phụ cho muội đi."

Nạp Lan Như Nguyệt khẽ run lên, ánh mắt nhìn chăm chăm muội muội. Lúc này mới phát hiện ra muội muội đã mười lăm tuổi, một hai năm nữa đã có thể kết hôn.

"Được không tỷ tỷ? Được như vậy thì muội có thể đường đường chính chính nói tỷ phụ dắt muội đi chơi....nếu muội phải đánh nhau, hẳn có thể đánh nhau thay muội, quan trọng nhất là mỗi ngày muội đều có thể ôm hẳn ngủ." Nói xong câu cuối cùng, Nạp Lan Như Mộng

khẽ đưa mắt nhìn đi nơi khác.

"Người bây giờ không phải mỗi ngày cũng đều ôm hẳn ngủ hay sao?" Nạp Lan Như Nguyệt phì cười, néo khuôn mặt bụ bẫm của Như Mộng, kẻ thứ ba này thật làm cho nàng và Long Nhất có chút không thoải mái.

"Tiểu Thúy nói muội không nên ngủ cùng với hai người, nhưng nếu tỷ phu không thể chia làm đôi thì ngủ chung như vậy cũng được." Nạp Lan Như Mộng bĩu môi nói, đây mới chính là mục đích của nàng.

Nạp Lan Như Nguyệt cười nói: "Nếu tỷ phu của người thích thì ta sẽ không phản đối."

Nạp Lan Như Mộng khẽ vỗ vỗ tay, nhanh như chớp vọt đến bên Long Nhất, bàn tay nhỏ bé đoạt lấy chén rượu của hắn, chớp mắt hỏi to: "Tỷ phu, người có thích Mộng Mộng không?"

"Không thích." Long Nhất nghiêm mặt nói. Vừa rồi hai tỷ muội đối thoại hắn đều nghe hết, bất quá hắn không để tâm nhiều đến chuyện này.

"tỷ phu, tỷ phu..." Nạp Lan Như Mộng nhất thời sử dụng pháp môn vô địch – Nũng Nịu đại pháp, ngồi lên đùi hắn, thân thể giãy dụa, vặn vẹo.

Lại nữa rồi, trong lòng Long Nhất khẽ rên lên một tiếng, thật muốn hô to: "Tiểu nha đầu, không nên câu dẫn ta, ta rất dễ dàng bị câu dẫn."

Ngay lúc này thì Tiểu Thúy chạy đến: "Công chúa, Thần Thánh tế tự Khải Lâm và Thánh nữ Cường Long đế quốc – Đông Phương Khả Hinh đến, các nàng đang ở phía dưới."

"Ta sẽ xuống ngay. Phu quân, chàng cùng đi với ta." Nạp Lan Như Nguyệt nói.

Long Nhất thoáng do dự, gật đầu, chủ yếu là vì Đông Phương Khả Hinh đã đến, nhưng lúc này tiểu nha đầu Nạp Lan Như Mộng chẳng biết sống chết kia cứ câu dẫn hấn. Vạn nhất hấn thú tính đại phát thì làm sao đây. Bất quá cuối cùng vẫn chọn lựa giải pháp theo Nạp Lan Như Nguyệt đi xuống.

Nạp Lan Như Mộng tức giận nhìn Long Nhất và tỷ tỷ rời phòng, nhăn châu nhất thời tròn tròn tức tối.

"Như Nguyệt ra mắt Khải Lâm tế tỵ." Nạp Lan Như Nguyệt thấy Khải Lâm liền thực hiện một nghi thức của Quang Minh giáo hội, sau đó quay sang nhìn Đông Phương Khả Hinh gật đầu.

Đông Phương Khả Hinh cũng thản nhiên đáp lễ, sau đó ngồi xuống không nói gì. Nàng vốn là nhìn thấy Long Nhất mà trong lòng sinh ra sợ hãi, chỉ sợ tâm ma lại nổi lên. Khải Lâm đã nói nếu nàng không dũng cảm đối mặt với tâm ma thì cả đời này tâm ma cũng không thể tiêu tán.

Phản ứng của Đông Phương Khả Hinh, Long Nhất đều nhìn thấy nhưng hấn cũng không để ý lắm. Đối với vị biểu muội đầy tình cảm này, hấn cũng không muốn mãnh liệt chiếm lấy. Có lẽ như vậy sẽ tốt, nói đi nói lại, còn phải cảm tạ Quang Minh giáo hoàng mới được.

"Vài ngày nữa Giáo hoàng bệ hạ sẽ đến. Bây giờ xin mời thánh nữ mỗi ngày đều đến Quang Minh giáo đường tiếp nhận lễ tẩy rửa của Quang Minh thần vĩ đại." Khải Lâm nói.

Nạp Lan Như Nguyệt gật đầu, nghi thức đăng cơ là sự kiện quan trọng, nghi thức, lễ tiết quả nhiên là rất nhiều, hai người cứ vậy, vui

vẻ luận đàm.

Đông Phương Khả Hình nhin không được, liếc mắt nhìn Long Nhất, thấy hắn chăm chú theo dõi Nạp Lan Như Nguyệt nói chuyện, trong lòng Đông Phương Khả Hình không khỏi có chút phiền muộn.

Lúc này Nạp Lan Như Nguyệt và Khải Lâm nói chuyện, sau khi hội ý cùng Long Nhất thì ánh mắt hai người đã trở nên rất vui vẻ, ăn ý.

Chi tiết này cũng lọt vào mắt Đông Phương Khả Hình, cảm giác phiền muộn trong lòng nhất thời lại xuất hiện thêm sự đau đớn, pha lẫn ghen ghét.

"Tâm ma, chỉ là do tâm ma mà thôi." Đông Phương Khả Hình nhắm mắt lại, trong ý thức hiện lên một làn bạch quang, đè nén tâm tình xuống, trong nháy mắt tất cả tư vị trong lòng đều đã tiêu tán, tâm tình tĩnh lặng như mặt nước.

Nàng mở mắt ra, nhìn Nạp Lan Như Nguyệt và Long Nhất thân mật với nhau, trong đáy lòng ngoại trừ không thoải mái thì cũng không hề phát sinh tâm tình như vừa rồi.

"Ta đã thành công rồi sao?" Đông Phương Khả Hình trong lòng khẽ lẩm bẩm, vừa có chút cao hứng, vừa có chút đau thương.

Trên đường trở về, Đông Phương Khả Hình đem tâm cảnh của chính mình, hỏi Khải Lâm: "Thần Thánh tế tự, ta đã thực sự khu trừ được tâm ma chẳng?"

"Có lẽ như vậy, hài tử, chúc mừng ngươi." Khải Lâm thương cảm, khẽ ôm đầu Khả Hình. Chúc mừng chính là vì nàng biết bí pháp của Quang Minh giáo hoàng thi triển trên người đã có tác dụng. Sau này tâm tính của nàng sẽ trở nên kiên định.

Đột nhiên Khải Lâm nghĩ đến Ti Bích, thiên tài ma pháp sư của Quang Minh giáo hội. Cùng thích một nam nhân nhưng lại vô cùng cực đoan. Một người thuận theo tự nhiên, một người lại không chịu buông tay. Bất quá trong phương diện tình yêu thì không có ai đúng ai sai, hết thảy đều là trông chờ vào nhân duyên tạo hóa.

Tại tuyến phòng ngự Á Đặc Tư An Na. Ti Bích, Lâm Na, Long Linh Nhi, Tây Môn Vô Hận – mọi người đến đây đã hơn hai mươi ngày nhưng không biết Long Nhất ở đâu, loạn cực điên đảo, bọn họ cũng không biết đi đâu, liền nghe theo đề nghị của Nam Cung Nỗ, sung vào phân đội ma pháp sư của Vô Song Doanh.

Ở đây, các nàng mới hiểu được thế nào là sự tàn khốc của chiến tranh. Ở đây chỉ có sự giết chóc, nhân mạng không đáng giá bằng cỏ rác. Bất quá dần dần mọi người cũng trở nên thích nghi với hoàn cảnh khắc nghiệt này.

Chương 450: Phục kích thú nhân tộc

"Ti Bích tỷ tỷ, tỷ nói chúng ta có nên tới Thương Nguyệt thành tìm phu quân không?" Long Linh Nhi ngồi trên giường hỏi Ti Bích. Hiện tại Nạp Lan đế quốc đang gặp khó khăn, các nàng cũng biết Long Nhất lúc này đang ở Thương Nguyệt thành.

Ti Bích nghĩ rồi lắc đầu nói: "Không nên tới lúc này. Bây giờ Thương Nguyệt thành đang có nhiều sự tình trọng yếu cần xử lý, chúng ta không giúp được gì nên cũng không cần phải vội. Không bằng ở lại Vô Song doanh góp một phần sức lực của mình."

"Đúng rồi, chúng ta ở lại đằng sau giúp nhị ca xử lý một số sự tình, quân đội có nhiều thương binh phải cứu trợ, nhân thủ lại không đủ, có thể cứu được một người cũng tốt a." Tây Môn Vô Hận phụ họa nói. Nhiệm vụ chủ yếu của nàng là sử dụng quang minh ma pháp tiến hành cứu trợ thương binh. Ở ngoại doanh này thì nàng được tất cả binh lính tôn kính, cũng khiến cho nàng lần đầu tiên cảm thấy giá trị tồn tại của bản thân mình.

Ti Bích cùng Tây Môn Vô Hận đều đồng ý ở lại, Long Linh Nhi cùng Lâm Na cũng không có phản đối nữa. Mặc dù các nàng biết vĩnh viễn không có khả năng như Bắc Đường Vũ, tự mình chỉ huy thiên quân vạn mã thay thế cho Long Nhất chinh chiến thiên hạ, nhưng tối thiểu cũng có thể góp một phần thực lực của mình. Long Linh Nhi là hỏa thổ song hệ ma pháp sư, hơn nữa còn đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ đỉnh phong. Nàng cùng Lâm Na chỉ cần có kỳ ngộ liền có thể đạt

nhập cảnh giới ma đạo sư. Hai vị ma pháp sư cường đại như thế gia nhập, không thể nghi ngờ là sẽ khiến cho Vô Song doanh như hổ thêm cánh. Hòa hệ ma pháp có lực công kích cường đại không thể đùa được.

Lúc này Bắc Đường Vũ đang ở tại trung quân, nhíu mày chậm bước qua lại. Hiện tại thế cục không có khả quan, mặc dù đã công hạ được phòng ngự tuyến thứ hai của Á Đặc Tư An nhưng quân đoàn Nạp Lan để quốc lại rơi vào trạng thái quân tâm bất ổn. Trong khoảng thời gian ngắn mà không thể công hạ được đạo phòng ngự tuyến cuối cùng thì hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

"Có thích khách, bảo vệ tướng quân." Ngay lúc thì thì từ bên ngoài trướng bồng truyền đến một trận ồn ào. Trung quân đại trướng trong nháy mắt có một đội thân thân vệ đoàn bao vây xung quanh để tránh xuất hiện việc xảy ra ngoài ý muốn.

"Sao lại thế này?" Bắc Đường Vũ trầm giọng hỏi.

"Khởi bẩm tướng quân, phát hiện một thích khách lén vào trong Doanh, đã chạm vào ma pháp trận gây phản ứng, nhưng bởi vì tốc độ của thích khách này quá nhanh nên không có bắt được. Các huynh đệ đang đi lùng bắt." Đội trưởng thân binh của Bắc Đường Vũ trả lời.

Đội trưởng thân binh này vừa nói xong, đột nhiên một trận cuồng phong bay tới, cát bay đá chạy, trong tầm mắt là một mảng mờ nhạt.

"Nhanh, bảo vệ tướng quân." Đội trưởng đội thân binh vội vàng quát, cũng không biết thích khách đang làm gì.

Trong mắt Bắc Đường Vũ chợt lóe lên hàn quang, cự kiếm trong tay nhanh như chớp đâm về phía sau. Nguyên lai là thích khách nọ đã

thần không biết, quý không hay chui được vào trong đại trướng.

Một đạo thân ảnh hiện lên, Bắc Đường Vũ đã ở bên ngoài mười bước, lúc này thân binh đội cũng đã tiến tới.

"Hãy bảo bọn họ ra ngoài, ta không có ác ý." Toàn thân thích khách bao phủ bởi áo choàng màu xanh, thanh âm nhẹ nhàng, hiển nhiên đó là một nữ tử, không còn nghi ngờ gì nữa.

"Ta dựa vào cái gì mà phải tin tưởng người?" Bắc Đường Vũ lạnh giọng hỏi.

"Dựa vào cái này, không biết có thể?" Thích khách đưa bàn tay nhỏ bé trắng nõn ra, trong tay là một khối lệnh bài.

Vẻ mặt Bắc Đường Vũ hòa hoãn một chút, ra hiệu cho thân binh đội đi ra ngoài. Trong tay người này là Thiên võng mật lệnh, chỉ có cao tầng tình báo của thiên võng mới có.

"Không biết có sự tình gì cần bẩm báo?" Bắc Đường Vũ hỏi.

"Khoảng ba mươi vạn đại quân Thú nhân tộc đang từ Hoành đoạn sơn mạch tiến vào bắc bộ biên cảnh Ngạo Nguyệt đế quốc nên muốn các người từ phía sau tiến hành giáp công."

Bắc Đường Vũ chấn động trong lòng, bước tới tấm bản đồ quân sự trong quân trướng, đảo mắt nhìn qua. Bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh. Nếu thật sự để cho đại quân Thú nhân tộc tới quấy nhiễu liên quân hai đế quốc từ phía sau, vậy hậu quả thật không thể tượng tượng được.

"Người chuẩn bị đi, đại quân Thú nhân tộc không bao lâu sẽ tới biên cảnh Ngạo Nguyệt đế quốc. Vì sợ bị phát hiện nên ta nghĩ bọn họ tới

ban đêm mới hành quân. Ta chỉ nói như vậy thôi, còn người tự mình quyết định đi." Nói xong thân ảnh hóa thành một luồng lực lượng theo gió biến mất khỏi đại tướng trung quân.

Bắc Đường Vũ nhìn quân sự đồ, thật lâu sau ánh mắt không có rời đi.

Thanh ảnh phóng lên cao, quang mang lóe lên trong mây mù, một đôi cánh trắng tinh khiết xuất hiện trong không trung, thong thả lay động.

Thân ảnh màu xanh kia cùng với mái tóc ngắn đã chứng tỏ thân phận nàng, vu sư của Dục nhân tộc, vu sư Âu Nhã Lạp. Đương nhiên bây giờ nàng đã kiêm nhiệm thêm chức tộc trưởng Dục nhân tộc.

Âu Nhã Lạp thổ nhẹ ra một hơi, thân thể khô gợn khe căng lên, nàng vung bàn tay nhỏ bé lên, một đóa hoa mân côi nhỏ bé trong suốt bằng băng xuất hiện trong tay, ẩn ước trong đó có sương mù lay động, thực sự là rất đẹp.

"Nó thật sự rất đẹp, hấp dẫn, chỉ là một ngày nào đó sẽ phải tàn phai." Đôi mắt xanh biếc của Âu Nhã Lạp có mê ly, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt tuần tú đang mỉm cười.

.....

Thương Lan lịch ngày 13 tháng bảy năm 8789, vào một đêm tối đen, không có một chút gió nào, thời tiết nóng bức thực sự muốn làm cho người ta nổi điên lên. Nếu như có thể thì tất cả mọi người đều nguyện ngâm mình trong nước mà không có ra ngoài.

Lúc này tại khoảng cách 100 dặm giữa Ngạo Nguyệt đế quốc và phòng ngự tuyến Á Đặc Tư An, tại một chỗ có cây cối rậm rạp, ở dưới một tiểu sơn là Bắc Đường Vũ mặc khôi giáp màu đen đang

đứng chú ý động tĩnh xung quanh. Xung quanh nàng là bốn người Long Linh Nhi.

"Bắc Đường tướng quân, đại quân Thú nhân tộc thực sự theo lộ tuyến này đi tới?" Lam Na có vẻ hoài nghi, nhẹ giọng hỏi.

Bắc Đường Vũ liếc mắt nhìn Lâm Na, nhẹ nhàng nói: "Không có năm chắc mười phần."

Lâm Na thì thầm, không có năm chắc mười phần mà cũng bắt tướng sĩ ẩn nấp tại nơi này. Phải biết rằng chỗ này cây cối rậm rạp, muỗi rất nhiều, nhưng bởi vì đại quân Thú nhân tộc là chủng tộc có khứu giác nhạy cảm nên trên người binh lính không có bôi thuốc tránh côn trùng, trên người không biết đã bị côn trùng cắn cho thành dạng gì rồi. Nhưng bọn họ không có một người lên tiếng hay phát ra tiếng động, ngón tay ngón chân cũng không có động cựa chút nào cả. Nhìn thấy tư thế bọn họ bảo trì lâu như vậy, nàng cũng thấy bất nhẫn.

Thính lực của Bắc Đường Vũ rất tốt, có thể nghe thấy sự bất mãn của Lâm Na. Nhưng nàng không có giải thích, bởi vì điều đó không cần thiết. Với tư cách của một người đã được trưởng thành trong chiến tranh, nàng biết được chỉ cần một người không cẩn thận sẽ khiến cả đại quân rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Nhưng mà cẩn thận cũng không phải là nhát gan, lần này Thú nhân tộc tập kích, chỉ cần năm chắc được 5 thành là nàng cũng nên hành động, nếu không thì tất cả đã quá muộn.

Đại quân Thú nhân tộc hành quân ban đêm chính là muốn che tai mắt bọn họ. Nếu như theo lộ tuyến bình thường tiến vào Á Đặc Tư An thông qua bình nguyên rộng rãi thì với ba mươi vạn đại quân của Thú nhân tộc không thể nào ẩn dấu được. Nàng quan sát hồi lâu đã nhận ra hai lộ tuyến Thú nhân tộc có thể đi qua, một cái là phía đông

bộ hiệp cốc, một cái là phía tây rừng rậm này.

Đông bộ hiệp cốc gập ghềnh khó đi, hai bên đều là núi cao, một khi bị phục kích thì toàn quân không có nơi ẩn nấp. Còn phía tây rừng rậm này là an toàn nhất, có diện tích rừng với nhiều cây cối yểm trợ, cho dù bị phục kích cũng có thể tổ chức đối kháng. Mà một khi thành công ra khỏi khu rừng rậm này, hành quân chạy khoảng 100 dặm liền có thể cùng Ngạo Nguyệt đế quốc giáp công liên quân hai đế quốc kia. Chính vì vậy Bắc Đường Vũ chọn tập trung phần lớn binh lính mai phục tại chỗ này, còn phía đông bộ hiệp cốc chỉ lưu lại mấy tiểu đội trinh sát, cho dù đại quân Thú nhân có từ đông bộ hiệp cốc tiến tới nàng cũng có biện pháp đối phó.

Đêm đã trôi qua hơn nửa, một tiếng côn trùng kêu vang truyền đến, biểu hiện chưa có tình huống gì phát sinh.

Bắc Đường Vũ nhìn sắc trời, lúc này đã là hừng đông, chỉ còn hai hoặc ba canh giờ nữa là trời sáng. Đến khi trời sáng thì nơi quân lính ẩn nấp dễ bị phát hiện.

Thời gian chỉ còn tính bằng phút, Bắc Đường Vũ vẫn trầm ổn như cũ, không có chút nóng vội. Trong lòng nàng cũng có chút bối rối, nhưng thân là một chủ tướng, biểu hiện của nàng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến biểu hiện của binh lính phía dưới, cho nên cho dù trời có sập xuống cũng không được đổi sắc mặt.

Chỉ còn một giờ nữa là trời sáng, đột nhiên có vài tiếng côn trùng kêu lên có chút quái dị, thanh âm màn theo tiết tấu kì lạ. Bắc Đường Vũ đứng thẳng người, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía, nàng đã lựa chọn đúng.

Thanh âm phát ra từ xa đến gần, đó là thanh âm đại quân Thú nhân tộc đập vào cây cỏ phát ra.

Bắc Đường Vũ cẩn thận lắng nghe tín hiệu truyền về từ trong rừng cây, đột nhiên cánh tay giơ lên hô to: "Nam Cung Nỗ, phóng tín hiệu, hạ lệnh công kích."

Một vài ma pháp tín hiệu lao lên từ phía đường chân trời, binh lính đang tiềm phục lập tức phát động các cơ quan ẩn giấu trong cây cối. Bắc Đường Vũ biết căn bản không thể ngạnh kháng với binh lính Thú nhân tộc, thể chất của con người không thể so với Thú nhân tộc, chỉ có tấn công với sử dụng kỹ năng mới là thượng sách.

Cơ quan vừa phát động, nỏ tiễn ẩn dấu bắt đầu phát huy tác dụng. Tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp đại quân Thú nhân tộc, sau đó bắt đầu tập hợp lại.

"Ma pháp sư chuẩn bị." Bắc Đường Vũ thấy Thú nhân tộc bắt đầu ổn định trận cước, sử dụng tấm chắn bao vây bên ngoài, cung nỏ đã không còn nhiều tác dụng.

Ma pháp sư của Cuồng Long quân đoàn bắt đầu tập hợp, thổ hệ ma pháp sư xây dựng một tường đá bao vây bên ngoài, thủy hệ ma pháp sư dùng hàn băng gia cố, hỏa hệ ma pháp sư bắt đầu phóng hỏa hệ ma pháp nhằm cây cối bắn tới, đương nhiên trong đó đã có vật liệu nổ hỗ trợ.

"Ai, chỉ tiếc tối nay không có gió, bằng không ....." Bắc Đường Vũ than thở nhìn trời, phía trước đã là một biển lửa, nếu có gió có thể khiến cho thương vong của Thú nhân tộc gia tăng không ngừng.

Chỉ là Bắc Đường Vũ còn chưa nói dứt, trên bầu trời đột nhiên nổi lên gió lớn, phong hỗ trợ hỏa, đại hỏa trong phút chốc lan tràn, hỏa quang chiếu sáng tận chân trời, cây cối trở thành một phiến luyện ngục.

Chương 451: Sự hấp dẫn của trang phục nữ hoàng

Thương Lan lịch trung tuần tháng bảy năm 8789, trận chiến phục kích ba mươi vạn đại quân Thú nhân tộc tiến tới khiến cho mười vạn tàn binh chật vật trốn chạy trong Hoàn đoạn sơn mạch, cây cối ở khu rừng rậm nọ cháy ba ngày ba đêm, những thi thể Thú nhân bị thiêu cháy lan tràn trong vòng một trăm dặm, làm cho người ta không dám nhìn.

Trận chiến này về sau được ghi lại trong Thương Lan đại lục sử như một trận phục kích kinh điển, chủ tướng của trận phục kích này là Bắc Đường Vũ đại danh vang dội Thương Lan đại lục. Hậu thế sau này nghiên cứu trận phục kích tinh diệu này đã đưa ra nhiều điểm nghi vấn, trong đó điểm nghi vấn được nhắc đến nhiều nhất là trong thời tiết ban đêm khắc nghiệt, không có chút gió nào, vì sao lại đột nhiên có gió lớn trong lúc đó. Phải biết rằng khi đó phong hệ ma pháp mới chỉ đang được nghiên cứu, nếu như không phải đột nhiên trong lúc đó có gió to nổi lên thì đại quân Thú nhân tộc tuyệt đối sẽ không bị tổn thất thảm trọng như vậy. Thậm chí còn có học giả giả thuyết nếu như không có trận gió lớn đó thì Thú nhân tộc hoàn toàn có thể phản kích lại, nhưng chân tướng sự thật như thế nào chỉ có những người trong cuộc mới biết được.

Bắc Đường Vũ lúc này cũng có nghi ngờ như vậy. Trận gió lớn đó rõ ràng là ma pháp nguyên tố ba động, khẳng định có người âm thầm trợ giúp. Theo như báo cáo của binh lính thì nhiều người đã nhìn thấy bóng người với đôi cánh dài bay trên bầu trời.

"Chẳng lẽ là thiên sứ của thần giới tương trợ .... hay là Dực nhân tộc đã ở ẩn ngàn năm?" Bắc Đường Vũ lẩm bẩm nói. Nàng không thể nghĩ ra là ai. Dực nhân tộc cũng thuộc hàng ngũ Thú nhân tộc, như thế nào lại có thể chạy tới trợ giúp bọn họ đối phó đại quân Thú nhân tộc?

"Bắc Đường Vũ tướng quan, có mật thư của Tây Môn tướng quân truyền đến." Một thân binh chạy vào trong quân trướng, hay tay trình lên một ống trúc phong ấn.

Bắc Đường Vũ ngăn sự kích động trong lòng lại, ra hiệu cho thân binh thối lui, lập tức cởi bỏ phong ấn bên trong mật thư.

Bên trong mật thư có hai bức thư. Bắc Đường Vũ nhìn thấy chữ viết của Long Nhất ở bức thứ nhất, không nhịn được cười, nước mắt chảy xuống thành hai hàng. Nếu hình dáng của nàng bây giờ mà bị bọn binh lính nhìn thấy thì những binh lính đó đều tin chắc rằng mình đang nằm mơ.

Long Nhất vẫn như cũ, không có viết dài dòng, chỉ viết mấy câu biểu đạt sự tạ lỗi của hắn. Nhưng như vậy đối với Bắc Đường Vũ mà nói thì đã là quá đủ, còn khiến cho nàng cảm thấy hạnh phúc hơn ngàn vạn lời đường mật. Chỉ bởi vì sự tin tưởng, tín nhiệm được khẳng định.

Ổn định lại tâm tình, Bắc Đường Vũ mở bức mật thư thứ hai ra, khuôn mặt lập tức trở nên kinh ngạc, rồi trở nên vui mừng kích động.

"Địa tinh tộc, trên đời này như thế nào lại thật sự có Địa tinh tộc. Nếu có sự trợ giúp của bọn họ, việc công phá phòng ngự tuyến Á Đặc Tư An sẽ nhanh hơn." Bắc Đường Vũ vỗ một cái vào án thư, vẻ mặt lộ ra biểu tình của một tiểu cô nương, chỉ tiếc loại thần thái này người

khác vĩnh viễn không thấy được.

Thương Nguyệt thành, bên trong tấm cung của Nạp Lan Như Nguyệt, Long Nhất đang ngồi buồn chán uống rượu trên ghế, ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng vào một bên phòng, bởi vì Nạp Lan Như Nguyệt đang thay xiêm y ở trong đó.

Tiếng cửa mở vang lên, một đôi ủng màu vàng xuất hiện trước tiên, phía trên là lam sắc hải hoa mỹ, tiếng bước chân thanh thúy vang lên, Nạp Lan Như Nguyệt xuất hiện trước mặt Long Nhất.

Về mặt Long Nhất ngây ngốc, chén rượu bưng trên tay thật lâu không có buông xuống. Hắn không tự chủ được đứng lên, nhìn ngắm trang phục nữ hoàng mới thiết kế cho Nạp Lan Như Nguyệt, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

"Phong hoa tuyệt đại." Long Nhất thì thầm nói ra bốn chữ này. Hắn không thể tìm ra lời để miêu tả cho Nạp Lan Như Nguyệt cảm giác của hắn lúc này.

Kim sắc chiếu rọi trước ngực. Ở phía trên thêu biển rộng và bầu trời trong, còn có một đồ án hình mỹ nhân ngư. Bên ngoài sử dụng hải tằm ti rộng kéo dài xuống gối. Phía trên có tử tinh ti buộc vòng quanh thành đủ loại hoa văn cùng đồ án, thoát nhìn rất cao quý bất phàm. Trên đầu nàng là vương miện hình bán nguyệt, xung quanh khảm bảo thạch. Những thứ này là do Long Nhất tự mình thiết kế.

Lúc này Nạp Lan Như Nguyệt trông uy nghi mỹ mạo, cao quý không thể xâm phạm, vẻ uy nghiêm của nữ hoàng hiện ra không chút nghi ngờ.

Bước đi của Nạp Lan Như Nguyệt cũng thay đổi rất nhiều, không giống như trước mà bước đi rất nhẹ nhàng. Đương nhiên cũng sẽ

không giống như nam nhân dũng mãnh như hổ, mà là mang theo một sắc thái ưu nhã, bước đi trầm ổn nhưng cũng rất nhẹ nhàng nữ tính.

"Phu quân, trông như thế nào?" Nạp Lan Như Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt của Long Nhất liền cười hỏi.

"Tuyệt vời, tuyệt vời lắm. Ta thấy Như Nguyệt nàng trời sanh đã có phong thái nữ hoàng." Long Nhất tán thưởng.

"Nhưng mà phu quân à, ta có chút khẩn trương." Nạp Lan Như Nguyệt hít thở thật sâu rồi nói với Long Nhất.

"Nha đầu ngọc, lo lắng cái gì, không phải còn vài ngày nữa sao?" Long Nhất mỉm cười cầm bàn tay nhỏ bé của Nạp Lan Như Nguyệt, một luồng hơi ấm truyền qua tay nàng.

"Nhưng ta vẫn lo lắng, mặc bộ quần áo này có chút không được tự nhiên." Nạp Lan Như Nguyệt khôi phục lại bộ dạng tinh minh như trước kia.

Long Nhất đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hần cười hắc hắc rồi nói: "Ta nghĩ đến một biện pháp có thể giảm áp lực cho nàng, không bằng chúng ta thử xem."

"Biện pháp gì?" Nạp Lan Như Nguyệt hỏi.

Long Nhất đưa tay đặt ở cặp môi mềm mại của Nạp Lan Như Nguyệt, cười nói: "Nữ hoàng bề hạ, hãy hảo hảo phục vụ phu quân một chút xem thế nào?"

Khuôn mặt Nạp Lan Như Nguyệt hồng rục, đánh nhẹ vào Long Nhất, nhẹ giọng nói: "Chán ghét."

Long Nhất cười hắc hắc, ôm Nạp Lan Như Nguyệt vào trong lòng, cái miệng rộng tham lam ngăn lời nói từ môi nàng lại. Chỉ cần tưởng tượng người trong lòng mình sắp là nữ hoàng, hẳn không khỏi hưng phấn. Huống hồ bây giờ trên người nàng đang mặc phục sức nữ hoàng, không hiểu được tại sao lại có sức dụ hoặc như vậy?

Cảm giác được Long Nhất đang hưng phấn, Nạp Lan Như Nguyệt bắt đầu nhiệt liệt hưởng ứng. Là một nữ tử truyền thống, nàng cho rằng nếu mình có thể làm cho phu quân thỏa mãn thì đó chính là niềm hạnh phúc nhất của nàng.

Hai người hôn nhau cuồng nhiệt một hồi, thờ hờn hển tách ra, trên nét mặt mang vẫn còn sự say mê cuồng nhiệt. Long Nhất ôn nhu nắm lấy cặp mông đẹp, thỉnh thoảng còn tròng ngheo qua quần nàng, khiến cho giai nhân xinh đẹp không ngừng uốn éo vì kích thích, hương thơm thoang thoang mang lại sự thích thú.

Long Nhất ngồi duỗi hai chân ở trên ghế, tiểu huynh đệ ở giữa hai chân ngỏng lên. Nạp Lan Như Nguyệt thì ngồi ở giữa hai chân hắn, cắn môi dưới, ngẩng đầu nhìn Long Nhất, ánh mắt mang theo sự khiêu khích.

Long Nhất nuốt nước bọt, thật sự không thể chịu đựng được. Nạp Lan Như Nguyệt đội vương miện trên đầu, bộ dáng ấy khiến hắn thực sự kích động, tiểu Long Nhất càng hưng phấn muốn phá khổ chui ra.

Nạp Lan Như Nguyệt trông thật là rục rĩ, ngọc thủ có chút run rẩy hướng dưới thất lẳng Long Nhất cời ra. Tiểu Long Nhất nọ liền bật ra. Mặc dù đối với hành động này đã vô cùng quen thuộc nhưng lúc này trong lòng không khỏi cảm thấy kích động, khó diễn tả bằng lời. Có lẽ Long Nhất bị lây nhiễm tâm tình của nàng.

Long Nhất cảm giác được bàn tay nhỏ bé của Nạp Lan Như Nguyệt đặt ở phía trên, mở to mắt nhìn Nạp Lan Như Nguyệt đang đội vương miện cúi xuống.

Nạp Lan Như Nguyệt nhìn tiểu Long Nhất, đôi môi chậm rãi hạ xuống
... ..

Long Nhất nuốt một ngụm khí lạnh, tư vị tuyệt vời này khiến hắn dường như muốn bay lên. Thật sự là kích thích khi nhìn một người mặc trang phục nữ hoàng đứng đầu thiên hạ tự mình phục vụ, cảm giác này thật sự là sáng khoái.

"Tỷ tỷ, tỷ phu, các người làm gì ở trong đó? Mở cửa nhanh lên."
Đang lúc Long Nhất cảm thấy phê thì tiếng đập cửa vang lên, thanh âm Nạp Lan Như Mộng từ bên ngoài điện vang lên.

Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt đều ngăn người ra. Nạp Lan Như Nguyệt muốn đứng dậy nhưng bị Long Nhất giữ lại, hắn nói giọng khàn khàn: "Đừng rời đi, nàng cứ tiếp tục."

Nạp Lan Như Nguyệt nhu thuận vâng lời, còn tiểu la lệ Nạp Lan Như Mộng nọ lại càng kêu to hơn.

Long Nhất phát ra tiếng gầm nhẹ từ cổ họng, hắn thậm chí còn bị ối tưởng tượng ra là Nạp Lan Như Mộng đang đứng ở bên cạnh nhìn tỷ tỷ nàng, Nạp Lan Như Nguyệt phục vụ tiểu huynh đệ dưới khổ hắn. Loại tà niệm này vừa xuất hiện liền gây khoái cảm dâng trào như thủy triều, trong chốc lát hắn phún xuất ra trong miệng Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt rút chiếc khăn lụa ra lau tiểu Long Nhất thật sạch sẽ, sau đó nhổ chất kem trắng trong miệng lên trên. Nàng

ngẩng lên nhìn Long Nhất, ánh mắt phong tình, sau đó vội chạy tới nhà tắm.

Long Nhất chỉnh trang lại quần áo, sau đó đứng dậy đi ra mở cửa phòng, Nạp Lan Như Mộng mất trọng tâm liền đánh thẳng vào ngực Long Nhất.

"Làm cái gì vậy? ăn phải cái gì mà hưng phấn thế?" Long Nhất búng vào mũi Nạp Lan Như Mộng, cười nói.

Nạp Lan Như Mộng hoài nghi nhìn Long Nhất, sắc mặt có chút do dự nói: "các người làm gì ở trong đó mà lâu như vậy cũng không có ra mở cửa."

"Chúng ta ở bên trong du hí, dùng kết giới cách âm nên không có nghe thấy." Long Nhất cười nói.

"Du hí? Nạp Lan Như Mộng ngẩn người ra một chút rồi đột nhiên như giật mình hiểu ra, vội nói: "Có phải là trò chơi vợ chồng, chơi như thế nào? Không bằng các người tiếp tục để cho ta xem."

Long Nhất vã mồ hôi, vừa mới rời Nạp Lan Như Nguyệt phục vụ hẳn, trong đầu hẳn vẫn còn đầy tâm ý, không có nghĩ tiểu la li lại chủ động đề xuất.

Lúc này Nạp Lan Như Nguyệt cũng vừa từ trong phòng tắm đi ra, nghe được muội muội nói như vậy nhất thời không khỏi đỏ mặt.

"Oa, tỷ tỷ, tỷ mặc bộ quần áo này thật là xinh đẹp a." Nạp Lan Như Mộng quay người thấy phục sức nữ hoàng của Nạp Lan Như Nguyệt không khỏi kêu lên kinh ngạc rồi vội chạy lại.

"Đẹp sao? đó là do tỷ phu người thiết kế." Nạp Lan Như Nguyệt hạnh

phúc cười nói.

"Rất đẹp." Nạp Lan Như Mộng gật đầu khẳng định, đột nhiên chun mũi nghi hoặc nói: "Trong phòng như thế nào lại có mùi vị là lạ."

Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, đồng thời quay đầu nhìn về phía ma pháp thủy tinh trên bàn trà.

Chương 452: Hoàng kim cự long Nã Lai Luân

Nạp Lan Như Mộng nhìn theo ánh mắt hai người, đang muốn đi xem đó là cái gì thì bị Nạp Lan Như Mộng đi trước một bước thu hồi lại.

"tỷ tỷ để cho ta xem, rốt cuộc là cái gì mà thần bí như vậy?" Nạp Lan Như Mộng nắm lấy tay Nạp Lan Như Nguyệt làm nũng.

"Đừng có nghịch, tỷ tỷ sẽ tức giận." Nạp Lan Như Nguyệt nghiêm mặt nói. Nàng bây giờ đang mặc phục sức nữ hoàng, lời nói đã có vài phần uy thế.

Nạp Lan Như Mộng trề môi, điệu bộ đáng thương, quay đầu nhìn Long Nhất có vẻ ủy khuất nói: "Tỷ phu, tỷ tỷ khi dễ ta."

Long Nhất không biết nên cười hay nên khóc, vươn tay phát nhẹ vào má Nạp Lan Như Nguyệt nói: "Được rồi, đừng buồn nữa, người không phải đang ngủ hay sao? sao lại vội chạy đến đây làm gì."

Nạp Lan Như Mộng đỏ hồng mặt, che má, giọng nói: "Chén ghét, tỷ phu đại bại hoại." Mà lúc này Nạp Lan Như Nguyệt đã chạy vội đi phi tang chứng cứ.

"Tế tự của Quang minh giáo hội vừa tới thống báo. Buổi chiều tỷ tỷ phải tới Quang minh giáo đường tẩy lễ. Chính vì vậy ta mới đến thông tri cho các người." Nạp Lan Như Mộng liền nói.

"Từ nha đầu, người như thế nào không chịu nói sớm." Nạp Lan Như Nguyệt từ phòng tắm đi ra, nhớ là có việc như vậy.

"Ta vốn là đã muốn nói nhưng gọi các người thì các người chỉ lo du hí không có chịu ra mở cửa a." Nạp Lan Như Nguyệt hừ một tiếng rồi nói.

Nạp Lan Như Nguyệt cũng không có thời gian đùa giỡn với muội muội, vội vàng thay quần áo đi ra ngoài.

"Tỷ tỷ, ta cùng đi với tỷ." Nạp Lan Như Nguyệt nói.

"Tốt thôi." Nạp Lan Như Nguyệt cũng đồng ý, rồi chuyển sang nhìn Long Nhất.

"Các nàng hãy đi đi, ta không đi đâu." Long Nhất cười nói. Nghi thức của Quang minh giáo hội phiền phức muốn chết. Hướng hồ Đông Phương Khả Hinh ở đó, tránh gặp mặt để khỏi phát sinh sự tình ngoài ý muốn.

Nạp Lan Như Nguyệt gật đầu rồi kéo muội muội ra khỏi tắm cung.

Trời nắng chói chang, hơi thở của biển ùa vào. Chỉ là trước đây gió biển mang theo cái lạnh, còn bây giờ lại mang theo hơi nóng, nhiệt độ so với trước kia thì cao hơn rất nhiều.

Long Nhất cầm một chén tửu quả đứng ở trên ban công nhìn xuống sóng biển đang mãnh liệt đánh vào vách đá, nhìn những tia nước bắn ra dưới ánh nắng mặt trời thật là đẹp.

"Có lẽ lúc này nên đi tới biển để thăm tiểu mỹ nhân ngư công chúa." Long Nhất thì thào rồi đặt chén quả tửu xuống.

Để lại lời nhắn, Long Nhất liền phi thân bay ra ngoài, đạp trên sóng bước đi. Chỉ thấy thân hình hấn chợt lóe lên rồi biến mất, trong chớp mắt đã ở cuối biển.

Chỗ ở của Lưu Li tại Hải vực cách Thương Nguyệt thành một khoảng cách xa. Đó là khu vực nước sâu, có hải quái to lớn xuất hiện và biến mất. Nhưng so với cả hải dương mà nói thì nơi này xem ra tương đối an toàn.

Tính toán khoảng cách, đang lúc Long Nhất hít một hơi thật sâu chuẩn bị chui xuống nước thì đột nhiên cả vùng biển đột nhiên chấn động dữ dội, vô số hải ngư từ dưới biển nhảy lên, nét mặt kinh hoàng, muốn rời khỏi khu vực này.

"Không thể nào, chẳng lẽ đáy biển xuất hiện chấn động?" Long Nhất nhíu mày nói. Lo lắng cho sự an toàn của Lưu Li, hấn không quan tâm nhiều, lập tức đi xuống.

"Clang clang ... .." vài thanh âm bén nhọn vang lên bên tai Lâm Lôi. Hấn vội vàng vận dụng tinh thần lực hình thành một tầng phòng hộ, thân hình vọt lên, phá nước mà đi.

Long Nhất lo lắng trong lòng. Hấn vừa rồi mới nghe thấy thanh âm lạ chính là do Lưu Li đạ tấu Thất âm tỏa hồn. Nàng hấn đang gặp nguy hiểm.

Oanh một tiếng, tại đáy biển sau truyền lại một loạt tiếng nổ, sóng biển dâng lên mãnh liệt.

"Hơi thở quen thuộc, là ... ..long tức ... .." Long Nhất chột cả kinh, vì mẫu bạo long Liễu Như cùng hấn có quan hệ nên hấn vô cùng quen thuộc với hơi thở rồng.

Ngoại trừ Liễu Như cùng Nữ Nhân, hẳn không có một chút ấn tượng tốt đẹp nào với long tộc. Tất cả bởi do long tộc trưởng lão lúc trước tại ma huyền sâm lâm nợ đã tạo nên. Hẳn đã từng phát thệ nếu lão long nợ gặp lại hẳn, hẳn nhất định sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần.

Long Nhất thuận theo lực lượng vụ nổ bộc phát mà vọt tới, càn khôn đại na di được vận dụng đến cực hạn. Nội lực trong đan điền bành trướng trong giây lát khiến cho Long Nhất cảm thấy có chút nóng bỏng, nhưng hẳn cũng không có chú ý nhiều, chỉ tăng tốc rồi lại tăng tốc tiến tới.

"Clang clang clang clang ... .." Thất âm tỏa hồn của Lưu Li ngày càng sắc bén. Trong phương viên trăm dặm, sóng biển dựng lên cuồn cuộn, hồng bạch lam lục, bốn màu quang mang giao nhau. Rốt cục Long Nhất cũng thấy được Lưu Li. Mặc dù mọi nơi đều có sóng biển lay động nhưng lại được thất thái quang hoa bao phủ, không có bị ảnh hưởng một chút nào.

Trên tay nàng đang cầm cây thụ cầm, mái tóc dài màu vàng xao động hỗn loạn trong nước biển, cái đuôi màu vàng lay động giữ cân bằng cho nàng. Quang mang màu hồng, bạch, lam, lục từ người nàng bắn ra, đánh về phía hoàng kim cự long cách đó chừng trăm thước.

Toàn thân hoàng kim cự long nợ bị tứ sắc cầm âm của Lưu Li bao vây, đang giãy dụa gào rít không thôi. Thất âm tỏa hồn là thần cấp pháp thuật tinh thần, chủ yếu là công kích tinh thần cùng linh hồn. Lúc trước Long Nhất bị Thất âm tỏa hồn công kích cũng đã từng nếm mùi.

Long Nhất thấy Lưu Li tạm thời cũng không có gì nguy hiểm liền thờ phào nhẹ nhõm trong lòng. Ngược lại còn vì nàng mà cảm thấy cao hứng. Ngắn ngủn có hơn một năm nàng đã luyện thành Thất âm tỏa hồn đến đệ tứ âm. Nếu lúc trước nàng có thực lực này, mình sợ rằng

phải dựa vào thần thú mới thoát được. Tuy nhiên cũng không thể nói thế, nàng tiến bộ thì bản thân mình cũng tiến bộ không ít. Bây giờ nếu như giao thủ lại thì nàng cũng sẽ vẫn thua trong tay mình.

Long Nhất quay sang đánh giá hoàng kim cự long cách đó không xa. Nhìn vào lân phiến của hoàng kim cự long này, không nghi ngờ gì về việc đó chính là thần long nhất tộc, hoàng tộc trong long tộc. Nhìn hình dáng này thì hình như mới trưởng thành không lâu.

Dần dần tốc độ đạn tấu của Lưu Li chậm xuống, khuôn mặt có chút tái nhợt, còn hoàng kim cự long nọ giãy dựa càng ngày càng yếu, hiển nhiên Lưu Li đang chiếm thượng phong.

Lưu Li có phần chậm lại, trong lòng có cảm giác, nàng quay đầu lại, nhìn thấy Long Nhất đang mỉm cười.

Long Nhất nhún vai, đang muốn đi tới trực tiếp đánh cho con rồng hôn mê thì dị biến đột nhiên phát sinh. Chỉ thấy trên thân thể vốn đang suy yếu của hoàng kim cự long bỗng nhiên bạo xuất kim quang, thân thể tràn ngập long lực cuồng bạo, trong nháy mắt tránh thoát tứ sắc quang mang vây quanh người. Thất thái quang tráo trên người Lưu Li bị chấn vỡ, long vĩ thật lớn nọ liền quét về phía thân thể yếu nhược của Lưu Li.

Long Nhất kinh hãi trong lòng, thân hình chợt lóe lên rồi xuất hiện trước mặt Lưu Li, xuất ra một quyền về phía long vĩ đang đánh tới.

Oanh một tiếng, sóng quay cuồng sôi trào, quyền đầu Long Nhất có chút bủn rủn. Thân thể long tộc quả thật cường hãn, không có giống thân thể người phàm.

Hoàng kim cự long nọ sau khi va chạm liền bắn ra ngoài, hai long mục to lớn bạo phát kim quang, phun ra hai đạo long tức màu vàng

đánh về phía Long Nhất.

Long Nhất hừ nhẹ một tiếng, một đạo ngân sắc thiểm điện phá nước bắn tới.

Thân thể to lớn của hoàng kim cự long run lên, kim quan trên người ảm đạm đi một ít. Nó có chút không cam lòng, đưa mắt nhìn Long Nhất, muốn chạy thoát thân.

Long Nhất đã sớm nhìn ra hoàng kim cự long này không biết đã dùng ma pháp hay dược lực để tăng công lực lên một cách mạnh mẽ, bây giờ không chống đỡ được nên muốn chạy trốn.

"Muốn chạy phải hỏi thiếu gia ta có đồng ý không." Tốc độ của Long Nhất so với giao long còn nhanh hơn, một trào chụp trúng long vĩ của hoàng kim cự long, để nó mang mình chạy ra khỏi đáy biển.

Hoàng kim cự long giãy dụa kịch liệt, muốn đem Long Nhất quăng ra ngoài, liên tiếp thi triển long ngữ ma pháp cũng đều không thành công, lúc này rõ ràng đã hoàn toàn mệt mỏi.

Long Nhất chạy tới cổ của hoàng kim cự long, nhắm vào cái đầu to lớn chuẩn bị đánh. Long Nhất vận nội lực, một quyền rồi lại một quyền nối tiếp, tinh thần càng ngày càng hưng phấn.

Hoàng kim cự long đau đớn kêu lên, thân hình khổng lồ quay cuồng tại không trung.

Phanh một tiếng, hoàng kim cự long thật sự không chịu đựng nổi, liền rơi xuống một hoang đảo, thân thể to lớn rơi xuống làm động vật trên đảo sợ hãi chạy tán loạn khắp nơi.

Long Nhất còn chưa có thỏa mãn trong lòng, sau khi không ngừng

đánh vào long đầu thì liền dừng lại, hưng phấn lắc mình lao tới nắm lấy long vĩ, hét to một tiếng đem cự long dài trăm thước này nện vào cự thạch, đại thụ. Cự thạch nát bấy, đại thụ gãy xuống, khiến cho Long Nhất không nhịn được phải khen thầm, thân thể long tộc thật cường hãn, thật sự là một cái bao cát tốt.

Long Nhất cũng không có để ý, rơi vào trạng thái điên cuồng, đem hoàng kim cự long này đánh vào núi đá, sử dụng hoàng kim cự long như một thiết chùy đập chỗ này chỗ nọ, hoàng kim cự long đáng thương thiếu chút nữa thì ngắt đi.

"Đừng ... .. đừng đánh nữa, ta đầu hàng ... .." hoàng kim cự long này không có cốt khí của thần long nhất tộc, suy yếu kêu lên đầu hàng.

Long Nhất làm như không nghe thấy, nhấn tâm đánh tiếp.

Đột nhiên đan điền Long Nhất nổ bùng một tiếng, cảm giác nóng rực lập tức trở thành liệt hỏa thiêu đốt, nội lực cuồng bạo tràn ngập tứ chi bách hài.

"Đến ngày đột phá cũng không đề cập thiếu gia ta một tiếng." Long Nhất cũng đồng thời mất đi ý thức. Kỳ thật dấu hiệu đột phá của Ngạo Thiên quyết sớm đã hiện ra, nhưng Long Nhất lúc đó đang lo cho an toàn của Lưu Li nên cũng không có quá để ý. Mặt khác sau khi đuổi theo hoàng kim cự long này Long Nhất rơi vào trạng thái điên cuồng, đó cũng là do Ngạo Thiên quyết khi chuẩn bị đột phá sinh ra ảnh hưởng phụ.

Hoàng kim cự long rên rỉ mở to hai mắt, quang mang trên người chợt lóe lên biến thành một thanh niên mặc lân giáp màu vàng. Hắn run run đứng lên, nhìn Long Nhất đang hôn mê, sờ lên đầu rồi mắng: "Mie kiếp, đánh lão tử thành như vậy, đợi đó lão tử giáo huấn ngươi

một chút, nếu không lão tử uống xưng là long tộc đệ nhị phách vương long."

Thanh niên long tộc này hóa thành hình người có mắt màu xanh đen, khóe miệng rỉ máu. Hắn móc trong người ra một cái bình, đổ ra một viên dược hoàn rồi nuốt vào, từng bước nhắm hướng Long Nhất đi tới.

Đang chuẩn bị động thủ thì hữu chương Long Nhất đột nhiên chột lóe lên hồng quang, một bộ khô lâu màu đen thần bí trong tay cầm tử sắc liêm đao hiện ra, hốc mắt lóe lên hồng mang quỷ dị.

Chương 453: Tử kim hồn thạch

Keng một tiếng, tử vong liêm đao xuất ra một đạo huyết sắc quang mang nhanh như tia chớp đánh về phía thanh niên long tộc.

Thanh niên long tộc vốn bị Long Nhất đánh cho nội thương nghiêm trọng, còn chưa có hoàn toàn khôi phục, lúc này lại bị Long Nhị sử dụng tử vong khí tức công kích, không kịp né tránh. Hắn nhanh chóng giơ cánh tay trái lên, trên cánh tay trái trong phút chốc hình thành một đạo kim sắc quang bích ngăn cản công kích của Long Nhị.

Một thanh âm vang lên, thanh niên long tộc bị một kích bắn ra ngoài, quang bích màu vàng trên cánh tay đang dần tan biến.

"Xong hết rồi, long lân hộ tì bảo vệ tay mà lão tử ăn trộm từ phụ thân đã bị vỡ nát." Thanh niên long tộc đứng lên, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Lúc này Long Nhị nắm chặt tử thần liêm đao bước tới gần hai bước, thanh niên long tộc lập tức xoay người bỏ chạy, lắc mình hóa thành long hình bay về phía chân trời, còn không quên quay đầu lại quát: "lão tử sẽ quay lại báo thù."

Nhiệm vụ của Long Nhị là bảo vệ Long Nhất, khi nguy hiểm đã qua hắn liền quay về bên cạnh Long Nhất, ngồi xuống, hồng mang trong mắt lóe ra nhìn Long Nhất đang hôn mê.

Bóng đêm phủ xuống, vô vàn ngôi sao chiếu sáng trong màn đêm đen như mực, hai thứ hỗ trợ lẫn nhau, vô cùng đẹp.

Lúc này ở gần bờ biển của hoang đảo đột nhiên hiện lên ba cái đầu người, một mái đầu kim phát, còn hai mái đầu kia là lam phát.

"Bích Phi a di, ta cảm giác được thiếu gia ở trên đảo này." Lưu Li nói với mỹ phụ thành thực xinh đẹp bên cạnh.

"Vậy hãy lên trên đó xem. Đó chỉ là một hoang đảo nên không thể nào có người được." Bích Phi nói, thân hình từ dưới nước nhảy lên, ngư vĩ đứng trên mặt đất, nhìn nửa người trên với những đường cong tuyệt mỹ như vậy khẳng định là tuyệt đỉnh vu vật.

Lưu Li cùng thị nữ Tiểu Thước nhảy lên ngay sau đó. Ba mỹ nhân ngư tiến về phía trước, tốc độ cũng không có chậm lắm.

"Thiếu gia nằm ở bên kia, như thế nào lại có khí tức hắc ám?" Đi được một đoạn đường, Lưu Li nghi hoặc nói.

Ba mỹ nhân ngư cẩn thận hướng nơi Long Nhất nằm đi đến, tìm một tảng đá thật lớn rồi quay đầu nhìn lại liền chứng kiến một màn quý dị. Long Nhất đang nằm trên mặt đất, trên người có thất thải quang mang lóe ra. Còn hắc ám sinh vật Long Nhị thoạt nhìn trông thật dọa người thì đang ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn Long Nhất.

"Chẳng lẽ thiếu gia bị hắc ám sinh vật này đã thương?" Thị nữ Tiểu Thước khẩn trương nói.

"Không phải. Ta có thể cảm giác được thiếu gia cùng hắc ám sinh vật này có quan hệ vô cùng thân mật. Giữa hai người chắc là có quan hệ kế ước hoặc là quan hệ nào đó." Lưu Li nói. Bởi vì nàng cùng Long Nhất có quan hệ huyết kế nên mới nói như vậy.

"Nếu như vậy thì chúng ta qua đó đi." Bích Phi nói.

Mỹ nhân ngư đi tới gần Long Nhất. Long Nhị vặn vẹo cổ, đưa mắt nhìn các nàng, rồi khôi phục động tác ngay lập tức. Cũng giống như Lưu Li cảm giác được quan hệ của hắn cùng Long Nhất không bình thường, hắn cũng đồng dạng cảm ứng được Lưu Li cùng Long Nhất có quan hệ.

Phía đông bầu trời bắt đầu có những tia sáng xuất hiện. Trong khi thất thải ma pháp nguyên tố trên người Long Nhất bắt đầu thu liễm lại, ý thức dần trở về trong đầu hắn.

Đột nhiên Long Nhất mở mắt, hai mắt bạo phát tinh quang, thân hình nhanh chóng đứng dậy. Hắn cuối cùng nhớ lại trận cuồng ẩu nọ với hoàng kim cự long. Đột nhiên trong lúc đó bị ngắt đi bởi vì sự đột phát Ngạo Thiên quyết. Chắc hẳn hoàng kim cự long sẽ không bỏ qua cơ hội đó.

"Các người như thế nào lại ở chỗ này?" Long Nhất ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng, đưa mắt nhìn ba mỹ nhân ngư xinh đẹp như hoa như ngọc đang quan tâm nhìn hắn. Long Nhị bên cạnh hắn cũng bị đánh thức, đứng dậy.

"Chúng ta đã đợi một lúc lâu không thấy người quay lại nên lo lắng tìm tới đây." Lưu Li vui vẻ nhìn Long Nhất cười nói. Mái tóc vàng trên đầu phản xạ dưới ánh nắng trông rất chói mắt, làm cho Long Nhất có chút ngây người ngấm nhìn.

Bích Phi thấy thế không chịu được. Nàng đối với Long Nhất vốn không có gì gọi là hảo cảm, giờ phút này thấy hắn cứ nhìn chằm chằm Lưu Li liền lên tiếng nói: "Long nhất?"

Long Nhất hơi nhún vai, từ những lời nói của Bích Phi có thể nghe ra là cũng không phải các nàng cứu mình. Hẳn là do Long Nhị cứu hẳn.

"Cảm ơn người Long Nhị. Thật sự là hảo huynh đệ của đại ca." Long Nhất không nhìn Bích Phi, quay đầu vỗ lên bả vai Long Nhị.

"Đại ca ... .. Long Nhị là hảo huynh đệ." Long Nhị nhắc lại như một cái máy, nhưng từ hồng mang lóe ra trong mắt có thể cảm nhận được tình cảm ấm áp.

"A ... ..hắn ... ..hắn đã nói chuyện?" Thị nữ Tiểu Tước kinh ngạc kêu lên, còn Lưu Li cùng Bích Phi cũng ngạc nhiên biến sắc.

"Nói nhảm, người không phải cũng nói chuyện sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Nhưng ... ..nhưng ... ..thiếu gia khi dễ ta." Tiểu Thước bĩu môi nói.

Long Nhất cười hắc hắc, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tiểu Thước nói: "Ta nói lại lần nữa, hắn là huynh đệ của ta, sau này không được nói như vậy. Hắn cùng Lưu Li các người đều giống nhau."

"Vâng, thiếu gia." Lưu Li cùng Tiểu Thước cùng lên tiếng, Bích Phi hừ nhẹ một tiếng không nói gì.

Long Nhất cũng không có so đo cùng Bích Phi. Dù sao nàng cũng là a di của Lưu Li, như thế nào thì cũng coi như là người của mình. Mặc dù nàng đối với mình không có thuận mắt.

Thu Long Nhị vào hắc ám thứ nguyên không gian rồi cùng Lưu Li ba mỹ nhân ngư chui vào trong hải thủy, quay lại thân thể của hải quái.

Quay trở lại nơi này sau hơn một năm, Long Nhất cũng có nhiều cảm xúc. Nếu như không phải vân du đáy biển một chuyến, làm sao có thể biết được đáy biển thần bí khó lường như thế nào. Rồi lại còn thu được mỹ nhân ngư công chúa làm thị nữ cho mình. Thật sự là quá kỳ diệu.

Lúc này chỗ bị phá hư trong cơ thể hải quái đã được chữa trị, bức tường kim bích huy hoàng như cũ, giống như cung điện thần kỳ.

Long Nhất nằm trên chiếc ghế dài làm bằng cực phẩm san hô dưới đáy biển, cảm giác mát lạnh truyền tới làn da khiến cho người cảm thấy thanh tĩnh. Xem ra chiếc ghế này không chỉ đẹp mắt mà còn có công dụng dưỡng thần.

Tiểu Thước tiến tới bóp chân cho hắn, còn Lưu Li đứng ở phía sau lưng hắn bóp đầu cho hắn. Thật là cuộc sống thần tiên.

"Lưu Li, người nói xem tại sao lại trêu chọc vào sắc long nọ?" Long Nhất nhắm mắt lại, uống một chén bích thanh quả rồi hỏi. Bích thanh quả tại đáy biển là một loại quả thật kỳ lạ, nghe nói có thể cải thiện dung nhan, công hiệu có thể so với thái hồng quả tại Hoàn đoạn sơn mạch.

Lưu Li hé đôi môi đỏ mọng, bắt đầu nói. Nguyên lại không phải do hoàng kim cự long nọ tham sắc mà là vì một khối quang thạch cực kỳ hy hữu tại đáy biển này là Tử kim hồn thạch. Tử kim hồn thạch này là do núi lửa bộc phát phun ra, là một loại quang thạch vô cùng hiếm có ở tại trong dung nham tôi luyện ức năm mà không có bị phân giải, trong đó ẩn chứa năng lượng ma pháp kinh người. Chỉ cần một khối bằng ngón tay cái có thể sử dụng cho đại hình không gian ma pháp trận hơn mười năm, bởi vậy có thể thấy được độ trân quý của Tử kim hồn thạch này.

"Tử kim hồn thạch này do người cầm hay là do sắc long kia lấy được?" Long Nhất trong lòng máy động, vội hỏi.

"Ta ở nơi này vốn phát hiện ra trước, điều long nọ đột nhiên muốn cướp giết." nói xong bàn tay nhỏ bé của Lưu Li vung lên, một viên Tử kim hồn thạch lớn bằng nắm tay, tỏa ra năng lượng thuần tịnh xuất hiện trên tay nàng.

Long Nhất đưa tay cầm lấy viên Tử kim hồn thạch, ước lượng sức nặng. Dựa theo những lời Lưu Li nói thì khối Tử kim hồn thạch này có giá trị liên thành a.

"Được rồi, vừa rồi người có nhắc tới không gian ma pháp trận. Hải dương chi thành của các người có ma pháp trận?" Long Nhất liền hỏi.

"Đương nhiên là có. Kỳ thật Hải dương chi thành vô cùng to lớn, các chủng tộc khác nhau đều có địa bàn của mình, chia thành các khu vực khác nhau, giữa các khu vực đều có ma pháp trận kết nối." Bích Phi tiếp lời nói.

Long Nhất gật gật đầu, như thế xem ra hải dương chủng tộc so với loài người của Thương Lan đại lục thì còn tinh thông ma pháp trận hơn. Thật sự là xót xa, ma pháp trận vốn là phát minh của loài người.

"Hải dương chi thành của các người từ nơi nào học được ma pháp trận này?" Long Nhất bèn hỏi.

"Tất nhiên là học từ loài người các người. Tuy nhiên đó là chuyện rất lâu trước kia, bây giờ hải dương nhất tộc chúng ta chưa từng có tiếp xúc lại với loài người." Bích Phi liền trả lời.

Long Nhất nhíu mày trầm tư, đột nhiên ngồi dậy, lấy từ không gian

giới chỉ ra một quyển sách có ghi văn tự kỳ quái lấy tại Thánh thành Thần điện đưa cho Bích Phi rồi nói: "Người xem thử quyển sách này, người có nhận biết được văn tự bên trong không?"

Bích Phi nhận lấy quyển sách, mở ra nhìn rồi nói: "Ta đã nhìn thấy nhưng không nhận ra. Tuy nhiên tại Hải dương chi thành khẳng định có người biết được loại văn tự này. Bởi vì giao dịch từ sách ma pháp trận của nhân loại đều dùng loại văn tự này ghi lại."

"Thật sao?" Mục quang Long Nhất lóe lên, chẳng lẽ tại ngàn năm trước mọi người tại Thương Lan đại lục đều chỉ dùng loại văn tự này, hay chỉ có Thánh thành mới dùng loại văn tự này?

Long Nhất biết những cuốn sách này được hẩn mang từ Thánh thành Thần điện rớt, đó thật sự là một bảo tàng. Bây giờ biết có người biết loại văn tự này thì không khỏi có chút kích động. Nhưng Hải dương chi thành thật sự quá xa, hiện tại không thể đến đó được. Bây giờ Thương Loạn đại lục loạn như vậy, hẩn không có thời gian bỏ đi.

"Luu Li, người đưa ta tới phòng ngủ, ta muốn nghe người đánh đàn." Long Nhất không nghĩ ngợi nữa, hẩn xoay người đứng lên, mập mờ nhìn Luu Li.

Luu Li đỏ mặt, không chịu nổi ánh mắt đó, hai tai cũng hồng lên.

"Công chúa, ta cũng đã lâu không có nghe người đánh đàn, ta cũng cùng đi." Bích Phi trừng mắt nhìn Long Nhất, giống như bảo hộ cho con gà con ở phía trước Luu Li.

Long Nhất đưa mắt nhìn, hẩn không muốn XXX Luu Li, nhiều nhất cũng chỉ sờ xoạng chiếm chút tiện nghi, không nghĩ tới nữ nhân này lại như vậy.

"Luu Li không cần đánh đàn nữa. Ta có chút mệt nhọc, không bằng người bồi tiếp ta ngủ." Long Nhất cười hắc hắc nói, ánh mắt hướng về phía Bích Phi, ý tứ rất rõ ràng là người nếu cũng muốn theo ta ngủ thì tới đây.

Chương 454: Long tộc tỷ đệ

"Người... ..người cuối cùng cũng có ý nghĩ đó đối với công chúa."
Bích Phi tiến lên một bước, giận dữ nhìn Long Nhất nói.

"Kỳ quái thật, ta có ý nghĩ gì với Lưu Li mà khiến người gây trở ngại? Nàng ta là thị nữ của ta, chẳng lẽ người ghen tuông. Hắc hắc, mặc dù người đã lớn tuổi, nhưng ta cũng có thể miễn cưỡng cân nhắc một chút." Long Nhất cười hắc hắc nói, đưa tay ôm lấy Lưu Li vào trong lòng mình, ánh mắt dâm dật đảo qua đảo lại trên người Bích Phi, nhất là đôi ngọc thỏ.

Bích Phi cắn chặt răng, nhưng cũng không còn cách nào khác. Nàng cảm thấy thẹn với mẫu thân Lưu Li, không chiếu cố tốt cho nàng mà ngược lại còn để nàng rơi vào ma trảo.

"Bích Phi a di, người cùng Tiểu Thước nên nghỉ ngơi một chút, thiếu gia là người tốt." Lưu Li bị Long Nhất ôm chặt, người được hơi thở của nam nhân, thanh âm có vẻ ôn nhu, nhẹ giọng nói.

Người tốt? Long Nhất bĩu môi, không lẽ nha đầu Lưu Li kia cố tình nói vậy để cho hắn không thể làm điều gì bất hảo đối với nàng.

Không có nhiều lời, Long Nhất cùng Lưu Li đi vào bên trong khuê phòng. Hắn nhìn chiếc giường lớn kim quang sáng lạng, than nhẹ một tiếng. Thật sự là quá hoa lệ, nhưng như thế nào đều là băng ngọc thạch, thiếu đi sự ấm áp. Tuy nhiên nhiệt độ thân thể mỹ nhân ngư thấp hơn rất nhiều so với loài người, có lẽ vậy nên các nàng mới

thích những thứ mát lạnh.

"Tiểu mỹ nhân ngư, hãy đàn một khúc cho ta nghe." Long Nhất nhìn cây thụ cầm ở trong góc phòng rồi nói.

"Thiếu gia, người... ..người không phải muốn nghỉ ngơi sao?" Lưu Li đỏ mặt nói.

"A a, nha đầu ngốc, ta hay nói đùa, tuy nhiên nếu nàng muốn theo ta ngủ thì ta cũng không ngại." Long Nhất cười hắc hắc rồi trạm vào ngọc nữ của Lưu Li.

Lưu Li run rẩy, nhiệt độ thân thể tăng lên, vội vàng cầm lấy thụ cầm rồi ngồi xuống, tâm tình lập tức lắng xuống. Nàng đưa ngón tay lướt trên dây đàn, âm thanh tuyệt vời lập tức tràn ngập trong phòng.

Ở phía nam của đại hải bao la không cùng, tại một hải vực có sương mù mờ mịt, chẳng biết vì nguyên nhân gì hình thành một dải năng lượng tinh thuần không ngừng sinh ra, ở nơi này có một đảo xanh, mây mù khi ẩn khi hiện, trông như chốn bồng lai tiên cảnh.

Mà hơn mười đảo lớn nhỏ tại nơi này do long tộc chiếm giữ, những chỗ này cuộc sống rất phồn thịnh, sung túc. Nghe nói nhiều năm trước đây từng có rồng long dũng sĩ vượt qua biển rộng tìm tới nơi này giết rồng, bởi vì long tộc thu thập bảo tàng, mà toàn thân cũng đều có giá trị, long bì thích hợp cho phòng ngự ma pháp. Long cốt cùng long giác là tài liệu tuyệt vời để luyện vũ khí, long huyết nghe nói có thể đề thăng nguyên bản ma pháp lực cùng vật lý công kích của loài người.

Chỉ là thời gian đã thay đổi, thương hải tang điền, sự huy hoàng của loài người đã sớm không còn. Kiếm thần, pháp thần sớm đã thành truyền thuyết, mà long tộc cũng ở ẩn không xuất thế, văn minh ma pháp loài người từ đó trở về sau trở nên tiêu điều, tụt lùi hàng thế kỷ.

Lúc này ở trên đạm mây hiện lên một đạo kim quang tốc độ rất nhanh, rồi hạ xuống ở vùng trung tâm lớn nhất trên đảo.

Kim quang hóa thành hình người, hình dáng đó không ai khác ngoài thanh niên long tộc bị Long Nhất đánh đập? Thanh niên này tiến vào trong một hang động rất rộng, bốn phía hang động đều dùng bảo thạch phát quang để trang trí. Hắn giống như một tên trộm, nhìn ngó khắp nơi rồi lẩn vào trong thạch động.

Đột nhiên kim quang lóe lên, một ngọc thủ trắng muốt nhanh như chớp véo lỗ tai thanh niên long tộc, một thanh âm trách mắng vang lên: "Xú tiểu tử, ngươi không lo cho ngươi cũng phải lo cho ta chứ? Tự trốn ra khỏi long đảo như vậy, nếu bị phụ hoàng biết được thì ta lại bị liên luy."

"Tỷ tỷ, ta sai rồi, tỷ mau buông tay ra, đau quá a." Thanh niên long tộc nói rất thành khẩn.

"Hừ, nếu có lần sau hãy xem ta thu thập ngươi đi... ..mặt ngươi làm sao vậy? tại long đảo này ai dám đánh ngươi thành như vậy?" Long tộc thiếu nữ cũng hóa thành hình người nhìn chăm chăm vào mặt đệ đệ rồi khẩn trương hỏi. Thân thể thiếu nữ này cũng có kim sắc long lân hóa thành xiêm y màu vàng bó sát vào người, quả thực là rất kích thích, thân thể chỗ lồi chỗ lõm tạo thành một đường cong hình chữ S hoàn hảo, khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp, mái tóc dài màu vàng.

Thanh niên long tộc lăm bằm về việc hắn bị một nhân loại cưỡi lên lưng, đánh hắn thành như vậy.

"Cách Lỗ Tây Á, ngươi có nói hay không, hay muốn ta cho ngươi nếm lại mùi vị này một lần nữa." Long tộc thiếu nữ hung ác đẩy đệ đệ ngã trên mặt đất.

"Đừng mà tỷ tỷ, ta không phải đã nói rồi sao?" Cách Lỗ Tây Á không có ngạo khí của long tộc, bị tỷ tỷ dọa cho sợ hãi liền lập tức nói.

Hắn tại đáy biển muốn cướp Tử kim hồn thạch của một mỹ nhân ngư, nhưng sau đó bị một nhân loại đánh đập, hắn đem sự tình kể lại một lượt từ đầu đến cuối.

"Cái gì? Loài người? người nói hắn dùng tay đánh người thành thế này." Long tộc thiếu nữ kinh ngạc hỏi. Trong mắt bọn long tộc bọn họ thì loài người luôn luôn yếu ớt, mặc dù thật lâu trước kia đã từng xuất hiện đồ long dũng sĩ nhưng dù sao đó cũng chỉ là truyền thuyết.

"Tuyệt đối không phải là giả. Thực lực tên kia quá mạnh mẽ, trong cơ thể hắn cơ hồ ẩn chứa một sức mạnh thần bí, khiến cho sức mạnh hắn được tăng lên gấp trăm lần, thật sự không thể hiểu được. Nếu không phải chẳng biết vì sao hắn tự nhiên ngắt đi thì toàn thân long bì của ta không chừng đã bị hắn xử lý." Cách Lỗ Tây Á giận dữ nói. Hắn nói rất trung thực, đánh không lại chính là đánh không lại, có lẽ đây chính là đặc điểm của long tộc.

"Nói như vậy người kia rất mạnh?" ánh mắt long tộc thiếu nữ lóe lên sự hưng phấn.

"Đúng vậy, bằng không ta là long tộc đệ nhị Phách vương long lại bị đánh thành thế này sao?" Cách Lỗ Tây Á tức giận nói. Mặc dù khi đó bởi vì đấu với mỹ nhân ngư mà tiêu hao sức lực, nhưng hắn biết cho dù hắn ở trạng thái đỉnh phong cũng không đánh lại nhân loại kia.

"Người là Phách vương long đệ nhị cái gì." Long tộc thiếu nữ cốc vào đầu đệ đệ một cái. Thanh niên long tộc này là đệ đệ nàng được xưng là đệ nhị Phách vương long, còn nàng được xưng là long tộc đệ nhất Phách vương long, từ đó có thể suy luận ra tính khí nóng nảy như

thế nào.

Hai tỷ đệ thì thềm cả nửa ngày trời cho tới khi bụng Cách Lỗ Tây Á sôi lên sùng sục.

Chương 455: Thâu tình đích khoái cảm

Gió biển gào thét, thanh âm âm âm, dưới những vì sao trên bầu trời, bãi cát trên bờ biển có vẻ mông lung xinh đẹp, những ngôi sao lấp lánh chiếu sáng.

Long Nhất đạp sóng bước đi, bất tri bất giác hắn đã ở ngoài biển một ngày. Hắn nhẹ nhàng hạ xuống bãi cát. Ngạo thiên quyết đã đột phá tới tầng thứ năm. Lúc trước tại tiền thế, hắn tu luyện suốt hai mươi năm liền mà không đạt tới trình độ này. Bây giờ tại dị thế hắn tu luyện lại chưa đến năm năm liền đạt tới, hơn nữa uy lực so với tiền thế còn cao hơn gấp hai lần.

Cảm thụ được nội lực trong cơ thể cuồn cuộn, trên mặt Long Nhất hiện lên một tia ưu thương mất mát, khiến cho trái tim hắn nhói đau nhớ về hồi ức xa xôi, làm cho hắn có chút đau khổ.

Keng một tiếng, Long Nhất lấy từ trong không gian giới chỉ ra một thanh trường kiếm, nhìn trăng khiêu vũ, bóng kiếm tung bay, bóng người cùng bóng kiếm lẫn vào nhau không phân biệt được, thu liễm huyết tinh sát phạt chi khí, chỉ còn sự tao nhã. Hắn hít một hơi thật sâu, thi triển kiếm pháp nhẹ nhàng sinh động.

Long Nhất bay lên trời, trường kiếm tức thì rời tay, hóa thành một đạo lưu tinh lấp lánh quang mang đánh về phía đồng loạn thạch ở phía xa. Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, phương viên mười dặm xung quanh đồng loạn thạch tức thì bị san phẳng, thanh kiếm như có

linh tính bay trở về tay Long Nhất, vũ động theo tay Long Nhất. Kiếm khí vô hình từ mũi kiếm khắc những nét thật sâu trên cát, chỉ khi Ngạo Thiên quyết đạt đến tầng thứ năm mới có thể cách không ngự kiếm, có thể giết người một cách vô hình, lấy đầu kẻ thù trong thiên quân vạn mã.

Ba một tiếng, Long Nhất búng ngón tay, trường kiếm trong không trung bắn ra một đạo hàn quang, cắm vào một tảng đá thật to, chỉ còn chuôi kiếm lộ ra. Bên cạnh đó một thân ảnh yếu điệu, mặt không đổi sắc đang nhìn Long Nhất.

"Đây mới thực sự là kiếm thuật, không có chút đấu khí ba động đã kinh khủng như vậy. Tây Môn Vũ, người tốt cục còn có bao nhiêu bản lĩnh chưa có bộc lộ ra a." Mộc Hàm Yên mỉm cười nói, nàng đưa tay ngọc cầm lấy chuôi kiếm, vừa mới rút ra thì thấy tảng đá to nọ đã vỡ ra thành thạch phấn.

Long Nhất sau khi đã phát tiết một phen, tâm tình liền hồi phục bình thường. Hắn cười nói: "Lão bản nương như thế nào lại đi tới nơi này một mình như vậy, canh ba nửa đêm người còn chạy tới nơi này làm gì, chẳng lẽ người biết ta sẽ xuất hiện ở đây?"

Mộc Hàm Yên lè lưỡi nhìn tảng đá hóa thành thạch phấn, vừa đánh giá trường kiếm trong tay vừa nói: "Ta không phải là con trùng trong bụng người, sao có thể biết người xuất hiện ở chỗ này a, chỉ là không ngủ được nên chạy ra biển để hít thở, không nghĩ lại gặp được người luyện kiếm ở chỗ này. Tuy nhiên ta nghĩ nếu nữ nhân luyện tập kiếm thuật này thì sẽ còn hấp dẫn hơn."

"Kiếm thuật này chính là dành cho nữ nhân luyện tập." Long Nhất nhún vai nói, tiếp nhận trường kiếm rồi vút vào trong không gian giới chỉ.

Ánh mắt Mộc Hàm Yên lóe lên, nhưng cũng không có hỏi lại. Nàng đi tới ôm lấy tay Long Nhất, kéo hẳn cùng dạo bước trên bãi biển. Một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng tràn ngập giữa hai người. Dưới bóng đêm với bầu trời đầy sao, hai người tựa hồ gần nhau hơn rất nhiều, không có sự ngờ vực, cảm giác rất tốt.

Đi được một lúc, hai người liền ngồi trên một tảng đá lớn.

"Nếu cả đời này đều được như vậy thì thật là tốt biết bao?" Mộc Hàm Yên tựa vào vai Long Nhất, khẽ nhắm mắt nói.

"Cả đời như vậy chẳng phải là không còn gì thú vị nữa." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Mộc Hàm Yên ngược đầu lên, trừng mắt nhìn Long Nhất, gắt giọng nói: "Người như thế nào mà không có một chút hứng thú nào. Ai nói muốn ở chỗ này cả đời."

"Hứng thú?" Long Nhất sờ mũi, sau đó cười tà dị nói: "Kỳ thật ta cũng rất hứng thú nếu như được làm một số chuyện, nếu như vậy thì ngồi ở đây cả đời cũng không sao cả."

Mộc Hàm Yên cắn môi dưới, dùng ánh mắt câu hồn nhìn Long Nhất nói: "Vậy người nói phải làm gì thì mới có hứng thú đây?"

Long Nhất rúng động trong lòng, đưa tay nâng cằm Hàm Yên lên, cúi người hôn nhẹ lên môi nàng, nhẹ giọng cười nói: "Ta tệ như vậy sao."

"Như vậy còn chưa đủ sao?" Mộc Hàm Yên đưa hay tay ôm lấy cổ Long Nhất, đưa chiếc lưỡi nhỏ liếm môi Long Nhất, nhất thời lộ ra xuân sắc.

"Người đừng có câu dẫn ta, cẩn thận ta đem người làm thịt đấy."
Long Nhất không tự chủ được, tim đập nhanh hơn, đối mặt với vu
vật như thế này thì nam nhân nào có thể chịu được.

"Người dám sao?" Mộc Hàm Yên cười khanh khách nói, đôi môi hé
ra, dùng hàm răng trắng cắn nhẹ vào dải tai Long Nhất. Thậm chí đầu
lưỡi thỉnh thoảng lại khiêu khích, nhưng thật ra Long Nhất cũng đang
thi triển ma trảo trên người nàng, khiến cho cả người nàng dựa vào
Long Nhất.

Bàn tay Long Nhất bao trùm nhũ hoa của nàng mà hung hăng xoa
bóp, sau đó liền thâm nhập vào trong quần nàng, tiến tới nơi riêng tư
thâm kín của nàng.

Mộc Hàm Yên rên rỉ một tiếng, không cam lòng yếu thế, đưa bàn tay
nhỏ bé nắm trúng tiểu Long Nhất.

"Tác chiến dã ngoại?" Long Nhất nảy ra ý niệm này trong đầu, không
khỏi cảm thấy vô cùng kích thích, nghe tiếng sóng biển, hoan ái tại
bãi cát thực sự là một loại hưởng thụ vô cùng tuyệt vời.

Trong đầu có ý niệm này, động tác tự nhiên liền lộ ra một loại thông
tin, thân nhiệt càng ngày càng cao.

Khi Long Nhất cời ngoại y của Mộc Hàm Yên thì nàng cũng không có
chút phản kháng, ngược lại còn phối hợp. Thật ra Long Nhất có chút
lo lắng, ngẫm lại có khi phải thiết lập kết giới tương đối ổn thỏa, dù
sao một khi hoan ái thì rất khó tập trung tinh thần để ý hoàn cảnh
xung quanh mình.

Tựa hồ nhận ra ý đồ của Long Nhất, Mộc Hàm Yên liền ngời lên
người Long Nhất, nhẹ nói vào tai hắn: "hoàn cảnh này thật tuyệt, ta
có bạch vũ thủ trứ, sẽ không xuất hiện chuyện gì đâu."

Long Nhất vừa nghe xong liền không hề do dự, quần áo vút bừa bãi, hai người lăn lộn trên cát, lại nghe tiếng sóng biển vang lên bên cạnh, những ngôi sao nhấp nháy phấn khởi dường như không muốn bỏ qua cảnh hoan hảo này.

Trong cơn ý loạn tình mê, Mộc Hàm Yên mở hai mắt, cắn nhẹ vào lỗ tai Long Nhất nói: "Ôm thật chặt ta tới sau tảng đá to, có vài người đang tới."

Long Nhất đang ở lúc khẩn yếu quan đầu, nghe Mộc Hàm Yên nói vậy không khỏi phải ngừng lại, đưa bàn tay lên lấy quần áo, vẫn ôm chặt mỹ nhân đi nấp trong đám loạn thạch, phía sau một tảng đá lớn., thân hình hai người vừa khuất sau tảng đá lại tiếp tục chuyển động.

Trong chốc lát, hai thân ảnh từ xa đến gần rồi dừng lại cách đó không xa trước tảng đá hai người Long Nhất ẩn thân.

"Nhân Nhân cùng Như Nguyệt ... ..Long Nhất đưa đầu ra nhìn một chút, nhất thời nhíu mày. Hai người này chạy ra đây vào lúc này làm gì.

Mộc Hàm Yên nghe thấy vậy cũng đưa người ra nhìn thoáng qua, rồi cười hì hì bên tai Long Nhất nói: "Thê tử của người đang ở đó, hai người chúng ta lại XXX, không coi nàng vào đâu. Người nghĩ có đặc biệt kích thích."

Long Nhất còn chưa có nghĩ được gì lại nghe Mộc Hàm Yên nói như vậy, nhất thời cảm thấy kích thích, hạ thân hung hăng đánh tới. Mộc Hàm Yên cắn chặt môi vào bả vai Long Nhất, sợ mình phát ra âm thanh để cho hai nàng phát hiện.

Trong chốc lát, Mộc Hàm Yên rời khỏi người Long Nhất, nàng chống

hai tay vào tảng đá, cặp mông nhô cao, chỗ thềm kín riêng tư nước nô lai láng, nàng quay đầu nhìn Long Nhất mị hoặc nói: "Người còn chờ cái gì, còn không mau lại đây tiếp tục."

Long Nhất hít thở có chút khó khăn, nắm lấy cặp mông của Mộc Hàm Yên rồi xoắn tới. Hai người cùng ngẩng đầu nhìn Nạp Lan Như Nguyệt cùng Nhân Nhân cách đó không xa, một mặt tiếp tục động tác nguyên thủy.

Cảm giác có chút lo lắng khiến hai người vô cùng hưng phấn, động tác nhanh mạnh hơn, phát ra một tiếng động nhẹ. Tuy nhiên tiếng động đó đã được tiếng sóng biển che dấu nên cũng không gây chú ý.

Ngay lúc này, Nạp Lan Như Nguyệt cùng Nhân Nhân đang nói chuyện đột nhiên xoay người nhằm hướng tảng đá nơi Long Nhất cùng Mộc Hàm Yên ẩn thân đi tới.

"Vũ, chúng ta phải lẩn tránh thôi." Mộc Hàm Yên quay đầu nhẹ giọng nói, phần hông không tự giác lại lùi về phía sau phối hợp.

Long Nhất nuốt hai ngụm nước bọt, vỗ lên lưng Mộc Hàm Yên cười nói khẽ: "Sợ cái gì, các nàng ấy khẳng định là sẽ không đi tới phía sau tảng đá đâu."

Quả nhiên Nạp Lan Như Nguyệt cùng Nhân Nhân chỉ đứng ở phía trước tảng đá, các nàng nhỏ giọng nói chuyện với nhau về chuyện tình cảm phức tạp của Nhân Nhân cùng Lăng Phong. Điều này làm cho Long Nhất có chút kỳ quái, hai nữ nhân không quá trưởng thành này như thế nào lại chỉ trong vày ngày ngắn ngủi đã khiến cho Nhân Nhân nói hết chuyện đau xót trong lòng mình ra.

Ở phía sau tảng đá, hai người càng thêm hưng phấn, mùi vị gió biển thổi qua mang theo mùi u hương nhàn nhạt của hai nữ nhân.

Long Nhất không nhịn được chuyển động nhanh hơn. Mộc Hàm Yên cắn chặt hai răng tiếp chiến, khoái cảm dâng lên như thủy triều, không nhịn được phải hump nhẹ một tiếng.

"Nhân Nhân, người có nghe được âm thanh gì không?" Nạp Lan Như Nguyệt nghiêng đầu hỏi Nhân Nhân.

"không có a." Nhân nhân nói.

"Vậy có thể là ta nghe lầm." Nạp Lan Như Nguyệt khẽ cười nói.

Nhân Nhân gật đầu, đột nhiên kẹp chặt hai chân, xấu hổ nhìn nàng nói: "Công chúa, ta muốn đi tiểu, phải đi giải quyết một chút."

"Uh." Nạp Lan Như Nguyệt lên tiếng.

Nhân Nhân không chút do dự liền tiến vào phía sau đám loạn thạch, cách chỗ Long Nhất cùng Mộc Hàm Yên không xa, cởi quần từ tốn ngồi xuống, cặp lông trắng nhất thời lộ ra trước mắt hai người.

Lúc này ở phía sau cự thạch, Long Nhất cùng Mộc Hàm Yên dùng tinh thần lực sử dụng hắc ám ma pháp nguyên tố, khiến cho hai người hoàn toàn dung nhập vào trong hắc ám.

Nhìn cặp lông trắng của Nhân Nhân cùng tiếng nước xè xè, Long Nhất không khỏi giật mình, nhất thời phún xuất tất cả vào bên trong Mộc Hàm Yên. Thân thể Mộc Hàm Yên mềm nhũn, ngồi phịch vào lòng Long Nhất.

Nhân Nhân kéo quần đi ra ngoài, cũng không có phát hiện gì gì thường, không biết đôi nam nữ tà ác mới nhìn nàng đi tiểu.

Chương 456: Huyết chú thuật

"Công chúa, hắn rốt cuộc đã đi đâu? Một ngày một đêm rồi cũng không có thấy hắn." Nhân Nhân sau khi rời khỏi liền hỏi Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt lắc đầu có chút u oán nói: "Ta cũng không rõ lắm, ai biết được hắn thần thần bí bí đi đâu? Nói không chừng là hắn đi tìm kiếm bạn cũ."

Ở phía sau cự thạch, Mộc Hàm Yên nằm ôn nhu trong lòng Long Nhất, bàn tay nhỏ bé khẽ véo nhẹ vào eo Long Nhất khi nghe Nạp Lan Như Nguyệt nói vậy.

Long Nhất cũng không nói gì, sự thực đúng là hắn đi tìm bạn cũ, Lưu Li công chúa được xem như là bạn cũ, mà Mộc Hàm Yên cũng không ngoại lệ.

"Người không ghen sao? Bên cạnh hắn có nhiều nữ nhân như vậy." Nhân Nhân cười hỏi, ánh mắt long lanh.

"Ghen tuông thì có tác dụng gì, ta cũng không quản được hắn, chỉ có thể để mặc hắn thôi." Nạp Lan Như Nguyệt than nhẹ một tiếng, thản nhiên nói, hoàn toàn không thèm để ý. Không nữ nhân nào có thể hoàn toàn có được hắn, nhưng từ khi yêu hắn thì những thứ khác đã không còn quan trọng. Có đôi khi thói quen cũng là một loại đáng sợ, ví dụ như bây giờ nàng có thói quen được ở bên cạnh hắn, còn có gì không thể buông bỏ được?

"Vậy sao?" Nhân Nhân trầm tư suy nghĩ.

"Nhân Nhân, người hỏi nhiều như vậy làm gì, không phải người cũng... .." Nạp Lan Như Nguyệt mỉm cười nhìn Nhân Nhân trêu chọc.

"Như thế nào? Sợ ta cướp hấn à." Nhân Nhân khiêu khích nói.

"Người cứ việc, ta cũng không có ngại, Tuy nhiên bây giờ thời gian cũng không còn sớm, chúng ta trở về đi, nói không chừng phu quân đã trở lại." Nạp Lan Như Nguyệt cười nói, bộ dạng có vẻ không còn kiên nhẫn. Nàng đã xa Long Nhất cả ngày, không khỏi cảm thấy bị bỏ rơi.

Hai nàng vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng.

"Vũ, thật kích thích." Mộc Hàm Yên cười hì hì nói, sự thỏa mãn vô hạn khiến nàng trông thật rực rỡ.

"Thình thoảng như thế này cũng không tệ lắm, quay lại vấn đề chính đi." Long Nhất miết lên vú Mộc Hàm Yên, sau đó đẩy nàng ra, dùng thủy cầu tẩy rửa thân thể rồi bắt đầu mặc quần áo.

"Người có phải là hoài nghi trong lòng ta có chuyện?" Mộc Hàm Yên hừ một tiếng nói.

"Làm sao có thể? Người có chuyện để nói không phải ta cũng có thêm nhiều chuyện sao, chỉ có điều rất ít nữ nhân có thể mở miệng nói như người. Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Người có thể tin vào ai?" Mộc Hàm Yên cũng bắt đầu làm sạch thân

thể.

"Chẳng lẽ người đối với mọi người cũng đều bừa bãi như vậy?" Long Nhất nheo mắt lại hỏi.

Mộc Hàm Yên mỉm cười nói: "Hiện tại ta chỉ có người, nhưng nếu người không quan tâm chăm sóc ta thì nói không chừng ta sẽ tìm người khác."

"Người dám, tiểu yêu tinh." Long Nhất cười nói, cũng biết là nàng đang đùa.

Hai người tắm rửa, mặc lại quần áo xong liền thấy một bóng trắng lóe lên. Bạch hạc của Mộc Hàm Yên bay tới.

"Lão bản nương, ta thấy con chim này của người thật sự dễ thương, không bằng người cho ta? Long Nhất nhìn Bạch hạc có bộ lông vũ trắng muốt cười nói.

"Được thôi, nếu Bạch Vũ thích người thì ta cũng không có phản đối." Mộc Hàm Yên mỉm cười nói.

"Bạch Vũ, hãy tới đây với ta." Long Nhất nghe Hàm Yên nói vậy liền dùng giọng nói ôn nhu gọi Bạch Vũ.

Bạch Vũ vẫn như cũ, ngắm nhìn vũ mao xinh đẹp của mình, không có để ý tới Long Nhất. Mộc Hàm Yên quay đầu nhìn Long Nhất nói: "Người thôi đi, Bạch Vũ sẽ không thích kẻ vô lại như người."

Long Nhất trề môi nói: "chắc chắn ta đã nhầm lẫn về giới tính, nó khẳng định là con đực, đồng giới thì bài xích nhau, xem ra nó cũng chỉ là sắc điệu mà thôi."

Mộc Hàm Yên cười nói: "Nói hươu nói vượn, Bạch Vũ của ta chính là thần loan công chúa chính tông của thiên nhai lĩnh."

"Lai lịch lớn như vậy? bắt quá thiên nhai lĩnh ở nơi nào?" Long Nhất cười hắc hắc hỏi.

"Ờ... .. không nói cho ngươi. Có lẽ đến một ngày ngươi sẽ biết." Mộc Hàm Yên dừng lại, mị hoặc nhìn Long Nhất nói.

"Không nói thì thôi, đêm còn dài, xong việc rồi ta cũng phải trở về bồi tiếp Như Nguyệt." Long Nhất cười cười, bắt đầu dờn bước.

"Thật không có lương tâm, xong việc rồi liền rời đi, ngươi có nghĩ tới ta không? Mộc Hàm Yên vẻ mặt u oán.

"Đây là chuyện tình bí mật, tất nhiên đã bí mật thì phải có quy củ. Nhưng nếu ngươi muốn công khai không giấu giếm thì có thể theo ta tới hoàng cung." Long Nhất cười xấu xa nói.

"Ngươi cho là ta không dám a." Mộc Hàm Yên nhướn đôi mi thanh tú lên nói.

"Ngươi cũng đã nghe Như Nguyệt nói, ta mang ngươi trở về nàng khẳng định sẽ không có nói gì, đi thôi." Long Nhất vừa nói vừa kéo tay Mộc Hàm Yên.

"Được rồi, không đùa với ngươi nữa. Ngươi mau trở về hưởng thụ hạnh phúc của ngươi đi, ta không có thời gian lãng phí với ngươi." Mộc Hàm Yên cười, tránh khỏi tay Long Nhất. Nàng như thế nào có thể theo hắn tới hoàng cung.

Long Nhất dừng lại, nhìn Hàm Yên cười ấm áp, kéo nàng lại hôn lên trán nàng một cái rồi nói: "Ta đi đây, ngươi cũng sớm trở về nghỉ

ngơi một chút."

"Uh" Mộc Hàm Yên nhu thuận lên tiếng, sự ôn nhu của Long Nhất khiến cho nàng cảm giác sự ấm áp như ánh mặt trời.

Nhìn thân ảnh Long Nhất, gương mặt đang tươi cười của Hàm Yên chợt ngưng lại, nàng nhẹ nhàng thở dài, vỗ về vũ mao mềm mại của Bạch Vũ rồi nói: "Bạch Vũ, ta thật sự phải đi con đường này sao? Ta đã lựa chọn chính xác?"

Bạch Vũ nhẹ nhàng kêu lên hai tiếng, dường như muốn an ủi sự mất mát của chủ nhân.

Long Nhất bước đi dưới ánh trăng, từ ban công tiến vào bên trong tấm cung Nạp Lan Như Nguyệt, giường đã buông màn, nhưng hẳn cảm giác được trên giường có hai người ngọc đang nghỉ ngơi.

Hắn cởi bỏ quần áo ngoài, vén màn chui vào, dù sao hẳn cũng đã quen với thói quen của hai tỷ muội Nạp Lan, không nghĩ tới có có gì không ổn.

Hai tay khéo léo ôm chặt, một người ngọc liền chui vào lòng hắn, ma trảo của Long Nhất cũng đặt lên ngực hai nàng.

Trong giây lát Long Nhất liền phát hiện có chỗ không đúng, ngực của Nạp Lan Như Nguyệt rất co dãn, còn tiểu la lị nọ vẫn chưa hoàn toàn phát dục hết, bộ ngực không có khả năng trong một đêm trở nên to bằng của Nạp Lan Như Nguyệt.

"A... .." một tiếng thét kinh hãi vang lên, mấy quang cầu bay lơ lửng trên giường, dưới ánh sáng mờ mờ, thấy Nhân Nhân mặc nội y trong suốt, khuôn mặt đỏ hồng.

Long Nhất xấu hổ sờ sờ mũi, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nạp Lan Như Nguyệt, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn Nhân Nhân, tự động rời khỏi giường.

"Cái này... ..ta không biết... ..nhưng Nhân Nhân sao lại ở chỗ này?" Long Nhất ngồi xuống ghế trong phòng rồi hỏi.

Nạp Lan Như Nguyệt mặc nội y kêu gọi bước xuống giường, tức giận nói: "Là ta bảo Nhân Nhân ở lại đây ngủ. Ai biết phu quân đột nhiên trở về, còn tưởng rằng chàng tiếp tục ở bên ngoài hưởng thụ."

"Ách... .." Long Nhất thông minh lựa chọn không nói lời nào.

Nạp Lan Như Nguyệt nhìn thấy bộ dạng Long Nhất như vậy liền che miệng cười, nháy mắt với Long Nhất.

Long Nhất ngẩn người ra, nhún vai có chút không hiểu.

Lúc này Nhân Nhân đã mặc y phục bước xuống, khuôn mặt tươi cười vẫn còn ửng hồng, nàng nói rất nhanh: "Ta trở về đây, không có quấy rầy các người."

"Đã trễ thế này hay là người ở lại đây đi, ta đi tìm một phòng khác ngủ cũng được." Long Nhất đứng dậy nói.

"Đúng rồi Nhân Nhân, người ở lại đây đi, vừa rồi đều là ta không đúng, tưởng rằng đã trễ thế này thì phu quân sẽ không quay lại." Nạp Lan Như Nguyệt cũng lên tiếng giữ lại.

"không cần đâu, ta sẽ đi về." Nhân Nhân kiên trì nói.

Thấy không thuyết phục được, Nạp Lan Như Nguyệt bắt đắ dĩ nhìn về phía Long Nhất nói: "Phu quân, tất cả đều tại chàng, ta ... ..ta

phạt chàng phải hộ tống Nhân Nhân về."

"Được rồi." Long Nhất thấy Nhân Nhân kiên trì như vậy cũng không nài nỉ thêm, chấp thuận đưa nàng về.

Long Nhất dẫn Nhân Nhân trực tiếp trừ ban công nhảy xuống, nhằm hướng phía nhà Nhân Nhân phi tới.

Đại lộ vắng lặng, cách đại trang viên của Nhân Nhân không xa là một rừng cây, Nhân Nhân hạ xuống đó, tâm tình đã khôi phục lại như bình thường, nàng nhìn Long Nhất nói: "Được rồi, đưa ta tới đây thôi, người trở về đi."

"Việc vừa rồi, thật sự xin lỗi." Long Nhất trầm ngâm một chút rồi mở miệng xin lỗi.

"Nhân Nhân lắc đầu nói: "không sao cả, ta cũng có lỗi. Ngày hôm qua vốn muốn tới tìm ngươi, nhưng ngươi lại không có mặt, ta cùng công chúa hàn huyên một lúc. Có lẽ đã lâu lắm rồi không có tìm người nói chuyện, công chúa thật sự rất tốt, vừa ôn nhu lại vừa hiểu biết."

Lời này nghe như thế nào lại có điểm... .. Long Nhất thầm nghĩ, không phải Nhân Nhân bởi vì bị Lăng Phong đả kích quá sâu, xu hướng tình dục sinh ra có vấn đề chứ. Như vậy đây không phải chuyện nhỏ a.

"Ngươi nhìn ta như vậy làm gì, ngươi không cho là ta ... .." Nhân Nhân thấy Long Nhất vẻ mặt quái dị, trong lòng liền biết được Long Nhất đang suy nghĩ cái gì, không khỏi đỏ mặt tức giận.

"Không có, ta không có suy nghĩ gì." Long Nhất luống cuống nói.

"Còn nói không có, hừ." Nhân Nhân tức giận muốn đánh Long Nhất,

nhưng mới đưa một tay ra liền phát hiện có chút không ổn liền thu tay lại.

"Được rồi, là ta nghĩ sai, cho người đánh ta hai cái." Long Nhất nắm lấy tay Nhân Nhân đang thu về đánh vào ngực mình hai cái, sau đó nói chúc nàng ngủ ngon rồi phi thân quay về.

Nhân Nhân ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ nhìn tay mình. Cái loại cảm giác da thịt chạm vào nhau như dòng điện truyền vào trái tim nàng, rốt cuộc đó là loại cảm giác gì? Nhân Nhân cũng không hiểu được chính mình.

Ngạo Nguyệt đế quốc, tại tổng đàn bí mật của Hắc Âm giáo hội, trong một gian mật thất rộng lớn, một mỹ phụ với mái tóc màu xanh lam đang ngồi, trên người nàng mặc một ma pháp bào màu đen sẫm, trên thân áo là những kim sắc phù văn thần bí, hắc vụ nhàn nhạt từ người nàng tỏa ra bốn phía, có vẻ vô cùng quý dị.

Đột nhiên mỹ phụ mở hai mắt ra, con ngươi vốn màu lam bỗng chốc trở thành màu đen, xoay tròn với tốc độ cao như hắc động.

"linh hồn chi hỏa thiêu đốt, lấy máu làm vật dẫn, huyết chú thuật." từ đầu ngón tay mỹ phụ bắn ra một giọt máu tươi bay về phía giữa không trung, huyết quang chói mắt bạo xuất, rồi lập tức biến mất.

Mà lúc này tại Mễ Á thánh ma học viện, Thủy Nhược Nhan đang ngủ say đột nhiên mở mắt, hắc mang quý dị chợt lóe lên, nàng rời khỏi giường, tiến tới bên cửa sổ nhìn lên sắc trời bên ngoài, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười kỳ lạ, lẩm bẫm nói: "Đêm nay là lần cuối cùng trị liệu cho nãi nãi? Muốn cho nãi nãi nhanh chóng hồi phục sức khỏe."

Thủy Nhược Nhan mở y quỹ, lấy ra một cái hộp gỗ ở phía dưới, hộp gỗ vừa mở ra, một dải huyết màu đỏ liền xuất hiện trước mắt.

Cầm lấy ba cây huyết châm, Thủy Nhược Nhan ra khỏi phòng, hướng tới gian phòng của nãi nãi Thủy Linh Lung.

Có một tầng thủy hệ ma pháp kết giới ngăn trở, hắc mang trong tay Thủy Nhược Nhan lóe lên nhằm tới kết giới, sau một lát nản liền đi vào bình thường, nhưng Thủy Linh Lung đang ngồi minh tưởng lại không chút phát hiện.

Thủy Nhược Nhan như u linh tiến tới đứng phía Thủy Linh Lung, nàng nhìn nãi nãi từ trên xuống dưới, khoe miệng hiện lên nụ cười quỷ dị.

"Nãi nãi, ta giúp người trị liệu." Hồng quang trong tay Thủy Nhược Nhan chợt lóe lên, một cây huyết châm bị nàng nắm chặt tại hai ngón tay, hai mắt nàng lóe lên, huyết châm trong tay nhanh như tia chớp nhằm đỉnh đầu Thủy Linh Lung đâm tới, chỉ còn một chút lộ ra bên ngoài.

Thân hình Thủy Linh Lung chấn động, nhưng cũng không có tỉnh lại, ngược lại ý thức chìm sâu vào bên trong.

Thủy Nhược Nhan xuất ra châm thứ hai, cắm vào người Thủy Linh Lung.

"Nãi nãi, đây là một châm cuối cùng, người sẽ khỏe ngay lập tức." Thủy Nhược Nhan cười quỷ dị, nhìn cây huyết châm cuối cùng trong tay, đột nhiên nhanh như tia chớp cắm vào trên tai phải của Thủy Linh Lung.

Huyết châm vừa tiếp xúc tới da đầu, còn chưa có đâm vào thì một đạo kim sắc đấu khí cuồn bạo xuất hiện, Thủy Nhược Nhan bị đánh bay ra ngoài, trong tay vẫn nắm chặt cây huyết châm cuối cùng.

Một thân ảnh vận tử bào xuất hiện giữa không trung tại căn phòng, cẩn thận quan sát tình trạng Thủy Linh Lung, khuôn mặt tươi cười căng ra, đó chính là nữ Kiếm thần Âu Đại Mụ.

"Yêu bà người như thế nào lại ngăn cản ta trị liệu cho nãi nãi, ta giết người." Thủy Nhược Nhan tiến tới, vài đạo hắc mang từ các góc độ khác nhau đột nhiên xuất hiện đánh về phía nữ Kiếm thần, đó chính là cửu thiên ám ma thuật của Hắc Âm giáo hội.

Phanh một tiếng, kim quang trên người nữ Kiếm thần chợt lóe lên đánh tan hắc mang, một đạo kinh khí đánh về phía cổ Thủy Nhược Nhan, nhất thời khiến cho thân thể nàng mềm nhũn, ngất đi.

Lúc này tại Hắc Âm giáo hội, cả người mỹ phụ cũng chấn động, bộ ngực phập phồng kịch liệt, rồi phun ra một búng máu, vẻ mặt độc ác mang theo vẻ không cam lòng.

Nữ Kiếm thần nhìn về phía Thủy Linh Lung, kim quang trên tay chợt lóe lên hướng tới đầu nàng, hai cây huyết châm được lấy ra mang theo huyết châu bắn ra ngoài, sắc mặt nàng nhất thời trở nên tái nhợt như tờ giấy.

Lấy từ trong người ra một cái bình trong suốt, nữ Kiếm thần đổ ra một viên dược hoàn màu trắng, nhét vào trong miệng Thủy Linh Lung.

Sắc mặt tái nhợt của Thủy Linh Lung trở nên tốt hơn, trong chốc lát nàng liền tỉnh lại.

Ngày hôm sau Thủy Nhược Nhan bước vào trong đại phòng, nàng không hiểu chuyện gì xảy ra mà sáng nay sau khi tỉnh dậy thì thấy cổ mình bị đau cứng, giống như bị một người đánh vào. Lúc này nàng

thấy nãi nãi Thủy Linh Lung đang ngồi gần bàn ăn, ở trên bàn ăn là nhiều thứ đồ ăn sáng khác nhau.

Thủy Nhược Nhan kinh ngạc, mặc dù quan hệ của nàng và Thủy Linh Lung sau khi được Long Nhất đả thông thì đã tốt hơn rất nhiều, nhưng bóng ma đó vẫn còn, rất khó có thể thân mật với nãi nãi như những tôn nữ khác, cũng chưa bao giờ ăn sáng cùng nhau.

"Nhược Nhược, tới ăn cơm đi." Thủy Linh Lung ôn nhu nhìn Thủy Nhược Nhan nói.

Thủy Nhược Nhan cảm thấy sống mũi cay cay, mắt ươn ướt, tên gọi thân mật này nàng đã bao năm rồi không có nghe thấy.

Chương 457: Kim liệt nhân từu ba

Sáng sớm, không khí rất trong lành, nhiều giọt sương vẫn còn đọng lại trên lá làm say đắm lòng người.

Một âm thanh vang nhẹ, cửa mật thất ma pháp môn mở ra hai bên, lam phát mỹ phụ bước ra ngoài, sắc mặt vẫn còn chút tái nhợt.

"Vào lúc quan trọng cuối cùng, khi mà sắp thành công thì lại thất bại, thật là giận." Mỹ phụ đi tới đại sảnh, trong lòng thầm hận. Rốt cuộc là ai tại thời khắc mấu chốt lại chen ngang vào. Vốn có thể khống chế được lão bà nương Thủy Linh Lung nọ, nhưng hiện tại ... ..

"Diệp Nhân, tối qua ngươi như thế nào lại ở tại mật thất một đêm vậy? sắc mặt sao lại kém như vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Hắc Ám giáo hoàng nhìn thấy vẻ mặt thê tử nhăn nhó như vậy, không khỏi bước tới, nghi hoặc hỏi.

Ánh mắt mỹ phụ chợt lóe lên, biểu tình trên mặt thu liễm lại, đứng lên xoay người nói: "phu quân, ta không có việc gì, chỉ là tối qua tham ngộ hắc ám thần bài, thế nhưng lại không có một chút tiến triển nào, chính vì vậy nên thấy không thoải mái trong lòng.

Hắc Ám giáo hoàng ôm chặt lấy vai mỹ phụ, than vãn: "Diệp Nhân, không tìm thấy bí mật của hắc ám thần bài cũng không sao, quan trọng nhất chính là thân thể ngươi không thể suy sụp."

Vẻ mặt mỹ phụ cảm động, nép vào trong lòng Hắc Âm giáo hoàng, một đôi lão phu thê cứ như vậy lặng lẽ đứng ôm nhau ở tiểu viện.

Được rồi phu quân, người không phải nói tiểu tử Tây Môn Vũ nọ đã có được Lô Thần truyền thừa? nói không chừng hắn đã nắm giữ phương pháp mở thần bài, không bằng chúng ta bắt hắn tới đây." Một lúc lâu sau mỹ phụ đột nhiên nói.

Hắc Âm giáo hoàng nói luôn: "nhưng mà thực lực tiểu tử nọ cao thâm mạt trắc, lại còn xảo trá, muốn bắt hắn rất khó khăn.

"Phu quân, người như thế nào lại ngốc thế? Tây Môn Vũ mặc dù lợi hại, nhưng giáo hội chúng ta lại có thánh nữ Lãnh U U cùng với Linh nhi. Hai nha đầu nọ có quan hệ vô cùng đặc biệt với hắn, chẳng lẽ chúng ta không biết dụ rắn rời khỏi hang?" Mỹ phụ dựa vào lòng Hắc Âm giáo hoàng, nhẹ giọng nói, vẻ mặt lạnh lùng, u ám.

"Đây là biện pháp tốt, nhưng mà nếu để cho Linh nhi biết được thì có chút phiền phức." Hắc Âm giáo hoàng trầm ngâm nói.

"Nếu chúng ta không nói, Linh nhi làm sao biết được?" mỹ phụ liền nói.

Ngay lúc này một bóng đen lặng lẽ quay lại, nhằm hướng ngược lại chạy đi, thân hình đó chính là biến thân Lăng Phong của Phong Linh.

Vừa mới ra khỏi đại sảnh, một quý ảnh nam tử toàn thân vận hắc bào đi ngược lại, hắn nhìn Lăng Phong có chút bối rối, rồi cũng không có để ý nhiều, đi tới tiểu viện nơi Hắc Âm giáo hoàng đang đứng.

"Lạp Pháp Nhĩ ra mắt giáo hoàng bệ hạ." bóng đen cung kính hướng Hắc Âm giáo hoàng hành lễ. Đó chính là người mới vội vã trở về từ

Thương Nguyệt thành, U minh tế tự Lạp Pháp Nhĩ.

"Sự tình Thương Nguyệt thành ta cũng đã nghe qua, người hãy nói cẩn thận lại." Hắc Âm giáo hoàng nhẹ nhàng nói.

Lạp Pháp Nhĩ không có nói dài dòng, đem sự tình trọng yếu của Thương Nguyệt thành nói ra. Hắn có chút do dự liếc mắt nhìn mỹ phụ bên cạnh Hắc Âm giáo hoàng, định nói về Phiêu Miểu tiên tử nhưng cuối cùng lời định nói lại nuốt xuống.

Hắc âm giáo hoàng cùng mỹ phụ nọ trầm mặc một lúc lâu rồi thở dài một hơi nói: "nếu Phiêu Miểu tiên tử không có chấp thuận, Hắc âm giáo hội của chúng ta sẽ không tiến vào Nạp Lan đế quốc, thật đáng tiếc đã mất đi một cơ hội tốt như vậy."

Mỹ phụ lạnh lùng hừ một tiếng nói: "xú nữ nhân kia tưởng rằng có ân với Hắc âm giáo hội chúng ta thì có thể muốn làm gì thì làm sao? Bây giờ lợi ích để cho Tây Môn gia tộc hưởng, nàng ta hiển nhiên là muốn một chỗ đứng ở bên cạnh Tây Môn Vũ."

"Diệp Nhân, người nói năng linh tinh gì thế, chẳng lẽ người đã quên thủ đoạn của tiên tử?" sắc mặt Hắc Âm giáo hoàng trầm xuống, khế quát.

Mỹ phụ ngẩn người ra, toàn thân không khỏi run lên, phát tay lên rồi biến mất.

Hắc Âm giáo hoàng lắc đầu, nhớ tới thần tiên tiên tử nọ, trong mắt ánh lên sự kính sợ.

Thấy mỹ phụ rời đi, Lạp Pháp Nhĩ trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói: "Giáo hoàng bệ hạ, Phiêu Miểu tiên tử còn có chuyện cho người."

"Chuyện gì?" Hắc Âm giáo hoàng hỏi.

"Nàng bảo người hãy để ý thể tử của người, đừng để nàng làm ra sự tình đáng tiếc kéo hối hận không kịp." Lạp Pháp Nhĩ thấp giọng nói, mới vừa rồi nàng còn mở miệng nói xấu, không có chút cố kỵ nào.

Khuôn mặt Hắc Âm giáo hội thâm trầm, ánh mắt biến ảo không ngừng. Hắc biết Phiêu Miểu tiên tử cho tới bây giờ hoàn toàn không có nói chuyện vô căn cứ, như thế là Diệp Nhân đã làm chuyện gì đó sau lưng hắn?

Liên tiếp mấy ngày nhiệt độ rất cao khiến cho người dân Thương Nguyệt thành không có chỗ để ẩn náu. Ngay cả những cơn gió biển bình thường cũng mang theo hơi nóng, ánh mặt trời chói trang chiếu khắp đường phố, phảng phất như có thể nhìn thấy khói nhẹ bốc lên.

Bình thường trong nhà dân chúng không có giống hoàng cung hoặc trong nhà đại quý tộc là những nơi có trang bị ma pháp xa hoa để giảm nhiệt độ, công hiệu so với điều hòa không khí của tiền thế cũng không khác nhau mấy. Sử dụng vô số khối băng phong để bên ngoài phòng, rồi dùng ma pháp được tề để cho hàn khí mau chóng phát huy tác dụng, sau đó đục vài lỗ nhỏ trên tường, hàn khí liền theo lỗ nhỏ bay vào trong phòng, thật là vô cùng thoải mái. Khi khối băng dùng hết liền có người cho thêm vào, không cần lo lắng không có đủ băng dùng.

Vào ngày hôm nay, Thương Nguyệt thành mở một Kim Liệp Nhân tửu ba, bên trong sử dụng các thiết bị cho mùa hè, hơn nữa diện tích lại rất lớn, nghe nói liên kết với ngũ lục tràng lâu khác để sử dụng.

Hiện nay mặc dù Kim liệp nhân công hội không giống như Dong binh công hội có một phân hội ở mỗi thành thị nhưng danh tiếng lại đang

lên cao, Kim liệt nhân công hội tập trung phát triển tại Cường Long đế quốc, tiền thưởng rất cao đối với các tiểu đoàn thể thực lực cường đại, các độc hành hiệp, sự phân cấp cũng khác so với Dong binh công hội. Nó phân thành ba cấp bậc, hoàng kim liệt nhân, bạch kim liệt nhân cùng tử tinh liệt nhân. Tất cả các dong binh đều có thể nhận dấu hiệu của Kim liệt nhân công hội như sự vinh danh. Một người được xưng là hoàng kim liệt nhân không biết đã giết chết bao nhiêu người.

Nhiệm vụ cấp SS Lôi Thần cấm khu lúc trước khiến cho vô số dong binh đoàn bị tiêu diệt, Dong binh công hội càng trở nên tiêu điều, chỉ có một số người may mắn sống sót thoát ra từ Lôi Thần cấm khu. Nhưng phần lớn những người này lại gia nhập Kim liệt nhân công hội, tiền thưởng càng cao thì càng tiến gần tới bờ vực tử vong.

Lúc này Long Nhất đang đi dưới ánh nắng chói chang ở một ngã tư đường tại Thương Nguyệt thành, toàn thân vận bạch sam, thần thái phong nhã, cao quý, bộ dạng thanh thoi thư thái, đối nghịch với những người khách qua đường mồ hôi nhễ nhại, khiến cho nhiều người chú ý.

"Sinh ý cũng không tệ." Long Nhất đứng lại, nhìn về một chiêu bài lớn ở phía trước. Mặt trước viết sáu chữ thật to như rồng bay phượng múa "Thưởng kim liệt nhân tửu ba", ở lối vào có rất nhiều người, có thể tượng tượng được sinh ý nhiều như thế nào.

Long Nhất ung dung bước tới, được một nữ lang mặc phục sức gợi cảm nhiệt liệt tiếp đón bước vào tửu ba. Chỉ khi bước vào mới phát hiện nguyên lai Thưởng kim liệt nhân tửu ba này không chỉ có tửu ba mà còn chia ra thành khu ẩm thực còn có tên gọi là khu tắm mát. Mỗi khu vực đều có điều hòa không khí, giá cả lại vừa phải nên thu hút rất đông người đến tránh nóng.

Long Nhất vừa bước vào lầu hai của tửu ba, kinh ngạc thấy nơi này rất rộng, âm thầm tắc lưỡi. Ngũ lục tròng lầu này cùng lầu hai liên kết thành khu vực tửu ba, ánh đèn mờ nhạt phía trên, phục vụ đi lại như con thoi, thực sự là lớn. Long Nhất sống ở hai thế giới nhưng cũng chưa nhìn thấy tửu ba lớn như vậy bao giờ.

"Tiên sinh, xin hỏi người có phải là kim liệt nhân không?" lúc này một thiếu nữ phục vụ với trang phục hết sức dễ thương tiến tới hỏi.

Long Nhất mỉm cười, Thường kim liệt nhân là do hấn dẫn dò A Nặc cùng A Nhĩ Pháp sáng lập ra. Nhưng hấn không phải là kim liệt nhân, vì vậy hấn lắc đầu, tò mò hỏi: "Nếu là kim liệt nhân thì sao?"

Thiếu nữ chỉ về phía khu vực có ma pháp kính ngăn cách nói: "Nếu là kim liệt nhân thì có thể tiến vào khu vực kia, nơi đó chẳng những điều kiện rất tốt, giá cả lại chỉ bằng một nửa ở đây, phục vụ bên trong vô cùng chu đáo."

"Ồ... .." Long Nhất đột nhiên có hứng thú, không thể tưởng tượng được A Nặc cùng A Pháp Nhĩ lại có đầu óc nghĩ ra như vậy. Mặc dù có tầng lớp kính ngăn cách nhưng có thể cảm giác được cấp bậc khác nhau.

"Lão bản các người ở trong?" Long Nhất mỉm cười hỏi.

"Công tử là ... .." Thiếu nữ đánh giá Long Nhất, nàng hiển nhiên không phải người dân Thương Nguyệt thành, tịnh không biết được Long Nhất, nhưng nàng cũng có nhãn quang nhìn người, bằng không cũng sẽ không được an bài ở chỗ này tiếp đãi. Từ khí chất quý phái trên người Long Nhất, nàng biết Long Nhất không phải thường dân hoặc xuất thân từ gia đình quý tộc.

"Thiếu gia, người đã đến rồi." Một tiếng hô kích động truyền đến. A

Nặc xuất hiện trước mắt Long Nhất, hắn sùng bái nhìn Long Nhất, trong tâm trí của hắn, hắn vĩnh viễn không thể quên được tại Hoang mãng thảo nguyên Long Nhất đã đối kháng với siêu cấp ma thú SSS Điệp huyết kim chuẩn, hắn cả đời này kính trọng.

"A Nặc, đã lâu không thấy, kinh doanh thật tốt." Long Nhất mỉm cười vỗ vai A Nặc.

"Cám ơn thiếu gia đã khích lệ, ta chắc chắn kinh doanh tốt." A Nặc hưng phấn, có được sự tán thưởng của Long Nhất là một vinh quang đối với hắn.

Thiếu nữ tiếp đãi Long Nhất khiếp sợ nhìn cảnh này, cảm thấy choáng váng. A Nặc, một trong những người sáng lập Kim lập nhân công hội lại khiêm nhường như thế, gọi người trẻ tuổi này là thiếu gia. Nghĩ lại hắn mới chính là đại lão bản ở phía sau của Kim lập nhân công hội, còn A Nặc cùng A Pháp Nhĩ chỉ là kẻ dưới tay hắn mà thôi.

"Thiếu gia, chúng ta vào bên trong nói chuyện." A Nặc dẫn Long Nhất đi vào bên trong, không quên quay đầu lạnh lùng nhìn thiếu nữ, đưa mắt cảnh cáo nàng tốt nhất nên kín miệng.

Cách đó không, trong một góc sáng, Mộc Hàm Yên nâng chiếc chén thủy tinh trong tay lên, lẩm bẩm nói: "Oan gia, ngươi còn có bao nhiêu vũ khí bí mật chưa dùng đến? hãy để ta cố đờ coi."

Chương 458: Tiền thưởng nhiệm vụ ám sát

A Nặc muốn mang Long Nhất tới phòng hẩn tại lầu bốn nhưng Long Nhất chỉ vào khu vực được cách ly bởi ma pháp kính dành cho kim liệt nhân nói: "Vào bên trong nhìn qua một chút."

A Nặc không dám có ý kiến gì, dẫn Long Nhất đi vào khu tửu ba dành riêng cho kim liệt nhân.

Khu vực dành cho kim liệt nhân không quá rộng nhưng bố trí so với bên ngoài thì tốt hơn rất nhiều. Ở giữa có một vũ đài, đó là nơi các nhạc công cùng vũ công diễn tấu các nhạc khúc mà khách nhân lựa chọn. Chính vì vậy phong cách biểu diễn khi thì cuồng dã, khi thì thanh tĩnh, nhưng cũng rất có phong vị.

Khu vực đặc biệt bên cạnh có một khối nhiệm vụ bài thật lớn, một bên viết những nhiệm vụ mới nhất lên trên, còn bên kia thì viết những nhiệm vụ có độ khó khăn cao rất rõ ràng.

Long Nhất âm thầm gật đầu, thật sự là tốt. Khu vực tửu ba đặc biệt này không chỉ mùi phần sáng tạo, hơn nữa lại còn kết hợp giữa thời gian nhàn rỗi cùng nhiệm vụ, vô cùng xảo diệu.

Hai người ngồi tại một góc, lựa chọn hai chén rượu.

"A Nặc, A Pháp Nhĩ đâu?" Long Nhất uống một ngụm rượu, một mặt đánh giá tình hình các kim liệt nhân xung quanh rồi hỏi.

"Hồi bẩm thiếu gia, A Pháp Nhĩ tại Cường Long đế quốc đã phát triển Kim lập nhân công hội một cách cẩn thận chắc chắn. Đến nay thì nó đã được mở rộng ra, cho nên ta cùng A Pháp Nhĩ sau khi thương lượng liền quyết định phát triển ở Thương Nguyệt thành." A Nặc trả lời.

"Tốt lắm, rất tốt." Long Nhất gật đầu tán thưởng, rồi lập tức nói: "A Nặc, người có biết tại sao ta tổ chức công hội này?"

"Thiếu gia muốn thu thập tất cả các thế lực mạo hiểm giả tại Thương Lan đại lục, để họ ra sức vì thiếu gia." A Nặc cung kính đáp. Kim lập nhân công hội mặc dù do hắn cùng A Pháp Nhĩ một tay quản lý, nhưng kế hoạch ban đầu là do Long Nhất nói cho bọn họ. Hơn nữa nếu như không có Long Nhất cung cấp nguồn tài chính hùng hậu cùng với sức mạnh của Tây Môn gia tộc duy trì thì Kim lập nhân công hội cũng không có khả năng phát triển như thế này, chắc chắn sẽ bị Dong binh công hội tiêu diệt.

"Tốt, hiện tại thời gian cũng đã hết, người đi phát ra vài nhiệm vụ ngay bây giờ đi. Ta muốn mức kim thưởng thật cao cho đầu của những nhân vật cao tầng của Ngạo Nguyệt đế quốc. Nhớ kỹ là kim thưởng thật sao, người đã hiểu chưa?" Ánh mắt Long Nhất lóe lên tinh quang, cười hắc hắc nói.

A Nặc ngây người nói: "Thiếu gia, cái này ... .."

Long Nhất liếc mắt là biết A Nặc đang lo lắng, liền cười nói: "Người không cần phải lo lắng. Nếu Ngạo Nguyệt đế quốc vẫn như là trước kia thì đương nhiên không dám công bố nhiệm vụ ám sát một cách công khai. Nhưng hiện tại Ngạo Nguyệt đế quốc đang như chó nhà có tang, đánh chó thì tin tưởng rằng mọi người đều rất thích, người hãy đi làm đi.

A Nặc vâng lời xoay người bước đi, trong lòng cũng hiểu ra. Như vậy xem ra Long Nhất mười phần nắm chắc tại Ngạo Nguyệt đế quốc.

Trong chốc lát, bên kia truyền lại một trận huyên náo, thỉnh thoảng lại có thanh âm ồn ào truyền ra.

"Lão thiên a, một vạn tử tinh tộ để mua đầu một thành chủ của Ngạo Nguyệt đế quốc, mười vạn tử tinh tộ để mua đầu các quan viên chủ chốt, trăm vạn tử tinh tộ để mua đầu hoàng tử Ngạo Nguyệt đế quốc, năm trăm vạn tử tinh tộ để mua đầu hoàng đế Ngạo Nguyệt đế quốc." Một vài người đọc to tiền thưởng của nhiệm vụ vừa mới đưa ra. Tiền thưởng cao như vậy khiến mọi người đều động tâm, thấp nhất cũng là một vạn tử tinh tộ, số tiền đó cũng đủ cho một gia đình sống sung túc dư thừa cả đời.

Thanh âm huyên náo vang lên lập tức thu hút ánh mắt của mọi người tại khu vực đặc biệt của kim liệt nhân. Một vài người trước ngực có dấu hiệu tử tinh của kim liệt nhân cũng đứng dậy vây quanh. Mức thưởng cao nhất là năm trăm vạn tử tinh tộ thật sự hấp dẫn. Nếu như đoạt được số tiền thưởng này thì có thể xưng phú khả địch quốc. Nhiều đế quốc, trong quốc khố cũng chỉ có vài trăm vạn tử tinh tộ.

A Nặc quay trở lại ngồi cạnh Long Nhất rồi nói: "Thiếu gia, chỉ trong vài ngày tất cả tửu ba của Kim liệt nhân công hội đều được thông báo hết, tin rằng sẽ truyền khắp cả đại lục.

"Tốt lắm, A Nặc, ngươi đợi lát nữa thêm vào một điều nữa, không chỉ người của Kim liệt nhân công hội mới có thể tiếp nhận nhiệm vụ, tuy nhiên tiền thưởng sẽ giảm 1/5 đối với những người không thuộc Kim liệt nhân công hội." Long Nhất cười hắc hắc nói. Hắn tin tưởng rằng không lâu sau khi có sự giúp của Địa tinh tộc, liên quân hai đế quốc sẽ có thể rất nhanh công phá phòng ngự tuyến Á Đặc Tư An. Đến lúc

đó nhiệm vụ này sẽ làm cho Ngạo Nguyệt đế quốc đại loạn, những kẻ sợ chết này sẽ còn ai nguyện ý giữ chức quan để chờ chết? Đến lúc đó sẽ dễ dàng tiêu diệt Ngạo Nguyệt đế quốc.

"Vâng thiếu gia." A Nặc cung kính đáp.

"Nhưng còn một vài vấn đề. Kim lập nhân công hội phải nhanh chóng thành lập phân hội tại tất cả các thành thị của Nạp Lan đế quốc, đến lúc đó có thể hình thành một mạng lưới thông tin khổng lồ. Người cần phải thành lập một tổ tình báo tiến hành sưu tập phân loại thông tin, ta sẽ cho người đến trợ giúp người." Long Nhất tiếp tục nói. Mục tiêu chính của hắn là để cho Kim lập nhân công hội cùng Thiên võng tình báo kết hợp với nhau.

Sau khi nói chuyện cùng với A Nặc, Long Nhất một mình rời khỏi kim lập nhân tửu ba. Lúc này trời đã tối, không còn ánh nắng chiếu xuống, Thương Nguyệt thành có vẻ mát mẻ hơn rất nhiều.

Lúc này Thương Nguyệt thành đã khôi phục lại sự náo nhiệt phồn hoa, chuyện nhị vị hoàng tử tranh giành quyền lực đã trôi qua. Quân đội Nạp Lan đế quốc đã tiến vào các đại thành thị, tin tức thắng trận truyền về khiến cho dân chúng thoải mái hơn nhiều. Một số người tư tưởng cổ hủ không ủng hộ Nạp Lan Như Nguyệt cũng đã dần dần có thay đổi.

Long Nhất nhìn thấy hết những điều này, có chút tự hài lòng, thế cục vừa mới bắt đầu rối rắm đã dần dần sáng sủa hơn. Ngạo Nguyệt đế quốc đang lo lắng về sự tồn vong, Nạp Lan đế quốc thì đang trông ngóng. Còn bên trong Cuồng Long đế quốc thì có tranh đấu giữa Tây Môn gia tộc cùng hoàng tộc Long thị, mặc dù chưa có ngã ngũ nhưng mọi người đều có thể thấy được là Tây Môn gia tộc đang chiếm ưu thế lớn.

"Vũ, chờ ta." Một âm thanh để thương từ phía sau lưng Long Nhất truyền đến, tiếp theo là một làn hương thơm, Mộc Hàm Yên yêu kiều xuất hiện bên cạnh Long Nhất.

Long Nhất mỉm cười đưa mắt nhìn Mộc Hàm Yên, sắc mặt không chút biến đổi, nhún vai hỏi: "ngươi không phải là đang uống rượu? như thế nào lại vừa tắm xong?"

Sắc mặt Mộc Hàm Yên khẽ thay đổi, chỉ từ câu nói này của Long Nhất đã biết hẳn đã phát hiện ra nàng tại tửu ba, nàng mỉm cười trả lời: "Kim liệp nhân tửu ba không phải là của ngươi? Ngươi không biết tại lầu ba có chỗ tắm rửa, nước lạnh như đá, thật sự là thoải mái a."

"Còn có chỗ tắm? nam nữ tắm chung sao?" Long Nhất hai mắt sáng ngời, cười xấu xa hỏi.

"Cút đi, đầu óc toàn nghĩ xấu. Ta nghĩ ngươi nhất định muốn rình trộm." Mộc Hàm Yên nhìn Long Nhất một cách quyến rũ.

"Ta mà lại là người như thế sao? trừ phi những người tắm ở đó đều là mỹ nhân." Long Nhất cười nói.

Mộc Hàm Yên khẽ nhếch miệng cười, hiển nhiên vô cùng thích thú.

Hai người bước đi bên cạnh nhau, bất tri bất giác đã đi tới bên bờ biển.

"Lão bản nương, ngươi dẫn ta đến chỗ này làm gì, thật khó để tưởng tượng giống hôm đó?" Long Nhất cười xấu xa, nhìn khối cự thạch cách đó không xa.

Khuôn mặt Mộc Hàm Yên đỏ hồng, không cam lòng yếu thế bèn nói:

"Là ai sợ ai a."

Long Nhất nhìn bốn phía xung quanh, lúc này vẫn còn sớm, nhưng ở bãi biển đã có nhiều người đến để hưởng thụ không khí mát lạnh, thật khó để làm gì. Hắn bất đắc dĩ đưa tay bóp mạnh mũi Mộc Hàm Yên một cái.

Mộc Hàm Yên kêu nhẹ một tiếng, đưa tay cấu vào bên eo Long Nhất, đàn bà trời sinh đã có khả năng cấu véo, Mộc Hàm Yên tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hai người trêu đùa một phen rồi nằm xuống bãi cát, Mộc Hàm Yên gối đầu lên tay Long Nhất.

"Phòng chừng vài ngày nữa Quang Minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư sẽ tới: "Mộc Hàm Yên đột nhiên nói ra một câu.

"Uh, ta biết." Long Nhất nhìn những vì sao mỹ lệ trên bầu trời rồi trả lời.

"Ta nghĩ cuối cùng người cũng hiểu được Tra Nhĩ Tư không chỉ đơn giản tới Thương Nguyệt thành để chấp thuận cho Nạp Lan Như Nguyệt đăng quang, nói không chừng hắn có thể gây bất lợi đối với người. Nhưng đó chỉ là trực giác, không có căn cứ." Mộc Hàm Yên suy tư nói.

Long Nhất gác chân lên, lời Mộc Hàm Yên cũng khiến hắn phải cân nhắc. Tra Nhĩ Tư tới Thương Nguyệt thành mục đích chính là vì Quang Minh thần bài. Bởi vì hắn muốn có được sức mạnh của Quang Minh thần bài cho nên hắn sẽ không dám làm thương tổn bản thân mình, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không cho người đến uy hiếp mình. Chẳng hạn như Nạp Lan Như Nguyệt không thể không đề phòng.

"Người nói đúng, lão thần côn Tra Nhĩ Tư khẳng định là có mục đích, xem ra ta phải suy nghĩ tìm ra biện pháp." Long Nhất trầm ngâm một lát rồi nói.

Ngay lúc này Long Nhất cùng Mộc Hàm Yên đều quay lại nhìn về bên phải bầu trời.

"Hắc ám khí tức cùng quang minh khí tức đang di động tới đây. Hắc ám khí tức ở phía trước, quang minh khí tức ở phía sau. Quang minh khí tức xem ra mạnh hơn hắc ám khí tức." Mộc Hàm Yên mở miệng nói.

"Người nói đúng, thực lực chênh nhau không nhiều lắm." Long Nhất nhọc nhằn nhìn Mộc Hàm Yên.

"Người tựa hồ đã quên ta có Bạch Vũ, cảm giác của nó linh mãnh hơn ta nhiều." Mộc Hàm Yên cười nói.

Hai người mới nói vài câu thì quang minh khí tức cùng hắc ám khí tức đã nhanh chóng tiếp cận, bằng mắt thường đã có thể nhìn thấy.

Một đạo bạch quang lóe lên, ẩn ước nghe được tiếng kêu đau đớn từ trên không trung, hắc bào nhân quay cuồng rồi rơi xuống, oanh một tiếng rơi vào trong cát. Mọi người ở bốn phía kinh hãi kêu lên, tìm cách né tránh.

Một hồng ảnh chợt lóe lên, một người vận hồng y tế tỵ từ trên trời hạ xuống, mũ trùm đầu của nàng bị gió thổi rơi xuống, hé lộ ra khuôn mặt xinh tươi như ngọc, mái tóc dài tung bay theo gió, trông giống như tiên nữ hạ phàm.

"Khả Hình ... .." Long Nhất nhíu mày.

Ngay lúc này thân hình hắc bào nhân lóe lên một làn khói, thân hình nhanh chóng lướt đi, khô thảo trong phút chốc đã tóm trúng một tiểu cô nương xinh đẹp cách đó không xa.

Chương 459: Tu nhục quang minh chủ giáo đích vong linh

"Con gái, đó là con gái tôi ... .." Một phụ nhân trẻ lớn tiếng kêu khóc, tưởng như muốn thoát khỏi bàn tay nam tử đang giữ nàng lại. Lúc này móng vuốt bóng đen đang đặt trên cổ tiểu cô nương, chỉ cần không cẩn thận tiểu cô nương này sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

"Cút ngay, nếu không ta sẽ giết tiểu cô nương này." Bóng đen thâm trầm nói, tay vẫn nắm chặt cổ tiểu cô nương nọ. Tiểu cô nương nọ sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, hít thở khó khăn nhưng không thể động đậy.

"Buông nữ hài tử đó ra, nếu không ta sẽ để người chết không toàn thân." Đông Phương Khả Hình vẻ mặt khế thay đổi, lạnh lùng nói, pháp trượng trong tay chỉ vào bóng đen, quang minh ma pháp lực dâng tràn trong không khí.

Long Nhất nhíu mày, liếc nhìn Mộc Hàm Yên, cùng thấy trong mắt đối phương sự kinh ngạc. Đông Phương Khả Hình dường như không quan tâm tới tính mạng tiểu cô nương nọ. Nàng khiến hắn cảm thấy kinh ngạc và đau đớn. Trong ấn tượng của hắn thì biểu muội này mặc dù có khuynh hướng chiếm hữu mạnh nhưng trong lòng rất thiện lương. Như thế nào lại vì giết chết người của Hắc Âm giáo hội mà không để ý đến tính mạng người khác?

"Cút, cút ngay." Bóng đen cảm thấy khẩn trương, trên người tỏa ra hắc vụ bao phủ hắn cùng tiểu cô nương nọ, sức mạnh ở tay cũng đột

nhiên tăng lên, chỉ không lâu nữa tiểu cô nương này nhất định biến thành một thi thể.

Đông Phương Khả Hình tựa hồ mất đi kiên nhẫn, pháp trượng trong tay bắn ra quang ảnh, mấy đạo quang ảnh màu trắng từ các phương hướng khác nhau bắn về phía bóng đen nọ.

"Xú nữ nhân, ta sẽ bắt ngươi phải trả giá." Bóng đen thấy Đông Phương Khả Hình nhất định không buông tha hẳn không khỏi nổi nóng chửi mắng, hắc bào trên người phát ra trướng khí bao phủ bản thân cùng tiểu cô nương nọ.

Khuôn mặt Long Nhất khế biến đổi, chỉ thấy quang mang màu trắng mà Đông Phương Khả Hình chém ra trong nháy mắt đã xuyên qua bóng đen nọ, nhưng bóng đen nọ cùng tiểu cô nương dường như biến mất không dấu vết.

Đông Phương Khả Hình kinh ngạc, cảm giác được một luồng khí lạnh từ sâu trong lòng nổi lên, khí tức tử vong cường đại ập tới, âm thanh kéo cọt vang lên.

"Chạy, chạy mau. Đó là Vong linh pháp sư." Những người đứng ở xa xem sợ hãi kêu lên rồi xoay người chạy như điên tới hướng thành khu.

Một bộ xương khô trườn lên từ dưới bãi cát, tầng tầng lớp lớp nhằm hướng Đông Phương Khả Hình đi tới.

Đông Phương Khả Hình hừ lạnh một tiếng, thánh quang chiếu ra, quang minh ma pháp lực nhu hòa từ pháp trượng chiếu ra khắp bốn phương tám hướng. Những bộ xương khô lập tức biến mất.

Tại cách đó không xa, bóng đen nọ sử dụng kế kim thiên thoát xác

trốn đi, nhưng cũng không có chạy quá xa. Hắn biết không tránh khỏi bị nữ nhân này truy đuổi, sớm muộn cũng bị nàng tóm được. Bóng đen nhìn thân hình tiểu cô nương đang hôn mê trong tay, khô ráo vẫn đang nắm thật chặt yết hầu nàng. Hắn thở dài một tiếng rồi lập tức nhẹ nhàng đặt tiểu cô nương xuống.

Khi bóng đen ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt mang theo thần tình quyết tử, cho dù trốn không thoát hắn cũng nhất định không để cho Đông Phương Khả Hình cảm thấy tốt đẹp.

Đông Phương Khả Hình rất nhanh giết chết những vong linh xung quanh, một vài đạo quang bạo thuật lập tức đánh về phía bóng đen nọ. Nàng khinh địch chỉ để ý đến phía trước không chú ý đến phía sau. Đột nhiên từ phía sau vô thanh vô tức mở ra một động khẩu, một đạo kim quang từ trong đó phi ra đánh vào phía sau lưng Đông Phương Khả Hình.

Oanh một tiếng, Đông Phương Khả Hình lao đảo tiến về phía trước vài bước, trên người bị một đạo thổ hoàng sắc đánh trúng, còn bóng đen nọ cũng bị mấy quang bạo thuật đánh phun huyết.

"Hoàng kim khô lâu... .." Long Nhất kinh ngạc kêu nhỏ. Không nghĩ tới Vong linh pháp sư này lại có năng lực triệu hoán Vong linh sinh vật cấp BOSS.

Đông Phương Khả Hình quay người lại, vẻ mặt lạnh như băng. Vừa rồi chiếc búa lớn trong tay Hoàng kim khô lâu này tỏa ra khí tức âm lãnh đánh trúng lưng nàng, khí lạnh dờng như vẫn còn lưu chuyển, lông tóc vẫn còn đang dựng đứng lên. Nếu không phải trên người nàng có kết giới bảo vệ, sợ rằng nàng đã bị thương nặng.

Hoàng Kim khô lâu không để cho Đông Phương Khả Hình có cơ hội suy nghĩ nghĩ, lưỡi búa to màu vàng mang theo khí tức tử vong âm

lãnh lại nhanh như tia chớp đánh tới, là Vong linh sinh vật cấp BOSS, lực công kích cùng tốc độ của Hoàng Kim khô lâu có thể tưởng tượng được.

"Quang minh chi thần vĩ đại, cầu xin người mang quang minh thần lực ban cho tín đồ trung thành của người, trói buộc hết thầy tà ác, thần thánh trói buộc!" Đông Phương Khả Hình không có né tránh, đôi môi đỏ mọng nhanh chóng niệm chú ngữ, hình thành một thổ hệ kết giới siêu cường chia tách mình cùng Hoàng Kim khô lâu.

Chỉ thấy pháp trượng bạo xuất bạch quang, hóa thành từng sợi nhỏ hoàn toàn trong suốt quấn lấy Hoàng Kim khô lâu. Hoàng Kim khô lâu liều mạng dấn dựa nhưng không thể thoát khỏi.

Đông Phương Khả Hình khế cười, nàng có thể chế trụ Hoàng Kim khô lâu trong thời gian nhất định, nhưng nếu muốn tiêu diệt được nó thì rất phí sức. Bây giờ nàng không cần làm như vậy, bởi vì chỉ muốn giết chủ nhân của Hoàng Kim khô lâu, sau đó nó sẽ tự biến mất.

Bóng đen run rẩy đứng lên, rộ lên tràng cười quái dị, mang theo cảm giác tê lương, bi phẫn. Tại sao? Dựa vào cái gì mà Quang minh giáo hội cho mình là chúa tể nắm giữ quyền sống chết? Dựa vào cái gì mà coi Vong linh pháp sư là mục tiêu công kích của tất cả mọi người? Dựa vào cái gì mà coi Vong linh ma pháp là pháp thuật tà ác? Nó cũng là ma pháp, chỉ có bản chất khác nhau, phương pháp tu luyện khác nhau, sử dụng với mục đích tà ác thì nó là tà ác, dùng nó vào việc thiện thì là thiện. Nhưng mà trăm ngàn năm qua lại bị Quang minh giáo hội đàn áp, không thể phát triển, chỉ có thể âm thầm chịu sự cô đơn tĩnh mịch trong bóng tối.

Bóng đen tiếp tục cười cuồng tiếu. Hấn cười mọi người là kẻ ngu ngốc, cười ông trời độc ác. Hấn nhớ kỹ di nguyện trước lúc lâm chung của sư phó, hy vọng có một ngày Vong linh ma pháp có thể

quang minh chính đại trở thành một phân chi ma pháp trên đại lục.

Lúc này một số người ở Quang minh đại giáo đường cảm ứng được tử khí nên chạy tới.

Đông Phương Khả Hinh giơ pháp trượng lên, quang minh ma pháp lực rất nhanh bắt đầu ngưng tụ lại.

Mộc Hàm Yên cắn chặt răng, lạnh lùng hừ một tiếng đi tới, nhưng bị Long Nhất giữ chặt lại.

"Ta phải cứu hẩn." Mộc Hàm Yên giận dữ nhìn Long Nhất.

"Để ta đi. Nếu người đi sẽ có phiền toái." Long Nhất lạnh lùng nói. Từ lúc Vong linh ma pháp sư buông tha tiểu cô nương nọ, Long Nhất đã quyết định cứu hẩn. Bị buộc tội này vẫn không đành lòng giết người, hẩn nhận thấy Vong linh ma pháp sư này so với rất nhiều người trong Quang minh giáo hội thì còn thuần khiết hơn ngàn vạn lần.

Ba một tiếng, một đạo quang mang mãnh liệt nhằm phía Vong Linh pháp sư đang cười cuồng tiếu bắn tới, chỉ cần tiếp xúc với quang mang này hẩn sẽ bị tiêu diệt.

Nhưng ngay lúc quang mang chuẩn bị đánh trúng Vong linh pháp sư, một mảnh hắc vụ hiện ra, cắn nuốt hoàn toàn quang mang này, một bóng đen cao lớn chậm rãi hình thành, khái giáp bì cốt thần bí đen nhánh, tử vong liêm đao lóe lên quang mang với mùi huyết tinh, tử khí nồng đậm khiến cho Đông Phương Khả Hinh đứng cách đó không xa thần sắc đại biến, lui lại phía sau vài bước.

Một đạo hồng mang hiện lên, huyết sắc liêm đao trong tay Long Nhị chém lên trời cao, bạch ti quang mang trong suốt quấn quanh Hoàng

Kim khô lâu lập tức bị đứt ra.

Hoàng Kim khô lâu này cùng với Tà ác cương thi, Hắc Âm u linh tự xưng là tam đại vong linh giới siêu cấp BOSS. Nó đi tới trước mặt Long Nhị rồi quỳ xuống thể hiện sự quy phục.

Vong Linh pháp sư ngừng cười, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc cùng với sự cuồng nhiệt.

"Còn không mau mang theo bộ xương của người rời đi." Ngay lúc này bên tai Vong Linh pháp sư truyền đến một tiếng quát khế.

Vong Linh pháp sư giật mình, lập tức thu hồi Hoàng kim khô lâu, quay đầu lại nhìn thấy Long Nhị chỉ dựa vào khí thế đã khiến cho phương viên vài trăm dặm hóa thành một phiến tử tịch, thân hình hóa thành hư ảnh chìm vào bóng đêm biến mất.

Đông Phương Khả Hinh muốn đuổi theo, nhưng thân hình vừa động liền cảm giác một cỗ âm lãnh chi khí đánh tới khiến cho máu nàng dường như muốn đông lại.

Phía chân trời lập tức hiện lên vài đạo quang ảnh, trong nháy mắt đã tới nơi. Trong đó có Thần thánh tế tự Khải Lâm, còn có giáo chủ của Quang minh giáo hội tại Thương Nguyệt thành. Bọn họ vừa tới nơi liền đứng vây quanh Long Nhị, vẻ mặt mỗi người đều ngưng trọng.

"Khả Hinh thánh nữ, tất cả chuyện này là thế nào?" Khải Lâm nghiêm túc hỏi.

Đông Phương Khả Hinh liền đem sự tình vừa rồi nói lại một lần, hai mắt nàng nhìn chăm chăm Long Nhị, trong mắt ánh lên tia nghi hoặc. Đây không phải là bộ xương khô tại Lôi thần điện sao, không phải nó đã bị đánh cho tàn phế xương cốt? Nhưng nàng cũng không dám

khẳng định, bởi vì ngoại trừ huyết hồng tử thần liêm đao thì Long Nhị lúc này so với trước kia rất khác nhau.

"Đây là vật đại hung, chúng ta dùng quang minh thần chú phong ấn nó. Nếu như để nó chạy thoát, tất tạo thành hậu quả không thể tưởng tượng." Thần thánh tế tự Khải Lâm trầm giọng nói.

"Không biết tự lượng sức mình." Ngay lúc này thanh âm Long Nhị đột ngột vang lên mang theo ý khinh thường, giọng nói hơi có chút máy móc.

"Nó sở hữu trí tuệ, chẳng lẽ là Vương của Vong linh giới? Giáo chủ của Quang minh giáo hội tại Thương Nguyệt thành kinh hãi nói, Vong linh sinh vật sở hữu trí tuệ theo truyền thuyết chính là chúa tể Vong linh giới.

Về mặt Khải Lâm biến đổi, bắt đầu chỉ huy vài vị cao thủ quang minh giáo hội ngâm khởi quang minh thần chú. Quang mang màu trắng từ pháp trượng của chúng nhân tán phát ra, bao phủ Long Nhị vào trong.

Long Nhất dùng ý niệm thông tri cho Long Nhị phá vòng vây. Hắn biết rằng thực lực Long Nhị lúc này nếu muốn chạy thoát cũng không quá khó khăn.

Long Nhị nhận được ý niệm thông tri của Long Nhất, thân hình đột nhiên bạo khởi, hắc vụ áp bức quang quyển văng ra, tử thần liêm đao trong tay chém ra mãnh liệt.

Vài tên tế tự đồng thời chấn động, trong lúc nhất thời tốc độ ngâm xướng chú ngữ đồng thời tăng lên, ngăn cản công kích này của Long Nhị.

Long Nhị thấy vậy, hai hốc mắt sâu không đáy lóe lên hồng mang, trường vu sau lưng dựng lên như lông nhím, vài đạo hắc mang nhanh chóng bắn ra, mang theo uy thế hủy diệt.

Ba một tiếng, quang quyển vỡ tan, các tế tự nhất loạt bị chấn lui về phía sau vài bước.

Long Nhất như một hư ảnh, tử thần liêm đao khiến cho giáo chủ Quang minh giáo hội tại Thương Nguyệt thành cảm thấy lạnh cổ, nhất thời kinh hãi kêu lên một tiếng, xuất mồ hôi lạnh, còn Long Nhị thì đã biến mất giữa không trung.

Lúc này Quang minh giáo chủ cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một nhúm râu trắng chậm rãi bay xuống, tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, có thể nói đó là sự nhục nhã của nhân loại đối với Vong linh sinh vật này ... ..

Chương 460: Trở thành sư thúc tổ

Phiến vách núi đen vẫn như xưa, vẫn những tiếng sóng biển gào thét liên miên không dứt. Long Nhất cùng Mộc Hàm Yên đứng cạnh nhau nhìn xuống mặt biển lấp lánh ánh bạc phía dưới.

Lúc này trong lòng Long Nhất cũng kinh ngạc không thôi, hẳn chỉ dùng ý niệm thông tri cho Long Nhị đột phá vòng vây, đâu có kêu hẳn tiện thể cạo bớt một mớ râu của Quang minh đại giáo chủ đâu, không lẽ hẳn theo mình bao nhiêu năm rồi cuộc cũng học được cái bản lãnh thích đùa rồi.

"Rốt cuộc hẳn là loại quái vật gì vậy?"- Mộc Hàm Yên rốt cuộc cũng nhin không được mà cất tiếng hỏi.

Long Nhất nhún nhún vai cười đáp:

"Tta cũng không biết, đại khái thì chính hẳn cũng là quái vật"-

"Muội thấy hẳn và huynh rất giống nhau, đều khoa trương và đều biết đùa"- Mộc Hàm Yên lườm Long Nhất một cái, nhớ tới cái câu "- Không biết tự lượng sức mình"- kia của Long Nhị, nàng không khỏi buồn cười, đồng thời cũng nhận thức được một sự thật, Long Nhị là một vong linh có ý thức kinh người.

Long Nhất lúc này đang chìm vào trong trầm tư, nói thật lòng hẳn không thể tưởng tượng được Đông Phương Khả Hình lại trở thành

hình dạng như bây giờ, lãnh khốc vô tình, thất tình lục dục hoàn toàn bị phong bế, tên ngự quân tử Tra Nhĩ Tư rốt cuộc là muốn làm gì đây?

Mặc dù Đông Phương Khả Hinh đối với hắn vừa yêu vừa có ý thức chiếm hữu mãnh liệt khiến cho hắn đau đầu không thôi, nhưng nàng dù sao cũng chính là biểu muội của mình, là cháu gái bảo bối của ông ngoại Đông Phương Khải Minh, hắn thật lòng không muốn nàng rơi vào tay gã Tra Nhĩ Tư đó.

Chính lúc này, trong lòng Long Nhất chợt động, Mộc Hàm Yên cũng lập tức quay sang Long Nhất nói:

"Bảo bối quái vật của huynh tới rồi, còn mang theo tên vong linh pháp sư chạy trốn nữa"-

"Cảm giác của nàng thật kinh hãi nha"- Long Nhất a a cười nói.

Vừa mới dứt lời, một bóng đen liền hiện lên trước mắt, Long Nhị vai gác Tử thần liêm đao đã xuất hiện trước mặt hai người, không lâu sau đó, một thân ảnh của vong linh pháp sư cũng đã xuất hiện trên con dốc. Hắn từ xa nhìn thấy Long Nhất cùng Mộc Hàm Yên, chân bước bỗng ngập ngừng. Cứ tưởng Long Nhị tên vong linh có ý thức này đã cứu hắn, không nghĩ tới còn có người khác nữa, mà hắn vừa nhận định chúa tể vong linh giới Long Nhị này chính là tới theo sự phân phó của nam nhân kia.

"Tiểu nhị tử, khách nhân ngươi mang đến có chút thịnh thủng, ngươi qua đó mời hắn đến đây đi"- Long Nhất thản nhiên cười nói.

"Rõ, đại ca"- Long Nhị lên tiếng đáp rồi từ từ bước đi.

Lúc này vong linh pháp sư kia mới giật mình tỉnh lại, vội vàng bước

tới hướng nhóm Long Nhất làm lễ cung kính nói:

"Vong linh pháp sư Khô Cốt xin tạ ơn cứu mạng"-

"Khô Cốt? Hắc hắc, không cần khách khí. Chúng ta coi như là cùng một nguồn, hướng hờ trong tâm người cũng không tệ. Dưới tình huống đó còn không có hạ độc thủ với cô bé kia, phải nói là người đã tự cứu chính mình"- Long Nhất hắc hắc cười nói. Tính ra cái tên của gã vong linh pháp sư này rất có cá tính, rất phù hợp với đặc thù chức nghiệp của hắn.

"Sư phụ có nói qua, công pháp tu luyện trên đời vốn không phân chính tà, phân chính tà chình là do lòng người mà ra"- Khô Cốt nhắc tới sư phụ, ngữ khí trờ nên có chút bi thương.

Long Nhất bỗng ngăn người, những lời của gã vừa nói hắn đã đọc qua trong vong linh ma pháp bút ký của Bỉ Đặc, hắn không khỏi hỏi lại:

"Sư phụ người là ai?"-

Khô Cốt lắc đầu đáp:

"Ta từ nhỏ đã được sư phụ thu dưỡng, nhưng lão nhân gia trước giờ vẫn chưa từng nói cho ta biết tên mình, nói là do Tổ sư gia quy định. Người còn nói tổ sư gia mấy trăm năm trước chính là Bỉ Đặc Tu Cách, vong linh ma đạo sư danh chấn thiên hạ "-

Quả thật là truyền nhân của Bỉ Đặc Tu Cách. Nói như vậy gã cũng là đồng môn của mình, vong linh ma pháp của mình cũng học được từ vong linh ma pháp bút ký của Bỉ Đặc, nhờ đó mới có thể một tay tạo nên Long Nhị này.

"Người có chứng cứ gì chứng minh người là truyền nhân của Bỉ Đặc Tu Cách"- Long Nhất khép hờ mắt hỏi, trên người bỗng xuất hiện một luồng tử khí đậm đặc hướng tới Khô Cốt.

Mộc Hàm Yên đôi mắt sáng lên mang theo một tia kỳ dị nhìn Long Nhất, đôi mày ngài khẽ động, cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Khô Cốt toàn thân chấn động, trong mắt lập tức hiện ra vẻ cuồng nhiệt, so với vừa rồi nhìn thấy Long Nhị còn mãnh liệt hơn, rốt cuộc tâm nguyện của sư phụ có thể hoàn thành trên người thanh niên này không?

"Từ Tổ sư gia truyền xuống đều có một thứ giống nhau, chính là đây"- Khô Cốt giơ bàn tay gầy guộc ra rồi mở lòng bàn tay trái, chỉ thấy giữa lòng bàn tay hấn một dấu ấn đầu lâu màu đỏ đang phát ra hồng mang nhàn nhạt, giống y hệt dấu ấn Huyết sắc khô lâu trên tay Long Nhất.

Long Nhất cũng vươn tay trái của mình, bàn tay mở ra, hai huyết sắc khô lâu trên tay đồng thời nhấp nháy, hồng mang càng thêm chói mắt.

"A. Người là...."- Khô Cốt kinh ngạc hô lên, hấn đến bây giờ vẫn có chút không dám tin, sư phụ trước giờ chưa nói qua là có thu thêm đồ đệ, huống hồ huyết sắc khô lâu này truyền từ đời này sang đời khác, mỗi đời chỉ có một, không có cái thứ hai. Nhưng làm sao giải thích về huyết sắc khô lâu trên tay Long Nhất đây?

"Ta coi như cũng là đệ tử của Bỉ Đặc Tu Cách, bởi vì ta học vong linh ma pháp từ Vong linh ma pháp bút ký của ông ấy"- Long Nhất thờ dãi một cái nói.

"Khô Cốt tham kiến Sư thúc tổ"-

Khô Cốt lúc này quỳ xuống trước mặt Long Nhất, trong giọng nói có chút nghẹn ngào, đôi vai không biết vì hưng phấn hay vì gì đó mà run rẩy không ngừng.

Long Nhất ngẩn người, Sư thúc tổ? dựa theo bối phận coi như cũng chính xác, chỉ là có chút không quen thôi, Khô Cốt vừa nhìn đã thấy rất già lão rồi.

Long Nhất nâng Khô Cốt dậy rồi than:

"Người ăn uống cực khổ rất nhiều sao"-

Ai biết Long Nhất vừa nói như vậy, Khô Cốt không ngờ quỳ xuống ôm cái chân Long Nhất mà khóc lớn, làm cho Long Nhất lẫn Mộc Hàm Yên đang đứng kế bên chỉ biết nhìn nhau cũng không biết nên làm như thế nào, bị một lão nhân ôm chân mà khóc thật sự là phiền toái.

Nói đến Khô Cốt mấy năm nay cuộc sống cũng nhiều bi thảm, nay nghe Long Nhất kết luận một câu đầy ngạc nhiên như vậy liền ôm lấy chân hắn mà khóc lớn. Lão nhân sao, hắn còn chưa đến 20 mà.

19 năm trước Khô Cốt bị vất trong một cái sơn cốc, may mắn là sư phụ hắn đi ngang qua nhặt được rồi được nuôi dưỡng thành người truyền thừa. Sư phụ hắn trong Hắc ám giáo hội là một đầu mục không lớn không nhỏ, hắn từ nhỏ đi theo sư phụ nên cũng là người trong Hắc ám giáo hội, nhưng trong Hắc ám giáo hội thì vong linh pháp sư tồn tại như một dị loại, không ai muốn nói chuyện với hắn, cũng không ai muốn tiếp xúc với hắn, may mắn là còn có sư phụ quan tâm tới hắn.

Chỉ là mây gió khó lường, vong linh ma pháp sư trước giờ sống

không thọ, tới 100 tuổi coi như phi thường hiếm rồi. Mà sư phụ hẳn đủ 100 tuổi thì biến thành khói bụi, chỉ để lại cho Khô Cốt một huyết sắc khô lâu truyền từ tổ sư gia truyền xuống và một vong linh ma pháp bút ký mà thôi.

Khô Cốt tại Hắc ám giáo hội nhận hết mọi ánh mắt ghè lạnh nên cũng muốn rời khỏi Hắc ám giáo hội đi vào Thương Lan Đại lục, nhưng càng đi nhiều hẳn càng cảm thấy mờ mịt, nếu không phải sư phụ hẳn trước lúc lâm chung để lại di nguyện sợ rằng hẳn không thể thừa nhận cuộc sống này nữa rồi.

Bởi vậy khi biết Long Nhất là Sư thúc tổ và nhận được câu nói đầy quan tâm kia, hẳn không thể kìm lòng được mà thất thố như vậy.

Đợi đến lúc Khô Cốt phát tiết xong thì chân Long Nhất cũng đã ướt sũng khiến cho hẳn dờ khóc dờ cười.

Long Nhất nâng Khô Cốt dậy rồi nhìn kỹ mặt mũi hẳn, giờ mới biết hẳn còn nhỏ tuổi hơn cả mình, trong lòng cũng thấy tốt hơn rất nhiều. Hẳn cởi bỏ mũ trùm đầu của Khô Cốt xuống, mới phát hiện khuôn mặt hẳn lại không giống như bàn tay gầy trơ xương, mà ngược lại tuấn tú rất nhiều làm Long Nhất vừa nhìn đã có ấn tượng.

"Giọng nói và bàn tay người sao lại như thế này?"- Long Nhất kỳ quái hỏi.

"Tu luyện vong linh ma pháp trung cấp thì không như vậy, nhưng khi luyện đến cao cấp thì tay và giọng nói đều thay đổi"- Khô Cốt đáp

Long Nhất có chút kinh ngạc, không có đạo lý rồi, hẳn tu luyện vong linh ma pháp làm gì xuất hiện tình huống này chứ, hơn nữa Phong Linh cũng đâu bị gì đâu.

"Khô Cốt, đem cuốn sách vong linh ma pháp mà người tu luyện với bút ký của sư phụ người cho ta xem"- Long Nhất nhíu mày nói.

"Dạ, sư thúc tổ"- Khô Cốt không do dự đáp ngay, từ không gian giới chỉ móc ra một cuốn sách và một cuốn bút ký đưa Long Nhất.

Long Nhất lật sơ qua đã phát hiện ra vấn đề, trung cấp vong linh ma pháp cũng không sai sót gì nhiều, nhưng cao cấp vong linh ma pháp lại có sai sót rất lớn, chẳng lẽ trong khi truyền thừa không đầy đủ liền sinh ra cái hậu quả này sao.

"Có vấn đề gì sao? Sư thúc tổ?"- Khô Cốt thấy Long Nhất vừa nhíu mày vừa lắc đầu liền khẩn trương hỏi.

"Vấn đề lớn rồi, người tu luyện bản vong linh ma pháp không hoàn chỉnh, ta nghĩ tay và giọng nói của người biến thành như vậy cũng là do nguyên nhân này mà ra"- Long Nhất nói.

"VẬY. vậy làm sao để khôi phục đây?"- Khô Cốt có chút chờ đợi hỏi lại, mặc dù tu luyện vong linh ma pháp, nhưng cũng không ai nguyện ý muốn mình trở thành một kẻ xấu xí cỡ này cả.

Long Nhất từ không gian giới chỉ móc ra cuốn vong linh ma pháp đại toàn bút ký của Bỉ Đặc Tu Cách, đưa cho Khô Cốt rồi nói:

"Cái này mới là cuốn vong linh ma pháp bản chính của tổ sư gia người, người xem đi, rồi coi mình tu luyện chỗ nào sai lầm thì chỉnh lại, có lẽ như vậy mới khiến người trở thành bình thường lại được"-

"Là. là bút ký của Tổ sư gia sao? Đa tạ Sư thúc tổ"- Khô Cốt cả người kích động đến phát run, chính là thứ của tổ sư gia mà cả sư phụ lẫn hẳn đều sùng bái sao, chính là vị tổ sư gia trong truyền thuyết đã một mình đánh cả 3 ma đạo sư và 2 kiếm thánh, chính là

vong linh ma pháp sư đã triệu hồi một hắc ám ma long để quét sạch cả ngàn quân sao.

Long Nhất đã thấy được vong linh ma pháp thiên phú của Khô Cốt, chưa đầy 20 tuổi đã đạt tới cảnh giới vong linh ma đạo sĩ. Hắn nghĩ tới cái kiểu học tạp nham của mình mà thấy chán đời, đối với vong linh ma pháp cũng không có yêu thích cho lắm. Có lẽ vong linh ma pháp của Bỉ Đặc Tu Cách trong tay Khô Cốt sẽ có cơ hội phát dương quang đại hơn nhiều.

Chương 461: Xuân quang của tiểu la li

Khô Cốt đã đi, không chỉ mang theo vong linh ma pháp đại toàn ma pháp bút kí của Bỉ Đặc Tu Cách, còn mang theo Dị giới vong linh triệu hồi thuật của Long Nhất cho hắn.

Dị giới vong linh triệu hồi thuật là một quyển vong linh kỳ thư, Long Nhất tin tưởng rằng với thiên phú của Khô Cốt nhất định có thể kết hợp cả vong linh ma pháp lẫn dị giới vong linh triệu hồi thuật, sẽ đạt tới một tầng rất cao.

"Huynh tin tưởng vào muội lắm sao? Cứ để muội một mực bên cạnh mà nhìn"- đợi đến khi Khô Cốt đã đi khỏi, Mộc Hàm Yên cười hỏi Long Nhất.

"Đương nhiên là tin tưởng rồi, nàng là nữ nhân của ta, ta không có lý do gì để không tin nàng cả"- Long Nhất nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Mộc Hàm Yên rồi cười cười nói.

Trong mắt Mộc Hàm Yên hiện lên một tia dị sắc, nàng nhẹ nhàng xoay tay lại nói:

"Thời gian không còn sớm nữa, muội cần phải trở về, huynh cũng về với công chúa của huynh đi".

Long Nhất đã nhận ra thái độ không bình thường của Mộc Hàm Yên, nhưng hắn vẫn giữ nụ cười như cũ, vẻ mặt không thay đổi gì, ngược

lại còn nắm chặt lấy bàn tay đang rút về của Mộc Hàm Yên, ánh mắt mang theo một tia ôn nhu say lòng người nói:

"Ở trong mắt ta, nàng cũng là công chúa của ta".

Mộc Hàm Yên run lên, lòng bàn tay đã sinh ra một tầng ẩm ướt, cười đáp:

"Bớt nịnh một chút đi, lời đường mật đó huynh để dành nói với nữ nhân của huynh đi, muội đi đây"- Nói xong, nàng rút tay lại, đập lên lưng Bạch vũ bay đi.

Nụ cười của Long Nhất từ từ thu lại, ánh mắt chớp động mang theo một tư vị khiến kẻ khác nhìn vào phải mỉm cười, Mộc Hàm Yên là bạn hay địch hẳn hoàn toàn không hề lo lắng, bởi vì hẳn tin tưởng rằng cuối cùng thì nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của Long Nhất hẳn.

Xem thời gian cũng không còn sớm, Long Nhất cũng hướng hoàng cung mà về.

Không biết tới nay Nhân Nhân có cùng ngủ chung với Như Nguyệt không? Nếu vậy có nên "ăn" luôn nàng ta hay không? Trong lòng Long Nhất không khỏi nghĩ đến những tà niệm, nghĩ lại Nhân Nhân tính ra thân thể cũng thuộc loại nhất lưu đầy dụ hoặc mà .

Đang chìm vào những ý nghĩ dâm dăng, đột nhiên bá đích một tiếng một đạo bạch quang đánh úp tới, cắt đứt những Y Y trong đầu Long Nhất. Ngẩng đầu lên, chỉ thấy Đông Phương Khả Hinh một thân mặc Hồng y tế tỵ bào đang lơ lửng trên không dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn hẳn.

"Khả Hinh, đã khuya như vậy còn tìm ta sao? Rảnh thì vào hoàng

cung uống một chén trà đi, ta thấy chị dâu của muội mà gặp muội sẽ rất cao hứng đó"- Khóe miệng Long Nhất nhếch lên, cười cười nhìn Đông Phương Khả Hinh, nói thật lòng, hẳn thật sự không quen với việc Đông Phương Khả Hinh bị biến thành như vậy.

"Bớt nói nhảm đi, vừa rồi khi truy bắt tên vong linh pháp sư thì gặp người, có phải là người cứu hẳn?"- Đông Phương Khả Hinh không kìm được liền hỏi Long Nhất, ánh mắt nhìn Long Nhất mườì phần khẳng định.

"Đúng là ta có thấy một vong linh pháp sư, còn thấy được một kẻ nhân danh Quang minh giáo hội giết hại người vô tội. Chính vì vậy mà ta cũng định cứu hẳn. Ai là người có mắt đều thấy hẳn được ai cứu mà, sao lại chỉ đích danh ta"- Long Nhất nhún nhún vai cười nói.

"Ai là kẻ lợi dụng danh nghĩa Quang minh giáo hội giết hại người vô tội chứ?"- Đôi mắt Đông Phương Khả Hinh nhìn chăm chăm vào Long Nhất, mặc dù bình lặng không chút gợn sóng, nhưng lại cảm nhận được hàn ý lạnh thấu xương trong đó, hiển nhiên nàng mườì phần để ý đến vấn đề này.

"Muội biết ta đang nói tới ai mà, Khả Hinh biểu muội"- Long Nhất cười cười đáp lời Đông Phương Khả Hinh, đối với lãnh ý của nàng xem như chưa từng thấy, nếu nói giờ Đông Phương Khả Hinh không còn dây dưa với hẳn thì hẳn có chút may mắn. Nhưng nhìn hình dạng Đông Phương Khả Hinh bây giờ thì trong lòng hẳn lại cảm thấy khó chịu.

"Người nói ta sao? Ta lợi dụng danh nghĩa Quang minh giáo hội giết hại người vô tội như thế nào?"- Đông Phương Khả Hinh nắm chặt pháp trượng, trong lòng quyết định làm rõ chuyện này, nếu Long Nhất không nói cho rõ ràng nàng tuyệt không bỏ qua cho hẳn.

"Không phải lúc ở bãi biển ai đã không để ý đến tính mạng cô bé con kia sao? Bây giờ muội cũng có chút giống với lúc ấy rồi"- Long Nhất hắc hắc cười rồi bước tới. Mùi hương từ trên người Đông Phương Khả Hình nhẹ nhàng lan đến trước mũi hắn.

Đông Phương Khả Hình rất muốn lập tức bước lùi lại, nhưng trong lòng không muốn để Long Nhất nghĩ nàng do sợ hắn mà lui lại. Trong lòng nàng lại nổi lên một cảm giác phân vân không rõ bản thân xao động hay quý động, ánh mắt Long Nhất nhìn nàng không phải là hoàn toàn không có một chút sức ảnh hưởng.

"Ta không có, vong linh pháp sư tà ác không thể không trừ, nếu không người chết sẽ càng nhiều, ta làm vậy là để cứu nhiều người"- Đông Phương Khả Hình chánh khí nghiêm trang nói. Trên người phát ra một tầng ánh sáng khiến cho Long Nhất vừa nhìn hình dáng nàng bây giờ đã cảm thấy lạnh người.

"Muội làm sao biết vong linh pháp sư kia là kẻ tà ác? Muội làm sao biết hắn sẽ giết nhiều người? Là lúc hắn giết người muội đã nhìn thấy sao?"- Long Nhất dồn dập hỏi Đông Phương Khả Hình.

"Ta biết chứ, vong linh pháp sư vốn là tà ác, gặp là giết chết không tha"- Đông Phương Khả Hình khẽ dịch người tránh ánh mắt của Long Nhất, không hiểu tại sao nàng trả lời nhưng lại có chút không tin tưởng vào những lời mình nói cho lắm.

"Nói đùa, cái này cũng chỉ là thủ đoạn đui tận giết tiệt các dị giáo đồ của Quang minh giáo hội mà thôi, vong linh pháp sư triệu hồi chính là vong linh, không có tạo thành thương tổn đến tánh mạng của ai cả, muội dựa vào cái gì mà nói vong linh pháp sư là tà ác, con mắt nào của muội thấy vong linh pháp sư làm ác chưa?"- Long Nhất cười nhạt hỏi.

"Ta...."- Đông Phương Khả Hình nhất thời không thể phản bác gì, bởi vì nàng phát hiện ngoại trừ trong quang minh giáo điều ra, cũng không có chứng cứ gì để chứng minh vong linh pháp sư là tà ác cả, nàng quả thật chưa thấy qua một vong linh pháp sư làm điều ác gì bao giờ.

"Muội cứ tự mình suy nghĩ đi, đừng để những Quang minh giáo điều kia điều khiển tư tưởng của mình"- Long Nhất nhẹ nhàng nói một câu rồi cũng không hề nhìn lại Đông Phương Khả Hình mà như một làn khói nhẹ tiến vào hoàng cung.

Đông Phương Khả Hình lơ lửng giữa không trung, khuôn mặt vốn lạnh như băng đã nhú lại, nàng cố gắng áp chế trận đau đầu, trong đáy lòng tựa như đã có một khe hở mở ra rồi.

Lúc này, tấm cung của Nạp Lan Như Nguyệt vẫn sáng đèn như cũ, chỉ là lúc Long Nhất từ trên bờ dốc tiến vào thì không thấy một bóng người nào cả.

"Kỳ lạ, cả hai nha đầu đi đâu mất rồi?"- Long Nhất nhìn xung quanh phòng một cái rồi tự nhủ.,

Chính lúc này, trong phòng tắm bắt đầu phát ra những tiếng róc rách của nước chảy cùng một tiếng kêu, Long Nhất cẩn thận nghe ngóng một hồi thì nghe ra thanh âm của hai tỷ muội Nạp Lan Như Nguyệt và Nạp Lan Như Mộng.

Nguyên lai hai tỷ muội đang tắm, Long Nhất cười cười ngồi trên ghế salon, tiện tay mở nắp bình rượu chế ra ly rồi hớp luôn hai ngụm.

"Tỷ tỷ, không nên a. hahaha...."- thanh âm của tiểu la lị vang ra từ

xa đến gần, phanh địch một tiếng cửa phòng tắm đã mở banh ra, một tấm thân nhỏ nhắn trắng bạch như tuyết chạy ào ra.

-"Phốc"- ngụm rượu trong miệng Long Nhất chưa kịp nuốt vào đã phun hết ra ngoài, hấn ngơ ngẩn nhìn tiểu la li không một mảnh vải che thân trước mặt, mái tóc ẩm ướt còn vương những hạt nước long lanh đang trải dài xuống đôi bờ vai trắng như ngọc, trước ngực một cặp bánh bao trắng không quá lớn cũng không còn nhỏ, lại thêm hai hạt châu hồng hồng điểm lên trên càng khiến người ta phải phun máu, còn xuống nữa chính là.

-"Xú Phu quân, chàng còn nhìn gì nữa"- một tiếng quát yêu kiều truyền đến, một cái khăn tắm màu trắng từ bên cạnh bay đến trùm lên đôi mắt đang phát ra dâm quang của Long Nhất, hấn chỉ còn nghe được tiếng thét chói tai của tiểu la li cùng với tiếng chân bối rối chạy đi mặc quần áo của nàng.

Một lát sau, Long Nhất kéo chiếc khăn tắm ra khỏi mặt thì đã thấy tiểu la li đã chạy mất rồi, chỉ thấy một thân hình đầu quấn khăn tắm đang nhìn hấn, đôi mắt hấn bỗng lóe lên.

Chỉ thấy Nạp Lan Như Nguyệt đang khoác trên người nột bộ áo ngủ Tình thú, bên trong cái gì cũng không có mặc, mùi thơm sau khi tắm xong của nàng cứ từ từ tỏa ra khiến Long Nhất bắt đầu nổi lòng xuân. Mà trước mặt hấn chỉ thấy có mình nàng, còn tiểu la li chắc vì thẹn mà đã trốn về phòng, không dám ra đây rồi.

-"Ách. này..."- Long Nhất vừa nhấc tay lên đã buông xuống, bản năng muốn giải thích, nhưng hấn nghĩ giải thích để làm gì nữa nên hấn đành ngồi im không nhúc nhích, coi như là chuyện này khôn liên quan gì đến hấn vậy.

-"Này này cái gì, chàng có phải là cố ý hay không, trở về cũng không

nói một tiếng, phu quân xấu xa"- Nạp Lan Như Nguyệt lườm Long Nhất rồi hừ lạnh.

"Đây coi như là phòng của ta, ta về cũng phải trình báo sao? Như Nguyệt, nàng trở nên bá đạo như vậy từ lúc nào vậy?"- Long Nhất vân vân cầm rồi trừng mắt nói, nghe rằng ra để biểu đạt sự bất mãn của mình.

"Là thiếp bá đạo đó, giờ Phu quân mới phát hiện sao? Chậm quá rồi"- Nạp Lan Như Nguyệt cũng nghe được Long Nhất đang nói giống, liền xoa tay ưỡn ngực tạo thành bộ dáng kiêu ngạo đáp lại, cũng vì vậy mà đôi thỏ ngọc lại vươn ra, hai hòn ngọc hồng hồng như muốn xuyên qua lớp áo ngủ để hít thở khí trời vậy.

Long Nhất nuốt một ngụm nước miếng, đột nhiên bàn tay như tia chớp vươn ra kéo Nạp Lan Như Nguyệt vào lòng ngực mình rồi hắc hắc cười nói:

"Không muộn, nàng bá đạo thì ta cũng bá đạo, coi như lấy lại công bằng vậy"

Nạp Lan Như Nguyệt từ ánh mắt Long Nhất đã nhìn ra ham muốn của hắn đang dâng lên như một cơn lốc, nếu là không có Nạp Lan Như Mộng ở gần nàng tuyệt đối sẽ ở ngay tại đây cùng hắn nồng nhiệt một phen, nhưng hiện tại nàng lại muốn chạy trốn.

"Ngô. đáng ghét. .Như Mộng còn . ngô..."- Nạp Lan Như Nguyệt chưa nói hết câu, cái miệng nhỏ nhắn đã bị cái miệng rộng của Long Nhất phủ lên, đầu lưỡi hắn ngay lập tức thừa dịp chạy loạn vào, đem những lời chưa kịp nói ra của nàng trở ngược vào trong lòng.

Hai người hôn nhau nhiệt liệt, mà đôi ma trảo của Long Nhất đang miệt mài nhào nắn đôi ngọc thỏ cách một lớp áo ngủ trong suốt của

Nạp Lan Như Nguyệt, cũng trực tiếp đột kích hai quả anh đào nhỏ nhắn của nàng.

Lúc này, Nạp Lan Như Mộng từ bên cửa thò đầu sang, nhìn thấy Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt đang kích tình khiến khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển sang màu hồng, đôi mắt long lanh không yên lại được.

"Phu. Phu quân . vào phòng...."- Nạp Lan Như Nguyệt thối hơi thờ nóng rực vào bên tai Long Nhất rồi nói, tình dục bị đè nén đã lâu của nàng đã hoàn toàn khởi phát, nhưng tia lý trí còn sót lại đã nhắc nàng không nên ở trước mặt mọi người mà thể hiện sự hưởng thụ như lửa lẩn sự tình tà ác này.

Long Nhất cũng không lo lắng lắm, mặc dù trước mặt tiểu la li mà hoan ái thì rất kích thích, nhưng lúc này chưa phải là thời khắc tốt nhất, bởi vậy hấn bế ngang Nạp Lan Như Nguyệt đang bị lửa dục thiêu đốt phóng tới căn phòng cách vách của mình.

"Đang ghét thật, có gì đâu mà phải chạy chứ"- Nạp Lan Như Mộng nhíu mày nói, sau đó lập tức ôm lấy khuôn mặt đỏ rực của mình chạy về.

Chương 462: Nữ hoàng bệ hạ

Mây mưa đã qua, thân thể Nạp Lan Như Nguyệt mềm mại dựa trên lồng ngực của Long Nhất, ánh đèn mờ lung chiếu xuống thân thể trắng hồng của nàng, dung hợp thành một phong tình dụ nhân cực độ.

"Phu quân xấu xa, chàng quả thật xấu xa mà, làm vậy sao thiếp còn mặt mũi nào nhìn Như Mộng chứ"- Nạp Lan Như Nguyệt khuôn mặt vẫn còn hồng hồng, dựa hẳn vào một bên người Long Nhất mà nhẹ nhàng trách cứ hẳn.

"A A, chính là tiểu nha đầu kia vô ý vô tứ mới đúng. Chúng ta hai vợ chồng làm chuyện này là chuyện thiên kinh địa nghĩa, vậy mà tiểu nha đầu đó cứ ngày nào cũng bám theo hai chúng ta, lần này để cho nàng ta hiểu thêm chút chuyện cũng tốt"- Long Nhất vừa cười cười vừa vuốt ve thân thể ngọc ngà trong ngực mình, mềm mại như tơ, vuốt ve cả trăm lần cũng không thấy chán (ND: pót tay, gặp mình không những một trăm lần mà phải là mười ngàn lần. mười ngàn lần)

Nạp Lan Như Nguyệt chống tay ngồi dậy, đôi thỏ ngọc lại rung rinh khiến người ta kinh tâm động phách. Nàng lờm Long Nhất rồi nhẹ nhàng nói:

"Bộ thiếp không biết chủ ý quái quỷ gì của chàng sao, chàng đang muốn cả tỷ muội cùng lúc phải không"-

Long Nhất hắc hắc cười, cái ý này tuyệt đối có khả năng thành sự thật, tiểu la lị kia cũng thật là động lòng người, làm một nam nhân thực thụ lẽ nào lại không động lòng cho được?

"Phu quân, chàng nói mau, có phải là chàng có chủ ý này hay không?"- Nạp Lan Như Nguyệt khẽ lay người Long Nhất hỏi.

"Như vậy sao được? Ta đâu phải là loại người đó?"- Long Nhất giương bộ mặt vô tội ra, có đánh chết hãn cũng không dám trước mặt Nạp Lan Như Nguyệt mà thừa nhận chuyện này.

"Vậy ý của chàng là không muốn Như Mộng sao? Như Mộng sắp 15 tuổi rồi, ngày ngày chàng đều ôm nàng ngủ mà bây giờ nói không muốn Như Mộng, chàng. bội tình bạc nghĩa"- Nạp Lan Như Nguyệt hừ lạnh một cái rồi ngồi dậy xoay người lại, tấm lưng ngọc ngà mỹ lệ như đập vào đôi mắt Long Nhất.

Ách. đại não của Long Nhất như muốn nổ tung, đây cũng là một loại giận dữ của nữ nhân sao?

Nạp Lan Như Nguyệt thấy phía sau nửa ngày không có chút động tĩnh gì, quay đầu vừa nhìn liền thấy vẻ mặt không biết đang suy nghĩ gì mà góc trệ ra của Long Nhất, không khỏi phác xích bật ra một tiếng cười khúc khích.

"Cười cái gì, còn không xoay người lại đây"- Long Nhất lấy lại tinh thần liền cười nói.

Nạp Lan Như Nguyệt hì hì cười rồi tiến sát vào lồng ngực của Long Nhất, xem ra nàng hoàn toàn hiểu được tính cách của Long Nhất rồi.

"Phu quân, đừng nóng nữa, Như Mộng có tình với chàng. Nàng đối với chàng như thế nào kẻ ngu cũng thấy được, theo quy tắc thông

dụng của đại lục, con gái 15 tuổi có thể xuất giá thành thân rồi. Như Mộng còn nửa năm nữa mới tới 15, từ giờ đến đó Phu quân không được " ăn" nàng đâu"- Nạp Lan Như Nguyệt dựa vào ngực Long Nhất rồi lẩm bẩm nói.

"Còn chuyện kia thì. "- Long Nhất hắc hắc cười dâm hỏi lại.

"Chàng còn hỏi thiếp, bộ thiếp quản được chàng à. Dù sao thì bước cuối cùng mà Như Mộng chưa tới 15 thì vẫn không được phát sinh."- Nạp Lan Như Nguyệt cắn một cái vào ngực Long Nhất rồi nói.

"Không thành vấn đề, không thành vấn đề"- Long Nhất hắc hắc cười đáp. Dù sao thân thể tiểu la lị còn chưa phát triển đầy đủ, quy định của đại lục nữ tử 15 tuổi mới thành thân xem ra cũng không phải là không có đạo lý, sớm qua cũng không tốt (ND: Theo quy định của Luật Hôn nhân gia đình thì Con gái $6 \times 3 = 18$ tuổi, Con trai $7 \times 3 = 21$ tuổi mới có thể kết hôn. Còn theo Kinh Dịch thì Nữ $7 \times 3 = 21$, Nam $8 \times 3 = 24$. Đây là độ tuổi tốt nhất cho "Lần đầu tiên" , khi ấy âm dương điều hòa, cơ thể phát triển hoàn chỉnh, khung xương đã định. là thời điểm tốt nhất).

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên mặt biển, từng trận hơi nước từ mặt biển xanh bốc lên tạo thành từng đám mây bay trên trời. Mới nhìn tựa như là một tiên cảnh, chỉ là nhiệt độ quá nóng khiến người ta lập tức tỉnh táo để nhận thấy bọn họ lúc này đang giống như bánh bao nằm trong lồng hấp, không cách gì chống lại nhiệt độ ngày càng tăng lên như vậy.

Gió từ mặt biển thổi lên cũng không giúp cho Thương Nguyệt thành đang đắm mình dưới cái nóng rực của mặt trời. Nhiệt độ quá cao khiến cho nhiều người có thể chất yếu liền đổ bệnh, trong lúc này

trong thành đều u ám như mây đen, chỉ biết cầu xin trời cao ban xuống nước cam lộ, cầu cho bình an mà vượt qua được cái nóng trăm năm khó gặp này. (ND: Thường thôi, El Nino 1997 ta còn không sợ. Tác giả ở mãi tận TQ, xứ ôn đới đó thì làm sao hiểu được cái nóng 42,5 độ mà ta từng trải qua chứ)

Giờ đang buổi trưa, trong lúc này nhiệt độ là cao nhất, ngã tư đường vắng lặng không một bóng người. Máy cửa hàng bên đường vắng hoe, còn các lão bản thì ngồi ở ghế dựa mà nhìn trời. Những cái ma pháp phong phiến (Cánh quạt chạy bằng ma pháp) chuyển động không ngừng, chỉ là có quay đến cỡ nào đi nữa cũng không giúp cho không khí trở nên mát mẻ hơn được chút nào.

Bất thình lình, một tiếng sét vang lên giữa trời, gió nổi lên mây kéo lại, mặt trời trong nháy mắt bị mây đen che kín, gió lớn thổi ào ào như muốn xuyên tường mà qua. Vô số cát bụi bay tứ tung, cái nóng gay gắt tựa như đã không còn tồn tại.

"Trời mưa rồi, trời mưa rồi, Trời đã phù hộ cho Nạp Lan Đế quốc rồi"- mấy trăm người dân từ trong nhà chạy vọt ra giữa ngã tư đường, mỗi người đều mang theo vẻ mặt mừng rỡ, Quang minh thần đã không bỏ rơi tử dân của người mà.

Tư lạp, mấy đạo tia chớp màu tím chớp lên như muốn rạch nát bầu trời. Ngay sau đó tiếng sấm long long, mây đen kéo lại, rồi những giọt mưa tựa như mật ngọt tiêu sái rơi xuống. Cả Thương Nguyệt thành chìm trong nỗi hân hoan, nếu trời còn không mưa, sợ rằng có nhiều người bị nóng đến phát điên rồi./

Mưa càng lúc càng rơi nhanh, trong chốc lát liền biến thành cơn mưa to ào ào đập lên những nóc nhà, mấy trăm người dân đang hân hoan đứng giữa mưa mà kêu to, vì cơn mưa to này mà cảm ơn trời.

Long Nhất bên hông quần chiếc khăn tắm đang đứng trong tấm cung của Nạp Lan Như Nguyệt nhìn cơn mưa to bên ngoài, khoe miệng nổi lên một tia mỉm cười kỳ dị.

"Phu quân, chàng cười cái gì vậy?"- Nạp Lan Như Nguyệt mặc chiếc áo ngủ bằng tơ từ sau lưng ôm lấy eo Long Nhất dịu dàng hỏi.

"Tối qua ta xem sao trên trời, tựa hồ không có dấu hiệu trời sẽ mưa"- Bàn tay to của Long Nhất vươn tới chiếc eo thon của Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve.

"Phu quân chỉ biết nói đùa, đêm qua chàng một mực làm mấy chuyện xấu không chịu ngừng, có đi xem cái gì đâu"- Nạp Lan Như Nguyệt đỏ mặt gắt nhẹ.

Long Nhất hắc hắc cười hai tiếng, đối với tinh tượng học (ND: Thuật quan sát sao trên trời, cái này lão Gia Cát Lượng rành lắm) hẳn cũng chỉ biết sơ qua mà thôi, kiểu như "trăng quàn trời hạn, trăng tán trời mưa" mấy loại hiện tượng đó thì hẳn còn biết, chứ còn sâu hơn nữa thì hẳn bó tay.

"Nguyệt nhi, bản lĩnh của Phu quân bộ nàng biết hết sao? Bây giờ ta nhắc nàng một tiếng, bây giờ nàng mặc trang phục nữ hoàng vào rồi chuẩn bị làm lễ tiếp nhận vương miện đi"- Long Nhất vừa nhìn những giọt mưa bên ngoài vừa làm ra dáng vẻ cao thâm khó lường nói.

Nạp Lan Như Nguyệt buông eo Long Nhất ra rồi đứng bên cạnh hẳn, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hẳn hỏi:

"Vì sao? Chẳng lẽ là Quang minh giáo hoàng tới sao? Căn cứ vào tin tình báo, hẳn còn lâu mới tới mà"-

"Bộ không tin Phu quân nàng sao? Nàng cẩn thận cảm giác một chút, có phát hiện có cái gì không đúng hay không"- Long Nhất cười đáp.

Nạp Lan Như Nguyệt nghe vậy liền nhắm đôi mắt, tinh thần lực tản ra khắp 4 phương 8 hướng để tìm xem có chỗ nào không đúng. Bỗng nhiên, đôi mắt nàng mở bừng, nàng đã biết có chỗ nào không đúng rồi. Bình thường khi trời mưa sẽ có hiện tượng ma pháp nguyên tố dao động, nhưng không cảm giác mãnh liệt giống bây giờ. Như vậy dao động đó là dấu hiệu rất giống với việc ma pháp được phóng ra chứ không từ tự nhiên sinh ra.

"Phu quân, chàng nói cơn mưa này là được tạo ra sao?"- Nạp Lan Như Nguyệt ngẩng đầu lên, tuy là nghi vấn, nhưng ngữ khí cũng đã tin tưởng rồi.

"Không sai, làm một cơn mưa bao trùm cả Thương Nguyệt thành như vậy cũng không quá khó khăn, cỡ cấm chú là đủ rồi, nhưng lần này lại không có lực lượng cường bạo của cấm chú, có thể do có nhiều người cùng lúc phóng ra ma pháp. Nếu ta đoán không sai, Quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư tới rồi"- Long Nhất cười nói, trong lòng thật ra cũng đang bội phục cách làm này của Tra Nhĩ Tư, cơn mưa to lần này không nghi ngờ gì nữa, sẽ được quy là lực lượng của Quang minh thần, tự nhiên cũng có tác dụng lên Tra Nhĩ Tư là kẻ đại diện cho Quang minh thần, như vậy những tín đồ của Quang minh giáo hội càng vì cơn mưa này mà cảm tạ ơn đức của Tra Nhĩ Tư, từ đó càng thêm tin tưởng vào tín ngưỡng của mình, quả nhiên một việc hai tác dụng mà. (ND: Nói gì, mấy thủ đoạn này mấy ông tôn giáo làm hoài)

Long Nhất nói như vậy, Nạp Lan Như Nguyệt tất nhiên sẽ không còn nghi vấn gì nữa, mệnh lệnh ban ra lập tức làm cho cả hoàng cung đều khần trương lên, việc gia miện cho hoàng đế là việc cả đời khó

gặp, khi Quang minh giáo hoàng tới cũng là lúc tiến hành gia miện, vì vậy có là đang đêm cũng phải tắt bật giăng đèn kết hoa để nghênh đón rồi.

Cơn mưa từ từ ngưng tạnh, mây đen trên trời từ từ tản ra, hơi nước lơ lửng giữa không trung tạo nên một màn sương trắng phập phù, ánh mặt trời bắt đầu le lói hiện ra khiến cho cả Thương Nguyệt thành ngập trong một bầu không khí mát mẻ, thêm gió biển thổi vào càng khiến lòng người nao nao.

Phía cửa bắc Thương Nguyệt thành hiện đang rất náo nhiệt, tất cả Quang minh tế tự lẫn Quang minh võ sĩ trong các Quang minh đại giáo đường đều được huy động, chia làm hai bên trái phải đứng trên con đường trước cửa thành, dĩ nhiên là Thần thánh tế tự Khải Lâm cùng Đông Phương Khả Hình cũng có mặt tại đây.

Trận thế bày ra như thế khiến tất cả mọi người đều đoán ra Quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư đã giá lâm, cả Thương Nguyệt thành hân hoan ủng hộ, việc này biểu thị cho Nạp Lan Đế quốc không hề nằm trong cục diện quần long vô chủ, bọn họ đã có một lãnh tụ tinh thần mới rồi.

Nạp Lan Như Nguyệt được các cung nữ hầu hạ việc mặc vào bộ phục sức nữ hoàng mới được thiết kế, trên đầu đội một cái Hoàng quang lấp lánh, hơn nữa còn vô ý toát ra một khí thế uy nghiêm, thêm vào hàn khí trên đôi mắt đang nhàn nhạt phát ra khiến cho những ai nhìn vào đều cảm thấy ngây người, tựa như Nạp Lan Như Nguyệt sanh ra là để làm nữ hoàng, là trời sanh ra làm chúa tể một quốc gia vậy.

"Tỷ phu, tỷ tỷ bây giờ thật sự rất xinh đẹp, nhưng thoát nhìn lại làm cho người ta hơi sợ nha"- Nạp Lan Như Mộng ôm lấy cánh tay Long Nhất nói.

Long Nhất cười hắc hắc, ánh mắt nhìn Nạp Lan Như Nguyệt như nhìn một tác phẩm nghệ thuật tuyệt thế do chính mình chế tạo ra vậy, một loại đặc ý khó tả bằng lời đang dâng trào trong lòng hắn. Đúng vậy, Nạp Lan Như Nguyệt trở thành nữ hoàng đầu tiên của Thương Lan Đại lục, loại cảm giác này giống như lúc bồi dưỡng Bắc Đường Vũ thành danh, nhìn nàng danh tiếng như mây chấn động cả Thương Lan Đại lục, đó là một loại cảm giác thỏa mãn khó nói nên lời.

Bá đích một tiếng, Nạp Lan Như Nguyệt đã vén chiếc váy nữ hoàng hoa lệ lên rồi ngồi lên chiếc ghế rộng, cái loại khí thế này làm cho mọi người đều kinh ngạc ngây ngốc dùng ánh mắt kính sợ nhìn nàng rồi nhất tề quỳ xuống hành lễ.

Nạp Lan Như Nguyệt thản nhiên nhìn những cung nữ và thị vệ đang quỳ dưới đất, trong lòng có chút không quen, nàng giương đôi mắt nhìn Long Nhất đang đứng đó không xa mà nhìn nàng, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều.

"Cấp báo, Công chúa. Nữ Hoàng bệ hạ, Quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư đã tới cửa thành phía bắc"- tên thị vệ vừa tiến tới liền thấy Nạp Lan Như Nguyệt một thân mặc bộ áo nữ hoàng đang uy nghiêm ngồi trên ghế, phía dưới là những cung nữ và thị vệ đang quỳ bái, không khỏi lập tức đem cách xưng hô "Công chúa" sửa thành "Nữ hoàng bệ hạ"

"Được rồi, xuất phát"- Nạp Lan Như Nguyệt đứng lên thản nhiên nói.

Chương 463: Cưỡi lên Quang minh thần

Cơn mưa nhân tạo tính ra tác dụng cũng không quá lớn, nhưng cũng làm giảm bớt cái nóng, từng trận gió mát thổi qua khiến con người không còn cảm giác nóng bức như lúc trước nữa.

Lúc này cả vạn dân Thương Nguyệt thành đã đổ xô ra đường chen chúc nhau để dành một chỗ có thể nhìn thấy Quang minh thần sử trong mắt bọn họ, cũng chính là Quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư, nhân vật đứng ở tột đỉnh vinh quang của Thương Lan Đại lục.

Bỗng nhiên, một tiếng chuông trầm trầm vang lên, trên con đường lát đá trắng dẫn tới hoàng cung xuất hiện chiếc Long Niệm (Xe của Vua, Nữ hoàng.) hoa lệ 8 ngựa kéo, chiếc Long niệm này chính là do hoàng đế khai quốc đầu tiên của Nạp Lan Đế quốc lưu truyền lại, trải qua cả ngàn năm lịch sử vẫn như xưa, màu sắc không thay đổi, trở thành Ngự tiền tọa giá của mỗi vị tân hoàng, cao hơn 8 thước, 10 thước dài 5 thước rộng, vài mảnh rèm bằng tơ tằm thật dài ở hai bên xe theo gió bay phất phới, mà kéo xe chính là 8 con Độc giác mã, mỗi con tứ chi đều cường kiện, thân hình cân đối, bộ lông bóng loáng như tơ không có một sợi lông tạp, làm cho người ta nhìn vào không tự chủ được mà sinh ra một cảm giác rung động khó nói nên lời.

Hai đội Kỵ binh tinh nhuệ của hoàng gia chia làm hai bên trái phải đứng bên đường, khí thế oai hùng lại mang theo vẻ cao quý thần thánh không thể xâm phạm, mà Nạp Lan Như Nguyệt một thân Nữ hoàng bào ngồi trên trường kỷ đang ngó xuống phần đông dân chúng

đang quỳ xuống hành lễ, đôi mi hiện lên vẻ uy nghiêm tạo thành phong thái vương giả.

Long Nhất ôm tiểu la lị bay trên bầu trời, trong lòng âm thầm gật đầu, Nạp Lan Như Nguyệt quả nhiên không làm cho hắn thất vọng.

Long niện tiến lên nhanh phi thường, chỉ một lát đã tới cửa thanh phía bắc. Một đoàn tế tự chỉ thông thả hướng Nạp Lan Như Nguyệt vái một lễ, mặc dù lúc này Nạp Lan Như Nguyệt không chỉ là thánh nữ của Quang minh giáo hội, đồng thời cũng là Nữ hoàng đầu tiên, nhưng dù sao Tế tự cũng là một loại chức nghiệp cao quý, ngoại trừ khi gặp Quang minh giáo hoàng thì quỳ xuống hành lễ, ngoài ra chỉ cần cúi người làm lễ là được. Từ đó có thể tưởng tượng quyền lực của giáo hoàng trong thời đại này cao như thế nào.

Long Nhất mang theo tiểu la lị từ không trung nhẹ nhàng đáp xuống. Động tác nhẹ nhàng như chim én, phiêu dật tự nhiên.

"Tây Môn thiếu gia, trong khoảng thời gian này người thật giống thần long thấy đầu không thấy đuôi"- Khải Lâm thánh tế tự thấy Long Nhất đến liền mỉm cười bước tới trước nghênh đón.

"Vậy sao? Khải Lâm Thánh tế tự có phải là đang nhớ tới ta hay không?"- Long Nhất không hề nghiêm chỉnh mà cười cười đáp, tựa hồ cảm giác được ánh mắt cùng hào khí chọt dâng lên từ phía đám tế tự, chỉ sợ rằng một khi Khải Lâm Thánh tế tự sắc mặt đổi khác sẽ xảy ra quần ẩu lớn đây (ND: Quần ẩu = Đánh hội đồng, đánh loạn xà ngầu.)

"Tây Môn thiếu gia nói đúng, gần đây đối với người quả thật rất mong đợi, nghĩ đến lời của giáo hoàng bệ hạ phân phó cho ta, đợi đến sau khi thực hiện xong nghi thức Gia miện, Giáo hoàng bệ hạ chắc phải tự thân đi gặp Tây Môn thiếu gia một phen rồi"- Khải Lâm

cũng chỉ mỉm cười chứ không nổi giận, ngược lại lời nói ra lại khiến người khác kinh ngạc không thôi, một lời nói ra khiến tất cả mọi người đều âm thầm suy đoán quan hệ giữa Long Nhất và Giáo hoàng Tra Nhĩ Tư.

"Được rồi được rồi. Bốn thiếu gia với giáo hoàng bệ hạ thân quen đã lâu, ngày đó cùng Nguyệt nhi tổ chức hôn lễ cũng chỉ vội vã gặp qua, tiệc cưới phần, lần này có cơ hội chắc phải nhờ lão nhân gia chỉ giáo thêm một phen mới được"- Long Nhất hắc hắc cười nói, ngoài miệng thì nói khách khí như vậy, chỉ là vẻ mặt cùng ngữ khí tựa hồ khác biệt hoàn toàn.

Khải Lâm cùng Long Nhất đều mỉm cười, chẳng biết là phối hợp ăn ý hay đều là trong lòng mang quỷ cả.

Chính lúc này, chân trời đột nhiên xuất hiện hàng vạn đạo ánh sáng mờ mờ, còn có một cỗ khí tức tường hòa như thủy triều dâng lên làm cho mọi người cảm thấy tinh thần sáng khoái như nắng hạn gặp mưa rào vậy.

Từ những đạo ánh sáng mờ mờ bỗng xuất hiện một đạo ánh sáng màu trắng sữa, một bóng người từ giữa không trung từ từ hiện ra, chỉ trong phút chốc đã tới bầu trời ở cửa bắc Thương Nguyệt thành. Vẫn bộ trang phục kiếm cơm kia, cộng thêm ánh sáng lung linh phía sau, thậm chí còn tạo thành hình một đôi cánh ẩn ẩn hiện hiện. Một khí tức quang minh nồng hậu bao trùm cả Thương Nguyệt thành.

"Giáo hoàng bệ hạ....."- Chúng tế tự đều đồng loạt hành lễ, tất cả dân chúng đang vây xung quanh cũng quỳ xuống, thần tình mỗi người đều mang theo thành kính hướng tới Tra Nhĩ Tư, trong lòng thầm nghĩ, cuộc đời này được gặp mặt giáo hoàng một lần, quả nhiên chết không hối hận (ND: Ta khinh)

Lúc này Khải Lâm đã hướng tới Tra Nhĩ Tư hành lễ, người sắp được làm lễ gia miện là Nạp Lan Như Nguyệt tất nhiên cũng không ngoại lệ, hướng hồ nàng còn là Thánh nữ của giáo hội, đối với loại lễ tiếp này thì cũng đã quá quen thuộc rồi.

Nhưng thật ra lúc này Long Nhất đang ngẩng đầu đứng thẳng, mang theo một tia mỉm cười khó hiểu nhìn Tra Nhĩ Tư đang bay giữa không trung, hôm nay là lão già này có chuyện cầu hấn, rõ ràng là mấy cái chuyện mị dân này hấn chẳng coi ra gì.

Tra Nhĩ Tư nhìn thấy vậy sắc mặt khế biến, chỉ thoáng nhìn Long Nhất một cái rồi dời ánh mắt. Chỉ là giữa đôi mắt chợt lóe lên một tia cuồng nhiệt, chỉ cần Long Nhất giúp hấn khám phá bí mật của Quang minh thần bài để hấn có thể truyền thừa thần vị, thì bất cứ hành vi vô lễ hoặc yêu cầu gì của Long Nhất hấn đều có thể chịu được cả.

"Tất cả hãy đứng lên đi, Quang minh thần vĩ đại luôn chăm lo cho những giáo đồ của người, tà ác sẽ bị xua tan hết thảy, điều thiện sẽ luôn tồn tại"- Giáo hoàng Tra Nhĩ Tư dùng âm thanh trầm thấp mê hoặc lòng người nói, hai tay vung lên, vạn đạo ánh sáng hạ xuống rồi nhập vào người hấn, mọi người đều có cảm giác xương đầu gai gai, lỗ chân lông trên toàn thân đều nở rộng khiến thoát mái vô cùng, trong lòng niềm tin càng sâu, miệng luôn hô hào khẩu hiệu của Quang minh giáo hội.

"Tỷ phu, sao sau lưng giáo hoàng có hai cái cánh vậy?"- Tiểu la lệ đứng cạnh Long Nhất tò mò hỏi, trong lòng nàng đối với Quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư cũng chỉ thấy tò mò chứ không tôn hấn lên thành thần như những người khác.

"Cái này là giả đó, Tỷ phu cũng làm được"- Long Nhất cười đáp.

"Vậy hấn không phải là kẻ lừa đảo sao, vừa rồi muội còn nghĩ hấn

có chút kinh khủng, hóa ra chỉ là cảm giác sai lầm"- Nạp Lan Như Mộng ngây thơ kờ sát bên tai Long Nhất hỏi, không thể không nói đến sự nhạy cảm của nàng, Quang minh giáo hoàng che dấu kỹ như vậy mà cũng bị nàng khám phá ra được.

"Hắn chính là kẻ lừa đảo đệ nhất thiên hạ, lợi dụng danh nghĩa Quang minh thần để lừa đảo, mọi xem những người này đều bị hắn lừa mà chẳng hay biết gì cả"- Long Nhất khế cười nói.

"Vậy tỷ tỷ không phải cũng bị hắn lừa sao, vậy sao tỷ phu không nói cho tỷ tỷ biết?"- Nạp Lan Như Mộng sáng giọng.

"Tỷ tỷ của mọi. nàng thật ra đã biết rồi, chỉ là bây giờ cũng đang giả bộ như vậy thôi, việc này mọi không được nói ra ngoài, ngoài tỷ tỷ và tỷ phu ra bất cứ kẻ nào cũng không được nói"- Long Nhất giống như đang dặn dò một đứa trẻ vậy, kỳ thật hắn bây giờ cũng không xác định được nếu có lúc trở mặt với giáo hoàng, Nạp Lan Như Nguyệt sẽ theo về bên nào. Tấy nảo quả thật rất đáng sợ, hắn bây giờ chỉ là từng bước từng bước giải phóng những giáo điều đã ăn sâu vào trong Nạp Lan Như Nguyệt mà thôi.

Nghi thức gia miện tất nhiên được tổ chức tại Quang minh đại giáo đường của Thương Nguyệt thành, các đại quý tộc lẫn đại thần đều tham gia, còn có mấy trăm dân thường được chứng kiến nữa.

Đầu tiên, Quang minh giáo hoàng chiếu theo điều văn Thiên thiên nhất luật của giáo hội, ca tụng Quang minh thần vĩ đại, đương nhiên, cũng là gián tiếp tự ca tụng chính hắn.

Ngay sau đó là một đồng nghi thức phiền phức khác, một cái rồi một cái, làm Long Nhất cảm thấy buồn ngủ, nhưng với Nạp Lan Như Nguyệt thì không có nửa điểm biểu hiện khác lạ gì, một mực đoan trang mà thành kính, không có chút bất cần nào.

"Tỷ phu, chán quá đi"- Nạp Lan Như Mộng dựa vào lồng ngực Long Nhất nhẹ giọng than.

"Vừa lúc tỷ phu cũng chịu hết nổi rồi, tỷ phu dẫn muội ra ngoài thay đổi không khí"- Long Nhất nhẹ giọng nói rồi kéo bàn tay nhỏ nhắn của Nạp Lan Như Mộng, bất chấp ánh mắt của mọi người đứng dậy đi ra, chỉ là một loạt Quang minh võ sỹ đều đã đứng ra ngăn trước mặt hắn.

Có điều Quang minh giáo hoàng lại không tỏ vẻ gì thì chúng cũng không dám ngăn Long Nhất lại, với lại lúc này Long Nhất cùng Khải Lâm Thánh tế tự nói chuyện một hồi làm người ta dù đoán không ra quan hệ giữa Long Nhất cùng giáo hoàng nhưng cũng biết Long Nhất cùng Quang minh giáo hoàng có mối quan hệ không tầm thường

"Tỷ phu, huynh thật lợi hại, tên giáo hoàng đó dù là tên lừa đảo cỡ bự, thấy tỷ phu đi cũng không dám nói một tiếng gì"- Nạp Lan Như Mộng sùng bái nói.

"Đó là, trước mặt tỷ phu, cho dù là kiêu ngạo hay là lão gia hỏa tự xưng là cạp đi nữa, tỷ phu ta nói một, bọn họ không dám nói hai"- Long Nhất dương dương tự đắc thối da bò, dù sao thối da bò có bị ai đánh thuế đâu.

Đi xuyên qua hành lang thật dài của Quang minh giáo đường, Long Nhất đảo người một cái tiến vào một tiểu viện, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Quang minh thần tượng thật lớn của Quang minh giáo đường với 8 cánh uy phong đang vươn rộng tạo ra vài phần khí thế.

Lúc trước Long Nhất ở đệ nhất thành phía bắc Cuồng Long đế quốc là Quang minh thành, tại đại giáo đường nhìn thấy pho tượng Quang minh thần thì tỏ vẻ khinh thường, chỉ là hôm nay sau khi trải qua

những chuyện thì không còn cảm giác kinh thường như khi đó nữa. Trước kia hẳn không tin vào sự tồn tại của thần, nhưng bây giờ hẳn tin, Quang minh thần tại Thương Lan Đại lục tổ chức Quang minh giáo hội truyền bá tín ngưỡng, mặc dù đã biến chất nhưng hẳn nghĩ lại lúc ban đầu Quang minh thần cũng không phải là như muốn thế, có lẽ gã thật sự muốn truyền bá tín ngưỡng để mọi người làm điều thiện, chỉ là sau này đã bị một số kẻ vì để thỏa mãn dã tâm cầm quyền của mình mà biến nó thành công cụ khống chế cả thế giới. (ND: Hay, ta thấy Long Nhất lần này suy nghĩ giống ta thật)

Hắc ám thần lúc này đang ở không gian hắc ám ở Dĩ thất chi thành, Lôi thần thì trở về cát bụi, vậy Quang minh thần đang ở nơi nào đây? Còn mấy vị thần khác cũng đang ở nơi nào? Thần giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những chuyện này Long Nhất có vắt hết óc cũng không thể rõ được. Có lúc tưởng mình đã tiếp cận được chân tướng, nhưng rốt cuộc cũng phát hiện mình đang lâm vào một mớ sương mù như cũ.

"Như Mộng, bây giờ khí trời cũng tốt, hay là chúng ta lên cao hóng gió được không?"- Long Nhất cười hỏi Nạp Lan Như Mộng.

"Tốt quá tốt quá, cánh của Quang minh thần rất rộng, hay là chúng ta lên trên đó đi"- Nạp Lan Như Mộng đáp, nhưng thật ra nàng không biết nếu dân chúng phía dưới mà nghe được thì mỗi người chửi một câu, nước miếng văng ra cũng dìm chết nàng rồi.

Chỉ có điều trên đời này không có việc gì Long Nhất không dám làm, bị Hắc ám thần sống ký sinh trong thân thể nhiều năm như vậy, cũng có gì xảy ra đâu? Pho tượng Quang minh thần trong mắt hẳn cũng chỉ là tượng của một con chim lớn mà thôi.

"Không hỏi nữa, hôm nay chúng ta cưỡi lên lưng Quang minh thần một phen"- Long Nhất hắc hắc cười ôm chiếc eo thon của Nạp Lan

Như Mộng rời như một làn khói nhẹ bay lên, trong chớp mắt đã xuất hiện trên đôi cánh thật lớn của pho tượng Quang minh thần.

Lúc này phía dưới Quang minh đại giáo đường dân chúng quỳ đầy, mỗi người đều cúi đầu niệm niệm gì đó, căn bản không có ai ngẩng đầu lên.

"Thật là khoái, cứ lên người Quang minh thần thật là khoái"- Long Nhất hắc hắc cười.

"Tỷ phu này, muội muốn đi tiết niệu"- Nạp Lan Như Mộng khuôn mặt vừa ửng hồng vừa nói.

Ách. Long Nhất ngẩn người, đột nhiên nở nụ cười xấu xa nói:

"Nha đầu, hay là muội ra phía sau lưng pho tượng Quang minh thần mà tiết niệu đi, tỷ phu tạo một cái kết giới, tuyệt đối không ai nhìn thấy đâu"-

Chương 464: Gặp lại Phiêu Miểu tiên tử

Nạp Lan Như Mộng hàm răng cắn chặt, khuôn mặt có chút phớt hồng, lúc này phong tình đúng là mê người vạn phần, đúng là mật đào cứ phải hường hường thì mới ngon. (ND: Oh Yeah! Đúng phong cách teen nha)

"Người khác nhìn không được, còn tỷ phu thì thấy hết mà"- Nạp Lan Như Mộng ánh mắt chuyển động qua lại rồi khẽ cúi đầu nghe giọng nói.

"Tỷ phu sẽ không...."- Long Nhất vừa định chứng minh chính mình là một đấng chánh nhân quân tử, Nạp Lan Như Mộng đã tiến lên trước dùng ngón tay ngọc của mình chặn lên trước môi hắn, ánh mắt thẹn thùng mang theo một tia thần sắc không người nào có thể nắm bắt được.

"Tỷ phu không cần nói nữa, Như Mộng tin tưởng huynh, hướng hồ cho dù tỷ phu có nhìn thì. cũng không có gì đâu"- lời Nạp Lan Như Mộng càng nói càng nhỏ, đến từ cuối cùng thì khuôn mặt đã đỏ rực như ráng chiều.

"A, mọi người nói cái gì vậy?"- Long Nhất nhíu mày ngoáy ngoáy lỗ tai

làm ra vẻ nghi hoặc, với thính lực của hắn thì cho dù Nạp Lan Như Mộng có mồm năm miệng mười như thế nào hắn cũng nghe đủ.

"Không có... không có gì, tỷ phụ lập kết giới nhanh lên một chút đi, mọi sắp chịu không được nữa rồi"- Nạp Lan Như Mộng dùng chân chà chà trên đất lí nhí nói.

Long Nhất cười hắc hắc, bàn tay vung lên hạ một kết giới trên lưng pho tượng Quang minh thần, sau đó tỏ vẻ quân tử đứng tránh qua một bên, ló đầu ra qua pho tượng nhìn xuống những người dân đang quỳ tựa như kiến dưới chân mình vậy, trong lòng lại nổi lên một nỗi cảm khái thật sâu.

Chỉ trong chốc lát, bên tai Long Nhất truyền đến tiếng róc rách của nước chảy, khóe miệng hắn không khỏi nổi lên một nụ cười tà, tiết độ tên Quang minh thần cánh trắng này thật sự tạo nên một niềm sáng khoái bất thường.

Cả nửa ngày sau, Long Nhất nhận thấy có điểm kỳ quái, tiếng nước chảy đã ngưng rồi, sao tiểu nha đầu này làm gì mà còn chur kéo quần đứng dậy.

"Tỷ phụ, huynh....."- tiếng kêu rụt rè của Nạp Lan Như Mộng truyền đến, lúc này thật sự Long Nhất cũng không nghe rõ nàng đang nói cái gì nữa.

"Cái gì, mọi nói rõ ràng lên một chút"- Long Nhất có chút kinh ngạc, chẳng lẽ tiểu nha đầu này có ẩn tật gì sao?

"Mọi... mọi hỏi huynh có cái khăn tay nào không?"- khuôn mặt nhỏ nhắn của Nạp Lan Như Mộng đã chuyển hẳn thành màu hồng, niu niu xong rồi mới phát hiện trên người lại không có cái khăn tay nào cả.

Long Nhất giật mình, từ không gian giới chỉ lấy ra một cái khăn tay, sau đó giật lùi về sau mấy bước, trong lòng từ từ lắng đầu, nữ nhân chính là phiến toái, ngay cả tiết niệu cũng làm cho phía dưới ẩm ướt hết cả. Đối với nam nhân, tiết niệu song trực tiếp cầm bằng tay vậy vậy mấy cái là xong rồi (ND: pó tay tác giả, lần thứ hai trong truyện thấy vụ này rồi, ai nhớ lần trước là ở đâu nào, đoán trúng có thưởng nha( )

Một tiếng sột soạt của quần áo vang lên, Nạp Lan Như Mộng tuy khuôn mặt đã trở nên đỏ hồng nhưng lúc này quần áo cũng đã chỉnh tề trở lại.

Long Nhất quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía một vùng lóng lánh phía sau đôi cánh của tượng Quang minh thần, mà Nạp Lan Như Mộng đang mắc cỡ chà chà chân lên mặt đất không dám nhìn về hướng Long Nhất nữa.

"Tốt lắm, thời gian không còn lâu nữa, chúng ta đi xuống đi"- Long Nhất tính toán thời gian tiến hành gia miện một lúc rồi mang theo Nạp Lan Như Mộng nhảy xuống, cũng không phát hiện được trong đôi mắt của pho tượng Quang minh thần có chuyển động gì.

Hai người tà tà bay xuống tiểu viện liền thấy Đông Phương Khả Hình một thân áo thánh khiết tế tỳ từ trong đi ra, thần sắc tựa hồ không được tốt.

Đông Phương Khả Hình nghi hoặc nhìn hai người Long Nhất đang đi lại, chiếc miệng nhỏ chu lên tựa như muốn nói gì nhưng rốt cuộc lại biến thành tiếng hừ lạnh rồi đi lướt qua.

Nạp Lan Như Mộng hướng theo bóng lưng Đông Phương Khả Hình làm mặt quỷ, không ngờ tới nàng ta đột nhiên quay đầu lại, liền nhe

đầu lưởi ra nhún vai.

Đông Phương Khả Hình vẻ mặt phức tạp nhìn Long Nhất, nàng cực lực muốn che lấp cái khe hở phát sinh trong lòng nhưng rốt cuộc thì cố tình nhưng vô lực, nàng bị mê hoặc, nàng đã bàng hoàng, nàng tự nhận đức tin của mình vốn không thể phá vỡ mà bởi vì một câu nói trong đêm của hắn mà đã dần dần dao động. Cái gì là chánh? Cái gì là tà? Chánh tà đan xen nhau khiến Đông Phương Khả Hình đầu đầu tự hỏi, nàng cố tìm ra điều tà ác vong linh pháp sư đã làm để cho Long Nhất không còn gì để biện bạch nữa, thế nhưng nàng lại không cách nào tìm ra được. Nàng không rõ vì sao lời Long Nhất nói lại có sức tác động lớn như vậy, nếu là người khác nói nàng nhất định sẽ không suy nghĩ kỹ về nó như vậy, hoặc nàng căn bản không để tâm đến nó. Nhưng không ngờ chỉ một câu nói nhẹ nhàng của Long Nhất lại khiến đức tin của nàng lay động, tín ngưỡng bao lâu trong lòng cũng không ổn định tâm tư nàng, không thể giải đáp khúc mắc trong lòng nàng được.

Long Nhất trong lòng ngạc nhiên. Đông Phương Khả Hình vốn bị Tra Nhĩ Tư động tay động chân tựa hồ như có dấu hiện khôi phục, bằng không vẻ mặt lạnh như băng của nàng không thể trở nên phức tạp như vậy được.

"Thật không có lẽ độ gì hết, thấy biểu ca của mình mà không có tới một lời chào hỏi"- Lúc này Nạp Lan Như Mộng ở một bên chu miệng nói.

"Biểu ca?"- thân thể mềm mại của Đông Phương Khả Hình đột nhiên chấn động, trong lòng không ngừng lập đi lập lại hai chữ này, một cảm giác không thể tả bằng lời từ chỗ sâu nhất trong nội tâm nàng đột nhiên vùng lên mạnh mẽ, trong lòng từng kỷ niệm đột nhiên hiện ra, cũng không biết vì cái gì, nàng lại có một cảm giác muốn rơi lệ.

Đông Phương Khả Hình ngưng ngẩn một hồi, không thể ức chế được hai chữ biểu ca cứ vang lên trong đầu nàng. Nhưng lúc này trong đại sảnh giáo đường đột nhiên truyền đến tiếng của các tế tự đang niệm Quang minh tịnh tâm chú, nàng đột nhiên tỉnh táo lại, đôi mắt ngân ngấn lệ bỗng chốc trở nên ráo hoảnh, vẻ mặt khôi phục lại nét nghiêm nghị, ngay sau đó nàng xoay nhanh người lại hướng đến đại sảnh đi tới.

"Nha đầu, đi thôi, chắc nghi thức cuối cùng sắp bắt đầu rồi"- Long Nhất vừa nói vừa kéo bàn tay nhỏ nhắn của Nạp Lan Như Mộng đuổi theo hướng Đông Phương Khả Hình

Chúng tế tự đang nhắm mắt ngâm xướng, trên người tỏa ra một đạo ánh sáng màu trắng sữa, mặt mày nghiêm túc, mà Quang minh giáo hoàng Tra Nhĩ Tư đang lơ lửng giữa không trung, cũng đang nhắm mắt lại ngâm xướng, những đạo ánh sáng màu trắng sữa nhiều như sao trên trời cũng bắn về phía Nạp Lan Như Nguyệt.

Nhìn quanh một hồi, Long Nhất đột nhiên nhận thấy một thân ảnh yếu điệu, đúng là Phiêu Miểu tiên tử thần bí khó lường, nàng thân mặc một bộ trù sam màu tím cao quý, bộ ngực bạo mãn bị bộ cung trang bó chặt đang phập phồng không ngừng như muốn phá áo chui ra, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt không thay đổi như xưa.

Cảm giác được ánh mắt Long Nhất đang chăm chú nhìn mình, Phiêu Miểu tiên tử quay đầu lại, đôi mắt phượng khế lóe lên một đạo tinh quang, khóe miệng khẽ cười khiến Long Nhất nhất thời như bị hút mất hồn phách bởi nụ cười điên đảo chúng sanh này.

Thấy được bộ dáng bị thu mất hồn phách của Long Nhất, Phiêu Miểu tiên tử thu lại nụ cười, một luồng khí tức lạnh như băng tỏa ra, cái tên này không thể để hấn đắc ý được, cho hấn một chút ánh sáng hấn liền tưởng hấn là mặt trời liền.

Long Nhất cười hì hì nhìn bộ dạng của Phiêu Miểu tiên tử, coi như cái khí tức lạnh như băng của nàng không chút tác dụng gì với hắn, trong lòng trong một khoảnh khắc hiện lên một điểm nghi hoặc, nụ cười vừa rồi của nàng khiến Long Nhất cảm giác được một cảm giác quen thuộc mãnh liệt, nhưng rốt cuộc hắn đã từng gặp nàng ở đâu đây?

Đang lúc Long Nhất vắt hết óc suy nghĩ, nghi thức tẩy lễ nọ cuối cùng cũng kết thúc, lúc này qm giáo hoàng cầm trong tay Hoàng quan hoa lệ tinh mỹ, mà Nạp Lan Như Nguyệt đang thành kính quỳ trên bồ đoàn, cùng đợi gia miện thần thánh này.

"Quang minh thần vĩ đại, dùng Quang minh lực thánh khiết của người làm chứng, đem ngôi vị hoàng đế của Nạp Lan Đế quốc truyền cho Quang minh thánh nữ Nạp Lan Như Nguyệt của người, trọn đời..."- Tra Nhĩ Tư vừa nói vừa đặt chiếc hoàng quan lên đầu Nạp Lan Như Nguyệt, biểu thị ngôi vị nữ hoàng đầu tiên trong lịch sử Thương Lan Đại lục đã ra đời.

Chương 465: Công hãm Á Đặc tur an na

Trên tuyến phòng ngự của Á Đặc tur an na, ánh mặt trời vô tình thiêu đốt, đem cả một thảo nguyên đầy cỏ xanh đốt cho héo úa, ngay cả không khí phảng phất như cũng bị thiêu cháy vậy.

Nhiệt độ lên cao cỡ này ở Thương Lan Đại lục cực kỳ hiếm thấy, từ trong lịch sử coi lại cũng chỉ thấy qua có 2, 3 lần, ban ngày nhiệt độ có thể lên tới 53 độ, khiến cho con người cùng một số động vật coi đây là cực hạn rồi.

Mà trong giờ phút này, tuyến phòng ngự dài mấy trăm dặm của Á Đặc tur An na đang trong cảnh khói lửa mù trời, khắp thiên địa tràn ngập tiếng gọi ầm ỉ rung trời, phóng mắt nhìn quanh đều tràn ngập màu máu đỏ tươi.

Địa ngục, đây chính là một địa ngục thiêu đốt, nhân mạng lúc này không bằng cỏ rác, tấn công rồi là tấn công, mấy trăm vạn binh lính tụ lại một chỗ, dưới chân bọn họ chính là thi thể của địch nhân hoặc chính là đồng bọn của họ.

Ma pháp gào thét, đấu khí bay tán loạn, một lần rồi lại một lần trên mặt đất của song phương lại xuất hiện những luồng ánh sáng đỏ như máu, máu tươi tràn ngập, tàn chi đầy đất, lúc này nó chính là những luồng ánh sáng của tử vong.

Tây Môn Vô Hận lau vội mồ hôi trên trán, khuôn mặt ngọc trở nên tái

nhợt, mấy ngày nay dù nàng đã trải qua không ít chiến dịch lớn nhỏ, nhưng chưa hề thấy cảnh tượng khổng lồ mà tàn liệt như thế này, nàng căn bản chưa kịp chuẩn bị, chỉ có thể lao vội đến thương bệnh doanh rồi liên tiếp phóng ra trì dũ thuật, mỗi lần nghe một tiếng kêu rên thảm thiết, nhìn lại là một tính mạng đã mất đi.

Rốt cuộc, Tây Môn Vô Hận sau khi phóng ra một cái trì dũ thuật thì thân thể không chịu đựng nổi mà không ngừng run rẩy, tinh thần lực trong người đã tiêu hao đến mức hầu như không còn, ngay cả nhìn thấy vật gì cũng sinh ra hiện tượng trọng điệp (ND: Trong điệp là khi bị hoa mắt, nhìn một hóa hai hoặc nhìn vật xuất hiện thêm một cái bóng. Những ai ngày xưa coi tivi thấy hiện tượng "Bóng ma" thì sẽ hiểu rõ)

"Tiểu thư, người không thể tiếp tục nữa"- một tên kỵ sỹ trong huyết sắc kỵ binh đoàn vẫn đi theo Tây Môn Vô Hận lo lắng khuyên bảo.

Tây Môn Vô Hận gật gật đầu, nàng biết chính mình đã đến cực hạn rồi.

"Tế tự, tế tự ở đâu, mau cứu tướng quân của chúng ta"- Chính lúc này, từ cửa thương bệnh doanh truyền đến một trận âm ỉ, vài tên binh lính toàn thân đầy máu đang cáng một gã Thiên nhân trưởng lao đến, hung thần ác sát hô lên.

Những binh lính này vừa nhìn đều biết là của Vô Song doanh, sát khí tỏa ra từ xa đã khiến người ta kinh ngạc, gã bị thương nặng kia cũng chính là một gã thiên nhân trưởng trong Vô Song doanh, dũng mãnh hơn người, giết địch vô số, nhân nghĩa liều mạng cứu đồng đội, lúc này ngực hấn cắm ba mũi tên ma pháp, phiến kim loại bảo hộ bụng cũng bị thổi bay, một bộ đồ lòng lồ lộ ra ngoài, thật là kinh khủng.

Bị thương nặng như thế, nếu tế tự không đạt tới Đại ma pháp sư thì

không thể chữa nổi. Vốn thương binh doanh vốn có 3 tế tự đạt tới mức đại ma pháp sư, nhưng hai gã kia cũng đã vô lực mà tiến vào minh tướng, ở đây chỉ còn có Tây Môn Vô Hận là có năng lực nhưng tinh thần nàng hiện tại đã bạc nhược vô cùng.

"Tiểu thư, mau cứu tướng quân"- mấy tên binh lính thấy được Tây Môn Vô Hận tựa như thấy được cứu tinh liền khiêng tên Thiên nhân trưởng tới rồi quỳ trên mặt đất cầu xin.

Tây Môn Vô Hận nhẹ nhàng thở dài, người trong Vô Song doanh nàng không thể không cứu, nàng cắn chặt răng, nắm chặt pháp trượng trong tay rồi giơ lên, tụ tập chút tinh thần lực cuối cùng từ giữa đôi mày ngài.

"Tiểu thư...."- gã hộ về phía sau há mồm kêu lên, nhưng Tây Môn Vô Hận đã bắt đầu ngâm lên một tràng chú ngữ.

Những tên lính kia giờ mới phát hiện sắc mặt tái nhợt của Tây Môn Vô Hận, trên trán nàng giờ mồ hôi đã trải khắp, trong lòng không khỏi vạn phần cảm kích.

Ngay khi một đạo ánh sáng trắng sữa nhu hòa chiếu lên trên người tên Thiên phu trưởng đang bị thương, thì trong ý thức hải của Tây Môn Vô Hận trở nên trống rỗng, mềm người ngã về phía sau, nhưng trên mặt nàng mang theo một tia mỉm cười ấm áp, cũng không nghĩ nhiều, nàng vốn không những tìm được cách để góp phần giúp Long Nhất, mà còn tìm được giá trị của bản thân, nhìn đám binh lính vì nàng mà được cứu, cái loại cảm giác thỏa mãn này thật khó có thể dùng ngôn ngữ bình thường để biểu đạt.

Mặt trời khốc liệt cũng dần hạ, Bắc Đường Vũ một thân áo bào đứng phía trên sườn núi, hai tay chắp sau lưng mỉm cười nhìn kế sách tấn công liên tục mấy ngày của mình, mặc dù vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng

những đầu ngón tay đang động đậy sau lưng nàng lại tiết lộ tâm cảnh bây giờ của nàng.

"Hữu tam quân dâng lên, tả tam quân tiếp ứng trung quân lui về, ma pháp sư quân đoàn dùng ma pháp công kích"- Bắc Đường Vũ lạnh lùng ra lệnh, truyền lệnh binh sớm chờ đợi bên người nàng lập tức huy vũ lệnh kỳ phát ra mệnh lệnh.

Nhìn xuống một bãi chiến trường dẫm mau, khóe miệng Bắc Đường Vũ từ từ nhếch lên một chút, thương vong thật sự quá lớn, tuyến phòng ngự thứ ba của Á Đặc tư An na quả thật là chắc chắn.

Thời gian trôi qua theo từng tiếng hô hãm trận, ánh mặt trời đã từ từ chìm vào sau Hoàn đoạn sơn mạch, chỉ là ngọn lửa chiến tranh vẫn đang bùng bùng.

Cứ luân phiên tấn công như vậy làm cho bọn binh lính mệt mỏi cực độ, đồng bọn phía trước vừa tiến lên giết chóc, những kẻ vừa lui về sau lập tức ăn vội vàng miếng lương khô uống chút nước rồi ôm vũ khí chìm vào giấc ngủ, sau đó đang ngủ bị đánh thức dậy, chỉnh sửa lại đội hình rồi tiến lên thay cho quân đội phía trước.

Bắc Đường Vũ nhìn ma pháp phóng ra đủ màu sắc tung bay giữa bầu trời đêm, hàm răng lúc nghiến chặt lúc mở ra, trong lòng lẩm bẩm nói: "- Chẳng lẽ còn chưa thành công sao? Binh lính không chịu nổi bao lâu nữa rồi, cứ như vậy không sớm thì muộn sẽ lâm vào cảnh bại trận"

Mà lúc này Kỳ Nã tướng quân thống lĩnh tuyến phòng ngự của Á Đặc tư An na cũng đang bất an, Bắc Đường Vũ dụng binh luôn xảo trá biến hóa, lần này tại sao lại như tên mãng phu dùng tất cả binh lực mãnh liệt tấn công đạo phòng ngự thứ 3 chứ? Mặc dù Ngạo Nguyệt đế quốc tử thương thảm trọng, nhưng liên quân hai nước

cũng chưa đến nỗi quá tổn thất, chỉ cần bọn họ kiên trì cỡ hai ngày, hẳn cam đoan liên quân hai nước nhất định sẽ lui binh. Nhưng Kỳ Nã tướng quân thân là thống lĩnh của tuyến phòng ngự cuối cùng của Ngạo Nguyệt đế quốc tự nhiên không phải là kẻ ngốc, mơ hồ nhận ra có điểm bất thường, nhưng vắt hết óc ra cũng không nghĩ được điểm bất thường ở chỗ nào.

"Kì Nã Tướng quân, có lẽ thật sự cũng chẳng phải âm mưu gì, Bắc Đường Vũ là loại nữ nhân nóng nảy, hôm nay Nạp Lan Đế quốc lòng quân chia hai, nàng không có thời gian để chấn chỉnh, cho nên mới xuất động tất cả binh lực phát động công kích mãnh liệt"- một vị mưu sĩ thủ hạ của Kì Nã Tướng quân nói, mấy ngày nay bọn họ một mực thảo luận rốt cuộc Bắc Đường Vũ có âm mưu gì, tuy nhiên thảo luận hoài mà vẫn không phát hiện ra gì cả.

"Thuộc hạ cũng đồng ý, thế cục của chúng ta hôm nay chỉ có thể binh đến tướng ngăn, nước lên thì đắp đê, chỉ cần trụ lại một lúc, nguy cơ của Ngạo Nguyệt đế quốc chúng ta sẽ qua đi"- một vị mưu sĩ khác nói.

Kì Nã Tướng quân gật gật đầu, mặc dù trong lòng vẫn còn nhiều hoài nghi, nhưng hẳn lúc này cũng không còn cách nào khác, chỉ phải tiếp tục trì hoãn.

Một chỗ sâu hơn 10 thước dưới tuyến phòng ngự của Á Đặc tư An na, một đoàn người nhỏ gầy, mỏ nhọn tai khỉ, có lỗ tai dài đặc trưng của địa tinh tinh đang cực lực đào địa đạo, vốn dựa theo tốc độ của bọn họ thì đã sớm hoàn thành, nhưng không ngờ phía dưới tuyến phòng ngự của Á Đặc tư An na lại chính là thạch nham cứng rắn vô cùng.

"Mấy đứa này, lập tức làm nhanh lên, tăng tốc lên, không được làm lỡ đại sự của Hòa thần sử"- Một gã địa tinh tộc trẻ tuổi là địa tinh tộc

trường quay sang kêu to, trên người hắn vẫn mang một thân trang sức quý trọng như xưa, còn bọn tộc nhân quần áo lam lũ kia hầu như cũng không khác xưa là mấy.

Bên ngoài địa đạo, Nam Cung Nỗ đang lo lắng nhìn sắc trời, cái đám địa tinh tộc đáng chết này tốc độ quá chậm, tối nay nếu không thể từ phía sau tập kích tuyến phòng ngự Á Đặc tư An na, đợi đến khi trời sáng, chưa nói đến việc bên kia Bắc Đường Vũ có thể trụ lại hay không, chỉ nhìn sơ cũng biết được số huynh đệ tổn thất không biết bao nhiêu rồi.

Mặc dù nóng vội, nhưng Nam Cung Nỗ không còn là một tiểu hài tử mau xúc động như xưa, hôm nay hắn rốt cuộc đã hiểu được tâm cơ của một người làm tướng quân ra làm sao rồi, mặt hắn trầm như nước, một lớp râu non mọc quanh khóe miệng cùng ánh mắt thâm trầm của hắn hình thành một sự đối lập mãnh liệt.

"Bẩm Tướng quân, thông rồi, tầng thạch nham cuối cùng đã bị xuyên qua rồi, địa tinh tộc trường đảm bảo có thể trực tiếp vòng ra phía sau Á Đặc tư An na"- một binh lính toàn thân bám đầy đất cát từ trong chui ra, thanh âm tuy cố gắng nhưng cũng không áp chế nổi tâm tình hưng phấn.

Đôi mắt đen của Nam Cung Nỗ bừng sáng, hưng phấn qua đi thì ánh mắt bắn ra sát khí, tối nay, hắn bắt Á Đặc tư An na của Ngạo Nguyệt đế quốc vì tất cả những huynh đệ tướng sĩ vì nó mà bỏ mạng sa trường phải thường mệnh.

Bóng đêm thâm trầm, không một vì sao, công kích mãnh liệt vẫn không đình chỉ như cũ, Bắc Đường Vũ đã bảo trì tư thế này một ngày một đêm rồi, hai bàn tay đặt sau lưng nàng vẫn nắm chặt, ánh mắt đầy tơ máu vẫn lấp lánh hung quanh nhìn thẳng về phía trước.

Bỗng nhiên, trên bầu trời đêm bỗng xẹt lên mấy đạo lưu quang, như lưu tinh chiếu sáng trời cao.

Thành công rồi! Đôi mắt Bắc Đường Vũ lập tức trở nên sáng rực, khẽ kêu một tiếng:

"Toàn quân thẳng tiến về phía trước, tả tam quân thẳng hướng từ nam đến bắc, Hữu tam quân thẳng hướng tây bắc, trung quân tiếp tục công kích".

Mà lúc này phía sau tuyến phòng ngự Á Đặc tư An na đã trở thành một mảnh hỗn loạn, bởi vì Bắc Đường Vũ nhằm thẳng trung lộ công kích mãnh liệt, Ngạo Nguyệt đế quốc phải đem phần lớn binh lực điều đến tuyến phòng ngự trung lộ, vì vậy tuyến phòng ngự Nam Bắc, Tây Bắc hai hướng này coi như bỏ không.

Một mảng mây đỏ quỷ dị từ phía sau tuyến phòng ngự Á Đặc tư An na xuất hiện, một tiếng nổ rung trời lệch đất gầm lên, đem toàn binh lính của Ngạo Nguyệt đế quốc đang nghỉ ngơi ở phía sau giật mình tỉnh lại, tưởng rằng kỵ binh tiếp viện đã tới nên cũng không quá để ý, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, ánh lửa hồng cùng những mũi cương thiết đã vọt tới trước mắt, kị quang thương lấp lánh hàn quang chớp lên liên tục, mấy ngàn người trong chợp mắt đã biến thành đồng thiet.

"Địch tập, địch tập....."- Có những kẻ tuyệt vọng kêu to, nhưng phía sau Ngạo Nguyệt đế quốc đã loạn thành một đồng, xung quanh doanh trại lửa đã bốc cao, nhiều kẻ đang cố gắng dập lửa gập huyết sắc kỵ binh nhanh chóng đánh sâu vào khiến chúng hồn bay phách lạc.

Kì Nã Tướng quân bối rối từ trong doanh trướng đi ra, nhìn về phía chân trời đang nổi lên một đám mây đỏ, trong lòng chột lạnh, hẳn không phải không nghĩ đến đối phương sẽ đào địa đạo xông tới,

nhưng dưới đất của tuyến phòng ngự Á Đặc tư An na này có thạch nham cứng như sắt đã khiến hãn tự tin vạn phần, nhưng lúc này tự tin của hãn dĩ nhiên đã biến thàn tuyệt vọng, hết thảy đều xong rồi .

Chương 466: Quang minh thần xuất hiện

Binh bại như núi lở, quân tâm của Ngạo Nguyệt đế quốc đã sớm tan rã, rốt cuộc không thể vực dậy nổi. Vốn bọn họ vì có Kì Nã Tướng quân mà thấy được hy vọng, nhưng bây giờ hy vọng đã biến thành tuyệt vọng rồi.

Quân tâm tiêu tán, phòng thủ lập tức trở nên mỏng như giấy, một đường sống cũng không tìm ra, phía trước vô số binh lính của liên quân hai nước đang dũng mãnh công phá tuyến phòng ngự của Á Đặc tư An na, còn kỵ binh đoàn tập kích phía sau hình thành tình huống trước sau giáp công.

"Tướng quân, sự tình không thể điều khiển nổi rồi, chúng ta lui thôi"- một thân binh đội trưởng của Kì Nã Tướng quân lo lắng nói.

Kì Nã Tướng quân im lặng không nói, hẩn nhìn tuyến phòng ngự bị luân hãm chỉ còn một nửa, nhìn từng binh lính dưới tay của mình ngã xuống, ánh lửa bốc lên tận trời, đem bốn phương tám hướng tràn ngập ánh sáng.

"Tướng quân, Tướng quân....."- Tên thân binh đội trưởng thấy Kì Nã không nói, liền lớn tiếng kêu.

Kì Nã Tướng quân lấy lại tinh thần, than:

"Chạy? Chạy đến đâu chứ? Á Đặc tư An na vừa vỡ, Ngạo Nguyệt

đế quốc không còn ngày trở lại rồi, cho dù có chết cũng phải chết ở trên chiến trường"-

Một đoàn thân binh đứng lại, vẻ mặt kiên định đứng vây quanh Kì Nã Tướng quân.

Đến lúc trời bắt đầu sáng lên thì không còn nghe thấy tiếng quát hăm sát nữa, tuyến phòng ngự ngàn dặm của Á Đặc tư An na được xưng là thiên hạ đệ nhất, thì máu tươi đã biến đất dưới chân thành màu đỏ sậm, doanh địa bị đốt thành tro chỉ còn lại những cây cột cháy dở, tro bụi bay lên, phiêu tán, tựa như báo hiệu ngày tàn của Ngạc Nguyệt đế quốc .

Không lâu sau đó, đất đai xung quanh tuyến phòng ngự Á Đặc tư An na đã mọc lên một loại cỏ dại màu đỏ như máu, đến xuân về thì đã mọc khắp núi, ản ản tản ra mùi máu tươi, vì thế sau này được người đời đặt tên là Bích huyết thảo, đương nhiên đó là chuyện mãi sau này.

Huyết sắc kỵ binh đoàn của Cuồng Long đế quốc đang bao vây một đoàn thân vệ đang đứng thành một vòng, cầm đầu đợt tập kích này tất nhiên chính là Tướng quân Nam Cung Nỗ, nghiêm mặt âm trầm nhìn Kì nã Tướng quân bị vây ở bên trong, tuy nói chiến tranh không phân ai đúng ai sai, sa trường tử trận cũng là một loại vinh dự của binh lính, nhưng làm cho hấn nghiến răng tức hận, chiến dịch công hãm tuyến phòng ngự Á Đặc tư An na lần này làm cho gần một nửa binh tướng của liên quân hai nước tha hương tử trận, nói hấn có thể nào không hận được sao.

-"Kỵ binh đoàn! Ha ha ha, Kì Nã ta bại mà không oan...."- Kì Nã Tướng quân ngửa mặt lên trời cười to, mang theo trận trận bi thống. Hấn vẫn tưởng rằng Bắc Đường Vũ đã đem toàn bộ liên quân hai nước tấn công thẳng vào, không ngờ phía sau lại có một đạo kỵ binh

đoàn tinh nhuệ này tập hậu. Bởi vì càng vào sâu trong tuyến phòng ngự thì kỵ binh đoàn căn bản không thể phát huy được chút ưu thế nào. Chính vì vậy mà kỵ binh đoàn của Ngạo Nguyệt đế quốc vì binh lực không đủ cũng đã sớm xuống ngựa mà tác chiến trên tường thành như các binh chủng khác. Chính vì vậy mà hắn đã không lo sợ về uy lực của kỵ binh đoàn của đối phương.

Lúc này, Huyết sắc kỵ binh đoàn chinh tề tách ra hai bên tạo thành một con đường. Bắc Đường Vũ mang theo hai gã thân vệ thân nhiên đi tới, ánh mắt lẫn khí chất của nàng đều khiến người ta thoát nhìn đều cảm thấy nàng không nên có mặt trên chiến trường, nhưng một khi nhìn sâu vào rồi lại thấy chính chiến trường đẫm máu này lại thích hợp với nàng vô cùng.

"Bắc Đường Vũ, Kì Nã ta đối với người tâm phục khẩu phục, có thể đánh bại ta, chỉ có Bắc Đường Vũ người mà thôi"- Kì Nã Tướng quân rút bội đao bên lưng ra rồi hướng tới Bắc Đường Vũ làm một cái quân lễ của Ngạo Nguyệt đế quốc.

"Kì Nã Tướng quân, người thúc thủ chịu trời đi, Ngạo Nguyệt đế quốc đã tàn, sao không giúp sức cho Cuồng Long đế quốc ta?"- Bắc Đường Vũ đối với lão tướng quân Kì Nã thành danh đã lâu này cũng cực kỳ bội phục. Nếu không phải nhờ hắn, Á Đặc tư An na quyết không thể kiên trì lâu như vậy được.

"Ngạo Nguyệt đế quốc chỉ có Tướng chết trận, không có Tướng đầu hàng"- Kì Nã Tướng quân quay mặt về phương bắc buồn bã cười dài, bội đao trong tay lóe lên một đạo hàn quang, một tia máu phun ra, một đời danh tướng cuối cùng cũng đành phải tự vẫn.

"Tướng quân...."- Mùì mấy tên thân vệ bị thương kêu lên, đột nhiên đều giơ thanh kiếm đang cầm trong tay lên, một trận mưa máu rải đầy đất mang theo một nét đẹp thê lương, giống như một đóa hoa

máu vừa nở đã khô héo.

Bắc Đường Vũ thấy thế cũng không khỏi biến sắc, nàng đã sớm nghĩ đến Kì Nã Tướng quân sẽ thấy thân tuần quốc, nhưng nàng cũng không ngăn lại, bởi vì đó chính là con đường suy nhất của hắn, nếu có một ngày nàng giống như hắn, thì nàng cũng sẽ có lựa chọn giống như Kì Nã Tướng quân vậy.

Nam Cung Nỗ cùng tất cả các binh lính của Huyết sắc kỵ binh đoàn đều xoay người xuống ngựa, giơ cao kỵ binh thương lên kính lễ, dù đó chính là những địch nhân mà bọn họ hận vô cùng, nhưng cũng là quân nhân như nhau, bọn họ kính nể hắn.

Á Đặc tư An na vừa vỡ, những gì còn sót lại của Ngạo Nguyệt đế quốc hoàn toàn nằm dưới tay của liên quân hai nước. Mà lúc này tin tức Nạp Lan Như Nguyệt lên ngôi cũng đã truyền đến, hai đại quân đoàn của Nạp Lan Đế quốc quân tâm vững vàng lên không ít.

Mang theo khí thế thắng lợi, Bắc Đường Vũ suất lĩnh liên quân hai nước như gió thu cuốn lá rụng ào ào đánh chiếm các đại thành trấn của Ngạo Nguyệt đế quốc, dẫn binh vây bức thủ đô Ngạo Nguyệt đế quốc là Băng phong thành, hơn nữa Thượng kim lập nhân không hề cố kỵ nhắm vào các quan hức cấp cao của Ngạo Nguyệt đế quốc, Ngạo Nguyệt đế quốc lâm vào thế lung lay muốn đổ, coi như sanh mạng chuẩn bị nhập vào huyết mộ đào sẵn kế bên rồi.

Không giống như Á Đặc tư An na mưa máu ngập tràn, đêm hè của Thương Nguyệt thành tuy có chút nóng, nhưng vẫn xinh đẹp phi thường, bầu trời đầy sao lấp lánh tỏa sáng như để tôn lên vẻ đẹp của ánh trăng, gió thổi mơn man bên bờ cát biển như muốn làm bạn với tiếng sóng biển ù ọp, bởi vậy có rất nhiều người dân sống trong Thương Nguyệt thành kéo nhau ra bờ biển hóng gió vui chơi, cũng tạo thành một cảnh sắc riêng biệt của Thương Nguyệt thành, xem ra

năm nay còn náo nhiệt hơn năm ngoái rất nhiều.

Ở giữa Quang minh giáo đường vắng lặng không người, chỉ thấy những Quang minh ma pháp đăng trên tường tỏa ra những luồng ánh sáng màu trắng sữa nhu hòa, nhưng trong mắt Long Nhất lại cảm thấy màu trắng này có chút quỷ dị.

"Tra Nhĩ Tư, canh ba nửa đêm, người tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì? Nói thật nha, ta thật sự không có thói quen cùng nam nhân ở chung một phòng, huống hồ nam nhân kia còn nhìn ta với vẻ mặt khao khát nữa"- Long Nhất nhin không nổi nữa, rốt cuộc lão già này cứ ra vẻ thâm trầm không chịu nói tiếng nào, hết lần này đến lần khác hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm hắn, làm cho hắn cảm thấy sờn cả gai ốc.

Tra Nhĩ Tư thở dài một hơi, lúc này thần quang của hắn cũng thu vào bên trong, trở lại như bình thường, bởi vì trước mặt chỉ có Long Nhất thôi nên hắn cũng không cần giả bộ quỷ thần gì nữa.

"Tây Môn Vũ, sự tình của người ta đã đáp ứng xong, còn chuyện của ta người lúc nào mới thực hiện đây?"- Tra Nhĩ Tư nói, trong mắt xuất hiện những tia quang mang cuồng nhiệt.

"Người nói đến chuyện thần bài hả, đưa ra cho ta xem một chút đi"- Long Nhất hắc hắc cười nói.

Quang minh giáo hoàng có chút chần chờ, dù sao thần bài này hắn hao tổn biết bao nhiêu tâm cơ mới lấy được từ trên tay Long Nhất.

"Như thế nào? Không tin ta? Vậy thì tự người làm việc của người, hai ta coi như không ai nợ ai nữa"- Long Nhất nhún nhún vai rồi xoay người như muốn đi.

"Chờ một chút, ta như thế nào mà không tin người chứ"- Tra Nhĩ Tư ngược ngùng cười rồi móc ra Quang minh thần bài đưa cho Long Nhất, hẳn cũng không sợ Long Nhất cầm lấy rồi bỏ chạy, cả Quang minh giáo đường đã hạ một kết giới Quang minh hộ giáo rồi.

Long Nhất đưa tay nắm lấy thần bài, Quang minh toàn qua (Con lốc xoáy) từ trong ý thức hải của hắn đột nhiên xoay mạnh, trên thần bài đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Tra Nhĩ Tư kích động một trận, tưởng rằng Long Nhất đã biết phương pháp, phải biết rằng hắn mất mấy tháng mò mẫm mà thần bài này một chút phản ứng cũng không có.

"Thế nào? Tây Môn Vũ, có phải người biết cách dùng thần bài để truyền thừa không?"- Tra Nhĩ Tư lắc mình lao đến chụp lấy cánh tay của Long Nhất, lúc này vẻ mặt hắn tỏa ra nét tham lam đến điên cuồng chứ không còn nét mặt giả vờ thiện ái như thường.

"Uy uy, người mau thả ta ra, ta không phải là bối bối (GAY)"- Long Nhất đem thần bài nhét vào tay Tra Nhĩ Tư, nhìn vẻ mặt của hắn mà không khỏi cảm khái một trận, đây là Quang minh giáo hoàng vạn dân kính ngưỡng sao, cũng có cái tính tình như vậy sao.

"Vì sao thần bài phát sáng ta không biết, thần vị truyền thừa ta cũng không rành, nhưng ta nói cho người biết, truyền thừa không chỉ có thần bài là đủ, quan trọng nhất là phải có thần linh dùng "truyền thừa chi lạc ấn" (Dấu ấn truyền thừa từ thần linh). Mặc dù ta cũng không rõ ràng Lôi Thần đã thực hiện truyền thừa như thế nào, nhưng nếu không có sự đồng ý của Lôi Thần, ta căn bản không có khả năng tiếp nhận truyền thừa"- Long Nhất lui ra sau hai bước nói.

Tra Nhĩ Tư ngẩn ra rồi hỏi:

"Người đã từng gặp Lôi Thần"-

"Nói nhảm, người có thể thông qua Biểu muội ta cướp được Quang minh thần bài này, vậy cũng phải biết chuyện pho tượng Lôi Thần trong Lôi Thần điện, linh phách của Lôi thần nằm trong pho tượng đó"- Long Nhất nhún nhún vai nói, những lời này quả thật là sự thật mà.

"Vậy sao, ta đi đâu tìm Quang minh thần đây?"- Tra Nhĩ Tư thì thào tự nói, kẻ tự xưng là Quang minh thần sử như hẳn rồi cuộc cũng có ngày vì chuyện phải tìm Quang minh thần ở đâu mà phiền não.

"Căn cứ kinh nghiệm của ta, Quang minh thần nói không chừng đang ẩn ở trong một pho tượng Quang minh thần nào đó"- Long Nhất nghiêm trang nói.

Tra Nhĩ Tư lấy lại ý thức rồi nhìn vào pho tượng Quang minh thần khổng lồ trong đại sảnh, khom người cúi đầu, trong miệng thì thào như muốn nhớ kỹ cái gì.

"Ta biết cái gì thì nói hết cái đó rồi, nếu không có việc gì thì ta đi đây, đêm dài mát mẻ, trăng thanh sao sáng cỡ này thì không thể phụ lòng của bóng đêm được"- Long Nhất hắc hắc cười nói loạn một hồi rồi xoay người bước ra ngoài.

Chính lúc này, thần bài trong tay Tra Nhĩ Tư đột nhiên sáng lên, lập tức bay lên lơ lửng giữa không trung rồi chậm chậm xoay tròn.

"Quang minh thần vĩ đại, giáo đồ thành tâm nhất của người van cầu người, thỉnh cầu người truyền thừa lại cho ta....."- Tra Nhĩ Tư vẻ mặt mừng như điên, phanh địch một tiếng quỳ mọp xuống đất.

Long Nhất giật nảy mình, trong lòng cả kinh, không phải Quang minh

thần thật sự ẩn trong pho tượng Quang minh thần khổng lồ đặt trong đại sảnh này chứ.

Bỗng nhiên, Quang minh thần bài đột nhiên như không còn bị trói buộc gì mà bay khỏi đại sảnh, Long Nhất cùng Tra Nhĩ Tư lập tức lắc mình vọt ra ngoài, liền thấy Quang minh thần bài biến thành một đạo ánh sáng bay thẳng tới pho tượng Quang minh thần tại giáo đường.

"Ách. không thể nào"- Long Nhất toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ pho tượng Quang minh thần này mới thật sự là nơi linh phách của Quang minh thần trú ngụ sao, vậy chuyện hấn để tiểu nha đầu Nạp Lan Như Mộng niệu niệu ở trên pho tượng .

Mặc kệ là thật hay giả, 36 kế thì chạy là hay nhất, Long Nhất xoay người dậm chân lấy đà chuẩn bí phóng đi.

Chỉ là chân Long Nhất vừa đạp xuống, toàn thân đã chấn động, trong lòng bàn tay trái hiện ra một đạo bạch quang, con cộp Tiểu Tam gầm dài một tiếng rồi từ giữa vết nứt không gian mới xuất hiện phóng xuống, hai con người màu trắng phát ra thần quang chói mắt.

Chương 467: Trêu ghẹo Long nữ

Tiếng gầm của con cọp nhỏ này một lúc sau mới tắt hẳn, trên bộ lông của nó lấp lánh quang mang, nó ngẩng đầu nhìn về phía Quang minh thần, rồi quay đầu nhìn về Long Nhất đang ngây người đứng nhìn, đôi con ngươi màu trắng hiện lên vẻ nghi hoặc, rồi cuộc hướng về phía Long Nhất gầm nhẹ hai tiếng rồi chạy đến dùng chiếc chân nhỏ cào cào lên chân Long Nhất.

"Này. sao lại thế này?"- Tra Nhĩ Tư có chút kinh sợ hỏi.

"Ta làm sao biết? Theo ta thấy pho tượng Quang minh thần trong giáo đường này chính là nơi linh phách của Quang minh thần ẩn trong đó, vận khí của người thật sự là phi thường tốt nha, người vừa có Quang minh thần bài vừa thấy được Quang minh thần hiển linh, người mỗi ngày thành tâm van cầu hẳn, có thể hẳn sẽ đem thần vị truyền thừa cho người, bây giờ để ta đi ra ngoài đi"- Long Nhất dùng ngón tay chỉ về phía pho tượng Quang minh thần nói.

Tra Nhĩ Tư nhìn pho tượng Quang minh thần một hồi, rồi vung tay gỡ bỏ kết giới hộ giáo, sau đó phi thẳng tới phía giáo đường.

Long Nhất cũng không thèm quay đầu lại mà ôm lấy Tiểu Tam bỏ chạy, ai mà biết Quang minh thần có tìm hẳn trút hận không chứ? Mặc dù hẳn tự nhận thực lực không kém, trên thiên hạ có kẻ gây khó dễ cho hẳn cũng chẳng có mấy người, nhưng một vị thần chính thức hàng thật giá thật thì hẳn không thể dễ dàng đối phó được, cứ nhìn

vào những lời dặn dò của Lôi thần là biết, bây giờ chính mình còn chưa đủ năng lực để mặc được bộ Lôi Thần áo trang cho hoàn chỉnh nữa.

Long Nhất tại không trung bay được một hồi, vốn định quay về hoàng cung, nhưng lúc này hắn lại đột nhiên nhớ tới Phiêu Miểu tiên tử, nữ tử thần bí mà hắn cảm thấy quen thuộc dị thường, nhưng nghĩ hoài cũng không nhớ ra được là đã gặp nàng chỗ nào.

-"Nàng ở chung một chỗ với Hàm Yên mà, vậy mình đi gặp tình nhân của mình rồi tiện thể gặp nàng ta một chút cũng là bình thường"- Hai con mắt Long Nhất vừa chuyển, liền xoay người hướng về phía Thúy Yên các bay tới.

Hai vị tuyệt sắc mỹ nhân mặc hai loại nội y trong suốt màu sắc bất đồng cùng ngủ chung một chỗ, như vậy quả thật là một tràng cảnh đầy hương diễm. Long Nhất hắc hắc cười âm, thân hình gia tốc bay đi.

Chỉ là làm gì có nhiều chuyện tốt như vậy, hết lần này tới lần khác không để cho Long Nhất đắc ý, lúc này hắn vừa mới bay chưa xa, một cỗ khí thế nghiêng trời lệch đất từ 4 phương 8 hướng ép tới hắn.

Thân hình Long Nhất đang như một làn khói nhẹ tự nhiên bị giữ lại, trên người xuất hiện một tầng chân khí cùng tinh thần lực vô hình tạo thành một vòng bảo hộ, ở trong đây thì cỗ uy áp đó không thể làm gì hắn, nhưng trong lòng hắn vẫn âm thầm kinh ngạc, kể đến lần này quả thật là cao thủ. Mà những kẻ Long Nhất cho là cao thủ thì trên đời này không nhiều lắm.

-"Con bà nó đứ đả nào ở đây làm chuyện Trang B. Mau lăn ra đây cho bổn thiếu gia"- Long Nhất quạt nhẹ một tiếng, nội lực từ hai ngón tay phóng lên trời phá tan cỗ uy áp.

Long Nhất chỉ cảm thấy áp lực trên người đột nhiên giảm mạnh, cảm giác được từ xa xa có một cỗ khí tức đang bỏ chạy.

Long Nhất nhú nhú mày, tưởng dụ được thiếu gia ta chắc, thiếu gia ta không chạy theo thì người cứ ở đó mà chạy một mình đi. Long Nhất không hề đuổi theo mà chỉ đứng lơ lửng giữa không trung.

Quả nhiên, khí tức đó trong chốc lát liền dừng lại rồi lập tức quay ngược về. Với nhãn lực của Long Nhất có thể mơ hồ thấy được một thân người

"Người có phải là nam nhân không vậy, nhất đến nỗi không dám đuổi theo à"- bên tai Long Nhất vang lên một thanh âm mềm mại, nhưng ngữ khí thì mурời phần thô lỗ.

Long Nhất không động đậy gì, trong óc hắn đang nhanh chóng phân tích âm thanh này, cuối cùng cho ra một cái kết luận. Nếu đây là âm thanh thật của nàng, thì tất nhiên hắn không nhận ra nàng (ND: Hay, quả nhiên mỹ nhân nhiều như mây thì mỗi người phải có giọng khác nhau chứ, miễn Long Nhất đại ca nhớ ra được rồi đừng lẫn với nhau là được)

"Mau báo tính danh lai lịch ra, bốn thiếu gia là người đứng dẫn, sẽ không để người câu dẫn đâu"- Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Người. người rốt cuộc có đi theo hay không?"- thanh âm lúc này đã biểu hiện chủ nhân đã nóng như lửa rồi.

"Không theo, ai biết người muốn dẫn ta đến chỗ nào chứ, ta là một thanh niên ngây thơ chất phác, vạn nhất người cường bạo phi lễ ta vậy làm sao bây giờ?"- Long Nhất phát hiện nữ nhân này thuộc loại không có chút tâm cơ gì, không khỏi có chút tò mò về nàng liền nhin

không được mà bắt đầu trêu chọc nàng.

"Người là tên hỗn đản vô sỉ hạ lưu. Ta nhất định sẽ cho người biết thế nào là tốt đẹp"- thân hình nữ tử này đã run lên, nghĩ đến nếu nàng mà bạo phát thì sấm sét nổi lên rồi.

"Không nên, ta đẹp trai quá cũng là do trời không có công bằng, cho dù liếc sơ cũng biết nữ tử trong cả thiên hạ đều nhớ đến ta đến nỗi cơm không ăn trà không uống rồi, áp lực quá lớn. Hay là người lấy cái tốt đẹp đó đem cho người khác đi"- Long Nhất hi hi cười nói, đã lâu không có trêu chọc người khác rồi, cảm giác cũng không nhớ ra được.

Lúc này nữ tử không nói gì, mà trên bầu trời lại bạo xuất một đoàn kim quang bắn tới.

"Long khí? Đánh từ đảo nhỏ đánh tới đất liền, chẳng lẽ người là mẫu thân của con rồng háo sắc kia, sanh con mà không biết dạy dỗ cho tốt, để hấn ngày ngày hết đùa giỡn con gái rồi câu dẫn quả phụ"- Trong lòng Long Nhất đối với nữ tử này đột nhiên mất hết hứng thú, mấy kẻ trong Long tộc sống lâu thấy oái, nghe thanh âm thì đổ mà nhận ra được đã bao nhiêu tuổi rồi, cho nên cũng tính tình nóng như lửa này, mấy bà thím đó đều cùng một dạng này, nếu không thì sao người đời kêu họ là Mẫu Bạo Long chứ? (ND: Mẫu bạo long = Bà La Sát so sánh vậy chắc ai cũng hiểu rồi chứ)

"Người . người...."- Long tộc đệ nhất bá vương long đại danh đình đình Mễ Đế Nhĩ lúc này tức giận đến nỗi nói không ra lời, vốn định thay đệ đi lấy lại thể diện. Vì vậy lén lút rời Long đảo, ai ngờ chưa đánh trận đầu đã bị Long Nhất chọc tức đến nỗi muốn học máu.

"Đừng có người người ta ta nữa, biết người khổ sở rồi, như thế nào lại sinh ra đứa con trai như vậy chứ? Dù sao thì chuyện này cũng

không hoàn toàn trách người được, có lẽ là do di truyền từ thằng cha của nó, nó háo sắc thì cũng không đáng nói, nhưng háo sắc đến nỗi chọc vào nữ nhân của ta thì không đúng rồi"- Long Nhất lắc đầu than vãn.

Mễ Đế Nhĩ lúc này như muốn điên lên rồi, nếu không phải có điều cố kị, nàng đã lao đến cho hắn ăn một trận rồi.

"Sao im lặng vậy, khóc rồi à? Nga, ta biết rồi, vậy cái lão sắc long cha nó chắc đã chết sớm rồi, cái này cũng khó trách, có mẹ sanh mà không có cha dạy, đáng thương thật"- Long Nhất tiếp tục than vãn mà trong lòng hắn muốn cười đến điên luôn rồi.

Long Nhất chỉ cảm thấy không khí quanh mình bị kiềm hãm, biết mẫu bạo long này đã thực sự nóng đến điên rồi, hắn cũng nghĩ không nên kinh động đến những người khác liền lắc mình bay ra khỏi Thương Nguyệt thành.

Cấp tốc bay một hồi, Long Nhất nhẹ nhàng đáp xuống một sườn núi hoang vu, trong lòng ngực vẫn ôm con cọp Tiểu Tam đang lim dim mắt hưởng thụ sự vuốt ve.

"Tốt lắm, khỏi cần nói nhiều nữa, nơi này hoang vu không có người ở, muốn báo thù hay muốn quay về, cứ phóng ngựa tới đi"- Long Nhất thu lại nụ cười rồi từ từ vuốt ve con cọp Tiểu Tam nằm trong ngực, bộ dáng tỏ ra hắn xem nhẹ mọi thứ xung quanh.

Một trận gió thơm thổi tới, cách Long Nhất không xa xuất hiện một bóng người cao cao với những đường cong nong bóng của nữ nhân, chỉ thấy nàng một thân mặc bộ giáp vảy rồng màu vàng, khuôn mặt thanh lệ mang theo anh khí, đôi mắt đẹp mà có thần đang long lanh, mùi phần linh khí, giữa đôi mi có một mảnh vảy màu vàng, không thể tưởng tượng một nữ tử như vậy lại có cái tính tình nóng nảy cỡ

này.

Tuổi còn trẻ như vậy? Long Nhất ngẩn cả người, nữ tử Long tộc này không chỉ thoát nhìn đã biết tuổi còn trẻ, mà từ ánh mắt vẻ mặt đến khí chất đều hoàn toàn là bộ dáng của thiếu nữ, theo lí mà nói thì nữ nhân đã sanh con thì không thể như vậy mới phải chứ.

"Người thực sự là mẫu thân của con rồng háo sắc kia sao, nhìn không giống như trong tưởng tượng a"- Long Nhất vừa tiến lên hai bước vừa ngạc nhiên hỏi.

"Người mới là mẫu thân của hắn...."- Mễ Đế Nhĩ tức giận giậm giậm chân nói, nàng là một thiếu nữ chưa kết hôn trong Long tộc bị người ta nói là mẫu thân của kẻ khác, quả thực là trần trụi vũ nhục mà.

"Thì ra là không phải? Ta nói thật nha, con rồng háo sắc kia bị ối như vậy, còn nàng xinh đẹp như vậy thì làm sao là mẫu thân của hắn được?"- Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Ta là tỷ tỷ của Cách Lỗ Tây á"- Mễ Đế Nhĩ nén giận nói.

"Tỷ tỷ? Vậy tên nàng là gì?"- Long Nhất cười hỏi.

"Ta tên là . ta tên gì người không cần biết, người đánh Cách Lỗ Tây á như thế nào, hôm nay ta trả lại cho người gấp trăm lần"- Mễ Đế Nhĩ thiếu chút nữa bị Long Nhất lừa nói ra tên mình, một kẻ ít khi ra khỏi Long đảo như nàng thì làm sao là đối thủ của Long Nhất chứ?

"Sợ rằng lần này nàng sẽ thất vọng rồi"- khóe miệng Long Nhất nhếch lên, giữa đôi mắt hiện lên một tia hàn quang, thần long nhất tộc phải không? Hắn chẳng có chút hảo cảm gì, nàng muốn trả thù hắn gấp trăm lần hả, hắn còn muốn trả thù gấp vạn lần với tên Long tộc trưởng lão đáng chết kia.

Mễ Đế Nhĩ hừ lạnh một tiếng, ngọc thủ vung lên làm xuất hiện vô số đạo kim quang bắn tới, mang theo tiếng rít tựa như tiếng kim loại vỡ vụn, vùng không gian bên cạnh Long Nhất cũng đã biến hình vụn vẹo.

Không hề gặp trở ngại, đạo kim quang liền phóng thẳng đến như muốn xuyên qua cơ thể Long Nhất, mà Long Nhất phảng phất như không lo lắng gì, chỉ là thân ảnh hấn khi luồng kim quang chỉ một sát na nữa là chạm vào thì đã phiêu hốt, rồi lập tức ngưng tụ lại.

"Tiểu mỹ long, cố gắng thêm chút nữa, trình độ này thì còn chưa đủ"- Long Nhất hướng về phía Mễ Đế Nhĩ hắc hắc cười nói.

Mễ Đế Nhĩ không đáp lại, hai tay xoa nhau, đầu ngón tay ẩn hiện kim mang, một luồng ma pháp dao động mãnh liệt xuất hiện tại khoảng không trước ngực nàng, đất đai dưới chân bắt đầu chấn động, cát bụi bay loạn, cây cối bay tứ tung, đá lớn cũng bể nát.

Đương một tiếng tựa như tất cả tan thành mây khói, chỗ Long Nhất vừa đứng đã bị đất lấp đầy, những khối cự thạch xếp lại thành một hòn núi nhỏ, long ngữ ma pháp, quả nhiên là cường hãn.

Oanh địch một tiếng, ngọn núi đất nổ tung bắn ra bốn phía, Long Nhất chỉ cười nhẹ búng mình bay ra rồi hì hì cười nhìn Mễ Đế Nhĩ trước mặt. Long ngữ ma pháp này chủ yếu không phải dùng đất đá công kích, mà là dùng ma lực chấn động mạnh tạo ra luồng sóng có thể phá hủy kinh mạch đối phương, làm máu huyết nghịch lưu.

"Trời...."- Long Nhất vừa mới ổn định thân hình, trong lòng liền thầm mắng một tiếng, một bàn tay ngọc ngà từ phía sau đã chém thẳng tới lưng hấn, 5 ngón tay trên bàn tay ngọc lại mang theo 5 cái móng tay bén nhọn màu vàng, nếu nói nó có thể chặt vàng chém sắt thì cũng

không nghi ngờ gì.

Khách sát một tiếng, bàn tay to của Long Nhất như chiếc kiếm kẹp chặt lấy cổ tay Mễ Đế Nhĩ, cảm thấy hồ khẩu có chút tê dại, rỗng đúng là thứ sinh vật đáng bị nguyên rửa, tùy tiện phóng ra một cái long ngữ ma pháp cũng bằng người ta phóng ra một cái cấm chú rồi. Vật lí công kích thì cường hãn vô cùng, phòng ngự lại càng ma quỷ nữa, điểm yếu duy nhất có lẽ là năng lực sinh sản, nhưng mà so với khả năng sống lâu của long tộc thì vấn đề này cũng không quá trọng yếu.

Trong mắt Mễ Đế Nhĩ hiện lên vẻ kinh ngạc, một con người lại có thể có khí lực như thế, xem ra lời Cách Lỗ Tây á cũng không phải là nói quá.

Tranh cường hào thắng là thiên tính của long tộc, huống hồ long tộc trời sanh có một ưu thế là khí lực rất lớn, nếu để thua thì còn gì là thể diện nữa chứ.

Mễ Đế Nhĩ vận long lực, bàn tay nhỏ bé xuất ra một lực kháng cự mạnh mẽ, 5 chiếc vuốt rồng lập lòe kim quang từ từ dài ra rồi hướng về phía trước, đúng là muốn tấn công vào chính da tay trên thân Long Nhất.

Long Nhất điên cuồng vận Ngạo thiên quyết đã đạt đến tầng thứ 5 của mình. Trên tay gân xanh nổi lên, cũng không để cho Mễ Đế Nhĩ tiến thêm một phân nào.

Chính lúc này, dưới móng Mễ Đế Nhĩ truyền đến một cơn chấn động, long lực đang vận chuyển trong phút chốc bị ngưng trệ lại, thân thể không tự chủ được đã nhào thẳng vào lòng Long Nhất.

Chương 468: Ngoạm trúng cái mew mew

Long Nhất cũng là cự kỳ ngạc nhiên, tiểu mĩ long này như thế nào lại nhào tới ôm hấn. Bởi vì long lực của Mễ Đế Nhĩ ngưng trệ nên 5 chiếc vuốt rồng lợi hại cũng từ từ thu về thành 5 chiếc móng tay như bình thường, cả người nàng cứ như vậy mà nhào thẳng vào trong lồng ngực hấn.

Long Nhất cũng không ngờ lực chấn động mạnh như vậy nên cũng phải lùi về sau hai bước rồi phanh dích một tiếng ôm lấy chiếc eo thon của Mễ Đế Nhĩ ngã lăn ra đất, mà môi hấn cũng sợt qua môi nàng, một cỗ hơi thở mang theo hương vị ngọt ngào nhất thời phá lên mặt hấn làm hấn ngơ ngẩn.

Thân thể mềm mại nằm gọn trong tay, Long Nhất cảm giác được thân hình mềm mại đàn hồi kinh người của Mễ Đế Nhĩ, một đôi ngọc thủ bạo mãnh ép chặt vào trong ngực hấn để cho hấn tiêu hồn không thôi, mặc dù tính tình của nàng có kém một chút, nhưng luận vóc người thật không thể phản đối được. Huống hồ long giáp màu vàng của nàng lại không cứng rắn như trong tưởng tượng của Long Nhất, ngược lại mềm mại ấp áp tựa như do chính long lân trên thân thể biến thành.

Thật lâu sau, Long Nhất cảm giác được tựa như Mễ Đế Nhĩ còn chưa lấy lại tinh thần liền mừng rỡ ôm như vậy thêm một lúc nữa, bàn tay to của hấn cự kỳ không thành thật mà bắt đầu từ bên hông nàng tham lam tiến đến phía trên kiêu đồn, nhẹ nhàng bóp một cái,

quả nhiên là mười phần co dãn. (ND: tiếp nước tiếp nước, dịch giả do chảy nước bọt nhiều quá nên khô rốc cả người rồi)

Bỗng nhiên, Mễ Đế Nhĩ từ trong lòng ngực của Long Nhất vùng đứng dậy, trên mặt đã xuất hiện một mảng mây đỏ như đối ngược lại với long giáp màu vàng trên người nàng.

Long Nhất nghiêng người đứng dậy, đôi mắt đen mập mờ nhìn Mễ Đế Nhĩ, ngón tay sờ nhẹ lên môi của mình hắc hắc cười nói:

-"Nàng muốn hôn thì cứ nói, làm gì mà cường vãn ta?"- (ND: Cường vãn = dùng sức lực để cố hôn ai đó, mặc kệ họ có đồng ý hay không)

Mễ Đế Nhĩ mặc dù tính tình nóng nảy, nhưng tuyệt đối là một mẫu bạo long thuần tình, đã mấy ngàn tuổi rồi đã một lần nói đến chuyện yêu đương đâu? Theo lí mà nói thì đáng ra nàng phải tìm được một chốn nương tựa cả đời rồi, chỉ là nàng được xưng là đệ nhất bá vương của long tộc cũng không phải là giả, cơ bản là toàn bộ những long tộc tuần kiệt cùng trang lứa với nàng đều đã được nàng cho một trận nhừ tử rồi, bởi vậy dù nàng là Long tộc công chúa xinh đẹp như hoa, nhưng đám thanh niên long tộc chỉ vừa nghe nhắc đến nàng đã lập tức bỏ chạy xa được chừng nào thì hay chừng đó rồi. Bởi vậy từ khi đến thế giới nay đến nay, đối với câu "- Tình là gì"- thì nàng vẫn chưa một lần được biết đến.

-"Ta không có, là nó đánh lén"- Khuôn mặt đỏ hồng của Mễ Đế Nhĩ nghiêm lại, có chút thẹn quá hóa giận, ánh mắt nàng chuyển đến phía con cạp Tiểu Tam đang ngồi một bên liếm liếm lông mao, vừa rồi chính nó đã ti bị đánh vào cặp mông cao quý của nàng, làm nàng thiếu điều giết luôn Long Nhất rồi tuấn tiết. (ND: Nói đại là giết người diệt khẩu cho rồi)

Ách. đánh lén? Long Nhất nhìn về phía Tiểu Tam đang cố tỏ ra mình không hề biết chuyện gì đã xảy ra, trong lòng âm thầm cười trộm, tiểu tử này cũng có chút phong thái của hấn, xem ra lâu rồi nó không được ăn thịt nên kiếm chỗ nào có "nhiều thịt" mà xuống tay rồi.

- "Không cần tìm cớ đâu, dù sao ta bị nàng ôm thì cũng không có cái gì bất hảo cả. oa, muốn động thủ thì phải lên tiếng trước chứ"- Long Nhất vừa tránh luồng kim quang bắn ra từ Mễ Đế Nhĩ vừa oa oa hét lớn.

Mễ Đế Nhĩ như thằng câm ăn phải quả đắng, nổi oan ức trong lòng không cách nào yên được, bị người ta chiếm tiện nghi còn bị nói là do mình không phải, thật sự là làm nàng tức chết mà, không cắt được mấy ký thịt trên người hấn xuống thì làm sao nàng có thể giải được mối hận trong lòng đây.

Kim quang trên người Mễ Đế Nhĩ chợt lóe, thân hình tức khắc hóa thành một con rồng khổng lồ cao gần trăm thước, công kích cực mạnh của long tộc chỉ có thể ở trạng thái nguyên hình mới có thể đạt tới đỉnh. (Không biết có phải bản dịch bị lỗi không, cao "Trăm thước" có ý nghĩa cỡ nào chứ)

Long Nhất nhìn Mễ Đế Nhĩ biến hình, hấn biết rõ long tộc hiện nguyên hình thì lực công kích cường hãn cỡ nào. Tiên hạ thủ vi cường, thân hình hấn chợt lóe lên biến mất giữa không trung, rồi lại xuất hiện trên khoảng không phía trên Mễ Đế Nhĩ, hấn muốn dùng khả năng cưỡi ngựa của mình để chinh phục nàng (ND: Nguyên văn à nha, không thêm không bớt, đừng nghĩ bậy bạ cho dịch giả. Anh em nào có coi Lucky Luke hoặc phim Cowboy thì biết về Rodeo phải không, anh Long Nhất nhà ta chuẩn bị làm vậy đó)

Nhưng thực lực của Mễ Đế Nhĩ vượt xa so với đệ đệ Cách Lỗ Tây á của nàng. Đối với những thanh niên cùng lứa trong long tộc, nàng cơ

hồ không tìm được đối thủ, đây cũng là một trong hững nguyên nhân khiến nàng không để những thanh nhiên long tộc vào trong mắt.

Long Nhất vừa mới tiếp cận Mễ Đế Nhĩ, liền gặp phải những luồng năng lượng đang vận vẹo bên thân nàng giáp công, rốt cuộc ý định thất bại phải bay ngược về. Mễ Đế Nhĩ sao có thể cho hắn như ý, một cái long vĩ khổng lồ màu vàng mang theo cỗ lực lượng cường bạo quét ngang, bởi vì tốc độ và lực lượng đã đạt tới cực điểm nên hình thành một nguồn năng lượng chân không, phương viên trăm thước bị cuốn đến trong nháy mắt đã nát bấy, một cú quét đuôi này quả thật có thể san bằng cả một ngọn núi nhỏ.

Thân hình Long Nhất nhẹ nhàng bay thẳng lên, một quả cầu nén đầy lôi hệ ma pháp do hắn sớm chuẩn bị liền được phóng ra, liền sau đó ma đấu khí 7 màu tụ lại như một luồng huyết lệ đỏ rực chém về phía miếng vảy ngược của Mễ Đế Nhĩ .

Mây bầy xung quanh tấm thân rỗng khổng lồ của Mễ Đế Nhĩ tụ lại, làm cho quả cầu được nén đầy lôi hệ ma pháp gặp phải một lực cản mạnh mẽ mà nổ tung, căn bản không làm thương tổn đến nàng. Mà một luồng long tức khổng lồ do Mễ Đế Nhĩ lập tức phun ra nhằm chặn đứng ma đấu khí của Long Nhất đang bay tới.

Long tức chính là nguyên khí bên trong cơ thể rỗng hóa thành, sẽ sinh ra một cỗ năng lượng có thể gây nổ mạnh. Còn 7 hệ ma pháp dung hợp với đấu khí, tương sinh tương khắc, uy lực tăng lên, phá được cả vạn tầng phòng thủ.

Long Nhất dùng nội lực và tinh thần lực hộ thể, mang theo một khí thể một đi không trở lại mạnh mẽ lao thẳng vào giữa luồng long tức, ma đấu khí 7 màu lập tức cắt đôi luồng long tức, đánh thẳng vào miếng vảy ngược dưới cổ họng Mễ Đế Nhĩ.

Rồng có vảy ngược, đâm vào sẽ chết, vảy ngược này chính là nhược điểm duy nhất của rồng, là nơi mà phòng ngự và ma ngự yếu nhất (ND: Ma ngự = phòng ngự ma thuật = magic def)

Đình đình mấy tiếng, hoa lửa bắn tung tóe, hổ khẩu Long Nhất chấn động, cũng là do Mễ Đế Nhĩ trong đường tơ kẽ tóc tránh được đòn công kích vào miếng vảy ngược, ma đấu khí 7 màu chém thẳng xuống phía dưới miếng vảy ngược tạo thành một vết thương ần ần có tơ máu hiện ra.

Mễ Đế Nhĩ bị loài người mà nàng luôn khinh thường đã thương, nàng thật sự giận điên lên rồi, bởi vì Long Nhất đã xúc phạm đến sự tôn nghiêm của nàng.

Tám thân rồng khổng lồ nhanh như chớp đập xuống còn Long Nhất cố đứng trụ lại đỡ lấy, lực lượng cuồng bạo đè nặng lấy thân thể Long Nhất, làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn như bị ép lại thành một đồng, mẫu bạo long nổi điên lên quả nhiên không giống bình thường.

Long Nhất cắn chặt răng nhắc chân trụ lại để tránh bị Mễ Đế Nhĩ cuốn lấy, nếu là người thường bị một lực ép lớn như vậy đã bị cắt làm hai mảnh rồi, nhưng Long Nhất cắn răng đem tất cả nội lực trong người phát ra, tinh thần lực bắt đầu công kích ý thức hải của Mễ Đế Nhĩ.

Tinh thần lực của Long Nhất cực kì cường đại, ngay cả Mễ Đế Nhĩ cũng không dám trực diện đón đỡ, vừa định chuyển thân để tránh ra nên tám thân khế di chuyển, Long Nhất liền nhân cơ hội này định thoát ra, nhưng Mễ Đế Nhĩ nhanh chóng phát hiện lại đem hết toàn lực tiếp tục đè Long Nhất xuống .

"Hôm nay nàng ta nhất định phải liều mạng sao?"- Long Nhất trong lòng thầm mắng, tâm hỏa vừa khởi, tinh thần lực như hóa thành vạn

mũi kim châm bắn thẳng tới Mễ Đế Nhĩ.

"Hống...."- Mễ Đế Nhĩ cảm thấy chỗ sâu nhất trong linh hồn truyền đến một trận đau đớn vô cùng, không khỏi điên cuồng gầm lên một tiếng, ôm lấy Long Nhất bay lên không trung, điên cuồng siết mạnh.

Long Nhất thiếu chút nữa bị nghẹt đến chết, mẩu bạo long này một khi điên lên quả thật quá cuồng bạo, vốn hẳn có thể đã thoát ra từ lâu rồi, nếu bất chấp thủ đoạn để ứng phó, Long Nhất có biết bao nhiêu loại phương pháp để đả thương nàng, nhưng hẳn hiểu được mặc dù nàng có điểm thô lỗ, nhưng tính tình ngay thẳng lại hợp với khẩu vị của hắn.

Long Nhất bị Mễ Đế Nhĩ điên cuồng siết chặt, miệng rộng há to, mặc kệ ba bảy hai mươi mốt gì ngoạm lấy chỗ da rỗng trước mặt mình.

Một cái ngoạm này coi vậy mà thật sự có hiệu quả, Mễ Đế Nhĩ cả người chấn động, run rẩy thả Long Nhất ra.

Mà lúc này Tiểu Tam đã hóa thành tư thái công kích, đang muốn hướng tới Mễ Đế Nhĩ phát động công kích.

Mễ Đế Nhĩ tử trong không trung bay lui lại, kim quang trên người chợt lóe rồi biến trở lại thành hình người, tay phải của nàng che trước ngực, khuôn mặt đỏ ửng, mà tinh thần bởi vì bị công kích mà có chút ủy mĩ.

Long Nhất vừa thấy Mễ Đế Nhĩ che lấy khuôn ngực cao vút kia, tà niệm trong óc chợt lóe, không khỏi thốt lên:

"Ta vừa rồi là ngoạm trúng ngực nàng sao?"-

Mễ Đế Nhĩ mày liễu như sóng lên, ánh mắt vừa hận vừa tức nhìn

Long Nhất, chỗ hấn ngoạm phải đúng là ngực nàng, vốn khi đã hóa thành hình rồng thì cảm giác cũng không quá mãnh liệt, nhưng khi hóa thành hình người thì trên đầu nhũ châu lại truyền đến cảm giác vừa đau lại vừa tê tê.

Long Nhất cố nén cười, nhưng hấn thông minh nên biết không nên mở miệng nói chuyện vào lúc này.

Tâm tình của Mễ Đế Nhĩ bình phục được một chút, đôi mắt chuyển đến hướng con cộp Tiểu Tam đã biến lớn gấp N lần, trên mặt hiện ra một vẻ kỳ quái, nàng ngập ngừng hỏi:

"Đây là Quang minh thánh thú? Vậy ngươi là chính là kẻ ở chung một chỗ với muội muội ta tại Ma huyệt sâm lâm, ngươi trên người còn có Quang minh thần bài nữa phải không?"

Long Nhất ngẩn người, Mễ Đế Nhĩ rõ ràng là đang nói đến Liễu Như, còn biết Liễu Như hiện đang sống ở Ma huyệt sâm lâm liền hỏi:

"Nàng biết Liễu Như? Tại sao nàng ta lại là muội muội của nàng?"

"Ta chưa gặp qua nàng, ta chỉ là nghe lén phụ hoàng cùng các trưởng lão nói chuyện nên mới biết được, còn vì sao nàng lại là muội muội ta, bộ ngươi không biết tự mình suy nghĩ sao"- Mễ Đế Nhĩ quyết định không tiếp tục giáo huấn Long Nhất nữa, sự thật nàng cũng nhận thấy Long Nhất quả thật mà một miếng xương đầu khó nhai, bây giờ biết hấn với Liễu Như cũng có quan hệ thì nàng thuận thế xuống thang vậy.

"Vậy mẫu thân Liễu Như chính là cô cô của nàng sao?"- Long Nhất suy nghĩ một hồi rồi nói, theo như lời Liễu Như thì mẫu thân của Liễu Như là công chúa của Thần long nhất tộc, Mễ Đế Nhĩ kêu cha nàng là phụ hoàng, vậy nàng cũng là công chúa sao, nghĩ đến đây thì chắc

hắn Long vương cùng mẫu thân của Liễu Như phải là Huynh muội hoặc tỷ đệ rồi.

"Nhớ lại trước khi cô cô lập gia đình, khi ta còn nhỏ cô cô rất yêu thương ta, thường thường dẫn ta lên ra ngoài du ngoạn....."- ánh mắt Mễ Đế Nhĩ có chút mê ly, có chút không ý thức được người đang nói chuyện với nàng chính là kẻ vừa cùng nàng đánh nhau kịch liệt, hơn nữa còn ngoạm một cái vào cái mew mew của nàng?

"Vậy nàng có biết mẫu thân và cha của Liễu Như bây giờ còn sống hay không?"- Long Nhất vội hỏi, định thay Liễu Như tìm hiểu thông tin, nói như thế nào nàng ta cũng có thể coi là bằng hữu của mình mà (ND: Ừ thì bằng hữu, Phong Linh cũng là bằng hữu, Tiểu Y cũng vậy, còn có ....)

"Đều còn sống, bọn họ bị các trưởng lão trong Long tộc chia ra nhốt tại hai nơi trong cấm địa, mỗi ngày phải chịu đựng thần phạt đau đến thấu xương thấu gân, tưởng có thể làm vậy để họ chia tay nhau, nhưng mấy ngàn năm rồi, bọn họ cũng chưa từng hối hận như xưa, chưa từng muốn chia lìa nhau"- Mễ Đế Nhĩ có chút bi thương đáp lại, mặc dù nàng không thể giải thích vì cái gì mà cô cô lại đi yêu một kẻ trong Ma long nhất tộc, nhưng nội tâm nàng vì tình yêu kiên cường của họ mà cảm động, thậm chí còn mơ mộng đến một ngày nào đó mình cũng có một tình yêu như vậy, cho dù đối phương có phạm vào tộc quy thì nàng vẫn yêu đến bỏ luôn đường về như cô cô nàng.

Vẫn còn sống, Long Nhất trong lòng vui vẻ, nghĩ rằng Liễu Như một khi biết được tin này sẽ vui vẻ vô cùng. Hắn suy nghĩ trong chốc lát, trong lòng máy động đột nhiên nói:

"Tiểu mẫu long, nàng có muốn gặp Liễu Như không?"

Chương 469: Nữ nhân hoá thành hình người

"Gặp nàng?"- Mễ Đế Nhĩ có chút e ngại, dù sao muội muội này mình cũng chưa từng gặp qua, cũng có dòng máu Ma long nhất tộc chảy trong người, tuy với nàng cũng có quan hệ máu mủ, nhưng cũng tương đối xấu hổ.

"Nàng thân là công chúa của Long tộc đã hưởng đủ mọi sự sủng ái, nhưng nàng nói thử coi Liễu Như đã trải qua biết bao nhiêu cay đắng rồi, nàng ta một mực dùng cừu hận để làm mục đích sống, loại thống khổ này nàng làm sao có thể tưởng tượng ra được"- Long Nhất than nhẹ một tiếng, trong đầu hiện lên khuôn mặt ngọc vừa quật cường vừa kiên nhẫn, hẳn sờ dĩ muốn Liễu Như và Mễ Đế Nhĩ gặp mặt, không chỉ có ý muốn để Mễ Đế Nhĩ tự mình đem tin tức cha mẹ nàng còn sống nói cho nàng, còn nghĩ đến chuyện thông qua Mễ Đế Nhĩ để giảm bớt cừu hận ăn sâu vào trong lòng nàng. Cừu hận có thể đem lại động lực cho một người, cũng có thể dễ dàng hủy hoại một người.

Mễ Đế Nhĩ ngần ngại không nói, tâm tình có chút phức tạp, dù sao tình trạng cô cô và cô phụ bây giờ cũng chính do phụ hoàng cùng các trưởng lão một tay tạo thành, nàng có chút sợ hãi.

Thật lâu sau, Mễ Đế Nhĩ hít sâu một hơi để hạ quyết tâm nói:

"Ta muốn gặp nàng, có lẽ sẽ tìm ra biện pháp để cứu cô cô và cô phụ"- (ND: Cô phụ = chồng của cô, kêu bằng chú, bác hay dượng)

cũng được, tùy miền)

Long Nhất gật đầu cười, thật là một kết quả ngoài ý muốn, hình dạng Mễ Đế Nhĩ bây giờ không giống với lão già ngoan cố Long tộc trưởng lão kia, đối với ma long nhất tộc cũng không có thể hiện ra vẻ mặt ghê tởm cực độ, ngược lại nhìn nàng có vẻ như đang hâm mộ tình yêu giữa cha mẹ của Liễu Như.

Long Nhất xắn ống tay áo lên để lộ ra chiếc hộ thủ hình rồng trên cổ tay trông rất sống động, hần niệm chú ngữ mở ra truyền tống ma pháp trận phong ấn bên trong.

Chỉ thấy một luồng bạch quang chợt lóe, một khe nứt không gian vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh Long Nhất như một quái thú đang há miệng định thôn phệ tất cả. Ba đích một tiếng, Liễu Như một thân kim lân giáp với mái tóc xanh phát phơ đột nhiên từ vết nứt không gian hiện ra, nàng vừa hiện ra thì cơ thể đột nhiên trở nên căng thẳng mà thủ thế tựa như một con báo mẹ chuẩn bị tấn công, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mễ Đế Nhĩ đứng cách đó không xa đang ngăn người nhìn nàng.

"Cha, ôm một cái"- Chính lúc này, một thanh âm non nớt đột nhiên vang lên, một đoàn ánh sáng chợt bùng lên, còn chưa kịp nhìn cho rõ ràng, một cô bé mũm mĩm như bức tượng đột ngột xuất hiện, trên người còn tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt, cứ như vậy mà nhào thẳng vào giữa lồng ngực Long Nhất.

"Cha, cha....."- Tiểu cô nương vẻ mặt ôn nhu, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng dụi vào lồng ngực Long Nhất.

"Con là Nữ nhân?"- Long Nhất ngạc nhiên nhìn cô bé thoạt nhìn chỉ 3,4 tuổi đang trong lồng ngực mình, không phải nói là Long tộc sau khi trưởng thành mới hóa thành hình người sao? Nữ Nhân mới chỉ

có mấy trăm tuổi thôi mà, hơn nữa nhìn hình dạng sao với mấy cô bé con bình thường cũng không khác chỗ nào cả, nhìn không ra một chút đặc thù nào của Long tộc.

"Là Nữ nhân mà, cha"- Nữ Nhân vòng hai cánh tay ôm lấy cổ Long Nhất, đôi mắt đen láy long lanh trong suốt tựa như một cái hồ nước nhìn Long Nhất, thật sự quá đáng yêu.

Long Nhất bế Nữ nhân tựa hồ như chẳng cảm thấy có chút nặng nào, trong lòng không khỏi nổi lên một cảm giác kinh hãi khó tả thành lời, từ Đại đầu biến thành Tiểu bàn long, rồi biến thành một cô bé con đáng yêu như ngày hôm nay, có lẽ trong ý thức Long Nhất bắt đầu coi nàng chính là con gái của mình rồi.

"Liễu Như, sao lại như thế này? Nữ nhân tại sao lại sớm hóa thành hình người rồi?"- Long Nhất mừng rỡ hỏi.

Liễu Như vừa đề phòng nhìn về phía Mễ Đế Nhĩ cũng đang có vẻ mặt yêu thích đối với Nữ Nhân vừa nói:

"Không biết, khi Nữ nhân theo ta về Ma Huyền sâm lâm không bao lâu thì đã biến thành hình dạng này rồi"-

"Thật là đáng yêu, để cho ta ôm một cái nào"- Mễ Đế Nhĩ thật sự nhịn không được nữa rồi, mặc dù tính tình nàng là một mẫu bạo long, nhưng đối với một cô bé đáng yêu như vậy thì một chút lực miễn dịch cũng không có, huống hồ Nữ Nhân này coi như cũng là muội muội của nàng.

Vừa tiến lên hai bước, lợi trao đen nhánh mà sắc bén của Liễu Như đã chắn trước mặt Mễ Đế Nhĩ, nàng lạnh lùng nói:

"Mặc kệ ngươi là ai, nếu không muốn đánh nhau thì mau chút ngay

cho ta"-

Ánh mắt Liễu Như lạnh lẽo, khi thấy bên người Long Nhất có một thần long nhất tộc thì nàng đã thập phần kinh ngạc, trong đáy lòng nàng đối với thần long nhất tộc đầy tràn ác thống, nhưng vì ngại Long Nhất kể bên nên mới không tỏ vẻ gì.

"Muội muội, ta là Mễ Đế Nhĩ tỷ tỷ của muội, là cháu của Tát Liên Á cô cô"- Mễ Đế Nhĩ nhìn Liễu Như với khí tức âm lãnh trước mặt vội vã nói.

Liễu Như nghe được cái tên Liễu Tát á thì ngẩn người, đây chính là tên của mẫu thân nàng, nói như vậy nữ tử long tộc này chính là con gái của bác nàng, là con gái của Long vương đương đại rồi.

Lại ngẩng đầu lên, ánh mắt Liễu Như càng thêm lạnh như băng, khuôn mặt vì cừu hận mà nhú lại, nàng nghiêng răng nói:

"Người chính là con gái của ông bác tốt của ta, long vương vĩ đại không kể đến thâm tình mà cả em gái ruột cũng đưa vào địa ngục?"

"- Không phải đâu, phụ hoàng ta cũng có nỗi khổ trong đó...."- Mễ Đế Nhĩ mặc dù tính tình nóng nảy nhưng hiện tại đối mặt với Liễu Như cũng không biết phải làm sao.

"Đừng nói nữa, ta cũng không muốn nghe, cũng không muốn gặp người, không nên ép ta phải động thủ với người"- Liễu Như toàn thân khí thế bạo phát, không nghi ngờ gì nữa mà tỏ vẻ sắp sửa động thủ.

Mễ Đế Nhĩ tuy đi gây chuyện đánh nhau khắp nơi, nhưng đối với chuyện nhân tình thế thái này nàng cũng là tỉnh tỉnh mê mê, nàng dùng ánh mắt cầu trợ hướng tới Long Nhất đang ôm Nữ Nhân bên

cnạh, trong ý thức đột nhiên nghĩ chỉ có hắh mới có thể giúp nàng.

Long Nhất nhún nhún vai, chỉ chỉ vào cái miệng mở ra của mình. Mễ Đế Nhĩ dù sao cũng là một long nữ thông minh, lập tức lãnh hội tâm thần, bật thốt lên:

"Muội muội nghe tỷ nói, cha mẹ muội mặc dù bị nhốt tại cấm địa long tộc, nhưng không có nguy hiểm đến tánh mạng"-

Nghe được câu nói này, sát khí của Liễu Nhưr bốn chốc tan biến, những năm gần đây, điều nàng quan tâm nhất chính là sự an nguy của cha mẹ nàng, hôm nay biết được bọn họ vẫn còn ở trên đời khiến tâm thần nàng liền trở nên thanh thản hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn về phía Mễ Đế Nhĩ cũng trở nên hòa hoàn lại.

Long Nhất ôm Nữ Nhân cùng Mễ Đế Nhĩ và Liễu Nhưr tìm một chỗ ngồi xuống, hắh tính với sự có mặt của Mễ Đế Nhĩ đã khiến hắh có một cơ hội thiết nhập vào long tộc, dù sao từ trong cấm địa long tộc cứu ra cha mẹ Liễu Nhưr thì xem như khó như lên trời, mà Mễ Đế Nhĩ là công chúa Long tộc, đối với địa hình long tộc tất nhiên quen thuộc phi thường, nếu được nàng tương trợ thì thật là quá tốt rồi.

"Mễ Đế Nhĩ, nàng nói xem có cơ hội nào để cứu ra cha mẹ của Liễu Nhưr không?"- Long Nhất hỏi, tiểu Nữ Nhân trong lòng ngực hắh đã ngủ say từ lúc nào rồi.

Khuôn mặt Mễ Đế Nhĩ nhíu lại nói:

"Cấm địa long tộc là địa phương nguy hiểm nhất trong long tộc chúng ta, lối vào không những có 18 Long vệ canh gác, hơn nữa bên trong nguy cơ tứ phía, ngay cả các trưởng lão và phụ hoàng ta muốn vào cũng phải dùng Thần long châu do long thần truyền từ thời thượng cổ mới có thể đi vào, bằng không chỉ có con đường chết"-

"Vậy nàng biết thần long châu ở chỗ nào không?"- Long Nhất theo thói quen vỗ đầu hỏi, có lẽ dùng cách thần không biết quỷ không hay trước tiên trộm đi thần long châu, sau đó hãy tìm biện pháp tiến vào Long tộc cấm địa cứu cha mẹ Liễu Như ra.

"Biết thì biết, chỉ là muốn lấy được Thần long châu căn bản là không thể, bởi vì muốn lấy Thần long châu phải có 7 cái ấn của 7 hệ đại trưởng lão cùng với Long vương ấn của phụ hoàng mới lấy được"- Mễ Đế Nhĩ bất đắc dĩ đáp.

"Vậy có thể lên trộm lấy chúng không?"- Liễu Như lúc này đối với vị tỷ tỷ Mễ Đế Nhĩ đã bỏ đi địch ý, dù sao cũng phải nhờ nàng giúp một tay để cứu cha mẹ mình ra mà.

Mễ Đế Nhĩ lắc đầu nói:

"Trưởng lão ấn với Long vương ấn đều là được cất dấu trong người, thực lực các trưởng lão cũng đã đạt tới đỉnh, còn phụ hoàng thì đã đạt đến cảnh giới Hoàng cực mà hơn 10.000 năm qua chưa ai đạt được, pháp thần kiếm thần của loài người các người cũng không thể đối địch lại"- Mễ Đế Nhĩ chưa phải là chưa thấy qua thực lực của loài người, lời nàng nói chính là nói thật, thực lực của nàng tại đám thanh niên long tộc cùng lứa xem như không có đối thủ, nhưng trước mặt phụ hoàng thì nàng chẳng là gì cả, một trào của hấn vung lên liền ném bay nàng lên trời, chắc hẳn sẽ là người đầu tiên đột phá cảnh giới hoàng cực trở thành Thần long.

Long Nhất nhú nhú mày, nói như vậy thì trừ khi hấn có đủ thực lực để mặc bộ Long thần sáo trang, bằng không căn bản không có khả năng cùng long tộc lấy cứng chọi cứng.

Liễu Như vẻ mặt buồn bã, nàng đương nhiên biết được việc tu luyện

đến cảnh giới hoàng cực có ý nghĩa gì, chỉ còn cách một bước là đạt đến cảnh giới Long thần trong truyền thuyết, mà nàng lấy cái gì để đối kháng với hắn đây.

Long Nhất nhìn hết được vẻ biến hóa trên khuôn mặt Liễu Như, bàn tay to của hắn vươn ra nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng rồi hắc hắc cười nói:

"Sao lại ủ rũ như vậy, không giống với Liễu Như mà ta biết chút nào, dùng cứng đối cứng chỉ là lựa chọn ngu xuẩn, dùng yếu thắng mạnh, dùng trí thắng lực mới gọi là thông minh"-

Cảm giác được sự ấm áp từ bàn tay to của Long Nhất truyền đến, đôi mắt Liễu Như nhìn hắn vừa cảm kích vừa mang chút thẹn thùng. Long Nhất coi như là bằng hữu duy nhất của nàng, mặc dù bình thường hắn hì hì hà hà không chút đứng đắn, nhưng có việc thì hắn luôn luôn vươn tay ra gánh vác, tìm ra điểm mấu chốt, không chắc chắn không làm, tuyệt đối là một nam nhân có cá tính chân thật.

Liễu Như gật gật đầu, nụ cười của Long Nhất làm cho dũng khí của nàng tăng thêm như vô hạn, có lẽ với hắn, trên thế gian này không có sự tình gì lại không giải quyết được. Chẳng biết từ khi nào, Long Nhất trong tâm của nàng đã có hình tượng như vậy.

"Mễ Đế Nhĩ, hy vọng nàng giúp ta một chuyện, sau khi nàng về long đảo thì quan sát kỹ thói quen sinh hoạt của 7 vị đại trưởng lão và phụ hoàng của nàng, có lẽ sau này sẽ có dịp để dùng đến"- Long Nhất vỗ vỗ vào vai của Mễ Đế Nhĩ, mặc kệ cái lườm của tiểu mã long.

"Ta biết rồi, bây giờ ta cần phải về, đi lâu sẽ bị phát hiện mất"- Mễ Đế Nhĩ đứng lên nói, nàng đã quyết tâm bất kể như thế nào cũng phải giúp cứu ra cho được cô cô cùng cô phụ của nàng.

Chuẩn bị chia tay, Liễu Như đột nhiên đứng dậy rồi nắm chặt bàn tay Mễ Đế Nhĩ, chân thành nhìn nàng nói:

"Mễ Đế Nhĩ tỷ tỷ, cảm ơn tỷ"-

Khóe miệng Mễ Đế Nhĩ nổi lên một nụ cười sáng lạn đáp:

"Ta là tỷ tỷ của muội mà, tỷ tỷ đương nhiên phải giúp muội muội rồi"- nói xong, nàng vồ nhẹ lên tay Liễu Như, rồi quay đầu nhìn sang lồng ngực Long Nhất, hôn lên khuôn mặt tiểu Nữ Nhân đang ngủ say rồi hóa thành một đạo kim quang biến mất tại chân trời.

Tiểu mẫu long cũng có lúc đáng yêu như vậy sao, Long Nhất vừa nhìn về hướng Mễ Đế Nhĩ biến mất vừa thầm nghĩ, mà lúc này những tia sáng đầu tiên xuất hiện tại phương đông đã bắt đầu xua đi bóng đêm.....

Chương 470: Hào kỳ tâm năng sát nhân

Sương mù bao trùm cả Long đảo, trong bóng đêm càng thêm vẻ huyền bí, làm cho hòn đảo như trôi bồng bềnh giữa biển rộng vô tận.

Lúc này tại nơi lớn nhất trên đảo, Mễ Đế Nhĩ đang ngồi lặng lẽ chống cằm trong một hang động rất lớn.

"Tỷ tỷ, người sao vẫn chưa về? Có báo thù cho ta được không?" Lỗ Cách Tây Á cứ đi ra đi vào, mấy ngày nay hắn cũng đứng ngồi không yên, sợ bị Long vương phát giác ra Mễ Đế Nhĩ lén chạy ra ngoài, lúc này hắn mới hiểu được trước đây tỷ tỷ giấu diếm cho hắn cũng lo lắng như vậy.

Mễ Đế Nhĩ kéo Lỗ Cách Tây Á vào một sơn động bí mật, vỗ mạnh tay lên vai đệ đệ, mạnh đến mức hắn chút nữa là ngã ngồi lên mặt đất.

"Tỷ tỷ, người không ôn nhu một chút được sao?" Lỗ Cách Tây Á xoa bả vai làm bầm.

"Người nói cái gì? Có phải muốn ta bẻ xương hay không?" Mễ Đế Nhĩ cau mày, Lỗ Cách Tây Á lập tức sợ đến nỗi không dám mở miệng nói nữa.

Thấy bộ dáng căm như hến của Lỗ Cách Tây Á, Mễ Đế Nhĩ hài lòng gật đầu, cuối cùng cũng tìm được một chút tự tin, trước mặt tên Long

Nhất kia căn bản là có sức cũng không dùng được, làm cho nàng mắt mặt đến như vậy.

Tay của Mễ Đế Nhĩ khoát lên vai Lỗ Cách Tây Á, nghiêng đầu nói: "Đệ đệ thân yêu, bây giờ tỷ tỷ muốn người giúp cho tỷ một việc, người sẽ không cự tuyệt chứ".

"Cái... cái gì?" Lỗ Cách Tây Á sợ hãi hỏi, nói cũng không quá nhanh, thật sự là đã bị uy thế của Mễ Đế Nhĩ uy hiếp.

Mễ Đế Nhĩ bên tai Lỗ Cách Tây Á nói thềm một hồi, lập tức gương mặt cũng khá anh tuấn của hắn lập tức trở nên trắng bệch, hắn về mặt đau khổ nói: "Tỷ tỷ. Việc này tỷ nhờ người khác làm được không? Chuyện này cũng không hay ho gì, đệ vẫn giữ lại cái mộng của đệ".

"Người không đáp ứng, có tin hay không ta bây giờ có thể làm cho cái mộng người nở hoa" Mễ Đế Nhĩ hung hăng nói.

Lỗ Cách Tây Á khóc không ra nước mắt, đột nhiên nhớ ra vừa rồi hỏi Mễ Đế Nhĩ vẫn chưa trả lời hắn, vì vậy lại hỏi: "Ta hứa với tỷ được chưa? Bất quá tỷ rốt cuộc có giúp ta giáo huấn tên tiểu tử kia chưa?"

Mễ Đế Nhĩ ánh mắt lúng túng, vừa nghĩ lại có chút thẹn quá thành giận, nàng gõ một cái vào đầu Lỗ Cách Tây Á, hung hãn nói: "Người dám hoài nghi tỷ tỷ người sao, không muốn sống nữa sao. Cái tên kia mặc dù cũng có chút cân lượng, nhưng vẫn bị ta giáo huấn đến quỷ khóc thần sầu, cuối cùng cũng do thấy hắn với Liễu Như muội muội có vài phần giao tình mới bỏ qua cho hắn" Mễ Đế Nhĩ càng nói trong tâm càng lo, rõ ràng là nàng nhờ Liễu Như mới rời đi được, bằng không ai giáo huấn ai còn chưa biết được.

"Thật sao, ta biết tỷ tỷ là số một mà" Lỗ Cách Tây Á vui vẻ nói, có một

lần hẳn thấy một người bị Mấu bạo long tử tử giáo huấn cũng phải cả tháng mới hồi phục lại được.

"Được rồi. Thời gian cũng không còn sớm, tử đi nghỉ ngơi đây, nhớ kỹ việc mà tử giao cho ngươi, nếu mà làm hỏng việc thì cứ đợi xem sẽ bị thu thập thế nào đi" Mế Đế Nhĩ uy hiếp hai câu liền ra khỏi sơn động, sau đó thở dài thậm thụt, hy vọng lời nói dối này vĩnh viễn không bị phát giác thì mới được.

Long Nhất dẫn theo Liễu Như cùng Tiểu Nữ về tới Hoàng cung Nạp Lan đế quốc, vốn Liễu Như muốn về Ma huyện sâm lâm. Nhưng bị Long Nhất khuyên bảo hơn nữa Tiểu Nữ chết sống cũng không chịu rời khỏi lòng của Long Nhất, sau khi do dự một chút liền quyết định đi cùng với Long Nhất, đến Long đảo cũng có thể biết được một chút tin tức.

Nạp Lan Như Nguyệt tự nhiên là phi thường hoan nghênh, lúc đầu tại Lô thần cấm khu đối phó Tam đầu ma long cũng nhờ có Liễu Như kịp thời xuất hiện hỗ trợ, nàng và tiểu la ly đối với Tiểu Nữ xinh đẹp đáng yêu cũng rất thích thú. Nhưng Tiểu Nữ này đã lâu không được gặp Long Nhất, lám ao cũng không chịu để cho các nàng ôm, ban đêm ngủ cũng chiếm lấy chỗ trong lòng Long Nhất. Cũng làm cho Tiểu la ly rất là ghen tỵ, lòng ngực ấm áp kia trước giờ cũng là của nàng.

Mấy ngày trôi qua, Nạp Lan Như Nguyệt bởi vì xử lý việc của quốc gia mà phải đi khắp nơi, nàng càng ngày càng ra dáng Nữ hoàng, vô luận là xử lý chuyện gì cũng tỏ rõ khí chất, đều có chỗ độc đáo, năng lực cũng không thua chút nào Phụ hoàng Nạp Lan Vô Cực của nàng. Bởi vậy được sự ủng hộ của bá quan. Các chính sách lợi quốc lợi dân mới đều được hoan nghênh nhiệt liệt. Dân chúng cũng dần dần chấp nhận sự thật đất nước đang được một nữ nhân thống trị.

Mấy ngày nay, Long Nhất đại bộ phận thời gian đều cùng Tiểu Nữ và Tiểu la ly. Liễu Như luyện công cường tới mức ở nơi nào cũng không ngừng tu luyện. Thương Nguyệt thành tựa hồ gió êm sóng lặng, Long Nhất vừa đến Thúy Yên các lại phát hiện Mộc Hàm Yên vắng mặt, thủ hạ của nàng nói nàng phải một thời gian nữa mới có thể trở về. Mà lão bất tử Quang Minh Giáo hoàng Tra Nhĩ Tư kia cũng không có động tĩnh gì, nghĩ đến chắc hẳn là đang ngày đêm quỳ gối trước pho tượng Quang Minh thần để cầu xin, hẳn cũng không muốn nghĩ tới, nếu như Quang Minh thần thật sự tồn tại, sao lại không đơn giản mà truyền thừa ch hấn cho rồi? Tổ tiên Quang Minh thần truyền lại mà còn tính toán gì nữa?

Đang lúc hoàng hôn, nhiệt độ bên ngoài cũng hạ xuống nhiều, lúc này cxung là lúc trên đường cái đông đúc nhất, ở trong nhà hoặc trong tiệm cả ngày cũng rất lừ bừc bối cảm thấy bức bối trong người cần ra ngoài để dạo mát.

Long Nhất lúc này tay trái ôm Tiểu Nữ, tay phải nắm Tiểu la ly.

Từ đường lớn đến hẻm nhỏ của Thương Nguyệt thành đều đi qua.

"Phụ thân, đói..." Nữ nhi vừa mới nhét một con vịt quay vào trong bụng, bây giờ lại kêu đói với Long Nhất.

"Tỷ phu, nàng ta rốt cuộc có thể ăn bao nhiêu vậy? Nãy giờ đã ăn tới tám con gà nướng rồi" Tiểu la ly nhìn Nữ nhi đang mở to mắt ra về vô tội trong lòng Long Nhất, tức giận nói, nàng cũng không phải là quan tâm đến việc ăn nhiều hay ít, mà là con rồng mập này cứ to nhỏ gọi Long Nhất để lôi kéo sự chú ý, nàng thấy ghen tức.

"Người cho dù cho nó cả một núi đồ ăn nó cũng ăn hết" Long Nhất hắc hắc cười nói, Nữ nhi ăn uống thế nào hẳn cũng đã chứng kiến qua, cho dù hơn mười con ma thú mấy trăm cân nuốt vào cũng là

bình thường, hơn nữa Nữ nhi tựa hồ cái gì cũng có thể ăn, chỉ cần có năng lượng thì đều có thể nuốt vào.

"Đồ tham ăn, thật là..." Tiểu la ly nói thầm nắm chặt lấy bàn tay của Long Nhất, trong lòng lại đang suy nghĩ, chờ ta thành thê tử của tỷ phu, người sẽ trở thành nữ nhi của ta, đến lúc đó...

Long Nhất cũng không biết Tiểu la ly nghĩ gì, hắn đang vừa đi vừa quan sát bốn phía, lúc này thế cục của Nạp Lan đế quốc cơ bản đã ổn định, cuộc sống của dân chúng lại trở về quỹ đạo bình thường. Đại quân của Thú nhân tộc đang rút lui, các lực lượng phản loạn đã bị đàn áp, kế tiếp [sẽ là do Minh Nguyệt Trương Đảm gồm thâu, chi tiết chuyện này Nạp Lan Như Nguyệt và hắn đã thương lượng thật lâu, cuối cùng đã quyết định vận mệnh của những vùng phản loạn, có dã tâm cũng không có gì sai, chỉ sai lầm là do đã bị bại lộ thời gian hành động.

Bất tri bất giác theo chân mọi người đi tới Quang Minh Đại giáo đường, bởi vì sự tồn tại của Tra Nhĩ Tư đã tạo thành nơi này mỗi ngày người đến nối liền không dứt, có tín đồ thậm chí dưới ánh mặt trời chói chan mà quỳ xuống ngay ở sân của Giáo đường mà thành kính cầu nguyện, đó chính là lực lượng của tôn giáo.

Long Nhất quay đầu nhìn về phía pho tượng Quang Minh thần ở trên giáo đường, trong lòng cũng có chút e ngại, liền kéo Tiểu la ly xoay người rời đi.

"Tây Môn thiếu gia" Ngay lúc này, một thanh âm quen thuộc truyền đến.

Long Nhất quay đầu nhìn lại, liền thấy bốn Hồng y tế tự đang đi tới phía hắn, mặc dù mang mặt nạ, nhưng Long Nhất liếc mắt qua đã nhận ra người đi đầu là Thần thánh tế tự Khải Lâm, chỉ là năm người

trong đội Chấp pháp này lại thiếu mất Đông Phương Khả Hinh.

"Khải Lâm thánh tế tự, các người muốn đi đâu vậy?" Long Nhất quay người lại cười ha hả.

"Bên này chuyện đã xong, cho nên chúng ta định trở về Quang minh Tổng hội" Khải Lâm nhẹ giọng cười nói.

"Đã như vậy cũng không quấy rầy, đi đường nhớ cẩn thận đá trên đường nhé" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Khải Lâm thấy Long Nhất cũng nhìn không rời mắt của nàng, trong lòng không khỏi bực mình, nhưng lập tức bình thường trở lại, bản thân cũng đã tu luyện Quang Minh ma pháp nhiều năm như vậy, mấu chốt cũng là bình tâm tĩnh khí, làm sao mà dễ dàng bị hấn ảnh hưởng như vậy được?

Lúc này, ánh mắt của Khải Lâm nhìn vào tiểu cô nương như ngọc như ngà trong lòng của Long Nhất, trong lòng có chút ngạc nhiên, liền hỏi: "Cô nhỏ này à ai? Lớn lên chắc là sẽ xinh đẹp lắm!"

"Nữ nhi của ta" Long Nhất nhún nhún vai nói.

Mà lúc này, Nữ nhi cũng phối hợp với Long Nhất hô lên: "Phụ thân, đối..."

Khải Lâm hết sức kinh ngạc, tỉ mỉ đánh giá Nữ nhi, mơ hồ cảm giác được trên người nàng có một loại năng lượng dao động kỳ lạ, lập tức cảm giác được tiểu cô nương này không đơn giản, nàng thử một lượng tinh thần lực nhỏ để dò xét qua, ai ngờ tinh thần lực vừa mới chạm vào thân thể cô nhỏ này lập tức bị mạnh mẽ hút vào, làm cho nàng sợ hãi vội vàng mạnh mẽ cắt đứt.

Nữ nhi quay đầu nhìn Khải Lâm, trong cặp mắt to lập lòe tỏa sáng, lộ ra vẻ giễu cợt, hiển nhiên tinh thần lực vừa rời của Khải Lâm cũng bị nàng xem như là đồ ăn.

Long Nhất cũng thấy hết mọi việc, hắc hắc cười cười, đầy thâm ý nói: "Tò mò cũng chỉ là tò mò, nhưng tò mò không chỉ có thể giết chết mèo mà cũng có thể giết chết cả người".

Khải Lâm chấn động, trong mắt lộ ra thần sắc bất định.

"Tây Môn thiếu gia, thì ra người ở chỗ này, Giáo hoàng bệ hạ vừa mới bảo ta đi mời thì người đã đến đây rồi" Một gã tế tự từ trong Giáo đường chạy vội ra, chạy thẳng đến bốn người Khải Lâm sau khi thi lễ liền nói với Long Nhất.

"Tra Nhĩ Tư tìm ta?" Long Nhất hơi vô ý hỏi lại, quên mất là gọi trực tiếp tước danh của Giáo hoàng trước mặt Quang Minh giáo đồ là điều tối kỵ. Bất quá tế tự này cũng biết mối quan hệ giữa Long Nhất và Tra Nhĩ Tư, nên cũng không dám có phản ứng gì.

Long Nhất do dự một chút, nói thật ra, mặc dù mặt ngoài hấn cùng với Tra Nhĩ Tư là quan hệ hợp tác với nhau, nhưng hấn biết quan hệ với Tra Nhĩ Tư cũng như là đi trên một lớp băng mỏng, người này hoàn toàn là một người điên, người điên mà nổi điên thì không có bất kỳ lý do gì.

Long Nhất cũng không quá lo lắng cho Nữ nhi, hấn chỉ lo lắng cho Tiểu la ly Nạp Lan Như mộng, trên người nàng có Hả dương kết giới có lẽ có thể ngăn trở sự tấn công của đa số người, nhưng là trước mặt Tra Nhĩ Tư căn bản là không chịu nổi một đòn.

Long Nhất còn đang có chút trù trừ, Long Nhất đột nhiên thấy Đông Phương Khả Hình mặc đồ trắng từ xa xa đang phiêu nhiên đi lại...

Chương 471: Chân đích thị quang minh thần?

Đông Phương Khả Hình cũng theo nhóm Thần thánh tế tự Khải Lâm quay về Quang Minh Tổng hội, hôm nay đã khôi phục lại dáng vẻ của một thánh nữ.

Khải Lâm cũng không dừng lại, vừa lên tiếng chào Đông Phương Khả Hình vừa dẫn theo ba gã Hồng y tế tự còn lại vội vã rời đi.

"Khả Hình, nàng chờ một chút" Long Nhất gọi Đông Phương Khả Hình đã trở lại bình thường lại.

Đông Phương Khả Hình bước chân cũng hơi chậm lại, nhưng cũng không dừng bước, nàng xoay người lạnh nhạt nhìn Long Nhất nói: "Chuyện gì?"

Long Nhất trong lòng thầm than, mặc dù Đông Phương Khả Hình giả bộ không thèm để ý đến hắn, nhưng ở sâu trong mắt nàng đang che dấu sự bối rối, hắn kéo Nạp Lan Như Mộng đi lại nói: "Ta đi tìm Tra Nhĩ Tư thương lượng một chút, hai tiểu nha đầu này nhờ nàng giúp ta chăm sóc một chút".

"Tỷ phu..." Nạp Lan Như Mộng không tình nguyện kêu lên, nhưng liền khuất phục trước ánh mắt uy nghiêm của Long Nhất, hơi trề đôi môi nhỏ nhắn ra một chút.

Đông Phương Khả Hình muốn từ chối, nhưng phát hiện bản thân đã

không tự chủ được mà gật đầu, đành phải đưa tay ẵm cô nhỏ vào lòng, mà cô nhỏ này cũng không có cự tuyệt gì.

Trong lúc vô tình khi Đông Phương Khả Hình ôm lấy Nữ nhi đã khế cọ sát vào bàn tay của Long Nhất, một cổ dòng điện nhỏ lập tức xuất hiện, tê tê ấm áp truyền đi toàn thân của nàng, sự ngọt ngào cùng thống khổ trong quá khứ đột nhiên ùa về, làm cho nàng cơ hồ không thể tự khống chế.

Đến khi Đông Phương Khả Hình lấy lại tinh thần, Long Nhất đã đi nhanh vào trong Giáo đường, nhìn bóng dáng cứng cỏi như một ngọn núi, tựa hồ có thể chống đỡ cả thiên địa.

"Ta đang suy nghĩ cái gì vậy" Đông Phương Khả Hình đột nhiên lắc đầu, mà bóng dáng của Long Nhất đã biến mất trước mắt, trong lòng tựa hồ có chút mất mát.

"Đừng nhìn nữa, tỷ phu ta đã đi rồi. Thích thì nói thích đi, lại còn che che dấu dấu, giả tạo!" Nạp Lan Như Mộng thấy ánh mắt của Đông Phương Khả Hình, hừ một tiếng bĩu môi nói.

Đông Phương Khả Hình mặt trắng bệch không còn chút máu, quay người dùng ánh mắt làm cho người ta sợ hãi nhìn Nạp Lan Như Mộng, sắc nhọn nói: "Ai thích hắn? Ta mắt có bị mù mới đi thích hắn".

Nạp Lan Như Mộng hoảng sợ, không tự chủ được lui về phía sau hai bước, nàng không ngờ Đông Phương Khả Hình lại phản ứng lớn như vậy. Đoạu khi nàng hồi thần lại mới sực nhớ mình không việc gì phải sợ nàng ta, không khỏi vươn cổ ngửa đầu hừ giọng nói: "Người vốn mắt bị mù mà. Tự mình đi lừa gạt mình, cũng là phụ nữ ta mới nói với người, Nữ nhi, đi với tỷ tỷ".

Nạp Lan Như Mộng nói xong tiến lên ôm lấy Nữ nhi, quay về phía Đông Phương Khả Hình le lười rồi xoay người rời khỏi Quang Minh Đại giáo đường.

Đông Phương Khả Hình ánh mắt biến ảo, khẽ cắn môi đi theo. Vô luận là như thế nào, chuyện nàng đáp ứng với Long Nhất nhất định sẽ phải làm được.

"Giáo hoàng ở bên trong, Tây Môn thiếu gia mời vào" Tên tế tự dẫn Long Nhất đến tầng trên cùng của Quang Minh Giáo đường rồi nói, khẽ khom người thi lễ rồi lui xuống.

ĐÓ là một cái cửa đá nguyên khối, cửa đá điêu khắc một số đồ hình về truyền thuyết của Giáo hội, thần ma quỷ quái trông rất sống động, Long Nhất biết tại tầng trên cùng của Đại giáo đường đều có thiết kế một căn phòng như vậy. Mặc dù thiết kế để cho Giáo hoàng ở nhưng tại sao phải thiết kế như vậy cũng không biết được.

Long Nhất đứng trước hồi lâu, rồi vươn tay từ từ đẩy cửa ra, một vầng sáng nhu hòa từ trong phòng hắt ra.

Đợi cánh cửa đá hoàn toàn mở ra, liền thấy Tra Nhĩ Tư đang phiêu diêu lơ lửng ở không trung, vầng sáng kia được phát ra từ người hắn, trong đó ẩn chứa Quang minh ma pháp nguyên tố cực kỳ lớn .

Long Nhất chậm rãi bước vào, cánh cửa đá phía sau tự động khép lại. Lúc này Tra Nhĩ Tư cũng mở mắt, chậm rãi hạ xuống, ánh mắt của hắn bình tĩnh, nhu hòa, nếu không phải sớm đã biết hắn rất giỏi giả tạo gương mặt, sợ rằng Long Nhất cũng bị hắn qua mặt.

"Giáo hoàng tìm ta không biết là có chuyện gì? Chuyện thần vị truyền thừa ta cũng thật sự là không biết gì hơn" Long Nhất vừa đánh giá gian phòng vừa nói.

"Tìm người đương nhiên là có chuyện, người có phát giác gian phòng này có cái gì khác không?" Tra Nhĩ Tư bước tới hai bước. Nhìn kỹ long Nhất mà nói.

"Lĩnh vực sao?" Long Nhất nhún nhún vai vẻ mặt cũng không có mặt mà quan tâm gì mấy.

"Không phải lĩnh vực. Là thần vực" Tra Nhĩ Tư cười nói. Ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ vào dây đai đang đeo.

"Thần vực? Thì sao?" Long Nhất nghe Tra Nhĩ Tư nói vậy, nhìn động tác của hắn. Tự nhiên có một loại cảm giác quái dị khó diễn tả được.

"Không sao, chỉ là muốn xem vài phần bản lãnh lôi thần truyền thừa của người thôi" Tra Nhĩ Tư vừa nói xong, đột nhiên vung hai tay lên, không gian trong chớp mắt như ngưng đọng lại, trong phòng đột nhiên xuất hiện bốn đạo quang nhận (lưỡi đao ánh sáng) thật lớn, lóe ra ánh sáng chói mắt trong chớp mắt nhanh như điện đồng loạt đánh về phía Long Nhất.

Long Nhất kinh hãi, phát hiện bản thân hoàn toàn không thể động đậy, ngay cả lôi thần lĩnh vực của hắn cũng thi triển không được, chỉ có thể đứng ngây ra như miếng thịt mặc cho người ta mổ xẻ.

Trong lòng hắn mười phần rõ ràng, nếu bị bốn đạo siêu cấp quang nhận này đánh trúng thì không thể không bị xẻ làm năm mảnh.

Bốn đạo quang nhận cực lớn trong nháy mắt đã đến trước mắt, Long Nhất toàn thân căng thẳng, nghiến chặt răng, không ngờ Quang Minh Giáo hoàng lại có thực lực như thế này.

Ngay lúc này, Lôi thần Thần bài trong thức hải của Long Nhất xoay

tròn kịch liệt, một đạo tia chớp màu vàng từ giữa mi tâm của Long Nhất hiện ra, cả người Long Nhất trong phút chốc xuất hiện ánh sáng bạc bao quanh, mà lúc này bốn đạo quang nhận kia mang theo uy lực thấu tận trời xanh đánh vào.

Thân hình Long Nhất đột nhiên chấn động, chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân biến động, lục phủ ngũ tạng phảng như đồng thời xáo trộn, miệng thấy ngọt ngọt, liền phun ra một búng máu. Nhưng lập tức một luồng khí tức ấm áp lưu động toàn thân, vô số lôi hệ tinh linh ma pháp màu tím chạy loạn trong cơ thể, phảng phát như cả cơ thể được tạo thành từ lôi hệ tinh linh ma pháp nguyên tố.

Lực lượng mệnh mông bắt đầu làn ngập toàn thân, mà giữa mi tâm Long Nhất ẩn ký hình tia chớp tỏa ra ánh sáng ngọc, đó là một loại cảm giác như nắm cả đất trời, làm cho Long Nhất muốn thống khoái mà rít gào.

Đợi đến khi ánh sáng bạc trên người Long Nhất thu lại, hấn mới ngạc nhiên phát hiện trên người mình xuất hiện thêm một bộ áo giáp màu tím, cảm giác rất thật, ở trên có hoa văn thần bí, tràn đầy năng lượng lôi điện cuồng bạo, không thể không nói Long Nhất mơ cũng không nghĩ ra lại có thể mặc vào lôi thần giáp như vậy, mặc dù chỉ mới là giáp che ngực, nhưng cũng đủ để làm cho Long Nhất mừng như điên không cách nào diễn tả được.

Tra Nhĩ Tư nhìn lôi thần giáp trên người Long Nhất, trong mắt lại đột ngột hiện ra vẻ thương cảm, tựa hồ đang nhớ lại chuyện cũ.

"Đừng đắc ý quá sớm, tư chất của ngươi mặc dù vô cùng tốt, nhưng với năng lực của ngươi hiện nay vẫn chưa đủ để mặc lôi thần chiến giáp, giáp ngực này chỉ là vì nguy cơ trước mắt mà hiện ra cứu ngươi một mạng mà thôi" Tra Nhĩ Tư thấy Long Nhất từ trong hưng phấn mà hồi thần lại, không khỏi hắt cho một bát nước lạnh.

Tựa hồ ứng nghiệm lời Tra Nhĩ Tư nói, ấn ký hình tinh chớp giữa mi tâm của Long bắt đầu nhạt đi, mà lôi thần chiến giáp trên người Long Nhất cũng đột nhiên ẩn vào trong cơ thể.

Long Nhất cảm giác được lực lượng mà lôi thần giáp mang đến cũng theo đó mà biến mất, trong lòng không khỏi cảm thấy mất mát, khi hắn có được một lực lượng mạnh đến như thế thì hắn làm sao mà cam tâm để cho nó cứ thế mà biến mất như vậy chứ? Đó chính là lực lượng của thần, hắn vốn tưởng rằng hắn đã biết được lực lượng cực mạnh trên thế giới này, như là Kiếm thần, Pháp thần còn có Tam đầu ma long, nhưng trwośc mặt loại lực lượng này quả thật rất nhỏ nhoi.

"Một ngày nào đó, ta nhất định phải hoàn toàn sở hữu được lôi thần chiến giáp này" Long Nhất từ trong mất mát âm thầm thề, từ nay về sau mục tiêu của hắn lại tiến lên thêm được một bước nữa.

Không lâu sau, Long Nhất đã thu lại tâm tình, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tra Nhĩ Tư, trong mắt lóe lên một tia sang kỳ dị, hắn cười hỏi: "Người không phải là Tra Nhĩ Tư, người rốt cuộc là ai?"

"Người bây giờ mới phát giác ra? Có phải là hơi ngốc nghếch quá không?" Tra Nhĩ Tư cười vang nói.

"Để ta đoán xem thân phận của người, không phải là Quang Minh thần trong truyền thuyết chứ?" Long vừa đi đến trước mặt Tra Nhĩ Tư vừa cười hỏi, tuy không phải là chắc chắn mười phần, nhưng hết tám phần có thể là Quang Minh thần.

"Người nói sao?" Tra Nhĩ Tư nở nụ cười, có lẽ lúc này hắn là phải xưng Quang Minh thần mới đúng.

"Thật vất vả tìm tới tìm được một người để hỏi chuyện, vậy lời thần hắc ám thần nói ra ta cũng hồ đồ, người có thể nói rõ cho ta biết được không" Long Nhất vừa đi tới hai bước vừa nói, hẳn thật sự rất muốn biết thần giới là ở nơi nào? Thế giới này rốt cuộc là làm sao mà tạo thành? Thất đại chủ thần của thần giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Quang Minh thần lóe lên, lắc đầu cười khổ nói: "Không cho người biết là tự có đạo lý trong đó, người sau này sẽ hiểu rõ thôi, thần lực của ta tồn tại cũng không được bao lâu nữa, cũng sẽ rời khỏi thân thể của Tra Nhĩ Tư, ta cũng có chút động tay động chân đối với ký ức của hắn, mười năm tới hắn cũng không thể xuất hiện trước mắt mọi người, người hãy tự lo cho tốt đi".

"Ồ, người không nói cho ta biết thì ta làm sao mà giúp được các người, người không nói ta cứ tự làm, không chừng lại phá hỏng việc thần giới của các người" Long Nhất buồn bực uy hiếp nói.

"Người đang ở trong đó, có một số việc người cũng không thể làm theo ý mình được" Tra Nhĩ Tư cười nói, đưa ta khẽ rẽ tóc về phía sau.

Long Nhất đồng tử bỗng nhiên phóng lớn, vẻ mặt kinh ngạc, động tác này cũng quá nữ tính, không lẽ Quang Minh thần lại là pede sao? Hay là Quang Minh thần vốn là phụ nữ.

Tra Nhĩ Tư thấy vẻ mặt của Long Nhất, cũng nhận ra động tác của mình không ổn, vội vàng đưa tay xuống.

Nhưng ngay lúc này, trong thức hải của Long Nhất đột nhiên rung động, một đạo xoáy nước ánh sáng trắng đột nhiên xuất hiện trong đó, chấn động này, tựa hồ làm cho cả không khí trong căn phòng chấn động theo, một đạo ánh sáng trắng từ trong người Tra Nhĩ Tư

bay ra, trong nháy mắt chui vào mi tâm của Long Nhất.

Chương 472: Mỹ nhân ngư thành niên liễu

Luồng sáng màu trắng vừa nhập thể, toàn thân Long Nhất liền bị một tầng ánh sáng màu tím từ trong cơ thể xuất ra, cùng với luồng sáng màu bạc kia xoay chuyển không ngừng.

Gầm... Một tiếng hồ gầm vang lên, con cộp Tiểu Tam đột nhiên xuất hiện, tứ chi vừa chạm đất, đã ngửa đầu gầm to, cả Quang Minh Giáo đường đột nhiên chấn động, mọi người đang thành kính cúng bái phía dưới còn tưởng rằng động đất, vội vàng chạy ra ngoài.

Một người một hồ ở trong phòng, bạch quang tán loạn, thật như là thần nhân hiện thế.

Long Nhất vượt đầu Tiểu Tam, biết nó bởi vì cảm ứng thần bài mới xuất hiện, chỉ là Quang Minh thần vì sao lại đưa thần bài cho mình chứ?

Long Nhất đang suy nghĩ, Tra Nhĩ Tư trang nghiêm lạnh nhạt nói: "Quang Minh thần bài này đối với ta hiện tại cũng không có tác dụng gì mấy, đưa cho ngươi cũng không sao, thời gian nhập thể của ta đã hết, ngươi bây giờ hãy đi ra ngoài đi".

Long Nhất cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì thêm liền dẫn Tiểu Tam đi ra khỏi phòng.

Phành một tiếng, cánh cửa đá phía sau đóng chặt lại, Long Nhất

quay đầu, trong lòng đầy sự hoài nghi, hấn vỗ vỗ đầu Tiểu Tam, lẩm bẩm nói: "Tiểu Tam, ngươi là Quang Minh thánh thú, tại sao nhìn thấy chủ nhân của ngươi lại không chút phản ứng? Chẳng lẽ nguyên nhân là do nhập thể sao?"

Tiểu Tam mắt nghi hoặc nhìn Long Nhất, nhẹ nhàng gầm nhẹ lên hai tiếng, lập tức thân thiết liếm bàn tay Long Nhất đang vuốt ve nó.

Sóng biển trùng trùng đánh vào ghềnh đá, tựa hồ như đang kể lại chuyện xưa của đại dương thần bí.

Long Nhất ngồi trên một tảng đá hướng ra biển, trên tay cầm một nhánh cây vẽ vẽ lên mặt đá.

"Quang Minh thần, hấn rốt cuộc có phải là Quang Minh thần không?" Long Nhất cố sức suy nghĩ về vấn đề này, theo lý mà nói tất nhiên là không có sai, thần vực kinh khủng nọ. Siêu cấp quang nhận, thực lực tuyệt đối vượt xa một Quang Minh pháp thần, trừ Quang Minh thần ra, còn có ai có thể đạt tới trình độ này chứ?

Chỉ là Long Nhất cảm giác thấy có chút không phù hợp, tại sao Tiểu Tam đối với hấn lại không chút phản ứng nào? Nói bởi vì là nhập thể tựa hồ có chút khiên cưỡng, hơn nữa Quang Minh thần kia khi chứng kiến Tiểu Tam lại có chút kinh dị, cũng không có lộ ra ánh mắt vốn phải có. Trừ phi con cạp Tiểu Tam này căn bản không phải là Quang Minh thánh thú, nhưng nói vậy cũng không thông, nếu không phải là Quang Minh thánh thú thì tại sao đối với Quang Minh thần bài lại có phản ứng mãnh liệt như thế chứ?

"Đau cả đầu..." Long Nhất gõ gõ vào đầu mình thì thầm nói. Lúc này Quang Minh thần bài cũng như Lôi thần thần bài cũng đang xoay tròn bập bênh trong Quang hệ ma pháp thức hải, hấn rõ ràng cảm giác được Quang Minh ma pháp nguyên tố trong cơ thể mình tăng cường

lên rất nhiều.

Long Nhất có chút phiền muộn, từ khi đến thế giới này cho đến giờ, hắn vẫn tưởng rằng mình nắm giữ được vận mệnh của bản thân, độc lập ở trần thế, nhưng hắn lúc này mới phát giác, hắn đã lún sâu vào dị thế này. Hắn căn bản không thể một mình một cõi, đầu tiên là sự trói buộc về tình thân, hồng nhan trói buộc, làm cho hắn cuốn vào Thương Lan đại chiến, cũng là người chủ đạo thúc đẩy nó. Nghĩ lại mới thấy hắn và thế giới này có biết bao nhiêu là mối liên hệ, truyền thuyết thần giới, Hải Dương thành. Long đảo thần bí, làm cho hắn một lần lại một lần nữa vùi lấp trong mê vọng.

Đình đông, đình đông, đột nhiên, tiếng đàn dễ chịu từ ngoài khơi phiêu hốt truyền đến, như suối nguồn chảy xuống, lại như tiếng ngọc leng keng, làm cho người ta bất tri bất giác quên đi sự phiền não. Làm cho người ta cảm thấy sáng khoái.

Long Nhất lúc này cũng cảm giác như vậy, hắn mỉm cười, nhắm mắt lắng nghe, nghĩ không ra thì cứ mặc kệ nó đi, cũng sẽ có một ngày rõ ràng thôi mà.

Tiếng đàn du dương, tuyệt vời như múa lượn trong không trung, rực rỡ sang lạn. Long Nhất đứng lên. Thân hình như đại bàng giương cánh, phóng về phía tiếng đàn. Trong đại dương người có thể đàn như vậy trừ Lưu Ly ra thì không còn người nào khác.

Long Nhất đạp sóng mà đi, trong lòng nhẹ nhàng đi rất nhiều. Hắn không khỏi nghĩ tới, trong đêm như thế nếu cùng Lưu Ly mà uyên ương hí thủy trong đại dương hẳn là một chuyện phi thường sung sướng.

Không lâu sau, Long Nhất ngừng lại, lẳng lặng lơ lửng ở trên biển, hắn có chút vui mừng lẫn sợ hãi nhìn cảnh sắc kỳ dị cách đó không

xa, chỉ thấy một tầng màn nước màu bạc tạo thành một vòng tròn, theo tiếng đàn mà xoay tròn, trong tấm màn nước màu bạc đó lấp lóe tinh quang, ánh sáng như những vì sao chiếu rọi trên mặt nước.

Lờ mờ trong đó, một bóng lưng tuyệt đẹp như ẩn như hiện, tay múa lượn, tiếng đàn tuyệt diệu từ đó mà lan truyền ra ngoài.

Một lúc lâu sau, khúc nhạc đã dứt, nhưng âm thanh tuyệt diệu của nó vẫn như đang văng vẳng bên tai, làm cho lòng người nảy sinh vô vàn ý vị.

Tấm rèm nước xoay tròn chậm rãi ngừng lại, theo âm thanh mà từ từ hạ xuống, đầu tiên đập vào mắt mà một mái tóc màu vàng rực, mùi thơm thoang thoang theo gió biển mà đến, thật sự có cảm giác đặc biệt.

"Luu Ly, nàng đàn quá tuyệt vời, nhanh đến đây để thiếu gia hôn một cái nào" Long Nhất vỗ tay cười nói, nếu như có thể mỗi ngày đều được nghe nàng đàn một đoạn thì quả thật là một loại hưởng thụ vô cùng sung sướng.

Luu Ly quay đầu, môi cong lấp lánh, vui vẻ lúc lẫn người, đẹp hết sức tự nhiên.

Long Nhất mắt lộ dâm quang, không, là mắt lộ thần quang nhìn Luu Ly miệng cười như hoa, mà vẫy lại.

Cô gái tuyệt đẹp như thế lại là thị nữ của hắn, ngắm lại cũng chỉ có sự tiếc nuối duy nhất là chỉ có thể động tay một chút, chứ không thể chân chính mà "làm thật" nàng ta được.

"Thiếu gia, người nhắm mắt lại đi" Luu Ly thần bí cười cười nói, luồng sáng bày màu xung quanh người chợt hóa thành một đạo cầu

vòng.

Nhắm mắt lại? Không phải là có gì ngạc nhiên chứ, là cái gì đây? Không lẽ là hôn trộm bốn thiếu gia sao, Long Nhất trong lòng thầm nghĩ, có chút chờ mong nhắm hai mắt lại, nhưng tinh thần lực lại phóng ra ngoài quan sát.

Long Nhất "thấy" Lưu Ly trôi lên trên mặt biển, thân thể nhẹ nhàng bay đến, mái tóc theo sự di chuyển của nàng mà tung bay, ôn nhu mơn trớn khuôn mặt Long Nhất, làm cho Long Nhất trong lòng nhẹ nhàng dâng trào cảm giác.

"Thiếu gia, người mở mắt ra đi" Thanh âm Lưu Ly có chút run rẩy.

Long Nhất vừa nghe lập tức mở bừng hai mắt, đập vào mắt chính là ánh mắt khẩn trương mà kỳ vọng của Lưu Ly. Long Nhất ngẩn ra, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, thấy được vòng eo cùng cánh tay nhỏ bé của Lưu Ly đang nắm chặt lấy nhau, hiển nhiên rất là bất an, bất quá hôm nay nàng ăn mặc rất là gợi cảm, vòng bụng trắng nõn trơn bóng kia quả nhiên là cực phẩm.

Chờ một chút, Long Nhất đột nhiên chớp chớp hai mắt, trợn mắt nhìn cặp chân trắng nõn của Lưu Ly đang phơi ra bên ngoài, mượt mà thon dài trắng nõn như ngọc, một đôi chân tinh khiết trong suốt như thạch anh, năm ngón chân thẹn thùng co lại, cực kỳ đáng yêu. Cặp chân đẹp như vậy quả là nhân gian ít có, nhưng cũng không phải là không có, các phụ nữ của Long Nhất mỗi người chân đều có chỗ đẹp riêng, chỉ là Lưu Ly là mỹ nhân ngư, mỹ nhân ngư làm sao lại có chân chứ?

Tự dưng, Long Nhất không khỏi nhớ ra câu chuyện thần thoại về nàng tiên cá ở kiếp trước, hắc không khỏi sắc mặt đại biến nắm lấy hai vai của Lưu Ly, vội hỏi: "Là chuyện gì xảy ra vậy? Đuôi của nàng

tại sao lại biến thành chân người?"

Lưu Ly tựa hồ bị phản ứng của Long Nhất làm cho sợ hãi, nàng nước mắt lưng tròng mà nói: "Ta... ta nghĩ người sẽ thích chứ?"

Long Nhất lúc này mới phát hiện giọng nói của mình tựa hồ có chút quá đáng, vì vậy hít sâu một hơi òa hoãn lại nói: "Cái đuôi của nàng biến thành hai chân ta đương nhiên thích, chỉ là nàng là mỹ nhân ngư, mỹ nhân ngư đương nhiên trời sinh là có đuôi chứ không có chân, ta không hy vọng nàng vì để cho ta thích mà làm ra chuyện gì thương tổn đến nàng".

Lưu Ly nghe thấy Long Nhất bởi vì lo lắng cho nàng mới vậy chứ không phải là không thích, mặt lại lần nữa khôi phục vẻ tươi cười, nàng nhẹ giọng nói: "Ta sao lại tự thương tổn đến mình?"

"Vậy nàng... vậy chuyện gì đã xảy ra?" Long Nhất ngấm đôi chân của Lưu Ly, không khỏi nuốt nước miếng, Lưu Ly lúc này bên hông chỉ quấn một miếng vải màu vàng, chỉ che một chút cặp đùi, thật sự là mê người đến cùng cực.

Lưu Ly thẹn thùng rụt lại chân ngọc, không chịu nổi ánh mắt của Long Nhất, nàng nhẹ giọng nói: "Thật ra nhân ngư tộc chúng ta khi trưởng thành cái đuôi cũng có thể biến thành hai chân, chỉ là sau khi biến thành chân sẽ không dùng được ma pháp của nhân ngư tộc, cũng không có ảnh hưởng gì, mà hôm nay... là ngày ta trưởng thành".

"Phải không? Vậy là tốt rồi, thì ra hôm nay là ngày tiểu mỹ nhân ngư của ta trưởng thành" Long Nhất có chút ngạc nhiên, ôn nhu đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Lưu Ly.

Lưu Ly mở to cặp mắt xinh đẹp nhìn Long Nhất, cũng không biết

nghĩ tới cái gì, mặt đột nhiên đỏ lên.

"Tiểu mỹ ngư của ta, nàng làm sao vậy?" Long Nhất tò mò, không khỏi hỏi tới.

Lưu Ly lắc đầu, dùng hai tay che gương mặt đỏ bừng.

Lúc này Long Nhất lại càng kỳ quái, hấn khế kéo cánh tay bé nhỏ của Lưu Ly ra, một tay nâng nhẹ cằm của nàng lên, dùng thanh âm trầm thấp nói: "Nói nhanh lên một chút, nếu không thiếu gia sẽ đánh vào mông bây giờ".

Lưu Ly kêu lên hai tiếng, đầu vùi vào trong ngực của Long Nhất, nhắm mắt lại mơ màng nói: "Thiếu gia, Lưu Ly bây giờ có thể sinh con cho người rồi".

Ặc... Long Nhất kinh ngạc, nuốt nước miếng thiếu chút nữa là sặc, tiểu mỹ nhân ngư nói có thể sinh con cho hấn, ý tứ này không phải nói là nàng có thể cùng hấn điên loạn đảo phượng sao, cùng hưởng ngư thủy chi hoan sao.

"Thiếu gia..." Lưu Ly vốn thẹn thùng đợi Long Nhất đáp lại, nhưng hồi lâu Long Nhất giống như là hóa đá không hề phản ứng.

"Trời ạ, còn chờ cái gì nữa" Long Nhất tự mắng một câu, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Ly lên đặt lên đôi môi đỏ mọng của nàng một nụ hôn nồng cháy.

Chương 473: Nhân ngư tộc tín vật

Là việc đã có từ thời xa xưa, không ai mà không biết, đó là một loại cảm giác có thể làm cho người ta vĩnh viễn không muốn tỉnh lại, chỉ muốn chìm đắm trong đó cho đến khi biển cạn đá mòn, đó chính là cảm giác của Long Nhất và Lưu Ly đang phiêu lãng theo cơn sóng triều cảm thấy lúc này.

Phải nói nụ hôn cũng có cảnh giới, người tình ta nguyện cả hai đồng lòng là nhân hòa, hoàn cảnh đẹp là địa lợi, thời gian thích hợp là thiên thời, nụ hôn này bao gồm cả thiên thời địa lợi nhân hòa, vô luận là về mặt tinh thần hay thân thể đều có một sự hưởng thụ cực cao.

Nơi này biển trời vô cùng, thanh khiết đến hoàn hảo, hơn nữa trong tâm lại là hai khối lửa nóng, bảo làm sao mà người ta không say mê cho được?

Thời gian tựa hồ ngừng lại, như đọng lại nơi hai đầu lưỡi đang quấn quít lấy nhau, như là sẽ không được như vậy nữa.

Nhiệt độ từ từ lên cao, tình dục bắt đầu kích động, Long Nhất cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của Lưu Ly, bàn tay xoa bóp trên cái mông đầy đặn của nàng, tiếp theo dò xét vào bên trong mảnh vải vàng quấn quanh hông, cảm giác êm ái mượt mà nơi tay nói cho Long Nhất biết, dưới lớp vải mỏng của Lưu Ly là lớp lông mượt mà, trong lòng dục vọng càng dâng cao.

"Tiểu mỹ nhân ngư, nàng không mặc đồ lót sao" Long Nhất dờ môi, trầm thấp cười nói.

Lưu Ly thở ra làn hương nóng bỏng, mặt như bốc lửa, cơ thể vốn có nhiệt độ thấp hơn cơ thể loài người lúc này lại như sôi lên, đôi mắt mê ly nhẹ giọng hừ hừ nói: "Cái đuôi của người ta vừa mới hóa thành hình người, đồ lót kiếm đâu ra".

Bàn tay của Long Nhất lọt vào giữa hai đùi của Lưu Ly, hắc hắc cười nói: "Không mặc là tốt nhất, càng đỡ phiền phức".

Thân thể mềm mại của Lưu Ly nhất thời như không còn sức, đã mất lực kháng cự mà vốn cũng không muốn kháng cự sự xâm lược của Long Nhất, nàng vốn tối nay đã định dành cái ngày đầu tiên trưởng thành này cho Long Nhất, vốn chính là tập tục từ xưa của nhân ngư tộc truyền lại .

Một tay của Long Nhất ôm Lưu Ly tay kia hư không vung lên, thủy hệ ma pháp nguyên tố khổng lồ xuất ra, tạo nên một tầng rèm nước màu lam, tối nay, đây sẽ là nơi bọn hắn động phòng, lấy biển làm giường, sự lãng mạn lúc này mới bắt đầu.

Quần áo của mỹ nhân ngư cực kỳ gợi cảm. Chỉ mỏng manh một lớp, kéo nhẹ một cái đã rớt xuống, đôi gò bồng đảo đầy đặn, hình dáng hoàn mỹ, hết sức gợi tình, hai đầu vú căng cứng như muốn bật ra khỏi bầu ngực, cùng với làn da trắng nõn như là băng tuyết ngạo nghễ nổi bật lên. Cao quý xinh đẹp làm kích phát dục vọng mãnh liệt trong lòng Long Nhất.

Long Nhất vươn ma trảo bao trùm lấy cặp vú hoàn mỹ này, không kiêng kỵ mà vuốt ve, nhìn chúng biến hóa thành đủ loại hình dạng dưới tay mình, đối với nam nhân quả thực là sự khắc sâu về mặt thị giác.

Phụ nữ quả thật là động vật cảm tính, chỉ cần tình cảm khắc sâu, cũng là một loại hưởng thụ, mà nam nhân đa số là động vật cảm quan. Kích thích về mặt thị giác có thể mang đến khoái cảm mãnh liệt.

"Thiếu gia..." Tiểu mỹ nhân ngư mê ly rên rỉ, sự vuốt ve của Long Nhất gây cho nàng từng trận khoái cảm dâng trào, giống như bị rớt vào cơn sóng triều, linh hồn cũng tựa hồ như tung bay lên.

Tiếng rên rỉ của tiểu mỹ nhân ngư giống như là một loại thuốc kích thích, dục vọng của Long Nhất tức khắc tăng cường tới đỉnh điểm, hấn không ngừng dùng lưỡi liếm lên hai đầu ngọc nữ, mà hai tay đã linh hoạt bỏ đi lớp vải cuối cùng trên người tiểu mỹ nhân ngư.

Một nhát trùng kích có lực. Tiểu mỹ nhân ngư thân thể mềm mại như cứng đờ, vươn cánh tay ngọc ôm chặt lấy Long Nhất, trên mặt tản ra sự hạnh phúc. Rất đau rất đau, nhưng trong thân thủ cảm thụ được sức nóng của Long Nhất, sự kết hợp giữa thân và tâm lại làm cho Lưu Ly sung sướng khoái cảm, thân thể thống khổ nhưng tinh thần lại hạnh phúc quả thật khó diễn tả thành lời.

Âm thanh của tình dục lúc này mới ngân vang, tinh quang bắt đầu mập mờ, từ từ ẩn đi. Chậm rãi biến mất...

Sắc trời cũng đã mờ mờ đi, Lưu Ly dựa vào vai của Long Nhất, chân ngọc gác lên đùi của Long Nhất, cùng Long Nhất nhìn lên bầu trời, giương nước theo sóng biển mà bập bênh, mà mặt biển tuyền một màu xanh lam, cảm giác hết sức thoải mái.

Long Nhất ánh mắt nhàn nhã nhìn bầu trời, như nhìn tới một nơi cực kỳ xa xăm. Hiển nhiên lại bắt đầu ngẩn người. Lưu Ly lẳng lặng nằm ở trong lòng tình nhân cũng không có quấy rầy. Chỉ là đang đắm

chìm trong hạnh phúc của mình.

"Luu Ly, nàng có nhớ Hải Dương thành không?" Long Nhất đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Ừm" Luu Ly gật đầu. Xoay người nói: "Mặc dù đã bị đày ra ngoài, nhưng đó cũng là nguồn gốc của hải tộc ta, ta từ đó mà phiêu đảng các nơi, nhưng cũng rất muốn về lại thăm, chỉ là Bích Phi a di nói Thất âm tủa hồn của ta phải luyện đến đệ lục âm mới được trở về".

Long Nhất vỗ về lên má của Luu Ly cười nói: "Đệ lục âm thì tính là gì, nàng bây giờ đã luyện đến đệ tứ âm, có thể đến khi thế cục Thương Lan đại lục ổn định thì nàng cũng đã đạt tới rồi, đến lúc đó ta cũng rảnh rồi, có thể cùng với các nàng trở về có được hay không?"

Luu Ly nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tỏa ánh sáng, vội vàng gật đầu không ngớt, tươi cười sáng như ánh mặt trời, làm cho Long Nhất cũng ngây người.

Long Nhất cười vui, nhưng nụ cười của hắn là cười xấu, cười lạnh, cười chán ghét. Mà hắn cũng thích nhìn phụ nữ bên cạnh hắn tươi cười, mai lan xuân cúc, đều có.

Nhưng hắn thích nhất là nụ cười của Vô Song, biểu tình của nàng hết sức thu vào trong, nhưng thỉnh thoảng trước mặt hắn cũng lộ ra một nụ cười nhẹ, như ánh mặt trời ngày xuân, vẻ mặt lập tức sinh động hẳn lên], làm cho người ta nhớ mãi không thôi.

Nụ cười của Luu Ly lại có phong vị khác hẳn, sáng lạn tùy ý, không có kiêng kỵ biểu đạt sự vui sướng của bản thân, mang theo nét đặc biệt của đại dương, không có bất cứ tạp chất nào, làm cho người ta nhìn qua lập tức bị hấp dẫn.

"Thiếu gia, ta với người cùng lên bờ được không?" Lưu Ly ngồi dậy làm nũng nói.

"Lên bờ?" Long Nhất có chút động tâm, nhưng người trong hải tộc luôn luôn sợ hãi lục địa, cũng giống như loài người sợ hãi biển rộng sâu không lường được vậy.

"Ta bây giờ có thể dùng hai chân để đi, không ai biết ta là người trong hải tộc đâu" Lưu Ly chỉ vào hai chân trong suốt thon dài của mình mà nói.

"Nàng nếu lên bờ, Bích Phi a di của nàng có đồng ý không?" Long Nhất cười hỏi.

"Khẳng định sẽ không đồng ý" Lưu Ly có chút giận hờn.

"Ta đồng ý" Ngay lúc này, cách đó không xa có một mái tóc màu lam từ trong nước trời lên, lên tiếng chính là Bích Phi vẫn xem Long Nhất không vừa mắt.

Long Nhất ngẩn ra, vội vàng mặc quần áo vào, may mà còn có lớp rèm nước nên chỉ thấy bóng người mà thôi.

Đợi đến khi hai người mặc quần áo xong đi ra khỏi lớp rèm nước, liền thấy được Bích Phi cùng Tiểu Thước đang lơ lửng ở trên mặt nước nhìn bọn họ, khuôn mặt hai người cũng hơi ửng hồng, nghĩ đến cũng biết chuyện tốt Long Nhất cùng Lưu Ly vừa làm.

"Bích Phi a di, người thật sự đồng ý?" Lưu Ly bơi tới bên cạnh Bích Phi vui vẻ nói.

Bích Phi trều mển nhìn công chúa nhân ngư tộc do một tay mình chăm sóc, than nhẹ vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói:

"Con đã trưởng thành, dựa theo quy củ của Nhân ngư tộc, muốn làm cái gì cũng được, a di sẽ không ngăn cản con, chỉ là thế giới loài người phức tạp vượt xa sự tưởng tượng của con và ta, a di chỉ sợ con không quen thôi".

"Con biết, nhưng chỉ cần bên cạnh có thiếu gia, Lưu Ly cái gì cũng không sợ" Lưu Ly kiên quyết nói, nhìn Long Nhất ánh mắt tràn đầy sự tín nhiệm.

Bích Phi mỉm cười gật đầu, xoay người về phía Long Nhất nói: "Lưu Ly ta giao cho ngươi, hy vọng ngươi bảo vệ nó cho tốt, nó bây giờ không chỉ là phụ nữ của ngươi, mà còn là hy vọng của Nhân ngư tộc chúng ta, ngươi có hiểu không?"

Long Nhất trịnh trọng gật đầu đáp ứng nói: "Ta rất rõ, ngươi cứ yên tâm đi, tuyệt sẽ không để cho Lưu Ly mất một sợi tóc nào".

"Vậy là tốt rồi" Con ngươi màu lam của Bích Phi mơ hồ có chút ẩm ướt, nàng bây giờ sở dĩ thái độ đối với Long Nhất tốt hơn rất nhiều cũng là bởi vì Lưu Ly đã đem tất cả trao cho hắn, là phụ nữ của hắn mà không phải là thị nữ, đó là nguyên nhân trực tiếp khiến nàng thái độ thay đổi.

"Công chúa, người phải bảo trọng" Tiểu Thước từ phía sau đi tới, nàng không giống như Bích Phi có thể kềm nén tâm tình, vừa nói liền bật khóc lên.

Lưu Ly vốn là người cảm tính, vừa thấy Tiểu Thước khóc cũng không cầm được nước mắt, làm cho Long Nhất ở một bên dờ khóc dờ cười, đây cũng không phải là sinh ly tử biệt, hướng hồ Lưu Ly chỉ là đi theo hắn đến Thương Nguyệt thành mà thôi, chỉ cần Lưu Ly muốn trở về thì lúc nào mà chẳng được.

Chủ tớ hai người ôm nhau khóc, mà Bích Phi cũng lén lút đến bên cạnh Long Nhất, ý bảo hẳn đi ra xa một chút.

"Tìm ta có việc gì đặc biệt không?" Long Nhất cười nhìn Bích Phi, nói thật, lúc đầu đối với nàng ác ý thuần túy là bởi vì nàng muốn tính mạng của hắn, nhưng sau đó hắn xung bình thường trở lại, đứng ở lập trường của Bích Phi mà nói nàng cũng không có làm sai, mọi việc đều là vì bảo vệ cho Lưu Ly mà thôi, nàng chỉ có thể dùng hết mọi biện pháp để ngăn chặn tất cả các mối nguy hiểm có thể làm nguy hại đến Lưu Ly, nghĩ thông suốt điểm này, Long Nhất đối với Bích Phi cũng từ ác ý chuyển sang bội phục, đương nhiên gặp mặt cũng chỉ là thích chọc tức nàng, đùa giỡn với nàng ta, tất cả đều là do bản tính mà thôi.

Bích Phi đưa tay phải ra khỏi mặt nước, đưa năm tay tới trước mặt Long Nhất rồi mở ra, đó giống như là một miếng vảy cá màu vàng, bên trong mơ hồ lộ ra năng lượng dao động.

"Đây là tín vật của Nhân ngư tộc, bây giờ giao cho ngươi giữ, bên trong phong ấn thượng cổ pháp trận, ngươi bây giờ có được thân thể của Lưu Ly, máu huyết giao dung, chỉ cần biết chú ngữ sẽ dẫn động được pháp trận trong đó, vào lúc thật sự nguy cấp mới được sử dụng" Bích Phi đem chú ngữ nói cho Long Nhất, sau đó liền cầm cái vảy cá màu vàng này đặt vào tay Long Nhất.

Long Nhất ngẩn ra, muốn nói lại thôi, đã bị Bích Phi phát tay cắt đứt, nàng nói: "Đừng hỏi tại sao? Giao cho ngươi giữ là tốt rồi".

Long Nhất nghe vậy cũng không chối từ, còn chối từ sẽ lại có vẻ làm kiêu.

"Ngươi phải chiếu cố Lưu Ly cho tốt, ta trông cậy vào ngươi" Bích Phi bất ngờ hướng về phía Long Nhất cười cười, rất đẹp.

"Ta sẽ, người cứ yên tâm" Long Nhất vừa thấy Bích Phi tươi cười, trong lòng lại có cảm giác kỳ quái, tại sao lời của nàng nghe qua lại có chút như là giao phó một đứa trẻ mồ côi ở trong đó.

Chương 474: Dụng nghệ thuật đích nhãn quang khán nội y

Mặt trời đang từ từ nhô lên khỏi mặt biển, tỏa ra ánh sáng đỏ hồng trắng lệt, cái lạnh buổi sớm đã bị xua đi, thay vào đó là cái nóng, một ngày nắng lại bắt đầu.

Lưu Lý quay đầu lại, nhìn Bích Phi a di của nàng vẫn đứng xa xa tại chỗ cũ mà nhìn theo nàng, không biết vì sao lại có cảm giác muốn rơi lệ, có lẽ từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ hai người chưa từng cách xa nhau.

Lúc này Lưu Lý đang mặc một bộ quần áo nhỏ của Long Nhất, bởi vì hai mảnh vải của nàng đã làm khó cho Long Nhất, cứ như vậy mà đưa nàng đi ra ngoài tuyệt đối là không thể, tiểu mỹ nhân ngư thế này mà bị người ta nhìn không phải là thiệt hại lớn sao. Cho nên Long Nhất lấy từ không gian giới chỉ ra một bộ đồ trắng, dưới bàn tay điêu luyện của Bích Phi cùng Tiểu Thước, trong chốc lát đã vừa vặn Lưu Lý mặc vào. Mặc bộ đồ này vào, Lưu Ly tức khắc biến thành một công tử tuấn mỹ không giống người phàm, một đầu tóc vàng óng tùy ý thả ra phía sau, hai tròng mắt màu xanh nước biển trong suốt, khuôn mặt đầy đặn không điểm nào chệch được.

Đương nhiên, bộ trang phục này chỉ cần người nào để ý cũng có thể đoán được Lưu Lý là nữ nhi, bất quá ngày nay có rất nhiều tiểu thư quý tộc cũng thích giả dạng như vậy để ra ngoài, có thể có người kinh ngạc đối với vẻ đẹp của Lưu Lý, nhưng đối với bộ trang phục này cũng không có gì đặc biệt kỳ quái.

Bích Phi cùng Tiểu Thước bồng bênh trên mặt nước, nhìn Long Nhất dẫn theo Lưu Lý biến mất trước mắt các nàng, thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Tiểu Thước dụi dụi khóe mắt ửng hồng, nức nở nói: "Bích Phi a di, chúng ta thật sự không đợi công chúa sao? Mặc dù thiếu gia yêu nàng, nhưng nàng dù sao cũng không phải là người, vạn nhất bị ủy khuất gì đó cũng tìm không được người giúp đỡ".

Bích Phi ánh mắt phức tạp biến ảo không chừng, than nhẹ một tiếng nói: "Tiểu Thước, đây là cơ hội cuối cùng, vốn ta không ôm hy vọng. Nhưng hết lần này tới lần khác công chúa phát hiện viên tử kim hồn thạch này, nếu như đem hết toàn lực, có lẽ có thể tại hải dương mà quay trở về, đến lúc đó các tộc hỗn tạp. Nói không chừng sẽ có cơ hội, vì vận mệnh của công chúa, chỉ có thể tạm thời để nàng chịu ủy khuất".

"Nhưng vạn nhất công chúa khi trở về tìm không được chúng ta thì làm sao bây giờ?" Tiểu Thước lo lắng nói.

"Ta cũng đã để lại một lá thư, công chúa sẽ hiểu được thôi" Bích Phi nói, thật ra Lưu Ly tối hôm qua hiến thân đều là do nàng một tay an bài, nếu như không có nàng ở sau thúc động, Long Nhất làm sao có thể dễ dàng có được thân thể của Lưu Ly như vậy.

"Ừm, vì công chúa, Tiểu Thước cho dù chết cũng không sợ" Tiểu Thước kiên quyết nói.

Hai mỹ nhân ngư đã lặn sâu vào lòng đại dương. Mà lúc này Lưu Ly vừa mới lên bờ cũng đang chú tâm bắt đầu học cách bước đi, cũng không biết Bích Phi cùng Tiểu Thước đang nhanh chóng rời đi.

"Ái dà, tại sao lại kỳ quái như vậy?" Lưu Lý chân bước trên bờ cát. Cẩn thận từng bước từng bước một mà đi, trên mặt lộ vẻ khẩn trương cùng tò mò.

"Đừng, đừng khẩn trương, cứ từ từ, không nên nhìn xuống dưới chân. Tự nhiên một chút" Long vừa nhìn cặp mông của Lưu Ly đang uốn éo, không khỏi chảy nước miếng, có lẽ cũng là thói quen. Lưu Lý trước kia chỉ dùng để đuôi cá để di chuyển, đều là vận dụng sức lực của mông, bây giờ bước đi bằng chân người cũng theo thói quen mà uốn éo cặp mông, nàng không biết động tác như vậy kêu gọi đến cỡ nào.

Thật vất vả, Lưu Lý dưới sự chỉ điểm của Long Nhất động tác cũng tự nhiên hẳn lên, eo thon nhỏ cũng không phải vận động uốn éo nhiều như lúc đầu, nhưng cái cách vận động như thế cũng không thể thay đổi được.

"Thiếu gia, thế nào? Ta đi vậy có được không?" Lưu Ly vui vẻ vừa đi về phía Long Nhất vừa cười nói, để chứng tỏ mình đã học được còn chạy một đoạn ngắn nữa.

"Tốt lắm, rất tốt" Long gật đầu lia lịa, đâu chỉ là tốt, sợ rằng nàng vừa xuất hiện đã hấp dẫn cả già trẻ anm nữ rồi, ở thế giới này người có cặp mông đẹp như vậy thật là ít có, không giả tạo, tự nhiên thanh tân, cũng không phải nữ tử nào có thể sáng ngang được.

Lúc này trời tuy đã nóng, nhưng cũng chưa phải là giữa trưa, bởi vậy người trên đường cái cũng khá đông. Lưu Lý xuất hiện tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, không chỉ bởi vì khuôn mặt xinh đẹp, mà còn bởi vì cặp mắt xinh đẹp màu thuần túy màu xanh nước biển của nàng.

Mọi người tại Thương Nguyệt thành đều sùng bái hải dương, chợt

chứng kiến một cô gái cả người tản ra khí tức thanh tân của hải dương tự nhiên cảm thấy thân thiết, đều đoán cô gái mặc nam trang bên cạnh Long Nhất là tiểu thư quý tộc nhà nào đây.

Lưu Ly ôm cánh tay Long Nhất, đối với ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người có chút thẹn thùng và sợ hãi, nhưng lại không nhịn được tò mò trong lòng đánh giá những người này, sự phồn hoa ở đây làm cho nàng cảm thấy hết sức kinh dị, khắp nơi cái gì cũng muốn nhìn một chút.

"Thiếu gia, tại sao bọn họ cứ luôn nhìn ta vậy? Có biết ta không phải là người hay không?" Lưu Lý lo sợ hỏi Long Nhất.

"Đương nhiên là không phải, bởi vì tiểu mỹ nhân ngư của ta quá đẹp, bọn họ chưa bao giờ thấy một cô nương xinh đẹp như vậy, đương nhiên là phải nhìn cho kỹ rồi" Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Thật vậy chẳng?" Lưu Ly len lén nhìn mọi người ở bốn phía, quả nhiên thấy mọi người đều là dùng vẻ mặt thân thiết nhìn nàng, cũng không khỏi can đảm lên nhiều, có lẽ Bích Phi a di nói cũng không đúng lắm, thế giới loài người hình như cũng không phải phức tạp như vậy, tiểu mỹ nhân ngư trong lòng đơn thuần nghĩ như thế.

Đi dạo một hồi trên đường cái, đang lơ đãng, Long Nhất chợt dấu hiệu bảng hiệu quen thuộc - Lệ Nhân phường. Nhắc tới hẳn cùng với Lệ Nhân phường cũng có không ít duyên phận, cô gái nào hẳn biết cũng mặc nội y của Lệ Nhân phường, lão bản nương Mộc Hàm Yên lại là tình nhân của hắn.

Tại sao là tình nhân mà không phải phụ nữ của hắn? Tình nhân phụ nữ của hắn quan hệ trong đó có điểm khác nhau lớn, phụ nữ của hắn đại biểu cho thân cùng tâm đều thuộc về hắn, mà tình nhân cũng có chút tế nhị trong đó, hai người có quan hệ nam nữ, nhưng cũng

không có hạn chế lẫn nhau, bởi vậy không thể đưa vào trong phạm vi phụ nữ của hắn, chỉ là đang cố gắng đưa vào hướng này.

Theo hướng này mà nói, cảm tình của hai người trong đó cũng giống như là đang tranh đấu với nhau, cũng giống như là một trò chơi tình ái nguy hiểm, Long Nhất biết, Mộc Hàm Yên cũng biết.

"Thiếu gia, người đang suy nghĩ cái gì vậy?" Lưu Ly thấy Long Nhất đứng ở giữa đường nhìn một gian cửa hàng mà ngẩn người, không khỏi nhẹ giọng hỏi.

"Ồ, ta đang suy nghĩ, nàng hắn là phải có y phục riêng của mình" Long Nhất phục hồi tinh thần lại cười nói, lôi kéo Lưu Lý đi vào Lệ Nhân phường, mặc quần áo tự nhiên là phải mặc từ trong mặc ra, mua y phục cũng phải theo thứ tự như thế.

Long Nhất cứ lôi kéo Lưu Lý đi vào cửa hàng Lệ Nhân phường, không chút để ý đến ánh mắt khác thường của người bên ngoài.

"Ồ, Tây Môn thiếu gia, người đưa vị tiểu thư này đến để chọn nội y sao?" Một cô gái thanh tú ra đón, tựa hồ là người trông coi cửa hàng này, hơn nữa tựa hồ biết Long Nhất. Mà cũng không giống như cách mà dân chúng tại Thương Nguyệt thành biết Long Nhất, bởi vì nếu như là dân chúng của Thương Nguyệt thành sẽ không gọi là Tây Môn thiếu gia mà gọi là Phò mã gia.

"Người biết ta?" Long Nhất có chút ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, lần trước tại Thúy Yên các có gặp qua một lần, lúc ấy bên cạnh Tây Môn thiếu gia còn có lão bản nương, đương nhiên là sẽ không chú ý đến loại nữ nhân bình thường như ta" Cô gái cười hì hì nói.

Long Nhất hắc hắc cười cười, khoát khoát tay nói: "Người cứ tiếp các người khách khác đi, ta đưa nàng từ từ lựa chọn".

Cô gái cười cười, liền chạy qua các khách hàng khác để giới thiệu. Chỉ là Long Nhất là một nam nhân như vậy ở đây, các tiểu thư quý phụ này cũng có chút ngại ngùng, nhưng cũng không có đi ra, mà dùng ánh mắt len lén nhìn Long Nhất cùng Lưu Ly.

Ngày nay, cái danh danh khắp thiên hạ của Long Nhất đã từ từ phai nhạt đi, đồng thời cũng có không ít lời ca ngợi.

Đầu tiên thực lực của Long Nhất sớm đã được Thước Á Thánh Ma học viện tuyển ra, người bình thường có lẽ không biết cụ thể thực lực của Long Nhất, nhưng cũng biết hắn phi thường mạnh, về phần mạnh đến mức nào thì chỉ có người thử qua thì mới biết được.

Tiếp theo chiến tranh lần này cuốn cả Thương Lan đại lục, Vô Song doanh dưới tay Long Nhất không người nào không biết không người nào không hiểu, hơn nữa nữ tướng nổi danh Thiên sứ địa ngục Bắc Đường Vũ đã từng nói qua, không có Long Nhất thì không có Bắc Đường Vũ của ngày hôm nay. Sát thần Hùng Phách cực kỳ kiêu ngạo kia còn nói, ai dám nói xấu một lời đối với Long Nhất, giết không tha.

Thử nghĩ một người làm cho hai đại danh tướng sùng bái như thế, làm sao có thể là kẻ ngu ngốc trong truyền thuyết kia chứ? Hơn nữa sự kiện Nạp Lan[để quốc đoạt quyền lần này, một vài đại quý tộc mơ hồ truyền lưu rằng người ở phía sau thao túng chính là Long Nhất, mà các quý phụ tiểu thư này thân cũng là ở thượng tầng xã hội cho nên biết một vài bí ẩn cũng không lấy gì làm kỳ quái.

"Thiếu gia, đây chính là nội y bên trong sao?" Lưu Ly mặt đỏ hồng nhẹ giọng hỏi bên tai Long Nhất, mặc dù bình thường nàng ở tại hải

dương ăn mặc cũng ít, nhưng cũng hiểu rõ ràng công dụng của những món nội y bày bán ở đây.

"Không sai, đẹp phải không" Long Nhất cười nói, hần nhìn qua những bộ đồ đủ loại màu sắc kiểu dáng, đột nhiên cầm lấy một bộ nội y bằng tơ màu lam nhạt đưa tới trước ngực Lưu Ly mà so, rồi cười nói: "Bộ này tuyệt đối thích hợp với nàng, bộ này được dùng sợi tơ cao cấp mà chế thành, mặc vào bó sát vào thân, hơn nữa co giãn mười phần, không có cảm giác khó chịu, các dây buộc xếp đặt cũng rất đẹp".

Lưu Lý cảm giác ánh mắt khác thường của mọi người trong cửa hàng nhìn tới, đỏ mặt nhẹ giọng nói: "Người ta đang nhìn gì vậy?" Mặc dù nàng cũng biết quá thế giới loài người, nhưng cũng biết đồ thiếp thân của con gái cũng không nên phô trương như vậy, bởi vậy dựa vào bản năng cũng cảm thấy rụt rè.

"Đều là phụ nữ, không cần sợ" Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Phò mã gia, nhưng ngươi là nam nhân mà" Một vị quý tộc lớn mật cười xen vào nói.

"Ồ... Ta mặc dù là nam nhân, nhưng ta lấy ánh mắt nghệ thuật để đến xem những món nội y xinh đẹp này, tuyệt không có ý gì khác" Long Nhất mặt không chút hồng, vẻ mặt tràn đầy chánh khí.

Chương 475: Tại na lý kiến quá nhĩ

Phụ nữ chính là như vậy, lời một khi đã nói ra sẽ không có gì cố kỵ nữa, huống hồ Long Nhất lại là một nam nhân, mà tám người phụ nữ tụ lại một chỗ, rõ ràng là âm thịnh dương suy, tự nhiên mười phần can đảm.

Nói đến Long Nhất đang cùng Lưu Ly bị bảy tám quý phụ tiểu thư này vây lại, cũng phải nói những phụ nữ quý tộc này cực kỳ chăm lo chính mình, lại thêm vài phần tư sắc, bằng không sợ là Long Nhất đã sớm bỏ của chạy lấy người rồi.

"Phò mã gia, ngài nói xem dáng người bọn thiếp mặc nội y này có đẹp không?" Một quý phụ thân hình bồng bả lớn mật đứng chống nạnh bộ ngực lắc lắc sang hai bên, bộ ngực nhìn vĩ đại này chắc phải ít nhất hai tay mới ôm đủ, dựa theo cách tính ở tiền thế khẳng định là size F, quý phụ này người mảnh eo thon, làm cho người ta hoài nghi hai trái banh thịt tại sao lại lớn như vậy, chẳng lẽ thủ pháp của nam nhân nàng có thể so sánh với công pháp siêu cấp vô địch long trảo thủ của Long Nhất nên mới được như vậy?

Long Nhất nhìn ngắm quý phụ phong tao này, cười hắc hắc, thuận tay cầm lấy một cái váy đỏ gần như trong suốt, cười nói như không: "Nhìn vị phu nhân này dáng người hấp dẫn như vậy, mặc bộ nội y rút dây này là tốt nhất, bất quá nội y này mỗi người mặc lại toát ra một dáng vẻ khác nhau, chỉ có vóc người như phu nhân mới đạt tới trình độ nhân y hợp nhất, như ẩn như hiện, phong tình vạn chủng, chỉ cần

là đàn ông lập tức sẽ thần hồn bay bổng".

Quý phụ này hai mắt lập tức sáng lên, che miệng cười duyên khế nói: "Phò mã gia nói không sai, nội y này ta phải mua rồi".

"Ngọc phu nhân, ta thấy Phò mã gia thay nàng chọn một bộ nội y hợp ý như vậy, nàng có nên cảm tạ phò mã gia hay không" Một quý phụ khác cười khanh khách nói.

"Đúng vậy, ta thấy chi bằng Ngọc phu nhân mặc nội y này vào cho phò mã gia no mắt một phen, gọi là cảm tạ luôn" Lại một quý phụ khác lên tiếng, làm cho quý phụ phong tao này cười tới mức mặt đỏ tới mang tai. Nhưng mị nhãn lại luôn luôn nhắm vào người Long Nhất, hiển nhiên nếu Long Nhất ám chỉ một chút, quý phụ này sẽ lập tức trở thành đồ chơi trên giường của hắn.

Long Nhất âm thầm tặc lưỡi, sự hoang dã vô độ của giới thượng lưu hắn không phải là không biết, chỉ là cực kỳ không quen mà thôi, để cho hắn đùa đùa chiếm chút tiện nghi còn có thể chứ, để cho hắn thực sự cùng đám phụ nữ này vui vẻ một phen thì thật không có khả năng, nhãn quang của hắn đâu có tới mức này?

Mấy phụ nữ này đùa giỡn không chút cố kỵ làm cho tiểu mỹ nhân ngư bên cạnh Long Nhất mất hứng, phụ nữ bẩm sinh có tính ghen tuông, Lưu Ly tự nhiên không phải ngoại lệ.

"Hừ..." Lưu Ly hừ lạnh một tiếng làm cho các quý phụ tiểu thư xung quanh toàn thân chấn động, sắc mặt tức thời trở nên tái nhợt.

Mấy người nhìn nhau một cái, đột nhiên đồng loạt cúi người hành lễ rồi chạy như bay ra khỏi Lệ Nhân Phòng.

Cái đuôi của Lưu Ly hóa thành chân người tuy dùng không ít pháp

thuật của ngư tộc, nhưng tu vi tình thần lực siêu cường của nàng cũng không phải người bình thường có thể chịu được.

Long Nhất trong lòng rất cao hứng, hấn cười hắc hắc vỗ vào hông Lưu Ly nói: "Mấy phụ nữ này ta nhìn không hề hợp nhãn, nàng không cần lo lắng".

Lưu Ly mặt ửng hồng, bĩu môi liếc Long Nhất một cái, nhưng lại phát ra vài phần nữ tính rất quyến rũ, không giống với cảm giác của một phụ nữ vừa mới bị phá thân.

Mà lúc này ở ngoài đường cái. Đông Phương Khả Hình một thân tế tỵ bào màu trắng ôm Tiểu Nữ đang bị Nạp Lan Như Mộng lôi kéo ra ra vào vào khắp các cửa hàng hai bên đường, nhìn bộ dạng hai nàng hình như đã hòa thuận với nhau, tựa hồ không giống với vẻ nhìn nhau không thuật mắt của hai nàng ngày hôm qua.

"Khả Hình tỷ tỷ, người nói xem cái này đẹp không? Trong một cửa hàng trang sức đối diện Lệ Nhân Phường, Nạp Lan Như Mộng cầm chiếc châm cài tóc chế tác tinh xảo hỏi.

"Đẹp thì đẹp, chỉ là trông già quá, không hợp với muội" Đông Phương Khả Hình thật lòng nói, ngày hôm qua bởi vì đã đáp ứng Long Nhất nên không còn cách nào khác phải đi theo phía sau Nạp Lan Như Mộng và Nữ Nhi làm người hầu, dọc đường đi Nạp Lan Như Mộng luôn chế nhạo nàng, nàng cũng không biết vì sao nàng có thể chịu đựng tới mức này. Sau cùng Nạp Lan Như Mộng tựa hồ đã phát tiết đủ rồi, đột nhiên có chút chán nản, tự mình nói ra tình cảm đối với Long Nhất. Mà trong lòng Đông Phương Khả Hình cũng mơ hồ này sinh sự cảm thông, hai nàng một lúc sau liền trở nên thân mật, nếu không, sáng sớm thế này Nạp Lan Như Mộng sẽ không kéo tay Đông Phương Khả Hình đi ngắmm đường ngắmm phố.

"Muội biết, nhưng tỷ phu chưa từng ý thức được là muội đã trưởng thành, chẳng lẽ muội còn rất trẻ con sao" Nạp Lan Như Mộng oán hận bất bình nói. Mặc dù hai ngực của nàng không lớn bằng tỷ tỷ. Nhưng cuối cùng cũng đã lớn như tới thế này rồi. Tại sao Long Nhất vẫn phớt lờ?

"Hay là có chút không tự nhiên, hẳn không thích phụ nữ giả tạo" Đông Phương Khả Hình vô ý nói.

Nạp Lan Như Mộng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Đông Phương Khả Hình một cái, hừ hừ nói: "Tỷ còn nói là không thích tỷ phu, khẳng định là tỷ phu muội không thích tỷ, bởi vì tình cảm của tỷ cũng rất giả tạo, rõ ràng thích tỷ phu mà nói không thích".

Nạp Lan Như Mộng tính trẻ con, không biết bản thân mình nói gì, nhưng khuôn mặt của Đông Phương Khả Hình lại có chút tái đi, vết nứt tận đáy lòng cũng rộng ra vài phần, tự thôi miên bản thân mình đã lâu, ngay cả chính nàng cũng không rõ trái tim nàng, thích hay không thích? Việc chọn lựa này đối với người bình thường không hề có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là một khó khăn bình thường.

Mấy hôm nay Đông Phương Khả Hình thường nằm mơ, ngay cả khi suy nghĩ cũng không vào được cảnh giới sâu, những chuyện cũ trước kia tự cho là ngu xuẩn cứ xoay chuyển trong đầu.

Ta thích hẳn, trong mộng, luôn có một giọng nói hô to trong nội tâm.

Người không thích hẳn, người chán ghét hẳn. Mà mỗi khi vào lúc này đều có một giọng nói khác trong nội tâm hét lớn đè nén giọng nói kia xuống.

Có đôi khi Đông Phương Khả Hình tưởng rằng mình mắc chứng tâm

thần phân liệt, trong thân thể tựa hồ có hai linh hồn đang tiến hành tranh đấu, làm cho nàng thống khổ không chịu nổi, đầu có đôi khi như bị tê liệt.

"Phụ thân, ta muốn phụ thân" Nữ Nhi trong lòng giương như cảm ứng được gì đó, đột nhiên kịch liệt giãy dụa.

Tinh thần của Đông Phương Khả Hình đang dao động không ngừng, nhất thời không để ý bị lực lượng rất mạnh của Nữ Nhi làm cho hai tay tê rần, mà Nữ Nhi thành một tiếng té xuống đất, lập tức Đông Phương Khả Hình và Nạp Lan Như Mộng sợ đến hồn phi phách tán.

Nhưng Nữ Nhi ngã xuống lại trông như không có việc gì, lão đảo đứng dậy chạy tới Lệ Nhân Phưởng đối diện.

Đông Phương Khả Hình cùng Nạp Lan Như Mộng theo sát phía sau, vừa vào tới Lệ Nhân Phưởng, liền thấy Nữ Nhi vui vẻ như chim yến được thả về rừng hai tay dang ra ôm lấy ngực Long Nhất

"Phụ thân, phụ thân" Nữ Nhi vui vẻ dựa đầu vào ngực Long Nhất, biểu đạt tình cảm vui mừng của mình khi nhìn thấy Long Nhất.

Nói đến quan hệ của Nữ Nhi và Long Nhất cũng là một đoạn duyên phận lạ kỳ, nhớ tới hồi trước tại Ma Huyền sâm lâm nhìn thấy Nữ Nhi thì nó cực kỳ xấu xí, lúc ấy nó vô ý phối hợp với âm linh ăn ý vô cùng, biến cả một vùng rừng thành một tử vực tràn đầy quỷ khí, khi ấy hai bên từng đánh nhau một hồi.

Chỉ là cũng không biết tại sao, Nữ Nhi đối với hắn lại có một một sự tin tưởng và thân cận, lúc đó Long Nhất tránh không kịp khiến tâm tình nó có chút ủy khuất thương tâm, nhưng không hề ghét hận.

Mấy người Thủy Nhược Nhan sau lưng Long Nhất thường trêu đùa

bảo Nữ Nhi gọi hắn là phụ thân, sau đó mấy hôm, Long Nhất liền nhận nó làm con, lúc ấy hắn không biết Nữ Nhi là một con rồng con, khi sinh ra nó, sợ rằng ngay cả mẹ nó cũng không dám nhận.

Ai ngờ tại Lô Thần cấm khu Nữ Nhi dung hợp với một nửa hắc ám chi hồn của con hổ Tiểu Tam, đột nhiên biến thành tiểu bàn long, ngoài ý muốn phát hiện ra đứa con theo mình lâu như vậy lại là nữ nhi. Lúc sau gặp lại thì thấy Nữ Nhi cũng đã hóa thành hình người, trắng trẻo mập mạp, cực kỳ dễ thương, tuy hình thái biến tới biến lui, nhưng tình cảm của Nữ Nhi đối với hắn đã ăn sâu vào trong lòng.

Long Nhất ôm lấy Nữ Nhi, bỗng nhiên cảm xúc dạt dào. Đợi tới khi hắn thấy Đông Phương Khả Hình và Nạp Lan Như Mộng bối rối theo đến thì không khỏi sửng sốt, hôm qua hắn đem Nạp Lan Như Mộng với Nữ Nhi phó thác cho Đông Phương Khả Hình, tại sao hôm nay các nàng lại cùng nhau tới?

"Thiếu gia, đây thật sự là nữ nhi của ngài sao?" Lưu Ly nhìn thấy Nữ Nhi thì cực kỳ kinh ngạc, chưa từng nghe Long Nhất nói hắn có hài tử, hơn nữa trên thân Nữ Nhi, nàng mơ hồ cảm giác được một chút long khí quen thuộc, có lẽ nguyên nhân là bởi vì đã từng cũng ác long Lỗ Cách Tây Á đánh nhau một trận, nàng đối với long khí cực kỳ nhạy cảm, nhưng lại không dám khẳng định, việc Long tộc khi trưởng thành mới có thể hóa thành hình người nàng cũng biết.

"Đúng vậy, Nữ Nhi là con gái ta, có phải rất xinh xắn hay không?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

Tiểu Nữ ngẩng đầu, tò mò nhìn Lưu Ly, hai mắt to đúng là đang nhìn hai chân Lưu Ly, dọa cho Lưu Ly kinh hãi một phen. Chẳng lẽ tiểu gia hỏa này có thể nhìn ra ta. Cũng may Nữ Nhi chỉ là do tò mò mà nhìn một chút rồi liền thu lại ánh mắt, cánh tay nhỏ vượt râu Long Nhất nói một câu cả ngày không đổi:" Phụ thân, đối..."

Lúc này Nạp Lan Như Mộng sau khi chạy tới liền đánh giá Lưu Ly một lúc lâu, xem biểu tình tựa hồ đang cố nhớ lại. Mặt khác Đông Phương Khả Hình vừa thấy Long Nhất liền biến sắc, nàng muốn đi nhưng chân lại không bước nổi.

"Khả Hình, cảm ơn muội hôm qua đã thay huynh chiếu cố cho hai nha đầu này, đợi lát nữa cùng nhau đi dùng bữa trưa nha" Long Nhất hướng tới Đông Phương Khả Hình cười nói.

Đông Phương Khả Hình hoảng hốt trong lòng, mấp máy môi nhưng không tài nào nói lên lời, ánh mắt dời về phía Lưu Ly - người vừa nãy làm cho nàng một phen kinh ngạc, mặc dù một thân y phục màu trắng, nhưng cũng không thể che đậy hết thân hình khiêu gợi phong mãn, một cảm giác cay đắng ghen ghét từ trong lòng nàng dâng lên, muốn kìm nén cũng không kìm nén được.

"Vị tỷ tỷ này, muội có phải là đã từng gặp qua tỷ hay không?" Nạp Lan Như Mộng đột nhiên nghi hoặc hỏi Lưu Ly.

Chương 476: Bất dung nhạc quan đích cục thể

Lưu Ly nao nao, rất nhanh liền cảm giác được khí tức của hải dương kết giới châu trên người Nạp Lan Như Mộng, bắt đầu nhớ tới đứa bé gái năm đó đã cứu nàng trên bãi biển, vì muốn báo đáp nên đã dùng hải dương kết giới châu nhập vào thể nội của nàng ta, hơn nữa còn xóa đi đoạn ký ức đó của nàng ta.

Nhớ kỹ lúc trước Long Nhất từng đề cập qua với nàng thân phận của đứa bé gái kia, chỉ là năm tháng thấm thoát thoi đưa, đứa bé gái lúc trước cũng đã trưởng thành thành một thiếu nữ rồi, chỉ là là trong đôi mắt vẫn lưu lại vẻ thiện lương cùng cơ trí lúc trước.

"Tỷ là lần đầu tới Thương Nguyệt thành, đương nhiên là chưa từng gặp qua muội" Lưu Ly tự mình không muốn nói ra sự thật, nhưng cảm giác đối với Nạp Lan Như Mộng bỗng trở nên thân thiết.

"Thật sao? Thế thì thật kỳ quái, muội luôn cảm giác được dường như đã gặp tỷ tỷ ở đâu đó" Nạp Lan Như Mộng nghiêng đầu, có chút thất vọng nói.

"Muội không phải là trong giấc mộng gặp qua Lưu Ly chứ" Long Nhất cười cười búng cái mũi nhỏ của Lưu Ly.

Lưu Ly kêu lên một tiếng, đang muốn kháng nghị, nhưng đột nhiên run người, hô lớn:" Không sai, chắc là trong giấc mộng, muội chắc là đã từng gặp qua tỷ tỷ trong mộng".

Long Nhất có chút buồn cười, nói: "Tốt, không ồn ào nữa, chúng ta mua cho Lưu Ly một chút đồ rồi đi dùng bữa trưa".

"Tỷ phu, muội không có nói đùa, đã nhiều lần muội nằm mơ thấy vị tỷ tử này, mặc dù diện mạo có chút mơ hồ, nhưng muội khẳng định không có sai, ngoài ra vị tỷ tử này, bên cạnh còn có một a di tóc xanh đi theo nữa" Nạp Lan Như Mộng vội vàng giải thích, có thể nàng ta không nói dối.

Long Nhất cùng Lưu Ly hai mắt nhìn nhau một cái, lần này có thể tin Nạp Lan Như Mộng không có nói dối, nghĩ tới có thể lúc ấy Bích Phi dùng tinh thần pháp thuật xóa đi ký ức của Nạp Lan Như Mộng nhưng không triệt để.

"Được rồi, đã tin muội rồi còn không được sao? Nếu đã gặp Lưu Ly trong mộng, có thể nói tỷ muội hai người có duyên, bây giờ giúp Lưu Ly mua y phục. Muội tới tham khảo xem sao" Long Nhất cười nói.

"Được đó..." Nạp Lan Như Mộng vui vẻ nói, nắm lấy tay Lưu Ly.

Đầu tiên đương nhiên là giúp Lưu Ly chọn lựa hai bộ nội y, Long Nhất lúc này phát hiện ra để cho nha đầu Nạp Lan Như Mộng làm tham mưu quả thật là thất sách, tiêu chuẩn của tiểu nha đầu này cùng với tiêu chuẩn dâm ô của Long Nhất tự nhiên khác nhau một trời một vực, quá trình này thật sự là cực kỳ buồn cười.

Sau đó lại tới tiệm khác mua một đồng quần áo, nữ nhân dạo chơi mua sắm quả thật là tinh lực sung mãn, mặc dù trời đang nóng, nhưng vẫn rất hứng trí, Nạp Lan Như Mộng thì không nói làm gì, tiểu nha đầu này chỉ là tinh lực quá dồi dào. Nhưng Lưu Ly là lần đầu tiên tới thành thị của loài nhân loại, hơn nữa còn có Nạp Lan Như Mộng đi bên cạnh giảng giải không ngừng. Nhất thời cũng không biết mệt

mọi là gì.

Đông Phương Khả Hình vẫn đi sau Long Nhất, chỉ là không nói một tiếng nào. Nàng không biết vì sao lại muốn nghe Long Nhất nói chuyện, tim nàng căn bản không hề nghe lời chính nàng, muốn bỏ đi nhưng lại từng bước từng bước vướng vào cơn lốc ăn mòn tâm can này, con tim tại lúc này đang đập thình thịch, làm cho nàng không khỏi chán ghét chính bản thân mình.

Nạp Lan Như Mộng lúc đầu còn có thể bận tâm đến Đông Phương Khả Hình, thỉnh thoảng lại nói với nàng mấy câu, nhưng lúc sau thấy Đông Phương Khả Hình không thèm trả lời mình cũng cảm thấy không thú vị gì nữa. Chuyên tâm vui vẻ cùng Lưu Ly thăm thú phố phường.

Mãi cho đến trưa, sức nóng đã đạt tới cực hạn, Nạp Lan Như Mộng bắt đầu xoa xoa bụng. Bắt chước ngữ khí của Nữ Nhi nói với Long Nhất: "Tỷ phu, đói..."

Nữ Nhi đang ngủ say trong lòng Long Nhất vừa nghe thấy câu này cũng lập tức tỉnh dậy như phản xạ, bắt đầu dụi dụi mắt giọng trẻ con nói: "Tỷ phu, đói..."

Nhất thời Nạp Lan Như Mộng và Lưu Ly đều cười khanh khách không ngừng, đoàn người cười cười nói nói hướng Minh Nguyệt tửu lâu đi tới, chỉ có Đông Phương Khả Hình vẫn im lặng đi phía sau, cảm giác thấy mình và bọn họ không cách nào hòa hợp được.

Vừa hay là ở Minh Nguyệt tửu lâu có trang bị ma pháp khí làm mát, vừa tiến vào đã cảm thấy khí lạnh mát mẻ tràn ngập khắp căn phòng, lại uống thêm một chén trà giải nhiệt mát lạnh, nhất thời cảm thấy như ở trên thiên đường.

Thức ăn vừa mới đặt lên bàn, Long Nhất liền kiểm soát đi ra khỏi phòng.

"Thiếu chủ, đây là tin tức mới nhất từ Á Đặc Tư An Na truyền tới, còn đây là tin tức từ Đẳng Long thành truyền tới" Trong mật thất của Minh Nguyệt tửu lâu, chương quý cung kính dâng lên Long Nhất hai ống trúc đã phong ấn.

Long Nhất tiện tay giải trừ phong ấn, từ trong ống trúc lấy ra hai lá thư, thần tình đột nhiên vui mừng cũng đột nhiên lo lắng, tay hấn rung lên, hai lá thư lập tức biến thành khói bụi.

Phong thư mật báo đầu tiên, viết rằng đã thắng lớn tại Á Đặc Tư An Na, liên quân hai nước được Địa tinh tộc giúp đỡ đã luồn ra sau lưng thủ vệ quân của Ngạo Nguyệt đế quốc mà tấn công, phòng tuyến thứ ba đã bị phá nát, danh tướng của Ngạo Nguyệt đế quốc đã tự vẫn để bào toàn danh dự. Mà lúc này liên quân hai nước đang càn quét bên trong Ngạo Nguyệt đế quốc, quân lính đang bao vây Băng Phong thành - Thủ đô của Ngạo Nguyệt đế quốc.

Tin tức này chính là tin vui nhất mà mấy tháng nay Long Nhất nghe được, cuộc chiến dai dẳng tại phòng tuyến Á Đặc Tư An Na cuối cùng cũng đã thắng lợi rồi, mặc dù tổn thất không phải là nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn đáng, bởi vì sau khi Á Đặc Tư An Na bị phá, Ngạo Nguyệt đế quốc căn bản có thể coi như đã tới đường cùng.

Nhưng khi Long Nhất xem tin tức từ Đẳng Long thành truyền tới liền không thể cao hứng nổi nữa, tranh đấu giữa Tây Môn gia tộc với hoàng tộc Long thị đã tới mức cực kỳ nghiêm trọng, hết thảy những sự nguy trang đều đã bị loại bỏ, chỉ còn lại cuộc tranh đấu trần trụi giữa hai bên, hai bên đều không từ thủ đoạn chèn ép đối phương, nhất thời như gà bay chó nhảy, cục thế cực kỳ khẩn trương.

Tin tức trọng yếu nhất từ phong thư biết được là lúc này Hoàng đế Long Chiến của Cuồng Long đế quốc đã gần như sắp thoái vị, toàn bộ công việc đều giao Long Ưng toàn quyền xử lý, mà theo tin tức đáng tin cậy từ nhân viên tình báo của Thiên Vĩng, Long Ưng đã thay Long Chiến truyền đạt ý chỉ phải đưa quân đội đang chinh chiến tại Ngạo Nguyệt đế quốc trở về.

Tuy nói Cuồng Long quân đoàn đã âm thầm trở thành lực lượng của Tây Môn gia tộc, có thể không bị khống chế, nhưng trong vài quân đoàn lớn ảnh hưởng của Tây Môn gia tộc thật sự không lớn, hơn nữa bên ngoài đã xuất hiện nhiều lời đồn thổi bất lợi đối với Tây Môn gia tộc, chỉ trích Tây Môn gia tộc muốn tước quyền đoạt vị, thiên lý bất dung, nếu như Tây Môn gia tộc không tuân lệnh thì Long Chiến liền nắm đằng chuôi. Muốn đoạt vị cần có đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa, một khi đã để mất nhân tâm thì đại sự khó thành.

Hướng hồ Long Nhất vẫn cảm thấy được chỗ không bình thường sau việc Long Chiến thoái lui tĩnh dưỡng, mặc dù hẳn tự xưng long thể bất an, nhưng Long Nhất biết Long Chiến vẫn luôn luôn khỏe mạnh, sống thêm khoảng năm sáu chục năm nữa cũng không thành vấn đề, việc Long Chiến tĩnh dưỡng có ẩn chứa âm mưu nào hay không?

Suy nghĩ một hồi lâu, Long Nhất lắc lắc đầu than nhẹ một tiếng, xem ra đã tới lúc rời khỏi Thượng Nguyệt thành rồi, cục thế trước mắt đã không còn để cho hắn ở đây nhàn nhã vui chơi được nữa.

Quay trở về phòng, Long Nhất đã khôi phục lại vẻ mặt tươi cười, nóng lòng thì nóng lòng, mâm rượu thịt này vẫn rất ngon.

Cơm no rượu say, Long Nhất liền cùng Lưu Ly và Nạp Lan Như Mộng trở về hoàng cung, có chút việc hẳn phải bàn giao cho Nạp Lan Như Nguyệt, trong lòng cũng đã đại khái có vài tính toán.

"Biểu... biểu ca" Lúc chia tay, Đông Phương Khả Hình nhìn theo bóng dáng của Long Nhất, cắn răng kêu một tiếng.

Long Nhất kinh ngạc xoay người lại, lập tức cười cười nói: "Có chuyện gì sao?"

Đông Phương Khả Hình run sợ một lúc lâu, thần tình phức tạp từ từ bình tĩnh trở lại, nàng thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh nói: "Không có việc gì cả. Chỉ là muốn chứng minh một việc".

Long Nhất khẽ nhíu mày, cười nói: "Thế kết luận thế nào?"

"Kết luận. mọi tự mình biết là đủ rồi" Đông Phương Khả Hình dường như là có chút thanh thản, ánh mắt đau khổ bất bình đã biến mất, nàng vẫy vẫy tay, thân hình bay vút về phía chân trời. Thế rốt cục là nàng đã thông suốt việc gì? Việc này chỉ có nàng tự mình biết.

Vừa vào tới hoàng cung, Nạp Lan Như Mông lại kéo Lưu Ly đi thăm thú khắp nơi, còn Long Nhất thì ôm Nữ Nhi hướng tới tẩm cung của Nạp Lan Như Nguyệt mà đi tới.

Nạp Lan Như Nguyệt không có ở trong phòng, nghĩ tới thì chắc vẫn còn đang bận bịu ở trong thư phòng, từ lúc lên làm Nữ hoàng, nàng thường xuyên phải thức đêm để xử lý chính sự. Bởi vì bộ luật mới của Nạp Lan đế quốc vừa mới được ban hành, loạn lạc vừa mới bình ổn, công việc phải xử lý thật sự là rất nhiều.

Long Nhất ôm Nữ Nhi ăn uống đầy đủ đã ngủ say đặt lên giường, rồi thẳng hướng thư phòng của Nạp Lan Như Nguyệt đi tới.

Nhẹ nhàng mở cửa thư phòng, liền nhìn thấy Nạp Lan Như Nguyệt mặc trang phục Nữ hoàng hoa lệ đang tập trung tinh thần xử lý đồng tấu chương cao như núi, vẻ mặt có chút tiều tụy, con người có chút

đỏ ửng, nghĩ đến mấy ngày này nàng hẳn rất là mệt mỏi rồi.

Long Nhất bất giác có chút áy náy, hẳn tự mình nghĩ lại, giang sơn này là của hắn, nhưng hắn lại mang toàn bộ công việc đặt lên tay nàng.

Long Nhất thân hình chợt lóe, không chút tiếng động tới sau lưng Nạp Lan Như Nguyệt, tay bắt đầu vuốt ve đầu nàng

Vừa mới tiếp xúc, thân thể Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên căng thẳng, nhưng liền lập tức trầm lại, bởi vì nàng đã ngửi thấy mùi vị quen thuộc làm cho nàng an tâm.

"Rất mệt phải không?" Long Nhất ôn nhu nói, tay dùng nội lực xoa bóp đầu nàng, công việc trước mắt cũng là nữ nhân hắn vì hắn mà làm.

Nạp Lan Như Nguyệt nhắm hai mắt lại, đầu dựa vào lồng ngực Long Nhất hưởng thụ sự ôn nhu của hắn, khẽ hừ khẽ một tiếng xem như trả lời, trước mặt Long Nhất, nàng không có gì phải che giấu.

"Thế có oán trách phu quân không?" Long Nhất hỏi, cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi Nạp Lan Như Nguyệt.

Nạp Lan Như Nguyệt lắc đầu, nói: "Là thiếp cam tâm tình nguyện, Nạp Lan đế quốc là nơi thiếp lớn lên, thiếp rất muốn vì nó mà điều hành thật tốt, để cho bá tánh có thể hưởng thụ một cuộc sống sung túc no đủ".

Long Nhất ôn nhu cười một cái, bàn tay vuốt xuống cổ Nạp Lan Như Nguyệt, hôn nhẹ vào bên tai nàng, nhẹ giọng cười nói: "Nhưng hiện tại đế quốc này đã là của ta, nàng không cảm thấy oán hận chứ?"

"Chình bởi vì đã là quốc gia của chàng nên càng cần phải điều hành nó cho tốt, được rồi, chàng có việc muốn nói với thiếp phải không?" Nạp Lan Như Nguyệt cũng là người rất nhạy cảm, ý thức được Long Nhất có chút không giống mọi khi.

"Ta nghĩ mấy ngày tới ta sẽ rời khỏi Thượng Nguyệt thành..." Long Nhất nhẹ giọng nói.

Thân thể Nạp Lan Như Nguyệt tức thời cứng lại, có chút bàng hoàng xoay người lại nhìn Long Nhất.

Chương 477: Mọi thích tỷ phu, tỷ không ngại chứ?

Nạp Lan Như Nguyệt cùng Long Nhất đã trải qua rất nhiều sóng gió, từ khi hành lễ tại Đẳng Long thành chưa từng xa nhau, tự nhiên phải đối mặt với biệt ly, sao có khả năng không bàng hoàng cho được? Chỉ là lúc này nàng đã không còn có thể là một thiếu nữ vô ưu vô lo đi theo tình lang chu du khắp nơi được nữa rồi, trên vai nàng gánh vác cả một đế quốc to lớn, sự ấm no hạnh phúc của vô số bách tính đều cần nàng quan tâm tới, Hoàng đế thật sự cũng không phải dễ làm.

Long Nhất vừa nhìn thấy vẻ mặt thê lương của Nạp Lan Như Nguyệt, khẽ than một tiếng ôm Nạp Lan Như Nguyệt vào lòng, trong lòng không khỏi nghĩ suy, bản thân mình có phải quá ích kỷ hay không, đem cả một quốc gia cho một mình nàng gánh vác.

Nạp Lan Như Nguyệt tựa vào lồng ngực ấm áp của Long Nhất, tâm tình từ từ bình ổn trở lại, nàng nhẹ giọng nói: "Thiếp biết sớm muộn chàng cũng sẽ ly khai, chỉ là không nghĩ lại nhanh đến như vậy".

Hai người lẳng lẳng ôm nhau, lúc này thời gian tựa như ngừng lại. Ly biệt luôn luôn có chút thương cảm, bởi vậy Long Nhất rất không thích loại cảm giác này. Tự dưng, Long Nhất không khỏi tưởng nhớ đến chia tay Hồng nương tử đã lâu, có lẽ chỉ có trong tâm không có sự trôi buộc giống như nàng thì mới có thể ra đi tiêu sái như vậy.

"Phu quân, chàng quay về Đẳng Long thành hay là đi Ngạo Nguyệt

đế quốc?" Một lúc lâu sau, Nạp Lan Như Nguyệt hỏi.

"Về Đẳng Long thành, sự việc ở Ngạo Nguyệt đế quốc thì Bắc Đường Vũ có thể giải quyết được, ta tin tưởng nàng ấy" Long Nhất không chút do dự nói, Bắc Đường Vũ tựa như cánh tay phải của hắn, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghi ngờ năng lực của nàng.

Nạp Lan Như Nguyệt gật gật đầu, ánh mắt có chút biến ảo, nói thật ra, nàng thực sự rất hâm mộ Bắc Đường Vũ, chỉ bởi vì Long Nhất nói đến Bắc Đường Vũ bộ dạng thản nhiên như không tựa hồ ngữ khí không chút lo lắng. Nhưng nàng lại có thể thấy Long Nhất đối với Bắc Đường Vũ cực kỳ tín nhiệm. Nàng âm thầm phát thệ, sẽ có một ngày, nàng cũng sẽ trở thành một nữ nhân như vậy trong lòng Long Nhất, vì Long Nhất mà tranh đoạt thiên hạ.

Cùng Nạp Lan Như Nguyệt tại trong thư phòng ôn tồn một hồi, Long Nhất liền quay về bên trong tấm cung, lúc này Nạp Lan Như Mộng cũng đã cùng Lưu Ly quay trở về, đang cùng nhau nhỏ giọng nói chuyện, mà Nữ Nhi vẫn còn đang ngủ say.

"Tỷ phu, huynh mau qua đây. Lưu Ly đang muốn kể cho muội nghe truyền thuyết về biển cả" Nạp Lan Như Mộng nhìn thấy Long Nhất liền hưng phấn hô to gọi nhỏ.

"Ha ha, tiểu nha đầu này, lại vẫn cứ quẩn quít lấy Lưu Ly tỷ tỷ của ngươi, dạo chơi cả ngày trời, ngươi không mệt chẳng lẽ người khác cũng không mệt sao?" Long Nhất cười cười đi tới véo mũi Nạp Lan Như Mộng, Lưu Ly lên đất liền thời gian không lâu, khó tránh khỏi có chút không thích ứng kịp.

"Thế à, vậy Lưu Ly tỷ tỷ, tỷ cùng muội về phòng muội nghỉ ngơi đi" Nạp Lan Như Mộng nói xong liền kéo Lưu Ly đi.

"Ấy ấy, ta nói nha đầu người nghe này, Lưu Ly với tỷ tỷ của người đều là nữ nhân của ta, nghỉ ngơi đương nhiên là ở đây rồi" Long Nhất cười nói.

"Vậy... vậy mọi cũng ngủ ở đây, dù sao giường cũng lớn, mười người nằm cũng không thành vấn đề" Nạp Lan Như Mộng chu mỏ về mặt bất mãn. Vốn từ khi Nữ Nhi tới, nàng liền bị đuổi trở về phòng của mình, hiện tại Lưu Ly đã tới nàng còn tưởng có người cùng mình ngủ, ai ngờ bọn họ toàn ngủ cùng nhau để nàng ngủ một mình, thật là không công bằng.

Long Nhất về mặt bất đắc dĩ, biết nha đầu này mà bướng lên thì mười con trâu kéo cũng không nhúc nhích, đành phải đáp ứng nói:" Được được, hiện tại mọi cả người mờ hôi, còn không mau đi tắm rửa đi. Ta còn có chút việc muốn nói với Lưu Ly".

Nạp Lan Như Mộng thấy Long Nhất đồng ý liền hoan hỉ từ trên ghế đứng lên, chạy nhanh vào phòng tắm tắm rửa.

Long Nhất quay đầu nhìn về phía Lưu Ly, tiểu mỹ nhân ngư cũng đang nháy nháy hai mắt màu xanh nhìn mình, đợi hẵn nói chuyện với nàng.

Long Nhất cũng nghĩ không ra Lưu Ly vừa theo hẵn lên bờ liền rời khỏi Thượng Nguyệt thành, mà lại còn là đi tới Cuồng Long đế quốc cách biển một vạn tám ngàn dặm, cũng không biết Lưu Ly có thể thích ứng hay không, dù sao sinh hoạt tại biển khơi đối với hải tộc các nàng mới là thích hợp nhất.

"Chỉ cần có thiếu gia ở bên cạnh, đâu đâu cũng là thiên đường của Lưu Ly" biết Long Nhất sắp rời khỏi Thượng Nguyệt thành. Lưu Ly trầm ngâm một hồi rồi nói một câu làm cho Long Nhất cảm động vạn phần.

Vô luận là chủng tộc nào, có lẽ tính tình và cách sinh hoạt cũng không khác nhau là mấy, ái tình đối với tất cả bọn họ đều là một việc thần thánh. Chuyện xưa về ái tình tại các chủng tộc cũng không hề hiếm.

Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến người ta sống chết có nhau. Đối với Lưu Ly mà nói Long Nhất đã hoàn toàn trở thành nam nhân của nàng, thân thể cùng trái tim nàng đều đã trao cho hắn, mà truyền thống nhân ngư nhất tộc cùng với truyền thống bảo thủ của Thương Đại lục cũng không khác gì, nhân loại có câu lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, còn nhân ngư tộc thì là lấy tôm theo tôm, lấy cua theo cua.

"Ngày mai thiếp trở về biển nói với Bích Phi a di cùng Tiểu Thước một tiếng, thiếp không muốn xa cách thiếu gia" Lưu Ly vẻ mặt kiên định nói.

Long Nhất gật đầu, ôm Lưu Ly vào lòng.

"Khụ khụ, tử phu, mọi tắm xong rồi" Nạp Lan Như Mộng vừa mới từ phòng tắm đi ra liền nhìn thấy hai người đang ôm ấp nhau, trong lòng bất giác có chút chua xót, mấy ngày nay nàng chưa từng được hưởng thụ qua sự ấm áp của lòng ngực Long Nhất.

Long Nhất mặt cười ửng đỏ buông Lưu Ly ra, nhìn tiểu nha đầu trên người quấn mỗi cái khăn tắm, hai bờ vai thon cùng với hơn nửa cặp đùi trắng nõn lộ ra ngoài, hơn nữa nhìn cặp ngực của nàng, ừm, không tệ, dường như đã lớn thêm không ít.

"Tốt lắm, mọi trò chuyện cùng Lưu Ly một lúc đi, ta cũng đi tắm"
Long Nhất thoải mái nhìn xong, liền đứng dậy nói, trong lòng mặc dù có chút dục vọng nổi lên, nhưng hắn cũng không quên ước định với Nạp Lan Như Nguyệt, trước khi tiểu nha đầu này tròn mười lăm tuổi

tuyệt đối không được đụng tới nàng.

Long Nhất đi vào đóng cửa phòng tắm lại, liền nhìn thấy tiểu nha đầu tùy ý vớt đồ lót cùng áo yếm tơ tằm màu trắng lung tung trên sàn, đều là hàng Lệ Nhân Phường, nhưng phong cách rất thích hợp cho lứa tuổi bảo thủ khả ái của nàng, lúc trước chọn đồ lót cho Lưu Ly cũng từng vì thế mà nảy sinh tranh chấp, Long Nhất tự là thích những đồ lót có chút dụ hoặc như ẩn như hiện, mà tiểu nha đầu dám đưa ra ý kiến là nàng thích đồ lót dễ thương, vì thế hai người tranh cãi tới mức đỏ mặt tía tai, làm cho các thiếu nữ thanh tú trong Lệ Nhân Phường cười không ngớt.

"Tiểu nha đầu này, đồ lót tại sao cũng vớt lung tung như vậy chứ." Long Nhất cầm đồ lót tơ tằm lên liền ném vào trong chậu chuyên để quần áo bẩn ở bên cạnh, nhưng đột nhiên phát hiện trên đồ lót này có thêu chữ viết.

Lật áo yếm lại, chỉ thấy ở trên dùng chỉ vàng tinh xảo thêu hai chữ của Thương Lan.

"Ha ha, còn thêu tên mình lên nữa, sợ rằng có người khác lấy nhầm sao" Long Nhất cười hắc hắc.

Lại chuyển qua xem cái quần lót nhỏ nhỏ kia, Long Nhất nhất thời sửng sốt, nội khố này ở giữa có thêu một trái tim, trong là một chữ Vũ, chẳng lẽ là yêu ta sao? Chữ Vũ này khẳng định là trong tên Tây Môn Vũ rồi.

Sửng sốt một hồi, Long Nhất cười cười cầm đồ lót vớt vào trong chậu, nha đầu này thật là độc đáo, trong đầu đối với tâm tư của tiểu nha đầu này cũng hiểu rõ vài phần.

Mở vòi nước ma pháp lên, Long Nhất hừ một tiếng bắt đầu tắm rửa,

tiểu Long Nhất ở dưới hạ thân tự nhiên là nơi được quan tâm chăm sóc kỹ lưỡng nhất.

Đang tắm gội sáng khoái, cửa phòng tắm đột nhiên "két" một tiếng mở ra, tiểu nha đầu quấn khăn tắm bộ dạng như ăn trộm tiến đến.

Bởi vì đang ở trong tắm cung của Nạp Lan Như Mộng, Long Nhất tự nhiên không chút phòng bị, mặc dù hẳn cảm giác được Nạp Lan Như Mộng đi qua cửa phòng tắm, nhưng cũng không thể nghĩ tới nàng đột nhiên đi vào, kinh ngạc vội vàng dung hai tay che đậy nhưng bộ phận trọng yếu lại ^^, như rớt mây, liền la mắng.

Chỉ là khi sự việc khiến Long Nhất trợn mắt há mồm diễn ra, tiểu nha đầu chạy tới lè lưỡi trước mặt Long Nhất, cánh tay kéo khăn tắm ra, thân thể lỏa lồ trắng trẻo không chút tì vết liền hiện ra trước mặt Long Nhất.

"Mộng... Mộng nhi, muội..." Long Nhất giật mình ngay cả nói cũng không thành lời, chỉ là ánh mắt không thể khống chế đang dán vào thân thể mềm mại của tiểu la ly này, mặc dù lần trước đã thường thức qua xuân quang nhưng cũng rất nhanh bị Nạp Lan Như Nguyệt che mắt lại, mà hiện tại lại tiếp xúc gần gũi như thế này, trong lòng càng thêm chấn động.

Tiểu la ly này vẫn chưa tròn mười lăm tuổi, vóc người mảnh dẻ, các đường nét đang bắt đầu thành hình, nàng nhìn thấy ánh mắt Long Nhất say mê ngắm nghía thân thể lỏa lồ của mình, trong lòng không khỏi cảm thấy một sự tự hào cùng ngọt ngào, nàng đứng thẳng ưỡn bộ ngực ra, mặc Long Nhất ngắm nhìn cho no mắt.

Long Nhất nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, nhìn thấy tiểu la ly vẫn còn chút non nớt này, trong lòng dấy lên một cảm giác muốn phạm tội. Tiểu la ly này cặp ngực cũng chưa lớn, nhưng mướt mà đàn hồi,

hai hạt nhũ châu béo mạp như hai viên bảo thạch hoàn mỹ nhất trên đời này, thân thể có một sự cảm dỗ phong tình khác hẳn với những người đàn bà thành thực khác. Cái eo thon nhỏ kia cảm giác có thể một tay ôm trọn, da thịt nhẵn nhụi mềm mại trắng trẻo, nhìn xuống dưới liền thấy u cốc sâu thẳm mê người của thiếu nữ, u cốc này thì Long Nhất lần đầu tiên nhìn thấy, đám lông nhung mềm mại mang đến một cảm giác kích thích làm cho tiểu huynh đệ của Long Nhất từ trong tay hấn ngạo nghễ đứng lên, nhưng đồng thời cũng làm cho hấn cảm thấy một cảm giác vô cùng tà ác, tiểu nha đầu quả thật đáng đồng tiền bát gạo, không phải là dụ người phạm tội sao?

"Tỷ phu, muội giúp huynh kỳ cộ" Tiểu la ly không để ý đến vẻ mặt đang sừng sốt của Long Nhất, bước vài bước tới bên cạnh thân thể Long Nhất, trái tim lại đập thành thịch thịch không thôi.

Vừa rời ở bên ngoài, trong lòng của nàng liền sôi sục cảm giác xúc động, bởi vì Long Nhất bình thường đối đãi với nàng như đối đãi với một tiểu nữ hài, số nữ nhân theo bên cạnh Long Nhất ngày càng tăng, trong lòng nàng liền cảm thấy nguy cơ, phải biết rằng tập quán là một lực lượng kinh người, chẳng may đợi khi nàng lớn lên tỷ phu cũng theo tập quán coi nàng như muội muội thì sao?

"Muội thích tỷ phu, tỷ không ngại chứ?" Vẻ mặt nàng nghiêm túc nhìn Lưu Ly nói.

"Tỷ không ngại, nhưng tỷ cũng không biết tỷ phu của muội có ngại hay không" Lưu Ly run rẩy đáp, đều là nữ nhân, nàng từ khi gặp mặt liền nhận ra tình ý của Nạp Lan Như Mộng đối với Long Nhất, mà bởi vì đối với nhân ngư tộc mà nói, nàng tuyệt không để ý nam nhân của mình có bao nhiêu nữ nhân, mà là trong lòng có sự tồn tại của nàng hay không. Cho nên, mới có một màn tiểu la ly này đột nhập phòng tắm.

Chương 478: Xuân tình trong phòng tắm

Chưa từng tiếp xúc thân mật thế này, làm cho Long Nhất toàn thân máu nóng sôi trào, cặp ngực của tiểu la ly ma sát cạ cạ vào lưng và tay hắn, hơn nữa lại còn có hương thơm dụ hoặc từ thân thể thiếu nữ, đúng là có thể lấy đi cái mạng già của hắn.

"Mộng nhi, muội... muội mau ra ngoài đi" Long Nhất trong giây dụa mà nói, sau cùng trong đầu vẫn còn chút lý trí.

"Không ra, muội muốn cùng tỷ phu tắm rửa" Tiểu la ly mặt nóng bừng thì thầm nói, đột nhiên trong cơn mê loạn dùng hai tay ôm chặt lấy Long Nhất.

Thân thể Long Nhất cứng lại, cắn môi đẩy tiểu la ly ra, cũng không nghĩ vì thế mà không còn chút che đậy gì nữa, tiểu huynh đệ thô dài dữ tợn đang dựng thẳng đứng lên uy phong lẫm liệt.

"Ồi..." Tiểu la ly nhìn thấy đại gia hỏa dưới hạ thân Long Nhất, sợ hãi kêu lên một tiếng, thân thể mềm mại run rẩy, con tim đập thình thịch càng nhanh hơn, khí lực toàn thân trong nhất thời như bị hút hết, một lúc sau hai chân trở nên mềm nhũn tê dại ngồi phịch xuống.

Thử nghĩ một người khi không chuẩn bị mà tê chân ngã xuống, chắc chắn sẽ cố túm vào một cái gì đó, tiểu la ly cũng không phải ngoại lệ, tay quơ một cái, nắm trúng ngay lấy tiểu huynh đệ của Long Nhất, thân thể lập tức tiến gần tới Long Nhất.

Long Nhất rên một tiếng đau đớn, địa phương kia của nam nhân là nơi cực kỳ yếu ớt, hung hăng nắm kéo như vậy đương nhiên là đau đớn, chính là khi tiểu la ly nắm tiểu huynh đệ của hắn, lúc thân thể hai người sát lại gần nhau, hắn không khỏi sợ ngây người.

Một người lỏa thể thì đang đứng còn một người lỏa thể thì đang quỳ, mà tiểu la ly không chỉ có một tay nắm lấy tiểu Long Nhất, ngay cả mặt cũng dính sát vào tiểu Long Nhất, thật là quá kích thích đi, ít nhất bây giờ trong đầu Long Nhất không còn chút ý niệm muốn đuổi tiểu la ly ra ngoài nữa.

Nạp Lan Như Mộng ngẩng đầu, cánh tay vẫn nắm chặt như cũ, nhưng về mặt cũng có chút si ngốc.

"Chết mất..." Long Nhất rên rỉ một tiếng nhìn thấy Nạp Lan Như Mộng khẽ nhếch miệng, tiểu huynh đệ hắn chỉ cách nàng vài thốn, cũng có thể cảm nhận được từng trận hơi nóng do nàng thổi ra.

Theo bản năng, không tự chủ được, eo Long Nhất nhích nhích về phía trước, tiểu huynh đệ đúng là đã tách môi nàng ra chui vào hơn một nửa, đôi môi nàng bị biến thành hình chữ O.

Long Nhất ngây người, toàn thân như có một dòng điện chạy qua, bức tranh này thật là quá tà ác đi, kích thích này khiến hắn thiếu chút nữa đã đưa tay đầu hàng rồi.

Mà Nạp Lan Như Mộng ngây ngốc một hồi lâu đã tỉnh lại, cũng ý thức được cái vật đang nắm trong tay và ngậm trong miệng là thứ gì, tâm lý nàng liên hồi hoảng muốn nhả ra, nhưng ý thức thì là thể còn thân thể nàng thì vẫn bủn rủn vô lực như cũ.

"Á... Mộng nhi, giúp tỷ phu" Long Nhất rên rỉ nói, bắt đầu lắc eo tới

lui. Động tác mạnh quá sợ làm tiểu la ly bị thương.

Nạp Lan Như Mộng giương mắt, nhìn thấy ánh mắt rực lửa nóng bỏng của Long Nhất, ánh mắt sáng khoái, dũng khí liền chiến thắng sự ngưng ngừng trong lòng, vốn cũng muốn mang thân thể của mình trao cho hắn.

Nam hoan nữ ái theo lẽ tất nhiên là bản năng của động vật, Nạp Lan Như Mộng thấy có thể làm cho Long Nhất sáng khoái, liền thuận theo động tác của Long Nhất, đầu lưỡi mềm mại thỉnh thoảng lại đánh qua đánh lại một chút, thật là kích thích cho Long Nhất huyết mạch trào dâng, động tác liền không tự chủ được mạnh thêm một chút.

Nhưng miệng của tiểu la ly này không lớn lắm, mà gia hỏa của Long Nhất cũng thật là có chút khủng bố, tiểu la ly lại không biết kỹ xảo nuốt sâu, động tác mạnh thế này tự nhiên làm cho tiểu la ly không thể chịu nổi.

Không tận hứng thì Long Nhất đương nhiên không thể bỏ qua, đành phải chỉ dẫn cho tiểu la ly. Động tác phức tạp, kỹ xảo dùng lưỡi, tay phải phối hợp thế nào đem ra giảng giải hết thầy.

Cũng may tiểu la ly thông minh, hơn nữa vì muốn làm cho Long Nhất sáng khoái, không lâu sau cũng rất ra dáng, còn Long Nhất thì chuyên tâm hưởng thụ khoái cảm, loại cơ hội này không phải lúc nào cũng có.

Mà lúc này ở bên ngoài phòng tắm, Lưu Ly ở trên giường cũng đứng ngồi không yên. Do phòng tắm không có cách âm kết giới, cho nên động tĩnh ở bên trong bên ngoài đều nghe rõ, Long Nhất rên rỉ hơi thở có chút gấp gáp khiến cho nàng mặt đỏ ửng, trống ngực đánh liên hồi, trong đầu không khỏi tưởng tượng ra động tác và biểu tình của Long Nhất và Nạp Lan Như Mộng.

"Đáng ghét, lớn tiếng như vậy, thật là xấu hổ" Lưu Ly ôm lấy bộ mặt đỏ bừng, hít sâu một hơi từ giường đứng lên đi ra ban công.

Tiếng sóng biển rì rào rất cực cũng áp trụ được dự vọng trong lòng. Làm cho Lưu Ly bất giác thở ra một hơi dài.

Lúc này mặt trời đã dần dần lặn xuống mặt biển. Cảnh tượng thật là ngoạn mục mê người. Nhất thời hấp dẫn toàn bộ tinh thần của Lưu Ly. Mặc dù nàng sống ở biển nhiều năm, nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này. Bầu bạn với nàng chỉ có nước biển và các loại tôm cá.

"Hóa ra thế giới loài người đẹp thế này, nhà cửa san sát, thành thị hùng vĩ, người đi lại khắp nơi, còn có phong cảnh mỹ lệ như vậy nữa" Lưu Ly chống cằm tự mình lầm bầm. Lần đầu tiên tới thành thị của nhân loại, tất cả đối với nàng đều thực sự là cực kỳ mới mẻ, hơn nữa ở đây không có cô đơn như đáy biển, bởi vì ở đây có rất nhiều rất nhiều người, loại náo nhiệt này từ trước tới nay nàng chưa từng cảm thụ qua, bởi vì trong quá khứ thế giới của nàng chỉ có mỗi Bích Phi a di và Tiểu Thước làm bạn.

Lại nghĩ tới không lâu nữa phải rời xa biển lớn, Lưu Ly trong lòng có chút không nở, biển lớn dù có cô đơn nhưng vẫn là nhà của nàng, rời xa biển lớn theo tình lang của nàng tiến vào thế giới loài người, không khỏi có chút bàng hoàng. Hướng hồ nàng cũng không nở rời xa Bích Phi a di với Tiểu Thước. Cũng may nàng còn có tình lang ở bên cạnh, từ lúc trao thân gửi phận cho hắn, tình lang ở đâu nơi đó sẽ là nhà của nàng, nhưng nhất định phải có một thời gian để thích ứng.

Đang lúc Lưu Ly đứng trên ban công nhìn ra biển lớn, Nạp Lan Như Nguyệt một thân trang phục nữ hoàng mỹ lệ vẻ mặt uể oải đi tới, vừa

quay lại việc đầu tiên là đi tới phòng tắm, muốn tắm rửa để xua đi sự mệt mỏi toàn thân, cũng không phát hiện ra Lưu Ly.

Vốn Nạp Lan Như Nguyệt thường thức rất khuya để xử lý chính sự, nhưng hôm nay nàng biết Long Nhất mấy ngày nữa sẽ ra đi, tự nhiên là muốn đi nghỉ ngơi sớm để cùng với Long Nhất hoan hảo một phen.

Mà Lưu Ly nhìn theo bóng dáng Nạp Lan Như Nguyệt, mồm há hốc nhưng không thể nói lên lời.

Vừa tới cửa phòng tắm, Nạp Lan Như Nguyệt liền nghe thấy âm thanh kỳ quái từ bên trong truyền ra, làm thê tử đã lâu nàng đương nhiên đoán được bên trong là đang diễn ra trò gì.

Nạp Lan Như Nguyệt nghe xong liền đỏ mặt lấy lại tinh thần, đột nhiên sắc mặt biến đổi, bởi vì nàng nghe thấy tiếng hừ hừ của muội muội mình.

"Tên chết tiệt, không phải đã nói trước khi Như Mộng tròn mười lăm tuổi không được động đến nó sao?" Nạp Lan Như Nguyệt mở miệng mắng chửi, trong lòng phẫn nộ "phành" một tiếng mở tung cửa phòng tắm, nhìn thấy tràng cảnh cực kỳ dâm mỹ bên trong nàng ngây ngốc đứng một chỗ.

Chương 479: Ai đã thương thần bí tiên tử?

Long Nhất đang sáng khoái hồn bay tận chín tầng mây thì bị Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên xông vào làm cho cả kinh há hốc mồm, trong thời gian ngắn đúng là không biết nên phản ứng như thế nào. Mà đầu của Như Mộng thì vẫn cứ nhip nhàng lên xuống, toàn bộ tinh thần đã chìm đắm trong dục vọng, rốt cuộc vẫn chưa phát hiện Nạp Lan Như Nguyệt đã xông vào đến nơi.

"Người... các người..." Nạp Lan Như Nguyệt bị khung cảnh dâm mỹ này làm cho hô hấp dồn dập, mặt nóng như lửa, tựa vào cánh cửa lấp bắp nói không nên lời.

Lúc này tiểu la ly mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra, toàn thân đột nhiên cứng đờ lại, nhả đại gia hỏa trong miệng ra rồi quay đầu nhìn lại, khóe miệng vẫn còn dính chút nước bọt, đúng là dùng hai từ dâm mỹ là có thể khái quát được.

"Tỷ tỷ, muội..." Tiểu la ly lúng túng dùng tay che mồm lại, quai hàm do hoạt động trong thời gian dài nên có chút tê dại.

"Người còn không mau đi ra ngoài" Nạp Lan Như Nguyệt tức giận nói, trong lòng thì tức giận nhưng thân thể thì lại trở nên mềm nhũn.

"Không ra" Tiểu la ly mặc dù rất sợ sự uy nghiêm của tỷ tỷ, nhưng lúc này thì nàng không thể quản nhiều như vậy, liền rúc sau lưng Long Nhất hướng Nạp Lan Như Nguyệt mà lè lưỡi.

Nạp Lan Như Nguyệt nghiêng rặng tiến tới muốn kéo muội muội ra, nói là ghen thì cũng không hẳn, nói không phải là ghen cũng không hẳn, mặc dù sớm đã chuẩn bị tinh thần để cùng muội muội thờ một chồng, nhưng không ngờ khi việc đến trước mặt cảm giác lại phức tạp như vậy.

Long Nhất lúc này cũng đã lấy lại tinh thần, có chút kinh ngạc trước phản ứng của Nạp Lan Như Nguyệt, trước đây Nạp Lan Như Nguyệt cũng đã từng cùng Vô Song hầu hạ hẳn ngủ, lại nói tiểu la ly này chính là muội muội của nàng, cần gì phải ghen chứ. Hắn dang tay ôm Nạp Lan Như Nguyệt vào lòng, bắt quản mọi việc hôn lên môi nàng.

Nhưng Tiểu la ly nghịch ngợm lại vặn vòi nước ma pháp trên tường, dòng nước trong mát phun xuống, làm cho hai người ướt như chuột lột.

Nạp Lan Như Nguyệt căn bản không có chút lực miễn dịch nào đối với đôi môi nóng bỏng của Long Nhất, lúc cái lưỡi linh xảo của hắn khua khoắng trong miệng nàng toàn thân liền vô lực trở nên mềm nhũn. Mặc kệ cho Long Nhất muốn làm gì thì làm.

Việc đến mức này, Long Nhất một không làm hai không nghĩ, vừa ôm hôn Nạp Lan Như Nguyệt vừa cởi quần áo ướt của nàng ra, không lâu sau cả hai người đều đã không một mảnh vải che thân.

Thân hình Nạp Lan Như Nguyệt không giống với thân hình mới lớn của nha đầu Như Mộng, Long Nhất phải khai phá tưới tắm rất lâu mới khiến cho thân hình nàng trở nên quyến rũ thành thực, hai bầu ngực trắng trẻo căng đầy cực kỳ đàn hồi, cặp mông trắng nõn nang cong cong rất dụ người, thân thể phóng dăng rên rỉ hô hấp như lửa cũng là một cũng là một công cụ cơ bản, uyển chuyển du dương làm cho thú tính của con người bộc phát.

Nạp Lan Như Nguyệt hai tay chống lên trên bức tường bạch ngọc, cặp mông trắng cao cao nhích lên. Còn Long Nhất thì đứng ở sau lưng mảnh liệt đâm tới, bộ ngực cùng cặp mông lắc từng trận từng trận. Làm cho hồn phách Long Nhất bay bổng, nữ nhân bên trong thường dâm dăng. Nạp Lan Như Nguyệt đương nhiên là nhân tài trong số đó.

Tiểu la ly trợn mắt há mồm nhìn Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt đao thật thương thật diễn một màn xuân cung ngay trước mặt nàng, trong đầu trở nên trống rỗng, chỉ là ánh mắt vẫn không chớp quan sát động tác của Long Nhất, xem ra thực sự là đã bị làm cho kinh ngạc một phen rồi. Đương nhiên, chỉ có mỗi tiểu la ly là trợn mắt há mồm, do khi Nạp Lan Như Nguyệt xông vào phòng tắm không có đóng cửa, tình cảnh bên trong đương nhiên là bị Lưu Ly nhìn thấy hết. Ngay từ đầu tiểu la ly đã buột mồm nói ra thế đánh cửa sau mà Nạp Lan Như Nguyệt rất thích. Nàng không thể tưởng tượng được nam nữ hoan ái lại có thể trở nên dâm dăng đến thế này, như thế xem ra đêm qua cùng Long Nhất tổ chức lễ trưởng thành trên bãi biển cũng chỉ như món khai vị mà thôi.

Xuân tình lai láng. Càng không thể vấn hồi, Long Nhất cuối cùng cũng không ngắt hồng hoàn của Tiểu la ly (nôm na là không xoi ^^), lại kéo Lưu Ly ở bên ngoài vào trong phòng tắm. Một rống chiến hai phượng, lại còn có tiểu la ly ở bên ngoài cổ vũ quan sát, có thể tưởng tượng được trường đại chiến giữa nam và nữ này kịch liệt tới mức nào.

Mãi lâu sau, Long Nhất toàn thân mồ hôi mồ kê đầm đìa, ngay cả đầu ngón chân cũng không muốn động đậy, đặt Lưu Ly và Nạp Lan Như Nguyệt vào trong bồn tắm, tiểu la ly Như Mộng tới lúc cuối cũng không chịu được nữa chạy thẳng ra ngoài.

"Phu quân, chàng thật là khốn kiếp, tiện nghi gì cũng đều bị chàng chiếm hết rồi" Nạp Lan Như Nguyệt hai mắt mê ly nhắm hờ, hàm răng khế cắn vào ngực Long Nhất.

"Tiện nghi không để ta chiếm thì muốn để ai chiếm đây" Long Nhất đắc ý cười ha ha nói, bàn tay đặt tại ngực của hai nàng khe khẽ vuốt ve.

Nạp Lan Như Nguyệt ngẩn ra, Long Nhất nói thế cũng đúng, tiện nghi không để cho hấn chiếm thì để cho ai chiếm đây? Nàng có chút không hiểu tại sao vừa rồi nhìn thấy sự việc giữa Như Mộng và Long Nhất thì trong lòng lại có chút phức tạp như vậy, lẽ nào bởi vì Như Mộng là muội muội của mình nên càng để ý tới sao? Tuy nói quy củ của Thương Lan đại lục là nữ tử tròn mười lăm tuổi mới được thành thân, nhưng kỳ thật cũng có rất nhiều nữ tử chưa tròn mười lăm đã lấy chồng, nàng không muốn Như Mộng trao thân cho Long Nhất trước tuổi mười lăm là bởi vì muốn chiếm hữu Long Nhất thêm một thời gian nữa sao?

Long Nhất vốn cũng có nghi vấn, nhưng hấn không có hỏi, lòng dạ của nữ nhân vốn hay thay đổi, cảm giác luôn luôn thay đổi theo trạng thái tinh thần, chuyện này hấn cũng không phải lo lắng lắm.

Cỡ lẽ là vừa mới cùng nhau lỏa thể hầu hạ Long Nhất, Nạp Lan Như Nguyệt cùng với Lưu Ly liền trở nên rất thân mật, đối với lai lịch của Lưu Ly, nàng vốn thông minh nhìn thấy Long Nhất có vẻ không muốn nói cũng không hỏi lại nữa.

Đêm hè sao sáng đầy trời đột nhiên bị mây đen che phủ, sấm chớp ùng ùng, mưa to như trút nước, nhiệt độ liền trở nên cực kỳ mát mẻ, thật ra lúc này không phải là mưa mùa hè thật sự mà là lực lượng của ma pháp sư.

Long Nhất ngồi trên sân thượng ở tẩm cung của Nạp Lan Như Nguyệt lẳng lẳng nhìn trời mưa, lúc này cũng đã khuya, Nạp Lan Như Nguyệt cùng với Lưu Ly bị Long Nhất vui đùa lâu như vậy, nói vài câu liền chìm vào giấc ngủ.

Đêm mưa gợi lên nỗi nhớ quê nhà, màn đêm mưa gió này luôn làm cho người ta mơ hồ có chút thương cảm, mà tâm tư của Long Nhất thì lại càng phức tạp, thân thể và linh hồn hẳn sớm đã hoàn toàn dung nhập vào thế giới này, bởi vậy Cuồng Long đế quốc đã trở thành gốc rễ của hắn, không khỏi luôn luôn có chút nhớ tới phụ thân Tây Môn Nộ vẻ mặt uy nghiêm, nương thân Đông Phương Uyển luôn chiều chuộng hắn, thêm Mộ Dung Bác vừa là thầy vừa là bạn, còn có thê tử của hắn Nam Cung Hương Vân luôn mơn mõi chờ mong, hắn ly khai cũng đã gần hai năm, nghĩ lại thật sự có lỗi với nàng ấy.

Khẽ thở dài, Long Nhất dựa vào lưng ghế, cầm lấy một bình rượu ừng ực tu lấy hai ngụm, lẩm bẩm nói:" Đáng tiếc hải hồn mỹ tửu của Nạp Lan Vô Cực đã hết, lại không còn Bách hoa nhưỡng của tinh linh tộc, thực sự là không chịu nổi".

Tục ngữ có câu do kiem nhập xa dịch, do xa nhập kiem nan (từ tiết kiem thành phung phí thì dễ, từ phung phí thành tiết kiem thì khó), uống những loại mỹ tửu cao cấp như Bách hoa nhưỡng với Hải hồn tửu đã quen, loại rượu quả này chỉ có thể uống giải khát chứ không thể vừa ý được.

Đột nhiên, một tiếng hạc kêu từ trong màn mưa mơ hồ truyền tới, làm cho Long Nhất cả kinh vội vã đứng lên.

"Bạch Vũ? Mộc Hàm Yên xảy ra chuyện sao?" Long Nhất không suy nghĩ nhiều, nhún chân một cái toàn thân bay thẳng vào trong màn đêm mưa gió, phàm là thần thú đều có linh tính, Bạch Vũ cũng không ngoại lệ, vừa rồi tiếng kêu của nó mang theo sự lo lắng và bi thương,

cho nên ý nghĩ đầu tiên trong đầu Long Nhất là Mộc Hàm Yên đã xảy ra chuyện.

Bay theo hướng tiếng hạc truyền tới, Long Nhất dùng càn khôn đại na đi vận đến cực độ, tìm kiếm thân hình của Mộc Hàm Yên.

Tìm trên bãi biển một lúc lâu, Long Nhất rốt cục cũng đã cảm nhận được linh khí trên thân Bạch Vũ ở trên một bãi biển hoang vắng, Hắc lắc người mấy cái, toàn thân lóe lên như quỷ mị.

Chỉ thấy được Bạch Vũ đang dang rộng đôi cánh, mỏ hạc cạ cạ vào nhân ảnh đang nằm dưới cánh của nó, thỉnh thoảng lại kêu lên mấy tiếng bi ai.

"Hàm Yên..." Long Nhất rất chân thành, hô to một tiếng hạ xuống bên cạnh đôi cánh của Bạch Vũ, gọi tên Hàm Yên.

Chỉ là khi Long Nhất nâng nhân ảnh lên nhìn một cái, không khỏi sửng sốt, phát hiện nữ nhân đang hôn mê này không phải là Mộc Hàm Yên, mà là thần bí tiên tử phong hoa tuyết đại.

"Sao lại có thể là nàng?" Nàng như thế nào lại biến thành thế này?" Long Nhất lẩm bẩm nói, mặc dù thần bí tiên tử toàn thân bản thủ, vẻ mặt vàng vọt, thất khiếu chảy máu, nhưng Long Nhất biết mình không có nhận sai.

Long Nhất lúc này cũng không thể nghĩ nhiều, đặt tay lên lưng nàng truyền nội lực sang để trị thương cho nàng, theo phán đoán ban đầu của hắn, linh hồn của thần bí tiên tử thụ thương cực kỳ nghiêm trọng, thất khiếu chảy máu chính là dấu hiệu của việc linh hồn đã thụ thương.

"Tinh thần lực thật là mạnh, người nào có năng lực làm cho nàng trở

thành thế này?" Long Nhất thu tay lại, mơ hồ đã xác định được là thần bí tiên tử bị tập kích, nhưng thần bí tiên tử bản thân có tinh thần lực rất mạnh mẽ, hơn nữa hẳn cũng đã giao thủ qua với nàng, căn bản không thể làm nàng bị thương, theo đó suy ra, người đã thương nàng chẳng phải so với bản thân mình còn cường đại hơn rất nhiều hay sao.

Long Nhất ôm lấy thần bí tiên tử, phá bỏ kết giới, chuyển người phi lên trên lưng Bạch Vũ, nói:" Bạch Vũ, đưa chúng ta về".

Bạch Vũ bản thân có sự thông linh, nó dường như đối với Long Nhất rất tín nhiệm, nghe vậy liền dang cánh bay cao, tốc độ như hỏa tiễn, trong chớp mắt đã tới Thúy Yên các.

Long Nhất ôm thần bí tiên tử tiến tới phòng của Mộc Hàm Yên, trong phòng tối đen như mực, hiển nhiên Mộc Hàm Yên ra ngoài có chuyện vẫn chưa về.

Ôm thần bí tiên tử đặt lên giường, Long Nhất đang định cởi bỏ quần áo đã vướng bẩn của nàng ra, tay vừa mới đặt lên ngực nàng liền có chút rụt rè rút ngay lại, dù sao thần bí tiên tử cũng không phải như Mộc Hàm Yên, không thể nhân lúc nàng bị thương như thế này mà chiếm chút tiện nghi được, đúng không? Mặc dù hẳn rất vui vẻ thương thức thân thể cao quý của thần bí tiên tử một chút.

Trầm tư trong chốc lát, Long Nhất chạy ra gọi một cô nương của Thúy Yên các tới giúp thần bí tiên tử thay quần áo.

Cô nương này đương nhiên là biết quan hệ giữa Mộc Hàm Yên và Long Nhất, trước kia gặp mặt cũng hay nói giỡn cười đùa ầm ĩ, thuận tiện cũng vuốt ve nhau một chút, cô nương này giúp thần bí tiên tử thay quần áo xong liền cười nói đi ra: "Phò mã gia cũng thật là lớn mật, dám thừa dịp bà chủ vắng mặt mang nữ nhân tới, ngài nếu

không hảo hảo hối lộ cho thiếp, thiếp sẽ đem việc này báo cáo".

Long Nhất ngây người, ngạc nhiên nói: "Nàng không nhận ra nàng ta sao? Nàng ta không phải ngày nào cũng ở bên cạnh bà chủ của nàng sao?"

"Không có, thiếp từ trước tới nay chưa từng gặp qua nàng ta, lúc nào bà chủ cũng đi về một mình, căn bản không có người khác ở cùng" Cô nương này cũng ngạc nhiên nói.

Chương 480: Bí thất trận pháp, sát ky

Ngắn ra một hồi, sờ sờ xuống mũi cô gái, hấn đi tới giường lớn nơi Thần bí tiên tử đang vẫn đang hôn mê, xem ra nữ nhân thần bí này, sợ rằng trừ Mộc Hàm Yên ra, không có ai biết được sự tồn tại của nàng ta

Phần Mộc Hàm Yên cũng lơ mơ về thân phận của tiên tử, Long Nhất không phải không muốn truy cứu mà chính là không thể tra ra được, nhóm tình báo Thiên Vĩng tổ chức tra xét Mộc Hàm Yên mấy năm trời mà không có một chút manh mối nào. Nàng ta mười năm trước tự nhiên xuất hiện tại Thương Lan Đại Lục, bỏ một lượng tiền lớn để lập ra Lệ Nhân Phường với mục đích bán các đồ phụ vụ nữ nhân, cũng chỉ mấy năm ngắn ngủi đã khiến Lệ Nhân Phường trở nên thành một phần của đại lục

Nhưng Thần bí tiên tử xuất hiện lại càng đột ngột. Tại Nạp Lan Đế Quốc chưa có ai gặp qua nàng, Thiên Vĩng lại càng không có một chút tư liệu nào về nàng. Tuy nhiên chẳng hiểu sao mà mỗi lần nhìn nàng lại cảm thấy với mình có một cái gì đó hết sức quen thuộc, nhưng sau khi suy ngẫm lại thì thực là rối rắm

"Hy vọng là bạn, không phải là thù thì tốt" Long Nhất tự nhủ, đối với hấn nắm đờ trong tay, hấn không phải là không cẩn thận phòng bị mà Mộc Hàm Yên cũng là để cho hấn là người đầu tiên của nàng, hấn cùng với nàng không biết là phân định tình cảm thế nào? Tình nhân? Bằng hữu? hay biết đâu lại là địch nhân?

Suy nghĩ một lúc lâu, Long Nhất đột nhiên có nghi vấn mới. Bạch Vũ sao lại phải theo Thần bí tiên tử mà không phải theo Mộc Hàm Yên? Trừ khi chính là Mộc Hàm Yên phân phó, lại có thể là Bạch Vũ chính là thân tín của Thần bí tiên tử mà không phải là Mộc Hàm Yên vì theo cảm giác mà nói, bộ dạng cao quý của Thần bí tiên tử cùng Bạch Vũ như vậy, cùng nhau có vẻ hợp lẽ hơn

Đột nhiên, Thần bí tiên tử đang hôn mê đột nhiên cau mày rên lên, sắc mặt thêm tái nhợt, mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt nhỏ xuống, thân hình mềm mại run rẩy không ngừng. Cảnh đó ai nhìn thấy cũng cảm nhận ra nàng đang rất thống khổ

Long Nhất trong lòng nổi cơn thương cảm, ngón tay điểm nhẹ vào mi tâm của nàng, truyền một chút tinh thần lực ấm áp cho nàng để làm giảm cơn thống khổ

Thần bí tiên tử đang nghiêng răng kèn kẹt, bóng vượn ngọc thủ túm lấy tay Long Nhất ngọc ngậy muốn ngồi dậy. Long Nhất thấy vậy liền ôm lấy người nàng đỡ ngồi dậy

Phụt, một ngụm máu tươi phun ra, vấy vài điểm trên chiếc áo gấm trắng của nàng. Trong như những đóa hoa mai trên tuyết. Thật thê lương mà cũng rất đẹp

Long Nhất kinh hãi, linh hồn bị thương kéo theo cả nhục thể, còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn. Lập tức Long Nhất truyền vào một luồng nội lực mạnh mẽ để bảo vệ tâm mạch của nàng. Ngón tay thoan thoắt điểm trên ngực bụng nàng.

Dần dần, thân thể Thần bí tiên tử trở nên bình thường trở lại, mi mắt giật giật muốn cố mở mắt ra. Con người cao quý từng khiến người ta không dám nhìn giờ trông âm đạm vô quang, nhưng vẫn có nét cứng

cỏi như trước

Thấy ánh mắt ân cần của Long Nhất, ánh mắt Thần bí tiên tử chớp động, cố gắng mỉm cười, khó khăn nói: "Đèn ma pháp trên vách tương đối diện chính là cơ quan, hãy nắm lấy nó xoay trái ba vòng, rồi lại chuyển xoay phải ba vòng, hãy đưa ta vào bên trong bí thất ở đó"

Long Nhất nghe xong liền ôm lấy Thần bí tiên tử, làm theo lời nàng chỉ khi nãy, tức thì vách tương vô thanh vô tức mới ra hai bên. Hắn nhớ kỹ lần trước Mộc Hàm Yên cũng từ trong đấy mà đi ra

Bên trong có một thông đạo dài với các bậc thang. Hai bên có đèn ma pháp soi sáng, đi tới bậc cuối cùng, có một thạch thất đóng chặt, Long Nhất nhấn theo chỉ dẫn của Thần bí tiên tử mở ra một gian thạch thất. Bên trong ngoài một cái đèn ma pháp nhỏ không còn cái gì khác nữa

Long Nhất đặt Thần bí tiên tử lên trên một thạch đài. Nhìn trên thạch đài có những đường nét phức tạp, thần bí hiện lên trong mắt, nếu như không nhìn lầm thì thạch đài này trên có khắc một ma pháp trận cực kỳ phức tạp. Trong trận có một vòng tròn chìm, có lẽ đó là viên đá năng lượng để khởi động ma pháp trận

"Thanks Tây Môn Vũ, người ra ngoài đi, ta bây giờ cần phải thực hiện một bí pháp chữa thương, người nếu thấy Mộc Hàm Yên thì đem chuyện của ta nói lại cho nàng ta nghe." Thần bí tiên tử ngồi trên thạch đài, tức thì tinh thần dường như tốt hơn rất nhiều, giọng nói cũng trở lên mạch lạc hơn

Long Nhất liếc qua thạch thất một lượt cười nói: "Ta sẽ không quấy rầy nàng nữa, cứ từ từ mà trị thương đi, linh hồn bị tổn thương không phải là đơn giản đâu"

"Thanks vì đã quan tâm" Thần bí tiên tử nói. Tự nhắm mắt lại, trên người có một làn khói mỏng từ từ xuất hiện, như có linh tính xoay vòng quanh nàng

Long Nhất nhìn Thần bí tiên tử hồi lâu, nhoẻn miệng cái rồi xoay người bước ra khỏi thạch thất

Khi cửa thạch thất đóng lại một giây, bên tai Long Nhất chợt vang lên giọng khe khẽ của Thần bí tiên tử: "Cẩn thận với Quang minh giáo hoàng"

Long Nhất động tâm, chẳng lẽ Quang minh giáo hoàng đã thương Thần bí tiên tử? Điều đó trừ phi cơ thể phụ thân của Quang minh thần trong người Tra Nhĩ Tư có vậy mới có thể giải thích được là ai mà có cái thực lực có thể khiến Thần bí tiên tử trọng thương, nhưng Quang minh thần không phải đã nói hãh không thể ở lâu được

Nội thể sao?

"Kỳ lạ thật, phải hỏi Thần bí tiên tử một chút cho rõ mới được" Long Nhất không nỡ làm ảnh hưởng tới việc trị thương của Thần bí tiên tử. Theo cách vừa rồi khi tiến vào mở cửa thạch thất nhưng lại thấy làm kiểu gì cửa của thạch thất cũng không mở ra.

"Quả nhiên là bảo vệ tinh vi thật, thực đối với ta còn chút lưu tình" Long Nhất mắt lóe tinh quang, cảm thấy sự khôn ngoan cũng không thua gì Mộc Hàm Yên, đúng là cùng một giuộc cả

Nhưng ngay lúc Long Nhất rời đi, Thần bí tiên tử trong thạch thất xuất một làn vụ khí máu tím, ngọc thủ phát lên, một viên đá xuất hiện trong tay, nàng khẽ búng viên đá chìm ở ma pháp trên trên, tức khắc hoa văn thần bí khắc trên thạch nhai trở nên cực kỳ sinh động, phút

chốc trong thạch thất đột niệm xuất hiện ngàn vạn quang mang, khi quang mang vụt tắt cũng là lúc Thần bí tiên tử trên thạch đài cũng biến mất tăm tích

Kỳ lạ thật, đúng là kỳ lạ, Long Nhất vừa nhíu mày trầm tư vừa bay về hoàng cung, hấn liệt kê lại các sự kiện đã xảy ra trọng đầu, cảm giác tựa như nắm được chút manh mối, ấy thế đến phút cuối lại chẳng có gỡ được, thành ra khiến hấn rất buồn bực

Thần bí tiên tử nhắc hấn cần coi chừng giáo hang, vậy là ý gì đây? Quang minh thần không phải nói Tra Nhĩ Tư ít nhất phải tĩnh tu mười năm sao? Khó mà nói cho thỏa đáng

Khi Long Nhất trở về hoàng cung thì đèn đóm ở khắp nơi trong hoàng cung sang rực, hấn nhớ lúc hấn đi thì cả hoàng cung còn chìm trong giấc ngủ cơ mà

"Thiếu Gia, người trở về rồi à" Long Nhất tiến lại tầm cung, Lưu Ly thấy vậy liền chạy ra nghênh đón

Long Nhất ôm cái eo thon nhỏ mềm mại hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao? Nguyệt nhi đâu rồi?"

"Thiếu gia, Nguyệt nhi nói nên thấy chàng trở về thì đưa người đến ngay đại sảnh, còn nói là Quang Minh giáo hoàng có việc gấp cần tìm" Lưu Ly nói

Tìm hấn sao? Long Nhất chột dạ, tự nhiên nhớ ra lời Thần bí tiên tử, khó có thể nghĩ được lời của nàng lại ứng nghiệm nhanh như vậy, dù sao thì cũng phải hết sức cẩn thận

Tới đại sảnh, vài tên tế tự quả nhiên là do Tra Nhĩ Tư phải đi tìm hấn, nói là có chuyện vạn phần khẩn cấp, và hấn phải mau tới Quang

Minh giáo đường

Long Nhất không muốn nghĩ nhiều, liên quyết định phải đi Quang Minh giáo đường một phen, hẳn muốn biết là cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì. Cho dù Quang minh giáo hang có thể gây bất lợi cho hẳn, nhưng với thực lực của hẳn bây giờ, việc thoát thân cũng không phải khó lắm. Trừ khi Quang Minh giáo hoàng bị Quang minh thần chiếm hữu

Mưa vẫn rơi nhẹ, nhìn xa xa trên không trung nhìn xuống, vài cái đèn ma pháp của Quang minh đại giáo đường trong cơn mưa gió khiến quang cảnh có vài phần quỷ dị âm u

Như thạch thất, như Tra Nhĩ Tư, nhưng linh hồn lại không giống, Long Nhất cảm giác sau khi nhìn Tra Nhĩ Tư lần đầu, rất rõ, quang minh thần chiếm hữu cơ thể Tra Nhĩ Tư đã thoát ra, bản thể dĩ nhiên là trả lại cho hẳn

Cửa đã đóng chặt nhưng Tra Nhĩ Tư lại vẫn nhìn chăm chăm Long Nhất không nói lời nào nhưng tinh thần cũng dần dần khấn trương

""Tra Nhĩ Tư, với thần vị truyền thừa, ta thực sự vô năng vô lực, Ông tới tìm Quang minh thần đi" Long Nhất vẫn nói như lần trước không sai một tẹo

Tra Nhĩ Tư khoe miệng mỉm cười lạnh lẽo, áp lực đột nhiên mãnh liệt khiến cả thạch thất như dâng lên, như cuồng phong chụp lấy Long Nhất đang đứng im

Long Nhất Trong lòng căng thẳng, nhưng nét cười trên mặt vẫn giữ nguyên, hẳn biết Quang Minh thần từng nói mười năm tĩnh tu chỉ là nói suông, bộ dạng của Tra Nhĩ Tư không phải là chủ ý sao?

Long Nhất không lùi lại để tránh, càng thêm tươi cười nhưng hơi thở chuyển sang lạnh như băng, mãnh liệt chống lại khí thế của Tra Nhĩ Tư

"Bất cứ ý đồ nào cố gắng chống chế đều sẽ phải trả giá lớn, Tây Môn Vũ, biết điều hãy đưa Quang Minh thần bài lại đây, nói ra bí mật của thần vị truyền thừa, nếu không chẳng những ngươi chết mà Tây môn gia tộc cùng với tất cả những người có liên quan tới ngươi đều trốn không khỏi sự trừng phạt của Quang minh giáo hội" Tra Nhĩ Tư cười âm hiểm, vẻ mặt như điên cuồng

Long Nhất toàn thân chợt căng thẳng, tay nắm chặt con mắt hiện sát khí, Tra Nhĩ Tư muốn giết hắn, nhưng Long Nhất lúc này còn muốn giết người hơn. Tính thế đã thay đổi, chỉ cần Tra Nhĩ Tư còn sống, cuộc sống của hắn và người thân sẽ không có yên ổn

"Người cho rằng người có thể giết được ta sao?" Long Nhất diều cợt, một pháp thần mà muốn giết hắn sao? Tra Nhĩ Tư đã quá xem thương hắn

"Mình ta không giết được ngươi, nhưng bọn họ thì sao?" Tra Nhĩ Tư thanh âm chưa dứt, bốn góc thạch thất, bạch quang chợt lóe, xuất hiện ngay sau đó bốn lão già mặc các loại áo kiểu thủy, thổ, hỏa, âm ma pháp

Chương 481: Ngũ hệ pháp thần

Ảnh mắt đanh lại, lưng cứng ngắc, tóc dựng ngược, một cảm giác nguy hiểm cực độ

Không khí trong thạch thất dần ngưng trệ, bốn gã Ma pháp sư trên người thoáng hiện quang mang của văn tự ma pháp lực, chính từ trên người chúng Long Nhất sớm đã cảm thấy nguy cơ từ áp lực thâm sâu khó lường này

"Ấy chà, không ngờ người lại có thể nuôi mấy con cẩu trệ này" Nội lực Long Nhất khởi phát mãnh liệt, chốn lại áp lực từ năm người kia.

"Tây Môn Vũ, đừng có chọc thối, chúng chính là bốn con chó ta nuôi mà" Tra Nhĩ Tư cười lớn, trong khi mấy gã kia sắc mặt không chút thay đổi, nhìn Long Nhất với ánh mắt thù địch

Long Nhất ung dung tươi cười như trước, chỉ là mấy giọt mồ hôi lấm tấm ở chân tóc, rõ ràng biểu tình hấn không giống bề ngoài

"Bọn chúng cấp bậc gì thế?" Long Nhất hỏi, mạch máu ở cổ sớm đã nổi cả lên, nhưng lưng hấn như trước vẫn vững như núi đá

Thật ra, hấn sớm đã đoán được bốn gã Ma pháp sư này đạt tới cảnh giới nào rồi, dù sao áp lực trầm trọng từ họ không thể nào là giả, nhưng hấn chẳng dám tin

"Người đã biết rồi, cần gì phải hỏi? cho người thêm một cơ hội nữa, hãy đưa Quang Minh thần bài đồng thời đem bí mật truyền thừa nói cho ta, kết quả thì người biết, Tra Nhĩ Tư ta muốn là phải được" Trên mặt Tra Nhĩ Tư sớm đã thay bằng vẻ âm trầm, tàn nhẫn, điên cuồng

Long Nhất đột nhiên giật mình trong lòng, Tra Nhĩ Tư đã đạt tới cảnh giới pháp thần, việc này không phải nghi ngờ. Hắn cũng thừa nhận bốn ma pháp sư kia cũng đạt tới cảnh giới đó, dù rằng khó ai tin được là từ khi nào mà Pháp thần của Thương Lan đại lục lại có thể làm nô cầu cho kẻ khác

"Thần bài giao cho người không sao nhưng người cùng bốn tên nô cầu kia có thể nói lòng chút được không, người biết đấy, ta là ta rất nhát gan, Vương bát chi khí trên người các người khiến cho ta trong lòng kinh hãi, tay chân chẳng điều khiển nổi, vậy thì sao ta có thể lấy thần bài mà giao cho người được" Long Nhất cười nói, tuy có hơi mất tự nhiên bởi áp lực khổng lồ từ năm tên pháp thần kia

Tra Nhĩ Tư nhìn Long Nhất cười âm hiểm hai tiếng nói: "Đừng làm trò với ta, Nếu người tự mình chặt đi tay trái ta sẽ đáp ứng với người"

Ánh mắt Long Nhất chợt lóe, cười khì khì nói: "Chặt tay phải không được sao?"

"Tây Môn Vũ, ta chẳng rỗi hơi với người, khi người cảm thấy tay trái của người đã bị chúng ta tách ra thì bí mật của người đối với ta mà nói chẳng đáng gì, mấy con thần thú trong hắc ám thú nguyên không gian chẳng thể giúp được người..."

Long Nhất cười khan hai tiếng, Tra Nhĩ Tư biết được cũng chẳng lấy gì làm lạ, thông qua Đông Phương Khả Hình hắn có thể biết được ối chuyện

Quang minh, Hắc Âm, thủy, hỏa, thổ Ngũ hệ pháp thần, khái hiện của nó là thế nào, Nếu nói là hai gã pháp thần, Long Nhất tự tin rằng dù không thắng nhưng vẫn có thể thoát đi dễ dàng, nhưng năm tên pháp thần cùng nhau tạo ra một cái thiên la địa võng, lại ra tay áp chế trước, hắc căn bản đã bị bức vào tuyệt cảnh

Long Nhất cố giữ vẻ tươi cười một cách khó khăn, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển không ngừng, hắc nói: "Muốn thần bài phải không, đưa người này"

Thành âm chưa dứt, mi tâm Long Nhất bắn ra một đạo quang mang nhu hòa. Quang minh thần bài tức khắc xoay tròn bay về hướng Tra Nhĩ Tư

Nạp Lan Như Nguyệt mơ màng mở mắt, nhìn qua bên cạnh chỉ còn thấy Nữ Nhi đang ngáy ro ro mà Lưu Ly chẳng thấy bóng dáng, trong khi ngoài trời tiếng mưa rơi tí tách không dứt bên tai

Vén màn bước xuống gười, nàng thấy bóng Lưu Ly cô tịch ở trên đài (ban công)

"Lưu Ly, ngủ không được à?" Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ nhàng bước tới bên Lưu Ly. Nàng biết Lưu Ly là do Long Nhất mang về. Mặc dù trước đã gặp nhưng tính cách trầm tĩnh kiến nàng sinh hảo cảm, hơn nữa đều là nữ nhân của Long Nhất cả, đương nhiên phải đối tốt với nhau, bởi vậy đối với Lưu Ly người lại không có cảm giác phức tạp như với Như Mộng

Lưu Ly quan đầu lại, mặt hơi tái, ánh mắt hết sức bối rối, nàng nói: "Không hiểu sao, ta cứ cảm thấy hết sức bồn chồn, trong lòng không yên, tựa như thiếu gia đang xảy ra chuyện gì đó"

Nạp Lan Như Nguyệt ngẩn người nói: "Không phải là chàng đi gặp Giáo hoàng có chuyện quan trọng cần bàn sao, sao kaj có sự gì được?"

Lưu Ly nhắm mắt lại, hàng mi dài run rẩy đột nhiên mở ra, trong còn người xuất hiện một kỳ quang hiện ra, nàng đột nhiên túm lấy tay Nạp Lan Như Nguyệt la vội. "Nguyệt nhi muội, hãy đưa ta tới Quang Minh giáo được, ta với thiếu gia có kế ước linh hồn, không phải là vô duyên vô cớ mà có cảm giác này"

Nạp Lan Như Nguyệt bị Lưu Ly làm cho hơi hoảng, nhưng thật sự không muốn tin Quang minh giáo hoàng lại gây bất lợi cho Long Nhất, tín ngưỡng quang minh trong lòng đã ăn sâu vào tâm khảm, nhưng việc liên quan tới an nguy của Long Nhất, nàng khế cắn môi nói: "Chờ chút, muội đi thay quần áo, chúng ta sẽ tới Quang Minh Giáo đường một lần xem"

Đang lúc Nạp Lan Như Nguyệt thay xiêm ý, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa: "Như Nguyệt công chúa, là ta đây"

Như Nguyệt nghe tiếng đó là của Liễu Như liên khoác lại y phục chạy ra mở cửa. "Có chuyện gì sao?" Liễu Như hỏi, lúc nàng đang chuẩn bị thu công thì chợt nghe tiếng Như Nguyệt cùng một nữ nhân xa lạ liền lại xem

Nạp Lan Như Nguyệt lúc này đã trấn tĩnh liền đem cảm giác của Lưu Ly nói qua

"Long Tộc?" Lưu Ly nhìn kỹ Liễu Như một hồi lâu rồi hỏi

Liễu Như trong ánh mắt xẹt qua một đạo quang mang, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lưu Ly cũng mơ hồ cảm giác được trên người Lưu Ly có cảm giác không tầm thường

Úc này, Liễu Như toàn thân đột nhiên chấn động, trên người phát ra những tia đen vàng. Hai đạo quang mang này hình thành một tuyến chiếu xuống mặt đất hình thành một ma pháp trận rất kỳ lạ

"Long Nhất đúng là đã xảy ra chuyện" Liễu Như ánh mắt biến đổi, thân hình chợt lóe bay thẳng vào ma trận, đồng thời Nạp Lan Như Nguyệt cùng Lưu Ly cũng vọt vào theo, tam nữ cũng trong phút chốc đã lọt vào bên trong

Chương 482: Thượng cổ thiên ma trận

Quang minh thần bài trong suốt từ trong mi tâm long nhất chọt bắn ra, tạo thành một đường cong bắn thẳng về phía pháp thần ở góc bên phải

Quang minh cùng Hắc ám tuy nói là cùng bản chất nhưng thuộc tính bài xích lẫn nhau thì không thể nghi ngờ. Quang Minh thần bài mang theo quang minh thần lực cực kỳ thuần khiết, bởi thế Hắc ám pháp thần trong phút chốc, hơi thở có chút bất ổn, áp lực này là nguyên nhân tạo thành một khoảng hở vô cùng nhỏ, mà mở rộng nó chính là Tra Nhĩ Tư. Hắn nhìn kỹ thần bài xuất hiện, chẳng lo lắng gì nhiều, phi thân nhào tới muốn chụp lấy Quang Minh thần bài

Nhưng lúc này Long Nhất tay trái mặc dù bị khống chế, nhưng thực tế để Long Nhất có cơ hội khởi động vòng cổ tay hình rồng để đưa tới ma pháp trận, hắn nghĩ rằng, chỉ cần có cơ hội, chỉ cần Liễu Như tới đâu nhiều loạn các tuyến áp lực thì hắn có thể có hy vọng phá vòng vây

Long Nhất rất nhanh niệm chú ngữ, hình rồng trên cổ tay phát ra một chùm kim quang, một cái khe không gian vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Long Nhất, hắc động thật ghê người

Lúc này trong tay đã bắt được Thần bài, Tra Nhĩ tư lấy lại tinh thần nhưng đã trễ, Long Nhất tập trung toàn thân tinh thần lực cùng với nội lực xuất ra, đẩy mạnh áp lực như biển kia lùi lại ba thước, và

chính lúc này, Liêu Như, Lưu Ly, Nạp Lan Như Nguyệt đã ở bên cạnh hẳn

"giáo hoàng bệ hạ..." Nạp Lan Như Nguyệt vừa xuất hiện đã cảm thấy được khí tức hủy diệt điên cuồng trong thạch thất, lại thấy được vẻ mặt điên cuồng của Tra Nhĩ Tư đang cầm Quang Minh thần bài, không khỏi sửng sờ

Liêu Như lùi lại gầm lên một tiếng, long khí cuồng bạo phun ra, cùng Long Nhất đã vàng áp lực về phía thổ hệ pháp thần ở đối diện hàng, nhưng chỉ là đẩy đi vài thước liền bị áp chế lại

Long Nhất không thể để vụt mất cơ hội này, ý niệm lập tức tham nhập vào Huyết sắc khô lâu ở bàn tay trái, lập tức gọi Quang minh thánh thú, Hỏa kỳ lân, Cuồng lôi thú cùng Long Nhị ra

Nhưng lúc này vàng áp lực lại được kích mạnh, trong nháy mắt lại tiền lên, năm pháp thần dùng toàn lực áp chế thì trên đời có ai có thể ngăn được?

Im lặng, không khí im lặng chết chóc, áp lực khổng lồ từ bên kia ngày càng tăng không biết bao nhiêu lần, áp lực một tòa núi lớn đè lên, khiến Long Nhất không thể duy trì. Thời khắc này bọn họ như bị nghiền nát

Long Nhất hét lên thảm một tiếng, sắc mặt tức thì trắng bệch. Liêu Như cũng không tốt hơn chút nào, may mà có Long Nhị, Tiểu lão hổ được triệu hóa ra, tề tâm hợp lực mà chống lại. Hai cỗ áp lực giao đấu trên không, chẳng bên nào nhường

Tại sao có thể thế nhỉ? Sao lại như vậy? Nạp Lan Như Nguyệt vẫn ngẩn ra lẩm bẩm, nàng nên làm gì bây giờ, một bên là tín ngưỡng đã ăn sâu vào tâm khảm, một bên là tính mạng của phu quân mình

Lưu Ly cũng không hề do dự, nàng lẩm nhẩm chú ngữ, hai chân kim quang chợt lóe hóa thành một cái đuôi cá lớn màu vằn chói, ngay sau đó ngọc thủ vung lên, một dải quang mang lưu chuyển, ngưng kết thành một dải Lưu ly cầm (đàn)

"Tình tang, tình tang...." Tay Lưu Ly gảy nhẹ, âm thanh dễ nghe vang lên trong thạch thất, bắt đầu thì uyển chuyển dập dìu, sau trong phút chốc như trăm ngàn lưỡi dao mang sát khí vô tận

Bốn đạo quang mang đỏ vang lam xanh lục từ trong Huyền cầm bắn thẳng ra. Bay lên không trung tăng cường trợ lực cho Long Nhất, phá tan thế giằng co, từng tắc, từng tắc đẩy lùi vàng áp lực về phía năm pháp thần

Tra Nhĩ Tư vẻ mặt méo mó, ma tính trong ý thức hải bành trướng không thôi. Đây là đặc thù của ma pháp lực cùng tinh thật lực

"Như Nguyệt thánh nữ, ta lấy danh nghĩa giáo hoàng tối cao vô thượng, lệnh cho ngươi lập tức bắt lấy dị giáo đồ cùng yêu nghiệt này giam vào mười tám tầng địa ngục mau" Tra Nhĩ Tư ánh mắt băng thẳng về phía Nạp Lan Như Nguyệt còn đang ngây ra. Hắn biết lúc nào song phương dồn toàn bộ tinh lực vào, bất cứ tác động ngoại lực nào cũng có thể lâm vào hiểm cảnh lập tức. Nếu như Nạp Lan Như Nguyệt động thủ, bọn Long Nhất toàn bộ sẽ phải chết, bởi vì tinh lực bị rút đi, chắc chắn sẽ bị áp lực khổng lồ phản phệ mà chết

Nạp Lan Như Nguyệt bắt đầu lấy lại tinh thần, mặt tái nhợt, người không ngừng run rẩy

"Như Nguyệt thánh nữ, ta lệnh cho ngươi, lập tức giết chết Tây Môn Vũ" Tra Nhĩ Tư nghiêng răng nói

"Không.... không...." Như Nguyệt lắc đầu, ánh mắt lo lắng

"Giết hẩn" Tra Nhĩ Tư gào lên

Nạp Lan Như Nguyệt toàn thân run lên, như bị thôi miên nhìn về phía Long Nhất

Long Nhất cố nghiêng đầu, tóc tai dĩ nhiên là toàn mồ hôi, nhưng hẩn nhìn ánh mắt Nạp Lan Như Nguyệt với tình ý nồng nàn và tin tưởng. Ngày này cuối cùng đã tới, hẩn đã tung hoài nghi, nếu có một ngày hẩn cùng với giáo hoàng đối lập, Nạp Lan Như Nguyệt nhất định sẽ ở bên Quang minh giáo hoàng, nhưng hôm nay hẩn lại có rằng như thế là thiếu tự tin. Thê tử của hẩn nhất định sẽ không bao giờ phản bội hẩn

Con người Nạp Lan Như Nguyệt như phủ một màn mỏng, thời gian tựa hồ trôi qua thật nhanh, màn sương kia vẫn như cũ

Chớp cái

"Quang minh thần vĩ đại, hộ nay hãy chấp nhận cho Nạp Lan Như Nguyệt trở thành Quang Minh giáo hội thành nữ...." Đó làm một tòa giáo đường lớn vô cùng hoa lệ, trong đại sảnh giáo đường, một cô bé chừng mười tuổi thân mặc áo tế tự trắng quỳ gối trước pho tượng quan Minh thần, và Tra Nhĩ Tư cầu nguyện làm lễ rửa tội

"Con Nạp Lan Như Nguyệt xin thề trước Quang Minh thần, đời này, kiếp này sẽ dâng hiến tính mạng cùng với linh hồn mình để phụng hiến cho quang minh giáo hội..." âm thanh non nớt của Tiểu cô nương hương quang Minh thần phát thệ

Nhưng lập tức, trong đầu Nạp Lan Như Nguyệt hoàn toàn chuyển qua hoàn cảnh cùng Long Nhất. Từ lần gặp đầu tiên ở hoành sơn

đoạn mạch, lần khóa thân ở Mễ Á công quốc, lại cùng hấn hiệp nghị thành thân, cùng chung hoạn nạn ở lôi thần cấm khu, vui cười ở hoang mãng thảo nguyên, hai người sớm đã như một.

Ngọc thủ bạch quang chợt lóe, pháp trượng trong tay, Nạp Lan Như Nguyệt mặt ngàn vạn như tình, nàng kiêu hãnh nói: "xin lỗi giao hàng, phu quân con là trên hết, cho dù giam con xuống mười tám tầng địa ngục, con cũng cam lòng"

Tức khắc ma pháp lực xuất mãnh liệt, tiếp tục gia tăng đẩy lùi vàng áp lực về phái năm tên pháp thần

Long Nhất trong lòng rất đổi vui mừng, Nạp Lan Như Nguyệt cuối cùng không để hấn phải thất vọng, hôm nay bọn họ rõ ràng đã chiếm thượng phong, Tra Nhĩ Tư và năm pháp thần rơi vào thế khó. Vàng áp lực bị đẩy lùi về phía chúng, bọn chúng chết chắc

Quầng áp lực từng chút từng chút lùi về phía sau. Cả thành thất, bảy loại quang mang lưu động, áp lực khổng lồ có thể nghiền nát bất cứ vật gì trong nó

Ánh mắt Tra Nhĩ Tư càng trở thêm dữ tợn. Sự kháng cự mãnh liệt đó khiến cho thân thể và tinh thần lực của lão chịu áp lực ngược lại, mạch máu toàn thân như muốn vỡ tan ra. Hai mắt lão đột nhiên trợn ngược lên, con ngươi như muốn nhảy ra ngoài, thoạt nhìn trong thật là kinh khủng

"Khởi động Thượng cổ thiên ma trận" Tra Nhĩ Tư hét lên

Vừa dứt lời, Tra Nhĩ Tư cùng bốn tên pháp thần đồng loạt rút về một nửa tinh lực, các loại quang mang trên người phát mạnh đánh thẳng về phía các góc

Quầng áp lực bị đánh lui về phía sau nhanh hơn mấy lần. Nhưng lúc này, từ bốn góc của gian thạch thất, trần nhà cùng sàn nhà đều tràn ngập ánh sáng trong suốt, các loại phù văn thần bí xuất hiện đầy thạch thất, mang theo một lực lượng vô cùng thần bí

Vầng áp lực chỉ còn cách Tra Nhĩ Tư một tấc, lập tức gập lực cả trở lại bắt đầu lùi ngược trở về

Tra Nhĩ Tư nở nụ cười tàn nhẫn, lão biết hậu quả khi khởi động thượng cổ thiên ma trận. Thượng cổ thiên ma trận ở trọng thạch thất của Quang minh giáo đường nào cũng có, nhưng thật ra đó là ma pháp trận phòng ngự, nhưng có thể chuyển từ phòng ngự sang tấn công

Ma trận thượng cổ này trong trận ẩn chứa ma pháp lực của giáo chủ Quang Minh giáo đường. Khi tế tự và quang minh võ sẽ gần đạt tới cảnh giới nhất định thì tập trung lại dùng để lập kết giới phòng ngự đồng thời phóng thích ma pháp lực ẩn chứa trong đó. Nhưng một khi thiên ma trận dùng để công kích, thì khi thiên ma trận biết mất là những chủ giáo, tế tự cùng quang minh võ sĩ sẽ nổ tung mà chết

Tra Nhĩ Tư rất rõ điểm này, nhưng lúc này, lão không có thời gian nhiều, người khác chết vẫn hơn là mình chết

Áp lực đột nhiên chống trả khiến cho Long Nhất toàn thân nhuộm máu, máu theo khoeo meengj chảy xuống, ngay cả mấy con thần thú cũng mệt mỏi không kém

"Tây Môn Vũ, các người hãy chịu chết đi" Tra Nhĩ tư trên người áp lực nhẹ đi, cười như điên như dại nói

Đúng lúc này, một cái đầu nho nhỏ thò ra từ trong tay áo của Liễu Như, mắt nháy nháy, đột nhiên nháy ra không trung nhanh như chớp,

miệng há rộng ra hấp thu lấy các loại năng lượng thuộc tính khổng lồ kia

"Nữ Nhi, nó tới lúc nào thế?" Liêu Như trong lòng hơi nghi, thì ra lúc nàng tới Nữ Nhi làm ra vẻ như đang ngủ say trên giường, nàng cũng chẳng để ý là nó nhảy vào ta áo từ khi nào mà giờ lại ở đây

Long Nhất ánh mắt vui mừng, Nữ Nhi có long thể phân thể, chỉ cần có năng lượng là nó có thể hấp thu lấy, nhưng tốc độ thì cũng khá chậm. Nếu như chống lại cường lực chút, để cho Nữ Nhi có thêm nhiều thời gian để hấp thu thì thắng bại cũng khó có thể nói

"Như thế có lẽ có thể kết thúc...." Khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất nhăn nhó đột nhiên lộ ra một nét tươi cười quỷ dị. Tinh thần lực ở mi tâm chớp động, ý thức trong ý thức hải đột nhiên xoay tròn cấp tốc, Quang minh thần bài bị Tra Nhĩ Tư lấy lúc trước giờ tự động bay trở về. Lô thần thần bài cũng nhanh chóng xuất ra xuất hiện trên đầu tiểu lão hổ và cuồng lô thú

Chương 483: Quyết định của Khả Hinh

Gầm lên giận dữ, tiểu lão hổ và Cường Lôi thú thân hình tức thì vụt lớn, quang minh ma lực và lôi hệ ma lực cuồn cuộn tràn ra

Thần thú không có thần bài giống như cọp mất móng vuốt, sức mạnh thần thú trong nội thể chúng cần phải được dẫn động bởi thần bài thì sức mạnh bản thân mới được nhân lên gấp bội

Áp lực và kháng lực ở trọng trạng thái so kè, thời gian này thực sự rất ngắn, vì Nữ nhi đang há miệng để nuốt lấy các luồng năng lượng, nếu như có đủ thời gian, thắng lợi nhất định thuộc về Long Nhất

Nhưng Long Nhất trong lòng biết rất rõ không thể có đủ thời gian để Nữ nhi hấp thu hết năng lượng của đối phương, bởi vì cường độ thu xuất cùng đã tới cực hạn, tám chín mươi phần là lưỡng bại câu thương, nếu nói gở thì song phương đều tiêu tùng hết

Lúc này, biện pháp cùng với Tra Nhĩ Tư thương lượng, đồng thời thu hồi tinh lực và ma lực, nhưng không thể tin được đối phương, vạn nhất có một bên gở trò thì xong đời, cho nên ngoài biện pháp đồng quy vu tận thì chưa có ai nghĩ ra biện pháp nào khác

Long Nhất quay đầu lại mờ hôi túa ra trên khuôn mặt tái nhợt, hần nhìn nLong Nhấtn, Lưu Ly, Liễu Nhi với ánh mắt xin lỗi, nhưng tam nữ lại đáp trả với anh mắt kiên quyết không hề hối hận

Trong một gian thạch thất nhỏ như vậy lại tràn đầy năng lượng hủy diệt thiên địa, nếu không phải thạch thất này được xây bằng các vật liệu đặc thù, lại thêm mấy pháp trận phòng ngực thì sớm đã bị năng lượng hủy diệt biến thành tro bụi rồi

Nhưng dù thế nào thì khả năng chịu đựng cũng đã tới mức cực hạn. Nó bắt đầu chấn động mãnh liệt,

Lúc này trời mới mờ mờ sáng, đa số mọi người vẫn còn mơ màng trong giấc ngủ, đương nhiên là có cả Đông Phương Khả Hình, nàng vụt mở mắt, dĩ nhiên là cảm giác thấy năng lượng phát ra từ thạch động

Thạch thất đặt ở tầng một của Quang minh giáo đường khiến cho Khả Hình ở trên thấy chấn động ngày càng mãnh liệt. Cửa thạch thất chỉ có mình nàng, theo lý mà nói chấn động mạnh như vậy chắc chắn sẽ kinh động tới quang minh giáo chủ cùng với tế tự, chỉ là họ còn đang phải vất vả để chống lại sự đau đớn trong ý thức hải. Bọn họ không tưởng được là tính mạng mình tới hồi kết, bởi do kẻ kết thúc đó chính là kẻ mà họ sùng bái, giáo hoàng Tra Nhĩ Tư

Ào Ào. Trong cơn chấn động mãnh liệt, cửa lớn của thạch thất bắt đầu xuất hiện các vết nứt rạn, tách dần ra khỏi cửa đá.

Đông Phương Khả Hình thấy có khe hở, lập tức ẩn thân vào bên tường. Bởi vì nàng đã thấy được cái năng lượng khó tin kia

Ầm, một tiếng nổ lớn, năng lượng cường đại kiến cửa đã bị phá hủy hoàn toàn. Ngay cả vách tường cùng ma pháp thủy tinh cũng hoàn toàn sụp đổ, theo đó khoảng sân rồi của Giáo đường xem giống như là bị người ta cắt ra vậy

Khả Hinh cũn thấy lòng ngực khó chịu, mái tóc bị xổ tung, nếu không phải nàng đã sớm có chuẩn bị thì chắc đã bị cuốn bay mất rồi

Đợi đến lúc luồng năng lượng qua đi, Khả Hinh từ từ nhìn vào trong thạch thất, tình hình bên trong khiến nàng sợ đứng tim

"Khả Hinh, nữ nhi của ta, nhanh tới giết Tây Môn Vũ, Con ghét hắn nhất đời mà?" Tra Nhĩ Tư sơ với Long Nhất cũng không tốt hơn, đều như cảnh củi khô kiệt, nhìn thấy Khả Hinh đúng là mừng như điên

Khả Hinh toàn thân chấn động, trong mắt hiện lên vẻ hoang mang. Nàng từ sau vách tường, từ từ xuất hiện, bước từng bước từng bước tiến vào trong

Long Nhất trong lòng cũng kinh hãi, hắn tin nLong Nhất sẽ đứng về phía hắn, nhưng Khả Hinh thì lại khác, nagnf đã bị Tra Nhĩ Tư thi triển pháp chú, nàng ta chắc chắn phải tuân lời của Tra Nhĩ Tư. Lúc này song phương không thể phân thân, Khả Hinh là người duy nhất có thể chủ động, nếu như nàng động thủ, hắn cùng với mấy mỹ nhân chắc chắn toi, không biết có thể trôi về cái thế giới trước kia không

Tra Nhĩ Tư đứng giữa thạch thất, cách Long Nhất không xa, hai người có thể nói là râu tóc dựng ngược, áp lực cùng với kháng lực tất cả đều tập trung ở phạm vi giữa này

"Quẹt, quẹt, quẹt" tiếng bước chân Khả Hinh vang lên như tiếng sấm trong lòng mọi người

Long Nhất khẽ cắn môi, hắn ngồi đợi chết sao? Hắn không làm được, nếu như Khả Hinh giết hắn thật, như vậy hắn cũng phải cùng nàng đồng uy vu tận

Tra Nhĩ Tư mở to mắt, mặt méo mó, cười cười thoạt nhìn trong rất

ghê rợn

Khả hình dần dần đi tới trung tâm, nhưng vừa mới bước tới đã bị áp lực cùng khác lực đẩy bắn ra ngoài, năng lượng khổng lồ như thế có thể để mặc nàng bước quan được sao

"Phụt" Long Nhất phun ra một ngụm máu, cười khì nói: "Tra Nhĩ Tư, đừng uống phí tâm cơ nữa, toàn bộ hãy cùng tới thăm U minh một lượt nào"

Tra Nhĩ Tư cũng nở nụ cười có vẻ đắc ý" Tấy Môn Vũ, chín tầng U Minh bốn giáo không phải phụng bồi, người có người đẹp làm bạn, cũng chẳng bạc đãi người đâu, rồi những người có mối quan hệ với người sẽ cùng người xuống thôi, không phải cô đơn đâu"

Khả Hình ánh mắt lóe lên, cùng trong mối quan hệ với Long Nhất không phải là nàng và cả Đông Phương gia tộc sao

"Khả Hình, lại đâu, ta có cách để mở cho con, nhưng chỉ được 3 giây thôi, con phải tức khắc giết bọn chúng" Tra Nhĩ Tư gào lên

Khả Hình đáp lại, mặt không chút thay đổi tiến lên, ánh mắt chán ghét nhìn Long Nhất, chỉ thấy mái tóc đen, khuôn mặt tuấn tú của hắn vốn bị áp lực khiến nó méo mó, mũi miệng đều có máu tườì, trong rất thâm

Giữa lúc ngỡ ngẩn, Khả Hình mơ hồ nhớ lại lúc bé, một tiểu nam hài tay cầm cây côn gỗ, mặt mũi bầm dập vì bảo vệ nàng, một chống lại đòn của bảy tám đứa lớn nhỏ.

"Biểu Ca, sau này lớn lên muội nhất định muốn làm vợ của huynh, huynh đừng quên nhé" Lời thề nợ giờ đây quanh quẩn bên tai nàng

"Khả Hinh, con chuẩn bị chưa?" Giọng Tra Nhĩ Tư cắt đứt dòng hồi tưởng của Khả Hinh, trên mặt nàng vẫn như cũ không chút thay đổi

Khả Hinh gật đầu, Quang minh pháp trượng giơ lên, nét mặt phút chốc hiện nét đau khổ

Tra Nhĩ Tư cười tàn nhẫn, bạch quang từ người lão chợt lóe sáng chói lòa, không hiểu là rốt cuộc lão làm cái gì, nhưng áp lực cùng kháng lực nháy mắt bị vạch ta một cửa nhỏ, và Khả Hinh lúc này cũng như tia chớp lao vào trong cửa mở sẵn này

Ánh mắt Long Nhất tối xầm, khẩn trương nhìn Khả Hinh đang lao vào, nhìn thấy nét mặt đau khổ, hai dòng lệ từ mắt nàng rơi xuống

"Khả Hinh, ... Khả Hinh... Tại sao....?" Lúc này âm thanh yếu ớt đứt quãng của Tra Nhĩ Tư truyền tới, vẻ mặt nghi hoặc không cam lòng

Long Nhất vừa quay lại, ánh mắt ngưng lại, thần sắc lộ vẻ kinh ngạc không tưởng tượng nổi, chỉ thấy Tra Nhĩ Tư, miệng phun máu tươi, trên bụng lão không biết từ khi nào đã được gắn thêm một cái chuỗi trủy thủ lộ ra ngoài

"Đây...." Long Nhất nhất không dám tin, hấn cùng tam nữ cũng lộ ánh mắt khiếp sợ

Áp lực theo thương thế của Tra Nhĩ Tư bị đẩy lùi, không bao lâu sau bị năng lượng chống đối phản phệ. Có thể nói thắng lợi trong tầm mắt Long Nhất, nhưng kết quả này dĩ nhiên là Long Nhất không thể nào nghĩ được vì Khả Hinh. Hấn vẫn tưởng rằng thanh chủ thủ kia sẽ phải cắm trên mình hấn

"Xin lỗi, xin lỗi... con không thể nhìn biểu ca chết, càng không thể nhìn Tây Môn gia tộc cùng với Đông Phương gia tộc bị tổn hại

được.... " Khả Hình ôm mặt òa khóc.

"Sao có thể? Ta rõ ràng..." Tra Nhĩ Tư cười thảm một tiếng, hẳn rõ ràng có thi triển trên người Khả Hình, nhưng tại sao nàng lại không nghe hiệu lệnh?

"Con biết người có tác động để con hận biểu ca, khiến cho con phải nghe lời người, nhưng có lẽ là con yêu chàng quá sâu đậm, mỗi khi nhớ đến, con không thể nào cầm lòng được..." Khả Hình khóc nói, quan người nhìn Long Nhất : "Biểu cam ngày đó huynh không phải hỏi muội quát huynh cuối cùng là để làm gì phải không?"

Long Nhất gật đầu

"Muội muốn chứng minh rằng dù muội có cố gắng quên huynh, thậm chí can tâm tình nguyện để giáo hoàng dùng tình chú khống chế tình cảm, nhưng muội vẫn không thể nào quên được huynh. Huynh nói muội không biết yêu, nhưng muội hiểu được cảm giác đây là yêu, muội yêu huynh biểu ca, muội yêu huynh" Khả Hình rơi lệ nhìn Long Nhất.

Long Nhất trong lòng nổi lên dự cảm xấu, hẳn nghiêng răng tăng cường thôi động tinh lực.

"Tây Môn Vũ, đừng đắc ý, nếu muốn chết, toàn bộ sẽ phải chết cùng" Tra Nhĩ Tư tự biết sinh cơ đã tuyệt, điên cuồng cười hai tiếng, trên người bạch quang phát, cùng lúc đó bốn tên pháp thần ở bốn góc cũng phát ra bạch quang chói mắt.

"Không xong rồi, bọn chúng tự bạo" Liễu Như kinh hô, năm tên pháp thần tự bạo, uy lực này đủ để huy diệt thiên địa rồi

Năng lượng bắt đầu điên cuồng ngưng tụ, tóc tai dựng đứng, hơi thở

tử vong từ cốt tủy nổi lên.

Liễu Như, chắp hai tay lại, trên hư không xuất hiện một không gian đen thui xuất hiện bên cạnh mọi người, nàng hô nhanh: "Tất cả vào mau"

Long Nhất nghiêng răng thu hồi thần thú cùng Long Nhất, kéo Khả hinh, Nạp Lan Như Nguyệt Lưu Ly lao vào pháp trận

Chỉ một giây, Khả Hinh chọt xông ra ngoài, một giọt lệ vẫn còn vương trên mặt Long Nhất, nàng đăm đối nhìn Long Nhất, khóe miệng nở nụ cười thật đẹp

Chương 484: Ly biệt đích dạ vãn - Phần 1

"Khả Hinh....." Long Nhất hồn phi phách tán, hấn muốn lao ra để đem Khả Hinh lại nhưng Pháp trận đã khởi động, hấn vừa mới hô lên hai chữ, ma pháp trận liền đưa mọi người biết mất khỏi thạch thất

Khả Hinh từ từ nhắm mắt lại, trong lòng bi thương nhưng lại mang theo cảm giác giải thoát: "Biểu ca, nếu có kiếp sau, muội nhất định sẽ làm vợ của chàng kể cả bên cạnh chàng có bao nhiêu nữ nhân đi nữa"

Một tiếng nổ Ầm, bụi cát mù trời, Quang minh đại giáo đường của Thương Nguyệt Thành, bị san thành bình địa, May là chỗ này ở nơi vắng vẻ, bốn phía không có cư dân, lại đang lúc trời mờ mờ sáng nên số người chết chủ yếu là tế tự và võ sỹ của Quang minh giáo đường

Tuy nhiên cũng kỳ quái, toàn bộ sinh mạng cùng vật thể bên trong Quang minh đại giáo đường đều biến thành tro bụi duy nhất có pho tượng Quang Minh thần không một chút tổn hại, xem rất kỳ lạ

Trong một gian mật thất của hoàng cung Nạp Lan đế quốc, đột nhiên hiện ra một cái ma pháp trận vài bong người ta trong ma pháp trận lao ra

Mật thất này chính là nơi tu luyện của Liễu Như, luôn được nàng cẩn thận coi chừng, để tránh thông bị truyền tới Ma huyệt thâm lâm

Tốn bao nhiêu tinh lực cùng ma lực khiến toàn thân mệt mỏi rã rời, Long Nhất đã lâu lắm rồi không có cảm giác này

Mắt nhắm lại, trong đầu Long Nhất lại hiện lên đôi mắt Khả Hình, không tự chủ được, một cơn đau đớn nổi lên, nha đầu ngọc này, sao lại ngọc ngách như vậy chứ? Hắn biết về thống khổ của Khả Hình. Tra Nhĩ Tư dù sao cũng là dưỡng phụ của nàng, nàng vì hắn mà tự tay đâm lão, khiến cho nàng vô cùng áy náy này cảm thấy không sao có thể đối mặt được, chính vì vậy nàng mới chọn cái chết để giải thoát

Ngủ một chút, mấy người đề khôi phục chút khí lực nhưng ai cũng không nói, ngay cả Nữ nhi cũng lặng yên ngồi nhìn Long Nhất cùng mấy người

"Phu quân, chúng ta đi ra ngoài thôi, không có cả Thương nguyệt thành sẽ nhào nhào cả lên rồi" Nạp Lan Như Nguyệt nhẹ giọng nói, sau khi năm tên pháp thần tự bạo sợ rằng Quang minh giáo đường giờ này đã bị san phẳng, sự kiện trọng đại như thế chắc chắn sẽ khiến cả Thương Nguyệt thành nháo nhào cả lên

"Các nàng đi đi, ta muốn yên tĩnh chút" Long Nhất uể oải nói, nhắm mắt lại nhắm yên không nhúc nhích

Nạp Lan Như Nguyệt cùng Lưu Ly và Liễu Như liếc nhìn nhau, cùng gật đầu rồi nhẹ nhàng rời khỏi mật thất

Quả nhiên, chỉ một đêm chuyện Quang minh đại giáo đường bị san phẳng khiến cho mọi người kinh sợ vô cùng, đâu đâu cũng xôn xao bàn tán chuyện này

Nạp Lan Như Nguyệt vội vã tìm các giải quyết vấn đề này, cuối cùng nàng quyết định tương kế tựu kế, là nguồn cơn sự việc là Hắc Âm

chi thần của Hắc ám giao hội hủy diệt, còn vấn đề khác sau này sẽ tính

Vào một đêm ba ngày sau đó, tại nơi Quang minh đại giáo đường bị phá hủy, xuất hiện một thân ảnh ở đây thật lâu. Trên dải đất ngoại trừ pho tượng Quang Minh thần còn lại đều là tro bụi

"Chẳng lẽ chết hết cả rồi sao?" Thân ảnh nọ thì thào nói, cái thân ảnh này chính là Long Nhất mới từ trong mật thất đi ra

Thở dài thườn thượt, Long Nhất điểm nhẹ chân, thân hình như một làn khói nhẹ bay tới bên bờ biển

"Thiếu gia" Lưu Ly sớm đã ở chỗ này chờ. Vết chân nàng sớm đã xéo nát bờ cát. Đôi chân thon nhỏ hiện ra như ngọc bần, như tiên nữ dưới ánh trăng

Long Nhất thu lại những thương cảm trong lòng, cười âu yếm nói:

"Lưu Ly, thời gian tới, có lẽ ta sẽ rời xa Thương Nguyệt thành, nàng sẽ không được hình thấy biển nữa, nàng có điều gì bất tiện không?"

Lưu Ly lắc đầu, nắm tay Long Nhất nhẹ nhàng nói: "Thiếu gia, thiệp đã nói không hô hận rồi, cho dù người đi tới chân trời nào, tiếp cũng sẽ đi theo người, trừ khi người không muốn thiệp nữa"

Long Nhất cười không nhin được bắt đầu bóp bóp kiêu đồn của nàng

"Đi thôi, chúng ta tới gặp Bạch Phi và Tiểu Mễ chào một tiếng, ngày mai chúng ta sẽ đi" Long Nhất kéo Lưu Ly bay lên cao rồi nhào xuống hòa mình vào biển rộng

Vừa xuống nước, hai chân Lưu Ly lập tức biến thành chiếc đuôi cá màu vàng, cùng Long Nhất ở bên nói cười huyên náo, chơi đùa trong

đại dương sâu thẳm

Đột nhiên, hai người đi tới hải vực nọ, nơi hải quái ẩn thân thì chỉ thấy trống trơn

"Ừa sao lại thế, hải vực này là nơi thích hợp nhất của hải quái nọ, chẳng lẽ Bích Phi a di đã xảy ra chuyện gì sao?" Lưu Ly thảng thốt

Long Nhất nhìn mọi nơi đánh giá, đột nhiên thấy bên cạnh mảng san hô phía trước có cái gì đó lấp lánh tỏa sáng, hấn bơi lại thì thấy nó phát ra từ tảng đá, mặt trên có khắc mấy chữ của hải tộc

"Lưu Ly, đến đây xem viết gì này" Long Nhất gọi to

Lưu Ly bơi lại vừa nhìn thấy chữ liền thét lên kinh hãi, nắm chặt lấy tay Long Nhất

"Trên đó viết gì vậy?" Long Nhất liền hỏi, xem ra cảm giác ly khai biển cũng thật là không sai

"A di nói người cùng với Tiểu Mễ trở về Hải Dương chi hành, để cho thiệp an tâm đi theo chàng, chờ thêm một thời gian nữa họ sẽ trở lại"

"Uhm, ta nghĩ A di cùng với Tiểu Mễ trở lại Hải dương chi thành cũng có nguyên nhân, không cần phải lo lắng quá" Long Nhất một mặt ôm Lưu Ly, mặt khác mơ hồ đoán được, chuyến trở về hải dương chi thành lần này hung hiểm vạn phần, bằng không sẽ không phải đi mà không từ biệt như thế

"Nhưng...A di trở lại hải dương chi thành để làm gì? Người của Ngư tộc một khi bị trục xuất khỏi thành, vĩnh viễn không được trở về, hay là họ đã bị phát hiện rồi...." Lưu Ly lo lắng

"Được rồi, việc đã thế rồi, không nên quá lo lắng, nàng biết a di là một người rất cẩn thận, người ra đi chắc chắn phải có chuẩn bị trước rồi" Long Nhất an ủi

Lưu Ly chột rung mình nhớ lại vào lễ trưởng thành, a di thực sự khác thường liền hiểu ra mọi chuyện

Trở lại bờ, Lưu Ly vẫn rất trầm mặc, vẻ mặt buồn rầu. Nàng từ nhỏ cho đến lớn đều cùng với ad I và tiểu mỹ, họ rời đi khiến cho nàng lo lắng không thôi

Long Nhất mất nửa ngày công mới có thể khiến cho nàng tươi tỉnh hơn chút

Bóng đêm xinh đẹp luôn cần thiết để trang điểm cho sự lãng mạn. Long Nhất không muốn thấy dự thương cảm, bởi vậy lấy sự lãng mạn gió trăng để làm cho người ta quên đi.

Nạp Lan Như Nguyệt trong tấm cung, hai bong người đang thờ hồn hển trên chiếc giường mềm mại, gió biển khẽ khẽ mơn man, khiến cho sự lãng mạn càng lên tới đỉnh điểm

"A, phu quân...." Nạp Lan Như Nguyệt rên lên đứt quãng, thân hình mềm mại run rẩy liên hồi, ngọc thủ cuồn loạn ôm lấy mái tóc Long Nhất

Long Nhất khẽ cắn, bàn tay thì đang khua loạn ở u cổ lây lội của nàng mân mê hạt đậu nhỏ của người ngọc thỏa thích đùa vui

Chương 485: Tái ngộ khô cốt

Nhìn Thương Nguyệt thành dần dần biến mất trong tầm mắt, Long Nhất trong lòng có rất nhiều cảm khái, những chuyện xảy ra ở đây có thể tả lại bằng mấy quyển sách chứ không ít

Buồn rèm xe xuống, Long Nhất đầu ghé lên đùi Lưu Ly mà chân thì gác lên người Liễu Như

"Long Nhất, có tin ta chặt cái chân heo của ngươi không" Liễu Như không phải phải là nữ nhân mà Long Nhất có thể sờ vào, lập tức véo vào đùi Long Nhất rồi trừng mắt nhìn hắn.

Long Nhất la lên rồi rút chân về, thói quen chết người lúc bên cạnh hồng nha của hắn luôn là kê đầu lên đùi và gác chân những người đẹp, cuộc sống như vậy thật chẳng khác nào thần tiên

"Liễu Như, nàng không thể nhẹ nhàng một chút sao?" Long Nhất trách móc

Liễu Như hừ lạnh một tiếng, ôm Tiểu Nữ đưa cho Long Nhất.

"Thật chẳng nề mặt chút nào, nếu như nàng đối với ta như lúc ta rời khỏi Ma huyệt sâm lâm có phải là tốt bao nhiêu không" Long Nhất thờ dài nó, bàn tay không chịu yên vuốt ve đôi chân nhỏ nhắn của Lưu Ly

Liễu Như nghe vậy quay đầu nghi hoặc nói: "Ta lúc ấy đối với ngươi

như thế nào?"

"Không, quên mất rồi, xem ra nàng thường hôn tạm biệt người khác, ta lại còn tưởng đó là nụ hôn đầu tiên của nàng chứ" Long Nhất có chút hờn giận, hẳn còn nhớ mãi cái nụ hôn lúc chia tay đó

Hơi thở Liễu Như như nghẹn lại, mặt đỏ lựng như ánh hoàng hôn, nàng thẹn quá thành giận nói: "Người nghĩ ta với người cùng một dạng sao? Trừ người ra, ta.... Ta.... Người chết đi"

Long Nhất nghiêng người ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào Liễu Như, nhoẻn miệng cười

"Người cười cái gì? Có tin ra sẽ xé tan miệng người ra không?" Liễu Như cay cú nói

"Ta cười ta thôi, bận tới nàng sao? Phải không Nữ Nhi?" Long Nhất phá lên cười mở to mắt nhìn vẻ mặt tò mò của Nữ Nhi đang nhìn

"Vâng" Nữ Nhi đáp, Long Nhất nói cái gì, nó cũng chỉ biết đó là đúng, vì vậy mới gật đầu với Long Nhất, rồi nhoẻn miệng cười

Tám còn độc giác mã kéo cỗ xe sang trọng nhằm thẳng hướng đông khẩn trương chạy. Không đến vài ngày sau đã tới biên giới của Cùồng Long Đế Quốc

"ta nhớ kỹ rằng phía trước không có thành trấn nào, hôm nay phải ở ngoài rồi" Long Nhất nhìn vào bóng đêm đang buông dần xuống rồi nói với Liễu Như và Lưu Ly

Tìm được một chỗ sẽ dừng lại dựng hai cái lều, bố trí vài cái kết giới phòng ngự là được thôi

Ăn qua loa chút, chợt gió đầu nổi lên mang theo hơi ẩm lớn, và trong không khí lòi hệ ma pháp nguyên tố cũng trở lên dày đặc lên nhiều

Oành, hàng loạt tiếng sấm sét vang lên. Những tia chớp bạc, từng đạo xé toang bầu trời, mưa cũng bắt đầu đổ xuống ngay một dây. Trong nháy mắt, trời đổ mưa lớn

Long Nhất nằm trên giường lớn trong lều, ta phải ôm Lưu Ly, tay trái ôm Nữ Nhi, nghe tiếng mưa rơi mà mắt khép hờ suy nghĩ

Chuyện xảy ra với Quang minh đại giáo đường ở Thương nguyệt thành xóm đã được truyền khắp Thương Lan Đại lục. Nhưng lại ngoài dự liệu của hắn là hai đại thần thánh tế tự gần đây liên hợp lại để giải thích, đúng như lời của Nạp Lan Như Nguyệt nói về về việc giáo hoàng Tra Nhĩ Tư trở về Quang Minh tổng hội bế quan, để nhưng người không hiểu chuyện được rõ, một chuyện lớn như vậy cuối cùng trôi qua

Nhưng khiến Long Nhất mông lung nhất là Mộc Hàm Yên cùng Phiêu Miểu Tiên tử. Linh hồn của Phiêu Miểu Tiên Tử bị hao tổn nghiêm trọng khiến hắn giật mình. Nàng ta hẳn hẳn phải cẩn thận đối với Tra Nhĩ Tư để hắn nắm được một chút

Với thực lực của nàng ta, Tra Nhĩ ta căn bản không thể động tới nàng. Cứ cho là nàng nhất thời không đề phòng bị đánh lén, một Pháp thần của quang minh hệ sao lại có thể khiến cho Linh hồn nàng bị tổn thương trầm trọng đến vậy? Trừ khi....

Long Nhất lắc đầu, nhíu mày suy nghĩ. Hắn giờ đây hơi nghi rằng Mộc Hàm Yên và Phiêu Miểu tiên tử chính là một, bởi vì hai người đàn bà này không bao giờ cùng lúc xuất hiện, chỉ là tướng mạo, khí chất hay mùi hương trên người có khác biệt. Chính điều này khiến hắn phải bỏ qua ý nghĩ trong đầu

Đúng lúc đang nhập thần, lông mày Long Nhất chột nháy, huyết sắc khô lâu từ trong lòng bàn tay nháy ra

"Hắc ám khí tức?" Long Nhất tức khắc ngồi dậy

"Thiếu gia, người cũng phát hiện được rồi sao?" Lưu Ly cùng ngồi dậy theo, sức mạnh tinh thật lực đối với sự biến đổi của ma pháp đúng là hết sức miễn cảm

Long Nhất gật đầu đưa Nữ Nhi cho Lưu Ly nói: "Nàng ở đây, ta ra xem sao"

Lưu Ly vốn định đi theo nhưng lời Long Nhất nói nàng liền nhu thuận đáp ứng

Long Nhất chạy ra khỏi lều, vừa lúc thấy Liễu Như cũng bay vút ra, hai người liếc nhìn nhau, một trước một sau nhằm nơi phát ra khí tức hắc ám bay tới

"Thiếu chủ, người phải theo chúng tôi trở về giáo hội, xin đừng làm khó chúng tôi nữa" Tại một ngọn núi nhỏ, bốn người mặc hắc bào vây quanh một thanh niên ở giữa

"Nếu còn gọi ta là thiếu chủ thì đừng làm khó dễ cho ta, các người hãy trở về phục mệnh, nói chưa có gặp ta là được" Giọng thanh niên khàn khàn nói

"Khô cốt, đừng phí lời nữa, chúng ta mau đưa thiếu chủ trở về giao nộp là xong" Âm thanh một người nói

Thanh niên khóe miệng giật giật, đột nhiên khế quát lên một tiếng, hai đạo kim quang xuất hiện, tức khắc từ khí đậm đặc bao phủ cả một vùng

"Kim giáp thi vương, là địch giới vong linh triệu háo thuật" Khô cốt kinh hô một tiếng, lập tức hoa tay lên, hơn mười bộ khô lâu theo một vết nứt không gian xuất hiện, cùng với hai kim giáp thì vương cùng nhau chiến đấu

"U Minh tà khô, ngươi làm sao lại có thể biết Dịch giới vong linh triệu hoá thuật?" Thanh niên thấy mấy bộ khô lâu cường hãn, không khỏi ngần người ra, nhíu mày hỏi. Mặc dù so với Kim giáp thi vương kém một bậc nhưng mười chống lại hai đương nhiên càng đấu càng không tốt

"Là sư thúc tổ truyền cho" Khô cốt thản nhiên nói. Hẳn với Vong linh ma pháp quả là một thiên tài, thực lực của hắn sớm đã không phải so sánh, hơn nữa dịch giới vong linh triệu hoá thuật cùng thăng tiến thần tốc, trong thời thời gian ngắn ngủi có thể gọi về hơn mười bộ U Minh Tà Khô

"Sư thúc tổ?" Trong mắt thanh niên hiện ra một tia thất vọng

"Thiếu chủ, người hãy theo chúng ta trở về thôi" Khô cốt thấy vị thiếu chủ này cũng biết Dịch giới vong linh triệu hoá thuật, trong lòng không khỏi trắc ẩn, bọn họ bốn người vây như vậy, thiếu chủ không thể nào mà thoát được

Thanh niên nọ hừ lạnh một tiếng nói: "Muốn để ta sống mà đi hay là mang thi thể ta về nộp đây"

Long Nhất cách đó không xa nhìn chăm chăm thanh niên nó, đột nhiên khước miệng nhoẻn cười vui vẻ

Chương 486: Thiếu chủ của Hắc Âm giáo hội

Thái độ cứng rắn của thanh niên nọ khiến bốn gã áo đen sợ run, thanh niên này dù sao cũng là thiếu chủ của họ, mệnh lệnh từ trên là phải mang người sống về chứ mang xác về sợ rằng bọn họ chẳng dám ý kiến

Đang lúc bốn gã áo đen khó xử thì đột nhiên hai đạo hồng quang xuất hiện, hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, chỉ thấy hai cái đầu lâu bay ra và máu phun cao hơn trượng

Hai đạo lục quang từ ngực kẻ áo đen vọt ra, đó chính là thúy ma điều được hắc âm giáo hội phong ấn trên người của nhân viên trung và cao cấp

Không phải là hai gã áo đen không có kết giới phòng ngự mà sức mạnh cùng với tốc độ công kích thật sự vô cùng kinh hãi. Kết giới nọ chỉ giống như một tấm màn bình thường, chẳng có thể ngăn cản dù chỉ một vài giây

Mưa càng lúc càng lớn, cảnh vật trước mắt cũng cơ hồ biến đổi. Không còn cùng với một gã áo đen khác ngậy người ra, kinh hãi nhìn thi thể không đầu của đồng bọn. Cách đó không xa một bóng đen dần hiện ra, bóng đen nọ mang Tử thần liêm đao, hồng quang từ hai đồng tử yêu dị chớp lóe trong đêm

"Long Nhị?" thanh niên thì thào

"Khô Cốt, chúng ta chạy thôi...." Gã áo đen kia cảm thấy khí tức từ thần từ Long Nhị, hơn nữa nhìn đồng bọn như thế, lập tức chân phát run, nói xong liền bay vút đi trốn

Xoẹt một tiếng, một tử quỷ trào xuất hiện, vồ thẳng tới gã áo đen

Gã lập tức thay đổi, lao về phía Khô Cốt, nhưng hẳn cũng không có phát giác tử sắc quỷ trào kia là do Khô Cốt gọi ra

"Phệ hồn" Khô Cốt khế quá một tiếng. Mi tâm gã áo đen đã bị móng vuốt cắm vào

"Khô Cốt, ngươi...." Gã áo đen không thể nào nghĩ đến đồng bọn sẽ xuống tay với hắn, vì thế không có chút phòng bị nào, hắc vụ theo móng vuốt của Khô Cốt hút ra, thân thể kẻ áo đen dần dần xụi dần, cuối cùng ngã thẳng cẳng trên mặt đất

Lúc này, Long Nhất và Liễu Như mới xuất hiện trước mặt Khô Cốt và thanh niên nọ

"Khô Cốt ra mắt sư thúc tổ" Khô Cốt thấy Long Nhất vừa xuất về mặt nhất thời rất kích động.

Long Nhất vỗ vai Khô Cốt nói: "Tốt, vong linh ma pháp thực tiến bộ thần tốc thật"

"Đều do sư thúc tổ chỉ dạy, thân thể con đang từ từ khôi phục như thường, cảm ơn người" Khô cốt vạch ống tay áo rộng thùng thình ra, lớp da trên cánh tay đã bắt đầu phủ kín, chắc rằng tiếp tục tu luyện ma pháp đại thành, thân thể hẳn sớm muộn cũng sẽ khôi phục như thường

Long Nhất vui mừng cười, cổ vũ một hai câu, rồi nhìn chăm chăm vào thanh niên hỏi: "Có chuyện gì vậy"

"Thưa sư thúc tổ, vị này là thiếu chủ của Hắc ám giáo hội, theo lệnh của giáo hoàng phải đưa người trở về" Khô Cốt cung kính đáp, rồi lập tức ngẩn đầu nhìn thanh niên nọ. Trong mắt xuất hiện một tia sát khí. Hôm nay, chuyện hấn giết đồng bọn mà bị vị thiếu chủ này nói lại với giáo hoàng, thì cái mạng của hấn khó bảo toàn được, nhưng vì Long Nhất ra tay cứu có lẽ hai người đã có quen biết qua, vì thế hấn mới không dám vọng động

"Thiếu chủ không sao chứ?" Long Nhất quay đầu nhìn vị thanh niên mỉm cười đùa cợt,

"Nhìn cái gì mà nhìn, không có nhìn thấy mỹ nữ sao?" Thanh niên dậm chân một cái, âm thanh trở nên kiêu mị, diện mục như hoa nguyệt, thoát cái từ một thanh niên tuần tú đã biến thành một mỹ nhân tóc lam, mắt lam, không phải Phong Linh thì còn là ai nữa chứ?

Mắt Phong Linh như phủ lớp sương mù, cắn chặt một cái lao vào lòng Long Nhất.

"Phu quân, thiếp rất nhớ chàng nè" Phong Linh ôm chặt Long Nhất, hít lấy mùi quen thuộc, nước mắt cứ thế trào ra

Trong cơn mưa lớn, đôi tình nhân gặp nhau thân mật sau một thời gian dài nhớ nhung

Một lúc lâu, Phong Linh lấy lại tinh thần đem mọi chuyện nói hết. Nguyên là Hắc ám giáo hoàng muốn dùng Phong Linh để ép Long Nhất đến Hắc ám giáo hội. Đương nhiên lý do cũng giống Tra Nhĩ Tư là muốn có được bí mật của thần bài truyền thừa. Nhưng lại bị Phong Linh lén nghe được, nàng vội vàng chạy khỏi Hắc ám giáo hội để tìm

Long Nhất. Sau đó là bị giáo hoàng phái người truy đuổi

Long Nhất nghe xong nhíu mày ngẩng đầu nói với Khô Cốt bên cạnh "Người trở về phục mệnh đi, nhớ chú ý đến nhất cử nhất động của Hắc ám giáo hoàng, về phần đồng bạn của người... người không cần ta phải dạy người phải nói làm sao chứ?"

"Khô Cốt hiểu rõ, sư thúc tổ xin yên tâm" Khô Cốt thi lễ xong, hóa thành đám khói đen đi mất trong đêm mưa.

Long Nhất vừa nhìn Khô Cốt biến mất liền vỗ vai Phong Linh buông nàng ra rồi nói: "Đi thôi, chúng ta trở về lều hãy nói" Nhưng khi hần quay đầu lại thì đã thấy Liễu Như đã mất dạng từ khi nào

"Cái con rồng cái này, không nể mặt tý nào" Long Nhất lăm bắm ôm Phong Linh trở về lều

"Thiếu gia... nàng" Vừa vào trướng bông, Lưu Ly từ trên giường ngồi dậy, thấy Phong Linh ở bên Long Nhất không khỏi run người

Phong Linh cũng xem kỹ Lưu Ly, mái tóc vàng mềm mại, đôi mắt màu xanh biển, ngũ quan hết sức tinh xảo phối hợp với khí tức thần bí khiến nàng bất ngờ không thôi

"Phu quân, chàng lại lừa được tiểu mỹ nữ này à?" Phong Linh thu hồi ánh mắt véo mông Long Nhất một cái

"Xin chào, ta là Lưu Ly ta không phải là thiếu gia gạt mà ta chính là thị nữ của thiếu gia thôi" Lưu Ly cười khẽ nói, trong lòng tự nhủ không biết thiếu gia này có bao nhiêu thê tử, mà ai cũng xinh đẹp như vậy?

Phong Linh nghe vậy tròn mắt nhìn Long Nhất, thị nữ như thiên tiên

thế sao? Thật không thể nào tưởng được. Phong Linh hiểu rõ Long Nhất, là sự thật, lúc đầu Lưu Ly trở thành thị nữ của Long Nhất chính là do ép buộc

"Tốt rồi, đừng nhìn nữa, Linh nhi, giờ nói cho ta biết, vì sao nàng lại trở thành thiếu chủ của Hắc am giáo hoàng?" Long Nhất nhìn Phong Linh cười, nha đầu kia mà giấu giếm thì hẳn quả là khổ.

Chương 487: Tới Bỉ Mông Tộc

Sự thật giống như mong đợi của Long Nhất, Hắc Âm giáo hoàng chỉ có một độc nữ, bởi vậy từ nhỏ đã cố biến nàng trở thành nam hài để bồi dưỡng, người ngoài nhìn thấy là nam đều là do ma pháp dịch dung cả.

Vào năm nọ, U Minh tế tự muốn xin gả đệ tử của bà ta là Lãnh U U cho Phong Linh, Hắc Âm giáo hoàng vì muốn che mắt nên cũng đồng ý với hôn sự này. Điều này khiến Phong Linh lo lắng. Phải biết rằng từ nhỏ nàng đề khoác trang phục của nam hài, như bất kể thế nào thì về sinh lý thì nàng vẫn là một cô gái, sao lại có thể lấy một cô gái về làm vợ được?

"Vì vậy, nàng cố trêu chọc Lãnh U U để nàng ta từ bỏ phải không?" nghe đến đó Long Nhất hì hì cười nói.

"Đúng vậy, Lãnh U U tính cách cao ngạo, làm sao lại có thể gả cho một tên bất học vô thuật được chứ? Hi hi, vì thế, nàng ta chạy trốn khỏi Hắc Âm giáo hội" Phong Linh có chút đắc ý cười.

Long Nhất cũng không nhịn được, hấn nhéo cái mũi nhỏ của nàng nói: "Nói như vậy ít nhiều cũng nhờ nàng, chứ không sao ta có thể gặp được Lãnh U U chứ"

Bất giác Long Nhất lại muốn biết về tình hình của Lãnh U U. Khi đó nàng dùng ma pháp dịch dung, nhưng vóc người hấp dẫn như thế, chỉ nhớ đến là đã muốn trào nước miếng rồi.

"Phu quân bại hoại, chàng lại nghĩ tới gì rồi mà cười xấu xa vậy"
Phong Linh nói rồi đấm nhẹ Long Nhất vài cái.

Long Nhất cười khà khà nhưng đột nhiên nhớ điều gì đó, vì thế nhíu mày hỏi: "Lãnh U U giờ này ở đâu rồi?"

"Đừng lo, thiếp có thể trốn được do nàng yểm trợ đó chứ. Nàng biết chuyện phát sinh, chắc chắn sẽ không ở lại Hắc Âm giáo hội nữa"
Phong Linh nhẹ giọng nói, dù sao cũng cũng thất tử thân, vì cha mẹ ruột của nàng vì Hắc Âm thần bài mà nở lấy nàng làm mồi dụ. Như vậy sao nàng không thương tâm chứ. Long Nhất cũng không biết phải ai ủi như thế nào, trong đầu chỉ hết sức cảm động, Phong Linh tất cả đều vì hắn khiến hắn ghi sâu trong lòng là sẽ phải đền đáp bằng cả cuộc đời mình.

"Phu quân, thiếp không sao đâu, sau khi chúng ta chia ta, chàng gặp chuyện gì, nói cho thiếp nghe đi" Phong Linh dúi đầu vào ngực Long Nhất nói qua chuyện khác.

..... Trái dài phía tây của Hoàn sơn đoạn mạch, là lãnh địa của Thú nhân hoàng tộc Bì Mông Tộc. Bì Mông tộc là tộc ít nhất trong Thú nhân tộc nhưng khả năng chiến đấu cũng hiệu quả nhất trong các tộc. Người Bì Mông tộc khi trưởng thành cao ba trượng, toàn thân phủ lông mao màu vàng, cơ thể phát triển, khả năng phòng ngự và ma ngự rất cường hãn. Bình thường cầm thiết côn nặng nặng ngàn cân chỉ chiêu hoành tảo thiên quân đã vô đối rồi..... Bởi vậy, từ lúc Thú nhân tộc viết lên lịch sử tới này, Bì Mông tộc đều là hoàng tộc của các tộc trong Thú nhân tộc.

Thú nhân tộc lúc đầu phân bố khắp Thương Lan đại lục, đã sớm cùng với loài người sống chung, nhưng do dục vọng của loài người đúng là vô tận. Loài người bắt đầu phân chia quyền lực hình thành

bộ tộc và thành trấn với chiến tranh được tổ chức. Chiến tranh lan rộng nhằm thống nhất quyền lực, thôn tóm lãnh thổ hình thành nên quốc gia. Lúc này bản tính tham lam cũng bắt đầu phát huy, đồng thời thành lập chế độ phân biệt đẳng cấp rõ ràng. Thú nhân tộc được quy là chủng tộc có đẳng cấp thấp nhất, bị loài người xua đuổi đến chốn hoang vu nơi hoành sơn đoạn mạch.

Cũng vì nguyên nhân này, Thú nhân tộc và loài người có thù hận rất sâu đậm, từ đó chiến tranh không ngừng xảy ra. Tuy nhiên Thú nhân tộc tuy mạnh nhưng sao thể so được với loài người vốn thông minh và xảo trá chứ? Vì thế, mặc dù liên tiếp khởi binh nhưng vẫn bị loài người áp chế tại hoành sơn đoạn mạch.

Có thể hôm nay ở lãnh địa của Bỉ Mông tộc hoàng tộc lại xuất hiện một đoàn nhân loại thương đội, thực là không thể tưởng tượng được. Nhưng kỳ nhất là Thú nhân tộc như không thấy thương đội nhân loại này mà thậm chí còn nhiệt tình chào hỏi.

"Ngân Kiếm, muội phu của ta, hôm nay mang cho ta cái gì thế" cuối đường xuất hiện một đội Bỉ Mông binh lính mười người, người cầm đầu cao bốn thước có thừa, trông thấy Ngân Kiếm liền chạy vội tới, cả mặt đất như rung lên.

Ngân Kiếm không nói gì, nhìn vị này gọi là vương tử của Bỉ Mông tộc, Lôi Mỗ Đặc, người này chính là một cường đạo, mỗi lần tới đều bị hấn bốc lột đủ kiểu cả, nhưng hấn không thể chống lại mà chỉ cười đối phó.

"Nhị vương tử, ý muốn của người đã được chuẩn bị tốt rồi, Trương Tam, Lý Tứ, đánh mười cỗ xư ngựa đã nhị vương tử ra khỏi chỗ này" Ngân Kiếm cười bí ẩn nói.

Lôi Mỗ Đặc nhanh chóng đi lại, hai ngón tay vạnh tẩm bột trên xe

ngựa, nhìn trong thất trần bảo cũng những thùng lớn chứa rượu ngon, miệng ngoạc đến mang tai.

"Tốt, muội phu tốt, thực tốt bụng, nhanh về với muội của ta, nó đang chờ đồ cả con mắt kia" Lôi Mỗ Đặc cầm thành thiết côn to dùng cười lớn.

Khóe miệng Ngân Kiếm méo xệch, nghĩ ngay đến tiểu công của như hổ như sói kia. Hai chân hấn bắt đầu mềm nhũn ra.

Lôi Mỗ Đặc đắc ý đi xuyên qua Bỉ Mông tiểu đội, đột nhiên hấn dừng bước lại, quay đầu lại thấy bên Ngân Kiếm xuất hiện mấy nữ nhân, giọng như núi lở cầm thiết côn giơ lên

"Hồ tộc, muội phu, người đem theo loại hạ tiện này tới đây làm gì?"

Ngân Kiếm sớm đã chuẩn bị kỹ, mỉm cười nói: "Là thế này, Hồ tộc đó là đối tác của thương đội chúng ta, người cũng biết Hồ tộc am hiểu loài người nhất, trong loài người chúng ta như cá gặp nước, có ít hàng hóa không thể không nhờ họ hỗ trợ."

Lôi Mỗ Đặc, không có hoài nghi, quay trở ra, Hồ tộc trước kia tại Thú nhân tộc địa vị rất gần với Bỉ Mông tộc. Nhưng vì Hồ tộc cũng xảo trá như loài người, trong chiến tranh với loài người có tác dụng trí mạng, hơn nữa thực lực của bản thân cũng không tệ đặc biệt là Ngân hồ nhất tộc có một kĩ năng đặc thù là "Ẩn thân thuật" cùng với "Thiên cực huyền thuật" là hai đại kì công trong Thú nhân tộc. Thú nhân tộc rất coi trọng thực lực của các chủng tộc, Ngân hồ tộc tại Hồ tộc địa vị rất cao, đem giao cho vị trí thứ hai trong Thú nhân tộc cũng không ai dị nghị.

Sau này chiến tranh giữa loài người và Thú nhân tốc mấy trăm năm mà Ngân hồ tốc huyết mạch ngày càng suy. Cuối cùng tuyệt chủng,

"Ẩn thân thuật" với thiện cực huyễn thuật bị thất truyền, địa vị của hồ tộc cũng sa xuống ngàn trượng, trong nội bộ cũng chia ra nhiều phân chim chỉ có thể dựa vào sắc đẹp cùng "Mị thuật" để phục vụ các chủng tộc cường đại khác. Nhưng hết lần này đến lần khác, Bì Mông hoàng tộc không chấp nhận số ít Hồ tộc trong thú nhân tộc, bởi vậy địa vị của Hồ tộc từ trên cao vô tình bị đạp xuống tận đất.

Bối Toa cắn môi, nắm tay đã trở nên thâm tím, hít hai ngụm không khí mới bình tĩnh trở lại.

"Đừng để ý, hiện trạng trước mắt của Hồ tộc nàng cũng biết, không thể một sớm một chiều mà thay đổi được." Ngân Kiếm thấy vẻ mặt của Bối Toa không vui liền an ủi nói.

"Ta không sao, một ngày nào đó ta nhất định sẽ khiến bọn khinh thị hồ tộc chúng ta phải trả giá đắt" Bối Toa thở một hơi, nhẹ giọng nói, nàng thề nhất định phải đưa địa vị Hồ tộc lên đỉnh cao năm xưa, thậm chí còn huy hoàng hơn nữa.

Ngân Kiếm cười cười, trong lòng hẳn vẫn còn bội phục Bối Toa, tối thiểu thực lực của nàng hẳn cũng không so sánh được, không chỉ có "Mị thuật" mà còn có "Ẩn thân thuật" cùng "Huyễn thuật" thiên hạ có mấy người có thể phá giải.

Đi theo hướng Tây, có thể thấy ngay những dãy nhà cao bằng gỗ và đá, nơi đó là nơi cư ngụ của Bì Mông tộc

Không hề phí sức, Ngân Kiếm dễ dàng đưa thương đội tiến vào trong, xem ra duyên số của hẳn với Bì Mông tộc quả nhiên là phong sanh khởi thủy, với loài người có thể xem là một kì tích.

Nơi cư ngụ của Bì Mông vô cùng lớn, dường như tám mươi phân trăm Bì Mông tộc đều sinh sống ở đây. Nơi này chia làm hai khu vực

trên và dưới. Phía dưới là nơi dành cho Bì mông bình thường, nhà cửa rất đơn sơ. Phía trên là nơi ở của Bì Mông hoàng tộc, mặc dù chỉ có khoảng trăm người nhưng rộng không kém khu dưới. Xem ra cấp bậc trong Bì mông tộc cũng vô cùng nghiêm ngặt

Ngân Kiếm dẫn thương đội toán một phòng lớn ở khu dưới, nơi này là chỗ hẩn ở

Đi vào trong phòng, Bối Toa có chút vội vàng hỏi: "Ngân Kiếm, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Không nên gấp, theo ta được biết, Bì Mông tộc trưởng hiện tại có dã tâm rất lớn, hẩn sẽ không cam lòng ở yên như vậy đâu, rất có thể sẽ cùng loài người gây chiến, lúc đó chính là cơ hội, người tạm thời ẩn giấu thực lực, đến khi có cơ hội không ngại biểu diễn một chút thực lực của người. Được rồi, ta đi ra ngoài một chút đây, người nên tìm một căn phòng nghỉ ngơi đi." Ngân Kiếm nói xong liền đi ra ngoài, tự nhiên là hướng đến chỗ Bì Mông hoàng tộc, chẳng phải ở đó có một lão bà nương đang khát khát hẩn sao?

"Ồ, không biết thiếu chủ cho ta thuốc "Kim thương bất đảo" có hiệu nghiệm không, cứ bộ dạng này mà tiếp e chẳng thể chịu đựng nổi" Ngân Kiếm sờ sờ viên dược hoàn trong túi, mặt mày nhăn nhó than thở.

Nhưng Bối Toa đã dẫn hai thị nữ đi chọn một phòng tốt nhất, ngồi gần ra ở đằng sau. Hồ tộc tới đây đều nằm trong tay nàng, đột nhiên nàng cảm thấy áp lực cực kỳ lớn. Giờ có sự trợ giúp của Thiên Võng tình báo, Hồ tộc một lần nữa có thể chinh đốn lại, nhưng từ người trong tộc chỉ có thể tìm được mấy người được hoặc là mấy ngân hồ trong hồ tộc mà thôi. Tiền đồ trước mắt thực vẫn còn rất u ám.

"Long Nhất, nếu như người ở bên ta có phải tốt bao nhiêu không" Bối Toa lẩm bẩm nói, nhớ tới Long Nhất trong lòng hơi run rẩy. Nàng đương nhiên biết đó là huyền vọng, nàng trong mắt hẳn có cái gì đó đáng sợ chứ không thì tại sao hẳn lại chẳng động hề tới thân thể nàng chứ?

"Ngân Kiếm, người bước ra đây cho lão tử." Một âm thanh như sét đánh bên ngoài vang lên, cả một ốc đều lung lay, làm cho Bối Toa đang suy nghĩ về Long Nhất giật mình tỉnh lại.

Chương 488: Thu hoạch ngoài ý muốn

Bối Toa đứng lên đi ra ngoài, thấy Ngân Kiếm cùng viên quản gia đi theo cũng vội vã chạy ra ngoài liền hỏi: "Ở đây xảy ra chuyện gì vậy?"

"Bỉ Mông đại vương tử ở ngoài cùng với nhị vương tử luôn bất hòa với nhau, lần này nhất định là phiền toái rồi." Viên quản gia đau khổ nói.

Bối Toa tò mò đi theo viên quản gia ra căn phòng gỗ, liền thấy một đại hán Bỉ Mông tộc thần hình trông giống Nhị vương tử vài phần đang đứng ở trước gian nhà gỗ, sau lưng là mười mấy tên Bỉ Mông chiến sĩ, vẻ mặt sát khí đằng đằng làm cho người ta trông mà khiếp sợ.

"Thì ra là đại vương tử giá đáo, thiếu gia nhà ta vừa mới cùng tiểu công chúa ra ngoài, không biết đại vương tử có gì chỉ bảo?" Viên quản gia cười nịnh bước lên tiếp đón, mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng chân không run, giọng nói không đổi xem ra cũng có vài phần bản lĩnh.

"Hừ, nghe nói lần này các người mang đến cho nhị đệ ta vài món đồ mà lão tử lại không có, đây là đạo lý gì? Có tin là lão tử một gậy đập các người thành bánh thịt không?". Vị vương tử này như hung thần ác sát, nhắc đến chuyện liền nói ngay vào vấn đề không hề vòng vo.

"Đại vương tử bớt giận, thiếu gia của ta không phải thiên vị, lễ vật đã sớm sai người đưa đến nơi ở của đại vương tử rồi." Viên quản gia khẽ quệt mồ hôi, nguyên lai là vì việc này, Ngân Kiếm khi làm việc đương nhiên không phải là không tính đến chuyện này, bằng không sao hẳn có thể như cá gặp nước tại thú nhân tộc.

"Thật sao? Tại sao ta lại không biết nhỉ?" Đại vương tử sừng sốt một chút.

"Đại vương tử, chúng ta vừa từ bên ngoài về, còn chưa ghé về nhà a." Một Bì Mông chiến sĩ sau lưng đại vương tử nói.

Lúc này đại vương tử chợt hiểu ra, vẻ tức giận hiện rõ trên mặt cũng đã bình thường trở lại, thoát nhìn giống như tế bào động vật.

Nghe nói Ngân Kiếm không hề thiên vị, đại vương tử cũng không truy cứu nữa, dù sao Ngân Kiếm cũng là bảo bối của mọi người mình, nếu đã thương hẳn thế nào lão tử cũng bị kiện cáo. Phải biết rằng thiết quyền của Bì Mông tộc không phải là trò đùa.

Đại vương tử đang định trở về hưởng thụ lễ vật do Ngân Kiếm đưa tới, ánh mắt cũng vừa lúc chú ý đến hồ nữ Bối Toa sau lưng viên quản gia, sắc mặt bỗng trở nên sầm xuống.

Viên quản gia thấy tình hình có vẻ không ổn, vội mang chuyện của Ngân Kiếm ra nói lại, nhưng đại vương tử không dễ nói chuyện như nhị vương tử, nếu đánh Ngân Kiếm bị thương thì quả là không tốt, nhưng nếu nhưng nếu giết một hồ nữ cực kì không thuận mắt thì cũng không có quan hệ gì, mà sự thật đúng là như vậy.

Đại vương tử xách viên quản gia lên như cầm con gà con, vút sang một bên, một cước xuất ra kèm theo tiếng gió gào rít hướng đến Bối Toa. Nếu bị đánh trúng, chỉ sợ rằng Bối Toa sẽ trở thành một đồng

thịt.

Thân hình Bối Toa chợt lóe lên, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh bên cạnh, trong lòng đang ngầm tính toán.

Ngân Kiếm muốn nàng khi gặp thời cơ thì hãy chứng tỏ thực lực, bây giờ không phải là cơ hội tốt đấy sao?

"Ồ." Đại vương tử thấy Bối Toa nhanh nhẹn tránh được một cước của mình, mà tốc độ lại như quỷ mị, trong lòng hấn kinh ngạc vạn phần, từ khi nào Hồ tộc chỉ biết mỗi khả năng mị hoặc lại có thực lực như vậy.

"Tiếp thêm của ta hai cước." Đại vương tử khẽ quát một tiếng, hai chân vọt lên phía trước, đùi phải mang theo sức nặng ngàn cân đá về phía Bối Toa. Lớp lông dày trên đùi hiện ra một tầng kim quang nhàn nhạt.

Tốc độ mặc dù rất nhanh, nhưng Bối Toa vẫn như trước không hề phí sức né tránh, nhưng không thể ngờ được khi thân thể vừa mới tránh ra, một bóng cước thật lớn thuận theo phương hướng nàng né tránh mà đá tới.

Lực cũ đã hết, lực mới vừa sinh ra, nếu là người bình thường thì đương nhiên không thể tránh khỏi. Tin chắc rằng sẽ bị một cước kim cương vô địch này của đại vương tử đánh tan xương nát thịt, đương nhiên đại vương tử cũng tin chắc như vậy, dám thủ hạ Bỉ Mông chiến sĩ của hắn đã vỗ tay reo hò.

"Bốp" một tiếng, đại cước của đại vương tử đá xuyên qua thân thể của Bối Toa, tốc độ cú đá như tia chớp làm sinh ra cơn lốc nhỏ, làm cho cát bay đá chạy.

Tiếng hoan hô vang dội vừa dứt, chỉ thấy thân hình chỗ Bối Toa đang đứng bắt đầu từ từ nhạt dần, hơn mười giây sau thì biến mất trong không trung, đó chính là công phu "Thiên Cực Huyền Thuật".

Đại vương tử đột nhiên trừng mắt nhìn xung quanh, nhìn khắp bốn phía, vẫn không phát hiện ra hành tung của Bối Toa. Hắn cũng không phải là kẻ ngốc, thu lại tâm lý khinh địch, cơ nhục toàn thân hắn vô cùng căng thẳng, lỗ tai co rút lại cảm thụ động tĩnh xung quanh.

Bỗng nhiên, đại vương cảm thấy eo phải của mình lạnh ngắt, thiết côn ngàn cân trong tay theo thế "Hoành Tảo Thiên Quân" mà quét ngang. Khí thế lẫm liệt làm cho một gã Bỉ Mông chiến sĩ lùi về sau mất bước, ngực như bị một khối đá lớn nặng nề đè lên.

Đại vương tử sau khi quét ngang thiết côn vẫn không dừng lại, thiết côn trong tay tạo nên tầng tầng lớp lớp côn ảnh, khí thế cuồng bạo tạo nên một cái lỗ xoáy thật lớn ở giữa, làm cho những người đứng bên cạnh hắn bị đánh nát bấy.

Thi triển "Ẩn thân thuật" tìm cơ hội đánh lén nên Bối Toa vẫn cầm cự được, dùng tốc độ siêu tuyệt của mình thoát ra ngoài, giải trừ "ẩn thân thuật" thi triển "Thiên cực huyền thuật".

Côn ảnh tầng tầng lớp lớp, mà thân ảnh Bối Toa cũng thế, những hư ảnh kia làm cho Đại vương tử choáng đầu hoa mắt, nhưng hắn sớm đã biết rõ rằng Bối Toa không có không đánh trả, cảm giác này thật là mệt mỏi không thôi.

Bối Toa kì thực cũng không hề thoải mái, muốn "Thiên cực huyền thuật" ảnh hưởng đến Đại vương tử thì tự nhiên không được đứng quá xa hắn, loại cuồng bạo khí thế kia làm cho nàng khó chịu muốn ứa máu, nhưng hôm nay nàng muốn cho mọi người ở đây có một ấn tượng sâu sắc, đó là quá khứ huy hoàng của Ngân hồ nhất tộc đã trở

lại.

"Hây ." Đại vương tử hét lớn một tiếng, thiết côn trong tay mang theo một vòng kim quang đập xuống, tựa như muốn chia cắt thiên địa, gian mộc ốc đối diện âm âm vỡ thành từng mảnh nhỏ, cũng may viên quản gia kia thấy tình thế không ổn đã kêu những người bên trong mang hàng hóa rút lui ra ngoài, lúc này mới không có thương vong nhân mạng, sức chiến đấu của Bỉ Mông hoàng tộc quả thật khủng bố.

"Bốp" một tiếng ngân quang chọt lóe lên, Bối Toa đau đớn kêu lên một tiếng vắng trở lại, trăm phân thân hợp lại làm một, khuôn mặt cười tái nhợt, khóe miệng chảy dài một tia máu tươi, mà tay phải của nàng đang cầm một túm lông màu vàng.

Hai người chiến đấu đã hấp dẫn rất nhiều Bỉ Mông ở xa xa đến xem, lúc này tại hiện trường không hề có một tiếng động, một Hồ nữ khi xưa vốn không chịu nổi một đòn lại có thể cùng người mạnh nhất nhì Bỉ Mông tộc - Đại vương tử chiến đấu ngang bằng, làm sao bọn họ không khiếp sợ cho được.

Đại vương tử nhìn túm lông trong tay Bối Toa, sờ sờ ra sau gáy thì thấy một ít tóc đã bị cắt mất, sắc mặt biến đổi không ngừng

"Tốt, tốt, đã lâu rồi ta không được thống khoái như vậy." Đại vương tử đột nhiên ha hả cười lớn, làm cho viên quản gia cùng mọi người ở xa thở dài một hơi, nếu Bối Toa xảy ra chuyện gì, Ngân Kiếm thiếu gia sẽ lột da bọn họ.

Thú nhân tộc tôn sùng cường giả, ở Bỉ Mông tộc đương nhiên cũng không ngoại lệ, lúc này Đại vương tử đang cùng Bối Toa xưng huynh gọi muội, vì mộc ốc đã bị phá hủy nên hấn cấp cho bọn họ một phòng lớn tại khu vực Hoàng tộc để nghỉ lại. Mà lần này, chuyện Bối Toa

cùng Bỉ Mông đại vương tử đối chiến đã nhanh chóng truyền đi khắp Hoàn Đoạn sơn mạch, các chủng tộc khác đã nhìn Hồ tộc với ánh mắt khác, địa vị của Hồ tộc như thuyền được nước đưa lên cao, Hồ nữ cũng đã có thể ngẩng cao đầu. Đương nhiên, đại vị của Bối Toa tại Hồ tộc trong phút chốc đã lên tới đỉnh điểm. Đây là điều mà Bối Toa cùng Ngân Kiếm không hề ngờ đến.

Mà chúng ta hãy thương cảm cho Ngân Kiếm đang ở trên người Bỉ Mông tiểu công chúa "hì hục, hì hục" khổ cực "cày ruộng", chiếc giường gỗ lớn không ngừng vang lên tiếng "kéo kẹt, kéo kẹt".

"Tiểu bảo bối, nhanh nhanh lên chút nữa đi, hôm nay huynh thật là lợi hại a." âm thanh rên rỉ, kéo theo âm thanh như chuông vỡ không thể tưởng tượng nổi

"Ca ca ta vốn rất lợi hại, trước kia chỉ phát huy ra mười phần thực lực thôi, bây giờ ta sẽ cho nàng nếm thử một chút lợi hại của ta, hôm nay ta sẽ khiến nàng ngất luôn" Trên giường truyền ra tiếng thở hồng hộc, hưng phấn của Ngân Kiếm.

"Tiểu bảo bối, nhanh . nhanh, mau đi, a. ta sắp ra rồi." Bỉ Mông công chúa phóng đặng hô to, tiếng kêu của chiếc giường của chỉ một tiếng duy nhất

Cuối cùng, một lúc sau chiếc giường gỗ lớn cũng không còn lay động nữa, Ngân Kiếm mờ hôi đầm đìa nằm trên người Bỉ Mông tiểu công chúa mà thở dốc, hấn nhìn lại tiểu công chúa vẫn còn dư vị, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, xem ra thuốc do thiếu chủ phát cho thật sự linh nghiệm chỉ là hi vọng không có tác dụng phụ gì thì mới tốt.

Nói rằng tiểu công chúa lớn lên đúng là to lớn, nàng cao khoảng hai thước, ở Bỉ Mông tộc coi như là hoa khôi lá lướn. So với Ngân Kiếm

nàng ta còn cao hơn một cái đầu có thừa. Hơn nữa điều khiến người ta giật mình là nàng ta toàn thân trắng mịn, da tay mềm mại, các nét trên gương mặt tương đối đẹp, sơ với tiêu chuẩn của loài người có thể được xem là mỹ nữ. Trừ điểm đó ra, vóc người cũng không tệ lắm, eo nhỏ, hông nở, trên ngực hai quả nhục cầu to và mẩy, thoạt nhìn đã muốn xin chết rồi, chả trách Ngân Kiếm chấp nhận cam tâm tình nguyện hy sinh

"Tiểu bảo bối, hôm nay ngươi thật là thần dũng, có phải là rất nhớ ta không." Bỉ Mông tiểu công chúa cười duyên, ôm Ngân Kiếm vào trong ngực của nàng.

"Đó là đương nhiên, ca ca ta nhớ ngươi đến phát điên, thế giới này mà không có ngươi thì thật sự là tăm tối a." Ngân Kiếm nhẹ nhàng nói những lời ngon ngọt, đột nhiên liền chuyển giọng, cười nói: "Ta không tới một thời gian, lão bất tử phụ hoàng của nàng không bắt nàng đi tuyển thân nữa chứ."

"Không có, lần trước đại quân Thú nhân tộc tại Ngạo nguyệt đế quốc bị phục kích, phụ hoàng chẳng vui vẻ gì. Giờ thì lúc nào cũng thần thần bí bí chẳng biết đang làm cái gì, lâu lắm muội cũng chả gặp người" Bỉ Mông công chúa trả lời mà chẳng có chút nào hoài nghi Ngân Kiếm

Ngân Kiếm nghe vậy trong lòng trầm lại, Bỉ Mông tộc trưởng này hẳn đã từng gặp quá, nhất định không đơn gia, quân đội thú nhân tộc bị tổn thất nghiêm trọng, lão chắc chắn sẽ không vì thế mà từ bỏ ý đồ, nói không chừng đang ngắm ngầm bày ra cái trò gì đó

"Xem ra bước tiếp phải chơi nước cờ kia vậy" Ngân Kiếm trong lòng lẩm bẫm, hẳn cần nhẹ hạt đào công chúa một cái, trong mắt xuất hiện một tia kỳ quang

Chương 489: Bạch Vân thành, thân thể của Phong Linh

Khi đoàn người Long Nhất tiến vào trong lãnh thổ Cuồng Long đế quốc liền cảm giác được nhiệt độ ấm hơn so với Nạp Lan đế quốc cũng vài phần. Lúc này cũng đã gần tháng mười, năm ngoái vào lúc này nhiệt độ cũng đã dần dần hạ xuống, nhưng năm nay khí hậu thật khác thường và khắc nghiệt, hơn nửa năm nhiệt độ cao làm cho cả Thương Lan đại lục lâm vào cảnh hạn hán, thêm vào đó chiến tranh liên miên, nhân khẩu giảm mạnh, rất nhiều thôn trang đã trở nên hoang phế, cỏ dại mọc cao ngang hông, làm cho người ta nhìn mà cảm thấy bi thương.

Dọc đường đi, Long Nhất trầm mặc rất nhiều, trừ những lúc cùng mấy cô nương cười đùa còn đại đa số thời gian đều nhíu mày mà trầm tư. Cục diện của Thương Lan đại lục lúc này rất phức tạp và rắc rối, theo tình báo hằng ngày của Thiên Vĩng thì Ngạo Nguyệt đế quốc đã quyết định rút quân, tình hình hết sức đáng mừng. Liên quân chủ lực của hai nước đã bao vây đô thành của Ngạo Nguyệt đế quốc - Băng Phong thành, hơn một nửa thành trấn đã bị quan viên của hai nước đến tiếp quản, Ngạo Nguyệt đế quốc có thể nói đại thế đã qua.

Lúc này Ngạo Nguyệt đế quốc không có gì phải lo lắng nữa, mà quốc hiệu Nạp Lan đế quốc có thay đổi nhỏ, nhưng nhưng người hiểu chuyện đều thấy được Nạp Lan đế quốc đã nằm trong tay Tây Môn gia tộc. Tình hình trọng yếu lúc này là tại Đẳng Long thành Tây Môn gia tộc đang đấu với Long thị hoàng tộc, một khi Long thị hoàng tộc sụp đổ Tây Môn gia tộc có thể nói đã trở thành bá chủ của Thương

Lan đại lục.

Chỉ là Long thị hoàng tộc đã đứng vững hơn 500 năm, thế lực ẩn dấu không thể đoán biết được, hơn nữa phía sau lại còn có thế lực hắc ám thần bí, Tây Môn gia tộc nếu muốn đoạt quyền thì sẽ gặp phải khó khăn không nhỏ.

Long Nhất kéo rèm của chiếc xe ngựa đất tiền, nhìn những thương lữ, quá khách đang đi trên đường, khẽ nhíu mày hẳn nói: "Phía trước không xa là Bạch Vân thành, một toà thành lớn phía nam Cuồng Long đế quốc, chúng ta đến đó nghỉ ngơi cho tốt rồi đi tiếp nhé" .

Kết hợp, phân tích các tin tức tình báo, Long Nhất biết được hiện tại Bạch Vân thành đang bị Long thị hoàng tộc xâm nhập khống chế. Bạch Vân thành là một thành lớn quan trọng tại biên giới Nạp Lan đế quốc và Cuồng Long đế quốc, có thể nói là "yết hầu" của cả hai nước. Long Chiến đương nhiên đã tính toán kỹ lưỡng, một khi Long thị và Tây Môn gia tộc phát sinh xung đột kịch liệt, chỉ cần khóa chặt Bạch Vân thành có thể ngăn cản quân tiếp viện của Nạp Lan đế quốc bên ngoài. Bởi vì Nạp Lan đế quốc nếu muốn đem quân xâm nhập vào Cuồng Long đế quốc trước hết phải thông qua Bạch Vân thành.

"Phu quân, nghe nói Bạch Vân thành có rất nhiều mỹ nữ, không biết có phải là thật không?" Phong Linh hì hì cười hỏi.

"Còn giả được sao, Bạch Vân thành bốn phía là non xanh nước biếc, linh khí tràn ngập, sản sinh ra những cô gái băng cơ ngọc cốt, hoa dung nguyệt mạo." Long Nhất thật sự là mười phần háo sắc, vừa nghe nói đến chuyện này tình thần liền phấn chấn mười phần.

Mỹ nữ của Bạch Vân thành đúng là nổi tiếng cả Thương Lan đại lục, rất nhiều thế gia, quý tộc các nước đều cảm thấy lấy được con gái Bạch Vân thành là điều vinh dự. Lúc trước, Long Nhất cùng Nạp Lan

Như Nguyệt cũng đã đi qua nơi này, chỉ là khi đến vôi vãi, khi đi cũng vôi vãi, cũng chưa kịp mở mang kiến thức một phen. Huống hồ Bạch Vân thành nổi tiếng không chỉ có mỹ nữ, Tiêu hồn quật cũng là một địa danh lớn có tiếng. Trong thành Bạch Vân hồ san sát. Không phải ở tiền kiếp chính là nơi ở của nhà Tần sao

"Phu quân lại nghĩ bậy rồi, muốn phóng túng tại Bạch Vân thành sao, ta không cho phép chàng dính vào." Phong Linh trợn mắt lên, hai mắt như phát sáng nhìn thẳng vào mắt Long Nhất hừ hừ nói.

"A, a, nói về xinh đẹp trên thế gian có mấy người có thể cùng Linh nhi ngoan của ta so bì đây, những nữ nhân có thể làm phu quân của nàng động lòng thật sự rất ít, rất ít mà." Long Nhất vươn tay, ôm cái eo thon nhỏ của Phong Linh cười nói, lúc này người bên cạnh hẳn đúng là có dung nhan khuynh nước khuynh thành, bởi vậy những lời này hẳn nói không phải là giả.

Phong Linh thuận thế, dựa vào ngực Long Nhất. Lòng có chút giận dữ, đánh hẳn một cái. Cũng không biết nàng cùng phu quân có phúc tu mấy đời, nhưng giai nhân tuyệt sắc bên cạnh vì hẳn mà chết, không nói để những người đã xa cách, tự họ cũng không phải là trùng ma chú của hẳn, trái tim đặt hết cả vào hẳn sao?

Bạch Vân thành, danh tự này cũng giống như phong cách của nó. Tường thành cùng những kiến trúc phụ cận trong thành đều do một loại đá đặc hữu trên núi "bạch nham thạch" xây nên, hơn nữa phong cách có sự kết hợp giữa đại khí của Cuồng Long đế quốc và sự thanh nhã của Nạp Lan đế quốc. Tất cả tạo nên cảm giác phiêu dật bất phàm, làm cho người khác có cảm giác hết sức thoải mái.

Lúc này cửa Bạch Vân thành mở rộng, nhưng lại có một đội ngũ xếp hàng thật dài, những khách vào thành cùng với thương đội đều bị kiểm tra hết sức nghiêm ngặt, đây là chuyện mà trước kia chưa từng

có.

Long Nhất nhíu mày, bày bố kiểu này không phải là để kiểm tra thân phận của hắn đấy chứ, hắn nhẹ nhàng vuốt cằm, cười nói: "Linh nhi, không phải là nàng biết ma pháp "dịch dung" sao? Nàng hãy giúp chúng ta thay đổi diện mạo đi, hai ngày tới ta muốn xét xét tình hình của Bạch Vân Thành một chút"

Phong Linh khéo léo vung tay như hoa, gương mặt tuấn tú của Long Nhất liền biến thành bình thường, trên miệng còn có một chùm râu, chỉ có nụ cười hư hỏng trên môi vẫn như cũ. Lưu Ly thì biến thành một thị nữ tướng mạo thanh tú, Liễu Như cùng Phong Linh trở thành hai vị phu nhân, còn Nữ Nhi thì không cần phải nói, chính là nữ nhi của Long Nhất.

Về phần Liễu Như đồng ý giả dạng làm phu nhân của hắn, làm cho Long Nhất có chút bất ngờ. Trước kia nếu muốn chiếm được một chút tiện nghi của nàng thì quả thật khó hơn lên trời, bất quá Long Nhất cũng không suy nghĩ quá nhiều, dù sao cũng chỉ là diễn trò mà thôi.

"Thuận buồm xuôi gió" tiến vào trong Bạch Vân thành, Long nhất cùng đám thị nữ và phu nhân trông rất đổi tầm thường đang hứng thú nhìn cảnh trí trên đường, sự phồn hoa tuy không thể so với Đẳng Long và Thương Nguyệt nhưng quang cảnh dân chúng ở hai bên đường rất sầm uất, sự huyền ảo thực không kinh ngạc.

Hỏi người đi đường chỗ Phượng Hoàng lữ điếm xong, đoàn người lại đi tiếp. Cứ theo Thương Nguyệt thành đi xuống, đến khi đi ngang qua thành trấn, chính là nơi Phượng Hoàng lữ điếm đặt cơ sở. Mà mỗi lần vừa đến Phượng Hoàng lữ điếm, Long Nhất luôn không tự chủ được lại nhớ đến mẹ con Ngu Phượng.

Theo như lời Phụng Hoàng gia chủ, Ngu Phụng lúc này đang ở trong Hỏa Diễm sơn bế quan, không biết khi nào mới có thể phá quan gặp lại. Vừa mới nhớ đến, thân ảnh Ngu Phụng liền hiện ra trong đầu Long Nhất, một khuôn mặt tươi cười mười phần anh khí, mái tóc dài, vàng rực rỡ như ánh mặt trời, tấm áo giáp đỏ rực bó sát thân hình lả lướt ưu mỹ, tay cầm hỏa hồng cự kiếm, đứng trong một đám người liền dễ dàng nhận ra ngay vẻ cá tính mười phần, như mặt trời hấp dẫn ánh mắt mọi người. Đó chính là Ngu Phụng, một Ngu Phụng độc nhất vô nhị.

Long Nhất đang chìm vào trong hồi ức, trong ánh mắt có chút mê ly, khóe miệng khẽ thoáng qua một nụ cười đầy nhu tình.

"Phu quân, chúng ta đến nơi rồi." Chiếc xe ngựa hào hoa dừng lại ở Phụng Hoàng lữ điếm một lúc lâu rồi, nụ cười của tên tiểu nhị ra tiếp đãi cũng đã trở nên cứng nhắc, nhưng Long Nhất vẫn ngây người ra đó, Phong Linh liền huých nhẹ vào cánh tay hắn, nhẹ giọng nói.

"A, nhanh như vậy sao." Long Nhất lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn tấm biển Phụng Hoàng lữ điếm, cười cười bước xuống xe

Phụng Hoàng lữ điếm vốn nằm ở chỗ buôn bán phồn hoa nhất Bạch Vân thành, sinh ý rất tốt, khi bọn Long Nhất vừa vào đã nghe nói hai căn phòng cuối cùng cũng đã có người thuê, làm cho mấy vị khách nhân chưa thuê được phòng ảo não không thôi.

"Thưa các vị khách nhân, thật sự xin lỗi mà, tiểu điếm đã đầy khách rồi, mong các vị lượng thứ cho." Viên chưởng quỹ nọ thấy đoàn người Long Nhất liền cúi đầu xin lỗi.

Long Nhất cười hắc hắc, Phụng Hoàng lữ điếm sở dĩ được tán dương như vậy, phần lớn cũng nhờ vào thái độ phục vụ như thế.

Không nói gì thêm, hấn xòe tay ra, giữa lòng bàn tay là một khối lệnh bài hình tròn đỏ rực, mặt trên lệnh bài có điêu khắc hình một con phượng hoàng sống lại từ trong đục hỏa.

Gương mặt của viên chương quỹ liền sáng ngời, cung kính nói: "Gia chủ đã sớm phân phó, xin mời các vị đi theo ta."

Viên chương quỹ dẫn đoàn người Long Nhất lên tầng cao nhất của Phượng Hoàng lầu điểm, đưa họ vào trong một căn phòng cực kì xa hoa, rồi lui ra ngoài.

"Phu quân, Phượng Hoàng gia chủ kia đối với người thật tốt, mỗi phân điểm đều lưu lại một phòng để dành chờ người đến ở." Phong Linh cười nói.

"À, nói thế nào đi nữa thì cũng là người một nhà mà." Long Nhất vừa cười vừa ôm cả thân thể mềm mại đặt lên ghế mềm. Một tay cầm bình rượu lên uống ừng ực.

Ánh mắt của Phong Linh có chút buồn bã, gương mặt tươi cười nháy mắt biến mất, nàng nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy, là người một nhà, bởi vì chàng là nam nhân của Ngu Phượng muội muội, cho nên Phượng Hoàng gia chủ mới đối đãi với chàng tốt như thế."

Thấy được ánh mắt của Phong Linh, Long Nhất chợt cảm thấy nao nao, hấn liền hiểu được tâm tình của nàng lúc này, đúng là nàng đang nhớ đến mẫu thân của mình, người không do dự dùng nàng để làm cái bẫy của chính mình. Kỳ thật Long Nhất không thể hiểu được là Hắc Âm ma pháp làm cho con người trở nên tà ác sao, như Phong Linh cùng với Lãnh U U, các nàng là những người tà ác sao? Nhưng mà nương thân của Phong Linh .

Nhớ lại mẫu thân của Phong Linh, Long Nhất đột nhiên chấn động,

thần sắc liền trầm xuống, Phong Linh chính là thiếu chủ Hắc Âm giáo hội, như vậy mẫu thân của nàng chẳng phải là phu nhân của Hắc Âm giáo hoàng sao, nếu vậy cũng chính là nương thân của Thủy Nhược Nhan, thân phận của Hắc Âm giáo hoàng đã lộ rõ ra phần nào.

"Có khả năng, nhi tử của Hắc Âm giáo hoàng chính là Thủy Linh Lung." Long Nhất cau mày, trầm nghĩ.

"Phu quân, người làm sao vậy?" Phong Linh thấy ánh mắt của Long Nhất liên tục biến đổi, không khỏi lo lắng hỏi.

"Không có gì đâu, Lưu Ly, Liễu Như, các người dẫn Nữ Nhi ra ngoài tắm rửa một chút đi, ta muốn nói chuyện riêng với Linh nhi một lúc." Long Nhất nói với Lưu Ly cùng Liễu Như nói, cũng không phải hấn cố ý dầu điểm gì, mà đây là vấn đề riêng tư của Phong Linh, hấn muốn tôn trọng nàng.

Lưu Ly cùng Liễu Như không nói gì, hai người dẫn theo Nữ Nhi vào một gian phòng ngủ khác, nhất thời trong phòng chỉ còn lại Long Nhất và Phong Linh hai người.

"Phu quân, chàng. chàng muốn nói cái gì?" Phong Linh cảm thấy Long Nhất trịnh trọng một cách là thường, không khỏi có chút khẩn trương.

Long Nhất hơi trầm ngâm vờ vờ vào vai Phong Linh, mở miệng nói: "Linh nhi, ta muốn biết mối quan hệ giữa nàng và Hắc Âm giáo hoàng là như thế nào?"

"Chính là ngoại công của muội, tuy nhiên cho đến bây giờ muội vẫn chưa gặp mặt qua, muội chỉ biết ngoại công chỉ có một nhi nữ là mẫu thân, cho nên sau khi mẫu thân được gả cho phụ thân, ngoại công liền đem chức giáo hoàng truyền lại cho phụ thân." Phong Linh đáp, hai

mắt vẫn nhìn chăm chú vào Long Nhất, trực giác của nàng cảm thấy Long Nhất nhất định đã phát hiện ra chuyện trọng yếu có liên quan đến nàng.

"Ta nghĩ, ta đã biết được thân thế của nàng rồi." Long Nhất nhìn vào hai mắt Phong Linh, yêu thương vượt ve khuôn mặt của nàng, nhẹ giọng nói.

Chương 490: Việc làm người đàn ông khổ nhất

Phong Linh có chút khó hiểu, hỏi : "Thân thế? Thiếp cũng biết ư? "

Long Nhất lắc đầu, nói : "Nàng chỉ biết tình huống bên nương thân, còn bên phụ thân nàng có biết không? "

"Không biết, phụ thân với nương thân chưa bao giờ nói qua... Phu quân, chẳng lẽ chàng biết? " Phong Linh ngữ khí ngập ngừng, nghi hoặc nhìn Long Nhất.

"Đương nhiên, phu quân của nàng trên thông thiên văn dưới tường địa lý, từ trước đến nay không gì không biết..."

"Được rồi phu quân, đừng ba hoa nữa, mau cho thiếp biết đi, sự tình bên phụ thân thiếp rốt cục là gì ? " Phong Linh hừ hừ cắt ngang Long Nhất, lắc tay hấn hỏi.

Thấy Phong Linh sốt ruột, Long Nhất cũng không kéo dài, hấn cười nói: "Thân nhân của phụ thân nàng ta cũng đã gặp qua, lúc trước ở tầng thượng của thư viện Mễ Á thánh ma học viên, nàng nhớ lại xem chúng ta thấy ai tới?"

Phong Linh thân thể mềm mại run lên, thất thanh nói: "Thủy Linh Lung, bà ta là..."

"Bà ta là nương thân của phụ thân nàng, cũng là bà của nàng" Long

Nhất vuốt ve khuôn mặt đang cứng đờ của Phong Linh mà nói.

"Sao có khả năng như vậy? Sao..." Phong Linh lẩm bẩm lắc đầu, đột nhiên như nghĩ tới việc gì đó ngẩng đầu lên, nắm chặt tay Long Nhất hỏi: "Vậy Thủy Nhược Nhan lão sư?"

"Là tỷ tỷ của nàng" Long Nhất nhẹ nhàng đáp.

"Thiếp có tỷ tỷ, lại còn có bà, phu quân, chàng nói thật phải không?" Phong Linh thì thầm hỏi, câu trả lời của Long Nhất làm cho nàng chấn động,

nàng chưa bao giờ nghĩ đến thủy hệ đại ma tằm sư Thủy Linh Lung nổi tiếng khắp Thương Lan đại lục lại là bà của nàng, mà ở chung lâu như vậy hóa ra Thủy Nhược Nhan lão sư chính là tỷ tỷ của nàng, nhất thời không thể tiếp nhận.

"Đương nhiên, ta đã lừa nàng bao giờ chưa" Long Nhất nói, trong đầu nghĩ tới mỹ phụ lúc trước gặp tại Mễ Á công quốc, mắt hiện lên một tia mơ hồ, xem ra hẳn phải hỏi cơ cấu tình báo Thiên Vĩng tại Bạch Vân thành xem có sự tình gì mới hay không, hẳn luôn cảm thấy mỹ phụ nọ không hề có ý tốt.

"Thế là thiếp cũng có tỷ tỷ, thiếp có một tỷ tỷ xinh đẹp"

Phong Linh vui mừng nói. Đột nhiên lấy lại tinh thần, liếc Long Nhất một cái nói: "Phu quân xấu xa, tiện nghi cho chàng rồi, hai tỷ muội thiếp đều bị chàng lừa gạt rồi".

Long Nhất cười lên hai tiếng hắc hắc, đặc ý nói: "Sao lại gọi là lừa gạt, cái này gọi là duyên phận, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, chúng ta có duyên với nhau, thì sẽ mãi mãi không chia lìa".

"Duyên phận?" Phong Linh lẩm bẩm nói, khẽ đấm Long Nhất một quyền. Có lẽ đúng là duyên phận, bằng không làm sao hai người xa nhau như thế có thể gặp mặt đây? Việc này thật là kỳ lạ, như thể có một sợi dây vô hình nối hai người lại với nhau. Nếu đây thực là duyên phận, nàng hi vọng duyên phận đậm sâu, để hai người gần nhau hơn.

"Đúng vậy, đây không phải là duyên phận của chúng ta sao? Lúc trước thấy hảo huynh đệ tự nhiên biến thành nữ nhân, trong thời gian ngắn cũng thật là khó tiếp nhận, hắc hắc, bất quá hoàn toàn không nghĩ tới đây lại là một tuyệt thế mỹ nhân" Long Nhất cười cười nói, ma trảo từ eo Phong Linh nhẹ nhàng chuyển động, không mạnh không nhẹ tiến lên xoa bóp ngọc nhũ thập phần co dãn của nàng.

"A... Đáng ghét" Phong Linh mặt ửng hồng, hung hăng đánh Long Nhất, cũng không biết là vô tình hay cố ý, trúng ngay tiểu huynh đệ đang dựng đứng của Long Nhất, nhất thời nghe thấy một tiếng hét như lợn bị mổ.

"Sao vậy? Thiếu gia" Cửa phòng ngủ mở ra, thấy Long Nhất kêu thảm Lưu Ly liền chạy ra.

Phong Linh cắn môi dưới, nhìn Long Nhất, mình ra tay rất nhẹ nhàng, sao có thể đau như vậy.

Long Nhất cúi xuống, gian xảo liếc Lưu Ly ở phía sau một cái, thấy không có bóng dáng Liễu Nhứ và Nữ Nhi, vẻ mặt khổ sở nói: "Linh nhi muốn mưu sát thân phụ, mau lại đây bảo vệ thiếu gia".

Lưu Ly thấy vẻ mặt tức giận của Phong Linh và vẻ mặt khoa trương của Long Nhất, lập tức hiểu ra hai người đang đùa giỡn, nàng đóng cửa lại, ồng ẹo đi tới, dáng vẻ thật là dụ người. Phong Linh hậm mộ

nhất là dáng vẻ Lưu Ly, eo thon uốn éo bộ dạng quả là phong tình vạn chủng, nhưng cũng rất tự nhiên, phát tán mỹ lực của nữ nhân.

"Thiếu gia, người đau ở đâu?" Lưu Ly đứng cạnh Long Nhất nhẹ nhàng hỏi.

Long Nhất đứng thẳng lên, chỉ vào nội khố gian manh nói: "Ở đây, nha đầu Linh nhi thiếu chút nữa là đem tinh hoa trời đất hủy đi rồi, mau giúp thiếu gia xoa bóp nào".

"Phu quân xấu xa, chàng khi dễ người ta" Phong Linh tức giận nhéo một cái vào hông Long Nhất.

Chỉ là Lưu Ly mặt đỏ rực đang dùng bàn tay nhỏ bé luồn vào trong quần của Long Nhất, bàn tay trắng muốt nhẹ nhàng xoa bóp. Tiểu Long Nhất mặc dù chinh chiến sa trường đã lâu, nhưng vẫn đường đường dựng lên thẳng đứng như thường.

Lập tức, hô hấp của ba người trở nên gấp gáp, bàn tay Lưu Ly cảm nhận thấy vật nóng rực đang động đậy kia thật lợi hại, Phong Nhi đứng lên muốn chạy trốn, lại bị Long Nhất bắt được.

"Phu quân, có Lưu Ly bồi tiếp chàng là được rồi, thiếp về phòng nghỉ ngơi một lát" Phong Linh giọng cầu xin nói, biết rõ với tính cách Long Nhất nhất định đang muốn hảo hảo, gặp mặt mấy ngày nay hai người đã cũng nhau điên đảo loạn phượng nhiều lần, nhưng chưa từng cùng một lần cùng Lưu Ly.

"Không được, nàng thấy ta ở đây đã sưng to như vậy, nàng không cho nó phát tiết là không xong đâu" Long Nhất khéo léo ôm lấy Phong Linh nhẹ thổi vào tai nàng một hơi nóng bỏng, cảm giác này làm cho toàn thân Phong Linh nhũn ra, tim đập thành thịch như muốn lọt ra ngoài.

Phong Linh liếc mắt nhìn tiểu Long Nhất cao cao ngạo nghễ một cái, thấy tay của Lưu Ly đang loan động, tim như bị thiêu đốt co lại, nàng đã bị tư vị nam nữ hoan ái lay động.

Phong Linh vươn tay, cầm lấy một phần nhục bồng từ tay Lưu Ly, Long Nhất chớp mắt hít lấy mấy hơi, cảm thấy một cỗ khoái cảm mãnh liệt cực kỳ kích thích.

"Lưu Ly, Liễu tỷ tỷ và Nữ nhi đang làm gì vậy?" Phong Linh và Lưu Ly rất ăn ý, nhẹ giọng hỏi, sợ Liễu Như đột nhiên xuất hiện.

"Liễu tỷ tỷ đang minh tường, còn Nữ nhi thì đang ngủ" Lưu Ly biết Phong Linh đang nghĩ gì, cười nói.

Phong Linh nghe thế trong lòng nhẹ nhõm hơn, dù sao nàng cùng Lưu Ly đều là nữ nhân của Long Nhất, cũng không cố kỵ việc gì, bày tay nhỏ bé nhẹ nhàng kéo khố tử của Long Nhất xuống, nhục bồng nóng bỏng liền bùng bùng nộ khí hiện ra.

"Thứ đồ xấu xa " Phong Linh nhẹ nhàng khẽ búng tiểu Long Nhất, hai chân quỳ trên sa phát làm cho mỹ đồn cong lên, đầu từ từ hạ xuống, đôi môi khẽ mở, cái lưỡi thơm tho liếm láp, nhất thời làm cho Long Nhất thần hồn bay bổng.

Lưu Ly ở bên cạnh thấy vậy trợn má hốc mồm, tim đập rộn ràng, hô hấp mạnh mẽ, lại thấy đôi mắt Phong Linh hiện lên vẻ mê say, ngay cả nàng là nữ nhân cũng cảm thấy xương cốt nhẹ bồng, hướng chi là Long Nhất.

Long Nhất vượt ve mỹ đồn mượt mà co dãn của Phong Linh, cởi đai lưng nàng ra, không còn trở ngại gì bàn tay xoa nắn đồn bộ da thịt mềm mại, kích thích Phong Linh xuân thủy lan tràn, u cốc thần bí trở

nên ngập ngụa.

"Luu Ly... nàng cũng tới đây..." Long Nhất dục hỏa bốc lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Luu Ly.

Thân thể Luu lý mềm mại run lên, tâm trạng vạn phần ngượng ngùng, nhưng lời Long Nhất nói nàng không thể làm trái, cũng bắt chước bộ dạng của Phong Linh quì bên Long Nhất, nhìn xuống nhục bông nóng bông kia, thè lưỡi cùng Phong Linh mỗi người một bên.

"Sướng... sướng muốn chết đi được" Long Nhất rên rỉ, yết hầu trợt lên trợt xuống, nhìn hai đôi môi kiều diễm, cái lưỡi đang khéo léo hoạt động, ai có thể chịu được cảnh như thế này.

Hai nàng cũng không phải là hoàng hoa khuê nữ không biết gì, thấy thân thể Long Nhất co lại, biết Long Nhất sắp đạt đến đỉnh điểm khoái lạc, càng dùng nhiều lực hơn.

Đang lúc cao trào này, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, một đôi mắt vô cùng tò mò đang nhìn về phía ba người Long Nhất, Phong Linh và Luu Ly hai nàng đang cúi đầu nên không phát hiện, chỉ có Long Nhất hồn đang một khắc lên tiên là nhìn thấy Nữ Nhi đứng ở cửa, lập tức cả người như bị dội một gáo nước lạnh, tiểu Long Nhất uy phong lẫm liệt trong phút chốc đã mềm nhũn xuống.

Long Nhất tay chân cuống cuồng kéo quần lên, trong lòng ca thán không thôi, đúng là thảm họa, tình huống này xảy ra rất nhiều lần không có khả năng hoàn toàn suy giảm, đang bay bổng trên đỉnh khoái cảm bỗng rơi xuống thâm sâu cùng cốc đối với nam nhân mà nói thật là một việc đau khổ.

"Phụ thân, các người đang làm gì vậy?" Phong Linh cùng Luu Ly đang trong lúc ý loạn tình mê, Nữ nhi vừa chạy đến vừa cất thanh

âm vô tội hỏi, lưỡng nữ cả kinh theo phản xạ ngòai dậy ngay lập tức, mặt đỏ lên, chỉ muốn kiếm một cái lỗ để chui xuống.

"À... chúng ta đang chơi đùa" Long Nhất cười khan hai tiếng nói.

"Vậy phụ thân cho Nữ Nhi chơi với được không?" Nữ Nhi ngây thơ nói, ánh mắt lại hướng xuống quần Long Nhất.

Long Nhất phản xạ tự nhiên đưa hai tay che lại, lại cảm thấy có điều không ổn, ậm ừ nói: "Để hai vị tỷ tỷ chơi với con, phụ thân còn có chút việc".

Long Nhất nói xong liền đứng dậy vọt ra ngoài, phanh một tiếng đóng cửa lại, để lại hai nữ cùng Nữ Nhi đang hiếu kỳ.

Long Nhất thở một hơi, vén rèm cửa trong phòng ngủ, thấy bên ngoài sắc trời đã lờ mờ, mặt trời sắp lặn, ở chân trời hiện ra một vòng nắng ấm, giống như một thiếu nữ đang cười.

Cửa sổ phòng ngủ nhìn ra đường cái, trong lúc này, trên đường nhộn nhịp hẳn lên, nam thanh nữ tú sắc phục đẹp đẽ tấp nập đi lại, hình thành một phong cảnh có một không hai cho Bạch Vân thành, đồng thời, làm cho Long Nhất nhìn thấy một phần về lời đồn Bạch Vân xuất mỹ nữ, quả thật, nữ nhân trong Bạch Vân thành đẹp hơn địa phương khác, đại đa số đều eo thon da trắng cao ráo hơn người, ngũ quan rất là thanh tú, phối hợp cùng với khí chất đặc biệt và trang sức, chính xác có hấp lực kinh nhân, khó trách nam nhân các nơi một khi tới Bạch Vân thành đều cảm thán không thôi, quên mất đường về.

"Thần Phong quân đoàn?" Đang lúc Long Nhất muốn kéo rèm lại, đột nhiên thấy một đội thiết kỵ hàng ngũ chỉnh tề từ cuối đường đi qua, trên vai đeo huy hiệu của Thần Phong quân đào trực thuộc Bắc

Đường gia tộc.

Chương 491: Hồng Tụ phảng, Mộc Hàm Yên

Đồng tử Long Nhất co lại, Bắc Đường gia tộc với Long Thị nhất tộc đều cùng một phe cánh, Thần Phong quân đoàn lại là một trong quân đoàn tinh nhuệ nhất Cuồng Long đế quốc, mà địa thế Bạch Vân thành hiểm yếu, nếu như quân đội Nạp Lan đế quốc tấn công tổn thất lớn, không cần nói cũng biết kết quả, Tây Môn gia tộc nếu muốn an toàn đoạt ngôi, quyền khống chế Bạch Vân thành này phải nằm trong tay.

Ở nơi đông đúc tấp nập này, trời dần dần tối, trăng sáng rực phía chân trời, ánh sáng bàng bạc chiếu xuống, thấy cả Bạch Vân thành trở nên rực rỡ, chính vì nhưng ngọn ma pháp đăng bảy màu mê ly kia, cuộc sống phóng đãng xa hoa về đêm bắt đầu.

Cơm nước đều do trưởng quỹ của Phượng Hoàng lữ điểm an bài, sơn hào hải vị thứ gì cũng có, có thể thấy Phượng Hoàng gia chủ rất chiếu cố Long Nhất.

Nhớ tới Phượng Hoàng gia chủ, Long Nhất liền nhớ tới thân thể tuyệt mỹ của bà ta, lần trước đã vô tình nhìn thấy, thân thể ngạo nhân trong làn hơi nước mơ hồ thoát ẩn thoát hiện thoáng lên trong đầu Long Nhất. Quan hệ của hai người cũng vì thế mà có chút mập mờ, mặc dù không đúng với luân thường đạo lý, cảm giác cấm kỵ đó luôn làm cho người ta hưng phấn, cũng như quan hệ với Tinh Linh nữ vương.

Đợi đến khi cơm no rượu say, Long Nhất có hứng đến địa điểm ven Bạch Vân hồ thăm thú, nơi này sự có mặt của nữ nhân thật không hợp, liền bảo các nàng tự thân đi dạo, muốn tự mình đi trước.

"Phu quân, thiếp nói với chàng này, nữ nhân nơi đây chàng có thể sờ ngấm nhưng tuyệt đối không thể làm thật" Phong Linh lo lắng nói, Long Nhất có Ti Bích, U U tuyệt sắc mỹ nhân bên cạnh cũng được, dù sao cũng đều là mỹ nữ, nhưng những nữ nhân nơi đây lại không ai vừa mắt nàng.

Long Nhất cười hắc hắc. Trừng mắt nhìn nàng ý bảo nàng yên tâm rồi liền rời khỏi lữ điếm, lúc này hắn vẫn như cũ dùng ma pha dịch dung, xem mặt thì chỉ như một nam nhân bình thường.

Bạch Vân hồ thật đúng là một hồ lớn trong Bạch Vân thành, đáy hồ có rất nhiều mạch nước tự nhiên, nước hồ như nước suối cho nên có vị ngọt mát, là địa danh nổi tiếng của Bạch Vân thành. Ven hồ cây liễu đua sắc, theo gió nhẹ bay như những cô gái, dáng điệu đẹp đẽ, hấp dẫn lữ khách thương nhân các nơi.

Đương nhiên, sự hấp dẫn của Bạch Vân hồ này không phải là cảnh quan mà là nói đến cảnh thuyền hoa chen chúc trên hồ, tự nhiên vẽ lên một khu đèn đỏ của Bạch Vân thành. Nghe nói nữ nhân nơi đây không biết ca múa, ai ai cũng như thủy tinh, khiến cho nam nhân nước dãi chảy ròng ròng, là một nơi tiêu hèn nổi tiếng nhất Thương Lan đại lục.

Long Nhất đi tới ven hồ, nơi đây quả thật náo nhiệt phi thường, ma pháp đăng trang trí trên hồ đẹp rực rỡ, quả nhiên là một địa phương thiên đường. Nhìn bên hồ thấy một hàng dài các loại thuyền bè, giản dị có mà xa hoa vô cùng cũng có, tiếng nói thanh tao vang bên tai không dứt. Thường thường có thể thấy một hoặc nhiều nam nhân một thân từu khí như đăng vân giá vụ từ trong thuyền đi ra, không hổ

là địa phương giải trí nổi tiếng nhất Thương Lan đại lục, làm cho Long Nhất được mở mang kiến thức một phen.

Những chiếc thuyền lớn họa lệ này khiến cho Long Nhất hoa mắt, hẳn đương nhiên là muốn tới con thuyền có mỹ nữ danh tiếng nhất, vì vậy hẳn đi đến bên một hàng quà, ném ra mấy ngàn tệ cười hỏi: "Vị tiểu huynh này, có thể hỏi xem ven hồ nay thuyền nào là nổi tiếng nhất không?"

Thanh niên ăn mặc giản dị thu lấy ngân lượng, mặt cười như hoa, từ đầu năm nay, nhiều khách nhân từ đại đô đến tìm cô nương đối với đám tiểu nhị bọn họ rất khinh thường, hẳn cười nói: "Vị khách quan này xem ra mới tới Bạch Vân thành lần đầu, ngài hỏi đúng người rồi, Bạch Vân hồ này có hơn mấy trăm thuyền, nhưng nổi tiếng nhất là Di Tình phảng và Hồng Tụ phảng. Chỉ là hai chiếc thuyền này không ở bên hồ, à , ngài có thấy chiếc thuyền lớn có hình đầu rồng ở giữa hồ không? Đó chính là Hồng Tụ phảng, Di Tình phảng hiện tại cũng không biết ở đâu".

"Cô nương của Hồng Tụ phảng có xinh đẹp không?" Long Nhất cười hắc hắc hỏi.

"Đó là tất nhiên, cô nương của Hồng Tụ phảng này khuôn mặt vóc người thật sự rất là đẹp, đặc biệt là Tinh Tinh cô nương, nàng là thần tiên trong thiên hạ" Chủ quán này vẻ mặt mong đợi, nước miếng chảy ròng ròng, đến khi hẳn phục hồi tinh thần, đã thấy khách nhân nọ biến mất vô ảnh vô tung rồi, không khỏi dụi dụi mắt lẩm bẩm nói: "Gặp quý rồi sao? "

Long Nhất một thân sử dụng Càn Khôn Đại Na Di lên tới trước đầu Hồng Tụ phảng, giờ mới thấy con thuyền này quả thật lớn phi thường, có ba tầng, đầu rồng trước thuyền là dùng đặng quang kim sắc trang trí , tráng lệ vô cùng.

Lúc này trên đầu thuyền gió mát nhẹ thổi, có mấy vị khách nhân đang ôm cô nương hi hi ha ha tán tỉnh, Long Nhất đi tới vẫn hồn nhiên không phát hiện ra.

Long Nhất trực tiếp đi vào bên trong thuyền, tầng thứ nhất là một đại sảnh cực lớn, bàn ghế trải đầy, chính giữa là một cái đài cao, mấy cô nương mỹ mạo như hoa đang ca hát thổi sáo, ở giữa còn có mấy nàng đang nhảy múa, thân thể mềm mại không xương mỗi động tác đều thập phần dụ hoặc. Mà đám người ngồi nghe trong đại sảnh hai mắt đang mở to, nhìn chăm chăm vào mấy bộ ngực cao vút với mấy cặp đùi trắng nõn nuốt mà nước miếng.

Long Nhất đánh giá một phen, đám người này tam giáo cửu lưu đủ cả, nghề nào cũng có, phần lớn là dong binh, nhưng xem bộ dạng thì đẳng cấp cũng không phải là cao.

Đúng lúc Long Nhất đang nhìn khắp mọi nơi, một vị mỹ phụ thanh tú thân dùng phấn hồng, bên ngoài chỉ khoác một lớp lụa mỏng trong suốt đi tới, mùi thơm thân thể bay tới, phấn nàng dùng chính là hàng cao cấp của Lệ Nhân Phường, vừa ngửi liền cảm thấy không thể chán ghét nổi.

"Vị khách nhân này, ngài vừa mới tới sao, tiếp đón không chu toàn, mong được lượng thứ, tầng một đã không còn chỗ trống, tầng hai còn có một vị hào hoa công tử bao trọn, có thể nghe cô nương ca hát cũng có thể gọi cô nương đến bồi tiếp ngài giải khuây " Mỹ phụ này hơi thở như lan tựa trên thân Long Nhất, hai khối thịt mềm mại nhu nhuyển trước ngực cạ cạ tay Long Nhất, hơn nữa còn thể hiện ý câu dẫn, quả nhiên là cực kỳ dụ nhân.

Long Nhất cười hắc hắc ma trảo không chút khách khí cấu lên đồn bộ của mỹ phụ một cái, nói: "Thế tầng ba có thể lên không? "

Mỹ phụ rên một tiếng, phong tình vạn chủng liếc Long Nhất một cái, thanh âm dụ hoặc nói: "Tầng ba là nơi riêng tư của Tinh Tinh cô nương, muốn gặp nàng cũng không dễ đâu, đầu tiên phải được Tinh Tinh cô nương đồng ý, tiếp theo phải nộp lệ phí là hai mươi tứ tinh tệ.

Long nhất nhíu mày, hai mươi tứ tinh tệ lại còn phải do nàng tự mình nguyện ý, ha ha, thật sự là một kỹ nữ thích khoe khoang, đã đòi giá cao lại còn phải xem sắc mặt nàng, nam nhân thật là rẻ mạt, bất quá nói đến loại thủ đoạn này của mấy khu đèn đỏ, chính là dùng một vị cô nương không hề tồn tại làm chiêu bài, mà không thể không tốt hơn được, như vậy kim tiền quả thật là cuồn cuộn không ngừng.

"Tiền không thành vấn đề, ta muốn xem mặt mũi vị cô nương tài năng đáng giá hai mươi tứ tinh tệ ra làm sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói, hàm râu chữ bát rung lên ko ngừng, nhìn có chút buồn cười.

"Vậy xin mời ngài theo ta lên lầu hai trước, ta lên tầng ba hỏi xem " Có tiền chính là lão đại, mỹ phụ cười vuốt ngực Long Nhất một cái, đồn bộ lắc lắc dẫn Long Nhất lên trên.

Long Nhất theo sát mỹ phụ, đại thủ tự nhiên không tránh được chiếm chút tiện nghi, mỹ phụ cũng chỉ trách móc mấy tiếng. Chỉ là Long Nhất vừa chạm vào nơi mẫn cảm, nàng liền sử dụng bộ pháp li khai, điều này làm cho Long Nhất kinh ngạc, xem ra chủ nhân Hồng Tụ phảng này không đơn giản.

Tầng hai của Hồng Tụ phảng có nhiều gian lớn nhỏ khác nhau, có bên cách ly một nửa cũng có bên phong bế hoàn toàn. Long Nhất thuận tiện hai mắt liếc liếc, nhìn thấy mấy màn hoạt sắc sanh hương, mà hẳn cũng phát hiện người ở tầng hai địa vị cao quý hơn người ở tầng một, đẳng cấp ma pháp sư chiến sĩ cũng cao, thậm chí còn nhìn

thấy có người ma bào và chiến bào đính huy hiệu ma đạo sư và đại kiếm sư.

Mỹ phụ dẫn Long Nhất ngồi xuống ghế trong một gian phòng nhỏ, rồi liền lên tầng ba để hỏi.

Long Nhất nhân cơ hội này quan sát khắp nơi, đột nhiên cảm giác cách vách mơ hồ truyền tới một trận phong hệ ma pháp nguyên tố dao động, tuy dao động này rất nhỏ, nhưng hẳn lại từ đó cảm giác được một cỗ năng lượng cực kỳ to lớn, lòng hẳn chột động, tìm một chỗ khuất hạ ngón tay, xuyên qua vách, Long Nhất nhìn thấy bên cạnh là một lão đầu ma pháp sư gầy như que củi đang ở trên thân thể trắng trẻo của một cô nương hảo hảo cày ải, thấy hẳn đã quên thu liễm khí tức, làm ma pháp cường độ phát sang bên này, ma pháp sư xa lạ này có khả năng đã đạt đến cảnh giới đại ma đạo sư.

"Phong hệ đại ma đạo sư?" Long Nhất trong lòng nổi lên một tia nghi ngờ, phong hệ ma pháp trừ Hòa Tụ Kỳ của Dực nhân tộc, trên Thương Lan đại lục quả nhiên còn có người khác, hơn nữa cảnh giới còn cao như vậy.

Sự xuất hiện của phong hệ ma pháp tại Thương Lan đại lục cũng đã hơn vạn năm lịch sử, trong Tạp Thư Thượng Lược cũng có ghi chép lại, bất quá trong lịch sử chưa từng thấy qua.

Nhưng trước mặt Long Nhất lại đột nhiên xuất hiện lão yêu đã đạt đến cảnh giới phong hệ đại ma đạo sư này. Long Nhất sao có thể không cả kinh được? Tự nhiên nổi lên ý muốn nhìn lên

Đúng lúc này, Long Nhất phát giác có người đi qua, liền quay lại ngồi lên ghế, vừa ngồi xuống mắt đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc xuất hiện.

"Mộc Hàm Yến, sao nàng lại ở đây?" Long Nhất thâm tâm chấn động, hẳn biết Bạch Vũ bên cạnh nàng rất nhạy cảm, liền cẩn thận thu liễm toàn bộ khí tức, chỉ cố ý tiết lộ phát ra một chút hỏa hệ ma pháp nguyên tố, tự nhiên là để đánh lạc hướng.

Chương 492: Tinh Tinh

Long Nhất cố nén kinh ngạc trong lòng, cảm giác được Mộc Hàm Yến đi tới gian phòng bên cạnh của lão phong hệ ma pháp sư kia.

"Trời, nha đầu này chẳng lẽ muốn làm cho ta thành thằng ngốc" Long Nhất nhưng mày đừng dậy đi tới cái lỗ nhỏ kia nhìn sang, đã thấy ma pháp sư nọ cùng cô nương kia đang tay chân luống cuống mặc lại y phục, mà Mộc Hàm Yến đứng ở đó vẻ mặt lạnh băng.

Cô nương nọ y phục lộn xộn vội vã chạy ra khỏi gian phòng, bên trong chỉ còn lại Mộc Hàm Yên cùng ma pháp sư kia hai người, Mộc Hàm Yên mở miệng, chỉ là Long Nhất không tài nào nghe được, bởi vì khi cô nương kia chạy ra ngoài nàng đã bố trí một tầng kết giới cách âm. Để tránh đả thảo kinh xà, Long Nhất cũng không dám ngang nhiên phá vỡ cách âm kết giới này.

Bất quá Long Nhất nhìn lão đầu này dạ dạ vâng vâng vẻ mặt cung kính, hẳn phải là thuộc hạ của Mộc Hàm Yên, điều này làm cho thân phận nàng đã thần bí lại càng thần bí hơn.

Thân phận Mộc Hàm Yên rốt cuộc là gì? Vì sao thủ hạ trong tay nàng lại là phong hệ đại ma đạo sư nhân vật không nên xuất hiện này, Long Nhất không thể giải thích nổi.

Đúng lúc này, mỹ phụ vừa mới lên trên đã đi tới, nhìn thấy Long Nhất đang buồn bã uống trà, không khỏi cười nói: "Ngài thật nhàn nhã, trước đây không phải nam nhân bình thường nào cũng có thể

gặp mặt Tinh Tinh cô nương được ngay như vậy".

Long Nhất cười hắc hắc nói: "Xem biểu tình của nàng, tựa hồ như Tinh Tinh cô nương kia đã đồng ý rồi sao".

"Ngài đoán thật đúng, bất quá chỗ của Tinh Tinh cô nương còn có hai vị khách, ngài không thể độc chiếm cho mình" Mỹ phụ cười khanh khách nói.

"Ta trả tiền chỉ là muốn nhìn Tinh Tinh cô nương danh bất hư truyền một chút, thật ra ta đối với những nữ nhân thanh cao này là kinh nhi viễn chi, còn nếu muốn thân mật thì vẫn phải tìm những mỹ nhân thấu hiểu lòng người như nàng" Long Nhất cười thâm tà tiến lên một bước, ma trảo tại đồn bộ tròn trịa bạo mãn của mỹ phụ nhẹ nhàng vuốt ve.

"Ngài thật sự chê cười rồi, ta một thân tàn hoa bại liễu này làm sao lọt vào mắt ngài, tuy năm nay ta ở ven Bạch Vân hồ cũng có nổi danh, chỉ là không còn được như xưa, mỹ nhân đã qua thời thanh xuân rồi" Mỹ phụ có trút lay động tách eo khỏi lang trảo của Long Nhất. Miệng yêu kiều nói.

Chỉ là Long Nhất vẫn cứ bước tới, lang trảo kia mặc cho mỹ phụ làm thế nào vẫn thủy chung ở trên kiều đồn của nàng ăn đậu hủ, điều này làm cho mỹ phụ nhăn tình hiện lên một tia kinh ngạc, cũng không cố né tránh.

"Ngài quả thật là thâm tàng bất lộ, tiểu nữ bội phục" Mỹ phụ khẽ cười mỉa nói, bước chân chậm đi rất nhiều, tựa như cố ý để cho Long Nhất chiếm tiện nghi

"Chính vậy chính vậy, bản thân ta ăn chơi hiêm có đối thủ, mỹ nhân thương mệnh thanh cao ở Thương Lan đại lục cũng không ít. Có thể

kinh qua sự huấn luyện của ta, không quá hai ngày ai ai cũng phải thuần phục, muốn chết lên chết xuống, ài. Cao thủ thật là tịch mịch" Long Nhất lắc đầu nói, thật là làm cho mỹ phụ không nhịn được cười. Vẻ cười này mới là thật không giống như vẻ cười cợt nghề nghiệp lúc nãy.

"Ngài thật quá khoe khoang, nếu thật có bốn sự thì hãy làm cho Tinh Tinh cô nương yêu ngài tới chết đi" Mỹ phụ vừa cười vừa nói.

"Tinh Tinh cô nương này thật sự không có tính khiêu chiến, loại nữ nhân này gọi cũng không đến đuổi cũng không đi, ta cảm giác được mỹ nhân như nàng mới có tính khiêu chiến nhất. Chi bằng ta làm cho nàng yêu ta, thế nào? Long Nhất hắc hắc cười xấu xa vỗ vỗ vào mũi của mỹ phụ.

Mỹ phụ tức giận liếc Long Nhất một cái nói: "Làm đi, ngài thật sự muốn xuất bản lãnh thực thụ làm cho tiểu nữ yêu ngài sao".

Nói xong, hai người liền đi lên trên tầng ba, Long Nhất quan sát tứ phía, nhìn thấy bài trí trên tầng ba thật là thanh nhã, trên hành lang cùng tường gỗ đều xảo diệu đặt các chủng loại hoa cỏ, không khí ngập tràn hương hoa nhàn nhạt, khiến người tâm thần sáng khoái

Đi tới cuối hành lang, Long Nhất thấy hai thị nữ mỹ lệ đứng trước cửa một trái một phải, khi các nàng thấy Long Nhất liền cung kính hành lễ, cùng mở cửa ra để Long Nhất vào.

"Khách nhân, người vào đi, Tinh Tinh cô nương đang ở bên trong" Mỹ phụ cười nói.

Long Nhất từ từ bước tới, đột nhiên xoay người lại áp vào tai mỹ phụ nhẹ giọng cười nói: "Mỹ nhân, ta đánh cược nàng trong tương lai không xa sẽ yêu ta, nàng không thấy nàng vừa rồi ở trước mặt ta đã

biểu lộ cảm tình rất chân thật sao? "

Long Nhất nói xong liền bước vào phòng, cửa phòng liền được hai thị nữ đóng lại, mỹ phụ nọ đang căn môi dưới thàn sắc biến ảo không ngừng.

"Lộ Lộ tỷ, người làm sao vậy?" Hai thị nữ thấy mỹ phụ thàn tình bất định, vì vậy hỏi.

"Không sao, cảm ơn" Mỹ phụ lấy lại tinh thần, trên mặt một lần nữa lại xuất hiện nụ cười nghề nghiệp.

Vào trong phòng, lại có một thị nữ trước mặt dẫn Long Nhất tiến tới, nơi này cũng rộng rãi, giống hệt bên ngoài, bên trong phủ đầy các loại hoa thảo, nghĩ đến Tinh Tinh cô nương nọ chắc là người yêu hoa.

Tiếng đàn du dương từ phía trong truyền tới, đích thị là Tinh Tinh cô nương kia đang đàn rồi, nghe thấy âm thanh cũng thuận tai, chỉ là so với tiên nhạc của Lưu Lý thì còn kém xa.

Đi qua một tấm bình phong, Long Nhất liền thấy được thân ảnh yêu diệu phía sau tấm rèm bạch sắc kia. Hai tay đang múa lượn trên đàn. Xuống tới là hai cái bàn hình tam giác, trước bàn là hai nam nhân đang ngồi, một tên mặt hoa da phấn, là một công tử y phục hoa lệ. Người còn lại mắt đầy lệ khí, là một trung niên râu ria xòm xoàm, trên thân không có ma pháp năng lượng ba động, nhưng Long Nhất lại thấy không khí uốn khúc quanh hần, người này tuyệt đối là một cao thủ, Long Nhất nhìn là biết ngay.

Long Nhất vung tay để cho thị nữ dẫn đường lui đi, rồi hần từ từ đi tới, ngồi cạnh một cái bàn đã được chuẩn bị cho hần, trên bàn có điểm tâm và mỹ tửu.

Vừa ngồi xuống, Long Nhất liền cầm bầu rượu trên bàn nhấp vài hớp, cho một miếng điếm tâm vào trong mồm, ngồi gần đó cũng cảm thấy rùng mình, thoạt nhìn thì đó chính là một tên thô lỗ.

Vị công tử kia hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt rất khinh thường nhìn Long Nhất, nếu không phải là ngưỡng mộ người đang đánh đàn, chắc hẳn không thể chịu đựng được. Loại người này mà cũng có thể tới gặp mặt Tinh Tinh cô nương sao? Cũng không biết người nào đưa hắn tới đây.

"Ồ chuyện gì đây, Tinh Tinh thì sao, đại gia có tiền chính là muốn đến xem nàng là cái dạng gì, nàng treo tấm lụa trắng này lên để không cho ta nhìn sao" Tinh Tinh cô nương còn chưa đàn xong, Long Nhất liền vẻ mặt không nhin được lên tiếng chen ngang.

Tiếng đàn tức thì ngừng lại, Tinh Tinh cô nương chưa nói, vị công tử kia liền như dấm phải đuôi mèo nhảy dựng lên, hắn rút kiếm trên người ra, chỉ vào Long Nhất nói: "Người là thứ gì, một thất phu như ngươi có thể ngồi ở đây đã là nhờ phúc khí tổ tiên để lại rồi, còn muốn xem mặt Tinh Tinh cô nương, nằm mơ đi. Bây giờ ngươi lập tức rút ngay cho bản thiếu gia, nếu không đừng trách bản thiếu gia không khách khí".

Long Nhất nhăn mũi, nhai nhai điếm tâm hàm hồ nói: "Chó không nên ở chỗ này xủa bậy, lão tử lấy nước tiểu bắn chết ngươi".

"Ngươi... tên gia hỏa thô bỉ này, ta giết ngươi" Công tử kia tức giận không chịu được, tên quần trắng này hoành hành bá đạo, khi nam phụ nữ đã quen, nhưng về chửi người thì hiển nhiên chưa đủ hòa hậu.

Mũi kiếm như thiểm điện hướng mi tâm Long Nhất đâm tới, đương

nhiên, hai chữ thiểm điện này hình như do công tử tưởng tượng ra, trong mắt Long Nhất cái thứ tốc độ này chậm như rùa.

Long Nhất không hề để ý vẫn không nhúc nhích, hăm hờ nhai điếm tâm như cũ. Đừng xem thường bàn rượu thịt này, điếm tâm thật sự rất là ngon.

Kiểm cách mi tâm chưa đầy một phân, hai ngón tay đột nhiên hoành không xuất hiện ở mũi kiếm của công tử, nhẹ nhàng dùng chút lực, chỉ nghe đang một tiếng thanh kiếm tan thành từng mảnh.

Long Nhất khẽ ngẩng đầu, thấy trung niên nhân không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh hắn, thấy Long Nhất nhìn hắn liền khẽ gật đầu, hai người ở rất gần nhau, Long Nhất có thể ngửi thấy mùi màu tươi nồng nặc trên người hắn.

"Người... các người chờ đấy, ta gọi người lên đây bằm các người thành vụn mảnh" Công tử về mặt kinh hãi, ngữ khí bất mãn nói.

"Vệ công tử, người đã quên quy củ của Hồng Tụ phảng chúng ta rồi sao? Có ân oán gì cũng đều giải quyết bên ngoài, ở trên thuyền sử dụng vũ lực có hậu quả gì người biết chưa" Thanh âm thanh thúy từ sau bức rèm truyền tới, như ngọc oản khinh thấu, thập phần dễ nghe

Công tử mặt trắng bệch, hừ lạnh một tiếng nhưng chuôi kiếm thì từ từ thu về.

Long Nhất cười hắc hắc, ngẩng đầu lên cùng trung niên nhân nhìn nhau, phát giác trong mắt hai bên đều có ánh mắt tán đồng.

Long Nhất biết lời nói của Tinh Tinh cô nương không chỉ cho một mình công tử kia nghe, đồng thời cũng là đề tỉnh hai người không nên làm loạn, hậu quả phi thường nghiêm trọng, thế này xem ra bối

cảnh của Hồng Tụ phảng không đơn giản. Nghĩ đến bối cảnh, Long Nhất liền nhớ tới khi nãy nhìn thấy Mộc Hàm Yên tại tầng hai, Hồng Tụ phảng này có phải do nàng mở không.

"Tinh Tinh cô nương, giả bộ thanh cao cũng có mức độ nhất định, không nên vừa muốn làm kỹ nữ lại muốn lập bài phờng, người chính là một kỹ nữ, tấm vải này kéo xuống đi" Long Nhất vuốt râu, nói ra một câu tàn nhẫn, suy luận thô bỉ này thật là vô cùng thú vị.

Tinh Tinh trầm mặc sau rèm, không biết là lời Long Nhất nói với nàng có ý gì.

"Nàng không kéo ta phải giúp nàng kéo" Long Nhất đứng lên, bước nhanh lên trên.

Chỉ là đúng lúc này, bốn thị nữ cầm kiếm đột nhiên phi thân ngăn trước rèm, con người toát ra sát ý băng lãnh.

"Lão tử cũng đang muốn nhìn xem Tinh Tinh nổi tiếng thiên hạ là cái dạng gì. Vị huynh đài này, bốn nữ hài này hãy giao cho ta" Trung niên nhân lời ra khỏi miệng, trên người bạo phát một cỗ khí tức kì quái hướng bốn thị nữ cầm kiếm đi tới, không phải đấu khí, không phải ma pháp cũng không phải nội lực, làm cho tứ nữ lâm vào cảnh không thể thoát thân được.

Long Nhất nhân cơ hội kéo giải lụa trắng xuống, vị công tử kia cùng trung niên nhân đồng thời đi tới, cùng Long Nhất phát ra một tiếng kinh hô.

Chương 493: Vua Dong Binh

Tinh Tinh cô nương xinh đẹp ai ai cũng biết, chỉ là người nhìn thấy nàng cực ít, người chịu chi hai mươi thập tử tinh để gặp nàng tuy rất nhiều, nhưng đại đa số đều chỉ được nhìn nàng qua rèm, người chân chính nhìn thấy diện mục của nàng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mấy người đã thấy qua dung mạo nàng đều coi nàng là thần tiên, cũng ở bên ngoài tuyên truyền, không cần phải nói, có thể thấy người gặp được Tinh Tinh cô nương đều là nhân vật có máu mặt, lời bọn họ có độ tin cậy cực cao, vì vậy tạo nên danh tiếng của Tinh Tinh cô nương tại Bạch Vân thành.

Đang lúc Long Nhất kéo rèm xuống, cả ba người kinh hô một tiếng, chỉ bất quá trung niên nhân và công tử kia là vì vẻ đẹp của Tinh Tinh mà kinh hô, còn Long Nhất không phải vì thế mà kinh ngạc.

Vẻ đẹp của Tinh Tinh không phải là hư danh, mày thanh mi tú sắc như lá liễu, ánh mắt thăm thẳm, da thịt trắng ngọc trắng ngà, trên người là một kiện hoa phục trắng tinh, thủ công cực kì tinh xảo, nàng toát ra khí thế bất phàm, không giống người trần.

Chỉ là giờ phút này mỹ nhân khế bĩu môi vẻ khinh thường, nét mặt ẩn chứa tức giận, trong mắt có một tia lãnh ý nhìn Long Nhất, nàng xem ra không có chút phong trần nào, ngược lại còn có phần kiêu ngạo.

Trung niên nhân cùng công tử kia vẻ mặt si mê như mất hồn, đắm

trìm trong sự kinh ngạc rất lâu không thể kiềm chế.

Long Nhất ánh mắt sắc bén đánh giá thân thể Tinh Tinh từ trên xuống dưới, sự kinh ngạc hiện lên trên mặt càng ngày càng rõ, đáng người, đáng người giống nàng ta quá, chính là tiên tử thần bí cao quý người người kính ngưỡng kia, nhưng vừa mới vén rèm lên nhìn thấy nàng, liền phát hiện không phải, chỉ là có chút giống thôi, mi mục xuất ra khí tức bất đồng.

"Người đã gặp ta?" Tinh Tinh nhìn Long Nhất nghi hoặc hỏi. Nàng thấy thần thái Long Nhất không giống hai người bên cạnh, không phải là vẻ kinh diễm mà là một vẻ kinh ngạc ngoài ý muốn.

"Chưa từng, Tinh Tinh cô nương quả nhiên xinh đẹp như hoa, người thô bỉ như ta làm sao có thể gặp qua nàng được?" Long Nhất liền cười hắc hắc nói, trong lòng nổi lên cảm giác kỳ quái, Mộc Hàm Yên, tiên tử thần bí, với cả Tinh Tinh cô nương có bảy phần giống tiên tử thần bí này, ba người này quan hệ tựa hồ không đơn giản.

Tinh Tinh ánh mắt trở nên lãnh đạm, vung tay xuất ra một cỗ quang minh lực nhu hòa, tứ nữ đang bị trung niên nhân chế trụ liền được cứu, thần nhiên nói: "Đêm đã khuya, tiểu nữ có chút mệt mỏi, ba vị cứ tự nhiên" Nói xong liền cười lạnh mang theo bốn thị nữ đi vào gian trong.

Lúc này trung niên nhân và công tử bị Tinh Tinh làm cho thần hồn điên đảo kia đã trở lại mặt đất.

"Tinh Tinh cô nương quả nhiên danh bất hư truyền, có thể thấy mặt nàng, đáng giá, đáng giá..." Công tử kia lắc đầu ảo não. Hiển nhiên còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, còn trung niên nhân nọ nhấn thần trở nên trong suốt, làm Long Nhất hoài nghi bộ dạng vừa rồi của hắn chỉ là làm bộ.

Công tử kia thấy mỹ nhân đã đi khỏi, cũng không lưu lại, hấn oán độc nhìn Long Nhất và trung niên nhân một cái, vung tay áo chuyển người đi xuống.

Long Nhất cười hắc hắc một tiếng, quay về ngòai trên ghế nhấp một ngụm trà, cười nói: "Xem ra tiểu tử này sẽ không dễ gì bỏ qua".

"Một thằng ngu mà thôi, hà tất phải để ý đến hấn" Trung niên nhân khinh thường nói, chuyển thân ngòai cạnh Long Nhất tự châm tự ẩm.

Mục quang Long Nhất nhìn tới cái chén trên tay trung niên nhân, đồng tử co lại, tay người này đầu đầu cũng có cục chai màu đen, khớp xương thô to ẩn chứa huyết quang, sát khí đậm đặc làm cho người ta tim đập chân run. Năm tay này khẳng định là đã giết qua vô số người mới biến thành ra như vậy, Long Nhất âm thầm nghĩ trong lòng.

"Tại hạ Long Nhất, không biết vị đại ca này xưng hô thế nào?" Long Nhất nâng chén kính trung niên nhân một cái, tùy tiện mở miệng hỏi.

"Cuồng sư Mạc Ngôn. Hôm nay còn phải đa tạ ngươi, nếu không nhờ ngươi, sẽ không thấy được diện mạo thật của Tinh Tinh cô nương này, nàng không ngờ lại xinh đẹp như vậy" Trung niên nhân cười ha ha nói.

"Cuồng sư... vua Dong Binh Cuồng Sư..." Long Nhất giật mình, Cuồng Sư trong giới dong binh là một nhân vật thần thoại, hơn mười năm trước như tuệ tinh quật khởi, cho tới bây giờ đều là độc lai độc vãng, là một tên dong binh đạt tới cấp SS cực kì thần bí, hơn nữa còn tại đại hội dong binh năm năm một lần liên tiếp ba lần chiến thắng dành lấy danh hiệu vua Dong Binh.

Long Nhất từng hỏi qua Hồng nương tử - một vị dong binh cấp SS khác, hỏi nàng với Cuồng sư ai mạnh hơn ai, Hồng nương tử chưa bao giờ nhận thua cũng phải lắc đầu cảm thán, ta với hấn không cùng đẳng cấp, đối mặt hấn, ta không có hi vọng thắng.

"Nghĩ không ra Tây Môn thiếu gia đã từng nghe qua tên ta, thật là vinh hạnh" Cuồng Sư cười một tiếng đổ rượu vào trong miệng.

Long Nhất ánh mắt chợt lóe, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

"Tây Môn thiếu gia không cần khẩn trương, ma pháp dịch dung của ngài ai cũng nhìn không ra, chỉ là ngài vừa mới tự xưng mình là Long Nhất, phải biết rằng ngài tại Mễ Á công quốc cũng tự xưng mình là Long Nhất, mặc dù người biết tên này của ngài không nhiều nhưng cũng không ít" Cuồng sư cười nói.

Long Nhất sắc mặt nhẹ nhõm, hóa ra là sơ suất của mình, trong mắt mọi người, điều này căn bản cũng không có gì bí mật.

"Mỹ nhân đã đi rồi, cũng không cần phải ở đây nữa, chi bằng huynh đệ chúng ta đến nơi nào đó đánh chén?" Long Nhất đứng lên nói.

"Muốn còn không được" Cuồng Sư hào sảng cười lớn, tâm tình hấn lúc này cũng rất hoan hỉ, nghe nói Tây Môn thiếu gia này thực lực thế gian ít người địch lại, hôm nay gặp được phải thỉnh giáo một phen.

Hai người vai kề vai rời khỏi phòng, lúc Long Nhất nghĩ tới thủ đoạn Cuồng Sư đã dùng để chế trụ bốn thị nữ kia, không nhịn được hỏi: "Cuồng Sư, ngươi rốt cục là tu luyện môn gì vậy? Tựa hồ không có một điểm liên quan tới đấu khí và ma pháp.

Cuồng Sư lắc đầu, thờ dài nói: "Ta đây không có số học ma pháp với đấu khí, ta cũng không tu luyện qua môn gì, nên không biết gọi nó là

cái gì, có lẽ là ngộ ra trong khi giết người".

Long Nhất ngần ra, vừa muốn hỏi tiếp, một thị nữ liền vội vã chắn trước mặt bọn họ, Long Nhất nhớ ra đây là một trong bốn thị nữ kia.

"Vị khách nhân này, xin mời ngài dừng bước, tiểu thư ta muốn mời ngài đến đàm đạo" Thị nữ này nhìn Long Nhất nói.

"Ha ha, huynh đệ thật có điểm phúc, ta cũng không làm phiền, nếu như có việc thì đến Phượng Hoàng lầu điểm tìm ta" Cường Sư cười cười một chút, thân hình như mũi tên đi ra ngoài.

Chương 494: Phù dung noãn trương của Tinh Tinh

"Tiểu thư của người tìm ta có việc gì?" Long Nhất cùng thị nữ kia đi tới, tay liền khe khẽ cạ cạ vào tay nàng.

Mặt thị nữ thanh tú kia liền ửng hồng, hung hăng nhìn Long Nhất một cái rồi lập tức bước nhanh hơn, không chút hảo khí nói: "Ta làm sao biết được, ngài gặp tiểu thư tự nhiên sẽ biết" Cuối cùng còn nhỏ giọng khẽ nói một câu, sắc quý chết tiệt.

Long Nhất khóe miệng nhích lên, tiểu nha đầu này thật là khả ái.

Đúng lúc này, cửa một gian phòng ở tầng hai đột nhiên mở ra, Mộc Hàm Yên cùng phong hệ ma pháp sư nọ một trước một sau từ trong đi ra, vừa lúc Long Nhất đi qua.

Mộc Hàm Yên vừa mới đi được hai bước, thân thể như bị kim hãm, xoay người lại nhìn theo bóng dáng Long Nhất đang khuất dần trong góc, lẩm bẩm nói: "Người vừa rồi cười cười tại sao lại giống hần thế?"

"Tiểu thư, sao vậy?" Phong hệ ma pháp sư kia cung kính hỏi.

Mộc Hàm Yên cũng không để ý đến hần, trực tiếp đi tới một gian phòng khác, trong phòng chính là mỹ phụ kiều diễm đã từng tiếp đãi Long Nhất - Lộ Lộ.

"Tiểu thư" Lộ Lộ cung kính đứng dậy làm một loại lễ tiết rất kì quái.

"Mở mật thất ra" Mộc Hàm Yến thản nhiên ra lệnh.

"Vâng, tiểu thư" Lộ Lộ tại bức tường trong cùng ấn hai cái, trên tường tức thì xuất hiện một cái lỗ nhỏ, sau đó nàng từ trong không gian giới chỉ lấy ra rất nhiều tinh hạch hình tròn to nhỏ khác nhau nhất nhất nhét vào trong lỗ, chỉ nghe thấy có chút âm thanh vang lên, bức tường lập tức mở ra hai bên.

Mật thất không lớn, nhưng bên trong lại trang trí cực kỳ đặc biệt, các đường nét kì dị tạo thành nhiều loại đồ án lạ kì xung quanh mật thất, trên cái bàn ở chính giữa đặt mấy thủy tinh cầu lớn nhỏ to bằng đầu người.

Mộc Hàm Yên đặt ngọc thủ lên trên một khóa thủy tinh cầu trong đó, nhắm mắt lẩm bẩm niệm vài câu chú ngữ khó hiểu, liền thấy trong thủy tinh cầu kia một làn hơi sắc tím dày đặc tức thì bay lên.

Đột nhiên từ trong thủy tinh cầu hiện ra một bức họa đồ sống động, tại một căn phòng sang trọng, Tinh Tinh cô nương quốc sắc thiên hương đang tựa vào cửa sổ ngắm nhìn cảnh đêm của Bạch Vân hồ.

Lúc này, một thị nữ dẫn theo một nam nhân đi đến, cung kính nói: "Tiểu thư, hấn đến rồi".

Tinh Tinh khẽ lên tiếng, cũng không quay đầu lại nói: "Biết rồi, người lui ra đi".

Lúc này trong phòng chỉ còn lại có Long Nhất và Tinh Tinh hai người, Long Nhất thấy mỹ nhân đang đắm chìm trong suy nghĩ, cũng không vội vã, ngồi xuống một cái ghế gác hai chân lên rồi cũng ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Hồng Tụ phảng chậm rãi trôi nổi trong Bạch Vân hồ, lúc này đại đa số thuyền bè đều theo hướng bờ hồ mà đi, từ xa nhìn lại giống như một chiếc cầu vòng rực rỡ, từng chiếc từng chiếc hướng Bạch Vân hồ xa xa đi qua, làm cho người ta có một cảm giác không chân thật.

Phiền muộn than nhẹ một tiếng, Tinh Tinh xoay người, trên khuôn mặt khuynh nước khuynh thành hiện lên một chút ai oán, tâm tình tựa hồ có một nỗi buồn không thể diễn tả, nàng nhìn Long Nhất ánh mắt đang có chút mê ly, trong mắt thoáng hiện lên một tia tức giận.

"Người đang nghĩ gì đấy?" Tinh Tinh không biết từ lúc nào đã tới sau lưng Long Nhất, thân thể kia phát ra hương thơm nhàn nhạt câu hồn đoạt phách.

Long Nhất vuốt mũi, quay đầu lại cười nói: "Không có gì, chỉ là nhìn thấy cảnh đêm mộng ảo, tưởng rằng đang ở trên thiên đường".

Tinh Tinh bị nụ cười xán lạn của Long Nhất làm rung động, nàng không nghĩ đến tên gia hỏa này thoạt nhìn có chút bỉ ổi nhưng khi cười lên lại có thần thái như vậy.

"Này, ta nói Tinh Tinh cô nương nghe, khách đã tới, nàng tại sao ngay cả trà cũng không mời ta được một chén" Long Nhất không khách khí cười nói.

Tinh Tinh khẽ cắn môi, nếu không có việc cần hỏi, nàng không nghĩ tới việc gặp lại tên gia hỏa vừa háo sắc lại vừa không biết thương hoa tiếc ngọc này, bình thường nam nhân nào gặp nàng cũng rậm rắp nghe lời, mấy tên ngụy quân tử thấy được dung mạo nàng lại càng nghe lời như cún con. Tên gia hỏa này lại không giống như vậy, lại còn do chính nàng mời tới, nghĩ nàng đường đường là...

Tinh Tinh nghĩ tới đây vẻ mặt trở nên âm đạm, khẽ than một tiếng rót một chén trà để trước mặt Long Nhất.

Long Nhất không khách khí cầm lấy, tu một hơi, nhắm mắt khen: "Trà ngon, hương rất thơm, mùi vị quả nhiên là làm cho người ta nhớ vô cùng".

Uống thêm mấy ngụm, Long Nhất cầm chén trà đưa cho Tinh Tinh đang đứng bên cạnh, dường như đã coi nàng như thị nữ.

Tinh Tinh tiếp lấy chén trà hừ một tiếng, nghe Long Nhất nói: "Được rồi, có việc gì, cứ nói ra đi, ta cũng không uống không trà của nàng đâu".

Tên tiểu tử này thật nhạy cảm, Tinh Tinh thầm nói, vừa muốn mở miệng hỏi, dư quang trong khóe mắt lại liếc thấy thủy tinh cầu trong phòng phát ra ánh sáng rực rỡ, ai nhìn vào cũng nghĩ đấy chỉ là một vật trang sức đẹp đẽ.

"Người theo ta qua đây, phòng này gió hơi lớn" Tinh Tinh đứng trước mặt Long Nhất, hai mắt đờng đưa nhìn hắn.

Long Nhất nao nao, cười rồi đứng lên, đã thấy Tinh Tinh dẫn theo hắn đi vào trong, đi qua một tấm bình phong tinh mỹ, chính là khuê phòng màu sắc ấm cúng ngát hương thơm, trong phòng có một chiếc giường màn che đu đưa làm cho người ta tâm sanh phấp phới.

Ai ngờ Tinh Tinh tựa hồ rất hiểu lòng người, đi thẳng tới chiếc giường lớn kia, phất phất tay ý bảo hắn đi tới.

Lắm bả một tiếng, Long Nhất nuốt nước bọt, không thể nào, chẳng lẽ Tinh Tinh cô nương này ngoài thì làm bộ thanh cao, trong thì là một nữ tử dâm đãng, nàng đẹp như thế, cùng nàng lên giường cũng

vô hại mà thôi.

Long Nhất cười dâm đãng đi qua, đặt mông ngồi lên giường, đại thủ không khách khí nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng.

"Người làm gì vậy, đồ sắc lang đáng chết " Tinh Tinh kinh sợ rút tay lại quát.

"Ồ... nàng gọi ta lên giường không phải..." Long Nhất kì quái nhìn nữ tử giống thần bí tiên tử này.

Tinh Tinh trừng mắt nhìn Long Nhất một cái, cởi giày chui lên trên giường, hừ hừ nói: "Tâm tư người thật xấu xa, ta cho người lên giường đương nhiên là có nguyên nhân".

Long Nhất nghe vậy giật mình, đầu nhìn tứ phía, từ từ cảm thụ, ngạc nhiên nói: "ý nàng nói là có người theo dõi, sao ta không thể phát hiện được".

"Người mà phát hiện được mới là kì quái, bớ nói nhảm đi, ta có việc muốn hỏi người" Tinh Tinh nói.

"Có gì thì hỏi đi, điều gì ta biết nhất định sẽ nói hết" Long Nhất cười sau đó nằm xuống, nằm trên tấm nệm mềm mại trên giường, ngửi thấy hương thơm thoang thoảng kia liền hít lấy hít để vào mũi.

Tinh Tinh thấy Long Nhất nằm trên giường nàng, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ, nhưng thấy bộ dạng vô lại của hắn, biết rằng nói cũng vô ích.

Mà lúc này trong mật thất ở tầng hai, Mộc Hàm Yên mặt cười đanh lại, nàng vung tay, đồ tượng trong thủy tinh cầu liền biến mất, còn thủy tinh cầu cũng khôi phục lại như bình thường.

"Nha đầu chết tiệt này..." Mộc Hàm Yên thần tình bất thiện mắng một câu, ánh mắt biến ảo, hành động của tên nam nhân này giống như hành động của Tây Môn Vũ, theo lẽ mà nói thì hẳn ắt hẳn là đã tới Bạch Vân thành, sao tai mắt trong ngoài thành đều không có tin gì truyền tới.

"Lộ Lộ, ngươi cho người điều tra thân phận nam nhân này một chút cho ta, chờ chút, cả người bên cạnh hẳn nữa, càng chi tiết càng tốt" Mộc Hàm Yên lạnh nhạt nói.

"Vâng, tiểu thư, nô tỳ lập tức đi làm" Lộ Lộ cung kính nói, chuyển người ra khỏi mật thất, tâm trạng có chút mơ hồ vì Long Nhất mà trở nên lo lắng, người này thoát nhìn rất bình thường nhưng lại rất nổi bật, nàng nhìn người vô sô trực giác chắc không sai, chỉ hi vọng hẳn không phải là địch nhân của tiểu thư.

Long Nhất lúc này cũng đang thoải mái như ếch bò bò trên giường, đại thủ vươn ra, nhẹ nhàng lướt qua bàn chân đi tất màu bạc của Tinh Tinh.

Tinh Tinh theo phản xạ co chân lại, toàn thân không tự chủ nổi da gà, nàng không nhịn được khế quát: "Ngươi có tin ta ném ngươi xuống Bạch Vân hồ làm mồi cho cá không, ngươi tốt cục có trả lời vấn đề của ta không".

"Tin, đương nhiên tin, quang minh ma tầm sư tiểu thư, nghĩ không ra bây giờ ma tầm sư lại ít giá trị như vậy, tự nhiên trở thành cô nương phong trần, đáng tiếc, đáng tiếc..." Long Nhất giương mắt lên, liền thấy đôi mắt đẹp của Tinh Tinh trừng trừng nhìn hẳn, vội vàng nói tiếp: "À , nàng vừa rồi hỏi cái gì, ta không nghe rõ".

"Ta hỏi ngươi, ngươi có phải là từ Thượng Nguyệt thành đến không"

Tinh Tinh hít hai hơi rồi hỏi.

"Không sai, bất quá nàng hỏi làm gì, chẳng lẽ thật sự coi trọng ta, mặc dù nhà ta còn phòng, nhưng mỹ nữ không thiếu, nếu nàng theo ta ta cũng không có dị nghị gì, chỉ bất quá..."

"Người nói xong chưa, còn nói nữa ta đem cái mồm thối của người khâu lại bây giờ" Tức giận trách mắng, cầm một cái gối đánh vào đầu Long Nhất.

Long Nhất cười hắc hắc, cũng không né tránh, một cái gối mềm sao có thể đả thương người đây, hẳn biết rõ Tinh Tinh cô nương này mặt ngoài thì lãnh đạm, nhưng tâm tình lại có chút đơn thuần như tiểu nữ hài, hơn nữa sự kiêu ngạo của nàng là từ trong xương cốt phát ra, xuất thân tuyệt đối không bình thường.

"Người có phải đã gặp qua nữ nhân giống ta không" Tinh Tinh tiếp tục hỏi.

"Không sai, trong Thượng Nguyệt thành nàng ta được gọi là thần bí tiên tử, nàng ta tựa hồ như từ trong đá tạc ra, cũng không biết nàng ta có thân phận gì" Long Nhất nhích người một cái, sát lại gần Tinh Tinh.

"Người xa ta ra một chút" Tinh Tinh nhìn thấy Long Nhất lơ đãng lại gần, trong lòng run lên, một cước liền hướng mặt Long Nhất đá tới.

Long Nhất như chớp vươn tay nắm lấy mắt cá chân Tinh Tinh, mỹ nữ đúng là mỹ nữ, ngay cả chân cũng có hương thơm.

Tinh Tinh tức giận giãy dụa, thấy giãy mãi không ra, đột nhiên khuôn mặt có chút vặn vẹo, tiểu thủ hiện lên một vòng bạch quang thẳng hướng mặt Long Nhất, giờ khắc này, Long Nhất cảm thấy trên người

Tinh Tinh toát ra sát khí điên cuồng.

Chương 495: Quan hệ phức tạp và mục đích của Mộc Hàm Yên

Long Nhất trong lòng cả kinh, nữ nhân này phát cuồng sao, hấn đỡ lấy tiểu cước của nàng, nghiêng người lộn lại. Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng bốp vang lên, bạch quang chợt lóe, nơi Long Nhất vừa nằm cũng xuất hiện nhiều rất nhiều hắc động lớn nhỏ, một vùng chấn nệm liền biến thành cát bụi.

Lúc này khuôn mặt Tinh Tinh nhăn nhó, trong mắt lộ ra tia oán hận sâu đậm, xem ra nàng đã không thể khống chế tâm tình.

Long Nhất không do dự nữa, ngón tay như thiểm điện điểm lên bả vai nàng, tay kia vỗ lên mi tâm nàng, tinh thần lực cùng nội lực nhu hòa chậm rãi truyền vào cơ thể nàng.

Một lúc lâu sau, vẻ mặt nhăn nhó của Tinh Tinh bắt đầu trở lại bình thường, chỉ là sắc mặt tái nhợt có chút mệt mỏi, trong con mắt là một mảng âm u vô thần.

"Cám ơn" Tinh Tinh phức tạp nhìn Long Nhất một cái nói.

"Không cần khách khí, thiếu chút nữa là bị nàng dọa chết, nàng... tại sao lại có oán khí nặng nề như vậy? Nàng hận ai?" Long Nhất nhìn vào cái động khẩu tối om om ở giữa giường, cẩn thận hỏi, sợ lại làm cho nàng tức giận.

Tinh Tinh thản nhiên lắc đầu, hai tay ôm gối ngồi trên giường, như một tiểu nữ hài bất lực, khiến cho Long Nhất cảm thấy có chút thương tiếc, chỉ cần không phải địch nhân của hắn, hắn đối với nữ nhân cũng còn rất khoan dung, huống chi nàng lại rất giống thần bí tiên tử.

"Thần bí tiên tử kia tại Thượng Nguyệt thành làm những việc gì người có biết không?" Tinh Tinh giương mắt nhìn thấy trong mắt Long Nhất có vẻ thương tiếc, trong lòng liền cảm thấy ấm áp, ngữ khí cũng ôn nhu đi vài phần.

Nam nhân này thật là kỳ lạ, bên ngoài tuy trông rất bình thường, cũng hào sảng chiếm chút tiện nghi, nhưng nàng nhìn ra hắn rất hay cười. Hơn nữa đối với vẻ đẹp của mình không chút để ý, sợ là chỉ có chút tò mò. Lại thấy hắn có thể đánh mình một chưởng hơn nữa lại còn có thể xoa dịu tâm tình ác liệt của mình. Hắn tuyệt đối không phải là một nam nhân bình thường.

"Chuyện này... Ta cũng không biết rõ. Thần bí tiên tử kia luôn luôn xuất quỷ nhập thần" Long Nhất nhún nhún vai, nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Tinh Tinh, trong lòng có một cảm giác mơ hồ. Đột nhiên nói tiếp: "Bất quá theo như một vị bằng hữu của ta nói, thần bí tiên tử kia không biết vì sao lại bị trọng thương. tựa hồ linh hồn bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Thất khiếu chảy máu bộ dạng thập phần dọa người".

"Linh hồn thụ thương? Là thật sao?" Tinh Tinh vội nói, nhìn thấy nàng không phải là quan tâm, trái lại bộ dạng lại có chút hoan hỉ.

Long Nhất kỳ quái nhìn Tinh Tinh đánh giá, trong đầu cũng có vài phần khẳng định nàng và thần bí tiên tử có quan hệ mật thiết, nhìn các nàng giống nhau như vậy, là tỷ muội cũng không chừng, chỉ bất

quá đường như quan hệ giữa hai người không tốt cho lắm.

"Nhìn cái gì mà nhìn, hỏi ta cũng hỏi xong rồi, người có thể đi được rồi" Tinh Tinh nhìn Long Nhất không chút hào khí nói.

"Lợi dụng xong thì vứt bỏ. Thực là không có thiên lý. Tốt xấu gì cũng phải có chút ít gọi là báo đáp chứ" Long Nhất vẻ mặt bất phẫn nói.

"Vậy người muốn báo đáp cái gì" Tinh Tinh có chút buồn cười, nàng còn không biết được tâm tư xấu xa của xú sắc lang này sao.

"Đem hai mươi tử tinh tộ của ta trả lại cho ta. Đó cũng không phải là con số nhỏ" Long Nhất chìa tay vô sỉ nói.

Vẻ cười của Tinh Tinh tức thì nghiêm lại, tên khốn kiếp này, nàng còn tưởng rằng...

"Thế nào? Không nỡ sao. Nếu không... Nàng làm nữ nhân của ta, nhìn nàng bung trà rót nước cũng không tòi. Trông cũng rất tự nhiên, dẫn theo ra đường cũng không mất mặt..." Long Nhất nói đến đây liền dừng lại, nhìn thấy Tinh Tinh mặt càng lúc càng đen, trong đầu nghĩ có nên tránh ra ngoài một chút hay không.

"Làm nữ nhân của người cũng được" Tinh Tinh nghiêng răng nói.

"Ặc..."

"Bất quá người phải giúp ta giết tiên tử thần bí kia" Tinh Tinh nói tiếp.

"Khụ khụ... Coi như ta chưa nói qua" Long Nhất tí nữa bị sặc nước bọt, hẳn chuyển người xuống giường, giết tiên tử thần bí? Hẳn có năng lực này hay không. Mà nếu có, việc này làm cũng rất khó, tuy nói rằng không biết đó là bạn hay thù, nhưng tối thiểu từ trước tới

nay nàng cùng Mộc Hàm Yên giúp hẳn không ít.

"Đồ chết nhất" Tinh Tinh trên mặt có chút thất vọng, sửa sang lại y phục rồi xuống giường.

"Cái này, thời gian cũng không còn sớm nữa, ta còn có kiêu thể mỹ quyến đang đợi, không dây dưa với nàng nữa" Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Biển đi càng nhanh càng tốt" Tinh Tinh hừ một tiếng ngồi lên trên ghế dựa. Quay đầu không thèm lý tới Long Nhất.

Long Nhất nhún nhún vai, bước ra ngoài, chỉ bất quá vừa mới đi được vài bước, đột nhiên toàn thân chấn động, con người chột lóe đi nhanh ra khỏi khuê phòng của Tinh Tinh.

Tinh Tinh lúc đầu còn tưởng Long Nhất đổi ý, trong lòng mơ hồ có chút vui sướng, đến khi Long Nhất biến mất trong phòng, nàng lại cực kỳ thất vọng, nhịn không được đứng dậy đuổi theo, nhưng phát hiện trong phòng vắng tanh, Long Nhất đã không còn tăm hơi.

"Trên thế gian này còn ai có thể giúp ta đây?" Tinh Tinh lẩm bẩm nói, khẽ thở dài rồi chuyển thân quay vào trong khuê phòng.

"Tiểu thư, Cáp Lô đến rồi" Cửa mật thất một lần nữa lại mở ra, Lộ Lộ tại cửa cung kính nói.

Mộc Hàm Yên gật đầu đứng dậy, dời bước đi ra ngoài, bức tường đóng lại, không chút dấu vết.

Cửa phòng mở ra, một thân ảnh cao lớn toàn thân mặc hắc bào lắc mình đi tới, thấy Mộc Hàm Yên ngồi trên ghế liền cúi người hành lễ, giọng khàn khàn nói: "Thuộc hạ Cáp Lô tham kiến tiểu thư".

"Không cần đa lễ, ngồi đi" Mộc Hàm Yên chậm rãi nói, khí độ cao sang làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Mà lúc này, Long Nhất ở bên trong làn nước cách Hồng Tụ phảng không xa, mày kiếm nhả thành một đoàn, tên Cáp Lôi này cùng hắn có quan hệ linh hồn khế ước, hơn nữa còn có thân phận chủ tứ, cho nên khi Cáp Lôi đến gần thì hắn có thể cảm giác được nhưng Cáp Lôi lại không cảm giác được hắn, trừ phi hắn nguyện ý.

"Cáp Lôi... Tên gia hỏa này lại tới xem nào nhiệt? Long Nhất cảm giác được khí tức của hắn ta rất gần mặt hồ, hắn ta ở trong phòng trên tầng hai một lúc lâu, theo hắn quan sát, gian phòng này tịnh không phải để tiếp khách.

Tự dưng hắn nhớ tới Mộc Hàm Yên, nhớ phong hệ ma pháp sư kia, nếu Hồng Tụ phảng này quả thật là do Mộc Hàm Yên mở ra, Cáp Lôi kia cùng Mộc Hàm Yên có quan hệ bí mật gì.

Suy nghĩ một lúc lâu, Long Nhất khước miệng thoáng hiện nét cười, hắn dùng chân khí chậm rãi tới gần cửa sổ gian phòng, hắn dám khẳng định bên trong đã bố trí một kết giới cường đại.

Chân khí chậm rãi tới gần, dễ dàng xuyên qua tấm ván, bắt đầu từ từ ăn mòn kết giới bên trong.

Mộc Hàm Yên đang nghe Cáp Lôi hồi báo, đột nhiên trong lòng run lên, hai mắt như điện nhìn ra hướng cửa sổ, nàng nhẹ nhàng đứng dậy, hai đạo hắc mang trên tay bóp một tiếng đánh tới, còn Cáp Lôi thần kinh như thắt lại theo sát phía sau.

Cửa sổ mở ra rồi đóng lại, khí tức vừa muốn tiến nhập kết giới kia vô thanh vô tức tiêu thất tại không trung.

Mộc Hàm Yên nghi hoặc lắc đầu, cảm giác được có điều gì đó không đúng, chẳng lẽ là hấn? Trong đầu Mộc Hàm Yên hiện lên hình ảnh Long Nhất, hấn phát hiện ra mình ở tại Hồng Tụ phảng sao?

Giữa Bạch Vân hồ, một cái đầu từ từ nhô lên, Long Nhất lắc đầu làm cho nước bắn tung tóe, khóe miệng khẽ hiện một nét cười âm lãnh, đạo chân khí kia đã đạt được hiệu quả hấn muốn, trong lúc cửa sổ mở ra rồi khép lại, hấn đã thấy rõ thân ảnh Mộc Hàm Yên.

"Cả Cáp Lôi nữa, Mộc Hàm Yên, tay nàng cũng thật dài đấy" Long Nhất lẩm bẩm nói, lúc này lại xuất hiện thêm Cáp Lôi thần bí, sự việc này không thể đơn giản.

Cáp Lôi trình độ nhất định có thể đại biểu cho thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến, mà Mộc Hàm Yên cùng đại tẩu của hấn - Lưu thị cũng có tiếp xúc qua, nếu nói thế nàng ta khẳng định có rất nhiều quan hệ với hắc ám thế lực sau lưng Long Chiến, hơn nữa khi hai hoàng tử trong Thượng Nguyệt thành tranh quyền, nàng có thể làm cho U Minh tế tự đại biểu của Hắc ám Giáo hội Lạp Pháp Nhĩ rút lui, rõ ràng quan hệ của nàng với Hắc ám Giáo hội cũng không đơn giản, trời mới biết nàng còn có quân cờ bí mật nào.

Nữ nhân này tuy luôn miệng nói muốn giúp hấn, nhưng lại đem thế lực của nàng từ từ lộ diện, rồi lại làm cho Long Nhất không nghi kỵ và phòng bị, nàng hết thảy là muốn làm gì? Chắc không phải là vì giúp mình, việc này căn bản không có khả năng. Mộc Hàm Yên nữ nhân này thật quá thần bí, tâm tư khó dò. Nàng đối với mình có lẽ cũng có vài phần tình nghĩa, nhưng đợi lúc hai bên xung đột, sợ rằng chút tình nghĩa kia cũng không còn tồn tại. Nữ nhân loại này hấn không thể nắm được, cũng có thể nàng căn bản sẽ không vì việc gì mà trở mặt.

Long Nhất tịch mịch lắc đầu, hẳn không thể quên, Mộc Hàm Yên hao tâm trợ giúp hẳn mục đích tuyệt không đơn giản.

Long Nhất không nhanh không chậm ở giữa hồ bơi tới phía sau Hồng Tụ phảng xa xa, ban đêm đẹp đẽ như thế, bơi lội cũng là một việc thích thú.

Không lâu, phía trên Hồng Tụ phảng một thân hắc ảnh phóng lên cao, chớp mắt biến mất trong màn đêm.

Long Nhất thản nhiên cười, thu liễm khí tức toàn thân đuổi theo.

"Thành chủ phủ?" Long Nhất nhìn thấy xa xa Cáp Lôi bay vào bên trong Bạch Vân thành chủ phủ. Mục quang chợt lóe, đột nhiên hắc hắc nở nụ cười.

"Cáp Lôi, Thành chủ phủ, Thần Phong quân đoàn, thì ra là như vậy" Vô luận Cáp Lôi và Mộc Hàm Yên có quan hệ gì, trước mắt cứ để hẳn nghe lời mình như con cún, quan hệ linh hồn khế ước khiến hẳn không cách nào làm trái lệnh mình. Lúc trước Cáp Lôi tiến nhập Thần Phong Quân đoàn, hôm này lại bị phái đến Bạch Vân thành, sợ rằng tính toán của Long Chiến sẽ thất bại, Tây Môn gia tộc liên thủ cùng Nạp Lan đế quốc, mặc Long Chiến người có năng lực to lớn như thế nào.

Có thể việc Cáp Lôi đảm nhiệm chức Bạch Vân thành chủ là do Mộc Hàm Yên an bài, nhưng là thế nào? Tối thiểu hai người đều nhất trí với mục đích trước mắt, đó chính là thống nhất Thương Lan đại lục

Chương 496: Cuồng Sư, hai ta đánh cuộc

Bên trong khuê phòng sạch sẽ thơm tho, Mộc Hàm Yên đứng thẳng, lạnh lùng nhìn Tinh Tinh đang thản nhiên ngồi trên ghế sửa móng tay, trong mắt có chút căm tức.

"Hỏi lại ngươi lần nữa, vừa rồi ngươi cùng tên nam nhân kia rốt cục là làm chuyện gì?" Mộc Hàm Yên nén hỏa khí lạnh lùng hỏi.

Tinh Tinh giương mắt nhìn Mộc Hàm Yên một cái, không nhanh không chậm nói: "Cô nam quả nữ ở trên giường, người nói chúng ta có thể làm gì".

"Ngươi..." Mộc Hàm Yên mục quang lẳng lẹ bắn tới Tinh Tinh, mang theo một khí tức cay nghiệt.

"Sao? Ngươi tức giận cái gì? Chẳng lẽ ngươi ghen" Tinh Tinh không buồn để ý, khoe miệng thoáng hiện nét cười trào phúng.

Sát khí băng lãnh trong mắt Mộc Hàm Yên biến mất, thiên kiều bách mị cười nói: "Ngươi đừng quên, ngươi không phải là người"

Tinh Tinh đột nhiên đờ người, con dao trên tay run lên, ngón tay chảy máu, nàng thất thần nhìn vào giọt máu, tựa hồ như không phải từ người nàng chảy ra.

"Ngươi tốt nhất đừng gây chuyện, đừng để ta biết được ngươi giờ

trò gì, không thì..." Mộc Hàm Yến hừ lạnh một tiếng lắc mình biến mất.

Mộc Hàm Yên vừa đi, Tinh Tinh tâm tình có sự dị thường không thể áp chế ba động nổi lên. Người nàng run lên, nghiến răng ken két, vẻ mặt oán độc, tâm tình nàng xem ra không thể khống chế. Đột nhiên từ giữa tâm mi nàng một luồng khí tức ấm áp quen thuộc, lưu chuyển trên thân nàng, như một bàn tay ôn nhu ôm lấy nàng, làm cho tâm tình nàng từ từ ổn định trở lại.

"Là hấn sao?" trong đầu Tinh Tinh hiện lên khuôn mặt Long Nhất cùng với nụ cười xấu xa đáng ghét, trái tim băng lãnh bất giác có chút ấm áp.

Cũng vừa lúc trời sáng, mặt trời chói lọi từ phía đông mọc lên, không khí bắt đầu nóng dần.

"Phụ thân. Phụ thân, người tỉnh chưa" Một giọng nói non nớt vang lên bên tai Long Nhất, ngay sau đó thân hấn bắt đầu bị đẩy đẩy, hoảng hốt nhòem dậy.

"Nữ Nhi, sớm thế này có chuyện gì vậy" Long Nhất hé mắt. Nữ Nhi mồm mĩm ôm lấy ngực hấn.

"Đói..." Nữ Nhi ủy khuất nói.

Long Nhất cười khổ một tiếng, nói: "Lão đầu râu rậm kia không mang bữa sáng tới sao?"

"Ít lắm, Nữ nhi chưa no" Nữ Nhi làm nũng cầu véo trước ngực Long Nhất.

"Được rồi, được rồi, đừng vậy nữa, lão tử ta đau lắm" Long Nhất ôm

Nữ Nhi dậy, lau mặt một cái, rồi cẩn thận ngắm nhìn tướng mạo mình trong ma pháp kính, miễn ý gật đầu đi ra.

Vừa đi ra, liền nhìn thấy Liễu Như, Lưu Ly còn có cả Phong Linh đồng thời cùng ngẩng đầu lên nhìn hấn.

"Oa. Sao nhìn ta chăm chăm vậy, ban ngày ban mặt không làm chuyện đó được đâu. Hay là để tối... Ái ui, các nàng phản rồi sau" Long Nhất ôm Nữ Nhi né trái né phải tránh thoát chén, bát, gối, nệm do ba nàng tức giận ném tới, Nữ Nhi lại cảm thấy rất vui, mừng rỡ cười khanh khách.

Vất vả đi tới, trong căn phòng sang trọng này một mảng ngổn ngang. Long Nhất lúc này mới biết hóa ra chúng nữ cũng đang đói, hấn thao thao nói: "Bữa sáng trường quý kia mang đến không đủ cho Nữ Nhi dùng lẽ nào cũng không đủ cho các nàng dùng sao?"

"Bọn thiếp chưa ăn gì, bữa sáng Nữ Nhi loáng cái đã ăn sạch rồi" Phong Linh có chút buồn cười nói. Ngữ khi hơi ngừng rồi nói tiếp: "Còn nữa, tối qua bọn thiếp đi dạo, không mua được gì, cũng chưa ăn gì, phu quân chàng không biết làm gì sao, bọn thiếp sắp bị chàng cho chết đói rồi".

"Cái này, trên người nàng không có tiền sao?" Long Nhất ngần ra, cực kỳ cẩn thận hỏi.

"Thiếp vội vội vàng vàng trốn ra, tiền trên người hết nhẵn rồi" Phong Linh không chút hào khí nói.

"Còn nàng thì sao? Liễu Như. Long tộc các nàng cực kỳ giàu có, không phải keo kiệt đến mức này chứ" Long Nhất hoài nghi liếc nhìn Liễu Như, phải biết rằng Thủy Tinh Long Cung trong Ma Huyền Sâm Lâm trân bảo vô số, hấn không tin Liễu Như một chút cũng không

mang theo.

Liễu Như hung hăng liếc Long Nhất một cái nói: "Đồ ta mang theo sớm đã bị Nữ Nhi ăn sạch rồi, hiện tại trong người ta không có lấy một xu".

Nói như vậy đúng là mình sai rồi, thật không xứng làm phu quân, Long Nhất cười cười dẫn chúng nữ xuống Phượng Hoàng lũy điếm.

Muốn ăn đồ ngon thì phải kiếm hàng quán ven đường rồi, nơi này vô luận thế nào cũng có chút giống thành phố ở tiền thế của Long Nhất.

Bạch Vân thành to lớn bậc nhất, tự nhiên không thiếu quán ăn, sau khi hỏi phương hướng, mọi người liền đi thẳng đến đó. Nói là phố ẩm thực, thật ra chỉ là một con hẻm nhỏ khoảng hai mươi thước, nhưng không thể coi thường con hẻm nhỏ này, sớm thế này mà đã chật ních người. Dong binh, ma pháp sư, thương nhân, dân thường chen chúc, náo nhiệt phi thường, đủ các loại mùi vị thức ăn theo gió bay khắp nơi, làm con sâu trong bụng người ta không ngừng kháng nghị.

Đoàn người Long Nhất trông rất bình thường, không ai để ý tới, mấy người đi từ đầu phố tới cuối phố, ăn tới khi mồm đầy dầu mỡ, đặc biệt là Nữ Nhi, sức ăn cùng tốc độ quả thật khiến lão bản các quán khiếp sợ.

Đương lúc Long Nhất muốn dẫn chúng nữ rời phủ, bên cạnh đột nhiên truyền đến một trận huyên náo.

"Mau nhìn kia, kia không phải là vua dong binh Cuồng Sư sao?" Một tên dong binh võ võ đồng bọn bên cạnh nói.

"Không sai, chính là hắn, chỉ nhìn quyền đầu kia cũng biết đó chính là

hắn, chúng ta mau mau qua xem " Tên đồng bọn nhìn kỹ, lập tức hưng phấn nói, phải biết rằng Cuồng Sư Mạc Ngôn chính là thần tượng trong giới dong binh, siêu cấp ngưu nhân liên tục ba lần đoạt được danh hiệu vua dong binh.

Đại danh Cuồng Sư tại Thương Lan đại lục cơ hồ không ai không biết, cũng biết dưới nắm đấm của hắn không ai có thể sống sót, bởi vậy tuy có mấy người nhìn không thuận mắt nhưng không ai dám chọc hắn.

Cuồng Sư đối với loại sự tình này cũng không thấy kỳ quái, hắn vẫn điềm nhiên thưởng thức mỹ vị, ra tay cũng thật là hào phóng. Sau mỗi một nhiệm vụ đều được thưởng lớn, làm cho hắn không có khái niệm về tiền bạc.

"Long huynh đệ, lâu ngày không gặp" Mục quang Cuồng Sư quét qua Long Nhất, đột nhiên sáng ngời, cười lớn tiếng tách đám người ra đi tới.

Long Nhất cười khổ nhìn ánh mắt mọi người đổ dồn về phía hắn, khẽ than một tiếng, hắn hiện tại muốn mọi người không chú ý đến cũng khó.

"Xem ra tiểu đệ và Mạc Ngôn huynh duyên phận không tồi, cùng uống mấy ly, thế nào? Long Nhất vuốt râu cười.

"Được, đêm đó huynh đệ tại Hồng Tụ phảng được Tinh Tinh cô nương ngưỡng mộ mời tới khuê phòng, cũng nên ăn mừng một chút mới được" Cuồng Sư cười ha ha vỗ vai Long Nhất.

Lời vừa nói ra, vô số ánh mắt sát nhân tức thời phát ra, Tinh Tinh thanh danh rất lớn, trong lòng các nam nhân chính là tiên tử không thể chạm tới, thế nhưng tên giả hỏa mặt mũi bình thường kèm vài

phần thô bỉ này lại có thể ngủ chung với nàng, làm sao lòng chúng nhân có thể chịu được.

Đương nhiên không chỉ mấy người vây quanh hấn biến sắc, Phong Linh cùng Long Nhất sắc mặt cũng không hề bình thường, bàn tay thon dài của Phong Linh đang "ôn nhu" vuốt xuống ngang hông Long Nhất.

"Xú phu quân, đại phôi đản, khó trách canh ba đêm qua mới trở về" Phong Linh hàm hừ nói.

Long Nhất cắn răng nhìn Cuồng Sư, tên gia hỏa này tuyệt đối là cố ý, hấn dám cam đoan.

Chúng nhân trong lòng phẫn nộ, nhưng có Cuồng Sư ở đây không ai dám hét lớn, cũng không có ai dám động thủ với Long Nhất, đương nhiên, có động thủ cũng chả làm gì được Long Nhất.

Tìm một tửu lâu ngồi xuống, lúc này mới là sáng sớm nên sinh ý không nhiều, mọi người cũng vui vẻ với sự thanh tĩnh này.

"Mạc Ngôn huynh, huynh vừa rồi thật ác, hôm nay không phạt huynh ba vò rượu đừng mong bản thiếu gia bỏ qua" Long Nhất cười hắc hắc nói.

Lời vừa dứt, cửa phòng đã mở, mười tên tiểu nhị tên nào cũng đang có hết sức bê vò rượu cao bằng nửa người tiến đến, phành phành đặt xuống đất, mười vò rượu đã mở trước mặt mấy người.

"Phu quân, chàng muốn say chết sao, từng này rượu có thể dìm chết chàng" Phong Linh nhìn Long Nhất mặt không chút máu sắc giọng nói.

"Nam nhân uống rượu đàn bà không được chen vào, ngoan ngoãn ngồi cạnh phục vụ đi" Long Nhất trừng mắt vẻ mặt uy nghiêm nói.

Phong Linh nao nao, lập tức lè lưỡi nói: "Vâng, phu quân".

Lúc này Lưu Ly đang đứng sau lưng hấn xoa bóp, Phong Linh thì ngồi bên hầu hạ, chỉ có Liễu Nhữ đang ôm Nữ nhi ánh mắt thờ ơ ngồi một bên, trong lòng nói thầm, tên xấu xa chết tiệt trong thể diện này.

Cường Sur quả nhiên hâm mộ không thôi, ha ha nói: "Tây Môn thiếu gia phúc khí thật tốt, làm cho ta không khỏi ghen tức".

"Bớt nói nhảm đi, trước tiên phạt người uống ba vò rượu, nếu không đừng gọi ta là huynh đệ" Long Nhất cười hắc hắc vung tay, ba vò rượu cao bằng nửa người liền bay đến trước mặt Cường Sur.

Cường Sur cũng không khách khí, cầm lấy một vò đổ vào trong miệng, ba vò rượu này cộng lại cũng được một trăm năm mươi cân, nồng độ không cao lắm, người bình thường uống tám , mười cân cũng không thành vấn đề. Long Nhất không hề nghi ngờ Cường Sur, nếu hấn không cách nào uống hết được đã không còn là vua dong binh nữa.

Chỉ nghe thấy tiếng ừng ực, ba vò rượu bị Cường Sur một hơi uống cạn, hấn hà một hơi toàn mùi rượu, mặt có chút đỏ, ánh mắt không còn lảng lệ, bụng cũng chỉ hơi căng lên một ít.

"Tốt, hảo huynh đệ, hôm nay hai ta uống sạch rượu của tửu lâu này" Long Nhất cười hắc hắc nói.

Cường Sur khà một tiếng, hào khí xung thiên nói: "Tốt, cứ vậy đi , huynh đệ ta hôm nay không say không về".

"Phụ thân, con cũng muốn uống" Nữ Nhi đột nhiên từ trong lòng Liễu như nhanh như chớp tới xà vào lòng Long Nhất nũng nịu nói.

Cường Sư giật mình, dụi dụi mắt, chẳng lẽ mình hoa mắt, sao tiểu nữ hài ba tuổi này có tốc độ nhanh thế.

Long Nhất nhăn chầu chuyển động, ha ha cười nói: "Mạc Ngôn huynh, không bằng chúng ta đánh cược, thế nào?"

"Cược gì" Cường Sư hứng thú hỏi.

"Cược người cùng con ta uống rượu, nếu như người thắng ta đáp ứng người một điều kiện, nếu người thua thì đáp ứng ta một điều kiện, thế nào?" Long Nhất cười hắc hắc, trông gian trá như một lão hồ ly.

Chương 497: Tâm tư của Mộc Hàm Yên

Cường Sư nghe vậy kinh ngạc nhìn Nữ Nhi trong lòng Long Nhất, tặc lưỡi đáp: "Cùng... cùng tiểu nữ hài này... không làm chứ?"

"Mạc Ngôn huynh, ngươi cũng hoài nghi ta sao? Nói đi, ngươi dám cược hay không?" Long Nhất nhìn Cường Sư cười, bộ dạng hắc rất kiên định.

Cường Sư lấy lại tinh thần, hiếu kỳ liếc nhìn Nữ Nhi vô tư kia đánh giá, hắc cũng biết trong việc này nhất định có gì đó kỳ quái, nhưng với tính cách của hắc vô luận là thế nào hắc cũng không lùi bước, vì thế vỗ vào bàn, hảo sảng nói: "Được, ta cùng tiểu oa oa này của ngươi đánh cược".

"Nữ Nhi, còn chờ gì nữa?" Long Nhất vỗ mông Nữ Nhi một cái, vẻ mặt như thể gian kế đã thành công, phải biết rằng bụng của Nữ Nhi như một cái động không đáy, hình như từ trước tới nay bụng chưa bao giờ biết no là gì.

Nữ Nhi sớm đã không chờ được nữa, miệng nhỏ khẽ mở, mỹ tửu trong vò hòa thành một dòng liên miên bất tuyệt chảy vào trong miệng, hai ba giây sau, một vò rượu đã cạn queo. Cường Sư còn đang cầm một vò uống ở bên cạnh liền trợn mắt há mồm, hắc đặt vò rượu xuống, nhìn Nữ Nhi chỉ trong chốc lát uống cạn mấy vò rượu còn lại, mà mắt không hề chớp một cái.

"Không thể so bì được, ta nhận thua, con gái của ngươi là quái vật sao?" Cuồng Sư nhìn Nữ nhi liếm mồm vẻ mặt thèm khát nhìn vào vò rượu của mình, cười khổ hai tiếng rất dứt khoát giương cờ trắng nhận thua.

"Hắc hắc, vậy điều kiện kia..." Long Nhất nhìn Cuồng Sư cười, hẳn không chút che dấu vẻ vội vã nói.

"Đã thua cược, có điều kiện gì thì nói đi, Cuồng Sư ta nếu có chút nhíu mày thì không phải do cha mẹ sinh ra" Cuồng Sư một hơi tu hết vò rượu còn lại, phả ra hơi rượu nói.

Long Nhất vẻ mặt tươi cười trở nên xán lạn, đánh giá Cuồng Sư từ trên xuống dưới hết lần này đến lần khác, cứ như đang mua thịt gà, nhẩn thần làm cho Cuồng Sư có chút sợ hãi.

"Mạc Ngôn huynh còn chưa gia nhập Thợ săn công hội phải không?" Long Nhất thản nhiên không chút kinh tâm hỏi.

"Chưa" Cuồng Sư kỳ quái nhìn Long Nhất, không biết vì sao hẳn lại hỏi việc này.

"Kỳ thật điều kiện của ta cũng chẳng khó khăn gì, chỉ là muốn huynh gia nhập làm người trông coi Thượng Kim Thợ săn công hội, huynh cũng biết Thợ săn công hội thù lao rất cao, tại phương diện này tuyệt đối không bạc đãi huynh" Long Nhất thản nhiên cười nói, Thượng Kim Thợ săn công hội do hắn thao túng mặc dù đang phát triển, cao thủ khắp nơi tụ tập, nhưng phát triển tới bây giờ, chỉ dựa vào hai người A Nặc với A Nhĩ Pháp quả thật có chút lực bất tòng tâm, mấy tên cao thủ này đều tàn nhẫn không nghe lời, nếu không có một người danh tiếng cùng thực lực mạnh tựa trời đất thật là rất khó quản lý.

"Trông coi?" Cuồng Sư ánh mắt lóe lên. Việc này với việc đơn giản

gia nhập Thường Kim thợ săn công hội là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, lập tức, hẳn liền biết Thường Kim thợ săn công hội có thể từ trong thời loạn thế quật khởi, nguyên lai Long Nhất là người đứng đằng sau thao túng.

Cường Sur có chút do dự, đương kim Hội trưởng của Dong binh công hội từng cứu hẳn lúc nguy cấp, đó chính là nguyên nhân hẳn lưu lại Dong binh công hội.

Bất quá đại lão gia hẳn một lời đáng giá ngàn vàng, lời đã nói ra không thể làm trái, huống hồ hẳn với Hội trưởng của Dong binh công hội cũng không có ước định, thề thốt gì. Do dự một lúc, hẳn liền nói:" Được, ta đáp ứng điều kiện này".

Sau một đêm huyền não Bạch Vân hồ đã yên tĩnh trở lại, các con thuyền neo tại ven hồ đã thu lại các loại đèn lồng trang trí, trừ mấy làn gió nhẹ vi vu thổi lay động lá liễu nghe xào xạc, vạn vật tại Bạch Vân hồ giờ phút này phẳng phất như đã ngủ say.

Bất quá nơi ăn chơi này luôn luôn như thế, đều là ban đêm buôn bán ban ngày nghỉ ngơi, lúc này các cô nương còn đang chìm trong giấc mộng.

Hồng Tụ phẳng hoa lệ đang lẳng lẳng neo tại cảng chuyên dụng, ngoài mấy tên hỏa kế đang ngáp, nhìn mãi không thấy bóng dáng người nào khác.

"Lộ Lộ, tên nam nhân tối hôm qua điều tra thế nào rồi?" ở giữa phòng. Mộc Hàm Yên đang ngồi trên ghế đạm đạm hỏi.

"Hồi tiểu thư, thuộc hạ đã tra rõ, đi theo hẳn là hai vị phu nhân, một thị nữ cùng một bé gái. Hôm qua từ Nạp Lan đế quốc tới Bạch Vân thành, hiện đang trú tại Phượng Hoàng lữ điếm. Căn cứ theo lời hôm

nay thám tử hồi báo, hẳn cùng Cường Sư tại tửu lâu uống rượu, còn nghe thấy Cường Sư gọi hẳn là Long huynh đệ" Lộ Lộ cung kính đáp.

"Long huynh đệ?" mắt Mộc Hàm Yên lóe lên, sắc mặt liên tục biến đổi, sau đó liền mỉm cười.

"Lộ lộ, đến thành chủ phủ báo cho Cáp Lô một tin, bảo hẳn đến Phụng Hoàng tử điểm thăm hỏi chủ nhân của hẳn" Mộc Hàm Yên nói với Lộ Lộ đang đứng bên cạnh.

"Vâng, tiểu thư" Lộ Lộ trả lời rồi mở cửa đi ra, trong lòng có chút kỳ quái, chủ nhân của Cáp Lô không phải là tiểu thư hay sao? Sao lại biến thành tên nam nhân kia rồi? Bất quá nghi hoặc chỉ là nghi hoặc, loại sự tình này không phải là việc nàng có thể hỏi.

Mộc Hàm Yên nét cười trên mặt từ từ trở nên có chút cay đắng. Nàng đi tới đi lui.

Chén rượu, chỉ thấy chén rượu táo đỏ như máu đang xoay tròn có chút chấn động.

Bông nhiên đôi mi thanh tú của Mộc Hàm Yên nhíu lại. Đứng dậy mở cửa phòng, liền thấy Tinh Tinh đeo khăn che mặt, cùng bốn thị nữ cầm kiếm hướng xuống lầu dưới mà đi.

"Người đi đâu đấy?" Mộc Hàm Yên lạnh giọng hỏi, giống như rất chán ghét Tinh Tinh, nàng đối với Tinh Tinh có một loại cảm giác băng lạnh không nói nên lời.

"Đi dạo phố, không được sao? Chẳng lẽ cả việc này người cũng muốn quản" Tinh Tinh dừng bước trào phúng nhìn Mộc Hàm Yên.

"Người muốn đi tìm hẳn?" Mộc Hàm Yên không để ý tới vẻ trào

phúng của Tinh Tinh, lời nói mang theo chút nộ khí.

Tinh Tinh nhìn Mộc Hàm Yên, đột nhiên cười khanh khách nói: "Không sai, ta chính là muốn đi tìm hắc. Hắc tuy không tốt đẹp gì, nhưng ta thích, không chỉ tìm hắc thôi đâu, ta còn muốn đem thân dâng hiến cho hắc nữa".

Mộc Hàm Yên ánh mắt trở lên lạnh lẽo, đừng thấy nàng ngày thường thì quyến rũ làm chúng sinh điên đảo, nhưng lúc này vẻ mặt này của nàng thật khiến người ta phát run, bộ dạng cực đoan này đồng thời xuất hiện trên thân mỗi người, thật là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

"Tức giận à? Ha ha, loại động vật máu lạnh như người cũng vì nam nhân mà ghen sao? Thật là kỳ tích, hừ" Người Tinh Tinh bình ổn trở lại, hừ lạnh một tiếng, đầu đã quay lại đi xuống dưới lầu.

Mộc Hàm Yên hít sâu một hơi, sắc mặt cực kì phức tạp, nàng vẫn tưởng rằng mặc dù đối với tên nam nhân này có cảm tình, nhưng lý trí của nàng cũng có thể khống chế, nhưng lúc này nàng phát hiện, cảm tình đối với nam nhân này đã vượt xa dự tính, vậy về sau nàng làm sao để đối diện hắc?

Mặt trời chói chang đã lên cao, không chút lưu tình thiêu đốt tòa thành phồn hoa này, sơn thanh thủy tú chung quanh có lẽ hấp thụ không ít hơi nóng, bởi vậy sức nóng này vẫn trong phạm vi chịu đựng của mọi người.

Trên đường bóng người thưa thớt, nhiệt khí làm người ta không thể chịu nổi, nếu có một quả trứng đặt trên đó, tuyệt đối không quá vài phút sẽ biến thành trứng luộc.

Mà lúc này những trà lâu tửu quán có trang bị ma pháp làm lạnh trở

nên cực kỳ đông đúc, tại đây uống một chén hồ băng trà hay thưởng thức hai chén rượu táo ướp lạnh, bốn năm hảo hữu tụ lại cùng nhau nói chuyện phiếm vô cũng vui vẻ.

Bạch Vân thành vì là thành thị to lớn bậc nhất, đương nhiên có tửu quán của Thượng Kim Thợ săn công hội, hơn nữa còn thay thế tửu quán của các mạo hiểm giả, trở thành nơi mạo hiểm giả phải đến.

Lúc này, Long Nhất cùng Cường Sư đang ngồi trong phòng đặc biệt của Thượng Kim tửu quán đàm cổ luận kim, đừng xem bộ dạng Cường Sư có chút lỗ mãng, đối với sự phát triển của cục thế Thương Lan đại lục lý giải cũng rất thông suốt, thiết tưởng một Vua dong binh độc lai độc vãng sao có khả năng một tên lỗ mãng hữu dũng vô mưu đây?

"Thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, hôm nay Thương Lan đại lục cục diện chia ba đã bị phá, án chiếu theo xu thế trước mắt, Thương Lan đại lục tất sẽ về tay một vị quốc chủ" Cường Sư hớp một ngụm rượu, mồm đầy hơi men nói, hôm nay hẳn đã coi Long Nhất như người mình, nói chuyện cũng không còn cố kỵ gì, hừng hồ Long Nhất rất hợp khẩu vị của hắn.

"Như vậy, quốc chủ người nói đến là ai?" Long Nhất tay vỗ vào bàn, cười dài hỏi.

Cường Sư nhếch miệng cười, khuôn mặt râu ria như sư tử, hắn tục tằng cười nói: "Nội bộ Cường Long đế quốc phân tranh sợ rằng bách tính bình thường cũng đã phát giác ra, ai có thể lên ngôi thì một tên thô bỉ như ta không thể đoán được".

Long Nhất cười hắc hắc hai tiếng, tuy cục thế trước mắt tựa hồ Tây Môn gia tộc đang chiếm thượng phong, nhưng việc này có thể thay đổi bất cứ lúc nào, một cục thế cực tốt có lẽ cũng có thể sẽ biến đổi.

"Bên Hoàn Đoạn sơn mạch cũng không thể không đề phòng, theo ta biết, dương kim tộc trưởng Bỉ Mông tộc là một tên gia hỏa dã tâm cực lớn, nói không chừng có thể ở sau lưng đánh lén" Cuồng Sư nhắc nhở.

Điểm này Long Nhất đương nhiên biết, hắn cũng biết Ngân Kiếm và Bối Toa tuyệt sẽ không làm hắn thất vọng, theo tin tức tình báo bên đó truyền đến, Bối Toa đã lập uy thành công trong thú nhân tộc, lời nói cũng đã trở nên có trọng lượng hơn nhiều.

Lúc này, mục quang Cuồng Sư đột nhiên bị kiềm hãm, qua ma pháp kính trong phòng hướng tới đại sảnh đang huyền ảo.

"Long huynh đệ, chuyện tốt của ngươi đến rồi" Cuồng Sư cười âm thầm nói.

Long Nhất nhìn theo ánh mắt Cuồng Sư, quả nhiên nhìn thấy Tinh Tinh đeo mạng che cùng bốn thị nữ như hoa như ngọc cầm kiếm ngồi tại một cái bàn trống, hấp dẫn vô số mục quang thèm khát, bọn họ tuy không nhìn thấy diện mạo thật của Tinh Tinh, nhưng từ khí chất và dáng người có thể đoán là nàng rất đẹp, hướng hồ tứ nữ bên nàng xinh đẹp vô cùng, tiểu thư đương nhiên phải xinh đẹp hơn rồi.

Chương 498: Xảo ngộ Hồng nương tử

Tinh Tinh không thèm để ý đến ánh mắt quanh mình, khước miệng lẩm bẩm nói: "Tên gia hỏa kia đâu rồi?"

Hôm nay nàng ra ngoài là muốn tìm tên nam nhân mặt mũi bình thường nhưng mang cho nàng một cảm giác đặc biệt kia, nhưng Bạch Vân thành biển người mêh mông, mà nàng lại không có mạng lưới tình bào khổng lồ như Mộc Hàm Yên, người thân bên cạnh cũng chỉ duy nhất bốn thị nữ cùng mình từ nhỏ lớn lên.

Sở dĩ tới Thượng Kim thợ săn tửu quán cũng chỉ là muốn thử vận khí, ngày hè nóng bức, có nhiều người có bản lãnh đến tửu quán này, có lẽ có thể gặp được hãn không biết chừng.

Người phục vụ từ bên trong mang rượu trái cây tới, Tinh Tinh trở nên trầm tư, tên nam nhân kia cuối cùng là thần thánh phương nào, nhìn sắc mặt Mộc Hàm Yên, tựa hồ cùng hãn có quan hệ không hề đơn giản, nàng chưa từng thấy qua một nam nhân nào có thể làm Mộc Hàm Yên xúc động đến thế, thế mà hãn làm được.

"Tiểu thư xinh đẹp, chẳng hay ta có vinh hạnh được ngồi cùng bàn với nàng không?" Một tên thanh niên tuần tú, ăn mặc sang trọng, phong độ ngời ngời cầm theo chén rượu uyển chuyển đi tới hỏi.

"Cút đi..." Tinh Tinh đang khổ não nghĩ tới quan hệ giữa Long Nhất và Mộc Hàm Yên, đối với con ruồi vừa bay đến không chút để ý.

Thanh niên kia tức thời biến sắc, thiếu chút nữa là không giữ được phong độ, lại nghe chung quanh ồ lên một trận, thật là không còn chút mặt mũi nào.

"Tinh Tinh cô nương, nàng chắc đã quên tại hạ, nói vậy nếu tại hạ đem thân phận cô nương nói ra, tin rằng nhiều người ở đây nguyện ý bất chấp thủ đoạn để lấy lòng nàng" Thanh niên nhẹ giọng nói, mũi hần người thấy hương thơm u nhã từ người chúng nữ, cảm giác như thần hồn bay bổng.

Tinh Tinh ngẩng đầu, đôi mi thanh tú nhíu lại. Chính là tên gia hỏa tự cho mình anh tuấn bất phàm tối hôm qua.

"Nói lại xem, cú!" Tinh Tinh giọng nói càng trở nên lạnh lẽo, thị nữ bên cạnh đã rút kiếm, chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

"Con đàn bà thối tha, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Người cả đời ở lại Thưởng Kim tửu quán này, đừng nên ra ngoài." Thanh niên mặt nhăn nhó nói một câu. Hắn cũng biết quy củ của Thưởng Kim tửu quán. Có thể tán gái, đấu tửu lượng thậm chí là mắng người, nhưng tuyệt không thể động tay chân, có ân oán gì thì ra bên ngoài mà giải quyết, Thưởng Kim tửu quán cũng tuyệt đối không can thiệp vào.

Đúng lúc này, thanh niên này cảm giác được thân thể đang bay lên, bị một cỗ đại lực quăng ra ngoài. Cũng may gã thanh niên này cũng là một chiến sĩ cấp cao, tại không trung ổn định lại thân hình, nhưng khi hạ xuống cũng lao đảo ngã va vào mấy cái bàn, thật là chật vật.

"Nam nhân lại đi uy hiếp nữ nhân. Thật là mất mặt. Mau nghe lời lập tức biến đi, nếu không..." Một thanh âm quyền rũ vang lên, mọi người trong đại sảnh đều quay lại nhìn về bên đó.

Đó là một nữ nhân quyền rũ, trên thân y phục hỏa hồng bộ ngực bạo mãn như muốn xuất ra, eo thon, đôi chân thon dài, hai mắt sáng rực. Trên vai đeo một thanh trường cung hỏa hồng cực lớn.

"Hồng nương tử, là Hồng nương tử" Có người đang khẽ thảo luận về thân phận của nữ tử này. Trang phục đấy, hơn nữa trên vai là cây cung đại danh đỉnh đỉnh, thiên hạ chỉ có Hồng nương tử không thể giả được.

Thanh niên kia cũng không phải là một tên thiếu hiểu biết. Phúi phúi bụi rồi ra khỏi Thượng Kim thạch tửu quán. Chuyện về Hồng nương tử rất nhiều người biết, danh tiếng dong binh cấp S của nàng thật sự vang dội, mặc dù Thiểm điện dong binh đoàn của nàng tại Lôi Thần cấm khu đã bị tiêu diệt hoàn toàn, còn lại mình Hồng nương tử sông sót hành tung bất định. Về sau nàng vẫn tiếp tục tự mình nhận nhiệm vụ nên thanh danh càng thêm nổi tiếng.

"Muội muội không ngại tỷ tỷ ngồi đây chứ" Hồng nương tử nhẹ giọng cười nhìn nữ tử che mặt này, trực giác cho nàng biết nữ tử này thân phận không đơn giản.

"Mời ngồi" Tinh Tinh tò mò đánh giá Hồng nương tử, danh tiếng của nàng đã sớm có nghe qua, cho nên rất nguyện ý cùng nàng làm quen.

Tửu quán khôi phục lại sự huyền ảo, chỉ là thi thoảng có người đi qua lén nhìn trộm phong thái Hồng nương tử một chút.

Long Nhất ngồi trong chuyên khu của Thượng Kim thạch tửu quán khẩn trương nhìn chăm chăm vào Hồng nương tử đằng sau ma pháp pha lê, tâm tình không thể khống chế trở nên kích động, từ biệt tại Lôi Thần cấm khu, đã hơn một năm, nghĩ không ra ngày này phút này lại

có thể gặp lại tại đây.

"Long huynh đệ, người cũng có quen Hồng nương tử à?" Cuồng Sư nhìn thấy thần sắc Long Nhất liên hỏi, nàng tại dong binh giới thanh danh hiển hách, Cuồng Sư cực kỳ bội phục.

Long Nhất gật đầu nhẹ giọng nói: "Là bằng hữu của ta, nghĩ không ra tại đây lại có thể gặp lại nàng".

"Còn không ra gặp đi?" Cuồng sư cười nói.

"Đương nhiên phải gặp, chỉ bất quá đợi thêm một chút cũng không hại gì" Long Nhất cười hắc hắc nói, trong lòng có chút khẩn trương, nhưng hắn nhìn thấy Hồng nương tử và Tinh Tinh ngồi cùng nhau liền cố nén lại.

Hồng nương tử cười cười cùng Tinh Tinh nói chuyện phiếm, từng là người quản lý của một trong mười dong binh đoàn cấp A, cũng tự biết nên phải làm sao chứ không giống với mọi người khác.

"Muội là Tinh Tinh cô nương của Hồng Tụ phảng? Lúc Tinh Tinh nói rõ thân phận, Hồng nương tử có chút ngạc nhiên.

Giật mình, mặc dù Tinh Tinh diễm danh vang xa, là một nữ nhân phong trần, nhưng sao trên người lại không có chút khí tức phong trần nào, ngược lại còn có một loại khí chất cao quý, theo nàng nghĩ xuất thân tuyệt đối là tiểu thư một nhà vương công quý tộc

"Tỷ tỷ coi thường tiểu muội" Tinh Tinh buồn bã nói.

"Không hẳn thế. Chỉ là nhìn thấy phong thái Tinh Tinh cô nương, ta còn tưởng rằng nàng là công chúa nước nào đó?" Hồng nương tử đưa ngọc thủ ra vuốt vuốt tay Tinh Tinh áy náy nói.

Tinh Tinh thân thể mềm mại run lên, khẽ than...

Hồng nương tử cầm một chén rượu lên như dững sĩ một hơi uống cạn, loại rượu mạnh của mạo hiểm giả này nàng rất thích, rượu mạnh mà không làm người ta sặc, uống vào chỉ cảm thấy một cỗ hỏa nhiệt chạy khắp người, nàng cực kỳ thích cảm giác này.

Đang lúc này, Hồng nương tử tay nâng chén rượu có chút bị kiềm hãm, ánh mắt nhìn về hướng chuyên khu dùng ma pháp pha lê để cách ly kia, trong lòng không biết vì sao lại run lên, nàng cảm giác được có người trong đó đang nhìn nàng, một loại cảm giác thập phần đặc biệt lại vừa quen thuộc.

"Tỷ tỷ, người làm sao vậy?" Tinh Tinh nhìn thấy Hồng nương tử có chút mất hồn, liền hỏi.

"Không có gì" Hồng nương tử thản nhiên cười một tiếng, chuyên khu đằng sau tấm pha lê kia, nàng vào không được, bởi vì nàng không có gia nhập Thường kim thợ săn công hội, hồi nay nhận nhiệm vụ nếu không có người tự mình tìm nàng, thì cũng không cùng ai hợp tác.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, mặt trời dần dần lặn xuống, Bạch Vân thành bị thiêu đốt cả ngày dần dần trở nên mát mẻ, bên ngoài bắt đầu trở nên đông đúc.

Hồng nương tử cùng Tinh Tinh nói chuyện cực kỳ cao hứng, cho tới khi đồng hồ ma pháp treo trên tường vang lên từng tiếng, biểu thị trời đã tối, bóng đêm đã bao phủ khắp nơi.

"Tỷ tỷ, gặp được tỷ tiểu muội thực là cao hứng, bất quá muội phải về rồi" Tinh Tinh khẽ than thở, ánh mắt có chút cô đơn không thể nói ra.

Hồng nương tử cũng ngừng nói, nữ tử này cho nàng một cảm giác cực kỳ đặc biệt, khi cùng nàng ta nói chuyện, nàng có thể thấy nàng ta có nỗi khổ không thể nói ra, rốt cục là vì nguyên nhân gì mà làm cho một người xuất thân cao quý lưu lạc chốn phong trần.

"Tỷ tỷ cùng muội trở về nhé, tỷ tỷ mấy năm nay cũng dành dụm được một khoản, không biết có thể chuộc thân cho muội không?" Hồng nương tử nghĩ xong liền nói, nàng cảm giác được mình với Tinh Tinh cô nương này cực kỳ có duyên, cho nên mới nói vậy.

Chuộc thân? Tinh Tinh cười khổ lắc đầu, nói: "Vô luận tỷ tỷ dùng bao nhiêu tiền cũng không có khả năng chuộc thân cho tiểu muội, hảo ý của tỷ tỷ tiểu muội xin nhận".

"Vì sao lại thế?" Hồng nương tử run lên hỏi, nàng mặc dù kinh nghiệm phong phú, nhưng chưa từng qua lại chốn ăn chơi.

"Tỷ tỷ đừng hỏi nữa, tiểu muội có nỗi khổ trong lòng..." Tinh Tinh lắc đầu, đôi mắt đẹp đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh từ trong chuyên khu của Thượng Kim tửu quán đi ra, ánh mắt trở nên mừng rỡ.

Long Nhất vượt vượt hàm râu chữ bát, cùng Cường Sư lắc mình đi tới bên này.

Đôi mắt đẹp của Hồng nương tử mỹ mầu, gạt đầu với Cường Sư, sau đó ánh mắt chuyển sang nhìn thân hình dùng ma pháp dịch dung của Long Nhất, người này... cho nàng một cảm giác vô cùng quen thuộc.

"Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Tinh Tinh cô nương, chúng ta lại gặp nhau" Long Nhất cười hắc hắc nhìn Tinh Tinh, ánh mắt có vẻ xa lạ nhìn Hồng nương tử một cái liền dời đi, hẳn muốn xem xem Hồng nương tử có thể nhận ra hắn không.

Tinh Tinh nhìn thấy Long Nhất liền lộ vẻ thập phần hoan hỉ, trải qua việc tối hôm qua, nàng đối với nam nhân tướng mạo hết sức bình thường này có một cảm giác thân thiết không thể nói lên lời, cũng có thể trong đó có chút cảm giác phức tạp, tỷ như nàng muốn lôi kéo hẳn để hẳn giúp nàng. Trực giác của nữ nhân mách bảo nàng chỉ cần nam nhân này đồng ý liền có thể làm cho nàng thoát khỏi khốn cảnh.

"Mấy năm không gặp, Hồng nương tử phong thái vẫn như trước" Cuồng Sư hào sảng nhìn Hồng nương cười nói.

"Cuồng sư đại ca phong thái cũng vượt xa quá khứ" Hồng nương tử khanh khách cười, nói. Lòng nàng thực sự rất bội phục Dong binh chi vương Cuồng Sư này, không hổ danh là Cuồng Sư.

Mà lúc này ánh mắt mọi người lại tập trung vào một chỗ, hai dong binh nổi danh cấp S tại Thương Lan đại lục đứng chung một nơi, làm sao không khiến người khác kinh ngạc, mọi người đều đang vui vẻ bàn luận.

Mọi người hàn huyên một lúc, ánh mắt Hồng Nương tử lơ đãng nhìn vào người Long Nhất, mặc dù hình dáng cùng giọng nói hết sức xa lạ, nhưng ánh mắt cùng nụ cười xấu xa kia lại làm cho nàng cảm thấy có gì đó quen thuộc.

"Long huynh đệ, chi bằng chúng ta đến nơi khác uống thêm mấy chén" Cuồng Sư cười to đề nghị.

Long huynh đệ? Hồng nương tử nao nao, mục quang lại nhìn Long Nhất, đột nhiên phục hồi tinh thần, lúc mọi người còn đang trợn mắt há mồm, nàng hung hăng tới bên Long Nhất cúi véo một trận, hừ hừ nói: "Được lắm, xú tiểu tử, giám trâu ta, tưởng rằng thay đổi hình dạng là tỷ tỷ không nhận ra người sao?"

Chương 499: Khát vọng của Tinh Tinh

"Tỷ tỷ tha mạng, tiểu đệ không có ý đó" Long Nhất lớn tiếng xin tha, nắm lấy bàn tay mềm mại của Hồng nương tử, nhìn về phía nàng với ánh mắt mang theo một tia ôn nhu.

Hồng nương tử đôi mắt như nóng lên, vẻ mặt nhu hòa lại, lẳng lặng cùng Long Nhất nhìn nhau, cả hai đều cảm nhận được tình cảm nhu tình vạn thiên của đối phương.

Cả Thường Kim thợ săn tửu quán đột nhiên yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người ở đây đều chưa lấy lại tinh thần há hốc mồm nhìn màn kịch này. Quả nhiên là một tin lớn, Hồng nương tử quả nhiên đã sa vào lưới tình, mà đối tượng lại là một tên thanh niên bị ối, việc này...

Hồng nương tử xuất đạo hơn mười năm, thực lực cường đại, dung mạo khuynh quốc khuynh thành có vô số người theo đuổi, đoàn trưởng của Thiết Huyết dong binh đoàn đã bị diệt cũng là một trong số đó, hôm nay lại nghe trái tim Hồng nương tử đã bị lấy đi, quả là cũng khiến cho mọi người được đại khai nhãn giới, ngay cả tên gia hỏa dung mạo bình thường kia trong mắt mọi người cũng trở nên thần bí, nam nhân Hồng nương tử coi trong sao có thể bình thường được.

Cường Sur ngây người gãi đầu, thật không nghĩ ra Long Nhất với Hồng nương tử lại có quan hệ này, mà Tinh Tinh bên cạnh cũng có chút ngạc nhiên, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng không

sai, tên này tuyệt không phải người tầm thường, tâm tư trong lòng cũng liền trở nên mãnh liệt.

"Lúc trước cùng tỷ tỷ chia tay tiểu đệ tặng tỷ một nụ hôn, hôm nay được trùng phùng không phải là nên trả lại chứ" Long Nhất cầm tay Hồng Nương tử vuốt ve cười nói.

Hồng nương tử cặp mắt lưu quang sáng rực, cười khanh khách hai tiếng, hào phóng đặt lên môi Long Nhất một nụ hôn, không để ý đến ánh mắt của mọi người.

"Oa, thật là mê hồn, Mạc Ngôn huynh, chúng ta đi" Long Nhất si mê như say rượu, kéo tay Hồng nương tử đi ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, Tinh Tinh liền cáo từ. Ánh mắt cực kỳ hi vọng nhìn Long Nhất chăm chăm. Nhiều năm nay, nàng đã chán ghét cuộc sống như thế này, từ thiên chi kiều nữ lại trở thành con rối trong tay người khác, nàng quả thực không thể chịu được nữa, nàng hi vọng có một bàn tay to lớn ấm áp ôm lấy nàng, kéo nàng ra khỏi vũng nước đen tối này.

"Sao thế? Tinh Tinh cô nương không muốn ở lại uống vài chén sao? Vậy thì đi trước đi" Long Nhất đã nhìn ra tâm tư của Tinh Tinh cười nói, Tinh Tinh đối với hắn chắc có mục đích, nhưng hắn làm sao không có mục đích với nàng được chứ? Mộc Hàm Yến thần bí kia, có lẽ có thể từ miệng Tinh Tinh biết được điều gì đó. Nếu nói nàng với thần bí tiên tử không có quan hệ gì hắn quyết không tin.

"Tiểu nữ không phải không muốn, chỉ là..." Tinh Tinh nhìn Long Nhất, ý tứ của nàng hắn đương nhiên biết.

"Yên tâm đi, Mộc Hàm Yến cũng nể mặt ta" Long Nhất thản nhiên nói.

Tinh Tinh trong mắt hiện lên một đạo kỳ quang, quả nhiên là thế, Long Nhất cùng Mộc Hàm Yên có quan hệ không hề đơn giản.

Đoàn người hướng Phượng Hoàng lữ điếm mà đi, đại khái thì mấy người Phong Linh, Lưu Ly, Liễu Như đều đang ở đó. Mặc dù đã đưa cho các nàng một tử tinh tạp chứa một trăm vạn tử tinh tộ, nhưng nghĩ đến lúc này chắc các nàng đang cùng nhau dùng cơm.

Vào tới Phượng Hoàng lữ điếm, Long Nhất căn dặn chương quỹ mang một bàn rượu thịt tới phòng, rồi đưa mấy người lên lầu.

"Phu nhân ơi, phu quân về rồi này" Long Nhất tiến tới cửa phòng liền lớn tiếng nói, cửa mấy phòng mở ra, Lưu Ly, Phong Linh cùng Liễu Như đang ôm Nụu nhi đi ra.

Chúng nữ ngược mặt lên trời, cảm thấy không thoải mái liền trừ bỏ ma pháp dịch dung, khiến cho Tinh Tinh và Cường Sư một phen kinh ngạc.

"Phụ thân. Ôm ôm" Nụu nhi thấy Long Nhất liền kêu, thân thể mồm mĩm bi bô như thiểm điện lướt tới ngực Long Nhất, cũng không biết vì sao, cảm tình của Nụu nhi đối với Long Nhất xem ra còn thân thiết hơn đối với Liễu Như, làm cho Liễu Như không khỏi ghen tức.

"Xú tiểu tử, ngươi có con gái lớn như vậy từ bao giờ?" Hồng nương tử nhìn bộ dạng bi bô của Nụu nhi, không nhịn được dùng tay cấu hấn.

"À... lâu lắm rồi..." Long Nhất cười khan hai tiếng rồi thơm Nụu nhi hai cái.

Giới thiệu mọi người với nhau một chút, chúng nhân vừa đi vào cửa

vừa vui vẻ nói chuyện. Hồng nương tử cùng Phong Linh là người quen, mà Cuồng Sư tính cách cũng hào sảng, cũng khoái trí nói chuyện, chỉ có Liễu Như với Lưu Ly đứng cạnh Long Nhất cùng nhau lắng nghe, bốn thị nữ của Tinh Tinh đứng yên bất động trước cửa.

Rượu thịt rất nhanh được mang lên, có Cuồng Sư và Hồng nương tử, không khí tự nhiên trở nên náo nhiệt, uống tới khi trời đã tối mịt, Cuồng Sư say rượu lắc lư đi xuống phòng mình ở lầu dưới. Uống tới mức này, cho dù tửu lượng có cao đến đâu cũng không thể trụ được.

Đợi đến khi tiểu nhị dọn dẹp xong, mọi người lại hàn huyên một hồi, Hồng nương tử nhìn thấy Tinh Tinh có vẻ bất an luôn nhìn sang Long Nhất, trong lòng liền hiểu được nàng có chuyện muốn nói với Long Nhất, Phong Linh làm sao mà không nhìn ra được, nhưng mà dường như cố ý ôm chặt lấy Long Nhất không buông, làm cho Tinh Tinh lo lắng.

"Linh nhi muội muội, lâu rồi không gặp, tỷ tỷ cùng người vào phòng nói chuyện đi." Hồng nương tử cười cười kéo Phong Linh đang ngồi trên đùi Long Nhất, Phong Linh chu miệng lè lưỡi nhìn Long Nhất một cái rồi cùng Hồng nương tử đi vào.

Hai người vừa đi, Liễu Như cũng mang theo Nụ nhi đi ra, mà Lưu Ly còn muốn ở lại bóp vai cho hắn.

Tinh Tinh ưu nhã uống một ngụm trà xanh, ánh mắt cầu xin nhìn Long Nhất. Tên này nữ nhân bên cạnh hắn ai ai cũng xinh đẹp, dùng từ khuyh quốc khuyh thành để diễn tả cũng không quá. Tỷ như thiếu nữ mắt xanh tóc vàng đang đứng bên cạnh hắn bóp vai, khí chất thuần khiết làm cho người ta tâm khoáng thần di, vẻ đẹp không hề thua kém mình, nàng bây giờ đã biết vì sao Long Nhất với vẻ đẹp của nàng có vẻ hứng thú không lớn, bên cạnh có nhưng mỹ nhân như thiên tiên thế này, vẻ đẹp trong mắt hắn dĩ nhiên không quan

trọng.

"Người là ai?" Trầm mặc một hồi lâu, Tinh Tinh hỏi.

"Vấn đề này ta nên hỏi nàng mới đúng, không phải nàng có chuyện muốn nói với ta sao?" Long Nhất gác chân lên không chút kinh tâm nói.

"Ta là... ta..." Tinh Tinh mở mồm, trong đầu đột nhiên nhớ tới lời nói lạnh lùng của Mộc Hàm Yên: Người không phải là người.

Tinh tinh thần sắc có chút do dự và thống khổ, một lúc lâu, nàng mới mở miệng nói: "Người cùng nàng ta... Mộc Hàm yên là quan hệ gì? Nàng ta có thể nghe lời người không?"

"Ta tưởng nàng đã hiểu rõ nàng ta rồi, vì sao vẫn phải hỏi như vậy? Không nhìn thấy trên trời đầy sao sao? Hai ngôi sao trong đó tựa hồ rất gần nhau, nhưng thật ra lại cách nhau vạn lý" Long Nhất từ từ nói, quan hệ giữa Mộc Hàm Yên và hắn rất đặc biệt, đều nghĩ đã chinh phục được đối phương nhưng rồi lại không nắm chắc chút nào.

Tinh Tinh trên mặt có chút thất vọng, vừa rồi nàng quả thật có chút xúc động muốn Long Nhất ra tay giải thoát, nhưng dường như có một sợi xích sắt kéo nàng trở lại thực tế, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy một cảm giác bất lực sâu sắc, đúng, nàng không phải là người, nếu... đáng tiếc trên thế giới này không có từ nếu...

"Xin lỗi, đã làm phiền, ta nghĩ ta nên quay về rồi" Tinh Tinh đứng lên, nét mặt khôi phục vẻ lạnh lẽo, nàng đeo lại diện sa rồi liền mang theo bốn thị nữ đi ra khỏi phòng.

Long Nhất ôm Lưu Ly đặt lên trên đùi, đầu dựa lên thân thể thơm tho của nàng, thanh hương nhàn nhạt làm cho hắn có chút không tự

nhiên, nếu thực sự có một ngày hẳn phải đối diện Mộc Hàm Yên, hẳn có nhẫn tâm ra tay không?

"Thiếu gia, ngứa quá, ha ha..." Lưu Ly cảm thấy Long Nhất đang nhẹ nhẹ thổi mấy hơi vào tai nàng, không khỏi cười duyên uốn eo thân mình.

Cặp mông tròn trịa cực kỳ đàn hồi trên đùi Long Nhất tạo ra một trận ma sát, nhất thời làm cho tiểu huynh đệ của Long Nhất ngóc đầu hiên ngang đứng lên, nộ khí xung thiên chọc vào giữa mông của nàng.

"Thiếu gia..." Lưu Ly thân thể mềm nhũn, toàn thân cảm thấy nóng bỏng, nàng ôm cổ Long Nhất hơi thở thơm tho như mê sảng, trong lòng nổi lên cảm giác ham muốn cực độ, cũng muốn dùng những từ ngữ gợi tình làm Long Nhất nóng bừng lên.

Long Nhất ôm lấy lưng ong của Lưu Ly, vòng tay qua nách nàng sờ nắn song nhũ đầy đặn, cười hắc hắc nói: "Lưu Ly ngoan, hầu hạ thiếu gia tắm rửa trước đã".

Long Nhất ôm Lưu Ly đi vào trong phòng tắm, nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, mà Lưu Ly mỹ nhân ngư này càng thêm hân hoan, đối với tình cảm ôn nhu như thủy này, tự nhiên là nàng càng khắc sâu hơn.

Lưu Ly tựa vào ngực Long Nhất, đôi môi khẽ rên rỉ, ngọc nhũ bạo mãn trắng trẻo bị hai ma trảo của Long Nhất vuốt ve nắn bóp, nhũ đầu dưới ngón tay Long Nhất bị kích thích trở nên căng cứng, cực kỳ dụ nhân.

Lướt qua tiểu phúc của nàng, ma trảo của Long Nhất xuyên qua lớp lông nhung mềm mại giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng tiến vào trong cấm địa, khiêu khích kích thích dụng vọng thầm kín trong lòng mỹ

nhân ngư.

Lưu Ly run lên không ngừng, da thịt trắng treo như kem đỏ ửng lên, tao nhã rung động lòng người. Nàng dường như không chịu được thân thể lặn lội, đôi môi đỏ mọng nước có chút ý loạn tình mê hôn hít thân thể trắng kiến của Long Nhất, đồn bộ tuyết bạch cong lên tạo thành những đường nét ma quỷ hợp hồn người.

Đầu Lưu Ly hoàn toàn nhúng vào trong nước, trong nước việc hô hấp đối với nàng mà nói không thành vấn đề, đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ mở, chăm rãi ngậm lấy tiểu Long Nhất, hơn nữa cái lưỡi thơm tho trong miệng còn khẽ đánh qua đánh lại, khiến cho Long Nhất run lên từng trận, kỹ thuật của nha đầu này càng ngày càng tốt, cũng đã trở nên siêu việt như mấy nàng khác rồi.

Một lúc lâu, Long Nhất nhẹ gầm lên một tiếng, lắc mình chuyển thân quỳ sau Lưu Ly, tiểu phúc nhắm ngay u cốc ngập ngựa tại giữa mỹ đồn kia tiến tới, thanh âm dụ người vang lên trong phòng tắm, uyển chuyển liên hồi, mãi không tiêu tán.

Mà đúng lúc này, một bóng đen từ trong Bạch Vân thành chủ phủ bay lên, biến mất trong màn đêm.

Chương 500: Ban đêm thám hiểm Hồng Tụ phảng

Mưa xuân mấy bận, hoa mai cũng đã nở mấy lần, tiểu mỹ nhân ngư bị Long Nhất phong cuồng hành sự không thể chịu nổi đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Long Nhất lấy khăn tắm đắp lên nàng rồi bế nàng đặt lên giường, tự mình quay lại đại sảnh nghiêng ngả tựa vào ghế dựa suy nghĩ xuất thần, hoan hảo mấy lần nhưng hẳn không có chút mệt mỏi nào, ngược lại trong đầu suy nghĩ trong đầu bắt đầu trở nên rõ ràng.

"Hay là thiếu điểm gì đó rồi, xem ra Tinh Tinh cũng nắm được cái cán rất lớn trên tay Mộc Hàm Yên" Long Nhất lẩm bẩm nói, hẳn vốn muốn từ miệng Tinh Tinh làm rõ lớp mê vụ quanh người Mộc Hàm Yên, thật không nghĩ được là đến lúc tối hậu Tinh Tinh lại lùi bước, nghĩ đến một khi bị Mộc Hàm Yên biết được, hậu quả đó nàng ta quả có khả năng gánh chịu sao.

Long Nhất suy nghĩ liên miên, nghĩ lại sự tình phát sinh tại Thương Lan đại lục năm đó, từng chuyện từng chuyện một quay lại bên trong não hải, hẳn than khẽ một tiếng, vuốt ve viên ngọc trắng trên ngực, nhẹ giọng nói:" Tiểu Y ơi Tiểu Y, vì sao đến giờ nàng vẫn chưa ra, quang minh và hắc ám cuối cùng là ở nơi nào đây?"

Long Nhất nghĩ tới Tiểu Y, trong lòng buồn bã, hình ảnh mái tóc trắng phấp phới của nàng lóe ra trước mắt không ngừng, trong lòng phảng phất đau đớn như bị người khác thất lại.

Bỗng nhiên, Long Nhất mí mắt nhú lại, xoay người đứng lên như chớp, chưa tới một giây thân hình đã biến mất trong phòng.

Lúc này tại tầng trên cùng của Phượng Hoàng lữ điếm, một hắc ảnh đang cung kính chấp tay hành lễ với Long Nhất: "Cáp Lôi bái kiến thiếu gia".

Long Nhất gật đầu, thản nhiên cười: "Là Mộc Hàm Yên bảo người đến?"

Cáp Lôi run sợ, lập tức trả lời: "Vâng, thiếu gia."

"Cáp Lôi, người thật to gan" Long Nhất đột nhiên gây khó dễ, vẻ mặt sát khí đằng đằng nhìn Cáp Lôi.

"Cáp Lôi không dám" Cáp Lôi và Long Nhất vốn có quan hệ linh hồn khế ước, sát khí của Long Nhất hấn căn bản không thể cảm, chỉ cảm thấy tim đột nhiên bị đóng băng lại, linh hồn bị bóp méo một cách vô tình.

"Không dám? Người quả thật là một tên hai mặt, để người giúp ta một phần sức lực cũng là chủ ý của Mộc Hàm Yên đúng không" Long Nhất lạnh giọng nói.

"Đúng là vậy" Cáp Lôi bị sát khí của Long Nhất làm cho cả người run lên, hắc ám linh hồn khế ước này thật là bá đạo.

Long Nhất mặt tối sầm lại, lạnh lẽo nhìn Cáp Lôi không nói tiếng nào, trong đầu có hàng trăm ý nghĩ thay đổi, hấn vốn tưởng bằng vào hắc ám linh hồn khế ước làm cho Cáp Lôi triệt để thoát khỏi tay Mộc Hàm Yên, nhưng hấn đột nhiên nghĩ căn bản không cần làm vậy, vô luận mục đích cuối cùng của Mộc Hàm Yên là gì, hiện tại mục đích của

nàng ta với của mình là giống nhau, có thêm một cánh tay giúp sức sao lại không tốt đây?

"Nếu người cùng Mộc Hàm Yên thực sự là cùng một phe, sao nàng nói ra thân phận của người một cách hết sức rõ ràng như vậy?" Long Nhất âm lãnh nhìn vào Cáp Lôi từ từ hỏi.

"Nô tài biết, nhưng nô tài không thể nói ra" Cáp Lôi run rẩy trả lời. Trên thân tự nhiên có cảm giác đau đớn, hơn nữa càng lúc càng đau, không lâu sau liền phanh một tiếng quy trên nóc nhà, hai tay ôm đầu thống khổ gầm nhẹ một tiếng như dã thú, một lúc sao liền không chịu được nữa lăn lộn trên nóc nhà, máu trong mồm phun ra nhuộm khăn che mặt thành một phiến đỏ sậm.

Long Nhất nhíu mày, thu sát khí lại, theo lý mà nói mệnh lệnh của hắn Cáp Lôi vô pháp chống lại, nhưng Mộc Hàm Yên sớm đã đề phòng chiêu này của hắn, đã động thủ trước trên người Cáp Lôi.

Một lúc lâu, Cáp Lôi toàn thân rã rời mới đứng lên, hai chân run rẩy không ngừng, có vẻ cực kỳ chật vật.

"Mộc Hàm Yên bảo người đến tìm ta có chuyện gì?" Long Nhất hỏi.

"Nô tài không biết, nàng chỉ phân phó như thế mà thôi" Cáp Lôi mệt mỏi vô lực nói.

"Vậy người về đi, giúp ta trông coi Bạch Vân thành cho tốt, phối hợp với hành động của ta bất cứ lúc nào" Long Nhất phất tay, không còn hứng thú cùng nói chuyện với Cáp Lôi nữa, hắn không thể hy vọng từ miệng hắn biết được việc gì.

Mộc Hàm Yên sai Cáp Lôi đến tìm hắn nguyên nhân chỉ là để truyền đạt lại một tin, nàng đã biết thân phận của hắn ta rồi.

Đợi đến khi Cáp Lô biến khỏi, Long Nhất trầm tư một lúc, phi thân thẳng hướng ven hồ Bạch Vân bay tới.

Ánh trăng sáng rực chiếu qua màn sương dày đặc mông lung trên Bạch Vân hồ, gió nhẹ thổi, mặt hồ nước gợn lên từng cơn, nổi lên ngân quang của vẩy cá.

Lúc này trời đã tối mịt, đại đá số ma pháp đăng treo bên ngoài thuyền bè đã tắt. Chỉ còn lác đác vài ngọn mờ mờ, theo thân thuyền trôi lóe lên không ngừng, nhìn qua như trên Bạch Vân hồ xuất hiện rất nhiều ánh mắt.

Tinh Tinh vừa mới tắm xong, thân mặc tiểu y tiểu khố màu phấn hồng nằm trên giường, lộ ra một thân da thịt trắng như tuyết, cặp chân trắng muốt của nàng đang giơ lên rồi lại hạ xuống, vẻ mặt có chút đê mê.

Kẹt một tiếng, nghe thấy cửa bị người ta đẩy ra, tiếng cước bộ thanh thúy không vội không vàng nhắm hướng khuê phòng nàng đi tới.

Tinh Tinh cắn răng, ánh mắt đê mê trở lại bình thường, trừ Mộc Hàm Yên ra, làm gì còn ai không gõ cửa mà trực tiếp đi vào.

Thật vậy, đằng sau tầm bình phong tinh xảo hiện ra một thân ảnh là lướt, không phải Mộc Hàm Yên thì là ai chứ?

Trực tiếp kéo một cái ghế ngồi xuống, Mộc Hàm Yên nhìn về hướng Tinh Tinh đang lười nhác nằm trên giường, khóe mắt cũng hiện lên một cảm tình khó nói thành lời.

Tình cảm phức tạp.

"Người hình như lần nào cũng quên gõ cửa" Tinh Tinh trào phúng nói.

"Đối với ta mà nói, việc đó không cần thiết, người trước mặt ta không có bí mật gì, cũng đừng vọng tưởng có bí mật gì" Mộc Hàm Yên thản nhiên nói.

Tinh Tinh khóe miệng co lại vài cái. Trầm mặc.

"Chỉ là cảnh cáo người một chút, việc đêm nay ta có thể nể mặt hấn bỏ qua một lần. Cũng hi vọng không có lần sau, nếu không người tự biết có hậu quả gì" Mộc Hàm Yên túm cục khế nhắm, có một cỗ khí thế uy nghi, bộ dạng này của nàng, không còn nửa điểm nào giống vẻ mặt kiêu mị trước mặt người ngoài.

Tinh Tinh giương mắt, đột nhiên bỗng chồm cười khanh khách, nửa ngày mới ngừng nói: "Mặc dù không biết người với hấn rốt cục ở bên ngoài vui thú chuyện gì, nhưng ta có cảm giác, nữ nhân chưa hề thất bại như người có thể bại trong tay hấn, có lẽ, người lúc đó so với ta lúc này còn đau đớn hơn vạn phần".

Bàn tay Mộc Hàm Yên nắm chặt, trước mắt hiện lên một khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười xấu xa, nàng hừ nhẹ một tiếng xua đi hình ảnh trong đầu, lạnh giọng nói: "Đây là chuyện của ta, người quản bản thân mình cho tốt đi, an phận làm cho tốt nhiệm vụ của người".

Tinh Tinh phảng phất như chưa nghe thấy gì, hai mắt mở to.

Đúng lúc này, trong lòng Mộc Hàm Yên chợt động, chuyển thân như chớp đi xuống tầng hai, nàng đẩy cửa đi vào trong phòng của mình, liền nhìn thấy Long Nhất đang phờn phơ ngồi trên ghế dựa, hai chân gác lên bàn, ánh mắt nhìn nàng mang theo vài phần ấm áp vài phần

tiểu ý.

"Hay cho nàng, công việc buôn bán càng ngày càng tốt đấy, Thúy Yên các tại Thượng Nguyệt thành, Hồng Tụ phảng tại Bạch Vân thành, không ngờ rằng đều là sản nghiệp của nàng" Long Nhất nhìn thấy Mộc Hàm Yên liền vỗ tay hắc hắc cười nói.

Lúc này Mộc Hàm Yên không còn giữ vẻ băng lãnh như lúc ở phòng Tinh Tinh nữa, khoe miệng khiêu gợi cười duyên, mị ý trên mặt thật là dụ người, nàng lắc eo thon ngồi bên cạnh Long Nhất, cười nói: "Hôm nay loạn lạc khắp nơi, tất cả mọi người đều túy sanh mộng tử trốn tránh sự thật, đặc biệt là mấy tên có tiền này, cũng chỉ có việc buôn bán da thịt là có chút sinh ý thôi".

Long Nhất không chút khách khí dang tay, nửa người Mộc Hàm Yên liền tựa vào người hắn, ngọc nhũ cao vút ép vào ngực hắn,

Hít một hơi thật sâu, thân thể Mộc Hàm Yên trở nên mềm nhũn, hai mắt nhắm hờ hiện lên vẻ mê ly, hai người chia tay cũng đã được một khoảng thời gian, nàng vẫn còn nhớ tới mùi vị đặc biệt trên người Long Nhất. Cứ như vậy tựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, cảm nhận thấy tim hắn đang đập, không nghe thấy hắn cười huyên náo, cũng làm cho nàng cảm thấy một cảm giác hạnh phúc khiến nàng an tâm, mặc dù cảm giác hạnh phúc này có thể chỉ trong chốc lát, nhưng nàng đã từng cảm thấy hạnh phúc như vậy sao?

Ma tráo Long Nhất luồn qua nách Mộc Hàm Yên nắm lấy một bên song nhũ bạo mãn của nàng, nhẹ nhàng nắn bóp khẽ nói: "Lại to hơn một chút, nàng ăn gì đấy?"

Mộc Hàm Yên cắn vào ngực Long Nhất một cái, thanh âm quyến rũ nói: "Không phải là bị tên chết tiệt nhà ngươi nắn bóp mà thành sao".

Long Nhất hắc hắc cười rộ lên. nói: "Thế thì ta sẽ bóp tiếp, để cho nàng to hơn một chút".

Long Nhất một đôi lang trao chia làm hai đường một trên một dưới, trên thì trèo đèo, dưới thì lội suối thám hiểm, một lúc sau Mộc Hàm Yên liền yêu kiều rên rỉ, u cốc bí mật đã trở nên ngập ngụa.

Mắt thấy hai người nóng bỏng sờ mó một phen, đột nhiên Mộc Hàm Yên lại dùng lực đẩy Long Nhất ra, khuôn mặt vừa mới ửng hồng trở nên trắng bệch.

"Nàng làm sao vậy?" Long Nhất cả kinh, áp chế dục hỏa lại.

"Không có gì, có thể là do quá mệt mỏi thôi" Mộc Hàm Yên lắc đầu, cười miễn cưỡng.

Long Nhất đương nhiên không tin, chỉ là nàng không nói hẳn cũng không có cách nào khác. Hắn liền ôm Mộc Hàm Yên tiến tới trên giường, hai tay dùng nội lực nhẹ nhàng ấn vào huyệt thái dương của Mộc Hàm Yên.

Mộc Hàm Yên thoải mái rên rỉ một tiếng, hưởng thụ sự ôn nhu của Long Nhất, trong lòng có một cảm giác không thể diễn tả bằng lời.

"Cáp Lôi tới tìm ngươi chưa?" Mộc Hàm Yên thì thầm hỏi.

Long Nhất hai tay có chút ngừng lại, từ trên đầu Mộc Hàm Yên dờn ra, bức tường vô hình giữa hai người dường như dày lên không ít.

"Ngươi đối với thân phận của ta không hiểu kỳ sao?" Mộc Hàm Yên cảm thấy có chút mất mát, nàng chuyển thân nhẹ giọng hỏi.

"Đương nhiên hiểu kỳ, nhưng nàng chịu nói ra sao?" Long Nhất nhạt

giọng nói.

"Không thể" Mộc Hàm Yên khẽ than một tiếng, hai người lâm vào trong một cảm giác xâu hổ trầm mặc.

"Vậy chúng ta rốt cục là bằng hữu hay là địch nhân?" Một lúc lâu sau, Long Nhất hỏi.

Mộc Hàm Yên run rẩy nói: "Tạm thời... là bằng hữu".

"Ha ha , nói thế thì chúng ta sẽ có một ngày trở mặt thành thù sao?" Long Nhất cười nói, nhưng chưa phát hiện ra trong nét cười mang theo một cảm giác cay đắng mất mát.

"Có lẽ..."

Long Nhất nhìn Mộc Hàm Yên, chuyển thân xuống giường, dư quang trong khóe mắt đảo qua một quyển sách đặt dưới gối của Mộc Hàm Yên, trong lòng đột nhiên run lên.

Chương 501: Văn tự thần bí tương đồng

Ra tay như thiểm điện, lấy quyển sách trong cái phong bì màu đen dưới gối Mộc Hàm Yên nhìn một chút, trong lòng rúng động không thôi, nhưng nét mặt thì vẫn không hề thay đổi.

"Người lấy sách của người ta làm gì? Người đọc cũng không hiểu" Mộc Hàm Yên thấy Long Nhất muốn đi, trong lòng có chút chua xót, nhưng không nghĩ hắn đột nhiên lại lấy quyển sách dưới gối của mình ra.

"Đúng vậy, quyển sách này viết thứ chữ quái quỷ gì đây, họa phù cũng lạ lùng" Long Nhất không chút kinh tâm nói.

"Đây là văn tự của quê hương ta, người đương nhiên xem không hiểu rồi" Mộc Hàm Yên cười nói.

Văn tự của quê hương? Tim Long Nhất đập thành thịch, văn tự cổ quái này giống hệt với văn tự viết trên tàng thư ở thần điện tại Di Thất chi thành, lẽ nào Mộc Hàm Yên cũng đến từ Di Thất chi thành sao? Hơn nữa còn cùng gốc rễ với Di Thất chi thành nghìn năm trước.

"Không biết quê hương nàng là ở đâu? Có thể sinh ra nữ nhi xinh đẹp nhường này, có cơ hội nhất định phải tới xem mới được" Long Nhất cười ha ha nói.

"Đó là một nơi rất hẻo lánh, đâu có đáng cho người tới xem, muốn nói tới nơi nhiều mỹ nữ nhất đương nhiên là Bạch Vân thành rồi" Mộc Hàm Yên rất nhạy cảm dường như đã nhận ra điều gì đó, nàng mặc dù nhìn không thấu Long Nhất, nhưng đối với Long Nhất cũng coi như là cực kỳ quen thuộc, chút dị thường của hắn không thể nào lọt khỏi mắt nàng.

Long Nhất khua khua quyển sách trong tay, cười nói: "Văn tự của quê hương nàng thoát nhìn thì so với văn tự của Thương Lan đại lục phức tạp hơn nhiều, nhưng nhìn rất đẹp, chi bằng nàng dạy cho ta được không?"

"Người học thì có tác dụng gì, lại chẳng hề dùng tới" Mộc Hàm Yên trong lòng càng thêm nghi hoặc, theo tính cách của Long Nhất tại sao giờ đây lại muốn hao phí thời gian để học thứ vô dụng này?

"Nàng còn hỏi sao, ta đối với loại văn tự này cực kỳ hứng thú, nàng cũng biết hiện tại nhân viên của các thế lực tình báo đều xâm nhập vào tổ chức của nhau, văn tự sử dụng để truyền tin tức tình báo cũng cực kỳ quái lạ, học thêm một chút cũng không hại gì" Long Nhất cười nói.

"Thật à? Người không phải lại có mưu ma chước quỷ gì chứ?" Mộc Hàm Yên cười hì hì nói.

"Nàng không dạy ta? Thế không biết tên Cáp Lô kia có phải xuất thân cùng nơi với nàng không, nếu hắn có thể dạy thì ta để cho hắn dạy cũng được" Long Nhất cười hắc hắc. Bàn tay lại bắt đầu không chịu an phận lướt qua khắp các địa phương miễn cảm trên người Mộc Hàm Yên.

Mộc Hàm Yên hô hấp đột nhiên nhanh hơn, nàng nắm lấy bàn tay Long Nhất đang tác quái trên ngực nàng, cầu xin nói: "Vũ, hôm nay

không được đâu, thân thể ta không thoải mái, người muốn học thì ta sẽ dạy cho người được không?"

"Cứ quyết định như vậy đi, ngày mai ta lên đường quay về Đàng Long thành, nàng ở đây cũng không vướng bận việc gì, cùng nhau đi đi" Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Người an bài tốt hết cả rồi, ta làm gì còn gì để nói nữa" Mộc Hàm Yên kiều mị liếc Long Nhất một cái. Con mắt đong đưa nhìn vào khối quần đang dựng lên như túp lều của Long Nhất, ánh mắt dụ người kia làm cho lòng Long Nhất bị đục hỏa thiêu đốt, chỉ với một ánh mắt mà đã làm cho hấn thiếu chút nữa không thể kiềm chế nổi, không thể không cảm thán về vu vật mị cốt trời sanh này.

Long Nhất dục vọng như bùng bùng nhảy xuống giường, sửa sang lại quần áo rồi đi ra ngoài, có nán lại cũng không thể cùng nàng hào hào, đáng hận là sờ được mà không ăn được, không phải là hành hạ hấn sao.

Thấy Long Nhất ra khỏi phòng, Mộc Hàm Yên liền thu lại vẻ cười, nhìn quyển sách dưới gối rồi bắt đầu trở nên trầm tư.

Long Nhất chậm rãi bay trên không trung, trên mặt thoáng hiện vẻ đắc chí, mặc dù không biết Mộc Hàm Yên với Di Thất chi thành rốt cục là có quan hệ gì, nhưng chỉ cần nàng dạy cho mình loại văn tự kia, như vậy không phải tự mình cũng hiểu được đóng sách lấy từ Di Thất chi thành đang cất trong không gian giới chỉ sao? Dựa vào văn minh ma pháp của Di Thất chi thành lúc đó, giá trị của đóng sách ấy căn bản không thể đong đếm.

Đi vào trong căn phòng sang trọng ở Phượng Hoàng lữ điếm, đại sảnh tối đen như mực, nhưng thị lực của Long Nhất có thể nhìn thấy một bóng người đang ngồi trên ghế.

"Hào tử tử, khuya thế này rồi còn chưa ngủ? Ngồi đây dọa người sao" Long Nhất đóng cửa lại rồi nhẹ giọng cười hỏi, cước bộ hướng phía Hồng nương tử đi tới.

"Người tự mình đi phong lưu khoái hoạt. Làm sao tử tử có thể ngủ nổi chứ?" Hồng nương tử cảm giác thấy Long Nhất ngồi sát bên cạnh mình, tim đập càng nhanh.

"Ấy... lời này nghe có ý nghĩa khác nha, có thể dễ dàng khiến đệ hiểu lầm đấy..." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Tiểu tử thúì, lại đùa bỡn lão nương, có phải muốn bị đánh đòn không" Hồng nương tử sảng giọng, tiểu thủ cấu đùi Long Nhất một cái.

Long Nhất kêu đau một tiếng, vẻ mặt đau đớn nói: "Đệ nói với hào tử tử này, tử không thể nhẹ tay một chút được sao? Bị tử cấu sưng tấy lên hết cả rồi".

"Sưng tấy? Để tử xem xem" Hồng nương tử nghĩ lại mình cũng có chút hơi mạnh tay, vươn tay vuốt đùi Long Nhất.

"Ồi, sao lại sưng to như vậy" Hồng nương tử nhẹ giọng kinh hô, tay vừa để vào liền cảm thấy một vật nóng bỏng bỗng nhiên biến thô biến lớn, nàng liền ý thức được bản thân mình đã vuốt phải vật gì rồi.

"Đúng vậy, sưng to như vậy, tử tử nên phụ trách việc làm giảm sưng" Long Nhất nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang muốn rút về của Hồng nương tử, vốn đã bị Mộc Hàm Yến khiến cho hỏa khí bùng bùng.

Hồng nương tử hô hấp dồn dập, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tiểu thủ bị Long Nhất nắm lấy vuốt ve cái vật thô dài kia, làm

cho toàn thân nàng như bốc lửa, người trở nên tê dại, làm sao có khí lực mà giăng ra nữa.

"Tỷ tỷ" Long Nhất nhịn không được, xoay người ép vào hạ thân của Hồng nương tử, cảm giác mềm mại này, thật có thể làm cho người ta phát cuồng.

Đôi môi nóng bỏng đặt lên mặt Hồng nương tử, cuối cùng bao trọn lấy đôi môi mềm mại hơi thở như lan kia, hơi thở thơm tho tức thì theo miệng mà vào. Môi và lưỡi cuồn cuộn nhiệt hút chặt lấy nhau.

Ghế dựa này đối với hai người mà nói có chút chật chội, hai người nhiệt tình như lửa ôm ấp nhau lẫn lộn. Tình ý đã tới lúc cao trào, đại thủ của Long Nhất vừa mới bắt đầu do thám vùng rừng thần bí, cái ghế liền không chịu nổi phàn một tiếng gãy tan, tiếng vang trong đêm tối thế này có vẻ cực kỳ đột ngột.

"Phu quân, chàng về rồi à?" Phong Linh có chút mơ hồ mở cửa phòng ngủ hỏi.

Hồng nương tử thẹn thùng không chịu được, cũng không biết lấy khí lực ở đâu ra, đẩy Long Nhất ra rồi lảo đảo chuyển thân đi vào trong phòng của Lưu Ly.

Một tối mà bị phá hỏng chuyện tốt nhưng hai lần, Long Nhất làm sao chịu được, nhìn thấy Hồng nương tử đi rồi, liền như lang sói muốn ăn thịt cừu, ôm Phong Linh vào trong phòng, không lâu sau một âm thanh rên rỉ rúng động lòng người liền vang lên.

Đêm nay, nhất định có nhiều người mất ngủ...

Thương Lan lịch tháng 10 năm 8789, Bạng Phong thành - thủ đô của Ngạc Nguyệt đế quốc bị liên quân hai nước vây hãm trong nhiều

tháng, đường vận thảo lương thực và nước đều đã bị cắt đứt, ai ai cũng biết khí số của Ngạo Nguyệt đế quốc đã tận, hoàng tộc Mộ Dung chỉ là còn đang chiến đấu như con thú bị dồn tới đường cùng mà thôi.

Bắc Đường Vũ sáng suốt chọn cách vây mà không đánh, cuộc chiến dai dẳng này đã khiến cho liên quân hai nước tổn thất nghiêm trọng, nếu nói tổng công kích là có thể xóa tên Ngạo Nguyệt đế quốc khỏi Thương Lan đại lục, nhưng sẽ làm cho tổn thất của liên quân hai nước càng lớn, nàng không thể tưởng tượng được dẫn theo mấy trăm vạn hùng binh, khi trở về chỉ còn có mấy vạn tàn binh, tuy là chiến thắng nhưng đối với tâm lý của nàng thì đã là thua rồi.

Phía bắc Băng Phong thành, vào giờ này năm trước gió tuyết từ phía Bắc đã thổi tới, nhưng năm nay mặt trời vẫn như cũ chói chang chiếu rọi, khí trời nóng bức vô cùng.

Đây là một ngọn tiểu sơn cao hơn trăm thước, tiểu sơn này tại đây cũng đã xem là hiếm rồi, bởi vì khi đột phá phòng tuyến Á Đặc Tư An Na toàn bộ một dải bình nguyên phía bắc đã bị san thành bình địa.

Bắc Đường Vũ đứng trên đỉnh núi, nhìn về vùng trời rộng lớn vô bờ ở phía Đông, mũ trụ của nàng đặt bên chân, mặc cho gió thổi làm cho mái tóc đen nhanh của nàng tung bay.

Một đội thân binh thủ hộ tại chân núi vọng theo bóng lưng thẳng tắp của Bắc Đường Vũ, giống như đang nhìn theo bóng dáng của một vị thần.

"Bắc Đường tướng quân chắc chắn đang nghĩ tới Tây Môn tướng quân rồi" Một thân binh mở miệng nói.

"Ài, trên đời này cũng chỉ có Tây Môn tướng quân là đáng để Bắc

Đường tướng quân lo lắng như thế thôi, đám gia hỏa trong Băng Phong thành sao còn chưa sớm đầu hàng, vẫn cố kéo dài thời gian như thế này, bằng không hai vị tướng quân đã sớm được trùng phùng rồi" Một thân binh khác phần nộ nói tiếp.

"Đừng nói nữa, có người đang tới" Thân binh đội trưởng đề tỉnh, các thân binh liền tiến vào trạng thái giới bị.

Bất quá khi mọi người nhìn thấy một thân ảnh bạch y yếu điệu, đều tự thở phào nhẹ nhõm, người tới không phải ai khác, chính là muội muội của Tây Môn tướng quân - Tây Môn Vô Hận, tại trong quân doanh được coi như một thiên sứ, cơ hồ tất cả tướng sĩ đều cực kỳ kính trọng nàng ta, bởi vì nàng ta đã cứu sống vô số thương binh.

"Tây Môn tiểu thư, người có phải tới tìm Bắc Đường tướng quân không?" Thân binh đội trưởng tiến lên một bước hỏi.

"Đúng vậy, phiền người bẩm báo một tiếng" Tây Môn Vô Hận mỉm cười, khí chất trên thân thể không hề bị máu tanh nơi chiến trường làm nhạt phai, trái lại càng thêm phần phiêu dật, toàn thân tràn trề khí tức khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Bay lên núi, Tây Môn Vô Hận đứng sừng vai cùng Bắc Đường Vũ, một người lãnh đạm như sương, một người ôn hòa như gió, đều là tuyệt thế dung nhan nhưng lại có vẻ bất đồng.

"Vũ tỷ tỷ, tỷ đang nhớ tới nhị ca phải không?" Tây Môn Vô Hận nhẹ giọng hỏi, nàng luôn luôn xưng hô với Bắc Đường Vũ như vậy.

"Ừm" Bắc Đường Vũ khẽ lên tiếng, đột nhiên nói:" Lúc này nhị ca muội đang trên đường quay lại Đẳng Long thành rồi, hiện tại đại cục đã định, muội cũng có thể sớm quay về.

Tây Môn Vô Hận sững sờ nhìn về nơi xa, nàng lắc đầu than thở: "Linh Nhi không trở về, muội cũng không thể trở về, huống hồ..." Huống hồ không biết làm thế nào để đối mặt với nhị ca, trong lòng nàng đau khổ dị thường.

Đề cập tới Long Linh Nhi, đồng tử Bắc Đường Vũ co lại, nàng biết Long Linh Nhi là nữ nhân của Long Nhất, nhưng nàng đồng thời cũng là nữ nhi của đương kim Hoàng đế Long Chiến, trên lập trường là tồn tại bản chất khác biệt.

"Muội biết Linh Nhi không muốn quay trở về là vì không muốn đối mặt, vô luận là ai thắng ai thua đối với nàng cũng là đá kích rất lớn, nàng hiện tại bộ dạng cũng đã như một phế nhân rồi" Tây Môn Vô Hận khẽ than nói, nghĩ tới vẻ mặt tiều tụy của Long Linh Nhi tâm lý liền mơ hồ có chút đau đớn.

Bắc Đường Vũ hờ hững, nói cho cùng thì nàng cũng giống như Long Linh Nhi, gia tộc cũng đối đầu với nam nhân của mình, chỉ bất quá tự bản thân đối với gia tộc đã tuyệt vọng hoàn toàn, hiện tại trong lòng chỉ có Long Nhất, làm hết thảy mọi việc cũng đều vì hắn.

Chương 502: Về nhà

"Bắc Đường tướng quân, có mật báo truyền tới" Trong lúc hai nàng còn đang chìm trong suy nghĩ thì tiếng của đội trưởng thân binh vang lên.

Tây Môn Vô Hận biết điều liền cáo lui, vốn lúc đầu muốn tìm Bắc Đường Vũ là muốn để nàng truyền vài tin cho Long Nhất, nhưng lời lên tới miệng lại như bị tắc quay trở vào, cảm tình bành trướng trong lòng cơ hồ không thể áp chế nổi, sợ rằng lời vừa nói ra sẽ liền bại lộ, một chút cảm tình cấm kỵ này rốt cuộc là phải làm thế nào, Tây Môn Vô Hận thực sự cảm thấy cực kỳ hoang mang.

Bắc Đường Vũ mở mật báo ra, hàng mi nhíu lại, đôi mắt trở nên băng lãnh.

"Đánh trống, lên trống" Bắc Đường Vũ lời nói mơ hồ mang theo sát khí, mà thái độ băng lãnh lại mang theo sự bất đồng.

"Thuộc hạ tuân lệnh" Thân binh đội trưởng kia nghe xong nhất thời hưng phấn, xem ra Bắc Đường tướng quân đã muốn ra tay rồi.

Cả quân doanh bắt đầu trở nên náo nhiệt, các tướng sĩ kìm nén không được sắp sinh bệnh nắm chặt tay lại chuẩn bị một hồi đại chiến, cuối cùng thì trước mắt cứ đánh một trận vinh quang, cho dù có chết cũng là chết có ý nghĩa.

Mà lúc này, tại một góc ở phía Bắc quân doanh lại trở nên cực kỳ yên

lặng, chỉ là thình thoảng có mấy tiếng thì thầm nói trộm. Một người toàn thân tế tỳ bào màu trắng, mái tóc xanh tung bay cùng với một thiếu nữ tóc đỏ, thân hình bốc lửa không biết đang nói cái gì, Lê Thanh vẫn như cũ yên lặng bảo vệ cách phía sau mười bước, hấn cầm kiếm đứng đó, vẻ mặt băng lãnh có thể khiến cho sinh vật trong vòng mười dặm tự động tránh xa. Ti Bích tiến một bước hấn liền tiến một bước, Ti Bích lùi một bước hấn cũng lùi một bước, luôn luôn duy trì cự ly mười bộ.

"Ti Bích, ngươi thật sự muốn đi sao?" Lâm Na lại hỏi, thật ra nàng cũng rất muốn cùng Ti Bích tới Đẳng Long thành tìm Long Nhất, chỉ là hôm nay ở Đẳng Long thành hoàng tộc Long thị cùng Tây Môn gia tộc tranh đấu cực kỳ ác liệt, Long Linh Nhất dứt khoát trốn tránh không muốn đề cập tới, Tây Môn Vô Hận cũng đã có chủ ý ở lại quân doanh cùng với Long Linh Nhi, nên nàng đương nhiên không thể đi được.

"Không sai. Nơi này theo ta thấy thì sẽ không nảy sinh biến hóa gì nữa, hướng hồ ta rất nhớ phu quân, ta muốn gặp chàng" Ti Bích nhẹ giọng nói, mấy ngày nay, quan hệ của nàng với mấy nữ hài này vẫn được duy trì, nhưng mắt thấy các nàng cố ý muốn lưu lại, nàng cũng không đợi nổi nữa.

Lâm Na gật đầu không nói, trong đầu hiện ra khuôn mặt tà ác làm cho nàng vừa hận lại vừa yêu, lòng bất giác có chút cay đắng.

Bên trong trung quân đại tướng. Hùng Bá cùng Bắc Đường Vũ chia làm hai bên, ánh mắt đều có chút dị thường.

"Bắc Đường tướng quân, thực sự là phải làm như thế này sao? Bọn họ có rất nhiều người vô tội" Hùng Bá có chút không đành lòng nói.

"Chiến tranh luôn có người chết, muốn trách thì trách bọn họ đã chọn

sai chủ" Bắc Đường Vũ thân nhiên nói.

Hùng Bá mở miệng muốn nói tiếp, nhưng cuối cùng lại thành một tiếng thở dài, giết địch nhân hẳn có thể giết một cách lãnh huyết vô tình, nhưng mục tiêu lần này lại là nhằm vào một bộ phận nhân mã trong quân đội, phía trên đã truyền mệnh lệnh xuống, tình hình nội bộ Cường Long đế quốc phi thường cấp bách. Mà lần này bao vây đã lâu như vậy kế hoạch lại đột nhiên thay đổi, đó là tiêu hao một phần quân đội đối lập với Tây Môn gia tộc, các quan quân bị ghi tên trên bảng danh sách cực dài này tất cả đều phải chết.

Không khí buổi sáng trong lành tươi mát, lớp sương lành lạnh làm cho người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái, những giọt sương trong suốt lấp lánh đọng trên lá non, thuận theo gió mát hắt từ bên này sang bên khác, sau đó rơi xuống, thấm vào mặt đất màu mỡ này.

Cửa phía Đông Bạch Vân thành, một cỗ xe ngựa sang trọng dừng tại bên đường, đoàn người Long Nhất đang đứng ở đây.

"Tỷ tỷ. Tỷ thật sự không cùng bọn đệ quay về Đẳng Long thành sao? Long Nhất nhìn Hồng nương tử kiêu mị hỏi lại.

Hồng nương tử nhìn Long Nhất dịu dàng cười một tiếng, khẽ lắc đầu, tên tiểu tử thúi này đêm đó thiếu chút nữa là đã đoạt đi sự trinh trắng của nàng, nửa đường thì lại xuất hiện Phong Linh, mặc dù thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong tim kỳ thật có chút tiếc nuối. Lần này từ biệt, không biết bao giờ mới có thể gặp lại. Nàng là một nữ tử có khát vọng tự do và mộng tưởng, hiện tại nàng vẫn chưa nghĩ tới việc hạ neo, lần này là bởi vì đi làm một nhiệm vụ mà tới Bạch Vân thành, hướng đi hoàn toàn trái ngược với Long Nhất.

Long Nhất cũng không miễn cưỡng nữa, tiến lên hai bước ôm thân hình mềm mại của Hồng nương tử vào lòng, khẽ nói bên tai nàng:

"Có duyên ắt sẽ có thể gặp lại, cũng như lần này gặp mặt, tỷ tỷ, đừng quên nhé. Nếu muốn một bờ vai, tiểu đệ vĩnh viễn vì tỷ mà dang rộng vòng tay".

Hồng nương tử nghe được lời ôn nhu của Long Nhất, sống mũi không khỏi cảm thấy cay cay, trên thế gian này hiểu được tâm tư của nàng sợ rằng cũng chỉ có một người mà thôi, hai tay nàng ôm chặt eo Long Nhất, giống như lần trước đặt lên môi hắn một nụ hôn, sau đó hóa thành một đạo hồng vân bồng bênh bay xa, chỉ lưu lại chút dư hương.

"Đi thôi, chúng ta lên đường" Long Nhất nhìn theo hướng đi của Hồng nương tử. Rồi khua tay quát.

Long Nhất, Lưu Ly, Phong Linh, Liễu Như, Nữ nhi, lúc này còn có thêm Mộc Hàm Yên, quả nhiên là trái ôm phải ấp, khoái hoạt biết bao. Cường Sư không có thói quen ngồi trong xe, tự mình xung phong làm phu xe, để vua dong binh làm phu xe, trên thế gian này chắc cùng chỉ có Long Nhất mà thôi. Bất quá Cường Sư cũng rất vui, bởi vì Long Nhất đã đáp ứng hắn mỗi ngày đấu võ một lần, lúc trước tại Bạch Vân thành hắn cùng Long Nhất đã đấu qua, kết quả phát hiện mình không phải đối thủ của Long Nhất, lại được hắn chỉ bảo, cảm thấy rất có ích, làm phu xe thế này thật cũng có chút tư vị rồi.

Long Nhất về phương diện đánh nhau tuy nói là chỉ điểm Cường Sư, nhưng hắn cũng từ Cường Sư học được không ít chiêu số, liên tục ba lần dành danh hiệu vua dong binh há có thể là hư danh sao?

Đại bộ phận thời gian còn lại Long Nhất làm học sinh theo sau Mộc Hàm Yên, mặt dày mày dạn quẩn quít lấy nàng để nàng dạy hắn thần bí văn tự kia, thời gian này cũng rất sung túc.

Một tháng sau, cũng chính là đầu tháng mười hai, đã gần cuối năm,

nhật độ so với lúc trước hạ xuống không ít, ít nhất là không nóng bức tới mức người không chịu nổi, nhưng nhiệt độ vẫn khá cao, rất nhiều người vẫn mặc trang phục mỏng manh mùa hè, khí trời dị thường tới mức độ này khiến cho một ít trí giả cảm thấy bất an, truyền ngôn gần đây nhất chính là Thương Lan đại lục nhất định phải hứng chịu một trận tai kiếp, bất quá nhiều rất nhiều người không muốn trả lời vấn đề này, tai kiếp? Đây còn chưa phải là tai kiếp sao? Chiến tranh liên miên hại chết không ít người.

Cỗ xe sang trọng của Long Nhất cũng đã gần tới Đẳng Long thành, nhìn thấy bức tường thành hùng vĩ xa xa, trong lòng Long Nhất kích động không thôi, gần nhà thì khiếp sợ mà. Không biết phụ mẫu ở nhà có bình yên không, thê tử Nam Cung Hương Vân ra sao rồi, vừa cưới nàng song liền theo Nạp Lan Như Nguyệt quay lại Nạp Lan để quốc làm lễ, đi liền hai năm.

"Nhớ nhà sao?" Mộc Hàm Yên nhìn thấy Long Nhất trầm tư, không khỏi cười hỏi.

"Đúng vậy, đúng là có chút kích động, nàng chẳng lẽ lại không nhớ nhà sao?" Long Nhất cười cười nhún nhún vai hỏi lại.

Mộc Hàm Yên ngẩn ra, né tránh ánh mắt Long Nhất không nói một lời.

Lúc này, xe ngựa đã tới Đẳng Long thành.

Đoàn người Long Nhất vẫn sử dụng ma pháp dịch dung như cũ, rất cuộc không có ai có thể nhận ra.

Hai năm đối với Đẳng Long thành mà nói tựa hồ cũng không có cái biến gì, phố xá rộng rãi, dòng người chen chúc, các tòa kiến trúc hùng vĩ, vẫn phần hoa như xưa.

Xe ngựa chậm rãi chạy từ phố này sang phố khác, từ từ tiến tới khu vực dinh cư của quan lại được canh phòng cẩn mật, nơi đây cứ mười phút lại có đội tuần tra đi qua, căn bản không ai có thể ở đây làm loạn.

"Mạc Ngôn huynh, dừng xe lại" Long Nhất vén rèm nhìn ra bên ngoài. Đột nhiên ánh mắt đình trệ gấp giọng nói.

Cường Sur theo lời dừng xe lại, Long Nhất lấy ra một khối lệnh bài đưa cho Cường Sur nói: "Cầm cái này tới Tây Môn gia tộc, tự nhiên sẽ có người an bài tất cả".

"Luu Ly, Linh nhi, các nàng trước tiên theo Mạc Ngôn huynh về nhà ta, ta sẽ về sau" Long Nhất hướng về các nàng nói.

"Vũ, ta phải về Lệ Nhân phờng trước, hôm khác sẽ tới nhà ngươi làm khách nha" Mộc Hàm Yên cười nói.

Long Nhất gạt đầu, khoát tay xuống xe. Nhìn thấy cỗ xe biến mất trên đường lúc này mới vượt bộ râu chũr bát hướng một tiệm tơ lụa chếch chếch đối diện với con phố huyền ảo mà đi tới.

Tiệm tơ lụa này ở Đằng Long thành cũng xem như có danh tiếng rất lớn, bởi vì ngay cả thợ may của hoàng cung cũng mua vải ở đây, là lựa chọn số một về vật liệu may vá của quý tộc và quan gia.

Cửa tiệm rất lớn, chừng mấy trăm thước, lại có ba tầng, cấp bậc từ thấp lên cao.

Long Nhật trực tiếp đi lên tầng thứ ba, có rất nhiều quý phụ tiểu thư cũng đang chọn lựa vải vóc ở đây, gần cửa sổ, một thiếu phụ xinh đẹp thân mặc y sam màu vàng rực rỡ hoa lệ đang chọn lựa, theo sau

nàng là hai thị nữ và hai tráng nam đang ôm theo rất nhiều đồ vật.

"Tây Môn thiếu phu nhân. Hôm nay lại muốn mua vải may áo sao?" Một nữ đạo cầu trẻ tuổi cười hỏi, hiển nhiên đã cùng nàng trở nên cực kỳ quen thuộc.

"Đúng vậy, ta đoán phu quân ta cũng sắp về rồi, về nhà cũng để người mặc quần áo do ta may" Thiếu phụ cười khẽ, khuôn mặt đã gầy đi không ít tràn đầy ước mơ và nỗi nhớ mong, ánh mắt này phân nửa là xuất hiện trên mặt thiếu nữ đang hoài xuân. Những thiếu phụ đã lập gia đình rất ít khi có ánh mắt này.

"Ta thấy Tây Môn phu nhân mua vải đã hai năm nay, có thể may được mấy trăm bộ rồi" Thiếu nữ cười nói.

Thiếu phụ cười cười, chỉ vào ba tấm vải đắt tiền nhất nói: "Ta chọn tấm này, tấm này còn có cả tấm này nữa, đợi lát nữa đưa đến Tây Môn phủ đi".

Long Nhất đứng phía sau Nam Cung Hương Vân, nghe thấy đoạn đối thoại giữa nàng và nữ nhân kia, khóe mắt bất giác có chút ươn ướt, đối với vị kiều thê cưới hỏi đàng hoàng này, hẳn thật sự không có làm tròn trách nhiệm phu quân.

"Chậm đã, mấy tấm vải này bản lão gia đã chọn rồi" Đang lúc thiếu nữ kia muốn đưa những tấm vải Nam Cung Hương Vân đã mua về Tây Môn phủ. Long Nhất lại làm ầm ĩ chân bước hình chữ bát tiến tới, muốn lấy mấy tấm vải thiếu nữ đang cầm đi.

Toàn bộ tầng ba nhất thời trở nên ồn ào, là ai ăn phải gan hùm mật gấu mà dám gây sự với thiếu phu nhân của Tây Môn gia tộc, thực sự là chán sống rồi.

"Vị khách nhân này, đây là Tây Môn thiếu phu nhân đã chọn trước" Thiếu nữ cố ý nhấn mạnh hai từ Tây Môn, dù sao lúc này Tây Môn gia tộc có thể nói là một tay che trời.

"Đồ vật bốn lão gia nhắm trúng từ trước tới nay chưa từng bị ai cướp đoạt, người nếu không bán cho ta, ta sẽ đốt tiệm" Long Nhất tùy tiện nói.

"Vậy để xem người có bản lĩnh này không" Thiếu nữ vẻ mặt trở nên lạnh lẽo, tiệm vải này ở Đằng Long thành nếu không có chỗ dựa như núi thì làm sao dám mở cửa làm ăn chứ. Thấy Long Nhất vô lý, ngữ khí liền trở nên cứng rắn.

Nam Cung Hương Vân sững sờ nhìn Long Nhất. Ánh mắt biến ảo không ngừng, sự phẫn nộ ban đầu liền biến thành nghi hoặc, sự quan sát lại biến thành sự hoang mang bối rối.

"Mỹ nhân, sao lại nhìn bốn lão gia như vậy, chẳng lẽ nhắm trúng bốn lão gia rồi, không bằng chúng ta đi tìm một nơi nào đó đối ẩm ca hát giao lưu tình cảm, thế nào?" Long Nhất cười ha ha nhìn Nam Cung Hương Vân đang bị mê hoặc, giọng trêu ghẹo nói.

Chúng nhân lại một phen ồn ào, tất cả mọi người đều nhìn Long Nhất như người đã chết, dám đùa bốn thiếu phu nhân Tây Môn gia tộc, còn không biết chết kiểu nào đây.

Hai gia đình cùng hai thị nữ phía sau Nam Cung Hương Vân sớm đã không thể nhẫn nại được nữa, trên người đột nhiên xuất ra ma pháp đấu khí ba động, thân thủ có lẽ cũng không tệ.

"Dừng tay" Nam Cung Hương Vân yêu kiều quát.

"Sao? Nghĩ thông suốt rồi à, thế thì theo bốn lão gia đi thôi" Long

Nhất cười hắc hắc, ma trảo vuốt lấy cằm Nam Cung Hương Vân, toàn bộ tầng ba nhất thời lặng ngắt như tờ.

Nam Cung Hương Vân không có tránh né, chỉ là ánh mắt nhìn Long Nhất càng ngày càng mềm mỏng, sau cùng hiện ra một màn sương ươn ướt, vài giọt nước mắt trong suốt đọng tại khóe mắt.

"Được, ta theo người đi, người đi đâu ta đi đấy, không cho phép người bỏ ta lại" Tình cảm trong ngữ khí Nam Cung Hương Vân kẻ ngu cũng nghe ra. Nàng chớp chớp hàng mi dài, hai hàng nước mắt nhất thời theo hai má chảy xuống.

"Tây Môn thiếu phu nhân, cái này..." Thiếu nữ bán hàng như lọt vào trong màn sương mù, phải biết rằng Cuồng Long đế quốc đối với phụ đạo cực kỳ hà khắc, bộ dạng này của Nam Cung Hương Vân không phải là nói cho toàn thiên hạ biết nàng muốn làm chim rời tổ sao, tất cả mọi người đều khiếp sợ, một vài thiếu phụ lẩm cẩm điều đã bắt đầu tưởng tượng.

Long Nhất toàn thân chấn động, tiến lên dùng hai tay vuốt ve khuôn mặt Nam Cung Hương Vân, lau đi nhưng giọt lệ còn sót lại. Dịu dàng hỏi: "Hương Vân, nàng như thế nào lại nhận ra ta?"

Nam Cung Hương Vân lại khóc lóc không ngừng, đánh thật lực vào ngực Long Nhất, sau đó lao vào trong lòng hắn, nghẹn ngào nói: "Đại phiêu đản, chàng tưởng dịch dung là thiếp không nhận ra chàng sao? Mùi vị trên người chàng thiếp chết cũng không quên đâu".

"Xin lỗi, Hương Vân" Long Nhất ôm lấy Nam Cung Hương Vân lẩm bẩm nói.

"Đại phiêu đản, phu quân xấu, chàng khi phụ thiếp. Lúc nào cũng khi phụ thiếp" Nam Cung Hương Vân trong lòng Long Nhất thút thít lên

án hẳn, hai tay cấu véo lưng Long Nhất, nhưng nàng bị tình lang ôm chặt lấy, quanh mình toàn là khí tức của hẳn, hạnh phúc tới làm cho nàng không chút chuẩn bị.

Lúc này chúng nhân liền hiểu ra, tên gia hỏa râu chữ bát này chính là Tây Môn nhị thiếu gia cải trang thành, người ta vợ chồng đúng là vợ chồng, bằng vào khí tức mà cũng có thể nhận ra nhau, sao tự mình lại không nghĩ thấy khí tức phu quân mình có chút gì đặc biệt nhỉ.

Đúng lúc này, âm thanh rầm rập từ cầu thang phát ra. Mọi đội tuần tra toàn thân vũ trang đi lên, trong chốc lát đã bao vây lấy hai người Long Nhất.

"To gan, còn chưa thả Tây Môn thiếu phu nhân ra" Gã cầm đầu lớn tiếng quát.

Long Nhất tỏ vẻ khinh khỉnh, xem ra chỗ này cũng không phải nơi tốt đẹp như mình tưởng, hẳn cũng chả muốn phí lời với đám gia hỏa này, lập tức ôm chặt Nam Cung Hương Vân.

Thân hình chợt lóe biến mất khỏi tiệm vải.

Lúc xuất hiện lại thì hai người đã tới trên không của Tây Môn phủ. Lúc này sau khi nhận được tin Tây Môn nhị thiếu gia trở về toàn bộ Tây Môn phủ liền trở nên bận rộn, Đông Phương Uyển lại càng lo lắng ở trong phòng khách đứng ngồi không yên, đám người Cuồng Sư đương nhiên cũng ở đó.

"Nhị thiếu gia trở về rồi, nhị thiếu gia trở về rồi" Đang lúc Long Nhất ôm Nam Cung Hương Vân hạ xuống, đã khôi phục lại diện mạo vốn có, mấy thị nữ gia đình này tất nhiên là hô hoán không thôi. Lúc này nhiều người mới nghĩ đến, tựa hồ khi nhị thiếu gia ở nhà, cả phủ liền trở nên cực kỳ náo nhiệt, mà khi nhị thiếu gia vắng mặt cả phủ luôn

cảm thấy một bầu không khí trầm lặng.

Vừa nghe thấy con mình đã về, Đông Phương Uyển lập tức chạy ra ngoài, ai cũng nhìn thấy. Nước mắt chảy ra, Long Nhất chính là bảo bối trong tim bà, hai năm này đúng thật là ngoài sức chịu đựng của bà.

Long Nhất buông Nam Cung Hương Vân ra, nhìn thấy Đông Phương Uyển đang vội vã chạy tới bên cạnh hắn, trong lòng đau xót, thanh âm có chút nghẹn ngào: "Mẫu thân, con đã trở về rồi".

Đông Phương Uyển đánh giá Long Nhất từ trên xuống dưới, nhìn thấy hắn dường như không tổn thất một miếng thịt nào mới an tâm, bà lau đi nước mắt rồi véo tai hắn nói: "Tiểu tử thú vị, người còn chịu về nhà à. Còn biết ở nhà còn có nương thân ta hay sao?"

"Ai ui, nương thân, đau quá" Long Nhất hô to gọi nhỏ, trong lòng lại lại cảm nhận được một chút ấm áp đã lâu không có được.

Đông Phương Uyển véo con mình, nghe thấy Long Nhất kêu đau, liền vội vàng buông tay, dịu dàng hà hơi nóng vào tai hắn, giống như trước kia khi Long Nhất còn bé, nhớ kỹ có một lần tự mình đập mạnh vào bàn, nhi tử liền cầm lấy tay bà thổi hơi nóng vào, dùng giọng non nớt nói: "Vũ nhi phù phù, nương thân sẽ không đau đâu".

"Không được đánh cha ta" Một giọng nói non nớt bất mãn vang lên.

Đông Phương Uyển chỉ cảm giác được một cỗ khí tức cường đại đánh đến, bà liền theo phản xạ tránh sang một bên, liền nhìn thấy tiểu nữ hài phấn điêu ngọc trác vừa rồi đang như gà con bảo vệ mẹ che lấy Long Nhất, nhất thời dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Long Nhất.

"Vào trong rồi nói" Long Nhất ôm Nữ Nhi tiến vào trong phòng khách.

Sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi, Long Nhất đem hết thảy tất cả mọi việc nói ra, mà lúc này chúng nữ đã khôi phục lại dung mạo lúc trước, nhất thời làm cho Đông Phương Uyển không kịp nhìn, những mỹ nữ thiên tiên này thật sự ai cũng xinh đẹp cực kỳ, nhi tử này của mình làm sao mà lừa gạt được đây? Chỉ đáng tiếc là vị Long tộc cô nương kia cứ không chịu nhận là nữ nhân của nhi tử mình, nếu không Tây Môn gia tộc sẽ có một vị con dâu thuộc Long tộc, như thế thì thật là uy phong.

Nam Cung Hương Vân trong lòng có chút chua chua, mắt thấy nữ nhân bên cạnh phu quân càng ngày càng nhiều, lòng thêm thấp thỏm, trong số những nữ nhân này còn có người xinh đẹp hơn mình, hơn nữa so về thời gian ở bên Long Nhất ai cũng nhiều hơn nàng. Bất quá vô luận là thế nào, nàng cũng là đại phu nhân của Tây Môn gia tộc có cưới hỏi đàng hoàng, cũng chính là bà cả, đương nhiên cũng không quản được số nữ nhân bên cạnh hắn, muốn trách thì chỉ có thể trách sao phu quân mình lại quá ưu tú, khiến cho nhiều nữ nhân ngày nhớ đêm mong.

Đông Phương Uyển nhìn ra tâm tư của Nam Cung Hương Vân, hai người xa cách đã lâu, có ý muốn cho hai người ở chung một mình, liền tìm cách đưa những người khác đi, mọi người đều là người nhanh nhẹn, sao có thể không rõ được.

Long Nhất mang Nam Cung Hương Vân quay trở lại viện tử của mình, nhìn tất cả vẫn như hai năm trước, chỉnh tề, sạch bóng, trong lòng có một cảm giác an tâm cùng thư thái mà chỉ ở nhà mới có thôi.

Đóng cửa phòng xong, Nam Cung Hương Vân liền nhiệt tình như lửa, lười với môi hòa làm một, tiểu thủ còn học theo Long Nhất chia

làm hai lộ tấn công, chỉ bất quá hai năm không được gần gũi thân mật, kỹ thuật tựa hồ kém đi rất nhiều.

"Hương Vân bảo bối, đừng vội, thứ chúng ta có là thời gian" Long Nhất vỗ về tấm lưng ong của Nam Cung Hương Vân, trong lòng có chút sáng tỏ, nha đầu này cảm thấy có nguy cơ đây. Nói đến thì bản thân mình cũng đã nợ nàng quá nhiều, lúc trước cùng nàng thành hôn xong liền ra đi, khiến cho nàng chịu biết bao ủy khuất, mà hồng nhan bên cạnh mình lại đông đảo, rời nhà cũng đã hai năm, thời gian bên cạnh Nam Cung Hương Vân cũng có hạn.

Dưới sự chỉ dẫn từ đôi tay lão luyện của Long Nhất, hai người kích tình bắt đầu lên cao, quần áo trên người càng ngày càng ít.

"Ôi... phu quân..." Nhũ hoa màu phấn hồng của Nam Cung Hương Vân bị Long Nhất ngậm lấy, toàn thân run lên phát ra một tiếng rên rỉ rúng động lòng người, kích thích như vậy liền khiến cho nàng đạt tới một lần cao trào.

Da thịt của Nam Cung Hương Vân không trắng như bánh kem, mà là màu bánh mật khỏe mạnh, lúc này nàng cũng không nhịn được nữa bắt đầu ngồi trên người Long Nhất nhún nhảy, ngọc nhũ cao vút bạo mãn nhấp nhô liên tục, làm cho Long Nhất hồn bay lên mây, còn mái tóc đen nhánh của nàng cứ theo mỗi động tác mà tung bay, mang theo lực dự hoặc trí mạng.

Một lúc lâu sau, Nam Cung Hương Vân rên rỉ một tiếng, trong lúc nhún nhảy đã đạt được khoái cảm, một dòng xuân lộ từ trong u cốc úa ra không ngừng, khiến cho tấm trải giường trở nên ẩm ướt, còn nàng thì đã vô lực nằm liệt trên ngực Long Nhất.

"Phu quân, tiếp vẫn muốn" Nam Cung Hương Vân lấy lại tinh thần, cảm giác thấy tên gia hỏa của Long Nhất còn đang ở bên trong nàng

sùng sững không ngã, ẩm ức nhõng nhẽo nói, đương nhiên, nàng đã lâu như vậy chưa đạt được khoái cảm, vẫn thèm muốn cũng là điều tự nhiên.

"Không vội, phu quân cho nàng, nàng muốn bao nhiêu cũng được" Long Nhất cười ôm Nam Cung Hương Vân đè xuống, một trường đại chiến lại bắt đầu.

"Phu quân, thiếp vẫn muốn nữa..."

"Không thành vấn đề".

"Người ta vẫn muốn nữa..."

"Tốt".

"Vẫn muốn nữa, phu quân..."

Long Nhất ngấm nhìn khuôn mặt ửng hồng đã ngủ say của Nam Cung Hương Vân, yêu thương néo mặt nàng, tiểu ny tử này còn muốn sinh cường, lúc trước thì nói vẫn còn muốn lúc sau đã chìm vào giấc mộng.

Nam Cung Hương Vân nằm trên ngực Long Nhất, hai tay ôm chặt lấy hắn, sợ hắn chạy mất, có chút động đậy nàng liền theo phản xạ ôm chặt hơn.

Sắc trời dần dần tối lại, kết giới đặt ở bên ngoài đột nhiên truyền tới một trận ba động, Long Nhất nhíu mày trở mình, lại bị Nam Cung Hương Vân như một con bạch tuộc quấn chặt lấy, hắn điếm vào thụ huyết của Nam Cung Hương Vân một cái, cuối cùng cũng thoát khỏi nơi ôn nhu này.

"Nhị thiếu gia, lão gia chờ người tại thư phòng" Một tên hộ vệ cung kính nói.

Long Nhất gật đầu sửa, sang lại quần áo liền mở cửa hướng thư phòng của Tây Môn Nộ đi tới.

Chương 503: Nói về thân thể của Vô Hận

Trên đường đi, Long Nhất phát hiện số thủ vệ của Tây Môn phủ rất nhiều, phòng ngự không trung như thiên la địa võng bao khắp tứ phía Tây Môn phủ, cho dù là một con muỗi bay qua cũng không thoát khỏi tai mắt của bọn họ, lý do đại khái là bởi vì cục thế ngày nay ngày càng khẩn trương, một khi xảy ra sơ hở gì thì đúng là một phát sạch vốn.

Long Nhất gõ nhẹ vào cửa thư phòng sau đó đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Tây Môn Nộ đang chấp tay đứng ngắm một bức họa treo trên tường, trên bức họa là một nhân vật toàn thân kim giáp, tay cầm một thanh đại đao, khuôn mặt anh tuấn phát ra một cỗ uy nghiêm, chính là tổ tiên của Tây Môn gia tộc - Tây Môn Kinh Lôi.

"Tới rồi sao" Tây Môn Nộ không hề quay đầu lại, sống lưng thẳng tắp mặc dù đã trải qua biết bao sương gió nhưng vẫn cứ sừng sững như núi, ngữ khí của ông rất bình thản, cảm tình tựa hồ không hề dao động.

"Đúng vậy, phụ thân" Long Nhất thản nhiên trả lời, nhìn thấy Tây Môn Nộ tóc đã bạc đi rất nhiều trong lòng hẩn chua xót vạn phần, nhớ lại thì hai năm trước tóc ông cũng chỉ lấm tấm bạc mà thôi, không nghĩ tới chỉ hai năm ngắn ngủi lại già nua đến thế này, thiên hạ này thật không phải ai cũng có thể tranh đoạt được.

"Hai năm nay, con làm rất đúng" Tây Môn Nộ chuyển người, mặc dù

vẻ mặt vẫn bình thường như cũ, nhưng ánh mắt lại cực kỳ vui vẻ, nhitừ này thật sự không làm ông thất vọng.

Long Nhất cười cười không trả lời, ánh mắt chuyển về hướng bức họa Tây Môn Nộ vừa nhìn.

"Thiên hạ này tới lúc cuối lại bị Long thị cướp đoạt, đây là mối hận lớn nhất của cả đời lão tổ tông, hi vọng dựa tài năng phụ thân chúng ta có thể bù đắp mối hận này" Tây Môn Nộ khẽ than một tiếng nói.

"Phụ thân, mặc dù cục thế hôm nay nhìn thì như Tây Môn gia tộc chúng ta chiếm thế thượng phong, nhưng Long thị dường như rất bình tĩnh" Long Nhất đọc tin tức tình báo mấy ngày nay, nhíu mày nói.

"Sau mưa to gió lớn thì chính là sự yên lặng, một khi sự việc tại Ngạo Nguyệt đế quốc đã được xử lý thỏa đáng rồi, trận quyết chiến cuối cùng sẽ bắt đầu thôi, Long thị gia tộc cùng với Tây Môn gia tộc ta nhất định chỉ một bên có thể tồn tại" Tây Môn Nộ dời bước tới bên chiếc bàn rồi ngồi vào chỗ của mình thản nhiên nói.

Long Nhất gật đầu, vô luận là ai thắng ai thua. Cường Long đế quốc đều phải đối diện với một lần thanh tẩy rất lớn. Kéo bạt một cái là bunn liền bắn lên, hai bên đều biết hậu quả, mấy chục hầu đương nhiên càng biết rõ, một khi lựa chọn sai lầm thì gia tộc của bọn họ chỉ có thể đối diện với sự diệt vong.

"Cha. Đại ca. Huynh ấy thế nào rồi?" Long Nhất hỏi.

"Hiện tại đem nó quăng vào quân bộ nhậm một chức vụ không có mấy việc để làm, tiện nhân Lưu thị kia đã nhận mình chính là dư nghiệt của hoàng tộc tiên triều, thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến sợ rằng cũng không thoát khỏi quan hệ, thật không thể nghĩ nổi Long

Chiến cả đời thông minh lại nhất thời hồ đồ, ta thấy mấy tên đó chính là muốn làm ngư ông đắc lợi" Tây Môn Nộ hừ lạnh nói, khi Long Nhất rời Đẳng Long thành hai năm trước ông liền phái nhân viên tình báo của Thiên Võng tổ thứ hai đi điều tra. Từ trên miếng giấy lấy được trên tay Mộc Hàm Yến tra ra được đó chính là văn tự của tiền triều. Hơn nữa hẳn còn tra ra một chút manh mối.

Long Nhất khẽ cau mày, không khỏi nghĩ tới nữ nhân Mộc Hàm Yên kia. Chẳng lẽ nàng ta cũng là dư nghiệt của tiền triều? Bất quá cũng không đúng, nàng nói văn tự quê nàng căn bản chính là thần bí văn tự mà Thánh thành lưu truyền, với văn tự của tiền triều thì hoàn toàn không giống, thật sự là làm cho người ta nghĩ không ra.

"Vũ nhi, cha từ tình báo phân tích ra, sợ rằng thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến đã ngấm vào mọi mặt của hoàng tộc, hoàng tộc hôm nay cũng chỉ như một con rối không hơn không kém, xem ra đối thủ chủ yếu của chúng ta chỉ còn có dư nghiệt của tiền triều" Tây Môn Nộ trầm giọng nói. Cho dù ông tranh đoạt giang sơn thất bại, ông cũng không thể để cho giang sơn tươi đẹp này rơi vào tay dư nghiệt tiền triều.

Phụ tử Long Nhất hai người liền đem tình thế Đẳng Long thành trước mắt ra phân tích kỹ càng. Bất tri bất giác một đêm cứ như thế trôi qua, đợi đến khi trời tờ mờ sáng, hai người mới bắt đầu cảm thấy bụng đói sôi ùng ục.

Đang lúc này, bên ngoài vang lên một tiếng gõ cửa, tiếng của Đông Phương Uyển vang lên: "Lão gia, là thiệp".

Cánh cửa két một tiếng mở ra, Đông Phương Uyển đem theo vài món ăn và một vò rượu đi tới, có chút quở trách nói: "Lão gia, Vũ nhi vừa mới trở về ông đã gọi nó đến nói chuyện suốt cả đêm, cũng không nghĩ lại xem Vũ nhi đi đường lâu như vậy đã ăn uống gì chưa

sao".

"Mẫu thân, con không phải do bột mì nhạo thành, cho dù mười ngày mười đêm không ngủ cũng chả có ảnh hưởng gì" Long Nhất cười nói.

"Sính cường cái gì, nhanh ngồi xuống ăn chút gì đi" Đông Phương Uyển nhắc nhở nói.

Phụ tử hai người thật ra cũng đã đói bụng, cầm đũa lên liền ăn như hổ đói, Đông Phương Uyển ngồi bên cạnh, nhìn già rồi lại nhìn trẻ, trong lòng vô cùng hạnh phúc. Trong lòng bà thực sự không hi vọng phu quân với hài tử của mình làm đại sự gì, chỉ cần cả nhà hòa thuận ăn bữa cơm như thế này bà cũng thoả mãn rồi, chỉ là bà biết Tây Môn gia tộc đã không thể quay đầu.

Cơm no rượu say, Long Nhất thỏa mãn xoa bụng, cơm do mẫu thân nấu thật là ngon, đột nhiên, Long Nhất nhớ đến một việc, mở miệng định nói nhưng lại thôi.

"Vũ nhi, con có gì muốn nói sao?" Tây Môn Nộ thấy bộ dạng của Long Nhất nghi hoặc hỏi.

"Có. là có, bất quá đây là bí mật, con chỉ nói với mẫu thân thôi" Long Nhất nháy mắt cười nói.

"Bí mật..."

Trên mặt Đông Phương Uyển nhất thời cười tươi như hoa, đây chứng minh địa vị của mình trong lòng nhi tử chính là độc nhất vô nhị.

Long Nhất kéo Đông Phương Uyển sang một gian phòng khác, lập

một kết giới, bộ dáng cẩn thận này làm cho Đông Phương Uyển cũng trở nên chăm chú.

"Mẫu thân. Người có thể nói cho con, chuyện gì đã xảy ra giữa mẫu thân của Vô Hận với phụ thân vậy" Long Nhất nhìn sắc mặt của Đông Phương Uyển dè dặt hỏi, hẳn biết mẫu thân đối với phương diện tình cảm thì cực kỳ cẩn thận. Ở phương diện này mà nói thì cũng tương tự như biểu muội Đông Phương Khả Hinh, không biết có phải nữ nhân của Đông Phương gia tộc trời sanh là có tư tưởng nữ quyền tiến bộ không. Bất quá điều bất đồng chính là Đông Phương Uyển thì thành công còn Đông Phương Khả Hinh thì thất bại thật thảm, ai xui nàng gặp phải Long Nhất - tên siêu cấp hoa tâm này.

Quả nhiên, sắc mặt Đông Phương Uyển hơi đổi, hơi tức giận nói: "Xú tiểu tử, con thần thần bí bí kéo ta tới đây là để hỏi chuyện này sao?"

"Mẫu thân, con hỏi việc này đương nhiên có mục đích. Người nói cho con biết đi" Long Nhất kéo tay Đông Phương Uyển nghiêm mặt nói.

Đông Phương Uyển hoài nghi nhìn Long Nhất một cái, bà cũng biết đứa con này không phải là người nhiều chuyện. Lập tức phần nộ nói: "Cũng do phụ thân ngươi mà ra, năm đó hẳn say rượu, liền đem một thị nữ vừa mời tiến phủ ra chà đạp, liền sinh ra Tây Môn Vô Hận".

"Mẫu thân, người xác định cái thai trong bụng thị nữ kia chính là Vô Hận?" Long Nhất hỏi.

Đông Phương Uyển nhíu hàng mi thanh tú lại, cảm thấy Long Nhất hỏi là có chút nguyên nhân, bà khẳng định nói: "Lúc thị nữ đó lâm bồn ta cũng ở bên cạnh, Vô Hận cũng là ta nuôi lớn, sao có thể sai được?"

"Vậy, người xác định Vô Hận muội ấy là..." Long Nhất nghĩ một chút

nhưng lại không nói ra.

"Con à, con nghi ngờ Vô Hận không phải là huyết mạch của Tây Môn gia ta sao?" Đông Phương Uyển vốn rất thông minh, lập tức nắm bắt được ý tứ này của Long Nhất.

"Ấy... là..." Long Nhất lần này trở về vốn là muốn biết rõ thân thế của Tây Môn Vô Hận, cho nên mới hỏi.

"Con phải có căn cứ, việc này không thể tùy tiện nói bừa được" Về mặt Đông Phương Uyển đã sầm lại, nếu quả thật Tây Môn Vô Hận không phải là huyết mạch Tây Môn gia, vậy có thể nói có người muốn đập lên đầu Tây Môn gia tộc, thật sự sao có thể thế được, việc này mà truyền ra ngoài sẽ bị bàn dân thiên hạ cười chê, Tây Môn Mộ cũng không thể nhìn mặt người khác nữa.

Long Nhất suy nghĩ một chút, nếu đã nói tới việc này, cũng không còn gì phải che dấu nữa, mẫu thân Đông Phương Uyển của hắn cũng không phải người đơn giản, có thể bà có khả năng tra ra việc gì cũng không chùng.

"Không sai, con đã làm một cuộc kiểm tra, dám khẳng định trăm phần trăm con với Vô Hận không hề có quan hệ huyết thống" Long Nhất nhíu mày nói, lúc đầu biết được kết quả này hắn cũng lấy làm kinh hãi.

Đông Phương Uyển nghiêng rằng, trong mắt bắn ra một tia quang mang, bà tuyệt đối tin tưởng nhi tử sẽ không nói dối bà, nếu nó đã nói như vậy thì nhất định là có chuyện này, Tây Môn Vô Hận cùng với nhi tử mình không có quan hệ huyết thống thì tuyệt đối không thể là huyết mạch của Tây Môn gia tộc của bà được, là ai gan to bằng trời dám để cho Tây Môn gia tộc mang tiếng oan.

"Lẽ nào là..." Đột nhiên Đông Phương Uyển nhớ tới điều gì đó, vẻ mặt nhất thời đại biến, thân thể có chút run rẩy.

"Là gì?" Long Nhất hỏi tới.

Đông Phương Uyển mí mắt không thể khống chế dật liên tục mà nói: "Ta nhớ thị nữ kia là do gia gia của con cùng với một nữ nhân khác mang tới, nói là trên đường thấy nàng ta tội nghiệp nên nhặt về, liền để nàng ta ở lại phủ làm thị nữ của phụ thân con, hiện tại nghĩ lại thì có chút không phù hợp, nha đầu đó là một trang quốc sắc thiên hương, làm sao có khả năng là nhặt được đây"

"Mẫu thân nói là chuyện này từ đầu tới cuối đều do gia gia tự tay an bài sao?" Long Nhất nhíu mày hỏi.

"Không biết nữa, đáng tiếc gia gia con đã hơn hai mươi năm nay không có tin tức gì, nếu không có thể hỏi ông ấy rồi" Đông Phương Uyển lắc đầu nói, trong lòng mơ hồ cảm thấy chuyện này không thể không liên quan đến ông ấy.

Long Nhất đột nhiên nhớ tới Âu đại mục tại Mễ Á thánh ma học viện, bà ta lúc trước có nói một câu: "Thì ra là tiểu tử Tây Môn gia, nghĩ không ra chớp mắt đã lớn thế này rồi".

Ý tứ của những lời này không phải là nói bà ta đã gặp qua mình lúc bé sao, thế bà ta có thể là nữ nhân cùng với gia gia tới không? Bà ta từng như chém đinh chặt sắt nói Tây Môn Vô Hận cùng với Tây Môn gia tộc không hề có quan hệ, nghĩ tới thì không thể sai được, nhìn bà ta quan tâm Vô Hận như thế, quan hệ giữa bà ta và Vô Hận đương nhiên không thể đơn giản được.

"Vũ nữ, chuyện này con chỉ có thể nói với mẫu thân thôi, ngàn vạn lần không thể nói cho phụ thân con, hiểu không?" Đông Phương

Uyển nghiêm túc nói.

"Con biết rồi mẫu thân, người cũng biết nhi tử không phải là người nhiều chuyện" Long Nhất trả lời, xem ra chân tướng của sự việc chỉ có Âu đại mụ với gia gia là có thể giải được.

Chương 504: Tranh phong, Thủy Linh Lung

Thân thể của Vô Hận Long Nhất không suy nghĩ nhiều nữa, đối với mọi mọi trên danh nghĩa này, tình cảm của hắn rất phức tạp, hắn thừa nhận, khi biết nàng ta không phải là mọi mọi của mình, tâm lý của hắn lại có chút vui vẻ, không biết đây có phải là ý niệm tà ác trong đầu hay không.

Long Nhất vừa ra khỏi cửa Tây Môn phủ, lúc này trời đã không còn sáng nữa, nhưng mà các con phố lại bắt đầu trở nên tấp nập, Đăng Long thành sau một ngày ngủ say bắt đầu tràn trề sức sống.

Không biết vì sao, Long Nhất luôn cảm giác được trong lòng có chút gì đó không đúng, tựa hồ như khuyết cái gì đó, rốt cục là thiếu gì đây? Long Nhất đi từ đầu phố tới cuối phố rồi lại rẽ vào phố khác, ai biết rốt cục là thiếu cái gì đây, nhớ tới hồi trước vô luận là lúc nào, sau lưng hắn luôn có Lệ Thanh hoặc là Man Ngưu đi theo, lúc trước tại Thượng Nguyệt thành thì không phát giác, về tới Đăng Long thành cái cảm giác này liền trở nên mãnh liệt.

"Man Ngưu hẳn là đang hạnh phúc làm cha ở Hoàn Đoạn sơn mạch, Lệ Thanh lúc này đã vượt qua được mười tám loại khảo nghiệm của bộ tộc chưa? Ti Bích của mình có phải là còn đang lưu lại trong tộc không đây?" Trong đầu Long Nhất bất giác xuất hiện một tia ám áp.

Cơ hồ là do vô ý thức, thân thể Long Nhất cứ theo bản năng bước đi.

Đột nhiên, bước chân của hắn dừng lại, quan sát tứ phương, đúng là đã tới con phố tấp nập nhất Đằng Long thành, hắn chăm chú nhìn căn thanh lâu mới mở trước mặt, mặt trước treo một cái bảng mạ vàng ghi Ý Hồng Ôi Thúy lâu, cái tên này thật ra lại không hề tương xứng với Ý Hồng Ôi Thúy Lâu này.

Két một tiếng, một vị cô nương xinh đẹp đây cánh cửa sổ nhìn ra mặt đường, tựa vào song cửa nhìn ra ngoài, liền nhìn thấy một thanh niên tuấn tú mặc một bộ áo mỏng có thêu hình mặt trăng đang chờ đợi đứng lẳng lẳng tại đại môn của Ý Hồng Ôi Thúy lâu, lòng không khỏi ngạc nhiên, lẽ nào tên này lại thêm khát tới mức độ này, thanh thiên bạch nhật cũng đến đây tìm cô nương, phải biết toàn bộ kỹ viện không mở cửa ban ngày.

Cô nương này tên là Thúy Nương, toàn thân một bộ y phục màu xanh. Nàng chính là một trong hai cô nương nổi tiếng nhất tại Ý Hồng Ôi Thúy lâu, lớn lên tuy không phải là một trang quốc sắc thiên hương nhưng cũng có tư vị cực kỳ hấp dẫn, đặc biệt là nhưng đường cong cơ thể có thể khiến nam nhân mê mết đến chết.

Đầu bài tự nhiên là có đặc quyền của đầu bài, mỗi ngày chỉ phải hát hai khúc hoặc bồi tiếp một vị quan lại nào đó uống vài chung, cũng bảo vệ được tấm thân thanh bạch, đó chính là thứ mà người ta gọi là bán nghệ không bán thân. Bất quá trong lòng nàng hiểu rõ, bán nghệ không bán thân chỉ là một câu nói mà thôi, người nào cũng có giá cả, nàng cũng không ngoại lệ. Chỉ bất quá giá của nàng có thể khác với nhưng cô nương khác.

Thúy Nương rất nhanh liền phát hiện chính mình đã sai, ánh mắt đang nhìn Ý Hồng Ôi Thúy lâu của thanh niên này có chút bi thương và có chút thê lương, tuyệt không phải như dã lang tìm mồi, cảm giác đó khiến cho sâu thẳm nội tâm nàng không khỏi có chút giật mình.

Lúc này, Thúy Nương nhìn thấy vị thanh niên này chuyển người muốn đi, trong lòng quỳnh lên nói: "Vị công tử này, sao không lên lầu uống một chung rượu?"

Long Nhất sớm đã cảm giác được vị thanh lâu cô nương khí chất tướng mạo cũng không tệ này nhìn hấn, bất quá hấn cũng không để ý, không nghĩ tới khi muốn đi thì cô nương này lại giữ hấn lại.

"Uống rượu sao? Chỉ là trên người ta mang theo rất ít tiền. Có thể nợ trước được không?" Long Nhất chuyển người nhún nhún vai đùa cợt.

"Không hề gì, ta mời công tử, ta xuống mở cửa ngay" Thúy Nương thốt lên, nàng cũng không biết vì sao đối với nam tử lần đầu gặp mặt này lại có chút hiếu kỳ.

"Không cần đâu, nếu cô nương mời, thế ta cũng không khách khí" Nhún người, thân ảnh chợt lóe rồi hiện ra bên cạnh Thúy nương.

Thúy nương kinh hô một tiếng vỗ ngực, nàng không phải là phụ nữ không biết gì, cũng nhìn thấy rất nhiều cao cấp ma pháp sư với kiếm sư đi tới đi lui, nhưng chưa từng thấy ai có tốc độ quý mi như Long Nhất.

Long Nhất đánh giá căn phòng này. Thật là rộng rãi, trang trí cũng cực kỳ ưu nhã, xem ra địa vị của vị cô nương này tại Ý Hồng Ôi Thúy lâu không thấp.

"Công tử ở chỗ này chờ ta một chút" Thúy Nương nói xong liền đẩy cửa phòng đi ra, không lâu sau liền mang vào mấy món ăn và một vò mỹ tửu.

Long Nhất vừa mới ăn qua cơm của Đông Phương Uyển không lâu,

cũng không thấy đói bụng, chỉ bất quá là do nhàm chán nên lên đây ngồi một lúc.

"Không biết công tử từ đâu tới? trước kia chưa từng thấy qua" Thúy Nương vừa rót rượu mời Long Nhất vừa cười hỏi.

"Ta chính là người trong Đẳng Long thành. Chỉ là mấy năm nay đều ở bên ngoài, vừa mới quay lại mà thôi" Long Nhất một hơi uống cạn chén rượu nói.

"Thật không? Thảo nào, vừa rồi ta thấy công tử tựa hồ có tâm sự, chỉ bằng nói ra, để Thúy nương chia sẻ vài phần" Thúy nương dịu dàng hỏi, nàng nhìn thấy ánh mắt của vị thanh niên tuấn tú này không hề nhìn lên thân thể bốc lửa của nàng, với lại hẳn một thân quý khí, tuyệt đối không phải là người bình thường.

Long Nhất lắc đầu, vẻ mặt không đổi, chỉ là trên mắt thoáng qua một tia u sầu. Ý Hồng Ôi Thúy lâu này chính là Ý Hương lâu hai năm trước. Cũng chính là một trong những cứ điểm tình báo của Thiên Võng, lại nhớ tới chuyện cũ lúc cùng Như Ngọc nói chuyện, còn cùng hai nha đầu Khinh Vụ và Phiêu Tuyết cười đùa huyền ảo, chỉ bất quá lúc này vật không còn người cũng không còn, Ý Hương lâu lúc đầu đã bị đốt cháy thành tro bụi, Như Ngọc bỏ mạng, Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết không có tung tích, mà đây đều là chuyện tốt Long Chiến ban cho, cừu này hẳn không thể không báo.

Phanh một tiếng. Chén rượu trên tay Long Nhất trực tiếp bị hấn bóp thành bụi phấn.

"A..." Thúy Nương kinh hô một tiếng.

"Dọa nàng sợ sao?" Long Nhất thản nhiên cười nói.

Thúy Nương vừa gật đầu lại vội lắc đầu. Lão bản đã có nói qua, khách nhân chính là thần linh, tuyệt đối không thể làm thần linh mất hứng, thần linh nói thế nào thì là thế đấy, thần linh làm việc gì cũng đều là đúng.

"Lão bản của các nàng là ai?" Long Nhất hỏi. Theo quan sát của hắn, nữ nhân này chính là người thu thập tin tức tình báo.

"Ta không biết. Ta chỉ biết người quản lý chúng ta là Hoa tử" Thúy nương trả lời.

Long Nhất nhíu mày, xem ra lão bản của Ý Hồng Ôi Thúy lâu này không phải đơn giản.

"Thúy Nương, người thức dậy chưa? Ta dùng hết phần rồi... hần... hần là ai?" Một cô gái thân mặc y phục màu hồng đẩy cửa vào, nhìn thấy Long Nhất ở đây không khỏi sửng sờ.

"Hi Hồng, hần là... hần là một bằng hữu của ta" Thúy Nương không nghĩ tới vị hảo tử muội này lại đột nhiên đi vào, mặt đỏ không biết làm sao để trả lời.

Hi Hồng này cũng rất xinh đẹp, ngũ quan tinh trí, là một mỹ nhân tươi ngon mơn mớn, chỉ bất quá mị ý quá lộ liễu, xem ra mị công này so với mị công khiến người ta thần hồn điên đảo của Mộc Hàm Yến còn kém xa.

"Hi hi, vị tuấn ca này, chàng là công tử nhà nào vậy?" Hi Hồng chạy đến bên Long Nhất chống cằm thổi một hơi hương khí về hướng hắn, thật là phóng túng ghê hồn.

"Ta là công tử nhà ai không phải nàng rõ ràng nhất sao" Long Nhất không chút kinh tâm cười nói.

"Công tử nói đùa rồi, ta từ trước tới nay chưa từng thấy công tử, sao biết được công tử là ai?" Hi Hồng trừng mắt nói.

Long Nhất cười hắc hắc liếc Hi Hồng một cái. Vẻ cười cợt trào phúng kia trong nháy mắt xuyên thấu tâm linh nàng. Nữ nhân này khi tiến tới vẻ mặt không thể qua nổi ánh mắt của hắn, ở Đẳng Long thành người nhận ra hắn không ít, nhưng nữ nhân này rõ ràng là nhận ra hắn lại cố ý nói là không nhận ra, nếu như nàng ta trước kia chưa từng gặp qua hắn, vậy là đã thấy hắn qua tranh, chỉ có một loại người trong tình huống không nhận biết được xem qua tranh của hắn, đó chính là nhân viên tình báo.

Việc này lại có chút gì đó kỳ quái, với thân hình của Thúy Nương thu thập tình báo cực dễ. Nhưng nàng lại không biết gì cả, lão bản ở phía sau vì sao có công cụ tốt thế này lại không dùng.

Hi Hồng bị Long Nhất nhìn ra trong đầu hoảng loạn. Tựa hồ toàn thân như bị lột trần trước mặt hắn, không thể che dấu bí mật nào, nàng dám khẳng định, hắn nhất định là đã nhìn ra thân phận của nàng.

Lúc này trời đã sáng choang, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận vó ngựa, một cỗ xe ngựa hào hoa sang trọng dừng tại đại môn Ý Hồng Ôi Thúy lâu, một thanh niên anh tuấn mặc bộ quần áo trắng đen bó sát người nhảy xuống xe ngựa. Tiếng bước chân bình bịch bình bịch thẳng hướng cửa mà đi tới.

Hi Hồng quay đầu nhìn ra cửa sổ, rồi quay lại cười khanh khách nói: "Thúy Nương, tình nhân của ngươi tìm tới rồi. Sẽ náo nhiệt đây".

Thúy Nương nhìn Long Nhất một chút, sáng giọng nói: "Hi Hồng, ngươi nói lung tung gì đấy, Ưng công tử không phải là tình nhân của ta".

"Được được, là người ngưỡng mộ người được chưa, bất quá nếu hẳn thấy vị công tử này, kiểu gì cũng nổi trận lôi đình cho mà xem" Hi Hồng không dám nhìn Long Nhất. Chỉ muốn ở một bên cười trên nỗi đau của người khác, nhìn bộ dạng chắc đã có chủ ý muốn xem vở kịch đánh ghen này.

"Thúy Nương, ta tới rồi, nàng xem ta mua cho nàng thứ gì này" Cửa vốn không có đóng, thanh niên kia cầm theo một món đồ vật rất lớn hí hửng đi tới, vừa mới nhìn thấy Long Nhất đang ngồi ở trong. Mặt ngẩn ra, khuôn mặt tuấn tú nhất thời trầm xuống.

Long Nhất cũng giương mắt lên nhìn lại, thái tử Long Ưng? Thế này thật kỳ quái, tên gia hỏa này đang cùng Tây Môn gia tộc đối đầu tại sao lại tới thanh lâu dây dưa với một kỹ nữ, đây không giống với phong cách của hắn.

"Hai người các nàng ra ngoài đi" Khí thế trên người Long Ưng đột nhiên tản ra. Thanh âm băng lãnh dọa cho hai nàng phát run.

Hi Hồng nghe lời lui ra ngoài, nhưng Thúy Nương vẫn cứ ngồi đấy, tức giận nói: "Đây là phòng của ta, người dựa vào cái gì mà bảo ta đi ra ngoài, hơn nữa vị công tử này còn là khách. Hi vọng người đừng quấy rầy hắn".

"Thúy Nương, ta cùng hắn có quen biết, đã lâu không gặp đang muốn ôn lại chuyện xưa, có thể cho mượn căn phòng của nàng một lúc được không?" Long Nhất hướng Thúy Nương cười nói.

"Ồ..." Thúy Nương ngây ngốc lên tiếng, chuyển thân đi ra ngoài, còn tốt bụng đóng cửa lại

Khuôn mặt Long Ưng có rúm lại. Hắn bước nhanh tới ngồi đối diện

Long Nhất, lạnh giọng nói: "Tây Môn Vũ, ngươi quay về lúc nào".

Long Nhất nhích mí mắt. Chỉ là lại giúp Long Ưng rót một chén rượu, nhạt giọng nói: "Đường đường là thái tử Long Ưng từ khi nào lại vì một kỹ nữ thanh lâu mà ghen tới nông nổi này? Sao? Sau cái đêm vụng trộm với Dạ phu nhân đã thay đổi khẩu vị à?"

Răng rắc một tiếng. Đại thủ Long Ưng dùng lực, chiếc bàn đen bị hấn đánh tan một góc.

"Nàng ta là nữ nhân của ta, hi vọng ngươi hiểu được" Long Ưng sát khí đằng đằng nhìn Long Nhất nói.

"Thoạt nhìn thì không giống, hơn nữa ta biết, chỉ cần ta nguyện ý, Thúc nương sẽ cam tâm tình nguyện làm nữ nhân của ta" Long Nhất cười ha ha nói. Vẻ mặt thản nhiên cùng với vẻ mặt giận dữ của Long Ưng hình thành một sự tương phản vô cùng mãnh liệt. Trong lòng hấn lúc này cũng rất kinh ngạc, thánh thủ tình trường Long Ưng lại đi yêu một nữ tử thanh lâu. Hấn nếu yêu nàng ta vì sao không trực tiếp lộ rõ thân phận mang nàng nhập cung. Bất quá rất nhanh Long Nhất liền rõ ràng, Long Ưng tên này cực kỳ cao ngạo, một khi đã xác định rõ mục tiêu đều tìm mọi cách để cho đối phương yêu mến hấn, cũng theo như lời hấn nói, sắc lang cũng phân cấp bậc, chinh phục được tâm trí của một nữ nhân so với chiếm đoạt thể xác của nàng ta thì hứng thú hơn nhiều, hiển nhiên Long Ưng là loại người đầu tiên, chỉ là Long Nhất không nghĩ ra đường đường là Long Ưng hình như lại phải thua trong tay nữ tử thanh lâu này, bản thân hấn hình như đã động chân tình.

"Ta sẽ không để cho ngươi đắc ý đâu" Long Ưng nghiêng răng nói, bất quá tâm tính của hấn đã có chút thay đổi, xem ra cũng có chút lý trí.

"Vây tốt nhất hiện tại ngươi nên ra ngoài mang Thúy Nương vào đây mà lột trần ra, sau đó dùng tiểu huynh đệ của ngươi chiếm hữu nàng ấy, ta bây giờ không làm phiền ngươi nữa. Cáo từ" thân Hình Long Nhất lóe lên rồi biến mất khỏi căn phòng.

Vẻ mặt giận dữ của Long Ưng đột nhiên trùng xuống, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, lẩm bẩm nói: "Tây Môn Vũ à Tây Môn Vũ, để cho ngươi kiêu ngạo thêm vài ngày, đợi tới khi khôi lỗi trở chú thuật trong người ngươi phát tác, ta nhất định phải hảo hảo cho ngươi biết thế nào là thống khổ sống không bằng chết".

Đã gần cuối năm. Nhiệt độ giảm xuống làm cho không khí không còn nóng nực, ánh mặt trời cũng đã dịu lại không ít, ngoại trừ buổi trưa vẫn có chút nóng bức, thời gian còn lại khiến cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Tiết học buổi sáng của Mễ Á Thánh Ma học viện vừa mới chấm dứt, các giáo viên mặc trang phục chuyên nghiệp không giống như các học sinh.

"Thủy Nhược Nhan lão sư, xin nàng đón nhận tấm chân tình của ta, nàng thật là mỹ lệ cao quý, tựa như sao sáng trên trời, linh hồn ta vì nàng mà như bị thiêu đốt. Sinh mệnh ta vì nàng mà rạn nứt, ta..." Một tên học sinh mười tám tuổi đang quỳ xuống đất, lớn giọng bộc bạch với lão sư mỹ lệ nhất tại Mễ Á Thánh Ma học viện, xung quanh đang trở nên rất ồn ào.

Thủy Nhược Nhan dờ khóc dờ cười, đây không phải là lần đầu tiên, muốn trách thì phải trách tên xú tiểu tử Long Nhất, sử dụng cách tỏ tình kinh thiên địa khóc quỷ thần nhất trong lịch sử học viện, hiện tại đã phát triển thành nét đặc sắc của Mễ Á Thánh Ma học viện rồi, theo như tuyên ngôn của Long Nhất hồi trước. Yêu, nhất định phải can đảm nói ra. Bởi vậy mới tạo thành cục diện như ngày hôm nay, các

học sinh đều bắt chước theo, nghĩ ra rất nhiều cách tỏ tình thiên kỳ bách quái.

"Được rồi, ta biết rồi, việc của người buổi chiều ta sẽ cùng đạo sư của người thương lượng, tin rằng hắn sẽ rất cam tâm tình nguyện để cho sinh mệnh và linh hồn người tan nát trong đau đớn" Thủy Nhược Nhan nghiêm trang nói.

Nam sinh kia cả kinh lập tức đứng lên, trước mắt hiện ra một người thân cao tám thước, một đại hán toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, đang ngoáy lỗ mũi cười dâm nhìn hắn.

"A... Thủy Nhược Nhan lão sư. Con sai rồi, con không dám nữa"
Nam sinh kia hô lên một tiếng, vung chân chạy mất dạng.

Thủy Nhược Nhan lắc đầu cười, hướng phòng của mình mà đi.

"Nãi nãi, con về rồi" Thủy Nhược Nhan theo thói quen gọi một tiếng, nhưng trong phòng một chút động tĩnh cũng không có.

"Lạ thật, đi đâu rồi" Thủy Nhược Nhan mở cửa phòng của Thủy Linh Lung, nhìn thấy bên trong trống không, không khỏi thì thào hỏi.

Đang muốn đóng cửa, động tác của Thủy Nhược Nhan liền ngừng lại, ánh mắt hướng lên trên chiếc giường bừa bãi kia, phải biết rằng Thủy Linh Lung luôn luôn thích sự sạch sẽ, tất cả các đồ vật trong phòng đều chỉnh chỉnh tề tề không một hạt bụi, hôm nay sao cả chăn mền cũng chưa gập.

Thủy Nhược Nhan đi vào, vừa mới nói tới chăn mền, vẻ mặt nàng đột nhiên trở nên trắng bệch. Chỉ thấy trên chăn có một vết máu màu đỏ sậm, vẫn chưa thấm hết.

"Nãi nãi, nãi nãi..." Tay Thủy Nhược Nhan run lên, vẻ mặt trở nên sợ hãi.

Trên một ngọn cao sơn ngoại thành Mễ Á công quốc, Thủy Linh Lung sắc mặt tái nhợt tựa bên một khối đá lớn, bên cạnh bà là một trung niên mỹ phụ thân mặc áo bào màu tím.

"Ta còn bao nhiêu thời gian?" Thủy Linh Lung bình tĩnh hỏi.

"Tối đa là nửa năm, mặc dù Huyết chú thuật sau cùng cũng không thành công, nhưng cơ năng thân thể ngươi đã bị tổn thương, ta cũng không có cách nào khác" Mỹ phụ khẽ than một tiếng nói thật ra.

"Nửa năm..." Thủy Linh Lung cười khổ. Có nửa năm thời gian bà còn hi vọng xa vời gì nữa.

"Ngươi còn có tâm nguyện gì thì nhanh làm đi, cần hỏi thì hỏi. cần làm thì làm, đừng để bản thân phải hối hận" Mỹ phụ nói, vừa nói tới hối hận, ánh mắt bà liền có chút dao động, hiển nhiên là do có cảm xúc mà phát ra.

"Mấy ngày nay cảm tạ ngươi đã cứu mạng, nếu không phải nhờ ngươi thì ta đã chết rồi, tôn nữ kia của ta cũng không biết đã biến thành dạng gì" Thủy Linh Lung tựa hồ là đã nhìn ra, vẻ mặt cũng trở nên nhẹ nhõm.

"Ta cũng chỉ là nhận ủy thác của người khác, theo đó mà làm, không cần phải cảm thấy mắc nợ ta" Mỹ phụ khẽ lắc đầu, thân hình chợt lóe liền biến mất tại chỗ.

Thủy Linh Lung cảm giác thấy khí huyết cũng bình ổn lại rất nhiều, liền đứng thẳng lên, mấy ngày nay may mà có thần bí mỹ phụ kia dùng phương pháp kỳ dị áp chế, mới giúp bà sống được tới bây giờ,

lúc đó bà chết đi cũng không có gì oan uổng, chỉ là trong lòng vẫn còn vướng mắc về sự tình liên quan tới con trai và cháu gái bà, xem ra việc cần phải giải quyết sớm muộn gì cũng phải giải quyết thôi.

Khi Thủy Linh Lung về tới Mễ Á thánh ma học viện, Thủy Nhược Nhan sớm đã sắp phát điên, nhìn thấy Thủy Linh Lung về liền nắm lấy tay bà mà hỏi: "Nãi nãi, người rốt cục là làm sao vậy, không thoải mái ở đâu sao?"

"Ta không việc gì, không cần phải lo lắng" Thủy Linh Lung mỉm cười vươn tay xoa xoa khuôn mặt của Thủy Nhược Nhan.

"Vậy sao trên chần mền của người lại có vết máu, chuyện gì đã xảy ra vậy?" Thủy Nhược Nhan không buông tha tiếp tục hỏi.

"Đó là vì nãi nãi minh tường sắp đạt tới đột phá thì khí huyết đảo lộn, hiện tại đã không sao rồi, chỉ thiếu chút nữa là đã có đột phá rồi" Thủy Linh Lung bình tĩnh giải thích.

"Là thế sao, vừa rồi thiếu chút nữa là dọa con sợ muốn chết" Thủy Nhược Nhan kinh hồn nói, nàng vất vả lắm mới hòa hợp với Thủy Nhược Nhan, quan hệ hai bà cháu đột nhiên trở nên cực kỳ thân thiết.

"Nhược Nhược, con có nghĩ tới việc gặp cha mình không?" Thủy Nhược Nhan nắm tay cháu gái, đột nhiên nói một câu.

Thủy Nhược Nhan ngần ra, không giám tin nói: "Nãi nãi, người thật sự nguyện ý để con gặp phụ thân sao?"

Chương 505: Quân sư mất tích

Gió nổi, ánh nắng rực rỡ trong phút chốc bị mây đen che phủ, tràn ngập cảm giác giống cơn giông trước lúc mưa rào.

Long Nhất vừa ngẩng đầu, nhìn thấy trên trời cao kia mây đen dày đặc mang theo một cảm giác áp bức cường đại, trong lòng có chút buồn bực, cơn lốc lôi hệ ma pháp trong ý thức hải do cảm ứng mà rục rịch hẳn lên.

Không lâu sau, hạt mưa bắt đầu rơi xuống, đánh lên trên người cảm thấy nhoi nhói, chỉ chốc lát liền mưa như trút nước, mãi mãi trông theo màn mưa mông lung dày đặc như sương mù, người đi đường đều tránh vào các hàng quán hai bên đường.

Đây là cơn mưa lớn nhất hai tháng gần đây, cho nên mọi người không hề oán trách mà ngược lại còn vui vẻ dị thường, nếu không phải mưa quá lớn, sợ rằng có không ít người muốn chạy ra dưới mưa vui đùa thỏa chí.

Long Nhất không biết từ khi nào đã ra khỏi cửa Tây thành, trên người cũng không có vòng bảo hộ bằng chân khí hay kết giới gì, lúc này hẳn hoàn toàn ướt sũng, đang từng bước từng bước xuyên qua phiến rừng quen thuộc kia mà tới bên một con sông nhỏ cách đó không xa.

Đã lâu không dầm mưa rồi, mẹ nó thật sự là dễ chịu, Long Nhất hát

tóc đang dính trên trán, trong lòng dường như có một cỗ muện khí muốn phá ngực mà ra.

Long Nhất đứng thẳng lưng, tay phải giơ lên cao, đầu có chút ngửa về phía sau, quang mang trên ấn ký hình tia chớp ở mi tâm lưu chuyển.

Chớp giật ngang mây, như thể cùng từ một từ trường cường đại hết đạo này đến đạo khác hướng Long Nhất đánh xuống, không chút thiên vị đánh hết lên ấn ký trên mi Long Nhất. Mái tóc rối bù cũng tung bay trong màn mưa, điện hoa màu tím lan ra toàn thân, phát ra một tiếng vang set set, một kiện khải giáp hoa văn thần bí thoát ẩn thoát hiện bao phủ toàn thân Long Nhất, như thể thần nhân.

Bỗng nhiên, Long Nhất mở mắt, con ngươi màu đen biến thành màu tím quý dị, khải giáp trên thân Long Nhất trong sát na ngưng tụ thành thật thể, tay phải giơ lên cao tại không trung có một lớp tử quang lóe lên.

Phụt, Long Nhất đột nhiên chấn động toàn thân phun ra một bùm máu tươi, ấn ký trên mi tâm trong sát na biến mất, lô thần khải giáp trên thân cũng ẩn vào thể nội, ý thức hải như bị tê liệt đau đớn vô cùng.

Dần dần, một cỗ nhiệt lưu từ tiểu phúc trào lên, bình ổn dòng huyết khí cuộn cuộn.

"Không còn xa mấy nữa rồi, lô thần chùy căn bản ta bây giờ không thể cầm được, xem ra là đã quá nóng vội rồi đây" Long Nhất lau máu trên khóe miệng lẩm bẩm nói, lô thần khải giáp miễn cưỡng thì có thể mặc vài giây, lô thần chùy thì vừa mới cảm ứng liền bị phản phệ, ăn cơm của tên gia hỏa lô thần này quả nhiên không phải trò đùa.

Mưa ngớt dần, cơn mưa như trút biến thành mưa bụi bay lất phất.

Long Nhất vọng theo dòng nước sông cuộn cuộn mà phát run, mặc dù vừa rồi hắn thử gọi lôi thần chùy ra nhưng bị lực lượng của nó phản phệ, thế nhưng lĩnh ngộ của hắn đối với lôi thần lực lại tăng không ít, hắn cố hết sức nhớ lại cảm giác trong nháy mắt vừa rồi.

Bỗng nhiên, trong màn mưa một đạo ngân quang lóe lên, vài tiếng hạc quen thuộc vang lên, u hương nhàn nhạt bay vào trong mũi Long Nhất. Trên mặt sông vẫn như cũ sóng sánh bọt nước, nhưng nước mưa lại không thể chạm vào người hắn.

"Mưa gió mông lung mặc dù chứa chan ý cảnh, nhưng hân thưởng là đủ rồi, nước mưa dùng được sao?" bên cạnh hiện ra một thân ảnh yếu điệu, thanh âm quyến rũ mang theo một chút nghi hoặc và một chút lo lắng.

"Có đôi khi dầm mưa cũng là một việc hạnh phúc. Nàng không cảm thấy sao?" Long Nhất không quay đầu lại, ngữ khí có chút lay động.

"Người hôm nay hình như rất đa sầu đa cảm, rất không giống người" Mộc Hàm Yên quay đầu chăm chăm nhìn khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất, dường như thấy một đoá hoa trên mặt hắn.

"Vậy nàng cho rằng ta là cái dạng gì" Long Nhất chuyển đầu cười hỏi.

"Uhm, nói cũng không quá rõ ràng, lạc quan, kiên cường, tà ác, háo sắc, có đôi khi còn cảm thấy chút âm u" Mộc Hàm Yên cười khảnh khách nói.

"Cực kỳ chính xác, xem ra nàng còn hiểu rõ bản thân ta hơn nha, ha ha. Được rồi, nàng làm sao biết ta ở đây?" Long Nhất cười hỏi.

"Nhớ người, cho nên để Bạch Vũ chờ ta đi tìm người" Mộc Hàm Yên mỉm cười một cái, nhu tình nhẹ nhàng quanh, thân thể không khỏi nhích lại gần hơn một tí.

Long Nhất ung dung cười, không trả lời, tựa hồ đã chìm sâu vào dòng suy nghĩ của bản thân, còn Mộc Hàm Yên cũng trở nên trầm mặc, cùng Long Nhất ngồi ngắm thế giới mộng lung mơ hồ này, hồi tưởng lại tất cả các chi tiết từ khi biết Long Nhất tới nay, lòng nổi lên một cảm giác ngọt ngào mà cũng vài phần chua xót.

"Hàm Yên, lý tưởng của nàng là gì? Hoặc mục tiêu nàng của là gì?" đột nhiên, Long Nhất khẽ lên tiếng hỏi.

Mộc Hàm Yên sửng sốt, tựa hồ không biết hồi đáp như thế nào, rất lâu mới buồn bã nói: "Ta không có lý tưởng? Mục tiêu quan trọng nhất của ta không phải vì bản thân mình, mà là vì người khác"

"Đúng không? Nói cách khác là nàng vì người khác mà sống sao?" Long Nhất nhíu mày hỏi, lòng có chút kinh ngạc.

Mộc Hàm Yên cả kinh trong lòng, cảm giác câu nói này dường như tiết lộ rất nhiều chuyện, vì vậy gượng cười một tiếng, nói: "Đừng hỏi ta nữa? Lý tưởng của người là gì? Xưng bá Thương Lan đại lục sao?"

Long Nhất cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói: "Lý tưởng của ta nghĩ thì rất đơn giản, có lẽ nàng sẽ không tin, ta chỉ muốn một cuộc sống yên bình, dẫn theo nữ nhân của mình chu du khắp hang cùng ngõ hẻm của cái thế giới này"

"Đáng tiếc, thế giới này không phải ta tự mình định đoạt, bởi vì nhân tại giang hồ, thân bất do kỳ, ta không phải là một cá thể độc lập, mà

ta liên quan đến sinh mạng và lợi ích của rất nhiều người, kéo một sợi tóc động đến toàn thân, tất cả mọi việc đều là do bị ép bức".

Mộc Hàm Yên nhìn về mặt mang theo thương cảm u sầu kia của Long Nhất thật lâu, trong lòng thầm than, đúng, đều là bị ép bức, Long Nhất là như thế, bản thân mình há không phải như thế, hiện tại nghĩ lại, bản thân mình cùng hắn rất giống nhau.

Long Nhất đứng dậy, vận nội lực, trên thân toát ra tầng tầng vụ khí, quần áo ướt đẫm nháy mắt biến thành khô ráo.

"Hàm Yên, bên Long Chiến có biến hóa gì không đấy" Long Nhất hỏi.

"Ta tới chính là muốn nói cho ngươi một việc, quân sư của Long Chiến vẫn tự xưng là bế quan, đêm qua ta mới phát giác gian phòng mà hắn bế quan không một bóng người, tựa hồ bốc hơi trong không khí rồi, ta cũng không nhận được tin tức gì cả" Mộc Hàm Yên nhớ tới chính sự, ngưng trọng nói.

"Mất tích rồi? Mất tích không phải là càng tốt sao, nghĩ đến thì đối phó với hắn còn khó hơn đối phó với Long Nhất" Long Nhất thản nhiên cười.

Mộc Hàm Yên lắc lắc đầu, nói: "Không, điều kì quái là tay chân của hắn cũng không có hành động dị thường gì, khi ta rêu rao tin tức quân sư mất tích bọn chúng hết thảy vẫn cứ thờ ơ, không cảm thấy việc này quá kì quái sao?"

"Có lẽ hắn ra ngoài làm việc rồi, đối thủ chuyển cho thủ hạ đối phó rồi" Long Nhất vuốt cằm nói.

"Có thể sao, nhưng tại giờ phút này mà mất tích sẽ khiến ngươi ta sinh nghi" Mộc Hàm Yên mày tú khễnh, con mắt hút hồn lướt qua

có chút sát khí.

Long Nhất miễn cảm nắm bắt được sát khí của Mộc Hàm Yên, đối với thân phận của nàng càng thêm hiếu kỳ, chỉ dựa vào việc Mộc Hàm Yên có thể đột nhập vào phòng của tên quân sư thần bí kia để tìm hắc đã nói rõ nàng là một nhân vật quan trọng trong thế lực hắc ám sau lưng Long Chiến.

Chương 506: Ăn trộm ẩn Trưởng lão

Ban đêm trên Long đảo tiên vụ bao trùm, sao sáng đầy trời, gió đêm vi vu, yên tĩnh mà cũng an lành.

Cách làm việc và nghỉ ngơi của Long tộc so với con người không khác mấy, đều là sinh vật ngày làm đêm ngủ, lúc này đêm đã khuya, ngoài mấy tên long tộc thủ vệ, còn lại đều đã chìm vào giấc mộng.

Đây là hòn đảo lớn nhất trong quần đảo Long tộc, trên đảo cây mọc um tùm, một bóng hắc ảnh chớp qua, trong nháy mắt ẩn nhập dưới một gốc đại thụ. Rất lâu sau, một đôi mắt sáng như sao hiện lên quan sát bên ngoài, không hề chớp nhìn sơn động không xa trước mắt, cửa động có hai con Cự Long nằm hai bên tả hữu, con mắt to lớn nhắm hờ, chính là hai Long tộc thủ vệ.

Bỗng nhiên, từ tinh không một đạo kim quang loé qua, một mỹ nữ Long tộc thân hình bốc lửa đáp xuống trước cửa động.

Hai Long tộc thủ vệ kia mở to mắt, nhìn nhau một cái, mặt lộ vẻ kinh sợ.

"Ồ, hôm nay hai người bọn người trực à, vừa đúng lúc đang buồn chán, bồi tiếp ta luyện tay chân nhé, thế nào?" mỹ nữ Long tộc một thân kim lân, ánh mắt chăm chú như sói dữ đang nhìn đồ ăn lờm hai long tộc thủ vệ đang run rẩy.

"Mẽ Đế Nhĩ công chúa, hai huynh đệ bọn thuộc hạ đang trực, người tìm ai khác đi." một tên Long tộc thủ vệ mặt xu nịnh nói.

"Đêm hôm khuya khoắt ta đi tìm ai đây, có bọn người là được rồi, nếu không lại đây, say này ta ngày nào cũng tới tìm bọn người" trên khuôn mặt quyền rũ của Mẽ Đế Nhĩ hiện ra một nụ cười độc ác.

Hai Long tộc thủ vệ nhìn nhau, từ trong mắt có thể thấy được sự bất đắc dĩ và sợ hãi.

"Nhưng.nhưng mà nếu để Phỉ Lực trưởng lão biết bọn thuộc hạ từ bỏ chức vụ, nhất định sẽ trách phạt bọn thuộc hạ" một Long tộc thủ vệ khác đang cố đấu tranh lần cuối, đáy lòng lại đã sớm mắng cha chửi mẹ, thật sự là xui xẻo mà, nửa đêm nửa hôm lại đụng ngay Long tộc đệ nhất Phách Vương Long này. Da rùng trên người nổi hết cả lên.

"Đó là chuyện của các người, nghĩ cho tử tế, muốn bị trưởng lão trách phạt hay muốn bị bản công chúa trách phạt?" Mẽ Đế Nhĩ nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, chỉ có hai Long tộc thủ vệ là toàn thân phát run.

Hai Long tộc thủ vệ nhận lệnh biến thành hình người. Ngoan ngoan theo sau đít Mẽ Đế Nhĩ bay lên trời, còn Mẽ Đế Nhĩ ở trên không quay đầu lại nhìn nơi hắc ảnh đang ẩn mình nháy nháy mắt.

Phù, Cách Lỗ Tây Á thở một hơi, vẫn là tỷ tỷ có cách nha, hấn như ăn trộm nhìn trái ngó phải, thân hình chợp cái xông vào trong sơn động.

Sơn động này là trụ sở của một trong bảy vị trưởng lão của Long tộc – Phỉ Lực trưởng lão, hôm nay lén lút tới đây là do bị bà chị có khuynh hướng bạo lực kia ép buộc, Cách Lỗ Tây Á cũng chỉ có thể

than thở bản thân sinh không đúng lúc, đụng ngay người tỷ tỷ này.

Cách Lỗ Tây Á đối với sơn động này vô cùng quen thuộc, rẽ trái rẽ phải rất nhanh liền tới đáy động. Đáy động là một ôn tuyền tự nhiên, cũng không phải là lớn. Một thanh niên Long tộc nếu muốn tắm rửa ở đây tất phải hóa thành hình người mới được.

Cách Lỗ Tây Á như ăn trộm thò đầu nhìn, nhất thời hô hấp đình trệ. Tim đập thành thịch bắt đầu gia tốc, chỉ thấy bên trong một đôi nam nữ lỏa lồ đang ôm cổ nhau mà ngủ trên một tảng đá bên bờ ôn tuyền hình bầu dục, nam xem ra khoảng năm mươi tuổi, môi có râu. Một tay của hắn đang đặt trên bộ ngực to lớn của thê tử dáng người thùỵ mị kia, một chân thô chắc đang gác lên bụng thê tử.

"Lão gia hòa này." Cách Lỗ Tây Á thầm phỉ nhổ một tiếng, ánh mắt lại cứ thế nhìn chằm chằm vào đôi ngọc nữ và địa phương thần bí giữa hai chân của nữ nhân kia. Nuốt nước miếng không ngừng.

Một hồi lâu, Cách Lỗ Tây Á mới nghĩ tới nhiệm vụ của mình, liếm thần ngưng khí, áp chế dục vọng trong lòng, đem hắc y trên người chùm lấy đầu, từng bước từng bước hướng đôi nam nữ xích lỏa mà đi tới.

Đôi nam nữ này không cần phải nói, tự nhiên là Phỉ Lực trưởng lão và bà vợ xinh đẹp, Cách Lỗ Tây Á và Mễ Đế Nhĩ đã tra xét rõ ràng, cách vài ngày hai người này lại tới ôn tuyền tắm rửa, một bên thì tắm rửa một bên thì hoan lạc một phen, mặc dù hai người thử đã nhiều năm cũng vẫn không thể có con, nhưng vẫn như cũ làm không biết chán. Vợ chồng Phỉ Lực trưởng lão này khi sung sướng xong thì ngủ như lợn chết, cho dù sấm đánh ngang tai cũng không tỉnh. Thêm nữa trên người Cách Lỗ Tây Á đã đeo áo khoác ẩn tàng khí tức, hắn chắc chắn Phỉ Lực trưởng lão sẽ không giật mình tỉnh dậy trong tình huống mình lấy đi ấn trưởng lão.

Cách Lỗ Tây Á ngòì xỏm xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đại thủ của Phi Lực trưởng lão đang đặt trên ngực thê tử, ở ngón giữa đeo không gian giới chỉ có chứa ấn trưởng lão.

"Phi Lực trưởng lão, xin lỗi!" Cách Lỗ Tây Á trong lòng thầm nói, hấn nín thở, lấy ra một cái bình trong suốt từ trong tay, bên trong bình là một giọt máu đỏ.

Hấn đem giọt máu trong bình cẩn thận rót lên trên không gian giới chỉ của Phi Lực trưởng lão, chỉ thấy giới chỉ này loé lên một đạo ba văn màu máu, lập tức khôi phục lại sự yên tĩnh.

Cách Lỗ Tây Á lẩm bẩm niệm chú ngữ, có bảo vật áo khoác cắt đứt khí tức này, ma pháp ba động kia căn bản không thể truyền ra ngoài.

Bỗng nhiên, một phiến kim quang từ trong không gian giới chỉ bắn ra, hình thành một cái kim ấn hình vuông quay tròn trong không trung. Cách Lỗ Tây Á vui mừng, lấy ra một cái khuôn giống như ấn trưởng lão đặt vào trong không gian giới chỉ của Phi Lực trưởng lão, lập tức cầm ấn trưởng lão thật vào tay rồi liền lặng lẽ chạy ra ngoài.

"Phù, quá kích thích!" Cách Lỗ Tây Á vừa đi khỏi sơn động này, chỉ cảm thấy chân nhũn ra, trên người ướt đẫm mồ hôi.

Cách Lỗ Tây Á vừa đi được một lúc, hai Long tộc thủ vệ mặt mũi bầm dập què quặt lê về đến nơi, xem ra Mễ Đế Nhĩ ra tay không nhẹ nha.

Bãi cát ven đảo, Cách Lỗ Tây Á đang cùng Mễ Đế Nhĩ đắc ý cười gian.

"Cách Lỗ Tây Á, lần này làm rất tốt!" Mễ Đế Nhĩ cầm lấy ấn trưởng

lão màu vàng, cười tí mắt võ thật lực lên vai đệ đệ, vỗ cho hắn phải đặt mông xuống cát.

Cách Lão Tây Á xoa bả vai từ trên mặt đất đứng lên, cười ha ha nói: "Tỷ tỷ, đệ giúp tỷ làm một đại sự như thế này, tỷ đáp ứng để đệ tới thế giới loài người có phải không."

"Phải cái rắm, hiện tại mới lấy được bảy khối ấn trưởng lão, còn ấn long vương của phụ hoàng đã lấy được đâu" Mễ Đế Nhĩ lườm đệ đệ một cái.

"Nhưng mà tỷ tỷ, chúng ta không phải đã thử nhiều lần rồi sao? Căn bản không có lấy một điểm cơ hội, hình như phụ hoàng đã hoài nghi chúng ta rồi, tỷ nói nếu như các trưởng lão phát hiện ấn trưởng lão bị chúng ta trộm đi, phụ hoàng có nướng chín chúng ta không?" Cách Lão Tây Á có chút sợ hãi vỗ ngực nói.

"Sợ cái gì, không có chuyện lớn phát sinh thì cũng chẳng dùng đến ấn trưởng lão, nếu án chiếu theo quy luật hồi trước, phụ hoàng cùng với các trưởng lão muốn tiến tới Long tộc cấm khu cũng phải sau bốn năm năm, không sao đâu" Mễ Đế Nhĩ vẻ mặt không quan tâm nói.

"Vây rốt cục là, ài, mệt chết rồi, đệ về ngủ đây" Cách Lão Tây Á nhẹ lòng, cảm thấy mệt mỏi, nói xong liền phi thân bay đi.

Mễ Đế Nhĩ cất ấn trưởng lão xong, hiện tại đã lấy được bảy khối ấn trưởng lão, chỉ còn ấn Long vương của phụ hoàng thôi, nhưng cũng thật sự là đau đầu đây.

Không tự giác, Mễ Đế Nhĩ nghĩ tới tên nam tử nhân loại không chút nể mặt nàng, khuôn mặt anh tuấn tà ác, con mắt đen thăm thẳm làm người ta sợ hãi, còn có nụ cười xấu xa đó.

"Hừ, ta giúp người bạn bị như vậy, xem người làm sao cảm tạ ta"
Mễ Đế Nhĩ mỉm cười, lẩm bẩm nói, mỹ mâu thần thái nhanh chóng trở nên dương dương tự đắc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mễ Đế Nhĩ đang ngủ ngon đột nhiên bị một tiếng rùng rùng vang động trời xanh dọa cho tỉnh lại, nàng dụi dụi mắt, nhận ra đây là khẩu lệnh tập hợp của Long tộc, đầu đang mơ hồ dần tỉnh táo lại.

"Đáng chết, sẽ không bị phát hiện chứ" Mễ Đế Nhĩ trong lòng thấp thỏm bất an nghĩ, nếu việc tráo ấn trưởng lão bị phát hiện thì nàng phải chạy thôi, nếu không, không chết cũng bị lột da.

Mễ Đế Nhĩ giống như quỷ lủi ra khỏi sơn động, vừa ngó đầu ra liền nhìn thấy phi long từ các đảo bay đầy trời, thanh thế cực kỳ to lớn.

Bá một tiếng, vai Mễ Đế Nhĩ bị vỗ một cái, lập tức theo phản xạ nhấc chân đá ra sau, đang muốn chạy trốn.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, ngay sau đó là tiếng vang của một vật nặng rơi xuống đất, Mễ Đế Nhĩ nghi hoặc quay đầu lại, liền nhìn thấy Cách Lỗ Tây Á ôm bụng nằm trên đất lăn lộn liên tục.

"Cách Lỗ Tây Á, đệ không sao chứ" Mễ Đế Nhĩ nhận ra một cước theo phản xạ vừa rồi có bao nhiêu lực, áy náy nâng hấn dậy ân cần hỏi.

"Tỷ còn nói đệ không sao sao, tỷ tỷ, vì sao đệ lại là đệ đệ của tỷ, trời ơi, tỷ giết đệ rồi" Cách Lỗ Tây Á khóc không ra nước mắt, ruột trong bụng lộn tùng phèo rồi.

"Kêu cái gì, không phải chỉ là một cước thôi sao, thế cũng không chịu

được về sau sao có thể tiếp ngôi phụ hoàng đây" Mễ Đế Nhĩ trừng mắt bao biện.

Cách Lỗ Tây Á giương mắt, mồm cằn nhằn không biết là nói cái gì.

"Chúng ta qua xem sao, nếu như không ổn lập tức chạy ngay, hiểu không?" Mễ Đế Nhĩ lôi Cách Lỗ Tây Á tới phía sau quần long.

Long đảo tuy lớn, nhưng có mấy nghìn con rồng cũng đứng một chỗ thì trông cũng rất chật chội, hướng hồ cây cỏ trên đảo cũng không thể chống đỡ được thân thể cự đại của bọn họ, cho nên các con rồng thành niên đều hóa thành hình người tập trung tại bãi đất bằng phẳng ở giữa đảo.

Khi tất cả thần long đã đến đủ, Long vương một thân kim giáp, thân hình cao lớn phi thân hạ xuống, Long vương hoá thành hình người ước chừng khoảng ba mươi tuổi, trên môi có râu, một đôi long mâu rạng rỡ có thần, làm cho người khác không giám đối thị, một đôi long giác trên trán lại càng biểu lộ khí thế bất phàm.

"Lần này triệu tập mọi người tới đây là có việc muốn tuyên bố, vừa rồi nhận được tin tức, Ma Long nhất tộc lại không quan tâm tới ước định ban đầu không được tiến nhập nhân gian, có ba con Ma Long hóa thành người đã tiến vào thế giới nhân loại – Thương Lan đại lục rồi" Long vương trầm giọng nói.

Toàn bộ Long tộc nhất thời vì bất mãn mà huyên náo một trận, Thần Long nhất tộc với Ma Long nhất tộc cừu hận đã quá sâu sắc, bọn họ thủy chung coi Ma Long nhất tộc là Long tộc đả mình trong trụ lạc, bọn chúng tới thế giới nhân loại nhất định có mưu đồ.

Tỷ đệ hai người Mễ Đế Nhĩ thờ phào một hơi, chỉ cần việc tráo ấn không bị phát hiện, còn lại bọn họ quản làm gì.

Chương 507: Gặp lại Mộ Dung Thục Ngọc

Long tộc cao quý chúng ta bảo vệ toàn bộ Thương Lan đại lục, nhưng tuyệt đối không cho phép tham gia tranh giành, Ma Long nhất tộc tiến vào thế giới nhân loại nhất định có âm mưu, cho nên ta quyết định phái tinh anh của Thần Long nhất tộc chúng ta tới thế giới nhân loại điều tra trước, một khi phát hiện hành tung của Ma Long nhất tộc lập tức đem bọn chúng trục xuất khỏi thế giới nhân loại, nếu việc trở nên khẩn cấp, nhất loạt giết hết." Long vương trầm giọng nói.

Lời vừa nói ra, hai tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ lập tức dỏng tai lên, con mắt đánh qua đánh lại không ngừng, đương nhiên, thanh niên Long tộc có cùng biểu tình như bọn họ không thể là con số thấp được.

Long tộc cai quản địa phương rộng lớn này, ngần ngơ mấy ngàn năm ai không chán đây, hiện tại có cơ hội tốt thế này, tất nhiên là ai cũng muốn đến thế giới nhân loại bao la kiến thức một chút.

Long vương thanh âm chưa dứt, đã có rất nhiều thanh niên đồng lứa thình mịch.

"Tỷ tỷ, tỷ mau nhanh đi nói với phụ hoàng đi, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp đó" Cách Lỗ Tây Á mắt thấy người khác đều đã thình mịch, sao có thể không vội đây, hắn còn muốn để Mễ Đế Nhĩ danh chính ngôn thuận dẫn hắn tới thế giới nhân loại cơ, nếu như hắn tự mình tiến lên nói với Long vương nhất định bị coi là trò đùa.

"Vội cái gì, đám gia hỏa này có thể thắng được tỷ tỷ của ngươi à" Mễ Đế Nhĩ dù bận vẫn nhàn nói, dựa vào uy danh đệ nhất Phách Vương Long của Long tộc, đám gia hỏa này ai dám cùng nàng tranh đoạt.

Sự thật cũng chứng minh uy danh Long tộc đệ nhất Phách Vương Long của Mễ Đế Nhi tuyệt đối không phải là hư danh, tại giờ phút cuối cùng tiến lên đứng phía trước, đám Long tộc tuần kiệt đang tranh đấu tới mức ngươi chết ta sống lập tức im bật.

Long vương đối với nữ nhi Mễ Đế Nhĩ này cũng rất là đau đầu, thực lực của nàng trong đám đồng lứa ở Long tộc không có đối thủ, chỉ là tính tình nóng nảy quả thật làm cho người ta không dám lấy lòng, có lẽ ra ngoài rèn luyện một chút cũng là việc tốt. Về phần bảo bối nhi tử chuyên làm xằng làm bậy đang theo sau đít Mễ Đế Nhĩ, cũng để nó ra ngoài kiến thức dài dài đi. Chỉ là người bình thường sẽ không trị được hai tỷ đệ này, Long vương suy nghĩ, đem ánh mắt liếc Phi Lực trưởng lão đang đứng cùng đám lão thần ở không xa.

*****

Ban đêm, Đẳng Long thành vẫn như cũ náo nhiệt phi thường, không quá mấy ngày nữa là đến năm mới, nhà nhà đều vì thế mà bận bịu, ma pháp đăng bảy màu trang trí biến toàn bộ Đẳng Long thành trở nên đẹp tuyệt vời.

Đương nhiên, bầu không khí hoan hỉ chào đón năm mới cũng không thể làm nhạt đi sát khí trong Cấm Thiên Giam Ngục, thiên ngục rộng lớn dưới mặt đất này là địa phương cách biệt với thế giới bên ngoài, các loại tội phạm cùng hung cực ác cả đời bị nhốt ở đây, Cấm thiên vệ đội thân đeo trọng giáp màu bạc hào quang lạnh lẽo cứ liên tục như con thoi, tay cầm phá ma trường mâu. Lờ mờ khiến cho người khác sợ hãi.

Xuyên qua màn đêm, Long Nhất quý mị né tránh mấy Cấm thiên vệ đội đi tuần tra, bay nhanh từ mật đạo tiến vào bên trong Cấm Thiên Giam Ngục. Về đã lâu mà vẫn chưa thấy lão bất tử kiếm thần Mộ Dung Bác tới tìm hắn, vậy thì hắn phải tới Cấm Thiên Giam Ngục tìm người thôi.

Đi tới thiết lao nơi Mộ Dung Bác sống, bày biện vẫn như xưa, trên bàn dưới đất không một hạt bụi, thế nhưng ngay cả một bóng quý cũng nhìn không thấy.

"Lão gia hỏa này, đi chết ở đâu rồi?" Long Nhất lẩm bẩm đặt mông lên sa phát êm ái ở giữa phòng, đột nhiên cảm thấy dưới mông có cái gì đó không đúng. Dùng tay sờ xuống một cái, một cái áo yếm màu xanh nửa trong suốt lập tức hiện ra trước mắt.

"Híc." Long Nhất không nói nhìn cái nội y cao cấp của Lệ Nhân Phường vẫn còn đang toát ra hương thơm thoang thoang trước mắt.

Quá dâm dăng, quá xấu xa rồi, thực không nghĩ ra lão bất tử Mộ Dung Bác còn sở thích này, nội y này rõ ràng là bị nữ nhân mặc qua còn chưa có giặt, cũng không biết Mộ Dung Bác từ đâu mà chôm được đây?

Con mắt Long Nhất quan sát tứ phía, đột nhiên đứng dậy lục khắp gian phòng, từng bộ từng bộ áo quần nữ nhân bị hắn lục ra, các loại kiểu dáng nội y nội khố rực rỡ muôn màu bày la liệt.

"Không nghĩ tới nha, không nghĩ tới nha, thế giới này quả nhiên là đen tối vô cùng." Long Nhất nhìn núi quần áo nữ nhân mà muốn bật cười. Mộ Dung Bác không phải thèm muốn tới mức này chứ, xem ra nhất định phải dẫn lão ta ra ngoài hảo hảo phóng túng một chút.

Đúng lúc này, cửa vào thiết lao đột nhiên vô thanh vô tức mở ra, một

làn u hương quen thuộc mơ hồ bay tới, không đợi Long Nhất suy nghĩ, một đạo đấu khí màu tím mang theo một tiếng rít the thé đánh úp tới sau lưng Long Nhất.

Bá một tiếng. Đấu khí màu tím xuyên qua tàn ảnh Long Nhất đánh lên trên tường, phát ra tiếng kim loại chạm vào nhau nghe "keng keng".

Long Nhất không quay đầu lại, trên tay còn cầm một cái nội khố màu phấn, nhìn thiếu nữ áo trắng đang nhắm mắt nhíu mày cầm kiếm mỉm cười.

"Thực Ngọc công chúa, sớm biết nàng không nỡ đả thương ta mà, đã lâu không gặp, ta nhớ nàng muốn chết rồi" Long Nhất cười ha ha nói, xem ra bản thân hiểu nhầm Mộ Dung Bác rồi, đồng y phục nữ nhân này là của Mộ Dung Thực Ngọc, chỉ là Mộ Dung Bác đem hang ổ của lão cho cháu gái, thế bản thân lão chạy đi đâu rồi?

Mộ Dung Thực Ngọc hai má ửng hồng, mặc dù nàng cố làm ra bộ dạng tức giận, nhưng không ngờ một tia vui mừng trong mắt làm sao cũng không thể che dấu.

"Ai tin được ngươi, mau trả cho ta, dâm tặc chết tiệt" Mộ Dung Thực Ngọc tra lại bảo kiếm trong tay, tiến lên phía trước một bước, vội đoạt lấy nội khố trong tay Long Nhất giấu ra sau người, nhưng lại không dám nhìn trực tiếp vào đôi mắt đen nhánh của Long Nhất.

Long Nhất cười ha ha một tiếng, đột nhiên nhớ tới thời gian Mộ Dung Thực Ngọc đại biểu cho Ngạo Nguyệt đế quốc tới Đẳng Long thành đàm phán. Lòng có chút rung động, hai người cũng từng có một đoạn thời gian mập mờ như vậy.

Nhìn Long Nhất đột nhiên mang vẻ mặt ám muội hồi tưởng. Mộ Dung

Thục Ngọc tim đập rộn ràng, khẽ dậm chân một tiếng bắt đầu luống cuống tay chân thu lại quần áo bị Long Nhất lục lọi toán loạn, nhờ vậy để che dấu sự bối rối trong lòng.

Long Nhất lại đặt mông ngồi lên trên sa phát, cầm lấy một bình rượu ngon mà Mộ Dung Bác cất vừa uống vừa nhìn Mộ Dung Thục Ngọc bận rộn.

"Gia hỏa chết tiệt, người nhìn đủ chưa?" Mộ Dung Thục Ngọc do ánh mắt rực lửa của Long Nhất mà liên tục nhăm lẩn, quần áo gấp thế nào cũng không chỉnh tề, không khỏi chuyển người sáng giọng.

Dâm tặc chết tiệt biến thành gia hỏa chết tiệt, ngữ khí dịu dàng, giống như tình nhân làm nũng, khiến sắc tâm của Long Nhất trỗi dậy, không thể kiềm chế.

"Không đủ, cả đời cũng nhìn không đủ" Long Nhất khẽ tát vào mồm mình, nhấc chân một cái liền xuất hiện sau lưng Mộ Dung Thục Ngọc, lang trao ôm lấy eo thon của Mộ Dung Thục Ngọc.

"Người. người làm gì đấy?" Mộ Dung Thục Ngọc mỹ mâu chớp chớp, môi nói một câu cũng không được hoàn chỉnh, tim đập loạn nhịp không ngừng.

Chương 508: Hắc ám linh hồn lực

"Làm gì à? Nàng nói ta muốn làm gì đây?" thanh âm của Long Nhất trở nên thâm trầm, hà hơi nóng sau tai Mộ Dung Thục Ngọc, tay khe khẽ vuốt ve eo thon của nàng.

Mộ Dung Thục Ngọc chỉ cảm thấy toàn thân khẽ run, tim như muốn vọt ra khỏi ngực, cũng không biết lấy khí lực từ đâu, nàng đẩy Long Nhất ra, lùi về phía sau hai bước, trên mặt nhuộm hai áng mây hồng, bộ dạng bối rối ngượng ngùng kia khiến cho người ta rất yêu mến.

"Người sắc lang, chết vẫn không đổi tính" Mộ Dung Thục Ngọc quở trách, chỉ là không nghe ra trong lời nói có bao nhiêu nộ khí.

Long Nhất cười ha ha một tiếng, tiến lên trước hai bước vừa muốn nói, lại phát hiện Mộ Dung Thục Ngọc như thỏ con hoảng sợ tránh ra xa, đành đặt miệng lên sa phát, bất mãn nói: "Ta có đáng sợ như vậy không?"

"Đương nhiên, người thì ngay cả mấy lão đầu còn phải sợ nữa là" Mộ Dung Thục Ngọc nhìn thấy bộ dạng cam chịu của Long Nhất. Cười khanh khách nói.

Long Nhất lờm một cái, hỏi: "Nàng về từ khi nào thế? Mộ Dung Bác lão bắt tử kia chạy đi đâu rồi?"

Mộ Dung Thục Ngọc trừng mắt, tức giận nói: "Không cho người

mắng gia gia của ta".

"Nha đầu nàng thì biết cái gì, ta đây không phải là mắng ông ta mà là tôn trọng ông ta" Long Nhất bắt chân chữ ngũ, liếc mắt nói.

"Người.cưỡng từ đoạt lý, chẳng thèm để ý đến người nữa" Mộ Dung Thục Ngọc hừ một tiếng xoay người thu lại quần áo, ngồi trên giường đọc một quyển cổ thư, quả thật không thèm nói thêm tiếng nào.

Long Nhất cười ha ha, lắc mình một cái ngồi bên cạnh Mộ Dung Thục Ngọc, hương thơm thoang thoang từ thân thể thiếu nữ bay vào mũi, hấn nhích mông gần tới Mộ Dung Thục Ngọc, ngữ khí trêu ghẹo: " Ài, nàng không để ý tới ta à, thế thì ta có thể để ý tới nàng"

Mộ Dung Thục Ngọc khẽ cắn môi dưới, môi hồng răng trắng tạo thành một phong cảnh dụ nhân. Nàng gập sách lại trừng mắt nói: "Ai cần người để ý, xa ta ra một chút, đừng có chạm vào ta".

Long Nhất híp mắt, nụ cười cũng thêm phần dâm đãng. Thẳng thừng coi thường sự kháng nghị của Mộ Dung Thục Ngọc.

Mộ Dung Thục Ngọc tim nháy loạn, đột nhiên phát giác khí tức nguy hiểm mà lại làm cho nàng say mê từ trên người Long Nhất, nàng biết mặc dù Long Nhất không còn hạ lưu vô sỉ giống như truyền thuyết, nhưng cũng tuyệt không phải chính nhân quân tử gì.

"Bảo người xa ta ra một chút" Mộ Dung Thục Ngọc khuôn mặt càng thêm hồng, nhìn thấy Long Nhất càng lúc càng gần, hai tay dùng lực đẩy hấn ra.

Long Nhất lại thuận theo thế ôm lấy eo nàng, trông thì giống như Mộ Dung Thục Ngọc đột nhiên đẩy hấn.

"Tiểu Ngọc nhi, đêm còn dài, chúng ta cứ từ từ đã, không cần phải vội mà" Long Nhất trầm giọng cười nói. Vội ôm chặt lấy Mộ Dung Thục Ngọc đang giãy dụa không ngừng, không cho nàng đứng lên.

"Tây Môn Vũ." Mộ Dung Thục Ngọc biết bản thân tránh không thoát, hai tay đặt lên ngực hấn đau khổ nhìn hấn, hi vọng làm hấn động lòng mà thả mình ra.

Thế nhưng Mộ Dung Thục Ngọc lại tuyệt không nghĩ tới biểu tình của nàng đối với tên nam nhân này lại có lực sát thương rất lớn. Long Nhất vốn chỉ muốn trêu ghẹo nàng mà thôi, thế nhưng nàng lại chân chính khơi dậy bản tính nam nhân của hấn.

"Đừng.không.không được.đừng mà" Long Nhất vươn cổ, miệng trong phút chốc đã nuốt trọn môi hồng của Mộ Dung Thục Ngọc, đôi ma trảo ở trên mỹ đôn của nàng vuốt ve nắn bóp, lửa dục vọng nóng bỏng làm cho hai người như bị thiêu đốt.

Trí óc của Mộ Dung Thục Ngọc đã chìm vào trong thế giới sương mù dày đặc. Giống như sao sáng đầy trời bị che bởi một tầng lụa mỏng, mông lung mà cũng mỹ diệu, toàn thân mềm nhũn như xuân thủy nằm trong ngực Long Nhất.

Môi dính chặt vào nhau, đầu lưỡi quấn quít, thân hình ôm ấp vuốt ve càng thêm kịch liệt, Mộ Dung Thục Ngọc lúc này đã bị lột hơn nửa quần áo, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết, nửa bầu ngực mướt mà bị ma trảo Long Nhất bóp ngấu bóp nghiền, biến thành đủ loại hình dạng, cổ, gáy, hai tai của nàng đã vì động tình mà biến thành một màu đỏ rực mê người.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Thục Ngọc cứng lại, hai chân đột nhiên kẹp chặt lại. Nơi thần bí của người con gái chưa từng bị ai đụng vào bất tri bất giác lại bị ma trảo của Long Nhất tiến nhập.

"Tiểu Ngọc nhi ngoan, đừng khấn trượng, thả lỏng thân thể" Long Nhất khẽ cắn dải tai Mộ Dung Thục Ngọc, thanh âm vang vọng trong thiết lao.

Theo sự trấn an của Long Nhất, toàn thân Mộ Dung Thục Ngọc khẽ run, thần kinh đang khấn trượng lại bắt đầu từ từ thả lỏng.

Long Nhất ngón tay khẽ trêu ghẹo, thám hiểm cấm địa riêng tư nhất của người thiếu nữ, cảm giác được mỹ nhân trong lòng càng thêm run rẩy, xuân lộ kia đã úa ra như sông như suối.

"Đại bại hoại, ta ghét ngươi" Mộ Dung Thục Ngọc đột nhiên yêu kiều hừ một tiếng, hai tay dụng lực ôm chặt lấy Long Nhất, hô hấp dồn dập, thân thể nóng bừng, hiển nhiên tâm tâm đã đầu hàng, mặc cho Long Nhất muốn làm gì thì làm rồi.

Long Nhất thầm mừng trong lòng, đang định cởi sạch quần áo hai người, hần đột nhiên cảm giác được từ một nơi nào đó trong Cấm Thiên Giam Ngục truyền tới một trận ba động yếu ớt dị thường, động tác liền ngừng lại.

Vốn người có thể bị giam ở Cấm Thiên Giam Ngục này đều không phải đẳng cấp thông thường, cho dù trong Cấm Thiên Giam Ngục có kết giới đặc thù không thể thi triển ma pháp đấu khí, thế nhưng thiên hạ kì nhân dị sĩ nhiều vô kể, có vài người biết phương pháp phóng năng lượng ra ngoài cũng không phải không có khả năng. Nhưng năng lượng yếu ớt này hết lần này tới lần khác đều mang theo một chút khí tức hắc ám, hơn nữa có thể khiến cho linh hồn chấn động, việc này không thể không làm Long Nhất kinh ngạc.

"Ngươi làm sao vậy?" Mộ Dung Thục Ngọc đang nhắm mắt chờ đợi thời khắc quan trọng nhất của đời con gái, nhưng đợi rất lâu lại phát

hiện ra Long Nhất chẳng có động tĩnh gì, mở mắt liền nhìn thấy hấn đang nhắm mắt phát run, bèn hỏi.

Sự hăng hái của Long Nhất lúc này đều đã bị năng lượng kì dị kia làm tan biến, hấn từ trên thân Mộ Dung Thục Ngọc bò dậy, giúp nàng mặc lại xiêm y, khẽ hỏi: "Tiểu Ngọc Nhi, nàng có cảm thấy một loại năng lượng ba động kỳ quái hay không?"

Đối với việc Long Nhất ngừng tay Mộ Dung Thục Ngọc có chút xấu hổ tức giận, nhưng nghe Long Nhất nói thế liền ngưng thần cảm ứng, một lúc lâu lắc đầu trách mắng: "Đồ lừa đảo, làm gì có nguồn năng lượng ba động kỳ quái nào?"

"Nàng không cảm ứng được? Quái lạ" Long Nhất nhíu mày, vẫn như cũ có thể cảm thấy được nguồn năng lượng ba động kỳ quái đứt quãng kia.

"Rốt cuộc là loại ba động gì thế?" Mộ Dung Thục Ngọc nhìn thấy Long Nhất không giống như đang đùa, liền hỏi.

"Hắc ám linh hồn lực, chúng ta ra xem xem." Long Nhất nói xong liền đứng dậy sửa lại y phục, rắc một tiếng liền mở cái lao môn "không thể phá được" của lao phòng này ra.

Cấm Thiên Giam Ngọc vốn là do tổ tiên của Mộ Dung gia tộc xây dựng, bên trong có rất nhiều cơ quan và cạm bẫy mà chỉ có Mộ Dung gia tộc mới biết, đây gọi là để đề phòng vạn nhất, mà Long Nhất sớm đã mò ra cơ quan trong lao phòng của Mộ Dung Bác.

Tìm theo nguồn năng lượng ba động kì dị kia, Long Nhất dẫn theo Mộ Dung Thục Ngọc né tránh quanh co bên trong Cấm Thiên Giam Ngọc rộng lớn, Cấm Thiên Giam Ngọc này trừ đám bảo vệ ra, trên con đường như mê cung bình thường căn bản nhìn không ra một

bóng người.

Cấm Thiên Giam Ngục chia thành mấy giam khu, giam giữ các loại phạm nhân khác nhau, nhưng không thể nghi ngờ, chỉ cần tiến vào Cấm Thiên Giam Ngục, khả năng có thể thoát ra ngoài tựa hồ bằng không.

Lướt qua mấy đội mấy đội tuần tra, hai người đến được phía Đông Bắc của Cấm Thiên Giam Ngục, thành linh xuất hiện trước mắt hai người chính là một thiên ngục được xây toàn bộ bằng một loại kim loại không tên, trên bức tường kim loại màu trắng phát ra điện hoa màu tím khủng bố.

Nơi này là nơi Long Nhất cả đời không thể quên được, lúc hắn vừa tới thế giới xa lạ này liền bị nhốt tại nơi quỷ quái này. Cũng tại nơi đây hắn bắt đầu bước đi trên còn đường ma pháp.

"Tây Môn Vũ, ngươi bị hãm rồi à, rốt cục thì có phải là ở đây không?" Mộ Dung Thục Ngọc khe khẽ dùng khuỷu tay huých vào tay Long Nhất nói.

"Dường như là phải mà cũng dường như không phải" Long Nhất nhún nhún vai khẽ đáp.

Mộ Dung Thục Ngọc không chút hảo khí lờm Long Nhất một cái, bắt đầu quan sát trái phải, bên trong Cấm Thiên Giam Ngục tổng cộng có năm gian lao phòng được xây bằng loại kim loại vô danh này, trên đại môn của mỗi gian lao phòng đều khám một khối đá màu tím, được gọi là Điện Thần Thạch, cũng chính là nơi sinh ra điện lưu trên tường.

Long Nhất nhắm mắt lại nhằm nắm bắt nguồn năng lượng ba động yếu ớt kia, quả nhiên là tới từ chỗ này, nhưng tựa hồ không phải ở

bên trong gian lao phòng này, mà ngược lại lại đến từ phía dưới gian lao phòng.

Chẳng lẽ dưới gian lao phòng này còn có hang động khác? Long Nhất nghĩ thầm trong lòng.

Tiến lên hai bước, Long Nhất khẽ đẩy khe hở trên tường ra, điện lưu ở phía trên căn bản không thể làm tổn thương tới hắn, ngược lại còn bị hắn hấp thụ sạch vào thể nội.

Nhìn vào trong một lúc, Long Nhất khẽ run, bên trong có một cái quang minh ma pháp đặng nổi trên không, dưới đặng là một lão đầu y phục rách rưới, râu tóc bạc phơ, xem thân thể ông ta dường như đông cứng đã lâu, không có lấy một điểm sinh cơ, hình như là đã chết được một đoạn thời gian rồi, có thể là tính đặc thù của gian lao phòng này có thể bảo vệ khiến thân thể ông ta không thối rữa.

Lão đầu này rốt cuộc là người nào? Có thể bị giam ở lao phòng đặc biệt này tuyệt đối không thể là người bình thường, cũng không biết là vì nguyên nhân gì mà bị bắt tới đây, ông ta không thể là giết người phóng hỏa gì gì đó, tuyệt đỉnh cao thủ nào chẳng tay ướt đẫm máu tanh.

"Ta xem với, để ta xem với" Mộ Dung Thục Ngọc nhìn thấy Long Nhất chăm chú nhìn vào trong, liền đẩy Long Nhất ra rồi nhìn, lập tức bĩu môi nói: "Chỉ là một thi thể mà thôi, có gì mà đáng xem chứ"

Long Nhất cười cười, dùng phương pháp Mộ Dung Bác đã dạy qua thần không biết quỷ không hay đã khai đại môn của lao phòng, hắn cảm giác được nguồn năng lượng ba động kỳ quái kia là từ bên dưới lao phòng này phát ra, bất quá Mộ Dung Bác chưa bao giờ nói cho hắn biết dưới lao phòng này còn có cơ quan khác.

Vào tới trong lao phòng, Long Nhất tiến tới ngồi xổm xuống bên cạnh lão đầu kia, dùng ngón tay chọc chọc vào thi thể của lão, quả thật cứng như một tảng đá. Lập tức, Long Nhất liền lục lọi tìm kiếm khắp nơi dưới thân lão đầu này.

"Lão cũng đã chết rồi, ngươi còn loạ động thi thể lão làm gì" Mộ Dung Thục Ngọc không nhìn được, tức giận nói.

"Lão đầu này bị giam ở đây khẳng định không phải người bình thường, ta chỉ muốn xem xem trên người ông ta có đồ vật gì để chứng minh thân phận không mà thôi" Long Nhất vừa nói vừa dựng người lão đầu dậy.

Á. Mộ Dung Thục Ngọc kinh hãi hét một tiếng, cùng Long Nhất nhìn nhau một cái, từ trong mắt đều nhìn thấy sự kinh ngạc của đối phương.

Chương 509: Rừng xác khô, Long Chiến thần bí

Nhìn thấy bên dưới lão đầu này không ngờ còn có một cái động khẩu to bằng cái đầu, sao Mộ Dung Thục Ngọc và Long Nhất không kinh ngạc cho được? Phải biết rằng loại kim loại không biết tên này cứng rắn so với kim cương chỉ hơn chứ không thể kém, huống hồ tại Cẩm Thiên Giám Ngọc còn có kết giới đặc thù áp chế ma pháp đấu khí, muốn phá hư loại kim loại này còn khó hơn lên trời, cho dù là Long Nhất đã tu luyện đến tầng thứ năm của Ngạo Thiên quyết thì cũng tuyệt đối không phải là việc dễ dàng gì, thế mà lão đầu này lại làm được, mặc dù lão đã chết rồi, nhưng vẫn không khỏi khiến người bội phục.

"Xem ra vị lão bá này muốn đào địa đạo để trốn khỏi Cẩm Thiên Giám Ngọc, chỉ đáng tiếc lão tốn hết công lực cũng chỉ đào được một cái tiểu động như thế này" Mộ Dung Thục Ngọc lắc đầu than thở, ngồi xổm xuống dùng tay đút vào động khẩu kia xem xét, vẻ mặt chợt biến đổi, lộ ra vẻ tiếc nuối, tiếp tục nói: "Chỉ thiếu chút nữa là một lớp kim loại đã bị đào thông rồi, án theo thực lực của vị lão bá này, lớp sắt đá bên ngoài căn bản không thể ngăn cản lão, đáng tiếc, quá đáng tiếc"

Long Nhất lại vẫn không nói nửa lời, hắn vừa mới dùng tinh thần lực tra xét qua, hắc ám linh hồn lực chính là từ bên dưới truyền lên, nếu không phải nhờ vào động khẩu to bằng cái đầu này, hắn căn bản không thể tra ra được gì.

Bên dưới cuối cùng còn bí mật gì nữa đây? Long Nhất hắc mâu chớp chớp, trên khuôn mặt thoáng qua một chút trầm ngưng.

Mộ Dung Thục Ngọc nhìn thấy Long Nhất nhăn mày tư lự, đang muốn lên tiếng, liền nhìn thấy hắc từ từ giơ tay lên, ngón cái, ngón áp úp và ngón út co vào trong lòng bàn tay, chỉ còn ngón trỏ và ngón giữa là thẳng, không gian trên hai ngón tựa hồ bị bóp méo trong một sát na.

Bỗng nhiên, Long Nhất khẽ hét một tiếng, hai ngón như chớp chọc vào trong động khẩu, khuỷu tay bởi vì tốc độ đạt đến cực hạn mà sản sinh ra một phiến tàn ảnh.

Chỉ nghe thấy một tiếng "ba" rất nhỏ vang lên. Động khẩu đen ngòm đột nhiên hiện ra một tia ánh sáng, Mộ Dung Thục Ngọc kinh sợ "ồ" một tiếng nhìn hướng Long Nhất, hiển nhiên không biết bên dưới có một cái động khác.

Long Nhất giơ ngón trỏ lên miệng ý bảo Mộ Dung Thục Ngọc không được lên tiếng, rồi hắc cúi nửa người xuống, chỉ mở một mắt hướng cái động khẩu nhìn xuống.

Dư quang có thể thấy được đây là một góc của bí thất, xuyên qua tiểu động này, hắc ám linh hồn lực khiến lòng người run sợ kia càng trở nên nồng, chỉ đáng tiếc thị lực đã tới cực hạn, cũng không nhìn rõ dưới đáy có cái gì.

"Tây Môn Vũ. Cho ta nhìn với" Mộ Dung Thục Ngọc cũng khom xuống, bờ môi đỏ mọng khẽ lên tiếng bên tai Long Nhất, mồm thở ra một hơi nhiệt khí diu diu, nhất thời làm cho Long Nhất rung động trong lòng, nếu không phải do tình huống đặc thù hiện tại, hắc còn tưởng rằng câu nói này của nàng là dùng để câu dẫn bản thân mình.

Long Nhất nhắc người tránh ra, Mộ Dung Thục Ngọc nhìn xuống dưới, một lúc lâu ngẩng đầu tức giận nói: "Chả nhìn thấy gì cả. Bên dưới hình như không có ai, chúng ta đã thông cái thông đạo này để xuống đi".

Long Nhất chớp mắt, cười lớn nói: "Đã thông? Thế nàng cứ thử đi".

Mộ Dung Thục Ngọc hừ một tiếng, khế nói: "Ta mà đã thông được còn bảo người làm gì nữa?".

Long Nhất bĩu mũi, tỉ mỉ cảm ứng một chút, bên dưới thật sự không có người, hơn nữa cái động khẩu này còn ở trong góc của mật thất ở bên dưới, trừ phi có ý tới nơi này tra xét. Bằng không thì cái động khẩu này không ai có thể phát hiện.

Long Nhất bắt chước phương pháp nguyên thủy, từ từ dùng chỉ kinh đã thông lớp đất mỏng phía dưới, không lâu đã biến thành một cái động to bằng đầu. Sở dĩ không dùng quyền kinh. Là bởi vì sợ chấn động quá lớn sẽ đá đảo kinh xà, hiện tại dễ dàng như vậy là bởi vì lão đầu này đã đào sắp xong rồi, nếu phải đào từ trên xuống dưới đối với Long Nhất mà nói cũng là một công trình to lớn, độ rắn của loại kim loại không biết tên này thật sự có chút nằm ngoài dự liệu của hắn.

"Dựa vào cái động to bằng này, chúng ta làm sao mà xuống" Mộ Dung Thục Ngọc nghi hoặc hỏi.

"Nàng không xuống được không có nghĩa ta không xuống được. Nàng ngoan ngoãn canh ở đây, ta xuống dưới xem sao" Long Nhất cười ha ha đứng lên, giã gân giã cốt. Các đốt ngón tay nhất thời truyền tới tiếng rắc rắc.

Mộ Dung Thục Ngọc khoanh tay đứng bên cạnh, nàng lại muốn xem

xem Long Nhất rốt cục là có bản lĩnh thông thiên gì mà có thể từ cái động to bằng này tiến xuống dưới.

Chỉ thấy Long Nhất hai tay đặt vào động khẩu, lại một trận xương cốt rắc rắc vang lên, làm cho Mộ Dung Thục Ngọc há mắt trợn mồm khi phát hiện quái sự, hai chân Long Nhất tựa hồ bỗng chốc giống như không có xương cốt, quả là quỉ dị chui vào trong động khẩu, sau đó thân thể hắn từ đầu tới cuối giống như một cơn sóng nhấp nhô, liền như linh xà chui xuống dưới.

Đợi tới khi Mộ Dung Thục Ngọc nhìn xuống dưới, liền thấy Long Nhất đã khôi phục lại bình thường, hướng về nàng vung vung tay rồi liền biến mất trước mắt nàng.

Đây là một cái thạch thất không lớn, nhìn màu của thạch bích tựa hồ xây xong chưa lâu, thạch thất này chất lổn ngổn một đống đồ bỏ đi, đối diện là một cái cửa, bên đó hẳn là còn có bí thất, và bên đó cũng truyền lại một nguồn hắc ám linh hồn lực pha trộn với mùi máu tanh khiến cho Long Nhất nhú mày.

Long Nhất cẩn thận tới trước thạch môn, thò đầu nhìn sang, lập tức vẻ mặt biến đổi, con ngươi loé lên hai đạo sát khí. Bên đó là một thạch thất lớn hơn cái này một chút, khiến người khiếp sợ chính là bên trong chất rất nhiều xương người và động vật.

Xác chết, âm khí quá nồng làm cho người ta sởn gai ốc.

Long Nhất nháy mắt, nhẹ nhàng bước đến, hắn nhìn ngó bốn phương, nhìn thấy đống xác chết này cái nào cũng vẻ mặt dữ tợn, hiển nhiên trước khi chết chất chứa nỗi hoảng sợ và oán khí cực lớn.

Rất nhanh, Long Nhất liền tới tận cùng của gian thạch thất, ở đây có một cái thạch môn được đóng chặt, hắc ám linh hồn lực kia từ phía

sau thạch môn này mà phát ra.

Long Nhất dùng tinh thần lực tỉ mỉ dò thám bên trong, giống như trải lưới, đột nhiên tinh thần lực đang tiến vào có chút đình trệ, tâm lý hắn thầm kêu một tiếng bỗng nhiên thu tinh thần lực lại, bên trong dĩ nhiên có kết giới phòng ngự cảnh báo cực kỳ cường đại, thiếu chút nữa đã để cho người khác phát hiện rồi.

"Bên trong rốt cục là đang làm trò gì đây?" Tâm lý Long Nhất giống như có vụn con kiến đang bò, bí mật ở ngay trước mắt, hắn không cam tâm cứ như vậy mà quay lại.

"Không được, nói gì cũng phải nhìn một cái đã" Long Nhất thầm nói trong lòng, hắn bắt đầu sử dụng tất cả tinh thần lực ở mi tâm, đồng thời sử dụng Ngạo Thiên quyết dung hợp với nội lực, hình thành một tầng kết giới vô hình.

Long Nhất để hai tay lên trên thạch môn, cực kỳ cẩn thận bắt đầu dùng lực, thạch môn khẽ vang lên một tiếng di vào bên trong, khe hở càng lúc càng lớn, áp lực lên kết giới của hắn cũng càng ngày càng lớn.

Không thể di vào nữa, bằng không kết giới phòng ngự cảnh báo bên trong sẽ phát huy tác dụng, Long Nhất vuốt mồ hôi trên trán xuống, mắt hướng khe hở trên thạch môn mà nhìn sang.

Tình cảnh bên trong làm cho Long Nhất run sợ, chỉ thấy thạch thất rộng rãi bên trong hắc khí lượn lờ, hơn trăm thân thể nam nữ trần truồng hoặc cường tráng hoặc gầy yếu, hoặc lớn hoặc bé vây thành một vòng tròn, hắc khí từ trên thân bọn họ bay tới hai vật thể hình người màu đen trên không trung, biểu tình của bọn họ cực kỳ kinh khủng, thân thể quắt queo lại với một tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy, Long Nhất đột nhiên hiểu ra đồng xác chết chất cao

như núi ở gian thạch thất hẳn đang đứng là từ đâu mà ra.

Hơn mười tên hắc y tế tự đang rất nhanh niệm một loại chú ngữ một cách không lưu loát, thân thể giống như đang run rẩy, hiển nhiên bọn chúng cũng chẳng hề thoải mái.

Lúc này, từ một chỗ khác một người chậm rãi đi tới, cũng đồng dạng thân mặc hắc y, hẳn đứng ở bên ngoài, bình tĩnh nhìn hai vật thể màu đen hình người trong không trung, như thể đó là hai kiện báu vật vô giá.

Cuối cùng, hắc khí trên thân hơn trăm người kia càng ngày càng nhạt, thân thể cũng đã biến thành xác khô, như một phiến rừng xác chết đứng im không ngã.

"Ha ha ha, tốt, rất tốt, chỉ cần làm thêm một lần nữa là đại công cáo thành rồi" tên đứng ở ngoài cười ha ha như điên, tiếng cười làm không khí trong thạch thất trở nên nhốn nháo, đám xác khô vốn đang đứng thẳng trong phút chốc toàn bộ phanh phanh ngã xuống đất.

"Tiếng này là Long Chiến" vẻ mặt Long Nhất lại đại biến, thanh âm quen thuộc này chẳng phải là thanh âm của hoàng đế Cường Long đế quốc – Long Chiến sao? Nhưng hẳn làm sao lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào nói hẳn cũng là một nhân vật trong hắc ám thế lực.

Hắc vụ vây quanh hai vật thể hình người trong không trung bắt đầu từ từ bị hấp thu, càng ngày càng nhạt, mơ hồ có thể thấy được quả thật bên trong có hai người.

Đang lúc Long Nhất mở to mắt muốn tới nhìn cho rõ, Long Chiến thân phủ hắc bào lại dường như phát hiện gì đó, ánh mắt như chớp phóng tới thạch môn bên này.

Long Nhất rúng động trong lòng, lúc này cũng không phải thời khắc tốt nhất để trở mặt, vì vậy thân hình lóe một cái biến mất trong thạch thất.

Mà đúng lúc này, Long Chiến cũng đã đi tới, đẩy thạch môn một cái, tại thạch thất chứa xác chết đó đánh mất hai cái, nhíu mày, đám gia hỏa này làm việc kiểu gì đây, cửa thạch thất cũng không thềm đóng.

Long Nhất dùng sức cốt công quỷ dị từ động khẩu to bằng cái đầu đó chui ra, dọa cho Mộ Dung Thục Ngọc đang muốn nhín xuống dưới nhảy dựng lên.

"Tây Môn Vũ, tình huống bên dưới là gì?" Mộ Dung Thục Ngọc vỗ lên bộ ngực bạo mẫn hỏi.

"Tình huống không ổn rồi, việc này rốt cục phải trả lời làm sao đây?" Long Nhất lắc đầu lẩm bẫm nói, hai tay chấp sau lưng thong thả đi hai bước.

Long thị gia tộc cùng Tây Môn gia tộc cùng nhau trở nên mạnh mẽ, hai bên đều biết hiểu tận gốc rễ của nhau, mặc dù Long thị gia tộc phải dùng sự trợ giúp của thế lực hắc ám, nhưng lại tuyệt đối không có khả năng là một người trong thế lực hắc ám. Chỉ là, hôm nay ở bí thất bên dưới nhìn thấy Long Chiến thì giải thích làm sao?

"Ê, rốt cục là có chuyện gì đấy?" Mộ Dung Thục Ngọc nhìn thấy bộ dạng của Long Nhất, sự hiếu kỳ tận đáy lòng bị gọi lên, lại nhìn thấy hấn một mình đi bộ lẩm bẫm tự nói, liền tức giận kéo tay áo hấn lớn tiếng hỏi.

"Ồn ào cái gì?" Long Nhất trừng mắt, may là hấn thông minh, khi đi lên đã bố trí một cái kết giới ở động khẩu, nếu không bị Long Chiến phát giác sẽ rất phiền toái.

Mộ Dung Thục Ngọc bị Long Nhất trừng mắt, há mồm đang muốn phản bác, lại phát hiện cái gì cũng không nói ra được, đáy lòng có chút ủy khuất.

"Muốn ta nói cho nàng cũng được, bất quá." Long Nhất tà nhãn nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của Mộ Dung Thục Ngọc, đành cất nụ cười xấu xa, mắt như ăn trộm lướt qua thân thể Mộ Dung Thục Ngọc từ trên xuống dưới, giống như muốn lột truồng nàng ra.

Chương 510: Dĩ nhiên là Tổ phụ

"Không ... .. không lại cái gì?" Mộ Dung Thục Ngọc lùi ra phía sau hai bước, nhớ tới tai nạn vừa rồi trong lao phòng, cả người không khỏi nóng bừng lên, lời nói cũng trở nên lắp bắp.

"Khẩn trương làm gì, ta sẽ không ăn ngươi đâu." Long Nhất cười hắc hắc nói. Hắn muốn chính là loại hiệu quả này.

"Ai biết được?" Mộ Dung Thục Ngọc lẩm bẩm, vừa mới rồi không phải thiếu chút nữa đã bị hắn ăn sao?

"Ha ha, để ta nói cho ngươi tình huống tiếp theo. Ngươi như thế nào mà mang ta tới nơi ẩn cư của Mộ Dung gia tộc để trải nghiệm?" Long Nhất cười nói.

"Ngươi nói như vậy không phải là có ý làm khó ta sao?" Mộ Dung Thục Ngọc ngẩn người, tức giận nói, cái đầu lắc lắc giống như đứa trẻ. Có đánh chết nàng cũng không dám tiết lộ nơi ẩn cư của Mộ Dung gia tộc.

"Vậy giao dịch đơn giản là ngươi dẫn ta đi tìm Mộ Dung Bác." Long Nhất cười quỷ quyệt nói.

Mộ Dung Thục Ngọc hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài. Nàng dám chắc chắn tên gia hỏa này có chủ tâm. Gia gia Mộ Dung Bác lúc này đang ở trong tộc, dẫn hắn đi tìm Mộ Dung Bác gia gia chính là dẫn

hắn tới chỗ ẩn cư của Mộ Dung gia tộc, như vậy thì có gì khác nhau đâu?

"Uy, tiểu Ngọc nhi, giao dịch lại một lần nữa, để cho ta hôn lên đôi môi thơm tho của nàng được không?" Long Nhất ở phía sau hô to.

Mộ Dung Thục Ngọc dừng bước, muốn quay đầu lại, nhưng lúc này nếu quay lại hôn hắn không phải xấu hổ muốn chết sao, vì vậy sau khi do dự một lúc liền nhanh chóng chạy đi.

Nha đầu này, Long Nhất mỉm cười lắc đầu, đang muốn đi ra ngoài thì nhìn thấy ở phía trên có một thi thể lão nhân đã cứng ngắc. Tuy không biết đó là ai, nhưng nói thế nào cũng là một vị cao nhân, nếu không là hắn thì cũng không có cơ hội phát hiện cấm thiên ngục giam này, phải đưa lão ra ngoài an táng cho tốt mới được.

Nghĩ vậy Long Nhất bèn mang lão nhân ra khỏi Cấm Thiên Ngục Giam, cũng không có quay lại tìm Mộ Dung Thục Ngọc, nha đầu nọ không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Mang theo thi thể lão đầu đi tới đỉnh núi ở phía tây Đẳng Long thành. Nơi này trống trải, phong cảnh cũng đẹp, an táng lão nhân ở chỗ này cũng không có gì khuất nhục lão.

Mọi chỗ ở đỉnh núi này đều là nham thạch cứng rắn, Long Nhất vung tay lên đã tạo thành một huyệt động trên tảng đá, rồi đặt lão đầu xuống.

"Lão bá, người hãy nghỉ ngơi đi. Mặc dù khi còn sống người đã bị nhốt, nhưng hôm nay cũng coi như là đã được tự do." Long Nhất nhẹ giọng nói, rồi lấy một tảng đá lớn ở bên cạnh.

Trong lúc tay Long Nhất vừa mới chậm rãi di chuyển, mới nâng tảng

đá lên định đặt xuống thì hần đột nhiên nhận ra trên người lão nhân truyền đến dao động sinh mạng yếu ớt.

"Chẳng lẽ lão nhân này còn chưa chết?" Long Nhất nghĩ như vậy rồi cũng nâng lão nhân lên. Toàn thân lão nhân vẫn cứng ngắc như cương thiết.

Bất đắc dĩ Long Nhất lập tức tập trung tinh thần bao quanh lão nhân, bắt đầu giám sát chặt chẽ. Ở kiếp trước có Quy tức đại pháp nổi tiếng hậu thế, có thể khiến cho tim mạch ngừng đập, làm cho người ta lâm vào trạng thái chết giả. Chỉ là thân thể lâm vào trạng thái chết giả nhưng lại không cứng ngắc như cương thiết giống lão nhân này.

Hồi lâu sau, hần truyền công từ dưới lên đến đỉnh đầu, dao động sinh mạng phảng phất như ảo giác vừa rồi cũng không có xuất hiện lại.

"Xem ra đó thực sự là ảo giác." Long Nhất thầm than nhẹ trong lòng, chậm rãi thu công lại. Nhưng vào lúc này một tia sinh mạng dao động lại một lần nữa xuất hiện, thời gian cách nhau 2 canh giờ. Cũng may là Long Nhất đã rất kiên nhẫn.

Long Nhất biết được lúc này tuyệt đối không phải là ảo giác. Lão đầu này còn có dấu hiệu sinh mạng. Có thể là do lão đầu này tu luyện một môn công phu đặc biệt nên tạo thành hiện tượng kỳ lạ này.

Hãy thử tưởng tượng một lão đầu không biết tên bị nhốt trong một kim chúc lao phòng, không có thức ăn và nước uống. Khi lão đầu này đào một cái rãnh cho tới lúc kiệt lực. Để bảo trụ tính mạng, lão đầu này chỉ có thể sử dụng loại công phu này để tự bảo vệ. Nếu không phải hôm nay gặp Long Nhất, cho dù lão đầu này không có chết tại ngục giam này cũng bị chôn sống.

Sáng sớm, Tây Môn phủ vô cùng náo nhiệt. Long Nhất quay trở lại khiến cho rất nhiều hạ nhân nhiệt tình, cao hứng. Hơn nữa tại phủ còn có vài vị thiên kim tiểu thư. Không cần phải nói cũng biết đám người tới cuối cùng là một vài vị thiếu phu nhân.

"Hài tử này, mới sáng sớm đã đi. Hương Vân, người không biết Vũ nhi ra ngoài khi nào sao?" Đông Phương Uyển ngồi bên bàn ăn, nhìn Nam Cung Hương Vân rồi hỏi.

"Không .....không biết." Nam Cung Hương Vân mặt đỏ lên. Nàng bị oan gia này làm cho ngủ thẳng một mạch tới trưa, có quý mới biết được hẳn đi ra ngoài lúc nào.

"Ta biết phụ thân khẳng định đi tới chỗ tử tử xinh đẹp như hoa." Nữ nhi đang ăn đột nhiên ngẩng đầu lên cất giọng trẻ con nói.

"Nữ nhi, không được nói bậy." Liễu Như trừng mắt nhìn, thấp giọng quát.

Lưu Ly cùng Phong Linh che miệng cười trộm, xem ra ngay cả Nữ nhi cũng hiểu Long Nhất một cách rõ ràng, có thể nói tất cả đều biết chuyện Long Nhất có sắc tâm.

Lúc này Tây Môn Nộ ăn mặc chỉnh tề, từ trong phòng bước ra hỏi: "Cười cái gì? Xú tiểu tử lại đi đến nơi nào rồi."

Tây Môn Nộ đối với Long Nhất cùng con dâu hoàn toàn hòa nhã tốt bụng.

Trong lúc đang hỏi thì Long Nhất từ trên trời rơi xuống, trong tay còn ôm một thi thể cứng ngắc.

"Vũ nhi, hẳn là ai vậy? người như thế nào lại đem xác chết này về

nhà?" Đông Phương Uyển nhíu mày hỏi.

"Hắn, chắc chắn còn sống." Long Nhất không chút lưỡng lự đặt lão đầu trên mặt đất, xoay người lão lại, nhìn bộ dạng cứng ngắc của lão như thế nào cũng không giống một người còn sống.

Khoé mắt Tây Môn Nộ khẽ giật, đột nhiên bước lên trước hai bước. Đông Phương Uyển bên cạnh cũng kinh hãi thất sắc, đứng dậy.

"Phụ thân, có chuyện gì thế?" Long Nhất nhìn thấy thân hình cao lớn của Tây Môn Nộ run nhẹ. Hắn chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của phụ thân bao giờ.

"Không có khả năng, không có khả năng... .." Tây Môn Nộ không để ý thân phận, quỳ xuống đất, hai tay run run vươn tới khuôn mặt trắng bệch của lão đầu.

"Phụ thân ... ..phụ thân... .." Tây Môn Nộ quỳ hẳn xuống đất, không dám tin kêu lên.

Đông Phương Uyển cũng lập tức quỳ xuống. Hai người quỳ xuống khiến Long Nhất cũng phải quỳ xuống ở bên cạnh. Chẳng lẽ lão nhân này chính là ông nội mình, nhưng lão như thế nào lại bị giam trong cấm thiên ngục? Nhìn kỹ thì lão nhân này cũng có vài phần giống Tây Môn Nộ.

Long Nhất quỳ xuống, Nam Cung Hương Vân, Lưu Ly, Phong Linh cũng vội vàng quỳ xuống. Chỉ có Liễu Như ôm Nữ Nhi đi ra trước đại môn.

"Tỷ tỷ, sao chúng ta lại đi ra." Nữ Nhi vội hỏi.

"Bởi vì... ..nơi đó không thuộc về chúng ta. Bọn họ là người một

nhà, nhưng tử tử lại không phải." Về mặt Liễu Như có chút mất mát.

"Vậy tử tử cũng giống như Lưu Ly tử tử là nữ nhân của phụ thân, như vậy không phải là người một nhà sao?" Nữ nhi ngây thơ nói, khiến cho Liễu Như có chút dở khóc dở cười. Cũng là bởi ảnh hưởng của môi trường xung quanh, gần mực thì đen. Mọi người này có thể đã bị Long Nhất ảnh hưởng xấu.

Trong phòng ăn, Tây Môn Nộ đã khôi phục lại sự chấn động. Hắn tự mình ôm lấy lão đầu nằm trên mặt đất, bộ dạng cẩn thận tựa hồ sợ làm lão đầu bị thương mất một sợi lông.

"Uyển nhi, Vũ nhi, các người theo ta." Tây Môn Nộ ôm lão đầu, nhanh chóng đi vào trong nội ốc.

Tây Môn Nộ đưa lão đầu tới một gian bí mật, đặt lão đầu lên một chiếc giường đá, một hồi lâu cũng không có nói gì. Đông Phương Uyển thì đứng bên cạnh, nước mắt không ngừng rơi.

"Phụ thân, đó thật sự là ông nội?" Long Nhất liền hỏi.

"Đúng rồi, đó là cha ta. Ta như thế nào lại có thể nhận lầm." Tây Môn Nộ vỗ về mái tóc trắng của lão đầu nọ, đột nhiên quay đầu vội vàng hỏi: "Vũ nhi, người vừa mới nói tổ phụ còn sống, đây là sự thật?"

"Đó là sự thật. Nhi tử nhận thấy trong cơ thể lão còn có sinh mang dao động. Chỉ là lão dùng một loại công pháp kỳ lạ tiến vào trạng thái chết giả." Long Nhất nhìn trả lời, ánh mắt nhìn lão nhân hết sức kỳ quái. Đây chính là ông nội mình, thật sự là không vào Long vương miếu không nhận biết người một nhà a.

"Chết giả?" Tây Môn Nộ nhíu mày trầm tư. Hắn cho tới bây giờ chưa có nghe nói qua gia tộc có công phu như vậy.

"Lão gia, có lẽ là Băng cung... .." Đông Phương Uyển nhẹ giọng nói. Nam nhân Tây Môn gia tộc mỗi người đều phong lưu, nàng cũng biết cha chồng là một người kiệt xuất, ban đầu có quan hệ mập mờ với nữ nhân ở Băng Cung. Nghe nói ở Băng cung tựa hồ có một loại công pháp khiến kẻ khác giả chết, nói không chừng lão gia tử học môn công pháp này từ Băng cung.

"Đúng vậy, tục truyền Băng cung có một môn công pháp kỳ lạ như vậy, chỉ là để đợi cha tỉnh lại phụ thuộc vào người của Băng cung. Lúc này biết tìm người của Băng cung ở đâu?" Tây Môn Nộ đứng dậy nói.

"Nhi tử thật ra biết người ở Băng cung. Để nhi tử phái người đưa tin cho nàng tới Đẳng Long thành." Long Nhất vừa nghe thấy vậy bèn nói. Âu Đại Mục không phải có quan hệ với ông nội sao? Nàng là người trong Băng cung, chắc là phải biết cách giải trừ trạng thái chết giả.

"Vậy là tốt rồi. Vũ nhi, bây giờ người nói cho ta biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Tây Môn Nộ buông được tảng đá lớn trong lòng, tinh thần cũng dần dần hồi phục lại. Trước tiên muốn biết rõ chuyện này, rốt cuộc là ai dồn cha mình vào tình cảnh này?

Long Nhất liền đem chuyện phát sinh tại Cấm Thiên Ngục Giam kể lại một lần. Đối với việc tại sao hắn lại biết được các loại cơ quan bí đạo tại Cấm Thiên Ngục Giam, hắn chỉ ứng phó cho xong việc. Lúc đầu hắn đã đáp ứng Mộ Dung Bác không nói ra chuyện này.

Tây Môn Nộ cũng không có hỏi nhiều về chuyện này. Chỉ là khi nghe xong thì vẻ mặt dữ tợn, toàn thân phát ra hàn quang, hai tay nắm chặt lại, nghe được tiếng rắc rắc, hiển nhiên vô cùng tức giận.

"Long Chiến, nếu không phải người chết thì Tây Môn Nộ ta chết."
Tây Môn Nộ giận dữ hét lên, râu mép lay động không thôi.

Long Nhất chợt nhớ đến Long Linh Nhi, trong lòng không khỏi rối
rắm.

Chương 511: Người nhà

Mất cả ngày trời, Long Nhất cũng tới thư phòng tự suy nghĩ. Thực lực của Long Chiến khiến hắn nhận ra nguy cơ, hướng hồ dị biến lần này tại Cấm Thiên Ngục Giam khiến hắn gặp lại ông nội sau hơn hai mươi năm không có tung tích khiến cho tâm cảnh của hắn bị rối loạn.

"Phụ thân, người đang làm gì vậy? Tại sao không tới chơi đùa với Nữ nhi?" Lúc này cửa thư phòng vang lên một tiếng nhẹ, bị đẩy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn như ngọc của Nữ nhi xuất hiện tại cửa.

Long Nhất tỉnh lại, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện không biết trời đã tối từ lúc nào, dưới đường chân trời là ánh nắng chiều cuối cùng. Bất tri bất giác hắn phát hiện một ngày chán ngắt đã trôi qua.

"Nữ nhi, lại đây để cho cha ôm một cái." Long Nhất đưa tay hướng về phía Nữ nhi. Nữ nhi nhanh chóng lao vào trong lòng Long Nhất.

"Nữ nhi, tỷ tỷ đâu?" Long Nhất theo thói quen nhéo mũi Nữ nhi rồi hỏi.

"Tỷ tỷ cũng giống phụ thân đều ngăn người ra, cũng không để ý chơi đùa với Nữ nhi." Nữ nhi chu cái miệng nhỏ nói.

Long Nhất không nghĩ mẫu bạo long đó cũng biết ngăn người? Nàng không phải luôn dành thời gian rồi để điên cuồng luyện công sao?

"Buổi sáng nay tỷ tỷ còn nói muốn dẫn con tới Ma Huyền sâm lâm, tỷ bảo nơi này không thuộc về chúng ta." Ngay sau đó Nữ nhi nói tiếp khiến Long Nhất ngẩn ra. Như thế nào Liễu Như lại nghĩ tới trở về, chẳng lẽ nàng không quen ở chỗ này sao?

Nghĩ tới đây Long Nhất vội ôm Nữ nhi ra khỏi phòng đi một vòng. Long Nhất phát hiện thấy Liễu Như đang ngẩn người nhìn ánh chiều mỹ lệ ở một góc hoa viên vắng vẻ. Ánh nắng chiều đỏ như lửa đúng đẹp để vậy không phải lúc nào cũng gặp.

Nguyên lai mẫu bạo long còn có lúc nữ tính như vậy. Long Nhất ngẩn người ra nhìn hồi lâu, rồi ôm Nữ nhi đi tới.

"Hôm nay như thế nào lại hăng hái tới đây xem mặt trời lặn." Long Nhất mỉm cười ngồi ở bên cạnh Liễu Như. Nữ nhi thì tinh nghịch chui vào bụi hoa rồi di chuyển.

Liễu Như vẫn im lặng, tựa hồ không có nghe thấy gì cả, vẫn chăm chú nhìn ánh chiều buông xuống như cũ. Trong ánh mắt trong suốt lóe lên quang mang.

Long Nhất sờ sờ mũi, tiểu mẫu long này không thèm để ý tới hấn, thật sự là mất mặt.

"Ta nghĩ ta nên trở về Ma Huyền sâm lâm, thế giới loài người các ngươi quá ồn ào, ta không thể nào ân tâm tu luyện." Liễu Như lúc này đột nhiên quay đầu nhìn Long Nhất nói.

"Sao đột nhiên lại như vậy? Có thể không bao lâu nữa Long đảo sẽ có tin tức truyền đến." Long Nhất liền nói.

"Có tin tức thì ngươi dùng vòng tay ta đưa cho ngươi triệu hoán ta." Liễu Như nói.

Long Nhất thấy nàng đã quyết tâm cũng không hề miễn cưỡng, chỉ là nhìn nàng hồi lâu mới đột nhiên nói: "Liểu Như, ngươi không cảm thấy tựa hồ ngươi trở nên ôn nhu hơn rất nhiều sao?"

"Vậy ngươi muốn ta đối với ngươi hung hăng hơn một chút." Liểu Như không phản bác, chỉ nhìn Long Nhất cười nói.

"Đương nhiên là không phải, ta không phải kẻ mắc bệnh ưa ngược đãi, nhưng... ..chỉ vừa mới phát hiện bộ dạng lúc ngươi cười trông rất đẹp." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Khuôn mặt Liểu Như hơi ửng hồng rồi nhanh chóng biến mất. Nhưng không tránh khỏi cặp mắt của Long Nhất. Hắn sửng sốt một chút, trong lòng không khỏi cảm thấy nhộn nhạo.

Ngay từ lúc đầu gặp nhau tại Ma Huyền sâm lâm, đã cùng ở với nhau một đoạn thời gian nhưng quan hệ giữa hắn và Liểu Như cũng chẳng biết nên nói như thế nào. Lúc đầu chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, nhưng đến lúc này thì bất tri bất giác đã thay đổi. Thông qua Nữ nhi, hai người tựa hồ đã có quan hệ bằng hữu. Nhưng nếu nói đó là sự ái mộ thì còn quá sớm. Chỉ là loại cảm giác vi diệu giữa nam và nữ này ít nhiều cũng chậm rãi lắng đọng giữa hai người.

Ngay lúc này thì tại đại hoa viên bên kia truyền đến một tiếng thét chói tai. Ngay sau đó là âm thanh huyên náo và tiếng kêu thảm thiết. Long Nhất cùng Liểu Như liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng bay về hướng đó.

Khi đến gần thì Long Nhất phát hiện Nữ nhi đang tức giận đứng ở giữa, chung quanh nàng có hơn mười hạ nhân đang nằm trên mặt đất, kêu lên thống khổ. Cách đó không xa một vị mỹ phụ sắc mặt tái nhợt, lôi kéo một tiểu cô nương khuôn mặt cũng tái nhợt.

"Cha, bọn họ khi dễ ta." Nữ nhi thấy Long Nhất, vẻ mặt ủy khuất đi tới nói. Tiểu nha đầu này thật sự có tài, nhưng nhìn tình cảnh này ai khi dễ ai cũng không rõ được.

Long Nhất mỉm cười ôm lấy Nữ nhi, quay đầu nhìn về phía mỹ phụ, thân nhiên nói: "Tiểu nha đầu này có xung đột với đại tẩu, mong đại tẩu thứ lỗi."

Lưu Thị bộ ngực phập phồng vài cái rồi bình tĩnh trở lại, ngữ khí ôn nhu nói: "Không sao, là ta không biết phương pháp dạy, may mắn đã không làm chất nữ sợ hãi."

Khoé miệng Long Nhất hiện lên tia cười lạnh, không thích sự dối trá của nữ nhân này. Hắn quay đầu nhìn về phía nữ nhi đang khiếp sợ bên cạnh Lưu Thị, vẻ mặt ôn nhu. Cả nhà đại ca Tây Môn thiên này, người hắn có cảm tình nhất chính là tiểu chất nữ này.

"Phụ thân, ta muốn chơi với tiểu tỷ tỷ này." Nữ nhi giãy dụa trong lòng Long Nhất nói. Mặc dù tiểu nha đầu này sống hơn mấy trăm tuổi, nhưng hình thể cùng tâm trí vẫn chỉ là của một tiểu hài tử ba, bốn tuổi.

Tiểu tỷ tỷ.

Tiểu Thục Hiền nghe vậy cũng lộ vẻ khát vọng nhìn Lưu Thị, trông bộ dạng rụt rè sợ hãi. Long Nhất không thể tưởng tượng được tiểu chất nữ hoạt bát đáng yêu hai năm trước lại như thế này. Nó tựa hồ rất sợ Lưu Thị, tính cách cũng trở nên nhút nhát hơn rất nhiều. Điều này không phải là một chuyện tốt.

"Chị dâu, hãy để hai tiểu nha đầu này chơi cùng với nhau được chứ." Long Nhất mỉm cười nói, nhưng lại con mắt lại mang theo một tia

lãnh ý.

Lưu Thị không khỏi run lên trong lòng, cảm thấy lạnh cả người. Nàng cũng tươi cười nói không vấn đề gì, Lưu Tiểu Thục Hiền lại rời vạt vàng rời đi.

"Thúc thúc." Thấy Lưu Thị đi xa, ánh mắt Tiểu Thục Hiền hiện lên sự thông minh. Mặc dù hai năm không có nhìn thấy Long Nhất nhưng nó vẫn chưa quên Long Nhất. Nó mỉm cười ấm áp nhìn thúc thúc.

Long Nhất ngồi xổm xuống, ôm Tiểu Thục Hiền vừa chạy đến vào lòng đứng lên. Mỗi tay ôm một tiểu nha đầu.

"Thục Hiền có nhớ tới thúc thúc không?" Long Nhất thớm vào khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của Tiểu Thục Hiền, mỉm cười hỏi.

"Có." Tiểu Thục Hiền gật đầu, vẻ mặt trở nên sáng sủa thông minh, so với bộ dạng khiếp sợ vừa rồi hoàn toàn khác nhau.

"Phụ thân, ta cũng muốn." Nữ nhi bĩu môi, bất mãn kháng nghị.

Liễu Như đứng cách đó không xa nhìn Long Nhất chơi đùa cùng hai tiểu nữ hài, không khỏi mỉm cười. Bức tranh này thật khiến người ta cảm thấy ấm áp. Có đôi lúc nàng không thật sự hiểu Long Nhất là loại người nào. Lúc thì lãnh khốc tàn nhẫn, lúc thì ôn nhu khiến người ta cảm thấy như hơi thở mùa xuân. Lúc này hẳn giống như một đứa trẻ chưa lớn, thật sự là một người mâu thuẫn.

Đang nghĩ ngợi thì Long Nhất đã đứng dậy đi tới, hai tiểu nữ hài cười to sung sướng, tiếng cười vang cả hoa viên, trời chiều tựa hồ cũng trở nên chói mắt hơn.

"Người rất có tài năng để làm vú em." Liễu Như mỉm cười nói.

"Cám ơn đã khích lệ. Người nên cân nhắc lại về chuyện rời đi. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Nữ nhi vui vẻ như thế này." Long Nhất mỉm cười nhìn Liễu Như nói.

"Chị dâu người tựa hồ không bằng lòng để nữ nhi của nàng cùng chơi đùa với Nữ nhi." Liễu Như nghi hoặc hỏi.

"Điều này ta tự có biện pháp. Người không thấy chất nữ này đối với ta còn thân hơn đối với cha mẹ nó sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói, nụ cười dưới ánh trời chiều lại có vẻ âm trầm.

"Người đã động sát khí." Liễu Như liếc mắt nhìn Long Nhất nói.

"Giết loại người không bằng súc sinh hẳn là cũng không có vấn đề gì." Long Nhất cười nói.

"Nhưng đó là đại tẩu của người." Liễu Như thờ ơ nói.

"Có lão thiên làm chứng, ta sẽ không bỏ qua." Long Nhất lạnh lùng nói.

Liễu Như chỉ cười, im lặng không nói gì.

"Tại sao người không hỏi?" Long Nhất thu liễm sát khí lại hỏi.

"Tại sao ta phải hỏi. Đây là chuyện trong gia đình người. Đâu có liên quan tới ta?" Liễu Như thản nhiên đáp, trong ngữ khí của nàng có chút mất mát.

"Đó cũng là lý do mà người phải rời đi?" Long Nhất bèn hỏi.

"Có thể, ta chỉ là ngoại nhân." Liễu Như xoay người nhìn ánh chiều

đã hoàn toàn tắt.

"Nếu ta nói... ..ngươi cũng là người nhà của chúng ta." Long Nhất nhìn mái tóc Liễu Như tung bay theo gió, hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé có chút lạnh lẽo của nàng.

Liễu Như thấy nao nao, bàn tay nhỏ bé giãy dụa nhưng rồi lại thôi. Để mặc bàn tay mình trong bàn tay ấm áp của Long Nhất, trái tim đột nhiên đập mạnh. Có lẽ nàng cần một bờ vai an toàn để nàng dựa vào... ..

Hai người ngồi xuống, vai chạm vai thân cận, duy trì một loại khoảng cách vi diệu. Nhưng hiển nhiên còn chút gì đó vụng về.

Long Nhất cũng có chút không rõ ràng lắm. Tình cảm giữa hắn cùng với Liễu Như rốt cuộc là như thế nào. Có lẽ là có nhiều ái mộ. Hắn cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cần nắm được là hắn sẽ không buông tay.

"Trong ý thức hải của Tiểu Thục Hiền ẩn dấu hắc ám chi khí. Nếu ta đoán không sai thì đã bị người động tay chân. Hồ độc không ăn thịt con. Một người vì đạt được mục đích đến ngay cả con mình cũng không buông tha. Nữ nhân như vậy nàng nói ta có đáng chết không." Long Nhất vừa nhìn Nữ nhi cười to, ồn ào đuổi theo phía sau Thục Hiền. Trong cơ thể Thục Hiền là dòng máu Tây Môn gia tộc, ai đó có ý xấu xa nào đó thì phải hỏi qua hắn trước. Cho dù đó có là mẹ đẻ của Thục Hiền cũng không được.

"Ngươi cho rằng đó là mẫu thân của nó làm, như thế nào lại có thể?" Liễu Như nhíu mày nói. Nàng không có cách nào giải thích được. Lúc đầu mẫu thân nàng cũng vì bảo vệ nàng mà không tiếc lấy mạng đổi mạng. Nàng cho rằng trên đời này tình mẫu tử là vĩ đại nhất, không gì có thể thay thế.

"Thế giới loài người so với người tưởng tượng thì tàn khốc hơn. Có đôi khi tín ngưỡng ở trên tất cả." Long Nhất thản nhiên nói.

Lúc này bầu trời đã hoàn toàn tối. Cuộc sống về đêm cũng đã bắt đầu... ..

Chương 512: Kinh thể chi bí

Tiếng đàn dễ nghe vang lên trên bầu trời Tây Môn phủ, âm thanh uyển chuyển trong suốt.

Một loạt tiếng đàn như vậy vang lên đối với tinh thần người nghe là một loại hưởng thụ vô cùng thích thú. Thanh âm thanh thúy dường như có ma lực không thể kháng cự, khiến cho mọi người đều say, dường như bản thân đang ở trong sâm lâm với không khí trong lành, dòng suối nhỏ uốn lượn, nước suối chảy róc rách, chim hót vang lừng, rửa sạch linh hồn một lần nữa từ đầu đến chân.

"Mỗi ngày đều nghe tiếng đàn của nha đầu Lưu Li nọ, ta nghĩ khớp xương già này còn có thể sống lâu hơn mười năm nữa." Tây Môn Nộ sau khi xử lý xong hết công chuyện, nằm ở trên giường nhìn Đông Phương Uyển bên cạnh nói.

"Đúng vậy, cũng không biết Vũ nhi từ nơi nào có được bảo bối như vậy. Mỗi lần nghe xong tiếng đàn này đều ngủ sâu, hơn nữa tinh thần rất tốt." Đông Phương Uyển tựa vào vai Tây Môn Nộ, nhắm mắt lầm bầm nói.

"Vũ nhi quay trở lại mang theo mấy nha đầu này, không một người nào là nhân vật đơn giản a." Tây Môn Nộ than thở.

"Đó là bởi vì ai cũng nhìn trúng con mình." Đông Phương Uyển lầm bầm nói. Có được đứa con như vậy, không biết trong lòng nàng tự hào thế nào.

"A a ... .."

Nhưng mà lúc này Long Nhất đang gối đầu trên đùi Phong Linh, hai chân hấn để trên đùi Nam Cung Hương Vân. Còn Lưu Ly ngồi cách đó không xa, đang đánh thất thái lưu ly cầm. Âm thanh từ trong tay nàng xuất ra, thật sự là cuộc sống thần tiên, cuộc sống như thế này còn muốn tranh đấu gì nữa.

Đàn xong một khúc, dư âm vẫn quanh quẩn trong phòng, Lưu Ly thu cầm đi tới, chiếc eo nhỏ nhắn đung đưa khiến cho Long Nhất động sắc tâm. Mỗi lần thấy tướng đi xà thủy của Lưu Ly, chiếc eo thon nhỏ uốn éo khiến cho Long Nhất bốc lên dục hỏa.

Long Nhất kéo tiểu mỹ nhân ngư ngồi trên đùi hấn. Bộ môn đặt nhẹ xuống khiến cho tiểu huynh đệ của hấn không chịu an phận mà ngồng lên. Thân thể cọt xát khiến cho xuân sắc nhất thời tràn ngập, làm cho tim tam nữ đập nhanh hơn.

"Phu quân... ..phu quân, chàng không có đói bụng chút nào sao. Ta đi tới nhà bếp lấy mấy vài thứ rau quả cho chàng nhé." Nam Cung Hương Vân thấy không khí có chút quý dị liền đứng dậy chạy trốn.

"Phu quân đói bụng thì ăn bảo bối Hương Vân là được rồi." Long Nhất cười hắc hắc kéo Nam Cung Hương Vân lại, bàn tay xuyên qua vạt áo nàng, ấm áp đặt lên trên ngực.

Phong Linh cùng Lưu Ly thấy thế không khỏi xấu hổ, bẽn lẽn. Muốn đứng dậy nhưng bị Long Nhất chế trụ.

"Đêm nay ngủ chung với nhau, người nào cũng đừng nghĩ tới việc bỏ chạy." Long Nhất kêu to rồi ôm tam nữ lên chiếc giường lớn, sau đó trên giường diễn ra một trận quần áo, quần áo từng thứ nổi theo

nhau ném ra. Vài tiếng kêu nhẹ vang lên, xuân ý nhất thời tràn ngập trong phòng.

Thành thị ồn ào đã chìm vào giấc ngủ, một vài tiếng chó sủa vang lên trong đêm khuya phá tan sự yên lặng của đêm khuya.

Long Nhất trườn qua những đôi chân ngọc bò xuống giường. Một đêm chiến đấu dai dẳng khiến cho tam nữ rơi vào giấc ngủ say. Long Nhất mặc một chiếc áo ngủ bằng gấm, ngắm nhìn ngọc thể lỏa lồ của tam nữ, ôn nhu nhìn khuôn mặt tươi cười của các nàng hôn nhẹ, sau đó thiết lập kết giới rồi rời khỏi phòng.

Khí trời mát mẻ hơn nhiều, mặc dù thời tiết khác thường nhưng vào ban đêm của mùa đông độ ẩm vẫn còn tương đối thấp.

Đi một vài vòng quanh sân, cho đến khi bầu trời trở nên tối mịt, một tầng bạch vụ bao phủ cả thành thị. Long Nhất hít một hơi thật sâu, than nhẹ một tiếng.

"Mùa đông này tới có chút muộn." Long Nhất thì thào, lắc đầu rồi đi vào trong thư phòng, ấn vào một cơ quan trên vách tường, bước vào gian mật thất bên trong.

Một vài quang cầu phiêu phù tại không trung, chiếu sáng gian bạch thất như ban ngày.

Long Nhất đưa tay ra, nhìn vào không gian giới chỉ trên tay, có chút ngây ngốc.

Xem hay không nên xem? Trong lòng Long Nhất có chút kích động, cũng có chút mâu thuẫn.

Khi Long Nhất học được văn tự thần bí của Di thất chi thành từ Mộc

Hàm Yên thì hẳn có thể hiểu được những cuốn sách thu thập từ thần điện ở trong không gian giới chỉ. Nhưng khi hẳn phát hiện những quyển sách thu thập được có cách vận dụng ma pháp đấu khí thì hẳn mừng rỡ như điên. Khi hẳn tìm được cách sử dụng hệ thống ma pháp trận thì hẳn kinh ngạc không thôi. Nhưng có một ngày khi hẳn vô tình tìm được một quyển sách dày, mở ra xem được một vài từ đơn giản và một vài bức hình liền phát hiện trong cuốn sách đó có thể ẩn dấu bí mật kinh thế thì hẳn cũng không có mở lại không gian giới chỉ.

Đó là loại cảm giác gì đây? Khi người phát hiện ra một bảo tàng, nhưng người lại từng chút từng chút khai quật nó, nhìn thấy bảo tàng bị chôn vùi dần dần xuất hiện trong mắt. Nhưng lại đột nhiên phát hiện bảo tàng này thật sự quá lớn, gần như khiến người không thể chịu được cái loại cảm giác này.

Cho nên Long Nhất càng thêm liều mạng học tập văn tự thần bí nọ. Hẳn muốn chắc chắn rằng mình có thể hiểu được từng chữ một. Với bản lĩnh chỉ nhìn qua một lần là không thể quên của hẳn, Mộc Hàm Yên nhanh chóng không còn gì để dạy hẳn nữa. Mà hẳn cũng biết rằng hẳn hoàn toàn có thể hiểu được những bảo thư này.

Hôm nay không thể nhìn được nữa, không biết ma xui quỷ khiến thế nào nhưng Long Nhất không thể kháng cự lại.

Quang mang chợt lóe lên từ không gian giới chỉ, hơn một ngàn quyển cổ thư liền xuất hiện trước mặt Long Nhất.

Quyển sách được làm bằng da ma thú, có cảm giác lạnh băng, phía trên có viết bốn chữ màu lam thật to: "Thương Nguyệt ký sự."

Một triệu năm trước loài người bắt đầu xuất hiện, phân chia thành các chủng tộc khác nhau cùng sống ở trên một mảng đại lục rộng

lớn. Loài người nhỏ bé và yếu đuối dựa vào sự thông minh, tài trí và khả năng để cùng các chủng tộc khác phân tranh, sống sót và học cách vận dụng các sức mạnh mà thần ban tặng, hình thành các bộ tộc lớn nhỏ.

Loài người sau khi chiến đấu cũng tìm đủ không gian để sinh tồn. Sau đó các bộ tộc lớn và nhỏ kìm kẹp lẫn nhau, tiến hành xâm chiếm và hủy diệt luân hồi. Cuối cùng bộ tộc loài người cường đại hình thành quốc gia, loài người bắt đầu có lịch sử, được gọi là năm Thương Nguyệt đầu tiên.

Thương Nguyệt lịch năm 987, Thương Nguyệt đại lục thất phân thiên hạ, Nặc Mạn đại đế vĩ đại hoành không xuất thế, sử dụng hai mươi năm thời gian thu phục toàn bộ đế quốc loài người, người trong thiên hạ tất cả quy về một mối. Sau đó Mạn Nặc đại đế vĩ đại phát động thiết huyết chiến tranh tại đại lục. Các chủng tộc còn lại chạy tới bên bờ giải đất, cuối cùng đất đai phì nhiêu tất cả đều thuộc về loài người.

Thế giới loài người phân tranh không ngừng, cuối cùng cũng có được một trăm năm yên tĩnh, sau khi Nặc Mạn đại đế chết đi, thế giới loài người lại tái phân chia, chiến hỏa liên miên lại bắt đầu...

Cho tới Thương Nguyệt lịch năm 19,765, lịch sử loài người đã trải qua gần 20,000 năm, văn minh ma pháp đã phát triển đến mức người ta khó có thể tưởng tượng được, bước lên trời hay xuống dưới đất, không chỗ nào là không thể. Chế độ đế vương của loài người tan rã, thay thế là chế độ liên bang.

Khi loài người có thể có được thế giới tươi đẹp đầy màu sắc cùng sự tiến bộ thì tín ngưỡng các thần tộc của nhân loại cùng các thần tộc đến từ Cửu U chi địa của Ma tộc phát sinh xung đột. Loài người cùng các chủng tộc bị cuốn rắc rối này. Cuộc chiến kéo dài hàng trăm năm

cuối cùng khiến cho thế giới bị hủy diệt, khiến cho nửa Thương Nguyệt đại lục chìm vào trong biển, vụ nổ mạnh còn khiến cho đại lục bị phân chia. Cực tây nổi lên một sơn mạch cực lớn, chim cũng khó có thể bay qua. Bên kia sơn mạch còn sót lại một nhóm người cùng một vài chủng tộc, mà nền văn minh ma pháp cũng lùi lại tình trạng nguyên thủy, rất nhiều cách vận dụng ma pháp đã hoàn toàn bị tiêu hủy trong lịch sử, trở thành lời kể lại trong thơ ca, truyền thuyết.

Nhưng mà loài người lại một lần nữa ngoan cường phát triển mạnh mẽ, hình thành các quốc gia ở từng khối đại lục, nền văn minh ma pháp bắt đầu phát triển.

Ba một tiếng, Long Nhất gấp cuốn sách lại, ánh mắt sợ hãi, trong lòng không cách nào bình yên được.

Di thất chi thành tại sao lại có nền văn minh ma pháp sáng lạng như vậy? Điều này tựa hồ có một đáp án, Thương Nguyệt ký sử ngoại trừ có lịch sử loài người, còn ghi chép lại lịch sử phát triển của loài người sau cuộc chiến diệt thế đại lục bị phân chia. Như vậy Di thất chi thành sẽ không thuộc về Thương Lan đại lục mà thuộc về Thương Nguyệt đại lục.

Từ trong sách này suy đoán, chim chóc cũng khó bay lọt qua Hoàn đoạn sơn mạch, một đầu khác là Thương Nguyệt đại lục. Chỉ là Long Nhất nghĩ không ra nếu Di thất chi thành liên quan đến phiến đại lục này, vậy thì điều này đã chứng minh Hoàn đoạn sơn mạch không phải là một khối, nhất định phải có thông đạo đi qua bên này. Nền ma pháp văn minh bên kia đã vượt qua bên này, không có lý do gì lại không muốn chiếm Thương Lan đại lục.

"Không đúng... .." nếu đoán không sai thì Mộc Hàm Yên cũng đến từ đại lục nọ. Tại sao nàng có thể tới đây còn những người khác thì không thể tới?" Long Nhất lẩm bẩm nói, nghĩ tới nghĩ lui cũng không

tìm ra lý do tại sao.

Còn có Phiêu Miểu tiên tử thần bí, Cáp Lô... ..Long Nhất càng nghĩ càng đau đầu. Nếu Mộc Hàm Yên đến từ phiến đại lục nọ, vậy lý do nào mà nàng lại giúp mình?

Long Nhất có chút phiền muộn, không tự chủ được tìm tới khóa dự ngôn châu màu trắng đeo trước ngực, đột nhiên cảm thấy một cảm giác trỗi dậy từ trong lòng.

"Tiểu Y à, lời tiên đoán của ngươi là chỉ phiến đại lục khác?" Long Nhất đột nhiên nhớ lại lời tiên đoán của Tiểu Y, mơ hồ nắm bắt được chút gì đó.

Long Nhất ném quyển sách vào trong không gian giới chỉ, cũng không có tâm tình nhìn những quyển sách khác. Bây giờ cái hắn muốn biết nhất chính là một phần của Thương Nguyệt đại lục mà trong cuốn sách nói đến có thực sự tồn tại hay không. Mộc Hàm Yên có đúng như mình dự đoán là tới từ nơi đó.

Xuất ra một ngụm trọc khí, Long Nhất vừa mở cửa mật thất ra, liếc mắt nhìn thấy Tây Môn Nộ đang trầm ổn ngồi ở trước bàn của hắn.

Chương 513: Cùng nhau rình coi

"Phụ thân, người sao lại tới đây?" Long Nhất vừa đi ra khỏi mật thất, không thể nhìn thấy một tia dấu vết nào về cửa ma pháp đó.

"Vũ nhi, lại đây ngồi xuống." Tây Môn Nộ thấy Long Nhất từ trong mật thất đi ra có chút kinh ngạc nhưng hắn vẫn thản nhiên nhìn Long Nhất nói. Tuy nhiên trong ánh mắt có chút vui mừng khó thể che dấu.

Không phải là có chuyện gì tốt chứ? Long Nhất nói thầm trong lòng, đi tới ngồi ở chiếc ghế đối diện Tây Môn Nộ.

"Buổi sáng hôm nay ở phía Bắc truyền đến tin tức." Tây Môn Nộ vuốt râu nói.

"Băng Phong thành đã bị công phá?" Long Nhất liền hỏi.

"Còn chưa có, nhưng cũng sẽ nhanh thôi. Băng Phong thành bị đại quân chúng ta vây khốn mấy tháng, bên trong đã hoàn toàn phân liệt, không cần chúng ta động thủ cũng rối loạn. Phòng chừng sau một tháng nữa Băng Phong thành không cần tấn công cũng tự đổ." Tây Môn Nộ cười sung sướng.

Long Nhất gật đầu, đột nhiên trong lòng máy động nói: "Phụ thân, xem ra Long Chiến chắc chắn sẽ bắt đầu động thủ, chúng ta phải tăng cường phòng bị, có lẽ... ....chúng ta cũng có ra tay trước."

"Về phòng bị phụ thân đã có an bài, còn ra tay trước thì lại vô cùng không ổn. Vô luận như thế nào thì Hoàng thất Long thị đang chính thức nắm thiên hạ, trong mắt dân chúng vẫn thâm căn cố đế. Tây Môn gia tộc chúng ta phải tìm một cái cớ, chỉ có thể để Long Chiến chủ động động thủ trước. Chúng ta muốn cho người trong thiên hạ biết rằng không phải Tây Môn gia tộc chúng ta làm phản mà là Long Chiến bức chúng ta phải phản." Tây Môn Nộ nói xong, trong mắt lóe lên tinh quang, hiển nhiên đang rất mong chờ ngày này xảy ra.

Bây giờ từ tình thế hiện nay xem ra Tây Môn gia tộc chúng ta đã chiếm ưu thế tuyệt đối. Nạp Lan đế quốc bởi vì Long Nhất người mà hoàn toàn đứng về phía Tây Môn gia tộc. Băng Phong thành bị phá vỡ, hơn trăm vạn binh lính liên quân của lưỡng quốc liền hồi kinh, mà Bắc Đường Vũ tướng quân đã dùng thủ đoạn âm độc thanh tẩy trong quân đội. Có thể nói chi quân đội này đã trở thành tư binh của Tây Môn gia tộc. Điểm này Long Chiến không thể không biết cho nên Long Chiến sẽ để Bắc Đường Vũ hồi sư trước, sau đó phát động phản kích trí mạng đối với Tây Môn gia tộc, hết thảy nguy cơ đều dễ dàng giải quyết.

Thời tiết âm u, nhiều mây, từ không trung bắt đầu rơi xuống những giọt mưa, gió lạnh như băng thổi tới làm cho hơi thở con người như muốn đông lại. Hôm qua mọi người còn mặc áo mỏng, hôm nay đã phải thay bằng áo ấm. Tựa hồ qua một đêm thời tiết liền tiến vào mùa đông.

Long Nhất sau khi cùng Tây Môn Nộ nói chuyện xong liền đi tới Lệ Nhân Phường của Mộc Hàm Yên. Hiển nhiên là muốn chứng minh phỏng đoán của mình về Hoàn đoạn sơn mạch và chuyện đại lục khác. Long Nhất sau khi do dự trong lòng cũng không có nói cho Tây Môn Nộ về chuyện này.

Mộc Hàm Yên không có mặt tại Lệ Nhân Phường. Long Nhất suy

nghĩ một chút rồi đi tới Cấm Thiên ngục giam. Hắn phải biết rõ cuối cùng Long Chiến đang làm cái quỷ gì.

Đối với Cấm Thiên ngục giam này Long Nhất đã nhớ rõ. Rẽ trái, rẽ phải liền dễ dàng tìm được phòng giam đặc biệt nọ, mở cửa ra liền dễ dàng nhìn thấy Mộ Dung Thục Ngọc đang ngồi xồm trong động khẩu cẩn thận quan sát, thỉnh thoảng lại đưa tay ra làm điệu bộ cử chỉ.

"Tiểu Ngọc nhi, ngươi tới đây làm gì?" Long Nhất thấy Mộ Dung Thục Ngọc không khỏi cười hỏi.

"Ta muốn tới thì tới, không phải chuyện của ngươi." Mộ Dung Thục Ngọc đứng dậy nói. Mắt cũng không dám nhìn thẳng vào Long Nhất, nghĩ tới buổi tối mập mờ lúc trước nàng không thể vượt qua tình cảm.

"Có muốn biết phía dưới có gì bí mật không, vẫn dùng đôi môi ngọt ngào đó trao đổi với ta, ta sẽ nói cho ngươi biết." Long Nhất cười xấu xa nói.

"Ngươi... ..vô lại, ta mặc kệ ngươi. Ngươi nghĩ ta là người thế nào a." Mộ Dung Thục Ngọc vội la lên.

"Ngươi đương nhiên là nữ nhân. Ta thích nữ nhân" Long Nhất mỉm cười nhìn Mộ Dung Thục Ngọc đang hời hợt.

Trái tim non nớt trong trắng của Mộ Dung Thục Ngọc nháy mạnh, vẻ mặt trong phút chốc trở nên mơ màng, toàn thân như có dòng điện chạy qua, tựa hồ mỗi tế bào đều run lên. Khuôn mặt đỏ hồng như trái táo, khóe miệng khẽ cười như hoa nở. Nàng không thể phủ nhận rằng lúc đó nàng hạnh phúc như thế nào.

"Tiểu Ngọc nhi, ngươi rốt cục có đồng ý hay không. Không muốn cùng ta đi xuống sao." Long Nhất mỉm cười nói. Hắn nhìn thấy thần tình nàng như vậy, khuôn mặt tươi cười thật đáng yêu, khiến cho hắn thật sự muốn cắn cho nàng một cái.

Mộ Dung Thục Ngọc không thể khống chế sự hồi hộp, trong lòng do dự có nên đồng ý hay không. Nàng xoay người lại liền thấy một cái động. Nàng đột nhiên phát hiện phía sau không chút động tĩnh, cẩn thận cảm nhận, phía sau căn bản không có hơi thở của Long Nhất.

"Tây Môn Vũ, nhà ngươi là đồ bại hoại... .." Mộ Dung Thục Ngọc tưởng rằng Long Nhất đã đi, dậm chân tức giận xoay người lại. Ai ngờ vừa quay đầu lại liền thấy khuôn mặt xấu xa đang mỉm cười của Long Nhất gần trong gang tấc, câu nói tiếp theo chưa kịp thốt ra liền nuốt xuống.

Long Nhất tiến lên một bước, đưa tay nâng khuôn mặt của Mộ Dung Thục Ngọc lên, cái miệng rộng nhanh chóng hôn lên đôi môi đầy đỏ mọng.

Mộ Dung Thục Ngọc ngơ ngác tại chỗ, bàn tay nhỏ bé vuốt ve đôi môi, tựa hồ còn chưa hồi phục lại tinh thần từ đòn đánh bất ngờ của Long Nhất.

Một lúc lâu sau, đợi đến khi Mộ Dung Thục Ngọc hồi phục lại tâm tình thì Long Nhất đã dùng sức cốt công từ động khẩu tiến vào bên trong mật thất.

Lại đi tới thạch thất chứa hài cốt, Long Nhất phát hiện nơi này bây giờ còn nhiều thi thể hơn tối hôm đó, cơ hồ nhiều hơn gấp đôi. Mùi tử khí cùng mùi máu tươi cơ hồ làm cho không người nào có thể hít thở.

Long Nhất nhanh như thiểm điện tới trước cửa đá, ngày đó phát hiện được hắc ám linh hồn lực còn sót lại phiêu đảng tại không trung.

Dùng tinh thần lực cùng nội lực dung hợp, Long Nhất phóng xuất ra một kết giới ngăn cách. Long Nhất chậm rãi mở hé cửa đá, đưa mắt nhìn vào trong thấy trống không, kết giới phòng ngự siêu cường liền được triệt tiêu.

Long Nhất đẩy cửa đá đi vào, cẩn thận ẩn dấu khí tức của bản thân, đi về phía trước. Khi hắn tiến tới một thạch thất thì không khỏi nhíu mày.

Trong thạch thất này có hai khối hắc sắc, hoàng sắc tinh thể, sáng lấp lánh. Long Nhất vừa đi vào hang, bên trong có nhiều phấn mạt màu nâu.

"Kỳ quái, phấn mạt này là tài liệu cần thiết cho thần ma pháp trận, nơi này như thế nào lại có?" Long Nhất cẩn thận nhìn rồi lẩm bẩm nói. Loại phấn mạt này có hoàng sắc tinh thể là nguyên liệu chính. Hơn nữa phải thêm mùi loại quáng thạch khác vào, dựa theo tỷ lệ điều phối thành.

Thần ma pháp trận này Long Nhất biết được do đọc một quyển ma pháp trận đồ thu được từ Thần điện. Nghe nói ma pháp trận này uy lực vô cùng cường đại, chỉ là ma pháp trận này vô cùng phức tạp, tiêu hao rất nhiều tinh thần lực. Hơn nữa lại phải có quáng thạch trân quý làm phụ liệu. Dĩ nhiên tại Thương Lan đại lục này thì khắp nơi đều có quáng thạch. Chỉ là Long Nhất không rõ cách điều chế để chế tạo loại phấn mạt này. Loại phấn mạt này như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này.

"Chẳng lẽ... ..là Mộc Hàm Yên. Nữ nhân này không phải là đứng ở trận doanh của Long Chiến?" Khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất phát

lạnh, theo hần đoán thì Mộc Hàm Yên đến từ phiến đại lục nọ. Cách điều chế không phải nàng tiết lộ thì có thể là ai?

Long Nhất không ngừng suy nghĩ trong lòng, hần cũng không dừng lại phút nào. Sau khi xuyên qua mấy thạch thất liền tới một thông đạo thật dài. Hần nhan chóng đi dọc theo thông đạo. Một lúc sau hần đã tới cuối thông đạo.

Khởi động cơ quan, Long Nhất thấy trước mặt mình có ánh sáng.

"Đây là... .. ngự thư phòng?" Long Nhất ngẩn người. Nơi này vô cùng xa hoa, không phải bây giờ hần đang ở ngự thư phòng? Nó khác khác bây giờ hần đang ở trong hoàng cung.

"Long Chiến a Long Chiến, người đang làm cái quỷ gì đây?" Long Nhất lẩm bẩm nói trong lòng, lắc mình ra khỏi ngự thư phòng. Đã tới thì cũng nên đi xem, nói không chừng có thể tìm được một chút manh mối.

Đối với hoàng cung Long Nhất cũng không xa lạ. Thân hình hần lóe lên, nhằm hướng hậu cung lao đi.

Hậu cung là nơi Long Chiến cùng phi tử ở.

Phải biết rằng biết được hành tung của Long Chiến cũng không khó khăn. Tại thâm cung này từ sự oán giận, đau khổ của nữ nhân trong cung, Long Nhất liền biết được Long Chiến mới nạp một phi tử. Hàng ngày đều sống ở đó.

Lão tiểu tử này thật biết hưởng thụ, xương cốt của lão như vậy rồi mà còn nạp thêm phi tử. Long Nhất bất bình thầm nghĩ.

Cảnh Đức cung này là nơi Long Chiến cùng tân phi tử ở. Nhìn cấm

vệ quân ở bên ngoài, Long Nhất biết Long Chiến nhất định ở bên trong.

Vận dụng càn khôn đại na di lần nữa, Long Nhất liền tiến vào bên trong Cảnh Đức cung. Hắn đánh giá kiến trúc Cảnh Đức cung một chút rồi phi thân tới chỗ lầu các.

"A... ..a... ..Hoàng thượng, người thật dũng mãnh... .." một thanh âm nữ nhân vang lên trên chiếc giường lớn, tiếng rên rỉ lọt vào trong tai Long Nhất.

Lão bất tử này... ..Long Nhất thầm mắng một tiếng trong lòng, phi thân tới chỗ phát ra âm thanh.

Ngay lúc này lông tóc trên người Long Nhất dựng lên, bàn tay nhanh như tia chớp đánh về phía sau.

Một kích thất bại, tốc độ đối phương cũng vô cùng nhanh. Thân hình Long Nhất chợt lóe lên, lùi về phía sau.

"Là ta." Một thanh âm mềm mại vang lên bên tai Long Nhất, mùi thơm quen thuộc lan tới mũi, thân thể mềm mại ôn nhu mang theo sự hấp dẫn.

"Hàm Yên? Người như thế nào lại ở chỗ này?" Long Nhất dời bàn tay từ trên cổ Mộc Hàm Yên xuống, nhẹ giọng hỏi.

"Tại sao người có thể ở chốn này còn ta thì không thể ở đây?" Mộc Hàm Yên khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu nhìn Long Nhất.

Lúc này tình hình phía dưới càng thêm kịch liệt. Long Nhất mở một khối mộc bản liền dễ dàng thấy được Long Chiến đang khiêng một đôi chân ngọc trên vai, mông nhanh chóng đánh về phía trước

"Ta đang rình coi, chẳng phải ngươi cũng vậy sao?" Long Nhất ôm chiếc eo nhỏ của Mộc Hàm Yên, cái miệng rộng cắn nhẹ vào dái tai nàng, ma trảo cũng tiến tới đôi ngọc thỏ ở phía trước.

Chương 514: Thâm hầu dữ thôi trặc

Hàm Yên thở gấp một tiếng, hai bàn tay nhỏ bé hung hăng véo lên đùi Long Nhất một cái.

Long Nhất thống khổ kêu lên, lập tức trả thù. Hai bàn tay tham lam ở trong áo Mộc Hàm Yên đưa lên, khẽ búng ngón tay vào hai hạt anh đào, nhất thời cảm giác được chúng mẫn cảm nổi lên.

"Đừng... .. ta đầu hàng được không?" Long Nhất cảm giác được tiểu huynh đệ đang chõi vào mông Mộc Hàm Yên đột nhiên bị bàn tay ngọc ngà của nàng nắm chặt, không khỏi cười khổ giờ cờ trắng đầu hàng.

Hai người náo nhiệt trên lầu như vậy. Nếu không phải Long Nhất phát hiện ra sự tồn tại của những người khác nên đã xuất ra kết giới cách âm thì sợ rằng cấm vệ quân của cả hoàng cung đều đã tới đây bắt thích khách.

"Nói đầu hàng như vậy là xong sao? Ta muốn ngươi phải chính thức đầu hàng." Mộc Hàm Yên nói với Long Nhất lời này tựa hồ có hàm ý khác.

Không đợi Long Nhất suy nghĩ nhiều, Mộc Hàm Yên liền xoay người lại đối mặt với Long Nhất, trong bóng tối, vẻ đẹp của nàng tỏa ra quang mang yêu dị.

Mộc Hàm Yên thở ra một làn hương thơm, thân thể mềm mại như rắn xà vào đẩy Long Nhất ngồi xồm xuống. Bàn tay nhỏ bé vẫn như cũ, nắm chặt tiểu huynh đệ Long Nhất đang chĩa lên trời.

"Người muốn làm gì?" Long Nhất có chút khô khốc trong mồm, nhìn xuống phía dưới thấy Long Chiến vẫn đang ra sức đẩy tới.

"Tất nhiên là làm cho người đầu hàng." Bàn tay nhỏ bé của Mộc Hàm Yên đột nhiên cởi đai quần Long Nhất, để cho vũ khí bật ra lộ liễu trong không khí.

Long Nhất cảm giác được hạ thân được một thứ ấm áp, ẩm ướt bao quanh, gằm nhẹ nói: "Người, yêu tinh... .."

Đầu Mộc Hàm Yên nhấp nhô, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên đưa ánh mắt xinh đẹp nhìn Long Nhất, bộ dạng câu hồn đoạt phách.

Mộc Hàm Yên tại phương diện này quả thật có thiên phú không ai bằng. Nàng vốn trời sinh mị cốt, chỉ cần một ánh mắt liền dễ dàng khiến cho người ta không kìm hãm được. Loại mị sắc này không phải mị sắc tầm thường, không giống như loại nữ tử thanh lâu phong trần. Phong thái của nàng vừa mị hoặc vừa cao quý.

Phía dưới Long Chiến đã sớm như một con chót chết nằm thẳng cẳng trên giường. Nữ nhân kia cũng nằm thờ hờn hển trên giường, tựa hồ còn chưa hết dư vị. Nhìn làn da, khuôn mặt nọ cảm giác có chút quen thuộc, tựa hồ là con gái của một đại thần.

Ngay lúc này Long Nhất cảm giác được tiểu huynh đệ của mình hoàn toàn chui hết vào mồm Mộc Hàm Yên. Cơ thể run bần bật, hấn rên rỉ gằm lên, khoái cảm mãnh liệt khiến hấn không thể ngừng được.

Mộc Hàm Yên tựa hồ cảm giác được, lên xuống vài lần như thế,

Long Nhất rốt cục không nén lại được, thống khoái phun ra.

Mộc Hàm Yên lấy ra một chiếc khăn tay, nhổ cái chất màu trắng vào đó, nàng vuốt cổ, ho khan hai tiếng, khuôn mặt có chút tái nhợt.

"Không sao cả. Nàng học được kỹ thuật khó khăn này từ khi nào vậy?" Long Nhất kéo lại đai lưng, thương tiếc vuốt mái tóc Mộc Hàm Yên. Kỹ thuật cao thâm này không phải người nào cũng làm được.

"Lần đầu tiên thí nghiệm, hiệu quả tựa hồ rất tốt. Người bây giờ đầu hàng sao." Mộc Hàm Yên mỉm cười nhìn Long Nhất, âm thanh có chút khàn khàn.

"Ta không phải đã đầu hàng sao? Người thật lợi hại." Long Nhất mỉm cười, vỗ lên khuôn mặt Mộc Hàm Yên.

Mộc Hàm Yên tựa vào người Long Nhất, quay đầu nhìn xuống phía dưới, đột nhiên nói: "Người có nghĩ rằng Long Chiến có chỗ nào không giống không?"

Long Nhất nhìn cẩn thận hồi lâu, nhún vai nói: "không thấy gì cả, có chuyện gì khác thường sao?"

"Người còn chưa phát giác ra hấn gầy đi so với trước không ít sao?" Mộc Hàm Yên nói.

"Quá có một chút, nhưng như vậy không đủ." Long Nhất liền nói.

"Đối với một người thường xuyên luyện tập đấu khí, thể trọng tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ giảm đi." Mộc Hàm Yên chăm chú nói.

"Vậy... .. ý của người là?" Trong lòng Long Nhất máy động, nhìn chăm chăm Mộc Hàm Yên hỏi.

"Hắn không phải Long Chiến." Mộc Hàm Yên nói từng chữ một.

Long Nhất nhíu mày nhìn Long Chiến phía dưới, trầm mặc không nói.

"Vậy người cho rằng hắn là ai? Vậy Long Chiến chạy đi đâu?" Mộc lúc lâu sau Long Nhất mới hỏi.

"Ta không dám khẳng định, nhưng ta đoán chắc hắn có thể là vị quân sư mất tích giả mạo. Về phần Long Chiến chân chính, mười phần thì có tám chín phần là đã chết không còn xương cốt." Mộc Hàm Yên nói ra những lời kinh thiên khiến cho vẻ mặt Long Nhất biến đổi.

"Ta nói như vậy bởi vì có tin đồn quân sư sau lưng Long Chiến là thế lực hắc ám. Hắn mất tích nhưng lại không có nửa điểm dị động, chẳng lẽ không kỳ quái sao? Hơn nữa ta trải qua hai ngày điều tra, phát hiện Long Chiến cũng có thể huy động thế lực hắc ám sau lưng hắn. Điều này càng thêm khẳng định hoài nghi của ta." Mộc Hàm Yên nói tiếp.

Long Nhất vừa nghe xong liền nhíu mày, đột nhiên nói: "Vậy là quân sư tựa hồ thoát khỏi sự khống chế của người."

Thân hình Mộc Hàm Yên cứng đờ, sát khí chột lóe lên.

"Người đã tính toán rất nhiều, vậy để ta cũng tính cho người. Quân sư sau lưng Long Chiến chính là hắc ám thế lực, là người người mang tới. Quân sư khống chế Long Chiến, còn người lại khống chế quân sư toàn lực trợ giúp Long Chiến tranh thiên hạ với Tây Môn gia tộc chúng ta. Long Chiến dành thắng lợi chính là quân sư chiến thắng. Mà quân sư chiến thắng chính là người thắng. Ha ha ta không bỏ sót cái gì chứ." Long Nhất cười hắc hắc nói. Hắn vẫn ôm Mộc Hàm Yên như cũ, nhưng trong lúc đó khoảng cách giữa hai người

tựa hồ như rất xa xôi.

Vẻ mặt Mộc Hàm Yên hết sức phức tạp, nàng cắn môi dưới buồn bã nói: "đáng tiếc là ta đã tính sai sự tồn tại của ngươi."

"Ngươi thấy tình thế không thể liền chuyển sang trợ giúp ta. Có lẽ ngươi cho rằng ta có thể không chết tốt? Long Nhất cười, nhìn chăm chăm vào Mộc Hàm Yên, ánh mắt mang đậm hàn ý.

Mộc Hàm Yên không có trả lời, chỉ thản nhiên nói: "đi thôi, chỗ này không phải là nơi nói chuyện."

Ngoài trời, cơn mưa nhỏ không biết khi nào sẽ ngừng, thời tiết vẫn u ám khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Trên đỉnh núi phía Tây Đẳng Long thành, Long Nhất ngồi dựa vào một cây đại thụ, cách đó không xa là Mộc Hàm Yên đang đứng hóng gió. Lúc này vẻ mặt của nàng đã được thu liễm lại, chỉ còn vẻ lạnh lùng.

"Ngươi định làm gì bây giờ? Giết ta sao?" Một lúc lâu sau, thanh âm thâm trầm của Mộc Hàm Yên truyền đến.

"Ta không thể giết ngươi, không đúng vậy sao?" vẻ mặt Long Nhất mang theo tia cười khổ. Hắn tự hỏi trong lòng nếu hắn có thể giết Mộc Hàm Yên, hắn có thể hạ thủ được không? Đáp án chỉ mơ hồ không rõ ràng. Có lẽ trong tiềm thức của hắn kháng cự lại chuyện này.

"Nếu như ngươi giết được ta ngươi có giết không?" Mộc Hàm Yên nhẹ giọng hỏi, thanh âm tựa hồ đến từ khoảng cách rất xa ngoài ngàn dặm.

"Có lẽ giả thiết này không chắc chắn, vì vậy ta không cần phải trả lời." Long Nhất thản nhiên trả lời, nhìn thân thể Mộc Hàm Yên run rẩy trong gió, trong tim không khỏi có chút nhói đau.

Chương 515: Hợp tác, Ti Bích trở về

Gió thổi mạnh mẽ khiến cho xiêm y cùng tóc tung bay, một mộng cảnh đau thương.

Long Nhất quay đầu nhìn Mộc Hàm Yên thật lâu, hồi ức từ khi quen biết nàng tới nay hiện lên trong đầu hắn. Nàng là một người nhu mì, thần bí, thật sự hấp dẫn hắn. Ngay từ khi bắt đầu chỉ là một trò chơi nguy hiểm, cả hai người đều biết, nhưng trong suốt khoảng thời gian đó họ đều chìm ngập trong hạnh phúc cho đến khi bản chất lộ ra, hai người mới chợt bừng tỉnh. Giết định 1000, tổn thất 800. Trò chơi này không có thắng có bại, chỉ có sự thương tổn.

Lần sau gặp mặt có lẽ chính là ngày hai người trở thành kẻ thù, nói chuyện bằng binh đao. Long Nhất nắm chặt bàn tay lại nhìn, mới vừa rồi hai người còn thân mật tình tự với nhau, mà giờ phút này lại quay lưng lại. Khi Long Nhất bước đi thì cũng là lúc sợi dây vô hình giữa hai người liền bị chặt đứt.

"Chờ một chút." Mộc Hàm Yên đột nhiên xoay người lại kêu lên, hai mắt ngấn nước, trong lòng đau như dao cắt, khiến nàng không thể thở được.

Long Nhất dừng lại, bước chân vừa mới bước đi lại thu về, vẫn quay lưng về phía Mộc Hàm Yên như cũ, cũng không muốn để nàng nhìn thấy nước mắt mình đang giàn dụa.

Mộc Hàm Yên hít một hơi thật sâu, vẻ mặt dần dần bình tĩnh lại. Đột nhiên nàng cười lên một tiếng, mang theo sự chòng ghẹo: "Như thế nào? Không có dũng khí nhìn ta một cái sao. Xem ra ta cũng không phải hoàn toàn thất bại. Ít nhất người cũng yêu ta phải không?"

Khóe miệng Long Nhất hiện lên nụ cười khổ, đối với yêu tinh này, hẳn vĩnh viễn không đoán được trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, tâm tình phức tạp ẩn giấu tại chỗ sâu nhất trong lòng. Long Nhất mang theo nụ cười xấu xa, quay đầu lại nói: "Hàm Yên, người mỉm cười rất vui vẻ, hạnh phúc. Tại sao hai mắt người lại đỏ và sưng lên như vậy?"

"Vậy sao? Có thể vừa rồi gió quá lớn nên có hạt bụi bay vào mắt." Mộc Hàm Yên sờ khóe mắt cười nói, đi tới trước mặt Long Nhất, mùi thơm nhẹ nhàng bay đến.

Long Nhất cười cười, nhìn chằm chằm vào Mộc Hàm Yên hỏi: "Người gọi ta lại có chuyện gì muốn nói vậy?"

"Ta nghĩ chúng ta có thể đánh cuộc, có hứng thú không?" Mộc Hàm Yên bá cổ Long Nhất, cười mỉa hoặc nói.

"Đánh cuộc cái gì?" Long Nhất nhíu mày hỏi.

"Đánh cuộc về chúng ta. Người dám không?" Mộc Hàm Yên lướt nhẹ môi qua dải tai Long Nhất, đưa đầu lưỡi liếm nhẹ, giọng nói líu lo.

"Đánh cuộc như thế nào?" Hơi thở Long Nhất bị kìm hãm, bàn tay hung hãn nắm bóp hông Mộc Hàm Yên. Nàng đang đùa với lửa, so với trước đây còn lớn hơn, còn điên cuồng hơn nữa.

"Chúng ta hợp tác. Ta có thể trợ giúp người đối phó với hắc ám thế lực cường đại sau lưng Long Chiến, cơ hồ sự cường đại vượt qua

tưởng tượng của người. Nhưng không ai hiểu rõ chúng bằng ta. Có sự trợ giúp của ta, nếu người muốn đoạt lại quyền khống chế cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều." Mộc Hàm Yên vùi đầu vào trong lồng ngực Long Nhất, cảm thụ hơi thở ấm áp khiến nàng cảm thấy an tâm.

"Vậy điều kiện của người là gì?" Long Nhất vỗ về sau lưng Mộc Hàm Yên, nhìn từ xa lại giống như một đôi tình nhân đang thân mật, nhưng nghe bọn họ nói chuyện lại hoàn toàn không phải như vậy.

"Rất đơn giản. Không nên cự tuyệt sự tồn tại của ta, hãy bình thường giống như trước." Mộc Hàm Yên lẩm bẩm nói, hàm răng cắn chặt vào cơ thể cường tráng của Long Nhất.

Long Nhất đột nhiên thấy căng thẳng. Hắn hiểu được ý tứ của nữ nhân này. Hắn cười hắc hắc nói: "Người vẫn như cũ không chịu buông tha khống chế ta sao? Trước kia người không có khả năng, sau khi ta hiểu được mục đích của người, người cho rằng người còn có thể thành công sao?"

"Đó là chuyện của ta. Mấu chốt là người có dám cùng ta đánh cuộc không?" Mộc Hàm Yên như bàn tay nhỏ bé lên vỗ về Long Nhất một chút. Nàng thích loại cảm giác này.

"Không phải ta không có lý do gì để cự tuyệt sao?" Long Nhất cười nói. Hắc ám thế lực sau lưng Long Chiến hắn đã từng được thưởng thức. Hắc ám võ sĩ cùng ma pháp sư tuyệt đối kinh khủng, huống hồ trong lòng hắn đối với bí thất dưới Cấm Thiên ngục giam kia vẫn cảm thấy bất an.

"Vậy ... ..như đã định. Ta sẽ không khiến người thất vọng. Hy vọng người cũng không làm ta thất vọng." Mộc Hàm Yên khẽ đẩy Long Nhất ra, mỉm cười rạng rỡ, tiểu thủ xuất một chiêu vào hư không,

một tiếng hạc kêu vang lên.

Màn đêm phủ xuống, ma pháp đăng đủ mọi màu sắc chiếu sáng trong đêm tối tựa như một khối ngọc bích, tỏa ra quang mang chói mắt.

Long Nhất phi thân tới cửa Đăng Long thành, nhìn ngắm những dòng người bất tận trên con phố ngắn. Nhưng nhân sinh lại chính là ở trong đó.

Đăng Long thành nổi tiếng với Vọng Giang Lô, đứng một bên ngắm nhìn đại giang (dòng sông lớn) cũng là một loại hưởng thụ.

Mặc dù Long Nhất mới quay trở lại không lâu, nhưng nơi này khiến Đăng Long thành trở nên làm mọi người khó quên. Lúc này vừa mới tới cửa thành, chương quỹ đã vội vàng đi ra đón, cúi đầu đưa hấn tới một gian phòng sang trọng nhất.

Một hồ rượu ngon, một vài món rau tinh xảo, gió mát từ cửa sổ thổi vào khiến cho tâm tình Long Nhất cảm thấy bình tĩnh, yên lặng hơn rất nhiều. Đối với chuyện của Mộc Hàm Yên, như thế nào hay thế đó, hấn không tin mình sẽ bị nàng khống chế.

"Hắc ám khí tức ... .." Đột nhiên Long Nhất nhíu mày, huyết sắc khô lâu ở tay trái rung động không thôi.

Nhanh chóng đi tới một bên, Long Nhất đẩy cửa sổ ra, hai mắt nhanh như điện quét về về phía ngã tư đường, nhìn xuyên qua đám người phía trước.

Hai người con gái mặc y phục vải bố xuyên qua đám đông, cách đó không xa là mấy hắc y nhân đầu đội đầu đội bóng đang đuổi theo, bộ dạng như muons bao vây.

Không bao lâu hai người con gái liền đi tới trước Vọng Giang Lô. Đột nhiên một người con gái giống như bị vấp, đột nhiên ngã sấp xuống trên mặt đất. Người con gái kia lo lắng dừng lại, nâng nàng kia dậy, lúc này mấy hắc y nhân đã vây quanh các nàng.

"Cứu mạng... .." một người con gái trong số đó kêu lên, chỉ là vừa mới kêu lên hai từ đó đã ngắt đi.

Chung quanh đã có người nhận ra điều khác thường, vây xem phía xa xa, nhưng không có một ai muốn dính chuyện này vào người.

"Diễn kịch? Không phải diễn cho ta xem sao? Bất quá hành động này cũng quá thất vọng." Long Nhất khẽ nhếch miệng cười, bình thản nhìn xem. Hai người con gái này rõ ràng không khác với những người bình thường, nhưng mấy hắc y nhân đuổi theo phía sau như thế nào lại trùng hợp đuổi tới Vọng Giang Lô nơi hắc đứng, điểm này làm hắc nghi ngờ.

Ngay lúc này mấy hắc y nhân liền bao vây hai nữ nhân đang muốn chạy trốn. Long Nhất vẫn bất động, cười trào phúng rồi xoay người vào trong sương phòng.

"Dừng tay." Một thanh âm mềm mại vang lên, ngay sau đó quang minh ma pháp ba động mãnh liệt, một đạo quang mang ngăn cản đường đi của mấy hắc y nhân.

Long Nhất trong lòng cả kinh, đột nhiên quay đầu lại, liền thấy trong không trung bay tới một người mặc tế tự bào, đầu đội đầu bông, trong tay thiếu nữ cầm quang minh ma pháp trượng. phía dưới thiếu nữ không xa là một nam tử tuấn mỹ, trên người tỏa ra hàn khí, trong tay nam tử này cầm một thanh hàn băng kiếm gần như trong suốt, trong mắt không hề có tình cảm nhìn chằm chằm mấy hắc y nhân

phía trước.

"Ti Bích, Lệ Thanh... .." Long Nhất lẩm bẩm nói, trong lòng kinh hãi không thôi. Hai người bọn họ rốt cục đã trở về.

Trong khi đang nghĩ ngợi thì Lệ Thanh đã cùng mấy hắc y nhân nọ động thủ. Kiếm ảnh chớp động, độ ấm chung quanh trong nháy mắt thấp hơn mười độ.

Lệ Thanh hiện nay đã không thể so với trước kia, vượt qua 18 khảo nghiệm, hẳn đã trải qua vô số lần đứng bên bờ vực sinh tử, tiềm lực toàn thân đã hoàn toàn được bộc phát ra ngoài, mà thiên thần huyết mạch trên người hẳn cũng đã thức tỉnh.

Mấy đạo hàn khí với tốc độ mắt thường khó nhìn thấy được bay đến. Một gã hắc y nhân không kịp né tránh, chỉ thấy thân hình hẳn trong nháy mắt bị sương trắng bao trùm, đột nhiên một thanh âm nứt vỡ vang lên, hóa thành mười khối băng rơi trên mặt đất.

"Là hắc ám võ sĩ." Mục quang Long Nhất chợt lóe lên, điểm nhẹ gót chân, hóa thành một làn khói nhẹ.

Trong không trung đột nhiên hiện lên một trận thất thái quang mang, những hắc y nhân còn lại bị Long Nhất dùng thất thái ma đấu khí bức quay trở lại.

"Thánh quang chiếu khắp." thanh âm ngâm xướng nhẹ nhàng vang lên, quang minh pháp trượng trong tay Ti Bích tản mát ra quang mang nhu hòa chiếu khắp trên người mấy hắc y nhân, trong nháy mắt khiến cho bọn họ mất đi lực phản kháng, rơi xuống đất.

Lệ Thanh nắm lấy hàn băng kiếm, nhìn Long Nhất đang cười, tiến lên hai bước rồi quỳ xuống nói: "Thiếu gia, Lệ Thanh may mắn không

làm nhục mệnh, đã thông qua 18 khảo nghiệm trong tộc."

Long Nhất nâng Lệ Thanh lên, đánh giá hấn từ trên xuống dưới một phen. Đột nhiên cười to, dùng sức vỗ vai hấn một cái, rồi ôm chặt hấn, mỉm cười nói: "Hảo huynh đệ, người như thế nào càng ngày càng phong nhã, làm cho ta sau này như thế nào hòa nhập a"

"Thiếu gia... .." Lệ Thanh thấy ấm áp trong lòng, cảm thấy không được tự nhiên liền đẩy Long Nhất ra. Mặc dù tâm tình xúc động nhưng vẻ mặt vẫn như cũ, lạnh lùng như một bức tượng băng.

Long Nhất quay đầu nhìn về phía Ti Bích, tiến lên, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, cảm giác được thân thể nàng khẽ run rẩy, nhẹ giọng nói: "bảo bối, ta nhớ nàng."

Ti Bích không nói, nhưng một giọt nước mắt từ dưới đầu bông chậm rãi chảy xuống. Tách một tiếng rơi vào vai Long Nhất. Trái tim run rẩy hồi lâu rốt cục cũng bình tĩnh lại.

Một đội tuần tra chạy lại, Long Nhất túm lấy một tân binh, để bọn họ mang mấy hắc y nhân cùng hai nữ nhân này về Tây Môn phủ.

Hai nữ nhân nọ quay đầu, mang theo nước mắt, ánh mắt nhìn Long Nhất như có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói.

"Tựa hồ đã gặp mặt ở nơi nào đó a." Long Nhất cau mày lẩm bẩm nói.

Chương 516: Khinh Vụ, Phiêu Tuyệt

Long Nhất mang theo Lệ Thanh cùng Ti Bích quay lại Tây Môn phủ, đối với hai người, cuộc sống tại Tây Môn phủ khiến hai người luôn nhớ tới.

Nam Cung Hương Vân cùng Phong Linh cũng đều biết hai người. Phải biết lúc đầu Long Nhất cùng Nam Cung Hương Vân thành thân, nửa chừng hần liền chạy ra ngoài, tất cả đều do nha đầu Phong Linh kia hý lộng. Huống hồ Phong Linh, Ti Bích cùng với Nam Cung Hương Vân đã ở với nhau trong một khoảng thời gian, bởi vậy cảm thấy rất quen thuộc, thân thiết. Long Nhất chỉ giới thiệu một chút với Lưu Ly và Liễu Như, còn về phần Nữ Nhi lúc này đang ngoan ngoãn ngủ cùng Tiểu Thục Hiền.

Nói đến cô cháu gái Tiểu Hiền Thục, Long Nhất quyết định bàn bạc với Tây Môn Nộ vào một buổi tối. Cuối cùng Tây Môn Nộ ra lệnh cưỡng ép để Tiểu Thục Hiền ở lại bên cạnh Long Nhất. Lưu Thị cảm thấy rất phẫn nộ nhưng cũng không dám nói gì. Nàng biết nếu mà trở mặt với Tây Môn gia tộc vào lúc này chính là tự tìm đường chết.

Lúc này đêm đã khuya, Lệ Thanh liền đi ra ngoài, lưu lại không gian cho các nữ nhân và nam nhân. Những nữ nhân khác cũng đều mỉm cười đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Ti Bích cùng Long Nhất.

"Bảo bối Ti Bích, lại đây để phu quân ngắm cái." Long Nhất ngồi ở

mép giường mỉm cười, ngoắc tay.

Khuôn mặt Ti Bích có chút đỏ lên, chậm rãi bước tới bên cạnh Long Nhất rồi ngồi xuống. Nàng mạnh dạn đưa mắt nhìn Long Nhất, không một tiếng động phát ra, chỉ có sự yêu thương nhớ nhung.

Long Nhất cũng không thể kìm được, ôm lấy Ti Bích rồi hôn lên đôi môi nàng. Cái lưỡi chui vào cái miệng xinh đẹp của nàng, mao trảo cũng bất tri bất giác cởi xiêm y Ti Bích ra, xoa lên hai khối thịt mềm mại.

"Phu quân... .." Ti Bích quay đầu, cái miệng nhỏ nhắn thoát khỏi sự khống chế, hơi thở gấp gáp, cuống quýt kêu lên. Bàn tay Long Nhất đang xâm nhập vào chỗ thầm kín giữa hai chân nàng.

"Ta biết cân nhắc, nàng yên tâm." Long Nhất an ủi rồi hôn lên khuôn mặt Ti Bích.

"Xin lỗi, cũng đều là ta không tốt." Ti Bích thấy ân hận vì cơ thể thuần âm của mình cho đến nay vẫn chưa tìm được phương pháp giải quyết. Nàng vẫn như cũ, không thể hoàn toàn trao cho Long Nhất.

Đối với thuần âm chi thể, Long Nhất cũng chỉ biết cắn răng chịu đựng. Còn có thể làm thế nào đây? Ti Bích, Vô Song thật không muốn để cho ta sống a.

Nhớ tới Vô Song, Long Nhất có chút buồn bã. Nàng hộ tống Mễ Á hoàng hậu đi tới băng nguyên trong một thời gian dài, theo lý mà nói thì cũng phải sớm trở về rồi. Không biết vì nguyên nhân gì mà lại chậm quay lại như vậy, khiến cho hắn có chút lo lắng.

Vì vậy nguyên bản hai người có một đêm lãng mạn kích tình nhưng cũng chỉ lỏa thể ôm ấp nhau ở một chỗ nói những lời yêu đương, về

chuyện xa cách, về các sự tình đã trải qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, thị vệ Tây Môn phủ đã tới hỏi Long Nhất phải xử lý những tên hắc ám võ sĩ cùng hai nữ nhân tối qua như thế nào.

Long Nhất khẽ cười, rất rõ ràng chuyện tối qua là một cái bẫy. Tuy nhiên kỳ quái là ánh mắt của hai nữ nhân kia như thế nào lại có điểm quen thuộc.

Long Nhất mang theo Lệ Thanh tới đại lao giam giữ phạm nhân của Tây Môn phủ. Quy mô nơi này so với Cẩm Thiên ngục giam thì còn kém xa nhưng độ chắc chắn thì cũng không có gì phải nghi ngờ.

Đối với mấy hắc ám võ sĩ thì Long Nhất trực tiếp tiến hành cấm chế, bọn họ căn bản không phải là người. Không có máu, không sợ đau, chỉ trung thành chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân như một cỗ máy giết người.

Đại lao rất âm u, ẩm ướt. Hơn nữa lại còn có mùi ẩm mốc ôi thiu, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy các loại côn trùng chạy trốn. Hoàn cảnh vô cùng tồi tệ.

Ở bên trong một gian lao phòng, hai nữ nhân đang ôm lấy nhau ngồi ở một góc, khuôn mặt sợ hãi.

"Lệ Thanh, ngươi có nhận ra hai nữ nhân kia là ai không?" Long Nhất đứng ở phía sau Lệ Thanh hỏi.

"Không biết." Lệ Thanh trả lời ngắn gọn. Nếu không phải Ti Bích cứu những người đó, hẳn căn bản không thêm nhìn tới ấy chứ.

"Hai nữ nhân này bị mấy gã hắc ám võ sĩ truy đuổi. Nhưng lại cố

gắng chạy tới dưới mắt ta. Người nói có phải có chút ý tứ?" Long Nhất mỉm cười nói.

Hàn ý trên người Lệ Thanh tăng vọt, lạnh lùng nói: "Như thế xem ra có âm mưu nhằm vào thiếu gia. Hãy giết các nàng đó."

Mục quang Long Nhất lóe lên, ý bảo thủ vệ để hai nữ nhân đi ra.

Hai nữ nhân đưa ánh mắt mông lung, đau đớn và thương cảm nhìn Long Nhất đang nhàn nhã ngồi trên ghế.

Nếu đổi lại là hai nữ nhân bình thường dùng ánh mắt này nhìn Long Nhất, hẳn đã sớm mỉm cười. Nhưng lúc này hẳn cũng nhìn chăm chăm vào mắt hai nữ nhân. Hai nữ nhân này đã có tuổi nhưng trông vẫn còn xinh đẹp. Hơn nữa nghĩ lại cũng có chút quen thuộc, không giống với bình thường.

"Các người lui ra." Long Nhất cảm giác được hai nữ nhân này tựa hồ có lời muốn nói liền phát ray cho thủ vệ bên cạnh lui ra. Chỉ để Lệ Thanh ở lại bên mình.

Hai nữ nhân nọ kích động, khóc nói: "Tham kiến thiếu chủ."

Long Nhất vừa nghe hai người nói.

Thanh âm trẻ trung trong trẻo, cả người không khỏi chấn động. Hẳn đột nhiên đứng lên trước mặt phụ nhân.

"Khinh Vụ? Phiêu Tuyết?" Long Nhất nâng hai nàng đứng dậy, kinh ngạc nói.

Hai phụ nhân khẽ hé môi ngậm xướng, khuôn mặt khẽ vặn vẹo một trận, chỉ chốc lát sau liền biến thành hai nữ nhân trẻ. Bộ dạng này

không phải là Kinh Vụ, Phiêu Tuyết đã mất tích sao?

"Thiếu chủ." Hai nàng kêu lên một tiếng rồi nhảy vào trong lòng Long Nhất.

Lúc này khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất âm trầm. Hắn vỗ về sau lưng hai nàng, ngón tay cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng đặt tại mê huyệt sau lưng các nàng. Hắn không thể không nghi ngờ rằng hai nàng cùng mấy hắc ám võ sĩ bố trí để hắn cứu các nàng. Sau đó phát hiện ra hai người chính là Kinh Vụ và Phiêu Tuyết đã mất tích từ lâu. Nếu hai nàng thật sự phản bội, vậy việc các nàng trở về cũng chỉ có hai động cơ. Thứ nhất là bố trí tai mắt ở bên mình. Thứ hai chính là tự tay đối phó mình.

Tuy nhiên... ..Long Nhất nhíu mày, nghĩ ra có điểm nào đó không thích hợp. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể nhớ nổi có chỗ nào không thích hợp.

Ngay lúc này dị biến đột nhiên phát sinh, hai mắt Kinh Vụ đột nhiên hiện lên một tia hắc khí. Các nàng ôm lấy Long Nhất, mười ngón tay nhỏ bé vươn ra như mười móng vuốt đen từ các phương hướng khác nhau đâm vào toàn thân Long Nhất.

Phanh Phanh hai tiếng, Kinh Vụ cùng Phiêu Tuyết phun ra một ngụm máu tươi, bắn vào vách tường đối diện. Trên thân Long Nhất lóe lên tử quang, khuôn mặt tuấn tú âm trầm như mùa đông lạnh lẽo của tháng 12. Hai mươi ngón tay nhọn dài đang rung động nhấp nhô sau lưng hắn.

"Thiếu gia, người không sao chứ." Hàn quang trong mắt Lệ Thanh lóe lên, lo lắng hỏi. Hàn băng kiếm trong tay cũng nhanh chóng xuất ra hai đạo hàn khí đánh về phía Kinh Vụ cùng Phiêu Tuyết cách đó không xa.

Long Nhất xuất lưỡng đạo chân khí triệt tiêu kiếm khí của Lệ Thanh, khoát tay nói: "Đừng nóng vội, ta không có việc gì."

Ánh mắt Long Nhất tối lại, xiêm y chấn động mạnh. Hai mươi móng vuốt đen sau lưng hấn bắn ra ngoài, găm lên trên vách tường phía sau.

"Phá ma thứ nọ thật là lợi hại, quân sư cũng bỏ ra không ít vốn liếng a." Long Nhất cười âm trầm. Ngay khi Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết nhảy vào trong lòng, hấn đã có sự chuẩn bị. Chân khí cùng tinh thần lực trải rộng toàn thân, cũng không nghĩ đến hai nha đầu này lại sử dụng đến phá ma thứ trong truyền thuyết. Hai mươi móng vuốt này trong nháy mắt xuyên qua vòng chân khí bảo hộ của hấn. Theo truyền thuyết phá ma thứ có thể phá ma pháp đấu khí kết giới, tuy nhiên nếu ma pháp đấu khí kết giới đạt đến một cường độ nhất định thì phá ma thứ cũng không làm được gì.

Phá ma thứ này mặc dù xuyên qua chân khí bảo hộ của Long Nhất nhưng cuối cùng không đâm tới được nữa. Hơn nữa trong cơ thể Long Nhất còn có Lôi Thần khải giáp, cảm ứng được nguy hiểm liền tự động phản kích. Long Nhất cuối cùng không cso việc gì, chỉ là cũng xuất mồ hôi lạnh toàn thân. Bởi vì chân khí bảo hộ của hấn cũng mặc dù dày chặt nhưng thiếu chút nữa cũng hoàn toàn bị đâm thủng. Nếu như Long Nhất xao nhãng khinh địch thì đã mất mạng.

Long Nhất đi tới trước mặt Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết, nhìn vẻ mặt dữ tợn của các nàng, tựa hồ hận không thể nuốt hấn vào trong bụng.

Long Nhất để hai ngón tay lên mi tâm của các nàng, một hồi lâu sau mới xoay người lại. Trong ý thức hải hai người có một đoàn hắc khí mạnh mẽ, chính là hắc ám ma pháp khống chế tâm thần.

Nguyên lai là hắc ám luyện hồn thuật. Mặc dù có chút phiến toái nhưng cũng không phải là không có cách giải. Chỉ là cần phải có thời gian. Long Nhất đã rõ ràng, đưa tay điểm hai nàng một cái rồi đưa hai nàng rời khỏi lao phòng của Tây Môn phủ.

Trở lại đại viện, Long Nhất trước tiên để Ti Bích áp dụng quang minh tịnh hóa thuật để Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết tắm rửa một lần. Sau đó lập tức cùng chúng nữ ngồi ở đại sảnh kể lại chuyện vừa rồi.

"Xem ra Long Chiến đã nóng vội, Đẳng Long thành cũng không còn mấy ngày bình an. Những ngày tới phu quân phải cẩn thận hơn nữa a!" Nam Cung Hương Vân khẽ thở dài, là con gái thế gia, nàng đối với phương diện này hiểu rất rõ ràng.

Long Chiến muốn đánh sao? Chính thức Long Chiến sợ rằng muốn tiêu diệt hắn. Long Nhất cảm phá ma thú trong tay thầm nghĩ trong lòng. Bất quá loại chuyện này hắn sẽ không nói ra, dù sao cũng chỉ là đoán.

"Long Chiến lần này thật sự tốt. Những phá ma thú này chính là có tiền cũng không mau được. Thật sự là hảo đồ vật a." Long Nhất cười hắc hắc, một lần ám sát hắn liền mất đi 20 phá ma thú, lại còn mang lại cho hắn hai tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc. Mua bán như này thật là lãi.

"Nhưng mà phu quân à, sau khi nghe người nói chuyện Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết, ta thấy có chút không đúng a." Trầm ngâm hồi lâu Phong Linh đột nhiên nói.

"Không đúng chỗ nào? Nói ta nghe một chút." Long Nhất mỉm cười nhìn Phong Linh, cổ vũ nàng nói ra.

Chương 517: Tác dụng của Nữ Nhi

Chúng kiến ánh mắt cổ vũ của Long Nhất, Phong Linh sắp xếp câu chữ một chút rồi nói: "Nếu không có cái bẫy này mà chỉ có đoạn sau thì đây hoàn toàn là một diệu kế. Nhưng lúc bắt đầu để cho phu quân cùng Khinh Vụ và Phiêu Tuyết gặp nhau thật sự là sai lầm. Nếu như đúng là Long Chiến tính toán kế hoạch này, sau đó lại để cho thất bại, chẳng lẽ chỉ để Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết tiến hành ám sát không thôi sao?"

Long Nhất gật đầu ý bảo Phong Linh tiếp tục nói.

"Ta có một loại cảm giác, đây chính là mưu đồ người nào đó cố ý để phu quân biết kết cục này. Người đó cố ý để cho phu quân biết được Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết kỳ thật đã bị khống chế tới ám sát, nhưng rốt cục có dụng ý gì thì ta cũng không biết." Phong Linh liền nói.

"Nhưng mà phu quân bây giờ mới biết Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết bị hắc ám luyện hồn thuật khống chế. Chỉ cần giải trừ hắc ám luyện hồn thuật này không phải việc gì cũng biết sao?" Nam Cung Hương Vân liền hỏi.

Long Nhất mỉm cười nói: "Kỳ thật ta cũng có cảm giác giống Phong Linh, vô luận là Long Chiến hay quân sư sau lưng hắn đều là người thông minh tuyệt đỉnh. Như vậy chắc chắn còn có hậu chiêu, về phần đó là cái gì thì chúng ta phải đợi."

Trong sương phòng tao nhã, hai cô gái xinh đẹp lỏa thể đang ngồi trên giường, toàn thân tỏa ra hắc vụ nhàn nhạt. Thân thể tuyệt mỹ mông lung, như ẩn như hiện, có lẽ người có khả năng kiểm chế kém sẽ phải phun huyết tại chỗ khi nhìn thấy cảnh này.

Long Nhất đặt tay sau gáy hai nàng, hai mắt nhắm lại, trên trán hiện lên nếp nhăn. Hắc ám khí tức trong cơ thể hai nữ nhân này có chút kỳ quái, bức xuất ra ngoài không ngờ lại tự động hấp thu lại, thật là vô cùng kỳ quái.

Tuy nhiên điều này cũng không làm khó Long Nhất. Bởi vì Long Nhất có Nữ Nhi.

Lúc này Nữ Nhi đang ngồi đối diện với Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết, chớp hai mắt thật to nhìn hắc vụ tụ lại nồng đậm trên người các nàng. Khi chúng đã đạt đến độ dày nhất định thì Nữ Nhi liền mở cái miệng nhỏ nhắn ra, hắc vụ ngay lập tức như nước lũ chui vào trong miệng, sau đó lại ngóng cổ bắt đầu chờ đợi. Phảng phất như hắc vụ này là mỹ vị hiếm có trên thế gian.

Thể chất Nữ Nhi cực kỳ đặc thù, tại Lôi Thần cấm khu vực, tam đầu ma long bị thôn phệ long thể, phạm là năng lượng gì đó nó đều thích. Hơn nữa thân thể có hắc ám thuộc tính nên năng lượng của hắc ám hệ là thích nhất. Nhìn bộ dạng chảy nước miếng của nó cũng đủ biết.

Bị Nữ Nhi hút như thế mấy lần, Long Nhất thu công đứng lên, trên trán hấn đầy mồ hôi, khuôn mặt biểu lộ sự hạnh phúc. Hắc ám năng lượng trong ý thức hải của hai nha đầu này đã bị rửa sạch gần hết. Ý thức bản thân cũng dần khôi phục, còn một ít hắc ám năng lượng hoàn toàn có thể bị các nàng tự luyện hóa.

"Cha. Nữ Nhi còn muốn nữa." Nữ Nhi thấy ngày hôm nay trôi qua rất nhanh, không khỏi làm nũng trong lòng Long Nhất.

Long Nhất trợn mắt nhìn. Chính mình sớm muộn gì cũng bị nha đầu kia ăn mất. Hắn lấy từ trong không gian giới chỉ ra một đĩa hạch ma thú cấp A đưa cho Nữ Nhi, vỗ vỗ vào đầu bảo nó đi ra ngoài chơi với Tiểu Thục Hiền.

Có được linh thực, Nữ Nhi cũng không hề quán lấy Long Nhất, chạy đi tìm Tiểu Thục Hiền.

Long Nhất lấy cái áo ngủ bằng gấm phủ lên người Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết, che bốt đi xuân quang, sau đó ngồi ở trong phòng, chậm rãi nâng chén trà xanh lên. Ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc qua hai nàng, bộ dạng trầm ngâm.

"Tên quân sư kia rốt cuộc muốn làm cái gì? Chuyện này không thể lại đơn giản như vậy!" Long Nhất lắc đầu lẩm bẩm nói, chén trà trong tay vừa buông xuống lại cầm lên. Hiển nhiên vấn đề này khiến hắn suy nghĩ trong lòng.

Thực lực Long Nhất lúc này tại Thương Lan đại lục đã là cao thủ tuyệt đỉnh. Quân sư kia muốn đối phó với Tây Môn gia tộc, không lý nào lại không nghiên cứu về mình. Chẳng lẽ hắn thật sự tin nhiều phá ma thú như vậy có thể giết được mình sao? Vậy hắn biết rõ không thể giết được mình mà vẫn cho Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết đi động thủ với mình. Chẳng những phá ma thú trân quý như vậy rời vào tay mình mà còn trả lại Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết cho mình. Như vậy không phải là ngốc sao?

"Không lẽ ... .." Long Nhất hơi trầm ngâm nhìn chằm chằm vào Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết đang nằm trên giường, than nhẹ một tiếng, sẽ không phải như mình nghĩ chứ.

Ngay lúc này Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết đang hôn mê đột nhiên máy

động mi mắt, chậm rãi mở mắt ra.

"Đây là đâu a?" Khinh Vụ tỉnh táo đầu tiên, nhìn Phiêu Tuyết đang nằm ở bên cạnh nghi hoặc hỏi một câu. Đột nhiên thần sắc nàng đại biến, ngồi dậy hoảng loạn kêu to: "Ngọc Tả, Ngọc Tả ... .."

Khinh Vụ vừa quay đầu lại nhìn thấy Long Nhất đi tới, chẳng biết vì sao lệ rơi đầy mặt.

Lúc này Phiêu Tuyết cũng đã tỉnh lại, cùng Khinh Vụ nhìn nhau, đồng thời rơi nước mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của Long Nhất càng ngày càng gần, tựa hồ không dám tin đó là sự thật.

"Thiếu chủ, ta... ..chúng ta không phải đang mơ chứ." Khinh Vụ thì thào, đưa tay nhéo mình để tự kiểm tra, phát hiện có cảm giác.

Hai nàng cơ hồ đồng thời nhảy lên, quỳ trên giường, rung giọng nói: "Tham kiến thiếu chủ."

Long Nhất ngồi xuống mép giường, lấy chăn phủ lên hai nàng rồi nói: "Các người mới tỉnh lại, không cần phải đa lễ."

"Thiếu chủ, hương lâu còn có Ngọc Tả... ..Ngọc Tả nàng... ..ô... .." Khinh Vụ không nói được nữa, đột nhiên khóc rống lên.

Khinh Vụ vừa khóc, nhất thời cũng khiến Phiêu Tuyết khóc theo, nước mắt rơi xuống, chỉ chốc lát đã khiến áo ngủ bằng gấm ướt một mảng lớn.

Long Nhất nhớ lại Ngọc Tả nọ, trong lòng không khỏi đau xót, than nhẹ một tiếng rồi ôm hai người vào trong lòng.

"Thiếu chủ, Ngọc Tả đã chết, nàng đã chết. Đều bởi vì cứu chúng ta,

là chúng ta hại chết nàng, ô ô... .." Phiêu Tuyết trong lòng Long Nhất thốn thức tự trách mình.

Long Nhất ôn nhu an ủi, hai tay vỗ nhẹ lên lưng hai nàng. Hắn có thể cảm nhận được hai nàng thật sự đau khổ. Hai người có thể nói là được nâng đỡ bởi Ngọc Châu, cũng chính là nàng đưa hai người gia nhập Thiên Võng. Mặc dù Ngọc Châu không lớn hơn hai nàng bao nhiêu nhưng mà tình cảm của hai nàng dành cho Ngọc Châu còn hơn tình cảm dành cho tỷ tỷ, mà giống như là mẫu thân.

Nhớ tới vừa rồi còn mới hoài nghi các nàng, Long Nhất tự cười chế giễu. Bộ dạng hai người các nàng như thế, nhìn thế nào cũng không giống kẻ phản bội. Chính là tự mình có chút nhạy cảm.

Đợi đến khi tâm tình hai nàng khôi phục lại, Long Nhất nghiêm mặt hỏi: "Ngày đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

Hai nàng cất giọng khàn khàn bắt đầu kể lại đêm ác mộng đó. Đó là một đêm mưa to khiến cho Ý Hương Lâu sinh ý lạnh lùng. Các tiểu thư đều rảnh rỗi, chính vì vậy Ngọc Châu liền phân phó mọi người quay lại phòng.

Sau khi đóng cửa, Ngọc Châu liền triệu tập tình báo viên đến mật thất thương nghị chỉnh lý lại tin tức tình bào thu thập được. Lúc này Ý Hương Lâu đã đóng chặt cửa, đại môn đột nhiên bị oanh kích, vô số hắc y nhân xông vào, gặp người giết người. Hơn nữa bọn họ hình như vô cùng rõ ràng cấu tạo của Ý Hương Lâu, dĩ nhiên vị trí của mấy gian mật thất trong đó cũng đều biết rõ. Rất nhanh chóng liền có một đội hắc y nhân hướng tới bên này.

Ngọc Châu chỉ biết lúc ấy Ý Hương Lâu chắc chắn có nội gian chỉ điểm. Bây giờ Ý Hương Lâu bị bao vây, Long Chiến chắc chắn có chuẩn bị, nhất thời sẽ không thể đợi được cứu viện tới cứu.

Nhân viên Thiên Võng tình báo cũng không phải ai cũng có thể sử dụng ma pháp đấu khí. Chẳng hạn như nhân viên tình báo ở thanh lâu này cơ hồ đều là nữ tử phong trần, chỉ nhận được huấn luyện về phương pháp tình báo và một vài loại mê dược, chân chính đánh nhau chắc chắn sẽ chết.

Ngọc Châu ngay lúc đó đã ra một quyết định, lệnh cho tất cả mọi người phải chết. Nàng đột ngột ra tay xuất thủ, ngoại trừ Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết ra, tất cả nhân viên tình báo đều bị giết chết. Là người phục trách Ý Hương Lâu, thực lực Ngọc Châu rất giỏi, giết mấy nữ nhân tay không tấc sắt chỉ mất vài phút.

"Khinh Vũ, Phiêu Tuyết, chúng ta có nội gian. Ngoại trừ các người, ai ta cũng không có tin tưởng. Dù sao tất cả đều đã chết, chết ở trong tay ta so với chết trong tay địch nhân còn tốt hơn." Ngọc Châu nhìn hai nàng đang sợ hãi nói.

Ngọc Châu trước khi chết cấp cho hai nàng dược vật đặc chế để thu liễm khí tức trên người, giúp cho hai nàng giả chết. Sau đó liền mở cửa mật thất chi môn đánh giết ra ngoài.

"Chúng ta không dám mở mắt, một lúc sau thì nghe thấy tiếng Ngọc Tả kêu thảm thiết. Chúng ta nghĩ bọn họ đang liều mạng, nhưng phát hiện thân thể không chịu sự khống chế của bản thân. Ngay sau đó cảm thấy rất nóng, rất nóng, rồi sau đó ngất đi, sau đó... .." Khinh Vụ nói đến đây đột nhiên nhíu mày.

"Sau đó như thế nào?" Mục quang Long Nhất chợt lóe lên, vội hỏi.

Khinh Vụ lắc đầu nói: Ta không biết, hình như đã phát sinh một vài thứ, nhưng ta không thể nghĩ ra.

"Phiêu Tuyết, người nghĩ đi đâu vậy?"

"Ta cũng giống như vậy. Sau khi hôn mê liền không có ấn tượng gì. Sau khi tỉnh lại nhìn thấy thiếu chủ, nhưng chúng ta hình như đã ngủ thật lâu, tựa hồ mơ một giấc mơ rất dài. Nhưng lại không nghĩ ra." Phiêu Tuyết đáp.

"Thiếu chủ, người hình như thay đổi rất nhiều." Khinh Vụ đột nhiên nói.

"Thay đổi? chỗ nào thay đổi?" Long Nhất liền hỏi.

"Già hơn." Phiêu Tuyết tiếp lời nói

"Trầm mặc hơn." Trước kia năng lực của thiếu chủ lộ ra ngoài, nhưng bây giờ lại nội liễm hơn rất nhiều. Khinh Vụ nhẹ nói.

"Hai năm, một vài thứ đã có chút thay đổi." Long Nhất mỉm cười nói.

"Hai năm?" Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết cả kinh kêu lên một tiếng, cả hai người đều ngây ngốc. Các nàng chỉ mới hôn mê một chút, như thế nào đã là hai năm trôi qua. Chẳng lẽ bởi vì Ngọc Tả lúc đầu cho các nàng ăn hai lạp dược vật mà có công hiệu như vậy?

Chương 518: Cứu âm luyện hồn trận

Trong thư phòng Tây Môn Nộ, hai phụ tử ngồi đối diện nhau ở chiếc bàn lớn, không khí có vẻ lạnh lùng.

"Vũ nhi, làm đại sự không từ thủ đoạn, không thể mềm lòng, nếu không sẽ mang đến tai ương." Tây Môn Nộ nhìn chăm chăm ái tử, trong giọng nói có chút tức giận.

"Khin Vũ cùng Phiêu Tuyết là người của ta, không có sự đồng ý của ta, không ai có thể thương tổn các nàng." Long Nhất không nường nhịn, nhìn Tây Môn Nộ nói, từng chữ đều mang theo sức lực, biểu hiện quyết tâm của hắn.

Bàn tay Tây Môn Nộ dưới bàn dường như khẽ run lên, một lúc lâu sau mới đứng lên, quay lưng về phía hắn, nhìn lên bức họa tổ tiên trên tường, chậm rãi nói: "Vũ nhi, người không phải là một cá nhân, gánh nặng người mang trên vai là hưng vong của cả Tây Môn gia tộc. Tâm huyết bao nhiêu năm rồi của Tây môn gia tộc không chỉ vì một ý niệm của người mà bị hủy trong chốc lát."

Long Nhất cũng đứng lên, nhìn Tây Môn Nộ, trong lòng có chút chua chát. Nhưng nếu bắt hắn giết Khinh Vũ cùng Phiêu Tuyết thì hắn tuyệt đối không làm được.

"Ta cùng Long Chiến đấu tranh nhiều năm như vậy, hắn mặc dù không phải là một minh chủ nhưng tuyệt đối cũng là kẻ thành tinh.

Theo các loại tín hiệu thì rõ ràng là nhắm vào Tây Môn gia tộc chúng ta. Hai nha đầu nọ có lẽ đang ở trong thế cục mà không tự biết. Nhưng mà vô luận như thế nào, vì Tây Môn gia tộc, các nàng không thể lưu lại." Tây Môn Nộ nói.

Long Nhất biết Tây Môn Nộ nói không sai. Nếu đó thực sự là thế cục trong thế cục, vậy máu chốt hoàn toàn ở trên hai người Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết. Long Nhất giả thiết là hai nha đầu Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết đã phản bội hẳn, nhưng sau khi hai nàng tỉnh lại thì phát hiện là không phải như vậy. Tình cảm của các nàng là hoàn toàn chân thành, chắc chắn không phải đang đóng kịch. Hơn nữa thân thể, mỗi bộ vị đều không có gì dị trạng. Vậy rốt cuộc đã xuất hiện cái gì?

"Cha, cho con một chút thời gian, con nhất định xử lý thỏa đáng chuyện này. Tin tưởng rằng sẽ có biện pháp giải quyết loại chuyện này." Long Nhất nhẹ nhàng nói.

"Cho ngươi năm ngày. Ngày Ngạo Nguyệt đế quốc bị diệt vong không xa, Long Chiến khẳng định sẽ sớm động thủ." Tây Môn Nộ trầm giọng nói.

Năm ngày? Long Nhất thở một hơi, xoay người rời khỏi thư phòng của Tây Môn Nộ.

Ban đêm, một bóng người quý mị đáp xuống phía sau hậu viện Lệ Nhân phường.

"Nữ nhân này lại vừa chạy đi đâu rồi?" Long Nhất mở cửa khuê phòng Mộc Hàm Yên, nhưng phát hiện bên trong không có một bóng người, không khỏi thì thào nói.

Đi tới trong viện, Long Nhất đang nhìn chung quanh, đột nhiên đưa

ngón tay bắn ra một đạo chỉ kinh nhằm góc tối bắn tối.

Chỉ nghe lách cách một tiếng, bạch quang hiện lên. Long Nhất thấy trước mặt mình xuất hiện một con bạch hạc, ánh mắt phẫn nộ nhìn chăm chăm vào hắn.

"Ha ha, Bạch Vũ, mau mau thông báo cho chủ nhân của ngươi. Bảo nàng ta kín đáo đến đây." Long Nhất mỉm cười bảo, không để ý bạch hạc đang phẫn nộ vì hắn đã bắn một đạo chỉ kinh vào nó.

Bạch Vũ nhẹ nhàng kêu lên vài tiếng, hiển nhiên vô cùng bất mãn đối với Long Nhất.

Vừa mới rồi không có một bóng người nào trong phòng ngủ, đột nhiên lại xuất hiện một làn hương thơm, Mộc Hàm Yên xuất hiện trước mắt Long Nhất, giận dữ nói: "Khó trách Bạch Vũ luôn không thích ngươi. Bởi vì người luôn khi dễ nó."

Long Nhất nhìn phong vận mê người tỏa ra từ trên người Mộc Hàm Yên, cười hắc hắc nói: "Ta làm sao khi dễ nó. Khi dễ nó cũng chính là khi dễ ngươi."

Mộc Hàm Yên trợn mắt nhìn Long Nhất. Long Nhất kích động ham muốn. Trong đêm khuya như thế này, một nam nhân cùng một nữ nhân gặp nhau, không khỏi sinh ra không khí mập mờ. Đặc biệt hai người đã từng có quan hệ. Mộc Hàm Yên mặc bộ quần áo màu hồng mang theo sự kích động đam mê mạnh, ít nhất nhìn mắt Long Nhất cũng thấy thế.

"Ngươi muốn làm gì?" Mộc Hàm Yên ôm lấy ngực, lui ra phía sau từng bước một. Làm gì nàng không nhìn ra ham muốn tình dục nồng đậm trong mắt Long Nhất, nhưng tình nhân chơi trò này có thể tăng thêm tình thú.

"Làm gì? Câu hỏi này rất hay, không bằng chúng ta vào nhà cẩn thận thảo luận chuyện này." Trong lòng Long Nhất rộn ràng, tiến lên hai bước, nâng cằm Mộc Hàm Yên lên, cười đậm dạt nói.

"Không muốn... ..nhân gia sợ hãi... .." Mộc Hàm Yên khổ sở nhìn Long Nhất, giống như đang ở dưới miệng sói.

Long Nhất nuốt nước miếng, đối với các loại thủ đoạn của Mộc Hàm Yên, hắn coi như đã chứng kiến nhiều. Mỗi một lần đều có thể thỏa mãn hắn, thỏa mãn cảm giác chinh phục của nam nhân. Nữ nhân này vốn là vưu vật trời sinh.

"Đừng sợ hãi, hãy nghe lời bổn thiếu gia, bổn thiếu gia sẽ không làm hại ngươi." Long Nhất cười đậm đi tới ôm lấy Mộc Hàm Yên đang kêu lên sợ hãi, mang vào trong phòng. Một âm thanh vang lên, Bạch Vũ ở ngoài cửa chỉ là một tiểu súc sinh cũng không rõ tại sao chủ nhân sợ hãi kêu lên như vậy mà trong lòng lại hưng phấn?

Hương sắc tràn ngập trong khuê phòng, ngọn đèn mờ ảo, tiếng rên rỉ làm cho người ta phải đỏ mặt, trống ngực đập nhanh.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, Mộc Hàm Yên đang quỳ trên giường, bộ móng trắng bóc nhô cao, còn Long Nhất đang quỳ từ phía sau, ôm lấy chiếc eo thon, mạnh bạo đánh tới.

Mộc Hàm Yên rên rỉ phối hợp với Long Nhất thì thô bạo. Mái tóc dài phủ trên giường, da thị trắng nõn, nhãn nhụy đã biến thành đỏ hồng, ở phía trên phủ một tầng mờ hôi trong suốt.

"Vũ... ..ta không... ..không chịu được... ..ngươi tha cho ta đi." Mộc Hàm Yên kêu lên một tiếng, hai tay nắm chặt lấy giường, đôi móng rung mạnh một trận, lại một lần nữa đạt tới đỉnh, cả người

hoàn toàn vô lực, nằm trên giường.

Một lúc lâu sau Mộc Hàm Yên mới lấy lại tinh thần, chui vào trong lòng Long Nhất, hai mi run run, thở một hơi dài. Lúc này nàng không hề nghĩ đến lợi ích, thành công hay thất bại nào cả, chỉ muốn được hưởng thụ trong lồng ngực ấm áp này, khí tức khiến nàng an tâm. May mắn là lồng ngực này còn mở ra cho nàng, may mắn là hắn còn đang ở bên nàng.

"Vũ, người đến tìm ta có chuyện gì sao?" Mộc Hàm Yên vuốt ve bắp thịt rắn chắc của Long Nhất rồi hỏi.

"Có chuyện ta cũng không hiểu được, muốn hỏi người có biết hay không." Long Nhất vuốt ve da thịt Mộc Hàm Yên, rồi đem sự tình quý dị lần trước chứng kiến tại Cấm Thiên ngục giam nói lại một lần.

Thân thể mềm mại của Mộc Hàm Yên chấn động, hai mắt đột nhiên mở lớn, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Người có thể dẫn ta tới mật thất đó xem được không?"

"Bây giờ người còn sức sao?" Long Nhất vừa thấy phản ứng của Mộc Hàm Yên, biết nàng đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra, tâm tình nhất thời liền hứng thú.

"Có muốn thử lại." Mộc Hàm Yên thần sắc kiêu mị nhìn Long Nhất, đưa tay nắm lấy mệnh căn của Long Nhất.

Long Nhất thật ra không ngại tái chiến cùng Mộc Hàm Yên đại chiến 300 hiệp, chỉ là trong lòng thật sự nghĩ tới vấn đề kia, vì vậy liền mỉm cười nói: "Người thật sự là hay quên, cũng không biết vừa rồi ai mới khóc cầu xin dừng lại. Tốt thôi, người có thể đứng lên để ta xem sao.

Trong bóng đêm mịt mù, Long Nhất cùng Mộc Hàm Yên thần không

biết quỷ không hay tiến vào trong ngự thư phòng của Hoàng cung, định từ cửa ngự thư phòng tiến vào mật thất nọ. Cấm Thiên ngục giam không cần dùng xúc cốt công cũng có thể vào được, nhưng không thể vào được mật thất nọ.

Long Nhất tìm được cơ quan mở cửa thông đạo trong ngự thư phòng, cùng Mộc Hàm Yên nhảy vào trong đó. Thông đạo này thật dài, vẫn như cũ không có một tia sinh khí, trống rỗng không giống như trước đây, sau khi được sử dụng liền bị vứt bỏ.

"Âm sát chi khí nồng đậm, là nơi thật tốt để bồi dưỡng oán linh." Mộc Hàm Yên nhíu mày nói.

Long Nhất cau mày, hẳn không có nghĩ tới điều này. Chẳng lẽ mục đích của mật thất này là để gã quân sư dùng âm sát chi khí bồi dưỡng oán linh?

Hai người tới gian thạch thất lớn nhất nọ, cũng chính là thạch thất mà hắc ám ma pháp sư nọ làm phép. Long Nhất liền hoa chân múa tay kể lại tình huống đã chứng kiến.

"Người đã nói là có hơn trăm người sắp thành tường người. Sau đó pháp sư niệm chú, trên người liền toát ra hắc vụ hình người bay trên không trung có đúng không?" Mộc Hàm Yên hỏi.

"Không sai. Sau đó những người đó với mắt thường có thể thấy được nhanh chóng trở nên khô héo, cuối cùng trở thành xác khô." Long Nhất trả lời.

Long Nhất nói xong liền mang Mộc Hàm Yên đi tới nơi để những hài cốt kia. Tử khí dày đặc khiến người ta muốn ốm. Nơi này âm sát chi khí đạt đến mức độ dày đặc, sinh ra vong linh sinh vật.

Mộc Hàm Yên nhíu đôi mi thanh tú nhìn một cái xác khô gàn nhất. Đột nhiên nàng niệm vài câu chú ngữ với tốc độ rất nhanh. Một đạo hắc mang xuất hiện trên người xác chết này, chỉ thấy xác chết này tỏa ra một trận khói nhẹ, trong sương khói có một vài u ám ma pháp lóe lên.

"Đây là ma pháp gì?" Long Nhất đi tới dị thể lâu như vậy cũng chưa bao giờ nhìn thấy loại ma pháp kỳ lạ như thế.

Mộc Hàm Yên nhìn Long Nhất, cũng không trả lời hắn, ngược lại ngưng trọng nói: "Xem ra ta đã đoán đúng, là Cửu âm luyện hồn trận, một trong hắc ám hệ ma pháp trận phức tạp nhất, sử dụng linh hồn luyện chế cực kỳ tà ác.

"Ta chỉ biết hắc ám luyện hồn thuật. Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cái gì là Cửu âm luyện hồn trận." Long Nhất nhìn chăm chăm Mộc Hàm Yên. Hắn kế thừa tri thức 500 năm trước, với vong linh ma pháp, với hắc ám hệ ma pháp, có thể nói tương đối hiểu rõ. Nhưng cũng chưa từng nghe nói qua Cửu âm luyện hồn trận. Có lẽ chỉ có Hoàn đoạn sơn mạch của Thương Nguyệt đại lục mới có. Chẳng lẽ thể lực hắc ám sau lưng Long Chiến cũng đến từ nơi đó, hoặc là Mộc Hàm Yên dạy hắc ám ma pháp này cho bọn hắn.

Mộc Hàm Yên dời ánh mắt, nhẹ giọng nói: "Người không biết không có nghĩa là không có. Thế giới này không hề đơn giản giống như người tưởng tượng."

"Đúng vậy tuyệt không đơn giản như người nói. Cửu âm luyện hồn trận này không giống." Long Nhất nhún vai, không hề hỏi tới. Hắn mặc dù biết Mộc Hàm Yên mười phần thì chín phần là đến từ phiến đại lục nọ. Nhưng lúc này hình như là nàng ta cũng không rõ.

Mộc Hàm Yên trong đầu chợt động, tựa hồ hiểu được Long Nhất có

ý gì đó. Nàng nhìn về mặt vừa rồi của Long Nhất thì hình như cũng không có phát hiện gì. Có lẽ chỉ là do nàng suy nghĩ nhiều.

"Hàm Yên, người nếu đã biết Cửu âm luyện hồn trận này, hẳn là cũng biết rằng xây dựng trận pháp để luyện xuất linh hồn rất cường đại phải không?" Long Nhất liền hỏi.

"Một khi luyện thành công thì vô cùng cường đại. Bọn họ đầu tiên luyện chế âm linh tương đối yếu rồi dùng máu động vật bồi dưỡng. Một năm sau khi hình thành huyết linh liền sử dụng tinh thần lực cường đại của hơn một nghìn người hình thành trận pháp đặc thù. Niệm chú thôi động tinh khí trên người bọn họ luyện chế bồi dưỡng huyết linh. Luyện chế thành công huyết linh có thể tồn tại độc lập, cũng có thể nhập vào con người. Bởi vì hấp thu hơn một ngàn tinh thần lực khiến cho nó có sức kháng cự cực mạnh với tinh thần ma pháp." Mộc Hàm Yên giải thích. Hiển nhiên đối với Cửu âm luyện hồn trận này cũng không có xa lạ.

"Vậy theo người nói thì huyết linh này so với hắc ám vu linh còn muốn lợi hại, hung dữ hơn vong linh BOSS. Nếu luyện chế được 100 cá thể không phải là thiên hạ vô địch sao." Long Nhất liền nói.

"Người cho rằng huyết linh chính thức được luyện chế dễ dàng như vậy sao? Đầu tiên việc lựa chọn âm linh cực kỳ nghiêm khắc. Còn phải có hơn 1000 loài người có tinh thần lực cường đại. Người tưởng dễ kiếm sao? Cho dù các điều kiện đó đều có thể phù hợp thì cuối cùng có thể thành công hay không cũng chỉ có một phần mười khả năng. Hơn nữa phải hao phí lượng lớn tài lực, tinh lực cùng thời gian." Mộc Hàm Yên không chút tức giận nói.

Long Nhất chỉ nghĩ thôi cũng tưởng tượng được. Hơn một ngàn người có tinh thần lực cường đại rất khó có thể tìm được. Tinh thần lực cường đại tất nhiên là ma pháp sư. Nhưng sử dụng hơn một

ngàn ma pháp sư luyện chế một huyết linh, cái giá này thật sự quá lớn. Lần trước nhìn lên lúc luyện chế thì phần lớn chỉ là người có tinh thần lực cường đại hơn người bình thường một chút.

Đột nhiên Long Nhất hồi tưởng lại theo như lời Mộc Hàm Yên nói vừa rồi, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, vì vậy vội hỏi: "Người vừa mới nói luyện chế thành công huyết linh có thể nhập vào trong cơ thể người sống. Điều đó là thật sao?"

"Đúng rồi. Đây là chỗ đáng sợ nhất. Loại huyết linh này có thể xâm nhập vào trong cơ thể người sống mà không bị phát hiện. Chỉ có khi thi thuật giả niệm chú ngữ, lúc đó huyết linh trong cơ thể mới có thể đột nhiên thức tỉnh, giết chết linh hồn trong cơ thể người sống, tiến hành khống chế thân thể đạt tới mức thần không hay, quỷ không biết." Mộc Hàm Yên nói.

Long Nhất chấn động cả người, đột nhiên hẳn hiểu được rốt cuộc có chỗ nào không đúng. Nguyên nhân quả thật là ở trên người Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết. Quân sư nọ hao tổn tâm cơ bày ra cái bẫy như vậy, sử dụng hắc ám luyện hồn thuật bình thường che dấu. Hẳn đối với hiểu biết về nhân tâm đã đạt tới một loại cảnh giới cao. Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết sau khi được giải trừ hắc ám luyện hồn thuật liền khôi phục lại tính cách của mình, còn ai hoài nghi các nàng đây? Nếu trên người các nàng thực sự bị huyết linh nhập vào vậy thì hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng được. Mộc Hàm Yên đã nói qua sự cường đại của huyết linh. Nếu đột nhiên nó tấn công giết chết linh hồn bên trong cơ thể thì cũng không có gì khó khăn cả.

Cho dù nếu là chính mình hay là phụ thân Tây Môn Nộ sinh ra hoài nghi cũng chỉ là giết chết Khinh Vụ cùng Phiêu Tuyết chứ tuyệt đối không thể thương tổn huyết linh trong cơ thể các nàng. Đến lúc đó người của Tây Môn gia tộc không thể ứng phó kịp.

"Hàm Yên, nếu một người bị huyết linh xâm nhập vào mà không tự biết. Vậy phải làm như thế nào mới có thể hủy diệt huyết linh trong cơ thể người đó mà không làm thương tổn tánh mạng người đó?" Long Nhất nghĩ tới đây liền vội hỏi.

Mộc Hàm Yên trầm ngâm một hồi lâu rồi lắc đầu nói: "Ta không có biện pháp giải quyết. Huyết linh một khi luyện chế thành công sẽ rất khó bị tiêu diệt. Đại ma đạo sư hoặc là Kiếm thánh cũng không phải là đối thủ."

Long Nhất bối rối đi lại lòng vòng trong mật thất, nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp nào hay cả.

"Vũ, chẳng lẽ ngươi hoài nghi bên người ngươi có người bị huyết linh xâm nhập?" Mộc Hàm Yên nhìn thần thái Long Nhất, không khỏi biến sắc mặt hỏi.

Long Nhất than nhẹ một tiếng, gật đầu. Đem chuyện của Kinh Vụ cùng Phiêu Tuyết nói một lần, hắn dám khẳng định tám chín phần mười là chắc chắn.

"Biện pháp duy nhất chính là mang các nàng tới mật thất, sử dụng một kết giới tinh thần cường đại phong tỏa mật thất. Trong khi giết các nàng thì sử dụng linh hồn hỏa đốt cháy thi thể bức huyết linh ra. Nếu không có đại ma tầm sư có tinh thần hệ pháp sư cấp bậc cao thì đừng di chuyển chúng. Đem chúng vây khốn trong tinh thần kết giới." Mộc Hàm Yên nói.

"Không được." Long Nhất nghe xong liền nói như chém đinh chặt sắt. Bắt hắn giết các nàng, lại còn phải đốt xác. Hắn tuyệt đối không thể hạ thủ được.

"Nếu hai nha đầu này thật sự bị huyết linh nhập vào, ngươi cũng đã

biết có hậu quả gì. Khi ở tại Thương Nguyệt thành không phải người đã thi triển thủ đoạn tàn nhẫn?" Mộc Hàm Yên hừ lạnh một tiếng nói.

"Ta tàn nhẫn với địch nhân, còn hai nàng đều là người mà ta phải bảo vệ." Long Nhất thản nhiên nói.

Mộc Hàm Yên sững sốt, hai mắt có chút đau buồn. Hắn chỉ tàn nhẫn với địch nhân, cũng chính là nói với nàng?

"Đã như vậy người tự mình nghĩ biện pháp bảo vệ các nàng đi." Mộc Hàm Yên khế cắn môi, xoay người bỏ lại Long Nhất một mình, quay trở về theo đường cũ. Nàng cũng không biết tại sao khi nghe được những lời đầy chân tình này của Long Nhất thì lại cảm thấy khó chịu như vậy. Cho dù vẫn tự biết mình và Long Nhất chỉ có quan hệ lợi dụng. Tại sao lại phải quan tâm? Tại sao lại phải động tâm? Tất cả không phải đều do mình tự chọn sao?

Long Nhất nhìn bóng lưng Mộc Hàm Yên, khế thở dài. Thật sự là phiền a. Chuyện của Kinh Vụ cùng Phiêu Tuyết nên giải quyết như thế nào đây? Như thế nào mới có thể không thương tổn tới tính mạng các nàng mà lại hủy diệt được huyết linh đã xâm nhập vào trong cơ thể đây?

Long Nhất không quay lại theo đường cũ mà đi vào bên trong mật thất, dùng sức cốt công thu nhỏ người lại chui vào trong động khẩu.

Đè nén sự xúc động trong lòng xuống, Long Nhất đi tới lao phòng mà Mộ Dung Thục Ngọc ở.

Trong phòng tối đen, nhưng đối với Long Nhất đây không phải là vấn đề. Hắn thấy Mộ Dung Thục Ngọc đang nằm ngủ say trên chiếc giường lớn. Không biết bởi vì duyên cớ gì, khóe miệng nàng có một dòng nước miếng chảy ra khiến cho Long Nhất không nhìn được

cười thầm trong lòng. Nỗi phiền muộn trong lòng đã giảm đi rất nhiều.

Nhẹ nhàng ngồi ở bên mép giường, Long Nhất nhìn không được đưa vuốt mái tóc rối bời của Mộ Dung Thục Ngọc, sau đó lau nước miếng trên khóe miệng nàng, nhẹ giọng cười nói: "Thật sự là một con lợn nhỏ ngu ngốc."

Có lẽ thanh âm của Long Nhất khiến cho Mộ Dung Thục Ngọc giật mình, cơ thể nàng trong nháy mắt căng ra, nhưng lại lập tức buông lỏng, nghe hơi thở dường như cũng đã tỉnh lại, khuôn mặt tươi cười có chút ửng hồng.

"Được rồi, khẩu thủy đại vương – đại vương chảy nước miếng – tỉnh lại rồi thì dậy đi." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Mộ Dung Thục Ngọc mặc áo ngủ bằng gấm vàng trên người, nàng nhắm mắt kéo chăn trùm kín người. Hiển nhiên là xấu hổ vì bị Long Nhất giễu cợt.

"Ta không phải là khẩu thủy đại vương. Người mới là khẩu thủy đại vương. Đáng ghét." Thanh âm Mộ Dung Thục Ngọc từ trong chăn truyền ra.

"Ha ha, người nhìn xem gối của người đã bị ướt đẫm. Không thể nào là ta làm chứ." Long Nhất cười ha ha nói.

Mộ Dung Thục Ngọc đột nhiên từ trong chăn chui ra, bá lấy cổ Long Nhất, cả giận nói: "Không được cười, không được cười ta."

Long Nhất có thể nhìn thấy trong bóng đêm. Mộ Dung Thục Ngọc này mặc nội y trong suốt của Lệ Nhân Phường bên trong áo ngủ. Quả nhiên là có sức hấp dẫn mãnh liệt, từ người nàng tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Hai mắt Long Nhất lấp loáng trong đêm đen cũng khiến cho Mộ Dung Thục Ngọc nhận thấy được mình đang bị tiết lộ xuân quang. Nàng kêu lên một tiếng, dùng chân quấn mình lại.

"Sắc lang. Ngày đó người đi tới mật thất xem xét, hại ta chờ người cả ngày cũng không thấy người đi ra. Hôm nay như thế nào lại mò tới phòng ta để làm gì? Có chủ ý quý quái gì thì nói mau." Mộ Dung Thục Ngọc gầm gừ nói.

"Ách... ..cái này có liên quan gì tới hai chuyện kia không?" Long Nhất nghi hoặc hỏi.

"Đương nhiên là có. Ngày đó người không đánh đã chạy. Ta đã rất tức giận, cho nên không muốn nhìn thấy người." Mộ Dung Thục Ngọc tính tính như một tiểu hài tử.

"Vậy ý của người là nếu ngày đó ta đánh với người thì tối nay có thể lại đến đánh người. Đây là ý của người chứ gì?" Long Nhất cười xấu xa nói.

Mộ Dung Thục Ngọc tươi cười, không hề để ý đến hắn.

"Không để ý tới ta thì ta có thể đi. Cảm thương cho ta nửa đêm bị bệnh tương tư, không thể làm gì khác hơn là chạy tới tìm người. Nếu người không muốn nhìn thấy ta vậy để cho ta bị bệnh tương tư hành hạ chết đi." Long Nhất ôm ngực đau khổ nói.

Mộ Dung Thục Ngọc bật cười, đưa tay đánh vào ngực Long Nhất mắng: "Đáng ghét, đáng ghét, tử quý."

Tử quý? Long Nhất rùng mình, toàn thân dờng như bị điện đánh trúng, lông mao toàn thân dựng đứng lên. Một câu tử quý này không

phải là câu nữ nhân thường thích nói với tình nhân của mình sao?

Long Nhất nắm lấy tay Mộ Dung Thục Ngọc, vô sỉ cời giầy tới gần, chui vào trong chăn với Mộ Dung Thục Ngọc. Một thân nội y tuyệt đẹp chui vào trong lòng Long Nhất, da thịt mềm mại không gì so sánh được, so với lụa thượng đẳng cũng chỉ có hơn chứ không có kém.

Mộ Dung Thục Ngọc tựa trong lồng ngực Long Nhất, nghe được tiếng tim nàng đập thành thạch. Người khí tức nam nhân khiến cho hơi thở dồn dập, giống như tiểu mã đang phi như bay.

Long Nhất chỉ vỗ nhẹ lên lưng Mộ Dung Thục Ngọc, cũng không có hành vi gì, khiến cho trong lòng nàng có chút chờ mong, có chút khẩn trương. Mộ Dung Thục Ngọc sinh ra có chút thất vọng.

"Tây Môn Vũ, ngươi làm sao vậy?" Mộ Dung Thục Ngọc hỏi.

"Không có gì, để ta ôm ngươi một cái thật chặt. Ngươi khỏe không?" Thanh âm Long Nhất có chút uể oải. Hắn tựa đầu vào bộ ngực mềm mại của Mộ Dung Thục Ngọc. Hắn bây giờ vì chuyện của Kinh Vụ cùng Phiêu Tuyết nên rất phiền não, không có tâm tình gì nghĩ đến chuyện nam nữ.

Bộ dạng của Long Nhất khiến cho Mộ Dung Thục Ngọc nổi tình mầu tử. Nàng không nói nữa, ôn nhu ôm lấy Long Nhất, nhẹ vỗ về hắn.

Một lúc lâu sau, Long Nhất đột nhiên mở miệng lẩm bẩm trong lòng Mộ Dung Thục Ngọc: "Cửu âm luyện hồn trận... ..cửu âm luyện hồn trận... ..ta nhất định đã xem qua cái tên này ở đâu đó."

Chương 519: Nháo sự

Bỗng nhiên Long Nhất vùng ra từ trong lòng Mộ Dung Thục Ngọc, đứng lên, khẩn cấp nhảy ra khỏi giường phóng đi.

Âm thanh đóng cửa lao phòng truyền lại. Mộ Dung Thục Ngọc lẳng lẳng chưa có hồi phục tinh thần lại. Tên gia hỏa này đi đâu thai hay sao mà vội vã như vậy? Đến nói một lời cũng không kịp nói đã vội chạy đi.

Ngay lúc này thì cửa thiết lao lại mở ra. Long Nhất lao đến, cũng không đợi Mộ Dung Thục Ngọc kịp phản ứng, liền ôm chặt lấy nàng, lưu lại một tiếng cảm ơn rồi lại xông ra ngoài.

"Tử quỷ này." Mộ Dung Thục Ngọc thì thào mắng một câu, nhưng trong lòng cũng cảm thấy một mùi vị ngọt ngào.

Long Nhất quay lại Tây Môn phủ liền tự mình bế quan trong mật thất, lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bộ sách, chính là những quyển sách đã lấy từ Thánh điện.

Ban đầu nghe đến Cửu âm luyện hồn trận, Long Nhất chỉ nghĩ là nó được xây dựng dựa trên hắc ám luyện hồn thuật. Sau khi tựa trong lòng Mộ Dung Thục Ngọc liền phát giác ra cái tên Cửu âm luyện hồn trận này hình như đã gặp qua ở đâu.

Về bộ sách ma pháp trận đã thất truyền từ lâu tại Thương Lan đại lục. Lưu truyền tới hậu thế cũng đều không trọn vẹn, không được đầy

đủ. Lần trước tại Thánh điện thu được không ít sách về ma pháp trận. Chỉ là lúc ấy hắn mới chỉ đọc qua nên đã nhìn thấy cái tên Cửu âm luyện hồn trận này.

Long Nhất với tốc độ cực nhanh đọc các bộ sách về ma pháp trận, rốt cục ở trong một quyển cao cấp ma pháp trận đồ giải cũng tìm được cái tên Cửu âm luyện hồn trận. Đây là một cấm trận của hắc ám hệ ma pháp trận. Mặt trên có văn tự màu đỏ nói rằng bởi vì đây là một ma pháp trận cực kỳ tà ác nên chỉ tham khảo chứ không nên sử dụng. Nếu sử dụng trận pháp này luyện chế huyết linh thì sẽ trở thành kẻ địch của cả đại lục.

Trên cuốn sách kể lại chi tiết phương pháp luyện chế, nhưng lại không có phương pháp phá giải huyết linh, khiến cho Long Nhất thất vọng không thôi.

Long Nhất vừa nhìn thấy một bộ sách, hai mắt đột nhiên sáng ngời. Trong cuốn sách này không có giới thiệu như các cuốn sách khác mà là một cuốn sách nói một cách bao quát về toàn bộ ma pháp trận. Cẩn thận đọc kỹ, với trí nhớ của Long Nhất cùng tốc độ đọc sách, việc đọc sách này không làm mất nhiều thời gian của hắn.

Nhìn Long Nhất đắm chìm trong hải dương sách, tìm tòi đọc hiểu về nguyên lý chính của ma pháp trận, Long Nhất đã đạt được mục đích, chỉ có thể dùng hai từ khiếp sợ mà hình dung. Về ma pháp trận, Long Nhất chỉ đọc vài quyển sách không đầy đủ nên đối với ma pháp trận thấy vô cùng thần bí và phức tạp.

Hiện tại nhìn thấy một cuốn sách hệ thống như vậy liền say mê đọc cuốn cấu thành ma pháp trận kỳ diệu này, những phù văn khiến hắn cơ hồ không thể tự kiềm chế.

Khi Long Nhất từ mật thất đi ra thì đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Cũng có thể nói hắn đã ở tại mật thất ngày ngốc suốt một ngày một đêm. Tuy nhiên hắn không có chút uể oải nào cả. Ngược lại thân thể còn khỏe mạnh hơn.

"Vũ nhi, ngươi có điều tra ra điều gì không?" Tây Môn Nộ nhìn về mặt xuân phong đặc ý của Long Nhất liền hỏi. Phải biết rằng mấy ngày trước hai phụ tử chỉ vì chuyện có giết hay không giết Khinh Vụ và Phiêu Tuyết mà ầm ĩ.

"Có chút thông tin, nhi tử đã biết Long Chiến động tay động chân trên người Khinh Vụ và Phiêu Tuyết. Cho nên phụ thân yên tâm đi." Long Nhất cười nói.

"Như thế thì rất tốt. Hôm nay ta còn có một việc trọng yếu giao cho ngươi." Tây Môn Nộ cũng hiểu rõ Long Nhất. Nếu hắn nói có thể giải quyết thì chắc chắn sẽ làm được.

"Phụ thân hãy nói đi." Long Nhất liền bảo.

"Theo Thiên Võng báo cáo thì các thế lực của Long Chiến đã bắt đầu xuất động. Phía bắc Quang Minh thành có chút bất an, ngươi tự thân đi một chuyến. Chuyện Quang Minh thành tuyệt đối không cho phép có sai sót." Tây Môn Nộ trầm giọng nói.

Long Nhất nhanh chóng hỏi Tây Môn Nộ là chuyện gì. Quang Minh thành là đại thành thị tại bắc bộ biên cảnh của Cuồng Long đế quốc, không chỉ có mậu dịch tập trung mà còn là thành thị quân sự trọng yếu. Phía bắc cách đó vài trăm dặm trước kia là thuộc bản đồ của Ngạo Nguyệt đế quốc.

Nếu như Băng Phong thành bị phá, quân đội Cuồng Long đế quốc sẽ phải quay trở lại Quang Minh thành. Nếu lúc này quân sư khống chế được Quang Minh thành thì sẽ có vấn đề lớn, rất không ổn.

Cường Long đế quốc Bạch Vân thành có Cáp Lô bị Long Nhất khống chế. Nếu như Bạch Vân thành có thể ổn định thì sự tranh giành quyền lực của Tây Môn gia tộc tại đây sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng.

Trên đường lớn, Long Nhất mặc quần áo bằng lụa trắng đi lại giữa đám đông. Đi theo bên cạnh hắn là hai thiếu niên mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, còn cách phía sau hắn 10 bước là một người toàn thân phát ra hàn ý, đó chính là Lệ Thanh.

"Thiếu gia, chúng ta đi đây đây?" Khinh Vụ mặc nam trang, nhẹ giọng hỏi. Bên ngoài trước mặt ngoại nhân nàng không thể gọi Long Nhất là thiếu chủ, vì vậy liền gọi hắn là thiếu gia.

"Cứ đi thì các người sẽ biết." Long Nhất thản nhiên nói.

Không lâu sau nhóm người Long Nhất đi tới địa điểm nổi tiếng của Đẳng Long thành. Khinh Vụ, Phiêu Tuyết nhìn thấy con đường này vô cùng quen thuộc, khuôn mặt chợt trở nên trắng bệch, hiển nhiên nhớ tới cơn ác mộng hai năm trước.

Đi không lâu nữa Long Nhất liền quyết định dừng lại tại một thanh lâu, Ý hồng ôi thúy lâu. Đó cũng chính là Ý Hương lâu trước đây.

"Thiếu ... ..thiếu gia... .." Phiêu Tuyết nắm chặt ống tay áo Long Nhất, trước mắt như toàn máu tươi, lửa cháy lớn, tiếng kêu thê lương tuyệt vọng, tất cả đều rõ ràng phảng phất như mới phát sinh hôm qua.

Đứng trên lầu đón khách, Oanh Oanh Yến Yến thấy nhóm người Long Nhất đi vào người nào cũng tuấn mỹ bất phàm, vội vàng chào mời.

Long Nhất vỗ nhẹ vào bàn tay nhỏ nhắn của Kinh Vụ cùng Phiêu Tuyết, tiến vào trong Ý hồng ôi thúy lâu.

Lão bản nương với chiếc eo nhỏ nhắn, bộ môn to, nhanh chóng đi lên đón tiếp. Một nhóm người đang ăn cơm, mỗi người với con mắt bất hảo nhìn Long Nhất. Hắn được lão bản nương tự thân tiếp đón, điều đó cho thấy thân phận hắn không phải tầm thường.

"Tây Môn thiếu gia, cơn gió nào thổi ngài tới đây." Lão bản nương thật sự xinh đẹp, khi nói chuyện thì bộ ngực rung lên mãnh liệt.

Nhưng bên cạnh Long Nhất toàn là nữ nhân xinh đẹp tựa thiên tiên. Cho nên nữ nhân như vậy hắn sẽ không thèm liếc mắt một cái.

"Ta tới tìm mẫu thân của Hoa Thúy Nương." Long Nhất trực tiếp nói ra một câu, sau đó đi lên trên lầu. Lần trước đã tới đây một lần nên hắn biết khuê phòng mẫu thân Thúy Nương ở đâu.

Sắc mặt lão bản nương biến đổi, vội vàng đi theo lên nói: "Oh, Tây Môn thiếu gia, mẫu thân Thúy Nương đang có khách, bây giờ thật sự không tiện gặp a. Nếu không ta gọi Hi Hồng bồi tiếp ngài."

Long Nhất nhú mày, Lệ Thanh ở phía sau liền nhắc lão bản nương sang một bên, nhất thời xao động ồn ào một trận.

Chương 520: Suy nghĩ của thiên tài ma pháp trận

Long Nhất dẫn Kinh Vụ, Phiêu Tuyết còn có Lệ Thanh lên thẳng trên lầu, căn bản không ai dám cản.

Lên tới trên lầu, cửa khuê phòng của Thúy nương lại có hai tên đại hán thân mặc giáp dày đứng đó, nhìn thấy đoàn người Long Nhất cực kỳ hung hăng càn quấy đi đến, nhất thời thần kinh khẩn trương tiến nhập vào trạng thái chiến đấu.

Cũng chỉ trong một sát na, hai đạo hàn khí chợt lướt qua, hai tên đại hán này liền bị sương trắng phủ đầy người không thể động đậy, hành động khả dĩ duy nhất là hai đôi mắt đang kinh sợ.

"Ưng công tử, ngài dừng thế này, ngài say rồi, á." Long Nhất xuất thủ đang muốn đẩy cửa mà vào, liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu kinh hoàng của Thúy nương, mắt hắn khẽ thoáng qua một thần sắc quái dị, khoe miệng lại cười mỉm như có như không.

"Thúy. Thúy nương, bản công tử đối với nàng thế nào nàng còn không rõ sao?" Một giọng nam ngọng ngịu vang lên, xem ra thật sự là đã uống quá nhiều

"Thúy nương hiểu, thế nhưng Thúy nương không thể tiếp nhận" Thúy nương hô hấp có chút dồn dập.

"Tại sao? Là bởi vì tên xú tiểu tử ngày hôm đó sao? Hắn có gì tốt?"

Hắn chẳng có điểm nào hơn bản công tử" nam nhân như một con sư tử bị chọc giận gào điên cuồng, ngay sau đó là một trận binh binh bang bang của đồ sứ vang lên.

"Không.không muốn, Ưng công tử, ngài thả thiếp ra đi" tiếng âm thanh xé quần xé áo vang lên, Thúy nương vô lực khóc lóc cầu xin.

Khóe miệng Long Nhất nở một nụ cười lạnh, kết một tiếng đẩy của phòng ra, càng thêm hứng thú đứng nhìn đôi nam nữ bên cửa sổ. Thúy nương kinh hoàng lúng túng, đôi mắt ướt lệ, một phần áo trên bả vai đã bị xé rách, còn Long Ưng người đầy mùi rượu, khuôn mặt phần nộ co rúm lại.

"Công tử, công tử." Thúy nương nhìn thấy Long Nhất, bỗng nhiên đẩy Long Ưng ra, như yển quay về tổ nhào vào lòng Long Nhất khóc rống lên.

Long Nhất vỗ lưng Thúy nương. Trào phúng nhìn Long Ưng, cười nói:" thái tử điện hạ, ngài cũng dùng thủ đoạn này sao, phong lưu tình thánh lúc trước đi đâu mất rồi?

"Tây Môn Vũ. Lại là người, vì sao lần nào người cũng phải chống đối với ta" túy ý của Long Ưng tựa hồ trong một sát na biết mất vô ảnh vô tung, lưu lại chỉ là nỗi căm hận tràn đầy trong lòng.

Long Nhất cười cười, lắc đầu nói : " người quá coi trọng bản thân rồi, dựa vào người bây giờ không xứng làm đối thủ của ta"

"Người.người sẽ chết rất khó coi" Long Ưng hừ một tiếng, tức giận đi ra ngoài.

Ngay sát na khi Long Ưng đi ngang qua Long Nhất, huyết sắc khô lâu trong lòng tay trái Long Nhất khẽ rung, lập tức quay về bình thường.

Long Nhất chau mày quay đầu nhìn theo bóng Long Ưng, tên gia hỏa này tựa hồ như có gì đó không đúng.

Lúc này, khuôn mặt Thúy nương ửng hồng đẩy Long Nhất ra. Mang theo một chút ngượng ngùng và bất an.

"Lau nước mắt đi" Long Nhất từ không gian giới chỉ lấy ra một chiếc khăn tay cho Thúy nương, lập tức tìm một cái ghế ngồi xuống, Kinh Vụ và Phiêu Tuyết nhu thuận đứng sau xoa bóp bả vai hắn.

Thúy nương lau nước mắt. Nhìn Kinh Vụ và Phiêu Tuyết đang phục vụ Long Nhất liền ngẩn ra, lập tức lộ ra vẻ mặt hoài nghi. Mặc dù Kinh Vụ và Phiêu Tuyết thân mặc nam trang, nhưng dáng người mảnh khảnh cùng với ngũ quan tinh trí đã làm lộ ra thân phận nữ nhi của các nàng.

Long Nhất thoải mái rên một tiếng, khe đánh mắt với Lệ Thanh, Lệ Thanh liền đi ra ngoài. Thuận tiện đóng cửa lại.

Thúy nương nắm chặt chiếc khăn trong tay, lặng lẽ cất nó vào trong tay áo của mình, sau đó châm một bình trà ngồi đối diện Long Nhất.

"Công tử mời dùng trà" Thúy nương rót một chén trà đặt trước mặt Long Nhất. Mắt trộm nhìn hắn một cái, lại không nghĩ Long Nhất đang nhìn nàng với chút tiểu ý, vì vậy vội vàng thu lại ánh mắt, tim đập thình thịch.

"Thúy nương, thân phận của Long Ưng nàng biết từ khi nào?" Long Nhất không chút kinh tâm hỏi.

"Trước đây vài hôm nghe từ miệng các tỷ muội, nhưng thân phận của công tử thì ta mới vừa mới biết" Thúy nương hít sâu một hơi,

nàng cũng không nghĩ tới nam tử nhìn thấy mấy hôm trước lại là Tây môn phủ nhị thiếu gia thanh thế trùng thiên.

"Nàng nếu biết Long Ưng là thái tử, vì sao không theo hắn?" Long Nhất tiếp tục hỏi, một kỹ nữ thanh lâu nhỏ bé bị thái tử này xem trúng. Sợ rằng ai biết cũng sẽ cho rằng đây là phúc phận tu mấy kiếp.

"Thái tử mặc dù thân phận tôn quý, nhưng tình cảm là việc không thể dùng thân phận để đo lường, hắn có thể chiếm được thân thể của tiểu nữ, nhưng tim tiểu nữ vĩnh viễn chỉ trao cho người mình thích" Thúy nương khẽ đáp, trong ánh mắt có vài phần kiên định cũng có vài phần khổ sở không biết làm sao.

"Vậy người trong tim nàng là ai?" Long Nhất cười nhấp một ngụm trà hỏi.

Khuôn mặt Thúy nương càng thêm hồng, ê a nói không thành lời, đợi đến khi nàng lấy đủ dũng khí ngẩng đầu lên, nhìn thấy Long Nhất cầm chén trà suy nghĩ xuất thần, trong đôi mắt có chút thương cảm cùng hồi ức, còn có một chút vô lực tang thương, giống như sáng sớm hôm đó khi mở cửa sổ nhìn thấy hắn. Một thân bạch y, mái tóc dài đen nhánh, con mắt thương cảm, trong một sát na làm cho tim nàng run rẩy như bị chập điện, cũng từ đó in lại hình bóng hắn.

Nếu không phải vì sát na đó, nói không chừng nàng đã sớm khuất phục dưới tay Long Ưng, gái thanh lâu vẫn là gái thanh lâu, có nhiều người theo đuổi cũng không thể biến nàng thành khuê nữ đài các, tấm thân thanh bạch cũng chỉ là một loại vật phẩm mà thôi, giá cao thì bán, cùng với những thanh lâu nữ tử khác bản chất không khác.

Nhưng trong tim đã in dấu một bóng hình như vậy, làm cho nàng sản sinh một tia hi vọng, cho dù trao thân cũng phải trao thân cho người nàng thích, bởi vậy mới vô lực phản kháng khi bị Long Ưng ức hiếp.

Tuy nói về chính trị thì gái thanh lâu như các nàng không dám với cao, nhưng gái thanh lâu rất nhiều chuyện, người của tam giáo cửu lưu ra vào không dứt, cho nên căn bản mỗi cô gái thanh lâu đều có chút hiểu biết đối với cục thế đại lục hiện nay.

Thế lực một tay che trời của Tây môn gia tộc cùng với sự suy thoái về quyền lực của Long thị hoàng tộc rất dễ khiến cho người ta nghĩ ngợi lung tung, khi Thúy nương biết Long Nhất là Tây Môn gia tộc nhị thiếu gia mang đầy màu sắc truyền kỳ, nếu muốn nói đáy lòng không có một chút ý nghĩ thì không có khả năng, như thế vừa là người mình thích mà cũng lại là người có năng lực bảo hộ mình, việc này quả thực là Quang Minh thần phù hộ, cơ hội ở trước mắt, nàng thế nào lại không muốn vội vàng nắm bắt đây?

"Muốn làm lão bản nương của Ý Hồng Ôi Thúy Lâu này không?" đột nhiên Long Nhất thốt ra một câu, làm cho Thúy nương lấy làm kinh hãi.

"Muốn" Thúy nương do dự vài giây liền đáp vội, nàng vốn muốn xin Long Nhất mang nàng theo, cho dù ở bên cạnh hắn làm thị nữ cùng đã hài lòng thỏa mãn rồi. Nhưng làm lão bản nương của thanh lâu này thì lại là chuyện khác, làm lão bản nương tuy nói vẫn là cuộc sống đưa đón mời chào, nhưng tối thiểu thì tấm thân thanh bạch của nàng vẫn được giữ gìn, hơn nữa dưới sự bảo vệ của Tây Môn gia tộc ai còn dám đến gây chuyện. Chẳng những thế mà nàng có thể vì người trong tim làm chút chuyện, việc này mới làm cho nàng cực kỳ thỏa mãn.

"Rất nhanh thôi nàng sẽ được toại nguyện" Long Nhất cười nhạt nói, Thúy nương này tâm tính kiên định, cũng thông minh lanh lợi. Bồi dưỡng một chút liền có thể một mình đảm đương trọng trách.

Lúc này, trong hậu viện Ý Hồng Ôi Thúy Lâu, hơn mười cái xác nằm trên ngọn giả sơn và trong rừng cây, mỗi cái xác đều biến thành băng, giữa họng có một vết thương tinh tế, thoát nhìn giống như là đã bị đặt trong hàm băng vài ngày rồi.

Lệ Thanh từ một tòa nhà hai tầng ở hậu viện đi ra, thần tình trước sau như một vẫn băng lãnh và hờ hững, bên trong mấy cái mật thất ở trong căn phòng ngay sau lưng gần một trăm người chết đứng đương trường

Lệ Thanh cầm kiếm đi tới trước, lại nghe thấy một tiếng thét thất thanh, lão bản nương của Ý Hồng Ôi Thúy Lâu này đang biến sắc nhìn hẳn.

Hàn quang trong mắt Lệ Thanh lóe lên. Hàn băng kiếm trong tay xuất ra một đường vòng cung màu trắng, chỉ thấy một cái đầu bay lên, hết thảy quay trở về yên tĩnh.

Hàn băng kiếm chỉ xuống mặt đất. Vài giọt máu tươi chảy xuống, khi chảy xuống mũi kiếm biến thành một khối đá màu máu rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang đàng đàng.

Một giây sau, Long Nhất dẫn theo Kinh Vụ, Phiêu Tuyết còn có Thúy nương xuất hiện trước mặt Lệ Thanh, khuôn mặt Thúy nương có chút trắng bệch nhìn thi thể cụt đầu của lão bản nương. Hiển nhiên trước kia chưa từng thấy qua cảnh máu me như vậy.

"Giải quyết hết rồi chứ?" Long Nhất hỏi.

"Đúng vậy, thiếu gia" Lệ Thanh đáp một cách đơn giản.

Long Nhất nhìn quanh, lúc trước khi Ý Hương lâu bị huyết tẩy. Long Thi lại dám khoa trương tại chỗ cũ làm ra một cứ điểm tình báo của

bọn chúng, quả nhiên là không để hấn trong mắt, nợ máu trả bằng máu là nguyên tắc của hấn, mà đây gần như mới chỉ là bắt đầu.

Long thị hoàng tộc trong mắt bách tính thiên hạ là chính thống của Cuồng Long đế quốc, Tây Môn gia tộc từ thế cục trước mắt không thể động thủ trước, như vậy sẽ công khai nhổ cái đinh mà Long thị hoàng tộc đã đóng xuống, tùy tiện tìm một tên nào đó hồ ngôn loạn ngữ với bách tính, xem xem tên quân sư kia có thể nhẫn nại đến lúc nào. Nếu đợi tới khi quân đội từ Ngạo Nguyệt đế quốc quay về. Sợ rằng hấn muốn ra tay cũng không có cơ hội.

"Hoa ở đây nở quá đẹp" Long Nhất nhìn chăm chú tiên hoa rực rỡ trong viện lắm bả nói.

"Đúng vậy, cũng không biết vì sao, hoa trong viện này so với hoa bên ngoài sáng nở rất nhiều mà tối tàn cũng rất nhiều, thật sự là rất kỳ quái" Thúy nương lúc này mới thích ứng, nghe Long Nhất tự nói một mình liền đáp.

"Kỳ quái sao?" Long Nhất lạnh nhạt hỏi lại một câu, đột nhiên nhấc tay lên, trong tay bốc lên một tầng thanh quang nhàn nhạt, chỉ thấy hấn khẽ thổi, đột nhiên trong không gian liền có một trận gió lớn thổi tới, mấy đóa tiên hoa diễm lệ kia liền bị thổi bay cả gốc rễ lên lưng chừng trời.

Đợi hết thầy ngừng lại, dưới đất một mảnh ngổn ngang, làm cho mọi người kinh ngạc chính là trên mảnh đất tròng các loại tiên hoa đủ màu sắc lại xuất hiện một cái ma pháp trận phát tán quang mang nhàn nhạt.

"Khốn linh ma pháp trận" ánh mắt Long Nhất chớp một cái, hấn hôm nay đối với các loại ma pháp trận đã rõ như lòng bàn tay, nhìn ma pháp trận này một cái liền biết tên của ma pháp trận.

Mấy đạo chân khí từ ngón tay Long Nhất bắn tới bốn hướng Khốn linh ma pháp trận, mấy khối ma tinh thạch cung cấp ma pháp lực xinh xịch bay lên, quang mang của ma pháp trận trong một sát na âm đậm dần. Một trận hắc vụ nồng nồng từ trong bay ra, hàn khí lạnh lẽo lập tức bao phủ toàn bộ hậu viện, trong đó có một hình ảnh máu đỏ giống hình người thoát ẩn thoát hiện.

"Âm linh." Long Nhất cả kinh trong lòng, cảm ứng được một luồng vong linh khí tức cường đại, vì để tránh phiền toái, hắn tạo một cái kết giới cách ly toàn bộ hậu viện với bên ngoài.

"Là Ngọc tỷ, đó là Ngọc tỷ" Khinh Vụ và Phiêu Tuyết nhìn thấy âm linh màu đỏ bay lơ lửng trong không trung, không tìm được lệ trào hô to.

Long Nhất cũng chấn động tâm thần, âm linh màu đỏ mơ hồ có chút đường nét giống Như Ngọc vài phần, mà càng làm cho hắn chấn kinh và vui mừng chính là âm linh này lại không giống như những âm linh khác nhìn thấy người liền tấn công, nó lại phát ra một tin tức tỏ vẻ thân thiết, muốn tới gần nhưng lại không dám tới gần.

"Như Ngọc, đừng sợ, tới đây" Long Nhất thử dùng tinh thần lực giao lưu cùng với âm linh màu đỏ này, nói gì thì âm linh cũng là vong linh sinh vật không có ý thức, trừ phi là u linh cấp BOSS mới có thể có ý thức sau khi hình thành, nhưng lại không lưu lại ý thức lúc trước, thế nhưng từ âm linh màu đỏ này xem ra, ý thức của Như Ngọc tựa hồ như vận lưu giữ được một phần, cho nên khi nhìn thấy người quen liền biểu hiện vẻ thân thiết.

Âm linh phát giác ra tiếng gọi của Long Nhất, nó cẩn thận bay đến, tới trước mặt Long Nhất, mang theo một một khí tức nóng rực và kỳ lạ, đó là một loại nhiệt lượng âm lãnh, xem ra thì biểu đạt này không

hợp lí, nhưng cảm giác chân thật thế này. Long Nhất cũng không biết loại âm linh đặc biệt này sản sinh như thế nào, có lẽ là lúc trước khi Ý Hương lâu bị thiêu hủy đã hấp thu nhiệt lực hỏa hệ, cho nên hình thành âm linh có thuộc tính thiên nhiên hiếm thấy.

"Nhu Ngọc, nhận ra ta không? Ta là nhị thiếu chủ đây" Long Nhất khẽ nói. Giơ tay hương tới âm linh, nhưng âm linh kia lại không có ý lùi lại, tiếp đó liền tùy ý để cho tay Long Nhất phủ tới.

Âm linh là thể tinh thần thuần túy. Tinh thần lực của Long Nhất phủ trong lòng bàn tay không ngờ khi chạm vào cũng có cảm giác. Âm linh kia có chút cạ cạ mặt vào lòng bàn tay Long Nhất, tựa hồ như rất vui vẻ.

"Ngọc tử, bọn muội là Khinh Vụ và Phiêu Tuyết đây" Khinh Vụ và Phiêu Tuyết nhìn thấy âm linh này không nhận ra bọn họ, thương tâm trong lòng càng thêm sâu đậm, khóc lóc thút thít.

Âm linh cảm giác được sự bi thương của Khinh Vụ và Phiêu Tuyết, quay đầu lại nhìn hướng bọn họ, có chút chần chừ vươn cánh tay màu đỏ trong suốt muốn lau đi nhưng giọt lệ của các nàng. Chỉ là Khinh Vụ và Phiêu Tuyết không có tinh thần lực đặc thù, tay của âm linh như không khí xuyên qua mặt bọn họ.

Long Nhất nhìn sắc trời, dùng tinh thần lực giao lưu cùng âm linh một phen, liền thu nó vào trong hắc ám thứ nguyên không gian của mình. Dự định tra lại tàng thư trong thánh điện một lần nữa, xem xem việc này rốt cuộc là thế nào.

Long Nhất vung chưởng đánh bay mảnh đất dãn khốn linh ma pháp trận, quả nhiên như hấn dự đoán bên dưới hai mét phát hiện một đôi hài cốt. Chính là một nhân viên Thiên Võng và một cô nương vô tội bị tử vong khi Ý Hương Lâu bị thiêu hủy hai năm trước. Long Nhất dặn

dò thuộc hạ đuổi hết khách của Ý Hồng Ôi Thúy lâu, cho người đem hai bộ hài cốt này đi hậu táng, đồng thời gọi vài tình báo viên của Thiên Võng tới làm cô nương mới của thanh lâu, thuận tiện tiến hành huấn luyện tình báo cho Thúy nương.

Về phần Hi Hồng – một đầu bài khác của Ý Hồng Ôi Thúy lâu, nàng ta vốn là tình báo nhân viên của Long thị. Số phận có thể suy đoán được, mặc dù nàng ta cầu xin nói nguyện ý đem việc cơ mật của Long thị tiết lộ ra, nhưng những điều nàng biết thì Long Nhất cũng biết. Hơn nữa làm tình báo quan trọng là lòng trung thành, cho dù nàng thật sự có năng lực thì Long Nhất cũng làm sao dám mạo hiểm mà dùng nàng ta đây.

***

Đêm đen.

Mùa đông đến muộn tựa hồ như lúc này cuối cùng đã quay lại nề nếp, hàn phong gào rú trong không trung mang theo những bông tuyết li ti.

Trong căn phòng ngủ trang nhã bố trí kết giới trùng điệp, Khinh Vụ và Phiêu Tuyết quý trên giường, không xích lõa giống như lần trước, lần này trên người các nàng mặc một bộ nội y nội khố mỏng manh, dưới nội y là một bộ ngực cao cao ưỡn lên, lộ ra hơn một nửa vòng tròn lại còn nhũ hoa thâm thâm. Dụ nhân cực kỳ.

Long Nhất ngồi đối diện lưỡng nữ, ánh mắt không hề liếc trộm mà chăm chú tập trung vào ý thức hải giữa mi tâm hai nàng, và trong đầu hẳn lại hiện lên một bức vẽ ma pháp trận đồ tinh xảo, nhưng đường nét uốn lượn chuyển hướng rõ ràng vô cùng, giống như khắc sâu vào trong đầu.

Long Nhất đối với ma pháp trận chẳng hề xa lạ, trước kia dựa vào một quyển tàn bản ma pháp trận thư ở Mễ Á Thánh Ma học viện, hẳn thậm chí còn dựa vào quyển trận thư đó để tạo ra một ma pháp quyển trực đơn giản. Chỉ bất quá lần này không giống vậy. Hắn muốn dùng tinh thần lực cùng với ma pháp lực khắc họa một cái ma pháp trận ở trong ý thức hải của lưỡng nữ, loại phương pháp này cũng không phải là áp dụng dựa vào đồng thư tịch ở thánh điện, mà là hắn sáng tạo theo ý tưởng của mình, bắt mười mấy tên phạm nhân trong Cẩm Thiên Giam Ngục ra thử nghiệm, bắt đầu thì mười mấy tên phạm nhân do Long Nhất không khống chế tốt lực đạo mà chết trăm phần trăm, sau đó Long Nhất cải tiến phương pháp, tỉ lệ tử vong chỉ còn năm mươi phần trăm, lại sau đó mười mấy tên đều thành công, Long Nhất đã nắm chắc khiếm khuyết của khẩu quyết, cho nên hắn mới dám đem loại phương pháp này áp dụng lên Khinh Vụ và Phiêu Tuyết.

Lần này là muốn giải quyết vấn đề âm linh ăn mòn thân thể của Khinh Vụ và Phiêu Tuyết, việc này là hắn ngẫu nhiên lục ra một cái tinh thần ma pháp trận không đầy đủ mà còn không có tên. Phương pháp giải quyết này cũng tự hắn sáng tạo, lúc trước hắn lục lợi toàn bộ thư tịch về ma pháp trận mà mình có cũng không tìm ra phương pháp pháp giải huyết linh, mà trong lúc hắn khổ não thì lại nhìn ra một cái tinh thần phòng ngự công kích song trọng ma pháp trận, loại ma pháp này cực kỳ phức tạp, rất tốn ma lực và tinh thần lực, tỉ lệ thành công cũng không cao, tựa hồ ma pháp trận phức tạp nào cũng vậy, Cửu Âm Luyện Hồn trận cũng như thế này.

Long Nhất nghĩ như thế này, huyết linh một khi từ trong thể nội tỉnh dậy liền muốn công kích ý thức hải tiêu diệt ý thức vốn có của nguyên chủ, mà Long Nhất lại bố hạ cái tinh thần ma pháp trận này tại ý thức hải của lưỡng nữ, một khi ý thức hải bị công kích liền khởi động cái ma pháp trận này, ma pháp trận này sẽ vây khốn âm linh đang công kích vào bên trong, chỉ cần Long Nhất lúc đó không

ngừng truyền vào ma lực với tinh thần lực, huyết linh sẽ bị ma pháp trận này từ từ nuốt chửng, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Chậm rãi, Long Nhất đặt hai tay lên mi tâm của lương nữ, nhắm mắt truyền tinh thần lực vào bắt đầu thăm dò.

Bởi vì nguyên do là không phải ma pháp sư, trong ý thức hải của lương nữ là một phiến đen kịt, việc này lại quá thích hợp để cho Long Nhất phát huy không cần cố kị gì.

Tinh thần lực hình thành một đường vẽ tinh tế, án theo ma pháp trận trong đầu Long Nhất bắt đầu vẽ, các đường nét mượt mà hoàn mỹ hình thành một vòng cung, cong lên bay xuống không chút trở ngại, những đường nét phức tạp phát ra ánh sáng nhàn nhạt bên trong vùng ý thức hắc ám, một cái đồ án phức tạp bắt đầu hình thành.

Cũng không biết đã bao lâu, trong ý thức hải của lương nữ hình thành một cái ma pháp trận hình bầu dục rất lớn, những đường nét tinh vi trong ma pháp trận dường như có thể khiến người nhìn hoa mắt chóng mặt.

Rốt cục, nhưng nét vẽ cuối cùng hoàn toàn hợp lại với nhau, ma pháp trận đại công cáo thành. Long Nhất cẩn thận dùng ma lực tìm kiếm những đường vẽ bằng tinh thần lực ở trong đó, lập tức ma pháp trận phát ra quang hoa rực rỡ, những phù văn thần bí giống như mang theo lực lượng của vũ trụ, làm cho người ta thoát nhìn tâm thần cũng bị hút vào bên trong.

Bỗng nhiên, Long Nhất mở hai mắt, đôi mắt sáng như vì sao trong đêm, đoạt hồn người, hấn tựa hồ lý giải được điều gì đó, lại tựa hồ như có cái gì đó không thể nhìn thấu.

Thở một hơi, Long Nhất lúc này mới phát giác lưng đã ướt đẫm mồ

hôi, hao phí lượng lớn tinh thần lực như thế này làm hẳn có chút mệt mỏi, nhưng trong lòng hẳn lại tràn ngập kinh ngạc vui mừng, hẳn nên cảm thấy tự hào, tại ý thức hải của người khác thiết lập ma pháp trận thì chỉ có thiên tài mới có thể nghĩ đến, hơn nữa hẳn còn thành công.

Long Nhất nhảy xuống giường, thay bộ quần áo khác, đẩy cửa đi ra.

Trời hửng sáng, hoa tuyết li ti vẫn như cũ theo gió bay khắp nơi, làm toàn bộ thế giới như bị phủ thêm một tầng lụa trắng.

Thở ra một luồng hơi lạnh, Long Nhất mặc một chiếc áo lụa đơn bạc đi vào trong viện, hẳn vươn tay ra, bông tuyết rơi lên tay, cảm giác lạnh lạnh đó làm cho tâm tình hẳn nhập vào một thế giới trắng toát – Băng Nguyên.

Nhớ lại trước kia vì chữa trị trớ chú trên thân Vô Song, cùng với Ngu Phượng tới băng nguyên tìm Như Ý Băng Tầm, cảm giác ấm áp sinh tử có nhau đó vẫn như hôm qua nhưng thời gian thì đã vô tình trôi qua bốn mùa xuân hạ.

"Phượng nhi, nàng còn ở Hòa Diễm Sơn không?" Long Nhất lẩm bẩm nói, hiện tại cục thế Cuồng Long đế quốc của hẳn cũng đã tới lúc làm việc quan trọng nhất, hẳn căn bản không thể li khai để tới Hòa Diễm Sơn tìm Ngu Phượng.

Ngu Phượng là một trong những người con gái Long Nhất quen biết sớm nhất, hồi tưởng lại tất cả những chuyện từ khi cùng nàng quen biết tới nay, khóe miệng Long Nhất không khỏi mỉm cười.

Lúc trước tại tiểu trấn xảo ngộ Ngu Phượng, chỉ là nhìn nàng một cái đã bị nàng coi là sắc lang bỉ ổi, sau đó vì thực lực mình quá yếu mà lại cứu nàng từ hàng nghìn ma lang, hiện tại nghĩ tới Long Nhất vẫn còn chút đắc ý. Sau đó là việc trị liệu ướm át cùng với lần tương ngộ

tại Quang Minh thành, lại còn sinh tử có nhau tại Băng Nguyên, sự gặp gỡ của hai người không thể không gọi là kỳ diệu.

Đúng lúc này, Long Nhất đột nhiên bị một trận ma lực ba động đánh thức từ trong dòng hồi ức, một khối băng to lớn từ trên trời bay nhanh xuống.

Long Nhất vung chỉ bắn ra, khối băng tan nát thành phần, một bóng hình trắng như tuyết từ trong không trung lướt qua, chớp mắt đã không nhìn thấy bóng dáng.

Chương 521: Ngu Phượng

Long Nhất trong lòng chấn động, trên khuôn mặt xuất hiện sự kích động, đuổi theo bóng trắng kia.

Vận dụng đến tầng thứ năm của Ngạo thiên quyết, sử dụng nội lực vận dụng Càn khôn đại nã di, tốc độ so với quỷ mị chỉ có nhanh hơn chứ không có kém. Trên đời này người có thể đạt tới tốc độ loại này sợ rằng ngoại trừ Liễu long vương trong truyền thuyết thần tộc ra thì không ai có thể làm như vậy. Tuy nhiên có lẽ phong hệ thần pháp cũng có thể đạt tới tốc độ này.

Tốc độ của bóng trắng đó so với long nhất không chậm hơn bao nhiêu, chạy không được bao lâu thì đã lọt vào khu rừng rậm rạp phía tây Đằng Long thành.

Gặp rừng rậm chớ có vào đối với Long Nhất chỉ là câu nói vô nghĩa. Huống hồ hắn cũng đoán được trong rừng cây đặng có cái gì chờ đón hắn. Long Nhất thông thả bước, trong lòng không thể kìm nén sự kích động không ngừng. Hắn đi xuyên qua rừng cây, tuyết đọng trên cây rơi xuống quần áo hắn nhưng hắn không thèm để ý tới.

Đi được một đoạn, Long Nhất nhất thấy quang cảnh trở nên trống trải, rừng cây trung ương chẳng biết khi nào xuất hiện một vòng tròn trống. Một vòng tròn bình thường với vô số bông tuyết rơi xuống.

Trong bông tuyết trắng đột ngột xuất hiện một đốm lửa hồng lung linh, giống như một ngọn lửa đang rực cháy.

"Phượng Nhi." Long Nhất cả kinh kêu lên một tiếng.

Đốm lửa hồng kia xoay người lại, khoe miệng tươi cười, hai mắt trong sáng, hỏa hồng bì giáp vô cùng quen thuộc, hỏa hồng cự kiếm chói mắt có thể so với ánh mặt trời, không phải là Ngu Phượng mấy năm chưa gặp thì còn ai nữa?

Từ biệt nhiều năm, đã hơn một ngàn ngày đêm, loại tư niệm này thường nhân không thể hiểu được.

Hai người đều hướng đối phương phóng tới, một làn hương thơm quen thuộc thoảng qua, Long Nhất ôm lấy Ngu Phượng, vô số bông tuyết trắng rơi, Phong Tuyết thần điêu đậu trên ngọn cây, chẳng biết khi nào lặng lẽ đưa con mắt màu tím nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ chủ nhân ở phía dưới. Bức tranh này thật đẹp.

Một nụ hôn thật kêu chấm dứt, khuôn mặt tươi cười của Ngu Phượng ửng hồng, ngây ngốc nhìn khuôn mặt anh tuấn của Long Nhất. Mấy năm không gặp, nam nhân của nàng đã trầm ổn hơn rất nhiều, chỉ có nụ cười xấu xa cùng đôi mắt vẫn như cũ.

"Phu quân, ta đã trở về, chàng cũng đã trở về?" Ngu Phượng đưa bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất.

"Nha đầu ngốc, ta cho tới bây giờ chưa từng rời đi." Long Nhất nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngu Phượng hôn lên, trong tim vô cùng vui sướng. Mặc dù hắn có nhiều hồng nhan nhưng Ngu Phượng thủy chung vẫn giữ một chỗ trọng yếu trong lòng hắn.

Trong lòng Ngu Phượng run lên, thế gian còn có lời tình thoại nào hay hơn không? Cùng hắn ở một chỗ, luôn được nghe những lời tình tự. Nếu có thể nàng nguyện ý cả đời này chịu trầm luân, chỉ cần

được ở bên hẳn một khoảng thời gian, hết thảy tất cả mọi thứ tựa hồ đều không quan trọng.

"Chi chi, chi chi... .." Đang lúc ánh mắt hai người giao nhau thì Phong Tuyết thần điêu cũng từ trên ngọn cây nhảy xuống, đậu trên vai Long Nhất kêu chi chi. Cùng lúc đó huyết sắc khô lâu ở tay trái Long Nhất truyền đến một trận dao động.

"Nó nó rằng nó tưởng nhớ tới đồng bọn của nó." Ngu Phượng mỉm cười nói.

Long Nhất không nhin được, mở hắc ám thứ nguyên không gian thả tiểu lão hổ tiểu tam, Hỏa kỳ lân, Cuồng lôi thú ra. Long Nhị đã có ý thức cũng được thả ra ngoài.

Mấy con thần thú đều là đã lâu không gặp mặt. Cuồng lôi thú cũng đã lâu không có ra ngoài, vừa ra liền không ngừng náo động ở rừng cây. Tựa hồ khắp nơi trong rừng cây đều có ánh chớp lóe lên, tuyết đọng rơi xuống. Còn Long Nhị vừa ra khỏi liền theo phản xạ đứng sau lưng Long Nhất, hốc mắt lóe ra hồng mang.

"Đại ca." Thanh âm Long Nhị vang lên khiến cho Ngu Phượng chưa có sự chuẩn bị hoảng sợ kêu lên một tiếng.

"Long Nhị gọi chị dâu đi." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Đợi đến khi Long Nhị theo phân phó của Long Nhất hướng Ngu Phượng gọi một tiếng. Khuôn mặt của Ngu Phượng ngạc nhiên. Nàng đánh giá sinh vật toàn thân khô cốt màu đen quý dị trước mặt. Trước đây nàng đã từng nhìn thấy Long Nhị nhưng Long Nhị bây giờ không giống lúc trước. Khi đó Long Nhị chỉ có một tầng xương cốt bao phủ, thoát nhìn rất đơn bạc. Nhưng bây giờ toàn thân Long Nhị lại bao phủ một bộ xương cốt thần bí, bên ngoài xương cốt có một

vàng tử sắc phù văn thần bí. Đặc biệt phía sau lưng lại nhô lên lcuj căn tồ với tử quang, làm tăng thêm khí sát phạt quý dị. Điều duy giấtt giống nhau chính là trong tay nó nắm huyết sắc liêm đao.

"Không thể nghĩ tới. Phu quân, Long Nhị như thế nào lại có thể nói? Chẳng lẽ... .chẳng lẽ nó thật sự có ý thức?" Ngu Phượng không dám tin tưởng lắm bảmm nói. Khô lâu có ý thức. Trời ạ, đây có còn trong nằm trong nhận thức nàng biết không?

"Đúng vậy. Mặc dù hẳn chỉ có năng lực của tiểu hài tử vài tuổi. Nhưng hẳn quả thực có ý thức độc lập." Long Nhất mỉm cười.

Ngu Phượng không dám tin tưởng, nàng cũng ko biết rằng ban đầu khi Long Nhị mở miệng nói chuyện cũng đã dọa hấn sợ hãi.

Ngu Phượng tò mò lấy tay sờ xương cốt cứng rắn của Long Nhị, không khỏi hỏi: "Long Nhị người như thế nào lại có xương cốt dài như vậy?"

"Không biết." Long Nhị nghi hoặc suy nghĩ một chút rồi đáp. Chuyện phức tạp như vậy hẳn làm sao mà biết được?

Bầu trời tối dần, tuyết rơi ngày càng lớn. Gió lạnh mang theo bông tuyết thổi qua, mang đến hơi lạnh thấu xương.

Nghĩ lại hai ngày liền trời nắng cháy như mùa hè. Nhưng hôm nay tuyết rơi ngàn dặm, khí trời biến hóa vô thường. Nghĩ đến khí trời đột nhiên biến đổi khiến cho các đại thành thị có nhiều người ốm, cần quang minh tế tự trị bệnh.

Lúc này tại phía tây Đằng Long thành, một âm thanh du dương vang lên, lập tức truyền đến một tiếng hý hùng hậu của tuần mã. Một mảng hỏa vân nhanh như thiểm điện phóng tới, trong chớp mắt đã tới

trước mặt Long Nhất cùng Ngu Phượng. Đó chính là ái câu Hồng Vân của Ngu Phượng.

Thời gian trước đây Long Nhất sau khi tới Đẳng Long thành liền tới Phượng Hoàng lữ điểm ở qua một lần. Sau khi Long Nhất rời đi thì Hồng Vân liền chạy ra vùng dã ngoại. Linh câu có linh khí vô cùng sung mãn. Vì vậy khi Ngu Phượng lần nữa quay trở về thì nó liền tới trước mặt chủ nhân.

Hồng Vân dúi đầu vào ngực Long Nhất, hiển nhiên cũng không quên nam chủ nhân này.

"Phu quân, chúng ta đi đâu?" Ngu Phượng cười hỏi.

"Nơi này nhiều tuyết như vậy, trên đỉnh núi nhất định là có hoa mai. Chúng ta đạp tuyết tìm hoa mai coi." Long Nhất mỉm cười nhìn Ngu Phượng, hai người cùng phi thân lên lưng ngựa, hóa thành một ngọn lửa nhằm hướng đỉnh núi chạy tới. Bởi vì nơi đó có một rừng mai lớn.

Đối với Hồng Vân là giống linh câu mà nói, một ngọn núi cao vài trăm thước cũng không phải là việc khó khăn. Trong chốc lát hai người liền lên tới đỉnh núi. Đúng như Long Nhất dự đoán, trên đó là một rừng mai kiêu ngạo trước gió lạnh, hương hoa mai tỏa ra nhàn nhạt, thấm vào lòng người.

"Hoa mai thật đẹp." Ngu Phượng than thở, ngàn vạn đóa hoa mai tại đỉnh núi nghênh đón gió tuyết, thánh khiết mà cao ngạo, không có nửa điểm trần thế ô nhiễm.

"Đúng vậy, rất đẹp và hấp dẫn." Long Nhất ôm chiếc eo nhỏ nhắn của Ngu Phượng khẽ cười nói. Hai mắt đen nhánh chột có chút mê ly, nhìn những bông hoa mai tươi đẹp này chống lại gió lạnh, Long

Nhất không khỏi nhớ tới Vô Song tại băng nguyên.

Ngu Phượng ngẩng đầu nhìn Long Nhất mang theo sự nhớ nhung, hai mắt mơ màng ôn nhu hỏi: "Phu quân, chàng đang nhớ tới Vô Song tí tí?"

Long Nhất lấy lại tinh thần, khẽ cười, có chút không hiểu Ngu Phượng như thế nào lại đoán được.

Dường như nhìn thấu tâm tư Long Nhất, Ngu phượng cười nói: "tại đây băng tuyết bao trùm đầy trời, nhưng cũng có sự cao ngạo lạnh lùng của hoa mai. Ngay cả ta cũng không tự chủ được nhớ tới Vô Song tí tí, huống chi là phu quân chàng?"

Long Nhất mang theo Ngu Phượng tựa người vào một gốc cây mọc ra từ khe đá. Cách đó không xa là đám thần thú đang cười huyên náo, tư niệm mất mát hiện lên trên khuôn mặt. Đúng vậy, nhìn bông tuyết bay tán loạn đầy trời như vậy, làm sao mà không nhớ tới tiên tử xinh đẹp cao ngạo đứng trong gió tuyết?

Ngu Phượng tựa vào vai Long Nhất, lắng nghe Long Nhất bình thản kể lại những chuyện phát sinh trong vài năm gần đây bên cạnh hắn. Một người kể, một người chăm chú lắng nghe, giống như là kể lại một truyền thuyết mỹ lệ xa xưa. Có lẽ bởi vì sự tích về hắn vốn là một truyền thuyết.

Ngu Phượng sợ hãi than khi nghe nhắc tới chuyện Lôi thần cấm khu, Nạp Lan đoạt quyền, nhân ngư thần bí dưới biển sâu, Long đảo thần bí, còn có sự thay đổi bất thường của thế cục tại Thương Lan đại lục cùng với Long Nhất. Nguyên lai mấy năm gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như thế. Đáng tiếc nàng lại không có tham dự, điều này làm cho nàng hết sức tiếc nuối.

Long Nhất cũng từ Ngu Phượng biết được chuyện mấy năm nay của nàng. So với kinh nghiệm của Long Nhất thì kinh nghiệm của Ngu Phượng đơn điệu, buồn tẻ, không thể so sánh cùng. Nàng tìm được bí cấp tu luyện Phượng hoàng đấu khí tại phế khu của Liệt diễm sơn trang, nhưng cũng bị phong ấn tại mật thất của Hỏa diễm sơn. Chỉ đến khi luyện được Phượng Hoàng đấu khí đến tầng thứ ba mới có thể phá vỡ kết giới ra ngoài.

Hai người im lặng ôm chặt nhau hồi lâu, lẳng lẳng nhìn tuyết bay xuống, nhẹ nhàng ấm ao bao quanh hai người. Hai người không khỏi thầm nghĩ nếu như cả đời có thể như vậy thì thật đẹp biết mấy.

Long Nhất nhìn trời một cách chăm chú, đột nhiên hét lớn: "Ta đã quên, hôm nay còn phải lên đường tới Quang minh thành."

"Quang minh thành? Vừa lúc ta cũng nghĩ tới mẫu thân, rất muốn tới Quang minh thành. Chúng ta cùng nhau đi thôi." Ngu Phượng hưng phấn từ trong lòng Long Nhất đứng lên. Nàng cũng vừa mới rời khỏi Hỏa diễm sơn liền trực tiếp chạy tới Đẳng Long thành, mà Phượng Hoàng gia tộc vốn đang ở Quang minh thành. Nàng cũng vô cùng nhớ tới nơi đó.

Chương 522: Tuyệt vực kích tình

Long Nhất đưa Ngu Phượng về nhà, đúng lúc Đông Phương Uyển cùng chúng nữ đang ngồi ở cái đình giữa sân cười nói hi ha rất chi là nào nhiệt, xem ra quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất tốt không phải che giấu.

Nhìn thấy Ngu Phượng lâu ngày không gặp, Đông Phương Uyển ngạc nhiên mừng rỡ không thôi, kéo nàng lại hỏi han ân cần, đồng thời giới thiệu nàng cho chúng nữ quen biết, lại càng làm cho Long Nhất đỡ tốn một phen công phu.

Nghe nói Long Nhất cần phải lập tức tới Quang Minh thành, mấy người Phong Linh đều tỏ vẻ muốn cùng hắn lên đường, Nữ nhi thì trực tiếp sà vào lòng hắn, sợ hắn bỏ nó lại.

"Vũ nhi, thực lực của con nương thân cũng hiểu đại khái, trên thế gian này người có thể đả thương được con đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng Quang Minh thành là nơi Tây Môn gia tộc và Long thị cùng nhau tranh đoạt, Long Chiến khẳng định sẽ ở sau lưng đánh lén, con cần phải cẩn thận phòng bị, đám con dâu này con cũng cần phải chiếu cố cho tốt, mất dù chỉ là một cọng lông thì xem nương thân nhéo tay con đấy" Đông Phương Uyển trong mắt có chút mất mát, mấy ngày nay có mấy người con dâu như hoa như ngọc nói chuyện cùng làm cho bà cảm thấy một niềm vui trước đây chưa bao giờ có được, một khi đám con dâu này ra đi sợ rằng sẽ lại tịch mịch rồi.

"Biết rồi nương thân, con sẽ bảo hộ các nàng, ai dám động vào dù chỉ một cọng lông của vợ con thì xem con róc xương người đó" Long Nhất nghiêng răng nghiêng lợi vung nắm đấm nói, bộ dạng như thẳng hề đó lại làm cho chúng nữ cười khanh khách, đồng thời tâm lý cũng cảm thấy một sự ngọt ngào, các nàng đều biết Long Nhất nói được thì làm được.

"Được rồi, thời gian cũng không sớm nữa, các con cần phải lên đường cho sớm đi, gió to tuyết lớn thế này, ngàn vạn lần phải chú ý thân thể" Đông Phương Uyển chỉnh lại áo quần Long Nhất khẽ than một tiếng, nhi tử lớn rồi luôn muốn cất cánh bay xa, chỉ cần nó thỉnh thoảng khi mệt mỏi thì về nhà nghỉ ngơi thì người làm mẹ như bà đã hả lòng hả dạ rồi.

Long Nhất ôm lấy Đông Phương Uyển, lòng tràn ngập cảm giác dịu dàng, hấn khẽ cười nói : " nương thân, người không cần lo lắng, chỉ là đến Quang Minh thành xem một cái thôi, rất nhanh con sẽ dẫn thêm nhiều nàng dâu xinh đẹp về thăm người"

"Không đàng hoàng tí nào. Xú tiểu tử" Đông Phương Uyển tựa vào lòng nhi tử cười mắng, con bà thật sự đã trưởng thành rồi, bờ vai này vừa rộng lại vừa ấm áp, đủ để gánh chịu hết thủy gió mưa.

Trong sự thương cảm, Long Nhất lái một cỗ xe ngựa chở chúng nữ ra khỏi Tây Môn phủ.

Ra khỏi cửa thành. Một người bình thường đang vào thành đột nhiên quỳ xuống, một lá thư thần không biết quý không hay được đặt lên trên bàn đạp của cỗ xe.

Long Nhất đang mạo hiểm lái xe trong gió tuyết chớp mắt một cái, cầm lá thư lên nhìn, mây kiếm nhú lại, lá thư liền biến thành bụi phấn.

"Kỳ quái, Mộc Hàm Yên nữ nhân này tại sao lại chơi trò mất tích" Long Nhất thầm nói, từ đêm hôm trước tại căn mật thất bên dưới Cấm Thiên Giám Ngục Mộc Hàm Yên tức giận li khai, nàng không có xuất hiện tại Lệ Nhân Phường.

"Xảy ra chuyện gì rồi? Thiếu gia" Lệ Thanh ở bên cạnh hỏi.

"Không có gì" Long Nhất lắc đầu. Thân phận thần bí của Mộc Hàm Yên ở tổ chức trong bóng tối khiến cho Long Nhất không thể không đặc biệt chú ý tới nàng, mà giữa hai người còn có mối quan hệ tình nhân thân mật, thật sự là có chút đau đầu.

Xe ngựa rong ruổi trong gió tuyết cả ngày, bên trong xe lại tràn ngập tiếng cười, ấm áp như xuân. Ngu Phượng vừa mới xuất quan rất nhanh đã hòa hợp với nhóm Phong Linh, thân như tỷ muội.

Nếu nói nơi tập trung nhiều tuyệt sắc mỹ nhân nhất trên đời sợ rằng chính là bên cạnh Long Nhất. Mỹ nhân thiên hạ hoặc dễ thương hoặc trong sáng hoặc không giống nhân gian đều có thể so sánh với nữ nhân bên cạnh Long Nhất.

Không cần nói toàn bộ, chỉ cần nói về đám mỹ nữ trong xe lúc này đã đủ làm cho đàn ông trong thiên hạ đổ kỵ đến phát cuồng, được một nàng cũng tính là phúc khí tu mấy kiếp rồi. Xem xem, Ngu Phượng mang theo khí khái anh hùng. Liễu Như khuôn mặt thiên sứ thân hình ma quỷ, Phong Linh thanh lệ mà cũng cá tính, Nam Cung Hương Vân xinh đẹp như hoa, Lưu Ly trong sáng không giống phàm trần, còn có tiểu Nữ nhi phấn điêu ngọc trác. Năm lớn một bé. Khi hiện thân sợ rằng sẽ gây náo loạn.

Bốn con độc giác mã trắng kiện kéo theo cỗ xe sang trọng đi được một đoạn liền rẽ khỏi đường chính, tùy theo sự điều khiển của Long

NHất chuyển hướng sang đường nhỏ ở bên cạnh.

Khóe miệng Long Nhất mỉm cười, dường như nghĩ đến một việc cực kỳ vui vẻ.

"Lệ thanh. Người biết không? Khi ta mười tám tuổi chạy trốn chết lần thứ nhất chính là trên con đường này" Long Nhất khẽ cười nói, dường như vẫn đang đắm chìm trong dòng hồi ức.

Đó là tình cảnh mà Long Nhất vĩnh viễn không thể nào quên, là lần đầu tiên hấn tới cái thế giới xa lạ này, và cuộc sống mang đầy màu sắc truyền kỳ của hấn cũng từ con đường nhỏ này mà bắt đầu.

Tìm lại con đường nhỏ đã từng đi qua này, Long Nhất từ từ tìm lại hồi ức của mình.

Cây cọ to lớn trụi kia đã từng vì Long Nhất mà che cái nắng hè chói chang, cũng chính tại dưới cây cọ đó, hấn bắt đầu đọc quyển sách đầu tiên tại thế giới này – cơ sở ma pháp nhập môn, và cũng tại đây, hấn thi triển hỏa cầu thuật, thủy cầu thuật, thổ thuần thuật với quang cầu thuật lần đầu tiên trong đời, con đường ma pháp của hấn cũng từ đây mà bắt đầu.

Con sông nhỏ uốn khúc như hình rồng kia là nơi hấn rửa mặt, từ bóng hình dưới nước mà hấn lần đầu tiên nhìn thấy hình dạng của mình tại thế giới này.

Trời mùa đông luôn tối rất sớm, đoàn người Long Nhất cũng tìm một nơi để cắm trại.

Một trận quang minh ma pháp ba động, Ti Bích phóng vài cái quang cầu thuật bay lượn trên không trung để chiếu sáng.

Long Nhất nhìn khắp nơi, đột nhiên vọng theo Ti Bích rồi khẽ cười, lúc trước kia khi chạy trốn Long Nhất cũng cắm trại tại bờ sông này, kết quả khi đang nướng một con hỏa thỏ thì nhìn thấy một cái tiểu nội y từ thượng du trôi xuống, cũng vì việc này nên mới xem trộm Ti Bích tắm rửa.

Sau đó phát sinh một loạt sự kiện khiến người ta cảm khái.

Ti Bích tựa hồ như cũng nhớ về những sự việc này, quay đầu cùng Long Nhất nhìn nhau, cười một tiếng, duyên phận giữa người và người đúng là kỳ diệu như vậy.

Cùng nhau ăn cơm tối, chúng nhân quay trở về trướng bông của mình hoặc mình tường hoặc nghỉ ngơi. Ngược lại Long Nhất và Ti Bích có cùng chung sự sắc xảo trong tim đi ra khỏi trướng bông, tay nắm tay đi dạo trong màn đêm gió tuyết.

"Ti Bích bảo bối, tình này cảnh này có làm nàng nhớ tới gì không?" Long Nhất cười nói.

Ti Bích lườm Long Nhất một cái, sắc giọng:" còn nói nữa, sắc lang nhà chàng, việc xấu xa như vậy cũng làm được" nàng ám chỉ tự nhiên là việc Long Nhất đứng một bên xem trộm nàng tắm rửa và dùng nội y của nàng làm chuyện xấu.

Long Nhất cười to hai tiếng ha ha, nói:" việc bình thường của con người thôi, tình hình lúc đó thần tiên còn không chịu được, huống hồ phu quân nàng cũng chỉ là một nam nhân bình thường.

Ti Bích thẹn thùng thụi Long Nhất một quyền, vẻ mặt đột nhiên có chút cô đơn, nếu khi đó đem thân trao cho Long Nhất thì tốt rồi, cũng không phải biến thành như bây giờ, muốn làm nữ nhân của Long Nhất cũng làm không được.

Long Nhất nhìn vẻ mặt của Ti Bích, tự nhiên biết nàng đang nghĩ gì, hấn dang tay ôm Ti Bích vào lòng, khẽ nói:" đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Chỉ cần chúng ta ở cùng nhau, những việc còn lại đều không quan trọng"

Ti Bích cảm động vạn phần, lồng ngực Long Nhất làm cho nàng an tâm như vậy, sự thật chứng minh, nàng không có yêu nhầm người. Chỉ cần ở bên cạnh hấn, đó chính là vĩnh viễn.

Một lúc lâu, Ti Bích từ trong lòng Long Nhất ngẩng đầu lên, khẽ nói:" phu quân, chúng ta về đi, Phượng nhi muội muội hôm nay mới quay về, chàng phải bồi tiếp muội ấy cho tốt mới được"

Long Nhất nao nao, tâm lý tràn đầy sự ấm áp. Vận khí của hấn thật sự không thể chê vào đâu được, có thể có người vợ bao dung và thông minh như vậy cũng không uổng phí cuộc đời rồi.

"Để phu quân ôm nàng thêm chút nữa" Long Nhất dịu dàng nói, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng Ti Bích.

Người được mùi nam nhân nồng đậm từ trên người Long Nhất, Ti Bích bất giác toàn thân trở nên nóng hổi, vừa rồi cùng Long Nhất nói chuyện nam nữ, ý niệm nảy sinh làm thế nào cũng không thể khống chế nổi.

"Sao vậy? Cảm giác được Ti Bích ôm hấn càng lúc càng chặt. Long Nhất không khỏi kỳ quái hỏi.

"Phu ..... phu quân, trước khi trở về để Ti Bích phục vụ chàng nhé" Ti Bích khẽ run nói, hơi thở đã trở nên nóng bỏng.

Long Nhất kinh ngạc, nha đầu này tại sao đột nhiên lại động tình rồi.

Thế nhưng cơ thể thuần âm của nàng một khi bị phá thì tu vi sẽ mất hết, đây là điều hẳn không muốn chứng kiến.

Không trả lời, Ti Bích liền đột nhiên cầm tay Long Nhất bay lên thượng du của con sông nhỏ, không lâu sau liền tới cái thủy đàm lúc trước nàng tắm rửa, nước suối róc rách đang từ trên núi hình thành một dòng thác đổ xuống dưới.

Ti Bích niệm chú ngữ. Vung tay một cái thiết hạ một cái kết giới, lập tức ngăn cách với cái lạnh bên ngoài, bên trong kết giới ấm áp như xuân.

Ti Bích cắn môi dưới. Kéo dây lưng, chiếc tế tự bào rộng thùng thình bị cởi ra, toàn thân nàng chỉ còn mặc một bộ nội y Lệ Nhân Phòng, trên nội y và nội khố đều thêu vài đóa hoa mai.

"Bảo bối, nàng thế này." Long Nhất nuốt nước bọt, mùi thơm thoang thoang từ cơ thể kia khiêu gợi cơn tà hỏa trong hẳn.

"Phu quân, lúc trước chàng nhìn trộm nhân gia tắm rửa, còn dùng nội y của nhân gia làm chuyện xấu gì thế?" Ti Bích vẻ mặt ửng hồng, nàng luôn luôn lạnh lùng nhưng lúc này lại phát ra mấy phần mị ý.

Con mắt Long Nhất tức khắc trở nên âm u, vội vã nhìn chăm chăm vào bộ ngực sống động của Ti Bích, tiểu Long Nhất cũng đã không thể nhẫn nại dựng lều trong quần.

Ti Bích vươn tay, có chút lóng ngóng cởi quần áo Long Nhất ra, nàng cảm thấy mặt nàng cũng nóng bừng lên, nhưng xuân ý đột nhiên trào dâng lại chống đỡ cho hành vi của nàng.

Đại khố của Long Nhất bị cởi xuống, tiểu Long Nhất cứng cỏi ngẩng đầu bắn thẳng ra ngoài, xông lên diễu võ dương oai với Ti Bích đang

khiếp đảm. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu gia hỏa này, nhưng Ti Bích vẫn e lệ không chịu nổi.

"Bảo bối." giọng nói Long Nhất hơi khàn vì dục vọng, hắn đã có chút không thể chờ đợi muốn hưởng thụ sự phục vụ mà Ti Bích vừa nói rồi.

Ti Bích nghiêng rặng, tựa hồ đã hạ quyết tâm rất lớn, nàng dùng bàn tay đang run rẩy cởi cái nội y màu trắng đang che phủ bộ ngực bạo mãn, hai bầu ngực tuyệt diệu lập tức hiện ra, mang theo một trận nhấp nhô, làm cho Long Nhất mở to mắt mà nhìn.

Ti Bích hít sâu một hơi, dĩ nhiên cũng cảm cái tiểu nội y màu trắng kia hướng tới tiểu Long Nhất, khe khẽ quấn nó vào bên trong.

Muốn chết mất thôi, Long Nhất hít lấy hai làn hơi lạnh, loại kích thích này đơn giản là có thể làm cho một người đàn ông sụp đổ, đặc biệt nhớ tới lúc trước lén lút trốn trong rừng dùng nội y của Ti Bích làm chuyện xấu, Long Nhất liền không khỏi kích động vạn phần.

Ti Bích nhìn thấy phản ứng của Long Nhất, trong lòng có một loại cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, tên xấu xa này nhất định là đang nghĩ tới chuyện lúc trước rồi, nàng mặc dù cách một lớp nội y của mình nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng trong tay.

Trời ơi, đàn bà của hắn đều là hồ ly tinh chuyển thế sao? Tà hỏa của Long Nhất đã bốc lên ngàn ngọn.

"Bảo bối, nàng không cảm thấy dùng nội khố của nàng hiệu quả càng cao sao?" Long Nhất vừa vuốt vể bộ ngực của Ti Bích vừa nói.

Bàn tay Ti Bích run lên, nhưng lại nghe lời kéo bình phong cuối cùng của thiếu nữ xuống, còn Long Nhất thì đã đem cái giường từ trong

không gian giới chỉ ra ngoài.

"Chậm.chậm một tí, phu quân" Ti Bích nằm trên người Long Nhất, bàn tay không ngừng làm việc.

Bộ ngực của nàng và nơi bí mật giữa hai chân đang bị Long Nhất trêu ghẹo.

"Không được đâu, á." Ti Bích kêu một tiếng, toàn thân co giật, đã đạt tới đỉnh phong của khoái cảm rồi, mà bàn tay của nàng cuối cùng cũng đã làm cho Long Nhất nhiệt huyết phun trào (tự hiểu nhé ^^), một dòng nước màu trắng thấm ướt nội y của nàng.

Một lúc lâu sau, Ti Bích yếu ớt lấy lại tinh thần, nhìn thấy nội y lộn xộn, lòng có chút xấu hổ, hiện tại tỉnh táo lại, nàng đối với cử động to gan lớn mật vừa rồi của mình có chút không giám tin, vừa rồi người đó thật sự là nàng sao?

Đột nhiên, Ti Bích rung động trong lòng, đem nội y nội khố trong tay thu lại, ngắm Long Nhất một cái nói:" bên ngoài hình như là Phượng muội. Chúng ta mau về đi"

Phượng nhi? Long Nhất cười ha ha, thân hình nhanh như chớp, chưa đầy một hơi thở đã lại xuất hiện, trong lòng lại đang ôm Ngu Phương đang kinh ngạc.

Ti Bích lườm Long Nhất một cái, vội vàng lấy chăn trùm kín người. Rúc đầu vào trong không dám nhìn ai.

"Phu quân, các người.a." Ngu Phương vừa muốn lên tiếng hỏi, bờ môi lại bị Long Nhất tập kích, lời muốn nói cũng đã sớm bay lên chín tầng trời.

Chiếc giường lớn bắt đầu chấn động kịch liệt, tiếng rên rỉ kêu mị của Ngu Phượng vang vọng trong kết giới, Ti Bích trùm chần chẫn răng máng Long Nhất, hạ thân lại một lần nữa trở nên ngập ngụa.

Rốt cuộc, Ti Bích không thể nhẫn nhịn được sự hiếu kỳ trong lòng. Thò đầu ra nhìn một cái, lập tức tim đập càng nhanh trợn mắt há mồm, chỉ nhìn thấy Long Nhất đang nằm trên thân Ngu Phượng, cái eo đang mãnh liệt hoạt động, loại hình ảnh và âm thanh dâm mĩ đó so với việc vừa rồi nàng làm cho Long Nhất đơn giản là cách nhau một trời một vực.

Lúc này, Long Nhất đột nhiên quay đầu nhìn về hướng Ti Bích, vươn tay lần mò kéo nàng ra, ma trảo bắt đầu làm loạn trên thân hai nàng.

Gió lạnh thét gào cuốn theo hoa tuyết đầy trời, toàn bộ Đẳng Long thành biến thành một thế giới trong băng, trong màn đêm cuồn phong bão tuyết. Đường phố rộng rãi không một bóng người, ngay cả con phố luôn luôn náo nhiệt cũng cũng phải trầm tịch hẳn đi, thời tiết ma quỷ thế này, không ai ngu ngốc mà đi tìm niềm vui.

Bên trong ngự thư phòng tại đại nội hoàng cung Đẳng Long thành, Mộc Hàm Yên thân mặc trường sam màu đen ngồi trên Long y của Hoàng đế. Ánh mắt băng lãnh tập trung chăm chú lên thân Long Chiến đang mặc Long bào đứng bên bàn sách.

"Gan người cũng không nhỏ, lại dám giấu diếm ta giết đi Long Chiến mà cướp lấy ngai vàng của hắn, có phải nếu ta không phát hiện thì người vẫn cứ tiếp tục giấu diếm không?" Mộc Hàm Yên nói một cách lạnh lẽo, chau mày, mà lại mang theo một sự uy nghi áp bức khiến cho người ta sợ hãi trong lòng.

"Nhàn Vân không dám, chỉ bất quá mấy ngày nay việc quá khẩn cấp, tôn sứ vẫn ở cùng một chỗ với tên tiêu tử Tây Môn gia, Nhàn Vân

khó có cơ hội để báo cáo" Long Chiến khom người nói, thần thái không hề bận tâm.

"Đừng làm trò nữa, ta có thể đưa ngươi lên, cũng có thể hủy diệt ngươi" Mộc Hàm Yên đứng dậy chống lên mặt bàn, thân thể nghiêng về phía trước, Long Chiến lập tức lùi về sau hai bước, nàng tin được lời nói nhăng nói cuội của hắn mới là lạ.

"Điểm này trong lòng Nhàn Vân hiểu rõ, tôn sứ không cần tức giận" Long Chiến hờ hững nói.

"Giỏi cho một tên hiểu rõ trong lòng, mật thất này của ngươi cũng xây xong lâu rồi, đừng cho rằng ngươi có thể lừa nổi ta" Mộc Hàm Yên lạnh lùng nói.

Ánh mắt Long Chiến lóe lên, nói:" mật thất này tất nhiên là xây xong đã lâu, bởi vì nó đã tồn tại trước khi có Cuồng Long đế quốc, hoàng cung này vốn là hoàng triều cung điện do thuộc hạ mở rộng, Nhàn Vân biết được mật thất này cũng không có gì đáng ngạc nhiên"

"Ồ?" Mộc Hàm Yên nhíu mày.

"Mật thất này có chứa một bí mật động trời liên quan tới hoàng triều ta, hôm nay bị tôn sứ phát hiện, Nhàn Vân cũng không dám dấu diếm, mời tôn sứ theo thuộc hạ đi" Long Chiến

Mộc hàm yên thoáng do dự liền theo xuống, bí mật động trời của tiền triều từ miệng tên quân sư này có lực hấp dẫn rất lớn đối với nàng.

Mật thất không giống với lúc trước, Long Chiến dẫn Mộc Hàm Yên tới địa phương bố trí Cửu Âm Luyện Hồn trận.

"Ngươi đứng lại, đồ vật liệu này ngươi muốn dùng để làm gì?"

Mộc Hàm Yên nghiêng đầu, đột nhiên nhìn thấy bên trong mật thất này lại có khoáng thạch màu vàng đen còn có thủy tinh, nếu như nàng đoán không sai, đồ vật này là dùng để bố trí cấm thần ma pháp trận, lần trước bởi vì nàng giận Long Nhất nên không có chú ý tới mấy thứ này.

"Tôn sư biết rõ rồi còn cần hỏi làm gì, đây là vật liệu cho cấm thần ma pháp trận, Nhân Vân đã bố trí hoàn tất xung quanh Tây Môn phủ rồi, chỉ còn thiếu một chút tinh thạch để khởi động ma pháp trận mà thôi, bất qua sẽ rất nhanh thôi Nhân Vân sẽ có đủ tinh thạch, tôn sư không cần lo lắng" Long Chiến lạnh nhạt giải thích, ngữ khí mặc dù bình tĩnh nhưng lại lộ ra một sự điên cuồng làm người ta ngạt thở.

Ánh mắt Mộc Hàm Yên chợt lóe lên, nàng đương nhiên biết muốn khởi động cấm thần ma pháp trận cần số lượng lớn tinh thạch, thiếu một ít tinh thạch cũng là hợp lý, chỉ là nàng không ngờ tới tên điên này lại có bản lĩnh bố trí xung quanh Tây Môn phủ mà Tây Môn Nộ không thể phát giác, việc này nằm ngoài dự liệu của nàng, lẽ nào chỉ dựa vào một Lưu thị bị giám sát chặt chẽ? Xem ra phải nghĩ

ra biện pháp cảnh báo Tây Môn phủ một phen.

Mộc Hàm Yên lòng đầy tâm sự đi vào căn mật thất lớn nhất. Long Nhất nói không sai, tên gia hỏa bị nàng coi là quân cờ này đã bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng, nhưng nếu muốn giết nàng.

Lúc này, Long Chiến gõ lên trên tường mấy tiếng rất nhanh, trên tường bích lại xuất hiện một cái thông đạo được che khuất.

Chương 523: Cạm bẫy, Long trảo hấp

Thông đạo tối om om sâu không thấy đáy, tựa hồ giống như cái mồm của một con quái thú, khí tức hắc ám từ trong bốc lên, tăng thêm vài phần khủng bố và thần bí.

Đồng tử Mộc Hàm Yên co rút lại, đáy lòng bắt đầu cảnh giác.

"Tôn sứ, mời vào trong" Long Chiến vọng hướng Mộc Hàm Yên, hai con mắt lóe lên một vẻ quỷ dị.

Mộc Hàm Yên tiến lên trước hai bước, dừng lại trước động khẩu, lạnh lùng nhìn Long Chiến, nói:" người đi trước"

"Tôn sứ quá cẩn thận rồi, đã như vậy, Nhàn Vân tiến vào trước vậy" Long Chiến thản nhiên nói, đi nhanh vào trong bí đạo.

Chẳng biết vì sao, lòng Mộc Hàm Yên đột nhiên kinh hoàng, bản năng phát giác nguy hiểm đang tới gần, nàng không nghĩ ngợi nhiều, nhanh như chớp vung tay chụp hướng Long Chiến đang đi vào bên trong.

Một đạo ánh sáng màu tím quỷ dị lóe lên, cánh tay chụp lấy vai Long Chiến của Mộc Hàm Yên bị một nguồn lực kỳ quái đẩy ra.

"Ha ha ha, tôn sứ, người từ từ ở trong này hưởng thụ cơm nước do Nhàn Vân cung cấp đi nha" Long Chiến đắc ý cười như điên.

Lúc này, toàn bộ mật thất bị một tầng ánh sáng bao phủ, mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái ma pháp trận kỳ quái, vô số ma pháp phù văn thần bí xuất hiện trên chu vi bức tường.

"Cấm thần ma pháp trận! Hóa ra đây hết thảy đều là cạm bẫy do người sắp đặt" Mộc Hàm Yên đột nhiên hiểu ra, hấn căn bản không có khả năng thiết lập cấm thần ma pháp trận to lớn như vậy xung quanh Tây Môn phủ, mà là bên trong gian mật thất này, từ đầu đến cuối hấn đều đưa nàng vào tròng.

"Không sai, đáng tiếc tôn sứ hiểu ra thì đã quá muộn rồi, nói cho cùng thì Nhàn Vân còn phải cảm tạ tôn sứ đã truyền thụ cấm thần ma pháp trận này, ha ha ha" khuôn mặt Long Chiến đắc ý co rúm lại, càng lộ thêm một vẻ quỷ dị không tên.

"Chúng ta đều là người một phe. Người vì sao lại muốn hãm hại ta?" Mộc Hàm Yên bình tĩnh lại, lạnh lùng hỏi.

"Cùng một phe? Tôn sứ cho rằng Nhàn Vân là đồ ngu sao? Người sớm đã về phe Tây Môn gia tộc rồi, đám hắc ám võ sĩ và pháp sư sau lưng Nhàn Vân đều dùng phương pháp của người luyện ra, nói không chừng người động thủ cước một cái bọn chúng sẽ tan thành tro bụi, cho nên người nhất định phải chết" Long Chiến cau mày trừng mắt. Vẻ mặt hung ác khát máu.

Lòng Mộc Hàm Yên trầm xuống, nàng đã đánh giá thấp tên gia hỏa này, không nghĩ tới hấn dám đối phó nàng một cách trắng trợn.

"Người cho rằng bằng vào cái cấm thần ma pháp trận này mà có thể vây khốn nổi ta sao?" Mộc Hàm Yên lạnh lùng nói.

"Không cần dọa ta, trước kia thì có lẽ không thể. Nhưng linh hồn

người bị tổn thương, hiện tại nhất định còn chưa khôi phục lại. Nếu không người cho rằng ta làm sao dám hạ thủ với người?" Long Chiến cười cười, hết thảy đều nằm trong tay hắn, loại cảm giác này so với bị người khác quản thúc mẹ nó chứ thật sự là sáng khoái hơn vạn lần.

Mộc Hàm Yên cuối cùng nhẫn nhịn không nổi vẻ mặt biến sắc, việc linh hồn nàng bị tổn thương trừ Long Nhất ra căn bản không còn ai biết, nhưng hắn làm sao lại biết.

"Muốn biết ta làm sao lại biết đúng không? Ha ha ha, vậy thì cho người rõ trước khi chết. Tin tức ta có được là từ Hồng Tụ phảng tại Bạch Vân thành, vì vậy là do ai nói ra thì người tự mình từ từ đoán đi nha" Long Chiến cười ha ha, tiếng cười mang theo một sự đắc ý nói không lên lời.

Vẻ mặt Mộc Hàm Yên biến đổi. Nàng nghĩ nàng đã biết là ai rồi. Trừ Tinh Tinh hận nàng đến xương tủy thì còn ai vào đây nữa? Nghĩ tới thì Long Nhất đem việc đó nói cho Tinh Tinh. Ặ ta lại nói cho quân sư, sớm biết thế này, lúc trước giết quách Ặ ta đi.

"Đừng nên đắc ý quá sớm, người đừng quên chúng ta có quan hệ huyết kế, ta chết thì người cũng không sống được" Mộc Hàm Yên lạnh nhạt nói.

Long Chiến cười to hai tiếng, nhìn Mộc Hàm Yên như là người đã chết. Hắn lắc đầu nói:" người sao vẫn chưa rõ, có quan hệ huyết kế cùng với người không phải là ta. Có phải rất kỳ quái tại sao người không biết đúng không? Bởi vì ta còn có một đệ đệ song sinh, người thông minh như vậy hẳn là hiểu được chuyện gì xảy ra. Được rồi, nói đến đây thôi. Tôn sứ lên đường mạnh giỏi, Nhàn Vân chỉ tiễn tới đây thôi"

Long Chiến nói xong, dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn chằm chằm Mộc Hàm Yên một cái, thân hình đã biến mất tại cửa vào bí đạo. Thạch môn tại cửa vào cũng khép lại trong nháy mắt khôi phục nguyên dạng.

Trong màn tử quang mù mịt, vẻ mặt lạnh nhạt gượng gạo vừa rồi của Mộc Hàm Yên bắt đầu tan ra. Khóe miệng co lại lộ ra vẻ thống khổ.

Cấm thần ma pháp trận, ma pháp trận ngay cả thần cũng có thể chế trụ trong truyền thuyết, chỉ bất quá khi lưu truyền thì pháp trận này không còn hoàn chỉnh. Mặc dù có cái tên cấm thần nhưng lại không thể thật sự cấm thần, ma pháp trận này khi khởi động, trực tiếp ăn mòn tinh thần lực cùng với linh hồn của người ta. Nếu như là trước kia khi linh hồn của Mộc Hàm Yên chưa chịu tổn thương, nàng muốn đột phá cái cấm thần ma pháp trận này cũng không phải là việc khó khăn gì, cũng vì vậy nàng mới dám yên tâm đêm phương pháp bố trí ma pháp trận này dạy cho tên quân sư, lại không nghĩ là vì vậy mà tự chuốc vạ vào thân.

Mộc Hàm Yên cắn răng, bờ môi niệm một loại chú ngữ khó hiểu với tốc độ rất nhanh, trên người nàng dần dần bốc lên một tầng hắc vụ nhàn nhạt, để ngăn cản quang mang màu tím kia xâm nhập.

Cùng lúc đó, Mộc Hàm Yên từ trong giới chỉ lấy ra một cái ma pháp quyển trục làm bằng lụa vàng, càng niệm chú ngữ càng bắt đầu run rẩy.

Bỗng nhiên, mấy mét chung quanh Mộc Hàm Yên chấn động mạnh liệt, không gian vặn vẹo trong một sát na, quyển trục bằng lụa màu vàng trong tay nàng hóa thành một đạo kim quang rồi biến mất không thấy đâu, rồi Mộc Hàm Yên phun ra một bùm máu tươi ử rữ nằm rạp xuống sàn nhà, trước mắt nàng bắt đầu xuất hiện ảo ảnh, đó là một nam tử anh tuấn với hai con mắt đen nhánh, khóe miệng mang theo

một nụ cười xấu xa, hắn đang dùng ánh mắt đa tình vọng hướng nàng, không nghi ngờ mà cũng không tính kế bày mưu, chỉ có nhu tình thuần túy.

Gió tuyết vẫn thổi không ngừng, tựa hồ muốn đem nộ khí khi bị nhiệt lực áp chế trước kia toàn bộ phát tiết hết ra ngoài, toàn bộ thế giới bị bao phủ bởi màu trắng, cây cối um tùm bị che phủ bởi một tầng băng tuyết dày cộp, vô số băng lăng treo ngược trên ngọn cây, hình thành cảnh sắc cực kỳ tráng lệ.

"Xuống núi rồi thì đi theo quan đạo bên phải, thêm một thời thần nữa thì đến Quang Minh thành rồi" Ngu Phượng từ Quang Minh thành lớn lên, đối với chung quanh tất nhiên là quen thuộc vô cùng.

"Quang Minh thành có gà quay không?" Nữ Nhi ôm đầu hỏi.

"Có" Ngu Phượng cười nói

"Có lợn nướng chứ?" Nữ Nhi lại hỏi.

"Đương nhiên là có" Ngu Phượng nhìn đôi mắt phát sáng của Nữ Nhi cười nói, bởi vì hai ngày nay mất còn thần thú từ trong hắc ám thứ nguyên không gian thỉnh thoảng lại đi ra làm tiền, số thức ăn ít ỏi Long Nhất mang theo sớm đã bị chia chác sạch sẽ rồi.

"Vậy có tay Liệt Diễm sư nướng không?" Nữ Nhi nuốt nước miếng ừng ực.

"Hích ..." Ngu Phượng không nói gì, chúng nữ cũng cười khanh khách, Liệt Diễm Cường Sư chính là A cấp thượng giai ma thú, nó tưởng rằng là hỏa thỏ cấp F sao.

Lúc này, Long Nhất mang theo một luồng hàn khí từ ngoài xe tiến

vào, ôm Nữ nhi vào lòng, dùng bộ râu rậm cạ cạ vào khuôn mặt mập mạp của Nữ nhi, làm cho Nữ nhi oa oa kháng nghị.

"Tiểu Bàn Nữ, lại muốn ăn rồi à, tay Liệt Diễm Sư quay thì không có, bất quá tiểu Long trảo hấp thì có sẵn" Long Nhất cười ha ha cầm lấy bàn tay béo mập của Nữ Nhi nói.

"Á, không được, không được ăn tay của Nữ nhi, phụ thân ăn của tử tử đi" Nữ nhi rút tay lại không thèm nói nghĩa khí đem Liễu Nhữ ra bán.

Liễu Nhữ tức giận trừng mắt với Nữ nhi một cái, quá nuông chiều tiểu nha đầu này rồi.

"Tử tử con tay ít thịt lắm, không nhiều bằng Nữ nhi, muốn ăn đương nhiên phải ăn của Nữ nhi rồi" Long Nhất cười ha ha trêu ghẹo nói.

Nữ nhi bĩu môi nhìn tay của mình, đột nhiên mắt sáng lên nói:" thế ngực tử tử nhiều thịt lắm, so với tay Nữ nhi thì hơn nhiều"

Ặc ặc, Long Nhất thiếu chút nữa là bị nước bọt của mình làm sặc chết, hấn nhìn vẻ mặt đang sầm lại của Liễu Nhữ, vội quay đầu đi chỗ khác, sợ mình bất cẩn cười lớn, chọc giận mẫu bạo long này thì không phải là trò đùa.

Chúng nữ cùng đều phản ứng, người nào người nấy cũng ặc một tiếng học theo Long Nhất quay đầu đi, khoe miệng nhếch lên, hiển nhiên là đang nhin cười.

Liễu Nhữ cắn răng, kéo Nữ nhi lại, trong lòng vừa là ủy khuất vừa là phần nộ, muội muội này thất sự là chọc nàng chết mà, nàng không nói câu thứ hai tụt quần Nữ nhi xuống, nhắm ngay cặp mông đánh đen đét, bất giác dùng đến Long lực, làm cho Nữ nhi khóc oa oa,

nước mắt nước mũi làm cho khuôn mặt mập mạp biến thành mặt hoa.

"Được rồi, Liễu Như, Nữ nhi còn bé, đừng đánh nó nữa" Long Nhất nắm tay Liễu Như, ôm lấy Nữ nhi đang khóc lóc, quả là vừa buồn cười vừa đau lòng.

"Đều tại ngươi, nếu không phải là ngươi Nữ nhi sao có thể biến thành thế này" Liễu Như phẫn nộ nói.

Long Nhất dờ khóc dờ cười sờ sờ sống mũi, đưa ngón tay lau nước mắt trên mặt Nữ nhi, nghiêm nghị nói với Nữ nhi:" Nữ nhi, tỷ tỷ là người thân nhất của con, nàng ấy vì bảo vệ con có thể không màng tính mệnh của bản thân, Nữ nhi cũng phải bảo vệ để cho tỷ tỷ không bị tổn hại biết không?"

Nữ nhi ngừng khóc gật gật đầu, nhìn Liễu Như vẻ mặt đang trầm xuống, nhảy vào lòng nàng, kéo kéo tay áo nàng nói:" tỷ tỷ, là Nữ nhi sai rồi, tỷ đừng tức giận nha, Nữ nhi sẽ không để cho phụ thân ăn thịt ngực của tỷ tỷ đâu"

Phì, Long Nhất lại nhin không nổi cười lớn, nhóm người Phong Linh và Lưu Ly cũng cười đến run rẩy toàn thân, Nữ nhi thực sự quá dễ thương mà.

Mắt thấy Liễu Như sắp thẹn quá hóa giận, Long Nhất kiếm có chui ra khỏi xe, tránh bị nộ hỏa của Liễu Như tác động đến.

Bỗng nhiên, Long Nhất nheo mắt, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang sắc bén, và Lệ Thanh cũng trong sát na đứng lên tiến vào trạng thái chiến đấu.

Một cơn gió lớn cuốn theo hoa tuyết thổi tới, cách cỗ xe không xa

xuất hiện một bóng đen thoát ẩn thoát hiện.

Chương 524: Ma Long xuất hiện, thạch thất quý dị

Bốn con độc giác mã trắng kiện cùng lúc run rẩy hí vang, nếu không phải bị áp chế, sợ rằng bọn chúng đã sớm quay đầu bỏ chạy rồi.

Sự dị thường ở bên ngoài lập tức bị chúng nữ phát hiện, các nàng trong nháy mắt đã từ xe ngựa nhảy ra, xếp hàng đứng trên tuyết, dung nhan thiên kiều bách mị, khuynh quốc khuynh thành đó dưới hoa tuyết đầy trời càng trở nên xinh đẹp.

Cảm giác được khí thể sắc bén kia, thần kinh của Liễu Như bỗng nhiên khẩn trương, đôi mắt bắn ra hàn quang khiếp nhân.

"Ắt hẳn là Long khí, thuộc tính hắc ám" Lưu Ly hơi trầm ngâm nói.

Là cường giả đứng trên đỉnh tại thế giới nhân loại Thương Lan đại lục, cảm thụ của Long Nhất càng sâu sắc, tên gia hỏa thuộc Ma Long tộc này cực kỳ cường đại.

Một lúc lâu sau, bóng đen kia vẫn như cũ thoát ẩn thoát hiện tại không xa, thân hình gần như trong suốt, tỏ ra cực kỳ quý dị.

"Giả thần giả quỷ, mau hiện thân cho lão tử" Long Nhất nhìn thấy bóng đen chặn trước mặt một lúc lâu vẫn không có động tĩnh, quát một tiếng thật to, thanh âm còn vang trong không trung mà người hẳn đã biến mất tại chỗ.

Cách đó không xa không khí chung quanh bóng đèn trong phút chốc đình trệ lại, hoa tuyết đầy trời ngừng lại không chuyển động, mấy giây sau một tiếng đùng bống nhiên nổ ra, hai nhân ảnh đồng thời bắn ra từ trong màn băng tuyết, từ động chuyển sang tĩnh rồi lại chuyển sang động, mặc dù chỉ là vài giây ngắn ngủi, nhưng cảm giác kinh tâm động phách đó lại mãnh liệt như vậy, đây chính là cuộc quyết đấu của tuyệt đỉnh cường giả.

"Lớp da rồng này quả thật rất cứng chắc" Long Nhất thối thối bàn tay đang đau đớn nói một câu, hấn vừa rồi vận dụng toàn lực đem Ngạo Thiên quyết tầng thứ năm đấu một chưởng với tên Hắc Âm Ma Long giả thần giả quỷ kia, lại không chiếm được dù chỉ là nửa phần tiện nghi.

"Ha ha ha, tiểu gia hỏa lố mãng nhà ngươi rất được, thế giới nhân loại từ khi nào đã xuất hiện ra tên quái thai như vậy" một tràng cười mạnh mẽ vang lên, bóng đen kia lộ ra khuôn mặt vốn có, là một lão đầu có bộ râu dài trắng như tuyết, xem ra không khác gì nhân loại, trừ mấy miếng Long lân màu đen còn lưu lại ở gáy.

"Các hạ lẽ nào là trưởng lão của Ma Long tộc sao? Không biết chặn ai không mà lại đi chặn bọn ta?" Long Nhất nhìn lão gia hỏa này hình như là không có ác ý, khí thế không khỏi thả lỏng một chút.

Hắc y lão đầu này kinh dị nhìn Long Nhất, nói: "Tiểu gia hỏa nhà ngươi không ngờ hiểu biết rất rõ, Ma Long tộc ta đã biến mất khỏi Thương Lan đại lục vạn năm rồi. Ngươi không ngờ lại có thể nhận ra?"

Ông già nói xong liền nhìn Liễu Như đằng sau Long Nhất, lập tức ngạc nhiên nói: "Bên cạnh ngươi cũng có người Long tộc, không trách ngươi lại hiểu rõ như vậy, ta chặn đường các ngươi không có ác ý, chỉ là vừa rồi khi đi tìm đứa cháu gái bướng bỉnh tới đây thì

cảm ứng được ba động của Long khí, nên mới hạ xuống tìm kiếm."

Long Nhất gạt đầu ra vẻ đã hiểu rõ, chắc chắn vừa rồi khi Liễu Như đánh đít Nữ nhi đã lộ ra Long lực, vừa đúng lúc để cho trưởng lão của Ma Long tộc cảm ứng được.

Lúc này trưởng lão của Ma Long tộc tiến lên trước một bước. Nghi hoặc nhìn Liễu Như đánh giá từ trên xuống dưới, tựa hồ muốn từ trên người nàng nhìn ra điều gì đó.

"Lão gia gia, người không được khi phụ tử tử của con" Nữ nhi nhìn thấy lão trưởng lão Ma Long tộc không ngừng dán mắt vào tử tử của nó, lập tức quán triệt quan niệm phải bảo vệ tử tử của Long Nhất, thân hình bé bỏng chắn trước mặt Liễu Như.

"Tử tử?" trưởng lão Ma Long nhất tộc sững sờ, tốc độ vừa rồi của Nữ nhi đã làm cho ông kinh ngạc rồi. Lúc này lại nghe nó gọi Liễu Như là tử tử thì càng thêm ngạc nhiên, lúc sau, ông ta dường như nghĩ tới chuyện gì đó đột nhiên lộ ra vẻ kích động trên mặt, ánh mắt nhìn đôi tử muội càng thêm tha thiết.

Liễu Như cũng biến đổi sắc mặt. Khí thế trên thân đẩy lên đỉnh phong, như một con báo luôn sẵn sàng giết mồi.

"Đừng nên khẩn trương, tiểu oa nhi, ta không có ác ý, hai tử muội cháu có phải là con của Phạm Đế không?" trưởng lão Ma Long nhất tộc kích động nói.

"Không sai. Ông muốn bắt chúng ta về sao?" Liễu Như lạnh lùng nói.

"Đương nhiên không phải, ta cùng với gia gia của cháu là huynh đệ, tính ra cháu còn phải gọi ta một tiếng đại gia gia" trưởng lão Ma Long nhất tộc khẽ than một tiếng nói.

Long Nhất có chút ngạc nhiên. Thế giới này quả thực quá nhỏ, đụng phải biểu muội và biểu đệ Thần Long tộc, lại tao ngộ đại gia gia của Ma Long tộc, quả thực là khéo mà.

"Ta chỉ có cha mẹ và muội muội, không có đại gia gia nào cả, lúc trước khi Thần Long tộc và Ma Long tộc bắt tay nhau truy sát cha mẹ ta thì ông ở đâu? Cha mẹ ta bị Thần Long tộc bắt về Long đảo thì ông ở đâu?" Liễu Như vẻ mặt lạnh như băng, lời nói ngoài lãnh ý lạnh xương thì không có chút cảm tình nào.

Trưởng lão Ma Long tộc bị Liễu Như làm cho không thể nói gì, ông muốn mở miệng nhưng lại biến thành một tiếng thở dài cam chịu, sự tình lúc trước cực kỳ phức tạp, ông căn bản cũng chỉ đành bất lực, chỉ là hiện tại nói thì còn có tác dụng gì đây?

Thấy tình cảnh thêm phần lạnh lẽo, Long Nhất đột nhiên nói chen vào: "Theo ta biết thì vô luận là Thần Long tộc hay Ma Long tộc đều có một hiệp định, đó chính là không thể tiến vào thế giới nhân loại, các người vi phạm hiệp định tới Thương Lan đại lục rốt cuộc là có mục đích gì?"

"Không sai, đúng là có hiệp định này, chỉ là hai tên tiểu bối ham chơi li khai lãnh địa Long tộc tiến vào Thương Lan đại lục, ta lần này tới đây là để tìm bọn chúng trở về" trưởng lão Ma Long tộc nói.

Long Nhất nhún vai, nhìn thấy Liễu Như dường như rất không nguyện ý nhìn thấy hấn thân thiết với lão gia gia này, vì vậy mở mồm nói: "Nếu đã như vậy, thế ông cứ tiếp tục tìm tiểu bối của mình đi, Thương Lan đại lục bọn ta đã đủ loạn rồi, không chịu được Long tộc các người gây thêm sóng gió nữa đâu"

Trưởng lão Ma Long tộc thoáng sửng sờ, ánh mắt đột nhiên chú ý

lên trên người Nữ nhi bên cạnh Liễu Như, trên thân đột nhiên xuất ra khí thể bàng đại, hai đạo long khí cực kỳ mạnh mẽ đâm tới Liễu Như, lại thêm hai đạo nữa đánh tới hướng Nữ nhi ngây thơ.

Long Nhất ngược lại không hề có động tác gì, lão gia hỏa này không phải muốn đả thương người, hướng hồ loại Long khí trình độ này không thể làm bị thương Nữ nhi.

Quả nhiên, Nữ nhi không tiến không lùi, vẻ mặt hưng phấn, há to mồm, hai đạo long khí trong nháy mắt bị nó nuốt vào trong thể nội, sau đó đôi mắt mở to không chớp dán vào trường lão Ma Long tộc, hi vọng ông ta lại cho mình một món ăn.

Trường lão Ma Long tộc lại giống như phát sốt run lấy bầy, không dám tin vào mắt mình hô: "Quả nhiên không sai, chính là Thôn Phệ Long Thể, đây.đây."

Nữ nhi nghi hoặc vọng hướng lão trường lão Ma Long tộc, đột nhiên sà vào lòng Long Nhất, chỉ vào ông ta nói: "Phụ thân, lão gia hỏa này không phải là muốn ăn Nữ nhi chứ, Nữ nhi không phải là lợn quay"

Long Nhất cười ha ha mà không nói, xem ánh mắt lão gia hỏa này rõ ràng là có ý muốn đem Nữ nhi đi, cũng chẳng có gì lạ, Thôn Phệ Long Thể từ khi Long tộc xuất hiện tới nay, trong Long tộc có loại thể chất này cũng chỉ có hai người. Nữ nhi là người thứ ba.

Trường lão Ma Long tộc ổn định lại tâm tình, áp chế lại ý niệm muốn bắt Nữ nhi đi, sự cường đại của tên thanh niên đang cười cợt trước mắt vượt qua tưởng tượng của ông ta, hơn nữa còn có Liễu Như và mấy cô gái vừa nhìn là biết không phải nhân vật bình thường. Nếu như phải xung đột sợ rằng ông chẳng chiếm nổi tiện nghi.

"Chiếu cố bọn chúng cho tốt" rất lâu sau, lão trưởng lão hướng Long Nhất nói một câu rồi liền tiêu thất trong gió tuyết.

Nụ cười của Long Nhất từ từ thu lại, Ma Long tộc tiến vào Thương Lan đại lục, ai biết sẽ còn gây thêm biến cố gì? Hướng hồ Thần Long tộc và Ma Long tộc quản chế lẫn nhau, Ma Long tộc xuất hiện nói không chừng sẽ dẫn tới sự xuất hiện của Thần Long tộc. Vậy thì Thương Lan đại lục náo nhiệt rồi đây.

Quanh Minh thành bị bao phủ bởi màu trắng trong gió tuyết, xa xa liền nhìn thấy Quang Minh đại giáo đường cao cao, địa phương trong truyền thuyết được coi là nơi Quang Minh thần giáng lâm này có số lượng người theo tín ngưỡng nhiều nhất Thương Lan đại lục, vì vậy cho dù là nơi tập kết thương mại tại phía bắc Cù Long đế quốc, kinh tế và thương nghiệp cực kỳ phát đạt, nhưng lại không giống như những địa phương khác bị bao phủ bởi mùi tiền tầm thường, ngược lại đâu đâu cũng toát ra vài phần khí tức trang nghiêm, vô luận là kiến trúc hay là cách ăn mặc và lời nói của mọi người.

Long Nhất cùng Lệ Thanh ngồi ở đầu xe, nhìn ngắm phong cảnh khắp nơi. Cho dù gió to tuyết lớn, nhưng đường phố trong Quang Minh thành vẫn nườm nượp người đi lại như cũ, náo nhiệt phi thường.

Đây là lần thứ hai Long Nhất tới Quang Minh thành, đây cũng chính là tòa thành đầu tiên mà hắn đến, từ Dong binh công hội tại đây, hắn đăng ký làm một tên dong binh. Đồng thời cùng với một đội dong binh cấp F mạo hiểm tiến vào Hoang Mãng thảo nguyên, hơn nữa còn quen biết với tiểu tinh linh Lộ Thiên Á và U Minh thánh nữ Lãnh U U, đương nhiên, còn có cả Ngu Phượng.

Ngồi lái xe. Long Nhất tới một lữ điểm thuộc Phượng Hoàng gia tộc, đây cũng là lữ điểm quy mô lớn nhất Thương Lan đại lục, ai bảo để

cho Phụng Hoàng gia tộc làm đại gia tộc tại Quan Minh thành, lữ điếm nằm tại sào huyết đương nhiên càng to càng tốt rồi.

Chợt nhìn thấy Ngu Phụng xuất hiện, tên chương quỹ đang bận bù đầu kia vẫn còn chưa dám tin sứ mạng của mình chớp chớp mắt.

"A Phúc thúc. Chú không nhận ra con sao?" Ngu Phụng cười nói, nhiều mỹ nữ như vậy làm cho người trong đại sảnh ai ai cũng mở to mắt mà nhìn, nụ cười này của Ngu Phụng lại càng làm cho chúng nhân say mê tới độ thần hồn điên đảo. Sau khi bế quan bốn năm sự trẻ con của Ngu Phụng đã hoàn toàn thay đổi. Toàn thân phát ra phong tình thành thực, trời sinh loại phong tình thành thực này còn ngấm mang theo khí khái anh hùng như nữ tử không nhường đáng mà râu, điều này càng làm tăng thêm mị lực của nàng.

"Tiểu thư, người cuối cùng đã quay trở về rồi, mấy năm nay gia chủ nhớ người đến phát ốm rồi" chương quỹ này trưởng thành từ Phụng Hoàng gia tộc, là thuộc hạ cực kỳ trung thành của Phụng Hoàng gia chủ.

"Mẹ cháu có ở đây không?" Ngu Phụng hỏi.

"Gia chủ hai tháng trước đã tới Kì Diệp công quốc rồi, bất quá tính ra thì không lâu nữa sẽ quay về thôi" A Phúc vừa nói vừa đưa chúng nhân tới căn phòng sang trọng nhất của Phụng Hoàng lữ điếm.

Là căn phòng sang trọng nhất của Thương Lan đại lục, trang sức bên trong xa xỉ tới cực độ nhưng mà cũng hết sức có phong cách.

Long Nhất vừa vào phòng liền lấy ra hai vò rượu trong tủ rượu bày la liệt cùng Lệ Thanh tu một hơi hết luôn, sau cùng, mới thở ra hơi rượu hối tiếc than: "So với Bách Hoa Nhưýng của Tinh Linh Sâm Lâm thì còn kém lắm, đáng tiếc số rượu dũ trữ đã uống hết từ mấy

năm trước rồi".

"Tinh Linh Sâm Lâm là một địa phương như tiên cảnh, quả thật là khiến người ta hoài niệm mà" Long Nhất cũng không quản tới sự trầm mặc của Lệ Thanh, tự mình nói với mình. Tại khu rừng mĩ lệ đó có những nữ nhân hấn bần lòng nhiều nhất, Lộ Thiên Á, nữ vương điện hạ, còn có Ny Tạp, không biết các nàng hiện tại ra sao rồi? Có nhớ tới hấn hay không đây?

Nhớ tới cảm tình cấm kỵ như ăn phải độc dược đối với Tinh Linh nữ vương, tâm lý hấn liền trở nên nóng bỏng, bình thường chơi trò ái muội còn được, chỉ là trong lòng dục vọng muốn chiếm hữu của hấn lại làm cho hấn sa vào cảnh đấu tranh vật lộn với luân thường đạo lý.

Cộc cộc cộc, tiếng gõ cửa làm cho Long Nhất tỉnh lại, hấn đem những ý nghĩ lung tung ném ra khỏi đầu, ngón tay bấm một cái cửa liền mở ra, Ti Bích thanh lệ đang mỉm cười đứng trước cửa.

"Phu quân, cùng tiếp tới Quang Minh giáo đường đi, tiếp đã lâu không gặp Khải Lâm thánh tế tự rồi" Ti Bích nói với Long Nhất.

Ánh mắt Long Nhất lóe lên, việc giáo hoàng Tra Nhĩ Tư tự bạo mà chết tại giáo đường ở Thượng Nguyệt thành lần trước hôm nay vẫn chưa nói ra, Quang Minh giáo hội cũng cực kỳ bình tĩnh, xem ra là Khải Lâm hợp lực cùng Chu Địch đem việc này giấu nhem đi.

Hai người nắm tay ra khỏi Phượng Hoàng lữ điếm, lúc này lại không thấy Lệ Thanh ở sau lưng, nhưng hai người đều biết, Lệ Thanh không phải là không đi theo, mà là ẩn nấp ngoài tầm mắt bọn họ, nghĩ đến thì chắc là sợ làm ảnh hưởng tới hai người đây, đối với Lệ Thanh, hai người chỉ có thể thầm thờ dài trong lòng.

Quang Minh đại giáo đường tại Quang Minh thành sừng sững trong

gió tuyết, bức tượng Quang Minh thần to lớn đứng thẳng tắp, giống như đang cúi đầu xuống nhìn chúng sinh, người cầu khẩn ở trước bức tượng vẫn đông đúc như cũ, đương nhiên, người đi khám bệnh so với bình thường cũng đông hơn rất nhiều.

Đi vào giáo đường làm rõ thân phận, hỏi rõ nơi ở của Khải Lâm thánh tế tự. Ti Bích liền cùng Long Nhất lên lầu.

"Thánh nữ Ti Bích cùng phu quân cầu kiến Khải Lâm thánh tế tự" Ti Bích đứng ngoài cửa nói.

"Két" một tiếng, cánh cửa có khắc hình thiên sứ thần giới từ từ mở ra, một luồng khí tức nhu hòa ập tới, làm cho người ta có cảm giác như gió xuân.

Khải Lâm một thân tế tự bào trắng tinh, dung nhan tao nhã mang theo một nụ cười, sau khi nhìn thấy hai người liền hiện lên một sự yêu thương.

"Khải Lâm thánh tế tự, từ Thượng Nguyệt thành li biệt đã mấy tháng, tại hạ rất nhớ thánh tế tự đó" Long Nhất cười ha ha nói, lời nói vẫn không chút đàng hoàng.

Khải Lâm sớm đã quen với lời nói của Long Nhất, cũng không để ý, chỉ là hướng tới Ti Bích dịu dàng nói: "Ti Bích, tới đây để ta xem nào"

Ti Bích buông tay Long Nhất ra tiến đến, tay Khải Lâm phát ra một luồng bạch quang nhu hòa đặt trên trán Ti Bích. Rất lâu sau mới khẽ thở dài: "Thể chất của con sợ rằng rất khó thay đổi, trong lòng có oán trách ta và sư phụ con không?"

"Không có, con không oán trách ai cả, bởi vì con đường này là do con tự chọn" Ti Bích lắc đầu nói, nếu như không phải vì thế này, thực

lực của nàng cũng không thể đề thăng nhanh như vậy.

"Ti Bích. Con theo ta tới đây, cùng ta dùng con tim thánh khiết nhất tụng phục âm của Quang Minh thần" Khải Lâm nói xong liền cùng Ti Bích tiến vào một căn phòng ở bên trong, đó là nói Khải Lâm thanh tu, trừ mấy cái bồ đoàn ra thì chỉ có tượng Quang Minh thần.

Sau khi đi vào Khải Lâm không hề đóng cửa. Bà cùng Ti Bích thành kính quỳ lên bồ đoàn. Mồm niệm nhưng âm tiết mơ hồ, thế nhưng Long Nhất không thể hiểu được chữ nào, ngược lại cảm thấy mấy chữ này cùng với sơ cấp ma pháp tâm linh thủ hộ của tế tự chả khác mấy, nghe xong khiến cho người ta cảm thấy một cảm giác thần thanh khí sáng.

Theo lời tụng của hai người, trên thân hai người bắt đầu phát ra một luồng ánh sáng nhu hòa, thánh khiết mà cũng xuất trần.

Long Nhất vừa nghe được một lúc liền cảm thấy có chút buồn chán, mắt thấy hai người còn lâu mới xong, hấn liền tự ý rời khỏi căn phòng.

Nghĩ tới trên tầng cao nhất của tất cả các Quang Minh đại giáo đường có quy mô đều có một gian thạch thất dành riêng cho giáo hoàng Tra Nhĩ Tư, Long Nhất liền nhanh như chớp lướt qua mấy tên Quanh Minh thủ vệ xuất hiện ở tầng thượng.

Long Nhất thần không biết quý không hay đẩy cửa mà vào. Hấn quan sát khắp nơi, phát hiện nơi đây không giống như gian thạch thất tại Quang Minh giáo đường ở Thượng Nguyệt thành, trống trơn chẳng có vật gì.

Đi một vòng trong thạch thất, Long Nhất liền tính ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, Long Nhất nhạy bén cảm giác được hình như có một cặp mắt đang ở trong bóng tối dòm hắt. Thần kinh hắt khẩn trương, bỗng nhiên quay đầu lại, nhưng sau lưng vẫn như cũ chỉ là thạch bích, chả nhìn thấy gì cả.

"Kỳ quái" Long Nhất lẩm bẩm nói rồi bắt đầu tử tế tìm kiếm trên tường, không bỏ sót bất cứ chỗ nào, bất quá không phát hiện ra có gì dị thường.

"Chẳng lẽ là ảo giác" Long Nhất thầm nói, lắc đầu hướng cửa đi ra, thế nhưng hắt vừa muốn mở cửa, loại cảm giác bị dòm ngó lại xuất hiện thêm một lần nữa.

Long Nhất dùng ánh mắt quét khắp nơi, trầm giọng nói: "Là ai? Lăn ra đây cho ta"

Nhưng đáp lại hắt chỉ là tiếng vọng ông ông của chính hắt, mà lần này, ánh mắt trong bóng tối lại không hề né tránh, vừa bắt đầu cảm giác được cảm giác bị dòm ngó đó là từ phía sau truyền đến, nhưng giờ đây Long Nhất tựa hồ là cảm giác được đâu đâu cũng có cặp mắt đang dòm ngó hắt, chỉ là vẫn chẳng tìm ra chút dấu vết nào.

Long Nhất hít sâu một hơi, nén cái cảm giác muốn tìm đến phát điên đó xuống, đây tuyệt đối không thể là ảo giác, lẽ nào là Thiên Lí Nhãn trong truyền thuyết sao, mẹ nó chứ đó quả thật là nói linh tinh mà.

Long Nhất nhíu mày, đột nhiên vung chưởng đánh lên bức tường gần hắt nhất, chỉ thấy vang lên một tiếng, toàn bộ thạch thất rung lên, bức tường đã bị xuyên qua, hình thành một lỗ thủng to bằng bàn tay, Long Nhất từ cái lỗ nhìn vào bên trong, lại thất vọng khi phát hiện bên đó là một căn phòng trống chỉ có một bức tượng Quang Minh thần, chỉ là điều kỳ quái chính là căn phòng này không có mở cửa vậy mà bức tượng Quang Minh thần lại có một lớp bụi bám rất dày.

"Quang Minh thần? Quang Minh thần cái rắm, tên gia hỏa không giữ chữ tín" Long Nhất hừ lạnh nói, lúc trước Quang Minh thần nhập vào người Tra Nhĩ Tư, nói trong vòng mười năm làm cho Tra Nhĩ Tư yên ổn, kết quả còn chưa được hai năm đã biến mất chả thấy đâu, hại hắn phải đấu với Quang, Âm, Thủy, Hỏa, Thổ năm hệ pháp thần, Đông Phương Khả Hinh cũng vì vậy mà mất tích trong đống đổ nát.

Nghĩ tới Đông Phương Khả Hinh, Long Nhất thất thần dựa lên tường, tim đột nhiên đau đớn co thắt lại.

Mấy ngày nay, Long Nhất đều tránh né sự thật này, tâm lí hắn có một loại cảm giác thủy chung cũng không dám động chạm vào vết thương lòng, nhưng hôm nay, vết thương này lại đột nhiên bị rách ra, tiên huyết lâm li.

Trước mắt tựa hồ vừa xuất hiện khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của Đông Phương Khả Hinh, nàng nói một câu làm người ta đau lòng: "Biểu ca, muội đã chứng minh vô luận muội nỗ lực thế nào để quên đi huynh, thậm chí cam tâm tình nguyện để giáo hoàng bệ hạ dùng khổ tình chú trói buộc, nhưng muội vẫn không thể quên được bóng hình huynh; huynh nói muội không biết yêu, nhưng muội cảm thấy đây chính là yêu, muội yêu huynh biểu ca, muội yêu huynh."

"Khả Hinh, là huynh hại muội rồi" Long Nhất rơi lệ, hôm đó sau khi dùng truyền tống trận an toàn truyền tống tới mật thất trong Nạp Lan hoàng cung, hắn nằm trên đất cả đêm không hề động đậy, ngày thứ hai hắn như chẳng có việc gì xuất hiện trước mặt mọi người, ai mà biết được sự thống khổ trong tim hắn đây?

Đúng lúc này, một cơn gió kỳ quái không biết từ đâu thổi tới, thổi quanh Long Nhất vài lần rồi lập tức tiêu tán, nước mắt trên mặt Long Nhất lại không biết từ khi nào đã bị gió thổi mất, Long Nhất thậm chí

cảm giác được trong cơn gió đó mang theo một sự dịu dàng.

Long Nhất ngẩn ra, giật mình một cái từ trong bi thương tỉnh lại, sát na vừa rồi giống như ảo mộng.

"Mật thất này tứ phía đều là tường, gian phòng sau cái lỗ kia cũng bị phong bế, ở đâu mà có gió?" Long Nhất nhăn mày, cảm giác được địa phương này có gì đó không đúng.

Quý hồn? Không thể nào, thế giới này có loại vong linh sinh vật có hồn phách là u linh, nhưng với tinh thần lực của hắn thì dù chỉ là một chút tinh thần ba động hắn cũng có thể cảm ứng được.

Két két mấy tiếng, cửa mật thất đột nhiên mở ra, Khải Lâm cùng Ti Bích xuất hiện trước cửa.

"Tây Môn thiếu gia, ngươi ở đây làm gì? Muốn phá Quang Minh giáo đường sao?" Khải Lâm nhìn thấy mấy dấu chường trên tường, vừa rồi khi bà cùng Ti Bích niệm xong phúc âm của Quang Minh thần, kết quả liền có một tên Quang Minh võ sĩ báo cáo nói trong thạch thất nơi giáo hoàng nghỉ ngơi có động tĩnh, bà lập tức đoán đó là Long Nhất, kết quả đúng là hắn.

Long Nhất chỉ vào cái lỗ, nói: "Bà nhìn bên trong rồi nói"

Khải Lâm nhìn vào trong cái lỗ thủng, cũng ngẩn ra, nói: "Kỳ quái, ta tại sao lại không biết là có gian phòng trống này" hóa ra gian phòng trống bên trong toàn là tường, căn bản không có cửa vào.

"Quang Minh giáo đường xây này được bao năm rồi" Long Nhất hỏi.

"Nghe nói mấy ngàn năm trước khi Quang Minh thần giáng lâm thì xây, cụ thể là năm nào thì ta cũng không rõ" Khải Lâm đáp.

Mấy ngàn năm? Giáo đường này quả thật là bền bỉ, lẽ nào đúng là thần tích? Long Nhất nghĩ.

"Thạch thất này có điều gì đó rất không đúng, ta vừa rồi cảm thấy có người ở đâu đó dòm ngó, nhưng trừ gian thạch thất bên đó ra thì lại chả phát hiện gì, hơn nữa tinh thần ta trong sát na đó lại có chút thất thường" Long Nhất suy nghĩ rồi đem sự tình nói ra, nhớ tới tâm chí bạc nhược khi nghĩ tới Đông Phương Khả Hình lúc nãy, trước đây đối với hắn mà nói căn bản không có khả năng, cho nên gian thạch thất này khẳng định là có vấn đề.

Khải Lâm và Ti Bích nghe vậy có chút khẩn trương quan sát khắp nơi, bọn họ đều biết tinh thần lực cường đại của Long Nhất không thể có ảo giác, nhưng bọn họ lại không có loại cảm giác này, lẽ nào vấn đề xuất hiện từ bức tượng Quang Minh thần ở trong gian mật thất bên kia? Ba người giống như không hẹn mà cùng nhau chuyển ánh mắt hướng lên bức tượng Quang Minh thần đầy bụi bặm ở bên trong.

Chương 525: Sự truy sát của Hắc ám giáo hội

Đêm khuya, gió lạnh gào thét, tuyết bay lả tả, tại vùng chân núi hoang sơ cắt ngang Ngạo Nguyệt đế quốc này sớm đã bị băng tuyết liên tục, so với Cuồng Long đế quốc còn phải lạnh hơn nhiều.

Một thân ảnh lại đang chạy như bay trong màn đêm đông lạnh buốt, tốc độ nhanh như thiểm điện.

"Chết tiệt, một đám chó điên" Lãnh U U cố nhịn cảm giác suy nhược do tinh thần lực tổn hao quá lớn mang tới, tâm lý tức giận mắng chửi, nàng đã bị tinh anh của Hắc ám giáo hội truy sát hơn mười ngày rồi, bọn chúng cứ như thuốc dán da chó theo sát phía sau, làm thế nào cũng không bỏ được.

Lãnh U U cực kỳ rõ ràng nguyên nhân chính là do Thúy Ma điều phong ấn trong thể nội, nó có thể làm cho đám truy binh đằng sau biết đại khái vị trí của mình.

Bá một tiếng, Lãnh U U tháo chạy vào trong một tiểu trấn hoang vu ở phía trước. Bởi vì chiến tranh và thiên tai nhiều năm, người trong tiểu trấn chạy có chạy mà chết có chết, chỉ còn sót lại ngôi tan nhà nát, cây khô cỏ dại. Có lẽ bởi vì người chết quá nhiều, tiểu trấn này mang theo một luồng quý khí âm trầm.

Lãnh U U nhìn khắp tứ phương, không suy nghĩ nhiều liền thi triển một loại ma pháp khiến cho ở giữa đường lớn của tiểu trấn xuất hiện

một cái hố có thể chứa nổi một người, sau khi trốn vào đó liền thiết lập một cái kết giới, đường lớn rất nhanh liền khôi phục lại ban đầu, nhìn cũng không ra chút dấu vết.

Không lâu sau, trong tiểu trấn âm trầm này xuất hiện hơn chục thân ảnh mặc hắc bào, trên người tên nào cũng có một luồng hắc ám khí tức nồng đậm, thủ lĩnh là một cô gái thân hình lả lướt, trừ bốn tên tâm phúc sau lưng nàng ra, còn lại đều là đám hắc ám võ sĩ không có cảm tình chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, đội ngũ truy sát hùng hậu như thế vậy, cũng chẳng trách Lãnh U U lại bị bức tới thảm hại như thế này.

"Các người thống lĩnh mười tên hắc ám võ sĩ từ bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc của tiểu trấn tìm tới trung ương, không được bỏ qua một địa phương nhỏ nào, ta cảm ứng được ả tiện nhân ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng Lãnh U U đang trốn ở trong tiểu trấn này" nữ nhân thủ lĩnh tức giận nói, nếu như Long Nhất ở đây nhất định có thể nghe ra giọng nói này là của thần bí mỹ phụ tự xưng là nương thân của Thủy Nhược Nhan.

"Vâng, phu nhân." bốn tên tâm phúc nhận mệnh mà đi, mỹ phụ kia mặt khác cũng dẫn theo mười tên hắc ám võ sĩ từ từ quanh quẩn ở trên con đường.

Tiếng bước chân hướng nơi Lãnh U U đang trốn đi tới. Điều này làm cho tâm lý Lãnh U U đang ẩn úp trong đó bỗng chồn lo lắng, mặc dù nàng đã thiết hạ một cái kết giới ngăn cách khí tức, nhưng nàng không nghĩ tới giáo hoàng phu nhân lại tự thân tham gia truy sát nàng. Thực lực của hắc ám giáo hoàng phu nhân nàng rất rõ, luận cảnh giới thì cùng nàng kẻ tám lạng người nửa cân. Nhưng bí thuật hệ địa có chút quý dị của giáo hoàng lại làm cho nàng lo sợ không thôi, huống hồ còn có bốn tên tâm phúc của bà ta và năm mươi tên hắc ám võ sĩ. Cho dù pháp thần trong truyền thuyết tới đây cũng phải

cố kị ba phần.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, khi đạp lên trên nơi Lãn U U ẩn mình liền ngừng lại, việc này làm cho thần kinh nàng càng thêm khẩn trương, không cẩn thận một cái hôm nay nàng sẽ bị bắt tại đây, nhưng nàng không muốn chết, có chết cũng phải đợi tới khi nàng gặp được tình lang mới chết.

Rất nhanh, bốn tên tâm phúc tìm từ bốn phía tập trung lại bên cạnh giáo hoàng phu nhân.

"Thế nào? Có phát hiện con tiểu tiện nhân đó không?" giáo hoàng phu nhân tức giận hỏi.

"Bẩm phu nhân, thuộc hạ tìm khắp bốn phía, không phát hiện tung tích của thánh nữ" một tên tâm phúc cung kính đáp.

"Chát" một tiếng. Tên tâm phúc kia bị giáo hoàng phu nhân tát một cái bay cả đầu bồng. Lộ ra một khuôn mặt tái nhợt như người chết.

"Thánh nữ? Con tiện nhân đó sớm đã không phải là U Minh thánh nữ của Hắc ám giáo hội ta rồi, ai mà gọi ả ta là thánh nữ lần nữa đừng trách ta không khách khí" giáo hoàng phu nhân hừ lạnh nói.

"Thuộc hạ biết tội" tên tâm phúc kia khom người nói, một điểm tức giận cũng không có.

Giáo hoàng phu nhân nhìn khắp nơi, lạnh lùng nói:"công phu lẩn trốn của con tiểu tiện nhân kia quả là vượt xa dự kiến, bắt quá người cho rằng chỉ thế này mà ta không tìm nổi người sao?"

Giáo hoàng phu nhân vung tay, một dòng hắc khí từ ngón tay bà lượn lờ bay lên. Và mồm bà cũng đang niệm một loại chú ngữ mơ hồ

với tốc độ rất nhanh.

Lãnh U U đang núp dưới đất toàn thân chấn động, ngực truyền tới những cơn đau đớn dữ dội, lòng nàng cực kỳ sợ hãi, mục yêu bà chết tiệt kia muốn triệu Thúy Ma điều phong ấn trong thể nội nàng ra. Một khi Thúy Ma điều phá thân bay ra. Vị trí chỗ trốn của mình tức khắc bại lộ.

Bây giờ đánh giết ra ngoài chứ? Lãnh U U lập tức phủ nhận cách nghĩ này, chỉ cần Thúy Ma điều còn ở trong thể nội, như vậy hành tung của bản thân vẫn chưa bị lộ.

Nghĩ tới đây, Lãnh U U buông lỏng áp chế, trong cơn đau đớn tới tận xương tủy. Một bóng xanh mang theo một luồng hoa máu từ ngực Lãnh U U phá thể mà bay ra. Mà cũng đồng thời, Lãnh U U bỗng nhiên phát lực từ dưới đất chui lên.

Bùm một tiếng tuyết bay là ta, một đóa liên hoa màu đen cự đại bay lên trên không. Trong màn đêm tối mịt lại càng phát ra u quang quý dị thâm trầm.

"Hắc liên, thị hồn" sau đó là một tiếng quát, đóa hắc liên cự đại bắt đầu xoay tròn với tốc độ rất nhanh, đám người bị quây lại chỉ cảm thấy ý thức hải tại mi tâm kích động một trận, lại có một loại cảm giác linh hồn bị hút khỏi thể xác cường đại.

Dần dần, nhưng buồm hắc liên mọc ra trên thân mấy tên hắc ám võ sĩ đó, tất cả đều bị Hắc Liên hút vào trong.

Chỉ là việc trong thời gian ngắn, Lãnh U U đã từ dưới đất bay lên, thừa lúc giáo hoàng phu nhân lùi bước một cách chật vật thi triển ra một cái u hồn lợi thảo có tính công kích cực mạnh, lưng chừng trời xuất hiện một cái thảo ảnh u ám cự đại chụp hướng giáo hoàng phu

nhân.

Giáo hoàng phu nhân kinh động trong lòng, Cửu thiên ám ma thuật vận tới mức cao nhất, thân ảnh trong nháy mắt biết mất tại lưng chừng trời, chỉ còn lưu lại chút máu và một miếng vải rách từ không trung bay xuống.

Lúc này giáo hoàng phu nhân ra lệnh cho hơn ba mươi tên hắc ám võ sĩ còn lại phản kích, mấy tên võ sĩ cấp mười thay nhau cầm hắc ám kiếm chém hướng Lãnh U U.

Lãnh U U nghiêng rặng, ý niệm vừa động, tranh thủ tinh thần lực ở mi tâm trong sát na, một cơn bạo phá cường liệt từ thân thể nàng nổ ra hơn một mét, còn nàng thì phun một bùm máu tươi lên Hắc liên.

Ngay khi công kích tới thân, Lãnh U U liền bị hút vào trong Hắc Liên, Hắc Liên kia lóe lên một cái, đúng là đã tiêu thất trong trung tâm của sự công kích.

"Chia nhau đuổi theo, ả ta bị trọng thương chạy không xa đâu" giáo hoàng phu nhân hỗn hển nói, hôm nay trong thể nội Lãnh U U không có Thúy Ma điều, nếu lần này ả ta chạy được muốn bắt ả ta lại thì khó khăn rồi.

Bốn gã tâm phúc dẫn theo đám hắc ám võ sĩ còn lại truy kích theo những phương hướng bất đồng, mà lúc này giáo hoàng phu nhân thả cánh tay đang đặt lên ngực ra, trên đó có một vết thương nhỏ, chính là vừa rồi bị Lãnh U U công kích không kịp phòng bị mà thụ thương.

"Tiểu tiện nhân, để ta bắt được xem ta làm sao róc xương người" giáo hoàng phu nhân nghiêng rặng ken két nói, và khi bà xuyên qua áo quần rách tả tơi nhìn thấy bên cạnh vết thương còn có một vết sẹo lại

càng thêm tức giận không thôi, đó là kí hiệu vĩnh viễn lưu lại trên thân do tên hỗn đản Tây Môn Vũ kia để lại, cũng là sự sỉ nhục vĩnh viễn.

Tuyết càng rơi càng lớn, gió càng thổi càng to, toàn bộ thế giới tựa hồ trừ tiếng gào thét của cuồng phong thì không có âm thanh nào khác.

Mấy nhân ảnh toàn thân khoác hắc bào quét qua một luồng hư ảnh trên không trung rồi hạ xuống bên cạnh một phiến rừng bị băng tuyết che phủ.

Tên thủ lĩnh áo đen nhăn mũi, hai con mắt lóe lên dưới đầu bóng, hẩn ngửi thấy mùi máu.

Tìm theo mùi máu đó, tên áo đen dẫn theo mấy tên hắc ám võ si cẩn thận đi vào trong rừng. Đi được vài bước, hẩn liền thấy Lãnh U U đang yếu ớt nằm dưới gốc cây, tuyết trắng xung quanh đã bị máu tươi nhuộm thành một phiến đỏ sậm.

Lãnh U U cố sức trợn tròn mắt, thấy mấy bóng đen kia từ từ tới gần, tim nàng run rẩy, nàng không hề sợ chết, chỉ là cảm thấy quá tiếc nuối, nàng còn chưa gặp được tình lang lần cuối.

Lãnh U U đã chuẩn bị quyết tâm chờ chết. Nếu đối phương muốn bắt nàng để uy hiếp Long Nhất, như vậy nàng sẽ liều mạng dùng chút lực còn lại tự kết liễu đời mình, nàng không thể rơi vào trong tay Hắc ám giáo hội.

Tên áo đen từ từ đi tới ngòi xuống bên Lãnh U U, tay tràn ra một màn hắc vụ trong chớp mắt nhập vào thể nội của nàng.

"Ngươi." Lãnh U U cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, cuối cùng lại

thuyên giảm đi nhiều, vết thương trên người cũng trong chớp mắt đóng vảy.

Đúng lúc này. Tên áo đen đột nhiên chấn động, hai tay vung lên đánh tan mùi máu trong không trung, lập tức dẫn theo mấy tên hắc ám võ sĩ từ trong rừng chạy ra ngoài.

"Khô Cốt, người có phát hiện gì không?" một tên áo đen khác từ không trung đáp xuống. Nhìn thấy tên áo đen từ trong rừng đi ra hỏi.

"Không có gì" Khô cốt giọng khàn khàn nói ngắn gọn.

"Qua khỏi phía Bắc toàn là núi non rồi, cho nên ta mới tới phía người, thế này xem ra thánh.tiểu tiện nhân đã chạy tới hai hướng Đông, Nam rồi, chúng ta qua đó hội họp với bọn họ đi" tên áo đen gật đầu nói, vừa muốn phi thân bay đi. Nhưng trong sát na liền ngừng lại.

Tên áo đen tiến lên phía trước mấy bước rồi ngồi xuống, gạt lớp tuyết bên ngoài ra, nhìn thấy tuyết bên trong có một vùng nhỏ đã bị nhuộm thành màu đỏ.

"Vết máu còn mới. Khẳng định là tiểu tiện nhân kia, Khô Cốt, tiểu tiện nhân rất giỏi ẩn dấu khí tức, chúng ta bây giờ vào trong rừng tìm thêm một lần nữa." tên áo đen này đứng dậy nói liền đi vào trong rừng.

Sắc mặt Khô Cốt biến đổi, ánh mắt hiện lên sát khí.

Tên áo đen vừa mới vào trong rừng liền nhìn thấy Lãnh U U đang nằm dưới gốc cây, lòng hẳn vui mừng nhưng lập tức cảm giác được có gì đó không đúng, Lãnh U U rõ ràng là nằm ở đây nhưng Khô Cốt lại nói là không nhìn thấy.

Chỉ là tên áo đen phản ứng quá chậm rồi, tử thần đã hàng lâm bên hấn. Hai Kim giáp thi vương không chút báo trước xuất hiện bên cạnh hấn, trong chớp mắt cấu xé hấn thành muôn mảnh. Khi Thúy Ma điều trong thể nội hấn bay ra, năm ngón tay sắc nhọn lóe lên, con Thúy Ma điều này còn chưa kịp kêu một tiếng đã bị phân thây vì Khô Cốt đã có chuẩn bị.

Khô Cốt xử lý sạch sẽ đồng xương cốt còn sót lại, phóng ra một cái kết giới bao phủ Lãnh U U liền vội chạy hùng hục, giáo hoàng phu nhân rất thông minh, xuất hiện muộn một chút sợ rằng bà ta sẽ rất nhanh nhìn ra manh mối.

Lãnh U U nhìn thấy bóng dáng Khô Cốt li khai, ý thức càng thêm mơ hồ, nghiêng đầu chìm vào hôn mê, mấy ngày nay bị Hắc ám giáo hội truy sát đã hao tổn hết tinh lực của nàng, tránh được kiếp nạn này sợ rằng cùng cần một thời gian dài mới có thể khôi phục.

Trời bất tri bất giác lờ mờ tỏa sáng, tuyết lớn mấy ngày liền cuối cùng đã nhỏ dần, hoa tuyết lưa thưa bay trong không trung, chỉ là gió bắc vẫn sắc bén như cũ, thổi tới mức da mặt người ta đông cứng lại.

Từ hướng Hoàn Đoạn sơn mạnh đột nhiên vút qua hai bóng xanh, lại là hai cô gái thân mặc thủy hệ ma pháp bào, một người là một mỹ phụ thướt tha duyên dáng hơn ba mươi tuổi, một là một thiếu nữ hơn hai mươi mốt lệ rung động lòng người, hai người đều ngự không phi hành, nhìn tốc độ phi hành có thể nói ít nhất cũng là cảnh giới ma đạo sư.

"Nhược Nhược, qua khỏi khu rừng trước mặt là đến biên giới Ngạo Nguyệt đế quốc rồi, hiện tại cũng đã trở thành lãnh thổ của Cuồng Long Nạp Lan hai nước" mỹ phụ kia nói với thiếu nữ.

"Nãi nãi, vậy nơi ở của phụ thân cách đây bao xa?" thiếu nữ hỏi, nếu

như không phải xưng hô như vậy, cho dù là ai cũng không nghĩ ra mỹ phụ nhìn như ba mươi tuổi này lại là nãi nãi của thiếu nữ.

"Không xa nữa, với tốc độ của chúng ta thì khoảng sáu, bảy ngày nữa sẽ tới nơi" ánh mắt mỹ phụ lại xuất hiện một chút chần chừ và u buồn.

Khuôn mặt cô gái lập tức sáng lên, hiển nhiên là cực kỳ chờ mong ngày đó mau tới. Hai người chính là thủy hệ đại ma đạo sư Thủy Linh Lung và cháu gái bà Thủy Nhược Nhan từ Mễ Á thánh ma học viện, lần này tới Ngạo Nguyệt đế quốc tự nhiên là để tìm người cha thân sinh của Thủy Nhược Nhan, cũng là nhi tử duy nhất của Thủy Linh Lung.

Rất nhanh hai người liền bay tới trên không trung của phiến rừng, lúc này, Thủy Nhược Nhan đột nhiên dừng lại, nói:" nãi nãi, con mắc tiểu, người ở ngoài này chờ con, con tới khu rừng này giải quyết"

Thủy Nhược Nhan đáp xuống mặt đất, vung tay phóng ra một cái bình phong thủy hệ, liền tụt quần xuống đi tiểu tại chỗ.

Tiểu xong đâu đấy. Thủy Nhược Nhan nhìn sang trái phải, đột nhiên nhìn thấy cách mình không xa có một bàn tay trắng nõn, lòng nhất thời run lên, sợ tới mức thiếu chút nữa là nàng la to lên.

Thủy Nhược Nhan kéo quần lên đi tới, không khỏi che miệng kinh hô một tiếng : " Ồ, U Minh thánh nữ của Hắc ám giáo hội"

Không lâu sau, Thủy Nhược Nhan dẫn theo Thủy Linh Lung đi tới, nói:" nãi nãi. Người tới xem xem nàng ta làm sao rồi?"

Mặc dù lúc trước khi Lãnh U U tới Mễ Á công quốc chấp hành nhiệm vụ cũng có một đêm triền miên với Long Nhất, nhưng Thủy Nhược

Nhan lại không hề gặp qua nàng, hướng hồ khi đó nàng còn dịch dung mà tới, cho dù có gặp cũng không nhận ra. Chỉ là Thủy Nhược Nhan nhìn thấy ấn ký Hắc Liên ở trên trán Lãnh U U, liền biết ngay thân phận của nàng, dấu sao thì mấy năm trước vào ngày cực âm Quang minh giáo hội tử thương trầm trọng. Khi Hắc ám giáo hội tranh đoạt địa bàn liền làm cho thanh danh của Lãnh U U nổi lên như mặt trời ban trưa, ấn ký Hắc Liên trên trán chính là tiêu chí cho thân phận của nàng.

"Thương thế trên người không sao, chỉ là ý thức hải của nàng ta bị chấn động nghiêm trọng, không biết sau này có thể hoàn toàn khôi phục không." Thủy Linh Lung nói xong liền thi triển một cái cao cấp thủy liệu thuật ổn định lại thương thế của Lãnh U U.

"Nãi nãi. Chúng ta mang nàng ta cùng lên đường đi, nói sao thì nàng ta cũng là U Minh thánh nữ của Hắc ám giáo hội mà, tính ra cũng là thủ hạ của phụ thân, chúng ta không thể thấy chết mà không cứu được" Thủy Nhược Nhan nói.

Thủy Linh Lung không nói gì, có chút nhăn mày.

"Nãi nãi. Xem ra nàng ta trong vòng mấy ngày nữa cũng không tỉnh lại đâu, nếu như chúng ta bỏ nàng ta ở đây không quản, ngộ nhỡ gặp phải người xấu hay ma thú ra ngoài kiếm ăn thì phải làm sao?" Thủy Nhược Nhan vội nói.

Thủy Linh Lung như cười mà không cười nhìn Thủy Nhược Nhan. Nói:" con quan tâm tới an nguy của nàng ta cũng chỉ nàng ta là nữ nhân của xú tiểu tử Tây Môn Vũ kia thôi."

Khuôn mặt Thủy Nhược Nhan thoáng ửng hồng, nói:" nãi nãi, người sao lại biết nàng ta là nữ nhân của hắc?" Thủy Nhược Nhan biết là vì lúc trước đã nghe Long Nhất đề cập qua.

"Con đừng quản nãi nãi làm sao mà biết, nếu con thực sự muốn bảo vệ tính mạng của nàng ta thì không được mang nàng ta về Hắc ám giáo hội" Thủy Linh Lung nói.

"Tại sao?" Thủy Nhược Nhan vẻ mặt kinh ngạc.

"Vô luận là ý thức hay thân thể của nàng ta đều do hắc ám ma pháp đả thương, hơn nữa gần đây có một truyền ngôn, nãi nãi hoài nghi người làm hại nàng ta chính là người của Hắc ám giáo hội" Thủy Linh Lung khẽ than một tiếng nói.

"Sao có thể thế được? Hắc ám giáo hội vì sao lại muốn thương hại người của mình?" Thủy Nhược Nhan không dám tin nói.

Thủy Linh Lung lắc đầu cũng không giải thích gì thêm, đứa cháu gái này của bà đã đạt tới đỉnh phong của cảnh giới ma đạo sư, cách đại ma đạo sư cũng chỉ một bước nữa mà thôi, đáng tiếc kinh nghiệm đối nhân xử thế của nó quá ít, cũng không biết lần này dẫn nó tới Hắc ám giáo hội có phải là sai lầm không, nhưng nếu không tìm trong thời gian sớm nhất, sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

"Mang nàng ta tới lãnh địa Man Nguru tộc ở Hoàn Đoạn sơn mạch đi, ở đó có một tên thú nhân là huynh đệ của Tây Môn Vũ mà?" Thủy Linh Lung đổi đề tài.

Hai ngày sau, Man Nguru – người đã nhậm chức tộc trưởng Man Nguru tộc tiếp nhận lấy Lãnh U U đang hôn mê, mà bà cháu Thủy Linh Lung cũng không lưu lại liền vội vã rời đi.

Mấy năm nay, bề ngoài của Man Nguru chả có thay đổi gì, chỉ bất quá trên người lộ ra khí tức cường hãn hơn nhiều, trên thân cũng dần dần toát ra một loại uy nghiêm của người cao quý.

Man Nguru nhìn Lãnh U U hôn mê nằm trên giường, mắt trâu lóe lên một tia sát khí khát máu, đối với hắn mà nói, Lãnh U U không chỉ là nữ nhân của lão đại, mà còn cùng hắn trải qua sinh tử, cùng chung hoạn nạn.

Một lúc sau, Man Nguru chuyển thân ra khỏi phòng, một mình ngồi trước phiến đá trước cửa lau chùi cây Lục Ngọc Tài Quyết đang phát ra ánh sáng màu xanh óng ánh, hắn lầm bầm nói:" huynh đệ, chúng ta bao giờ mới có thể lại cùng nhau chung vai tác chiến đây."

"Phu quân, chàng tính ra đi sao?" Y Oa bình tĩnh đứng trước mặt Man Nguru hỏi, nàng hiểu rất rõ Man Nguru.

"Y Oa, ta phải trở về bên lão đại rồi" Man Nguru nhìn thê tử dịu dàng nói.

Y Oa rưng rưng nước mắt gật đầu, nói:" thiệp hiệu, mấy ngày nay chàng chơi với con nhiều một chút, thiệp sẽ chuẩn bị chu đáo đờ đạc."

Nhìn Y Oa đi vào phòng, Man Nguru cầm lấy Lục Ngọc Tài Quyết hướng lên trời, thi triển Phục Ma côn pháp, quang mang yếu ớt màu xanh phát ra tứ phía, cắt cả phiến không gian thành từng khối từng khối.

"Hây" Man Nguru hét to một tiếng, Lục Ngọc Tài Quyết hiện lên một tầng kim quang xoay ba trăm sáu mươi độ trong phương viên một trăm mét, chỉ nghe bùm một tiếng, cát đá đầy trời, vạn vật trong vòng một trăm mét toàn bộ đều trở thành bụi phấn.

Trong tầng bụi mù, Man Nguru như thiên thần đứng đó, hắn phảng phất như quay trở về cuộc sống mạo hiểm cùng lão đại lúc trước.

Chương 526: Cự Long

Long Nhất một mình từ bên trong giáo đường tại Quang Minh thành đi ra, tuyết bên ngoài đã ngừng rơi, tín đồ trong Quang Minh thành đang vô tư giúp giáo đường xúc tuyết.

Nhìn cảnh lao động khí thế sục sôi này, Long Nhất khẽ cười một tiếng, không khỏi hồi tưởng tới hồi trước tại cửa giáo đường này đây đưa với Ngu Phục, không nghĩ tới thời gian thoáng một cái đã qua hai năm rồi.

Long Nhất quay đầu lại nhìn đại giáo đường xây bằng cẩm thạch, nghĩ tới bức tượng Quang Minh thần bám đầy bụi bặm ở trong căn mật thất, lòng luôn cảm thấy có điểm quái dị. Bức tượng Quang Minh thần đó trừ vật liệu bất đồng ra cũng chả có gì đặc biệt, chỉ là vì sao bức điêu tượng này bị đặt trong căn mật thất mà ngay cả Khải Lâm thánh tế tự cũng không biết nhỉ? Còn có sự việc quý dị phát sinh khi ở trong thạch thất đó, đều khiến cho Long Nhất có một nút thắt không thể giải trong lòng, hẳn tuyệt đối không tin những việc ấy đều là ảo giác của mình.

Ti Bích bị lưu lại trong giáo đường, nói ra thì Khải Lâm càng giống sư phó của Ti Bích hơn Chu Địch, hai người ở một chỗ cảm giác so với Chu Địch còn thân mật hơn nhiều. Hai người họ vì lâu như vậy không gặp mặt, khẳng định có rất nhiều lời muốn nói, Long Nhất tự nhiên là không phản đối.

Long Nhất đi dạo vòng quanh đại quảng trường ở trước giáo đường,

đang lúc muốn về Phụng Hoàng lữ điểm, đột nhiên nhìn thấy một tên hộ vệ Quang Minh thành cưỡi độc giác mã chạy hướng thành chủ phủ sát với giáo đường, vừa xuống ngựa liền nói với hai tên thị vệ trước cửa nói: " mau bẩm báo cho thành chủ, thiếu gia về rồi, lập tức sẽ tới nơi."

Thị vệ canh cổng kia vừa nghe thấy liền vội va chạy vào, không lâu sau liền nghe thấy trong thành chủ phủ vang lên thanh âm bận rộn.

Long Nhất mỉm cười, quả là đúng lúc mà, tiểu tử Ngân Kiếm kia cũng về kịp rồi.

Hơn trăm cỗ xe ngựa chất đầy hàng hóa làm thành một đoàn dài tiến vào Quang Minh thành, đi đầu chính là một cỗ xe ngựa cực kỳ sa hoa sang trọng, do sáu con độc giác mã trắng kiên màu trắng kéo, thân xe toàn thể là do đá quý tạo thành.

Ngân Kiếm một thân áo lụa màu bạc. Thất đai lưng màu vàng, đang vung tay hỏi thăm người đi đường. Tên tiểu tử mấy năm trước làm người ta đau đầu sau khi đi theo Long Nhất đã thay đổi rất nhiều, bất tri bất giác liền lấy Long Nhất làm gương, ngay cả ăn mặc cũng giống. Hôm nay hẳn đã là thương nhân được hoan nghênh nhất tại Quang Minh thành, bởi vì chỉ có hắn có bản lĩnh có thể từ Hoành Đoạn sơn mạch chở tới hàng loạt đặc sản của thú nhân tộc. Cách đối nhân xử thế cũng đã thu liễm hơn nhiều.

"Tiểu tử thú này, không ngờ so với thiếu gia ta còn phong độ hơn, được rồi." Long Nhất thầm chửi trong lòng, ngón tay hơi cong lại, chớp mắt bắn ra hai luồng nội lực đánh tới hướng Ngân Kiếm.

Quang mang màu vàng đất trên thân Ngân Kiếm lóe lên, phòng ngự kết giới khi chân khí đánh lên người liền khởi động, nhưng Long Nhất sớm đã dự đoán được, nội lực Ngạo Thiên quyết của hắn có thể phá

tất cả kết giới trong thiên hạ. Lực đạo vừa đủ, nội lực xuyên qua kết giới tới chính giữa đui Ngân Kiếm khiến hắn theo phản xạ quỳ gối xuống.

Không tự chủ được, Ngân Kiếm từ chỗ cũ đứng bật dậy, hai chân hướng đít ngựa hung hăng đá tới, sau đó bộ dạng nhếch nhác té lên bàn đạp của xe ngựa. Độc giác mã hoảng sợ hí vang, không ngờ lại bắt đầu vung chân chạy như điên. Nhất thời toàn bộ con phố vang lên tiếng hí, người ngã ngựa đổ lộn thành một mớ lộn xộn.

Trong một gian thư phòng bên trong thành chủ phủ, Ngân Kiếm xoa xoa đầu gối đang tê rần u oán vọng hướng Long Nhất, nói: "thiếu chủ. Người ác quá đấy, sao có thể đối đãi như vậy với thủ hạ trung thành của người?"

"Người dựa vào cái gì mà bảo là ta?" Long Nhất cười ha ha hỏi.

"Ngoại trừ thiếu chủ ra còn ai có bản lĩnh làm thuộc hạ thê thảm như vậy, thộ hể phòng ngự kết giới cấp mười của thuộc hạ không ngờ chẳng có chút hiệu quả" Ngân Kiếm nói.

"Bớt nói nhảm đi, nghe nói người ở Hoàn Đoạn sơn mạch làm loạn tới mức mưa to gió lớn, lẽ nào một chút tin tức hữu dụng cũng không dò ra?" Long Nhất hỏi.

"Thiếu chủ. Gần đây bên Hoàn Đoạn sơn mạch cực kỳ bình tĩnh, tên Bì Mông tộc trưởng kia cũng chẳng có động tác gì, trừ ngày ngày bận rộn giao phối thì chả làm việc gì khác. Bất quá." Ngân Kiếm có chút do dự nói.

"Bất quá cái gì?" Long Nhất hỏi.

"Lần trước thuộc hạ cùng Bối Toa đi tới Bì Mông tộc, nghe Bì Mông

tiểu công chúa nói Bỉ Mông tộc trưởng mấy ngày này không biết thần thần bí bí cùng ai tiếp xúc, nhưng khi thuộc hạ dùng đến một con cò trong tay để nghe trộm, tên Bỉ Mông tộc trưởng kia lại không có động tĩnh gì" Ngân Kiếm nói, bởi vì không có tin tức gì, cho nên lúc trước cũng không có bấm báo.

Long Nhất nhượng mày, tên Bỉ Mông tộc trưởng này dã tâm phi thường lớn, hẳn tuyệt đối không cam tâm cả đời ẩn núp tại Hoàn Đoạn sơn mạch, mười thì có tám chín phần là nhân lúc Cường Long đế quốc nội loạn thì đục nước béo cò.

"Thiếu chủ, thuộc hạ thấy thời gian cũng không sớm nữa, phụ thân thuộc hạ ắt hẳn đã về rồi, lúc này hẳn là đang chờ đợi sốt ruột lắm đây" Ngân Kiếm nhìn sắc trời ngoài cửa sổ nói.

"Vậy thì đi đi, đúng lúc ta cũng có việc cần an bài một chút." Long Nhất nói với Ngân Kiếm liền đứng dậy ra khỏi thư phòng.

Quang Minh thành chủ Ngân Đãng từ đời ông cha tới này đều thuộc phe Tây Môn gia tộc, cũng là từ dưới sự bảo hộ của Tây Môn gia tộc từ từ khoách trương, từ một tiểu quý tộc hồi trước được tới thế gia như hôm nay, đối với Tây Môn gia tộc là tuyệt đối một mực trung thành, mà nhị thiếu gia Tây Môn Vũ của Tây Môn gia tộc sớm muộn gì cũng là người chèo lái Tây Môn gia, đối với hẳn tự nhiên là ân cần vô cùng.

Hướng hồ một khi Tây Môn gia tộc đoạt quyền thành công, liền trở thành bá chủ toàn bộ Thương Lan đại lục, mà Ngân gia hẳn cũng được như thể nước lên thì thuyền lên, nói không chừng có thể từ địa phương đi tới thành đô, tới khi Bắc Đường gia tộc đối lập với Tây Môn gia tộc bị trừ bỏ, thì Tây Môn gia tộc sẽ là hoàng tộc, như vậy Ngân gia của hẳn trở thành một trong tứ đại thế gia đời mới cũng không phải là một mộng tưởng không thể với tới.

Long Nhất cũng không quá thích thú với loại yến hội nịnh bợ này, cho nên qua loa uống vài chung rượu liền kéo Ngân Đăng ra giao một chút việc, lập tức cùng Ngân Kiếm ra khỏi thành chủ phủ hướng Thường Kim thợ săn tửu ba.

Long Nhất cũng không tiến vào chuyên khu của tửu quán, mà tìm một góc ở đại sảnh đang chìm trong bầu không khí sôi động ngời xuống, vừa nghe dũng sĩ hiển hách vừa nghe người khác buông lời rầm thối, cũng vẫn có thể xem như là một việc vui.

"Cái gì? Các người không tin, lão tử nếu lừa các người sẽ cởi trần truồng bò trong thành một vòng." ở vị trí cách Long Nhất không xa một tên chiến sĩ bộ dạng giống dong binh mặt đỏ tía tai đập bàn đứng lên, thu hút vô số ánh mắt khắp nơi.

"Thạch Đầu Tam, người khoác lác nó vừa thôi, mắt lé như người mà cũng có thể nhìn thấy Cự Long ư, không phải là gặp trong mộng chứ" một tên khác chế nhạo nói, mấy tên ở bàn khác sôi nổi phụ họa theo.

Long Nhất vừa nghe hai chữ Cự Long, lập tức đỏng tai lên.

Chương 527: Vô tâm sáp liễu (Vô ý chen vào)

Hán tử tên gọi Thạch Đầu Tam nộ khí bùng bùng, vung quyền đâm tới tên cười nhạo hấn, hấn ghét nhất chính là người khác đem việc đôi mắt lé khó coi của hấn ra nói.

Tên kia nhất thời không để ý bị Thạch Đầu Tam đâm cho chảy máu, hét như điên bắt đầu phản kích, nháy mắt mấy cái bàn ở chung quanh đều đã bị đập gãy, lập tức thẳng cấp thành một trường hỗn chiến.

"Đám gia hỏa kia xui xẻo rồi, Thượng Kim tửu quán này là nơi không thể làm loạn" ở không xa một nam nhân mặc áo lụa đang cười trên nỗi đau khổ của người khác ha ha nói với đám bạn.

"Chỉ là mấy tên tiểu lâu la thôi, nếu là một thiếu gia quý tộc tới làm loạn thì tửu quán này sao dám quản?" bạn hấn phản đối nói.

"Ta nói cho huynh đệ nghe, người vừa mới hành tẩu giang hồ nên không biết, Thượng Kim thợ săn công hội này có bối cảnh cực kỳ cường đại, lần trước khi ta ở Thượng Kim tửu quán tại Đằng Long thành uống rượu đã thấy một tên mang theo một đám hộ vệ tới làm loạn, tên đó huynh đệ có biết là ai không? Đó chính là một thiếu gia trong chi Hoàng tộc, vương công quý tộc đó, kết quả cũng bị người của Thượng Kim thợ săn công hội đánh cho bò như chó mà chạy, rắm cũng không dám đánh một cái" tên nam nhân này cười nói.

"Trâu bò vậy à, thôi, hẳn là con chim mới cất cánh trong giang hồ, còn rất nhiều điều phải học hỏi, nếu không chết thế nào cũng không biết.

Tựa hồ như để chứng nhận lời nói của tên nam nhân này chính xác tới cỡ nào, trong tửu quán đột nhiên xuất hiện mấy thân ảnh, đánh cho đám người đang làm loạn nằm bò ra đất như chó chết.

"Ném bọn chúng ra ngoài, dám làm loạn ở Thượng Kim tửu quán, ăn phải gan hùm mật gấu sao" một người bộ dạng giống như quản sự lạnh lùng phân phó.

"Đột một chút" lúc này Long Nhất liền đứng lên, lời hắn muốn nghe còn chưa có nghe được.

Tên quản sự kia hung hăng trừng mắt, vừa nhìn thấy khuôn mặt mang theo nụ cười nhạt của Long Nhất vẻ mặt liền biến đổi, vừa muốn hành lễ lại phát hiện bản thân không thể động đậy, phàm là người cấp bậc quản sự trở lên trong Thương Kim thợ săn công hội đều biết Long Nhất mới là lão đại của Thượng Kim thợ săn công hội.

"Vị quản sự này nể mặt ta một lần được không, ta đối với lời nói của vị huynh đệ này rất hứng thú" Long Nhất cười nói. Triệt bỏ tinh thần lực đang trói buộc tên quản sự kia.

"Đương nhiên rồi, quý khách đã lên tiếng, có lý nào lại không nghe theo" tên quản sự cung kính nói, lập tức phân phó người thu dọn lại nơi này xong, liền dẫn người lui ra.

Người trong tửu quán ai ai cũng kinh ngạc. Tâm lý thầm đoán thân phận của hai người Long Nhất, bất quá khi bọn họ nhìn thấy Ngân Kiếm bên cạnh Long Nhất liền có chút rõ ràng.

Ngân Kiếm ở Quang Minh thành có thể coi là một người nổi tiếng, cơ hồ ai ai cũng biết, mọi người đều biết hẳn là nhi tử duy nhất của Quang Minh thành chủ, mà Quang Minh thành chủ Ngân Đãng lại là thuộc hạ của Cuồng Long đế quốc đệ nhất thế gia Tây Môn gia tộc,, rất nhiều người sớm đã đoán ra Tây Môn gia tộc là chỗ dựa đằng sau Thượng Kim thợ săn công hội, như vậy xem ra cũng hợp tình hợp lý.

Đám sưa rượu lúc này đang hoảng sợ toàn thân mồ hôi lạnh, đối với sự giải vây của Long Nhất thiên ân vạn tạ. Đều trách bọn chúng nhất thời hồ đồ mới làm loạn ở bên trong Thượng Kim tửu quán.

"Vị Thạch huynh đệ này, vừa rồi ngươi nói nhìn thấy Cự Long, không biết là thật hay là giả" Long Nhất hướng Thạch Đầu Tam mặt mũi bần dập hỏi.

Vốn toàn bộ sự chú ý trong Thượng Kim tửu quán đều bị hấp dẫn về bên này, Long Nhất vừa hỏi câu này không ngờ liền làm cho đám người còn lại hứng trí tràn trề, tất cả đều vây quanh muốn nghe cho rõ.

"Vị thiếu gia này, Thạch Đầu Tam ta dám lấy đầu ra đảm bảo. Việc này tuyệt đối không phải hư ngôn." Thạch Đầu Tam vỗ ngực nói, nhìn thấy người ùn ùn vây tới, tâm lý vì vậy có chút đắc ý, tiếp tục nói:" hôm đó ta từ Ngạo Nguyệt đế quốc tới. Bởi vì thời gian cấp bách cho nên từ tiểu lộ trên núi mà tới, ai biết bởi vì ăn phải đồ bậy bạ mà đau bụng, trời tối rồi cũng không ra khỏi núi được, đêm đó bụng ta đau quá nên ngồi ngay bụi cỏ mà xử lý, đột nhiên cuồng phong thổi tới. Thiếu chút nữa là thổi bay ca ta rồi.

Ta vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trong không trung có hai con Cự Long một đen một vàng dài hơn trăm mét đang đánh nhau, khí thể đó đơn giản là sơn băng địa liệt, có hai đỉnh núi trong sát na bị san

bằng. Hai con rồng sau cùng đánh tới lưỡng bại câu thương, con hắc long ầm một tiếng té xuống ngọn núi ta đang dừng chân, tạo ra một cái hố rất sâu, cái đuôi rồng chỉ cách ta có vài chục mét, may là bọn chúng không tiếp tục đánh nhau, nếu không ta làm gì còn mạng mà ngồi đây uống rượu chứ."

Thạch Đầu Tam vừa nói xong. đám người ngồi nghe đều bắt đầu nghị luận, có người thấy hẳn nói một tràng dài liền tin ngay, cũng có người lại tỏ vẻ hoài nghi.

"Ta hôm nay vừa từ bên Ngạo Nguyệt đế quốc tới đây, cũng đi qua tiểu lộ, bên đó quả thật có hai ngọn núi bị mất đỉnh" lúc này có người nói chen vào.

"Nói như vậy thì hẳn là thật rồi, trừ cấm chú ra cũng chỉ có Long tộc trong truyền thuyết là có lực lượng cường đại như vậy, bất quá Long Tộc xuất hiện ở Thương Lan đại lục không phải là có mưu đồ sao"

"Á, nếu quả thật là vậy thì gay go rồi, cho dù là đại ma đạo sư cũng khó lòng mà đối phó với một thanh niên Cự Long, huống hồ Thương Lan đại lục của chúng ta mới chỉ có năm vị đại ma đạo sư" trong tửu quán xuất hiện đủ các thể loại thảo luận, không khí nhất thời sôi nổi hẳn lên.

"Việc này vẫn chưa phải là gay go nhất đâu, gay go chính là nội bộ Thương Lan đại lục của chúng ta còn đang tranh đấu, nếu sớm thống nhất về một mối thì có thể đối kháng với sự xâm nhập của đám Long tộc kia rồi" một lão giả mặc ma pháp bào thờ dài nói.

"Hiện tại xem tình huống này, Tây Môn gia tộc trực tiếp hoặc gián tiếp khống chế Nạp Lan đế quốc và Ngạo Nguyệt đế quốc rồi, nếu như muốn thống nhất Thương Lan khẳng định không có ai ngoài Tây Môn gia tộc, nói như vậy chẳng thà sớm thống nhất còn hơn" một tiếng

nói trong đám người vang lên.

"Không sai, không sai, Long thị hoàng tộc sớm đã suy tàn rồi, bọn họ sao thắng được Tây Môn gia tộc" lại có người phụ họa.

Nhất thời, toàn bộ mọi người nêu lên ý kiến. Trong đám người này rõ ràng có người cố ý dẫn dụ dư luận, đem Tây Môn gia tộc thổi phồng lên vô hạn, xem ra đúng là nhân viên tình báo của Thiên Vĩng không sai.

Long Nhất cũng không ngờ đề tài liên quan tới Cự Long lại dẫn tới sự thảo luận sôi nổi như vậy, giả sử Long tộc tấn công Thương Lan đại lục, Tây Môn gia tộc thống nhất Thương Lan lại biến thành nguyện vọng của mọi người. Chỉ cần âm thầm sai nhân viên tình báo khuấy động thêm một chút, quan niệm này sẽ liền một đồn mười, mười đồn trăm mà ăn sâu vào lòng người, đến lúc đó việc Tây Môn gia tộc đăng cơ sẽ không dẫn đến nhiều sự dị nghị như vậy nữa.

Long Nhất và Ngân Kiếm đi ra khi toàn bộ tửu quán đang chìm vào thảo luận sôi nổi, người nào cũng vẻ mặt xuân quang đặc ý.

"Thiếu chủ, mấy tên đó có phải là do người an bài không đó?" Ngân Kiếm hỏi.

"Đương nhiên không phải, đây chỉ là vô ý chen vào mà thôi, không ngờ hiệu quả lại cao như vậy, xem ra phải khen ngợi các bộ phận của Thiên Vĩng một phen" Long Nhất lắc đầu cười nói, mắt híp lại, một tia tinh quang từ khóe mắt lóe lên.

"Thiếu chủ, người có phải lại nghĩ ra chủ ý tốt nào không vậy" hôm nay bản lĩnh đoán ý qua sắc mặt của Ngân Kiếm đã tiến bộ, nhìn thấy bộ dạng Long Nhất dường như nghĩ ra kế hoạch tốt nào đó.

"Không sai, bản thiếu gia muốn tiến một bước lợi dụng lời đồn Cự Long tấn công Thương Lan đại lục này một chút, ha ha" Long Nhất nở một nụ cười xấu xa nói.

"Làm sao để tiến một bước lợi dụng?" Ngân Kiếm hiếu kỳ hỏi.

"Điều này thì đến lúc đó người sẽ biết, ta hiện tại quay về Phượng Hoàng lữ điếm, người trở về giúp phụ thân người điều tra toàn bộ các cấp quân đội đang đóng trong Quang Minh thành một lần, đặc biệt mấy tên tướng lĩnh cao cấp và mấy tên thủ vệ trấn giữ cửa thành, Quang Minh thành không được để mất, việc này người xử lý cho tốt đi" Long Nhất vẻ mặt nghiêm túc nói với Ngân Kiếm.

"Vâng, thiếu chủ, Ngân Kiếm cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ" Ngân Kiếm cung kính đáp, quay người lại trở về thành chủ phủ.

Long Nhất về tới Phượng Hoàng lữ điếm, đi qua hành lang, đột nhiên huyết sắc khô lâu trong lòng tay trái hơi rung lên, hắn lập tức dừng bước, quay đầu nhìn sang căn phòng sang trong bên tay phải.

Nhìn trước sau không thấy người, Long Nhất vung tay khẽ đẩy cửa phòng, bên trong đột nhiên truyền tới một trận ma pháp ba động, tâm lý hắn thềm kêu không ổn, không có nghĩ tới tốc độ của cái kết giới phòng ngự cảnh báo bên trong lại nhanh tới như vậy.

"Là ai đó?" bên trong truyền tới một giọng nói trong trẻo.

"Xin chào, quý khách tôn kính, tôi là tiểu nhị của Phượng Hoàng lữ điếm, muốn hỏi các ngài có cần đưa cơm tới tới hay không" Long Nhất phản ứng rất nhanh, lập tức bắt chước cách nói của tiểu nhị hỏi.

"Ồ, bọn ta không cần." giọng nữ bên trong đáp.

"Dạ, nếu có nhu cầu gì xin cứ sai bảo, Phượng Hoàng lữ điếm của chúng tôi sẽ hết lòng phục vụ quý khách, hi vọng quý khách vui vẻ, hẹn gặp lại." Long Nhất ở bên ngoài đều trú tại Phượng Hoàng lữ điếm, đối với cách nói và ngữ khí của bọn họ đã quá quen thuộc rồi.

Két một tiếng, cửa phòng bên cạnh mở ra, Phong Linh thò đầu ra đang cười cười nhìn hấn.

Long Nhất xấu hổ vuốt vuốt mũi, lắc mình vào trong phòng.

"Phu quân, chàng từ lúc nào đã đổi nghề sang làm tiểu nhị của Phượng Hoàng lữ điếm rồi, có phải là nhìn trúng cô nương nhà người ta không?" Phong Linh cười cười khế cấu Long Nhất.

"Nói bậy nào, phu quân của nàng là loại người đó sao?" Long Nhất trừng mắt, không mạnh không nhẹ bóp lên bờ lông Phong Linh một cái.

"Đáng ghét, phu quân chính là loại người này" Phong Linh trách mắng.

"Ha ha, nàng nói thế nào thì thế ấy đi, hiện tại ta nhắm trúng nàng rồi, xem nàng chạy nơi đâu" Long Nhất cười quỷ quái ôm Phong Linh đặt lên sa phát ở phòng khách, như một con hổ đè tới, hai người đùa cợt huyên náo trên sa phát, xuân quang mỹ diệu đó tất nhiên là không cần phải nói nhiều.

"Được rồi, phu quân, nhân gia đầu hàng rồi, Lưu Ly muội muội còn ở trong phòng mà." Phong Linh khuôn mặt ửng hồng, mỹ mâu long lanh như nước, quần áo bị Long Nhất kéo lung tung, lộ ra một mảnh da thịt trắng nõn nà như ngọc.

"Thật à? Vậy càng tốt, tối nay các nàng ai cũng đừng mong chạy thoát" Long Nhất chụp lấy bộ ngực bạo mãn của Phong Linh khe khẽ nắm bóp, khóe miệng mang theo một nụ cười mỉm xấu xa đậm đặng.

"Đừng mà, sắp ăn cơm tối rồi, đợi tới tối đi. mặc cho chàng." Phong Linh cũng đã động lòng xuân, nhưng lúc này không phải là lúc thích hợp.

"Được, đây là nàng nói đấy nhé" Long Nhất động sắc tâm, khẽ cắn vành tai đỏ ửng của Phong Linh cười nói.

Chương 528: Ma Long công chúa

Long Nhất sau khi bò dậy từ trên mình Phong Linh, bên trong phòng ngủ Lưu Ly mới ngưng ngưng ôm lấy khuôn mặt đang ửng hồng, có lẽ đã sớm nghe thấy hai người ở ngoài phòng khách phiên vân phúc vũ rồi.

"Được rồi Lưu Ly, đừng thẹn thùng nữa, chúng ta gọi nhóm Liễu Như đi ăn cơm tối" Long Nhất cười cười vung tay, tiểu mỹ nhân ngư kinh hô một tiếng bay vào lòng hắn.

Ba người sửa sang lại quần áo rồi đi ra cửa, gõ cửa gọi Liễu Như và Lệ Thanh, lại phát hiện không thấy bóng Ngũ Phượng.

"Phượng Nhi đâu?" Long Nhất nghi hoặc hỏi.

"Phượng Nhi muội muội nói về nhà một lát, hiện tại vẫn chưa quay lại" Liễu Như đáp.

Long Nhất gật đầu, ôm lấy Nữ nhi cùng mọi người đi xuống lầu, đi qua cửa căn phòng vừa rồi có kết giới phòng ngự cảnh báo quái dị liền dừng bước, trong mắt lóe lên một đạo kỳ quang.

Vừa muốn chuyển người đi xuống lầu, trước mặt lại có một thiếu nữ mặc đồ đen đi tới, mái tóc thiếu nữ đen nhánh như tơ, búi tóc thắt bằng vật trang sức lóng lánh, dung nhan tú lệ, trong đôi mắt sáng ngời còn mang theo một vẻ ngây thơ bướng bỉnh, chẳng hề che dấu

dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá đoàn người Long Nhất.

Đúng thời khắc hắc y thiếu nữ lách qua Long Nhất, huyết sắc khô lâu trong lòng bàn tay trái Long Nhất mang theo một chút nóng bỏng rồi chớp mắt biến mất, mà Nữ nhi ở trong lòng Long Nhất thì lại không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng của thiếu nữ.

"Lệ Thanh, người từ từ đã, xem cô ta đi vào phòng nào?" Long Nhất dùng ý niệm thông tri cho Lệ Thanh ở phía sau.

Đoàn người đi xuống lầu, Lệ Thanh mới tới gần Long Nhất khẽ nói:" thiếu gia, phòng cô ta chếch mé đối diện phòng thiếu gia."

Long Nhất mày kiếm khẽ nhíu, quả nhiên là như vậy, khí tức trên thân thiếu nữ này mặc dù đã che dấu cực kỳ tốt, nhưng huyết sắc khô lâu trong tay Long Nhất vẫn phát hiện ra được trên thân nàng ta mang theo hắc ám khí tức.

"Phụ thân. Vừa rồi vị tỷ tỷ kia là đồng loại với bọn con ư" Nữ nhi đột nhiên nói, lời nói của nó làm mọi người đều cả kinh. Ý tứ của nó là vị thiếu nữ vừa rồi cũng là Long tộc.

"Con không nhìn lầm chứ, Nữ nhi?" Long Nhất hỏi.

"Đương nhiên không rồi." Nữ nhi chưa bao giờ nhìn lầm mà?" Nữ nhi nhìn thấy Long Nhất hoài nghi lời nói của nó, lập tức không chịu nói.

"Ma Long tộc." mồm Long Nhất thốt ra ba chữ, nếu như vị thiếu nữ đó là Long tộc, mà trên người nàng lại có hắc ám khí tức, như vậy Long Nhất có thể khẳng định trăm phần trăm nàng ta thuộc về Ma Long tộc.

Lời này của Long Nhất vừa nói ra, về mặt Liễu Như ở bên cạnh lập tức biến đổi, trên đường tới Quang Minh thành dừng phải trường lão Ma Long tộc, hiện tại thiếu nữ ở Phượng Hoàng lữ điểm khẳng định là tiểu bối mà trường lão đó đang tìm đây.

Nếu Long Nhất nhớ không lầm. Lúc đó trường lão Ma Long tộc kia nói rằng ông ta đang tìm hai tiểu bối ham chơi, thiếu nữ vừa gặp là một, vậy thì trong phòng còn có một người nữa. Lại y theo sự giải thích của Thạch Đầu Tam ở Thường Kim tửu quán, hai con Cự Long một vàng một đen đánh tới lưỡng bại câu thương, vậy tên còn lại rất có khả năng đang ở căn phòng đó liệu thương. Cũng chính là nói bọn họ nhất thời sẽ không đi đâu cả. Nghĩ tới đây, khoe miệng Long Nhất hơi vênh lên. Tâm tình nhẹ nhõm lại dẫn theo mọi người đi tới Phượng Hoàng tửu lâu ở một con phố khác.

Màn đêm lạnh lẽ phủ xuống, gió rét mang theo hoa tuyết li ti bay lá tả trong Quang Minh thành. Mà ma pháp đăng và cầu vòng muôn màu muôn sắc lại phủ lên tòa thành băng tuyết, ngược lại làm cho toàn bộ Quang Minh thành đều tự nhiên mang theo một luồng tiên khí mờ ảo.

So với cuồng phong bão tuyết mấy ngày trước, tiết trời thế này cũng được coi là tốt rồi, là nơi tập kết mậu dịch tại phương Bắc, trên đường phố người vẫn đi lại tấp nập như cũ, não nhiệt phi thường.

Bỗng nhiên, từ không trung âm u đột nhiên truyền tới tiếng sấm chớp ầm ầm, làm cho toàn bộ người ở dưới đều kinh ngạc ngẩng đầu lên, ở phía Đông chớp giật ngang trời. Đó chính là trái với quy luật tự nhiên.

Bỗng nhiên. Cuồng phong đập vào mặt, trong không trung đột nhiên lóe lên hai bóng ma cự đại, mang theo một cỗ uy nghiêm áp bức làm cho người ta run rẩy bay lượn trên Quang Minh thành.

"Trời ơi, là Cự Long, Cự Long muốn tấn công Quang Minh thành của chúng ta rồi" trong dòng người không biết là ai phản ứng đầu tiên mà hô hoán. Nhất thời toàn bộ Quang Minh thành trở nên hỗn loạn.

"Hống." Cự Long tức giận gào thét, khiến cho toàn bộ Quang Minh thành rung lên, ngay sau đó ma pháp nguyên tố trong không trung rung chuyển. Một số người dường như hô hấp khó khăn mà ôm lấy yết hầu.

Đột nhiên, một quả quang cầu cự đại bắn tới. Tất cả mọi người đều tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết.

Thế nhưng nằm ngoài dự liệu của mọi người, quả quang cầu khổng lồ đó lại rẽ một cái đánh xuống ngoại thành, chỉ nghe ầm ầm một tiếng cực lớn, cát đá bay đầy trời, ánh sáng chói mắt khiến cho bầu trời bên đó sáng như ban ngày.

Khi tất cả trở lại bình thường, đám người đang hoảng sợ mới bình tĩnh ngẩng đầu lên, lại phát hiện Cự Long trong không trung sớm đã không thấy đâu, rất nhiều người như ong vỡ tổ chạy tới ngoại thành, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt ai ai cũng cứng họng, chỉ thấy một cái hố sâu hơn chục mét, rộng hơn trăm mét như một cái mồm của một con quái thú hiện ra trước mắt, ngọn núi và phiến rừng vốn ở đó sớm đã tan thành mây khói.

Ở trong một căn phòng sang trọng tại Phượng Hoàng lữ điếm, Long Nhất đang cười mỉm từ cửa sổ nhìn ra, đột nhiên đứng dậy hôn chụt một cái lên mặt Liễu Như.

"Ngươi." Liễu Như khuôn mặt thoáng ửng hồng, dùng lực đập lên chân Long Nhất, làm hắn đau đến nỗi phải hít mấy luồng hơi lạnh.

"Hi hi, phụ thân thơm tý tý kìa, cừ lắm" Nữ nhi chỉ sợ thiên hạ không

loạn cười khanh khách.

"VẬY PHỤ THÂN CŨNG THƠM NỮ NHI NGOAN CỦA TA" Long Nhất cười cười thơm lấy thơm để lên khuôn mặt mồm mĩm của Nữ Nhi, bộ râu chọc cho Nữ Nhi vùng vẩy loạn lên.

"Phu quân, vì sao lại để cho Liễu tử tử đi dọa người ta?" Phong Linh hỏi.

"Ta muốn cho bọn chúng một cái giả tượng Long tộc tấn công Thương Lan đại lục, như vậy tất cả mọi người đều hi vọng giang sơn được thống nhất để đấu lại Long tộc, mà hôm nay Tây Môn gia tộc ta chiếm ưu thế cực lớn, sẽ có phần lớn người nghiêng về bọn ta, như vậy trăm lợi mà chẳng có hại gì" Long Nhất cười ha ha nói.

"Phu quân tính toán chu toàn như vậy, thiếp thấy chàng đó, càng ngày càng giống một lão hồ ly rồi." Phong Linh cười hi hi nói.

Long Nhất lại như ăn phải mật ngọt, phảng phất như đây là khen ngợi lớn nhất đối với hắn, làm cho mọi người vừa yêu lại vừa buồn cười.

Một bóng đen chạy vào Phượng Hoàng lữ điểm, vội vàng đẩy cửa đi vào phòng.

"Sa Mạn tử, muội vừa đi xem về xong, thật sự là Long tộc" cô gái áo đen đẩy cửa phòng ngủ liền hô lên.

Trên chiếc giường lớn ở trong phòng ngủ có một cô gái tuyệt mỹ đang nằm, mái tóc đen như dòng suối trải ra, trước trán có hai cái Long giác, ngũ quan của nàng cực kỳ tinh tế, làn da mặt thổi cũng có thể vỡ (da thổi cũng vỡ là da loại gì thì dịch giả cũng bó tay), chỉ là đỏ ửng một cách không khỏe mạnh.

Chấn bông đắp lên ngực nàng, bờ vai và cánh tay lộ ra ngoài, có thể thấy trên vai nàng có mấy miếng Long lân màu đen.

"Là Ma Long tộc chúng ta hay là Thần Long tộc?" Sa Mạn ngẩng đầu hỏi, thần tình có chút khẩn trương.

"Không biết, khí tức lưu lại trong không trung dường như vừa có Ma Long khí tức lại vừa có Thần Long khí tức, thế nhưng mọi người trên đường nói chỉ có một con Cự Long xuất hiện, thật là kỳ quái." thiếu nữ áo đen ngồi lên mép giường nghi hoặc nói.

Sa Mạn nhăn mày trầm tư một lúc lâu, đột nhiên ngồi dậy, hưng phấn nói:" lẽ nào là cô ấy?"

"Oái, Sa Mạn tỷ à, chỗ đó của tỷ to quá nha" thiếu nữ áo đen không chú ý nàng nói cái gì, ngược lại nhìn thấy bộ ngực xuân quang của Sa Mạn lộ ra khi tấm chăn bị kéo xuống liền kêu lên.

"Thủy Tinh chết tiệt, nói bậy nữa tỷ véo miệng bây giờ" Sa Mạn hung ác trừng mắt với Thủy Tinh một cái, lại đắp chăn lên, che lấy bộ ngực cao vút.

Thủy Tinh bướng bỉnh làm mặt quỷ, cười hỏi:" Sa Mạn tỷ, tỷ có phải biết tên Long tộc vừa xuất hiện lúc nãy là ai không đấy?"

"Thủy Tinh, mọi người phải biết sự tình về đại bá Phạm Đế của chúng ta chứ, năm đó bá bá vì phản lại tộc quy đem lòng yêu thương công chúa Thần Long tộc, thà bỏ ngôi vị Ma Long tộc trưởng mà cùng Thần Long công chúa đó bỏ trốn, sau đó ta ngẫu nhiên nghe phụ thân ta nói bọn họ có một đứa con gái, cho nên ta đoán con Cự Long hiện thân vừa rồi có phải hay không là tỷ tỷ mà ta đã chưa bao giờ gặp, cũng chỉ có người có huyết mạch của Ma Long tộc và Thần

Long tộc mới có thể có khí tức của hai tộc." Sa Mạn khẽ thở dài một tiếng nói.

"Vậy chúng ta đi tìm tỷ ấy đi, tỷ là bị ả công chúa đáng chết của Thần Long tộc đá thương, nếu như có Thần Long khí giúp đỡ thì rất nhanh sẽ có thể khỏi bệnh rồi." Thủy Tinh nói.

"Hiện tại cũng chưa biết có phải hay không, long khí trên người muện ngàn vạn lần không thể lộ ra ngoài, bây giờ không biết Thần Long tộc tới đông không, lại thêm Bì Ai Nhĩ trưởng lão đi khắp nơi tìm chúng ta, bị bên nào phát hiện chúng ta cũng đừng hòng chạy." Sa Mạn nhăn mày buồn bực nói.

Thủy Tinh nghe vậy cũng chán chường, ủ rũ nói:" chúng ta không phải chỉ ra ngoài chơi một chút thôi sao, không ngờ lại bị truy bắt tới như vậy, thật là đáng ghét, dựa vào cái gì mà Ma Long tộc chúng ta không thể tới Thương Lan đại lục chơi chứ, ở trên đảo buồn chán mấy nghìn năm, nếu thêm nữa muội sợ rằng sẽ trở thành con rồng đầu tiên trong lịch sử vì buồn chán mà chết mất."

"Lúc đó Thần Long tộc và Ma Long tộc ở trước mặt các thần lập nên ước định không được tiến vào thế giới nhân loại, có thể là vì duy trì sự cân bằng giữa các tộc. Bất quá chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, trốn trong nhân loại chơi mấy năm cũng chả có vấn đề đâu." Sa Mạn nói.

"Uhm, thế giới nhân loại so với cái đảo tồi tàn của chúng ta còn vui hơn nhiều, nơi nào cũng vừa rộng vừa náo nhiệt, còn có rất nhiều món ngon, chúng ta có thể chơi cho thỏa thích, tới khi bị bắt về chịu trừng phạt của tộc quy muội cũng sẵn sàng tiếp nhận." Nỗi buồn của Thủy Tinh rất nhanh cũng biến mất, khuôn mặt lập tức trở nên vui tươi hơn hở, xem ra trời sanh đã là một người theo chủ nghĩa lạc quan.

Đúng lúc này, mắt Sa Mạn đột nhiên nháy nháy, trong lòng có cảm giác bị người theo dõi, thần kinh nàng khẩn trương, thân thể lỏa lồ trong nháy mắt được che bằng một màng lân giáp màu đen, quát lớn:" là ai?"

Chương 529: Xâm phạm khuê phòng

Thủy Tinh sợ hãi thét lên, khẩn trương đứng dậy nhìn khắp nơi, nhưng mà cả bóng quỷ cũng chẳng thấy.

"Làm gì có ai chứ? Kết giới vẫn còn tốt đó thôi." Một lúc lâu sau, Thủy Tinh nói.

Sa Mạn nhíu mày nhảy xuống giường. Ngưng thần nhìn khắp phòng, không bỏ qua một xó xỉnh nào, cảm giác bị người ta theo dõi vừa rồi lại cũng không xuất hiện nữa, lẽ nào thật sự là bản thân cảm giác sai rồi.

"Thủy Tinh, chúng ta đi ra xem phòng khách và phòng tắm." Sa Mạn khẽ nói, lúc này nàng đang thụ trọng thương, nếu như cảm giác của nàng không sai thì ngàn vạn lần không phải là địch thủ của đối phương, có thể thần không biết quỷ không hay vượt qua được kết giới phòng ngự cảnh báo do nàng thiết hạ thì cho dù là Long tộc trưởng lão cũng khó mà làm được.

Hai nàng vừa mới ra tới cửa, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền tới một tràng cười: "Đừng phí sức như vậy nữa, ta ở đằng sau hai nàng đây."

Theo phản xạ, Sa Mạn căn bản không có tử tế xem rõ đối phương là người nào liền xoay tay lại chém ra một đạo hắc ám Long khí hướng tới hướng thanh âm.

Chỉ nghe ầm một tiếng, chấn chiếu trên chiếc giường trong khuê phòng liền bị biến thành cát bụi, mà lông trắng ở trong chấn lại như hoa tuyết bay phấp phới khắp căn phòng.

"Ha ha, đừng xúc động, xúc động là ma quỷ đó." Long Nhất đang gác chân ngồi trên bệ cửa sổ, cười hi hi vọng hướng hai bà Mẫu Long xinh đẹp ở không xa.

"Con người?" lòng Sa Mạn có chút kinh ngạc, từ lúc nào thực lực của con người đã đạt tới trình độ này rồi, lẽ nào mấy tên Đồ Long dũng sĩ trong truyền thuyết là thật ư?

"Á, là người, người là tên gia hỏa mang theo rất nhiều nữ nhân ở phòng bên cạnh." Thủy Tinh như thể phát hiện ra tân đại lục chỉ hướng Long Nhất mà kêu lên.

"Cô gái xinh đẹp của Ma Long tộc kia ơ, nàng nhớ thật không sai chút nào." Long Nhất cười nói.

"Đó là đương nhiên." Thủy Tinh kiêu ngạo ngẩng cao đầu, chẳng may mảy giác ngộ coi Long Nhất là địch nhân, có lẽ cũng là do bộ dạng cười hi hi của Long Nhất làm cho người ta cảm giác không được nửa điểm địch ý nào.

Sa Mạn hiển nhiên là thành thực hơn so với Thủy Tinh. Tâm tư cũng phải sâu sắc hơn một chút, nàng đánh giá Long Nhất từ trên xuống dưới một hồi lâu, lên tiếng nói: "Con người. Người không được sự đồng ý lại lại tự tiện đi vào khiến cho chúng ta không thể không hoài nghi mục đích của người. Nếu như nói không rõ ràng, đừng trách bọn ta không khách khí."

"Ha ha, theo lý mà nói, Ma Long tộc các nàng không nên xuất hiện tại

Thương Lan đại lục mới phải, các nàng vi phạm ước định xuất hiện tại đây. Ta cũng không thể không hoài nghi mục đích của các nàng, đây chính là nguyên nhân ta xuất hiện tại nơi này." Long Nhất thông thả cười nói. Làm cho Sa Mạn không thể trả lời.

"Chúng ta đối với loài người không có ác ý, chỉ là tại Long đảo buồn chán đã lâu muốn ra ngoài chơi một tí." Thủy Tinh không chút tâm cơ vội vàng giải thích.

Sa Mạn trừng mắt với Thủy Tinh một cái. Nha đầu này ăn cái gì vào mồm vậy. Vốn là tên gia hỏa này sai, hiện tại nói ra ngược lại là bọn nàng không đúng.

"Sao người biết thân phận của bọn ta?" Sa Mạn vẫn như cũ không dám lơ là cảnh giác.

"Vừa mới nghe xong" Long Nhất nhún vai.

Sa Mạn ngẩn ra, đột nhiên khuôn mặt căng thẳng. Hung dữ trợn mắt nhìn Long Nhất, tên nhân loại chết tiệt này vẫn luôn ở bên cạnh nhìn lén, vậy thân thể của mình không phải là bị hắn nhìn thấy hết rồi sao.

"Đừng hiểu lầm, ta chả nhìn thấy gì cả, thật sự là gì.ối, nàng động thủ làm gì." Lời này của Long Nhất thật sự là muốn che đậy mà đổi đề tài. Lời vừa nói được một nửa Sa Mạn liền xuất ra mấy đạo Long khí đánh tới.

Long Nhất như quỷ mị chạy tới chạy lui trong phòng, nhìn thấy Sa Mạn đang bạo nộ tới nỗi không thể làm gì được, Mấu bạo long mà tức giận quá nhiên không phải trò đùa.

Căn phòng có thiết lập kết giới, Sa Mạn bởi vị thụ trọng thương nên lực công kích cũng có hạn. Bằng không nếu kết giới bị phá Phượng

Hoàng lữ điểm sớm đã bị san thành bình địa rồi. Tới lúc Phượng Hoàng gia chủ trở về có còn thềm nhìn mặt mình không?

Sa Mạn thở hồng hộc ngừng lại, rất không cam lòng nhìn chăm chăm vào Long Nhất, nàng biết lúc này bản thân không phải là đối thủ của Long Nhất. Thực lực của tên này cũng không phải Thủy Tinh có thể đối chọi được. Đang tạm thời cố nhẫn nhịn nuốt tức vào lòng.

"Mệt rồi à? Có muốn uống một ngụm trà không?" Long Nhất làm ảo thuật lấy ra một chén trà xanh đưa tới.

Sa Mạn lại không lĩnh tình, vung tay đánh rơi chén trà trong tay Long Nhất, chén trà bay ra, nước trà bên trong cũng văng tung tóe.

Long Nhất búng ngón tay. Một cỗ lực nhu hòa đánh tới, chén trà xoay tròn ở trên không, hứng nước trà văng tung tóe không sót một giọt nào. Lập tức bay về tay Long Nhất. Nhìn thấy màn này Sa Mạn và Thủy Tinh chấn động tới lặng người đi. Lực lượng của Long tộc cực kỳ cường đại, nhưng cũng chỉ phá hoại là chính, xem thấy Long Nhất vận dụng nội lực và kỹ xảo một cách kỳ diệu như vậy cũng khó trách mà phải choáng váng.

"Không uống thì cũng đừng lãng phí chứ, nói thế nào thì cũng là thành ý của ta." Long Nhất nhún nhún vai, tự mình uống một ngụm. Mặt vẫn còn dư vị chuyển thân đi ra phòng khách

Sa Mạn và Thủy Tinh nhìn nhau một cái, cũng đi ra cùng, ngồi đối diện Long Nhất.

"Vậy mới đúng chứ. Nếu các nàng không có địch ý với Thương Lan đại lục, vậy giữa chúng ta cũng chẳng có gì thù địch rồi, đánh đánh giết giết nếu để vị Bỉ Ai Nhĩ trưởng lão của các nàng bị hấp dẫn tới đây thì các nàng hết mong đi chơi rồi." Long Nhất cười ha ha nói.

"Người gặp qua trưởng lão của bọn ta rồi à?" Thủy Tinh hỏi.

"Đương nhiên, lão đầu đó rất thích giả thần giả quỷ dọa người ta."
Long Nhất cười nói.

"Đừng nghe hắn nói bậy, hắn căn bản chưa gặp qua trưởng lão, chỉ là vừa rồi nghe chúng mình nói mà thôi." Sa Mạn nói.

"Đừng nghi ngờ lời nói của ta, khuyết điểm duy nhất của con người ta chính là chưa bao giờ nói bậy." Long Nhất cười nói, lòng thầm khinh bỉ chính bản thân mình, hắn mà không nói dối, có lợn mới tin được.

"Ha ha, con người người quả thật có ý tứ, nếu không thì sau này người dẫn bọn ta đi chơi nhé." Thủy Tinh hưng phấn nói, bởi vì không có ai dẫn đi, lại thêm trưởng lão truy đuổi sau lưng, sau khi tới Thương Lan đại lục bọn nàng vẫn chưa đi đâu chơi cả.

"Đương nhiên không thành vấn đề." Long Nhất đáp lại, mục đích của hắn cũng chính là điều này.

"Ta có một vấn đề." Sa Mạn lạnh giọng nói.

"Không, nàng cũng không thành vấn đề, nàng bị Thần Long tộc đả thương, nhất thời không thể thuyên giảm được đâu, mà ta có thể trong thời gian ngắn trị khỏi thương thế của nàng, hơn nữa theo ta cũng sẽ có rất nhiều trò vui phát sinh, đảm bảo cho các nàng làm một chuyến vòng quanh Thương Lan đại lục." Long Nhất đã dự định trước cười nói.

Hai nàng hoài nghi nhìn Long Nhất, bởi vì khí tức thể chất của Thần Long tộc với Ma Long tộc hoàn toàn tương phản, nếu bị đối phương

đả thương đều cần một quãng thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại như cũ, trừ phi đối phương đồng ý ra tay chữa trị.

"Xem bộ dạng các nàng hình như không tin lời ta nói, chả quan hệ gì, các nàng triệt bỏ kết giới đi, ta cho các nàng gặp một người, các nàng sẽ rất nhanh liền tin thôi." Long Nhất cười nói.

Sa Mạn nhìn Long Nhất một cái, tựa hồ đang phân tích lời nói của Long Nhất, bất quá nghĩ lại nếu như Long Nhất muốn gây bất lợi cho các nàng thì cũng chả cần phiền toái như vậy, bản thân thụ trọng thương, thực lực của Thủy Tinh thì không phải là đối thủ của hắn, triệt bỏ kết giới này đi cũng chả cần phòng bị.

Sa Mạn niệm mấy tiếng chú ngữ trong mồm, liền thấy quang mang lóe lên trong phòng, một viên ngọc xoay tròn xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, trong căn phòng sang trọng này đã không còn kết giới gì.

Long Nhất liếc liếc viên ngọc trong tay Sa Mạn, viên ngọc này hẳn là không phải kết giới châu bình thường, bất quá cũng chả có gì kỳ quái, lấy ra một ít bảo bối trong Long tộc thì quả thật cũng không có cách gì mà nói nổi giá trị.

Không lâu sau, cửa mở ra, Liễu Như ôm Nữ nhi tiến vào.

"Phụ thân, ôm nào." Nữ nhi nhìn thấy Long Nhất, đâu còn cần Liễu Như nữa, như chớp sà vào lòng Long Nhất, đúng là Nữ nhi rất dính với Long Nhất, thường làm cho Liễu Như chua xót trong lòng.

Sa Mạn cùng Thủy Tinh tỉ mỉ đánh giá Liễu Như, thực lực các nàng còn chưa cao cường bằng trưởng lão của các nàng, cho nên không nhìn ra Liễu Như ẩn dấu khí tức.

"Ồ, lại có thêm một vị Long tỷ tỷ nữa." Nữ nhi ngồi trong lòng Long

Nhất cất giọng non nớt nói.

Sa Mạn cả kinh trong lòng, ánh mắt chuyển lên người Nữ nhi, vừa rồi nhìn thấy tốc độ siêu việt của Nữ nhi đã biết tiểu nữ hài này không đơn giản, không ngờ tới nó lại có thể cảm giác Long khí trên thân mình, mà còn nói đúng nữa, nói vậy rõ ràng là Thủy Tinh lúc trước đã bị nó nhìn thấu rồi.

Liểu Như đi tới ngồi bên cạnh Long Nhất, không nói lời thừa, khí tức trên thân nàng bỗng nhiên phóng ra ngoài rồi thu lại, trong phòng đã tràn ngập Long khí cường liệt.

Sa Mạn vừa mừng vừa sợ trong lòng, nàng có thể cảm giác được trong Long khí Liểu Như vừa phóng ra có ẩn hàm khí tức Ma Long và Thần Long, vậy là đã nói rõ thân phận của nàng ấy, nàng ấy chính là nữ nhi của đại bá Phạm Đế, là vị đường tử (chị họ) nàng chưa bao giờ gặp mặt.

"Tỷ.tỷ thực sự là đường tử của ta sao?" Sa Mạn có chút kích động nói.

Liểu Như lạnh nhạt gật đầu, theo tu vi từ từ tăng lên, khả năng không chế tâm tình của nàng đã vượt quá ngày xưa, lại nói đối với Ma Long tộc của phụ thân nàng chả có chút hảo cảm gì, cũng không có cảm giác thuộc về nó, nói ra thì loại cảm giác đó thậm chí còn là sự thống hận.

Cảm giác được sự lãnh đạm của Liểu Như, nỗi kích động của Sa Mạn bình ổn lại, tử tế nghĩ lại thì nàng cũng có thể rõ ràng vì sao Liểu Như lại như vậy, nếu như đổi lại là mình cũng tuyệt đối không ngoại lệ.

"Tỷ muội các nàng trò chuyện đi, ta đi trước." Long Nhất nói xong cần

yêu lên mặt Nữ Nhi, thả nó chạy tới Liễu Như.

Đi vào phòng của Phong Linh và Lưu Ly, Long Nhất nghe thấy trong phòng tắm truyền tới tiếng nước róc rách, trong đó còn mang theo tiếng cười đùa của hai nàng, lòng hấn chẳng bao lâu liền trở nên xao động.

Đêm dài đằng đẵng, lại có sự dụ hoặc như vậy ở trước mặt, nếu không làm gì thì thật là không đúng với thân phận nam nhân của bản thân mình rồi.

Long Nhất lặng lẽ đẩy cửa phòng tắm, trong màn sương mù mịt, Phong Linh và Lưu Ly đang ngồi trong bồn nước rộng lớn tát nước chơi đùa, làn da trắng nõn của hai nàng thoáng hồng, giọt nước đọng rải rác trên đó, không thể nói hết sự dụ hoặc và mê người, đặc biệt đó là hai bộ ngực bởi vì động tác của các nàng mà thoát ẩn thoát hiện, thật là làm cho ngọn lửa dục vọng của Long Nhất bùng cháy, tim đập càng nhanh.

"Tiểu báo bối ơi, ta tới rồi nè." Long Nhất vội vã đi vào trong phòng tắm, chả thềm cởi y phục hô to một tiếng nhảy vào trong bồn tắm.

Chương 530: Bạch Vũ, Bình biển

Một tiếng kinh hô thất thanh của nữ nhân vang lên, nhưng chưa dứt đã phát hiện đôi ngọc thủ trước ngực đã bị thất thủ, bộ vị miễn cảm của hai nàng liên tục bị kích thích khiến cảm xúc của các nàng đã dâng lên như thủy triều.

- "Phu quân, trước tiên phải cởi y phục đã" - Phong Linh vừa lườm Long Nhất vừa rên nhẹ lên một tiếng.

- "Vậy các nàng giúp ta" Long Nhất vừa cúi đầu ngoạm lấy viên ngọc trước ngực Phong Linh vừa hàm hồ đáp, cũng không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà dục vọng lại nhanh chóng tăng cao như vậy.

Cái oan gia này, hai nàng trong lòng cùng thờ dài, bộ vị miễn cảm bị kích thích liên tục, hai nàng muốn cởi hết quần áo cho hấn cũng đã cố hết sức, thật vất vả một hồi mọi người mới thoát hết y phục, hai nàng không chỗ nào không bị ma trảo của Long Nhất tấn công, rốt cuộc cũng đã đạt tới cao trào.

Trên phương diện nam nữ, Phong Linh tất nhiên có bản sự hơn Lưu Ly nhiều, dù sao đêm nay nàng muốn cùng với Lưu Ly cùng nhau hầu hạ Long Nhất, tuy nói ra biết Long Nhất lợi hại, nhưng hôm nay nàng không thể không muốn từ bị động mà muốn trở thành chủ động.

- "Phu quân xấu xa, hôm nay chàng phải ngoan ngoãn làm con dê non, phải ngoan ngoãn nghe lời" Phong Linh tình đã động, khí tức

trên người trở nên vũ mị vô cùng, một tay bắt lấy bàn tay to của Long Nhất đang tấn công vào giữ đôi chân ngọc của mình, những ngón tay ngọc trên bàn tay kia hung hăng nắm lại mà đấm loạn lên trên ngực Long Nhất.

- "Được rồi, vậy hôm nay Phu quân sẽ ngoan ngoãn làm dê non, xem thử coi hai sói mẹ này làm sao đối phó" Long Nhất hắc hắc cười nói, cả người thả lỏng trong bồn tắm, khó mà được các nàng khác chủ động như vậy, coi như là so với tình thú chốn khuê phòng đã gia tăng rất nhiều.

Phong Linh cùng Lưu Ly chia ra hai bên Long Nhất, dựa vào thành bồn tắm, môi đào khẽ hiện ra nụ cười.

- "Lưu Ly, mọi bên kia còn ta ở bên này" Phong Linh vừa nói vừa đưa tay chỉ vào hông Long Nhất, cùng Lưu Ly mỗi người một bên nâng Long Nhất lên khỏi mặt nước, nhờ lực đẩy của nước, hai nàng không cần cố gắng hết sức cũng nâng hẳn lên khỏi.

Kiểu này quả thật là mới mẻ, Long Nhất trong lòng mừng thầm, muốn nhìn một chút xem Phong Linh sẽ làm hoa dạng gì.

Phong Linh mị nhãn như tơ, tách đôi chân Long Nhất ra, nháy mắt với Lưu Ly rồi cùng hụp người vào trong nước, khi hai nàng nổi lên thì đầu đã ở giữa hai chân Long Nhất, đem hai chân hẳn gác ở trên vai hai nàng.

Phong Linh nhìn tiểu huynh đệ của Long Nhất đang dương dương tự đắc, cái lưỡi thơm tho nhẹ nhàng quét một vòng trên nó, mà Lưu Ly dưới sự ám chỉ của Phong Linh cũng cố gắng học theo y hệt.

Long Nhất há miệng hấp liền hai đạo lương khí, dự vọng bắt đầu sôi trào, nhìn hai chiếc lưỡi thơm tho liên tục nhấp nha hoạt động trên

tiểu huỳnh đệ của mình, làm cho sinh lý cùng thị giác bị kích thích cực độ khiến suýt chút nữa hẳn đã bùng khí giới đầu hàng, sự hưởng thụ như vậy đối với hẳn trước giờ là chưa từng có, hai nàng quả nhiên là thiếp thân bảo bối trong lòng hẳn.

Long Nhất chỉ cảm thấy trong lòng như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Hẳn vừa định chuyển thân để chuyển từ bị động trở thành chủ động, hàm răng Phong Linh khế cắn, liếc mắt nhìn Long Nhất nói:

- "Phu quân, đã nói hôm nay chàng phải làm dê non mà, nếu không hừ hừ...."

Nhìn hàm răng trắng bóng lấp lánh của Phong Linh, Long Nhất trong lòng phát sợ, vẻ mặt đau khổ nói:

- "Linh nhi đáng yêu, nàng đừng hành hạ ta đến chết như vậy".

Phong Linh cùng Lưu Ly cũng không thèm để ý lời của hẳn, chiếc miệng nhỏ càng gia tăng hoạt động, đem tình dục của Long Nhất đưa đến cực hạn, ngay khi hẳn sắp đạt tới đỉnh điểm liền nhẹ nhàng lại, làm như vậy vài lần, đôi mắt Long Nhất tóa máu như sẽ không để ý hết thảy.

Bất qua hai nàng tựa hồ cũng biết còn như vậy sẽ làm lửa dục thiêu thân, vài cái nhấp thả, Long Nhất gầm nhẹ một tiếng phún bạc ra, quanh thân mỗi lô chân lông như được mở rộng. Trái tim đang đập nhanh hết cỡ sau một trận tê tê liền bắt đầu chậm lại, chỉ cảm thấy như cưỡi mây đạp gió, phiêu phiêu dục tiên, chẳng cần biết ngày nay sẽ ra sao nữa.

Long Nhất lúc này đang tận hưởng cảm giác thư thái, nhưng tình dục trong cơ thể hai nàng lại không thể nào phát tiết, mặt ngọc đã hóa hồng, hô hấp dần nặng nề. Cũng không để ý Long Nhất đã trở về

chốn cũ, hai nàng tựa như 2 cọp mẹ mãnh liệt tấn công Long Nhất, phòng tắm tức khắc vang lên tiếng rên rỉ chết người.

Sáng sớm sắc trời mông lung mờ ảo, những bông tuyết nhỏ như tinh linh ngày hôm qua nay đã trở thành lông vũ. Cả tòa Quang minh thành bị băng tuyết bao trùm. Cả một màu tuyết trắng bao phủ, trên đường không một dấu chân người.

Long Nhất từ những vòng tay ngọc ngà thoát ra, nhìn những bông tuyết đang chậm rãi phủ xuống mái nhà Phượng hoàng lữ điếm, không biết vì sao, tâm thần hắn đột nhiên có chút bất loạn tựa hồ như có chuyện gì không tốt đã xảy ra.

- "Lệ Thanh, người đến Phượng hoàng gia tộc một chuyến, xem thử coi rốt cuộc đã có chuyện gì. Phượng nhi cả đêm qua không về rồi" Long Nhất đột nhiên lên tiếng, theo lý mà nói Ngũ Phượng trở về nhà thì mọi chuyện phải hết sức bình thường. Bất quá với tính cách của nàng không lẽ lại không nói cho hắn một câu, nhưng giờ nàng thật sự không có chút tin tức gì, bởi vậy Long Nhất mới nảy sinh lo lắng.

Thanh âm chưa dứt, thân ảnh Lệ Thanh liền xuất hiện bên cạnh Long Nhất. Long Nhất vừa ra khỏi cửa phòng hắn liền như một cái bóng theo sau, chỉ là do không muốn nhiều loạn Long Nhất nên mới ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó.

- "Rõ, thiếu gia" Lệ Thanh vừa đáp, thân hình đã như biến vào trong màn tuyết.

Trống ngực Long Nhất vẫn xao động như cũ làm hắn nhíu nhíu mày, dù sao hắn cũng vô số lần từ quỷ môn quan vòng ngược về rồi nên hết sức tin tưởng vào trực giác của mình, tự dưng tâm thần cảm thấy

bất an nhất định là đã có sự tình gì phát sinh.

Chính lúc này, một tiếng hạc kêu vang lên làm Long Nhất bừng tỉnh khỏi cơn suy tư.

- "Bạch vũ?" mục quang Long Nhất chợt lóe, chân khễ nhón một cái, thân hình vọt qua nóc nhà rồi biến mất khi tiếng hạc còn chưa dứt nữa.

Đi tìm nơi phát ra tiếng hạc.

Long Nhất nhún người vài cái đã đến một vùng sơn dã ngoại ô, nhưng bốn bề ngoại trừ tiếng gió tuyết thổi lên thì chẳng phát hiện thanh âm gì khác.

Long Nhất nhìn xung quanh một hồi, tinh thần lực từ giữa đôi chân mà phát ra ngoài, rốt cuộc tại 100 thước cũng phát hiện được một tia khí tức cực kỳ suy yếu.

Một mảnh tuyết trắng bao phủ mọi thứ, Long Nhất vừa nhìn đã thấy Bạch Vũ cơ hồ cả thân bị vùi vào trong đống tuyết, lông trên thân nó trắng như tuyết, nếu không phải nhờ có đôi mắt đen vô thần, thì thật khó phát hiện ra một con bạch hạc ở nơi này.

- "Bạch Vũ" Long Nhất bế nó ra khỏi đống tuyết, trong lòng nổi lên một dự cảm xấu, chẳng lẽ Mộc Hàm Yên đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Là ai có đủ bản lĩnh để đả thương nàng. Còn Bạch Vũ đã có thực lực vượt quá Siêu ma thú rồi, mặc dù chưa thấy lực công kích của nó, nhưng tốc độ cùng cảm giác lực của nó tựa hồ thiên hạ ngoại trừ một số lão quái vật ra thì căn bản không thể có người đả thương được nó, trừ phi nó là bản mạng ma thú của Mộc Hàm Yên, trạng thái của Mộc Hàm Yên sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến trạng thái của nó, khả năng này tính ra là lớn nhất.

Bạch Vũ trong lòng ngực Long Nhất yếu ớt kêu lên hai tiếng, trong miệng đột nhiên phun ra một hạt châu màu trắng sữa.

Long Nhất cầm lấy hạt châu xem xét một hồi rồi cuộc cũng không biết nó là cái gì. Cả nửa ngày sau, Long Nhất mới chợt nhớ đến thủy tinh cầu chứa đựng hình ảnh trong Dĩ thất chi thành, chỉ có thể dựa vào tinh thần lực mới có thể mở ra được.

Mặc kệ nó có tác dụng hay không, Long Nhất liền phóng một tia tinh thần lực vào trong hạt châu, tia tinh thần lực vừa mới truyền vào, trong ý thức hải của Long Nhất đột nhiên chấn động, một hình ảnh đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn.

Một lúc lâu sau, Long Nhất mở mắt ra, đôi mắt đen lạnh lùng như băng, từ trong hạt châu này hắn đã "Chứng kiến" mọi nguyên nhân hậu quả việc Mộc Hàm Yên bị vây nhốt, như vậy không phải là tên Quân sư nhịn không được mà muốn ra tay rồi sao, chỉ cần vây khốn được Mộc Hàm Yên, sẽ không còn ai biết phương pháp phá giải cái đám hắc ám võ sĩ và ma pháp sư nữa. Hắc ám võ sĩ kinh khủng như thế nào Long Nhất cũng đã nếm mùi qua rồi, nói hắn có thể đối phó được, nhưng còn người khác? Huống hồ không biết tên Quân sư rốt cuộc đã tạo ra bao nhiêu công cụ giết người như ma mà không biết đau đớn này.

Long Nhất đã biết phương pháp bố trí ra cấm thần ma pháp trận, muốn phá nó cũng không quá khó khăn, chỉ có điều hao phí thời gian. Ý nghĩ này thôi thúc hắn mau chóng chạy về Đẳng Long Thành, nếu không ắt có biến.

-"Oanh long, oanh long..." Chính lúc này, vài tiếng nổ mãnh liệt vang lên xuyên thấu cả màn gió tuyết, Long Nhất vừa nhìn đã thấy ánh lửa nổi lên bốn phía Quang minh thành, còn mơ hồ truyền đến âm thanh

chém giết.

Binh biến? Ánh mắt Long Nhất trở nên âm trầm, rốt cuộc cũng tới rồi, tới cũng tốt, giải quyết một lần đỡ làm hấn phiền muộn trong lòng.

Long Nhất vừa tiến vào Quang minh thành đã phát hiện quy mô quân đội binh biến cũng không lớn như hấn nghĩ, quay đi quẩn lại chỉ khoảng cỡ một đại đội 400 người, chỉ cần một lát sau đã có thể khống chế được. Nhưng còn một chỗ xung đột lại là nơi Long Nhất không hề nghĩ tới, dĩ nhiên là từ Phượng hoàng đệ nhất tộc của Quang minh thành.

Phượng Hoàng gia tộc cao thủ nhiều như mây, còn nuôi thêm cỡ hơn ngàn tư binh, bây giờ tình hình có chút hỗn loạn, theo hồi báo, có mấy cao thủ Phượng Hoàng gia tộc xông vào giữa doanh trại giết chết mấy vị tướng lãnh cao cấp. Mà bên trong Phượng Hoàng gia tộc cũng đã xảy ra một cuộc nội chiến, hiện tại quân đội cũng không biết nên đánh bên nào mới đúng nữa.

Xung đột càng lúc càng kịch liệt, sản nghiệp Phượng Hoàng gia tộc trải khắp Quang minh thành, mà những kẻ làm việc bên trong đó chỉ cần cầm lấy vũ khí là lập tức trở thành tinh binh, hôm nay Quang minh thành đã loạn thành một đoàn, khắp nơi đều vang lên tiếng hét chém giết truyền khắp.

Mà Quang minh thành là điểm khách thương thường xuyên lui tới, mà mỗi kẻ như vậy đều mang theo không dưới mười tên, thậm chí cả trăm bảo tiêu để hộ giá, rốt cuộc cũng bị cuốn theo cuộc chiến này, có thể nói cuối cùng cục diện trở thành hỗn chiến, thậm chí còn có mấy tên gia hỏa còn khuấy nước đục lên để dễ bắt cá nữa (ND: Hỗn thủy mạc ngư: câu thành ngữ = thừa nước đục thả câu = đục nước béo cò)

Lúc này Ngân Kiếm hót ha hót hải chạy đến, hỏi Long Nhất nên làm cái gì bây giờ?

"Thông tri cho toàn bộ quân đội đóng quân ngoài thành vào thành để bình loạn, ra lệnh cho tất cả mọi người buông vũ khí rồi ôm đầu ngồi xổm xuống, đũa nào không nghe thì cho nó chết một cách thảm nhất" Long Nhất nghiêng răng lạnh lùng nói.

Quân đội nhanh chóng tiến vào Quang minh thành, rất nhanh đã tỏa ra bao vây hết tất cả các ngã tư đường, khắp nơi đều vang lên tiếng quát bắt buộc buông vũ khí xuống. Nhưng còn rất nhiều kẻ mắt đỏ như máu căn bản không nghe theo vì vậy mà mặc kệ mọi thứ vẫn lao vào chém giết, rốt cuộc mặc kệ chúng có thân phận địa vị gì toàn bộ đều bị cung nỏ của quân đội bắn thành con nhím, mùi máu tươi tràn ngập cả tòa thành.

Cho đến khi cả ngã tư đường tràn ngập mùi máu tươi, mấy kẻ còn lại như từ cơn mơ tỉnh dậy vội vàng quăng hết vũ khí trong tay mà ngồi xổm xuống. Chỉ một canh giờ ngắn ngủi, Quang minh thanh xuất hiện hơn mấy ngàn cỗ thi thể nằm xuống, mùi máu tanh ngập tràn khiến mọi người đều cảm như hén, trong lòng thầm cảm thấy bất an.

Cuối cùng thì chỉ còn ở Tổng hành dinh Phượng Hoàng gia tộc còn có ma pháp và đầu khí bắn ra không ngừng, quân đội đã nhanh chóng dàn quân vây quanh nhưng không dám vọt tới trước. Hiện thời ở bên trong Phượng Hoàng gia tộc có hơn mười người đạt tới cảnh giới ma pháp sư, mà kiếm sư đại kiếm sư cũng không ít, còn có cung nỏ thủ mai phục trên tường, trong lúc nhất thời cũng không có cách nào tràn quân vào được.

(ND: Buông vũ khí, ôm đầu, ngồi xổm xuống..... toàn là cách trấn áp bạo động, thêm vòi rồng với lựu đạn cay nữa là đúng bài luôn)

Chương 531: Chốt thí, chữa thương

Lúc này, Long Nhất cùng Ngân Kiếm vội vã chạy tới, đại viện của Phượng Hoàng gia tộc vốn được canh giữ sâm nghiêm giờ khắp nơi đều vang lên tiếng đánh nhau, rồi rất nhanh lại trở về im ắng, chắc hẳn bên trong Phượng Hoàng gia tộc đã có một bên hoàn toàn bị diệt.

"Thiếu chủ, Phượng Hoàng gia tộc vốn độc lập với chính quyền bên ngoài, chuyện lần này chắc chắn có kẻ bên trong đã quay đầu về hướng Long Chiến rồi" Ngân Kiếm nhẹ giọng nói với Long Nhất mà cũng không dám nhìn vào đôi mắt đen láy đang phát tán hàn quang, hiển nhiên là vị thiếu chủ lần này thật sự tức giận rồi.

Long Nhất lạnh nhạt hừ một tiếng, thân hình đột nhiên phóng vút tới, cả một vùng trời đất đột nhiên như bị ngưng kết lại, sức ép bao trùm khiến mọi người không dám thở mạnh.

Bỗng nhiên, giữa không trung xuất hiện một đoàn ma đấu khí 7 màu tạo thành hình một mũi chùy như tia chớp đánh về phía góc tường.

Tư đích một tiếng vang lên, cả bầu trời lẫn trên dưới đại viện của Phượng Hoàng gia tộc bừng lên một màn khói bụi, ngay chỗ ma đấu khí 7 màu của Long Nhất toàn lực điên cuồng đánh tới bắt đầu rung động, đột nhiên nơi bị ma đấu khí 7 màu đánh tới sinh ra vô số tia lửa điện, ngay sau đó kết giới bao quanh đã tan thành mây khói.

- "Tấn công" Long Nhất bay ngược lại chỗ cũ, lạnh lùng ra lệnh.

Tiếng reo hò rung trời tức khắc vang lên, quân đội như nước thủy triều cuộn cuộn tiến vào Phụng Hoàng gia tộc. Quân canh cửa bên ngoài cũng không một chút kháng cự, đơn giản vì khi Long Nhất phá vỡ kết giới thì bọn cung nỏ thủ đã chấn động đến hôn mê.

- "Thiếu chủ, xem ra bên trong Phụng Hoàng gia tộc có người làm phản, Ngu Phụng cô nương có thể gặp nguy hiểm rồi" Ngân Kiếm quay sang nói với Long Nhất.

- "Không có việc gì, đã có Lệ Thanh bên người nàng thì không ai có thể làm nàng bị thương được" Long Nhất thản nhiên đáp.

- "Thiếu chủ, ta còn có chút chuyện không rõ, dám phản nghịch bên trong Phụng Hoàng gia tộc sao lại chọn lúc này để khởi sự, chẳng lẽ chúng tưởng rằng với khoảng 400 tên là có thể binh biến thành công?" Ngân Kiếm nói ra nghi hoặc trong lòng mình

Ln hơi trầm ngâm một chút, hắn cũng vừa nghĩ đến vấn đề này, có thể là bọn phản nghịch bên trong Phụng Hoàng gia tộc muốn nhân cơ hội Phụng Hoàng gia chủ vừa trở về liền ra tay đoạt quyền, chỉ là thời cơ chưa đến mà làm vậy có quá miễn cưỡng không, nếu vậy thì tại sao chứ? Có lẽ.... Long Nhất đột nhiên nghĩ đến một khả năng, trong đôi mắt đen liền hiện lên một ló u quang.

- "Ta đoán những kẻ này là những con chốt thí đã bị Long Chiến bán đứng" Long Nhất hắc hắc cười lạnh hai tiếng.

- "Chốt thí?" Ngân Kiếm có chút khó hiểu không giải thích được.

- "Người không cảm thấy rất kỳ quái sao? Chỉ với 400 binh mà muốn binh biến đoạt quyền, nào bọn chúng bị cháy hết rồi sao? Thế lực

Phượng Hoàng gia tộc mặc dù trải rộng khắp Quang minh thành, nhưng trừ khi toàn bộ quân binh đồn trú ngoài thành bị khống chế, nếu không bọn họ mặc dù có thể khiến cho Quang minh thành đại loạn, nhưng cuối cùng cũng tránh không được cảnh quân đội dùng máu tanh mà trấn áp. Cho nên ta đoán bọn họ bị Long Chiến mê hoặc trở thành con chốt thí mà còn không biết nguyên do" Long Nhất vừa nhìn vào cảnh hỗn loạn bên trong đại viện Phượng Hoàng gia tộc vừa chậm rãi nói.

"Thiếu chủ nói vậy là trong Quang minh thành vẫn chưa xong việc, mấy kẻ phản nghịch thực thụ vẫn còn ẩn nấp phía sau, bọn chúng diễn vở tuồng này, làm chúng ta tưởng là toàn bộ phản nghịch đã bị thanh trừ sau đó sẽ giảm bớt sự đề phòng, đến lúc đó bọn chúng sẽ thừa dịp chúng ta chưa kịp chuẩn bị mà chơi trò đâm sau lưng chiến sĩ" Ngân Kiếm đầu óc linh hoạt, chỉ một chút đã nghĩ ra điểm mấu chốt.

"Không sai, chỉ cần ngày nào ta còn ở lại Quang minh thành, bọn chúng vẫn có điểm cố kỵ" Long Nhất hắc hắc cười nói, hắc nói vậy cũng không phải là khoa trương, thực lực của hắn bây giờ có thể tung hoành ngang dọc Thương Lan Đại lục, huống hồ những nữ nhân bên cạnh hắn cũng không phải hạng lá ngọc cành vàng yếu ớt gì, tên Quân sư kia đối với thực lực thật sự của hắn cũng phải kiêng kị mười phần

"A a, vậy là tốt rồi, chỉ cần thiếu chủ ở đây, Quang minh thành còn sợ gì nữa" Ngân Kiếm cười nói.

"Tốt cái con khỉ, người trong vòng một tuần phải moi cho được mấy tên phản nghịch đó ra cho ta, nếu không người dọn đến Hoành đoạn sơn mạch ở luôn đi, khỏi nghĩ đến ngày trở về" Long Nhất giận quát. Đôi mắt đen của hắn nhíu lại thành một đường nguy hiểm, hắn căn bản không thể ở lâu trong Quang minh thành này được, Mộc Hàm

Yên tuyệt đối không thể chết được. Mà trong thiên hạ này kẻ có thể giải trừ cấm thần ma pháp trận chỉ có một mình Long Nhất hấn, hơn nữa nhìn hình dạng Bạch Vũ cũng biết tình hình của Mộc Hàm Yên không mấy khả quan rồi. Hấn nội trong ngày hôm nay phải quay về Đàng Long Thành, nếu không sợ rằng không còn kịp nữa.

"Rõ rồi, Thiếu chủ" Ngân Kiếm vẻ mặt đau khổ đáp.

Lúc này sự chống cự trong Phượng Hoàng gia tộc càng lúc càng mạnh. Những nguyên tố ma pháp đậm đặc giữa không trung chấn động kịch liệt, mấy đòn tấn công của đại ma pháp sư đã làm quân đội chết không ít người. Mà ma pháp sư đóng quân trong Quang minh thành cấp bậc cũng không cao lắm nên trong lúc nhất thời cũng không làm được gì.

"Đi hỗ trợ" Long Nhất vừa nói vừa lắc mình bay vào vòng chiến, một đạo ma đấu khí 7 màu xuất ra, chém luôn mấy tên ma pháp sư lẫn mấy tên kiếm sư đang bảo hộ chúng thành hai đoạn.

Chính lúc này, trong hậu viện đột nhiên truyền đến một tiếng Oanh đích, ba đạo nhân ảnh bắn nhanh ra. Hỏa diễm của Phượng Hoàng đấu khí cùng với hàn băng đấu khí đông kết thành băng lóe lên như cắt đứt không khí, trong lúc nhất thời vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lúc đầu mấy người trong Phượng Hoàng gia tộc bị buộc phải đi vào hậu viện, là nơi tốt nhất để tập trung mọi người, đột nhiên bị đấu khí cường đại đi ngang là đoạt mệnh, chỉ trong nháy mắt đã có hơn nửa số kẻ địch đã ngã lăn ra, mà theo sau 2 luồng đấu khí đó chính là Lệ Thanh, Ngu Phượng cùng với Phượng Hoàng gia chủ sắc mặt tái nhợt.

Cuộc chiến kế tiếp coi như khỏi cần kể, kẻ chết kẻ đầu hàng, khắp

nơi tử thi la liệt, mùi máu tanh tràn ngập cả Quang minh thành khiến ngày hôm nay trở thành ngày vĩnh viễn khắc sâu trong trí nhớ của dân chúng Quang minh thành.

Trong Phượng hoàng lữ điếm, Phượng Hoàng gia chủ nằm mê man trên giường, hiển nhiên bị thương không nhẹ, mà đám người Long Nhất tập trung trong phòng khác để nghe Ngu Phượng kể lại toàn bộ sự việc xảy ra sau khi nàng rời khỏi Long Nhất.

Nguyên là hôm qua Ngu Phượng vừa về thì Phượng Hoàng gia tộc đã bị tập kích, bằng vào uy lực cấp 3 của Phượng Hoàng đấu khí thì nàng có muốn trốn ra được cũng không quá khó khăn, chỉ là khi bọn chúng đem Phượng Hoàng gia chủ ra uy hiếp thì nàng đành thúc thủ chịu trôi. Rồi sau đó bị Lệ Thanh lúc này được Long Nhất phái tới thăm dò phát hiện ra trong phủ đệ của Phượng Hoàng gia tộc có điếm không đúng, sau khi hắn bắt được một kẻ rồi ép hỏi ra được nơi giam giữ của Ngu Phượng liền lạng lế tiến vào địa lao cứu nàng, sau đó thì Quang minh thành xảy ra chuyện.

"Oa, có chuyện hay như vậy mà cũng không báo cho chúng ta, thật không đúng chút nào" Lúc này, Liễu Như dẫn theo Sa Mạn cùng Thủy Tinh đi đến, kẻ hô to gọi nhỏ chính là từ cô nàng hoạt bát sáng sủa Thủy Tinh kia vậy.

Long Nhất nhìn qua Sa Mạn một chút thì thấy sắc mặt nàng đã trở nên hồng nhuận, ánh mắt có thần liền biết Liễu Như đã chữa trị gần hết vết thương của nàng.

"Thủy Tinh, không được vô lễ" Sa Mạn nhẹ giọng quát.

Sa Mạn cùng Thủy Tinh là Ma long nhất tộc thì mọi người đều đã

biết, chỉ có điều chưa biết hết tên họ. Vì vậy mọi người lần lượt giới thiệu lại một phen, tiện thể làm quen luôn (ND: Ừ thì làm quen, sớm muộn gì cũng ....)

- "Long Nhất, mẫu thân thiếp bị mấy tên trưởng lão hèn hạ kia dùng huyền âm khí truyền vào thân, thiếp hóa giải không được, chàng có thể hóa giải huyền âm khí trong thân của người được không" lúc này Ngu Phượng có chút hoảng hốt kêu lên.

Long Nhất nhìn nhìn sắc trời một chút, hấn cảm giác được Bạch vũ mặc dù được hấn đưa vào hắc ám thứ nguyên không gian nhưng khí tức mỗi lúc một suy yếu, nói vậy Mộc Hàm Yên có lẽ không cầm cự được bao lâu nữa rồi, hấn phải mau chóng quay ngược lại Đẳng Long Thành để cứu nàng ra. Nhưng còn Phượng Hoàng gia chủ cũng không thể không cứu, cũng may hóa giải huyền âm khí cũng không mất nhiều thời gian cho lắm.

- "Không cần lo lắng, ta bây giờ lập tức đi hóa giải huyền âm khí trên người mẹ nàng, đại khái cỡ một canh giờ sau là xong" Long Nhất vừa nói vừa tiến vào phòng ngủ rồi tạo ra một kết giới để tránh bị quấy rầy.

Long Nhất ngồi xuống bên mép giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của Phượng Hoàng gia chủ, rồi bỗng nhiên xốc cái áo ngủ bằng gấm lên, bàn tay to hướng tới bộ ngực cao vút của nàng mà thăm dò.

Đột nhiên, Phượng Hoàng gia chủ mở bừng mắt, bàn tay ngọc lạnh như băng nắm lấy bàn tay to của Long Nhất, thẹn thùng quát: "Người muốn làm gì"

- "Thì để hóa giải hết huyền âm khí trong cơ thể người, thể chất người mang tính chất hỏa, bị âm khí áp chế càng lâu càng ảnh hưởng nhiều đến nguyên khí, ta sẽ đem toán bộ huyền âm khí bức ra

theo đường chân lông quanh thân, nếu không cởi quần áo thì làm sao tán xuất được huyền âm khí?" Long Nhất mặt không đổi sắc giải thích, kỳ thật không cởi quần áo cũng được, có thể đem huyền âm khí bức ra theo đường bách hội huyết trên đỉnh đầu, chỉ là làm vậy hao phí gấp đôi thời gian mà hẳn hiện thời không có thời gian để lãng phí nữa, tự nhiên là dùng phương pháp đơn giản mà mang lại hiệu suất cao nhất.

Phượng Hoàng gia chủ buông bàn tay to của Long Nhất ra, đôi mắt quay qua nhìn hướng khác, tim đập trong lồng ngực cũng đã bắt đầu gia tốc.

Long Nhất vừa thấy Phượng Hoàng gia chủ buông tay, bàn tay to nhanh nhẹn cởi bỏ hết quần áo trên người nàng, không thể không nói, đối với việc cởi quần áo của nữ nhân thì Long Nhất đã luyện món cầm nã thủ này đến thượng thừa, chỉ trong một lúc Phượng Hoàng gia chủ đã hầu như không còn gì, trên người chỉ còn lại chiếc quần lót nhỏ che dấu địa phương bí ẩn cuối cùng.

Long Nhất nuốt vội một ngụm nước bọt, hai mắt không thể dời khỏi đôi ngọc thỏ cao vút của nàng, vừa cao vút vừa tròn trịa, không thua gì con gái Ngu Phượng của nàng, hai hạt anh đào trên đó cũng vẫn còn màu hồng đỏ, tuy không phải màu phấn hồng như thiếu nữ nhưng vẻ thành thực hấp dẫn thì hơn nhiều. Nghĩ đến mỹ phụ này chính là mẫu thân của Ngu Phượng, nội tâm Long Nhất mơ hồ có chút kích động khác thường làm hẳn không nhận được phải tự xấu hổ về mình, nội tâm con người quá nhiên âm u cỡ nào thì không ai có thể biết hết được

"ngươi xem đủ chưa" Phượng Hoàng gia chủ cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Long Nhất trên người mình, không nhận được yêu kiều quát lên, khuôn mặt đang tái xanh cũng đã chuyển thành màu đỏ bừng.

Long Nhất xấu hổ cười khan hai tiếng, thân thể thành thực mềm mại này so với lần trước trong cảnh mờ mờ ảo ảo nhìn được thì càng thêm kinh tâm động phách, nhưng thật ra hắn cũng biết mình có chút thất thố rồi.

Không do dự nữa, Long Nhất đỡ Phượng Hoàng gia chủ dậy rồi ngồi xếp bằng trên giường, mà hắn thì ngồi phai đối diện, hai tay vươn ra áp lên đôi ngọc thủ của nàng rồi bắt đầu dùng nội lực Ngạo thiên quyết bức huyền âm khí trong cơ thể nàng ra.

Theo đường vận công của Long Nhất, hàn khí màu xanh nhè nhẹ theo lỗ chân lông trên cơ thể Phượng Hoàng gia chủ xuất ra, đem hai người trên giường ẩn vào một màn hơi sương mờ mờ

Một tiếng sau, Long Nhất thu hồi công lực, mà huyền âm khí trên cơ thể Phượng Hoàng gia chủ cũng đã bức hết ra ngoài.

"Tiểu tử thúì, lần này cho qua, lần sau đối với ta vô lễ như vậy nữa thì xem ta làm sao thu thập ngươi" Phượng Hoàng gia chủ cầm lấy chiếc áo ngủ bằng gấm quấn quanh thân thể mềm mại lồ lộ của mình, nhìn chăm chăm vào Long Nhất mà hận hận nói.

"Sự tình quá khẩn cấp cũng đành làm vậy thôi, hơn nữa ta cũng không phải chưa hề nhìn qua" Long Nhất cười hắc hắc, vừa bước xuống giường liền xông ra ngoài.

Phượng Hoàng gia chủ nghiến răng, trong đôi mắt phượng lóe lên một tia phức tạp, hồi lâu sau nàng nhẹ nhàng thở dài, đem một tia khác thường trong lòng kia chôn ở nơi sâu nhất.

Chương 532: Giải cứu Mộc Hàm Yên

"Thế nào? Mẫu thân thiếp không có việc gì chứ" Ngu Phượng thấy Long Nhất đi ra liền vội hỏi.

"Có ta ra tay thì còn có chuyện gì không giải quyết được sao" Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Cảm ơn chàng, Long Nhất, thiếp vào trong xem mẫu thân" Ngu Phượng ôn nhu nhìn vào đôi mắt Long Nhất, ngay khi muốn bước vào phòng ngủ liền bị Long Nhất kéo ngược lại.

"Đợi chút nữa hãy vào, ta bây giờ có điều muốn nói" Long Nhất nói.

Mọi người nghe vậy liền tập trung nhìn về Long Nhất, thấy hắn thần sắc ngưng trọng liền biết việc sắp nói không phải là chuyện nhỏ.

Long Nhất ngồi xuống ghế salon mềm mại rồi mở miệng nói:

"Có một số việc ta giao cho mọi người, sau đó lập tức quay về Đẳng Long Thành"

"Chàng phải đi về thì còn giao việc gì cho chúng thiếp nữa, dù sao chàng trở về thì mọi người đều cùng chàng trở về" Phong Linh nói ra, mọi người cũng đều gật đầu.

"Không được, toàn bộ các nàng đều ở lại Quang minh thành, Lệ

Thanh, người dịch dung thành bộ dáng của ta mỗi ngày đều phải ra ngoài đi bộ một vòng, dù sao ta muốn cho người ta biết ta còn ở Quang minh thành. Tai mắt của Long Chiến rất đông, để không làm kẻ khác hoài nghi nên các nàng cũng phải ở lại" Long Nhất trầm giọng nói.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ngu Phượng hỏi.

"Chuyện dài lắm nói ra mất nhiều thời gian, các nàng dựa theo sự phân công của ta mà làm, hôm nay thế cục đã bắt đầu thì không thể để xảy ra sơ sót được" Long Nhất đáp.

Thấy được ánh mắt Long Nhất, tất cả mọi người đều biết ý hắn đã quyết nên cũng đều gật đầu.

Hoàng cung Đẳng Long Thành.

Gã Quân sư từ trên thân thể phi tử Long Chiến run lên thỏa mãn, sáng khoái thở một hơi, cảm giác làm hoàng đế thật khó tả hết được, không những mỗi ngày đều hưởng dụng những nữ nhân thiên kiều bá mị mà nói cái gì cũng đều không có người dám cãi lời.

"Hoàng thượng, người thật là dũng mãnh, thiếp thân suýt nữa là bị người cưỡng đến chết đi được" phi tử kiều mị kia vừa vuốt ve tên tiểu đệ của Quân sư vừa ra vẻ hờn dỗi.

"Tiểu tao hóa. Có phải muốn ta cưỡng thêm lần nữa không" Quân sư vừa vuốt ve đôi ngọc nhũ bạo mãn của phi tử, đột nhiên trở tay hung hăng bóp mạnh một cái, trong tiếng cười còn mang theo một tia lệ khí.

Phi tử này đau đớn la lên một tiếng, nước mắt cũng đã tuôn ra.

"Nói mau, tiện hóa, có phải còn muốn bị ta cưới nữa hay không?" Quân sư bạo ngược bóp vào cổ của phi tử, ánh mắt đã trở nên đỏ hồng.

"Dạ.... đúng vậy, xin Hoàng thượng hãy cưới lên thân thiếp một lần nữa" à phi tử này bị dọa đến kinh người, lắp bắp trả lời.

"Quả nhiên đúng là tiện hóa" Quân sư vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng, một nụ cười quỷ dị nổi lên, bàn tay to như gọng kìm sắt từ từ siết chặt.

À phi tử kia nhất thời hô hấp khó khăn, liều mạng muốn thoát khỏi, nhưng à làm sao là đối thủ của Quân sư chứ? Chỉ chốc lát sau sắc mặt à càng ngày càng trắng bệch, hai chân bắt đầu khua loạn, rồi rất nhanh sau đó cả thân thể mềm oặt xuống rồi không hề nhúc nhích, chỉ có đôi mắt trợn to như muốn tố cáo hành vi bạo hành của gã Quân sư. Ánh mắt cuồng loạn của Quân sư cũng dần bình thường trở lại, hắn lấy cái mền lau lau bàn tay, mặc quần áo vào rồi tựa hồ như mọi chuyện chưa hề phát sinh mà đi ra ngoài.

"Bệ hạ, đại sự không ổn. Mới vừa rồi có tin báo, Băng phong thành đã bị phá, ngày hôm qua liên quân hai nước đã bắt đầu trở về" bên trong ngự thư phòng, tâm phúc của Quân sư đang bối rối chạy vào bẩm báo.

Ánh mắt Quân sư chợt lóe hàn mang, xem ra hắn phải hướng tới Tây Môn gia tộc động thủ rồi, chỉ cần Tây Môn gia tộc bị diệt trừ vậy thì cả Thương Lan Đại lục đều nằm trong tay hắn. Hắn sẽ trở thành quân chủ tối cao nhất của Thương Lan Đại lục, mọi người đều phải quỳ dưới chân hắn rồi ngược lên nhìn hắn, đó là chuyện tốt đẹp đến cỡ nào đây.

Quân sư biết thế lực Tây Môn gia tộc khổng lồ đến cỡ nào, nhưng không quan hệ, hắn nắm chắc mình có thể đối phó bọn họ. Mấy năm nay hắn âm thầm luyện chế cả vạn tên hắc ám võ sĩ, mà kẻ duy nhất biết phương pháp phá giải hắc ám võ sĩ là Mộc Hàm Yên hôm nay sợ rằng đã biến thành một đồng xương, thật sự cũng đáng tiếc quá, hắn còn chưa được thưởng thức qua loại nữ nhân phong tao đến tận xương tủy này.

"Bây đâu, kêu thái tử chạy tới đây" Quân sư đột nhiên nhớ ra cái gì đó liền quay ra hướng thị vệ mà ra lệnh.

Chỉ trong chốc lát, Thái tử Long Ưng đi vào ngự thư phòng rồi khom người nói:

"Hài nhi ra mắt phụ hoàng, không biết phụ hoàng tìm hài nhi có chuyện gì?"

Quân sư đứng lên, khẽ thở dài:

"Băng phong thành đã bị phá, ngày hôm qua đại quân đã bắt đầu trở về"

"A, vậy thì làm sao bây giờ? Hôm nay quân đội đều bị Bắc Đường Vũ khống chế, một khi trở về Tây Môn gia tộc nhất định xuống tay đối với chúng ta" Long Ưng cả kinh nói.

"Con nói cũng không sai, Ưng nhi có biện pháp gì không?" Quân sư thản nhiên nói.

"Chúng ta ra tay trước là tốt nhất, trong tay chúng ta có 10 vạn cấm quân, còn có hắc ám võ sĩ, thần ưng quân đoàn và mãnh hổ quân đoàn cộng lại cũng khoảng 5 vạn người đang đồn trú ngoài thành,

huống hồ cả Tây Môn Vũ cùng Tây Môn Thiên đều đã bị chúng ta hạ Khôi lỗi nguyên rửa thuật, bọn họ vừa chết, lão già Tây Môn Nộ kia còn không ngã xuống ư, chúng ta nắm chắc được việc có thể công phá Tây Môn phủ" Long Ưng tự tin nói.

"Ưng nhi nói không sai, tình thế hiện giờ ép chúng ta phải động thủ rồi, con đi xuống an bài mọi chuyện một chút, tuyệt đối không được để xảy ra một sai sót nào" Quân sư gật đầu nói.

"Hài nhi tuân mệnh" Long Ưng thi lễ xong liền lui ra, nhưng không phát hiện ánh mắt của "Phụ hoàng" đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hắn.

Mà lúc này, trong Tây Môn phủ, Tây Môn Nộ đang đi qua đi lại bên trong thư phòng, tin tức Băng phong thành bị phá hủy cũng đã biết được, dễ đoán Long Chiến tất sẽ trong thời gian ngắn tới xuống tay đối với Tây Môn gia tộc.

Bành Bành bành, từ ngoài cửa thư phòng truyền đến tiếng đập cửa theo một tiết tấu kỳ dị.

"Vào" Tây Môn Nộ chỉnh lại sắc mặt, ngồi vào chiếc ghế sau bàn nói.

"Số 18 tham kiến gia chủ" Một người toàn thân quần áo đen đẩy cửa vào, sau khi thi lễ liền nói, âm thanh rất là phiêu hốt làm người nghe không tự chủ được liền nổi cả da gà.

"Chuyện cần làm đã làm xong chưa?" Tây Môn Nộ trầm giọng hỏi.

"Bẩm gia chủ, mọi chuyện đã ổn thỏa, 10 vạn ám vệ đã tập trung trên ngọn núi ngoại ô đợi lệnh" Người áo đen trả lời.

"Tốt, tốt lắm, vậy cái đám kia người đã hoàn toàn không chế hết

chưa" Tây Môn Nộ hỏi tiếp.

"Đã chiếu theo phân phó của gia chủ mà khống chế toàn bộ bọn họ, đại thiếu gia cùng phu nhân cũng đã bị buộc phải vào trong nhà lao rồi" Người áo đen đáp.

"Vậy là tốt rồi, người tiếp tục đi chuẩn bị, đến lúc đó thì cứ theo kế hoạch mà làm" Tây Môn Nộ nói.

Đợi đến khi người áo đen lui ra, khuôn mặt đầy áp lực xưa nay giờ hiện lên vẻ hưng phấn lẫn kích động, hẳn rồi cuộc cũng đợi đến ngày này, hôm nay Tây Môn gia tộc đã chiếm hết ưu thế, thành bại chỉ trong lúc này, tâm nguyện cả 500 năm qua của Tây Môn gia tộc nói không chừng sẽ được hoàn thành trong tay hắn.

Tây Môn Nộ bước ra khỏi thư phòng rồi tiến vào một căn phòng sát vách, ngồi ở mép giường nhìn người phụ thân như người đã chết nằm trên giường, lẩm bẩm nói:

"Phụ thân, người biết không? Tâm nguyện bao nhiêu năm rồi của Tây Môn gia tộc chúng ta sắp được thực hiện rồi, chờ người tỉnh lại sẽ thấy hết sức vui mừng. Từ trước đến nay, người lúc nào cũng là đại anh hùng trong lòng con. Con sùng bái người, vì người mà không chỗ nào là không thể, liều mạng làm ra những thành tích để muốn tự chứng minh mình, đáng tiếc người luôn khinh thường mà quay lưng đi. Cho tới bây giờ con cũng chưa từng được nghe nửa câu khích lệ từ người, trong lòng người chỉ có đại ca đã chết kia thôi. Người nhận thấy cái gì của hắn so với con cũng đều vượt trội hơn, bởi vì đại ca và người đều giống nhau ở chỗ phong lưu khắp nơi, lưu tình khắp nơi, hẳn là một thiên tài, học gì cũng nhanh hơn so với con. Nếu như không phải hắn đã chết, chức gia chủ này con cũng chưa tới lượt. Nhưng mà Tây Môn gia tộc trong tay con đã đạt đến đỉnh cao quyền lực, người tỉnh lại chắc hẳn sẽ kinh ngạc lắm, cũng không thể không

tức giận vì đứa con thứ hai này mà cũng có thành tựu cỡ này. Không chỉ có như thế, con còn có một đứa con thiên tài, hấn so với người càng phong lưu hơn, càng đa tình hơn, bản lĩnh so với người cũng lớn hơn nữa. Người không thể không tức giận vì đứa con thứ hai này mà cũng sinh ra được một đứa tiểu tử đáng để đặc ý như vậy. Người nếu tỉnh lại nhất định sẽ thích hấn như đã thích đại ca vậy"

Tây Môn Nộ đối với người phụ thân nằm trên giường thì thảo không ngớt, trong mắt lệ quang chớp động. Ai cũng nghĩ không ra Tây Môn gia chủ uy nghiêm như vậy cũng có khuôn mặt như lúc này, tựa như một đứa trẻ đứng trước mặt cha mình. Chỉ là hiện tại râu tóc cả hai đều đã đốm bạc như nhau mà thôi. Ở trong phòng ngày người hồi lâu, Tây Môn Nộ mới lấy lại được tâm tình. Một lần nữa khôi phục lại vẻ uy nghiêm trên khuôn mặt rồi đi ra ngoài, vô tình không phát hiện được hai hạt lệ châu long lanh lặn trên hai khoé mắt của phụ thân hấn, rồi mọi chuyện lại trở về tĩnh lặng như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mặt thất phía dưới nhà lao Cẩm Thiên Ngục, cái cấm thần ma pháp trận kia vẫn vận chuyển không ngớt như trước, ánh sáng màu tím cùng với những phủ văn thần bí không ngừng lập loè.

Mộc Hàm Yên uy mỹ nằm trên mặt đất, mặt vàng như giấy, nếu như không có chút cử động khe khẽ từ đôi mi, cho dù có ai nhìn thấy cảnh này đều sẽ cho rằng đây chính là một cỗ thi thể.

Qua một quãng thời gian bị giam trong đây, nhờ tinh thần lực của Mộc Hàm Yên tạo thành một vùng phân cách với bên ngoài mới khiến cho đám khói đen kỳ dị không chạm vào tánh mạng của nàng. Một khi tinh thần lực của nàng không còn nữa, cả thân thể sẽ nhanh chóng bị ăn mòn, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương khô.

Trong cơn hoảng hốt, Mộc Hàm Yên chập chờn trong một cơn mộng, nàng mơ thấy chính mình khi còn bé. Từ khi hiểu chuyện đến bây giờ, nàng luôn phải đối diện với việc mình tưởng vô vị cùng các loại huấn luyện khác nhau, trở thành một cường giả là điều người ta ép nàng làm, bản thân nàng căn bản là không có lý tưởng của chính mình. -"Lý tưởng của ta rất đơn giản, chính là cuộc sống bình yên, mang theo nữ nhân của mình đi khắp ngõ ngách của thế giới" Từ trong mộng cảnh, một nam nhân mang theo một nụ cười thản nhiên nhìn nàng nói.

-"Nếu huynh nói như vậy, lý tưởng của huynh chính là lý tưởng của muội" Cô gái trong mộng đáp lời, mang theo một tia thương cảm, một tia kỳ vọng, bởi vì nàng không có lý tưởng, bởi vậy lý tưởng của nam nhân nàng yêu nhất cũng chính là lý tưởng của nàng

Khuôn mặt của cô gái trong mộng càng lúc càng rõ ràng, Mộc Hàm Yên đột nhiên phát hiện cô gái trong mộng kia và nàng giống nhau như đúc.

Không, không phải là ta, ta khi đó không có trả lời như vậy mà. Mộc Hàm Yên nhớ lại, nhưng tựa hồ khi ấy chính mình đã muốn nói như vậy.

-"Mộc Hàm Yên, ngươi không thể yêu hắn, đừng quên thân phận của ngươi" Một thanh âm đột nhiên xuất hiện trong mộng, cảnh đẹp trong mộng tan biến trong nháy mắt, xung quanh mắt đầu nổi lên một màn sương khói mông lung khiến cảnh vật mờ dần đi, chỉ còn có thanh âm kia không ngừng vang vọng giữa không trung.

-"Không, không, ta yêu hắn" Cô gái trong mộng vừa khùng hoảng che tai vừa la to.

"Người không yêu hấn, hấn chỉ là công cụ trong tay người, người chỉ là lợi dụng hấn" Âm thanh chói tai kia đột nhiên trở thành âm trầm.

"Không phải, không phải....." Cô gái vô lực khóc thảm.

"Người đang lợi dụng hấn, sau khi lợi dụng xong, người sẽ giết hấn" Âm thanh chói tai giờ mang theo vẻ mê hoặc.

"Không. không..." Mộc Hàm Yên đang hôn mê giữa cấm phần ma pháp trận đột nhiên thốt khổ run rẩy, khuôn mặt co giật, dưới khoé mắt xuất hiện hai giọt huyết lệ, trên khoé miệng cũng chảy ra một hàng máu tươi.

Lúc này, bên ngoài Cấm Thiên Ngục, 3 bóng đen nhanh chóng lách tránh khỏi đám thị vệ rồi nhanh nhẹn mở cơ quan tiến vào trong Cấm Thiên Ngục. Trong đó một kẻ chính là Long Nhất, hai người còn lại chính là Sa Mạn cùng Thủy Tinh của Ma long nhất tộc.

Vốn Long Nhất không muốn dẫn theo các nàng tới đây, nhưng nha đầu Thủy Tinh này đòi sống đòi chết muốn tới Đẳng Long Thành để xem náo nhiệt, còn Sa Mạn vì lo lắng nên cùng tới.

Vừa vào tới ngoài gian tù đặc thù, Mộ Dung Thục Ngọc đang từ bên trong đột ngột chạy ra, Long Nhất thì chưa sợ cho lắm, còn Sa Mạn và Thủy Tinh bất chợt thấy Mộ Dung Thục Ngọc thì giật nảy mình, suýt chút nữa đã ra tay rồi.

"Tây Môn Vũ, sao người lại trở về rồi? Các nàng là ai" Mộ Dung Thục Ngọc vừa thấy Long Nhất liền loé lên một tia vui mừng lẫn sợ hãi, lập tức tạo thành bộ dáng hung hăng hỏi.

"Chúng ta là bạn tốt của hấn, còn người là ai?" Thủy Tinh ôm lấy

một cánh tay của Long Nhất, rồi dùng giọng điệu sợ thiên hạ không loạn mà hỏi ngược lại.

"Hắn là nam nhân của ta, người nói ta là ai?" Mộ Dung Thục Ngọc không cam lòng yếu thế liền đáp trả.

"Đừng nào loạn nữa, ta có việc gấp" Long Nhất đẩy Thủy Tinh ra rồi khẽ nhéo lên khuôn mặt Mộ Dung Thục Ngọc, sau đó vọt vào trong lao phòng.

Khi 3 nàng bước vào thì đã không còn thấy bóng dáng của Long Nhất nữa.

"Di, hắn đâu rồi?" Thủy Tinh kinh ngạc hỏi. Sa Mạn cũng dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn Mộ Dung Thục Ngọc.

"Hắn đi xuống dưới kia" Mộ Dung Thục Ngọc vừa nhìn về vẻ mặt tựa như gặp phải quái vật của Thủy Tinh mà khinh thường chỉ chỉ vào cái cửa động to bằng cái đầu trên mặt đất.

"Người nói là hắn chui vào cái động này?" Thủy Tinh há hốc miệng hỏi, cái động này ngay cả một đứa con nít cũng khó có thể chui vào.

"Không sai, người nếu có bản lĩnh cũng có thể đi vào" Mộ Dung Thục Ngọc cười đáp.

Sa Mạn cùng Thủy Tinh liếc nhau, đều cùng thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương, nhân loại này thật đúng là làm cho các nàng kinh ngạc không ít, không lẽ chính hắn có biện pháp biến mình to nhỏ tùy theo ý chứ? Cho dù là nhân loại có thực lực mạnh mẽ cỡ nào đi nữa cũng không có khả năng làm được việc này.

Long Nhất cũng mặc kệ các nàng nghĩ như thế nào, hắn cảm giác

được Bạch vũ sắp không xong rồi, vậy Mộc Hàm Yên càng lúc càng bị nguy hiểm. Khi hắn vừa vào mật thất thì tinh thần lực liền chấn động không thôi, cho dù có đứng bên ngoài cấm thần ma pháp trận cũng có một cảm ứng mãnh liệt.

Xuyên thấu qua cấm thần ma pháp trận, Long Nhất mơ hồ thấy được thân hình đang nằm của Mộc Hàm Yên, nàng không một chút cử động, thân người tựa như một cành cây khô khiến trong lòng Long Nhất nổi lên một trận đau đớn không thôi. Long Nhất nhảy vào trung tâm rồi nhìn kỹ bên ngoài, nội lực truyền xuống mặt đất xuyên ra xung quanh. Một viên tinh thạch cung ứng năng lượng màu vàng đất nhảy bật ra, cả cấm thần ma pháp trận lập tức rung lên một cái.

Lần chấn động này từ một viên ma tinh thạch tất nhiên không đủ, cấm thần ma pháp trận cần dùng một nguồn năng lượng cực kỳ khổng lồ từ tinh thạch. Đây coi như là một cái cấm thần ma pháp trận nhỏ, nhưng cũng phải dùng tới hơn một ngàn khối ma tinh thạch, nếu muốn hoàn toàn phá trận thì cần phải lấy ra được mấy chục khối ma tinh thạch đặt ở những vị trí trọng yếu, sau đó xoá đi một ít đường vẽ ma pháp trên đất. Việc này mới thật sự là hao tổn tinh lực.

Long Nhất cẩn thận dùng nội lực đánh văng ra từng viên từng viên ma tinh thạch. Mặc dù nhìn thì đơn giản, nhưng ở đây có hơn một ngàn khối ma tinh thạch, muốn dùng nội lực để xuyên thấu qua cấm thần ma pháp trận tuyệt không phải chuyện dễ dàng gì. Long Nhất muốn đánh văng ra một viên ma tinh thạch cũng phải vận nội lực Ngạo thiên quyết lên hết mức, cho dù nội lực có khổng lồ như thế nào đi nữa cũng không ngừng tiêu hao. Bởi vậy khi hắn đánh văng ra viên ma tinh thạch cuối cùng thì sắc mặt đã tái nhợt, những giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán hắn ròng ròng chảy xuống.

Lúc này quang mang của cấm thần ma pháp trận đã bị mờ đi rất

nhieu, luồng tử quang kia cũng đã nhạt bớt. Long Nhất đã có thể nhìn rõ được hình dáng của Mộc Hàm Yên, thấy được nàng khoe miệng lẫn khoe mắt đều có máu, trong lòng như có dao cắt. Mặc dù hai người cân tâm đấu giác, nhưng hẳn không thể tự đối mình đối người được. Nàng trong lòng hẳn quả thật đã chiếm một vị trí hết sức trọng yếu.

"Hàm Yên, nàng tao đề tử này nhất định phải kiên trì, ta không cho phép thì nàng tuyệt đối không được chết" Long Nhất lẩm bẩm nói. Hít sâu một hơi rồi tập trung tinh thần lực vào giữa hai hàng lông mày, rồi xâm nhập vào trong cấm thần ma pháp trận từ từ xoá đi tuyến điều trên đất.

Coi như trên thế gian này chỉ có duy nhất Long Nhất mới có thể phá được cấm thần ma pháp trận, muốn đánh ma tinh thạch văng ra phải có một nguồn nội lực khổng lồ xuyên thấu vào, mà muốn xoá đi tuyến điều của cấm thần ma pháp trận cần phải có một nguồn tinh thần lực khổng lồ như vậy mới được. Đó cũng là nguyên nhân vì sao Quân sư mới không để người ở đây canh giữ cấm thần ma pháp trận, hẳn nghĩ trên thế gian này không ai có thể phá được cấm thần ma pháp trận, cũng bởi hẳn quá tự đại nên cũng không cần lập kết giới. Nếu có người thủ ở đây sợ rằng Long Nhất không có thời gian để mà phá cấm thần ma pháp trận này, sợ rằng lúc Long Nhất phá được thì Mộc Hàm Yên đã sớm về trời luôn rồi. Thôi coi như đó chính là cơ duyên vậy. (ND: Nguyên văn của tác giả).

Cuối cùng, sau hơn nửa canh giờ, tử quang cùng phù văn trên cấm thần ma pháp trận đồng loạt rung động mãnh liệt rồi biến mất trong nháy mắt.

"Hàm Yên, nàng tỉnh lại đi" Long Nhất vừa đưa một đạo chân khí vào trong cơ thể Mộc Hàm Yên để bảo vệ tâm mạch vừa lo lắng kêu lên.

Mộc Hàm Yên chậm rãi mở cặp mắt vô thần, khi thấy Long Nhất thì đôi mắt sáng lên một chút, dùng âm thanh nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy nói:

"Ở trong mộng cũng nhìn thấy huynh, thật tốt"

Nàng chỉ cảm thấy khuôn mặt Long Nhất trong giấc mộng càng lúc càng rõ ràng, mà nàng nói xong những lời này liền mang theo nụ cười trên môi một lần nữa lâm vào trong cơn hôn mê.

Nhận thấy mạch đập của Mộc Hàm Yên không liên tục, trong lòng Long Nhất càng thêm căng thẳng, thương tổn của Mộc Hàm Yên hết sức nghiêm trọng, tinh thần lực cơ hồ như mất hết, hơn nữa linh hồn bản chất của nàng vốn đã bị thương vẫn chưa hồi phục như cũ, điều này làm cho tình huống của nàng hết sức nguy kịch.

Mộc Hàm Yên không biết Súc cốt công, không cách nào trở về Cấm Thiên Ngục được, muốn đưa nàng ra ngoài chỉ có thể đi theo hướng hoàng cung mà ra, nhưng lúc này vô luận là nội lực hay tinh thần lực của Long Nhất đều đã bị tiêu hao rất lớn, mà Mộc Hàm Yên không thể chịu thêm một tổn thương nào nữa, giờ mà mang nàng ra ngoài hết sức không an toàn. Xem ra chỉ có thể tạm thời ở tại chỗ này giúp nàng điều trị, còn tự mình nhân cơ hội này hồi phục tinh lực mới là biện pháp ổn thoả nhất.

Chương 533: Quyết định của Hắc ám Giáo hoàng

Hoa tuyết theo gió tung bay loạn khắp trời đất, trừ những ánh sáng yếu ớt phát ra từ trong doanh trại kéo dài liên miên bất tận, cả thế giới chìm vào một mảnh đen tối, âm lãnh đến tận xương

Trong doanh đại tướng, Bắc Đường Vũ đang si ngốc nhìn xuyên qua cửa sổ ngắm bầu trời đêm, so với vẻ lãnh ngạo bình thường thì giờ nàng trở nên nhu hoà hơn rất nhiều, một mái tóc đen nhánh theo gió tung bay, từ ánh mắt hiện ra vẻ ôn nhu cùng tư niệm khiến cái uy danh địa ngục thiên sứ trở nên không hợp với nàng chút nào. Chỉ có một số ít người biết rõ, mỗi khi trong lòng nàng nhớ đến Long Nhất thì mới có thể hoá giải được sát khí khiến kẻ khác vừa nhìn đã lạnh như băng của nàng, nhẹ nhàng toát ra khí tức nhu mì của một nữ tử.

Băng phong thành rốt cuộc cũng đã phá, cái danh từ Ngạo Nguyệt đế quốc từ nay về sau sẽ biến mất khỏi Thương Lan Đại lục, tất cả hoàng tộc Ngạo Nguyệt đều bị tru sát, mà nàng rốt cuộc cũng hoàn thành sứ mạng của mình, vì Long Nhất mà đánh hạ cả một giang sơn.

- "Vũ. Vũ nhi đã không làm chàng thất vọng" Bắc Đường Vũ thì thầm, tựa hồ nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp Long Nhất, từ đó tới nay đã

trái qua biết bao nhiêu chuyện rồi.

Có người từng hỏi nàng có hối hận hay không khi chọn con đường này, nàng thản nhiên trả lời rằng từ khi gặp được Long Nhất thì hai chữ "Hối hận" đã không tồn tại trong thế giới của nàng.

Là thân con gái mà nàng có được một uy danh hiển hách, thủ đoạn lãnh khốc đầy máu tanh chắc chắn sẽ nổi tiếng cho hậu thế, uy danh địa ngục thiên sứ không ai không biết, không ai không nghe qua. Những nữ nhân khác để tâm tư vào hoa cỏ, phấn son, nhan sắc lẫn trang phục, còn thế giới của nàng cũng chỉ có một màu sắc, đó chính là màu của máu. Những nữ nhân khác giúp chồng nuôi dạy con, yên bình trong mái ấm của mình, nàng thì phải ngày ngày đối mặt với chân gãy tay đứt, xác nằm khắp chốn. Người của mình đối với nàng vừa kính vừa sợ, địch nhân coi nàng như rắn rết, nhưng nàng không cần, mục đích của nàng chỉ là muốn giành thắng lợi về tay tình lang, cho dù có chết thêm bao nhiêu người nữa thì đối với nàng nào có quan hệ gì.

Những tiếng bước chân rất nhỏ bên ngoài trướng, đánh thức Bắc Đường Vũ từ thế giới riêng của nàng về thực tại.

"Phiền người thống báo với Bắc Đường Tướng quân, chúng ta có việc cần gặp nàng" một âm thanh thánh thót vang lên.

"Vô Hận, các người tiến vào đây đi" Bắc Đường Vũ không đợi thân vệ truyền lời liền lên tiếng nói.

Tây Môn Vô Hận, Long Linh Nhi còn có Lâm Na cùng vén màn trướng đi vào. Tây Môn Vô Hận một thân tế tỵ bào màu trắng như tuyết phát ra khí tức thần thánh làm nàng càng trở nên thánh khiết, khói bụi nhân gian hầu như không thể làm vấy bẩn nàng. Long Linh Nhi so với hai năm trước đã thành thực hơn rất nhiều, một thân áo

dài ma pháp bào màu lửa tựa như làm cho ánh sáng của nàng phát ra bốn phía, ngũ quan vẫn tin xảo như xưa, chỉ là tâm tình lo lắng khó áp chế được đã lộ hẳn trên mặt ngọc. Lâm Na cũng không có gì thay đổi, vẫn bảo trì phong thái ghét ác như cừu khi xưa, tính vẫn nóng như lửa. Các nàng nhìn Bắc Đường Vũ khoác áo hồ cừu, mái tóc đen dài bay phất phới mà ngăn cả người, ở trong quân doanh lâu như vậy mà các nàng từ trước đến giờ chưa từng thấy vẻ nhu mì như vậy của Bắc Đường Vũ.

- "Ngồi xuống rồi nói, thế này còn tìm ta có việc gì sao?" Bắc Đường Vũ ngồi đối diện với ba nàng mà hỏi.

- "Vũ tỷ tỷ, hôm nay coi như đã đánh xong, chúng muội muốn sớm trở về Đẳng Long Thành, cho nên quyết định rời khỏi đại quân để đi cho nhanh" Tây Môn Vô Hận nhẹ giọng nói.

Bắc Đường Vũ gật đầu, một nụ cười hiếm hoi xuất hiện trên mặt, nếu như nàng không phải là chủ soái toàn quân, sợ rằng nàng không đành lòng được cũng sẽ như Tây Môn Vô Hận 3 nàng muốn trở về nhà càng sớm càng tốt.

- "Như vậy đi, ngày mai ta để Nam Cung Nỗ dẫn theo một đội tinh binh của Vô Song doanh cùng các muội dùng tốc độ hành quân nhanh nhất để về"

- "Cảm ơn, Vũ tỷ tỷ" đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tây Môn Vô Hận hiện lên một tia hưng phấn. Về nhà càng nhanh thì càng nhanh chóng gặp được Nhị ca, còn đối với những người khác trong nhà đối với nàng mà nói căn bản là không trọng yếu.

Nhưng thật ra trong ánh mắt của Long Linh Nhi có chút ngập ngừng, mặc dù đã lâu rồi nhưng tới nay nàng vẫn trốn tránh, không muốn nghe một chút tin tức gì về cuộc tranh đấu giữa phụ hoàng và Tây

Môn gia tộc, Nhưng từ một chút ít tin tức đứt quãng thì nàng cũng biết hôm nay thế cục của Đẳng Long Thành tựa như một ngọn núi lửa sắp phun trào, rất nhanh sẽ đến thời điểm bộc phát của nó. Nhưng chuyện cho đến bây giờ, nàng căn bản không thể nào trốn tránh được nữa. Sau cả đêm dài nói chuyện với Tây Môn Vô Hận và Lâm Na, nàng quyết định trở về đối mặt với tất cả, vô luận là có ảnh hưởng như thế nào đi nữa nàng cũng quyết không lùi bước, cái gì đến rồi cuộc cũng đến, hết thảy mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, một đội tinh binh của Vô Song doanh thoát ly khỏi đại quân mà dùng tốc độ cao nhất chạy như điên, nháy mắt đã biến mất trong màn gió tuyết mờ mịt

-----

Tổng đàn Hắc ám Giáo hội trong Ngạo Nguyệt đế quốc, Hắc ám Giáo hoàng ngồi trên một chiếc ghế bằng ngọc đen có khắc hình đầu của tử thần, ngồi phía dưới hắn là những thủ hạ tâm phúc, trong đó có cả u minh tế tự Lạp Pháp Nhĩ

"Hôm nay Ngạo Nguyệt đế quốc đã bị diệt vong, mà gần đây lại đột nhiên xuất hiện một tổ chức thần bí đang dần dần sát hại các thế lực Hắc ám Giáo hội của ta trên các quốc gia của Thương Lan Đại lục, các ngươi có đối sách gì hay không?" Hắc ám Giáo hoàng âm trầm hỏi, khuôn mặt mơ hồ lộ ra chút uể oải. Ngạo Nguyệt đế quốc bị diệt làm cho cơ hội quật khởi của Hắc ám Giáo hội tan thành mây khói, mà giờ đây đột nhiên xuất hiện một tổ chức thần bí càng khiến hắn tổn hao tâm lực để chống đỡ.

Phía dưới một mảng trầm mặc, cuộc sống của Hắc ám Giáo hội càng ngày càng không còn dễ chịu nữa, có thể đoán trước, một khi Thương Lan Đại lục thống nhất lại, đem quốc lực ra chèn ép Hắc ám

Giáo hội thì có thể nói đến lúc đó có khi Hắc ám Giáo hội sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

"Giáo hoàng bệ hạ, Hắc ám Giáo hội chúng ta đang trong cơn nguy kịch, không bằng chuyển toàn bộ lực lượng sang ủng hộ Long Chiến. Chỉ cần Tây Môn gia tộc tranh quyền thất bại, vậy đại lục sẽ tiếp tục bị phân chia, Hắc ám Giáo hội chúng ta sẽ còn có cơ hội để đứng dậy" U minh tế tự Lạp Pháp Nhĩ đứng dậy nói.

Hắc ám Giáo hoàng trầm ngâm cả nửa ngày rồi nói:

"Cách này cũng có thể đem lại một đường hy vọng cho Giáo hội, nhưng Tây Môn gia tộc đã chiếm hết ưu thế, còn có Phiêu Miểu tiên tử thần bí kia tựa hồ cũng đứng về phía Tây Môn gia tộc, nếu một bước đi sai có thể khiến cả Hắc ám Giáo hội ta lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục"

"Giáo hoàng bệ hạ, thuộc hạ cho rằng không bằng chúng ta nghị hoà với Tây Môn gia tộc. Nghe nói thánh nữ của chúng ta đã chạy thoát khỏi cuộc đuổi giết của Giáo hội, chúng ta vẫn còn có cơ hội hoà hoãn với Tây Môn gia tộc, hưởng hồ người thừa kế của Tây Môn gia tộc là Tây Môn Vũ cũng có hắc ám ma lực đồng dạng như chúng ta, nếu như tìm được thánh nữ rồi đi tới nói chuyện với Tây Môn Vũ, có lẽ..." Một lão già áo đen khác đứng dậy nói.

Hắc ám Giáo hoàng cười khổ hai tiếng, nếu như từ đầu mà theo cách này thì Hắc ám Giáo hội có khi không phải lâm vào bước đường này, Phong Linh cùng Lãnh U U đều là nữ nhân của Long Nhất, Tây Môn Vũ tất nhiên sẽ không làm khó Hắc ám Giáo hội. Đáng tiếc là lúc đầu hẳn lại nghe theo lời thê tử tạo nên một quyết định sai lầm, chẳng những đuổi giết Lãnh U U, còn muốn dùng nữ nhi làm mồi như Tây Môn Vũ, kết quả cuối cùng mới thành ra như thế này.

"Không cần nói nữa, thông tri cho các phân hội, để bọn họ bí mật lên vào Cuồng Long để quốc đọai mệnh lệnh của bốn Giáo hoàng, tụ tập mọi người trong tổng đàn toàn lực xuất phát, Hắc ám Giáo hội sẽ dùng toàn lực để ủng hoạt động Long Chiến đối kháng lại Tây Môn gia tộc" Hắc ám Giáo hoàng đứng thẳng người dậy, từng chữ từng chữ một nói ra.

"Cẩn tuân theo lệnh Giáo hoàng" Thấy được Hắc ám Giáo hoàng đã hạ quyết tâm, tất cả mọi người đứng dậy cung kính đáp lời, chỉ bất quá trong lòng mỗi người đều không ngừng than thầm, chỉ cần một sai lầm, cả Hắc ám Giáo hội sẽ tan thánh khói bụi, hắc ám ma pháp sẽ vĩnh viễn không có ngày xuất đầu nữa.

Giữa gió tuyết, hai thân ảnh yếu điệu khoác ma bào màu lam đậm của thủy hệ đang bay vút tới lối vào bí mật của tổng đàn Hắc ám Giáo hội, hai người tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã tới trước cửa.

"Bà nội, nơi này chính là lối vào của tổng đàn Hắc ám Giáo hội sao? Cháu nhìn đi nhìn lại chỉ thấy toàn rừng cây không à" Thủy Nhược Nhan đứng giữa làn gió tuyết nhìn ngắm xung quanh, gió lạnh thổi tới làm tung bay mái tóc dài cùng xiêm y, tựa như tiên nữ đứng giữa tiên cảnh mê hồn.

"Nơi này là một cái mê huyễn kết giới làm mê hoặc tinh thần, cứ đi theo bà nội, không có việc gì đâu" Thủy Linh Lung nói, xem ra bà đối với nơi này cũng không xa lạ gì.

Hai bà cháu cứ như vậy mà sóng vai đi vào rừng cây, bốn bề một mảnh yên tĩnh, một thứ có tánh mạng cũng không nhìn thấy được. Cứ đi về phía trước như vậy một lúc, Thủy Linh Lung đột nhiên ngừng chân, ngưng trọng nói:

- "Hình như có chút không ổn"

Thủy Nhược Nhan khẩn trương nhìn xung quanh, pháp trượng trong tay khẽ giơ lên tạo ra tư thế phòng ngự.

- "Đừng khẩn trương, xung quanh không có ai cả. Trước kia nơi này có rất nhiều điểm canh gác của Hắc ám Giáo hội, nhưng hôm nay một người cũng không có, cho nên mới có cảm giác không ổn" Thủy Linh Lung nói.

Hai người tiếp tục đi về phía trước thêm một đoạn nữa là đã không thấy đường đi tiếp, trước mặt là một cái vực vừa dài vừa sâu chắn ngang, sương trắng phập phù, sâu không thấy đáy, mơ hồ có thể nghe thấy được tiếng nước chảy róc rách không ngừng.

- "Hết đường rồi, chúng ta quay lại sao?" Thủy Nhược Nhan hỏi.

- "Lối vào Hắc ám Giáo hội ở phía dưới, Nhược Nhan, chúng ta nhảy xuống"

- "Bà Nội, vực này sâu như vậy, chúng ta nhảy xuống sẽ chết đó" Thủy Nhược Nhan cả kinh nói.

- "Bây giờ chúng ta vẫn ở trong mê huyễn kết giới, mọi thứ nhìn thấy đều là ảo cảnh, cũng không phải thật sự" Thủy Linh Lung giải thích rồi cũng không nói gì thêm liền cứ như vậy mà nhảy xuống vực.

Thủy Nhược Nhan bước tới trước một chút rồi nhìn xuống dưới, rồi nàng nhắm mắt lại nhảy xuống theo, chỉ là chưa tới một phút, nàng đã cảm giác dưới chân đã đạp phải cái gì đó, thân người lao đảo một chút suýt nữa là ngã nhào. Nàng mở bừng mắt liền phát hiện phía trước là những mái nhà màu trắng liên tiếp nhau tạo thành một

khung cảnh hùng vĩ bất phàm. Cách 7, 8 thước trước mặt nàng là một cánh cửa lớn bằng kim loại, phía trước đắp nổi hai hình đầu lâu thật to, còn Thuỷ Linh Lung đang đứng cách nàng không xa.

Lúc này, Thuỷ Nhược Nhan nhìn lại sau lưng mình, mới phát hiện cái vực kia cùng rừng rậm tất cả đều biến mất, thay vào đó chính là một cái sân rộng mà trống trải, phía trước còn dựng vài cột đá với những hoa văn của hắc ám cùng vong linh.

- "To gan, dám xông vào tổng đàn Hắc ám Giáo hội chúng ta" Chính lúc này, một tiếng quát vang lên.

Chương 534: Lĩnh vực của Thủy Linh Lung

Bà cháu Linh Lung theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy được một tên khoác áo pháp sư đứng trên bờ tường dùng đôi tròng mắt màu xanh nhìn chăm chăm hai bà cháu.

"Kêu Giáo hoàng của các người ra đây gặp ta" Thủy Linh Lung lạnh lùng quát.

"Thật sự là vô lý, Giáo hoàng của chúng ta người nói muốn gặp là gặp sao? Các người tự tiện xông vào tổng đàn của Hắc ám Giáo hội, hôm nay đừng nghĩ đến chuyện đi ra được" Tên hắc ám pháp sư kia cũng có chút điểm cố kỵ, dù sao đại môn của Hắc ám Giáo hội muốn vào cũng không phải ai cũng dễ dàng tìm được lối vào, chỉ là nhìn thấy tư thái cao cao tại thượng của Thủy Linh Lung nên mới nảy sinh ác tâm mà nói vậy.

Thủy Linh Lung khinh thường cười lạnh một tiếng, trong miệng rất nhanh đã ngâm chú, chỉ thấy pháp trượng trong tay vung lên, một cái nguyên tố thủy hệ ma pháp tạo thành một con rồng khổng lồ gầm lên rồi lao vào tên hắc ám pháp sư.

Gã hắc ám pháp sư hét thảm một tiếng, bị con rồng khổng lồ bằng ma pháp đánh trúng một cái liền văng ra, chỉ là sau đó tiếp tục bị cái đuôi khổng lồ đập tiếp thêm một cái, từ trên cao đập cả người xuống mảnh đất dưới chân Thủy Linh Lung, cả người run rẩy không ngừng.

Một Thủy hệ ma đạo sư mà muốn đối phó với hắc ám cao cấp pháp sư thì so với việc bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn.

Lúc này, từ trên tường cao liên tiếp xuất hiện thêm mấy bóng đen, bọn họ thấy được đồng bạn bị thương, những âm thanh niệm chú kỳ dị vang lên, mấy cái hắc ám ma pháp với khí thể nghiêng trời lệch đất nhắm thẳng hướng bà cháu Thủy Linh Lung phóng tới. Chỉ là khi gần đến người, liền bị một tầng quang mang màu lam nhạt ngăn lại, một chút tác dụng cũng không có.

Mấy người kia thấy tình hình không ổn, vội vàng rút trở về, Thủy Nhược Nhan còn tưởng chúng về kêu thêm viện binh tới, rốt cuộc đợi cả nửa ngày cũng không thấy một mống.

"Nhược Nhan, chúng ta bay vào xem. Ta xem Hắc ám Giáo hội lúc này hết sức bất ổn, đi xem coi đã có chuyện gì rồi" Thủy Linh Lung nói, tổng đàn Hắc ám Giáo hội bị người ta tới trước cửa khi dễ mà còn không có một chút động tĩnh nào, nếu bình thường thì vừa vào mê huyền kết giới đã bị công kích với khí thể nghiêng trời lệch đất rồi.

Hai bà cháu bay vượt tường cao mà vào, bên trong là một đình viện, 4 phía đều là tử khí màu đen khiến kẻ khác cảm giác bị áp lực vạn cân, càng kỳ quái hơn nữa là một bóng người cũng không thấy, ngay cả những kẻ vừa rồi xuất hiện giờ cũng không biết đã trốn ở phương nào rồi.

"Bà nội, nơi này có thật là tổng đàn Hắc ám Giáo hội không? Tại sao trống rỗng như không có người nào ở lại" Thủy Nhược Nhan nghi hoặc hỏi.

Thủy Linh Lung lắc đầu nói:

"Cẩn thận một chút. cũng không biết Hắc ám Giáo hội ở đây muốn chơi trò gì nữa"

Thanh âm chưa dứt, dị biến đột sinh, cả đình viện đột nhiên bị một tầng hắc khí nồng đậm bao phủ, gió lạnh từng cơn, tiếng quỷ khóc thê lương, những oán linh cương thi đội mồ sống dậy dọa người khiến khung cảnh như lạc vào u minh quỷ vực.

Thủy Nhược Nhan vừa muốn ra tay, lại bị Thủy Linh Lung kéo lại. Không biết bà có động tác gì, nhưng những vong linh sinh vật từ khói đen trong đình viện vừa mới tán phát ra đã ngừng lại, ngay sau đó một quang mang màu xanh đậm phiêu đảng trên bầu trời. Chỉ trong chốc lát, đình viện đã trở lại như trước, những sinh vật vong linh trong đám khói đen tựa như bị ánh sáng màu lam sậm nuốt chửng, mà trong đình viện 4 tên hắc ám ma pháp sư không thể động đậy nằm bệt trên mặt đất đang hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung hừ nhẹ một tiếng không gian vừa uốn éo lại trở về nguyên vẹn, vừa rồi chính bà đã sử dụng thủy hệ lĩnh vực mới lĩnh ngộ không lâu.

"Bây giờ các người có thể nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắc ám Giáo hoàng ở đâu?" Quanh thân Thủy Linh Lung những nguyên tố thủy hệ ma pháp màu lam nhạt không ngừng chuyển động, tựa như trên người xuất hiện một tầng ánh sáng màu lam khiến những kẻ khác không dám nhìn thẳng vào bà.

"Đại ma đạo sư Thủy Linh Lung tôn kính. Chúng ta chỉ có thể trả lời là Hắc ám Giáo hoàng bệ hạ không ở chỗ này, cả Giáo hội chỉ còn mấy người chúng ta là ở đây mà thôi" Một tên hắc ám ma pháp sư cố gắng ngồi dậy nói, đối thủ chính là đại ma đạo sư, bây giờ bọn chúng ngay cả ý thức phản kháng cũng không dám có.

"Hắn đi đâu rồi?" Thuỷ Linh Lung thản nhiên hỏi.

"Chúng ta không biết" Kẻ kia trả lời.

Thuỷ Linh Lung nhướng mày, vài đạo ánh sáng màu lam lập tức trùm lên cả 4 tên rồi từ từ co lại. 4 người kêu thảm thiết liên tục, vội vàng cầu xin tha thứ.

"Nói ra chỗ ở hiện tại của Hắc ám Giáo hoàng, ta tha cho các người con đường sống" Thuỷ Linh Lung âm thanh lạnh lùng nói, đôi mi hiện lên một mảng âm úc, bà không còn thời gian để đợi nữa rồi. Huyết chú thuật làm cho những cơ năng của cơ thể bà từ từ yếu đi, thậm chí trên đầu đã xuất hiện rất nhiều tóc bạc, nhưng nhờ bà khéo léo che dấu nên không bị Thuỷ Nhược Nhan phát hiện.

Đạo ánh sáng màu lam càng lúc càng khép chặt, sợ rằng không lâu sau, mấy tên kia sẽ bị ép lòi xương mà chết.

"Các người tha cho chúng ta đi, chúng ta chỉ biết là Giáo hoàng bệ hạ dẫn mọi người bí mật xâm nhập vào Cuồng Long đế quốc rồi" Một tên trong đó chịu không nổi khốc hình liền thảm thiết lên tiếng.

Thuỷ Linh Lung ngăn người, đạo ánh sáng màu lam ngừng lại không siết chặt nữa, hỏi tiếp:

"Bọn chúng đi Cuồng Long đế quốc làm gì?"

"Cái này chúng ta thực sự không biết, chúng ta chỉ là những kẻ nằm ở tầng dưới cùng của Hắc ám Giáo hội, cho nên mới được Giáo hoàng bệ hạ cho ở lại giữ nhà, về chuyện họ đi làm cái gì thì chúng ta căn bản không có quyền được biết" Tên hắc ám ma pháp sư kia run rẩy trả lời.

Pháp trượng của Thuỷ Linh Lung vung lên thu hồi lĩnh vực lại rồi kéo theo Thuỷ Nhược Nhan bay ra khỏi Hắc ám Giáo hội.

Mới vừa bay ra khỏi mê huyễn kết giới, Thuỷ Linh Lung bỗng khựng người lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hai vết máu theo khoé mắt từ từ chảy xuống, thật là doạ người.

"Bà nội, bà làm sao vậy? Bà đừng làm cháu sợ mà" Thuỷ Nhược Nhan cả kinh vội đỡ Thuỷ Linh Lung ngồi xuống mặt tuyết.

Thuỷ Linh Lung nhìn chăm chăm khuôn mặt đang khóc của cháu gái, nở một nụ cười từ ái nói:

"Bà nội không có việc gì, chỉ là vừa rồi phóng xuất lĩnh vực mạnh tay quá nên cả người chấn động mà thôi, không cần lo lắng.

"Là như vậy sao? Bà Nội, có phải bà có điều gì dấu cháu phải không?" Thuỷ Nhược Nhan cũng không ngốc, mấy ngày qua Thuỷ Linh Lung có những phản ứng lạ thường, bản năng của nàng cảm thấy có một điều bất an nhưng cũng không có nói ra.

"Nha đầu ngốc, Bà nội có cái gì để gạt cháu chứ? Đừng suy nghĩ miên man nữa, bây giờ gió tuyết không lớn, chúng ta mau chóng đi tới Cuồng Long đế quốc đi, vừa có thể gặp lại cha cháu vừa có thể gặp lại cái tên tiểu tử thú nhà Tây Môn kia" Thuỷ Linh Lung cười nói, thần sắc lúc này đã trở lại bình thường.

Thuỷ Nhược Nhan mặt dù bất an trong lòng, nhưng thấy Thuỷ Linh Lung tựa hồ không muốn để nàng biết, cũng liền phải làm bộ ra hình dáng như trút được gánh nặng.

Thuỷ Linh Lung trong lòng thầm than một tiếng, nhìn tuyết trắng mờ

mặt trước mặt, bà cảm thấy được chính mình hiện nay lực bất tòng tâm, nhưng vô luận như thế nào, bà cũng không thể không đi gặp Hắc ám Giáo hoàng, dù sao hắc cũng là con mình mà.

Mà lúc này Hắc ám Giáo hoàng cùng phu nhân Diệp Nhi cũng đang cùng với những thủ hạ cải trang thành một thương đội bí mật tiến vào trong Cường Long đế quốc.

Chương 535: Quân sư xảo trá

Cường Long đế quốc, Đẳng Long Thành.

Gió tuyết đã ngừng, nghe hồng đầy đường, vốn Đẳng Long Thành náo nhiệt phi phàm nhưng lại giống một toà thành chết chìm trong yên lặng, nhà nhà đóng cửa, các cửa hàng sớm đã đóng cửa không buôn bán gì nữa.

Tự nhiên Hoàng bång dán một lệnh "Cấm họp chợ" khiến lòng dân của Đẳng Long Thành bàng hoàng, thân ở trong khu vực hoàng thành, độ miễn cảm đối với chính trị của dân chúng cực cao, chỉ cần nhìn binh mã được điều động chạy rầm rập, trên mặt binh tốt đầy sát khí lẫn khẩn trương cũng làm cho người ngốc nhất cũng cảm giác được sắp sửa có chuyện gì phát sinh rồi.

Lúc này Quân sư giả trang thành Long Chiến ngồi trên long ỷ, phía dưới hắn là một đoàn tướng lĩnh trong quân đội, hàn khí bức người của hắn làm cho mọi người đều cảm thấy căng thẳng, ngay cả thờ mạnh một cái cũng không dám.

"Bệ hạ, giờ cũng không còn sớm, vì sao còn chưa động thủ?" Một tên đại tướng thân mang giáp trụ màu tím chịu không nổi không khí trầm muộn này đứng lên hỏi.

"Bình tĩnh chờ thêm chút nữa" Long Chiến giương mắt thản nhiên nói, cả đại điện một lần nữa lại chìm vào trong im lặng.

Không lâu sau, một cái bóng đen xuất hiện bên cạnh Long Chiến, cúi người thềm thì vào tai Long Chiến một hồi, sau đó vô thanh vô tức biến mất.

Long Chiến sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói: "Kế hoạch có biến, hành động đêm nay huỷ bỏ"

Các tướng quân trong đại điện gương mắt nhìn nhau, có chút không biết làm sao, toàn bộ quân đội đã được điều tới rồi, chỉ còn đợi một tiếng ra lệnh liền phát động tiến công đem toàn bộ Tây Môn gia tộc dám mưu nghịch ra tru sát. Nhưng bây giờ đột nhiên nói huỷ bỏ hành động, như vậy rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ?

Long Chiến từ trên ghế đứng dậy, hai tay khoát một cái áp chế lời xàm xì của đám tướng lãnh, mở miệng nói:

"Trẫm biết nghi vấn của các khanh, kế hoạch sắp đặt khổ cực lâu như vậy mà đột nhiên rút lui đúng là có nguyên nhân, cuộc chiến này chúng ta chưa nắm chắc phần thắng. Trên núi cao ngoài thành xuất hiện một chi quân đội khổng lồ, cụ thể có bao nhiêu người cũng không biết hết được, theo thám tử báo lại thì cũng không dưới 10 vạn quân, thật không ngờ Tây Môn gia tộc có thể bí mật huấn luyện riêng một đội quân khổng lồ như vậy"

"Bệ hạ, chúng ta nên làm gì bây giờ? Tây Môn gia tộc có một đạo quân khổng lồ như vậy, có khi nào lại ra tay trước đối với chúng a không?" một gã đại tướng trong đó dò hỏi.

"Nên làm gì bây giờ thì trẫm đã có đại kế, về phần Tây Môn gia tộc thì chúng tuyệt đối không dám vọng động" Long Chiến trầm giọng nói, hai tròng mắt nhú lại thành một đường hẹp dài phát ra quang mang âm hiểm.

Long Chiến trở lại Ngự thư phòng rồi nhìn bản đồ quân sự treo trên tường, suy nghĩ trăm phương ngàn kế. Tây Môn gia tộc có đội quân riêng hẳn biết từ sớm, nhưng không nghĩ đến đạo quân đội khổng lồ như vậy, nếu như hai bên đối đầu, dù có thắng lợi nhưng cũng chết thảm trọng. Lúc này các đạo quân cần vương trong các thành do hẳn khống chế còn đang trên đường tới, phòng chừng phía Tây Môn gia tộc bên kia cũng giống vậy, mà bộ đội địa phương thì lực chiến đấu cũng bình thường, có đem tới cũng là làm mấy con chốt thí đỡ đạn mà thôi.

Nếu như Bắc Đường Vũ thống lĩnh liên quân quay về, vậy thì cho dù diệt trừ được thế lực Tây Môn gia tộc trong Đẳng Long Thành cũng không nắm chắc thắng lợi được.

Đang nghĩ ngợi, thái tử Long Ưng đột ngột xô cửa chạy xộc vào lớn tiếng nói:

"Phụ hoàng, tại sao huỷ bỏ hành động?"

Long Chiến trừng mắt nhìn Long Ưng, hừ một cái nói:

"Người hấp tấp như vậy thì làm sao có thể làm được đại sự, nguyên nhân huỷ bỏ hành động người đáng ra phải biết rồi"

"Phụ hoàng, cho dù Tây Môn gia tộc có hơn 10 vạn tư binh thì sao? Chúng ta không phải cũng có hắc ám võ sĩ sao? Thêm quân đội vào nữa là có cỡ 15 vạn, Tây Môn gia tộc căn bản không phải là đối thủ của chúng ta. Hướng chi 2 đứa con trai của Tây Môn Nộ đều trúng phải Khôi lỗi nguyên rửa thuật, bọn chúng vừa chết nhất định sẽ làm cho sĩ khí đối phương rối loạn, chúng ta còn sợ gì bọn chúng" Long Ưng bình tĩnh lại một chút rồi đem hết tâm tình nói ra một lượt.

"Người biết cái gì, giết địch 1000, ta tổn hết 800. Chúng ta có thắng

thì nguyên khí cũng bị thương nặng" Long Chiến lo lắng nói.

"Vậy phụ hoàng nói nên làm cái gì bây giờ?" Long Ưng đặt mông ngồi lên ghế hỏi, vốn tưởng rằng hôm nay có thể đại hiển uy phong, không ngờ tất cả tan thành mây khói hết rồi.

Long Chiến trừng mắt nhìn Long Ưng một cái, rồi liếc mắt lên bản đồ quân sự trên tường:

"Tốn ít nhất mà giành thắng lợi nhiều nhất mới là tinh túy của chiến tranh. Người không cần nóng lòng, cứ an tâm đợi mấy ngày nữa rồi xem trò vui"

Bí thất dưới Cấm Thiên Ngục, Long Nhất đang ngồi trong một cái ma pháp trận do hắn mới bố trí. Cái ma pháp trận này dựa theo kiểu Hồi phục tinh thần ma pháp trận mà bố trí, có công dụng không ngừng hồi phục tinh thần lực của người bên trong, mặc dù tốc độ cũng không quá nhanh nhưng có còn hơn không. Loại ma pháp trận hồi phục tinh thần này mà áp dụng trong chiến tranh mới thực sự thấy hết được hiệu quả hết sức kinh người của nó, bởi vì lực công kích của quân đoàn ma pháp sư đúng là rất kinh khủng nhưng ma pháp tiêu hao tinh thần lực cũng hết sức kinh người, bởi vậy khó có thể tác chiến lâu dài. Nhưng nếu có ma pháp trận phục hồi tinh thần này trợ giúp, thời gian chiến đấu của họ coi như có thể tăng lên gấp đôi. Cũng đừng coi thường cái thời gian gấp đôi này, một quân đoàn khoảng 1000 ma pháp sư có chất lượng có thể gây thương vong lên 3 đến 5 vạn người, nếu như thời gian chiến đấu của bọn họ tăng lên gấp đôi, vậy có thể giết thêm được 3 đến 5 vạn quân nữa rồi.

Mất hết một ngày một đêm, quang mang trên cái ma pháp trận hồi phục tinh thần này mới bắt đầu yếu đi, Long Nhất lúc này mới rút hai

bàn tay đặt sau lưng Mộc Hàm Yên ra mà thở dài một hơi, mặc dù bây giờ thân thể của nàng yếu ớt nhưng tánh mạng không còn nguy hiểm gì, chỉ cần nghỉ ngơi tốt một chút là có thể hồi phục hoàn toàn.

Long Nhất dịu dàng ôm Mộc Hàm Yên vào ngực mình, vuốt tóc nàng một cách yêu thương, thiếu chút nữa hẳn đã vĩnh viễn mất đi nữ nhân mê người này rồi.

Không lâu sau, đôi lông mi thật dài kia khẽ giật giật, mắt phượng hé mở rồi nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang ôn nhu nhìn nàng của Long Nhất, khoé miệng yếu ớt nói:

"Đồ đáng chết không có lương tâm, tại sao lâu như vậy mới tới cứu người ta"

"Cô bé phóng đãng này, chẳng lẽ không biết câu "Anh hùng đến lúc cuối cùng mới ra mặt mới là vĩ đại" sao?" Long Nhất hắc hắc cười đáp.

"Nếu như muội thật sự chết đi, huynh có khóc vì muội không? Có nhớ muội cả đời không?" Mộc Hàm Yên trầm mặc một hồi rồi nhẹ giọng hỏi, đôi mắt phượng không chớp một cái nhìn thẳng vào hai mắt Long Nhất.

"Đương nhiên. là không, nàng mà chết kiểu này thì quá lãng xẹt, ta sẽ xem thường nàng, không phải chuyện kinh tâm động phách gì sao có thể cả đời nhớ nàng được. Đương nhiên cũng sẽ không khóc, nam tử hán đại trượng phu có thể chảy máu chứ không chảy nước mắt" Long Nhất nở nụ cười xấu xa nói, nhưng thật ra trong lòng hẳn biết, nếu như Mộc Hàm Yên thật sự chết đi, hẳn sẽ lại vô cùng thống khổ, sẽ thành một vết thương lòng trong cả đời hẳn.

"Đồ quý, đáng ghét, tên vô lương tâm" Mộc Hàm Yên tức giận nhắm

nghiền mắt lại.

Long Nhất đột nhiên ngưng cả người, Mộc Hàm Yên thể hiện bộ dáng hờn dỗi của con gái mới lớn này thật sự hiếm thấy.

"Vũ, toàn thân muội bụi bẩn khó chịu quá, muội muốn tắm rửa" Mộc Hàm Yên đột nhiên lên tiếng nói.

"Tắm rửa? Quá đơn giản" Long Nhất cười nhẹ, một luồng ánh sáng màu lam đậm chợt loé lên trong tay hắn, nguyên tố thủy hệ ma pháp bắt đầu tụ tập, giữa không trung xuất hiện một luồng nước trong vắt bị Long Nhất dùng tinh thần lực bao bọc, tựa như một cái bể bơi phập phù bay giữa không trung.

Vì để tránh kẻ khác nhìn thấy, Long Nhất bố trí một cái kết giới rồi cởi hết quần áo của mình lẫn quần áo trên người Mộc Hàm Yên, ôm nàng bay vào cái hồ hơi trên không trung.

Long Nhất ôn nhu mà cẩn thận thanh tẩy cơ thể Mộc Hàm Yên, mỗi một tấc cũng không buông tha, thân thể vẫn xinh đẹp hấp dẫn vô cùng, nhưng trong lòng Long Nhất không có một chút dục niệm, dù sao với trạng thái của Mộc Hàm Yên bây giờ thì hắn không nở lòng nào mà làm bậy được.

"Rồi, giờ giơ tay trái lên" Long Nhất ôn nhu nói như nói với một cô bé, mao cân khe khẽ lau lên thân thể Mộc Hàm Yên.

Mộc Hàm Yên tựa người vào trong lồng ngực Long Nhất, ngửa đầu ngắm vẻ mặt ôn nhu của Long Nhất mà không khỏi ngây ra, nam nhân này từ khi nào đã bắt đầu chiếm hết cõi lòng nàng, từ lúc nào đã khắc sâu vào xương tuỷ nàng. Mỗi lần nàng gặp hắn, trong lòng vì hắn mà không thể tự chủ được, bởi vì cái bá đạo của hắn, bởi vì cái tà ác của hắn, hoặc bởi vì sự ôn nhu của hắn.

Tắm rửa thân thể sạch sẽ, Long Nhất từ không gian giới chỉ lòi ra một cái giường lớn rồi cả người trần truồng ôm Mộc Hàm Yên cùng nằm trên giường.

"Chúng ta bây giờ tạm thời ở đây, mọi đoán phòng vệ trong cung bây giờ hết sức nghiêm mật, mọi bây giờ cũng không có lực chiến đấu, không nên đánh rần động cỏ là tốt nhất. Vạn nhất để cái tên hỗn đản kia phát hiện ra mọi còn sống, hẳn chắc chắn sẽ có chuẩn bị, thù này mọi không thể không báo được" Mộc Hàm Yên vừa nhắc đến tên Quân sư kia, ánh mắt đã trở nên băng lãnh vô cùng.

"Hàm Yên, nàng có biện pháp gì để đối phó lũ hắc ám võ sĩ hay không?" Long Nhất hỏi.

"Hắc ám võ sĩ là mọi dạy hẳn luyện chế, mọi đương nhiên biết làm các nào để đối phó, đến lúc đó huynh sẽ biết" Mộc Hàm Yên đáp, nàng nằm trong lòng ngực Long Nhất ý ôi một hồi, tận hưởng hơi ấm phát ra từ cơ thể hẳn.

Long Nhất ôm chặt Mộc Hàm Yên nói:

"Nàng bây giờ vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn, nhắm mắt lại ngủ một giấc đi"

Mộc Hàm Yên mơ màng ừ nhẹ một tiếng, đột nhiên bàn tay nhỏ bé đang vuốt ve ngực hẳn hạ xuống nắm lấy tiểu huynh đệ đang dần dần ngóc đầu lên của Long Nhất rồi nhắm mắt lại nhẹ giọng nói : "Vũ, yêu mọi....."

Long Nhất buồn cười vồ nhẹ lên kiêu đồn Mộc Hàm Yên, nói:

"Tiểu dâm oa, nàng còn không nhìn lại mình đang có bộ dáng gì nữa

à"

Mộc Hàm Yên khẽ há miệng cắn nhẹ lên bắp thịt trước ngực Long Nhất, khuôn mặt tái nhợt xuất hiện một màu đỏ bưng, bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt lên vuốt xuống tiểu huynh đệ của Long Nhất rồi thì thầm:

"Huynh bỏ vào là tốt rồi, muội muốn có cảm giác huynh hoà nhập vào cơ thể muội"

Long Nhất hít sâu một hơi, tiểu huynh đệ đã bị bàn tay nhỏ bé của Mộc Hàm Yên dặt vào bên trong đào nguyên ấm áp kia, một lúc sau nàng đã hít thở đều đều rồi tiến vào trong giấc ngủ say, để lại Long Nhất lâm vào cảnh dở khóc dở cười, dù dục hoả khó nhịn cũng không thể tránh được.

Lúc này ở mặt trên mặt thất, Sa Mạn, Thủy Tinh cùng Mộ Dung Thục Ngọc vẫn đang chờ. Mộ Dung Thục Ngọc đã đem giường lớn, ghế salon. tất cả cái gì đem được đều đem tới cái lao phòng đặc thù này. Lúc đầu hai bên nhìn nhau không thuận mắt giờ lại cuốn lấy nhau mà hỏi chuyện, Mộ Dung Thục Ngọc đối với chuyện của long tộc thì hết sức tò mò, mà Sa Mạn với Thủy Tinh đối với chuyện của loài người cũng tò mò không kém, 2 bên gộp lại nói chuyện với nhau hợp vô cùng.

Đột nhiên một cơn lạnh người trùn tới làm 3 cô nàng đang hưng phấn liền ngưng lại mà liếc nhau, ánh mắt đổ dồn về phía cái cửa động kia.

Chương 536: Vong linh cường đại

"Phía dưới làm gì có gió, sao lại có cảm giác lạnh cả người này" Mộ Dung Thục Ngọc xem xét cái cửa động một chút rồi nói.

"Khí tức tà ác đậm đặc thật, tựa hồ là sinh vật vong linh" Sa Mạn nhú mày nói.

Thanh âm chưa dứt, từ cái cửa động kia phun ra một làn sương đỏ, ở trong lao phòng đặc thù này từ từ hoá thành hình dạng, oán khí đầy máu tanh nổi lên khiến kẻ khác vừa nhìn đã muốn chạy mất.

"Đây là oán linh gì? Sao lại kỳ quái như vậy?" Thủy Tinh che mũi lui về sau 2 bước kinh ngạc hỏi, luồng khí tức tanh mùi máu này so với BOSS Hắc ám u linh của u linh còn đậm đặc hơn mấy lần.

Oán linh đầy máu kia cảm nhận được khí tức của người sống liền rít lên một tiếng chói tai, như tia chớp đánh tới mấy nàng.

Bàn tay nhỏ của Sa Mạn vung lên, một đoàn hắc ám long tức xuất hiện nghênh đón, trong nháy mắt đánh cho oán linh đầy máu này tan nát. Chỉ là làm nàng kinh ngạc chính là oán linh này mặc dù bị thương tổn nhưng chỉ trong chốc lát thân thể tan nát đã hồi phục lại,

một lần nữa kêu lên rồi vọt tới.

Đôi mí thanh tú của Sa Mạn khẽ nhú, thân hình bay vút lên, hai tay tại không trung vòng thành một hình tròn, vận hắc ám long lực lên nhắm oán linh đầy máu tanh đang xông tới kia mà đánh ra, chỉ trong vài giây oán linh đầy máu đã bị nuốt gọn vào trong.

"Sa Mạn tử, tử thật là mạnh nha" Thủy Tinh thấy Sa Mạn dễ dàng giải quyết được oán linh kỳ quái kia liền không khỏi vỗ tay khen ngợi.

"Chẳng có lấy một điểm tốt nào cả" Sa Mạn bất đắc dĩ đáp, tốc độ giải quyết oán linh này nhìn thì rất nhanh nhưng thật ra làm nàng hao phí không ít long lực, oán linh kỳ quái này cũng thật mạnh mẽ, so với Hắc ám u linh chỉ có hơn chứ không kém.

"Sao những oán linh này lại từ dưới đó chui lên vậy? Tây Môn Vũ hấn đã xảy ra chuyện gì rồi sao?" Mộ Dung Thục Ngọc khẩn trương nói.

"Hấn mà gặp chuyện gì sao? Nói không chừng cái này xuất hiện là do hấn làm" Sa Mạn bình thản nói, thực lực mạnh mẽ của tên kia đã làm cho lòng nàng có chút bất bình, một con người mới có hai mươi mấy tuổi đầu mà so với mình tu luyện hơn ngàn năm tựa hồ còn lợi hại hơn, đương nhiên làm nàng hết sức kho chịu.

"Cũng có thể, chỉ là hấn đi vào lâu như vậy còn chưa ra nữa. Sa Mạn tử, tử có cách nào vào xem được không?" Mộ Dung Thục Ngọc long lanh mắt nhìn Sa Mạn, mặc dù nàng biết Long Nhất rất lợi hại, nhưng cô nàng nào khi đã vào biển tình rồi cũng trở nên ngốc nghếch như vậy hết (ND: Cái này là ý tác giả, chứ thật hay không thì tui không biết được)

"Khi ta mới sanh ra thì còn có thể, còn bây giờ thì không làm được,

trừ phi muội mở rộng cái cửa động này ra. Nhưng kim loại tạo thành nền quá cứng, không mất vài ngày thì đừng mơ đến chuyện đó" Sa Mạn đối với cô nàng mới biết yêu kia chỉ còn biết lắc đầu.

"A. các tỷ nhìn xem, lại xuất hiện một cái nữa kìa" Thủy Tinh chỉ vào cửa động đang phát ra làm sương đỏ mà hét lớn.

"Không phải một, mà là một đống....." Sa Mạn cười khổ nhìn màn sương đỏ thoát ra từ cửa động, lòng thầm tính có nên trước hết lui ra khỏi lao phòng này, vạn nhất loại sương đỏ cuồn cuộn không dứt này toàn là oán linh cường đại kia thì các nàng ăn không tiêu nổi.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, một oán linh đầy máu có hình dạng của một văn nhân đã thét lên một tiếng chói tai rồi từ cửa động vọt tới, oán khí tanh tưởi khổng lồ làm cho ba nàng không khỏi rùng mình một cái.

Sa Mạn cùng Thủy Tinh đồng thời phát ra một tiếng long ngâm. Khí thể phát ra đẩy lùi vong linh lại mấy bước, sau đó một màng ánh sáng màu trắng nhạt chợt loé lên, Sa Mạn thả viên Kết giới châu trong tay ra tạo thành một vùng cách biệt với đám oán linh đầy máu kia.

Oán linh này tầng tầng lớp lớp, sợ rằng không dưới trăm đũa. Hơn nữa những oán linh đầy máu này so với hắc ám u linh còn hung hãn hơn mấy phần, nghĩ lại thì có chút kinh khủng, rốt cuộc chúng từ đâu mà xuất hiện như vậy chứ? 3 nàng ngồi thừ trên ghế salon mà trầm tư suy nghĩ.

Khí tức tà ác mạnh mẽ cỡ đó tất nhiên Long Nhất đã cảm nhận được, hắn đoán những thi hài nằm trong mật thất kia đã hoá thành oán linh nhưng hắn không biết được là có nhiều oán linh xuất hiện như vậy, vẫn nằm trên cái giường trong kết giới mà ôm Mộc Hàm

Yên đang ngủ say như cũ.

Cho đến khi kết giới bị những đòn công kích mạnh mẽ thì lúc này Long Nhất mới cảm giác được chuyện không còn đơn giản như hấn tưởng tượng.

Long Nhất nhẹ nhàng đẩy Mộc Hàm Yên đang ngủ say ra, mặc quần áo vào rồi xuống giường. Khi hấn lao ra khỏi kết giới thì oán linh đầy máu với cương thi tà ác đã tràn ngập khắp nơi rồi. Cho dù tâm tính hấn cứng cỏi cũng không khỏi ngay người. Hấn sớm biết gian mật thất chứa đầy thi thể kia đúng là nơi tuyệt với để bồi dưỡng oán linh, chỉ là không nghĩ những oán linh đầy máu và cương thi tà ác có sức mạnh cường đại lại sớm thành hình như vậy, chẳng lẽ lại do tên Quân sư kia động tay động chân vào? Nếu vậy tại sao hấn lại không phát hiện ra.

Trừ điểm đó làm cho lòng hấn buồn bực, thì Long Nhất lại có chút mừng rỡ. Nhiều vong linh mạnh mẽ như vậy nếu thu phục hết được thì sẽ giúp ích cho hấn rất nhiều.

Nhìn những oán linh đầy máu với cương thi tà ác ngập tràn kia, Long Nhất từ trong không gian hắc ám thứ nguyên triệu hồi Long Nhị ra. Long Nhị một thân áo giáp bằng xương đen, tay cầm Huyết sắc liên đao, hai lỗ đen trong hai hốc mắt hấn bắn ra luồng hồng mang, nhìn về phía nào thì đám vong linh kia lập tức dạt ra xa, sợ hãi kêu lên những tiếng quái dị mà chạy lui về phía sau.

Đám vong linh này mặc dù mạnh mẽ, nhưng từ trên người Long Nhị phát ra một cỗ khí tức hắc ám khổng lồ cực kỳ thần chất, đó là loại khí tức chỉ có trên thân của tầng lớp vương giả trong vong linh giới.

Long Nhị bẻ bẻ các khớp xương đốt ngón tay nghe rôm rốp, hai luồng hồng quang trong hốc mắt đột nhiên phát ra mạnh mẽ, một âm

thanh kỳ quái từ trong bụng hấn phát ra, đám oán linh đầy máu và đám dương thi tà ác rung động một trận, một chút hành động khác thường cũng không dám động.

Thời cơ đã tới, trong lòng Long Nhất thầm mừng, hắc ám lực trên người hấn lưu chuyển, trong miệng thầm niệm những vong linh chú ngữ tối nghĩa. Bỗng nhiên, hàng vạn điểm hắc mang từ ngón tay hấn bắn ra, tạo thành ấn ký của hấn trên thân các vong linh.

-"Sa Mạn tử, Kết giới châu này hình như chống đỡ không nổi nữa rồi" nhìn Kết giới bị đánh lên thân tạo thành những làn sóng lăn tăn, Thủy Tinh không phải không có để tâm vội nói.

-"Không sao đâu, ta còn nữa" bàn tay Sa Mạn mở ra, bên trong là một viên Kết giới châu màu trắng sữa

-"Sa Mạn tử, hay là trước hết chúng ta cứ lùi ra ngoài đi, trong gian lao phòng này không thể dùng đấu khí ma pháp, mọi người có muốn giúp một chút cũng không thể giúp gì được" Mộ Dung Thục Ngọc nói, Sa Mạn cùng Thủy Tinh thì có long lực cường đại, còn nàng thì không có.

Sa Mạn vừa nghe cũng có chút do dự, oán linh đầy máu này cũng khó đối phó, hắc ám long lực trong người nàng cũng không các nào tiêu diệt hết cả trăm tên oán linh này.

Chinh lúc này, những oán linh đầy máu đang tấn công mãnh liệt vào kết giới đột nhiên hét lên một tiếng chói tai rồi chạy ra, từ cửa động tản ra bốn phía, mà Long Nhất không biết từ khi nào đột nhiên xuất hiện, bên người hấn còn có một bộ xương khô cực kỳ quý dị

Chương 537: Thiên hạ đệ nhất khô lâu (Bộ xương khô số một thiên hạ)

Trong phòng rất im lặng, không một chút âm thanh.

3 đôi mắt phượng nhìn chằm chằm Long Nhất như nhìn quái vật, nhìn từ trên xuống dưới, phải trái hai bên, tựa như muốn nhìn thấu cả người hắn.

Mà lúc này Long Nhất đang dùng một tư thế thoải mái nhất ngồi lên chiếc ghế salon mềm mại, chén trà xanh nóng hổi trong tay đưa lên rồi nhấp khẽ một ngụm, sau đó đôi lông mày dãn ra, thành hình dáng như mới trở về chỗ cũ nên thư thái vô cùng.

Càng làm cho người ta thêm ngây ngốc là một đôi xương bàn tay đen thui đặt trên vai hắn, đang xoa bóp bả vai hắn. Đúng vậy, kẻ xoa bóp cho hắn chính là tiểu đệ hắn, thiên hạ đệ nhất khô lâu Long Nhị, Huyết sắc liên đao ngập tràn tử khí vốn mang theo trong người đã được dắt sau lưng cạnh 6 khúc xương màu tím, hai cái xương bàn tay không ngừng đấm bóp lên vai Long Nhất. Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, hai hốc mắt như hai lỗ đen của hắn lấp loé hồng mang khiến cho kẻ khác nhìn vào cũng cảm giác được tia nhu hoà cùng hâm mộ.

"Uy, Long Nhất..." Thủy Tinh ngây người, rốt cuộc chịu không nổi tự véo mình một cái rồi hỏi.

"Có chuyện thì cứ nói, làm gì mà nhăn nhó vậy, các nàng vốn được người ta kêu là mẫu bạo long mà cũng rụt rè vậy sao" Long Nhất khẽ giương mắt, đem chén trà đặt lên cái bàn trước mặt.

Thủy Tinh cùng Sa Mạn đồng thời trừng mắt, muốn ra tay nhưng trong lòng lại rất tò mò, cảnh vừa rồi mới phát sinh vẫn còn quanh quẩn trong đầu các nàng chứ chưa xóa hẳn.

Trong lúc kết giới sắp sửa bị oán linh đầy máu kia phá vỡ, Long Nhất đột nhiên dẫn theo bộ xương khô quái dị vô cùng này xuất hiện. Chỉ thấy bộ xương khô này phát ra một luồng khí tức vương giả, cả trăm oán linh đầy máu đã sợ hãi quỳ phục xuống, rồi bị Long Nhất thu dọn sạch sẽ. Ngay sau đó Long Nhất vỗ vỗ vai bộ xương khô nói một câu: "Làm rất tốt". Kết quả là bộ xương khô lại có thể phát ra một câu: "Đại ca...."

Bộ xương khô mà biết nói? Cả ba nàng lúc ấy đều choáng váng, từ hồi loài người biết ghi lại lịch sử cho đến nay, cho tới bây giờ chưa hề nghe nói qua bộ xương khô có thể mở miệng nói chuyện, cái này có ý nghĩa gì? Là việc hắn có trí tuệ, là chuyện làm cho người ta nghe được mà sợ hãi đến cỡ nào chứ, nếu là cả thế giới vong linh đều cũng có trí tuệ, sợ rằng cả thế giới này không phải do loài người làm chúa tể mà là do vong linh làm rồi.

Đặc biệt là chuyện Long Nhất bộ mặt đắc ý ra lệnh cho bộ xương khô xoa bóp cho hắn thì, cả 3 nàng chỉ biết nhìn nhau rồi chìm vào trong trầm mặc.

Thủy Tinh vốn là người thiếu tính nhẫn nại nhất, đã ngồi xuống bên cạnh Long Nhất rồi rụt rè vươn tay hướng về phía Long Nhất định sờ thử một chút.

Khách sát một tiếng, Long Nhị quay đầu lại, hồng mang từ trong hai hốc mắt trống rỗng loé lên nhìn chăm chăm vào Thủy Tinh làm Thủy Tinh sợ giật mình rút tay về nhanh như chớp.

"Ách. khô lâu đại ca, huynh khoẻ không, chúng ta có thể làm bạn với nhau được không?" Thủy Tinh nhìn chăm chăm Long Nhị nói.

"Ta không phải là đại ca, đại ca mới chính là Đại ca" Long Nhị dùng thanh âm máy móc trả lời. Trong ý thức đơn giản của hắn, trên thế giới này chỉ có Long Nhất mới chính là đại ca. (ND: Cơ giới bàn địa thanh âm = âm thanh máy móc. Nói đơn giản là ai coi phim viễn tưởng, giả tưởng mà nghe người máy, Robot hoặc truyện full.vnputer trong đó nói chuyện kiểu gì thì Long Nhị nhà ta phát âm y hệt vậy .

Thủy Tinh thấy Long Nhị trả lời, vẻ mặt lập tức trở nên hưng phấn, mặc dù hắn trả lời có chút cảm giác ngây thơ, nhưng mà cũng đủ để sáng tỏ việc hắn có năng lực sở hữu một ý thức độc lập.

"Vậy tên huynh là gì?" Thủy Tinh háo hức hỏi tiếp.

"Long Nhị" Long Nhị trả lời.

- "Vậy huynh có biết huynh tới thế giới này như thế nào không?" Thủy Tinh mở to đôi mắt đen láy hỏi.

Hồng mang trong hai hốc mắt Long Nhị lấp loé không ngừng, tựa hồ như đang tự hỏi mình vấn đề này. Nhưng cái chuyện này đối với Long Nhị thì vô cùng thâm ảo, cả nửa ngày sau mới trả lời : "Đại ca...."

Thủy Tinh có chút thất vọng, quay đầu sang hướng Long Nhất nhíu mày một cái, hy vọng hắn có thể cho nàng đáp án.

Bất quá trên trời đất có quá nhiều chuyện không thể rõ ràng được. Quy luật quan hệ sinh trưởng của cả thiên địa vạn vật lẫn vũ trụ là một điều huyền bí, chuyện một bộ xương khô tại sao có thể sinh ra ý thức cũng không phải là chuyện Long Nhất có thể giải thích được, hắn cũng rất muốn biết tại sao nhưng hiện giờ chỉ có thể nhún nhún vai tỏ vẻ không biết.

"Long Nhất, người nói xem vừa rồi sao lại xuất hiện nhiều oán linh kỳ quái như vậy?" Sa Mạn biết có hỏi nữa cũng hỏi không ra cái gì, vì vậy chuyển đề tài đến chuyện của đám oán linh.

"Không biết, không lâu trước có kẻ ở dưới kia bố trí một cái cửa âm luyện hồn trận, mật thất phía dưới có một phòng chú thi hài. Có lẽ những người đó là những người bị hút hết tinh lực toàn thân mà chết. Bởi vậy oán khi ngút trời, do hoàn cảnh với nhân tố địa lý mà tạo thành. Cũng có thể do kẻ kia ở dưới mật thất đã động tay động chân gì vào, ngay cả ta cũng không biết hết được" Long Nhất chau mày nói, hắn cũng một mực lo lắng về vấn đề kia, nhưng khi hắn đi ra khỏi mật thất đã cẩn thận xem xét một hồi cũng không phát hiện ở đó có cái gì đặc biệt, chỉ là ở đó âm khí so với các nơi khác nồng nặc hơn một chút mà thôi.

"Được rồi, chàng cũng không nói cho người ta biết chàng vội vã chạy xuống dưới đó làm cái gì nữa" Mộ Dung Thục Ngọc hỏi.

"Cứu một người" Long Nhất cười cười đáp.

"Nhất định là nữ nhân, nếu không chàng cũng không phải gấp gấp đến như vậy" trong lời Mộ Dung Thục Ngọc thoáng hiện sự ghen tuông.

Long Nhất hắc hắc cười cam chịu, nhưng đối với chuyện Mộ Dung Yên bây giờ hắn cũng không muốn nói nhiều, vì vậy nói:

"Để nói sau đi, các nàng muốn đợi ở chỗ này hay là muốn cùng ta đi ra"

"Đương nhiên là đi ra, có ai nguyện ý ở lại địa phương quỷ quái này đâu" Thủy Tinh đáp, nàng vốn là đến đây để xem náo nhiệt, tự nhiên nói nào có náo nhiệt thì nàng phải tới rồi.

Long Nhất dẫn 3 nàng ra khỏi khu vực lao phòng đặc thù, trong Cẩm Thiên Ngục đi lòng vòng một hồi, ngay khi sắp sửa đến cửa ra hẳn liền đột nhiên dừng chân quay đầu lại nhìn những khuôn mặt phía sau mình.

"Long Nhất, ngươi còn chờ gì nữa, đi ra nhanh lên một chút, nơi này so với long đảo còn chán hơn nữa" Thủy Tinh thúc giục hẳn.

"Được rồi được rồi, mấy ngày nay cho ngươi chơi đùa tha hồ rồi, 2 cái sừng trâu trên đầu này không dấu đi để người khác thấy là không hay đâu" Long Nhất thản nhiên nhìn đôi sừng rồng lộ một nửa ra khỏi tóc của Thủy Tinh mà cười.

"Ngươi. sừng của ta là sừng rồng chứ không phải sừng trâu, ngươi nếu còn vũ nhục ta. ta...., uy, chờ ta với" Thủy Tinh tức giận với những lời vô lại của hẳn liền nói, chỉ là lời chưa nói xong đã phát hiện Long Nhất đã nhanh chân chạy trốn ra ngoài.

Gió tuyết mịt mù, một toà Đẳng Long Thành hùng tráng như chìm vào trong màn tuyết trắng khiến người khác ngỡ như đang trong một thế giới băng tuyết, không khỏi nghĩ đến việc liệu có xuất hiện tuyết thiên sứ trong truyền thuyết hay không?

Lúc này Đẳng Long Thành không còn vẻ náo nhiệt phần hoa như ngày thường, trên đường cái ngoai trừ thị vệ tuần tra ra, một bóng ma cũng không thấy. Bởi vì thông báo cấm họp chợ trên hoàng bảng chưa bỏ đi, khiến cho cả toà thành thị bị bao phủ trong một tầng hào khí ngưng trọng.

"Một người cũng không thấy, chẳng có chỗ nào vui để chơi hết"
Thủy Tinh ôm ngực oán giận nói.

"Muốn có chỗ chơi đùa phải không? thấy toà hoàng cung kia không, bên trong có rất nhiều người, người đi tới đó đánh nhau với bọn họ một trận là vui ngay" Long Nhất hắc hắc cười chỉ tay về hướng hoàng cung tràn ngập trong gió tuyết xa xa kia. (ND: Lại đi dụ con nít nữa rồi)

Ánh mắt Thủy Tinh chợt loé, hiển nhiên đã có chút ý động.

"Đừng có nghe người ta xúi bậy, muội mà ra tay nhất định sẽ kinh động đến trưởng lão, muội lại muốn cái mộng nở hoa nữa sao" Sa Mạn trừng mắt với Long Nhất rồi kéo Thủy Tinh lại nói.

"Ái chà, thiếu chút nữa là bị tên hư hỏng kia lừa rồi" Thủy Tinh lườm Long Nhất một cái rồi hướng đến hắc làm cái mặt quỷ (ND: Oh Yeah, lần này có chị thì thoát, không biết lần khác có. *.*))

Long Nhất cười ruồi, trong lòng thầm tính toán cách nào để dụ được hai hắc ám mẫu bạo long này. Có đến hai mẫu bạo long từ không trung xuất hiện này, đối với chiến cuộc chính là có chỗ tốt rất lớn, chỉ bất quá Sa Mạn cũng có chút thông minh nên khó mà lừa được.

"Các nàng không phải muốn đi đến chỗ nào vui vẻ sao? Bây giờ ta dẫn các nàng đi" Long Nhất cười cười dẫn theo ba nàng bước lên đường hướng đến Ý hồng ôi thủy lâu.

Sa Mạn và Thủy Tinh mặc dù không biết đây là cái gì, nhưng Mộ Dung Thục Ngọc đã nhận ra, nàng bước nhanh lên trước âm thầm néo vào một bên hông của Long Nhất, hừ hừ nói:

"Tây Môn Vũ xấu xa, chàng tốt cuộc có chủ ý hư hỏng gì nữa đây"

Long Nhất cười cười, len lén lúc Mộ Dung Thục Ngọc không chú ý khẽ bóp một cái vào đôi thỏ ngọc phía trước của nàng khiến nàng cả kinh đỏ mặt nháy ngược lại, hấn nở nụ cười xấu xa:

"Nếu biết ta đã có ý xấu, vậy sao nàng còn đi theo"

"Bởi vì chàng đã có ý xấu, cho nên thiếp càng phải theo canh chừng chàng" Mộ Dung Thục Ngọc lườm hấn.

"Rốt cuộc chúng ta đi đến chỗ nào vậy?" Sa Mạn nghe được cuộc nói chuyện của hai người liền cảm giác được điểm bất ổn.

"Nơi này gọi là Tiêu Hồn quật, chính là địa phương người ta tới ăn chơi phè phỡn (tầm hoan tác nhạc)" Long Nhất hắc hắc cười đáp, chân đã bước thẳng vào.

Tuy nói Hoàng bảng dán tờ "Cấm họp chợ", nhưng những kẻ có chút thân phận với có chút tiền thì làm sao mà an nhàn ở nhà hoài được, không đi lẻ thì gom năm ba người thành một nhóm len lén đến chỗ tiêu hồn quật này tiêu sái một phen. Phải biết rằng hôm nay thế cục đã khẩn trương lên rồi, Đẳng Long Thành tùy thời đều có thể bộc phát chiến tranh, đến lúc đó sống hay chết đều không biết trước được, không bằng bây giờ nắm lấy cơ hội ăn chơi vui vẻ mới là chính đạo.

Dập diu qua lại có cả người bên Tây Môn gia tộc lẫn kẻ bên Hoàng

tộc Long Thị, tuy những kẻ này thuộc loại mặc kệ sự việc lớn nhỏ trong gia tộc, nhưng cũng không thể nói bọn họ không hiểu chính trị hoặc không nhìn rõ thế cục. Lần này Tây Môn gia tộc và Long thị hoàng tộc đấu đá bên trong, cơ hồ những kẻ nào có chút thân phận trong Cuồng Long đế quốc đều liên lụy tới. Lúc đó ngay cả những kẻ thiếu gia bất cần đời này cũng biết, vô luận là Tây Môn gia tộc thắng lợi hay Long thị hoàng tộc thắng lợi, đế quốc tránh không khỏi một đợt đại thanh tẩy. Cái đám gia tộc nhỏ nhoi bọn họ có thể tùy thời mà biến mất khỏi thế giới này bằng một cách im ắng nhất, đã như vậy thì tranh thủ lúc còn sống này mà ăn chơi một phen, kệ người đấu đá tranh giành là tốt nhất. Bởi vậy hai kẻ ở hai trận doanh khác nhau có thể gặp nhau ngay tại mấy lầu xanh này mà coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Vừa qua cửa lớn, đã thấy ngọn đèn mê ly, nam nữ ôm ấp nhau, một loại cảm giác túy sanh mộng tử ập đến.

"Thật là vô sỉ không biết xấu hổ" nhìn những nữ tử lồ lộ cả nửa bộ ngực sữa như dán chặt vào những tên nam nhân phóng lãng, cả ba nàng khẽ gắt lên, khuôn mặt đỏ bừng.

"Nhị thiếu gia, ngọn gió nào cuốn được người tới đây vậy" một làn hương ập đến, Thúy Nương khẽ lắc chiếc eo nhỏ bước tới, nở một nụ cười nhẹ nhìn Long Nhất, có cả sự cung kính lẫn một tia khuyh mộ khó có thể che dấu được.

Chương 538: Miệng áp lấy miệng mà bàn chuyện riêng

"Tất nhiên là ngọn gió thơm từ trên người Thúy Nương nàng rồi" Long Nhất một tay vuốt vuốt cái mũi còn tay kia vòng qua ôm lấy chiếc eo thon của Thúy Nương.

Thúy Nương sóng mắt lưu chuyển, yếu điệu lờm Long Nhất một cái rồi dịu dàng nói:

"Nhị thiếu gia thật xấu, lâu như vậy mới đến, vừa đến đã chiếm tiện nghi của người ta rồi"

Ba nàng một bên nhìn hai người đánh mắt đưa tình, trong lòng nổi lên một cảm giác khó chịu (ND: Chắc là ghen đây), cũng may Thúy Nương cũng kịp thời phản ứng, thân thiết kéo tay 3 nàng hàn huyên một hồi tựa như bạn bè cũ lâu lắm rồi mới gặp lại vậy. Trải qua nhân tình thế thái mấy bận rồi, Thúy Nương cũng đã trải qua huấn luyện đặc thù hiển nhiên hơn hẳn ngày xưa rất nhiều.

Thúy Nương nở nụ cười dụ hoặc rồi dẫn Long Nhất và mọi người lên một sương phòng đặc biệt trên lầu hai, khi đã bước qua cửa, Thúy Nương cười cười nhìn qua 3 nàng Mộ Dung Thục Ngọc một chút rồi nhìn về phía Long Nhất, thấy được cái gật đầu của Long Nhất liền lập tức thu hồi ánh mắt quỳ xuống hành lễ:

"Thuộc hạ ra mắt thiếu chủ"

"Không cần đa lễ, tình huống gần đây ra sao?" Long Nhất khoát tay, đặt mông ngồi lên chiếc ghế salon mềm mại hỏi.

"Hồi thiếu chủ, mấy ngày gần đây Long Chiến bắt đầu tập kết binh lực, theo tin tình báo của thuộc hạ thì lúc đầu hẳn định tối qua sẽ động thủ, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà hẳn thay đổi kế hoạch. Hôm nay thì nhìn như sóng êm gió lặng nhưng thuộc hạ đoán hẳn nhất định có âm mưu khác" Thúy Nương đáp, nghe nàng nói chuyện một hồi liền biết nàng đối với kỹ năng tình báo tốn không ít thời gian, đối với ngành tình báo mà nói thì nàng cũng rất có thiên phú.

Long Nhất nghe được mấy lời này liền khẽ nhíu mày, vỗ trán mấy cái rồi chìm vào trầm tư, hẳn biết Long Chiến nhất định sẽ ra tay, nhưng cả ngày trước hẳn phải lo đi cứu Mộc Hàm Yên, cũng không nghĩ đến tối qua gã đã định động thủ. Cũng may là như vậy, bằng không đêm qua hẳn ở trong mật thất không biết sẽ còn xảy ra những chuyện gì nữa.

Dù sao tên Quân sư kia cũng không phải là hạng người tầm thường, nếu hẳn đã quyết định ra tay, nhất định là đã có điều phi thường nắm chắc, giờ đột nhiên bỏ qua thì 10 phần hết 8,9 là có âm mưu khác như lời Thúy Nương đã phân tích, về phần gã âm mưu cái gì thì hẳn cũng không biết, xem ra phải mau về phủ thương lượng với cha một chút. Mặc dù hôm nay Tây Môn gia tộc đã nắm được ưu thế thật lớn, nhưng ưu thế này cũng không phải tuyệt đối, bởi vì hẳn còn chưa dò được lá bài chủ của tên Quân sư. Chỉ cần lá bài đó chưa mở ra, hưu chết về tay ai còn chưa biết.

Mộ Dung Thục Ngọc nghe hai người nói chuyện với nhau còn có thể hiểu được, chứ Sa Mạn và Thủy Tinh hai nàng nghe một hồi cứ như là vịt nghe sấm, các nàng đối với đại cuộc Thương Lan Đại lục này một chút cũng không biết, chỉ là nhìn hình dáng Long Nhất và Thúy

Nương bây giờ thì cũng lờ mờ đoán là đã xảy ra chuyện trọng đại gì rồi.

"Thiếu chủ, thuộc hạ sẽ lệnh cho thám tử của ta trong hòng cung thăm dò tin tức về Long Chiến, thiếu chủ không nên phiền lòng" Thúy Nương nhú mày nhìn Long Nhất đang căng thẳng tính toán nói.

"Được, nói cho thám tử trong hoàng cung cần để ý tới nhất cử nhất động của Long Chiến. Mọi chuyện cứ vậy đi" Long Nhất mở mắt nói, ánh mắt một lần nữa lại trở nên linh hoạt.

"Thuộc hạ tuân mệnh" Thúy Nương thấy ánh mắt Long Nhất biến hóa, liền biết hẳn đã nghĩ ra đối sách, trong lòng nàng thì thế giới này không có chuyện gì có thể làm khó Long Nhất được.

"Được rồi, chuyện công đã xong, không cần hành động theo quy củ của thiên võng nữa, giờ chúng ta tâm sự việc riêng" Long Nhất hắc hắc cười nói.

Khuôn mặt Thúy Nương đỏ lên, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, mỗi lần Long Nhất cười rộ lên lại thấy hẳn đặc biệt hư hỏng, cái hư hỏng này lại khắc sâu vào trong lòng người khác.

"Uy, ngươi đem chúng ta đến đây rồi lại không để ý đến chúng ta. Nhàm chán chết đi được" Thủy Tinh ngời nhìn một lúc thì trong lòng chịu hết nổi, rồi lại gặp Long Nhất với Thúy Nương mập mờ một hồi như vậy, liền oa oa hét lớn.

"Nhàm chán? Vậy không bằng chúng ta cũng nói chuyện riêng. Đương nhiên, Ta nói chuyện riêng cũng chính là chuyện bí mật đó" ánh mắt Long Nhất dờ qua Thủy Tinh, trong đôi mắt đen tự nhiên nổi lên một ngọn lửa tựa như có thể nhìn thấu lòng người.

Trái tim Thủy Tinh đột nhiên đập mạnh, có chút mất tự nhiên, nhưng lại mạnh mẽ đón lấy ánh mắt của Long Nhất. Ai sợ ai chứ, nên nhớ nàng đường đường là một kẻ không sợ trời không sợ đất của Ma long nhất tộc, từng làm cho biết bao tiểu Ma long tuần kiệt khác phải sợ run người thì làm sao lại biểu hiện sợ hãi được chứ.

Long Nhất cười hắc hắc, đột nhiên vươn tay ôm lấy Thúy Nương, ma trảo nâng cằm của nàng lên rồi đột nhiên hôn xuống.

Thúy Nương đột nhiên chấn động, thân thể mềm mại trở nên cứng đờ rồi lập tức xụi lơ như làn nước xuân, đại não của nàng bây giờ không còn biết gì khác cả, chỉ có thể nhắm đôi mắt lại mà tận hưởng cái cảm giác tê tê say lòng người. Đành tùy ý để chiếc lưỡi Long Nhất tấn công vào, không ngừng loạn động trong miệng nàng, cảm giác tựa như cưỡi mây đạp gió, lơ lửng giữa trời mây, trong khoảnh khắc này nàng không cần biết trời trăng gì nữa.

Cả nửa ngày sau, Long Nhất mới dời môi ra, mà Thúy Nương mê mẩn tâm thần mềm mại dựa người vào lồng ngực Long Nhất, chỉ thấy khuôn mặt nàng đã biến thành màu hồng, đôi mắt long lanh, đôi môi đỏ mọng như một đóa hoa kiều diễm hồng nhuận, rất là mê người.

Sa Mạn cùng Thủy Tinh ngồi một bên nhìn mà sợ ngây người, hai nàng chưa hề hưởng qua chút tư vị tình yêu bao giờ, càng không nói đến kiểu thân mật làm cho người khác đỏ mặt tim đập nhanh như trước mắt. Hôm nay nhìn thấy Long Nhất không thèm kiêng kỵ gì mà thân thiết ngay trước mặt các nàng, trống ngực đập liên hồi rồi lại hết sức tò mò, đã thấy được ánh mắt kia của Thúy Nương khiến trong lòng không khỏi lén lút muốn được vậy, chẳng lẽ một nụ hôn có thể làm cho người ta thoải mái như thế này sao? (ND: Tui cũng tự hỏi vậy, đáng tiếc vẫn chưa một lần nếm thử)

Nhưng thật ra Mộ Dung Thục Ngọc đối với cảnh này lại nghĩ khác, trong lòng nàng vừa đố kỵ vừa ao ước được như vậy, không khỏi thềm mắng Long Nhất hoa tâm "có mới nói cũ"

"Thủy Tinh, bây giờ đến phiên chúng ta tâm sự riêng" Long Nhất vừa nhìn nhìn Thủy Tinh vừa cất tiếng cười hư hỏng.

"Đồ hư hỏng xấu xa, người chính là thiên hạ đệ nhất đại sắc lang, như vậy mà cũng dám gọi là nói chuyện sao? Hừ" Thủy Tinh cảm thấy thân mình có chút rạo rức, tiện tay đánh bật vòng tay đang tiến tới của Long Nhất. Song lúc này cũng chính là lúc cao trào của ý hồng ôi thúy lâu, những âm thanh lao xao từ dưới truyền lên, với rượu cồn kích thích thì cả trăm cặp nam nữ tựa hồ càng lúc càng phóng đảng hơn, so ra thì Long Nhất với Thúy Nương trên này hôn nhau thân mật thì còn nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Tại sao lại không gọi là nói chuyện? Hai người dùng miệng trao đổi với nhau thì gọi là "nói chuyện", nàng xem bọn họ "Nói chuyện" so với chúng ta còn hứng khởi hơn nữa kìa" Long Nhất chỉ chỉ ngón tay về phía những đôi nam nữ phía dưới mà nói.

Lúc này Sa Mạn đã hiểu được đây rốt cuộc là địa phương nào rồi, tiêu hồn quật chính là nơi để nam nhân đến ăn chơi vui vẻ, người này rõ ràng không có lòng tốt, dám mang theo các nàng đến chỗ như thế này. Nàng vừa định kéo Thủy Tinh rời đi, nhưng lại thấy Long Nhất đang nhìn xuống phía đại sảnh huyền não kia đến gần người, trong ánh mắt toát ra một thứ cảm tình tựa hồ có chút cảm thương.

Thế giới này chính là tàn khốc như vậy đó, mạnh được yếu thua vĩnh viễn là cách sinh tồn đúng đắn nhất, những kẻ túy sanh mộng tử kia bất quá cũng chỉ là đang tự mình dối mình mà thôi, ai biết còn có thể nhìn được mặt trời ngày mai không nữa.

Đột nhiên, một trận âm thanh kỳ quái xuyên qua cửa sổ truyền vào, Long Nhất giật mình nghiêng đầu nghe ngóng, mà Sa Mạn cùng Thủy Tinh đều lộ ra ánh mắt kỳ quái, chỉ có Mộ Dung Thục Ngọc và Thúy Nương thì tựa như chẳng có phản ứng gì.

Chương 539: Dấu trời qua biển (Mạn thiên quá hải)

Mọi âm thanh trên thế giới này đều có tần suất riêng của nó, tai người chỉ có thể tiếp thu một giới hạn nhất định mà thôi, mà âm thanh tần suất quá cao hoặc quá thấp thì không thể tiếp thu được. Nhưng có một số ít động vật hoặc chủng tộc bởi vì cấu tạo màng nhĩ bất đồng nên có thể tiếp thu được những thanh âm mà con người không thể nghe được.

Đương nhiên mọi việc cũng không phải tuyệt đối đúng như vậy, giống như âm thanh vừa rồi mang tính xuyên thấu rất mạnh, dù phát ra rất mong manh, nhưng do Long Nhất là một kẻ có tinh thần lực rất mạnh khiến cho trình độ nhạy cảm đối với âm thanh của hắn không ngừng tăng lên, nên cũng đã tiếp thu được tần số âm thanh đó.

"Ta bây giờ có việc phải đi ra ngoài, các nàng ngoan ngoãn yên lặng chờ ta ở chỗ này" Long Nhất quay sang nói với mọi người rồi phóng mình qua khỏi cửa sổ, như một màn sương hòa lẫn với thế giới mịt mù băng tuyết bên ngoài.

Sa Mạn cùng Thủy Tinh liếc nhau, trao nhau một cái nhìn ăn ý, liền không hẹn mà cùng theo cửa sổ phóng vút ra ngoài, nhắm theo hướng Long Nhất vừa đi mà đuổi theo.

Tuyết bên ngoài đã ngừng rơi, chỉ còn những cơn gió lạnh thổi tới không ngớt, trên bầu trời bao phủ một đám sương trắng mờ mờ.

Một thân hình mềm mại với đôi cánh trắng phe phẩy giữa đám sương mù trên không trung, một mái tóc ngắn xanh biếc, một đôi mắt màu lục bảo thạch khế chớp khiến nàng tỏa ra một thần thái yêu dị.

"Tiểu vu sư, nàng mặc bộ đồ này trông thật xinh đẹp" thân hình Long Nhất đột nhiên xuất hiện giữa không trung trước mặt Âu Nhã Lạp, hần nhìn nhìn bộ áo dài màu xanh nhạt của nàng mà cười nói. Lần đầu tiên hần thấy nàng thì đã có một ấn tượng rất sâu, mặc dù đã lâu không gặp nhưng càng làm cho tình cảm của hần đối với nàng chỉ có tăng mà không giảm.

"Thiếu gia..." Âu Nhã Lạp nhìn thấy Long Nhất liền hiện lên một tia mừng rỡ, đối với cái miệng ba hoa thành thói quen của hần sớm đã coi như là chuyện thường ngày rồi.

"Nàng tự mình tới tìm ta là có chuyện gì sao?" Long Nhất không nói lời thừa, hần biết Âu Nhã Lạp chuyến này tìm đến hần đúng là có chuyện quan trọng.

Sắc mặt Âu Nhã Lạp nghiêm lại, ánh mắt nghiêm túc làm cho Long Nhất trong lòng càng căng thẳng, chẳng lẽ đã xuất hiện chuyện trọng đại gì ngoài ý liệu hay sao?

"Thiếu gia, đại quân thú nhân từ biên giới giữa Ngạo Nguyệt đế quốc cùng Nạp Lan Đế quốc trực tiếp vượt qua Thương Lan Giang, cùng với Sa Ba Lạp vương quốc và Địch Anh Công quốc, đã tiến tới gần biên giới phía tây của Cuồng Long đế quốc" Âu Nhã Lạp trầm giọng nói.

"Cái gì?" Long Nhất giật mình kinh ngạc. Đại quân Thú nhân tộc không phải là vẫn chưa có động đĩnh gì sao? Như thế nào lại im hơi lặng tiếng mà tiến sát biên giới rồi, không lẽ nhân viên tình báo của Thiên võng được cơ cấu ở đó chết sạch rồi?

- "Từ hai năm trước Dực nhân tộc chúng ta vẫn có người giám thị động tĩnh của đại quân thú nhân tộc, hai tháng gần đây người của chúng ta phát hiện đại quân thú nhân tộc cơ bản không được thao luyện. Bởi vì đến giờ cơm thì trong doanh trại cũng xuất hiện một số lượng khói bếp, với lại thời gian qua gió tuyết thổi mạnh cả ngày nữa, bởi vậy lúc đầu chúng ta cũng không để ý tới. Nhưng khoảng 10 ngày trước, ta vào trong rừng rậm Hắc ma bên trong Địch anh công quốc tìm kiếm một số loại mầm thực vật, lại phát hiện ra dấu vết đóng quân của hơn 10 vạn quân. Sau đó theo dấu mà tìm, kết quả phát hiện thú nhân tộc có khoảng 30 vạn đại quân đang vội vã hành quân về hướng Cuồng Long đế quốc, phỏng chừng không quá 2 ngày sau là có thể tiến vào bên trong Cuồng Long đế quốc" Âu Nhã Lạp có chút áy náy nói, những nhân viên giám thị nàng phái đi đều không phát hiện ra hành tung của đại quân thú nhân tộc, bằng không cũng không để Long Nhất lâm vào cảnh bị động như thế này.

Ánh mắt Long Nhất xoay chuyển, vỗ vỗ bờ vai ngọc của Âu Nhã Lạp nói:

- "Không cần tự trách mình, ta không trách nàng đâu. Xem ra Quân sư với môn tộc trưởng sớm có dự mưu rồi"

30 vạn đại quân của thú nhân tộc à, có thể ngay lập tức phái đi thì nhất định là quân đội tinh nhuệ nhất của thú nhân tộc, 30 vạn đại quân này đủ để làm một trận long trời lở đất ở Cuồng Long đế quốc. Quân đội địa phương căn bản là không thể chống nổi, việc này quả nhiên là phiền phức lớn, xem ra sở dĩ tối qua Quân sư án binh bất động chính là đang đợi cánh viện quân này rồi.

Liên quân hai nước từ Ngạo Nguyệt đế quốc trở về mới đi được có hai ngày, chắc chắn là không thể kịp thời cứu viện rồi, chẳng lẽ cứ như vậy mà để đại quân thú nhân tộc tiến vào chém giết bên trong

Cường Long đế quốc sao. Tính đi tính lại không thấy dân thường là chịu khổ nhất mà thôi sao?

Long Nhất lẳng lẳng ngẩng đầu nhìn trời mà trầm tư, Âu Nhã Lạp lẳng lẳng đứng bên cạnh nhìn hấn. Một Long Nhất chuyên chú suy nghĩ so với khuôn mặt tươi cười hi hi ha ha bình thường kia thì càng thêm hấp dẫn, loại nam nhân này thật sự đặc biệt hấp dẫn phụ nữ.

Long Nhất cũng không biết được những suy nghĩ trong đầu của Âu Nhã Lạp, hấn đang khổ sở tìm đối sách. Quân sư kia thật là quá giáo hoạt, một chiêu dấu trời qua biển này làm hấn trở tay không kịp. Bây giờ vấn đề trước mắt đối với Tây Môn gia tộc là có muốn phái binh tăng viện hay không, quân tinh duệ chính thức chỉ có khoảng 10 vạn ám vệ đóng trên núi, là những tư quân do gia tộc nhiều năm qua bí mật nuôi dưỡng. Theo lời phụ thân Tây Môn Nộ của hấn nói, lực chiến đấu của 10 vạn ám vệ này trừ thiên long doanh do Long Nhất huấn luyện ra thì chưa có một đội quân tinh anh nào khác có thể hơn bọn họ được (ND: Có lẽ do tác giả nhớ nhầm, hoặc bản cover không chính xác, chỗ này phải nói là Vô Song doanh mới đúng. Mà mấy bản cover sau này cũng nói là vậy, không lẽ tác giả cho Vô song doanh nhập vào Thiên long doanh luôn rồi sao. !:Z)

Chỉ là ám vệ là vương bài trong tay Tây Môn gia tộc, nếu như đưa bọn họ đi chống loại đại quân kia, lúc này chênh lệch so với Quân sư kia không chỉ còn là nửa điểm nữa rồi. 15 vạn tinh binh cộng với đám hắc ám võ sĩ không rõ số lượng kia, Tây Môn gia tộc chẳng phải sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục sao.

Nhưng nếu Tây Môn gia tộc không phái binh, vậy 30 vạn đại quân thú nhân tộc kia xông đến chém giết, rồi cùng Quân sư hai đầu giáp công, vậy cuối cùng kết quả cũng chỉ có chết mà thôi.

Chính lúc này, Âu Nhã Lạp đang im lặng ngắm nhìn hình dáng trầm

tư của Long Nhất bỗng ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt nhìn về phía sau Long Nhất, một tia sát khí nhàn nhạt phát ra.

2 thân ảnh xuất hiện quý dị bên cạnh Long Nhất, chính hai nàng Sa Mạn và Thủy Tinh len lén đi theo, các nàng nhìn đôi mắt đầy địch ý của Âu Nhã Lạp cũng không quá để ý, chỉ là vừa tò mò vừa kinh ngạc đánh giá Âu Nhã Lạp.

"Di, đúng là phong thần sử dực nhân tộc trong truyền thuyết, đôi cánh của nàng ta thật xinh đẹp a" Thủy Tinh nhìn chằm chằm Âu Nhã Lạp kêu lên, bàn tay nhỏ đã vươn ra muốn chạm vào đôi cánh trắng như tuyết của nàng.

Âu Nhã Lạp lắc mình tránh ra, ngọc thủ nhỏ nhắn vung lên, vài luồng khí màu xanh đánh úp về phía Thủy Tinh, đem nàng giam lại.

"Đúng là phong hệ ma pháp nha, đáng tiếc quá yếu" Thủy Tinh cười nói, long lực trên thân vận lên, những luồng khí màu xanh trói trên người nàng đã bị đánh xơ xác hoàn toàn.

Ánh mắt Âu Nhã Lạp thoáng nghiêm lại, trong miệng bắt đầu niệm chú ngữ, nguyên tố ma pháp màu xanh nhạt bắt đầu ngưng tụ.

"A, ta nghĩ ra biện pháp rồi" Long Nhất đột nhiên hét lên một tiếng làm ba nàng giật mình hoảng sợ, ma pháp chú ngữ của Âu Nhã Lạp đang niệm cũng bị cắt đứt.

"Biện pháp gì?" Âu Nhã Lạp cũng biết 2 cô nàng thần bí này cùng Long Nhất đúng là có quen biết, cũng đã dừng tay lại, nghe được Long Nhất nói đã có biện pháp liền lắc mình tiến tới cạnh hắn hỏi.

Long Nhất hắc hắc cười hai tiếng, tặc nhãn lưu chuyển nhìn về hướng Sa Mạn với Thủy Tinh, làm cho hai nàng chột dạ, mặc dù hai

nàng quen biết Long Nhất trong một thời gian không dài, nhưng cũng đủ biết hẳn là một tên háo sắc hư hỏng đến mức nào rồi.

"Người muốn làm gì?" Sa Mạn cảnh giác hỏi, trong lòng không ngừng âm thầm đề phòng.

"Khẩn trương như vậy làm gì, ta cũng không phải người xấu, chỉ là cái kia. muốn mời các nàng giúp đỡ một chút mà thôi" Long Nhất nhún nhún vai về mặt sáng lạn cười nói.

"Không giúp" Sa Mạn suy nghĩ một hồi rồi quyết định.

"A, tình người đen bạc, nàng quên thương tích trên người nàng có thể hồi phục nhanh như vậy là công lao của ai đây?" Long Nhất thờ dãi nói.

Sa Mạn sợ run người, có chút chần chờ, tâm địa nàng không xấu, nghe lời Long Nhất vừa nói như vậy chính mình thiếu hẳn một ân tình, nếu không phải hẳn tìm Liễu Như chữa thương cho nàng thì bây giờ nàng vẫn còn nằm ở trên giường mà bị thần long khí ăn mòn cơ thể.

"Hơn nữa ta cũng không để các nàng giúp ta không công đâu" Long Nhất vừa thấy thái độ chần chờ của Sa Mạn liền thừa dịp nói thêm.

"Chúng ta có chỗ tốt gì?" Sa Mạn chưa kịp trả lời thì Thủy Tinh đã hăng hái hỏi lại.

Sa Mạn trừng mắt nhìn Thủy Tinh một cái, cẩn thận nói:

"Trước tiên người phải nói chúng ta cần làm gì để hỗ trợ cho người đã"

"Vừa rồi nàng cũng nghe chuyện của ta rồi chứ, ta muốn nhờ các nàng trở lại bản thể ngăn cản 30 vạn đại quân thú nhân tộc, không cần lâu lắm, chỉ cỡ 5, 6 ngày là được" Long Nhất hì hì cười nói.

Đôi mi thanh tú của Sa Mạn nhíu lại, khuôn mặt xuất hiện vẻ tức giận, nàng dùng âm thanh lạnh lùng nói:

"Người như vậy là cố ý làm khó chúng ta, người biết rõ nếu chúng ta trở lại bản thể thì nhất định sẽ bị trường lão phát hiện, chuyện này không bàn nữa"

Long Nhất lờ đễnh nhìn trời, cười cười nói:

"Nàng gấp cái gì? Ta trước tiên là nói đến chỗ tốt cho các nàng đã, nếu các nàng giúp đỡ ta, ta có thể cam đoan có thể làm Trường lão chẳng những không truy cứu trách nhiệm việc các nàng tự tiện chạy ra khỏi long đảo, còn có thể cho phép các nàng ở lại Thương Lan Đại lục chơi đùa một phen, thế nào?"

"Tốt quá, Sa Mạn tỷ, chúng ta đáp ứn hẳn đi" Thủy Tinh nghe vậy lập tức động tâm, chuyện tốt như vậy đi tìm ở đâu chứ, nếu như lời Long Nhất là thật, vậy sau này không cần trốn đông núp tây nữa rồi.

"Cho dù lời người nói là thật đi, người nghĩ rằng ta và Thủy Tinh có năng lực ngăn cản 30 vạn đại quân thú nhân sao?" Sa Mạn mở miệng bói, mặc dù nàng và Thủy Tinh có thực lực không kém, tại thế giới loài người này ngoại trừ quái thai Long Nhất này thì gần như vô địch rồi, nhưng mà kiến nhiều có thể cắn chết voi mà? Nhân số trên một vạn đã trải dài không thấy điểm cuối rồi, 30 vạn là khái niệm gì chứ, nàng không nghĩ rằng chỉ 2 người bọn nàng có thể hoàn thành nổi nhiệm vụ này.

"Nếu như dễ dàng hoàn thành ta còn nhờ các nàng sao? Sao không

chịu dùng đầu óc một chút, cái đầu lớn như vậy chỉ để làm đẹp thôi sao" Long Nhất cười nói.

Sa Mạn bị Long Nhất nói đến nỗi hô hấp nghẹn lại, phải hít vào hai hơi mới tỉnh táo lại. Nàng đáp:

"Chúng ta có thể đi thử xem, nhưng ta không thể cam đoan nhất định sẽ thành công"

"Ta tin tưởng các nàng có thể làm được" Long Nhất đối với đôi mắt nhìn người của mình tràn đầy tự tin.

Chương 540: Đối sách của Long Nhất

Trong mật thất của Hồng Ôi Thúy Lâu, Long Nhất chấp tay nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ quân sự trên tường. Thuý Nương lặng lẽ đứng phía sau hắn .

"Phái ra hai tổ, một tổ đi Quang Minh Thành trước, một tổ từ sơn đạo đi xuyên qua Quang Minh Thành bắt liên lạc cùng với Bắc Đường Vũ." Long Nhất vừa nói vừa xoay người, bàn tay cầm hai cái ống trúc được niêm phong.

Ống trúc đưa đi Quang Minh Thành có màu vàng ma pháp ấn ký, cái đem đến cho Bắc Đường Vũ lại là màu đỏ. Màu vàng đại biểu khẩn cấp. Màu đỏ tắc đại biểu cấp tốc. Vận dụng tất cả biện pháp truyền tin nhanh nhất.

.....

Long Nhất chờ cho Âu Nhã Lạp dẫn Sa Mạn và Thuỷ Tinh đi tây bộ biên cảnh xong liền mang theo Mộ Dung Thục Ngọc trở về Tây Môn phủ.

"Nhị thiếu gia, người thật sự đã về. Gia chủ phân phó nếu người về nhà lập tức đến thư phòng." quản gia của Tây Môn phủ thấy Long Nhất tức thì quýnh lên, vội vã nói.

Long Nhất sai người thay hắn đưa Mộ Dung Thục Ngọc đi dạo, liền

đi tới thư phòng Tây Môn phủ, nhưng lại phát hiện bên ngoài thư phòng có ba tầng thủ bị sâm nghiêm, lại có cả kết giới cường hãn.

Long Nhất xuyên qua tầng tầng hộ vệ. ngón tay hướng kết giới bắn đạn, cửa thư phòng lập tức mở ra. Thấy Long Nhất, Tây Môn Nộ liền triệt khừ kết giới để cho hắn tiến tới.

"A, nhạc phụ, ngoại công, các người cũng ở đây sao." Vừa vào cửa, Long Nhất liền thấy đang ngồi ở vị trí thượng bối là Nam Cung Trường Phong cùng với Đông Phương Khải Minh, tam trong tứ đại thế gia tề tụ nghĩ kế sách đối phó Long Chiến.

"Vũ nhi, người trở về rất đúng lúc. Long Chiến vốn đem qua động thủ, kế hoạch lại đột nhiên thay đổi, người thử nói xem hắn còn có âm mưu gì nữa?" Đông Phương Khải Minh cũng không muốn cùng với Long Nhất hàn huyên. Cuộc đời này có trải qua kiếp nạn sinh tử tồn vong hắn cũng không tâm tư này, bởi vậy trực tiếp hỏi. Đối với thực lực của ngoại tôn, hắn căn bản chưa từng hoài nghi.

"Hắn đương nhiên có âm mưu, bởi vì hắn sớm cùng với Thú Nhân tộc đạt thành hiệp nghị, bây giờ đại quân ba mươi vạn Thú Nhân đã áp sát tây bộ biên cảnh Cuồng Long đế quốc chúng ta. Đến lúc tình hình sẽ vô cùng nguy ngập. Thú nhân cùng với Long Chiến hai mặt giáp công sẽ tạo thành thế trời long đất lở. Nhiều người như vậy, mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng đủ khiến chúng ta chết đuối rồi." Long Nhất trực tiếp ngồi xuống ghế, tự châm cho mình một chén trà xanh, điệu bộ hắn bình thản như bị buộc phải ở đây chứ không liên quan gì đến tam đại thế gia.

"Cái gì? Điều này sao có thể thế được? Ba mươi vạn Thú Nhân đại quân di chuyển mấy ngàn dặm như vậy không có thể không có lấy một động tĩnh nhỏ nào được. Thám tử của chúng ta như thế nào lại chẳng biết tình hình?" Tây Môn Nộ ba người cũng vẻ mặt khiếp sợ,

không dám tin tưởng đây là sự thật.

"Không cần hoài nghi, tin tức ta dĩ nhiên là thật. Ta hoài nghi Sa Ba Lạp vương quốc cùng với Địch Anh công quốc cũng đã theo Long Chiến. Dù cho vô luận thế nào, Thú Nhân đại quân sẽ công nhập tây bộ biên cảnh Cuồng Long đế quốc trong hai ba ngày tới." Long Nhất nhún nhún vai nói, vẻ mặt như trước không hề kinh tâm.

"Ba mươi vạn Thú Nhân đại quân a. Long Chiến thật sự tính kế rất hay. Hôm nay binh lực chúng ta vốn đã không đủ. Nếu điều nhân thủ cũng khó có thể cùng hấn chống lại. Nếu không điều nhân thủ, Thú Nhân đại quân liền huyết tẩy Cuồng Long đế quốc. Cuối cùng vẫn không tránh được binh lâm thành hạ, haizzz." Đông Phương Khải Minh than vãn, lão đã sống thành tinh nên chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra sát chiêu.

"Nhạc phụ đại nhân chớ vội, nhìn mặt tên xú tiểu tử này rõ ràng là đã có đối sách." Tây Môn Nộ Đông nói với Phương Khải Minh.

"Hiền tể. Có chủ ý gì thì nói ra đi, còn cất giấu nữa." Nam Cung Trường Phong thấy vẻ yên tâm của Long Nhất cũng cười nói. Đối với lời nói của con rể hẳn hoàn toàn tin tưởng.

"Biện pháp tất nhiên là có, bất quá, phong hiểm cũng không ít. Ba mươi vạn Thú Nhân đại quân tất có biện pháp có thể ngăn cản năm sáu ngày. Chúng ta tiên hạ thủ vi cường. Chỉ cần trong mấy ngày này bên trong giải quyết xong Long Chiến, Thú Nhân không phải là vấn đề nữa." Long Nhất cười nói.

"Nhưng mà trong hoàng cung chẳng những tường cao hào sâu, còn có hộ cung kết giới cường đại. Binh lực chúng ta cũng không nhiều, cũng khó có thể công hạ. Hướng hồ Long Chiến chẳng biết có bao nhiêu Hắc Ám võ sĩ." Nam Cung Trường Phong lắc đầu nói. Bất quá,

vừa nói xong liền phát hiện Long Nhất tự tin mỉm cười, giật mình nói:"tiểu tử ngươi còn có hậu chiêu gì, mau nói cho chúng ta nghe."

"Nếu nói có một cái bí đạo có thể trực tiếp đi thẳng vào hoàng cung, mọi người thấy sao?" Long Nhất cười nói, phía dưới Cẩm Thiên Ngục bị ông nội phá một lỗ nhỏ. Nếu nó được mở rộng thì không phải là có một cái thông đạo rồi sao?

"Thật sao?" Tây Môn Nộ ba người trong mắt sáng ngời. Nếu là thật có một cái bí đạo như vậy thì đỡ mệt hơn nhiều.

"Hơn nữa còn có một biện pháp có thể cho chúng ta không mất một giọt máu cũng khiến hoàng cung đại loạn." Long Nhất hắc hắc cười nói, nụ cười xem như thế nào như thế nào âm hiểm.

"Được rồi, Xú tiểu tử, ngươi còn không nói xem ta thu thập ngươi như thế nào." Tây Môn Nộ sốt ruột nói.

Thật sự là vô cùng kinh hãi, nhưng hết lần này tới lần khác Long Nhất chỉ nói một nửa khiến hắn vô cùng tò mò. Phải biết rằng có thể không mất một giọt máu cũng có thể náo loạn hoàng cung là vô cùng kinh nhân a.

"Đừng nóng vội mà, chúng ta là người làm đại sự, cần phải trầm khí a..... ách ..... con nói." Long Nhất còn muốn làm cho bọn họ nóng lòng một chút, nhưng mà vừa nhìn ba vị lão gia tử ánh mắt ăn thịt người, lập tức dương cờ trắng đầu hàng. Hắn cười híp mắt nói:"Chúng ta theo đường bí đạo tại Cẩm Thiên Ngục giam, mọi người cũng biết nơi đó chuyên giam giữ loại người nào. Nếu đưa bọn họ từ lao trong phòng phóng thích, nói cho bọn họ hữu một cái bí đạo có thể nối thẳng hoàng cung ..... hắc hắc ....."

Ba vị lão nhân cũng chấn động, lập tức lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

Bọn họ như thế nào lại không nghĩ biện pháp như vậy? Cấm Thiên Ngục giam khổng lồ dưới đất chuyên giam giữ thượng phạm nhân cùng hung cực ác. Bị giam ở chỗ này cũng có bản lĩnh kinh nhân, trong đó không ít cao thủ hàng đầu. Nếu là thả bọn họ, đồng thời nói cho bọn họ có đường thông hướng hoàng cung. Bọn phạm nhân một bụng hỏa mà vô phương phát tiết tất sẽ không để ý tất cả mà nhằm phía hoàng cung. Huống hồ như vậy nói còn có một đường sinh cơ, mà nếu ở lại Cấm Thiên Ngục giam cả ngày không thấy mặt trời quả nhiên là sống không bằng chết.

"Hào, Xú tiểu tử ngươi thật âm hiểm. So với cha ngươi còn âm hiểm xảo trá hơn vài phần." Đông Phương Khải Minh ha ha cười to nói.

"Ngoại công quá khen." Long Nhất mặt dày ra vẻ nghiêm nghị nói. Tây Môn Nộ chỉ dám cười nhạt hai tiếng. Ai kêu Đông Phương Khải Minh là nhạc phụ hắn.

Áp lực bên trong thư phòng nhất thời tan biến. Ba lão đầu vẻ mặt nghiêm túc cũng trở nên hòa hoãn rất nhiều. Kế sách của Long Nhất có thể nói là vô cùng độc ác. Nếu kế hoạch của hắn thành công thì phần thắng của bọn họ lớn hơn rất nhiều.

Long Nhất vừa thấy ba lão buông lỏng tâm tình cũng thấy thoải mái. Hắn còn không nói cho bọn họ hắn còn nghĩ ra biện pháp đối phó với Hắc Âm võ sĩ của Long Chiến. Nếu bọn họ biết còn không sướng phát điên lên rồi. Chỉ là đối phó như thế nào với đám Hắc Âm võ sĩ kia đến tột cùng Mộc Hàm Yên cũng không có nói, bởi vậy hắn cũng không dám nói.

"Được rồi Vũ nhi, ngươi gần đây có gặp nha đầu Khả Hinh không? Nha đầu này lâu rồi chưa đưa tin về, cũng không biết nó bây giờ thế nào rồi?" Đông Phương Khải Minh đột nhiên hỏi.

Long Nhất đột nhiên ngẩn ra, sắc mặt trở nên tái nhợt, chẳng lẽ muốn hấn nói cho Đông Phương Khải Minh Đông Phương Khả Hinh có thể đã chết? Không, hấn hoàn toàn không thể nói. Chuyện này vô cùng khẩn yếu. Vào lúc này Đông Phương Khải Minh, gia chủ của Đông Phương gia tộc, tuyệt đối không thể đã bị bất cứ thứ gì ảnh hưởng.

"Làm sao vậy? Chẳng lẽ Khả Hinh đã xảy ra chuyện?" Đông Phương Khải Minh thấy sắc mặt Long Nhất có điểm không phải, trong lòng dự cảm có điềm xấu.

Quyền đầu Long Nhất nắm chặt, ngược đầu cười khổ, nói:" Nàng không có xảy ra việc gì, chỉ là cháu đã xảy ra chuyện. lần trước gặp nàng tại Thương Nguyệt thành, nàng chết sống muốn cháu đuổi tất cả đàn bà bên người chỉ giữ một mình nàng, cháu bị phiền nhiễu muốn chết, đã thông suốt tư tưởng cho nàng. Kết quả là nàng trở về quang minh tổng hội bế quan khổ tu, nói là khi nàng đề cao thực lực rồi từng bước từng bước đưa đàn bà bên người cháu đánh cho phải tự động rời xa cháu. Mọi người nói xem chuyện này như thế nào a."

Có lẽ Long Nhất diễn xuất quá chân thật. Đông Phương Khải Minh yên tâm lớn, bởi vì hấn biết Đông Phương Khả Hinh có thể làm ra loại chuyện này.

"Người không phải đối phó với nữ tử rất giỏi sao? Sao lại để Khả Hinh như vậy?" Đông Phương Khải Minh cười mắng.

"Cái này gọi là núi cao còn có núi cao hơn. Hiền tế, nhưng mà người thu tâm rồi, đừng lạnh nhạt với Hương Vân nhà ta." Nam Cung Trường Phong cười nói.

"Cháu nói xong rồi, mọi người chậm rãi nói chuyện, cháu ra trước." Long Nhất co chân chạy biến ra ngoài, một hơi lên ra hoa viên. Trên

mặt vẻ mặt chậm rãi ngưng kết, tâm bắt đầu cảm giác trợn trợn thống khổ, biểu muội si tình kia đem đến trong long hấn vĩnh viễn đau xót và tiếc nuối.

Đột nhiên một trận khí tức ôn nhu vây quanh Long Nhất, như bàn tay tình nhân nhẹ nhàng xoa dịu tâm tị của Long Nhất.

Long Nhất trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Loại cảm giác này như thế nào quen thuộc như vậy, tựa hồ như thứ cảm giác trong gian thạch thất đại giáo đường tại Quang Minh Thành, tuy nhiên khi đó còn tưởng ảo giác.

Long Nhất vừa nhắc đầu nhìn phía bốn phía, phát hiện ngoại trừ băng tuyết và gió lạnh rớt cuộc không có bất cứ thứ gì. Xa xa có đám hộ vệ ngoài sang hoặc trong bóng tối. Nhưng cái loại cảm giác này tuyệt không đến từ bọn họ. Nhưng vừa rồi quanh hấn không có bất kì ai.....

Tánh mạng? Long Nhất thì thảo nhìn vào Huyết Sắc Khô Lâu trong long bàn tay. bên trong còn có Tiểu Ba, Hỏa Kỳ Lân, Cuồng Lô Thú, còn có Long Nhị. nếu là bọn chúng thì sao hấn không có cảm giác gì a. Bên trong oán linh cương thi ..... bị hấn thu phục.

"Chẳng lẽ là nàng ....." Long Nhất ý thức vừa động, một người, cái một số gần như trong suốt thiên hạ xuất hiện tại hấn trước mặt.

Chương 541: Mật lệnh

Dịch: ALìn

Biên: ♂ ♥ ♀

4vn - /

[spoiler] Một bóng ảnh trong suốt như ngọc hình thành một linh thân thể ngày càng rõ, trong khoảng thời gian này gặp nàng và thu vào Hắc Âm thứ nguyên không gương mặt hồng nhuận của nàng phai nhạt đi nhiều, mơ hồ, nhưng lại rõ ràng hơn rất nhiều.

"Như Ngọc, vừa rồi là người đang an ủi ta sao?"

Long Nhất vươn tay hướng đến gương mặt tươi cười trong suốt của Như Ngọc.

Trong trạng thái âm linh, Như Ngọc dù mất đi trí nhớ, nhưng nàng đối với Long Nhất có một loại bản năng cảm nhận sự thân thiết vô cùng, cảm nhận Long Nhất tựa hồ vui mừng, mặc cho hấn vồ về tiểu nhan của mình, hiển hiện một bộ dáng vô cùng hưởng thụ.

Long Nhất dùng tinh thần lực cùng Như Ngọc làm một ít trao đổi đơn giản, sau đó thu nàng vào Hắc Âm thứ nguyên không gian, hấn biết loại cảm giác ấm áp cùng hơi thở này không phải từ nàng, không nàng thì là ai đây? Long Nhất vô cùng thắc mắc nhưng cũng không lí giải được.

Ngay lúc này, Long Nhất cảm giác được có người đến gần, ngẩng đầu liền thấy sương mù tiêu tán, hai nha đầu đang mừng rỡ đi về hướng mình.

"Thiếu chủ, người đã trở về?" Hai nha đầu chạy vội tới trước mặt Long Nhất, vẻ mặt nhìn hắn vô cùng kích động.

Long Nhất cười trừ vỗ vỗ đầu các nàng, cảm ứng một chút việc các nàng bố trí ma pháp trận trong ý thức hải, phát hiện cũng không có gì dị thường, trong lòng thầm thở dài.

Theo suy đoán của hắn, quân sư đã cắm ở bên người hắn hai nha đầu này thì sẽ lập tức phát sinh tác dụng. Giờ hắn hy vọng việc bố trí ma pháp trận trong ý thức hải của các nàng có khả năng ngăn trở huyết linh vào cơ thể.

"Thiếu chủ không về phòng sao? phu nhân nhớ người sắp bệnh rồi." Tuyết Sương kéo ống tay áo Long Nhất nói. Mỗi ngày các nàng luôn ở cùng Nam Cung Hương Vân, cảm tình ngày càng gia tăng.

"Vậy về nào. " Long Nhất nhớ tới dung nhan Nam Cung Hương Vân liền nở nụ cười, không còn tâm tư tìm kiếm khí tức vừa rồi.

Về lại phòng mình bây giờ là thông minh nhất. Long vừa thấy Nam Cung Hương Vân cùng Mộ Dung Thục Ngọc tại đình nội đang uống trà ngắm tuyết, vô cùng thoải mái.

"Phu Quân." Nam Cung Hương Vân thấy Long Nhất vừa tiến đến vội vàng đứng lên đón.

Mỹ mâu một mảnh tình ý nồng đậm.

Vốn nàng cùng Long Nhất chia cách đã hai năm, mỗi ngày chỉ có thể ôm lấy mối cùng tư mà ngủ, thật khiến ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Thật vất vả mới gặp lại không được mấy ngày thì Long Nhất lại đi Quang Minh Thành. Bao nhiêu chuyện dồn dập lại thì dù thân thể có luyện tập võ thuật từ nhỏ cũng phải sinh bệnh, chứ đừng nói là nữ tử bình thường như nàng.

Bất quá khi Mộ Dung Thục Ngọc đến mang theo tin tức Long Nhất, từ người tiều tụy nằm bệt trên giường như Nam Cung Hương Vân lập tức phục hồi tinh thần. Cũng không nhìn ra dáng tiều tụy vì cùng tư nữa. Đó có lẽ là năng lực của tình yêu.

"Hương vân. Nàng gầy rồi, có phải không chịu ăn uống gì phải không." Long Nhất sờ sờ gương mặt Nam Cung Hương Vân nhíu mày hỏi.

Nam Cung Hương Vân u oán nhìn Long Nhất đáp: "Chàng không ở bên cạnh, nhân gia ăn ngon được sao." Long Nhất ngẩn ra, trong mắt hiện lên vẻ áy náy. Nói đến Nam Cung Hương Vân làm hắn nhớ, hai người ở chung cũng không được bao lâu.

Mộ Dung Thục Ngọc thấy hai người ánh mắt giao nhau, tình ý vô hạn thì trong lòng hơi không vui. Nhưng...đây là thê tử của người ta mà.

Mà nàng cái gì cũng không phải.

Đương nhiên đây cũng chỉ là phản ứng bản năng của một người phụ nữ mà thôi. Nếu cứ ghen với mỗi người đàn bà bên mình Long Nhất, nàng sợ rằng bị hũ giấm của chính mình dìm cho chết.

Nàng nhìn không nổi kiểu tình chàng ý thiếp nồng nặc đó nữa nên theo chân hai nha đầu vào phòng.

Nam Cung Hương Vân kiều nhược ý ôi trong lòng ngực Long Nhất. Tay ve vuốt lồng ngực hẳn cảm thụ hơi thở nam từ quen thuộc.

"Phu quân.Chúng ta sinh con đi. " Nam Cung Hương Vân ôm chặt Long Nhất.

Long Nhất vỗ về mái tóc Nam Cung Hương Vân. Yêu cầu này đối với một người con gái mà nói ra thì cũng không có gì để nói nữa. Rất hợp lý, đàn bà của hẳn cũng chỉ chính thức có mình Nam Cung Hương Vân. Đưa ra yêu cầu này là không hề quá.

"Chúng ta chọn ngày đi. Ngay khi đế quốc yên chúng ta lập tức sẽ sinh con, được không?"

"Một đứa à, nàng muốn sanh mười, hay tám cũng không có vấn đề gì." Long Nhất cười đáp.

"Ân, ta muốn sanh mấy đứa nam hài vì Tây Môn gia tộc khai chi tán nghiệp. " Nam Cung Hương Vân nhẹ giọng đáp ứng, khóe miệng hiện lên một tia mỉm cười mê người. Tựa hồ đang ảo tưởng bên người mình vòng quanh một đám tiểu quý.

"Nam hài có cái gì tốt.Quậy phá muốn chết, vẫn là sanh mấy cô nương thì còn tạm được. Không phải nói nữ nhi là giống mẹ nó xinh đẹp sao?" Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Phu quân muốn thế nào thì như vậy đi. Ở bên ngoài hình như đen đi rồi này." Nam Cung Hương Vân bất an vuốt ve lồng ngực Long Nhất, ngực nàng cũng nhấp nhô, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Tư niệm đã biến tình hỏa cuồng nhiệt rồi.

"Hình như cũng đen đi nhiều. Có đói bụng không, chúng ta ăn cơm

ha." Long Nhất nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ đang bắt đầu tối dần.

Không hiểu phong tình!

Nam Cung Hương Vân tức giận, không biết Long Nhất đang cố ý chế nhạo nàng, ngọc thủ nhắm bên hông hấn hấn nhéo một phát, không thèm đợi Long Nhất nữa, nàng liền cường hãn ôm hấn hôn khắp nơi. Đúng là cùng như mưa phong bão táp, thời đại nghịch chuyển rồi sao, lần này tới phiên Long Nhất bị đàn bà của mình đè ra.

Tiếng xé vải vang lên, quần áo bay tán loạn. Lát sau bạch y trên người Long Nhất đã biến thành mảnh nhỏ, vậy có thể thấy Nam Cung Hương Vân trên giường quả thật có phong phạm của nữ hoàng AV.

Nam Cung Hương Vân cắn đôi môi đỏ mọng, mũi nhăn sượng, tay nắm xiêm y trên người trút ra, lộ ra một thân thể trắng trẻo kinh tâm động phách. Sau đó nàng ngồi ở trên mình Long Nhất, điều chỉnh tiểu Long Nhất chính xác vị trí rồi ngồi xuống. Một tiếng kiều ngâm vang lên. Nam Cung Hương Vân bắt đầu nhịp phập phồng, đôi vú nảy lên không ngừng. Đôi ngọc thủ nhún nhảy trước mặt Long Nhất cộng với tiếng rên rỉ dồn dập làm hấn tê cứng cả người.

Có lẽ do tình hỏa tích góp lâu rồi nay được dịp trào dâng, Nam Cung Hương Vân có vẻ đặc biệt mãnh cảm, chẳng mấy chốc kêu lên thảm thiết, cả người giật giật rồi đổ xuống ngực Long Nhất trong tình trạng thành không nhà trống đã được lấp đầy.

"Phu ..... phu quân, ta không được nữa rồi, đổi người. " Nam Cung Hương Vân da thịt lộ ra tầng tầng phấn hồng sáng bóng, lộng lẫy, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

"Ai bảo nàng cậy mạnh làm gì, xem phu quân giáo huấn ngươi."
Long Nhất hắc hắc cười, đối với thỉnh cầu của Nam Cung Hương Vân tự nhiên lập tức đáp ứng. Lập tức xoay người nàng lại, vẫn giữ tiểu Long Nhất bên trong người nàng, để nàng nằm ngửa trên người hắn rồi bắt đầu trận chiến.

Âm thanh rên rỉ trong phòng lại vang lên, xuân ý còn nồng nặc hơn so với lúc đầu, mà tiếng động còn mạnh mẽ hơn trước.

Trong Quang minh thành, Ngân kiếm cùng Ti Bích, Lệ Thanh, Phong Linh, Lưu Ly, Ngũ Phượng còn có Nhứ tử muội ngồi trong hoa phòng của Phượng Hoàng lữ điếm, trong tay hắn cầm một ống trúc, vẻ mặt nghiêm túc.

Hôm nay Quang Minh thành đã khôi phục phần hoa náo nhiệt như xưa, sự kiện đổ máu lần trước cũng không ai nhắc lại nữa, mà Phượng Hoàng gia tộc trải qua một lần đại thanh tẩy lại lần nữa xuất hiện sinh cơ.

"Mật tín của Thiếu chủ vừa nhận, các ngươi xem đi." Ngân kiếm nói xong mở ống trúc, bên trong buộc chỉ màu trắng ý là dành cho Ti Bích.

Long Nhất khiến cho Lệ Thanh và mọi người lập tức rời đi Quang minh thành, chỉ cần một khi bọn họ rời đi, thì thế lực trong bóng tối ẩn tại Quang minh thành nhất định không đợi nữa mà sẽ hành động, cướp lấy quyền khống chế Quang minh thành, bởi vì quân sư đã an bài người thì chắc đã nhận được tin, tất sẽ dùng hết thảy biện pháp ngăn trở liên quân Lương quốc hồi sư.

Đương nhiên ý tứ Long Nhất cũng không phải kêu bọn họ thật sự triệt thoái, chỉ là dẫn xà xuất động, làm cho địch nhân trong tối hiện hình, một lưới bắt hết. Bằng vào Lệ Thanh cùng chúng nữ hiệp trợ

thành chủ phủ, chắc không thể xảy ra biến.

Mà khi Ngân kiểm nhận được thư mật của Long Nhất không bao lâu, Bắc Đường Vũ cũng nhận mật tín cấp tốc của Long Nhất.

Lúc này đã khuya, Bắc Đường Vũ nhìn bút tích mạnh mẽ trên chỉ điều, mặt lạnh như băng dần dần nhu hòa, cất một tiếng than nhẹ.

Đấu khí vận lên, chỉ điều trong tay Bắc Đường Vũ biến thành bột phấn, gương mặt nhu hòa lại lần nữa trở nên lạnh như băng. Nàng lãnh thanh quát: "ngươi đâu. " Hai người thân binh đứng ngoài trướng bỗng lập tức vọt tiến, khom người nói: "Tướng quân. "

"Truyền lệnh xuống, tất cả tướng sĩ lập tức chỉnh trang xuất phát, mục tiêu Hoàn Đoạn Sơn Mạch." Bắc Đường Vũ giọng lạnh lùng.

"Vâng, tướng quân. "

Hai gã thân binh thoáng sợ run lập tức lao ra quân trướng, mặc dù trong lòng thấy kỳ quái tại sao đang trên đường phản sư hồi triều đột nhiên chuyển hướng, nhưng thiên chức quân nhân, chính là chấp hành mệnh, ra lệnh.

Rất nhanh, theo lệnh truyền đến việc chỉnh trang tập hợp vang vọng khắp quân doanh, tướng sĩ trong lúc ngủ mơ như bị đá vào mông, nhảy dựng lên, dùng tốc độ nhanh nhất xoay người bắt đầu tập hợp.

Trên chiến trường chém giết mà sinh tồn mà tôi luyện, những binh sĩ này là mãnh binh, là niềm tự hào của Cuồng Long đế quốc. Dù là lão binh, đặc biệt là Thiên Long doanh, đã thành truyền kỳ của quân đội đại lục. Luận về khởi binh tác chiến hay tiểu hình, đoàn kết phối hợp tác chiến, Thương Lan đại lục không có quân đội nào có thể vượt qua bọn họ. Mà bọn họ dưới tác dụng của việc gần đây tiến hành tập

kích trong đêm thành công, nhiều địch, càng khiến bọn họ càng xuất thần nhập hóa, so sánh giết giặc thì bọn họ có số lượng so với binh doanh khác nhiều hơn mười lần, đây là một tỉ lệ cực kỳ kinh khủng.

Toàn thể đại quân tập hợp ngay khi Bắc Đường Vũ phi thân dẫm nát một mặt trống trận thật to, hướng chúng tướng sĩ đơn giản nói rõ, rằng nguyên nhân là tiến quân vào Hoành Đoạn sơn mạch.

Toàn thể tướng sĩ nghe nói Thú nhân điều đại quân đánh vào biên cảnh Cuồng Long đế quốc thì tất cả cũng tức giận hống lên, hùng hổ muốn xông vào ổ của Thú Nhân tộc.

Chiêu bãi minh này chính là Long Nhất sử dụng chiêu "vây nguy cứu triệu" (đọc 36 kế thì thấy kế này), bất quá ý hấn không chỉ có như vậy. Thú Nhân tộc ba mươi vạn đại quân tới biên cảnh Cuồng Long đế quốc, vây trong Hoành Đoạn sơn mạch Thú Nhân tộc cũng không lưu lại bao nhiêu tinh binh Thú Nhân. Hấn muốn nhất cử là khống chế Thú Nhân tộc, đem Mông tộc đá xuống ngựa, đưa Hồ Tộc thượng vị, chỉ có như vậy mới có thể bảo trì thế cục Thương Lan đại lục trường kỳ ổn định.

Chương 542: Gặp lại Thước Đế Nhân

"Bệ hạ, tin tốt, tin tốt a."

Một gã tâm phúc của Long Chiến hưng phấn chạy vào đại điện, Long Chiến đang trầm tư bưng tỉnh lại đây.

"Tin tốt gì? Nếu không hợp ý ta thì chém người thế vào." Long Chiến không hờn giận nói.

"Đây là mật tín của Hắc Ám giáo hoàng truyền cho bệ hạ, thỉnh bệ hạ xem." Tâm phúc của hắn móc ra ma pháp tín thư cung kính đưa qua.

Long Chiến mở ra nhìn qua một lần, ánh mắt từ lạnh nhạt biến thành kinh ngạc, từ kinh ngạc biến thành vui mừng lẫn sợ hãi, hắn ngửa mặt lên trời cuồn tiếu hai tiếng, vỗ vai tên tâm phúc nói: "Hảo, lần này ghi nhận công lao của người, có sự ủng hộ của Hắc Ám giáo hội, không tin Tây Môn gia tộc không chết."

Cũng khó trách Long Chiến hưng phấn như vậy. Hắc Ám giáo hội tuy nói là vẫn ẩn trong bóng tối, nhưng dù sao đã cùng Quang Minh giáo hội chống đối nhiều năm như vậy thì thực lực của tổ chức Hắc Ám đó căn bản không cần nhiều lời. Có bọn họ ủng hộ, phần thắng nhất định lớn hơn nhiều.

"Được rồi, Tây Môn gia tộc gần đây có hành động dị thường gì không?" Long Chiến hỏi.

"Hồi bệ hạ, Tây Môn gia tộc cũng không có động thái gì lạ."

Long Chiến chau mày, có phải là an tĩnh quá không, theo lý mà nói lúc này đại quân Thú Nhân tộc đã tiến vào bờ tây biên cảnh Cường Long đế quốc rồi. Với mạng tình báo của mình, Tây Môn gia tộc hẳn là đã biết. Sao lại không có một chút động tĩnh nào chứ? Long Chiến không hiểu, cảm thấy có hơi bất an. Nhưng hẳn nhanh chóng gạt đi. Bất luận Tây Môn gia tộc làm gì, bọn họ cũng chết chắc rồi.

Lúc này Long Nhất lại đang nằm trong mật thất ôm Mộc Hàm Yên trên giường nói tình thoại. Tất nhiên không thiếu chuyện sờ sờ mó mó khiến Mộc đại tiểu thư động tình như sóng triều không thể tự kiềm chế, liền muốn cùng Long Nhất tái chiến. Nhưng coi bộ tiểu Long Nhất chưa phục hồi, thực là muốn mà không được, làm cho nàng hận muốn cắn cho đứt cái thứ đang iu xiu đó cho hả giận. (Ặc Ặc, hung hãn vừa thôi chứ... nhưng ta lại thích)

"Không cho quậy ta nữa, đáng ghét."

Mộc Hàm Yên đẩy Long Nhất ra, mặt hồng nhuận, tinh thần đã bị tổn thương chưa hồi phục khiến nàng đặc biệt dễ động tình.

Long Nhất chuyển mình vơ lấy áo khoác phủ lên, cười nói: "Vây không đùa nữa, việc kinh doanh đang chờ nàng kia, nên nhớ là thân thể nàng đang hư nhược, cẩn thận không lại làm thương tổn thân thể đó."

Mộc Hàm Yên cắn răng trừng Long Nhất. Ai chẳng biết tông hấn chi muốn mình chậm phục hồi để làm nô lệ tình dục cho hấn chứ.

"Chỉ nói hư nói vượn, nhanh lên mặc quần áo vào, không lẽ có người thấy thì lỗ vốn bây giờ." Long Nhất cười trừ xốc áo ngủ bằng

gấm của nàng lên, lộ thân hình tuyệt mỹ cùng những đường cong kinh tâm động phách, không hổ là một vóc dáng mỹ hoặc chúng sanh.

"Không mặc, trừ phi chàng giúp ta." Mộc Hàm Yên liếc liếc hắn, vươn hai tay ra. Nhõng nhẽo như một tiểu cô nương, kiểu phong tình này lại làm cho Long Nhất nước miếng cái ực.

Long Nhất cũng rất vui vẻ. Hắn không chỉ có cởi quần áo đàn bà, mà mặc quần áo giúp các nàng cũng là không phải kém. Nhìn thân thể xích lỏa mềm mại thuộc về mình bị kiện kiện quần áo chậm rãi che đi. Cũng là một loại hưởng thụ không tẻ.

"Vũ, có phải chuẩn bị động thủ rồi không?" Sau khi mặc quần áo, Mộc Hàm Yên nhẹ giọng hỏi.

"Ân. Mong là không có phiền toái gì nữa." Long Nhất gật đầu nói.

"Người mở rộng động khẩu phía trên mật thất kia cái để làm chi?" Mộc Hàm Yên nghi hoặc hỏi đạo.

"Cái này. bí mật. Đến lúc đó người sẽ biết." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Cái gì bí mật thôi. Người rõ ràng chính là không tin ta, hừ." Mộc Hàm Yên buồn bã nhìn Long Nhất nói.

Long Nhất nhún nhún vai, có một số việc hắn tất nhu dựa theo quy củ, chính xác là Mộc Hàm Yên vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng. Dù sao lai lịch của nàng vẫn còn là điều thần bí.

Bỗng chốc khoảng không gian giữa hai người trở nên ngưng trọng, ai cũng không mở miệng.

"Vũ, xin lỗi. Ta. ta biết ngươi không tin nhiệm ta. Ta cũng không có tư cách cho ngươi tin nhiệm. Bất quá ngươi yên tâm, quân sư trong tay Hắc Âm võ sĩ ta sẽ giúp ngươi giải quyết." Mộc Hàm Yên ngồi ở mép giường, ánh mắt cô đơn nói.

"Hàm Yên."

Long Nhất không nói nên lời. Mộc Hàm Yên ở trong lòng hấn nắm giữ một cái vị trí thập phần trọng yếu. Nhưng hấn cùng nàng cũng không rõ ràng, giữa hai người vẫn còn một khoảng cách vô hình chưa được phá giải.

"Không nên nói, ta hy vọng cả đời cũng không phải nghe. Ta bây giờ mệt mỏi rồi, cứ để cho ta ngây ngốc một mình đi." Mộc Hàm Yên quay đầu thản nhiên nói.

Long Nhất than khẽ, thân hình bỗng nhiên biến mất khỏi mật thất, không phát hiện Mộc Hàm Yên lặng lẽ quay đầu, mỹ mâu rớt xuống hai giọt lệ, ẩn chứa loại tình cảm vô cùng phức tạp.

Vừa ra khỏi mật thất, tâm tình hơi phiền muộn, Long Nhất chợt thấy trong lòng chấn động, hấn nghi hoặc móc ra truyền tin châu mà Thần Long công chúa Thước Đế Nhân lúc trước cho hấn.

Tinh thần lực Long Nhất vận hành, một truyền tống ma pháp trận bỗng nhiên xuất hiện trong Cấm Thiên Ngục, chỉ thấy kim quang chợt lóe lên, Cách Lỗ Tây Á ôm lấy một thân ảnh trên tay chặt vật từ Truyện Tống Trận xuất hiện, nhưng ngay khi truyền tống ma pháp trận biến mất, có thêm sự xuất hiện của Ma Long nhất tộc trưởng lão Bì Ai Nhân.

"Chuyện gì xảy ra?"

Long Nhất quan sát gương mặt Thước Đế Nhân, trầm giọng hỏi. Thước Đế Nhân như thế nào cũng là bằng hữu hấn, hấn tuyệt không tha ai dám khi dễ bọn họ.

"Cái lão gia hoả này muốn giết chúng ta, ngươi mau cứu tỳ tỳ ta. Ngươi muốn ta làm gì cũng được."

Cách Lỗ Tây Á ôm Thước Đế Nhân đang bất tỉnh, nước mắt cuồn cuộn chảy ra, cừu hận trong ánh mắt nhìn chăm chăm Bì Ai Nhân trưởng lão đang được bao phủ bởi tầng tầng hắc vụ.

Long Nhất ngồi xổm xuống dụng tinh thần lực như thác lũ thâm nhập vào trong cơ thể Thước Đế Nhân, phát hiện nàng mặc dù suy yếu, nhưng không nguy hiểm tánh mạng, Long tộc thể phách quả nhiên là cường hãn phi thường.

"Bì Ai Nhân trưởng lão, nói như thế nào ngươi cũng là trưởng bối, cũng có thể hướng tiểu bối đang bị thương nặng mà xuống tay à." Long Nhất trào phúng hỏi, đối với người này một tia hảo cảm duy nhất cũng biến mất không còn.

Bì Ai Nhân hừ lạnh một tiếng, nói: "Chuyện Long Tộc chúng ta ngươi là người ngoài tốt nhất không nên nhúng tay vào, nếu không. hừ."

"Ngươi uy hiếp ta?" Long Nhất cười sáng lạn, mắt lại bắn ra cái nhìn nguy hiểm, sát khí bắn ra làm cho người ta sợ hãi, không khí xung quanh trong phút chốc bị cô đặc lại, uy áp khổng lồ như thủy triều hướng về phía Bì Ai Nhân.

Bì Ai Nhân giật thót, cảm thấy khí tức trầm trọng áp chặt lên ngực, từ sâu trong tâm can xuất hiện một loại khả năng không tưởng.

"Đừng tưởng rằng ngươi già rồi thì muốn làm gì thì làm, chỉ là một

cái Ma Long nhất tộc trưởng lão ta còn không để trong mắt, muốn giết ngươi hả, dễ thôi." Long Nhất lạnh lùng nói, thanh âm lạnh lùng không chút cảm tình. Trên người lưu chuyển luồng thất thái quang mang, giống như đang nhìn một con kiến bình thường.

Ánh mắt Bì Ai Nhân trưởng lão vô cùng kinh ngạc, Long Nhất biểu hiện ra thực lực cường đại ngoài ý liệu của hắn, tựa hồ còn mạnh hơn mình vài phần, nhưng hắn nói dễ dàng có thể giết mình thì không tin được.

"Không tin à, vậy giờ sẽ tin." Long Nhất biết ý nghĩ của Bì Ai Nhân, ý niệm vừa động, Long Nhị, tiểu tam, Hỏa Kỳ Lân, Cuồng Lôi Thú xé không gian xuất hiện trước mặt, mang theo khí thế cường đại cuộn cuộn vây quanh Bì Ai Nhân.

Thấy nhiều thần thú như thế, Bì Ai Nhân khí thế bị ép lại vào trong, thở dài một tiếng không chống cự nữa. Chính xác, Long Nhất có thể dễ dàng giết chết mình.

"Ngươi muốn thế nào?" Bì Ai Nhân hỏi.

"Giết hắn, ngươi muốn ta làm gì cũng được." Cách Lỗ Tây Á cừu hận hét lớn.

"Ngươi câm miệng, nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện." Long Nhất lạnh lẽo nhìn Cách Lỗ Tây Á.

Cách Lỗ Tây Á trong lòng run lên, ngậm miệng lại, chỉ là cặp Long nhãn lại cừu hận nhìn chằm chằm Bì Ai Nhân như trước.

"Bì Ai Nhân trưởng lão, ngươi nói ta không có tư cách nhúng tay vào chuyện Long Tộc à, ngươi đừng quên Liễu Như tỷ muội cùng ta có quan hệ gì. Nữ nhi là nữ nhi của ta, mà nàng cũng có năng lực thôn

phệ long thể, hơn nữa ta cùng với Sa Mạn Thủy Tinh quan hệ cũng không tệ." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Vừa nghe đến thôn phệ long thể, Bì Ai Nhân thân thể cứng đờ, thôn phệ long thể ngoại trừ Nữ nhi trước nay trong long tộc chỉ xuất hiện có hai lần. Hai tổ tiên trước không một ai không phải là vương giả thống lĩnh Long tộc, dẫn dắt Long tộc hướng đến thời kì huy hoàng. Bởi vậy Long tộc có truyền một quy định bất thành văn, một khi Long tộc xuất hiện thôn phệ long thể, nhất định sẽ là thống lĩnh Long tộc.

"Thần Long nhất tộc và Ma Long nhất tộc vốn là đồng căn, vì sao vừa thấy mặt liền đánh người chết ta sống chứ? Bây giờ xin mời Bì Ai Nhân và Thước Đế Nhân công chúa hoà giải đi, chúng ta hảo hảo nói chuyện." Long Nhất thu lại khí thế cường đại, vẻ mặt vô hại tươi cười.

Bì Ai Nhân ánh mắt hơi không cam lòng, bảo hấn buông tha cừu nhân, hấn thật sự khó có thể quyết định.

"Oan gia nên giải không nên kết, các người Thần Long nhất tộc cùng Ma Long nhất tộc vốn vì tín ngưỡng phân biệt mà Long tộc đã rơi xuống ngàn trượng. Chẳng lẽ người muốn Long tộc vẫn như vậy đi xuống hay sao, ta nghĩ Nữ nhi xuất hiện hấn là sẽ cho Long tộc các người một cơ hội." Long Nhất vô cùng tự mãn cười nói.

Bì Ai Nhân khoát khoát tay, nói: "Người không cần nói nữa, ta sẽ cứu nàng." Nói hấn xong liền xuyên qua Long Nhất hướng đến tỷ đệ Thước Đế Nhân.

"Ai muốn hấn cứu, ta không tin hấn, ai biết hấn có cứu tỷ tỷ hay hạ độc thủ." Cách Lỗ Tây Á lạnh lùng nói.

"Ta tin tưởng hấn, mọi chuyện ta chịu trách nhiệm. Đấu đá cũng

không phải lúc này. Tỷ tỷ người bị thương quá nặng rồi, còn không cứu sẽ nguy hiểm tánh mạng, người hy vọng thấy chuyện xảy ra vậy sao" Long Nhất trừng mắt liếc Cách Lỗ Tây Á, vươn tay nắm lấy cổ hần như xách con gà bình thường đem hần sút văng qua một bên.

Chương 543: Nguy cơ của Thủy Nhược Nhan

Trong lúc Bì Ai Nhân chữa thương cho Thước Đế Nhân, Long Nhất liền mang theo Cách Lỗ Tây Á đi ra khỏi lao phòng.

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao vô duyên vô cớ chạy đến Thương Lan đại lục?" Long Nhất vừa hỏi đạo.

"Bởi vì chúng ta phát hiện Ma Long nhất tộc không tuân thủ hiệp ước tiến vào Thương Lan đại lục, phụ hoàng sợ bọn họ có mưu đồ, liền phái chúng ta đến xem rõ ràng."

Cách Lỗ Tây Á vẫn mang tâm lý sợ Long Nhất, lúc đầu tại trên biển bị Long Nhất đánh cho tơi bời. Bây giờ lại phát hiện thực lực Long Nhất còn cao hơn trưởng lão nọ của Ma Long nhất tộc, đâu còn dám làm càn. Lúc này tâm lý hấn đã bắt đầu hoài nghi lúc trước tỷ tỷ Thước Đế Nhân nói đã cho Long Nhất một trận như tử.

Long Nhất gật đầu, nghĩ đến hai nha đầu Sa Mạn cùng Thủy Tinh lên đi ra ngoài chơi bị Thần Long nhất tộc phát hiện, liền cùng Thước Đế Nhân tỷ đệ phái ra đến xem bọn họ làm cái gì.

Nghĩ đến Ma Long nhất tộc cùng Thần Long nhất tộc nước lửa bất dung. gặp mặt tự nhiên đánh nhau. Thước Đế Nhân cùng Sa Mạn lưỡng bại câu thương, Sa Mạn được Liễu Nhứ chữa thương. Còn Thước Đế Nhân tỷ đệ lại bị Bì Ai Nhân trưởng lão phát hiện, vốn là bị thương không nhẹ, Thước Đế Nhân làm sao là đối thủ hấn đây?

"Tiểu tử, bên này, có một số việc muốn hỏi hỏi ngươi." Long Nhất máy động nhiên cười thần bí, ôm bả vai Cách Lỗ Tây Á đi đến một góc khuất.

"Ngươi. Ngươi muốn làm gì? Ta không có hứng thú với nam nhân." Cách Lỗ Tây Á nhìn ánh mắt tà ác của Long Nhất, trong lòng run lên, hoảng sợ nói.

Long Nhất trợn mắt, hung hăng nói: "Còn nói hươu nói vượn ta cắt của quý của ngươi."

Cách Lỗ Tây Á đánh rùng mình một cái, vội vàng lấy tay bảo vệ hạ thể.

Nỡm ợ. Hấn dù sao cũng hùng phong vạn trượng, Thần Long nhất tộc đệ nhị Phách Vương Long, thà chết chứ không được để mất tuệ căn của nam nhân (ngọn nguồn của mọi tội ác, hổ hổ).

"Ngươi thành thật nói cho ta biết, ấn tín mở cửa cấm địa Thần Long nhất tộc đã lấy được chưa?" Long Nhất thấp giọng hỏi.

Cách Lỗ Tây Á thay tiểu huynh đệ thở dài một hơi, nghe vậy nhìn vào mắt Long Nhất, nói: "Bảy khối trường lão ấn đã tới tay, bất quá Long Vương ấn của phụ hoàng rất khó ra tay, ta xem chừng phụ thân đã bắt đầu hoài nghi chúng ta rồi."

"Chỉ còn một khối Long Vương ấn? Được rồi, việc này để chúng ta nghĩ lại biện pháp." Long Nhất rất hài lòng, cười mỉa hoặc, vỗ vỗ bả vai Cách Lỗ Tây Á.

Long Nhất mang theo Cách Lỗ Tây Á trở về Tây Môn phủ, vừa đến sân đã thấy Nam Cung Hương Vân sốt ruột chờ hấn. Vừa thấy hấn

liền lộ ra thần sắc lo lắng đi đến. "Phu quân, chàng vừa mới về? Gia chủ tìm người hảo vài lần."

"Nam Cung Hương Vân nói phu quân biết chuyện gì không?" Long Nhất cau mày hỏi.

"Cụ thể không quá rõ ràng. Bất quá trong nhà tới một vị khách nhân, nhìn gia chủ đối với nàng rất tôn kính, không biết liên quan thế nào." Nam Cung Hương Vân nói.

Khách nhân? Hơn nữa cha rất tôn kính. Là ai chứ? Long Nhất không suy nghĩ nhiều, dặn dò Nam Cung Hương Vân cùng Cách Lỗ Tây Á một chút, liền lập tức đi đến thư phòng Tây Môn Nộ.

Đi vào thư phòng, Long Nhất phát hiện Tây Môn Nộ cùng Đông Phương Uyển ngồi ở sa phát thượng nói chuyện, mà bí thất bên trong thư phòng, nơi để thi thể gia gia hẳn đang mở.

"Con ra mắt phụ thân, mẫu thân." Long Nhất cung kính.

"Vũ nhi, người vào xem sao."

Tây Môn Nộ khoát khoát tay nói với Long Nhất.

Long Nhất gật đầu. Xoay người tiến vào mật thất.

Chỉ thấy một thân ảnh màu tím đang ngồi bên giường gia gia đang si ngốc nhìn gia gia hẳn trong trạng thái giả chết, bàn tay ôn nhu vuốt ve những lọn tóc trắng như tuyết, ánh mắt mang tràn đầy hoài niệm cùng thương cảm.

Long Nhất vừa vào thư phòng liền đoán được là người hẳn phải đi đón Âu Đại Mục đã về nên cũng không giật mình.

Lúc này thấy nàng đắm chìm trong tư tụy nên cũng không quấy nhiễu nàng mà lẳng lặng đứng một bên đợi.

Nhìn ánh mắt Âu Đại Mục gia gia tình ý rất sâu a. Chỉ bất quá không biết tại sao không đến với nhau. Là bởi vì không chịu được gia gia đa tình sao?

Một lúc lâu, Âu Đại Mục thủy xoay người. Dung nhan vẫn thanh lệ như cũ. chỉ bất quá đuôi mắt đã xuất hiện vài nếp nhăn. Xem ra thật sự là thời gian không buông tha bất kì ai a. Lần trước tại Thước Á Thánh ma học viện thì vẫn không có thấy.

"Âu đại mục, lâu rồi không gặp." Long Nhất cười ân cần thăm hỏi. Trước mặt nàng cũng không dám làm càn.

Ánh mắt Âu Đại Mục đánh giá Long Nhất một lúc, gật đầu nói: "cảnh giới của Ngươi lại tăng lên. Bây giờ ta đã không nhìn thấu ngươi."

Long Nhất nhún nhún vai, đi tới trước mặt gia gia vẫn không vẫn không nhúc nhích, nhẹ giọng nói:"Gia gia của ta có phải dùng Băng Cung bí pháp tiến vào trạng thái giả chết?"

"Đúng vậy, bí pháp này là năm đó ta dạy hẳn, nhoáng cái đã hơn mười năm rồi." Âu Đại Mục nhẹ giọng thờ dài, tựa hồ đối với đoạn tình duyên này khó có thể quên.

"Vậy ngươi có biện pháp cứu gia gia ta?" Long Nhất hỏi.

"Biện pháp thì có, bất quá phải mất thời gian một tháng." Âu Đại Mục nói.

Long Nhất thờ dài một hơi, mỉm cười nói: "Vậy được rồi, không phải

chỉ một tháng thôi sao. Chỉ cần gia gia có thể tỉnh là được."

"Ngồi xuống nói chuyện đi." Âu Đại Mụ nhìn Long Nhất ánh mắt nhu hòa hơn trước rất nhiều.

Long Nhất lại ngồi bên giường, ngửi hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ trên người Âu Đại Mụ, không hiểu sao cảm giác nhẹ nhõm đi nhiều.

Âu Đại Mụ giơ tay xoa xoa mấy lọn tóc trên trán Long Nhất, động tác nhẹ nhàng tự nhiên như trưởng bối sủng ái tiểu nhi tử, hỏi: "Vô Hận không có việc gì chứ."

Long Nhất vừa nghe Âu Đại Mụ đề cập tới Tây Môn vô hận, trong lòng cười khổ, đem chuyện hai năm nay nàng đi theo quân đội nói lại cho Âu Đại Mụ. hắn thật sự rất muốn hỏi Âu Đại Mụ cùng Tây Môn Vô Hận rốt cuộc là quan hệ gì? Âu Đại Mụ tựa hồ nhìn ra nghi vấn của Long Nhất, than nhẹ một tiếng nói: "tới lúc ta tự nhiên sẽ nói, nhưng không phải bây giờ."

Long Nhất vừa nghe ngôn tự cũng không miễn cưỡng. Chỉ bất quá lúc này hắn đột nhiên nhớ tới bà cháu Thủy Nhược Nhan, liền hỏi tình hình các nàng.

Âu Đại Mụ ánh mắt lóe ra, chỉ là không tiếng động lắc đầu.

"Âu đại mụ, người nói cho ta biết, rốt cuộc phát sinh chuyện gì." Long Nhất vừa thấy ánh mắt Âu Đại Mụ, trong lòng căng thẳng liền vội hỏi.

Âu Đại Mụ bất đắc dĩ, cũng không muốn gạt Long Nhất, liền đem tình huống Thủy Nhược Nhan bị người khống chế, trong lúc vô ý thức sử dụng huyết chú thuật đối với Thủy Linh Lung. Mặc dù nàng cuối cùng cũng chạy tới, nhưng là Thủy Linh Lung thân thể đã bị huyết chú

thuật phá hư, vô lực hồi thiên, hiện nàng mang theo Thủy Nhược Nhan chẳng biết đi đâu.

Long Nhất vừa nghe, trong lòng chấn động. Thủy Linh Lung mang theo Thủy Nhược Nhan sẽ đi đâu? Hắc đoán tám chín phần mười sẽ mang nàng đi Hắc Âm giáo hội nhận cha.

Nghĩ tới đây, Long Nhất lần nữa đứng ngồi không yên, nhảy dựng lên phóng ra ngoài, đến ngay cả Đông Phương Uyển gọi cũng không để ý tới.

Mùa đông năm nay còn rét lạnh hơn năm ngoái, không lâu tuyết đã bay đầy trời, gió rét lạnh cắt khiến cho người đi đường bị thổi trúng, con mắt cũng không mở ra được.

Lúc này cách kinh đô Đẳng Long thành của Cuồng Long đế quốc gần trăm dặm, dưới chân núi có một thôn nhỏ. Bầu không khí yên tĩnh bao phủ nơi này, ngay cả chó sủa gà gáy cũng không nghe được một tiếng.

Trong thôn, hơn mười gian mộc thất đầy chật người mặc hắc y yên lặng ngồi trên chiếu. Đến 1 tiếng cũng không nói. Tựa hồ mấy người này với mấy xác chết cũng chẳng khác gì nhau.

Trong một gian mộc thất lớn nhất trong thôn, một đống đống lửa đang bập bùng cháy, nơi này cũng không cần phòng ốc nào khác bởi vì bên trong phòng chỉ có hai người, rõ ràng là Hắc Âm giáo hoàng cùng phu nhân hắc - Diệp Nhi.

Con mắt màu lam của Hắc Âm giáo hoàng nhìn đăm chiêu ánh hỏa quang, sắc mặt lạnh lung, không hiểu đang suy nghĩ điều gì.

"Phu quân, vẫn còn chưa tới, không bằng chàng nghỉ ngơi một chút

đi." Giáo hoàng phu nhân ôn nhu khuyên nhủ.

Hắc Ám giáo hoàng gật đầu, khoanh tròn hai chân tiến vào trạng thái minh tưởng. Đúng lúc này, ngoài cửa sổ, một bóng người loé lên rồi lập tức biến mất. Giáo hoàng phu nhân trong lòng vừa động, liếc nhìn Hắc Ám giáo hoàng đang minh tưởng, liền nhẹ nhàng đứng dậy ra khỏi mộc ốc.

"Có chuyện gì?" Giáo hoàng phu nhân cau mày nhìn chăm chăm vào một trong bốn gã gã tâm phúc trung.

"Phu nhân, thuộc hạ phát hiện tung tích bà cháu thủy hệ đại ma đạo sư Thủy Linh Lung, hai người đang đi tới hướng thôn này." Tên này tâm phúc thấp giọng nói.

Giáo hoàng phu nhân mâu trung lệ mang chột lóe, lạnh lẽo nói:
"Thiên đường trăm lối người không đi, địa ngục không cửa người lại xông vào. Vậy thì đừng trách ta lòng dạ độc ác."

"Phu nhân, chúng ta có lập tức động thủ không?" Tên tâm phúc này hỏi.

"Kêu lên Khô Cốt cùng Độc Xà, các người mang vài tên thuộc hạ tin được, theo ta đi giải quyết các nàng. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được kinh động giáo hoàng. Nếu không ta không tha cho người." Giáo hoàng phu nhân lạnh lùng nói.

Lúc này, Thủy Nhược Nhan đỡ Thủy Linh Lung chậm rãi đi trong gió tuyết. Vừa rồi Thủy Linh Lung trong lúc phi hành đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, may là Thủy Nhược Nhan kịp thời phát hiện đỡ được bà.

Lúc này khuôn mặt Thủy Linh Lung tiều tụy, tựa hồ già đi hơn mười

tuổi. Sắc mặt nàng tái nhợt, hốc mắt thâm hãm, ánh mắt vô thần, thất khiếu thỉnh thoảng lại chảy ra máu tươi, thoát nhìn tựa như một cái mộc nhân, không có phong thái bằng nửa bình thường.

"Nãi nãi, bà kiên trì nhé, chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được cha con." Thủy Nhược Nhan nức nở nói. Thân thể Thủy Linh Lung càng ngày càng yếu, cho dù nàng không biết y thuật cũng rõ ràng Thủy Linh Lung thân thể có vấn đề nghiêm trọng.

"Nhược Nhan, người yên tâm đi, nãi nãi không có việc gì." Thủy Linh Lung cố sức nở nụ cười, trong lòng thống khổ vạn lần. Vô luận như thế nào nàng cũng mong muốn được gặp lại con mình.

Bỗng nhiên, đồng tử Thủy Linh Lung đang mờ mịt bỗng co rụt lại, cảm ứng được vô vàn sát khí xung quanh.

Chương 544: Hồi hận

Linh Lung cứốc bộ bị kiềm hãm, thân thủ kéo bàn tay nhỏ bé của Thủy Nhược Nhan, trong tay đột nhiên xuất hiện lam quang mang.

Lúc này Thủy Nhược Nhan cũng đã nhận ra có điều không đúng. Bắt cứốc Thủy Linh Lung, nghiêm thần đề phòng.

Bỗng nhiên, một bóng đen chợt lóe trong không trung. mùi mấy tên mặc Hắc bào cùng vây quanh bà cháu Thủy Linh Lung. đầu lĩnh đúng là lam phát (tóc xanh) giáo hoàng phu nhân cùng ba gã tâm phúc của nàng.

"Mẫu thân." Thủy Nhược Nhan thấy giáo hoàng phu nhân không khỏi ngẩn ra, chợt reo lên, trong ngữ khí pha cả vui mừng lẫn sợ hãi. Giáo hoàng phu nhân lạnh lùng nhìn thoáng qua Thủy Nhược Nhan, sau đó cùng ánh mắt phóng đến Thủy Linh Lung, cười duyên nói: "hào bà bà, người như thế nào lại thâm hiểm thế này, người đến khiến chúng ta vô cùng hoan nghênh a."

"Tiện nhân, gọi tên bất hiếu kia đến gặp ta." Thủy Linh Lung lạnh lùng nói.

"Lão bất tử, người cho là người còn có thể gặp được hãn sao? Người nếu chạy tới chịu chết, ta hôm nay liền thành toàn cho người." Giáo hoàng phu nhân hừ lạnh một tiếng, hai tròng mắt bắn ra sát khí lạnh như băng. Thủy Nhược Nhan cũng là bất ngờ, tình cảnh gặp mặt này khác xa mùi vạn tám ngàn dặm so với tưởng tượng của

nàng. mẫu thân hiền lành của nàng tại sao lại thay đổi thành một người như vậy.

"Mẫu thân, tại sao lại như vậy? Người là mẫu thân con mà." Thủy Nhược Nhan tỉnh dậy từ trong mộng chợt hô lớn, nước mắt lưng tròng chảy thành từng giọt dài ngân trên má.

Giáo hoàng phu nhân ánh mắt phức tạp trong phút chốc, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, lạnh nhạt nói: "Không sai, ta thật sự là mẫu thân con. Nhưng là muốn trách tặc trách con rất giống nãi nãi đáng chết này. Ngay cả khí tức trên người cũng đáng ghét giống nhau cho nên con cũng đừng trách mẫu thân này ác độc."

"Không, người tại Thước Á công quốc rõ ràng không phải vậy. Không." Thủy Nhược Nhan thất hồn lạc phách lẩm bẩm nói.

"Hừ, nếu không phải muốn mượn tay người đối phó Lão bất tử này, người nghĩ rằng ta tốn nhiều tinh lực cùng thời gian cùng người vậy sao?" Giáo hoàng phu nhân cười nói, chỉ là này tiếng cười này so với này gió lạnh đang kêu gào kia còn muốn lạnh lẽo hơn.

Thủy Nhược Nhan chấn động kịch liệt, nhìn về mặt nãi nãi tái nhợt tiều tụy. Chẳng lẽ nãi nãi biến thành như vậy cũng là bởi vì nàng sao?

"Hắc hắc. Đúng rồi đấy. Lão bất tử này biến thành như vậy cũng là do người tạo thành, huyết chú thuật trên người mục đúng là người hạ." Giáo hoàng phu nhân tàn nhẫn cười khanh khách nói.

"Người nói bậy, người nói bậy, ta không làm." Thủy Nhược Nhan tâm thần bị đá kích kịch liệt, khàn giọng hét lớn.

Giáo hoàng phu nhân ánh mắt lạnh lẽo, khẽ nói: "Động thủ, ta muốn

các nàng biến mất khỏi thế giới này."

Mười mấy bóng đen hóa thành một trận hắc mang nhằm phía bà cháu Thủy Linh Lung. Hắc Âm pháp sư còn lại bắt đầu ngâm chú thi phóng ma pháp. Ma trượng Thủy Linh Lung trong tay nhất thời cử động. Một vòng màu lam nhạt phòng hộ kết giới vây quanh nàng cùng Thủy Nhược Nhan, ngăn cản hơn mười mũi kiếm Hắc Âm.

"Nhược Nhan, tỉnh táo một chút." Thủy Linh Lung lo lắng đưa cháu đang không chịu được đả kích mà ngồi khóc trên mặt tuyết.

Thủy Nhược Nhan thất hồn lạc phách thì thào tự nhủ: "không. Không. Đây đều là giả."

Bỗng nhiên, ma pháp nguyên tố trong không khí bắt đầu khởi động. Các loại Hắc Âm ma pháp hướng phòng hộ kết giới Thủy Linh Lung bay tới. Chỉ nghe vang lên một tiếng "đanh".

Phòng hộ kết giới của Thủy Linh Lung tiêu tán trong không khí, khoe miệng chảy ra một tia máu tươi, nàng đã cố gắng hết sức rồi.

Có thể đi tới nơi này đã là cố gắng tận lực. Bởi vì nàng vẫn chưa cho Thủy Nhược Nhan gặp cha ruột của nàng. Chỉ là bây giờ xem ra cái nguyện vọng này đã không thể thực hiện được nữa.

Giáo hoàng phu nhân thấy bộ dáng bà cháu Thủy Linh Lung, khoe miệng lộ ra một nụ cười. Mặc dù thâm tâm nàng có một cổ đau đớn cùng bàng hoàng không tài nào ức chế được, nhưng nàng lại tự nhủ phải quên đi.

Mười mấy bóng đen sau khi phá tan phòng hộ kết giới của Thủy Linh Lung liền như từng đạo tia chớp màu đen vọt tới. Mắt thấy Thủy Linh Lung liền bị loạn kiếm phân thi, mười mấy bóng đen đình trệ tại

không trung, phảng phất thời gian cùng không gian đột nhiên đình chỉ.

Khuôn mặt Thủy Linh Lung trở nên yên hờng nhuần, thần quang trong mắt lấp lánh, toàn thân bao phủ trong một tầng lam quang.

"Lĩnh vực, đóng băng." Thủy Linh Lung khẽ quát một tiếng, liền thấy hàn vụ mờ mịt, mùi mấy bóng đen trong phút chốc bị đóng thành băng điều, từ không trung rơi xuống.

Giáo hoàng phu nhân kinh ngạc lui lại hai bước, nhìn Thủy Linh Lung đứng trên tuyết tựa như tiên tử không thể xâm phạm. Nhưng nàng rất nhanh phát hiện thất khiếu Thủy Linh Lung bắt đầu chảy ra máu tươi, bộ dáng cực kỳ quý dị, làm cho người ta tâm lý hàn phát hoảng.

"Lão bất tử, không nên cố gắng quá, nếu thân thể người không có tổn thương, lĩnh vực này sao lại có thể có uy lực bé như vậy." Giáo hoàng phu nhân cười loạn. Nàng biết người trước mặt không có khả năng sát hại nàng. Bằng không, một thủy hệ đại ma đạo sư trước khi chết bộc phát uy lực cũng không thể khinh thường.

Thủy Linh Lung cười thảm hai tiếng, tay phải cầm băng lam pháp trượng chán nản buông xuống, áp lực bách nhân trong nháy mắt biến mất tựa như vô hình.

"Phốc" Thủy Linh Lung phun ra một ngụm máu tươi, thấm đẫm trong tuyết trắng, như đóa đóa hoa mai, thê lương mà xinh đẹp. Ngay sau đó thân thể nàng đột nhiên mềm nhũn vô lực gục xuống đóng tuyết đỏ tươi màu máu. thần thái trong mắt rất nhanh trở nên mờ mịt dần, mờ mịt giống như tánh mạng nàng.

Độc Xà - tâm phúc của Giáo hoàng phu nhân thấy Thủy Linh Lung ngã xuống, thân hình lập tức nhoáng lên, bổ một kiếm hướng Thủy

Nhược Nhan vẫn đang trong cơn kích động.

Ngay lúc thân hình Độc Xà xuất động, Khô Cốt cũng động. Bất quá giáo hoàng phu nhân đối với kẻ dưới tay cũng không quá để ý, cũng chỉ tưởng rằng hai người muốn tranh công.

Ngay khi kiếm của Độc Xà chỉ còn cách trán của Thủy Nhược Nhan một phân, mũi kiếm đột nhiên ngưng trệ. Miệng Độc Xà thảng xuất máu tươi, không dám tin. Cúi đầu vừa nhìn, liền thấy một bàn tay đã bóp nát trái tim, một quả tim đẫm máu vẫn đang đập những nhịp cuối cùng trong nắm tay kia.

Thịch một tiếng, tay Khô Cốt khẽ động, thân thể Độc Xà đã bay cao, rơi xuống trước mặt giáo hoàng phu nhân.

"Khô Cốt, ngươi dám phản bội giáo hội." Giáo hoàng phu nhân the thé nói.

"Ta cho tới bây giờ không có phản bội quá giáo hội, nếu giáo hoàng biết ta cứu nữ nhi hắc. hắc nhất định sẽ không trách tội ta ." Khô Cốt âm cười nói.

"Giết hắc." Giáo hoàng phu nhân nghiêng răng ra lệnh. Ngay lúc này, Khô Cốt đột nhiên tung ra một viên hạt châu. Hạt châu âm âm nổ tung giữa không trung.

Hắc vụ tràn ngập, ma pháp khổng lồ ba động hướng bốn phương tám hướng. Khô Cốt kéo liền Thủy Nhược Nhan chạy. Ai có thể nghĩ lúc này Thủy Nhược Nhan lại đột nhiên tránh thoát khỏi bàn tay Khô Cốt, bị phản quát to một tiếng hướng trứ giáo hoàng phu nhân phóng đi.

ma trượng trong tay Khô Cốt vung lên trên không trung.

Hai cựa kim giáp thi vương đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn rồi bay vọt đi. Lúc này, Khô Cốt xuất ra hạt châu tạo thành ma pháp ba động mãnh liệt khiến Hắc Âm giáo hoàng đang ở trong trạng thái minh tưởng bỗng chốc bừng tỉnh. Hắn tỉnh lại không thấy phu nhân Diệp Nhi, trong lòng cả kinh, liền tụ tập thuộc hạ hướng phương hướng ma pháp ba động nọ bay vút đi.

Thủy Nhược Nhan điên cuồng xuất ra một ma pháp đuổi theo giáo hoàng phu nhân, bất chấp mọi công kích của người khác. Nếu không phải Khô Cốt ở bên cạnh cẩn thận bảo vệ nàng an toàn, sợ rằng nàng sớm đã ngã xuống rồi.

Giáo hoàng phu nhân lắc mình mấy cái né vài đạo hàn vụ, trong tay hắc mang chọt lóe, hơn mười Hắc Âm võ sĩ phía sau nàng lập tức xuất thủ. Âm pháp sư lập tức ra phía sau Hắc Âm võ sĩ .

Ngay hiệp đầu bọn họ đã tổn thất mấy người. Giáo hoàng phu nhân bất kể Thủy Nhược Nhan, sát khí trong mắt ngưng tụ, thân hình đột nhiên trở nên hư vô mờ mịt, vài tia hắc khí xuất ra không một tiếng động trực tiếp hướng Thủy Nhược Nhan. Đúng là Cửu Thiên Âm Ma Thuật, sát chiêu Ma Ẩn Nhất Kích.

"Cẩn thận." Khô Cốt thấy giáo hoàng phu nhân sử dụng chiêu này, Thủy Nhược Nhan nhất thời mất ý thức, liền quát to một tiếng xông lên kéo Thủy Nhược Nhan ly khai khiến lũ hắc khí từ trong tuyết thoát ra đánh về phía mặt hắn.

"Khô Cốt"

"Phu nhân"

Cùng lúc đó, hai tiếng kêu vang lên trong không trung. một đạo vô

hình khí lưu như tia chớp đánh tan đám hắc khí đang lao về phía Khô Cốt. Một đạo hắc mang cũng nhanh tựa Lưu Tinh, quý dị xuất hiện sau lưng giáo hoàng phu nhân. Một đạo hư ảnh màu đen lập tức hội lại thành hình.

Hắc Âm giáo hoàng âm trầm nghiêm mặt hiển xuất thân hình. Long Nhất lúc này một tay kéo Khô Cốt, một tay ôm Thủy Nhược Nhan đứng vững vàng trước mặt Thủy Linh Lung.

"Đa tạ sư thúc tổ cứu mạng." Khô Cốt thấy Long Nhất vừa xuất hiện, thở dài một hơi.

Long Nhất khoát khoát tay, Thủy Linh Lung đang ngồi trên mặt tuyết dầy. Nhìn thấy bộ dáng lúc này của nàng không khỏi cả kinh, vội vàng đặt một tay truyền nội lực bảo vệ tâm mạch trong cơ thể nàng. Tinh thần lực cũng tiến vào thể điều tra, phát hiện lực phủ ngũ tạng nàng đã khô kiệt, thần tiên cũng không cứu được nữa.

"Nãi nãi. Cũng là ta hại người, là ta hại người."

Thủy Nhược Nhan quỳ trên tuyết, bi thương khóc rống lên, như Đỗ Quyên đề huyết (lên google search sự tích hoa Đỗ Quyên để biết thêm chi tiết), khiến người khác cũng cảm thấy thương xót.

Long Nhất một tay giữ Thủy Linh Lung một tay ôm Thủy Nhược Nhan trong lòng, ánh mắt lại như hàn băng bắn về phía giáo hoàng phu nhân. Mụ đàn bà này chân ngoan hạ tâm, Thủy Linh Lung chính là mẫu thân của phu quân nàng a, mà Thủy Nhược Nhan lại là con ruột nàng. người như thế đơn giản không phải là người mà là súc sinh. Không, mụ thì ngay cả súc sinh cũng không bằng.

"Mẫu thân." Hắc Âm giáo hoàng ngơ ngác nhìn vẻ mặt cắt không còn giọt máu, không biết sanh tử của Thủy Linh Lung, bước chân lão

đảo, từng bước từng bước hướng nàng đi tới.

"Thịch" một tiếng, Hắc Âm giáo hoàng quỳ sụp gối trên tuyết, trước mặt Thủy Linh Lung, bàn tay run rẩy vuốt ve hai gò má của nàng, thanh âm trực chiến: "Nương. Mẫu thân, người tỉnh lại đi, người tỉnh lại đi."

"Đừng có giả bộ nữa, người là hung thủ giết người." Thủy Nhược Nhan nói như hét vào mặt Hắc Âm giáo hoàng.

Hắc Âm giáo hoàng hoảng hốt, hai tròng mắt xanh biếc bắt đầu rung rung nước mắt, hấn lẩm bẩm nói: "Sao lại như vậy? Rốt cuộc là sao vậy?"

"Sao vậy? Người về hỏi hảo thê tử của người đi." Long Nhất lạnh lẽo nói, ôm Thủy Nhược Nhan trong lòng. Hấn cũng cảm giác Hắc Âm giáo hoàng đối với việc này cũng không hề hay biết. Hơn nữa chắc hẳn Thủy Linh Lung còn có tình cảnh uẩn khúc bên trong.

Hắc Âm giáo hoàng quay đầu nhìn thê tử. Mụ cũng không tự nhiên, né tránh ánh mắt hấn, quay đầu nhìn về nơi khác không nói một lời.

Hắc Âm giáo hoàng đột nhiên nhớ lại Phiếu Miếu Tiên Tử đã cho người thông tri cho hấn hảo hảo theo dõi thê tử, đừng để nàng làm ra chuyện gì hối hận không kịp, chẳng lẽ chính là chỉ chuyện này sao?

Đang lúc này, con mắt Thủy Linh Lung khó khăn hé mở.

"Nãi nãi, người tỉnh rồi à." Thủy Nhược Nhan ò ò tiếng khóc nức xuống, vồn vã cầm bàn tay lạnh như băng của bà nàng.

"Mẫu thân." thân thể Hắc Âm giáo hoàng run rẩy không ngừng. Một đời hấn kiêu hùng nhưng lúc đối mặt với mẫu thân sắp tử vong lại

mềm yếu như một đũa nhỏ bình thường.

"Thanh nhi, ngươi. Ngươi còn hận mẫu thân sao?" ánh mắt Thủy Linh Lung đang mờ mịt, nhìn thấy Hắc Âm giáo hoàng lập tức sáng ngời, tinh thần tựa hồ tốt hơn một chút.

"Không, con nào dám trách mẫu thân, có chăng con chỉ hận chính mình." Hắc Âm giáo hoàng rốt cục nhịn không được, hai hàng nước mắt chảy xuống. ở trước mặt Thủy Linh Lung sấm hối, trước mặt Thủy Linh Lung người đã sinh ra hấn, hấn quả thật đã từng có một đoạn thời gian hận nàng. Nhưng theo thời gian, cảm xúc còn lại trong hấn chỉ còn áy náy, sở dĩ không trở về gặp nàng là bởi vì hấn không còn mặt mũi gặp nàng.

Trong mắt Thủy Linh Lung mang theo một tia vui mừng, gian nan nói: "Thanh nhi, mẫu thân không có lúc nào không ở nhớ trứ ngươi. Nhớ ngươi từ nhỏ đến lớn. Đến khi mười tuổi ngươi vẫn thường đòi ngủ cùng mẫu thân, đòi mẫu thân hát ru cho ngươi nghe." Thủy Linh Lung mỉm cười nói, bắt đầu tưởng niệm cuộc sống trước kia.

"Con nhớ, tất cả đều nhớ. Mẫu thân, người đừng bỏ rơi con." cõi lòng Hắc Âm giáo hoàng cảm giác như vỡ tan thành trăm nghìn mảnh, nước mắt từng giọt từng giọt chảy dài trên má, rớt xuống khuôn mặt tái nhợt không còn sức sống của Thủy Linh Lung, lau vết máu trên mặt nàng, nhẹ nhàng, cẩn thận và tràn ngập dịu dàng giống như đang tự lau vết dơ bẩn trong tâm hồn hấn vậy.

Thủy Linh Lung ánh mắt nặng trĩu, nhìn Thủy Nhược Nhan, khó khăn mấp máy đôi môi, thì thào nói: "Nhược Nhan, đáp...đáp ứng nãi nãi, đừng.đừng hận cha con."

Thủy Nhược Nhan trân trân nhìn khuôn mặt đẫm nước mắt của Hắc Âm giáo hoàng, khẽ gật đầu.

"Thanh nhi. Trước kia mẫu thân hát. hát ru cho người ngủ, bây giờ người. hát lại cho mẫu thân nghe có được không?" Thủy Linh Lung giọng càng lúc càng nhỏ dần.

Hắc Âm giáo hoàng thân thể kịch liệt chấn động, thanh âm run rẩy, khe khẽ hát: "Gió Bắc thổi, tuyết bay ngập trời. Có oa oa (trẻ con ý mà) nhà ai không chịu ngủ."

Hắc Âm giáo hoàng nghẹn ngào, trong đầu hắn tái hiện tràng cảnh năm xưa. Hắn từ nhỏ đã không có cha, thậm chí hắn còn không thể tưởng tượng hình ảnh người cha khoan hậu hiền từ. Trong trí nhớ của hắn chỉ có hình ảnh, vòng tay, lồng ngực mẫu thân luôn luôn ấm áp, luôn luôn che chở, luôn luôn an toàn, chu đáo bảo vệ hắn.

Thủy Linh Lung mỉm cười thỏa mãn, tựa hồ chìm vào hôn mê. Đồng tử dần dần mờ mịt, đầu gục xuống, ngủ một giấc ngủ vĩnh viễn trong lòng Hắc Âm giáo hoàng.

"Mẫu thân, mẫu thân." Hắc Âm giáo hoàng ngửa mặt lên trời gào lớn, gất gao ôm di thể của Thủy Linh Lung. Trong lòng ngập tràn hối hận.

Thủy Nhược Nhan nhìn Thủy Linh Lung hai tay thõng xuống, tim nàng như ngừng đập, hai mắt chuyển thành trắng dã ngất đi.

Chương 545: Vẫn lạc, tân hắc ám giáo hoàng

Trên đỉnh núi, tuyết trắng bay đầy trời, từng trận từng trận gió lạnh thấu xương thổi mạnh cuốn theo từng bong tuyết khiến cả bầu trời như một dòng sông màu trắng (cái này không có trong nguyên bản, chém gió đấy). Một khối băng thật lớn được dựng lên. Trên khối băng là chữ viết Thương Lan đại lục, nét chữ như rồng bay phượng múa: "Thủy hệ Đại Ma Đạo Sư Thủy Linh Lung chi mộ."

Thủy Nhược Nhan quỳ trước tấm bia băng thật lâu. Tuyết phủ trắng đôi vai thon thả. Nàng ngậy ngốc nhìn tấm bia một lúc lâu. Thân thể không hề nhúc nhích.

Long Nhất đứng không xa phía sau nàng, tựa như một ngọn núi lặng lẽ, bình thường và đĩnh trực, chỉ lẳng lẳng quan sát nàng. Giờ phút này có nói gì cũng không có hiệu quả. Bi kịch như vậy quả thật là bất hạnh.

Sau một lúc lâu, sắc trời dần dần chuyển tối khiến từng cơn gió tuyết càng thêm về thể lượng. Thủy Nhược Nhan đột nhiên nói, ngữ khí tựa như cô hồn: "Long Nhất, thiếp có nên hận bọn họ không?"

"Có." Long Nhất không chút do dự trả lời.

"Thiếp có nên giết bọn họ không?" Thủy Nhược Nhan tiếp tục hỏi. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt băng lam pháp trượng.

"Có." Long Nhất thản nhiên trả lời.

Thủy Nhược Nhan trầm mặc một lúc lâu rồi đứng dậy. Bởi vì nàng đã quỳ một lúc lâu nên khí huyết không lưu thông, nhất thời lão đảo vài bước.

Thân hình Long Nhất chợt lóe lên, bàn tay ôm chiếc eo nhỏ nhắn của Thủy Nhược Nhan giữ cho nàng khỏi ngã. Nhìn về mặt nàng lạnh lẽo, không thấy bóng dáng của Thủy Nhược Nhan hoạt bát náo nhiệt hồi trước. Trong lòng trận trận đau đớn không thôi.

"Chúng ta trở về thôi." Thủy Nhược Nhan uể oải nói, thân người vẫn tựa trên vai Long Nhất.

Long Nhất mang theo Thủy Nhược Nhan phi thẳng xuống thôn nhỏ dưới chân núi. Không khí trong thôn cũng áp lực trùng trùng. Tất cả tinh anh Hắc Âm giáo hội đều đang tụ tập trong phòng, không dám nói một tiếng. Cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Tất cả đều im lặng như tờ. Ở đây có ai không biết trong giáo hội xuất hiện đại sự. Giáo hoàng phu nhân giết mẹ ruột của Hắc Âm giáo hoàng. Việc lớn như thế này còn chưa đủ ngất trời a.

"Tây Môn thiếu gia, tiểu thư. Giáo hoàng bệ hạ cho mời hai người." Hai người vừa vào trong thôn, U Minh tế tự Lạp Pháp Nhân liền tiến lên nói. Hắn là hắn đã đợi sẵn ở đây từ rất lâu.

Thân thể mềm mại của Thủy Nhược Nhan run lên kịch liệt, bàn tay nắm chặt ống tay áo Long Nhất, tựa hồ muốn lấy dũng khí từ trên người Long Nhất.

"Đừng sợ, ta luôn bên nàng." Long Nhất ôn nhu nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Thủy Nhược Nhan trong tay mình, theo sau U Minh tế tự đi vào trong phòng.

Trong phòng, đồng lửa lớn vẫn đang cháy như cũ. Hắc Âm giáo hoàng quay lưng lại, mặt đang nhìn ngắm bầu trời trắng xoá qua khung cửa sổ. Nhìn bóng lưng hần mang đầy vẻ bi thương mà tịch mịch.

Lập Pháp Nhân cũng bọn thuộc hạ lập tức rút lui, xoay người đi ra ngoài đóng cửa lại. Trong phòng lúc này chỉ còn lại ba người.

Hắc Âm giáo hoàng chậm rãi xoay người. Chỉ qua một đêm mà dường như hần đã già đi rất nhiều. Ánh mắt hần cũng giống như Thủy Nhược Nhan, đem đến cho người ta cảm giác đau thương cùng cực. Điều này khiến cho ác cảm của Long Nhất đối với hần giảm đi rất nhiều

Nhưng mục giáo hoàng phu nhân thâm độc như xà rết kia, hần vĩnh viễn không thể tha thứ. Lúc trước hần không giết mục cũng bởi vì hần muốn xem xem Hắc Âm giáo hoàng xử lý chuyện này như thế nào.

"Nhược Nhan..." Hắc Âm giáo hoàng kích động nhìn Thủy Nhược Nhan. Dường như trong ánh mắt đó chứa thiên ngôn vạn ngữ hần muốn nói nhưng không thốt nên lời.

"Người im đi. Người không có tư cách gọi tên ta." Thủy Nhược Nhan đột nhiên hét lớn, xoay người mở cửa phòng chạy vọt ra ngoài.

"Nhược Nhan, quay lại đây." Long Nhất vội vã định đuổi theo.

"Tây Môn thiếu gia, cứ để cho nó yên tĩnh một chút. Ta có chuyện muốn nói với người." Hắc Âm giáo hoàng can Long Nhất đuổi theo, giọng nói chất chứa tang thương cùng cực.

"Có chuyện gì, người nói đi." Long Nhất đang định đuổi theo, dừng

bước lại, lạnh nhạt nói.

"Nhuộc Nhan... mấy năm nay có khoẻ không?" Hắc Âm giáo hoàng hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng hỏi.

"Nói chung là khoẻ. Người biết đấy. Nàng vẫn tưởng người đã chết, mà hung thủ lại là nãi nãi của nàng. Bởi vậy quan hệ giữa nàng và nãi nãi đã căng thẳng trong một thời gian rất dài." Long Nhất kể chuyện Thủy Nhuộc Nhan, không khỏi cảm thán thay nàng mà thờ dài.

Hắc Âm giáo hoàng im lặng, hai mắt nhắm lại. Tóc xanh trên đầu không có gió mà bay phấp phới.

"Sau này người có thể thay ta chiếu cố thật tốt cho nàng không?" Một lúc lâu sau, Hắc Âm giáo hoàng khẽ mở hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm Long Nhất, chậm rãi nói.

Long Nhất cười nói: "Nhuộc Nhan là nữ nhân của ta, ta sẽ dung cả tính mạng để chiếu cố nàng."

"Tốt, ta tin người. Còn cả Linh Nhi nữa. Không được ngược đãi bất cứ ai." Hắc Âm giáo hoàng tiếp tục nói.

Long Nhất gật gật đầu. Bỗng nhiên hắn thấy có cảm giác kỳ quái. Thế nhưng cụ thể là gì hắn lại mơ hồ không rõ.

"Kỳ thật ta cùng tinh anh Hắc Âm giáo hội rời khỏi tổng đàn là muốn phối hợp cùng Long Chiến đối phó với Tây Môn gia tộc các người." Hắc Âm giáo hoàng đột nhiên nói.

"Người không nói ta cũng đoán được" Long Nhất nhún nhún vai. Hắn cũng không phải là kẻ ngu. Số lượng lớn Hắc Âm giáo hội tụ tập ở

đây không phải là muốn đối phó Tây Môn gia tộc mới là chuyện lạ.

Hắc Âm giáo hoàng gật gật đầu ra điều tán dương Long Nhất. Thăng con rể này nông sâu ra sao, chính hắn cũng không nhìn thấu. Hai nữ nhi của mình giao cho nó cũng không phải là vũ nhục các nàng. Nếu bọn chúng gặp nhau không chừng còn trở nên thân thiết.

"Những gì nên nói ta đã nói xong. Người đi ra ngoài đi." Hắc Âm giáo hoàng xoay người, lạnh nhạt nói.

Long Nhất nhú nhú mày, xoay người đi ra khỏi phòng. Hắn cảm giác Hắc Âm giáo hoàng gọi hắn lại không chỉ mỗi việc dặn dò hắn chiếu cố hai nữ nhi của hắn. Hắn là còn có nguyên nhân khác sâu xa hơn nhưng hắn lại không nói ra.

Long Nhất vừa rời đi không bao lâu, giáo hoàng phu nhân Diệp Nhi xuất hiện bên người Hắc Âm giáo hoàng.

"Phu quân...xin...lỗi." Giáo hoàng phu nhân nhay nhay hàm răng, rụt rè nói. Mặc dù nàng đối với người khác vô cùng ác độc, nhưng đối với Hắc Âm giáo hoàng lại vô cùng nhu thuận.

Hắc Âm giáo hoàng im lặng không nói. Hắn vẫn như cũ đứng nhìn cảnh tuyết rơi bên ngoài, không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ điều gì. Chỉ là hình dạng hắn lúc này vô cùng cô đơn, thống khổ.

"Phu quân. Thiếp biết, là thiếp không tốt. Nếu chàng khó chịu thì chàng hãy giết thiếp đi." Giáo hoàng phu nhân nhìn thấy chồng nàng như vậy, trong lòng không khỏi khổ sở, tiến lên hai bước, nắm lấy bàn tay Hắc Âm giáo hoàng.

Hắc Âm giáo hoàng đảo mắt nhìn thê tử, thanh âm trầm thấp nói: "Diệp Nhi, nếu nàng thật sự có lòng thì theo ta đến trước mộ mẫu

thân sám hối."

Giáo hoàng phu nhân sừng sốt cả nửa ngày rồi cắn răng gật đầu.

Bầu trời đêm đen kịt. Hai bong đèn một trước một sau đáp xuống đỉnh núi, đến quỳ trước bia mộ Thủy Linh Lung: "Mẫu thân, con bất hiếu, thẹn với công ơn dưỡng dục của người..."

"Vợ hiền" của hắn cũng đang quỳ phía sau, nét mặt lạnh như băng, không đoán được trong đầu mù đang nghĩ gì.

Một lúc sau, Hắc Âm giáo hoàng ngừng khóc, lẳng lặng quay đầu lại nói: "Diệp Nhi, nàng và ta kết bái phu thê đã hơn ba mươi năm. Ta biết nàng đối với ta tận tâm tận sức, từng cứu ta mà không màng nguy hiểm. Ta biết tất cả những gì nàng làm là muốn tốt cho ta. Chỉ là...trọng vợ mà bỏ mẹ, thiên lý khó dung. Ta cũng không trách nàng. Chỉ muốn lấy cái chết để kính linh hồn vong mẫu."

Giáo hoàng phu nhân nghe vậy nhất thời ngẩn ngơ. Trong lòng trĩu nặng cảm giác bất hảo, liền tiến lên nắm lấy bàn tay hắn nói: "Phu quân, dù có chết nghìn lần vạn lần cũng phải là thiếp chết. Chàng ngàn vạn lần không được làm chuyện điên rồ."

Hắc Âm giáo hoàng lắc đầu, bi sảng cười, giơ tay vuốt ve khuôn mặt vợ. Khoé miệng đột nhiên chảy ra tia máu đen.

Giáo hoàng phu nhân run rẩy lau tư máu nơi khoé miệng Hắc Âm giáo hoàng, run giọng nói: "Ám Ảnh Xuyên Tâm Độc. Phu quân, vì sao... vì sao chàng phải làm như vậy? Không phải chàng nói sẽ cùng sinh cùng tử với thiếp sao? Vì sao...?" Đến cuối cùng, nàng đã thốt không ra tiếng.

"Ba mươi năm nay ta đã không vẹn toàn chữ hiếu. Mẫu thân cũng

không thăm một lần. Chắc hẳn người rất cô đơn. Ta phải đi bồi tiếp người." Hắc Ám giáo hoàng phun ra một ngụm máu đen, hoàn toàn nằm tịt trong lòng thê tử.

"Phu quân, người để thiếp phải sống một mình ở thế giới này. Người thật sự rất tàn nhẫn." Giáo hoàng phu nhân lẳng lặng nói. Lặng lẽ gạt hai hàng nước mắt đang lăn dài trên má. Dần dần, ánh mắt trở nên kiên định. Đột nhiên, hắc mang chợt loé. Một mũi kiếm đen nhanh như chớp tự đâm vào tim mình. (xét về cái phương diện giết mẹ chồng thì gọi mẹ là đáng. Xét về cái tình cảm dành cho chồng thì đáng được tôn là nàng. Đừng thắc mắc nhé)

Chỉ nghe nàng kêu to một tiếng đau đớn, toàn bộ thân kiếm đã ghim vào trong cơ thể. Khoé miệng ứa ra một vòi máu. Nàng đối mắt cùng Hắc Ám giáo hoàng, hai giọt nước mắt trong suốt long lanh rơi xuống trên khuôn mặt đang lịm dần đi của hắn. Cùng nước mắt của phu quân hợp lại cùng một chỗ.

Hai người ôm chặt lấy nhau, bốn con mắt chậm rãi khép lại, vẻ mặt mãn nguyện như được giải thoát.

Sáng sớm ngày thứ hai, Long Nhất cùng Thủy Nhược Nhan đã trải qua một đêm gió tuyết đã mang được nàng trở về, lập tức phát hiện tất cả tinh anh của Hắc Ám giáo hội cũng đang tập trung lại. Lạp Pháp Nhân đứng đầu, ánh mắt đầy nghiêm nghị. Duy chỉ có Hắc Ám giáo hoàng và phu nhân là không thấy bóng dáng đâu.

"Tây Môn thiếu gia, mời người ở lại." Lạp Pháp Nhân cung kính nói.

Long Nhất nghi hoặc đi lên phía trước. Lạp Pháp Nhân lại đột nhiên quỳ xuống, hai tay dâng lên một cây pháp trượng đen nhánh hình thù quỷ dị nói: "Thuộc hạ phụng lệnh giáo hoàng bệ hạ giao Hắc Ám tín vật cho Tây Môn thiếu gia. Từ nay về sau Hắc Ám giáo hội tùy tiện

dưới sự điều khiển của Tây Môn thiếu gia, không từ lên núi đao xuống biển lửa."

Long Nhất ngạc nhiên không thôi. Chuyện gì đây? Cái lão Hắc Ám giáo hoàng này rốt cuộc muốn làm gì?

"Thuộc hạ tham kiến giáo hoàng bệ hạ." Lạp Pháp Nhân phủ phục đầu dưới mặt đất.

"Thuộc hạ tham kiến giáo hoàng bệ hạ." Tất cả tinh anh của Hắc Ám giáo hội còn lại cũng lập tức quỳ xuống.

"Rốt cuộc là có chuyện gì? Giáo hoàng đâu rồi?" Long Nhất tất nhiên là không từ chối một lực lượng khổng lồ như vậy. Vấn đề là hẳn cần phải biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Lạp Pháp Nhân lắc đầu nói: "Thuộc hạ không biết. Giáo hoàng bệ hạ giao cho thuộc hạ việc này xong liền không thấy bóng dáng đâu nữa. Phu nhân cũng đồng thời mất tích luôn."

Thủy Nhược Nhan ánh mắt biến ảo không ngừng. Đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, liền lập tức hướng đỉnh núi bay vút đi. Long Nhất cũng theo sát phía sau nàng.

"Đi theo đại gia." Lạp Pháp Nhân ra lệnh, cũng lập tức phi thân theo sau Long Nhất. Tín vật của Hắc Ám giáo hội hẳn vẫn chưa giao vào tay Long Nhất. Vạn nhất hẳn không trở lại thì biết phải làm sao?

Thủy Nhược Nhan vừa lên đỉnh núi liền thấy thi thể phụ thân và mẫu thân phủ đầy tuyết. Trên người bọn họ không còn một tia sinh cơ.

Nàng liền lập tức sững sốt, sắc mặt tái nhợt như lâm trọng bệnh rồi bất chợt cười lên khanh khách, lùi lại hai bước, cười rũ rượi nói: "Đã

chết hết rồi. Chết cả rồi. Chết hay, chết hay lắm."

"Nhuộc Nhan, đừng như vậy mà." Long Nhất vừa thấy Thủy Nhuộc Nhan điên cuồng, trong lòng đau xót vạn phần. Nàng mặc dù thống hận cha mẹ, nhưng đột nhiên mất đi ba thân nhân. Đổi lại là hấn, hấn cũng không chịu được.

"Long Nhất, chàng đừng lo lắng. Chàng xem bộ dáng ta như thế này mà lo có việc gì sao? Ta chỉ cao hứng, ta thật sự rất cao hứng."

"Nhuộc Nhan" Long Nhất hét lớn tên nàng, bàn tay kéo nàng ôm vào lòng.

"Người thả ta ra. Đáng ghét, thả ta ra." Thủy Nhuộc Nhan giãy giụa trong lòng Long Nhất.

"Nhuộc Nhan, đừng như vậy mà. Nàng muốn khóc thì khóc ra đi." Long Nhất mặc cho nàng cào cấu, dung thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng an ủi bên tai nàng.

"Khóc? Ai muốn khóc? Ta làm sao mà phải khóc?" Thủy Nhuộc Nhan dung hết sức đẩy Long Nhất ra, ngơ ngác nhìn thi thể cha mẹ nàng ôm nhau nằm đấy.

"Các người... các người tưởng rằng chết rồi là có thể hết sạch tội ác của các người sao? Nọa phu, các người thị nọa phu. Các người không xứng làm cha mẹ ta." Thủy Nhuộc Nhan chỉ tay vào thi thể Hắc Ám giáo hoàng phu phụ hai người, đột nhiên thân thể mềm nhũn ngồi bệt trên tuyết. Giống như bị hút hết khí lực. Nước mắt nhạt nhòa trên mặt. Vẻ bi thương khiến người ta phải thương cảm thay cho nàng.

Long Nhất cũng ngồi xuống, ôm trọn Thủy Nhuộc Nhan vào lòng, vỗ

vỗ bả vai nàng, ôn nhu nói: "Nha đầu gối. Khóc đi. Khóc hết ra đi, nhưng đừng tự làm tổn hại thân thể. Làm như vậy ta sẽ đau lòng lắm đấy."

Thủy Nhược Nhan không lên tiếng. Dường như không thở nổi, há miệng hớp vài ngụm khí. Nước mắt tựa như nước vỡ đê oà ra, ôm chặt lấy Long Nhất mà khóc lớn. thật sự là văn giả thương tâm, kiến giả rơi lệ.

"Ngoan, khóc đi, khóc hết đi. Ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng"
Long Nhất vỗ vỗ lên lưng Thủy Nhược Nhan, trong lòng cảm than không ngớt. Một đời Thủy hệ Đại Ma Đạo Sư cùng phu phụ Hắc Âm giáo hoàng lại có kết cục như vậy.

Lúc này, Lạp Pháp Nhân lĩnh suất tinh anh Hắc Âm giáo hội đi lên. Vừa trông thấy tràng cảnh này, nhất thời tất cả mọi người đều lập tức quỳ xuống.

Không nhiều lắm thì, Thủy Nhược Nhan tại Long Nhất trong lòng khốc hân quá khứ, làm cho Long Nhất lại ái lại liên, hấn Thủy Nhược Nhan sư phụ vận mệnh như thế nào như vậy bi thảm chứ?

Một lúc sau, Long Nhất tiếp nhận Hắc Âm giáo hội tín vật Âm Linh Pháp Trượng cùng với Hắc Âm thần bài bị cướp đi. Dưới một nghi thức đơn giản, hấn đã trở thành giáo hoàng của Hắc Âm giáo hội. Nhân cơ duyên tạo hoá thiên biến vạn hoá bởi vậy liền có thể thấy được nhất ban.

Chương 546: Trò chơi bắt đầu

Giữa đêm.

Cả Đẳng Long thành đột nhiên giáng xuống một trận bão tuyết dữ dội. Gió lạnh thê lương cuốn theo những bông tuyết trắng xóa, gào rít như muốn giật tung những cánh cửa sổ co ro trong đêm. Nghiêm trọng hơn, những ngọn đèn ma pháp như gặp phải sự cố. Tất cả đèn trên đường đều tắt ngấm, đung đưa trong gió. Cả Đẳng Long thành cơ hồ đều lâm vào cảnh tối tăm. Người dân trong thành đều quẩn chặt chần nằm trên giường nghe gió lạnh gào thét bên ngoài. Lúc này, bóng tối ngập tràn. Sợ rằng giơ tay trước mặt cũng không nhìn rõ năm ngón tay mình trong đêm tối. Mọi người đều tràn ngập sợ hãi bất an, tựa hồ trời sắp sập đến nơi vậy. Lúc này, trong hoàng cung cũng tĩnh lặng như tờ, thỉnh thoảng có một vài bóng dáng run rẩy của thị vệ tuần đêm, cơ hồ không thấy bất kỳ bóng dáng ai khác. Gã Long Chiến giả danh đang đi đi lại lại trong tấm cung, vẻ mặt có vẻ bất an. Không thèm nhìn ánh mắt u oán của phi tử xinh đẹp nọ. Không biết tại sao tối nay hắn có cảm giác bồi hồi không yên. Mặc dù trong tấm cung ấm áp như mùa xuân nhưng hắn lại có cảm giác trận trận hàn ý phát ra từ trong xương tủy. Hắn đánh hơi được khí vị không tầm thường trong không khí. Long Chiến hít dài hai cái, mặc thêm áo ngoài rồi trực tiếp ra khỏi tấm cung, quát to một tiếng: "Người đâu" Một bóng đen vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hắn, cung kính hỏi: "Bệ hạ có gì phân phó?" "Bên Tây Môn gia tộc có động tĩnh gì chưa?" Long Chiến trầm giọng hỏi. "Bẩm bệ hạ, thuộc hạ đã phái những thám tử tinh duệ nhất ngày đêm thám thính. Đến giờ vẫn chưa thấy xuất hiện điều gì dị thường." Bóng đen đáp. "Thật sự

không có gì dị thường sao?" Long Chiến nghĩ lại, hay là thần hồn nát thần tính, liền tiếp tục hỏi. "Vẫn không có gì dị thường. Bộ hạ không cần quá lo lắng." Bóng đen đáp. Long Chiến thở phào một hơi tuy sự bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt. Nếu đối phương có động tĩnh gì thì mới là còn tốt. Đằng này đến một chút cũng không có mới khiến cho hắn càng thêm lo lắng. Người như hắn, trải qua không biết bao lần lăn lộn giữa ranh giới sinh tử, sẽ tuyệt đối tin nhiệm vào trực giác của mình. "Bộ hạ, cho dù Tây Môn gia tộc muốn động thủ trước cũng không thể là đêm nay. Đêm nay khắp nơi tối tăm, gió tuyết lại mạnh như vậy. Căn bản người đi sau cũng không nhìn rõ người đi trước. Hơn nữa, chúng ta đã bố trí ngoài thành mấy đạo quân. Cửa cung cũng thủ vệ kỹ càng. Tây Môn Nộ sẽ không ngốc mà nóng vội động thủ." Bóng đen nọ dường như biết Long Chiến đang lo lắng vì cái gì, trầm ngâm phân tích. "Haizzz... Sao ta không biết. Chỉ là...có lẽ là do ta đa tâm." Long Chiến than khẽ một tiếng. Nghĩ tới nghĩ lui thì mình cũng không lộ ra một chút sơ hở. Tây Môn Nộ muốn tấn công đêm nay thì thật là muốn tự mình đi tìm chết. Trong Tây Môn phủ. Long Nhất ngồi bên mép giường, dùng ánh mắt yêu thương ngắm nhìn đôi mi thanh tú đang say trong giấc ngủ của Thủy Nhược Nhan. Chỉ trong hai ngày nàng đã gầy đi trông thấy. Sắc mặt tái nhợt như mang trọng bệnh. Lúc này, cửa phòng đột nhiên kêu "két" một tiếng rồi bật mở. Nam Cung Hương Vân bưng một bát thuốc đi đến bên cạnh hắn. "Phu quân, trời lạnh lắm. Chàng uống bát Thanh Loan Đôn Tham Thang này đi." Nam Cung Hương Vân nhẹ nhàng nói, đặt bát canh lên bàn. Long Nhất cảm kích, nhìn Nam Cung Hương Vân mỉm cười, đứng dậy, ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn, mở bát canh nói: "Thật là thơm, chắc là nàng phải đun lâu lắm đây." "Uhm, đun chừng ba canh giờ. Phu quân, chàng ném thử đi." Nam Cung Hương Vân mừng rỡ cười nói. Long Nhất thổi thổi vài cái cho bớt nóng, một hơi cạn muống canh, tấm tắc khen: "Hương Vân thật sự nấu ăn rất ngon. Sao trước kia không chịu nấu cho ta ăn." "Phu quân còn nói ư. Thời gian chàng ở trong nhà đếm được trên đầu ngón tay. Nếu chàng thích, thiếp mỗi ngày sẽ nấu cho chàng ăn." Nam Cung Hương Vân

liếc Long Nhất một cái, khẽ than. Long Nhất vươn mấy ngón tay vuốt ve khuôn mặt Nam Cung Hương Vân, sau đó hôn nhẹ lên trán nàng, nhẹ nhàng nói: "Là phu quân sai. Cho phu quân xin lỗi. Tới đây, ngoan ngoãn mở miệng ra, phu quân bón cho nàng." Long Nhất múc một muống canh lên mà thổi, đặt bên cạnh bờ môi của Nam Cung Hương Vân, trong con mắt đen nhánh chứa chan tình ý nồng nàn. Nam Cung Hương Vân vui sướng trong lòng, không kiềm được sự niềm vui mà cười một tiếng. Khẽ hé mồm tận hưởng sự phục vụ của Long Nhất. "Thêm miếng nữa." Long Nhất cười cười lại múc một muống nữa đưa tới, đợi đến khi Nam Cung Hương Vân hé miệng. Hắn lại nhanh chóng đưa muống canh vào miệng mình. "Bại hoại." Nam Cung Hương Vân bĩu bĩu môi, trong lòng bất bình nói. Long Nhất nhích mày, hai tay vòng qua cổ Nam Cung Hương Vân mà dẫn người lên, bờ môi chạm vào nhau, một cỗ khí tức thơm ngát ùa vào mũi, khiến người ngửi mà say lòng. "A." Nam Cung Hương Vân không làm gì được, toàn thân cứ mềm nhũn ra, lại nhắm mắt lại mặc cho Long Nhất muốn làm gì thì làm. Lưỡi Long Nhất khẽ tách hàm răng đang ngậm chặt của Nam Cung Hương Vân, cỗ nhiệt thang thuận thế mà càng trở nên nóng hôi hổi. Người ngọc vì nín thở quá lâu mà phải nuốt xuống một chút, liền dứt khoát ngồi lên đùi Long Nhất. Thân thể mềm mại không chịu nổi mà ma sát lẫn nhau. Sau một lúc lâu, Long Nhất mới rời khỏi đôi môi ngọt ngào, ngắm nhìn thê tử mặt mày hồng nhuận, mị thái bức nhân lúc này của Nam Cung Hương Vân, khẽ cười nói: "Thế nào? Canh có ngon không?" Nam Cung Hương Vân thẹn thùng đánh một cái vào lồng ngực Long Nhất, thân thể ỉ ôi trong lòng hắn, cắn cắn tai Long Nhất nói: "Phu quân, chúng ta sang phòng bên cạnh." Long Nhất trong lòng rung động một hồi, tiểu huynh đệ dựng thẳng đứng chọc vào giữa hai chân Nam Cung Hương Vân. Người ngọc trong lòng hắn nghiêng chặt hàm răng, hít thở càng thêm dồn dập. "Bảo bối của ta, đêm nay không được." ánh mắt Long Nhất chột lóe lên, bàn tay vỗ vỗ bờ hông nõn nà kiều diễm của nàng. Nam Cung Hương Vân trong lòng thất vọng không nói ra lời. Nhưng nàng cũng là người hiểu chuyện nên không oán

hận mà ngược lại còn khẽ cười nói: "Phu quân thiếu của thiếp một lần, lần sau nhất định phải bồi thường gấp đôi." "Gấp mười phu quân cũng bồi thường. Chỉ sợ đến lúc đó bảo bối lại giơ tay đầu hàng." Long Nhất khẽ cười nói. "Giơ tay đầu hàng nhất định phải là phu quân." Nam Cung Hương Vân không phục nói. Nàng biết năng lực về cái mạng đó của Long Nhất. Nhưng làm đàn bà mà không thỏa mãn được nam nhân của mình khiến nàng cảm giác mình thật vô dụng. (ôi Hương Vân... sao nàng không làm vợ ta) Chính lúc này, trong viện vang lên vài tiếng động có tiết tấu. Long Nhất lập tức buông Nam Cung Hương Vân trong lòng ra, nhìn vào mắt nàng, ôn nhu nói: "Hương Vân, thay phu quân chiếu cố tốt cho Nhược Nhan. Phu quân phải đi ra ngoài một lúc. Nếu xảy ra bất cứ chuyện gì nàng cũng đừng sợ. Đến lúc đó mẫu thân sẽ an bài hết thảy. Nàng hiểu chưa?" Nam Cung Hương Vân ý thức được sự việc không phải tầm thường. Khuôn mặt đang cười bỗng nhiên ngưng trọng, Nàng biết, Tây Môn gia tộc có một số việc nàng không có tư cách tham dự. Nhưng nàng biết, nếu không phải sắp phát sinh sự việc trọng đại thì Long Nhất sẽ không nói với nàng với ngữ điệu trịnh trọng như vậy. "Phu quân, chàng phải cẩn thận. Thiếp đợi chàng trở về." Nam Cung Hương Vân không hề bối rối, gật gật đầu. Long Nhất vui mừng, hôn lên trán nàng thật sâu rồi mở cửa ra ngoài. Kỳ thật hành động đêm nay ngoài trừ Long Nhất và mấy người tâm phúc, ngoài ra không có bất kì ai biết. Bởi vì đây là một lần hành động tuyệt mật, chỉ có một mình Long Nhất ra tay. Những người khác ngày mai mới có thể biết. Cẩn thận như vậy cũng chỉ vì đề phòng vạn nhất. Tây Môn gia tộc đã đứng giữa ranh giới sanh tử tồn vong. Trong bóng đêm mịt mờ, Long Nhất như một bóng ma xuất hiện tại lối vào bí mật của Cẩm Thiên Giam Ngục. Trong hoàng cung, ở một cung điện hoang phế. Mười bó đuốc rực lên màu xanh biếc có tác dụng chiếu sáng. Cả cung điện tràn ngập quý khí, thập phần dọa người. Long Chiến đứng trong một ma pháp trận. Và còn có hơn mười tên Hắc Ám pháp sư ngồi xung quanh. Bỗng nhiên, Long Chiến giơ lên một chiếc ma pháp trượng kì quái màu xanh biếc, trên đỉnh ma pháp trượng có đính một viên lam

sắc ma hạch, tỏa ra một trận hào quang. Hơn mười ma pháp sư xung quanh lập tức lằm nhằm chú ngữ. Cả ma pháp trận tựa như có tính mạng mà bắt đầu động đậy. Đột nhiên, một màn hắc vụ bốc lên bao trùm lên tất cả. Nguyên lai Long Chiến đi đi lại lại trong tấm cung, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng tăng khiến hắn quyết định nhanh chóng đi tới cung điện hoang phế này, cùng mới mười tên Hắc Ám pháp sư phối hợp thức tỉnh huyết linh trong thân thể Khinh Vụ và Phiêu Tuyết, khống chế các nàng ám sát Tây Môn Nộ và Tây Môn Vũ. Hắn tự cho rằng an bài đối với Khinh Vụ và Phiêu Tuyết là không chê vào đâu được. Tây Môn Nộ và Tây Môn Vũ đối với các nàng nhất định không có nửa phần phòng bị. Bởi vậy, hắn tin tưởng rằng chuyện này nhất định thành công. Hắn vẫn tâm niệm rằng, chỉ khi hắn và Tây Môn gia tộc động loạn thì mới dùng đến chiêu bài này. Như vậy cơ hội chiếm được cục diện cũng nắm chắc hơn vài phần. Nhưng bởi vì đêm nay trong lòng thấp thòm bất an nên quyết định sử dụng các nàng. Lúc này, Khinh Vụ và Phiêu Tuyết đang nằm trên giường thì thào to nhỏ. Bên ngoài phòng là một kết giới siêu cường do Long Nhất bố trí. Vấn việc chăm sóc Thủy Nhược Nhan là do các nàng chiếu cố. Nhưng Long Nhất lại dặn các nàng không được ra khỏi phòng. Đúng lúc này, hai nàng đồng thời chấn động kịch liệt. Huyết quan ẩn hiện toàn thân. Ý thức hải từng cơn đau đớn khiến các nàng không tự chủ được mà ôm đầu rên rỉ. Nếu các nàng có thể chứng kiến biến hóa này hẳn sẽ rất kinh ngạc khi thấy trên người mình nổi lên nhiều điểm đỏ. Những điểm đỏ này nhanh chóng hướng ý thức hải tụ tập, cuối cùng hình thành một thẳng người mặt mày khó ưa màu huyết hồng, liều mạng muốn đột nhập vào trong ý thức hải của các nàng. Ngay lập tức, ma pháp trận Long Nhất đã bố trí tại ý thức hải Khinh Vụ và Phiêu Tuyết lập tức hoạt động. Mặc cho huyết linh kia tấn công thế nào cũng không thể xâm nhập được vào ý thức hải của các nàng. Ngược lại lại bị vây khốn trong trận. Chỉ khổ cho hai cô gái yếu ớt. Ý thức hải là địa phương yếu đuối. Một chút thương tổn cũng có thể khiến hai nàng chịu hậu quả không thể vãn hồi. Mặc dù huyết linh không cách nào tiếp cận ý thức hải hai nàng

nhưng bọn chúng cũng hung hãn tấn công mang đến chấn động mà người bình thường khó có thể chịu đựng được. Điều này cũng là sơ sót mà Long Nhất đã không tính toán đến. Huyết linh dường như bị vây hãm đã trở nên nóng nảy, công kích vào ma pháp trận càng ngày càng mãnh liệt cũng khiến hai nàng đau đớn lăn lộn trên giường.

"Đau, đau quá. Thiếu chủ... cứu bọn thiếp." Hai nàng kêu gào thảm thiết. Tại thời khắc khẩn yếu, người đầu tiên hai nàng nghĩ đến là Long Nhất, có thể hiểu vị trí của Long Nhất trong lòng các nàng. Giống như rất nhiều người trong thời khắc gặp phải nguy hiểm thì người đầu tiên nghĩ đến là mẫu thân. Chỉ tiếc kết giới bên ngoài cách âm khiến không ai nghe được các nàng kêu thảm. Trong cung điện hoang phế nọ, Long Chiến cùng mười Hắc Ám pháp sư trong lòng vô cùng hoảng loạn. Huyết linh không có tác dụng nằm ngoài dự liệu của chúng. Nhưng bọn chúng cũng không thể không ngâm chú. Dưới tình huống không thành công, một khi đình chỉ ngâm chú thì pháp lực sẽ lập tức bị cản trở. Đến lúc đó, tinh thần lực sẽ chịu tổn thương rất lớn. "Đáng chết, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ Huyết linh cài vào cơ thể bọn chúng sớm đã bị Tây Môn gia tộc phát hiện, đã sớm phòng bị rồi sao? Ngoại trừ giết chết hai ả đó ra còn có cách nào có thể khống chế được Huyết linh chứ?" Long Chiến trong lòng lo lắng càng thêm bất an. Dự cảm chuyện này tất phải có biến sự. Khinh Vụ và Phiêu Tuyết sắc mặt cắt không còn giọt máu. Một tiếng rên rỉ cũng không còn sức mà kêu. Hai người đau đớn chỉ biết đập đầu vào tường (lại nhớ đến bài tán gái của mình: đập đầu vào ngực em chết đây), trên trán máu chảy ròng ròng. Nhưng lại có một tầng năng lượng bảo vệ bên ngoài. Chỉ có da thịt bị thương, không thể ảnh hưởng đến tính mạng. Huyết linh càng lúc càng trở nên điên cuồng. Ma pháp trận trong ý thức hải hai nàng cũng chậm rãi nhốt chặt chúng lại, muốn đem toàn bộ Huyết linh này chế trụ. "Phiêu Tuyết, ta chịu không nổi nữa. Người giết ta đi." Khinh Vụ thảm thiết nói. Lúc này trong phòng không còn vật gì hoàn hảo. Cả chiếc giường lớn cũng sớm đã sập xuống. Phiêu Tuyết không thể đi lại như Khinh Vụ. Nàng đành ngã ra bàn, thân thể bắt đầu co giật. Nhưng chết lúc này cũng là một loại hy

vọng xa vời. Đau đớn vẫn tồn tại hiện hữu dọc theo từng sợi dây thần kinh trong đại não. Đúng lúc này. Một trong mười gã ma pháp sư đang ngâm nga những câu chú khó hiểu đột nhiên đau đớn kêu lên, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đổ ập xuống, lập tức như một phản ứng dây chuyền, mười ma pháp sư lần lượt thổ huyết ngã xuống. Ngay cả Long Chiến ngồi giữa ma pháp trận cũng xuất hiện tơ máu nơi khóe miệng. Nhưng hẳn chỉ có tác dụng phụ trợ cho nên bị lực lượng phản hồi cũng không lớn. Trong ý thức hải của Khinh Vụ và Phiêu Tuyết, đám Huyết vụ cũng kêu thảm rồi nháy mắt tiêu tán. Hai nàng lập tức hồi tỉnh. Thứ cảm giác đau đớn như bị vạn châm chọc vào não nhất thời biến mất như chưa từng xuất hiện. Đến đó thì hai nàng mới cảm giác được thân thể mệt mỏi, ý thức mất dần mà "hạnh phúc" ngắt đi. Long Nhất lặng lẽ đi vào Cấm Thiên Ngục, thấy Mộ Dung Thục Ngọc mặc một thân trường sam bó sát, cùng Mộc Hàm Yên nhìn vào thượng giam đồ chỉ (bản đồ) nói gì đó. "Vũ, đây là Cấm Thiên Ngục giam đồ chỉ. Bên trong còn có ghi chép về phạm nhân." Mộ Dung Thục Ngọc vừa thấy Long Nhất, lập tức đưa đồ chỉ cho Long Nhất. Long Nhất vừa nhận đồ chỉ từ tay Thục Ngọc, con mắt lập tức sang ngời, mỉm cười với Mộ Dung Thục Ngọc rồi cao hứng nói: "Hảo Ngọc nhi, làm tốt lắm." Cấm Thiên Ngục vô cùng lớn. Bên trong giam giữ phạm nhân có thực lực cũng bất đồng. Mà Mộ Dung Thục Ngọc cũng phân chia phạm nhân theo cấp bậc khiến Long Nhất có thể dễ dàng quyết định thả người nào trước người nào sau. Dù sao đường thông đạo ra khỏi ngục thư phòng cũng không lớn. Hẳn phải để những phạm nhân thực lực cao cường ra trước làm tiên phong. Sau đó những người còn lại sẽ lên tiếp không ngừng, từng chút từng chút mở rộng không gian. Nếu để bọn họ tán loạn khắp nơi thì rất nhanh sẽ bị giết chết. Chỉ có đưa bọn họ tụ tập lại thì mới có thể xuất ra thực lực lớn nhất. "Kỳ thật đây cũng là chủ ý của Hàm Yên tỷ. Người phải cảm ơn tỷ ấy mới đúng." Mộ Dung Thục Ngọc nói. Long Nhất quay sang nhìn hướng Mộc Hàm Yên, thấy nàng cười mỉ hoặc, liền nhanh chóng ôm nàng hôn một cái thật sâu. Khi nụ hôn vừa dứt, ánh mắt hẳn tinh quang chợt lóe, hắc hắc cười

nói: "Trò chơi bắt đầu."

Chương 547: Tập kích hoàng cung trong đêm

Ban đêm, tuyết rơi dày đặc, tựa hồ như nhuộm trắng cả không gian. Tuyết rơi nhiều đến nỗi nếu một người đứng trước mặt người một thước cũng không nhìn rõ. Rất nhiều người tâm lý sợ hãi cho rằng đây là dấu hiệu của ngày tàn thế giới. Dù cho năm ngoài tuyết rơi nhiều hiếm thấy cũng không nhiều bằng hiện tại. Quả đúng như vậy. Nếu đợt tuyết này kéo dài mấy ngày mấy đêm, sợ rằng xung quanh Đẳng Long thành không tìm được mấy người còn sống. Sau nửa đêm, thị vệ hoàng cung lúc này đang tùm năm tùm ba, ngồi ở một góc khuất mà uống rượu tán phét. Cái thời tiết quái quỷ này mà cũng phải tuần tra sao? Phần lớn bây giờ đặt chân một bước ra ngoài tuyết có khi phải ngập đến đùi. Vì vậy đám thị vệ này đối với mệnh lệnh của Long Chiến như thể ông thích thì đi mà làm, ông có chính sách tôi cũng tự có đối sách. Bọn họ cũng không tin trong cái thời tiết gió tuyết đầy trời như thế này lại xảy ra chuyện. Lúc này, trong ngự thư phòng. Một vách tường vô thanh vô tức mở ra, bên trong là một mật thất. Bóng người bỗng xuất hiện, hơn mười tên quần áo rách rưới phạm nhân liền xuất hiện trong ngự thư phòng. Tuổi bọn họ không đồng nhất. Có lão giả thập cổ lai hi, cũng không ít tráng hán mạnh khỏe. Nhưng trên tất cả, bọn họ đều có một điểm giống nhau: trên người bọn họ không ai không có mùi máu tanh, lệ khí nồng nặc. Trong mắt bọn họ nổi bật nhất là vẻ bạo ngược cùng khát vọng tự do điên cuồng. Những người này, trước kia tại Cuồng Long đế quốc, hay thậm chí cả Thương Lan đại lục đều là tiếng tăm hiển hách. Tên bọn họ khiến người nghe biến sắc, có tác dụng dọa cho trẻ nhỏ ngừng khóc, tay bọn họ đều thấm đẫm máu tanh, giết người vô số,

thực lực đứng đầu đại lục. Đặc biệt là bị giam trong Cấm Thiên Ngục nhưng bọn họ không lúc nào từ bỏ luyện công. Ngoại trừ luyện công thì còn phương pháp nào giết thời gian hữu hiệu hơn nữa đây? Bởi vậy bây giờ thực lực bọn họ so với trước kia còn cao hơn không ít. Để bọn họ làm tiền phong là thích hợp nhất. "Oành" một tiếng, cửa ngục thư phòng mở tung. Một lão giả tóc bạc hình dáng gày gò nháy ra nhanh như tia chớp. Hai tay đánh vào sau lưng hai thái giám trực đêm. Hai tiếng kêu thảm thiết vừa vang lên một nửa thì trong tay lão giả đã cầm hai chiếc đầu lâu, mặc cho hai cái thi thể không đầu đang tuôn máu tươi xối xả. "Ha ha ha. Lâu lắm không được ngửi mùi máu tươi. Thật sự là khiến người ta nhớ a." Lão giả điên cuồng cười hai tiếng, thè lưỡi liến giọt huyết châu nơi khóe miệng. Hưng phấn tựa như ăn phai vài cân xuân dược. "Lão tiểu tử. Người sao lại ích kỷ thế. Sao lại hưởng có một mình chứ?" Một trung niên đại hán mặt sẹo bất mãn nói. Hắn bị giam tại Cấm Thiên Giam Ngục gần chục năm trời. Trước kia hắn giết người chỉ để tìm hứng thú. Hơn nữa, khó khăn lắm hắn mới tìm thấy hứng thú. Long Chiến nhìn trúng hắn, đã từng dụng kế đưa hắn vào làm việc dưới trướng. Nhưng cái tên này là một tên đầu bã đậu, như thế nào cũng không chịu quy thuận. Vì vậy liền bị giam vào Cấm Thiên Giam Ngục. "Mặt sẹo. Nếu bây giờ không phải là đứng trên cùng một trận tuyến. Lão phu nhất định móc tim người ra để nhắm rượu." Lão giả hừ lạnh nói. "Ồn ào cái gì, còn không ai phát hiện ra sao? Chỉ sợ đến lúc các người giết không được ngưng tay đó." Một thanh âm tức giận vang lên. Người này tóc dài che kín cả khuôn mặt, nhìn không rõ là nam hay nữ. Thân hình thoạt nhìn cũng rất suy nhược nhưng chỉ một câu nói đã khiến cho hai tên đại không được, coi trời bằng vung này ngoan ngoãn ngậm mồm. Lúc này, mấy đội thị vệ tuần tra cũng chạy vội đến bên này. Nửa tiếng kêu thảm thiết của hai tên thái giám nọ đã dẫn sự chú ý của chúng. Vừa thấy có người đến cửa, mấy tên khát máu này ai ai cũng vẻ mặt hưng phấn, hét to mấy tiếng rồi vọt ra. Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên. Đội tuần tra này đã hoàn toàn biến thành một đồng lõa phèo lục phủ ngũ tạng cùng với tay chân vương vãi thối

đẫm máu tanh vô cùng kinh khủng. Cho dù là một lão binh từng vào sinh ra tử nơi sa trường nhìn tràng cảnh này cũng không thể không nôn mửa không ngừng. Kỳ thật người chết cũng không đáng sợ. Nhưng chỉ loáng cái đã thành như thế này thì quá mức hãi nhân khiến người ta không thể có năng lực tiếp nhận. Tiếng cảnh báo chói tai vang rền bầu trời hoàng cung. Mà từ mật đạo trong ngự thư phòng cũng đã có càng lúc càng nhiều phạm nhân từ trong Cẩm Thiên Giam Ngục xông ra. Long Chiến quả thực có mơ cũng không thể ngờ được rằng chiến tranh lại bắt đầu từ bên trong hoàng cung lan rộng ra. Hắn đã cẩn thận bố trí binh lực khắp tứ phía hoàng cung nhưng bên trong lại hoàn toàn không phòng bị. Hoàng cung rất lớn. Do đó quân sỹ bên ngoài không thể kịp thời tăng viện. Phạm nhân trong Cẩm Thiên Giam Ngục chỉ trong một thời gian ngắn đã xuất hiện khắp nơi đồ sát toàn bộ người, thật là thây phơi đầy đồng, máu chảy thành sông. Lớp tuyết dày nhanh chóng bị nhuộm thành đỏ sậm. Long Chiến nhận được tin tức này thì hoàn toàn đã ở thế bị động. Hắn thiên toán vạn toán, nhưng lại không thể tính được điểm này. Hắn sớm đã dự cảm đêm nay sẽ xảy ra chuyện, nhưng không nghĩ đến địch nhân tấn công từ bên ngoài mà từ dưới lòng hoàng cung chui ra. Thủ đoạn thật vô cùng tàn khốc. "Bẩm bệ hạ, thuộc hạ đã điều tra. Những người đó cũng không phải là quân đội của Tây Môn gia tộc mà hình như là từ Cẩm Thiên Giam Ngục chạy ra." Tâm phúc của Long Chiến vội vã chạy tới bẩm báo. "Rầm" một tiếng, Long Chiến vồ vào chiếc bàn trước mặt khiến nó vỡ thành bốn năm phần. Khuôn mặt dửng như vụn vụn biến hình. Hắn nghiêng răng ken két nói: "Kế khá lắm. Tưởng rằng cái đám quân ô hợp này thì làm gì được chúng ta sao?" Nội cung đã đại loạn. Vô luận là cung nữ thái giám hay vương phi cũng đều hoảng sợ mà chạy chối chết. Mấy vạn cấm vệ quân kết hợp cùng ma pháp sư ngăn chặn đám phạm nhân điên cuồng này. Vô số ma pháp gia trì nổ tiễn xạ xuống như mưa khiến đám phạm nhân này thương vong không ít. "Kiếm sư ở ngoài, pháp sư ở trong. Giết." Tiếng nói the thé không ra nam chẳng ra nữ ra lệnh. Đám phạm nhân này lập tức nghe lời, nhanh chóng bày ra

một thường quy trận vọt tới phía quân đội. Đứng đầu là tên phát lệnh có tiếng nói ái nam ái nữ kia. Đừng xem thường hấn thân thể suy nhược, sử dụng một mũi kiếm màu tím, nhưng chỉ trong nháy mắt đã cướp đi sinh mạng của mười mấy tên thủ vệ, đồng thời cũng chỉ rõ thực lực của hấn đã đạt tới kiếm thánh. "Băng Thiên Tuyết Địa." "Liệt Diễm Phần Thiên." "Thiên Băng Địa Liệt." Ba ma pháp cấp mười cơ hồ đồng thời hướng đại nội cấm vệ quân oanh kích tới. Lực phá hoại cường đại khiến trọng binh cùng khải giáp phía trước trở nên vô tác dụng. Lực công kích của ma pháp sư vô cùng kinh khủng. Chỉ cần cho ma pháp sư đủ thời gian ngâm chú, một đại kiếm sư đối mặt với một đại ma pháp sư cũng chỉ có nước vong mạng. Chỉ là lúc này viện quân càng ngày càng nhiều. Số lượng ma pháp sư trong hoàng cung cũng càng ngày càng nhiều. Số lượng phạm nhân tử vong cũng càng lúc càng nhiều. Hơn nữa mặc dù ma pháp sư trong cung cấp bậc không cao như ma pháp sư trong ngục, nhưng chất lượng có thể dùng số lượng để bù đắp. Khi bọn chúng kết hợp thi phóng ma pháp lực cũng đủ để ngăn chặn công kích của đối phương. Tình thế liên lập tức xoay chuyển. Lúc này, sắc trời đã dần dần sáng rõ. Bóng đêm đang lạng lẽ lùi dần. Bạo tuyết không biết đã dừng khi nào. Sáu nghìn phạm nhân lúc này chỉ còn lại khoảng hơn ba trăm người đang vất vả chống đỡ. Quân thủ vệ hoàng cung cũng đồng dạng như vậy không dám mất tập trung vì những người còn sống hầu hết là có thực lực vô cùng mạnh mẽ. Một khi để bọn họ nắm được cơ hội phản kháng. Thương vong của quân thị vệ sẽ tăng thêm không ít. "Tốc chiến tốc thắng." Long Chiến cau mày hạ lệnh. Sáu nghìn phạm nhân chẳng những giết chết của hấn hơn một vạn cấm vệ quân. Hơn nữa lại khiến hấn phải đưa một đại bộ phận binh lực cùng ma pháp sư kiềm chế ở chỗ này. Bây giờ trời đã bắt đầu sáng. Tuyết cũng đã ngừng rơi. Làm lỡ mất cơ hội phát động công kích Tây Môn gia tộc của hấn. "Cố gắng cầm cự. Chỉ cần chém giết một hồi nữa, tự do sẽ cách chúng ta không xa." Tên kiếm thánh ái nam ái nữ nọ khích lệ. "Lão tử có đánh dăm bữa nửa tháng nữa cũng là chuyện nhỏ. Ý, lão tiểu tử, ngươi có lên được nữa không đây?" Gã mặt sẹo mồ hôi đầy

mặt nhưng lại làm cứng, điều cợt lão già. "Lão phu thành danh từ lúc người còn chưa chào đời. Người tự lo cho cái thân mình trước đi." Lão già thờ hốt hể nói. Đúng lúc này, mặt đông và mặt tây Hoàng Cung đột nhiên xuất hiện hai ma pháp tín hiệu phóng vọt lên cao. Long Chiến đứng ngồi không yên. Tây Môn gia tộc quả nhiên muốn nhân cơ hội hỗn loạn mà tiến vào cung. Hắc Âm giáo hội tại sao đến giờ này vẫn chưa xuất hiện nhỉ? Ma pháp tín hiệu làm cho tất cả binh sỹ đang vây công đám phạm nhân cũng ngẩn người, Trong nhất thời để lộ sơ hở, lơ lửng phòng ngự cùng công kích. "Đến lúc rồi." Tên ái nam ái nữ kiếm thánh thầm nghĩ, lập tức một viên kim quang sáng lạn từ trong giới chỉ xuất ra, huýt dài một tiếng, trường phong mãnh liệt khiến tóc hất bay phấp phới lộ ra khuôn mặt khiến mọi người cả kinh lùi lại hai ba bước. Nếu là sừu lậu thì còn dễ tiếp nhận, đằng này tên kiếm thánh này toàn bộ khuôn mặt đều như thể đóng vảy, thật là kinh khủng. Trong lúc tất cả mọi người đương trường còn đang khiếp sợ. Cả người kiếm thánh lập tức nổi lên một tầng kim quang. Đấu khí trên thân kiếm màu tím ngay lập tức rút vào nhường chỗ cho màu vàng. Nói cách khác, hấn chỉ trong nháy mắt đã chuyển từ kiếm thánh lên đẳng cấp kiếm thần. "Kiếm Thần Nhất Kích." Tên kiếm thánh đột nhiên hóa thành một đạo kim mang chói mắt, hướng tới đám cấm vệ quân ma pháp kết giới mà phóng tới. Chỉ thấy kết giới mãnh liệt bạo động, lập tức khúc xạ ra bốn phía rồi nhanh chóng tiêu tán trong không trung. "Giết." Chỉ một khắc sau khi nghiền nát kết giới. Các cao thủ còn sống sót của đám phạm nhân lập tức như lang như hổ tiến vào giữa đám quân thủ vệ. Máu tanh lại bắt đầu chảy... Cũng lúc đó, trên tường thành của hoàng cung. Không gian cũng dường như vụn vẹo không ngớt. Một tiếng nổ lớn vang lên. Kết giới hoàng cung đã vỡ. Tất nhiên kết giới hộ cung thì không thể không công tự phá.

Chương 548: Dĩ Long vi tiên

Long Chiến thấy hộ cung kết giới bị nghiền nát, ánh mắt hiện lên vẻ hung tàn. Một lúc lâu sau hắn rít lên: "Để hai ngàn Hắc Âm võ sỹ chế trụ chúng nó. Còn lại tất cả quay về phòng thủ."

Long Chiến sờ dĩ dây dưa không đưa đám Hắc Âm võ sỹ ra đấu với đám phạm nhân bởi vì hắn không muốn hao phí những tài nguyên trân quý này. Hắn ý thức rõ ràng rằng chỉ có Tây Môn gia tộc mới là đối thủ chân chính. Đám người này bất quá chỉ là quân cờ mà Tây Môn gia tộc dùng để nhiễu loạn hoàng cung mà thôi.

Hai ngàn tên võ sỹ không biết đau đớn, giết người không chớp mắt nhanh chóng thay thế cấm vệ quân chế trụ đám phạm nhân. Bắt đầu đồ sát những phạm nhân tứ tán.

Thấy tình hình không ổn. Đám phạm nhân đành phải một lần nữa tụ tập lại một chỗ. Hai ngàn Hắc Âm võ sỹ điên cuồng công kích khiến áp lực càng lúc càng tăng. Đám phạm nhân sớm đã không còn ai lành lặn.

Long Chiến lúc này dẫn theo đám cấm vệ quân chạy lên tường thành phòng thủ, thấy thái tử Long Ưng cũng đang chỉ huy điều động quân lính.

Long Nhất cười hì hì, bay phiêu dật giữa không trung. Mười vạn ám vệ cùng năm vạn tư binh Nam Cung gia tộc và Đông Phương gia tộc vây kín cả một mặt thành, đội ngũ chỉnh tề.

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Kết giới hộ cung tại sao lại đột nhiên bị vỡ?" Long Chiến sắc mặt tái mét, nhìn thẳng mặt thái tử Long Ưng mà hỏi.

"Phụ hoàng, hài nhi không biết. Có tám phần là do tên gia hỏa Tây Môn giờ trò quỷ." Long Ưng ánh mắt phẫn hận nhìn Tây Môn Vũ vẫn bay lơ lửng trong không trung, hận không bắt được hắn mà táng cho hắn chực cân Bác Bì Trừu Cân tán.

Hộ cung kết giới bị phá vỡ thật sự nằm trong kế hoạch của Long Nhất. Hắn lợi dụng lúc sáu ngàn phạm nhân xâm nhập vào trong Hoàng Cung, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Sau đó thần không biết quỷ không hay tới gần tường thành, lạng lẽ phá hủy hộ cung kết giới.

Đương nhiên cái hộ cung kết giới này cũng không phải bình thường. Long Nhất phải mất cả đêm mới phá được nó. Nếu trên đường có người tuần tra phát hiện, công sức của hắn sẽ đổ sông đổ biển. May mắn cho hắn, đêm qua tuyết rơi nhiều. Hơn nữa sự chú ý của mọi người cũng đã tập trung tại Nội Cung, nơi thám canh đồ sát đang diễn ra vì thế không có canh phòng cẩn mật, cho nên việc tuần tra không ai chấp hành. Muốn trách thì chỉ có thể trách cấm vệ quân kỷ không nghiêm, trưởng quan phóng túng.

Long Chiến lạnh lùng nhìn đám ám vệ bên ngoài thành, trong lòng thầm kinh hãi. Từ khí thế trên người bọn chúng có thể thấy bọn chúng lợi hại nhường nào.

Đây mới chính là tinh binh trong tinh binh. Đáng tiếc đám cường binh ấy lại nằm trong tay địch nhân.

Bất quá, hắn cũng không quá mức lo lắng. Mặc dù hộ cung kết giới

đã bị phá vỡ nhưng Hoàng Thành vẫn còn địa thế tường cao hào sâu nên cũng không phải nói muốn công kích là có thể công kích dễ dàng được. Huống hồ Tây Môn gia tộc cũng không có nhiều người để sinh tử chiến, dùng cách công thành bình thường. Ma pháp sư có thể tấn công từ trên cao. Nhưng hẳn cũng có hệ thống phòng ngự trên không. Bắt buộc lần công thành này phải là binh lính. Chỉ cần bọn chúng không công được thành, lại mất một số lượng lớn binh lực. Đến lúc đó hẳn sẽ dùng đám Hắc Ám võ sỹ phản kích lại, phần thắng cũng lớn hơn nhiều.

Có điều kế hoạch mãi mãi là kế hoạch. Trăm tính vạn tính không bằng trời tính. Hẳn có tính nát óc cũng không tính được biến hóa của lão thiên. Long Chiến tính toán chu toàn, Long Nhất cũng cười gian âm hiểm. Ai nói hẳn muốn đem binh lính đi công thành.

"Bì Ai Nhĩ trưởng lão, Cách Lỗ Tây Á. Các ngươi hiện thân đi." Long Nhất đột nhiên hét lớn.

Thanh âm còn chưa dứt, hai tiếng long ngâm đã vang rền, tựa như từ trên chín tầng mây vọng xuống.

Hai con Cự Long một vàng một đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh Long Nhất khiến cho cả phiến không gian như muốn tối sầm lại. Binh lính thủ trên tường thành sắc mặt trắng bệch, chân lùi lại không ngừng.

"Trời ạ, chẳng lẽ Tây Môn gia tộc còn nuôi Cự Long. Truyền thuyết nói bọn chúng có uy lực hủy thiên diệt địa đó." đám binh lính trên tường thành run rẩy lắp bắp nói. Quang cảnh long uy này khiến bọn chúng kinh hồn táng đờm, da đầu gật gật liên hồi.

"Xem ra trận chiến này chúng ta thua rồi." Một tên lính thềm thở dài. Bất quá hẳn cũng không dám nói lớn. Nếu để cho giáo quan nghe

được không chừng sẽ chém đầu hấn vì tội nhiều loạn lòng quân. Kỳ thật ý nghĩ này không chỉ mình hấn có. Rất nhiều người trong lòng đã không còn tin tưởng vào khả năng của mình mà nổi lên ý niệm trong đầu. Sĩ khí trong thoáng chốc xuống tới cực hạn.

Long Chiến thấy tình thế không ổn, lớn tiếng quát Long Ưng: "Thái tử, người còn chờ gì nữa? Khôi lỗi trớ chú thuật đến lúc phải dùng rồi."

Long Ưng sực tỉnh mộng. Mấy gã pháp sư phía sau hấn moi ra một chiếc bình hắc vụ lưu ly, bắt đầu ngâm xướng các loại chú ngữ.

Long Nhất nhìn thấy hấn hành động như vậy, cười thầm không ngớt. Khôi lỗi trớ chú thuật sớm đã bị Hắc Âm thần giải từ lâu rồi.

Chú ngữ càng lúc càng nhanh. Hắc vụ trong bình lưu ly bắt đầu giao động kịch liệt. Chỉ có Long Nhất vẫn nhàn rỗi đứng giữa không trung, ánh mắt trào phúng nhìn Long Ưng.

"Sao có khả năng? Tại sao lại không có tác dụng?" Long Ưng sắc mặt tái nhợt, lui về phía sau hai bước. Hấn vẫn ý có Khôi lỗi trớ chú thuật mà tự tin giành chắc phần thắng. Đến thời khắc quan trọng bỗng dừng lại không có hiệu quả. Vài năm nay, hấn vẫn luôn hy vọng được nhìn thấy cảnh Long Nhất đau đớn đến phát điên, tự tay giết chết quân sỹ của mình rồi toàn thân bạo liệt mà vong mạng. Bất quá, đến lúc này tất cả đã trở thành mộng ảo.

Long Chiến mặc dù cũng có bất ngờ. Nhưng sau khi Huyết Linh trên người Kinh Vụ và Phiêu Tuyết thất bại thì cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho nên cũng không lấy làm kinh hãi lắm.

"Bì Ai Nhĩ trưởng lão, đến đây đi." Long Nhất nhìn Bì Ai Nhĩ, ánh mắt không chút hảo ý nào.

"Tiểu tử, Long tộc chúng ta đã có hiệp định, không thể can thiệp vào chuyện ở đại lục. Người định làm khó ta sao?" Bì Ai Nhĩ cười khổ nói. Phòng mồm trợn má phun phì phì trông thật kì quái.

"Ta có nói là cho lão can thiệp à? Bản thiếu gia chỉ muốn mượn thân thể lão chút thôi. Lão chỉ là bị động tiếp nhận, cũng không phải là làm trái lại hiệp định lúc trước." Long Nhất cười cười nói. Đoạn hấn vung tay lên, mùi vạn ám vệ lập tức tách ra. Một cỗ chiến xa thật lớn mang một cỗ cung nỏ khổng lồ cao hơn mười thước, chậm rãi đẩy lại. (Nỏ thần Kim Quy gọi bằng bố)

"Người.... người muốn làm gì?" Bì Ai Nhĩ cả kinh nói.

"Cứ từ từ, rồi trước sau gì lão chả biết. Bây giờ thu nhỏ thân thể lại chút đi." Long Nhất cười cười, một tay nắm đuôi con rồng lắp vào bệ phóng nỏ như một mũi tên dài hơn hai mươi tư thước. "Vèo" Bì Ai Nhĩ trường lão hóa thành một đạo hắc mang thẳng tắp lao đến cổng thành.

Chỉ nghe "rầm" một tiếng. Bụi đất, cát đá đồng thời phóng lên cao. Trên thành, đất đá và cổng thành lập tức hóa thành vô số mảnh nhỏ bay tán loạn ra tứ phía. Tất cả đều sững sờ không ngờ rằng Bì Ai Nhĩ trường lão va chạm với cổng thành lại có sức phá hoại như thế. Quân đội Tây Môn gia tộc bên ngoài hoan hô rợp trời. Đám người Long Chiến lại ngược lại, vẻ sợ hãi hiện hữu trên từng đường da thớ thịt trên mặt.

"Không ngờ Long Vi Tiễn (lấy rồng làm tên) lại có hiệu quả như vậy. Chỉ tiếc cái lỗ hồng này còn hơi nhỏ." Long Nhất tự nhủ, ánh mắt gian manh nhìn Cách Lỗ Tây Á đang lạng lẽ lùi xuống phía sau.

"Đừng mà, da ta không dày bằng lão gia hỏa kia đâu, hay là người

tìm con rồng khác đi." Cách Lỗ Tây Á thấy Bì Ai Nhĩ bắn ngược trở lại cách đó không xa, thần thái lão đảo như say rượu, mặt mũi tái mét, lắc đầu lia lịa.

"Vậy ý ngươi là muốn tìm tử tử Mễ Đế Nhĩ của ngươi chứ gì." Long Nhất trợn mắt, dùng ánh mắt đe dọa nhìn hắn, nói tiếp: "Uổng cho tử tử ngươi dùng cả tính mạng bảo vệ ngươi. Không ngờ ngươi là tên lòng lang dạ sói. Gặp chuyện lại sợ hãi, đẩy tử tử ngươi lên tiền tuyến. Lương tâm ngươi ở đâu hả?"

Cách Lỗ Tây Á vội vàng lắc đầu. Mặc dù Mễ Đế Nhĩ thường xuyên khi dễ hắn. Thiết chương luôn tay đánh đập mình. Nhưng mỗi khi nguy cấp đều luôn bảo vệ hắn. Có thiên địa chứng giám. Cách Lỗ Tây Á hắn không phải loại rồng sợ này.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, Cách Lỗ Tây Á lại bị Long Nhất thúc giục hắn lựa chọn hoặc hắn hoặc Mễ Đế Nhĩ. Không còn lựa chọn nào khác, hắn đành cắn răng hóa thành một mũi Long Vi Tiễn.

"Như vậy mới ngoan chứ." Long Nhất hắc hắc cười gian, lấp Cách Lỗ Tây Á vào nỏ rồi bắn cái vèo về phía tường thành.

Lúc này, Long Chiến cũng đã có chuẩn bị. Đột nhiên, ma pháp long trời lở đất hóa thành một tấm khiên chắn phát ra ánh sáng vàng ném về phía Cách Lỗ Tây Á.

Lại là một tiếng nổ lớn như vạn pháo cùng khai hỏa. Một khối tường thành lớn đã đổ xuống âm âm. Đúng là đã bị Cách Lỗ Tây Á phá thủng một lỗ to đến mười thước trên mặt thành. Rất nhiều binh lính đứng trên đó cũng bị rớt xuống khiến Long Nhất xuýt xoa không ngớt. Long thể trẻ khỏe quả thật vẫn tốt hơn a.

"Ta sợ ai chứ." Cách Lỗ Tây Á hóa thành hình người, loạng choạng

đứng lên nói. Mấy ngôi sao đang xoay vòng vòng trước mắt. Trên người hắn, lân giáp màu vàng xuất hiện màu trắng của băng vụ, còn có mấy vết cháy khét. Mặc dù chỉ tổn thương ngoài da một chút, nhưng cũng hơi đau mà.

Cách Lỗ Tây Á còn đang than thở, đột nhiên phát lạnh cả lưng, Ma pháp nguyên tố khắp không trung đột nhiên kịch liệt ba động. Vừa liếc mắt nhìn đã thấy nỏ tiễn đầy trời mang theo các hệ ma pháp một màn mưa tên bắn đến.

"Bà nội nó (nguyên văn: con rồng bà nó)" Cách Lỗ Tây Á chửi một câu Long tộc thô tục, vung chân chạy chối chết, hắn phải thông minh chứ? Hắn đụng vào tường thành là bị động. Nếu lúc này mà công kích thì đã vi phạm hiệp định của Long tộc. Đến lúc đó lão rồng già nhà hắn nhất định sẽ không tha cho hắn.

Long Nhất vừa thấy đạt được sở nguyện, Bì Ai Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á xuất hiện khiến sỹ khí quân Long Chiến giảm mạnh. Hơn nữa, đã mở được một lỗ hổng hơn mười thước. Điều này so với liều chết công thành đúng là sướng hơn lên gười a.

Long Nhất nhìn đám binh lính đang hoảng loạn bởi lỗ hổng vừa phá, khòe miệng cười nhạt, tay chọt vung lên. hai binh đoàn ám ảnh kỵ binh nhanh chóng tạo thành đội hình tiến công. Ma pháp quân đoàn phía sau bắt đầu sử dụng ma pháp gia trì cùng ma pháp chúc phúc (em ít dịch thể loại này, chả biết đúng không).

Trong tay Long Nhất lại lóe ra vào đạo thanh mang, làm thành một thanh cự đạo chém tới phía trước mấy chục dặm

"Tấn công." Long Nhất hét lớn. Cự kiếm trong tay hướng về phía trước. Ám ảnh kỵ binh đoàn như một đợt thủy triều màu đen nhanh chóng tiến về phía trước.

Chương 549: Trần ai lạc định

Ám ảnh kỵ binh đoàn tấn công ào ạt như thủy triều. Cung thủ trong ám vệ quân bắn tên như mưa lên tường thành để áp chế, mà ma pháp sư lúc này cũng bắt đầu phát huy tác dụng.

Quân tấn công nhanh chóng xé nát đội hình phòng ngự của đám hộ cung. Trường thương kỵ sĩ phát ra quang mang chói mắt, vung lên như gặt lúa, phút chốc cướp đi tính mạng vô số cấm vệ quân.

"Cung thủ cùng ma pháp sư tiếp tục dùng tên áp chế đối phương. Còn lại tất cả tiến lên chặt đầu Long Chiến." Long Nhất vừa thấy đội hình phòng ngự của đối phương đã bị phá vỡ, lập tức ra lệnh tất cả binh lính mạnh mẽ tấn công vào hoàng cung.

Long Nhất nhìn khắp nơi, thấy Long Chiến giả cùng thái tử Long Ưng đang bối rối lui lại phía sau. Dứt khoát không thể để cho chúng nó thoát. Vì cầm tặc, tiên cầm vương (đại loại như là đánh rắn phải đánh rập đầu). Chỉ cần bắt được bọn chúng, không tin đám binh lính này còn sĩ khí để tiếp tục chiến đấu.

Long Nhất điểm nhẹ mũi chân, thân hình như tia chớp bắn về phía hai "cha con" Long Chiến. Ma đấu khí bảy màu chói lóa đột nhiên bạo khởi đánh tới, như một chiếc cầu vồng đột ngột xuất hiện.

Đám thân vệ bên cạnh thấy có nguy hiểm, lập tức tạo thành một bức tường người đứng che cho hai "cha con" Long Chiến. Chỉ nghe "phập phập", hơn mười cái đầu đã bay vọt lên không trung, máu

phun ngập trời.

Chỉ ngừng lại trong nháy mắt, đám Hắc Âm võ sĩ đã đột nhiên xuất hiện bao vây xung quanh Long Nhất. Long Chiến cùng Long Ứng nhân cơ hội này mà chạy xa.

Hơn hai vạn Hắc Âm võ sĩ xuất hiện khiến Long Nhất mất hết ưu thế vừa rồi. Đám võ sĩ này không biết đau đớn, không có tình cảm. Là một bộ máy giết người thực lực có thể so với kiếm sư, thật sự vô cùng cường hãn, mũi kiếm màu đen chém ra tựa hồ như che kín mây trời. Chỉ nghe thấy tiếng "choang choang" vang lên không ngớt. Âm vệ quân trong nháy mắt tổn thất thảm trọng.

Long Nhất lo lắng đến cứng người. Mộc Hàm Yên kia chết đi đằng nào rồi? Nàng ta không phải nói là có biện pháp để đối phó đám Hắc Âm võ sĩ này sao? Không phải trong thời khắc quan trọng này lại bị nàng ta thọc sau lưng một phát chứ. Hơn hai vạn Hắc Âm võ sĩ thêm vào Long Chiến còn có hơn mười vạn binh mã. Long Nhất lúc này đã lâm vào thế thập diện mai phục.

Long Chiến cùng Long Ứng nhanh chóng thoát ra khỏi vùng chiến sự, đang đứng ở một cung điện, từ xa xa đứng nhìn hai bên chém giết.

"Phụ hoàng, cũng còn may chúng ta còn có Hắc Âm võ sĩ. Hiện tại Tây Môn gia tộc đi đứt rồi." Long Ứng lau mồ hôi lạnh trên trán. Trong lòng cực kì vui mừng. Đòn tập kích vừa rồi của Long Nhất khiến hắn sợ hãi cùng cực.

"Đúng vậy, Tây Môn gia tộc xong đời rồi. Chỉ là Long thị hoàng tộc còn xong đời sớm hơn cả Tây Môn gia tộc." Long Chiến nói, ánh mắt quỷ dị nhìn chăm chặp Long Ứng.

"Phụ... Phụ hoàng. Người..." Thái tử Long Ưng bị Long Chiến nhìn với ánh mắt thâm độc. Trống ngực thành thịch, không tự chủ được lùi lại hai bước, đột nhiên cảm giác phụ hoàng của hắn hình như đã biến thành người khác.

"Người không phải rất thấy hứng thú với trớ chú thuật sao? Người đoán xem ta hạ loại nào vào người người?" nụ cười của Long Chiến trở nên âm độc vô cùng. Vẻ mặt mang theo một chút cuồng nhiệt không tên. Mãnh Hổ vương triều bị Thiên Long đại đế hủy diệt hơn năm trăm năm trước cuối cùng đã có thể xuất hiện trước mặt nhân loại một lần nữa.

"Người không phải phụ hoàng... Người... Người rốt cục là ai?" Long Ưng tỉnh táo lại một chút, lớn tiếng hỏi.

"Ngay cả điều này cũng không đoán ra. Người thật sự ngu tới mức không còn thuốc chữa nữa rồi. Cuồng Long đế quốc bị diệt trong tay người cũng không lấy làm oan uổng." Long Chiến cười to ha hả.

Long Ưng sắc mặt tái nhợt, đột nhiên thân hình chấn động, tay chỉ mặt Long Chiến nói: "Là người, người chính là tên quân sư mất tích. Người làm gì phụ hoàng ta?"

Long Chiến, không, bây giờ nên xưng là quân sư, âm hiểm cười nói: "Chuyện này còn cần phải hỏi sao? Người đã biết rồi, yên tâm xuống dưới bầu bạn với phụ hoàng người đi.

"Người đâu? Người đâu? Các người có nghe thấy gì không? Còn không mau bắt tên nghịch tặc này lại cho ta." Sắc mặt Long Ưng tái nhợt, lớn tiếng ra lệnh đám thủ vệ bên cạnh. Chỉ có điều đám người này lại không hề nhúc nhích. Hiển nhiên bởi chúng đâu phải binh lính của Cuồng Long đế quốc.

Quân sư cười hắc hắc, miệng bắt đầu lảm nhảm chú ngữ khiến đầu Long Ưng đột nhiên đau đớn như hàng ngàn hàng vạn con sâu từ đại não bò ra toàn thân. Thế nhưng đến cuối cùng thì đầu óc hẳn vẫn tỉnh táo. Loại hành hạ thể xác và tinh thần này quả thực không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

"Ta giết ngươi." Long Ưng điên cuồng hét lớn, vọt tới bên người gã quân sư. Một bước, hai bước... Đột nhiên da trên tay hẳn từng mảng từng mảng rơi xuống. Quá là khủng bố.

Đến khi Long Ưng đến trước mặt quân sư thì da thịt hẳn đã rơi sạch, chỉ còn lại bộ xương máu me đầm đìa, cuối cùng cũng không cam lòng ngã xuống.

Lúc này, Long Nhất đã thả đám Long Nhị, Hòa Kỳ Lân, Tiểu Tam, Cường Lôi Thú từ trong không gian giới chỉ ra, đồng thời còn có mấy trăm âm linh màu đỏ như máu.

Long Nhị dụng thanh huyết sắc liêm đao múa may ngấp trời, tạo thành vô vàn đạo hồng sắc tử vong. Hẳn nhảy vào giữa đám Hắc Âm võ sỹ như chốn không người, chặt đứt đầu hơn một trăm tên Hắc Âm võ sỹ như giết mấy con gà con. Đầu rơi lông lóc.

Hòa Kỳ Lân dùng kỳ lân thánh hỏa, Tiểu Tam dùng thánh quang, Cường Lôi Thú phát xuất lôi điện không ngừng. Còn có đám huyết sắc âm linh tạo thành sương mù. Chiến cuộc lại một lần nữa đảo chiều.

Quân sư sững sờ nhìn thấy hết thảy, dường như từ trên mây cao té xuống thâm sâu cùng cốc, vừa vui vừa buồn khiến người không thể nào chịu đựng được.

"Quân sư, ngươi đầu hàng đi." Long Nhất không biết đã tới cách hẳn

không xa từ bao giờ, thần nhiên nói.

"Đầu hàng? Ha ha, từ khi bắt đầu kế hoạch, ta đã nghĩ tới hậu quả khi thất bại. Nhưng dù cho có thảm bại cũng không cho Tây Môn gia tộc các ngươi dễ chịu đâu." Ánh mắt quân sư càng trở nên lạnh lẽo. Sống hay chết đối với hắn lúc này cũng không còn quan trọng nữa.

Ngay lúc này, cả Đằng Long thành rung động dữ dội như bị động đất. Vô vàn tiếng kêu thảm thiết thể lương vang vọng khắp trong ngoài thành.

Long Nhất kinh hãi phi thân lên không trung. Cảnh tượng đập vào mắt hắn khiến hắn dường như muốn tê liệt. Chỉ thấy trong Đằng Long thành không biết đã xuất hiện hơn mười vạn quân từ lúc nào. Bọn chúng phân tán khắp nơi, giết hại bá tánh Đằng Long thành. Bất kể già trẻ lớn bé đều không tha. Hơn mười vạn quân này chính xác mà nói không phải là quân đội mà là một đám thổ phỉ.

"Ngươi đoán không sai. Chúng không phải quân đội mà là một đám phỉ tặc do ta nuôi dưỡng. Bọn chúng dùng Thất Tâm Tán của ta xong liền trở nên điên cuồng. Mặc dù lực chiến đấu không đáng kể, nhưng để giết đám dân đen thì có thừa. Ha ha ha. Hôm nay ta dùng máu tươi nhuộm đỏ Đằng Long thành, khiến Đằng Long biến thành một dòng sông máu." Quân sư cười điên cuồng nói, giống như phát điên.

Khóe miệng Long Nhất nhất thời co quắp (lần đầu tiên thấy kiểu khó xử mà co quắp miệng). Mặc dù thần thú xuất hiện khiến thế cục thay đổi. Nhưng chiến đấu cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể chấm dứt. Hắn căn bản không có năng lực ngăn cản cảnh đồ sát toàn thành này. Tên quân sư này thật là thủ đoạn tàn độc.

Long Nhất nheo nheo mắt, trên mình tỏa ra sát khí lạnh như băng. Dân chúng toàn thành đang bị đồ sát tàn nhẫn. Đây là sự thật mà

hắn không thể tiếp nhận.

"Người đáng chết." Long Nhất vừa nói xong ba chữ. Một đạo ma đầu khí bảy màu hung hãn đánh tới vị trí trái tim tên quân sư.

Quân sư cúi đầu nhìn xuống bộ ngực đang tuôn máu tươi xối xả, trên mặt vẫn mang theo nụ cười quý dị như cũ, thân thể thẳng đờ ngã ngửa về phía sau.

"Phụ hoàng, không..." Đúng lúc này, trên không trung truyền đến tiếng kêu bi ai. Một thân ảnh màu đỏ đột nhiên hạ xuống đỡ lấy tên quân sư.

"Linh Nhi." Long Nhất cả kinh. Nhìn vẻ mặt bi thương tuyệt vọng của Long Linh Nhi.

"Nhị ca." Tiếng gọi nhẹ nhàng vừa lan đến đã thấy Tây Môn Vô Hận thấy một thân tế tỵ bào trắng toát hạ xuống phía sau nàng ta. Mái tóc dài tung bay khiến nàng càng thêm vẻ xuất trần. Bên cạnh nàng là nữ tử đã lâu không gặp - Lâm Na.

Hai nàng nhìn Long Nhất, rồi ánh mắt lại rơi xuống trên người Long Linh Nhi đang khóc rống lên. Các nàng thế nào cũng không tưởng được thời khắc gặp mặt lại ở trong tình huống như thế này. Đẳng Long thành đã không còn phồn hoa. Nó từ thiên đường đã biến thành địa ngục. Đặc biệt đáng thương là Long Linh Nhi. Chính mắt nàng đã nhìn thấy người nàng yêu thương nhất giết chết cha nàng.

"Tại sao lại như vậy? Tại sao?" Long Linh Nhi giữ chặt tay trên ngực tên quân sư ngăn máu tiếp tục chảy. Giọng như thất hồn lạc phách, thì thào nói.

"Linh nhi, nghe ta nói." Long Nhất vừa lên tiếng, đã kéo Long Linh

Nhi đứng dậy. Long Linh Nhi cũng tựa hồ như u mê nhìn hấn. Đường như đứng trước mặt nàng là một người xa lạ.

"Hấn..." Long Nhất vừa mở miệng, đột nhiên một đám mây đen từ phía tây vọt tới. Đến gần mới nhìn rõ, thì ra là một đám ngự phong thần ưng.

Những mũi tên sáu màu mang theo lục mang như thể trời long đất lở bao phủ Đẳng Long thành. Đám hấn phi giết hại dân chúng lớp lớp trúng tên ngã xuống đất. Lúc này Long Nhất mới nhìn thấy những tinh linh cưỡi ngự phong thần ưng kia đang cầm trên tay tinh linh cung.

Các tinh linh vừa mới bắn xong đạo tên thứ hai, phía nam lại có một bầy đại điều đang bay tới rất nhanh, chính là dực nhân tộc đã tới, bọn họ chém ra liên tiếp những đạo đao gió, trong sát na giết hơn một nửa đám phi đồ.

"Lão đại, lão ngu ta tới đây." Giọng nói vang rền như sấm. Man Ngu suất lĩnh dũng sỹ Man Ngu tộc tới, đồng thời còn có dũng sỹ sư tộc.

Chỉ thấy Man Ngu cầm Lục Ngọc Tài Quyết trong tay, nhảy vào Hoàng Cung. Lục Ngọc Tài Quyết chém ra từng vòng kim quang, chạm vào bất cứ vật gì cũng biến nó thành phấn mà tan biến, dững mảnh không ai địch nổi.

Long Nhất mỉm cười, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. May mắn là bọn họ tới kịp. Bằng không dân chúng Đẳng Long thành sợ là sẽ bị tuyệt diệt.

Có mấy chủng tộc tới giúp sức. Tình hình nhanh chóng ổn định. Thổ phi rải rác khắp Đẳng Long thành thi nhau ngã xuống.

Cấm vệ quân thấy quân sư bỏ mạng, lập tức mất hết đầu khí. Đại đa số buông vũ khí đầu hàng. Đám Hắc Ám võ sỹ rất nhanh bị tiêu diệt sạch sẽ. Trên mặt đất nằm la liệt thi thể, máu tươi đỏ tuyệt.

Chương 550: Tinh Linh nữ vương đến

Bão tuyết nhiều ngày cuối cùng cũng đã kết thúc. Mây mù trên trời cũng đã tan hết. Đã lâu lắm Đằng Long thành mới lại được đón nhận ánh sáng mặt trời. Có điều, mặt trời chiếu xuống ánh nắng chan hòa lại khiến cả Đằng Long thành đang tràn ngập máu tươi càng thêm vẻ thê lương.

Khắp nơi đều là xác chết. Từng vũng máu tươi nhuộm đỏ tuyết phát tán thứ mùi tanh lợm giọng. Vô số người mất đi người thân kêu khóc thảm thiết. Những người khác vẻ mặt chết lặng. Bọn họ biết lão thiên trên trời đã quay lưng với họ. Tương lai không biết còn điều gì chờ đợi họ nữa đây?

Chiến tranh cuối cùng trong một ngày đã hoàn toàn bộc phát và hoàn toàn kết thúc. Số lượng người chết cả quân đội và dân thường cộng lại là hơn năm mươi vạn, Số lượng thương vong khổng lồ như vậy quả thực khiến kẻ khác cảm thấy khiếp sợ.

Lúc này, Tây Môn phủ đệ sợ rằng là địa phương nóng nhất Đằng Long thành. Long Nhất ngẩn ngơ trong viện của mình, ánh mắt ngưng trọng ngắm nhìn ánh mặt trời chậm làm tan chảy băng tuyết.

"Mộc Hàm Yên." đồng tử đen nhánh của Long Nhất có chút thống khổ mà co lại, vừa nghĩ tới cái tên này, tâm lý hẳn liền trào dâng một cảm giác bị phản bội, mặc dù cũng đã từng nghĩ qua việc này, nhưng khi nó đến thật sự thì lại khiến hắn phẫn nộ đến mức muốn giết

người.

Là do bản thân mình quả tin tưởng nàng ta sao? Rõ ràng biết mục đích của nàng ta không đơn giản, lại vẫn còn tin nàng ta, hoặc có thể ý thức không hy vọng nàng hại mình.

Long Nhất ngồi một mình tại giữa căn viện tử rộng lớn, Man Ngưu và Lệ Thanh thì đứng ở không xa một hỏi một đáp nói chuyện trên gò dưới biển, xung quanh cửa sổ của sương phòng là những dung nhan đẹp rạng rỡ động lòng người. Bọn họ cố ý hay vô ý đều chuyển ánh mắt lên người Long Nhất.

"Thật là tức chết mà. Tên gia hỏa đáng ghét này làm bộ thâm trầm gì đây." một tinh linh xinh đẹp thân mặc đồ tinh linh, đeo tinh linh cung đang bất mãn lắm bầm nói, con mắt như sao trời đang trừng lên nhìn Long Nhất đang ngẩn ra trong viện. Nàng ta tất nhiên là người dẫn theo tinh linh vệ đội tới viện trợ Tây Môn gia – Ny Tạt rồi.

"Chàng không phải giả bộ thâm trầm, ta cảm giác được tâm lý chàng đang rất khó chịu." Mộ Dung Thục Ngọc phản bác. Nàng thấy Long Nhất đang nhíu mày. Trong lòng rất đau đớn. Đến nàng cũng không rõ vì sao Mộc Hàm Yên đang yên đang lành lại biến mất, thâm tình của nữ nhân đó đối với Long Nhất nàng có thể cảm giác được rất rõ ràng.

Tây Môn Vô Hận lắc đầu thầm thờ dài, thế giới này vì sao lại phải có chiến tranh chứ? Quyền lợi là thứ khiến cho người ta ham muốn như vậy sao? Từ xưa tới nay không ít người vì say mê địa vị mà phát điên, thậm chí là táng mạng. Kỳ thật nàng rất rõ người nhị ca này, điều hấp dẫn tới chính là sự tự do không bị ràng buộc. Chỉ là bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh của đại lục mà trở thành chủ đạo, là thời thế tạo anh hùng. Hay là anh hùng tạo nên lịch sử.

Tây Môn Vô Hận vọng theo Long Nhất, đôi mắt trong veo nhìn Long Nhất thoáng chút mê ly. Thế nhưng sau khi mê ly, khí tức thánh khiết trên thân lại càng thêm nồng. Lâng lâng như một tiên tử, khiến nhưng người còn lại trong phòng không khỏi liếc mắt, nhưng bọn họ lại không biết khí tức thánh khiết trên người Tây Môn Vô Hận thêm nồng là hậu quả của việc áp chế tình cảm của bản thân, nghe thì quả thật có chút không thể tin nổi, áp chế tình cảm thế tục tại sao lại khiến cho khí chất càng thêm thoát tục chứ? Có lẽ là hậu quả của việc tức nước vỡ bờ (ý nói nhớ mong L1 nhiều quá nên mới thế) hoặc là trường hợp đặc biệt. Dù sao loại việc này cũng xuất hiện trên người nàng. Cũng chỉ có nàng mới rõ cảm tình của nàng đối với Long Nhất là sâu nặng như thế nào.

Đúng lúc này, hai bóng hồng một trước một sau đáp xuống trước mặt Long Nhất.

"Vũ. Chàng nói cho thiếp biết, người chết thật sự không phải là phụ hoàng thiếp đúng không?" Long Linh Nhi hai mắt thâm quầng, kỳ vọng nhìn Long Nhất.

Long Nhất lấy lại tinh thần. Mạnh mẽ áp chế cảm giác thất bại uể oải và nộ khí trong lòng lại. Gật đầu nói: "đương nhiên không phải, nàng không phải cũng đã tự mình nghe thấy rồi sao?"

Long Nhất nói lúc trước hẳn dùng ma đấu khí bầy màu xuyên tim tên quân sư, mà Long Linh Nhi thì lại đang chờ dẫn nâng đỡ hẳn. Lúc đó hẳn cảm giác được trên thân tên quân sư còn có một luồng xung động tinh thần cực kỳ yếu ớt. Hẳn cảm thấy không ổn trong lòng bèn tử tế tra thám một phen. Ai mà biết được dị biến phát sinh, quân sư không ngờ lại sống lại. Đồng thời bóp lấy cổ Long Linh Nhi, lúc đó hẳn nói một câu : hôm nay phải giết toàn bộ người họ Long. Là Long Nhất dùng tinh thần lực trong lúc đường tơ kẽ tóc ngăn hẳn lại, để cho đám âm linh cắn xé hẳn.

"Nhưng phụ hoàng thiếp ở đâu chứ? Có phải là bị quân sư giam ròi không? Nhưng giam ở đâu? Thiếp tìm khắp hoàng cung cũng không phát hiện." Long Linh Nhi nói.

"Có lẽ ông ta đã đào tẩu rồi. Chạy tới một nơi không ai biết tới ông ta để mai danh ẩn tính." Long Nhất cười miễn cưỡng, hẳn biết Long Linh Nhi đang tự lừa dối mình, nàng không phải là không đoán ra hậu quả của Long Chiến, chỉ bất quá không nguyện ý tin mà thôi. Cũng như hẳn không nguyện ý tin Mộc Hàm Yên phản bội hẳn vào thời khắc quan trọng.

"Thiếp cũng nghĩ." Long Linh Nhi lẩm bẩm nói. ngẩng đầu lên nhìn Long Nhất, đột nhiên hai mắt ướt lệ, nàng sà vào lòng Long Nhất. Nghẹn ngào nói:" xin lỗi."

Long Nhất ôm thân thể của Long Linh Nhi, an ủi vỗ nhẹ lên tấm lưng nàng, trong lòng trái lại đã thả lỏng hơn. Như quả nàng đã cho bản thân mình sự ấm áp, mình vì sao lại không tiếp nhận lấy. Việc của Mộc Hàm Yên, cứ để nàng ta đi gặp quỷ đi.

Lâm Na đứng ở bên nhìn hai người ôm nhau, thầm cười, trong lòng vì tỷ muội mà cao hứng đồng thời cũng có chút mất mát. Nhớ lại những gì phát sinh giữa mình và Long Nhất ở Mễ Á công quốc. Sau đó nàng cùng Long Linh Nhi gia nhập liên quân hai nước, giờ đây lại có cảm giác như đã gặp hẳn mấy đời. Nàng không muốn lừa dối bản thân khi nói nàng không có cảm giác với Long Nhất, nàng cũng biết nữ nhân có cảm giác với Long Nhất nhiều tới mức nào, có lẽ trong tâm lý hẳn căn bản không có chỗ cho mình.

Có thể là cảm ứng được tâm tình phức tạp của Lâm Na, Long Nhất ngẩng đầu lên nhìn nàng, hướng nàng nở một nụ cười, mà Lâm Na lại vung tay, tâm cao khí ngạo chuyển thân rời đi.

Thương Lan lịch năm 8790 tháng 3, ba mươi vạn đại quân thú nhân tộc bị thân phận Long tộc của Sa Mạn và Thủy Tinh uy hiếp, lại không dám vượt qua biên giới một phân nào. Bởi vì thú nhân tộc đối với Long tộc có một loại cảm giác sợ hãi trời sanh. Sau một tuần lễ, khi Bì Mông tộc trưởng nghiến răng chuẩn bị tấn công, lại truyền tới tin Long Chiến đã đi đời nhà ma. Mà cũng đồng thời vào lúc này những quân đội địa phương câu kết với Tây Môn Nộ hướng phía tây càn tới, Bì Mông tộc trưởng vì kinh hãi mà vội vã lui binh. Quân đội Cuồng Long đế quốc truy cản dọc đường, trong một tháng ngắn ngủi hủy diệt đi Sa Ba Lạp vương quốc và Địch Anh công quốc – hai quốc gia dám trắng trợn tương trợ thú nhân tộc.

Tháng 4 cùng năm. Đại quân thú nhân tộc sau khi vượt Thương Lan giang đang muốn lên bờ lại gặp phải sự công kích của liên quân hai nước do Bắc Đường Vũ thống lĩnh. Quay đầu lại thì phát hiện trăm vạn quân đội địa phương của Cuồng Long đế quốc đang thêm thường chờ đợi bọn chúng.

Dưới sự tấn công từ hai phía, ba mươi vạn đại quân thú nhân tộc tại Thương Lan giang tổn thất một phần ba. Dòng họ Bì Mông tộc trưởng bị Hùng Bá giết sạch. Từ đây, hồ tộc dưới sự lãnh đạo của Bối Toa sẽ bắt đầu tiếp lấy đại quyền của thú nhân tộc.

Thương Lan lịch năm 8790 tháng 5 ngày 15, Tây Môn Nộ chọn ngày này để tổ chức đăng cơ, kế thừa hoàng vị đại thống, đồng thời sát nhập Ngạo Nguyệt đế quốc vào bản đồ, gọi là Thương Lan đế, quốc danh vẫn là Cuồng Long. Tới lúc đó mời toàn bộ các chủng tộc trên Thương Lan đại lục tới dự lễ. Đồng thời ban bố bộ luật mới.

Lúc này cách lễ đăng cơ của Tây Môn Nộ còn có năm ngày. Long Nhất đang ở trong Tây Môn Nộ chơi đùa với Nữ Nhi và tiểu Thục Hiền (toàn bé gái, dịch chán chết), mỗi khi hấn nhìn thấy bộ dạng vô

ưu vô lo của đứa cháu gái, hẳn liền nhớ về lúc hẳn mới hiểu chuyện. Khi biết cha mẹ đều đã chết còn có thể nở nụ cười khoan khoái nhất thế gian hay không đây? Khi Long Ưng niệm Khôi lỗi trớ chú thuật, mặc dù bản thân không sao, nhưng đại ca Tây Môn Thiên lại giết thể tử mình rồi nổ tung mà chết. Đêm đó, hẳn thấy phụ thân mình ở trong phòng đại ca đờ đẫn cả đêm.

"Phu quân. Cứu mạng với." Lúc này, Phong Linh hô lớn từ trong phòng chạy ra. Những nữ nhân từ phía sau cười đùa oanh oanh yến yến đuổi tới, ai ai cũng quốc sắc thiên hương, khiến lòng người say mê.

Long Nhất nhìn những nữ nhân này, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu mỹ diệu. Xem xem, tỷ muội Phong Linh và Thủy Nhược Nhan (bó tay cha mẹ chết mà má Phong Linh chả thấy được giọt nước mắt nào). Ti Bích, Lưu Ly, Liễu Như, hai nha đầu Khinh Vụ và Phiêu Tuyết, Ngu Phượng, Nam Cung Hương Vân, Long Linh Nhi, Tây Môn Vô Hận, Ny Tạp, Lâm Na, Mộ Dung Thục Ngọc, Âu Nhã Lạp, Sa Mạn và Thủy Tinh, Mễ Đế Nhĩ. Mặc dù trong đó không phải đều là nữ nhân của mình, nhưng nhiều mỹ nhân như vậy tụ tập cùng một chỗ. Nhìn những tư thế tuyệt mỹ, nghe thấy oanh thanh yến ngữ, ngửi thấy hương thơm ngào ngạt. Thật là một loại hưởng thụ sung sướng a.

Phong Linh trốn ra sau lưng Long Nhất, nhưng chúng nữ không biết cố ý hay là vô ý mà cũng cùng nhau ôm tới, Long Nhất chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mày, nhưng không rõ ai với ai, vốn có nguyên tắc có tiện nghi không chiếm không phải là hảo hán, hai tay hẳn tả xung hữu đột. Lướt qua hết ngọn núi này tới ngọn núi khác, luồn qua hết u cốc này tới u cốc khác, cuối cùng khiến cho chúng nữ thay nhau thét lên. Phấn quyền ngọc thối như vũ bão đánh xuống, chỉ đành ôm đầu mà chạy, phải biết rằng trong đó có mấy bà mẫu bạo long, một khi phát biểu thì không phải là trò đùa nữa.

Long Nhất vừa ra khỏi Tây Môn phủ, nhìn thấy Đằng Long thành nườm nượp người, dường như còn phồn hoa hơn xưa, khiến tim hần cảm khái không thôi. Hôm nay Tây Môn gia tộc có thể coi là chân chính đạt tới đỉnh cao quyền lực, mặc dù Nạp Lan đế quốc chưa có sát nhập vào bản đồ Cuồng Long đế quốc, nhưng suy theo cách nghĩ của tất cả tầng lớp trong Nạp Lan đế quốc, muốn bọn họ trong một sớm một chiều phải chịu cái cảnh quốc gia của mình biến thành lãnh địa của nước khác thì quả thật là không thực tế. Việc này cần một đoạn thời gian, nhưng quyền lực của Tây Môn gia tộc đã vươn tới khắp mọi góc ngách của Thương Lan đại lục, có thể nói Tây Môn gia tộc là trời tại Thương Lan đại lục, hắt xì một cái cũng gây lên lũ lớn.

Ngoài cửa thành, không ngừng có những truyền tin binh chạy giữa hoàng cung và dịch quán, thông báo có ai tới, khiến cho rất nhiều bách tính phổ thông được đại khai nhãn giới, khắp nơi bình luận xem thân phận của khách hiển hách tới mức nào, danh tiếng vang dội tới mức nào.

"Tinh linh nữ vương và Tinh linh công chúa tới." một tên truyền tin binh vừa cưỡi ngựa chạy vừa kích động hô lớn.

Nghe thấy Tinh linh nữ vương và Tinh linh công chúa còn xinh đẹp hơn tiên tử trong truyền thuyết tới, cả Đằng Long thành thoáng cái trở nên toán loạn, vô số người như ong vỡ tổ xông tới phố chính trước cửa thành muốn nhìn thấy phong thái của Tinh linh nữ vương và công chúa. Phải biết rằng Tinh linh tộc bình thường đều ở ẩn trong Tinh Linh sâm lâm tại Hoàn Đoạn sơn mạch, trừ thỉnh thoảng có mấy tinh linh ra ngoài khảo luyện ra thì rất khi gặp. Nhưng lúc này đây Tinh linh tộc lại phá luật không những chỉ phái tinh linh vệ đội tới chi viện cho Tây Môn gia tộc, Tinh linh nữ vương và công chúa thậm chí còn tới tham gia lễ đăng cơ của Tây Môn Nộ, việc này khiến cho

rất nhiều người tại đây lòng thầm đoán quan hệ của bọn họ.

Long Nhất kích động trong lòng, trà trộn vào dòng người mà ngóng tới, không lâu, một đội thủ vệ Đảng Long thành từ cửa thành mở lối mà tới, giữa bọn họ thành hình hiện ra một đội tinh linh mấy chục người, bọn họ mặc giáp tinh linh rất đẹp, nam thanh nữ tú, đương nhiên trừ thất đại trưởng lão đang cố làm vẻ uy nghiêm, mặt nhăn như cổ thụ.

Ở xa xa, Long Nhất liền nhìn thấy Tinh Linh nữ vương và Lộ Thiên Á ở giữa đoàn người, không cần phải phân biệt, ai cũng có thể từ khí chất và dung nhan tuyệt thế đó mà đoán ra thân phận của họ, vô luận là nam hay nữ, già hay trẻ, chỉ cần nhìn thấy bọn họ đều sẽ có một loại cảm giác kinh diễm tận đáy lòng.

Tinh linh vốn có khí tự nhiên khi sinh, khí chất diễm đạm thoải mái. Khiến người như cây gặp gió, tin rằng tất cả những ai đã thấy qua dung mạo của bọn họ đều cả đời khó quên.

"Nha đầu ngốc, con nhìn đông ngó tây làm gì?" Tinh Linh nữ vương thấy Lộ Thiên Á ngẩn cổ nhìn khắp nơi, bộ mặt chờ mong liền cười hỏi.

"Con.không nhìn gì cả mà, Đảng Long thành phần hoa quá." Lộ Thiên Á không yên lòng đáp.

"Đừng nhìn nữa, hấn không có tới đâu, hiện tại tin tức chúng ta tới có thể vừa mới thông báo lên thôi, đợi tới khi tới dịch quán hấn tự nhiên sẽ tới." Tinh Linh nữ vương mỉm cười, bà sao lại không biết tâm tư con gái mình chứ. Mấy năm không gặp, nha đầu này còn không phải nhớ tên xấu xa đó tới phát điên hay sao.

"Hả.nhưng con luôn cảm thấy chàng đang ở gần đây." Lộ Thiên Á hỏi

đáp.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, lâu như vậy rồi, không đợi thêm một lúc nữa được sao? Hấn.ồ." Tinh linh nữ vương cười an ủi, nhưng lời vừa nói một nửa, dư quang trong khóe mắt đột nhiên sớm đã thấy một thân ảnh quen thuộc, nhìn kỹ lại. Liền thấy người trà trộn trong đám đông đang cười với bọn họ không phải là Long Nhất thì là ai đây?

Lộ Thiên Á theo ánh mắt của Tinh Linh nữ vương, hai mắt trong sát na sáng như sao, khuôn mặt xinh đẹp kích động tới mức hồng hà mãn diện, sau đó bờ môi run run, trong đầu vì hưng phấn mà trở nên mơ hồ.

"Long Nhất." sau mấy giây, Lộ Thiên Á mới hưng phấn kêu lên một tiếng, thoát ly khỏi đội ngũ hướng tới Long Nhất mà chạy.

Thấy Lộ Thiên Á chạy tới. Mọi người đều nhường đường. Chỉ còn lại Long Nhất vẫn đứng ở chỗ cũ. Mang theo một nụ cười ấm áp dang rộng hai tay.

Lộ Thiên Á phi tới, bông nhiên xông vào lòng Long Nhất. Dưới con mắt của vạn người, hai người ôm lấy nhau thật chặt.

Hương thơm hoa cỏ thoang thoảng tràn vào mũi Long Nhất, đó là một loại khí tức lâu ngày không thấy, trong lòng đang ôm lấy thân thể mềm mại của Lộ Thiên Á, khiến cho Long Nhất sản sinh một cảm giác không chân thật, dù sao hai người cũng đã mấy năm không gặp.

Mà cảm giác của Lộ Thiên Á lại càng thêm mãnh liệt, nàng ôm chặt lấy eo Long Nhất, như muốn đem bản thân nhập và trong thân thể hắn. Nhớ mong là một loại tra tấn ngọt ngào, hồi ức trở thành một bộ phận không thể thiếu trong đó. Mà hồi ức qua rồi liền tới sự đau khổ

tim như tê liệt, thường thường nửa đêm tỉnh giấc đều phát giác lệ
đắm bờ mi.

Hiện tại, nàng cuối cùng cũng đã có thể ôm lại hắn, không giống sự
mơ hồ trong hồi ức. Mà là cảm giác được sự tồn tại của hắn, người
thấy mùi vị quen thuộc, nàng hạnh phúc tới mức muốn ngất đi.

"Tiểu tinh linh của ta, thật là nhớ muốn chết mà." Long Nhất lẩm bẩm
bên tai Lộ Thiên Á.

"Thiếp cũng vậy." Lộ Thiên Á bị Long Nhất thổi bên tai, lập tức thân
thể nhũn ra, thần trí bắt đầu trở nên không rõ ràng, cũng có lẽ sau khi
thấy Long Nhất nàng không còn giữ được trạng thái thanh tĩnh nữa.

Quần chúng đang vây xem khi thấy hai người ôm nhau liền trở nên
trầm mặc, rất lâu sau mới có người như tỉnh mộng kêu hay, tiếng vỗ
tay vang lên, hai người ôm nhau cho người ta cảm giác thật là đẹp
đẽ, như thể nhìn thấy thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn, khiến
người ta không tự chủ được mà chìm đắm vào trong đó, dường như
cảm giác của bản thân cũng thăng hoa trong giây phút đó. Đây chính
là một thứ đẹp đẽ khiến cho người ta cảm động và kinh ngạc.

"Tên kia thật là may mắn, không ngờ lại lọt vào mắt xanh của Tinh
linh công chúa." một tên nam nhân đang ở trên một tầu lâu bên
đường vừa vỗ tay vừa hỏi.

"Người mới từ rừng rú ra đấy à, đến cả Tây Môn nhị thiếu gia cũng
không biết, hắn hiện tại là nhi tử duy nhất của Tây Môn gia chủ." ở
bên cạnh một tên nam nhân khác khinh bỉ nói.

"Vậy không phải là thái tử sao, khó trách, khó trách a." nam nhân làm
vẻ mặt đã hiểu ra, cũng chỉ nhân vật tài năng như vậy mới có thể kết
duyên với Tinh Linh công chúa khuynh quốc khuynh thành thôi.

"Đúng, khó trách, khó trách Tinh Linh tộc lại giúp đỡ Tây Môn gia, hóa ra bọn họ là người nhà, như vậy con gái đều bị Tây Môn thiếu gia chiếm hết rồi, thật là khá quá a, ta quyết định rồi, bắt đầu từ hôm nay, Tây Môn nhị thiếu gia chính là thần tượng của ta." một tên nam nhân dung tục khác hô to gọi nhỏ.

"Tây Môn nhị thiếu gia, hôn đi." Đột nhiên trong đám người có người bắt đầu hô lên.

"Hôn đi, hôn đi." câu nói này trong sát na dẫn tới sự nhiệt tình của mọi người, toàn bộ đều hô to lên.

Long Nhất và Lộ Thiên Á đang đắm chìm trong thế giới của hai người bèn tỉnh lại, đối mặt với sự nhiệt tình của mọi người, Long Nhất đột nhiên nhớ tới tình cảnh truy cầu Long Linh Nhi ở Mễ Á thánh ma học viện, hiện tại đã trở thành câu chuyện tình kinh điển mà học sinh và lão sư đều bắt chước theo.

"Đừng.đừng.ư." Lộ Thiên Á nhìn thấy nụ cười xấu xa của Long Nhất, sao còn không biết hắn có chủ ý gì, chỉ là vừa mới mở miệng, Long Nhất liền nhanh như chớp ngăn lại sự kháng nghị của Lộ Thiên Á.

Chương 551: Bí mật vĩnh viễn

Ánh trăng vàng vạc mờ lung chiếu rọi toàn thành, lúc này là lúc tuyết tan, thời tiết gió mát dịu dàng thổi qua ngọn cây, những chiếc lá non điểm tuyết rung theo làn gió. Đêm nay là một đêm an tĩnh thanh thản.

Trong một gian phòng tại Tây Môn phủ đệ, lại đang diễn ra màn chiến đấu kịch liệt giữa nam và nữ, hơi thở gấp gáp và tiếng rên rỉ nỉ non vang vọng trong phòng, làm thành một khúc xuân dạ minh.

"Tiểu tinh linh, nơi đây của nàng lại to lên rồi đấy." Long Nhất lắc eo mạnh bạo, ma trảo lại không ngừng nắn bóp hai bầu ngực căng tròn mịn màng của Lộ Thiên Á.

Cảm giác co giãn trơn tru đó khiến cho hắn say mê không thôi.

"Thật. thật sao? Thế chàng có thích không?" Lộ Thiên Á hé mở đôi mắt đang mê ly, cánh tay quàng qua cổ Long Nhất dụi mặt hắn vào ngực mình.

Long Nhất chỉ cảm thấy khuôn mặt bị một mảnh mềm mại bao vây, hương nữ nhàn nhạt như kích thích động tình khiến ngọn lửa dục vọng trong lòng hắn trào dâng.

Hắn dùng chiếc lưỡi nóng bỏng trêu đùa đôi nhũ hoa hồng hào, rồi ngậm một cái, trêu chọc khiến cho tiểu tinh linh rên rỉ vì sung sướng.

Thế giới như được nhuộm một màu hồng, hai người triền miên trong biển dục vọng, thủy triều trào dâng hết cơn này tới cơn khác.

Cuối cùng, Lộ Thiên Á không chịu nổi nữa, cắn vai Long Nhất một cái, toàn thân giật giật, rồi lập tức nhũn ra nằm bệt bên dưới thân Long Nhất. Chỉ thấy hai mắt nàng kiều mị như có nước, môi hồng khê hé, thở ra từng làn hương thơm, toàn thân ửng hồng mê ly rung động lòng người. Đó là một loại thần thái đẹp tới cùng cực. (Chẹp chẹp)

Sau cơn kích tình, hai người ôm nhau ỉ ôi trên giường, hưởng thụ sự ngọt ngào khó khăn mới có.

"Long Nhất." Lộ Thiên Á ngọc ngậy trong lòng Long Nhất rồi kêu.

"Gọi là phu quân, nàng lúc trước ở trên giường đều gọi như vậy." Long Nhất mỉm cười cắt ngang nói.

"Được rồi. Phu quân đại nhân, tiếp.tiếp có một vấn đề muốn hỏi chàng." Lộ Thiên Á không biết vì sao lại đột nhiên có chút nhăn nhó nói.

Long Nhất nhướn mày, điều chỉnh lại tư thế cùng Lộ Thiên Á mặt đối mặt, có hứng thú hỏi:" vấn đề gì? Nói ra nghe xem."

"Phu quân, Ny Tạt bọn họ nói tiếp càng ngày càng giống nương thân, chàng có thấy thế không?" Lộ Thiên Á cùng Long Nhất bốn mắt nhìn nhau, con mắt chớp chớp nói.

"Uhm, để ta xem kỹ cái nào.không sai, có chút giống. Xem ra mấy năm nay nàng bé quan hiệu quả không tồi." Long Nhất có chút rõ ràng Lộ Thiên Á vì sao lại đề cập tới vấn đề này. Lộ Thiên Á mấy năm nay mặc dù khuôn mặt không có thay đổi gì, nhưng vô luận là

khí độ hay thần thái đều gần với Tinh linh nữ vương, ưu nhã và cao quý thoát tục. Chỉ khi đối mặt với mình mới khôi phục lại bộ dạng tiểu tinh linh hoạt bát khả ái lúc trước.

Lúc này, Lộ Thiên Á đột nhiên nắm lấy tay Long Nhất đặt lên song nhũ của mình, khuôn mặt ửng hồng nói: "phu quân, chàng vừa rồi không phải nói nơi này của thiếp lớn hơn rồi sao? Chàng cảm thấy so với của nương thân thì thế nào?"

Long Nhất chấn động trong lòng, ngạc nhiên nhìn Lộ Thiên Á, tâm tư rối loạn. Lẽ nào Lộ Thiên Á phát giác tình cảm ái muội giữa mình và Tinh linh nữ vương sao?

"Chàng vừa rồi trong lúc hoan hảo với thiếp có phải là nghĩ tới nương thân không?" Không đợi Long Nhất suy nghĩ xong, lời nói của Lộ Thiên Á càng thêm run rẩy. Khiến cho Long Nhất choáng váng.

Long Nhất mãi mới lấy lại tinh thần, vội vã nói: "bảo bối, nàng đừng nghĩ lung tung. Ta và nương thân nàng tình cảm trong trắng thuần khiết như bạch tuyết."

"Phu quân, chàng thật sự không có suy nghĩ gì với nương thân thiếp sao?" Lộ Thiên Á dùng đôi mắt long lanh như sao trời nhìn Long Nhất.

"Ta." Long Nhất hạ ý thức muốn nói là không có. Nhưng khi mở miệng thì làm thế nào cũng không thốt nên lời.

"Mẫu thân xinh đẹp như vậy, chàng lại đa tình như thế này. Thiếp còn lâu mới tin chàng không có ý nghĩ gì với nương thân. Khi còn ở Tinh Linh sâm lâm có mấy lần chàng thức dậy lúc nửa đêm, khi quay lại trên người lại có mùi của nương thân." Lộ Thiên Á cắn môi hồng, trong mắt có một màn sương mờ.

Long Nhất có chút hoảng loạn trong lòng, luống cuống an ủi Lộ Thiên Á, hóa ra tiểu tinh linh sớm đã nhìn ra sự ái muội giữa mình và Tinh linh nữ vương, nhưng lại không đề cập tới. Vô luận là chủng tộc nào, đây đều là một loại cảm tình cấm kỵ, ít ai có thể chấp nhận loại tình cảm phi luân lý này.

Thấy Lộ Thiên Á không ngừng gạt lệ trên khóe mắt, Long Nhất chỉ đành cười khổ mà thôi, vừa rồi còn triền miên kích tình, sao thoáng cái đã thay đổi rồi.

"Được rồi, tiểu tinh linh của ta, đừng khóc mà, đều là ta không tốt, ta không nên sản sinh ý nghĩ đối với nương thân nàng, nàng cho ta một chút thời gian, ta nhất định sẽ sửa đổi." Long Nhất ôm lấy Lộ Thiên Á nghiêm mặt nói, tim lại đau đớn không thôi.

Có lẽ đã tới lúc vung kiếm chém đi ý nghĩ buồn cười này của mình, để tất cả trở về bình thường, khả năng chịu tổn thương cũng chỉ có mình Lộ Thiên Á, hẳn không thể ích kỷ như vậy.

Lộ Thiên Á ngừng khóc, sững sờ nhìn Long Nhất đang thống khổ, khẽ hỏi:" chàng nói sẽ từ bỏ cảm tình đối với nương thân thiếp sao?"

"Không sai." Đồng tử Long Nhất co lại nói.

"Nhưng.nương thân cũng rất thích chàng, có mấy lần thiếp đều thấy nương thân một mình chờ đợi, thiếp biết người đang nhớ tới chàng, cũng như thiếp nhớ tới chàng vậy, với lại người thường một mình múa bộ tương tư kiếm mà chàng truyền cho người." Lộ Thiên Á có chút rối bời nói.

Long Nhất sững sờ, lẽ nào Tinh linh nữ vương cũng không quên được mình, nhưng cho dù là như vậy, thì làm sao đây? Bất quá Lộ

Thiên Á vì sao lại nói với mình những điều này, khiến cho bản thân càng thêm khó chịu, hay là Long Nhất nghĩ tới một loại khả năng, trong lòng không khỏi có một sự chờ mong.

"Nương thân kỳ thận luôn rất cô đơn, chỉ là thiếp từ trước tới nay không phát hiện ra, thiếp luôn coi sự yêu thương của nương thân là đương nhiên, lại chưa từng nghĩ qua nương thân cần gì, khát vọng gì, phu quân, thiếp có phải là quá ích kỷ không." Lộ Thiên Á vùi đầu vào ngực Long Nhất cạ cạ, lòng chua xót mà thì thào.

"Đáng thương chính là tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, bởi vì họ vĩnh viễn nghĩ tới con mình trước chứ không phải là mình, tiểu tinh linh, nàng thật sự đã trưởng thành rồi." Long Nhất vuốt ve mái tóc Lộ Thiên Á, nghĩ tới cha mẹ mình, trong lòng cảm thấy ấm áp.

"Phu quân, chàng sau này có thể đối tốt với nương thân được không? Như là đối với thiếp vậy, không, phải tốt hơn thiếp ngàn vạn lần, chỉ cần... chỉ cần đừng nói cho người khác, đây sẽ trở thành một bí mật giữa chúng ta, một bí mật vĩnh viễn." Giọng nói của Lộ Thiên Á càng lúc càng nhỏ, cánh tay đang ôm Long Nhất lại càng lúc càng chặt. (OMG, AMAZINGGGGG)

Long Nhất chấn động, hấn thế nào cũng không ngờ. Lộ Thiên Á lại đồng ý để cho hấn và Tinh linh nữ vương phát sinh quan hệ vượt quá luân lý, đây là một quyết định rất khó khăn, có lẽ trong lòng nàng đã khổ sở tránh né lâu rồi.

"Bảo bối, nàng thật tốt, Long Nhất ta nếu phụ bạc mẹ con nàng, sẽ bị thiên lôi đánh, không... sẽ không còn làm đàn ông được nữa." Long Nhất phát thệ, vốn muốn nói bị thiên lôi nhòm ngó (hé hé hé), chết không toàn thân như tiền thế. Nhưng nghĩ tới bản thân mình là Lôi thần truyền thừa giả, căn bản chả coi thiên lôi ra gì.

Dường như cởi bỏ được khúc mắc trong lòng, Lộ Thiên Á hít sâu mấy hơi cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, chỉ cần không để người khác biết. Mẹ con chung chông thì làm sao chứ?

"Phu quân, chàng đừng cao hứng quá sớm, mặc dù thiếp đã đồng ý rồi, nương thân cũng thích chàng. Nhưng muốn để nương thân tiếp nhận chàng cũng không phải là một việc đơn giản đâu." Lộ Thiên Á cười lên, nghĩ tới cuộc sống sau này, trong lòng có chút bàng hoàng và chờ mong.

Long Nhất tất nhiên cũng biết tính cách của Tinh linh nữ vương, là một nữ tử cực kỳ có lý trí. Cho dù đối với hắn có một loại tình cảm không nên có, nhưng ở hiện thực cũng tuyệt đối không làm như vậy với hắn, có lẽ giữa hai người thì cái loại cảm giác ái muội đó đã là cực hạn mà trái tim bà có thể tiếp nhận rồi.

Bất quá cái Long Nhất có chính là thời gian. Chỉ cần bà quen với phương thức ở chung của hai người. Tự nhiên sẽ từ từ đắm chìm vào đó. Tới lúc đó chỉ cần một cơ hội, mọi việc có thể sẽ thuận lợi hết thảy.

Nghĩ tới cuộc sống hạnh phúc sau này. Long Nhất không khỏi nở một nụ cười.

"Bại hoại, chàng cười tới mức tà ác như vậy, có phải là muốn làm chuyện xấu gì không." Lộ Thiên Á bĩu môi, khẽ cấu chân Long Nhất.

Long Nhất kêu thảm một tiếng, hung hăng nói:" tiểu tinh linh, ta không nghĩ tới nương thân nàng, nàng cấu ta làm gì."

Lộ Thiên Á tức giận vỗ tiểu Long Nhất, hừ hừ nói:" không đánh tự khai."

Long Nhất cười hắc hắc nói: "phu quân ta tất nhiên là cố ý rồi, bất quá nàng vừa rồi đã chọc huynh đệ của ta, nó hiện tại đang kháng nghị, nàng nói phải làm sao bây giờ?"

Lộ Thiên Á lườm một cái, thấy tiểu phôi đàn giữa quần Long Nhất đang cao cao ngạo nghễ hướng nàng phát nộ, tim đập loạn nhịp, hai mắt chớp cái đã lộ ra mấy phần dục vọng.

Lộ Thiên Á nhồm dậy, lưng đối mặt Long Nhất quỳ lên trên giường, bờ mông tròn trịa cao cao đưa lên, nơi bí mật nhất của thiếu nữ lộ ra không còn nghi ngờ gì nữa.

"Phu quân, chàng nói xem thiếp có giống nương thân không?" Lộ Thiên Á quay mặt lại kiều mị hỏi, nàng biết Long Nhất thích nhất là tư thế chinh phục này. (Tuyệt)

Long Nhất đình trệ hô hấp, con mắt trở nên u ám, trước mắt như thể hiện ra kiều đồn đang rung động của Tinh linh nữ vương, liền không thể nhẫn nhịn được nữa, quỳ sau người Lộ Thiên Á lắc tới trước liên hồi kỳ trận, trong phòng lại vang lên nhưng âm thanh rung động lòng người, mà đêm vẫn còn dài.

Tia nắng đầu tiên khiến cho chân trời phía đông hừng sáng, xem ra hôm nay tiết trời rất tốt.

"Cộc cộc cộc" trong một căn phòng khách tại một lữ điểm ở tiểu trấn cách Đăng Long thành hơn hai trăm dặm vang lên tiếng gõ cửa.

Cửa "két" một tiếng tự động mở ra, trước cửa sổ phòng khách đang có một nhân ảnh cô ngạo ngồi đó, ánh mắt nhìn ra ngoài, vọng lên không trung nhìn những đàn chim đang ríu rít kiếm ăn tới xuất thần.

Một nam một nữ tiến vào cửa phòng, nam mặc áo khoác đen mặt

không rõ, nữ thì thân hình yếu điệu đeo mạng che mặt.

"Thuộc hạ Cáp Lôi bái kiến tiểu thư." tên áo đen nói, chính là Cáp Lôi ở Bạch Vân thành.

Thân ảnh cô ngạo chuyển người lại, chính là Mộc Hàm Yên đột nhiên mất tích, nét đẹp và sự dịu dàng của nàng lúc này hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng, thay vào đó làm một sự lạnh lùng khiến người ta khó lòng tiếp cận.

Mộc Hàm Yên gật đầu, nhìn nữ tử đang dùng ánh mắt phẫn hận nhìn nàng, lạnh lùng nói:" các người ngồi trước đi, ta có việc cần giao."

"Cáp Lôi, hiện tại toàn bộ Thương Lan đại lục rất nhanh thôi sẽ quy về một mối, ngươi nói chúng ta nên làm thế nào?" Mộc Hàm Yên không chút biểu tình hỏi.

"Thuộc hạ ngu dốt, tất cả đều do tiểu thư làm chủ." Cáp Lôi sợ hãi nói.

Mộc Hàm Yên lắc đầu, nói:" Hắc Âm giáo hội đã hiện nay đã do Tây Môn Vũ khống chế, chúng ta không cách nào xâm nhập được, kế hoạch vĩnh viễn không cần nổi biến hóa a."

"Hừ, không hoàn thành nhiệm vụ, ta xem ngươi làm sao mà trở về hời báo?" Tinh Tinh kéo mạng che mặt xuống, trào phúng nhìn Mộc Hàm Yên.

"Đây là việc của ta, ngươi quản bản thân mình cho tốt là được rồi." Mộc Hàm Yên lạnh nhạt nói.

"Tiểu thư, vậy hiện tại chúng ta nên làm thế nào?" Cáp Lôi hỏi.

Trong mắt Mộc Hàm Yên thoáng có chút mê ly, nhưng rất nhanh liền bị che dấu lại, nàng vung tay lên, trong tay xuất hiện một viên tinh thạch sáng rực rỡ và một phong mật thư bằng ma pháp, nói: "truyền tống thạch này là chìa khóa để mở truyền tống trận trong bí thất, thư này người đưa cho phụ hoàng, người đi đã lâu năm như vậy, cũng đã tới lúc nên quay về rồi."

Cáp Lôi do dự không ngừng, nhận lấy hai món đồ này, dường như muốn hỏi gì đó, nhưng cuối cùng lại không có mở miệng hỏi.

"Cáp Lôi, người ra trước đi, ta có vài lời muốn nói với ả ta." Mộc Hàm Yên làm ra vẻ không thấy nghi vấn của Cáp Lôi, ra lệnh cho hắn ra khỏi phòng.

"Người lại muốn ta làm việc gì?" Tinh Tinh lạnh giọng nói.

Mộc Hàm Yên bình tĩnh nhìn Tinh Tinh, ánh mắt biến ảo không ngừng, nhìn tới mức Tinh Tinh toàn thân cảm thấy không tự nhiên, nàng nhẫn nhịn không kêu lên nói: "người rốt cục là muốn làm gì? Ta có đẹp như vậy sao? Thu lại cái bộ dạng giả dối của người đi, ta ghét nhất là khuôn mặt giả tạo của người, khiến người ta nhìn mà phát ốm."

Ánh mắt Mộc Hàm Yên trở nên băng lãnh, lạnh lùng nói: "có tin ta giết người không."

"Người giết đi, người có tin ta sớm đã chán sống rồi không?" Tinh Tinh đứng dậy, vươn cổ ra, như một con gà trống kêu ngạo.

"Không giết người không có nghĩa ta không giết người khác." Mộc Hàm Yên chuyển đầu thản nhiên nói.

Tinh Tinh chấn động toàn thân, nắm chặt tay, nghiến răng, đầu rử

xuống, trong mắt nàng hiện lên hận ý lạnh xương, rất lâu mới mở miệng nói:" ta mặc dù bị ngươi nắm thóp, nhưng ngươi so với ta còn đáng thương hơn, đối phó với người mình yêu có phải là rất thống khổ không."

'Chát' một tiếng, Mộc Hàm Yên hung hăng tát Tinh Tinh một cái, trong mắt hàn quang lấp lóe, thật là dọa người.

"Cút ngay, lập tức cút." Mộc Hàm Yên như một con báo mẹ bị chọc giận, toàn thân phát ra sự điên cuồng khát máu.

Chương 552: Nữ hoàng giá đáo

Má Tinh Tinh sưng lớn, khóe miệng xuất hiện một tơ máu.

"Cái tát vừa rồi người tặng ta, ta sẽ ghi tạc trong tâm. Ta muốn xem rốt cuộc người sẽ thảm hại đến mức nào." Tinh Tinh đột nhiên cười khanh khách. Nàng vươn chiếc lưỡi nhỏ nhắn đỏ hồng liếm vết máu nơi khóe miệng, xoay người bước ra khỏi phòng.

Mộc Hàm Yên chán nản vô lực, ngồi thụp xuống. Con mắt đẹp như tranh vẽ ánh lên nhiều sắc thái phức tạp, có vui mừng, có ưu thương, lại có vài phần thống khổ.

"Hắn chắc hận ta thấu xương. Nếu..." Mộc Hàm Yên khẽ than thở, tâm tình tràn ngập cảm giác cô đơn, bất lực...

Ánh mặt trời đầu xuân ấm áp mệnh mang chiếu rọi làm cho con người ta mơ màng trầm ngâm, có thể ru ngủ tâm tình đang trầm muộn.

Long Nhất nằm trên nóc nhà, hai tay đan chéo, gối sau đầu. Tâm tình thư thái như đang tận hưởng những tia nắng ấm áp rọi xuống trên người mình. Lệ Thanh cùng Man Ngưu ôm bình khí ngồi ngay sau hắn. Ánh mắt nhìn vào hư vô. Hắn là hai người cũng đang chìm đắm trong suy tưởng.

Chỉ còn ba ngày nữa, Tây Môn Nộ sẽ chính thức hoàn thành nghi

thức đăng cơ. Đến hôm nay nữ hoàng Nạp Lan đế quốc, Nạp Lan Như Nguyệt mới đến Đàng Long thành. Ngày mai, Bắc Đường Vũ mới xuất lĩnh quân đội liên minh hai nước cùng tiểu hồ ly Bối Toa, đại biểu cho Thú Nhân tộc đến. Toàn bộ mỹ nữ xung quanh cuối cùng cũng tụ tập bên hấn làm cho Long Nhất chìm đắm trong mem ôn nhu của ái tình. Cuộc sống tràn ngập tư vị khiến cho thần tiên cũng phải ghen tị.

Long Nhất chỉ tiếc nuôi một việc duy nhất là Vô Song. Nàng hộ tống Thước Á hoàng hậu Liên Tâm tới băng nguyên đã lâu, nhưng đến nay vẫn bật vô âm tín. Lo lắng có chuyện phát sinh, hấn thầm nhủ, đợi Tây Môn Nộ cha hấn đăng cơ, hấn phải tự mình đi băng nguyên một chuyến mới được.

Còn có nha đầu Lãn U U, sau khi Man Ngưu đưa nàng đến Tinh Linh sâm lâm, liền lập tức bế quan. Cũng không biết mấy hôm nữa có đến bên hấn không nữa.

Lúc này, trong viện tụ tập một đại đội mỹ nhân quốc sắc thiên hương. Tiếng trêu đùa oanh oanh yến yến, hăng hái bùng bùng vang vọng đất trời. Sợ rằng nếu để người khác chứng kiến, ngay cả con người cũng muốn lò ra ngoài. Loại mỹ nhân cấp bậc như vậy thấy một hai người đã là khó, hà huống chi lại cả một đàn như vậy lại không khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi. Ngoại trừ cái tên Long Nhất quái thai này, sợ rằng người khác không cách nào tiêu thụ nổi.

"Phu quân, xuống đây. Mễ Đế Nhĩ* các nàng muốn đi dạo. Chúng ta cùng đi nào" Nam Cung Hương Vân bắc loa tay, hướng nóc nhà gọi Long Nhất.

(* do lâu lắm không dịch nên mấy chương trước tớ để tên là Thước Đế Nhân, là con rồng chị của Tiểu Nữu đó. Sorry mọi người ha)

Long Nhất ngồi dậy, nhìn đám nữ nhân quốc sắc thiên hương đang ằm mỹ cười đùa tản bộ, còn không khiến cho tình hình loạn tung loạn mù lên a?

"Kêu hộ vệ đi theo thôi. Phu quân ta còn phải tu thân dưỡng tính, không đi được đâu." Long Nhất cười nói. Hộ tống cả một đám đàn bà đi dạo, cười đùa thật chẳng còn gì kinh khủng bằng. Một người trong số đó cũng không dễ ứng phó chứ đừng nói là cả một đồng như vậy.

"Các tỷ muội, không cần để ý đến hấn. Chúng ta đi." Phong Linh mắt sáng long lanh nhìn Long Nhất, dịu dàng nói với những người bên cạnh. Cả đám biến thành một đoàn đi ra ngòi Tây Môn phủ.

Đối với những mỹ nhân này, Long Nhất cũng không cần lo lắng. Có hộ vệ Tây Môn gia tộc đi theo, còn ai dám đến trêu ghẹo các nàng. Mà nói đi cũng phải nói lại, mấy tiểu yêu tinh này tha không trêu ghẹo người ta đã là may mắn rồi a. Vạn nhất có người bất hạnh muốn trêu chọc các nàng, hấn cũng chỉ còn nước cầu kinh mong cho người đó sớm siêu thoát à.

"Ha ha, Tây Môn thiếu gia thật nhân nhã a, muốn uống chút không?" Bỗng nhiên, trong viện xuất hiện một đại hán. Tiếng cười của hấn khiến cho óc nhà rung rung như gặp bão, dường như muốn thổi bay.

"Mạc Ngôn lão huynh, muốn uống rượu thì không khó. Bảo phòng bếp đem rượu và thức ăn lên là được." Long Nhất cười nói. Thì ra đúng là người hấn lôi kéo vào thưởng kim thạch săn công hội – cuồng sư Mạc Ngôn.

Cuồng sư phi thân lên óc nhà, cười nói: "Không cần không cần. Rượu với thức ăn ta mang sẵn đây rồi. Lại đây nào, Lệ huynh Ngưu huynh, cùng lại đây uống cho thống khoái nào." Cuồng Sư từ không

gian giới chỉ mang một lúc hơn mười vò rượu ngon cùng thức ăn nóng hổi đặt ra, lập tức bật nắp một bình, uống một ngụm thật lớn rồi phun ra một hơi tửu khí, cười nói: "Lần trước uống Bách Hoa Nhưỡng của Tây Môn thiếu gia, thật sự là miên hương không dứt. Phải cái rượu đó không đủ mạnh. Làm nam nhân phải uống loại liệt tửu mạnh mẽ này của người lùn. Nào, mời."

Long Nhất cười ha hả, cũng không khách khí, nâng một vò rượu, uống một ngụm lớn.

"Không sai, loại rượu này cũng mạnh. Bất quá ta đã từng uống qua loại rượu còn mạnh hơn ở hoàng cung Nạp Lan đế quốc - Hải Hồn, bất quá mới được hưởng thụ loại rượu chưa đủ năm, thật sự là đáng tiếc a." Long Nhất bồi hồi nói. Theo hắn thì chỉ có duy nhất loại rượu đó có thể so sánh với Bách Hoa Nhưỡng của Tinh Linh tộc.

Bốn cái nam nhân người mời ta uống, tửu ý dâng trào. Đột nhiên, một đợt lễ pháo vang rộn ngoài cửa Bắc thành.

"Là Nguyệt nhi tới." Long Nhất trong lòng vui vẻ, cũng bất chấp đang ngồi uống rượu, thân hình chợt nhoáng lên, lập tức biến mất. Trên nóc nhà chỉ còn lại ba người túy nhẩn mông lung nhìn nhau ngỡ ngác.

"Lệ huynh, Nguru huynh. Tây Môn thiếu gia đi bồi tiếp mỹ nhân. Máy huynh đệ chúng ta tiếp tục uống đi." Cuồng sư cười nói. Man Nguru cùng với Lệ Thanh vốn định đuổi theo. Chỉ là tộc tộc Long Nhất quá nhanh. Với cả Long Nhất cùng Nạp Lan Như Nguyệt gặp nhau, mình đi tới chẳng phải là quấy rầy bọn họ sao? Liền lập tức ngồi xuống tiếp tục uống rượu cùng Cuồng Sư.

Chỉ trong chớp mắt, Long Nhất đã tới cửa Bắc, liền thấy xa đội Nạp Lan đế quốc cách đó không xa đang chậm rãi tiến tới. Hơn mười xe

ngựa hào hoa, chính giữa là một chiếc phượng xa trang hoàng lộng lẫy, xa hoa chí cực, có năm nghìn tinh binh hộ tống.

Đội ngũ càng ngày càng gần, đứng từ xa đã có thể thấy mặt người kỵ binh đi đầu.

Lúc này, từ trong Phượng xa, một bàn tay nhỏ nhắn khẽ hé chiếc rèm phía trước, đôi mắt tinh quái nhìn qua khe hở đánh giá bên ngoài.

"Tỷ tỷ, mau đến đây xem. Hình như tỷ phu đang đứng trên cổng thành chờ chúng ta." Tiểu la lý hưng phấn nói với Nạp Lan Như Nguyệt.

"Thật không?" Nạp Lan Như Nguyệt mặc trang phục nữ hoàng hoa lệ, nghe thấy tình lang đang đứng chờ mình, thấp thỏm đứng ngồi không yên. Liền rời khỏi nguyễn sàng tiến lên nhìn.

Với mục lục của Long Nhất, từ xa đã thấy được Nạp Lan Như Mộng, nụ cười trên miệng càng lúc càng mở rộng. Như Nguyệt lần này đi amng theo muội muội bảo bối, không phải là càng thêm khoái trá sao?

Nạp Lan Như Nguyệt kéo muội muội nàng lại, nhìn ra ngoài khe hở nhưng lại không thấy bóng dáng ai trên cổng thành cả,

"Nha đầu chết tiệt này, dám gạt ta. Xem ta xử lý cái mông thế nào." Nạp Lan Như Nguyệt trừng mắt với muội muội. Hai nàng đều lộ thần sắc không vui.

"Nguyệt nhi, nàng muốn đánh mông ai đấy?"

Cái rèm chợt động, hình ảnh Long Nhất theo tiếng nói trầm thấp

chậm rãi ngưng tụ tựa như từ trong hư ảo đi ra.

Chương 553: Cho thiệp một đứa con

Như Nguyệt nhìn người trước mặt nàng đang mỉm cười, trong long hân hoan không nói nên lời. Trong đôi mắt đẹp tựa ánh sao xa, tình ý dâng trào, kiều my ướm át, tiến lên hai bước ôm lấy cổ hắn.

"Có nhớ ta không?" Long Nhất nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nàng, ôn nhu nói.

"Có." Nạp Lan Như Nguyệt khẽ trả lời, tựa hồ cảm giác ôm hắn như vậy vẫn chưa đủ, hai tay du trên cổ hắn, hai chân quặp lên hông hắn, giống như một đại bảo bối mang trên người hắn.

Long Nhất lùi về phía sau hai bước, ngồi xuống chiếc giường mềm mại. làm thành bộ dáng tứ chi tương triền, tựa hồ dù có thế nào đi chăng nữa cũng không thể tách rời hai người. Hắn ôm chặt Nạp Lan Như Nguyệt, tay vuốt ve khuôn mặt đang trêu mếu nhìn hắn mỉm cười, làn môi đỏ mọng mê người, hít sâu một hơi, liền áp môi lên môi nàng, hôn một nụ hôn thật sâu.

Hai người thân thân thiết thiết một lúc, liệt hỏa dâng tràn, dường như không thể kiềm chế. Một bên cuồng nhiệt, một bên vẫn thăm dò trên thân thể đối phương... Dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều không tồn tại.

"Tỷ tỷ, tỷ phụ. Các người có thể thu liễm một chút không?" Tiểu la ly thấy hai người không thêm để ý đến sự hiện diện của nàng, coi nàng

tựa không khí, cực kì bất mãn. Càng lúc càng thấy động tác hai người thêm cuồng bạo, liền không nhịn được, bĩu môi lên tiếng.

Nạp Lan Như Nguyệt tỉnh lại từ trong cơn kích tình, quần áo lằng lộn, sắc mặt đỏ bừng, xuân tình tràn ngập trong mắt. Bộ dáng này nếu để người ngoài nhìn thấy chắc hẳn sẽ không khó khăn để đoán nàng ở bên trong làm những chuyện gì.

"Tiểu la ly, cái này mà cũng ghen. Bây giờ đem tỷ phụ người cho người toàn quyền sử dụng đấy." Nạp Lan Như Nguyệt không hề hoảng hốt, đứng lên theo Long Nhất, sửa sang lại y phục, cười nói.

Nạp Lan Như Mộng cười hì hì, không đợi được nữa, nhảy vào lòng Long Nhất, tiểu đầu dựa vào ngực hắn, hưởng thụ khí tức nam nhân xung quanh nàng.

"Tỷ phụ, người lại làm chuyện xấu." Đột nhiên thân thể Nạp Lan Như Mộng căng cứng lại, ngẩng đầu lên, mang theo một tia hổ thẹn nói. Rõ ràng nàng cảm giác ở nơi tư mật của nàng có một cây ngạnh bang côn tử đâm vào.

Long Nhất cười khổ không nói được gì. Hắn cũng không phải thái giám. Vừa rồi cùng Nạp Lan Như Nguyệt bát nhất như vậy, phía dưới không thể không kháng nghị a.

Ngắm nhìn tiểu la ly trong lòng, thời gian vừa rồi kể ra cũng phát triển không ít. Cái mộng nhỏ cũng dần dần có hình, bộ ngực cũng lớn lên chút ít. Từng thứ từng thứ, lại càng làm cho tiểu huynh đệ hắn càng thêm hùng tráng, khó có thể khống chế.

Nạp Lan Như Mộng thấy Long Nhất cười khổ, lại càng làm loạn hơn, cặp mộng tròn trịa ma sát lên xuống. Khuôn mặt vẫn còn trẻ con kia lại mang đầy mỉa ý, lè lưỡi liếm khoe miệng, hơi thở như lan nói:" tỷ

phu, huynh có muốn không?"

Về mê hoặc đó khiến cho Long Nhất nhiệt huyết sục sôi, thú tính đại phát. Lại làm cho Nạp Lan Như Nguyệt ở bên cạnh kinh ngạc trợn mắt há mồm, muội muội này đã biết câu dẫn nam nhân từ lúc nào rồi, không biết nó học từ đâu ra nữa.

Long Nhất nấn bóp bộ ngực mới nhú của Nạp Lan Như Mộng. Sau đó nhẫn nhịn dục hòa ôm nàng đặt sang một bên, mặc dù hận không thể thít nha đầu điên này, nhưng lúc này dân chúng đang vây bên ngoài. Với lại sắp tới Tây Môn phủ rồi, hấn còn chưa phóng đảng tới mức này.

Không lâu sau. Cỗ xe tới trước cửa Tây Môn phủ đệ, Tây Môn Nộ nhận được tin cũng đã dẫn một đám tâm phúc đang đứng đợi ở đó. Lấy lễ tiết cao quý nhất của Cuồng Long đế quốc tiếp đãi đoàn người Nạp Lan Như Nguyệt. Mặc dù Nạp Lan Như Nguyệt là con dâu của ông, nhưng dù sao thân phận của nàng vẫn là nữ hoàng Nạp Lan đế quốc, những lễ tiết cần thiết này là không thể thiếu.

Trời đã tối, đường phố Đằng Long thành vẫn đông đúc như cũ, vô cùng náo nhiệt. Ban đêm tại Đằng Long thành đã lâu không có náo nhiệt như thế này rồi. Đây là bởi vì ngày tân hoàng đăng cơ đã gần kề, các chủng tộc và thương nhân khắp Thương Lan đại lục ùn ùn kéo tới. Mà về phần tòa thành rộng lớn phồn hoa như Đằng Long thành cũng không thể chứa nổi nhiều người như thế này, xung quanh đã mọc lên rất nhiều lều trại. Các chủng tộc cư xử với nhau rất hòa thuận.

Lúc này tại Tây Môn phủ, Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt đang kịch chiến mấy trận. Những động tác điên loạn và những âm thanh mê người vang lên, hai thân thể trần truồng ôm lấy nhau dưới ánh đèn hồng càng phát ra mấy phần dâm mỹ.

Khi mây tan mưa tạnh, Nạp Lan Như Nguyệt hóa thành một dòng xuân thủy nằm rạp trên ngực Long Nhất, mắt nhắm hờ, mị thái bức nhân. Bầu ngực trắng nõn theo hô hấp mà phập phồng, đây thật là một bức tranh có thể khiến người ta điên cuồng.

Một lúc lâu sau, Nạp Lan Như Nguyệt mới từ trong dư vị cao trào mà lấy lại tinh thần. Nàng mệt mỏi nằm trên người Long Nhất, làn môi hơn nhấp nhấp, đôi mắt long lanh nhìn Long Nhất. Ngón tay đang vẽ mấy vòng tròn trên ngực Long Nhất.

"Nguyệt Nhi, còn chưa ăn no sao? Có cần phu quân làm thêm lần nữa không?" Long Nhất nhìn đôi mắt thâm tình quyến luyến của Nạp Lan Như Nguyệt. Bàn tay vuốt ve sống lưng còn mượt hơn tơ của nàng, cảm giác trơn mịn và những đường cong động lòng người khiến hắn mê mẩn vạn phần. (Pro, trâu bò đừng hỏi)

Nạp Lan Như Nguyệt u oán lườm Long Nhất một cái, bộ ngực bạo mẫn cạ cạ vào người Long Nhất, dịu dàng nói:" phu quân, chàng quên là hứa với thiếp điều gì rồi à?"

Long Nhất ngớ ra, nhíu mày trầm tư một lúc lâu, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nạp Lan Như Nguyệt tức giận hung hăng cắn Long Nhất một cái, nói:" phu quân hứa với nhân gia đọ chiến tranh kết thì. thì sẽ cho nhân gia một đứa bảo bảo mà." Nói xong, ánh mắt Nạp Lan Như Nguyệt then thùng, trong mắt lại phát ra khát vọng muốn làm mẹ. Nàng cho rằng, một cuộc đời hoàn chỉnh của một người đàn bà đó là làm con người ta, làm vợ người ta, và sau đó là làm mẹ người ta. Mà khát vọng làm mẹ sau khi một người đàn bà đã đạt tới sự hoàn toàn thành thực của sinh lý và tâm lý liền trở nên vô cùng cấp bách.

Nghe câu nói này của Nạp Lan Như Nguyệt, Long Nhất đã nhớ ra. Kỳ

thật không chỉ có mình Nạp Lan Như Nguyệt có ý nghĩ này, hấn đã từng đồng ý sau khi chiến tranh kết thúc sẽ sinh con. Việc sinh con nối dõi này không biết Đông Phương Uyển đã căn nhắc bao nhiêu lần rồi, thậm chí còn cương quyết muốn kiểm tra hàng họ của hấn xem có vấn đề gì không. Nếu không tại sao nhiều con dâu như vậy mà không có cái bụng nào có động tĩnh chứ.

"Phu quân, có được không? Thiếp rất muốn một đứa bảo bảo, vì nó là nòi giống của sinh mệnh chàng và thiếp." Nạp Lan Như Nguyệt lắc người Long Nhất thâm tình nói.

"Được, đã vậy thì cần phải nỗ lực lớn, chúng ta phải gieo hạt thật nhiều mới được." Long Nhất véo mặt Nạp Lan Như Nguyệt cười xấu xa nói, cũng tới lúc sinh con rồi. Hôm nay Thương Lan đại lục đã ổn định, các tộc cũng không còn tranh giành với nhau, lại nói muốn để cho dòng máu của mình được lưu lại, hấn cũng có chút khát vọng rồi. Hai kiếp làm người còn chưa hưởng qua cảm xúc làm cha nó ra thế nào.

"Vậy còn chờ gì nữa, xấu xa." Nạp Lan Như Nguyệt thấy Long Nhất đáp ứng, vui sướng trực tiếp đè lên hấn. Không lâu sau, trong phòng lại vang vọng tiếng rên say lòng người, Rất lâu cũng không tiêu tán.

Hoa mai đã nở mấy lần, Nạp Lan Như Nguyệt không chịu được nữa đã ngủ thiếp đi. Long Nhất lại không hề buồn ngủ, ban đêm yên tĩnh luôn làm cho người ta dễ dàng nghĩ lung tung. Hấn thậm chí còn nghĩ ngợi hão huyền về cuộc sống sau này, lúc đó hấn vẫn ngọc thụ lâm phong như vậy, kiêu thế mỹ quyến vây quanh mình, con cái phấn điêu ngọc trác chơi đùa trước mặt, đứa nào cũng ngọt ngào gọi phụ thân.

Bất tri bất giác, khóe miệng Long Nhất nở một nụ cười hạnh phúc. Lập tức phát giác ra, hấn vỗ lên trán mình, có thể là bị lời nói của

Nạp Lan Như Nguyệt ảnh hưởng rồi, cũng có khả năng đây là cuộc sống hẳn luôn mong muốn.

Long Nhất nhẹ chân nhẹ tay dậy khỏi giường, mặc xong quần áo liền ra khỏi phòng.

Đêm tối mát lịm, đã sắp tảng sáng, mọi người sau một đêm cơm no rượu say đều đã chìm vào giấc mộng. Khói lửa ngoài thành bay lượn lờ.

Long Nhất theo thói quen phi thân lên mái nhà, xây nên một thế giới cho riêng mình. Đã tới cái thế giới này nhiều năm rồi, từ khủng hoảng tới làm quen rồi tới hòa nhập, những điều trải qua đều như một giấc mộng. Có lúc hẳn rất hoài nghi bản thân mình có phải đang nằm mộng hay không, một giấc mộng rất chân thật. Nhưng tiền thế đối với hẳn đã như nước chảy mây trôi, rất nhiều việc thậm chí còn không nhớ nổi, chỉ còn lại một chút mơ hồ.

Mỗi lần ngẩng nhìn bầu trời mênh mông bát ngát, Long Nhất luôn có một cảm giác nhỏ bé tới không ngờ. Vũ trụ quá lớn mà nhân loại quá nhỏ, cho dù đám chủ thần kia chẳng nữa cũng chỉ như một hạt bụi trong vũ trụ mà thôi.

Long Nhất vươn tay, dường như muốn nắm những ngôi sao trong vũ trụ vào trong bàn tay. Trong đó có một tinh cầu màu lam cực kỳ sinh đẹp gọi là địa cầu

Đột nhiên, một làn hương thơm ngát quen thuộc theo gió đêm thổi tới, Long Nhất đặt tay xuống, liền nhìn thấy Tinh Linh nữ vương đang cười với hẳn.

"Nữ vương bệ hạ, không ngủ được sao? Chi bằng cùng nhau uống rượu thưởng trăng nhé?" Long Nhất cười cười ngồi dậy, không ngờ

lúc này lại có cơ hội ở riêng với Tinh Linh nữ vương, hẳn tất nhiên là hoan hỉ dị thường.

Tinh Linh nữ vương ưu nhã ngồi bên Long Nhất, nói:" người tại sao lại nằm đây một mình tới gần ra vậy? Vừa rồi nghĩ về cái gì đó?"

Long Nhất làm ảo thuật từ trong không gian giới chỉ lấy ra một bình Bách Hoa Nhưỡng và hai cái chén ngọc, nghe vậy ngừng tai một chút cười nói:" đêm ngủ không được, đang nghĩ tới một vấn đề vô cùng thâm ảo, tỷ như vũ trụ rất cục là lớn tới mức nào, vì sao thế giới này lại tồn tại, vì sao lại chia ra đàn ông đàn bà, vì sao chỉ có nam ở với nữ mà nam không thể ở với nam, nữ không thể ở với nữ. (Có thể đấy chứ)

"Cũng chỉ có người mới nghĩ tới những vấn đề lung tung này thôi, con người ta sống vui vẻ là được rồi, hà tất phải tự làm phiền bản thân chứ?" Tinh Linh nữ vương cười khẽ nói.

"Vui vẻ là được rồi? Chỉ cần vui vẻ, không làm tổn thương tới người khác có thể quẳng đi nhưng ràng buộc về đạo đức và luân lý không?" Long Nhất nốc cạn chén rượu, ánh mắt dán vào Tinh Linh nữ vương. Tinh Linh nữ vương cầm chén rượu mà run rẩy, suy nghĩ trở nên rối bời.

Chương 554: Hàm Yên

"Nếu như quả thật không bị đạo đức và luân lý ràng buộc, làm sao có khả năng chứ?" Tinh Linh nữ vương nhấp một hớp rượu, hờ hững nói.

"Có lẽ có đó? Không đối mặt thì làm sao mà biết?" Long Nhất chuyển ánh mắt, nghiêng đầu nhìn bầu trời đầy sao, nhẹ giọng nói.

"Đợi tới lúc biết được thì vết thương đã thành hình rồi, sao mà quay đầu lại được nữa?" Ngữ khí của Tinh Linh nữ vương tựa hồ có chút dao động.

"Lộ Thiên Á sẽ không chịu tổn thương đâu, trái lại, nàng rất ủng hộ." Long Nhất cúi đầu xuống, như tự mình lẩm bẩm nói.

Tinh Linh nữ vương chấn động toàn thân, tâm lý tức khắc sóng gió cuồn cuộn, ánh mắt đang dừng dừng biến thành hoảng loạn, câu nói của tên xú tiểu tử này là có ý tứ gì? Lẽ nào nói Lộ Thiên Á thật sự không phản đối bà và.

"Ta không biết người đang nói cái gì, ta còn có việc phải đi trước." Tinh Linh nữ vương quẳng hết những tạp niệm trong đầu đi, giờ phút này bà chỉ muốn một mình yên tĩnh.

Long Nhất nhanh như chớp vung tay nắm lấy cổ tay Tinh Linh nữ vương, cũng không biết hấn lấy gan ở đâu mà to vậy, không để ý đến tất cả mà hôn lên bờ môi đang run rẩy vì kinh hoàng của Tinh Linh

nữ vương. Dường như đã quên lần đầu tiên hôn lén đã bị Tinh Linh nữ vương cắn cho chảy máu.

Bờ môi truyền tới một cảm giác mềm mại và mùi hương ngọt ngào, Long Nhất kích động, mê loạn mút lấy, hai tay đã ôm trọn Tinh Linh nữ vương vào trong lòng.

Tinh linh nữ vương lại như thể đã choáng váng không có phản ứng gì, đầu óc trống rỗng, thân thể nhũn ra vô lực, tim đập thình thịch, trong nhất thời cứ mặc cho Long Nhất ôm hôn mình không hề giãy dụa.

Đợi tới khi ma trảo của Long Nhất lòng tham không đáy mà rờ tới bầu ngực nảy nở của Tinh Linh nữ vương. Bà mới bừng tỉnh, hung hăng đẩy hẳn ra, vung tay tát tới.

Long Nhất nhắm mắt, tâm lý đã chuẩn bị đón nhận nổ hỏa của Tinh Linh nữ vương, nhưng một lúc lâu, cái tát trong dự liệu lại không có xảy ra. Hắn từ từ mở mắt, liền nhìn thấy Tinh Linh nữ vương đang rơm rớm nước mắt, tay dừng lại giữa không trung, mang theo một loại tâm tình phức tạp nhìn hắn.

"Xin lỗi, ta ....."

"Không cần phải nói. Người không sai, người sai là ta." Tinh Linh nữ vương cắt ngang lời Long Nhất, hóa thành một đạo lục mang biến mất khỏi nóc nhà, để lại Long Nhất đứng cười khổ, còn có hai chén rượu đã vỡ nát.

Long Nhất lúc này cũng hối hận không thôi, rõ ràng biết loại việc này không thể vội vàng, lại không thể nào khống chế mà hôn Tinh Linh nữ vương. Giờ thì tốt rồi, sau này sợ rằng đến cả quan hệ bình thường cũng không thể duy trì nữa.

"Đại tình thánh của chúng ta cũng có lúc đau khổ vì tình à." Đúng lúc này, một thanh âm dường như có chút u oán vang lên cách Long Nhất không xa.

Long Nhất ngừng thờ, bỗng nhiên quay đầu lại. Liền nhìn thấy Mộc Hàm Yên đang khoác một cái áo lông màu vàng đen rất lớn, mái tóc bay lả lướt bên eo. Nàng đang đứng trên lưng Bạch Vũ, cười rạng rỡ nhìn hắn.

Sắc mặt Long Nhất từ từ cứng lại, con mắt sắc như dao. Thiếu nữ xinh đẹp trước mặt chỉ gần trong gang tấc nhưng hắn lại cảm như rất xa cách, xa cách tới mức khiến hắn đau đớn quặn lòng. Hắn đã từng cho rằng bằng mị lực của bản thân có thể khiến cho nàng khăng khăng một mực yêu mình, nhưng sự thật lại chứng minh ý nghĩ của hắn quả thật là buồn cười.

"Ta biết ngươi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta, theo ta đi đi." Ánh mắt Mộc Hàm Yên nghiêm lại, cùng cũng không duy trì được nữa, trở nên trống rỗng và hờ hững.

Hai người một trước một sau đáp xuống đỉnh núi ở ngoài thành. Lúc này bầu trời phía đông đang đón chào tia nắng đầu tiên, nắng ban mai như ngọn lửa rực rỡ chiếu rọi bình tuyến, gió sớm ùa vào mặt mát mẻ sáng khoái vô cùng.

"Vì sao?" Rất lâu sau, Long Nhất lạnh lùng lên tiếng. Nghĩ tới mấy vạn binh sĩ chết thảm dưới tay Hắc Ám võ sĩ trong hoàng cung, tâm lý hắn nhỏ máu không kìm được. Người phản bội hắn không phải là ai khác, mà chính là Mộc Hàm Yên. Người khác phản bội thì hắn sẽ phần nộ, nhưng nàng ta phản bội thì hắn chỉ cảm thấy đau lòng mà thôi.

"Không vì sao cả?" Mộc Hàm Yên thản nhiên trả lời, đôi mắt phản chiếu ánh nắng ban mai, bốc lên một ngọn lửa lạnh lùng.

Khóe miệng Long Nhất co lại, hấn chuyển người nắm lấy hàm Mộc Hàm Yên, đôi mắt bùng bùng nộ hỏa.

"Nói cho ta biết, nàng làm như vậy không phải muốn hại ta, nàng có nỗi khổ trong lòng." Giọng Long Nhất khàn khàn, khuôn mặt co quắp vì đau khổ.

Mộc Hàm Yên cắn chặt hàm răng, nhắm chặt hai mắt, nàng không thể nào nhìn thấy Long Nhất đau khổ mà không động lòng. Nàng rất muốn nói cho hắn nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ phản bội hắn, nàng biến mất là vì có nỗi khổ bất đắc dĩ. Nhưng nàng không nói, có một số việc đã được định trước, giống như duyên phận của hai người, gặp gỡ và yêu nhau không ai có thể ngăn cản, cũng giống như đối địch với nhau không ai có thể ngăn cản. Đây chính là số mệnh.

"Nếu ngươi quả thật hận ta, cứ giết ta đi." Mộc Hàm Yên cũng dùng giọng nói khàn khàn, khóe mắt thấm đẫm nước mắt.

"Nàng biết ta không giết được nàng mà." Long Nhất lấy tay gạt đi nước mắt của Mộc Hàm Yên, run rẩy trong lòng.

"Ngươi có thể, thế giới này ngoài ngươi ra không ai giết được ta nữa." Mộc Hàm Yên nhắm mắt lại, ngẩng cao đầu, để cho Long Nhất bóp lấy cổ.

Long Nhất dùng lực, cảm giác cái cổ yếu ớt của Mộc Hàm Yên đang biến dạng trong tay mình, hô hấp trong thời khắc đó đình trệ lại.

Một lúc lâu, Mộc Hàm Yên mở đôi mắt ướt đẫm ra, nhìn Long Nhất đang rơi lệ, lòng như bị sét đánh, đây là giọt lệ của một người đàn

ông, chỉ vì nàng mà rơi thôi.

"Vũ ....." Mộc Hàm Yên đã không cách nào áp chế nữa mà khóc rống lên hai tiếng, lệ rơi đầm đìa đặt lên môi Long Nhất một nụ hôn nồng nàn.

Hai người đều là loại tâm chí vô cùng kiên định, giờ phút này lại như thể không khống chế được tâm tình mà điên cuồng hôn nhau, giữa trời đất không còn gì khác, bọn họ chỉ muốn phát tiết, còn lại tất cả đều không hề quan trọng.

Áo quần bay toán loạn, hai người quay cuồng trên đá, tứ chi quắp chặt lấy đối phương, hôn điên cuồng lên khắp thân thể đối phương, trên lưng hay ngực đều lưu lại dấu vết.

Cuối cùng, khi tất cả ngừng lại, mặt trời đã lên cao. Ánh nắng vàng rực chiếu lên thân thể lỏa lồ của đôi nam nữ, rất hợp và đẹp đẽ.

"Nếu như có thể, thật sự muốn cả đời có thể thiên hoang địa lão như thế này. Nếu quả thật đời này không thể, hi vọng còn có kiếp sau. Thà rằng chàng hận thiếp, cũng không được quên thiếp." Mộc Hàm Yên nhắm mắt dựa lên ngực Long Nhất, mái tóc bay phấp phới trong gió, ánh mắt lại trở nên an bình.

Mà lúc này, Long Nhất vốn đại chiến ba ngày vẫn long tinh hổ mãnh lại đã chìm sâu vào giấc ngủ, hô hấp nhẹ nhàng, khóe miệng mang theo một tia tiểu ý.

Khi mặt trời lên tới đỉnh, Mộc Hàm Yên từ trong lòng Long Nhất đứng dậy, kỳ quái chính là khóe miệng lại có một chút máu. Mà tại ngực Long Nhất, lại đã có thêm một ấn ký hình mây vàng.

Mộc Hàm Yên khoác áo lại, mắt ngậy dại nhìn Long Nhất đang ngủ

say. Mái tóc dài như thác nước đang bay lất phất, như một tiên nữ đang ưu thương.

"Vũ, thiếp yêu chàng." Mộc Hàm Yên lảo bảm cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt lên môi Long Nhất một nụ hôn. Rồi bỗng nhiên phi thân như chớp nhảy lên lưng Bạch Vũ mà đi về nơi xa.

Đúng lúc này, viên ngọc màu trắng đeo trên ngực Long Nhất bắt đầu phát ra hào quang dịu dàng, từ từ bay lên.

"Tiểu Y..." Long Nhất đang ngủ say đột nhiên lảo bảm gọi tên Tiểu Y

Một đôi mắt trong suốt như pha lê, một mái tóc dài trắng xóa, thân thể xích lữa của Tiểu Y bay trên lưng chừng trời, ôn nhu nhìn Long Nhất. Môi nàng khẽ lắp bắp, hình như đang nói với hắn điều gì đó, nhưng lại như đang ở trong một thế giới vô thanh vô tức không thể nghe thấy gì cả.

"Tiểu Y, Tiểu Y, nàng mau tới đây, thiếu gia rất nhớ nàng." Long Nhất quơ tới tay Tiểu Y, vừa hô to vừa hướng nàng chạy tới. Thế nhưng hắn lại phát hiện bản thân mình tuy đang kêu to, nhưng lại không phát ra tiếng nào. Mặc dù đang chạy, nhưng tựa hồ như càn chạy càng cách xa.

Bỗng nhiên, tràng cảnh biến đổi, Long Nhất tựa hồ như đang bay trên mây trắng, phía dưới là thành thị đông đúc. Bố cục đó càng nhìn càng giống Đàng Long thành, bên dưới náo nhiệt phi thường, pháo lễ rền vang, ma pháp rực rỡ lấp lóe trên không trung.

Ngay sau đó, Long Nhất nhìn lại mình, trong sát na đó, tràng cảnh trong chu vi toàn bộ biến mất, chỉ còn lại một tia sáng màu trắng chiếu lên người hắn. Ánh mắt hắn đờ đẫn và kinh khủng, trên mặt và áo đều có vết máu, linh hồn trong giờ phút đó như bị lấy đi, lộ ra một

về mặt quý dị và đáng sợ.

"Tại sao lại như vậy? Ta tại sao lại như vậy?" Long Nhất gào lớn, trên đầu như thể bỗng nhiên bị giáng một búa, hấn từ mặt đất ngời dậy.

Long Nhất nhìn khắp nơi, phát hiện mình đang ở trên đỉnh núi, chỉ mặc một lớp áo ngoài, trán đầm mồ hôi. Mà Mộc Hàm Yên lại đã sớm biết mất không biết đằng nào rồi.

Long Nhất vừa nghĩ tới Mộc Hàm Yên, thần tình liền âm đạm, lại tạm thời quên đi giấc mộng kỳ quái kia. Chỉ nghĩ tới tất cả những gì vừa phát sinh với Mộc Hàm Yên lúc nãy.

Nàng yêu mình, Long Nhất rút ra một câu kết luận. Nhưng nàng đi đâu rồi? Ta còn có thể gặp lại nàng không? Long Nhất thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, đứng lên mặc lại y phục. Lại bỗng nhiên phát hiện trước ngực mình có một cái ấn ký hình mây vàng.

"Kỳ quái, đây là cái gì?" Long Nhất sờ lên, thấy cảm giác vẫn bình thường, chắc là đã dung nhập vào cơ thể rồi.

Đợi mặc quần áo xong, Long Nhất phát hiện đã gần trưa, liên quân hai nước do Bắc Đường Vũ thống lĩnh chắc sắp tới nơi rồi. Liền nhún chân bay lên.

Chỉ là vừa bay tới lưng trời, Long Nhất lại phát giác chân khí trong thể nội không chịu khống chế mà chạy toán loạn, khiến hấn thiếu chút nữa rơi từ trên không xuống.

Chương 555: Ngạo Thiên quyết tầng thứ bảy

Long Nhất kinh hãi trong lòng, kinh mạch bành trướng, nội lực dừng ở tầng thứ năm Ngạo Thiên quyết lúc này lại có phản ứng đột phá, mà còn so với lần thứ nhất đột phá nhanh chóng và mãnh liệt hơn. Đối với Ngạo Thiên quyết tầng thứ năm trở lên, Long Nhất không có chút kinh nghiệm, bởi vì hắn tu luyện ở tiền thế cao nhất cũng chỉ tới tầng thứ năm, không rõ đột phá từ tầng thứ năm trở lên lại phải trải qua sự thống khổ nhường này, xem cái cách chân khí trong thể nội sục sôi thật là có chút khủng bố.

"Con bà nó, tại sao lại tới vào lúc này." Long Nhất có chút bất ổn đáp xuống sườn núi, cảm giác toàn thân như sắp bị chân khí trong thể nội luộc chín, loại cảm giác bị thiêu đốt đó mang theo sự thống khổ không phải chỉ là cho nhục thể, mà ngay cả ý thức cường đại cũng như bị dày vò trong thiên hỏa cao vạn trượng.

Quần áo trên người rất nhanh bị hóa thành bụi phấn, Long Nhất toàn thân từ trên xuống dưới nổi lên một làn khói trắng mờ mờ. Thực vật xung quanh trăm mét trong chớp mắt đều héo khô, sa thạch trên đất lại bắt đầu bị đốt cháy mà trở nên đỏ rực, luồng chân khí sục sôi kia tựa hồ muốn làm tan tất cả.

Kinh mạch toàn thân Long Nhất đều đang co giật, lúc thì co lại, lúc thì nở ra, trong ý thức hải lại càng như thể bị một cái cự trùy hung hăng bổ xuống, khiến cho hắn thống khổ muốn chết, nhưng thần trí lại vẫn cứ tỉnh táo. Hắn từng cho rằng sự thống khổ cực độ của linh hồn hắn

đều đã trải qua, nhưng hiện tại xem ra, nỗi khổ phải chịu trước đây so với bây giờ đơn giản là như gặp phải sư phụ.

Dựa vào một chút sức lực cuối cùng, Long Nhất dùng kết giới châu thiết lập một cái kết giới, đem Long Nhị và mấy con thần thú gọi ra hết bên ngoài để làm bảo vệ, hẳn biết mỗi khi tới thời khắc đột phá then chốt đều không thể có chút bất cẩn nào dù là nhỏ nhất, nếu không hẳn sẽ bị hồn phi phách tán tại cái thế giới này, đến cả một mảnh vụn cũng không còn.

Kim quang chói mắt từ cái ấn ký màu vàng hình đám mây trên ngực Long Nhất bắn ra, mơ hồ như cùng với ý thức hải tại đan điền của hắn liền thành một tuyến. Lôi thần thần bài và Phong thần thần bài đã lâu không thấy nay lại đang quay tròn trên đỉnh đầu Long Nhất, hào quang lóng lánh màu xanh tím lưu chuyển.

Di thất thành, hắc ám không gian, bức tượng Hắc ám thần trong đại điện sâu thẳm dưới hàn đàm đột nhiên lóe lên hắc mang hóa thành hình người.

"Phong thần ấn! Ài, số mệnh. Tất cả đều không thể cưỡng cầu à." một giọng nói khàn khàn yếu ớt cứ vang vọng bên trong đại điện

Mà lúc này Long Nhất đã gần với cực hạn của sự thống khổ, sắp lập tức sụp đổ. Nếu may mắn giữ được mạng sống từ nay cũng trở thành một tên ngớ ngẩn.

Chân khí trong kinh mạch toàn thân vẫn cứ sục sôi không ngừng, nhưng đóa kim vân trước ngực Long Nhất lại cứ không ngừng đem năng lượng bàng đại thu vào thể nội của hắn, dòng chân khí sục sôi cứ vậy liền dung nhập vào đó, chân khí vốn đậm đặc lại đã giảm bớt.

Kinh mạch Long Nhất như một quả khí cầu. Khí không ngừng được

thổi vào trong. Khiến nó càng lúc càng bành trướng, nhưng kinh mạch hẳn lại không yếu nhược như khí cầu, mà là vô ý thức tiến hành động tác dồn nén lại, khiến cho mật độ của không khí trong đó càng lúc càng lớn. Chỉ là khí cầu vững chắc thế nào đi nữa mà cứ thổi liên tục như vậy thì luôn có lúc phải vỡ tan, mật độ không khí có lớn hơn nữa cũng luôn có lúc bão hòa.

Rốt cục. Chân khí trong thể nội Long Nhất bành trướng tới cực hạn, sau đó toàn bộ kinh mạch co rút lại liền nổ tung.

Chỉ nghe âm âm một tiếng nổ vang trời, một luồng khí áp bức mật độ kinh người đã lấy Long Nhất làm tâm mà khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Kết giới chỉ trong chớp mắt đã bị phá vỡ, cát đá bụi mù bay hết lần này tới lần khác, như một đám mây cự đại. Toàn bộ mặt đất rung động kịch liệt, đám người ở cách đó mấy dặm trong sát na bị rung cho ngã lăn ra đất. Các loại ma pháp pha lê trong các tòa nhà tại Đẳng Long thành thi nhau nổ tan tành. Tất cả mọi người đều cho rằng động đất ập đến.

Một lúc lâu, mọi người mới khỏi hoảng hồn. Giờ mới phát hiện vụ nổ vừa rồi là tới từ ngọn núi cao ở ngoại thành, bên đó bụi vẫn bay mù mịt. Nhìn không rõ rốt cục là phát sinh việc gì.

Mà lúc này quân đội đồn trú huấn luyện tại ngoại thành dĩ nhiên đang tăng tốc hướng bên đó mà xông tới. Qua hai ngày nữa là tới ngày Thương Lan để làm lễ đăng cơ. Thời khắc mẫn cảm như vậy không thể để xảy ra một việc nào. Hướng chi vụ nổ lớn đó còn ở ngoại thành Đẳng Long thành, nếu phát sinh trong Đẳng Long thành thì không biết phải chết bao nhiêu người đây.

Khi mấy nghìn binh sĩ càn tới. Ai ai cũng kinh ngạc tới mức trợn mắt há mồm, một ngọn núi cao trước đó còn sừng sững giờ đã bị san thành bình địa, khắp nơi đều là đá vụn và khói cát, ngọn núi cao như

vậy, sợ rằng cần phải dùng tới ma pháp của thần mới có thể làm được.

Đúng lúc này, một tiếng gào thét lạnh lóét từ trên không truyền tới, vượt qua chỗ đó, đến cả không khí cũng bị đánh tới mức quay cuồng. Xuyên qua màn sương khói dày đặc, các binh sĩ há hốc mồm vọng theo một bóng người như thể thiên thần, người này toàn thân bao phủ bởi một bộ thần giáp tán phát hào quang màu tím, ở trên có khắc những chữ viết thần bí, tay cầm một cây cự chùy, trên đó điện mang lấp lóe, không phải là bộ đồ Lôi thần thì là cái gì đây?

"Là hấn? Xú tiểu tử đó chẳng lẽ đã vượt qua thần cấp?" cách đó hai trăm dặm, ba vị trưởng lão Mộ Dung gia tộc đang ẩn thế tới Đẳng Long thành để tìm Mộ Dung Bác đột nhiên dừng lại trong không gian, nghe thấy trong sóng âm thanh có mang theo một nguồn năng lượng ba động thuần khiết, có chút nghi hoặc lẩm bẩm nói.

"Là chàng !" mà cách Đẳng Long thành chỉ hơn năm mươi dặm, Bắc Đường Vũ dẫn theo liên quân hai nước phản sư hồi triều cũng ngừng lại, cảm nhận khí tức quay cuồng, khuôn mặt băng lãnh lạnh lùng cuối cùng cũng có một tia giao động.

Mà lúc này sau khi gào lớn một tiếng Long Nhất liền đứng uy nghiêm trong không trung, đương nhiên, đây là những gì mà toàn bộ binh sĩ ở dưới trông thấy, thật ra hấn đang run rẩy, dùng tinh thần lực nhìn vào trong, phát hiện ra toàn thân kinh mạch của hấn hóa thành vô hình, chân khí cuộn cuộn lại tràn ngập cơ thể, đang lưu chuyển nghịch hướng với quy tắc. Mà bên trong ý thức hải lại có thêm một viên ma hạch màu xanh, Phong thần thần bài đang xoay tròn ở trên đó, hiện tại chỉ còn có nguyên tố ma pháp thổ hệ là chưa biến thành ma hạch, mà thất đại thần bài thì trừ hệ thổ và hệ thủy ra đã đạt được năm cái.

"Ngạo Thiên quyết tầng thứ bảy, không ngờ lại đột phá vượt cấp?" Long Nhất có chút mơ hồ, Ngạo Thiên quyết từ tầng này sang tầng khác uy lực không thể nào vẫn như vậy, càng về sau, cách biệt giữa mỗi tầng càng tăng, lần này hẳn cũng không dùng phong hệ ma pháp phụ trợ để phi hành nữa, mà sau khi đột phá còn khiến cho hẳn có thể mặc được bộ đồ Lôi thần lúc trước không thể nào mặc được.

Vừa nghĩ tới đây, Long Nhất đột nhiên lại cảm giác bộ đồ Lôi thần trên thân trầm xuống, hóa thành một luồng sáng màu tím ẩn vào trong thể nội, Lôi thần thần bài trong ý thức hải trong sát na trở nên có chút ảm đạm.

Long Nhất lấy lại tinh thần, đột nhiên phát hiện mấy nghìn binh sĩ ở phía dưới đang há hốc mồm ngẩn ngơ nhìn vào thân thể lửa lò của mình, không khỏi chửi thề một câu, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một bộ quần áo mặt xong liền đáp xuống.

"Tham kiến Tây Môn thiếu gia." mấy nghìn binh sĩ cùng quỳ xuống hành lễ, Long Nhất vốn có uy vọng rất cao trong quân đội, là hẳn một tay tạo ra truyền kỳ về Địa ngục thiên sứ, đồng thời cũng tạo ra truyền kỳ về Vô Song doanh bất bại, lần này thấy Long Nhất như thiên thần giáng thế, bùng một cái khiến cho một ngọn núi tan thành mây khói, sự kính sợ trong lòng càng thêm sâu sắc.

"Uhm, nơi đây không có việc gì đâu, làm phiền các huynh đệ lao tâm ròi, quay về đi." Long Nhất phất tay nói.

Mấy ngàn binh sĩ nhận lệnh mà đi, Long Nhất lại đặt đít ngồi lên trên một tảng đá, nhìn thấy một mảnh ngổn ngang mà ngớ ngời, đây thật sự là do hẳn làm ra sao? Tuy nói hẳn trước đây cũng có thể đánh tan một đỉnh núi, nhưng cũng chỉ là những ngọn núi nhỏ thôi, đây là một ngọn núi cao hơn nghìn mét so với mặt nước biển đó, lại bị năng lượng tiết ra khi hẳn đột phá đánh tan, sao có thể không làm

hắn kinh ngạc, Mễ Đế Nhĩ và Sa Mạn động thủ với nhau đánh nát hai đỉnh núi cũng chẳng bằng một nửa việc này.

"Cạch" mấy tiếng, mấy bóng đen từ trong đồng hoang phé bay lên, lại chính là hộ pháp Long Nhị và mấy con thần thú của Long Nhất, bọn chúng ai cũng thê thảm không thể chịu nổi, thiếu chút nữa bị chôn sống dưới đáy.

"Ô ô ....." mấy con thần thú bất mãn hướng Long Nhất kêu lên mấy tiếng, rũ đi bụi bặm toàn thân.

Long Nhất nhún nhún vai một cách vô tội, đột nhiên nghĩ tới gì đó mà vén áo lên, thấy ấn ký hình đám mây màu vang ở trước ngực, hoài nghi lúc trước bản thân đột phá đều là công hiệu của cái ấn ký này, hắn cảm thấy chân khí cuộn cuộn trong thể nội cũng với vật này có một loại cảm giác nói không rõ ràng. Ấn ký hình đám mây này là Mộc Hàm Yên cấp cho hắn, rốt cuộc là cái gì? Nàng hiện tại ở đâu rồi?

Khi khói bụi tan đi, Đẳng Long thành cũng khôi phục lại trật tự cũ, lúc này Tây Môn Nộ đang quần áo mới tinh, oai phong cuỡi ngựa thống lĩnh hơn một quan viên quý tộc, dưới sự hộ tống của năm nghìn ám ảnh kỵ binh ra khỏi cửa thành, ông muốn ra khỏi thành mười dặm để đón tiếp quân đội khai hoàn quay về.

Long Nhất phi thân hạ xuống, tiếp lấy một con độc giác mã từ hộ vệ thân cận của Tây Môn Nộ mà ngồi lên.

"Phụ thân." Long Nhất ở trên lưng ngựa hướng Tây Môn Nộ hành lễ.

"Đột phá rồi à?" Tây Môn Nộ vọng theo đũa con khí chất, tinh thần đều có biến hóa long trời lở đất, lòng cảm khái vạn phần, hậu sinh khả úy, mấy năm nay nếu không phải là nó giúp sức, Tây Môn gia tộc không có khả năng chỉ trong thời gian ngắn mà tranh được thiên hạ.

Nhớ năm đó nó chỉ là một dân tộc ỷ vào sự bảo hộ của gia tộc mà coi trời bằng vung, người người mắng chửi, hiện tại lại đã là một vị anh hùng thực lực đỉnh phong, người người kính ngưỡng.

"Vâng, phụ thân." Long Nhất sớm đã bình ổn lại sự kích động trong lòng, thản nhiên cười nói.

"Tốt, tốt, đợi mấy năm nữa vi phụ trao hoàng vị cho con, con nhất định có thể đem Tây Môn gia tộc phát triển tới đỉnh phong." Tây Môn Nộ vui mừng vỗ lên vai Long Nhất, bản thân còn chưa chính thức lên ngôi, hiện tại lại nhớ tới phải đem hoàng vị truyền lại.

Long Nhất ánh mắt khổ sở, cũng không phản bác, làm hoàng đế, quý mới nguyện ý làm. Dân sinh đại sự việc nào cũng phải nhọc lòng, cái đó gọi là đánh lấy giang sơn thì dễ mà giữ được giang sơn thì khó. Hắn không muốn chôn vùi cuộc đời còn lại tại đây, tự do tự tại dẫn theo mỹ nhân mà ngao du tứ hải mới là mộng tưởng của hắn.

Đương nhiên, hắn không thể nói vậy, với sức khỏe của lão đầu tử, ngồi trên hoàng vị khoảng mười, hai mươi năm chắc cũng không phải vấn đề, tới lúc đó con của hắn trưởng thành, tùy tiện tìm một đứa tiếp nhận ngôi vị không phải xong rồi sao, xem ra sinh con đẻ cái phải nhanh tiến hành mới được.

Đang suy nghĩ, đoàn người đã tới cái đình nghỉ chân được đặc biệt xây dựng cách thành mười dặm, tên gọi là đình Thắng Lợi, là nơi các hoàng đế đón đoàn quân khai hoàn trở về, cũng là nơi bách tích tiễn biệt hoặc nghênh đón bà con bằng hữu.

Chương 556: Tổ phụ tỉnh lại

Mười dặm trước cửa thành, trên con đường ngắn tụ tập hơn mười vạn người, đủ loại sắc tộc, bọn họ đều muốn thấy Thiết huyết hùng sư ra trận nhiều năm, từ trong thi cốt mà vang danh một cuộc có bao nhiêu uy võ, muốn xem xem Địa ngục thiên sứ danh chấn thiên hạ, được vô số đàn ông kính mến và vô số đàn bà sùng bái một cuộc là diện mạo thế nào.

Long Nhất ngồi thẳng trên lưng ngựa, ngóng nhìn dòng người xuất hiện ở không xa, cảm giác được mặt đất bắt đầu rung lên theo tiết tấu, lòng không ngờ cũng trở nên kích động.

Trong nhiều nữ nhân như vậy, muốn nói người làm Long Nhất cảm kích nhất ngoài Bắc Đường Vũ ra thì không còn ai khác. Mấy năm nay, nàng dùng tấm thân nữ tử vì hắn mà nam chinh bắc chiến, ở thế giới của nàng ngoài bài binh bố trận ra thì không có thú tiêu khiển nào, tất cả những việc này Long Nhất đều khắc cốt ghi tâm. Lúc này, trong đầu hắn hiện lên một tiểu nha đầu mấy năm trước còn đang nghiêng răng, ngẩng cao đầu, ánh mắt hiện ra thần thái quật cường.

Dòng người ở không xa tăng tốc đi tới, từ từ hình thành một cơn sóng màu đen không thể ngăn cản, từ xa đã có thể thấy tiền quân đang giơ cao đại kỳ, đó là hai chữ Vô Song nền đen chữ vàng, rồng bay phượng múa, chính là Vô Song doanh vang danh thiên hạ, khiến cho toàn bộ địch quân nghe tên mà kinh hồn bạt vía.

"Phụ thân, Vô Song doanh, là Vô Song doanh đấy." trong dòng

người, một tiểu tử mười bốn mười lăm tuổi đang hưng phấn kéo tay áo phụ thân, hai mắt lộ ra thần thái cuồng nhiệt, đây gọi là làm binh không theo Vô Song doanh, có lên làm tướng quân cũng uổng công phí sức. Ai ai cũng rõ, binh sĩ tốt nhất tự nhiên là từ Vô Song doanh, mà tướng quân giỏi nhất cũng từ Vô Song doanh, trong liên quân hai nước, đại bộ phận tướng lĩnh vì trận chiến này mà vang danh đều từ tầng thấp nhất của Vô Song doanh từng bước từng bước leo lên, trong đó nổi danh nhất chính là Nam Cung Nỗ, trừ Bắc Đường Vũ và Hùng Bá ra thì hẳn cũng là một nhân vật linh hồn đã nói là làm trong liên quân hai nước.

"Con à. Đợi hai ngày nữa chiêu binh thì con đi đi." vị phụ thân kia dùng bàn tay chỉ còn ba ngón vuốt đầu con mình, ông ta là một lão binh bị thương ở chiến trường tại Ngạo Nguyệt đế quốc, tận mắt chứng kiến ý chí kiên cường và sự mạnh mẽ của Vô Song doanh, nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời này là có một ngày đưa con của mình có thể làm một thành viên trong đó.

Quân đội càng lúc càng gần, chỉ nhìn thấy hơn vạn người còn lại của Vô Song doanh toàn thân mặc giáp đen, cưỡi toàn độc giác mã cùng một màu đen, ngựa bước đi đều tăm tắp, người con chưa tới, khí thế đẫm máu đó đã đập vào mặt, khiến cho lòng người cảm khái mà khẽ run.

Vô Song doanh chẳng phân kị binh bộ binh. Bọn họ là binh chủng toàn diện do Long Nhất tự tay huấn luyện. Làm kị binh thì có thể phát động tấn công như vũ bão, làm bộ binh thì trận thế phòng ngự như gang thép. Đương nhiên, tác dụng lớn khác của bọn họ như ẩn nấp, ám sát, tập kích quy mô vừa và nhỏ thì càng khỏi phải nói.

Dẫn đầu đoàn người là ba vị, một vị thân mặc giáp tướng, khoác áo tơ màu đỏ tươi, chính là em vợ Nam Cung Nỗ của Long Nhất. Nam Cung Nỗ bây giờ khác xa với ngày trước, cậu bé lúc trước chỉ tới

ngực Long Nhất giờ đã cao lớn. Eo hùm lưng gấu, con mắt đen nhánh lóe lên tinh quang, sắc bén không thể cản trở.

Còn lại là Hùng Bá toàn thân lông lá, tướng mạo dọa người. Ở giữa lại là Bắc Đường Vũ thân khoác áo bào màu tím, băng lãnh mà đậm mạc.

Long Nhất trong lòng phát run, chăm chú nhìn ngắm dung nhan vẫn mỹ lệ vẫn như xưa. Bốn mắt nhìn nhau, lại có một loại cảm giác dường như đã có mấy đời, tư niệm của hai người cũng đã chất chồng quá lâu rồi.

Bắc Đường Vũ đuổi theo ánh mắt Long Nhất, từ từ, biểu tình băng lãnh lạnh nhạt bắt đầu biến mất, khóe miệng hiện ra một nụ cười khiến người kinh diễm.

Trong căn phòng tràn ngập u hương thoang thoảng, Bắc Đường Vũ đã thay một bộ quần áo khác, Địa ngục thiên sứ làm rung chuyển đất trời lúc trước giờ đây như một nữ nhân hạnh phúc mà an lành co lại trong lòng tình lang, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên thân hai người, một tầng nắng vàng rực rỡ.

"Nếu như đây là một giấc mộng, thiếp hi vọng vĩnh viễn không tỉnh lại." Bắc Đường Vũ líu ríu than thở, hàng mi dài khẽ rung, vô cùng khiến cho người ta yêu mến, Bắc Đường Vũ lúc này không còn là tướng quân nữa, nàng hiện tại chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân thuần túy.

"Đây là một giấc mộng chân thật, chúng ta sống trong đó, không tỉnh mộng, chỉ có nó tự biến mất, sau đó tiếp nhận luân hồi." Long Nhất vỗ nhẹ lên tấm lưng ong của Bắc Đường Vũ khẽ nói, tựa hồ là tổng kết của cả hai đời làm người.

"Cho dù là luân hồi kiếp cũng hi vọng có thể gặp chàng trong mộng."
Bắc Đường Vũ khước miệng hơi nhích lên nói.

"Sẽ gặp, nhất định gặp." con mắt sâu đen của Long Nhất chớp chớp, đột nhiên nghĩ tới Tiểu Thất ở tiền thế, hình dáng mơ hồ chỉ có hai con mắt dịu dàng như gió xuân đó vẫn rõ ràng như cũ, nếu thế giới này được tính là một lần luân hồi, như vậy Tiểu Thất có luân hồi tới thế giới này không?

"Cộc cộc cộc" tiếng gõ cửa vang lên, cũng không biết là ai không biết điều mà lúc này cũng tới phá đám.

"Phu quân, gia chủ muốn chàng bây giờ qua đó một phen." giọng Nam Cung Hương Vân vang lên.

Long Nhất đứng dậy mở cửa, liền nhìn thấy Nam Cung Hương Vân lè lười với hắn, bộ dạng tựa hồ không có thiện chí.

"Hương Vân, giới thiệu Bắc Đường Vũ và các tỷ muội làm quen với nhau đi, phu quân về tất có thưởng." Long Nhất cười cười véo khuôn mặt của Nam Cung Hương Vân, nghĩ tới màn oanh oanh yến yến đó, tâm lí luôn ao ước khi nào có thể cùng tất cả chung chăn chung gối, đại chiến ba ngày ba đêm đó mới gọi là hạnh phúc thực sự.

Long Nhất đi tới thư phòng của Tây Môn Nộ, đẩy cửa mà vào, liền nhìn thấy phụ thân và nương thân đều ở đây, tiểu muội Tây Môn Vô Hận đang thân mật trò chuyện với kiếm thần Âu đại mụ.

"Phụ thân, có phải gia gia tỉnh lại rồi không?" Long Nhất hỏi, lần này Âu đại mụ luôn ở trong mật thất bế quan để làm cho gia gia tỉnh lại, giờ lại thấy bà ta xuất quan liền có câu hỏi này.

"Nhanh thôi, Âu bà bà của con nói gia gia con lập tức sẽ tỉnh lại." Tây

Môn Nộ gật đầu, thần thái phấn khởi, khiến cho ông trẻ ra không ít.

Âu bà bà? Long Nhất nhìn Âu đại mục một cách quái dị, xưng hô như thế này vẫn chưa quen, ngay cả tiểu muội cũng gọi Âu đại mục đó thôi.

"Sắp tới giờ rồi, chúng ta vào đi." Âu đại mục nắm tay Tây Môn Vô Hận, thông thạo đẩy cửa mật thất tiến vào.

Mọi người đứng trước giường, chỉ có Âu đại mục ngồi ở bên giường, ôn hòa nhìn Tây Môn Cuồng đang an tĩnh nằm đó, trong lòng cảm khái vạn phần, chớp mắt đã qua hai mươi năm, bọn họ đều già rồi.

Đúng lúc này, mí mắt của Tây Môn Cuồng đang nằm trên giường khẽ run lên, rất nhọc nhằn hé ra, lòng mọi người không thể tự chủ mà khẩn trương hơn hẳn.

Tây Môn Nộ nhắm hờ mắt nháy nháy, đồng tử rời rạc từ từ tụ lại, thân ảnh trong mắt từ từ trở nên rõ ràng.

"Nghiên nhi?" có lẽ là bởi vì đã quá lâu chưa từng lên tiếng, thanh âm của Tây Môn Cuồng rất khàn, ông coi những người khác như không thấy, có chút kích động nhìn Âu đại mục trước mặt.

Thân thể Âu đại mục chấn động, Nghiên nhi là tên của bà, trừ sư phó của bà ra, cũng chỉ có lão đầu râu tóc bạc phơ trước mặt là có tư cách gọi như vậy thôi, nhất thời tâm tư xao động, đúng là rơi lệ.

"Phụ thân." Tây Môn Nộ cùng Đông Phương Uyển tiến lên trước hai bước, kích động gọi.

Con mắt Tây Môn Cuồng chuyển qua, nhìn thấy Tây Môn Nộ vẻ mặt kích động, ánh mắt hơi chớp, lại có chút phức tạp, đây là nhi tử của

ông sao? Tiểu tử tràn trề ngạo khí, tài năng lộ rõ kia giờ đây tóc đã lấm tẩm bạc, dường như một trí giả đã trải qua biết bao đau thương.

"Tôn nhi Tây Môn Vũ bá kiến gia gia, để cho tôn nhi giúp gia gia lưu thông khí huyết." Long Nhất tiến lên chào, cũng không đợi Tây Môn Cuồng phản ứng, liền nắm lấy tay ông chậm rãi truyền chân khí vào, lúc này Ngạo Thiên Quyết của Long Nhất đã đạt tới tầng thứ bảy, độ tinh thuần của chân khí đạt tới một tầm cao mới, hiệu quả giãn gân thông mạch tăng lên gấp bội.

Không lâu sau, Long Nhất thu tay, vai Tây Môn Nộ động đậy, lại nhảy một cái xuống giường, cũng không chú ý tới đôi chân trần, liền ở trong thạch thất hoạt động giãn gân giãn cốt.

"Ha ha ha, cháu là tôn nhi của ta, tốt, tốt, xem cháu một thân công lực, ngay cả tổ tông Tây Môn Kinh Lôi cũng không hơn được cháu đấy." Tây Môn Cuồng bị Long Nhất làm cho trở nên sinh long hoạt hổ, giọng nói khàn khàn cũng đã biến thành trung khí tràn đầy.

Long Nhất cười ha ha, ngược lại cũng không chút xấu hổ mà tiếp nhận, bằng vào thực lực hôm nay của hắn, đã có thể mặc bộ đồ Lôi thần được một lúc, mặc dù còn chưa thử qua uy lực của Lôi thần chùy, nhưng binh khí của chủ thần chả cần nghĩ uy lực cũng là rất lớn, còn đạt tới trình độ nào rồi thì vẫn chưa rõ, hắn còn muốn tìm thời gian thí nghiệm một chút.

"Ồ, đây có phải là cháu gái ta?" Tây Môn Nộ vọng hướng Tây Môn Vô Hận đang đứng đứng ở bên, khí chất thanh lãnh không vướng khói lửa trần gian khiến cho ông rất kinh ngạc.

"Tôn nữ Tây Môn Vô Hận ra mắt gia gia." Tây Môn Vô Hận tiến tới trước một bước khom eo hành lễ.

"Tây Môn Vô Hận!" bộ râu trắng của Tây Môn Cuồng rung lên, liếc một cái rồi Tây Môn Cuồng liền quay đầu lại nhìn hướng Âu đại mục đang có chút không tự nhiên.

Tây Môn Vô Hận có chút ngạc nhiên, không biết gia gia sau khi nghe tên nàng xong tại sao lại phản ứng lớn như vậy.

Âu Đại Mục tới bên Tây Môn Cuồng, khẽ thở dài, lên tiếng nói:" hơn hai mươi năm rồi, có mấy việc cũng nên nói rõ thôi."

Lúc này Đông Phương Uyển nghĩ tới việc nhi tử nói với bà Tây Môn Vô Hận không phải huyết mạch Tây Môn gia, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, nếu như việc này bị phu quân của mình biết thì ông ấy sẽ nghĩ gì? Đây có thể quan hệ tới tôn nghiêm của đàn ông.

Đông Phương Uyển bất an kéo tay áo Tây Môn Nộ, Tây Môn Nộ lại đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang run rẩy của thê tử, nhìn ánh mắt ông ấy tựa hồ như đã biết gì đó.

"Nhi ca." Tây Môn Vô Hận có chút kinh hoàng vội vã dựa vào Long Nhất, mặc dù nàng không biết rốt cục là chuyện gì, nhưng nàng biết việc này nhất định liên quan tới mình.

Chương 557: Tình duyên ngày trước

Tây Môn Cuồng khẽ thở dài một tiếng, nhìn Tây Môn Vô Hận đang kinh hoàng không thôi, tiếp đó chuyển ánh mắt lên con dâu Đông Phương Uyển, ông lên tiếng nói:" xem ra Nộ nhi đích xác đã tuân thủ ước định năm đó với vi phụ, không đem việc này nói cho người nào, hôm nay vật đổi sao dời, người và vật trước kia đã không còn, nói ra cũng không tính là sự tình to tát gì, kì thật..."

"Để ta nói đi, kì thật Tây Môn Vô Hận là cháu gái của ta." Âu đại mục cắt lời Tây Môn Cuồng, có chút kích động nhìn Tây Môn Vô Hận, mấy năm nay bà luôn ở tại Mễ Á thánh ma học viện lặng lẽ chiếu cố nàng, lại luôn đem việc này chôn sâu trong lòng, hiện tại bà cháu cuối cùng đã có thể nhận nhau rồi.

Đông Phương Uyển ngớ ra, Tây Môn Vô Hận cũng vậy, ngược lại Tây Môn Nộ chỉ cười khổ hai tiếng, hiển nhiên sớm đã rõ việc này, Long Nhất cũng từng đoán vậy, nên không tỏ vẻ kinh ngạc.

"Không thể nào, con sao lại là..." Tây Môn Vô Hận nhất thời có chút không thể tiếp thụ, nàng vội vã túm lấy Long Nhất, hẳn là người cội của sự an tâm duy nhất của nàng.

"Tiểu muội, bình tĩnh lại, nghe xem Âu đại mục nói thế nào?" Long Nhất ôm vai Tây Môn Vô Hận vỗ về nói.

Về phần ân oán tình cừu giữa Âu đại mục và Tây Môn Cuồng, phải kể

tới mùa đông bốn mươi lăm năm về trước.

Lúc đó Tây Môn Cuồng mới hơn hai mươi tuổi, trưởng thành anh tuấn tiêu sái bất phàm, tuổi còn trẻ đã bước vào đỉnh phong của kiếm sư, trong đám thanh niên xứng đáng là một nhân vật phong vân. Là con của đệ nhất đại gia tộc tại Cuồng Long đế quốc, Tây Môn Cuồng đã di truyền cái gien đa tình và phóng đãng của tổ tiên. Đời người có ba việc tốt đó là rượu ngon, kiếm tốt và mỹ nữ.

Anh hùng sánh đôi với mỹ nhân đã có không ít giai thoại, lúc đó thủy hệ đại ma pháp sư xinh đẹp Diệp Lam Thanh của Thương Lan đại lục bị ông ấy bắt làm tù binh, gả cho Tây Môn gia liền sinh ra Tây Môn Nộ, sau đó ông lần lượt lang thang tại các quốc gia trên Thương Lan, mỹ nữ bên cạnh từ đó không còn ai.

Có một lần, Tây Môn Nộ làm quen với Mộ Dung Bác kiếm thần ngày hôm nay, đồng thời cùng nhau cá cược tiến vào Băng nguyên để thu băng tầm ti của Như ý băng tằm. Băng nguyên là nơi nào, đó là băng phọng vạn trượng, một sinh mệnh cấm khu nhiệt độ rất thấp. Bất quá Tây Môn Cuồng là người kế thừa Tây Môn gia tộc, bảo bối trên người cũng không ít, ở Băng nguyên cũng chống đỡ được. Đồng thời như chó ngáp phải ruồi phát hiện tung tích của Như ý băng tằm, đuổi theo nó hơn mười ngày cuối cùng thu được băng tằm ti, nhưng khi ông ấy đang thu gom thì lại bị băng tằm tấn công, sau đó biến thành bức tượng băng, như thể vô tình, ông ấy có thể vĩnh viễn bị vùi ở Băng nguyên.

Chỉ là đời người lại có quá nhiều kì tích, khi sắp bỏ mạng, Âu đại mục lại như thể thiên tiên hàng lâm, đem Tây Môn Cuồng đang thoi thóp từ quỷ môn quan trở về, lúc đó Âu đại mục gọi là Âu Tâm Nghiên, hai mươi tuổi, xinh đẹp tột cùng.

Âu Tâm Nghiên là truyền nhân băng cung, Như ý băng tằm đó cũng

là thánh thú băng cung, tất nhiên là bị bà ấy điều khiển.

Việc sau đó thì chỉ cần nghĩ là rõ rồi. Một thiếu gia nhanh nhẹn, anh tuấn, tiêu sái, ăn nói không dung tục và một thiếu nữ thuần khiết như tuyết, xinh đẹp tựa tiên tử, lửa gần rơm đương nhiên là lâu ngày cũng cháy.

Băng cung cung chủ lúc đó, cũng chính là sư phụ của Âu Tâm Nghiên đang bế quan, hai người tình chàng ý thiếp hàng ngày dính chặt lấy nhau. Đợi tới khi cung chủ xuất quan, liền chia cắt uyên ương, trực tiếp giam lỏng Âu Tâm Nghiên, trục xuất Tây Môn Cuồng khỏi Băng nguyên.

Ai biết gian tình giữa Âu Tâm Nghiên và Tây Môn Cuồng đang lúc nóng bỏng, thế nào cũng không chịu nghe, lại nói rõ ra để hai vị sư muội giúp bà ấy thoát khỏi Băng cung.

Sau đó, Âu Tâm Nghiên trùng trùng hạnh phúc với Tây Môn Cuồng không được mấy ngày. Bởi vì bà phát hiện nữ nhân bên cạnh tình lang không chỉ có mình bà, người tâm cao khí ngạo như bà sao có thể chịu được đả kích như vậy, đặc biệt khi nhìn thấy mỗi đêm tình lang cùng nữ nhân khác phiên vân phúc vũ, bà cảm thấy mình đơn giản là muốn phát điên.

Khi Âu Tâm Nghiên nhiều lần hỏi ép, Tây Môn Cuồng thản nhiên nói bên cạnh không thể nào chỉ lưu lại một nữ nhân là bà, Âu Tâm Nghiên tan nát cõi lòng mà ra đi. Toàn bộ thế giới đã biến thành màu xám, biến thành vô nghĩa.

Một mĩ nhân hồn bay phách lạc, tại Thương Lạn đại lục sao lại không có ai ngấp nghé chứ? Mặc dù khi bắt đầu đuổi giết không ít người, nhưng bà không thể chịu đựng lâu nữa, thân thể lại sấm sục đổ. Cuối cùng, trong một lần bị người ta đánh úp, lại được một người qua

đường nghĩ kế cứu thoát, sau đó còn thu nhận và giúp đỡ người không nơi nương tựa như bà.

Ngày tháng dần qua, Âu Tâm Nghiêm đối với người đàn ông thiện lương này nảy sinh một phần tình ý và vài phần cảm kích, liền gả cho ông ta đồng thời sinh cho ông ta một đứa con.

Sinh sống yên ổn cứ như vậy qua hai mươi năm, đứa con cũng đã lấy vợ, Âu Tâm Nghiêm cho rằng cuộc sống cứ yên bình như vậy mà trôi qua, tới khi bà chết.

Thế nhưng sự thật lại chứng minh đời người thay đổi thất thường, Bạng cung cung chủ không biết như thế nào lại tìm ra bà, đối với hành vi phản lại cung quy rất mực tức giận, muốn đem người thân của bà giết sạch, hỏi bà làm sao có thể trơ mắt thấy người thân mình chết, liều mạng phản kháng cũng không bảo vệ được tính mạng của phu quân và nhi tử, chỉ có lúc đó con dâu lại đang đứng lúc về thăm nhà nên vượt qua kiếp nạn.

Âu Tâm Nghiêm chạy thoát và bà biết rõ năng lực của sư phụ bà, biết rằng bà ấy sớm hay muộn sẽ có một ngày tìm ra đứa con dâu bà để giết chết nó, liền dẫn theo con dâu đi tìm Tây Môn Cuồng, đó là người duy nhất bà có thể nghĩ tới trong lúc nguy cấp.

Nói cũng trùng hợp, như thể ý trời khi đang chạy trốn lại xảo ngộ Tây Môn Cuồng, nhưng cũng đồng thời bị Bạng cung cung chủ đuổi tới.

Hợp lực cùng Tây Môn Cuồng, hai người cũng không phải là đối thủ của Bạng cung cung chủ. Sau đó Âu Tâm Nghiêm khổ sở cầu xin, cuối cùng khiến cho Bạng cung cung chủ mềm lòng. Nhưng cung quy không thể làm trái, Bạng cung cung chủ cho phép người con dâu đang mang thai của Âu Tâm Nghiêm gia nhập Tây Môn gia tộc, hài tử sinh ra cũng là người của Tây Môn gia tộc, đồng thời khiến cho bà

cháu hai người không thể nhận nhau, vậy mới không coi là vi phạm cung quy.

Sau đó Tây Môn Cuồng vì để che mắt người khác, đem nương thân của Tây Môn Vô Hận làm tiểu thiếp hữu danh vô thực của Tây Môn Nộ. Tây Môn Nộ tuy nói tuân thủ lời hứa, nhưng tâm lí cũng có chút oán hận, đối với người xa lạ lại phải nhận trách nhiệm làm cha, cho nên mới rất kì quái mà đối với nữ nhi duy nhất thờ ơ lãnh đạm.

Vướng phải lời thề, Âu Tâm Nghiên chỉ có thể lạng lẽ quan tâm tới cháu gái bà, không dám nhận nhau. Giờ này phút này liễu lĩnh vi phạm lời thề năm xưa, chủ yếu là vì hạnh phúc của Tây Môn Vô Hận, mỗi lần nhìn thấy cháu gái đau khổ vì tình, đồng thời cũng là một người cho rằng tình yêu không nên che dấu, tâm lí Âu Tâm Nghiên liền như bị dao cắt, vừa đúng lúc có cơ hội này, bà cũng không lo ngại việc gì nữa.

Long Nhất nghe xong mà sững sờ, thế nào cũng không ngờ sự việc lại phức tạp như vậy, mà Âu đại mục cùng gia gia lại cũng có một đoạn cảm tình vướng mắc oanh oanh liệt liệt như vậy.

Lúc này, Tây Môn Vô Hận đờ ra, chớp chớp đôi mắt. Nàng nhìn Âu đại mục đang ướt đẫm nước mắt vọng hướng nàng, cắn răng chuyển thân chạy ra ngoài.

Trên núi cao, gió mát hiu hiu, Tây Môn Vô Hận cứ ngẩn ngơ từ ban ngày tới ban đêm.

Đột nhiên, có hai bàn tay từ phía sau vớ tới, đem một chiếc áo ngoài khoác lên người nàng, một giọng nói dịu dàng vang lên: "đêm rồi, trời lạnh lắm, đừng nghĩ vẩn vơ nữa, cùng huynh về đi."

"Nhị ca, huynh có thể ngồi với muội một lúc không?" Tây Môn Vô Hận

nắm lấy bàn tay Long Nhất đang đặt trên vai nàng, chuyển đầu có chút yếu ớt cầu xin.

Long Nhất gạt đầu ngồi bên Tây Môn Vô Hận, nhìn thấy ánh mắt có chút bối rối của Tây Môn Vô Hận, khẽ thở dài ôm lấy bờ vai nàng, để đầu nàng dựa lên vai mình.

"Nhị ca, muội thật sự không hiểu, vì sao việc như vậy lại xảy ra với muội." Tây Môn Vô Hận nghĩ thấy khí tức dễ chịu trên người Long Nhất yếu ớt nói, trong lòng ngọt bùi cay đắng, làm tam tiểu thư Tây Môn gia hơn hai mươi năm, đột nhiên lại có một ngày có người nói nàng không phải, hết thảy đều là giả dối, khiến cho nàng thật sự khó lòng tiếp thụ.

"Mỗi cá nhân đều có cuộc đời khác nhau, có người phức tạp mà cũng có người yên bình, rất nhiều việc không cách nào thay đổi, nếu đã không thể thay đổi thì chỉ có thể thử chấp nhận, sau đó muội có thể sẽ phát hiện, những gì đã trải qua trong cuộc đời muội so với người khác cũng giống như một nét bút vô giá." Long Nhất nói những lời có tính triết lí để khuyên bảo nàng, kì thật tâm lí của bản thân hẳn cũng có một điểm bối rối và thương cảm như vậy, bởi vì cố sự giữa Âu đại mục và gia gia luôn khiến cho hắn có một loại cảm giác như đã từng trải qua.

"Huynh là của muội, huynh là của muội, mắt là của muội, mũi cũng là của muội, vui vẻ là của muội, buồn rầu cũng là của muội, muội không cho phép người khác tranh đoạt huynh..." trong sự hoảng hốt, trước mắt Long Nhất lại xuất hiện một thiếu nữ đang ôm hắn mà giậm chân.

"Muội đã chứng minh vô luận muội nỗ lực thế nào để quên đi huynh, thậm chí cam tâm tình nguyện để giáo hoàng bệ hạ dùng khốn tình chú trói buộc tình cảm, nhưng muội vẫn không cách nào quên được

hình bóng huynh, huynh nói muội không hiểu tình yêu, nhưng muội cảm thấy đây chính là tình yêu, muội yêu huynh biểu ca, muội yêu huynh.." Đông Phương Khả Hình lệ đầm hai hàng mi, thâm tình thổ lộ lại một lần nữa vọng bên tai Long Nhất.

Long Nhất nhớ tới Đông Phương Khả Hình, tim đau như cắt, ngực cảm thấy khó chịu, khiến cho hần cơ hồ như không thể hô hấp.

"Nhị ca, huynh sao vậy?" Tây Môn Vô Hận nhìn thấy khuôn mặt Long Nhất tái nhợt, vậy mà vẫn lo lắng cho mình, vội vã vừa xoa ngực để hần dễ thở vừa hỏi.

"Không sao." Long Nhất khẽ than một tiếng, nếu như nói việc Âu đại mục cùng gia gia dẫn tới tiếc nuối suốt đời, như vậy việc giữa Đông Phương Khả Hình và hần là nỗi đau vĩnh viễn không thể chữa khỏi, ít nhất gia gia và Âu đại mục đã được trùng phùng rồi, còn Đông Phương Khả Hình lại.

Đúng lúc này, Long Nhất đột nhiên cảm giác được bản thân lại một lần nữa được một cỗ khí tức dịu dàng quen thuộc bao vây, như gió nhẹ thổi tới mặt, thương cảm tận đáy lòng đã vơi đi một nửa.

Lòng Long Nhất chấn động, đã khai không gian giới chỉ. Lại sững sờ nhìn bức điêu tượng đã thu nhỏ của Quang Minh thần ở trong góc, toàn thân phát ra khí tức ôn hòa như ngọc.

Chương 558: Giờ phút đỉnh phong

Ý niệm vừa động, bức tượng Quang Minh thần thu nhỏ kia liền xuất hiện trong tay Long Nhất với hào quang óng ánh khiến người ta thur thái, không biết là dùng loại vật liệu nào làm nên, cũng không biết từ lúc nào lại ở trong không gian giới chỉ của hắn.

"Nhị ca, huynh đây là..." Tây Môn Vô Hận vội vã đứng dậy, nàng là tế tỵ, Quang Minh thần là tín ngưỡng của nàng, mà tại Thương Lan đại lục, tượng Quang Minh thần ngoài ở những giáo đường ra, không nơi nào có thể tự mình cất giữ và điêu khắc.

"Đừng hỏi huynh, huynh cũng không biết cái đồ này tại sao lại ở trong không gian giới chỉ của huynh cả, không lẽ là thành tinh rồi sao." Long Nhất nhún vai nói, ước lượng bức điêu tượng trong tay, luôn cảm thấy khí tức ở bên trên như đã từng gặp qua ở đâu đó.

Đang nghĩ như vậy, bức tượng Quang Minh thần trong tay Long Nhất đột nhiên lóe lên rồi biến mất, tìm một lúc, phát hiện nó đã tự động tiến vào trong không gian giới chỉ.

Long Nhất không tin ma quỷ lại lấy nó từ trong không gian giới chỉ ra một lần nữa, thế nhưng còn chưa được một giây nó đã tự động quay vào rồi, sau mấy lần như vậy, Long Nhất cũng không còn nhẫn nại, dứt khoát không thềm quản nữa.

"Nhị ca, bức tượng này thật sự là biết tự mình chạy sao?" Tây Môn

Vô Hận hỏi.

"Ai mà biết chứ? Có lẽ là trong không gian giới chỉ của huynh có vật gì đó hấp dẫn nó cũng không chừng, đợi tí nữa quay về huynh sẽ nghiên cứu." Long Nhất cười nói, kì thật trong lòng hắn đã phát giác thấy bức tượng này không hề đơn giản, bởi vì khí tức xuất hiện lần thứ ba để an ủi hắn là phát ra từ trên bức tượng này, cho nên hắn hoài nghi bức tượng này có khả năng tồn tại ý thức.

Qua việc bức tượng Quang Minh thần này xuất hiện, tâm tình buồn rầu của Tây Môn Vô Hận ngược lại đã giảm đi, thay vào đó chính là niềm vui. Nàng lúc này lại đang nghĩ tới nếu như dòng máu trong người nàng không phải là huyết mạch của Tây Môn gia, như vậy nàng và nhị ca cũng không phải là huynh muội chân chính rồi. Cũng là nói giữa hắn và nàng có khả năng.

Nghĩ tới điểm này, Tây Môn Vô Hận tới bên Long Nhất, hai người đều im lặng, nhưng dù chỉ là cùng nhau đi như vậy cũng khiến cho Tây Môn Vô Hận cảm thấy rất là thỏa mãn, nàng có thể to gan gọi tên nhị ca mà không cảm thấy tội lỗi trầm trọng như trước kia.

Tiến tới Đẳng Long thành, Tây Môn Vô Hận đột nhiên kéo tay Long Nhất. Nhẹ giọng hỏi:" nhị ca, huynh có phải là đã sớm biết được muội không phải là muội muội của huynh không?"

"Uhm." Long Nhất gật đầu cũng không che dấu nữa.

"Nhị ca huynh thật là xấu, đã biết rồi thì vì sao lại không sớm nói cho muội hay, hại muội.hại muội chẳng có chút chuẩn bị tâm lí." khuôn mặt Tây Môn Vô Hận thoáng hiện áng mây hồng, thiếu chút nữa nói ra tâm tư của mình rồi.

"Nhị ca không biết phải mở mồm thế nào cả. Vô luận thế nào, nhị ca

cũng vĩnh viễn là nhị ca của muội." Long Nhất cười nói.

Tây Môn Vô Hận nghe thấy vậy bèn dừng bước, lườm Long Nhất:"
nhưng muội không muốn, muội..."

Thế nhưng đúng lúc này, trên trời đột nhiên truyền tới một trận năng lượng ba động cường liệt, hai bóng người đang ra tay đánh nhau trong không trung. Tốc độ nhanh đến nỗi người ta chỉ thấy ảo ảnh liên hồi. May mà hai người còn có chừng mực, năng lượng xuất ra không đến nỗi ảnh hưởng tới người bên dưới.

Có người đánh nhau trước mặt, bên dưới tụ tập một lượng lớn người tới xem náo nhiệt, bọn họ đều cực kỳ hiếu kỳ, lúc này người đang tại không trung giao đấu mà không bị quân phòng vệ thành ngăn lại rốt cuộc là ai?

"Hai bà mẫu bạo long này, thật là không thể sống yên ổn được phút nào." Long Nhất không biết làm sao đành lắc đầu, ngay cả Bì Ai Nhĩ trưởng lão cũng vô cùng khắc chế không có làm loạn, suốt ngày uống rượu, nghe nhạc, chơi tại thanh lâu, được như vậy mới gọi là tiêu diêu tự tại. Thế nhưng hai cô công chúa của Thần Long và Ma Long tộc là Mễ Đế Nhĩ và Sa Mạn lại không cách nào nhìn nhau thuận mắt. Suốt ngày gây gổ, vừa nói không được liền động thủ.

"Nhị ca. Huynh đi khuyên bảo bọn họ đi, bọn họ chỉ nghe huynh thôi."
Tây Môn Vô Hận nói.

Long Nhất gật đầu bay lên, hai bà mẫu long này lại cho lời nói của hắn vào tai này ra tai kia, hôm nay không giáo huấn các nàng không được, bằng không các nàng vẫn còn cho rằng Đẳng Long thành này là địa bàn của Long tộc.

"Hai người các nàng đánh đủ chưa, còn không dừng tay cho ta."

Long Nhất trầm giọng hét to.

Hai người dường như không nghe thấy, ngược lại càng đánh càng nhanh.

Lẽ nào có lí này, thân hình Long Nhất lóe lên, mạnh mẽ chen vào vòng tranh đấu giữa hai nàng, hai tay vung ra đánh sang hai bên. Một chiêu chia hai như thể chóp giật đánh ra.

Động tác hai nàng dừng lại, không khí trở nên lạnh lẽo.

Long Nhất đang đắc ý với uy lực tầng thứ bảy của Ngạo Thiên Quyết, đột nhiên cảm thấy dưới tay có gì đó không đúng, lại truyền tới một cảm giác ấm áp mềm mại. Hắn nhìn sang hai bên trái phải. Thình lình thấy hai tay hắn đang đặt lên trên bộ ngực cao vút của hai nàng, mà hai nàng thì đang vừa xấu hổ vừa tức giận dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn hắn.

"Sai sót, chỉ là sai sót thôi. Hai nàng từ từ đánh nhé, ta đi trước đây." Long Nhất cười ha ha hai tiếng rút tay lại, đột nhiên lách mình chạy nhanh như chớp.

"Không được chạy, ta muốn giết ngươi." Hai bà mẫu bạo long hỗn hển gào lớn, vừa rồi còn như kẻ thù, giờ đã tay trong tay đuổi theo Long Nhất.

Thời gian hai ngày thoát cái đã qua, chớp mắt đã tới ngày mười lăm, cũng chính là ngày Tây Môn Nộ đăng cơ.

Hoàng cung trong Đàng Long thành cũng đã tu bổ xong, tất cả đại điện đều treo lụa hồng dán giấy đỏ, các đội cấm vệ quân oai phong

tập hợp lại hiên ngang thay phiên nhau tuần tra, thái giám và cung nữ trong cung lại càng bận tới tối mắt tối mũi.

Đại môn rộng hơn mười mét trong hoàng cung mở ra, một tấm thảm dài năm màu từ cửa cung trải tới trên điện Kim Loan nơi nghị triều, các tế tự thân mặc tế tự bào trắng tinh sớm đã đứng ở trên điện tụng niệm những loại chú ngữ không tên, toàn bộ hoàng cung đều tràn ngập bầu không khí an lành mừng vui.

Các đại biểu của các chủng tộc sôi nổi về chỗ của mình tại hoàng cung, đây báo trước cho sự bắt đầu của một thời đại thống nhất mới.

Ánh nắng xuyên qua từng tầng mây chiếu rọi, làm cho khắp hoàng cung trở nên vàng son lộng lẫy, bỗng nhiên, từ Quang Minh đại giáo đường tại Đẳng Long thành truyền tới một tiếng chuông vang vọng du dương, hết thảy mọi người đều đứng dậy vọng lên Kim Loan điện.

Vốn lễ đăng cơ của Hoàng đế đều tiến hành trong giáo đường, nhưng lễ đăng cơ của Tây Môn Nộ lại là lần đầu tiên tiến hành trong cung, mà không ngờ Quang Minh giáo hội cũng không phản đối gì, có rất nhiều người hiểu biết đều đoán hành động này có phải là mang theo hàm ý đặc thù gì không.

Quả thật, cử hành nghi lễ đăng cơ tại hoàng cung là yêu cầu của Long Nhất, hẳn muốn từng bước giảm thiểu tầm ảnh hưởng của giáo hội trong nhân thế, hoàng quyền trở thành tồn tại chí cao vô thương tại Thương Lan đại lục.

Trong Kim Loan điện, hai đại thần thánh tế tứ Chu Địch và Khải Lâm thân mặc tế tự bào trắng tinh cao quý từ từ đi ra, rất hiển nhiên, nghi thức đăng cơ lần này là do hai người hoàn thành, kì thật trước đây đã lâu, nghi thức đăng cơ đều do giáo hoàng tới làm chủ, nhưng theo sau tầm ảnh hưởng tới cực hạn của Quang Minh giáo hội trong nhân

thế , giáo hoàng liền trở thành một tồn tại như thiên thần, được che bởi một lớp mạng thần bí, không thể dễ dàng mà xuất hiện trước mặt nhân thế.

Nhưng lần này Tây Môn Nộ đăng cơ không có giáo hoàng xuất hiện lại không sinh ra nghi ngờ nào cả, trái lại sự xuất hiện của hai vị đại thần thánh tế tự đều cho rất nhiều người biết quyết tâm giúp sức cho Tây Môn gia tộc của Quang Minh giáo hội, bọn họ đương nhiên không thể biết giáo hoàng chân chính sớm đã đi gặp Quang Minh thần rồi.

Sau khi tiếng chuông từ Quang Minh giáo đường kết thúc, trong sự đồng ý, Tây Môn Nộ thân mặc hoàng bào chói lóa, uy phong lẫm liệt đi ra.

"Quang Minh thần vĩ đại ở trên cao, tín đồ trung thành của ngài...." hai vị đại thần thánh tế tự bắt đầu thành kính cầu xin theo kiểu rập khuôn, dài dòng vô vị khiến người ta buồn ngủ.

Long Nhất ngáp một cái, dụi mắt, nhìn thấy Tây Môn Cuồng đã trở thành thái thượng hoàng đang ở một bên cùng ông bạn Mộ Dung Bác nói gì đó, hẩn lạng lẽ nhìn quanh, thấy không ai để ý liền chuồn khỏi đi tìm não nhiệt.

"Không ngờ đã qua nhiều năm rồi, Chu Địch vẫn không có thay đổi gì, thân hình vẫn bốc lửa như vậy." đây là lời của lão thô tục Tây Môn Cuồng.

"Ngay cả Khải Lâm cũng có phong vận hơn xưa, bờ mông kia so với trước tròn hơn rất nhiều, chẹp chẹp." đây là ngôn luận của lão dâm côn Mộ Dung Bác.

Nếu không phải là tự mình nghe rõ, ai cũng không thể ngờ hai lão gia

hỏa có thân phận này lại dung tục như vậy, không ngờ lại trốn ở phía sau bình đầu luận đuôi về thân hình của hai vị thánh tế tự.

"Mặc tế tự bào thì có gì mà nhìn, chi bằng tối nay chuốc say hai bà ấy rồi lột truồng ra mà xem ai xinh ai xấu." một giọng nói vang lên sau lưng hai người.

Khuôn mặt hai lão đầu hồng lên, vốn là muốn giáo huấn người ta, nhưng biết rõ Long Nhất không sợ bọn họ.

"Lão đầu tử, trong truyền thuyết Chu Địch và Khải Lâm không phải đều là nữ nhân của ông sao? Không lẽ ông ngay cả tay bọn họ cũng chưa từng nắm qua." Long Nhất dùng vai huých huých Mộ Dung Bác, dù sao hắn cũng đã quen xác lão rồi, cũng không sợ hai lão đầu này tức giận.

"Tiểu tử ngươi thì biết cái rắm gì..." Mộ Dung Bác trừng mắt với Long Nhất.

"Vũ nhi, năm đó lão tiểu tử này nhìn trúng sư phụ hai nha đầu kia..."

"Ông câm miệng ngay cho ta, nói nữa ta đem hết việc xấu xa hồi trước của ông nói ra, xem ông sau này làm sao ngẩng đầu trước mặt con cháu." Tây Môn Cuồng còn chưa nói xong, liền bị Mộ Dung Bác hung hăng chen ngang uy hiếp.

Long Nhất cười ha ha, hóa ra Mộ Dung Bác thích gái già à, không ngờ lại là người đồng đạo đó nha.

Đúng lúc này, lời cầu nguyện nhằm chán của Chu Địch và Khải Lâm cuối cùng đã kết thúc rồi, bọn họ vẩy nước thánh lên đầu Tây Môn Nộ, sau đó cầm lấy vương miện đặt lên, cũng đại biểu cho việc Tây Môn Nộ đã danh chính ngôn thuận trở thành Thương Lan đế, đồng

thời đại biểu cho việc Tây Môn gia tộc bước lên đỉnh phong quyền lực.

Chương 559: Yêu chàng trọn đời

Trong một căn mật thất được phong bế, ánh đèn lờ mờ màu trắng sữa từ ma pháp đăng chiếu lên một cái truyền tống trận ngũ giác trên mặt đất khiến hào quang lóe ra rồi lập tức biến mất. Chỉ nghe thấy một tiếng than rầu rĩ, một nhân ảnh toàn thân hắc bào ủy mị nằm rạp xuống đất. Mà một nữ tử khuynh quốc khuynh thành khác lại đang cười lạnh, lắc lắc mấy viên tinh thạch khởi động ma pháp trận trong tay.

"Tinh Tinh cô nương, cô đang làm gì đấy? Nếu lỡ để lộ với tiểu thư, cô biết sẽ có hậu quả gì đó." Cáp Lô cả giận nói, chưa từng nghĩ qua Tinh Tinh cũng biết bí pháp hắc ám, lại nhất thời không xét tới kỹ thuật của cô ấy.

"Hừ, không có đá năng lượng khởi động truyền tống trận, ả ta cả đời cũng đừng mong quay lại, lại nói nếu người cũng vô thanh vô tích biến mất khỏi thế giới này. Ta lại lấy mệnh đổi đào, là trắng hay đen hoàn toàn đều do ta nói." Tinh Tinh hừ lạnh một tiếng, lập tức như thể thần kinh cười khanh khách.

"Tinh Tinh cô nương, khuyên cô đừng tự nhận thông minh, tới lúc đó người hối hận tất nhiên là cô." Cáp Lô trấn tĩnh nói, đáy lòng lại đang phiên giang đảo hải nghĩ đối sách, nữ nhân một khi phát điên thì phi thường đáng sợ.

"Hối hận? Trong từ điển của Tinh Tinh ta không có hai từ này, điều

hối hận duy nhất là có một người tỷ tỷ tâm như rắn độc này." Tinh Tinh gào to, khuôn mặt vì điên cuồng mà méo mó.

Cũng không đợi Cáp Lô trả lời, Tinh Tinh tiến lên hai bước ngồi xổm xuống, từ trong không gian giới chỉ của hắn lấy ra một bức thư lúc trước Mộc Hàm Yên đưa Cáp Lô mang về.

"Ta lại muốn xem xem ả tiện nhân đó viết gì trong thư? Có phải là chờ chúng ta quay về liền xử tử toàn bộ không?" Tinh Tinh phá phong ấn trên bức thư, mở ra đọc tỉ mỉ. Từ từ khuôn mặt càng lúc càng tái nhợt, làm ra bộ dạng không dám tin.

"Xoạt" một tiếng, bức thư từ trong tay Tinh Tinh rơi xuống, mà nàng cũng như thể mất hết lực ngồi phệt xuống đất, thần tình biến ảo. Cũng không biết là đang nghĩ gì.

Một lúc lâu, Tinh Tinh lấy lại tinh thần. Nàng đứng lên niệm chú ngữ giải cấm chế cho Cáp Lô, vội nói:" mau theo ta tới Đẳng Long thành cản ả điên đó lại. Ắ ta không cần mạng rồi."

Tinh Tinh nói xong liền như một cơn gió từ trong mật thất đi ra, Cáp Lô ở phía sau hoạt động gân cốt một chút, nghi hoặc cầm lá thư lên nhìn trước, lập tức về mặt đại biến, vội vã theo sau.

Lúc này tại hoàng cung Đẳng Long thành, vừa mới hoàn thành nghi thức đăng cơ nên tràng cảnh cực kỳ náo nhiệt sôi nổi, các thế lực, các đại biểu của các chủng tộc đang hết mình hoan hô, những thế lực này cơ bản là đều là phe Tây Môn gia và phe trung lập. Thế lực lúc trước về phe Long thị gia tộc sớm đã bị giết trừ tận gốc. Tây Môn gia tộc lên ngôi cũng đại biểu cho quyền lực của họ tiến thêm một bước.

Sau đó là bài diễn giảng của tân hoàng Tây Môn Nộ, đối với loại

chính khác trời sinh như ông ta, diễn giảng tình cảm mãnh liệt, chấn động lòng người như thể lấy đồ chơi trong túi, ông miêu tả một bản kế hoạch mỹ lệ hùng vĩ, kích thích cho chúng nhân ở dưới nhiệt huyết sục sôi, hận không thể dâng hiến hết thảy của bản thân để cả đời có thể nhìn thấy những gì tân hoàng miêu tả. Ít nhất bên ngoài thì như vậy.

Đương nhiên, cũng có một số ít không động lòng, bất luận là mặt ngoài hay nội tâm, Long Nhất vừa mới thăng chức lên làm thái tử gia cũng là một trong số đó. Hắn sớm đã có ý định khi chiến tranh kết thúc liền đem cái sạp này ném đi, sau đó kế thừa thì để cho con mình làm. Vậy thì bản thân không phải có thể huề mỹ du thiên hạ rồi sao?

"Thái tử gia. Người rất cục cộ có nghe kế hoạch của ta không đấy." tiểu hồ ly Bối Toa hiện là thủ lĩnh thú nhân tộc, bị Long Nhất quấy nhiễu không nghe thấy diễn thuyết của tân hoàng, đang muốn cùng hắn tham thảo việc phát triển thú nhân tộc trước đây, ai mà biết tên háo sắc này ê ê a a, biểu hiện vẻ chính khí lẫm liệt chăm chú lắng nghe, bàn tay lại vuốt ve eo và đùi nàng không ngừng, thật sự là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà.

"Nghe chứ, sao lại không nghe? Bất quá tiểu hồ ly ơi, hiện tại nơi đây quá ồn ào. Đợi tới khi nghi thức kết thúc, chúng ta tìm một nơi nào đó không người tử tế tham thảo một phen thế nào? Uhm, hiện tại ngoan ngoan đi. Hai chân sao lại khép lại nhanh vậy." Long Nhất biểu tình không đổi, lời ngon tiếng ngọt chọc cho tiểu hồ ly xấu hổ, tim đập loạn.

Vây quanh hai người đều là hồ tộc mỹ nữ mỹ mạo như hoa, đối với đối thoại và động tác của hai người sớm đã cười thầm trong lòng. Bất quá biểu tình lại học theo Long Nhất đủ mười phần, đã đạt tới cảnh giới bất động như sơn, mặt không đổi sắc.

"Đừng mà, ngứa quá.á, đừng để người ta thấy." tiểu hồ ly khuôn mặt ửng hồng, chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, xuân tình trào dâng, tấm thân này nàng sớm đã muốn dâng cho hắn rồi, nhưng mấy năm nay lại không có cơ hội, lần này nói gì thì nói cũng không tha cho hắn.

"Không ai thấy đâu, nàng xem mấy nha đầu này hiểu chuyện như vậy, che hết những vị trí có thể nhìn thấy rồi, không phải là nàng đặc biệt giao phó sao, hồ ly háo sắc." Long Nhất khẽ cười, ma trảo lại như xuyên hoa hồ điệp trên đũa trên khắp các địa phương miễn cảm trên thân tiểu hồ ly, tay nhanh tới nỗi ánh cũng không thấy, tại phương diện ăn đậu hủ chiếm tiện nghi cũng đã coi như đạt tới cảnh giới khiến người khác ngượng mồm.

Tiểu hồ ly thân tâm rối loạn, lại e sợ tới mức làm trò hề rồi, tên xấu xa này thật sự là gan to bằng trời, cũng không nghĩ nhiều nữa, bàn tay mềm mại không xương của nàng dịu dàng nhẹ nhàng thăm hỏi địa phương giữa hai chân Long Nhất, đang lúc Long Nhất sáng khoái tới mức hồn bay lên mây, mệnh căn lại cảm thấy đau đớn, súng đạn đều lạc vào tay địch thủ hết rồi.

"Không cho làm loạn nữa, nếu không." tiểu hồ ly thở gấp, đôi mắt kiêu mị tràn đầy ham muốn, tay còn lại lại làm động tác bóp chặt, dọa Long Nhất sắp ướt mồ hôi lạnh.

Thấy Long Nhất buồn bực, tiểu hồ ly tới bên Long Nhất, dịu dàng nói:" hảo thái tử, đừng giận mà, đợt nghi thức kết thúc chàng muốn làm gì cũng được, được không?"

"Thật là làm gì cũng được? Ta muốn." Long Nhất cười xấu xa, ghé sát vào tai tiểu hồ ly mà thì thầm, trong chớp mắt mặt tiểu hồ ly hồng tới mức như bị thiêu đốt, xấu hổ lờm Long Nhất một cái, lại vẫn nghiêng răng gật đầu.

Thấy mục đích đã đạt, Long Nhất cũng không gây rối nữa, an phận dựa lên ghế nhìn phụ thân mình thần tình kích động hưng phấn nói tới phun mưa, lông mày và râu đều rung lên, bộ dạng hăng hái trước nay chưa từng có.

Đột nhiên, một cơn cuồng phong không hề báo hiệu thổi tới, hoa cỏ hai bên đại điện đều bị cuốn theo, trời cao vừa rồi còn đang tươi đẹp bỗng chốc sầm lại, mặt trời bị mây mù dày đặc che phủ.

Long Nhất chau mày cảnh giác đứng lên, các binh sĩ Vô Song doanh phụ trách bảo vệ sự an toàn của đại điện cũng đã cảm thấy không ổn. Ào ào tụ lại trước điện, mạng lưới phòng ngự ma pháp sư trên không trung cũng đã hoàn toàn lộ ra.

Mọi người ở bên dưới cũng đã đều tự cảnh giới, nghị luận sôi nổi, có người nói Vô Song doanh quá ư mất cảm rồi, không phải chỉ là thiên biến thôi sao.

Trong đại điện này cao thủ như mây, có thiên hạ đệ nhất cường binh Vô Song doanh, lại có thần thủ Long Nhất, có Long tộc tự xưng là chủng tộc cường hãn nhất, còn có hai đại kiếm thần và hai đại thánh tế tự, ai ngu ngốc mà chui đầu tới để ám sát chứ.

Gió vẫn tiếp tục thổi, từ từ trở nên lạnh lẽo, mây cũng từ trắng chuyển sang đen. Ngay sau đó là một cơn cuồng phong cuốn tới, mang theo hoa tuyết li ti.

"Tuyết rơi, sao lại như vậy?" Mọi người không dám tin mà hô lên. Mùa đông sớm đã qua rồi, không khí cũng đã ấm áp như xuân, cây cối đâm trồi, trăm hoa đua nở, thời tiết mùa màng sao có khả năng nói đổi là đổi chứ?

Từ xuân sang đông cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi, gió lạnh mang

theo bông tuyết, thổi khiến mặt người ta tê dại.

Bỗng nhiên, một nhân ảnh mảnh khảnh từ phương xa bay tới, nhìn thì chậm nhưng thật ra lại rất nhanh, mọi người sững sờ một lúc nàng đã bay tới phía trên hoàng cung rồi.

"Hàm Yên." Long Nhất ngẩn ra. Lại nhìn thấy Mộc Hàm Yên căn bản không có nhìn hắn, trái lại đang giơ tay lên. Cầm Thanh phong kiếm hướng Tây Môn Nộ trên đại điện xông tới.

"Hộ giá." Nam Cung Nỗ lần này phụ trách thống lĩnh Vô Song doanh bảo đảm an toàn hết lớn, không trung đã dựng lên một tầng kết giới cường độ cao, nỏ tiễn đã gia trì qua ma pháp như châu chấu bắn tới hướng Mộc Hàm Yên đang bay đến.

Phập phập phập, nỏ tiễn xuyên qua thân thể Mộc Hàm Yên, thế nhưng rất nhanh mọi người liền phát hiện trên người Mộc Hàm Yên chẳng có lấy nổi một vết thương, vẫn cứ chậm rãi bay tới, dường như nỏ tiễn vừa rồi bắn trúng chỉ là hư ảnh của nàng mà thôi.

Tây Môn Cuồng, Mộ Dung Bác, Âu đại mục còn có hai người Chu Địch và Khải Lâm đang tụ tập nghe thấy động tĩnh liền chạy ra, vừa lúc nhìn thấy Mộc Hàm Yên không chút trở ngại xuyên qua kết giới do các ma pháp sư thiết lập, Thanh phong kiếm trong tay hướng Tây Môn Nộ đang đứng im bất động chém tới, mấy người kinh hãi trong lòng, hai đại kiếm thần thiết lập đấu khí lĩnh vực. Thân hình vút cái hướng Mộc Hàm Yên xông tới, mà quang minh xung kích của Chu Địch và Khải Lâm cũng đã theo chỉ huy đánh tới hướng nàng.

Mi tâm Long Nhất run rẩy, Phong thần thần bài trong ý thức hải đang ong ong vang lên không ngừng. Hắn thống khổ nhìn Mộc Hàm Yên đang bị hai đại kiếm thần và hai đại thần thánh tế tự vây công, công kích trình độ này, cho dù là hắn muốn chạy cũng rất khó khăn.

Chỉ là ngoài ý muốn lại không phát sinh chuyện gì cả, dưới hai đấu khí lĩnh vực, Mộc Hàm Yên cũng chỉ bị kiềm chế một chút liền hành động như thường, động tác và thần tình không đổi, cao ngạo lạnh lùng cầm kiếm phi tới, căn bản là coi thường đấu khí hoàng kim của Âu đại mụ và Mộ Dung Bác cùng với quang minh xung kích từ khắp nơi bắn tới.

Long Nhất chán nản trong lòng, bỗng nhiên cảm thấy không ổn, Mộc Hàm Yên tuy nói lực công kích bình thường, nhưng tốc độ tiến tới như gió thì Long Nhất đã từng thấy qua, chỉ bất quá từ trước tới nay Long Nhất đều cho rằng nguyên nhân là do ỷ lại vào thần thú có tộc độ là Bạch Vũ, nhưng tình huống quý dị lúc này lại làm cho hắn biết rõ thực lực Mộc Hàm Yên tuyệt đối không phải chỉ có như biểu hiện lúc bình thường. Nàng đã nói qua, mặc dù khả năng nàng không hơn người ta, nhưng chỉ cần nàng nguyện ý, thế giới này không có ai có thể lấy mạng nàng.

Đúng lúc này, hai đại kiếm thần đâm tới Mộc Hàm Yên, lại trong nháy mắt bị một cỗ kinh lực mềm mại bắn ra ngoài, mà kiếm của Mộc Hàm Yên cách Tây Môn Nộ chưa đầy một mét.

Tất cả mọi người đều kinh hãi tới mức ngừng hô hấp, lẽ nào vừa ngày đầu tiên đăng cơ lên làm Thương Lan đế đã chết rồi, bất luận là ai cũng không chịu nổi đả kích lớn như vậy.

"Không được động vào phụ thân ta." Long Nhất gào lên một tiếng, thân hình lóe một cái chạy tới, trên thân phát ra thanh quang nhàn nhạt, lại không phí chút lực nào tiến vào lĩnh vực do hai đại kiếm thần thiết lập, trợn mắt nhìn phụ thân mình vẫn đứng im bất động mặc cho Mộc Hàm Yên chém tới.

Kỳ thật không phải Tây Môn Nộ không muốn tránh, mà là ông căn

bản không thể động đậy, ý thức cực kỳ tỉnh táo, nhưng thân thể dường như lại không phải do ông không chế, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn con mắt lạnh lùng của Mộc Hàm Yên ở trước mặt từ từ phóng đại.

"Mộc Hàm Yên." Long Nhất hét lớn, điện quang trong lòng tay phải lập lòe, một thanh kiếm do Lôi thần trùy hóa thành chém tới sau lưng Mộc Hàm Yên.

Phập, Long Nhất rõ ràng cảm giác được thân kiếm đâm vào nhục thể, điện quang lập lòe rải rác toàn thân Mộc Hàm Yên, mà Thanh Phong kiếm trong tay Mộc Hàm Yên lại cách tim Tây Môn Nộ có một bước.

Mộc Hàm Yên từ từ quay đầu lại, nở một nụ cười thê lương tuyệt vọng, khoe miệng rướm máu, trường kiếm trong tay ba động một trận liền hóa thành mây khói, mà Tây Môn Nộ đang tuyệt vọng đã bừng tỉnh, phát hiện mình có thể động đậy, ông vượt ngực, lại phát hiện không có vết thương nào, thậm chí đến y phục cũng chưa rách.

Khuôn mặt tuần tú của Long Nhất trắng bệch, hai con mắt trống rỗng buông Lôi thần kiếm trong tay ra, lão đạo lùi về sau hai bước, nhìn thấy mũi kiếm lòi ra từ ngực Mộc Hàm Yên, máu tươi nhuộm áo nàng thành một màu đỏ.

"Thiếp.thiếp đã từng nói qua, trên thế gian này có thể giết thiếp.chỉ có một mình chàng mà thôi." Mộc Hàm Yên vọng hướng Long Nhất, đôi mắt ẩn chứa ngàn vạn thâm tình, giờ phút này, không còn giả dối, cũng không còn toan tính gì, tất cả đều vứt bỏ hết, còn lại chỉ là bản thân chân thật nhất mà thôi.

"Vì sao, vì sao vậy, nàng nói cho ta biết vì sao đi." Long Nhất tiến lên đỡ Mộc Hàm Yên đã xụi lơ, cuồng loạn gào thét, hấn dùng nội lực

điểm mấy chỉ muốn phong bế huyết đạo của nàng, lại phát hiện công phu điểm huyết ngày xưa thi triển trăm lần lại mất công hiệu, truyền nội lực Ngạo Thiên Quyết muốn bảo vệ tâm mạch nàng, lại phát hiện thân thể nàng như thể một quả bóng xì hơi, nội lực đưa vào đều mất hết.

"Vì.vì đây là quy tắc của cuộc chơi, người thất bại chỉ có thể chết, khi chúng ta bắt đầu không phải đã biết rồi sao? Có thể chết.chết trong tay chàng, thiếp cảm thấy rất may mắn, cũng rất hạnh phúc rồi." Mộc Hàm Yên mỉm cười cầm lấy tay Long Nhất.

"Ta sẽ hận nàng." Long Nhất khẽ nói, lệ thủy từ khóe mắt rơi xuống.

"Hy vọng.chàng hận thiếp đến trọn đời, bởi vì thiếp sẽ yêu chàng.yêu chàng tới trọn đời." Mộc Hàm Yên gian nan nở nụ cười, đôi mắt ướt đẫm lệ rơi từ từ âm ỉ, khuôn mặt co lại như thể ảo mộng, đợi tất cả yên ổn lại, Long Nhất thành linh phát hiện dung nhan Mộc Hàm Yên không ngờ đã biến thành bộ dạng của tiên tử thần bí.

Chương 560: Vẫy tay chào, sẽ luôn luôn có lúc gặp lại

(Chương cuối tập 2)

Long Nhất vuốt ve khuôn mặt của Mộc Hàm Yên, nhẹ nhàng vẽ lại nhưng đường nét nhu hoa của nàng, lòng đau như cắt, hắt thật sự là quá ngu ngốc, nên sớm biết Mộc Hàm Yên và thần bí tiên tử là một người, giữa hai người có rất nhiều điều trùng hợp, chỉ là hiện tại biết rồi thì làm sao chứ, hấn không có biện pháp để ngăn cản sinh mạng này cứ dần dần đi xa.

Vài tiếng hạc kêu vang lên, Bạch Vũ đã vô có xuất hiện ở bên cạnh, đang rúc đầu vào bên Mộc Hàm Yên khẽ kêu mấy tiếng ai oán, mà Long Nhất lại đột nhiên phát hiện hấn có thể cảm nhận sâu sắc sự bi thương của Bạch Vũ, giữa nó và hấn, dường như xuất hiện nhiều mối liên hệ.

Mộc Hàm Yên cùng Long Nhất nắm chặt tay nhau, khí lực dần dần mất đi, thần thái trong mắt càng thêm phần ảm đạm, tựa hồ lúc nào cũng có thể hương tiêu ngọc vãn.

"Đừng, đừng rời xa ta, đừng mà." Long Nhất khẽ lẩm bẩm lắc đầu, trên mặt là một sự sợ hãi, lệ cứ trào ra từ khóe mắt, từ sâu tận đáy lòng nổi lên một cảm giác vô lực dường như muốn ép hấn tới phát điên.

Mà ý thức của Mộc Hàm Yên cũng đã bắt đầu phân tán, khuôn mặt

tuấn tú chan chứa đau thương kia cũng trở nên mơ hồ, nàng dường như quay trở lại đất nước trời xanh mây trắng, biển sóng dạt dào, ở đó kì hoa dị thảo mọc khắp nơi, còn có một nền văn minh huy hoàng xán lạn, có con người cần cù dũng cảm. Nàng nắm lấy tay tình lang, vui vẻ quỳ lạy trước mặt nương thân đoan trang mỹ lệ của nàng, phát thệ họa phúc cùng hưởng, không từ bỏ.

"Tỷ tỷ." một tiếng gọi bi ai từ xa vang tới, Tinh Tinh một thân áo trắng như chớp bay tới, nàng gào khóc đẩy đám binh sĩ đang ngăn cản ra mà xông tới trước mặt.

"Cứu nàng, Tinh Tinh, mau cứu nàng đi." thấy khuôn mặt giống với Mộc Hàm Yên, Long Nhất như thể được thắp lên một tia hi vọng, vội vã nắm lấy cổ tay Tinh Tinh.

"Người buông ta ra, tên hỗn đản vong ân bội nghĩa nhà ngươi." Tinh Tinh hất tay Long Nhất ra, hắc mang trong tay nàng lấp lóe, bao phủ lấy miệng vết thương đang chảy máu không ngừng của Mộc Hàm Yên.

Mấy phút trôi qua. Máu từ từ chảy chậm lại, nhưng lại thủy chung không có cách nào để hoàn toàn ngừng hẳn.

Tinh Tinh mồ hôi ướt đầm ngừng thi pháp. Khuôn mặt hiện lên một tia mệt mỏi, nàng nhìn Bạch Vũ ở bên cạnh rồi lại nhìn Long Nhất, nói: "tỷ tỷ có phải là đem Phong thần ấn ký cho ngươi rồi không? Nếu không ngươi không có khả năng làm tổn thương tới tỷ ấy, làm cho thần thú Bạch Vũ của tỷ ấy không hành động gì cả."

"Phong thần ấn ký?" Long Nhất đờ đẫn nói, đột nhiên hẳn nghĩ tới việc gì đó mà xé toang vạt áo, liền nhìn thấy đóa kim vân ấn ký hoa mỹ ở trên ngực.

"Quả nhiên là vậy, tử tử ngốc quá." Tinh Tinh khẽ nói. Đây chính là ma lực của tình ái sao, khiến cho người tử tử tâm ngoan thủ lạt này làm ra việc ngu ngốc như vậy.

Đúng lúc này, Cáp Lô mới đuổi theo tới, nhìn thấy Mộc Hàm Yên hơi thở thoi thóp mà không khỏi kinh hãi. Ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm vào Long Nhất.

"Ta muốn trị thương cho tử tử, Tây Môn Vũ. Người rút kiếm trên người tử tử ra." Tinh Tinh hít sâu một hơi, nhìn sang người thân mà nàng đã từng hận tới xương tủy, đáy lòng lại chỉ có một cỗ bi thương sâu đậm.

Long Nhất cắn răng rút trường kiếm màu tím ra, mang theo một dòng màu tươi, mà bàn tay lấp lóe hắc mang của Tinh Tinh lại đặt lên đó, tay còn lại dùng một viên kết giới châu cách ly hai người với bên ngoài.

Long Nhất ngẩn ngơ nhìn Lô thần trụ hóa thành trường kiếm màu tím trong tay, chỉ cảm thấy linh hồn như bay trong không trung, không lắc không rụng. Trong đầu tâm tư hỗn loạn, làm thế nào cũng vẫn cứ loạn.

Cách đó đám người Tây Môn Nộ và Đông Phương Uyển lo lắng nhìn sang bên này. Máy người Tây Môn Vô Hận muốn đi tới an ủi, nhưng lại bị đám trường bối Mộ Dung Bác ngăn lại.

"Đừng quấy nhiễu nó. Nộ nhi, con an bài cho mọi người lùi ra đi. Để nơi đây cho bọn nó. Hi vọng cô gái đó không sao thì tốt." Tây Môn Cường thở dài một tiếng phân phó, cũng tâm tình trầm trọng mà quay người. Vốn là việc đặng cơ đại hỉ không ngờ lại biến thành như thế này.

Rất nhanh, trên Kim Loan điện chỉ còn lại Long Nhất, Cáp Lô, Bạch Vũ và hai tỷ muội Mộc Hàm Yên đang ở trong kết giới.

Long Nhất ngồi trên bậc tam cấp trước điện, vô lực dựa lên thạch trụ ở sau lưng, tới cái dị giới này nhiều năm như vậy, đây cũng mới là lần đầu tiên hắn cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi, vậy mà lại phải chịu đựng loại áp lực tinh thần này khiến cho hắn nhanh chóng suy sụp, tự mình dùng kiếm đâm người con gái mình yêu thương sâu nặng. Thử hỏi có ai có thể chịu đựng được.

"Từ sau cái hôm gặp người, tiểu thư đã tính không quay trở lại rồi." Cáp Lô ngồi bên Long Nhất, hắn sau khi phần nộ xong liền có thể cảm thụ được sự thống khổ trong lòng Long Nhất.

"Ta không rõ, đây là vì cái gì?" Long Nhất khuôn mặt tái nhợt lắm bầm nói.

"Từ khi tiểu thư còn bé tới này. Số mạng người đã được an bài tốt rồi, gánh vác trách nhiệm và áp lực mà người khác không thể tưởng tượng nổi, lần này tới Thương Lan đại lục không những chỉ nhiệm vụ thất bại mà còn yêu người không nên yêu. Đây chính là nguyên nhân căn bản." Cáp Lô hờ hững nói.

"Các người tới từ Thương Nguyệt đại lục bên kia Hoàn Đoạn sơn mạch sao, không biết các người tới đây có nhiệm vụ gì?" Long Nhất hỏi.

"Xem ra người biết cũng không ít, bất quá nhiệm vụ của chúng ta là gì thì ta không thể nói được, có lẽ người nhìn qua cái này xem rõ ràng hơn một chút." Cáp Lô đưa bức thư Mộc Hàm Yên sai hắn mang về cho Long Nhất nói.

Long Nhất nhận lấy lá thư rồi mở ra, ở trên dùng Thương Nguyệt văn

tự đẹp để viết thành, chi chít chi chít, Long Nhất đọc nhanh như gió xong, một lúc lâu cũng không lấy lại tinh thần.

Từ một chút nội dung Long Nhất có thể đọc ra ở trên lá thư, hóa ra Thương Nguyệt đại lục mặc dù phì nhiêu mỹ lệ, văn minh truyền thừa của nhân loại bên đó so với Thương Lan đại lục cũng phải lâu đời hơn rất nhiều. Chỉ là Thương Nguyệt đại lục diện tích thật sự quá bé, mà dường như bởi vì cuộc chiến giữa thần mà dẫn tới biến động mặt đất khiến cho trong không gian Thương Nguyệt đại lục bị cách ly bởi một tầng võng năng lượng thần bí vô hình, cái võng năng lượng thần bí này làm cho Thương Nguyệt đại lục bốn mùa như xuân, hoàn cảnh cực kỳ tươi đẹp, các loại kì hoa dị thảo và động vật quý hiếm tràn ngập khắp nơi, nhưng cũng vì vậy mà cách ly thông lộ giữa Thương Nguyệt đại lục với bên ngoài.

Sau đó hơn vạn năm, hoàn cảnh thoải mái khiến cho dân số Thương Nguyệt đại lục tăng mạnh, các chủng tộc tồn tại ở đó bắt đầu vì tranh đoạt tài nguyên mà gây nên chiến tranh quy mô lớn, nhưng mà dân số vẫn cứ tăng triển không ngừng, mấy mươi mấy năm gần đây, Thương Nguyệt đại lục từng một thời tươi đẹp đã bị phá hoại thành không ra cái dạng gì, cứ tiếp tục như vậy sợ rằng vạn vật đều bị diệt vong.

Mà trước đây mười mấy năm, ma pháp sư trong cung đình của Thanh Phong đế quốc – nơi chiếm số lượng dân lớn nhất Thương Nguyệt đại lục ngẫu nhiên phát hiện một loại đá năng lượng từ trong thiên thạch có thể phá vỡ cái mạng lưới năng lượng kì quái bao phủ Thương Nguyệt đại lục, qua mấy lần thực nghiệm, phát hiện loại đá năng lượng này tối đa có thể đưa ba người ra ngoài, hơn nữa loại đá này chỉ có ba viên, mỗi viên đá năng lượng chỉ có thể truyền tống ba lần.

Sau khi thận trọng cân nhắc, các ma pháp sư trong cung đình đem vị

trí truyền tống định vị ở bên Hoàng Đoan sơn mạch, xem xem bên đó có phải là có một thế giới rộng lớn hơn nhiều không.

Sau khi xác định bên Hoàng Đoan sơn mạch là một thế giới rộng lớn, hoàng đế Thanh Phong đế quốc liền ra quyết định, bí mật truyền tống ba người tới bên này phát triển thế lực. Hoàng đế này dã tâm cực lớn, liền muốn sau khi khống chế một đế quốc tại Thương Lan đại lục liền tìm ra một biện pháp dễ dàng để phá mạng lưới năng lượng rồi sang bên này làm hoàng đế, tới lúc đó bằng vào năng lực và tài năng của hắn cùng với nền văn minh ma pháp ưu việt hơn Thương Lan đại lục để trở thành bá chủ toàn thế giới.

Mộc Hàm Yên, Cáp Lô còn có một tên phong hệ ma pháp sư khác chính là ba người tới đầu tiên, lúc đó Mộc Hàm Yên chỉ mới mười tuổi, suy nghĩ của nàng sớm đã ăn sâu vào đầu rồi, Tinh Tinh lại là mấy năm sau mới tới.

Thân thể của Tinh Tinh trong thư không nhắc tới nhiều, nhưng Mộc Hàm Yên lại cầu xin với phụ hoàng của nàng trả tự do cho đệ đệ và nương thân của Tinh Tinh, đồng thời không đề cập tới tội trạng làm nhiệm vụ thất bại của Tinh Tinh, chẳng trách mà thái độ của Tinh Tinh đối với Mộc Hàm Yên trước sau lại thay đổi như vậy.

Trong thư còn đề cập tới việc Phong thần ấn ký trong thể nội nàng đã truyền lại cho người nàng yêu nhất, nàng nhận tội với phụ hoàng nàng, đồng thời muốn chết để tạ tội. Phong thần ấn ký đại biểu cho người được Phong thần xem trọng, tại toàn bộ Thương Nguyệt đại lục có địa vị siêu nhiên, có thể nói người có phong thần ấn ký ở Thương Nguyệt đại lục là người được sự tôn kính của đại đa số người và các chủng tộc còn lại, thế nhưng vinh quang vốn thuộc về Thanh Phong đế quốc lại bị Mộc Hàm Yên đem cho kẻ địch mình muốn đối phó, nếu để truyền ra ngoài, địa vị của Thanh Phong đế quốc sẽ vì vậy mà rơi sâu ngàn trượng.

"Hiện tại có phải là rõ ràng hơn một chút không?" Cáp Lô hỏi.

Long Nhất gật đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười đau khổ, chân tướng của sự việc lại là như vậy.

"Cáp Lô, ta còn có một vấn đề, lúc trước ở Thượng Nguyệt thành. Tiên tử thần bí cũng chính là Mộc Hàm Yên vì sao lại bị thương?" Long Nhất nghĩ tới vấn đề này liền mở miệng hỏi.

"Vì Quang Minh thần, người nên đoán ra mới phải." Cáp Lô lạnh nhạt đáp.

Quang Minh thần? Long Nhất nhắm kỹ ba chữ này. Đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên, nói: "chẳng lẽ lúc trước việc Quang Minh thần xuất hiện tại Quang Minh đại giáo đường là do Hàm Yên giờ trò quỷ, linh hồn nàng thụ thương là bởi vì không chế Tra Nhĩ Tư mà bị tinh thần phản phệ tạo nên đúng không?"

Cáp Lô gật đầu.

"Còn hắc ám linh hồn khế ước giữa ta và người đột nhiên không có phản ứng cũng là vì Mộc Hàm Yên thần không biết quỷ không hay giả trừ đi sao." Long Nhất tiếp tục nói.

"Không sai." Cáp Lô đáp, nhìn thấy ánh mắt Long Nhất lộ ra một tia thương thức, nhắc tới thì hẳn quen Long Nhất lâu năm như vậy rồi, từ khi bắt đầu nhiệm vụ Di Thất thành lúc trước, thiếu niên lúc trước còn có chút non nớt hôm nay lại đã trở thành một nhân vật quý thần mặc trác rồi. (ý nó là không thể đo đếm đấy)

Long Nhất thở dài một tiếng, vọng sang cái kết giới tán phát u quang kia, tất cả các việc làm hẳn phiền não đều gần như biết hết rồi, hẳn

bây giờ chỉ có một hi vọng duy nhất đó là Mộc Hàm Yên có thể bình an vô sự.

Thời gian từng phút từng giây từ từ trôi qua. Từ trời sáng đợi tới khi trời tối, mà lúc này trời lại đã lờ mờ phát sáng rồi, trong kết giới vẫn không có động tĩnh gì, tim Long Nhất như thể bị lửa đốt, đứng ngồi không yên. Hắn cầu xin trời cao đừng đối với hắn tàn nhẫn như vậy, nếu lúc trước đã từ bi cho hắn một cơ hội tái sinh. Sao lại không cho nữ nhân của hắn một con đường sống chứ.

Bỗng nhiên, cái kết giới màu đen kia như chấn động co lại như làn nước, lập tức tiêu tán, Long Nhất cùng Cáp Lô quay đầu lại, lại đồng thời chờ người ra.

Chỉ thấy Mộc Hàm Yên vẫn cứ nằm trên đất, vết thương đã đóng vảy, sự dao động yếu ớt của sinh mệnh chứng minh nàng còn sống. Đương nhiên, hai người chỉ cảm thấy kinh hãi, nhưng khiến cho hai người kinh ngạc chính là Tinh Tinh, mái tóc đen nhánh của nàng chỉ trong một đêm đã biến thành bạc trắng, cứ cho là mỹ nhân tóc trắng đi, giống như Tiểu Y hồi trước.

"Ta chỉ có thể tạm thời làm giảm thương thế của tỷ ấy, chúng ta phải mau quay về." Tinh Tinh nói với giọng khàn khàn, tựa hồ không chút cảm giác đối với biến hóa của bản thân.

Long Nhất chấn động trong lòng, tiến lên phía trước ôm Mộc Hàm Yên vào lòng, nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, nếu như nàng có thể tỉnh lại cùng hắn nói chuyện thì tốt biết bao, nhưng đó sợ rằng cũng chỉ là hai chữ "tái kiến" đơn giản.

"Ta tiễn mấy người nhé." Long Nhất nói.

"Tới Lệ Nhân Phường ở trong thành đi, trong mật thất ở mỗi phân

điểm đều có truyền tống trận." Cáp Lô nói.

Trong mật thất tại Lệ Nhân Phường, Long Nhất không ngừng vuốt ve mái tóc của Mộc Hàm Yên, khẽ thơm lên trán nàng, sau đó đưa nàng giao cho Cáp Lô và Tinh Tinh đang đợi sau truyền tống trận.

"Các người khi nào thì có thể quay trở lại?" Long Nhất cô đơn nói.

Tinh Tinh và Cáp Lô nhìn nhau, nhẹ giọng nói:" đây là viên cuối cùng trong ba viên đá năng lượng, đã dùng hai lần rồi, nó cũng chỉ có năng lượng để phá vỡ không gian một lần nữa thôi.

Sắc mặt Long Nhất biến đổi, nói như vậy bọn họ lần này trở về có thể là vĩnh viễn, hấn ổn định tâm tình, bình tĩnh nói:" đa tạ nàng Tinh Tinh, còn người nữa, Cáp Lô, ta biết đây không phải là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, nhớ chuyển lời với Hàm Yên, ta nhất định sẽ đi tìm nàng."

Tinh Tinh gật đầu, nhìn chăm chú Long Nhất một cái, lấy ra viên đá năng lượng màu tím đặt lên cái lỗ trên ma pháp trận, lập tức một trận ma pháp tử quang lóe lên, ba người trong trận chớp mắt đã từ trong không gian đang vụn vụn của truyền tống trận đi mất.

"Ta nhất định sẽ đi tìm các người, nhất định." Long Nhất nắm chặt bàn tay thềm thềm với mình, nhìn xung quang căn mật thất trống không, cất bước đi ra ngoài.

Thương Lan lịch năm 8790 tháng 6 ngày thứ nhất, Thương Lan đế Tây Môn Nộ ban hành "pháp lệnh thú nhân tộc", tuyên bố từ nay nhân loại và thú nhân tộc chung sống hòa bình, đoàn kết yêu thương, phế bỏ luật pháp kì thị thú nhân tộc lúc trước, đồng thời cùng các

đương kim đại biểu thú nhân tộc kí kết hiệp ước "điều ước bình đẳng giữa các chủng tộc" vang danh hậu thế, quan hệ giữa nhân loại và thú nhân tộc đạt tới sự thân mật hữu hảo xưa nay chưa từng có.

Thương Lan lịch năm 8790 tháng 7 ngày 20, Thương Lan đế Tây Môn Nộ ban hành "giáo hội pháp", tuyên bố tự do tín ngưỡng, đồng thời cũng lấy lí do tự do tín ngưỡng mà đoạt đi đặc quyền đa hạng của Quang Minh giáo hội, mà ảnh hưởng sâu sắc nhất chính là thừa nhận sự tồn tại của Hắc Ám giáo hội, thừa nhận hắc ám ma pháp sánh vai cùng với những hệ ma pháp khác, lúc đầu việc này dẫn tới sự khủng hoảng trong dân chúng phổ thông, nhưng sau đó chứng minh pháp lệnh này có tính nhìn xa trông rộng thế nào, mọi người cũng dần dần hiểu rõ thuộc tính ma pháp bản thân không phải là tà ác, mà phải xem lòng người sử dụng có tà ác hay không, Thương Lan đế trở thành vị đại đế vang động cổ kim, lưu danh đời đời.

Lời cuối tập:

Chương 561: tái nhập băng nguyên

Sau khi Ngạo Nguyệt đế quốc hoàn toàn bị tiêu diệt liền được chia làm 5 tỉnh thuộc cường long đế quốc. Hiện thời đã nhanh chóng khôi phục sức kinh doanh, các hàng quán mọc lên như nấm sau mưa. Những lưu dân khốn khó mất nhà khi chiến loạn cũng đã bắt đầu quay về xây dựng lại cuộc sống mới, cả đế quốc bắt đầu hưởng một khung cảnh thái bình hưng thịnh.

Lúc này đã vào giữa tháng 7, khí trời dần dần nóng bức, nhưng ở cực bắc băng nguyên vẫn bị cái giá lạnh bao quanh như cũ, phóng mắt nhìn ra chỉ thấy ngàn dặm băng tuyết như một thế giới màu trắng tưa như không có điểm kết thúc.

Lúc này trong cấm khu cực kỳ hiếm thấy được một sinh mạng nào, thứ nhất bởi vì hoàn cảnh ác liệt, thứ hai là bởi vì nơi này thật sự không có cái gì bảo vật có thể tìm ra, cho nên không có mọi đội mạo hiểm nào ăn no không có việc gì làm mà chạy vào đây chịu khổ.

Đương nhiên, dựa theo quy luật tự nhiên, băng nguyên rộng lớn không thể nào không có bảo vật, chỉ bất quá bình thường không ai tìm được mà thôi, tỷ như hàn phách ngàn năm, thánh vật băng lăng quả của thủy hệ ma pháp sư. đều là bảo vật của băng nguyên cả.

Qua một trận gió tuyết gào thét, hoa tuyết cuồn cuộn đầy trời, giữa không khí lạnh như băng lại rực rỡ lấp lánh tưa như một chùm pháo hoa do các ma pháp sư tạo ra vậy

"Oa, thật xinh đẹp a." Thuỷ Tinh hưng phấn vừa kéo tay Sa Mạn vừa lớn tiếng kêu lên.

"Rất đẹp, nghĩ không ra trên thế giới còn có loại địa phương này." Sa Mạn cũng than mãi không thôi.

"Tốt lắm, đừng có thờ dài nữa, đợi qua được mười ngày nửa tháng các nàng sợ rằng sẽ kêu khổ không ngừng, bây giờ mọi người nghỉ ngơi một chút đi." Long Nhất phát tay hạ lệnh nghỉ ngơi, rất nhanh dựng khối băng đắp ra một cái băng ốc ngăn trở gió lạnh.

Đoàn người này chính là đoàn người Long Nhất từ đặng long thành đưa tới, bởi vì Vô Song đã lâu quá mà vẫn chưa quay về. Cho nên Long Nhất liền đợi sau khi quốc sự ổn định mới đến xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Theo tới có Ngu Phượng, Lệ thanh, Man ngư, Thuỷ Tinh, Sa Mạn, Mễ Đế Nhĩ, Cách lỗ tây á, còn có chị em nhà Liễu Như, những người còn lại toàn bộ đều ở lại Đặng long thành.

Không phải do Long Nhất thiên vị, mà do sau khi phụ thân Tây Môn Nộ của hắn lên ngôi liền bị bao vây bởi chính sự, mẫu thân Đông Phương Uyển của hắn rơi vào cảnh cô đơn, vì vậy nói cách nào cũng không cho phép Long Nhất đem hết một đoàn thể thiếp du ngoạn. Mà sở dĩ mang theo Ngu Phượng là bởi vì cần Phong tuyết thần điêu của nàng dò đường, bằng không tại địa phương băng nguyên quý quái này rất dễ dàng bị lạc phương hướng.

Bất quá đối này chúng nữ cũng không có nửa câu oán hận, vốn mỗi người mang theo một thân phận khác nhau, cũng không tiện để người bên ngoài nhìn vào. Về phương diện khác Long Nhất trải qua mấy tháng nghiên cứu đối với truyền tống ma pháp trận cũng có chút thành tựu, trải qua nhiều lần thí nghiệm, trong một lần ngẫu nhiên gặp cơ hội làm cho hắn nghiên cứu ra truyền tống ma pháp trận có

thể đến nhiều điểm khác nhau. Vì vậy hẳn tại một bí thất lớn trong hoàng cung thiết lập một cái truyền tống ma pháp chủ trận, hẳn có thể tại nhiều địa phương, nhiều chỗ thiết định điểm ma pháp phân trận, chỉ cần có đủ ma tinh thạch để duy trì ma pháp trận vận chuyển, vô luận hẳn tại địa phương nào ở thương lan đại lục cũng có thể muốn về là về. (ND: Oh Yeah, anh bây giờ đã là Thái tử rồi, tha hồ mà tham ô tất cả ma tinh thạch của cả đế quốc)

Long Nhất hôm nay dùng văn tự thương lan đại lục để dịch hết văn tự từ cuốn "địa ma pháp trận đại toàn" lấy được từ thánh điện Dĩ thất chi thành rồi giao cho ma pháp sư công hội của cường long đế quốc để bọn họ tiến hành nghiên cứu. Trong vòng một năm tiến hành một mạng lưới truyền tống trận trải khắp các thành thị lớn trong Thương Lan Đại lục, trong vòng 5 năm mạng lưới truyền tống trận bao trùm tất cả các thành thị lớn nhỏ trong toàn thương lan đại lục. Không thể không nói đây là một công trình có ý nghĩa lớn lao cỡ nào, có truyền tống ma pháp trận, khoảng cách trở nên không quan hệ khẩn yếu. Vô luận đối với quân sự hay là đối với cuộc sống đều là một cái ảnh hưởng rất lớn. Bất quá truyền tống ma pháp trận khẳng định không phải người nào cũng dùng được, bởi vì cần có ma tinh thạch để duy trì sự vận chuyển của ma pháp trận nên không thể không thu phí, còn thu cao cỡ nào thì đã là câu hỏi mà không cần câu trả lời.

Ngồi trong băng phòng, đoàn người Long Nhất bắt đầu lấy ra rượu ngon rồi hưởng dụng.

- "Phụ thân, Nữ Nhi không muốn ăn ma hạch. Nữ Nhi muốn ăn thịt heo nướng." Nữ Nhi ngồi trong lòng Long Nhất sau khi ăn xong 3 con hoá thỏ được phân cho, nhìn những mỹ thực trên tay chúng nhân mà nuốt nước miếng, tuy nói tay nàng đang cầm mấy khối A cấp ma hạch do Long Nhất đưa cho, nhưng là ma hạch mặc dù cũng có thể bổ sung năng lượng cho nàng nhưng nào có hấp dẫn bằng mỹ thực được.

- "Con bé tham ăn này, trong không gian giới chỉ làm gì mà chứa được nhiều đồ ăn như vậy chứ, muốn ăn thì phải do chính mình đi tìm." Long Nhất néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn đang giận dỗi của Nữ Nhi, muốn mang theo đủ thức ăn cho nàng thì mang theo cả núi đồ ăn cũng không đủ.

- "Để cho bọn Tiểu Tam đi theo Nữ Nhi đi tìm đồ ăn nha." Nữ Nhi hai mắt sáng ngời, nàng cũng là kẻ thông minh, có Tiểu Tam bọn chúng hỗ trợ nàng không có thể ngồi hưởng thành quả sao?

- "Tiểu quý thông minh ." Long Nhất nhẹ nhàng gõ gõ lên cái trán của Nữ Nhi, từ hắc ám thứ nguyên không gian đem bọn tiểu Hồ, Hỏa kỳ lân và Cuồng lôi thú gọi về, băng nguyên này sinh vật rất ít ỏi, nếu có cũng là những sinh vật hết sức cường hãn, bất quá nếu có mấy đại thần thú này đi theo thì hẳn mới không lo lắng trong lòng nữa.

Tiểu hồ đi ra liền có vẻ hết sức hưng phấn, lập tức cùng phong tuyết thần điêu của Ngu Phượng thân thiết náo loạn một hồi, đến khi Long Nhất ra lệnh, liền lưng chở cô bé mặt hoa da phấn Nữ Nhi chạy ra khỏi băng ốc, trong nháy mắt liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

- "Ha Ha, chúng ta tiếp tục uống rượu, sau đó ngủ một giấc đờn chừng nào bão tuyết đi qua thì tiếp tục lên đường." Long Nhất cười nói.

- "Kỳ quái, tại sao chúng ta đi lâu như vậy mà mặt trời còn không có xuống núi." Cách lố tây á tò mò hỏi.

- "Không kỳ quái, bây giờ là mùa hè, hẳn nhiên sẽ có hiện tượng vô cùng thú vị chỉ có ở băng nguyên, nói cách khác có hơn mười ngày hoặc là mấy tháng đều là ban ngày, lần trước ta và Phượng nhi tới khi là mùa đông, liên tục hơn mười ngày đều là ban đêm." Long Nhất

vừa nói vừa cùng Ngu Phượng liếc nhau, nhớ lại tình cảnh lúc đầu tại băng nguyên cùng chung hoạn nạn sanh tử, chỉ cần ăn ý cười với nhau, hết thảy đều không cần nói.

"Thật là kỳ quái, không nghĩ tới băng nguyên đi chơi lại gặp cảnh vui như vậy, tại long đảo cũng nhìn không thấy được" Cách lỗ tây á hưng phấn nói, lần này đến thương lan đại lục hẳn kiến thức được một thế giới loài người rộng lớn với một cuộc sống tràn đầy màu sắc làm cho hẳn muốn ở luôn không về. Tiếc rằng sau khi đi băng nguyên thì cũng là lúc hẳn phải quay về.

"Chơi đùa, người chỉ biết chơi đùa, có muốn bồi tiếp lão tử ta chơi một chút hay không, tên vô dụng ." Mễ Đế Nhĩ hung bạo xách lỗ tai Cách lỗ tây á một cái khiến hẳn oa oa kêu to, cũng không phải do tính tình nàng quá đáng, mà là do khi ở Đẳng Long Thành hẳn cùng Thủy Tinh nha đầu kia đấu một phen, kết quả là tiểu tử thú vị này nhìn thấy nụ cười của Thủy Tinh liền bị mất phương hướng, bị nàng ta một cước đá văng mấy trăm thước, thật là bị hẳn làm mất mặt mà. (ND: Tội nghiệp, tội nghiệp, chú em vợ trong tương lai lại mê mẩn cô em vợ trong tương lai khác, phen này Long Nhất nhức đầu vì có thêm một tên em vợ mê gái nữa rồi)

"Yêu, đệ đệ vô dụng, tử tử cũng tốt hơn sao, thần Long nhất tộc bất quá cũng chỉ vậy thôi." Sa Mạn thấy thế ở một bên mỉa mai.

"Người nói lại lần nữa xem, có phải muốn động thủ hay không ?" Mễ Đế Nhĩ nghe vậy đứng dậy dùng ánh mắt căm tức nhìn Sa Mạn, bộ ngực không ngừng phập phồng. Nên nhớ nàng cũng là đệ nhất phách vương long của Thần long nhất tộc vậy mà lần nào hai nàng cũng đánh đến lưỡng bại câu thương, ai cũng không chiếm được tiện nghi, trải qua mấy lần đánh nhau long trời lở đất cũng không có người chiến thắng.

- "Động thủ thì động thủ, cho là ta sợ người sao" Sa Mạn đứng bật dậy, bộ ngực đang phập phồng kia so với Mễ Đế Nhĩ cũng không phân to nhỏ được.

Long Nhất cũng chỉ biết im lặng gặm nốt cái đùi hỏa thỏ (ND: Anh chỉ biết câm nín nghe tiếng.). Chậm rãi nhắm nháp chén bách hoa nướng, một đôi sắc nhãn như dán chặt lên hai bộ ngực đang phập phồng của hai nàng tại hai nàng. Hai mẫu bạo long này không chỉ có thực lực tương đương đương, ngay cả vóc người đều là nóng bỏng giống nhau như vậy, xúc cảm trên tay từ lần trước đến giờ vẫn làm cho hắn cảm thấy thú vị vô cùng.

-"Đều muốn làm loạn cái gì, nếu ăn no không có chuyện gì làm thì tự đi tu luyện đi." Liễu Như liếc Long Nhất một cái rồi thản nhiên nói. Thấy tên hư hỏng này gặp chuyện thì mặc kệ, ngược lại dùng ánh mắt dâm dăng nhìn chăm chăm bộ ngực của hai vị biểu muội, trong lòng nàng vừa bực mình lại vừa buồn cười. Cái tên hư hỏng này sợ rằng cả đời cũng không thay đổi được cái tật xấu này.

Khiến người khác ngạc nhiên là một khi Liễu Như đã mở miệng, Sa Mạn và Mễ Đế Nhĩ đều trừng mắt nhìn nhau một cái rồi im lặng ngồi xuống, không có mở miệng nữa, một vật hàng một vật thật không sai, xem ra mẫu bạo long phải do mẫu bạo long trông nom mới được.

-"Không biết Bì Ai Nhĩ trưởng lão trở lại ma long đảo chưa? Hắn sẽ không đem chuyện của chúng ta nói ra chứ." Thủy Tinh chống cằm nói.

-"Yên tâm đi, ta xem mặc dù hắn tính tình hơi hâm hâm. Nhưng cũng là một con rồng biết thủ tín" Long Nhất cười nói.

-"Đương nhiên. Bì Ai Nhĩ trưởng lão thiết diện vô tư, bằng không phụ hoàng cũng sẽ không phái hắn tới bắt chúng ta." Sa Mạn nói:

Long Nhất nhún nhún vai, nói:: "Ta xem Tiểu Tam bọn chúng nhất thời sẽ tìm không được sinh vật sống đâu. Các người tự do hoạt động đi, cần tu luyện thì tu luyện, cần đi ra ngoài đi dạo thì đi ra ngoài đi dạo, nhớ kỹ không nên rời đây quá xa, vạn nhất lạc đường thì rất khó tìm được đường ra."

Long Nhất nói xong liền mang theo Ngu Phượng đi đi ra ngoài. Lần nữa đi tới băng nguyên này . Đột nhiên nhớ ra rất nhiều chuyện cũ, hắn rất muốn cùng Ngu Phượng trọng ôn một cái cảm giác lúc đầu này .

Liễu Như nhìn bóng lưng Long Nhất và Ngu Phượng, trong lòng khe khẽ thở dài. Nam nhân này đã khiến cho lòng nàng xao động. Nhưng vô luận là chính mình hay là hắn, tựa hồ đều khó có thể chuyên tâm vào một đoạn cảm tình này, chính mình là bởi vì lòng có sở niệm, cha mẹ vẫn chưa được cứu ra, mà hắn là bởi vì lưu tình khắp nơi, trái tim sớm đã không biết phân cắt thành nhiều ít bao nhiêu phần, quan hệ hai người thủy chung vẫn như che một tầng sương mỏng. Có khi như dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, cảm thấy hắn như của riêng mình. Nhưng có khi nhìn hắn cùng những nữ nhân khác vừa tán tỉnh vừa cười huyền ảo, thì cảm giác được hắn với mình lại có một khoảng cách rất xa xôi.

Lúc này hai chị em Mễ Đế Nhĩ và Thuỷ Tinh, Sa Mạn đều đã đi ra ngoài, Liễu Như lắc đầu tìm một góc nhỏ tại băng ốc rồi ngồi xuống xếp bằng bắt đầu tu luyện, bởi vì ngày đêm tu luyện, thực lực của nàng tăng lên được rất nhanh, so với Mễ Đế Nhĩ và Sa Mạn mạnh hơn rất nhiều, nhưng là so với long tộc trưởng lão cũng là kém hơn một đoạn, nếu không có cái gì kỳ ngộ, nàng phải khổ tu trên trăm năm có lẽ mới có thực lực để cùng long tộc trưởng lão liêu mạng .

Long Nhất cùng Ngu Phượng bước lên ngọn núi cách băng ốc không

xa, ánh mặt trời lạnh lẽo chiếu lên người bọn họ, xa xa nhìn lại tựa như một bức tranh xinh đẹp từ trong thần thoại vĩnh hằng.

Hai người đều không nói, từ từ hưởng thụ lại những đoạn hồi ức cùng chung hoạn nạn của hai người, chuyện qua đã nhiều năm, băng nguyên cũng vẫn còn nguyên vẹn như băng nguyên lúc đầu, người vẫn còn đây, nhưng tâm cảnh đã không như xưa rồi.

- "Thiếp sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ nơi này, vĩnh viễn nhớ kỹ băng tuyết này, ..." Ngu Phượng lâm bẩm nói, nơi này là nơi đã chứng kiến cảnh nàng cùng Long Nhất chung hoạn nạn.

- "Ta còn nhớ rõ lúc đầu ta bởi vì tìm lâu mà không thấy như ý băng tằm mà quay sang nàng để trút giận, nàng không cảm thấy bị ủy khuất sao?" Long Nhất khẽ nắm lấy bờ vai Ngu Phượng, lúc ấy sinh mệnh Vô Song tựa như sợi chỉ mỏng, thân thể càng ngày càng yếu đi, nhưng đi hơn 10 ngày mà cả cái bóng của băng tằm cũng không thấy, trong lòng khó chịu liền quay sang Ngu Phượng vô tội để trút giận.

- "Ủy khuất, như thế nào lại không ủy khuất, nhưng là sau khi ủy khuất. Thiếp lại cảm thấy cao hứng, thiếp biết con người của chàng, nếu thiếp không phải là người của chàng thì chàng không bao giờ có thái độ như vậy cả" Ngu Phượng khẽ cười nói, đôi mắt phượng phát ra từng tia ôn tình, nếu không phải nàng liều chết đi theo, nàng thế nào nhận được tình yêu của Long Nhất. Huống hồ kinh nghiệm của nàng cùng Long Nhất là độc nhất vô nhị, là những kỷ niệm trân quý cả đời cũng đáng giá.

Long Nhất nhìn nụ cười ấy, không nói gì nữa, chỉ là nhìn đến xuất thần.

Cũng không biết qua bao lâu, sắc trời so với vừa rồi rõ ràng tối hơn

một chút, nhưng mặt trời lại vẫn ở trên trời như cũ, theo thời gian thì lúc này hẳn là lúc đêm khuya rồi.

"Phu quân, chúng ta giống như trước đây kiếm một cái băng động nghỉ ngơi một chút đi." Ngu Phượng đột nhiên ngẩng đầu, đôi phượng nhãn chan chứa xuân tình, một cặp nhũ phong dựa vào cánh tay của Long Nhất mà khẽ cọ.

Long Nhất trong lòng nóng lên, nhớ lại cái đêm đầu tiên cùng Ngu Phượng ngủ chung khi đến băng nguyên, Bàn tay to đang khẽ nắm lấy bờ vai của Ngu Phượng không khỏi trượt xuống dưới rồi thẳng gấp ở vùng đồi núi mềm mại của nàng.

Hai người tâm tình đều động, đang định tại băng dưới chân núi tìm một cái khe băng nào đó rồi dựng một trướng bông hảo hảo thân thiết thân thiết, nhưng lúc này một trận động đất truyền đến, một tiếng thét chói tai đầy hưng phấn của Nữ Nhi cùng với tiếng rống của 3 con thần thú đã từ xa xa vọng lại.

Long Nhất cùng Ngu Phượng phi thân lên trời, từ trời cao thấy được hơn mười con gấu tuyết thân cao gần chục thước đang bị Nữ Nhi đuổi theo.

Đây là băng nguyên cự hùng, ma thú thủy hệ cấp cao loại A cấp, là sinh vật trong truyền thuyết tại băng nguyên khả năng tác chiến có thể phát huy đến thực lực của siêu cấp ma thú thủy hệ loại S cấp, lần trước Long Nhất đến băng nguyên cũng chưa từng thấy được, không nghĩ tới lại bị Nữ Nhi và Tiểu hổ moi ra được, mà không những 1 con mà là một bầy khiến Long Nhất chỉ biết im lặng lắc đầu.

Với uy thế thần thú, băng nguyên cự hùng chỉ có vừa uất ức vừa bị truy đuổi nhằm kiếm đường thoát thân, ai biểu bọn chúng so với đám thần thú kia chênh lệch không chỉ một cấp bậc chứ.

- "Phụ thân, phụ thân, con tìm được rất nhiều thịt nè, Nữ Nhi đói rồi." Nữ Nhi đang cuống lên lưng Tiểu hổ từ xa chạy tới, thoát cái đĩa nằm gọn trong lồng ngực Long Nhất, hưng phấn chỉ chỉ vào hơn mười đầu băng nguyên cự hùng mà nói, tựa hồ trong mắt của nàng chúng chỉ là những tảng thịt có thể ăn mà thôi.

Lúc này Tiểu hổ gầm một tiếng rống giận, hơn mười đầu băng nguyên cự hùng run rẩy dừng chân, đường lui đã bị hỏa kỳ lân cùng cuồng lôi thú phong kín, chỉ đành đứng vây quanh che chở cho 4 con băng nguyên cự hùng còn chưa trưởng thành bên trong.

- "Ma thú có linh tính à." Long Nhất nhìn vào đôi mắt chứa đầy bi ai cùng phần nộ của bày băng nguyên cự hùng, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên.

Chương 562: Băng huyết

Bình thường ma thú có linh tính rất khó gặp được, vì chúng không phải S cấp cũng là đã vượt quá siêu ma thú, bởi vậy mới làm cho Long Nhất cảm thấy tò mò.

Nhưng phạm vật loại có linh tính, Long Nhất bình thường sẽ không đuổi tận giết tuyệt, huống chi băng nguyên cự hùng vốn là hiếm có, thật muốn giết mấy con này thì có thể dẫn đến sự tuyệt chủng của giống loài này.

Tiểu hổ thấy được Long Nhất phiêu nhiên đáp xuống, hưng phấn phe phẩy cái đuôi lên, miệng rộng há ra, nhả ra một đóa thực vật gần như trong suốt, có chút giống linh chi trong địa cầu kiếp trước, có thể rõ ràng nhìn thấy rõ những nội tạng bên trong thân thể nó với những dòng chất lỏng màu trắng sữa đang lưu động.

Long Nhất tiếp nhận lấy vậy kỳ quái này, sờ lên chỉ cảm giác thấy mềm mại lẫn lạnh lạnh, dĩ nhiên cũng còn có thể cảm giác được sự dao động yếu ớt của tánh mạng, thật là quái dị. Thực vật cũng có tánh mạng, điểm này Long Nhất đương nhiên trăm phần trăm đồng ý, nhưng là mới đây thôi thôi, khi Long Nhất lần đầu tiên gặp phải thực vật có tính mạng chính là khi gặp Cửu minh yêu hoa trong Lô thần cấm khu mấy năm trước. Giờ này ngoài Cửu minh yêu hoa ra là lần thứ hai hẳn gặp phải một loại thực vật có tính mạng này.

Lúc này, chuyện xảy ra làm cho Long Nhất càng thêm giật mình. Mấy con băng nguyên cự hùng hiển nhiên là phát hiện ra Long Nhất mới

là kẻ có thể quyết định vận mệnh chúng nó liền ô ô cúi thấp cái thân hình mập mạp mà hướng tới Long Nhất, tựa như muốn thỉnh cầu Long Nhất bỏ qua cho tánh mạng chúng nó.

- "Nữ Nhi, con có thấy bọn chúng đang van xin con đừng đem bọn nó làm thịt hay không, thôi lần này tha cho chúng nó nha?" Long Nhất vừa vỗ vỗ cái mũi nhỏ của Nữ Nhi vừa cười nói.

Nữ Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, cố gắng nuốt nuốt nước miếng, lại nhìn về phía 4 con gấu con mập mạp đang được bảo hộ ở trung ương, rốt cuộc cũng gật đầu. Lúc này Liễu Như đang bận tu luyện và mấy thần long, ma long công chúa đang đi dạo cũng bị động tĩnh này ảnh hưởng, vội từ các phương hướng mà bay đến nhanh như điện. Khi các nàng gặp phải cảnh này đều dùng ánh mắt nghi hoặc hướng về phía Long Nhất.

Long Nhất nhìn nhìn loại thực vật trong tay một hồi, sau một lúc nhắm mắt nhíu mày suy nghĩ liền đưa nó cho Liễu Như rồi hỏi:

- "Nàng có thể nhận ra nó là vật gì không?"

Liễu Như nhận lấy nó rồi chăm chú quan sát một hồi, sau đó cũng đành lắc đầu đáp:

- "Ta cho tới bây giờ chưa có nghe nói qua trong băng nguyên lại có thứ này"

Long Nhất gật đầu. Vật này hẳn nhiên không phải là vật bình thường, mặc dù chưa rõ được công hiệu của nó, nhưng hẳn dám đoán chắc rằng loại thực vật có thể sinh trưởng tại loại địa phương này thì không thể là bình thường được, nói cái gì cũng phải đi xem một chút.

Không quá một lúc thời gian, Long Nhất đã làm cho đám Băng

nguyên cự hùng biết được thiện ý của bọn hắn, rồi cho bọn chúng dẫn đến huyết động nơi đám cự hùng đó sinh sống.

Mất hết nửa ngày sau, mọi người dừng chân trước một cửa động băng khổng lồ, trong huyết động này không ngờ lại phát tán ra một lượng linh khí đậm đặc đủ khiến kẻ khác giật mình, mật độ nguyên tố ma pháp trong đây so với bên ngoài thì hơn gấp chục lần khiến cho mọi người ngạc nhiên không thôi. Cũng không còn ngạc nhiên vì sao đám băng nguyên cự hùng này lại có linh tính được.

Theo chân đám Băng nguyên cự hùng, Long Nhất dẫn mọi người đi vào trong, theo lý mà nói trong động đáng ra phải không có ánh sáng, nhưng là vừa vào bên trong mới phát hiện cả hang động đều bừng sáng, cả bốn phía trong băng động đều có những cột băng tinh thật lớn. Giống như tiến vào một cái động Thủy Tinh, những vật liệu này so với vật liệu xây dựng Băng cung hết sức giống nhau, nói không chừng cũng là lấy từ nơi này ra. Băng huyết này càng lúc càng lớn, càng vào sâu thì linh khí lại càng nồng nặc. Lúc này, Tiểu hổ hưng phấn rống lên một tiếng xông qua làn sương mờ mờ phía trước, đến khi vào khu vực trung ương của băng huyết mới dừng lại. Cái đầu nhỏ cúi sát mặt đất như không ngừng tìm tòi, sau đó hưng phấn rống lên một tiếng nữa. Dĩ nhiên, cũng lại là một viên băng chi đã được nó phát hiện ra. Cái này nó cũng mặc kệ sắc mặt của Long Nhất liền lập tức nuốt ngay. Sau đó liếm liếm mép lộ ra một thần thái thoải mái nhất, cuồng lôi thú cùng Hoả kỳ lân thấy thế cũng bắt đầu nháo nhào lên tìm kiếm, hiển nhiên cũng muốn phân được một chén canh.

Mọi người vừa chạy đến vừa nhìn, không khỏi được ngây dại, chỉ thấy được một khe hở lưu chuyển hàn vụ nhàn nhạt, hai bên vách trường băng đầy các loại thực vật kỳ dị, đều toàn là loại chỉ nghe tên chứ chưa từng gặp được, linh khí mùi hương, không ít thực vật toàn thân đều tản ra một tầng ánh sáng lấp lánh, cộng với lớp sương lạnh lơ lửng càng khiến người ta nhìn vào mà ngỡ như lạc vào cõi tiên.

Mà cái khe này không biết dài đến bao nhiêu, vì dùng mắt thường cũng không phát hiện ra điểm cuối của nó.

Cách lỗ tây á tình không nhịn được vươn một tay ra định hái một đóa băng hoa xinh đẹp, ai ngờ cái tay mới vừa tiến đến liền kinh hô một tiếng vội vàng rút lại, trên tay đã bao trùm một tầng băng trắng.

"Thật là lạnh, nhiệt độ bên trong quá thấp rồi" Cách lỗ tây á vận chuyển long lực, tầng băng trắng đóng trên tay hấn trong nháy mắt đã biến mất.

"Ngốc, Tiểu Tam so với ngươi còn thông minh hơn nhiều." Long Nhất cười cười nói ra một câu không lưu tình chút nào.

Cách lỗ tây á chỉ đành ngậm miệng không dám đáp lại, Long Nhất kinh khủng cỡ nào hấn dư biết rồi, tốt nhất là đừng bao giờ chọc vào cái loại biến thái này mới là kẻ khôn ngoan nhất.

"Tại sao chỉ có trong cái khe này mới xuất nhiều dị thảo như vậy, còn các chỗ khác tại sao lại không có?" Sa Mạn hỏi.

"Nếu như ta đoán không sai, trên vách băng này có hàn phách tồn tại cả tỷ năm rồi, hàn phách lúc ban đầu chỉ là tinh hoa của băng, thời gian càng dài linh khí lại càng đậm, vậy cả tỷ năm thì linh khí trong hàn phách có thể tưởng tượng ra đã đạt đến mức độ nào rồi. Vốn nếu nó nằm yên trong đó cũng không nói làm gì, mà vừa khéo là nơi này sinh ra một cái khe nứt, vậy thì linh hoa dị thảo sinh trưởng trong đây cũng không có gì kỳ quái, mấy thứ này ta khẳng định đối với thủy hệ ma pháp có rất nhiều tác dụng " Long Nhất quan sát một hồi rồi đáp, đương nhiên hấn cũng chỉ là đoán mà thôi, không bằng giờ cứ đi đến băng cung tìm Vô Song mà hỏi, còn nếu không thì chắc trong băng cung cũng còn sót lại rất nhiều điển tịch ghi lại vấn đề này.

"Phu quân, không bằng giờ hái toàn bộ xướng, mấy thứ này đủ để nuôi cả một đoạ quân thủy hệ ma pháp sư, huống hồ Thủy Nhược Nhan tử tử và Vô Song tử tử cũng là thể chất thủy hệ mà" Ngu Phượng hai mắt sáng lên đề nghị, dù sao tất cả những thứ này đều là bảo bối cả mà.

"Bây giờ còn không biết này khe hở này sâu đến bao nhiêu? Chỉ tiếc là vào không được, nói không chừng bên trong còn có đồ vật rất tốt." Mễ Đế Nhĩ nói, nếu có có thể, nàng thật muốn giữ lấy hàn phác trên vách băng kia.

"Như vậy, ta vào xem, mọi người ở bên ngoài chờ ta." Long Nhất cũng có chút động tâm liền muốn dùng sức cốt công tiến bên trong đi xem một chút. Vừa vượt qua cái khe, nguyên tố thủy hệ ma pháp mà lam đậm đã sáng lấp lánh tựa như ngàn vạn sao trên trời đang rơi xuống trước mặt.

Ma pháp nguyên tố thật thể hóa, nếu có ngoại nhân nhìn thấy nhất định sẽ tròn mắt kinh ngạc, trình độ loại này không phải kẻ đã đột phá cấp độ đại ma đạo sư tiến vào pháp thần cảnh giới thì tuyệt không làm được.

Một tuyệt sắc nữ tử đang phiêu phù giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền, đôi mi thanh tú giãn ra tựa như một tiên tử đang chìm vào giấc ngủ say, toàn thân nàng được bao bọc trong một tầng ánh sáng màu lam sậm, những luồng nguyên tố thủy hệ ma pháp chính là đang từ trên thân thể nàng tán phát ra.

Chương 563: Thủy thần

Mái tóc dài của nàng tung bay giữa không trung, thân thể mềm mại với những đường cong kinh tâm động phách, đôi ngọc nữ cao vút, vượt qua ngọn núi cao mà nhìn xuống một chút thì thấy một vùng đồng bằng phẳng lì, còn nhìn xuống một chút nữa thì chỉ thấy một tầng ánh sáng màu lam lấp lánh đang bao quanh vùng đất bí hiểm, lại phát ra một cảm giác thần thánh không thể tiết độ. Bỗng nhiên, một khối ngọc bài màu Lam sậm từ giữa hai hàng mày ngài của nàng bắn nhanh ra, xoay tròn với tốc độ cao tại không trung, lúc này những đạo ánh sáng màu lam đang bay múa kia liền nhanh chóng bị hấp thu hết. Rất nhanh, những nguyên tố thủy hệ ma pháp được thật thể hóa kia liền bị ngọc bài hoàn toàn hấp thu, mà những đạo ánh sáng màu lam lấp lánh trên người nữ tử cũng không tiếp tục tiến vào vào cơ thể nàng nữa. Cũng không biết trải qua bao lâu, nữ tử mở mắt ra. Thân hình đang lơ lửng giữa không trung tựa như đang trôi từ dòng sông cũng đã trôi tới con suối nhỏ, liền chậm lại. Chỉ thấy được lam quang chợt lóe, thân thể xích loã của nàng đã được bao phủ bằng một pháp bào màu lam sậm, nàng chậm rãi đáp xuống, đôi chân trần trong suốt như ngọc thấp thoáng dưới ma pháp bào kia khẽ động, theo từng bước chân nàng bước tới liền xuất hiện một lớp mây trắng đỡ lấy gót sen ngọc. -"Ai ....." Nữ tử khe khẽ một tiếng thở dài, tựa như một kẻ lãng du cả triệu triệu năm giữa trời đất rốt cuộc cũng đã trở về. Nàng vươn tay ngọc tiếp lấy ngọc bài màu lam sậm đang chậm chậm hạ xuống, đôi mắt phượng hiện lên một tia mắt mát.

----- Long Nhất dụng sức cốt công dễ dàng tiến vào trong trung ương băng huyết rồi cứ một đường thẳng tiến. Nhân tiện

nói luôn khi hắn đi tới đâu thì những kỳ hoa dị thảo này đã được chuyển nhà từ băng huyết vào trong không gian giới chỉ của hắn. Cứ vừa đi vừa "ngắm hoa" như vậy khoảng hơn trăm thước vẫn chưa thấy được điểm cuối, mà Long Nhất đã bị cái lạnh của hàn phách tỷ năm này làm cho run rẩy, tuy hắn có Ngạo thiên quyết tầng thứ 7 để hộ thể, nhưng vẫn có cảm giác cả người lạnh lẽo. Hàn phách là vật có linh tính, hàn khí không thương tánh mạng, nhưng lại có thể trong nháy mắt khiến 1 kẻ lâm vào trạng thái chết giả, bảo trì cơ năng thân thể cho họ cả ngàn năm sau. Long Nhất nếu không có đến 7 tầng ngạo thiên quyết để hộ thể, sợ rằng sớm đã mất đi ý thức trong đây rồi. Cứ bám theo vách tường băng đi khoảng ngàn thước, khe hở dần dần rộng rãi hơn, một người bình thường cũng có thể dễ dàng đi lại. Không lâu sau, giữa khe hở lại mở ra một cái băng động khác, chỉ thấy trong nó cả 4 vách tường đều làm bằng băng lăng, nhìn vào vừa thấy mờ lung vừa thấy vẻ đẹp mờ ảo. Long Nhất có chút do dự. Có nên đi tiếp xuống hay không đây? Một cái băng động không biết đã xuất hiện từ khi nào đang ở trước mắt hắn, cũng không biết rốt cuộc nó sâu đến mức nào, nếu đi tới cùng thì ai biết được có xảy ra cái gì ngoài ý muốn không. Nhưng nỗi do dự này rất nhanh liền biến mất, bởi vì trong lòng hắn đột nhiên cảm nhận được một trận quý động, mà tiết tấu rung động này lại rất quen thuộc. -"Song nhi." Long Nhất khẽ vuốt ngực, mũi chân điểm nhẹ, cả người như hoá thành một đạo bóng ảnh hướng tới băng động bay vào. Trống ngực đập càng lúc càng mãnh liệt. Long Nhất có thể cảm giác được khoảng cách giữa Vô Song và mình càng ngày càng gần, tốc độ liền tăng lên đến cực hạn, chỉ thấy được những đoá băng lăng bên tường như biến thành những cái bóng lúi về phía sau hắn. -"Oa khaó ....." Long Nhất quát to một tiếng thẳng gấp lại, cái trán hắn chỉ cách bức tường băng phía trước chưa tới một tấc. Cái băng động chết tiệt này đột nhiên đến đây là điểm tận cùng rồi sao. -"Thình thịch, thình thịch ....." Trái tim trong ngực vẫn đập càng lúc càng nhanh, nhưng trước mặt lại không còn đường đi nữa rồi. Đang lúc Long Nhất nóng lòng thì bức tường băng trước mặt đột nhiên bắt đầu tan rã rất nhanh, như tựa như một

cục băng bị vớt ra ngoài sa mạc vậy, chỉ thấy không gian tựa như méo mó, từng giọt nước tong tong chảy xuống. Chẳng lẽ là hoa mắt, Long Nhất ngẩn người. Đợi chút nữa nhìn lại cho kỹ đã. Đột nhiên hần thấy hoa mắt, một cổ sóng nước mãnh liệt như triều dâng đã nhả vào mặt hần bắn thẳng đến. "Hoa" đích một tiếng, Long Nhất vẫn bất động như núi. Nội lực Ngạo thiên quyết phóng ra hình thành một cái lồng bảo vệ hần, đòn công kích trước mặt rất nhanh vượt qua hần, vừa rơi xuống đất rồi lại nhanh chóng bị đóng băng. Mà trước mặt Long Nhất đã xuất hiện một cái động khẩu mờ ảo, phía bên kia cửa động không ngờ lại là một khuôn mặt quen thuộc đang chăm chú nhìn hần. -"Song nhi." Long Nhất vạn phần vui mừng lẫn sợ hãi, còn tưởng rằng cần đến băng cung mới có thể nhìn thấy nàng, không nghĩ tới tiến vào đây dò đường lại ngoài ý muốn gặp được nàng, làm cho hần có thể nào không thích. Long Nhất lập tức lao nhanh như chớp vào cái động khẩu, hướng về phía Vô Song mà lao tới. Một tầng nước màu lam sậm đột nhiên xuất hiện khiến Long Nhất phải lui ngược về sau mấy bước. Vô Song một thân pháp bào màu lam sậm, mái tóc dài phất phới sau lưng, một đôi chân trần mềm mại như tuyết đạp lên một tầng khí lạnh, nàng đang đánh giá Long Nhất từ trên xuống dưới. Long Nhất lấy lại tinh thần, khi ánh mắt hần chạm phải ánh mắt trong suốt như nước của Vô Song, trong lòng hần chấn động, lạnh lùng hỏi: -"Người là ai? Vì sao chiếm cứ thân thể Vô Song, nàng đã bị người làm gì rồi?" - "Nguyên lai là người." Bàn tay nhỏ bé của Vô Song khẽ đưa lên ngực, cảm nhận được tiếng đập con tim mình trùng với tiết tấu của nhịp tim Long Nhất liền không khỏi đảo mắt đánh giá Long Nhất một lần nữa, trên khoé miệng bất giác đã lộ ra một nụ cười mỉm. Long Nhất nhíu mày, ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào Vô Song cũng từ từ hoà hoãn lại, bởi vì tâm linh cảm ứng kỳ lạ kia đã nói cho hần Vô Song cũng không có nguy hiểm, người này chỉ là tạm thời chiếm cứ thân thể Vô Song mà thôi. -"Người biết ta?" Long Nhất trong lòng buông lỏng cảnh giác, cũng không khỏi tò mò về thân phận của nàng. Vô Song khẽ nở nụ cười nhưng không đáp lại, khí tức trên người nàng nhẹ nhàng phát

ra như những cơn gió mát rượi khiến người ta cảm thấy hết sức thoải mái. Long Nhất thấy nàng không đáp cũng thôi không để ý, hẩn nhắm mắt lại, tinh thần tập trung đáp lại tiếng tim đập của nàng, rất nhanh sau đó hai người đã nối với nhau bằng một loại liên hệ kỳ lạ. Long Nhất bắt đầu nhớ lại từng kỷ niệm của hẩn với Vô Song, từ lần đầu tiên gặp nàng trong Thủy tinh quan tại Dĩ thất chi thành, kể từ lúc nàng mở đôi mắt phượng ra, vận mệnh hai người bọn họ đã tựa như được cột chặt vào nhau rồi. Vô Song nhìn Long Nhất, trong đầu cũng từ những gì Long Nhất nhớ lại mà hiện lên một bức họa, có cảm giác ấm áp động lòng người, nhưng cũng có cả nỗi niềm bi thương mất mát. -"A ....." Đột nhiên, Vô Song thở nhẹ một tiếng, khuôn mặt nổi lên một rặng mây đò. Long Nhất mở mắt hắc hắc cười, cũng không tin là không trị được nàng nha, hẩn vừa rồi chính là nhớ lại cảnh kịch tình giữa hẩn và Vô Song, mặc dù khi ấy chưa cùng nàng thật sự "đột phá" nhưng cảnh vượt ve thân mật đó tuyệt không thể nào quên được. -"Lôi thần chánh nghĩa trực tính, nhưng lại tìm một tên tiểu tử hư hỏng như vậy làm kẻ truyền thừa, không biết sau này hẩn có hối hận không?" Vô Song rất nhanh khôi phục lại bình thường, vừa cười nhẹ vừa nói. -"Đương nhiên là không rồi, hẩn chỉ cảm giác được may mắn thôi, không lẽ nàng lại không cho rằng vậy? Thủy thần đại nhân." Long Nhất hắc hắc cười nói. -"Người rất thông minh." Ánh mắt Thủy thần lộ ra một tia thưởng thức. - "Đó là đương nhiên ....." Lời của Long Nhất còn chưa ra khỏi miệng, thân hình hẩn đã như tia chớp nhắm phía Thủy thần lao tới. 7 tầng nội lực Ngạo thiên quyết được vận vào hai tay rồi điểm tới những huyệt vị trên thân nàng. Chỉ thấy được thân hình Thủy thần chợt lóe, giữa đôi mày ngài loé ra một đạo lam quang, cả không gian tức khắc bị một tầng hàn khí mờ mờ ảo ảo bao phủ. -"Vĩnh hằng băng phong." Thanh âm của Thủy thần từ 4 phương 8 hướng truyền đến, hàn khí đột nhiên chuyển động, không gian tại Thủy thần lĩnh vực đã bắt đầu đóng băng. Thủy thần nhẹ nhàng bước ra từ một cụm mây lạnh, nhìn về phía thân hình Long Nhất đang bị đóng băng bởi Thủy thần lĩnh vực mà không khỏi lộ ra một nụ cười, tiểu tử này ý mình là người thừa kế của Lôi thần

mà bất kính với nàng, không đóng băng hẳn mấy ngày mấy đêm không thể hạ giận được. Cái miệng rộng đang há to ra của Long Nhất vẫn chưa ngậm lại được, giữa hai hàng lông mi của hắn mơ hồ xuất hiện một đoàn ánh sáng màu tím bạc, trong nháy mắt biến thành một chùm sáng rực. Cứ nhấp nháy như thế vài chục lần, con ngươi đen láy của Long Nhất đột nhiên biến thành màu tím bạc, trên khối băng đang bao bọc toàn thân hắn đột nhiên xuất hiện những dòng điện chạy toán loạn. Oanh địch một tiếng, một nguồn năng lượng khổng lồ lấy Long Nhất làm trung tâm nổ mạnh ra bốn phía, đất rung núi chuyển, mảnh băng vỡ bay toán loạn khắp, cả cái băng động không biết sâu bao nhiêu dưới lòng đất này cũng rung động không ngừng. Thủy thần trong lòng kinh ngạc. thần bài từ giữa đôi mi của nàng bắn nhanh ra, hình thành một tầng bảo hộ màu lam sậm ngăn cản nguồn năng lượng đang điên cuồng phát ra kia. Đợi đến khi Thủy thần nhìn lại thì một bóng ma chợt xuất hiện phía trên nàng. Một cây búa lớn mang theo khí thế nghiêng trời lệch đất đã bổ vào nàng. Đanh một tiếng, thần bài màu lam sậm đã chặn được đòn công kích này của Long Nhất, nhưng tầng nước bảo hộ màu lam sậm của nàng đã bị đánh xơ xác, sau đó bên hông như bị bắt chặt, cả người rơi vào một cái lồng ngực ấm áp. Khuôn mặt tuấn tú nhưng tà mị của Long Nhất đã kề sát vào nàng. -"Thình thịch, thình thịch. " Nhịp đập của hai trái tim nhất thời tăng mạnh, một loại cảm giác vi diệu tựa như máu huyết tương thông giữa hai người đã xuất hiện. Thủy thần chỉ cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, thân thể theo bản năng đã chịu khuất phục dưới cái hơi thở ấm áp quen thuộc của Long Nhất, mặc dù ý thức là của Thủy thần, nhưng thân thể dù sao cũng vẫn là của Vô Song. -"Buông ta ra." Thủy thần muốn nổi giận với Long Nhất. Nhưng khi đôi mắt đang trừng lên với Long Nhất lại long lanh kiều mị, sự liên hệ kỳ diệu của hai người trong lúc đó không phải nàng muốn là có thể chặt đứt được. -"Không buông. Ta ôm lấy nữ nhân của ta, nàng quản làm cái gì. Nàng nếu không vui thì có thể biến mất đi, trả Vô Song của ta lại đây" Long Nhất thể hiện ra một bộ dạng vô lại (ND: Vô lại nhưng ta thích, độc giả thích, còn những nữ nhân vật của

chúng ta thì yêu mê mết). Hấn đã đoán không sai, mặc dù Thủy thần chiếm cứ cơ thể Vô Song, nhưng thực lực vẫn là thực lực của Vô Song như xưa. Thủy thần thật sự bó tay, trong 7 đại chủ thần thì nàng là vị thần ôn nhu thiện lương nhất, bởi vậy đối với bộ dạng vô lại này của Long Nhất nàng quả thật không có biện pháp nào, muốn đánh thì đánh không lại, còn nếu muốn so trình độ dày của da mặt thì càng không thể là đối thủ của Long Nhất được. -"Ta tạm thời không thể ra được" Thủy thần trong lồng ngực của Long Nhất không ngừng dấy dựa, nhưng sau một hồi vặn vẹo uốn éo, đôi gò bồng đảo của nàng cùng với bộ ngực vạm vỡ của Long Nhất không ngừng cọ xát lại đưa tới một trận khoái cảm mê khiến nàng nổi giận không thôi - "Tại sao?" Miệng Long Nhất thì hỏi, tay hấn lại từ chiếc eo thon của Thủy thần vuốt lên rồi vuốt sâu xuống dưới, dù sao đối với những bộ phận mẫn cảm trên cơ thể Vô Song thì hấn đã hết sức rõ ràng. -"Ta nói cho người nguyên nhân, người không được lộn xộn nữa." Thủy thần hạ giọng nói, người đang ở mái hiên thì không thể không cúi đầu, nàng tồn tại trong trời đất lâu như vậy mà còn chưa bao giờ bị người nào chiếm tiện nghi như lần này, mà nó lại mang theo một trận khoái cảm mê càng khiến trong lòng nàng hoảng hốt. -"Tốt." Long Nhất sáng khoái đáp ứng, ôm Thủy thần chậm rãi đáp xuống. Long Nhất ngồi trên một tảng băng lớn, mà Thủy thần nằm gộp trong lồng ngực của hấn. -"Vô Song là môn hạ của băng cung, cũng là một mạch của ta truyền xuống, tư chất của nàng vô cùng tốt, đối với nguyên tố thủy hệ ma pháp có năng lực cảm ứng tiên thiên. Ta vốn định đem Thủy thần thần vị truyền thừa cho nàng, đáng tiếc lại phát hiện thân thể nàng mặc dù hấp thu được một bộ phận nhỏ của Thủy thần thần bài, nhưng thủy chung thì Thủy thần thần bài vẫn không thể dung hợp vào cơ thể nàng được" Thủy thần than khế. Long Nhất nghe vậy sợ run người, hỏi: "Nếu như truyền thừa thành công, vậy nàng có phải sẽ tan thành khói bụi giống như Lôi thần?" Thủy thần gật đầu, nằm yên trong lồng ngực Long Nhất mà không dấy dựa nữa. -"Vậy bây giờ không thể truyền thừa thì nàng làm sao trả lại Vô Song cho ta bây giờ?" Long Nhất nghe được Thủy thần muốn đem thần vị

truyền thừa cho Vô Song mà chính mình chuẩn bị tan thành mây khói, trong lòng nảy sinh ra một sự kính trọng. Trong lòng cũng không hề còn ý nghĩ muốn chiếm tiện nghi của Thủy thần nữa. -"Pho tượng Thủy thần trong Băng cung chính là bản thể của ta, bởi vì lần này muốn tiến hành Thần vị truyền thừa mà đem tất cả thần thức rời khỏi nó, bây giờ pho tượng ấy đã không còn tồn tại nữa rồi, mà đã mất đi bản thể thì trong vòng 15 ngày sau sẽ tự tan thành mây khói. Ta đã bế quan 10 ngày rồi, nói cách khác ta còn thời gian 5 ngày nữa, người yên tâm đi, Vô Song sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì đâu" Thủy thần thần nhiên nói. Long Nhất ngẩn người, cả nửa ngày vẫn không nói gì, hắn đã cảm giác rõ ràng được Thủy thần đã có một sự chuẩn bị bất đắc dĩ cho lần giải thoát này, hắn hỏi: -"Ta có thể giúp gì được cho nàng? Nếu nàng cứ như vậy mà biến mất, vậy không phải Thủy thần thần vị sẽ vĩnh viễn mất đi sao?" -"Trừ phi trong vòng 5 ngày này người giúp ta tìm người thích hợp để tiến thành truyền thừa Thủy thần thần vị, nếu tìm không được cũng không sao, ta sẽ đem Thủy thần lạc ấn khắc vào trong thần bài, nếu là có duyên, tự có người tiếp nhận Thủy thần truyền thừa, nếu là vô duyên ....." giọng nói của Thủy thần càng lúc càng nhỏ đi. -"Vô duyên thì như thế nào?" Long Nhất hỏi. -"Vô duyên, có lẽ cả thế giới sẽ gặp cảnh phân ly." Thủy thần từ trong lòng ngực của Long Nhất ngẩn đầu lên, vươn bàn tay ngọc lên khẽ vuốt ve cái ấn ký hình tia chớp ẩn ẩn hiện hiện trên trán hắn (ND: Harry Potter à) -"Vậy nghĩa là sao?" Long Nhất cảm giác được Thủy thần cũng không có hay nói giỡn, liền bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đặt qua một bên mà hỏi. Thủy thần nhẹ nhàng tránh thoát bàn tay to của Long Nhất, từ trong người hắn đứng lên, bàn chân ngọc bước lên mặt băng trong suốt, đưa lưng về phía Long Nhất còn khuôn mặt ngẩn lên nhìn về bầu trời phương xa. Trận trận gió lạnh thổi tới, chiếc pháp bào đơn bạc của Thủy thần đón gió bay phần phật, âm thanh này làm cho người ta cảm giác người gần ngay trước mặt mà trong lòng tựa như đang ở một nơi xa xôi diệu vợi nào. Long Nhất nhắm hờ mắt nhìn bóng lưng của Thủy thần, thật sự cảm giác được nàng cũng không thuộc về phạm gian, tim đập, trống ngực

gần trong gang tấc, nhưng người nàng lại xa xôi mà mơ hồ, tựa như một pho tượng Thủy thần đang ẩn sâu vào làn sương mù. Một lúc lâu, Long Nhất đi tới của bên người nàng, vươn tay vén mái tóc đang bị những nhọn gió đùa bỡn thổi tung bay kia, cười nói: "Thế giới thật sự bị hủy diệt cũng tốt, mọi người cùng nhau xong đời, vốn thế giới bắt đầu từ không thành có, có thể chứng kiến nó bị hủy diệt cũng tính là một loại may mắn đầy vinh hạnh rồi." Thủy thần không tránh né động tác thân mật của Long Nhất, chỉ là ngạc nhiên liếc nhìn Long Nhất một cái hỏi: "Người không sợ hãi sao?" - "Tại sao cần phải sợ, được đi tới thế giới này ta đã không có gì hối hận rồi, chỉ hy vọng đến lúc đó ta và thân nhân bằng hữu của ta, còn có những hồng nhan ở cùng một chỗ, mọi người đồng thời hóa thành những hạt bụi trong vũ trụ cũng là một chuyện lãng mạn rồi, nàng không cảm thấy sao?" Long Nhất hắc hắc cười nói. - "Lãng mạn?" Thủy thần nhìn Long Nhất, hiển nhiên không hiểu rõ ràng ý tứ của hai chữ này. - "Các vị thần bộ không nói chuyện tình yêu sao" Long Nhất cười hỏi. Thủy thần lắc đầu, tay nhỏ bé áp vào lồng ngực của mình rồi nhìn Long Nhất đáp:

- "Tình yêu có một cảm giác rất kỳ diệu." - "Nàng cảm giác được?" Long Nhất hỏi. Thủy thần gật đầu, đó là một cảm giác mà nàng đã từng có, mặc dù nàng biết rõ loại cảm giác này không phải thật sự thuộc về nàng, nhưng nàng dám xác định là nàng quả thật đã cảm giác được nó.

Chương 564: Mộng Ảo không gian

Long Nhất cảm thấy có chút hoang đường, cảm giác đặc biệt giữa hắn và Vô Song lại ứng nghiệm trên thân thể một người khác. Người đó lại là Thủy Thần, là một trong Thất Đại Chủ Thần. Nếu có sự tồn tại của pháp đình thần giới, thì liệu hắn có nên tố cáo nàng đã ăn cắp ái tình của người khác không?

Chính là hồ tư loạn tưởng mà. Thủy Thần ngược nhìn những bóng hắc ảnh đang bay lướt từ xa đến rồi nói: "Băng hữu của ngươi tới rồi. Ta không muốn gặp ngoại nhân, ngươi kêu bọn họ đợi ở Băng Cung đi."

Thủy Thần vừa nói xong, thân ảnh lóe lên, ẩn nhập vào băng tầng không để lại dấu vết.

Ngoại nhân ư? Long Nhất nghiền ngẫm hai chữ này rồi cười hắc hắc. Chẳng phải vậy há chẳng phải mình là "nội nhân" à?

Bọn Man Ngưu chẳng mấy chốc đã bay lướt đến, cảm giác như chung quanh chu vi ngàn mét đều bừa bộn, không thể không ngấm ngấm tặc lưỡi.

"Lão đại, đã xảy ra chuyện gì vậy? Ngươi sao lại xuất hiện ở chỗ này?" Man Ngưu vác Lục Ngọc Tài Quyết, tốc độ y như ma quỷ, ảo ảnh tầng tầng lớp lớp làm người ta hoa mắt bối rối, do vậy có thể thấy được công lực của hắn đã lên đến một đẳng cấp mới.

"Không có gì, phía sau khe hở trong băng động lại là một băng động rất sâu, xảy ra một sự cố nhỏ đã sụp rồi." Long Nhất nhún vai bình thản cười nói.

Ngu Phượng vừa nghe liền kéo một tay Long Nhất, tựa như muốn biết chắc hẳn không bị thương trong sự cố. Cho dù nàng biết nam nhân của mình ở thế giới này đã là tuyệt đỉnh nhất lưu, nhưng theo bản năng nàng vẫn khẩn trương, không phải là không có niềm tin mà là bởi vì yêu quá sâu đậm.

Liễu Như liếc Long Nhất một cái, cảm thấy trong không khí nồng nặc Thủy hệ ma pháp nguyên tố và Lôi hệ ma pháp nguyên tố cuồng loạn. Rõ ràng là do kết quả sau một cuộc chạm trán kịch liệt tạo thành, nhưng không hề đem điều nghi hoặc này nói ra. Nếu Long Nhất muốn nói thì lúc này đã không che dấu rồi.

Chúng nhân đều là không phải kẻ tầm thường, ít nhiều đều nhận thấy có một chút gì đó không giống bình thường.

Long Nhất vuốt vuốt sợi tóc đẹp của Ngu Phượng, nói: "Phượng nhi, nàng dẫn bọn họ đi Băng Cung trước đi, một lát nữa ta sẽ trở lại họp mặt với các người."

Long Phượng chần chừ một lát, cuối cùng cũng gật đầu, nắm chặt bàn tay Long Nhất nói: "Vậy phu quân ngàn vạn lần phải cẩn thận. Thiếp đợi chàng ở Băng Cung."

"Đi đi, trên đường nhớ cẩn thận." Long Nhất cười nhìn về hướng mọi người, Tiểu Hồ tam thần thú đều đi theo bên người bọn họ.

Khi thân ảnh của đám người đã mất hút khỏi tầm nhìn, Thủy Thần mới hiện thân.

"Xem ra bọn họ hoàn toàn tín nhiệm ngươi." Thủy Thần nói rất nhỏ, pha lẫn chút hâm mộ.

"Quan hệ giữa người với người. Tín nhiệm dẫn đến tác dụng then chốt, có thì là bạn không phải địch. Không có thì là địch không phải bạn, cũng phải nói không phải là địch cũng chưa chắc là bạn." Long Nhất cười nhạt nói.

Thủy Thần trầm mặc một lúc, mở miệng nói: "Đi nào, ta đưa ngươi đi một nơi."

"Đi nơi nào?" Long hỏi.

"Đi rồi ngươi sẽ biết." Thủy Thần nói liền phi người bay lên, hướng về tia nắng mạnh mẽ phía xa mà đi.

Hai người bay nhanh trên không trung nửa ngày trời rồi đáp xuống giữa một phiến băng lảng, chỉ thấy Thủy Thần niệm chú ngữ. Trước mặt thỉnh thoảng xuất hiện một kẽ nứt. Thủy Thần kéo Long Nhất lách vào trong.

Long Nhất chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm rồi lập tức khôi phục lại ánh sáng, từng trận từng trận khí vị thơm mát thổi tạt vào mặt. Hắn kinh ngạc quan sát bốn phía, nhất thời không nói được lời nào.

Đây đơn giản là một thế giới như mộng ảo, bầu trời là một màn nước trong veo xanh nhạt. Cá ngừ tiên lục sắc tự do tự tại tung tăng, rong biển mềm mại bên trong đong đưa nhẹ nhàng. Mặt đất cũng là một tấm màn nước tạo thành. Hai chân đạp lên trên bề mặt thật sự dễ chịu, lại không chìm xuống, tất cả đều khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên xen lẫn ngờ vực.

Trước mặt Long Nhất là một lối nhỏ do từng mảng từng mảng mặt nước nhô lên tạo thành. Hai bên cũng là hàng rào do thủy nguyên tố tạo thành. Ngoài hàng rào là hoa cỏ cây cối liên miên, không cần phải nói, nơi đây tất cả đều do thủy nguyên tố cấu tạo thành, thậm chí có thể thấy được trong thân cây có tôm cá nhỏ nô đùa.

Cuối con đường đất giống như mộng ảo này là một tòa cung điện màu xanh lam, theo từng làn gió mát thổi qua. Trên cung điện dấy lên từng gợn sóng lăn tăn, dường như đang ở trong thế giới trong truyện đồng thoại.

"Hoan nghênh người đến không gian thủy thần của ta làm khách, người là người đầu tiên được đến nơi này." Thủy Thần cười rất tươi, lại có một chút cảm giác ngây thơ vô tà, ở nơi đây nàng gỡ bỏ tất cả nguy trang, chỉ còn lại tâm tình hân hoan, hớn hờ.

Long Nhất ngẩn ra, nụ cười của nàng có hương vị hoàn toàn khác so với Vô Song. Nhưng khóe môi nhếch nhếch lên như thế thật là rất quen thuộc, lại khiến cho hắn có một chút hoang mang.

Đôi bàn chân trần của Thủy Thần nhẹ nhàng bay múa trên mặt nước, tất cả cá nhỏ cũng bị ngọc thủ óng ánh thanh thoát này hấp dẫn. Từng đàn từng đàn vây quanh nhẹ nhàng đụng đụng vào bàn chân tinh xảo thấu mỹ của nàng, làn nàng cười tiếng cười khúc khích thánh thót.

"Người cũng bỏ giày ra đi, mang giày thật là không thoải mái a." Thần quay người lại nói với Long Nhất một câu.

"Chân ta hơi hám, ta sợ mấy con cá tôm dưới kia đều bị ta làm trúng độc mà chết." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Thủy Thần cười ngặt nghẽo, ngọc thủ vừa phát lên, đôi giày của

Long Nhất lập tức bị hai đạo thủy đao màu xanh lam cắt nát, sau đó bị một luồng nước màu xanh lam bao lấy rửa sạch, rút xuống mặt nước mềm mại.

"Có cần lột luôn cả quần áo không? Chúng ta cùng trở lại thiên nhiên không phải là tốt hơn sao." Long Nhất cười nham hiểm nói.

"Không nên có lòng dạ đen tối, trong không gian của Thủy Thần ta nói rồi quên. Ta không ngại giúp người rửa sạch cái đầu và bụng dạ ô uế của người đâu." Thủy Thần lạnh lùng trừng mắt nhìn Long Nhất.

"Hắc hắc, tim nàng đập nhanh hơn đó, ta ngược lại lại có một chút nghi ngờ, nàng có thực sự là Thủy Thần hay không?" Long Nhất cười rồi lách mình đến kế bên Thủy Thần.

"Tim đập nhanh hơn không phải do ta khống chế. Là phản ứng theo bản năng của cơ thể này." Thủy Thần nói, nhưng mà cái loại cảm giác này thật không tệ, nàng thậm chí có hơi thích một chút, nhưng nàng tuy nhiên lại rất lúng túng. Không biết có phải tại vì Vô Song thích gì thì nàng cũng thích cái ấy.

Long Nhất dung mục quang nghiên cứu nhìn chăm chăm vào Thủy Thần, đột nhiên như tia chớp chuyển người hôn lên môi nàng, nói: "Như thế này thì sao? Nàng có cảm giác gì?"

Khuôn mặt xinh xắn của Thủy Thần đỏ gay, chùi chùi môi, nói: "Ê... giống y như điện chích. Nhưng mà tại sao lại như vậy? Tiếp xúc giữa nhân loại với nhau đều sản sinh ra cảm giác như thế này ư?"

"Dĩ nhiên là không. Chỉ có nam nữ ái mộ lẫn nhau mới có cảm giác tuyệt thế này, lý do tại sao thì có lẽ qua phức tạp. Chỉ nghĩ xem người thông minh nhất cũng không có cách gì giải thích nổi tình huống này." Long Nhất cười nói.

Thủy Thần như thể chìm vào trong suy nghĩ gật gật đầu, cùng Long Nhất một trước một sau đi vào trong tòa lâu đài giống như trong đồng thoại kia.

Long Nhất cũng hiểu được một chút rồi, Vị Thất Đại Chủ Thần đều có một không gian độc lập mở ở nơi khác nhau, ví dụ như Không Gian Hắc Ám của Hắc Ám Chi Thần. Lôi Thần Cấm Vực của Lôi Thần. Lại thêm Không Gian Thủy Thần của vị Thủy Thần này. Nếu như có ma pháp sư bản thuộc tính ở trong tu luyện, thì hiệu quả không biết so với bên ngoài phải tốt hơn bao nhiêu lần. Về điểm này thì Long Nhất đã có biết qua kinh nghiệm thực tế.

Phía Tây Nam của đại dương mênh mê, quanh năm bị một tầng sương đen ẩm đậm bao phủ toàn bộ, hắc ám ma pháp nguyên tố thập phần nồng nặc. Nếu như có thể xuyên qua sương đen thì có thể thấy được một hòn đảo cực lớn. Dãy núi trên đảo liên miên gập ghềnh. Cổ thụ vương đến trời, thác nước đổ như bay, hồ lớn hồ nhỏ ở đâu cũng thấy.

Ở trên hòn đảo lớn này, bất kỳ lúc nào cũng thấy cự long toàn thân đen sì bay lượn qua lại trong không trung, mà trong hồ cho nào cũng thấy hắc long ngâm mình trong nước tắm nắng. Rõ ràng là trật tự và yên lành.

Vào lúc này, sương đen ngoài đảo đột nhiên tự nhiên tách ra, một đạo thân ảnh như ánh chớp xâm nhập bầu trời hắc đảo, đáp trên đỉnh núi cao nhất tại hắc đảo, đỉnh núi này hình như không giống những ngọn núi khác. Nó hoàn toàn là do các loại ngọc khí lấp lánh tỏa sáng như bảo thạch kim tệ chất chồng lên mà thành. Dưới tia nắng mặt trời tỏa ra ánh sáng chói lóa mê người. Phạm là ma long nhất tộc tộc long hướng về tòa bảo sơn này đều lập tức có ánh mắt tràn ngập si mê, nhất định phải nhìn lên vài giờ đồng hồ thì mới thỏa

mãn.

Trên bảo sơn là hang động của ma long nhất tộc long vương, chỉ có gia đình long vương ở, ngay cả các vị trưởng lão cũng chỉ có thể cư trú trên những ngọn núi lân cận hòn bảo sơn.

Một vị trung niên nam tử toàn thân đầy mai vảy đen bước ra từ trong sơn động cực lớn nghênh tiếp, mai vảy đen trên người người này so với những kẻ khác thì sáng bóng hơn nhiều. Dù có thể phản chiếu rõ ràng bóng hình người. Trông cũng anh tuấn, khí vị trên người thập phần hòa bình, chỉ có đôi ngươi đen như mực nhìn không thấy đáy, kẻ nào tiếp xúc với đôi ngươi ấy đều thấy từ trong nội tâm trỗi dậy cảm giác sợ hãi.

"Bì Ai Nhĩ kiến quá Long Vương." Bì Ai Nhĩ gập mình hành lễ cực kỳ cung kính. Long tộc và nhân loại đất gia giống nhau, đẳng cấp chế độ thập phần nghiêm minh.

"Trưởng lão không cần đa lễ. Làm sao chỉ có mỗi một mình ngày đến. Có lẽ nào không tìm được hai nha đầu ngọc kia ư?" Long Vương nhíu mày hỏi.

"Hồi bẩm Long Vương, thần đã tìm được công chúa và Thủy Tinh. Hiện giờ hai người họ đang ở cùng với con của Phạm Đế, thêm một thời gian nữa sẽ trở về." Bì Ai Nhĩ trình bày.

Long Vương mặt không biểu hiện gì khi nghe đến hai chữ "Phạm Đế" cuối cùng cũng có biến hóa, có chút kinh ngạc cũng có chút kích động, nhưng cũng rất nhanh đã khống chế được bức dọc của mình rồi nói: "Cháu gái ta hiện giờ an hảo. Nó nhất định đối với chúng ta mấy kẻ được coi là thân nhân này phải hận đến xương tủy a."

"Thực lực của nàng mạnh hơn rất nhiều so với công chúa. Nhưng

mà cha mẹ của nàng bị Thần Long nhất tộc giam trong cấm địa chịu cực hình đau khổ. Thần có thể cảm nhận được trong lòng nàng ta tràn đầy thù hận." Bì Ai Nhĩ thở dài nói.

"Long Vương. Thần còn có một vấn đề quan trọng cần báo, việc này có quan hệ đến mệnh vận của Long tộc chúng ta." Bì Ai Nhĩ nghiêm mặt nói.

Long Vương thấy thần tình của Bì Ai Nhĩ không hiểu sao tâm trí lập tức khẩn trương. Quan hệ đến mệnh vận của Long tộc vậy sự việc này chứng minh không phải là việc nghiêm trọng bình thường mà thôi, lập tức nói: "Trưởng lão hãy nói."

"Thần ở Thương Lan đại lục đã phát hiện một nhân loại cường giả cực kì không đơn giản. Hắn ta mới có hai mươi mấy tuổi. Tuy rằng thần vẫn chưa thật sự cùng hắn giao thủ nhưng sợ là thực lực của hắn hơn hẳn thần. Thêm vào đó, bên mình hắn còn có Quang Minh Thánh Thú, Hỏa Kỳ Lân lại còn có Cường Long Thú Thần Hóa, ba con thần thú." Bì Ai Nhĩ trưởng lão giải trình.

Long Vương kinh động trong lòng, mặt tỏ vẻ không dám tin. Giọng kinh ngạc nói: "Việc này làm sao có thể? Tam Đại Thần Thú làm sao lại nhận một người làm chủ nhân."

"Còn có. Con của Phạm Đế không phải chỉ có một. Nàng còn có một em gái là thôn thệ long thể." Bì Ai Nhĩ nói tiếp.

"Cái gì? Thôn thệ long thể? Người tại sao không đem nó về." Long Vương quên mất thân phận, nắm chặt cánh tay của Bì Ai Nhĩ. Đến bây giờ hắn mới biết việc đại sự liên quan đến mệnh vận của Long tộc mà Bì Ai Nhĩ nói nãy giờ.

"Nhưng mà con gái nhỏ của Phạm Đế lại nhận nhân loại nam tử thần

vừa nói làm cha. Cảm tình sâu đậm không thường, có vẻ như ngay cả chị của nó cũng không hơn được." Bì Ai Nhĩ trưởng lão cười khổ nói. Đây đúng là chỗ yếu mệnh nhất, có thể biết được tính quan trọng của thôn thệ long thể đối với Long tộc. Nhưng mà bây giờ lại nắm trong tay một nhân loại kỳ lạ, cũng có thể nói nếu như nhân loại này muốn, hẳn sẽ có cơ hội khống chế trong tay mệnh vận của Long tộc cao quý.

Sắc mặt Long Vương thay đổi liên tục, cuối cùng lại bình thản trở lại. Hắn lạnh nhạt nói: "Người có thể đồng thời có được tam đại thần thú nhất định là người được chủ thần chọn trúng. Có thể gặp lại thôn thệ long thể có thể nói là thế giới này sẽ không còn yên tĩnh rồi, Long tộc chúng ta cũng không thể tiếp tục độc thiện kỳ thần rồi (*Câu nói của Mạnh Tử: Chỉ lo cho mình mà thôi)."

"Long Vương, vậy chúng ta giờ nên làm gì?" Bì Ai Nhĩ hỏi.

"Trước hết chỉ chờ xem sao. Vậy hai con nha đầu kia cũng đang ở cùng với hắn a." Long Vương nói.

"Không sai. Còn có hai hài tử của Thần Long." Bì Ai Nhĩ đáp lời.

"Hai đứa con của Thần Long Vương cũng ở đó à? Vậy xem ra an oán giữa Ma Long tộc chúng ta và Thần Long tộc cũng đã đến lúc phải giải quyết rồi." Ánh mắt Long Vương lập tức cứng lại, cười mỉm lộ ra khuôn mặt sau cao thâm mặc trặc.

Trên băng nguyên. Đám người Ngu Quan theo hướng Phong Tuyết Thần Diêu chạy nhanh về phía trước. Vừa mới cảm nhận được Băng nguyên địa, đám người cảm thấy có chút buồn chán, hết băng tuyết rồi lại băng tuyết. Trừ việc bắt đầu thấy được một ổ Băng Nguyên Cự Hùng, ngay cả bóng ma cũng không thấy một cái.

"Y. Các người nhìn xem đằng kia là cái gì vậy?" Thủy Tinh ở phía sau kêu.

Mọi người dừng cước bộ. Nhìn theo hướng ngón tay Thủy Tinh chỉ ra thì thấy một vật gì giống giống hình con ong trong suốt ở trên không bay lượn, cẩn thận lắng nghe thì còn có thể nghe thấy tiếng vi vo tao ra từ đôi cánh. Mọi người vây lại di lên. Thấy con ong trong veo bằng nước này đại khái to chừng ngón tay cái. Ở phía đuôi có một cây kim chích ở như máu, đang lúc đang quan sát, con thủy ong này đột nhiên hóa thành một dãy hư ảnh hướng về Cách Lỗ Tây Á đứng gần nhất bay vọt tới, tốc độ đó nhanh đến nỗi làm người ta run sợ.

Cách Lỗ Tây Á cũng sợ hết hồn, tận đáy lòng không hề để ý, theo bản năng vung tay định gạt thủy ong đi, nghĩ rằng lực công kích của con vật nhỏ này khẳng định chỉ gạt tới mức nào thôi. Thân hấn vì da dày thịt thô, miếng vảy gàn cứng cáp vô cùng, đối phó với con vật này thì dư sức.

"A..." Tức thời, vảy rồng trên cổ tay Cách Lỗ Tây Á đập tới con thủy ong đó. Thủy ong dung cái kim đỏ như máu ở đuôi ác độc chích vào. Mà Cách Lỗ Tây Á cảm thấy một trận đau nhói thấu tim, lấy tay kia che nơi bị thương ở cổ tay lại, mồ hôi lạnh đổ toát ra.

Chương 565: Băng Huyết Ma Phong

Con băng phong đó bị Cách Lỗ Tư Á mạnh tay huơ đi. Bị đập thẳng xuống mặt băng ở đằng xa, con vật này không biết là quái thú từ đâu ra, sinh mệnh lực cũng rất ngoan cường. Giấy giụa trên mặt băng một lúc cất đôi cánh bay lên, nhập nhò trên không trung như say rượu một lát, cuối cùng thiêu đốt hết chút sinh mệnh lực cuối cùng rồi rớt xuống trên mặt băng, ngay trước mắt tan biến sạch sẽ không còn dấu vết.

"Tiểu đệ, đệ không sao chứ." Mễ Đế Nhĩ thấy Cách Lỗ Tây Á ôm cổ tay kêu thảm hỏi. Vừa khẩn trương vừa đau lòng, nàng biết rõ người đệ đệ này tuy là tính tình hơi xốc nổi một chút, hơi nghịch ngợm một chút, nhưng nếu như không đau thấu tâm can thì tuyệt không la lớn như vậy.

"Tỷ, đau quá..." Cách Lỗ Tây Á mặt trắng nhợt, môi rung rung nói.

Mễ Đế Nhĩ thấy tình hình này mở ngay ngón tay của Cách Lỗ Tây Á ra. Lập tức khuôn mặt xinh đẹp của nàng thất sắc. Chỉ thấy thịt da trên tay cổ tay hẳn đã bắt đầu sưng phù lên, nhưng vẫn chưa phải là trọng điểm. Điều quan trọng là máu thịt của chỗ bị loét ngay cả dùng mắt thường cũng thấy được đang ăn mòn rất nhanh toàn bộ phần khác. Ai cũng không nghĩ đến độc tính của một con băng phong nhỏ xíu lại cường liệt như vậy, làm người ta trong lòng phát lạnh.

"Làm sao đây? Làm sao đây?" Mễ Đế Nhĩ dùng long lực khép lại

miệng vết thương mới phát hiện ra chẳng có ích gì, nhất thời rối cả tấc lòng.

Lúc này trong đội ngũ, người lợi hại suốt ngày trầm mặc không nói lập tức xuất thủ. Hàn băng kiếm trong tay hắn vừa đưa lên, liền khoét bỏ đi toàn bộ phần thịt lở loét của Cách Lỗ Tây Á. Hàn băng khí do kiếm đem lại trong một sát na miệng vết thương đã ngừng chảy máu. Miếng thịt da đỏ bạch một tiếng rớt xuống mặt băng, chẳng bao lâu liền biến thành một vũng máu, khiến người ta không lạnh mà run.

Cách Lỗ Tây Á cố gắng không phát ra tiếng rên, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, tuy chỗ vết thương rất đau đớn. Tuy nhiên còn đỡ hơn một tí so với đau đớn mà độc tính ăn mòn đem lại. Mà Mễ Đế Nhĩ cấp thời vận chuyển long lực thay hắn trị liệu, vết thương đã kéo da non.

"Lệ Thanh, cảm ơn huynh." Mễ Đế Nhĩ thở nhẹ một hơi chân thành cảm ơn, nếu như Lệ Thanh không quyết đoán đúng lúc đó, xem độc tính khủng bố kia thì sợ là Cách Lỗ Nhĩ Á phải chịu khổ nhiều rồi, chỉ sợ toàn thân hắn rớt cuộc cũng sẽ biến thành một vũng máu.

"Không cần." Lệ Thanh lạnh nhạt vừa dứt kiếm vào bao vừa nói, tính cách của hắn một chút xíu cũng không đổi. Trong cả đám, trừ đôi lúc cùng Man Ngưu và Long Nhất nói chuyện ra thì căn bản không đáp lễ ai cả.

"Khủng bố thật, có ai biết vật đó là cái gì không vậy?" Thủy Tinh ôm ngực nói. Rất may người bị chích không phải là nàng, nếu không bị cắt một miếng thịt lớn như vậy chắc là đau lắm a.

"Từ trước tới giờ chưa hề nghe nói qua băng nguyên có loại độc phong a, lần trước tới đây với Long Nhất cũng đâu có thấy qua. Vô Song tỷ tỷ cũng không có nói qua với chúng ta." Ngu Phụng kinh ngạc, chấn động không thôi. Cũng phải biết Cách Lỗ Tây Á là rỗng,

mà Long tộc được công nhận là chủng tộc có thân thể khỏe mạnh nhất. Bọn họ vô luận phòng ngự vật lý hay là phòng ngự ma pháp đều cao kinh khủng. Không ngờ là một con băng phong nhỏ xíu lại có thể dễ như bốn chọc thủng lân vảy của rồng.

"Thôi đừng để ý nữa. Chúng ta nhanh chóng mau tới Băng Cung đi. Thứ này một con hai con có thể không sợ nhưng vạn nhất xuất hiện một đàn thì thật là phiền phức đó. Liễu Như nói.

Ai cũng đồng ý hết mực, gia tốc hướng đến Băng Cung bay lướt đi.

Trong không gian của Thủy Thần, một đám mây màu lam nhạt lơ lửng trên không. Long Nhất nằm trên đó, cảm giác thoải mái giống y như nằm trên giường nước vậy. Hắn ngược nhìn màn nước trên đỉnh đầu, xuất thần ngắm nhìn cá đủ màu bơi lội tung tăng, tinh thần hẳn sớm đã vượt ra khỏi chín tầng mây rồi.

Thủy Thần ngồi trên mép đám mây, đôi chân thanh tú vô ý thức vung vẩy, cũng đang ngơ ngác suy nghĩ gì đó.

Một hồi lâu sau, con người đen tuyền của Long Nhất chuyển động liên tục, ngược nhìn hình dáng sau lưng quen thuộc đột nhiên phát hiện điểm giống nhau giữa Thủy Thần và Vô Song. Khí chất an tĩnh của cả hai nàng giống nhau phi thường, khí tức nhàn tĩnh đạm nhiên ấy có thể lan truyền tới tâm trạng của những người xung quanh, khiến người khác tâm tình cũng bình tĩnh hòa nhã, tiêu tan tính nóng nảy.

"Đang nghĩ gì vậy?" Long Nhất vớ tay đưa tóc đẹp dài tới eo của Thủy Thần lên mũi ngửi. Hương thơm thanh tao nhẹ nhẹ, là mùi thơm chỉ Vô Song mới có.

Thủy Thần quay đầu lại. Thấy Long Nhất một tay gối đầu, tay kia đưa

tóc nàng quăn quăn thành lợn, thập phần vừa ý, nàng đảo nhanh đôi chân trên không, dịch người lên, cuối cùng như một con mèo thu người nằm vào lòng Long Nhất.

Long Nhất ngăn người ra, tư thế như thế này thật sự là cách Vô Song hay dùng lúc trước, thấy Thủy Thần hành động lưu loát không một chút giả tạo nào thu người ép vào lòng hắn. Trong một sát na hắn nghĩ là người con gái trước mặt mình là Vô Song của hắn.

Thủy Thần hiển nhiên đối với động tác không thuộc ý thức của mình cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Thân thể này rành rành do ý thức của nàng khống chế. Nhưng những cử động của nàng đối với Long Nhất ngược lại luôn luôn khiến cho nàng không hiểu nổi. Phải chăng có một bản năng của cơ thể vẫn luôn mạnh hơn ý thức? Ví dụ như tâm linh cảm ứng với Long Nhất, ví dụ như nhịp tim đập mạnh hơn do động tác thân mật đối với Long Nhất gây ra. Những phản ứng tê dại, dịu dàng...

"Rốt cuộc hiện giờ nàng là Thủy Thần hay là Vô Song?" Long Nhất vừa vuốt ve mái tóc dài của người trong lòng vừa hỏi.

"Ban đầu ta luôn nghĩ mình chính là ta. Nhưng lúc này ta cũng không quyết định được, có lẽ từ lúc ý thức của ta nhập vào thân thể này đã không còn là ta thuần túy nữa rồi." Thủy Thần dựa người vào ngực Long Nhất, nghe được tiết tấu nhịp tim vững chãi, chỉ cảm thấy một cảm giác an toàn ấm áp mà trước giờ chưa từng có, đó là một thứ hương vị hạnh phúc. Có trời chứng giám, nàng từ trước tới giờ ngay cả hạnh phúc là gì cũng không biết.

Long Nhất nghĩ tới nghĩ lui, Khóe miệng khẽ lộ ra một nụ cười mỉm. Về điểm này hắn lại thập phần tán đồng. Cũng giống như ý thức của hắn nhập vào trong thân Tây Môn Vũ, có lúc hành vi thói quen của hắn cũng chịu ảnh hưởng của tên tiểu ác tử đó. Lại có còn tình máu

mủ nữa. Sự thật là vô luận cái gì cũng dứt bỏ không được. Nếu không thì tính cách của hắn cũng sẽ không vì Tây Môn gia tộc mà đắm đầu vào vũng bùn chiến tranh này.

"Ta chỉ còn lại bốn ngày thời gian thôi..." Thủy Thần lẩm bẩm. Tựa như tự nói với bản thân, lại tựa như thổ lộ tâm sự.

Long Nhất đầu mày nhíu lại, không biết tại sao tim đau nhói.

"Người đau lòng." Thủy Thần ngẩng đầu lên, bàn tay nhỏ bé vuốt ve ngực hắn nói.

"Ừ." Long Nhất cười khổ gật gật đầu.

"Vậy đó có phải cho thấy người thích ta. Hay chỉ là người với Vô Song, cái cơ thể này, có quan hệ cảm ứng kỳ diệu?" Trong con ngươi của Thủy Thần lóe lên một ánh thần thái.

Long Nhất lắc lắc đầu. Cũng không biết là biểu hiện ý không thích hay là biểu hiện ý không biết.

Thủy Thần lại không để ý, nàng nhìn chăm chăm vào môi Long Nhất. Đột nhiên cúi người xuống, đôi môi nhẹ nhàng ấn lên. Cảm giác tê dại ấy lại một lần nữa lan truyền từ môi đến khắp người. Nàng thậm chí còn có thể cảm thấy được ở hạ thể đã hơi ẩm ướt, đó là một loại động tình khoái cảm.

Long Nhất nhắm nghiền mắt lại, cảm thấy có ở môi hương vị ngọt ngào thơm tho và đôi môi ấm áp mềm mại, trong đầu hắn bắt đầu xuất hiện hoang tưởng, có vẻ như dung mạo nữ tử đang vụng về hôn hắn lúc này đây không còn là Vô Song nữa mà là một khuôn mặt mơ hồ. Chỉ có tròng mắt trong suốt thấy cả đáy. Giống như dòng suối nhỏ trên núi.

Thủy Thần chỉ là dựa theo bản năng mà hôn, dùng đôi môi chạm nhẹ mút mút, cảm giác thân thể tê dại càng lúc càng mạnh. Khiến nàng say mê trong đó.

Hơi thở của Long Nhất lại trở nên gấp rút, bắt đầu muốn chủ động. Đầu lưỡi hé mở rặng Thủy Thần, trêu chọc cái lưỡi thơm tho của Thủy Thần, uyển chuyển đỏ hồng không gì sánh bằng.

Hai người càng lúc càng lao vào nhau, hôn lưỡi cùng ngày càng thuần thực, chỉ cảm thấy ý thức đã thoát ly thân thể. Bay bổng như lúc trước triền miên bên nhau. Đây chính là một thứ sung sướng vui vẻ tối cao của cả nhục thể lẫn tinh thần.

Thủy Thần nào đã nếm qua tư vị tình dục, thuộc tính của thủy hệ ma pháp chính là ôn hòa, nếu như ý thức của nàng ở trong thân thể tôn quý của nàng, thì đã không thể nào thân mật nóng bỏng với Long Nhất như vậy, càng không thể sản sinh ra khoái cảm tình dục. Chỉ là ý thức của nàng lại cư trú trong thân thể của Vô Song. Giữa Vô Song với Long Nhất có một tâm linh phản ứng kỳ diệu, thân thể của nào đối với Long Nhất đã sản sinh một sự tin cậy theo bản năng, đối với mùi vị trên thân thể của hắn thập phần miễn cảm.

Mà điều quan trọng là Thủy Thần không biết một chút gì về ái tình của nhân loại. Tại phương diện này thì ngây thơ như một trang giấy trắng, lại bởi vì quan hệ của Vô Song mà nếm được thứ tư vị đặc kỳ này, giữa nam nữ trong một thời gian ngắn đã có thứ cảm giác như thế thì giống như nha phiến rất dễ sinh nghiện. Càng gợi lòng hiếu kỳ của Thủy Thần hơn, sau khi nếm sơ qua một lần liền muốn thử lại tư vị ấy nữa, một lần thử này đúng là nan phân nan giải.

Lúc này Long Nhất nửa áp lên người Thủy Thần, cánh tay lớn trực tiếp thâm nhập vào trong ma bào rộng thùng thình, vuốt ve đôi ngọc

thủ đầy đặn trắng như tuyết.

Thủy Thần khẽ phát ra âm thanh ngọt ngào, chỉ cảm thấy hạ thể tê dại, bất ngờ đã ẩm ướt một vùng. Đợi ma trảo của Long Nhất từ từ hướng xuống, bèn không chịu được khẽ nhích eo lên. Nhưng Long Nhất vẫn không chịu từ bỏ ý định. Bàn tay vẫn luồn vào hai bên mé trong đùi mà xoa nhẹ nhẹ. Ngón tay vờn như bướm bướm trên chọc nàng.

Trêu chọc như vậy làm cho kẻ không có một chút kinh nghiệm là Thủy Thần rối loạn, rên rỉ bất mãn. Hàm răng ngọc cắn nhẹ vào đầu lưỡi đang xâm nhập của hắn.

Long Nhất hiểu ý nàng, liền không trêu chọc nữa mà hướng tới vùng thung lũng ẩm ướt tập kích.

Thủy Thần từ trên xuống dưới run rẩy. Da thịt toàn thân căng lên. Một trận cảm giác rung động từ nơi bí mật riêng tư chuyển đến toàn thân. Toàn bộ não hải rơi vào trạng thái trống rỗng. Lập tức nhắm chặt mắt lại.

Long Nhất vẫn nhắm chặt mắt, cảm thấy được người trong lòng đã lên đến đỉnh. Nhưng chính hắn cũng sắp bị dục vọng làm nổ tung. Bèn lật người kéo y phục của Thủy Thần xuống, môi lưỡi như nước hôn lên má nàng. Nhưng cảm giác ẩm ướt trên đầu lưỡi đem lại khiến hắn cảm thấy kinh ngạc. Hắn chậm chậm mở mắt ra, đột nhiên phát hiện ra người hắn hoan tượng trong đầu đã đi xa rồi. Gương mặt đầy vệt nước mắt khô trước mặt lại là của Vô Song.

Dục hỏa trong người Long Nhất giống như bị nước lạnh dập tắt. Vô Song là huyền âm chí thân, vừa phá thân công lực sẽ lập tức mất hết. Lại thêm tiểu huynh đệ vừa vào nội thể nàng liền bị biến thành một cây côn đá. Còn nữa, đây là thân thể của Vô Song, lần đầu tiên

của nàng lại không phải do bản thân nàng cảm thụ, điều này không cân bằng đối với nàng.

Một lát sau, Thủy Thần từ sau cơn kích thích mãnh liệt hồi thần lại. Đôi mắt đẹp đang ngược nhìn Long Nhất đem theo thoáng bi thương.

"Tại sao lại khóc?" Long Nhất hỏi.

"Không biết nữa, chỉ là vừa nãy đột nhiên trong một sát na cảm thấy con tim giật thót lên, toàn thân trống rỗng." Thủy Thần lắc đầu, đôi mắt đỏ hoe.

Long Nhất vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Thủy Thần. Không nói nên lời.

"Thiếp chỉ còn thời gian bốn ngày, trong bốn ngày này thiếp có thể giống như Vô Song làm người yêu của chàng không?" Thủy Thần thỏ thẻ nói. Đối với tình cảm giữa nam nữ, nàng cuối cùng đã biết được rằng không chỉ có ngọt ngào mà còn có đau khổ không sao hiểu được.

Long Nhất lắc đầu nói: "Cái mà ta cần là cả đời cơ."

Thủy Thần nhìn trần trối, thở nhẹ ra, ngọc thể trần trụi nép sát vào ngực Long Nhất.

Đám mây màu lam nhạt lững lờ trôi, đôi nam nữ đang tựa vào nhau âu yếm cũng chậm chậm mơ hồ.

Thời gian chớp mắt mà đã hai ngày rồi. Trong hai ngày này, Long Nhất cùng Thủy Thần luôn ở trong toà Băng Cung tráng lệ, như đã quên đi hết muộn phiền. Xem ra thì giống như một cặp yêu nhau, tay

trong tay. Tựa người, ôm ấp là việc thường xảy ra. Nhưng cũng chỉ ngừng lại ở đó thôi, không hề xảy ra hành vi nóng bỏng vượt quá giới hạn như hai ngày trước đó.

Lúc này hai người đang ngồi sát vào nhau trên ghế sofa bằng thủy nguyên tố trong Thủy Thần Thần Điện, Long Nhất tìm trong Không Gian Giới Chỉ những sách ký tìm được trong Thánh Điện ở Di Thất Chi Thành, đem những điều không hiểu thấu hỏi Thủy Thần. Nàng cũng nói hết những điều mình biết. Việc gì cũng nói được, chỉ là khi Long Nhất hỏi về việc Thất Đại Chủ Thần rốt cuộc là đã phát sinh sự việc gì thì nàng chỉ đáp lại một câu là khi đến lúc thì sẽ hiểu rõ. Sau khi không được kết quả gì, Long Nhất cũng biết ý không hỏi đến nữa. Lúc trước hỏi Hắc Âm Thần, thì bảo là thực lực của mình không ở mức mạnh nhất. Hỏi Lô Thần thì Lô Thần cũng trả lời hàm hồ. Hiện giờ tự cảm thấy thực lực thật sự không tệ, giáp của Lô Thần cũng duy trì được một lát. Hỏi Thủy Thần ở trước mặt thì nàng lại cũng trả lời nhẹ nhàng rằng tốt xấu gì thì cũng là Lô Thần truyền thừa. Đối với việc này vẫn giống như trước như ở trong mây mù, không hiểu là mấy vị Chủ Thần này có điều gì khó nói phải giấu.

Thủy Thần nhích người nép vào bên cạnh Long Nhất, chỉ thế này thôi là nàng đã mãn nguyện rồi. Đôi chân ngọc của nàng đang đưa, đột nhiên để ý thấy bàn chân nhỏ nhắn sáng bóng trong suốt của mình so với bàn chân to lớn của Long Nhất kể bên hình thành sự tương phản rõ rệt. Một lớn một nhỏ. Một đen một trắng. Lại cảm thấy thập phần thích thú.

Thủy Thần uốn đầu ngón chân, cù nhẹ phía dưới bàn chân của Long Nhất.

Long Nhất buông tay khỏi quyển sách, nhìn xuống phía dưới. Bàn chân lớn nhất lên từ dưới cọ cọ cù nhẹ xuống trên bàn chân nhỏ nhắn mềm mại mũm mĩm của nàng.

"Nhột quá... " Thủy Thần cười khanh khách, tỏ vẻ không chịu thua.

Hai người lúc này ngược lại giống như noi nít đùa giỡn rất cao hứng, bốn cái chân cù tới cù lui lẫn nhau.

"Chào nàng, lần đầu mới gặp, xin chiếu cố nhiều nhiều, tại là tên là Long Nhất. Nàng tên gọi là gì?" Ngón tay cái và ngón trỏ của Long Nhất làm thành giống hai cái chân từng bước từng bước đi đến bàn chân ngọc của Thủy Thần.

Thủy Thần phát ra tiếng cười khúc khích, học theo Long Nhất, ngón chân trỏ của bàn chân ngọc uốn cong lên ngoắc ngoắc, nói: "Thiếp tên là Tỳ Nhã, xin chiếu cố nhiều."

"Tỳ Nhã!" Long Nhất lập đi lập lại. Thì ra Thủy Thần cũng có tên. Hắn nhìn bàn chân nhỏ nhắn thanh thoát của Thủy Thần, không thể không có chút thất thần, đột nhiên nhớ lại ở thế giới trước lúc nhỏ hắn và Tiểu Thất thường chơi trò này.

"Chàng làm sao vậy? Tên cũng thiếp nghe không hay a?" Thủy Thần thấy Long Nhất đột nhiên nhìn trân trân, cất tiếng hỏi.

Long Nhất ngược đầu lên, vừa cười vừa lắc lắc đầu rồi đứng thẳng lên. Hai bàn tay trấn an Thủy Thần, đem đôi chân ngọc của nàng để lên trên đùi mình.

Thủy Thần theo bản năng dang tay ra choàng qua gáy Long Nhất. Đột nhiên cảm thấy là tư thế này khiến nàng và Long Nhất tựa như dung hợp lại cùng nhau.

"Tỳ Nhã. Khiêu vũ với ta nhé." Long Nhất trầm giọng nói. Ôm eo nàng di động bước chân.

Khép mắt nhẹ nhẹ, Thủy Thần cảm thụ được thế giới nội tâm của Long Nhất. Đó là một phiến mỏng lung dưới ánh trăng. Âm nhạc du dương dặt dìu trong không khí. Lá phong đỏ rực trời, thấp thoáng có một đôi nam nữ theo tiếng nhạc khiêu vũ lả lướt, nam thì rất cao to. Giống như Long Nhất, nữ thì rất nhỏ nhắn đáng yêu. Có một mái tóc dài đen tuyền.

Thủy Thần có chút mê say, không rõ là đang hạnh phúc thay cho đôi nam nữ này hay đây căn bản là hạnh phúc của chính mình.

Hai người đang xoay tròn thân thể đột nhiên chấn động, những ảo tưởng trong đầu bóc dần rồi biến mất.

"Ngoài kia xảy ra chuyện rồi." Thủy Thần thờ nhẹ.

Băng nguyên lúc này, không biết từ đâu tuôn ra băng phong từng đàn từng đàn lớn. Ở trên đuôi băng phong có một cái đuôi kim màu đỏ như máu, chính là loại độc phong đã chích Cách Lỗ Cách Á.

Băng phong bay trên trời che cả mặt đất. Nhìn thoáng qua đều là đàn ong dày đặc, hình thành một đoàn khổng lồ như một đám mây ong không thấy hết được đâu là bắt đầu đâu là kết thúc. Tiếng vi vo có thể nghe rõ ngoài mười dặm hơn.

"Đừng có ngần ra nữa, nhanh chạy vào Băng Cung." Liễu Như hét lên lãnh lốt. Bọn họ vừa kịp vào Băng Cung từ trong Băng Cung gọi ra. Thì thấy đàn ong từ đằng xa đang hướng về phía này ùn ùn bay tới. Xem điệu này có đến trăm vạn ngàn vạn, bọn họ đều biết được sự lợi hại của băng phong này. Lực công kích của một con đã rất mạnh rồi. thêm vào số trăm ngàn vạn, đàn ong này chỉ cần đi qua thì chỉ sợ là xương cũng không để lại nữa.

Chúng nhân đều kinh sợ chạy vào trong Băng Cung. Khởi động kết giới phòng ngự của Băng Cung. Sau đó cho Băng Cung chậm chậm chìm vào trong lớp băng.

Khi Băng Cung đã hoàn toàn chìm vào trong lớp băng. Đàn băng phong trong một sát na phủ rạp một vùng trời đất.

"Nguy hiểm quá." Chúng nhân đều thở phào, cũng may là đã học được từ Âu Đại Mục phương pháp khởi động Băng Cung, nếu không thật là không dễ dàng gì.

Trừ Ngu Phượng ra, tất cả người khác có thể đều là lần đầu tiên tới Băng Cung, đều bắt đầu xôn xao xem xét chung quanh.

Ngu Phượng biết bố cục đại khái của Băng Cung. Dẫn chúng nhân đến quảng trường ở trong Băng Cung, đột nhiên kêu "ý" một tiếng, nói: "Kỳ lạ, tại sao lại không có bức tượng Băng Cung Nữ Thần kia?"

"Có gì kỳ quái lắm đâu. Có thể có thể đi đến chỗ nào khác rồi." Cách Lỗ Tư Á nói, chúng nhân đối với việc này không để ý lắm.

Nhưng mà Ngu Phượng lại biết tính quan trọng của bức tượng thần đó đối với Băng Cung, lúc trước Băng Cung nữ nhân thật sự đối với bức tượng này cực kỳ cung kính. Không để ý đụng một chút đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, do vậy có thể thấy bức tượng này quan trọng bao nhiêu. Làm sau lại không thấy rồi?

Câu hỏi này của Ngu Phượng tịnh không có suy nghĩ thêm. Cũng không có cách gì nghĩ thêm được. Nàng nhìn chung quanh băng phong chui ra từ trong Băng Cung. Cùng chúng nhân nhìn nhau cười khổ, băng phong này không phải là dùng ngoại địa a? Làm sao lại còn khoan động?

Rất nhanh, băng phong dày đặc đã đeo bán toàn bộ trên phòng ngự kết giới của Băng Cung. Bọn chúng cong đuôi, kim điên cuồng công kích kết giới. Đuôi kim của bọn chúng cứng rắn phi thường. Không giống như loại ong thường ngủ đông một lần liền rớt xuống. Bọn chúng có thể liên tục chích bốn năm lần rồi mới rớt đuôi kim mà chết. Sau khi thi thể tan chảy rồi vẫn còn tính bào mòn cực mạnh như trước, làm tiêu hao năng lượng của Băng Cung phòng ngự kết giới.

Băng Cung phòng ngự kết giới tuy là cực kì cường hãn. Nhưng lại chịu không nổi đàn ong khổng lồ này. Sau chưa đến nửa ngày liền bắt đầu rung động mạnh, điều này thể hiện rõ ràng kết giới đã không còn chắc chắn nữa rồi, chiếu theo số lượng của đàn ong thì kết giới này bị phá vỡ chỉ là việc sớm muộn mà thôi.

"Trời ơi. Ta gặp phải chuyện xui xẻo gì đây. Ta rút lại lời nói của mình. Băng Cung một chút cũng chơi không vui tí nào." Thủy Tinh sợ run người ai thán. Long tộc đúng là rất cường đại. Nhưng cũng nên biết là loại băng phong có độc tính công kích thật mãnh liệt này lại lên đến trăm vạn ngàn vạn. Mạnh cũng không thể chống đỡ nổi số lượng khổng lồ như thế này a, có thể thấy được chỉ có nước bỏ chạy thôi, nếu bị bao vây thì chỉ có đợi chết.

"Sớm biết được cái thứ biến thái này biết đào động. thì lúc này đã chạy lấy mạng rồi." Cách Lỗ Tây Á vè mặt đau khổ nói.

"Đừng có thì thào nữa. Lúc này chúng ta từ Băng Cung bay lên, kết giới vừa vỡ là chúng ta chạy ngay. Ta thấy đám băng phong này bay không cao lắm, đến lúc đó mọi người xuất ra kết giới tự hộ thân sau đó hướng lên cao không mà phi hành." Liễu Như bình tĩnh phán đoán.

Chúng nhân nghe rồi lòng liền thoải mái hơn, lời Liễu Như rất có lý. Đàn ong đều bay không cao. Đến lúc tự mình xuất ra kết giới chống

đỡ trong một thời gian ngắn ngủi liền xông vào cao không. Nghĩ lại thì bảo hộ tính mạng không thành vấn đề.

Băng Cung chống đỡ phòng ngự kết giới bắt đầu chậm chậm rời khỏi mặt băng, sắc mặt của chúng nhân biến thành trắng bệch, bọn họ đều cảm thấy rằng phương pháp hồi nãy Liễu Như nói thực hiện có chút khó khăn. Mấy con băng phong này đã bít bùng trời đất. Độ dày phải đến mười dặm, ngoài chu vi đó còn có thêm băng phong cường hãn hơn lớn nhỏ to cỡ nắm đấm. Chỉ cái kim ở đuôi thôi đã dày bằng ngón tay. Bây giờ chỉ còn đám băng phong ở cấp thấp nhất đang công kích băng cung kết giới. Kết giới tự mình phóng ra so với Băng Cung phòng ngự kết giới còn kém xa. Không biết trước khi thoát đi có thể chịu đựng được sự công kích của mấy con băng phong này không.

"Lão tử, chúng ta sẽ không chết ở cái địa phương ma quỷ này chứ, đệ vẫn chưa thành thân, làm sao muốn chết chứ." Cách Lỗ Tây Á trong lòng phát lãnh, thu người lại ngay phía sau lưng Mễ Đế Nhĩ thì thầm.

"Đệ ngậm mồm lại đi. Cái đồ không có triển vọng, còn làm nhảm bây giờ thì sẽ quăng đệ ra ngoài đó." Mễ Đế Nhĩ dang tay kéo vành tai Cách Lỗ Tây Á dữ dằn nói, nàng làm chắc không muốn cho tên tiểu tử này biết là kỳ thật trong lòng nàng cũng run lập cập rồi.

"Được rồi. Tử, chị bỏ tay ra đi, đệ vẫn đang bị thương nè." Cách Lỗ Tây Á vội xin tha thứ. Đợi Mễ Đế Nhĩ buông tay ra, hắn đột ngột buồn bực nói: "Nếu như Long Nhất ở đây thì tốt rồi."

Đúng rồi a. Nếu như hắn có ở đây thì tốt quá, chúng nhân trong lòng liên tiếp trở lên cảm giác này. Không biết lúc nào. Long Nhất đã trở thành trụ cột của mọi người, đến nỗi kẻ đối với hắn vừa hận vừa sợ là Cách Lỗ Tây Á vào thời khắc quan trọng này cũng nghĩ ngay tới

hắn.

Lúc này, Long Nhất và Thủy Thần niệm chú từ trong Thủy Thần Cung trở lại Băng Nguyên, thấy phía trước một đàn băng phong khổng lồ đến nỗi không thấy được điểm đầu và điểm cuối không thể không giật mình.

"Đó là thứ ma quỷ gì vậy?" Long Nhất nói.

"Là Băng Huyết Ma Phong. Xem ra phong ấn đó đã vỡ rồi, bây giờ đang công kích Băng Cung. Băng hữu của hàng gặp nguy hiểm rồi." Thủy Thần nhíu đôi mày thanh tú nói.

Chương 566: Phong Vương

"Phong ấn? Phong ấn gì vậy?" Long Nhất ngạc nhiên hỏi.

"Băng Huyết Ma Phong là một loại sinh vật rất cổ xưa, đã tồn tại chừng trăm vạn năm trước lúc toàn thế giới đều bị băng tầng phủ kín, vài vạn năm trước xưng bá tại băng nguyên, không có bất kỳ sinh vật nào tại băng nguyên có thể thoát khỏi sự truy kích của chúng, bị Long Thần và Long Tộc Trưởng Lão đương thời liên thủ phong ấn, có lẽ thời gian quá lâu rồi dẫn đến việc phong ấn bị hủy" Thủy Thần Tỳ Nhã giải thích.

"Vậy vì sao bọn chúng lại công kích Băng Cung? Không phải là do vẫn nhớ thù chứ." Long Nhất sắc mặt rõ vẻ lo lắng, trong đám người kia có đến sáu kẻ là Long tộc.

"Có thể vậy." Tỳ Nhã lạnh lẽo nói.

"Phòng ngự kết giới của Băng Cung rung động dữ dội, xem tình hình này thì sắp chống đỡ không nổi rồi, ta đi giúp bọn họ đây." Long Nhất vừa nói đã gấp rút muốn bay lên.

"Đợi đã, chàng nhìn trận thế tấn công của đàn ong này xem, nguyên do thì ra lý do là có ong chúa chỉ huy, nếu giết được ong chúa thì khí thế của đàn ong đó sẽ yếu đi nhiều, công kích cũng sẽ thành hỗn loạn, muốn đối phó cũng dễ hơn nhiều. Vậy đi, thiếp sẽ vào trong Băng Cung trước để giúp bằng hữu của chàng kháng cự, chàng tìm giết ong chúa." Tỳ Nhã nắm lấy Long Nhất bàn bạc, đối phó với ong

chúa sẽ rất mạo hiểm, nàng không phải là sợ chết, chỉ là lúc này thực lực của Long Nhất so với nàng còn mạnh hơn, lẽ đương nhiên nhiệm vụ quan trọng này đành phải giao cho hắn rồi.

"Không thành vấn đề, chỉ có một con ong chúa còn con thôi mà." Long Nhất nhướn mày cười nói, con mắt sắc bén bắt đầu đảo đi đảo lại tìm kiếm trong đàn ong.

"Vậy chàng cẩn thận một chút, thiếp vào Băng Cung trước đây." Tỷ Nhã ôn nhu nhìn hướng Long Nhất, nhón chân hôn lên môi Long Nhất, người đã hóa thành một làn khói mỏng màu lam nhạt phóng nhanh vào trong đàn ong ở đằng xa.

Một màn nước kết giới màu lam nhạt hắt văng đi đám băng huyết ma phong chi chít dày đặc. Một thông đạo lập tức xuất hiện.

Đàn ong thốt nhiên bị kẻ lạ mặt xông vào, đại nộ tập kết lại hướng về Tỷ Nhã tấn công mãnh liệt, một vùng trước mắt toàn là những cái đuôi kim đỏ như máu của đám băng huyết ma phong.

"Đại Lãng Thao Thiên, Khai." Tỷ Nhã thét lên một tiếng lạnh lốt. Thủy Thần Thần Bài từ trong mi tâm phát ra tia sáng chói lóa, từ trên cao một con rồng nước khổng lồ uốn lượn xuất hiện, trong một sát na tất cả ma phong trong vòng trăm mét xung quanh Tỷ Nhã bị cuốn vào trong, đám ma phong này vừa có thể bay vừa có thể khoan lỗ. Trên băng nguyên thì đi lại tự do, nhưng sợ nước y như những loại ong khác tại đại lục. Vừa đụng nước thì toàn thân liền tan chảy.

Phía trước không có đàn ong cản trở, Tỷ Nhã dựa vào Thủy Thần Thần Bài, không hề phí sức đã xuyên nhập vào trong phòng ngự kết giới của Băng Cung. Thần Bài xoay vần trên không, phát ra ánh sáng chói lóa màu lam nhạt, kết giới đang bị uốn cong trong một sát na ổn định như bàn thạch.

Chúng nhân trong kết giới người nào người nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ chậm một chút nữa thôi thì kết giới chắc đã tan tành rồi, bọn họ nhìn đàn ong bên ngoài bao vây tựa như chặt kín đến gió thổi không qua được mà sờn gai óc, đến lúc phải tháo chạy nếu kết giới của bản thân không chống cự nổi thì... nghĩ đến hậu quả thôi đã không lạnh mà run.

"Vô Song tử tử, tử đã có thể trở về rồi." Ngu Phượng vừa thấy Vô Song như tiên giáng lâm. Lại thêm lâu rồi chưa gặp nhau, bèn hớn hở chạy lại.

Tỷ Nhã ngơ ngác nhìn, nhất thời cũng không biết nói gì, chỉ cười nhẹ.

"Hết rồi. Hết rồi. Ta tiêu rồi..." Cách Lỗ Tây Á thấy Tỷ Nhã từ trên trời đáp xuống thì tâm thần hoảng hốt, lúc này thấy nụ cười ấm áp như gió xuân của nàng. Chỉ cảm thấy tâm can nhỏ bé ngây thơ của hắn tê đi, trong lòng điên cuồng gào thét, ngày xuân của ta. Nàng cuối cùng cũng đến rồi.

Lệ Thanh ở bên cạnh thấy Cách Lỗ Tây Á trợn mắt nhìn Tỷ Nhã với dáng bộ ngu ngơ, không thể không hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt chỉ huy một đạo lãnh khí bất ngờ đến.

Cách Lỗ Tây Á chỉ cảm thấy lạnh lạnh nơi gáy, kinh ngạc kêu một tiếng nhảy dựng lên, nói: "Ông nội kẻ nào đánh lén ta."

Cách Lỗ Tây Á ngó nghiêng xung quanh. Mực quang dừng lại trên người Lệ Thanh đang lạnh lẽo trừng mắt nhìn hắn, xấu hổ hóa giận nói: "Phải người đánh lén ta không?"

"Không sai." Lệ Thanh lạnh lẽo nói.

"Cục nước đá nhà ngươi, ăn no không có chuyện gì làm à, đệ đệ của ta có cản đường ngươi à?" Mễ Đế Nhĩ thấy đệ đệ khi không lại bị bắt nạt, chủ động nhảy ra, Long Tộc đều có thói quen bảo vệ kẻ yếu, tuy thấy nàng bình thường đối với Cách Lỗ Tây Á có vẻ khinh khinh nhưng khi hấn bị khi phụ nàng là người đầu tiên nhảy ra bảo hộ hấn.

Lệ Thanh ngược lại không để ý đến Mễ Đế Nhĩ, trừng mắt nhìn Cách Lỗ Tây Á lạnh giọng nói: "Còn nhìn thiếu phu nhân như vậy. Coi chừng con mắt của ngươi."

"Thiếu phu nhân? Nàng cũng là nữ nhân của Long Nhất?" Cách Lỗ Tây Á thất hồn lạc phách nói, khi này hấn nhìn chăm chăm. Căn bản không nghe thấy Ngu Phượng gọi Vô Song là tỷ tỷ.

"Vị tỷ này này. Ma lực của tỷ thật là lớn, tỷ xem Thần Long Nhất Tộc tự khoe khoang thanh cao. Nhìn thấy tỷ thì mất cả hồn." Sa Mạn khúc khích cười duyên nói, có cơ hội đả kích Thần Long Nhất Tộc nàng từ trước tới giờ chưa hề bỏ qua.

Mễ Đế Nhĩ nghiêng rằng, muốn phát tác nhưng lại không có cách nào khác, chỉ có thể hàm hàm véo tai Cách Lỗ Tây Á, giận dữ nói: "Cái đồ vô dụng không có tiền đồ này, hoàn toàn làm mất mặt Thần Long Nhất Tộc rồi."

Cách Lỗ Tây Á kêu đau, lớn tiếng xin tha tội. Dư quang lại liếc nhìn trộm Tỷ Nhã đang điềm nhiên không nói gì, trong lòng chua chát không nói nên lời. Nữ nhân tốt đều bị gã gia hỏa bạo lực kia nắm hết, tại sao người đẹp đều là người của hấn chứ, trời thật không có mắt mà. Tội nghiệp cho trái tim rỗng mới vừa bòn chòn lúc này chưa kịp run rẩy hai nhíp đã bị người ta một phát nắm lại rồi.

"Ta không phải là Vô Song." Tỷ Nhã lạnh nhạt nói.

Ngu Phượng ngưng ngưng, Man Ngưu ngưng ngưng, Lệ Thanh cũng có chút sửng sờ, rõ ràng là Vô Song a, tại sao nàng nói nàng không phải là Vô Song, không thể nào biến thành Vô Song lại có song sinh tỷ muội chứ.

Cách Lỗ Tây Á hưng phấn một trận, tâm can bị bóp chặt bắt đầu nỗ lực giãy giụa.

"Bất quá cũng tính là nữ nhân của Long Nhất." Tỷ Nhã nói tiếp, cũng không biết là nàng đề cập đến phương diện nào, là muốn nói đến thân thể của Vô Song hay là nói đến ý thức của bản thân.

Cách Lỗ Tây Á như thể bị người ta bóp cổ, sắc mặt xám xịt thất bại, trái tim đang giãy giụa hoàn toàn chết lặng.

"Vậy tỷ là...?" Ngu Phượng nghi hoặc hỏi.

Tỷ Nhã lạnh tanh không nói, thân phận của nàng không phải ai cũng có tư cách biết được.

Mà Long Nhất lúc này ngược lại thu liễm khí tức di động bên ngoài xung quanh đàn ong, dựa vào mục lực của hắn, hắn đã sớm nhắm đến chính giữa khoảng trống bên phía tây đàn ong, giữa một vùng lớn Băng Huyết Ma Phong mỗi con to cỡ nắm đấm, có một con ma phong to cỡ một em bé, toàn thân phát tán ra một lớp sương lạnh lẽo, nghĩ lại chắc chắn chính là ong chúa, không còn nghi ngờ gì nữa.

Long Nhất chân mày nhíu chặt, trong lòng từ từ căng lại, dựa vào trực giác dã thú của hắn, rõ ràng cảm nhận được nguy hiểm từ trên người con ong chúa đó, dựa vào thực lực của hắn lúc này, trên Thương Lan đại lục sinh vật có thể làm cho hắn cảm thấy nguy hiểm

có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tính toán cụ ly chính xác, Long Nhất điều chỉnh hô hấp nhịp tim, Càn Khôn Đại Na Di vận đến mức cao nhất, thân ảnh đột ngột biến mất khỏi nơi đang đứng, mà tựa như đồng thời, sương lạnh trên người con ong chúa đó tự nhiên cô đặc lại, phát ra một tràng tiếng thét đinh tai.

Chương 567: Thủy Thần lạc ấn truyền thừa

Trong phạm vi ngàn mét xung quanh Phong Vương toàn là Băng Huyết Ma Phong to cỡ nắm đấm, so với đám Ma Phong công kích kết giới thì thật là đẳng cấp cao vượt bậc. Ma Phong xung quanh vừa nghe tiếng cảnh báo của Phong Vương, đột nhiên co cụm vào trong, hình thành một trận thể chặt chẽ cực đại, chặt đến gió thổi cũng không qua, cái đuôi kim to bằng ngón tay toàn bộ đều hướng ra ngoài, dưới tia nắng mặt trời lạnh lẽo như băng phát ra huyết quang lờ mờ.

Dựa vào tốc độ của Long Nhất, những con Băng Huyết Ma Phong cấp thấp ở vòng ngoài căn bản không kịp phản ứng, chỉ trong một sát na hần liền đến được bên ngoài trận hình đó, hư ảnh mờ nhạt ngưng đọng thoáng chốc, lại một lần nữa biến mất như chưa từng xuất hiện.

Chỉ trong vài giây, liền nghe một tiếng "Bùm" thật lớn, quả cầu khổng lồ do những con ma phong đẳng cấp cao tạo thành từ trong ra ngoài mở toạc dữ dội, một làn sóng không khí màu trắng tràn nhanh ra bốn phương tám hướng, những con Băng Huyết Ma Phong nào bị ảnh hưởng đều rớt xuống lả tả như mưa rơi.

Đợi làn sóng khí đi hết, liền thấy Long Nhất chống đỡ một lớp hộ thể hơi méo mó đứng trên lưng chừng trời, trên trán hần tuôn ra một lớp mồ hôi mỏng, khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn đảo lộn. Mà tại nơi cách hần không xa chính là con Phong Vương to khoảng bằng một đũa con nít, lớp sương lạnh che kín thân thể của nó đã tản đi rồi,

toàn thân trong suốt sáng bóng, con mắt lớn đáng sợ chiếm hết hai phần ba cái đầu đang nhìn Long Nhất trùng trùng đầy phẫn nộ, nếu như mục lực đủ mạnh, thì có thể nhìn thấy trên đôi cánh trong suốt đang vỗ ở tầng số rất nhanh có một đường nứt nhỏ.

Càn Khôn Đại Na Di của Long Nhất dưới thúc động của Ngạo Thiên Quyết tầng thứ bảy chưa tới chớp mắt đã chuyển mấy trăm mét không chút khó khăn, không gian ma pháp vẫn chưa cần dùng đến. Vừa nãy, hắn trong chớp mắt di chuyển vào được trong trận hình thùng sắt đánh nhau ác liệt với Phong Vương, lúc đó quả thật là đã dùng hết cả mười thành công lực, không thể tưởng tượng được con Phong Vương này quả nhiên không hổ thẹn là sinh vật cường hãn đã tồn tại ở thế kỷ băng hà hằng mấy triệu năm trước. Rốt cuộc cùng với hắn tạo thành thế đối địch ngang sức.

Lần này Long Nhất đột nhiên xông vào đã làm uy hiếp tính mệnh của Phong Vương, toàn bộ tất cả Băng Huyết Ma Phong đều xao động bất an, tức tốc bao vây chặt Long Nhất với Phong Vương đến nỗi gió thổi không lọt, đường kính lên đến mười dặm.

Long Nhất khẽ nhíu mày, hắn muốn chạy thoát khỏi vòng vây của Băng Huyết Ma Phong thì không có vấn đề gì, vấn đề là lúc này hắn một kích không trúng, nếu muốn giết chết Phong Vương có lẽ không phải là việc trong nhất thời có thể giải quyết được, thêm vào đó còn có ngàn vạn con Ma Phong binh tướng của Phong Vương, hy vọng hoàn thành nhiệm vụ có thể nói là cực kỳ mờ mịt.

"Chi ... chi ..." vào đúng lúc này, Phong Vương đột nhiên phát lên tiếng kêu chói tai. Sóng âm này lại tạo thành không khí từng trận từng trận dào dạt.

Long Nhất còn tưởng là tín hiệu Phong Vương muốn phát động tấn công, lập tức toàn thân giới bị, nếu không được thì chạy thật nhanh,

để lần khác lại tìm cách lấy mạng Phong Vương. Nhưng sự việc Long Nhất không thể nghĩ tới lại phát sinh, mấy con Ma Phong đang mắt long sòng sọc nhìn bao vây Long Nhất khi nghe thấy tiếng Phong Vương trong chớp mắt bèn tản ra phía ngoài, để lại một mảng không gian chỉ còn lại Long Nhất và Phong Vương.

"Ồ, thì ra là muốn cùng với lão tử đơn đấu." Long Nhất thật có chút kinh ngạc, xem như con Phong Vương này khó gặp được đối thủ nên ngửa tay rồi, nếu như thật sự hấn có tay.

Phong Vương lần nữa lại hướng về phía Long Nhất khiêu khích kêu lên hai tiếng, cái đuôi mập ú cong lên chia về phía hấn xoay xoay. Cái đuôi kim màu máu vừa to vừa dày thò ra thụt vào dễ dàng phóng ra rồi lại thu về.

Long Nhất lập tức dừng dừng đại nộ, cái đồ súc sinh này không ngờ lại vũ nhục hấn, hôm nay nếu không xé nó làm tám mảnh không được. Lúc nào một con súc sinh cũng cả gan lắc mông về phía hấn, lại còn làm những động tác hạ lưu xxoo. Hấn đâu biết được đây là động tác khởi động cho ấm người của Phong Vương, điểm lợi hại nhất của Băng Huyết Ma Phong là cái đuôi kim, bản thân Phong Vương cũng không ngoại lệ, đuôi kim của nó có công kích mà những con băng huyết ma phong bình thường không có được.

Long Nhất hú một tiếng dài, thân ảnh đột nhiên biến mất, nội lực Ngạo Thiên Quyết tầng thứ bảy tập hợp ở hai bàn tay. Nơi tấn công chính là hai con mắt to thô lỗ của Phong Vương. Chỉ thấy toàn bộ không gian chung quanh Phong Vương uốn éo méo mó, một bàn tay lớn thành linh xuất hiện, sắc bén như đao hướng về phía mắt Phong Vương đâm vào.

Phong Vương phản ứng thập phần nhanh nhẹn, tựa như sớm đã đoán được địa điểm xuất phát của Long Nhất, thân thể uốn éo một

trận, đuôi kim quệt thành một cái gai đỏ đâm vào bàn tay lớn đang tấn công đến của Long Nhất.

Một tiếng "xì", rồi một trận khói xanh phả ra, Long Nhất đã né ra ngoài ba trượng, thần tình nặng nề. Ống tay áo của hắn đã tan mất một cái lỗ lớn. Từ trước tới giờ hắn đều cho là trên thế giới này, lực lượng phá vỡ phòng thủ mạnh nhất chính là hắn chứ không ai khác, không thể tưởng được ngày hôm nay gặp được thứ còn vượt cao hơn hắn. Nội lực hộ thể của Ngạo Thiên Quyết tầng thứ bảy đã bị cái đuôi kim to dày của Phong Vương đâm thủng đến một nửa. May mắn là không có lực để đâm tiếp, nếu không chỗ da bị thủng đó chắc có lẽ không phải chuyện đùa.

Đúng vào lúc này. Phong Vương động thủ, thân thể bóng loáng trong suốt của nó bắt đầu biến thành hư ảo, đôi cánh theo một tiết tấu chấn động kỳ dị, không gian bẻ cong méo mó từng trận từng trận như sóng lẫn tăn.

Long Nhất chỉ cảm thấy trong tiết tấu kỳ dị này có ẩn hàm một loại sóng âm quý dị, mới đầu nghe thì cảm thấy tâm thần dập dềnh, mềm mại hưởng thụ biết bao, nghe nữa ngược lại biến thành sóng to gió lớn hãi hùng, từng cỗ lực lượng cường đại đang xé nát linh hồn.

Công kích qua sóng âm dung hợp với công kích tinh thần, Long Nhất lập tức phản ứng lại, bảo vệ tâm thần, phong bế lục giác, khoảng giữa chân mày tinh thần lực tuôn ra ào ạt hộ vệ ý thức hải.

Tinh thần lực của Long Nhất vốn là cường đại vô bì, sau khi Ngạo Thiên Quyết đạt đến tầng thứ bảy càng thêm ngưng đọng thật dày đặc, ứng phó với thủ đoạn loại này của Phong Vương không nói là dư sức thì cũng tuyệt khó có thể thụ thương, ngược lại chúng nhân trong trong phòng ngự của băng cung xếp bằng ngòi xuống, lộ ra biểu tình thống khổ trên cả khuôn mặt.

Long Nhất dĩ nhiên cũng đã chú ý đến điểm này, không hề do dự, mi tâm lóe lên tia sáng màu tím bạc, Lôi Thần Thần Bài ở trong ý thức hải xoay tròn tốc độ nhanh, Long Nhất đã được một quầng ánh sáng bao trọn, Lôi Thần Khôi Giáp nổi lên ngoài thân, Lôi Thần chiến ngoa cùng mũ trụ đội đầu đều đã đặt đúng chỗ, ngay lập tức một trận sấm chớp kinh thiên động địa đánh thẳng xuống Long Nhất, Long Thần Chùy to ùng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Cường bạo lôi hệ ma pháp nguyên tố tàn sát trong toàn bộ một vùng trời đất, những con Băng Huyết Ma Phong ở gần đó bị sét đánh liền tan chảy lập tức, con mắt to tướng của Phong Vương cuối cùng cũng tràn đầy tia kinh sợ, tuy nhiên thực lực Long Nhất còn lâu mới bì kịp cách Lôi Thần chân chính, nhưng chỉ dựa vào Lôi Thần Thần Bài gia tăng áp lực uy hiếp của bộ giáp của Lôi Thần cũng tuyệt đối thập phần khủng bố rồi.

Không đợi Phong Vương thích ứng với biến hóa đột nhiên xảy ra này, Long Nhất vung Lôi Thần Chùy hung dữ giáng một tia sét xuống Phong Vương.

Dưới lực lượng bài sơn đảo hải như vậy, Phong Vương đầu đám ngành kháng, liền bị Long Nhất bức đến nỗi phải kêu chi chi tháo chạy, không có lấy một chút lực hoàn thủ.

Rít lên một âm thanh xẹt toạc không gian, Lôi Thần Chùy vừa quét qua cái cánh của Phong Vương khiến kêu thảm một tiếng, năng lượng khổng lồ của lôi thần xâm nhập vào trong thân thể, trên khắp cơ thể trong suốt bóng loáng của nó lập tức có một màn điện quang chạy loạn, như thể phát cơn co giật, run bần bật giữa lưng chừng trời.

Long Nhất thở nhẹ một hơi, chỉ thấy một cảm giác kiệt sức truyền

đến, Lôi Thần Sáo Trang cũng không duy trì được nữa, tử quang lóe lên rồi lặn vào trong thân thể.

Đúng vào trong sát na mà bộ giáp của Lôi Thần lặn vào trong thân thể, con Phong Vương bị điện đánh chỉ còn thoi thóp kia toàn thân run mạnh, quầng sáng màu đỏ như máu lóe lên rồi tắt ngúm, cái đuôi kim to dày lại rời khỏi người bắn nhanh ra, biến thành một tia sáng cực nhỏ màu đỏ hướng về mi tâm của Long Nhất.

Long Nhất trực giác cảm thấy không hay, nhưng thân thể sau những tiêu hao do mặc bộ giáp Long Thần thì có chậm trễ trong nhất thời, con Phong Vương này chính là lợi dụng sơ hở này phát động phản kích cuối cùng. Long Nhất trong lòng kinh hãi, hấn ý thức được nguy hiểm, nhưng lúc này phản ứng của thân thể ngược lại không thể theo kịp phản ứng của ý thức.

Cũng chỉ trong thời gian nửa hơi thở, cái đuôi kim của Phong Vương đã tới sát bên rồi. Long Nhất đúng là một sơ hở như vậy dẫn đến lâm cận tử thần.

Tại thời điểm then chốt, đám mây vàng trên ngực Long Nhất đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng chói lóa, một làn khói mỏng ở ngoài da hấn ngăn cách trong một thoáng, nhưng cái đuôi kim chỉ là bị chậm lại một chút, rồi vẫn tiếp tục đột phá qua chướng ngại đâm vào mi tâm của Long Nhất.

Đuôi kim biến thành lớn cỡ cây kim thêu, cắm ngập phân nửa vào mi tâm Long Nhất, nửa phần còn lại rung rung lộ ra ngoài mặt.

Mi tâm chính là đầu vào của ý thức hải, cực kỳ khẩn yếu.

Một chút chấn động nhỏ thôi là đủ để làm cho người ta biến thành ngu ngốc thậm chí mất mạng, cây kim lại còn đem theo độc tính cực

kỳ cường liệt và tính bào mòn. Bị kim độc đâm vào mi tâm như vậy, đối với người bình thường mà nói thì không nghi ngờ gì nữa chính là bản án tử hình.

Lúc này Long Nhất chỉ cảm thấy ý thức hải một cơn đau thấu tim, sự cân bằng hình thành giữa các hệ ma pháp trong một sát na bị đánh vỡ, sau khi cơn đau đi qua chính là một trận toàn thân tê rần. Cảm thấy linh hồn hình như không còn tồn tại nữa.

Tỷ Nhã trong kết giới toàn thân chấn động, tim đau như xé, giữa nàng cùng với Long Nhất căn bản có một thứ tâm linh cảm ứng kỳ diệu, tự nhiên có thể cảm thấy tất cả những thống khổ mà Long Nhất đang hứng chịu.

"Long Nhất ... .." Tỷ Nhã thất hồn lạc phách kêu lên, mục quang nhìn xuyên qua đàn ong dày đặc, dừng lại trên thân thể lừng lờ trên không trung không một chút động đậy của Long Nhất, đột nhiên nghiêng rãng, Thủy Thần Thần Bài đang xoay vần lơ lửng trên đầu phóng thẳng ra khỏi kết giới. Bàn tay thanh tú vẫy nhẹ, đạo đạo sóng cuồn cuộn như từ Thiên Thượng Ngân Hà xuống, cuốn phăng đi những con Băng Huyết Ma Phong nào to gan dám cản đường nàng.

Khuôn mặt Long Nhất méo mó từng cơn, dây cột tóc sớm đã rơi ra, tóc bay loạn trong gió, cổ họng phát ra tiếng rống trầm đục như đã thú.

"A..." đột nhiên, Long Nhất ngửa mặt lên trời hét lớn, toàn thân từng trận từng trận run rẩy nhẹ, cái đuôi kim của Phong Vương ở mi tâm lắc lắc hai lần làm rơi xuống một dòng huyết châu.

Một cơn nóng cháy bỏng trong mi tâm của Long Nhất. Lôi Thần Thần Bài, Hắc Ám Thần Bài. Hỏa Thần Thần Bài. Phong Thần Thần Bài đột nhiên bay ra, Quang Minh Thần Bài lại từ cũng từ trong không

gian giớ chỉ của Long Nhất đột ngột xuất hiện. Năm miếng Thần Bài hình thành một vòng tròn quay tròn trong không gian. Phát tán ra ánh sáng chói lóa. Cùng lúc này, Hỏa Kỳ Lân, Cuồng Lôi Thú, và Tiểu Hồ trong Băng Cung phòng ngự kết giới hống một tiếng dài, thân ảnh đột nhiên biến lớn, quanh người lưu chuyển kim quang nhàn nhạt, uy lực của Thần Thú, lúc này mới chân chính xuất ra.

"Nữ Nhi, muội bị sao vậy?" Liễu Thứ vẫn chưa hết kinh ngạc, lại phát hiện Nữ Nhi khuôn mặt đầy thống khổ, trên khuôn mặt phấn điêu ngọc trác bắt đầu méo mó biến sắc, một miếng vảy rồng đen bóng lóe hiện giữa trán.

Một tiếng long ngâm thánh thót vang lên, Nữ Nhi từ trong lòng Liễu Thứ xông ra, hóa thành một cự long hắc sắc dài hơn mười thước từ lưng chừng trời uốn lượn, đây là lần đầu tiên Nữ Nhi biến trở lại bản thể sau khi hóa thành hình người, Nữ Nhi lúc trước chỉ có thể quấn một vòng quanh eo bây giờ kích thước lại phóng to ra hơn trăm lần.

Lúc đầu, Tam Đầu Ma Long ở Lôi Thần Cấm khu là Ma Long Tọa Hạ của Hắc Ám Ma Thần, hoàn toàn xứng đáng làm Thần Thú, mà Nữ Nhi kế thừa y bát của nó thành Hắc Ám Ma Long đời sau, lúc này mới tính là chân chính tiến một bước dài đầu tiên.

Bốn con thần thú rống lớn một tràng dài rồi phá kết giới đi ra, Kỳ Lân Thánh Hỏa của Hỏa Kỳ Lân ngất trời, Thánh Hỏa này so với nhiệt độ của mắc ma (đừng ai hỏi tôi mắc ma nó là cái gì nhé) còn muốn cao hơn thì nào phải đâu là thứ mà đám Băng Huyết Ma Phong có thể chống được, những nơi đi qua tất cả vật thể đều bị bốc hơi. Còn dưới uy lực Lôi Vân Phong Bảo của Cuồng Lôi Thú làm cho sấm chớp che kín toàn bộ một mảng trời đất, từng mảng từng mảng lớn Băng Huyết Ma Phong táng mạng rụng xuống. Thánh Quang Xung Kích Ba của Tiểu Hồ cũng thật khủng khiếp, dưới sự kích thích của

Quang Minh Thần Bài, lực chiến đấu tăng lên mấy lần. Khiến người ta trợn mắt nhất nhất không ngờ lại là Nữ Nhi, cái miệng lớn của nó vừa há ra, năng lượng của đám Băng Huyết Ma Phong trong chu vi mấy trăm mét trong một sát na đều bị nó hút sạch, uy danh Thôn Thệ Long Thể không phải là khi không mà có.

Tỷ Nhã lúc này đã lướt tới bên cạnh Long Nhất, thấy trên đầu hấn đột nhiên xuất hiện Ngũ Đại Thần Bài, không thể không kinh ngạc, bất quá sự việc khiến nàng càng kinh ngạc hơn đã phát sinh, Thủy Thần Thần Bài màu lam nhạt vốn lơ lửng trên đầu nàng đột nhiên thoát ly khống chế của nàng, cuối cùng hướng về phía Long Nhất bay đi.

Thủy Thần Thần Bài lại gần mi tâm của Long Nhất, bị nhiễm phải dòng máu đang tuôn ra từ mi tâm hấn, Thần Bài liền sáng lên, nơi mi tâm Long Nhất ẩn hiện một ấn ký hình gợn nước màu lam nhạt, rồi Phong Thần Thần Bài và 5 Thần Bài khác tụ lại, vây Phong Vương vào giữa.

"Làm sao có thể? Thần Bài làm sao lại chọn trúng hấn? Hấn rõ ràng được Lôi Thần truyền thừa." Tỷ Nhã nhất thời không cách gì tin được. Nhưng mà Thần Bài vừa thoát ly khống chế của nàng còn có Thủy Thần Lạc Ấn trên mi tâm của Long Nhất lại chắc chắn là thật, nghĩ lại nàng trăm phương ngàn kế muốn đem Thủy Thần Thần Vị truyền cho Vô Song, sao lại đắp núi cao chỉ còn thiếu một sọt đất mà không hoàn thành được, ngày hôm nay Thần Bài phong tồn trong Thủy Thần Lạc Ấn của nàng rốt cuộc đã chọn Long Nhất làm chủ, mà xem tình hình này, trừ Thổ Thần Thần Bài, một mình Long Nhất đã thu thập được sáu khối Thần Bài còn lại, ngay cả nàng là thần cũng không có cách gì tin được.

Phong Vương đã bị khống chế, đàn ong đã thành một mớ hỗn loạn, cộng với áp lực uy hiếp của sáu khối Thần Bài với Tứ Đại Thần Thú. Đàn ong chắc chắn chỉ có số phận bị đồ sát thôi, chúng nhân ở trong

kết giới thấy tình hình đại biến, làm sao vẫn có thể ngồi yên được, bèn xông ra khỏi kết giới nhân loạn phát tiết nộ hỏa do bị vây khốn lúc này.

Man Nguru và Lệ Thanh xem ra đặc biệt phấn khích, Lục Ngọc Tài Quyết của Man Nguru bản thân là binh khí của nhất cấp thần đế - Cuồng Thần, bên trong có phong ấn hồn phách tàn khuyết của Cuồng Thần, Lục Đại Chủ Thần Thần Bài cùng với Tứ Đại Thần Thú đồng thời xuất hiện, rốt cuộc làm thần lực của Lục Ngọc Tài Quyết bị Man Nguru hấp thu một phần nữa, tự nhiên càng đánh càng mạnh.

Mà Mạc Tây Tộc từ trước tới giờ tự khoe là hậu duệ của thần, Lệ Thanh lại là người duy nhất trong thế hệ này của Mạc Tây Tộc có thần chi huyết mạch. Thần chi huyết mạch kích động không ngừng, dưới sự tấn công đường nét lờ mờ của thần thú ở sau lưng càng thêm rõ ràng, uy lực tự nhiên phải khác không giống ngày thường.

Lúc này. Phong Vương đang bị sáu phiến Thần Bài trói buộc chậm chậm ngừng giãy giụa, mà trong ý thức hải của Long Nhất cũng đã hồi phục lại sự yên tĩnh. Hẳn đối với việc đột nhiên có quan hệ mật thiết với Thủy Thần Thần Bài cũng chưa hết thấy lạ lùng, điểm tốt của Thần Bài tạm thời vẫn chưa có thể hiện, hẳn cũng không nghĩ nhiều, sự chú ý chuyển hướng tới vấn đề xử trí con Phong Vương này ra sao, là giết hay là giữ lại.

Nói thật thì, nếu đem con Phong Vương này giết đi thì không tránh khỏi có chút đáng tiếc. Nên biết rằng lúc này vừa đấu với Phong Vương một trận, tính ra thì Long Nhất thua rồi, nếu không có lực lượng của Thần Bài đột nhiên bị kích động, sợ rằng hẳn đã sớm chết dưới đuôi kim của Phong Vương rồi.

Một sinh vật cường đại như vậy nếu mà thu phục được thì có lẽ là một trợ lực lớn a, sợ là nó vẫn còn ngàn vạn binh ong tướng ong.

Chỉ là Băng Huyết Ma Phong đối với điều kiện sinh tồn cực kỳ hà khắc, những con Băng Huyết Ma Phong cấp thấp vừa ra khỏi băng nguyên chắc chắn sẽ chết không còn nghi ngờ gì nữa, cứ cho là Phong Vương ra được băng nguyên thì thực lực cũng sẽ giảm bớt đi nhiều.

Trong lúc Long Nhất do dự, Tỳ Nhã đem theo một làn thanh hương đến bên cạnh hắn, có vẻ như đã thấy được sự do dự của hắn. Nói: "Cùng nó ký khế ước đi, Thần Bài đã chọn chàng làm chủ. Chàng chính là Thủy Thần đời tiếp theo. Phong Vương này thực lực không hề kém thần thú, nếu bồi dưỡng nó kỹ càng thành thần thú thì lực công kích của nó sẽ không bị ảnh hưởng của môi trường."

Long Nhất nghe Tỳ Nhã nói vậy, bèn gật đầu tiếp thu, chỉ là trong đầu đột nhiên có một chút hỗn loạn, Thủy Thần Thần Bài lại một lần nữa vô duyên vô cớ bị mình lấy được, vậy thì Tỳ Nhã nên làm thế nào đây, có thật là từ nay về sau sẽ tro bay khói diệt ư?

Con Phong Vương này thật có thông minh như người, vừa thấy Long Nhất thu Thần Bài về, lập tức tự động cùng Long Nhất ấn ký ma pháp huyết khế, từ nay về sau trở thành một ma sủng của Long Nhất.

Phong Vương phát ra một tiếng rít chói tai, triệu tập những thủ hạ bị Thần Bài truy đuổi tán loạn khắp nơi nhưng không dám rời xa trở lại, mặt khác, Long Nhất cũng cấp thời kêu đám thần thú cùng chúng nhân dừng tay, một cơn khủng hoảng liền biến mất hoàn toàn.

Ban đêm mùa hè của băng nguyên cũng sáng như ban ngày, chỉ là hôm nay cùng nhìn về hướng mặt trời có chút gì không giống, trước kia từ sớm tới tối đều là mặt trời rạng rỡ phổ chiếu, hôm nay thì lại gió nổi u ám, sao đó thì tuyết hoa rơi lất phất, nhiệt độ trong chốc lát đã tụt xuống rất nhanh.

Trong lúc đám người Man Ngưu Lệ Thanh nghĩ ngợi sâu xa hoặc ngủ say, Long Nhất ngồi nơi cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn gió tuyết ngoài kia, hiện tại đã là đêm rồi, theo cách nói của Tỷ Nhã, đây là đêm cuối cùng nàng tồn tại.

Ngu Phượng ngồi trên giường băng ấm áp mặc dù là làm thành từ băng, liên tục ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của Long Nhất, luôn cảm thấy hẫng hôm nay có tâm sự không được như ý, một khi thay đổi dáng bộ hi hi ha ha lúc trước, thường là mi tâm nhíu chặt lại, tựa như có mối ưu tư đậm đặc không tan, trong lòng lúc này rất không an tâm, muốn an ủi hẫng nhưng cảm giác lúc này hẫng đã xa rồi, mình căn bản không đến được thế giới của hẫng.

Cuối cùng không chịu được nữa, Ngu Phượng xuống giường băng, đi đến phía sau Long Nhất, cánh tay trắng trẻo ôm lấy hẫng từ phía sau, nhìn lên cổ Long Nhất, dịu giọng nói: "Phu quân, thiếp không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thiếp tin tưởng, thế giới này không có chuyện gì mà chàng không giải quyết được."

Long Nhất quay đầu lại, bàn tay lớn đặt lên trên bàn tay nhỏ của Ngu Phượng, nắn nắn nhẹ, chỉ cảm thấy áp lực đè nén trong lòng, lại không có chỗ phát tiết ra.

Ngu Phượngngng hôn lên má Long Nhất, trên lưng Long Nhất bộ ngực căng tròn ưỡn thẳng ma sát nhẹ nhẹ, Nàng không biết Long Nhất đã gặp chuyện phiền muộn gì, việc duy nhất mà nàng có thể làm chính là làm vui lòng hẫng, để cho hẫng hoàn toàn gạt đi sự tình khiến hẫng phiền muộn trong lòng.

Long Nhất đứng thẳng người lên, ôm Ngu Phượng đi đến giường băng.

Nụ hôn càng lúc càng cuồng dã, Long Nhất xé toạt y phục của Ngu

Phượng, bàn tay nắm bóp đôi nhũ phong căng tròn mịn như lụa của nàng, khiến cho trái anh đào màu hồng của nàng kiều ngạo nhô lên.

"Phu quân ... đừng ngừng ..." Ngu Phượng rên rỉ nói. Như thể bạo phát toàn bộ tình cảm nóng bỏng nàng có để đáp lại, nàng ôm ghì đầu Long Nhất vào ngực, để mặc cho hấn liếm mút như một đứa nhỏ tham lam.

Long Nhất lật người Ngu Phượng, tuyết đồn hoàn mỹ trắng ngần của nàng liền hiện ra trước mắt, hấn si mê vuốt ve, hôn hít, mỗi một tác da thịt đều không bỏ qua, dục vọng chầm chậm tích lũy đến cực hạn, làm hấn như muốn nổ tung.

Một tiếng ngâm ngọt ngào, tiểu huynh đệ của Long Nhất đã tiến thẳng một mạch xuyên qua thung lũng rậm rạp xông thẳng vào tận trung tâm.

Hai người lăn lộn trên giường băng, như muốn vắt cạn tinh lực trong cơ thể. Khoái cảm thỏa thích tràn trề như thủy triều cuộn cuộn đến, như muốn nhấn chìm cả hai.

"A... muốn chết ..." Ngu Phượng run rẩy một trận, hai chân khép lại kẹp chặt eo Long Nhất, dòng chất lỏng ấm từ vùng bí mật riêng tư rỉ ra từng chập. Trong thời khắc này, linh hồn đang bay bổng.

Mà vào lúc này, Tỷ Nhã ở phòng kế bên, một thân pháp bào màu lam nhạt đã sớm mở ra, lộ ra da thịt sáng lung linh như ngà voi ẩn thấu màu hồng mê người, nàng một tay xoa nhẹ bầu ngực căng đầy, một tay vuốt ve vùng hạ thể. Đúng vào lúc Long Nhất lên tới đỉnh, nàng cũng đồng thời bị đẩy tới đỉnh cao.

"Long Nhất ... .." Tỷ Nhã thì thầm. Khóe mắt hơi ươn ướt, không hiểu tại sao. Ở tận đáy lòng nàng, một ý định mãnh liệt đột nhiên trỗi

dậy, nàng muốn Long Nhất, muốn Long Nhất thật sự chiếm hữu nàng, muốn biết được phút giây cảm thụ mình chân chính trở thành nữ nhân của Long Nhất, nếu như vậy thì dù như nàng có phi hôi yên diệt cũng không ân hận.

Tỷ Nhã trong lòng thầm gọi tên Long Nhất, nàng biết hẳn có thể cảm thấy được.

Quả thật. Long Nhất cảm nhận được. Bên Long Phượng không chịu nổi đang ngủ say thêm thiếp, hẳn bèn cảm thấy được một thứ cảm giác vừa chua vừa ngọt, đó là mùi vị của ái tình.

Mãi một lát sau, Long Nhất nhồm dậy, choàng áo bào rồi đi tới phòng của Tỷ Nhã, nếu như đã không có cách gì tránh được thì tại sao không dững cảm đối mặt.

Tỷ Nhã nghiêng người đứng nơi cửa sổ, không một mảnh vải trên người, mái tóc xõa dài tới eo, thờ ơ mà xa xôi. Chỉ có da thịt phơn phớt hồng thấu lộ tình cảm xúc mãnh liệt của nàng khi này.

"Tỷ Nhã." Long Nhất đi tới. Âm thanh có chút khàn khàn, mặc dù sắp sửa được gặp lại Vô Song của hẳn rồi. Nhưng Tỷ Nhã lại biến mất như vậy làm sao có thể khiến hẳn khuây khỏa đây. Hẳn chỉ là một người bình thường. Một kẻ đa tình bình thường.

Tỷ Nhã không nói lời nào, chỉ nhìn hẳn với một loại nhẩn thần ôn nhu trước nay chưa thấy bao giờ. Trong khoảnh khắc, nàng chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân trong lòng mâu thuẫn không biết là tại vì bản thân mình yêu hay là tại vì Vô Song mà yêu. Nhưng vô luận là gì đều không quan trọng nữa rồi, hãy để nàng triệt triệt để để phóng túng một lần, mặc dù lần đầu tiên của Vô Song không nên do nàng cảm thụ, nhưng hãy cho nàng ích kỷ một lần đi, nàng sẽ cầu xin Vô Song tha thứ.

Tỷ Nhã cởi trường bào của Long Nhất, nhón chân về phía trước hôn hấn, hãy để cho tình cảm xúc động mãnh liệt cuối cùng này thiêu đốt nàng thành tro bụi.

Long Nhất nhắm chặt mắt, mặc nàng hôn hít, mặc cho đôi môi nàng lướt khắp da thịt, để dấu môi nàng nóng bỏng in dấu, liếm qua đầu vú nhỏ xíu đến cơ bụng rắn chắc, cuối cùng đem tiểu huynh đệ hào hùng của hấn vào trong cái miệng ẩm ướt.

Long Nhất run rẩy, mở to mắt, nữ nhân này, đã từng là Thủy Thần, lại đang làm động tác dâm mị, nét mặt vẫn bình tĩnh, đem đến loại cảm giác thỏa mãn nhàn nhạt, tựa hồ như tất cả những gì nàng làm là một việc thần thánh vô bì. Nhưng Long Nhất lại cảm thấy kích động chưa từng có, hấn cũng không tự cưỡng lại dục vọng của mình nữa, nếu như đã muốn trầm luân vậy thì cùng trầm luân đi.

Long Nhất ôm Tỷ Nhã đến bên giường, đôi tay khéo léo nhanh nhẹn và làn môi khô gợi dục vọng ở nơi sâu nhất đáy lòng của người ngọc.

"Long Nhất, hãy để cho thiệp ích kỷ một lần." Tỷ Nhã thờ hất một hơi thơm tho, cắn vào vành tai Long Nhất.

Long Nhất kiên cường mạnh mẽ chặn ở nơi ẩm ướt bí mật của Tỷ Nhã, , mục quang lóe lên, nghiêng răng nói: "Ta có thể phóng túng, có thể trầm luân, nhưng ..."

"Chàng yên tâm đi, trong người chàng có Thủy Thần Lạc Ẩn, Thuần Âm Chi Thể của Vô Song sẽ không bị ảnh hưởng gì đâu, Băng Phong Ma Pháp Xúc Pháp Thức bên trong cơ thể của nàng ta đã sớm được thiệp giải trừ rồi." Tỷ Nhã nhẹ nhàng ngắt lời Long Nhất, nàng biết hấn lo lắng việc gì.

Tỷ Nhã nhìn đăm đăm ngoài cửa sổ, cùng Long Nhất tiếp tục bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên đôi chân kẹp chặt eo Long Nhất, cái bụng mềm mại nhích lên, vào lúc đấy một đợt nóng bỏng cực lớn trong chớp mắt ập đến, trong cơn đau như xé lại đem đến một cảm giác đầy đủ đậm đặc, chỉ cảm thấy những khoảng trống vắng trong sinh mệnh toàn bộ đều được lấp đầy, từ nay về sau đời người thiếu thốn sẽ biến thành hoàn chỉnh.

Tỷ Nhã đã biết được cảm giác này, chỉ cảm thấy xúc động muốn rơi nước mắt, thì ra triệt để trở thành nữ nhân của hắn là cảm giác này, rất dồi dào, rất đẹp, chỉ tiếc khoản thời gian quá ngắn ngủi.

"Làm nữa đi." Tỷ Nhã thỏ thẻ nói, đôi mi dài như phiến quạt rung lên, nói.

Long Nhất ưỡn động eo bụng bắt đầu chậm chậm co thắt, tình cảm của hai người trong động tác này bắt đầu hòa hợp như nước với sữa. (tại sao lại là nước với sữa nhỉ cái từ sữa ở đây là có dụng ý gì chẳng)

"Đừng đi, đừng rời bỏ ta." Long Nhất nhìn ra ngoài cửa sổ giọng khàn khàn nói, tuyết nhỏ mịn biến thành hoa tuyết lớn như lông ngỗng, hắn cảm thấy được thời gian trôi đi.

"Thiếp sẽ không rời xa chàng, sẽ vĩnh viễn ở bên chàng." Tỷ Nhã dùng hai tay ôm đầu Long Nhất, nhỏ nhẹ hôn lên khuôn mặt anh tuấn của hắn.

"Thật không?" Đôi mắt Long Nhất ngưng đọng lại, nhìn vào đôi mắt đẹp đem theo sương mù của Tỷ Nhã.

"Thật chứ, mỗi một thủy hệ nguyên tố mà chàng cảm nhận được đều

có sự tồn tại của thiếp, trừ phi có một ngày thế giới này không còn thủy hệ ma pháp nguyên tố nữa." Khóe miệng của Tỳ Nhã điểm một nụ cười mỹ lệ.

"Cái mà ta muốn là nàng, ta không muốn thủy hệ ma pháp nguyên tố, ta chỉ muốn nàng thật sự ở bên ta." Long Nhất dập mạnh, có chút cuồng loạn nói.

"Đồ ngốc nghếch, ôm thiếp nữa đi..." Tỳ Nhã quệt đi nước mắt ở khóe mắt Long Nhất, hai người ôm chặt cùng ở bên nhau.

Bỗng nhiên, trên người Tỳ Nhã lam quang lóe lên rồi tắt, mà không gian giới chỉ của Long Nhất cũng tràn ngập một đạo bạch quang quý dị.

Long Nhất chỉ cảm thấy trong tim hoàn toàn trống trơn, buông Tỳ Nhã ra, đứng thẳng dậy, liền thấy đôi mắt đẹp vẫn còn ươn ướt của nàng đang tản mát bỗng từ từ tập trung lại, hoang mang nói: "Long Nhất, thiếp đang nằm mơ à?"

"Đúng rồi, đây chỉ là một giấc mơ." Long Nhất nước mắt rùng rùng, biết rằng Vô Song trước mắt vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể là Tỳ Nhã.

Mà vào lúc này trong không gian giới chỉ của Long Nhất, ánh sáng trắng sữa trên một bức tượng Quang Minh Thần Bài thu nhỏ tự nhiên lại bao phủ thêm một lớp màu lam nhạt, lờ mờ hiện ra trong lúc đó ba bóng người nhàn nhạt.

Chương 568: Kiêu diễm tỷ muội hoa

Tuyết vẫn rơi lạnh lẽo mờ ảo như trước, Vô Song nhìn người yêu đầu tựa trong bộ ngực phong mãn, ánh mắt ôn nhu, phảng phất tỏa ra chung quanh ánh sáng như tình yêu của mẹ.

Từ trước tới nay, đều là Long Nhất dùng lồng ngực rộng dày che gió chắn mưa cho những nữ nhân của hắn, nhưng khi hắn yếu đuối, những nữ nhân của hắn cũng sẽ dùng vòng tay ôm ấp dịu dàng ấm áp xoa dịu nỗi đau trong lòng hắn, không cần nhiều lời gì, toàn bộ đều tự nhiên như thế thôi.

Vô Song nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dài của Long Nhất, trong đầu lại nghĩ về giấc mộng Long Nhất nói lúc nãy, đúng vậy, Long Nhất nhất quyết nói là một giấc mộng. Trong lòng đệ tử Băng Cung, Thủy Thần vĩnh viễn là cao cao tại thượng, thần thánh không thể khinh nhờn, nhưng lại không thể ngờ được vào lúc này lại cùng với Long Nhất phát sinh sự việc thế này, ái tình của của người tại thế gian này, nghĩ lại, đến cả Thần cũng không có cách gì kháng cự được.

Long Nhất không nghi ngờ gì nữa thật là được trời hậu đãi, hắn ít khi minh tướng, nhưng lại sở hữu ma pháp lực vượt xa cả pháp thần, tinh thần lực thì lại càng cường hãn vô bì, hắn thậm chí ngủ rất ít, nhưng tinh thần ngược lại lúc nào cũng thật tốt.

Bất quá hôm nay, Long Nhất ngược lại đã ngủ thật sự rồi, một khi đã

ngủ là ngủ liền hai ngày hai đêm, mà Vô Song cũng vẫn ôm hân thể này, dùng ngực của mình giữ ấm cho hân.

Vừa thức dậy sau một giấc ngủ dài, Long Nhất chỉ cảm thấy tinh thần thật sáng khoái, vừa mở mắt đã thấy ngay đôi mắt đẹp nhu tình say đắm của Vô Song, trong tim hân trong một sát na như hoảng sợ tim đập loạn xạ mà bi thương, nhưng thứ tình cảm này rất nhanh đã bị chôn vùi tận đáy lòng. Khí chất trên người Vô Song và Tỷ Nhã không nghi ngờ gì thật là giống nhau, nhưng Long Nhất có thể trong nháy mắt phân biệt được điểm khác nhau của hai người.

"Song Nhi ngoan, cảm ơn nàng." Long Nhất ngồi dậy từ trên thân thể mềm mại của Vô Song, vươn mình giỡn người một cái, sau đó hôn nhẹ trên khóe môi nàng.

Vô Song khẽ cười, giúp hân chải tóc, rồi giúp hân dậy khỏi giường và mặc áo.

Long Nhất nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió tuyết lạnh lẽo mờ ảo không biết từ lúc nào đã ngừng rồi, thay vào đó là dương quang thanh lãnh, ánh mặt trời tuy không có một tia ấm áp nhưng lại làm cả thế giới bừng sáng rực rỡ, cái mà nó đại biểu chính là nhiệt tình hướng thượng, là vĩnh viễn không chịu thua, gió tuyết có lớn nữa thì cuối cùng cũng có một ngày sẽ bị ánh kim quang của mặt trời đánh tan ra, không phải sao?

Trên băng giới, mặt trời chiếu sáng, Sa Mạn và Mễ Để Nhĩ trên không trung vẫn đang đánh nhau không ngừng, Nữ Nhi cưỗi Tiểu Hồ đang cùng Hỏa Kỳ Lân và Cuồng Lôi Thú vui đùa. Cả Băng Cung đã không còn lãnh băng băng, mà ngược lại xem có vẻ nào nhiệt ấm áp thơm lừng.

"Phụ Thân." Nữ Nhi thấy Long Nhất liền chạy tới. Như lảng không

bay đến, vừa làm nũng vừa hôn Long Nhất làm cả mặt toàn nước bọt.

"Lão đại, người cuối cùng cũng dậy rồi. Còn tưởng là người muốn ngủ mười ngày nửa tháng chứ." Man Nguru vác Lục Ngọc Tài Quyết đi đến.

Long Nhất cười hắc hắc, nói: "Thật ra ta muốn ngủ cả mười ngày nửa tháng nhưng sợ là có người ăn không tiêu."

Khuôn mặt xinh đẹp của Vô Song hơi đỏ lên, bàn tay nhỏ véo nhẹ Long Nhất một cái, hướng tới Man Nguru cười nhẹ nói: "Man Nguru, lâu rồi không gặp, nhóc tiểu nguru và Y Oa vẫn khỏe chứ?"

Man Nguru há hốc mồm, ngẩn ra một lát rồi phấn khích nói: "Nàng là Vô Song, còn tưởng nàng là Tỷ Nhã cơ chứ. Hai người các người thật là nhìn giống y hệt nhau."

Vô Song liếc Long Nhất một cái, phát hiện hắn lại không có phản ứng gì, vẫn cứ cười hì hì, chỉ là nàng lại cảm thấy được vừa rồi tim hắn sau khi nghe đến cái tên Tỷ Nhã này tự nhiên giật thót một cái.

"Y Oa nàng vẫn khỏe, con trai ta cũng khỏe. Hài tử đó khí lực cũng lớn rồi, tương lai nhất định là bản sự phải mạnh hơn cha nó." Man Nguru nhắc tới thê tử miệng cười ngoác ra.

Lúc này chúng nhân cũng đều đến vây quanh. Long Nhất tựa hồ đã hoàn toàn cởi bỏ được gánh nặng trong lòng, hi hi ha ha không ra dáng đứng đắn, thỉnh thoảng lại chiếm tiện nghi của mấy vị Long Tộc đại mỹ nữ, thật là giống y như hắn lúc trước, nhưng mà chính bản thân hắn lại biết sự khác biệt, bởi vì trong lòng hắn đã có thêm một thân ảnh mờ mờ lung lung rồi.

Chuyến đi Băng Cung kết thúc tốt đẹp, Vô Song không chỉ vô sự mà ngược lại công lực còn tiến bộ thêm một đoạn lớn, Long Nhất không chỉ có được Thủy Thần Thần Bài mà còn thu phục một con Phong Vương thực lực mạnh mẽ. Chỉ là trừ đi, nỗi tiếc nuối trong lòng Long Nhất, đại Hồ Ly Mễ Á hoàng hậu vẫn nằm trong hoa sen như trước trong quan tài thủy tinh, hiện giờ Long Nhất vẫn không có biện pháp nào trị khỏi cho nàng, cũng chỉ có thể để nàng tiếp tục nằm trong quan tài thủy tinh duy trì một cơ hội sống mỏng manh.

Tới lúc gần đi, Long Nhất bố trí ở Băng Cung một truyền tống ma pháp trận đối ứng với Đẳng Long Thành, sau đó cho Phong Vương thống lĩnh binh tướng ong của nó đem đóng quân chốt giữ ở chung quanh, nơi đây giờ đã trở thành một cứ điểm của hắn, cũng sẽ là điểm bảo mệnh của Long Nhất. Thế giới này phức tạp quá, thực lực của Long Nhất càng cao thì càng hiểu rõ là tuy thực lực của hắn tuy cao, nhưng vẫn chưa phải là vô địch, trên thế giới này có rất nhiều quái thú và cao nhân ẩn náu chưa xuất hiện, thêm vào đó nên biết ngay cả Thất Đại Chủ Thần đến phút cuối cũng sa sút đến kết cục như thế, ai biết được tương lai hắn sẽ gặp cái gì, ngàn vạn con Băng Huyết Ma Phong của Băng Cung sẽ là pháp bảo giữ mạng của hắn.

Thương Lan Thành, thủ đô thành của Nạp Lan Đế Quốc, sau khi toàn bộ Thương Lan Đại Lục đã ổn định rồi, trừ Băng Phong Thành ở phía Bắc ra thì nơi đây trở thành lựa chọn đầu tiên cho nơi nghỉ mát mùa hè. Khái niệm du lịch nghỉ mát này vừa được đề ra liền trở thành thịnh hành trên toàn đại lục, hướng chi dưới sự nỗ lực ngày đêm không nghỉ của Ma Pháp Sư Công Hội, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã thiết lập được truyền tống ma pháp trận Đẳng Long Thành với Băng Phong Thành, và còn có Thương Nguyệt Thành, giữa ba thành này chỉ cần giao nạp một lượng kim tệ nhất định liền có thể lĩnh hội được trải nghiệm trong chớp mắt đi ngàn dặm. Mấy người quý phụ tiểu thư rảnh rỗi không có việc gì làm, ở hoài một chỗ đã sớm chán ngấy rồi, lại nói, sau khi Thương Lan Đại Lục thống nhất trị an nơi nơi

cực tốt, bọn họ cũng không ngại gì vài trăm kim tệ, tất nhiên là kết bạn họp thành nhóm đem theo hộ vệ đi du ngoạn khắp nơi, mà ma tòa thành thị có truyền thống ma pháp trận lại càng người đến người đi, thật là náo nhiệt, sự phồn vinh do đó mang lại khiến cho thành chủ của những thành thị khác đỏ cả mắt, ngày nào cũng thúc giục người của Ma Pháp Sư Công Hội thiết lập trước ở thành của mình một truyền thống ma pháp trận.

Sau khi đoàn người Long Nhất từ Băng Nguyên đi về liền đi đến Băng Phong Thành, từ Băng Thành dùng truyền thống ma pháp trận trong chốc lát đã chuyển dịch đến Thương Nguyệt Thành.

Hiện tượng người đông nườm nượp ở Thương Nguyệt Thành làm Long Nhất cả kinh, lúc trước Thương Nguyệt Thành phồn hoa phi thường, suy cho cùng cũng là thủ đô của một nước mà, nhưng giống như lúc này thì thật là trước tới giờ chưa từng có.

Kì thực cũng khó trách, Thương Nguyệt Thành dựa sát biển lớn, có di quốc phong tình (hoàn cảnh tự nhiên và phong tục tập quán riêng của nước khác) thành một trường phái riêng, lại thêm lúc này là tuần nóng nhất, Thương Nguyệt Thành lại thập phần mát mẻ. Trên bãi biển, gió biển mần mẫn đang thổi, uống một ly cocktail có thêm đá, ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn thủy triều lên xuống là một việc vô cùng vừa ý dễ chịu a.

Đoàn người Long Nhất rất gây sự chú ý, Vô Song và Ngu Phượng, một người thanh lãnh một người hỏa lạt, ai cũng dung nhan tuyệt thế, mà mấy nàng long tộc đại mỹ nhân, ai cũng mặt như thiên sứ, thân hình như ma quỷ. Long Nhất dĩ nhiên không cần phải nói, một cái áo dài trắng xanh, một đầu tóc đen bất kham, tùy ý cột lên.

Cộng thêm khuôn mặt anh tuấn và nụ cười mỉm xấu xa, đối phó thiếu phụ thiếu nữ có lực sát thương lớn nhất. Mà vẻ tuấn mỹ của Lê

Thanh cũng không kém Long Nhất, khí chất ngược lại rét lạnh như băng, ôm hàn băng kiếm trong ngực, nếu không phải là đang đi trên đường, thì có thể tưởng đây là một bức tượng bằng nước đá. Man Ngưu thân hình cường tráng cao to, hai cái sừng trâu chia thẳng lên trời, da thịt vừa nhìn đã biết uẩn hàm lực bạo phá siêu cường, đặc biệt là Lục Ngọc Tài Quyết mà hắn đang vác trên lưng. Khí thế bức nhân truyền lại làm người khác kinh hồn bạt vía.

"Mọi người xem có phải là Thái Tử gia?" Long Nhất ngày nay ở Thương Lan Đại Lục thanh danh hiển hách, sớm đã trở thành thần tượng của nhiều thanh niên thiếu nữ, đến cả những việc làm những năm ở Mễ Á Thánh Ma Học Việc cũng truyền bá rộng rãi. Vì thế mới vừa xuất hiện đã có kẻ nhận ra hắn.

"Nói thừa, nếu không phải là Thái Tử gia thì ai có bản sự đem theo nhiều mỹ nữ tuyệt sắc như vậy. Nếu có một ngày ..." Một người đi đường lại bắt đầu nằm mơ giữa ban ngày, một ngày trong tương lai cũng có thể giống như Long Nhất bên trái ôm thần tiên bên phải ôm ma nữ, chân đá kiếm thần. Quyền đả pháp thần.

Lúc này, một đội Thương Nguyệt Thành cấm vệ vũ trang đầy đủ tách khỏi đám đông đi lại nghênh tiếp, người dẫn đầu lại thân mang khôi giáp của cấm vệ thống lĩnh.

"Thuộc hạ Uy Á Tư tham kiến Thái Tử gia." Điều này làm kích động, tuy Nạp Lan Đế Quốc tịnh không nhập vào Cuồng Long Đế Quốc, nhưng bất cứ ai cũng biết sự tình từ lâu, tuy nói hắn cách xưng hô của hắn không hợp lễ chế, nhưng không có người nào dị nghị.

"Uy Á Tư? Là tiểu tử nhà ngươi à, xem ra lúc này cũng không tệ a." Long Nhất cười vỗ vỗ vai Uy Á Tư, lúc đầu giúp Nạp Lan Như Nguyệt đoạt quyền công của hắn không thể không nhắc tới.

"Đều là Thái Tử gia đề bạt, thuộc hạ cảm kích không thôi." Uy Á Tư cũng là một kẻ sung bái Long Nhất. Hấn vui mừng vì may mắn lúc đó nghe lời của hấn trở về bên Nạp Lan Như Nguyệt, nếu không thì ngay từ đầu vào cái đêm đẫm máu đó bản thân hấn đã trở thành một xác chết.

"Tốt, dẫn chúng ta đi gặp Nữ Hoàng đi." Long Nhất cười nói.

Dưới sự dẫn đường của Uy Á Tư. Một đoàn người Long Nhất rất nhanh liền đến lầu đài cao chót vót trên vách núi cheo leo, làm cho người lần đầu nhìn thấy loại kiến trúc này là Vô Song và Ngu Phượng ngạc nhiên tấm tắc không ngừng.

"Tỷ Phu. Người cuối cùng cũng đến rồi, làm mọi nhớ chết đi được." Nạp Lan Như Nguyệt chưa đến, tiểu Như Mộng đã xông ra rồi, giống như gấu koala, đeo trên người Long Nhất, thản nhiên như không hôn tới tấp lên môi Long Nhất.

Long Nhất trong lòng cười cười, mà trong điện thủ vệ lại như mắt đều nhìn thẳng phía trước, cứ như không thấy gì hết.

"Như Mộng, tỷ phu cũng nhớ nàng, xuống nhanh lên, dẫn Nữ Nhi đi chơi." Long Nhất vỗ vỗ cái mông nhỏ của Như Mộng, cảm thấy được phong đồn cũng cũng khá lớn của nàng đang ma sát vào ngực hấn, hạ thể hơi có một chút phản ứng, làm sao dám để cho nàng đeo trên người, tiểu nữ này chung quy cũng đã lớn rồi.

Nạp Lan Như Mộng nghe lời hạ xuống, không còn làm nũng giống như trước, nàng bây giờ hiểu chuyện cũng nhiều rồi, bởi vì nghe thị nữ trong cung nói qua, nữ hài tử không nghe lời nam nhân có lẽ sẽ không thích, lại nói Long Nhất dù gì cũng ở trong cung, một chốc sẽ gặp lại, sẽ không chạy mất, còn sợ không có cơ hội câu dẫn chàng sao?

"Phu quân xấu xa, ngay cả em dâu mà chàng cũng không bỏ qua." Ngu Phượng lườm Long Nhất một cái, ở bên cạnh hắc hắc nhỏ giọng nói.

Long Nhất ung dung trấn tĩnh không lộ vẻ gì cả nấn tuyết đồn nhô cao của Ngu Phượng một cái, hắc hắc cười nhẹ: "Ta không phải xấu xa, mà là phi thường xấu xa, đêm nay nàng sẽ biết thôi."

Khuôn mặt yêu kiều của Ngu Phượng đột nhiên đỏ ửng, trong lòng lâng lâng, Long Nhất rất xấu xa, là nàng cái loại xấu xa mà nàng si mê, bây giờ nàng ngược lại có hơi hy vọng là đêm nay đến nhanh nhanh một chút.

Nạp Lan Như Nguyệt một thân trang phục Nữ Hoàng lam triệt kim biên thướt tha đi tới, cao quý mà trang nhã, đều nói một người ở vị trí thế nào thì sẽ có khí chất như thế, lời này một điểm cũng không sai, Nạp Lan Như Nguyệt non nớt ngày trước sau khi ngồi lên ngai ngọc của Nữ Hoàng đã cải biến không ít, không chỉ trở nên thành thực cao quý, mà thủ đoạn tâm cơ từng chút một tiến bộ đại thành, lúc nên mềm thì mềm, lúc nên thiết huyết thì một điểm cũng không chịu thua, hiện tại trong văn võ trăm quan, không có một ai dám xem thường nàng.

Nạp Lan Như Nguyệt nhìn thấy Long Nhất cười với mình, trong lòng chợt ấm lên, trong mắt đem theo một tia kích động, không có người nào hiểu được cảm tình đối với Long Nhất trong lòng nàng, không có bất cứ người hoặc sự vật nào có thể xem ngang bằng với hắn, một mạch đi đến, chua ngọt đắng cay tất cả đều đã nếm qua, đột nhiên quay lại, liền phát hiện cả cuộc đời này không thể xa rời nam tử đặc biệt này.

"Nguyệt Nhi, nàng hình như lại xinh đẹp thêm rồi." Long Nhất vừa

cười vừa đi đến đón nàng, trong mắt đem theo ôn nhu.

Nạp Lan Như Nguyệt ghì chặt bàn tay lớn ấm áp của Long Nhất, bóp nhẹ, dáng vẻ hạnh phúc làm kẻ khác rất hâm mộ, ngay cả Ngu Phượng không thể không có chút ghen tuông.

Nạp Lan Như Nguyệt liền chào chúng nhân, nàng đều quen biết mọi người, tự mình không có một chút ngăn cách, cả đoàn người rất nhanh có nói có cười dưới sự dẫn dắt của Nạp Lan Như Nguyệt tham quan thành lũy hoàng cung hào hoa.

Tham quan xong hết thì vừa đúng thời khắc hoàng hôn, Nạp Lan Như Nguyệt bèn lệnh cho người bài yến tiệc tại quan cảnh đài trên tầng cao nhất của thành lũy, vừa nghe tiếng sóng biển, vừa hưởng dụng bữa tối. Món ăn cực kỳ phong phú, dựa vào hải sản là chính, chúng nhân rất ít khi có cơ hội được nếm thử. Sa Mạn, Mễ Đế Nhĩ tuy sinh trưởng tại Long đảo, bốn mặt bao quanh là biển, nhưng trong Long tộc có lẽ không có ai có tay nghề để đem hải sản làm thành vị ngon như thế này, tất nhiên là ăn hết mức, Nạp Lan Như Nguyệt còn đặc biệt mở một bình Hải Tửu vừa đủ tuổi, loại rượu này cách lên men không dễ dàng, cùng tề danh với Bách Hoa Như ở Tinh Linh, chỉ là Bách Hoa Như tuy vị ngon nhưng lại thiếu phần nồng nàn, nam tử uống rồi đều như thiếu một chút gì đó. Mà Hải Hồn không chỉ mạnh mà còn đậm, làn cho Man Ngưu, Lệ Thanh khen ngợi không ngớt.

Vãn yến hạ màn trong lúc chúng sinh đang vui vẻ nô đùa, Mễ Đế Nhĩ sợ sau khi về lại Long đảo sẽ không dễ dàng đi ra. Bèn đề nghị tất cả đi Cù Long Thành, chơi vui vẻ. Chỉ có Long Nhất và Nạp Lan Như Nguyệt tựa vào nhau xem biển trong ánh sáng lờ mờ của ban đêm.

"Dự định đi Long đảo à?" Nạp Lan Như Nguyệt tựa vào vai Long

Nhất hỏi giọng hỏi.

"Ừm, phụ mẫu của Liễu Như vẫn đang bị giam giữ ở Thần Long Đảo, nếu như không cứu họ ra. Cả đời Liễu Như đều không có cách gì chân chính khoái lạc." Long Nhất gật đầu nói.

Nạp Lan Như Nguyệt gật gù đầu, nàng rất muốn nói mình muốn cùng đi với hắn, nhưng nàng biết Long Nhất sẽ không đồng ý, nàng cũng là nữ nhi có chừng mực, cũng biết thực lực của mình vẫn chưa đủ mạnh.

"Ngày mai ta sẽ trở về Đẳng Long Thành một chuyến, đem Lưu Ly qua đây, nàng ấy đã xa nước biển lâu như vậy, chắc chắn thập phần nhung nhớ." Long Nhất cười nói, nếu như Bích Phi và Tiểu Mễ vẫn không có tung tích, vậy thì chờ xử lý xong chuyện của Liễu Như, hắn vẫn nên đi tìm kiếm tòa thành dưới đáy biển trong truyền thuyết.

"Ừm, lâu lắm rồi chưa nghe Lưu Ly chơi đàn, thật nhớ nàng." Nạp Lan Như Nguyệt cười nhẹ nói. Bàn tay nhỏ có một chút không an phận tại bụng dưới Long Nhất xoa nhẹ, hơi thở cũng hơi hơi nặng nề một chút.

Long Nhất cười xấu xa nhìn về hướng Nạp Lan Như Nguyệt. Bắt được bàn tay nhỏ của nàng dịch xuống phía dưới, vừa đúng đặt lên trên đầu tiểu huynh đệ của hắn đang vươn vai lên.

Nạp Lan Như Nguyệt sóng mắt như nước, căn môi dưới liếc ngang Long Nhất một cái, cách một lớp khố mỏng xoa xoa.

Khí trời nóng bức, y phục trên người Nạp Lan Như Nguyệt chỉ có hai lớp, Long Nhất kéo mở thân áo phía trước của nàng, đem thắt lưng của tiết y bên trong giật xuống, đôi mỹ nữ như bạch ngọc đung đưa nháy ra ngoài, nữ tiêm đỏ tươi, nữ hương nhè nhẹ xộc vào mũi.

"Phu quân, chàng hư lắm, thiếp ... chúng ta đi về phòng được không?" Nạp Lan Như Nguyệt ngọc nữ rơi vào ma thủ, bị khêu gợi đến nỗi xuân tình tràn lan, thờ gấp gấp nói.

Long Nhất gảy gảy nhũ tiêm của Nạp Lan Như Nguyệt, cảm thấy cái vật nhỏ này nhanh chóng cứng lại, nhô lên, cười xấu xa nói: "Nơi này vừa không có ai khác, hướng hồ màu sắc ban đêm thật mỹ lệ, vừa có tiếng sóng làm bạn, tại nơi này làm chuyện nhân luân đại đạo không phải càng tốt sao."

Nạp Lan Như Nguyệt nhìn chung quanh bốn bề, thấy rõ những thị vệ ở nơi tối đều đã rút lui, đám cung nữ cũng tế nhị không làm phiền, bèn hết lo lắng không phản đối nữa, cùng Long Nhất hôn nhau nóng bỏng.

Long Nhất cởi đai lưng của Nạp Lan Như Nguyệt, áo quần trơn tuột rơi xuống, chỉ trừ một mảnh nội khố gợi tình nhỏ xíu trong suốt theo hoa văn, vài cọng lông bướng bình tử trong nhô ra, càng trêu cho khí huyết Long Nhất bốc lên, không thể tự khống chế.

"Tiểu yêu tinh..." Long Nhất mút nhũ tiêm đỏ tươi của mỹ nhân, hàm hồ nói, một tay lai đã thám nhập chỗ giữa hai đùi đang được mảnh vải nhỏ kia che chắn, chỉ cảm thấy phía trên một miếng nóng hổi trơn trượt, dâm dịch ti ti đã từ bên trong chảy ra, đùi ngọc cực kì ẩm ướt.

"Phu quân, không được trêu chọc Nguyệt nhi." Nạp Lan Như Nguyệt cong lưng, toàn thân như bị lửa nung đốt, ngay cả hơi thở hắt ra cũng nóng rang vô bì.

Long Nhất kéo nội khố của Nạp Lan Như Nguyệt xuống, đặt nàng nằm xuống trên khoản trống được xây bằng băng hải thạch, tuyết đồn tròn vành vạnh vênh lên cao cao, nơi riêng tư của thiếu nữ đã

hoàn toàn phơi bày ra trước mắt Long Nhất. Long Nhất nuốt nước bọt một cách khó khăn, ấn vào cái eo thon của nàng xông lên phía trước, tiểu huynh đệ đã ép vào một hành lang ẩm ướt nóng hổi, cả hai người đồng thời rên rỉ.

Đôi nhũ hoa của Nạp Lan Như Nguyệt đè lên trên hải nham băng lãnh, trong ma sát chấn động không ngừng của Long Nhất, đem lại một khoái cảm khác thường.

Tiếng rên rỉ vang dội trong ánh đêm, hai người chìm đắm trong khoái lạc không gì sánh bằng này.

Mà đúng vào lúc này, một thân ảnh nhỏ nhắn yêu kiều nấp sau vải màn trên quan cảnh đài, mắt không chớp lấy một cái, nhìn chăm chặp đôi nam nữ đang giao chiến đó, nàng khẽ kích động, hơi thở nóng bừng bừng, hai đùi khấp chặt lại, hóa ra lại chính là Nạp Lan Như Mộng.

Nạp Lan Như Mộng cũng đã tiếp xúc thân mật với Long Nhất rồi, tuy nhiên vẫn là một hoàng hoa khuê nữ chưa lập gia thất, nhìn thấy kiểu đánh giáp lá cà dâm mật kịch liệt này, trống ngực như một chú nai tơ đang chạy lung tung, đã động tình như thủy triều.

Chẳng bao lâu, nàng đã không chịu đựng nổi cảm giác tê dại đó, đột nhiên chạy ra từ phía sau ôm lấy Long Nhất đang tấn công, thân thể uốn éo không thể nhịn được.

Nạp Lan Như Nguyệt mê loạn ngoảnh đầu lại, thân người đẹp run rẩy nhẹ, đây là dấu hiệu trước khi nàng sắp cao trào, một chút tỉnh táo cuối cùng ngay tại lúc này bị đánh tan. Chìm vào trong mê loạn.

Long Nhất dĩ nhiên lúc tiếp xúc gần Nạp Lan Như Mộng liền đã cảm giác được, tiểu la ly muốn đưa tới cửa, hấn làm sao phản đối nữa,

dù gì đi nữa nàng cũng đã sớm liệt kê trong danh sách nữ nhân của hấn rồi, ăn sớm một chút hay ăn muộn một chút thì có gì khác đâu. Huống hồ, một đôi tỷ muội xinh đẹp cùng nhau phục thị hấn, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hưng phấn.

Nạp Lan Như Nguyệt run rẩy càng lúc càng mạnh, tuyết đồn thuận theo xung kích của Long Nhất liều mạng nhích lên, một cỗ tê đại cường liệt từ nơi kết hợp tản ra chung quanh, cả người như bay bổng.

Long Nhất đem Nạp Lan Như Nguyệt đã mềm nhũn đặt lên trên trường kỷ. Quay người lại đối mặt với Nạp Lan Như Mộng, tiểu Long Nhất vừa mới trải qua chiến đấu càng giơ cao hơn.

"Tỷ phu, tiểu gia hỏa lại không nghe lời rồi. Muội giúp chàng trừng trị nó nhé." Khuôn mặt trẻ thơ trong trắng của Nạp Lan Như Mộng xuất hiện một làn nhu mì, nàng nắm lấy tiểu Long Nhất từ từ ngồi xổm xuống. Đôi môi hồng phấn hơi hé ra nhích gần lại, giống như lần trước trong nhà tắm.

Long Nhất hít một hơi lạnh, kĩ thuật miệng của tiểu la ly tuy không đủ thuần thực. Nhưng ngược lại làm hấn hưng phấn vô bì, nhìn khuôn mặt non nớt thanh thuần vẫn hơi non nớt, hấn có một thứ khoái cảm phạm tội.

Mãi một lúc sau, Long Nhất kéo tiểu la ly lên, lột sạch như một con dê con trắng, ngờ đâu làm Long Nhất hơi kinh ngạc, không thể nghĩ ra thân hình của tiểu la ly đã khá nảy nở rồi, da thị trắng hồng mịn màng, đôi trống sữa to căng thẳng đứng, so với tỷ tỷ của nàng cũng không nhỏ hơn là mấy. Chỉ cần xoa bóp khai phá một một chút, tương lai nhất định sẽ vượt qua tỷ tỷ của nàng.

"Tỷ phu, người ta đã lớn rồi." Tiểu la ly ưỡn ngực kiêu hãnh. Như thể

cho hắn biết là nàng đã có tư cách làm nữ nhân của hắn.

Nạp Lan Như Nguyệt từ trong dư vận tỉnh lại, từ trên ghế ngồi dậy ôm lấy Long Nhất. Nàng biết, từ đêm nay trở đi, tiểu muội của nàng vô luận thế nào chạy không thoát được rồi.

"Phu quân, đem bọn thiếp về phòng đi." Nạp Lan Như Nguyệt ngọt ngào nói, nàng có thể biết được sự cường hãn của Long Nhất, tiểu muội là lần đầu tiên, khẳng định không thể khiến cho hắn thỏa mãn, chỉ đành tiện nghi cho hắn thôi.

Long Nhất cười hắc hắc, đem hai nàng tỷ muội như hoa như ngọc về khuê phòng của Như Nguyệt, thả hai người xuống giường lớn mềm mại, nhe nanh múa vuốt phóng lên.

Thiếu nữ rên nhẹ một tiếng, trái dưa non mới bỏ ra, hoa mai hé nở, bước một bước dài đến lần đầu tiên làm một nữ nhân chân chính.

Đêm nay nhất định sẽ không ngủ, phong lưu đếm không hết, nói triền miên không hết, đàn xem thành một khúc sonata đêm trăng, đến khúc nhạc cuối cùng đem đến dư âm ngân nga dần dần mất hút, một tia nắng sáng đầu tiên chiếu xuyên tầng mây rơi trên mặt biển.

Long Nhất nửa người dựa trên giường, mỹ nữ một lớn một nhỏ ngọc thể đang nằm ngủ say bên cạnh hắn, da thịt trắng muốt như ngọc, màu ửng hồng vẫn chưa hoàn toàn phai hết, hiển thị trận đại chiến đó khói súng vừa mới tan hết.

Nhìn mãi sắc trời bên ngoài, Long Nhất rón rén xuống giường, đặt một nụ hôn ấm áp dịu dàng lên mặt hai tỷ muội, rồi đi đến ban công.

Cơn sóng biển dưới bờ đập vào vách đá, bọt sóng trên không trung bắn tung tóe, không khí tươi mát đem lại khí vị mặn ảm phức tạp

vào mặt.

Long Nhất hít sâu một ngụm không khí, chỉ cảm thấy cả tâm thần thư thả, xem ra công hiệu của nam hoan nữ ái âm dương điều hòa thật sự rất không tệ.

Vào đúng lúc này, trong tim Long Nhất chợt động, nghiêng đầu nhìn về bên phải, chỉ thấy Vô Song đang ở ban công hơi nhỏ hơn ngay phía tường bên kia, đang nhìn thẳng về hắn mà cười nhẹ, con mắt đẹp có xuân ý bất tận.

Long Nhất cười lách người đi qua, ôm nàng vào lòng, bên tai nàng nói nhỏ: "Ta hình như đang nghe tim nàng nói rằng nàng thật không hài không, có phải ta đã làm gì sai đắc tội với nàng rồi."

Vô Song cười ngoẹo đầu hôn nhẹ hắn một cái, nói: "Đã biết rồi mà còn hỏi, chàng ôm ấp mỹ nữ lớn nhỏ tối trời tối đất, ngay cả một chút cũng không để ý tới cảm thụ của thiếp, hại người ta khó chịu suốt nguyên một đêm."

"Vậy bây giờ ta bồi thường cho nàng được không?" Long Nhất cười xấu xa xoa nắn bộ ngực cao vút của Vô Song.

"Đừng có mà loạn động, không biết ở đâu lại có người hoang dâm vô đạo như chàng, chàng xem Liễu Như hôm qua nhìn về đại dương cả đêm, chắc chắn là đang nhớ nhung phụ mẫu nàng." Vô Song nắm bàn tay to lớn của Long Nhất nói.

Long Nhất nghe nói xong cũng không vui đùa nữa, nhìn về phía đại dương trầm tư một lát rồi nói: "Việc của Liễu Như vẫn nên gấp rút giải quyết, thế này đi, ta giờ sẽ đi Đẳng Long Thành đem Lưu Ly tới, sau đó lập tức xuất phát."

"Ừm, thiết nghĩ là phải chăng chàng ở trong hoàng cung này nên thiết hạ một cái truyền tống ma pháp trận, suy cho cùng truyền tống trận bên ngoài nhiều người quá, mai sau có chuyện gì thì cũng không tiện." Vô Song kiến nghị nói.

Long Nhất thật ra cũng nghĩ như vậy, hẳn đối với Nạp Lan Hoàng Cung rất là quen thuộc, bèn tìm một mật thất bố trí truyền tống ma pháp phân trận, chỉ cần có tài liệu, dựa vào tinh thần lực và ma pháp của Long Nhất, thiết lập một cái truyền tống ma pháp phân trận cũng chỉ cần một tiếng đồng hồ là xong rồi.

Truyền tống ma pháp trận vừa bố trí xong, Long Nhất liền bước vào không gian khác, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, người đã bị truyền tống đi rồi.

Trước mắt Long Nhất lại hiện ra ánh mặt trời, tuy nhiên cũng sợ giật mình, chỉ nghe thấy trận trận hương thơm, từng khuôn mặt tuyệt mỹ vây chung quanh hẳn, từng khuôn mặt đẹp sáng như sai đang kính hỷ nhìn hẳn.

"Ách... các nàng làm sao toàn bộ ở đây? Có lẽ nào biết được là ta sắp về?" Long Nhất xoay cổ một vòng, nhìn thấy trong mật thất truyền tống ma pháp trận này điểm quang chiếu tứ bề, Nam Cung Hương Vân, Bắc Đường Vũ, Long Linh Nhi, Lâm Na, Thủy Nhược Nhan, Phong Linh, Lãnh U U, Lưu Ly, Kinh Vụ Phiêu Tuyết, Ty Bích, Tây Môn Vô Hận, Mộ Dung Thục Ngọc, thậm chí cả nương thân Đông Phương Uyển cũng ở đây. (Trời ơi, ta còn không nhớ hết ai là ai, làm sao hẳn nhớ được nhỉ?)

Chúng nữ duyên dáng cười khúc khích không ngừng, Đông Phương Uyển đi tới hai tay nâng niu khuôn mặt Long Nhất, cười nói: "Vừa rồi pháp sư đang canh giữ truyền tống ma pháp trận nói truyền tống ma pháp trận vừa mới kiến lập kết nối với Thương Nguyệt Thành,

nương thân nghe nói Thương Nguyệt Thành rất đẹp lại thích hợp cho nghỉ hè, bèn cùng với mấy nàng dâu dự định đi đến đó một chuyến, ai biết vừa mới vào tới thì con lại trở về.

Long Nhất nhìn về phía Ma Pháp Đờ treo trong mật thất, bản đồ này cùng Chủ Ma Pháp Trận liên hệ lẫn nhau, chỉ cần truyền tống ma pháp phân trận kiến lập liền sẽ sáng lên một điểm trắng tương ứng.

Long Nhất nhìn lướt qua từng khuôn mặt yêu kiều đang hưng phấn, cuối cùng mục quang dừng lại trên người Lãnh U U lúc này thần sắc đang tràn đầy kích động, hấn tiến đến ôm chầm lấy nàng, ôn nhu nói: "U U, khổ nàng rồi, thân thể đã khỏe chưa?"

Lãnh U U cười rạng rỡ gật đầu, nước mắt lại rơi không ngừng, ông trời biết nàng nhớ nam nhân này biết bao nhiêu.

Hai người ôm nhau một hồi, Lãnh U U bắt đầu đỏ mặt đẩy Long Nhất ra, mẹ chồng Đông Phương Uyển có lẽ ở bên cạnh đã thấy rồi, nàng đâu dám bừa bãi.

"Tốt rồi, ta tuyên bố đệ nhất giới mỹ nữ lữ hành đại hội sẽ bắt đầu, mục tiêu Thương Lan Thành." Long Nhất thấy Lãnh U U vô sự, bên người mỹ nữ vây quanh, tâm tình tự nhiên rất tốt, dẫn chúng mỹ nữ đi vào truyền tống ma pháp trận, cười hống một tiếng lớn rồi biến mất khỏi mật thất.

Chương 569: Giải khai tâm kết

Nguyệt thành tứ bề phong cảnh mỹ lệ, không khí dễ chịu, con đường du lịch trải khắp không biết bao nhiêu là bờ biển và rừng nhiệt đới, xa xa lại có bóng người lay động.

Long Nhất cùng chúng mỹ nhân tản bộ trên bờ biển, mục quang không tránh khỏi cảm giác si mê. Nguyên lai hẳn định sau khi đưa Lưu Ly về liền xuất phát đến Long đảo, không ngờ lại vướng phải một đại bang mỹ nữ này, đành phải dành lại một ngày bồi tiếp chúng mỹ.

Bãi biển làm người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Chỉ tiếc nữ nhân ở Thương Lan đại lục vẫn còn thập phần bảo thủ, chưa dám nghĩ đến việc phải mặc bikini. Nhưng được nhìn chúng mỹ nữ chơi đùa lộ ra những đôi chân tuyết bạch trên cát cũng là một loại hưởng thụ a. Bãi biển nhờ đó mà trở nên mộng lung huyền ảo.

"Thương Nguyệt thành khi trẻ ta đã từng một lần ghé qua, sau nhiều năm như vậy vẫn không có gì biến hóa, thật là thoải mái." Đông Phương Uyển cười nói, khi nàng còn mười lăm, mười sáu tuổi từng ngao du khắp Thương Lan đại lục, dù sao cũng một thời là tuyệt sắc giai nhân trong thiên hạ.

"Nương, nếu người thích thì có thể ở đây thư giãn một thời gian, dù sao hiện giờ đã có truyền tống ma pháp trận, đi về cũng rất tiện lợi" Long Nhất ôm lấy vai Đông Phương Uyển cười nói.

"Cũng là vì cha con các người mà hai mươi năm rồi ta không dám đi đâu cả. Nhờ có mấy đứa con dâu này, nên ta mới có may mắn du ngoạn Thương Lan đại lục một phen." Đông Phương Uyển tâm tình sáng khoái, Tây Môn gia tộc giờ đây đã trên đỉnh cao của quyền lực, không cần phải lo lắng bất an nữa, hưởng hờ đứa con lại có bổn sự, còn được đám con dâu như hoa như ngọc bồi tiếp, tâm tình sao có thể không vui a. Duy có điều tiếc nuối chính là Long Nhất vẫn chưa cho nàng một đứa cháu ẵm bông.

Nhìn thấy nương thân tươi cười vui vẻ, trong lòng Long Nhất phát ra một tia ôn tình. Xem ra trước đây mình đã quyết định đúng, hẳn không thể dứt bỏ mối cốt nhục tình thâm được, do đó hẳn thề là sẽ bảo vệ họ cho tới cùng.

Mọi người nối nhau thành một đường dài trên bãi biển, tiếng cười đùa vang lên không ngớt, trong đó Đông Phương Uyển là trưởng bối, lại là nương thân của Long Nhất, nên chúng nữ phải ra sức thân cận, thực ra cũng là vì Long Nhất thôi. Cùng với nụ cười của y, làm cho quang cảnh trở nên ấm áp vô cùng, cảnh đẹp đến mức khiến lòng người ta cảm thấy không chân thật.

Đang lúc Long Nhất đang mải mê suy nghĩ, hắn đột nhiên nhìn thấy cảnh sắc trước mắt có chút quen thuộc, mà lúc này chúng mỹ cũng dừng cước bộ.

"Trang viên này thật là thập phần xinh đẹp, y sơn bặt thủy, khí thế bất phàm. Xem ra chủ nhân cũng là một người biết hưởng thụ." Đông Phương Uyển nhìn thấy trên bờ biển bất ngờ hiện lên một trang viên, tuy không phải là Thương Nguyệt đệ nhất hào hoa, nhưng có thể mang lại một cảm giác hoàn toàn thư thái.

"Đây là Nạp Lan đế quốc nhất đẳng công tước phủ, được hoàng gia gia ban tặng cách đây hàng trăm năm. Nếu nương thân nguyện ý. Ta

ngĩ công tước sẽ vui lòng đưa chúng ta đi tham quan một chút." Nạp Lan Như Nguyệt trong bộ trang phục màu hải lam hồi đáp. Nhấn thần nhìn về Long Nhất phía sau, lưu lại một tia tiểu ý bên người Long Nhất.

Long Nhất sờ sờ cánh mũi, ho khan hai tiếng, nhận lấy ánh mắt đầy nghi hoặc của chúng mỹ.

"Vũ nhi, con có ý kiến sao?" Đông Phương Uyển cười hỏi, trong tâm muốn đến tham quan trang viên, trang viên mang phong cách của Nạp Lan đế quốc so với Cuồng Long đế quốc thập phần hiếm thấy.

"Không có, con có ý kiến gì chứ... con ngĩ nhất đẳng công tước các hạ sẽ thập phần vui mừng khi có khách nhân như chúng ta." Long Nhất nhún vai cười nói. Cổng Trang viên mở rộng ra, một quý tộc trong y phục công tước mang theo chúng phó nhân nghênh đón. Đối với vị nhất đẳng công tước này, Long Nhất quả có chút ấn tượng. Một người quý khí nho nhã, vô cùng lịch thiệp của quý tộc chi gia lâu đời hơn ngàn năm.

Công tước vội vã đi tới, quỳ xuống, cung kính nói: "Nhất đẳng công tước Kỳ Tử Nha tham kiến nữ hoàng bệ hạ, tham kiến phò mã gia.

"Công tước bất tất đa lễ, để ta giới thiệu một chút. Vị này là nương thân của ta, cũng là Cuồng Long đế quốc hoàng hậu, chúng nữ này đều là tử muội của ta." Nạp Lan Như Nguyệt điềm đạm nói. Đối với ngoại nhân thì khí chất của nàng có chút biến đổi, tao nhã và hàm chứa uy thế của bậc đế vương, điều này làm cho Đông Phương Uyển hết sức hài lòng.

Công tước vội vàng kiến lễ. Có thể với bách tính bình thường còn mơ hồ, nhưng hấn trong lòng thập phần minh bạch, Nạp Lan đế quốc đã không còn là một đế quốc độc lập, việc nhập vào Cuồng Long đế

quốc thống nhất đại lục chỉ là vấn đề sớm muộn. Bởi vậy hấn dùng đến lễ tiết tối cao tham bái Đông Phương Uyển, ân cần mời mọi người đi đến trang viên làm khách.

Chúng nhân tiến vào trang viên. Chỉ thấy đắc thụ phủ bóng râm khắp mặt đất, tiểu kính thanh u, hoa cỏ đua nhau khoe sắc, gió biển thổi vào mang theo hương hoa nhàn nhạt, làm cho thần trí người ta dễ dàng bay bổng đi đâu mất.

"Trang viên của công tước quả thật bất đồng phàm hưởng, thật là đệ nhất trang viên" Đông Phương Uyển tao nhã nói.

"Chỉ cần hoàng hậu thích, thần nguyện ý dâng cả hai tay cho người." Công tước cười nói, không có một tia miễn cưỡng. Hấn còn sợ Đông Phương Uyển không tiếp nhận lễ vật này, nói không chừng nhờ đó mà Nạp Lan Kỳ gia tộc có thể thăng tiến không ngừng, sau này phong quang vô hạn, một chút trang viên nho nhỏ há có là gì.

"Công tước không nên như thế, trên đời này cái đẹp có nhiều, không thể nhất nhất chiếm hữu cho riêng mình, có thể hân hưởng đã là may mắn rồi." Đông Phương Uyển cười nói.

Mục quang của Kỳ Tử hiện lên một tia kính nể, hoàng hậu này quả không hổ danh xuất thân từ Đông Phương gia tộc, khí độ cùng ngôn ngữ đều bất phàm.

"Phụ thân" đang lúc này, một tiếng hô thanh thúy cách đó không xa truyền đến, tại ngôi nhà phía trước mặt, một nhân ảnh thanh lệ bất ngờ hiện ra.

Long Nhất cười cười nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Phong Linh, mà Thủy Nhược Nhan, Lâm Na, Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vô Hận đều lộ ra biểu tình hết sức quái dị.

"Nhân nhân, mau mau đi tới tham kiến nữ hoàng bộ hạ cùng các vị khách nhân tôn quý." Công tước Kỳ Tử Nha nói, đời Nhân Nhân lại gần trước mặt, giới thiệu: "Đây là tiểu nữ Nhân Nhân, hiện tại quán xuyên mọi việc trong gia tộc.

Nhân Nhân giật mình, mục quang đảo qua Long Nhất bắt gặp dung nhan quen thuộc của Phong Linh, sau đó cung kính quỳ xuống hành lễ Nạp Lan Như Nguyệt rồi ngay lập tức đứng qua một bên, cúi mặt xuống dưới, cũng không biết đang nghĩ gì.

Đông Phương Uyển tựa hồ nhận ra được cảm giác khác lạ, cười hỏi: "Vũ nhi, các người đã quen biết nhau từ trước rồi à?"

"Nương thân, Nhân Nhân từng là đệ tử của Thánh ma học viện, con cùng các nàng đều là giáo hữu cả." Long Nhất cười đáp.

"Đã như vậy, các con cứ tự nhiên hàn huyên tâm sự, công tước thấy thế nào?" Đông Phương Uyển cười hỏi.

Công tước còn có thể ý kiến gì sao. Vì thế Long Nhất, Phong Linh, Tây Môn Vô Hận, Long Linh Nhi, Thủy Nhược Nhan còn có Lâm Na liền ở lại.

"Linh nhi, nàng bồi tiếp Nhân Nhân tí tí đi." Long Nhất nói

"Oh" Phong Linh lại đối mặt với Nhân Nhân, chẳng biết làm thế nào. Lúc trước nàng nữ cải nam trang lấy tên Lăng Phong, không ngờ lại dẫn đến thứ nghiệt duyên này.

Nhân Nhân không phản đối, chỉ là trước khi đi nàng nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Long Nhất. Rồi cùng Phong Linh sóng vai hướng đến một con đường dài thăm thẳm.

"Nhị ca, ta lại nghĩ rằng Nhân Nhân thích người đó." Tây Môn Vô Hận ôm cánh tay của Long Nhất, cười nói.

"Ách... sao muội nói như vậy?" Long Nhất hỏi.

"Trực giác, đó chính là trực giác của nữ nhân. Người nhìn ánh mắt cuối cùng của nàng xem, rất u oán. Khi còn ở học viện, có phải người đã làm gì nàng ta rồi phải không?" Thủy Nhược Nhan trả lời, kề vào tai Long Nhất, nhẹ nhàng nói.

Thủy Nhược Nhan lão sư, nếu nàng không có bằng chứng ta có thể tố cáo nàng tội vu khống a." Long Nhất la lên, đại thủ vô thanh vô thức néo vào ngọc đồn của Thủy Nhược Nhan hai cái.

Thủy Nhược Nhan thân thể mềm mại chợt run lên, liếc nhìn Long Nhất nói: "Phôi đệ tử, hiện tại ta có thể tố cáo nhà người sàm sỡ con gái nhà lành."

"Hiện tại lão sư đang đường đường chính chính được một nam nhân mạnh mẽ sàm sỡ, chúng ta người tình ta nguyện, nhiều nhất chỉ có thể gọi là gian dân thôi." Long Nhất cười hắc hắc.

Nhìn thấy hai người đùa giỡn tán tỉnh nhau, tam nữ cười khanh khách, điều đó lại làm cho Thủy Nhược Nhan thẹn thùng không thôi, nói cho cùng những người này trước kia đều là đệ tử của nàng.

"Linh Nhi, Lâm Na, Vô Hận, tên phôi tiểu tử này dám hỗn với lão sư, các người nói nên làm sao bây giờ?" Thủy Nhược Nhan véo tai Long Nhất, cười nói với chúng nữ.

"Đương nhiên phải phạt hẳn." Tam nữ đồng thanh hô to.

"Phạt ta sao, nói phạt liền phạt, các người thật nhẫn tâm... a... mưu sát phu quân a." Long Nhất chưa nói hết câu liền bị chúng nữ đè ngã xuống đất, một trận phấn quyền vũ giáng xuống.

Long Nhất chỉ cảm thấy một trận hương phong xông lên mũi, toàn thân bị thân thể mềm mại của chúng nữ vây quanh, phấn quyền kia so với đấm bóp không sai biệt cho lắm. Mỹ nữ đưa tới cửa, há có thể phụ lòng giai nhân. Vì thế một bên hấn kêu la thảm thiết, một bên hấn dùng ma trảo loạn động khắp thân sơn cùng cốc của tứ nữ, không nơi nào không lưu qua.

Tứ nữ ai nấy đều trí tuệ hơn người, há không biết Long Nhất có dụng tâm sàm sỡ, chỉ là nhân cơ hội này mặc cho hấn chiếm tiện nghi mà thôi, không cho tên phôi gia hỏa này chiếm tiện nghi thì cho ai chiếm đây?

Đợi đến khi tứ nữ thân thể mềm nhũn ra, phong tình vô hạn thì mới cười mắng thối lui, ai nấy đều mặt cười hồng ửng cả lên. Thủy Nhược Nhan cùng Long Linh Nhi may mắn đều là nữ nhân của Long Nhất, bị ma trảo của hấn sờ soạn cũng thành thói quen, nhưng Lâm Na cùng Tây Môn Vô Hận vẫn chưa thất thân, quan hệ với Long Nhất chưa rõ ràng, gặp phải ma trảo của Long Nhất loạn động những vùng nhạy cảm cũng có chút vấn đề, chẳng qua hai nàng bất chấp thẹn thùng, trong lòng cũng ngọt ngào vô hạn.

Long Nhất búng mình đứng dậy, vẻ mặt đắc ý cười gian tà: "Các mỹ nữ này, có nhận ra mình bị mất cái gì không vậy?"

Tứ nữ thấy có cái gì trông trống, cơ hồ đồng thời cảm giác được sự ma sát vô cùng mãnh cảm giữa nhũ phong với y phục, mỗi người kêu thất thanh một tiếng hung dữ nhìn Long Nhất, lúc này Long Nhất đang cầm nội y các nàng trên tay, hít một hơi, than: "Ôi, thiệt là thơm a."

Nhớ tới lúc tại Mễ Á Thánh Ma học viện hẳn đã từng nhất chiêu đoạt lấy nội y Lâm Na, hôm nay lại tiếp tục thi triển. Xem ra kỹ xảo này hẳn không hề bỏ phế, ngược lại ngày càng tiến bộ.

"Tên bại hoại, mau trả lại cho chúng ta." Long Linh Nhi thẹn thùng kêu lên, may mà nơi đây ở sâu bên trong trang viên, xung quanh không một bóng người, nếu không để người khác thấy được chẳng phải là cảnh tượng sát nhân hay sao!

"Muốn lấy lại à? Tới đây đi." Long Nhất cười hi hi, nhìn thấy chúng nữ giương nanh múa vuốt truy tới, liền cầm mớ nội y chạy trốn, không khí vui vẻ nhất thời tràn ngập cả trang viên.

Mặt trời lúc hoàng hôn quả thật mỹ lệ. Ánh nắng chiều cùng nước biển hòa thành một, hồng rực cả một mảng trời, cực kỳ quý lệ.

Phong Linh cùng Nhân Nhân ngồi trên một khối đá to phía trên. Phong Linh trong trang phục lam sẫm cùng nước biển tương hỗ lẫn nhau, toát lên vẻ kiều mỹ bất phàm, hải phong thổi bay vài sợi tóc, nàng đang suy nghĩ mông lung.

Nhân Nhân nhìn biển sau nửa ngày, cuối cùng khế nghiêng đầu nhìn Phong Linh, mong muốn tìm lại một chút khí tức khi xưa từng làm nàng si mê, nhưng nàng nhanh chóng thất vọng. Lúc này Phong Linh dung mạo tuyệt thế, phiêu nhiên đạm viễn, xứng danh một tuyệt thế giai nhân.

"Ta xin lỗi." Cảm thấy Nhân Nhân nhìn mình chăm chú, Phong Linh khó khăn nói ra ba chữ. Lúc ấy trêu cái gì không trêu, lại trêu vào nữ nhân, tự thân rước lấy oan nghiệt.

Nhân Nhân lắc đầu, mỹ mâu đột nhiên ngân ngấn nước mắt, vô luận thế nào, đây là nữ nhân mà nàng từng yêu, chính nàng muốn được một lần thể nghiệm cái tư vị chết đi sống lại. Nhìn thấy "hắn", lòng không đau mà cũng không động, chính là cảm giác trống rỗng, phiêu phiêu荡荡 không bình thường.

Phong Linh nhìn thấy Nhân Nhân rơi lệ, đột nhiên có chút phiền lòng. Nàng vốn không phải là người trầm tĩnh, tuy nhiên trong trường hợp này nàng thật tâm muốn xin lỗi nàng ta, nhưng phải làm thế nào đây?

"Đừng khóc, nàng rốt cuộc muốn thế nào?" Phong Linh lau nước mắt trên gương mặt của Nhân Nhân, chỉ cảm thấy trong lòng thật sự khó chịu.

"Người có thể ôm ta một lần không?" Nhân Nhân nhẹ giọng hỏi.

Phong Linh nhìn vào đôi mắt ngấn nước của Nhân Nhân, bất đắc dĩ hít một hơi hôm lấy nàng ta. Ôm một chút cũng không có gì, nàng cùng tỷ muội cũng thường như thế. Chỉ là lần này đối tượng đổi thành Nhân Nhân khiến cho nàng thực không quen.

Phong Linh tiến tới gần hơn, Nhân Nhân nghiêng người chui vào vòng tay của nàng.

Nhân Nhân ngửi thấy mùi hương của Phong Linh, cảm giác tim mình không hề đập loạn cả lên, có chăng chỉ là một tia mê hoặc.

Một lúc ngấn sau, Nhân Nhân đẩy nàng ra, nhìn vào dung nhan khuynh thành của Phong Linh, tựa như viễn sơn hàm đại, đôi mắt xanh như nước biển, làn da lộng lẩy tựa trong suốt, sống mũi cao và thanh, đôi môi đầy đặn, nơi nào cũng làm điên đảo chúng sanh đúng thật là họa thủy cấp mỹ nhân, tự thẹn không thể so sánh.

"Lăng Phong, nàng hôn ta một chút được không?" Nhân Nhân buồn bã nói.

Phong Linh rùng mình, vội nói "Nhân Nhân, nàng nên tỉnh lại, ta là Phong Linh không phải Lăng Phong, ta và ngươi đều là nữ nhân."

"Ta biết, chỉ là ta muốn rõ ràng một việc, thật ra ta cũng muốn về sau chỉ có Phong Linh, không có Lăng Phong." Nhân Nhân cúi đầu nhìn xuống đất khẽ khản cầu.

Phong Linh nhìn chăm chú biểu tình của Nhân Nhân, phát hiện tâm tình của nàng ta tựa hồ không phải nhằm vào mình, nàng ta muốn làm rõ điều gì?

Phong Linh trầm ngâm một chút, giữ nguyên nét mặt. Trước đây nàng và Long Nhất chốn khuê phòng cùng tỷ muội cười đùa huyên náo, mặt khác khi ấy cùng bọn họ hôn nhau cũng bình thường. Lần này cùng một người không phải là tỷ muội, lại có chút nghiệt duyên, thật khó mà chấp nhận.

Nhân Nhân nhắm mắt lại, thân thể mềm mại khẽ cương cứng, cảm giác được hương vị ngọt ngào của Phong Linh truyền sang, mùi hương thơm ngát thật dễ ngửi.

Vài giây sau đó, hai người tách ra. Nhân Nhân vồ nhẹ lên đôi môi của mình, đột nhiên cười khẽ, trở nên kiều diễm vô cùng.

"Ta rất cuộc đã rõ ràng một việc, quả thật ta không yêu nàng. Bởi vì, nàng ôm ta không mang lại cho ta cảm giác an tâm ấm áp, nụ hôn của nàng không làm tim ta loạn nhịp, ta nghĩ chúng ta có thể làm tỷ muội." Nhân Nhân cười nói, mọi người đều cảm thấy thoải mái, xem ra khúc mắc lâu nay rốt cuộc cũng được gỡ bỏ.

Phong Linh thấy được điều đó, trong tâm thờ phào một hơi, thả lỏng tay ra, cười nói: "Có thêm một tỷ muội thật là cao hứng, chính nàng nói cái ôm của ta không mang cho nàng cảm giác yên tâm ấm áp, nụ hôn của ta cũng không làm tim nàng loạn nhịp, xem ra nàng đã tìm được ý trung nhân của mình rồi."

Nhân Nhân khuôn mặt ửng hồng, trong đầu bỗng hiện ra hình ảnh tên vô lại Long Nhất đang mỉm cười. Đúng vậy, chính là hắn, chính cái ôm của hắn khiến ta an tâm, nụ hôn của hắn khiến ta xao động, hắn có khả năng thích ta sao? Mặc kệ, hắn ôm cũng đã ôm rồi, hôn cũng đã hôn rồi, thân thể mình hắn cũng đã thấy rồi, ta cũng phải trở thành nữ nhân của hắn.

Lúc này Long Nhất đang cùng mỹ nữ vui vẻ, ma tráo hoạt động thoải mái, không biết mình đang bị Nhân Nhân để ý.

Khi ấy Nhân Nhân cùng Phong Linh đập trời chiều tay trong tay nói cười từ xa đi tới. Long Nhất cả kinh nhìn họ, trong lòng như bị ăn một hũ dấm chua, hay là Nhân Nhân đã quyến rũ thành công, Linh nhi bị nữ nhân này đoạt đi rồi. Hắn muốn chui đầu xuống đất, đỡ phải sống trên đời mất mặt xấu hổ.

"Học sinh Long Nhất, làm thế nào mà ngươi xuất ra một vòng lục quang thế?" Thủy Nhược Nhan kéo tóc hắn, cười nói.

"Ây, quả thật trông Linh nhi cùng Nhân Nhân cũng xứng đôi." Lâm Na theo sau lời nói của Thủy Nhược Nhan tiến hành đả kích.

"Kỳ thật nữ nhân cùng nữ nhân cùng một chỗ cũng chẳng sao, Vô Hận, không bằng chúng ta bỏ mặc tên phôi gia hỏa này, ta ở với ngươi." Long Linh Nhi cười khanh khách ôm lấy eo của Tây Môn Vô Hận.

Tây Môn Vô Hận lặng lẽ nhìn vào gương mặt không chút thay đổi của Long Nhất, nhẹ giọng trả lời: "Ta muốn vĩnh viễn sống bên cạnh nhị ca."

Khuôn mặt tuấn tú của Long Nhất không chút thay đổi đột nhiên nổi lên một nụ cười xán lạn, hôn Tây Môn Vô Hận một cái, hắc hắc cười nói: "Chỉ có Vô Hận là sâu sắc, các người dám khi phụ phu quân, nhất định tối nay ta phải tái thu thập các người."

Tây Môn Vô Hận nhất thời đỏ mặt, ngay cả chiếc cổ trắng ngần cũng ửng cả lên. Nhị ca hôn nàng, đó là suy nghĩ duy nhất của nàng lúc này.

"Thế nào? Xem ra các người đang rất vui về a." Long Nhất đau xót nhìn hai Phong Linh cùng Nhân Nhân tay trong tay với nhau.

"Đương nhiên là vui về rồi, hôm nay Linh nhi ngủ chung với ta." Nhân Nhân đôi mi chớp chớp đắc ý cười nói, hai tay nhỏ bé ôm lấy vai Phong Linh.

"Không được." Long Nhất xanh mặt quát to, dọa cho chúng nữ nhảy dựng. Nhân Nhân có chút hoảng hốt, Phong Linh cũng cả kinh, mở miệng muốn nói gì đó.

"Trừ phi ta cùng các người ngủ chung. Người biết không, Linh nhi tối không có cánh tay của ta thì ngủ không yên đâu." Long Nhất biểu tình thay đổi nhanh chóng, hắc hắc cười nói.

"Đáng ghét, người dọa chết ta." Phong Linh vọt lên đánh hai quyền vào Long Nhất, vừa rồi sợ tới mức tưởng chết tới nơi.

"Ha ha, hai người các người thông đồng muốn dọa ta, bốn thiếu gia

chỉ đùa một chút, thật là mềm yếu quá." Long Nhất cười nhéo lên gương mặt của Phong Linh.

Long Nhất cùng chúng nữ cười đùa không thôi, Nhân Nhân cũng trở nên sáng sủa rất nhiều, đôi điệu mục có chút tâm tình luôn hướng về Long Nhất, điều này càng khẳng định suy nghĩ của nàng, đây chắc chắn là nam nhân mà nàng muốn. Chỉ là nữ nhân theo Long Nhất ngày càng nhiều, mà nữ nhân đến với hắn đều dần dần được hắn nhận lấy tất. Long Nhất có bốn sự cùng địa vị, căn bản không có khả năng chung thủy một người. Tại Thương Lan đại lục, nam nhân càng có bốn sự thâm thiệp càng nhiều, cho dù không đi truy hoa vẫn liễu thì nữ nhân cũng tự tìm tới cửa. Huống hồ tuy Long Nhất là kẻ đa tình, nhưng đối với nữ nhân của hắn trước sau như một. Gặp được một nam nhân như vậy, các nàng còn kỳ vọng gì nữa đây? Cũng phải nói nhân giới của Long Nhất rất cao, nữ nhân của hắn chọn đại một người cũng thuộc loại khuynh quốc khuynh thành, kinh tài tuyệt diệu không thể so sánh với người thường, lại ở chung với nhau thập phần hòa hợp.

Không lâu sau, trời chiều bắt đầu chuyển sắc, màn đêm buông xuống, lúc này có gia đình dẫn Long Nhất đến dự yến hội.

Yến tiệc này là do gia chủ chiêu đãi khách nhân. Muốn trở lại Nạp Lan hoàng cung thì đã tối lắm rồi, Đông Phương Uyển nghỉ tạm lại đây, chúng nữ cùng Long Nhất đều muốn ở cùng một nơi.

Các nàng đều biết Long Nhất ngày mai phải xuất hải thần long đảo cứu cha mẹ của Liễu Như. Ai cũng muốn cùng đi với hắn, chỉ là Long Nhất chưa đồng ý. Hắn đưa Lưu Ly, Man Ngưu cùng Lệ Thanh theo tỳ đệ Mễ Đế Nhĩ đi trước, ngay cả Liễu Như cũng không mang theo, bởi vì trên người nàng có ma long nhất tộc huyết mạch, mà thần long nhất tộc đối với loại khí tức này thập phần miễn cảm, trước kia cũng vì thế mà thần long trưởng lão mò đến ma huyệt thâm lâm. Đến lúc

đó nếu muốn chỉ cần bố trí tại thần long đảo một cái ma pháp trận là thuận tiện qua lại rồi.

Thấy thái độ kiên quyết của Long Nhất, chúng nữ cũng không miễn cưỡng. Mỗi người nhả nhủ một hai câu rồi trở về tư phòng, lưu lại vẻ phiền muộn trên Long Nhất. Hấn chỉ nói không mang theo các nàng đi, chứ đâu có bảo các nàng chạy nhanh đến vậy. Hấn còn nghĩ đến việc ngủ cùng một chỗ với các nàng mà hoan ái.

Chương 570: Tiến vào Long đảo

Bên ngoài bức tường bảo vệ của Thương Nguyệt thành là màn đêm quyến rũ, ánh trăng ôn nhu trải sát trên mặt biển, theo sóng biển dao động dập dìu.

Đình đông đình đông, tiếng đang dễ nghe cùng với tiếng sóng biển vang lên, theo gió lan ra, tiếng sóng biển chìm sâu vào trong giấc ngủ của mọi người, khóe miệng lộ ra sự mỉm cười, dường như đang có giấc mộng đẹp.

Gần vách núi có một bóng người đang ngồi trên đó, mái tóc màu vàng tung bay theo gió, trong tay hé lộ ra thất thái thụ cầm, những ngón tay nhẹ nhàng lướt, những nốt nhạc như từ trong tiên cảnh bay ra, khiến cho lòng người say đắm.

Long Nhất đáp xuống phía sau Lưu Ly, không có quấy rầy nàng, chỉ chăm chú lắng nghe. Trong tiếng đàn tuyệt mỹ này ẩn chứa tình cảm của mỹ nhân ngư, ẩn chứa sự nhớ nhung của nàng.

Mỹ nhân ngư chắc hẳn đang nghĩ đến Bích Phi a đi cùng với thị nữ Tiểu Thước của nàng. Long Nhất cho đến bây giờ cũng không rõ Bích Phi vội vã chạy về Hải để chi thành để làm gì?

Những ngón tay ngọc của Lưu Ly lướt trên huyền cầm càng lúc càng nhanh, chỉ thấy một phiến hư ảnh từ thất thái cầm huyền với quang mang của năm màu hồng, bạch, lam, lục lưu chuyển không ngừng,

hào quang dần dần xuất hiện, nhẹ nhàng bay về phía biển.

"Hắt xì" Lưu Ly đột nhiên ấn lên cầm huyền, tiếng đàn đột ngột dừng lại. Nhưng cùng lúc đó ngũ thái quang mang đang bay về phía biển đột nhiên nổ mạnh. Chỉ nghe oanh một tiếng nổ thật to, một cột nước có đường kính trăm thước phóng lên cao rồi ầm một tiếng nặng nề rơi xuống, uy thế thật kinh người.

Long Nhất vừa thấy bóng dáng của Lưu Ly như vậy, trong lòng có chút đau đớn. Hắn tiến lên ngồi xuống bên cạnh nàng, lúc này thất thái thụ cầm đã biến mất, chỉ còn đôi mắt trong suốt với sương mù nhàn nhạt, hai chân nàng đã hóa thành cái đuôi cá màu vàng.

"Đang nghĩ tới Bích Phi a đi cùng Tiểu Thước sao?" Long Nhất nhẹ nhàng ôm lấy Lưu Ly, để nàng tựa đầu lên vai mình. Bất kể lúc nào hắn cũng nguyện ý mang đến một mảng trời xanh cho nữ nhân của mình, dùng cánh tay này che mưa che gió cho các nàng.

Lưu Ly yếu ớt gật đầu. Nàng từ lúc nhỏ cho tới lớn đều có Bích phi a đi và Tiểu Thước ở bên cạnh. Hai người đó dấu nàng quay về Hải để chinh thành lâu như vậy mà một chút tin tức cũng không có, nàng thực sự sợ hai người đã gặp phải chuyện gì đó.

"Không cần lo lắng, các nàng sẽ không có việc gì đâu. Mặc dù ta không biết Hải để chi thành ở nơi nào, nhưng không có nghĩa là người khác không biết. Nghĩ tới cuộc sống của Long tộc tại biển lâu như vậy, nói không chừng bọn họ có thể biết được?" Long Nhất nhẹ vuốt lên mái tóc màu vàng của Lưu Ly để an ủi, nhẹ giọng nói.

"Ta đã hỏi qua Mễ Đế Nhĩ cùng Sa Mạn, các nàng đều nói không biết." Lưu Ly cảm nhận thấy hơi thở quen thuộc trên người Long Nhất, trong lòng không khỏi cảm thấy bình yên.

"Các nàng đó dù sao cũng còn trẻ nên không biết cũng là bình thường. Trong Long tộc chắc hẳn sẽ có một vài người biết. Cho dù không ai biết ta sẽ dẫn nàng đi du lịch đại hải, cuối cùng sẽ có một ngày tìm thấy Hải để chi thành." Long Nhất kiên định nói.

"Thiếu gia... .." Lưu Ly cảm động trong lòng, nỗi buồn nhanh chóng biến mất, nàng thật sự may mắn mới gặp được Long Nhất, thực sự may mắn mới trở thành nữ nhân của hắn.

"Đừng khóc, nước mắt mỹ nhân ngư đều là trân châu, khóc như vậy rất lãng phí." Long Nhất mỉm cười vuốt ve khuôn mặt của Lưu Ly.

Lưu Ly ngừng khóc, mỉm cười. Chỉ cần ở bên cạnh nam nhân này, cho dù ở nơi đâu cũng là thiên đường.

"Lưu Ly ngoan, nàng cũng đã lâu rồi chưa có xuống nước, chúng ta cùng xuống nước tắm với nhau được không. Xú nha đầu này dám chắc so với thỏ còn nhanh hơn, hiện tại chỉ có nàng theo giúp ta thôi." Long Nhất nói với vẻ mặt đau khổ.

"Ân, Lưu Ly vĩnh viễn cùng thiếu gia." Lưu Ly vừa nghe thấy uyên ương dục, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng, nhớ tới lễ trưởng thành của nàng khi đó không phải là cùng với hắn hoàn thành sao?

Cái đuôi màu vàng của Lưu Ly bắn ra, hóa thành một đường cong tuyệt đẹp, từ trên vách núi cao rơi xuống mặt biển. Lượn vài vòng dưới đáy biển rồi phá nước chui lên, mỉm cười vẫy tay về phía Long Nhất ở trên vách núi.

Long Nhất cười hắc hắc, tiêu sái lẳng không vài vòng rồi chui vào trong đáy biển, không có một chút bọt nước nào bắn lên. Nếu như mà ở tiền thế, khẳng định là vận động viên lặn đoạt huy chương vàng.

Mỹ nhân ngư Lưu Ly ở trong nước tất nhiên phải giống như cá gặp nước. Còn Long Nhất tự xưng là giang trung tiểu bạch long, ngạo thiên quyết lúc này đã luyện tới tầng thứ bảy, lên trời hay xuống biển cũng không có vấn đề gì. Có thể nói cơ năng trên người hắn đã hoàn toàn thay đổi, nội lực ở lỗ chân lông có năng lực tự hấp thu dưỡng khí trong nước.

Hai người nắm tay nhau nhằm hướng sâu nhất trong hải dương bơi đi. Không bao lâu sau, hai người liền tới hải vực, chỗ lúc trước Lưu Ly sinh sống, chỉ tiếc nước biển vẫn như trước nhưng người đã không còn.

Lưu Ly có chút trầm mặc, lúc trước Bích Phi a di lưu lại lời nhắn trên tảng đá kia, sau đó liền rời đi.

"Bích Phi a di có nói qua một khoảng thời gian nữa sẽ trở về, nàng khẳng định không có việc gì." Lưu Ly lẩm bẩm lại những lời Long Nhất nói với mình.

"Đương nhiên không có việc gì. Bích Phi a di của nàng tính cách cẩn thận, làm sao có thể chịu thiệt a." Long Nhất thuận theo lời Lưu Ly nói.

"Nhưng nàng ta không phải chịu thiệt trong tay người sao." Lưu Ly mặc dù trong lòng lo lắng nhưng không khỏi mỉm cười nhìn Long Nhất.

Long Nhất cười hắc hắc nói: "Ta là ai, trên trời dưới đất từ trước tới nay chỉ có một người như hắn. Nàng chịu thiệt trong tay hắn cũng không có oan."

"Da mặt thiếu gia thật dày." Lưu Ly cười trêu chọc hắn.

"Phản rồi, dám nói thiếu gia như vậy." Long Nhất kêu to lên rồi đuổi theo Lưu Ly, làm như vậy cũng chỉ để giải tỏa tâm tình của Lưu Ly mà thôi.

Cái đuôi màu vàng của Lưu Ly run lên, thay đổi phương hướng phóng đi. Long Nhất không vội, đuổi theo phía sau, thỉnh thoảng lại đưa ma trảo vượt cái đuôi.

"Ầm" một tiếng, Lưu Ly lao ra khỏi mặt biển, vung tay lên, một hải lam kết giới liền hình thành, còn cái đuôi màu vàng cũng biến thành đôi chân thon dài mượt mà, đứng trên mặt biển.

Long Nhất vừa phá nước chui lên, nhìn thấy khuôn mặt Lưu Ly ửng hồng yêu kiều nhìn hắn, trường sam màu bạc từ trên người chảy xuống, một thân thể tuyệt mỹ liền hiện ra trước mắt hắn. Xuyên qua kết giới tiến sát tới người nàng, giống như đang bước chậm rãi trong mộng cảnh.

Giờ phút này ngôn ngữ nào cũng không có tác dụng gì, Long Nhất dùng hành động của hắn để biểu đạt ý tưởng tới Lưu Ly.

Hai đôi môi dính liền, hai người cung ôn nhu kích tình, không chỉ có thân thể đụng chạm mà cả tâm hồn cùng dung nhập.

Khi Long Nhất hỏa nhiệt dâng cao, đưa tiểu huynh đệ tiến nhập vào nơi ẩm ướt kia, Lưu Ly chỉ cảm thấy toàn thân sững tê người (hehe), mỗi một tế bào đều cảm thụ sự hưng phấn thích thú. Cảnh sắc trước mắt đều biến mất, chỉ còn Long Nhất mang theo nhiệt tình cùng sự ôn nhu trong ánh mắt tác động trực tiếp tới nơi sâu nhất trong nội tâm nàng.

Ánh trăng chậm rãi lưu chuyển, vô số quang mang phản xạ trên mặt

biển từ hai bóng người trần trụi đang không ngừng dập dờn theo sóng.

"Thiếu gia... .." Lưu Ly kêu lên một tiếng, tứ chi như bạch tuộc quấn chặt lấy Long Nhất, hạ thể cũng phún xuất ra.

Cao trào qua đi, Lưu Ly thỏa mãn nằm gối đầu lên khuỷu tay Long Nhất, khẽ hát một khúc tình ca từ xa xưa của nhân ngư tộc.

"Thiếu gia, người nghe ta hát có hiểu được chút gì không?" Lưu Ly khẽ hát một khúc rồi đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn Long Nhất, đưa tay nắm lấy mái tóc màu vàng đang lay động trong tay Long Nhất.

"Đương nhiên. Thiếu gia ta học vấn hơn người, vấn đề đơn giản như vậy mà không hiểu, không phải làm ô nhục trí thông minh của ta sao?" Long Nhất cười cười, tay nhẹ nhàng bóp vú Lưu Ly rồi nói.

"Thiếu gia lại nói khoác, người ngay cả hải quái kia còn không biết, lấy đâu ra mà học vấn hơn người đây?" Lưu Ly cười duyên nói.

"Ta không phải không biết, mà là giả bộ không biết." Long Nhất đưa tay vuốt ve mông Lưu Ly, còn tay kia di chuyển tới thâm cốc ướt át.

Lưu Ly thở nhẹ một tiếng, nắm lấy tay Long Nhất, giận dữ nói: "Thiếu gia lại chỉ biết lộn xộn thôi, trừ phi người nói ra ta vừa hát cái gì?"

"Nàng vừa rồi hát nhiều như vậy, thiếu gia ta đại khái tổng kết một chút. Ca khúc kia đại khái ý tứ nói là ta thích chàng, ta muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với chàng, có đúng hay không?" Long Nhất mỉm cười nhìn về phía Lưu Ly bộ dạng kinh ngạc, trong lòng thầm đắc ý. Rõ ràng vừa rồi Lưu Ly hát một bản tình ca, mà tình ca không phải đều có ý tứ như vậy sao.

Lưu Ly sùng bái gật gật đầu, ánh mắt lộ vẻ thán phục.

"Hiện tại thiếu gia ta có thể lộn xộn rồi chứ." Long Nhất cười thâm nói rồi lại tiếp tục, một lần nữa mặt biển lại vang lên minh khúc yêu đương.

Bình minh xuất hiện, không khí trong lành thổi tới. Tất cả mọi người đều rời khỏi giường, bắt đầu một ngày mới.

Tại thành bảo rộng rãi của hoàng cung, Đông Phương Uyển cùng các nữ nhân của Long Nhất tụ tập cùng nhau, Man Ngu cùng Lệ Thanh ở phía sau Long Nhất. Bọn họ chuẩn bị theo Long Nhất tới Long đảo trong truyền thuyết.

Nhi tử đi xa ngàn dặm, là mẫu thân không khỏi có chút lo lắng. Mặc dù Đông Phương Uyển biết nhi tử của mình thực lực rất mạnh nhưng vẫn lo lắng không thôi. Hấn muốn đi tới Long đảo, nhưng Long đảo là địa phương đã mấy ngàn năm qua chưa có người nào tới đó.

Nàng cẩn thận dặn dò Long Nhất phải chú ý cái này, cái kia.

Long Nhất ngoan ngoãn vâng lời, không hề nóng vội. Hấn thích hưởng thụ sự quan tâm này.

"Long Nhất, chúng ta không cùng người đi tới thần long đảo. Ta và Thủy Tinh quay về Ma long đảo trước. Không biết được Ai Nhĩ trưởng lão có thể tố cáo trước mặt phụ vương ta hay không." Sa Mạn nói.

"Tốt thôi, dù sao người cũng đã đem vị trí Ma long đảo nói cho ta biết. Nếu sự tình thuận lợi, ta sẽ nhan chóng tìm đến các người nói chuyện. Ta muốn lúc đó phụ vương người cũng thật sự hoan nghênh chúng ta." Long Nhất cười nói.

"A, người đã biết rồi, chúng ta đi trước một bước, nếu người muốn tốt thì đừng đến." Sa Mạn nắm tay Thủy Tinh cùng hướng về phía Đông Phương Uyển cùng chúng nữ tạm biệt. Sau đó lẳng không bay lên, hóa thành một đạo hư ảnh biến mất phía chân trời.

"Mẫu thân, chúng ta cũng phải đi rồi. Người cùng với con dâu của người đi du ngoạn đại lục vui vẻ. Con sẽ rất nhanh quay trở về." Long Nhất mỉm cười nhìn Đông Phương Uyển, hướng chúng nữ gửi tới nụ hôn tạm biệt rồi nắm lấy Man Ngưu bay ra ngoài, nhằm phương hướng khác với Sa Mạn cùng Thủy Tinh, một bên Đông Nam, một bên Tây Nam.

"Đứa nhỏ này... .." Đông Phương Uyển nhìn theo hướng Long Nhất bay đi, về mặt từ ái.

Đi xa khỏi bờ biển của Thương Nguyệt thành, Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á mới hiện ra chân thân, hóa thành cự long dài trăm thước tại không trung.

Long Nhất để Man Ngưu cùng Lệ Thanh ngồi trên người Cách Lỗ Tây Á, còn mình thì ngồi trên người Mễ Đế Nhĩ.

"Các người xuống đi, ta sẽ ko bay a." Mễ Đế Nhĩ bị nhân loại cười lên, quay long đầu căm tức nhìn Long Nhất nói.

"Chúng ta phải nhanh chóng bay đến nơi, người phải mang hai người cũng không có ảnh hưởng gì đâu." Long Nhất cười hắc hắc, tay để phía dưới cổ Mễ Đế Nhĩ, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Thu hồi móng vuốt của người lại, người thật vô lại." Mễ Đế Nhĩ phẫn nộ kêu lên, mắng tên bại hoại này.

Ép buộc nàng, sờ xuống chút nữa thì là ngực nàng, mặc dù đã hóa thành hình rồng nhưng cũng có thể cảm giác được.

"Người thật thông minh, ta ẩn dấu như vậy người cũng nhìn thấy, thật bội phục." Long Nhất cười hì hì, thu tay trở về. Hắn biết Mễ Đế Nhĩ đã thỏa hiệp.

Kháng nghị của Cách Lỗ Tây Á bị Long Nhất dùng quyền đầu đánh cho một trận, lập tức thanh âm phản đối liền yếu ớt. Tục ngữ có câu nhãn nhin trước mắt, về sau tìm cơ hội báo thù cũng không muộn.

Cứ như vậy, bọn người Long Nhất nhanh chóng được tỳ đệ Mễ Đế Nhĩ dẫn tới thần long đảo.

Biển thật rộng. So với Thái Bình Dương của địa cầu ở tiền thế không biết lớn hơn bao nhiêu lần. Với tốc độ của tỳ đệ Mễ Đế Nhĩ, toàn lực phi hành vài ngày mới đến bên ngoài thần long đảo.

Long Nhất thấy sương mù bao phủ toàn đảo, không khỏi than thở: "Thật là một thiên đường, thần long tộc các người thật biết lựa chọn địa phương."

"Tốt cái gì. Nếu người thử sống tại nơi này vài ngàn năm, thử xem lúc đó người có còn thấy đẹp không. Thế giới loài người của các người mới tốt, lớn như vậy, lại còn nhiều thứ hấp dẫn." Cách Lỗ Tây Á ở Thương Lan đại lục chơi đùa thoải mái, vừa nhìn thấy Long đảo liền ủ rũ.

"Nói thật cũng buồn bực. Chỉ cần người là tiểu đệ ta, từ nay về sau ta sẽ đưa người tới nhiều nơi thú vị." Long Nhất nhìn Cách Lỗ Tây Á hóa thành hình người, cười dụ hoặc.

Cách Lỗ Tây Á hai mắt sáng ngời, cười hề hề nhìn tỳ đệ Mễ Đế Nhĩ,

nhẹ giọng nói: "Không bằng người làm tỳ phu ta cũng tốt. Tỳ tỳ của ta chính là đệ nhất đại mỹ nữ của thần long tộc. Ta có thể giúp người."

"Nhưng mà ta nghe nói thanh niên tuần kiệt của thần long tộc các người không có người nào nguyện ý cưới nàng ta." Long Nhất cười he he nói khẽ.

"Ách... ..điều này... ..đó là tỳ tỳ ta không xem trọng bọn họ. Nhưng người thì khác. Người lợi hại như vậy, ta xem tỳ tỳ của ta đối với người cũng khác. Ta dám khẳng định chắc chắn tỳ ấy có hảo cảm với người... ..a, tỳ tỳ, người làm gì vậy. Ta cái gì cũng chưa có nói a." Cách Lỗ Tây Á đang thao thao bất tuyệt, mặc dù hấn có điểm kính sợ Long Nhất. Nhưng đối với thực lực của Long Nhất thì hấn rất bội phục. Nếu hấn trở thành tỳ phu của mình thì không phải về sau hấn phải quan tâm mình sao. Trong khi hấn đang nói, đột nhiên Mễ Đế Nhĩ xuất hiện trước mặt, hăng giọng.

"Xú tiểu tử người đừng có hồ ngôn loạn ngữ." Mễ Đế Nhĩ nắm lấy Cách Lỗ Tây Á, đánh cho hấn một trận, trong lòng vừa thẹn vừa tức. Hấn khi nào lại có hảo cảm với tên bại hoại kia. Thật tức chết đi được.

"Tỳ phu, cứu mạng a." Cách Lỗ Tây Á ôm đầu kêu thảm thiết.

Mễ Đế Nhĩ nghe Cách Lỗ Tây Á kêu như vậy, nghĩ đá cho hấn một cước bay xuống biển. Nhưng lúc này Long Nhất nắm lấy chân nàng, ho nhẹ hai tiếng: "Suy nghĩ một chút là hiểu, một khi đã biết hấn hồ ngôn loạn ngữ thì giận dữ làm gì, hay còn tưởng rằng hấn nói thật."

Khuôn mặt Mễ Đế Nhĩ nóng lên, dùng sức thu hồi chân, hừ một tiếng nói: "Lần này lại đến người nói hươu nói vượn, ngậm cái miệng của người lại."

Cách Lỗ Tây Á đứng dậy, thở một hơi dài, nhìn Long Nhất nói: "Tỷ phu, cũng là người lợi hại a."

Mễ Đế Nhĩ trừng mắt nhìn Cách Lỗ Tây Á, nhưng không có động thủ nữa.

"Tốt lắm, bây giờ chúng ta thảo luận một chút về cách tiến vào. Cứ như thế này mà đi vào chỉ sợ sẽ nhanh chóng bị phát hiện." Long Nhất liền nói.

"Các người không phải có thể đem khí tức của bản thân che dấu đi sao?" Mễ Đế Nhĩ bình thản hỏi.

Bốn người Long Nhất gật gật đầu, tỏ vẻ có thể.

"Như vậy là có thể, trong tay ta có bốn khối long lân, các người chỉ cần mang nó trên người liền có thể thực hiện." Mễ Đế Nhĩ nói xong liền đưa tay ra, trong lòng bàn tay có bốn phiến long lân lấp lánh kim quang. Có thể cảm giác được khí tức mãnh liệt của thần long tộc dao động.

Long Nhất tiếp nhận bốn phiến long lân, trong lòng đã hiểu được ý tứ của Mễ Đế Nhĩ. Chỉ cần thu liễm khí tức, mang theo long lân này, như vậy long tộc sẽ không thể dễ dàng nhận ra thân phận của bọn hắn.

"Thần long quần đảo chỉ có hòn đảo lớn nhất ở giữa là do thần long hoàng tộc cùng các trưởng lão ở. Những long tộc khác nếu không có mệnh lệnh thì không thể đi vào, ta cùng Cách Lỗ Tây Á đi gặp phụ vương hồi báo, các người trước tiên ở bên ngoài, đến tối ta sẽ tìm cơ hội dẫn người vào." Mễ Đế Nhĩ nói.

"Không vấn đề gì, nhưng đến lúc đó người như thế nào tìm được

chúng ta?" Long Nhất liền hỏi.

"Như vậy đi, các người tới hòn đảo đằng kia. Tới giờ tý ban đêm, đợi ta tại loạn thạch phía Tây." Mễ Đế Nhĩ nghĩ rồi chỉ vào hòn đảo phía tây nói.

Thảo luận xong, Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á kêu lên một tiếng rống ngâm thật to rồi hóa thành hai đạo kim quang hạ xuống phía trên chủ đảo của quần đảo thần long.

"Long tộc, cơ hội tốt để du ngoạn." Long Nhất nghĩ trong lòng. Bốn phiên long lân được phân phát cho Man Ngưu, Lệ Thanh cùng Lưu Ly rồi xuyên qua đám sương mù, theo lời Mễ Đế Nhĩ đi tới hòn đảo kia.

Hòn đảo này tại thần long quần đảo mà nói thì rất nhỏ. Cây cối che phủ, hương hoa cùng hoàn cảnh thiên nhiên cũng rất đẹp.

"Lão đại, bây giờ chúng ta tiến vào đó?" Man Ngưu vác lục ngọc tài quyết lên vai nói.

"Đi xung quanh xem sao, nghe nói Long tộc có nhiều bảo bối. Thử xem có thể lấy được một ít hay không." Long Nhất cười hắc hắc nói, bắt đầu có chủ ý xấu xa.

Chương 571: Long tộc tiểu la ly Tinh Tinh

Bước vào hướng đảo trung ương, các chủng loại thực vật cùng động vật phong phú chưa gặp bao giờ khiến cho bọn họ được mở rộng tầm mắt.

Có lẽ bởi vì trên người bọn họ có khí tức thần long, những loài động vật này không sợ bọn họ nên cũng không có gây thương hại cho bọn họ, thậm chí còn tiến tới gần thân cận. Nghĩ tới long tộc bình thường tại đây cũng sẽ không thương tổn chúng nó, Long Nhất cũng không rõ, chẳng lẽ long tộc đều ăn chay? Nhìn Mễ Đế Nhĩ Sa Mạn tại Thương Lan đại lục ăn to nói lớn, đối với các loại thịt đặc biệt rất chú ý, rõ ràng là thích ăn thịt động vật.

Đi như thế không lâu, phía trước nhất thời xuất hiện một hồ nước trong vắt, trong hồ phản chiếu bầu trời xanh cùng mây trắng, giống như được khám một mặt gương lớn, đặc biệt hấp dẫn.

"Lão đại, cái này gọi là Long đảo a, ngay cả hình bóng long ảnh cũng không nhìn thấy một con." Man Ngưu to giọng nói.

"Ta làm sao biết được, có lẽ đây là tiểu đảo cho nên không có rồng ở tại nơi này. Cũng có lẽ đã tới Long đô gặp mặt. Không phải khả năng sinh sản của Long tộc rất kém sao? Bọn họ hiển nhiên phải khẩn trương thực hiện vận động." Long Nhất cười hắc hắc nói, càng nghĩ càng thấy có lý. Nghe nói có long tộc sống mấy ngàn năm mà không thể đạt được mong ước có một hài tử, chẳng phải bởi vì tri thức tại

phương diện nào đó có khiếm khuyết lớn sao?

Lưu Ly đỏ mặt nhìn Long Nhất. Thiếu gia xấu xa này lại nói hươu nói vượn rồi.

"Được rồi, nghỉ ngơi đi một chút. Chúng ta tìm cái gì đó ăn cho đầy bụng." Long Nhất nhẹ nhàng nắm tay Lưu Ly nói. Hắn thấy trong hồ này có rất nhiều cá, nhưng nghĩ tới cảm thụ của Lưu Ly liền bỏ ý tưởng này đi. Vì thế chú ý vào trong rừng cây này tìm động vật.

Vì không thể tiết lộ thân phận cùng khí tức, Long Nhất dùng một ít tinh thần lực đánh xỉu hai phi điều.

Vật lông làm thịt, trong nháy mắt liền đập lên ngọn lửa để nướng. Mùi thịt nướng hấp dẫn khiến Man Ngưu chảy nước miếng, hai ngưu nhãn nhìn món thịt nướng chăm chăm không nháy mắt.

Trong khi đang nướng thịt, bốn người đều máy động trong lòng, nhìn về phía không trung, chỉ nghe thấy một tiếng rỗng ngâm, một đầu hoàng kim cự long dài hơn hai mươi mét hạ xuống trước mặt bốn người, hai long nhãn tò mò đánh giá bốn người, sau đó đưa ánh mắt nhìn món thịt nướng, cái mũi hít hít, khoe miệng chảy xuống một tia nước miếng.

"Tiểu đệ đệ ngươi tới làm gì? Có phải là đói không?" Long Nhất vừa thấy hình thể Hoàng kim cự long này cùng ánh mắt ngây thơ trong suốt liền biết đây là một đầu cự long chưa trưởng thành. Bình thường Hoàng kim cự long trưởng thành đều có thân hình dài hơn trăm thước.

"Ta không phải tiểu đệ đệ mà là muội muội. Ca ca, các ngươi như thế nào lại đến nhà của ta?" Tiểu thần long vội nói, đúng là thanh âm của tiểu nữ hài.

Long Nhất sờ mũi, cười to hai tiếng nói: "ca ca thấy nhà của người thật đẹp nên tới đi dạo, phụ thân cùng mẫu thân của các người đâu?"

Tiểu thần long kỳ quái nhìn Long Nhất nói: "ta không có phụ thân, chỉ có mẫu thân, các người không biết sao?"

"Ách... ..chúng ta bế quan đã lâu. Hôm nay vừa mới xuất quan, có rất nhiều sự đều không nhớ rõ." Long Nhất ngẩn người, xem ra sự tình nhà tiểu thần long này cả thần long tộc đều biết. Hắn cố tìm một lý do, nghĩ rằng tiểu thần long này còn nhỏ cũng không thể biết được.

"Cái này khó trách. Mẫu thân hiện tại cũng đang bế quan, cũng không biết đến khi nào mới đi ra?. Không ai chơi với ta cả." Tiểu thần long không chút hoài nghi chỉ thất vọng nói.

"Gia đình các người có người và mẫu thân sao?" Long Nhất trong lòng vừa động liền hỏi.

"Àn, kỳ thật tại đảo này thì tộc nhân cũng không để ý tới chúng ta. Ca ca, người cũng sẽ không để ý tới chúng ta sao?" Tiểu thần long khờ dại ngân ngấn nước mắt, giọng nói thấp xuống như muốn khóc.

"Tất nhiên là không phải như vậy. Người đáng yêu như vậy, chúng ta như thế nào lại không để ý tới người?" Lưu Ly mềm lòng tiến lên vài bước, vuốt đầu tiểu thần long nói.

Kim quang trên người tiểu thần long chợt lóe lên, biến thành một tiểu nha đầu 10 tuổi xinh đẹp. Trên người mặc chiếc váy ngắn màu vàng, mái tóc vàng rủ xuống vai. Chui vào trong lòng Lưu Ly khẽ khóc.

"Thiếu gia, không phải long tộc khi trưởng thành mới có thể hóa

thành hình người sao?" Lệ Thanh kinh ngạc nhìn Long Nhất hỏi.

"Điều này.... ...mọi thứ đều có ngoại lệ. Nữ Nhi so với nha đầu này không phải giống nhau đều có thể hóa thành hình người sao. Chỉ có điều hình dáng nha đầu này như thế nào lại trông giống người của Cuồng Long đế quốc." Long Nhất bèn nói, vẻ mặt cũng hiện lên sự nghi hoặc.

Lưu Ly ôm tiểu nha đầu, cả người tỏa ra tình mẫu tử, nàng nhẹ giọng an ủi, khiến tâm tình tiểu nha đầu dần dần lắng xuống, không khóc nữa.

"Tiểu muội muội, người tên gì?" Long Nhất kéo tiểu nha đầu này lại hỏi, muốn tìm xem trên người nó có chỗ nào không giống người thường.

"Ta gọi là Tinh Tinh. Chính là những vì sao nhấp nháy trên bầu trời. Ca ca tên gì?" Tiểu nha đầu trả lời, gương đôi mắt lên nhìn hắn, thân thiết hỏi.

"Cái tên Tinh Tinh thật dễ thương, ta gọi là Long Nhất, tỷ tỷ kia là Lưu Ly, còn bọn họ gọi là Ngưu ca ca cùng Thanh ca ca." Long Nhất giới thiệu tên mọi người. Nghe xong tên tiểu nha đầu này, trong lòng hắn càng thêm nghi hoặc. Tinh Tinh không giống tên của thần long tộc, xem tên Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lễ Tây Á cũng có thể nhận ra.

Tinh Tinh rất vui, biết được nhiều người như vậy liền cảm thấy rất hưng phấn. Nó đã rất cô độc.

"Ngưu ca ca, trên đầu người như thế nào lại có long giác dài như thế a.

Thật lạ đó. Tinh Tinh chỉ vào ngưu giác trên đầu Man Ngưu hỏi.

"Đây là lão ngư ta trời sinh ra đã có như thế này, có gì là kỳ quái đâu." Man Ngư giương mắt nhìn món thịt nướng càng lúc càng thơm, lầm bầm nói.

"Ồ, Long ca ca cùng Lưu Ly tỷ tỷ giống Tinh Tinh, trên đầu không có long giác? Có phải là các trưởng lão cũng không thích bộ dạng này của các người a. Về sau các người cùng ở lại đây với gia đình ta đi. Như vậy Tinh Tinh cũng sẽ không cô đơn nữa." Tinh Tinh vén mái tóc lên, quả nhiên cũng không có long giác, ngay cả một cái cũng không có.

Lời nha đầu Tinh Tinh này làm trong lòng Long Nhất có điểm toan tính. Hắn ôm lấy Tinh Tinh đặt trên đùi mình, cười nói: "Được rồi, từ nay về sau ca ca cùng tỷ tỷ sẽ chơi đùa với người, còn mang người đi du ngoạn khắp nơi, có thành thị xinh đẹp, lại còn nhiều quần áo đẹp, còn có thật nhiều người nữa.

"Được, nhưng... ..nhưng mẫu thân khẳng định sẽ không đồng ý." Tinh Tinh hưng phấn hoan hô một tiếng rồi lập tức hạ thấp giọng nói.

"Ca ca sẽ thuyết phục mẫu thân người đồng ý." Long Nhất vuốt mái tóc vàng mềm mại của Tinh Tinh rồi nói.

Tinh Tinh ngậy người nhìn nụ cười của Long Nhất, vươn bàn tay nhỏ bé sờ cằm Long Nhất, trong lòng đột nhiên cảm giác được một loại cảm giác ấm áp khác lạ. Loại cảm giác ấm áp này nó chưa từng nhận thấy ở mẫu thân.

"Lão đại, thịt nướng chín rồi." Man Ngư nuốt nước miếng, lớn tiếng nói.

Long Nhất tức giận, trừng mắt nhìn Man Ngư. Một tay ôm Tinh Tinh,

một tay lấy ra gia vị từ trong không gian giới chỉ rồi rắc lên miếng thịt nướng vàng ruộm. Mùi thơm của thịt nhất thời nồng đậm hơn rất nhiều. Một giọt mỡ rơi vào trong ngọn lửa phát ra tiếng nổ vang, tất cả mọi người đều bắt đầu nuốt nước miếng. Ở trong lòng Long Nhất, Tinh Tinh mở to hai mắt nhìn. Nó cho tới bây giờ chưa có từng người thấy mùi thơm như vậy.

Long Nhất lộn miếng thịt hai vòng rồi mót bắt đầu phân chia. Hắn lấy cái chân của con chim đưa cho Tinh Tinh, mỉm cười nói: "Ăn đi. Nếm thử xem tay nghề của Long ca ca."

Tinh Tinh cầm vội lấy, nuốt một miếng. Chỉ cảm thấy miếng thịt mềm mại theo đầu lưỡi trôi xuống yết hầu. Hương vị bắt đầu tan ra, không khỏi kinh ngạc vì quá ngon, thiếu chút nữa cả xương cũng nuốt luôn.

"Thật ngon, ta cho tới bây giờ cũng chưa có nếm qua thứ nào ngon như vậy." Tinh Tinh nhìn Long Nhất nói, mồm đầy mỡ.

"Ta lại cho ngươi, mau ăn đi." Long Nhất mỉm cười đưa phần của mình cho Tinh Tinh.

"Tinh Tinh, tỷ tỷ cũng cho ngươi." Lưu Ly bình thường cũng không thích ăn thịt. Nàng chỉ mới cắn một miếng, thấy Tinh Tinh thích như vậy liền đưa phần của mình cho nó.

"Cho ngươi." Lệ Thanh cũng đưa tới.

Man Ngưu cũng đưa miếng thịt mới cắn được hai miếng của mình ra rồi nói: "Nha đầu, lão ngưu cũng cho ngươi."

Tinh Tinh chớp mắt, rồi đột nhiên òa khóc. Long Nhất luống cuống tay chân an ủi, hắn sợ nhất là nữ nhân khóc.

Nửa ngày sau, Tinh Tinh nức nở nói: "Trừ mẫu thân ra, cho tới bây giờ chưa có ai đối tốt với Tinh Tinh như vậy."

"Tinh Tinh đừng khóc, về sau ca ca cùng tỷ tỷ sẽ đối tốt với ngươi. Ai dám khi dễ Tinh Tinh nhỏ bé, chúng ta nhất định không tha cho hắn." Long Nhất lau nước mắt của tiểu nha đầu. Lúc này hắn đoán được một chút gì đó, thân thể nha đầu kia sợ rằng không phải đơn giản như vậy.

Tinh Tinh mỉm cười, tâm tình tốt hơn, đem toàn bộ thịt nướng của mọi người ăn hết.

"Long ca ca, ta mang các ngươi tới nơi ta và mẫu thân sống. Ta có rất nhiều bảo bối." Tinh Tinh bám lấy Long Nhất, chỉ cảm thấy ở bên hắn thật thoải mái ấm áp, giống như cảm giác ở bên phụ thân trong giấc mộng.

Long Nhất cười hắc hắc, nhắc Tinh Tinh lên nói: "Được, chúng ta xuất phát luôn."

Bốn người theo chỉ dẫn của Tinh Tinh xuyên qua cái hồ này, đi tới một con đường lớn nhiều màu sắc, hai bên đường là những cây thiết thụ ngàn năm rất cao, khiến cho Long Nhất khi tiến vào sinh ra cảm giác đang đi vào trang viên của loài người.

Phía cuối con đường là một hoa viên với nhiều loại họa đẹp tạo thành một đồ án mỹ lệ, xung quanh đều là cỏ xanh, gió biển thổi qua khiến cho hàng vạn cánh hoa bay múa trong không trung, trông chẳng khác gì tiên cảnh.

Long Nhất mở miệng nói, nơi đây thật sự là long đảo sao? Khi nào long tộc lại có loại nghệ thuật này.

"Thiếu gia, chúng ta có phải đi nhầm chỗ." Lệ Thanh nói.

"Lão đại, ở đây có thể so với ngự hoa viên của người." Man Ngu nói.

"Long ca ca, nhà của ta có đẹp không? Những loại hoa này và cây cối đều là do mẫu thân trồng. Ở những đảo khác đều không có." Tinh Tinh đặc ý nói.

Thật lâu sau, chúng nhân đầy nghi hoặc đi vào trong hoa viên, trong chốc lát liền nhìn thấy tại giữa hoa viên có hai tòa mộc ốc tạo thành tiểu viện. Phong cách rất giống phong cách kiến trúc từ xưa của Cù Long đế quốc.

"Tinh Tinh, người khi nào có thể hóa thành hình người?" Long Nhất bèn hỏi.

"Mẫu thân nói ta vừa mới xanh đã có thể hóa thành hình người." Tinh Tinh đáp.

Long Nhất nhìn mộc ốc liền phát giác bên trong bài trí và trang sức rất nhiều đồ dùng của nhân loại, trên bàn trà thậm chí còn có một bộ trà cụ rất đẹp, xem hình dáng có lẽ đã rất lâu năm.

"Long ca ca, ta có thể pha trà. Các người nhất định phải thưởng thức." Tinh Tinh nói.

Tinh Tinh sử dụng bộ trà cụ pha trà, chọn một vài loại lá trà bỏ vào.

Long Nhất suy nghĩ, nhìn những cánh hoa ngoài cửa sổ. Tại sao thần long quần đảo lại có một nơi như thế này? Lại có hai mẹ con? Phương thức sống không khác nhân loại, hay là... ..Long Nhất nghĩ tới một khả năng, nhưng không dám khẳng định.

Hương trà thơm ngát nhẹ nhàng lan tỏa trong phòng, chỉ trong chốc lát Tinh Tinh bung ra bốn chén hoa trà tới trước mặt mọi người, mỉm cười nói: "ca ca, tỷ tỷ, vừa rồi ta ăn thịt nướng của các người, hiện tại ta mời các người uống trà. Mẫu thân ta có nói tại long tộc chỉ có nhà chúng ta là có.

Long Nhất nâng chung trà lên, uống một ngụm nhỏ. Loại trà này mùi thơm ngát, nếu tại Thương lan đại lục cũng là loại trà chất lượng tốt nhất. Chính hắn cũng không rõ loại trà này được chế từ loại hoa nào, nếu mang đến Thương lan đại lục nhất định cũng là loại cực tốt.

"Ngon, rất ngon." Long Nhất cười tán thưởng. Tinh Tinh thì cười sung sướng.

"Ta còn có rất nhiều bảo bối, ta lấy cho các người xem nha." Tinh Tinh chạy ào vào trong phòng, lấy một cái hộp gỗ lớn mang ra, vừa mở ra thấy bên trong sáng lập lòe, toàn là trân châu bảo thạch.

"Tất cả bảo bối của ta đều ở trong này, hãy xem đi."

Tinh Tinh thích thú nắm lấy hộp gỗ giơ ra cho mọi người xem.

Bốn người nhìn thoáng qua nhau, có chút trầm mặc. Một hộp bảo thạch như vậy tại Thương lan đại lục có lẽ coi là tài phú lớn, nhưng đối với long tộc mà nói thì lại rất ít. Như phụ thân Liễu Như bị thần long, ma long nhị tộc đuổi giết tới tận Ma huyệt thâm lâm, nhưng bọn họ vẫn có thể xây một tòa thủy tinh long cung, trên vách tường đều là châu báu và ngọc khí.

"ca ca, tỷ tỷ. Các người làm sao vậy? có phải là không có không, ta có thể cho các người một ít." Tinh Tinh cầm lấy một nắm bảo thạch đưa tới, đưa con mắt trong suốt nhìn mọi người.

"Tinh Tinh ngoan a, ca ca cùng tỷ tỷ còn chưa có lễ vật cho Tinh Tinh. Như thế nào có thể nhận lễ vật của Tinh Tinh đây?" Long Nhất cầm lấy nắm bảo thạch của Tinh Tinh bỏ lại vào trong hộp gỗ. Phải biết rằng long tộc đối với tài bảo có một sự yêu thích biến thái, cho dù long vương cũng vô cùng yêu thích tài bảo mà không chia cho thuộc hạ. Nhưng Tinh Tinh mặc dù có rất ít tài bảo, nhưng lần đầu tiên gấp lại cho bọn họ. Như thế nào có thể khiến cho bọn họ không cảm động.

Ý niệm Long Nhất vừa động, trước mặt đột nhiên lóe lên quang mang, một đồng kim ngân châu báu to như tòa núi nhỏ liền xuất hiện trước mặt mọi người. Hắc cười nói: "Tinh Tinh, đây là ca ca tặng cho người nhân dịp gặp mặt."

Tinh Tinh giương mắt nhìn đồng châu báu so với nó còn cao hơn, không thể kháng cự lại sự hấp dẫn của đồng châu báu mang lại. Thật lâu sau nó mới ngẩng đầu lên, khẩn trương nhìn Long Nhất nói: "Long ca ca, mấy thứ bảo bối này đều cho ta sao?"

"Đương nhiên, về sau ca ca còn cho người nhiều hơn." Long Nhất cười nói.

"A... .." Tinh Tinh đáng yêu vút kim ngân châu báu lăn trên sàn nhà, chiếu sáng cả gian mộc ốc.

Long Nhất sờ sờ mũi, vốn nghĩ tới long đảo sưu tầm một ít bảo bối, không nghĩ tới lại phải xuất ra một đồng bảo bối. Nhưng nhìn thấy bộ dạng vui vẻ đáng yêu của Tinh Tinh, hắc cũng thấy cao hứng, nghĩ thầm đến long vương đòi lại gấp đôi chỗ này.

Trời rất nhanh tối, thời tiết long đảo không thể so được với Thương lan đại lục, không chút oi bức, ngược lại còn rất lạnh.

Tinh Tinh ở trong lòng Long Nhất, dẫn theo bốn người du ngoạn cả tiểu đảo, chỗ nào hấp dẫn thích thú đều nói với bọn họ, trông giống như một con chim nhỏ xinh đẹp nói không dứt lời.

"Mẫu thân ở trong động này bế quan, mẫu thân nói sau một tháng sẽ đi ra, nhưng đã hai gần hai tháng trôi qua mà vẫn chưa có đi ra." Tinh Tinh chỉ vào một động đạo trong tòa núi đá cách đó không xa nói.

"Trước đây mẫu thân người bế quan cũng đều như vậy sao?" Long Nhất liền hỏi.

"Mẫu thân cách vài năm đều bế quan. Mỗi lần đều kéo dài một tháng, có đôi khi sớm hơn vài ngày đã đi ra. Nhưng chưa bao giờ bế quan lâu như lần này." Tinh Tinh mở cái miệng nhỏ nhắn nói.

Long Nhất khẽ nhíu mày, cẩn thận dùng tinh thần lực thâm nhập vào trong nham động kia. Bình thường mà nói động khẩu bế quan nhất định phải bày ra kết giới, nhưng Long Nhất dùng tinh thần lực mà không gặp chút trở ngại nào. Hắn cảm giác có điểm không đúng, tinh thần lực nhanh chóng thâm nhập vào trong động, liền cảm ứng được một khí tức sinh mệnh dao động yếu ớt.

Vẻ mặt Long Nhất biến đổi, lập tức ôm Tinh Tinh bay nhanh vào trong nham động. Chỉ thấy ở sâu trong động có một hoàng kim cự long trưởng thành dài trăm thước đang nằm phủ phục, khóe miệng có tia máu, tựa hồ sinh mệnh sắp chấm dứt.

"Mẫu thân." Tinh Tinh ở trong lòng Long Nhất kêu lên một tiếng bi thương, hóa thành một đạo kim quang nhanh chóng vọt tới, không ngừng ôm chặt long đầu kia.

Long Nhất bày ra một kết giới trong động để tránh tiết lộ khí tức bản

thân ra ngoài. Sau đó dùng nội lực ngạo thiên quyết bảo trụ tâm mạch mấu thân của Tinh Tinh, sau đó dùng tinh thần lực tra thám, phát hiện long lực trong cơ thể nàng đang tan rã, tạng phủ bị thương tổn, hơn nữa trong cơ thể tựa hồ bị người hạ cấm chế.

"Long ca ca, người hãy cứu mấu thân ra. Cầu người cứu mấu thân ta." Tinh Tinh là một tiểu hài tử, làm sao chịu được chấn động này, lập tức khóc lớn.

"Tinh Tinh yên tâm, mấu thân người không có việc gì." Long Nhất an ủi Tinh Tinh, rồi đưa Tinh Tinh cho Lưu Ly ở phía sau, khuôn mặt tuấn tú ngưng trọng, một tay điểm tới mi tâm cự long.

Chương 572: Bị nhốt

Một luồng nội lực cùng tinh thần lực xuyên vào trong ý thức hải của cự long, trợ giúp long lực đang tản ra của nàng, làm dịu thương tổn của nàng xuống. Đây chắc chắn là một việc không hề thoải mái.

Mấy người Lưu Ly ở phía sau Long Nhất không dám sơ xuất, sợ làm kinh động Long Nhất. Bọn họ đều biết Long Nhất một khi vận cộng thì không thể chịu bất kỳ sự quấy rầy nào.

Nhìn thấy sắc mặt Long Nhất dần dần tái nhợt, mồ hôi chảy xuống thành dòng, mấy người đều lo lắng.

Tiểu Tinh Tinh nắm chặt lấy tay Lưu Ly, lòng bàn tay ẩm ướt, không rõ rốt cuộc là mồ hôi của nó hay là của Lưu Ly.

Đột nhiên khuôn mặt tuần tú tái nhợt của Long Nhất run rẩy một trận, hai mắt đang nhắm lại đột nhiên mở ra, quang minh thần bài theo mi tâm bắn ra hòa cùng thánh quang chiếu xuống trên người cự long, từng điểm chìm vào trong cơ thể cự long.

"Thánh linh quang huy, phá." Long Nhất quát nhẹ một tiếng, đầu ngón tay tại mi tâm cự long run lên, nội lực ngạo thiên quyết mạnh mẽ như nước thủy triều xô tới, mấy người Lưu Ly đứng phía sau hẳn chỉ cảm thấy không khí xao động mãnh liệt, không thể đứng thẳng được mà phải lùi về phía sau vài bước.

Thân hình dài trăm thước của cự long thống khổ co rút, trong miệng

thổ ra một ngụm máu tươi, dao động sinh mệnh truyền tới mãnh liệt.

Long Nhất thu hồi quang minh thần bài, thu công đứng dậy, toàn thân khí lực như bị mất đi, ngồi dưới đất. Hắn thầm mắng chửi trong lòng "mẹ cha nó", cũng không biết là đũa biến thái nào hạ cấm chế quái quỷ như vậy. Nếu không phải hắn có quang minh thần bài tương trợ, mẫu thân của Tinh Tinh hẳn phải chết chắc.

"Thiếu gia, người không có việc gì chứ." Lưu Ly đi tới bên cạnh Long Nhất ngồi xuống, nhìn bộ dạng suy yếu của hắn mà suýt tí nữa thì rơi lệ.

Long Nhất lắc đầu, nhìn thấy Tinh Tinh hai mắt ướt đẫm nhìn cự long trước mặt, nở nụ cười nói: "Tinh Tinh không cần lo lắng, mẫu thân người không việc gì rồi. Trong chốc lát sẽ tỉnh lại thôi."

"Thật sao? Long ca ca." Tinh Tinh nhìn thấy mẫu thân hộc máu, còn tưởng rằng sẽ không được nhìn thấy mẫu thân nữa. Lúc này nghe Long Nhất nói vậy, khuôn mặt lập tức tươi tỉnh hẳn lên.

"Đương nhiên, Long ca ca như thế nào lại lừa người?" Long Nhất mỉm cười nói. Nội lực ngạo thiên quyết trong cơ thể tuần hoàn một vòng khiến hắn cảm thấy thể lực đã khôi phục được một ít.

Tinh Tinh đi tới bên cạnh Long Nhất, dùng bàn tay nhỏ bé lau mồ hôi trên mặt hắn, cảm kích nói: "Cám ơn Long ca ca. Về sau Tinh Tinh nhất định báo đáp người."

"Nha đầu ngọc, người gọi ta là ca ca, ca ca trợ giúp mọi người là chuyện bình thường, cần gì phải báo đáp." Long Nhất cười cười, trong đáy lòng hắn thực sự thích tiểu nha đầu đáng thương này.

"Biết vậy, nhưng mà mẫu thân có nói qua, nhận ân huệ của người

nhất định phải báo đáp. Về sau ca ca chính là người thân của Tinh Tinh. Ca ca muốn Tinh Tinh làm gì Tinh Tinh sẽ nghe theo." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tinh Tinh trịnh trọng, tựa hồ đang nói một lời thề.

Long Nhất ngẩn người, ôm Tinh Tinh vào trong lòng, gật đầu nói: "Được rồi, về sau Tinh Tinh ngoan ngoãn nghe lời ca ca được không?" Nói thật, trong lòng hắn có chút rung động, một tiểu nha đầu lại nói ra việc nhận ơn tất phải báo đáp. Đạo lý này mọi người đều biết. Nhưng trên đời này kẻ vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván lại rất nhiều.

"Ừ, về sau Tinh Tinh sẽ nghe lời Long ca ca." Tinh Tinh vui mừng cười nói, dường một lễ vật lớn bình thường.

Lúc này, cự long khẽ chuyển động, cố sức mở mắt ra nhìn liền thấy được vài ánh mắt quan tâm đang nhìn mình.

"Mẫu thân, người đã tỉnh?" Tinh Tinh khờ dại cười hỏi.

Cự Long trừng mắt nhìn, chỉ thấy nữ nhi của mình rúc vào bên người một thanh niên tuấn tú, bên cạnh còn có hai nam một nữ. Trên người bọn họ mặc dù có khí tức thần long nhưng xem ra lại không giống người của thần long tộc.

Kim quang trên người cự long chợt lóe lên, biến thành một mỹ nhân mặc chiếc váy vàng dài mái tóc vàng dài phủ xuống bên hông, hình dáng ngũ quan rất đẹp, khí chất ôn hòa, khuôn mặt tươi cười có chút tái nhợt.

Tinh Tinh chạy tới, nhào vào lòng mẫu thân.

Mỹ phụ xinh đẹp ôn nhu vuốt ve mái tóc của Tinh Tinh, cảm ứng một

chút trong thân thể mình, đột nhiên về mặt kinh ngạc không dám tin. Nàng buông nữ nhi ra, sử dụng lễ tiết của nhân loại, có chút kích động nói: "Ta gọi là Đặc Lô Toa, đa tạ ân cứu mạng của các vị."

Long Nhất cười ha ha nói: "Vừa rồi Tinh Tinh đã cảm ơn, người không cần khác khí."

"Mẫu thân, đó là Long ca ca cứu người. Hắn rất lợi hại." Tinh Tinh lại nhảy vào trong lòng Long Nhất, bàn tay nhỏ bé vuốt cằm hắn, cũng không biết vì cái gì nó rất thích làm như vậy.

Đặc Lô Toa thấy nữ nhi của mình đối với Long Nhất quyến luyến không muốn rời, trong lòng có chút chua xót. Đứa nhỏ này rất cô độc, rất thiếu tình thương của phụ thân. Nàng hy vọng Tinh Tinh và họ có thể ở cùng một chỗ. Nhưng long đảo ở sâu trong đại hải, mấy ngàn năm nay không có ai đặt chân tới. Đột nhiên mấy người này tới đây, cũng không biết là địch hay bạn.

Lúc này ngoài trời đã đầy sao, sóng biển rì rào từng trận, thật yên tĩnh.

Đặc Lô Toa dẫn mấy người Long Nhất trở về trong mộc ốc ở hoa viên, còn Tinh Tinh đã sớm ngủ say trong lòng Long Nhất.

Long Nhất đặt Tinh Tinh lên giường, nhưng vừa mới buông tay nó liền tỉnh giấc, lại đi tới ôm chặt Long Nhất không chịu buông tay. Cho dù mẫu thân có nói cũng không nghe.

"Để ta ôm nó ngủ, dù sao nó cũng không nặng." Long Nhất cười nói, trong lòng cảm thấy xúc động, muốn yêu thương bảo vệ tiểu cô nương này.

Đặc Lô Toa bất đắc dĩ gật đầu, một đứa nhỏ thiếu tình yêu của phụ

thân, khi cảm nhận được loại cảm giác ấm áp chờ đợi đã lâu, như thế nào lại dễ dàng buông tay đây? Tuy nhiên đến khi mấy người này rời đi, đến lúc đó Tinh Tinh sẽ như thế nào?

Đặc Lô Toa pha vài chén hoa trà cho bốn người. Nàng yên lặng ngồi nghe chủ tọa rồi mở miệng nói: "Ta chỉ muốn biết các ngươi vì cái gì lại đến thần long quần đảo, xem ngoại hình các ngươi tựa hồ phải lặng lẽ tiến vào."

Long Nhất gật gật đầu, trầm ngâm trong chốc lát rồi mở miệng nói: "Đúng vậy, chúng ta đúng là trộm tiến vào, nhưng chúng ta cũng không có ác ý. Nghĩ tới hơn một ngàn năm trước vương tử của ma long nhất tộc cùng công chúa của thần long nhất tộc yêu mến nhau, sự tình này chắc ngươi cũng biết."

Đặc Lô Toa giật mình, đồng tử màu vàng nhú lại, đưa mắt nhìn Long Nhất nói: " Các ngươi đến vì chuyện này?"

"Nói thật với ngươi, hai người bọn họ sau khi bỏ trốn thì sinh hạ hai nữ nhi. Con gái lớn là Liễu Như, là nữ nhân của ta, còn tiểu nữ nhi còn lại là...ta... ..ách... ..là con gái ta. Việc này cũng là do Cách Lỗ Tây Á cùng Mễ Đế Nhĩ mang chúng ta tới đây, chúng ta hy vọng sẽ tìm thấy nơi giam giữ của long tộc.

"Cứu ra Phạm đế cùng Tát Liên Á, cũng hy vọng ngươi có thể giúp chúng ta." Long Nhất chân thành nói.

"Nguyên lai là như vậy Ngươi vừa rồi nói Liễu Như là nữ nhân của ngươi?" Đặc Lô Toa nhìn Long Nhất, ánh mắt có chút hoảng hốt.

"Đúng vậy." Long Nhất uống một ngụm trà rồi nói. Kỳ thật Liễu Như còn chưa tính là nữ nhân của hắn, nhưng giữa hai người lại có ý tứ này.

"Chẳng lẽ người không biết nhân loại cùng long tộc kết hợp nhất định sẽ chỉ có bi kịch sao? Tuổi thọ của nhân loại quá ngắn, một khi chết đi, khiến người còn sống phải vượt sự bất hạnh. Người đã nghĩ tới điều này chưa? Nếu sinh ra đứa trẻ, đứa trẻ kia không có được tình thương của phụ thân, người đã nghĩ tới chưa?" ngữ khí Đặc Lôi Toa có chút kích động.

"Như vậy... ..người hối hận sao?" Long Nhất chớp mắt hỏi.

Đặc Lôi Toa chấn động, khuôn mặt mất mát. Thật lâu sau mới gật đầu nói: "Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt hy vọng của Tinh Tinh, ta lại hối hận. Hối hận không thể cho đứa trẻ một tuổi thơ vui vẻ, hối hận không thể cho nó một gia đình đầy đủ."

"Nói cách khác người hối hận đã yêu thương nhân loại?" Long Nhất liền hỏi.

"Không, ta cho tới bây giờ không có hối hận vì đã yêu hắn. Chỉ là ta cảm thấy hổ thẹn với đứa nhỏ." Ánh mắt Đặc Lôi Toa có chút mê ly, nhẹ giọng nói lại chuyện cũ năm đó.

Lại nói tiếp, Đặc Lôi Toa hay là biểu muội của Tát Liên Á, sau khi Tát Liên Á cùng vương tử Phạm đế của ma long nhất tộc bỏ trốn, có lẽ dưới sự ảnh hưởng của tình yêu khiến quý thần than khóc, trời đất kinh ngạc, thì nàng cũng bí mật rời khỏi thần long đảo đi tới Thương Lan đại lục, đó là sự tình của 800 năm về trước. Nàng hóa thành hình người đi du lịch khắp nơi. Tại phương động của Thương Lan đại lục, nàng gặp một Kiếm thánh, hai người cùng đi mạo hiểm với nhau khắp Thương Lan đại lục. Một thời gian sau hai người nảy sinh tình cảm, nam tử này sinh ra trong một gia đình quý tộc, tuần tú, khí độ tao nhã, rất biết hưởng thụ cuộc sống. Hiện tại rất nhiều thói quen của nàng là bị ảnh hưởng từ hắn.

Lúc trước, Đặc Lô Toa chứng kiến một tình yêu cao thượng của long tộc thiếu nữ, một khi rơi vào liền mất hết lý trí, không để ý đến mọi thứ bên ngoài. Hai người không để ý hết thảy mà kết hợp, nàng rất nhanh có bầu, nhưng đối với long tộc mà nói thì cần phải có 200 năm amng thai đứa nhỏ mới được sinh ra, nam nhâncuar nàng có thể đợi được sao? Không lâu sau người trong long tộc tìm đến, cường hành mang nang trở lại long đảo, dùng sức mạnh của vài đại trưởng lão hạ cấm chế trên người nàng rồi ném nàng ở lại trên đảo nhỏ này. Long lực của nàng bị phong bế, căn bản là không có khả năng rời đi.

200 năm sau khi nàng sắp sinh con, nàng khẩn cầu long vương cùng các trưởng lão môn để cho nàng gặp lại nam nhân kia, để hẳn nhìn thấy đứa nhỏ. Khi đó long vương là ca ca của Tát Liên Á, cũng là biểu ca của nàng. Long vương mềm lòng đáp ứng, dặn bảo tộc nhân tới Thương Lan đại lục tìm kiếm nam nhân kia mang tới long đảo. Nhưng tin hồi báo lại cho biết nam nhân này đã chết một tháng trước, hơn nữa còn con cháu đầy nhà.

"Cũng bởi lý do đó mà ta mới nói nhiều với ngươi như vậy. Không nghĩ tới ngươi cùng Liễu Như lại đi trên con đường của ta, cho nên việc cứu biểu tỷ cùng tỷ phu, ta sẽ cố hết khả năng của mình để giúp ngươi." Đặc Lô Toa nhẹ giọng, thở dài nói.

"Cám ơn sự quan tâm của ngươi. Nhưng ta cùng Liễu Như tuyệt đối sẽ không hoàn toàn đi theo con đường của ngươi. Bởi vì ta so với long tộc còn sống lâu hơn. Hơn nữa ta cũng sẽ không để cho nữ nhân của ta chết già." Trong lòng Long Nhất thầm than. Nhưng lúc này trên người hẳn có lạc ấn của tam đại chủ thần: Lô thần, Thủy thần, Phong thần, việc sống lâu đối với hẳn mà nói căn bản không có hạn chế. Chỉ cần không bị giết chết, bị hình thần câu diệt thì có thể trở thành lão quái vật bất tử trong miệng hậu nhân.

Đặc Lôì Toa kinh dị nhìn Long Nhất, thấy được hấn rất tự tin. Nghĩ đến không phải cứ mạnh miệng nói là có thể sống lâu hơn so với long tộc? Tuy nhiên nàng cũng không có hỏi lại.

"Thiếu gia, đã tới giờ tý rồi." Lúc này Lưu Ly kéo ống tay áo Long Nhất, nhẹ giọng nói.

Long Nhất nhìn sắc trời, gật gật đầu. Giờ tý là thời gian bọn họ ước định với tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ.

Long Nhất chuyển Tinh Tinh đang nằm trong lòng cho Đặc Lôì Toa ôm. Trong lúc mơ ngủ, Tinh Tinh bất an dấy dựa vài cái, nhưng nghe thấy khí tức của mẫu thân liền nhanh chóng bình tĩnh nằm yên.

"Các người phải cẩn thận, trên đảo chủ có cảm ứng ma pháp trận. Nếu có ngoại nhân xâm nhập, nhất định sẽ kinh động tới long vuonxg cùng các tgruwongr lão." Đặc Lôì Toa dặn bảo.

"Cám ơn, chúng ta sẽ cẩn thận." Long Nhất nói xong liền mang theo ba người vội vàng bay tới đám loạn thạch trên bờ biển phía tây đảo.

Giờ tý rất nhanh đến, bầu trời đầy sao, sóng biển vỗ liên tục, nhưng đến một bóng người cũng không thấy.

Đợi một canh giờ nữa, nếu tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ không đến, Long Nhất nhíu mày nói: "Chúng ta không cần đợi nữa. Xem ra Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á đã xảy ra chuyện cho nên không thể tới đêm nay."

"Làm thế nào bây giờ?" Man Nguru gãi nguru giác trên đầu hỏi.

"Còn có thể làm gì? Chúng ta quay trở lại nhà Tinh Tinh thôi." Long Nhất nhún vai, không có người dẫn đường, hấn cũng không dám mạo hiểm xâm nhập, vạn nhất đá thảo kinh xà, như vậy việc cứu cha

mẹ Liễu Như càng thêm khó khăn.

Nhưng lúc này tại một sơn động lớn âm u tại đảo chính của thần long đảo, Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á đang đi tới đi lui trong động.

"Tỷ, người phải nghĩ lại biện pháp a. Phụ vương nói chúng ta phải bế quan diện bích hai tháng, tỷ phu bọn họ không phải sẽ nghĩ chúng ta cố ý sao." Cách Lỗ Tây Á vội la lên.

"Hắn không phải tỷ phu người, nói hươu nói vượn, có phải là không muốn sống không." Mễ Đế Nhĩ cũng rất phiền lòng, thấy Cách Lỗ Tây Á lại gọi Long Nhất là tỷ phu không khỏi giận dữ đá vào mông hắn một cước.

"Ta gọi hắn là tỷ phu có gì sai, Liễu Như cũng là tỷ tỷ của ta. Người nghĩ rằng ta nói người sao? Ta xem hắn căn bản không có thích người." Cách Lỗ Tây Á che miệng, vẻ mặt u oán nói.

"Người... ..người còn nói." Mễ Đế Nhĩ giơ tay uy hiếp, trừng mắt nhìn Cách Lỗ Tây Á nói tiếp: "Nếu không phải tiểu tử người nói có cơ hội ăn cắp long vương ấn, kết quả lại kinh động phụ vương, khiến cho chúng ta hiện tại bị bắt bế quan."

"Vốn là có cơ hội, nhưng mà lỡ tay đánh vỡ lưu ly trân làm kinh động phụ vương là lỗi tỷ người a. Nếu không phải ta sắp xếp nói dối, chỉ sợ phụ vương đã sớm nghi ngờ." Cách Lỗ Tây Á lẩm bẩm.

"Tốt lắm, cho dù là lỗi của ta, nhưng hiện tại chúng ta phải nghĩ biện pháp ra ngoài mới được." Mễ Đế Nhĩ không kiên nhẫn, phát tay. Sơn động này bố trí kết giới cường đại, bên ngoài lại có long tộc thủ vệ, muốn ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ.

Chương 573: Tiềm nhập thần long đảo chủ

Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á không có xuất hiện, bốn người Long Nhất liền đến nhà Tinh Tinh. Cũng may tại long tộc, các gia tộc đều có lãnh địa riêng, dưới tình huống bình thường sẽ không dễ dàng tới thăm nhau, ở lại trong này cũng không cần lo lắng bị long tộc phát hiện. Túy Lộ thư viện.

Đặc Lôi Toa cùng Lưu Ly ngồi trên chiếc ghế dưới mái hiên nhà, vừa tán gẫu với nhau, vừa nhìn hai bóng người một lớn một nhỏ đang chơi đùa âm ỉ trong vườn, lộ ra nụ cười hân hoan.

"Mấy trăm năm nay, ta lần đầu tiên nhìn thấy Tinh Tinh vui vẻ như vậy. Long Nhất thật giống tiểu hài tử." Khuôn mặt Đặc Lôi Toa cười hạnh phúc, ánh mắt ôn nhu. Lúc này nàng thực sự cảm thấy cảm ơn mấy người này đã đến đây, khiến cho cả đảo tràn ngập tiếng cười vui.

"Có đôi khi hắn là một đứa nhỏ, đương nhiên giống như một tiểu hài tử." Lưu Ly uống một ngụm trà, ánh mắt nhìn theo bóng Long Nhất, chỉ cần ở bên cạnh hắn, nàng liền thấy an tâm, nghĩ rằng trên đời này không hề cô đơn, khổ đau. Hắn là một người rất khác thường, nơi nào có hắn thì mãi mãi có tiếng cười. Hắn luôn nguyện trang bản thân, miệng nói luôn mềm khiến cho người ta vừa yêu vừa hận. Nhưng trong ánh mắt hắn hiện lên sự cô đơn, nàng biết trong lòng hắn có mọi người. Có lẽ tâm hồn hắn thật sự mong mảnh dễ vỡ.

"Nếu không phải người nói với ta, ta thật không nghĩ tới hẳn là người ở phía sau thống nhất Thương Lan đại lục, một tay gánh cả giang sơn nhưng lại không muốn bị giang sơn trói buộc." Đặc Lô Toa đưa mắt nhìn Long Nhất đang mỉm cười tươi sáng như ánh mặt trời trong vườn, có chút không hiểu được. Hẳn biết chiến tranh tàn khốc, muốn thống nhất Thương Lan đại lục không biết phải chết bao nhiêu người, chảy bao nhiêu máu. Trải qua tất cả những chuyện như vậy, vì sao hẳn vẫn có nụ cười tươi sáng như thế.

"Hẳn mong mỗi linh hồn tự do, có chút phong tủng, không kiềm chế được tâm linh." Lưu Ly cười nói. Ánh mắt mê ly, đây là nam nhân của nàng, trong lòng tỷ muội bọn họ không ai có thể thay thế nam nhân này.

Đặc Lô Toa nhìn ánh mắt say mê của Lưu Ly, nhẹ nhàng mỉm cười lắc đầu. Nàng nhìn thấy hình bóng mình năm đó trên người Lưu Ly, rơi vào tình yêu, nữ nhân không phải đều nói như vậy sao. Tựa như thiêu thân lao vào lửa, biết rõ cuối cùng sẽ bị hủy diệt nhưng vẫn không chịu dừng lại.

Long Nhất không biết lúc này hai nữ nhân đang đàm luận về hẳn. Hẳn đang vui vẻ chơi đùa huyền ảo cùng tiểu Tinh Tinh, cùng một tiểu hài tử chơi đùa một cùng một chỗ khiến cho tâm hồn hẳn như một đứa nhỏ, tâm linh thuần khiết của đứa nhỏ tẩy rửa những dơ bẩn trần thế trong linh hồn hẳn.

"Long ca ca, người xấu lắm, lạc lạc... ..không cần... ..Tiểu Tinh Tinh đẩy dựa trong lòng Long Nhất, không để cho Long Nhất cù nó, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến nổi đỏ bừng. Túy Lộ thư viện.

"Được rồi. Không đùa nữa, có mệt không?" Long Nhất mỉm cười dừng tay. Thân hướng về bụi hoa từng rậm rậm, mơ màng nhìn về phía khu rừng xa xa, thầm suy nghĩ trong lòng. Nếu có một ngày hẳn

mang theo một đám nường tử cười đùa huyền ảo khắp nơi trong rừng hoa, không phải là một sự tình thật thú vị sao.

Tiểu Tinh Tinh thấy Long Nhất nằm xuống, liền trườn tới bên người hắn, nhẹ nhàng vỗ về hắn rồi nói: "Long ca ca, người sẽ cùng ở với mẫu thân và ta chứ?" Trong trí nhớ nhỏ nhỏ của nó, từ bé tới giờ nó chưa từng vui vẻ như vậy. Chính vì thế nó mới sợ hãi mất đi cảm giác ấm áp của phụ thân khi ở bên cạnh Long ca ca.

"Ca ca không có khả năng vĩnh viễn ở lại nơi này. Nhưng nếu ta phải đi ta nhất định sẽ mang Tinh Tinh đi có được không? Trên thế giới này còn có rất nhiều nơi thú vị.

"Long Nhất mỉm cười, vuốt ve mái tóc vàng mềm mại của Tinh Tinh vỗ về.

"Mẫu thân sẽ cùng đi chứ? Nếu mẫu thân một mình ở lại thì càng cô đơn hơn." Tinh Tinh nói.

"Đi chứ, mẫu thân không thể rời xa Tinh Tinh, Tinh Tinh cũng không muốn rời xa mẫu thân. Tất nhiên là phải cùng đi rồi." Long Nhất cười nói.

"Long ca ca, người thật tốt." Tiểu Tinh Tinh hoan hô một tiếng, rồi hôn lên mặt hắn một cái, sau đó như một con bướm nhỏ chạy tới phía mẫu thân, nói cho nàng tin vui này.

Đã ba ngày trôi qua, Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á không có xuất hiện, điều này khiến cho trong lòng Long Nhất có chút bất an. Chẳng lẽ họ bị Long vương phát hiện? Nhưng nếu thực sự bị phát hiện, không có lý do gì một chút động tĩnh cũng không có a.

Đêm tối, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm, mây đen

ngưng tụ, cơn mưa rào nhỏ đổ xuống rồi bắt đầu nặng hạt. Cồng phong thét gào, gió mạnh thổi tới, một vài cây thụ mộc cũng bị nhổ bật lên.

Lúc này Tinh Tinh đang cuộn tròn trong lòng Long Nhất mà ngủ, khoe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào. Trước đây mỗi khi có sấm sét nó thật sự rất sợ, nhưng hiện tại nằm trong lòng Long Nhất, được hấn bảo vệ, nó thấy cồng phong đang gào thét kia cũng biến thành khúc nhạc ru ngủ.

Long Nhất vừa nằm vừa suy nghĩ đối sách. Hấn không có khả năng ở đây mãi mà không rời đi. Rốt cuộc tại đảo chủ đã xảy ra sự tình gì.

Đang trầm tư suy nghĩ, cửa phòng đột nhiên mở ra. Trong bóng đêm, Long Nhất nhìn thấy khuôn mặt kiêu diễm của Đặc Lô Toa, trong lòng hấn không khỏi có chút ngạc nhiên. Hấn không thể tự tác đa tình, cho rằng Đặc Lô Toa nửa đêm chạy tới hiên thân. Túy lộ thư viện.

"Còn chưa ngủ sao." Đặc Lô Toa thấy được ánh mắt thâm trầm của Long Nhất, trong lòng không khỏi thấp thỏm, nhẹ giọng hỏi.

"Có phải là có chuyện gì?" Long Nhất liền hỏi, rõ ràng Đặc Lô Toa tìm hấn là có chuyện.

"Các người không phải muốn đi tới đảo chủ sao? Đêm nay là cơ hội tốt của các người." Đặc Lô Toa nhẹ giọng nói.

Long Nhất nhíu mày, nhẹ nhàng xuống giường, cùng Đặc Lô Toa đi ra khỏi phòng rồi hỏi: "Người có biện pháp gì sao?"

"Dưới thời tiết này, phía dưới đáy biển sau mấy ngàn thước của Thần Long chủ đảo có một cỗ thủy ám lưu, ám lưu này nối tới một

cái hồ bạc ở đảo chủ. Sau một thời gian thủy ám lưu sinh ra một hấp lực, động khẩu sẽ rất nhanh chóng bị đóng lại, chỉ cần trong nháy mắt sẽ bị loại hấp lực này hút tới hồ nước ở Thần Long đảo chủ. Như vậy sẽ không kinh động tới sự cảm ứng của ma pháp trận." Đặc Lô Toa nói.

"Thật sao? Còn có loại địa phương này sao. Các trưởng lão cùng Long vương có biết hay không?" Long Nhất vui mừng hỏi.

"Loại phương pháp xuất nhập này ta ngẫu nhiên phát hiện trong một lần ta tới hồ bạc tắm rửa dưới thời tiết sấm chớp. Lúc trước cũng là ta dùng phương pháp này, thần không biết quỷ không hay trốn khỏi Thần Long quần đảo, đi tới Thương Lan đại lục, nên không có ai khác biết." Đặc Lô Toa nhớ lại chuyện cũ, nhẹ nhàng mỉm cười nói.

"Còn chần chừ gì nữa? Ta lập tức đi đánh thức bọn họ." Long Nhất kích động nói, lo lắng thủy ám lưu kia sẽ đóng lại.

Trong mưa to gió lớn, Đặc Lô Toa mang theo bốn người Long Nhất xâm nhập biển khơi. Thủy tính của bốn người cũng giỏi nên nhanh chóng theo Đặc Lô Toa tới đáy biển sâu, xâm nhập vào ám triều.

Quả nhiên đúng như lời Đặc Lô Toa nói, tại đáy biển có một cỗ thủy ám lưu cường đại theo một huyệt động phun ra, so với nước biển xung quanh thật kỳ lạ.

Chỉ trong chốc lát, thủy ám lưu đang phun ra đột nhiên dừng lại, tựa như gặp một hấp lực thật lớn, bắt đầu nhanh chóng bị hút lại.

"Chính là lúc này, các người nhanh nhảy xuống." Đặc Lô Toa kêu lên.

Một khi đã đi tới đây, Long Nhất phải tin tưởng Đặc Lô Toa, không

chút do dự liền kéo Lưu Ly nhảy xuống, còn Man Ngưu cùng Lê Thanh cũng theo sát ngay sau đó. Trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Một lúc sau hấp lực biến mất, động khẩu dưới đáy biển vô thanh vô tức đóng lại.

Long Nhất bế trụ hô hấp, cảm thấy hấp lực kia mang bọn họ đi tới vài trăm thước, sau đó độ nhiên bắt đầu thay đổi, bay lên như hỏa tiễn. Ngay sau đó bọn họ bị đưa tới bên trong hồ bạc.

Long Nhất kéo Lưu Ly thoát ra khỏi mặt nước. Sau đó nghe thấy mặt hồ vang lên một thanh âm.

Trong chốc lát Man Ngưu cùng Lê Thanh cũng phá nước chui ra. Bốn người đưa mắt nhìn nhau, bắt đầu hướng tới bên hồ bơi đi.

Thần Long đảo chủ vô cùng lớn, xem ra so với các đảo khác thì lớn hơn rất nhiều. Nhưng nơi này chỉ có gia đình Long vương cùng với thất đại trưởng lão ở. Hơn nữa còn có một ít long tộc thủ vệ, số lượng người cũng không quá một trăm. Đêm nay sấm chớp như vậy nên bọn họ cũng đều ở trong động ngủ ngon lành.

Bốn người an toàn tiến vào bờ.

Tìm thấy một tiểu sơn động bí mật trong rừng rậm. Bởi vì hình thể Long tộc rất lớn, bình thường sẽ không chạy tới rừng cây dày đặc này, cho nên tiểu sơn động này rất là an toàn.

"Lão đại, có phải là chúng ta đi trộm Long vương ấn?" Man Ngưu hỏi.

Long Nhất gõ đầu Man Ngưu một cái rồi nói: "Trộm cái gì. Tình hình ở đảo này còn chưa biết rõ. Bây giờ điều quan trọng nhất là tìm được tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ."

Man Nguru gãi đầu cười hai tiếng. Hấn dũng mãnh hơn người, nhiệt huyết sôi trào, nhưng đối với mưu lược thì hấn chịu.

"Như vậy đi, trước tiên ta đi xem xét địa hình, các người ở tại chỗ này, ngàn vạn lần không được lộ khí tức ra ngoài." Long Nhất căn dặn rồi biến mất trong rừng.

Tìm một bãi đất cao, Long Nhất nhìn xung quanh. Phía xa xa cao nhất chính là nơi ở của Long vương. Theo lý mà nói thì tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ cũng có thể ở tại nơi này. Ngoại trừ nơi này, còn có rất nhiều ngọn núi cao thấp khác nhau, phía xa xa là một màn sương khói, không thể nhìn thấy điểm cuối.

Diện tích đảo chủ thật lớn, nhưng thật ra có chút ngoài dự kiến của Long Nhất. Muốn thăm dò địa hình đảo cũng không thể làm trong chốc lát. Xem ra chỉ còn cách tìm tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ trước. Có hai người bọn họ giúp đỡ, sự tình sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Long Nhất hướng tới đỉnh núi cao nhất của đảo bay nhanh tới. Hấn dùng tinh thần lực bố trí một kết giới quanh người, ngăn không cho khí tức tiết ra ngoài. Bởi vì nghe Mễ Đế Nhĩ nói qua thì phụ thân của nàng, Thần Long vương trong mấy vạn năm tới có hy vọng đột phá cảnh giới Long thần của Long tộc. Như vậy thực lực nhất định vô cùng cường hãn. Có lẽ một chút khí tức lộ ra ngoài đều có thể khiến hấn cảnh giác.

Trong chốc lát Long Nhất đã tới chân ngọn núi cao nhất. Thân hình hấn đột nhiên dừng lại, vô thanh vô tự dung nhập vào một cây đại thụ.

Dưới chân núi có long tộc thủ vệ. Mặc dù hầu hết đều đang ngủ trong động nhưng tinh thần lực của bọn họ lúc nào cũng bao phủ trong phạm vi của mình.

"Xem ra có chút phiền toái a." Long Nhất thì thầm trong lòng. Thực lực của mấy Long tộc thủ vệ này rất mạnh, tinh thần lực cũng không kém. Phải biết rằng tinh thần lực là năng lực mẫn cảm nhất. Cho dù khí tức thu liễm, nhưng chỉ cần thân hình vừa động sẽ bị phát hiện. Long Nhất có thể vận dụng càn khôn đại na di thuật di vài trăm thước, nhưng phạm vi tinh thần lực của Long tộc thủ vệ không phải chỉ có bao phủ vài trăm thước.

Long Nhất đối với không gian ma pháp mặc dù có chút nghiên cứu nhưng cũng có chút phiền toái. Nếu như vượt qua sườn núi cũng phải là quá khó khăn. Nhưng mấu chốt ở chỗ không gian ma pháp sẽ khiến cho ma lực dao động mãnh liệt, rất dễ bị phát hiện.

"Oanh long – tiếng sấm nổ vang lên bầu trời. Vài đạo lôi điện thật dài xẹt qua không trung, lưu lại ngân quang ở phía sau.

Long Nhất hai mắt sáng ngời, thời tiết sấm chớp như này khiến cho lôi điện ma pháp nguyên tố nồng đậm, dù cho có nhiều hơn bình thường một chút cũng không sao. Hắc cười hắc hắc hai tiếng, khóe miệng xuất hiện nụ cười giảo hoạt.

Ý niệm vừa động, lôi điện ma pháp nguyên tố trong ý thức hải Long Nhất triển khai, bắt đầu tập trung ma pháp nguyên tố điện trong không khí.

Trên bầu trời, mây đen ngày càng dày, mưa gió càng thêm cuồng bạo.

"Mưa mùa hè lâu như vậy còn không chịu ngừng, ngược lại càng lúc càng lớn." Một long tộc thủ vệ ở một sơn động lớn dưới núi lâu bầu.

"Ừnh, một tia chớp đánh xuống sơn động của long tộc thủ vệ này,

một khối nham thạch nát vụn, nhưng cũng khiến hắn bị dọa cho sợ hãi.

Nhưng đó chỉ mới là bắt đầu, trên không trung điện quang lóe lên, hơn mười tia chớp đánh xuống chung quanh động khẩu của long tộc thủ vệ khiến hắn sợ hãi nằm im trong động.

"Không có thiên lý a. Như thế nào chỉ hướng tới ta mà đánh. Chẳng lẽ ông trời ghen ti với bộ dạng anh tuấn của ta?" Long tộc thủ vệ này căn bản không nghĩ tới có người dùng lôi điện hệ ma pháp đánh hắn. Bởi vì long tộc căn bản không có lôi điện hệ ma pháp, hơn nữa hắn cũng không nghĩ tới có người nhân cơ hội này, thần không biết quyề không hay vượt qua cảm ứng ma pháp trận tiến tới đây.

Đột nhiên động khẩu bị một tia chớp đánh sập xuống long tộc thủ vệ.

Long tộc thủ vệ này nguyên rửa trong lòng, tinh thần lực bao phủ được rút về. Trong lúc này Long Nhất vận dụng căn khôn đại nã di, nhanh như thiểm điện vọt tới sườn núi.

Long tộc thủ vệ đảo long vĩ qua lại, phủi đất đá vừa rơi xuống, tinh thần lực liền bao phủ lại phạm vi cảnh giới của mình, cũng không biết vừa rồi có ngoại nhân đã lên núi.

Chương 574: Long vương bảo quật

Nhanh chóng bay tới đỉnh ngọn núi, tiến vào một cái động thật lớn. Trong động lập lòe ánh sáng của các loại kỳ trân dị bảo soi sáng một con đường thật lớn, bên cạnh là các bảo vật, khiến cho Long Nhất không khỏi cảm thán Long tộc thật là tài đại khí thô, thật quá thô tục. Túy lộ thư viện.

Chỗ này chính là chỗ ở của Long vương, nhưng lại không có long tộc thủ vệ, xem ra Long vương cũng thật quá yên tâm. Nhưng điều này đối với Long Nhất lại là chuyện tốt.

Thường thức một phen, Long Nhất cẩn thận tiến vào trong sơn động. Khi tiến vào liền trợn tròn mắt, lẩm bẩm nói: "thiên đường thông đạo, thiên đường thông đạo a."

Còn hơn cả Thủy tinh long cung với Ma huyễn sâm lâm, chỗ ở của Long vương càng thêm xa hoa. Động khẩu cao hơn 50 thước, thông đạo đi vào rộng 30 thước, ánh sáng chiếu lên làm cho mọi người hoa mắt, muốn hôn mê. Đi vào trong sơn động năm 500 thước lại có 3 động nhỏ, tất cả đều dùng chân bảo trang trí. Bất kỳ ai nhìn thấy tình cảnh này đều cảm thấy kinh ngạc. Ở đây có thể so với bảo khố quốc gia của Cuồng Long đế quốc.

Long Nhất cố nhịn ham muốn quét sạch tài bảo này vào không gian giới chỉ. Ai cũng đều biết Long tộc coi bảo vật như tính mạng. Đặc biệt là đối với Long vương. Có quý mới biết được hẳn có động tay

chân vào mấy thứ bảo vật này không. Vạn nhất để hấn phát giác thì chẳng phải là không xong sao.

Long Nhất tiến lại gần ba cái động, không cảm ứng được khí tức Long vương, tựa hồ Long vương không có ở trong động.

Tùy tiện tiến vào một cái động, Long Nhất phát hiện mỗi một khoảng cách đều có một thạch thất. Trong thạch thất không có ai, cũng không có tài bảo trang sức gì cả. Không biết dùng để làm gì.

Không lâu sau đột nhiên xuất hiện một cái động được bao phủ bởi một tầng kết giới, kim quang lập lòe. Long Nhất tò mò không biết bên trong kết giới là cái gì.

Có nên tiến vào kết giới hay không? Long Nhất có chút do dự. Hấn tiến đến đây chủ yếu là muốn tìm nơi hạ lạc của tỷ đệ Mã Đế Nhĩ. Có cần thiết phải mất thời gian phá kết giới này?

Ngay lúc này Long Nhất liền nghĩ tới có thể tỷ đệ Mã Đế Nhĩ đang ở đây, bị vây khốn ở bên trong kết giới của Long vương?

Nghĩ như vậy, Long nhất liền quyết định tiến vào bên trong kết giới xem có gì. Đầu tiên hấn dùng tinh thần lực bao trùm toàn thân, nội lực ngạo thiên quyết hòa cùng tinh thần lực. Thân thể hướng kết giới đi tới, vận dụng ngạo thiên quyết dung hòa đặc tính của kết giới. Hấn tin tưởng rằng sẽ tiến vào kết giới mà quý không biết, thần không hay. Chỉ là cường độ kết giới này rất mạnh, muốn vào cũng phải mất nhiều thời gian.

Thân thể Long Nhất chậm rãi từng chút một tiến vào bên trong kết giới. Trong lòng hấn thầm cầu nguyện, tại thời khắc mấu chốt này, ngàn vạn lần đừng có người tiến đến, bằng không hấn mới chỉ tiến được một nửa người vào bên trong kết giới. Như vậy không phải trở

thành đồ ăn cho người ta sao.

Một canh giờ sau Long Nhất rốt cục cũng xuyên qua kết giới. Chỉ là hắn còn chưa kịp vui mừng thì cả người bắt đầu rơi thẳng xuống khoảng không dưới chân. Hắn đã có kinh nghiệm trải qua vô số lần nguy hiểm không phải do may mắn, đề khí nâng thân thể lên, không hề phát ra một tiếng động. Nếu người bình thường rơi vào tình huống này ắt hẳn sẽ có phản ứng là thét lên sợ hãi.

Long Nhất hít một hơi, đột nhiên nghĩ thấy có điểm không đúng. Vừa hạ xuống dưới, vừa mở mắt nhìn chung quanh, vội vàng ngậm miệng lại. Trái tim nhỏ bé của hắn thiếu chút nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lão thiên a. Hắn vừa nhìn thấy cái gì? Một con cự long, một con cự long thật lớn với kim quang xán lạn. Tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ vô luận như thế nào về hình thể hay lân phiến cũng không thể so con cự long này. Hắn lảng không đứng cách đỉnh đầu con cự long có mấy thước. Hắn có thể cảm giác được nhiệt khí mà cự long phun ra khi hô hấp.

Long Nhất nín thở, cẩn thận đi ra, cho đến khi khoảng cách với con cự long đang ngủ này đủ xa, hắn mới bắt đầu đưa mắt dò xét địa phương này. Xem ra đây chính là sơn phúc của Long vương, phía dưới rải đầy vàng bạc, châu báu. Mà con cự long này đang nằm ngủ trên đồng bảo vật.

"Không đúng, hắn đang ở trạng thái tu luyện toàn thân. Túc lộ thư viện." Long Nhất nhìn thấy trên người cự long lưu chuyển kim quang liền nghĩ nếu mình đoán không sai thì cự long này chính là Long vương. Lúc này có lẽ hắn đang chìm vào ý thức hải tu luyện, có thể nói là hoàn toàn đang tu luyện. Bình thường bế quan chính là dùng loại phương pháp này để tu luyện. Hiệu quả so với phân ra một tia ý thức cảnh giới giới thì tốt hơn nhiều.

Long vương thực là giàu có. Long Nhất thầm thở dài khi đánh giá tài bảo tràn đầy. Động khẩu của Long vương cao hơn 3000m so với mực nước biển, nếu mấy thứ tài bảo này từ chân núi lên tới đây thì số lượng này thực kinh người.

Lúc này Long Nhất phát giác Long vương đối với ngoại giới không có cảm giác gì. Chỉ cần không xuất hiện dao động năng lượng, hắn sẽ không tỉnh lại từ trạng thái tu luyện. Cho nên hắn gan dạ hơn rất nhiều.

"Long vương a Long vương, dù sao ngươi cất giữ nhiều tài bảo như vậy cũng vô dụng, không bằng chia cho to một chút. Hạnh phúc một mình không bằng nhiều người cùng hạnh phúc." Long Nhất cười hắc hắc một cách xấu xa, một mặt làm bầm nói, một mặt nhanh chóng thu bảo vật vào trong không gian giới chỉ. Rất nhanh hai không gian giới chỉ đã đầy chật.

Đang lúc Long Nhất định lui về thì hắn đột nhiên phát hiện áp lực từ thân thể Long vương tỏa ra bốn phía, phía dưới xuất hiện một ấn ký, dường như muốn thoát ra.

"Long vương ấn?" Đồng tử Long Nhất co rút lại, muốn tiến vào cấm địa của Long tộc phải có Long vương ấn này. Bây giờ nhìn thấy được, há có thể tay không mà về.

Long Nhất vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh Long vương ấn này. Hai tay cường tráng đưa ra hai bên. Long vương ấn này bị thân thể to lớn của Long vương đè lên nên vẫn bất động. Nếu dùng tới nội lực ngạo thiên quyết thì lại sợ Long vương bừng tỉnh.

Cứ như thế này mà về Long Nhất tuyệt đối không cam tâm, nhưng nếu khiến Long vương bừng tỉnh thì mất nhiều hơn được, chỉ sợ hai giới tử đầy tài bảo vừa mới thu vào cũng phải xuất ra.

Long Nhất vượt cảm trầm tư, hai mắt đột nhiên lóe lên, nhìn xuống phía sườn Long vương, theo như thí nghiệm với Mễ Đế Nhĩ cùng Sa Mạn thì sườn phải của Long tộc rất mẫn cảm, chỉ cần nhẹ nhàng cù một cái sẽ không thể chịu được.

Long Nhất lấy tìm được một cái bàn chải từ không gian giới chỉ, quét nhẹ nhàng vào sườn phải của Long vương. Đang tu luyện nhưng Long vương có thể cảm nhận, thân hình không lộ giật giật, nhưng Long vương ấn vẫn đặt ở dưới thân hấn.

"Không tin người có thể bất động, ông nội người." Long Nhất lâu bầu, bàn trái trong tay lại quét nhẹ vào sườn Long vương.

Thân mình Long vương rung lên, thân hình khổng lồ xoay sang một bên, thừa dịp này Long Nhất liền lôi Long vương ấn dưới thân mình Long vương ra, bàn chải chọt lóe lên, ném vào không gian rồi bay về phía kết giới. Lúc này không đi thì còn đợt lúc nào.

Long Nhất vừa từ trong động đi ra liền phát hiện thời tiết bên ngoài đã sáng lên, mặt trời chiếu trên cao. Không có mưa cùng màn đêm, muốn thoát khỏi nơi này mà thần không biết, quỷ không hay quả thật có chút khó khăn. Hấn đi ra ngoài Long vương động, muốn nhìn xem có đường ra hay không, đột nhiên phát hiện ở giữa sườn núi có hai long tộc thủ vệ. Trong lòng hấn chọt thấy kỳ quái, tiếp cận gần thấy được hai người bọn họ đang bảo vệ một cái sơn động.

Hai long tộc thủ vệ này xem ra tuổi còn trẻ, thực lực còn kém xa những long tộc thủ vệ dưới chân núi. Long Nhất thu liễm khí tức, chậm rãi tiếp cận liền nghe được hai long tộc thủ vệ đang tán gẫu.

Một thủ vệ nói: "Người không có biện pháp kết lập kết giới cách âm sao. Bằng không còn bị công chúa và vương tử làm ồn nữa."

Thủ vệ thứ hai bất đắc dĩ nói: "Chúng ta thật là khổ, vừa mới được lựa chọn làm thủ vệ đã được phân cho nhiệm vụ này. Người không biết chứ công chúa là đệ nhất phách vương long tại Thần long tộc chúng ta. Về sau Long vương thả bọn họ ra ngoài, chúng ta chắc chắn bị công chúa đánh đập."

Thủ vệ kia vừa nghe thấy vậy liền rùng mình nói: "Người có biện pháp không? Chúng ta không có khả năng thả bọn họ ra. Long vương quy tội thì chết. Túc lộ thư viện"

Thủ vệ thứ hai thở dài" Ta cũng không có biện pháp. Hai người chúng ta chuẩn bị thuốc trị thương đi. Hy vọng công chúa nhanh tìm được phu quân quản nàng, bằng không chúng ta không có ngày nào tốt đẹp.

Long Nhất nghe đến đó không khỏi bật cười trong lòng. Không nghĩ tới Mễ Đế Nhĩ tại Long tộc lại có ác danh như vậy. Con mắt hần chuyển động, trong lòng liền nghĩ tới một biện pháp.

"Việc này các người không cần lo lắng. Công chúa các người rất nhanh sẽ lập gia đình." Long Nhất đột nhiên hiện thân, trường bào dài phủ từ đầu đến chân.

"Người là ai?" Hai long tộc thủ vệ lập tức cảnh giác đi tới. Nếu không phải cảm nhận được khí tức thần long trên người Long nhất, bọn họ đã lập tức phát ra cảnh báo có người xâm nhập.

"Ta chính là phu quân của công chúa, con rể của Long vương. Các người về sau không cần lo lắng công chúa rất nghe lời ta. Nếu nàng tìm các người gây phiền toái, ta sẽ lôi nàng lại." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Hai vị long tộc thủ vệ liếc nhìn nhau rồi nói: "Chúng ta không có nghe nói tới vấn đề này."

"Các người đương nhiên không biết. Đây là một bí mật. Sự việc này các người không được loan truyền, nếu như để tộc nhân của các người biết được, các người sẽ chịu khổ đấy. Hiểu chưa?" Long Nhất thần bí nói.

"Cho dù là thực, vậy người tới đây làm gì?" Long tộc thủ vệ cũng không ngu ngốc, hoài nghi hỏi.

"Ta phụng mệnh Long vương mang công chúa và vương tử rời đi. Bọn họ được Long vương giao cho một nhiệm vụ bí mật." Long Nhất nghiêm mặt nói, trong tay vừa lật liền xuất ra Long vương ấn.

Hai vị long tộc thủ vệ vừa thấy Long vương ấn lập tức quỳ xuống, hoài nghi trong lòng biến mất. Long Nhất ra mệnh lệnh mở kết giới trong động.

Long Nhất nhận lại Long vương ấn rồi tiến vào trong động, thấy được Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á đang ngồi trên vách đá. Nghe thấy Long Nhất tiến đến cũng không thềm động đậy.

"Cách Lỗ Tây Á, tỷ phu đến mà không hoan nghênh sao?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

Cách Lỗ Tây Á cùng Mễ Đế Nhĩ cùng đứng lên, thấy Long Nhất ở phía sau lôi kéo bọn họ, không khỏi trừng mắt nhìn.

"Tỷ phu, người... ..ta có phải đang mơ." Cách Lỗ Tây Á nước mắt vòng quanh bị Long Nhất đá sang một bên.

"Người... ..người làm sao có thể đến đây?" Mễ Đế Nhĩ kích động

hỏi.

"Tình yêu của ta, Long vương sai ta đến mang nàng đi ra ngoài."
Long Nhất cười hì hì, tiến lên hai bước ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mễ Đế Nhĩ.

Mễ Đế Nhĩ đỏ mặt, muốn phát tác nhưng Long Nhất nhất thời một luồng hơi nóng bỏng vào tai nàng rồi nói: "Muốn ra ngoài phải ngoan ngoãn nghe lời."

Long Nhất ôm chặt cái eo nhỏ nhắn của Mễ Đế Nhĩ đi ra khỏi động. Mễ Đế Nhĩ bộ dạng thẹn thùng, hai vị long tộc thủ vệ há hốc mồm, dùng ánh mắt kính ngưỡng nhìn Long Nhất, trong lòng không chút hoài nghi.

"Hai người các ngươi nghe đây. Đây là một bí mật, các ngươi phải tiếp tục bảo vệ chỗ này, không được nói gì với tộc nhân. Hiểu chưa?"
Long Nhất nhìn hai long tộc thủ vệ nói.

"Hiểu rồi, chúng ta đã hiểu. Ngươi cứ yên tâm." Hai vị long tộc thủ vệ không ngừng gật đầu, cười nói. Có thể hàng phục long tộc đệ nhất phách vương lòng gia hỏa kia tuyệt không phải bình thường a. Sau này Long Nhất có thể cứu bọn họ thoát khỏi ma trảo của Mễ Đế Nhĩ, cũng khiến bọn họ cảm thấy ân đức. Hơn nữa Long Nhất lại có Long vương ấn, lời hắn nói bọn họ không dám nghe sao.

Khi Long Nhất mang theo tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ thoát khỏi tầm mắt hai long tộc thủ vệ, Mễ Đế Nhĩ kéo tay Long Nhất đang ôm eo mình ra nói: "Ôm như thế còn chưa đủ sao."

"Nếu ta nói vẫn còn chưa đủ, ngươi có để ta ôm không?" Long Nhất cười nói.

"Nằm mơ đi. Nếu không phải người cứu chúng ta ra khỏi đó, ta đã sớm cho người ăn ma trảo rồi." Mễ Đế Nhĩ gầm gừ nói.

Long Nhất nhún vai lơ đãng.

"Đúng rồi tỷ phu, người làm sao mà làm được? như thế nào mà người tới được đây? Hai vị long tộc thủ vệ kia như thế nào lại nghe lời người?" Cách Lỗ Tây Á vội hỏi, vẻ mặt Mễ Đế Nhĩ cùng tò mò.

"Cái này... ..tất nhiên là có diệu kế." Long Nhất nghĩ tới Long vương ẩn trong không gian giới chỉ, nghĩ đến bên trong hai giới chỉ chứa đầy trân bảo, trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười thỏa mãn.

Mễ Đế Nhĩ thấy nụ cười đáng ghét của Long Nhất, trong lòng không khỏi ảm ức. Nhưng nàng thật sự tò mò muốn biết, do đó tiến nắm lấy ngực áo hắn, hung hăng nói: "Người tốt cuộc có nói hay không?"

"Người không thể ôn nhu một chút sao?" Long Nhất cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, than phiền.

Mễ Đế Nhĩ hít một hơi thật sâu, nhớ tới biểu tình ôn nhu của Long Nhất với nữ nhân, nhẹ nhàng thở ra, nhìn hắn rồi nhẹ giọng nói: "Long Nhất, người nói cho ta biết đi."

Long Nhất cùng Cách Lỗ Tây Á giật mình, đồng thời vọt lên nhanh như tia chớp. Toàn thân đều nổi da gà.

"Lão tỷ, người đừng ghê tởm như thế. Ta xem người có học cả đời cũng không dụ dàng được." Cách Lỗ Tây Á vỗ vỗ cánh tay, vẻ mặt biểu hiện sự rùng mình.

Long Nhất cũng đồng ý, gật gật đầu nhìn Mễ Đế Nhĩ.

Khuôn mặt hết xanh rồi lại trắng rồi lại đỏ. Dấu hiệu sắp sửa bùng nổ. Hấn vội vàng nói: Chúng ta có thể thay đổi phương thức thực tế một chút."

"phương pháp gì?" Mễ Đế Nhĩ cắn răng nói, trong lòng nổi giận. Lần đầu tiên ôn nhu lại bị hai tên hỗn đản này giễu cợt, thật tức chết đi được.

"Ví dụ như người để ta hôn người một cái." Long Nhất vừa nói vừa bước tới hai bước, sợ làm nàng nổi giận.

Nhưng ngoài ý liệu của Long Nhất là Mễ Đế Nhĩ không có tức giận như tưởng tượng, ngược lại vẻ mặt bình tĩnh. Nàng nhìn Long Nhất nói: "Được. Ta đáp ứng."

"Thật sao?" vẻ mặt Long Nhất hoài nghi.

"Đúng vậy." Mễ Đế Nhĩ bắt đầu nắm tay lại.

"Không gạt ta chứ?" hai mắt Long Nhất sáng ngời.

"Không lừa... ..không... .."

Mễ Đế Nhĩ hai mắt ngây ngốc, chỉ cảm thấy toàn thân bị khí tức nam tử nồng đậm vây quanh, đôi môi đã bị cái miệng rộng của Long Nhất bít lại, trong lòng nàng đập rộn ràng, đầu óc biến thành trống rỗng.

Chỉ vài giây, Long Nhất vẫn còn đang phấn khởi, đôi môi của mẫu bạo long này thật là mềm mại và thơm, hương vị cũng được.

Hai mắt Mễ Đế Nhĩ bắt đầu khôi phục sự linh động. Long Nhất nhìn Cách Lỗ Tây Á đang kinh ngạc đến ngay người nói: "Thất thần cái gì, còn không mau chạy."

Cách Lỗ Tây Á ngậy ngốc không lên tiếng, cũng không rõ tại sao mình phải chạy trốn theo hắn. Nhưng thân thể lại không tự chủ được, tự động chạy theo.

"Long Nhất đừng chạy, ta muốn giết ngươi." Mễ Đế Nhĩ tức giận nói, nhanh như tia chớp hướng tới Long Nhất, hai người đuổi theo nhau.

Phía dưới long tộc thủ vệ chỉ thấy hai thân ảnh hiện lên. Ngay sau đó là thân ảnh Mễ Đế Nhĩ đang đuổi tức giận đuổi theo, khiến hắn không tự chủ được phải lùi lại.

"Ai lại dui mù đi chọc giận công chúa. Không đúng, không phải công chúa và vương tử bị Long vương giam lại sao? Chẳng lẽ được thả ra?" Long tộc thủ vệ thì thào nói, thầm nghĩ chắc chắn Long vương thả bọn họ ra. Long vương rất sủng ái bọn họ. Thực ra nếu bọn họ phải cấm bế mấy trăm năm, có phải là đã tránh được tai họa cho mấy người thủ vệ bọn họ.

Cái Long Nhất muốn chính là hiệu quả này. Một viên đá ném chết hai con chim, thứ nhất có thể thu hương. Thứ hai có thể lợi dụng sự tức giận của Mễ Đế Nhĩ mà tránh khỏi sự hỏi han của long tộc thủ vệ dưới chân núi.

Long Nhất chạy đến một mảng rừng rậm, đột nhiên xoay người lại. Mễ Đế Nhĩ chạy phía sau không kịp đề phòng, thiếu chút nữa là lao thẳng vào trong lòng hắn.

"Đừng xúc động, nếu kinh động tới các trưởng lão thì không tốt." Long Nhất cười hì hì nhìn Mễ Đế Nhĩ nói.

Mễ Đế Nhĩ cắn chặt răng, nén sự tức giận trong lòng lại. Làm sao có thể tên xấu xa này chiếm tiện nghi a.

"Người không phải muốn biết vì sao ta lại xuất hiện ở đây, lại còn có thể dễ dàng mang các người ra ngoài?" Long Nhất thấy Mễ Đế Nhĩ phần nộ, vội vàng nói.

"Người nói đi." Mễ Đế Nhĩ dựa vào một cây đại thụ hai người ôm không hết, lạnh lùng nhìn Long Nhất nói.

Long Nhất liền đem phương pháp làm như thế nào có thể tiến vào thần long đảo chủ nói lại, sau đó lấy Long vương ấn từ trong không gian giới chỉ ra, cười hắc hắc nói: "Các người nhìn xem đây là cái gì?"

"Long vương ấn!" Hai tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ kêu lên sợ hãi.

"Người như thế nào mà tìm được?" Mễ Đế Nhĩ vội hỏi.

"Ta đi tìm các người, kết quả là tìm nhầm tới bên trong bảo quật, nơi phụ vương các người bế quan. May mắn là phụ vương các người đang tập trung toàn bộ tinh thần tu luyện, mà Long vương ấn lại ở bên cạnh hắn. Ta tự nhiên thuận tay nhặt lấy." Long Nhất bâng quơ nói.

"Người đã vào bảo quật của phụ vương." Hai tỷ đệ đồng thời tỏa sáng long nhãn, tựa như nhìn thấy một mâm mỹ thực, đưa mắt nhìn Long Nhất chằm chằm.

"Người hãy thành thật xem, ngoại trừ Long vương ấn người có phải là còn lấy những bảo vật khác? Trong bảo quật của phụ vương toàn là bảo vật trân quý, bình thường chúng ta chỉ có thể nhìn." Mễ Đế Nhĩ nắm lấy một tay Long Nhất, tựa hồ vừa rồi còn hận chưa ăn được hắn, có thể tưởng tượng được tài bảo đối với Long tộc có lực hấp dẫn như thế nào.

"Không có. Trong mắt ta lúc ấy chỉ có Long vương ấn, lại sợ phụ vương người đột nhiên tỉnh lại nên làm gì có tâm tư lấy thứ khác của hấn a." Long Nhất lắc đầu quày quảy, đánh chết hấn cũng không thể thừa nhận.

"Thật sao?"

"Tất nhiên là thật."

"Không gạt ta?"

"Không gạt người."

Mễ Đế Nhĩ có chút nản chí. Nàng khẳng định trăm phần trăm Long Nhất không nói thật. Nàng không tin hấn không có gan như vậy. Nhưng đến chết hấn cũng không thừa nhận, nàng cũng không có biện pháp. Đối với bảo quật của phụ vương, nàng cùng Cách Lỗ Tây Á đã có chủ ý từ lâu. So với bảo vật trong động này thì trân bảo không biết hơn mấy cấp bậc.

"Hiện tại thất đại trưởng lão ấn cùng Long vương ấn đều đã có. Có thể đi tới Long tộc cấm địa cứu cha mẹ Liễu Như." Long Nhất liền nói.

"Bây giờ còn chưa được. Cấm địa long tộc của chúng ta cũng không phải ở đảo chủ, cũng không thể trực tiếp đi ra ngoài, bằng không sẽ bị các trưởng lão phát hiện. Ta xem chúng ta đợi tới khi trời mưa thì thoát ra ngoài theo cái hồ bạc mà người nói." Mễ Đế Nhĩ nói. Bình thường nàng cùng Cách Lỗ Tây Á đi ra ngoài, các trưởng lão cũng một mắt nhắm, một mắt mở. Nhưng hiện tại là giai đoạn khác thường, tất nhiên không thể như trước kia.

Còn phải đợi thời tiết? Long Nhất nhíu mày, thấy Mễ Đế Nhĩ đặc ý khi có được bảo vật, không khỏi cười nói: "Uy, biểu tình này, đó không phải là bảo vật chứ? Ta cũng có không ít. Hơn nữa so với bảo quật của phụ vương ngươi cũng không kém. Đợi tới khi cứu cha mẹ Liễu Như ra, ta sẽ chia cho ngươi một ít."

Mễ Đế Nhĩ thấy nụ cười tươi sáng của Long Nhất, không khỏi giật mình. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên trông thật hấp dẫn, lộ ra hàm răng trắng. Khuôn mặt nàng nóng lên, trống ngực không khỏi đập nhanh, có chút mất tự nhiên mở mắt ra nhìn. Trong đầu lại hiện lên nụ hôn kia, khiến mặt nàng đỏ hồng, trống ngực đánh thành thịch.

"Tỷ phu, có phần của ta chứ." Cách Lỗ Tây Á đi tới. Hắn biết tám chín phần mười là bảo vật của Long Nhất là đến từ bảo quật của phụ vương hắn, nhưng hắn cũng không ngốc mà nói ra. Hắn cũng muốn kiếm được một ít bảo bối.

"Đương nhiên là có. Nói như thế nào ngươi cũng là em vợ ta mà." Long Nhất cười hắc hắc, rồi nháy mắt với Mễ Đế Nhĩ.

Long Nhất mang theo tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ trở lại sơn động nơi ba người Lưu Ly ẩn thân, phát hiện trong động trống rỗng, không thấy bóng dáng ba người đâu.

Chương 575: Di tích

Long Nhất trong lòng cả kinh. Không phải bọn họ chạy loạn bên ngoài chứ? Như thế nào lại như vậy. Túc lộ thư viện. Rất nhanh hẳn liền bình tâm lại, bằng vào quan hệ kế ước hẳn cảm giác được Lưu Ly cùng Lệ Thanh không có nguy hiểm gì. Hơn nữa bốn phía sơn động không có dấu vết đánh nhau. Bằng không với thực lực của ba người, không thể có chuyện chưa kịp hoàn thủ đã bị người ta bắt.

"bọn họ đâu?" Mễ Đế Nhĩ nghi hoặc hỏi.

Long Nhất không trả lời, ánh mắt như điện tìm kiếm mỗi góc trong sơn động. Cho dù có việc phải rời đi, bọn họ cũng phải lưu lại một dấu hiệu nào đó.

Lúc này một đạo bạch quang đột nhiên hiện lên trong đáy động. Man Nguru cầm lục ngọc tài quyết xuất hiện trước mặt Long Nhất.

"Lão đại, các người cuối cùng đã trở lại." Man Nguru nhìn thấy Long Nhất liền vui vẻ nói.

"Đây là cái gì?" Long Nhất liền hỏi.

Man Nguru đưa ngư nhãn nhìn tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ, thần bí lôi kéo Long Nhất sang một bên, nhẹ giọng nói: "Lão đại, chúng ta phát hiện được một thứ trong động này."

"Thứ gì vậy?" Long Nhất kỳ quái hỏi.

"Người theo ta đi xem sẽ biết. Lệ Thanh bảo chỉ nói với Lão đại thôi. Có cần phải mang Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á cùng đi không?" Man Nguru hỏi.

Long Nhất khẩn trương. Lệ Thanh một khi đã nói như vậy, chắc chắn bọn họ phát hiện được thứ không phải là nhỏ.

"Này, các người thì thăm cái gì thế?" có gì đáng xấu hổ sao?" Mễ Đế Nhĩ bất mãn kêu lên.

"Không có gì xấu hổ cả. Man Nguru bọn họ phát hiện một vài thứ. Chúng ta cùng đi xem sao." Long Nhất cười nói. Lúc này hắn cùng tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ đứng cùng một trận tuyến, cũng coi như là bằng hữu. Vô luận phát hiện được cái gì cũng không thể dấu diếm.

Man Nguru đi tới đáy động, cầm lục ngọc tài quyết chém ra vài đạo lục mang về vách tường phía trước. Trên vách tường đột nhiên xuất hiện ma pháp môn màu trắng.

Mấy người ngạc nhiên tiến vào. Sau đó thấy trước mắt sáng ngời, đã tới một nham động thật lớn.

"Lão thiên... ..Long thần... ..như thế nào lại có thể?" Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á run run, đầu óc thành một mảnh hỗn loạn. Túy lộ thư viện.

Chỉ thấy trong động có long cốt thật lớn trước mặt. Bộ long cốt kia tỏa ra ánh hào quang, mới nhìn còn tưởng còn tưởng dùng ngọc điêu khắc thành. Cốt long này không có hoàn chỉnh, bị chia thành ba phần. Trong đó đầu cốt bị vỡ ra. Nghĩ tới trước đây khi còn sống ắt hẳn đã trải qua tranh đấu thảm liệt.

Điều khiến Long Nhất cả kinh là nham động này thật lớn, bốn phía còn có xương người rải rác. Những xương người này cũng không giống với những xương người bình thường khác, còn có chút hào quang phát ra. Hơn nữa còn có xương cánh phía sau, có một vài bộ xương còn có nhiều hơn một đôi cánh.

Lúc này Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á đã run rẩy quỳ gối trước long cốt kia, thần tình nghiêm túc, đang niệm một loại chú ngữ kỳ lạ.

Nghe những lời này của Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á, xương cốt thần long bị tứ phân ngũ liệt này ít nhất cũng là Long thần của vài vạn năm trước. Nhưng những xương cốt hình người có cánh này cũng vô cùng kỳ lạ, rất có thể đến từ Thần giới. Tình cảnh trước mắt này không phải là do thần ma đại chiến lưu lại xương cốt sao.

Lúc này Lưu Ly cùng Lệ Thanh ở chỗ sâu trong nham động đã trở về, trên mặt biểu hiện sự khiếp sợ.

"Thiếu gia, người vào trong nhìn xem." Ngữ khí Lệ Thanh dao động thật lớn, điều này đối với hắn mà nói rất hiếm khi gặp phải.

Mấy người Long Nhất hướng vào chỗ sâu trong nham động phi tới. Trong chớp mắt liền đi sâu vào trong đáy động. Một cỗ khí tức lạnh băng tà ác thổi tới, hàn ý tựa hồ ngấm vào cốt tủy.

Long Nhất dùng tinh thần lực xuất ra một kết giới, có chút khiếp sợ nhìn trong đáy động kia có một thi thể quý dị thật lớn. Thi thể này đứng thẳng, toàn thân mặc đồ đen, thân hình cao hơn mười thước. Hai chân khô héo được bao phủ bởi hắc mao, bốn móng chân cắm thật sâu vào trong lòng đất cứng rắn. Thi thể không có tay, lưng và trước ngực có xúc tu thật dài, đầu hình tam giác. Một cây trường mâu màu trắng đâm từ đỉnh đầu xuống dưới, chỉ chừa một chút ra bên ngoài. Hai ánh mắt mở to khiến cho người ta không dám nhìn

thẳng vào, tựa hồ chỉ cần nhìn vào ánh mắt này, linh hồn không thể tự kiềm chế. Túy lộ thư viện.

"Đây là quái vật gì?" Man Ngưu kinh ngạc hỏi. Hiển nhiên vừa rồi hẳn còn chưa có vào tới đây.

"Thiếu gia. Người xem bên kia." Lệ Thanh đưa tay chỉ tới bên cạnh thi thể.

Long Nhất nhìn thấy bên trên vách đá có một bộ xương hình người có ba cánh dài bị xúc tu của quái vật xuyên thủng qua mà chết, dính trên vách đá.

Trong đầu Long Nhất hiện lên tình hình cuộc chiến lúc đó. Quái vật này một mình độc đấu với Long Thần cùng những điều nhân sáu cánh với hơn một trăm điều nhân bộ đội. Cuối cùng tất cả cùng chết tại Thần long quần đảo này. Sức mạnh khủng bố khiến hắn sợ hãi.

Sự lợi hại của Long Thần không cần phải nói. Mà điều nhân sáu cánh tại thần giới khẳng định không có yếu. Quang minh thần tại thần giới là điều nhân có tám cánh, đứng đầu bảy vị chủ thần, nên là người lợi hại nhất. Điều nhân sáu cánh kia khẳng định thấp hơn một giai so với Quang minh thần. Nhưng dù sao cũng cùng cấp bậc thần nên thực lực cũng không kém hơn bao nhiêu.

Như vậy cũng chỉ đánh hòa với quái vật này. Quái vật này không phải ma vương trong truyền thuyết sao.

Trong đầu Long Nhất hiện lên vô số ý niệm. Nhìn thấy trên đỉnh đầu quái vật này tỏa ra khí tức quang minh từ trường mâu, trong lòng chợt động. Trường mâu này vừa thấy đã biết là thứ tốt. Dù sao hiện tại trường mâu này cũng vô chủ, như thế nào có thể buông tha đây?

Long Nhất phi thân lên, trao thủ bao trùm một tầng tinh thần lực, hướng tới trường mâu trên đỉnh đầu quái vật.

"Không được." Đột nhiên trong lúc này bên tai Long Nhất truyền đến một thanh âm.

Nhưng đã muộn, Long Nhất đã rút trường mâu kia ra. Một cảm giác âm lãnh theo tay Long Nhất tràn vào trong cơ thể hắn. Môi trường xung quanh lập tức biến dạng. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân được bao phủ bên trong huyết hải. Một đám huyết lãng hướng tới hắn tràn tới. Tàn khốc, âm hàn, khí tức bạo ngược bao phủ hắn, làm cho hắn muốn giết người, muốn hủy diệt.

Nhưng ở phía dưới, Lưu Ly, Man Ngưu cùng Lệ Thanh chỉ thấy trong khoảnh khắc khi tay Long Nhất rút trường mâu kia ra, từ quái vật kia toát ra một luồng khói đen, bao vây quanh Long Nhất. Bọn họ muốn tiến lên phía trước nhưng lại bị một tầng kết giới vô hình ngăn cản, không thể tiến tới.

Động tĩnh bên này khiến tử đệ Mễ Đế Nhĩ kinh động đuổi tới. Đối với loại tình hình này cũng bó tay không có biện pháp, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắc vụ kia càng ngày càng dày, không thoát một tia ánh sáng nào ra ngoài.

Long Nhất vẫn trầm mê tại huyết hải với giết chóc, dục vọng, một loại mong ước mạnh mẽ, một loại mong muốn phá vỡ dục vọng. Tín niệm dĩ vãng như một mầm mống tà ác bắt đầu phát triển, lớn lên rồi cuối cùng biến thành một cây tà ác trên bầu trời. Tất cả ánh sáng mặt trời, mưa, sương đều bị che phủ bên ngoài.

Long Nhất đau đớn, khuôn mặt tuấn tú vặn vẹo méo mó. Hắc mâu trong phút chốc biến thành màu đỏ, ở sâu trong lòng hiện lên khí tức bình yên rồi lại biến thành màu đen. Cứ như vậy tâm tình vừa mới

bình yên của Long lại bắt đầu bị hắc khí xâm lấn.

Lúc này trong không gian giới chỉ kia của Long Nhất, pho tượng Quang minh thần đang tỏa ra quang mang nhàn nhạt, một bóng người như ẩn như hiện, phát ra một tiếng thở dài.

Bỗng nhiên hào quang của pho tượng Quang minh thần bạo phát, thông qua ý niệm trực tiếp truyền đạt tới ý thức của Long Nhất, quang minh thần bài bắt đầu luân chuyển với tốc độ cao. Trong lòng Long Nhất, khí tức bình ổn cường đại hơn, bắt đầu xâm lấn lại hắc khí, không bên nào chiếm tiện nghi hơn.

Nhưng lúc này, con ngươi màu đỏ của Long Nhất đã trở thành màu đen.

Trong mắt mấy người Man Ngưu, mảng hắc khí kia dường như bắt đầu co lại. Trong chớp mắt hắc khí đã chui vào trong cơ thể Long Nhất. Chỉ thấy hắc cầm trường mâu trong tay, mái tóc đen tung bay, hắc mâu trong suốt, hai mắt giống như hai khóa thủy tinh màu đen, không có một chút dao động.

Long Nhất chậm rãi bay xuống, năng lượng tráo phía trước hắc cũng đồng thời tiêu tan. Mấy người Lưu Ly lập tức lao tới bên người hắc.

"Thiếu gia, người không việc gì chứ." Lưu Ly hoảng hốt nắm lấy tay Long Nhất, lo lắng kêu lên.

Thật lâu sau, ánh mắt Long Nhất bắt đầu toát ra sự linh động quen thuộc. Chỉ là đôi mắt kia càng thêm tối đen, dường như cất dấu một câu truyện thần bí cổ xưa, khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền rơi vào trong đó.

"Các ngươi sao lại nhìn ta như vậy? Ta không phải chỉ lấy trường

mâu này thôi sao? Các người muốn nó?" Long Nhất cười hỏi. Mới vừa rồi sinh ra ảo giác, trong lòng còn sợ hãi, nhưng vẫn duy trì sự bình tĩnh, không lộ ra.

Ngữ khí quen thuộc kia làm mọi người thờ phào. Lúc này Lưu Ly đột nhiên kêu lên kinh ngạc: "Thiếu gia. Quái vật kia đã biến mất.

Thật sự quái vật khủng khiếp làm người ta sợ hãi kia tựa hồ biến mất, không lưu lại một chút dấu vết nào.

"Lão đại. Quái vật kia giống như hóa thành khói đen, bị người hút vào trong cơ thể." Man Ngưu nói.

"Không phải chứ? Cảm giác tốt như vậy, khó trách ta cảm thấy tinh thần sáng khoái." Long Nhất mỉm cười, hoạt động một chút cho dẫn gân cốt rồi nói.

"Thiếu gia. Người thực sự không thấy chỗ nào không thoải mái chứ?" Lưu Ly lo lắng hỏi hẩn. Nàng vừa rồi cảm giác được trong lòng Long Nhất tựa hồ không có nhẹ nhàng thoải mái như vậy.

"Đương nhiên là không có. Đúng rồi, các người xem mấy cái xương này ẩn chứa nhiều nguyên tố năng lượng dao động. Chúng ta có phải nên lấy để sử dụng. Những thứ này so với năng lượng thạch còn tốt hơn nhiều." Long Nhất nhìn hài cốt điều nhân sáu cách gần bức tường nói. Thầm nghĩ những thứ này đưa cho tiểu muội Tây Môn Vô Hận hấp thu, cảnh giới khẳng định sẽ tăng lên rất nhiều.

"Long Nhất, những thứ này đều là di hài thiên sứ ở Thần giới. Người như thế nào có thể không tôn trọng bọn họ như vậy." Mễ Để Nhĩ tức giận nói.

"Người như thế nào biết ta không tôn trọng bọn họ. Dựa theo tinh

thần phụng hiến của Quang minh thần, bọn họ nhất định rất cao hứng vì sau khi chết bọn họ còn có thể tạo phúc cho người khác." Long Nhất trợn mắt nói.

"Người... .." Mễ Đế Nhĩ bị Long Nhất nói cho không nói nên lời. Bọn họ đều đã chết, ai còn có thể biết được họ suy nghĩ cái gì. Hắn có tình đem Quang minh thần ra nói, khiến cho người ta không thể phản bác.

Chương 576: Thiên sứ sáu cánh

Nghịch ngợm trường mâu trong suốt như ngọc trong tay, cảm nhận được dao động cường đại. Đây tuyệt đối phải là một món vũ khí cấp bậc Quang minh thần khí. Hơn nữa hẳn còn có Lôi thần chùy cấp bậc không kém hơn. Hẳn nghĩ thầm có nên cấp trường mâu này cho Vô Hận hoặc là Ti Bích. Cả Vô Hận cùng Ti Bích đều am hiểu Quang minh hệ ma pháp, trường mâu này vừa thấy đã biết là vũ khí cận chiến của Quang minh hệ.

Lúc này Lưu Ly bắt đầu kể lại cho Long Nhất nghe làm sao phát hiện nham động này. Nguyên lai là Long Nhất vừa rời đi điều tra địa hình thì Man Ngưu đột nhiên lĩnh ngộ chỗ diệu dụng của Hàng ma phục hổ côn pháp. Hẳn nhin không được liền luyện tập trong động, không ngờ vài đạo lục mang đánh về phía tường ở đáy huyệt động, khiến lộ ra ma pháp môn này, phát hiện ra di tích cũng đã hàng vạn năm. Phát hiện làm cho bọn họ giật mình kinh hãi, hài cốt Long thần, lại còn có hài cốt thiên sứ, còn có quái vật quý dị chẳng biết danh tính kia.

"Thiếu gia, thiếu gia. Người làm sao vậy?" Lưu Ly nói xong lại phát hiện Long Nhất bộ dạng không yên lòng, không khỏi nhẹ giọng kêu lên.

Long Nhất lấy lại tinh thần, khẽ cười nói: "Ta không sao, chỉ là đang suy nghĩ một vài sự tình."

Long Nhất nghĩ lại khi hắn đang rút trường mâu ở trên đầu quái vật ra thì nghe thấy một tiếng cảnh báo. Âm thanh đó hắn cũng khó lòng biết được là dạng âm thanh gì, rất mơ hồ. Nhưng hắn lại nghe được rất rõ ràng, tựa như thanh âm nữ nhân, lại dường như là thanh âm nam nhân, cảm giác mâu thuẫn khiến hắn muốn biết đó là ai? Cũng muốn hỏi xem quái vật kia sao lại thế này? Như thế nào hắn lại sinh ra ảo giác như vậy? Tại sao sau khi quái vật kia biến mất, trong ý thức hải của hắn lại có một luồng hắc vụ, hắc vụ kia rốt cục là cái gì?

Những điều này khiến Long Nhất cảm thấy bất an trong lòng. Đặc biệt trong ý thức hải trống rỗng xuất hiện một luồng hắc vụ, mỗi khi hắn dùng tinh thần lực tra xét đều sinh ra cảm giác huyết tinh, âm lãnh, tàn bạo. Cảm giác này bất đồng với hắc ám ma pháp. Hắc ám ma pháp mặc dù có khuynh hướng u ám tối tăm nhưng hắc vụ này lại có ý nghĩ tà ác. Nó tồn tại trong ý thức hải của hắn như một quả bom, tùy thời có thể nổ mạnh. Nhưng điều làm Long Nhất lo lắng chính là nó ẩn chứa khí tức tà ác cường bạo. Nếu có ngày hắn bị khí tức tà ác này không chế, mất đi trí nhớ, như vậy chỉ sợ hắn sẽ thành ma quỷ thực sự.

Chỉ hủy diệt để tồn tại.

"Lão đại, chúng ta có thu hồi những xương gãy này không?" Man Nguru hỏi.

"Không được, nói như thế nào phát hiện này cũng ở Thần long đảo của chúng ta. Xử lý như thế nào là do chúng ta quyết định." Mễ Đế Nhĩ không đợi Long Nhất trả lời liền phản đối.

"Nói vậy cũng đúng. Đây quả thật là địa bàn Thần long đảo các ngươi. Nhưng nếu những xương cốt này muốn theo ta, ta cũng không có biện pháp." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Tỷ phu, không nghĩ tới người so với ta còn khoác loác hơn. Nếu người có thể làm cho bọn họ đi theo người, sau này ta cái gì cũng sẽ nghe lời người." Cách Lỗ Tây Á vẻ mặt không tin tưởng.

Long Nhất cầm trường mâu trong tay quay vài vòng, mũi mâu hướng tới hài cốt thiên sứ sáu cánh, môi khẽ chuyển động, trên thân mâu khẽ hiện lên một tầng u quang nhàn nhạt.

"Khách sát, khách sát" Bộ xương cốt thiên sứ sáu cánh kia đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Long Nhất, đột nhiên hay tay nhanh như tia chớp đưa ra bắt lấy trường mâu trong suốt trong tay Long Nhất.

Vẻ mặt Long Nhất khẽ hiện lên sự kinh ngạc, hấn dùng vong linh ma pháp hoá tinh bộ xương này, nhưng không có bảo hấn cầm trường mâu a. Túy lộ thư viện.

Long Nhất buông tay ra, liền thấy được thiên sứ sáu cánh này cầm trường mâu đứng thẳng trước mặt hấn, trông rất tự nhiên. Xem ra trường mâu này chính là vũ khí của hấn, nhưng chẳng lẽ bộ xương cốt này còn một tia ý thức?

"Người... ..người dùng vong linh ma pháp?" Mễ Đế Nhĩ cả kinh nói.

"Người xem có vong linh nào lại tự mình cướp đoạt vũ khí không?" Long Nhất nhăn trán hỏi.

"Người nói là hấn có ý thức? làm sao có thể được?" Mễ Đế Nhĩ lắc đầu nói.

"Thế giới này thật điên cuồng, không có gì là không có khả năng." Tay trái Long Nhất chọt lóe lên hồng mang, Long Nhị tay cầm tử thần liêm đao liền xuất hiện trước mặt, cùng với thiên sứ sáu cánh này

một trắng một đen, một tên tay cầm trường mâu thánh khiết, một tên tay cầm tử thần liêm đao tà ác, trên lưng cũng có sáu cái cốt thứ, trông giống như song bào thai. Chỉ có điều đối với Long Nhị này thì xương cốt thiên xứ sáu cánh có vẻ quá yếu.

"Đại ca" hắc khí trên người Long Nhị chợt lóe lên, cánh tay phải đánh bay thiên sứ sáu cánh ra xa vài thước, sau đó mới máy móc chào hỏi Long Nhất.

Thiên sứ sáu cánh đứng dậy, không hề có cảm giác đau đớn, trở lại bên người Long Nhất.

Long Nhất vỗ lên hai đầu vai có cốt giáp cứng rắn của Long Nhị cười nói: "Long Nhị, ta tìm thấy bạn cho ngươi, ngươi vừa lòng chứ?"

Long Nhị quay đầu, hồng mang trong hai hốc mắt tối đen chợt lóe lên, nhìn thiên sứ sáu cánh rồi máy móc nói: "Đại ca, ta chán ghét khí tức trên người hắn."

Long Nhất có chút đăm chiêu, nhớ lại lúc ấy tại hắc ám không gian, tình cảnh Quang minh thần bài cùng Hắc ám thần bài bài xích lẫn nhau. Hắn khẽ cười nói: "Quang minh cùng hắc ám đều không thể hòa hợp. Ngươi nghe lời đại ca, cố chấp nhận hắn. Ngươi ở trong hắc ám không gian cũng tĩnh mịch, không có việc gì thì cùng hắn nói chuyện tình yêu, đủ thứ chuyện, phiền muộn thì đánh hắn một trận."

Long Nhị đối với thiên sứ sáu cánh này có chút bài xích, nhưng Long Nhất đã lên tiến, hắn cũng nghe theo. Cho dù bảo hắn tự hủy mình, hắn cũng không chút do dự làm theo.

Ba

Tử thần liêm đao trong tay Long Nhị chợt lóe lên hồng mang, nhằm

hướng thiên sứ sáu cánh lướt qua. Đáng thương cho bộ xương cốt này, vừa mới đứng dậy đã lại ngã lên trên mặt đá, xương tay cầm trường mâu xuất hiện một vết nứt. Hiển nhiên Long Nhị cũng quán triệt mệnh lệnh của Long Nhất, không cảm thấy thoải mái thì đánh hấn.

Mặc kệ tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ ngậy ngốc với tình cảnh quỷ dị kia, Long Nhất dùng vong linh tu phục thuật chữa trị cho xương tay bị vỡ ra của thiên sứ sáu cánh, sau đó hấn thu hồi Long Nhị vào hắc ám thứ nguyên không gian. Nếu vừa rời hấn không có hoa mắt thì vừa rời khi Long Nhị vung tử thần liêm đao đánh về phía thiên sứ sáu cánh, trong một khắc này cánh tay cầm trường mâu đưa lên ngăn cản. Cũng không biết bộ xương cốt này còn một tia ý thức hay bị mình dùng vong linh triệu hoán thuật gọi về thức tỉnh đây? Bộ xương này sẽ tự động tiến hóa như Long Nhị. Nếu đúng như vậy thì đúng là hấn nhật được bảo vật.

"Điều này không có khả năng. Vong linh như thế nào lại có thể có ý thức?" Mễ Đế Nhĩ lẩm bẩm nói, cũng chẳng trách nàng không dám tin điều này, bởi vì ngoại trừ Vương của vong linh giới trong truyền thuyết, bình thường những vong linh khác không có ý thức. Cho dù đó là tà ác cương thi, hoàng kim khô lâu, vong linh BOSS cũng không có ý thức. Túy lộ thư viện.

Thật ra Long Nhị tại cuộc chiến ở Hoàng cung cũng đã xuất hiện. Nhưng lúc này Mễ Đế Nhĩ bị trọng thương, Cách Lỗ Tây Á thì quan tâm tới tỷ tỷ nên không có chứng kiến Long Nhị ra uy, cho nên mới có thể khiếp sợ như vậy. Long Nhị có ý thức, sự tình này đối với những người thân cận bên cạnh Long Nhất sớm đã không còn là bí mật.

"Ta đã nói với ngươi, trên thế giới này không có gì là không thể." Long Nhất mỉm cười đi ra ngoài, bước tới trước bộ long thần cốt bị

chia làm bốn năm phần kia thì dừng lại. Long thần cốt bị tổn hại nặng nề như vậy, không biết có thể dùng vong linh tu phục thuật tu bổ lại. Nếu có thể tu bổ tốt thì hẳn có thể trở thành một trợ giúp lớn cho mình. Dù sao đó cũng là Long thần a. Cho dù đã chết thì uy thế khẳng định vẫn còn.

Nhưng Mế Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á ở phía sau cơ hồ thấy được chủ ý của Long Nhất đối với hài cốt Long thần, không khỏi khẩn trương tiến lên trước mặt Long Nhất, bộ dáng nếu như hẳn dám có chủ ý gì sẽ cùng hẳn liều mạng.

"À... ..ta chỉ chiêm ngưỡng một phen. Các người yên tâm, Long thần này nói như thế nào cũng là tổ tông của các người, ta như thế nào có thể có chủ ý đối với hẳn đây?" Long Nhất cười hai tiếng, mặc dù đã có ý tưởng hấp dẫn kia nhưng như thế nào cũng phải để ý tới cảm nhận của Long tộc một chút. Nếu có người triệu vong linh hài cốt tổ tông hẳn, hẳn cũng tuyệt đối không thoải mái.

"Sẽ không tốt. Hài cốt thiên sứ sáu cánh kia người sẽ không lấy đi chứ. Còn những xương cốt này, người sẽ để bọn họ yên chứ." Mế Đế Nhĩ nhẹ giọng nói, ngữ điệu không mạnh mẽ mà lại mang giọng điệu cầu xin. Thần Long nhất tộc đều tôn thờ Quang minh thần, đối với Thiên sứ thần giới phải cực kỳ tôn trọng. Nàng không hy vọng những thiên sứ quang vinh chết trận vẫn còn bị người khống chế vong linh.

"Không vấn đề gì. Như thế nào ta cũng phải để cho long tộc đệ nhất phách vương long một chút mặt mũi chứ." Long Nhất cười nói. Có hài cốt của thiên sứ sáu cánh này, hẳn đối với mấy bộ hài cốt thiên sứ bốn cánh không có hứng thú.

Mế Đế Nhĩ đưa mắt nhìn Long Nhất, đối với việc hẳn nghe lời mình, nàng cảm thấy vui mừng trong lòng.

Long Nhất liếc mắt nhìn nham động thật lớn một lần nữa rồi nói:
"Chúng ta đi ra ngoài. Để nơi này cho người trong long tộc các người tự mình xử lý."

Một hàng người trở lại sơn động, ma pháp môn kia biến mất không chút dấu vết. Mễ Đế Nhĩ để chắc chắn về sau cũng có thể mở ra ma pháp môn này liền dùng long lực kích vài chưởng lên trên vách tường, nhưng nản lòng phát hiện không có chút phản ứng.

"Man Nguru, người thử lại xem." Long Nhất nói.

Man Nguru vung lục ngọc tài quyết lên, hào quang tỏa ra, ma pháp môn liền dễ dàng xuất hiện.

"Vì sao hắn làm được mà ta lại không làm được?" Mễ Đế Nhĩ hỏi.

Long Nhất ngẫm nghĩ rồi để tất cả mọi người thử xem. Lệ Thanh có thể làm được, Lưu Ly lại không thể. Hắn có thể làm được nhưng Cách Lỗ Tây Á lại không làm được.

"Ta nghĩ ma pháp môn này cần có thần lực mới có thể mở ra, cũng là cách cứu cha mẹ Liễu Như ra. Có lẽ đây là điều kiện quan trọng để mặc cả, nếu không đành phải đợi đến khi phụ vương người tiến đến cảnh giới thần long mới có thể mở ra." Long Nhất sau khi phân tích đưa ra một kết luận. Hắn thì không cần phải nói đến. Man Nguru thì có lục ngọc tài quyết có phong ấn hồn phách không trọn vẹn của Cuồng thần, còn Lệ Thanh thì có được thần chi huyết mạch cho nên bọn họ mới có thể mở được ma pháp môn kia, còn những người khác thì không thể.

Mễ Đế Nhĩ bất đắc dĩ thở dài một tiếng rồi nói: "Phụ vương ta nhất định mắng ta cùng Cách Lỗ Tây Á bất hiếu. Ta cũng không biết làm

như vậy là đúng hay sai."

"Không nghiêm trọng như vậy. Mục đích của mấy người chúng ta đều giống nhau. Đó là cứu cha mẹ Liễu Như, cũng không có khi su diệt tổ cái gì. Nếu phụ vương người biết chúng ta cứu cha mẹ Liễu Như ra, lão khẳng định cũng sẽ không có trách mắng nhiều. Nhiều nhất cũng chỉ có các vị trưởng lão ngoan cố kia mà thôi." Long Nhất mỉm cười, vỗ vỗ lên khuôn mặt Mễ Đế Nhĩ.

"Mặc dù là như thế, nhưng ta thấy hành vi của mình là một loại phản bội." Mễ Đế Nhĩ đẩy ma trảo của Long Nhất ra, nàng phát hiện nàng thích sự khinh bạc này của hắn. Đây có phải là hiện tượng đang yêu.

"Chỉ cần trong tâm không day dứt, thì không tính là phản bội. Cô cô người bị giam cầm tra tấn ở Thần long cấm khu cũng đã một ngàn năm, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ hay sao?" Long Nhất thản nhiên nói.

"Đúng rồi, người nói cũng đúng. Vấn đề hiện tại là thời tiết phải có sấm chớp mới có thể tới hồ bạc kia đi ra ngoài. Vạn nhất phụ vương ta tỉnh lại thì thật tội tệ." Mễ Đế Nhĩ lo lắng.

Cũng không thể nghĩ được nhiều như vậy. Một khi đã làm thì sẽ không có đường quay đầu lại.

Trời dần dần tối, bầu trời đầy sao, đưa mắt nhìn thấy trên bầu trời có vô số vì sao, gió nhẹ thổi mơn man, nằm trên cỏ vô cùng thích thú.

"Long Nhất, thời gian đã đến rồi." Mễ Đế Nhĩ phi thân tới bên cạnh Long Nhất, mang theo trong gió một làn hương thơm.

Long Nhất nằm trên mặt cỏ, hai mắt nhìn vào khuôn mặt tươi cười của Mễ Đế Nhĩ, càng nhìn càng thấy thích thú.

"Người nhìn cái gì, trời đã tối, người còn không mau gọi mưa xuống." Mễ Đế Nhĩ thấy ánh mắt háo sắc Long Nhất, khuôn mặt đỏ bừng lên, ánh mắt không chịu được phải rời đi.

"Gặp cái gì. Thời gian còn rất sớm. Nếu không ngắm những ánh sao xinh đẹp này một chút thì trời tối mất. Nhìn thấy ngôi sao không quá sáng chói ở đằng kia không, đó là ta." Long Nhất mỉm cười nhìn về phía ngôi sao ở hướng đông.

Mễ Đế Nhĩ ngồi xuống, nhìn theo hướng tay Long Nhất chỉ, thấy một ngôi sao đang lóe ra ánh sáng.

"Thế ta ở đâu?" Mễ Đế Nhĩ biết có loại chức nghiệp là dự ngôn sư, tựa hồ dựa vào tinh không và sao trời.

"Gần bên cạnh ta có sáu ngôi sao có cả người. Ngôi sao thứ nhất kề cận ta chính là Tiểu Y, thứ hai chính là Hương Vân, khóa thứ ba là Lưu Ly, khóa thứ tư.... ..Oh... ..người làm gì lại cấu ta?" Long Nhất vẻ mặt vô tội nhìn Mễ Đế Nhĩ.

"Bên cạnh người đều là nữ nhân của người, ta không phải, như thế nào lại ở bên cạnh người." Mễ Đế Nhĩ trừng mắt nhìn Long Nhất, trong lòng thì đang đánh trống.

"Ồ, phải vậy không? Người không nói ta cũng không chú ý. Kỳ quái thật, người không phải là nữ nhân của ta, như thế nào lại ở bên cạnh ta nhỉ?" Long Nhất cười hì hì nhìn Mễ Đế Nhĩ.

"Mặc kệ người." Mễ Đế Nhĩ đỏ mặt, chạy khỏi Long Nhất.

Long Nhất mỉm cười, vuốt ve dự ngôn châu ở trước ngực, nhìn sao trên trời một cách ngây ngốc. Tiểu Y. Nàng không phải ở trong lòng

mình sao?

"Tiểu Y, nàng hai lần báo mộng cho ta, lời tiên đoán rớt cuộc đại biểu cho cái gì đây?" Long Nhất than nhẹ một tiếng, lẩm bẩm nói.

Lần đầu tiên tại Lô thần cấm khu, lời tiên đoán Thương Lan loạn, Lô Thần giáng lâm, Bích Huyết chiếu khắp nhân gian, ý nhận phá trời cao. Hấn cân nhắc thật lâu. Câu thứ qua Bích Huyết khiến hấn liên tưởng đến một loại máu gì đó. Sau lại đổi ý, có phải là bích huyết đan tâm bình thường, một loại tinh thần nào đó chẳng hạn? Ý nhận phá trời cao có phải chỉ Lô thần chùy?

Lần thứ hai tại Thương Nguyệt thành, lời tiên đoán về hải dương chi quốc xa xôi, huyễn diệt dị lục chi đô, tà ác trớ chú. Người đã đến, quang minh cùng hắc ám.

Trước kia hấn không biết nhưng hiện tại đã hiểu rõ. Hải dương chi quốc chính là hải đế chi thành dưới đáy biển. Dị lục chi đô chính là Thương Nguyệt đại lục, thần chi trớ chú có lẽ là lời nguyện rửa tà ác luân lạc của thần giới. Chỉ là hấn không đoán ra cuối cùng quang minh cùng hắc ám là ở đâu?

Tựa hồ cảm ứng được sự nghi hoặc của Long Nhất, dự ngôn châu trước mặt hấn tỏa ra quang mang màu trắng, khiến hấn cảm thấy ấm áp, khí tức thân thiết tỏa ra, trên bầu trời phảng phất như xuất hiện một nữ tử xinh đẹp với mái tóc trắng, hai mắt trong suốt, lóe lên sự cơ trí, dường như nắm cả vũ trụ trong lòng bàn tay.

Thật lâu sau Long Nhất đứng dậy. Đêm đã khuya, đã đến lúc rời đi.

Một hàng người bay tới bên bờ hồ. Trong ý thức hải của Long Nhất, Lô thần bài lóe lên hào quang, tinh thần lực dẫn xuất ma pháp nguyên tố trong thiên địa, lô điện hệ ma pháp nguyên tố mau chóng

hướng tới Long Nhất bay đến, thân thiết tương hổ lẫn nhau. Tiếp đó bầu trời đầy sao lập tức bị mây đen bao trùm, cuồng phong hiện lên.

Tia chớp cắt qua phía chân trời, tiếng sấm vang lên, hoa cỏ bị gió ép nằm rạp trên mặt đất. Trong chốc lát mưa lớn bắt đầu rơi xuống, rồi biến thành cơn mưa nặng hạt.

"Đáng chết. Thời tiết như thế nào lại như vậy, vừa trong đã lại thay đổi." Dưới Long vương phong, một long tộc thủ vệ mở miệng mắng, thân thể khổng lồ hướng sơn động đi tới, sợ tia chớp kia bổ vào hấn.

"Phu quân, ta sợ a." Phi Lực trưởng lão ôm thê tử vào trong lòng, một đôi nhũ hoa cọ sát.

"Đừng sợ, có ta ở đây mà?" Phi Lực trưởng lão ôm kiều thê, lòng cũng thấy bất đắc dĩ. Người vợ mới cưới này có nhu cầu quá cao khiến hấn phải làm liên tục đến mệt phờ. Chỉ là ý chí của hấn không kiên định, bị thê tử kích thích một lúc lại bắt đầu long vận.

Long Nhất dẫn mọi người tiềm nhập vào trong hồ, thông đạo mở ra, mọi người không chút do dự nhảy xuống, trong chốc lát đã bị phun ra khỏi mặt nước bên ngoài đảo.

Mọi người vừa chui ra khỏi mặt biển, mây đen lập tức bay đi, bị gió thổi sạch, bầu trời càng thêm trong xanh.

Long Nhất dẫn mọi người trở lại nhà Tinh Tinh ở trên hòn đảo nhỏ, liền nhìn thấy Đặc Lô Toa đang ôm Tinh Tinh, tươi cười nhìn bọn họ.

"Long ca ca, ngươi đã trở lại. Tinh Tinh rất nhớ ngươi a." Tiểu Tinh Tinh thấy mặt Long Nhất liền vui mừng, lập tức nhảy xuống tiến vào lòng Long Nhất, ôm chặt lấy hấn không rời.

Chương 577: Thanh Phong đế quốc

Ôm lấy Tinh Tinh, nhẹ nhàng hôn lên trán nó, vừa hôn vừa quay đầu nhìn Đặc Lôi Toa nói: "Sao ngươi không ngủ mà lại chạy tới đây đợi chúng ta. Làm ta thật sự quá cảm động. Túc lộ thư viện."

Đặc Lôi Toa dịu dàng cười, ôn nhu nhìn Tinh Tinh trong lòng Long Nhất nói: "sau khi ngươi đi được một lúc, nha đầu kia khóc lóc âm ỉ đòi theo ngươi. Hôm qua cũng không ngủ, chờ ngươi trở về. Ta xem đêm nay thời tiết đột biến, liền đoán các ngươi muốn đi ra."

Long Nhất giật mình, vỗ vỗ mông tiểu Tinh Tinh nói: "Tiểu Tinh Tinh, ngươi không nghe lời ư?"

Tinh Tinh ngẩng đầu, hai bàn tay nhỏ bé vuốt ve hai má Long Nhất, cái miệng nhỏ nhắn nói: "Long ca ca, ngươi nói chuyện nhưng không giữ lời gì hết. Ngươi nói sẽ không rời khỏi ta cùng mẫu thân, nhưng ngươi lại thừa dịp ta ngủ mà bỏ đi."

Trong lòng Long Nhất có chút chua xót, nói xin lỗi: "Là Long ca ca không đúng. Nhưng ngươi cũng không thể không ngủ a."

"Long ca ca không trở lại, Tinh Tinh liền không ăn không ngủ." Tinh Tinh như đứa nhỏ làm nũng.

Long Nhất dở khóc dở cười, trong lòng không biết làm sao xuất hiện cảm giác hạnh phúc, khiến cho người ta không muốn rời xa, thực sự

là rất hạnh phúc.

Lúc này ba người Lưu Ly, Man Ngưu cùng Lệ Thanh thân thiết chào hỏi Đặc Lôi Toa. Nhưng Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á lại chỉ nhìn Đặc Lôi Toa.

"Hai tiểu quý này còn không nhận ra cô cô?" Đặc Lôi Toa mỉm cười tiến lên, đưa tay vuốt mái tóc vàng của hai tỷ đệ. Túy lộ thư viện.

"Đặc Lôi Toa cô cô, người là Đặc Lôi Toa cô cô. Nguyên lại người ngụ ở đảo này. Mỗi lần ta hỏi phụ vương người ở chỗ nào, phụ vương đều không nói cho ta biết." Mễ Đế Nhĩ có chút kích động, hỏi nhỏ nàng thường được Tát Liên Á cùng Đặc Lôi Toa mang theo đi du ngoạn. Bờ vậy tình cảm đặc biệt sâu đậm. Nhưng mà 800 năm trước Đặc Lôi Toa rời khỏi long đảo, rốt cuộc từ đó không có tin tức.

Đặc Lôi Toa buồn bã, khẽ thở dài: "Phụ vương người có cái khó xử của phụ vương người. Được rồi, hãy trở về trước rồi nói chuyện tiếp."

Trở lại tòa mộc ốc của Đặc Lôi Toa, Tinh Tinh nằm ngủ say trong lòng Long Nhất. Long Nhất một bên uống trà, một bên thương lượng cách tiến vào Long tộc cấm khu để cứu cha mẹ Liễu Như.

Long tộc cấm khu chỉ có Long tộc trưởng lão cùng Long vương mới có tư cách tiến vào. Cho nên bọn họ cũng không biết Long tộc cấm khu có cái gì bên trong?

Thương Nguyệt đại lục. Trong không khí ẩm áp như mùa xuân bao phủ một tầng khí tức âm lãnh. Để tranh đoạt các nguồn tài nguyên có hạn, các đại chủng tộc bắt đầu tranh đấu.

Cây cối bị phạt bay, tiên hoa bị trúng tên, thành trấn bị thiêu hủy. Dân

chúng không có chỗ để ẩn nấp, cuộc sống hoang dã chính là vận mệnh của họ trong lúc này. Túc lộ thư viện. Cuộc chiến này còn tàn khốc hơn chiến tranh ở Thương Lan đại lục. Bởi vì nguyên nhân chiến tranh không phải là vì quyền lợi, mà là vì sự sinh tồn. Thương Nguyệt đại lục, một nơi từng có thể so sánh với tiên cảnh đã thay đổi toàn bộ bộ mặt.

Chiến đấu diễn ra đến tận bây giờ. Thương Nguyệt đại lục chia thành hai trận doanh đối lập nhau. Một bên là trận doanh của ả nhân, tinh linh, thụ nhân cùng các chủng tộc nhân loại. Một bên là dực nhân, thị linh tộc cùng bán thú nhân tổ chức thành một trận doanh.

Thanh Phong đế quốc là đệ nhất đại quốc của nhân loại. Hoàng đế Mộc Thanh Minh đương nhiên là thủ lĩnh của trận doanh nhân loại. Lúc này đêm đã khuya, bầu trời đầy sao. Mộc Thanh Minh không buồn ngủ chút nào. Hắn đứng bên cửa sổ, nhíu mày, cơn gió mát thổi tới mang theo mùi vị thuốc súng.

"Bệ hạ ăn khuya đi." Một nữ tử xinh đẹp mang theo một làn hương thơm ngát đi vào, trên tay cầm một bàn ăn với các loại thực vật. Cái này gọi là ăn khuya. Cũng chỉ có một ít thịt, rau xanh và một bình rượu. Đây đã là những thức ăn tốt nhất. Như vậy có thể biết cuộc sống của người dân bình thường như thế nào.

Mộc Thanh Minh quay đầu lại, ánh mắt nhìn thiếu phụ với sự ôn nhu. Hắn chậm rãi đi tới, ngồi xuống rồi nhẹ giọng nói: "Cùng nhau ăn đi."

"Bệ hạ ăn đi, thiếp không đói." Nữ tử ôn nhu nói.

Mộc Thanh Minh cũng không có nói gì, đưa miếng thịt vào miệng nhai. Sau một lúc mời bụi ngùi thờ dài, ánh mắt có chút mệt mỏi.

Nữ tử có chút khẩn trương. Nam nhân này cả đời sát phạt, thiết

huyết vô tình. Nàng đã theo hắn gần 30 mươi năm, cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt này của hắn, tựa hồ trong nháy mắt đã già đi rất nhiều.

"Thanh Phong đế quốc bị vây khốn, ba lộ quân bị tiêu diệt. Cự linh tộc công chiếm Thanh Phong bình nguyên. Bọn họ thực vật sung túc, không phải dè sẻn. Còn chúng ta nhiều nhất chỉ có thể cung ứng cho 2 tháng." Mộc Thanh Minh nhắm mắt lại, chòm râu nhẹ nhàng rung động.

Nữ tử cũng không có kinh ngạc hay sợ hãi. Hiển nhiên trong lòng đã sớm biết được. Nàng bước tới phía sau Mộc Thanh Minh, nhẹ nhàng mát xa đầu hắn.

"Nha đầu Yên nhi kia thế nào?" Thật lâu sau Mộc Thanh Minh hỏi.

"Nó vừa tỉnh lại sau hai ngày, cũng không muốn gặp ai cả." Nữ tử nhẹ giọng thờ dài, đi đến bên cạnh cái bàn, bỏ miếng vải đen phủ ra, lộ ra một thủy tinh cầu lớn. Chỉ thấy nàng niệm chú ngữ, quang mang từ tay phát ra nhẹ nhẹ. Thủy tinh cầu kia lập tức có mây mù lưu chuyển, trong chốc lát xuất hiện hình dáng một pho tượng, ở bãi đất cao phía trên có một bóng dáng cô đơn đang lặng lẽ ngồi, ngơ ngác nhìn bầu trời.

"Lại nói ta đã mất quá nhiều. Không nghĩ tới tính cách của nói lại dễ dàng động tâm như vậy." Mộc Thanh Minh nhìn bóng hình trong thủy tinh cầu rồi nói.

"Bệ hạ, năng lực Hàm Yên có cường thịnh trở lại thì cũng chỉ là một cô gái thôi. Nghe Cáp Lôi nói thì nam tử kia là một nhân vật kỳ tài, thực lực thâm hậu không đo được. Nếu như nhờ hắn tương trợ, nói không chừng có thể ngăn cản trường tai họa này. Mặc dù Yên nhi đã từng có kế hoạch với hắn, nhưng mà Yên nhi đối với hắn cũng rất

chân tình. Hắn cũng biết điều đó, hắn sẽ không thấy chết mà không cứu đâu." Nữ tử nhẹ giọng nói.

"Ta không có nghĩ tới. Nhưng để phá vỡ không gian, năng lượng của ba khối đá đã dùng hết. Da Lợi pháp sư còn chưa có nghiên cứu ra phương pháp phá năng lượng tráo, cũng chỉ có thể như vậy mà thôi." Mộc Thanh Minh lắc đầu nói.

Nữ tử mở mồm muốn nói lại thôi.

"Có gì thì nói đi." Mộc Thanh Minh nói.

"Bệ hạ, bên trong thần điện... .."

"Người im miệng, lần sau nếu dám nhắc lại, ta sẽ không dễ dãi như thế đâu. Người hãy lui xuống."

"Không đợi nữ tử nói xong, Mộc Thanh Minh liền giận dữ, hăng giọng, sắc mặt hầm hầm làm nữ tử cảm như hến.

Nữ tử run rẩy hành lễ rồi đi xuống. Mộc Thanh Minh than nhẹ một tiếng, ánh mắt thể hiện sự phức tạp. Hắn đứng dậy, đưa tay tới thủy tinh cầu, hình ảnh thay đổi. Đó là một mảng dấu vết tàn dư, một vài cây cột bằng bạch ngọc cô độc đứng đó, một vài pho tượng ngà nghiêng, cái thì thiếu tay, cái thì thiếu chân, bao phủ chúng là một tầng tro bụi thật dày, kể không hết sự thâm lương.

Chương 578: Cấm địa thí thần trận

Thời gian luôn lơ đãng trôi về phía trước, cuộc sống thay đổi, bỗng nhiên quay đầu lại đã thấy trải qua biết bao thương hải tang điền.

"Cũng lại là ban đêm." Long Nhất nhìn bầu trời đêm, chẳng biết vì sao có chút cảm khái, quá khứ đã qua, tương lai chưa đến nên cũng không thể biết được. Cuộc sống con người trôi qua như ánh hào quang của những vì sao nhỏ bé trên bầu trời.

"Màn đêm rất đẹp." Lưu Ly không biết có phải là hiểu được tâm tình của Long Nhất hay không mà đột ngột nói tiếp một câu.

Long Nhất hơi nghiêng đầu giật mình, đột nhiên tự cười giễu bản thân, đưa tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Lưu Ly. Màn đêm đích xác rất đẹp. Như vậy không phải đã đủ sao?

"Hai người các ngươi biểu lộ tình cảm lúc khác không được sao? Chúng ta phải lập

tức xuất phát." Mễ Đế Nhĩ ở phía sau lẩm bẩm. Bọn họ phải tới long tộc cấm địa. Thần kinh của nàng từ hôm qua tới bây giờ đã rất căng thẳng, trong lòng khẩn trương muốn chết, tựa hồ một chút cảm giác cũng không có. Sắp xuất phát hẳn còn có tâm tình ôm ấp trước mặt nàng, không phải cố tình kích thích nàng sao?

"không phải còn chưa có xuất phát sao?" Người đang ghen tị. Muốn

ta tới ôm một cái an ủi khỏi cô đơn trong tâm linh chứ." Long Nhất quay đầu, cười hắc hắc nói.

"Có đôi khi ta thật hy vọng là người bị câm... .." Mễ Đế Nhĩ trừng mắt nhìn Long Nhất, phẫn nộ nói.

"Có đôi khi ta thật hy vọng người có thể có nam nhân." Long Nhất nhún vai, cười nói.

"Người... ..người có ý gì?" Khuôn mặt Mễ Đế Nhĩ nóng lên, vội hỏi.

"Nghe nói mẫu bạo long có nam nhân sẽ trở nên ôn nhu hơn một chút, âm dương điều hòa sẽ không... ..uy. Người làm gì? Quân tử động khẩu bất động thủ a." Long Nhất vừa thấy long khí trên người Mễ Đế Nhĩ ba động, vội vàng ôm Lưu Ly lui về phía sau hai bước, xuất ra một phòng ngự.

"Ta không phải quân tử." Mễ Đế Nhĩ nghiêng răng nói.

"Tốt thôi, đến đây đi. Trước tiên là giải thích. Sau đó ta sẽ tự gánh lấy hậu quả." Long Nhất cười hắc hắc xấu xa, đưa tay về phía Mễ Đế Nhĩ.

Mễ Đế Nhĩ dậm chân, xoay người, rõ ràng không để ý tới hắn. Nàng tự biết nếu thực sự phải động thủ, nàng căn bản không phải là đối thủ của hắn, nói không chừng còn bị hắn chiếm tiện nghi, ăn đậu hũ gì gì đó.

Đặc Lôi Toa nhìn hai người cãi nhau, lắc đầu mỉm cười. Chất nữ bướng bỉnh này bị tiểu tử Long Nhất bắt nạt. Xem bộ dạng hắn cũng không phải không có tình ý. Thực không biết về sau sẽ phát triển thành cái gì nữa.

"Được rồi, cũng đã đến lúc, các người nên xuất phát. Ta phải chiếu cố Tinh Tinh, sẽ không cùng đi với các người. Ta sẽ thay các người lưu ý động tĩnh của Long đảo. Nếu ở cấm địa gặp phải nguy hiểm không thể giải quyết, không được cậy mạnh, trực tiếp truyền tống trở về." Đặc Lô Toa nhìn thời tiết rồi căn dặn.

Rời khỏi đảo chủ, mấy người Long Nhất liền thương lượng một lúc. Bởi vì chưa ai đi qua long tộc cấm địa, không biết được có bất trắc gì ở đó. Sau đấy Long Nhất liền bố trí một cái truyền tống ma pháp trận trong mộc ốc của Đặc Lô Toa., dùng tinh thần lực làm mấy ma pháp quyền trực, đưa cho mỗi người một cái. Một khi gặp nguy hiểm đến sinh mạng, liền có thể dễ dàng dùng quyền trực truyền tống trở về. Sau khi mọi người thương lượng một hồi lâu, đã nghĩ ra phương pháp an toàn này.

Mọi người đều đồng ý, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Đặc Lô Toa.

Long tộc cấm địa tại quần long thần đảo, bên cạnh một hòn đảo với sương mù bao phủ quanh năm. Vĩnh viễn chỉ thấy lờ mờ, không rõ ràng. Chỉ có thể chạm đến đỉnh băng sơn, không ai biết rốt cuộc có bao nhiêu đường lớn.

Đảo này chỉ có một cửa vào. Nếu ai đó muốn vào từ hướng khác thì chỉ uống phí tâm cơ. Tiến vào chỉ thấy một mảng sương trắng bồng bênh.

Lúc này đêm đã khuya, long tộc tại thần long quần đảo đều đã đi ngủ, hơn nữa mọi người đều ẩn dấu khí tức nên cũng không sợ bị phát hiện.

Mọi người nhanh chóng đáp xuống lối vào duy nhất kia, sương mù bắt đầu khởi động xung quanh, chỉ có thể nhìn thấy vách đá phía

trước, nhưng không biết nó cao bao nhiêu. Trên vách đá có tám lỗ lỗm.

Long Nhất lấy ra bảy khối trượng lão ấn và long vương ấn từ trong không gian giới chỉ. Long vương ấn không chút do dự ấn vào một lỗ ở phía trên, bảy khối trượng lão ấn khác được nhét vào theo thứ tự. Chỉ nghe vài tiếng ma xát vang lên, vách đá lộ ra một khe hở, khe hở dần dần mở rộng, đủ cho một người đi vào thì dừng lại.

"Lão tử, chúng ta thực sự phải đi vào sao?" Cách Lỗ Tây Á khẩn trương, nhỏ giọng hỏi. Phải biết rằng long tộc có nghiêm lệnh, xâm nhập cấp địa thì phải chết.

"Người sợ thì lăn về trước đi." Mễ Đế Nhĩ liếc mắt nhìn Cách Lỗ Tây Á, tựa hồ không ý thức được bản thân mình cũng khẩn trương, mồ hôi chảy ướt lòng bàn tay.

Long Nhất quay đầu trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Hay là tử đệ các người không cần vào. Chúng ta dù sao cũng không phải người trong long tộc, chuyện này không có ý nghĩa với chúng ta. Nhưng nếu các người đi vào thì hậu quả thật khó mà nói được."

Mễ Đế Nhĩ hít một hơi khẩu khí, nhìn Long Nhất nói: "Ta bây giờ còn có đường lui sao? Trượng lão ấn do ta cùng Cách Lỗ Tây Á lấy. Ta đã làm thì không bao giờ hối hận. Đừng có nói như đang bà thế." Nàng vừa nói xong liền nhảy vào bên trong khe hở ở vách đá.

"Đi theo." Long Nhất sờ sờ mũi rồi cũng đi vào. Mễ Đế Nhĩ vừa rồi nói thật đúng, nghĩ lại thấy có chút ngượng ngùng, quả thật giống như hấn kéo hai tử đệ xuống dưới.

Một vài quang cầu lóe ra quang mang yếu ớt tại khe hở. Tác dụng không lớn. Bởi vì cả khe hở này đều có sương mù dày đặc, tầm nhìn

bị giới hạn rất nhiều.

Lúc này phía trên thần long chủ đảo, một trong bảy đại trưởng lão, Phi Lực trưởng lão đang bị bà nương áp bức đến giọt tinh lực cuối cùng. Đột nhiên thân hình giật giật rồi cứng đờ, nét mặt già nua lộ ra sắc thái không dám tin.

"Phu quân, người như thế nào lại nhanh như vậy?" Thê tử Phi Lực trưởng lão mở to mắt, bất mãn nói.

Phi Lực trưởng lão xuất ra long lục, trong tay chợt xuất hiện một trưởng lão ẩn. Hắn nhìn kỹ rồi kêu lên kinh hãi: "Đồ giả, đã xảy ra chuyện." Hắn đẩy thê tử ra, nhanh chóng mặc quần áo chạy ra ngoài.

Lúc này sáu vị trưởng lão còn lại cũng vì long tộc cấm địa được mở ra mà sinh cảm giác. Mở không gian giới chỉ của mình ra, phát hiện trưởng lão ẩn chẳng biết đã bị đánh tráo từ khi nào. Tất cả cũng đều vội vàng chạy như bay về phía Long vương phong.

Bảy đại trưởng lão vừa gặp mặt, đã vội vàng dùng ý niệm thông báo cho Long vương, nhưng Long vương không có đáp lại. Tất cả vội vàng hướng tới hai đại hộ vệ của Long vương.

"Làm ơn nhanh chóng thông báo cho Long vương. Long tộc có đại sự phát sinh." Bảy đại trưởng lão vội nói.

"Bẩm các vị trưởng lão, Long vương đang dùng toàn bộ tinh thần bế quan, tham ngộ long thần chi cảnh. Ngài có phân phó nếu có sự tình gì thì các vị trưởng lão có thể tự mình xử lý." Một long vương hộ vệ nói.

Bảy vị trưởng lão nhìn nhau. Bọn họ cũng biết đóng toàn bộ tinh thần bế quan, trừ phi xâm nhập vào kết giới bế quan để thức tỉnh, bằng

không không thể tỉnh lại.

"Công chúa và vương tử thế nào?" Phi Lực trưởng lão đột nhiên nghĩ tới gì đó, bèn hỏi.

"Cái này... ..bọn họ không có ở đây. Cụ thể bọn họ ở đâu chúng ta cũng không biết." Một long vương hộ vệ nói.

Phi Lực trưởng lão vuốt râu, nhìn sáu vị trưởng lão còn lại nói:

"Trưởng lão ẩn của chúng ta nhất định là bị công chúa và vương tử lấy trộm. Bọn họ lại thừa dịp Long vương bế quan mà ăn trộm Long vương ấn, hiện tại đang mở cấm địa long tộc. Chắc hẳn muốn cứu hai tội nhân bị thần phạt kia. Các người nói hiện giờ chúng ta nên làm gì?"

Xâm nhập cấm địa long tộc là phạm vào tử tội. Cho dù là người trong hoàng tộc cũng không thể ngoại lệ. Tuyệt không thể để bọn họ cứu thoát tội nhân bị thần phạt. Ta đề nghị bảy người chúng ta khởi động Cấm địa thí thần trận. Nếu bọn họ may mắn thoát chết thì đó là ý chỉ của thần. Nếu như bọn họ vì vậy mà chết đi thì Long vương cũng không trách mấy lão già chúng ta được." Một lão già sắc mặt hồng nhuận, có bộ râu bạc trắng nói. Đó là trưởng lão A Lạc Tư. Nếu như Long Nhất nhìn thấy ắt hẳn nhận ra. Lúc trước tại Ma huyệt thâm lâm, hắn đã gặp vị long tộc trưởng lão này.

"Làm điều xấu không thể sống. Cho dù Long vương có trách tội, chúng ta cũng phải khởi động Thí thần trận. Tội nhân chịu thần phạt không thể thoát." Phi Lực trưởng lão nói.

Vài vị trưởng lão còn lại trầm ngâm trong chốc lát rồi đều gật đầu đồng ý.

Bảy vị trưởng lão nhanh như tia chớp bay lên, nhắm hướng long tộc

cấm địa phóng tới. Khi bọn họ hạ xuống thì khe hở ở vách đá kia đã đóng lại, còn tám lỗ khám long vương ấn cùng trường lão ấn đã biến mất.

Bảy vị trường lão đứng ở bảy phương hướng, bắt đầu niệm chú ngữ long tộc. Vô số đạo kim mang bắt đầu luân chuyển giữa không trung, tạo thành một ma pháp phù văn kỳ lạ.

Khi ma pháp phù văn hợp lại thành một ma pháp trận lập thể, cả long tộc cấm địa rung chuyển một trận.

Thí thần trận bắt đầu khởi động, bảy đại trường lão thu công lại, nhìn sương mù dày đặc bắt đầu dâng tràn trên bầu trời. Trông rất khác nhau.

Tên là Thí thần trận, uy lực tất nhiên phải vô cùng lớn, cùng Khốn thần trận nổi danh hai đại ma pháp trận uy lực tuyệt luân. Một khi khởi động, ngay cả thần cũng không thể trốn thoát khỏi uy lực trận pháp.

Trong bảo quật của mình, Long vương đang tập trung toàn bộ tinh thần bế quan tu luyện bỗng nhiên mở hai mắt to như chuông đồng ra. Trong mắt lóe lên hào quang, lầm bầm nói: "Thí thần trận uy lực tuyệt luân, nhưng có tiểu tử kia thì không có vấn đề gì. Chỉ cần vượt qua Thí thần trận, đến lúc đó cho dù có cả Tát Liên Á cùng Phạm Đế thì mấy lão già kia cũng không thể nói gì được."

Lúc này tại Long tộc cấm địa, mọi người vừa mới ra khỏi khe hở trên vách đá, còn chưa kịp dò xét bốn phía liền thấy đất rung núi chuyển, tựa hồ thiên địa đều vỡ ra, trên không trung có uy áp khổng lồ khiến cho mọi người khó thở. Vô số âm thanh bén nhọn chói tai từ xa tới gần khiến cho lục phủ ngũ tạng như muốn trào lên.

Chương 579: Bảo hộ Long thần

"Đình đông, đình đông, hồng hoàng lam lục thanh, năm sắc hào quang bạo phát, một loạt tiếng đàn dễ nghe như nước chảy, bỗng nhiên thanh âm chói tai kia bị xua tan, ngũ thải quang mang lưu chuyển trên đỉnh đầu mỗi người, khiến cho tâm trí mỗi người đều chấn động.

Đầu ngón tay Lưu Ly nhẹ nhàng vũ động, những ngón tay lướt nhẹ, thất âm tỏa hồn của nàng mới chỉ luyện đến ngũ âm nhưng uy lực so với trước thì không giống nhau. Chủng loại công pháp này vốn là một loại tinh thần hệ ma pháp, có thể chấn tan hồn phách, bảo vệ tâm thần.

Không lâu sau, Lưu Ly thu tay lại đứng lên, thất thải Lưu Ly cầm tiêu biến trong không khí, nhưng trên đầu mỗi người, ngũ thải quang mang không ngớt lưu chuyển, thật lâu vẫn không có tiêu tan.

Giảm đi áp lực tinh thần, mọi người thở dài nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, lại phát hiện một mảng mờ mịt, gió dữ dội. Thoáng mới thấy một thảo nguyên xanh rì bát ngát đã bị mây khói bao phủ, ngay cả đồng bọn bên cạnh cũng chỉ nhìn thấy loáng thoáng.

Khuôn mặt tuần tú của Long Nhất khế đổi, cảm nhận được uy áp càng ngày càng mạnh, tâm trí như trầm xuống. Hắn trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận, địa phương quý dị này không thể dùng kết giới

phòng ngự."

"Biết rồi. Vừa rồi muốn tạo một kết giới ngăn cách nhưng không được." Cách Lỗ Tây Á vè mặt đau khổ nói.

"Thiếu gia. Có phải là chúng ta đã phát động cấm địa trận pháp? Ta nghĩ Long vương cùng bảy đại trưởng lão nhất định sẽ không tới để chịu công kích." Lệ Thanh nói với ngữ khí bình thản, không có cảm xúc dao động. Hắc đã vượt qua mười tám khảo nghiệm của Mạc Tây tộc, thần kinh sớm trở nên cứng rắn, cho dù biết giây phút tiếp theo sẽ chết, hắc cũng không hề nhú mày một chút nào. Hắc đã có nhiều lần chạy thoát khỏi tử thần tìm thấy đường sống trong một giây, chính là nhờ vào sự bình tĩnh, bình tĩnh và bình tĩnh.

"Ta xem nhất định mấy lão gia hỏa này đã phát hiện ra, cho nên mới khởi động trận pháp." Mễ Đế Nhĩ cay đắng nói, nàng cũng đoán được tám chín phần.

"Quản làm gì hắc ba bảy hai một, ai dám cản trở Man Ngưu ta, ta sẽ đập nát hắc." Man Ngưu cầm lục ngọc tài quyết, đôi ngươi nhãn nổi lên quang mang màu đỏ quen thuộc. Đó là một loại huyết quang mang, khiến máu huyết hắc cuồng nhiệt lên, kích thích thiên địa uy áp bộc phát ra.

Đúng lúc này, phảng phất như ông trời nghe được những lời gan dạ của Man Ngưu, bên người hắc đột nhiên vô thanh vô tức vỡ ra một lỗ hồng thật dài, hấp lực thật lớn trực tiếp hút hắc vào bên trong.

Man Ngưu đột nhiên cả kinh, trọng tâm dồn xuống phía dưới hai chân, bám chặt trên mặt đất. Nửa thân người của hắc đã chui vào lỗ hồng kia, chỉ thấy một cảm giác âm lãnh bắt đầu lan tràn tại thân thể.

"Con mẹ ngươi." Lông tóc toàn thân Man Ngưu đều dựng lên, nổi giận

gầm lên một tiếng, lục ngọc tài quyết trong tay mang theo kim mang đánh tới.

Lỗ hồng quý dị kia rung lên, phát ra một tiếng long ngâm thê lương rồi biến mất không dấu vết.

Mọi người đều nhìn Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á, thấy được vẻ mặt của hai người bọn họ cũng ngạc nhiên, kinh hãi.

"Hình như là linh thể, chính là long linh thể." Long Nhất cau mày nói. Hắn đã nhận ra khí tức linh thể cường đại dao động, nhưng lại không có chút vong linh khí nào.

Thật là kỳ quái. Long linh thể? Chẳng lẽ là... .." Mễ Đế Nhĩ kinh ngạc nói.

"Là cái gì?" Long Nhất vội hỏi.

"Khi có tộc nhân chết đi, Long vương cùng các trưởng lão đều để tộc nhân đã chết này bên trong cấm địa, có thể nói cấm địa long tộc cũng chính là long tộc mộ địa của chúng ta." Mễ Đế Nhĩ trả lời.

Long Nhất giật mình, nguyên lai Long tộc sau khi chết đi thì bị tộc nhân để vào cấm địa, hình một một bộ phận trận pháp của cấm địa, cũng là một điểm công kích. Thật đúng là thứ tốt nhất để dùng a.

Khi Long Nhất nói những lời này liền mỉm cười nhìn Mễ Đế Nhĩ. Phách vương long này không tránh khỏi đỏ mặt, bởi vì tại di tích tại Thần long chủ đảo kia, Long Nhất muốn tận dụng những hài cốt làm vong linh thì Mễ Đế Nhĩ lại lấy việc không thể tiết lộ cái gì a, dờ dờ loại trò để cản trở. Hiện tại Long tộc bọn họ cũng lợi dụng chính di thể của tộc nhân mình, cũng chẳng biết dùng phương pháp gì để bồi dưỡng thành linh thể.

Sự yên tĩnh không có kéo dài lâu. Công kích kinh thiên động địa bắt tới. Một lỗ hồng lớn khác giống như một cái khe không gian méo mó xuất hiện quanh thân hình mọi người. Lực hút cường đại hút thân thể mọi người vào. Không nghi ngờ gì, một khi bị hút vào lỗ hồng kia, kết cục chỉ có một con đường chết. Long Nhất hoài nghi cái miệng rộng như lỗ hồng của linh thể long tộc kết nối với một không gian vô tận khác. Cũng có thể đó là một không gian liệt phùng chân chính.

Man Ngu mang theo lục ngọc tài quyết tung hoành trong không trung, tấn công những lỗ hồng lớn kia khiến chúng phải đóng lại. Hàn băng kiếm của Lệ Thanh cũng không ngoại lệ, trên người hắn mơ hồ tỏa ra hình dáng thần thú với uy thế cường đại, hàn băng chi khí trên người hắn đóng băng những lỗ hồng lại.

Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á có vẻ hoảng loạn. Long lực cùng long tức của bọn họ đối với mấy linh thể này không có hiệu quả mấy, chỉ có thể né tránh, kết cục cuối cùng cũng bị thôn phệ.

Long Nhất vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Bên cạnh quá yên tĩnh, không có mở ra một lỗ hồng công kích bên người hắn. Điều này vô cùng kỳ quái.

Long Nhất nhíu mày, nghĩ thấy xem ra nó tựa hồ như không có hình dáng. Hắn cũng quan tâm, tại mi tâm, tử quang chợt lóe lên, một trận đất rung núi chuyển, tiếng nổ vang lên. Bỗng nhiên một tia chớp từ không trung đánh thẳng xuống, trong tay hắn hình thành tử quang, lôi thần chùy xuất hiện.

"Lôi thần nhất kích." Long Nhất hét lên một tiếng, thân hình xuất hiện bên trong đám mây khói, nhìn thấy tia chớp đột nhiên xuất hiện trong không trung, mây khói như gặp phải khắc tinh vội tản đi. Chỉ thấy một thanh lôi thần chùy to như một đỉnh núi lớn, mang theo uy thế hủy

diệt bay vòng tại không trung, cả không gian nhất thời sục lún, nứt vỡ, điện quang chớp lên lan tràn ra xung quanh.

Long Nhất sắc mặt tái nhợt, hạ xuống dưới đất. Lôi thần chùy nhập vào trong cơ thể, lôi thần nhất kích vừa rồi hao phí rất nhiều năng lượng, khiến cho bước chân hắn có chút uể oải, mệt mỏi.

Sương khói bắt đầu tan đi, thiên địa khôi phục lại sự trong xanh, trước mắt là thảo nguyên bát ngát xanh biếc, những cây đại thụ vờn tán lớn xòe rộng như cái ô. Trên không trung là linh thể cự long to lớn màu xanh biếc, cả không trung dường như bị che phủ.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh sắc này. Long Nhất cũng không ngoại lệ. Nhưng hắn không phải vì khiếp sợ, mà là đang suy nghĩ. Linh thể cự long này, nếu toàn bộ đều là vong linh do hắn gọi về thì tốt biết bao. Cho dù không phải là vong linh triệu hoán thì hắn cũng có thể trở thành thức ăn năng lượng cho Long Nhị cùng Nữ Nhi.

Đang nghĩ như vậy, linh thể cự long trên không trung bắt đầu di động rất nhanh, hình thành một đầu cự long thật lớn ở trên không trung. So sánh thì mấy người Long Nhất như một con kiến nhỏ.

"Tiểu long, ngươi khỏe chứ, lần đầu gặp mặt... ..cái kia... ..ngươi tên gì?" Long Nhất đi tới, ngược nhìn tên khổng lồ, mỉm cười hỏi. Lý do chính là chỉ muốn thử xem mọi người có ở trạng thái tinh táo hay không.

"Lôi Thần truyền thừa giả, nơi này không phải là địa phương ngươi nên đến. Ít nhất chờ khi ngươi trở thành chủ thần chân chính. Các ngươi mau chóng rời đi, ta bảo hộ long tộc cấm địa, ta không muốn làm khó dễ các ngươi." Trong không trung, cự long nói xong liền há cái mồm rộng ra, trước mặt mọi người liền xuất hiện một phiến ma

pháp môn.

"Tỷ... ..tỷ phu. Hay là chúng ta mau rời đi." Cách Lỗ Tây Á đối mặt với uy áp của Cự long này, trong lòng phát run lên, đứng ở sau lưng Long Nhất nói.

Long Nhất quay đầu lại, trừng mắt nhìn Cách Lỗ Tây Á nói: "Gia hỏa vô dụng. Sau khi rời khỏi đây, ngàn vạn lần đừng nói là người đi theo ta. Muốn đi thì tự người đi đi. Ta không cam đoan rằng phiến ma pháp môn này có phải là không gian khác trong bụng tiểu long này hay không."

Trong không trung, long đầu thật lớn hiện lên, kinh ngạc nói: "Nguwoi cùng Lôi Thần không giống nhau, một bụng toàn những lời lắt léo, nhưng người cũng thật thông minh."

Cự long này nói như vậy đã chứng minh phiến ma pháp môn kia quả thật có vấn đề. Man Nguru cầm lục ngọc tài quyết muốn tiếp tục đánh tới.

"Người ngay từ đầu đã không định buông tha chúng ta sao." Thần sắc Long Nhất không chút thay đổi, mỉm cười hỏi.

"Không sai. Xâm nhập cấm địa long tộc chỉ có một con đường chết. Cho dù người có là Lôi thần truyền thừa giả cũng không có ngoại lệ." Linh thể cự long trầm giọng nói.

"Không bằng chúng ta thương lượng. Người thả hai long tộc trong cấm địa ra. Nói như thế nào bọn họ cũng đều là tộc nhân của người? Long Nhất mỉm cười nói.

"Thần phạt tội nhân không thể tha thứ. Người không có tư cách cùng ta cò kè mặc cả." Linh thể cự long kiên quyết nói.

"Ta nói cùng người thương lượng chỉ là một lời khách khí mà thôi. Nói thật, ta đối với năng lượng thân thể khổng lồ của người rất lấy làm hứng thú." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Ha ha ha, ta trở thành Long thần đã hơn 10 vạn năm. Còn không có ai có thể uy hiếp ta." Linh thể cự long tựa hồ nghe thấy sự tình buồn cười nhất thế gian, nên không ngừng cười to.

Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á vừa nghe nói trước mặt chính là Long thần, không khỏi muốn quỳ xuống. Long thần đối với mỗi người trong long tộc mà nói đều là tối cao vô thượng. Nhưng thân thể bọn họ lại bị Long Nhất nâng lên. Long Nhất trừng mắt nhìn hai người nói: "Tiểu long này tự xưng là Long thần, nhưng hắn đã chết. Hiện tại thân thể này của hắn chính là hấp thu những long tộc đã chết đi từ trước mà ngưng tụ thành linh thể. Không có tộc nhân các người duy trì linh thể này, hắn ngay cả một con trùng cũng không bằng.

Linh thể Cự long kia cũng tức giận, cái miệng rộng của hắn há ra, như một cái hắc động, sinh ra lực hút thật lớn. Mọi người chỉ cảm thấy thân thể run lên, năng lượng trong cơ thể không thể áp chế được, phát tán ra ngoài.

"Thôn phệ long thể... .." Long Nhất ngạc nhiên. Tiểu long này cũng biết thôn phệ long thể. Hắn sớm nên nghĩ đến, nếu không phải thôn phệ long thể, hắn như thế nào có thể hấp thu nhiều long tộc linh thể mà ngưng tụ đây?

Chương 580: Phản qua nhất kích

Từ trước tới nay có thể chất thôn phệ long thể trong Long tộc chỉ có ba người, Nữ Nhi là một trong số đó. Và lão Long thần thủ hộ cấm địa Long tộc cũng chính là một trong hai người trong Long tộc có thể chất thôn phệ Long thể còn lại. Việc này trái lại là nằm ngoài dự liệu của Long Nhất.

Mỗi lần thôn phệ long thể xuất hiện, nhất định sẽ trở thành lãnh tụ của cả Long tộc, dẫn Long tộc tới viễn cảnh huy hoàng. Nghĩ là biết sự lợi hại của thôn phệ long thể, mà thủ hộ Long thần ở trước mắt mặc dù bốn thể đã bị diệt, nhưng linh thể của lão lại vẫn còn công năng thôn phệ, có thể hấp thu toàn bộ thứ gì có mang theo năng lượng. Vô luận là sinh vật hay phi sinh vật.

Long Nhất vẻ mặt ngưng trọng, kết hợp tinh thần lực bàng đại cùng với nội lực, hình thành một lớp bảo vệ kiên cố trước mặt mọi người, ngăn cản lực hút bàng đại của Long thần.

Long thần kinh ngạc ồ lên một tiếng, hiển nhiên là đối với kháng tính của Long Nhất đã cảm thấy giật mình. Lão bỗng nhiên gia tăng thêm hấp lực, muốn thôn phệ toàn bộ tầng bảo vệ hàm chứa năng lượng bàng đại kia.

Chỉ là tầng bảo vệ do Long Nhất phóng ra là có liên hệ với ý thức bốn nguyên tại mi tâm hắn, nào có khả năng dễ dàng bị thôn phệ như vậy. Chỉ thấy Long thần vừa dùng lực, vẻ mặt tuấn tú của Long Nhất

lại biến dạng, rất giống với việc linh hồn trong thể nội đang giằng co với cái hấp lực mạnh mẽ kia.

Long Nhất nghiêng chặt hàm, con mắt lại xoay chuyển với tốc độ cao, hấn hơi quay đầu nhìn sang Lưu Ly đang dùng tinh thần lực giúp đỡ hấn kết lại tầng bảo vệ. Ý niệm động một cái, bằng vào quan hệ khế ước nói với nàng:" dẫn theo bọn họ tiếp tục tiến tới phía trước, ta sẽ chặn Long thần lại, đợi một lúc nữa sẽ cùng với bọn nàng tụ họp."

"Thiếp không đi." Lưu Ly lại cắn môi dưới, đôi mắt xanh biếc tràn đầy thần thái quật cường.

"Nghe lời đi, nàng còn không tin thiếu gia sao? Ta có biện pháp đối phó với lão ta, bọn nàng ở đây ta không thi triển được đâu." Ý niệm mà Long Nhất biểu đạt là chân thật đáng tin.

Lưu Ly nhìn sang Long Nhất, thấy ánh mắt hấn kiên quyết, liền nghiêng răng một cái thu lại tinh thần lực, nói:" các người theo ta đi, thiếu gia nói chàng có biện pháp."

Mọi người nhìn hướng Long Nhất, thấy hấn gật đầu, ai ai cũng không chút do dự mà chọn cách tin tưởng hấn, bởi vì Long Nhất chưa từng khiến bọn họ thất vọng.

Đợi mấy người chạy đi, chớp mắt liền biến mất trước mặt, Long thần cười nói:" người cho rằng bọn chúng có thể chạy thoát dễ thế sao? Cái thí thần trận trong Long tộc cấm khu là do chính tay ta bố hạ. Chỉ cần linh thể bất diệt của ta chưa bị tiêu trừ, cho dù ta không thôn phệ thì bọn người cũng tuyệt đối không có khả năng chạy thoát."

Tựa hồ để ấn chứng cho lời nói của Long thần, lúc này ở xa truyền tới mấy tiếng kinh hô, sau đó im bật.

"Từ bỏ đi, ngươi cũng không kiên trì được bao lâu nữa đâu." Long thần vọng hướng Long Nhất nói.

"Ta quả thật không kiên trì được bao lâu nữa." Hai má Long Nhất dưới lực hút của Long thần liên tục móp méo lại, hắc mâu biến thành đôi mắt thủy tinh không chút dao động.

Bỗng nhiên. Long Nhất thu hồi hộ tráo ở trước người lại, toàn thân bị hút vào trong cái mồm cự đại của Long thần trên không trung. Tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ lại đột nhiên bị cuốn vào trong một cơn lốc xoáy, vô số u hồn quỷ tráo từ trong lốc xoáy chụp hướng bọn họ, nhất thời khiến cho bọn họ hoảng loạn mà vung tay chém lung tung.

"Tỷ tỷ, tỷ ở đâu đó? Man Ngưu, Lệ Thanh, các người ở đâu?" Đợi cơn lốc yên lại, Cách Lỗ Tây Á mới phát hiện trong màn sương chỉ có một mình mình, mà những người còn lại thì biết mất không thấy tung ảnh. Hắc không khỏi gọi to, nhưng đáp lại hắc chỉ là một mảnh trống trải.

Cách Lỗ Tây á trong lòng phát sợ, cẩn thận đi tới trước, toàn thân tụ đầy long lực đề phòng vạn nhất.

Đúng lúc này, đằng sau lưng vang lên tiếng bước chân. Cách Lỗ Tây Á lập tức cứng người lại, đột nhiên hóa thành chân thân. Một chiêu Thần Long Bãi Vĩ quét về phía sau.

"Xú tiểu tử, ta là tỷ tỷ ngươi đây." Tiếng Mễ Đế Nhĩ truyền tới.

Tâm thần Cách Lỗ Tây Á nhẹ nhõm hẳn đi, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Mễ Đế Nhĩ trong tầm mắt.

"Được rồi, nhìn ngươi sợ hãi thành thế này, mau theo tỷ tỷ đi." Mễ Đế Nhĩ dịu dàng nhìn Cách Lỗ Tây Á một cái, sau đó đi về phía

trước.

Cách Lỗ Tây Á biến lại thành hình người, đuổi kịp với Mễ Đế Nhĩ. Đi được vài bước, hần bỗng dừng lại, thần quang trong mắt lóe lên một cái, một quyền đập tới đầu Mễ Đế Nhĩ, long lực sung mãn bạo phát ra một trận kim quang.

Nắm đấm của Cách Lỗ Tây Á không chút trở ngại xuyên qua đầu của Mễ Đế Nhĩ, cảm giác như đánh vào không khí.

Mễ Đế Nhĩ quay đầu lại, đột nhiên cười hai tiếng nói:" người làm sao mà biết ta là giả?"

Cách Lỗ Tây Á lùi lại hai bước, hừ hừ nói:" nhìn cái bộ dạng lẳng lơ của người là ta biết ngay, tỷ tỷ ta sẽ không dụ dàng với ta như vậy. Tỷ ấy dụ dàng ở bên trong, mà không có lộ ra ngoài, ta làm đệ đệ tỷ ấy hai ngàn năm, nhất cử nhất động của tỷ ấy ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay, chỉ dựa vào người cũng muốn lừa ta sao?"

"Người bây giờ biết cũng muộn rồi, nhìn ở phía dưới người xem." Mễ Đế Nhĩ giả vung tay xua tan đi đám sương mù dày đặc.

Cách Lỗ Tây Á nhìn xuống dưới một cái, lập tức kinh động đến mức tim muốn vọt ra ngoài, chỉ nhìn thấy hần đang ở trên một vũng bùn đen ngòm. Vô số xúc tu ghê tởm từ trong vũng bùn thò ra quấn lấy chân hần kéo xuống dưới. Hần muốn dùng lực bay lên, nhưng lại phát hiện vô luận là thế nào cũng tránh không thoát.

Rất nhanh, Cách Lỗ Tây Á hoàn toàn bị kéo vào trong vũng bùn, hần phát hiện có thứ gì đó đang bóp lấy yết hầu hần, không cách nào hô hấp. Chỉ cảm thấy hần đang rất nhanh bị chìm vào trong vũng bùn sâu không thấy đáy, chỉ còn lại tiếng cười càng lúc càng xa của Mễ Đế Nhĩ giả.

"Tình tang tang tình, đúng lúc này, một tiếng đàn khí thế hào hùng vang lên, đánh thức Cách Lỗ Tây Á đã nửa tỉnh nửa mê dậy. Hắn mở to mắt quan sát bốn phương, nào có cái gì mà vũng bùn với xúc tu chứ, trái lại hắn đang tự tay mình dùng lực bóp cổ mình, nếu không phải là vì tiếng đàn này, sợ rằng hắn sẽ tự bóp chết mình, hóa ra tất cả đều chỉ là ảo giác của hắn.

Cách Lỗ Tây Á hoảng sợ một phen, ảo ảnh này mẹ nó chứ thật là lợi hại, nhưng đúng lúc này, hắn nhìn thấy hai con quái vật xấu xí trên lưng có bướu, đầu hình tam giác, bốn tay bốn chân đang cầm theo binh khí kỳ quái từ trong màn sương mù dày đặc hướng hắn chém tới.

"Con mẹ nó, không cần quan tâm là ảo giác hay không, đánh thôi." Cách Lỗ Tây Á hét dài một tiếng, bắn tới hướng hai con quái vật.

"Cách Lỗ Tây Á, ngừng tay, ta là Lưu Ly đây." Một con quái vật trong đó dùng thanh âm chói tai nói.

"Người là Lưu Ly hả, vậy ta là ông nội người đây, ta dễ bị lừa như vậy sao?" Cách Lỗ Tây Á giật mình, tức giận chửi.

"Cách Lỗ Tây Á, vì câu nói này của người, người nhất định sẽ lại bị lão đại nện một trăm lần." Con quái vật còn lại múa may cánh tay lông lá dài ngoằng nói.

Cách Lỗ Tây Á ngừng lại, hắn có chút hỗn loạn rồi, phân biệt không rõ hai tên này là thật hay giả nữa, nhưng ngữ khí của tên vừa rồi cho hắn biết đó chính là Man Ngưu.

"Nhưng vì sao trong mắt ta hai người lại là quái vật." Cách Lỗ Tây Á hỏi.

"Trong mắt bọn ta người cũng là quái vật." Con quái vật tự xưng là Lưu Ly nói.

"Vậy vì sao các người lại nhận ra ta?" Cách Lỗ Tây Á không ngu, lập tức nghi hoặc hỏi.

"Chúng ta tự có biện pháp, hiện tại đừng nói lằng nhằng nữa. Người đi về phía bên phải đại khái là một trăm bước, bất kể là thấy cái gì cũng không cần quan tâm, tới lúc đó dùng toàn lực đánh lên lưng chừng trời." Quái vật tự xưng là Lưu Ly thản nhiên nói.

Cách Lỗ Tây Á còn đang muốn hỏi, nhưng lại phát hiện hai con quái vật tự xưng là Lưu Ly và Man Ngưu lại đang hướng hai hướng khác nhau mà đi. Từng bước từng bước, cũng giống như cái cách mình dò dẫm. Lúc này hắn đã tin thân phận của hai người, thấy bọn họ đi xa, cũng liền đi sang bên phải, vừa đếm bước vừa đi.

Còn chưa đi được mấy bước, Cách Lỗ Tây Á liền phát hiện các loại quái vật khác nhanh xông tới phía hắn. Những cái mồm đang há to kia phát ra mùi hôi thối nồng nặc.

"Ảo giác, là ảo giác." Cách Lỗ Tây Á tự nói với mình. Khi một con quái vật há to mồm đớp tới phía hắn, hắn vẫn không có dừng bước, khi hắn cảm thấy cổ đau đau, cho rằng đầu mình không còn tồn tại, lại phát hiện đám quái vật kia đã biến mất không thấy đâu.

Một trăm bước ngắn ngủi, trước mặt Cách Lỗ Tây Á xuất hiện vô số ảo giác, hắn nhìn thấy hắn đi tới vực sâu, núi xương. Nhìn thấy bọn Man Ngưu, Lệ Thanh gọi hắn, thậm chí thấy cả phụ vương của mình, nhưng hắn đều không để ý đến.

Khi hắn đi xong một trăm bước thì đơn giản là cảm thấy như thể

ngàn vạn năm, toàn thân cơ hồ đầm đìa mồ hôi.

"Cẩn thận phía sau." Một thanh âm chói tai từ không xa vang lên.

Cách Lỗ Tây Á quay đầu lại, liền nhìn thấy một đóa tiên hoa đang ở sau lưng hắn đón gió phẫn nộ mà phóng ra, mang theo hương thơm nhàn nhạt. Hắn không chút do dự vung quyền đánh tới, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, đóa tiên hoa mỹ lệ đó toát lên một làn khói nhạt rồi tiêu thất trong không khí.

Cách Lỗ Tây Á thở phào một hơi, hắn có chút không rõ vì sao Lưu Ly và Man Ngưu lại biết đâu là ảo ảnh, đâu là nguy hiểm thật sự? Hắn không có suy nghĩ quá lâu, hóa thành bản thể đánh tới lưng chừng trời.

"Ầm" một tiếng, Cách Lỗ Tây Á chỉ cảm thấy thân thể đau đớn, đánh lên trên mặt của một cái thứ gì đó cứng vô cùng.

"Dùng sức, đánh nát nó ra." Thanh âm chói tai đó lại vang lên, theo thanh âm này chính là tiếng đàn "tung tung" và tiếng oanh kích "ầm ầm". Hiển nhiên, Lưu Ly và Man Ngưu ở hai hướng khác nhau cũng đang tiến hành loại việc này.

Cách Lỗ Tây Á vận vẹo thân thể đang đau đớn, thật sự không biết cái thứ không thấy ở lưng chừng trời nó là cái gì. Lại cứng tới mức này, dường như phản lại toàn bộ lực công kích của hắn. Nhưng hắn biết hắn không còn đường lui, vô luận là đau thế nào cũng phải đánh nát cái vật này ra.

Hết lần này tới lần khác, Cách Lỗ Tây Á dùng toàn lực công kích lên cái thứ nhìn không thấy, sờ không được trong không trung. Toàn thân hắn đau tới tê dại, mồm rướm máu, bởi vì lực phản chấn đã làm nội tạng hắn bị thương.

Tiếng đàn bên kia càng lúc càng nhanh, giống như cuồng phong bạo vũ. Chỉ nghe thấy "răng rắc" một tiếng, từ không xa truyền tới một luồng bạch quang, lại nghe thấy giọng nói thanh thúy của Lưu Ly: "ta thành công rồi."

Mà cơ hồ cũng đúng lúc này, một tiếng "răng rắc" khác lại vang lên, giọng nói ồm ồm của Man Ngưu vang lên: "ta cũng xong rồi."

Cách Lỗ Tây Á cắn răng một cái, cuồng hống một tiếng, tụ tập lại lực lượng toàn thân. Lại một lần nữa hung hăng đánh lên giữa không trung.

"Ầm" một tiếng vang lên. Lực phủ ngũ tạng của Cách Lỗ Tây Á đảo lộn một trận, toàn thân như rã ra. Nhưng cuối cùng thì hắn cũng nghe thấy tiếng "rắc", cũng có một đạo quang mang từ hướng này chiếu ra, mây mù tan đi. Hắn mới phát hiện trước mặt là một vách núi, trên vách núi găm một khúc xương màu đen rất lớn. Thứ hắn công kích chính là khúc xương này, hiện đã bị chặt làm hai đoạn.

Cách Lỗ Tây Á quay đầu lại, lại thấy đằng sau lưng trong phạm vi mấy trăm mét không có sương mù dày đặc, mà là một phiến núi cao cỏ xanh. Mà Lưu Ly và Man Ngưu thì đang đi tới bên này. "Không tồi đó, tiểu tử, tới bây giờ lão Ngưu ta mới thừa nhận ngươi là một thằng đàn ông." Man Ngưu khiêng Lục Ngọc Tài Quyết hào sảng cười lớn nói.

"Ta lúc nào cũng là một thằng đàn ông." Cách Lỗ Tây Á hóa thành hình người xong thì ưỡn thẳng ngực, trong lòng bốc lên một cỗ hào tình, cảm giác được người ta thừa nhận thật sự rất tốt.

"Mễ Đế Nhĩ và Lệ Thanh ở bên kia núi, chúng ta qua đó tìm bọn họ đi." Lưu Ly nói.

Một cái đầu rồng cự đại trong suốt lơ lửng giữa không trung. Nhìn chăm chú vào Lưu Ly, Man Ngưu và Cách Lỗ Tây Á phá được cái khu vực này, trong lòng kỳ quái vạn phần, thầm nói:" không thể nào. Bọn chúng sao lại hiểu rõ thí thần trận tạo thành như thế nào chứ? Mà còn không bị ảo giác mê hoặc."

Phải biết rằng cái thí thần trận trong Long tộc cấm khu là tuyệt tác đắc ý của Long thần, là do ý nghĩ thiên tài của lão đi vào thực tiễn mà thu lấy thành công. Cái thí thần trận này không giống như nhưng ma pháp trận bình thường, ma pháp trận bình thường đều theo quy tắc ngưng tụ năng lượng tại ma pháp tuyến, lại phóng các loại đá năng lượng khởi động ở mấy vị trí mà thành. Nhưng cái thí thần trận này lại không thế, lão lợi dụng núi sông trong cấm địa, dùng một ngàn năm trăm khúc xương của bản thể tạo thành, có thể chia làm mấy khu vực nhỏ, có thể hợp lại thành một khu vực lớn. Lại thêm hơn vạn linh thể Long tộc đã cung cấp cho linh thể Long thần của ông ta. Giết chủ thần thì không có khả năng, nhưng nếu chủ thần không tinh thông trận pháp, vây khốn trong này một đoạn thời gian cũng không phải là vấn đề. Thần cấp một ít nhất cũng phải bị thương tới gân cốt, còn thần cấp hai và cấp ba thì chỉ có nước tan thành tro bụi. Long thần hiếu kỳ trong lòng, cũng không quan tâm tới ba người này nữa, lão trái lại lại muốn xem xem bọn họ có thể ở trong địa bàn của lão gây được phong ba lớn tới mức nào. Long tộc cấm địa này cũng đã quá lâu không có người tới rồi, lần này thất đại trưởng lão đánh thức lão từ trong cơn ngủ say dậy lão liền cảm thấy hưng phấn, giờ lại cảm thấy có hứng thú. Tên mạnh nhất thì đã bị lão thôn phệ rồi, chắc là sớm đã hóa thành một bộ phận trong linh thể của lão, giờ lão ngược lại lại có chút mong chờ xem đám người này có thể cho lão thêm vài bất ngờ không.

Lưu Ly, Man Ngưu cùng với Cách Lỗ Tây Á, bay qua ngọn núi cao trước mặt, bị cảnh sắc tiên cảnh xuất hiện trước mắt làm cho kinh

ngạc. Mặc dù biết rất có khả năng là ảo giác, nhưng vẫn vì vậy mà say lòng.

Ba người cùng đi. Đâu đâu cũng là chim ca, hương hoa, bóng cây râm mát. Thác nước chảy cuồn cuộn, suối xanh róc rách. Tất cả đều không giống như có nguy hiểm.

Cách Lỗ Tây Á thấy nước suối trong xanh, chỉ cảm thấy khô cổ, chạy tới uống cho thỏa thích. Nhưng lại bị Man Nguru vung tay lôi về.

"Người không muốn sống hả. Không nghĩ xem hiện tại chúng ta đang ở địa phương nào à?" Man Nguru vẻ mặt nghiêm túc nói, nói về kinh nghiệm mạo hiểm, Cách Lỗ Tây Á còn lâu mới bằng hẳn. Hẳn hiểu rõ một đạo lý, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, mà thoát nhìn thì nơi an toàn nhất nói không chừng lại chính là nơi nguy hiểm nhất.

Cách Lỗ Tây Á nuốt vài ngụm nước bọt, nghĩ tới tình cảnh của mấy người, không hề dị nghị. Ai mà biết được uống nước này vào thì có hậu quả như thế nào chứ?

Lưu Ly nhắm mắt lại một lúc, nói: "hai người theo ta đi."

Lưu Ly đi tới bên trái, đi được mấy trăm mét, lại đột nhiên vòng qua một cây đại thụ quay lại, cứ như vậy đi đi về về hơn mười lần. Cách Lỗ Tây Á cuối cùng nhịn không được nói: "Lưu Ly, người làm gì mà lại dẫn chúng ta đi lòng vòng tại chỗ thế."

"Người chỉ cần đi theo là được rồi, nói lảm làm gì." Man Nguru nói, mưa xuân bay đầy mặt Cách Lỗ Tây Á.

"Được rồi, đừng cãi nhau nữa, mặc dù chúng ta nhìn thì như đang đi đường cũ, nhưng trên thực tế thì chúng ta đang đi về phía trước, còn

nếu người cho rằng người đang đi về phía trước, thì người vĩnh viễn vẫn cứ lòng vòng ở chỗ cũ." Lưu Ly nói.

"Làm sao mà người biết." Cách Lỗ Tây Á cảm thấy bị đá kích, hẳn chưa từng cảm thấy bản thân lại vô dụng như vậy.

Lưu Ly cười khế một cái cũng không có trả lời. Tiếp tục đi lòng vòng.

Khi ba người đi đủ mấy trăm vòng, Lưu Ly ngừng lại, chỉ một cây đại thụ trước mặt nói:" chúng ta đánh nát cái cây này ra."

Hiển nhiên, cái cây này không chỉ là một cái cây. Ba người phát lực cảm thấy độ cứng quen thuộc đó, liền biết ngay cái cây này mười thì có tám chín phần là một khúc xương rồng.

Quả nhiên, trong sát na cái cây bị đánh nát, hai khúc xương gãy từ không trung rơi xuống, Mà tiên cảnh trước mắt lại một lần nữa biến hóa, tiên cảnh hoa thơm chim hót biến thành một sa mạc mênh mông vô bờ bến, mặt trời nóng rực treo trên cao, nhiệt khí hàm hập từ mặt cát bốc lên.

"Đây cũng là ảo cảnh sao? Mồ hôi của ta tại sao lại giống như nước chảy như vậy nhỉ." Cách Lỗ Tây Á vượt trán một cái, mồ hôi văng ra, cứ theo tốc độ này, có thể chẳng qua bao lâu nữa thân thể sẽ mất sạch nước.

"Đây là ảo cảnh chân thực, tất cả nhưng gì gặp phải có khả năng đều là thực. Mễ Đế Nhĩ và Lệ Thanh chính là đang ở đây." Lưu Ly dùng tinh thần lực tạo ra một kết giới ngăn cản cái nóng, tiếp đó nói:" Man Nguru, người đi về phía tây sẽ gặp được Lệ Thanh, sau đó các người một người đi về tây bắc, một người đi về tây nam, đánh tan khối cát đá màu đen thứ ba. Cách Lỗ Tây Á đi sang hướng bắc, sau khi gặp phải đá màu đỏ liền chuyển sang hướng nam, đánh tan khối thứ hai.

Còn ta thì đi về phía đông tiếp ứng Mễ Đế Nhĩ, các người nhất định phải nhớ, nguy hiểm gặp phải ở đây rất có khả năng là thật, tất cả đều phải cẩn thận.

Ba người phân ra hành động, đi theo phương hướng Lưu Ly đã dự định.

Cái đầu cự đại của Long thần trong không trung đang làm ra ánh mắt ngạc nhiên. Đột nhiên phát hiện sự tình rất giống như thể đã thoát ly khỏi quỹ đạo do lão thiết định, mỹ nhân ngư kia tại sao lại có khả năng quen thuộc với thí thần trận như vậy, từ ảo cảnh mê vụ tới tiên cảnh lục dao rồi tới sa mạc, nàng ta dùng biện pháp trực tiếp nhất để đi lộ trình ngắn nhất, hơn nữa dựa theo biện pháp của nàng đánh nát năm khúc xương rồng ra được khỏi sa mạc. Như vậy toàn bộ thí thần trận sẽ bị thương cân động cốt, quan trọng nhất là bọn chúng sẽ từ sa mạc mà tới thẳng khu vực chín tầng u minh đang giam giữ hai tên tội nhân thần phạt kia. Việc này sao có khả năng không khiến lão giật mình.

Hiện tại lão quyết định đùa tới đây thôi, quyết không cho phát sinh sự tình nằm ngoài khống chế của lão.

Nhưng đang lúc Long thần muốn động tay, lại phát hiện một lực lượng bàng đại từ trong ra ngoài ngăn lão lại. Lão cứ vậy không động được một chút nào.

Long thần liều mạng giãy dụa, nhưng cũng chỉ là uống công mà thôi, trong thể nội bị sáu loại thuộc tính năng lượng bàng đại chiếm cứ, linh thể như bị đóng ở chỗ cũ.

Là tên tiểu tử kia giờ trò quý, Long thần rất nhanh liền phản ứng lại, lão không thể nào hiểu nổi, tên tiểu tử kia sau khi bị lão thôn phệ vì sao lại không bị công năng hấp thu cường đại dung hóa thành một

phần của linh thể.

"Lôi thần truyền thừa giả, người lập tức ra ngay." Long thần gào thét.

"Nói đùa, đối là ông thì ông có ra không? Bắt đầu từ bây giờ, ông cứ từ từ hưởng thụ đi." Long Nhất ở trong trung ương của linh thể cười lớn, toàn thân được bọc bởi một tầng năng lượng màu vàng, sáu khối thần bài tán phát ra hào quang chói lóa lên những hướng khác nhau.

Hóa ra là lúc đó Long Nhất cảm thấy khó mà chống đỡ được Long thần quá lâu, trong lúc cấp bách nghĩ ra một biện pháp, hắn đoán rằng linh thể của Long thần chắc cũng giống như những sinh vật cường đại có chỗ yếu ớt nhất. Cường đại ở chỗ công năng hấp thu của ông ta, vô luận là vật chất cứng tới mức nào cũng tập lúc bị tan ra. Yếu ớt thì không cần phải nói, chỉ cần có biện pháp không bị dung hóa, ở bên trong khống chế ông ta còn dễ hơn ở bên ngoài rất nhiều.

Mà vừa khéo là Long Nhất lại có thứ để ngăn cản lại công năng hấp thu dung hóa cường đại của thôn phệ long thể. Chính là tín vật lúc trước Bích Phi đưa cho hắn, miếng vẩy cá màu vàng đó, một khi niệm chú liền có thể phóng ra một cái kết giới cường đại, Long Nhất từng đã nghiên cứu qua, còn phát hiện không có loại kết giới phòng ngự nào có thể sánh bằng. Lúc đó chỉ nghĩ tới tác dụng giữ mạng, không ngờ hôm này quả thật dùng đến, nguyên nhân Lưu Ly quen thuộc với cái trận pháp này như vậy cũng là vì Long Nhất. Long Nhất thần không biết quỷ không hay ẩn trong thể nội Long thần, phát hiện tất cả những gì Long thần có thể thấy hắn cũng như tận mắt thấy, trong lòng không khỏi mừng rơn. Đối với trận pháp, Long Nhất cũng có nghiên cứu tương đối, tự nhiên cũng từ trong quyển ma pháp trận toàn thư mà xem qua cách bố trí thí thần trận, chỉ là bởi vì điều kiện bố trí quá hà khắc mà ít người dùng. Long Nhất dựa vào ánh mắt của Long thần, bẻ vào ngộ tính của hắn đối với ma pháp trận, rất

nhANH LIỀn PHÁT HIỆn RA CHỖ MẤU CHỐT CỦA TRẬN PHÁP, NHƯ VẬY MỚI CÓ THỂ THÔNG QUẢ QUAN HỆ KHẾ ƯỚC VỚI LƯU LY MÀ DỪNG Ý NIỆM CHỈ HUY.

Linh thể chứa năng lượng khổng lồ như vậy, thấy không có cách nào để bị trời phạt, Long Nhất cười hắc hắc hai tiếng, gọi Long Nhị và bộ xương thiên sứ sáu cánh trong hắc ám thứ nguyên không gian ra, đồng thời còn có Nữ Nhi đã buồn chán mấy ngày liền.

Chương 581: Trái tim Long thần

"Phụ thân, Nữ Nhi sắp buồn chết rồi." Nữ Nhi hóa thành một con tiểu hắc long nằm lên người Long Nhất, mồm rờn lại cất lên mấy tiếng non nớt.

"Hiện tại không phải là ra rồi sao? Nữ Nhi, con đói không?" Long Nhất cười ha ha nói.

"Đói.ở, ở đây rất nhiều năng lượng nha." Nữ Nhi mơ hồ chớp chớp mắt, dường như lúc này mới phát hiện mình đang ở trong một luồng năng lượng bàng đại, không nói thêm câu nào, há to mồm liền hấp thu.

Mà Long Nhị cũng không ngoại dự liễu bắt đầu điên cuồng hấp thu, còn bộ xương thiên sứ sáu cánh kia thì trái lại cầm cây trường mâu màu trắng không hề động đậy, khiến cho Long Nhất có chút thất vọng, không hấp thu năng lượng nghĩa là nó không có cách nào tiến hóa.

Tựa hồ cảm nhận được tâm tình thất vọng của Long Nhất, Long Nhị ngừng hấp thu, trong hốc mắt đen ngòm hồng mang lóe lên mấy lần, tử thần liêm đao vỗ lên người bộ xương thiên sứ sáu cánh, việc phát sinh sau đó khiến cho Long Nhất kinh ngạc, bộ xương thiên sứ sáu cánh này lại động đậy, sau đó đứng sau đít Long Nhị bắt đầu hấp thu năng lượng xung quanh.

Lẽ nào xương cốt còn có thể giao lưu với nhau? Long Nhất vừa hưng phấn vừa tràn đầy nghi hoặc.

Long thần tức giận không thôi, hẳn rõ ràng cảm giác được năng lượng trong mình đang bị ăn mòn từng chút một, kỳ thật tốc độ hấp thu của Long Nhị và thiên sứ sáu cánh kia không nhanh lắm, chủ yếu nhất lại là tốc độ hấp thu khung bố của Nữ Nhi, mồm nó há rộng, năng lượng đó liền điên cuồng ngưng tụ về phía nó.

"Lôi thần truyền thừa giả, người mau ra đây, ta thật sự sẽ thả bọn người đi." Long thần kinh hãi nhận thua, không ngờ cả đời đi hút năng lượng trên người sinh vật khác, đến cùng trái lại lại bị người khác hút khô, đây quả thật là một loại mỉa mai châm biếm.

"Bọn ta ra đó làm gì, ở đây sơn thanh thủy tú còn có nguồn năng lượng bàng đại để hấp thụ, trên thế giới này còn có địa phương nào khác tốt hơn đây sao?" Long Nhất đắc ý cười lớn, quản người làm gì lão Long thần ồn ào, cuối cùng còn không phải lại rơi vào tay bản thiếu gia.

"Người rốt cục muốn thế nào?" Long Vương có chút bất đắc dĩ.

"Hút sạch năng lượng của ông." Long Nhất không chút do dự nói, đối với tên Long thần này hẳn không thể có một điểm đồng tình. Nghĩ lại nếu không phải bản thân còn kiên quyết, thì toàn bộ đều phải mắc ở chỗ này rồi, giờ đây cá đã lật mình, còn không có oán báo oán, có thù báo thù sao.

"Cho dù để cho bọn người hút bọn người cũng không thể hút khô ta, các người hiện tại hút chỉ bất quá là nguồn năng lượng ngưng tụ dung hợp mà thôi, linh thể bản thân ta các người không cách nào hút được. Chỉ cần ta còn tồn tại, thì thần trận này sẽ không bị phá, cho dù mấy tên bằng hữu của người có gặp được hai tên tội nhân thần

phạt kia cũng tuyệt đối không mang bọn chúng ra được." Long thần nói.

"Hừ hừ, có mang được ra hay không là việc của bọn ta, ông cho rằng thí thần trận của nhà ông không có chỗ hỏng sao? Chỉ cần ta gỡ bay một ngàn năm trăm đốt xương không phải là phá rồi sao." Long Nhất hừ lạnh nói.

"Lôi thần truyền thừa giả, người cho rằng thí thần trận do ta bố trí dễ phá như vậy sao? Ta có thể khẳng định với người. Cho dù đánh bay toàn bộ một ngàn năm trăm đốt xương của ta cũng tuyệt đối không phá được thí thần trận." ngữ khí của Long thần có vẻ đặc biệt tự tin.

Long Nhất trầm mặc một lúc, nghĩ tới kết cấu của thí thần ma pháp trận này, đột nhiên như hiểu ra được gì đó, cười ha ha nói:" ta hiểu rõ rồi, ông dùng vật sống để bố trí pháp trận, đúng là khi ông còn sống đã dùng thân thể của mình để dung nhập vào trong con sông, nếu như ta không đoán sai, thí thần ma pháp trận này của người có hai điểm năng lượng chính. Một là linh thể của ông, hai là trái tim Long thần mà ông dùng tinh khí để ngưng kết mà thành. Một âm một dương, thiên biến vạn hóa, thì ra ông rất có tinh thần hiến dâng đấy.

Long thần cả kinh, hoảng sợ nói:" người làm sao lại biết, thí thần ma pháp trận bởi vì uy lực quá lớn sớm đã bị chúng thần hủy diệt. Còn lại bất quá cũng chỉ là phòng theo ma pháp trận mà thôi.

"Thật không?" Long Nhất nhíu mày, tiếp tục nói:" nhưng ta đã xem qua một bản ma pháp trận bách khoa toàn thư không những có minh họa tường tận của thí thần ma pháp trận mà còn có khốn thần ma pháp trận, còn có một đoạn thuyết minh. Nói rằng từng có người đã thử dùng bản thể dung nhập vào trong ma pháp trận để theo đuổi uy lực lớn nhất, nhưng cuối cùng thất bại, ta thấy ma pháp trận lão bố trí so với những gì vừa nói không sai biệt là bao.

"Cái gì? Người thấy ở đâu? Đây là suy nghĩ của vị thần cấp một Cát Lạp Bang Thác lúc trước, cuối cùng bản thể ông ta bị hủy diệt nhưng lại thất bại, cái thí thần ma pháp trận này của ta là căn cứ theo suy nghĩ của ông ấy hoàn thiện mà thành, người sao có khả năng nhìn ra?" Long thần cảm giác được

tên Lôi thần truyền thừa giả này cho ông quá nhiều ngạc nhiên.

Long Nhất trầm ngâm không nói gì nữa, ma pháp trận bách khoa toàn thư trong thần điện tại Di Thất thành sao có khả năng ghi lại việc trên thần giới chứ? Thật là quá kỳ quái.

.

Mà lúc này, dưới vạn phần hiểm nguy, Lưu Ly đã tìm ra Mễ Đế Nhĩ gần như đã bị nướng chín, dùng hải dương khí tức trên bản thân mình cứu tình lại, lại án theo phương hướng dự định mà chia nhau hành động.

Man Ngưu cũng đã tìm ra Lệ Thanh, bản thân Lệ Thanh tu luyện hàn băng đấu khí, hơn nữa trước kia đã từng vượt qua được khảo nghiệm sau cùng là thiên ngục trong mười tám loại khảo nghiệm của Mạc Tây tộc mà hoàn cảnh so với đây còn ác liệt hơn. Cho nên tình huống của hắn tốt nhiều so với Mễ Đế Nhĩ.

Năm người theo năm hướng khác nhau mà đi, trên đường tất nhiên là nguy hiểm vạn phần, có đám sa quái đột nhiên từ dưới cát xông lên, có bầy cát không rõ số lượng, còn có đang đi đột nhiên có lửa sa mạc nổi lên, nhưng cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm (có sợ nhưng mà không nguy hiểm) vượt qua, mặc dù đều có chút chật vật.

Năm người tới được mục tiêu dự định, bắt đầu tiến hành công kích

đối với mục tiêu.

"Ầm ầm ầm, năm đốt xương rồng bị đánh nát, năm người chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một cái, sa mạc mênh mông đột nhiên biến thành một phiến không gian âm lãnh ảm đạm, người như ở trong hầm băng, hàn khí lạnh thấu xương.

Một âm thanh gào khóc thảm thiết kỳ quái vang lên, âm lạnh khiến người ta dựng tóc gáy.

"Các người xem bên đó rất nhiều tử thi, không phải là ảo giác chứ." Cách Lỗ Tây Á nói, chỉ thấy trước mặt đột nhiên hiện ra đồng xác chết, có nhân loại, thú nhân, quái vật, thiên sứ, thậm chí còn có thần, bọn họ chết không giống nhau, trên thân bị đâm các loại binh khí, các loại máu đủ màu chảy như suối, một luồng gió lạnh thổi tới, mùi máu tanh nồng khiến người ta cảm thấy muốn nôn mửa.

"Chắc là ảo giác, mọi người đừng sợ, á." Mễ Đế Nhĩ vừa mới nói xong liền kinh hãi thét một tiếng, nàng nhìn thấy máu chảy tới chân, vừa nhấc chân lên, liền phát hiện mặt trên dính đầy máu me bầy nhầy.

Mọi người đều không khỏi lùi lại mấy bước, nhưng vừa quay đầu lại phát hiện bọn họ đã bị bao vây giữa rừng thi thể, những khuôn mặt hung ác trước khi đối diện với cái chết đều có thể nhìn thấy rõ, thậm chí có thể cảm giác được loại cảm giác chân thật khi chân đạp lên thi thể.

Lưu Ly khẽ nhăn mày, nàng ghét nhìn thấy những loại tràng cảnh như thế này, càng ghét mùi máu tanh nhức mũi.

"Lưu Ly, hiện tại chúng ta nên đi bên nào?" Cách Lỗ Tây Á hỏi, dọc đường Lưu Ly đều đối với cái thí thần ma pháp trận này rõ như lòng

bàn tay, tự nhiên là nếu gặp vấn đề thì phải hỏi nàng rồi.

"Chúng ta hiện tại không đi đâu được cả." Lưu Ly vẻ mặt biến đổi hờ hững nói.

Âm linh từ thi thể tách ra, có thi thể chỉ trực đứng lên là biến thành cương thi, có thi thể thì vừa đứng lên là da thịt rơi lã chã, biến thành một bộ xương khô, trắng càn như vậy thật sự là thử năng lực thị giác của những người được khảo nghiệm.

"Đám vong linh này đều là thật sao?" Mễ Đế Nhĩ hỏi.

"Phải." Lưu Ly gật đầu.

"Vậy có phải là còn xương cốt không? Những bộ xương cốt đó ở đâu?" Man Ngưu vung bồng nện xuống một bộ xương dưới chân hỏi.

"Người vừa nện không phải là xương cốt đó sao." Lưu Ly nói.

"Lưu Ly, đừng đùa nữa." Cách Lỗ Tây Á đá lên hai bộ cương thi, cười lớn nói.

"Ta không có đùa, muốn phá cái chín tầng u minh này, trừ phi giết sạch đám vong linh này." Lưu Ly ánh mắt ngưng trọng, chả có điểm nào giống như đang đùa.

.

Long Nhất nhích khóe miệng một cái, trái lại có chút bội phục với năng lực bố trí ma pháp trận của

Long thần, đích xác được coi là khoáng cổ tuyệt kim, hẳn tự hỏi muốn làm cũng không làm được, việc đầu tiên là tự hủy bản thể thì

không phải ai cũng có thể làm.

"Ha ha ha, quá khen, chín tầng u minh trong thí thần ma pháp trận là dùng tim Long thần chống đỡ, có thể nói tất cả vong linh đều là tim Long thần, tim Long thần chính là những vong linh này, trừ phi giết sạch bọn chúng, bằng không đừng nói đến việc cứu thoát hai tên tội nhân thần phạt kia, mấy tên bằng hữu này của ngươi cũng bị không ở trong đó." Long Thần đắc ý cười nói.

"Dùng vong linh ma pháp khống chế toàn bộ bọn chúng không biết có được không?" Long Nhất như hỏi Long thần mà cũng như tự mình nói với mình.

"Ngươi có thể khống chế nhiều như vậy sao?" Long Thần hỏi lại.

"Vấy nếu là Hắc Âm thần bài và ma súng của Hắc Âm thần là Tam Đầu Ma Long thì không biết có thể khiến cho đám vong linh này ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ không?" Long Nhất cười ha ha hỏi.

Long thần ngẩn ra, Hắc Âm thần bài tất nhiên là có hiệu quả đối với vong linh, mà Tam Đầu Ma Long là chí tôn trong vong linh giới, hai cái hợp lại, đám vong linh trong chín tầng u minh kia còn không phải là bó tay chịu trói sao?

"Kỳ thật ông lẽ nào không cảm giác được là cái gì ngăn ông lại sao? Hơn nữa ông có tính toán một chút xem là bằng vào tốc độ mà năng lượng linh thể của ông bị hấp thu như hiện tại, chẳng bao lâu nữa năng lượng của ông sẽ bị hút cạn sao?" Long Nhất đột nhiên cười âm hiểm nói.

"Ta chỉ biết sáu loại năng lượng thuộc tính trong thể nội, hơn nữa ta thật sự rất kỳ quái là ngươi rốt cục dùng cái gì để hấp thu năng lượng linh thể của ta? Trong thời gian ngắn năng lượng của ta đã

giảm đi một phần ba." Long thần hỏi.

"Ha ha, ta còn muốn hỏi ông một vấn đề, ông nói nếu như là thôn phệ long thể giống như ông, có thể hoàn toàn thôn phệ bản nguyên linh thể của ông không đây?" Long Nhất cười nói.

"Thôn phệ long thể? Lẽ nào." Long thần chấn động tâm thần, chẳng lẽ ở trong thể nội mình điên cuồng hấp thụ là một tộc nhân có thể chất thôn phệ long thể khác?

Chương 582: Long thần vĩ đại

"Ông đoán không sai, trên đời này trừ thôn phệ long thể ra, còn có vật nào có thể có tốc độ hấp thu nhanh như vậy chứ?" Long Nhất cười ha ha nói.

Long thần lại trầm lặng hồi lâu, tâm thần kích động, Long tộc rốt cục lại xuất hiện một tộc nhân có thể chất thôn phệ long thể sao? Mỗi khi thôn phệ long thể xuất thế, đều đại biểu cho sự huy hoàng của Long tộc, nhưng cũng đồng dạng đại biểu cho kiếp nạn sẽ giáng xuống, như họa kiếp khuyh thể hơn mười vạn năm trước, cuộc sống yên ổn xem ra đã đến lúc kết thúc rồi.

"Lôi thần truyền thừa giả, ngươi ra đi, ta lấy danh nghĩa thần Sáng Thế chí cao vô thượng ra đảm bảo, không chỉ tha bọn ngươi đi, mà hai tội nhân thần phạt kia cũng đồng dạng có thể mang đi." Long thần thở dài, thanh âm đau buồn có vẻ vô cùng cô đơn.

Long Nhất ngẩn ra, cảm giác được thành ý của Long thần, nhưng nếu một khi đi ra Long thần lại không thể khống chế tốt như vậy, vạn nhất ông ta nói mà không làm thì đúng là lợi bất cập hại, hấn lắc đầu nói:"cứ cho là ta lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử đi, không thể không đề phòng lòng người, ta còn có bốn vị bằng hữu bị khốn trong chín tầng u minh, ông lấy cái gì ra để đảm bảo chữ tín của mình đây?"

"Dùng bốn nguyên linh phách của ta đi." Long thần lạnh nhạt nói, ý niệm ông vừa động, một quang cầu lục mang âm u đột nhiên bay tới trước mặt Long Nhất.

"Ta nghĩ ta bây giờ có thể xác định được thành ý của ông rồi." Long Nhất nắm quang cầu trong tay, thu lại sáu khối thần bài và dẫn hai bộ xương còn có Nữ Nhi từ trong thể nội Long thần xông ra.

Nữ Nhi vừa ra khỏi linh thể của Long thần, lập tức từ hình dạng tiểu bàn long biến thành một cô bé khả ái, vui vẻ làm nũng trên người Long Nhất.

"Nữ Nhi, con sao lại lớn lên rồi?" Long Nhất kinh ngạc phát hiện bộ dạng bé bỏng ba bốn tuổi của Nữ Nhi đã thêm hai ba tuổi, trở thành một tiểu cô nương năm sáu tuổi rồi. (năm sáu tuổi thì tiểu cô nương gì o.0, ảo quá)

Nữ Nhi nghe xong bèn nhìn tay của mình, oa oa hét lớn:"phụ thân, Nữ Nhi không muốn lớn, Nữ Nhi không muốn lớn."

"Không muốn lớn thì sau này đừng ăn gì nữa. Không ăn nữa thì không phải lớn lên." Long Nhất cười cười vỗ vào mông Nữ Nhi, tiểu gia hỏa này vậy mà lại vẫn còn kháng cự sự trưởng thành.

Nữ Nhi suy nghĩ một lúc, đầu lắc như chơi trống bỏi, không ăn gì nữa không phải là lấy mạng nó sao? Vừa nghĩ đến ăn, nó liền theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lên trên không, đợi tới khi nhìn thấy chiếc đầu rồng đang dùng ánh mắt nhiệt liệt nhìn chăm chăm vào nó. Liền không khỏi tự chủ rúc vào ngực Long Nhất, khẽ nói:"phụ thân, vị Long gia gia này làm gì mà nhìn con vậy, có phải là vừa rồi con ăn quá nhiều năng lượng của ông ấy rồi không?"

"Không nhiều, cho dù con ăn hết năng lượng của ông ấy. Ông ấy cũng không trách con đâu, ông nói có phải không hả Long thần đại nhân." Long Nhất cười cười nói với Long thần trong không trung, hiện tại bốn nguyên linh phách của ông ta còn đang trong tay mình,

chỉ cần đánh tan linh phách này, Long thần cũng sẽ thật sự biến mất.

"Không sai, bản thể ta đã bị hủy hơn mười vạn năm rồi, dùng thân thể âm linh ngủ say ở trong cấm địa này để bảo vệ, hiện tại thôn phệ long thể mới đã xuất hiện, ta cũng đã tới lúc nên thối lui rồi." Long thần lại nghiêm túc nói, kỳ thật chỉ cần bốn nguyên linh phách của ông không bị hủy, ý thức linh thể của ông có thể tồn tại vĩnh viễn, nhưng trừ cái Long tộc cấm địa này ra ông không thể đi đâu được. Tồn tại như vậy thì có ý nghĩa gì, ông thà rằng bản thân hóa thành một hạt bụi trong vũ trụ mênh mông.

Long Nhất có chút không thể tin nổi vọng hướng Long thần, ánh mắt lóe lên, đột nhiên thấu hiểu được nội tâm của Long thần. Biểu tình cũng liền thoải mái, ông ấy thật là vĩ đại, vì để bảo đảm Long tộc có thể truyền thừa, ông hiến dâng hết những gì thuộc về bản thân. Linh thể mặc dù có thể vĩnh viễn tồn tại, nhưng bị giam ở tại cấm khu này mười vạn năm, chẳng phải là sống không bằng chết sao.

Ánh mắt của Long thần sớm đã chuyển sang hai bộ xương có thuộc tính trái ngược nhau bên cạnh Long Nhất, ngược lại cũng không quá kỳ quái. Chỉ là khi ông dùng ánh mắt sắc bén trên thân Long Nhất, như thể phát hiện ra việc gì đó mà kinh ngạc, hỏi:" Lôi thần ấn, Phong thần ấn, Thủy thần ấn, Quang Minh ấn, sao có khả năng này.

Long Nhất nhíu mày, Lôi thần ấn, Phong thần ấn, và Thủy thần ấn thì hẳn biết, nhưng từ lúc nào trên người hẳn lại có cả Quang Minh ấn mà hẳn cũng không biết?

Đôi mắt của Long thần bắn ra một đạo u mang bảo phủ toàn thân Long Nhất, đột nhiên bốn đạo hàn quang bất đồng từ trên người hẳn phát ra, có ký hiệu mây vàng, có ký hiệu nước xanh, có ký hiệu điện tím, còn có một ký hiệu hình ngôi sao màu trắng sữa.

"Hic.tại sao lại có thêm một cái?" Long Nhất lúng túng ngẩn ra, trăm mối tơ vò không thể giải thích.

"Từ khi có thần giới tới nay, chưa từng phát sinh loại việc quái lạ này, bất quá trong tứ đại thần ấn cũng chỉ có Lôi thần ấn là chân chính dung nhập vào thể nội người, nếu mà ba ấn còn lại đều dung nhập vào." Long thần ngừng nói, xem ông ta thần tình nghiêm túc, tựa hồ không biết nói lời nào cho tốt.

"Vậy thì thế nào?" Long Nhất vội hỏi.

"Có thể bình an vô sự dung hợp với nhau, người biến thành dạng gì thì không thể biết được, còn một khả năng nữa đó là bài xích lẫn nhau dẫn đến nổ tung, kết cục thần hồn tan nát." Long thần thở dài một tiếng mở mồm nói.

Long Nhất cười khổ vuốt sống mũi, vạn vật có lợi ắt sẽ có hại, hắn sẽ không thật sự bị hình thần câu diệt như lời Long thần vừa nói bi thảm vậy chứ, bất quá nghĩ cách khác, sau khi hắn tới cái thế giới này làm gì có khó khăn gì chưa trải qua, hiện tại không phải vẫn sống tốt sao, sợ cái trym à.

Long thần thấy ánh mắt Long Nhất một lần nữa lại biến thành phấn khởi, tâm lý ngợi khen, khó trách mấy vị chủ thần đều chọn hắn làm truyền thừa giả, xem ra không phải là ngẫu nhiên. Kẻ này trời sanh cá tính vốn đã bất phàm, thêm nữa vận khí lại lớn, mới có kỳ ngộ như vậy.

"Vừa rồi người đề cập tới Hắc Âm thần bài và Tam Đầu Ma Long, lẽ nào người."

Long thần còn chưa nói xong, Long Nhất bèn thôi động ý niệm, sáu khối thần bài từ mi tâm bắn ra, vây quanh đỉnh đầu hắn từ từ xoay

tròn.

"Hóa ra là sáu khối thần bài, khó trách." Long thần bị Long Nhất làm cho kinh ngạc không nói nên lời, một tên nhân loại tốt cục cần có vận khí đẳng cấp nào mới có thể thu được sáu khối trong bảy khối thần bài, ai mà biết hắn sau này liệu có lấy được khối còn lại không.

Thần bài vừa xuất, Nữ Nhi liền lập tức trở nên có chút phấn khởi, khi còn ở Lôi thần cấm khu, nó đã bị Tam Đầu Ma Long chọn làm ma súng cho Hắc ám thần cư sĩ, lần trước sau khi thức tỉnh ở Băng nguyên, chỉ cần Hắc Ám thần bài hiện ra một cái nó liền trở nên kích động, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị công kích chiến đấu.

Long Nhất nhìn thấy Nữ Nhi không quá an phận, gọi một lèo toàn bộ thần thú từ trong hắc ám thứ nguyên không gian ra hết.

Quang Minh thánh thú, Hỏa kỳ lân, Cuồng Lôi thú, còn có Bạch Vũ, nó ứng với Phong thần thần bài.

Long Nhất thấy Bạch Vũ thì có chút ngớ ra, từ sau khi Mộc Hàm Yên ra đi, hắn liền đem Bạch Vũ vào trong hắc ám thứ nguyên không gian, sợ rằng nhìn thấy nó lại nhớ tới Mộc Hàm Yên, nhớ tới đôi mắt u sầu thể lương ướt đẫm của nàng, như vậy vết thương trong lòng lại sẽ rỉ máu, nhưng tâm tình trái ngược như đau lòng, chua xót, áy náy sẽ lại vây lấy hắn.

Bạch Vũ kêu hai tiếng thanh thúy, bộ lông trắng tinh trên thân phát sáng lóng lánh, vút cái nó đã tới bên Long Nhất, cái mỏ dài cạ cạ vào chân hắn, như đang an ủi.

Đôi mắt Long Nhất sáng trong trở lại, mà Long thần thì đã bị Long Nhất làm cho kinh ngạc tới tê dại rồi, nhưng trái lại lại không bằng lúc trước, ông hiểu rõ một đạo lý, cho dù trên thân tên tiểu tử này có

phát sinh sự tình quý dị gì đi chẳng nữa thì không cần kinh ngạc, cứ bình thường là được, chênh lệch giữa người và người không thể lớn quá a.

"Thú cư ỡi Tam Đầu Ma Long của Hắc Ám thần đã tan thành tro bụi rồi, nhưng Nữ Nhi và tiểu đệ sau lưng ta với ông ta cũng có chút nguời cội sâu xa." Long Nhất giải thích.

"Cảm giác được, bọn chúng trên người đều có khí tức của Tam Đầu Ma Long." Long thần nói.

"Long thần đại nhân, nếu chúng ta đã may mắn gặp nhau cũng coi là có duyên đúng không? Với lại nói ra thì nguồn cội giữa ta và Long tộc các ông cũng rất sâu xa."

"Vòng vo ít thôi, ta nhìn thấu tên tiểu tử ngươi rồi, nói đi, có việc gì?" Long thần cắt lời Long Nhất, trực tiếp hỏi.

"Rất sáng khoái, kỳ thật điều ta muốn hỏi ông khẳng định là biết, từ trước tới nay có một việc cực kỳ làm phiền ta, thần giới rốt cục là phát sinh sự tình gì? Thật sự có cái gọi là Thần Ma đại chiến sao? Ma từ đâu mà tới?" Long Nhất cười ha ha, hỏi liên tục như bắn pháo.

"Chủ thần mà ngươi gặp không có nói cho ngươi?" Long thần hỏi.

"Ta biết rồi còn phải hỏi ông hay sao?" Long Nhất không hảo khí nói.

"Đã không cho ngươi biết tất sẽ có lý do, các chủ thần đã tính toán, ta cũng không cần phải tham gia vào." Long thần nói.

Long Nhất đành nhún vai, lại là câu trả lời này.

"Bất quá ta có thể cho ngươi biết, thần giới đại biến, nhân gian họa

kiếp, hết thảy đều là bởi vì một lời nguyện tà ác, lời nguyện của thần, còn lại thì người tự mình đi tìm đáp án." Long thần lắc đầu nói.

"Lời nguyện của thần? Ài, ta đi tìm đáp án, đáp án lại né tránh ta."
Long Nhất than.

"Ha ha, không còn xa lắm đâu, người sinh đúng lúc, là người may mắn nhất được các chủ thần chọn trúng, cũng có thể nói là người bất hạnh nhất, kết quả cuối cùng là gì thì phải xem vào bản thân người thôi." Long thần thấp giọng cười nói, trong mắt hiện lên mấy tia ưu sầu và kiên quyết, Long Nhất -người có bốn thần ấn và sáu thần bài đã xuất hiện, Long tộc thôn phệ long thể hiện thế, tất cả những việc này đại biểu cho kiếp nạn đã bắt đầu.

"Ông nói chẳng khác gì không nói, toàn là dư thừa." Long Nhất bất mãn lắm lắm.

"Nên nói hay không nên nói ta cùng đều chưa nói xong, người đã cho là dư thừa thì cứ coi là dư thừa đi, từ nay về sau Long tộc cấm khu sẽ không còn tồn tại, sau này là thiên hạ của đám trẻ bọn người rồi." Long thần mỉm cười, nhìn Long Nhất cổ vũ, cái đầu rồng cự đại kia càng lúc càng nhạt.

"Ê, Long thần đại nhân, ông muốn làm gì." Long Nhất kinh sợ mà la lên.

Mà lúc này, Long thần bốn nguyên linh phách Long Nhất đang nắm trong tay đột nhiên gãy ra rồi bay lên không trung, bỗng nhiên nổ tung.

Chương 583: Thần Long, Ma Long bị giam cầm

Linh phách vừa nổ tung, lập tức một trận ào ào vũ bão, cả đất trời đều như bị rạn nứt, không trung đầy đặc ba động của năng lực cường đại.

Long Nhất ôm lấy Nữ nhi, cùng hai bộ xương và mấy con thần thú đứng ở trong trung tâm của năng lượng ba động, vẻ mặt hấn nghiêm trọng. Trái lại không ngờ ông thủ hộ Long thần này vừa nói biến mất là biến mất ngay, hấn còn chưa chuẩn bị tâm lý cơ mà.

Năng lượng ba động trong không trung đột nhiên lả tả rơi xuống, Nữ nhi há mồm, cơ hồ toàn bộ năng lượng bị đang sa xuống đều hướng về đây mà tăng tốc ùn tới, đến cả Long Nhất cùng với mấy con thần thú cũng hưởng lợi không ít.

Đợi tất cả ổn định lại, bầu trời lại trở nên trong sáng, mây nhẹ bay, gió nhẹ thổi, trời trong nắng ấm. Bên cạnh tất cả cũng không phải là ảo mộng nữa, mà là cây cao núi cả, khe suối uốn quanh, không khí tươi mát say lòng người.

Chỉ là thí thần trận này lấy nguồn năng lượng mạnh mẽ của thủ hộ Long thần để chống đỡ, bốn nguyên linh phách đã không còn, nhưng tim Long thần vẫn còn, đó không phải nói Lưu Ly bọn họ cùng với cha mẹ Liễu Như vẫn đang bị khốn ở chín tầng u minh sao.

Mà tại đỉnh núi kia, năm người Lưu Ly ở trong chín tầng u minh đã

trán dẫm mồ hôi, đám vong linh cường đại này như thể giết thế nào cũng không thể hết, cứ tiếp tục vậy cũng có khả năng khiến người ta suy sụp.

Nhưng đúng lúc này, chín tầng u minh đột nhiên chấn động mãnh liệt, đám vong linh chi chít kia đình trệ lại, lập tức toàn bộ bốc hơi biến thành điểm điểm kim quang ngưng tụ lại trên không trung, không lâu sau liền hình thành một trái tim màu vàng lấp lóe kim quang, năm người còn chưa kịp kinh ngạc, chín tầng u minh lại bị một trận trời long đất lở, toàn bộ không gian lại sụp đổ xuống, bởi vì chấn động sản sinh không thể coi thường, cuối cùng làm cho năm người Lưu Ly tâm thần chấn động, thân thể nhũn ra một cái lâm vào trạng thái hôn mê và nửa tỉnh nửa mê.

Cũng không biết đã bao lâu. Năm người chỉ cảm thấy một cố nhiệt lượng dịu dàng nhẹ nhàng lưu chuyển trên người, đều từ trong hôn mê tỉnh lại. Vừa mở mắt liền thấy nụ cười quen thuộc và xán lạn của Long Nhất.

"Tỉnh rồi à, cảm giác thấy thế nào?" Long Nhất cười hỏi.

Mọi người đứng lên hoạt động gân cốt một chút. Phát hiện thân thể cũng không có tổn thương gì, trái lại công lực dường như tăng cao một chút.

"Lão đại, đây rốt cục là xảy ra chuyện gì thế?" Man Ngưu nhắc bóng lên vung vung hỏi.

Long Nhất liền đem hết tất cả mọi việc nói lại một cách đơn giản, mọi người nghe xong mà thốn thức không thôi.

Lúc này, Lưu Ly vọng hướng Nữ nhi trong lòng Long Nhất, trong mắt lóe lên một sự kinh dị, thứ nhất là vì Nữ nhi đột nhiên lại lớn

lên. Thứ hai là bởi vì cổ nó đeo một dây chuyền. Đính trên đó là một vật giống như trái tim chói lòa kim quang, ở trong có một loại dịch thể màu vàng đang lưu động, cực kỳ đẹp.

"Đây là tim Long thần. Là thứ mà thủ hộ Long thần cho Nữ nhi làm kỷ niệm." Long Nhất vừa thấy Lưu Ly kinh dị liền giải thích.

"Thiếu gia, chàng nói tim Long thần ngưng tụ tinh khí của Long thần ở trong, lẽ nào không có công dụng nào khác sao?" Lưu Ly hỏi, luôn cảm thấy quả tim Long thần này không hề đơn giản.

"Việc này ta cũng không biết, Long thần đã đem cho Nữ nhi thì ông ta tự có tính toán rồi. Hiện tại chúng ta kiếm khắp nơi xem. Chín tầng u minh này đã không còn tồn tại nữa, có lẽ cha mẹ Liễu Nhữ ở gần đây thôi." Long Nhất nhún vai nói. Mọi người bắt đầu chia làm ba đường. Từ ba hướng bất đồng bắt đầu tiến hành tìm kiếm, nơi này bị thủ hộ Long thần bố trí thí thần ma pháp trận cuối cùng đã xuất hiện bộ mặt thật của nó, diện tích dường như không dưới chủ đảo kia, là một cái đảo lớn.

Long Nhất cùng Lưu Ly đi về hướng tây, Nữ nhi đã nằm trong lòng Long Nhất đánh một giấc, mà Long Nhất một tay ôm Nữ nhi, một tay nắm lấy tay Lưu Ly, đi đường vừa cười vừa nói, tâm tình trái lại vô cùng nhẹ nhõm, hẳn nghĩ nếu Liễu Nhữ biết có ngày gặp lại được cha mẹ bị nhốt đã lâu, nhất định sẽ cực kỳ cao hứng, trái lại Nữ nhi còn bé, đối với cha mẹ nó căn bản không có ấn tượng gì, không biết đợi lát nữa khi gặp cha mẹ nó sẽ có phản ứng gì.

Đang nghĩ như vậy, Nữ nhi trong lòng dường như cảm ứng được gì đó, thoáng cái mở mắt ra, chỉ về bên phải nói:" phụ thân, bên đó hình như có người gọi Nữ nhi đó?"

Long Nhất nao nao, cùng Lưu Ly bay lên, hướng nơi mà Nữ nhi

vừa nói bay tới, căn cứ theo sự chỉ điểm của Nữ nhi, bọn họ tới một cái sơn cốc ẩn trong sơn thủy, nếu không chú ý, quả thật rất khó phát hiện.

Long Nhất phát giác ở bên trong có hai cỗ long khí yếu ớt, mừng rỡ trong lòng, cùng Lưu Ly bay vào.

Chỉ thấy trong sơn cốc hai con Cự Long một vàng một đen đang hấp hối nằm bò ra hai hướng khác nhau, hai người cách nhau khoảng ngàn mét, mặc dù gần trong gang tấc nhưng lại không thể với tới, thậm chí là không nhìn thấy đối phương.

Nữ nhi có chút giật mình, trong mắt động lại một làn hơi nước, chỉ thấy dọc sống lưng hai con Cự Long đều có mười sợi dây xích cắm xuyên qua thịt, xem ra là để kiểm chế xương sống của hai con Cự Long, quả là một loại dày vò phi nhân tính mà, bị giam ngàn năm như vậy, mà còn luôn luôn phải chịu các loại cực hình tra tấn trong chín tầng u minh, bọn họ lại kiên trì tới bây giờ mà chưa chết, khiến cho Long Nhất cực kỳ bội phục.

Long Nhất ôm Nữ nhi đứng giữa hai con Cự Long, cùng lúc đó, thân thể bàng đại của hai con Cự Long đột nhiên đông thời gãy dựa.

"Con ơi, con của ta ơi." con Cự Long màu vàng kia nỗ lực muốn quay đầu lại, nhưng căn bản không thể nào làm được, chỉ dùng thanh âm yếu ớt hô hoán.

Long Nhất thả Nữ nhi xuống, vỗ vào hông nó, nói:" Nữ nhi, mau tới đi, đây là nương thân của con đó."

Nữ nhi chần chừ nhìn Long Nhất, loại cảm giác huyết mạch tương liên đó khiến nó sợ hãi trong lòng, nhưng tâm tính của một đứa bé, mặt đối diện với cảm giác này lại có chút khủng hoảng.

"Ngoan, mau đi đi." Long Nhất cổ vũ nói.

Nữ nhi không do dự nữa, thân thể như thiểm điện hướng tới trước mặt con Cự Long màu vàng.

Cự Long màu vàng cố hết sức mở mắt ra, nhìn thấy đũa bé gái phấn điều ngọc trác ở trước mắt, lệ châu cự đại cuồn cuộn rơi xuống.

Nữ nhi đưa tay đặt lên khóe mắt dầm nước của con Cự Long, non nớt nói:" đừng khóc, phụ thân nói trẻ con hay khóc không phải là trẻ ngoan."

"Con ơi.con.con của ta." con Cự Long màu vàng lại chỉ yếu ớt gọi, nó cảm thấy nó đang nằm mơ mà sinh ra ảo giác, lúc này, nó rất muốn dang tay ôm con nó vào lòng, nhưng nó lại không thể động đậy, nó rất muốn hôn lên mặt đũa con để nói cho con mình biết nó yêu con đến nhường nào, nhưng nó hiện tại đến cả sức lực để mở mắt cũng rất nhanh sẽ không còn.

Long Nhất nhìn tới mấy cái huyền thiết liên (dây xích) xuyên qua sống lưng hai con Cự Long, trong lòng khẽ thở dài, mẹ thẳng nào nghĩ ra phương pháp này để cấm cố bọn họ chứ, xương sống có vô số nhưng dây thần kinh phức tạp, nếu dùng ngoại lực mạnh mẽ đánh gãy thì trăm phần trăm sẽ làm tổn thương tới xương sống, thật là khó làm mà.

Chương 584: Có thù tất báo

Nữ Nhi thấy nước mắt trên khuôn mặt Cự Long lau thế nào cũng không khô, lại nghe thấy một tiếng hô hoán cào xé tâm can, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, cuối cùng cũng khóc "oa oa", mặc dù nó không biết mình vì sao lại khóc, chỉ là bởi vì muốn khóc mà khóc thôi, vì loại tình thân huyết mạch tương liên đó từ khi nó được nương thân sinh ra đã liền khắc sâu vào xương tủy.

"Thiếu gia." Lưu Ly nắm lấy tay áo Long Nhất, ánh mắt thủy vụ mông lung, nỗi đau cốt nhục phân ly nàng có nhận thức rất rõ, bởi vì nàng từ khi hiểu chuyện liền chưa từng gặp qua nương thân mình, lúc này con tim lại càng cảm giác được, trong lòng chua xót không thôi.

Long Nhất an ủi vỗ lên bờ vai của Lưu Ly, cùng nhau tiến tới trước mặt Cự Long màu đen là Phạm Đế, Phạm Đế so với Tát Liên Á lại càng hư nhược hơn, như thể vừa rồi sau khi cảm nhận được khí tức của Nữ Nhi bèn gãy dựa một lúc sau đó liền không có động tĩnh, ông nhắm hai mắt lại, Long lân màu đen toàn thân sớm đã âm đảm không còn hào quang, nếu không phải là còn chút hơi thở yếu ớt, còn tưởng là ông đã chết lâu rồi.

Long Nhất điểm một chỉ lên mi tâm Phạm Đế, nội lực cường đại và tinh thần lực cuộn cuộn truyền vào thể nội ông ta, bồi dưỡng cho lục phủ ngũ tạng và tâm mạch đã khô héo, điều hẩn nghĩ bây giờ là phải thay mặt Liễu Như mà trị liệu cho cha mẹ nàng một chút, ít nhất hình dạng bây giờ hẩn tuyệt đối không dám để Liễu Như nhìn thấy, nếu không nàng không phải sẽ thương tâm tới chết đi sống lại sao.

Mặc dù mấy năm nay nàng đều lặng lẽ tu luyện, tính tình tựa hồ bình tĩnh lạnh lùng, nhưng Long Nhất hiểu rất rõ nàng một khi bạo phát lên thì quật cường tới mức nào, cho dù là bản thân hấn cũng không nắm chắc là khuyên giải được nàng.

Việc tới nước này, thống khổ mà Phạm Đế và Tát Liên Á phải chịu đựng rốt cuộc nên tính lên đầu ai đây? Người ra lệnh là Thần Long vương tiền nhiệm sớm đã trở thành thủ hộ Long thần trong Long tộc cấm khu, thêm nữa đây là quy định của tộc quy, phủ định tộc quy là tương đương với phủ định sự tuân thủ của toàn bộ thành viên của Thần Long tộc đối với quy tắc này, lẽ nào thật sự phải giết sạch Thần Long và Ma Long hay sao?

Một lúc lâu, Phạm Đế mở mắt, nhưng khiến Long Nhất cảm thấy kinh ngạc chính là mắt ông lại chỉ là một phiến trắng bệch bi thảm, không thấy bóng dáng hai con mắt.

"Bá phụ, chuyện gì xảy ra với mắt của người vậy?" Long Nhất kinh ngạc nói, chỉ dựa vào việc Phạm Đế bị mù, hấn có thể đoán rằng Liễu Như tuyết đối không chịu bỏ qua.

"Bá phụ? Cảm ơn người mang con ta tới đây. Bất quá ta muốn hỏi thân phận của người trước, đừng trách ta vô lễ nhé." giọng nói của Phạm Đế mặc dù không có lực độ gì, nhưng lại mơ hồ lộ ra một cỗ uy nghiêm cứng cõi.

"Kỳ thật ta cùng với con gái lớn Liễu Như của người là hảo bằng hữu, mà Nữ Nhi, cũng chính là con gái nhỏ của người là con gái nuôi của ta. Thân phận cụ thể của ta là hoàng tử của cả Thương Lan đại lục." Long Nhất giải thích.

"Thân phận người không chỉ đơn giản như vậy, chỉ bằng vào một

đạo năng lượng kỳ quái mà người truyền vào thể nội ta, thực lực của người đã vượt xa ta rồi." Phạm Đế nói.

"Hic.kỳ thật ta còn có một thân phận khác, đó là Lôi thần truyền thừa giả." Long Nhất nghĩ một chút rồi nói, thuần túy là để làm yên lòng ông ta.

"Khó trách, đa tạ người đã chiếu cố cho hai đứa con gái của ta, đôi mắt này của ta sớm đã bị thiêu hỏng bởi lửa địa ngục khi bị giam ở đây rồi." Phạm Đế thở dài một tiếng bất đắc dĩ.

Long Nhất vội nhíu mày, trước tiên không nói đến mắt của Phạm Đế. Mà mười sợi huyền thiết liên xuyên qua xương sống trên lưng đã cực kỳ khó giải quyết rồi.

Long Nhất trầm ngâm, suy nghĩ phải làm sao mới có thể đánh tan những sợi huyền thiết liên này đồng thời không làm tổn thương tới dây thần kinh ở xương sống, nhưng bên đó Nữ Nhi đang khóc dữ dội. Khiến hắn trong nhất thời không thể tập trung được tinh thần, vì vậy hắn lắc mình tới ôm Nữ Nhi lên, đánh lừa nói:" Nữ Nhi ngoan. Đừng khóc, con mà khóc nường thân của con càng khó qua khỏi."

Nữ Nhi ghen ngào, để cho bàn tay ấm áp của Long Nhất lau đi nước mắt của nó, cánh tay ôm chặt cổ Long Nhất không chịu buông.

"Nữ Nhi thật ngoan, mau gọi một tiếng nường thân." Long Nhất xoa xoa mái tóc của Nữ Nhi dịu dàng nói.

Nữ Nhi sợ hãi nhìn Tát Liên Á. Lúc này Tát Liên Á đã nghe thấy lời của Long Nhất. Ánh mắt vô thần bỗng nhiên phát sáng.

"Nường.nường thân." Nữ Nhi khẽ gọi, còn chưa quen với cách gọi này. Nó lại quen với kiểu dựa vào lòng Long Nhất làm nũng mà gọi

phụ thân.

"Ngoan, ngoan, con.con của ta." Tát Liên Á có chút kích động, vui mừng nói ra mấy chữ liền không gắng được nữa là chìm vào hôn mê.

Mà lúc này, Man Nguru, Lệ Thanh và tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ từ hai hướng khác không tìm thấy người liền dựa theo tiêu ký của Long Nhất để lại mà tìm tới, khi bọn họ nhìn thấy bộ dạng bi thảm của hai con Cự Long, trong lòng không khỏi trào dâng một sự phẫn nộ. "Tát Liên Á cô cô." Mễ Đế Nhĩ tỷ để mừng rỡ trong lòng gọi, nhưng cô cô của bọn họ đã chìm sâu vào trạng thái hôn mê, nào có nghe thấy tiếng gọi của bọn họ, nếu như bà còn tỉnh, có lẽ sẽ rất cao hứng khi thấy hai đứa cháu này, dù sao bà cũng đã từng yêu thương bọn chúng.

Long Nhất chuyển Nữ Nhi cho Lưu Ly, cùng Man Nguru và Lệ Thanh thương lượng đối sách để làm sao rút được mấy sợi huyền thiết liên ra khỏi Long thể.

"Nếu mà nói là huyền thiết liên này móc vào toàn bộ xương sống, vậy thì nhất định phải có một cỗ lực lượng cường đại trước tiên bảo hộ trên xương sống, sau đó dùng ngoại lực đánh gãy, nhưng xương sống quá yếu ớt, chỉ cần làm tổn thương một chút sợ rằng sau này hối hận không kịp." Long Nhất nói.

"Thiếu gia, thuộc hạ thấy trừ người có thể có năng lực bảo vệ để xương sống không chịu tổn thương ra, bọn thuộc hạ không làm được." Lệ Thanh nói.

"Việc này ta hiểu được, chỉ là ta cũng không nắm chắc trăm phần trăm, hơn nữa còn huyền thiết liên xuyên một đoạn vào trong Long thể, trải qua nhiều năm như vậy sớm đã cùng máu thịt quyện vào nhau, có lẽ móc vào xương sống cũng như vậy, muốn ở bên ngoài

đánh gãy thì không có khả năng, duy chỉ có thể rạch một đoạn da để tách ra, điểm quan trọng nhất là Long thể nhất định phải bảo trì đủ năng lượng sống, cho nên không thể để bọn họ hôn mê, loại thống khổ này ước chừng so với chín tầng u minh cũng không kém, vạn nhất nửa đường ngắt đi, vậy có thể sẽ rất phiền phức." Long Nhất lắc đầu, nhíu mày lại, nhiệm vụ này không chỉ yêu cầu bọn họ phải cẩn thận, mà còn yêu cầu Phạm Đế và Tát Liên Á có đủ kiên trì. Đương nhiên, bọn họ có thể sống tới bây giờ là đã chứng minh sự kiên trì của bọn họ rồi, nhưng bọn họ hiện tại thể chất sớm đã rất hư nhược, sinh mệnh yếu ớt, mà loại thống khổ này lại phải chịu đựng đủ mười lần, bởi vì trên lưng bọn họ có móc mười sợi huyền thiết liên, rất có khả năng trong lúc đang tiến hành chịu không được mà chết.

Mấy người thương lượng tới lui, làm thế nào cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, thực hiện thế nào cũng có tính nguy hiểm rất lớn.

Chính lúc này, phương xa đột nhiên truyền tới mấy tiếng rống gầm hùng hậu, không nghi ngờ gì nữa, khẳng định là thất đại trưởng lão của Long tộc.

Quả nhiên, mấy đạo kim quang lóe lên, Long tộc thất đại trưởng lão hóa thành hình người cùng nhau đáp xuống sơn cốc.

Nhìn đám người Long Nhất, thất đại trưởng lão không nói câu nào. Bọn họ không thể nào ngờ rằng mấy tên này lại có thể triệt để hủy đi Long tộc cấm địa, nói như vậy thì thủ hộ Long thần trong cấm địa cũng đã tan thành mây khói rồi.

"Công chúa Mễ Đế Nhĩ, hoàng tử Cách Lỗ Tây Á, hai người dẫn người ngoài xâm nhập cấm địa, tội không thể tha. Bọn người còn không mau tới đây nhận tội." Trưởng lão A Lạc Tư tướng mạo bị che lại, mặt dài râu vàng quát lớn phá vỡ sự yên lặng.

Hai con mắt sắc bén của Long Nhất quét sang, ha ha cười lạnh một tiếng, hẳn còn tưởng ai, hóa là chính là lão trưởng lão lúc trước ở Ma Huyền sâm lâm đánh hẳn tới mức thổ huyết, nếu đã gặp nhau, không tới hành lễ một cái thì hình như không phải đạo.

Long Nhất tiến lên chặn trước người tử để Mễ Đế Nhĩ đang có chút co rúm lại, cười nói:" Người tính làm cái quái gì đấy, dám ở trước mặt ta la hét."

A Lạc Tư tức giận tới mức hàm râu run rẩy, ánh mắt nhìn Long Nhất càng thêm tàn nhẫn. Lão tức giận nói:" Long tộc cấm địa ta còn chưa tới phiên ngươi làm càn, lúc trước nếu không phải ta nhân từ thả cho ngươi một con đường sống, ngươi có thể đứng ở đây mà nói chuyện với ta sao?"

"Trưởng lão nhớ tốt quá. Sự từ bi của ông Long Nhất ta luôn luôn ghi nhớ, lúc đó ông làm ta phun hai bùm máu, ta thề phải trả lại ông vạn lần ngàn lần, uhm, cho dù một ngàn lần cũng được. Đó chính là hai nghìn bùm máu của ông. Ha ha, không biết cái lão xương cốt già cõi nhà ông có nhiều máu như vậy để mà thổ không." Long Nhất cười tới mức cực kỳ xán lạn. Con mắt lại nhắm hờ một cách nguy hiểm, toát ra sát khí lạnh lẽo.

"Cuồng vọng." Khuôn mặt A Lạc Tư trở nên trắng bệch, cũng không nhìn được nữa liền bay lên, tay làm dáng long trao, nhanh như chớp hướng cái cổ Long Nhất mà đánh tới.

Long Nhất ha ha cười lạnh hai tiếng, không thèm né tránh đứng nguyên tại chỗ vung quyền, dùng mùi phần nội lực Ngạo Thiên quyết.

Bùm một tiếng, mắt đất chung quanh hai người mấy chục mét bị lún sâu một mét, Long Nhất lùi lại hai bước, năm đấm có chút tê dại, mà

A Lạc Tư trưởng lão lại bị đánh bay đi, bị đẩy về phía sau mười bước mới ổn định được thân thể, hữu trảo co giật một trận, gan bàn tay đã rướm máu.

"Sao? Còn cho rằng ta giống như con giun cái kiến hồi trước mặc lão đánh đập sao?" Long Nhất thổi lên bàn tay mấy hơi, cười lạnh ép tới.

"Không thể nào.không thể nào.mấy năm gần gũi thực lực người sao có khả năng đạt tới mức này." A Lạc Tư trưởng lão không dám tin lắc đầu nói, một tên nhân loại cho dù đạt tới cảnh giới kiếm thần cũng không có khả năng đánh bại lão, trước đó những con rồng mà Đồ Long dũng sĩ giết bất quá cũng chỉ là mấy con Cự Long cấp thấp nhất mà thôi, gặp phải Cự Long cấp trưởng lão thì chỉ có đường chết.

"Hiện tại có phải rất hối hận là lúc trước đã không giết ta có phải không, lão nên hối hận đấy, ta đây trời sinh có thù tất báo, người kính ta một xích, ta kính lại người một trượng, nếu người làm ta thổ một bụm máu, ta sẽ khiến hắn thổ một nghìn bụm để hoàn lại." Long Nhất cười ha ha nói.

"Như vậy cũng phải xem người có bản lĩnh này không." A Lạc Tư nghiêng răng nghiêng lợi nói, mặc dù biết tiểu tử này xưa không bằng nay, nhưng sao có thể để mặc cho hắn làm nhục thanh danh Long tộc trưởng lão.

"Lão lập tức sẽ có thể thấy thôi." Long Nhất ý niệm vừa động, một luồng quang mang màu tím từ mi tâm phát ra, không trung đang thanh thiên bạch nhật lại có mấy đạo sấm chớp, toàn thân Long Nhất bị một đạo tử mang bao phủ, Lôi thần giáp đầu tiên bảo vệ ngoài thân, tiếp sau đó là Lôi thần hộ tí (bao tay) và Lôi thần chiến ngoa (giày), rồi Lôi thần đầu khô (mũ trụ) chụp lên đầu, một đạo sấm sét từ không trung đánh vào tay phải của hắn, gọi Lôi thần chùy trong thể

nội ra.

Long Nhất hét dài một tiếng, sự uy áp của chủ thần khiến cho tất cả mọi người đều phải lùi lại mấy bước, bộ đồ Lôi thần rất nặng kia khiến cho người ta sợ hãi trong lòng.

"Kinh Thiên Cường Lôi." Long Nhất gào to một tiếng, Lôi thần chùy trong tay biến thành cự đại, mang theo uy nghiêm diệt thế hướng Á Lạc Tur trưởng lão bổ tới.

Long Nhất mặc dù còn chưa hoàn toàn kế thừa sức mạnh của Lôi thần, nhưng đối phó với A Lạc Tur thì không thành vấn đề, cho cù là Thần Long đạt tới Long Thần cảnh giới cũng có thể đánh một trận, nếu hấn chân chính kế thừa sức mạnh của Lôi thần, cho dù là Long Thần có thôn phệ long thể cũng không phải là đối thủ, đây là lực lượng của bảy vị chủ thần.

Lôi thần chùy cự đại như thể kèm theo cơn trùng ăn thối xương tủy theo sát thân hình không ngừng lay động của A Lạc Tur, không gian xung quanh tất cả đều là là điện lưu cường đại.

"Bùm" một tiếng, A Lạc Tur la thảm một tiếng bị Lôi thần chùy mạnh mẽ đánh trúng cổ tay, phun một bùm máu bay ngược lại đập vào một ngọn núi không xa, toàn thân bị điện lưu cường đại đánh cho cháy đen, râu tóc dựng đứng.

Sáu vị trưởng lão còn lại thấy tình hình không ổn đều cùng nhau chắn trước mặt A Lạc Tur, nghiêng răng đối mặt với Long Nhất uy phong凛冽.

Lúc này, Nữ Nhi đang được Lưu Ly ôm lấy không biết vì sao lại có chút táo bạo, nó dùng lực giãy ra khỏi ngực Lưu Ly, thân hóa thành một con Hắc Long dài hơn hai mươi mét, tim của Thần Long đeo trên

cổ chiếu xạ dưới ánh nắng trở nên chói lọi.

Một tiếng rống gầm vang, Nữ Nhi há mồm. Lực hút bàng đại bao phủ tất đại trưởng lão, trong lòng nó, phạm là địch thủ của Long Nhất thì đều là bại hoại, hồi trước Long Nhất không cho nó động thủ nó liền ngoan ngoãn nghe lời, lần này không biết vì sao lại chủ động tấn công.

"Thôn phệ long thể!" Mấy vị trưởng lão kinh ngạc thét lên. Liên thủ để cản lại lực hút cường đại của Nữ Nhi, nhưng năng lượng trái lại từ từ bị tiết ra ngoài.

Nữ Nhi mặc dù là thôn phệ long thể, nhưng nó còn chưa tới gian đoạn trưởng thành, thực lực chân chính không bằng một phần mười thủ hộ long thần, vốn khi bảy vị trưởng lão liên thủ lại với nhau Nữ Nhi cũng tuyệt đối không có khả năng hấp thụ được năng lượng trên người mấy lão, tim Long thần đeo trên cổ nó lại ngưng tụ toàn bộ tinh thần của thủ hộ Long thần, được nó tăng cường lực hút bỗng nhiên tăng cường lên rất nhiều. "Ngừng tay." Đúng lúc này, trên không trung lóe lên một đạo kim mang. Một cỗ long lực cường đại cách ly lực hút của Nữ Nhi ra. Thân hình bàng đại của Long vương hiện ở trên không, là Cự Long sắp đột phá cảnh giới Thần Long. Thực lực của ông ta tất nhiên là thâm bất khả trắc.

"Nữ Nhi, quay về." Long Nhất thu bộ đồ Lôi thần lại rồi hướng Nữ Nhi vẫy vẫy tay.

Nữ Nhi nghe lời liền đình chỉ công kích, không cam tâm nhìn Long vương trên không trung một cái bèn hóa thành hình người sà vào ngực Long Nhất.

Long vương thấy hai bên ngừng tay, cũng hóa thành một trung niên nhân uy vũ thân mặc giáp vàng hạ xuống.

"Phụ vương." Mễ Đế Nhĩ cùng Cách Lỗ Tây Á nhìn thấy Long vương, tránh cũng không thể, bất chấp khó khăn tiến lên hành lễ.

Nhưng không ngờ Long vương lại vẫy tay, cũng không có trách phạt giống như bọn họ tưởng tượng.

"Lôi thần truyền thừa giả, việc người thừa lúc ta bế quan ăn trộm Long vương ấn và bảo vật của ta tạm thời không truy cứu. Chỉ là người có thể nói cho ta biết thủ hộ Long thần cuối cùng có nói gì hay không. Ta không tin bằng năng lực của người lại có thể phá được thí thần trận trong Long tộc cấm địa." ánh mắt của Long vương nhìn Long Nhất cực kỳ bình thản, nhưng trên thân ông ta lại bộc lộ ra uy thế vô hình không thể chống đỡ.

"Vậy thì đa tạ Long vương đại nhân đại lượng." Long Nhất cảm thấy rất hứng thú đối diện với Long vương. Ai ai cũng lộ ra một nụ cười mỉm, rất rõ ràng, Long vương cố ý để cho Long Nhất ăn trộm Long vương ấn, nhưng không nên ăn cắp luôn cả bảo vật trong đó, bất quá đồ Long Nhất xơi rồi thì tuyệt đối không có khả năng nôn trả lại. "Chính xác, thí thần trận do thủ hộ Long thần bố trí không phải là khả năng ta có thể phá được, ông nhìn trái tim Long thần trên cổ Nữ Nhi, ta nghĩ ông cũng nên hiểu ý tứ của ông ấy mới phải, lực lượng của ông ấy hơn phân nửa đã truyền lại cho nó rồi." Long Nhất nghịch sợi dây chuyền đang phát tán kim quang trên cổ Nữ Nhi nói.

Long vương khẽ thở dài, nói:" quá nhiên là vậy, Long tộc có tổ huấn, thôn phệ long thể hiện thế nhất định sẽ trở thành lãnh tụ của cả Long tộc, hành động này của Thủ Hộ Long Thần cũng nói rõ ý này, Thần Long tộc ta nhất định sẽ tuân theo." nói xong, liền chuyển đầu đối mặt với thất đại trưởng lão, nói:" không biết bảy vị trưởng lão có dị nghị gì không."

"Bọn ta không có dị nghị gì, tự nhiên là tuân theo tổ huấn." Thất đại trưởng lão cung kính nói, mấy lão ngoan cố là bởi vì mấy lão bảo thủ, đối với tộc quy của Long tộc tất nhiên là nghiêm chỉnh chấp hành, cho nên đối với tổ huấn này không có dị nghị gì, hưởng hồ, còn có tên Lôi thần truyền thừa giả Long Nhất ở đây, là người sau này sẽ trở thành một trong thất đại chủ thần, tại thần giới cũng có quyền uy chí cao vô thượng.

"Kỳ thật Ma Long tộc cũng coi là một phần tử của Long tộc, vậy bọn họ có nên tuân theo tổ huấn hay không?" Long Nhất đột nhiên hỏi, hẳn không ngờ thể chất thôn phệ long thể của Nữ Nhi lại có lợi như vậy, sớm biết thì khi bắt đầu đã mang nó ra rồi, như vậy cũng không cần phải cố gắng nhập vào Long tộc cấm địa, bất quá nghĩ thì là vậy, tất cả việc này đều đã định trước, không cần nhập vào Long tộc cấm địa, sao gặp được Thủ Hộ Long Thần, sao mà thấy được thí thần trận uy lực tuyệt luân, cũng không hiểu hết được sự vĩ đại của một vị lãnh tụ Long tộc xả thân vì nghĩa, nhưng gì đã trải qua ở đây quý báu biết bao. "Ma Long tộc tự ruồng bỏ Quang Minh thần, cam lòng đọa lạc, chúng ta sớm đã không thừa nhận bọn chúng là đồng loại rồi." Phi Lực trưởng lão mập mạp nói.

"Lão thừa nhận hay không thì cũng làm quái có tác dụng gì, bọn họ là một phần tử của Long tộc tự nhiên là cần phải quy tụ cùng các lão dưới một vị lãnh tụ, sự vĩ đại nhất trên thế gian này không phải là bài xích mà là dung hợp." Long Nhất lờm Phi Lực trưởng lão một cái lạnh nhạt nói, nếu có thể dùng uy tín của thôn phệ long thể của Nữ Nhi trong Long tộc để hợp lại Thần Long tộc và Ma Long tộc thì tốt nhất. Thủ Hộ Long Thần đã từng nói, thôn phệ long thể hiện thế thì kiếp nạn tất sẽ bắt đầu, vậy kiếp nạn đó tuyệt đối không phải là kiếp nạn nhỏ, thêm một phần lực lượng là thêm một phần hy vọng.

"Người nói không sai, sự vĩ đại nhất trên thế gian này là dung hợp chứ không phải bài xích, Ma Long tộc cùng với Thần Long tộc ta có

chung nguồn cội, mặc dù tín ngưỡng bất đồng, nhưng cũng là một phần tử trong Long tộc ta, tự nhiên là nên quy về dưới cùng một lãnh tụ." Long vương nói tiếp cho lời Long Nhất, con mắt màu vàng lóe lên một sự thích thú.

Long Nhất nhìn Long vương, mi mắt dật dật, cười nói:" đã vậy thì chúng ta thống nhất ý kiến, vậy thì cái tội danh thần phạt gì đó cũng không còn tồn tại nữa, huống hồ từ tội nhân thần phạt trong tay các ông mà sinh ra lãnh tụ thôn phệ long thể của Long tộc, hiện tại Long vương có phải nên thả Phạm Đế và Tát Liên Á ra hay không đây?"

Long vương để cho A Lạc Tư về nhà dưỡng thương, và ông ấy cùng với sau lão trưởng lão còn lại thì bước tới trước mặt Phạm Đế và Tát Liên Á đang bị xích trói.

"Tiểu muội, muội chịu khổ rồi." Tâm tình của Long vương đột nhiên xao động một cách không bình thường, ông tới trước mắt Tát Liên Á đang hôn mê, vuốt ve cái đầu rỗng của bà thờ dài nói, khóe mắt có chút ươn ướt, muội muội thân sinh của ông bị cầm tù tra tấn tai cực địa, lòng ông lúc nào cũng đau như dao cắt, luôn cảm thấy có lỗi với bà, không bảo vệ bà, lại còn từng tham gia quá trình truy bắt bà, ông từng lén thả bọn họ mấy lần, nhưng cuối cùng bọn họ lại bị trưởng lão tìm thấy.

"Lúc trước là linh thể của Thủ Hộ Long Thân tự thân dùng xích khóa bọn họ ở đây, bọn ta căn bản không biết làm sao để kéo ra." Phi Lực trưởng lão ở một bên nói với Long Nhất.

Long Nhất khóe miệng run rẩy, nếu Long vương cũng không có biện pháp để kéo xích ra, vậy chỉ có thể biện pháp mạo hiểm của hắn thôi, nếu vật nhất xảy ra vất đề, hắn làm sao dám nhìn mặt Nữ Nhi và Liễu Như chứ, Liễu Như đã nhiều năm như vậy vì trả thù mà khổ công tu luyện, sau đó lại từ Mễ Đế Nhĩ mà biết cha mẹ còn sống,

việc này cho nàng một tia hy vọng, vạn nhất mà biết được bọn họ chết rồi, thì đó sẽ là việc tàn khốc nhất trên đời, như thể sắp tới chân trời lại đột nhiên rơi xuống, tổn thương phải chịu so với lúc trước còn nhiều hơn, hoặc có lẽ nàng sẽ phát điên, hoặc cả đời nàng sẽ bị nhấn chìm trong sự dày vò.

"Phi Lực trưởng lão nói không sai, không biết người có biện pháp để vừa không tổn thương tới họ vừa có thể kéo xích ra không?" Long vương mong chờ nhìn Long Nhất.

Long Nhất liền đem biện pháp hãn nghị lúc trước ra nói một lượt, có khả năng xuất hiện nguy hiểm cũng nói luôn.

Long vương trầm ngâm một hồi lâu, ánh mắt biến đổi mấy lần, cuối cùng mới thở dài mà nói:" cũng chỉ còn cách này thôi, chết hay sống thì đành coi vào thiên mệnh vậy."

Lúc này, Lưu Ly kéo tay áo Long Nhất, khẽ nói:" thiếu gia, hay là chúng ta gọi Liễu tỷ tỷ tới, nếu thiếp là tỷ ấy, thiếp thà nguyện ở đây nhìn cha mẹ lần cuối chứ tuyệt đối không nguyện hối hận cả đời."

Long Nhất nghe xong gật gật đầu, vạn nhất phát sinh ngoài ý muốn, Liễu Như cũng nên gặp mặt cha mẹ lần cuối, hưởng hồ nếu có nàng và Nữ Nhi ở đây, Phạm Đế và Tát Liên Á nói không chừng sẽ nhờ vào thâm tình nồng nàn này mà qua khỏi.

Chương 585: Giải cứu gian nan

Đúng lúc này, lại có hai đạo kim mang từ chân trời phóng tới, là Đặc Lô Toa và Tinh Tinh đáp xuống ngoài sơn cốc.

"Long ca ca." tiểu Tinh Tinh rụt rè nhìn quanh một vòng, ánh mắt ngừng lại trên thân Long Nhất, nhất thời nở một nụ cười hân hoan.

Long vương mà mấy vị trưởng lão kinh dị nhìn hướng Đặc Lô Toa, long lực của nàng ta bị cấm chế, giải khai từ lúc nào rồi.

"Đặc Lô Toa ra mắt mấy vị trưởng lão và Long vương." Đặc Lô Toa lại bình tĩnh hành lễ, lúc nào nàng cũng quan sát tình huống bên Long tộc cấm địa, gây ra động tĩnh lớn như vậy nàng đương nhiên biết, thấy cái truyền tống ma pháp trận ở trong phòng không chút động tĩnh, lại nhìn thấy thất đại trưởng lão và Long vương lần lượt tới đây, nàng lo lắng cho an nguy của bọn Long Nhất liền nghiêng răng dẫn theo Tinh Tinh chạy tới, lòng nghĩ nếu bọn họ có nguy hiểm gì, vô luận là thế nào nàng cũng phải bảo vệ họ.

Long Nhất ôm Nữ Nhi đi tới trước, trong lòng hẳn đương nhiên cực kỳ rõ ràng Đặc Lô Toa vì sao mà tới, hẳn khẽ nói:" đa tạ, khiến nàng lo lắng rồi."

"Là nha đầu Tinh Tinh cứ làm ầm lên đòi tới gặp ngươi, ta không lay chuyển được nó nên mới dẫn nó tới, ngươi đừng suy nghĩ nhiều." Đặc Lô Toa cười dịu dàng, khéo léo đem nguyên nhân đổ lên người

con gái. Nàng tin rằng Long Nhất hiểu rõ, có lúc sự quan tâm đối với một người bằng hữu không cần những từ cảm ơn rườm rà này để hồi báo.

Long Nhất nhún nhún vai, cười ha ha, cũng ôm tiểu Tinh Tinh đang mở to mắt nhìn hấn vào lòng, cùng Nữ Nhi một trái một phải, đều phấn điều ngọc trác giống nhau, cực kỳ khả ái, cùng với Đặc Lô Toa dịu dàng nhã nhặn đứng một chỗ, trái lại khiến người ta nảy sinh cảm giác ấm áp gia đình.

"Nữ Nhi, đây là Tinh Tinh muội muội, mau tới làm quen đi." Long Nhất cười nói, kỳ thật Nữ Nhi so với Tinh Tinh thì nhỏ tuổi hơn một chút, nếu không phải khi ở Long tộc cấm khu vì hấp thu năng lượng của Thủ Hộ Long Thần mà lớn hơn một ít, nó trông còn bé hơn, cũng có thể nguyên do là bởi vì thể chất đặc thù của nó.

Nữ Nhi nhìn Tinh Tinh gần trong gang tấc, nó chưa từng gặp đồng loại bé bằng nó, lúc này tất nhiên là cực kỳ cao hứng, bi bô nói:" Tinh Tinh muội muội. Tỷ tên là Nữ Nhi, muội sau này gọi là tỷ tỷ, tỷ sẽ bảo vệ cho muội."

Tinh Tinh cũng thông minh, không có vì Nữ Nhi trông bé hơn mình mà không nguyện ý gọi nó là tỷ tỷ, nó ở Thần Long quần đảo quá cô độc, lúc này lại có thêm một vị tỷ tỷ gần bằng tuổi nó có lý nào lại không vui vẻ, hai tiểu nha đầu ở trong lòng Long Nhất chụm vào nhau thân mật vô cùng.

Long Nhất quay đầu nhìn Long vương. Nói:" Long vương. Phạm Đế và Tát Liên Á nhờ ông trông nom trước, ta còn phải đưa đứa cháu gái còn lại của ông tới, dù thế nào cũng phải để cho gia đình họ được đoàn tụ.

"Đó là đương nhiên." Long vương gật đầu nói, ông nhìn hướng biểu

muội Đặc Lô Toa muốn nói nhưng lại thôi, vốn định hỏi nàng làm sao mà có thể giai được cấm chế, nhưng ngẫm lại cũng chỉ là thừa mà thôi. Long Nhất và mẹ con họ thân mật như vậy đã nói rõ hết thảy rồi, tiểu tử này đã có bản lĩnh lớn như vậy, hy vọng hắn cũng có thể cứu muội muội ra thì tốt.

"Man Ngưu. Lệ Thanh, chúng ta đi." Long Nhất nói xong ôm lấy hai tiểu nha đầu vọt đi như chớp, người đã biến mất trước mắt mọi người. Trong hoàng cung Nạp Lan đế quốc, Liễu Như tâm thần không yên ngồi trên đài ngắm cảnh, nhìn từng cơn sóng rít gào xô vào vách đá, nước bắn lên dưới ánh mặt trời lại lấp lánh hào quang của cầu vồng, nhưng nàng lại không rảnh để thưởng thức, tâm lý luôn bồn chồn không thôi.

"Liễu tỷ tỷ, tới ăn chút gì đi." Nạp Lan Như Nguyệt bưng một mâm thức ăn tới, mấy ngày nay Liễu Như đều phiền muộn bất an. Nàng nhìn thấy cũng cực kỳ lo lắng, mỗi khi rảnh việc đều tới cùng nàng ta trò chuyện, mượn việc này để làm nàng ta khuây khỏa.

Liễu Như không cự tuyệt ý tốt của Nạp Lan Như Nguyệt, cùng nàng ngồi trên ghế dài, sự quan tâm của Nạp Lan Như Nguyệt đối với nàng trong mấy ngày nay nàng cực kỳ cảm kích, nàng đích thực là cần một người tới để khuyên giải tâm tình của mình.

"Liễu tỷ tỷ, tỷ đoán bây giờ nương thân và các tỷ muội đã tới đâu rồi?" Nạp Lan Như Nguyệt cố hết sức để tránh không đề cập tới nhóm Long Nhất, mà là nói tới Đông Phương Uyển và nhóm tỷ muội Nam Cung Hương Vân, nhóm nương tử quân này dạo chơi khắp mấy thành thị trong Nạp Lan đế quốc liền tới Băng Phong thành.

"Nghe nói Mễ Á công quốc cũng đã xây xong truyền tống trận rồi, ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ tới đó để tìm náo nhiệt." Liễu Như nói theo đề tài của Nạp Lan Như Nguyệt, kiểu nói chuyện phiếm thoả mái này

quả thật có thể làm giảm tâm tình của nàng.

"Muội cũng cho là như vậy, Thủy Nhược Nhan tử tử và Lâm Na tử tử đều là người Mễ Á công quốc, hướng hồ Tinh Linh sâm lâm lại gần trong gang tấc, bọn họ nhất định sẽ thuận đường tới thăm Lộ Thiên Á. Bọn họ thì tốt rồi, Tinh Linh sâm lâm thật sự là cực kỳ đẹp đẽ." Nạp Lan Như Nguyệt cười nói, tâm lý cũng muốn tìm một ngày để đem Nạp Lan đế quốc nhập vào với Cuồng Long đế quốc, như vậy nàng cũng có thể vô ưu vô lo cùng tử muội đi khắp nơi du ngoạn, nếu tới lúc đó Long Nhất cũng có thể đi cùng, như vậy thì sẽ là một việc tốt biết nhường nào.

Liễu Như không có trả lời, ánh mắt giống như Nạp Lan Như Nguyệt có chút mê ly, nàng nhớ tới cuộc sống vui vẻ cùng cha mẹ sinh hoạt tại Ma Huyền sâm lâm lúc trước.

"Đang nói gì đấy? Xem bộ dạng hoa si của các nàng, không phải là nhớ tới ta đấy chứ." một tiếng cười quen thuộc đột nhiên vang bên tai hai người. (Hoa si – mê gái, gái mà đi mê gái thì quá là les à)

Liễu Như và Nạp Lan Như Nguyệt bỗng nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy người đàn ông hai nàng ngày đêm mong nhớ đang nở một nụ cười xán lạn dựa vào bệ cửa sổ ở quan cảnh đài, ánh mắt dịu dàng đang nhìn chăm chú vào bọn họ. (quái, thế Lệ Thanh và Man Ngưu đâu o.0)

"Phu quân, chàng về rồi." Nạp Lan Như Nguyệt như một bé gái hưng phấn hô to, hướng Long Nhất mà bỏ nhào tới, trái lại ở đây không có người khác, nếu không nhìn sẽ thấy bộ mặt như bé gái này của vị nữ hoàng vang danh thiên hạ.

Long Nhất ôm Nạp Lan Như Nguyệt vào lòng, hôn lên môi nàng một cái thật mạnh, sau đó ôm eo nàng mà bay lượn mấy vòng.

Nạp Lan Như Nguyệt hạnh phúc cười duyên, mặt mày tràn đầy xuân ý xán lạn, nàng quyến luyến rúc vào lòng Long Nhất một lúc rồi liền đẩy ra, Liễu Như ở bên cạnh, nàng cũng không chiếm lấy Long Nhất quá lâu, nàng biết lần này Long Nhất quay lại, khẳng định là vì việc cha mẹ của Liễu Như.

Long Nhất đi tới hướng Liễu Như, nhìn thấy vẻ mặt chờ mong và sợ hãi của nàng, thầm thở dài trong lòng.

"Long Nhất, tìm ra cha mẹ ta rồi phải không?" Tim Liễu Như thắt lại, tay nắm lấy bàn tay ấm áp của Long Nhất. Dường như muốn dựa vào sự ấm áp của hắn mà cho bản thân mình một chút dũng khí.

Bàn tay Long Nhất trùm lên đôi bàn tay của Liễu Như, nắm thật chặt mà nói: "tìm được rồi, cha mẹ nàng đều còn sống, nhưng nàng cần phải chuẩn bị tâm lý."

Vốn Liễu Như nghe được nửa câu, tâm lý hân hỉ dị thường, nhưng vừa đến lời chuyển ý kia, tâm lý liền trầm xuống, nàng cắn môi nói: "hiện tại dẫn ta đi tới đó, ta muốn gặp bọn họ."

Long Nhất gật đầu, nhìn hướng Nạp Lan Như Nguyệt, liền thấy nàng nói với hắn: "phu quân, chàng mau dẫn Liễu Như tỷ tỷ đi đi, còn nữa, phải chiếu cố tỷ ấy cho tốt."

Long Nhất ấm áp trong lòng, có vợ như thế này, chồng còn cầu gì nữa.

Long Nhất dẫn theo Liễu Như rất nhanh thông qua truyền tống trận và về tới Thần Long quần đảo.

"Phụ thân, nương thân." khi Liễu Như nhìn thấy thảm trạng của cha

mẹ mình, kêu một tiếng bi thảm chạy tới. Nàng luôn kiên định từ trước tới nay chưa rơi dù chỉ là nửa giọt nước mắt, nhưng lúc này lại nước mắt rùng rùng. Như đổ quyên đê huyết*, khiến người nghe mà đau lòng. Cho dù là ai khi nhìn thấy người thân nhất của mình bi thảm như vậy, sao có thể không lòng đau như cắt cho được đây?

Nữ Nhi mặc dù còn trẻ con, đối với cha mẹ cũng không có ấn tượng gì, nhưng thấy tỷ tỷ khóc tới mức bi thảm như vậy, cũng ở trong lòng Long Nhất khóc tới rối tinh rối mù. Đối với bi thương không có khái niệm cụ thể, chỉ là dựa theo cảm giác, có một sự khó chịu không tên. Như thể nó không rõ vì sao tỷ tỷ lại bi thương như vậy, nhưng thấy nàng bi thương nó cũng cảm thấy khó chịu theo.

"Như nhi.đừng khóc, vi phụ có thể gặp lại con khi còn sống, đã không còn tiếc nuối gì nữa rồi." Giọng nói khàn khàn của Phạm Đế an ủi Liễu Như. Nhưng đôi mắt trắng dã không hồn của ông lại làm cho Liễu Như càng thêm thương tâm.

"Là các người, là đám hỗn đản các người, ta giết các người." Liễu Như đã không còn khống chế được tâm tình mình nữa, một tiếng rùng rùng gầm vang trời, thân hình đã hóa thành một con Cự Long vàng đen dài hơn trăm mét. Máy đạo Long khí phun hướng Long vương và mấy vị trưởng lão. Long vĩ cự đại mang theo bi phẫn tràn ngập quét tới.

Dưới sự ra hiệu của Long vương, mấy vị trưởng lão không có đánh trả. Chỉ là né tránh công kích của Liễu Như. Mặc dù thực lực Liễu Như không tệ, nhưng so với Long vương và Long tộc trưởng lão thì vẫn còn cách một đoạn cự ly nữa, điên cuồng công kích cũng chỉ tiêu hao thể lực nàng mà thôi, rất ít khả năng có thể đánh vào thật thể, cho dù ngẫu nhiên không né tránh được, bằng vào thực lực cường đại của bọn họ cũng có thể mạnh mẽ kháng trụ.

"Liểu Như, đủ rồi, nàng còn muốn cứu cha mẹ mình không." Long Nhất thấy nàng phát tiết đã đủ, liền quát khẽ một tiếng bảo nàng dừng lại.

Quả nhiên, Liễu Như vừa nghe thấy có thể cứu cha mẹ mình, lập tức tỉnh táo lại, hóa thành hình người hạ xuống bên cạnh Long Nhất, hai mắt đăm lệt.

Long Nhất yêu thương lau đi nước mắt trên khóa mắt nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, vỗ về tấm lưng nàng nói:" có ta ở đây, ta sẽ giúp nàng."

Trái tim khủng hoảng của Liễu Như cảm thấy sự ấm áp của Long Nhất mới từ từ yên ổn lại, nàng ôm chặt eo Long Nhất, lần đầu tiên cảm thấy tên nam nhân này đối với nàng mà nói là một thứ không thể thiếu.

Rất lâu, khi Liễu Như triệt để bình tĩnh lại, Long Nhất đánh thức Tát Liên Á đang hôn mê, để cho mẹ con bọn họ gặp nhau, cũng để cho Tát Liên Á sau khi nhìn thấy đứa con gái này mà ngoan cường chịu đựng.

Long Nhất cùng Long vương, Man Ngưu, Lệ Thanh và sáu vị trưởng lão thương lượng.

"Ta quyết định chỉ một lần thôi giải quyết toàn bộ mười sợi huyền thiết liên, để tránh thời gian quá lâu bọn họ không chịu nổi, ta sẽ dùng công lực toàn thân bảo vệ xương sống trong thể nội, chín người các người lại thêm Liễu Như nữa phụ trách chém đứt mười sợi huyền thiết liên, mục tiêu là mười các huyền thiết khấu (móc sắt) đang móc vào xương sống, lúc dùng lực phải tìm đúng vị trí, nếu không mặc dù có ta bảo vệ xương sống, nhưng khó mà không xảy ra việc ngoài ý muốn." Long Nhất nghiêm túc nói, trong lòng cũng có

chút nghi ngờ.

"Mặc dù ngươi là Lôi thần truyền thừa giả, nhưng huyền thiết liên không phải trong thời gian ngắn là có thể chém đứt, ngươi có làm được không?" Long vương sầu lo nói, sở dĩ có câu hỏi này, là bởi vì Long Nhất kỳ thật không phải chỉ cần bảo vệ xương sống hơn trăm mét, mà còn phải chịu cả chấn lực khi mười người bọn họ công kích huyền thiết liên. Mặc dù thực lực Long Nhất thâm bất khả trắc, nhưng hẳn đối mặt với sự công kích của thập đại đỉnh phong cường giả, hơn nữa hẳn chỉ có thể chịu đựng mà không thể phản kích, đây tuyệt đối là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn.

"Vô luận thế nào, ta đều sẽ bảo vệ xương sống trong thể nội bọn họ." Long Nhất không có nói nhiều để chứng minh, chỉ là nói vang to để cam đoan.

"Vậy thì tốt, không cần kéo dài nữa, bây giờ lập tức bắt đầu." Long Vương nói.

Long Nhất đi tới trước mặt Phạm Đế, bắt đầu từ ông ta đi.

"Bá phụ, lời bọn ta nói ông cũng nghe rồi, đầu tiên chúng ta cần phải mổ toang sống lưng ông ra, sau khi ta bảo vệ xương sống của ông thì bọn họ sẽ chém đứt huyền thiết khấu, trong quá trình này ông cần phải kiên trì, tuyệt đối không thể hôn mê, một khi hôn mê, năng lượng sống của Long thể sẽ giảm đi rất nhiều, cho nên ông nhất định phải tỉnh táo." Long Nhất chậm rãi nói, việc phải tỉnh táo để chịu đựng loại thống khổ như vậy tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng nổi, vậy thì phải trông vào vận may của bọn họ rồi.

"Phụ thân, người nhất định phải gắng gượng, con và muội muội sẽ ở bên cạnh người." Liễu Như bình tĩnh hơn rất nhiều, lúc này cũng đã nắm chặt lấy cơ hội để cổ vũ phụ thân.

"Ta biết, làm đi, nhiều năm như vậy cực hình nào cũng chịu cả rồi, ta không tin ta sẽ thất bại ở cửa cuối cùng." Phạm Đế nhìn thấy hy vọng, nhìn thấy cảnh cả nhà đoàn tụ, ý chí sinh tồn của ông chưa bao giờ kiên định như vậy.

"Lệ Thanh." Long Nhất nháy mắt ra hiệu với Lệ Thanh. Hàn Băng kiếm của hắn phối hợp với hàn băng đấu khí, dùng để mổ miệng vết thương là tốt nhất.

Lệ Thanh gật gật đầu bay lên, Hàn Băng kiếm gần như trong suốt run lên, tán phát ra vụ khí mông lung, không dài dòng mà cắt toang tất cả những nơi huyền thiết liên móc qua, da thịt tách ra, có thể thấy một đoạn xương sống che phủ bởi máu thịt ở bên trong. Nguyên nhân là bởi vì hàn băng khí, nên cũng không chảy quá nhiều máu.

Phạm Đế quả nhiên là một người đàn ông Long tộc thuần túy, Long thể cũng chỉ hơi run lên, đến ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng.

Cứ như vậy không được bao lâu, mười lỗ hổng rất sâu đã bị Lệ Thanh cắt ra.

Long Nhất hít sâu một hơi, toàn thân phát ra hào quang bầy màu, hai tay đặt lên trán Phạm Đế. Ngưng tụ lại nội lực toàn thân và tinh thần lực mà truyền sang, mọi người nhìn thấy xương sống trong thể nội của rồng được hào quang bầy màu như dòng chảy bao phủ lại, trong nháy mắt từ đầu tới đuôi đã không còn khoảng trống.

"Bắt đầu." Long Nhất khẽ quát một tiếng.

Mười người đang đứng trước mười sợi huyền thiết liên nghe thấy liền dùng lực lượng toàn thân bắt đầu công kích lên huyền thiết khấu đang móc trên xương sống. Huyền thiết này quả thật kiên cứng vô

cùng. Bằng vào thực lực của Long vương một lần công kích cũng chỉ có thể lưu lại trên mặt một vết rất nông, cũng chính là nói cần phải liên tục công kích hơn mấy ngàn lần mới có thể chém đứt.

Mà mỗi lần mười người công kích, khuôn mặt của Phạm Đế đều co rúm lại mà chịu đựng. Loại đau khổ đó so với mỗi một lần tra tấn lúc trước còn khiến ông khó chịu hơn, có mấy lần thiếu chút nữa ông tưởng như mình đã ngất đi, chỉ là trái tim kiên định làm bộc phát tiềm lực vô hạn của ông, sự tồn tại của hai đứa con gái lại càng tiếp thêm sức lực cho ông. (Long tộc chắc đẻ trai ít hơn gái 0.0)

Long Nhất lại càng không dễ chịu, chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn. Kinh mạch căng ra đau nhức vô cùng, trong ý thức hải lại càng đau đớn từng cơn như thể bị kim đâm.

Cứ như vậy mọi người công kích gần trăm lần, thể lực tiêu hao rất lớn. Nhưng Long vương có thực lực mạnh nhất cũng chỉ có thể chém được một lỗ nhỏ.

"Bá" một tiếng, Long Nhất nhắm chặt mắt, nghiến răng. Lôi thần thần bài màu tím từ trong mi tâm bắn ra xoay tròn trên không trung, lôi hệ ma pháp nguyên tố trong không trung điên cuồng ào đến bổ sung vào nguồn năng lượng trong thể nội Long Nhất.

Mọi người công kích như vậy thêm một trăm lần nữa, Quang Minh thần bài cũng bắn ra, hút toàn bộ quang minh nguyên tố trong không trung tới để chống cự.

Cứ thế, một khi Long Nhất cảm thấy không chịu nổi đều có một khối thần bài bắn ra để cứu viện, rất nhanh, sáu khối thần bài đã phóng ra hết, mà huyền thiết khẩu do Long vương phụ trách rất nhanh nữa thôi sẽ bị chém đứt, nhưng vấn đề nghiêm trọng nhất đã xuất hiện, Phạm Đế dưới sự cổ vũ của mọi người dường như cũng rất nhanh

sẽ không thể chịu đựng được nữa, ý thức đã bắt đầu trở nên mơ hồ, một khi chìm vào hôn mê sợ rằng ông vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại, trong nhất thời mọi người đều cầm binh khí không dám hạ thủ nữa, sợ rằng nếu công kích thêm một lần nữa Phạm Đế sẽ hoàn toàn ngất đi.

Đúng lúc mọi người đang sốt ruột, Liễu Như gấp đến nỗi nước mắt tràn trề, mấy tiếng đàn du dương như tiếng suối vang lên, khiến tâm thần người ta phấn chấn.

Hóa ra là Lưu Ly, lúc này hai chân nàng đã hóa thành đuôi cá màu vàng, mềm mại nâng đỡ thân thể nàng, trước người nàng là một cây đàn Lưu Ly bảy màu, hai tay đang gảy đàn đến hoa cả mắt. Tiếng đàn như thể tới được nơi sâu thẳm trong linh hồn người khác, cùng cộng hưởng với tâm thần khiến người ta nảy sinh cảm giác nhiệt huyết sục sôi, kích thích tâm thần.

Ý thức mơ hồ của Phạm Đế chấn động, lập tức trở nên tỉnh táo.

Mọi người cũng thở phào một hơi, bí kỹ Thất âm tủa hồn của nhân ngư tộc quả nhiên bất phàm, hóa ra nó không chỉ làm kỹ năng công kích cường đại, mà còn có công hiệu làm lòng người phấn chấn như thế này.

Nếu hai bên giao chiến mà thêm khúc nhạc này, như vậy há không phải các binh sĩ đều như được gia trì thêm ma pháp kích lệ của tế tỵ, không, Thất âm tủa hồn có thể so với loại ma pháp kích lệ đẳng cấp thấp đấy còn tốt hơn, tâm lý Long Nhất nghĩ vậy.

Kỳ thật Long Nhất nghĩ không sai, Thất âm tủa hồn vốn là cao cấp thần kỹ từ thần giới lưu truyền xuống, từng là kỹ danh trứ danh của thần cấp một, không biết vì sao lại rơi vào tay nhân ngư tộc.

Bỗng nhiên, Long vương hét dài một tiếng, trong tay kim quang chói lóa, một lưỡi dao sắc bén màu vàng phát ra kim mang cường liệt chém hướng một bộ phận nhỏ cuối cùng của huyền thiết khẩu.

Chỉ nghe một tiếng "keng" vang lên, huyền thiết khẩu do Long vương phụ trách hoàn toàn bị đứt. Long vương lấy tay ra, lau mồ hôi trên trán, đã lâu không có vất vả như vậy rồi a.

Huyền thiết liên bị đứt khiến cho tâm tình mọi người kích động, ai ai cũng dùng hết sức lực bình sinh chém tới huyền thiết khẩu, Long Nhấu đang khổ sở chống đỡ, ngực rất khó chịu, ý thức hải trống rỗng. Tí nữa là hấn đã mặc bộ đồ Lôi thần lên rồi, nhưng hấn không dám, một khi bộ đồ Lôi thần chịu không nổi mà thu hồi, vậy thì hấn không còn sức đâu mà bảo vệ xương sống. Bất quá cũng may đã cắt được một sợi, khiến hấn thoải mái hơn một chút.

Long vương nhìn sang hướng chín người còn lại, phát hiện cũng không còn sai biệt lắm, chỉ có Liễu Như thực lực yếu hơn một chút, huyền thiết khẩu nàng phụ trách hiện giờ mới chặt được một nửa, liền có lòng giúp nàng một lần, mặc dù long lực của ông đã tiêu hao rất nhiều rồi.

"Liễu Như, để cậu thay con đi." Long vương tới trước mặt Liễu Như nói.

Liễu Như toàn thân ướt đẫm mồ hôi, mặc dù trong lòng nàng vẫn không nguyện ý tha thứ cho người cậu này, nhưng lúc này lại quan hệ tới tính mạng phụ thân, nàng cũng không ngang ngược nữa, nói một câu cảm ơn rồi liền nhường chỗ.

"Keng keng" hai tiếng, lại có hai vị Long tộc trưởng lão hoàn thành nhiệm vụ, mặt Long Nhất đã tái nhợt. Liễu Như nhìn thấy Long Nhất và Phạm Đế đều sắc mặt khó coi, lòng đau đớn không thôi, đây là hai

người đàn ông quan trọng nhất trong đời nàng, một người là người thân thiết huyết mạch tương liên, còn lại là một người mà tâm hồn mình thuộc về, lúc này ai ai cũng đang lặng lẽ chịu đựng sự thống khổ rất lớn.

Hiện tại đã qua thời khắc quan trọng, Long Nhất thiếu chút nữa là đã tới cực hạn, mà Phạm Đế cũng vậy, nếu không phải có tiếng đàn của Lưu Ly chống đỡ, sợ rằng hai người bọn họ đều không thể chịu đựng tới bây giờ.

Cuối cùng, lại là mấy tiếng giòn tan vang lên, Man Ngưu và Lệ Thanh còn có bốn vị trưởng lão còn lại đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, ai ai cũng sức cùng lực kiệt, mệt tới mức thở hồng hộc. Hiện tại chỉ còn có Long vương đang nghiêng răng chống đỡ cật lực, long lực của ông ta sớm đã tiêu hao hết rồi,, dù sao cũng chưa đạt tới cảnh giới Thần Long mà.

Nữ Nhi ở bên cạnh nhìn đã lâu, tim Long thần trên cổ lấp lóe, nó đột nhiên lĩnh ngộ ra gì đó, thân hình bỗng nhiên lướt tới, há to mồm, một đạo long lực mạnh mẽ xoay tròn đánh tới cái huyền thiết khẩu cuối cùng. Một tiếng "keng" vang lên, huyền thiết khẩu đã đứt.

Mọi người sửng sốt, tiếp đó phát ra một loạt tiếng hoan hô. Nữ Nhi và Long Nhất đều cho rằng thủ đoạn công kích của thôn phệ long thể chỉ là thôn phệ, lại không ngờ dùng thôn phệ làm lực lượng để biến thành một loại công kích thật thể. Tim Long thần vừa lóe lên một cái, Nữ Nhi lại tự mình thông suốt, muốn để nó giải thích, sợ rằng nó cũng không thể giải thích rõ, có lẽ là bởi vì tim Long thần không chỉ ngưng tụ tinh khí của ông ta, mà còn một chút kinh nghiệm và cảm ngộ.

Long Nhất thu hồi thần bài lại rồi chuyển thân, cổ họng hơi ngọt, khoe miệng chảy ra một chút máu tươi.

"Long Nhất, chàng sao rồi?" Liễu Như ở bên cạnh cao hứng mà rơi lệ, nhưng lại vẫn chú ý tới động tác này của Long Nhất.

"Không có gì." Long Nhất dùng tay áo lau đi vết máu, đặt tay ra sau lưng rồi quay đầu lại cười cười.

Liễu Như bắt lấy tay Long Nhất, thấy một vết máu tươi trên tay áo hắn, lệ rơi không ngừng, trong lòng tràn ngập cảm giác đau đớn và hạnh phúc rất mâu thuẫn, nàng nghĩ, nàng hôm nay có thể đem nước mắt cả đời toàn bộ khóc ra hết, nàng sau này sẽ không rơi lệ nữa, nàng sẽ cùng với đám người Nạp Lan Như Nguyệt cười vui vì hạnh phúc, bởi vì có tên nam nhân này bảo vệ bên cạnh nàng.

Ngoại trừ huyền thiết liên trí mạng ra, mấy vết thương da thịt còn lại đối với khả năng khôi phục kinh người của Cự Long mà nói căn bản không được coi là gì cả, tính mạng của Phạm Đế đã được bảo vệ, tiếp theo chính là Tát Liên Á rồi.

Chỉ là do cuối cùng thể lực mọi người tiêu hao quá độ, dùng thời gian hai ngày mới khôi phục lại.

Tới phiên Tát Liên Á thì bà biểu hiện lòng tin mãnh liệt, bởi vì phu quân đã cho bà một tấm gương, lại có ba người phụ nữ cổ vũ, bà vô luận thế nào cũng phải sống lại.

Chỉ là khi mọi người đang chuẩn bị ra tay, một vị khách không mời mà tới lại bay tới.

*Sự tích Đỗ Quyên đề huyết: hoa Đỗ Quyên, cũng được xưng là Ánh Sơn Hồng. Trong truyền thuyết nước Thục cổ có một vị hoàng đế tên là Đỗ Vũ, ông vô cùng thương yêu hoàng hậu của mình, sau này ông bị kẻ gian hại, chết thê thảm, linh hồn liền hòa thành một con chim Đỗ

Quyên, mỗi ngày ở trong hoa viên của hoàng hậu cất tiếng hót bi thương, nước mắt nó rơi xuống là những giọt máu tươi màu đỏ, nhuộm đỏ hoa trong vườn của hoàng hậu, cho nên người đời sau gọi nó là hoa Đỗ Quyên. Vị hoàng hậu kia nghe được tiếng kêu đau thương của chim Đỗ Quyên, nhìn thấy máu tươi đỏ thắm, lúc này mới nhận ra là linh hồn của trượng phu hóa thành, dưới sự bi thương, ngày đêm kêu khóc cuối cùng buồn bã mà qua đời, linh hồn của bà hóa thành hoa Đỗ Quyên đỏ

Chương 586: Ma Long Vương

Một trung niên nhân khí chất nho nhã, tuấn mỹ, có râu, toàn thân có lân giáp màu đen đột ngột xuất hiện trong sơn cốc, ánh mắt thản nhiên nhìn Thần Long vương.

Khí thể trên thân lục đại trưởng lão lập tức biến đổi, ánh mắt khẩn trương cùng nhau bước lên trước một bước, hình thành một nửa vòng tròn vây bên cạnh Thần Long vương.

"Sa Thanh Ân, đây không phải là nơi ngươi nên tới, hôm nay ngươi dám đột nhập vào đây thì đừng mong quay ra." Phi Lực trưởng lão lạnh lùng nói, lão trái lại không ngờ Ma Long vương lại có can đảm một mình đột nhập Thần Long đảo, còn làm ra biểu tình không thèm quan tâm, tựa hồ như có gì đó để dựa dẫm.

"Tới cũng tới rồi, ngươi muốn đơn đả độc đấu hay là cả bọn cùng lên, cần gì phải phí lời." Sa Thanh Ân nhìn nghiêng vào Phi Lực trưởng lão một cái, lạnh lùng nói.

"Ngươi." Phi Lực trưởng lão không ngờ tới Sa Thanh Ân lại kiêu ngạo như vậy, đang muốn hóa thành chân thân để ra tay, nhưng lại bị Thần Long vương quát bắt ngừng.

"Đã một ngàn năm rồi, Ma Long vương các hạ vẫn khỏe chứ." Thần Long vương cũng lạnh lùng mỉm cười, không có vẻ khác thường, mà thực ra lại có phong phạm của vương giả.

"Nhờ vào phúc của người, cũng vẫn ôn cả, lần này ta tới đây cũng không muốn làm loạn, nghe nói thôn phệ long thể hiện thế, đặc biệt tới trước để kiểm tra, tổ huấn không dám quên." Sa Thanh Ẩn thản nhiên nói.

Thần Long vương nhìn hướng Nữ Nhi đang mở to đôi mắt đen lánh trong lòng Long Nhất, nói:" vậy cũng được"

Sa Thanh Ẩn nhìn sang, ánh mắt dừng lại trên trái tim long thần trên người Nữ Nhi một chút sau đó liền có hứng thú đánh giá Long Nhất từ đầu tới chân, xem bộ dáng này hình như ông ta còn có hứng thú với Long Nhất hơn. " Đừng nhìn ta như vậy có được không. Ta làm gì có điểm nào tốt, ông muốn nhìn thì nhìn ông ta đi, ta nghĩ các ông có tiếng nói chung đấy." Long Nhất nhú máy chỉ hướng Thần Long vương.

Hai vị Long vương nhìn nhau, dở khóc dở cười, tiểu tử này cũng thật chẳng phân lớn nhỏ gì cả. Sa Thanh Ẩn nhìn Long Nhất còn không phải là vì đứa con gái bảo bối của mình sao, nó đối với hắn cực kỳ tôn sùng. Với lại cũng muốn giúp nó tìm một đối tượng, nó từng nói ai có thể đánh bại Long Nhất thì sẽ gả cho người đó, nếu không cả đời cũng không lấy chồng, hôm nay vừa nhìn thấy Long Nhất quả thật là cho ông một loại ý tứ khác, có lẽ nữ nhi nhà mình có ý đối với hắn, bất quá nghe nói tên tiểu tử này thâm thiệp đông đảo. Đây đúng là một tên nữ tế tốt a.

"Ma Long vương các hạ, thôn phệ long thể hiện thế, Ma Long tộc các người rốt cục là tính thế nào?" Thần Long vương nhìn Sa Thanh Ẩn hỏi.

"Nếu thôn phệ long thể đã hiện thế, Ma Long tộc ta nhất định sẽ tuân theo tổ huấn, coi đó là lãnh tụ." Sa Thanh Ẩn nói.

Sáu vị trưởng lão tựa hồ có chút dị nghị, chỉ là lời còn chưa nói ra, Thần Long vương đã lập tức nói:" như vậy là quá tốt, hai phe Long tộc chúng ta mặc dù tín ngưỡng bất đồng, nhưng đều là chung một nguồn cội, vốn nên vứt bỏ hiềm khích, cùng nhau đối phó kiếp nạn sắp giáng xuống."

Con mắt Long Nhất đảo một cái, khoe miệng nở nụ cười mỉm, hóa ra giữa hai lão Long vương này có thông đồng a, dường như sớm đã thương lượng xong rồi.

"Được rồi. Việc hai phe Long tộc các ông trước tiên nói đến đây thôi, hiện tại việc trọng yếu nhất còn đang đợi bọn ta làm đó." Long Nhất nhìn Liễu Như đang lo lắng, lên tiếng nói.

"Không sai. Mọi người ta còn đang đợi chúng ta, Ma Long vương các hạ, ông đã tới rồi, có thể giúp cứu mạng được không?" Thần Long vương nói, Ma Long vương Sa Thanh Ẩn thực lực tương đương với ông ta. Để ông ta thay cho Liễu Như có thực lực yếu nhất. Như vậy mọi người cũng có thể chịu ít đi một phần khổ nạn.

"Chỉ cần ta có thể giúp, tuyệt không chối từ." Sa Thanh Ẩn cười đầy hào khí nói.

Mọi người chuẩn bị xong. Đã có kinh nghiệm giải cứu Phạm Đế, cả nhóm đều đã quen rồi, có thêm sự giúp đỡ của Ma Long vương và Thất âm tỏa hồn của Lưu Ly làm phấn chấn tâm thần, mười sợi huyền thiết liên (dây xích) trên thân Tát Liên Á liên bị rút ra, thành công kéo bà từ tay thần chết trở về.

Giờ khắc đó, Liễu Như ôm lấy Long Nhất thất thanh thống khổ, lúc này tim nàng mới coi là chân chính được trả về, cả nhà bọn họ cuối cùng cũng có thể đoàn tụ cùng nhau rồi.

Long Nhất cũng không ngờ sự việc lại thuận lợi như vậy, không chỉ cứu được cha mẹ Liễu Như, mà Thần Long tộc và Ma Long tộc hai vị Long vương cũng đã đạt được hiệp nghị ngoài miệng, hai tộc chính thức thương nghị sau một tháng nữa, tới lúc đó Long vương và trưởng lão hai phe tiến thành thảo luận, mà tộc nhân của Thần Long tộc và Ma Long tộc cũng là lần đầu tiên tụ tập lại một chỗ với nhau, Nữ Nhi tới lúc đó cũng tạm thời đảm nhiệm chức lãnh tụ trên tinh thần của Long tộc, nó muốn chân chính làm lãnh tụ của Long tộc thì còn phải chờ tới lúc trưởng thành, tới lúc chân chính có cái năng lực đó.

Ban đêm trên Thần Long đảo vẫn mỹ lệ như xưa, gió biển thổi hiu hiu, hương hoa mê người.

Long Nhất làm một cái dây đu bằng cây mây ở trong hoa viên của Đặc Lô Toa, tiểu Tinh Tinh và Nữ Nhi đang cười khanh khách đu đưa trên đó, hai tiểu nha đầu đặc biệt ăn ý, sau khi quen biết cả ngày dính chặt vào nhau, đơn giản là còn thân hơn so với tỷ muội.

Đặc Lô Toa ngồi dưới mái hiên, tay đang cầm kim khâu lên một mảnh vải, lúc thì ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn hai tiểu nha đầu. Rất khó tưởng tượng, một nữ tử Long tộc không ngờ lại thích cuộc sông của nữ tử nhân loại. Mà Long Nhất lại đang nằm lên một cái võng mắc lên hai cái cây, nghe tiếng cười đùa như chuông bạc, ngắm nhìn sao trời, thật là quá hưởng thụ.

Mấy ngôi sao băng từ không trung xẹt qua, trong chớp mắt tỏa ra sự mỹ lệ. Long Nhất hí mắt lại, tiêu cự đang tán loạn đột nhiên thu lại, thân hình đột nhiên vô cớ biến mất, chỉ còn lại mảnh võng kia vẫn cứ đung đưa không ngừng.

Thân hình Long Nhất lóe liên tục, Càn Khôn Đại Na Di vận tới đỉnh phong, bay lên bầu trời cao ở xa xa.

"Ban đêm đi dạo, hai vị Long vương quả là có nhã hứng đó nha, ta không có làm phiền hai ông thân thiết chứ." bóng Long Nhất từ từ ngưng tụ lại thành thật thể, cười hi hi nhìn hai vị Long vương một vàng một đen đã hóa thành hình người.

"Xú tiểu tử, lại nói linh tinh nữa thì ngươi đem những món bảo vật của ta giao hết ra đây." Thần Long vương tức giận nói, trực tiếp gọi là xú tiểu tử, vừa bắt đầu tối thiểu còn gọi hấn Lôi thần truyền thừa giả.

"Bảo vật? Bảo vật gì chứ? Ông không thể vu oan cho người nha, đừng cho rằng ông là Long vương thì có thể dọa người." bản lĩnh diễn kịch của Long Nhất là cực kỳ, đồ chôm rồi lý nào lại trả lại.

"Được rồi, ngươi có vấn đề gì thì hỏi đi." Ma Long vương Sa Thanh Ẩn trầm giọng nói.

Long Nhất xấu xa quan sát trên thân hai vị Long vương một lúc, cười ha ha nói:" hai ông có phải sớm đã có gian tình rồi không đấy."

Thần Long vương và Ma Long vương đồng loạt mặt xám xịt lại đá Long Nhất một cái, lại bị Long Nhất đề phòng trước mà né được.

"Coi như ta nói sai, hai người bọn ông có phải là đã sớm thông đồng tốt rồi không." Long Nhất hỏi.

Chương 587: Tin tức từ Hải Đế thành

(Thành dưới đáy biển nhưng thôi cứ để thế luôn)

Từ miệng hai vị Long vương, Long Nhất biết được cái kết của sự việc.

Thần Long tộc và Ma Long tộc từ khi phân chi phe phái tới nay vẫn luôn luôn thủy hỏa bất dung. Lúc trước khi truy tìm Phạm Đế và Tát Liên A, hai vị Long vương đương kim đã từng gặp nhau, có thể nói là không đánh không quen, cuối cùng lại trở thành bạn tốt. Khi Phạm Đế và Tát Liên Á bị bắt, bọn họ mật ước nếu như có một ngày có thể lên ngôi Long vương, nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu người ra, rồi cũng tận sức mà trừ bỏ cừu hận giữa hai tộc.

Chỉ là mấy lão đầu trong hai tộc cực kỳ ngoan cố, muốn đạt được mục tiêu đơn giản là khó khăn trùng trùng, bọn họ đều đang chờ đợi một cơ hội, từ khi công chúa Ma Long tộc là Sa Mạn và Thủy Tinh trốn chạy tới Thương Lan đại lục, bọn họ liền phát hiện thấy đây có khả năng là một cơ hội, vì vậy Long vương liền phái tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ đi trước. Quả nhiên, từ đó mà xuất hiện tên nhân loại cường hãn biến thái như Long Nhất, hẳn cùng với hai đứa con gái của Phạm Đế và Tát Liên Á quan hệ mật thiết, quan trọng nhất chính là phát hiện ra Nữ Nhi là thôn phệ long thể trong truyền thuyết, như vậy việc Ma Long tộc và Thần Long tộc dung hợp lại liền trở nên hợp lẽ.

"Hai lão hồ ly tinh." Long Nhất nghe xong bĩu môi lâu bầu nói, mấy

lão gia hỏa sống mấy ngàn năm này quả nhiên không có lão nào là ngọn đèn cạn dầu, lấy được Long vương ấn xong hẳn còn dương dương tự đắc cho rằng vận khí quá tốt nữa chứ, không ngờ tất cả đều là Thần Long vương cố ý để hẳn lấy đi, không khỏi có chút không thoải mái trong lòng.

"Ha ha ha, Long Nhất, sự việc tiến triển thuận lợi như vậy, đều phải đa tạ người đó nha." Ma Long vương cười lớn vỗ vai Long Nhất.

"Nói xuông thì có tác dụng gì, không bằng thực tế một chút." Long Nhất trợn mắt nói.

"Được, Sa Thanh Ẩn ta cũng không phải là người hẹp hòi, người nếu có thời gian tới Ma Long đảo của ta, nhìn trúng bảo bối gì thì cứ việc lấy đi." Ma Long vương hào sảng cười to.

Thần Long vương kỳ quái đánh giá Ma Long vương, cười nói:" tiểu tử nhà ngươi luôn luôn keo kiệt, năm đó một ngân tệ thôi cũng phải kì kèo với ta, từ lúc nào đã trở nên hào phóng vậy?"

"Ngươi tí nữa là hủy đi thanh danh của ta, năm đó tại Thương Lan đại lục ngươi lừa của ta không ít bảo bối." Ma Long vương trừng mắt một cái, Long tộc không có hẹp hòi sao? Đương nhiên có, đây tất cả đều là vì tính toán cho khuê nữ Sa Mạn của ông.

"Được rồi, hai ông đừng tranh cãi nữa, nói ra thì hai ông là người hào sảng mà Long tộc rất ít có." Long Nhất cười ha ha nói, hẳn nhìn thấy hai vị Long vương lộ ra ánh mắt mãn ý liền nói tiếp:" hai ông đều sinh sống trên biển nhiều năm. Ta muốn hỏi các ông có biết sự tồn tại của hải tộc không?"

"Hải tộc? Người không phải là nói lời thừa sao? Tiểu mỹ nhân ngự bên cạnh người không phải là hải tộc à? Xem dáng có khi là hoàng

tộc cũng nên." Thần Long vương nghi hoặc nói.

"Nàng mặc dù là hải tộc, nhưng lại bị trục xuất, nghe nói nơi hải tộc sinh sống được gọi là Hải Đế thành, các ông có biết nó ở đâu không?" Long Nhất hỏi.

"Thật ra ta biết phương hướng đại khái, nhưng chưa từng đi qua, hải tộc có phạm vi thế lực của hải tộc. Bọn họ cả đời đều sống ở đáy biển, cùng Long tộc chúng ta không có qua lại gì." Ma Long vương nói.

Long Nhất vui mừng trong lòng, hỏi:" ở hướng nào, cách đây có xa không?"

"Xa, rất là xa. Theo hướng tây nam đi qua Ma Long đảo của ta, nếu mà ngày đêm không nghỉ bay tầm mười ngày nửa tháng chắc cũng gần tới." Ma Long vương nói.

"Xa thế à?" Long Nhất hơi kinh ngạc lộ ra ánh mắt trầm tư, thế giới này, không có ai có thể ngày đêm không nghỉ bay liên tục mười ngày nửa tháng, cho dù bằng vào phong hệ ma pháp của hắn kết hợp với nội lực cũng không thể nào làm được, nếu thêm thời gian nghỉ ngủ, rất có khả năng là phải trên hai mươi ngày, hướng hồ còn không biết vị trí cụ thể. Thật là có chút phiền phức.

"Người muốn tới Hải Đế thành? Khuyên người tốt nhất là đừng đi, lực công kích của hải tộc có lẽ không ra gì, nhưng ở trong biển lớn thì như cá gặp nước, với lại số lượng cực lớn. Mặc dù tiểu tử người thực lực rất mạnh, nhưng muốn thật sự xông vào vòng bảo vệ thì người không làm được đâu." Ma Long vương có ý tốt để tình nói.

"Ha ha, ta giống người không có đầu óc sao? Ta tới đó bái phỏng một chút không được sao?" Long Nhất cười nói.

"Hải tộc là chủng tộc bài ngoại nhất ta từng thấy qua, bọn chúng tuyệt đối không cho phép chủng tộc khác xâm nhập vào lãnh địa của mình, vô luận là vì lý do gì cũng bị vây công." Ma Long vương nói.

"Vậy sao?" Long Nhất vuốt cằm nhíu mày, trong lòng ngược lại lại cảm thấy hứng thú. Bài ngoại sao? Xem ra phải đào tạo cho đám hải tộc cuồng vọng này một khóa, cho bọn chúng rõ thế nào là qua lại với nhau, cùng nhau có lợi.

Long Nhất cười hắc hắc, xem vẻ mặt kia rõ ràng đã nghĩ ra chủ ý quỷ quyết gì đó.

Hai vị Long vương nhìn nhau một cái, để tránh chủ ý xấu xa của tên tiểu tử này đổ lên đầu mình, thừa lúc hắn không chú ý song song bay vút đi.

Long Nhất lại không quan tâm, đối với hắn mà nói, biết được phương hướng đại khái của Hải Đế thành đã là một thu hoạch lớn rồi, cũng không biết thời gian lâu như vậy, Bích Phi và Tiểu Mễ ra sao rồi?

Long Nhất quay lại tiểu đảo của Đặc Lô Toa, lúc này trời đã tối mịt, Nữ Nhi và Tinh Tinh đã ngủ say, chỉ còn Đặc Lô Toan và Lưu Ly đang nhẹ giọng nói chuyện phiếm, tựa hồ như đợi hắn quay về.

"Thiếu gia." Lưu Ly thấy Long Nhất xuất hiện, mỉm cười đi tới đón.

Long Nhất ôm lấy eo Lưu Ly, cười nói:" hứng trí đúng không, muộn vậy còn nói chuyện."

"Còn không phải là chờ ngươi sao, ta sợ Lưu Ly một người tịch mịch quá, ngươi đã về rồi thì ta cũng có thể đi ngủ rồi." Đặc Lô Toa đứng lên lờm Long Nhất một cái, lượn lờ đi vào phòng ngủ.

"Tiểu mỹ nhân ngư, chúng ta cũng ngủ đi." Long Nhất cười hắc hắc, trêu ghẹo thổi một hơi vào bên tai Lưu Ly, một tay đã đặt lên đôi bầu ngực bạo mãn.

Lòng Lưu Ly nhũn ra, khuôn mặt ửng hồng, ngoan ngoãn cùng Long Nhất vào phòng.

Sao trời lấp lánh xuyên qua hai cánh cửa gỗ mà chiếu vào trong phòng, hương hoa thoang thoảng thuận theo gió bay vào, mang theo bầu không khí mập mờ tô điểm cho bên ngoài khiến người say mê.

Tay Long Nhất như có ma pháp, đốt cháy lên ngọn lửa kích tình nguyên thủy nhất trong thâm tâm Lưu Ly. Quần áo bay phấp phới, mái tóc màu vàng mượt mà như tơ tung bay, cùng với làn da trắng mịn màng điểm tuyết cho nhau, thân thể lỏa lồ đẹp tới mức say lòng người của Lưu Ly phát ra mị thái kinh nhân, hai bầu ngực bạo mãn thẳng đứng, hai hạt nhũ hoa màu phấn hồng dụ hoặc vô cùng, bờ eo mảnh dẻ như một lễ vật hoàn mỹ mà thượng thiên ban tặng, ánh sao yếu ớt chiếu lên người nàng một tầng huỳnh quang, dường như một vị tiên nữ trên trời cao.

Long Nhất say mê khiến cho Lưu Ly cảm thấy cực kỳ thỏa mãn. Nàng tiến lên ôm lấy cổ Long Nhất, bờ môi mang theo hương thơm như hoa lan đặt lên khuôn mặt hắn một nụ hôn nồng nàn, hai bàn tay khéo léo cởi bỏ y phục của Long Nhất.

Khi hai người đã hoàn toàn lỏa lồ, Long Nhất nhẫn nại không được ôm Lưu Ly ném lên giường (o.o), tiếng rên rỉ say lòng người thoải mái vang lên, những động tác nhún nhảy giải thích cho sự rung động sâu trong linh hồn.

Rất lâu, Lưu Ly như một dòng xuân thủy rúc vào lòng Long Nhất, hai

mắt nàng nhắm hờ, cánh mũi phập phồng, mồ hôi đọng lại. Thân hình thỉnh thoảng lại khẽ run, dư vị cao trào hồi lâu vẫn chưa tan.

Long Nhất vén mái tóc màu vàng mềm mại của Lưu Ly lên, phủ sang một bên, bàn tay khẽ mát xa trên gáy nàng, hẳn biết Lưu Ly thích sự vuốt ve như vậy.

Lưu Ly thở dài một tiếng, mặt rúc vào ngực Long Nhất, nghe nhưng âm thanh làm mình an tâm từ hẳn. Dưới hạ thể, tiểu huynh đệ của hẳn vẫn đang nằm trong mình, việc này làm cho nàng cảm xúc dạt dào.

"Lưu Ly, trời sáng chúng ta tới chủ đảo thăm Liễu Như và cha mẹ nàng ta, sau đó chúng ta xuất phát đi." Long Nhất di một tay xuống mỹ đồn của Lưu Ly khẽ nhéo một cái.

Lưu Ly có chút sững sờ, lập tức vui sướng ngẩng đầu lên, chờ mong nói:" thiếu gia, chúng ta đi đâu?"

"Đương nhiên là tới Hải Đế thành rồi, ta đã biết vị trí đại khái của Hải Đế thành, đợi tới rồi chúng ta mới nghĩ biện pháp trà trộn vào." Long Nhất cười nói.

"Uhm, thiếu gia, chàng thật tốt." Lưu Ly uốn éo thân thể, biết rằng Long Nhất luôn đặt sự việc của nàng trong lòng, khỏi phải nói cũng biết là cao hứng tới mức nào.

"Được rồi. Tiểu mỹ nhân ngữ, động đậy nữa ta không tha cho nàng đâu." Long Nhất vốn đã quá thỏa mãn rồi, chỉ là chiều chuộng tới Lưu Ly mà thôi, lúc này lại bị thân thể của mỹ nhân ngữ ma sát. Có lý nào lại không bốc hỏa.

"Vậy xin thiếu gia trừng phạt Lưu Ly đi." Lưu Ly cắn môi dưới, đôi

mắt long lanh như tích nước, eo thon nhẹ nhàng động đậy.

Long Nhất nghiêng người đặt Lưu Ly xuống dưới, một khúc nhạc kích tình mới lại vang lên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Long Nhất thần thanh khí爽 cùng với Lưu Ly quyền rũ, duyên dáng ra khỏi phòng ngủ.

"Phụ thân. Giờ người mới dậy à. Nữ Nhi đã dậy từ sớm rồi." Nữ Nhi nhìn thấy Long Nhất cười khanh khách chạy vào lòng hắn. (Cha mẹ mình thì đang ngất ngây, con cái thì ở đây vui chơi)

Long Nhất cười ha ha, ôm cả tiểu Tinh Tinh lên. Hôn chụt lên mặt hai tiểu nha đầu.

"Lưu Ly tỷ tỷ, tỷ hôm nay xinh đẹp quá." tiểu Tinh Tinh chú ý tới Lưu Ly xinh đẹp ở bên cạnh, ngạc nhiên khen.

"Thật sao? Tinh Tinh so với tỷ tỷ còn xinh đẹp hơn nhiều." Lưu Ly vui sướng nói, làm gì có nữ tử nào không thích người khác khen mình đẹp? Đặc biệt là trước mặt người mình yêu. Lúc này, Đặc Lô Toa từ bên ngoài đi vào, liếc Long Nhất một cái, khuôn mặt thoáng ửng hồng, nàng hướng tới Tinh Tinh trong lòng Long Nhất nói:" Tinh Tinh, đừng có làm phiền ca ca mãi, mau xuống đi, để ca ca và Lưu Ly tỷ tỷ còn dùng bữa sáng."

"Không cần, Long ca ca ôm Tinh Tinh và Nữ Nhi, Tinh Tinh đút cho Long ca ca ăn." tiểu Tinh Tinh vô cùng quyến luyến lồng ngực Long Nhất, liền làm nũng nói.

"Nói hay lắm, vậy để Tinh Tinh đút Long ca ca ăn cơm." Long Nhất cười nói.

"Người.đừng quá cứng chiều trẻ nhỏ, lại làm nó hư đấy." Đặc Lô Toa lườm Long Nhất một cái nói.

Câu nói này những người có liên quan không có cảm giác gì, nhưng Lưu Ly lại có chút kinh ngạc, thấy Đặc Lô Toa hình như có ý tứ của mình, bởi vì câu nói này khiến nàng cảm giác như thể thể tử oán trách trượng phu vậy, cảm tình lộ ra trong đó có thể xứng đáng để người khác nghiền ngẫm rồi.

Ánh mắt của Lưu Ly khiến cho Đặc Lô Toa cảm giác thấy gì đó, nhưng lại không phát giác ra ngữ khí của mình có vấn đề gì, ngược lại lại đi tới nắm tay Lưu Ly, hai nàng bắt đầu thì thầm bên tai nhau.

Long Nhất ngồi xuống, đặt hai tiểu nha đầu lên đùi rồi vừa quay đầu lại liền nhìn thấy mặt hai nàng đang ửng hồng không biết đang nói cái gì, không khỏi cười nói:" Nói bí mật gì đấy? Mặt đỏ như ớt khi thế kia."

"Bữa sáng ở trên bàn đó, các người ăn đi, ta đi tưới hoa." Đặc Lô Toa để lại một câu rồi vội vã đi ra ngoài.

Lưu Ly mặt mày đỏ rực ngồi xuống đối diện Long Nhất, khẽ nói:" thiếu gia, đêm qua có phải là chúng ta không có lập kết giới không đó." Long Nhất vừa nghe liền ngộ ra, không khí tối qua tốt như vậy, hẳn đã quên luôn rồi, khó trách Đặc Lô Toa hôm nay lại kỳ quái vậy, nguyên lai tối qua nghe được thanh âm hoan hảo giữa hắn và Lưu Ly, nghĩ tới đây, hắn cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Sau khi dùng bữa sáng, Long Nhất, Lưu Ly liền cùng mẹ con Đặc Lô Toa đi tới chủ đảo để thăm Phạm Đế và Tát Liên Á, hiện tại cấm chế trong người Đặc Lô Toa đã bị Long Nhất giải trừ, Long vương cũng đã thuận nước giong thuyền, không còn hạn chế hành động của mẹ con Đặc Lô Toa nữa.

Mấy người tới Long vương phong nói Long vương sinh sống, Lê Thanh và Man Nguru liền đi tới nghênh đón, bọn họ đều được Long Nhất an bài thủ ở bên này.

"Tình huống thế nào?" Long Nhất hỏi.

"Bẩm thiếu gia, cha mẹ Liễu Như thân thể vẫn còn rất yếu, bất quá đều đã tỉnh lại, hiện tại Liễu Như đang ở bên cạnh họ." Lê Thanh nói.

"Thần Long vương thì sao?" Long Nhất hỏi.

"Phụ vương ta, Ma Long vương và các vị trưởng lão đang thương nghị với nhau." Lúc này, Mễ Đế Nhĩ và Cách Lỗ Tây Á từ trong động đi ra, tiếp lời chính là Mễ Đế Nhĩ.

Long Nhất nhún nhún vai, việc Long tộc bọn họ hẳn cũng không tham gia vào. Hắn để cho hai tỷ đệ dẫn đường tới nơi bọn họ ở trước.

"Long Nhất, chàng tới rồi." Liễu Như thấy Long Nhất, khuôn mặt không tự nhiên thoáng chút thẹn thùng.

Long Nhất đang kỳ quái, Liễu Như đã đi tới, trên một chiếc giường bạch ngọc rộng rãi là Phạm Đế và Tát Liên Á đã hóa thành hình người. Hai người đều đang ngồi, trên thân là nhưng lớp băng ma pháp dày cộp bó lại miệng vết thương. Phạm Đế tướng mạo uy vũ bất phàm, chỉ là mắt đã mù. Tát Liên Á dịu dàng xinh đẹp, đôi mắt đang đánh giá Long Nhất từ trên xuống dưới, như mẹ vợ nhìn con rể.

"Bá phụ, bá mẫu, thân thể đã đỡ chút nào chưa?" Long Nhất cười nhiệt tình tới trước quan tâm nói.

"Long Nhất đúng không? Uhm, không tồi. Chúng ta còn phải cảm ơn

ơn cứu mạng của người đó." Phạm Đế cười đáp lại, có thể từ trong cấm khu thoát ra để cả nhà đoàn tụ, ông cảm tạ tên thanh niên này từ tận đáy lòng.

"Đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy." Long Nhất cười nói.

"Người một nhà? Ha ha, đúng, đều là người một nhà vậy chúng ta cũng không khách khí với người nữa." Tát Liên Á dường như cực kỳ mãn ý với câu trả lời của Long Nhất.

Liễu Như khuôn mặt ửng hồng, khóe miệng mỉm cười tiết lộ ra tâm tình nàng hiển nhiên là rất sung sướng.

Lúc này, Đặc Lô Toa mới cố nén kích động từ cửa động đi vào, giọng nói run rẩy gọi:" biểu tỳ."

Tát Liên Á đang cười bỗng sững ra. Từ tế nhìn Đặc Lô Toa, kinh hãi nói:" Đặc Lô Toa, là nha đầu muội à."

Nước mắt Đặc Lô Toa rưng rưng, nghĩ tới đã bao nhiêu năm rồi mới có thể gặp lại biểu tỳ, càng không kềm được. Đôi biểu tỳ muội này ôm nhau mà khóc, khiến cho nhóm Long Nhất cũng rất cảm động.

Rất lâu, hai người mới tách nhau ra, Tát Liên Á giới thiệu Đặc Lô Toa với Phạm Đế sau đó nói:" Đặc Lô Toa, muội cũng thành thân rồi chứ. Nhớ năm xưa muội gặp ai cũng ghét. Không biết tiểu tử nhà nào lấy phải vị Long tộc mỹ nữ kiêu ngạo nhà muội rồi." Đặc Lô Toa vẻ mặt ảm đạm, quay đầu về phía sau, gọi:" Tinh Tinh, mau tới đây."

Tinh Tinh ở ngoài động trả lời một tiếng, nắm tay Nữ Nhi cười huyên náo đi vào.

Nữ Nhi tới làm cho Phạm Đế và Tát Liên Á đang ngồi trên giường đều run rẩy, vừa rồi Nữ Nhi ở ngoài chơi, bọn họ mới có nén cảm tình trong lòng. Con gái lớn Nữ Nhi khi bọn họ bị bắt đi đã hiểu chuyện, ngày hôm qua ở cùng họ cả ngày, trong lòng cảm thấy rất được an ủi, chỉ là con gái nhỏ khi bọn họ bị bắt đi còn quá bé, sợ rằng đối với bọn họ căn bản không có ấn tượng gì, hôm qua còn nghe nó nhận Long Nhất làm cha lại còn rất tin tưởng hẳn, trong lòng cực kỳ không dễ chịu.

"Tinh Tinh, tới đây, gọi dì cả và dựng đi." Đặc Lô Toa gọi Tinh Tinh tới nói.

Tinh Tinh gọi một cách ngọt lịm, khiến cho Phạm Đế và Tát Liên Á lấy lại tinh thần, đều khen hài tử biết chuyện, vốn bọn họ đối với việc Tinh Tinh nhỏ như vậy đã có thể hóa thành hình người rất kỳ quái, cũng rất muốn hỏi phụ quân Đặc Lô Toa là người nào, nhưng lúc này bọn họ lại có chút không yên lòng, bởi vì Nữ Nhi ở bên cạnh họ.

Long Nhất hiển nhiên nhìn ra tâm tư bọn họ, hẳn ngòm xỏm xuống nói với Nữ Nhi:" Nữ Nhi ngoan, tới bên phụ thân và nương thân con đi."

Nữ Nhi lại nắm chặt lấy ngón tay Long Nhất, mặc dù nó đối với Phạm Đế và Tát Liên Á có một loại cảm giác thân thiết kỳ diệu, nhưng rốt cuộc vẫn không quen, nó quật cường lắc đầu nói:" người mới là phụ thân của Nữ Nhi, ông ta không phải."

Toàn thân Phạm Đế run rẩy, khế thờ dài một tiếng, hiển nhiên là cực kỳ thất vọng.

"Kỳ thật ông ấy mới là phụ thân thân sinh của Nữ Nhi, ta."

"Phụ thân, người không cần Nữ Nhi nữa sao?" Long Nhất còn chưa

nói xong, đôi mắt to của Nữ Nhi đã rơm rớm lệ, cả người sà vào lòng Long Nhất, bàn tay mũm mĩm ôm lấy cổ Long Nhất không chịu buông tay.

Long Nhất đau xót trong lòng, cùng Nữ Nhi ở với nhau lâu như vậy, tâm lý hẳn sớm đã coi nó là con mình, cũng rất thích sự ỷ lại của nó với mình. (Về sau có con thì nó khác ngay)

Mọi người thấy vậy đều trở nên trầm mặc, muốn một hài tử đột nhiên chấp nhận hai người đối với nó cực kỳ xa lạ không phải là một việc dễ dàng, đặc biệt quan niệm Long Nhất là phụ thân, là người thân nhất của nó sớm đã thâm căn cố đế.

Chương 588: Đăng Long thành, quân doanh

Long Nhất không miễn cưỡng Nữ Nhi nữa, hẳn xin lỗi nhìn Phạm Đế và Tát Liên Á, nhưng Tát Liên Á trái lại lại nở nụ cười an ủi, mặc dù lòng bà không dễ chịu, nhưng loại ý lại của Nữ Nhi đối với Long Nhất càng chứng minh mấy năm nay Long Nhất đối với Nữ Nhi chiếu cố tới mức nào, lòng tiểu hài tử luôn mãi cảm mà tinh tế, hơn nữa trực giác kinh người.

Cũng là để xóa tan bầu không khí gượng gạo này, Tát Liên Á liền đổi đề tài sang Đặc Lô Toa. Bà vuốt ve mái tóc của tiểu Tinh Tinh, nói: "hài tử này sinh ra rất giống muội, phụ thân nó đâu?"

Đặc Lô Toa đã quen, tám trăm năm rồi, nàng còn có thứ gì không từ bỏ được đây?

Nàng than nhẹ, nói: "chết rồi"

Vợ chồng Tát Liên Á cả kinh, vội vã hỏi xem xảy ra chuyện gì.

Mà Đặc Lô Toa lại lắc đầu, lấy tay gạt mấy sợi tóc trên trán tiểu Tinh Tinh.

Tát Liên Á thấy trán tiểu Tinh Tinh bóng loáng, đến cả một u nhỏ cũng không có, cảm thấy sáng tỏ, thờ dài nói: "là nhân loại? Đặc Lô Toa, những năm này, muội chịu khổ rồi."

"Nào có khổ sở gì, có Tinh Tinh ở bên muội là đủ rồi." Đặc Lô Toa thản nhiên cười nói.

Trong lòng Tát Liên Á thốn thức không thôi, một người Long tộc tuổi thọ gần vạn năm cùng với một người thường cao nhất chỉ có mấy trăm tuổi yêu nhau (sống mấy trăm tuổi cơ á o.0), kết quả không cần nói cũng biết. Cách biệt giữa hai người thật sự là quá lớn. Lúc này, bà nghĩ tới con gái lớn Liễu Như của mình, vừa rồi từ miệng nó bà đã biết nha đầu này thích Long Nhất, bất quá mặc dù ý trung nhân của con mình là nhân loại, nhưng lại là Lô thần truyền thừa giả, tuổi thọ đối với hẳn chẳng có vấn đề gì. Chỉ là, chúng sẽ hạnh phúc sao? Long tộc từ trước tới nay đều là chủng tộc một vợ một chồng, mà bên cạnh Long Nhất nghe nói có rất nhiều mỹ nữ.

Lúc này, Long Nhất ôm Nữ Nhi và Liễu Như đi ra ngoài, Lệ Thanh và Man Ngưu cùng với tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ đi phía sau, dù sao thanh niên ở cùng một chỗ thì thoải mái nhẹ nhõm hơn, có trường bối ở cùng luôn luôn cảm thấy có chút gò bó.

Tìm một nơi rộng rãi trên Long vương phong ngồi xuống. Để cho ánh nắng chói chang chiếu lên người, trước mắt có nhìn biển lớn mênh mông không bờ không bến.

Tai nghe tiếng sóng dạt dào, khiến người ta tinh thần được thả lỏng, hưởng thụ sự thoải mái khó lòng có được.

Long Nhất dựa lên một tảng đá nhẵn nhụi, Nữ Nhi đã chợp mắt trong lòng hắn, Lưu Ly và Liễu Như một trái một phải ngồi bên cạnh. Nhưng người còn lại hoặc lau vũ khí tới gần ra, hoặc nằm nhắm mắt dưỡng thần.

"Long Nhất, tiếp theo chàng tính làm gì?" Liễu Như đã xác định được lòng mình, câu hỏi cũng trở nên dẹt dẹt hơn nhiều.

"Long tộc chắc không còn việc của ta nữa, đợi Thần Long vương và Ma Long vương nghị sự xong quay lại, ta tình cùng Lưu Ly đi tìm Hải Đế thành nơi hải tộc sinh sống." Long Nhất nhìn Lưu Ly ôn nhu nói.

Ánh mắt Liễu Như hơi do dự, nói:" Long Nhất, thương thế cha mẹ thiếp chưa khỏi, thiếp sợ rằng không thể cùng chàng đi được." Long Nhất đối với Lưu Ly tốt như vậy nàng cũng không ghen tị, hẳn không phải cũng vì việc của mình mà bôn ba sao? Nếu không phải là hẳn. Cả nhà nàng có thể dễ dàng đoàn tụ như vậy không? Nếu không có hẳn hết lòng hết sức, cha mẹ nàng nói không chừng đã chết rồi.

"Gia đình nàng chia cách đã lâu như vậy, lúc này nàng đương nhiên phải ở bên cha mẹ nàng." Long Nhất cười cười, hẳn vốn không tính để Liễu Như đi theo.

Lúc này, Man Ngưu đang vênh tai lắng nghe bỗng nhảy dựng lên, hưng phấn nói:" lão đại, Liễu Như không đi để lão Ngưu ta đi cho."

Lệ Thanh cũng ôm Hàn Băng kiếm nhìn sang, lạnh lùng nói:" thiếu gia, tính cả phần thuộc hạ nữa."

Mà Mễ Đế Nhĩ và Cách Lỗ Tây Á nghe thấy có thể tới chỗ mới chơi, cũng không ngủ nữa, chạy tới nói muốn cùng đi.

"Ha ha, ta và Lưu Ly chỉ là đi trước thám thính tình huống. Nhiều người trái lại không tốt, dù sao bây giờ cũng có truyền tống trận, ta nếu cần các người giúp đỡ cũng thuận tiện hơn rất nhiều." Long Nhất cười nói.

Mọi người nghe thấy có lý, đều gật đầu. Có truyền tống trận, cự ly đã không còn là vấn đề nữa. Chỉ cần Long Nhất thiết lập một cái truyền tống trận, còn không phải thoát cái đã truyền tống tới sao.

Lúc này, từ không trung truyền tới một cỗ long lục ba động cường đại, hai đạo hào quang một đen một vàng lóe lên, Ma Long vương và Thần Long vương đã đứng trước mặt mọi người.

Long Nhất đứng lên hành lễ, cười hỏi:" sao rồi hai vị Long vương, việc bàn tới đâu rồi?"

T

hần Long vương bất phần nhìn Ma Long vương, nói:" tạm thời lại không thể đồng ý, đại hội hai tộc nên cử hành ở Thần Long quần đảo, nhưng hết lần này tới lần khác tên gia hỏa này đều ngang ngược nói phải cử hành ở Ma Long quần đảo. Lại không nghĩ tới Ma Long đảo của lão ta chướng khí ô nhiễm, ai mà nguyện ý chịu khổ chứ.

Long Nhất suy nghĩ, trong lòng hiểu rõ được mấy phần. Vì vấn đề tín ngưỡng, Quang Minh ma pháp nguyên tố trên Thần Long quần đảo nồng hậu mà Ma Long đảo thì Hắc Ám ma pháp nguyên tố cũng nồng hậu, tự nhiên đối với địa bàn của đối phương chẳng có hảo cảm nào rồi.

Long Nhất đảo mắt, cười ha ha nói:" thời kỳ trước mắt, các chủng tộc trên toàn thế giới nên sống hòa bình phồn vinh mới là vương đạo, Đại hội Long tộc của các ông mặc dù nói là để thảo luận việc Long tộc, nhưng Long tộc lại là chủng tộc không thể thiếu trên cái thế giới này, các ông cử hành đại hội đối với thế giới cũng là một việc trọng đại, không bằng cử hành ở Thương Lan đại lục, để cho toàn bộ các chủng tộc còn lại tận mắt chứng kiến thời khắc vĩ đại đó mới là tuyệt diệu.

Thần Long vương và Ma Long vương ngẩn ra, lông mày đang nhíu

lại từ từ thả lỏng, đúng, thôn phệ long thể hiển thế, Long tộc không thể chỉ lo thân mình. Cũng tới lúc quay lại trong tầm mắt các chủng tộc còn lại rồi, bởi vậy hai vị Long vương không hẹn mà cùng nhau vỗ tay đồng kỳ với đề nghị của Long Nhất.

"Đã như vậy, ta đây về Thương Lan đại lúc an bài trước, sau đó ta tính cùng Lưu Ly đi tìm Hải Đế thành, ta muốn an bài ổn thảo đại hội Long tộc của các ông." Long Nhất nói.

"Người quyết định rồi?" Ma Long vương thấy Long Nhất không giống nói đùa, bèn hỏi.

"Đúng." Long Nhất cười đáp lại.

"Đã như vậy, ta cũng không nói gì nữa, người quay về Thương Lan đại lục an bài xong thì quay lại đi, mà ta cũng quay lại Ma Long đảo, cũng cùng đường, đi chung luôn đi." Ma Long vương vỗ vai Long Nhất nói.

"Việc này trước tiên không vội." Thần Long vương đột nhiên nói chen vào, ông chuyển sang hướng Long Nhất, tiếp đó nghiêm mặt nói:" nghe tiểu nữ nói người ở Thần Long đảo phát hiện di tích Thần Ma đại chiến, trong đó còn có di hài của một vị Long thần tổ tông của Long tộc bọn ta, lại nghe nói chỉ có thần lực mới có thể mở cửa ma pháp mà vào, người có thể trước tiên đưa chúng ta tới đó bái tế một phen được không."

"Thật có việc này? Long Nhất, vậy thì trước tiên làm chậm trễ chút thời gian của người vậy." Ma Long vương vừa nghe có di hài của Long thần, ánh mắt trở nên vô cùng nghiêm túc. Xem ra Long thần ở trong Long tộc xác thật là một tồn tại chí cao vô thượng.

Long Nhất suy nghĩ một lúc, nhìn hướng Man Ngưu và Lệ Thanh,

phân phó nói:" hai người người ở lại đi, việc thu xếp và mở cửa di tích phải nhờ hai người rồi."

Man Ngu và Lê Thanh gật đầu đáp ứng.

Đằng Long thành trở thành nơi tập trung cơ quan quyền lực ở Thương Lan đại lục. Mặt trời chói chang, trời quang mây tạnh, đường phố tấp nập người đi lại, có thương khách đi buôn bán, có du khách hâm mộ danh tiếng mà tới.

Nguyên lai phía tây thành có mấy vạn công nhân đang hăng say đào đất xây nhà, đây là nơi mở rộng của Đằng Long thành mới bắt đầu không lâu. Theo phương án, sau khi xây xong diện tích Đằng Long thành sẽ rộng hơn gần một nửa, dung hợp phong cách của các chủng tộc trong đại lục và phong cách của Cường Long đế quốc. Từ đó trở thành thành trì nổi danh lớn nhất Thương Lan đại lục.

Từ khi Tây Môn Nộ đăng cơ, "điều ước bình đẳng giữa các chủng tộc" bắt đầu có hiệu lực sau khi ký kết. Các đế quốc đột nhiên xuất hiện không ít thú nhân tới đào vàng, mà các thương khách nhân loại cũng không ngừng tiến hướng Hoàn Đoạn sơn mạch. Cả đại lục là một cảnh tượng phồn vinh, nhân loại và thú nhân chung sống càng lúc càng hòa đồng, xã hội bắt đầu tiến vào giai đoạn phát triển nhanh chóng. Rất nhiều học giả bình luận từ trước tới nay chưa có thời đại nào thịnh vượng như thế này.

Lúc này Tây Môn Nộ đang thị sát khắp Đằng Long thành dưới sự bảo vệ của mấy trăm cấm vệ hoàng tộc, thân thiết chào hỏi người đi đường. Tây Môn Nộ hiện tại mặc dù hàng ngày vẫn bận bịu như cũ. Nhưng bộ máy đế quốc bành đai bắt đầu vận chuyển một cách hữu hiệu, khiến ông không còn cần phải quá lao lực. Hiện tại ông trái lại

trông lại trẻ hơn mấy tuổi. Về mặt hồng hào, bước đi như gió, trạng thái đã tiến vào thời kỳ sung mãn nhất của tuổi trung niên.

"Bệ hạ, thái tử quay về rồi, đang chờ người tại Ngự thư phòng." Lúc này, một kỵ binh hạng nhẹ từ trong hoàng thành vội vã chạy tới, xuống ngựa cung kính bẩm báo.

Tây Môn Nộ về mặt vui vẻ, dẫn cấm vệ đội hồi cung, thế tử dẫn theo các con dâu đi du lịch thế giới rồi. Đoạn thời gian này khiến ông có chút cô đơn, hiện tại nghe nói nhi tử quay trở về rồi, tự nhiên là mừng rỡ không thôi.

Đợi tới khi Tây Môn Nộ vào tới Ngự thư phòng, liền nhìn thấy con mình đang cười nhạt nhìn ông, đột nhiên ông có chút cảm khái. Đứa con hư hỏng không học võ thuật giờ đã trưởng thành, là một thanh niên thực lực siêu tuyệt, thông minh tuyệt đỉnh. Trong lòng trào dâng một cảm giác an ủi còn có một cảm giác mát mát không tên.

"Đã lâu không gặp phụ thân, người càng ngày càng trẻ ra đó." Long Nhất cười nói, đối với Tây Môn Nộ, hắn luôn không gọi là phụ hoàng, bởi vì hắn cho rằng gọi phụ thân thân thiết hơn. Việc này vốn là không hợp lý, nhưng trên thế giới này còn có người nào có thể quản hắn, dưới sự đồng ý ngầm của Tây Môn Nộ thói quen này vẫn cứ tiếp diễn.

"Không phân lớn nhỏ, thành ra thể thống gì đây." Tây Môn Nộ về mặt uy nghiêm nói, nhưng sự vui sướng trong mắt đã làm lộ ra tâm tình của ông.

Long Nhất làm sao lại sợ chứ, hắn tiến lên ôm vai Tây Môn Nộ, cười nói: "phụ thân, đừng có làm bộ mặt này nữa, giữa chúng ta còn phải dùng cái bộ dáng đó sao? Ở đây không có người nào khác."

Hàm râu của Tây Môn Nộ run run, sự thân thiết giữa phụ tử như thế này, trong lòng ông đương nhiên cao hứng, hài từ đã trưởng thành rồi, ông cũng không còn cần ra vẻ phụ thân nữa, chỉ là thân thể lại có chút cứng nhắc, ông vẫn có chút không quen.

Hai cha con ngồi đối diện nhau trên sa phát, Tây Môn Nộ hỏi: "Vũ nhi, lần này quay lại có việc sao."

Long Nhất gật đầu, mở miệng nói: "phụ thân, việc Long tộc người đã biết không ít rồi, Thần Long tộc và Ma Long tộc vốn thủy hỏa bất dung, nhưng bởi vì thôn phệ long thể hiện thể nên cùng nhau nhất trí, sau một tháng nữa, hai bộ tộc bọn họ muốn cử thành đại hội Long tộc tại Thương Lạc đại lục."

Tây Môn Nộ không phải là ngọn đèn cạn dầu, vừa nghe việc này liền nghĩ tới ảnh hưởng của việc Long tộc cử hành đại hội tại Thương Lạc đại lục. Ông thoáng cái đã đứng lên, đi hai vòng trong Ngự thư phòng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Long Nhất một cái, nói: "Việc Long tộc lại xuất hiện ở Thương Lạc đại lục không phải là việc đơn giản, với lại lực hủy diệt của Long tộc vi phụ đã thấy qua, con có thể xác định Long tộc đúng là có thiện ý sao?"

"Phụ thân, nhi tử người làm việc thì người cứ yên tâm đi, vị lãnh tụ mà hai tộc bọn họ thờ phụng chính là Nữ Nhi con gái con, cháu gái người." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Như thế vi phụ cũng an tâm rồi, việc này ta sẽ cẩn thận giao xuống, rồi thông tri cho các chủng tộc tề tụ tại Đẳng Long thành của chúng ta, đem ảnh hưởng của đại hội lần này khuếch trương tới mức lớn nhất, tốt nhất là chúng ta còn có thể cùng với Long tộc đạt được một loạt điều ước, vậy địa vị Tây Môn gia chúng ta sẽ càng được củng cố, ha ha ha." Tây Môn Nộ không hổ là lão cáo già trên chính đàn mấy chục năm, lập tức nghĩ tới một loạt phương án, tâm tình thư

sướng không khỏi đắc ý cười lớn.

"Vậy việc này cứ để cho phụ thân ai bài, Thần Long quần đảo có truyền tống trận do con thiết hạ. Mấy ngày nữa con sẽ thiết lập trên Ma Long đảo thêm một cái, tới lúc đó phụ thân có thể phái người tới hai tộc để bàn bạc." Long Nhất cười nói.

Hai cha con bàn về việc đại hội Long tộc xong, lại nói một chút tới việc phát triển dương kim quốc gia. Bất tri bất giác trời đã tối sầm lại.

"Phụ thân, nương thân và những nha đầu kia hiện tại tới đâu rồi?" Long Nhất hỏi.

"Hôm nay vừa mới nhận được tin, nói bọn họ bị Tinh Linh nữ vương mời tới Tinh Linh sâm lâm làm khách rồi, ha ha, nương thân con vì hai cha con chúng ta mà đã buồn bực hai mươi năm rồi, lần này cứ để bà ấy chơi thỏa thích đi." Tây Môn Nộ đề cập tới Đông Phương Uyển, trong mắt hiện lên một tia nhu tình, bà vì ông mà quán xuyến hết tất cả mọi việc trong gia tộc, bởi vì có bà ở đây, tất cả nhưng sự việc phiền toái của gia tộc chưa từng cần ông quan tâm tới.

Long Nhất cười. Quả nhiên không ngoài dự liệu của mình, Tinh Linh sâm lâm mỹ lệ như vậy, sợ rằng sẽ khiến bọn họ lưu luyến khó rời.

"Vũ nhi, tối nay ở lại đi, dù sao cũng chỉ chậm một ngày. Con có thể đi dạo một vòng quân doanh." Tây Môn Nộ nói với Long Nhất.

Long Nhất lại cũng không phản đối, nói ra thì hẳn cũng đã lâu không tới quân doanh rồi.

Mặt trời lặn xuống, chỉ còn lại những đám mây đỏ rực. Long Nhất đi tới Cuồng Long quân doanh đang đóng trại ở đông thành, Cuồng Long quân doanh đã trải qua tẩy luyện bằng máu tươi, là một quân doanh

mạnh mẽ danh vang khắp thế giới. Đặc biệt trong đó là hai vạn chiến hữu Vô Song doanh, luận về đơn chiến hay là phối hợp tổ đội, có lẽ thế gian này không có đội quân nào có thể sánh bằng. Cơ hồ tất cả quân nhân đều lấy việc được gia nhập Vô Song doanh làm vinh hạnh, trong Vô Song doanh cho dù là lính cấp thấp nhất, tới quân doanh nào khác cũng thu hút được những ánh mắt tôn kính của mọi người.

Long Nhất tới phía ngoài quân doanh, vừa vặn có binh sĩ ra ngoài thao luận đang hô vang khẩu hiệu hồi doanh.

Long Nhất mỉm cười đứng ở bên cạnh, sĩ quan dẫn đội hiển nhiên nhận ra vị thái tử gia danh tiếng lan khắp thiên hạ này, đây là người tạo nên Vô Song doanh, là người nắm thiên hạ binh quyền, hẳn ở trong quân doanh đã trở thành thần rồi.

"Đại đội trưởng Vu Thành Kiệt của đại đội mười lăm thuộc Huyết sắc kỵ binh đoàn trong Cuồng Long quân đoàn tham kiến đại tướng quân. Kính lễ !" Tên sĩ quan này kích động chạy tới trước mặt Long Nhất dùng thanh âm trung khí sung mãn báo cáo.

Sát một tiếng đặt binh khí lên ngực làm quân lễ, mấy trăm người sau lưng hắn đứng thẳng hàng, sống lưng thẳng vút, binh khí đặt trước ngực, chỉnh tề như một, vừa nhìn đã biết là quân tinh nhuệ.

Long Nhất cũng dùng quân lễ chào lại, đây là quy định trong quân, tại quân doanh không luận tước vị chỉ luận quân chức, hắn vừa lòng nhìn tên sĩ quan, cười nói:" Vu đội trưởng, các người vừa tiến hành là loại huấn luyện nào?"

"Bẩm tướng quân, là vũ trang việt dã trong vòng năm mươi dặm, đại đội mười lăm của thuộc hạ toàn bộ đều hoàn thành nhiệm vụ, không ai tụt lại." Vu Thành Kiệt kiêu ngạo nói lớn.

"Cách huấn luyện của kỵ binh đoàn các người là mới thêm vào sao?" Long Nhất cười hỏi.

"Bẩm đại tướng quân, đây là hạng mục huấn luyện mà Bắc Đường tướng quân vừa mới quy định hai tháng trước, Bắc Đường tướng quân yêu cầu bọn thuộc hạ trên ngựa phải là kỵ binh đoàn tinh nhuệ nhất, xuống ngựa cũng phải là bộ binh tinh nhuệ nhất." Vu Thành Kiệt ưỡn ngực nói lớn.

"Tốt, đúng là nên thế này, xem ra các người đều đã hoàn thành, hiện tại về doanh đi, cố mà làm cho tốt." Long Nhất vỗ vai Vu Thành Kiệt vừa lòng nói, nhãn quang nắm bắt đại cục của Bắc Đường Vũ càng lúc càng tốt, kỵ binh tinh nhuệ không phải chỉ cần giỏi trên lưng ngựa.

Long Nhất đi theo đại đội kỵ binh tiến vào đại môn quân doanh, mặc dù quan quân thủ hộ đại môn nhận ra thân phận của Long Nhất, nhưng vẫn yêu cầu hắn lấy quân bài ra, đây là kỷ luật thép mà lúc trước Long Nhất đã nghiêm ngặt quy định.

Long Nhất vừa tiến vào quân doanh, Nam Cung Nỗ thân mặc giáp tướng liền dẫn theo thân vệ tới nghênh đón, Nam Cung Nỗ mười bảy tuổi đã trở nên eo hùm vai gấu, sự non nớt trên mặt đã biến mất, hai con mắt sắc bén lấp lánh tinh quang, trên thân phát ra sát khí cường liệt, trên quân đao của tiểu tử này có thể đã nhuộm máu vô số người.

"Cuồng Long quân đoàn phó quân đoàn trưởng Nam Cung Nỗ tham kiến đại tướng quân." Nam Cung Nỗ vẻ mặt kính hỉ, hành lễ một cái liền dẫn Long Nhất về đại trướng của mình.

Long Nhất nhìn Nam Cung Nỗ đã trở thành một vị tướng quân đủ tư cách, trong lòng vui mừng khôn tả, hắn vuốt đầu Nam Cung Nỗ, nói:"

Nỗ nhi, ngươi trưởng thành rồi."

"Tỷ phu." vào tới đại tướng, Nam Cung Nỗ không còn áp chế cảm tình của mình nữa, là Long Nhất dạy cho hắn phải làm thế nào mới có thể trở thành một nam nhân chân chính, là Long Nhất dẫn hắn qua cửa, những điều Long Nhất dạy trong quân doanh hắn không dám quên dù chỉ là một chữ một từ, Long Nhất là người hắn sùng bái nhất.

"Được rồi, đã lâu chưa ăn cơm quân doanh, tới nhà ăn ăn nhé?" Long Nhất cười nói, lúc này các binh sĩ đều đã thao luyện xong, nhà ăn chắc cũng dọn cơm rồi.

"Được, bất quá đợi cả Bắc Đường tướng quân nữa, tỷ ấy dẫn theo đội nữ binh tân tiến đang ở đầu còn lại của quân doanh, phó quan của đệ vừa rồi đã báo cho tỷ ấy biết rồi." Nam Cung Nỗ cười nói, trước mặt Long Nhất, ánh mắt sắc bén lạnh lùng của hắn mới lộ ra vẻ giảo hoạt của tuổi thanh niên.

"Nàng không phải là cùng nương thân ta đi chơi rồi sao? Về lúc nào thế?" Long Nhất có chút kinh hỉ hỏi, khó trách phụ thân bảo mình tới quân doanh một chuyến, có lẽ là vì nguyên nhân này, Bắc Đường gia tộc trừ Bắc Đường Vũ ra không còn ai có kết cục tốt đẹp, có thể vì vậy phụ thân mới muốn bù đắp cho nàng một thứ gì đó, đối với nàng rõ ràng là rất quan tâm, hơn nữa còn phong nàng làm quân đoàn trưởng Cuồng Long quân đoàn, tứ nhất đẳng tướng quân lệnh, đối với tướng lĩnh hay binh sĩ bất kỳ quân đoàn nào đều có đặc quyền tiền trạm hậu tấu.

"Hai ngày trước đã về rồi, Bắc Đường tướng quân giống như đệ vậy, ở trong quân đội quen rồi, một ngày không nghe thấy tiếng tiếng quân sĩ thì toàn thân khó chịu." Nam Cung Nỗ nói.

Khóe miệng Long Nhất cười cười, xem ra Bắc Đường Vũ cả đời không ly khai quân doanh rồi, hẳn đã từng vì vậy mà có chút áy náy, nhưng hiện tại thì hẳn đã có thể vứt bỏ sự áy náy đó đi rồi, mỗi người đều có con đường riêng cho mình, mà con đường của Bắc Đường Vũ chính là quân doanh, nằng vì vậy mà phấn đấu, vì vậy mà hạnh phúc, đã đủ lắm rồi.

Không lâu sau, Bắc Đường Vũ một thân giáp đen dẫn theo hai nữ thân binh đi tới.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt bèn quán quýt ngay lập tức, mặc dù không có mở miệng, nhưng loại ôn tình đó đã nhập vào tâm can, đây là một kiểu ăn ý giữa hai người từ trước tới nay.

Khi mấy người cùng nhau xuất hiện ở nhà ăn, toàn bộ các binh sĩ đang ăn cơm đều lập tức đứng thẳng lên, cuồn cuộn nhìn ba người ở phía trước, Long Nhất đứng đầu, Bắc Đường Vũ và Nam Cung Nỗ đi theo sau khoảng nửa người.

"Các huynh đệ đứng lên hết cả làm gì, bản tướng quân hôm nay trên người không mang đồ tốt nào cả, đang làm gì thì cứ làm đi, ồ, Nhị Cầu Tử, Thạch Đầu, hai người bọn người đều được thăng lên đại đội trưởng rồi à, không tồi đó." Long Nhất phẩy phẩy tay cười nói với tất cả mọi người, các binh sĩ lúc trước đi theo hẳn đều hò reo.

Nhớ lúc đó, sau khi huấn luyện hẳn cũng đều cười đùa nói chuyện phiếm với các binh sĩ thuộc hạ, vô cùng thân thiết. Truyền thống này hiện tại vẫn được bảo tồn, tất cả các quân quan khi đang huấn luyện đều lục thân bất nhận, nhưng kết thúc huấn luyện về mặt lại trở nên nhu hòa hơn, ai ai cũng thích thú tán gẫu vài câu, đối với các binh sĩ thụ thương trong huấn luyện vô cùng quan tâm. Chính truyền thống này khiến cho giữa các cấp bậc sĩ quan trong quân đội đều chung sống hòa đồng, với lại đoàn kết lạ thường.

Món ăn của nhóm Long Nhất cũng giống như của các binh sĩ, nhưng lại nhiều hơn không ít. Trên mâm cơm, Nam Cung Nỗ và Bắc Đường Vũ nói rõ với Long Nhất những biến động trong quân đội sau cuộc chiến, đồng thời hỏi ý kiến Long Nhất về một số chiến lược mới.

Bởi vì tin tức Long Nhất tới đã truyền bá rất nhanh trong toàn quân doanh, rất nhiều binh sĩ bắt đầu tụ tập về đây, đặc biệt là tân binh, ai cũng muốn tận mắt nhìn thấy phong thái của thần tượng. Với lại quan các cấp trong quân đội sau khi nhận được tin đều muốn gặp mặt Long Nhất một lần.

Tiếng huyên náo ở bên ngoài càng lúc càng lớn, Long Nhất bèn để cho Nam Cung Nỗ đi ra thông tri, nói tối nay hủy bỏ huấn luyện, để cho quan quân binh sĩ sau khi ăn cơm tối đều tập hợp tới đài điểm tướng.

Chương 589: Lo trước tính sau

Khi tin tức này vừa truyền ra, toàn bộ quân doanh sôi nổi hẳn lên, các tiếng trống cổ động tập hợp vang lên âm âm, lúc này đã phơi bày ra tốc độ phản ứng rất nhanh của các binh sĩ. Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, Điểm tướng đài rộng lớn đã tràn ngập binh sĩ trong các đại đội của Cuồng Long quân đoàn đang dàn hàng chỉnh chỉnh tề tề, đông nghịt người, từ trên đài phóng mắt xuống, vô luận là nhìn ngang, nhìn dọc, nhìn chéo đều là những đường thẳng tắp, khí tức sắc bén đập vào mặt.

Long Nhất cùng Nam Cung Nỗ, Bắc Đường Vũ một trái một phải đi lên điểm tướng đài, trông thấy nhưng khuôn mặt đang kích động kia, trong lòng Long Nhất cũng không khỏi trở nên kích động, đúng là nhưng binh sĩ không màng tới tính mạng, dùng bầu nhiệt huyết sục sôi, dùng ý chí bất khuất để xây đắp giang sơn.

"Mang rượu lên đây." thanh âm trầm trầm của Long Nhất như một tiếng sấm rền vang trong không trung.

Mấy tên quân nhu đều sửng sò, lập tức phân phó xuống dưới. Cuồng Long quân đoàn tích trữ rất nhiều mỹ tửu, quân đội vốn không cho phép uống rượu, nhưng quy củ này đã được cải chính, mỗi tuần sẽ có một ngày phân phát cho mỗi binh sĩ một vò rượu, loại rượu này không cao lắm, nhưng vị thì đủ nồng, trong đó có rất nhiều loại thuốc, không chỉ có thể giải trừ sự nghiện rượu, mà còn có thể cường thân tráng thể.

Không lâu sau, các xe bắt đầu trở mỹ tửu lên, rất nhanh phân cho mỗi người một chén, trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng đượm.

"Các huynh đệ, các người nhất định rất lấy làm kỳ quái, hôm nay không phải xuất chinh, vì sao lại uống rượu?" giọng nói của Long Nhất vang vọng không trung, quét qua nhưng khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy nhục khí ở dưới, cũng có những binh sĩ từng trải qua sinh tử, có cả nhưng tân binh mới bổ xung.

Toàn bộ binh sĩ cầm chén rượu mà bất động, đứng thẳng tắp như một rừng người bát ngát bao la. Ánh mắt nóng bỏng của bọn họ nhìn lên Long Nhất ở trên đài, chờ lời giải đáp của hắn.

"Bát đầu tiên, chúng ta tự kính bản thân. Từ ngày các huynh đệ trở thành binh sĩ, các huynh đệ đều đã gánh vác sứ mệnh của riêng mình, cũng dựa vào sinh mạng của mình. Có nhiệt huyết của các huynh đệ, dùng ý chí kiên cường bất khuất không chịu cúi đầu để bảo vệ tổ quốc, bảo vệ hàng ngàn hàng vạn bách tính bình dân. Để quốc vì có được nhưng binh sĩ như các huynh đệ mà kêu ọ, ọ, ọ!" Long Nhất nâng bát lên một hơi uống cạn.

Các quan quân binh sĩ ở dưới đều kích động, hào sảng học theo Long Nhất uống không chừa một giọt, sống lưng càng thẳng, ánh mắt càng thêm kiên định.

"Bát thứ hai, kính tất cả các huynh đệ đã hi sinh trong chiến tranh. Bọn họ dùng máu tươi của mình để hoàn thành lời thề khi bước chân vào quân đội. Binh sĩ dùng đao và đầu của mình để chứng minh bản thân, da ngựa bọc thây, phơi xác nơi sa trường, đây là kết quả vinh dự nhất đối với một binh sĩ, bọn họ đều là anh hùng, vì linh hồn bất diệt của bọn họ, cạn!" Long Nhất uống cạn bát rượu, tâm tình lại có

chút không thể tự chế mà trở nên rung động. Con đường đế vương là con đường ngập tràn thây xác, trước mắt hiện lên cảnh tượng Á Đặc Tư An Na bị nhuộm đẫm máu tươi.

"Vì linh hồn bất diệt, cạn!" toàn bộ binh sĩ kêu to vang trời, rượu rơi ướt áo mà không biết. Có lẽ kết quả của bọn họ chính là cũng phải chôn thân nơi sa trường, bọn họ nghĩ tới chiến trường ngập tràn cát vàng đỏ, tiếng đàn thê lương, cảnh tượng bạch cốt sâm sâm, cương đao rỉ sét. Ai ai cũng nhiệt huyết trào dâng, lệ thấm hai mắt, hận không thể lập tức lên chiến trường giết địch mấy hồi.

Nam Cung Nỗ và Bắc Đường Vũ nghe được những lời của Long Nhất, ánh mắt cũng trở nên dị thường. Cạn luôn hai bát, bọn họ đều là tướng lĩnh trải qua muôn vàn chiến tranh, lực tự chế vốn là phi thường, lại không biết hôm nay vì sao vừa nghe những lời của Long Nhất mà cũng không thể tự chế nữa. Đặc biệt là Bắc Đường Vũ, thanh danh Địa ngục thiên sứ của nàng là dựa vào bàn tay đẫm máu tươi để đoạt lấy, vô luận là giết bao nhiêu người cũng không thềm nhíu mày lấy một cái, nhưng không biết vì sao lại dễ dàng bị ảnh hưởng như thế này.

Kỳ thật tất cả đều là do Long Nhất, cường độ biến hóa của tinh thần hấn trong tình huống bản thân hấn nhiệt huyết sôi trào tán phát ra, rất dễ ảnh hưởng tới những người khác, mà Bắc Đường Vũ vốn vô cùng ăn ý với hấn, tự nhiên là bị ảnh hưởng dễ dàng. Cứ thế, quân đang ồn ào chìm vào trong yên lặng.

Long Nhất và Bắc Đường Vũ vừa mới trải qua một tràng chiến tranh, cùng lỏa lồ ôm nhau nằm một chỗ.

Long Nhất nhắm hai mắt lại, bàn tay đặt lên tấm lưng của Bắc Đường Vũ, thêm hai canh giờ nữa là trời chắc cũng sáng rồi. Đêm qua cùng các binh sĩ vui vẻ tới khuya, vừa rồi lại hoan lạc với Bắc

Đường Vũ, một đêm chẳng còn lại bao nhiêu thời gian.

Rất lâu, thân thể tê dại mềm nhũn của Bắc Đường Vũ mới khôi phục lại chút khí lực, nâng nắm rạp lên ngực Long Nhất, mắt đối mắt với hắn, nhẹ giọng nói: "Vũ, có phải xảy ra việc gì rồi không?"

Long Nhất mỉm cười, nhắc tay đặt lên khuôn mặt Bắc Đường Vũ, nói: "không có gì, có một việc ta muốn giao cho nàng, ta sẽ đưa nàng đại tướng quân lệnh, khi ta không ở đây quân đội đều do nàng quản lý, phương diện huấn luyện tuyệt đối không thể coi nhẹ, với lại nàng có thể thử nghiệm thiết lập một doanh độc lập như Vô Song doanh trong mỗi quân đoàn. Tuyển chọn, phương thức huấn luyện, cường độ cứ dựa theo tiêu chuẩn Vô Song doanh, chiến lược và sức phối hợp của các quân đoàn khi đại chiến xảy ra nàng phải hiểu rõ trong lòng.

Bắc Đường Vũ hơi sững sờ, ánh mắt kiều mị nhất thời trở nên ngưng trọng, ý tứ của Long Nhất là chuyển quyền quản lý toàn bộ quân đội Cùồng Long đế quốc cho mình, với lại khi đại lục đang trong lúc thái bình thịnh trị hắn lại nói ra những lời này, theo cái cách nàng hiểu Long Nhất, hắn nhất định phát giác ra nguy cơ gì đó, nhưng Long Nhất không nói, nàng cũng nhin không hỏi.

Long Nhất chau mày, thầm thờ dài trong lòng, hi vọng cục diện tốt đẹp của Thương Lan đại lục không bị phá hỏng, lần này hắn an bài cũng chủ yếu là vì lời của Thủ Hộ Long Thần. Ông ta nói thôn phệ long thể hiện thế, hạo kiếp cũng sẽ hàng lâm, nếu như thật sự có hạo kiếp gì đó, như vậy Thương Lan đại lục không thể thoát khỏi ảnh hưởng. Hắn tuyệt đối không dám nghĩ tới cái cảnh toàn bộ nền văn minh của các chủng tộc lại một lần nữa bị hủy diệt, hắn an bài lần này bất quá là để lo trước tính sau mà thôi.

Hai người không lên tiếng nữa, chỉ là lặng lẽ ôm nhau, tranh thủ thời

gian hưởng thụ sự ôn tồn còn lại.

Chỉ là thời gian không ngừng trôi vì con người, trăng sao rất nhanh liền ẩn đi, mặt trời bắt đầu ló dạng. Long Nhất sau khi lưu lại đại tướng quân lệnh, thân hình liền biến mất phía chân trời, để lại một thân ảnh đang si ngốc vọng lên không trung.

Chương 590: Ruồi trên Ma Long đảo

Bầu trời trong xanh, điểm xuyết thêm vào là những đám mây đang trôi lơ lửng như miên hoa, đó là một loại sắc thái tươi đẹp, khiến người ta nhìn mà cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Trên Thần Long chủ đảo, tất cả Thần Long vô luận là lớn hay nhỏ đều tụ tập cùng một nơi, bọn họ hiến dâng những tài bảo ngọc thạch như sinh mạng của mình, chỉ trong một đêm ngắn ngủi đã xây nên một tòa Long thần điện huy hoàng lộng lẫy. Bộ di hài của Long thần tìm thấy trong di tích được an táng tại Chủ điện, di hài của các thiên sứ được an táng trong Thiên điện, lấy đó để tưởng nhớ những anh hùng đã ngã xuống trong cuộc Thần Ma đại chiến.

Khi Long Nhất về tới Thần Long đảo, nghi thức tế lễ rườm rà của Long tộc còn đang tiến hành, toàn bộ Long tộc xếp theo bố phận đứng cung kính trước mặt bộ hài cốt của Long Thần để bái tế. Mà Ma Long vương lúc này lại đang có hứng thú đứng nói chuyện với Man Nguru và Lệ Thanh, ông đối với thần lực trên người hai người vô cùng hiếu kỳ.

"Long vương, ông không đi tìm náo nhiệt sao?" Long Nhất đột ngột xuất hiện, hướng Ma Long vương cười hỏi.

Ma Long vương lại không hề có vẻ ngoài ý muốn, nói:" Việc của Thần Long tộc bọn chúng, ta đi tìm náo nhiệt gì."

"Đó dù sao cũng là Long Thần mà, là tổ tiên của ông đấy." Long Nhất cười nói, hấn đặt mông ngồi lên trên cỏ, đầu dựa lên vai Lưu Ly.

"Sa Thanh Ân ta tất nhiên là kính trọng Long Thần, những lễ nghi nên làm ta vẫn không quên, tuy nói ta và Thần Long vương đã đạt được hiệp nghị sơ bộ, nhưng quan niệm không phải nhất thời có thể cải biến được, nhìn cái bộ dạng của tộc nhân Thần Long tộc hận không thể ăn tươi nuốt sống ta thì biết." Ma Long vương lạnh nhạt nói, đối với tình huống này hiển nhiên đã có dự liệu trước.

Long Nhất làm bầm hai tiếng không nói nữa, cái mũi chun lại, hít lấy hít để mùi hương thơm ngát từ trên cơ thể Lưu Ly, bộ râu ma sát vào cái gáy trắng nõn, khiến Lưu Ly đỏ mặt tía tai, hờn dỗi nói: "thiếu gia, ngứa quá, đừng làm loạn mà."

Ma Long vương tức giận nhìn Long Nhất một cái, nói: "xú tiểu tử, đêm qua không thấy ngươi về, nhất định là rúc vào lòng cô nương nào đó quên hết đường đi rồi ùng không."

"Ma Long vương quả là thần cơ diệu toán." Long Nhất cười hắc hắc nói, nhích người xuống, đầu đặt lên cặp đùi vô cùng co dãn.

Ma Long vương nghĩ tới con gái nhà mình, mở mồm muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại làm vẻ mặt quái dị quay đi không thèm để ý tới Long Nhất. Tiểu tử này vừa nhìn là biết có số đào hoa. Con mình gả cho hấn thật là có chút ủy khuất rồi. Hay là quên đi, dù sao Sa Mạn cũng không nói rõ, mà nữ nhi thì có phúc phận của nữ nhi, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi, dù sao cũng không phải chỉ có mình buồn bực, tên gia hỏa Thần Long vương không phải cũng giống vậy sao? Mễ Đế Nhĩ con gái hấn dường như cũng có ý với tên gia hỏa này, có lẽ Long tộc nợ hấn từ kiếp trước.

Qua một lúc, nghi thức của Thần Long tộc mới xong một đoạn.

Long Nhất cũng không muốn nán lại nữa. Lập tức tạm biệt gia đình Thần Long vương, trái lại Nữ Nhi và Tinh Tinh sốt ma sốt mướt nắm tay hắn không để hắn đi, khiến hắn phải nói mãi mới thả tay ra.

Phân phó cho Lệ Thanh và Man Ngưu mấy việc, Long Nhất liền ôm eo Lưu Ly cùng Ma Long Vương phi về hướng chân trời, tiến vào con đường tìm kiếm Hải Đế thành.

Biển lớn rộng lớn vô hạn, lúc này sóng gió yên bình, mặt biển chỉ có gợn sóng. Nhìn xuống dưới, là một màu xanh sâu thẳm không thấy đáy.

Phong cảnh dù có mê người, ngắm mãi cũng có chán, Long Nhất ôm Lưu Ly bay nhanh trên không, mồm ngáp mấy cái. Tuy nói sau khi hắn đạt tới Ngạo Thiên quyết tầng thứ bảy, bay như vậy chả tốn chút khí lực nào, nhưng cuối cùng vẫn buồn chán. Hắn lại muốn đưa Lưu Ly lên trên lưng Ma Long vương hưởng thụ một chút, nhưng người ta tốt xấu gì cũng là Long vương, có thể dùng nắm đấm để uy hiếp như Cách Lỗ Tây Á sao?

Vô tình, Long Nhất nghĩ tới Bạch Vũ mà Mộc Hàm Yên đã cho hắn. Liền động ý niệm, gọi Bạch Vũ từ trong hắc ám thứ nguyên không gian ra. Thân hình Bạch Vũ biến lớn, bay lượn vốn là bản lĩnh đặc biệt của nó, chở hai người Long Nhất và Lưu Ly thật ra chả có ảnh hưởng gì, dễ dàng theo sau Ma Long vương.

Cứ vậy sau mấy ngày, Ma Long đảo mây đen lượn lờ đã có thể nhìn thấy trong tầm mắt.

Ma Long đảo là một đảo lớn, toàn bộ Ma Long cư ngụ ở đây, xem ra còn phải náo nhiệt hơn Thần Long đảo.

Long Nhất vừa mới hạ xuống cùng Long vương, ánh mắt liền bị ngọn núi tài bảo cao vút ở trung ương hấp dẫn. Xem ra so với những gì Thần Long vương tàng trữ thì còn chấn động hơn.

Quy củ của Ma Long đảo chẳng nghiêm ngặt như Thần Long đảo, Ma Long vương quay về đám Cự Long màu đen kia cũng chỉ lờ mờ chào hỏi mấy tiếng. Tắm nắng vẫn cứ tắm nắng, ngủ vẫn cứ ngủ.

Trái lại Sa Mạn và Thủy Tinh vẻ mặt mừng rỡ từ phương xa bay tới, hai người như hình với bóng, như một đôi song sinh không thể phân khai. Không biết hai nàng có phải cũng gả cho cùng một người không đây? Long Nhất nghĩ có chút buồn cười.

"Long Nhất, Lưu Ly, các người tới rồi. Hoan nghênh các người đại giá quang lâm Ma Long đảo của ta." Sa Mạn cười hi hi, tiến lên nắm cánh tay Lưu Ly, mắt thì lại ngừng trên thân Long Nhất.

Ma Long vương nhìn ánh mắt của con gái, bất đắc dĩ thờ dài một hơi, nói:" các con chiêu đãi bọn họ trước, ta đi thương lượng mấy việc với các trưởng lão." Nói xong liền chuyển thân rời đi.

"Long Nhất, ngươi nói đi, cha mẹ Liễu Như có phải là không sao cả không?" Con mắt Sa Mạn lóe lên, mờ hồ có chút giao động tình cảm của thiếu nữ.

"Sa Mạn tỷ, việc này còn cần phải hỏi sao? Nếu có việc gì thì hẳn còn có thể xuất hiện ở đây sao?" Thủy Tinh cười giảo hoạt nhìn Sa Mạn.

Sa Mạn lờm Thủy Tinh một cái, nói:" ta muốn xác định, không muốn đương nhiên, nói sao thì ta cũng là cháu họ mà."

"Uhm, đúng, có bản thiếu gia ra tay, trên thế giới này chẳng có việc gì là làm không được." Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Người lại nói phét rồi, trước tiên cứ lấy Sa Mạn tử đi rồi nói." Thủy Tinh cười hì hì nói.

Khuôn mặt Sa Mạn nhất thời ửng hồng, trừng mắt nhìn Thủy Tinh, tim lại đập loạn nhịp. Phải nói rằng một chút tâm tư của nàng còn đang chôn trong lòng ư?

"Thủy Tinh, mấy ngày không gặp, nàng dường như lại càng xinh đẹp đó." Long Nhất chớp cái tới trước mặt Thủy Tinh, hai tay véo khuôn mặt trắng nõn.

"Á, đáng ghét." Thủy Tinh khuôn mặt đỏ hồng đẩy Long Nhất ra, như một cô bé gái vung chân đá.

"Ha ha, được rồi, dẫn bọn ta đi tham quan Ma Long đảo của các nàng đi, cũng thuận tiện tìm nơi nào đó lập một cái truyền tống trận." Long Nhất cười nói.

Đúng lúc này, mấy chục con Cự Long màu đen từ không trung hạ xuống, hóa thành hình người đứng bên bốn người. Mấy con Cự Long đang tắm nắng, ngủ trưa ở phương xa mở to mắt nhìn sang bên này đầy hứng thú.

Long Nhất nhìn chục tên thanh niên Ma Long tộc khí thế hung hăng, dùng khuỷu tay huých Sa Mạn, cười nói: "ta nói này công chúa, đám gia hỏa này chẳng có ý tốt gì, đây không lẽ là đạo tiếp khách của Ma Long đảo các người hả."

Đám thanh niên Ma Long tộc thấy Long Nhất tiếp xúc với Sa Mạn thân mật như vậy, mắt tên nào cũng như phun lửa.

"Cổ Lạp Đức, các người làm gì đấy?" Sa Mạn nhíu mày tức giận hỏi.

Tên thanh niên đầu lĩnh kia hừ một tiếng, khiêu khích nhìn Long Nhất, mở miệng nói: "Ma Long đảo chúng ta, không thể để cho một tên nhân loại tùy tiện tới làm khách được."

Long Nhất nhíu mày, khó trách Sa Mạn thèm nhìn, gia hỏa đầu nhỏ, hấn còn cho rằng tuấn kiệt Ma Long đảo là nhân vật như thế nào nữa chứ? Nghe tên này nói lòng liền có chút thất vọng. Hấn nhìn Thủy Tinh, cười hỏi: "Thủy Tinh, Ma Long đảo có nơi nào yên tĩnh không, nơi đây ruồi nhặng bâu xâu lắm quá." Thủy Tinh che miệng cười, nói: "việc này phải hỏi công chúa rồi."

Tên Cổ Lạp Đức kia thấy Long Nhất không thèm để ý tới hấn, lại còn châm chọc gọi bọn hấn là ruồi, tất nhiên là nộ hỏa bùng bùng, có mấy tên đã bắt đầu muốn động thủ, Long uy trên thân sắc bén phát ra, áp tới hướng Long Nhất.

Mà Long Nhất lại làm ra vẻ như một lão thần vậy, chun chun mũi, đột nhiên hắt xì một cái, mấy tên thanh niên đối diện lại cảm thấy như có sấm vang bên tai, tâm thần chấn động điên cuồng. Tai cứ ong ong không thôi, mà người bên cạnh Long Nhất lại chả xảy ra việc gì.

"Mùi gì mà khó ngửi thế, xú ối quá đi mất, lẽ nào là mùi rùa trong truyền thuyết, mấy ngàn năm không tắm rồi à, thật là nức mũi quá đi mất, ta lại muốn hắt.ha.hắt.hắt không ra, ơ, các ngươi lùi lại làm gì, lẽ nào các ngươi cũng ngửi thấy?" Long Nhất vuốt mũi, nghi hoặc nhìn đám thanh niên Long tộc trước mặt nói.

Đám người Cổ Lạp Đức bị cái hắt hơi hàm chứa tình thần lực và nội lực cường đại làm kinh động, ai ai cũng vẻ mặt tái nhợt, trong con mắt của đám làm tàng làm phách này, tên này là người bọn chúng không thể động tới, chỉ một cái hắt hơi đã có uy lực như vậy, mặc dù thừa lúc hấn không chú ý mà phát lực, bọn chúng cũng tự thẹn còn

lâu mới bằng tên nhân loại thanh niên này, đã kích trong lòng không cần nói cũng biết.

Đám người Sa Mạn không phải là đồ ngốc, vừa nhìn là có thể khẳng định Long Nhất giờ trò quỷ rồi.

"Ta dẫn các người đi dạo nhé, ta nghĩ đám ruồi nhặng nào đó không dám làm phiền nữa đâu." Sa Mạn cười giả tạo,, cùng Thủy Tinh ngẩng cao đầu dẫn Long Nhất và Lưu Ly tách đám thanh niên này ra mà đi, gặp phải tên biến thái như Long Nhất, thế nào cũng gặp xui cho mà coi, lúc trước nàng không phải cũng chịu đả kích rất lớn sao.

Chương 591: Không gian kỳ lạ

Đi theo Sa Mạn và Thủy Tinh thăm quan một vòng Ma Long đảo, Long Nhất lại cảm thấy rất hứng trí, phong cảnh Ma Long đảo đích thực không tồi, một đảo lại phân ra làm nhiều khung cảnh không giống nhau. Trung ương thì núi non trải dài, cây cối um tùm, hồ ngay chính giữa. Bên tây bắc thì lại quái thạch lờm chờm, trên bề mặt là một lớp đá màu đen, ngẫu nhiên có thấy thấy một lớp sương mờ mờ che phủ, rước suối róc rách, lại là nước nóng mà ở Thương Lan đại lục cực kỳ ít gặp, nguyên nhân là bên tây bắc có một ngọn núi lửa hoạt động quanh năm. Bất quả mặc dù là một ngọn núi lửa còn hoạt động, nhưng theo Sa Mạn nói từ khi Ma Long tộc chuyển tới đây, ngọn núi lửa này chưa từng phun lần nào, chỉ là thỉnh thoảng có khói bốc lên, chưa từng thấy có dung nham, có lẽ đây là một ngọn núi lửa ổn định. Bên đông nam lại là một bình nguyên bao la bát ngát, ở đó hoa cỏ mọc khắp, tuần mã lao vun vút, tận cùng là biển lớn, thật là khiến người ta cảm thán không thôi.

"Sa Mạn, Ma Long đảo của các nàng quả là một nơi ở tốt, những người tới nghỉ ngơi ở đây đúng là phải qua tuyển chọn." Long Nhất ngồi trên mặt cỏ mềm mại, nhìn mấy con hỏa thỏ đang đuổi bắt nhau không xa.

"Người sau này mà rảnh cũng có thể lui tới thường xuyên, chỉ sợ Ma Long đảo nhỏ bé của bọn ta không vừa mắt người thôi." Sa Mạn cười nói, mắt liếc Long Nhất một cái, trong lòng nổi lên một cảm giác vui sướng.

"Sao có thể, cảnh trí đẹp thế này, lại còn có hai cô nương quốc sắc thiên hương, ai mà nỡ bỏ đi cho được." Long Nhất cười nói.

Sa Mạn hé miệng cười, nói:" vậy người có phải cũng không nỡ bỏ đi không.

"Đương nhiên, nếu không phải là còn có việc quan trọng phải làm, ta nhất định sẽ ở đây một thời gian." Long Nhất cắn một cọng cỏ xanh dài, mắt cong lại, nghĩ tới cảnh cùng các nàng chơi đùa trên bãi cỏ, giống như mấy con hỏa thỏ, chơi mệt rồi thì đến suối nước nóng tắm, vuốt ve đùi Hương Vân, lại sờ cặp mông của Như Nguyệt. Còn.

"Long Nhất, sao người lại chảy nước dãi thế kia? Xem bộ dạng người, lại nghĩ tới chuyện xấu xa gì đó?" Ảo mộng của Long Nhất bị Sa Mạn cấu eo phá hoại, kêu đau một tiếng từ trong giấc mộng ngực mông tỉnh lại.

"Ha ha, nghĩ tới nàng đấy." Long Nhất cười to hai tiếng, rất mong muốn cuộc sống thần tiên như thế. Tại cái thế giới này, cái gì hấn cũng đã trải qua rồi, mà tất cả đều không phải vì cuộc sống sung sướng hạnh phúc sau này sao?

Sa Mạn khẽ gắt một tiếng, khuôn mặt hiện lên một áng mây hồng.

Bốn người trong nhất thời đều chìm vào yên lặng, chỉ có gió biển thổi vi vu. Bãi cỏ nơi xa rung động như những cơn sóng, tiếp theo đó là những cơn sóng ngoài xa, giống như sóng đột nhiên chuyển màu từ xanh lá cây sang xanh nước biển, trình tự rõ ràng, hết sức mê người.

Đột nhiên, Long Nhất bật dậy, vỗ vỗ tay rồi nhỏ ngọn cỏ trong mồm ra, nói:" được rồi, Sa Mạn, nàng đưa ta đi tìm một nơi ẩn mật yên tĩnh để bố trí truyền tống trận, ta và Lưu Ly còn phải đi tìm Hải Đế thành, không thể ở đây quá lâu.

Sa Man suy nghĩ một lúc, dẫn Long Nhất đi về hướng đông bắc. Ở đó có một cái sơn động rất lớn, lại có Ma Long tộc thủ vệ canh phòng cẩn mật. Bất quá bọn chúng thấy Sa Mạn dẫn người tới thì không hề ngăn cản.

"Đây không phải là cấm địa Ma Long tộc các nàng chứ." Long Nhất nhìn mười tên Ma Long thủ vệ cự đại, cười hỏi.

"Cứ coi là vậy đi, đây là nơi các vị hoàng tộc các triều đại Ma Long tộc an nghỉ, nương thân ta cũng ở trong này." Sa Man nhẹ giọng đáp, khí đề cập đến nương thân nàng thì ánh mắt có chút âm đạm.

Long Nhất kéo tay Sa Mạn nắm chặt lấy rồi sau đó thả ra, không có nói thêm gì nữa.

Sa Mạn nhìn hướng Long Nhất, khuôn mặt dịu dàng, nàng nở một nụ cười cảm kích rồi sau đó dẫn ba người vào trong động.

Trong sơn động tràn ngập dạ minh châu to bằng nắm đấm, tán phát ra hào quang trắng sữa êm dịu. Trừ chúng ra thì không còn đồ trang trí gì khác. Đi được mấy trăm mét liền tới tận cùng của sơn động, ở đây có một cách cửa bạch ngọc điêu khắc những đồ đằng (totem) kỳ dị.

Sa Mạn nhỏ một giọt máu tươi lên chỗ lõm ra của cánh cửa, cánh cửa bạch ngọc liền phát ra một vòng ánh sáng lạ kỳ, "két két" mấy tiếng mở ra hai bên.

Long Nhất và Lưu Ly hoa hết cả mắt, lại phát hiện bên cánh cửa còn có động tiên, khí tức mát mẻ thư thái bay tới. Có những bụi cây màu xanh không biết tên là gì được bày trí chỉnh tề, tiên hoa rực rỡ điểm tuyết trong đó. Một đàn bướm bướm đang bay lượn, lại có nước

suối róc rách, đơn giản là đẹp không sao tả xiết.

"Đẹp quá." Rất lâu, Lưu Ly mới thốt lên một tiếng kinh ngạc, rồi lại lập tức kinh hô một tiếng.

Theo ánh mắt của Lưu Ly, Long Nhất ngẩng đầu nhìn lên trên, cũng bị kinh dị một phen, ở trên không có trong suốt như họ tưởng, mà là một tảng đá phát sáng, cảm giác không khác gì với mặt trời. Hắn chưa từng thấy qua cảnh sắc kỳ lạ như thế này.

"Đây là phát hiện ngẫu nhiên của Đại Long Vương đời đầu tiên trên Ma Long đảo. Địa phương này rất kỳ lạ, mặc dù không lớn, nhưng ở đây cây cối xanh tốt quanh năm, tiên hoa vĩnh viễn không úa tàn, hơn nữa còn có thể vĩnh viễn không thối rữa." Sa Mạn nói khẽ rồi dẫn ba người vào trong.

Những đàn bướm xinh đẹp căn bản không có sợ người, mà còn bay quanh mọi người, có con còn gan lớn dám đậu lên trên đỉnh đầu mọi người, mang theo một hương thơm lạ kỳ, không phải là hương hoa, mà là hương từ trên người những con bướm này. (thơm)

Khi Long Nhất đem cái nghi vấn này nói ra, Sa Mạn cười một cái, nói:" những con bướm này cũng không biết đã ở đây bao năm rồi, dù sao theo nương thân ta từng nói, ở đây tổng cộng có ba trăm năm mươi sáu con bướm không nhiều hơn, không ít hơn. Hiện tại vẫn vậy, ta nghĩ chúng đã bị mùi hoa hấp dẫn, thể chất có khả năng sản sinh biến dị."

Bốn người đi qua một con đường mòn hẹp do người xây nên, chưa tới hai trăm mét liền tới đầu bên kia, ở đó đặt hơn ba mươi cỗ quan tài bằng thủy tinh trong suốt, trong đó là những nam nữ Long tộc hoặc già hoặc trẻ. Bọn họ đều là hình người, có thể là bởi vì địa phương thần kỳ này quá nhỏ.

Sa Mạn đi tới một cỗ quan tài ở sát bờ, trong đó là một mỹ phụ xinh đẹp còn rất trẻ, sắc mặt hồng hào, cứ như đang ngủ vậy.

"Nương thân, Mạn Mạn tới thăm người đây." Sa Mạn đặt tay lên trên cỗ quan tài, đôi mắt ươn ướt.

Long Nhất dùng lễ tiết nhân loại hành lễ với mỹ phụ đang nằm trong thủy tinh quan, sau đó vỗ lên vai Sa Mạn, nhẹ giọng nói:" đừng quá đau lòng, đừng quá khổ sở, có những hời ức tươi đẹp là đủ rồi."

Sa Mạn quay đầu lại nở một nụ cười, nước mắt lại vẫn cứ rơi xuống, nàng thầm nói trong lòng:" nương thân, đây là nam nhân Mạn Mạn thích, có phải rất suất chúng không, người nhất định sẽ thích hẳn, có phải không?

Đợi tới khi Sa Mạn bình tâm lại, nói:" truyền tống trận cứ đặt ở đây đi."

Long Nhất ngó người, nói:" nơi này không phải là chỉ có hoàng tộc mới có thể tiến vào sao, đợi mấy hôm nữa Ma Long tộc của nàng tới Thương Lan đại lục tham gia đại hội, nhưng người khác phải làm sao?"

Sa Mạn cười khúc khích, nói:" tộc nhân bọn ta ở đây đã chán lắm rồi, không bằng để họ hoạt động gân cốt, bay đến là tốt nhất."

Long Nhất nhíu nhíu mày, nói:" nàng đã kiên trì thế, vậy ta đặt một cái truyền tống trận ở đây, nhưng vẫn phải tìm một nơi khác để đặt một cái bên ngoài. Vạn nhất có việc gì phát sinh, cũng có thể phối hợp với nhau."

"Sẽ có đại sự gì phát sinh sao." Sa Mạn thấy vẻ mặt nghiêm túc của

Long Nhất bèn lâu bầu hỏi.

"Đợi tới lúc có đại sự phát sinh thì đã quá muộn rồi, phàm việc nào cũng phải chừa đường lui. Biết không? Đầu heo." Long Nhất cốc lên đầu Sa Man, sẽ có loại nguy cơ nào sảy ra thì hẳn còn chưa biết, nhưng hẳn lại biết đó tuyệt đối sẽ là một kiếp nạn ảnh hưởng tới cả thế giới, hẳn nhất định phải liên hợp toàn bộ các chủng tộc lại với nhau.

"Người mới là đầu heo, đầu trâu, đầu gối, đầu." Sa Mạn hậm hực nói, quay đầu đi không thèm để ý tới Long Nhất nữa.

Long Nhất mỉm cười, không thèm để bụng mà nhún nhún vai, bắt đầu bố trí truyền tống trận ở một chỗ trống không xa.

Không lâu sau, truyền tống trận đã bố trí đâu vào đó.

"Nếu còn cần bố trí thêm một cái nữa thì bố trí ở dưới chân núi Long vương bảo sơn đi, ở đó cũng có mấy vị trưởng lão ra vào." Thủy Tinh nói.

"Vì sao không nói sớm chứ, sớm đặt bên đó một cái không phải." Long Nhất ngừng nói, nhìn sắc mặt đang trầm ngưng của Sa Mạn.

"Chúng ta ra đi, phụ vương và các trưởng lão cũng đã nghị sự xong rồi, vừa lúc người cũng phải tới đó để bố trí truyền tống trận." Sa Mạn nghẹn ngào nói rồi đi ra.

Long Nhất có chút ngạc nhiên, vuốt vuốt mũi, không rõ vì sao Sa Mạn lại đột nhiên tâm tình hóa như vậy. Có lẽ phàm là động vật cái, tính cách cũng giống với nhân loại ở một số phương diện.

Đi ra khỏi không gian kỳ dị này, cánh cửa bạch ngọc ở phía sau tự

động đóng lại.

"Luu Ly, nàng nói nha đầu kia làm sao thế? Ta đâu có đắc tội gì với nàng ta, không phải chỉ nói bố trí thêm một cái truyền tống trận nữa thôi sao?" Long Nhất nắm lấy tay Luu Ly khẽ hỏi.

Luu Ly cười rúc rích, thiếu gia bình thường rất thông minh, lúc này lại cứ như ngốc vậy, nàng nói:" Sa Mạn không phải là vì nguyên nhân này mà tức giận."

"Vậy thì vì nguyên nhân gì?" Long Nhất hỏi.

"Thiếp nghĩ nàng dẫn thiếu gia tới nơi long tộc cấm khu bố trí truyền tống trận căn bản chỉ là cái cớ, nàng thích thiếu gia đấy." Luu Ly cười duyên, lườm Long Nhất một cái nói.

Long Nhất vẫn mù tịt, không hiểu việc Sa Mạn thích mình có liên quan gì tới việc này.

"Ở đó có nương thân nàng ấy mà, thiếu gia, chàng cũng thật là ngốc." Luu Ly cười khẽ nói.

Long Nhất giật mình, vồ đầu một cái rồi nhanh như chớp đuổi theo Sa Mạn.

"Sa Mạn, nương thân nàng thực sự rất xinh đẹp nha." giọng nói của Long Nhất đột nhiên vang lên bên tai Sa Mạn.

Sa Mạn bỗng dừng lại, quay người về phía sau, cắn chặt môi đi tới, cả khuôn mặt nhất thời trở nên tươi rói. Nàng nói:" người mới là đầu heo." Nàng cố nhịn cười mà hừ mấy cái, kì thật nàng mượn cớ đưa Long Nhất tới cấm địa, chỉ bất quá là muôn dẫn hắn tới gặp người mẹ yêu quý nhất của mình, nhưng tên gia hỏa này tới bây giờ mới

hiểu rõ.

Chương 592: Thánh Điện thượng cổ ma pháp trận

Đi tới phía dưới tòa bảo sơn của Long vương, vừa lúc Ma Long vương và mấy vị trưởng lão thương nghị xong việc đại hội Long tộc. Long Nhất liền cùng bọn họ tán phét (nghe nó máu hơn tán gẫu) một trận. Thực lực của Long Nhất mấy vị trưởng lão đã có nghe qua, đặc biệt là Bì Ai Nhĩ còn được thấy tận mắt, mấy lão gia hỏa này cũng không cậy già lên mặt trước Long Nhất. Dù sao thì đây cũng là thế giới cường giả vi tôn, với lại hẳn có quan hệ vô cùng thân mật với thôn phệ long thể mới hiện thế, nếu mà dựa vào điểm quan hệ đó, Long Nhất còn được coi là hoàng thân Long tộc đó.

Sau đó Long Nhất liền bố trí một cái truyền tống trận rất lớn dưới chân tòa bảo sơn.

Lần thứ nhất tới Ma Long đảo, vốn cũng nên ở đây chơi mấy ngày cho đã, nhưng Long Nhất thấy Lưu Ly vô cùng âu lo, liền cũng không cố nán lại nữa. Từ tế nghe Ma Long vương giảng giải về lộ trình một lần nữa, liền cáo biệt mọi người, cùng với Lưu Ly cưới Bạch Vũ bay về đại hải mệnh mông, chớp mắt đã biến mất khỏi mặt biển.

Ánh trăng thanh lãnh nhẹ nhàng chiếu lên mỗi góc của hoàng thành, không khí không còn mát mẻ như mấy ngày trước, ngược lại còn có chút lạnh lẽo. Trên trời mấy vì sao đang mơ hồ ẩn hiện, không giống mấy ngày trước sao sáng đầy trời, để lại vầng trăng khuyết vô cùng

tịch tịch.

Trên Thiên Nhai lĩnh, một bóng dáng tươi đẹp đang đứng đó như đã hóa đá ngàn năm, giống như từ trước tới nay chưa từng di động, gió núi thổi mái tóc nàng bay toán loạn, phảng phất như một tiên nữ cô đơn.

"Long Nhất, chàng có từng nhớ tới thiếp không, hay là bị tri kỷ hồng phấn vây quanh, sớm đã quên mất Hàm Yên này rồi?" Mộc Hàm Yên nhìn trăng trên trời, trên đó dường như hiện lên khuôn mặt của Long Nhất, đôi mắt sáng như sao của hắn, nụ cười mê người như thể ma pháp, khiếm tim đập càng nhanh.

Mấy tháng trước khi nàng tỉnh lại, phát hiện mình ở hoàng cung Thanh Phong đế quốc, nàng cười thê lương, từ đó cũng không mở miệng nói gì nữa. Ấn ký nàng đã tình nguyện để lại trên ngực Long Nhất. Nàng muốn thi thể biến thành hoa cỏ trên núi, xương máu nuôi dưỡng hoa cỏ. Linh hồn hòa thành gió mát. Mỗi khi nhớ tới Long Nhất, sẽ liền lay động hoa cỏ, nói cho hắn biết nỗi nhớ mong của mình. Mà hiện tại mặc dù vẫn còn sống sót, nhưng nàng lại cũng với Long Nhất chia cách ở hai thế giới khác nhau, một tầng năng lượng vô hình, cách li hoàn toàn bọn họ với nhau. Vừa bắt đầu, nàng cố ép bản thân không được nhớ tới Long Nhất, không được nhớ tới tên nam nhân khiến nàng khắc cốt ghi tâm, nhưng nàng phát hiện làm vậy khiến nàng sống không bằng chết. Chỉ có nghĩ tới nụ cười dịu dàng, đôi mắt lạnh lợi, nàng mới biết hóa ra nàng còn đang sống.

"Tỷ tỷ." một giọng nói thanh thúy mang theo một chút rung động từ phía sau truyền tới.

Mộc Hàm Yên chấn động, ảo ảnh trên bầu trời tan biến vô ảnh vô tung, nụ cười dịu dàng trên mặt nàng cũng đã thu lại, giống như chưa từng xuất hiện.

Nàng khẽ thở dài một tiếng, không có quay đầu lại, cũng không có trả lời.

"Tỷ tỷ, có phải tỷ còn đang trách muội không?" Tinh Tinh tiến lên trước hai bước, nắm lấy bàn tay Mộc Hàm Yên.

Cánh tay Mộc Hàm Yên run lên, liền rút ra khỏi tay Tinh Tinh, lạnh lùng nhìn trời cao nói:" Trách người? Ta trách người làm gì? Còn nữa, Thiên Nhai lĩnh là địa bàn của ta. Ta hi vọng một mình ở đây, không muôn có ai tới quấy nhiễu."

Mộc Hàm Yên nói xong liền quay người lại đi thẳng về hướng căn nhà gỗ ở không xa.

"Tỷ tỷ, lẽ nào tỷ không muốn gặp lại Long Nhất sao?" Tinh Tinh vọng theo bóng lưng Mộc Hàm Yên hô to.

Thân hình Mộc Hàm Yên dừng lại, rất lâu cũng không động đậy, mãi mới hờ hững nói:" tới đây rồi nói."

Bên trong căn nhà gỗ, hai tỷ muội ngồi đối diện nhau. Rất rõ ràng, hai người trong đoạn thời gian này đã tiêu tụy đi không ít. Đặc biệt là Mộc Hàm Yên, tư thái mê hoặc lòng người lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng. Đôi mắt như một vũng nước tù, không còn linh động như trước nữa.

"Nói đi. Có phải là đã tìm ra cách phá vỡ lưới năng lượng không?" Mộc Hàm Yên hỏi.

Tinh Tinh lắc đầu, nói:" còn chưa có tìm ra, đã thí nghiệm trên trăm lần rồi, trước mắt vẫn chưa có thành công."

Mộc Hàm Yên nhú mày, một vè kích động ấn dấu trong đáy mắt đã tiêu tán.

"Bất quá còn có một biện pháp khác để đi ra ngoài." Tinh Tinh biết rõ quanh đây không có người, nhưng lại vẫn hạ thấp giọng.

"Biện pháp gì?" Mộc Hàm Yên hỏi.

"Thánh điện." Tinh Tinh thốt ra, bàn tay Mộc Hàm Yên lại run rẩy, thiếu chút nữa làm đổ chén trà.

"Người điên rồi, ngoại vi Thánh điện thủ vệ nghiêm mật căn bản không ai có thể đột nhập, tổ tiên đã có quy củ, vô luận là ai, đột nhập vào thánh điện cũng trăm không tha. Nếu bị phát hiện, Phụ hoàng cũng không bảo vệ được bọn ta." Mộc Hàm Yên trừng mắt với Tinh Tinh, vì bị kinh ngạc nên ngược lại đã khôi phục được một chút khí người.

"Hiện tại là lúc nào rồi, mấy tòa thành lớn ở tiền tuyến đều đã bị vây, viện quân bị chặn. Cứ tiếp tục như vậy, không lâu nữa Thanh Phong đế quốc sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt, còn quản nhiều như vậy sao." Tinh Tinh vội nói.

Tâm lý Mộc Hàm Yên thoáng rung động, nàng cho rằng mình đã tìm ra một cái cơ.

Giờ đây liên minh nhân loại nguy trong sớm chiều, ra ngoài tìm Long Nhất cứu giúp thì còn có một đường sống.

"Tỷ tỷ, đừng do dự nữa, chúng ta đi thôi, mọi người biết có một bí đạo thông tới Thánh điện, hiện tại hơn một nửa số thần thánh ký sĩ trong Thánh điện đã đi chi viện rồi, bọn họ nhất định sẽ không phát hiện đâu." Tinh Tinh nói.

Mộc Hàm Yên nghiêng răng một cái, gật đầu, cùng với Tinh Tinh một trước một sau bay xuống dưới núi.

Chiến sự ở tiền tuyến đang nguy cấp, binh lực hoàng thành cơ bản không còn ai, trong thành cũng chỉ còn hai ba tên lính canh, hai nàng không phí chút lực nào đã ra khỏi cửa thành.

Trong một phiến rừng rậm, Tinh Tinh nhắc lên một tấm đá bị cỏ xanh nguy trang, lộ ra một cái đại động tối đen như mực.

Hai người nhảy vào trong đó, hai bên bí đạo lập tức có ma pháp đăng chiếu sáng. Xem cách trang trí này, rất giống với ma pháp trang trí trong phủ thành chủ tại Di Thất thành.

Mà lúc này, trong hoàng cung Thanh Phong đế quốc, Hoàng đế Mộc Thanh Minh đang bình tĩnh nhìn vào một khóa thủy tinh cầu to bằng đầu ở trên bàn. Đồ tượng trong thủy tinh cầu chính là cảnh tượng Mộc Hàm Yên đang chạy như bay trong bí đạo.

"Bệ hạ, người thật sự quyết định làm thế này sao?" đằng sau Mộc Thanh Minh là một lão đầu râu trắng, lão mặc một bộ trường bào pháp sư kỳ lạ. Trong tay cầm một cây ma pháp trượng thanh mang lập lòe, lão dùng giọng nói khàn khàn hỏi.

Khuôn mặt cứng cõi của Mộc Thanh Minh được thủy tinh cầu chiếu xạ mà lúc sáng lúc tối, cũng giống như tâm tình ông lúc này. Bí đạo thông tới thánh điện, là ông tìm người cố ý tiết lộ với Tinh Tinh, những tin tức khác cũng là ông cố ý lộ ra, tỷ như phương hướng đại khái và cách khởi động của thượng cổ ma pháp trận trong Thánh điện.

"Đây là cơ hội cuối cùng của phe ta, nếu bị trừng phạt, cứ để một

mình Mộc Thanh Minh ta gánh chịu." Giọng nói của Mộc Thanh Minh mang theo sự cứng rắn.

Chương 593: Bạng tộc ngộ nạn

(Bạng = trai)

Thiên khí trên mặt biển thật sự là rất khó nói, ngày hôm qua còn trời quang mây tanh, gió yên sóng lặng. Hôm nay liền sớm chớp đùng đùng, cuồng phong bạo vũ, sóng biển cuộn lên cao hơn mười mét, rít gào mang theo một loại thanh thế to lớn, sau đó lại đổ ầm xuống mặt biển. Phóng mắt nhìn, mưa gió thê lương, cả thế giới là một phiến mông lung.

"Thiếu gia, người nói xem còn bao xa nữa mới tới Hải Đế thành đây?" trong một cái trướng bông trên một hòn đảo trong phương viên mấy chục mét, Lưu Ly dựa lên vai Long Nhất, nhìn những con sóng đánh tới nhưng lại bị kết giới bật trả lại, mê ly hỏi.

"Không còn quá xa nữa rồi, với tốc độ của Bạch Vũ bay thêm nửa tháng, có lẽ sẽ tới gần Hải đế thành." Long Nhất vỗ vai Lưu Ly khẽ nói.

Lưu Ly gật gật đầu, nỗi buồn ngưng tụ trên mặt lại vẫn không tan biến, càng gần Hải Đế thành, tâm lý nàng càng thêm khẩn trương, càng thêm lo lắng cho Bích Phi a di và Tiểu Mễ. Nàng sợ tiến vào Hải Đế thành sẽ nghe tin bất hạnh của bọn họ, dù sao bọn họ đều đã bị trục xuất khỏi hải tộc.

Long Nhất cảm giác được sự bất an của Lưu Ly, thầm thở dài một

tiếng trong lòng. Không nói Lưu Ly, ngay đến hắn cũng có chút khẩn trương. Hải Đế thành, đó là một thế giới chưa bao giờ hắn đặt chân tới, nghe Ma Long vương nói hải tộc cực kỳ bài ngoại, vờ lại ở trong biển lực công kích vô cùng cường đại. Hắn không phải sợ đánh nhau, cũng tin chắc nếu hắn muốn chạy, đất trời này không ai ngăn cản được hắn. Nhưng lần này mục đích chuyến đi của hắn tuyệt đối không phải là gây nên xung đột với hải tộc, mà là muốn làm rõ nhân ngư tộc rốt cuộc là phát sinh việc gì mà hoàng tộc nhân ngư tộc lại bị trục xuất khỏi Hải Đế thành mấy trăm năm trước. Thậm chí hắn còn muốn dùng toàn bộ năng lực để liên kết toàn bộ hải tộc.

Trên mặt biển sóng gió gào thét, dưới đáy biển ám lưu cũng bắt đầu khởi động.

Sâu dưới biển một ngàn mét, một đám hải tộc tướng mạo kỳ lạ, tay cầm binh khí kỳ quái đang chia làm hai phe chém giết, nói chính xác hơn một chút thì chính là đồ sát một phe.

Mấy trăm tên sa tộc đầu cá mập, lưng có xương gồ lên, tay cầm binh khí giống đinh ba đang vây công mấy trăm nhân mã bàng tộc lưng rất dày và cứng cáp, trong tay là cự trùy làm bằng đá sâu dưới đáy biển.

Đám sa tộc (sa = cá mập) này tên nào cũng trải qua huấn luyện, dũng mãnh khát máu, công kích có phép tắc. Mà bàng tộc thì lại kém hơn rất nhiều, bọn họ mặc dù phòng ngự không tồi, nhưng dưới sự tấn công của sa tộc cũng đã thương vong thảm trọng. Máu tanh hấp dẫn bầy cá mập vây xung quanh, nhưng bọn chúng dường như sợ uy mấy tên sa tộc mà không dám tiến lên.

Trong đám bàng tộc có một thiếu niên tuấn tú và một thiếu nữ xinh đẹp được bảo vệ ở giữa, rõ ràng là nhân vật quan trọng của bàng tộc.

"Vương tử, công chúa, đây là hai viên truyền tống thạch, bọn thuộc hạ sắp không trụ được nữa rồi. Các người mau mau dùng truyền tống thạch chạy thật xa đi." Một người bạng tộc già nua đưa hai viên đá màu trắng có ma pháp phù văn tới tay thiếu niên và thiếu nữ. Khuôn mặt nước mắt đầm đìa, bạng tộc chỉ trong một đêm bị phúc diệt, mấy vạn dân đều bị đồ sát.

Vị thiếu niên bạng tộc tuần tú kia lại dùng ánh mắt quật cường, hấn nhìn đám hộ vệ từng người từng người một ngã xuống, hai mắt bốc lửa.

"Ta không đi, ta muốn liều mạng với đám cẩu tạp chủng đó." Thiếu niên bạng tộc này vung tay, một cây chùy sắt màu tím đã hiện ra, hô lớn một tiếng vung chùy đánh tới. Một đạo tử mang từ trong tay bắn ra, trúng ngay mấy tên sa tộc, dũng mãnh phi thường.

"Tur Giai Đặc, mau quay về đây." vị thiếu nữ bạng tộc kia vội vã gào lớn một tiếng muốn xông tới.

"Công chúa, để lão bộc đem vương tử trở về." Vị lão đầu bạng tộc bên cạnh kéo công chúa bọn họ lại, nghiêng răng ken két xông tới. Vương tử và công chúa là huyết mạch duy nhất còn lại của hoàng tộc bạng tộc bọn họ, tuyệt đối không thể có sai sót gì, nếu không lão không có mặt mũi nào mà nhìn bạng vương cả đời đối với lão ơn trọng như núi.

Mà lúc này bởi vì sự xuất hiện của thiếu niên bạng tộc, cơ hồ toàn bộ võ sĩ sa tộc đều đánh tới hướng đó như phát điên, hộ vệ bên cạnh bạng tộc thiếu niên lập tức bị giết hơn một nửa. Mặc dù thiếu niên này dũng mãnh, nhưng lại vẫn không làm gì được đám võ sĩ sa tộc khát máu, trên người đã có rất nhiều vết thương lớn nhỏ khác nhau.

"Vương tử, cẩn thận." Một tiếng gọi thê lương vang lên, thiếu niên

bạng tộc chỉ cảm thấy thân thể mất tự chủ bị kéo lại, trước mắt liền trở nên mờ lung.

Khi hắn quay đầu lại nhìn về phía trước, ngay lập tức huyết khí trào dâng, không kiềm chế được nổi buồn, chỉ thấy vị lão bộc trung tâm cảnh cảnh đó đã bị sa tộc phanh thây. Hắn gào to một tiếng, như thể phát điên mà đánh tới phía trước, mặc dù trước mặt là một rừng đinh ba sắc bén.

Thiếu niên bạng tộc vung ngã mấy tên sa tộc, một luồng hàn khí lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng đánh tới hắn. Đó là một thanh cự kiếm có gai đặc chế của sa tộc, mà đám hộ vệ còn lại của bạng tộc cũng không kịp tới cứu hắn. Thiếu niên tuyệt vọng nhắm mắt lại, đợi ngày tận thế.

"Tur Giai Đặc." giọng nói dịu dàng của công chúa bạng tộc vang lên bên tai thiếu niên.

Thiếu niên giật mình như tỉnh mộng, trên thân không có sự thống khổ như dự liệu. Hắn quay đầu lại, lại thấy tỷ tỷ mình toàn thân máu chảy đầm đề, nhu mì nhìn hắn rồi từ từ theo nước biển trôi đi. Đó là tỷ tỷ của hắn, ma pháp sư duy nhất của bạng tộc, sau khi toàn thân cạn kiệt ma pháp lực (mana đó), dùng sinh mệnh mình đánh ra một cái ma pháp chuyển di chuyển toàn bộ công kích nhắm vào mục tiêu lên trên thân mình.

"Vương tử, các người mau chạy đi." Đám hộ vệ còn lại thừa cơ hội mà bu tới, lại bảo vệ vương tử của bọn họ.

Thiếu niên bạng tộc mắt thấy tỷ tỷ mình bị nước biển cuốn đi, vì thế mà lọt vào tầm mắt của đám cá mập xung quang, xông tới ôm lấy nàng.

"Tỷ tỷ." Thiếu niên lẩm bẩm gọi.

"Tur.Tur Giai Đặc.nghe lời tỷ.mau.mau chạy đi.đệ là hi.hi vọng duy nhất của bạng tộc chúng ta." lời cuối cùng của thiếu nữ còn chưa nói ra hết, hai mắt đã khép lại, mất đi ý thức.

"Không.đừng mà, tỷ tỷ, tỷ tỉnh lại đi, tỉnh lại đi." Thiếu niên bạng tộc giống như thất hồn lạc phách, không thể tin rằng tỷ tỷ luôn luôn yêu thương hẳn lại ra đi như vậy.

"Vương tử, mau chạy, mau chạy đi." Hơn hai mươi tên hộ vệ còn lại vội vàng gào lớn.

Thiếu niên bạng tộc bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn những bộ mặt xấu xí của đám sa tộc, nhìn những thanh kiếm gai trong tay bọn chúng đang chém từng hộ vệ một. Hắn toàn thân run rẩy hét lớn một tiếng:" sẽ có một ngày, ta sẽ dùng máu huyết tẩy bộ tộc chó má của bọn ngươi."

Một cái ma pháp màu xanh lóe lên trong biển sâu, thiếu niên bạng tộc ôm tỷ tỷ mình biến mất tại chỗ. Mà lúc đó tên hộ vệ bạng tộc duy nhất còn sót lại cũng mang theo một nụ cười mà mặc cho đám võ sĩ sa tộc chém làm hai mảnh.

Mà lúc này, đang tránh mưa tránh gió trên tiểu đảo, Long Nhất đang dùng ma trảo luồn vào áo Lưu Ly mà nắn bóp bộ ngực đầy đặn. Khẽ hôn lên tai nàng, kích thích như vậy khiến cho sự âu lo kết tụ trên mi mỹ nhân ngư tan biến đi, tạm thời quên đi Hải Đế thành, đợi sau khi hoan hảo thống khoái một trận, tâm tình của nàng chắc sẽ sáng sủa hơn rất nhiều. Đây cũng là chủ ý của Long Nhất, loại thủ đoạn di chuyển sự chú ý của đàn bà hẳn đã quá thuộc ròi.

Lưu Ly rên rỉ, mặt hồng tai đỏ, đôi mắt mê ly, uốn eo thân mình phối

hợp với sự xâm lược của Long Nhất.

Đột nhiên, Lưu Ly và Long Nhất cùng chấn động, Lưu Ly ngăn tay Long Nhất trên ngực mình lại, sự mê ly trong mắt nhất thời biến mất, chỉ là nét động tình trên khuôn mặt thì vẫn không thể mất đi.

"Thiếu gia, thiếp cảm giác được một loại khí tức cực kỳ đặc biệt."
Lưu Ly nhìn Long Nhất nói.

"Thế à? Ta không cảm giác thấy khí tức gì cả, chỉ cảm thấy cách đây không xa có ma pháp ba động, ta đi xem sao, nàng đợi ta ở đây."
Long Nhất rút tay ra khỏi ngực Lưu Ly, thân hình chớp một cái biến mất trong trướng bông.

Đón sóng biển nối tiếp nhau cùng với cuồng phong bạo vũ, Long Nhất tìm thấy nơi xuất hiện ma pháp ba động, hấn vận hết thị lực nhìn khắp nơi. Đột nhiên nhìn thấy trong một cơn sóng không xa đang có một bóng đen trôi dập dềnh, có một chút xung động sinh mệnh yếu ớt.

Long Nhất vọt tới, tay quơ một cái ôm bóng đen lên, lại phát hiện ra đó là một đôi nam nữ lưng có mai tím đang ôm nhau. Xác đó xem ra rất giống một con trai đã hóa lớn, hấn có thể khẳng định hai người này tuyệt đối là hải tộc. Trong lòng không khỏi mừng rơn, đây không phải là món hời đưa tới tận cửa sao? Chỉ bất quá hai người này thân thụ trọng thương, đặc biệt là nữ tử kia, không còn hô hấp gì nữa, chỉ còn chút nhịp đập của tim mà thôi.

Long Nhất xử lý đơn giản những vết thương của hai người hải tộc này một chút, rồi ôm bọn họ về tiểu đảo.

"Thiếu gia, bọn họ là.bạng tộc?" Lưu Ly thấy hai người hải tộc được Long Nhất đặt lên giường, các chủng tộc trong hải tộc nàng đã được

nghe Bích Phi a di nói qua, nhìn hình dáng của hai người này thì chắc là bạng tộc, mà mai tím trên lưng bọn họ còn chứng minh thân phận hoàng tộc bạng tộc.

"Có lẽ là vậy, ở đây phát hiện người hải tộc có nghĩa là Hải Đế thành không còn bao xa nữa, hiện tại ta chữa trị hết thương thế của bọn họ, đợi bọn họ tỉnh dậy thì để bọn họ dẫn đường là xong thôi." Long Nhất nói, hiếu kỳ đánh giá chủng tộc hải tộc thứ hai mà hắn thấy, chủng tộc đầu tiên đương nhiên là nhân ngư tộc rồi.

Hải tộc sinh ra đều đẹp như vậy sao? Long Nhất nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ bạng tộc, lại nghĩ tới dung nhan của Bích Phi và Tiểu Mễ, tâm lý không khỏi nghĩ ngợi như vậy.

Long Nhất lột bộ quần áo làm bằng một loại hải thảo kỳ lạ, dùng quang minh ma pháp chữa trị ngoại thương cho họ, lại dùng nội lực và tinh thần lực chữa trị thể nội bọn họ. Bởi vì cấu tạo không giống nhân loại, nên khiến cho Long Nhất tốn mất một phen công phu.

Đợi tới khi giật hết những vẩy máu trên người bọn họ ra, thân thể lửa lò của thiếu nữ bạng tộc kia lại khiến cho Long Nhất tròn xoe mắt, tuyệt đối là cực phẩm a. Bất quá nghĩ đôi nam nữ này có khả năng là phu thê, hắn cũng liền không còn tâm tư gì nữa, dẫu sao mỹ nhân quốc sắc thiên hương bên hắn cũng đã quá nhiều rồi, đối với mỹ sắc cũng có lực đề kháng không tồi.

"Thiếu gia, người đoán xem bọn họ là huynh muội hay là tỷ đệ?" Lưu Ly cười hỏi.

"Vì sao lại không phải là phu thê?" Long Nhất kỳ quái hỏi.

"Thiếu gia thật ngốc, hoàng tộc bạng tộc chỉ có trực hệ mà không có chi thứ gì cả, tiêu chí chính là mai tím." Lưu Ly cười nói.

Chương 594: Tử kim hồn thạch tái hiện

Long Nhất giật mình, nhún nhún vai, mặc bọn họ là huynh muội hay là phu thê, dẫu sao thì hắn cũng không có ý gì. Ý nghĩ duy nhất của hắn chỉ là tìm được phương vị của Hải Đế thành từ hai huynh muội.

Bạo vũ cuồng phong trên mặt biển tới rất nhanh mà đi thì rất chậm, nguyên một ngày một đêm mới từ từ lắng lại. Mây đen mù mịt đã tan đi, lộ ra sao sáng đầy trời, lấp lóe rồi chạy vút về phía tận cùng của biển lớn.

Long Nhất nhóm một đống lửa ở bên ngoài trướng bông, trên đó là một con linh dương sáu sừng đang được nướng, chính là đồ Long Nhất cuỗm ở Long đảo rồi đặt trong không gian giới chỉ làm thực phẩm dự trữ.

Lưu Ly không thích ăn thịt, chỉ ăn một chút hoa quả và một loại tảo biển thơm ngon mọc tận dưới đáy biển, rồi ngồi một bên xem Long Nhất nướng thịt. Nhìn thấy hắn tập trung cao độ để nướng thịt, thỉnh thoảng lại nuốt một ngụm nước bọt, liền bất tự giác mà lộ ra chút tiểu ý. Nàng cảm thấy chỉ cần mắt có thể thấy hắn đang tồn tại, đó đã là một loại hạnh phúc vĩnh hằng rồi.

"Cuối cùng cũng chín rồi." Long Nhất rắc gia vị lên, quay thêm mấy lần, rồi bẻ một cái đùi linh dương ra mà gặm. Mấy ngày nay hắn chưa từng ăn cái gì có vị giống thế này.

"Tiểu mỹ nhân ngư, có cần tới ăn một chút không, trông nàng gầy tới nỗi còn mỗi bộ ngực rồi kia kìa." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Lưu Ly cười khúc khích, lườm Long Nhất một cái, nói:" đáng ghét, thiệp không cần."

Long Nhất đang muốn trêu thêm vài câu, ánh mắt lại bỗng lóe lên, mở miệng nói:" một người tình lã rồi, chúng ta tiến vào xem xem sao." Nói xong liền đặt cái đèn linh dương trong tay xuống, rồi cầm một cái khăn tay lau tay, cùng Lưu Ly tiến vào trường phòng.

Thiếu niên bạng tộc kia đang ngồi trên giường nhìn tỷ tỷ vẫn nhắm nghiền mắt của mình, khuôn mặt chợt buồn chợt vui, nghe thấy tiếng động liền bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Long Nhất và Lưu Ly tiến vào với vẻ cảnh giác.

"Không cần khẩn trương, mạng các người đều là do bọn ta cứu đấy, còn sợ bọn ta hại các người sao?" Long Nhất cười nói.

Thiếu niên bạng tộc thấy nụ cười của Long Nhất, không biết vì sao lại tin tưởng hẳn. Tâm thần tức khắc thả lỏng ra, dùng giọng nói có chút khàn nói:" đa tạ các người đã cứu ta và tỷ tỷ, ngày khác nhất định sẽ báo đáp." Hắn nói xong liền chuyển ánh mắt lên trên thân Lưu Ly, thoáng qua chút nghi hoặc, lại nói:" nhân ngư tộc?"

Lưu Ly gật gật đầu, âm đạm nói:" không sai, bất quá là nhân ngư tộc đã bị đuổi khỏi Hải Đế thành."

Thiếu niên bạng tộc bỗng giật mình, nói:" hóa ra là hoàng tộc nhân ngư tộc bị đuổi ra mấy trăm năm trước, thế còn hẳn? Hẳn không có mùi của hải tộc bọn ta."

"Ta là nhân loại, tới từ Thương Lan đại lục xa xôi." Long Nhất cười

nói.

"Nhân loại!" Thiếu niên bạng tộc kinh ngạc nói, đánh giá Long Nhất từ đầu tới đuôi.

"Ha ha, rất kỳ quái sao? Có cần sờ một phát không, bình thường ta chỉ cho mỹ nữ sờ thôi đấy." Long Nhất cười lớn rồi đưa tay ra.

Thiếu niên do dự một lúc, rồi vươn bàn tay lạnh lẽo tới.

Long Nhất nắm lấy tay hắn lắc lắc, cười nói:" ta tên Long Nhất, rất hân hạnh được làm quen, đó là Lưu Ly, nữ nhân của ta."

"Ta tên là Tư Giai Đặc, đây là tỷ tỷ Á Mỹ." Tư Giai Đặc gật gật đầu nói, nhìn tỷ tỷ vẫn bất tỉnh, trong mắt hiện lên chút thống khổ.

"Người yên tâm đi, tỷ tỷ người không sao. Tới ngày mai chắc cũng tỉnh lại thôi." Long Nhất an ủi nói.

Tư Giai Đặc xuống giường, cùng Long Nhất và Lưu Ly ra khỏi trướng bông. Đối với thịt linh dương nướng của Long Nhất, hắn chỉ do dự thường thức một miếng, nào ngờ liền ăn ngấu nghiến ngay, không giống như Lưu Ly.

Đợi tới khi hớp mấy ngụm mỹ tửu Long Nhất đưa cho, Tư Giai Đặc cảm thấy linh hồn như bay bổng. Tâm tình dưới sự dẫn dắt của Long Nhất lại từ từ không khống chế được, nước mắt đầm đìa kể lại sự tình bạng tộc bị diệt vong.

Trong hải tộc có vô số chủng tộc khác nhau, mà bạng tộc là tộc thích ẩn dật, yêu hòa bình. Công kích lực của bản thân không mạnh, từ trước tới nay đều sinh sống trong một góc của Hải Đế thành, không đi trêu chọc ai, bình thường những tộc khác cũng không tới động

cham bọn họ. Bởi vì bạng tộc giỏi mò bảo vật, mỗi năm đều tiến cống cho Hải Hoàng, ngôi Hải Hoàng vốn là do Long tộc dưới biển đảm nhiệm. Dưới biển sâu Long tộc tuy vẫn là Long tộc, nhưng lại khác với Thần Long và Ma Long tộc, chỉ là bởi vì cả đời sinh sống dưới đáy biển. Với lại đầu có Long giác, cho nên gọi là Thâm Hải Long tộc, giỏi thủy hệ ma pháp, sống tại Long cung chính giữa Hải Đế thành. Mà Long tộc này cũng thích báu vật như mạng sống giống Thần Long và Ma Long tộc, bởi vì năng lực đặc thù của bạng tộc mà Hải Hoàng đối với bọn họ vô cùng ưu ái. Đây chính là nguyên nhân nhưng chủng tộc còn lại không dám khi phụ bọn họ.

Chỉ là mấy trăm năm nay, ách thống trị của Hải Hoàng đối với hải tộc bắt đầu suy yếu. Sa tộc, cự kinh tộc và mấy hải tộc có lực công kích cường đại khác bắt đầu liên hợp lại ăn dần ăn mòn quyền lực của Hải Hoàng, Hải Hoàng cơ hồ chỉ là vật làm cảnh mà thôi.

Trước đây không lâu, Bạng vương không biết từ đâu kiếm được một khóa tử kim hồn thạch, loại đá năng lượng này đã tuyệt tịch tại hải vực vạn lý được mấy ngàn năm rồi, sa tộc vương lấy danh nghĩa Hải Hoàng ra đòi bạng vương phải giao nộp. Bạng vương không nghe, vì vậy mà chuốc lấy họa diệt tộc, không chỉ mấy vạn tộc nhân cư trú trong Hải Đế thành bị đồ sát, mà ngay cả những tộc nhân sinh sống ở ngoài cũng bị họa diệt thân.

Bạng tộc vương tử nước mắt dàn dụa nói xong, liền ngã lăn ra sau, say mèm mà thiếp đi. Chỉ có Long Nhất và Lưu Ly nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

"Tử kim hồn thạch? Không phải là viên trong tay Bích Phi chứ." Long Nhất cười khổ hai tiếng, nhớ tới lúc trước vì viên Tử kim hồn thạch này, Lưu Ly và Cách Lỗ Tây Á còn đánh nhau to, sau đó khi Bích Phi và Tiểu Mễ bỏ đi cũng cầm Tử kim hồn thạch theo.

"Bích Phi a di và Tiểu Mễ sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Lưu Ly lo sợ bất an trong lòng hỏi, một mặt là bởi vì lo cho sự an nguy của Bích Phi và Tiểu Mễ, một mặt là bởi vì áy náy. Nếu viên Tử kim hồn thạch trong tay bạng vương là viên của Bích Phi a di, vậy họa diệt vong của bạng tộc là do bọn họ gián tiếp tạo thành.

"Đừng lo, Bích Phi a di của nàng cẩn thận như vậy, sẽ không xảy ra việc gì đâu. Viên Tử kim hồn thạch kia không nhất định là viên của Bích Phi." Long Nhất nói.

"Hy vọng là vậy." Lưu Ly thở dài một tiếng.

Long Nhất nhìn những vì sao sáng lấp lánh trên bầu trời, mây lại nhú lại, nếu viên Tử kim hồn thạch đó đúng là viên của Bích Phi, như vậy vì sao lại rơi vào tay bạng vương? Nếu không phải là bạng vương lừa lấy, như vậy thì lấy từ đâu ra? Nếu như Bích Phi cố ý làm vậy, thì đó là vì sao?

Chương 595: Thông đạo dưới đáy biển

Mặt trời vừa lên, chiếu đỏ rực cả chân trời, trên mặt biển lại hiện ra tầng tầng hỏa diễm, cực kỳ chói mắt.

Công chúa bạng tộc Á Mỹ cũng đã tỉnh lại, cùng đệ đệ vừa mới tỉnh rượu ôm nhau mà khóc, may mắn là còn có thể sống, bi thương là vì huyết hải thâm cừ.

Long Nhất tử tế đánh giá công chúa bạng tộc, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, da dẻ mịn màng, trơn như bôi mỡ. Đặc biệt là đôi mắt trong trẻo, trừ cái mai tím trên lưng ra, thân hình nàng trong nhân loại cũng đủ gây ra họa quốc ương dân. Đột nhiên nghĩ tới yêu tinh ở tiền thế do thiên địa tạo hóa sinh ra, ai ai cũng đẹp khuynh quốc khuynh thành, câu hồn đoạt phách, Long Nhất thất thần cười một tiếng. Nụ cười này lại vừa lúc bị Á Mỹ bắt gặp, vốn muốn nói câu cảm tạ lại bỗng nhiên nuốt trở lại, cho rằng hấn cười trên nỗi đau của người khác.

Long Nhất vẫn chẳng biết gì, nghĩ tới những chủng tộc kỳ lạ của cái thế giới này, nếu không phải đã trải qua nhiều tới mức khắc cốt ghi tâm, hấn thật sự cho rằng mình đang nằm mộng. Một giấc mộng dài tới mức những kí ức hiện thực đều trở nên mơ hồ.

Á Mỹ trừng mắt nhìn Long Nhất, lại gặp ngay đôi mắt đen nhánh của hấn, mặc dù tiêu cự tán loạn, nhưng lại sâu thăm thăm như muốn câu hồn người ta đi mất. Vì vậy nàng cũng hiểu nụ cười vừa rồi của

Long Nhất không phải nhắm vào nàng.

Cảm giác được sự chú ý của Á Mỹ, Long Nhất lấy lại tinh thần, vuốt vuốt mặt, hỏi:" trên mặt ta có thứ gì sao?"

Á Mỹ có chút xấu hổ thu lại ánh mắt, khẽ nói:" đa tạ người cứu mạng chúng ta."

Long Nhất cười ha ha, nói:" được rồi, đệ đệ nàng cảm ơn ta rồi. Dừng lại ở đây thôi."

Á Mỹ không nói gì nữa, trầm tư một hồi, đột nhiên ngẩng đầu hỏi:" các người một là nhân loại một là nhân ngư tộc. Vì sao lại xuất hiện ở đây?"

Long Nhất có chút ngạc nhiên trong lòng, Á Mỹ này chỉ cần hỏi một câu là trúng phóc tâm điểm. Sau khi gặp phải họa diệt tộc, còn có thể bình tĩnh đánh giá vấn đề như vậy, tâm tư quả thật là cực kỳ cẩn thận, nội điểm này thôi nàng so với đệ đệ mình đã ưu tú hơn nhiều. "Lần này bọn ta tới đây để tìm Hải Đế thành, làm rõ chân tướng việc hoàng tộc nhân ngư tộc bị trục xuất." Long Nhất cũng không giấu diếm, nói thật ra luôn.

"Người muốn chúng ta dẫn đường?" Á Mỹ giật mình, đôi mắt tức khắc sắc bén hẳn lên.

"Không sai." Long Nhất thản nhiên nhìn lại.

Á Mỹ nhìn Long Nhất chăm chăm một lúc lâu, thấy hắn thẳng thắn, ánh mắt cũng hòa hoãn lại, nàng nói:" đã có thể đưa các người đi trước, bởi vì tin tưởng các người sẽ không làm hại hải tộc ta. Với lại ta cũng muốn làm rõ chân tướng của việc tộc ta bị diệt."

Long Nhất nhíu mày, nói: "nàng tin ta như vậy sao?"

Á Mỹ nói: "ta tin vào nhãn quang của mình."

Long Nhất cười rộ một tiếng, Đôi mắt đen nhìn thẳng vào Á Mỹ, mang theo một luồng quang mang sắc bén động nhân tâm. Không lâu sau, Á Mỹ bại trận, đem ánh mắt chuyển đi nơi khác.

"Vậy cứ quyết định thế này đi, nghỉ thêm một chút nữa, nàng khỏe lại rồi chúng ta sẽ tới Hải Đế thành." Long Nhất thản nhiên cười nói, hấn hai kiếp làm người, tâm tư Á Mỹ cũng không ẩn tàng gì cho lắm, hấn mà không rõ điểm nhỏ nhất này thì đã không tên là Long Nhất rồi. Nếu nói nàng vì tin hấn mà nguyện dẫn đường tới Hải Đế thành, không bằng nói nàng đang đánh cược, nàng giúp hấn, đồng thời cũng mượn sức hấn mà làm rõ mọi chuyện. Đương nhiên, hai người chỉ ngầm hiểu mà không nói ra.

Buổi chiều cảnh sắc tươi đẹp. Dưới sự dẫn dắt của Á Mỹ và Giai Tư Đặc, Long Nhất và Lưu Ly theo bọn họ bơi xuống đáy biển. Mai của bọn tộc quả nhiên là dụng cụ bơi lội tốt nhất trong nước biển, đóng mở một cái đã đi được rất xa. Mà Lưu Ly dưới đáy biển cũng như là cá gặp nước, cái đuôi màu vàng ưu nhã lắc lư, dễ dàng bơi theo sau. Long Nhất thì chỉ tựa nội lực vào hai chân, cũng theo kịp, chỉ bất quá động tác quá xấu, Ngạo Thiên quyết của hấn tới tầng thứ bảy, da thịt đã có thể hấp thu dưỡng khí từ trong nước để duy trì cơ năng của cơ thể, nên cũng tương đối nhàn hạ.

Mấy người xuống tới độ sâu trăm mét dưới mặt biển, đợi tới khi đêm xuống, trên mặt biển chỉ còn vài ánh sao, Á Mỹ và Tư Giai Đặc đều ngừng lại.

"Dưới đây vạn mét có một cửa vào Hải Đế thành, cửa vào hơi bị nghiêng, bất quá xung quanh hoàn cảnh ác liệt, không chỉ có nhưng

loại hải quái như Huyết cự sa và Lục thiên ô tặc (mực), còn có nước độc. Vì vậy trừ một số đoàn mạo hiểm ra thì không có ai hoạt động ở đây." Á Mỹ chuyển thân nói với Long Nhất và Lưu Ly ở sau lưng.

"Như vậy thì rất là nguy hiểm rồi?" Long Nhất nhíu mày hỏi, đáy biển đối với hắn là một thế giới xa lạ, hắn không biết đám Huyết cự sa hay Lục thiên ô tặc gì đó có tương đương với đỉnh cấp ma thú của lục địa hay không.

"Nhất định có nguy hiểm, bất quá đám hải quái này đều có địa bàn riêng, bình thường trong hải vực cũng chỉ có một con, với thực lực của người thì không có vấn đề gì." Á Mỹ nói. (Ở dưới nước thì cứ Lôi thần chùy mà chiến)

"Đã như vậy, cứ dẫn đường đi." Long Nhất gật gật đầu nói.

Cùng tỳ đệ Á Mỹ xuống dưới sâu năm ngàn mét, đáy biển tối mịt bắt đầu có mấy điểm phát sáng. Đó là huỳnh quang trên thân một loài cá dưới đáy biển. Cùng nhau bơi, sức ép cũng càng lúc càng lớn, Long Nhất cần phải chuyển nội lực vào để chống chọi lại, không giống tỳ đệ Á Mỹ và Lưu Ly, họ giống như chẳng cảm thấy gì, đây sợ rằng chính là sự chênh lệch giữa nhân loại và hải tộc.

Đồng thời tận đáy lòng Long Nhất cũng có chút lo lắng, áp lực năm ngàn mét đã lớn như vậy, nếu là vạn mét không phải là càng lớn hơn sao, tới lúc đó nội lực dồn hết vào để chống chọi, hắn có thể ở đó quá lâu không đây? Nếu gặp phải công kích thì lại càng thêm phiền toái, tới lúc đó thực lực của hắn xuất ra được mấy phần đây? Long Nhất suy nghĩ.

"Yên tâm đi, ở dưới chính là một vòng xoáy thông đạo." Tiếng Á Mỹ truyền tới.

Á Mỹ vừa dứt lời, Long Nhất liền cảm thấy một lực hút cường đại truyền tới, hắn giữ chặt lấy tay Lưu Ly rồi dùng toàn lực để đề kháng, mà Á Mỹ và Giai Tư Đặc lại đã bị cuốn vào.

"Thiếu gia, Á Mỹ nói là thông đạo lốc xoáy, có phải là thông qua đây mới có thể tiến vào Hải Để thành không?" Lưu Ly nói.

Long Nhất tỉ mỉ nhớ lại lời của Á Mỹ, lúc nãy ta nói không có lấy một điểm kinh hoàng, chắc là phải như lời Lưu Ly nói. Hắn cũng liền ổn định tâm tình, rút lại nội lực, cùng Lưu Ly ôm nhau để vòng xoáy cuốn đi.

Sau khi cảm giác chóng mặt quay cuồng đã qua, Long Nhất chỉ thấy trước mắt sáng lên, tỷ lệ Á Mỹ đang ở không xa. Hắn cùng Lưu Ly ngạc nhiên đánh giá xung quanh, khiếp sợ bởi vì đã tới một thế giới hoàn toàn khác với thế giới bình thường.

Ở bên trên là nước biển tối tăm, lốc xoáy vẫn cứ cuốn không ngừng. Mà ở dưới lại như một thế giới khác, là một thế giới dưới đáy biển sáng rực rỡ, không biết ánh sáng là từ đâu đến. Đáy biển là một màu đỏ đen, bong bóng nước dập dờn, đen chính là bùn, còn đỏ chính là dung nham.

"Những bong bóng nước này ngàn vạn lần không được đụng vào, với cả không được chạm chân lên đáy biển." Á Mỹ nghiêm túc nói.

Long Nhất dán mắt vào mấy cái bong bóng một lúc, cũng nhìn không ra có nguy hiểm gì, hắn từ không gian giới chỉ lấy ra một món đồ nhỏ, nhắm chuẩn vào một cái bong bóng mà búng tới.

"Đừng." Á Mỹ hét lớn, nhưng đã không còn kịp rồi, chỉ nghe thấy ầm ầm vang lên, cái bong bóng đó như thể chứa thuốc nổ mà nổ tung.

Rồi do đó mà dẫn tới phản ứng dây chuyền, bong bóng từng cái một nổ tung, nước biển cũng bắt đầu sục sôi.

Nhìn thấy sóng biển vì vụ nổ mà cuốn tới bên này, Long Nhất thầm líu lưỡi. Vươn tay ra ôm Lưu Ly và tử đệ Á Mỹ vào, rồi bơi như bay hướng thông đạo ở phía trên.

Ra khỏi thông đạo, Á Mỹ không ngừng vỗ ngực, hung hăng lờm Long Nhất, giọng run rẩy nói:" đã nói là không thể đụng vào rồi, người muốn hại chết tất cả sao?"

Long Nhất gượng cười mấy tiếng, áy náy nói:" xin lỗi"

Thấy Long Nhất phối hợp như vậy, sự phẫn nộ trong lòng Á Mỹ cũng tiêu tan, chỉ là vẫn còn có chút kinh hồn, nói:" hiện tại thì tốt rồi, động tĩnh phía dưới nhất thời không thể ngừng được, ta thấy chúng ta phải chờ một thời thần mới có thể xuống tiếp."

Long Nhất vuốt mũi, hẳn chỉ muốn thử xem rốt cục là có hậu quả gì, với cả hẳn đã tính hết các phương pháp né tránh rồi. Chỉ bất quá phản ứng liên hoàn kinh thiên động địa ở phía dưới hết cả hồn vía, nếu không phải là từ thông đạo chạy ra, cho dù là dùng toàn lực để kháng cự cũng khẳng định không thoát, huống hồ còn ba người cần được bảo vệ.

Lúc mấy người đang đợi trên thông đạo, hơn mười điểm sáng rực rỡ từ phương xa trôi tới.

Long Nhất dùng hết nhãn lực, mới phát hiện đó là mười con sứa màu sắc khác nhau, có màu hồng nhạt, xanh, lam, không màu đủ loại. Con nào cũng trong suốt, xúc tu dài lê thê như tơ tằm múa may trong nước, rất là đẹp.

"Sửa đẹp quá." Long Nhất hứng thú cười nói, nhưng trong lòng hẳn biết rõ, những con sửa này tuy là đẹp, nhưng độc tính rất mạnh.

"Người nói bọn chúng là sửa, có phải là màu tinh khiết không?" Á Mỹ vội hỏi, nhãn lực của nàng không tốt như Long Nhất.

"Đều là màu tinh khiết, có đủ các màu, sao?" Long Nhất hỏi.

"Thật sao? Người có thể bắt bọn chúng được không? Từng nghe nói có hải tộc dùng bọn chúng để giết chết Huyết cự sa, với lại bình thường hải quái gặp phải bọn chúng cũng coi như cùng đường mặt lộ, có bọn chúng thì chúng ta càng thêm an toàn." Á Mỹ hưng phấn nói.

"Thật à? Bất quá gần như thế này sao?" Long Nhất nhìn mười mấy con sửa càng lúc càng gần, nhìn Á Mỹ cười.

Á Mỹ rùng mình, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen dưới biển sâu vẫn tỏa sáng của Long Nhất, đột nhiên cảm thấy đôi mắt này có thể nhìn thấu tâm can người khác, dưới cái nhìn của đôi mắt này, không có bí mật gì có thể che giấu.

Chương 596: Hải Để sâm lâm

Long Nhất đoán không sai. Loại sứa này ở trong hải tộc được gọi là sứa cầu vòng, bởi vì bọn chúng thường hoạt động thành một nhóm năm con màu sắc khác nhau, nhìn thì giống như cầu vòng dưới đáy biển cho nên mới có tên gọi như vậy. Loại sứa này tại hải vực mênh mông cũng phi thường hiếm thấy, độc tính của nó cũng thuộc vào loại hiếm, chỉ cần bị xúc tu của nó chạm nhẹ một cái, thần kinh toàn thân sẽ bị tê liệt, nội tạng sẽ ngừng hoạt động chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Mà giá trị của sứa cầu vòng cũng vô cùng lớn. Chất dịch chiết từ độc tố của nó ra có thể lấy làm giải dược siêu công hiệu, còn có thể chế luyện thành độc dịch có thể hòa tan trong nước mà công kích trong phạm vi lớn. Độc không màu không vị, có thể chỉ sơ ý mà giết chết ngàn vạn sinh vật dưới đáy biển, cho nên sứa cầu vòng này trong hải tộc là loại có giá nhưng không ai bán.

"Nàng muốn dùng sứa cầu vòng để trả thù?" Long Nhất nghe Á Mỹ giải thích xong thì nhíu mày hỏi.

"Cũng chỉ là một phương diện mà thôi. Đại hội hải tộc cử hành sắp tới, chúng ta có thể dựa vào mấy con sứa cầu vòng này để đổi lấy thương hội nhập tràng quyền (nôm na là giấy phép), tới lúc đó hành sự cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều." Á Mỹ nói.

"Đại hội hải tộc? Không phải là sớm đã cử hành rồi sao?" Long Nhất kinh ngạc nói. Lúc trước Bích Phi và Tiểu Mễ không phải là đi tham

gia đại hội hải tộc sao? Cũng đã lâu lắm rồi.

"Nội bộ hải tộc không yên ổn, cho nên đại hội được tổ chức hết lần này tới lần khác. Thời gian cuối cùng được định là hai ngày sau." Á Mỹ đáp.

"Đại hội hải tộc rốt cục là có nội dung gì?" Long Nhất hiếu kỳ hỏi.

"Đại hội cứ một trăm năm tổ chức một lần, toàn bộ các chủng tộc tại hải vực đều tới tham gia. Nội dung chủ yếu chính là giao dịch, tử vong dong đội thám hiểm đáy biển. Còn có Hải Hoàng ban bố thêm một ít pháp lệnh mới. Thời gian kéo dài một tháng, trừ những hoạt động chính ra, còn có vài hoạt động khác do các chủng tộc đứng ra tổ chức. Tới lúc đó người sẽ biết thôi." Á Mỹ nói.

Long Nhất cười ha ha, nói: " cái đại hội này quả thật không tồi, hôm nào đó cũng phải đề nghị tổ chức một hoạt động lớn như vậy ở Thương Lan đại lục."

"Người rốt cục là có đi bắt mấy con sứa cầu vòng kia không đó? Bỏ lỡ rồi thì đi tìm cũng không ra đâu." Á Mỹ nhìn mười mấy con sứa càng lúc càng gần vội vàng nói.

"Không cần phải vội, ta bây giờ không phải là đang nghĩ biện pháp sao? Muốn khống chế bọn nó thì không khó, vấn đề là ta muốn đem bọn nó nhốt đâu thôi?" Long Nhất nói. Vô luận là vào hắc ám thứ nguyên không gian hay là không gian giới chỉ, nếu không có nước biển thì đám sứa này cũng chỉ cầm chắc cái chết.

"Người chỉ cần khống chế bọn nó là được rồi, ta tự nhiên sẽ có nơi để nhốt bọn chúng." Á Mỹ nói.

Long Nhất nghe thấy Á Mỹ có biện pháp cũng không do dự nữa.

Thân hình lướt tới như một mũi tên, tinh thần lực bàng đại từ mi tâm trào ra, hình thành một cái đồ chứa vô hình. Rất nhanh nó đã thông qua nước biển mà cuốn mấy con sứa thành một cụm.

"Á Mỹ, tới phiên nàng rồi." Long Nhất quay đầu lại gọi.

Á Mỹ thản nhiên cười. Cái mai trên lưng quạt một cái, trong tay xuất ra một đạo bạch mang tinh tế. Đám sứa đang bị Long Nhất không chế liền từ từ biến mất, tới khi không còn con nào.

Long Nhất thu lại tinh thần lực, kinh ngạc hỏi:" nàng dùng cái gì đấy?"

Á Mỹ quơ quơ một cái lọ hình trụ trong suốt dài chỉ bằng một ngón tay trong tay. Trong đó có mười mấy điểm ánh sáng màu sắc khác nhau. Tử tế nhìn một cái, đó chính là đám sứa cầu vồng đã bị biến nhỏ lại.

"Đây là bình không gian dùng để thuần dưỡng hải quái, ở trong toàn là nước biển, rất thường thấy trong hải tộc." Á Mỹ đáp.

Long Nhất gật gật đầu, có chút suy nghĩ. Hải tộc và các chủng tộc trên lục địa vốn là hai thế giới hoàn toàn bất đồng. Chỉ là sự bất đồng của loại bình không gian này với không gian giới chỉ đó chính là ở trong không gian giới chỉ không thể nuôi vật sống được, nhưng loại bình không gian này lại có thể. Lúc này, ánh mắt hắn đột nhiên lóe lên, hỏi:" có phải là toàn bộ sinh vật có thể hô hấp trong nước đều có thể ở trong đó không?"

Á Mỹ rùng mình, kỳ dị nhìn Long Nhất, nói:" người muốn hỏi là hải tộc có thể chui vào trong bình này không sao?"

Long Nhất gật đầu cười cười, nói chuyện với người thông minh đúng là đỡ mất sức.

Á Mỹ lắc đầu nói:" không gian bình trừ hải tộc ra thì có thể chứa toàn bộ các sinh vật trong biển khác, có lẽ khi xưa phát minh ra nó thì hải tộc đã bỏ đi tính năng để hải tộc nhập vào đó."

Long Nhất nhăn mặt, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:" nàg còn có bình không gian nào không? Để ta xem coi nào."

Tur Giai Đặc ở bên cạnh lấy ra một cái không gian bình đưa tới, giống hết với cái của tỷ tỷ hắn.

Cầm bình không gian vào tay, Long Nhất liền cảm giác được ở trên truyền tới một luồng ma pháp ba động mơ hồ. Dùng tinh thần lực truyền vào để tra thám, mới phát hiện trên bình có hắc một cái không gian ma pháp trận loại bé. Những đường nét cấu thành ma pháp trận dường như đã thấy qua ở đâu đó, Long Nhất nhíu mày suy nghĩ một hồi, mới phát hiện cái ma pháp trận này rất giống một trận pháp ở trong ma pháp trận toàn thư. Nhưng ma pháp trận này lại có cải biến của tổ hợp của các ma pháp điều tuyến tại các bộ vị quan trọng, việc này khiến hắn rất kinh ngạc. Vị tiên nhân cải tạo trận pháp nhất định là thiên tài ma pháp, đã có thể biến nhỏ ma pháp trận mà còn có thể tinh luyện, và hắn đoán sở dĩ bình không gian không chứa được hải tộc là vì nguyên nhân này.

Long Nhất ngẫm nghĩ một lúc, ngẩng đầu hỏi Tur Giai Đặc:" bình không gian này cho ta nhé, thế nào?"

Tur Giai Đặc vô cùng sùng kính tên nhân loại đã cứu tỷ đệ hắn này, nào có khả năng không đáp ứng chứ.

"Thời gian cũng không sai biệt lắm, động tĩnh bên dưới chắc đã lắng lại rồi. Chúng ta đi xuống đi." Long Nhất dự tính thời gian một chút rồi nói.

Bốn người lại một lần nữa thông qua thông đạo mà tới thế giới dưới đáy biển ở phía dưới. Quả nhiên tất cả đều đã ổn định lại. Nước biển vẫn trong vắt như cũ, bong bóng khí trôi nổi, như đám trèm trong một thế giới đồng thoi, nhưng ai mà biết được bong bóng khí này lại trí mạng như vậy đây?

"Bong bóng khí này như thế nào trở nên dày đặc như vậy, chúng ta nên làm sao để đi qua?" Tư Giai Đặc khổ não nói, lúc trước khi bong bóng chưa nổ, hẳn hoàn toàn đủ tự tin để có thể vượt qua khu vực này, nhưng hiện tại không gian giữa những bong bóng khí này căn bản không đủ để chứa một người.

"Tư Giai Đặc, đệ không cần lo lắng, có người tự có biện pháp." Á Mỹ nhìn về mặt thoải mái của Long Nhất nói. Không biết vì sao, nàng lại tin tưởng tên nhân loại này có biện pháp để giải quyết vấn đề này.

"Đó là ẩn sĩ tự có diệu kế. Các người đi theo ta là được rồi." Long Nhất cười khế nói, mày kiếm co lại, tinh thần lực bàng đại từ mi tâm ùa ra, nhẹ nhàng xuyên tới phía trước. Bong bóng bị luồng khí nhu hòa đẩy sang hai bên, ở giữa hình thành một cái thông đạo chân không. Bong bóng xung quanh càng thêm dày đặc, cơ hồ là san sát nhau, nhưng thực tế lại không có va chạm. Làm cho tử để Á Mỹ và Tư Giai Đặc kinh ngạc đến toát mồ hôi lạnh.

Nội lực Long Nhất tập trung vào hai chân, nhẹ nhàng vẩy một cái, người như một mũi tên thẳng tắp vào trong thông đạo do tinh thần lực kiến tạo nên, ba người Lưu Ly theo sát phía sau.

May là vùng hải vực có bong bóng khí không được coi là dài, nếu không tinh thần lực của Long Nhất có bàng đại thì cũng sẽ có lúc tiêu hao hết. Tới lúc đó thì quả là rất phiền toái rồi.

Tốc độ bốn người trong nước cũng có thể coi là nhanh như chớp giạt. Sau mười phút đã xuyên qua phiến hải vực này, cảnh tượng đập vào mắt lại khiến cho Lưu Ly và Long Nhất giạt mình một lúc, không thể không cảm thán sự kỳ diệu của tự nhiên.

Đây là một phiến Hải Đế sâm lâm, các loại cây cỏ hoa lá dưới đáy biển trải dài mênh mông bát ngát, không xanh biếc như rừng trên lục địa, mà là phát ra hào quang lóng lánh đủ màu. Các đàn cá bơi lượn vờn quanh. Thoạt nhìn thì dường như tới một khu rừng ngọc thanh muôn màu muôn sắc, đơn giản là chỉ có trong thần thoại mới có khung cảnh như thế này.

"Quyến rũ lắm sao, nhưng đừng để cảnh sắc nơi đây mê hoặc. Đây là địa bàn của Lục thiên ô tặc, bọn chúng luôn ngụy trang ẩn núp trong rừng. Chờ đợi để giết hết nhưng ai dám đặt chân lên địa bàn của chúng." Á Mỹ vẻ mặt nghiêm túc đề tỉnh.

Long Nhất nhìn chung quanh một vòng, khu rừng dưới đáy biển đẹp đẽ này yên ả tường hòa, nhưng hắn biết Á Mỹ sẽ không bắn tên không đích (ý nói không sát với thực tế). Trong khu rừng này tất nhiên là ẩn tàng nguy hiểm rất lớn. Vì vậy hắn hỏi:" Lục thiên ô tặc đó rốt cục là trông thế nào? So với ô tặc bình thường thì có gì khác biệt?"

Á Mỹ giạt mình, lắc đầu nói:" từ trước tới nay Lục thiên ô tặc đều ngụy trang mà xuất hiện, nhất kích tất sát. Chưa nghe qua có ai nhìn được diện mạo thật của bọn chúng."

Câu trả lời của Á Mỹ trái lại lại có chút nằm ngoài dự liệu của Long Nhất, sắc mặt cũng trầm trọng thêm vài phần. Lại không có hải tộc nào từng thấy qua diện mạo thật của Lục thiên ô tặc, đây đủ chứng minh sự cường đại của loại hải quái này.

Mười thì có tám chín phần là hải tặc thấy qua diện mạo của bọn chúng đều đã táng mạng.

"Chúng ta có sứa cầu vồng. Chắc sẽ khiến cho Lục thiên ô tặc có vài phần kiêng kị, nghe nói trước đây đã có người dùng sứa cầu vồng để an toàn xuyên qua khu rừng này." Á Mỹ quơ quơ bình không gian trong tay nói.

"Nghe nói? Nghe nói thì có tác dụng cái rắm à, hiện tại mọi người tập trung tinh thần lại. Chúng ta xuất phát." Long Nhất bĩu môi, dặn dò mọi người đều phải tận dụng hết khả năng để ẩn tàng khí tức trên thân, rồi liền dẫn đầu hướng Hải Đế sâm lâm mà chạy vào.

"Long Nhất nguời đờ đẫn. Vì sao lại không từ phía trên đi. Như vậy càng dễ phát hiện nguy hiểm." Á Mỹ thấy Long Nhất lại chạy vào trong Hải Đế sâm lâm, hoảng sợ gọi.

Long Nhất quay đầu lại cười nói:" trực giác cho ta biết, đi bên dưới sẽ an toàn hơn một chút."

Lưu Ly không hề do dự đi theo sau. Nàng vô cùng tin tưởng Long Nhất, cho dù vì vậy mà táng mạng thì nàng cũng không có oán trách gì. Huống hồ nàng biết hẳn sẽ không để cho nàng chịu tổn thương. Không cần hỏi vì sao, nàng nhất định biết.

Tỷ đệ Á Mỹ và Tư Giai Đặc thoáng chút chần chừ, rồi quyết định đi theo tên nam nhân này. Cho dù là không tin vào trực giác của hắn, thì thực lực của hắn cũng khiến cho bọn họ cảm thấy an toàn.

Chương 597: Lục Thiên Ô Tặc

Trong khu rừng giống như đồng thoi dưới làn nước biển trong xanh, rong biển như những bờ eo phiêu diêu, những điểm hào quang trên thụ mộc có chút lấp lánh.

Bốn người Long Nhất đi vào bên trong, bỗng nhiên phát hiện trong và ngoài khu rừng là hoàn toàn khác nhau. Cây cỏ bên ngoài nhìn thì như ngọc thạch trong suốt lóng lánh, còn có ánh sáng óng ánh đủ màu. Thế nhưng bên trong lại là một phiến âm u, những ngọn cây chọc trời kia cũng chỉ phát sáng ở mặt ngoài. Đợi tới khi Long Nhất tử tế xem xét một lần, mới kinh ngạc phát hiện ra là những cây cỏ hoa lá này phát sáng chính là do những một loại sinh vật cực kỳ bé. Bốn chúng tụ tập tới hàng tỉ con ở lớp ngoài của cây cỏ dưới đáy biển, Long Nhất đoán rằng việc này khó thoát khỏi liên hệ tới quang tuyến của thế giới dưới đáy biển này. Cho nên trong khu rừng mà quang tuyến không thể nào chiếu tới được thì không có sự tồn tại của loại sinh vật này.

Cây cỏ trong Hải Đế sâm lâm tung bay, nham thạch lờm chờm. Những loại rễ cây hình thái kỳ quái từ trong cát lộ ra. Các loại cá kỳ lạ phát sáng bơi lội không ngừng, thỉnh thoảng lại thấy vài con trai cự đại đang mở to mai, ở trong là trân châu lấp lánh, màu sắc chói mắt, khiến người nhìn mà động lòng. Có mấy con cá nhìn thấy ánh sáng nên thích thú, bơi tới chơi đùa, mấy con trai này bỗng nhiên đóng mai lại, khiến cho cá biến thành món ngon trong bụng.

Kỳ quái chính là, mỗi khi Á Mỹ và Tư Giai Đặc tử đệ dùng tay đơn

trón mấy con trai này, bọn chúng liền ngoan ngoãn mở to mai. Những viên trân châu vừa to vừa tròn ở bên trong mặc cho bọn họ muốn lấy bao nhiêu thì lấy.

Tại Hải Đế sâm lâm này qua được một đoạn thời gian. Lại vẫn chưa gặp phải nguy hiểm gì. Việc này khiến cho Á Mỹ và Tư Giai Đặc yên tâm không ít. Nhưng loại yên lặng này lại khiến cho Long Nhất cảm thấy bất an trong lòng. Hắn luôn cảm giác được ẩn tàng dưới sự yên lặng này là một mối nguy hiểm cự đại.

Đột nhiên, bàn tay Lưu Ly vội nắm chặt lấy tay Long Nhất, ánh mắt xanh thẳm mỹ lệ lóe lên một tia kinh khủng.

"Sao thế Lưu Ly?" Long Nhất ôm Lưu Ly vào, nhìn theo hướng ánh mắt của nàng. Nhìn thấy rễ cây đã khô héo của một cái cây bên cạnh một tảng đá rất lớn.

"Cái rễ cây kia là vật sống. Khí tức của nó khiến cho thiếp cảm thấy rất khủng khiếp." Lưu Ly sát vào Long Nhất, toàn thân không ngừng run rẩy.

Long Nhất giật mình, dùng toàn bộ tinh thần lực, lại không có cảm giác được trên rễ cây đó có sinh mệnh hoặc khí tức ba động gì.

Á Mỹ và Tư Giai Đặc vẻ mặt nghi hoặc, hiển nhiên cũng giống như Long Nhất chẳng phát giác ra cái gì.

Tư Giai Đặc không sợ trời không sợ đất cầm cự chùy màu tím dè dặt tiến lên trước. Sờ sờ lên trên rễ cây đã khô héo kia, quay đầu lại cười nói: "đừng nghi thần nghi quỷ nữa. Không phải chỉ là rễ cây thôi sao?"

Đúng lúc này, đôi mắt lợi hại của Long Nhất bỗng nhiên phát hiện

trong lớp cát bùn dưới khúc cây khô lộ ra vài khúc xương trắng hếu, một loại cảm giác kinh sợ không lành giống như điện giật đánh vào tim hấn. Tóc gáy dựng đứng lên.

"Cẩn thận. Mau quay lại đây." Long Nhất gọi lớn một tiếng. Thủy thần ẩn ký ở mi tâm sáng lên, Vĩnh Hằng Băng Phong thuật do nội lực thôi động đánh tới hướng khúc rễ cây khô sau lưng Tư Giai Đặc.

Cũng đúng lúc này, đoạn rễ cây quý dị được cho rằng không có sinh mệnh đó lại trở nên cong queo. Nhanh như chớp hướng tới Tư Giai Đặc về mặt đang nghi hoặc ở bên cạnh.

"Tư Giai Đặc." Á Mỹ kinh sợ hét một tiếng. Liền nhìn thấy Vĩnh Hằng Băng Phong thuật của Long Nhất cũng đồng thời đóng băng Tư Giai Đặc và đoạn rễ cây đó lại. Hình thành một khối băng trong phương viên mười mét màu xanh biếc, đóng băng tất cả những gì ở trong đó.

Tiếng kinh hô của Á Mỹ còn chưa dứt, hổ phách của tảng băng đó đột nhiên vỡ ra. Mà Long Nhất đã hóa thành một đạo tàn ảnh xông tới, sau khi chụp lấy Tư Giai Đặc liền biết mất tại chỗ.

Mà đúng lúc này, một tiếng kêu chói tai từ bốn phương tám hướng vang lên, toàn bộ Hải Để sâm lâm đột nhiên trở nên rung động, đoạn rễ cây tập kích Tư Giai Đặc đã bị cắt thành mấy chục khối. Dịch thể màu lục nhạt từ từ tan vào trong nước biển, mang theo một mùi máu tanh nồng.

Long Nhất mang theo Tư Giai Đặc với Lưu Ly và Á Mỹ lướt tới phía sau một cây đại thụ chọc trời ở phía xa. Một đạo nội lực truyền vào trong thể nội của Tư Giai Đặc đang hôn mê.

"Long Nhất. Tư Giai Đặc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ." Á Mỹ thấy đê đê mặt mũi trắng dại như giấy, hô hấp yếu ớt. Trái tim lập tức thắt

lại, nhưng thấy Long Nhất thần sắc vẫn bình thường thì tâm lý cũng có chút yên lại.

"Không sao đâu. Một lát nữa sẽ tỉnh lại thôi." Long Nhất nói, vừa rời khi hắn thi truyền Vĩnh Hằng Băng Phong, sắp xếp qua loa thủy hệ nguyên tố, hàn khí bao phủ Tư Giai Đặc thấp hơn rất nhiều so với những nơi khác, cho nên hàn khí mà hắn phải chịu không được coi là lớn. Chỉ cần dùng nội lực trực xuất hàn khí trong thể nội hắn ra là được.

Quả nhiên, nội lực của Long Nhất vận chuyển một vòng trong thể nội Tư Giai Đặc, Tư Giai Đặc liền rên một tiếng rồi mở mắt tỉnh lại. Hắn đứng dậy hoạt động một chút, không có điểm gì là không ổn.

"Vừa rồi rốt cục là thứ gì vậy? Làm ta giật cả mình." Tư Giai Đặc nhớ lại lúc vừa rồi toàn thân run không ngừng. Trong giờ khắc đó, hắn đã nghĩ thấy khí tức tử vong, nếu không phải là có Long Nhất ra tay, hắn sợ rằng đã trở thành một cái xác không hồn.

Long Nhất nhíu mày, nhớ tới dòng máu màu lục nhạt đo, trong đầu lóe lên một đạo linh quang. Hắn nói:" có lẽ là Lục thiên ô tặc trong truyền thuyết, ta hoài nghi đó là một cái xúc tu của nó."

"Thiếp cũng cảm thấy thế." Lưu Ly nói. Vừa rồi cũng chính là nàng phát hiện ra khí tức quý dị trên đoạn rễ cây khô đó.

"Lục thiên ô tặc?" tỷ đệ Á Mỹ vẻ mặt có chút ưu tư. Dù sao thì uy danh của Lục thiên ô tặc trong hải tộc mà nói thì cũng như sấm đánh bên tai. Rất nhiều mạo hiểm đoàn thể tinh anh đã chôn thân trong bụng nó, thêm nữa còn chưa có người nhìn thấy diện mạo thật của nó. Càng làm cho nó được phủ thêm một lớp màn huyền bí.

Lúc này tiếng kêu chói tai kỳ lạ cùng với chấn động cũng đều đã bình

ổn lại. Một vài con cá bị kinh sợ từ trong những tảng đá và khe giữa cây cối bơi ra. Hải Đế thâm lâm một lần nữa khôi phục lại bình thường, tựa hồ như chưa có phát sinh việc gì. Nhưng trong lòng bốn người Long Nhất lại tuyệt đối không có nhẹ nhõm như vậy, Lục thiên ô tặc ngụy trang như thế này, nói không chừng từ đâu đó lại lòi ra vài cái xúc tu.

"Chúng ta tiếp tục đi tới trước, Lưu Ly, nàng chú ý thêm một chút, trong chúng ta chỉ có nàng là có thể phát giác khí tức của nó." Long Nhất nói.

"Thiếp biết rồi, thiếu gia." Con mắt xanh biếc của Lưu Ly chớp chớp, dịu dàng nói.

Trải qua lần đột kích đầu tiên, bốn người đều căng thẳng thần kinh, đề cao cảnh giới tới mức cao nhất. Chứ như vậy du hành trong Hải Đế thâm lâm được vài giờ, lại không hề gặp thêm nguy hiểm gì.

Bốn người linh hoạt xuyên qua những khe đá và những rặng san hô ngoằn ngoèo trong Hải Đế thâm lâm, quang tuyến trong nước cũng càng lúc càng u ám. Nhiệt độ từ từ trở nên lạnh lẽo, thậm chí còn ít nhìn thấy sinh mệnh.

"Thiếu gia, tại sao lại có gì đó không đúng nhỉ." Lưu Ly nắm lấy tay Long Nhất, vẻ mặt bất an nói.

"Lại cảm giác thấy loại khí tức đó sao?" Long Nhất co mắt lại hỏi. Tỷ đệ Á Mỹ cũng nghiêm thần lại chờ đợi.

Lưu Ly lắc đầu, nói:" không phải. Chỉ làm trong lòng có một loại cảm giác quái dị không nói nên lời."

Ánh mắt Long Nhất chớp chớp, con ngươi đen nhánh ở trong làn

nước biển đen ngòm càng có chút sáng lên. Hấn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, xuyên qua mấy kẽ lá, có thể nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt lấp lóe. Hấn tin vào cảm giác của Lưu Ly, cũng như Lưu Ly tin tưởng hấn vậy, địa phương này chắc phải có chút cổ quái.

Đúng lúc này, mấy tiếng kinh hô và kêu la thảm thiết từ phương xa vang tới, có lẽ là bởi vì cự ly quá xa, thanh âm đó có chút không thật.

"Nó xuất hiện rồi, chính là loại khí tức này." Tay Lưu Ly lóe ra hào quang bảy màu, sợ hãi nói, không phải là gan nòng nhỏ, thật ra là khí tức đó khiến cho nòng cảm thấy quá khủng bố.

"Đi xem xem sao." Long Nhất vội nói, Hải Đế thâm lâm quý bí như thế này, nguy hiểm không lường trước được khiến cho một người này sinh gánh nặng tâm lý rất lớn. Đã như vậy, chi bằng đi xem rõ chân tướng của nguy hiểm, cho dù có chút mạo hiểm, cũng tốt hơn cứ ở đây thần hồn nát thần tính.

Long Nhất đạp chân, người như hỏa tiễn bơi lên trên, nội lực tán phát ra ngoài. Đi qua bất kỳ nơi nào, vô luận là đá hay cây đều tan thành tro bụi, ba người còn lại theo thông đạo Long Nhất làm ra mà xông lên.

Ở xa xa, bốn người liền thấy một cái xúc tu dài ngoằng từ trong Hải Đế thâm lâm thò ra ngoài đong đưa. Nó đang cuốn lấy một bóng đen hình người, lại có một bóng đen khác đang tấn công như điên lên cái xúc tu.

Long Nhất kinh động trong lòng, nhìn kích cỡ của cái xúc tu này, con Lục thiên ô tặc này phải to tới thế nào a. Không kịp suy nghĩ nhiều, Long Nhất vận Càn Khôn Đại Na Di tới chí cực, người biến mất tại chỗ.

"Phất Lan Khắc, cố chịu đựng, nhất định phải cố chịu đựng." Tạt Nhĩ rất cổ bông họng kêu, nhìn thấy hảo huynh đệ cùng mình trưởng thành từ nhỏ tới lớn bị cái xúc tu kia chọc vào thể nội, thân hình đang từ từ biến thành khô héo. Tim hắn đau nhói như tê liệt, thần tiễn Mễ Lạc tột trong tay như sao băng bắn tới xúc tu kia, Phá Thần Cung bình thường trước mặt Lục thiên ô tặc căn bản chỉ như trò trẻ con, không tạo nên một chút tổn thương nào.

"Tạt.Nhĩ, mau.mau chạy.chạy nhanh đi.chiếu cố cho Tuyết Cơ." Cảm thấy sinh mệnh đang tan biến rất nhanh, Phất Lan Khắc cũng mơ hồ ý thức, hắn rõ, nhiệm vụ mạo hiểm lúc này đã hoàn toàn thất bại, toàn đội ba mươi lăm người cũng chỉ còn lại hai người bọn hắn. Hiện tại bản thân hắn đã không còn sức mà quay lại, chỉ cầu cho hảo huynh đệ Tạt Nhĩ có thể chạy thoát khỏi số phận.

"Tuyết Cơ là hôn thê của ngươi, muốn chiếu cố thì ngươi tự mình đi mà chiếu cố." Tạt Nhĩ quét một lớp màng bạc trên mắt. Nhưng giọt lệ nhanh chóng dung nhập vào nước biển, mấy cái dây leo không có chút tiếng động tới sau lưng hắn.

Bỗng nhiên, mấy cái dây leo đó như linh xà nhập động cuốn tới hướng tay chân Tạt Nhĩ và đôi cánh kỳ lạ trên lưng. Trong sát nan khiến cho hắn không thể động đậy, Mễ Lạc tột thần cung lấp lóa hoa văn thần bí trong tay rơi ra chìm xuống Hải Để sâm lâm ở phía dưới.

Chương 598: Vương tử Mễ Lạc tộc

Những cái dây leo này có độ bền kỳ lạ, mặc cho Tạt Nhĩ giãy dụa thế nào đi chăng nữa cũng phí công vô ích. Trái lại càng giãy càng chặt, toàn thân bắt đầu trở nên tê dại.

Đúng vào cái lúc lòng Tạt Nhĩ như tàn tro, lại cảm thấy một đạo hàn mang chớp qua, ngay sau đó những cái dây leo đang quấn chặt lấy mình liền lỏng ra. Thân thể lấy lại được sự tự do, trước mắt xuất hiện một tên nam tử kỳ lạ mang theo một nụ cười ấm áp.

"Cầm lấy cung của người này. Ta đi cứu bạn người." Long Nhất ném trả cây cung mang theo năng lượng thần bí cho Tạt Nhĩ. Hai tay hắn cầm kiếm, nội lực Ngạo Thiên quyết ngưng tụ vào mũi kiếm, hướng tới cái xúc tu dài ngoằng đó mà chém tới.

"Ya" một tiếng, năng lượng cự đại tách nước biển ra vài mét. Mũi kiếm vô hình mang theo uy lực tuyệt luân hung hăng bổ tới cái xúc tu đang quấn lấy Phát Lan Khắc.

Lại là một tiếng rống đau đớn, cái xúc tu này bỗng nhiên rụt lại, Phát Lan Khắc sắp bị hút cạn máu trong người liền thoát khỏi ma trảo, được Tạt Nhĩ ở bên đỡ lấy. Và cái xúc tu kia của Lục thiên ô tặc bị Long Nhất dùng mũi kiếm khoét ra một vết sâu hoắm, máu màu xanh như suối phun ra ào ạt.

Lúc này Lưu Ly và tỷ đệ Á Mỹ đã chạy tới, lại đúng lúc gặp phải con

Lục thiên ô tặc đang vì đau đớn mà phát điên. Cái xúc tu bị Long Nhất chém kia điên loạn vung vít mù, thệt trên xúc tu như thiên nữ tán hoa (tiên nữ rắc hoa) bắn ra bốn phương tám hướng.

Khi Long Nhất chém một kiếm đã đoán trước sẽ gặp phải phản kích, thân hình lóe một cái, mang theo Tạp Nhĩ đang đỡ Phương Lan Khắc phi xuống Hải Để sâm lâm ở phía dưới. Đồng thời tinh thần lực và nội lực trên thân hẳn kết hợp lại thành một cái kết giới hộ thể.

Chống đỡ lại hơn mười lần tập kích của cái xúc tu, Long Nhất mang theo Tạp Nhĩ rúc vào sâu một đôi cự thạch, chỉ nghe tiếng "ầm ầm" không ngừng vang lên, cát bay đá chạy. Hải Để sâm lâm đã trở thành một phiến ngồn ngang.

Tạp Nhĩ ở bên cạnh vừa mới thở phào một hơi, đợi tới khi tử tế đánh giá ân nhân cứu mạng, không ngờ Long Nhất lại kéo hẳn cấp tốc né tránh. Chỉ nhìn thấy một bóng đen tát qua, cự thạch đã bị cái xúc tu màu đen đánh nát thành phần.

"Con mẹ nó chứ." Long Nhất văng ra một câu, một đạo nhu kinh bắn hai người trong tay ra, bản thân mình lại chọn một góc độ kỳ lạ mà phi tới cái xúc tu màu đen.

"Toàn Phong Liên Hoàn Trảm." Long Nhất gào lớn một tiếng, cự kiếm trong tay hóa thành vạn đạo kiếm hình, mang theo thanh mang nhức mắt chém tới vết thương trên cái xúc tu.

Mặc dù chiêu Toàn Phong Liên Hoàn Trảm này là kiếm chiêu do Long Nhất lúc trước nghiên cứu cách dung hợp ma pháp và đấu khí sáng tạo ra. Nhưng hôm nay lại không giống như ngày trước, dung hợp ma pháp và đấu khí, ma pháp và ma pháp, ma pháp và tinh thần lực cùng nội lực Long Nhất sớm đã có một bước tiến dài. Thêm vào thực lực như hôm nay của hẳn, suất chiêu này uy lực tự nhiên là

không thể giống như lúc xưa.

Chỉ nhìn thấy những vòng kiếm màu xanh hết vòng này tới vòng khác chém lên vết thương Long Nhất đã rạch lúc trước. Cái xúc tu kia có cứng rắn tới đâu đi chăng nữa cũng không thể cản nổi công kích như thế này của Long Nhất mà bị chém làm hai đoạn. Máu nhuộm xanh toàn bộ khu vực nước biển chung quanh.

Tiếng rít sắc bén chói tai kia lại vang lên, nửa cái xúc tu còn lại rút vào trong bùn cát dưới đáy biển không thấy tung ảnh nữa.

Một loạt những sự việc này nói ra thì dài, kỳ thật cũng chỉ trong một sát na mà thôi. Lưu Ly và tỷ đệ Á Mỹ tránh qua một lần công kích của cơn sóng thịt mới đuổi tới kịp.

"Thiếu gia, chàng không sao chứ." Lưu Ly bơi tới quan tâm hỏi.

"Đừng lo, bản lĩnh của thiếu gia nàng còn không biết sao?" Long Nhất cười cười xoa xoa mái tóc vàng óng ánh của Lưu Ly.

Nụ cười của Long Nhất còn chưa kịp thu lại, đột nhiên vẻ mây biển đổi. Kết giới trên thân bao trùm chu vi, chỉ nhìn thấy một phiến xúc tu đen đúa từ khắp các nơi trong Hải Đế sâm lâm mọc ra, như thể sét đánh không kịp bưng tai úp tới.

"Đang đang" mấy tiếng, kết giới chấn động. Đúng là sắp bị phá tan rồi, mà trong rừng xúc tu đen đúa kia, đột nhiên mọc lên một cái xúc tu to gần trăm mét, dài không nhìn thấy đầu. Đoạn xúc tu vừa rồi bị Long Nhất chặt đứt căn bản chẳng đáng để so sánh với cái xúc tu này, Long Nhất thầm tặc lưỡi, trong lòng có chút khấn trương. Toàn thân hấn đờ ra, con Lục thiên ô tặc này rốt cục là loại hải quái gì đây trời, chỉ có một cái xúc tu thôi mà đã lớn như thế này rồi. Vậy bản thể của nó há không phải là đê nát cả một tòa đại sơn hay sao, không có

mười vạn trăm vạn năm thì có thể lớn tới dạng này không?

Những người còn lại cũng mặt mày trắng bệch, môi run rẩy, áp lực bàng đại đó cho dù là ở trên kết giới cũng khiến cho người ta thờ không ra hơi.

Long Nhất liếm môi, quang mang hưng phấn kích động trong mắt lóe lên, lập tức có chút âu lo nhìn mấy người bên cạnh. Ngạo Thiên quyết của hắn đã đạt tới tầng thứ bảy rồi, tinh thần lực và ma pháp đều đạt tới trạng thái đỉnh phong, công lực muốn tiến thêm một bước không phải là khó khăn bình thường. Duy chỉ có kỹ năng thực chiến là khiến cho hắn đột phá thêm, tại Thương Lan đại lục hắn cũng đã gần như vô địch, nhưng con Lục thiên ô tặc bằng một góc núi băng này khiến cho hắn cảm thấy áp lực từ trước tới nay chưa từng có. Đồng thời cũng khiến cho máu trong người hắn sục sôi, cho dù hắn đánh không lại cũng tự tin là có thể bảo vệ mạng sống, chỉ là hắn lại không thể không lo cho sự an nguy của mấy người bên cạnh.

Long Nhất nghĩ một vòng, con Lục thiên ô tặc này chỉ ở đây, trái lại sẽ không chạy đi đâu, hay là trước tiên mang những người này an toàn rời xa nơi này rồi nói. Sau này có cơ hội sẽ lại tới khiêu chiến nó.

"Á Mỹ, thả sứa cầu vòng ra, xem xem có hiệu quả hay không." Long Nhất ổn định lại tâm thần rồi nói. Sứa cầu vòng có độc tích mạnh như vậy, có lẽ Lục thiên ô tặc cũng có chút cố kỵ, nếu thật sự không được thì cũng chỉ còn nước liều mạng thôi.

Á Mỹ đáp một tiếng, nhìn thấy vẻ mặt trầm ổn của Long Nhất, thần kinh đang khẩn trương cũng được nhẹ nhõm mấy phần. Nàng lấy bình không gian ra, phong ấn vừa giải, mười hai con sứa cầu vòng kia nhất thời xuất hiện trước mặt nàng, Long Nhất vội vàng dùng tinh thần lực khống chế phạm vi hoạt động của bọn nó.

Quả nhiên, phiến xúc tu đen đúa đang bao vây mọi người lại giống như gặp phải vật đáng sợ mà rút lại hết, ngay cả cái xúc tu khổng lồ khiếp người kia cũng không phải ngoại lệ. Có lẽ thế gian này vạn vật đều có khắc tinh quả thật không sai. Mấy con sứa cầu vòng nhỏ bé bèn có thể khiến cho một con Lục thiên ô tặc không biết khổng lồ tới mức nào cảm thấy sợ hãi.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, mà Long Nhất cũng thu lại kết giới, để cho khí tức của sứa cầu vòng càng thêm nồng đậm.

Các xúc tu từ khắp nơi trong Hải Đế sâm lâm dao động, giống như do dự một hồi, rồi trong một sát na ẩn hết vào trong đáy biển, nước biển dập dềnh từ từ khôi phục lại bình thường.

Long Nhất không dám buông lơ, vẫn dùng tinh thần lực khổng lồ chế sứa cầu vòng, trước khi chưa đi qua Hải Đế sâm lâm, hẳn không chuẩn bị để thu những con sứa cầu vòng này lại.

"Phất Lan Khắc, mau tỉnh lại đi, đừng ngủ. Chúng ta lập tức có thể quay về nhà rồi." Tạp Nhĩ lay hảo huynh đệ trong lòng mà nghẹn ngào, nước mắt từng giọt từng giọt hòa vào nước biển.

Long Nhất ngồi xổm xuống xem xét toàn bộ thân thể của Phất Lan Khắc. Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Tạp Nhĩ mà thầm thở dài trong lòng, không đành lòng mà lắc đầu. Phất Lan Khắc này tinh huyết toàn thân bị hút gần cạn, lục phủ ngũ tạng sớm đã không còn sinh khí. Nếu không phải còn một hơi thở cuối cùng mà mạnh mẽ gượng, sợ rằng sớm đã nhắm mắt xuôi tay rồi.

Tạp Nhĩ nhìn thấy ân nhân thần kỳ này không có biện pháp, gân xanh trên hai tay đột nhiên nổi lên, bi thương nhìn hảo huynh đệ trong lòng.

Phất Lan Khắc từ từ mở to đôi mắt ảm đạm, lớp màng màu trắng sữa ở bên ngoài được kéo xuống, dùng giọng nói yếu ớt nói:" Tạt Nhĩ.đáp.đáp ứng với ta. Chiếu cố.nhất định phải chiếu cố.Tuyết Cơ cả đời."

"Hỗn đản, đại hỗn đản. Tên hỗn đản Phất Lan Khắc ngươi, Tuyết Cơ là vợ mới cưới của ngươi, ngươi đi rồi nàng ấy làm sao mà sống, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu sống ngươi." Tạt Nhĩ khóc không thành tiếng, mặt co rúm lại vì thống khổ.

"Kỳ thật.ta.ta luôn biết.Tuyết Cơ thích là ngươi, nhưng.nhưng mà ta lại ích kỷ.làm như không biết gì.ta.ta không xứng làm huynh đệ của ngươi." Phất Lan Khắc có chút kích động, thân thể bắt đầu run rẩy.

Tạt Nhĩ chờ người, lẩm bẩm nói:" tại ta không tốt, rõ ràng biết Tuyết Cơ và ngươi có hôn ước còn đem lòng yêu thích nàng ấy. Là ta không xứng mới đúng."

"Đáp.đáp ứng với ta, nếu là huynh đệ của ta thì sẽ đáp ứng ta. Chiếu.chiếu cố tốt cho Tuyết Cơ cả đời. Có vậy ta mới có thể nhả.nhắm mắt." Tay Phất Lan Khắc đột nhiên nắm lấy tay Tạt Nhĩ, ánh mắt trong sát na sáng lên rất nhiều, ngay cả nói cũng trót lọt hơn.

Long Nhất và Lưu Ly nhìn nhau, khẽ thở dài, Phất Lan Khắc đã hồi quang phản chiếu (ánh sáng lấp lóe – như kiểu ngọn nến lấp lóe trước khi tắt), hẳn không sống được bao lâu nữa.

Tạt Nhĩ lặng thinh gật đầu, hẳn làm sao mà không biết Phất Lan Khắc đã đi tới cuối con đường sinh mệnh.

"Hào.hào huynh đệ của ta. Cám." chữ cuối cùng còn chưa nói xong, Phất Lan Khắc mang theo một nụ cười giải thoát mà ra đi.

Tư Giai Đặc đi tới muốn an ủi một chút, lại bị Long Nhất kéo lại. Long Nhất thở dài nói: "đừng tới làm phiền hấn, để cho hấn một mình yên tĩnh một lúc đi. Chúng ta ở bên cạnh nghỉ ngơi một chút."

Bốn người Long Nhất đi sang một bên, ở xa xa nhìn thấy Tạt Nhĩ đang ôm Phất Lan Khắc như thể một bức tượng. Tử tế đánh giá lại lần hội ngộ hải tộc này, toàn thân hấn đều là da xanh, mặc một bộ giáp màu nâu, đầu hình trứng. Đầu hấn không hề có tóc, ngũ quan giống nhân loại, bất quá còn có thêm một lớp màng mắt màu trắng sữa, chân có tám ngón, giữa các ngón chân màng, không biết là chủng tộc gì.

"Bọn họ thuộc Mễ Lạc tộc, am hiểu đúc rèn vũ khí, có quân đội mạnh mẽ. Trong hải tộc thực lực vô cùng cường đại, Tạt Nhĩ là vương tử Mễ Lạc tộc, trong tay là thần cung lưu truyền của Mễ Lạc tộc. Mễ Lạc mạo hiểm đoàn do hấn sáng lập nên trong hải tộc rất nổi tiếng." Á Mỹ tựa hồ như nhìn ra nghi vấn của Long Nhất, ở một bên nói.

Lại là một vương tử nữa? Long Nhất chau mày, trước tiên là gặp phải công chúa và hoàng tử bạng tộc, hiện lại gặp phải vương tử Mễ Lạc tộc, xem ra vương tử công chúa trong hải tộc không đáng giá gì a.

Bất quá Á Mỹ nói Mễ Lạc tộc có quân đội hùng mạnh. Tên vương tử này chắc là nên kết giao, lúc mấu chốt nói không chừng có thể giúp mình.

Long Nhất híp mắt lại, trên mặt lóe lên một tia thần sắc không tên. Hấn khẽ thở một hơi, một cái bong bóng nổi lên trên.

Chương 599: Vui như lên trời

Ở dưới biển là một cái thế giới, ở trên biển lại là một cái thế giới khác.

Thế giới không có chiến tranh, lại hoàn thiện được chế độ. Toàn đất nước đâu đâu cũng toát ra cái cảnh thái bình thịnh trị, bộ máy nhà nước vận chuyển trơn tru, các ngành các cấp, tốc độ tăng trưởng và khôi phục từ trước tới nay chưa từng có.

Mà tin tức đại hội Long tộc được tổ chức tại Thương Lan đại lục Đẳng Long thành đã được tuyên truyền, ai ai cũng biết, trở thành chủ đề bàn luận nhiều nhất của mọi người khi đang uống trà ăn điểm tâm. Tựa hồ như toàn bộ các chủng tộc của cả đại lục đều vì vậy mà sục sôi.

Mặc cho ý nghĩa của việc Long tộc chọn Thương Lan đại lục làm nơi cử hành đại hội có ý nghĩa xa vời thế nào, Long tộc vốn đã từng cùng các chủng tộc khác chung sống, sự cường hãn của Long tộc cả thế giới đều biết. Nhưng ẩn dật ngàn năm khiến cho Long tộc trở thành một truyền thuyết, càng khiến cho Long tộc chia cắt với hệ thống của Thương Lan đại lục, hôm nay Long tộc trở về đại lục, lại trở thành một thành viên trong đại lục, sao có khả năng không gây nên chấn động đây?

Cả đại lục thống nhất, Long tộc quay về, ma pháp truyền tống trận được xây dựng, hết thảy những việc này đều là vì Tây Môn gia tộc, bởi vì hoàng thái tử Tây Môn Vũ, việc này khiến uy tín của Tây Môn

gia tộc vừa trở thành hoàng tộc tiến tới đỉnh phong, địa vị hoàng tộc tiến thêm một bước, được củng cố vững chắc hơn bao giờ hết.

Nếu hỏi người mà các thanh niên trong cái đại chủng tộc tại Thương Lan đại lục sùng bái và kính ngưỡng nhất là ai? Tất cả sẽ nói là Tây Môn Vũ, từ một tên ác bá gian dân tiếng xấu đồn xa tới một cường giả tuyệt đỉnh đại lục như ngày hôm nay, bên cạnh hẳn lại có quân đội mạnh mẽ nhất, có huynh đệ đáng tin nhiệm nhất, lại có hồng nhan tri kỷ xinh đẹp nhất. Việc này bản thân nó đã là một truyền kỳ tràn đầy sắc thái huyền bí và ảo diệu.

Vì thế, bộ quần áo trắng tinh đó, mái tóc đen nhánh đó, lại có nụ cười tự đắc liền ngay lập tức được lưu truyền thành một trào lưu, thậm chí bình thường cũng có thể nhìn thấy một tên thú nhân tộc toàn thân lông lá cũng ăn mặc y hệt, chỉ là khiến cho nhiều người không chịu nổi. Nhưng lại không có ai nói này nói nọ gì bọn họ, dẫu sao mô phỏng theo thần tượng trong lòng mình cũng không phải là tội ăn cắp gì.

Trong Tinh Linh sâm lâm đẹp đẽ như tiên cảnh, Đông Phương Uyển dẫn theo các con dâu dưới sự bầu bạn của Tinh Linh nữ vương vừa nói vừa cười. Phía sau là Ny Tạp dẫn theo hộ vệ Tinh Linh tộc.

Hoàn cảnh của Tinh Linh sâm lâm thật sự là quá đẹp, không khí trong lành, khe suối róc rách, thác nước cuồn cuộn, kỳ hoa dị thảo khắp nơi, khiến cho Đông Phương Uyển lưu luyến quên về.

"Thật là nhân gian tiên cảnh a, nếu không phải phụ quân ta thúc giục quá, ta quả thật không nỡ đi đâu." Đông Phương Uyển cười nói.

"Hoàng hậu nếu muốn tới Tinh Linh sâm lâm thì lúc nào cũng hoan nghênh. Cho dù cả đời cũng không thành vấn đề." Tinh Linh nữ vương cười khẽ, cùng với Đông Phương Uyển ở chung, còn giống

như là hai tỷ muội, một dạng phong tình vạn chủng. Chỉ bất quá Đông Phương Uyển trên người lại phát ra một chút thân thiết, còn Tinh Linh nữ vương thì lại phát ra một chút trang nhã.

"Chúng ta đều là người nhà rồi, sao còn khách khí như vậy chứ, sau này chúng ta xưng hô tỷ muội, thế nào?" Đông Phương Uyển có chút oán trách nói.

Tinh Linh nữ vương sửng ra, trong đầu hiện lên nụ cười xấu xa của Long Nhất, bà vốn cũng được coi là mẹ vợ hắn, giờ lại cùng mẹ hắn làm tỷ muội, vậy sau này.

Nghĩ tới đây, Tinh Linh nữ vương không khỏi cả kinh, vội vã đem ý nghĩ hải nhân trong đầu ném đi, lẽ nào bản thân mình quả thật có ý gì đó với tên tiểu phiêu đản kia sao?" Được rồi, ta lớn hơn vài tuổi, coi như là tỷ tỷ, muội muội thấy thế nào?" Tinh Linh nữ vương cười nói.

"Tỷ tỷ cũng đã gọi muội là muội muội rồi, tất nhiên là được rồi." Đông Phương Uyển cười, nắm lấy tay Tinh Linh nữ vương.

Nếu như Long Nhất biết nương thân mình gọi Tinh Linh nữ vương là tỷ tỷ, không biết có buồn bã cực độ không? Bất quá có lẽ cũng sẽ không đâu. Long Nhất vốn biết rõ Tinh Linh nữ vương là nương thân của Lộ Thiên Á mà vẫn có ý xấu, gọi thêm một tiếng di mẫu chắc cũng không thêm để trong lòng.

Đông Phương Uyển cùng với Tinh Linh nữ vương tán gẫu đang vui, các mỹ nữ quốc sắc thiên hương ở bên lại càng thêm náo nhiệt. Váy áo tung bay, thanh hương thoảng thoang, tiếng cười như chuông bạc truyền khắp Tinh Linh sâm lâm, phong cảnh khuynh thế này cũng chỉ có Long Nhất là có phúc để tiêu thụ mà thôi.

"Mau tới xem ta hái được quả gì này, màu đỏ đỏ đẹp quá." Mộ Dung

Thục Ngọc trong tay cầm hai quả màu đỏ hồng.

"Tinh Linh sâm lâm của chúng ta có loại quả độc tên là Thúy Lục, chỉ có chuyển sang màu xanh mới có thể coi là đã chín, hiện tại mặc dù cũng có thể ăn, nhưng sẽ rất chua." Lộ Thiên Á ở một bên cười nói.

"Chua à? Ta cắn một miếng xem xem." Nam Cung Hương Vân mặc một bộ váy màu lam bó sát người lấy một quả, cắn một miếng nhỏ, nhai một lúc rồi lại cắn thêm một miếng, nói:" không phải là rất chua đâu, ngon lắm."

Lộ Thiên Á và đội Tinh Linh hộ vệ sau lưng ngạc nhiên nhìn Nam Cung Hương Vân ăn tới thòm thèm, không đúng a, Thúy Lục quả màu đỏ chính là rất chua.

"Muội cũng thử xem." Mộ Dung Thục Ngọc thấy Nam Cung Hương Vân ăn ngon lành, liền cũng cắn một miếng.

"Á, chua chết muội mà, lợm hết cả giọng rồi, Hương Vân, tỷ lừa người." Mộ Dung Thục Ngọc vừa cắn một miếng, lập tức nhăn mặt kêu.

"Không phải mà, tỷ cảm thấy rất ngon." Nam Cung Hương Vân quơ quả Thúy Lục trong tay nói.

"Chẳng lẽ quả của tỷ ngon hơn." Long Linh Nhi ở bên lấy nửa quả của Nam Cung Hương Vân cắn một miếng, cũng giống như Mộ Dung Thục Ngọc, chua tới nổi mặt nhăn như đít khi.

"Hương Vân, ta thấy người mấy ngày nay rất thích ăn đồ chua, hôm qua người thấy hương liệu của Lệ Nhân Phường còn nôn, không phải là có rồi đấy chứ." Lãnh U U cười nói.

Mọi người đều nhìn Nam Cung Hương Vân, ai ai cũng vẻ mặt hưng phấn, ở đây trừ hai nha đầu Khinh Vụ, Phiêu Tuyết và Tây Môn Vô Hận còn được coi là không phải nữ nhân của Long Nhất ra, còn lại ai ai cũng là nữ nhân của hắn, bọn họ cũng mong muốn cho Long Nhất một đứa con, cho dù không phải do tự mình sinh ra, nhưng đó cũng là huyết mạch của nam nhân của mình.

Nam Cung Hương Vân sững sờ nhìn Thúy Lục quả trong tay, nghĩ lại thì mình đã chậm mất mấy ngày rồi (tự hiểu nhé), tim không tự chủ liền khẽ run, lẽ nào thật sự có rồi, trong bụng mình là một tiểu bảo bảo của mình và Long Nhất?

Lúc này, Đông Phương Uyển và Tinh Linh nữ vương đi đầu nghe thấy tiếng mà quay lại.

Lực tự nhiên trên người Tinh Linh nữ vương hướng vào thể nội Nam Cung Hương Vân xem xét một phen, quả thật là cảm thấy bụng nàng đang có một sinh mạng bé nhỏ đang phát triển. (Pro hơn giờ rồi, không cần máy cũng soi được.)

"Chúc mừng cháu Hương Vân, cháu sắp làm mẹ rồi đó." Tinh Linh nữ vương mỉm cười nói.

Lời vừa nói ra, lại là mấy giây trầm mặc, tựa như tin vui này quá là đột ngột không cách nào tiêu hóa.

"A" các nàng vui vẻ kêu lên, cùng nhau hướng tới Nam Cung Hương Vân chúc mừng, dù sao thì đứa nhỏ trong bụng nàng ta cũng không phải là của bọn họ.

Nam Cung Hương Vân nhất thời kích động tới không biết làm gì, trời mới biết nàng chờ mong đứa bé này lâu tới nhường nào rồi, hôm nay ước nguyện đã thành, trái lại lại cho nàng sản sinh cảm giác có chút

không chân thật.

Mà so với Nam Cung Hương Vân hưng phấn hơn nhiều lại là Đông Phương Uyển, bà cuối cùng cũng có cháu rồi, hoàng thất cuối cùng cũng có huyết mạch nối giới, việc này chính là một đại hỉ sự khắp nơi mừng vui a.

Nam Cung Hương Vân lập tức trở thành một động vật được bảo vệ, ai ai cũng vây lấy nàng, quả là ngậm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ rơi. (Chắc giống như nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.)

Tin tức lập tức từ trong Tinh Linh sâm lâm truyền ra ngoài, trong một ngày ngắn ngủi đã truyền tới tai Tây Môn Nộ đang bận tối mắt vì đại hội Long tộc, nhìn ông mừng quá mà cười ha ha, hưng phấn mà hàm râu run run.

Khi Tây Môn Nộ đem tin này nói cho thái thượng hoàng Tây Môn Cuồng, Tây Môn Cuồng đột nhiên vội quát:" đứng đực ra đấy làm gì, còn không mau đem cháu dâu bảo bối của ta về đi, chết của ta mà mất nửa cọng lông thôi, ta đánh nát mông đấy.

Tây Môn Nộ gật mồ hôi, trước mặt lão đầu, một điểm uy nghiêm của hoàng đế ông cũng không lòi ra được, nghĩ tới lúc thiếu thời, đít không ít lần bị đánh, cho nên hiện tại vẫn còn ám ảnh.

Mấy người Long Nhất tụ tập thành một nhóm ở trong kết giới cường lực mà xuyên qua Hải Đế sâm lâm. Những người vừa bắt đầu tăng tốc bơi lên phía trên Hải Đế sâm lâm, ai mà biết con Lục thiên ô tặc kia lại cực kỳ xảo trá, thôi động vô số dây leo màu xanh biếc thành một cái võng lớn gió không thể xuyên nổi, công kích như bài sơn đảo hải.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng sẽ tiêu hao hết sức lực của nhóm người Long Nhất.

Long Nhất quả quyết chọn cách đi trong Hải Để sâm lâm, mặc dù thi thoảng có mấy thực vật kỳ lạ dưới đáy biển tập kích, lại cảm giác nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trên đường, từ miệng vương tử Mễ Lạc tộc Tạp Nhĩ may mắn sống sót biết được, Mễ Lạc mạo hiểm đoàn của họ tiếp nhận một nhiệm vụ mạo hiểm do tộc trưởng sa tộc ban ra, chính là lấy được một đoạn huyết sát cốt trong thể nội của Huyết cự kinh và một khối Cửu U thần bài rơi xuống đáy biển từ lúc Thần Ma đại chiến. Thù lao đề ra khiến cho Tạp Nhĩ không cách nào cự tuyệt, một khi hoàn thành nhiệm vụ, sa tộc sẽ đem một tòa khoáng mạch giá trị liên thành ở phía đông nam Hải Để thành tặng cho hắn, quan trọng nhất là tộc trưởng sa tộc Thừa Nặc dùng bảo vật của sa tộc là Hắc Ám minh châu giải cứu muội muội đang bị một lời nguyên tà ác.

Tạp Nhĩ không thể nào không động lòng, liền nhận lấy cái nhiệm vụ lớn lao này, quyết chiến với Huyết cự kinh tổn thất mất hai mươi vị huynh đệ mới giết chết được nó, thành công lấy được huyết sát cốt trong thể nội nó. Mà tại Hải Để sâm lâm địa bàn của Lục thiên ô tặc lại chỉ còn lại một mình hắn.

Long Nhất đối với tao ngộ của Tạp Nhĩ biểu lộ sự đồng tình sâu sắc, nhưng thu hoạch và mạo hiểm là tỉ lệ thuận, làm một cái mạo hiểm đoàn, sớm nên có giác ngộ rồi. Cũng như rất nhiều dong binh mạo hiểm đoàn tại Thương Lan đại lục vậy, mỗi ngày đều có người vì chấp hành nhiệm vụ mà vong mạng, tất cả đều chỉ vì lợi ích, nghĩ tới nhiệm vụ Lôi thần cầm khu năm trước, rất nhiều đỉnh cấp dong binh đoàn phục diệt tại đó.

"Các người xem, bên đó có một cái đại động." Tư Giai Đặc đột nhiên

chỉ về bên trái không xa rồi hô.

Chương 600: Thánh Linh chi địa (nơi Thánh Linh)

Mấy người Long Nhất nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một cái đại động rộng khoảng mười mét đột ngột xuất hiện ở sâu trong khu rừng phía trước, đen ngòm không có một điểm ánh sáng.

Cũng không biết vì cái gì, trong lòng Long Nhất lại nổi lên một cảm giác không tên, ở trong đó tựa hồ như có thứ gì đó hấp dẫn hẳn.

"Mọi người có cảm thấy cái đại động này thoạt nhìn có chút quỷ dị hay không?" Á Mỹ đánh giá cái đại động sâu dường như không thấy đáy, chần chừ hỏi.

"Có một chút, con Lục thiên ô tặc kia không phải là ở bên trong chứ." Tư Giai Đặc nói.

"Tuyệt đối không có khả năng, người không thấy chỉ một cái xúc tu của con Lục thiên ô tặc đã to trăm mét rồi, cái động này chứa một cái xúc tu nhỏ nhất của nó còn không đủ nữa là." Tạt Nhĩ nói.

Long Nhất khoát tay, năm quả quang cầu lơ lửng giữa đáy biển, mặc dù quang hệ ma pháp nguyên tố trong nước biển rất ít, nhưng để duy trì mấy quả quang cầu thì lại có dư. Ngón tay búng một cái, năm quả quang cầu theo tinh thần lực của Long Nhất bắn vào trong hướng đại động.

Quang cầu tiến vào trong động ước chừng trăm mét, gặp phải trở

ngại liền vụt tắt.

"Long Nhất, có cần vào trong xem xem không?" Á Mỹ quạt hai cái vò trai màu tím, xem bộ dạng thì hình như nàng đối với cái đại động này có hứng thú.

"Ta muốn vào xem sao, các người có ý kiến gì không?" Long Nhất nhìn mọi người, kỳ thật tại cái Hải Đế sâm lâm đầy hiểm nguy này, đi vào trong cái động này để mạo hiểm có chút không sáng suốt, chỉ là Long Nhất lại có trực giác rằng trong cái động này có thứ gì đó, nếu không hẳn sẽ không có cái loại cảm giác kỳ quái này.

Lưu Ly lắc đầu đầu tiên, nàng đương nhiên là một bước cũng không rời Long Nhất. Tỷ đệ Á Mỹ và Tạp Nhĩ cũng tỏ vẻ không có ý kiến gì, tính ra thì mạng ba người đều do Long Nhất cứu, Long Nhất muốn đi bọn họ cũng không có lý do để chùn bước. Huống hồ, từ trong xương cốt bọn họ đã có những tế bào ưa thích mạo hiểm cực đoan.

Thấy mọi người đều đồng ý, Long Nhất thấp lên mấy quả quang cầu, trùm mọi người vào trong một cái kết giới cách tuyệt, bơi vào trong đại động.

Đại động lộ ra một cái sườn dốc bốn năm độ. Long Nhất lấy tay sờ lên vách động, không giống như được cấu thành bằng bùn cát, cũng không giống nham thạch, sờ thì cứng thật đấy, thậm chí là bóng loáng. Cứ như vậy bơi vào trong được khoảng trăm mét, liền tới cái địa phương lúc trước đã gây trở ngại cho mấy quả quang cầu của Long Nhất.

"Ồ, cùng đường rồi, trong động này chả có gì a." Mọi người dựa vào ánh sáng nhu hòa của quang cầu mà đánh giá bốn phía, lại phát hiện trước mặt đã là đường cùng.

Long Nhất nhíu mày, không có khả năng mà, cảm giác kia rõ ràng. sao có thể lại là một cái huyết động trống không chứ?

Long Nhất tăng cường thêm độ sáng của quang cầu, chiếu sáng bốn phía tới không lọt chỗ nào, đột nhiên phát hiện trên thạch bích mặt bên trái có khắc một ít ma pháp phù văn cổ xưa.

"Nếu thêm mấy nét nữa, quấn vào những ma pháp phù văn này, trái lại lại là một cái ma pháp truyền tống trận." Long Nhất đối với ma pháp trận có chút nghiên cứu, vừa nhìn liền biết được những ma pháp phù văn này vô cùng quen mắt, liền rút ra cái kết luận này.

"Vẽ thêm vài nét thử xem sao." Tạp Nhĩ nói.

Long Nhất vốn cũng có dự định này, liền dồn ma pháp lực vào ngón tay. Vung tay lên vẽ ma pháp tuyến điều, một cái ma pháp truyền tống trận trong chốc lát đã được hoàn thành. "Khảm thêm hai khối ma tinh thạch chắc là có thể.hịc." Long Nhất còn chưa nói xong, liền nhìn thấy ma pháp phù văn tồn tại từ trước phát ra quang mang nhàn nhạt, ma pháp trận trong chớp mắt liền khởi động, không cần cả ma tinh thạch để cung cấp năng lượng.

"Phải đi vào sao?" Tư Giai Đặc ngậy người hỏi.

"Nói thừa. Không tiến vào ta khó mà sống yên được." Mắt Tạp Nhĩ sáng lên, vội vã muốn biết cái truyền tống trận này rốt cục là truyền tống tới đâu.

Mọi người quyết định, cùng nhau hít một hơi đi vào trong truyền tống trận.

Long Nhất ôm lấy eo Lưu Ly, chỉ cảm thấy mắt hoa lên. Mở mắt lại đã thấy mình đang ở tại một bãi cỏ um tùm, chân đạp lên đất, chung

quanh là không khí trong lành. Chỉ là vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy trên đỉnh đầu hơn trăm mét là nước biển xanh biếc, thỉnh thoảng có vài loại cá kỳ quái bơi qua.

Đúng lúc này, tỷ đệ Á Mỹ và Tạp Nhĩ từ bụi cỏ không xa đứng lên, thần tình thay đổi không ngừng.

"Kỳ quái, chúng ta tại sao lại truyền tống tới nơi Thánh Linh của Hải Đế thành, còn không mau ra đi, bị phát hiện là không xong đâu." Tạp Nhĩ nhìn quanh, hạ thấp giọng nói.

"Nơi Thánh Linh gì? Đây không phải là một vùng hoang vu sao?" Long Nhất nhíu mày nói. Hắn từ trước tới nay luôn cho rằng Hải Đế thành là một tòa thành trong nước, không ngờ lại là địa phương dùng kết giới ngăn nước biển. Bất quá càng tốt thôi, mặc dù nói Ngạo Thiên quyết tầng thứ bảy của hắn có thể hấp thu dưỡng khí trong nước mà sống, nhưng nhân loại cuối cùng vẫn là nhân loại, mỗi ngày phải bơi trong nước cũng không có thoái mái gì.

"Cuộc Thần Ma đại chiến mười vạn năm trước, hải tộc đã bị cuốn vào trong đó, năm đó Hải hoàng vĩ đại nhất cùng với trăm vạn dân tử chiến tại đây, sau đó địa phương này liền được phong là nơi Thánh Linh, cũng chỉ của hải tộc, không ai có thể quấy nhiễu giấc ngủ của tiên hoàng, một khi bị phát hiện sẽ bị xử tử." Tạp Nhĩ giải thích.

Nhiều thi thể như vậy sao? Long Nhất phát ra tinh thần lực cảm thụ một chút, lại không có cảm thấy oán khí gì, trong miệng hắn lầm bầm niệm mấy câu chú ngữ thi triển ra vong linh triệu hoán thuật, mấy bộ xương hình dạng quái dị của hải tộc từ trong đất chui ra, lắc lư đứng trước mặt Long Nhất.

"Á." Tỷ đệ Á Mỹ và Tạp Nhĩ cùng nhau kinh hô một tiếng, nhìn đám quái vật đang nhìn chăm chú vào Long Nhất. Trong hải tộc cũng có

ma pháp sư, bất quá số lượng không nhiều, đại đa số đều tinh thông thủy hệ hay là tinh thần hệ ma pháp, vong linh pháp sư cũng chỉ có ma quỷ sứ giả tồn tại trong truyền thuyết.

Long Nhất lại mặc kệ bọn họ, hẩn xem xét mấy bộ hài cốt hải tộc, lắc đầu nói:" xem bộ dạng của mấy bộ xương này tuyệt đối không có tới một vạn năm, chứ đừng nói là mười vạn năm."

Sự chú ý của mấy người bị câu nói này của Long Nhất chuyển đi, Tạt Nhĩ thất thanh kêu lên : " không thể nào, nơi đây chưa từng có người đặt chân qua, trừ Hải hoàng mỗi năm tế lễ ở ngoài, không ai được phép tiến vào."

"Ta hà tất phải lừa các người.bất quá, các người có biết đây là thứ gì không?" Long Nhất từ trên cổ một bộ xương tám chi lấy xuống một khối tiểu hải bài tinh chế.

"Đây không phải là thân phận lệnh của hạt vệ tinh anh trong hải hạt tộc sao?" Tạt Nhĩ nhận lấy để xem, vẻ mặt chấn kinh nói. (Hạt = bọ cạp)

"Người xác định sao? Tạt Nhĩ, hạt vệ tinh anh mới sáng lập hai trăm năm trước, tại sao lại xuất hiện tại đây." Á Mỹ nói.

Vừa nói ra, toàn bộ mọi người đều cảm thấy sự tình có chút kỳ quặc. Vốn là địa phương để mai táng hài cốt của hải tộc tử trận trong cuộc Thần Ma đại chiến mười vạn năm trước lại xuất hiện bộ xương trăm năm, hơn nữa địa phương này chưa từng cho phép ai tiến vào.

Long Nhất đánh giá mấy bộ xương khô ở bên cạnh, trên xương không có vết thương nào, mặt ngoài nhìn không ra là làm sao mà chết. Hẩn suy nghĩ rồi véo một cái càng của bộ xương hải hạt trước mặt, tra một chút, mặt có vẻ nghi ngờ, nói:" tựa hồ là tinh huyết toàn

thân bị hút cạn mà chết, trong xương tủy của bộ xương này không có tồn tại một tia ba động nào.

"Vậy không phải là giống như bị Lục thiên ô tặc giết chết sao? Phất Lan Khắc không phải cũng chết như vậy sao." Tư Giai Đặc nói.

Sắc mặt Tạt Nhĩ biến đổi, trong đầu lại hiện lên cái chết thảm khốc của hảo huynh đệ Phất Lan Khắc, nghiêng răng nghiêng lợi nói:" tra đi, việc này ta nhất định phải tra rõ chân tướng."

Đúng lúc này, lỗ tai Long Nhất động đậy, khẽ nói:" có người tới, ẩn giấu khí tức trên thân trốn trước đã."

Mọi người nghe vậy liền ẩn lại khí tức trên thân, trốn vào trong kết giới cách tuyệt vô hình do Long Nhất dựng lên, cúi người xuống núp trong bụi cỏ rậm rạp.

Không bao lâu, tiếng sồn sột càng lúc càng gần, một đội hơn năm mươi người thân hình cao to, toàn thân mặc khải giáp, tay cầm binh khí hình mâu hàn quang lấp lóe đi tới, còn ở từ xa, luồng khí sát phạt tràn đầy máu tanh đã truyền tới.

Trong đội ngũ năm mươi người này có mấy tên lưng đeo một cái túi mấy hình chữ nhật, bước chân chỉnh tề từ cách xa nhóm Long Nhất mấy chục mét mà đi tới.

"Đây là quân đội của tộc nào?" Long Nhất nhẹ giọng hỏi.

"Không biết, nhìn không ra diện mạo thật của bọn chúng." Tạt Nhĩ lắc đầu, tỷ đệ Á Mỹ cũng tỏ vẻ đây là quân đội chưa từng gặp qua.

Có lẽ là quân đội huấn luyện bí mật ở đây rồi, chỉ là hộ vệ của nơi Thánh Linh mà thôi, Long Nhất nghĩ vậy.

"Đi theo xem sao, xem bọn chúng đi tới đâu?" Long Nhất nói.

Năm người theo sau đội ngũ, với thực lực Long Nhất, theo dõi một đội ngũ như thế này tự nhiên là rất thoải mái.

Đi được khoảng một giờ, đội ngũ này dừng trước một tảng đá đang đóng chặt, tên đầu lĩnh lấy ra một khối lệnh bài hình tam giác đặt lên trên tảng đá, chỉ nhìn thấy bạch quang lóe lên một cái, đội ngũ này vô duyên vô cớ biến mất tại chỗ.

Mấy người Long Nhất chạy tới trước tảng đá đó, lại không tìm thấy trên tảng đá này chỗ nào lõm. Nghĩ nếu như đẩy tảng đá này thì sợ sẽ đả thảo kinh xà, như vậy thì có chút lợi bất cập hại.

"Long Nhất, hiện tại phải làm sao?" Á Mỹ theo thói quen hỏi Long Nhất, luôn cảm thấy trên thế giới này không có việc gì hẳn không làm được.

Long Nhất nhắm mắt lại, phóng tinh thần lực ra xem xem ở bên trong tảng đá có phải là tồn tại kết giới gì đó hay không. Hắn dám khẳng định, đạo bạch quang vừa rồi lóe ra không giống với ba động của ma lực trong ma pháp truyền thống trận, chỉ là ma lực ba động đơn thuần, lẽ nào nói ở trong có một cái cánh cửa ma pháp không thể nhìn thấy sao?

Rất lâu sao, Long Nhất bất đắc dĩ lắc đầu nói:" không phát hiện ra gì cả, chỉ có cách dùng biện pháp ngu nhất thôi. Cứ ôm cây đợi thỏ đi, không tin bọn chúng không ra."

Mọi người suy nghĩ một lúc, cảm thấy trước mắt cũng chỉ còn cách này mà thôi.

Long Nhất đào một cái động ở không xa, ngụ trang một chút, sau đó trèo lên một cái kết giới cách tuyệt rồi bắt đầu chờ đợi, để cho tỷ đệ Á Mỹ và Tạt Nhĩ giảng giải một chút về tình hình trước mắt của hải tộc, đặc biệt là nói bóng nói gió hỏi một chút về tình huống của nhân ngư tộc, hẳn rất muốn biết Bích Phi và Tiểu Mễ hiện tại rốt cục là ra làm sao rồi.

Chương 601: Lén vào

Năm người Long Nhất sau khi ngụy trang, lại được ngăn cách bởi một tầng kết giới bao bọc bên ngoài rồi nhìn về phía đông mà nói chuyện, quan sát thấy tảng đá bên kia đích thực có động tĩnh . Còn hơn Á mẽ tỷ đệ, Tạp Nhĩ là vương tử của Mễ Lạc tộc hiển nhiên hiểu chuyện nên không có nhiều lời . Bởi vì Mễ Lạc tộc tại hải tộc coi như đều biết rõ thực lực của nhau . Không chỉ có một trong tam đại vũ khí cung ứng thương , hơn nữa trong tộc còn tự tổ chức thành lập một quân đội hùng mạnh , ngay cả Hải Hoàng cũng phải kiêng kị ba phần . Trong lúc tam đại hải tộc : Sa tộc , Cự Kinh tộc và Hải Hoàng tranh giành quyền lực , thì Mễ Lạc tộc là đối tượng mà song phương cực kỳ muốn chiêu dụ .

Từ miệng của Tạp Nhĩ được biết , trong tộc đang còn do dự chưa quyết định sẽ theo bên nào . Phụ thân của Tạp Nhĩ Mễ Lạc tộc tộc trưởng theo khuynh hướng bảo thủ là đứng trung lập không theo phe nào . Chỉ là trong tộc có mấy vị trưởng lão đấu khẩu không ngớt , cho rằng đây là một cơ hội trời cho ngàn năm có một , gia nhập trận đấu này đấu tranh có thể mang lại lợi ích to lớn về cho tộc lý . Một số trưởng lão có dã tâm lại cho rằng Hải Hoàng cùng Sa tộc , Cự Kinh tộc tranh đấu hai bên sẽ lưỡng bại câu thương , đến lúc đó chúng ta sẽ làm ngư ông đắc lợi, nói không chừng Mễ Lạc tộc lại là người cười cuối cùng trong chiến thắng .

Đối với sự tranh đấu của hải tộc , Long Nhất không có hứng thú , chỉ là hẳn muốn rõ chân tướng nguyên nhân năm trăm năm trước vì sao Nhân Ngư hoàng tộc lại bị đuổi . Thứ hai là muốn liên hợp các chủng

tộc hải tộc lại để ứng phó với thiên kiếp sắp đến . Mặc dù không rõ thiên kiếp sắp đến là gì , nhưng hẳn tin tưởng Long thần sẽ không có lừa gạt hẳn .

Cứ như vậy , Long Nhất cũng đã nắm rõ tình hình nội loạn ở hải tộc , huống hồ hẳn nghĩ thấy sự tình tựa hồ không có đơn giản như vậy .

Đang suy nghĩ để tìm ra lời giải , đột nhiên Long Nhất nhận thấy phía xa xa có người đang tiếp cận , nhìn thật kỹ , thì chỉ thấy hẳn chỉ có một mình đơn độc , trang phục thật giống với trang phục trước kia trong quân đội của hẳn , chỉ là dấu hiện đóng ở phải trước áo giáp thật không giống nhau . Long Nhất biết cơ hội đã đến với bọn họ

" Các người ở chỗ này chớ ta , ta đi giải quyết hẳn . " Long Nhất nói với Lưu Ly và mọi người xong , liền biến mất tại chỗ . Chỉ trong chớp mắt thì hẳn đã xuất hiện phải sau tên trọng khải thủ vệ , tên thủ vệ này chưa kịp nói tiếng nào thì đã té nhào xuống đất .

Long Nhất mang tên này vút sang một bên rồi dùng kết giới ngăn cách lại . Từ trên người hẳn Long Nhất lấy được một khối tam giác lệnh bài , hẳn không nghĩ rằng đây là chìa khóa để tiến vào địa phương bên trong .

Chỉ là Long Nhất đang muốn cởi bộ áo giáp này mặc vào trên người để cài trang đi vào bên trong . Mọi người tại thời điểm này lại phát hiện không làm sao để cởi bộ khải giáp này xuống được .

" A , bộ áo giáp này không sinh trưởng luôn trên người sao ? " Tư giai đặc nhìn thấy tháo không được bộ khôi giáp xuống nói , trong giọng nói có chứa một sự khẳng định , tự nhiên bộ áo giáp này cũng không thể nào được phục chế lại được .

" Cắt , phải đem nó cắt ra . Thiếu gia ta không tin là không có biện pháp ." Long Nhất có chút mất bình tĩnh , bàn tay ngưng tụ nội lực , xuất ra một đám tàn ảnh cắt về phía cánh tay người nọ, hấn nghĩ không thảo được áo giáp ra thì trước hết lấy của hấn một tay , dù sao thiếu tay gãy chân hấn cũng không thể nào chết được . Long Nhất muốn khai thác một ít tin tức từ tên này .

Năng lượng cường đại được ngưng tụ lại làm cho không khí xung quanh đó cũng bị bóp méo . Chỉ nghe một tiếng kim loại chạm nhau , rồi tia lửa văng ra khắp nơi , một cánh tay từ trên thân thể người thủ vệ kia đứt rời .

Nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên , một màu máu xanh biếc bắn tung tóe khắp nơi . Trọng khái thủ vệ từ hôn mê tỉnh dậy trong đau đớn , thân hình kịch liệt run run đứng lên.

Long Nhất nhặt cúi xuống dắt nhặt cánh tay kia lên , đưa tới trước mặt nhìn nhìn , tiện thể vớt sang một bên của Tạp Nhĩ . Về mặt thật là kinh ngạc ." Thiếu gia , trong máu còn có khí tức , thập phần giống lục thiên ô tặc (Một sinh vật rất giống con mực mà anh em ta lâu lâu lại dùng nó làm món nhắm đó .) , Chỉ là không có lục thiên ô tặc trên thân loại người này thật không bình thường . Lưu Ly dăm chiêu nói .

" Cánh tay này tựa hồ chỉ giống như một xúc tua của ô tặc , chỉ là dùng một loại phương pháp cùng với bộ khả giết thành một chỉnh thể hình người . " Tạp Nhĩ cẩn thận xem xét cánh tay cụt kia, về mặt cũng lộ ra một sự khó tin .

" Nhưng hải tộc đâu có một chủng tộc như vậy . " Tư giai đặc hung hăng đá về phía tên thủ vệ , chỉ nghe thấy tiếng kêu la đau đớn nhứt nhối .

" Có lẽ là một hải quái . Bị người ta khống chế mà biến thành hải quái
" Á Mỹ kinh hãi nói .

Long nhất đối với quan điểm của Á Mỹ cho là đúng . Hắn vừa rồi có dùng tinh thần lực quan sát qua , đích thực tên quái vật này là một ô tặc hóa thành . Trong cơ thể có một cỗ năng lượng ba động kỳ quái , loại năng lượng ba động này làm cho Long Nhất cảm nhận được âm lãnh huyết tinh. Nếu thực sự có người đứng ở sau lưng khống chế thì sự việc thật không đơn giản . Mọi người đều biết , có một số ít hải quái có thể thuần dưỡng có thể có dùng làm một số việc . Mà cũng có một số hải quái khó có thể thuần dưỡng , đại ô tặc là một trong số đó , mà hôm nay không phải là có người đã làm được rồi sao . Hơn nữa còn đem bộ khìa giáp mặc lên thân ô mực để tạo thành quân đội . Loại này có lực chiến đấu cường đại , chỉ biết phục tùng mệnh lệnh . Nếu quân đội hải quái này mà tiến ra chiến trường thì đúng là đánh đâu thắng đó , không có gì có thể cản nổi .

" Âm mưu , chuyện này nhất định là có âm mưu . Tạp Nhĩ kêu lên

.

Long Nhất nhíu mắt lại nhìn kim bài lệnh hình tam giác trong tay , nói
" Các người ở lại nơi này , ta đi vào thám thính thử xem ."

" Chúng ta cũng đi ." Mọi người tất cả đồng thanh mà nhìn Long Nhất

.

" Không được , ở trong đó còn không biết có sự tình gì , một mình ta có thể dễ dàng đối phó ." Long nhất khoát tay , không chút chần chừ nói .

Lắc mình ra khỏi kết giới , Long Nhất đi đến tảng đá trước mặt , cầm

trong ty tam giác lệnh bài phóng tới , bỗng nhiên trên bề mặt tảng đá truyền đến một cỗ ma lực ba động mãnh liệt , một vòng bạch quang cuốn hẳn vào bên trong .

Long Nhất nhìn thấy tình huống trước mắt không khỏi sợ hãi , chỉ thấy hẳn đang ở trong một đại sảnh trống rỗng , trên đầu đại sảnh còn có một trận ma pháp thật lớn , mà khiến cho Long Nhất kinh ngạc nhất chính là bốn phía đại sảnh đều có rất nhiều trọng khải thủ vệ , tay đang cầm vũ khí .

Bất quá Long Nhất nhanh chóng cảm thấy yên lòng , mấy tên trọng khải thủ vệ này xếp hàng thẳng tắp , không có chút nhút nhích nào , tục hồ như những bức thạch điêu không có sinh mệnh . . Nghĩ đến vừa rồi Long Nhất bắt được một tên trọng khải thủ vệ , vốn là hải quái đã bị khống chế , nếu không có mệnh lệnh thì tuyệt đối sẽ không công kích .

Long Nhất dùng tinh thần lực cảnh giới . Thân hình như một làn khói bay ra khỏi đại sảnh . Bất quá nơi này gọi là phòng , thực chất chỉ là một không gian bị ngăn cách bởi kết giới . Đối diện có một thông đạo , bốn phía còn lại đều có nước biển bao quanh .

Một thân hình dị thường giống sa tộc trưởng đang chấp tay đứng , nhưng đầu hẳn với sa tộc thì thật sự khác nhau , bởi vì đầu hẳn giống như đầu người bình thường không giống như đầu của sa ngư tộc . Ngoại trừ đỉnh đầu có lân phiến màu xanh cùng một miệng có đầy răng sắc bén , ngũ quan so với nhân loại không giống nhau , hẳn tại hải tộc chắc chắn có đầy quyền thế , chắn chắn là sa tộc tộc trưởng

.

" Bẩm tộc trưởng , nha đầu của biển hoàng đã bị chúng ta bắt đến

đây . " Một vị thân mặc áo giáp vàng là sa tộc tướng quân từ thông đạo bên kia đi vào , hưng phấn nói .

" Gì ? Bắt được ? Đi xem ? " Sa tộc trưởng lão trong mắt lộ hẳn sự hưng phấn cùng kích động , bắt quá nhanh chóng liền bị hấn áp chế xuống .

Hai người rời khỏi không gian này , thuận theo thông đạo rẽ trái rồi rẽ phải . Rồi ra thoát ra khỏi mặt nước biển . Nhìn trên bờ giống như một nền đất đã bị bao quanh , có đông binh vệ thường xuyên canh gác .

Tướng lãnh dẫn sa tộc tộc trưởng thông qua tầng tầng phòng vệ tiến vào một khu vực chứa đầy châu báu cực phẩm chiếu sáng cả căn phòng . Trong phòng xuất hiện một chiếc giường được chế tác từ vô số hải tinh ngàn năm , trên giường lại được trang trí bởi vô số đồ dùng quý báu . Giờ phút này trên giường có một cô gái ước chừng mười bảy mười tám tuổi đang nằm, ngũ quan tinh xảo , trên đầu lộ ra hai đoạn sừng của Long tộc . Nếu so sánh với sa tộc , quả thực giống như thiên sứ với ma quỷ, khác xa một trời một vực . Thật không biết trong hải tộc , như thế nào mà lại có được một tướng mạo ngàn năm kỳ quái đây .

Cô gái vẫn nhắm mắt lại , tựa hồ như đang ngủ say

" Không sai , lúc này bắt được nàng thật là thiên ý , lần trước bị tên Hải Hoàng hỗn đản kia cho ăn một đao , thù mới hận cũ xem ra phải được trả lại trên người nữ nhi hấn mới được tìm này rồi. " Sa tộc tộc trưởng đắc ý cười , hai chiết ngư tàn ra một tia nhìn lạnh lùng .

" Tộc trưởng , vì bắt nha đầu này mà chúng ta tổn thất không ít tinh

anh , dù sao cũng phải hảo hảo tra tấn nàng một phen . " Sa tộc trưởng lão nhìn cô gái đang ngủ say , mắt lộ ra tia âm quang mà nói .

" Trong khoảng thời gian này tuyệt đối không thể động tới nàng ....Nếu ngươi tùy tiện , không nghe lời tộc trưởng , ngươi có biết sẽ có hậu quả gì không ? "Sa tộc trưởng bắt gặp ánh mắt âm đặng của thủ hạ , lạnh lùng cảnh cáo nói . Tên thủ hạ này cái gì cũng tốt , chỉ là có một chút bất hảo , đúng là vô cùng háo sắc . Phải biết rằng Hải Hoàng đối với nữ nhi của mình rất mực sủng ái , hẳn cũng không muốn bỏ tiểu mất đại .

" Tuân lệnh tộc trưởng , thuộc hạ tuyệt đối không đụng đến nàng . " Trưởng lão nghe được âm thanh lạnh lùng của tộc trưởng, nhất thời trong lòng sợ hãi, thủ đoạn của tộc trưởng trong lòng hẳn hiểu hơn ai hết.

" Trong khoảng thời gian này cứ cung phụng này , mang đồ ăn ngon thức uống tốt đến hết . Để cho nàng có được thêm vài ngày hưởng cuộc sống tốt đẹp . Được rồi , hai nữ tộc nhân của Nhân Ngư tộc kia thẩm tra thế nào rồi ? " Sa tộc trưởng đột nhiên hỏi .

" Bẩm tộc trưởng , hai gã đàn bà kia rất mạnh miệng , một mực cứ khẳng định tử kim hồn thạch ở trong tay bọn tộc . "Sa tộc trưởng lão đáp .

" Hừ ....Rượu mời không uống chỉ thích ừng rượu phạt, hai mỹ Nhân Ngư đó ta thưởng cho ngươi đó ." Sa tộc trưởng cười lạnh nói

" Cảm ơn tộc trưởng , thuộc hạ sẽ cho bọn chúng nếm chút thủ đoạn

, sống không bằng chết , cạp cạp ..."Sa tộc trưởng lão nở nụ cười
dâm đãng nói . Hắn không ngừng nghĩ đến thân hình của hai mỹ
nhân kia , nữ nhi bảo bối của Hải Hoàng đã không được phép đụng
vô , vậy nếm thử hương vị của mỹ Nhân Ngư kia , mỹ nhân ngư trời
sinh kiêu mị , hưởng qua một lần là không thể quên được a

Lúc này bên ngoài căn phòng , có một cái bóng trong phút chốc thối
qua , Long Nhất đi khắp các ngõ ngách , trong lòng nói " Tử kim hồn
thạch , mỹ Nhân Ngư , chẳng lẽ bọn họ nói chính là Bích phi và Tiểu
thước ? "

Chương 602: Giải cứu Bích Phi, Tiểu Thước

Long nhất đang mãi mê suy nghĩ thì thấy Sa tộc tộc trưởng cùng sa tộc trưởng lão đột nhiên bước ra. Rồi một tả một hữu phân hướng mà đi

Long Nhất nhất thời có một chút do dự, theo dõi sa tộc tộc trưởng chắc chắn có thể có được thu hoạch lớn. Nhưng lại sợ bọn họ nói đến có thể chính là Bích Phi và Tiểu Thước, các nàng đều là những người chí thân của hắn. Tuyệt đối hắn không thể trơ mắt mà nhìn các nàng bị người khác hãm hại được.

Do dự trong chốc lát, Long Nhất liền âm thầm bám sát đi theo phía sau sa tộc trưởng lão, cũng may là không gian dưới lòng đất không có bao nhiêu người. Nhưng những hải quái bị khống chế thì lại rất nhiều, chỉ có một con đường nhỏ mà cũng đã đứng đủ loại hải quái . Chỗ này tuyệt đối là một nơi quan trọng của sa tộc.

Long nhất đi theo sa tộc trưởng lão qua mấy khúc quanh , không khiến cho thẳng ngài này có một tia cảnh giác vì đầu óc hắn hiện giờ chỉ nghĩ đến thân thể như ngọc của hai mỹ nhân ngư kia thôi .

Cứ như thế , đi tiếp thêm một đoạn ngắn nữa thì phía trước đã xuất hiện một loạt cận trọng khai thủ vệ . Không giống như trong căn phòng trước các trọng khai thủ vệ đều bất động như tượng gỗ , ở đây thì họ lại luân phiên nhau đi tuần tra . Hiển nhiên là bọn này bị khống chế chỉ để dùng cho cảnh giới , mấy loại này chỗ của công

chùa hải hoàng bị bắt cũng có nhưng số lượng rất ít không có nhiều như thế này.....

Long Nhất đã rất rõ đặc điểm của mấy tên trọng khai thủ vệ . nếu không dùng tinh thần lực ngăn cách khí tức , trong phạm vi nhất định dù hấn có ẩn nấp thì cũng bị phát hiện.Mà tại nơi này lại bố trí nhiều trọng khai thủ vệ để canh phòng như thế , thì bên có cái gì đáng quý đây ? Long Nhất càng lúc càng cẩn thận , thu liễn lại toàn bộ hơi thở quanh thân . Long Nhất sử dụng một chút ma pháp hệ thổ sử dụng thổ độn thuật vô thanh vô tức tiến vào truy tìm tung tích của sa tộc tướng lĩnh .

Đột nhiên , một tầng hào quang màu vàng đang bao quanh Long Nhất bị kiềm hãm hẳn lại , trong lòng thầm chửi mấy tiếng . Phía trước là một bãi đất trống nhưng lại được bao bọc bởi vô số các ma pháp cấm chế , cường độ của ma pháp thập phần kinh người . Long Nhất thở dài một hơi , rồi dùng ngạo thiên quyết hóa giải ma pháp nguyên tố rồi tiến nhập vào bên trong . Nếu thật sự muốn hóa giải toàn bộ ma pháp nguyên tố này thì trong vòng tám đến mười ngày không nghĩ ngợi hấn có thể làm được nhưng thời gian lại không cho phép hấn . Lúc trước hấn vẫn chỉ là có chút hoài nghi đối với hải tộc , hôm nay đích thân theo dõi thì mới cảm cảm giác được. Khuôn mặt hấn lạnh lùng như băng . Mà sa tộc lại khống chế toàn bộ các trọng khai hải quái trong khu vực này, thực lực thật là cường hấn . Đương nhiên , với thực lực của Long Nhất thì việc bảo vệ mình chỉ là chuyện nhỏ , cái chính là hấn gây ra náo loạn ở hải tộc còn phá hủy bừa bãi không biết sau này sẽ phát sinh ra hậu quả gì .

May mắn là sa tộc trưởng lão lại không có tiến vào bên trong cấm chế ma pháp mà lão chỉ đi đến bên cạnh một cái mật thật rồi tiến vào . Điều này làm cho Long Nhất thở phào nhẹ nhõm , cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều .

Một gã sa ngư tướng lĩnh khuôn mặt xấu xí cũng theo đó mà tiến vào bên trong mật thất . Hắn đang ngồi ở trên chiếc ghế đá trên cùng, trừng mắt nhìn liếc qua vài tên có mặt tại đây rồi nói : " Các người lui ra , bốn tướng quân muốn tự mình thăm vấn . "

Đợi vài tên thủ hạ có trí ra , sa tộc trưởng lão cười nhìn hai người đang bị trói chính thị là mỹ nhân ngư. Hai vị mỹ nhân ngư buồn thảm chỉ biết cúi đầu , mái tóc mượt mà phất phới tung bay trong không gian, 2 tay bị cột chặt trói trên cao . Phần hạ thể phía dưới do không bị trói nên không ngừng vẫy vẹo , uốn éo qua lại . Trên thân hai lớp lụa mỏng màu trắng làm hiện ra lớp da thịt trắng muốt của hai nàng . thật sự là một cảnh tượng rung động lòng người mà .

Sa tộc trưởng lão gương cao mắt thâm lam như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn lên thân thể mềm mại , tuyệt đẹp của hai vị mỹ nhân ngư . Nhớ lần trước hắn tận hưởng hương vị khoái cảm cùng mỹ nhân ngư là hơn trăm năm trước , khi đó hắn thu một mỹ nhân ngư làm tiểu thiếp , không nghĩ tới tư vị trên người mỹ nhân ngư cũng thật là khoái lạc mà . Hắn suốt ngày quần chiến không ngừng trên người mỹ nhân một cách thô bạo không thương tiếc . Rốt cuộc Mỹ nhân ngư do chịu không nổi sự tra tấn dã man đó của hắn nên đã chết . Việc này nhanh chóng được lan truyền ra ngoài , đương nhiên cũng chẳng còn mỹ nhân ngư nào mà nguyên ý gã cho gã nữa . Thậm chí có những mỹ nhân ngư vừa nghe đến tên hắn thì sắc mặt đã trắng bệnh ra không còn chút máu nào rồi , có chết cũng không chịu lấy hắn . Với thủ đoạn và năng lực của hắn để cưỡng hãm một mỹ nhân ngư thực không phải là chuyện khó . Cái chính là năm trăm năm trước nhân ngư hoàng tộc đã bị trục xuất ra khỏi đáy biển. Họ rốt cuộc cũng không vì thế mà tiêu vong ngược lại càng đoàn kết hơn nữa . Gia thặng hải hoàn từ giữa cùng ngăn cấm , nên tâm nguyện của hắn từ trước đến nay chưa toại nguyện . Hiện tại trước mắt hắn cơ hội đã đến , hơn nữa cùng một lúc mà lại có được hai mỹ nhân ngư tuyệt đẹp. Sao hắn có thể không hưng phấn cho được?

Có lẽ cảm nhận được suy nghĩ của Sa tộc trưởng lão từ ánh mắt không hề kiêng kị mà nhìn chăm chăm vào thân hình mỹ nữ . Hai mỹ nhân ngư cố sức ngẩng đầu lên , làm lộ ra một dung mạo tuyệt diệu phi thường , một cái mang vẻ thành thực vũ mi , một cái lại dịu dàng khả ái đến động lòng người . Không phải Bích Phi cùng Tiểu Thước sao?

" Mỹ nhân ngư bảo bối của ta , hiện tại thừa dịp bốn tướng quân tâm tình rất vui vẻ hai nàng cố gắng mà hầu hạ cho tốt . Đợi bốn tướng quân tận hưởng khoái lạc xong rồi thì sẽ đổi sử tốt với hai nàng . Bằng không , khi bốn tướng quân hưởng thụ xong sẽ cho tứ cấp thuộc hạ tương thưởng hai nàng .Nghĩ đến hai ngàn tinh anh sa vệ đội lần lượt hầu hạ các người ha ha .....Sa tộc trưởng phát ra một tràng cười đắc ý đến chói tai ....

Bích Phi còn có thể cường cự trấn định không lộ ra vẻ sợ hãi , Tiểu Thước thì sợ đến mức sắc mặt trắng bệch không còn chút máu nào , chỉ biết cắn răng chịu đựng nhưng nội tâm lại cực kỳ khủng hoảng trong lòng lại không ngừng nói : " Thiếu gia , thiếu gia , mau tới cứu Bích Phi a đi cùng Tiểu Thước a . "

Tại những thời điểm mà người ta tuyệt vọng nhất luôn luôn dễ dàng tạo ra ảo tưởng , chính mình .....Cũng mong muốn người trong lòng sẽ đến cứu , Tiểu Thước cũng không phải là ngoại lệ , Bích Phi làm sao mà cũng ngoại lệ được chứ . Trong lúc này nàng phát giác trong đầu mình lại hiện lên khuôn mặt đang cười dâm dăng nhưng lại rất tuấn tú của Long Nhất , tuy nhiên tiểu tứ hấn không có một chút đứng đắn , còn thường xuyên giương đôi mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nàng . Nhưng như thế còn hơn tên xấu xí tâm địa gia hỏa ở trước mặt , không thể nghi ngờ so với hấn thì nhìn Long Nhất có vẻ thuận mắt hơn , huống hồ hấn còn có một thực lực cường hãn sâu không thể lường được ....

" Ta nghĩ vớ vẩn chuyện gì đây ? Hẳn cùng Lưu Ly đang ở một nơi cách rất xa địa phương này , làm như thế nào mà có thể đến đây cứu chúng ta đây ? Xem ra kiếp số lần này ta và Tiểu Thước khó có thể tránh khỏi rồi . Bích phi biết suy nghĩ trong lòng nàng so là một ảo tưởng trong hoàn cảnh hiện tại , khoe miệng nhưng đong một nụ cười chứa đầy sự chua xót .

" Xem ra miệng lưỡi các người khá ngang ngạnh . Thôi , vậy bốn tướng quân cũng không cần khách khí với các người làm gì cho mệt . "Sa tộc trưởng lão nở nụ cười quái dị , bắt đầu lần lượt trút bỏ bộ khải giáp màu vàng trên người xuống .

Bích Phi cùng Tiểu Thước chứng kiến cảnh này cả người run rẩy không ngừng . Tiểu Thước lớn tiếng la lên trong tuyệt vọng : " Thiếu gia , công chúa mau đến cứu Tiểu Thước . "

" Kêu cái gì , kêu cái gì , làm cho cái lỗ tai của thiếu gia suýt nữa bị thủng màng nhĩ luôn a . " Một thanh âm trầm thấp đột ngột vang lên trong mật thất .

Bích Phi và Tiểu Thước chấn động toàn thân , thanh âm thật quen thuộc chính là Long Nhất , chẳng lẽ trong lúc các nàng tuyệt vọng lại nghe được thanh âm của Long Nhất sao . Các nàng từ từ mở mắt ra ngẩng đầu lên nhìn , thấy một thân ảnh cực kỳ quen thuộc nở nụ cười thâm hiểm đang dựa vào vách tường đối diện xuất hiện trước mắt . Không dám tin là sự thật hai nàng trừng mắt không chớp nhìn lại thân ảnh trước mắt , đợi một lúc sau xác định đó không phải là ảo giác . Trong phút chốc hai người mới thở phào nhẹ nhõm , cảm thấy không còn nguy hiểm nữa . Vừa rồi nghe sa tộc trưởng lão đe dọa các nàng cũng không rơi lệ vậy mà lúc này nước mắt cứ không ngừng mà chảy xuống .

Sa tộc trưởng lão cũng không phải là một kẻ có năng lực tầm thường , bằng không làm sao có thể đương nhiệm chức trưởng lão quan trọng đó chứ . Long Nhất quý dị vô thanh vô tức xuất hiện phía sau hắn , hắn liền dễ dàng cảm nhận được lập tức cho bày kết giới , nhưng giờ đây mới phát hiện bên trong mật thất này đã được bày ra một kết giới cường đại .

" Nhân loại ? " Sa tộc trưởng lão không kịp phát động công kích , đột nhiên trong mật thất lại xuất hiện một tên gia hỏa thật sự là quý dị . Nhất là trên khóe miệng địch nhân lại xuất một nụ cười khinh thường , chế giễu khiến hắn thập phần bất an . Hắn tinh thể dò xét thực lực đối phương , một lúc sau chần chờ dò hỏi , dù sao hải tộc và lục địa là hai thế giới hoàn toàn khác nhau . Nhân loại này trí tuệ trác tuyệt , sáng tạo ra một kinh lực của chủng tộc lục địa , kinh lực chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết của vu hải tộc từ ngàn xưa .

" Xem ra ngươi còn tự biết thân biết phận , tự biết sức mình . Hy vọng ngươi cũng đừng tự tác cho mình là thông minh , bằng không nếu ngươi không phục ta sẽ sẵn sàng bồi tiếp ngươi thật chu đáo a ." Long Nhất liếc ánh mắt hung hăng nhìn lên người Sa tộc trưởng lão . Vừa cười vừa vung cánh tay trái lên , mang theo đó là một thân ảnh dày đặc nguyên tố hắc ám , Long nhị cầm theo huyết sắc liêm đao xuất hiện trước mặt Long Nhất .

Lúc này khí thế toát ra từ trên người Long Nhị thật kinh người , một thân hài cốt màu tím lộ lộ hiện ra , sau lưng một đạo quang mang màu tím bao phủ toàn thân , hai hốc sâu thẳm không thấy đáy lóe ra một đạo quang mang màu đỏ . Một thanh huyết sắc liêm đao tỏa ra huyết tinh dày đặc bao trùm vài lên toàn bộ mật thất . Hắn liền như đến từ địa ngục không phải là một ma vương bình thường , huyết sắc liêm đao trên tay hắn xem ra cũng không biết đã có bao nhiêu sinh linh làm ma dưới cây đao này .

" Long nhị , tiếp đãi tiểu tử này cho tốt , phải cho hắn nếm trải mùi vị thống khổ trước khi chết ." Long Nhất mỉm cười đầy gian xảo , phân phó nhiệm vụ cho Long nhị

" Được , đại ca ! " Long Nhị trả lời bằng âm thanh rất máy móc . Thân hình liền hóa thành vô số bóng đen nhắm hướng sa tộc trưởng lão mà vọt đến .

Long Nhất đặc biệt tin tưởng vào Long Nhị nên sau khi phân phó nhiệm vụ xong cũng không cần xem Long Nhị làm thế nào . Hắn lẳng lặng đi đến cõi trời cho Bích Phi và Tiểu Thước . Hai người bị trời đã lâu lại thêm bị chế trụ công lực một thời gian dài . Bây giờ thân thể của các nàng không còn một chút sức lực nào , mới bước được vài bước thì thân thể các nàng đã vội muốn sụp xuống . Cũng may Long Nhất đang ở bên cạnh thấy vậy nhanh chóng ôm hai vị mỹ nhân vào lòng . Cũng không biết là hắn cố ý hay là vô tình đây ?

" Thiếu gia ! Tiểu Thước rất nhớ người !" Nắm trong lòng ngực ấm áp của Long Nhất , bao nhiêu cực khổ , đau đớn bấy lâu nay nàng cố kiềm nén trong lòng bỗng nhiên lại phát tiết ra hết . những giọt lệ rơi như cơn mưa đầu mùa .

Từ trước đến nay Bích Phi vốn rất kiên cường mạnh mẽ vậy mà giờ rơi vào trạng này nàng cũng đã rất mệt mỏi , không còn một chút sức lực nào nữa . Nếu không phải Long Nhất xuất hiện kịp thời giải cứu hai người thì nàng cùng Tiểu Thước chắc chắn sẽ có một kết cục rất thảm .

Long Nhất hai tay ôm lấy hai nàng vào lòng như muốn bảo hộ . Dần dần tinh thần cũng đã được hồi phục lại một phần , nhận thấy mình đang nằm trong ngực Long Nhất , Bích Phi sắc mặt đỏ bừng yếu ớt

muốn đẩy thân hình hẳn ra nhưng không được . Tiểu Thước thì an tâm mà tận hưởng những giây phút hạnh phúc và cảm giác ấm áp khi nằm trong ngực của Long Nhất . Nàng biết khi qua thời khắc này thì thiếu gia sẽ không còn là của nàng được nữa . Nàng cũng không còn cơ hội để lại được đắm chìm trong lồng ngực của thiếu gia nữa .

" Thiếu gia , sao người lại xuất hiện ở nơi này ? Công chúa có đi theo người không? Tiểu Thước ngẩng đầu lên thì nhận thấy khuôn mặt đang nghiêm trang của Long Nhất không khỏi sợ hãi , vội vàng hỏi .

" Trong lòng người còn có thiếu gia và công chúa nữa ư ? Bỏ đi mà không nói một tiếng nào ? Có biết công chúa lo lắng cho các người lắm không ? Long Nhất trừng mắt liếc nhìn Tiểu Thước một lát rồi ánh mắt dừng lại trên người của Bích Phi .

Nghe vậy Tiểu Thước thè cái lưỡi xinh xắn của mình ra chì biết mỉm cười , bộ dạng của nàng thật là đáng yêu . Nàng đương nhiên biết Long Nhất chỉ nói thế thôi chứ thật sự không hề giận chút nào .

Bích Phi không né tránh ánh mắt của hẳn , than nhẹ một tiếng buồn bã nói:" Có một số việc bọn ta cần giải quyết một mình . Lưu Ly là huyết mạch duy nhất còn lại của nhân ngư hoàng tộc , tuyệt chúng ta không phải để nàng gặp phải nguy hiểm ."

Long Nhất nghĩ chỉ vì sự mất tích khó hiểu của hai nàng mà khiến cho Lưu Ly ngày ngày ăn không ngon ngủ không yên , đang định muốn nói thêm vài câu thì một trận gió truyền đến . Kim quang lóe lên , Sa tộc trưởng lão tay cầm binh khí đang nằm giãy dựa dưới đất , chưa đứng lên được .

Chương 603: Nguyên do

Long Nhất tiến đến ngồi trên chiếc ghế mà khi nãy sa tộc trưởng lão ngồi, Tiểu Thước cùng Bích Phi cũng lẳng lặng tiến lên đứng phái sau hắn. Long Nhị đứng một bên ánh mắt sát khí dày đặc như hổ rình mồi. Bị Long Nhị giáo huấn một lần cũng đủ khiến sa tộc trưởng lão chỉ còn lại nửa sinh mạng, đang nằm bẹp ở giữa mặt đất lại bị mấy người cười chế giễu nhạo báng, trong lòng hắn không khỏi hoảng sợ lo lắng.

"Hiện tại ngươi nên làm một người thông minh đi, phải biết rõ mình đang ở trong tình hoàn cảnh nào. Trước mắt có hai con đường cho ngươi lựa chọn: Một là phối hợp nghe lời chỉ đạo của ta. Con đường thứ hai chắc hẳn mi đã biết, ta cũng không thích nói nhiều, nếu ngươi không đồng ý thì sẽ cho ngươi hưởng một chút cảm giác bị tra tấn cho đến khi hồn lìa khỏi xác." Long Nhất lạnh nhạt cười, hai đồng tử của hắn trở nên tối đen mang theo một tia sát ý lạnh như băng khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh.

Sa tộc trưởng lão nhìn thấy ánh mắt của hắn cũng không khỏi sợ hãi, cười khổ một tiếng, nói: "Nhân loại, Ta thân là sa tộc đại tướng. Muốn ta phản bội lại sa tộc tuyệt không bao giờ có khả năng này. Tốt nhất ngươi nên giết ta đi."

Long Nhất có chút kinh ngạc, không nghĩ đến tình trạng này mà hắn vẫn còn một chút cốt khí. Theo cảm giác của hắn thì nơi này ẩn chứa một bí mật rất lớn, bí mật khẳng định ở bên trong khu cấm chế ma pháp cường đại kia. Nếu không có tên này dẫn đường để tiến vào

thì có một chút phiền toái a.

Ánh mắt Long nhất dần dần trở nên thâm sâu, phảng phất như một cái hang tối không thấy đáy luân chuyển không ngừng, giống như vũ trụ triệu vạn năm gặp tang thương. Một thanh âm mê hoặc mang theo một chút tiếc nuối vang lên: "Con kiến ngọn cỏ còn biết quý trọng sinh mạng của mình, huống hồ người tại sa tộc muốn gió được gió muốn mưa được mưa, như thế chết thật uổng phí hay sao? Thật không đáng giá mà. "

Vẻ mặt của sa tộc trưởng lão đột nhiên trở nên mê man, ánh mắt cũng mất hẳn đi sự kiên cường lúc nãy . Nghe Long Nhất nói một hồi vẻ mặt trở nên nhăn nhó rất khó coi. Trước nay tiền vào như nước, cũng có không ít kẻ e ngại mà chạy đến "vỗ mông ngựa" để lấy lòng hắn ...Hắn không nghĩ một ngày lại có thể mất đi hết tất cả mọi thứ. Thấy được hắn có chút dao động, Long Nhất lại tiếp tục chơi đòn tâm lý nói tiếp: "Bằng vào cái gì mà người khác có thể sống còn người lại phải chết chứ? Chết đi! Người còn có những thê tử dung mạo đều mỹ miều xinh đẹp bội phần, còn có con cháu đời sau của người. Người chết đi thì thê thiếp người sẽ bị người khác cưới đi, hậu nhân của người sẽ không có chỗ dung thân bị người khác khinh dễ chà đạp. Nói không chừng lại bị kẻ thù của người tới giết chết. Người cần phải hiểu rõ điều này hơn ai hết chứ? "

Nghe nhắc đến thê thiếp, hậu nhân của hắn, thân thể sa tộc trưởng lão đột nhiên như bị điện giật chấn động mạnh mẽ. Vẻ mặt bắt đầu giãy dụa không ngừng, nói chung giờ đây tâm trí của hắn đã hoàn toàn bị Long nhất mê hoặc. Lòng dạ hắn cực kỳ hẹp hòi, nghĩ đến cảnh thê thiếp của mình bị người khác sở hữu trái tim hắn trở nên đau nhói. Mà đánh trúng tâm lý của hắn chính là đứa con của hắn. Hắn tuy có rất nhiều thê thiếp nhưng cả đời chỉ có một người con trai duy nhất, không lý gì hắn lại không yêu thương hết lòng bảo vệ đứa con của mình. Nhưng một khi không có hắn bảo vệ thì khẳng định

người con của mình sẽ bị thù gia muru hại. Hắc hải sa vệ thiết sa trưởng lão có một mối đại cừu với hấn, hận hấn thấu xương.

Long Nhất, Bích Phi và Tiểu Thước đứng phía sau giờ phút này ánh mắt hoàn toàn mê ly. Bích Phi có khá hơn một chút , tập trung năng lượng bảo vệ vùng ý thức hải nên tinh thần cũng có đôi chút tỉnh táo , nhưng Tiểu Thước thì hoàn toàn đứng yên như tượng tại một chỗ. Long Nhất khẳng định đã dùng tinh thần lực để đối phó với sa tộc trưởng lão kia . . Có điều biện pháp này không phải dùng để đối phó với hai nàng, nhưng khi nghe được những thanh âm trầm thấp mê hoặc hai nàng cũng không thoát khỏi tinh thần lực do Long Nhất phát ra. Tinh thần lực này thật là cường đại đúng là dọa người mà.

Lúc này sa tộc trưởng lão vẫn đang còn giãy dụa, trải qua một hồi lâu cuối cùng mới thôi cử động, miệng cứ lẩm bẩm không ngừng ." Ta không muốn chết, ta không thể chết ....."

Long Nhất đắc ý cười cười, bắt đầu tiến hành thuật thôi miên tẩy não đối với sa tộc trưởng lão. Bằng vào tinh thần lực cường hãn của hấn, có thể trực tiếp xâm nhập vào ý thức của sa tộc trưởng lão để biết được phương thức có thể lọt vào cấm chế ma pháp thì dễ dàng hơn rất nhiều. Chính là phương pháp này còn có một khuyết điểm lớn, nếu lý trí của đối phương kiên định thì khi xâm nhập có thể dễ dàng làm tổn thương não bộ của đối phương, sau đó họ sẽ có những hành động lời nói rất bất bình thường có thể dễ dàng bị phát hiện, lúc đó chỉ cần bỏ chút sức lực điều tra thì sẽ bị bại lộ ngay. Nhưng nếu dùng tinh thần lực để mê hoặc thôi miên, lúc đó đối phương sẽ không còn rào cản tâm lý, khi đó hỏi chuyện gì thì đại não của đối phương cũng nói ra một cách vô ý thức, muốn hỏi cái gì liền trả lời cái đó, cho dù có người muốn điều tra cũng không thành vấn đề.

Long Nhất nhanh chóng tháo sợi dây đang cột chặt trên người hấn ra. Lúc này hấn còn đang mê man, ánh mắt bắt đầu chậm rãi nhắm

lại không còn biết trăng sao gì nữa . Phía sau, Bích Phi và Tiểu Thước cũng đã khôi phục lại bình thường. Tiểu Thước đơn thuần chẳng nhớ những chuyện vừa xảy ra , còn Bích Phi thì nhìn bóng dáng của Long Nhất trong lòng lại dấy lên một tia kỳ vọng . Có một nam nhân cường hãn như hấn làm phu quân của công chúa, có hấn trợ giúp. Công chúa sẽ có hy vọng trở về đáy biển cùng sống với các Nhân Ngư tộc khác. Vô luận dù là Lưu Ly hay nàng cùng với Tiểu Thước là một nhánh của Nhân Ngư tộc. Thế giới bên ngoài tuy là rộng lớn nhưng rốt cuộc vẫn không phải là thế giới của các nàng , thế giới của các nàng là tại đáy biển , tại hải tộc .

Sa tộc trưởng lão bước lên trước mặt, cung kính nhìn Long Nhất thưa: "Chủ nhân , Kim Sa chờ nghe chủ nhân sai khiến ."

"Kim Sa sao? Nói cho ta biết nơi mật thất này dùng vào mục đích gì?"
"Thấy được mình đã thôi miên thành công Long Nhất không khỏi mừng thầm trong lòng, cười hỏi. Quay về phía sau, ngoắc ngón tay về phía Tiểu Thước đang đứng . Như đã quen, nàng nhu thuận lại đứng sát phía sau hấn . Bàn tay nhẹ nhẹ đặt trên vai hấn rồi bắt đầu xoa bóp.

"Hồi chủ nhân, nơi này sa tộc chúng ta dùng để đào tạo quân đội"
Kim sa đáp .

Quả nhiên như ta nghĩ, Long Nhất trong tia mắt lộ ra một chút suy tư, hấn ban đầu nghi vấn cũng chính là điều này.

Sau khi được Kim sa trả lời , Long Nhất đại khái cũng đã nắm được tình hình của Sa tộc .Nguyên lai là hai trăm năm trước , Sa tộc trưởng cùng Cự Kinh tộc , Thị Hồn tộc đã ký một bản liên hợp lại với nhau . Tam đại hải tộc này có tính cách rất hung tàn ....Nhưng khi tam đại chủng tộc liên kết lại với nhau đã làm cho quyền lực của hải hoàng hoàn toàn mất tác dụng, và quyền lực thực sự nằm hết trong

tay tam đại hải tộc này. . Ngay tại lúc đó, sa tộc trưởng Ma Sa đã triệu tập ngay vài đại tâm phúc lấy thánh linh bí mật che dấu đi một nửa đáy biển , chỉ còn lại một nửa đáy biển kéo dài ở bên ngoài . Tiêu phí gần một trăm năm kế hoạch mới thành công. Mà tộc trưởng Ma Sa càng ngày càng biểu hiện lòng tham không đáy của mình trở thành một đại ô tặc thật sự. Rồi bắt đầu tiến hành thành lập một đội quân cho riêng mình. Khi mọi người đã bị khống chế suy nghĩ, trở thành một quân đội hải quái không sợ chết, lực chiến đấu thập phần cường đại. Kim Sa cũng chẳng biết tộc trưởng đã sử dụng phương pháp gì trên người họ.

Long Nhất lại hỏi vì sao lại muốn bắt lấy nữ nhi của hải hoàng. Nghe Kim sa trả lời , Long nhất cùng Bích Phi và Tiểu Thước nhất thời giật mình kinh hãi.

Nguyên nhân là sa tộc trưởng không chỉ muốn tìm được con gái của hải hoàng , năm trăm năm trước còn bí mật phái xuất những tinh anh trong sa tộc xuống Hải Dương chi thành ở hải vực tìm kiếm Nhân Ngư nữ hoàng cùng tung tích hậu nhân của nàng . Nghe nói muốn dùng hai nàng để luyện chế cái gì đó. Nhưng là luyện chế thứ gì Kim sa thật sự chẳng biết , chỉ biết tộc trưởng Ma Sa cực kỳ coi trọng việc này , còn hơn cả việc mưu nghịch tạo phản đoạt quyền .

Bích Phi và Tiểu Thước lập tức sắc mặt trắng bệch, Lưu Ly một mình đi vào Hải Dương chi thành không phải là tiến vào miệng hổ hay sao?

"Kim sa các người bắt Tiểu Thước chỉ vì Tử Kim Hồn Thạch?"Long Nhất chột như nghĩ ra điều gì đó nên liền hỏi.

"Đúng vậy, chủ nhân! "Kim sa trả lời.

Long Nhất quay đầu lại nhìn Bích Phi và Tiểu Thước, rồi thở dài nhẹ

nhõm. Như vậy có nghĩa là sa tộc thật sự không biết Bích Phi và Tiểu Thước cùng Nhân Ngư hoàng tộc bị trục xuất ra ngoài hơn năm trăm năm trước có quan hệ với nhau. Bằng không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra với hai người nữa.

Long Nhất vuốt cằm như là đang suy nghĩ một điều gì đó, sự tình xem có điều gì đó rất mờ ám. Sa tộc tộc trưởng rốt cuộc là muốn dùng con gái của nữ hoàng cùng Tiểu Thước để luyện chế thứ gì đây? Hai nữ nhân này chẳng lẽ trên người lại có bí mật gì mà không biết? Năm trăm năm trước Nhân Ngư hoàng tộc bị đuổi đi chân tướng sự việc thật sự không hề đơn giản .

"Bích Phi, các ngươi như thế nào mà bị bắt đến đây? "Long Nhất nhất thời không tìm được lời giải đáp cho những câu hỏi của mình. Liền muốn từ Bích Phi và Tiểu Thước để tìm kiếm manh mối.

" Lúc trước ta lấy Tử Kim Hồn Thạch cùng Tiểu Thước chạy về để tham gia đại hội hải tộc, chính bởi vì Hải Hoàng cùng Sa tộc, Cự Kinh mâu thuẫn gay gắt làm sinh ra nội loạn nên mới mở ra hải tộc đại hội để hai bên tìm hướng giải quyết. Chúng ta nhân lúc náo loạn mà tiến đến, lại nhớ tới khi trước nữ hoàng cùng Bạng tộc tộc trưởng có mối thâm tình nên mới cầm Tử Kim Hồn Thạch đến tìm hãn. Nhưng chẳng biết vì sao mà hành tung lại bị bại lộ, làm liên lụy đến cả một Bạng tộc, Bích Phi thật có lỗi với bọn họ ..." Bích Phi buồn bã trả lời .

Ngày hôm nay Tử Kim Hồn Thạch đối với toàn bộ hải tộc là một vật chi bảo, ai cũng thèm đến cháy nước dãi. Bích Phi lại chỉ lấy vật đó đổi lấy sự bảo hộ của Bạng tộc. Bởi vì hãn biết hải hoàng đối với Bạng tộc của hãn rất coi trọng, nếu hãn lại mang có được báu vật đó tặng cho hải hoàng, vậy trước mặt hải hoàng càng được thêm sự sủng ái. Nhưng Sa tộc tộc trưởng từ đâu biết được tin tức này liền tàn nhẫn thăm sát cả Bạng tộc. Trong quá trình chạy trốn thì hai nàng lại bị bắt lại, bắt họ phải giao ra Tử Kim Hồn Thạch.

"Tử Kim Hồn Thạch hiện tại ở đâu? Long Nhất lại hỏi.

"Đã bị ta giấu ở một địa phương vô cùng bí mật tuyệt đối bọn họ không có khả năng tìm ra được. Nếu bọn họ đã sớm tìm được thì ta và Tiểu Thước sớm đã bị giết chết rồi." Bích thủy vén lại mái tóc về phía sau, mang theo một nụ cười có chút đắc ý càng khiến cho nàng xinh đẹp thêm bội phần. Mị lực thật là khủng bố mà, làm cho Long Nhất thoàng khẽ giật mình .

"Có muốn trở lại chỗ Nhân Ngư tộc không? "Long Nhất sau một chút kinh ngạc, dù sao bên hấn cũng đã có vô số mỹ nhân xinh đẹp rồi nên hấn cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi hỏi.

Bích Phi vẻ mặt buồn bã, lắc đầu nói. "Cho dù tại Hải Dương chi thành chúng ta cũng phải suốt ngày lẩn trốn, chỗ bọn Nhân Ngư tộc so với nơi đó còn nguy hiểm hơn nhiều. Lúc trước Nhân Ngư hoàng tộc bị trục xuất, không biết bên trong Nhân Ngư tộc có ai tham gia vào không? Ta không dám mạo hiểm "

Long Nhất gật gật đầu, Bích Phi tâm tư kín đáo, xử lý tình huống cũng vô cùng cẩn thận. Lại nghĩ trong Bạng tộc rốt cuộc là ai đã thông báo tin tức? Chẳng lẽ lại là người trong Bạng tộc?

"Đúng rồi , Bạng tộc tộc trưởng có nói với ta , hấn nói Tử Kim Hồn Thạch không phải chỉ chứa mỗi mình nguồn năng lượng khổng lồ." Bích Phi đột nhiên nhớ ra điều gì liên nhìn Long Nhất nói.

"Không chỉ có năng lượng khổng lồ, vậy là ý gì? Long Nhất nghe thấy vậy cũng rất kinh ngạc, nghĩ rằng đây mới chính là nguyên nhân làm cho hải tộc thêm muốn có được Tử Kim Hồn Thạch bằng mọi giá. Đây mới là điểm mấu chốt vắn đề mà hấn cần tìm hiểu.

"Không biết , Bạng tộc tộc trưởng mới nói đến đó còn định muốn nói tiếp với ta thì ngay lúc đó quân đội sa tộc đã tấn công đến . "Bích Phi hướng đôi mi thanh tú cong vút lên nói.

"Người có biện pháp nào giúp chúng ta vào được khu cấp chế ma pháp kia không ."

Kim sa suy nghĩ một hồi lâu rồi, nói. " Hồi chủ nhân, muốn đi vào đó thì không khó , Chỉ cần ta giết mấy tên phòng vệ ở ngoài là được , nhưng rất dễ bị phát hiện."

"Chỉ cần có thể tiến vào, còn lại người không cần quan tâm." Long Nhất nhếch môi lên khẽ mỉm cười, rồi đả mắt nhìn về hướng kết giới, hẳn muốn biết bên trong đó rốt cuộc là ẩn chứa bí mật gì.

Chương 604: Bí mật trong cấm chế

Khu vực phòng vệ bên ngoài ma pháp cấm chế đều do Kim Sa phụ trách nên hẳn dễ dàng mở ra một thông đạo hướng vào bên trong khu cấm chế.

Kim Sa nói bên trong cấm chế toàn là những vệ sĩ có thực lực cường hãn trong gia tộc canh gác. Bên trong còn một chỗ không thể nào vào được, trừ Sa tộc tộc trưởng ra tất cả mọi người không ai có quyền tiến vào, với quyền hạn của hẳn cũng không phải là việc nào cũng có thể giải quyết được .

Long Nhất lo lắng cho sự an toàn của Bích Phi và Tiểu Thước. Cuối cùng hẳn quyết định để cho Kim Sa an bày một bí đạo, tạm thời sẽ để hai nàng ở lại trong đó. Chính bản thân mình còn chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì thì làm sao có thể dẫn hai nàng theo được.

Bị tầng tầng lớp lớp ma pháp cấm chế bao quanh giống như một tầng đá thạch bích thật dày. Hiển nhiên muốn vào được thì cũng phải có một phương pháp đặc biệt. Nếu ngoại nhân mà tự tiện xâm nhập vào ma pháp cấm chế thì khí tức cùng hào quang của hẳn sẽ dễ dàng bị phát hiện ra chỗ đang ẩn nấp, bởi vậy chỉ cần ai xâm nhập vào, những người ở bên trong có thể cảm ứng được ngay.

Kim Sa lấy ra một tấm lệnh bài phóng đến một tầng đá thạch bích. Một vầng sáng màu lam chợt lóe lên, trên mặt đá thạch bích nhất thời hiện ra một phiến cửaaa bằng đá.

"Đưa lệnh bài cho ta, người không cần phải đi vào, nên làm gì thì làm. " Chưa nói hết câu Long nhất đã thu lấy tấm lệnh bài trên tay của Kim Sa rồi tiến vào cánh cửa. Trên bề mặt thạch bích cánh cửa khi nãy hiện ra cũng rất nhanh chóng biến mất.

Long Nhất liền nhìn về phía trước chỉ thấy một thông đạo trống trải , chiều cao hơn mười thước, bốn phía đều tràn ngập thạch nhũ, chỉ cần nhìn cũng biết những thạch nhũ này đã qua hàng vạn năm tích tụ lắng đọng lại mà thành .

Long Nhất thần tình vui vẻ, liên láo nhìn khắp một vòng rồi từ từ tiến đến bên cạnh thông đạo trước mắt. Hai tay khẽ giơ lên chạm vào vách đá, cảm nhận được một cảm giác lạnh lẽo truyền đến. Nếu hẳn đoán không lầm thì thông đạo này ít nhất cũng tồn tại được mấy vạn năm. Trên vách đá lại xuất hiện vô số các vết ngân chính là do lợi khí hay ma pháp tạo thành . Nhiều điểm tiên vu nham trên vách đá sớm theo thời gian đã dần dần bị bào mòn. Nếu không phải là Long Nhất có tinh thần lực cường đại thì tuyệt không thể phát hiện ra được những điều này. Nói cách khác, tại nơi này, mấy vạn năm trước đã có hai người đã quyết đấu một trận sinh tử.

Long Nhất tập trung khí lực ngạo thiên quyết vào lòng bàn tay, ánh mắt lóe lên rồi đột ngột hướng tới nham bích mà xuất thủ. Một tiếng động vang lên, dưới công lực tầng thứ bảy của ngạo thiên quyết theo lẽ thường thì ắt hẳn vật nào chịu đựng cũng phải trở thành đậu hủ, nhưng lạ thay lớp đá ở đây chẳng bị sao hết. Lại còn ngay chỗ hẳn vừa xuất thủ để lại một dấu vết đã bị lõm sâu vào vách đá vài phân. So với dấu vết của hẳn thì công lực tiền nhân lúc đã giao đấu ở đây công lực còn cao hơn hẳn vài phần.

Long Nhất không khỏi nghi hoặc, nham bích này là do cái gì tạo thành mà sao cứng rắn vô cùng. Đồng thời cũng không khỏi kinh

ngạc, chẳng lẽ mấy vạn năm trước tại hải tộc có người có được thực lực cường đại như vậy sao chứ? Xem bốn phía, thì trên vách đá phía bên phải thấy được những dấu vết lõm sâu vào bên trong, từ đó có thể khẳng định hai người đã từng so tài ở đây thực lực rất cường đại. Có thể từ dấu tích lưu lại trên vách đá thì với tài năng như vậy tại Thương Lan đại lục phải là một đại nhân vật danh chấn một phương.

Long Nhất không còn muốn đi sâu vào bên trong nữa, hắn che dấu hơi thở hướng phía trước mà tìm đường ra. Theo như Kim Sa nói, những người canh gác trong ma pháp cấm chế đều là những sa vệ có thực lực cao cường, mà bọn chúng lại từ hải quái được khống chế để trở thành sa vệ. Mà tiến vào bên trong thông đạo phải có được sự bảo vệ của sa vệ thì mới an toàn được. Bởi vì bên trong này có hai loại chủng tộc năng lượng không lớn, rất yếu ớt mỏng manh, không thể nhìn thấy họ được nhưng lại rất quý dị. Nếu ở kẻ ngốc nào mà ở lại lâu trong này thì thân thể sẽ run rẩy, thần trí rối loạn có thể khó tránh khỏi cái chết. Nhưng Long Nhất hoàn toàn lại không biết được điểm này.

Thân hình lắc nhẹ, Long Nhất liền như một làn khói nhẹ biến mất vào trong thông đạo.

Phi thân được một đoạn, không lâu lắm chính là cửa ra của thông đạo, ngay lối ra đó lại có một đội vũ trang hạng nặng trấn thủ ở đó. Cứ cách mười phút lại có một đội thay phiên nhau kiểm tra bên ngoài cửa ra của thông đạo. Có thể tưởng tượng được bên trong chắc chắn càng được canh gác càng nghiêm ngặt hơn nữa.

Long Nhất như một chú dơi ẩn nấp bên trên cửa ra của thông đạo. Cho dù có người nhìn lên cũng không thể nào phát hiện ra được hắn. Bởi vì khi bay lên phía trên thì Long Nhất liền ẩn trang khiến khắp thân hình giống như một tảng đá bình thường.

Long Nhất không thể tùy tiện xông vào, hắn cẩn thận dùng tinh thần lực thăm dò bốn phía xung quanh. Long Nhất vận toàn lực sử dụng Càn Khôn Đại Na Di cỡi trên gió mà đi, thân hình hắn bỗng nhiên biến mất tại chỗ, rồi lại đột nhiên xuất hiện gần ngay bên cạnh chỗ hai đội tuần tra thay phiên nhau canh gác. Chỉ một giây sau thân hình hắn lại biến mất rồi lại lần nữa xuất hiện tại một góc sáng sủa không có bóng người.

Cách đó không xa, một trận ồn ào từ một thông đạo khác truyền đến. Long Nhất liền phi thân đến ngay chỗ đó, chỉ thấy một đội sa vệ đang vận chuyển hơn trăm bộ khải giáp mà đi. Trong lòng hắn cũng đã rõ ràng, mấy bộ khải giáp này là trang bị trong quân đội cho hải quái.

Ánh mắt Long Nhất không ngừng chuyển động, hắn lại nghĩ ra được một biện pháp giúp hắn tiến tiếp vào thông đạo kia.

Một đội sa vệ vận chuyển khải giáp tiến dần vào cửa thông đạo , những người canh giữ ở đó bắt họ phải nói ra mật khẩu . Lúc này sa vệ đội trưởng xuất ra lệnh bài, hai thủ vệ kia mới chịu mở cửa mà pháp cho thông qua. Chúng không hề biết một bộ khải giáp chúng mang theo đã không cánh mà bay, một người mà bọn chúng không nên cho vào rốt cuộc cũng đã vào.

Long Nhất thần chẳng biết biết quý chẳng hay đã lạng lể lẫn vào kỳ gian. Tiến vào khu vực bên trong, tìm một nơi âm u để ẩn nấp không phát ra bất cứ động tĩnh gì. Hắn há hốc mồm giương mắt nhìn tình cảnh trước mặt , thật lâu sau mà vẫn chưa phục hồi lại được tinh thần .

Kim Sa miêu tả ba xạo căn bản vẫn chưa biểu hiện hết được bên trong này, đây là cái gì Long Nhất biết rất rõ. Trước mắt hắn không hề có cái gì mà gọi là thông đạo dưới đất hết, mà chính là một không

gian thật lớn nằm dưới lòng đất, ước chừng sâu hơn ngàn thước, tầng tầng điệp điệp cứ theo hình xoắn ốc mà uốn lượn xuống, mỗi một tầng đều có rất nhiều hải tộc bận rộn lao động, hình như tất cả chúng tộc hải tộc đều có ở đây, thân hình đều gầy trơ xương.

Ngoài ra , ở mỗi tầng cứ cách nhau trăm thước lại có một tháp lâu , đứng ở phía trên canh gác là những sa vệ với bộ mặt hung ác .

Đã vậy ở phía dưới lại còn tản ra một khí tức ma pháp rất quý dị, các đạo quang đó cứ lóe ra không ngừng, Long Nhất nghĩ đó chính là những ma pháp trận

"Cái này ...ta ...." Long Nhất rùng mình trong chốc lát mới lấy lại tinh thần, trông thấy một gã sa vệ không hề lưu tình đem hết hải tộc phân thành hai nửa, rồi ném hết thi thể vào ma pháp trận.

Long Nhất liếc mắt, trong ánh mắt hiện lên một tia lệ khí , trong đầu hiện lên một ý niệm , Hai gã hải tộc bị áp giải xuống dưới . Hắn cuối cùng cũng hiểu được vấn đề vì sao trong này lại có nhiều Kim Sa thủ vệ canh gác nghiêm mật đến thế. Hóa ra trong này lại chính là một nhà xưởng ma pháp. Hắn xem rõ ràng ngay từ đầu bọn ô tặc chỉ có những bàn tay lớn nhỏ, sau đó bị đưa vào những thùng chứa hắc thủy và tiến hành bồi dưỡng. Sau đó lại đưa tiếp xuống từng tầng. Trong đó có rất nhiều công cụ nhưng Long Nhất không biết rõ, hắn chỉ thấy có một loại ma pháp chứa trong những cái thùng kia như nhão như bùn, sau khi ô tặc từ đó đi ra thì liền trở thành những cơ thể người lớn nhỏ khác nhau, các bước tiến hành như vậy thật sự Long Nhất không hề biết chút nào.

Đang lúc Long Nhất đi tìm thông đạo ma pháp mà Kim Sa nói hắn cũng không có quyền bước vào thì , đột nhiên tóc gáy dựng đứng , tim đập thình thình , cảm giác được có một cỗ năng lượng cường đại.

Theo phản xạ bình thường, Long Nhất thừa dịp thông đạo mở ra liền phóng đến, tinh thần lực đột nhiên phóng ra. Hai thủ vệ canh giữ cửa động đột nhiên bất động, Long Nhất dĩ nhiên liền xông ra ngoài.

Sử dụng Càn Khôn Đại Na Di lắc mình mấy cái, như chỗ không người Long Nhất nhanh chóng đã ra đến bên ngoài thông đạo. Trống ngực hần vẫn còn đập thành thịch , trên trán lấm tấm mồ hôi. Vừa rời hần cảm nhận được cổ kình lực kia không thua gì hần, thậm chí có thể còn có thể mạnh hơn cả hần nữa .

Long Nhất tinh thần cũng đã dần hồi phục một chút, ánh mắt hiện ra một tia trầm trọng, hải tộc có lẽ là một nơi không nên đến. Lần này các hải tộc liên hợp lại sự việc thật không đơn giản.

Long Nhất lấy Kim Sa lệnh bài ra khỏi không gian của cấm chế ma pháp, tại một gian thạch thất tìm thấy được Kim Sa. Vồn định lập tức mang Bích Phi và Tiểu Thước rời khỏi nơi này , không nói cho họ biết bí mật kinh thiên đã trông thấy dưới lòng đất . Nhưng hần đột nhiên nhớ tới, những người bị bắt tới đây có cả vị thiên kim của hải hoàng, chính là hải tộc công chúa, thân phận còn cao quý hơn Lưu Ly gấp nhiều lần.

Có lẽ trên người nàng cũng có bí mật gì thì sao? Long Nhất nghĩ thầm. Bởi vì việc này hoàn toàn đề cập đến Lưu Ly, điều này làm cho hần có chút hãi hùng khiếp vía. Muốn biết rõ Sa tộc tộc trưởng rốt cuộc là muốn đúng hải tộc công chúa và Lưu ly để điều chế vật gì đây.

Dưới sự dẫn đường của Kim Sa, Long Nhất không cần tốn nhiều sức cũng đã đến được gian thạch thất đang giam hãm hải tộc công chúa.

Những kim quang nhàn nhạt từ bên trong mật thất do hơn trăm khóa

trên châu tủa ra, chiếu vào hai mắt của hải tộc công chúa vẫn không hề mở ra, để cho nàng phơi bày ra bên ngoài làn da thịt trắng muốt óánh khiết như đang phát sáng.

Long Nhất tinh tế đánh giá, trong lòng thầm tán thưởng, mặc dù mỹ nữ bên hấn có vô số, ai ai cũng có dung mạo khuynh thành. Nhưng hải tộc công chúa vẫn như cũ không có chút cử động nào để cho hấn chiêm ngưỡng thân hình tuyệt mỹ này. KHÔNG nói ngũ quan trên người nàng rất hoàn mỹ, riêng trên mùi hương trên cơ trên cơ thể nàng tỏa ra cũng đủ cho nam nhân trong thiên hạ si mê rồi. Mỹ nhân như thế, nếu bị Kim Sa chà đạp, thật sự rất bi thảm mà .

"Tỉnh dậy rồi thì đứng lên đi." Long nhất tinh tế quan sát được một chút khẽ cử động của hải tộc công chúa, nhàn nhạt cười nói.

Hải tộc công chúa thản nhiên mở mắt ra , trong đôi mắt màu lam trong khoảnh khắc hiện lên một tia u buồn . Nàng từ trên giường ngồi dậy , hai chân chuyển xuống giường , động tác nhẹ nhàng như nước chảy , không có một chút kinh hoảng , nhưng khi ánh mắt đặt trên người Long Nhất thì đột nhiên trở nên kinh ngạc .

"Người không là người thuộc hải tộc chúng ta, người rốt cuộc là ai?" Hải tộc công chúa mở miệng nói, thanh âm nhu hòa du dương, nhưng trong giọng nói lại chứa một ít tư vị uy thế.

"Công chúa thông minh như vậy , sao không thử đoán xem thân phận của ta đi? " Long Nhất tiến lên rồi ngồi xuống giường bên cạnh hải tộc công chúa, đùa giỡn với mỹ nữ chính là một tài năng đặc biệt của hấn. Mỗi khi vào lúc này, hấn lại giở trò phôi đàn của mình cũng vì vậy mà tâm tình lại trở nên thoải mái hơn nhiều.

Hải tộc công chúa đôi mi thanh tú nhíu lại , xê dịch sang bên cạnh . Khứu giác nhạy cảm cảm nhận được một tư vị kỳ lạ trên người nam

nhân này. Nàng cho tới bây giờ chưa từng ngửi qua. Nhưng tựa hồ lại không chán ghét, ngược lại để cho nàng mặt cười vi nhiệt , điều này khiến cho nàng có một chút cảm giác quen thuộc .

"Nhân loại ? " Hải tộc công chúa có chút hoài nghi.

"Thông minh, ta biết công chúa nhất định đoán ra được mà ." Long Nhất hắc hắc cười, không biết xấu hổ xê dịch cái miệng đến một đoạn, cánh tay hắn đã chạm vào được da thịt hải tộc công chúa, tuy lạnh lẽo nhưng cực kỳ thoải mái.

"Khi nào mà nhân loại lại cùng Sa tộc cấu kết với nhau? " Hải tộc công chúa lập tức đứng lên, thu hồi nghi hoặc trong lòng nói.

Long Nhất gặp được đồ tốt liền muốn thu về phần mình. Thân thể hắn nằm trên chiếc giường lớn kia, đúng ý thức hải để cảm nhận được mùi thơm của hải tộc công chúa đang còn vương lại trên giường chưa bay đi.

Chương 605: Chủ tớ gặp nhau

Hải tộc công chúa thấy Long Nhất đang thành thoi nằm ở trên giường nơi mà nàng mới vừa ngủ, hai chân không vắn nhả mà cứ động đậy. Nàng mặt ngoài biểu hiện sự bình tĩnh, nhưng trong lòng lại kinh hãi không ngừng. Phòng đoán Long Nhất xuất hiện tại nơi này là có mục đích, trong lịch sử Hải tộc, nhân loại chỉ là một sinh vật trong truyền thuyết, lúc này lại đột nhiên xuất hiện ở đây không khiến nàng khỏi suy nghĩ miên man. Nàng thậm chí còn cho rằng Sa tộc đã sớm lên sinh sống ở trên đại lục và cấu kết với nhân loại.

"Người rốt cuộc muốn thế nào? Hải tộc công chúa tiếng nói lãnh đạm như xé gió, lại thấy Long Nhất không có phản bác, tưởng hẳn đã cam chịu rồi .

"Công chúa, người có biết là người rất xinh không? (mẹ đi lừa trẻ con hả cu) Được rồi ta còn không biết phương danh của công chúa. "Long Nhất khéo miệng mang theo một nụ cười yếu ớt, cũng là đáp lại sự nghi vấn.

Hải tộc công chúa hồ nghi liếc mắt nhìn Long Nhất, vừa rồi nghe ta nói không có chút dao động nào, nếu nhân loại này thật sự cấu kết cùng Sa tộc thì sao lại không biết tên nàng. Nhưng nếu không phải, hẳn vì sao lại xuất hiện ở đây, nhìn vẻ mặt thoải mái kia nói hẳn cùng

Sa tộc không có quan hệ thật sự không thể tin được.

"Mã Toa, người tên là gì? " Hải tộc công chúa trong lòng chuyển ý nghĩ, chần chừ trong giây lát rồi trả lời.

"Ta gọi là Long Nhất, ha ha, người không cần suy nghĩ nhiều làm gì, ta cùng với Sa tộc không có quan hệ gì , tới nơi này là do ta tò mò nên đi thăm quan một chút, ai ngờ lại gặp người thật là xảo hợp , bất quá ....Vừa có một chút ít nghi vấn muốn hỏi người một chút, đó là nguyên nhân vì sao ta lại xuất hiện trước mặt người ." Long Nhất từ trên giường ngồi dậy cười nói.

Mã Toa trong mắt khẽ hiện lên một tia nhìn tinh táo, đáp: "mời nói."

Long Nhất thấy nàng có một chút phòng bị trong lòng, nói: "Ta nghe nói Sa tộc tộc trưởng sẽ dĩ hao phí nhiều tâm tư bắt người, chính là đúng người cùng hậu duệ của Nhân Ngư hoàng tộc năm trăm năm trước đã bị trục xuất khỏi Hải Dương chi thành. Ta rất hiếu kỳ, Sa tộc rốt cuộc muốn dùng các người luyện chế vật gì vậy? Vật đó có tác dụng gì? "

Mã Toa từ cảnh giác phòng bị chuyển sang ngạc nhiên, hiển nhiên vấn đề mà Long Nhất vừa đề cập làm cho nàng thập phần kinh ngạc.

Long Nhất hỏi song cũng cẩn thận nhìn Mã Toa thấy nàng không khỏi biến hóa, sự kinh ngạc này đích thực không giống giả bộ , hấn nhíu mày nói : " Người không biết ? "

Mã Toa lấy lại tinh thần. Lắc đầu nói: "Ta cứ nghĩ Sa tộc bắt ta là vì để đối phó với phụ hoàng ta, lần đầu tiên ta nghe nói nguyên lai bắt ta là vì để luyện chế một vật gì đó."

Long Nhất trầm tư , ngón tay không khỏi gõ nhẹ lên mép giường .

"Người đã hỏi ta một vấn đề, bây giờ ta có thể hỏi lại người một vấn đề?" Mã Toa nhìn vào khuôn mặt đang đăm chiêu của Long Nhất, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói.

"Uhm? " Long Nhất ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt như hai khối bảo thạch màu đen phát sáng, nhất thời làm cho Mã Toa giật mình một cái.

"Ta muốn biết, người như thế nào mà tìm được Hải Dương chi thành? Tới nơi này là vì mục đích gì?" Mã Toa hỏi.

"Ta tất nhiên là có người dẫn đường mới tìm được Hải Dương chi thành, cho nên tới nơi này ắt có mục đích, có nói với người cũng vô dụng. Được cùng hải hoàng nói mới có ý nghĩa a." Long Nhất cười khế rồi đá một tiếng, ánh mắt nhìn Mã Toa, trong lòng thầm nghĩ phải dùng biện pháp gì để nàng có thể trợ giúp mình gặp được hải hoàng.

Mã Toa hai chân thon dài như ngọc, mắt cá chân đang đi đi lại lại phát ra những âm thanh giòn tan. Công chúa xinh đẹp này đang trầm tư thông thả bước đi

"Ta biết rồi, có phải là Nhân Ngư hoàng tộc đã trục xuất năm trăm trước dẫn người đến đây? Như đã rõ ràng được điều gì, hai mắt Mã Toa sáng lóng lánh, dừng bước nhìn chằm chằm vào Long Nhất hỏi. Nhân loại và Hải tộc đã trở thành hai thế giới khác nhau, mười vạn năm qua không hề có tin tức, nếu có người dẫn đường, chắc chắn là Nhân Ngư hoàng tộc năm trăm năm trước bị trục xuất rồi dẫn đường đến đây rồi.

Long Nhất cười cười gật đầu, phán đoán này mặc dù không chính xác nhưng cũng có thể tạm thời chấp nhận được. Nếu không phải là có lời chỉ dẫn của Lưu Ly, hấn vô luận thế nào cũng sẽ không nghĩ

đến cần phải tìm kiếm Hải Dương chi thành, hấn nói: "Người đã đoán được, ta đây không phủ nhận, ta có việc muốn tìm phụ hoàng người, không biết Mã Toa công chúa có biện pháp nào có thể giúp ta gặp hấn được không? "

Mã Toa công chúa cười nói: "Đương nhiên là có thể, bất quá người phải chứng minh được mình có quan hệ cùng Nhân Ngư hoàng tộc. "

Công chúa này thật là thông minh, Long Nhất thầm nghĩ. Hấn từ không gian giới chỉ xuất một mảnh lân phiến màu vàng mà lúc trước Bích Phi có đưa cho hấn. Nói "Không biết vật này có thể chứng minh được không đây? "

"Thánh lân? Không sai đây là tín vật được tương truyền của Nhân Ngư hoàng tộc. "Mã Toa mặc dù đã từng gặp qua tín vật của Nhân Ngư hoàng tộc, nên liếc mắt nhìn xem vật này là thật hay là giả. Thân là Hải tộc công chúa tất nhiên nàng phía có biện pháp giám định.

Mã Toa dời bước hướng tới Long Nhất, hấn đang ngồi ở mép giường, trong lòng có chút ưu sầu bước đến.

Long Nhất ngửi thấy một trần mùi thơm phảng phất bay qua mũi hấn, thầm nói mị lực của mình thật là vô hạn cường đại rồi, nếu không Hải tộc công chúa mới gặp lần đầu tiên sao đã yêu thương nhớ nhung hấn rồi? Hấn nhìn chăm chăm vào lớp da thịt nhu ngọc trên cổ của Mã Toa. Thậm chí cảm giác ở cánh tay có một chút xúc cảm mềm mại. Trong lòng hấn lửa dục như đang muốn trời dậy. Nhưng nghe được Mã Toa ghé vào tai hấn nói mấy lời

Mùi hương trên người Mã Toa tỏa ra cứ lượn lờ vòng quanh hấn, một nguồn khí lực ấm áp đang truyền vào bên trong lỗ tai, thật làm cho người ta kích động. Nhưng nội dung trong giọng nói của nàng khiến hấn lập tức cắt đứt ý niệm mà chăm chú lắng nghe.

Không sai. Mã Toa nói cho Long Nhất chính là phải làm như thế nào có thể gặp được hải hoàng . Nàng cũng không phải là tin tưởng vào Long Nhất. Nhưng hiện tại thân nàng đang bị vùi lấp ở đây. Hơn nữa nàng biết sự tình liên quan đến Nhân Ngư hoàng tộc rất trọng đại, bởi vì ....Mấy trăm năm qua đích thân phụ hoàng nàng cũng phái người đi khắp nơi để tìm kiếm Nhân Ngư hoàng tộc đã bị thất lạc. Nhưng biển rộng trời cao như thế, tìm mãi mà vẫn không có một chút tin tức gì, phụ hoàng nàng bị sự việc này làm cho buồn phiền không thôi.

Cuối cùng, trong tay Mã Toa lam quang chợt lóe sáng, một khối bảo thạch mà vàng xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Nàng nói: "Người cầm khối bảo thạch này theo, phụ hoàng ta tự nhiên sẽ tin tưởng người."

Long Nhất tiếp nhận bảo thạch, hắc hắc cười nói: "Người vì cái gì mà không cầu ta mang người ra khỏi đây? "

Mã Toa bĩu môi nói: "Ta không muốn mình làm những việc vô nghĩa, người căn bản sẽ không mang ta đi ra ngoài, nếu ta đi ra ngoài không phải là đá thảo kinh xà sao?" (ở dưới biển mà cũng có thảo với xà cơ á :-O lạ à nha)

Long Nhất trái tim rung động , liếc mắt nhìn Mã Toa , bây giờ đối với Hải tộc công chúa này mới chính thức có vài phần kính nể , tiểu mỹ nhân này trí tuệ tuyệt luân thật không thể xem thường được .

" Người yên tâm , người ở lại chỗ này không có nguy hiểm , một ngày chưa tìm thấy hậu duệ Nhân Ngư hoàng tộc , thì ngày đó Sa tộc cũng không hề làm tổn thương người đâu." Long Nhất nói.

Mã Toa gật gật đầu, gương mặt đột nhiên sáng lạng cười , nói " Nếu

sau này ta ra khỏi .... Người có thể mang ta đi đến thế giới nhân loại một chuyến không?"

Long Nhất nháy mắt mấy cái, nói: "Đương nhiên, thế giới nhân loại vốn là một địa phương xinh đẹp, người nhất định sẽ thích."

Chỗ Lưu Ly cùng với Á Mỹ tỷ đệ ẩn thân, bốn người trong lòng có cảm giác bất an. Long Nhất đi lâu như vậy mà không có một chút tin tức gì, vài lần bắt gặp một đội trọng khải vệ sĩ ra vào đều hải hùng khíp vía .

"Long Nhất đã đi lâu như vậy, sẽ không có chuyện gì xấu xảy ra chứ?" Tư Gia Đặc nói.

"Sẽ không mà , thiếu gia tuyệt đối sẽ không có việc gì . " Lưu Ly cắn môi, liếc mắt nhìn trừng trừng Tư Gia Đặc.

"Không nên có việc gì, nếu Long Nhất bị phát hiện, bằng vào thực lực của hắn như thế nào lại không gây ra một trận kinh thiên động địa chứ. Sẽ không có an tĩnh như bây giờ. " Á Mỹ suy nghĩ một hồi rồi nói.

Đang vào lúc này, cách đó không xa một tảng đá lớn hào quang chợt lóe lên, xuất hiện ba gã thủ vệ đang nhắm tới nơi bốn người đang ẩn thân mà đi đến. Bốn người trong lòng đều rất căng thẳng, chuẩn bị sẵn sàng ra tay chiến đấu.

Chì thấy ba gã trọng khải thủ vệ kia đi ra bên ngoài thì không còn nhìn thấy kết giới ngăn cách như lúc trước. Cầm đầu là một người tay cầm trường mâu hướng vào một bụi cỏ mà đâm. Kết giới liền sau đó đã bị phá hủy .Bốn người đồng thời nhảy lên muốn công kích, nhưng đột nhiên như không gian ngưng lại, toàn thân họ đã không thể động đậy .

"Hắc hắc, hoan nghênh ta về như vậy sao? Tiếng cười cùng với thanh âm quên thuộc vang lên.

"Thiếu gia! " Lưu Ly cảm giác áp lực trên người đã được gỡ xuống, kinh hãi mà kêu lên .

Long Nhất trở lại bố trí một vách ngăn kết giới mới, rồi thân mặt vẫn còn mặc bộ khải giáp mà đi xuống.

Mới vừa thấy được khuôn mặt tươi cười quên thuộc của Long Nhất, bốn người đề kinh hãi không thôi. Thiếu vắng Long Nhất, tâm tình của bọn họ không còn giống như bình thường, hôm nay đã gặp lại được Long Nhất trong lòng bọn họ nhất thời an ổn không ít.

"Di, Long Nhất ! Bọn họ là ai? "Tạo Nhĩ nhìn phía sau Long Nhất thấy hai trọng khải thủ vệ đang run lên nhè nhẹ .

"Bọn hắn a , bọn hắn là lễ vật mà ta tặng cho Lưu Ly . " Long Nhất mỉm cười nói.

"Lễ vật cho ta? " Lưu Ly có chút không hiểu, đột nhiên thân thể chấn động trở nên mềm nhũn, cảm giác được hai cổ khí tức rất quen thuộc , nước mắt nhanh chóng ngập tràn hốc mắt.

Hai vị trọng khải thủ vệ như hiểu được ý của Long Nhất, chột tháo bỏ khải giáp trên người xuống, đứng là trước màn nước mắt mỏng manh kia chính là Bích Phi và Tiểu Thước.

"Bích Phi a di, Tiểu Thước ...."

"Công chúa ...."

Ba người tuy là chủ tớ, nhưng tình cảm rất thân thiết, các mỹ Nhân Ngư lập tức ôm lấy nhau mà khóc.

Long Nhất đứng bên cạnh cũng cảm thấy vui mừng, cái mũi có chút chua xót, vô luận là chủng tộc nào, thân tình luôn luôn không thể không tồn tại. Mà trí tuệ sinh vật vốn dĩ chỉ là trí tuệ sinh vật, nhưng cái quan trọng nhất là bọn họ đều có tình cảm rất phong phú.

Lúc này Á Mỹ cùng Tư Giai Đặc có thể liên tưởng đến thảm họa được phát sinh tại bạng tộc. Nghĩ đến những thân nhân, tộc nhân của mình chết thảm, hai người lệ cũng rơi đầy mặt. Tạt Nhĩ hốc mắt đỏ ngầu, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

Sau nửa ngày, tam nữ mới bình tĩnh trở lại, Bích Phi càng không ngừng khỏi hạn tình hình cuộc sống mấy ngày qua của Lưu Ly, nhưng lại không hề đề cập đến nàng và Tiểu Thước mấy ngày qua phải gánh chịu bao nhiêu cực khổ.

"Tốt lắm, tất cả mọi người khôn có việc gì là tốt rồi, việc cấp bách trước mắt là chúng ta phải nhanh chóng đi ra khỏi chỗ này." Long Nhất nói.

Cỏ dại mọc thành từng bụi rậm rạp, một hàng bảy người nhanh chóng biến mất tại đó.

Chương 606: Hải Hoàng

Thần Linh Chi Địa ở tại sát biên giới giải đất ngay giữa Hải Dương chi thành có thể coi như trực thuộc trong phạm vi thế lực của Hải Hoàng. Đương nhiên, lúc ban đầu toàn bộ Hải Dương chi thành đều là vùng của Hải Hoàng, nhưng hiện tại tam Hải tộc thực lực cường đại liên thủ vờ đề cao nhưng gạt bỏ thực quyền của Hải Hoàng, khiến cho thế lực của Hải Hoàng không được mạnh như trước, phạm vi mà hắn có thể trực tiếp cai quản chỉ có vùng trung tâm Hải Dương chi thành, chỉ chiếm có một phần năm phạm vi của Hải Dương chi thành thôi.

Có lẽ Hải Hoàng căn bản tưởng tượng không ra là ở phía dưới Hải Dương chi thành lại có xây dựng một căn cứ quân sự dưới lòng đất thập phần ẩn mật của Sa Tộc. Ở đó một quân đoàn hải quái đồ sộ như vậy. Trong một ngày Sa Tộc liên hợp Cự Kinh Tộc và Thị Hồn Tộc gây phiến loạn, sau đó trực tiếp tấn công về hướng Hải Hoàng Cung Điện. Tới lúc đó Hải Hoàng nguy rồi.

Bảy người Long Nhất vào lúc này toàn bộ bao phủ dưới một tấm áo choàng Hải Tộc, chỉ lộ ra hai con mắt để nhìn. Cách ăn mặc này đối với Long Nhất mà nói thì cực quái dị. Nhưng hắn lại đột nhiên phát hiện trong Hải Tộc đang vội vàng vàng có không ít người đều ăn mặc thế này. Căn cứ vào những gì Cư Tạp Nhĩ nói. Trong Hải Tộc có nhiều chủng tộc rất phong phú, quan hệ cũng cực kỳ phức tạp. Rất nhiều chủng tộc ở nội trong một phạm vi nhất định nào đó trong Hải Dương chi thành thế lực cực kỳ đồ sộ. Chủng tộc càng lớn mạnh thì thế lực đối địch càng nhiều. Để phòng ngừa xung đột giữa các

chúng tộc, Hải Hoàng tiền nhiệm bèn quy định chỉ cần áo choàng Hải Tộc che giấu thân phận, bất cứ người nào không được cho phép thì không được cưỡng chế kẻ khác dỡ áo choàng Hải Tộc xuống. Từ đó, cách ăn mặc này trong chốc lát liền trở nên thịnh hành. Bởi vì mỗi một chủng tộc đều ít nhiều gì cũng có chủng tộc đối địch, mà hoạt động của họ lại không thể chỉ giới hạn trong phạm vi thế lực của chủng tộc của mình nên cái áo choàng Hải Tộc này biến thành vật che đậy tốt nhất. Trong Hải Dương chi thành mỗi khu vực đều có thể nhìn thấy nhiều Hải Tộc mặc cái này, kiến trúc của Hải Dương chi thành thập phần đặc biệt, phần lớn dùng hải nham và hải man (man = dây leo) cấu thành, hình trạng không theo quy tắc nào. Hoặc vuông hoặc tròn hoặc dẹt, chỉ có nghĩ không ra, chứ không có nhìn không thấy.

Toàn bộ Hải Dương chi thành có vài ngàn tòa thành trong thành, quy mô của thành thì có lớn có nhỏ. Mà những thành thị đám người Long Nhất đã từng đi qua toàn là hàng ngàn hàng vạn người đổ ra đường. Có thể thấy được đại bộ phận Hải Tộc đều là sắc mặt vôi vàng đi gấp gáp, hỏi ra mới biết thì ra là do cử hành Hải Tộc Đại Hội, đại bộ phận Hải Tộc đều đi tham gia Đại Hội.

Hải Tộc Đại Hội trăm năm một lần đối với toàn bộ Hải Tộc mà nói là một hội họp lớn khó gặp. Không chỉ có đủ các loại hoạt động do Hải Hoàng cử hành mà còn có Đại Hội Giao Dịch khổng lồ trăm năm một lần. Đối với một Hải Tộc thường dân bình thường mà nói, Giao Dịch Đại Hội chính là nội dung chính của Hải Tộc Đại Hội, đại đa số Hải Tộc có thể tại Giao Dịch Đại Hội sẽ đem đủ thứ đồ vật mình không cần nữa gom góp lại, rồi mua lại những thứ đồ vật mà mình cần gấp. Còn về trên Hải Tộc Đại Hội soạn thảo ra sách lược gì, đó là việc của thượng tầng Hải Tộc.

Đọc đường đi vôi đến Hải Hoàng Thành Địa lớn nhất ở Hải Dương chi thành, tỷ đệ Tạp Nhĩ và Á Mỹ giải thích thêm một chút về Hải Tộc

Đại Hội.

Giao Dịch Đại Hội kỳ thật chia ra đến mấy cấp bậc, chỉ cần giá trị của vật phẩm muốn giao dịch càng cao thì cấp bậc có thể tiến nhập vào lại càng cao. Những cấp bậc khác nhau phân chia thành những trường hợp khác nhau. Nơi giao dịch của cấp bậc càng cao thì càng gần trung tâm quyền lực, thân phận của những Hải Tộc làm trung gian tiếp xúc càng cao, đây chính là nguyên nhân mà lúc đầu Á Mỹ nói sẽ dùng Thái Hồng Thủy Mẫu (sứa màu cầu vồng) để làm bằng chứng giao dịch. Nhờ vào mức độ hiếm hoi của Thái Hồng Thủy Mẫu thì việc tiến nhập cấp 1 là không còn nghi ngờ gì nữa.

Khi nhóm bảy người Long Nhất đến được Hải Hoàng Thành, tuy là trong lòng đã có chuẩn bị trước nhưng vẫn bị trường cảnh trước mặt làm sững người kinh ngạc lại. Long Nhất từ trước tới giờ chưa hề thấy qua một thành thị nào đông nghẹt như thế này, nhìn đâu cũng thấy toàn là Hải Tộc lúc nhúc chen chúc, đến cả khuôn viên ngoài thành cũng đủ loài Hải Tộc đông như kiến. Vô số gian hàng từng dọc từng dọc xem không hết được từ đầu đến cuối, quả thật là khung cảnh cực kỳ hùng vĩ.

"Giao dịch bên ngoài thành là những giao dịch cấp thấp nhất của Hải Tộc Đại Hội. Nói chung những món đồ giao dịch ở đây đều là những món đồ rất bình thường nhưng có Hải Tộc lại thấy cần thiết. Vật phẩm có giá trị cao đều phải vào trong Hoàng Thành tiến hành giám định, sau đó căn cứ vào giá trị của vật phẩm mà phát Nhập Thành Quyền của từng cấp bậc khác nhau." Tạt Nhĩ đối với sự vật về Giao Dịch Đại Hội biết rõ chân tơ kẽ tóc vì hắn là vương tử của Mễ Lạc Tộc. Một trăm năm về trước hắn đã qua được đệ nhất cấp.

"Vậy bây giờ chúng ta chính là dùng Thái Hồng Thủy Mẫu làm kiểm định?" Long Nhất hỏi. Hắn đối với Hải Tộc Đại Hội hoàn toàn như người mù chữ, ngoan ngoãn nghe ý kiến của Tạt Nhĩ vẫn tốt hơn.

"Trước tiên không gấp, hiện giờ lễ khai mạc Hải Tộc Đại Hội vừa mới kết thúc, đại bộ phận Hải Tộc đều chọn ngay lúc này để đi làm kiểm định. Mà giao dịch cấp độ 1 nói chung đều sẽ mới tiến hành hơi trễ hơn. Trong quãng thời gian này, chỉ cần Thượng Tầng Hải Tộc đều bận rộn với việc thăng tiến, hay là chúng ta trước tiên tìm một chỗ nào để nghỉ chân đi." Tạt Nhĩ vừa cười vừa nói.

Long Nhất nhướn nhướn mày. Xem ra quan hệ trong Hải Tộc cũng phức tạp y như thế giới nhân loại, một tấm lưới quyền lực đan dệt dính líu đến quan hệ trên mọi phương diện.

Tạt Nhĩ đem sáu người Long Nhất xuyên qua vài con đường chật chội không thể chịu được, sau khi rẽ ngoặt vài lần. Đột nhiên yên tĩnh hơn rất nhiều, con đường trước mặt ngược lại thập phần trống trải, tình cờ có vài bóng người quanh quẩn lúc đó. Hai bên đường vẫn là nhà cửa hình dạng kỳ quái. Có phòng vệ nghiêm mật của các Hải Tộc khác nhau đang đứng gác.

Tạt Nhĩ đem lệnh bài Mễ Lạc Tộc ra cầm trên tay rồi đi vào con đường. Đi chưa được trăm mét, liền đến trước một toà nhà lớn hình tròn do hải nham thạch màu lam và màu trắng tạo thành. Hai người canh gác trước cửa lập tức kinh hỷ đi ra nghênh đón, một người hưng phấn nói: "Vương tử. Ngài cuối cùng cũng về rồi. Tộc trưởng và phu nhân đều sốt ruột muốn điên rồi."

"Phụ thân và nương thân của ta có ở nhà không vậy?" Tạt Nhĩ nhẹ giọng hỏi. Hắn nghĩ đến Mễ Lạc mạo hiểm đoàn của mình toàn quân bị tiêu diệt trong lòng có chút ử rủ.

"Tộc trưởng và phu nhân vừa mới đi ra ngoài thăm bằng hữu." Tên thủ vệ kia đáp lời.

Tạp Nhĩ không phí lời nữa, dẫn đám sáu người Long Nhất đi vào trong đại trạch.

Long Nhất tò mò xem xét bốn bên, bên trong nơi ở của thượng tầng Hải Tộc đều trang trí xa hoa huy hoàng, không phải giống như nhân loại dùng những kỹ thuật xảo thuật thiên công (tinh xảo tuyệt vời, khéo léo hơn cả bàn tay tạo hóa), mà là dùng san hô thất sắc, cực phẩm trân châu, lưu ly thảo ... các loại bảo vật để trang trí, tùy vào phẩm vị của mỗi người, hiệu quả tự nhiên là không giống nhau, điểm tương đồng duy nhất chính là đều đồng dạng vàng son lộng lẫy. Tại điểm này, so với nhân loại thì Hải Tộc lạc hậu nhiều quá rồi, trọn một chữ: "tục"

Đại trạch của nhà Tạp Nhĩ chiếm một vùng khá lớn. Tổng cộng có năm trang trạch hình tròn, ngăn cách giữa các trang trạch không dùng hoa viên đình đài như nhân loại, mà là dùng các hồ đủ các loại các hình dáng, sâu phải đến mười mấy mét, nước biển màu lam nhạt sóng gợn lăn tăn, ở bên trong có kỳ thạch và cá mỹ lệ. Tạp Nhĩ nói, tuy Hải Dương chi thành dùng kết giới đồ sộ để cách ngăn với nước biển bên trên, nhưng hầu như trong nhà mỗi hộ hải tộc ở Hải Dương chi thành đều có một hoặc vài mươi cái hồ giống như vậy để nghỉ ngơi và vui chơi.

Nơi mà đám người Long Nhất ở chính là trang trạch ở bên trong cùng. Tạp Nhĩ phân phó không ai được vào trang trạch này, cũng không được đến làm phiền.

Hải Hoàng Chi Thành vẫn như trước đông đúc không thể chịu nổi. Một hắc ảnh không bắt mắt lắm đang đi qua đi lại trên con đường này.

Đi qua hai con đường. Thành linh đã đến Hải Hoàng Cung Điện được bảo vệ nghiêm ngặt.

Toàn thân Long Nhất trùm trong một cái áo choàng Hải Tộc, con người đen như mực lướt qua đám đông rồi chú ý nhìn cung điện duy nhất trong Hải Dương chi thành có kiến trúc đẹp giống như thế giới nhân loại ở đằng xa. Bởi vì đang trong tuần Hải Tộc Đại hội, phòng vệ trong Hải Hoàng Cung đã tăng lên mức cao nhất, kẻ bình thường không thể đến gần quá trăm mét.

Trên một khoảng đất trống rộng rãi trong Hải Hoàng Cung, Long Nhất thấy ba hàng hộ vệ của tộc khác đang đợi bên ngoài, phân biệt ra Sa Vệ, Cự Kinh Vệ và còn có cả Thị Hồn Vệ có cái đầu lớn hình chóp, mắt mũi không nhìn rõ được.

Long Nhất nhướn nhướn mày. Xem ra lúc này tam tộc tộc trưởng đang ở trong Hải Hoàng Cung. Lúc này đây Hải Hoàng đang sợ hãi chắc là không chịu được rồi.

"Xem ra Hải Tộc cái vũng nước đục này vô luận thế nào đều phải khuấy động lên, nói không chừng còn có thể mò bắt cá trong nước đục." Khóe miệng Long Nhất nhếch lên, cười lạnh lẽo. Hắn căn bản là vì Lưu Ly và những việc có liên hệ mà đến nhưng ngẫu nhiên ở căn cứ dưới lòng đất của Sa Tộc phát hiện ra một binh công xưởng (nhà máy quân giới) mà pháp không thể tưởng được. Ngoài ra, cái nhìn suốt lượt thần tri quái dị khiến hắn mãi tận hôm nay nghĩ lại vẫn thấy kinh khiếp tận đáy lòng. Con đại ngư kia nói không chừng vẫn không phải lớn cỡ bình thường.

Long Nhất mắt chăm chú ngưng trọng nhìn Hải Hoàng Cung. Đám đông lén vào trog mắt tích không thấy nữa.

Mà không lâu sau, trong một gian phòng lộng lẫy của Cung Uyển trong Hải Hoàng Cung lam quang lóe lên, Long Nhất đột nhiên xuất hiện vào lúc đó.

Long Nhất xem xét đánh giá căn phòng này, trong lòng ngược lại có một chút kinh ngạc quái dị. Đây không nghi ngờ gì nữa chính là phòng của Hải Tộc Công Chúa Mã Sa, tuy nhiên lại không xa hoa giống như nhiều phòng của thượng tầng Hải Tộc. Bức tường là dùng vỏ sò óng ánh kết thành đủ các loại hình hoa văn mỹ lệ. Cái giường lại là nguyên một cái thủy sàng (水床 giường nước) trong suốt. Ma pháp nguyên tố nồng hậu ở đó cho biết đây rõ ràng là dùng thủy hệ ma pháp cấu tạo thành, còn về việc tại sao ma pháp duy trì tiếp tục đã lâu như vậy mà không tiêu tán, khẳng định là trong đó có khám nhập (*thiết kế ở bên trong) một ma pháp trận để cung cấp ma lực. Bên phải mở ra một cái cửa sổ lớn, dùng san hô màu nhạt hình thành song cửu. Phía trên là tư tằm nụ hoa do hải mạn thảo (*mạn thảo: cỏ bò lan mặt đất) đan dệt mà thành. Hoàn toàn vừa đẹp vừa nhã, phẩm vị của vị Hải Tộc Công Chúa này hiển nhiên so với Hải Tộc thông thường không cùng một phẩm cấp.

Long Nhất đặt mộng ngồi lên trên thủy sàng nhún nhún, thật thoải mái y như đang ngồi trên sóng vậy.

Đúng vào lúc này, hai đạo sinh mệnh ba động từ xa tiến lại gần, hướng về phía gian phòng này mà đi, Long Nhất thân ảnh lóe lên một cái, biến mất trong không khí.

Xuất hiện trong gian phòng là hai nàng thị nữ thanh tú, xem cái đuôi cá màu lam thì chính là Nhân Ngư Tộc, do có mối quan hệ với Lưu Ly nên làm cho Long Nhất cảm thấy thập phần thân thiết.

Hai Nhân Ngư Tộc thị nữ dọn dẹp gian phòng một lát, kỳ thật cũng không có dọn dẹp gì, bởi vì hai người rất nhanh đã ngừng lại.

"Ai, công chúa vẫn chưa có tin tức, cũng không biết đã đi đâu rồi? Thiên Thần bảo hộ công chúa nhất định không được có chuyện gì."

Một trong hai thị nữ nhú mày lo lắng khẽ thờ dài.

Thị nữ kia cũng tỏ vẻ lo âu, khẽ thờ dài lắc lắc đầu, mím mím cái môi nhỏ cuối cùng lại không nói gì.

"Tiểu Lục, tử muốn nói gì thì nói đi, tại sao lại có vẻ mặt như vậy a." Thị nữ kia thấy kỳ quái hỏi.

Tiểu Lục trù trù một lúc rồi nói: "Tiểu Thanh, hôm nay tử nghe Hải Hoàng Vệ bên người Bệ Hạ nhắc đến công chúa. Bọn họ nói mười phần thì có bảy tám phần là Sa Tộc đã bắt công chúa đi rồi."

Tiểu Thanh sắc mặt trắng bệch, khẩn trương nói: "Khẳng định không phải thật đâu. Nếu thật là Sa Tộc bắt công chúa rồi, Bệ Hạ sao vẫn bỏ qua cho bọn họ."

Tiểu Lục nhìn Tiểu Thanh một lúc, nàng có lẽ tâm tư không đơn thuần giống như vị hảo tử muội này. Nàng sớm đã biết ngày nay Hải Hoàng kỳ thật là tên gọi không giống với thực chất. Cứ cho là biết Sa Tộc đã bắt công chúa, nhưng chỉ cần Sa Tộc không thừa nhận, cũng không làm gì được bọn họ, riêng chỉ Tiểu Thanh hiện giờ vẫn cho rằng Hải Hoàng chính là người thống trị chí cao vô thượng của Hải Dương chi thành.

"Công chúa người tốt có trời phù hộ, nhất định sẽ bình an trở về. Chúng ta đi thôi." Tiểu Lục lẩm bẩm nói, cũng không biết là an ủi Tiểu Thanh hay là đang an ủi chính mình.

"Không sai. Có bốn nhân ở đây thì nha đầu Mã Sa muốn chết cũng khó a." Đúng vào lúc này, một giọng trầm trầm đột nhiên vang lên từ trong không khí, làm cho Tiểu Lục Tiểu Thanh sợ thót người, không thể không kêu lên một tiếng ôm chằm lấy nhau, "Ai đó? Là ai? Còn không ra ta sẽ kêu thị vệ đó." Tiểu Lục run cầm cập sợ hãi nhìn ngó

xung quanh bốn bề, nhưng lại phát hiện là không thấy một cái quý ảnh nào. Nàng không phải không nghĩ tới việc dùng hết sức để la toáng đến khản cổ, mà là tinh thần lực của nàng sắc bén hơn so với Hải Tộc thông thường đã phát hiện ra căn phòng đã cách ly tuyệt đối với bên ngoài rồi, có la cũng không có tác dụng gì.

Thân ảnh của Long Nhất xuất hiện giữa không trung, từ hư ảo chậm chậm chuyển thành thật, đem theo vẻ mặt cười xấu xa nhìn hai nàng tiểu mỹ nhân ngư.

Cũng không biết tại sao, nhìn thấy điệu cười xấu xa của Long Nhất, cảm giác kinh sợ của hai nàng tiểu mỹ nhân ngư đột nhiên an định không ít. Bởi vì hai nàng cảm thấy người kỳ quái này trên mình có một thứ khí vị quen thuộc.

"Người là ai?" Tiểu Thanh nhìn nam nhân rất đẹp trai này, tự hồ so với Bệ Hạ còn đẹp hơn nữa.

"Ta là hảo bằng hữu của công chúa của hai nàng." Long Nhất cười hắc hắc nói, chữ "hảo" đo cố tình nhấn mạnh. Quan hệ giữa Lưu Ly công chúa Nhân Ngư Tộc và hắn tự nhiên không phải như bình thường rồi.

"Thật ư?" Tiểu Thanh ngây thơ lộ rõ biểu tình như vừa trút được gánh nặng, ra dáng rất vui vẻ.

"Đừng tin hắn." Tiểu Lục kéo Tiểu Thanh về phía sau mình, tuy nhiên không sợ hãi nữa. Nhưng nàng thông minh có thể tuyệt sẽ không dễ dàng tin tưởng gã nam nhân kỳ quái đã đột nhập vào Hải Hoàng Cung này.

"Không tin ta cũng không có quan hệ gì. Hai nàng có biết vật này không?" Long Nhất đem Kim Sắc Bảo Thạch mà Mã Sa cho hắn ra

thầy thầy vừa cười vừa hỏi.

"Đó là vật của công chúa, làm sao trong tay ngươi. Ngươi làm gì công chúa rồi?" Tiểu Lục kinh ngạc thét lên, lại làm một tư thế công kích, tinh thần ba động cường liệt ẩn hiện trên người nàng.

Mục quang Long Nhất lóe lên. Tiểu Lục này đã tu luyện qua tinh thần lực, ước tính cũng hội một chút tinh thần lực công kích, bất quá tinh thần lực công kích cỡ trình độ này hẳn vẫn không để trong lòng.

"Ấy ấy, không cần khẩn trương. Dừng não của hai này suy nghĩ một chút đi, các nàng đã biết vật này, thì cũng nên biết rằng nếu như không phải là công chúa của hai nàng nguyện ý thì ta không thể lấy được vật này." Long Nhất chuyển động Bảo Thạch trong tay, lớn tiếng nói.

Tiểu Lục và Tiểu Thanh đưa mắt nhìn nhau. Nghĩ lại, sự thật chính là như vậy, tinh thần nàng nhẹ nhõm một chút, nhưng vẫn không dám tin hoàn toàn.

"Tốt rồi. Nhưng ta không có quá nhiều thời gian để dây dưa với các nàng. Nhanh nói cho ta biết Hải Hoàng hiện giờ đang ở đâu? Ta có sự tình rất quan trọng phải kiếm ngài." Long Nhất nói. Có người chỉ đường thì nhẹ nhàng hơn so với hẳn tự mình phải tìm đường đến.

"Vậy ngươi trước tiên nói cho chúng ta biết công chúa rốt cuộc là ở đâu? Người rốt cuộc ra sao rồi?" Tiểu Lục trù trù một lát rồi hỏi.

"Nàng không phải là đã biết rồi à? Công chúa của các nàng bị Sa Tộc bắt cóc. Hiện tại rất nguy hiểm. Ta chính là vì việc này mà đến tìm Hải Hoàng đó, chỉ là các nàng không cho ta biết Hải Hoàng ở đâu, ta đành phải lãng phí thời gian, đến lúc công chúa xảy ra chuyện gì thì chính là ... .." Long Nhất giả vờ tỏ vẻ cấp bách.

Vừa nghe công chúa có nguy hiểm, Tiểu Lục hai người cũng liền cuống lên, lúc đầu chỉ nghe tin công chúa bị Sa Tộc bắt cóc, bây giờ Long Nhất nói y như vậy, hai nàng không thể không tin hẳn.

Tiểu Lục chỉ rõ cho Long Nhất là nơi ở của Hải Hoàng và tình hình phòng vệ ở trên đường đi, còn nói lúc này Hải Hoàng chính là đang ở cùng với tộc trưởng của tam đại tộc – Sa Tộc, Cự Kinh Tộc và Thị Hồn Tộc – thương nghị sự việc.

Lúc này trong Hải Hoàng Cung Chính Điện, một vị trung niên nam tử tướng mạo anh tuấn, thân người có lân vảy màu lam, sắc mặt rầu rĩ đang chậm rãi bước bộ, trên đầu mọc hai cái sừng, trong con mắt đang nửa mở nửa khép có sắc thái độc ác.

"Ba lão hỗn đản đơn giản là khi người quá mức." Hải Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi, "bốp" một tiếng tức thì cái bàn điêu khắc từ vụn niên hải tinh chi thạch ở bên người đã biến thành bột mịn.

Hải Hoàng sau khi phát tiết xong, tâm tình bình tĩnh lại một chút, ngày hôm nay hẳn bị tam đại hải tộc liên thủ giả vờ đề cao nhưng gạt bỏ thực quyền. Ngay cả đứa con gái thương yêu nhất của mình cũng rơi vào tay Sa Tộc. Hôm nay tộc trưởng của ba tộc từng bước từng bước cùng nhau bức bách, hẳn ngược lại không thể không trước mặt giả bộ ân cần ứng phó. Hẳn biết lúc này bản thân không thể hoảng loạn, bắt buộc phải trấn định lại. Nếu không toàn bộ Hải Dương chi thành sẽ lộn xộn hết.

Hải Hoàng hít sâu một ngụm khí. Lầm bầm nói: "Ma Sa lão gia hỏa đó trăm phương nghìn kế bắt Mã Sa rốt cuộc là vì sao? Dùng để đổi phó ta? Nhưng hôm nay tại sao lại không nêu ra chứ?"

"Có khi nào... .." Hải Hoàng đột nhiên thần tình chợt kinh động. Sắc

mặt biến thành xám xịt, một lúc lâu sao mới tự nói với mình: "Không thể nào, Ma Sa bị dục vọng quyền lực hun đốt tim gan cũng là người trong Hải Tộc của ta."

Long Nhất tránh phòng vệ bên ngoài ẩn náu vào trong điện. Nghe được lời Hải Hoàng tự nói với bản thân, tinh thần lúc tán khai hình thành kết giới cách tuyệt.

"Người nào?" Hải Hoàng bỗng chợt nhận thấy được ba động tựa như coi nhẹ không đáng kể, râu tóc tất cả đều dựng lên, hét lên hỏi.

"Là bạn không phải là địch. Bộ Hạ đừng kinh sợ." Long Nhất xuất hiện thân hình, cũng không cố làm ra vẻ huyền bí như đối với bọn Tiểu Thanh Tiểu Lục, vô luận thế nào, đối với Hải Hoàng hẳn cũng cần có sự tôn trọng tối thiểu. "Nhân Loại! Người từ đâu đến Hải Dương chi thành?" Hải Hoàng thấy vẻ ngoài của Long Nhất, trong lòng chấn động sửng sốt. Lúc này nội bộ Hải Thành rối loạn, nhân loại sinh họa ở tận lục địa xa xôi làm thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Long Nhất thật ra đã chú ý ngữ khí khẳng định của Hải Hoàng, đây nói rõ rằng kẻ này so với so với những Hải Tộc khác thì sự hiểu biết về với nhân loại thật là hơn nhiều lắm.

"Bộ Hạ. Không biết ngài có thể nhận ra vật này không?" Long Nhất đem Kim Sắc Bảo Thạch ra. Hào quang sáng lạn tức thời làm cho những bảo thạch khác trong cung điện cũng phải lu mờ.

Chương 607: Phóng trục chân tướng

Long Nhất ngồi đối diện Hải Hoàng, ưỡn thẳng lưng, con ngươi sâu thẳm nhìn ngưng trọng, đem theo một áp bức cự đại đối thị với Hải Hoàng.

"Hào tiểu tử, nhãn quang của nha đầu của ta không tệ." Hải Hoàng không thứ thần tình uy nghiêm của mình, đột nhiên hết giá lạnh, cười hòa nhã nói, khiến người ta như đắm chìm trong gió xuân.

Long Nhất nhướng nhướng mày, lời nói này sao mà có một chút mùi vị không đúng nhỉ? Không biết còn tưởng là Hải tộc công chúa chọn phu quân nhãn thần không tệ.

Hải Hoàng lại không để cho Long Nhất nghĩ ngợi nhiều, thu liễm nụ cười nói: "Người cũng đã xuất hiện trước mặt ta rồi, chắc hẳn đối với tình hình hại tộc có hiểu biết nhất định, ta không biết người vì mục đích gì mà đến Hải Tộc, chỉ muốn hỏi người có nguyện ý đứng về phía ta hay không?"

Long Nhất hiện ra vẻ mặt tươi cười suy ngẫm, ngón tay gõ lên mép bàn, nhưng một mực không hề trả lời. Thật ra không phải là hắn đang cân nhắc được hơn. Việc này không cần thiết phải suy nghĩ, đã quyết định nhúng tay vào chuyện của Hải Tộc thì không còn nghi ngờ gì nữa phải đối địch với Sa Tộc và cũng chính là phải cùng với Hải Hoàng liên hợp. Chỉ là, Hải Hoàng trong vòng dăm ba câu đã muốn lôi kéo hắn thì ngược lại cũng đâu có dễ dàng như thế.

Hải Hoàng cũng không có thôi thúc, đợi Long Nhất suy nghĩ.

"Đứng về phía của Bộ hạ dĩ nhiên là có thể, xem ra ngài có lẽ so với Sa Tộc thì thuận nhãn hơn nhiều lắm, huống hồ ngài có một nữ nhi xinh đẹp, điểm này là quan trọng nhất đó. Nhưng mà, chuyện gì cũng cần phải nói đến điều kiện và lợi ích, đặc biệt là chuyện tranh giành quyền lực, không phải sao?" Long Nhất cười nhẹ nói, đây là một cơ hội tốt như vậy, nếu như không lấy được một chút gì từ trên người Hải Hoàng thì thật là không công bằng đối với bản thân.

Hải Hoàng tự hồ sớm đã có dự liệu, cười nói: "Người ao ước cái gì?"

"Chỉ muốn Hải Hoàng đáp ứng 3 điều kiện sau đây là được rồi." Long Nhất cười hắc hắc nói, trong mắt lóe quang mang tính toán.

"Nói nghe đi." Hải Hoàng nói.

"Điều kiện thứ nhất, ta muốn biết chân tướng sự việc năm trăm năm trước Nhân Ngư Hoàng Tộc bị trục xuất ra khỏi Hải Đế Chi Thành." Long Nhất nhìn chòng chọc đôi mắt của Hải Hoàng, nói.

Sắc mặt Hải Hoàng đột biến, hai con ngươi trong chớp mắt bỗng trở nên sắc bén, hiển nhiên vấn đề này đã chạm tới một góc sâu thẳm giấu kín nào đó trong tim hắn.

"Người có quan hệ gì với Nhân Ngư Hoàng Tộc?" Hải Hoàng lạnh lùng hỏi.

"Dĩ nhiên là quan hệ rất thân mật rồi, Nhân Ngư công chúa hiện tại chính là nữ nhân của ta." Long Nhất liếc thấy Hải Hoàng giấu tay phải ra sau, sợ rằng chỉ cần một chữ không thích hợp, Hải Hoàng sẽ sắp phát động công kích.

Hải Hoàng nhìn Long Nhất với ánh mắt hoài nghi, nhưng khí thế đã buông lỏng một chút. Hấn nói: "Có thể có chứng cứ."

Long Nhất cũng không nghĩ ngợi gì lập tức từ trong không gian giới chỉ lấy ra phiến Kim Sắc Lân Bài, đó là tín vật của Ngân Tộc Hoàng Tộc.

"Thần Lân! Không sai, đây là tín vật của Nhân Ngư Tộc." Nhãn thần của Hải Hoàng đã nhu hòa rất nhiều, mục quang hướng nhìn về Long Nhất đem theo một tia cảm tình đặc kỳ.

Đột nhiên, Hải Hoàng như là nghĩ tới cái gì, khẩn cấp hỏi: "Kẻ hậu duệ đó của Nhân Ngư Tộc có phải cũng đã đến Hải Đế Chi Thành?"

Long Nhất gật gật đầu, có chút kinh ngạc vì lý do gì mà Hải Hoàng lại khẩn trương như vậy, xem ra tình cảm của hấn đối với Nhân Ngư Tộc hình như không hề đơn giản. Việc trục xuất năm trăm năm trước cuối cùng có nội tình gì vậy?

"Bệ Hạ, ta ở trong cơ địa bí mật của Sa Tộc nghe được Sa Tộc tộc trưởng nói cần dùng nữ nhi bảo bối của ngài và Nhân Ngư Tộc hậu duệ để luyện chế cái gì. Không biết Bệ hạ ngài có rõ hay không?" Long Nhất nghĩ đến lời nói lúc trước nghe lỏm được, nghi hoặc hỏi.

Hải Hoàng ngược lại toàn thân chấn động một cái, hấn từ trước tới giờ để sự việc mặc cho may rủi, tưởng rằng lý do tại sao Sa Tộc bắt cóc con gái của hấn là do muốn uy hiếp hấn. Vào thời khắc này nghĩ lại thì tuyệt không thể nào.

"Muốn biết năm trăm năm trước ta tại sao đem Ngư Tộc Hoàng Tộc trục xuất khỏi Hải Đế Chi Thành?" Hải Hoàng khẽ thở một tiếng, phảng phất như trong một chốc lát mà đã già nua đi rất nhiều.

Long Nhất không nói tiếng nào, hẳn biết tiếp theo đây Hải Hoàng muốn nói ra chân tướng sự việc đã phiền não Lưu Ly bao nhiêu năm.

Từ một trăm ngàn năm trước, trong các triều đại Hải Hoàng đều có một bí mật đời đời tương truyền, bí mật kinh thiên này trước nay đều bị Hải Hoàng các đời chôn giấu tại nơi sâu thẳm nhất trong tim.

Thần Ma Chi Chiến hủy thiên diệt địa một trăm ngàn năm trước, chiến tranh kéo dài không dứt cả ngàn năm đã làm tất cả chủng tộc bị cuốn vào, toàn bộ chủng tộc trí tuệ của đại lục hải dương đã từng lên đến hàng nghìn. Trong trường chiến tranh đó có 2 phần 3 chủng tộc hoàn toàn bị tuyệt diệt, có thể tưởng tượng mà biết trường chiến tranh đó tàn khốc, đẫm máu bao nhiêu.

Đến phút cuối, trận chiến cuối cùng giữa Thần Giới Thất Đại Chủ Thần cùng và Thiên Ma Vương. Thất Đại Chủ Thần liên thủ đem Thiên Ma Vương Phong Ấn ở đáy biển, lại đem vốn dĩ là lục địa chiếm nửa thế giới mười phần thì đã tám chín phần nhấn chìm vào hải dương, Hoàn Đoạn Sơn Mạch vương lên đến trời cao. Mà Thất Đại Chủ Thần ở trong trận chiến cuối cùng đó cũng không chuốc lấy một chút tốt đẹp nào, bọn họ toàn bộ đều trúng chiêu cuối cùng của Thiên Ma Vương là Thiên Ma Tổ Chú (Tổ Chú = lời nguyện) do Thiên Ma Huyết ngưng đọng thành.

Thất Đại Chủ Thần đã trúng Thiên Ma Tổ Chú, mà bọn họ sợ rằng Thần Chi Phong Ấn đang phong ấn Thiên Ma Vương trong thời gian Tổ Chú phát tác sẽ bị làm yếu dần đi, vì vậy đem Chúng Thần Chi Linh dung hòa vào trong huyết mạch của Hải Hoàng Nhất Tộc và Nhân Ngư Hoàng Tộc. Bí mật này căn bản ngoại trừ Hải Hoàng đời đời tương truyền, thì ngay cả Nhân Ngư Hoàng Tộc cũng không biết rõ. Nhưng vào năm trăm năm trước, Hải Hoàng đột nhiên cảm thấy Hải Đế Chi Thành có cảm giác quái dị không giống bình thường, cái

loại cảm giác đó cực kỳ âm lãnh huyết tanh, rất giống như là thứ Thiên Ma khí vị mà trong ký sử của Hải Tộc đã miêu tả lại.

Theo truyền thuyết, nếu như Chúng Thần Chi Linh bị Thiên Ma Vương rút được, không có áp chế của Thất Đại Chủ Thần, thì chính là thảm họa diệt vong của tất cả chủng tộc trên thế giới đã sắp đến rồi.

Hải Hoàng vì để bảo đảm, đã tìm cách để nổi cẩu với Nhân Ngư Tộc Nữ Vương đương thời mà trong lòng mình ngưỡng mộ, lại còn đem toàn thể Nhân Ngư Tộc trục xuất khỏi Hải Đế Chi Thành.

Theo cách Hải Hoàng nghĩ, chỉ cần Chúng Thần Chi Linh không bị rút ra, bất kể Thiên Ma cũng không có cách gì phá phong ấn mà ra được.

Nhưng mà nghe qua miêu tả của Long Nhất, Hải Hoàng đánh giá là tinh thần và tâm trí của Thiên Ma Vương dường như đã tỉnh dậy một phần rồi, lại còn khống chế Sa Tộc tộc trưởng Ma Sa, một mặt để ngôi cao nhưng gạt bỏ thực quyền của Hải Hoàng, một mặt khác trăm phương nghìn kế bắt cóc con gái của hắn, hiện tại có lẽ đang dốc hết toàn lực tìm hậu duệ của Nhân Ngư Tộc lúc trước.

Nghe Hải Hoàng kể xong, Long Nhất quả thực là kinh hồn bạt vía, Thiên Ma Vương trong Thần Ma Đại Chiến lúc trước đích thị là đang phong ấn ở dưới đáy biển, mà Thất Đại Chủ Thần lại đã bị trúng Thiên Ma Tổ Chú, hèn gì...

"Vì vậy, ngàn vạn lần không thể để cho Sa Tộc tìm được Nhân Ngư Công Chúa, nếu không, Thiên Ma Vương phá phong ấn, ngày tận thế sẽ đến a." Hải Hoàng thở nặng một hơi trọc khí, nhìn Long Nhất nói.

"Bệ Hạ an tâm, Lưu Ly ở bên cạnh ta, ai cũng đừng có hòng nghĩ

đến việc động chạm tới nàng." Long Nhất nói.

"Điều kiện thứ nhất ta đã theo yêu cầu của ngươi, không biết hai yêu cầu còn lại của ngươi là gì?" Hải Hoàng hỏi.

"Điều kiện thứ hai chắc chắn ngài sẽ đáp ứng, ta giúp ngài đối phó Sa Tộc, và ngài liên hợp tất cả các Đại Hải Tộc cùng với Nhân Loại hợp tác để đề phòng thảm họa ngày tận thế kia. Long Nhất nói xong ngừng một lát, nói tiếp: "Lúc này xem ra thảm họa đó tựa hồ như ở tại phong ấn Thiên Ma Vương, nhưng cuối cùng, có phải hay không vẫn không chắc chắn, dù sao thì Hải Tộc và Nhân Loại bắt buộc phải đứng trên một chiến tuyến chung."

"Việc này đương nhiên không có vấn đề gì." Hải Hoàng nói rất dứt khoát, việc này cũng có quan hệ đến vấn đề sinh tử tồn vong của Hải Tộc, hẳn không có lý do gì không đáp ứng.

"Còn về điều kiện thứ ba, tạm thời chưa nghĩ ra, sau này hãy nói, Bộ Hạ chỉ cần nhớ là vẫn còn nợ ta một điều kiện là được." Long Nhất cười hắc hắc nói.

Hải Hoàng vừa cười vừa lắc đầu, nhưng lại không có chút gì không vui, ngược lại lại có một chút dung túng và từ ái. Hẳn trước giờ vẫn ao ước có được một mụn con trai để kế thừa ngôi vị Hải Hoàng, Mã Sa nha đầu đó thông minh thì thông minh, nhưng lại thiếu khí thế uy nghiêm, tuyệt đối không thể trấn át được các Đại Hải Tộc đa dạng. Cái tên nhân loại trước mắt này có gan dạ và thông minh, có mạnh bạo, khí thế phóng khoáng thoải mái, tâm cơ giáo trá, nếu là đã cưới con gái của hắn, kế thừa y bát của hắn, ngược lại cũng có thể coi là một việc tốt đẹp, Hải Hoàng nghĩ như vậy.

"Tiểu tử, Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội cử hành ngày mai, ngươi nhất định phải tham gia." Hải Hoàng đột nhiên nói.

"Đoạt Bảo Đại Hội? Có bảo vật gì có thể đoạt đây?" Long Nhất vừa nghe "đoạt bảo", đã rất có hứng thú hỏi.

"Bảo vật bình thường dĩ nhiên người không để trong mắt, địa điểm của Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội ngày mai là Hải Đế Tử Vong Dung Động (Dung = nóng chảy), Dung Động này hình thành trong thời kỳ Thần Ma Đại Chiến hồi một trăm nghìn năm trước, bên trong có bảo vật mà Thần Ma Lưỡng Tộc để lại trong lúc chiến tranh." Hải Hoàng nói.

"Bảo vật lưu lại từ thời Thần Ma Đại Chiến?" Long Nhất hồ nghi nhìn vào mắt Hải Hoàng, nói: "Đã là bảo vật lưu lại từ thời Thần Ma Đại Chiến, khẳng định không phải là bảo vật thông thường, ngài và Sa Tộc tộc trưởng các cao thủ sẽ không động lòng à?"

"Không phải là không động lòng, là cấm chế che phủ Tử Vong Dung Động, cần phải có ta và tám vị tộc trưởng Hải Tộc mạnh nhất liên thủ thì mới có thể mở được thông đạo, bất cứ ai cũng thèm muốn các bảo vật bên trong, vì vậy vài vạn năm trước, các đại hải tộc bèn thỏa thuận do Hải Hoàng lãnh đạo tám vị trưởng lão khác mở cấm chế, để cho trong toàn bộ Hải Tộc hải tộc nào có thực lực nhất định và tuổi dưới ba trăm được đi vào, ai giành được thì chính là của người đấy." Hải Hoàng giải thích nói.

Ý nghĩ trong lòng Long Nhất xoay chuyển, hắc hắc cười lạnh nói: "Các người có thể đạt được cách giải quyết tốt, các thế lực lớn phải thủ hạ dưới quyền tiến nhập khẳng định không cần phải nói, mà một ngày nào Hải Tộc có thể lực đơn bạc đạt được bảo vật, sợ rằng sau đó cũng khó thoát khỏi truy sát."

Hải Hoàng sững sờ, nhưng lại lộ ra mục quang thưởng thức, nói: "Người nói không sai chút nào, thành phần Hải Tộc cực kỳ phức tạp,

các đại chủng tộc quanh quần ở các nơi trong Hải Để Chi Thành, thế lực cũ ăn sâu bám rễ phức tạp, trình độ trí thức trong chủng tộc không giống nhau, căn bản không thể thực hiện rộng rãi một quy tắc thống nhất, xem ra các thế lực lớn chế ngự cân bằng lẫn nhau, thực tế cũng là kẻ mạnh thụt kẻ yếu mà thôi, quy luật này từ thời cổ đại đến nay chính là chuẩn tắc sinh tồn của tất cả sinh linh, ta sẽ không thay đổi, mà cũng thay đổi không nổi." Long Nhất gật đầu, đã làm người ở hai thế giới, quy luật tự nhiên này hẳn có thể nghiệm lĩnh hội khắc cốt ghi tâm.

"Cái mà ngươi muốn đoạt không phải là bảo vật thông thường, mà là Bích Hải Thần Bài đã bị rớt xuống nơi sâu nhất của Tử Vong Dung Động." Hải Hoàng nói.

"Bích Hải Thần Bài?" Long Nhất nhướng nhướng mày.

"Không sai, Bích Hải Thần Bài là thần phách do một vị thần thủy hệ cấp 1 trong lúc thần bạo ngưng kết lại thành, ta cần cái vật này có chỗ hữu dụng rất lớn." Hải Hoàng nghiêm túc nói.

Chương 608: Âm mưu trong Mễ Lạc tộc

Vào lúc này, trong một tòa nhà phía bên phải trong đại trạch của Mễ Lạc Tộc tại Hải Hoàng Thành.

"Phụ thân, Sa Tộc nhất định đang rục rịch chuẩn bị âm mưu lớn động trời, chúng ta không thể giương mắt nhìn mặc kệ bọn họ a, đến lúc đó chắc chắn khiến cho toàn bộ Hải Tộc chúng ta phải chịu tổn hại." Tạp Nhĩ kích động kêu lên nói với phụ thân mới đi thăm phòng bạn hữu về, cũng chính là tộc trưởng của Mễ Lạc Tộc.

"Tạp Nhĩ, con còn nhỏ tuổi, hiện tại các vị tộc trưởng đều đã rục rịch, con không được làm khó phụ thân giống như bọn họ, quyền lực... cái vòng xoáy này Mễ Lạc Tộc chúng ta nhất định không được lợi vào, bảo trì trung lập là đạo lý an thân." Mễ Lạc Tộc tộc trưởng không để ý đến việc làm con trai kích động, vì nghĩ cho toàn bộ Mễ Lạc Tộc, hẳn tuyệt đối không tùy tiện đi vào nguy hiểm. Vô luận Sa Tộc hay là Hải Hoàng, đều không có ưu thế tuyệt đối để đạt được thắng lợi cuối cùng, dù gì đi nữa thì quân đội Mễ Lạc Tộc của hắn đủ để tự bảo vệ, xoáy nước đục ngầu này cách xa thì tốt hơn.

"Phụ thân, không phải là con còn quá trẻ, là con đã lớn rồi, Sa Tộc, Cự Kinh Tộc còn có Thị Hồn Tộc đều là chủng tộc hung tàn, bọn chúng nếu tranh quyền với Hải Hoàng, toàn bộ Hải Tộc bắt buộc bị ảnh hưởng, nếu như bọn chúng tranh quyền thành công, phụ thân có lẽ nào lại tưởng là bọn chúng sẽ dung thứ nhẫn nhịn để cho Mễ Lạc Tộc chúng ta tồn tại ư?" Tạp Nhĩ thần tình kích động đến nỗi toàn

thân da xanh đều run rẩy.

"Con... .." Mẹ Lạc Tộc tộc trưởng trừng mắt nhìn con trai, cuối cùng thở dài nói: "Việc này không nên thương lượng, ta mới là Mẹ Lạc Tộc tộc trưởng."

"Phụ thân, xin người thứ lỗi, con nhất thời kích động, nhưng mà Sa Tộc ở Thánh Linh Chi Địa đã xây dựng một căn cứ bí mật dưới lòng đất, lại thêm trong Thần Linh Chi Địa rốt cuộc đã phát hiện hài cốt của Tinh Anh Hạt Vệ (*thủ vệ bò cạp tinh anh), người bằng hữu ấy của ta nói là bị hút cạn tinh huyết mà chết, điều này khẳng định không thể không liên hệ đến Sa Tộc, phụ thân..."

"Được rồi Tạt Nhĩ, cha mệt rồi, con đi ra ngoài đi." Mẹ Lạc Tộc tộc trưởng ngắt lời Tạt Nhĩ trầm giọng quát.

Tạt Nhĩ nghiêng chặt răng, giận dữ quay người đi ra.

"Tạt Nhĩ, truyền tấn trong tộc nói là Tuyết Cơ đã gấp rút trở về Hải Hoàng Thành, dự tính sẽ tới trong ngày hôm nay, người thay mặt phụ thân đi tiếp đón nha." Đúng lúc Tạt Nhĩ sắp ra khỏi phòng, Mẹ Lạc Tộc tộc trưởng đột nhiên nói.

Tạt Nhĩ toàn thân cứng đờ, cả người run rẩy nhẹ. Một lát sau mới phóng như bay chạy ra, cả đầu ngâm trong hồ nước dùng để nghỉ ngơi ở giữa đại trạch.

"Đáp ứng ta, chiếu cố cho Tuyết Cơ cả đời." Thanh âm khó nhọc của huynh đệ tốt Phất Lan Khắc Nan vang động bên tai, chỉ là hấn không còn mặt mũi nào để đi gặp nàng, Phất Lan Khắc đã chết rồi, nhưng hấn lại vẫn đang sống đây, không gì khiến hấn thống khổ bằng sự việc này.

Mễ Lạc Tộc tộc trưởng ngược lại đang nhìn miếng Tinh Anh Hạt Vệ Bài trên bàn, nhăn mày rồi chìm vào dòng suy nghĩ.

Long Nhất về đến đại trạch của Mễ Lạc Tộc, Bích Phi Tiểu Mễ và còn Lưu Ly đang vui vẻ bơi lội trong hồ đầy nước biển. Bích Phi thành thực, Tiểu Mễ thanh thuần, Lưu Ly kiều diễm, thật sự là xuân sắc tràn ngập khắp nơi. Vừa hay là chung quanh không có người đến quấy rầy, lỡ có ai nhìn thấy mỹ cảnh thế này có thể lòi mắt chứ chẳng chơi.

Long Nhất đã gặp Hải Hoàng, cũng đã hiểu sự thật về việc Nhân Ngư Tộc bị trục xuất, tâm tình tự nhiên rất tốt, bèn hét lớn một tiếng rồi nhảy ùm xuống nước như đạn pháo, khiến cho mấy nàng mỹ nhân ngư thét lên.

"Thiếu gia, người đi đâu vậy? Tìm khắp nơi cũng không kiếm được người." Tiểu Mễ ngây thơ đáng yêu ôm ngực bơi đến.

"Thiếu gia đi lo công chuyện, ý... chỉ một quãng thời gian không gặp, Tiểu Mễ mập lên không ít a." Long Nhất hí mắt dâm đãng nhìn chăm chăm vào bộ ngực bạo mãn nhô cao của Tiểu Mễ, chỉ cách có một lớp sa mỏng, đường nét mờ mờ trong nước tự nhiên rất ư rõ ràng, khiến Long Nhất nhìn thấy tán thưởng không ngưng.

Tiểu Mễ lúc đầu còn tưởng là mình mập ra, đến lúc thấy ánh mắt dâm đãng (*sắc nhãn) của Long Nhất nhìn chòng chọc vào ngực mình thì mới phản ứng. Khuôn mặt xinh đẹp thoa một lớp mây hồng, giận dữ nói: "Thiếu gia, người thật đáng ghét..."

Long Nhất cười hắc hắc liên tục, sắc nhãn không an phận lại ngó tới ngực của Lưu Ly và Bích Phi, lục quang chiếu thẳng. Trong 3 nữ nhân, tự nhiên ngực của Bích Phi là trắng lệt nhất, một lớp áo mỏng làm sao có thể che hết được xuân quang này. Một đạo thung lũng

trắng như tuyết càng làm say đắm lòng người, đường cong mềm mại đầy đặn so với Lưu Ly và Tiểu Mễ càng có thêm phong vị thành thực, ngược lại khiến cho Long Nhất nhớ đến Tinh Linh Nữ Vương và Phượng Hoàng Gia Chủ.

"Tội quá, tội quá, sắc tức là không, không tức là sắc." Long Nhất lắc đầu, như muốn ném đi những ý niệm như bản trong ý não, nhưng mà càng làm như vậy thì khuôn mặt xinh đẹp của hai vị mỹ phụ chín muồi tuyệt đỉnh kia ngược lại càng rõ nét hơn.

"Tiểu sắc lang, ngươi nhìn cái gì mà nhìn hà?" Bích Phi thấy Long Nhất nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nàng lẩm bẩm tự nói với mình, thân thể bất giác không biết từ đâu lại có cảm giác nóng bức, mục quang của hắn như có thực chất, như một đôi bàn tay thô ráp đang xoa nhẹ thân thể nàng, muốn chạy đi, nhưng phát hiện trong lòng nàng không muốn đào thoát, suy nghĩ này làm nàng sợ nhảy dựng lên, liền giả vờ làm ra vẻ giận dữ.

"Có mỹ nhân không nhìn thì đúng là không bằng cầm thú, ai bảo Bích Phi a di lại đẹp như vậy chứ." Long Nhất hồi thần lại, cười hắc hắc nói, mục quang ngang ngạnh nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Bích Phi rồi hai mắt mới dời đi.

Ngực của Bích Phi như bị điện giật. Từ nhũ tiêm phát tán đến khắp người. Tiểu phúc lại bùng lên một trận hỏa nhiệt.

Sống với nhau đã lâu như vậy rồi, Bích Phi đối với Long Nhất sớm đã biết rõ. Từ lúc mới bắt đầu coi như kẻ thù cho đến gần đây nhất mới hòa thuận, nàng đối với Long Nhất có một chút cảm giác đặc kỳ, việc này ban đầu rất bình thường, nhưng cái loại cảm giác này vẫn nằm trong vòng khống chế, bởi vì nàng xem Lưu Ly như con gái, tự nhiên phải sửa lại thái độ của mình đối với Long Nhất.

Chỉ là sau khi nàng và Tiểu Mễ trở lại Hải Để Chi Thành thì gặp phải bao nhiêu chuyện, thậm chí thiếu chút nữa là bị Sa Tộc vũ nhục, nhưng vào thời khắc nguy hiểm nhất, cái tên Long Nhất ít có khả năng xuất hiện nhất này lại xuất hiện một cách kỳ dị trước mặt cứu hai nàng, một sợi tơ cảm giác trong lòng một khi đã phát ra thì không thể dẹp đi được. Một nữ nhân trong lúc tuyệt vọng suy sụp được một nam nhân tương cứu, trong tim liền từ đó khắc sâu hình dáng của nam nhân đó, Tiểu Mễ như vậy, nàng cũng làm sao không như thế chứ.

Lưu Ly là một nữ nhân cực kỳ thông minh, mấy ngày nay đã sớm phát hiện ra ánh mắt Bích Phi a di nhìn thiếu gia nhà mình có khác một chút, tình tình này bây giờ, nàng đã có thể khẳng định Bích Phi a di nhất định là giống như nàng đã yêu nam nhân này mất rồi, trong lòng đã âm thầm đã quyết định chủ ý.

Long Nhất trêu ghẹo mỹ nhân ngư một bận, tâm tình rất tốt, bèn đem sự tình lúc nãy gặp Hải Hoàng nói lại một lượt, dĩ nhiên là nói ra chân tướng sự thật chuyện năm trăm năm trước Nhân Ngư Tộc bị trục xuất.

"Việc này đã phức tạp như thế này, công chúa, người ở Hải Để Chi Thành nhất định phải chú ý giấu đi khí tức, trong quãng thời gian này thì vẫn không nên đi ra ngoài để đề phòng vạn nhất." Bích Phi nghiêm mặc nói.

"Hiện tại Sa Tộc không phải là phái người đi tìm khắp nơi trong vùng biển ư? Ta nghĩ bọn chúng chắc không nghĩ tới chúng ta đã đến Hải Để Chi Thành rồi." Tiểu Mễ vẫn lạc quan nói.

"Tuy nói như vậy, nhưng không thể sơ suất, Lưu Ly, nàng nghe lời Bích Phi a di nhé." Long Nhất nghĩ đến cái cảm giác quái dị từ căn cứ dưới lòng đất của Sa Tộc, gật đầu nói, nếu như cảm giác đó là

thần trí của Thiên Ma Vương mà Hải Hoàng đã nói, cái đó tuyệt đối không thể xem thường.

Long Nhất đã mở miệng, Lưu Ly dĩ nhiên chỉ có nước thể gặt đầu.

Mà vào lúc này, Tạt Nhĩ, kẻ đau khổ đang vùi đầu trong một cái hồ khác, không lâu sau đó nhận được báo cáo của thị vệ, nói là Tuyết Cơ tôn nữ (*cháu gái) của trưởng lão đã đến rồi.

Tạt Nhĩ chỉnh lại tâm trạng, ngắm người hấn thềm thương thon thả mềm mại trước mắt, hấn sẽ không quên, nữ nhân này đồng thời cũng là vị phu nhân của Phất Lan Khắc. Mà hấn đáp ứng Phất Lan Khắc muốn chiếu cố cho nàng cả đời, nhưng lúc này hai người đối diện nhau, tất cả tình cảm trào dâng đến nỗi cổ họng nghẹn cứng khiến hấn không nói được tiếng nào.

"Chàng ta ở đâu?" Rất lâu sau, Tuyết Cơ nhẹ giọng hỏi.

Tạt Nhĩ dẫn Tuyết Cơ vào phòng đặt thi thể của Phất Lan Khắc, đã qua xử lý chống phân hủy, thi thể thật sự không thối rữa, chỉ là bị Lục Thiên Ô Tặc hút đi tinh huyết, thi thể nhìn giống như một quả bóng bị xì hơi.

Tuyết Cơ ngồi bên Phất Lan Khắc, nhẹ nhàng đặt tay lên mu bàn tay nhăn nheo của hấn, nước mắt chảy ràn rụa như tấm màng mỏng che lên khuôn mặt trắng như sữa.

Tạt Nhĩ muốn an ủi, nhưng thấy thần tình thống khổ của Tuyết Cơ lại đột nhiên cảm thấy thiếu nữ trước mặt đã từng với hấn có tình cảm không rõ ràng như một người xa lạ như vậy, thiếu nữ này luôn miệng nói chỉ là bởi vì có hôn ước mà bị buộc phải ở bên Phất Lan Khắc xem ra thống khổ thể này, rõ ràng là đáng vè trong thâm tâm đã yêu Phất Lan Khắc sâu đậm rồi, nghĩ lại lúc trước nay bao nhiêu

việc, trong lòng hắn đột nhiên nổi lên cảm giác lạnh lẽo.

"Xin lỗi, Phất Lan Khắc, chàng trước gì đều hỏi người thiếp yêu là ai, thiếp lại luôn tránh né vấn đề này, bây giờ thiếp nói cho chàng biết, người thiếp yêu là chàng, là chàng, chàng nghe thấy không?" Tuyết Cơ giọng khản đặc, cả người rung nhẹ, nói.

Tạp Nhĩ lại như ngu ngốc, tư tưởng bỗng chốc không xoay chuyển được, hắn tựa hồ đã hiểu ra chút gì đó, nhưng nghĩ lại kĩ càng, não lại không thể ức chế biến thành một mảng trống.

Một lúc lâu sau, Tuyết Cơ thôi khóc lóc, ngược nhìn Tạp Nhĩ về mặt đang đờ đẫn, phức tạp mà thống khổ.

"Nàng có thể giải thích toàn bộ việc này không?" Tạp Nhĩ hỏi thần, phát hiện ra âm thanh của mình bình tĩnh ngoài dự liệu.

Tuyết Cơ lắc lắc đầu, hướng về phía Tạp Nhĩ xòe bàn tay ra, đó là ba mũi tên màu bích lục (*xanh thẫm).

"Mễ Lạc Thần Tiễn, thì ra ... là nàng trộm ..." âm thanh bình tĩnh của Tạp Nhĩ bắt đầu run rẩy, Tuyết Cơ không hề cho hắn bất kỳ hy vọng nào, suy đoán trong lòng hắn biến thành hiện thực, thì ra Tuyết Cơ tiếp cận hắn, cùng hắn chơi trò tình cảm mờ ám là có mục đích, tội nghiệp hắn từ đầu đến cuối trong tình yêu và tình bạn đều đau khổ lên xuống, tội nghiệp Phất Lan Khắc rõ ràng biết rõ nhưng từ đầu đến cuối đau khổ thấu tim vẫn giả vờ không biết, đến lúc gần chết còn muốn hắn phải chăm sóc nàng, lại không nghĩ ra là cả hai gã đều bị nữ nhân này đùa giỡn trong lòng bàn tay.

"Nàng nên chết đi." Tạp Nhĩ co giật gò má, mắt biến thành màu xanh đục, giống như một con dã thú sắp phát cuồng.

"Đúng vậy, ta nên chết." Tuyết Cơ đối với bạo nộ của Tạt Nhĩ nhìn mà không thấy, lạnh nhạt nói.

"Cẩn thận với gia gia của ngươi, hấn và Sa Tộc ..." Âm thanh của Tuyết Cơ trầm nhẹ đi, thân người mềm nhũn ra, chầm chậm đổ xuống trên thi thể của Phát Lan Khắc.

Tạt Nhĩ cảm thấy được Tuyết Cơ từ từ tuyệt khí, hai chân nhũn ra quỳ trên đất, hấn bóp cổ mình, đau khổ muốn hét lớn lên, lừa dối, phản bội, cảm giác này khiến cho người ta muốn điên.

Chương 609: Tử Vong Dung Động

Hải Đế Chi Thành Tây Bắc Hoang Hiệu, đó là địa phương duy nhất không có hải tộc lúc nhúc chen nhúc sinh sống, ở đây loạn thạch thành đống, cỏ dại tràn lan, tĩnh mịch đến nỗi chỉ một tiếng động nhỏ xíu cũng không có. Nơi đây thuộc trong vùng đất riêng của Mễ Lạc Tộc, lúc trước là một mỏ khoáng sản, sau khi đá bị đào hết liền đã bị bỏ rơi, chỉ là bất quá vẫn thuộc về Mễ Á Tộc như trước.

Một bóng đen xa xăm xuất hiện phía đằng xa, chỉ một công phu trong chớp mắt liền đột nhiên lóe lên ở trên không, mà tàn ảnh kia vẫn chưa tiêu tán, cho người ta một thứ cảm giác chấn động cực độ.

Hắc ảnh từ không trung chậm chậm hạ xuống, cởi bỏ áo choàng Hải Tộc trên người, cái áo lụa trắng xanh nhạt đó, khuôn mặt tuấn tú nổi bật, không phải là Long Nhất thì là ai chứ?

Long Nhất đi thẳng về phía sau đống loạn thạch bị cỏ dại mọc dài che phủ cách đó không xa, cước bộ đặt xuống, nhìn xuống Tạp Nhĩ đang nằm trên bụi cỏ dại như xác chết. Tạp Nhĩ mà dạo trước Phất Lan Khắc chết cũng không có suy sụp thì bây giờ lại giống như linh hồn đã bị khoét rỗng, con mắt mở trân trân trống rỗng, một cái chớp mắt cũng không có, mí mắt màu trắng sữa đã biến thành màu đỏ nhạt, nhìn thấy thật khiến người ta phải sợ.

Long Nhất vén gấu áo, ngồi trên đống đá, ngấm nhìn nước biển xanh thẳm bên ngoài kết giới trên không, tựa hồ như rất có hứng thú đối

với các loài sinh vật biển đang bơi lội bên trên.

Lâu sau đó, Tạt Nhĩ không động đậy gì, Long Nhất trông giống như một pho tượng.

"Người làm sao không nói tiếng nào?" Mi mắt Tạt Nhĩ chớp chớp, tròng mắt trống rỗng đã có tiêu cự, thanh âm phều phào như gió lùa đem theo tiếng khàn khàn rì rì.

"Ý, người vẫn còn sống à, còn tưởng là người đã chết rồi chứ." Long Nhất vẻ mặt kinh ngạc. Tạt Nhĩ từ trong vùi cỏ đứng dậy, con tim tỉnh táo lại đau đớn, nhưng so với cảm giác sống cũng như chết lúc vừa rồi thì ngược lại đã thấy tốt hơn nhiều rồi. Kỳ thật Long Nhất chẳng làm gì cả, cùng lắm là dùng tinh thần lực chấn tỉnh Tạt Nhĩ trở về hiện thực, khiến hắn một khi bắt đầu liền cảm nhận được sự tồn tại của bản thân mình, sau đó một hồi lâu cố ý chẳng thèm dòm ngó đến hắn.

Tạt Nhĩ vốn cho rằng Long Nhất đến đại loại là để khuyên nhủ hắn, nhưng Long Nhất ngược lại ngồi một bên, không hề động đậy, tựa hồ như đã quên sự tồn tại của hắn rồi. Điều nàng cũng lờ lợ sự chú ý của hắn khỏi trong cảm xúc tuyệt vọng, một ngày trời chịu không nổi đã mở miệng rồi, cái cảm xúc đó bèn tiêu phai rất nhiều.

"Long Nhất. Có phải người cảm thấy ta rất đáng cười hay không, bị nữ nhân mình yêu thương sâu đậm chơi đến xoay vòng vòng, tất cả đều là âm mưu của nàng và đại trưởng lão, nếu như không phải nàng trộm đi Mễ Lạc Thần Tiễn khiến cho Mễ Lạc Thần Cung của ta mất đi uy lực đáng có, nếu như không phải đại trưởng lão cất lực xúi giục, Phất Lan Khắc làm sao lại chết chứ? Mễ Lạc mạo hiểm đoàn làm sao toàn quân bị diệt vong?" Làn da xanh lè trên mặt của Tạt Nhĩ đang giật giật nhẹ, phẫn hận nói.

"Đã biết là âm mưu, vậy người ở đây tự oán trách bản thân để làm gì? Trong tộc các người, đại trưởng lão sợ là đang sắp đặt một chuyện không nhỏ đó, chẳng lẽ lại không sợ người thân của người có nguy hiểm sao?" Long Nhất lạnh nhạt nói.

Tạp Nhĩ sửng người, giống như là bị quật một cú vào đầu. Hắn chỉ để ý đến nỗi đau khổ tuyệt vọng của mình, mà không nghĩ đến điều này có nghĩa là trong tộc sẽ có biến cố lớn phát sinh.

"Đa tạ người, Long Nhất." Ca Nhất cảm kích nói với Long Nhất, phóng như bay về phía nội thành Hải Hoàng Thành.

Long Nhất nhìn theo bóng lưng của Tạp Nhĩ. Khe khẽ cười. Phụ thân Tạp Nhĩ là Mễ Lạc Tộc tộc trưởng, thì làm sao lại là hạng tầm thường được. Trước khi tìm ra Tạp Nhĩ, Long Nhất đã gặp qua Mễ Lạc Tộc tộc trưởng, chỉ là một lát thôi. Trong vòng hai ba câu, Long Nhất phát hiện rằng Mễ Lạc Tộc tộc trưởng đối với tình trạng trước mắt của Hải Tộc thập phần hiểu rõ, đối với đại trưởng lão sau lưng giờ trò cũng không phải là hoàn toàn không biết. Long Nhất lúc đầu vẫn có hơi kỳ quái, tại sao Mễ Lạc Tộc tộc trưởng lại đối với kẻ mới gặp mặt lần đầu tiên là hắn nói ra những sự tình ẩn mật này, về sau ngẫm nghĩ một hồi nhãn thần của hắn, trong lòng mơ hồ đoán được cái gì đó. Hoàng Thành một lần nữa sôi sục rồi.

Mạo Hiểm Đoạt Bảo, cái tiết mục đặc biệt của Hải Tộc Đại Hội này là toàn bộ hải tộc hay nói cách khác là tất cả các thế lực hải tộc đều chú ý. Bảo bối trong Hải Tộc Tử Vong Dung Động tự nhiên người người thêm muốn, đó có lẽ là vật lưu lại từ thời Thần Ma Đại Chiến trăm nghìn năm trước. Nhưng đồng thời, đi kèm theo là nguy hiểm phi thường, nếu không cũng không được gọi là Tử Vong Dung Động rồi.

Long Nhất nghe Hải Hoàng nói qua, trong Tử Vong Dung Động là một không gian tồn tại độc lập với Hải Đế Chi Thành, môi trường cực

kỳ tộ, không chỉ có thi hài của thần ma hóa thành oán linh, cương thi, mà còn có các loại ma thú thần thú biến dị, đều là những biến chủng lưu lại sau khi những con thần thú ma thú một trăm nghìn năm trước còn sống sót tạp giao, ở môi trường xấu như vậy trải qua một trăm nghìn năm diễn biến. Năng lực của chúng so với tổ tiên của chúng không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần.

Vì lẽ đó, Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội này thật sự không phải là mạo hiểm thông thường, 8-9 phần 10 hải tộc tham gia có đi mà không có về. Nhưng một ngày đoạt được bảo vật đi ra, hải tộc này và toàn thể quần tộc có được vinh dự lớn, thanh danh địa vị đều là trong một ngày mà leo tới vạn trượng, hưởng hồ bảo vật bên trong đặc biệt không bình phàm, một quần tộc dùng bảo vật này, vô luận thực lực mạnh hay thực lực yếu đều có thể thăng tiến đến một cấp độ khác. Bởi lẽ đó, bất chấp Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội nguy hiểm như vậy, trong Hải Tộc những hải tộc nào có chút thực lực đều sẽ phái những thanh niên cao thủ trong tộc đi tham gia.

Tại Hải Hoàng Cung, trên quảng trường rộng thênh thang, Hải Hoàng uy nghiêm giải thích ngắn gọn về Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội, trình bày rõ tính nguy hiểm của hoạt động này, cuối cùng cảm xúc dạt dào tự khoe khoang một phen, nói là trong Hải Tộc dưới sự lãnh đạo của Hải Hoàng anh minh, tuyệt đối không tồn tại những kẻ hèn nhát.

Sau Hải Hoàng, trưởng lão của ba thế lực lớn dưới trướng Hải Hoàng là Sa Tộc, Cự Kinh Tộc và Thị Hồn Tộc trước sau đều phát biểu một bài diễn thuyết. Cuối cùng là dùng là do Cung Đình Lễ Cung của Hải Hoàng Cung thông báo danh sách tên và chủng tộc trực thuộc của những người tham gia Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội lần này.

Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội lần này có 1500 thanh niên cao thủ các hải tộc tham gia, có thể nói là cao thủ như mây, trong đám cao thủ

này có một bộ phận không nhỏ liên minh ở ngoài sáng hoặc trong bóng tối chiếu theo các đại thế lực kết thành, trong tình huống có cơ hội sẽ liên thủ tấn công giết cao thủ thế lực khác để đoạt bảo vật hoặc giảm thiểu đối thủ cạnh tranh.

Sau một bài diễn thuyết khảng khái hiên ngang, Hải Hoàng cùng các đại chủng tộc trưởng lão dẫn 1500 kẻ tham gia thông qua Tử Vong Dung Động truyền thống trăm năm mới mở một lần đi vào Tử Vong Dung Động.

Long Nhất thẩn mang áo choàng Hải Tộc trà trộn trong các hải tộc, trên áo choàng có một kí hiệu hình tam giác ẩn mật, đây là tiêu chí mà chỉ thế lực của Hải Hoàng mới có, hẩn quan sát một lúc, trong 1500 cao thủ tham gia Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội có gần 100 người trên mình đều có kí hiệu ẩn mật này, điều này cho thấy những kẻ này đều là người của Hải Hoàng.

"Bích Hải Thần Bài, rốt cuộc có công dụng gì chứ?" Long Nhất vừa trầm ngâm vừa đi vào trong truyền thống trận, bạch quang lóe lên, một lần nữa xuất hiện đã bị nước biển xanh thăm bao vây.

Từ áp lực trên người mà đoán, nơi Long Nhất đang ở không nghi ngờ gì là ở dưới đáy biển sâu vạn mét, lúc đầu có lẽ là một địa phương toàn bộ đen ngòm nhưng lại được những viên ánh sáng nhấp nháy ở ngay bên trên chiếu sáng mảy may đều hiện ra, những viên ánh sáng đó đại khái chính là ở tất cả các cửa vào của Tử Vong Dung Động.

Lúc này, tất cả người tham gia đều đã thông qua truyền thống trận đến được nơi này.

Hải Hoàng hướng về phía Long Nhất một cái nhìn sâu thăm thẳm, bao hàm cả trông mong lẫn hy vọng, rõ ràng là đã đem hy vọng lớn

nhất đặt trên người hắn.

"Thời gian không nhiều, các vị tộc trưởng, các vị đã chuẩn bị xong chưa?" Hải Hoàng hướng về tám vị trưởng lão thực lực mạnh nhất hải tộc nói.

Tám vị trưởng lão đứng thành vòng tròn, Hải Hoàng ở ngay chính giữa, năng lực bàng đại trong một sát na từ trên người họ cuồn cuộn tuôn ra, năng lực hội tụ trên Hải Hoàng, do đặc biệt trên người Hải Hoàng có thể chứa năng lực vạn vật dung hợp lẫn nhau, tấn công những viên ánh sáng nhấp nháy phía trên.

Vài đợt công kích tới lui như vậy, trong viên ánh sáng kia chậm chậm bắt đầu mở ra một khe nứt, khe nứt đó từ từ khuếch lớn, cho đến khi hoàn toàn mở rộng, bên trong nhấp nhánh hồng quang nóng hừng hực.

Cung Đình Lễ Cung đứng bên cạnh một mực chú ý tình hình liền giơ tay, hét lớn: "Tiến vào."

Lập tức có vài trăm hải tộc tranh nhau nối đuôi đi vào, sợ là đi vào trễ thì đồ vật bị người khác cướp đi. Long Nhất ngược lại ung dung thong dong, hắn căn bản không quen thuộc với tình hình bên trong Tử Vong Dung Động, đã như vậy, tại sao không để kẻ khác làm tiên phong dò đường trước? Lại nói, bảo vật trong này nếu mà thật sự dễ kiếm như vậy, tại sao cả trăm nghìn năm nay những bảo vật đem từ bên trong ra lác đác có thể đếm được? Huống hồ mục tiêu của hắn là Bích Hải Thâm Bài ở nơi tận cùng của Tử Vong Dung Động, nếu như quả thật thật nhìn trúng bảo vật trên người của kẻ khác, hắn cũng đâu có ngại giết người đoạt bảo.

Trong chớp mắt, trong 1500 người chỉ còn lại Long Nhất và một hải tộc trùm áo choàng Hải Tộc khác.

Long Nhất ngạc nhiên liếc mắt đánh giá gã hải tặc này, khoe miệng lộ vẻ cười, dưới sự thôi thúc của vị Cung Đình Lễ Cung thông thả tiến nhập Tử Vong Dung Động, gã hải tặc đó liền máy móc theo đuôi đi theo sau lưng Long Nhất.

Đợi tất cả mọi người tiến nhập, Hải Hoàng và tám đại trưởng lão đồng thời thu hồi công lực, cửa vào bèn khôi phục nguyên trạng.

Long Nhất xem xét chung quanh, bắt đầu hiểu ra tại sao động này được gọi là Dung Động, trong động cực kỳ rộng rãi, trên đầu có thứ gì treo thòng xuống giống như thạch nhũ, tường động cũng mang trạng thái nổi bọt lồi lõm không bằng phẳng, chỉ là toàn là màu đỏ như lửa, hồng quanh lấp lánh nóng hừng hực, hơi nóng bốc lên. Bởi vì bản chất thủy hệ của hải tặc, kẻ nào thực lực hơi kém đi vào trong Dung Động này sơ là vẫn chưa thấy được thần thú ma thú khủng bố thì đã mất đi lực chiến đấu rồi.

Long Nhất quét mắt nhìn một vòng, mục quang dừng lại trên người gã hải tặc bên cạnh, ha ha cười nói: "Tạp Nhĩ, thế này mới giống đàn ông chứ, vì một sự việc nhỏ đó mà đòi sống đòi chết thì làm sau thành tựu đại sự."

"Người nói không sai, vô luận Tuyết Cơ đối với ta và Phất Lan Khắc đã làm qua những gì, nàng cũng đã chết rồi, tất cả ái tình đều cũng theo đó mà tiêu vong, ta hôm nay chỉ muốn vì gia tộc mà tận sức một phần lực lượng của mình." Tạp Nhĩ khẽ thờ dài nói.

Long Nhất cười hắc hắc, nhìn tới nhìn lui cái kí hiệu ẩn mật hình tam giác trên áo choàng Hải Tộc của Tạp Nhĩ, khoảng giữa chân mày khẽ nhíu, khẽ đến nỗi gần như không thể thấy được.

Chương 610: Biến dị Hòa Kỳ

Chiếu theo những gì Ca Nhĩ nói, Mễ Lạc Tộc ở Hải Đế Chi Thành trước giờ đều ở thế lực trung lập. Lúc đầu, qua nói chuyện với Mễ Lạc Tộc tộc trưởng, hắn đã cảm nhận được một chút gì không bình thường. Lúc này, nhìn thấy áo choàng Hải Tộc mà Ca Nhĩ mặc có ẩn mật kí hiệu hình tam giác, hắn có thể khẳng định Mễ Lạc Tộc tộc trưởng sớm đã âm thầm gia nhập phe Hải Hoàng, chỉ là bởi vì nguyên nhân gì đó nên mới không công khai, mà ngược lại hết sức cố tỏ ra thái độ trung lập. Trong việc này đơn giản là có cái gì đó đáng được suy ngẫm lại.

Long Nhất dám khẳng định là Ca Nhĩ tên gia hỏa này chắc chắn vẫn ngu ngơ không hay biết. Dựa vào tính cách của hắn, Mễ Lạc Tộc tộc trưởng khẳng định không an tâm đem sự tình tuyệt mật thế này nói cho hắn biết. Cái tên gia hỏa thẳng thắn xem trọng tình cảm này chẳng có gì dấu diếm được với bằng hữu tốt nhất Phát Lan Khắc và Tuyết Cơ.

"Ca Nhĩ, phải chăng phụ thân ngươi cho phép ngươi tới đây tham gia Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội?" Long Nhất hỏi. Theo lý mà nói Mễ Lạc Tộc tộc trưởng chắc chắn sẽ không cho Ca Nhĩ đưa con trai này đến mạo hiểm.

"Đúng vậy, phụ thân ta cho cho phép ta đi theo bên cạnh ngươi để học hỏi một chút." Ca Nhĩ cười nói.

Long Nhất trong lòng thầm chửi một câu, lão gia hỏa này thật sự

không đơn giản, từ sớm đã qua lại với Hải Hoàng, lý do tại sao Ca Nhĩ bám theo chần chẫn là để rèn luyện hấn thêm một chút, nói không chừng vẫn ôm khur khur trạng thái tâm lý phải chiếm lợi ích một chút.

Long Nhất và Ca Nhĩ tiến về phía trước, không lâu sau đó, trong động liền xuất hiện một ngã rẽ, 15 dung động tương đối nhỏ trải ra như hình quạt.

"Long Nhất, chúng ta đi đường nào?" Ca Nhĩ tự nhiên nghe Long Nhất sai gì làm nấy.

"Ta làm sao biết được, tùy tiện chọn thôi." Long Nhất nhún nhún vai, hướng về dung động gần hấn nhất mà đi tới.

Trong động rất yên tĩnh, thậm chí phảng phất như có gió nóng lướt nhẹ qua mặt, có lẽ nào Tử Vong Dung Động này nối liền với mặt đất không vậy? Long Nhất nghĩ như vậy.

Đi mãi đi mãi, Long Nhất đột nhiên khựng lại, ngoảnh đầu nhìn Ca Nhĩ.

Ca Nhĩ đã biết địa phương này khẳng định có vấn đề, hấn ngưng thần xem xét khắp nơi. Nhưng theo cảm giác mà nói lại không thấy có gì không đúng. Đúng lúc hấn hơi xấu hổ muốn hỏi Long Nhất vấn đề ở đâu, đột nhiên phát hiện trên nhũ nham màu đỏ như lửa của tường động bên phải có dính một vài quần áo và đồ dùng hằng ngày của hải tộc, hiển nhiên là kết quả mới lưu lại cách đây không lâu.

Ngay lúc Ca Nhĩ định đem phát hiện này nói với Long Nhất thì Long Nhất vừa cười vừa gật đầu nói: "Đây đích thị là một phương diện cho biết trong đây có nguy hiểm, nhưng chỉ không chỉ một điểm này thôi, người xem vết xước bên dưới mảnh rách chưa? Tuy là rất nhạt

nhưng vừa nhìn đã biết là do binh khí gây ra, còn có những chấm nhỏ cách đó không xa, nếu như ta đoán không lầm thì đó là do máu bốc hơi mà ra."

Ca Nhĩ về mặt bội phục ngược nhìn Long Nhất, càng ở cùng với gã nhân loại này thì càng cảm thấy hấn so với đại dương còn sâu không thể dò, đi chung với hấn không còn nghi ngờ gì nữa sẽ học được rất nhiều thứ mà người khác không thể dạy được.

Long Nhất ra hiệu cho Ca Nhĩ lùi về phía sau hai bước, sau đó ngưng tụ lực tại bàn tay, nhẹ nhẹ vỗ lên mặt đất phía trước.

Không nên coi thường uy lực của một chưởng này, Ngạo Thiên Quyết đạt đến tầng thứ bảy sớm đã đại xảo nhược chuyết (nhìn thì vụng về nhưng thật ra rất khéo léo). Xem có vẻ như làn gió hiu hui nhẹ nhẹ cũng không có là bao, nhưng lực lượng ẩn hàm trong đó đủ để san bằng một tòa núi nhỏ. Một chiêu này tương tự như miên chưởng (miên = bông tơ) mà Long Nhất biết lúc trước, đều là tiếp xúc đến mục tiêu rồi mới bạo phát ra uy lực cự đại, nhưng thật ra lại khác hoàn toàn. Long Nhất sợ là uy lực qua lớn thì trong dung động này sẽ phát sinh sự cố gì không thể tưởng tượng được, một chiêu này phát ra có giữ lại bảy phần, trong thời gian ngắn nếu có gì không như ý thì cũng có thể lập tức triệt hồi, đối với sự khống chế nội lực bắt buộc phải diệu chí hào điên (妙到毫巅: ý chỉ tuyệt diệu đến đỉnh điểm).

Nội lực của Long Nhất chỉ tiếp xúc với mặt đất một cái liền bộc khai, trong chớp mắt, chấn động từng đợt từng đợt sóng thâm nhập xuống dưới đất.

Chỉ thấy khoảng đất trước mặt vừa rồi còn vững chắc đột nhiên nóng chảy rồi bắt đầu sục sôi cuồn cuộn, đem theo mắc ma đỏ như lửa sức nóng nghệt thờ bắn tung tóe khắp nơi. Cùng với mắc ma là từng

trận từng trận gầm rống trầm đục và ba động của hỏa hệ ma pháp nguyên tố cuồng liệt.

"Kỳ lân, khí tức này sao mà quen thuộc như thế?" Long Nhất nhướn mày một cái, trong lòng thầm nói.

Mắc ma bắn tung tóe bị Long Nhất cách tuyệt phía trước thân người, không lâu sau, một cái đầu đen thui phốt hồng to đùng từ trong mắc ma đang sôi sùng sục nhô lên. Con mắt như cối xay nhìn chòng chọc Long Nhất và Ca Nhĩ.

Ca Nhĩ nâng Mễ Lạc Thần Cung nhắm vào cái đầu to lớn đáng sợ đó, áp lực uy hiếp bàng đại đó khiến đôi cánh tay hắn run rẩy không ngừng, trong lòng càng thêm hoảng sợ không an định. Bất quá hắn cũng là kẻ đã can đảm đối mặt qua với Lục Thiên Ô Tặc, biểu hiện trên mặt vẫn trấn định như trước.

"Hỏa Kỳ Lân?" Long Nhất vừa thấy cái đầu cự đại trong mắc ma, trong lòng có chút kinh ngạc, chỉ là cái đầu Hỏa Kỳ Lân này trong màu đỏ có thêm màu đen. Trong khí tức phát tán ra cũng đem theo một chút cảm giác hắc ám tà ác, rõ ràng là giống loài tạp giao biến dị do Hỏa Kỳ Lân cùng với ma thú khác giao phối hợp lưu lại.

Hỏa Kỳ Lân mới là thần thú tọa hạ của Hỏa Thần, con Hỏa Kỳ Lân trong hắc ám tư nguyên không gian của bản thân không nghi ngờ gì chính là Hỏa Kỳ Lân chính thống, vậy thì con này thì sao? Trong trận Thần Ma Đại Chiến một trăm nghìn năm trước vẫn còn thần thú của vị thần nào là kỳ lân không? Hay là nói ...

Đúng vào lúc Long Nhất đang suy nghĩ đến xuất thần, Hỏa Kỳ Lân biến dị kia đã ngẩng đầu lên, không khí xoay vần biến thành từng cuộn từng cuộn mây hồng nóng rực, xen lẫn trong đó lại là gió âm hàn màu đen. Cũng lại là hai thể chất hoàn toàn khác nhau dung hợp

lại.

Vào lúc này, Long Nhất cảm giác được trong huyết sắc khô lâu trên bàn tay trái truyền đến trận trận ba động, Hỏa Kỳ Lân bên trong tự hồ cũng cảm nhận được khí tức của đồng loại ở bên ngoài, gấp gáp không thể chờ thêm nữa muốn ra ngoài.

Long Nhất tâm niệm vừa động, hồng quang bên người chợt lóe lên, Hỏa Kỳ Lân thu nhỏ đã xuất hiện, nhưng lại không hề để ý đến đồng loại bên kia, mà lại thân thiết dùng đầu cọ cọ vào ống quần của Long Nhất.

Hồng vân và hắc sắc lệ khí trong không trung lặng lẽ tan đi, khí thế của biến dị Hỏa Kỳ Lân trong mắc ma đột nhiên giảm đi, hai con mắt lớn như cối xay biến thành có chút sợ hãi, ngó nhìn con Hỏa Kỳ Lân dưới chân Long Nhất phát ra tiếng hống trầm trầm.

Long Nhất dùng ý niệm cùng Hỏa Kỳ Lân giao lưu một lúc. Nó đối với con biến dị hỏa kỳ long xuất hiện ở Tử Vong Dung Động này cũng không hề biết tí gì, nhưng thực lực hiển nhiên yếu hơn nó, vì lý do này mà tên gia hỏa to xác kia thấy nó liền tỏ vẻ sợ hãi.

Hỏa Kỳ Lân xoay người, gầm một tiếng uy nghiêm với đồng loại biến dị Hỏa Kỳ Lân ở trong mắc ma, con biến dị Hỏa Kỳ Lân thu nhỏ lại từ trong mắc ma nhảy vọt ra, và cũng trong lúc đó, mắc ma cuộn cuộn trên bề mặt động bắt đầu ngưng kết.

Dung động không thể tính là lớn, một cái đầu lớn của biến dị Hỏa Kỳ Lân gần như chật cứng động, vì vậy lúc nhảy vọt ra đã thu nhỏ lại thân ảnh, nằm phủ phục trên đất phát ra tiếng kêu u u, giống như đang cầu xin chính thống Hỏa Kỳ Lân tha thứ.

Những con thần thú ma thú may mắn tồn tại sau trận Thần Ma Đại

Chiến một trăm nghìn năm trước, không một con nào không phải là thực lực mạnh mẽ có sức mạnh bài sơn đảo hải. Đi cùng với lực lượng cường đại là sự cao ngạo thà chết không khuất phục, có thể nói, hai con thú đụng nhau, thông thường kết quả đều là lưỡng bại câu thương. Nhưng mỗi loài thần thú ma thú sau khi đông dần lên, một nhân tố nào đó trong huyết thống tổ tiên sẽ như rễ sâu gốc vững mà tiếp truyền đời sau. Lúc này con biến dị Hỏa Kỳ Lân này tuy nói là trên người đã có một loại khí tức tà ác của ma thú, nhưng vẫn là huyết thống của Hỏa Kỳ Lân chiếm đa số, sự quy phục đối với bản hệ chính tông thì rõ ràng là lẽ đương nhiên.

Long Nhất chăm chú nhìn kỹ con biến dị Hỏa Kỳ Lân này, chỉ trừ ở những khớp xương bốn chân và ở đuôi mọc ra nhiều gai xương nhọn hoắc và màu sắc có một chút không giống nhau, ngoại hình gần như là y hệt Hỏa Kỳ Lân.

Ca Nhĩ ở bên cạnh sớm đã hạ Mễ Lạc Thần Cung xuống há hốc mồm nhìn trân trân, không thể tưởng tượng được tình cảnh trước mắt. Thần thú Hỏa Kỳ Lân, trong ghi chép của Hải Tộc, đó có lẽ là thần thú tọa hạ của Hỏa Thần, một trong Thất Đại Chủ Thần. Đối với hắn mà nói là sự tồn tại chí cao vô thượng. Hắn xem qua hình vẽ minh họa trong ghi chép của Hải Tộc, Hỏa Kỳ Lân bàng đại toàn thân tỏa ra lửa nóng rực màu đỏ tím, chân đạp lên mây lửa, những nơi đi qua hoàn toàn bị thiêu đốt thành tro khói.

Nhưng mà lúc này xem ra, con vật đáng yêu giống như một con cún con màu đỏ như lửa đang ở trước mặt Long Nhất chính là Hỏa Thần tọa hạ Hỏa Kỳ Lân, con biến dị Hỏa Kỳ Lân từ trong Tử Vong Dung Động này thái độ sợ hãi của nó càng có thể thấy rõ. Chỉ là, thần thú dưới sự chỉ huy của Chủ Thần lại nghe lệnh Long Nhất gã nhân loại thần kỳ này, có lẽ nào Long Nhất chính là Hỏa Thần hay không? Ca Nhĩ vắt cằm óc để nghĩ cũng nghĩ không ra.

"Ngẩn ngơ gì đó? Đi thôi." Long Nhất vỗ vỗ lên vai Ca Nhĩ, nói.

Ca Nhĩ hồi thần lại, muốn nói mà không dám.

"Ta biết người muốn hỏi gì, chỉ là hai ba câu cũng không nói rõ được, nơi đây cũng không phải là chỗ để kể chuyện, sau này người tự nhiên sẽ biết thôi." Long Nhất cười nói.

Long Nhất dẫn đầu đi về phía trước, mặt đất đã ngưng kết lại thập phần vững chắc, một chút cũng không thể tưởng tượng ra vừa rồi nơi đây còn là mắc ma sôi sùng sục bắn tung tóe.

Hỏa Kỳ Lân ngẩng cao đầu đi phía sau, con biển dị Hỏa Kỳ Lân kia cũng ngoan ngoãn đi sau lưng nó, đầu cúi thấp, giống y như một kẻ tùy tùng nhỏ bé. Ca Nhĩ ngược lại tuy việc nguy hiểm đã qua nhưng nghĩ lại vẫn sợ sồn gai ốc, hai con vật giống như cún con này xem ra không có gì nguy hiểm, nhưng ai biết được sức mạnh khủng bố của bọn chúng chứ? Cũng tự cảm thấy nên lưu lại phía sau để chú ý sau lưng, không dám vượt qua hai con vật nhỏ để sánh vai đi cùng với Long Nhất.

Nhánh động này của Tử Vong Dung Động chính là địa bàn của Hỏa Kỳ Lân, vì lẽ đó, trong đây không hề gặp một dị thú nào khác.

Nhánh động cũng không dài quá, chẳng bao lâu đã đi đến cuối đường rồi.

Cảnh tượng bên ngoài động ngược lại khiến cho Long Nhất và Ca Nhĩ sửng sốt, nhìn ra bốn phía, Long Nhất tựa hồ tưởng rằng hẳn đã đi đến một góc ngách nào đó ở Thương Lan Đại Lục, mà không phải là Tử Vong Động dưới đáy biển.

Trên mặt đất là đá nham thạch, tro, đất sét lẫn lộn, mọc thảm thực

vật đủ loại chưa từng nghe thấy, khoảng không mấy trăm mét bên trên trôi lơ lửng mây khói màu lam nhạt, xem ra giống y như bầu trời xanh thẳm, mà xung quanh không thấy vách đá, mênh mông không thấy hết được, bất cứ ai đột nhiên tới nơi đây cũng tuyệt không cho rằng đây chính là một dung động.

"Thấy quý rồi, Hải Hoàng lão gia hỏa đó không nói cho ta biết Tử Vong Dung Động là như thế này a." Long Nhất vuốt vuốt mũi theo thói quen, trong lòng thầm nói.

Chương 611: Ma Thi

Từng luồng khí nóng quất vào mặt, cách đó không xa một hàng kiếm diệp đại thụ đang lay động. Tại nơi này mọi thứ đều trông khá rõ ràng, cái khoách âm khí hậu sinh ra thật hiệu quả.

Bên dưới đại thụ là một vùng đất lạnh giá, đông tây có một bãi cỏ đại kỳ bí.

Long Nhất cùng lưỡng Hỏa Kỳ Lân tiến tới, Tạp Nhĩ theo sát phía sau, mọi thứ nhìn thấy đều thập phần mới mẻ. Long Nhất phi thân lên trời nhưng gặp phải một làn khói xanh như có năng lượng vô hình không cho hắn tiến thêm được nữa, mặc dù đã vận hết nội lực.

Khi cảm giác mới mẻ qua đi, thì lại bắt đầu thấy buồn chán. Cảnh vật như rập khuôn, đi hồi lâu vẫn không thấy có gì thay đổi. Ngoại trừ tiếng gió rít, sự yên tĩnh của nơi này quả thật khiến cho người ta phải khùng hoảng.

"Long Nhất, nơi này thật sự là Tử Vong Dung Động sao? Sao khi sống ở hải tộc ta chưa từng nghe qua một nơi như thế này a!" Tạp Nhĩ cố nén sự sợ hãi của mình về hai hỏa thần thú, chạy lên Long Nhất lo lắng hỏi.

"Không cần lo lắng, Tử Vong Dung Động chính là một không gian độc lập hình thành từ vụ bạo phát trong thần ma đại chiến. Không một hải tộc nào còn sống đi ra mà kể lại, vì ai có khả năng thu phục biến dị Hỏa Kỳ Lân chứ!" Long Nhất cười nói.

Tạp Nhĩ liếc nhìn biến dị Hỏa Kỳ Lân, liền tin ngay. Một dị thú cường đại như vậy gác cổng, hải tộc có ai qua được nó mà còn sống đây? Chỉ có tên nhân loại này, không biết hẳn là cái loại quái vật nào nữa, ngay cả biến dị Hỏa Kỳ Lân mà cũng thu phục được.

Nghĩ tới đó, Tạp Nhĩ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Long Nhất bỗng chốc khẩn trương xem xét bốn phía, trong mắt hiện lên một tia lệ mang, trực giác nói cho hẳn biết, có cái gì đó đang theo dõi bọn họ.

Tạp Nhĩ từ sau lưng bị đánh cho lảo đảo, quay đầu lại vừa kịp thấy một vật màu trắng lộ ra từ lòng đất, bên trái lộ ra quang mang chớp động.

"Long Nhất, người đến xem đây là cái gì?" Tạp Nhĩ hướng tới Long Nhất hét lớn, nơi vừa rồi chỉ còn lại một chấm đen nhỏ.

Vừa nói xong, Tạp Nhĩ cảm giác một trận âm phong thổi qua, làn da xanh trở nên run rẩy. Hẳn giật mình, thân như thiếu điện tránh khỏi nơi nguy hiểm, mẽ lạc thần cung trong sát na xuất hiện nơi tay, bắn ra một đạo lục quang cực nhanh hướng phía sau vọt tới. Không gian theo đuôi lục mang trong phút chốc bị biến dạng.

Một tiếng rít chói tai vang lên, đồng thời trên đầu vai hẳn cảm nhận một trận đau mãnh liệt. Tạp Nhĩ biết Lạc thần tiễn đã đánh trúng mục tiêu, và hẳn cũng đã bị đối phương đánh trúng.

Tạp Nhĩ còn chưa kịp thở thì một trận phản công khác lại đánh tới, mắt thấy nhưng thật hữu tâm vô lực, nơi vừa bị thương trở nên tê liệt rồi khuyếch tán toàn thân. Chính đang lúc nguy cơ này, cơ thể đang chuẩn bị đón chờ cái chết thì công kích bỗng chốc tiêu tán, một đạo

năng lượng nhu hòa bao phủ lấy hấn làm cảm giác tê liệt giảm hơn một nửa.

Tạp Nhĩ được Long Nhất nâng dậy, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một khối thịt đen như mực, trên đầu có cặp sừng vô cùng sắc bén-quái thú cấp B bị hấn dùng Lạc thần tiễn bắn trúng. Còn quái vật kế bên chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Tạp Nhĩ vô cùng cảm kích, thật kỳ quái, ngay thời điểm hấn hoàn toàn tuyệt vọng, Long Nhất không biết vì sao lại ra tay cứu hấn một mạng. Phải biết rằng một người mà có loại cảm giác này với người khác thì rất dễ sinh ra một loại tín nhiệm lẫn sùng bái.

Chúng quái vật này có hai con, một bị Tạp Nhĩ hạ sát, một bị biến dị Hỏa Kỳ Lân nướng thành một đồng tro.

Long Nhất lại gần quan sát một chút. Rút mề lạc thần tiễn trả lại cho Tạp Nhĩ, nói "Hai dị thú này thuộc hắc ám hệ, công kích có chứa độc tính mãnh liệt, có khả năng tàng hình, công kích vật lý không đáng kể.

Lúc này độc tính trong cơ thể Tạp Nhĩ đã tiêu tán gần hết, một chút còn lại không cần phải lo lắng. Hấn chỉ vào nơi vừa phát ra một chút năng lượng màu trắng, hỏi: "Long Nhất, ngươi xem đây là cái gì?"

Long Nhất ngắm nhìn nơi le lói những tia bạch sắc quang mang, sau đó nhắm mắt lại thăm dò, liền nhận thấy một loại cảm ứng vô cùng mãnh liệt.

Kỳ thực Long Nhất có tinh thần lực vô cùng nhạy bén, ngay từ đầu đã phát hiện một vật thể tồn tại dưới lòng đất, năng lượng thuần khiết khi đó đột ngột dao động, hơn nữa đối với loại cảm giác này, hấn có thể bỏ qua sao? Nhưng vừa nghĩ đến đó thì Tạp Nhĩ lại bị hai hắc

ám ma thú công kích.

Lúc này Long Nhất không cần suy nghĩ nhiều như vậy, một mặt dùng ý niệm khiến hai Hỏa Kỳ Lân cảnh giới, một mặt dụng chưởng như gió bốc từng lớp đất đá ra. Vật màu trắng bên dưới dần lộ diện, đó là một cốt giá tử hình người cao ba thước, toàn thân ẩn hiện quang mang lưu động trông như một vị thần.

Long Nhất giật mình, mi tâm trong ý thức hải có một tia cảm ứng kỳ lạ, đó là cảm ứng giữa thần bài đối với bốn nguyên năng lượng cùng loại.

Lúc này, hai Hỏa Kỳ Lân đồng thời rống to, thân thể trướng đại thành trạng thái công kích.

Tạp Nhĩ tư thế khẩn trương, Mễ lạc thần tiễn được lắp vào cung. Loại áp lực này khiến cho hãn kinh hoàng, cả cơ thể cũng như bị đóng băng.

Thật lâu sau, không khí quý dị khiến cho hơi thở ngày càng trầm trọng. Nhưng thứ hãn cần tìm vẫn chập chập không hiện thân, Long Nhất dùng tinh thần lực cảm ứng cũng không tìm ra được.

Long Nhất nhíu mày, khóe miệng xuất hiện một tia cười lạnh, ánh mắt chuyển sang bạch sắc cốt giá tử, chắc chắn nó phải nằm đâu đó phía sau. Trong ý thức hải dùng thần bài cảm ứng xem nó rốt cuộc là cái gì.

Hãn xem xét lại cốt giá tử một cách cẩn thận, ánh mắt đột nhiên dừng lại ngay vùng ngực, chính nơi này một cỗ năng lượng mỏng manh cùng thần bài trong ý thức hải cảm ứng lẫn nhau.

Long Nhất song thủ chậm rãi hướng đến hung cốt, khi vừa chạm

vào, trong không trung đột nhiên phát ra tiếng nổ, khí tức băng lãnh bạo phát, vài đạo huyết hồng quang mang như thiểm điện đánh tới Long Nhất.

Huyết hồng quang mang trượt khỏi thân thể Long Nhất kích xuống mặt đất làm cho nó chấn động dữ dội, tạo thành một khe nứt dài hơn mười thước. Một hắc nhân xuất hiện toàn thân tối đen không nhìn rõ.

Chỉ thấy Long Nhất nhanh chóng phá lui, thân hình dần ổn định giữa không trung.

Lúc này hai Hỏa Kỳ Lân đồng thời hống to một tiếng, cuồng nộ phóng ra tử sắc kỳ lân thánh hỏa cùng hắc sắc lệ khí về một hướng.

Một hắc sắc quang mang đột ngột xuất hiện, bị lưỡng Hỏa Kỳ Lân công kích vẫn bình chân như vại, thủy chung không thể đánh vào trong.

Bỗng nhiên một đạo hoa thái thất sắc quang mang lóe qua, chỉ thấy hắc quang trở nên vụn vụn, những vết nứt bắt đầu xuất hiện và lan rộng. Cuối cùng phát ra một tiếng nổ to, khói bụi bay đầy trời.

Đến khi bụi mù tan hết, Tịch Nhĩ nhìn thấy hai thân ảnh đứng đối đầu với nhau. Một bên toàn thân được bao bọc trong hắc sắc trọng khái, tay cầm một thanh trọng kiếm dài hơn năm thước, chỉ lộ ra đôi mắt lục sắc bên ngoài mũ giáp. Một bên toàn thân mặc ngân sắc khái giáp, bên trên khắc những thần bí hoa văn, tay cầm đại lôi thần chùy, khí tức thoát ra làm người khác phải ngạt thở.

"Ma Thi? Trên thế giới này nó thật sự tồn tại sao?" Long Nhất trong bộ Lôi Thần Sáo Trang có chút kinh ngạc, nhớ tới khi còn ở Bỉ Đặc. Trong quyển Vong linh ma pháp hoàn chỉnh có ghi rằng đây là một loại chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Ma Thi toàn thân hắc ám ma tính, là chủng tộc có cấp bậc rất cao tại tử vong ma tộc mặc dù vong linh tính không cao, hoàn cảnh đặc thù đã tạo nên loại vong linh sinh vật hết sức khủng bố này, một sinh vật mà lực công kích còn mạnh hơn khi còn sống gấp mấy lần trong khi thần trí vẫn tương đương.

Thực lực cùng sự giao hoạt của Ma Thi là do Long Nhất biết được, nó có khả năng làm rối loạn cảm xúc đối thủ, hơn nữa hắc quang kết giới của hắn ngay cả kỳ lân thánh hỏa cũng không ăn thua, may là Long Nhất trong bộ Lôi Thần Sáo Trang dùng lục đại thần bài mới có thể công kích hiệu quả.

Đôi mắt lục sắc của Ma Thi nhìn chăm chăm vào Long Nhất, cự kiếm trong tay bất động hướng xuống đất, không phản ứng lại khí tức bức nhân của hắn, chính vì đối với khí tức của thần bài có chút kiêng kỵ.

Long Nhất nhìn Ma Thi một lúc, ánh mắt đột nhiên dừng lại giữa ngực Ma Thi. Quả nhiên động tác này làm cho Ma Thi xao động, cảm thấy bất an. Long Nhất gầm nhẹ một tiếng, chậm rãi tiến lên một bước.

"Tạp Nhĩ, người kiểm tra xem trên ngực của nó có cái gì vậy." Long Nhất khẽ nói.

Tạp Nhĩ sửng sốt mãi một lúc, mới nghe ra âm thanh trầm trầm của Long Nhất, hắn rất nhanh đi đến bên Ma Thi. Ngay khi hai tay hắn dụng lực mở ra, một quang mang mang nhu hòa của thần bài xuất hiện. Thần bài này cùng lục đại thần bài của Long Nhất hoàn toàn khác nhau. Trên bề mặt thần bài có những đường vân, bóng loáng như kính, bên trong chứa đựng khí tức của một địa vị cùng phẩm chất một vị thần. Khí tức này cùng chủ thần thần bài không giống nhau. Hơn nữa kỳ quái là giữa thần bài còn có một giọt mực tối đen

phát ra ánh sáng thần bí.

Ma Thi thấy thần bài nằm trong tay Tạt Nhĩ, rớt cuộc không nhịn được nữa điên cuồng hét lên một tiếng, thân như thiếu điện vọt đánh về phía Tạt Nhĩ.

Chương 612: Minh Ma Đại Tướng

Tạp Nhĩ chỉ cảm thấy toàn thân đông cứng. Khí tức âm hàn của tử vong trong sát na khiến hắn như ở chín tầng u minh, trong nháy mắt tưởng rằng mình đã là một tử thi.

"Oanh" một tiếng, một ngân sắc cự chùy thật lớn mang theo điện quang chói mắt đánh văng một kích ra ngoài. Tạp Nhĩ từ tay tử thần trở về toàn thân vô lực ngã gục tại chỗ, nuốt từng ngụm khí, từ đầu đến chân đều phát run lên, cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Lúc này Long Nhất cùng Ma Thi đang đại chiến với nhau. Ngân tử sắc cùng hắc sắc quấn lấy nhau dây dưa không dứt, đại thụ cùng cây cỏ xung quang gặp phải hai cỗ khí bàng đại đều thành bụi phấn, đất đá bên ngoài bị cuốn bay trông như một vùng lốc xoáy.

Long Nhất vũ động lôi thần cự chùy, cảm thụ lực lượng mệnh mông trong nội thể. Trong lòng giờ không như trước kia làm cho hắn thật sáng khoái, những nỗi bức dọc cũng theo đó mà tuôn ra. Ma Thi này lực công kích cơ bản với hắn không cùng một đẳng cấp, nhưng lực phòng thủ biến thái lại làm cho Long Nhất phải chấn kinh. Dưới sự công kích của hắn, Ma Thi tuy có chút chật vật nhưng vẫn ngang nhiên khiêu khích.

Long Nhất biến thành ngân tử sắc với đôi mắt điện quang lưu động. Trong nháy mắt Ma Thi đánh xuống. Nếu không còn mặc nổi Lôi Thần Sáo Trang thì kẻ thua chính là Long Nhất chứ không ai. Đồng

thời hấn cũng hiểu được Ma Thi này cùng thần bài chắc chắn có điểm mấu chốt.

"Mấy tên gia hỏa các ngươi, ra đây nhanh." Long Nhất kêu to một tiếng. Trong hắc ám thứ nguyên không gian, Cuồng Lô Thú, Tiểu Hồ Tiểu Tam cùng với Long Nhị còn có Lục Dực Thiên Sứ cốt giá tử theo lệnh triệu hoán mà đi ra.

Toàn thân ngân tử lông mao - Cuồng Lô Thú, Tuyết bạch uy mãnh - Tiểu Tam, hắc cốt khải giáp cùng huyết sắc liêm đao - Long Nhị, thẩm phán chi mâu - Lục Dực Thiên Sứ. Hơn nữa còn có lưỡng Hỏa Kỳ Lân, có một vòng vây siêu việt như vậy, Long Nhất thuận thế đi ra một bên.

Long Nhất thu hồi Lô Thần Sáo Trang, vồ vồ lên khuôn mặt thất thần của Tạt Nhĩ.

"Long Nhất, chúng nó..." Tạt Nhĩ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, đầu óc nhất thời không sao tiêu thụ nổi. Trong thời gian ngắn mà có quá nhiều thứ phát sinh khiến hấn đến nói cũng không xong.

"Ma sủng của ta đấy, ngó được chứ!" Long Nhất hắc hắc cười, thuận tay lấy khối thần bài từ Tạt Nhĩ. Xét theo bản chất của nó, khối thần bài này đích thực quang minh thuộc tính không thể nghi ngờ. Vậy mà trung gian lại có một điểm hắc quang lướt qua.

Tạt Nhĩ vừa mới tỉnh táo lại một chút liền lâm vào trạng thái ngốc trệ. Cái tên quái thai này lại mang thần thú làm vật cưng...

Long Nhất dùng một chút tinh thần lực lượng thâm nhập vào bên trong. Quang minh khí tức vô cùng nồng hậu xung quanh hấn, lỳ lợ là hắc điểm kia như chơi trò trốn tìm không cho hấn điều tra.

Mà lúc này Ma Thi bị chúng thần thú vây công càng lúc càng lo âu. Hắn cực lực tưởng rằng có thể đột phá vòng vây, nhưng thần thú của Long Nhất đâu phải vật trang trí.

Long Nhất xem như đã lần ra một chút manh mối, điểm hắc sắc quang mang trong thần bài cùng Ma Thi chắc chắn có điểm liên hệ a. Khóe miệng nổi lên một tia cười giảo trá, dùng tinh thần lực bố hạ một cái thiên la địa võng. Sau đó chậm rãi vây chặt lại, để xem nó còn trốn đi đường nào.

Hắc điểm không ngừng tìm kiếm lối thoát, cuối cùng bị tinh thần lực của Long Nhất vây trụ lại.

Đang lúc Long Nhất đắc ý, đột nhiên mi tâm chấn động, tử vong khí tức âm lãnh bất ngờ phá tan tinh thần võng nhắm thẳng mi tâm đánh tới. Nếu không phải Long Nhất có tinh thần lực lượng đủ cường đại, thiếu chút nữa là hắn phải trả giá đắt rồi.

Trên lưng Long Nhất mồ hôi đầm đìa, để bảo toàn tính mạng mà ngay cả nội lực cũng phải dụng tới. Giờ mới phát hiện ra hắc điểm này rõ ràng là một linh hồn mất đi nhục thể, không còn cái nào khác đành trốn trong thần bài nhờ quang minh năng lượng thuần tịnh bảo tồn không tiêu tán. Vừa rồi vận hết sức tưởng có thể đột phá tiến vào ý thức hải của Long Nhất mà tái sinh. Một khi tinh thần lực lượng bị phá hủy, thân thể này đành nhường lại cho kẻ khác.

« Xú tiểu tử, buông ta ra. » Hắc điểm phát ra thanh âm khàn khàn chói tai truyền vào ý thức hải Long Nhất.

"Thả ngươi? Hắc hắc, trước tiên nói cho ta biết ngươi là cái thứ gì vậy?" Long Nhất lạnh lùng cười. Việc này làm hắn nhớ tới Hắc ám chi thần khi trước, chỉ có điều lúc trước tâm hắn có chút tôn trọng, dù sao tên gia hỏa này cũng từng giúp hắn không ít, còn mấy lần cứu

mạng hần. Mà người này lại làm hần vô cùng thống hận, còn muốn cướp đoạt thân thể của hần.

"Ta là Thiên Ma Vương, thuộc một trong tam ma tướng quân danh hiệu Minh Ma Đại Tướng, ngày ta giáng thế, ngươi vẫn còn là một con kiến. Hắc hắc..." Linh hồn trong thần bài cuồng vọng cười to.

"Tên gia hỏa này thật chẳng biết sống chết." Long Nhất dùng tinh thần lực lượng hóa thành châm hình, ngàn vạn kim châm hướng tới hắc điểm công kích.

Điều làm Long Nhất thấy kỳ quái chính là, tên Minh Ma Đại Tướng kia bị tinh thần lực của Long Nhất công kích vẫn không hề hấn gì. Hần chỉ có thể cấm trụ mà không thể làm thương tổn, thật là phiền hà hết sức.

"Thiên Ma Vương ta bắt tử chi thân, bằng vào lực lượng của ngươi có thể làm gì được ta sao?" Minh Ma Đại Tướng cười to, thật là đắc ý, đại khái là ở trong thần bài quá lâu, miệng lưỡi khi có dịp là nói không dứt được.

Long Nhất cảm thấy thật là phiền phức, dùng tinh thần lực lượng chặt đứt liên hệ.

Phía bên kia, Ma Thi bị chúng thần thú vây công, lực công kích chỉ còn một nửa. Trước những trận công kích dày đặc và cường đại, cho dù khả năng phòng ngự cao đến đâu thì muốn chống cự cũng là điều không tưởng. Trên khái giáp đã xuất hiện nhiều vết rách.

Long Nhất đoán được Ma Thi này chính là bản thể của Minh Ma Đại Tướng quân. Lại nhìn bạch cốt từ trên xuống dưới, trong đầu hần tự vẽ nên một bức tranh.

Mười vạn năm về trước, một vị thần cấp quang minh hệ cùng Minh Ma Đại Tướng đại chiến kịch liệt. Lưỡng tướng thực lực tương đương, đánh đến thiên hôn địa ám. Cuối cùng đều phải xuất tuyệt chiêu đồng quy vu tận. Thi hài của vị thần cấp quang minh hệ hóa thành bạch cốt, còn thi thể Minh Ma Đại Tướng vô hình chung trong điều kiện này lại xảo hợp thành Ma Thi, linh hồn trong sát na âm soa dương thác bị hút vào bên trong thần bài. Thân thể của Minh Ma Đại Tướng có chút đặc tính, làm cho linh hồn lẫn thể xác của hắn có khả năng phòng ngự kinh nhân. Linh hồn tại thần bài mười vạn năm bất diệt, thân thể hóa thành Ma Thi mười vạn năm bất hoại.

Lúc này Long Nhị phát động công kích tối cường đại, huyết sắc liêm đao mang theo một trận tinh phong đánh về phía khe nứt trong khái giáp của Ma Thi.

Một tiếng bạo kích vang lên, Ma Thi thân thể cứng đờ, không cam tâm điên cuồng hét lên một tiếng. Khái giáp rơi ra từng mảnh, âm hàn hắc sắc vụ khí hùng dũng tỏa ra. Chúng thần thú lui ra né tránh, lớp sương mù này làm chúng không thoải mái tí nào. Chỉ có Long Nhị vẫn đứng đấy, hưởng thụ hắc sắc vụ khí bị hút hết vào trong cơ thể.

Đợi đến khi hấp thu xong, khái giáp trên cơ thể dày thêm một cách đáng ngạc nhiên. Hai mắt lóe ra hồng mang, thân biến thành tàn ảnh xuất hiện trước mặt Long Nhất, mở miệng hô: "Đại ca".

Long Nhất vỗ vỗ kiện giáp của Long Nhị, trong lòng cũng có chút kinh dị. Âm thanh máy móc của Long Nhị trước đây giờ mượt mà hơn rất nhiều. Xem ra hắn đã tiến bộ không ít. Đến một ngày thực lực hắn đạt đến cấp bậc nhất định, so với nhân loại cơ bản không cùng một đẳng cấp, có thể sánh ngang với thần cấp.

Lúc này Tiểu Tam cùng Cuồng Lô Thú đều có chút thành tựu, thích thú chạy quần quanh chân Long Nhất. Đặc biệt phải kể đến Tiểu Tam,

hắn đang đứng một bên chày nước miếng, bạch sắc đồng tử nhìn Long Nhất ra vẻ đáng thương, kêu ô ô một tiếng.

"Tên phàm ăn nhà ngươi, cho ngươi một miếng thịt nướng, giải khuây một chút." Long Nhất khẽ gõ vào đầu Tiểu Tam.

Tạp Nhĩ đi đến bên Long Nhất, kinh hãi nhìn vào đám thần thú chơi đùa, nhìn vào Long Nhị cùng Lục Dực Thiên Sứ bất động phía sau Long Nhất, rồi nhìn lại Long Nhất như thể một vị thần, cung kính lẫn kính sợ.

"Tạp Nhĩ, ta xem ngươi như bằng hữu, mong ngươi không làm ta thất vọng." Long Nhất cười nói, mặc dù biết rằng hôm nay Tạp Nhĩ đã phát hiện thực lực của hắn, không thể có được đúng nghĩa bằng hữu huynh đệ. Có lẽ trừ Man Ngưu, Long Nhất biết vô luận chính mình biến thành thế nào đi chăng nữa, trong lòng Man Ngưu cũng vẫn có suy nghĩ đơn giản xem hắn là đại ca, không vì thực lực hay địa vị của hắn mà thay đổi. Có câu hữu sớ đắc liền hữu sớ thất (có được thì cũng sẽ mất được), cao thủ thường cô độc, quả thật không phải vọng ngữ.

Tạp Nhĩ trầm mặc một chốc rồi gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Long Nhất cười cười không nói gì. Hắn nắm chặt trung thần bài, nhớ lại cảm giác quỷ dị tại thánh linh sa tộc, không hiểu sao trong lòng có chút bất an.

Lúc này Tiểu Ba chạy đến vị quang minh hệ thần cấp trước mặt, ngừng người, đồng tử chợt lóe, quang minh lực từ cốt giá bị Tiểu Ba hút vào. Điểm này cũng giống như Long Nhị, chỉ cần có thức ăn hoặc thứ để hấp thu thì tuyệt đối không tha.

Long Nhất lắc đầu, dù sao cũng đã chết rồi, còn sót lại lực lượng trong cơ thể mà bỏ đi thật lãng phí, chi bằng để Tiểu Tam hút vào còn có điểm hữu dụng.

Mai táng tên thần cấp này ở đây, tùy tiện lập một cái bia, coi như bày tỏ một chút ơn nghĩa.

Các thần thú đột nhiên hống to lên. Từ chỗ của Long Nhất và Tạp Nhĩ lan ra càng lúc càng xa, nham thạch giao nhau, phía trước là vô tận những cơn sóng nước, xuất hiện một đám quái vật thân dài mấy thước, bọn quái đểu có da thịt hỏa hồng này bay thành vòng tròn giữa không trung, trông giống như những sát thủ trên mặt nước.

"Địa hạ hải?" Long Nhất ngửi được vị mặn của biển, kinh ngạc.

Chương 613: Phân Thủy Chú

Long Nhất tại tiền thế từng nghe qua sự tồn tại của địa hạ hải, không nghĩ lại gặp một cái tương tự. Truyền thuyết tái hiện, hải dương trong dong động, quả thật thần kỳ.

Tạp Nhĩ về mặt hưng phấn nhìn nước biển, mặt dù hải tộc có thể sống trên cạn lẫn dưới nước, nhưng chỉ có hải dương mới làm cho họ cảm thấy tự do. Nước biển với họ cũng như không khí với loài người.

Long Nhất nhìn nước biển có chút chuyển sang đen, khẽ nhíu mày, nói: "Nước biển dường như có vấn đề."

"Có vấn đề? Để ta thử xem sao?" Tạp Nhĩ nói xong liền đi đến phía biển.

Long Nhất gật đầu, không ngăn cản. Dùng tinh thần lực bao lấy Tạp Nhĩ, nếu có gì không đúng đều có khả năng cứu giúp. Chỉ là hẳn có cảm giác nước biển có chút không đúng thôi, thật sự hẳn cũng không hiểu rõ nguyên nhân.

Tạp Nhĩ dùng tư thế đẹp nhất nhảy "bùm" xuống biển, một vài bọt khí nổi lên, sau đó yên lặng lại như cũ. Long Nhất cảm giác được Tạp Nhĩ đang bơi vài vòng xung quanh, không đến mức phải lo lắng.

Không lâu sau, Tạp Nhĩ trôi mạnh lên mặt nước, hô hấp không ngừng.

"Thế nào?" Long Nhất nói. Nhìn vẻ mặt của Tạt Nhĩ liền thêm khẳng định nước biển có vấn đề.

"Nước biển có độc, căn bản không thể hô hấp, không tưởng tượng được bên dưới còn có sinh mệnh tồn tại." Tạt Nhĩ nuốt hai ngụm khí nói, hiển nhiên hẳn phải nín thở một hơi khi xuống nước.

Dựa vào thực lực của Long Nhất, mang theo Tạt Nhĩ bay qua vùng biển này không khó, hướng chi còn có phi hành thần thú Bạch Vũ. Chỉ là không biết vì sao, Long Nhất vẫn luôn cảm thấy có chút không ổn, dường như nước biển có vấn đề không phải là điểm mấu chốt.

Long Nhất vừa ngẩn đầu nhìn quái điểu đang bay quanh, vừa vuốt cằm tựa hồ đang trầm tư.

Tạt Nhĩ thấy Long Nhất trầm tư, không dám quấy rầy, những cảnh tượng mà hiện nay hẳn nhìn thấy trước mắt chưa bao giờ được nói đến, thật khó mà tham khảo.

Thật lâu sau, xa xa đột nhiên truyền đến âm thanh của tiểu lão hồ cùng Hỏa Kỳ Lân, cộng với tiếng kêu thảm thiết của dã thú. Một trận năng lượng ba động tràn tới, bọn quái điểu bay loạn lên, nước biển cuộn những cơn sóng cao mấy thước vô cùng kích động.

Không lâu sau, năng lượng ba động trở lại bình thường, tiểu lão hồ cùng lưỡng Hỏa Kỳ Lân kéo một thi thể dị thú dài hơn hai mươi thước hướng tới Long Nhất.

Long Nhất không nói gì, thực lực của Tiểu Tam phải vào hàng nhất lưu, hẳn ngoài một ít quái điểu ra không phát hiện thêm sinh vật nào. Không ngờ Tiểu Tam lại có thể tìm ra một dị thú khổng lồ như vậy.

Tiểu Tam thu nhỏ lại như chú chó con hướng tới Long Nhất kêu ô ô hai tiếng, cái đuôi ve vẩy. Rõ là lâu rồi chưa được ăn qua món thịt nướng.

Tạp Nhĩ từ đầu tới giờ bị chấn kinh không ít, bất giác không biết có bao nhiêu kinh ngạc. Ở cạnh Long Nhất lâu ngày hẳn tự dung phải học cách thích nghi, bằng không có khi xúc động đến đau tim mà chết a.

Long Nhất dò xét dị thú khổng lồ, toàn thân lân giáp thổ hoàng sắc rất dày, độc giác trên trán sắc bén trông như chủ thủ, cả tám chi đều có lợi trảo cứng rắn, vừa nhìn liền có thể đoán được đây là một dị thú thổ hệ phòng ngự cực cao, mí mắt là một làn da mỏng trong suốt. Hiển nhiên do thích ứng cuộc sống dưới lòng đất mà thành, nên Long Nhất dễ dàng biết được loại dị thú này sống dưới lòng đất. Loại thú như thế này da thịt rất dày, không phải là thứ tốt để ăn.

"Tiểu Tam, bình thường rất tinh mắt, sao giờ lại thành người mù thế." Long Nhất tức giận đá đá vào mông Tiểu Tam.

Tiểu Tam ủy khuất kêu lên hai tiếng. Một đạo lượng quang chợt lóe lên rồi biến mất, bụng con dã thú như đậu hủ bị mở toang ra. Cùng với nội tạng, năm quả trứng lớn nhỏ khác nhau dần xuất hiện. Nguyên lai ngay từ đầu cái Tiểu Tam chú ý chính là những quả trứng kia.

Long Nhất gõ vài cái lên nó, tinh thần lực thâm nhập vào trong. Bên trong truyền đến mật trận sinh mệnh dao động yếu ớt, cho thấy phẩm chất rất tốt, tuy nhiên vẫn chưa hình thành phôi thai. Tiểu Tam phát hiện con dị thú mẹ, khẳng định phụ cận còn có con dị thú cha.

Lúc này Hỏa Kỳ Lân sai biến dị Hỏa Kỳ Lân tha đến vài cây đại thụ làm mồi lửa, sau đó dùng kỳ lân thánh hỏa đốt lên, ngọn lửa hùng

dũng bắt đầu thiêu cháy.

Long Nhất nhìn vào hải ba vô tận, nghĩ rằng cũng tốt, ăn điểm tâm rồi tìm giải pháp. Hắn đưa năm quả trứng tiến vào hỏa điểm để nướng. Phát hiện cả năm quả đều phát ra hoàng sắc quang mang, không hề thương tổn.

Nộ khí dần bốc lên. Khi nãy chiến đấu với Ma Thi khiến cho hắn buồn bực vô cùng, giờ nướng vài cái trứng cũng gặp khó khăn.

Hắn trực tiếp dùng tinh thần lực nâng năm quả trứng lên, mang kỳ lân thánh hỏa đến cực hạn, không tin không có cách trị.

Kỳ lân thánh hỏa nóng đến vạn độ, vô luận kim cương thạch bích đều tan chảy, để xem chúng chịu đựng đến đâu. Năm quả trứng hấp thu nhiệt lượng của kỳ lân thánh hỏa, có thể đây là một cách tự bảo hộ.

"Khách sát, khách sát" vài tiếng vang lên, bốn quả trứng từng cái một nứt ra, hương thơm tràn đầy trong không khí.

"Chín rồi." Long Nhất vui vẻ, từ không gian giới chỉ lấy ra gia vị rắc lên, hương thơm càng thêm nồng đậm.

Nhưng quả trứng còn lại thế nào cũng không chín, từ hoàng sắc chuyển dần thành hồng sắc, vẫn chưa vỡ ra.

Long Nhất dùng lưỡng Hỏa Kỳ Lân lại, cùng với Tạp Nhĩ dùng một chút trứng, mấy con thần thú tự chia phần còn lại.

"Long Nhất, người xem kia là cái gì?" Tạp Nhĩ ngăn người nhìn về phía biển xa xa.

Long Nhất nhìn theo hướng của Tạp Nhĩ, chỉ thấy xa xa có mấy hắc

điểm đang trôi dạt, gió biển mang theo một mùi máu tươi thoang thoang.

"Là thi thể, để ta đi xem." Long Nhất nhíu mày, thân hình bỗng nhiên biến mất tại chỗ. Trong chớp mắt hắn lại xuất hiện, mang theo hai thi thể của hải tộc.

"Ta biết hắn. Đây chính là hải tộc tinh anh Hạp vệ đội trưởng, cũng tham gia mạo hiểm đoạt bảo đại hội lần này." Tạp Nhĩ chỉ vào thi thể bên trái, nói.

"Chẳng lẽ ngoài cửa chính ra còn có nhiều lối khác trực tiếp đi đến vùng biển này?" Long Nhất lẩm bẩm nói.

Tạp Nhĩ đồng ý gật đầu. Vừa muốn nói gì đó, đột nhiên từ không trung xuất hiện vài âm thanh khiêu khích.

Long Nhất sắc mặt biến đổi, chúng thần thú đồng thời hống lên âm thanh trầm thấp. Long Nhị cùng Lục Dực Thiên Sứ một trái một phải đứng phía sau Long Nhất, hốc mắt như hắc động lóe lên hồng mang.

"Kỳ quái, tròng năng lượng trở nên quái dị." Long Nhất thì thào cúi đầu bước lên hai bước, đột nhiên thân thể cứng đờ, kêu lên: "Mau lui lại."

Chỉ tiếc rằng đã quá muộn. Không gian trong phút chốc trở nên hư ảo, sóng biển hắc sắc rít gào đánh đến, uy lực hủy thiên diệt địa.

Long Nhất khó khăn mở ra một ngăn cách kết giới. Đất trời lẫn lộn, không thấy lục địa đâu, tứ bề đều là nước, sóng biển ngập trời rất nhanh dâng đến.

Long Nhất, Tạp Nhĩ, cùng với Tiểu Tam bên trong kết giới lúc này bị

bao bọc bởi nước biển, nhìn thấy sóng biển cao đến nỗi chạm cả vào lam sắc yên khứ. Đám quái điều loạn cả lên, một con vớt vả chui ra từ trong làn nước, nhất thời từ thợ săn của biển biến thành con mồi.

Rất nhanh, biển cả phô trương đến mức dữ dội nhất. Kết giới của Long Nhất chống lại làn nước đen, trong làn nước trong sát na xuất hiện vô số hải quái mãnh liệt công phá kết giới. Chỉ là với kết giới cường hãn của Long Nhất, há có thể dựa vào thực lực của lũ hải quái mà công phá sao.

Đám hải quái này nhận thấy công kích thật lâu mà không mang lại hiệu quả liền lập tức lui quân, giống như mọi thứ chưa từng phát sinh.

Tạp Nhĩ thở một hơi, ý thức có chút kinh ngạc. Sự tình chuyển biến quá nhanh, vừa còn là bờ biển, trong chớp mắt cả thế giới đều bị nước biển bao phủ, cả một khe hở cũng không có.

"Long Nhất, đây là..." Tạp Nhĩ mở miệng muốn hỏi, hoàn cảnh chợt biến hóa. Nước biển như sôi trào bất định, một không gian dưới đáy biển mở ra hướng đến kết giới của Long Nhất.

Long Nhất bình tĩnh lập kết giới bên trong, nhắm mắt lại cảm thụ năng lượng ba động cuồn cuộn xung quanh. Rõ ràng, mọi việc không phải tự nhiên phát sinh.

Bỗng nhiên Long Nhất mở mắt ra, đồng tử hắc sắc thâm trầm khiến người khác phải sợ hãi. Quát khế một tiếng, lục đại thần bài từ mi tâm xuất ra, hình thành một lục giác huyền vu kết giới phía trên, năng lượng quay cuồn từ kết giới như rễ cây hướng xuống dưới.

Tạp Nhĩ lúc này mới phát hiện, ở phía trước không xa trên mặt biển đột ngột xuất hiện một hắc tất đại động như là một quái vật to mồm

chờ đợi phân thệ bọn họ. Theo như hắn biết, chỉ cần một hai giây, cả kết giới đều bị nó phân thệ. Thấy rõ điều này, Tạt Nhĩ đổ mồ hôi lạnh, không rét mà run.

"Người nghĩ ta không có biện pháp thoát ra sao." Long Nhất cười lạnh như băng, từ mi tâm thủy thần lặc ấn xuất ra băng lam quang mang, thủy thần thần bài quay tròn cực nhanh.

"Phân thủy chú." Long Nhất quát khế một tiếng, thần bài lam quang đại thịnh, hắc hải như biến thành bụi phấn lấy kết giới làm trung tâm chẻ đôi ra.

Chương 614: Thủy Không Dị Thú

Như một mũi khoan, địa hạ hải nhanh chóng bị chia làm hai nửa. Long Nhất từ đỉnh kết giới phiêu lãng hạ xuống đáy biển trăm thước.

Ngay tại lúc này, giữa biển xuất hiện một dị thú trông như một cái đầu lâu. Nó có hình dáng rõ ràng, hai hốc mắt cực đại sâu hút, phần tóc trên đỉnh đầu cuộn lại như một ngôi đền, trông như một bức đồ họa lập thể được khắc trong nước biển.

"Đây là cái quỷ gì chứ?" Tạp Nhĩ cả kinh nói.

Long Nhất nhún vai, làm sao mà hắn biết đó là cái gì? Đó chắc chắn là hình ảnh của dị thú trong nước, rõ ràng đối với bọn họ vô cùng thống hận. Chẳng lẽ mình đã vô tình làm gì chọc giận nó sao.

Điều ngạc nhiên là, dị thú này không hề phát động công kích, tựa hồ có chút chần chừ.

Long Nhất dùng tinh thần lực tản mát ra, cố gắng câu thông suy nghĩ của nó. Dị thú này quả thật có thực lực mạnh mẽ phi thường, tại địa hạ hải có thể tính là chúa tể. Quan trọng hơn nó còn có năng lực khống chế không gian. Không gian hắc động vừa xuất hiện khi nãy không phải ngẫu nhiên mà có.

Tinh thần lực của Long Nhất tiến tới dị thú thì gặp phải trở ngại, kết quả làm cho nó điên tiết lên. Nước biển kịch liệt kích động, một cỗ

lực lượng bàng đại ép lấy Long Nhất sử dụng không gian phân thủy chú.

Long Nhất tức giận. Con dị thú này thật không biết tốt xấu, dựa vào thủy hệ ma pháp của bản thân mà dám ngạnh chiến. Hắn còn có thủy thần bài trong tay, chúng đại thần thú trong nước tuy không thể toàn lực công kích nhưng quyết không phải là thú nhồi bông. Nghĩ đến đó, Long Nhất dùng thủy hệ ma pháp xuất ra một cái băng thiên tuyết địa. Được thủy đại thần bài trợ lực, nước biển trong vòng vài dặm nhanh chóng đóng băng. Tại thời khắc này dị thú bỗng biến mất vô ảnh vô tung.

Địa hạ hải to lớn như thế, Long Nhất hiện tại không có khả năng đóng băng toàn bộ, hơn nữa dị thú này bất thường biến mất tựa như phân tử nước. Mặt khác nó có năng lực không gian ma pháp cường đại, muốn xác định vị trí chính xác vô cùng khó khăn.

Long Nhất thi phóng băng thiên tuyết địa một lúc liền dừng tay, hắc hắc cười chủ động ngừng công kích. Thật rõ ràng, không gian năng lượng thay đổi này chính là kiệt tác của con dị thú. Dùng không gian năng lượng mà có thể nghĩ rằng phong bế được đường lui, nghĩ rằng hắn không thể phá sao? Long Nhất đã muốn đi, há có kẻ dám ngăn trở.

Long Nhất tâm niệm vừa động, nhắm mắt cảm thụ năng lượng trong không gian. Hắn đối với không gian ma pháp cũng có nghiên cứu nhất định, hiểu được thông qua ngoại lực mạnh mẽ thay đổi không gian năng lượng nhất định sẽ phát hiện có nơi có năng lượng dị thường. Mà nơi có năng lượng dị thường chắc chắn có thể phá khai một thông đạo.

Long Nhất triệu chúng thần thú cùng Long Nhị công kích mãnh liệt nơi phát sinh năng lượng dị thường, mặt khác dùng toàn bộ tinh thần

lực chăm chú phòng ngừa địch nhân đánh lén. Dị thú này quả thật giao hoạt, có thể sử dụng năng lượng dị thường chuyển đổi phương hướng. Chẳng qua cho dù như vậy, dưới sự công kích mãnh liệt, cả năng lượng tràng không ngừng rung lên.

Đột nhiên đôi mắt Long Nhất cả kinh. Cảm giác được một tia không đúng, liền bảo chúng thần thú đình chỉ công kích. Nhưng cả không gian năng lượng không ngừng rung lên, chấn động dữ dội, nước biển bị đóng băng phía dưới xuất hiện nhiều khe nứt, năng lượng điên cuồng trào ra cả không gian. Cảnh tượng trông giống như cả thế giới sắp đến hồi tận thế.

"Dị thú này điên rồi, nó muốn cùng chúng ta đồng quy vu tận." Long Nhất rất cuộc hiểu được mục đích của dị thú. Nó muốn chính mình dung nhập cả không gian, nghịch chuyển năng lượng hủy diệt không gian, đến lúc đó mọi thứ trong không gian này sẽ cùng với dị thú hôi phi yên diệt.

Long Nhất biến sắc, hấn mặc Lôi thần sáo trang vào, hơn nữa lực đại thần bài phá không xuất hiện tạo nên một cỗ năng lượng như lốc xoáy. Hấn không thể tưởng tượng lại có một dị thú với năng lực khống chế không gian cường đại đến vậy. Thật là quá sức tưởng tượng.

Một dị thú cường đại về cả thủy hệ lẫn không gian hệ, rất có thể là hậu duệ của thủy hệ và không gian hệ thần thú. Tiến hóa đến cường đại tại đây mười vạn năm.

Từ khi nhận thức được sự tồn tại của thân xác Tây Môn Vũ, hấn đã biết lực lượng của thế giới này không hề đơn giản. Long Nhất xuyên qua dị giới mười năm, kinh qua không biết bao nhiêu sinh tử để đạt tới trình độ hôm nay. Nhưng hơn hết, bất chấp hấn có được Lôi thần sáo trang cùng lực đại thần bài, vẫn chưa lực lượng nào được kể

thừa hoàn chinh cả. Do đó đối với thần ma đại chiến mười vạn năm trước nhất thời không khỏi ngạc nhiên.

Kết cục lưỡng bại câu thương có thể nhìn thấy trước mắt. Bỗng nhiên quả trứng trước đó không chịu chín lại nảy lên một cái, bắt đầu lay động. Trên vỏ trứng dần xuất hiện vết nứt, rất nhanh sẽ nở ra.

Cùng lúc đó, không gian năng lượng cuồn cuộn bạo chậm rãi giảm xuống, Long Nhất thông qua inh thần lực cảm nhận được trong không gian truyền đến một trận kinh hỉ cùng kích động.

"Không lẽ... cái trứng này là con của dị thú sao?" Long Nhất giật mình, khó trách tìm quanh vẫn không ra cha của nó. Hẳn lại càng không hiểu con dị thú này thế nào lại ở cùng với con quái vật kia là đôi phu phụ. chính mình ăn luôn bốn đứa nhỏ, khó trách vừa gặp đã lóan liêu mạng rồi.

Cuối cùng cũng có bất ngờ, mặc dù sự tình biến chuyển, nhưng vẫn không dám thiếu cảnh giác.

Khe nứt trên cái trứng càng lúc càng lớn, một con chú trông như đầu lâu địa hỏa hồng sắc không một sợi tóc từ từ chui ra. Dùng hết khí lực giấy dựa, miệng không ngừng kêu lên ô ô, thập phần triều mến.

Lúc này, không gian năng lượng đã trở lại bình thường. Một tiếng hô hoán trầm thấp từ bốn phương tám hướng truyền tới, giống như đang cổ vũ cho quả trứng kia vậy.

Cuối cùng, tiểu tử kia cũng chui ra được, toàn thân đỏ rực, không lông mao, chỉ có một chân, ánh mắt đóng chặt. Tiểu tử này trông như không có lấy nửa lực công kích. Nhưng vừa chui ra liền hóa thành một đạo hồng ảnh chạy loạn trong kết giới. Không có sự cho phép của Long Nhất, nó dựa vào cái gì mà chạy thoát đây?

Một tiếng kêu trầm thấp vang lên. Long Nhất nhận thấy một tia tinh thần lực tiếp xúc với hắn, bất quá với tinh thần cường đại, trên mặt lại xuất hiện một nụ cười hết sức thoải mái.

Chương 615: Tử Vong Tuyệt Địa

Long Nhất dùng tinh thần lực đón tiếp, liền nghe được một âm thanh trầm thấp tại ý thức hải vang lên: "Ngoại lai giả, chỉ cần ngươi buông tha đứa nhỏ, mọi việc ta đều không tra cứu."

Long Nhất bày tỏ thành ý, thì thầm: "Tất cả đều là hiểu lầm, nếu biết đó là con ngươi, chúng ta tuyệt đối sẽ không đụng đến một sợi lông mao của nó." (DG: thực tế thì cái con quái thai này có cọng lông mao nào đâu mà đụng)

Dị thú ý niệm vừa động, năng lượng tràn tức thì phát sinh tiến hóa, không gian trở nên vận vẹo, khôi phục nguyên dạng.

"Di, chúng ta đã trở lại." Tạp Nhĩ nhìn xung quanh kêu lên, phát hiện nước biển trong nháy mắt lui về, bọn họ lại đứng trên bờ biển, tựa như mọi việc đều chưa từng phát sinh.

Long Nhất nhận thấy thành ý của dị thú này, liền triệt tiêu ngăn cách kết giới. Trong nháy lát tiểu gia hỏa liền biến thành một hồng ảnh biến mất vào giữa biển đen, xem chừng có đánh chết cũng không dám chui ra lần nữa.

Thật lâu sau, thần niệm của dị thú lại xuất hiện, nói: "Ngoại lai giả, ta thấy ngươi có thủy thần thần bài cùng thủy thần lạc ấn. Rõ ràng ngươi là thủy thần truyền thừa giả, chỉ là không hiểu vì sao vẫn chưa chân chính kế thừa lực lượng của Thủy thần thần bài. Phụ thân ta

vốn là Thần giới thủy hệ thần thú, cùng thủy thần có quan hệ mật thiết với nhau. Người ở trong không gian này có điều gì cần ta hỗ trợ cứ nói.

Long Nhất hoan hỷ hết sức. Thật là Tái ông thất mã, yên chi phi phúc. Vừa rồi còn tưởng lưỡng bại câu thương, không ngờ lại chuyển biến 360 độ.

"Không biết người có biết đến Bích hải thần phách không, bọn ta vì thứ này mà tìm đến." Long Nhất dừng một lát, ý niệm trả lời.

Dị thú trầm mặc trong chốc lát, nói: "Bích hải thần phách chính là do Thần giới nhất cấp thủy hệ thần chiến chết đi mà ngưng tụ thành. Cũng chính là chủ nhân của phụ thân ta."

"Ách..." Long Nhất sửng sốt. Tình hình có vẻ nghiêm trọng. Hắn suy nghĩ, dị thú này cùng vị thủy hệ nhất cấp thần có quan hệ như vậy, thế nào mà lại hỏi hắn về Bích hải thần phách chứ.

"Ta không thể giúp người lấy được Bích hải thần phách, nhưng ta có thể truyền tống người đến tử vong tuyệt địa. Đó là nơi thần ma chiến trường kinh thảm nhất, vô số cao cấp thần Ma Thi hải, do đó không biết ma linh tại nơi này nhiều ít thế nào, chỉ biết không một ai vào mà có khả năng sống sót trở ra." Dị thú dừng một chút, ý niệm nói.

"Tử vong tuyệt địa?" Long Nhất vừa nghe dị thú trả lời, tâm không khỏi trầm xuống. Cao cấp thần ma sau khi chết hóa thành vong linh thực lực tuyệt đối bất đồng với vong linh sinh vật thông thường. Mặc dù vong linh ma pháp có hiệu quả bao nhiêu đi nữa cũng không dám mạo hiểm trông mong vào nó. Một chỗ tự xưng là tử vong tuyệt địa không phải là không có căn cứ. Vào một nơi nguy hiểm như thế lấy được Bích hải thần phách mà an toàn lui ra, thật sự là một khảo nghiệm không nhỏ.

Long Nhất nhìn về phía Tạt Nhĩ. Một nơi nguy hiểm như vậy, hẳn không thể không bận tâm đến an nguy của Tạt Nhĩ.

"Long Nhất, chuyện gì thế?" Tạt Nhĩ thấy Long Nhất nhìn hẳn, liền hỏi.

Long Nhất tường thuật lại đoạn đối thoại với dị thú một lần cho Tạt Nhĩ nghe, nói tiếp: "Tạt Nhĩ, tử vong tuyệt địa thật sự quá nguy hiểm, không bằng người ở lại nơi này chờ ta trở lại."

Tạt Nhĩ yên lặng, thả lỏng Mễ lạc thần cung, than nhẹ một tiếng, nói: "Ta biết với thực lực của ta chỉ thêm gánh nặng cho người, ta sẽ lưu lại nơi này. Vô luận thế nào, người nhất định phải cẩn thận. Người nói sẽ dẫn ta thưởng thức mỹ vị của thế giới loài người trên Thương Lan đại lục, hy vọng người nói được làm được."

Long Nhất vỗ vỗ vai Tạt Nhĩ, cười nói: "Người yên tâm, thế giới này không có nơi nào mà Long Nhất ta không thể đi qua. Người ở đây chờ tin tốt của ta đi."

"Người đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?" Dị thú hỏi.

"Rất tốt, chẳng qua ta muốn nhờ người giúp một việc. Nếu ta vào tử vong tuyệt địa không trở về, người có thể đưa tên hải tộc kia ra khỏi không gian này không?" Long Nhất thỉnh cầu.

"Được." Dị thú thập phần rõ ràng việc này không quá khó khăn. Mỗi trăm năm hải tộc đều phái người tiến vào tử vong dong động mạo hiểm đoạt bảo, cửa ra vào sẽ được mở ra. Đến lúc đó chỉ cần đưa hẳn đến lối vào được mở sẵn thì hẳn sẽ dễ dàng tự đi ra ngoài.

Lúc này, Thủy Không Dị Thú phát động thực lực bản thân, lập tức

bao phủ Long Nhất cùng súng vật trong chớp mắt biến mất tại chỗ. Còn Tạt Nhĩ chán nản ngồi xuống đất, hẳn cùng Long Nhất vĩnh viễn không cùng một cấp bậc.

Đằng Long Thành không khí vô cùng khẩn trương. Tân thành mọc lên đủ loại công trình quy mô. Một tràng kiến trúc tao nhã lẫn khổng lồ đều như bạt đất mà ra. Đại thụ hai bên trải dài từ Hoàn đoạn sơn mạch đến ngã tư đường. Hoa rơi như tiên cảnh.

Trong đó đáng chú nhất chính là đại lục hội nghị quán. Đây là nơi sẽ cử hành Thương Lan đại lục tổng hội nghị, rộng hơn trăm mẫu. Kiến trúc trung tâm cao mười tầng, khí thế bàng bạc, mang một nhiệm vụ là cử hành Địa long tộc đại hội sắp tới. Thành sau khi kiến tạo xong có vô số du khách một danh mà đến.

Lúc này, đại lục hội nghị quán ở trung tâm quảng trường. Dòng suối ma pháp từ ngọn giả sơn hùng dũng tuôn xuống hồ nước lấp lánh bên dưới. Cá lội tung tăng, vài con bạch sắc tiên hạc đang dùng nước rửa sạch bộ lông của mình. Bên ngoài huyền não rung trời, bên trong thập phần tĩnh mật, du khách chỉ có thể thưởng ngoạn bên ngoài, không thể đi vào bên trong.

Chúng nữ tử mặc thất thái cảm y từ sau ngọn giả sơn đi ra, tiếng nói cười mê hoặc cả quảng trường.

Những nữ tử này đều xoay quanh một thiếu phụ xinh đẹp tuyệt trần, độ trên đôi mươi, mái tóc đen kết thành một con hồ điệp, điểm thêm vài trâm cài bằng lưu ly vô cùng tao nhã.

Thiếu phụ cười rất tươi, nữ tử xung quanh dùng bàn tay nhỏ bé không ngừng xoa bụng của thiếu phụ kia.

"Hương Vân tỷ tỷ, cho ta sờ một chút được không? Để xem bảo bảo có đập không?" Long Linh Nhi cười hì hì nói.

"Mò mẫm hoài, bảo bảo còn chưa đến một tháng, làm sao có động tĩnh được chứ." Nam Cung Hương Vân liếc nhìn Long Linh Nhi.

"Nhưng đũa nhỏ kia chính là huyết mạch của phu quân, đương nhiên không thể so sánh với người thường được. Bảo bảo của người khác sáu bảy tháng mới có thể đập, còn bảo bảo của chúng ta khẳng định chưa tới một tháng đã có thể rồi." Lãnh U U trong trang phục hắc sắc bó sát người cười nói.

Chúng nữ còn lại đều cùng tiến lên, nhất thời oanh thanh yến ngữ vang lên không dứt.

Những mỹ nữ này ai cũng đều quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, lại ở chung một chỗ thật ngay cả thần thánh cũng không chịu nổi.

"Các vị phu nhân, hoàng hậu nương nương mời các vị sớm hồi cung, nói rằng đích thân làm vài món cho mọi người cùng thưởng thức." Lúc này, một cung nữ vội vàng đi tới thông báo.

"Ha ha, hôm nay chúng ta lại có khẩu phúc, cũng là nhờ Hương Vân tỷ tỷ cả đó." Mộ Dung Thục Ngọc cười nói.

"Thục Ngọc muội muội hâm mộ như vậy, không bằng phu quân trở về, người tranh thủ một tí chiếm lấy tiện nghi, thế nào?" Lãnh U U cười trêu.

Chúng nữ trêu đùa nhau ra khỏi đại lục hội nghị quán, Đông Phương Uyển lên tiếng, con dâu các nàng sao dám không tuân.

Bên ngoài đại lục hội nghị quán, một cỗ xe ngựa vô cùng hào hoa được một đội hoàng thất cấm vệ hộ giá chậm rãi di chuyển. Cảnh tượng khuyh thành khiến vài kẻ nhìn thấy không rượu mà như say, đợi đến khi tỉnh lại thì chúng nhân sớm đã đi xa, nên hỏi xung quanh về xuất thân của các mỹ nữ.

Lúc này, Đằng Long thành một lão du tử khinh bỉ nhìn bọn họ, nói: "Cả nữ nhân của thái tử điện hạ người cũng dám lớn mật có chủ ý, thật là cả một lũ tiểu tử vô học, chưa từng nghe Địa Ngục Thiên Sứ, chưa từng nghe U Minh Thánh Nữ, chưa từng nghe Quang Minh Thánh Nữ, chưa từng nghe Phượng Hoàng Gia Tộc đại tiểu thư sao? Không biết phân lượng còn dám nghĩ càn. Cũng tội nghiệp, các người làm sao mà như người dân Đằng Long thành chúng ta được thường xuyên nhìn thấy các nàng đây?"

Lão du tử không ngừng kiêu ngạo văng nước bọt thổi phồng giảng giải cho đám ngoại nhân vây quanh một lần về tình sử vĩ đại của thái tử Tây Môn Vũ, cũng là căn nguyên gây nên cơn lốc ái tình kinh thiên động địa tại Thánh ma học viện, lẫn những chuyện phong lưu khi xưa.

Bên trong đám người đó, hai hắc y nhân liếc nhìn nhau, một âm thanh trầm thấp mang theo hưng phấn hỏi lão du tử: "Vị huynh đệ này thật biết nhiều việc của thái tử điện hạ, huynh thường xuyên gặp mặt bọn họ, thế huynh có biết thái tử điện hạ giờ thế nào không?"

"Hỏi đúng người rồi đó, ngày nay tứ hải bình định, Thương Lan thống nhất. Các người nên biết rằng Long tộc đại hội tổ chức tại Đằng Long thành chúng ta. Thái tử điện hạ giờ đang làm khách trên Long Đảo trong truyền thuyết, hưởng thụ Long Tộc mỹ nữ. Nếu muốn nhìn thấy thái tử điện hạ thì cứ chờ đến đại hội Long Tộc." Lão du tử vô cùng tự tin nói.

Hai hắc y nhân cảm tạ một tiếng liền lui ra.

"Tỷ tỷ, Long Nhất quả thực không ở Đằng Long thành, nếu hắn ở Long đảo, chúng ta nên làm sao bây giờ?" Một hắc y nhân hỏi người còn lại, âm thanh mềm mại.

Hắc y nhân kia than khế, nói: "Tinh Tinh, xem ra chúng ta phải đến hoàng cung một chuyến, vì sự tồn vong của Thanh Phong đế quốc, dù các nàng đối với ta thế nào, ta cũng cam lòng."

Nhớ lúc trước lúc Tây Môn Nộ đăng cơ, Mộc Hàm Yên ám sát tân hoàng mượn tay Long Nhất tự sát, mọi người với nàng có ấn tượng sâu sắc. Nhưng chỉ có thân nhân của Long Nhất mới biết được chính xác hắn đang ở nơi nào. Nghĩ đến tuyền tống trận được mở rộng rãi, việc tìm Long Nhất cũng không mất nhiều thời gian.

Theo thánh điện truyền tống trận từ Thương Nguyệt đại lục thuận lợi đến đây, Mộc Hàm Yên nhanh chóng theo hướng cấm vệ hoàng cung cùng xe ngựa phía xa.

Chương 616: Ma Linh Thần Cương

Một đám mỹ nữ xinh đẹp đều đang ở trên một cỗ xe song mã đang nói cười vui vẻ . Đè tài luôn chạy không thoát khỏi hải tử đang nằm trong bụng của Nam Cung Hương Vân.

Tây Môn Vô Hận tâm trạng vẫn tỏ ra điềm tĩnh mỉm cười lắng nghe . Mặc dù trong chúng nữ, nàng vẫn phải đang cố gắng đóng trọn vai diễn muội muội của mình, nhưng nàng thật sự khát vọng có thể dung nhập vào cùng đám nữ nhân này, có thể chân chính trở thành nữ nhân của Nhị ca . Bất giác , trong đôi mắt nàng đã nổi lên một tia mê ly , tự do theo đuổi khát vọng của mình .

Nhẹ nhàng vén bức rèm cửa sổ sang một bên, Tây Môn Vô Hận nhìn ra ngoài, trên đường thật nhộn nhịp, sôi động, thương nhân nhiều vô số . Bây giờ Đẳng Long Thành dân cư dày đặc , có thể nói là thành đông dân nhất của đại lục. Tây Môn Vô Hận sâu kín thở dài. Năm đó mười sáu tuổi, nàng còn là một thiếu nữ xinh đẹp vô tư vô lượng với cuộc đời. Nhưng mười năm đã qua, mười năm có thể để cho một thiếu nữ chưa biết gì chân chính trở thành một nữ nhân. Những kỷ niệm buồn vui giờ đây đều đã trở thành hoài niệm, giờ đây lắng đọng trong trái tim nàng chỉ có tình yêu, và tình yêu sâu lắng và nồng thắm mà thôi. Trước mắt nàng là một bức tranh sơn thủy hữu tình, những người đang đi ngang qua bức tranh vĩnh viễn cũng không biết thưởng thức được ý nghĩa được mô tả trong đó.

Thực ra Tây Môn Vô Hận mang theo cảm giác hoài ức nhàn nhạt ,

khóe mắt lơ đãng đảo qua hai bóng đen , ý thức đột nhiên trở nên cảnh giác , nàng cảm giác một bóng đen trong đó nhìn sao mà thập phần rất quen mắt .

Mộc Hàm Yên cảm ứng được có người đang nhìn chăm chú vào bọn họ , trong lòng biết hành tung đã bị bại lộ, rõ ràng không thể nào che dấu được nữa. Lớp áo choàng bên ngoài đã che khuất đi một dung nhan tuyệt thế, nhưng nếu có thể nhìn kỹ hơn thì sẽ biết đó là một dung nhan kiều diễm.

" Là nàng ...." Tây Môn Vô Hận cả kinh trong lòng , lẩm bẩm nói .

Lúc này chúng nữ thấy được vẻ mặt khác thường của Tây Môn Vô Hận , đều thò đầu ra nhìn về hướng Tây Môn Vô Hận đang nhìn .

Bên trong hoàng cung Đẳng Long Thành , Đông Phương Uyển toàn thân khoác trường bào được làm bằng ngân bạch tương kim (Nạm vàng) đầu đội văn thanh ngọc phát trâm . Khí thế hơn người , nàng trang trọng ngồi trên ghế chủ tọa phía trên, hai nữ tử thanh tú đang đang trang nghiêm đứng ở phía sau.

Mọi người đều biết, Đông Phương Uyển hoàng hậu bình thường đối với ai cũng hòa nhã, điềm đạm, cho tới tận bây giờ cũng không thấy nàng nổi giận lấy một lần. Nhưng mỗi khi nàng vẻ mặt trầm ngưng, mắt phượng hàm uy, là lúc mà tất cả mọi người không ai dám lớn tiếng ở trước mặt nàng .

Lúc này Đông Phương Uyển đang chăm chú nhìn về phía cách đó không xa , ở đó có hai tỷ muội Mộc Hàm Yên và Mộc Tinh Tinh đang đứng. Hai cô gái này bọn hắn cũng đã từng gặp qua , bộ dáng lớn lên vô cùng giống nhau, nhưng khí chất ở mỗi người lại rất khác nhau. Một bên mịn hoặc chúng sinh , một bên xin đẹp thoát tục. Đều là những dung mạo tựa như thiên tiên. Đông Phương Uyển đối với

chuyện tình của Mộc Hàm Yên hiểu rõ đôi chút. Mặc dù nàng đã từng có lần ám sát Tây Môn Nộ, nhưng dẫu sao thì cũng là cảnh đàn bà nên nàng cũng rất thương cảm. Một nữ nhân nếu không phải vì yêu một người nam nhân, thì lại như thế nào lại chịu cam tâm tình nguyện chết dưới kiếm của hắn chứ.

"Hoàng hậu, chúng ta có chuyện thập phần quan trọng muốn tìm Long .... Thái tử điện hạ. Thỉnh mong hoàng hậu nhất định phải giúp cho chúng ta." Mộc Hàm Yên cắn cắn môi dưới. Bịch một tiếng quỳ xuống, nàng cả đời chỉ biết lạy trời, quỳ xuống đất mà lạy cha mẹ. Nhưng đối với người khác nàng chưa bao giờ phải hạ mình mà quỳ xuống cầu xin.

Đông Phương Uyển mặt ngoài cũng chẳng thể hiện chút động lòng, thản nhiên nói: "Chẳng biết Mộc tiểu thư tìm nhi tử của ta có chuyện gì, nếu không ngại thì có thể nói ra. Nếu thấy không thích hợp nói ... Quên đi."

Mộc Hàm Yên chấn động, tại Thương Lan Đại Lục chuyện tình của nàng ngoài Long Nhất ra thì không có người thứ ba biết được. Chẳng lẽ nàng phải đem chuyện này nói ra sao?

"Hoàng hậu, chúng ta tìm Thái tử điện hạ quả thật là có chuyện gấp. Nhưng cũng không thể nào tiện nói ra." Mộc Tinh Tinh bên cạnh đã quỳ xuống nói.

Đông Phương Uyển khẽ nhíu đôi mi thanh tú lại, cũng là từ chối ý kiến vừa rồi.

Mộc Hàm Yên thoáng chút do dự, Thanh Phong đế quốc không còn nhiều thời gian nữa. Đông Phương Uyển và chúng nữ tử chung quanh đều là những người chí thân của Long Nhất, nếu các nàng muốn biết thì cũng nên nói cho các nàng biết.

"Hoàng hậu! Ta nói." Mộc Hàm Yên ngẩng đầu kiên định nói.

"Tỷ tỷ, người như thế nào có thể ...." Mộc Tinh Tinh vội la lên. Nhưng lời nói còn chưa dứt thì đã bị ánh mắt nghiêm khắc của Mộc Hàm Yên ngăn lại .

Đang lúc Mộc Hàm Yên muốn đem chuyện tình của nàng tại Thương Nguyệt đại lục nói ra một lần. Thì Đông Phương Uyển lại mỉm cười và đứng dậy, nói : " Tốt lắm, được rồi, các người đều đứng lên đi. Các người có việc gấp nhưng lại khó mở miệng thì ta cũng không ép các người. Bất quá ta có thể xác nhận cho các người một chuyện, tin tức này được truyền đến từ Long đảo. Vũ nhi hôm nay đã rời khỏi Long đảo để đi đến nơi thâm sâu dưới biển để tìm kiếm Hải Đế chi thành trong truyền thuyết. Bây giờ hành tung rất mờ mịt, ai cũng không biết hiện tại Vũ nhi đang ở nơi góc nào dưới biển."

"A" Một tiếng , tỷ muội Mộc Hàm Yên lập tức sững sờ tại chỗ, chẳng lẽ Thanh Phong đế quốc thật sự khó có thể tránh khỏi đại kiếp?

"Bất quá, khi Vũ nhi yên ổn đến nơi sẽ lập tức khởi động ma pháp trận, lúc đó các người sẽ có thể lập tức thấy hắn. Nếu không ngại, không bằng các người lưu lại hoàng cung vài ngày, nói không chừng rất nhanh sẽ có được tin tức của Vũ nhi." Đông Phương Uyển nhìn thấy bộ dạng thất vọng của tỷ muội Mộc Hàm Yên , nói tiếp.

Tử vong tuyệt địa . Long Nhất cùng các sủng vật của mình tại một trận bạch quang đột ngột xuất hiện khắp các ngõ ngách trong đó. Long Nhất nhìn ngó xung quanh. Đây là một cái động rất hẹp và dài . Bên trong nhiệt độ rất cao , nhưng lại làm cho người ta có một cảm giác cực kỳ âm trầm , im lặng cực kỳ. Tình cờ một giọt nham thạch nóng chảy từ trên cao rót xuống, rơi xuống mặt đất phía trước lại phát ra một tiếng cực kỳ vang dội .

Long Nhất nóng rục người, thần kinh cực kỳ căng thẳng . Trước mắt chuyện gì cũng không hề biết , nhưng những con sủng vật của hắn bằng trực giác đã cảnh báo hắn có nguy hiểm ở tứ phía. Long Nhị cùng Thiên sứ sáu cánh một tả một hữu, một bước cũng không rời, đứng ngay phía sau Long Nhất . Tiểu Tam , Cường Lôi Thú còn có Hỏa Kỳ Lân thì đều đang song hành ở đằng trước.

Bỗng nhiên, Long Nhất cảm giác được một luồng sát khí ba động. Phía trước , thân thể Tiểu Tam run rẩy kịch liệt, giận giữ gầm lên một tiếng, toàn thân phát ra một trận thánh quang .

Một trận hắc khí bắt đầu khởi động , một diện mục trông giống như hình người sinh vật dần dần thành hình . Răng nanh , con mắt hung ác , cơ thể luồn thuận , vừa nhìn đã biết không phải là thứ tốt .

Đây là một người do ma vật cao cấp biến thành oán linh, so với những oán linh khác thì thật bất đồng. Hắn lại không sợ thánh quang, ngược lại cứ chọn Tiểu Tam có quang minh thể chất mà tấn công.

Đối phó với vong linh loại này mà dùng vật lý công kích thì không khả thi vì đây là vong linh sinh vật. Biện pháp tốt nhất chính là dùng tinh thần ma pháp mà công kích. Không cần Long Nhất hạ lệnh, Long Nhị trong tay cầm Huyết sắc liêm đao mà tiến lên công kích . Hắn vốn là Vong linh chúa tể , huyết sắc liêm đao sát khí tận trời khiến cho ma linh thập phần cố kỵ nhưng lại biến ảo tốc độ cực nhanh. " Ầm ầm ..." hắc vụ bàng bạc đã bắt đầu khởi động.

Vừa Tiểu Tam với thánh quang , Hỏa Kỳ Lân với Kỳ Lân thánh hỏa đều có thể hữu hiệu sát thương được oán linh . Nhưng những chiêu công kích này Oán linh đúng là không ...chút nào để ý đến . Chỉ chú tâm tránh né sự công kích đến từ Long Nhị . Đối với sự công kích của Tiểu Tam và Hỏa Kỳ Lân thì không thèm để ý vào mắt .

Tại một huyết động nhỏ hẹp mà kịch liệt chiến đấu . Nhưng lại không hề làm một chút thương tổn nào đến huyết động . Long Nhất bắt đầu lo lắng , một cỗ năng lượng khổng lồ bao phủ khắp huyết động , những huyết động xung quanh cũng bị cỗ năng lượng này bao phủ .

Long Nhất thấy tình huống chiến đấu giằng co, hẳn không nghĩ kéo đi xuống, tinh thần lực từ mi tâm bắt đầu di tản ra , từ bốn phương tám hướng mà hướng đến vây quanh Ma Linh kia.

Ma Linh nhận thấy tình huống không được ổn, đúng là thập phần nguy hiểm. Hẳn muốn phân tán tinh thần lực của Long Nhất để tạo ra một khe hở mà từ đó trốn ra ngoài. Chỉ là Ma linh mới bay quanh một vòng, nhưng lại phát hiện Tinh thần lực của Long Nhất như thiết vạn hùng binh không có mảy may một khe hở nào , bèn ngưng tụ thân hình dừng lại.

Đang lúc Long Nhất nghĩ đã làm cho Ma Linh kia thấm mệt trong lúc tìm đường thoát thân. Ma Linh kia đột nhiên lại kêu to lên một tiếng cực kỳ bén nhọn, lập tức hóa thành một đạo hư ảo như một mũi tên mà tiến đánh về phía vòng vây của tinh thần lực.

Long Nhất cảm thấy mi tâm rung động , Ma linh kia không gây ra một tiếng động mà biến mất trong vòng vây tinh thần lực của hắn. Làm hắn không khỏi chút ngạc nhiên. Nguyên lai thân hình của ma linh này oán lực thập phần cường đại , tập trung công kích sau khi tinh thần lực của Long Nhất trong nháy mắt để lộ ra một khe hở vô cùng nhỏ . Hẳn đúng là đã thuận theo khe hở này mà đào thoát ra ngoài .

Từng đợt từ khí ba động tại huyết động nhỏ hẹp này bay toán loạn kịch liệt . Vừa rời trong huyết động vô cùng tĩnh lặng nhưng giờ đây lại như một chảo nước đang sôi ùng ục . Trong nhất thời các thanh âm gào thét , các loại hình dạng oán linh lại thoáng hiện ra . Chỉ trong

một khoảng khắc mà các cương thi đã như những con kiến tràn ngập khắp cả huyết động . Phảng phất trong nháy mắt như đã đi đến chín tầng địa ngục .

Long Nhất vẻ mặt co quắp lạ , trong long thầm than không ổn. Trên trán đã bắt đầu chảy ra vài giọt mồ hôi. Nếu mấy con chỉ là những con bình thường như vong linh BOSS, như tà ác cương thi, hắc ám u linh, đối với các loại này mà nói thì bằng vào thực lực ngày hôm nay của hắn thì hắn có thể dễ dàng xử lý hết bọn chúng. Nhưng mấy tên trước mặt đều là ma linh thần cương trong cuộc chiến thần ma hóa thành. Thoáng cái đột nhiên lại xuất hiện nhiều đến như vậy, chỉ riêng nguồn tử khí khổng lồ cũng đã ép cho Long Nhất không thở nổi. Nếu mà thực sự phải động thủ thì hắn phải gặp rất nhiều khó khăn, Long Nhất cho dù là ngưu B cũng chỉ là uổng công. Trừ khi có một ngày hắn một mình có thể đánh lại cả thế giới .

Long Nhất thở thật sâu, hai chân như mọc rễ trụ vững một chỗ, khí thế so với đối phương còn kém xa. Trước kia dù đối mặt với hoàn cảnh nào hắn cũng không chịu lùi một bước, hướng chi đối mặt với hắn vốn chỉ là một đám quái vật thực lực cao cường nhưng đã chết.

Trong lúc đó , tâm niệm thay đổi thật nhanh , con người của Long Nhất cũng nhanh chóng chuyển động. Nghĩ thầm Thủy Không Dị Thú kia có thể trực tiếp đưa đến chỗ Bích hải thần phách. Tình huống này nếu mà liều mạng thì thật không tốt, nhưng nếu không liều mạng thì chỉ có thiệt mà thôi.

Nghĩ đến Thủy Không Dị Thú , Long Nhất dường như vừa mới giác ngộ. Vì thế hắn hoàn toàn cố ý chế tạo một loạt không gian ma pháp quyền trục , không thể tưởng tượng được trong lúc này lại có tác dụng.

Long Nhất đem Long Nhị cùng tất cả thần thú và thiên sứ sáu cánh

thu hồi hắc ám không gian. Khi mà linh thần cương sắp tới gần công kích , trong sát na đó hắc đã dùng không gian ma pháp quyền trực mà rời đi.

Chương 617: Bích Hải Thần

Bài 1

Chỉ thấy một đạo bạch quang lóe lên, Long Nhất một lần nữa xuất hiện đã ở ngoài trăm mét. Trước mắt hắn hoa lên, xung quanh toàn là một đám cương thi oán linh mặt mũi hung ác, bị quyến trục không gian ma pháp truyền tống đến nơi cương thi chất đống, cho dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng vẫn không khỏi rùng mình.

"Bùm bùm" ma linh thần cương xung quanh phản ứng cực kỳ nhanh, Long Nhất thân hình vừa lóe hiện đã bị tấn công mấy lần, đem theo tiếng rít chói tai như xé nát không gian và tử khí nồng nặc bao la vô bờ.

Long Nhất toàn thân công lực đều ngưng tụ tại lớp phòng hộ châu thân bên ngoài, mấy đợt công kích này khiến cho lớp phòng ngự trên người hắn bị dao động một trận, khí huyết cuồn cuộn đảo lộn, nhưng cuối cùng vẫn trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Long Nhất thân hình chỉ lóe hiện trong chớp mắt như thế, một lần nữa lại nhòe tan trong không khí, đợt sóng tấn công thứ hai của ma linh cương thi đánh vào khoảng không.

Nếu không phải Long Nhất né nhanh, đợt sóng công kích thứ hai này đủ để đánh tan lớp phòng hộ của hắn rồi. Bởi vì đợt sóng công kích lần thứ nhất chỉ là do phản ứng của một vài ma linh thần cương ở xung quanh, mà đợt sóng công kích thứ hai có lẽ đã tập hợp sức tấn công của hơn trăm ma linh thần cương, công kích cường đại như

vậy, cho dù Long Nhất toàn thân kế thừa sức mạnh của chủ thần, cũng phải né tránh mũi nhọn tấn công.

Long Nhất giống như ảo ảnh, lóe hiện giữa đám ma linh cương thi đông như kiến. Kỳ thật nếu như hắc dùng Càng Khôn Đại Na Di cũng có thể di chuyển trong chớp mắt, nhưng Càng Khôn Đại Na Di cần hao phí nội lực Ngạo Thiên Quyết, mức độ kiên cố của lớp phòng hộ sẽ giảm đi không ít, mà dùng quyền trục không gian ma pháp thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

Mà lại một nhóm nữa, trước mặt Long Nhất là một đội vong linh sinh vật, cho dù có thông minh tới một mức độ nào đó, nhưng cũng sẽ không nghĩ tới việc đem liên hợp đồng bọn đem không gian giam cầm lại, sức mạnh khổng lồ ấy, Long Nhất muốn xông ra đã khó lại càng thêm khó. Cho dù có xông ra rồi, cũng tuyệt đối sẽ không thể toàn thân mà lui, vút đi nửa cái mạng như thường.

Tử Vong Tuyệt Địa cái dung động này rất dài và hẹp. Long Nhất sau khi đã dùng hết năm quyền trục không gian ma pháp cuối cùng đã thoát ly khỏi khu vực tập trung nhiều ma linh thần cương nhất, sự uy hiếp liên tiếp phân tán của vài ma linh thần cương còn lại đối với hắc thì đã không mạnh, bất quá ma linh thần cương sau lưng vẫn bám theo khí tức của hắc mà nhanh chóng đuổi theo.

Long Nhất ngược lại đã hạ quyết tâm, sau khi tiếp tục dùng hết mười quyền trục không gian ma pháp rốt cuộc mới bỏ rơi được đám vong linh khủng bố đó, đi vào một khu vực chân không, hắc che giấu khí tức trên người, đợi một lúc lâu để bình tĩnh như trước rồi mới thở ra một ngụm không khí. Bình định khí huyết cuồn cuộn đảo lộn một lúc, trong lòng thầm nhủ thật là may mắn, tuy là lớp phòng hộ không bị phá vỡ, nhưng chấn động mà cơ thể gánh chịu khiến hắc cực kỳ khó ở.

Một lúc sau, Long Nhất cẩn thận tỉ mỉ đi về phía trước, đi chưa được mấy bước đã phát hiện là càng đi về phía trước dung động thì càng nhỏ hẹp, đến cuối đường thì chỉ còn một cái lỗ nhỏ bằng đầu người.

Long Nhất thò đầu vào xem xét, phát hiện cái hang động bên trong cái lỗ nhỏ cỡ đầu người này lại khúc khuỷu, cũng không biết phía trước rốt cuộc là tình huống gì.

"Ta xx mẹ hấn. Lừa gạt người ta à?" Long Nhất lẩm bẩm chửi một câu bước lùi về sau, ở bên ngoài khởi động giãn gân cốt.

"May sau thiếu gia ta biết Súc Cốt Công, nếu không đúng là bị vây khốn tới chết ở cái địa phương ma quỷ này." Long Nhất lẩm bẩm nói thầm, chỉ nghe xương cốt toàn thân hấn rắc rắc lớn một hồi, thân người thu nhỏ lại một cách kỳ quái, trèo vào trong cái lỗ chỉ lớn bằng đầu người.

Bên trong hang động nhỏ xíu này cong cong queo queo, làm cho Long Nhất đầu óc rối tinh, thêm vào đó Súc Cốt Công tuy là rất thần kỳ nhưng sử dụng thì thập phần khó chịu, nếu như thời gian vượt qua giới hạn chịu đựng của cơ thể bản thân thì thân thể không thể thay đổi, không thể hồi phục trở lại, sẽ biến thành dị dạng, mười phần thì đến tám chín phần là hậu quả lục phủ ngũ tạng bị dồn ép mà chết.

Sau khi Long Nhất nghĩ đến khả năng này, trong lòng cũng hơi khẩn trương. Khi tinh thần lực của hấn thăm dò phía trước đều bị một trường năng lượng kỳ lạ gây nhiễu.

"Thiếu gia có muốn chết cũng sẽ không chết ở trong cái lỗ này." Long Nhất cảm thấy thân thể có hơi tê mõi, bất giác gia tăng tốc độ.

Nếu như bốn bề hang động này là đá thông thường thì Long Nhất có thể san bằng cái hang động này trong vài phút, nhưng đặc tính của

nham thạch này so với kim cương còn cứng hơn trăm lần. Sức tấn công của mấy con ma linh thần cương cộng lại dù đã cực kỳ khủng bố rồi nhưng đến như thế mà cả một dấu vết cũng không lưu lại được trên tường đá của cái hang động này, hậu quả nếu như Long Nhất bị vây khốn trong đây thì có thể tưởng tượng ra. Nhưng mà riêng quyền trục không gian ma pháp trong tay Long Nhất phải trong cự ly ước lượng bằng mắt thì mới có thể thuận dịch (*dịch chuyển tức thời), ở cái hang động hết sức chật hẹp mười lần queo tám lần cong (*ý nói quanh co khúc khuỷ) này thật không có đất dụng võ.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Long Nhất cảm thấy thân thể đau đớn như bị kim châm. Lại thêm càng lúc càng nặng nề. Hắn nghiêng răng, ra sức dịch chuyển về phía trước.

"Hãy cố lên. Nam nhân của ta." Một tiếng thờ dài quen thuộc như có như không xa xăm vắng vắng bên tai Long Nhất, khiến cho Long Nhất đang đầu óc choáng váng tưởng như đã xuất hiện ảo thính, chỉ là thân thể hắn lại chắc chắn cảm thấy được một luồng hơi ấm, khiến hắn trong chốc lát đã thoải mái hơn nhiều.

"Tỳ Nhã?" Con người đen láy của Long Nhất chợt sáng lên, trên miệng nhắc đi nhắc lại cái tên trang nhã này.

Chẳng bao lâu sau, trước mắt Long Nhất xuất hiện một luồng ánh sáng, ngoài động khẩu chỉ mười mấy mét là một vùng rộng rãi.

Long Nhất đạp mạnh chân, thân người như một mũi tên bắn ra ngoài, nhưng vào đúng lúc hắn sắp sửa xuyên qua động khẩu thì bỗng thẳng gấp lại, đôi mắt trần trối nhìn ra ngoài động, trong đầu "ù" một tiếng.

Bên ngoài tiểu động là một hang động lớn cực kỳ rộng rãi, trong đại động lệ khí (*khí quái ác) ngút trời, mười mấy con ma linh thần

cương đang đánh nhau, năng lượng khổng lồ trong động như sóng lớn cuồn cuộn, cho dù ném một khối sắt tinh luyện di vào cũng sẽ biến thành bụi phấn trong một sát na. Mươi mấy ma linh thần cương này rõ ràng là thần ma cấp cực cao hóa thành, so với đám Long Nhất gặp lúc này thì căn bản không thể coi như một được.

Long Nhất lúc này đi ra không được mà trở lại thì càng không được, trước mặt loại ma linh thần cương biệt cấp này mà sử dụng quyền trục không gian ma pháp thì không thức thời, phòng ngự có mạnh thì cũng không chịu được toàn bộ bọn chúng cùng công kích.

Mà lúc này sức chịu đựng của cơ thể Long Nhất đã lên đến cực hạn, nếu mà còn không ra thì thật là bất hạnh rồi.

Đã không thể để ý đến ba bảy hai mươi mốt, Long Nhất bao bọc lớp phòng hộ khắp người dán sát vào tường đá xông ra ngoài, xương cốt toàn thân lập tức kêu răng rắc một trận, cảm thấy khoang khoái như là nín tiểu lâu lắm rồi cuối cùng mới thả ra được.

Long Nhất như một con thằn lằn dán mình trên tường, lớp phòng ngự bị năng lượng trong động tấn công phát ra tiếng "bằng bằng".

Long Nhất ngẩng đầu, bèn thấy mười mấy ma linh thần cương đó ngừng đánh nhau, những con mắt đủ mọi màu sắc đang trừng mắt nhìn chăm chặp hẳn, khiến cho hẳn trong lòng lo lắng.

"Ế... các vị, ta chỉ là đi qua đường thôi, các vị cứ tiếp tục." Long Nhất toét miệng cười một cái, thanh thoát lộn người đáp xuống đất, chân bước chữ bát, vang lên tiếng lộp cộp đi xuyên qua đám ma linh thần cương này đi về phía trước.

Chỉ thấy mắt của đám ma vong thần cương này chuyển động theo thân ảnh của Long Nhất, sau đó từ từ chuyển người, mắt dõi nhìn

theo Long Nhất đi xa dần.

"Mấy vong linh này dễ nói chuyện như vậy? Hay là bốn thiếu gia nhìn có vẻ vô hại quá?" Long Nhất nói thềm không nhanh không chậm mà đi về phía trước, cảm giác được mấy chục ánh mắt nhìn chăm chăm sau lưng hấn, nhưng thật kỳ quái lại không hề tấn công.

Ngay vào lúc trong lòng đang thềm nói vận may của mình, Long Nhất rất nhanh liền mặt nhấn nhó quay người lại, trước mặt thật ra ... đã cùng đường rồi.

"Tiểu tử, đã vào rồi thì không đi ra, ở đây chơi với chúng ta đi." Một giọng nói âm u vang lên bên tai Long Nhất.

Long Nhất vừa quay đầu liền thấy một ma linh cao to trên đầu mọc hai sừng, trên mặt có bốn con mắt đang đứng sau lưng hấn, giọng nói đó chính là từ miệng hấn phát ra.

Long Nhất cố nén nỗi kinh ngạc trong lòng, ma linh trừ việc không có thực thể ra, tư duy vân vân... nửa điểm cũng không bị thoái hóa.

"Quái thay quái thay, tiểu tử nhà ngươi làm sao lại có nhiều chủ thần lạc ấn vậy, hừm, Lôi Thần, Thủy Thần, Phong Thần, Quang Minh Thần, lại còn có được đến 6 phiến Chủ Thần Thần Bài, Thất Đại Chủ Thần rốt cuộc đều không thoát được Thần Chi Tổ Chú ư?" Một thần cương khác thân mang khôi giáp rách tả tơi lóe cái đã đến bên Long Nhất, xem xét hấn Long Nhất cứ như đang nhìn một quái vật.

"Nói thừa, Tổ Chú của Thiên Ma Vương của chúng ta lẽ nào lại là chuyện đùa, tuy là Thất Đại Chủ Thần đã phong ấn Thiên Ma Vương nhưng bọn họ cũng thể chúc lấy tốt đẹp ư? Hiện tại 6 phiến Chủ Thần Thần Bài đều xuất hiện trên người tiểu tử này, ta thấy bọn họ nhất định là chịu không nổi sự thống khoái của tổ chú đã tự kết liễu

rồi." Ma linh cất tiếng đầu tiên khệt khệt cười quái dị.

Những ma linh thần cương khác cũng liên tiếp tụ tập trước mặt Long Nhất, rốt cuộc thành ra thảo luận mạnh ai nấy nói.

Long Nhất lần đầu tiên cảm thấy chỉ số thông minh của bản thân quá thấp, bây giờ rốt cuộc là tình hình gì đây a? Một đám ma linh thần cương mới vừa rồi còn đang đánh nhau tối trời tối đất bây giờ lại vây quanh hẩn bình phẩm từ đầu tới chân, con này nói một câu con kia nói một câu, xem ra giữa bọn họ tựa hồ như rất thân mật.

"Các người ... .. rốt cuộc là cái gì vậy?" Long Nhất mắt trợn trắng dã, hỏi.

Hai ma linh thần cương đến trước nhất bèn ngăn không cho những con ma linh thần cương khác thảo luận tiếp.

"Tên Ma Vương tá tơi mồm mép lợi hại nhà người, để người nói cho nhân loại tiểu bằng hữu này nghe đi." Thần cương đó giục ma linh kia nói.

"Tiểu tử, người đừng có nghe lời tên thần cương này, bốn nhân thân phận chỉ dưới Thiên Ma Vương là Phá Quân Vương của Ngũ Đại Ma Vương, người có phải rất lấy làm kỳ quái chúng ta đều bảo lưu thần trí lúc còn sống, lại còn có thể hòa bình ở cùng với nhau đúng không?" Ma linh âm thanh rất chói tai, nhưng trong đó không hề có một tia ác ý nào. Long Nhất gật gật đầu, đây chính xác là điểm mà hẩn nghi hoặc nhất, cứ cho là bọn họ thực lực cao cường bảo lưu được thần trí lúc còn sống, nhưng thần mà lại làm sao có thể hòa bình chung sống, nhìn bọn họ nói nói cười cười lại thập phần hòa hợp.

"Ai, mười vạn năm, bất tử bất diệt chỉ có thể ở tại không gian nhỏ

hẹp như thế này, cho dù là thù hận lớn bằng trời cũng bị bào mòn rồi." Ma linh thở dài, vô hận cảm khái nói.

Chương 618: Bích Hải Thần

Bài 2

Mười mấy tên ma linh thần cương này chính là những tinh anh trong tinh anh trong trận Thần Ma Đại Chiến mười vạn năm trước, trong đó không thiếu cấp bậc ma vương và thần cấp 1, bọn họ ở trong Tử Vong Dung Động hóa thành vong linh bất tử vĩnh hằng. Bởi do bảo trì thần trí không bị mất đi, trong mấy ngàn năm đầu ngày đêm đánh nhau, nhưng bọn họ ở không gian này đã là vong linh bất tử vĩnh hằng rồi, tối đa là nguyên khí bị thương tổn nặng không còn sức tấn công, trải qua chục năm vài trăm năm thì đã hồi phục lại rồi.

Đến lúc này ròng rã năm này sang năm khác đã mấy nghìn năm, hai bên đều mệt mỏi, lại thêm đo quá tịch mịch, giữa bọn họ thì từ từ đã có giao lưu, thù hận giữa hai bên từ từ phai nhạt, cuối cùng lại biến thành chỗ dựa tinh thần cho nhau.

Mười vạn năm qua, bọn họ trừ việc mò mẫm pháp môn tu luyện sau khi trở thành vong linh thì cùng nhau đùa giỡn quậy phá, hăng lên thì quần ẩu một chập.

Lúc Long Nhất đi vào, chính là gặp lúc mười mấy ma linh thần cương này đang hoạt động gân cốt.

"Người nói là các người chỉ có thể quanh quẩn ở trong cái động nhỏ xíu này?" Long Nhất chỉ chỉ vào không gian chỉ dài không quá trăm mét, rộng chỉ có năm mười mấy mét mà không dám tin phải nêu câu hỏi, ở trong không gian nhỏ như vậy ở mười vạn năm, vẫn không

chết được, đau khổ lớn nhất trên trần thế thật là cũng không tệ hơn được.

"Không sai, bởi vì thế nên tiểu tử ngươi bây giờ đã biết tại sao chúng ta thấy ngươi thì vui vẻ đến mức này rồi, mười vạn năm rồi, không dễ có một khuôn mặt mới đến đây, khà khà ... .." Ma linh đó cười sảng sặc nói.

"Trong đó không phải là có đường ra sao? Các người tại sao không đi ra từ bên kia." Long Nhất chỉ trỏ cái lỗ nhỏ bằng đầu người mà hắn dùng để đi vào.

"Tiểu tử, bây giờ ngươi thử xem xem có thể đi vào không." Thần cương bên cạnh Long Nhất cười trên sự đau khổ của kẻ khác, nói.

Long Nhất trong đầu đầy dự cảm không hay. Thân hình lóe lên đi đến phía trước cái lỗ nhỏ cỡ đầu người, lại phát hiện cái động khẩu này mặc dù có thể thấy được nhưng lại bị một lớp năng lượng cực kỳ quái dị khóa chặt. Mặc cho hắn cố gắng thế nào cũng đều uổng công.

"Tiểu tử, ngươi quên ý định này đi, không gian này vào được nhưng không ra được, hay là ngoan ngoãn bầu bạn với chúng ta đi, có chúng ta ở đây, ngươi muốn chết cũng khó đó a." Ma linh cười lớn, nói.

Long Nhất nghiêng rằng buồn bực ngồi trên đất, hắn không thể ngờ là bị chôn chân cả đời ở cái địa phương ma quỷ này, người thân vẫn đang đỏ mắt đợi chờ hắn bên ngoài. Muốn hắn giống như mấy con ma linh thần cương này, thì không bằng chết đi, quên đi.

"Ê, tiểu tử, bây giờ có thờ dài cũng vô dụng, dù gì đi nữa buồn chán vẫn là buồn chán, không bằng kể cho chúng ta hiện giờ bên ngoài ra sao rồi?" Con ma linh đó lại nhích lại gần, bốn con mắt lớn khủng bố

cứ vậy mà nhìn chăm chăm Long Nhất.

"Cút đi đi, thiếu gia bây giờ không có hứng." Long Nhất hươ hươ tay như đang đuổi ruồi, hấn chắc chắn không phải là người dễ dàng bỏ cuộc như thế, thật không tin là cái không gian nhỏ xíu này có thể giam cầm hắn.

Nghĩ đến đây, Long Nhất từ trên mặt đất đứng bật dậy, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra bốn mặt không gian này, một tắc cũng không bỏ qua, thật sự không tin là không tìm được khe hở.

"Đừng có phí công vô ích nữa, nếu như cái không gian chết tiệt này có khe hở thì chúng ta đã sớm đi ra rồi, còn có thể đợi người tới đây sao?" Thần cương thủ lĩnh nói oang oang.

Long Nhất ngược lại không thêm để ý, toàn tâm toàn trí làm việc của mình, chỉ là sự thật chính là sự thật, không gian này đích thực không có một chút sơ hở để bị công kích, Long Nhất lặp đi lặp lại kiểm tra mười mấy lần cũng không phát hiện được một kẽ hở nào.

"Trời ơi." Long Nhất đá một cú vào vách đá cứng rắn, quầng sáng màu tím bạc ở khoảng giữa chân mây lóe lên, Lôi Thần Sáo Trang hiện trên người, Lôi Thần Chùy khổng lồ giáng từng chùy từng chùy đập vào vách đá. Khí tức bạo nộ khiến cho mười mấy con ma linh thần cương bắt tử này đều hơi ren rét.

Cũng không biết đã bao nhiêu chùy giáng xuống rồi, Lôi Thần Sáo Trang chìm vào nội thể, Long Nhất khòe miệng rỉ máu, kiệt sức ngồi phịch trên mặt đất.

"Ta không thể bị khốn ở đây, không thể!" Long Nhất lẩm bẩm nói, Thần Chi Lạc Ẩn trên người sáng lên, sáu phiến thần bài từ trong mi tâm bay ra, xoay tít trên không trung. Cảm thụ được năng lượng trời

dậy bên trong thân thể, cùng với quan hệ vi diệu giữa những loại năng lượng, nhãn thần của hắn chầm chậm trở nên kiên định. Như một tia sáng chói trong đêm tối, trong một sát na làm cho mấy con ma linh thần cương cảm thấy được tim đập dồn dập.

Thần cương thủ lĩnh trên trời nhìn Long Nhất cả nửa ngày, quang mang đang chiếu rọi từ trên thần bài kia khiến đôi mắt hắn âm ỉ đau như bị chích. Đó đã từng là nơi chống đỡ tín ngưỡng của hắn.

Ma linh thủ lĩnh cũng ngẩn ngơ một hồi lâu, cuối cùng âm thầm nhìn thẳng vào mắt của thần cương thủ lĩnh, dẫn tất cả những ma linh thần cương khác dạt qua một bên, thương lượng việc gì.

Quầng sáng bảy màu trên người Long Nhất nhạt dần đi, thần bài thu nhập vào trong thể nội, biểu tình đã hồi phục về thanh thản như thường lệ, hắn biết càng gấp gáp thì càng không nghĩ được biện pháp tốt. Sự việc đã đến nước này, có gấp gáp cũng chẳng được gì, hắn vẫn không tin là Long Nhất hắn sẽ suốt đời bị bắt phải ở cái địa phương ma quỷ này.

Lúc này, mười mấy tên ma linh thần cương kia tựa hồ đã bàn bạc thương lượng xong xuôi, tất cả đều vây quanh Long Nhất.

"Tiểu tử, dầu gì ngươi hoàn toàn vô sự, không bằng kể cho chúng ta chuyện bên ngoài đi." Thần cương thủ lĩnh nói.

Lần này, Long Nhất không hề cự tuyệt, bèn đem tình hình thế giới bên ngoài ngày nay kể một hơi, không có nửa điểm giấu giếm.

"Ồ, không thể tưởng được Thần Ma Chi Chiến ngàn năm, gần như đã hủy diệt cả thế giới." Thần cương thủ lĩnh thở dài một tiếng.

"Thiên Ma Vương bị phong ấn mười vạn năm, dựa theo tính cách

của hắn, một ngày nào phá được phong ấn để ra thì ngày tận thế thật sự của thế giới sắp đến rồi." Ma lĩnh thủ lĩnh đã từng là Phá Quân Vương giọng âm u nói. Hắn biết lý do Thần Ma Chi Chiến bùng nổ mười vạn năm trước không phải là bởi vì thần ma thiên tính không hợp nhau, mà là do dã tâm của Ma Tộc Thiên Sinh, tất cả chỉ vì bọn họ muốn cùng Thần Tộc tranh đoạt quyền khống chế toàn thế giới. Mười vạn năm nay hắn ở cùng một chỗ với thiên cương, một vài hành vi tư tưởng ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng, ngày nay Thiên Ma Vương phá phong ấn thoát ra, hủy diệt thế giới, hắn ngược lại cũng không đành lòng nhìn.

Long Nhất mím chặt môi, ma lĩnh thủ lĩnh cũng nói như vậy, thì hậu quả nếu như Thiên Ma Vương phá phong ấn thoát ra có lẽ chính là tai ương của toàn thế giới, vô luận bằng cách nào cũng không thể để cho hắn phá phong ấn thoát ra.

Hiện tại, Thiên Ma Vương lợi dụng Sa Tộc khắp nơi tìm kiếm hậu duệ của Nhân Ngư Hoàng Tộc, nếu như Lưu Ly bị phát hiện, hậu quả đó thật không dám tưởng tượng. Bất quá, Sa Tộc căn bản vẫn nghĩ không ra là Lưu Ly đã trở về Hải Đế Chi Thành rồi, phương hướng mà bọn chúng đang tìm kiếm đều là sai cả. Nghĩ lại, chỉ cần Lưu Ly ngoan ngoãn ở trong vòng bảo hộ của Mễ Lạc Tộc thì sẽ không có nguy cơ bị phát hiện.

"Có lẽ, ngươi là người duy nhất có thể ngăn chặn tai ương này."
Thần cương thủ lĩnh nhìn Long Nhất đến nửa ngày rồi thở dài nói.

Long Nhất nghe xong nhún vai, lãnh đạm nói: "Ta thì làm được gì, hôm nay cũng bị khốn trong cái địa phương ma quỷ này y như các người."

"Tiểu tử, ta cũng chẳng nói nhiều lời thừa, chúng ta có một phương pháp có thể cho phép ngươi ra khỏi địa phương này, nhưng ngươi

phải đáp ứng chúng ta một điều kiện." Ma linh thủ lĩnh hơi thiếu kiên nhẫn nói.

"Điều kiện gì? Long Nhất trong lòng chột động, đồng thời cũng có một chút nghi hoặc, nếu như bọn họ thật sự có phương pháp rời khỏi không gian này thì vì lý do gì mà bị khốn ở đây mười vạn năm nay chứ.

"Nếu như người thật sự là do ý trời, sau khi dập tắt trường hạn kiếp này, để cho tất cả các chủng tộc thế giới này đều hòa bình chung sống, không dễ dàng gây hấn phân tranh, đối với Ma Tộc, hy vọng không phải đuổi tận giết tuyệt." Ma linh thủ lĩnh lạnh lùng nói.

"Đó là lẽ đương nhiên, bất quá ta có một vấn đề muốn hỏi." Long Nhất gật đầu nói.

Ma linh thủ lĩnh ngắt lời, nói: "Ta biết người muốn hỏi gì, đáp án để đến đúng lúc thì người sẽ biết rõ."

Long Nhất nhướng mày, cũng không muốn hỏi thêm nữa.

"Ta vẫn còn một chuyện muốn ủy thác với người." Thần cương thủ lĩnh đột nhiên lại nói.

"Người cứ nói, chỉ cần ta Long Nhất có thể làm được thì nhất định sẽ không từ chối." Long Nhất nói.

"Người cầm cái vòng tay này, nếu như sau người đi ra ngoài gặp được một đứa bé gái có thể đeo vào, hãy nhắn với nó rằng ... phụ thân của nó rất yêu thương nó." Thần cương thủ lĩnh không biết từ đâu lấy ra một sợi vòng tay màu bạc tinh xảo đẹp đẽ, trên vòng tay có những đường vân thần bí tinh xảo, phát ra ánh sáng thánh khiết lung linh. Lúc hắn nói câu này giọng nói cực kỳ rung rẩy, có thể nghĩ

mà biết tình cảm của hắn đối với con gái của mình sâu đậm bao nhiêu.

"Con gái của người lưu lại tại Thương Lan Đại Lục ư?" Long Nhất nhận lấy vòng tay, cảm động trông thấy, nói.

"Lúc Thần Ma Đại Chiến, con gái ta mới ra đời không lâu, trong một trận đánh lớn trúng phải ảnh hưởng của năng lượng, nương thân của nó vì bảo vệ nó mà dùng toàn thân thần lực phong ấn nó, còn bản thân nàng thì ... .. Năng lượng sau đó nổ tung xé toạt không gian. Ta ước đoán con gái ta rơi xuống một góc ngách nào đó trên Thương Lan Đại Lục. Dựa vào thần lực của nương thân của nó, nếu không có người giải khai phong ấn thì con gái ta sẽ tự động chìm vào giấc ngủ sâu, mãi cho đến khi phong ấn tự động giải khai, nhắm tính thì gian thì có lẽ cũng sắp rồi." Thần cương thủ lĩnh thờ dài nói.

Long Nhất trầm trọng gật đầu nói: "Ta Long Nhất tại đây phát thệ, cả quãng đời còn lại sẽ tận lực tìm kiếm con gái của người."

"Được rồi, người dùng sáu phiến thần bài hộ thể, chúng ta đem người truyền tống đi ra." Thần cương thủ lĩnh nói.

"Đợi một chút, ta muốn hỏi, các người có biết về sự tồn tại của Bích Hải Thần Bài hay không." Long Nhất hỏi.

"Bích Hải Thần Bài? Cái mà người nói là linh phách của thần lúc thủy hệ thần cấp 1 Tĩnh Hải Thần bạo ngưng thành à." Một con ma linh thủ lĩnh khác hỏi.

"Không sai, nhiệm vụ chủ yếu của ta đến Tử Vong Dung Động lần này chính là tìm nó." Long Nhất nói.

"Khệt khệt khệt... .. tiểu tử, vậy thì phải xem thần thi trước mắt

người có muốn cho không." Ma linh thủ lĩnh cười quái dị nói.

Long Nhất ngần ra, đột nhiên có phản ứng, có lẽ nào nói vị thần thủy hệ cấp 1 chính là thần cương thủ lĩnh trước mắt?

"Á... .. cái đó ... .. có thể hay không ... .." Long Nhất lần này lần khác có chút ngưng ngưng mở miệng xin xỏ, hoàn toàn không thể nói là thần bài của người có ở bên người cũng không có tác dụng gì, bất quá tiện tay cho ta luôn đi.

"Được rồi tiểu tử, người và ta gặp gỡ ở đây cũng coi như duyên phận cực lớn, thần bài của ta cơ duyên xảo hợp rớt xuống nhưng lại không tiêu tán, nó chứa đựng thủy hệ thần chất của ta, tuy nói là về tấn công lẫn phòng ngự đều không bằng Thủy Thần, nhưng có một loại đặc chất mà Thủy Thần cũng không hơn được, đó chính là ... .." Thần cương thủ lĩnh đang định nói rõ ra, đột nhiên không gian chợt lắc lư, lời nói của hắn cũng đột ngột dừng.

Chương 619: Trở lại Hải Đế chi thành

"Chuyện gì vậy?"

"Tiểu tử, không còn thời gian rồi, Hải Tộc bên ngoài đã bắt đầu đả khai không gian, chúng ta phải lập tức truyền tống người đi, nếu không một khi cổng không gian này đóng lại, người có lẽ phải đợi thêm một trăm năm sau Hải Tộc mới mở không gian này lần nữa." Thần cương thủ lĩnh vội vàng nói xong, hươ tay một cái, một quả cầu ánh sáng màu Bích Lục to cỡ nắm đấm bay lơ lửng đến Long Nhất.

"Người cầm lấy Bích Hải Thần Bài, không được để lọt vào tay kẻ khác." Thần cương thủ lĩnh bổ sung 1 câu.

"Tiểu tử, người bảo trọng, ta rất thích tiểu tử nhà người, tiếc là... .." Ma linh thủ lĩnh thở dài một tiếng, thấy thần cương thủ lĩnh toàn thân phát bạch quang, ngậm miệng lách người đến một bên, năng lực khổng lồ từ trên người hắn cuộn cuộn tuôn ra.

"Hey hey... người vẫn chưa cho biết Bích Hải Thần Bài có đặc tính khác biệt thế nào mà." Long Nhất oang oang nói, nhưng mười mấy ma linh thần cương tựa hồ đều đã biến thành năng lượng, diện mục rõ nét ban đầu lúc này đã mơ hồ không rõ.

Chậm chậm, năng lực cuộn cuộn tuôn ra trên người toàn bộ ma linh thần cương hợp lại thành một, hình thành một vòng xoáy năng lượng trong không khí.

Long Nhất đột nhiên ý thức được là chuyện gì, toàn thân chấn động, hét lớn nói: "Đợi đã, các người đợi đã... .."

Nhưng vòng xoáy năng lượng đó đột ngột tăng mạnh lên, mà thân thể của ma linh thần cương đã hoàn toàn biến mất, thân thể Long Nhất đã không theo khống chế, bị vòng xoáy năng lượng này hút vào đem đi.

Hôm nay là ngày dũng sĩ của các tộc tham gia Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội trong Tử Vong Dung Động trở về, các hải tộc ngoài dung động sớm đã chật cứng như cá sardine trong hộp vậy. Ai ai mở to mắt nhìn cửa động đen sì sì của Tử Vong Dung Động.

Một tiếng đồng hồ đã trôi qua, hai tiếng đồng hồ đã trôi qua, nơi cửa động vẫn như trước không có một chút động tĩnh gì. Lại không có một người nào từ trong động đi ra.

Trong đám đông hải tộc cũng yên tĩnh như chết, không một ai nói lời nào, người nào người nấy đều đang chờ đợi cái gì đó.

Ba tiếng đồng hồ trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì như trước. Rất nhiều người trong lòng bắt đầu hoảng lên, trong đó bao gồm cả Hải Hoàng, và cả Mễ Lạc Tộc tộc trưởng. Tình huống này từ lúc Đoạt Bảo Đại Hội triển khai đến nay chưa hề xuất hiện qua, trước đó lúc tối thiểu cũng có mười mấy hải tộc dũng sĩ còn sống đi ra từ bên trong, nhiều lúc có hơn trăm người, nhưng bây giờ đã qua lâu như vậy lại không có một hải tộc dũng sĩ nào đi ra từ bên trong.

Vẫn còn một tiếng nữa là lối vào của Tử Vong Dung Động này phải đóng rồi, tim của mọi người ở đây đều thắt chặt, đến cả không khí cũng không dám thở mạnh.

"Đi ra rồi, có người đi ra đến rồi." Đột nhiên một âm thanh la lớn, tinh thần của toàn bộ hải tộc không nén được một phen phấn chấn, ai ai cũng rửa mắt ngóng nhìn.

Quả thật, trong lối vào đen sì sì kia, một thân ảnh đang chậm chậm từ từ lớn dần, lại gần thêm một chút, bỗng nhiên là một dũng sĩ mình mặc áo choàng Hải Tộc. Toàn bộ hải tộc phát ra tiếng hoan hô như sấm động, đây là hải tộc đầu tiên còn sống đi ra, vậy phía sau nói không chừng vẫn còn hải tộc còn sống.

Hải tộc dũng sĩ được thiếu nữ mỹ lệ của Hải Hoàng Cung nghênh đón dẫn đến trước mặt Hải Hoàng, chỉ thấy hấn vén áo choàng Hải Tộc, một khuôn mặt sáng sủa màu xanh đậm xuất hiện trước mặt chúng hải tộc, hấn thân mặc hải nham khái mỏng, tay cầm Mễ Lạc Thần Cung, không phải là Ca Nhĩ thì là ai?

"Thì ra là vương tử của Mễ Lạc Tộc, hấn - người thứ nhất đi ra từ Tử Vong Dung Động - đã chứng minh trí tuệ và thực lực phi thường của mình. Khiến chúng ta thiết tha mong chờ sự xuất hiện của một vị hải tộc dũng sĩ." Cung Đình Lễ Nghị Cung nói xong, chúng hải tộc đều lớn tiếng hò reo khen tụng.

Ca Nhĩ ngược lại có chút ngẩn ngơ, hấn bị phụ thân hấn Mễ Lạc Tộc tộc trưởng kéo qua một bên.

"Long Nhất đâu? Làm sao chỉ một mình con đi ra vậy?" Mễ Lạc Tộc tộc trưởng sốt ruột hỏi.

"Long Nhất, hấn vẫn chưa ra sao? Không thể được. Hấn sẽ không có chuyện gì đâu." Ca Nhĩ lắc lắc đầu, vẻ mặt chán nản đã khôi phục lại một phần kiên định, hấn tin tưởng Long Nhất, gã nhân loại đó có bản sự không gì không thể làm được, Tử Vong Tuyệt Địa làm sao có thể vây khốn hấn chứ?

Sau đó, mặc cho Mễ Lạc Tộc tộc trưởng hỏi thế nào, Ca Nhĩ một tiếng cũng không nói, chỉ là chăm chăm nhìn về lối vào của Tử Vong Dung Động. Đợi thân ảnh quen thuộc đó xuất hiện.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây. Lối vào Tử Vong Dung Động vẫn một mảng tịch mịch như trước, chúng hải tộc rì rầm nói chuyện riêng cũng im ắng trở lại.

"Vẫn còn mười phút nữa." Một tiếng quát lớn của Cung Đình Lễ Nghị làm cho tinh thần của tất cả mọi người đều chấn động trùng trùng. Có lẽ nào Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội lần này chỉ có một hải tộc sống sót trở về? Những tinh anh khác do tộc phái đi đã bị tiêu diệt toàn bộ ư?

Tất cả hải tộc đều không dám tin, theo lý mà nói, những dũng sĩ tham gia Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội lần này số người nhiều nhất trong tất cả các Đại Hội từ trước đến nay, nhóm có thực lực mạnh nhất, cuối cùng ở trong đó gặp phải cái gì mà dẫn đến kết quả bi thảm như thế này, đây là sự việc mà toàn bộ hải tộc đều không cách nào chấp nhận được.

"Vẫn còn 5 phút. Thiếu rồi." Mễ Lạc Tộc tộc trưởng thở dài một cái, nói.

"Không đâu, hẳn nhất định sẽ đi ra, dù cho trên thế giới tất cả chúng tộc đều chết hết, hẳn cũng không thể chết." Ca Nhĩ đang không nói chữ nào lúc này lại kiên định phản bác lời phụ thân.

Mễ Lạc Tộc tộc trưởng nhíu mày, nhìn chăm chăm đứa con trai của mình một cách dị thường, con trai tâm cao khí ngạo của hắn đã có niềm tin kiên định bất di như vậy đối với gã nhân loại đó từ lúc nào, loại tin tưởng này theo như hắn thấy thì căn bản đã trở thành một thứ

tín ngưỡng, tầm ảnh hưởng của gã nhân loại đó lớn đến nỗi thật sự có chút khiến người ta kinh ngạc.

"Mười, chín, tám, bảy, sáu ... .." Tất cả hải tộc bên ngoài Tử Vong Dung Động không hẹn mà cùng bắt đầu đếm ngược thời gian, trong lòng bọn họ đã không còn hy vọng gì nữa, Mạo Hiểm Đoạt Bảo Đại Hội lần này lại thê thảm như vậy, tham gia có hơn ngàn người, chỉ có một người sống sót đi ra.

Đúng vào lúc lối vào chỉ còn một kẽ hở nhỏ, đột nhiên nước biển sôi sùng sục, năng lực khổng lồ cuồn cuộn như sóng lớn tràn lan. Đợi cho chúng hải tộc hồi thần lại, cửa Tử Vong Dung Động đã hoàn toàn đóng kín, một lần nữa biến thành viên ánh sáng lấp lánh bạch quang. Chỉ là phía trước viên ánh sáng lại xuất hiện thêm một thân ảnh nổi trội thân mang áo choàng Hải Tộc, hấn lợ lửng trong nước biển, tay cầm một cự kiếm màu đen, lại cho người ta cảm giác giống như một tòa núi lớn đứng sừng sững trước mặt, chỉ khí thế đó thôi cũng đã khiến người ta tim đập nhanh không ngừng.

"Long Nhất." Ca Nhĩ hét lớn, xông lên như thiểm điện, nổi lên trước mặt Long Nhất, dùng một nhãn thần hăm mộ mà ngay cả bản thân hắn cũng khó thể hiểu được ngược nhìn Long Nhất.

"Ta biết chắc, ta biết chắc chắn ngươi nhất định sẽ không sao mà." Ca Nhĩ lẩm nhẩm nói.

Long Nhất đưa tay lên, liên tiếp vỗ lên vai Ca Nhĩ. Nghĩ đến mười mấy ma linh thần cương đã tan biến khỏi vũ trụ này, không nén nổi đau buồn, chính bản thân hắn cũng nghĩ không ra, bọn họ sẽ liên hợp lại tự thân hóa thành năng lượng đột phá không gian cấm cố để đưa hắn ra, nguyện vọng chỉ là làm cho tất cả chủng tộc có tại thế giới này đều không có chiến tranh nữa, đều hòa bình chung sống trong một thế giới.

Long Nhất lắc đầu để gạt đi cảm xúc thương tâm này, cùng Ca Nhĩ đến trước mặt Hải Hoàng.

Chúng hải tộc sau một hồi yên tĩnh như chết cũng sôi nổi lên, bọn họ đều hết sức muốn nhìn thấy vị hải tộc dũng sĩ xông ra vào lúc chót này.

"Đây là hải tộc dũng sĩ mà Hải Hoàng Bệ Hạ bí mật huấn luyện, thân phận của người này là một bí mật, mọi người xin lượng thứ, đợi một lát trên quảng trường Hải Hoàng Cung sẽ trưng bày những bảo vật mà hai vị dũng sĩ đem ra từ trong Tử Vong Dung Động." Cung Đình Lễ Nghi Quan đối mặt với dân tình sôi sục của các hải tộc, lau mồ hôi lạnh, lớn tiếng thông báo. Long Nhất đi đầu cùng Hải Hoàng và Ca Nhĩ khởi động Tử Vong Dung Động truyền tống trận trở về đến Hải Đế Chi Thành.

Hải Đế Chi Thành vẫn đông nườm nượp như trước, tuy có một số lượng lớn hải tộc đã đi Tử Vong Dung Động để xem kết quả cuối cùng, nhưng vẫn có rất nhiều hải tộc đang tiến hành thủ tục giao dịch.

Long Nhất không màng đến Hải Hoàng kịch liệt yêu cầu hấn đến Hải Hoàng Cung, hấn kiên quyết phải về đến phủ đệ của Mễ Lạc Tộc để gặp Lưu Ly trước, Hải Hoàng không thể thuyết phục được hấn, lại gấp gáp muốn biết hấn có tìm được Bích Hải Thần Phách hay không, bèn hạ cố đi cùng Long Nhất.

Vào đến trang viện mà Ca Nhĩ đã dành riêng cho mình, Long Nhất cự tuyệt bỏ Hải Hoàng và Mễ Lạc Tộc tộc trưởng bên ngoài cửa, cùng Ca Nhĩ đi vào trong.

"Thiếu gia." Lưu Ly uốn cái eo thon mềm mại, vô cùng mừng rỡ chui

vào lòng Long Nhất.

Long Nhất thở nhẹ một hơi, chỉ cần Lưu Ly vô sự là tốt rồi, trái tim của hắn lúc ở trong Tử Vong Động lúc nào cũng cảm thấy bất an giờ đã ổn định lại, nghĩ lại, thần thức của Thiên Ma vẫn chưa cảm nhận được sự tồn tại của Lưu LY.

Lúc này, Bích Phi và Tiểu Mễ cũng đã nhẹ nhàng đến sau lưng hắn, đôi mắt đẹp liếc tới liếc lui trên thân Long Nhất.

Long Nhất tâm thần nhẹ nhõm rồi, ý nghĩ xấu xa lúc bình thường chắc chắn vừa chạm đất đã trở lại ngay. Hắn ngược mắt, cùng đôi mắt đẹp của Bích Phi nhìn nhau, nhãn thần nóng hổi khiến Bích Phi như bị phỏng phải ngoảnh đầu nhìn đi chỗ khác, cái cổ cũng đỏ lên, không ngờ vẫn cảm thấy được sắc mục của Long Nhất vẫn đang ngấm nhìn khu vực mẫn cảm nhất của nữ giới các nàng, thân người liền như bị đang bị thiêu đốt.

"Bích Phi ... a yi, trong lúc ta không có nhà không xảy ra chuyện gì chứ?" Long Nhất thấy bộ dạng xấu hổ của Bích Phi, trên phong vận thành thực đó đột nhiên xuất hiện một tiểu nữ nhi kiều diễm, thật là cực kỳ bỏ mắt, mở miệng hỏi như vậy, ở hai chữ "a yi" vẫn đặt biệt nhấn mạnh, rõ ràng là đang khiêu khích.

"Không ... không có, nhưng mấy ngày nay Lưu Ly lo lắng bồn chồn, ta cũng đã nói người là tai họa để lại nghìn năm, tuyệt đối sẽ không có việc gì đâu." Bích Phi rất cuộc đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, trong một lát đã hồi phục được, ngược lại nắm lấy cơ hội mĩa mai Long Nhất.

Không khí nhất thời hòa hợp vô bì, Ca Nhĩ đứng ngơ ngẩn một bên định nói, đột nhiên nghĩ đến Phất Lan Khắc và Tuyết Cơ đã chết, tâm trạng bỗng chốc sa sút hẳn, lặng lẽ lui đi.

Chương 620: Là thật hay là giả

Hải Hoàng nóng lòng muốn biết Long Nhất rốt cuộc có tìm được Bích Hải Thần Phách hay không Bích Hải Thần Phách , Nhưng Long Nhất chỉ lo cùng ba vị mỹ nhân ngư trêu chọc , Tựa hồ vui đến quên cả trời đất rồi . Hải Hoàng cũng chỉ có thể sốt ruột , Muốn cho người đi vào nhắc hẳn đi ra , Rồi lại có điều cố kỵ , Dù sao hẳn nhất định phải được Long Nhất trợ giúp .

Đợi lại vừa chờ , Trông mong rồi lại trông mong , Hải Hoàng lo lắng như một kiến bò trên chảo nóng . Đang lúc hẳn thật sự chờ không được đang suy nghĩ để cho Mễ Lạc tộc trưởng kêu Long Nhất , nhưng Long Nhất lại mang vẻ mặt say mê mỉm cười hồn nhiên từ trong viện đi ra rồi .

" Thật có lỗi , Để cho bệ hạ chờ lâu rồi , Mọi người nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân , Ta bây giờ mới hiểu a , Bệ hạ chớ cười." Long Nhất hi hi ha ha hướng Hải Hoàng nói , Rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo .

" Không vội không vội , Ta đã để cho Mễ Lạc tộc trưởng an bài hảo mật thất ." Biển hoàng miệng nói không vội , Nhưng vô luận về mặt hay là giọng nói đều lộ rõ tâm trạng lo lắng .

Long Nhất gật đầu cười cùng Hải Hoàng sóng vai mà đi , Trong đầu rất nhanh suy nghĩ một số sự việc.

Hai người ng ồi đ ối di ện trong m ặt th ất, H ải hoàng đã không thể chờ đ ợi đ ược mà hỏi thăm : " Long Nhất , đã có tin tức Bích Hải Thần Phách chưa."

Long Nhất nhúu mày thờ dài , Trong lòng nhưng lại th ầm nhủ buồn cười , Hải Hoàng hỏi những lời này nhưng hỏi r ất có trình đ ộ , Không hỏi h ắn có chiếm đ ược Bích Hải Thần Phách hay không, lại hỏi h ắn có tin tức nơi hạ lạc hải thần phách đ ích.

" Không có ....." Biển hoàng tâm trầm xuống hỏi .

" thật không phải , Ta bị thủy dị thú truyền tống tới tử vong tuyệt đ ịa , Nơi đây khắp nơi trên đ ất là ma linh thần cực m ạnh , Thực lực mạnh đ ại quả thực chưa từng thấy , Ta vài lần sinh tử , Rốt cực xâm nhập vào một giải đ ất chân không , Ở nơi này gặp gỡ rồi một vị canh giữ thần trí thần cương , Ôi ....." Long Nhất biết Hải Hoàng trước đ ó kh ẳng đ ịnh đã nghe Tạt Nhĩ nói qua sự tình . Bèn chân chân giả giả mà nói một lần . Kỳ thật vốn tại vào tử vong đ ộng h ắn cũng không có ý nghĩ gì kh ác. Nhưng thật ra thiệt tình thật ý muốn nghĩ trợ giúp biển hoàng tìm đ ược Bích Hải Thần Phách , Chỉ là sau lại kia thần cương thủ lĩnh nói h ắn t ại Bích Hải Thần Phách không thể đi c ùng những người khác, Nói thần phách trong có một loại thủy thần không có tính chất gì đ ặc biệt , lại thấy Hải Hoàng vì Bích Hải Thần Phách mà rất kh ẩn trương , Trong lòng bèn có một tia nghi kị .

" Long Nhất , Người ca thán cái gì , Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì . Người thật ra muốn nói gì ." Biển hoàng đ ứng lên , tâm trạng thu lại một chút cũng không thấy , Mặc dù h ắn cực muốn bảo trì bình tĩnh , Nhưng nội tâm cực đ ộ khát vọng kh ông thể nào áp chế

" thần cương đã nói cho ta biết , Bích Hải Thần Phách đ ích xác tồn tại , Hơn nữa ở trong tay của h ắn . Chỉ là mười vạn năm qua đã đã xảy ra dị biến . Đã bị h ắn dùng thần lực cấm chế rồi ." Long Nhất nói .

" Bị cấm chế rồi ? Bích Hải Thần Phách kia người không có ?" Biển hoàng vội hỏi nói .

" Có được rồi ." Long Nhất không chút do dự gật đầu , Rồi lại nói tiếp :
:" Chỉ là thần cương kia báo cho ta Bích Hải Thần Phách này không thể đưa cho người khác ."

Long Nhất nói rồi vươn tay phải , Chỉ thấy được bạch quang chợt lóe , Một đoàn lục sắc quang đoàn bèn phập phành trong tay hắn. Cả mặt thất đều ánh lên một tầng sinh cơ dạt dào .

Biển hoàng bỗng nhiên đứng lên , Si mê nhìn chăm chăm trong tay Long Nhất chính là Bích Hải Thần Phách , Bàn tay to không tự chủ được mà hướng tới

Long Nhất thu tay lại , Bích Hải Thần Phách hư không tiêu thất , lúc này Hải Hoàng bừng tỉnh đi tới .

" Long Nhất , Bích Hải Thần Phách này thực sự đối với ta rất quan trọng , Người có điều kiện gì." Hải Hoàng thấy Long Nhất thái độ , Biết hắn đối với chính mình cũng không yên tâm liền sáng khoái để cho hắn đưa ra điều kiện .

" Bệ hạ . Không phải ta Long Nhất không tin người , Chỉ là thần cương kia đã có giao ước với ta . Ta cũng chỉ là tuân thủ lời hứa . Bất quá bệ hạ muốn Bích Hải Thần Phách này không khó , Nhưng trước tiên ta phải biết bệ hạ cần thứ này rốt cuộc có gì tác dụng ?" Long Nhất vừa cười vừa nói .

Hải Hoàng giật mình , Thoáng cái tựa như già nua rồi mấy trăm tuổi chán nản ngồi xuống , Thật lâu sau mới ngẩng đầu dùng thanh âm tang thương nói :
:" Năm trăm năm trước nhân ngư tộc hoàng hậu

hiểu ta nhất bị ta nhấn tâm trục xuất ra biển để chi thành , sau đó Ta cưới một hải tộc nữ tử làm vợ , Nàng sinh hạ mã toa, Chỉ là ấu khi nàng sinh hạ mã toa lại bị ma sa phái sát thủ tập kích , Mặc dù có may mắn giữ được tánh mạng , Nhưng vẫn lâm vào trạng thái chết giả .

Bởi vì chuyện này không phải chuyện đùa , Ta đối ngoại tuyên bố ta đích hoàng hậu đã chết , Thậm chí cả mã toa đều cũng không biết . Sau lại một cơ duyên xảo hợp ta biết trong tử vong động Bích Hải Thần Phách thật sự tồn tại , Nghe nói nuốt vào vật ấy liền có thể cứu sống hoàng hậu của ta, Cho nên , Ta mới nhờ vào người tiến vào tử vong động tìm kiếm Bích Hải Thần Phách ."

Hải Hoàng lâm vào tâm trạng bi thương, khí thế đại giảm , lệ quang trong mắt chảy dài , khiến cho Long Nhất cũng có chút dung động .

" Không nghĩ tới bệ hạ thật có tình có nghĩa , Chỉ là Bích Hải Thần Phách bị xuống cấm chế , Cũng không biết có thể cứu sống hoàng hậu không ." Long Nhất vẻ mặt cảm động nói .

" Mặc kệ có thể hay không cứu sống hoàng hậu , xin cho bốn hoàng tử một lần , Chỉ cần người đáp ứng , Biển hoàng cung bảo khố bảo vật mặc cho người lấy ." Biển hoàng kích động mà lôi kéo tay Long Nhất nói .

" Bệ hạ thật sự là quá khách khí , Ta Long Nhất nếu là vì bắt người đưa bảo vật để đổi thật sự rất không có suy nghĩ rồi , Chỉ là bệ hạ thịnh tình không thể chối từ , Ta nếu không lấy bệ hạ sẽ không thoải mái , mà quan hệ của chúng ta cũng khó tiến triển ." Long Nhất vỗ Hải Hoàng đích bả vai nói , Trong lòng thầm nhủ bật cười , Có bảo vật cho mà không lấy thì thật ngốc , Đồng thời trong lòng đã thầm nhủ cảnh giác

Hải Hoàng vẻ mặt có chút cứng đờ lập tức khôi phục lại , Cảm kích nói : " Người thật sự là rất hiểu rõ bốn hoàng rồi , Nói như thế là người đáp ứng đem Bích Hải Thần Phách tặng cho ta cứu hoàng hậu rồi ? Bốn hoàng cảm kích vô cùng . "

" Bệ hạ không cần như thế , Ta nếu không đem Bích Hải Thần Phách cấp cho bệ hạ thì thật không phải người ? Bất quá người không thể tự làm được , Không bằng ta cùng với bệ hạ đang đi trước dùng Bích Hải Thần Phách đi cứu hoàng hậu , Nếu thật là dùng được , Ta đây tất nhiên là cao hứng cực kỳ , Nếu là vô dụng , mời bệ hạ trả lại này Bích Hải Thần Phách . " Long Nhất mắt nhìn không chuyển nhìn chăm chăm Hải Hoàng , Nếu là thật thì khỏi nói , Nếu là giả thì Bích Hải Thần Phách chẳng những đòi về nguyên chủ , Hải Hoàng bảo khổ chắc chắn cũng bị hấn cướp đoạt một phen rồi .

" đương nhiên , Người nếu là nguyện cùng bốn hoàng đang đi trước vốn là tốt nhất rồi . " Hải Hoàng không chút do dự đáp ứng , Để cho Long Nhất còn tưởng rằng vốn là chính mình đa tâm .

Bàn bạc xong , Long Nhất cùng Hải Hoàng quay trở về biển hoàng cung .

Trải qua tầng tầng thông đạo phòng vệ sâm nghiêm, Hải Hoàng mang theo Long Nhất tiến nhập Hải Hoàng cung dưới nền cung điện

Long Nhất tấm tắc khen ngợi, kiến trúc cung điện dưới đất này không có mấy trăm năm tồn tại không có khả năng kiến tạo thế này , quy mô của nó to lớn hơn bề mặt Hải Hoàng cung mười lần , Nơi nơi đều là võ trang hạng nặng hải tộc binh lính tinh nhuệ, Đây chắc chắn là căn cứ bí mật của Hải Hoàng .

Hải Hoàng đưa Long Nhất tới nơi này đủ để biểu hiện thành ý , Chỉ là

Long Nhất một khi đối với một người sinh ra hoài nghi , lòng nghi ngờ sẽ không dễ dàng biến mất .

Hải Hoàng dẫn Long Nhất đi tới một khoảng cung điện cực kì trang nhã , Vén rèm lên tiến vào trong đó chính là tấm cung , Mấy hải tộc cung nữ thanh tú cung kính rồi thi lễ lui ra ngoài .

Hai mắt Long Nhất lóe lên, Hắn phát hiện mấy cung nữ nhìn thấy Hải Hoàng vẻ mặt có một tia kinh ngạc , Hải Hoàng cũng thường tới đây mà ? Nếu hắn thật sự đối với hoàng hậu tình thâm nghĩa trọng , Thậm chí vì nàng trăm phương ngàn kế muốn lấy được Bích Hải Thần Phách , Như thế nào lại không thường đi tới xem nàng đây ?

Trong tấm cung mở ra giường đá màu lục , Giường đá quanh thân khắc đầy tinh xảo hoa văn , Thập phần dị quốc phong tình .

Một thân khảm cây cỏ đồ án , một thiếu phụ xinh đẹp nhắm hai mắt yên lặng trên giường đá , Nếu không phải sắc mặt tái nhợt .Người khác nhất định sẽ nghĩ đây là một bức tuyệt mỹ nhân đồ

" Hoàng hậu quả nhiên là thiên hạ mỹ nhân ,Khó trách bệ hạ nhớ mãi không quên ." Long Nhất quay đầu đối với biển hoàng nói , Hắn vừa rồi dùng tinh thần lực cảm ứng một chút , Vị hoàng hậu này quả thật theo như lời biển hoàng lâm vào trạng thái chết giả , Giống lúc trước Long Nhất đích gia gia tây Môn cuồng , Chỉ khác là thân thể của hắn tỏa ra vài tia năng lượng kỳ lạ , năng lượng tràn ngập trong đại não chi tâm nàng, Phảng phất tầng tầng trói buộc thân thể, Nếu muốn khôi phục quả là muôn vàn khó khăn .

Hải Hoàng ngồi trên mép giường , Hai bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ bé mỹ nhân, Vẻ mặt bi thương.

" Hương nhi , Bốn hoàng rốt cục tìm được Bích Hải Thần Phách rồi ,

Vô luận như thế nào , Người nhất định phải tỉnh lại a ." Hải Hoàng nói
lắm bầm , lệ quang trong vắt lại ứa ra , thật là cảm thương cực độ.

Nếu Long Nhất không nhận thấy được đủ loại dấu vết để lại , Hắc
nhất định sẽ bị cảm động , Dù sao Hắc trên đường cũng đã trải qua
đủ loại hoàn cảnh , luôn hy vọng những người hữu tình sẽ được
hưởng hạnh phúc , Nếu là giả tạo , sẽ đánh cho hồn phi phách tán
vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Thật lâu sau , Hải hoàng nhìn về phía Long Nhất , Mang theo một tia
cầu xin vè .

Long Nhất cười cười , Bàn tay lật lên , Bích Hải Thần Phách di động.
Hắc tâm niệm vừa động , Bích Hải Thần Phách chậm rãi bay tới
trước mặt Hải Hoàng . Hải Hoàng cảm kích nhìn Long Nhất, Tay phải
hư không nâng Bích Hải Thần Phách , tay trái vuốt ve khuôn mặt mỹ
nhân , Chỉ thấy được tay phải hắc rất nhanh đưa tới , Bích Hải Thần
Phách hóa thành một mũi nhọn bay vào trong miệng mỹ nh ân .

nữ tử xinh đẹp toàn thân đột nhiên lòe ra trận trận lục quang , Sắc
mặt tái nhợt chợt ửng hồng

" Thành rồi , Thật sự hữu dụng ....." Hải Hoàng kinh hỉ kêu lên , bàn
tay to nắm tay nữ tử thật chặt

Nhưng đột nhiên trong lúc đó nữ tử cả người cứng đờ đột nhiên run
rẩy , tơ máu màu lam nhạt từ mắt , mũi , miệng ,tai chảy ra

Chương 621: Mang khoảng không bảo khổ

" Hương nhi , Người tình tình , Người không thể có việc ....." Hải Hoàng thất thố quát to một tiếng

Long Nhất cả kinh , Còn tưởng rằng Bích Hải Thần Phách cản trả , Nhưng mắt vừa chuyển liền trấn tĩnh , Hai mắt kỳ dị nhìn chăm chăm Hải Hoàng kịch liệt dụng bàn tay to nắm tay nữ tử , không một tia năng lượng ba động cũng không có đào thoát khỏi cảm ứng của hắn .

Chậm rãi , thân thể nữ tử đình chỉ run rẩy , Sinh mệnh ba động hoàn toàn đoạn tuyệt , Mà Bích Hải Thần Phách bị nàng cũng không có động tĩnh , Cả khí tức cũng không có...nữa rồi .

Tại thời khắc nữ tử đoạn tuyệt sinh cơ , Hải Hoàng như mất hồn phách ngơ ngác ngồi , Vẻ mặt thừ ra , Hai mắt không có tiêu cự , Tựa hồ là thống khổ không thể thừa nhận tận lực trốn tránh bị thương

" Bệ hạ , thật xin lỗi ." Long Nhất vỗ vỗ bả vai Hải Hoàng nhàn nhạt nói .

Hải Hoàng bừng tỉnh đột nhiên ngẩng đầu , Khuôn mặt gần như bóp méo , Một đôi con ngươi dã thú bàn nhìn chăm chăm Long Nhất . Bất quá rất nhanh , Vẻ mặt của hắn chậm rãi bình hoãn , thở dài một hơi nói : " Long Nhất , Chuyện này ta không nên trách người , Muốn trách

cũng chỉ có thể trách chính mình ."

Long Nhất trong lòng cũng là âm thầm quát một tiếng , Hải Hoàng hành động chân thật đến cực điểm , Lúc đầu tâm tính không thể tiếp thụ thất bại mà trách Long Nhất ,sau khi tâm trạng lắng xuống lại thống khổ , Đặt ở kiếp trước lấy một ảnh đế đích vị trí kia còn không phải là một bữa ăn sáng .(í nói tâm tính thay đổi nhanh như ăn 1 bữa ăn sáng)

" Di , Bích Hải Thần Phách đâu ? Như thế nào . Như thế nào lại đột nhiên biến mất ?" Hải hoàng tựa hồ đang muốn đem Bích Hải Thần Phách lấy ra trả lại cho Long Nhất , Lại đột nhiên phát hiện Bích Hải Thần Phách trong cơ thể nữ tử tiêu thất rồi không thấy đâu khiếp sợ mà hét lớn .

Long Nhất khước miệng trào phúng mỉm cười dụng v ẻ mặt lo lắng mà dùng tinh thần lực dò xét trong cơ thể tại nữ tử , Bích Hải Thần Phách quả thật biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi rồi .

" Long Nhất , Bổn hoàng . Bổn hoàng thật sự là xin lỗi ngươi , Bích Hải Thần Phách có thể tị tiến vào Hương nhi trong cơ thể đã xảy ra cái gì dị biến .:::: Cho nên mới làm cho Hương nhi tiêu tan ngọc vẫn , Mà Bích Hải Thần Phách đã tiêu tán rồi . Bổn hoàng đáp ứng chuyện của ngươi nhưng không có làm được , Thật sự là không mặt mũi nào gặp ngươi . Nhưng bổn hoàng đã tuyệt không trốn tránh trách nhiệm của chính mình , hải hoàng cung gì đó , Chỉ cần ngươi xem có gì thích cứ ấy kể cả là bảo tọa của ta . Bổn hoàng ta đều có thể cho ngươi ." Biển hoàng áy náy mà nhìn Long Nhất , Một phen nói nhiều như vậy nhưng nghe ra nói leng keng vô cùng

" Ôi , làm gì có chuyện không còn thiên ý như thế , Bệ hạ không cần tự trách , Hải hoàng cung địa bảo vật Long Nhất ta nếu chối từ là có vẻ đối trá rồi , Lại làm Hải Hoàng một phen khổ tâm , Cho nên cái

ngai Hải Hoàng . Ta cũng không dám vọng tưởng , Ta Long Nhất không phải loại này tiểu nhân ?" Long Nhất vẻ mặt mất mát cùng đau lòng , Nhưng giọng nói cũng là oai phong凛冽 .

Hai bên đều là cao thủ mà người tới ta đi diễn trò đùa , Có lẽ hai người trong lòng đều biết rõ ràng .

Bích Hải Thần Phách hư không tiêu thất , Hải Hoàng cũng không phải cho rằng Long Nhất đối với hắn không nổi lòng nghi ngờ , Chỉ là hắn liệu định Long Nhất sẽ không công khai, Dù sao bọn họ có chung địch nhân là thiên ma vương , Hơn nữa đáy biển chi thành là địa bàn của hắn, Chỉ cần hắn vung tay một cái . Nói Long Nhất vốn là nhân loại từ bên ngoài xâm nhập , Dù có ngàn vạn hải tộc đánh cho hắn tan xác không có chỗ chôn .

Long Nhất được Hải Hoàng đưa đi tới Hải Hoàng cung địa bảo khố , Mọi người đều biết hải dương thân mình đúng là một bảo tàng thật lớn , Bên trong lục tài địa bảo vô số . Mà Hải Hoàng là vua nơi đây , bảo khố của hắn tất nhiên là khiến cho Long Nhất mở rộng nhãn giới . Trong đó có siêu cấp trân châu to bằng đầu người , Có ngàn vạn lần tinh điêu tinh xảo điêu khắc , Có trong bảo khố cung thần kiếm , Hơn nữa chất đồng như núi mà cao nhất là biển khoáng thạch . Rất nhiều thứ Long Nhất đều không biết tên . Nhưng bên trong ẩn chứa năng lượng cực kì tinh khiết khiến cho Long Nhất trống ngực đập nhanh

Lúc này Hải Hoàng lấy cớ cần xử lý hoàng hậu hậu sự vội vàng rời đi , Mà Long Nhất lại phiền não không gian giới chỉ dung lượng có hạn sẽ bỏ qua rất nhiều thứ . Đối với Bích Hải Thần Phách phảng phất một chút cũng không để ý.

Long Nhất tại Hải Hoàng bảo khố thông dong đi dạo , Mặc dù hắn coi như là duyệt tấn thiên hạ bảo vật , Như Thương Lan đại lục các đại

hoàng cung , Còn có Long Tộc đích thật lớn bảo tàng , Chính hắn đã có rất nhiều kỳ trân dị bảo , Nhưng khi nhìn thấy biển hoàng đích bảo khối khi vẫn như cũ nghĩ đến là thấy hoa mắt , hai tròng mắt cũng chưa đủ dùng a.

" Này không gian giới chỉ dung lượng như thế nào lại nhỏ như vậy , Nếu là có mấy trăm giới chỉ thì thật là tốt a ." Long Nhất lúc này cầm trong tay đích không gian giới chỉ bốn cột không đáng một đồng , Nhưng lại đã quên một cái không gian giới chỉ như vậy tại Thương Lan đại lục đều cũng rất khó tìm đến miếng thứ hai

Long Nhất về mặt đau khổ nhìn địa bảo Hải Hoàng , Hải Hoàng để cho hắn tùy tiện lấy , Nhưng hắn cái này không nỡ , Cái kia cũng không nhẫn bỏ lại , Không lấy một huề vốn thì thật có lỗi với bản thân (tham thì cứ nói ra)?

Đang lúc Long Nhất đang buồn rầu thú ruột , Hắc ám trong không gian đột nhiên truyền đến một trận ba động .

Long Nhất ý niệm vừa động , Tiểu lão hổ tiểu tam , Cuồng lôi thú , Hỏa kỳ lân , Cùng với long nhị và bộ xương thiên sứ sáu cánh đồng thời xuất hiện tại trên mặt đất .

Lũ thần thú hướng về phía Long Nhất kêu loạn sung sướng ! chúng bị ánh sáng bảo khối làm cho ngây ngất (đúng là chủ nào tớ này) , Tại các loại bảo vật trên chạy tới nhảy tới , chạy loạn điên cuồng. Chúng nó ở tử vong động đã quây còn chưa đã , Tại hắc ám nguyên trong không gian cũng bị bí bách lắm rồi , Lần này mãnh liệt yêu cầu Long Nhất thả bọn chúng đi ra hít thở không khí .

Long Nhất nhìn chăm chăm lũ thần thú sừng sốt một trận , đột nhiên rùng mình , đặc ý cười lớn đứng lên .

" Hải Hoàng a Hải Hoàng , người tự cho là thông minh lừa dối ta , Lần này xem thiếu gia ta biến bảo khố của người thành không khí vậy ." Long Nhất hai mắt tỏa ánh sáng , Bàn tay vờ vờ cầm dương dương đắc ý mà nói . Hắn đột nhiên nghĩ tới một biện pháp , Hắc ám thứ nguyên trong không gian là không gian cực kỳ rộng lớn , đem tất cả bảo khố cất vào căn bản không thành vấn đề , Hắn mặc dù không thể trực tiếp đem mấy bảo vật để vào hắc ám lần nguyên không gian , Nhưng là tiểu tam mấy cái này thần thú có thể a .

Nghĩ đến bên làm , Đây là phong cách Long Nhất trước sau như một .

Long Nhất dụng ý niệm phân phó tiểu tam lũ thần thú , Long nhị cùng bộ xương thiên sứ sáu cánh đã gia nhập hàng ngũ vận chuyển bảo vật .

Tại hắc ám thứ nguyên không gian tiến tiến xuất xuất , Bảo khố trong địa bảo vật tốc độ chậm rãi biến mất . Rốt cục , Cả địa bảo khố phát sáng như ban ngày trở nên cực kỳ âm đạm , Chỉ có trên vách tường vây quanh còn rất ít vài khối trần châu nhàn nhạt quang bắn ra , Nhưng là có thể chiếu sáng mà thôi .

Long Nhất mỹ mãn vỗ vỗ tay , Dụng ý niệm khích lệ lũ thần thú một phen , Miệng cười rộng tới tai, trong nháy mắt hắn thậm chí chưa nghĩ đến , Hắn đã có được tài phú của cả thế giới.

Không cùng Hải Hoàng tạm biệt , Long Nhất thần không biết quý không hay mà chuồn ra rồi Hải Hoàng cung .

Ra khỏi Hải Hoàng cung , Vốn muốn trở lại Mễ Lạc tộc Long Nhất đột nhiên nghĩ tới đi tới đáy biển chi thành lâu như vậy , Cũng không có thiết kế một ma pháp truyền tống trận cùng chủ trận tương liên , Trong lòng bèn nổi lên ý nghĩ , có tình trạng khẩn cấp có thể thoát

thân . Hơn nữa Long Tộc đại hội đích cử hành tựa hồ đã hai ngày , Đến lúc đó khẳng định cần bút ra trở về nhìn một cái .

Long Nhất suy nghĩ vài một địa phương , Quyết định đem ma pháp truyền tống phân trận thiết trí đến Hải Hoàng thành tại Mễ Lạc tộc tại mỏ quặng bỏ hoang , Thứ nhất nơi đây cơ bản không có người xuất nhập , Thứ hai nơi đây quặng mỏ động phần đông , Tùy tiện lựa chọn một mỏ quặng vắng vẻ lại dùng mê hoặc ma pháp trận che đậy tử tế một chút là được .

Mà đang lúc Long Nhất hưng trí bừng bừng thiết lập truyền tống ma pháp trận, Hải hoàng nhìn bảo khố trống rỗng, Khóe miệng run rẩy trứ , Thực sự khóc không ra nước mắt .

Thương lan đại lục Đăng Long thành hoàng cung .

hai ngày qua Long Tộc đại hội cử hành rồi , Mà thành xây mới dựng thêm ban đầu cần thật lớn nhân lực vật lực tài lực , tình hình cơ bản xây xong , Đăng long thành quy mô đại lục huy hoàng tráng lệ không còn bóng dáng của quá khứ nữa .

Rộn ràng nhộn nhạo các chủng tộc mọi người đem cả Đăng Long thành tấm tắc khen , Từ mới đến vẫn cả thành thị đều cũng bị vây hoạt động trạng thái , Làm không khí trong thành càng thêm náo nhiệt .

" Khởi bẩm bệ hạ , Truyền tống ma pháp chủ trận vừa mới mở rộng ra một chút , Tại đại lục phía tây một truyền tống phân trận đã thành lập ." trông coi ma pháp chủ trận đích một cung đình ma pháp sư vội vàng chạy ào vào thư phòng hoàng đế Tây Môn Nộ, Đây chính là Tây Môn Nộ đích tự mình phân phó, Một khi có phân trận thành lập , Có là ngày băng rồi đất rung rồi cũng nhanh nhất đi tới bẩm báo .

Đang thăm phê tấu chương Tây Môn Nộ lập tức đứng lên , trong lòng một tảng đá lớn rất cục cựa cũng giải toả , Cả người đều nhẹ đi . Phải biết rằng Long Nhất đi hải dương tìm kiếm đáy biển chi thành đã một đoạn thời gian , Vẫn đều không có Long Nhất tin tức truyền về , Hôm nay đại lục phía tây truyền tống ma pháp phân trận đích thành lập đã nói rằng Long Nhất an toàn cũng không lo ngại .

Lập tức , Tây Môn Nộ lệnh một cung nữ đi trước tới hậu cung nhắn tin tức tốt này .

Rất nhanh , Đông Phương Uyển và các nữ nhân Long Nhất đều cũng biết được rồi tin tức này ,

" Hoàng hậu , Van cầu người để cho chúng ta thông qua ma pháp trận đi tìm thái tử điện hạ ." tại hoàng cung ở mấy ngày này Mộc hàm yên cùng tinh tinh tỷ muội kích động không thôi , hận không thể lập tức nhìn thấy Long Nhất .

" Vũ nhi đi trước tìm kiếm đáy biển chi thành nói qua , Vì dự phòng nguy vạn nhất , Hắc thiết trí đích truyền tống ma pháp trận vốn là một chiêu truyền tống ma pháp trận , Chỉ có hắc truyền tống đi tới sau khi tu sửa hai ma pháp trận lúc đó tự do truyền tống . Người không nên gấp gáp , Vũ nhi đã thiết trí truyền tống ma pháp trận , nhất định nhanh về thôi ." Đông Phương Uyển vỗ vỗ vai Mộc hàm yên an ủi nói .

Mộc hàm yên cắn môi dưới , Sâu kín gật gật đầu . Rõ ràng biết Long Nhất ở ma pháp trận đích kia một đầu nhưng không cách nào gặp mặt , Loại cảm giác này như bay đến giữa không trung đột nhiên rơi xuống , Nhưng hết lần này tới lần khác cách mặt biển một khoảng cách, Mặc dù không có té bị thương , Nhưng cả người ẩm ướt hơn nữa cước đạp không đến , Có thể thấy bao nhiêu khó chịu rồi .

Chương 622: Dị Thường

Sau mạo hiểm đoạt bảo đại hội, Hải tộc đại hội chân chánh có lực ảnh hưởng đối với giao dịch lớn sắp bắt đầu .

Bởi vậy , Long Nhất một ngày sau khi gặp lại biển hoàng , Đó sẽ là một giao dịch thật lớn , Đáy biển chi thành sở hữu đủ tư cách tham gia các thế lực cơ bản toàn bộ đến rồi .

Long Nhất bằng vào cầu vòng thủy mẫu lấy thân phận được vào , Mà trên thực tế đây là Hải Hoàng dạy Long Nhất phân biệt địch ta , Sơ bộ tình thế trước mắt đã thấy rõ . thế lực vốn là phụ thuộc vào biển hoàng , thế lực vốn là phụ thuộc vào sa tộc , Cự kinh tộc và thị hồn tộc mạnh mẽ liên hợp tam đại chủng tộc , thế lực vốn là trung lập .

Nói thật , Long Nhất đối với loại cũng không có hứng thú quá lớn , Đối với loại chính trị tranh đấu hẳn thậm chí thập phần chán ghét , Chỉ là thiên ma vương bị phong ấn đáy biển , Hơn nữa hẳn phải cùng hải tộc liên hợp lại , Cho nên hẳn lựa chọn đứng về phía Hải Hoàng .

Mà Hải Hoàng tâm cơ quả thực thâm trầm , Bảo khối bị Long Nhất biến thành khoảng không , Hẳn rõ ràng đau lòng rỉ máu , Nhưng mặt ngoài lạnh nhạt , Chỉ là ngẫu nhiên ánh mắt phản ứng lại Long Nhất sinh ra một tia khác thường phần hện.

Giao dịch đại hội xuất hiện bảo vật từng kiện không giống bình thường , Chỉ là không có giống nhau mà đối với Long Nhất không

hữu dụng . Nhưng thật ra cuối cùng đầu giá đích bảy khoả cầu vòng thủy mẫu khiến cho hiện trường oanh động , Thứ này đối với ai hiểu được luyện độc tố hải tộc mà nói là vật báu vô giá .@

" Ta dùng hai thượng đẳng tinh quặng mỏ hơn nữa một gốc cây triệu năm hỏa san hô trao đổi ." Sa tộc tộc trưởng ma sa dẫn đầu đứng lên nói , Cầu vòng thủy mẫu tại gần mấy trăm năm khó gặp rồi , vừa xuất hiện lại là bảy khoả ,

" Ta nói ma sa , Người mấy thứ vớt đi đòi đổi một khoả cầu vòng thủy mẫu sao ," Mễ Lạc tộc tộc trưởng thích khi mà mở miệng trào phúng nói . Một khoả cầu vòng thủy mẫu đề luyện ra độc tố có thể thần không biết quỷ không hay mà độc sát từ bên ngoài lẫn bên trong sinh vật , Càng đáng sợ hơn là loại này độc tố không những được thông qua hô hấp tiến vào trong cơ thể . Hơn nữa còn thông qua làn da tiếp xúc cũng có thể trong nháy mắt để cho một thân mạnh mẽ thể tráng hải tộc tử vong , Bảy khoả cầu vòng thủy mẫu đích độc tố kia lại càng khủng bố , Như vậy xem ra ma sa đưa điều kiện quả thật dã tâm không nhỏ .

Mễ Lạc tộc tộc trưởng vừa nói như vậy , mấy người còn lại ồn ào bàn tán.

" Ta dùng một tòa biển băng tinh quặng mỏ lại gia tăng đá biển chi thành tây bắc phú một ngàn dặm lãnh địa đến trao đổi ." Nói chuyện chính là thị hồn tộc tộc trưởng , Mặc dù thị hồn tộc cùng sa tộc vốn là minh hữu . Nhưng bọn hắn trong lúc đó đã tồn tại cạnh tranh lẫn nhau , nếu chính mình trong tay kiểm giữ bảy khoả cầu vòng thủy mẫu đề luyện độc tố , Vậy bản thân mình đúng là một loại uy hiếp không nhỏ rồi .

Ma sa hung hăng trừng liếc mắt thị hồn tộc tộc trưởng .( ) Hừ nói :"
Thị hồn , Người tổng cộng đã có hai biển băng tinh quặng mỏ , Theo

ta được biết trong đó một tòa đã không sai biệt lắm mau cạn kiệt rồi ,
Chẳng biết người muốn dùng mỏ nào trao đổi ?"

" Ta thị hồn tự biết không dùng mỏ không kia đến trao đổi , Ma sa
người cũng không nên dùng tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi phúc ."
Thị hồn tộc tộc trưởng bèn nhón mà cười nói .

Long Nhất ra hiệu Hải Hoàng ý bảo cùng mấy thế lực hải tộc tộc
trưởng nhận thức một chút , Bèn lui đến góc đại sảnh mắt lạnh nhìn
thấy mọi người vì cầu vòng thủy mẫu người tranh ta đoạt .

Đột nhiên , Long Nhất sống lưng có chút tê rần , Một cổ lạnh như
băng cảm giác từ cốt tủy di tán . Mà đồng thời cùng lưu ly tinh thần
liên lạc bị mạnh mẽ chặt đứt .

Long Nhất trong lòng kinh hãi , Một cái lắc mình biến mất tại chỗ ,
Càn Khôn Đại Na Di vận đến cực điểm hướng phía Mễ Lạc tộc đại
trạch chạy vội mà đi .

Đi được tới nửa đường , Long Nhất phát hiện cùng lưu ly tinh thần
liên lạc đã khôi phục lại , Phía trước phía sau bất quá mười hơn giây
thời gian . Hắn trong lòng bất an , Cũng không có bởi vậy dừng lại
cước bộ , trong chốc lát nhảy vào Mễ Lạc tộc đại trạch .

Trong viện tràn ngập nước biển hồ, Lưu ly cùng bích phi còn có tiểu
thước đang phập phềnh trò chuyện ngày , Lú rú vất vả não nhiệt .

" Thiếu gia . Người như thế nào nhanh như vậy trở lại rồi ?" Lưu ly
thấy Long Nhất , Hân hoan mà xông Long Nhất cười hỏi .

Long Nhất nhảy xuống thủy , Đang cầm lưu ly mà mặt dò xét rồi nửa
ngày , Hỏi : " Người vừa rồi không xảy ra chuyện gì ba ."

" Không có a , Vừa rồi ta cùng với Bích phi a đi cùng tiểu thước một mực ở nói chuyện phiếm , Cũng không có phát sinh cái gì a ." Lưu ly có chút mờ mịt mà hồi đáp , Không rõ Long Nhất vì cái gì hỏi như vậy .

" Vừa rồi ta cùng với người trong lúc đó đích tinh thần liên lạc bị chặt đứt , Ta còn nghĩ đến người đã xảy ra chuyện ." Long Nhất nói . Trong lòng cũng không thoải mái . Hẳn tin tưởng chính mình vừa rồi đích cảm giác tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm , Vậy rốt cuộc đã xảy ra cái gì đây ? Còn có cảm nhận được tia âm lãnh đích cảm giác rõ ràng cùng lần trước tại sa tộc dưới căn cứ cái loại cảm giác này giống nhau . Lưu ly nhíu lại đôi mi thanh tú suy nghĩ trong chốc lát . Lắc đầu nói : " Thiếu gia , Tại ý thức trong ta cùng với người trong lúc đó thần liên lạc chưa từng có đoạn mất ."

Long Nhất khoát khoát tay , Tinh thần lực từ mi tâm tuôn ra vây quanh trứ lưu ly , Cảnh thận điều tra trứ thân thể của nàng .

Bỗng nhiên , Long Nhất đóng chặt hai tròng mắt đột nhiên mở ra , Vươn bàn tay to xốc lên lưu ly tai trái phía trên mái tóc màu vàng, Phát hiện mặt trên có một tiểu điểm đỏ mắt thường không thể nhận ra , Giống như bị một sợi lông nhẹ nhàng đâm một chút bình thường không nhận ra.

Bích phi cùng tiểu thước đã đi tới , Nhìn thấy một điểm đỏ nho nhỏ , Vẻ mặt đều cũng nghiêm túc.

Lưu ly thất âm toả hồn đã mau đột phá ngũ âm đạt tới lục âm , Tinh thần lực đối với thân thể tự nhiên mà vậy hình thành một vòng bảo hộ , Tuyệt đối không có khả năng thần không biết quỷ không hay bị vật gì đâm bị thương , Hơn nữa Long Nhất cảm giác được điều gì đó không thích hợp , Bọn hắn mặc dù không thể biết được nguyên nhân , Nhưng tin tưởng vừa mới tại trên thân lưu ly nhất định đã xảy ra

điều gì .

Long Nhất lại tỉ mỉ từ trong đến ngoài kiểm tra rồi một lần thân thể lưu ly , Ngoại trừ phát hiện cái tiểu điểm đỏ ngoài ra không có phát hiện những gì dị thường , Nhưng đối với Long Nhất mà nói , Như vậy một nho nhỏ dị thường vô cùng có khả năng vốn là trí mạng mà , Hắc cơ hồ dám khẳng định , Đây nhất định cùng thần thức thiên ma vương đáng sợ có quan hệ .

nghĩ tới thiên ma vương , Long Nhất tự nhiên nhớ tới sa tộc bị thiên ma vương thao túng , Bọn họ tìm kiếm lưu ly không phải là vì đề luyện chúng thần chi linh để giải khai thiên ma vương mà phong ấn sao ? lưu ly trên thân dị thường có quan hệ , Hay là nói rộng ra cho nhân ngư hoàng tộc huyết mạch đích chúng thần chi linh đã bị thiên ma vương lấy đi ? Long Nhất tâm bỗng nhiên thất lại , Thật muốn một cái tát chính mình , Hôm qua kiến hảo truyền tống ma pháp trận vì cái gì không đem lưu ly chuyển dời đến Thương Lan đại lục đây ? Như vậy thiên ma vương trước mắt thức tỉnh thần thức vốn là tuyệt đối tìm không thấy nàng .

Nếu chúng thần chi linh thực bị lấy ra , Thiên ma vương một khi phá vỡ phong ấn , phiền toái có thể to lắm .

Chương 623: Tưởng niệm

Đằng long thành bóng đêm vẫn mê người như cũ , hằng hà sa số điểm sáng trên bầu trời , trùm lên cả thành thị xa hoa và lộng lẫy . Lúc này nếu cầm một hồ rượu ngon ngồi trên ngoại ô đỉnh núi , Hưởng thụ gió nhẹ từ từ , Một bên uống một bên nhìn thấy dưới chân núi kia hùng vĩ đồ sộ thành thị , Nhất định sẽ có một loại đang ở trong mộng không muốn tỉnh nữa

" Đẳng Long thành quả thật đại khí thật lớn , Thế giới nhân loại quả thật so với ma long đảo tuyệt hơn bao nhiêu ." Một gã thân hắc sắc lân giáp , Khuôn mặt anh tuấn trung niên nam tử ngồi xếp bằng tại Đẳng Long ngoại ô đỉnh cầm một vò rượu ngon phát ra cảm khái .

" Lão sa , Đừng xem nhân loại tiên thiên thể chất không bằng chúng ta , Nhưng trí tuệ tuyệt không thấp hơn Long Tộc chúng ta , Mà nói xảo trá , Chúng ta Long Tộc càng là thúc ngựa không kịp , Không phục không được ." Một gã trung niên toàn thân mặc lân giáp màu vàng nhân cầm bình rượu phía sau cười nói.

Núi này hai người là thần long bộ tộc tộc trưởng cùng ma Long Nhất tộc tộc trưởng , Hai lão gia hỏa vốn là tương giao nhiều năm lão hữu , Ngày thường biểu hiện ra trừng mắt con ngươi làm bộ đại cừ , Mà khi Long Nhất ngang trời xuất thế , sau khi mang đến thôn phệ long thể Nữ Nhi, Hai người cũng không cần đóng kịch nữa . Đặc biệt chuyến này tiến đến Đẳng Long thành cử hành Long Tộc đại hội chưa từng có trong lịch sử, Long Tộc nhất thống đã là chuyện chắc chắn rồi .

" Ngày mai chúng ta cử hành Long Tộc đại hội rồi , Long Nhất Xú tiểu tử đi đây biển chi thành rồi , Đại hội nếu thiếu hẳn , Thật đúng là thất sắc không ít ." Ma Long Nhất tộc tộc trưởng sa đột nhiên đề cập Long Nhất , nữ nhi sa mạn ngày đêm nghĩ tới tên tiểu tử thối này , Nói đến tiểu tử kia coi như là ngàn năm khó gặp , Một nhân loại có thể đạt tới loại tình trạng này , Hơn nữa sau này có thể đạt tới loại cảnh giới hẳn đều cũng ước lượng không ra , Thật sự là một siêu cấp quái thai rồi .

" Cũng không biết là chúng ta Long Tộc đời trước thiếu hẳn cái gì . nữ nhi sa mạn của người còn có nha đầu ngọc Thước Đế Nhân đều bị hẳn mê dục thần hồn điên đảo , Thậm chí thôn phệ long thể Nữ Nhi đã nhận hẳn là cha , Bây giờ phạm đế cùng tát liên á cũng canh cánh trong lòng vì Nữ nhân " thần long bộ tộc tộc trưởng lắc đầu thẳng thán .

" Đây có thể đó là thiên ý " Sa rõ ràng ngẩng đầu nhìn trời than khế , thôn phệ long thể hiện thế , Thế giới hạo kiếp buông xuống . ban đêm xinh đẹp giống như vậy chẳng biết còn có thể hay không có...nữa .

Ngày mai đó là Long Tộc đại hội khai mạc , Cho nên mặc kệ thần long bộ tộc hay là ma Long Nhất trong tộc đều cũng đi sớm một chút long .

Lúc này Đẳng Long thành hoàng cung tại một chỗ cung điện dành cho Long Tộc , Cung điện hoa viên lục cây cỏ bình hoặc ngòi hoặc nằm một loạt Long Tộc . Trong đó có phạm đế cùng tát liên á , bên cạnh bọn họ là một đôi nữ nhi Liễu Như cùng Nữ Nhi , Thước đế tỷ đệ cùng sa mạn thủy tinh , Còn có đặc biệt là lôi toa cùng tinh tinh này một đôi mẹ con rồi .

Nữ Nhi cùng tinh tinh đang vô ưu vô lự trên cỏ chạy trốn chơi đùa ,

Phạm đế cùng tát liên á vợ chồng cùng lôi toa trò chuyện , Vài vị tuổi còn trẻ Long Tộc cùng một chỗ có một câu không một câu mà trò chuyện .

" Tỷ tỷ , Nữ Nhi khi nào thì mới có thể thấy phụ thân đây ? Nữ Nhi nhớ cha ." Chơi một Nữ Nhi nhào vào trong lồng ngực Liễu Như , ngửa đầu mở to ánh mắt hỏi .

" Nữ Nhi thông minh . Hẳn rất nhanh sẽ trở lại , Đến lúc đó Nữ Nhi có thể nhìn thấy hẳn rồi ." Liễu Như xoa đầu Nữ Nhi an ủi nói .

" Tỷ tỷ mỗi lần đều nói như vậy ." Nữ Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn . Có chút ủy khuất nói .

Mà một bên phạm đế cùng tát liên á về mặt thì có chút âm đạm , Lâu như vậy rồi , Nữ Nhi mặc dù cùng bọn họ thân mật rất nhiều , Nhưng thủy chung không chịu nhận thức bọn họ , Tại chi tâm nàng phụ thân chỉ có một là Long Nhất .

" Biểu tỷ . Tỷ phu , Các người không cần khổ sở , Một ngày nào đó Nữ Nhi trưởng thành , sẽ minh bạch thôi ." Đắc lôi toa nhẹ giọng an ủi nói .

" Mẫu thân , Ta cũng muốn Long ca ca còn có lưu ly tỷ tỷ ." Tinh tinh lúc này đã nằm trong long lôi toa uỷ khuất lệ quang nức nở nói .^^ Đắc lôi toa ôm chặt nữ nhi , Trong đầu hiện ra hình ảnh Long Nhất . Tựa hồ có thể ngăn cản hết thủy cuồng phong mưa to , Ánh mắt có chút mê ly .

Phạm đế vợ chồng liếc nhau , Đều bắt gặp đối phương trong mắt phức tạp ý .

Đối với Long Nhất , Bọn họ cũng không phải rất quen thuộc , Nhưng

ở chung mà trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại làm cho bọn họ vợ chồng cảm thấy thập phần kinh dị cùng bội phục . Hơn nữa nhân loại đối với cả Long Tộc ảnh hưởng không thể ước lượng , Đặc biệt đối với bọn họ một nhà ân đồng tái tạo . Chỉ là nhân loại này mê đảo Long Tộc hai vị công chúa . Lúc này xem biểu muội đặc lô toa đã tựa hồ đối với hắn rất có tình ý , Hơn nữa Nữ Nhi nhận thức hắn là ohụ thân . Cảm giác này hỗn tạp cùng một chỗ tương đối phức tạp rồi .

vài vị Long Tộc thân phận cao quý đang căm tức Long Nhất đã cướp đoạt trái tim Long nữ của họ , Mà nhìn hậu cung các vị phu nhân của Long Nhất lại càng ức chế.

Dưới ánh trăng Tây môn vô hận một thân bạch y yêu kiều , Gió mát hây hây tung bay mái tóc đen tuyền mê người của nàng phiêu dật như tiên tử . trong chúng nữ , Có lẽ không ai so với Tây môn vô hận đối với Long Nhất có cảm tình phức tạp như nàng . Kinh lịch qua cừu hận , Lại vừa kinh lịch qua luân thường đạo lý , Đến bây giờ mọi rào cản đã qua , Một tình yêu như con ngựa hoang thoát cương nhưng thủy chung con ngựa không có tự do . Nàng thật muốn cùng Long Nhất nữ nhân giống nhau thoải mái mà muốn nghĩ đến hắn , Suốt ngày miệng nhắc tới hắn . Nàng thật muốn đối với Long Nhất la lớn nói : " Ta không cần làm muội muội của ngươi , Ta muốn làm nữ nhân của ngươi ."

Vẫn biết rằng tình yêu của nàng phải giấu kín , nhưng Tây môn vô hận thiếu chút nữa

nói với Long Nhất rồi , nhưng bị Thước Đế Nhân cùng sa mạn làm mất đi cơ hội . Từ nay về sau Long Nhất đi xa , có cơ hội nếu cơ hội gặp nàng cũng không có dũng khí nói ra .

" Vô hận ." Một âm thanh thanh thúy vang lên phía sau Tây môn vô hận .

Tây môn vô hận xoay người , Long Linh mỉm cười đứng sau lưng nàng , một nụ cười ấm áp khiến cho nàng trong lòng nóng lên .

" Như thế nào còn không ngủ ? Có phải là nghĩ tới Nhị ca rồi ?" Tây môn vô hận lạnh nhạt cười , Dùng giọng giễu cợt nói .

" Vô hận ngươi chẳng phải cũng thế sao ?" Long Linh nghi trừng mắt nhìn nghịch ngợm nói .

Tây môn vô hận muốn phản bác nhưng lại không biết nói gì , chuyện này nàng căn bản không thể phủ nhận .

" Vô hận , Dũng cảm thể hiện tình yêu của mình đi ." Long Linh nghi đột nhiên nói một câu , khiến cho Tây môn vô hận lúc này sững sờ tại chỗ .

" Linh nhi ....."

" Ngươi hãy nghe ta nói , Kỳ thật trước đây ta phát hiện ngươi đối nhị ca cũng không phải cảm tình bình thường . Ta vẫn cũng không nguyện ý tin tưởng , nhưng những năm gần đây kinh lịch hết thảy ta hiểu được , không phải ảo giác của ta.

Vô hận , Ngươi đối với những nam nhân khác đều không liếc mắt , Duy đối với Nhị ca mới ra nhàn nhạt tình ý , Mặc dù ngươi che dấu tốt lắm , Nhưng lừa không được ta .

Vô hận , Ngươi đã hai mươi bảy tuổi rồi , Ta không biết là đúng hay sai , Ta chỉ biết , Đã yêu rồi , Phải dũng cảm với tình yêu của mình ." Long Linh nghi có chút kích động nói , Nàng cùng Long Nhất vốn lúc đầu thù hận sâu đậm mà không biết từ lúc nào lại yêu hấn tha thiết (chậc chậc ... xxx là xong hết ^^!), Mặc dù nàng biết tình huynh khó

mà có thể chuyển thành tình yêu nam nữ , Nhưng nàng lại càng không muốn Tây môn vô hận trốn tránh mà thống khổ cả đời .

Tây môn vô hận thân thể mềm mại chấn động , Khóe mắt hai giọt lệ , Nàng không phải nữ nhi Tây Môn Nộ chuyện này chỉ có vài người biết , Mà Long Linh nhi chẳng biết chân tướng tình huống thế nhưng cổ võ nàng dũng cảm mà yêu Long Nhất , khiến cho nàng trong lòng vô cùng cảm động .

" Linh nhi ....." Tây môn vô hận ôm Long Linh nhi

Tâm tình có chỗ để thổ lộ , Tây môn vô hận bắt đầu kể về những tình cảm sâu kín của mình với nhị ca từng chút từng chút một không chút giấu diếm , kể cả việc nàng không phải là nữ nhi của Tây Môn Nộ .

Long Linh nhi miệng há hốc , Càng nghe càng kinh ngạc , Như thế nào cũng không biết trong đó lại tồn tại một đoạn chuyện xưa rối rắm này .

" Vô hận , Vậy ngươi buồn bực cái gì ? Ngươi cùng Long Nhất cũng không phải là thân huynh muội , Tự nhiên có thể cùng một chỗ rồi ." Long Linh nhi nghe xong vừa cười vừa nói .

" Nhưng là . Nhị ca hần . Hần nói vĩnh viễn là Nhị ca của ta , Hơn nữa người trong thiên hạ đều nói ta là đế quốc công chúa mà Nhị ca vốn là thái tử , Việc này cũng không có biện pháp hướng khắp thiên hạ công bố ." Tây môn vô hận sầu khổ nói .

" Ta không tin kia sắc lang biết ngươi không phải thân muội muội thì không có chủ ý xấu xa mới lạ đó (tội nghiệp LN – anh ta đâu phải người tùy tiện o, O) ?" Long Linh nhi cười khanh khách nói tiếp : " Hơn nữa đây là gia sự chúng ta Vì cái gì mà phải sợ người khác khi công bố khắp thiên hạ đây ?"

Tây môn vô hận mặt cười đỏ lên , Long Nhất thật sự sẽ động tâm đối với nàng sao ?

Đang ở phía sau , Vốn hậu cung yên tĩnh đột nhiên một trận bạo động , Không biết là ai hưng phấn mà hô một tiếng : " Thái tử điện hạ đã trở lại , Thái tử điện hạ đã trở lại . "

Này một tiếng kêu to nhất thời làm cho cả hậu cung bùng nổ , Nam Cung Hương Vân đang gặm nhấm nỗi nhớ trên giường (....) , Khoác áo ngoài hướng bên ngoài xông ra, Thậm chí cả hài đều cũng không kịp xỏ .

" Tiểu thư , Tiểu thư , đi hài nữa , Cẩn thận lạnh bụng tổn hại tiểu thiếu gia ." Nam Cung Hương Vân nha đầu hay trước kia từ Nam Cung trong phủ mang đến xưng hô vẫn không có đổi đi tới .

Nam Cung Hương Vân lúc này mới xoay người quay về , xỏ giày cấp tốc lao ra bên ngoài chạy thật nhanh, trong lòng có bao nhiêu ý niệm nhớ tới Long Nhất , Nàng rất muốn nhào vào trong lồng ngực ấm áp kia , Nói cho hẳn trong bụng nàng có cốt nhục kết tinh tình yêu của nàng và hẳn , Tưởng tượng thần tình hẳn kinh hỉ trong lòng nàng vô hạn mong chờ. .

một trận huyên náo ồn ào , tập thể quốc sắc thiên hương nữ tử toàn bộ tụ tập tới lập tức, Đông Phương Uyển đã chạy đi tới .

" Vừa rồi là ai nói thái tử đã trở lại ?" Đông Phương Uyển chưa thấy được thân ảnh đứa con than yêu , Không khỏi nổi giận đùng đùng hỏi .

" hoàng hậu thánh an , là nô tỳ , Bệ hạ để cho nô tỳ thông tri trước , Nô tỳ nhất thời hưng phấn hô , Hoàng hậu thứ tội ." Một cung nữ

nơm nớp lo sợ mà quỳ xuống hồi đáp .

Chương 624: Trong bụi rậm vạn hoa

Lúc này Long Nhất cùng phụ thân Tây Môn Nộ tại ngự thư phòng đang ngồi bàn chuyện .

Càng nhiều tuổi , Người càng ngày càng niệm cũ rồi , Lúc trước Tây Môn Nộ mưu cầu danh lợi ,khát khao địa vị ,thích hoạt động quyền thế , Nhưng khi đang tiến tới quyền vị nhất đỉnh phong , lại cảm thấy vô hạn cô đơn . Uy nghiêm mặc dù hưng thịnh , Nhưng nội tâm hẳn lại rất tịch mịch , Trông mong đến trông mong tới cũng chỉ ngóng trông Long Nhất có thể sớm đi trở về .

" Vũ nhi , theo người nói trong khoảng thời gian này là đi tìm đáy biển chi thành tình huống ." Tây Môn Nộ thâm nghiêm nói mà ánh mắt nhìn thấy Long Nhất là một đám ôn nhu

Long Nhất không giấu diếm , Rất nhanh ngắn gọn mà nói chút ít những chuyện phát sanh .

Tây Môn Nộ mày chậm rãi nhăn lại , bàn tay to vuốt râu chậm rãi , Căn bản không nghĩ tới sự tình lại sẽ lại như thế phức tạp .

" Thiên ma vương một khi phá phong mà ra , Thiên hạ thương sinh linh ắt gặp tàn sát , Bây giờ trên thân lưu ly phát sinh sự tình khiến cho ta cảm thấy cực kỳ bất an , liền mang theo nàng trở về một chuyến ." Long Nhất nói , Con người đen lóe ra hung quang mang mãnh liệt .

" Vũ nhi , Nghe người nói đến Hải Hoàng đều không phải là người đơn giản , Người phải cẩn thận hấn sau lưng dâm lén , Hấn trăm phương ngàn kế đối với Bích Hải Thần Phách , Tất có í đồ , Bất quá tiểu tử người không thật sự đem cho hấn a ." Tây Môn Nộ đứng lên tại thư phòng bước đi thông thả hai vòng , Về mặt đột nhiên buông lỏng xuống tới cười nói .

" Đó là đương nhiên , Bích Hải Thần Phách bị ta động thủ cước , nếu hấn có chủ ý khác , Ta sẽ để cho hấn vừa mất phu nhân lại vừa hao binh ." Long Nhất tâm tình đã trở nên thoải mái đứng lên , Nhớ tới hắc ám thứ nguyên trong không gian kia phần đông giá trị liên thành bảo vật , Hấn bèn cười đến ánh mắt đều cũng mỉa mai lên .

Đúng lúc này , Ngự thư phòng ngoài kết giới truyền đến một trận ba động .

Long Nhất tâm niệm vừa động , Cửa thư phòng bịch bịch một tiếng phá khai . Thái thượng hoàng Tây Môn Cuồng cùng Kiếm Thần Mộ Dung Bác xông vào .

" Xú tiểu tử , Trở về cũng không lên tiếng kêu gọi ." Tây Môn Cuồng đối đũa cháu này thập phần yêu thích , Đặc biệt phương diện của nữ nhân, Có thể nói hấn di truyền genes tốt nhất , Đáng vẻ không giống như đứa con tây môn Cuồng, Sẽ chỉ chết với một nữ nhân , Thực không tiền đồ

" Các người hai lão thần long thấy đầu không thấy đuôi , Ta chưa tìm các người đã tới a , không phải ta mới vừa trở về sao ?" Long Nhất hắc hắc cười nói . Từ lúc biết hai lão gia hỏa già mà không kính , sau khi Dâm tâm bắt tử chân diện mục , Hấn cùng với bọn họ ngã chân tướng thối vị tương đầu huynh đệ mà không phải tổ tôn rồi (í nói trộm cướp 1 ổ , dâm tâm tương phùng ...)

Hai lão vừa tới , Không trung quang mang chớp lóe , Ma Long Nhất tộc tộc trưởng cùng thần long bộ tộc tộc trưởng cứ theo đi tới , Nhìn thấy Long Nhất cũng là thập phần mừng rỡ , Thứ nhất nhất hứng thú hỏi thu hoạch đáy biển chi thành bảo khố .

Ngay sau đó ngực thư phòng càng ngày càng náo nhiệt rồi , Đông Phương Uyển suất lĩnh một chúng khuynh thành nghiêng quốc nữ tử vội vàng chạy đi tới , Lúu rúu như mùa xuân trong rừng cây chim chóc líu lo .

" Phụ thân ." Đang lúc Long Nhất đầu sai não trưởng (í nói đau đầu vì nữ nhân đó) . Một tiếng kêu vui sướng xé gió truyền đến , Ngay sau đó Long Nhất trong lòng ngực có thêm một cái vòng tròn cuộn cuộn đáng yêu đến cực điểm tiểu nha đầu Nữ Nhi.

" Long ca ca ." Lại là một tiếng gọi thanh thúy . Tinh tinh nha đầu chiếm cứ bên kia thân thể Long Nhất , Cùng Nữ Nhi quấn quít lấy hần .

Mà lúc này Sa Mạn , Thủy Tinh , Mễ Đễ Nhĩ tỷ đệ còn có Liễu Như cũng đều tới ngực thư phòng ngoài , Mới vừa rồi thư phòng không khí luôn lạnh tanh trong ngoài nhất thời trở nên náo nhiệt vô cùng .

Long Nhất tiếp đón hoa cả mắt ,kêu loạn lên muốn trốn cũng không được . Bèn xuất ra ngạo thiên quyết nội lực trong không khí đột nhiên chấn động , lập tức im lặng trốn mất .

Bởi vì Long Tộc đại hội cử hành , Thương lan đại lục các đại chủng tộc thế lực đều cũng phái đại biểu tiến đến , Trong hôm nay Thú nhân tộc lãnh đạo hồ tộc Bối Toa , Còn có Nạp Lan đế quốc nữ hoàng Nạp Lan Như Nguyệt cùng muội muội Nạp Lan như mộng , Chỉ có điều ngại cho lễ tiết , Bọn nàng cũng không có toàn bộ lao đến hoàng

cung .

toàn bộ đều đã đến , Long Nhất phái người mời các thế lực quan hệ thân mật đến , buổi tối hôm nay thương nghị một chút , Chế định sơ bộ sách lược . Mà ngày mai chờ Long Tộc đại hội triệu khai khi chính mình lộ mặt chút , Cùng với các thế lực đại biểu gặp mặt , liền về đây biển đi trước bố trí .

Vì vậy tại hoàng cung nghị sự đại diện , Một chúng nữ tử đều đem nhu tình như nước ánh mắt hướng trên than Long Nhất , Chỉ có điều bọn nàng đều biết có đại sự sắp sửa phát sinh , Đều yên lặng một bên không quấy rầy hẳn . Chỉ là ngăn ngừa mấy ánh mắt giao tiếp , Bọn họ đều đã tâm linh tương thông , tình ý ai cũng ở trong đó .

Không bao lâu . Người đều đã đến . Trong đó kể cả Long Tộc đại biểu . Tây Môn Nộ hoàng tộc , Quang minh giáo hội hai đại thần thánh tế tự khai lâm . cùng quang minh thánh nữ Ti Bích , Hắc ám giáo hội u minh thánh nữ Lãnh U U cùng hắc ám đại tế tự khô cốt , Thú nhân tộc thủ lĩnh Bối Toa cùng cánh nhân tộc Vu sư âu nhã rồi còn có man ngưu tộc tộc trưởng man ngưu , Nạp Lan đế quốc nữ hoàng Nạp Lan Như Nguyệt biểu muội Nạp Lan như mộng , Mạc tây tộc tộc trưởng Lệ Thanh , Vừa mới tấn cấp Hỏa thần pháp thần Thước Á Thánh ma học viện phổ tu tư và cháu gái Lâm Na , Thủy hệ Đại Ma Đạo Sư Thủy Nhược Lan , Thương nguyệt đại lục thanh phong đế quốc công chúa Mộc hàm yên cùng tinh tinh , Tinh linh nữ hoàng và công chúa Lộ Thiến Á , Tinh linh vệ đội đội trưởng Ny Tạt , Phượng hoàng gia tộc gia chủ và Đại tiểu thư ngu phượng .

Đương nhiên , vô song , Phong Linh , Nhân nhân , Bắc đường vũ , Long Linh nhi , Mộ Dung Thực Ngọc , Nam Cung Hương Vân một nhóm , Cùng Long Nhất có quan hệ nữ nhân cơ bản đều cũng đến rồi , Quả thực vốn là đem trên thế giới sở hữu minh châu đều cũng tụ tập tới lập tức .

Nếu đổi thành thời gian khác , Long Nhất còn không biết sẽ hưng phấn thế nào , Nhưng bây giờ thời khắc nguy cơ , Cũng không có nhiều thời gian cùng nữ nhân , bọn người vừa đến , Bèn đứng dậy đem thiên ma vương sắp phá phong ấn nói một lần , Để cho tất cả mọi người ngẫm lại đối sách , Nên như thế nào đối mặt họa kiếp sắp đến .

Mọi người từ biểu tình Long Nhất cùng giọng nói cảm giác được tính chất nguy cấp của sự việc , Một khi chuẩn bị bất hảo , cả thế giới đều biến thành một huyết tinh địa ngục rồi .

Mọi người đưa ra ý nghĩ của chính mình rồi cùng quyết định , Nhưng rất nhiều người cũng không hiểu rõ mười vạn năm trước thần ma đại chiến là thế nào , Bởi vậy không có biện pháp thích hợp đưa ra .

" Vũ nhi , Người đối với tất cả mọi chuyện so với chúng ta biết rõ hơn , Người nói trước cái nhìn của mình đi ." Tây Môn Nộ ngồi phía trên trầm tĩnh hỏi . Long Nhất trầm ngâm trong chốc lát , Mở miệng nói : " Mười vạn năm trước thần ma cuộc chiến , Thiên ma vương bằng bản thân thực lực nguyên rửa bảy đại chủ thần , Mặc dù cuối cùng lưỡng bại câu thương , Nhưng đủ để nhìn ra thiên ma vương thực lực so với một chủ thần đều mạnh hơn nhiều , Trừ phi bảy đại chủ thần liên hợp chế ước hẳn . Nhưng là hôm nay bảy đại chủ thần thần chi nguyên rửa trên thân khó giải , Bọn họ bây giờ cũng có lực , Chỉ có thể để chúng ta tự thân lo thôi .

Nếu thiên ma vương hoàn toàn phá vỡ phong ấn khôi phục thực lực , Phòng chừng chúng ta thực lực căn bản không đủ chống lại , Ta ý kiến đó là thừa dịp thiên ma vương còn không có hoàn toàn thoát thân mà ra tiên phát chế nhân , Nói như vậy chúng ta có vài phần nắm chắc ." Long Nhất trầm trọng mà nói .

Mọi người lặng im thật lâu sau , Ma Long Tộc sa thanh ẩn mở miệng nói : " biện pháp Của người tựa hồ là biện pháp duy nhất hiện tại , Chỉ là đối với thiên ma vương phong ấn địa phương và tình trạng hắc bây giờ phải biết rõ ràng , Đến lúc đó chúng ta Long Tộc và Thương Lan đại lục tinh anh thông qua Truyện Tống Trận tiến vào đáy biển chi thành , Nhất cử tiêu diệt thiên ma vương . "

Như thế vừa nói , Còn lại người đã đều đồng ý , Kế tiếp đó là chi tiết vấn đề mà bàn , Chỉ chớp mắt , Bên ngoài sắc trời cũng đã tờ mờ sáng rồi .

Mọi người đều đều tán đi , Long Tộc đại hội chuẩn bị cũng bắt đầu rồi , Chỉ để lại Long Nhất cùng các nữ nhân của hắc (hồ hồ ....hồi hay đến rồi ^^) .

" các nương tử than yêu , phu quân muốn chết với các người ." Bị chúng tinh cùng nguyệt cho một trận phấn quyền Long Nhất đột nhiên quát to một tiếng , Thân hình như gió rất nhanh tại mỗi người nữ nhân khuôn mặt nhỏ nhắn hôn một cái , Nhất thời rước lấy trận trận nhu tình ." Phụ thân phụ thân , Nữ Nhi cũng muốn ." Nữ Nhi thuận theo mà nói .

" Long ca ca , Tinh tinh cũng muốn ." tinh tinh không cam lòng yếu thế cuốn lấy

Long Nhất hắc hắc cười tại hai tiểu phiến hôn chụt chụt lên mặt hai nhóc , Nói : " Như thế nào lại quên hai tiểu bảo bối đây ? "

Tây môn vô hận trong long ấm áp trên mặt một tàn hồng sắc , Nàng tiến lên giữ chặt ống tay áo Long Nhất mỉm cười nói : " Nhị ca , Chúng ta còn có một tin tức muốn nói cho người đây , Người chuẩn bị cho tốt , Miệng ngàn vạn lần đừng cười nứt ra . "

" Đúng vậy đúng vậy , phu quân thối , Người muốn hay không hít sâu hai khẩu khí chuẩn bị chuẩn bị ." Lãnh U U cười duyên nói .

chúng nữ còn lại cũng cười mỉm nhìn chăm chăm Long Nhất , Để cho Long Nhất trong lúc nhất thời nghĩ thấy có chút không hiểu ra sao , Trong lòng nhưng thật ra có chút chờ mong đứng lên .

" Tốt lắm , điều hứng thú nào đây , Cái gì tin tức tốt mau mau nói ." Long Nhất đặt mông ngồi trên đại điện ghế thái sư , chỉ để cho vô song ở sau lưng nắm bóp bả vai , người mùi thơm trên thân chúng nữ a một cái , Chỉ cảm thấy kiếp sau không biết thế nào , Chuyển đi này không tệ a .

Chúng nữ đối mặt hì hì cười , Bèn không nói cho Long Nhất , để cho hấn tò mò .

" Tin tức tốt a tin tức tốt a , nếu không quyết định các người hôm nay toàn bộ đại đồng mien* ." Long Nhất vuốt cằm nhìn chung quanh một vòng , nhìn chúng nữ chờ mong trong ánh mắt xấu xa mà cười nói .(* tuy ko hỉu đại đồng miên là gì song nghĩ tới vẻ mặt dâm đãng của LN mình nghĩ ngay đến ước mơ thuần khiết nhất của hấn : giường lớn ... giường lớn thật lớn a ^^)

" đáng ghét , phu quân hư hỏng, Người nghĩ bậy bạ (ặc . tui cũng đang nghĩ đến giường lớn thì xxx thế nào đây ^^) , Bất quá nếu người đoán được , Ta có thể thử thuyết phục tử muội lập tức cho người bại hoại no mắt " Từ trước đến nay nhiệt tình như lửa chỉ có ngu phượng hì hì cười nói .

" Thật sự ?" Long Nhất một đôi sắc nhãn nhất thời so với bầu trời thái dương còn phát sáng hơn , ngoắc ngoắc mà nhìn chăm chăm chúng nữ , Thiếu chút nữa nước miếng chảy ra .

Chúng nữ đều cũng đỏ mặt , Trong đó còn có Mộ Dung Thục Ngọc ,
Bối Toa , Mễ Để Nhĩ, Sa Mạn ,Thủy Tinh chưa trải qua , Bọn nàng
nhưng cũng không tính là nữ nhân chân chánh của Long Nhất

Chương 625: Diễm phúc khôn cùng

Rốt cuộc là có việc gì vui , Long Nhất thật đúng là không dám cam đoan có thể đoán được , Bất quá có một chuyện tốt xảy ra trước mặt hắn , không nghĩ là còn có chuyện gì không đoán ra được , Lấy tâm nguyện nhiều năm của chúng nữ. Long Nhất liếc trái liếc phải , phát hiện một chúng nữ tử đều chờ mong mà cười nhìn hắn , Một đôi mắt đối với nhiều đôi mắt đẹp như bầu trời thật sự là muốn loạn hoa một phen , thật mê người a , Nếu định lực kém một chút chắc đã sớm không biết tình trạng bị h ra sao rồi ...aaaaa

Từ vẻ mặt các nàng thật sự nhìn không ra có cái gì đại hỷ sự đáng giá mà các nàng giống trống khua chiêng tuyên bố , Nhưng lại liêu định chuyện này đối với chính mình vốn là một chuyện không nhỏ a . Long Nhất trong lòng cân nhắc trứ , Tinh thần lực như một cái lưới lớn bao phủ cả đại điện , Hắn tiến hành sắp xếp tra xét .

Tinh thần lực tại Nam Cung Hương Vân là lúc Long Nhất tim đập bỗng nhiên dừng lại , Đồng tử tại trong phút chốc phóng đại , Tại trong cơ thể nàng , Hắn rõ ràng cảm giác được một tâm linh nhỏ yếu nhưng lại ương ngạnh tinh thần ba động đang cùng chính mình tinh thần lực tương hô ứng .

" Phượng nhi tỷ , Xem hình dáng phu quân đoán được , Cái đề nghị kia là người nói ra , Ta i không điên bằng người , Người phải chính mình giải quyết a ." Long Linh nhi thấy Long Nhất hai tròng mắt phiếm trứ khó tả thần thái ngoắc ngoắc mà nhìn chăm chăm Nam

Cung Hương Vân , biết hẳn đã biết được nội dung kinh hỉ rồi , nghĩ cùng nhiều tỷ muội đồng thời thị tẩm , tâm trạng nàng nhảy loạn cả lên .

Ngụ phượng nhẹ giọng cười , Tại Long Linh nhi bên tai nói : " Linh nhi muội muội , Người phải biết rằng , Phu quân chờ Long Tộc đại hội khai mạc lại sẽ trở lại đáy biển chi thành , Còn không biết phải đợi bao lâu mới trở về đây ? Người sẽ không muốn cùng phu quân sinh ra một huyết mạch của chàng sao ? "

Long Linh nhi cắn môi dưới , Nàng cùng tây môn vô hận cùng tuổi , Tại Thương Lan đại lục tuổi này nữ nhân hài tử đều cũng rất lớn rồi . Nữ nhân tới tuổi sẽ sinh ra một loại kêu tình thương của mẹ gì đó . kết quả là muốn một hài tử . Nam Cung Hương Vân mang thai , Tỷ muội không ai không hâm mộ , Tất cả mọi người đang chờ Long Nhất trở về gieo trong cơ thể mình tạo ra một tiểu hài tử . Vừa rồi Long Nhất đã nói rõ rồi rất nhanh bèn phải về đáy biển chi thành , Nói cách khác đây có thể là cơ hội duy nhất , Nói lại nàng đã quả thực thật lâu không có cùng Long Nhất thân mật rồi .

Nghĩ vậy . Long Linh nhi trắng bệch mặt liếc ngụ phượng . Nguyên lai nàng sớm đoán chắc tâm tư chúng tỷ muội , Khó trách trước mặt phu quân thề son sắt mà cam đoan .

" Ta phụ thân rồi ? Ta Long Nhất cũng có đứa con rồi ? " Long Nhất chột thừa nhận trong lòng vui sướng điên cuồng , Chân tay luống cuống bước đi thông thả loạng choạng , con người đen âu yếm hướng Nam Cung Hương Vân xấu hổ đỏ bừng .

" Phu quân , Ta . Chúng ta có bảo bảo rồi ." Nam Cung Hương Vân đi bên Long Nhất kích động nói.

" nhi tử . Ha hả .Long Nhất ta có nhi tử rồi." Long Nhất cười ngây ngô

hai tiếng , Đột nhiên ôm cổ Nam Cung Hương Vân vòng hai vòng .

Nam Cung Hương Vân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch , nắm tay Long Nhất quyền Nói : " Phu quân , Người cũng không coi chừng một chút trong bảo bảo , Vạn nhất dọa đến hấn làm sao bây giờ ?"

" đưa con của Long Nhất ta không dễ dàng bị dọa a ." Long Nhất hắc hắc cười nói , vẻ mặt xuân phong đặc ý , như một con ếch say .

" Phu quân , Người như thế nào biết nhất định là nhi tử mà không phải nữ nhi đây ? Vạn nhất là nữ nhi làm sao bây giờ ?" Nam Cung Hương Vân thấy Long Nhất mở miệng bèn nói hài tử trong bụng , Trong lòng không khỏi có chút không yên , Vạn nhất là nữ nhi hấn chẳng phải sẽ rất thất vọng sao .

" Ha hả , hài tử của Long Nhất ta , Mặc kệ là nhi tử hay là nữ nhi ta đều cũng đối xử như nhau . Bất quá tiểu gia hỏa trong bụng này ta nghĩ nhất định là nhi tử ." Long Nhất cười âu yếm vuốt ve hai má Nam Cung Hương Vân .

Nam Cung Hương Vân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm , An tâm tại lồng ngực Long Nhất , người được khí tức quen thuộc , Cảm thấy vô cùng an tâm , Nàng trong lòng yên lặng niệm đến : " nhi tử ơi. Con yêu , không biết sau này người thế nào ? Đây là của người phụ thân , Mẫu thân vô cùng sùng bái hấn , Người cũng sẽ giống mẫu thân vì hấn mà kiêu ngạo

Hai người lẳng lẳng ôm nhau , mọi người vây quanh quần tả hữu . Cảm thụ được trong đó tràn ngập hạnh phúc , Mà sắp có một hài tử , Bọn nàng cũng hiểu được hạnh phúc cùng vui vẻ gia đình , Nam Cung Hương Vân trong bụng hài tử tuy nói không phải của chính mình , Nhưng hấn đã cấp cho nàng hài tử , Đơn giản là bọn nàng có chung một phu quân thì phải hiểu chuyện a.

" Vừa rồi ai nói nếu ta đoán rồi phải hắc hắc . .cùng ta , thời gian còn sớm , Không bằng các vị phu nhân cùng phu quân nghỉ tạm trong chốc lát ." Long Nhất đột nhiên cười xấu xa mở miệng nói . Hắn nhìn chung quanh chúng nữ . Con người đen bắt đầu trở nên thâm thúy , Khó có một cơ hội thế này . Không hoang dâm một cái thật sự rất đáng tiếc rồi .

Long Nhất vừa nói , Chúng nữ nhất thời vang lên vài tiếng khẽ gắt xé gió , Tây môn vô hận cùng Mộ Dung Thục Ngọc còn có nhân nhân dẫn đầu chạy ra ngoài . Rồi sau đó Mễ Để Nhĩ cùng Sa Mạn Thủy Tinh theo sát Sau đó , Liễu Như cùng đặc lôi toa thì đều tự mang theo Nữ Nhi cùng tinh tinh lắc mình biến mất . trong điện còn lại đều là nữ nhân của Long Nhất , Bất quá mặc dù như thế , Bọn nàng sắc mặt tất cả đều mắc cỡ đỏ bừng , Bọn nàng có lẽ cùng với hắn tỷ muội đã hầu hạ Long Nhất , Nhưng quy mô như thế thật đúng là chưa từng có , Còn muốn chạy lại sợ bỏ qua cơ hội có hài tử , mà có thể hầu hạ cho tình lang bọn nàng chờ mong đã lâu , Mặc dù còn có chút ý nghĩ khác.

Long Nhất quả nhiên là hưng phấn cực kỳ , Cũng không quản là ở nghị sự đại điện trong , Trực tiếp phóng ra một ngăn cách kết giới , Dùng thủy hệ ma pháp ngưng kết ra mở ra siêu đại thủy giường , Rồi sau đó bảy hệ ma pháp quang cầu phập phành không trung , Ấm áp mập mờ sắc thái nhất thời tan ra đại điện .

Long Nhất ánh mắt mang theo dòng điện quét qua thân hình chúng nữ , cảm giác Tê dại tê dại điện giật từ thân thể bắt đầu lan ra lan ra... .

Trong lúc nhất thời ngoại trừ tiếng thở dốc , Đại điện chìm trong yên tĩnh .

" Tỳ phu ....." Một tiếng kêu yêu kiều xé gió đột nhiên vang lên , Một than ảnh uyển chuyển như gió nhào vào ngực Long Nhất , là Nạp Lan như mộng tiểu la ly , Chỉ có điều tiểu la ly ,mặc dù thoát nhìn vẫn lộ vẻ ngây ngô , Nhưng thân thể trải qua Long Nhất khai phát như cây cỏ khô được mưa xuân tưới tẩm , Trước ngực kia một đôi bạo nữ so với Nạp Lan Như Nguyệt còn bạo mẽ hơn (...aaaaaa) , Nói không chừng qua trên một đoạn thời gian có thể đuổi kịp ngu phượng cùng Lãnh U U rồi . Nạp Lan như mộng ôm chặt Long Nhất , môi nhỏ đỏ mọng phun ra một trận nhiệt khí mê người, đôi mắt đẹp như nước mùa xuân mê ly con ếch say !. từ lúc nhìn thấy Long Nhất nàng chỉ muốn lao ngay tới cái lồng ngực ấm áp an toàn của hắn , Chỉ là ngay từ đầu Long Nhất đã bị Nữ Nhi cùng tinh tinh chiếm lấy , Sau lại cùng rất nhiều người cùng một chỗ nghị sự , chờ đợi mãi rồi cuộc họp người toàn bộ bỏ đi rồi , Nàng liền không bỏ qua cơ hội cùng Long Nhất thân mật tiếp xúc . Mặc dù trong lòng thẹn thùng , Nhưng hơn nội tâm mang đầy dục vọng mãnh liệt, thẹn thùng xấu hổ liệu có còn quan trọng nữa không .(ôi ... tiểu dâm oa)

" Mộng nhi , Muốn tỳ phu rồi sao ?" Long Nhất nâng cằm Nạp Lan như mộng mà ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn ,cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng vừa hôn ôn nhu nói .

" Uhm , Mộng nhi muốn tỳ phu , Tỳ tỳ cũng muốn đây ...." Nạp Lan như mộng bị Long Nhất hôn xoắn lại , đầu óc mê muội luôn, Mơ mơ màng màng , Trước ngực một đôi núi thịt thật lớn cách hai tầng y sam mỏng manh vô ý thức mà ma sát trong ngực Long Nhất .

Long Nhất hô hấp đột nhiên nặng nề , tiểu nha này đầu thật sự là mê chết người không đòi mệnh , Lập tức nhịn không được mà hôn lên khắp vùng đòi mê người xoa nắn khắp nơi.aaaaaa

Chỉ thấy Long Nhất bàn tay to linh hoạt động tác loạn lên , Quần áo bay tán loạn , Nạp Lan như mộng trong mê loạn đã bị lột thành nhộng

rồi , làn da trắng tinh khiết phát sáng chói mắt .

Thân thể nàng sớm đã không còn như trước đây , đôi ngực cao vun vút hai điểm hoả nhãn sớm đã cương cứng ngạo nghễ , Thánh khiết vô cùng , Làm cho người ta sùng bái .

Bằng cơ ngọc cốt chỉ đến thế này , bàn tay to Long Nhất môn trớn vừa quen thuộc vừa lạ lẫm trên thân thể mềm mại , Con người đen thiêu đốt trở nên nóng rực .

một trận ỉ ôi sôi sục rên rỉ tràn ngập cả đại sảnh , chiếc giường nước lớn bập bênh bập bênh cơn sóng lớn mãi không dừng (ôi ^^!), Một đôi nam nữ quay cuồng , Một đen một trắng , Một trắng kiện một nhỏ nhắn xinh xắn rung động không ngừng làm cho người ta thật hâm mộ .

Chúng nữ hô hấp nghẹn lại mặt đỏ như lửa , Lửa tình trong lòng hừng hực thiêu đốt . từ khi Long Nhất đi đáy biển chi thành , Bọn nàng đều đã trống trải nhiều ngày , Trước kia một người còn không nghĩ tới , Lúc này tình lang âu yếm trước mắt cùng tử muội hoan hảo , Tất nhiên là mỗi người động tình như nước , Hạ thân ngựa tê dại sớm đã ướt át . cảm thụ sâu nhất tự nhiên không phải vô song mạc chúc (í là chỉ nhìn mà không làm thì thật có lỗi với bản thân !!!), cùng Long Nhất tâm linh tương thông , Long Nhất có cảm dục tình như lửa bọn nàng cảm giác còn cháy bỏng hơn .

Lúc này , Nạp Lan Như Nguyệt cũng đã tiến lên , tập kích sau lưng Long Nhất hôn loạn từ lưng tới cổ hần .

" Hào Nguyệt nhi ." Long Nhất rung động khắp lưng quay đầu mãnh liệt hôn Nạp Lan Như Nguyệt .

Có Nạp Lan Như Nguyệt dẫn đầu , vốn Vô Song động tình đã không

thể kìm nén bước ra khỏi hàng cời tung y phục ngạo nghễ đi tới ,
Ngay sau đó là ngu phượng , Lãnh U U , Phong Linh .

Xung quanh Long Nhất phút chốc tràn ngập âm thanh dâm mị , Lần đầu tiên lao động nặng như vậy vừa hạnh phúc vừa đau khổ (mẹ kíp đau khổ thế tui cũng muốn) .

những tia sáng của một ngày mới đã tới , Vài đám mây trang điểm bầu trời trong xanh , gió mát tươi mới khắp nơi , Đúng là một thế giới trong mơ a .

Buổi đại nghị sự sớm đã bắt đầu , đông nghẹt các tộc nhân Thương Lan đại lục . Long Tộc hai phái đại biểu đã an bài xong , Còn lại các tộc đại biểu đã đến đến , Bọn họ tùm năm tùm ba uống nước trà trò chuyện rôm rả .

" Bệ hạ , Thái tử điện hạ ..... " Một vị cung đình có chút khó xử mà bầm báo với Tây Môn Nộ .

Tây Môn Nộ có chút bất đắc dĩ chau mày , thật đúng là chưa từng có ai như Xú tiểu tử này quá hoang dâm rồi . vợ chồng nhiều ngày không gặp khó kìm lòng nổi , tiểu tử này lại nhiều nữ nhân như vậy , Còn không biết cần hoang dâm tới mức nào đây ?

Chương 626: Trở lại căn cứ dưới đất

Long Tộc đại hội khai mạc đã lâu , buổi trưa rồi mà Long Nhất vẫn như cũ còn đang cùng một chúng nữ bàn chuyện quan trọng , Tây Môn Nộ bèn đứng dậy nói : " Chư vị , Thời gian đã đến , không đợi nữa , Hai vị Long Tộc tộc trưởng bắt đầu chứ ?"

Thần long bộ tộc cùng ma Long Nhất tộc vài vị trưởng lão sớm không kiên nhẫn rồi , Bởi vậy hai vị tộc trưởng gật đầu đồng ý .

Bên ngoài đã huyên náo rung trời , Tây Môn Nộ dẫn đầu phát biểu một thiên diễn thuyết , Nói trước một chút thương lâm đại lục thống nhất sau khi mang đến đủ loại biến hóa , Lại cùng Long Tộc đại hội tại Thương Lan đại lục cử hành có ý nghĩa rất lớn , ngôn ngữ hào hùng khiến mọi người một phen nhiệt huyết sôi trào , tự hào vì là một người của Thương Lan đế quốc cảm thấy vô cùng vinh hạnh . Ngay sau đó , Tây Môn Nộ liền nhường lại không gian cho thần long bộ tộc và ma Long Nhất tộc .

Hai đại Long Tộc ngồi hai bên , Một bên thuần một sắc màu vàng lân giáp , Một bên thuần một sắc hắc sắc lân giáp , Mà đại biểu Long tộc là một nữ nhi còn chưa tới tuổi trưởng thành thì thu nhỏ thân thể mắt hướng lên nóc nhà , lại ngắm nhìn bầu trời .

Thương lan các tộc nhân chưa từng gặp qua nhiều Long Tộc như vậy , hưng phấn mà ngắm nhìn , Chỉ cảm thấy sinh ra trong thời đại này , Thật sự là đáng giá .

Kỳ thật Long Tộc đại hội chủ đề sớm thương định , Hai tộc dung hợp chính là nước chảy thành sông . Mặc dù các trưởng lão long tộc ngoan cố cũng không vui , Nhưng thôn phệ long thể xuất hiện , cường giả nhất Long Tộc hiện thế , Hơn nữa họa kiếp bùng xuống , nếu phân liệt đối với Long Tộc chỉ có hại .

Ma Long thần long hai tộc phải hợp thống nhất mục hành động , Vì không để Long Tộc đại hội quá mức đơn điệu , Tây Môn Nộ làm đủ công tác . Tại Long Tộc đại hội Tây Môn Nộ muốn Long Tộc đạt thành một loạt điều ước . hình thành liên minh , mượn cơ này để cho tây môn hoàng tộc đối với Thương Lan đại lục chính là vị chủ nhân mạnh mẽ nhất của thương lan đại lục . Ngoài ra , Thương lan đại lục lần thứ nhất diễn ra tại Long Tộc đại hội trong lúc cử hành , Đại lục các tộc cao thủ tề tụ , Mượn cơ hội này cùng các cao thủ liên hợp đối phó họa kiếp sắp đến.

Cho đến khi thần long ma long hai tộc tộc trưởng lấy long sừng tương chạm đại biểu Long Tộc thống nhất . Long Nhất mới thần thanh khí sáng tới .

Hôm nay Long Nhất tại Thương Lan đại lục hay là tại Long Tộc đều là cường giả khủng nhất . Có thể nói không ai không biết , không ai không sùng bái , , Rất nhiều người đối với hắn sùng bái đã đến tình trạng điên cuồng , . Bởi vậy khi hắn đến khiến cho một đám hoan hô rầm trời , Mọi người đều chú ý tới hắn .

Long Nhất nhẹ nhàng lên đài , Mang một cỗ khí độ tiêu sái bất phàm , không ai có được phong thái bất phàm của hắn .hai tay vung lên . xung quanh không khí ồn ào chốc lát trở lên lặng ngắt như tờ .

Long Nhất giọng nói rõ ràng thông suốt , Hắn nói so với phụ vương không giống , Lấy giọng nói thoải mái trò chuyện , Nhưng lại khiến

cho tâm thần mọi người đều bị hấp dẫn . Tại Long Tộc đại hội , Long Nhất e sợ đáy biển chi thành sinh biến , Tại hoàng cung truyền tống ma pháp chủ trận thoán thay đổi , Cùng lưu ly chúng nữ cáo biệt thông qua truyền tống ma pháp trận về tới đáy biển chi thành .

Lúc này trên cơ bản hải tộc cũng tụ họp tại sân của Hải Hoàng cung , Triển lãm bảo vật tử vong động . Thứ nhất đó là thủy dị thú . trong nháy mắt hình thành mười một lỗ xoáy thật lớn , Công kích phạm vi gần ngàn dặm , Hơn nữa uy lực cực kỳ khủng bố . Mặt khác đó là Long Nhất từ trên thân thần ma Đại tướng tìm được hắc sắc cự kiếm , Trong đó tử khí khổng lồ có thể xé rách không gian , Hơn nữa những tử khí dính trên sinh vật trong vài giây khiến toàn thân cơ thể thối rữa mà chết , Cả hải tộc cường đại nhất tám vị tộc trưởng kể cả Hải Hoàng cũng không dám ngạnh kháng , Có thể thấy được sự lợi hại của nó .

Long Nhất trở lại Mễ Lạc tộc đại trạch , Mễ Lạc tộc tộc trưởng cùng Tạp Nhĩ cũng không tới , Bích phi cùng tiểu thư có chút hưng phấn đón tiếp .

" Thiếu gia , Chúng ta tìm được một thứ ." bày ra kết giới . Tiểu thư hưng phấn đối Long Nhất nói .

" Vật gì vậy ?" Long Nhất nghi hoặc hỏi .

ngọc thủ Bích phi duỗi ra , Một khối tử kim quang mang như tảng đá tung bay trước mặt Long Nhất .

" tử tinh hồn thạch !" Long Nhất cười hắc hắc tiếp nhận , tử tinh hồn thạch ở trong chứa năng lượng rất lớn , Đặc biệt tại đáy biển ngàn dặm hải vực sớm tuyệt tích , Bởi vậy đối với hải tộc mà nói là vật báu vô giá . Chỉ là Long Nhất không có quá mức để ý , Hấn cho rằng tử kim hồn thạch giá trị như thế , Mặc dù khác khoáng thạch ở trong

chứa năng lượng không nhiều , Nhưng số lượng khổng lồ chung quy rất lớn a .

Tùy tiện đem tử kim hồn thạch hướng tới không gian giới chỉ ném vào. Long Nhất cũng không có quá mức để ý .

" Thiếu gia . Thương lan đại lục hết thầy thống nhất rồi ." Bích phi hỏi .

" Rất tốt , chiến tranh kết thúc. Các tộc nhân cuộc sống càng ngày càng hảo hơn . Còn có Long Tộc đại hội đã bắt đầu cử hành rồi , Nếu không phải bên này còn chuyện quan trọng , Ta thật muốn lưu một đoạn thời gian ." Long Nhất vừa cười vừa nói , Thương lan đại lục sau khi nhất thống , Các tộc từ lúc đó hòa hợp , Thương lan đại lục vô luận kinh tế phồn vinh trên hay là tại ma pháp đấu khí mà nghiên cứu đều cũng tiến triển cực nhanh , Văn minh như hỏa tiễn gia tốc .

Cùng Bích phi và tiểu thưóc hàn huyền trong chốc lát , Long Nhất gối đầu trên đùi Bích phi thoải mái nhắm mắt mà Bích Phi đang vuốt ve xoa đầu hắn , tiểu thưóc đang xoa bóp chân LN , Làm cho người ta không thể không cảm thán tên này thật có điểm phúc lớn a.

Thật lâu sau , Long Nhất đột nhiên mở mắt , Con người kỳ quang lưu chuyển , Hắn nói : " Ta càng ngày càng thấy bất an rồi , Vô luận như thế nào , Ta phải trở lại thánh linh căn cứ dưới đất tìm tòi ."

" Để cho chúng ta đi cùng người ." Bích phi cùng tiểu thưóc đồng thời nói .

" Không được , Một mình ta đi thôi." Long Nhất lắc đầu ,

Bích phi cùng tiểu thưóc im lặng không nói , Quả thật , Bọn nàng thực lực quá kém , Nếu đi có thể trở thành gánh nặng cho Long Nhất

" Được rồi , Á mỹ tử đệ đâu ?" Long Nhất nhớ tới bạng tộc tử đệ ,
Tựa hồ từ tử vong động đi ra sau đó không thấy tử đệ .

" Bọn họ đi rồi , Nói là cần tìm kiếm người còn bạng tộc sót lại ." Bích
phỉ nói .

Long Nhất gật gật đầu , Có lẽ chuyện đi thánh linh cần bàn với Hải
Hoàng một chút , mà nữ nhi của hắn còn bị nhốt tại căn cứ dưới đất ,
Nếu chúng thần chi linh thực bị thiên ma vương lấy ra , Đã không có
giới trị lợi dụng nha đầu kia có thể còn sống hay không là một vấn đề
a.

Chương 627: Trở lại căn cứ dưới đất 2

tại sân Hải Hoàng cung to lớn , Các chủng loại hải tặc tại trong đó , phía trên là Hải Hoàng và hải tộc cường đại tám vị tộc trưởng thực lực nhất , Sa tộc tộc trưởng ma sa đã bất ngờ gia nhập .

Long Nhất một than áo choàng hải tộc trà trộn trong đám người , Đối với lãng châu cùng hắc sắc cự kiếm uy lực hắc cũng không thấy hứng thú , thứ có mạnh hơn nữa cũng có hạn , Hắc chủ yếu là muốn cùng Hải Hoàng thương lượng một chút về chuyện dưới đất căn cứ .

Long Nhất mi tâm tản mát ra tinh thần lực tại đỉnh đầu Hải Hoàng , Chỉ thấy Hải Hoàng thân thể cứng đờ , Hai mắt như điện nhìn phía Long Nhất , Lập tức về mặt khôi phục như lúc ban đầu .

" Ma sa tộc trưởng , Bốn hoàng còn có chút sự tình cần xử lý , chuyện kế tiếp phải giao cho người rồi ." Hải Hoàng về mặt buồn rầu có chút không che dấu nói , Trong giọng nói mang theo nhàn nhạt bi thương .

Ma sa trong mắt một tia hiểu rõ , Ha hả cười nói : " Bệ hạ có việc xử lý , Nơi này phải giao cho ta a ."

Hải Hoàng gật gật đầu , Lắc mình tiến vào Hải Hoàng cung , Tấm lưng mang một tia tang thương .

" Ma sa , lão tiểu tử làm sao vậy ? Không phải có cái âm mưu a ."

Bên cạnh thị hồn tộc tộc trưởng nhú nhú mày đầu nhẹ giọng hỏi .

Ma sa cười mà không nói , Hắc đã sớm biết Hải Hoàng cung phía dưới có một thánh linh căn cứ dưới đất , Hắc sắp đặt người mặc dù cấp bậc không cao , Nhưng là nghe được hai ngày trước vẫn dùng các loại linh vật giữ tánh mạng Hải Hoàng hậu hay không giữ nổi mà đi đời nhà ma rồi , Cho vẻ mặt bi thương của Hải Hoàng có thể giải thích .

Nếu Long Nhất biết ma sa trong lòng suy nghĩ gì , Đối với hành động Hải Hoàng có lẽ càng bội phục . Mà từ phương diện làm người mà nói , Hải Hoàng trước mặt ma sa diễn trò , Nên sớm biết ma sa sắp đặt thám tử bên cạnh hắc rồi , Hải Hoàng đâu phải kẻ ngu , nếu không sao có thể làm Hải Hoàng lâu như vậy ?

Hải Hoàng cung , Long Nhất nhìn nhá nhăm nhấp điểm tâm cung nữ đưa lên , Vẻ mặt say mê nhưng thật ra ngòi diện Hải Hoàng không nói một câu , Ánh mắt nhìn nhạt , Đối với tên nhân loại đã khoáng sạch bảo khối . Hải Hoàng có thể nào không hận ? Nhưng lúc này bọn họ có chung lợi ích mà có cùng địch nhân , khẩu khí cũng chỉ có thể tạm thời nhún nhường .

" Long Nhất , Người tới tìm bổn hoàng rốt cuộc có chuyện gì ?" Hải Hoàng trầm giọng hỏi , Dù sao tầng ngục trang đã bị nhìn thấu , Hắc không cần giả bộ giả yếu nhu nhược nữa .

Long Nhất nghiêng nghiêng liếc mắt quan sát Hải Hoàng , Hắc hắc cười nói : " Hải Hoàng a Hải Hoàng , không biết vị trí Hải Hoàng còn có thể ngồi bao lâu nữa , Có lẽ không lâu nữa đâu , Cả hải tộc đều chìm trong gió tanh mưa máu rồi ."

Biển hoàng rùng mình . Toàn thân thần kinh đột nhiên căng thẳng , Hỏi : " chuyên là như thế nào ?"

Long Nhất đem một khối khuê ngư bông tuyết cao ném vào trong miệng , Vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc . Nói : " Nếu ta đoán không sai , phong ấn thiên ma vương đã lấy được chúng thần chi linh tài liệu , Chỉ sợ không lâu nữa phá phong mà ra . Đến lúc đó hải tộc các người phải chịu kiếp nạn diệt tộc rồi . "

" Cái gì ? hậu duệ ngư hoàng tộc đã bị phát hiện rồi ? nữ nhi chẳng phải là ..... " Biển hoàng bất ngờ đứng lên , khuôn mặt Anh tuấn bóp méo .

Long Nhất khước miệng cười khế , Người này đối với nữ nhi thật ra khẩn trương , Chỉ có điều hấn cả thê tử của chính mình đều có thể sát , Chỉ là một nữ nhi lại yêu thương thế này sao .

" Ta nghĩ nên quay về thánh linh dưới đất tìm hiểu xem , Mà trong khoảng thời gian này ta hy vọng Hải Hoàng bí mật triệu tập hải tộc tinh nhuệ , Nếu tình hình thực sự có biến , Chúng ta đây tiên hạ thủ vi cường , Đến lúc đó ta sẽ triệu người tới và Long Tộc cao thủ . " Long Nhất nói .

Biển hoàng ánh mắt lóe ra . Thật lâu sau gật đầu nói : " Hào . bây giờ cũng chỉ có kế này là duy nhất cũng chỉ có như thế , Nếu thiên ma vương thực lấy được chúng thần chi linh , Chúng ta tuyệt không thể ngồi chờ hấn khôi phục thực lực "

Long Nhất cười cười , Hải Hoàng vẫn còn biết suy nghĩ , Hấn nói : " Sa tộc tộc trưởng ma sa ta hy vọng bệ hạ có thể ngăn chặn hấn một đoạn thời gian .

" bản hoàng tự biết , Nếu ma sa không biết tốt xấu , Bản hoàng làm thịt hấn . " Hải Hoàng trong mắt bắn ra hàn quang dọa người , đây là loại người tâm tư khó dò , Một khi tàn nhẫn là lục thân không nhận .

" làm thịt hẳn là bất đắc dĩ . Bất quá nếu không có thập phần nắm chắc không cần vọng động . Bằng không hẳn trốn tới thánh linh , Sự tình sẽ trở nên càng thêm phiền toái ." Long Nhất nhàn nhạt nói .

Hải Hoàng hừ lạnh một tiếng .

Vì dự phòng vạn nhất . Long Nhất tại Hải Hoàng cung trong căn cứ dưới đất thiết trí một truyền tống ma pháp trận , Chính mình tùy thân mang theo một truyền tống ma pháp trận ma pháp quyền trục , Vạn nhất sự tình không thể kiểm soát , trực tiếp truyền tống trở về .

Xong xuôi việc bố trí ma pháp trận , hải tộc đại hội đang trong lúc cao trào bàn luận rầm rờ , Long Nhất một mình lén lút ly khai .

Thánh linh tại căn cứ dưới đất , kim sa trông giữ cửa đang cười hì hì khiêu khích hai vị tiểu mỹ nhân ngư . hai vị tiểu mỹ nhân ngư này lớn lên khẳng định thập phần mê người a , Dáng vẻ tử vừa mới phát dục thành hình , Đứng là nụ hoa đọt phóng ra , thẹn thùng nhưng lại khiến cho kim sa tâm ngứa khó nhịn , Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn , vuốt ve bộ ngực sữa còn non thật sướng a (thích nhất là cái loại ương ương ... ngon phải biết) .

phải trông coi suốt ngày tại thánh linh sắp ngu người rồi , Hôm nay trong coi thánh linh do một mình hẳn nắm giữ , Trước kia có tộc trưởng ma sa , Kim sa còn bị nhiều hạn chế . Bây giờ ma sa đi rồi , Kim sa tất nhiên là muốn làm gì thì làm , Kia hải tộc công chúa chạm không được , hẳn tìm hai tiểu mỹ nhân ngư cùng hẳn vui vẻ cũng không quá đáng a.

" Thiết sa tên hỗn đản này , Một ngày nào đó đại gia đùa chơi chết người ." Kim sa đôi mắt trong bóng tối trước mặt thật dọa người , ma sa lại điều hai kim sa vệ cấp cho hẳn điều động đi ra ngoài , bên cạnh

là tiểu mỹ nhân ngư đang căng thẳng ứot đấm mồ hôi , hai mắt tiểu mỹ nhân ngư đấm lệ mông lung .

Kim sa lấy lại tinh thần , Buông tay , thấy tiểu mỹ nhân ngư bộ ngực tuyết trắng mang một dấu vết tím bầm thật đáng thương.

" Ta nói kim sa , Là nam nhân , Phải biết thương hương tiếc ngọc biết không ?" lúc này , Một thanh âm trưe chọc quen thuộc vang lên bên tai kim sa .

Kim sa phản xạ khom người đứng lên , Quay đầu lại nhìn , Thấy một thanh niên tuấn tú mang theo nụ cười tà dị nhìn hấn ." Chủ nhân !" Kim sa cung kính mà xoay người hành lễ , khiến hai tiểu mỹ nhân ngư bên cạnh cả kinh trợn mắt há hốc mồm .

" Quên đi , Không cần đa lễ ." Long Nhất ngồi trên kim sa ghé đá xa hoa , Liếc liếc mắt hai tiểu mỹ nhân ngư , Cũng không có nói thêm cái gì . Nhân ngư tộc vốn là một chủng tộc xinh đẹp , Nhưng cũng phụ thuộc vào cường giả bên người bảo vệ , Điều kiện tự nhiên là bán tư sắc của mình . hai mỹ nhân như tộc kia rõ ràng là tình nguyện cùng với kim sa ân ái cùng một chỗ , hấn cũng không có lý do xen vào việc của người khác .

Kim sa vẫy lui hai mỹ nhân ngư , đứng một bên đợi Long Nhất hỏi .

" Hải tộc công chúa đâu ?" Long Nhất nhàn nhạt hỏi .

" chủ nhân , Máy ngày trước thiết sa tộc trưởng đem nàng mang đi rồi ." Kim sa đáp .

Long Nhất mày kiếm nhíu lại , Xem ra mình cảm giác điềm xấu không sai rồi , Lưu ly xảy ra vấn đề , Hải tộc công chúa bị mang đi , Thiên ma vương tám chín phần mười đã bắt đầu đề luyện chúng thần chi

linh rồi , Chỉ là không biết hải tộc công chúa nghiêng thành kia không biết lành dữ thế nào .

" Gần đây căn cứ dưới đất có động tĩnh gì không ?" ngẫm nghĩ cả nửa ngày , Long Nhất hỏi tiếp .

Kim sa nghĩ nghĩ , Gật đầu nói : " Gần nhất trọng khái vệ sĩ chế tạo nhanh hơn rất nhiều , tựa hồ có chút bất thường , thuộc hạ không hiểu rõ ma sa nên cũng không rõ thế nào ."

Long Nhất trầm tư , Ngón tay tiết tấu mà gõ trên ghế thạch .

" Kim sa , Người dẫn ta tới cấm chế khu vực bên trong , Đồng thời đem cả thu nạp hảo của người , Nói không chừng sẽ có đại sự phát sinh ." Long Nhất đột nhiên ngẩng đầu , Nhàn nhạt mà trong giọng nói nhưng lại hàm chứa dày đặc sát khí .

" vâng , Chủ nhân ." Kim sa nghiêm thân hình uy mãnh , Không chút do dự hồi đáp .

Tại kim sa chỉ dẫn , Long Nhất nhẹ nhàng tiến nhập cấm chế khu vực . thông đạo màu nâu thật dài , hàng vạn hàng nghìn năm qua lắng đọng khí tức làm cho người ta cảm thấy khiến cho tâm tình trầm trọng , Tựa hồ đi vào rồi một đại môn viễn cổ , từng đạo từng đạo ma pháp phát ra từ trên những hoa văn cổ quái , tràn ngập đấu khí mãnh liệt tương chừng như đang thấy được cảnh đồ sát của chúng thần ma đại chiến .

Long Nhất hít sâu một hơi , Lắc đầu đem cảm giác kì quái ra khỏi đầu , gia tốc nhanh chóng biến mất tại cuối thông đạo .

Có một lần kinh lịch , Long Nhất dễ dàng ra khỏi trọng binh thủ vệ thông đạo .

Vùng cấm bên trong thật lớn hố sâu tầng tầng , hải tộc sa vệ đang đốc thúc nô lệ làm việc , Thỉnh thoảng một vài nô lệ yếu sức không cử động nổi liền bị ném vào quỹ dị ma pháp trận .

Lúc này đây , Long Nhất thật ra không cảm giác được điều gì làm hắn cảm thấy áp lực , trong lòng cảm thấy cực kì bất an mặc dù mọi thứ trước mặt không có điều gì bất thường , nhưng chính vì vậy càng làm cho hắn khó chịu .

Cấm chế khu vực bên trong là một cái hố sâu thật lớn , Còn có mấy cái thông đạo không biết là tiến đi đâu , Lần trước Long Nhất vội vàng đến lại vội vàng đi , Căn bản không kịp tinh tế điều tra một phen .

Long Nhất ẩn nặc thân hình chợt hướng về phía một thông đạo gần nhất , Hướng phía trong tìm tòi , Thông đạo hai bên vốn là đám cách ly thạch thất , có một đám thủ vệ hi hi ha ha mà đánh thí nói chuyện phiếm , đây chắc là đám lính hưu phế trông coi.

Đang lúc Long Nhất định rời thông đạo , nội dung bọn sa vệ nói chuyện khiến cho hắn đành chỉ cước bộ lắng nghe.

Chương 628: Gặp lại công chúa hải tộc

" Lão tam , người đưa công chúa hải tộc trên đường tới đây không chiếm tiện nghi của nàng chứ " Một thanh âm the thé vang lên từ trong thông đạo

" ta nào dám , có thiết sa đại nhân bên cạnh , có cho ta một trăm lá gan ta cũng không dám động tới nàng , bất quá , công chúa có khác , mùi thơm trên người nàng toả ra khiến cho tiểu đệ của ta thật sự khó chịu nổi . Nếu cho ta ân ái với nàng một đêm thì chết cũng đáng" âm thanh người kia bị ổi vang lên mang theo một giọng cười âm đẽng

" chúng ta là lính trông coi tù nhân , chúng ta nào dám động tới hải tộc công chúa , kim sa trông giữ nàng ta lâu như vậy, hẳn là kẻ âm ác làm sao mà chịu được ? ta thấy lần này đại nhân của chúng ta chỉ sợ là muốn phá hoại công chúa a " Một sa vệ khác hắc hắc cười nói

" đúng vậy, bất quá thiết sa đại nhân của chúng ta vui vẻ suốt ngày đem công chúa hải tộc nhốt trong phòng mình ? là công chúa vậy cũng đáng rồi ? tiểu tam giọng hèn mọn bị ổi cảm than nói

"tốt lắm tốt lắm , đừng làm ồn nữa , chúng ta đổi gác thôi , nếu không lão lục lại muốn làm âm lên bây giờ " Một thanh âm nặng nề nói

Thanh âm đĩnh đĩnh trong phòng truyền đến , một loạt sa vệ từ bên trong bước ra

Long Nhất ẩn mình chỗ tối , con mắt loé sang quan sát mọi thứ chung quanh thật kĩ phát hiện bên trong có 1 sa vệ không đi ra , hấn không khỏi mừng thầm , lẩn mình 1 cái biến vào trong phòng , một sa vệ đang ngủ ngáy phì phò , Long Nhất không mất nhiều khí lực khống chế hấn từ trong miệng sa vệ mà biết được chỗ thiết sa , tiếp đó nhẹ tay vặn gãy cổ hấn quăng vào đồng rác trong thông đạo

Long Nhất ẩn mình trong bóng tối lặng yên không một tiếng động hướng về phía thông đạo chỗ thiết sa

Là sa tộc thủ lĩnh cai ngục , nơi ở của thiết sa tất nhiên là vô cùng xa hoa , trên tường là các viên trân châu to nhỏ chiếu sáng , còn có các cụm san hô trang trí cực đẹp không có điểm nào giống nơi ở tại hải bệ chi thành

Lúc này thiết sa không có ở đây , ngoại trừ hai tên sa vệ trông giữ cùng một tầng kết giới ra chả còn gì đáng chú ý , nơi này là nơi sâu nhất trong khu vực nên cũng không có ai tới

Long Nhất không một tiếng động di chuyển phía trần thông đạo . Hai cây châm nhanh như điện xuyên cổ hai gã sa vệ , sau đó nghênh ngang nhảy xuống nhìn hai gã sa vệ chết mà không hiểu lí do còn đang trợn trừng mắt , đặc ý cười hắc hắc

về phần kết giới bên ngoài thông đạo , Long Nhất vẻ mặt khinh thường , với nội công ngao thiên quyết chuyên phá kết giới , rất dễ dàng tiến vào trong

Mà lúc này , đôi mi thanh tú của hải tộc công chúa nhíu lại , đôi mắt lam mê hồn đang vô cùng lo lắng . nàng thông minh là thế cũng không thể đoán được tại sao mình lại bị đưa đến nơi này . mấy ngày nay nàng thường xuyên vô cớ bị mê man , khi tỉnh lại tựa hồ cảm giác bị mất đi cái gì đó , nhưng thế nào cũng nghĩ không ra (ặc mắt

cái gì cũng không biết sao ^^)

vô thức nàng nghĩ tới tên nhân loại có nụ cười xấu xa kia tự nhiên lại cảm thấy an tâm vô cùng , không biết hẳn cầm tín vật của mình có gặp được phụ hoàng không, hẳn có thể tới cứu mình không ? nhưng nàng biết chuyện này tuyệt không có khả năng xảy ra , hẳn sao có thể bất chấp mạo hiểm tới cứu mình đây ? nhưng tận đáy lòng nàng vẫn mang một tia hy vọng

Mã toa từ nhỏ luôn ở trong Hải Hoàng cung , vây quanh là những cuộc tranh đấu quyền lực , nàng rất rõ ràng là một cường giả thì chỉ có lợi ích là trên hết , còn tình cảm chỉ là thứ yếu , một khi có lợi ích thì tình cảm chắc chắn phải bị gạt qua một bên , phụ hoàng của nàng chính là người như vậy , còn nhân loại kia mới gặp qua một lần thì càng không cần nói nữa

Kì thật Mã toa hiểu được tâm địa nhân loại như vậy cũng không sai , nhưng nếu dung cái nhìn như vậy mà đánh giá Long Nhất như vậy là sai lầm rồi , là một cường giả ích lợi chính là chủ yếu nhưng với Long Nhất không thế , hẳn không từ mọi thủ đoạn đối với địch nhân , còn đối với thân nhân hẳn dung cả tính mạng để bảo vệ họ không thể để bị thương tổn , điểm này khác hẳn với Hải Hoàng . Có thể nói hẳn lãnh huyết tuyệt tình , cũng có thể nói hẳn là kẻ chí tình chí nghĩa , con người hẳn là một tổng thể nhiều mâu thuẫn

" Kìa , công chúa điện hạ , đang nghĩ tới ta sao ?" đột nhiên một âm thanh trầm thấp mà ấm áp vang lên bên tai Mã toa

Mã toa bừng tỉnh , vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi , rồi thở dài lắc đầu , nghĩ rằng vừa rồi do mình ảo giác mà tưởng tượng ra thôi , làm sao có thể gặp lại cái tên nhân loại xấu xa đó ở nơi này được ?

Long Nhất xuất hiện sau lưng mã toa , chột nhú mày , vốn muốn dọa

cho nàng bất ngờ cùng giật mình kinh hãi , ai ngờ nha đầu này một chút phản ứng cũng không có , thật sự là thất vọng a

" Này này , cho dù muốn ta cũng không nên mê mết đến mất hồn thế chứ , thật sự là tội a " Long Nhất vỗ vai Mã toa nói

Mã toa than thê cứng đờ , quay người nhanh ra sau , đôi mắt màu lam mê người không dám tin a

" Người ... người ...." đôi môi Mã toa run rẩy , đầu óc trống rỗng , không biết nói gì .

" sao thế ? thấy ta lại mất hứng vậy sao ? thật sự là ... này . nam nữ thụ thụ bất thân a " Long Nhất hắc hắc cười không ngừng , vừa nói xong , Mã toa nhanh như chớp thoát cái song chường ôm chặt cổ hắn

Mã toa ôm thật chặt Long Nhất , nàng không hiểu tại sao mình lại thất thố như vậy , nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa , mà cái quan trọng chính là hy vọng của mình nháy mắt đã biến thành sự thật rồi , nàng là công chúa hải tộc , tâm tính đương nhiên kiên cường hơn so với nhiều người , con người nàng vốn vô cùng bình tĩnh , nhưng khi gặp chuyện này , nội tâm có chút sợ hãi lo lắng không yên , bất quá đều bị nàng tự trấn an mình để quên

Long Nhất cảm thấy hai cánh tay ngọc ôm chặt mãi không buông , không khỏi cười khổ , khí lực mạnh mẽ như vậy , nếu là người bình thường thì chắc gãy cổ rồi , chỉ là cảm nhận được tâm tình sợ hãi của công chúa , lại thấy nàng sợ hãi mà có hành động như vậy , đáy lòng không khỏi có chút thương yêu

Một lúc lâu , Mã toa mới nhẹ nhàng thả nhẹ mà rời khỏi Long Nhất , dung nhan đỏ như lửa

" Người ... người như thế nào lại tới được đây ?"

Mã toa cảm thấy gương mặt mình nóng tới mức nào rồi, trái tim đập nhanh chưa từng thấy , một hồi lâu mới tỉnh tỉnh hỏi

" nhớ người cho nên mới đi tìm người a" Long Nhất nhìn bộ dáng Mã toa e lệ mê người đùa nói

Mã toa khẽ gất một tiếng , bộ ngực mê người cao vút phập phồng kịch liệt , cổ nén tâm trạng hạnh phúc , mà khuôn mặt lại đỏ như lửa

" Nơi này không thể ở lâu được , thiết sa sẽ sớm quay lại , người đi nhanh đi " Mã toa nghiêm mặt hướng thông đạo nói

" Người nói cho ta nghe một chút hoàn cảnh hiện giờ của người đi " Long Nhất vẫn ung dung tại giường của mã toa , mặt không chút lo lắng nói

Mã toa cố nhịn , không thềm khuyên hấn đi nữa , lần đầu tiên thấy Long Nhất liền biết hấn không phải là người bình thường , cảm giác mọi thứ hấn đều nắm chắc trong tay , nếu hấn không ngại nguy hiểm mà lưu lại , chắc hấn có lí do của mình , huống hồ có hấn ở đây cùng mình , tình cảm sâu kín trong long nháy nhót loạn lên

Mã toa kìm nén tâm trạng , đem chuyện xảy ra với mình trong mấy ngày qua hết thảy kể rõ rang với Long Nhất

vẻ mặt Long Nhất âm trầm , tựa hồ chỉ nghe được tiết tấu nhẹ nhàng từ giường đá , một thanh âm kỳ lạ xé gió trong không gian , khiến hấn lo lắng suy nghĩ . điều này khiến Mã toa không khỏi âm thầm nghĩ ngợi

kỳ thật , tâm trạng Long Nhất một chút cũng không giống vẻ ngoài bình tĩnh của hắn , trên người Mã toa đã phát sinh chuyện giống Lưu Ly , đáp án chắc chắn là thiên ma vương có khả năng đã chiếm được tài liệu đề luyện chúng thần chi linh , chỉ là để luyện hoá chúng thần chi linh cũng không đơn giản

Đang tận lực suy nghĩ mọi khả năng , Long Nhất cảm nhận ba động do ma pháp trận thông đạo truyền tới

" Thiết sa quay lại rồi " Long Nhất thản nhiên nói

" quay lại là tốt a " Long Nhất hắc hắc cười , con người đen láy loé lên một tia quang mang lạnh lùng

Bên ngoài thông đạo , thiết sa mang theo một sa vệ đội trở về , phát tay cho sa vệ đội nghỉ ngơi , trực tiếp hướng kết giới thông đạo mà tiến vào trong , ánh mắt vừa thấy mừng thầm , hai tên sa vệ trông coi cửa thông đạo tiến bộ không ít a , nghiêm đứng thẳng , ánh mắt trầm ổn không đổi, tâm bất động như tượng , quả thật để trông giữ nơi này là thích hợp nhất

thiết sa dương dương đắc ý hướng đi vào trong động , bên trong giam giữ công chúa hải tộc thiên kiều bá mị , cũng không lạ vì sao hắn đem nốt công chúa tại nơi ở của hắn bởi lẽ hắn chính là một tên giả dâm côn , đứng trước một mỹ nhân mê người như vậy , đối với hắn hồng nhan chỉ như không khí , thiết sa a sao có thể bị sắc đẹp mê hoặc.

Đi vào thạch thất , thiết sa liền thấy ngay công chúa hải tộc Mã toa bình tĩnh ngồi trên giường ngọc , thấy hắn trở về mà một chút phản ứng cũng không có . s

" công chúa điện hạ , có biết vì sao ngươi còn chưa chết ? " thiết sa

dụng âm thanh khàn khàn đối Mã toa hỏi .

Mà lúc này Long Nhất dụng bích hồ (cái này tự nhiên quên cái môn võ có thể dính người lên trần nhà là cái gì a) dính chặt phía trên đỉnh thạch thất , thu hồi nội lực ngạo thiên quyết chuẩn bị bắn ra , hắc mớ hồ cảm giác được một chút tin tức hữu dụng

Mà Mã toa thấy Long Nhất không động thủ , nàng vô cùng thông tuệ tất nhiên là hiểu rõ ý nghĩ trong đầu hắc rồi

Chương 629: Phệ Hải Thú

" Bồn chúa tất nhiên tin vào pháp nhãn của thiết sa đại nhân , ta tò mò muốn biết các người thấy ta có điềm nào hữu dụng , vì sao lưu lại tính mạng của ta ? xin thiết sa đại nhân chỉ rõ " Mã toa quay đầu , vẻ mặt bình thản nói

" công chúa điện hạ , người rất thông minh , vạn năm qua , trong loài người có câu hồng nhan họa thủy , chỉ có kim sa ngu xuẩn mới trầm mê sắc đẹp , ta không muốn cưỡng bức người, chỉ cần người giao ra phương pháp tổ hợp ma tinh thạch phệ hải thú , ta cam đoan người sống so với làm công chúa còn tốt hơn " thiết sa hai mắt âm lãnh hướng Mã toa cười lạnh nói.

Mã toa kinh ngạc , ngạc nhiên nhìn thiết sa , nhất thời nói không ra lời

Phía trên thạch thất , Long Nhất con mắt loé lên nghi hoặc , khu động phệ hải thú ? đó là đồ vật gì ? xem vẻ mặt Mã toa , việc này tám chín phần mười liên quan tới nàng

" thiết sa đại nhân đang nói tới truyền thuyết địa phệ hải thú ? cái này ta từng nghe qua , nhưng chưa được thấy bao giờ , càng không biết nơi hạ lạc của phệ hải thú ma tinh thạch rồi " Mã toa ánh mắt rất nhanh khôi phục bình tĩnh , thản nhiên nói

"công chúa điện hạ , ta nói như vậy , người còn nghĩ ta không biết gì sao ? mọi người đều biết công chúa điện hạ là đệ nhất mỹ nhân hải

tộc , nhưng không ai biết người là thiên tài ma pháp trận...."

"Long Nhất , mau giết hắn " thiết sa đang nói , mã toa đột nhiên ngừng đầu hét lớn

thiết sa trong long cả kinh , thân người như tia chớp thối lui về phía sau , bạch giác trên đầu loé lên , một đầu ngón tay đặt ngay tại mi tâm của hắn , một bóng người hư ảo chậm rãi ngưng tụ , không phải Long Nhất thì ai vào đây ?

" loài người?" thiết sa không hổ là chiến tướng thân kinh bách chiến , vẻ mặt không động nói , hắn không dám dịch chuyển , đầu ngón tay tại mi tâm hắn mang năng lượng huỷ diệt thật lớn khiến hắn kinh hãi , chỉ cần hắn dị động , tin chắc đầu hắn sẽ nổ tan tành

Long Nhất nhướng mày , liếc mã toa có chút ý vị , đột nhiên vung tay , một kết giới ngăn cách với mã toa xuất hiện

Long Nhất dụng tinh thần lực tầng tầng trói buộc thiết sa , buông tay nói " thiết sa , bây giờ người nói cho ta biết phệ hải thú là gì , còn cả nơi ma tinh thạch hạ lạc nữa "

thiết sa nhìn chằm chằm Long Nhất , thanh âm khan khan nói " tại sao ta phải nói cho người ?"

Long Nhất ngồi một bên ghế thạch cười nói " người không có lựa chọn nào khác , thiết sa , người so với kim sa ngu xuẩn kia mạnh hơn nhiều , cũng rất có dã tâm. chuyện phệ hải thú các người biết tộc trượng ma sa lẽ nào lại không biết sao"

Thiết sa biến sắc , ánh mắt nhìn Long Nhất trở nên kính nể , nhân loại này có thực lực thật kinh khủng , hơn nữa thông minh tuyệt đỉnh , chỉ dựa vào vài câu nói của mình và hải tộc công chúa liền đoán ra

sự việc , hần vốn tưởng rằng nhân loại và Hải Hoàng liên kết , nhưng liên tưởng đến công chúa hải tộc vừa quát to ra lệnh giết mình , vậy tại sao còn phát sinh tình hình hiên tại , nhân loại này thông minh như vậy chắc đã đoán ra công chúa hải tộc không muốn hần biết chuyện phệ hải thú .

" người muốn thế nào ?" thiết sa hỏi

" thiết sa người trước tiên nói cho ta biết cơ sở của người có nhiều ít bao nhiêu ?" Long Nhất cười nhẹ hỏi

" Ta là thủ lĩnh khu vực chế tạo vệ sĩ trọng khải , ngoài ra những nơi khác ta không được phép biết " thiết sa hồi đáp

" khục khục , thiết sa , người coi ta là đồ ngốc sao ? ngay cả ma sa cũng không biết tin tức phệ hải thú mà người lại biết , bao nhiêu cơ sở ẩn dưới đất người mau khai đi " Long Nhất nhẹ giọng nói nhưng lại như sét đánh bên tai thiết sa , khiến cho cái đầu ngốc của hần run rẩy từng trận

Tinh thần thiết sa chấn động mạnh từng đợt , đầu tê dại đau nhức , bây giờ mới biết thủ đoạn tàn nhẫn của tên nhân loại đáng sợ này , thiết sa không chút nghi ngờ nếu hần khiến tên nhân loại trước mắt mất đi sự kiên nhẫn , hần chắc không chút do dự làm cho mình biến mất vĩnh viễn

Thế giới này vốn sùng bái cường giả , dã tâm thiết sa rất lớn , nhưng lúc này hần không thể không cúi cái đầu cao ngạo của hần xuống

"Tộc trưởng ma sa sớm đã là con chó dưới chân thiên ma vương , dưới căn cứ chế tạo vệ sĩ trọng khải có chứa phong ấn thiên ma vương , hai ngày trước , lúc ta ra lệnh đưa công chúa hải tộc tới khu vực cấm chế , ta sớm đã biết thiên ma vương đã chiếm được thân

thể hậu duệ hoàng tộc để đề luyện tài liệu chúng thần chi linh , lúc này sợ rằng thiên ma vương đang dồn toàn bộ tinh thần cho việc đề luyện chúng thần chi linh " thiết sa nói

" Thiết sa , người hẳn đã biết thiên ma vương một khi phá phong ấn thoát ra , cả hải tộc thậm chí là cả thế giới sẽ bị huỷ diệt , tại sao người không lựa chọn giống như ma sa thành một con chó bên cạnh thiên ma vương " Long Nhất nói

Khoé miệng thiết sa tàn ác mỉm cười. liếm khoé miệng nói " là một con chó bên cạnh thiên ma vương mà cần người cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ , chỉ là thiên ma vương không cần thêm một con chó nữa , hẳn một khi phá phong ấn ra , tất cả chúng tộc sẽ bị hắn đồ sát sạch sẽ , vậy còn thứ gì cho một con chó cắn đây ?"

Long Nhất hắc hắc cười " đã như vậy , vì sao không làm con chó đi theo ta , người sẽ có những thứ mà người mong muốn , hưởng thụ những thứ mà người khao khát có được "

Thiết sa quan sát tên nhân loại có thực lực cao thâm khó lường trước mặt , lạnh lùng nói " người có khả năng biến ta thành con chó của người sao ? người có khả năng cao tới đâu ?

" Thiết sa , ta cho người cơ hội thành con chó dưới chân ta , đó là phúc phận của người " Long Nhất thản nhiên nói , mi tâm vừa động , sáu khối thần bài bay nhanh ra từ ý thức hải chậm rãi xoay tròn xung quanh Long Nhất , ma lực ngập tràn từ sáu khối thần bài toả ra như một cơn bão khiến cho thiết sa trong nháy mắt cảm nhận mình chỉ là một hạt bụi trong vũ trụ bao la này.

Thiết sa vốn là một kẻ có ý chí vô cùng kiên định rất khó thay đổi chỉ là thần lực cường đại từ sáu khối thần bài khiến hắn thực sự sợ hãi , tâm chí hắn sụp đổ hoàn toàn . Thiết sa nghĩ lại , vạn năm trước

thiên ma vương đại chiến thất đại chủ thần rồi nguyên rủa khiến thất đại chủ thần sớm đã suy yếu cực độ , thiên ma vương một khi phá phong ấn thoát ra , thế giới này liệu còn ai có thể đối kháng với hắn , nhưng hiện giờ sáu khối thần bài lại tập trung trên thân một nhân loại , điều này vượt khỏi suy nghĩ của hắn rồi , hắn nghĩ làm một con chó bên cạnh nhân loại này cũng không tồi a , một khi hắn đánh bại thiên ma vương , viễn cảnh sau đó đối với hắn thật khó tưởng tượng rồi

Ý chí kiên định trước giờ suy sụp , lại thêm chuyện kế tiếp hợp với tâm nguyện suốt đời của hắn , thiết sa để Long Nhất hạ vĩnh hằng bất diệt ấn kí , từ nay về sau hắn chính là con chó trung thành bên cạnh Long Nhất , một con chó săn hung mãnh .

Thu hồi thần bài , Long Nhất liền hỏi vấn đề phệ hải thú

Nguyên lai , phệ hải thú vốn là một truyền thuyết , nó có thể thôn phệ cả biển rộng và các loại quái thú , hải tộc có lưu lại tin tức truyền ngôn , đại bộ phận tin tức về phệ hải thú đều là truyền ngôn từ các hải tộc

Mà kì thật , phệ hải thú quả thật tồn tại nhưng tuyệt đối không tới mức khoa trương như truyền thuyết ngôn , là một loại sinh vật kì lạ , thân hình dài chỉ hơn mười thước , tính tình ôn hoà , sống dựa vào nuốt nước biển , sống thành đàn sâu trong đáy biển , đại bộ phận thời gian phệ hải thú sinh hoạt tại tầng giữa biển , khả năng bay lượn trên trời cùng chạy trốn dưới đất v lực công kích mạnh mẽ nên chúng cũng không có chủ địch công kích ai .

Cũng không biết Hải Hoàng từ đâu mà có được phệ hải thú , mà công chúa hải tộc là một thiên tài ma pháp trận thâm tang bất lộ , nàng dùng đủ loại ma tinh thạch khắc ma pháp nàng phát minh tổ hợp ma pháp trận , lợi dụng ma tinh thạch này mà tùy ý huy động phệ hải thú công kích

Long Nhất nghe thiết sa miêu tả , mày kiếm nhú lại , phệ hải thú công kích mạnh tới mức nào hẳn chỉ có thể từ thiết sa mà tưởng tượng ra , nhưng chỉ dựa vào phệ hải thú có thể tạo không gian trong nước thì đã rất giỏi rồi , nếu số lượng nhiều một chút thì đây chính là một lực lượng không thể coi thường.

Chính vào lúc này , trong đầu Long Nhất đột nhiên hiện lên khuôn mặt thiện lương của Hải Hoàng , tựa hồ thật sống động , linh quang chợt loé lên , khuôn mặt Hải Hoàng biến mất không thấy tăm tích

" Thiết sa , ngươi biết địa phương thiên ma vương bị phong ấn ?"
Long Nhất lắc đầu chau mày hỏi .

" hồi bẩm chủ nhân , qua kiểm tra của ta , thiên ma vương tám chín phần là bị phong ấn dưới rừng rậm đáy biển " thiết sa đáp.

" rừng rậm đáy biển , chẳng phải là địa bàn của Lục thiên ô tặc sao ?"
" Long Nhất nói .

" không sai , ta hoài nghi lục thiên ô tặc đó là bản thể thiên ma vương." thiết sa nói

Long Nhất nhướng mày hỏi " có bằng chứng gì?"

" không biết chủ nhân đã phát hiện được , trong căn cứ dưới đất chế tạo vệ sĩ trọng khải đều là đại ô tặc phụ trách , hơn nữa ta còn dò xét , trong căn cứ dưới đất chỉ có ma sa mới có quyền tiến vào thông đạo hướng rừng rậm đáy biển " Thiết sa nói

" nói như vậy , thiên ma vương có khả năng chính là lục thiên ô tặc rồi . Thiết sa , vô luận thế nào , ngươi cũng phải tìm cho ra chuẩn xác vị trí phong ấn thiên ma vương " Long Nhất thản nhiên ra lệnh , lần

trở lại căn cứ dưới đất này quả là có chút thu hoạch.

" Vâng , chủ nhân " thiết sa cung kính nói rồi lui ra ngoài an bài thủ hạ

Long Nhất thông thả đi lại hai vòng trong thạch thất , vung tay thu hồi kết giới , công chúa hải tộc sắc mặt tái nhợt nhìn Long Nhất.

" Mỗi người đều có bí mật của riêng mình , ta cũng vậy , ngươi không tình nguyện nói cho ta biết , chỉ là không may ta lại biết được mọi chuyện , bây giờ sao đây ? tâm địa của ngươi so với phụ thân Hải Hoàng đối xử tàn nhẫn với Hải Hoàng hậu còn kém a " Long Nhất hắc hắc cười , nhìn thân thể Mã toa run rẩy , đột nhiên cảm thấy mình thật tàn nhẫn , bất quá nhớ tới lời nói ban nãy của nàng khiến hắn rất phần nộ

" ngươi nói vậy , mẫu thân ta qua đời nguyên nhân là vì khó sanh ta , là ta hại chết mẫu thân " Mã toa la lớn , đôi mắt màu lam như lửa nhìn chăm chăm Long Nhất

Chương 630: Cánh cửa không gian

"Ta tận mắt chứng kiến , tin hay không tùy người , phụ hoàng ngươi vì ...."Long Nhất nói tới đây đột nhiên dừng lại , vốn hẳn muốn nói phụ hoàng ngươi vì muốn lừa gạt ta nhằm chiếm lấy Bích Hải Thần Phách mà không tiếc giết chết thê tử của mình , chỉ là nghĩ tới Bích Hải Thần Phách hẳn đột nhiên hiểu ra

Bích Hải Thần Phách , đúng rồi , chính là Bích Hải Thần Phách , Hải Hoàng vì Bích Hải Thần Phách mà sát hại thê tử mình , lại còn bị cướp mất tất cả bảo vật trong Hải Hoàng cung bảo khố , trước kia Long Nhất không rõ Hải Hoàng đến tột cùng là muốn có Bích Hải Thần Phách để làm gì ,tại sao hẳn nỗ lực như vậy , bây giờ thì rõ ràng rồi , khởi đông ma tinh thạch thượng cổ ma pháp trận tại phệ hải thú cần năng lượng cực lớn , chỉ sợ là hẳn muốn dụng Bích Hải Thần Phách cung cấp năng lượng, như vậy hẳn mới nắm được phệ hải thú trong tay .

nếu sự thật là như thế ... Long Nhất cười lạnh hai tiếng .

" ta không tin " Mã toa hít sâu một hơi thản nhiên nói , cũng không để ý Long Nhất muốn nói gì , vốn là không nghĩ tới mà cũng không dám nghĩ nằng cùng Long Nhất trong lòng đã nảy sinh tình cảm , trống ngực đập mạnh chợt cảm giác một mộng tưởng mơ hồ

Long Nhất nhún nhún vai , trong long than nhẹ một tiếng , mặc kệ Hải Hoàng có chủ ý gì , tạm thời liên hợp cùng hẳn đối kháng thiên ma

Chính vào lúc này , thiết sa đột nhiên vội vã tiến vào nói " chủ nhân , ma sa đã trở về . " đồng tử Long Nhất co lại , Hải Hoàng làm ăn kiểu gì không biết , không phải bảo hấn tận lực ngăn ma sa lại sao ? mình vừa tới đây hấn đã quay trở lại , đây là Hải Hoàng cố ý gây khó khăn mà . Long Nhất loại bỏ ý nghĩ này . Hải Hoàng lão tiểu tử tâm địa thâm sâu , lúc này mình bại lộ đối với hấn không có lợi chút nào , huống hồ song phương còn phải dựa vào nhau , hấn không ngu mà tự ý huỷ bỏ .

" Thiết sa , người đi tìm giúp ta một bộ trọng khải giáp , ta làm trọng khải vệ sĩ bên cạnh người " Long Nhất phân phó nói , thầm đoán ma sa vội vã trở về là có mục .

" Vâng , chủ nhân " thiết sa đáp

Mã toa thấy thiết sa gọi Long Nhất là chủ nhân , ánh mắt không biết vì sao có chút phức tạp , tựa hồ ngoài ý muốn nhưng cũng chẳng để ý .

An bài mọi thứ xong xuôi , ma sa đã tiến nhập khu vực cấm chế dưới đất

"tộc trưởng , sao lại trở về sớm như vậy , hải tộc đại hội thuận lợi thế nào ? Thiết sa nghiêng đón hỏi

Ma sa cũng không chú ý hai gã vệ sĩ trọng khải đi phía sau thiết sa , gật đầu nói " hải tộc đại hội rất thuận lợi , bất quá tại bảo vật xảy ra vấn đề , cái này còn có chút khúc mắc , ta trở về vốn là có một số việc , người không cần xen vào , chú ý việc chế tạo trọng khải vệ sĩ , sợ rằng rất nhanh sẽ phải sử dụng rồi

" tuân lệnh tộc trưởng " thiết sa cung kính nhìn ma sa đi xuống thang

cuốn , tiến vào trung ương chỉ có ma sa mới có tư cách đi vào thông đạo này

" Thiết sa , người nói ma sa đi vào thông đạo này có phải có thể tìm được phong ấn thiên ma vương ? Long Nhất hỏi

" hồi bẩm chủ nhân , ta không dám khẳng định , nhưng tám chín phần là cùng thiên ma vương có liên quan " thiết sa đáp

" đưa ta tới cửa thông đạo " Long Nhất phân phó nói

Thiết sa mang theo Long Nhất đi tới cầu thang cuốn xoay vòng , nhiệt hoá chế tạo trọng khái giáp hướng phùng phùng , các nô lệ bị sa tộc bắt vì sinh tồn mà liều mạng làm việc , thỉnh thoảng lại có nô lệ kiệt sức mà gục xuống , bị sa vệ giám sát hướng tử mang ma pháp trân quý dị đá xuống.

xuống hơn mười tầng thang cuốn . Thiết sa chỉ vào một cái động khẩu tối đen nói " chủ nhân , ma sa đi vào thông đạo này , cái động khẩu này có kết giới cảm ứng , chỉ hơi có dị động sẽ bị ma sa phát giác ra "

" Người không cần lo lắng , ta tự có biện pháp. "

Long Nhất thản nhiên nói , từ lúc ma sa tiến vào khu vực cấm chế , Long Nhất lớn mật dụng tinh thần lực bám trên người hắn , nhân tiện đánh cuộc với ý thức thiên ma vương toàn tâm toàn ý luyện chế chúng thần chi linh căn bản không rảnh mà để ý tới xưởng luyện binh , ngay lúc đầu đánh cuộc hắn đã có chút nắm chắc

Long Nhất dụng tinh thần lực trên ma sa . Lúc ma sa tiến vào thông đạo tinh thần lực lưu lại chống rung động kết giới , kết giới vốn là tử địa, bởi vì muốn mở ra phải dụng chút thủ đoạn , không được chạm

đến kết giới trung tâm, bởi vậy ma sa không biết được

Ánh mắt thiết sa kinh dị nhìn Long nhất không chút khó khăn lắc mình xâm nhập thông đạo , thông qua tia tinh thần lực lưu lại trên người ma sa , dụng tinh thần lực liền biết vị trí hẳn cách mình không xa lắm

Thông đạo bên trong không có hắc ám như vẻ bề ngoài , cách mấy chục thước lại có trần châu chiếu sáng , có lẽ là do cách nhau quá xa , quang mang có chút mờ ảo , rất dễ dàng gây tâm lí hoảng sợ

Long Nhất không nhanh không chậm phía sau ma sa, phát hiện thông đạo này có chút kì lạ, mất không ít thời gian trong thông đạo

nửa canh giờ sau , Long Nhất đột nhiên không cảm ứng được tinh thần lực trên người ma sa , trong long cả kinh, thân hình như một làn khói nhẹ hướng phía trước nhẹ nhàng tới

" đây ... cánh cửa không gian ?" Long Nhất nhìn cánh cửa màu trắng sữa phía cuối thông đạo lẩm bẫm nói ,loại cánh cửa không gian này ngoại trừ tại Long đảo chiến trường thần ma đại chiến thấy qua, đây là lần đầu tiên thấy ở nơi khác , bất quá trên long đảo muốn mở phải dụng thần lực mới có thể mở , không biết cánh cửa không gian này mở thế nào

Long Nhất thử dò xét một chút , ngón tay vừa mới tiếp xúc quang mang màu trắng sữa , cả người liền bị cuốn vào , trước mắt tối sầm chợt sáng ngời , xung quanh là đáy biên động nham thạch , không biết ánh sang như thế nào chiếu tới mà cả hoa văn trên vách cũng thấy rõ ràng

Long Nhất động thân bơi về phía trước , bàn tay dè lên nham bích , một trận cảm giác kì lạ mà hết sức quen thuộc , hẳn như ngón mày trầm tư

Đột nhiên Long Nhất hướng vách nham thấy dấu tích một chùy lưu lại , rốt cục đã biết vì sao có cảm giác đã từng qua nơi này, chính là khi đó hắn cùng tỷ đệ tạp nhĩ xuyên qua rừng rậm đáy biển phát hiện một đồng dưới đáy biển , xúc cảm trên vách động đó chính là cảm giác thấy ở đây, hắn tuyệt đối không nhớ lầm , bởi vì trên vách động lưu lại dấu tích ma pháp trận truyền tống tới chỗ thánh linh

" Chẳng lẽ nơi này chính là rừng rậm đáy biển ? Ma sa tới nơi này chắc là để gặp thiên ma vương " Long Nhất động tâm nghĩ , thân hình nhanh như chớp lướt tới

Long Nhất quan sát tìm kiếm trong động một hồi lâu mà chẳng phát hiện gì , âm thầm ảo não , đột nhiên cảm ứng được tinh thần ba động trên người ma sa

Chương 631: Lại là Lục Thiên Ô Tặc

Long Nhất vui mừng trong lòng, ấn dấu khí tức toàn thân tìm theo nguồn sóng tinh thần kia mà bơi tới.

Rẽ trái lượn phải, Long Nhất cách ma sa càng lúc càng gần, nhưng tốc độ của hắn lại đột nhiên chậm lại.

"Rất không đúng a." Long Nhất lẩm bẩm trong lòng, trong cái nham động dưới đáy biển này lại cảm giác được khí tức của Lục thiên ô tặc, lẽ nào nói con gia hỏa đó ẩn thân ở đây. Chỉ là nơi đây hẳn là không chứa được thân thể to lớn của nó.

Long Nhất chuyển qua chỗ ngoặt thứ hai, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong lòng không khỏi giật mình, chỉ nhìn thấy trên đỉnh thạch bích của nham động lại giống như đang từ từ nhúc nhích, hẳn bình tĩnh lên bơi lên trên nhìn một cái, khóe mắt nhất thời co lại.

"Hóa ra là như thế này, hóa ra là như thế này." Mắt Long Nhất bắn ra kỳ quang, cuối cùng cũng làm rõ chuyện gì xảy ra rồi. Nếu như hắn không đoán sai, hẳn lúc này đang ở trong thể nội Lục thiên ô tặc, mấy cái nham động dưới đáy biển chằng chịt này kỳ thật vốn là thông đạo giữa nội tạng trong thể nội nó, rất có khả năng là bởi vì phong ấn mà rần rại, mà những xúc tu trên thân thể nó lại không chịu ảnh hưởng, vẫn có thể hoạt động như thường, Long Nhất nhìn thấy bức thạch bích đang nhúc nhích, chính là bộ phận gắn liền xúc tu với thân thể.

May là Long Nhất cũng được coi là người đã trải qua phong ba, tâm tình lập tức bình tĩnh trở lại, tiếp tục bơi theo nguồn sóng năng lượng kia.

Không lâu sau, Long Nhất dừng trước một cái động khẩu chật hẹp, lặng lẽ thò đầu vàng trong nhòm, tình cảnh bên trong khiến cho hắn không khỏi có chút trợn tròn mắt.

Đó là một khoang thể còn chưa cứng lại hết, có màu đen, trong chu vi của cái khoang là hơn trăm cái giống như miệng của dây chuyền sinh sản đang đóng lại, cứ cách không lâu liền có một con mực nhỏ từ trong đó "sinh" ra, có lẽ đại ô tặc trọng khai vệ sĩ được chế tạo không ngừng là từ nơi này.

Trong khoang đang có hơn trăm tên sa tộc đang bận rộn, bọn chúng ném những con mực mới sinh vào trong một cái bồn nước, sau đó đặt một bên, phòng chừng đạt tới số lượng nhất định liền vận chuyển xuống trụ sở dưới đất để chế tạo trọng khai vệ sĩ.

Long Nhất nhìn kỹ một vòng, rõ ràng cảm giác được Ma sa chính ở trong này, nhưng lại không nhìn thấy bóng của nó, thật là vô cùng kỳ quái.

Long Nhất nhíu mày suy tư, vô duyên vô cớ tại sao lại không nhìn thấy Ma sa chứ? Hắn vốn muốn dùng tinh thần lực vào trong tra thám. Nhưng một khi dẫn dụ sự chú ý của ý thức của Thiên Ma vương thì sẽ rất phiền hà. Ánh mắt hắn chớp chớp, đột nhiên thần hình lui lại, ở gần đó tìm một cái ống dẫn đã hoàn toàn cứng lại bắt đầu thiết lập truyền tống ma pháp trận, dùng để nói với mấy cái truyền tống ma pháp trận ở ngoại ô Hải Hoàng thành.

Sau khi thiết lập xong, Long Nhất tỉ mỉ che dấu một chút, chỉ cần

không khởi động, cho dù đi qua đây cũng không phát hiện sự tồn tại của cái ma pháp trận này.

Đợi tất cả an bài xong đầu đậy, Long Nhất tìm được một cái nhập khẩu vào trong khoang, trên tay cấu một cái truyền tống ma pháp quyền trục. Tinh thần lực bắt đầu cẩn thận vào trong tra thám.

Khi tinh thần lực của Long Nhất tiếp xúc tới trung ương của khoang, tinh thần lực còn sót lại trên thân Ma sa bắt đầu hồi ứng. Trong đầu Long Nhất hiện lên một bức hình Ma sa đang quỳ trên đất. Mà trước mặt hẳn lại là một bóng đen đang lơ lửng.

Những hình vẽ hư ảo này chỉ lóe lên một cái, Long Nhất đã toàn thân mồ hôi lạnh thu lại tinh thần lực, không nghĩ gì cả liền thả cái truyền tống ma pháp quyền trục trong tay ra, lặng lẽ vô thanh vô tức biến mất tại chỗ. Mà khi thân hình Long Nhất vừa biến mất, một cỗ năng lượng âm hàn quý dị liền quét tới, nếu mà chậm hơn nữa giây, Long Nhất sợ rằng đã bị phát hiện rồi.

Một cái ma pháp trận trong một góc tại cung Hải Hoàng đột nhiên sáng lên. Một bóng người đột nhiên xuất hiện ở trong ma pháp trận, chính là Long Nhất từ trong thể nội Lục thiên ô tặc chạy ra.

Lúc trước vì để phòng vạn nhất, trước khi Long Nhất tới nơi Thánh Linh liền thiết lập một cái truyền tống ma pháp trận tại cung Hải Hoàng, hiện tại quả nhiên phải dùng đến. Vốn hẳn muốn muốn làm vài cái truyền tống ma pháp quyền trục nối với ngoại thành Hải Hoàng thành, chỉ là nhớ tới thần tức khiến hẳn lạnh xương của Thiên Ma vương, hẳn liền lưu lại một đường lui, cho dù thần tức của Thiên Ma vương có bản lĩnh truy tới Hải Hoàng thành cũng không liên quan. Chì cần cái phân trận nói với chủ trận tại hoàng cung Đẳng Long thành chưa bị phát hiện là được.

"Long Nhất, ngươi tại sao đã quay về rồi? Có nhìn thấy con gái Mã Toa của ta không?" Hải Hoàng nghe động liền chạy tới, vừa gặp mặt liền vội hỏi.

Long Nhất tức giận liếc xéo Hải Hoàng một cái, nói:" bệ hạ, ta cần một lời giải thích, vì sao Ma sa lại theo sau đít ta về cứ điếm dưới lòng đất tại nơi Thánh Linh? Về phần con gái của người đợi sau rồi nói."

"Ma sa nói có chuyện gấp, hắn quyết tâm muốn đi ta sao có thể ngăn nổi, ngươi bị hấn phát hiện rồi?" Hải Hoàng vẻ mặt biến đổi, hỏi.

"Chắc là còn chưa, bệ hạ, ta nghĩ chúng ta không còn nhiều thời gian đâu, người chuẩn bị cho tốt thế lực trong tối ngoài sáng cho tốt đi. Không thể lộ ra sơ hở. Chúng ta phải tiên phát chế nhân." Long Nhất thản nhiên nói.

"Ngươi phát hiện ra gì rồi sao?" Hải Hoàng ân cần hỏi.

"Ta đã tìm ra địa phương phong ấn Thiên Ma vương, hấn hiện tại còn đang toàn tâm toàn lực luyện hóa chúng thần chi linh để giải trừ phong ấn. Trong sát na hấn phá được phong ấn chúng ta sẽ cùng nhau phát động tấn công tiêu diệt hấn." Long Nhất nắm chặt tay, vẻ mặt lại cực kỳ bình thản, Thiên Ma vương muốn giải phong ấn, tinh lực nhất định sẽ tổn hao một lượng lớn, thực lực của hấn cũng sẽ suy giảm, lúc đó công kích hấn chính là thời cơ tốt nhất.

Hải Hoàng gật đầu, ánh mắt nghiêm túc.

"Đúng rồi, con gái Mã Toa của người ta thấy rồi, nàng ta sống rất dễ chịu, cơm ăn ba bữa quần áo mặc cả ngày." Long Nhất cười nói.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Hải Hoàng thở phào một hơi, ánh mắt

ngghiêm túc cũng mang theo một chút cười.

"Bệ hạ, còn có một việc ta muốn xin lỗi ông, bởi vì Mã Toa luôn luôn canh cánh trong lòng cái chết của nương thân nàng, cho rằng chính mình hại chết bà ấy, cho nên ta không nhẫn tâm nên đã nói cho nàng chân tướng." Long Nhất vẻ mặt áy náy, lòng hối hận không nói nên lời.

Khóe miệng Hải Hoàng co lại một chút, rất muốn ngũ mã phân thân cái tên nhân loại giáo trá đáng chết này, chỉ là hiện tại phải nhịn, đợi tới khi đối phó xong Thiên Ma vương, xem ông làm sao mà hành hạ tên tiểu tử này.

"Ồ, còn nữa, Mã Toa vừa nghe việc này xong không biết vì sao lại càng thêm bi thương, trong miệng hàm hồ lẩm bẩm nói cái gì thú, còn có cái gì ma tinh hạch, ta nhất thời nghe không rõ, ta hỏi lại thì nàng nhất quyết không chịu nói, không biết bệ hạ có biết nàng nói cái gì không vậy?" Long Nhất lắc đầu thờ dãi nói.

Ánh mắt tàn nhẫn của Hải Hoàng lóe lên, tâm lý đoán Long Nhất biết được bao nhiêu. Ông rất rõ tính cách của Mã Toa con gái mình, tuyệt đối sẽ không nói chuyện cơ mật như vậy ra, chỉ là sau khi nghe việc nương thân của nó khó lòng bảo hộ tâm trí mà tiết lộ chút phong thanh.

Chương 632: Mỹ nhân nặng tình

Long Nhất không có tiếp tục lẳng nhằng về cái vấn đề này với Hải Hoàng, chỉ là hơi động chạm đến Hải Hoàng một tí, để cho ông ta nghi thần nghi quỷ một phen.

Bọn họ mật nghị về các chi tiết của cuộc tập kích, tử tế suy nghĩ hết lần này tới lần khác, nói chung là tất cả đều đã định rồi, tiếp sau đây là tập hợp toàn bộ lực lượng để đánh một quả hữu hiệu.

"Long Nhất, xem ra người quay về Thương Lan đại lục một chuyến mang toàn bộ cao thủ bên đó qua đây, người cũng biết sau khi Thiên Ma vương phá bỏ được phong ấn sẽ sinh ra hậu quả gì." Hải Hoàng vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Đó là tất nhiên, cũng hi vọng khi họa kiếp giáng xuống thế giới, bệ hạ vạ lận không thể tàng tư đó." Long Nhất không mềm không cứng cãi lại Hải Hoàng một câu.

Long Nhất ra khỏi Hải Hoàng cung, những con phố xưa vì hải tộc đại hội mà chật ních đã rộng rãi hơn không ít, không cũng nao nhiệt như xưa. Có thể nói cục thế hải tộc là rút giây động rùng. Thế lực của phe Hải Hoàng và tam đại thế lực tại hải tộc đều có không ít, song phương đều tự bày binh bố trận, đại hội hải tộc tự nhiên là sớm xuất hiện trạng thái hành quân lạng lẽ rồi.

Long Nhất vốn muốn tới Mễ Lạc xem Bích Phi và Tiểu Mễ một chút,

nhưng vừa nghĩ tới tình trạng hôm nay liền bỏ đi, hấn vội chạy tới ma pháp phân trận ở cái mỏ bỏ hoang ngoài thành, một lần nữa truyền tống vào trong thể nội của Lục thiên ô tặc bị phong ấn trong Hải Đế sâm lâm, sau đó cẩn thận tìm đường quay về lúc đến, xuyên qua cánh cửa không gian về tới thông đạo, thay bộ giáp của trọng khai vệ sĩ rồi ra khỏi kết giới cảm ứng ở động khẩu, liền nhìn thấy Thiết Sa đang canh ở cửa động như trút được gánh nặng thở phào một hơi.

Mà Long Nhất sờ dị quay lại cứ điểm dưới lòng đất ở nơi Thánh Linh, tất nhiên là có việc cần phân phó cho Thiết Sa và Kim Sa, nhưng lại cứ quên chỗ Thiết Sa xây ma pháp trận. Mà nếu không phải là dùng Bạch Vũ từ Hải Hoàng đả trở hấn tới nơi Thánh Linh, thời gian tìm kiếm cũng phí rất nhiều. Cho nên mới từ đường cũ trong thể nội Lục thiên ô tặc mà quay lại.

"Thiết Sa, sa vệ của ngươi đều phải quản tốt cho ta, nếu không có nắm chắc khống chế được thì cứ giết tận sát tuyệt." Quay về chỗ ở của Thiết Sa, Long Nhất hí mắt phân phó.

"Bẩm chủ nhân, sa vệ thủ tại nơi đây đều là thân tín của thuộc hạ, cho dù thuộc hạ bắt chúng tự sát cũng không có tên nào nhú mày." Thiết Sa tự tin nói.

"Thế thì tốt." Long Nhất cười ha ha, hai tròng mắt lấp lóe sát khí. Đã lâu không có cảm giác xúc động như thế này rồi.

"Chủ nhân, Hải Đế công chúa cần phải xử lý thế nào?" Thiết Sa chỉ vào Mã Toa đang bị cách ly bởi kết giới nói.

"Giữ lại ả, về phần phương thức tổ hợp ma tinh hạch để khởi động thôn hải thú, ha ha, sau này hãy nói." Long Nhất cười, ánh mắt lại không có lấy nửa điểm tiểu ý, Hải Hoàng chỉ tính toán mặt tốt theo ý

mình muốn, nói không chừng là để may áo cưới cho người khác đây?

Tại thạch thất nơi Thiết Sa ở thiết lập một cái truyền tống ma pháp trận, sau đó đi thông báo cho Kim Sa

Ra khỏi thông đạo tại chỗ ở của Thiết Sa, Long Nhất nhìn thấy có một tên sa vệ áp giải hơn trăm hải tộc tới trước hố sâu, không chút do dự đẩy toàn bộ bọn họ vào hướng ma pháp trận quỷ dị phát ra từ mang.

Long Nhất đột nhiên dừng bước, cảm giác thấy mình quên mất một việc quan trọng.

"Thiết Sa, cái ma pháp trận này là để làm gì, mới cả vì sao lại ném đám hải tộc này vào hướng ma pháp trận kia?" Long Nhất nhíu mày hỏi.

"Thưa chủ nhân. Cái ma pháp trận này gọi là tụ năng ma pháp trận, dùng để hấp thu năng lượng âm hàn trên thân thể hải tộc để cấp cho Thiên Ma vương hấp thụ." Thiết Sa hồi đáp.

"Cái ma pháp trận này nối trực tiếp với Thiên Ma vương?" Long Nhất đột nhiên khẩn trương, hỏi.

"Không biết. Bất quá thuộc hạ đoán chắc là như vậy." Thiết Sa đáp.

"Trước khi phát động công kích, vô luận là thế nào cũng phải hủy nó đi." Long Nhất lãnh đạm nói, mang theo khẩu khí không thể nghi ngờ, vì để đề phòng vạn nhất, cái ma pháp trận này tuyệt đối không thể lưu lại.

"Vâng, chủ nhân." Thiết Sa cung kính nói.

Sau khi thông báo cho Kim Sa, Long Nhất thông qua truyền tống ma pháp trận về tới truyền tống phân trận nối với chủ trận ở mỏ hoang, trong một trận bạch quang liền truyền tống về Đẳng Long thành.

Long tộc đại hội đã gần kết thúc, vô luận là Ma Long tộc hay Thần Long tộc cũng đều đã quên cách xưng hô trước kia. Thống nhất gọi là Long tộc, cũng không còn phân chia Thần Long và Ma Long,

Mà ma vũ đại hội đang tiến hành lần đầu tiên tại Thương Lan đại lục thì như hỏa như đờ. Toàn bộ cao thủ trên đại lục đều tập trung tại Đẳng Long thành, thậm chí đến cả một vài lão quái vật ẩn cư lâu năm cũng xuất hiện không ít.

Khi Long Nhất về tới Đẳng Long thành, Tây Môn Nộ và các con cháu đều đang xem trận chung kết của ma vũ đại hội.

Không thể không nói về sự kì diệu của ý nghĩ về ma vũ đại hội toàn đại lục, nhìn chung pháp sư võ giả trong thiên hạ, không ai không thích danh lợi. Ma vũ đại hội lần này không chỉ có tranh phong giữa thanh niên, còn có các tiền bối đã thành danh lâu năm phân tài cao thấp, bởi vì ma vũ đại hội lần này được cử hàng với danh nghĩa chung của đại lục, ai mà không muốn tranh ngai vàng thiên hạ đệ nhất chứ? Trước kia thiên hạ chia ba, cùng nhau minh tranh ám đấu, căn bản không có ai có năng lực để tổ chức cử hành cái ma vũ đại hội toàn đại lục này, hiện tại Tây Môn Nộ đã làm được rồi, không có cao thủ nào muốn người ta đâm đạp lên mình, cho nên đại hội lần này náo nhiệt hơn bao giờ hết. Những người tham gia,, không chỉ có nhân loại, các chủng tộc khác đều có cao thủ tham gia, có thể tưởng tượng quy mô của đại hội lần này khổng lồ như thế nào.

Trong một góc hoa viên tại hoàng cung, một nữ tử toàn thân áo trắng đang phiêu nhiên đứng trong đình, nhìn những hạt mưa bụi li ti tới

xuất thần. Mưa phùn nhẹ như sần, cắt không được, buộc không được, sự nào nhiệt của thế giới bên ngoài không có quan hệ gì với nàng.

"Từ nay về sau nhà của ta cũng là nhà của nàng." Đột nhiên, trong đầu nữ tử hiện lên Hoang Mãng thảo nguyên mênh mông không bờ không bến, tên nam nhân kia đã kiên định nói như vậy.

"Nhà của ngươi ở đâu?"

"Chim ưng bay có cao, sinh con nơi đâu nơi đó chính là nhà, con gái đi có xa chẳng nữa, nơi nào có cha mẹ thì nơi đó chính là nhà, còn nhà của ta, chính là ở chân trời."

Nữ tử bỗng nhiên như nằm mộng, đưa tay ra hứng những giọt mưa li ti, lẩm bẩm nói : " không có chàng chân trời cũng không phải là nhà, không có chàng Vô Song chỉ là bè dạt mây trôi."

"Vô Song tỷ tỷ." Đúng lúc này, một tiếng kêu dịu dàng vang tới.

Con mắt mê ly của Vô Song trong nháy mắt khôi phục lại vẻ thanh lãnh, nàng quay người lại, lạnh lùng nhìn hai thân ảnh uyển chuyển đang bay tới, đó là tỷ muội Mộc Hàm Yên và Mộc Tinh Tinh.

Mộc Hàm Yên mặc một cái váy đen, mà Mộc Tinh Tinh lại mặc một cái váy đỏ bó sát người, một người cao ngạo một người nóng bỏng.

Hai tỷ muội bọn họ tới nơi đây cũng đã nửa tháng rồi, cũng không biết tình hình chiến sự Thương Nguyệt đại lục như thế nào rồi? Thanh Phong đế quốc còn trụ được không? Phụ hoàng có mạnh khỏe không?

Hạo kiếp giáng xuống Thương Lan đại lục, Long Nhất thân mình còn

lo chưa xong, nào có thời gian mà quản tới sự tồn vong của Thanh Phong đế quốc tại Thương Nguyệt đại lục, các nàng ngoài chờ đợi ra thì không còn biết làm gì khác. Bên ngoài mặc dù náo nhiệt, nhưng các nàng lại không có lòng nào mà tham dự vào đó.

Vô Song xuất thân từ Di Thất thành, thánh điện ở đó cơ hồ giống với thánh điện tại Thanh Phong đế quốc Thương Nguyệt đại lục, đến cả văn tự cũng giống nhau, Mộc Hàm Yên vô cùng khẳng định người xây dựng nên Di Thất thành chính là người từ Thương Nguyệt đại lục, chỉ là mỗi lần hỏi Vô Song, nàng ta đều thản nhiên nói nàng cũng không biết, cũng không muốn biết.

"Tìm ta có việc gì sao?" Vô Song lạnh lùng hỏi.

Mộc Hàm Yên lắc đầu, nói:" nhóm Hương Vân đều đi xem cuộc thi rồi, ta và Tinh Tinh chỉ đi dạo chung quanh, vừa đúng lúc gặp người ở đây, liền đi qua chào hỏi."

Vô Song gật đầu không nói gì cả, vẫn cứ ngấm nhìn cơn mưa ngoài đình. Nghĩ lại toàn bộ những việc phát sinh với Long Nhất mấy năm nay, như thể đang chìm vào trong một giấc mộng dài.

"Vô Song tử tử, tử nhớ Long Nhất sao." Mộc Tinh Tinh nói.

"Chàng là tất cả của ta." Trong mắt Vô Song hiện lên một tia ôn tình, tựa hồ như nhớ tới những lời nói Long Nhất lúc trước, từ nay về sau nàng tên là Vô Song, Vô Song trong Thiên Hạ Vô Song.

Cũng là tất cả của ta, Mộc Hàm Yên thầm nói trong lòng.

Ba nàng không nói thêm lời nào, an tĩnh chìm đắm vào bầu tâm sự của mình, xoay quanh tên nam nhân điểm phúc tề thiên tập hợp toàn bộ mỹ nữ thiên hạ về bên mình kia.

"Thình thịch" " Thình thịch"

Đột nhiên, Vô Song che ngực mình, khuôn mặt lãnh đạm giống như sống lại mà bay bổng, trong mắt lóe lên thần thái kích động.

Cho dù thế gian này có nước cạn đá mòn, thế sự xoay vần, tim của thiếp cũng chỉ vì đập vì chàng mà thôi.

"Long Nhất." Vô Song hóa thành một làn khói phi vào trong màn mưa, tìm theo cái cảm ứng kỳ lạ kia, sà vào trong lòng của bóng người vừa mới từ từ ngưng kết lại.

"Thình thịch" " thình thịch" ngực hai người áp sát vào nhau, giống như có thứ gì đó làm cho hai trái tim của hai người sát lại với nhau, đối với Vô Song mà nói, tiếng tim đập hai người như một này, chính là tính mạng của nàng, là tình yêu mà nàng mong chờ đã ngàn năm.

Long Nhất ôm lấy Vô Song, dịu dàng hôn lên mái tóc nàng, mắt vọng hướng tử muội Mộc Hàm Yên và Mộc Tinh Tinh đang đứng trong đình.

Đối với Mộc Hàm Yên, Long NHẤT cảm thấy mắc nợ rất nhiều, tình yêu nàng dành cho hắn không hề kém tình yêu hắn dành cho những người khác, nàng trao thân cho mình, trao cả Bạch Vũ cho mình, đến cả Phong thần ấn ký cũng trao cho mình, thậm chí thiếu chút nữa đến cả tính mạng cũng trao cho mình.

Mỹ nhân nặng tình, có một tuyệt sắc hồng nhan như vậy, Long Nhất rất tự hào, rất thỏa mãn, chỉ là hắn thì chỉ có một, mỹ nhân thì lại nhiều, có lúc cũng khó tránh khỏi không thể quan tâm hết được, luôn luôn cảm thấy rất là áy náy.

Rất lâu sau, Vô Song từ trong ngực Long Nhất ngẩng đầu lên, tách người ra. Đối với nàng mà nói, có Long Nhất bên cạnh, chỉ cần cảm thấy được nhịp tim chung tiết tấu với tình lang, nàng đã cảm thấy đủ lắm rồi.

Mộc Hàm Yên hướng Long Nhất nở một nụ cười ngập tràn mỉa ý.

"Tiểu nữ tham kiến thái tử điện hạ." Mộc Hàm Yên hành lễ như một tiểu nữ, khóe miệng nhích lên vừa một góc độ vô cùng dụ người, tựa hồ như đã quay trở về với cuộc tình ái muội giữa hai người lúc trước, thời khắc này, nàng không còn nghĩ thế nào mới có thể nhờ Long Nhất tới Thanh Phong để quốc trợ lực, nàng chỉ muốn tìm lại cảm giác lúc xưa, mặc dù chỉ là ngắn ngủi như vậy.

Chương 633: Bích Huyết chiếu nhân gian

Về việc nội loạn của đầu bên kia Hoàn Đoạn sơn mạch, Long Nhất chỉ có thể nói xin lỗi, muốn tiêu diệt Thiên Ma vương, đây là thời cơ tuyệt hảo, bên nặng bên nhẹ, tin rằng tỷ muội Mộc Hàm Yên cũng có thể lý giải.

Quả thật, Mộc Hàm Yên hiểu rất rõ, cho nên từ khi Long Nhất quay trở về không có đề cập tới, chỉ là ngồi bên cạnh hần nói cười, mặc dù nụ cười này ít nhiều gì cũng có điểm cay đắng.

Mưa phùn liên tục, sắc trời cũng trở nên sầm lại. Long Nhất cùng với ba người Vô Song ôn tồn một hồi, rồi quyết định đi xem trận chung kết hôm này tại đại lục hội nghị quán.

Trên lôi đài bị cường lực kết giới bao bọc, hai người đang kịch liệt đánh nhau thân hình nhìn đến hoa cả mắt, không có quang mang của đấu khí, chỉ có năng lực và kỹ xảo thuần túy.

"Ồ, lão bất tử Mộ Dung Bác kia cũng khoái tranh danh lợi này sao?" Long Nhất vừa nhìn một cái là rõ ngay một người trên lôi đài là Mộ Dung Bác, cùng đánh là một lão đầu gầy gò chưa từng thấy qua, phỏng chừng là một vị cao nhân nào đó ẩn cư tại sơn lâm.

"Tỷ phu, bọn họ vì sao không dùng đấu khí chứ." Mộc Tinh Tinh kéo lấy tay áo Long Nhất hỏi.

"Huynh thấy lão đầu kia cũng là một cao nhân đã đạt tới cảnh giới kiếm thần, hai kiếm thần nếu dùng đấu khí, đừng nói cái đại lục hội nghị quán này, mà ngay cả Đẳng Long thành cũng sẽ trở thành một đồng đồ nát, bọn họ hiện tại tranh đấu chỉ dùng thân pháp kỹ xảo." Long Nhất đáp, nhíu mày một cái, hấn nhìn ra thực lực hai người phải vào loại tương đương nhau, chỉ là hai người đánh tới dường như nộ hỏa đã bùng lên, chiêu thức càng lúc càng thêm hung ác, mặc dù không dùng đấu khí, nhưng tới cảnh giới của bọn họ, không dùng đấu khí cũng có thể giết người như thường.

Quả nhiên, lời Long Nhất vừa mới nói xong, lão đầu gầy gò kia liền hét lớn một tiếng, cự kiếm trong tay vung một đường hư chiêu, đâm thẳng vào tim Mộ Dung Bác.

Cổ tay Mộ Dung Bác run lên, cự kiếm trong tay nhanh như chớp vung lên hất kiếm của đối thủ ra, thuận thế chém xéo một chiêu về hướng cổ đối thủ.

"Keng" một tiếng, lão đầu gầy gò kia nhắc kiếm lên, chuôi kiếm hình chữ thập ngăn cự kiếm của Mộ Dung Bác lại.

Hai vị kiếm thần phân cao thấp tới đỏ mặt tía tai, bỗng nhiên nghe một tiếng keng vang lén, cự kiếm của hai người đồng thời gãy đôi. Mộ Dung Bác là người tấn công, lực đạo đương nhiên chiếm được tiện nghi, kiếm gãy vẫn cứ chém vào cổ lão đầu gầy gò kia, mà lão đầu kia lại vung tay như chớp nắm lấy đầu đoạn kiếm gãy, đâm thẳng vào tim Mộ Dung Bác, mắt nhìn thấy hậu quả lưỡng bại câu thương, tất cả người xem đều phải kinh hô.

Trọng tài là Tây Môn Cuồng và Tây Môn Nộ cũng hãi hùng khiếp vía, muốn cứu người cũng không kịp. Cần phải biết đây chính là hai vị kiếm thần đó, nếu chết trên lôi đài thì quả thật là tổn thất vô cùng lớn lao.

Đúng lúc này, chỉ thấy một đạo hư ảnh chớp qua, cường lực kết giới trên lôi đài vỡ như đậu, chỉ nghe phanh một tiếng, Mộ Dung Bác và lão đầu kia về mặt tái nhợt lùi lại mấy bước, thờ phì phà phò, mà giữa lôi đài lại là một thanh niên tuấn dật, thân mặc áo trắng, mái tóc đen nhánh cột chặt.

"Thái tử điện hạ, là thái tử điện hạ." Các khán giả đều hoan hô.

"Không hổ là thái tử điện hạ, hai vị kiếm thần cũng không phải là đối thủ. Ta thấy vị trí thiên hạ đệ nhất này căn bản không cần phải tranh giành, thái tử điện hạ hoàn toàn xứng đáng đoạt được." Trên khán đài có người hô, ứng với mọi người.

Long Nhất khoát khoát tay, tinh thần lực bàng đại từ mi tâm phóng ra. Trong sân liền trở nên im lặng. Hắn nhìn mấy vạn khán giả, cất cao giọng nói:" Hôm nay trong hội trường này, bao gồm toàn bộ cao thủ tại Thương Lan đại lục, còn ai là thiên hạ đệ nhất, trước mặt không quan trọng. Hạo kiếp giáng xuống đại lục, Việc quan trọng trước mắt là chúng ta đều phải đoàn kết lại, cộng đồng quyết định vận mệnh của chúng ta. Ta biết rất nhiều người không tin, nhưng hiện nay ta có thể nói cho mọi người biết, lời ta nói không phải là để đánh tiếng đe dọa. Còn về tình huống cụ thể của hạo kiếp này, sẽ có người chuyên môn giải nghi hoặc thay cho mọi người."

Trong hoàng cung Đăng Long thành, toàn bộ cao thủ nổi tiếng trên đại lục đều tề tụ về đây, Tây Môn Nộ phái người thay bọn họ giải thích về hạo kiếp lần này.

Mà lúc này Long Nhất lại đang ở trong nội điện, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, chung quanh hắn toàn bộ đều là người hấn tín nhiệm, có người Long tộc, thê tử và người thân của hắn, Man Ngưu và Lệ Thanh cũng ở trong số đó.

"Ta đã tìm ra nơi phong ấn Thiên Ma vương, Sa tộc cơ hồ cũng đã nằm trong lòng bàn tay ta. Ta thấy Thiên Ma vương sắp phá phong ấn mà ra, nhiệm vụ của chúng ta chính là trong sát na hấn phá phong ấn ra phải hủy diệt hấn, nếu không, toàn bộ thế giới này sẽ trở thành một địa ngục máu tanh." Long Nhất chay mảy, ánh mắt lấp lóe tinh quang.

"Tiểu tử, người nói làm thế nào thì cứ làm thế đấy đi, toàn bộ lực lượng đại lục chúng ta và lực lượng hải tộc, không tin không tiêu diệt được Thiên Ma vương." Mộ Dung Bác nói.

Long Nhất liền đem những bố trí an bài với Hải Hoàng ra kể lại một phen, việc tất yếu chính là cần phải một kích tất sát Thiên Ma vương.

Mưa càng lúc càng lớn, trời cũng đã hoàn toàn tối sầm lại.

Tối đêm khuya, toàn bộ cao thủ đều đã rõ phải làm thế nào, tùm năm tùm ba kịch liệt thảo luận. Bọn họ căn bản không ngờ Thần Ma đại chiến mười vạn năm trước lại thảm liệt như vậy, thất đại chủ thần vương phải lờn nguyện, Thiên Ma vương bị phong ấn, rơi xuống đại lục, cả một nền văn minh huy hoàng xán lạn bị hủy diệt tới mức hầu như không còn gì.

"Ồ, các người nghĩ thấy cái gì không vậy." Một trung niên nhân mặc trang phục thổ hệ đại ma pháp sư kinh dị hỏi người bên cạnh.

Mấy người bên cạnh nghe vậy cũng chun mũi mấy cái, phát hiện trong luồng không khí thổi vào từ ngoài đại điện có mang theo mùi máu nhàn nhạt.

Vừa nói như vậy, toàn bộ người đều phát hiện tình huống này, hơn nữa mùi máu trong không khí càng lúc càng nồng.

Mọi người đi tới cửa đại điện, dựa vào ánh đèn ma pháp, bọn họ bỗng nhiên nhìn thấy cơn mưa to bên ngoài lại chính là màu máu đỏ.

Ma trượng trong tay một thủy hệ ma pháp sư vung lên, hạt mưa ngưng tụ thành một quả bóng nước màu đỏ bay tới trước mặt. Một đại kiếm sư đưa tay ra điểm lên quả bóng nước, mũi người một cái, trầm giọng nói : " mùi máu rất nồng."

Mọi người vè mặt kinh nghi, các ma pháp sư phân nhau ra phát tán quang cầu lên không trung, dưới sự chiếu sáng của vô số quang cầu, toàn bộ người đều sửng ra. Chỉ thấy trên lưng chừng trời đang có một đám mây máu, mưa máu từ trong đó rơi xuống.

"Thương Lan loạn, Lôi thần hàng, bích huyết chiếu nhân gian, ý nhận phá thương khung. Bích huyết chiếu nhân gian, bích huyết chiếu nhân gian, chính là như thế này sao?" Long Nhất nhìn lên bầu trời đỏ máu, đột nhiên nhớ tới dự ngôn của Tiểu Y, lẩm bẫm niệm hết lần này tới lần khác.

Chương 634: Xông hương Hải Đế thành

Một trường mưa máu, tới bình minh mới chịu ngừng. Mây máu trên trời cũng từ từ tan đi, chỉ còn lại nước mưa trên đất đỏ như máu và mùi máu tanh nồng trong không khí.

Hôm sau, toàn bộ Thương Lan đại lục đều chìm trong khủng hoảng. Trời giáng mưa máu, đó có thể là dấu hiệu của ngày tận thế mà, một vài lão nhân lẩm bẩm nói với người bên cạnh.

Thương Lan đế Tây Môn Nộ rất nhanh liền công khai phát biểu diễn thuyết, ngăn cản lời đồn khuếch tán, lại nói trời giáng mưa máu là hiện tượng bình thường, một đám học giả bên cạnh dẫn chứng đầy đủ, phát biểu kết hợp với công báo, bắt đầu khiến cho tâm lý người ta yên ổn lại một chút, đây chính là một tác dụng cường đại của việc thống nhất bộ máy nhà nước.

Hoàng cung Đẳng Long thành, Long Nhất đang vuốt ve cái bụng còn chưa to của Nam Cung Hương Vân, rõ ràng cảm nhận được ở trong đó đang có huyết mạch tương liên đối với hắn.

"Tiểu tử, con ở trong bụng mẹ cho tốt, cũng đừng lăn qua lăn lại đó, đợi lão tử con chiến thắng trở về, sẽ lại cùng con thân thân mật mật." Long Nhất cười ha ha nói.

"Phu quân, bảo bối còn đang ở trong bụng thiếp mà, chàng làm thế nào cũng con thân mật chứ." Nam Cung Hương Vân cười hỏi, toàn

thân đều phát ra hào quang ôn nhuận của người làm mẹ.

"Ta cùng với tiểu Hương Vân của ta thân mật, không phải cũng cùng với tiểu tử này thân mật sao?" Long Nhất cười xấu xa nói.

"Dễ ghét." Năm đấm mềm nhũn của Nam Cung Hương Vân đánh lên người Long Nhất, hô hấp lại trở nên gấp gáp, bởi vì đang mang thai, ham muốn so với trước kia còn phải mãnh liệt hơn vài phần, nhưng nàng biết mang thai ba tháng là lúc nguy hiểm nhất, cho nên nàng không dám làm ẩu. Long Nhất cười rồi ôm lấy người Nam Cung Hương Vân, nữ tử này hôm nay ôn uyển như ngọc, năm đó chính là một đại tiểu thư quen được chiều chuộng. Nghĩ lại lúc trước gặp Nam Cung Hương Vân thì nàng là một tiểu biện tử ngỗ ngược ngang tàng, trong lòng liền cảm khái, thật sự là thời gian như nước chảy mây trôi mà.

Thấy Long Nhất cảm thán, Nam Cung Hương Vân ngẩng đầu muốn hỏi.

Long Nhất liền đem những ý nghĩ trong lòng nói ra, Nam Cung Hương Vân liền phì cười. Ánh mắt nhìn lại Long Nhất cũng nhu tình như nước.

"Đúng vậy, thoáng cái đã mấy năm rồi, Nỗ Nhi nào còn phải là một tiểu hài tử nữa đâu, hiện tại đã là tướng quân rồi, nghĩ tới thật sự là như nằm mộng vậy." Nam Cung Hương Vân khẽ cười nói.

"Nhân sinh như mộng diệc như huyễn, chúng ta chỉ cần nắm chặt hiện tại, nhất định sẽ hạnh phúc." Long Nhất hôn lên trán Nam Cung Hương Vân.

Hai người đang ôn tồn ngọt ngào. Tây Môn Nộ đã phái người tới.

"Vũ nhĩ, sự tình lần này đều do con an bài." Trong đại điện chật ních người, đều là đỉnh cấp cao thủ của Thương Lan đại lục.

Long Nhất đi lên tới trên điện, nhìn xuống dưới thấp giọng nói:" nhiệm vụ lần này, quan hệ tới sự tồn vong của cả thế giới, trời giáng mưa máu, cũng là dấu hiệu của ngày tận thế, chúng ta phải dập tắt nguy hiểm từ khi nó còn manh nha, mọi người có gan theo ta đi rờ mông hổ một phen không?"

"Có gì mà không dám. Thiên Ma vương thì đáng cái trym gì, nếu sợ cái loại đấy thì thà chui vào bụng mẹ lại đi còn hơn." Một trung niên nam nhân đạt tới cấp kiếm thánh nói lớn.

"Ha ha, cho dù gặp phải ông ba mươi chúng ta cũng đánh cho nó thành một con mèo."

"Thái tử điện hạ. Người nói thế nào thì cứ làm thế đi, Ác Linh Cường Pháp Âm lão tử ta không biết sợ cái chó gì cả, nếu nhú mày một cái thì ta là cầu tạt chúng."

Nghe được những lời nói cảm tình mãnh liệt của người phía dưới, Long Nhất cười, nói:" nếu mọi người đều đã không sợ, vậy thì nghe ta an bài, từng đội một truyền tống tới Hải Đế thành, tới lúc đó ai là anh hùng, ai là cầu tạt chúng có thể thấy ngay."

Lần này tới Hải Đế thành, có Lệ Thanh, Man Ngưu và Hùng Bá. Vua dong binh Mạc Ngôn, Vô Song, Ti Bích, Long Linh Nhi, Tây Môn Vô Hận, Thủy Nhược Nhan, Lãnh U U, Phong Linh, Lâm Na, dực nhân tộc võ sư Âu Nhã Lạp, tộc trưởng hồ tộc Bối Toa. Nữ nhân của Long Nhất đã đi hơn nữa, thực lực các nàng đều vào loại kim siêu quần, còn lại như Nạp Lan Như Nguyệt còn phải trông coi Nạp Lan đế quốc, Bắc Đường Vũ cần phải áp trận trong quân.

"Tới Hải Đế thành, sao có thể thiếu tý tý." Đột nhiên ngoài điện truyền vào một giọng nữ dễ nghe, một nữ nhân thân mặc đồ đỏ, vai đeo cự cung đi vào, lại chính là Hồng nương tử chia tay Long Nhất đã lâu.

"Hóa ra là tý tý, tiểu đệ tìm tý đã lâu đều không có tin tức." Long Nhất thấy Hồng nương tử chia cách đã lâu, trong lòng lại kinh hỉ một trận, đi tới nghênh tiếp và cười nói.

"Xem ra không nhận lầm đệ đệ ngươi, lên làm thái tử rồi còn không quên tý tý" Hồng nương tử cười khanh khách, theo đó là một trận sóng ngực dập dềnh, khiến cho nam nhân xung quanh mắt tròn mắt dẹt.

Nói ra thì tin về Hồng nương tử mọi người biết đã nhiều năm rồi, nhưng trong đám người này trừ một vài người ẩn cư còn lại đều là người từng trải, nữ nhân năm đó trở thành thần thoại dong binh cấp S khiến cho nhiều người bàn tán say sưa.

Vua dong binh Mạc Ngôn cùng cấp với Hồng nương tử, tự nhiên không thể thiếu một phen hàn huyên.

"Phu quân, thiếp và nương thân cũng muốn đi, lại có một giọng nói từ ngoài điện vọng vào, Tinh Linh nữ vương và Lộ Thiên Á thân mặc khải giáp đi đến, Tinh Linh nữ vương trên lưng đeo cây cung tìm thấy từ Di Thất thành – tiếng than của đại tự nhiên (tên kêu vãi)

"Lộ Thiên Á, nữ vương bệ hạ, còn cho rằng hai người không tới nữa chứ." Long Nhất nắm chặt tay Lộ Thiên Á, tặc nhãn liếc qua Tinh Linh nữ vương một cái, ánh mắt mang theo vẻ ái muội đó khiến cho Tinh Linh nữ vương tim đập loạn.

Mà Long Nhất còn không kịp cùng Tinh Linh công chúa dễ thương Lộ Thiên Á nói vài câu tình thoại, liền nghe thấy một tiếng bi bô kêu lớn

"phụ thân", trong ngực đã hiện ra một tiểu nữ hài mũm mĩm, toàn thể cao thủ Long tộc quay về Long đảo chuẩn bị đều đã tề tụ, trong đó tự nhiên là không thể thiếu Liễu Như, tỷ đệ Mễ Đế Nhĩ và Sa Man cùng Thủy Tinh, phu phụ Phạm Đế thương thể cơ bản đã lành cũng tới trợ trận.

Khi toàn bộ mọi người đã đông đủ, toàn bộ Đẳng Long thành vang lên tiếng trống trận vang rền khiến người ta nhiệt huyết sục sôi, các binh sĩ trong các đại quân đoàn dàn hàng ngũ chỉnh tề trong sân rộng tại hoàng cung làm lễ tiễn hơn một vạn cao thủ các tộc.

"Thiếu gia, Lưu Ly cũng muốn đi." Tiểu mỹ nhân ngư xinh đẹp kiên định nhìn Long Nhất. "Để đề phòng vạn nhất, nàng ở lại đi." Long Nhất vuốt ve mái tóc của Lưu Ly nói.

"Nhưng."

"Lưu Ly nghe lời đi."

"Uhm."

Mọi người uống cạn một bát rượu tiễn biệt, chén lớn ném xuống đất, mỗi người hoặc hưng phấn hoặc trầm trọng nhưng đều không có nhìn lại dưới sự thống lĩnh của ma pháp sư đi vào đại điện của truyền tống ma pháp chủ trận.

Truyền tống ma pháp chủ trận trải qua sự khuếch đại của Long Nhất, một lần có thể truyền tống trăm người, cho dù vậy, một vạn người này cũng cần phải truyền tống mấy trăm lần mới đủ, việc này khiến cho Long Nhất không khỏi suy nghĩ, nếu bố trí một cái ma pháp trận có thể truyền tống vạn người, sau này cũng thuận tiện hơn nhiều a. Nghĩ thì hay đấy, nhưng thật sự để bố trí một cái ma pháp trận siêu lớn như vậy thì đơn giản là không có khả năng, sự tổ hợp của ma

pháp tuyến điều đòi hỏi phải cực kỳ chính xác, một cái ma pháp trận muốn khuếch đại một trăm lần thì tuyến điều cũng phải khuếch đại một trăm lần, việc này không phải là người có thể làm được.

Nhóm đầu tiên truyền tống tới Hải Đế thành chính là Long Nhất và các cao thủ đỉnh cấp của các tộc.

Bởi vì Long Nhất thiết lập ma pháp phân trận tại Hải Đế thành là ở mở hoang rộng lớn của Mễ Lạc tộc, ở đó chứa một vạn người không phải khó khăn gì.

"Hải Đế thành này quả nhiên thần kỳ." Mộ Dung Bác nhìn làn nước biển và các đàn cá đang bơi lội bị cách ly trên đầu thì cảm thán nói.

"Lão đầu, hay là chờ tiêu diệt xong Thiên Ma vương ông hãy cảm thán đi, ta đi gặp Hải Hoàng, các người ở đây quản lý." Long Nhất nói với Mộ Dung Bác và những người khác.

Khi cao thủ các chủng tộc tại Thương Lan đại lục trong truyền tống trận đang từng nhóm truyền tống tới, Long Nhất đã ngồi đối diện với Hải Hoàng trong Hải Hoàng cung.

"Cao thủ Thương Lan đại lục người dẫn tới rồi chứ?" Hải Hoàng hỏi.

"Đương nhiên, không biết bệ hạ bố trí thế nào rồi?" Long Nhất hỏi lại.

Hải Hoàng vung tay một cái, trong tay hiện lên một tấm địa đồ, ông đặt địa đồ lên bàn nói: "đây là địa đồ Hải Đế thành, người xem, mấy khối này phân biệt địa bàn của Sa tộc, Cự Kinh tộc và Hồn tộc, người của ta sẽ chia ra vây công ba lãnh địa, còn về phần ba chủng tộc hải tộc này, ta sẽ phái một lộ quân đi cưỡng chế.

"Bệ hạ, nơi Thánh Linh cũng nằm trong tầm khống chế của ta, chúng

ta phải phải một lộ quân khác mai phục tại cứ điểm dưới lòng đất tại nơi Thánh Linh, sau đó một bộ phận khác có thể thông qua truyền tống trận mà ta thiết lập để trực tiếp đi vào, còn lại tràn hết vào Hải Đế sâm lâm, phá hủy bản thể của Thiên Ma vương." Long Nhất chỉ lên nơi Thánh Linh rồi lại chỉ lên Hải Đế sâm lâm nói.

"Tốt, vậy thì cứ làm thế đi !" Hải Hoàng gật đầu đồng ý.

"Vậy ta đi an bài cao thủ bọn ta trước, bệ hạ cũng an bài tốt cho nhanh đi." Long Nhất nói rồi chuyển thân ra khỏi mật thất thương nghị.

Hải Hoàng nhìn bóng lưng Long Nhất biến mất trước mặt, đột nhiên cười lạnh, hai mắt lóe lên vẻ âm lãnh. Chỉ thấy ông ta há mồm, một viên màu xanh lục từ trong đó bay ra, lơ lửng trước mặt.

"Long Nhất, ngươi vì sao còn không ngoan ngoãn giao ra Bích Hải thần phách chứ? Hại hoàng hậu của bốn hoàng hương tiêu ngọc vẫn, còn bắt nhất bảo bối nhi nữ của ta, ngươi xem bốn hoàng phải đối xử với ngươi thế nào?" Hải Hoàng vẻ mặt âm trầm lắm bầm nói, tay phải động vào Bích Hải thần phách đang lơ lửng, khuôn mặt dưới sự chiếu xạ của lục mang trở nên vô cùng âm trầm.

Mà Long Nhất ra khỏi mật thất, người ngừng lại, khóe miệng hiện ra một nụ cười trào phúng, rất nhanh liền biến mất trong Hải Hoàng cung.

Chương 635: Thiên Ma Vương phần 1

Long Nhất ra khỏi Hải Hoàng cung, bước chân liền chậm lại, cẩn thận trầm tư một phen, rồi liền phi tới Mễ Lạc tộc đại trạch.

Long Nhất bàn bạc với tộc trưởng Mễ Lạc tộc rất lâu, còn về phần bọn họ rốt cục là bàn bạc gì, không ai biết cả. Sau đó hắn vội vàng gặp Bích Phi và Tiểu Mễ một lần, rồi liền chạy về mỏ bỏ hoang tại ngoại thành Hải Hoàng thành.

Lúc này trong mỏ hoang đã là một biển người chật ních, đó là một vạn cao thủ các tộc tại Thương Lan đại lục, đối với những người chưa bao giờ tới Hải Đế thành như họ mà nói, nơi đây hết thảy đều rất là mới lạ.

"Thái tử điện hạ." Nhìn thấy Long Nhất quay lại, các cao thủ nhận ra hay không nhận ra đều cung kính chào đón.

Long Nhất chia một vạn cao thủ này ra làm ba lộ nhân mã, lộ đầu tiên tiềm tàng dưới cứ điểm trong lòng đất tại nơi Thánh Linh tùy thời hành động, lộ thứ hai theo Long Nhất tiến nhập vào trong thể nội Thiên Ma vương, trong sát na hắn phá phong ấn tiến hành công kích linh hồn hắn, những người này nhất định phải là cao thủ đỉnh cấp, nổi tiếng gần xa mới được, lộ cuối cùng chính là những người còn lại, toàn bộ đi vào Hải Đế thâm lâm, hủy diệt bản thể của Thiên Ma vương sau khi sống lại.

Sau khi an bài đầu đây, Long Nhất liền thống lĩnh lộ nhân mã đầu tiên thông qua truyền tống ma pháp trận tới cứ điểm dưới lòng đất tại nơi Thánh Linh.

"Thiết Sa, cứ điểm dưới lòng đất không có cái gì dị thường chứ." Long Nhất đem đám người này cải trang vào trong đám trọng khải vệ sĩ rồi sau đó hỏi Thiết Sa.

"Bẩm chủ nhân, sau khi Ma Sa từ thông đạo kia quay trở lại, hạ mấy mệnh lệnh điều động sa vệ, xem ra là muốn động thủ rồi." Thiết Sa hồi đáp.

Long Nhất cười, sợ rằng sau khi Thiên Ma vương phá bỏ phong ấn, Ma Sa tất nhiên là sẽ phối hợp hành động với Thiên Ma vương để tiến hành thanh lý toàn bộ hải tộc.

"Thiết Sa. Việc cứ điểm dưới lòng đất người phải trông nom cẩn thận cho ta, ta không cho phép người có bất cứ sai lầm nào." Long Nhất nói với Thiết Sa.

"Chủ nhân yên tâm, Thiết Sa cho dù liều mạng cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ chủ nhân đã giao." Thiết Sa cam đoan.

Long Nhất gật đầu, nhìn vào cái nhà máy ma pháp trong hố sâu vẫn đang hối hả bận bịu, không tự giác mà nhíu mày, tâm lý không biết vì sao lại có chút buồn bã.

Quay về nơi ở của Thiết Sa. Long Nhất vốn muốn thông qua truyền tống trận lập tức quay về mỏ hoang, nhìn thấy công chúa Mã Toa đang bị giam trong cấm chế, nghĩ một chút liền giải khai cấm chế của nàng. Lúc bắt đầu hẳn vốn muốn dùng nàng làm con cờ, nhưng Hải Hoàng vì Bích Hải thần phách mà ngay cả vợ mình cũng có thể hạ thủ, một đứa con gái có lẽ cũng chả quý trọng được bao nhiêu, vì lợi

ích cũng có thể đem nàng hi sinh.

Mã Toa thấy Long Nhất, lạnh nhạt nhìn lên thạch bích đến ngây ra.

"Đợi việc Thiên Ma vương xong rồi, ta có thể thả nàng đi." Long Nhất nói với Mã Toa.

Mã Toa không nói gì, tựa hồ căn bản không có nghe thấy lời Long Nhất.

Long Nhất chau mày, liền chuẩn bị tiến vào trong ma pháp trận.

"Ta có thể giao phương thức tổ hợp ma tinh hạch khởi động Thôn Hải thú cho ngươi, nhưng hi vọng ngươi giờ cao đánh khẽ bỏ qua cho phụ hoàng của ta." Mã Toa đột nhiên mở miệng. Trong lời nói không có một điểm cảm tình, ánh mắt cũng không thèm nhìn Long Nhất, tựa hồ như nói với không khí vậy.

Tròng mắt của Long Nhất ngưng lại, phương thức tổ hợp ma tinh hạch khởi động Thôn Hải thú? Đây ngược lại lại là một thứ dụ người. Bất quá hẳn không thể không bội phục tài trí của Mã Toa, thậm chí khiến cho hắn giật mình một phen, như vậy xem ra nàng đối với phụ hoàng của nàng không phải là không hiểu, mà từ trước tới nay đều không dám tin.

"Nàng tại sao lại biết phụ hoàng nàng nhất định sẽ bại dưới tay ta?" Long Nhất cười hỏi.

"Trực giác, phụ hoàng ta không phải là đối thủ của ngươi." Mã Toa lạnh lùng nói.

"Nếu như phụ hoàng nàng nguyện ý, ta trái lại có thể tha cho ông ta một mạng. Bất quá trước mắt, nàng phải nói cho ta biết Thôn Hải thú

ở nơi nào? Số lượng bao nhiêu?" Long Nhất ngời đối diện Mã Toa cười nói.

"Ta không biết." Mã Toa không chút do dự đáp.

"Ta rất khó để mà tin, nàng nếu không biết vậy làm sao mà thiết kế ra được phương thức tổ hợp ma tinh hạch khởi động Thôn Hải thú?" Long Nhất nói.

"Không tin ta cũng không có biện pháp gì." Mã Toa lạnh nhạt nói.

Long Nhất lờm Mã Toa, ha ha cười nói : "nàng rất thông minh, nếu như tìm không ra Thôn Hải thú. Cho dù nàng nói cho ta phương pháp tổ hợp ma tinh hạch cũng chẳng làm được trò trống gì, ngược lại nàng còn có thể trao đổi một điều kiện với ta, thêm nữa, phương thức tổ hợp ma tinh hạch khởi động Thôn Hải thú nàng cho ta mượn thì có tám chín phần là thiếu mất thứ gì đó, nếu phụ hoàng nàng khởi động Thôn Hải thú chiếm mất tiên cơ của ta, cái nàng cho ta cũng chả có tác dụng rắm thối gì cả.

Mã Toa, kỳ thật nàng vẫn luôn lưu lại một tia hi vọng đối với phụ hoàng của nàng, hi vọng người chiến thắng sau cùng là ông ta, ha ha. Bất quá, sợ rằng nàng phải thất vọng rồi."

Vẻ mặt lạnh nhạt của Mã Toa cuối cùng cũng có chút dao động, nàng quay đầu lại nhìn Long Nhất, con mắt xanh biếc như muốn nhìn thấu hẳn.

"Long Nhất, ta đã đánh giá thấp ngươi rồi." Mã Toa nói.

"Không đánh giá cao là được rồi, như vậy ta sẽ xấu hổ lắm đó." Long Nhất có chút đắc ý cười nói.

"Long Nhất, cái điều kiện vừa rồi còn hiệu lực không? Ta cam đoan giao cho người phương thức chân thật một trăm phần trăm." Mã Toa nói.

"Được." Long Nhất cười nói, việc này đối với hắn chẳng có tổn thất gì, Hải Hoàng nếu tự tìm đường chết thì không thể trách hắn không tuân thủ lời hứa.

Lấy được phương thức tổ hợp ma tinh hạch khởi động Thôn Hải thú, Long Nhất phân phó Thiết Sa trông Mã Toa cho tốt, rồi liền thông qua truyền tống trận quay về mỏ bỏ hoang.

"Tiểu tử, bọn ta tìm được một tên hải tộc, hắn nói là bằng hữu của ngươi." Mộ Dung bác dẫn theo một tên hải tộc ném tới trước mặt Long Nhất.

"Tạp Nhĩ, sao ngươi lại tới đây?" Long Nhất nâng Tạp Nhĩ có chút bê bối lên, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

"Là phụ thân bảo ta đến, người nói để ta đi đưa cao thủ của các người tới mai phục tại khu vực phụ cận Hải Đế sâm lâm." Tạp Nhĩ trừng mắt với Long Nhất cười nói.

Long Nhất cười ha ha, quả nhiên là như thế, biết rõ Mễ Lạc tộc trưởng này, ngoài mặt thì kêu là bảo trì trung lập, nhưng lại âm thầm gia nhập phe Hải Hoàng không phải là một tộc trưởng cam chịu làm bù nhìn, ông ta cũng có dã tâm, hơn nữa dã tâm vô cùng lớn, chỉ bất quá ông ta cố che dấu.

"Phụ thân ngươi còn nói gì nữa không?" Long Nhất nhẹ giọng hỏi.

"Phụ thân nói để cho ngươi yên tâm, người sẽ có chừng mực." Tạp Nhĩ cũng hạ thấp giọng nói.

Có chừng mực là tốt nhất, nếu không cũng chỉ có con đường chết mà thôi. Long Nhất cười hắc hắc, lại khiến cho Tạt Nhĩ cảm thấy một trận âm hàn không tên.

Chương 636: Thiên Ma Vương phần 2

Hải Đế sâm lâm, nước biển trong vắt xanh thẳm trở nên vô cùng thông thấu, một rừng ngọn cây theo làn nước biển mà đong đưa từ trái sang phải, rất là hoành tráng, các đàn cá muôn màu muôn sắc đua nhau bơi lượn, toàn bộ Hải Đế sâm lâm là bầu không khí trữ tình yên bình.

Long Nhất và Tạp Nhĩ lặng lẽ tiềm nhập vào ngoại vi Hải Đế sâm lâm, bí mật thiết lập một cái truyền tống ma pháp trận, một khi Thiên Ma vương tỉnh lại, liền có thể để cho hải tộc và cao thủ Thương Lan đại lục lợi dụng ma pháp trận với tốc độ nhanh nhất tới Hải Đế sâm lâm, phá hủy bản thể của Thiên Ma vương.

Bố trí xong xuôi tất cả, thời gian hai ngày cũng đã cứ thế lặng lẽ trôi qua.

"Bệ hạ, ta hi vọng hành động tiến nhập vào thể nội Thiên Ma vương hết thảy đều phải nghe theo lệnh của ta." Long Nhất nhìn Hải Hoàng và trăm tên cao thủ hải tộc mặc áo choàng sau lưng Hải Hoàng, chỉ cần nhìn khí thế thôi, quả là không yếu.

"Người đã thuộc đường, tất nhiên là do người chỉ huy." Hải Hoàng kỳ quái không hề phản đối.

"Vậy thì tốt, đợi một lúc nữa tiến nhập vào thể nội Thiên Ma vương, không có lệnh của ta không ai được tự tiện hành động, việc này quan

hệ tới an nguy của toàn thế giới, mong mọi người không hành động theo cảm tính." Con mắt mang theo sát khí của Long Nhất quét qua trăm tên cao thủ sau lưng Hải Hoàng, lạnh lùng cảnh cáo.

Đúng lúc này, toàn bộ không gian đột nhiên rung lên kịch liệt, nước biển bên kia kết giới điên cuồng phun ra, một cỗ khí tức âm lãnh dị thường chui vào trong xương cốt của mọi người, khiến cho đám cao thủ này rùng mình mấy cái.

"Không ổn, Thiên Ma vương sắp phá phong ấn ra rồi." Hải Hoàng cả kinh kêu lên.

"Thương Lan tổ thứ hai, mau theo ta đi." Long Nhất hô to, Nữ Nhi hóa thành một cái thắt lưng đen quấn quanh eo hắn, đôi mắt xinh đẹp đen nhánh chớp chớp nhìn Long Nhất.

Lần này trong số cao thủ tiến vào trong thể nội Thiên Ma vương, mấy nữ nhân của Long Nhất cũng ở trong đó, Man Ngưu và Lệ Thanh thì không cần phải nói, Mộ Dung Bác, Âu Đại Mụ, thần thánh tế tự Chu Địch và Khải Lâm. Còn có Phổ Tu Tư vừa lên cấp hỏa hệ pháp thần và ba mươi mấy vị cao thủ ẩn cư thêm cả cao thủ Long tộc, đủ một trăm mười người, trong đó cảnh giới thấp nhất cũng là đại ma đạo sư hoặc kiếm thánh. Có thể biết mặt trận này hào hoa thế nào.

Khi Long Nhất đang dẫn mọi người đi tới hướng truyền tống ma pháp trận, đột nhiên tâm lý truyền tới một cảm giác kỳ dị, hắn nhíu mày quay đầu lại nhìn, nhìn thấy trong số nữ nhân sau lưng mình có một thân ảnh yếu điệu đang lùi lại, nhìn thấy Long Nhất quay đầu lại nhìn, khiếp sợ nhìn hắn một cái.

Lưu Ly? Long Nhất hung hăng trừng mắt một cái, nha đầu này thật là không biết nghe lời, không ngờ lại trốn đến đây.

Mắt thấy khí tức tà ác âm lãnh kia càng lúc càng nồng, Long Nhất cũng không có thời gian dạy cho nàng một bài học, thống lĩnh mọi người tiến vào trong truyền tống ma pháp trận.

Trong một thông đạo tại bốn thể Thiên Ma vương, một trận hào quang màu trắng lóe lên, cao thủ hải tộc và Thương Lan đại lục thay nhau hiện ra.

"Mọi người ấn dấu khí tức trên thân rồi theo ta." Long Nhất nhẹ giọng nói, thuận theo thông đạo mà tìm đến cái khoang phong ấn linh hồn Thiên Ma vương.

Trong màn hắc ám vô biên, linh hồn Thiên Ma vương bay lơ lửng tại đó, tập trung toàn bộ lực lượng để dẫn động chúng thần chi tâm phá bỏ phong ấn của chúng thần đã giam cầm hắc mụ mười vạn năm.

Mười vạn năm, đã quá lâu rồi, hắc không thể chờ đợi được nữa muốn thần nhân hai giới phải trả giá thật đắt. Hắc muốn giết tận diệt tuyệt toàn bộ sinh mệnh trên thương thiên đại địa, những chủng tộc bé bằng con kiến này, sống trên thế gian thì có tác dụng gì.

Cảm thụ được lực lượng mênh mông từ từ quay lại, linh hồn tràn đầy oán hận của Thiên Ma vương trở nên hưng phấn, hắc cười không lên tiếng, Thiên Ma hàng lâm, một tắc đất, một ngọn cây cũng không lưu lại, hắc chưa bao giờ có khát vọng nếm trải mùi máu tanh như lúc này.

Hơn hai mươi cao thủ đỉnh cấp ấn dấu khí tức cơ thể vây quanh cửa vào khoang, thần kinh khẩn trương nhìn vào một tầng kim quang ở trung ương, trong đó là nơi ma khí cuộn cuộn, cho dù Long Nhất không nói, bọn họ cũng đoán ra đó là nơi phong ấn linh hồn Thiên Ma vương.

"Két.uhm." một làn sóng âm thanh kì quái chói tai từ trong đó phát ra, mấy cao thủ công lực thấp đang tràn đầy vẻ thống khổ trên mặt.

Dần dần, luồng ma khí cuộn cuộn đó bắt đầu ngưng tụ thành hình. Tầng kim quang kia lại từ từ biến mất.

Con mắt Long Nhất đột nhiên co lại, tay phải giơ lên, khí thế của hai mươi vị cao thủ nhất thời ngưng lại.

Trong sát na tầng kim quang kia hoàn toàn biến mất, tay phải Long Nhất bỗng nhiên hất xuống, lập tức vô số kiếm khí và ma pháp đánh tới hướng luồng ma khí cuộn cuộn đang thành hình kia.

Thiên Ma vương đang hít thở bầu không khí tự do, bỗng nhiên gặp phải công kích cường đại, cuồn cuộn gào lớn, ma khí ảo hóa thành một cái cự trảo, mang theo một cỗ khí âm lãnh ào tới.

Kết giới do Long Nhất chuẩn bị từ sớm lại không chịu nổi chỉ một giây đã tan tành ngay, mười cao thủ không kịp tránh né bị ma khí đánh trúng, thân thể trong sát na đó biến thành một đồng máu tanh.

"Mạnh quá." Long Nhất nghiêng răng, bộ đồ Lôi thần hiện lên, Long Nhị và đám Hỏa Kỳ Lân được triệu hoán ra ngoài.

"Thần Lôi Phá Ma." Long Nhất toàn thân lấp lóe điện quang màu tím, Lôi thần chùy cự đại hóa to hơn trăm mét nhanh như chớp ầm ầm đập về hướng Thiên Ma vương không có thực thể, Long Nhị, Hỏa Kỳ Lân, Tiểu Tam, Cuồn Lôi Thú cũng đánh toán loạn.

Thiên Ma vương kêu thảm một tiếng, ma khí bị điện quang chia cắt đột nhiên căng ra, Long Nhất chỉ cảm thấy khí tức đình trệ, ngực như bị đập mạnh, quang mang của bộ đồ Lôi thần trên thân trở nên ảm đạm.

"Lôi thần truyền thừa giả, rất tốt, hôm nay tại nơi đây chính là nơi loại kiến hôi như người táng mạng." Giọng nói âm lãnh quý dị của Thiên Ma vương vang lên.

"Câu này phải để ta nói mới đúng." Long Nhất cười ha ha, bộ đồ Lôi thần ẩn vào trong thể nội, trên thân lại là hào quang bảy màu lưu chuyển, sáu khối thần bài từ mi tâm hất bắn ra, từ sau hướng vây linh hồn Thiên Ma vương vào giữa.

Chỉ thấy luồng ma khí kia điên cuồng giãy dụa mong tránh khỏi sự ràng buộc của sáu khối thần bài, nhưng lại không thể nào thoát nổi, thần lực bàng đại đó khiến cho Thiên Ma vương sợ hãi không thôi, năm đó chính là bảy vị chủ thần phong ấn hắc mười vạn năm.

"Còn không mau đánh." Long Nhất quát lớn một tiếng, các cao thủ lập tức như sức tinh mộng, công kích cường đại điên cuồng tựa cuồng phong bạo vũ ào tới thân Thiên Ma vương.

Nữ Nhi hóa thành bản thể, bay lơ lửng trên Hắc Ám thần bài, điên cuồng hấp thụ năng lượng của Thiên Ma vương. Mà Tiểu Tam và Hỏa Kỳ Lân cùng Cuồng Lôi Thú cũng đứng trước các thần bài tương ứng, điên loạn công kích.

Những cao thủ còn lại ai cũng xuất hết bản lĩnh đặc biệt của mình, thề phải giết tận Thiên Ma vương tại đây.

Thiên Ma vương vừa thoát khỏi phong ấn, thực lực chỉ còn lại ba phần mười so với mười vạn năm trước, lúc này lại bị sáu khối thần bài giam trong cấm chế, lại bị đám sinh vật thực lực thấp kém này điên cuồng tấn công. Chỉ là tuy thực lực bọn họ thấp kém thật, nhưng kiến đồng cũng chết voi, hắc còn cảm giác được năng lượng của bản thân đang từ từ bị tiêu hao, hắc gào rít giãy dụa mãnh liệt. Sáu khối

thần bài đang xoay tít rung lên không ngừng.

Mà lúc này, tại Hải Đế sâm lâm, mấy vạn cao thủ đang dồn hết lực bình sinh tấn công bản thể của Thiên Ma vương. Xúc tu ác độc của hắn khoa toán loạn, một cao thủ tránh không kịp bị tát cho tan xương nát thịt.

Tới bây giờ mọi người mới phát hiện, hóa ra Hải Đế sâm lâm chỉ là che chở cho bản thể Thiên Ma vương mà thôi, cũng là nói bản thể Thiên Ma vương có kích cỡ bằng cả khu rừng.

Chiến đấu cực kỳ thảm liệt, nước biển xanh thẳm bị nhuộm thành các loại màu, như nhớp ngứa mũi. Mỗi một phút đều có người chết thảm, mà những cái xúc tu của Thiên Ma vương cũng bị chặt cụt từng cái từng cái một.

Hải Đế thành ngày hôm nay, nhất định là một ngày huyết tinh mưa máu.

Khi các cao thủ đang chiến đấu thảm khốc với Thiên Ma vương vừa mới phá phong ấn ra, khắp nơi trong Hải Đế thành cũng đang diễn ra chém giết lẫn nhau máu me be bét.

Sa tộc, Cự Kinh tộc và Hồn tộc – ba thế lực to lớn nhất tại Hải Đế thành đang gặp phải sự vây công của quân đội, chiến hỏa rợp trời bao trùm toàn bộ Hải Đế thành, người tử thương hằng hà sa số.

Dưới cú điểm trong lòng đất tại nơi Thánh Linh, tộc trưởng Sa tộc Ma Sa bị cao thủ của Kim Sa và Thiết Sa ẩn nấp trong đó liên thủ đánh gục, mấy trăm tên thân vệ còn không kịp kêu một tiếng đã bị phanh thây tan xác. Lúc này Thiết Sa và Kim Sa đang khống chế toàn bộ trọng khải vệ sĩ chuẩn bị ra khỏi nơi Thánh Linh tham chiến.

Đúng lúc này, đám trọng khai vệ sĩ đội ngũ chinh tề đột nhiên kêu lên một tiếng kì dị rồi trở nên bạo loạn, ào ào ủa tới khu vực cấm chế, mà cũng cùng lúc, ma pháp trận quỷ dị bị Thiết Sa dùng cát đã lấp lại lại phát ra tử mang chói mắt, đám trọng khai vệ sĩ như thể bị triệu hoán từng tên một nhảy xuống, chớp mắt liền tiêu thất trong ma pháp trận.

Thiết Sa mê muội một phen. Cái ma pháp trận này vốn chủ nhân dặn hẩn ngàn vạn lần phải hủy đi, nhưng vô luận thế nào hẩn cũng không hủy được, bèn dùng cát đá lấp lại, không ngờ lại có tác dụng.

Có một đội sa vệ thử nhảy vào trong ma pháp trận, nhưng tất cả lại kêu thảm một tiếng.

Mà lúc này, các cao thủ đang điên cuồng công kích thể nội Thiên Ma vương lại phát hiện ở bên ngoài khoang vô duyên vô cớ xuất hiện rất nhiều trọng khai vệ sĩ, không hề sợ chết mà xông tới.

"Chia mười người ra tạo kết giới, còn lại tiếp tục công kích." Long Nhất nheo mắt, lớn tiếng nói.

Kết giới rất nhanh được tạo ra, nhưng đám trọng khai vệ sĩ vẫn không ngừng vô duyên vô cớ xuất hiện tại đây, những cao thủ này không thể không phân thêm một bộ phận nhân mã để gia tăng kết giới ngăn cản đám trọng khai vệ sĩ. Còn nhóm cao thủ công kích thiên ma vương dưới cứ điểm trong lòng đất giảm mất ba phần, do Hồng nương tử và Mạc Ngôn hai người thống lĩnh.

"Thiết Sa, đây rốt cục là như thế nào hả?" Cánh tay cường tráng của Mạc Ngôn túm lấy Thiết Sa hung hăng hỏi. Chỉ có thể mở to mắt mà nhìn đám trọng khai vệ sĩ đông như kiến này tranh nhau nhảy vào trong ma pháp trận biến mất không thấy đâu, căn bản không cách nào ngăn cản, đám trọng khai vệ sĩ này một khi gặp phải ngăn cản

sẽ tấn công, bên mình nơi đây chỉ có ngàn người căng bản không thể ngăn được.

"Ta cũng không biết." Thiết Sa vô cùng buồn bực.

"Mạc Ngôn, trước tiên thả hấn ra đã." Hồng nương tử để Mạc Ngôn thả Thiết Sa ra, sau đó hỏi:" trong cứ điểm dưới lòng đất có ma pháp trận nối với thể nội Thiên Ma vương không?"

Thiết Sa vội gật đầu, Long Nhất quả thật đã bố trí một cái ma pháp trận nối với thể nội Thiên Ma vương tại thạch thất của hấn.

Con mắt Hồng nương tử lấp lóe tinh quang, nếu như nàng đoán không sai, đám trọng khải vệ sĩ này nhất định là bị Thiên Ma vương triệu hoán về để giúp đỡ, phải biết rằng thể nội Thiên Ma vương chỉ có hơn hai trăm cao thủ, bọn họ nhất định phải được trợ lực mới có thể chống lại.

Trong thể nội Thiên Ma vương, một ngàn cao thủ được Long Nhất an bài tại căn cứ dưới đất và Thiết Sa, Kim Sa dẫn theo mấy ngàn sa vệ truyền tống tới, giúp Long Nhất chống lại sự công kích của đám trọng khải vệ sĩ.

Khoang phong ấn linh hồn Thiên Ma vương không được coi là lớn, cho nên khi được Hồng nương tử gia nhập chiến trường, những cao thủ đang chống đỡ kết giới ngay lập tức quay lại cuộc chiến với Thiên Ma vương.

Thiên Ma vương điên cuồng giãy dụa, hấn tuyệt đối không cam tâm bị đám kiến con này đánh. Mà Long Nhất trực tiếp chịu đựng sự giãy dụa của Thiên Ma vương cũng đã tái nhợt, mồm tai mắt đều lấm tẩm máu, ngay cả mồ hôi tuôn ra cũng mang theo màu máu, có thể biết được hấn đang phải chịu đựng nỗi thống khổ to lớn tới nhường nào.

"Lão đại." Man Ngưu thấy bộ dạng của Long Nhất, mắt trâu nứt ra, Lục Ngọc Tài Quyết trong tay điên loạn mang theo hào quang chói lọi chém tới.

"Thiếu gia." Lệ Thanh ở bên ngoài có thể nhìn thấy rõ, Hàn Băng kiếm trong tay không ngừng đem thần lực chặt Thiên Ma vương.

"Phụ thân." Nữ Nhi mở to mồm rống hút năng lượng của Thiên Ma vương như điên, mặc dù nó cảm thấy thân thể bắt đầu căng ra, thậm chí cảm thấy cảm giác buồn nôn từ trước tới nay chưa từng xuất hiện, nhưng nó vẫn cứ điên cuồng hấp thu năng lượng của Thiên Ma vương.

Mà những nữ nhân của Long Nhất thì lại càng nóng như lửa đốt, ai ai cũng liều mạng tấn công. Mái tóc vàng của Lưu Ly bay toán loạn, mạnh mẽ gậy Thất Âm Tỏa Hồn đến âm thứ sáu, nghiêng răng chịu đựng nỗi khổ càng lúc càng lớn.

Lãnh U U, Vô Song và những nàng còn lại đều dồn hết toàn lực, các nàng nguyện tự mình chịu đựng nỗi khổ này còn hơn là nhìn thấy người mình yêu nhất trên đời phải thê thảm như vậy.

Sáu khối thần bài do Long Nhất khống chế kịch liệt run lên, nhưng cuối cùng cũng không bị đánh văng ra. Mà Thiên Ma vương bị cấm chế cũng đang cảm thấy năng lượng bị kiệt quệ, công kích của đám kiến con này cũng khiến cho hắn cảm thấy đau đớn, cứ tiếp tục như vậy sợ rằng thật sự phải nằm lại nơi đây.

"Đám sinh vật hèn mọn."

Đột nhiên, ma khí toàn thân Thiên Ma vương rút lại, bỗng nhiên nổ tung. Toàn bộ cao thủ và trọng khải vệ sĩ trong khoang đều bị luồng

khí tức âm hàn này ném văng đi, sáu khối thần bài rung động, đều hóa thành điểm ánh sáng tự động quay lại ý thức hải trong mi tâm Long Nhất.

Long Nhất thổ ra một vũng máu, ho khan hai tiếng ngời phệt xuống, hai con mắt đỏ ngầu thất thần nhìn hướng Thiên Ma vương biến mất, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

"Phụ thân."

"Phu quân."

"Thiếu gia."

"Thái tử."

Những tiếng kêu bất cơ hồ đồng thời vang lên, các cao thủ Thương Lan đại lục đều sức cùng lực kiệt vây lấy Long Nhất, rất nhiều người ép tiềm lực trong cơ thể quá sức mà thụ thương.

"Linh hồn Thiên Ma vương đã bị diệt, nhục thể của hắn còn đang hoàn toàn sống sót, chúng ta từ trong công kích, nhất định phải hủy diệt hắn hoàn toàn." Hải Hoàng hét lớn, hai mắt bắn ra quang mang nóng như lửa.

Chương 637: Thân hải thú là của ta

Những cơ quan bị cương hóa của bản thể Thiên Ma vương rất nhanh khôi phục. Được Hồng Nương Tử, Mạc Ngôn cùng hai trăm người khác suất lĩnh một ngàn Thương Lan cao thủ cộng thêm vài ngàn Sa vệ tận tình "chăm sóc", bản thể của Thiên Ma vương phút chốc bị phá tan từng mảnh nhỏ tạo nên vô số đại động. Từ bên ngoài chỉ thấy ùn ùn kéo đến những đợt công kích ma phá đấu khí cùng từng làn sóng nổ tiến.

Trong trạng thái chiến đấu bất chấp hậu quả, thân thể cực lớn của Lục Thiên Ô Tặc bị oanh tạc thành nát vụn. Hải vực phương viên mấy trăm dặm, nước biển pha lẫn màu máu của đủ mọi chủng loại, nơi nơi đều là tàn chi đoạn thể.

Long Nhất điều tức trở lại, thân thể tốt hơn rất nhiều, vẻ mặt hồ hững không rõ tâm tình. Hơn một vạn cao thủ đến từ Thương Lan đại lục tổn thất hơn một ngàn, đều là tinh anh trong tinh anh, hỏi sao không đau lòng a.

Vẻ mặt của Hải Hoàng ngược lại vô cùng hưng phấn. Trước mặt cao thủ hải tộc hùng hồn diễn thuyết.

"Tiểu tử, ngươi cho rằng linh hồn Thiên Ma Vương thật sự bị tiêu diệt rồi?" Ma Long vương hỏi.

"Hắn nói hắn sẽ trở lại một lần nữa, ngươi bảo hắn bị tiêu diệt rồi

sao?" Long Nhất thản nhiên nói. Thiên Ma vương trước khi bạo tạc đã nói vài từ, nhưng mọi người cơ bản không thể tiếp thu đầy đủ, chỉ riêng Long Nhất nghe được câu nói sau cùng.

Mọi người xung quang Long Nhất đều im lặng, ai cũng biết rõ hậu quả sau khi Thiên Ma Vương thoát được. Nhân khi có cơ hội liền trốn đi, thế giới sau này quả thật sẽ hóa thành địa ngục đẫm máu rồi.

"Phu quân, người muốn cho Hải Hoàng biết điều này không?" Lãnh U U hỏi. "Nói cho hắn? Ha ha, không cần gấp, chúng ta chờ xem một loạt trò hay đi." Long Nhất lạnh lùng cười hai tiếng nói.

Lúc này cuộc chiến khắp nơi tại Hải để chi thành dần đi đến hồi kết. Sa tộc, cự kình tộc và thị hồn tộc bị đánh đến không còn manh giáp, chết từng hàng. Tam đại cường thế tộc trong một ngày bị tuyệt diệt.

Bởi vì nhân số quá nhiều, Hải hoàng trước mắt cho cao thủ hải tộc rút lui, chỉ giữ lại Long Nhất cùng hơn một vạn cao thủ Thương Lan đại lục lại.

"Ô...ô..." đột nhiên, một trận âm thanh như tiếng khóc trẻ con truyền đến tai mọi người. Từ xa tiến lại gần rất nhanh.

« Nhìn kia, kia là cái gì thế ? » Liễu Như kinh ngạc chỉ vào bóng đen nghiêng trời lệch đất từ bốn phía vây đến, nói.

Mọi người tại đây đều mà nhất đẳng cai thủ, thần kinh tức khắc căng lên chuẩn bị chiến đấu. Họ cảm giác được sát khí điên cuồng đang tiến đến gần.

Trong nháy mắt, bóng đen mang Long Nhất cùng hơn một vạn cao thủ vây lại, không một khe hở. Bây giờ mọi người mới nhìn rõ những sinh vật đang vây công. Cơ thể của chúng thập phần kỳ quái. Thân

cá dài hơn hai mươi thước, lân giáp che kín xung quanh, tứ chi rất dài cộng với lợi trảo, cánh mỏng như dát bạc, đặc biệt phải kể đến cái miệng rộng chiếm nửa thân hình, tản ra lệ khí cực kỳ hung mãnh. Trên thân còn có ma pháp ba động mãnh liệt. Những sinh vật kỳ quái này nhiều đến mức đếm không xuể.

"Đây là hải đế ma thú?" Thần long vương nghi hoặc hỏi.

"Chính xác mà nói, tên của nó là thôn hải thú." Long Nhất âm đạm cười.

Vào lúc này, Hải hoàng đứng trên một con thôn hải thú lớn nhất, ánh mắt như xác chết nhìn Long Nhất cùng hàng vạn người bên dưới, cười ha hả: "Long Nhất, ngươi thật sự không nên đắc tội với ta."

"Nếu ta không đắc tội với ngươi, ngươi sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?" Long Nhất không hề kinh ngạc, ngược lại vẻ lật lại vô cùng bình tĩnh.

Hải hoàng suy nghĩ, lắc đầu nói: "Ngươi nằm mơ sao."

"Được thôi, vô luận là ta có đắc tội ngươi hay không, ngươi đều không bỏ qua cho chúng ta. Có cơ hội mà không nắm lấy chút tiện nghi thật là có lỗi với bản thân." Long Nhất mỉm cười.

"Long Nhất, ngươi biết không? Ta ghét nhất chính là có kẻ trước mặt ta mà còn tự tin như vậy. Cho dù ngươi không sợ cho bản thân ngươi, ngươi cũng phải nghĩ cho họ, ngươi không sợ tất cả tinh anh Thương Lan đại lục vùi thây nơi đáy biển sao?" Hải hoàng hoán hận nói.

"Bao giờ ngươi làm được rồi nói." Long Nhất hắc hắc cười lạnh.

"Long Nhất, ngươi thật không biết gì về năng lực của thôn hải thú."

Với năm mươi vạn thôn hải thú này, các người sẽ biết thế nào là lợi hại. Một khi không còn tinh anh, cả Thương Lan đại lục sẽ còn cái gì có thể ngăn bước tiến của bốn hoàng, vô luận hải lý lục địa, bốn hoàng là vua thiên hạ, ha ha ha..." Hải hoàng điên cuồng cười nói. Dĩ tâm của hắn bại lộ rồi, cũng không cần giấu nữa.

"Dĩ tâm của người thật lớn. Theo lý mà nói, ta không dễ dàng tha thứ điều đó. Bất quá nữ nhi của người cầu xin ta tha cho người một mạng, ta sẽ không ta tay. Ta là người biết giữ lời, người tốt nhất đừng ép ta động thủ." Long Nhất nhàn nhạt nói.

Hải hoàng nhìn bề ngoài Long Nhất, cười điên cuồng: "Long Nhất, người tha cho bốn hoàng một mạng? Ha ha, người tha cho bốn hoàng một mạng!"

"Thôn hải thú của ta, giết tất cả bọn chúng." Hải hoàng đột nhiên ngưng lại, vẻ mặt trở nên lạnh lẽo. Tay hắn nhoáng lên, một đoàn bích lục quang mang xuất hiện. Cùng lúc đó, thôn hải thú cũng phát sáng lên, miệng mở rộng ra, như hắc động tản ra khí tức vô cùng quỷ dị.

"Ta thấy thật âm lãnh." Tất cả cao thủ đều rung mình, tựa hồ tùy thời có thể bị thôn hải thú nuốt lấy.

"Cho các người hiểu một chút uy lực của thôn hải thú." Hải hoàng quát lớn.

Bỗng nhiên một cỗ hấp lực từ bốn phương tám hướng truyền tới, phần nước biển ở giữa sôi trào hẳn lên. Long Nhất cùng hơn một vạn cao thủ Thương Lan đại lục đồng thời phát động phòng ngự kết giới. Mức độ kiên cố của kết giới được tạo thành có thể tưởng tượng được, nhưng lại bị hấp lực từ khắp nơi truyền đến như muốn xé rách.

"Ha ha ha, cho các người biết bây giờ chỉ là mười vạn thôn hải thú thôi. Nếu bốn hoàng cho năm mươi vạn thôn hải thú đồng thời phát lực, tất cả các người sớm đã bị xé thành từng mảnh nhỏ rồi." Hải hoàng đầy đắc ý, cười nói. Tựa hồ vào lúc này thiên địa đều do hắn nắm trong tay.

"Mấy con thôn hải thú này thật cường đại, ha ha, sau này chúng là của ta, còn phải cảm tạ tấm lòng khảng khái của Hải hoàng biểu tặng cho ta." Long Nhất đột nhiên cười nói, vẻ mặt so với Hải hoàng còn kiêu ngạo hơn vài phần.

Hải hoàng không hiểu đó là ý tứ gì. Đột nhiên liên lạc giữa hắn và Bích hải thần phách bị cắt đứt, trong nháy mắt đã bập bênh trước mặt Long Nhất, đồng thời mười vạn thôn hải thú cũng đình chỉ công kích.

"Không thể, không thể nào." Hải hoàng không dám tin vào mắt mình. Thế nào lại có biến cố ngoài sức tưởng tượng như vậy chứ.

"Bệ hạ tôn kính, người nên tin vào sự thật trước mắt đi. Người cho rằng Bích hải thần phách là thứ thích tìm thì tìm sao? Nếu ta không động tay động chân một tí thì dễ mà cho người cầm lấy à?" Long Nhất bảo mọi người triệt hồi kết giới. Nhìn vào vô số thôn hải thú xung quanh, chỉ thấy giống như một miếng thịt lớn dễ khiến cho người ta bất tỉnh.

Hải hoàng đột nhiên ngẩn đầu, vẻ mặt dữ tợn, hỏi: "Cho dù người động tay động chân vào Bích hải thần phách, làm sao người biết được cách khống chế thôn hải thú?"

"Rất đơn giản, chính là nữ nhi yêu dấu của người nói cho ta biết." Long Nhất mập mờ, cười nói tiếp: "Người cũng biết, nữ sanh ngoại tộc, giúp ta một tay lừa người cũng là bình thường thôi."

"Mã Toa... Mã Toa! Người dám phản bội bổn hoàng... không thể nào... loạn rồi..." Hải hoàng cuồng loạn gào to. Đột nhiên vẻ mặt cứng đờ, mũi miệng chảy ra máu tươi, tròng mắt giận dữ trong nước biển rung lên, tức mà chết.

"Mã Toa à Mã Toa, đừng trách ta nói không giữ lời, phụ hoàng người là do tức mà chết, không liên quan đến ta a."

Hơn một vạn cao thủ Thương Lan đại lục sau khi thấy màn vừa rồi vô cùng thống khoái. Thái tử điện hạ không hổ danh là thái tử điện hạ, mọi người đều cười vui vẻ.

Long Nhất thu xếp xong năm mươi vạn thôn hải thú, liền đưa chúng đại cao thủ trở về Hải để chi thành. Giờ hắc đã có những mãnh thú của không trung lục địa, chỉ là trong lòng hắc đối với huyết tinh hạo kiếp sắp đến có vài phần lo lắng.

Hoàng thành Hải để chi thành, mùi máu tươi tanh nồng những con đường cùng những thi thể còn vương vãi. Một đội hải tộc đang bận rộn thu thập tàn cuộc.

Trong hải hoàng cung, toàn bộ thị vệ được thay đổi, phần lớn là thủ vệ võ trang hạng nặng của Mễ Lạc tộc. Hiện tại Hải hoàng thành các đại hải tộc vô pháp tương tín, không ngờ tới Mễ Lạc tộc vẫn giữ thế trung lập lại tạo phản, đoạt lấy hải hoàng thành, giết chết mấy vạn hải hoàng cận vệ. Nếu đó là sa tộc, cự kinh tộc, thị hồn tộc, thậm chí là hải hạt tộc (bò cạp biển) bọn họ sẽ không kinh ngạc, không thể nào lại nghĩ đến Mễ Lạc tộc vốn ôn hòa thủ lễ.

Vào lúc này Mễ Lạc tộc trưởng tự xưng hải hoàng đang nhiệt tình đón tiếp Long Nhất cùng Thương Lan cao thủ trở về. Hắc biết mặc dù đoạt được hải hoàng thành nhưng ngoại trừ sa tộc trong tam đại

hải tộc bị tuyệt diệt ra vẫn còn nhiều hải tộc không phục. Điều này phải dựa vào sự sắp xếp của Long Nhất rồi.

Đối với Long Nhất mà nói, Mễ Lạc tộc trưởng lên ngôi Hải hoàng trăm lợi vô hại, hẳn vì cái gì mà ngăn cản chứ? Cho dù hải tộc có phản đối đi nữa, thì Long Nhất cũng không còn như lúc trước, với năm mươi vạn thôn hải thú, dũng khí đến đâu bọn họ cũng không dám vọng động. Đương nhiên uy hiếp bằng vũ lực chỉ có tác dụng một thời gian, còn lại phải dựa vào tài năng của Mễ Lạc tộc trưởng. Nếu hẳn làm không xong, Long Nhất cũng không ngại đổi ngôi thêm một lần.

Chương 638: Hắc ám chi thần là nữ nhân?

Bầu trời trong xanh, không mang một tia tạp chất, vài con thương ưng vỗ cánh kêu to bay về phương xa.

Đặng Long Thành sau giờ ngộ thập phần yên tĩnh. Tựa như làn huyết vũ qua đi lúc trước, nhiệt độ đột nhiên lên cao, từ xa trông như một áng mây xanh nhàn nhạt. Ngã tư đường liêu phiêu vài người qua lại, so với Đặng Long Thành trước kia thật là một nét tương phản vô cùng sống động.

Long Nhất ngồi xuống một cành liễu nơi con sông ngoại ô, mặc cho suy nghĩ bay lung tung. Hải đế chi thành đã dần đến hồi kết, Thiên ma vương đào thoát, tình hình sau này trở nên nguy cấp vạn phần. Nhưng lúc này trừ hết lòng phòng bị, hắn không còn biện pháp nào khác.

"Long Nhất." Từ phía sau truyền đến một tiếng gọi, ngữ khí rất nhợt nhạt nhưng vẫn mang theo một tia mỉa mai.

Long Nhất không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Trừ Mộc Hàm Yên ra, còn ai có khả năng làm mê hoặc lòng người như thế chứ? Hắn đưa tay về phía sau, dụng lực kéo lại, một thân thể mềm mại lọt vào lòng ngực của hắn.

"Đừng..." Mộc Hàm Yên vừa muốn mở miệng, đôi môi đã bị Long Nhất bao trùm lấy. Hàm răng bị hắn dùng lưỡi tách ra mà đưa vào,

một hơi thở mang hương thơm quen thuộc tràn tới, loại cảm giác chỉ có ở tư ý của tên phôi đản này thôi.

Sau khi nụ hôn chấp dứt, đôi mắt Mộc Hàm Yên trở nên long lanh, ngực phập phồng tựa vào ngực Long Nhất, loại cảm giác này nàng đã chờ lâu lắm rồi.

"Hôm nay chúng ta sẽ xuất phát." Long Nhất ôm chiếc eo nhỏ nhắn của Mộc Hàm Yên, tay kia chạm rã trên gheo ngọn nữ phong đang vươn lên cao vút.

"Thật sao?" Mộc Hàm Yên có chút kinh hỷ, nhìn vào ánh mắt mông lung của Long Nhất. Nàng không phải là người tham lam, chỉ bỏ một ít công sức mà thu được vị trí lớn lao.

"Thật." Long Nhất vỗ mái đầu Mộc Hàm Yên, những ngón tay lại đột nhiên không chịu an phận, lần mò cời thắt lưng của nàng.

"Long Nhất, ngươi... ngươi muốn..." trái tim của Mộc Hàm Yên vừa ổn định bỗng đập nhanh hơn. Đã lâu rồi nàng không trọn vẹn bên hắn.

Long Nhất kéo vạt áo của Mộc Hàm Yên xuống. Đôi ngọc thoắt tuyệt bạch như muốn bật ra, bên trái còn lưu lại một vết sẹo dị thường đập vào mắt.

Long Nhất rùng mình nhìn vết sẹo. Ngón tay nhẹ nhàng xoa lên, hỏi khẽ: "Còn đau không?"

Mộc Hàm Yên giữ lấy bàn tay Long Nhất, lệ tràn mi, lắc đầu cười nói: "Không đau, thật sự không đau." Nàng biết Long Nhất không hỏi vết thương da thịt kia, mà hỏi vết thương nơi tâm của nàng.

Hai người lẳng lẳng hòa quyện vào nhau. Giờ khắc này, cả thế giới trừ họ ra không còn ai khác. Cả hai đã thương tổn quá nhiều, chỉ muốn bù đắp cho nhau những điều tốt đẹp.

Long Nhất cùng Tây Môn Nộ ngồi đối diện với nhau, thảo luận về tình hình Thương Nguyệt đại lục.

"Vũ nhi, ngươi thật quyết định thế sao?" Tây Môn Nộ nhíu mày nói. Vô luận là chính trị hay gia tộc đều hết lòng lo lắng đứa con này. Hắn không tình nguyện để Long Nhất quá xa mình.

"Phụ thân, Thiên ma vương đào thoát, chúng ta sắp phải đối mặt với thảm họa diệt vong, Thương Nguyệt đại lục từ sau thần ma đại chiến hoàn toàn cách ly với phần còn lại của thế giới. Nền văn minh của bọn họ còn phát triển hơn chúng ta, đối với lý luận về ma pháp đấu khí chỉ có hơn chứ không kém. Hiện tại tiểu lục địa Thương Nguyệt đại lục đã đạt đến cực hạn, nền văn minh bị dồn ép đến đường cùng. Nếu hai đại lục tương thông với nhau, lấy lý luận của họ cho Thương Lan đại lục chúng ta nghiên cứu, nền văn minh thế giới nhất định phát triển nhảy vọt. Tuy nói rằng thời gian hiện tại gấp gáp, nhưng nếu được Thương Nguyệt đại lục làm minh hữu chống lại Thiên ma vương, chắc chắn hẳn phải nhượng bộ vài phần." Long Nhất mang ý định của mình nói ra. Đó chính là cục diện hiện nay. Chỉ cần hai đại lục tương thông được với nhau, nguy cơ tư nguyên của Thương Nguyệt đại lục sẽ dễ dàng phá giải.

Tây Môn Nộ trầm tư trong chốc lát. Thở dài: "Vũ nhi hãy tự thân chu toàn, đôi mắt của vi phụ khó mà nhìn xa trông rộng, việc của Thương Nguyệt đại lục con cứ yên tâm làm đi."

Nhận được sự đồng ý của Tây Môn Nộ, Long Nhất muốn cùng các

thê tử thương lượng một chút.

Hậu cung đại điện, chúng nữ khi nằm khi ngồi vui vẻ nói chuyện phiếm với nhau. Được ma pháp băng trang trí, đại điện thập phần sáng khoái. Các nàng vừa ăn băng trấn mai tử vừa tán gẫu những chuyện linh tinh, vô cùng yêu thích.

"Phu quân của chúng ta lại đi thâm tình ở đâu rồi, cả ngày nóng bức thế này mà chạy mất không thấy bóng dáng." Phong Linh vừa thấy Long Nhất tiến đến liền cười hì hì nói.

"A a, Linh nhi chẳng lẽ tối hôm qua phu quân không thâm tình ở khuê phòng của ngươi sao?" Nam Cung Hương Vân mỉm cười trêu ghẹo.

"Hương Vân tỷ, tối hôm qua phu quân hầu hạ tỷ cả đêm, giờ còn nói nữa sao." Lãnh U U chuyển sang giúp Phong Linh.

Các đại mỹ nữ vô tư cười đùa với nhau chẳng kiêng kỵ gì cả, quên mất Tinh linh nữ vương cùng Phượng hoàng gia chủ bên cạnh. Dù sao các nàng đều là trưởng bối, nghe được những lời này làm sao mà không đỏ mặt được chứ.

Long Nhất cười ha ha, nhìn cái trừng mắt của Tinh linh nữ vương, nhún nhún vai ra vẻ ta đây vô tội, lấy cái gì mà ngăn được miệng các nàng a (nói thế mà có cái nhét vào đấy).

Nói đến quan hệ cùng Tinh linh nữ vương, Long Nhất ngẫm lại thật đau đầu. Tuy nói Tinh linh nữ vương cố gắng tránh hẳn càng xa càng tốt, nhưng chuyện nam nữ đôi khi khó lòng khắc chế. Hơn nữa Lộ Thiển Á cũng nói, chỉ cần Long Nhất có bổn sự, việc hẳn và nương thân của nàng, nàng cũng không quản. Có câu lang hữu tình thiệp hữu ý, tuy ngoài mặt không nói ra, nhưng cảm giác ái muội đó ngày càng sâu sắc.

Long Nhất đi quanh một vòng, ngồi xuống tử muội Mộc Hàm Yên và Mộc Tinh Tinh, nói: "Hôm nay có việc ta muốn nói với mọi người. Ai cũng đã biết nguyên nhân tử muội Mộc Hàm Yên tìm đến đây. Hiện giờ Hải đế chi thành đã đến hồi kết, chiến sự ở Thương Nguyệt đại lục không thể trì hoãn. Hôm nay ta muốn cùng tử muội Hàm Yên trở về Thương Nguyệt đại lục."

"Phu quân, ta cũng muốn đi." Ngu Phượng vội vàng nói một cách cương quyết.

« Ta cũng đi, ta cũng đi. »

Nhất thời, chúng thê tử đòi đi nháo nhào cả lên. Thương Nguyệt đại lục dù sao cũng không nguy hiểm bằng Hải đế chi thành, hỏi sao mà không đòi đi chứ.

"Tốt lắm, tốt lắm. Nhưng ta không cho phép, ngoan ngoãn ở nhà chờ ta trở lại, ai không nghe lời liền gia pháp hầu hạ." Long Nhất nghiêm mặt nói. Chẳng qua vừa nghe nói đến gia pháp, các nàng đều đỏ mặt cả lên, bọn họ tự nhiên biết cái gọi gia pháp là cái gì.

Lúc này, Long Nhất phát hiện hai ánh mắt khác thường quét về phía mình. Một là Tinh linh nữ vương phong tình vạn chủng liếc hẩn, hai là Phượng hoàng gia chủ mang theo một tia mỉa ý nóng rực.

Chẳng lẽ hai vị trượng mẫu nương biết gia pháp mang nghĩa gì? Long Nhất không khỏi nghĩ ngợi lung tung, có khi hai bà lệ vợ đối với loại chuyện này cũng xem như bình thường.

Long Nhất một khi đã lên tiếng thì không nữ nhân nào dám phản đối, từ trước đến nay hẩn đều nói một là một, hai là hai. Làm nữ nhân của hẩn đương nhiên phải biết nghe theo ý muốn của hẩn. Nếu tự

tiện xen vào đại sự thì không xứng đáng làm nữ nhân của hần.

"Định khi nào thì đi?" Ti Bích ôn nhu hỏi.

"Ngay lập tức." Long Nhất nói.

"Nhanh vậy sao." Chúng nữ không cam tâm, không biết đến bao giờ mới có thể cùng hần vô ưu vô lự chu du khắp nơi, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, không cần quan tâm đến gia tộc hay quốc gia. Thậm chí không phải bận tâm sự tồn vong của thế giới. Chỉ tiếc rằng các nàng đều biết nam nhân của các nàng không phải người bình thường, nhất định sẽ trở thành trung tâm thế giới, không vì bất cứ ai mà thay đổi.

Long Nhất hiểu được cảm thụ của chúng nữ, biết rằng những năm gần đây các nàng phải chịu thiệt thòi nhiều. Hần tưởng khi đến dị thế này sẽ được tiêu diêu tự tại, nhưng thân thể này đang chảy cùng một huyết mạch của Tây Môn gia tộc, phóng đại mà nói là chảy cùng một dòng huyết mạch, hô hấp cùng một bầu không khí, và yêu cả nữ nhân của thế giới này, hần có thể chối bỏ ràng buộc đối với nó sao?

Lúc này mẫu thân Đông Phương Uyển biết tin liền đi tới, tự thân dặn dò. Dù đứa con cường đại khiến ai cũng khiếp sợ, nhưng trong mắt Đông Phương Uyển, con của nàng vẫn làm một tiểu hài tử miệng còn hôi sữa, ngày ngày gọi mẫu thân. Nàng biết được nhiều thì mất cũng nhiều. Trước kia là trượng phu Tây Môn Nộ, giờ là đứa con Tây Môn Vũ.

Chỉ mang theo tỷ muội Mộc Hàm Yên, ba người Long Nhất dùng truyền tống ma pháp trận đến hoang mãng tiểu trấn. Đây là tiểu trấn duy nhất có truyền tống ma pháp trận, chỉ vì vị trí cùng hoàn cảnh đặc thù của nó.

Trong khí trời nóng bức như vậy, mạo hiểm giả lại lui tới hoang mãng tiểu trấn không dứt. Từ khi Tây Môn gia tộc thống nhất Thương Lan đại lục, ma pháp đấu khí đã đạt được những bước phát triển chưa từng có, số lượng ma hạch cùng ma tinh hạch tiêu hao theo cấp số nhân, nhu cầu theo đó mà tăng nhanh, làm nên động lực ngày càng lớn cho mạo hiểm giả.

Khi ba người Long Nhất đến nơi thì đã hoàng hôn. Thảo nguyên lộng gió và mát mẻ. Tửu ba của Thượng kim liệt nhân không còn một bàn trống, các dong binh liệt nhân tề tụ với nhau bàn chuyện phiếm, thập phần náo nhiệt.

"Các người có biết thái tử điện hạ không, người hóa giải Lô thần cấm khu, bình định Hải đế chi thành mười năm trước từng là một dong binh, nhận nhiệm vụ đầu tiên ở hoang mãng thảo nguyên này. Ngấm lại trong khi chúng ta chỉ dám nhận mấy nhiệm vụ cấp E hay F lập thân, thái tử điện hạ nhận ngay nhiệm vụ cấp A di thất chi thành đầu tiên. Trên đường đi gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ..." Bên ngoài tửu ba, một nhóm thượng kim liệt nhân đang vây quanh một kẻ hung hăng nói văng cả nước dãi, như thể bản thân đã từng kinh qua những việc này vậy.

Long Nhất nghe một lúc rồi lắc đầu cười, kéo tử muội Mộc Hàm Yên ra. Chính mình còn không tưởng tượng nổi có một ngày trở thành thần tượng truyền kỳ của cả thế giới. Việc mười năm trước làm một gã dong binh bị người ra mang ra truyền xướng. Hiện tại không biết còn bao nhiêu người nhớ rõ mười năm trước hắc danh Thương Lan đại lục đây? Ngẫu nhiên có nhắc tới, tức khắc sẽ có kẻ luận bàn. Giờ đây ai ai cũng nói Long Linh Nhi cùng Tây Môn Vũ vốn là lưỡng tình tương duyệt, là khi ấy hoàng đế Long Chiến chia rẽ uyên ương, lời truyền lan xa, quả thật quyền lực phân hóa của Tây Môn gia tộc không hề nhỏ.

Thế giới này là như thế, người thành công, tất sẽ có người ca công tụng đức, những chuyện xấu trước kia đều bị giấu đi. Cũng đều do người mà làm cả, tội danh đương nhiên sẽ do người chết lãnh lấy, cũng có thể do Tây Môn Nộ động tay động chân vào.

"Long Nhất, hiện tại người đã ở đỉnh phong, mọi người đối với người chỉ có thể nhìn lên." Mộc Hàm Yên xoa tung mái tóc, cười quyền rũ nói.

"Cao thủ thường tịch tịch a." Long Nhất cười hắc hắc, trong nụ cười lại mang một tia chua xót. Giờ hẳn có thể ngạo thị chúng sinh, nhưng lại quá tịch tịch, đương nhiên loại tịch tịch này không liên quan đến những chuyện xyz với các nàng, mà là quan hệ giữa người với người.

Mộc Tinh Tinh vẻ mặt mờ mịt, Mộc Hàm Yên trong lòng vừa động, có chút lý giải, dù sao hàng cùng hẳn không cùng một đẳng cấp, nữ nhân bao nhiêu người có thể theo hẳn đây?

"Đi thôi. Mau về Thương Nguyệt đại lục, hy vọng còn kịp." Long Nhất nhàn nhạt nói.

Vừa nghe đến trở lại Thương Nguyệt đại lục, hai tỷ muội tâm tình đều có chút khẩn trương, cùng Long Nhất lóe lên biến mất vào hoang mãng bình nguyên.

Long Nhất gọi bạch vũ về, cùng tỷ muội Mộc Hàm Yên ngồi lên trên. Hướng tới một nơi bay nhanh tới.

Nhìn thấy hoang mãng bình nguyên, trong đầu Long Nhất hiện lên những hình ảnh mười năm về trước, gặp gỡ Tiểu Tam, đại chiến Ngân bối địa long, xuyên qua huyết sắc trùng hải, bị vong linh vây quanh, hết thảy đều thoáng hiện về.

Bạch Vũ tốc độ thật sự rất nhanh, đến ngày thứ hai đã tới Di thất chi thành. Long Nhất lại một lần nữa hân hưởng vẻ lộng lẫy của huyết sắc trùng hải, hiện giờ hẳn có thể không ngần ngại xuyên qua, khác với mười năm trước hao hết tâm tư mới làm được. Giờ nghĩ lại không khỏi có chút đắc ý.

Di tích Di thất chi thành sớm đã bị kích hoạt cơ quan tạo thành một đồng đồ nát, chỉ còn lại thần điện bị khai quật hiện ra, đứng trơ trọi tại nơi này.

"Di thất chi thành quả thật do người của Thương Nguyệt đại lục dựng lên. Mấy ngàn năm trước Thanh Phong đế quốc chúng ta có một vị tướng quân đoạt hoàng quyền thất bại, phải dùng thất hệ năng lượng thạch phá khai không gian đi đến Thương Lan đại lục, tại đây kiến lập Thánh thành, còn các người gọi là Di thất chi thành." Mộc Hàm Yên đứng bên Long Nhất chậm rãi giải thích.

"Nguyên lai là như thế này, khi phát hiện văn tự ở đây giống với Thương Nguyệt đại lục ta đã hoài nghi." Long Nhất đáp.

"Sự tình không chỉ như thế, tổ tiên Mộc gia tộc chúng ta là đệ đệ của vị tướng quân này, lần tạo phản thất bại khiến cho chức danh đại tướng quân không còn tồn tại. Khi vị tướng quân này thoát đi, đệ đệ của hắn lấy được tín nhiệm của hoàng đế lại phát động chính biến, đoạt lấy hoàng vị, đổi quốc danh thành Thanh Phong đế quốc. Sau này vị đại tướng quân đó phá không gian trở lại một lần, bị chính đệ đệ ép phải nói ra phương pháp phá khai không gian, sau đó giết chết. Sao đó không biết tại sao, người đệ đệ này kiến lập thánh điện, bên trong thánh điện có thể thông qua ma pháp trận đi đến Thương Lan đại lục. Nhưng hắn lại lập tổ huấn, rằng bí mật này chỉ truyền cho đương đại hoàng đế, bất luận kẻ nào cũng không được sử dụng, bí ẩn bên trong ta cũng không hiểu rõ." Mộc Hàm Yên nói tiếp.

"Nói như vậy Vô Song cũng cùng một mạch huyết thống với Mộc gia tộc?" Long Nhất hỏi.

"Không sai." Mộc Hàm Yên gật đầu rả lời.

"Bất quá vì sao nàng nói cho ta bí ẩn này?" Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Chính là... dù sao thì người cũng sẽ biết thôi." Mộc Hàm Yên vũ mị cười nói, nháy mắt với hắn.

Long Nhất nao nao, kỳ quái nhìn Mộc Hàm Yên. Nàng ta nói bí mật này chỉ truyền cho đương đại hoàng đế, nhưng lại nói cho hắn biết, ý tứ này là thế nào, hay là ngôi vị hoàng đế không truyền cho nữ nhân? Mà lại mang cả Thanh Phong đế quốc phó thác cho chính mình. Không thể được, cả Thương Lan đế quốc khổng lồ như vậy hắn còn không muốn tiếp thủ nữa là.

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên một trận khói đen thổi qua, Mộc Hàm Yên cùng Mộc Tinh Tinh đồng thời ngã xuống. Một bóng người mặc hắc bào thoát ẩn thoát hiện trước mặt Long Nhất.

"Kiệt kiệt kiệt, tiểu tử, chúng ta đã lâu không gặp." Một tiếng cười chói ta quen thuộc vang lên.

"Hắc ám chi thần?" Long Nhất sững sốt một chút, lập tức mở miệng mắng to: "Lão hỗn đản nhà ngươi, lúc trước ngươi trực tiếp nói rõ cho ta chẳng phải tốt sao, còn loan loan nhiều nhiều, hay là ngưng ngưng không dám nói thất đại chủ thần tối thượng bị Thiên ma vương hạ trứ trú sống không ra sống suốt mười vạn năm."

"Xú tiểu tử, muốn ăn đòn." Bóng đen kia nhoáng lên, một cánh tay

trắng nõn xuất hiện trước mặt Long Nhất, muốn gõ vào trán hắn.

Long Nhất né đầu qua một bên, nhìn lại chỗ cũ. Long Nhất hôm nay đầu phải là Long Nhất ngày xưa a.

« Tiến bộ không nhỏ. » Bóng đen nói, hắc xuất ra một chiêu, ý thức hải Long Nhất đột nhiên chấn động, hắc ám thần bài từ mi tâm bay đến hắc ám chi thần.

"Xem ngươi còn trốn đi đâu." Hắc ám chi thần bỗng nhiên biến mất, chỉ còn thanh âm vang vọng.

Long Nhất vượt đầu, nhìn thấy hành động vừa rồi của Hắc ám thần, xem ra hắc ám thần bài chỉ có hắc ám chi thần mới là chủ nhân chân chính.

"Lão nhân, thật lòng mà nói, tha thật sự hoài nghi ngươi là nữ nhân, nhìn đôi tay ngươi nhỏ bé thế kia." Long Nhất trong chốc lát quái dị nói.

« Ta có nói ta không phải nữ nhân sao ? » Hắc ám chi thần cười chói tai nói, thực làm cho người khác nổi da gà.

"Hắc hắc, có phải nữ nhân không, để thiếu gia kiểm tra là biết ngay." Long Nhất cười gian hai tiếng, thân hình lóe lên, bàn tay hươc tới ngực của hắc ám chi thần.

Chương 639: Tiến vào thông đạo đến Thương Nguyệt đại lục

Hắc ám thần hừ lạnh một tiếng, thần lực vận chuyển. Đang chuẩn bị giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, cho hắn biết giữa lôi thần truyền thừa với chủ thần chân chính vẫn còn cách nhau xa.

Chỉ là khi vận thần lực được một nửa thì thân thể đột nhiên cứng đờ, thần chi trí chú đột ngột phát tác, trong lúc nhất thời không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn đại thủ của Long Nhất tiến tới bộ ngực của mình.

"Ách" Đại thủ của Long Nhất vừa xuyên qua hắc bào chạm vào ngực của hắc ám thần, một cảm giác vô cùng mềm mại đàn hồi làm cho hắn cả kinh, hắc ám thần thật sự là nữ nhân?

Long Nhất vô pháp vô thiên đã thành tính, dám báng bổ cả chủ thần. Chuyện không ai dám tưởng hắn lại làm. Chẳng những thế hắn còn tiến thêm một bước, đại thủ như thiểm điện vén áo choàng của hắc ám thần ra.

Một mái tóc đen thật dài như dòng suối xoã xuống, trong sát na che lại nửa gương mặt, nhưng lại lộ ra cái trán trắng bóng và đôi mắt mang theo hàn ý. Nhìn vào đôi mắt ấy, không thể nghi ngờ hắc ám thần chính là nữ nhân.

Mái tóc đen thật dài tiếp tục rũ xuống, chỉ một chút nữa thôi sẽ được nhìn trọn vẹn diện mạo, nhưng ngay lúc này hắc ám thần đã hoàn toàn khôi phục, trong sát na một trận hắc vụ bao phủ lấy. Trong bụng Long Nhất xót xa tiếc nuối, hắc ám thần một lần nữa bị bao phủ trong hắc bào rộng thùng thình.

"Xú tiểu tử, tin hay không ta biến nữ nhân của ngươi thành quả phụ." Hắc ám thần thanh âm không còn khàn khàn nữa, mà là một giọng thanh thúy vô cùng dễ nghe, đây mới thật sự là thanh âm của nàng a.

Long Nhất đứng lên vuốt vuốt bụng, hắc hắc cười nói: "Ta nói rồi, nam nhân lý nào có đôi tay nhỏ bé như vậy. Hại ta vẫn một mực nghĩ ngươi là lão đầu tử. Hoàn hảo, hoàn hảo..."

"Hảo cái gì?" hắc ám thần kỳ quái hỏi.

"Ngươi ở trong cơ thể ta trong thời gian dài như vậy, khi ta cùng nữ nhân hoan hảo ai biết ngươi có rình coi hay không, giờ ngươi là nữ nhân ta an tâm rồi." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Được rồi, không nói nhảm nữa. Nói chánh sự, thiên ma vương chắc chắn đã chạy đến ma giới. Hắn vừa phá phong ấn ra, cần một đoạn thời gian để hoàn toàn khôi phục thực lực. Một khi hắn khôi phục, tất sẽ mở ra cánh cửa của ma giới. Đến lúc đó trăm vạn ma binh áp cảnh, cả thế giới sẽ hoàn toàn huỷ diệt.

"Ma giới? Ở đâu?" Long Nhất nhíu mày hỏi, hắn bây giờ đã biết thần giới, không nghĩ tới lại còn có cả ma giới.

"Cánh cửa ma giới không ai biết được ở vị trí nào. Nếu không sớm đã bị tiêu diệt rồi, còn có thể khiến cho cả thần giới luân lạc đến nước này sao?" Hắc ám thần than khẽ, giọng nói vô cùng tiêu điều.

"Ý người là cánh cửa vào ma giới có thể ở bất cứ đâu?" Long Nhất nghi hoặc hỏi.

« Ừ thì. đúng là như vậy. » hắc ám thần có chút ngập ngừng nói.

Long Nhất bất đắc dĩ nhún nhún vai. Làm đối thủ của nhau ngàn vạn năm mà ngay cả hang ổ của đối phương cũng không nắm được, khó trách bị ma vương đánh cho long trời lở đất.

"Tiểu tử, người muốn đi Thanh Phong đế quốc sao?" hắc ám thần hỏi.

"Người bị hạ trớ chú mười vạn năm cũng biết đến Thanh Phong đế quốc?" Long Nhất kỳ quái hỏi.

Hắc ám thần xoay người nhìn phè phía phế tích Di thất chi thành, nói: "Mấy ngàn năm trước có một nhóm người từ Thương Nguyệt đại lục đến hoang mãng thảo nguyên kiếp lập Thánh thành, từ bọn họ ta đương nhiên có thể biết sự tình tại Thương Nguyệt đại lục.

"Vậy Thánh thành trớ chú không phải người hạ, đúng không?" Long Nhất nói ra nghi vấn đã giữ kín từ lâu.

"Nói cho cùng cũng tại ta, nhưng không phải ta cố ý. Ngàn năm trước khi thần chi trớ chú phát tác, ta cố gắng mang nó bài trừ ra khỏi cơ thể, nhưng được một ít thì không thể tiếp tục được nữa. Phần trớ chú bị ta bài trừ đã ảnh hưởng cả Thánh thành, biến nó trở thành một mảnh tử địa." hắc ám thần nhàn nhạt nói.

"Nguyên lai là như thế. Người đột nhiên tìm ta là vì cái gì?" Long Nhất hỏi.

Hắc ám thần cười khanh khách hai tiếng, đột nhiên hoá thành hắc

quang nhập vào thân thể Long Nhất.

"Đại tử nghe ta nói, không có việc gì lại chạy vào cơ thể ta làm chi. » Long Nhất vẻ mặt đau khổ nói.

"Tiểu tử, sau khi đến Thương Nguyệt đại lục ta sẽ dẫn ngươi tìm đến thổ thần thần bài. Trường hạn kiếp cũng chỉ ngươi có năng lực thay đổi, còn kết cục thế nào cả ta cũng không thể đoán trước." hắc ám thần nói xong liền biến mất vô thanh vô thức, cho dù Long Nhất gọi thế nào cũng không thấy động tĩnh.

Lúc này tử muội Mộc Hàm Yên đã tỉnh lại, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Long Nhất, chúng ta làm sao vậy?" Mộc Hàm Yên nghi hoặc hỏi.

"Không có gì, vừa rồi các ngươi không khoẻ, nên ghé vào bãi cỏ nghỉ ngơi một chút." Long Nhất hắc hắc cười nói.

Mộc Tinh Tinh bĩu môi muốn hỏi lại thì bị Mộc Hàm Yên ngăn cản. Nếu Long Nhất đã không muốn cho các nàng biết thì tốt nhất là đừng hỏi.

Ba người đi về phía Thánh điện, tứ bề là mảng cỏ hoang vu, bên trong lại hiện lên một toà thánh điện hùng vĩ, thoạt nhìn vô cùng kỳ lạ.

Đi vào bên trong thánh điện, nhìn những pho tượng của thất đại chủ thần, Long Nhất cảm khái không thôi. Mười năm ngắn ngủi, thế sự đổi thay, vật còn người mất.

Mộc Hàm Yên khởi động thánh điện ma pháp trận, tại trung tâm thánh điện một pha pháp đồ án nhất thời xuất hiện. Bên trong đồ án

có bảy khe lõm, trong đó sáu khối ma tinh thạch đã được khám vào, vẫn còn một khe bỏ trống. Đồ pháp quý dị này Long Nhất đã từng gặp qua, nhưng không nghĩ đến lại là truyền tống ma pháp trận đến Thương Nguyệt đại lục.

"A, sao lại như vậy, thế nào lại thiếu mất hải hồn thạch?" Mộc Hàm Yên ngạc nhiên nhìn vị trí bị bỏ trống, ánh mắt như hoá đá.

"Mười năm trước ta đến đây vị trí ấy đã bỏ trống, có vấn đề gì sao?" Long Nhất vừa hỏi, nhìn ánh mắt của Mộc Hàm Yên xem ra có chuyện gì rất tệ đã xảy ra.

"Không có hải hồn thạch hỗ trợ phá nguồn năng lượng bao phủ Thương Nguyệt đại lục, chúng ta không trở về được." Mộc Hàm Yên hít sâu một hơi, khổ sở nói.

Long Nhất ngẩn ra. Lúc trước Mộc Hàm Yên có nói cần thất hệ năng lượng thạch phá khai không gian, bây giờ thiếu đi một, chẳng phải là phí công vô ích sao?

"Tỷ tỷ, làm sao bây giờ? Chúng ta đã đi hai tháng rồi, phụ hoàng người... người không thể trụ lâu nữa, làm sao bây giờ?" Mộc Tinh Tinh gấp đến nỗi gương mặt trắng bệch, đôi mắt ngấn lệ.

"Không nên gấp, nhất định sẽ tìm ra biện pháp." Long Nhất an ủi. Bây giờ đi đâu để tìm một khối hải hồn thạch, hướng chi tận bây giờ hải hồn thạch là cái thứ gì hẳn vẫn chưa nghe nói qua.

Long Nhất đi hai vòng quanh thánh điện, ngẩng đầu nhìn pho tượng thủy thần, trong đầu chợt xuất hiện một gương mặt thanh lãnh tuyệt mỹ.

"Nếu Tỳ Nhã ở đây thì tốt rồi." Trong lòng Long Nhất nổi lên một tia

thương cảm.

"Tiểu tử, bản lĩnh của ngươi thật là lớn đó, ngay cả nha đầu Tỳ Nhã ngươi cũng đoạt được, khó trách trên người ngươi lại có thủy thần ấn ký." Ngay lúc này, âm thanh yêu kiều của hắc ám thần vang lên trong đầu long nhất.

"Lão bà, có biết rình coi suy nghĩ của người khác là vô liêm sỉ lắm không?" Long Nhất nhíu mày tức giận nói với hắc ám thần.

"Lạc lạc, trong lòng ngươi chấp niệm sâu như vậy ta không muốn biết cũng không được. Còn nữa, Tỳ Nhã xinh đẹp của ngươi có lẽ còn "già" hơn ta một chút." Hắc ám thần cười duyên trả lời. So với thanh âm khàn khàn chói tai lúc trước không biết dễ nghe hơn biết bao nhiêu lần. Cách nói không thay đổi, tính cách không thay đổi nhưng thanh âm biến hoá lại làm cho Long Nhất cơ hồ cảm thấy hai người hoàn toàn không giống nhau. "Như vậy xưng hô thế nào cho hợp lẽ với hắc ám thần đại nhân?" Long Nhất cười hỏi.

"Bổn thần tên gọi Mặc Vận, ngươi có thể gọi là Mặc Vận đại nhân." Hắc ám thần mỉm cười nói.

"Mặc Vận, ngươi có cách làm ra hải hồn thạch?" Long Nhất đảo đảo cặp mắt hỏi."

"Hải hồn thạch? Chẳng phải là ngươi có rồi sao?" Mặc Vận hỏi.

"Ta có thì hỏi ngươi làm cái gì?" Long Nhất bất đắc dĩ nói.

"Tiểu tử, người ta càng ngày càng thông minh, còn ngươi càng ngày càng đần độn. Trên người ngươi có bích hải thần phách lại có tử kim hồn thạch, đem hai thứ này nhập lại chẳng phải thành một khối hải hồn thạch sao?" Mặc Vận bĩu môi nói.

Long Nhất ngẩn người, rồi đột nhiên phản ứng lấy bài thần phách từ từ nhập vào tử kim hồn thạch. Thánh điện nhất thời bị một trận u lục quang mang bao phủ.

Tỷ muội Mộc Hàm Yên đến gần, nhìn thấy vẻ mặt của Long Nhất cũng không nói gì thêm.

Long Nhất dùng toàn bộ nội lực cùng tinh thần lực nhập một chỗ bao trùm lấy bích hải thần phách, mang thần phách từ từ dung nhập vào tử kim hồn thạch.

Quá trình thuận lợi ngoài dự tính của Long Nhất. Hai khối nhập thành một thể không hề trở ngại, một trận lục quang cùng tử quang giao nhau loé lên. Cuối cùng quang mang bạo thiểm, biến thành một khối lam sắc thạch đầu trong suốt.

"A, hải hồn thạch!" Tỷ muội Mộc Hàm Yên hưng phấn kêu lên.

Long Nhất cầm hải hồn thạch tung hứng nhẹ trên tay, cảm giác có linh hồn tồn tại cùng với lực hệ năng lượng thạch phân biệt rõ ràng.

"Tiểu tử, sau khi dùng hải hồn thạch phá vỡ không gian, đừng quên mang nó theo bên người. Ta nhận thấy đây không phải là một khối hải hồn thạch bình thường." Hắc ám thần cẩn thận nhắc nhở.

"Đó là, ta còn dựa vào khối thạch này để khống chế thôn hải thú." Long Nhất gật đầu nói.

Long Nhất mang hải hồn thạch vào khe trống bên trong. Ma pháp trận nhất thời quang mang đại thịnh, chính giữa xuất hiện một thông đạo bạch quang.

"Đi thôi." Long Nhất nói.

Tỷ muội Mộc Hàm Yên chui vào thông đạo biến mất, Long Nhất lất hải hồn thạch ra rồi nhanh chóng tiến vào bên trong.

Một vầng trăng tàn lạnh lừng lơ lửng cuối trời. Giằng co cả ngày, tiếng gào hét dần dần yếu đi, dư phong lại không hề cố kỵ thổi vào mặt đất, mang đến từng hơi máu tanh nồng nặc.

Suốt mười ngày, dực nhân tập trung lại với nhau, cùng linh tộc kết thành cự linh tộc trận bao vây đô thành Thanh Phong đế quốc, mười ngày không ngừng tiến công, khiến cho hàng rào ma pháp ngày hôm qua hoàn toàn bị phá vỡ. Ma pháp địch nhân cùng nỗ tiến có thể không cần kiêng kỵ bắn vào thành nội, khiến cho hơn vạn bình dân thương vong, phá hoại vô số kiến trúc. Khủng hoảng lan tràn khắp toà thành, bọn họ đều biết một khi toà thành bị phá vỡ sẽ là một hồi đồ thành đầm máu. Cự linh tộc đại vương đã nói, không ai hoài nghi tính chân thật của nó. Thương Nguyệt đại lục ngày càng khẩn trương, giết bớt một người sẽ bớt thêm một phần tư nguyên chia sẻ, cho nên sự sống chết của người khác cơ bản không cần quan tâm.

"Bệ hạ, hãy ăn một chút gì đó rồi nghỉ ngơi đi." Một quý phụ toàn thân dực huyết đứng phía sau Mộc Thanh Minh nó. Nàng là phi tử của Mộc Thanh Minh, thực lực đã đạt đến cấp bậc kiếm thánh.

Mộc Thanh Minh lắc đầu, nhìn thánh điện bên ngoài thành đã bị địch nhân chiếm cứ, than khế. Hai nữ nhi của hắn đi Thương Lan đại lục mời Long Nhất về đây hỗ trợ, đến bây giờ vẫn chưa trở về, không biết có xảy ra việc gì ngoài ý muốn không. Toàn cảnh Thương Nguyệt đại lục thật sự rất thương cảm, chiến hoả phân phi, cửa nát nhà tan, cây chết đầy nội.

"Bệ hạ, ngày mai sợ rằng quân đội cự linh tộc tấn công càng thêm điên cuồng, người không ăn gì cả thì làm sao ứng phó đây? Bây giờ bệ hạ là nguồn hy vọng duy nhất của mọi người, nhất định phải bảo trọng long thể mới được." Na Nữ Tương khuyên nhủ, nhưng không thúc ép.

Mộc Thanh Minh cười khổ hai tiếng, khẽ đứng lên tiếp nhận bánh tử trong tay ái phi. Loại bánh tử này bây giờ chỉ có tướng lĩnh mới được ăn, còn binh lính chỉ được dùng da thú qua chế biến linh tinh mà nuốt, nước uống thì đục ngầu lấy từ hạ nguồn dơ bẩn, bởi vì thượng nguồn đã bị trận doanh của địch nhân chặt đứt.

Xung quanh tướng sĩ ai nấy đều mệt mỏi bơ phờ ra mặt. Mộc Thanh Minh vô cùng khẩn trương, chỉ sợ rằng ngày mai đô thành bị công phá, đến lúc đó trong thành trăm vạn binh lính cùng con dân đế quốc sẽ bị tuyệt diệt. Đến lúc đó máu chảy thành sông, nhuộm hồng đại địa, hết thảy đều do Mộc Thanh Minh lãnh đạo vô phương.

"Ái phi, người nói Mộc Hàm Yên có thể an toàn trở về không?" Mộc Thanh Minh hỏi.

"Nhất định có thể, bệ hạ không cần lo lắng." Na Nữ Tương kiên định nói.

"Chỉ mong là như thế." Mộc Thanh Minh lẩm bẩm nói.

Màn đêm dần trôi đi, sắc trời hừng sáng, tại trận doanh cự tinh tộc đang hối hả tập kết trăm vạn binh lính chuẩn bị cho một đợt công thành mới, ma pháp sư đã sẵn sàng, chỉ chờ lệnh chủ tướng liền lập tức phát động mãnh công.

Ngay lúc tiếng tù và phát động công kích vang lên, thánh điện đột

nhiên tuôn ra một trận thất thái quang mang, vào lúc tờ mờ sáng trông càng thêm chói mắt.

Tỷ muội Mộc Hàm Yên xuất hiện bên trong thánh điện, nhìn trái phải vẫn không phát hiện tung ảnh Long Nhất, mà lúc này không gian thông đạo cũng đã biến mất, hai người nhất thời nhìn nhau không biết phải làm thế nào.

Chương 640: Thương Nguyệt chi loạn

"Long Nhất đấu?" Mộc Tinh Tinh ngập ngừng hỏi.

"Không... không biết". Mộc Hàm Yên có chút kinh hoàng, chẳng lẽ nói Long Nhất sau khi tiến vào thông đạo đã xảy ra chuyện, hay là hấn căn bản không tiến vào?

Nghĩ đến tình huống thứ hai, Mộc Hàm Yên lập tức phủ định, Long Nhất tuyệt không phải là hạng người này. Nhưng nếu như trường hợp đầu tiên lại càng không xong, lâm vào không gian loạn lưu chỉ có một đường hô phi yên diệt. Trước kia cũng chưa từng phát sinh chuyện này.

Lúc này bên ngoài thánh điện rầm rầm tiếng bước chân, Mộc Hàm Yên tỉ muội thoáng chốc bị mấy trăm binh lính cự linh tộc bao vây.

Mộc Hàm Yên nhìn thấy binh lính thì trầm xuống. Thánh điện nằm ngay bên ngoài đô thành, lại bị đông đảo địch nhân xuất hiện vây quanh, chỉ sợ đế đô dữ nhiều lành ít.

Long Nhất lạc vào một cái không gian mênh mông không thể động đậy, cảm giác được một nguồn năng lượng khổng lồ điên cuồng xâm nhập vào thân thể. Vốn có thể hấp thu thiên địa tối thuần năng lượng là một việc khả ngộ bất khả cầu. Đương nhiên, khả năng thân thể

tiếp thu có giới hạn nhất định, mà nguồn năng lượng này lại cuộn cuộn vô biên. Lúc đầu cực kì thoải mái, nhưng càng về sau thân thể như muốn nổ tung.

"Mặc Vận, Mặc Vận đại tỷ, hắc ám chi thần, người đi ra đi, thiếu gia ta muốn không xong rồi." Long Nhất dùng ý niệm không ngừng kêu gọi, nhưng đáp lại chỉ là một mảnh cô tịch.

Long Nhất ngạo thiên quyết đạt tới tầng thứ bảy, sớm có khả năng phi thiên độn địa, thiên hạ rộng lớn không đâu không thể, nhưng tại địa phương chết tiệt này lại là chuyện khác. Hắn chỉ có thể dùng toàn bộ nội lực dẫn dắt khối năng lượng nén ép này dũng mãnh tiến vào cơ thể. Muốn rút lui cũng hữu tâm vô lực.

Cảm giác thân thể mỗi tế bào, từng mạch máu đều bắt đầu bành trướng, Long Nhất muốn khóc cũng không ra nước mắt. Ngạo thiên quyết nội lực sau khi đạt tới tầng thứ bảy, toàn thân đều kiên nghị như thiết, xuất hiện loại tình huống này cho thấy thân thể sắp phải bạo liệt.

"Mẹ kiếp, đến đây đi, toàn bộ đến đây đi." Long Nhất nội tâm phát điên, rõ ràng không còn kháng cự nữa. Ngược lại càng thêm điên cuồng hấp thu nguồn năng lượng thuần chất như thủy triều mãnh liệt chảy vào trong cơ thể tứ chi trăm hài.

Long Nhất trong phút chốc thấy cơ thể bành trướng lên. Sự đau nhức này không phải là thứ mà bất kỳ sinh vật nào có thể thừa nhận. Hắn cảm giác thân thể của chính mình đã tứ phân ngũ liệt, vô số tế bào mạch máu bạo liệt dữ dội.

Long Nhất ý thức đã bắt đầu mơ mơ màng màng, như đang trong giấc mộng chợt tỉnh lại, như chính mình tự huyễn hoặc bản thân. Linh hồn phiêu phiêu đãng đãng trôi nổi tại không trung. Mỗi khi hắn

muốn tiêu tán vào vũ trụ thì lại bị một cỗ lực lượng kỳ quái kéo trở về. Tiếp tục cảm giác như đang trong giấc mộng.

Đau? Nếu Long Nhất có thể nhận thấy được loại cảm giác này, hẳn sẽ thập phần hạnh phúc. Bởi vì điều đó ít nhất chứng minh hẳn còn sống, mà hẳn lại căn bản không có bất kỳ cảm giác gì. Không biết là thân thể chết lạng hay là đã bị năng lượng phá hủy, chỉ còn lại linh hồn không có lấy một điểm trọng lượng này.

Hắc ám, một mảnh hắc ám thâm trầm khiến kẻ khác phải hồi hộp. Giống như vũ trụ lúc mới bắt đầu, khi đó là hư vô, chỉ có vô tận năng lượng áp súc, tái áp súc, cả hắc ám thế giới bắc đầu vô hạn bành trướng, cuối cùng xuất hiện đầy trời tinh tú tại thiên khung.

Vũ trụ hình thành vô cùng huyền bí, Long Nhất lúc ban đầu tiến vào hắc ám không gian có điều mơ hồ, nhưng dần dần hiện lên một tia thể ngộ, rõ ràng hơn, vượt xa sự minh ngộ thông thường.

Nếu thế giới là vũ trụ rộng lớn, như vậy thân thể chính là một cái vũ trụ thu nhỏ. Năng lượng tụ tập đến một trình độ nhất định sẽ sinh ra bạo tạc bành trướng, không phá không lập, phá rồi lại lập, đó là một đẳng cấp hoàn toàn mới.

Năng lượng tự nhiên điên cuồng dũng mãnh tiến vào cơ thể Long Nhất. Cơ thể này không hề kháng cự cũng không hề tiếp nạp thêm nữa, mà là lấy một loại phương thức kỳ lạ tự động vận chuyển, cải tạo mỗi bộ phận trong thân thể. Nếu Long Nhất có thể thấy được chính mình, sẽ phát hiện hẳn toàn thân xích lỏa, từng phần thân thể dần hư hoại rồi dần trọng tổ, viên dự ngôn châu bạch sắc ở trên ngực cũng đang tỏa ra ánh hào quang.

Một cái hư ảnh nhàn nhạt bắt đầu ngưng tụ bên cạnh Long Nhất, đó là một thân thể nữ tính hoàn toàn xích lỏa, làn da trắng như sương

tuyết, ngọc nữ cao cao đầy khiêu khích, hạ thể cũng quang khiết một mảnh, mái tóc ngân bạch phiêu vũ trong không trung, đôi đồng tử gần như trong suốt nhìn thấu thể sự thiên địa nhân gian.

"Long Nhất, tình lang của ta, Tiểu Y rốt cuộc đã trở về..." Âm thanh nỉ non vượn vấn tại vô tận hắc ám không gian.

Tỷ muội Mộc Hàm Yên bị ma pháp chế trụ, treo lên cao bên ngoài thành.

"Mộc Thanh Minh, hai nhi nữ của ngươi đã ở trong tay ta, còn không mau thúc thủ chịu trói." Cự linh tộc vương hưng phấn kêu to, không nghĩ tới tại thánh điện bắt được song nữ của Mộc Thanh Minh. Cho dù Mộc Thanh Minh vì nghĩa diệt thân, thì binh lính dưới tay của hắn sĩ khí cũng sẽ bị hạ thấp chưa từng có. Như thế công thành hắn là thoải mái đi nhiều.

Mộc Thanh Minh đứng trên thành, khóe miệng khẽ run run nhìn hai nhi nữ bị chế trụ giữa không trung, nắm tay sớm đã trắng bệch. Hai nhi nữ đến Thương Lan đại lục tìm Long Nhất về hỗ trợ. Hiện tại cả hai đều bị bắt, mà Long Nhất bóng dáng vẫn chưa thấy, cho rằng đại sự đã bại. Xem ra hôm nay để đô nhất định máu chảy thành sông, oán khí tận trời.

"Mộc Thanh Minh ta đây, làm nam nhân đỉnh thiên lập địa, chết không sợ hãi, cự linh, hãy bớt sàm ngôn, trên chiến trường chúng minh thực lực." Mộc Thanh Minh mục quang băng giá quát to, đã sẵn sàng để hi sinh, nhưng là hắn chết cũng tuyệt không làm đối phương có được chỗ nào thoải mái.

"Trên chiến trường chúng minh thực lực, trên chiến trường chúng

minh thực lực..." Trên tường thành binh lính nhân loại hô hào rầm rộ.

Cự linh vương như óng mảy, vung lên đại thủ, gào to: "Giết!"

"Giết!" Binh lính cự linh tộc như thủy triều cuồn cuộn xông lên, ma pháp sư bộ đội các hệ phóng xuất ma pháp chói mắt xuống tòa thành, tên bay thành đàn như mây đen già thiên tế nhật.

"Tử chiến không lùi!" Mộc Thanh Minh điên cuồng hét lên một tiếng, trên người xuất ra một tầng bảo hộ, cự kiếm trong tay vung lên, thanh sắc đấu khí như thanh long quét ngang tòa thành bên dưới, hơn trăm binh lính cự linh tộc bị trăm đoạn ngang hông.

"Tử chiến không lùi!" Một gã binh lính nhân loại tay không bắt lấy trường mâu đâm xuyên qua bụng, một kiếm đâm ngang đối thủ tại yết hầu.

"Tử chiến không lùi!" Một gã ả nhân tộc toàn thân hơn mấy chục nốt tiển, hét lớn một tiếng, thân thể đột ngột co rút lại, oanh một tiếng tự bạo, hơn trăm binh lính xung quanh bị bạo tạc đánh văng ra.

"Lũ cháu chắt, ông nội người đến đây, để ông nội thu thập các người."

"Con bà nó, đại gia ta đến xé xác người đây."

Ngoài dự liệu của cự linh tộc đại vương. Uy hiếp của hắn không những không làm sĩ khí địch quân giảm xuống, ngược lại còn làm cho binh lính nhân loại dấy lên chiến khí xưa nay chưa từng có. Bọn chúng toàn là một lũ không muốn sống, chém một kiếm không bại, chém hai kiếm, chém ba kiếm.

Kỳ thật cũng không phải khó giải thích, cự linh tộc trận doanh tuy nói

ngheo dũng thiện chiến, nhưng hấn lại trước mặt quân địch mà nói một khi thành bị phá mặc kệ chiến hay không chiến đều chỉ có một con đường chết. Há chẳng phải chí là một chữ chết thôi sao? Vốn trận doanh nhân loại bị vây khốn trong thời gian dài, cả tinh thần lẫn thể xác sớm đã đạt tới giới hạn cuối cùng, cự linh tộc đại vương lại mang tử muội Mộc Hàm Yên bồi thêm một kích, như giọt nước làm tràn ly, mỗi người trở nên hấn không sợ chết, trong lúc nhất thời binh lính cự linh tộc bị đánh cho tan tác.

"Giết cho ta, giết, tên nào lui lập tức xử tử, ma pháp sư bộ đội đem ma pháp đánh vào thành, xem bọn họ có thể ngăn đón nhiều hay ít." Cự linh tộc đại vương bạo nộ.

Một trận ma pháp rực rỡ mang theo tử vong giáng xuống đế đô, trong khoảnh khắc yên vụ bay đầy trời. Tiếng kêu thảm thiết một mảnh lại nối tiếp một mảnh.

Mà lúc này, tường thành mất đi ma pháp phòng hộ rất nhanh xuất hiện những lỗ hổng lớn, cự linh tộc trận doanh như cơn lốc dũng mãnh tiến vào. Gặp ai giết nấy, thảm liệt vô cùng. Mộc Thanh Minh nhìn thấy thành nội phong yên tứ khởi, cự linh tộc trận doanh binh như châu chấu tràn lan bốn phía, trong thành bất luận nam phụ lão ấu đều bị hóa thành nhục tương.

"Cự linh, ngươi phải chết." Mộc Thanh Minh bi thương gầm lên một tiếng, thân thể hóa thành một lũ thanh quang hướng cự linh tộc đại doanh phóng đi.

Vô số ma pháp hướng đến Mộc Thanh Minh tại không trung đều bị tầng năng lượng quanh thân ngăn cản, phần đông ma pháp bị đánh bật ra, mà Mộc Thanh Minh cũng thuận thế nhảy vào giữa đội hình ma pháp sư bộ đội. Với khoảng cách quá gần, hơn nữa Mộc Thanh Minh cũng đạt tới cấp bậc kiếm thánh đỉnh phong, mấy trăm ma pháp

sur trong khoảnh khắc như một lũ kiến tầm thường bị giết chết.

"Oanh" Mộc Thanh Minh đang đông chinh tây phạt thì một đạo tia chớp khổng lồ trên cao giáng xuống, trong vòng vài trăm thước hết thảy sinh vật đều hóa thành bụi phấn. Đây là vài vị lôi hệ đại ma đạo sư liên thủ phát xuất cấm chú lôi thần chi phạt.

Mộc Thanh Minh đứng thẳng, toàn thân cháy đen, trên người còn có điện quang lòe lòe, nhưng đôi mắt vẫn trực trực nhìn về phía cự linh tộc đại vương.

"Phụ hoàng." Tỷ muội Mộc Hàm Yên can đảm dục liệt, nhìn về phía phụ hoàng mà mình sùng kính đang chẳng biết sinh tử. Mấy trăm binh lính tiến lên bao vây, một loạt trường mâu lạnh lẽo chỉ vào Mộc Thanh Minh toàn thân tiêu hắc.

"Chết hay chưa?" Cự linh tộc đại vương thân hình cao hơn mười thước, bước lại gần vài bước, hỏi.

"Hồi đại vương, Mộc Thanh Minh vẫn chưa chết, nhưng không thể nhúc nhích." Một gã thân vệ hồi đáp.

"Tốt, tốt lắm, tên hỗn đản chẳng biết tốt xấu dám làm thương vong nhiều binh lính của ta như vậy, hôm nay bổn vương cho hấn chính mắt nhìn thấy nhi nữ cùng tử dân của hấn như thế nào thống khổ chết đi." Cự linh tộc đại vương cuồng tiếu.

Chiến tranh lại một lần nữa ngoài cự linh tộc đại vương dự liệu. Hấn vốn tưởng Mộc Thanh Minh bị chế trụ, bọn phản khán sẽ rất nhanh bị dập tắt, không nghĩ đến binh lính nhân loại vẫn điên cuồng chiến đấu, linh hoạt như cá chạch, làm bên mình số lượng binh lính tử vong cú thẳng tắp bay lên. Không chỉ thế, người dân trong thành trước tình huống phải chết không thể nghi ngờ, cũng cầm lấy thái

đao thiết côn tiến hành phản kháng, rất nhiều binh lính cự linh tộc khi lục lợi trong nhà dân bị giết chết. Từ tiểu hài, lão nhân lẫn phụ nữ đều cầm lấy vũ khí, làm bánh xe chiến tranh của cự linh tộc tiến hành vô cùng gian nan.

"Triệt quân, đốt thành." Cự linh tộc đại vương nghiêng răng ra lệnh.

"Đại vương, Mộc Thanh Minh cùng hai nhi nữ của hãn xử trí thế nào?" Bán thú nhân tộc trưởng hỏi.

"Đem Mộc Thanh Minh đến gần thành cho hãn nhìn đô thành bị thiêu hủy, hai nữ nhân không có gì dùng được, cấp cho tướng sĩ bên dưới chơi đùa." Cự linh tộc đại vương tàn nhẫn cười nói. Từng đạo hỏa diễm ngập trời được ma pháp sư lăng không phóng xuất tại thành nội, mà Mộc Thanh Minh cũng bị treo đến, tỷ muội Mộc Hàm Yên bên dưới hãn đang bị hơn trăm tên bán thú nhân xấu xí vây quanh.

Mộc Hàm Yên cùng Mộc Tinh Tinh bị cấm chế giam cầm, chính là muốn chết cũng khó khăn. Các nàng nhìn thấy một lũ bán thú nhân ánh mắt tràn đầy dục vọng nhìn chằm chằm vào mình, chỉ thấy bản thân tràn ngập sợ hãi và phẫn nộ.

"Long Nhất, người tốt cuộc ở nơi đâu? Mau tới cứu chúng ta." Mộc Hàm Yên trong lòng kêu to.

Xoạt một tiếng, một gã bán thú nhân thống lĩnh lấy trường mâu cắt qua y phục Mộc Tinh Tinh, lộ ra bờ vai một mảng da thịt tuyết trắng như ngọc. Vài giọt huyết châu theo vết thương chảy ra, như vài đóa hàn mai đang nở trên mặt tuyết. Tên bán thú nhân thống lĩnh nhìn thấy vết máu vè mặt vô cùng hưng phấn, kêu lên hai tiếng muốn lột ra thêm vài mảnh nữa.

Oanh long, chính tại lúc này, cả thiên địa đột nhiên chấn động, nhiều

kẻ hoảng sợ sắc mặt chuyển sang màu xám tro.

"Đại vương, cái này..."

Cự linh tộc đại vương cũng lộ vẻ mặt kinh hãi, cuối cùng cắn răng hạ lệnh: "Kệ con bà nó, đốt lửa thiêu thành."

Mệnh lệnh vừa hạ, mấy trăm danh hỏa hệ ma pháp sư thêm dầu vào lửa, cả đế quốc trong khoảnh khắc lâm vào một mảng biển lửa ngập trời.

"Oanh long" Lại một trận động đất lãnh liệt, thanh thế kinh người.

"Đại vương, có phải là thần chi... chần chi phần nộ." Một gã dực nhân tộc mưu sĩ bên cạnh cự linh tộc đại vương nói.

"Hồ đồ..." Cự linh tộc đại vương vừa nói xong, thiên địa chấn động ngày càng nhiều, nguồn năng lượng điên cuồng trên bầu trời bắt đầu gợn sóng.

Bỗng nhiên, trên bầu trời đánh ngang một đạo lại một đạo tia chớp, kèm theo tiếng sấm ầm ầm tạc hừng. Chân trời một trận băng vụ mênh mông trắng xóa tràn qua. Đế quốc kia đang lửa cháy ngập trời trong sát na bị dập tắt. Hơn nữa bên trên bao trùm một tầng hàn sương, binh lính cự linh tộc trong lúc nhất thời ngốc lảng tại chỗ. Bọn họ tận mục nhìn thấy chỉ là một phiến hàn sương trắng xóa mịt mờ. Ngay cả quần áo cũng đóng băng cả một tầng.

"Minh thần ban phúc, minh thần ban phúc. Minh thần ban phúc cho Thanh Phong đế quốc của chúng ta, ban phúc cho nhân loại trận doanh chúng ta." Rất nhiều dân chúng cùng binh lính từ khu đổ nát đi ra, quỳ rạp xuống đất lẩm bẩm nói.

Thương Nguyệt đại lục mười vạn năm trước bị một tầng năng lượng cường đại bảo hộ, một năm bốn mùa ấm áp như xuân, khí hậu cực kỳ nghi nhân, cho tới bây giờ chưa từng trải qua một lần băng giá. Thủy hệ ma pháp sư cũng có thể thông qua thần chú tạo thành đóng băng trăm dặm, nhưng đây là loại thần chú phá hư lực kinh người. Vừa rồi trận băng vụ tràn qua hết sức ôn hòa, tựa hồ mục đích chính là dập tắt liệt hỏa, không thể không khiến lòng người miên man suy nghĩ.

Cự linh tộc trận doanh bên này nhân tâm khiếp đảm, người nhìn ta ta nhìn người không biết nên làm thế nào thì tốt, bọn họ cũng sợ mình thần phần nộ mà trừng phạt.

"Là ai? Là ai làm hỏng đại sự của bốn đại vương?" Cự linh tộc đại vương giận dữ hét, nhưng trong lòng hắn cũng cực kỳ bất an. Trận băng vụ cùng với chấn động trước mắt cực không tầm thường, chẳng lẽ mình thần phần nộ?

Bỗng nhiên trên bầu trời đô thành Thanh Phong đế quốc hiện lên một trận thất thái hoa quang rực rỡ, một thân ảnh hùng tráng trong bộ ngân tử sắc lôi thần giáp xuất hiện tại bên trong. Bên người hắn là một người bạch y trắng tuyết (trắng hơn tuyết), một thân ảnh yếu điệu với mái tóc ngân bạch phiêu phiêu trong gió, xung quanh hai bên là những sinh vật mang khí tức của thần thú.

Lôi thần chiến giáp, thần giáp trong truyền thuyết Thương Nguyệt đại lục- lôi thần chiến giáp, không thể nghi ngờ kia chính là một trong thất đại chủ thần a.

Trong sát na, cự linh tộc trận doanh binh lính quỳ xuống hơn phân nửa, số còn lại nhìn về chủ tướng, có chút chẳng biết phải làm thế nào.

"Long Nhất, là Long Nhất, hẳn rồi cuộc xuất hiện." Mộc Hàm Yên nhìn lên thần chi thân ảnh, chẳng biết vì sao bỗng dưng muốn khóc, muốn nhào vào lòng ngực hắn, khóc lớn một hồi.

Long Nhất cùng Tiểu Y đáp xuống đại địa, nhìn một phiến đầu người quỳ rạp trên mặt đất, lại nhìn thân ảnh cự linh tộc trưởng đang đứng thẳng bối rối. Tay vừa vung lên, hơn trăm tên bán thú nhân vây quanh tỷ muội Mộc Hàm Yên trong phút chốc bị điện mang từ đầu ngón tay phát ra đánh thành bụi phấn.

"Người... Người thật sự là lời thần?" Cự linh tộc đại vương run giọng hỏi. Vô luận hắn cường hoành thế nào, đối mặt với chủ thần trong truyền thuyết, hắn cũng chỉ có thể dùng hai từ khiếp sợ.

"Người nghĩ sao?" Long Nhất nhàn nhạt hỏi lại. Ý niệm vừa động, lời thần cự chùy mang theo diệt thế thần uy xuất hiện giữa không trung, dày đặc tia chớp đánh loạn trong thiên địa.

"Đông" một tiếng, cự linh tộc đại vương thừa nhận không nổi thần chi uy áp quỳ xuống, bọn binh lính nhất thời kinh hoàng chẳng biết quyết định thế nào thấy vậy liền toàn bộ phủ phục xuống dưới.

Bị treo giữa không trung, hai tròng mắt của Mộc Thanh Minh cũng kích động không ngừng, chúng thần không bỏ mặc tử dân của hắn, kiếp này xem ra sống không uổng phí.

"Không gian năng lượng đã bị phá vỡ, về sau các người có thể tùy ý di cư tới Thương Lan đại lục rộng lớn ngàn lần, tư nguyên tranh giành không còn cần thiết, trường chiến tranh vô vị lập tức đình chỉ." Long Nhất thanh âm như tiếng sấm quanh quẩn bên tai mỗi chúng nhân.

Cơ hồ tất cả mọi người không thể tin ngẩng đầu nhìn về Long Nhất,

tần năng lượng mười vạn năm không ai công phá đã biến mất? Bọn họ rốt cuộc có thể đi khỏi Thương Nguyệt đại lục nhỏ nhỏ này?

Chương 641: Tìm kiếm thổ thần thần bài

Khói bụi tiêu tán, Thanh Phong đế quốc đô thành cơ hồ chỉ còn một mảnh phế khư. Lần này Thương Nguyệt đại lục chiến tranh chiếm đoạt tư nguyên khiến cho dân số toàn đại lục giảm mạnh đến một phần ba, gần ngàn vạn tộc sĩ cùng bách tính yên giấc thiên thu.

Thanh Phong đế quốc hoàng đế Mộc Thanh Minh trọng thương, tinh linh tộc trưởng cùng ái nhân tộc trưởng chiến tử sa trường, thụ nhân tộc số lượng vốn dĩ thừa thớt nay còn lại không bao nhiêu. Phải biết rằng thụ nhân tộc tại Thương Lan đại lục đã hoàn toàn tuyệt diệt, Thương Nguyệt đại lục tộc nhân cũng chỉ vài nghìn, nếu không phải Long Nhất ngăn cản kịp thời, chỉ sợ thụ nhân từ nay về sau phải yên diệt tại lịch sử trường hà chi trung.

Vài phi tử thực lực cao cường của Mộc Thanh Minh toàn bộ chết trận, mấy đứa con lại không dùng được, đầu hàng về sau bị cự linh tộc đại vương ngược sát. Tâm tro ý lạnh đem hết thảy sự tình giao lại cho Mộc Hàm Yên.

Long Nhất một thân nguyệt bạch trừ sam, mái tóc đen tùy ý tung bay phía sau, đứng thẳng bên ngoài đỉnh núi nhìn xuống chỉ thấy một mảnh phế khư máu chảy thành sông, rất nhiều dân chúng bận rộn thu thập tàn cuộc, mang thi thể tiến hành xử lý, mang người bị thương tiến hành trị liệu. Điều này làm cho hắn không khỏi nhớ đến vài năm trước Thương Lan đại lục nhiều quốc gia chiến loạn suốt thời gian dài, bách tính lưu li thất sở, nhà phá thân vong, thi thể chất

thành núi, máu tươi tụ thành sông, giờ đây Thương Nguyệt đại lục lại lần nữa chứng kiến một màn thảm liệt, khiến hấn thốn thức không thôi.

"Thiếu gia, có một số việc bất khả cưỡng cầu, đừng quá bi thương." Tiểu Y lẳng lặng đứng sau Long Nhất, nàng tại dự ngôn châu quanh đi quẩn lại hết tám năm, nay xuất hiện, thân ảnh phiêu dật xuất trần, đôi đồng tử gần như trong suốt thoáng hiện quang mang kham xưng thanh tú.

"Tiểu Y, ngươi là một dự ngôn sư, hãy cho thiếu gia biết thế giới này cuối cùng có phải hủy diệt hay không?"

"Không biết, kết quả quá mơ hồ, bất quá chỉ cần thiếu gia tồn tại, thiên ma vương nhất định không có khả năng hủy diệt thế giới này." Tiểu Y nhìn Long Nhất, minh mâu có chút xa xăm hòa tư niệm.

"Thật không?" Long Nhất thì thào nhớ kỹ, nhãn thần có chút hoảng hốt, lại nghĩ đến tình cảnh thân thể bị nguồn năng lượng cuồng bạo xâm nhập. Khi thân thể hấn muốn nổ tung thì đột nhiên hiểu được vũ trụ thiên địa pháp tắc, nguồn năng lượng xâm nhập thể nội toàn bộ bị hấp thu, ngạo thiên quyết cũng thuận thế trùng đáo đến bát tầng đỉnh phong, chỉ còn một bước để đạt đến đệ cửu tầng trong truyền thuyết. Nghe nói khi đạt tới một tầng đó, thì có khả năng di sơn đảo hải, hủy thiên diệt địa, hết thảy trong lòng bàn tay.

Lúc ấy ý thức của Long Nhất trở lại thân thể, lập tức cảm nhận được trong cơ thể năng lượng ba động minh mông, nguồn năng lượng này bị áp súc đến một trình độ dọa người, chứa đựng ở mỗi tế bào trong thân thể, có thể nói thân thể hiện tại đã chân chính đạt tới đao thương bất nhập, thủy hỏa bất dung, không cần phụ thuộc vào năng lượng ngoại phóng hay ma pháp hộ thân.

Đang lúc hân vui đến không kiềm chế được thì đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc kéo về thực tại, mở mắt nhìn thấy Tiểu Y đang dùng ánh mắt tràn ngập nhu tình. Nhất thời nghĩ đến khoảnh khắc trong giấc mộng, đợi đến khi Tiểu Y một lần nữa khẳng định, Long Nhất mới thật lòng tin tưởng rằng, tiểu nha đầu vắng mặt hết tám năm thật sự đã trở về bên lồng ngực hân.

Lúc trước Tiểu Y bị quân sư đả thương linh hồn, phải nhập vào dự ngôn châu cầu hồi phục. Vốn tưởng rằng ít nhất vài tháng, hoặc nhiều lắm hai ba năm có thể đi ra, không ngờ dự ngôn châu là một không gian kỳ lạ, sư phụ Tiểu Y đã bố trí một cái bí trận, mang bình sinh sở học toàn bộ quán chú bên trong, chỉ có hoàn toàn tu luyện đại thành mới có thể phá châu trở ra.

Vốn Tiểu Y có thiên phú, qua năm năm đã đại thành. Nhưng dự ngôn châu không biết vì sao năng lượng tiêu thất hơn phân nửa, không đủ mở ra bí trận. Cho đến khi Long Nhất thông qua không gian thông đạo đến Thương Nguyệt đại lục thì trời xui đất khiến thế nào bị tầng năng lượng bảo hộ quấn lấy. Sau đó nguồn năng lượng này điên cuồng dũng mãnh tiến vào thể nội Long Nhất. Dự ngôn châu trên cổ tự nhiên mà hấp thu năng lượng vô cùng sung túc mở ra bí trận, Tiểu Y mới có thể thoát thân. Thiết nghĩ đây cũng là thiên ý.

"Nơi tận cùng của quang minh cùng hắc ám ở đâu? Đó sẽ là nơi cuối cùng mà ta đặt chân tới hay sao?" Long Nhất nhớ lại dự ngôn của Tiểu Y trong mộng cảnh tại Nạp Lan đế quốc, hỏi lại một lần nữa.

"Thiếu gia nói gì thế?" Tiểu Y cười yếu ớt, nhân đạm như cúc.

Long Nhất mỉm cười, chuyển thân hôn lấy đôi môi Tiểu Y. Đúng vậy, số phận luôn ở trong hân. Tiểu Y chỉ có thể dự báo nửa điểm thiên cơ. Nhưng cái gọi là thiên cơ luôn mập mờ bất minh, trọng yếu vẫn phải dựa vào chính bản thân mình.

Trải qua ba ngày thanh lí tàn tích, trường chiến tranh tại Thanh Phong để quốc đô thành cơ bản thu thập sạch sẽ. Vòng quanh thánh điện kiến lập một loạt phòng ốc giản dị để cư trú.

Đại biểu cho các chủng tộc quốc gia tại Thương Nguyệt đại lục trong căn phòng giản dị này cử hành hội nghị lần đầu tiên. Long Nhất ngồi ở vị trí danh dự, hướng đại biểu các đại chủng tộc Thương Nguyệt đại lục miêu tả tình hình chung, chủ yếu muốn Thương Nguyệt đại lục tiến hành đoàn kết tiến hành đối phó thiên ma vương đại chiến.

Do không gian năng lượng bảo hộ biến mất, còn do phổ thông truyền tống ma pháp trận có khả năng nối liền hai phiến đại lục, tư nguyên phân tranh không còn tồn tại. Long Nhất trợ giúp Thương Nguyệt đại lục di dân đến Thương Lan đại lục, Thương Lan đại lục trợ giúp Thương Nguyệt đại lục cung cấp tư nguyên. Nhưng Thương Nguyệt đại lục phải quy thuận quản hạt của Thương Lan đại lục, trở thành một khu tự trị của Thương Lan đại lục.

Đối với những lời vừa nói của Long Nhất các đại biểu chủng tộc nghị luận đều tỏ vẻ đồng ý, trước mắt vì tình thế không cho phép lạc quan, thứ hai bởi vì trước mặt họ Long Nhất là một chủ thần, mà đề nghị của một chủ thần thì không ai dám phản kháng, đây là kết quả của mười vạn năm tư tưởng thâm căn cố đế.

Từ đó, Thương Nguyệt đại lục nhờ có Long Nhất mà có một kết quả tương đối lạc quan, không tạo thêm thảm kịch cùng tồn thất.

Chiến tranh chấm dứt, các đại chủng tộc lãnh đạo tộc nhân nhanh chóng thể hiện thiện ý. Mấy trăm vạn tộc sĩ được đưa đến các nơi ổn định trị an, trong khoảng thời gian này bởi vì tuyệt vọng, rất nhiều người tự sát, cam chịu đọa lạc, cướp bóc, cưỡng gian nhiều không thể tính, cả Thương Lan đại lục giờ là một trường thảm khốc.

Màn đêm như một tấm màn đen bao phủ cả thế giới, từng vì tinh tú như trên châu khảm lên trên tấm màn đen ấy, vũ số cố sự thần bí từ đó mà sinh ra truyền lưu.

Tinh quang thiểm diệu vu sơn đỉnh (ánh sáng của những vì tinh tú chiếu sáng lên đỉnh núi), hai thân ảnh một đen một trắng phập phồng mây mưa.

"Thiếu gia... thiếu gia..." Tiểu Y mê loạn rên rỉ, chiếc eo nhỏ nhắn nghênh hợp Long Nhất tiến lên, hai tay cũng gắt gao ôm lấy cổ của hắn.

"Tiểu Y, thiếu gia sẽ hành hạ ngươi đến chết mới thôi." Long Nhất nắm chặt đôi chân mảnh mai của Tiểu Y bắt đầu dừng động sơn cốc, tiểu huynh đệ xâm nhập vào thật sâu, linh hồn chìm đắm.

Tám năm ly biệt được thay thế bằng nồng đậm nhu tình. Tình cảm không hề tiêu tán, ngược lại như rượu càng lâu càng thuần, yêu càng lâu càng đậm.

Lưỡng nhân hoan ái không phải đơn thuần do nhục dục, mà trên hết là do tinh thần giao lưu, khi yêu lời nói trở nên vô nghĩa. Mà hoan ái chính là khi tình yêu hạch phúc được lắng đọng, được lên men, được gieo rắc...

Sau cơn kích tình là một hồi âu yếm, hai người yên tĩnh tắm trong tinh quang, hưởng thụ hạnh phúc cùng ngọt ngào đã xa cách.

Tiểu Y tinh tế hỏi những điểm phát sinh suốt tám năm từ khi nàng ra đi. Tám năm này nàng không tham dự vào cuộc sống của hắn,

nhưng nàng thật sự muốn hiểu rõ. Long Nhất giờ đây không còn là Long Nhất tám năm về trước. Năm tháng làm cho nam nhân trở nên càng thêm thành thực vững chãi, ẩn chứa mị lực đặc thù của nam nhân. Tiểu Y muốn được cùng nam nhân này vượt qua hết thảy những gì phía trước, đương nhiên, nếu có sau này.

"Thiếu gia, ca ca của ta vẫn tốt chứ?" Tiểu Y hỏi về Hùng Phách, một người ca ca mà thân hình trông giống mãnh thú hơn là nhân loại.

"Đương nhiên. Hắn đã là quân đoàn trưởng mãnh hổ quân đoàn, thống nhất Thương Lan đại lục công lao không thể không kể đến a." Long Nhất mỉm cười vỗ về ngọc bội Tiểu Y, trả lời.

Tiểu Y lại hỏi đến tỷ muội Nam Cung Hương Vân. Biết Nam Cung Hương Vân đã hoài thai cốt nhục của Long Nhất, nàng kinh hỉ không thôi. Đồng thời trong lòng cũng có một tia chú ý, tay kia nhỏ bé vuốt ve tiểu huynh đệ xấu xa của Long Nhất, cắn môi nói: "Thiếu gia, Tiểu Y cũng muốn có bảo bảo."

Long Nhất trong lòng rạo rức, vỗ bờ hông Tiểu Y đang quỳ rạp trên mặt đất, mân mê kiêu đồn cao cao đầy đặn, đến những đường cong kinh tâm động phách, chảy dọc xuống vùng bình nguyên quang khiết không thể nghi ngờ.

"Thật đẹp..." Long Nhất nuốt ực một cái, xoa nhẹ phần eo.

"Tiểu tử. Người thật là khoái lạc tiêu điều tự tại a." thanh âm của Hắc ám thần Mặc Vận bỗng nhiên vang lên trong ý thức hải Long Nhất, làm dục hỏa công tâm thiếu chút nữa không chịu nổi.

Long Nhất cười khổ đem y sam che lại thân thể chính mình cùng Tiểu Y, bất đắc dĩ nói: "Ta nói đại tỷ cái này, người muốn rình coi hảo sự của nhân gia sao? Cần người hỗ trợ thì không thấy bóng dáng,

không cần người xuất hiện thì lại cố tình tại đây quấy rầy thanh tĩnh."

"Lạc lạc, tên xú tiểu tử sắc tâm nhà người, mặc thiên tịch địa cũng làm chuyện đó. Còn có, nếu không phải bốn thần nghĩ đến người, há người có thể dễ dàng theo tia năng lượng bảo hộ thoát thân sao?" Mặc vận cười duyên nói.

"Bốn thiếu gia làm chuyện đó người có thể quản sao chứ? Hay là người cũng xuyên tâm đại động. Ta không ngờ thật sự... ôi..." Long Nhất nói càn hai câu, hắc ám thần bài trong ý thức hải một trận nghịch chuyển, làm hấn đau không thể thối.

"Cho người một cái giáo huấn nho nhỏ, xem ra lần trước người còn không ghi nhớ." Mặc Vận tươi cười mang theo một tia tà ác khí tức, như là khẳng định, rằng nếu còn lần sau, nhất định sẽ giáo huấn cho Long Nhất khắc cốt ghi tâm.

Long Nhất ngậm miệng, cũng không nói nữa.

"Ta vừa mới nhận ra khí tức của thổ thần thần bài, ở phía đông nam. Vô luận như thế nào, thổ thần thần bài phải tìm được. Chỉ có thất đại thần bài hợp nhất, người mới có tư cách chống lại thiên ma vương." Mặc Vận nghiêm mặt nói.

"Đông nam phương hướng. Thương Nguyệt đại lục tuy nói không lớn nhưng cũng không nhỏ, đông nam phương hướng phạm vi quá lớn." Long Nhất nhíu mày đáp.

"Người cứ đến đó tìm, chỉ cần thổ thần trớ chú không phát tác ta sẽ cảm giác được khí tức của thần bài, nhất định tìm được." Mặc Vận đáp.

"Được, ta đến chỗ hai nha đầu kia nói một tiếng." Long Nhất nói xong

liền cùng Tiểu Y phi lược tới chân núi. Long Nhất cùng Mặc Vận trao đổi không giữ bí mật, Tiểu Y cùng Long Nhất tâm linh tương thông đương nhiên cũng nghe được.

Mộc Hàm Yên đã nhiều ngày không chớp mắt. Phụ hoàng của nàng sau khi tâm tro ý lạnh mang hết thảy đại sự cấp cho nàng xử lý, như thành trì trọng kiến, dân chúng an cư, quân đội chinh hợp, rất nhiều chuyện linh tinh lớn nhỏ đều phải tự thân giải quyết. Cũng may Mộc Hàm Yên năng lực siêu quần, xử lý việc này tuy nhiều mà không loạn, nhưng nói cho cùng cũng không tốt hơn là bao nhiêu.

"Tỷ tỷ, ăn một chút gì đi." Mộc Tinh Tinh bưng một bát súp đi đến. Không kể đến đại cừu hận trước kia, hai tỷ muội cũng cực kỳ thân mật, bởi vì các nàng còn có quan hệ huyết thống tình thâm.

Mộc Hàm Yên ánh mắt nhu tình, mang bát súp lên miệng, nói: "Tinh Tinh, ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi, đừng lo cho ta."

"Tỷ tỷ còn chưa xong việc, ta như thế nào có thể nghỉ ngơi." Mộc Tinh Tinh khẽ cười nói.

"Cả hai người đều đi nghỉ cả đi." Long Nhất cùng Tiểu Y nhẹ nhàng tiến vào, nhìn vẻ mặt tiều tụy của hai tỷ muội, yêu thương nói .

Mộc Hàm Yên vũ mị nhìn Long Nhất, mang bát súp đưa cho Long Nhất.

Long Nhất thổi vài hơi, rồi kề môi Mộc Hàm Yên, bá đạo nói: "Uống đi."

Mộc Hàm Yên ngọt ngào cười, ngoan ngoãn nuốt xuống, làm cho Mộc Tinh Tinh hâm mộ không thôi, suy nghĩ đến khi nào thì có thể hưởng thụ ôn nhu của hắn đây? Bất quá ngẫm lại, Long Nhất nhiều

nữ nhân như vậy, còn có chỗ cho nàng chen thân sao?

"Hàm Yên, vô luận thế nào, ngày mai ta lệnh Đẳng Long thành điều đến đây vài người, an bài thay người mấy chuyện linh tinh lớn nhỏ, đại sự người nắm chắc là tốt rồi, không được cự tuyệt." Long Nhất trừng mắt nói.

Mộc Hàm Yên vươn ngọc thủ vuốt ve lông mi của Long Nhất, như một nương tử bình thường âu yếm lang quân.

Ăn xong bát súp, Long Nhất ôm Mộc Hàm Yên ôn tồn trong chốc lát, sau đó hỏi đến tình huống địa lí đông nam phương hướng.

Mộc Hàm Yên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Long Nhất, trong lòng hiểu rõ việc này đối với hắn khẳng định vô cùng trọng yếu. Chỉ vào bản đồ Thương Nguyệt đại lục, nói: "Thương Nguyệt đại lục đông nam phương hướng chính là minh châu quần sơn, lãnh địa của thụ nhân tộc, nhiều chủng loại ma thú, sau minh châu quần sơn là phương hương bình nguyên, kế tiếp là bờ biển."

Long Nhất trầm ngâm một lúc, thổ thần tại minh châu quần sơn có khả năng lớn nhất. Thổ thần, không phải đều tại thâm sơn lão lâm hay sao? Long Nhất liền nghĩ.

Chờ một ngày mới bắt đầu, Long Nhất cùng Tiểu Y cưới bạch vũ hướng đông nam quần sơn bay đi.

Một đường đi qua, dân chúng lưu li thất sở nhiều không thể tính, vô số thôn trang thành một mảnh phế khư, một ít hủ thực hủ nhục ma thú thậm chí kết thành đàn đi đến hủ lạn thi thể. Nhiều nơi bởi vì thi thể quá nhiều, thời tiết sau khi mất đi năng lượng bảo hộ trở nên nóng bức, ô uế chi khí hoành hành, vong linh sinh sôi, ôn dịch tràn lan.

Long Nhất thật sự không đành lòng nhìn người dân từng bước chết dần, mỗi nơi đi qua đều dùng quang minh thần bài tịnh hóa vong linh ôn dịch, nhờ đó vô số dân chúng quý báu ngưỡng mộ. Long Nhất phong trần tuấn lãng, một thân nguyệt bạch trừ sam càng thêm phong lưu, có thần thú bạch vũ, hình dáng vô cùng đẹp mắt, sự tích mà hắn mang lại nhanh chóng truyền lưu, trở thành Thương Nguyệt đại lục cứu thế chủ. Việc này đều là hắn không hề đoán trước. Đi vào dị giới Long Nhất cũng không mơ tưởng trở thành cứu thế chủ, mà vận mệnh lại cố tình khiến dẫn hắn đến vị trí này.

Cứ như thế trì hoãn hết mười ngày, đôi chân của Long Nhất rốt cuộc cũng đặt tới bên cạnh minh châu quần sơn. Từ không trung nhìn lại, minh châu quần sơn điệp điệp trùng trùng, thập phần thưởng tâm duyệt mục.

Chương 642: Linh Tuyền chi nguyên

"Mặc Vận, người có cảm giác được thổ thần thần bài khí tức không, minh châu quần sơn này lớn như vậy, chúng ta đi đâu mà tìm chứ?" Long Nhất dùng ý niệm nói.

"Không có." Mặc Vận trả lời ngắn gọn.

Lúc này, vài thụ nhân từ trong rừng đi ra, cung kính hướng Long Nhất hành lễ, mời hấn cùng Tiểu Y đến thụ nhân tộc làm khách.

Thụ nhân là chủng tộc do thiên địa linh khí dưỡng dục mà thành, từ linh mộc tiến hóa ra, nhánh cây thành tay, rễ cây thành chân, có thể tự do tại thổ như những di động, thực lực vô cùng cường đại, ngoài ra còn có khả năng chỉ huy thụ mộc tiến hành công thủ, thụ nhân một khi đạt tới năm ngàn tuổi, có thể bỏ đi thân thể hiện tại hóa thành hình người.

Long Nhất cho rằng thụ nhân sinh sống đã lâu bên trong minh châu quần sơn, nói không chừng bọn họ biết được một ít tin tức của thổ thần, liền cùng Tiểu Y đi theo thụ nhân tiến vào bên trong sơn lâm.

Minh châu quần sơn đa phần là nguyên thủy sâm lâm, cũng chỉ có nguyên thủy sâm lâm mới có thể dưỡng dục một chủng tộc thụ nhân như vậy. Một thụ nhân cường tráng đặt Long Nhất cùng Tiểu Y lên trên đầu, khiến cho bọn họ vừa hành tẩu vừa hân thưởng minh châu quần sơn phong cảnh.

Nguyên thủy sâm lâm thì có nguyên thủy sâm lâm phong tình, rất nhiều đại thụ cao trăm thước, cành lá rậm rạp che bầu nhật nguyệt, sâm lâm âm u ẩm ướt, một cây cổ mộc mười người ôm không hết đi tới, thân nổi lên từng đạo thâm khảm, bên trong thâm khảm tràn đầy độc tính, vô cùng nguy hiểm.

Theo như mọi người nói, sâu bên trong minh châu quần sơn còn ẩn nặc rất nhiều mãnh thú, trong đó không ít thực lực đạt tới cấp S siêu ma thú. Nếu là trước kia, Long Nhất vừa nghe không chừng vô cùng hưng phấn, nhưng hôm nay với hấn bất đồng, siêu ma thú đối hấn mà nói không có bất luận cái gì khiêu khích, điều duy nhất hấn quan tâm chính là lời nói của thiên ma vương rằng ngày nào đó sẽ đột nhiên mang theo trăm vạn ma binh ám cảnh, cho nên trước mắt hấn phải thu thập cho đủ bảy khối thần bài.

Nửa ngày sau, nhóm hơn mười thụ nhân đưa hấn đến bên bờ một hồ nước. Bình thường thụ nhân tộc nhân phân tán bảo hộ sơn lâm, chỉ có tộc trưởng phát xuất mệnh lệnh mới có thể đến bên hồ tụ tập.

« Hồ nước này có chút cổ quái. » Mặc Vận đột nhiên trong ý thức hải Long Nhất nói.

Long Nhất nghe nói vậy, từ mi tâm tản mát ra tinh thần lực thâm nhập vào bên trong hồ. Vừa muốn xâm nhập thì một cổ linh khí khổng lồ vọt lên, mang tinh thần lực của hấn đánh tan.

"Linh khí thật mạnh. E rằng đáy hồ có cái gì nghịch thiên địa." Long Nhất a a cười nói. Ý niệm muốn lập tức tham cứu đến tận cùng.

"Nồng nặc địa linh khí. Chẳng lẽ..." Mặc Vận cũng lẩm bẩm nói.

"Chẳng lẽ cái gì?" Long Nhất kỳ quái hỏi.

"Không có gì. Người xem, Thụ nhân tộc trưởng tới rồi." Mặc Vận khéo léo chuyển đề tài.

Thụ nhân tộc trưởng gần tám ngàn tuổi, sớm đã có thể hóa thành hình người. Một mái đầu lục sắc cùng chòm râu rậm rạp, khuôn mặt đầy những nếp nhăn, trong tay cầm một thụ căn ma pháp trượng.

"Lôi thần tôn kính. Thụ nhân tộc trưởng Mộc Hòe thay mặt minh châu quần sơn sinh vật hoan nghênh người đã đến." Mộc Hòe tộc trưởng cung kính hành lễ. Lúc này mấy thanh nhiên thụ nhân tiến rể cây vào thổ nhưỡng, các chi cấp tốc tăng trưởng. Từ những nhánh cây nhanh chóng đâm hoa, một số khác tạm thành một bộ trúc tử, bên trên kết thành minh châu quần sơn hoa quả. Vô cùng thần kỳ.

"Mộc Hòe tộc trưởng không cần khách khí, hôm nay ta...à... bốn thần chỉ là ghé ngang qua đây, tìm kiếm một số thứ." Long Nhất hắc hắc cười ngồi xuống, không khách khí ăn lấy vài quả.

Ăn được hai quả, Long Nhất vẻ mặt quái dị ngừng lại, quả tiên hồng quả tử quả nhục mới mang đến này, trông cực kỳ ngon mắt, càng khiến hắn kỳ dị chính là bên trong quả tử còn có sung túc linh khí tồn tại, rất giống với linh khí ban đầu hắn gặp phải dưới hồ.

"Không biết lôi thần muốn tìm gì, thụ nhân tộc có thể giúp được tuyệt không chối từ." Mộc Hòe hỏi, cũng không chú ý biểu tình của Long Nhất.

Long Nhất thu lại tâm tình, nói: "Bốn thần muốn tìm một vật biến mất tại Thương Nguyệt đại lục thổ thần thần bài."

"Thổ thần thần bài? Mộc Hòe tại Thương Nguyệt đại lục từng nghe qua truyền văn." Mộc Hòe trầm tư trong chốc lát, nói.

"Không biết Mộc Hòe tộc trưởng có biết nơi nào linh khí tụ tập, tại nơi của thổ thần thần bài cỏ kỳ hoa dị quả sinh thành. Vừa rồi bốn thần ăn quả này chợt phát hiện bên trong ẩn chứa nồng đậm linh khí, không biết quả này ở đâu." Long Nhất mục quang chợt lóe, hỏi. Trong lòng lại nghĩ hẳn là do nguồn linh khí bí mật giữa hồ, dám khẳng định thổ thần thần bài không ở trong này. Bởi vì nếu có, Mặc Vận đã sớm nhận ra.

Mộc Hòe rung mình, ánh mắt nhìn về giữa hồ. Đây chính là thánh địa thụ nhân tộc, nước bên trong hồ chính là thánh thủy, thụ nhân tộc bị thương chỉ cần hấp thu thánh thủy rất nhanh khôi phục. Hơn nữa thụ nhân tộc tâm tính thuần thiện, bình thường bất luận ma thú quần sơn bị thương đều có thể đến hồ uống nước này mà tu dưỡng, chỉ cần hai ngày sẽ lập tức khôi phục. Chẳng lẽ toàn bộ công hiệu thần kỳ đều là kết quả của thổ thần thần bài.

Mộc Hòe dẫn Long Nhất cùng Tiểu Y đi vào bên bờ hồ. Bờ hồ sinh trưởng vài khóa quả thụ, mặt trên hồng điểm cùng loại với quả mà Long Nhất vừa ăn khi nãy.

"Mộc Hòe tộc trưởng có thể hay không cho phép bốn thần tiến xuống hồ tra xét." Long Nhất hỏi.

Mộc Hòe tộc trưởng liền gật đầu đồng ý. Lôi thần cùng thổ thần đều là một trong thất đại chủ thần, như vậy lôi thần muốn tìm thổ thần thần bài cũng không có gì bất thường.

Long Nhất nhìn ánh mắt Tiểu Y. Hai người đồng thời tiến nhập vào bên trong hồ nước.

Hồ nước trong vắt, kỳ quái nhìn không thấy một con nhân ngư, thậm chí sinh vật trong nước cũng không có.

Tiểu Y gắt gao nép vào một bên Long Nhất, bọn họ được một vòng năng lượng tráo vây quanh, trông giống như một quả cầu khí bình thường. Nhìn tầng tầng vàng sáng bên trong hồ nước, Tiểu Y tưởng tượng nàng cùng Long Nhất ở trong đó phiêu phù, tự dung sinh ra cảm giác lãng mạn. Nữ nhân cùng nam nhân hoàn toàn bất đồng, vô cùng cảm tính, dễ dàng đi theo cảnh tượng cùng lời nói sinh ra đủ loại tốt đẹp ảo tưởng.

Long Nhất theo chỉ dẫn của Long Nhất tiến đến nguồn phát ra linh khí. Linh khí này rất kỳ lạ, nếu người ý đồ công kích hoặc phân tích hẳn, hẳn sẽ tự động phòng vệ công kích, nếu người thả ra năng lượng vô hại, hẳn sẽ dung nạp đồng hóa năng lượng này.

Hồ nước này so với tưởng tượng sâu hơn rất nhiều, bởi xuống mấy ngàn thước vẫn chưa thấy đáy. Kỳ lạ hơn nữa là không cảm nhận được thủy áp, tựa hồ thủy áp một ngàn thước cùng thủy áp một thước giống như nhau.

Đến khi Long Nhất cùng Tiểu Y hạ xuống vạn thước, nhìn thấy được hắc nga noãn thạch phủ kín đáy hồ. Đáy hồ có mấy trăm dòng suối lớn nhỏ phun trào ra, bên trong mang theo vô cùng nồng đậm linh khí. Linh khí trong hồ nước bởi vậy mà hình thành.

"Mặc Vận, ta cho rằng ngọn nguồn linh khí là từ linh tuyến này phát ra." Long Nhất dùng ý niệm nói.

"Đào nó ra." Mặc Vận nhàn nhạt truyền đến vền vền mấy chữ.

"Đào?" Long Nhất hai mắt trắng dã, mạch nước tung hoành lần lượt thay đổi, muốn đào chắc cũng phải tới năm khi tháng ngựa mới tìm được ngọn nguồn của nó a. Mà Mặc Vận cũng không động tĩnh, hơn nữa nghe ngữ khí của nàng tựa hồ có điểm không bình thường.

"Đào thì đào, Long Nhất ngưng chường thành nhận, hướng trung ương dòng chảy bổ xuống. Dòng chảy bị công kích tự động phòng hộ, một chường đi xuống chỉ lấy ra một điểm bùn đất.

Long Nhất phí hết khí lực đào mất nửa ngày, mới đào được hố sâu chừng một thước. Nếu phía dưới không tìm được nghịch thiên bảo bối thì thật là phí công a.

Tiểu Y đứng bên cạnh Long Nhất, nàng cũng sớm nhận thấy linh khí này không tầm thường. Nhìn linh tuyến Long Nhất thật vất vả mới tìm được, đôi đồng tử gần như trong suốt một trận kỳ lạ luân chuyển, ngân ti cũng thất thần phiêu vũ. Trước mặt nàng hiện lên đồ diện không rõ ràng, đó là một linh vụ nhiều nhiều địa phương, mơ hồ có thể thấy được Long Nhất bóng dáng cao ngất trong đó, phía trước Long Nhất là một vật thật lớn và mơ hồ, khi nàng muốn thấy rõ ràng hơn thì tâm thần nhất loạn, phun ra một ngụm máu tươi.

"Tiểu Y, ngươi làm sao vậy?" Long Nhất thấy Tiểu Y bỗng dung thổ huyết, trong lòng không khỏi kinh hãi.

"Thiếu gia, không cần đi, không cần đi tới..." Tiểu Y sắc mặt tái nhợt, hoảng loạn bắt lấy đại thủ Long Nhất, lời vừa nói xong liền hôn mê đi.

"Mặc Vận, rốt cuộc sao lại thế này?" Long Nhất quát lên trong ý thức hải.

"Nàng ta ý đồ giúp ngươi dự trắc, kết quả bị phản phệ, nghỉ dưỡng một lúc sẽ không việc gì, ngươi mang nàng ta đi lên rồi tiếp tục công việc." Mặc Vận nói.

Long Nhất ánh mắt lóe lên một tia âm trầm, Tiểu Y bảo hấn không cần đi đâu? Nàng rốt cuộc thấy được cái gì mà hoảng loạn như thế?

Còn có Mặc Vận vì sao đột nhiên có điểm không bình thường.

Các loại ý niệm chuyển loạn trong đầu. Long Nhất đưa Tiểu Y lên mặt hồ, căn dặn Mộc Hòe tộc trưởng chiếu cố nàng ta, linh khí đối kháng kia càng đào càng sâu.

"Người hoài nghi ta?" Đương Long Nhất đào xuống hơn mười thước thì thanh âm Mặc Vận nhàn nhạt vang lên. "Ta..."

"Người không cần phủ nhận."

"Ta không phủ nhận, người không biết là hành vi ngôn ngữ của người trở nên kỳ quái sao? Phía dưới tựa hồ có thứ người cấp bách muốn tìm được hoặc nhìn được." Long Nhất nhàn nhạt nói, đôi tay vẫn không dừng lại.

Mặc Vận trầm mặc một hồi lâu, nói: "Nếu người hoài nghi, người có thể không đào nữa."

"Vấn đề là ta cũng muốn biết phía dưới đến cùng là cái thứ gì mà có thể khiến hắc ám chi thần đại nhân thất thố." Long Nhất lời lẽ đầy chông gai, rõ ràng đối với Mặc Vận bất mãn.

"Là người trách ta không nói cho người sao, đến lúc đó tự nhiên người sẽ hiểu được."

Long Nhất đánh thêm một chưởng, đột nhiên đáy hồ một trận chấn động, hố sâu sụp đổ, từ linh tuyến rộng mấy thước trong sát na phun xuất ra một cột nước, mang hấn nhập vào bên trong.

Sau khi linh tuyến phúc xuất ra lại hình thành một trận hấp lực cực lớn, hố sâu trong chớp mắt trống rỗng...

"Phanh" một tiếng, Long Nhất đầu óc choáng váng, rùng mình đi lên, cảnh tượng trước mắt cũng không phải do loạn trí mà thành. Đây là một cái không động dưới lòng đất, bên trên từng dòng khô lưu chảy qua, cả không gian nồng đậm tinh vụ, mông lung như mộng ảo.

Chương 643: Sáng chế thần?

Long Nhất bị vây loạn trong linh vụ thành từng vòng, không tìm thấy một điểm phương hướng.

"Mặc Vận, đây rốt cuộc là cái địa phương quỷ quái gì a." Long Nhất trong lòng kêu lên, nhưng Mặc Vận lại không hề phản ứng.

Đột nhiên Long Nhất dừng lại cước bộ, nhìn thấy bóng đen tựa hồ là một khối thạch đầu.

Long Nhất tâm sinh cảnh giác, chậm rãi bước đến. Đến lúc thấy rõ thạch đầu thì đột nhiên chấn động. Hình dáng của nó y hệt đầu lâu, xung quang đầy kín văn lí huyền bí, bên trên còn có lưỡng đạo liệt phùng như đôi mắt đang nhắm lại.

Kinh ngạc, đây là cảm giác của Long Nhất, không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả thứ cảm giác này. Thần bí văn lí như khắc họa vũ trụ thương tang cùng huyền bí, làm cho tâm thần người khác trở nên trầm mê lúc nào không biết.

Một tia hắc khí từ trong cơ thể Long Nhất xuất ra, hóa thành thân hình hắc ám chi thần Mặc Vận, chỉ thấy nàng ta hương cự thạch phủ phục xuống, giống như một thánh đồ thành kính, khiến cho Long Nhất phải há hốc, vật mà cả một chủ thần phải cúng bái rốt cuộc là cái gì?

"Mặc Vận bái kiến phụ thần*, cầu phụ thần hiện thân gặp mặt." Mặc

Vận thanh âm run run nói.

(*phụ thần: Cha làm thần nên gọi là phụ thần)

Phụ thần? Ách... kia không phải là sáng chế thần sao! Long Nhất đầu não một trận mê muội. Từ khi minh ngộ, thì hẳn đã hiểu thần cùng ma chẳng qua là hai chủng sinh vật cường hãn bất đồng giới, thật sự là sáng chế thần sáng tạo bất thành, cát đó thật sự... thật sự không thể tin.

Long Nhất nghĩ loạn thành một đoàn, nếu nói sáng chế thần sáng tạo các loại bất đồng chủng loại sinh vật, thần cùng ma đều từ tay hắn dựng nên, vậy vấn đề thiên ma vương chẳng phải dễ dàng giải quyết rồi sao.

Đúng lúc này, lưỡng đạo liệt phùng đột nhiên thiểm xuất một trận hồng mang, văn lí thần bí nổi lên thất thái quang mang, cùng linh vụ như có sinh mệnh bắt đầu hội tụ, ngưng tụ thành một hư ảnh cao hơn mười thước.

"Hài tử của ta, đến đây." Thanh âm trầm thấp như ngưng kết từ vạn niên tuế nguyệt vọng lại từ bốn phương tám hướng, làm cho người khác cảm nhận được một loại ai thương không thể tả.

"Phụ thần." Mặc Vận đứng dậy, như một hài tử ngưỡng mộ nhìn lên hư ảnh, ánh mắt hiện lên một tia ghen ngào, ai có thể tưởng tượng hắc ám chi thần-một trong thất đại chủ thần mà cũng có thể khóc?

Long Nhất thật không dám tin. Nếu vũ trụ là sáng chế thần sáng tạo ra, vậy cùng với thiên địa pháp tắc mà hẳn minh ngộ rõ ràng trái ngược. Vũ trụ rõ ràng từ một vụ bạo tạc dữ dội hình thành ức vạn tinh thể, nhưng trước mắt Mặc Vận lại xưng hô với hư ảnh là phụ thần thì giải thích như thế nào đây?

Lúc này, Long Nhất cảm giác hư ảnh kia đang nhìn vào hắn, trong lòng nổi lên một trận sợ hãi. Bản năng nói cho hắn biết, cái gọi là sáng chế thần đối với hắn tựa hồ không có cái gì hảo ý.

"Phụ thần. Thiên ma vương làm hại tam giới, thế giới tương khuynh. Phụ thần..." Mặc Vận bình phục tâm tình, nói.

"Việc này ta đương nhiên biết, thiên ma vương là do ta sáng tạo ra. Thật không nghĩ lại tạo nên hậu quả lớn như thế. Đáng tiếc năng lượng của ta từ sau khi sáng tạo vũ trụ này đã hoàn toàn tiêu tán, chỉ lưu lại nơi này một tia thần thức." Hư ảnh thờ dài.

« Vậy làm sao bây giờ ? » Mặc Vận vội hỏi. « Cũng không phải không có biện pháp, ta cần đủ thân thể mới có thể đi ra nơi đây, khống chế trường khuynh họa kiếp. » Hư ảnh nói. Đầu lại nhìn về phía Long Nhất.

Đôi mắt Long Nhất khẽ nhú lại, đột nhiên hiểu được ý định của hư ảnh. Hắn muốn chiếm đoạt thân xác của Long Nhất. Long Nhất trong lòng cười lạnh, sáng chế thần có thể tạo ra vũ trụ, năng lực có thể nói khôn cùng. Cho dù chỉ còn một tia thần thức cũng có thể làm thiên ma vương phi hôi yên diệt, còn cần thân xác này của mình sao? Chẳng qua cho dù hắn thật sự là sáng chế thần, muốn chiếm đoạt thân thể, cũng không cần phải hỏi mình có hay không đáp ứng. Mà cho dù là thần thì cũng không kẻ nào có thể bắt buộc hắn làm những thứ hắn không muốn.

"Ngươi thật sự là sáng chế thần?" Long Nhất tiến lên từng bước, đưa cọt hỏi.

"Hài tử của ta, đương nhiên." Hư ảnh hiền từ đáp.

"Như vậy... người có thể biết ta đến từ đâu không?" Long Nhất cười hỏi.

"Hài tử của ta, người tên gọi Tây Môn Vũ, là một người đến từ Thương Lan đại lục Tây Môn gia tộc." Hư ảnh không nhanh không chậm nói, tựa hồ thiên địa hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Long Nhất đột nhiên cười ha ha. Nếu hắn thật sự là sáng chế thần, há có thể không biết hắn đến từ một chiều không gian song song sao?

"Long Nhất, không được vô lễ với phụ thần." Mặc vận yêu kiều quát.

Long Nhất không để ý tới Mặc Vận, dừng tiếng cười xoa xoa bụng, nhìn hư ảnh nói: "Sáng chế thần đại nhân, người muốn phủ xuống thân thể ta sao?" – "Nếu muốn chấm dứt trường khuynh thể hạo kiếp, chỉ có thể như thế. Thân thể người trải qua thiên địa tối thuần năng lượng luyện hóa, đối với ta tựu thích hợp nhất. Sau khi đẩy lùi trường khuynh thể hạo kiếp, ta sẽ mang thân thể trao lại cho người." Hư ảnh kia đáp.

"Vậy sao, sáng chế thần đại nhân, thất đại chủ thần kia thần thể so với ta còn cường hãn hơn nhiều, vì cái gì người không chọn bọn họ. À, tuy nhiên bọn họ lại bị trúng thần chi trớ chú, bất quá bằng vào năng lực của đại nhân giải quyết nó cũng chỉ giống như một bữa điểm tâm thôi phải không?" Long Nhất tươi cười vô cùng xán lạn.

"Ta tuy sáng tạo vũ trụ này, nhưng vũ trụ cũng tự hình thành độc lập pháp tắc, cho dù ta cũng không có khả năng thay đổi, cho nên chỉ có thể mượn cơ thể của người để duy trì vũ trụ pháp tắc, cũng chỉ có thể mượn cơ thể người phá trừ thần chi trớ chú, đây là sự thật không thể thay đổi. Hài tử của ta, người còn không hiểu sao?" Hư ảnh trả

lời.

Mặc Vận vừa nghe Long Nhất chất vấn mấy vấn đề, bỗng hiện lên một tia cảm xúc không thể miêu tả. Phụ thân là vũ trụ tối cao tồn tại, muốn đoạt lấy thân thể nhân loại, có thật là vì duy trì vũ trụ pháp tắc?

Không, không, ta như thế nào hoài nghi phụ thân chứ? Ta rõ ràng cảm ứng được phụ thân bốn nguyên lực, tuyệt đối không thể có vấn đề.

"Ta... không hiểu cho lắm, bất quá sáng chế thần đại nhân một khi muốn mượn thân xác này của ta, thì thật là vinh hạnh, đến đây đi." Long Nhất tươi cười, dang tay nói.

"Không hổ là hài tử của ta, ta có thể cam đoan, sau này thực lực của ngươi tuyệt đối không khác thất đại chủ thần." Hư ảnh khẽ gật đầu, thập phần vui mừng nói.

"Thật là tốt quá, dát dát, được, ta còn có một thỉnh cầu sáng chế thần đại nhân. Sau khi đẩy lùi trường hạo kiếp, mong rằng Mặc Vận có thể làm vợ của ta." Long Nhất liếc mắt nhìn Mặc Vận, cười gian nói.

"Tốt, đương nhiên, chỉ cần Mặc Vận đồng ý." Hư ảnh ngữ khí có vẻ vội vàng, đang nói tựa hồ phát hiện sơ hở điều gì, lập tức thay đổi ngữ điệu không vội không hoãn nói tiếp câu sau.

Long Nhất cười hắc hắc, tĩnh tọa tại mặt đất, tinh thần thả lỏng, ra vẻ chờ đợi sáng chế thần tiến nhập thân thể.

Hư ảnh khí tức một trận dao động, bốn nguyên nén thành một cái quang đoàn nhập vào mi tâm Long Nhất.

Thân thể Long Nhất một trận kinh chiến, toàn thân đột nhiên bạo

xuất thất thái hoa quang.

"Hài tử, ngươi làm gì thế?" Hư ảnh kinh hoàng tại ý thức hải hô lên.

"Ta là con mẹ ngươi đây. Dám mạo xưng sáng chế thần, còn tưởng rằng có bao nhiêu cường đại, nguyên lai chỉ là một con hổ giấy nhìn được mà xài không được. Hôm nay thiếu gia cho ngươi hôi phi yên diệt. » Long Nhất dát dát cười to, lục khối thần bài cấm chế trụ quang đoàn.

Lúc này Mặc Vận thấy được vẻ mặt Long Nhất có chút không đúng, hóa thành một lũ hắc mang tiếng vào ý thức hải Long Nhất, lập tức thấy hắn đang cấm chế trụ thần thức của phụ thần, trong lòng không khỏi cả kinh.

"Long Nhất, ngươi làm gì thế?" Mặc Vận kêu lên.

Long Nhất vừa muốn trả lời, hư ảnh lập tức kêu lên: "Mặc Vận, hắn muốn phân thệ thần thức của ta, mau ngăn cản hắn."

Mặc Vận theo bản năng, ý niệm vừa động không chế hắc ám thần bài nghịch chuyển, quang đoàn thừa dịp lập tức giãy dụa. "Đồ đàn nhà ngươi không có não à! Ngươi nằm mơ sao, hắn nếu thật sự là sáng chế thần còn có thể bị thần bài cấm chế trụ?" Long Nhất cố chịu một trận đau đớn mắt to.

Mặc Vận rùng mình, không khỏi đoạn khai khổng chế hắc ám thần bài. Phụ thần quả thật có chút kỳ quái, nhưng tia bốn nguyên chi lực lại cùng nàng liên lệ vô cùng thân mật a.

Long Nhất nhân cơ hội dùng toàn bộ tinh thần áp súc, quang đoàn lập tức oa oa kêu to, một thân ảnh nhũ bạch sắc theo đoàn thần thức bắt đầu ngưng tụ, từ từ hiện lên hình dáng một tiểu hài tử.

"Cái này..." Mặc Vận á khẩu, thế mới biết nàng quý báu khi nãy không phải phụ thần, đôi mắt mấy phút trước còn đăm lẹ, lập tức đỏ bừng, sát khí tràn ra bốn phía.

Không cần Long Nhất bức cung, tiểu hài tử lập tức đem hết thủy vốn liếng ra khai tất.

Nguyên lai khối cự thạch không biết năm tháng nào tồn tại nơi đây, cuộn cuộn không ngừng sinh ra linh vụ nhẹ nhẹ. Cự thạch nguyên lai có một đoàn bốn nguyên lực vô cùng cường đại, ngoài ra còn có một tia thần thức tại bên trong, nhưng không biết vì sao thần thức ý thức dần dần đạm hóa, cho đến khi hòa vào bốn nguyên lực không thể phân biệt được nữa.

Cũng không biết qua bao nhiêu vạn năm, đoàn bốn nguyên lực bên trong linh vụ dần dần có linh trí, tuy nhiên ý thức vẫn chưa có, nhưng nguồn tin tức lưu lại làm cho linh vụ có thể hiểu rõ nhiều việc, như thần giới, ma giới cùng Thương Lan đại lục ... khiến cho tinh linh dần trở nên cường đại, nhưng không thể thoát ly cự thạch tự do hoạt động.*** Khi Mặc Vận cùng Long Nhất tiến vào địa đẽ không gian, linh vụ tinh linh do sở hữu bốn nguyên lực nên có phản ứng, theo bản năng biết được thân phận hắc ám chi thần của Mặc Vận. Lại bởi vì Mặc Vận tưởng rằng hắn là sáng chế thần, sau đó tâm thần hoàn toàn buông lỏng, hắn mới biết được thân phận Long Nhất, muốn lợi dụng thân phận sáng chế thần dụ dỗ đoạt lấy thân xác Long Nhất.

***Rút gọn nội dung đoạn này cho đọc giả dễ hiểu chính là: trăm ngàn vạn năm trước ở trong tảng đá có một thần thức nhưng dần tiêu tán, theo năm tháng thiên địa linh khí hình thành một linh hồn có trí tuệ, nhờ minh ngộ của thần thức khi xưa lưu lại mà trở nên cường đại.

Vốn tưởng rằng sau khi nhảm hắn là sáng chế thần tất cả đều sẽ làm

theo lời hắn, lại chẳng biết thế nào không cẩn thận trong giọng nói xuất hiện lỗ hổng. Cũng không tưởng tượng đụng tới tên quái thai Long Nhất, ngược lại bị hắn dụ vào ý thức hải cấm chế trụ.

"Bổn thần phải hủy ngươi." Sau khi tinh linh nói xong tình huống, Mặc Vận trở nên giận dữ, muốn đem linh vụ ý thức hoàn toàn hủy diệt.

"Tha mạng, chỉ cần không hủy đi ý thức của ta, muốn gì cũng được." Linh vụ tinh linh cầu xin tha thứ.

"Bao nhiêu cũng không đủ đền tội. Cho ta thấy ngươi có một chút giá trị, bằng không để xem ta lấy cái gì tha cho ngươi." Long Nhất hắc hắc cười ngăn cản Mặc Vận.

"Ta hữu dụng, ta đại hữu dụng, chỉ cần các ngươi tha ta, ta còn có một bí mật nói cho các ngươi." Linh vụ tinh linh vội vàng đáp.

"Vậy sao, nói ta nghe." Long Nhất tra vấn, có chút chờ mong giá trị của linh vụ.

Chương 644: Tin tức của Thổ Thần

Linh vụ tinh linh nóng lòng muốn sống, miệng cứ không ngừng làm ầm ĩ cả lên.

Long Nhất nghe mà ánh mắt càng lúc càng sáng, cuối cùng mở miệng cười to. Xem ra chuyến này nhật được bảo vật.

Linh vụ tinh linh có thể ngưng tụ cũng có thể tiêu tán, mặc dù lực công kích chẳng ra cái rắm gì, tuy nhiên với hẳn mọi kết giới đều vô thị tồn tại. Khi hóa thành linh vụ thì bất khả truy tung. Nếu không có ý đồ đoạt xác bị chế trụ, trên cơ bản rất khó bị phát hiện khống chế, dùng hẳn làm do thám tin tức đúng là một chủ ý tuyệt vời a.

Làm Long Nhất hân hỉ hơn chính là, trở trú thân của tinh vụ linh tinh, thạch đầu thần bí có thể làm một đầu thần khí phòng ngự cực kỳ lợi hại. Văn lý thần bí có thể hấp thu vũ trụ thiên địa chi lực hóa thành phòng ngự, theo linh vụ tinh linh nói, ngay cả thất đại chủ thần cũng không có khả năng phá khai phòng ngự của thần bí thạch đầu.

Long Nhất nghe xong hảo sự, nào còn có nửa điểm do dự, liền trích máu ở ngón tay, niệm khởi huyết kế chú ngữ. Chỉ thấy trên không trung xuất hiện một cái huyết sắc ma pháp phù, lập tức nhập vào mi tâm Long Nhất cùng linh vụ tinh linh, trong phút chốc hẳn liền cảm giác được một cỗ thần thức đáng kinh ngạc của kẻ khác nằm ở bên trong ý thức của chính mình, nếu không phải cỗ thần thức này đã bị hẳn dùng huyết kế khống chế, chỉ sợ Long Nhất phải kinh ngạc

bàng hoàng cả ngày.

Cổ thần thức này thực sự không biểu hiện ra bất cứ chỗ nào cường đại, nhưng lại luôn khiến cho Long Nhất có một cảm giác cường đại tới mức không có cách nào chống chọi, có lẽ lúc trước chủ nhân của cổ thần thức lưu lại này thực lực cường đại đạt đến trình độ nghịch thiên đoạt địa, điều này làm cho Long Nhất cảm giác may mắn không thôi.

"Đoàn thần thức này nhất định là do phụ thần lưu lại, bằng không tuyệt không lừa được ta." Mặc Vận hừ hừ nói, ngữ khí mang theo một chút vừa thẹn vừa giận.

"Mặc Vận, thế giới này quả thật tồn tại sáng chế thần?" Long Nhất hỏi.

"Đó là đương nhiên, phụ thần sáng tạo cả thế giới, đây là việc không thể dị nghị." Mặc Vận không chút do dự nói.

"Nhưng ... Mười năm trước tại thời điểm bị hắc ám không gian cùng năng lượng bảo hộ lần này chế trụ, ta mới theo người cảm giác được vũ trụ tinh thần sản sinh tiến hóa. Cũng bởi vì một chút lĩnh ngộ này mà thực lực của ta tiến nhanh." Long Nhất lắc đầu nói.

"Đó là, người chỉ mới lĩnh ngộ được nửa điểm của phụ thần mới có thể tiến bộ đến thế." Mặc Vận tự hào nói.

Long Nhất bất đắc dĩ cười khổ hai tiếng. Định phản bác, nhưng rồi giữ lại trong lòng. Ngữ khí của Mặc Vận chứng tỏ năng lực ta đối với thế giới do một tay sáng chế thần sáng tạo tín nhiệm không thể nghi ngờ. Vậy thì tại sao ở nơi đây hắc lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc? Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề!

"Mặc Vận. Người gặp sáng chế thần lần nào chưa?" Long Nhất trầm ngâm trong chốc lát, hỏi.

Mặc Vận lắc đầu, nói: "Không có. Từ khi ta có kí ức thì đã là một trong thất đại chủ thần. Ngàn vạn năm tháng cứ thế thoáng chốc qua đi, sự tình trước kia có chút mơ hồ không rõ.

"Nhưng người vì cái gì khẳng định là sáng chế thần sáng tạo ra các người cùng cả vũ trụ?" Long Nhất hỏi tiếp.

"Là ta tự biết như thế. Người hoài nghi chính là làm ô nhục phụ thần.
» Mặc Vận thanh âm lạnh lùng. Trục tiếp chạy mất không thấy tung tích.

Long Nhất sờ mũi cười khổ hai tiếng. Trong lòng thầm nghĩ, cái gì là cái gì a. Sáng chế thần bí như thế. Theo lý mà nói thất đại chủ thần là những sinh mệnh đầu tiên do hắn tạo ra. Vì cái gì ngay cả bọn họ đều chưa từng gặp mặt. Thật sự là bất bình thường. Kẻ khác vô pháp tin tưởng.

Linh vụ, tiểu tử người ra đây." Long Nhất trong lòng không vui, lên lên một tiếng.

Mê vụ trước mắt tụ lại, ngưng thành hư ảnh một tiểu hài tử, lấy lòng hắn, nói: "Tiểu tử xin nghe, chủ nhân có gì phân phó?"

"Người không phải nói khối quái thạch này có thể trở thành phòng ngự thần khí sao? Nói cho thiếu gia biết dùng như thế nào?" Long Nhất hỏi.

Lúc này, trong ý thức Long Nhất xuất hiện một đoạn tin tức. Tâm niệm vừa động, khối thần bí cự thạch quang mang chợt lóe, thu nhỏ lại cỡ lòng nắm tay, bay đến bàn tay Long Nhất.

"Thiên địa vô cực, vũ trụ hồng hoang, phòng!" Long Nhất miệng niệm chú ngữ. Trước mắt tối sầm, như một lần nữa rơi xuống trung ương vũ trụ, bốn phía đều là những ngôi sao đang phát sáng, những ngôi sao này nhất định trải theo một dải liên tiếp, thật là tráng lệ.

"Đây là đâu?" Long Nhất không khỏi có chút kỳ quái, hỏi.

"Hồi chủ nhân, đây là bên trong cự thạch thần bí. Chỉ cần tránh ở trong này, cho dù thiên băng địa liệt cũng không thể thương tổn nơi này đến một phân." Linh vụ đặc ý đáp.

Nguyên lai thần bí thạch đầu này là một cái mai rùa a, kia chính mình chẳng phải trở thành con rùa rút đầu sao? Long Nhất tự cười chính mình. Ngẫm lại so với kết giới ma pháp sư không sai biệt lắm, chẳng qua nhân gia còn có thể công kích, còn mình tránh trong đây thì làm được gì chứ? Cho dù phòng ngự của thạch đầu này là thiên hạ vô địch, nhưng mất đi khả năng công kích khiến Long Nhất cảm thấy có chút tiếc nuối. Nếu đều có thể phòng ngự lẫn công kích, chẳng phải nói thiên ma vương cũng không đáng để vào mắt sao.

Long Nhất cười to, quả nhiên đều là sinh vật tham lam vô đáy, dục vọng vĩnh vô chi cảnh a, dục vọng thì ai cũng có a.

Đang lúc Long Nhất muốn rời, hần đột nhiên phát hiện bên trong tảng đá, những ngôi sao sắp xếp lại với nhau mang theo trong đó là một loại huyền cơ không thể nói ra. Đó là một loại cảm giác khả hội bất khả ngôn.

Trong lúc nhất thời, Long Nhất tiến vào một loại ý cảnh huyền ảo không thể tự kèm chế. Tựa hồ tinh thần muốn nói cho hần một chút gì đó. Nhưng khi muốn bắt lấy lại đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung. Thời khắc Long Nhất sắp lĩnh hội được một chút, cảm giác này lại

biến mất không thấy.

Long Nhất đắm chiêu từ trong thạch đầu đi ra, ngỡ ngác đứng đó bất động, như hóa thành một tòa ngàn năm thạch điêu.

Thật lâu sau, Long Nhất giật mình lấy lại tinh thần, đánh giá không gian bị mê vụ bao phủ. Bên trên tất cả đều là từng căn thạch nhũ, ngẫu nhiên có vài thạch nhũ rơi xuống, bên cạnh là một cái địa đẽ khô lưu, không biết uốn lượn bao nhiêu ngàn dặm.

Sau khi linh vụ tinh linh chỉ điểm, Long Nhất nhảy xuống địa đẽ khô lưu, qua vài trăm thước hắc ám khô đạo thì cảnh vật trở nên sáng sủa, đi qua một cái động rộng hơn mười thước tiến vào.

Long Nhất biết đây là do địa đẽ áp lực tạo thành, những dòng chảy hướng đến bên trong hồ tại minh châu quần sơn, cũng là do linh tuyền phát ra.

Đột nhiên Long Nhất nghĩ đến một vấn đề, từ nay mất đi thần bí cự thạch, hồ này còn có thể tràn ngập linh khí hay sao? Nước trong hồ còn có thể xưng là thánh thủy hay sao?

"Mệnh, đây đều là mệnh a." Long Nhất ha ha cười khế, nếu trong hồ không tràn ngập linh khí, hẳn cũng sẽ không xuống tìm được địa đẽ không gian, cũng không tìm được linh vụ tinh linh cùng thần bí cự thạch. Hẳn tìm được thần bí cự thạch nói không chừng tại trường khuynh thế hạo kiếp có thể phát huy tác dụng. Nếu không có cự thạch, lưu lại thánh thủy không có quá nhiều tác dụng, như vậy thụ nhân tộc cũng không có gì tổn thất.

Long Nhất vừa đưa ra một cái kết luận, tâm tình thoải mái đi nhiều, theo động khẩu phá thổ mà ra khỏi đáy hồ.

Khi Long Nhất từ trong hồ thoát ra thì nhìn thấy toàn bộ thụ nhân, trong đó có mấy ngàn thụ nhân trên ngàn tuổi, đều theo lệnh tộc trưởng từ khắp các nơi của Minh châu quần sơn tụ tập tới.

"Thiếu gia..." Tiểu Y có chút suy yếu, chạy vội đến, gắt gao ôm lấy Long Nhất, ôn nhu nói. Bên trong hồ nếu không phải Tiểu Y mạnh mẽ dự trác cũng sẽ không bị phản phệ.

Tiểu Y cùng Long Nhất có kế ước cảm ứng, nhưng khi hấn tiến vào địa đẽ không gian thì phản ứng liền mất đi, gấp đến mức chút nữa hóa điên. Giờ thấy Long Nhất vẫn đang khỏe mạnh trước mặt, không khỏi thở dài một hơi, nội tâm buông thõng.

Lúc này, thụ nhân tộc trưởng Mộc Hòe đi tới, hỏi: "Lôi thần tôn kính, chẳng biết có thu hoạch được gì dưới đáy hồ không?"

"Thu hoạch thì có, chỉ có điều không tìm được thổ thần thần bài." Long Nhất có chút thất vọng nói.

"Lôi thần không cần lo lắng, ta đã triệu hồi toàn bộ tộc nhân bảo hộ minh châu quần sơn, sẽ có thổ thần thần bài tin tức cũng không chùng." Mộc Hòe an ủi.

"Mong rằng như thế." Long Nhất nhún nhún vai, trong lòng kêu gọi Mặc Vận, nhưng đường đường hắc ám thần đại nhân đang chứa đầy khí bên trong, một điểm đáp lại cũng không có.

Thụ nhân tộc trưởng Mộc Hòe bên hồ triệu khai thụ nhân tộc đại hội, hỏi thổ thần thần bài tin tức.

Căn cứ Long Nhất nói nơi nào có thổ thần thần bài nơi đó có kỳ hoa dị thảo, mấy thụ nhân trong chốc lát tổng kết hơn trăm điểm, làm Long Nhất trợn trắng mắt, muốn tìm từng chỗ một, chắc phải đến

năm khi tháng ngựa mới ra a.

Đang lúc Long Nhất thu gọn lại phạm vi có thể xuất hiện thổ thần thần thần bài nhất, thì có một thụ nhân đột nhiên nói; "Muốn nói kỳ hoa dị quả, ta từng nghe một con thiên ma sư từ phương hương bình nguyên nhắc tới. Tại phương hương bình nguyên, trong thánh địa của man nhân có một khóa thần thụ. Khóa thần thụ này không ra hoa cũng không kết quả, nhưng lá cây có thể trị bách bệnh giải bách độc, nhưng phải dùng mã thực cung phụng, bằng không lá cây chỉ mà một lá cây bình thường."- "Còn có việc này? Khóa thụ kia mà biết ăn cái gì? Chẳng lẽ là một thụ nhân tộc không đầy đủ?" Mộc Hòe tộc trưởng kinh ngạc nói.

"Không phải thụ nhân, bất quá kỳ quái chính là mỗi lần cung phụng mã thực đều biến mất vô ảnh vô tung, nghe man nhân nói là kẻ xưng thụ thần đã ăn chúng." Thụ nhân kia nói.

Long Nhất đối với một số kỳ văn dị sự cũng cực có hứng thú, trong lòng đã có chủ ý, vô luận là thổ thần thần bài có tồn tại hay không, cũng nhất định phải tìm hiểu.

Thụ nhân kia hiển nhiên nhìn ra ý định của Long Nhất, bổ sung: "Man nhân phi thường dã man, kể từ thần ma đại chiến mười vạn năm trước, bọn họ nhiều thế hệ đều sinh hoạt tại phương hương bình nguyên căn cõi. Bọn họ không ra ngoài, cũng không cho ngoại nhân tiến vào lãnh địa của họ. Bởi vì bọn họ có lực lượng đáng sợ, không thể lực nà dám chọc vào. Dù sao thì phương hương bình nguyên căn cõi, thật sự không có bất cứ tư nguyên nào tồn tại."

"Một vùng đất căn cõi, sao lại gọi là phương hương bình nguyên? (bình nguyên thơm ngát)" Long Nhất nghi hoặc hỏi.

"Cái này... ta cũng không biết." Thụ nhân kia nói.

Lúc này, trong ý thứ hải Long Nhất đột nhiên xuất hiện thân ảnh Mặc Vận, nàng ta chỉ nói một câu rồi biến mất. Nàng ta nói, không ai tham ăn bằng tên thổ thần.

Chương 645: Man nhân tộc đại VU

Có những lời này của Mặc Vận, thần thụ tại thánh địa man nhân tộc cùng tên thổ thần tham ăn chắc chắn có quan hệ.

Long Nhất bái biệt thụ nhân tộc, triệu hoán bạch vũ, cùng Tiểu Y bay về phía phương hương hình nguyên.

Đến phương hương bình nguyên, Long Nhất mới phát hiện phương hương hình nguyên cũng không nhiều hương hoa như tưởng tượng. Tuy nhiên về vẻ bình thản lại vô ngàn, liếc mắt chỉ là một vẻ hoang vu. Chỉ có thừa thớt những bụi cỏ điêu tàn trên nền đất cát, so với hoang mǎng thảo nguyên còn muốn hoang lương hơn nhiều.

"Phương hương bình nguyên, danh không như thật a." Tiểu Y khẽ cười nói.

"Có lẽ lúc trước phương hương hình nguyên cũng không như thế này." Long Nhất nói, mảnh đất này có thể khác nhiều so với mấy chục vạn năm trước, thiên biến đã khiến phương hương hình nguyên trở thành như ngày hôm nay.

Tiểu Y cười nhẹ, cảm giác được Long Nhất cảm khái, thiếu gia tựa hồ có hình dáng rất từng trải a.

"Man nhân tộc lãnh địa tại tây nam phương hướng, chúng ta mau tới đó." Long Nhất cười nói. Sống tới hai cái mạng, ai có thể trải nhiều

hơn hẳn đây!

Lúc này mặt trời đang xuống dần, ánh nắng chiều như hỏa diễm thiêu đốt nơi chân trời, từ từ di động, như thể thiêu đốt cả không gian, vô cùng huyền ảo.

Một con bạch hạc giương cánh, cùng với lưỡng nhân bên trên, bị hỏa diễm chiều hôm nuốt mất, vô ảnh vô tung.

Hắc nhật bao phủ thiên ma đại điện, tản mát ra một loại khí tức trầm ngưng áp lực vô cùng khủng bố. Một lão nha phù điêu cao trăm thước khắc đầy hung thần ác sát, đỉnh cao chạm mây.

"Lệ huyết tướng quân, mau mau đưa chìa khóa không gian chi môn cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí." Một thiếu nữ thân mặc hắc tinh khải giáp, tóc dài hạt sắc ngang vai, ngũ quan tinh trí cực điểm, làn da mềm mại như trong suốt, đôi mắt mang theo ẩn ẩn huyết sắc quang mang, một đôi ngọc thủ xinh đẹp mà yêu dị, thon dài tuyết bạch. Cùng hắc sắc chỉ giáp (móng tay) dài mười tấc hình thành một sức hút mãnh liệt.

"Công chúa, đừng làm mặt tướng khó xử. Thiên ma vương có lệnh, chìa khóa không gian chi môn bất luận ke nào cũng không được vận dụng." Một gã ngạch sinh độc giác ma tướng run cầm cập đáp.

"Ngươi muốn chết." Thiếu nữ âm lãnh quát. Ngọc thủ vừa nhấc, nhẹ nhàng cắm vào lồng ngực tên ma tướng, mang ra một quả tim xấu xí còn đang đập.

"Công... công chúa..." Tên ma tướng không dám tin nhìn trái tim trong tay thiếu nữ. Phan một tiếng không cam lòng ngã xuống đất.

"Ta đã sớm nói, không nên làm trái ý ta." Thiếu nữ ảm đạm cười. Tâm niệm vừa động, một con tuyết trắng trường mao tiểu sư tử xuất hiện trước mặt, chảy nước miếng nhìn trái tim trên tay thiếu nữ.

"Tiểu Tuyết Nhi, ngươi lại có khẩu phúc rồi." Thiếu nữ mang quả tim xấu xí ném đi. Tiểu sư tử nhảy lên nuốt vào. Chép miệng hai cái, trở về chỗ cũ vô cùng tham lam.

Thiếu nữ mở chiếc hộp được bảo vệ, nhìn thấy bên trong một thanh chìa khóa hắc sắc, khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười vũ mị.

"Tur Yên, ngươi muốn chạy đi đâu?" Một hư ảnh nhàn nhạt cao lớn đột nhiên hiện lên trước mặt thiếu nữ, dùng thanh âm uy nghiêm trầm thấp hỏi.

"Ngươi quản được ta sao? Còn không mau nhanh chóng khôi phục công lực của ngươi đi." Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng nói.

"Ta bị nhốt mười vạn năm, lâu như vậy, ngươi vẫn hận ta sao?" Hư ảnh kia đúng là năng lượng phân thân của Thiên ma vương. Trước mặt người ngoài hung tàn thị sát, nhưng đối với nữ nhân này lại không có lấy nửa điểm biện pháp.

"Muốn ta không hận ngươi, trừ phi ngươi chết." Thiếu nữ thản nhiên nói.

Thiên ma vương ngẩn ngui trầm mặc nói: "Ngươi hiện tại không thể đi Thương Lan đại lục, nơi đây có một tên nhân loại thập phần cường đại. Ngươi gặp hắn sẽ rất nguy hiểm."

« Nếu ta nói ta dứt khoát phải đi thì sao ? Ngươi cũng mang ta ra giết luôn ? Dù sao khi ngươi giết nương thân ta thì cũng là ánh mắt đó

không chớp lấy một cái. » Thiếu nữ thanh âm có chút cương quyết, thân thể run lên nhẹ nhàng.

Thiên ma vương cứng đờ, hư ảnh chậm rãi biến mất, tiêu thất trước mặt thiếu nữ.

"Tiểu Tuyết, chúng ta đi, đi xem cái tên cường đại nhân loại kia."
Thiếu nữ nắm chìa khóa trong tay, nhập vào sâu bên trong thiên ma điện.

Sâu trong tây nam phương hương hình nguyên, cách đại hải khoảng trăm dặm, là nơi sinh hoạt man nhân tộc. Bọn họ xen lẫn đá tảng cỏ khô kiến tạo phòng ốc, những ngôi nhà cùng kiểu đứng chung một nơi, quanh co, trông vô cùng chính tề.

Man nhân tộc là một trí tuệ chủng tộc thượng cổ truyền lưu, dáng người khô ngô, mạnh mẽ, lấy tinh nguyệt làm đồ dâng, không cùng bất kỳ chủng tộc nào trao đổi, cũng không chủng tộc nào dễ dàng trêu vào.

Long Nhất cùng Tiểu Y đứng bên thân hình cự đại của bạch vũ. Nhìn theo một loạt phòng ốc thô sơ vây quanh một cây cột cao trăm trượng như đá mà không phải đá, như thiết mà không phải thiết. Mặt trên khắc đầy tinh đồ dấu hiệu, tinh tú cùng tuyến điều tương liên, tạo thành một tổ hợp phù hào thần bí, khiến cho hắn có cảm giác thập phần cổ quái.

Cả nửa ngày, Tiểu Y bỗng nhiên lộ vẻ kinh ngạc, nói: "Thiếu gia, tinh đồ trên thạch trụ cùng với dự ngôn tinh tượng học không sai biệt lắm, chẳng lẽ man nhân tộc cũng có dự ngôn sư."

"Thế sao?" Long Nhất nhíu mày. Man nhân tộc là chủng tộc thượng cổ truyền lưu, nếu không có chỗ thần bí mới là bất bình thường.

Ngay lúc Long Nhất cùng Tiểu Y muốn đi xuống, hắc mâu Long Nhất tinh mang chợt lóe, ánh mắt nhìn thẳng trung ương khu phòng ốc, cười nói: "Xem ra đã bị phát hiện, xem ra mấy tên gia hỏa man nhân tộc lợi hại không ít."

Thu hồi bạch vũ, hai người phiêu nhiên hạ xuống. Xa xa một loạt bóng đen bay nhanh tới, chớp mắt đứng trước mặt hai người. Hai mươi man nhân tộc dũng sĩ cao ba thước, vai u thịt bắp, râu tóc dựng đứng, hung thần ác sát nhìn họ.

Long Nhất so với nhân loại có thể tính là cao lớn, nhưng trước mặt man nhân tộc dũng sĩ chỉ giống như một tiểu hài tử bình thường.

" Hai vị khách nhân từ xa tới, mời vào trong nói chuyện." Một thanh âm già nua phiêu phiêu hồ hồ truyền tới, lọt vào tai lại khiến kẻ khác tâm thần chấn động, thực lực quả thực không tầm thường.

Hai mươi danh man nhân tộc dũng sĩ một trước một sau mang theo Long Nhất cùng Tiểu Y hướng nơi man nhân tộc cư trú tiến vào.

Man nhân tộc thân hình cao lớn, phòng ốc tự nhiên cũng kiến trúc cao lớn, đơn sơ mà mang đầy dấu tích cổ đại, ẩn chứa lịch sử một thời.

Long Nhất cùng Tiểu Y tiến vào khiến không ít man nhân tộc náo động. Từ trước đến nay ngoại tộc tiến vào lãnh địa man nhân tộc đều bị công kích. Đây là lần đầu ngoại tộc được lấy lễ nghi tiếp đãi, mà lại là man nhân tộc đại vu tự mình lấy lễ tiếp đón, việc này khiến man nhân đối với hai người có thật lớn hứng thú. Bọn họ tranh nhau mà nhìn hai người ngoại tộc.

Long Nhất đối với loại ánh mắt này không có lấy cái gì cảm cảm giác, trong lòng tò mò đánh giá bốn phía, phán đoán mục đích lời mời của man nhân tộc đại vu.

Hai mươi danh man nhân tộc dũng sĩ đem Long Nhất cùng Tiểu Y đến môn viện, sau đó như thiết thung đứng bất động tại môn khẩu.

"Hai vị khách nhân, mời vào. Hàn xá giản lậu, có chút không kịp tiếp đón, thứ lỗi." Âm thanh già nua lại một lần nữa vang lên, lời vẫn có lễ có tiết, vô cùng khách khí, cùng man nhân tộc theo như Long Nhất tưởng tượng hoàn toàn bất đồng.

Hai người sai bước tiến vào viện tử, liền thấy một căn cứ đại trụ tử. Đây chính là đại trụ Long Nhất đã nhìn thấy ngoài không trung.

"Tà môn." Long Nhất làm bầm một câu. Trước khi tiến vào cổng thì căn đại trụ ngập trời nhìn không thấy, không nghĩ tới vừa tiến vào lại đột ngột xuất hiện trong tầm mắt, trong lòng có chút kinh dị.

Một lão giả dáng người khô ngô an tọa bên dưới đại trụ, chòm râu bạch sắc rủ xuống đất, trên mặt từng đạo nếp nhăn thâm như câu hác, mang theo tương tang năm tháng, nhưng ánh mắt lại thập phần rạng rỡ, không mờ đục như một lão giả bình thường, tuyệt đối là ánh mắt chỉ có trí giả mới có được.

"Tôn kính đại vu, thứ cho chúng ta mạo muội, chúng ta đến để..." Long Nhất mang theo kính ý nói.

Lão giả phát tay cắt gang lời nói của Long Nhất, hai tròng mắt cơ trí đảo qua Long Nhất cùng Tiểu Y nói: "Ý định của các ngươi không cần nói cho ta, thiên mệnh đã đến, ta sẽ đưa các ngươi đến nơi cần đi."

Lão giả qét ngang, ánh mắt dừng lại trên người Tiểu Y, trường thanh thờ dài: "Mệnh lí thiên số, ta tuy có thể biết được một phần nhưng cũng không biết kết quả, dự ngôn có thể như kết quả, cũng có thể không, bởi vì hắn có thể mang lại quá nhiều thay đổi."

Long một đầu đầy mờ mịt, thấy Tiểu Y có chút đăm chiêu, chẳng lẽ đại vu này cũng là một vị dự ngôn sư bất thành?

" Hạo kiếp buông xuống, đến cùng quả thực không thể dự trắc hay sao?" Tiểu y thì thào tự nói, hỏi lại lão giả.

" Thiên hạ vốn là một đại cuộc, người cùng ta giai thân đều ở bên trong đó, người trong cuộc làm sao thấy rõ đây?" Lão giả thản nhiên nói.

" Một khi đã thiên hạ là một đại cuộc, vậy không có người ngoài, cái này không phải vô nghĩa sao chứ?" Long nhất nói, trên mặt lại không biểu hiện toàn tâm toàn ý.

Lão giả nhìn Tiểu Y, hạt sắc nhãn châu đột nhiên một trận luân chuyển, trong đầu hiện ra một bức hình ảnh, nhưng một trận cự đại lực lượng đột nhiên đánh tới, lão giả thân hình run lên, phun ra một ngụm máu tươi, lại điên cuồng địa cười ha hả.

" Nguyên lai như thế, nguyên lai như thế." Lão giả cười to nói, ánh mắt nhìn Tiểu Y trở nên cuồng nhiệt vô cùng.

Long Nhất cùng Tiểu Y nhìn nhau, vừa rồi còn người trí tuệ còn sâu rộng như biển, giờ lại trông giống kẻ điên, thật khó giải thích.

Lão giả dần dần ngừng lại tiếng cười, chậm rãi đứng dậy, ngửa đầu nhìn đại trụ cao tận mây, nói: "Man nhân tộc chúng ta tuân theo

thượng cổ thần dụ ngàn vạn năm, rốt cuộc người cần tìm đã tới, cuối cùng đã công đắc viên mãn.

Long Nhất càng lúc càng nghi hoặc, đang mở miệng định nói, thì thấy thân ảnh lão già chậm rãi trở nên hư vô, cuối cùng hóa thành điểm điểm tinh quang hướng theo đại trụ bay lên.

"Con bà nó! Thế này là thế nào?" Long Nhất buồn bực nói.

Lúc này, trăm trượng đại trụ đột nhiên quang mang đại thịnh, hóa thành một đạo quang trụ bắn thẳng đến trên người Tiểu Y, ngay cả Long Nhất cũng bị quang trụ đánh xa hơn mười thước.

"Chủ nhân, khí tức của đại trụ cùng với khí tức bên trong thạch đầu có chút tương tự." Linh vụ tinh linh hóa thành một tiểu hài tử trong ý thức hải Long Nhất nói.

Long Nhất nhíu mày, phân phó: "Linh vụ, ngươi đi thánh địa tham ăn của man nhân tộc xem có hay không tin tức của thổ thần.

Chương 646: Thất thần bài tập

Tiểu Y thân trong quang trụ, mái tóc ngân sắc bay loạn, một viên hư ảo thần tinh nhập vào mi tâm, trong ý thức hải hình thành một bức mạc trắc đồ án. Đồ án này vô cùng thân thiết, làm nàng nghĩ tới sư phụ, thân hình bị bao bọc trong một tầng mê vụ.

Đồ án mang theo cỗ lực lượng kỳ lạ chậm chạp cùng nàng tương dung.

Đang lúc Tiểu Y vị vây lấy không giải thích được chuyện gì xảy ra thì trong ý thức hải đột nhiên xuất hiện một hư ảnh nhàn nhạt.

"Sư phụ." Tiểu Y trong ý thức hải kêu lên. Mặc dù đây chỉ là một cái bóng, nhưng vị đạo quen thuộc so với sư phụ nàng không hề khác biệt.

"Tiểu Y, người đã xuất hiện. Xem ra sư phụ không nhìn lầm, người quả thật là thiên thần chi thể, đó là số mệnh của người." Thanh âm ôn thuận khiến cho Tiểu Y run rẩy.

"Sư phụ, đây... tất cả là chuyện gì đang xảy ra?" Tiểu Y có chút kích động hỏi.

Nhưng hư ảnh vẫn không đáp lại, vẫn như cũ nói tiếp: "Man nhân tộc chính là thượng cổ thủ hộ chủng tộc, đại vu sở hữu thiên địa câu thông lực. Đờn sau sẽ có một thiên thần giáng thế, chính là người,

thiên sinh thần thể. Bất quá thần lực của người bị phong ấn. Phong ấn này ta cũng không có biện pháp giải khai. Đại man nhân tộc đại vu đời thứ nhất đã dự ngôn được kim thể hạo kiếp. Mà người có thể nghe được lời nói của sư phụ, chứng minh người chính là chuyển mệnh thần nữ của đại man nhân tộc đại vu đời thứ nhất. Nếu người có khả năng giải khai tự thân phong ấn, người sẽ trở thành cổ kim tối vĩ đại dự ngôn sư.

"Tiểu Y, ta không còn nhiều thời gian. Người đã ứng nghiệm trở thành thần dự chi nhân, về sau man nhân tộc sẽ đầu phục người, người hãy sử dụng cho hợp lý." Hư ảnh vừa nói xong liền tiêu tán trong ý thức hải Tiểu Y. Đây chính là lời nói được lưu lại, hư ảnh cơ bản đã không còn tồn tại ý thức.

Quang trụ vô thanh vô thức tiêu tán, đại trụ cao trăm trượng cũng biến mất không thấy tung tích. Tiểu Y nhắm mắt đứng một lúc lâu. Vừa mở ra, song mâu thiểm hiện một trận thanh lãnh quang huy, vu như tinh nguyệt.

Thiên không không biết tự bao giờ hình thành thái sắc quang hà, vạn đạo hà quang từ không trung bắn ra, bao phủ cả lãnh địa man nhân tộc.

Tất cả man nhân tộc đều nhanh chóng tề tựu bên ngoài tiểu viện. Rơi lệ quỳ rạp xuống đất. Man nhân đại vu chí cao vô thượng đã ra đi, thần dự cuối cùng hôm nay đã ứng nghiệm. Đối với man nhân tộc đời đời thủ hộ mà nói, nó mang đến một loại giải thoát và cũng là một sự khởi đầu mới. Man nhân tộc đã chính thức gắn kết với số mệnh của thế giới.

"Thiếu gia, sư phụ nói ta là thiên sinh thần thể, nhưng... phụ mẫu ca ca ta đều là người bình thường a." Tiểu Y dần lấy lại tinh thần, có chút mê vãng nói. Nàng đúng là dự ngôn sư, có thể dự ngôn bất kỳ

người nào khác ở thế giới này, nhưng chính bản thân mình lại không cách nào nhìn thấu. Chẳng phải là bụt nhà không thiêng sao.

"Thiên sinh thần thể?" Long Nhất kinh ngạc, thiên sinh thần thể chính là một chủng thần hậu duệ. Chẳng lẽ Tiểu Y là một thần nữ tại thần giới lưu thất ở Thương Lan đại lục?

Tiểu Y đem việc vừa gặp sư phụ nói qua với Long Nhất, khiến cho hắn trầm ngâm suy nghĩ.

Chuyển mệnh thần nữ? Phong ấn? Long Nhất suy nghĩ, dường như có chút quen thuộc.

Đang lúc Long Nhất đang cố nhớ lại, vài tia linh vụ từ dưới đất bay tới, ngưng tụ thành một tiểu hài tử, hưng phấn nói: "Chủ nhân, ta phát hiện bên dưới đại thụ thánh địa man nhân tộc có một tòa cung điện, trên trong có một pho tượng thổ thần."

Long Nhất vui mừng, xem ra lần này mình đã đúng, nhanh chóng đi tới cung điện bên dưới lòng đất.

Man nhân tộc nhân khẩu không đến sáu vạn cũng phải năm vạn, chớp mắt nhìn không thấy cuối.

"Tiểu Y, ngươi hãy xử lý sự tình của man nhân tộc, ta đi xuống dưới lòng một chuyến." Long Nhất nói.

« Vâng, thiếu gia. » Tiểu Y ôn nhu đáp.

Bên dưới thánh địa khoảng trăm thước là một tòa cung điện do bùn đất tạo thành, xung quanh là tầng tầng kết giới. Nếu không phải linh vụ có thể giải khai mọi kết giới, có lẽ Long Nhất phải tốn một phen đại công phu. Thổ hệ kết giới chính là kết giới vững chắc nhất, do chính

tay thổ thần bố trí lại càng không cần phải nói, không phải là người bình thường có thể đối phó.

Long Nhất vừa tiến vào, liền thấy chính giữa đại điện được dựng lên chín đại trụ, trên mặt điêu khắc tinh mỹ đồ án, trung ương là một pho tượng hoành sắc cao cao tại thượng, ngoài những vật này ra, cơ hồ không còn vật bày biện nào khác.

Long Nhất đánh giá bốn phía một lúc, mục mâu tập trung lên pho tượng thổ thần. Khó trách Mặc Vận không thể tìm thấy thổ thần khí tức, nguyên lai là thần chi trứ chú phát tác, thần thể thành điêu tỗ, khí tức tự nhiên biến mất.

Lúc này Long Nhất đột nhiên phát hiện bên dưới đài pho tượng là vương vĩ những mảnh xương đầu, xương cá, còn có nửa đuôi của sơn dương, không khỏi tức cười. Thổ thần thật đúng là tham ăn, thân thể tựa hồ bề ngang suýt sang bề dọc, tròn như một quả cầu, vô cùng hoạt kê. Thật sự khiến người khác khó tin nổi hẳn là một trong thất đại chủ thần.

"Mặc Vận, ngươi có ở đó không?" Long Nhất trong lòng kêu gọi.

Một đạo hắc ảnh nhàn nhạt từ ý thức hải Long Nhất thành hình, Mặc Vận than khẽ: "Thổ thần vừa bị thần chi trứ chú phát tác không lâu, không biết bao giờ mới có thể khôi phục bình thường, thổ thần thần bài trên người hẳn ta cũng không thể khu động.

"Ý của ngươi là chúng ta tới trễ?" Long Nhất trợn mắt nói.

"Cái đó cũng không nhất định, ý thức của ta có thể thoát thể ra ngoài, mười vạn năm rồi, tên gia hỏa thổ thần đương nhiên cũng phải ngộ ra cách xuất thể chứ." Mặc Vận cười khẽ nói.

Chính tại lúc này, một trận không lồ đại địa áp bức từ bốn phương tám hướng truyền tới. Hai chân Long Nhất phút chốc trầm xuống, lực lượng quá lớn khiến hắn khụy chân, xem ra muốn bức bách hắn quỳ xuống.

Long Nhất sắc mặt âm lãnh, trên thế gian này không ai còn có khả năng bức bách hắn phải hạ mình. Ngạo thiên quyết vận chuyển, bàn đại tinh thần lực tập trung xuống hai chân, vững tựa Thái sơn, cước như cưỡi nham tủng, thần tình cương nghị mang theo một tia lãnh tiếu.

Bàn đại lực lượng vô cùng vô tận như muốn cùng Long Nhất bốn cột, kéo hắn xuống.

Nụ cười Long Nhất càng ngày càng lạnh như băng, toàn thân cơ nhục bắt đầu nhảy lên, cốt cách không ngừng thanh hưởng những tiếng răng rắc. Không thể nghi ngờ, đây chính là do thổ thần sử dụng trọng lực thuật "nhân phi thổ thần mạc chúc", bất quá muốn hắn khuất phục, rõ ràng quá sức mơ mộng.

"Phá cho ta." Long Nhất bỗng nhiên hống to một tiếng, mái tóc dài xoắn tung tại không trung, không khí tại sát na bành trướng, nhiệt khí bức ra bốn phía, cả thổ thần điện cũng một trận lung lay.

Trên mặt đất mang lại một trận mãnh liệt ba động, như cơn sóng to nhỏ xô ra bốn phía.

"Khụ khụ, tiểu tử, mạnh lắm, ta thích." Một lũ hoàng yên từ dưới đất bay ra, ngưng tụ thành một hư ảnh mập mạp.

Khóe môi Long Nhất chảy ra một tia tơ máu, lạnh như băng nhìn hư ảnh thổ thần. Quả nhiên như Mặc Vận sở liệu, thổ thần qua mười vạn năm đã ngộ ra phương pháp mang ý thức tách ra khỏi thân thể.

Từ cơ thể Long Nhất một hắc ảnh xuất ra, Mặc Vận đột ngột xuất hiện, hướng thổ thần cười khanh khách nói; "Huyền Thiên, xem ra ngươi thật là tiêu điều tự tại a."

Thổ thần như Di Lạc phật nhìn Mặc Vận cười, thần thức buông ra, cùng tiếp xúc với thần thức Mặc Vận, cũng giống như bằng hữu ôm nhau lâu ngày gặp mặt, thập phần tưởng niệm.

Mặc Vận nhìn Long Nhất vẫn băng lãnh như cũ nhìn thổ thần Huyền Thiên, trong lòng không biết vì sao có chút ba động. Nàng biết nam nhân này đối với thủ đoạn dò xét của thổ thần đã nổi giận, với tính kiêu ngạo của hắn, chỉ sợ nhất thời khó lòng bình tức. Trên khóe miệng còn lưu một tia máu, trong tâm có chút đau lòng, nói: "Tiểu tử gốc nhà ngươi, sao không dùng thần chi ấn ký cùng thần bài để ngăn cản?"

Long Nhất không trả lời, đôi mắt như mãnh thú nhìn chăm chăm Huyền Thiên.

"Hắc, tiểu tử, ta và ngươi chỉ đùa một chút, không nên cho là thật, không nên cho là thật..." Thổ thần vội vàng khoát tay, vè mặt chân thành. Lời vừa nói xong, thấy mục quang Long Nhất tối sầm, bất giác rùng mình, bản năng nhận ra một tia nguy hiểm.

Cơ thể Long Nhất ba quang ẩn động, bất ngờ biến mất, chỉ còn một cái hư ảnh tại chỗ. Cùng lúc đó, trong không trung một tiếng bạo hưởng, xuất hiện u u quang hoa, một cỗ bàng đại hạo hăng lực lượng phô thiên cái địa bao phủ hư ảnh thổ thần Huyền Thiên, cực lớn năng lượng sắc bén đánh tới.

Huyền Thiên kinh hãi. Lúc đầu phát hiện trong cơ thể Long Nhất có các đại chủ thần ấn ký cùng lục đại thần bài khí tức, liền muốn thăm

dò chur thần thực lực của Long Nhất. Không ngờ Long Nhất không dùng đến thần lực mà phá khiến hấn phát sinh một cỗ sợ hãi không thể hiểu.

Phải biết rằng Long Nhất đã đạt tới ngạo thiên quyết bát tầng đỉnh phong, chỉ cách cửu tầng viên mãn cảnh giới một bước. Dù vậy cũng phải gặp rất nhiều kỳ ngộ mới có thể mai xuất. Ngạo thiên quyết là Trung Hoa cổ kim thần kỳ, truyền thuyết sau khi đạt tới cửu tầng có thể di sơn đảo hải, hủy thiên diệt địa không gì không thể, huống chi sau khi đến dị thế, uy lực so với tại địa cầu muốn tăng gấp đôi, có thể tưởng tượng cũng biết mức độ lợi hại của nó.

Huyền Thiên mặc dù mất đi bản thể, nhưng thân là một trong thất đại chủ thần, huống chi thổ hệ ma pháp nguyên tố hình thành bên trong thổ thần điện, cho dù thiên ma vương thời kỳ toàn thịnh muốn trong thời gian ngắn đã thương hấn cũng thập phần khó khăn.

Bất quá Huyền Thiên vốn định thụ một chương của Long Nhất khiến hấn hạ hỏa, dù sao người này cũng là hy vọng của nhân thần lưỡng giới. Nhưng mắt thấy chiêu thức uy lực tuyệt luân, bất đắc dĩ sử dụng thổ hệ ma pháp năng lượng cấu thành một vòng phòng ngự.

Chỉ nghe oanh long một tiếng, kích lưu bắn ra bốn phía, cả thổ thần điện khí lưu cũng kịch liệt chấn động, trung ương Long Nhất cùng thổ thần Huyền Thiên bị năng lượng cuồng bạo làm cho hỗn độn một mảnh.

"Tiểu tử này thật đúng là quái thai." Thổ thần Huyền Thiên như con rùa ép mình bên trong năng lượng tráo, lẩm bẩm nói. Một kích có thể nói là kinh thiên động địa, khiến hấn kinh ngạc không thôi. Cũng may thổ hệ ma pháp chính là nguyên tố phòng ngự đứng đầu thất hệ nguyên tố, và hấn phải dùng tới thổ thần bài mới có thể bình yên vô sự. Tên thanh niên nhân loại này đến cùng là tu luyện cái thứ công

pháp quái thai nào, không dùng ma pháp cũng không dùng đấu khí, phảng phất như một vũ trụ vô cùng vô tận, năng lượng tựa hồ thuần túy nguyên thủy chi lực, cùng phụ thần năng lượng vô cùng giống nhau.

Đang lúc Huyền Thiên vừa thấy kinh dị vừa cho may mắn, đột nhiên trong lòng rung mình, thổ thần bài lập tức xuất ra, nhưng một trận chấn động mãnh liệt khiến thần hồn vô cùng đau đớn.

Khi hết thấy khôi phục bình tĩnh, Long Nhất vẻ mặt không hề biểu tình đứng thẳng, trù sam trên thân rách vài chỗ, đầu tóc rối tung, khóe miệng hơi nhếch, song mâu lãnh ý xen lẫn vài phần đắc thắng.

Thân thể nhũ bạch sắc của Linh vụ tinh linh nhỏ xuống vài vòng, nhan sắc cũng phai nhạt rất nhiều.

"Linh vụ, làm rất đúng, trở lại thể nội dưỡng sức đi." Long Nhất dùng ý niệm mang linh vụ tinh linh thu hồi vào trong cự thạch.

Mặc Vận có chút khiếp đảm nhìn ý thức thể Huyền Thiên yếu ớt không ít, kinh ngạc nói: "Huyền Thiên, hẳn thật sự làm tổn thương người?"

Huyền Thiên cười khổ hai tiếng, gật đầu nói: "Đánh một trận ta đã thua, mấy cái khớp xương già nua này coi như không còn dùng được nữa."

"Sao thế được, cho dù người bất động thần bài, bằng vào năng lực của hắn cũng không làm cho người thương nặng như vậy." Mặc Vận xem xét Long Nhất, nhíu mày nói.

"Ha ha, tiểu tử này cũng rất xảo trá, trong tay của hắn tiểu tinh linh vô thanh vô thức phá vỡ năng lượng tráo của ta, thân giáp bị tiểu tử này áp súc năng lượng, khiến ta bị thương, thật sự không thể đề phòng." Huyền Thiên lợi dụng thổ thần bài tập trung năng lượng trị thương. Thương tổn này so với hắn không tính là nghiêm trọng, chỉ là một kẻ không dùng thần lực có thể thương tổn hắn thật vô cùng kinh dị. Tuy nói hắn xảo trá, nhưng chiến trường vô tình, vốn không có công bằng. Hắn cũng cho là xứng đáng.

Mặc Vận nhớ tới việc bị linh vụ tinh linh gạt, nhất thời cũng muốn xả giận. Bất quá hắn coi như hữu dụng, tương lai khi đối phó thiên ma vương có thể phát huy trọng yếu tác dụng.

"Tiểu tử, bốn thần bị ngươi ám toán một cái, nợ khí của ngươi còn chưa tiêu tan sao." Huyền Thiên hướng Long Nhất nói.

Long Nhất cười hắc hắc, trong mắt lãnh ý tiêu mất. Thổ thần phục nhuyển nhận sai, hắn cũng phải chữa lại mặt mũi. Nhìn thân thể phi nhiêu của thổ thần, cười nói: "Vi mạng thủ đoạn, mong rằng thổ thần không quở trách mới phải."

"Tiểu tử nhà ngươi già già yếm yếm, dùng thủ đoạn đả thương ta, thổ thần cũng không coi vào đâu." Huyền Thiên cười mắng.

Thổ thần tính tình từ trước đến nay vô cùng hào sảng, không câu nệ tiểu tiết. Mà Long Nhất có cừu tất báo, tính tình cũng không kiềm chế được. Hai người vừa nói vài câu liền xưng huynh gọi đệ, khiến Mặc Vận trợn to cả mắt.

Nguyên lai mười vạn năm trước thần ma đại chiến, Thiên ma vương cùng thất đại chủ thần lưỡng bại câu thương. Thiên ma vương bị phong ấn, còn thất đại chủ thần lại bị tối âm độc thần chi trớ chú.

Từ trận chiến cuối cùng thiên băng địa liệt, thổ thần lưu lạc bị tăng năng lượng bảo hộ Thương Lan đại lục nhốt lại, dùng vô số năm tháng tìm phương pháp giải khai thần chi trớ chú, nhưng bất thành. Thổ thần yêu thích mỹ vị nhân gian, bên dưới thánh điện man nhân tộc kiến tạo thánh điện, đến lúc thần chi trớ chú phát tác thì hết ăn hết uống. Đến ngàn năm trước mới ngộ được phương pháp thoát li bản thể, hợp vào một khối ngọc thạch theo nhân loại chu du khắp Thương Nguyệt đại lục, nhưng đối với Thương Nguyệt đại lục vẫn không có phương pháp. Cho đến vài ngày trước, vừa nhận thấy được Mặc Vận hắc ám ba động thì thần chi trớ chú lại đột nhiên phát tác, đành phải chờ Mặc Vận tìm tới cửa.

Mười vạn năm kinh nghiệm, thổ thần Huyền Thiên hai mắt lưng tròng, chuyện cũ thật không kham nổi a.

Long Nhất trêu chọc Huyền Thiên đột nhiên đề cập đến lời thần truyền thừa. Lời thần đi mất, thủy thần Tỉ Nhã tan thành mây khói, ánh mắt trở nên buồn bã. Thất đại chủ thần, trừ hắc ám chi thần, thổ thần, hỏa thần ý thức vẫn còn tồn tại, còn lời thần, thủy thần, phong thần cùng quang minh thần ý thức tiêu tán hoặc đọa lạc bất minh, bất quá thần bài cùng thần chi ấn ký đã nhập vào hắc ám, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Mặc Vận cùng Huyền Thiên dường như động tới tâm sự Long Nhất, nhất thời cũng trở nên trầm mặc.

"Tiểu tử, thổ thần thần bài ta giao lại cho người bảo quản, người mang ta đến nơi nào ăn được uống được. Bất quá Thương Nguyệt đại lục ta đã đi hết rồi, vậy đến Thương Lan đại lục đi." Huyền Thiên đột nhiên nói, khuôn mặt mập mạp tròn vo khiến đôi mắt như thể cũng biến mất, mang ngọc phiến hoẵng sắc nhập vài ý thức hải Long Nhất.

Ý thức hải Long Nhất chấn động, thổ thần thần bài gia nhập mang theo một cỗ lực lượng hoàn toàn mới, chính hẳn cảm giác được bất đồng, nhưng trong lúc nhất thời không biết nơi nào bất đồng, chỉ cảm giác được bảy thần bài tề tụ, hết thảy trở nên viên mãn.

Mặc Vận cùng Huyền Thiên không tiến vào cơ thể Long Nhất, chỉ còn Long Nhất trong thổ thần điện, mục quang biến mất, tinh thần tập trung vào thần bài đang lưu chuyển trong ý thức hải.

Thổ thần bài gia nhập, làm cho thất đại thần bài đều phát sinh tương hỗ liên hệ, hơn nữa các hệ nguyên tố tựa hồ có xu hướng thẩm thấu vào cơ thể Long Nhất, xem ra không phải là vấn đề đơn giản a.

Long Nhất đứng một lúc lâu, đột nhiên tỉnh lại, nhìn thổ thần điện một vòng, thân hình chợt lóe lên không thấy.

Lúc này bên trên thánh địa tế tự man nhân tộc, tất cả man nhân tộc đều tập trung lại, mục quang cuồng nhiệt hướng đến một nữ tử xinh đẹp mờ ảo bên trên.

Tiểu y một đầu ngân ti cấp tất, đôi đồng tử trong suốt lộng lẫy kỳ quang. Bỗng nhiên từ mi tâm xuất ra một chuỗi thần tinh hư ảnh, xung quanh tạo thành thần bí tinh tượng đồ án. Giờ khắc này bầu trời trên cao đột nhiên âm đạm, mặt trời thay bằng tinh nguyệt, cùng với Tiểu Y tạo thành tinh tượng đồ án, trông cực kỳ quý dị khó lường.

Toàn bộ man nhân tộc một trận run rẩy, vẻ mặt thành kính hướng Tiểu Y phủ thân triều bái.

Trên tế tự thai tinh mang đại thịnh, cùng tinh nguyệt giữa không trung tạo thành huy ấn, cả Tiểu Y cũng phiêu phù bay lên.

Chỉ nghe khách sát vài tiếng, tế tự thai đột nhiên xuất hiện một đạo

liệt phùng, chậm rãi mở rộng.

Man nhân tộc phía dưới ánh mắt thành kính triều bái, trong miệng lầm bầm khẩu ngôn.

Mười đoàn cự đại oánh quang từ bên trong liệt phùng phiêu khởi, phù vu trước mặt Tiểu Y.

"Thượng cổ man nhân tộc thủ hộ dũng sĩ, cùng vô tận tinh thần chi lực làm vật dẫn, thức tỉnh đi." Tiểu Y hô to, đồng tử một trận toàn chuyển, tinh tú trên không đột nhiên sáng ngời một chút, mười đoàn oánh quang chậm rãi tiêu tán, hiện ra mười vị toàn thân tỵ trang bị khôi giáp, tay cầm chiến phủ, thân cao mười thước cự hình man nhân tộc dũng sĩ. Bọn họ không phải là dũng sĩ thông thường, mà là truyền thuyết thượng cổ thủ hộ dũng sĩ.

Bỗng nhiên, mười vị thủ hộ dũng sĩ đồng loạt mở mắt, mục quang trùng thiên, xuất thanh hồng to chấn động thiên địa, tuyên cáo với thế giới bọn họ đã thức tỉnh.

Chương 647: Cộng hiệu vu phi

Tàn dương như huyết, nhiễm hồng thiên địa, vài phiến lá khô tà tà rơi theo gió, cửa hàng lác đác bên ngã tư đường.

Ngày thu tại Đẳng Long thành mang một tia tiêu điều. Bụi cỏ héo khô, nhiệt độ vẫn cao như vào hạ.

Ngày dài huyết vũ, lời đồn thuận thế lên cao. Nhưng nhờ quốc gia nỗ lực tuyên truyền, lời đồn cũng dần được bình định. Dân chúng trong lòng khùng hoảng cũng nhờ quốc gia cường đại mà bình phục. Bọn họ đều biết có một lũ ma vật đang hăm he vùng đất mà mình đang sinh sống. Nhưng mọi người tin rằng Thương Lan đại đế cùng thiên thần thái tử điện hạ anh minh lãnh đạo, hết thảy khó khăn đều sẽ vượt qua.

Rất nhiều bách tính đưa hài tử tham quân huấn luyện, bảo gia vệ quốc, một ít dân chúng còn tự mang con trai duy nhất tòng quân. Cả học sinh các đại ma pháp đấu khí học viện cũng tham gia quân đội, ẩn thế cao nhân đều dần lộ diện, các chủng tộc cũng xuất ra một phần lực lượng.

Bầu trời Đẳng Long thành, một hắc ảnh phiêu phù xuất hiện, đôi mắt huyết sắc yêu diễm nhìn xuống thành thị phồn hoa dị thường.

"Thế giới loài người, quả thật đa sắc màu, đáng tiếc... đáng tiếc..."
Huyết quang từ mâu tử chột thịnh, hư ảnh dần mờ nhạt đến khi biến mất.

Tiểu Y theo thượng cổ thần dụ, trở thành tân man nhân tộc đại vu, hơn nữa gọi về thập đại thượng cổ man nhân tộc thủ hộ dũng sĩ, vì đối kháng ma giới nhập xâm mà tăng thêm một phần lực lượng.

Còn Long Nhất từ cái chết đi ra, đầu tiên hấp thu năng lượng bảo hộ Thương Nguyệt đại lục, ngạo thiên quyết thuận thế đột phá bát tầng đỉnh phong, tìm được thổ thần thần bài, tề tập thất đại chủ thần bài, thất hệ ma pháp năng lượng hình thành một chủng biến hóa vi diệu. Xem ra từ Thương Nguyệt đại lục thu hoạch vô cùng lớn.

Tiểu Y lưu lại thống lĩnh man nhân tộc, còn Long Nhất vội vã phản hồi đô thành Thanh Phong đế quốc. Theo như Mặc Vận nói, hẳn là nàng ta đi đến mê vụ sâm lâm tìm kiếm hỏa thần sí diễm.

Trở lại Thanh Phong đế quốc thì đã khuya. Tại mộc phòng tạm thời kiến tạo, Mộc Hàm Yên vẫn đang phê bút lập kế hoạch cho Thương Nguyệt đại lục thực thi, thay đổi mọi mặt Thanh Phong đế quốc. Mặc dù Long Nhất mang một nhóm quan viên Thương Lan đế quốc trợ giúp xử lý một số việc, khiến Mộc Hàm Yên thở phào nhẹ nhõm, nhưng nàng cũng không bởi vì vậy mà có chút thư giãn.

"Sao còn chưa nghỉ ngơi?" Một bàn tay to ấm áp đặt lên vai Mộc Hàm Yên.

Thân thể Mộc Hàm Yên chột căng thẳng, nhưng liền lập tức trầm tĩnh. Xoay đầu lại, ôn nhu tựa vào lòng ngực như một chú mèo con.

"Đừng quá lao lực, không phải ta điều người đến giúp người sao? Người chỉ cần mang đại sự nắm chắc trong tay là được rồi, không cần phải đích thân ra tay." Long Nhất có chút quan tâm lẫn tức giận

nói. Một đạo nội lực tiến vào cơ thể Mộc Hàm Yên giúp nàng giải tỏa mệt mỏi.

"Biết rồi, hảo phu quân của ta." Mộc Hàm Yên nhu mì nói, vùi đầu vào lòng ngực Long Nhất. Kỳ thật chỉ cần có hấn bên người, nàng liền không cảm giác được bất cứ thứ gì mệt mỏi, ngược lại nhìn thấy thế giới như càng thêm ngời sáng.

Hai người tĩnh mật âu yếm trong chốc lát, Long Nhất mở miệng nói: "Hàm Yên, trời vừa sáng ta sẽ quay về Thương Lan đại lục."

Mộc Hàm Yên khẽ gật đầu. Nàng sao lại không biết chứ, đây là thời khắc vô cùng quan trọng, e rằng cả thế giới cũng chỉ một mình Long Nhất đảm đương, không ai khác trọng yếu hơn hấn.

Dần dần, Mộc Hàm Yên hô hấp trở nên nặng nhọc, khuôn mặt ửng hồng, đã bắt đầu động tình.

"Long Nhất, phu quân..." Đôi mắt Mộc Hàm Yên xạ xuất đầy mỉ ý, bàn tay khẽ đan vào giữa hai chân, ngón tay khều hai cái, dựng lên một trướng bông cao cao.

Mộc Hàm Yên mỉ lực trời sinh, một khi đã muốn câu dẫn không ai có thể kháng trụ, quang thị cùng thanh âm mang lại kinh khủng sát thương lực.

Long Nhất trong sát na dục hỏa công tâm, hai tay nhanh chóng xé rách chướng ngại vật, ôm trọn một vùng thập phần co dãn.

"Ngô..." Mộc Hàm Yên thân thể một trận run rẩy, mũ mâu khép hờ, hàm răng khẽ cắn vào môi dưới, câu nhân hướng Long Nhất như phóng suất điện cao áp.

Long Nhất thở một hơi nặng nhọc, mang Hàm Yên đặt phía dưới, thân thể hùng vĩ tiến lên.

Nhất thời y sam bay toán loạn, hai người trong cơn kích tình hòa cùng một thể.

"A... chết mất, hảo phu quân, nhanh lên một chút."

"Đáng ghét, giờ này mà còn làm nhộn." Mộc Tinh Tinh đứng bên cửa nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh lãng ngữ. Tim đập như sắp, trong đầu ảo tưởng bộ dáng hai người đang xyz. Hạ thân một trận dao động, ngọc dịch tràn khê cốc. Khẽ một tiếng khép chặt hai chân, muốn đi nhưng tâm ý lại cố rình... nghe lén.

Thật ra bên trong phòng Long Nhất cùng Mộc Hàm Yên đã biết Mộc Tinh Tinh tới, nhưng điều này lại làm cho tâm lý kích thích nên vẫn chưa đình chỉ.

Lúc này Mộc Tinh Tinh khe khẽ cước bộ, nín thở nhìn vào.

Long Nhất cảm giác có điểm không ổn, vốn định lên tiếng, nhưng Mộc Hàm Yên gắt gao ôm lấy eo hắn, hạ thấp giọng chỉ có hai người nghe được: "Phu quân, người xem muội muội đang nhìn lén chúng ta, không phải càng thêm kích thích sao?"

Long Nhất hít sâu một hơi, lưng eo cử động đột nhiên nhanh hơn.

Mộc Hàm Yên vẫn hiềm không đủ kích thích, đứng dậy khiến Long Nhất ngồi trên ghế đối diện với cánh cửa, còn nàng quay lưng ngồi xuống giữa hai chân của hắn, kiều đồn phì nhuận hạ xuống, trong lúc nhất thời ngọc thố một trận dao động, lưng eo cuồn cuộn, trường thương thô dài chọt ẩn chọt hiện.

Mộc Tinh Tinh bên ngoài thờ gấp, thảo nguyên sớm đã lầy lội một mảnh, thân nhiệt lên sao.

Đột nhiên, Mộc Hàm Yên kịch liệt nhồm lên, thân thể mềm mại bỗng nhiên cứng đờ, mị nhãn khép hờ, phát ra một tiếng rên rỉ thật lớn, lập tức mềm nhũn trong lồng ngực Long Nhất.

Mộc Tinh Tinh như đại mộng chọi tỉnh, nhìn thấy giữa hai chân có dịch thể theo tiết khớp chảy ra, nhỏ giọt dọc theo chân, xấu hổ luống cuống rời đi thế giới không thuộc về nàng.

Lúc này Mộc Hàm Yên vung tay lên, đại môn chợt mở, Mộc Tinh Tinh hai chân bối rối đứng trước mặt hai người.

Long Nhất trừng mắt nhìn Mộc Hàm Yên, chơi đùa đến đây chẳng phải có chút quá đà sao.

"Tinh Tinh, tỷ tỷ biết người thích Long Nhất đã lâu rồi, không bằng cùng ta tiện nghi tên xú tiểu tử này đi?" Mộc Hàm Yên cười khanh khách nói, mang Mộc Tinh Tinh đổ lên lồng ngực Long Nhất.

Mộc Tinh Tinh cương cứng trong lồng ngực Long Nhất, không cảm có một cử động nhỏ nào. Đầu óc trống rỗng, người được khí tức nam nhân khiến trống ngực nàng như con ngựa bất kham.

Nói đúng ra, Mộc Tinh Tinh cùng Mộc Hàm Yên tương tự như nhau, cả cơ thể cũng không khác. Nhưng Mộc Hàm Yên mị lực trời sanh, một cái nhíu mày, một tiếng cười cũng là câu nhân tâm phách. Còn Mộc Tinh Tinh trời sinh tính trực, tâm cơ không sâu, nhiều thứ trong lòng đều lộ ra ngoài mặt, có một loại mị lực hoàn toàn khác.

Cũng vì như thế, tâm tư của Mộc Tinh Tinh đối với Long Nhất không người nào không biết. Long Nhất đương nhiên cũng cảm giác được,

chỉ là hồng nhan bên hấn quá nhiều, hưởng chi hấn cũng có chính sự phải làm, cơ bản không tồn tại tâm tư tầm hoa vấn liễu.

Lúc này, Mộc Tinh Tinh hoảng hốt lấy lại tinh thần, bỗng nhiên hai tay ôm chặt lấy eo Long Nhất, hô hấp nóng hổi lên trên ngực của hấn.

"Long Nhất...yêu...yêu ta..." Mộc Tinh Tinh mang hết dũng khí nói. Cái gì nàng cũng không để ý, đây chính là nam nhân mà nàng cần, phải dùng hết khả năng để được bên cạnh hấn, để ánh mắt của hấn được lưu lại trên cơ thể nàng.

Mỹ nhân hữu ý, Long Nhất đương nhiên có lòng, bàn tay to nâng lên chiếc cằm của Mộc Tinh Tinh, cúi đầu hôn xuống.

Đôi môi mềm mại mà băng lương phân phương bốn phía, khiến cho người khác thật không muốn rời. Long Nhất một mặt ôn nhu hôn Mộc Tinh Tinh, một mặt linh xảo giải khai y phục.

Mộc Tinh Tinh cũng là thiên hạ tuyệt sắc, da thịt ngay cả sương tuyết cũng phải nhượng phần, chiếc eo nhỏ nhắn, đôi chân thẳng tắp thon dài, tựa như một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ. Khiến cho người khác không đành lòng tiết độ.

Chỉ là, Long Nhất là một tên quái thai trời sinh cùng người khác bất đồng, đừng nói là nhân gian tuyệt sắc, coi như là thần nữ tiên nữ, hấn cũng có tiết độ chi tâm. Như thủy thần Tỉ Nhã, đây chính là một trong thất đại chủ thần cao cao tại thượng, tên nhãi này chẳng những không hề kính ý, ngược lại còn sắc đảm bao thiên mang nàng chiếm mất.

Mộc Tinh Tinh là thân xử nữ, sao có thể chịu nổi Long Nhất đại sư cấp bậc thủ đoạn. chiếc eo nhỏ nhắn như thủy xà vặn vẹo, hai chân sớm đã lộ ra một mảng tùng lâm. Hấn không thể nhanh chóng mang

thân cùng Long Nhất hòa thành một thể.

Long Nhất vừa nghe tiếng nỉ non liền biết ngay nhã ý, chậm rãi cùng Mộc Tinh Tinh tiến hành hợp thể. Mộc Hàm Yên cũng tình động như lửa đốt, dùng *** không ngừng ma sát sau lưng Long Nhất. (***) là cái gì tự liên tưởng)

****, Mộc Hàm Yên tử muội cộng hiệu vu phi, làm cho Long Nhất hưởng thụ một phen ôn nhu tư vị.

Chỉ là thời gian cũng không vì vậy mà dừng lại nửa phần, chân trời dần quang khiết, ánh nắng dần chiếu rọi nhân gian, một buổi ban mai khiến lòng người thanh thản. Long Nhất được hai tử muội hầu hạ mặc xiêm y, tiễn đến Thương Lan đại lục truyền tống trận.

"Phu quân bảo trọng, Thương Nguyệt đại lục có hai tử muội ta sẽ vì phu quân mà xử lý thỏa đáng." Mộc Hàm Yên ôn nhu vuốt ve khuôn mặt tuấn tú Long Nhất cười nói.

"Cho ta?" Long Nhất nhú mày.

"A a, hôm nay phu quân uy vọng không ai dám sánh, đại kiếp bùng nổ, tất cả chủng tộc cùng lãnh thổ quy về một mối là phương pháp tốt nhất, phu quân muốn trốn tránh trách nhiệm sao?" Mộc Hàm Yên giảo hoạt cười nói.

Long Nhất nhún vai, trong lòng tự hấn đã có tính toán. Nếu có thể bình an vượt qua trường kiếp nạn, thiên hạ đương nhiên phải thống nhất. Bất quá lão đầu tử vẫn còn niên thanh thể tráng, chờ hấn già rồi, hài tử của mình cũng lớn, chính mình không phải tiêu điều tự tại sao.

Hôn tạm biệt hai nàng, Long Nhất tiến vào truyền tống ma pháp trận.

Bạch quang chợt lóe đã biến mất khỏi Thương Nguyệt đại lục.

Tại hậu sơn Mễ Á thánh ma học viện, một hư ảnh đột ngột xuất hiện, không phải Long Nhất thì còn ai vào đây? Sở dĩ tới nơi này, Tất nhiên là muốn thông qua học viện truyện cổ ma pháp trận tiến vào mê huyễn sâm lâm; tìm kiếm hỏa thần sí diễm chân thân.

Long Nhất từ trên đỉnh núi nhìn xuống học viên lão sư Mễ Á thánh ma học viện , trong lòng không khỏi có chút cảm khái. Nhớ lại năm đó tại học viện phát sinh đủ thứ chuyện lớn nhỏ linh tinh.

"Xem ra trái tim của ta đã già rồi." Long Nhất cười một tiếng lắc đầu, đột nhiên có chút thương tang. Có câu làm thanh nhiên thẳng một đường mà đến, tuổi về già hồi ức hóa xa xăm.

Chương 648: Ma giới công chúa

Long Nhất một phen cảm khái, đi đến cổ truyền tống ma pháp trận phía hậu sơn. Bằng với hiểu biết ma pháp trận cùng với thực lực của hắn hôm nay, muốn mở ra truyền tống trận vô cùng dễ dàng.

Đi được một đoạn, khẽ nhíu mày, nhìn về phía bên trong một bụi rậm. Ở đó có một tia khí tức ba động mơ hồ quỷ dị.

Long Nhất bước đến, tia khí tức này mang một cảm giác quen thuộc, nhưng không lần ra đầu mối.

Chỉ thấy thân hình Long Nhất nhoáng lên một cái đã biến vào bụi cỏ bên trong. Một tiểu sư tử lông trắng như tuyết đang mở to đôi mắt trong suốt nhìn hắn, cái đuôi nho nhỏ không ngừng ngoe nguẩy.

"Ô ô..." Tiểu sư tử như chú chó con khẽ kêu lên hai tiếng, tứ chi nhỏ nhỏ bước đến, cạ đầu vào khố giác Long Nhất.

Long Nhất ngưng tụ nội lực trong tay nhưng chưa phát ra. Từ trên tiểu sư tử hắn có thể cảm nhận được một cỗ tà ác cùng thuần tịnh khí tức. Chưa biết rõ lai lịch của tiểu tử này trước, hắn không có một chút khinh tâm.

Tiểu sư tử tò mò một hồi lâu, đối với ngoa tử cùng khố giác sinh ra nồng hậu hứng thú. Thịnh thoảng dùng móng vuốt khẽ khều mấy cái, cái miệng nhỏ thì cắn cắn khố giác xé ra.

"Tiểu tử kia, ngươi từ nơi nào đến đây?" Long Nhất khom lưng ôm tiểu sư tử đứng lên, cau mày khế hỏi.

Tứ chi tiểu sư tử quơ quào lung tung, vẻ mặt đáng thương nhìn Long Nhất, biểu tình thập phần nhân tính hóa.

Long Nhất xuất ra tinh thần lực thăm dò, nhưng khi đến ma tinh hạch sâu bên trong đầu tiểu sư tử, tinh thần lực như thạch trầm đại hải biến mất vô ảnh vô tung. Nếu không phải tiểu sư tử sở hữu thiên sinh phòng hộ năng lực, thì chắc chắn đã bị người lộng quá tay chân. Bất luận là phương diện nào, đều chứng minh tiểu sư tử bất phạm, hoặc là bản thân bất phạm, hoặc là chủ nhân của nó bất phạm, hơn nữa trên người nó còn có khí tức ba động quý dị, khiến cho Long Nhất cảnh giác vạn phần.

"Tiểu Tuyết Nhi, Tiểu Tuyết Nhi... ngươi ở đâu..." Lúc này, một thanh âm thiếu nữ từ xa xa theo sườn núi truyền đến. Thanh âm vô cùng thanh thúy, nhưng nét lo âu khiến cho thanh âm trở nên khô khốc, mất đi sự mượt mà của một thiếu nữ.

Lúc này, tiểu sư tử trong tay Long Nhất nhất thời hưng phấn, kêu ô ô vài tiếng, ra sức giãy dụa.

Xem ra, thiếu nữ kia chính là chủ nhân của tiểu sư tử tên gọi Tiểu Tuyết Nhi. Mục quang Long Nhất chợt lóe, mang tiểu sư tử đi ra, hẳn cũng muốn nhìn một chút xem thiếu nữ kia là thần thánh phương nào.

Rất nhanh, một thân ảnh yếu điệu xuất hiện trước mặt Long Nhất. Tiếng kêu của tiểu sư tử khiến nàng càng thêm gấp gáp.

"Tiểu Tuyết Nhi, tỷ tỷ tìm được ngươi rồi, lo đến chết mất." Thiếu nữ

thấy tiểu sư tử trong tay Long Nhất, vội càng chạy tới, đoạt lại tiểu sư tử ôm vào lòng ngực, vùi đầu vào mặt nó.

Tiểu sư tử dùng đầu lưỡi liếm liếm lệ châu trên mặt thiếu nữ, ô ô kêu nhỏ ra điều an ủi.

Long Nhất lẳng lặng đứng đó, tinh tế đánh giá thiếu nữ, một chỗ cũng không buông tha. Không thể nghi vấn, thiếu nữ này rất đẹp, thân thể hoàn mỹ, ngũ quan tinh tế. Thuần khiết trong sáng. Như hòa hợp cùng tiểu sư tử trong lòng nàng. Nhưng thế gian tuyệt sắc trước mặt Long Nhất mang lại một nét quyến rũ rất riêng. Nàng không có yêu mị của Mộc Hàm Yên, không có anh khí của Bắc Đường Vũ, không có diễm đạm của Vô Song, không có nhu hòa của Ti Bích, chỉ là một người hết sức bình thường, nhưng lại mang đến cho người khác một cảm giác triu mến cùng một nỗi buồn man mác.

Một lúc lâu, thiếu nữ tựa hồ cảm giác được mục quang của Long Nhất. Vừa cất đầu nhìn nhau, thân hình khẽ chấn động. Không hiểu sao ánh mắt nhu hòa của nam nhân kia lại như có thể nhìn thấu vào sâu bên trong linh hồn của nàng, hết thấy bí mật trước mặt hẳn tựa hồ không chỗ nào có thể che đậy.

"Thái... thái tử điện hạ..." Khuôn mặt thiếu nữ ửng hồng, líu ríu mở miệng nói.

Long Nhất thu hồi mục quang thăm dò, khẽ mỉm cười gật đầu. Giờ đây cả đại lục đâu đâu cũng có người ngưỡng mộ họa chân dung hắn, giờ tìm ra được một người không nhận ra hắn thật có điểm khó khăn.

"Người là đệ tử thánh ma học viện?" Long Nhất cười một tiếng hỏi.

"Đúng vậy, thái tử điện hạ, ta là học sinh cao cấp thủy hệ ma pháp

thánh ma học viện, nghe nói thái tử điện hạ cũng từng... ở ban này." Thiếu nữ đỏ mặt nói, làm cho người khác vừa nhìn liền phải ngưỡng mộ Long Nhất.

"Ồ, vậy sao? Người tên là gì? Tiểu sư tử là của người phải không?" Long Nhất cũng thân mật hỏi lại.

"Hồi thái tử điện hạ, ta tên gọi Tư Yên, Tiểu Tuyết Nhi là do ta nuôi dưỡng từ ba năm trước, khi đó nó còn chưa mở mắt ấy chứ, không biết vì sao lại bị vớt đi?" Tư Yên hướng đôi mi thanh tú nói.

"Nếu không phải như thế, Tiểu Tuyết Nhi sao lại có thể bên cạnh người, đây cũng là duyên phận." Long Nhất cười một tiếng nói, vẻ mặt tươi cười cũng có chút kỳ quái.

« Cứ cho là vậy đi a. » Tư Yên gật đầu, hỏi tiếp : « Thái tử điện hạ sao lại đến thánh ma học viện ? Sao ta không nghe học viện lão sư nói qua ? »

"Ta muốn thông qua học viện cổ truyền ma pháp trận tiến vào mê huyễn sâm lâm." Long Nhất cười một tiếng nói.

"A... học viện cử hành mạo hiểm đại hội tại mê huyễn sâm lâm kia a, ta từng nghe nói qua chuyện của thái tử năm đó." Hai mắt Tư Yên sáng lên như hai ngọn lửa.

"Đúng vậy, người đã từng đi qua sao?" Long Nhất cười một tiếng hỏi.

"Vẫn chưa, mạo hiểm đại hội hai năm một lần, ta còn phải đợi đến năm sau." Đôi mắt Tư Yên lóe lên một điểm, hướng Long Nhất nói.

"A a, vậy người có muốn đi trước dành thời gian thể nghiệm không?" Long Nhất cười một tiếng hỏi.

"Ta... ta thật sự có thể đi sao?" Tư Yên vui mừng nói, hưng phấn nhìn Long Nhất, mang theo một tia hy vọng.

"Đương nhiên." Long Nhất nhún vai, tươi cười nói.

Long Nhất mang Tư Yên đi đến cổ truyền ma pháp trận phía hậu sơn, tiểu sư tử cũng theo sát bên chân Tư Yên.

Long Nhất mang ra một đồng ma tinh hạch bố trí. Tư yên nhìn bóng lưng của hắn, đôi mi thanh tú vừa nhú. Kẻ được xưng là nam nhân cường đại nhất thế giới này tựa hồ điều gì cũng có thể nhìn thấu, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, tựa hồ cái gì cũng không biết rõ lắm. Đây đều là do sau khi nàng tu luyện thành công Thiên ma nhãn mà sinh ra cảm giác, từ một kẻ mà nàng vô cùng thống hận- phụ thân ma giới chi vương thiên ma vương.

Tư Yên chính là nhi nữ duy nhất của thiên ma vương, bất chấp phản đối của phụ thân đến Thương Lan đại lục kiến thức thực lực của Long Nhất, tiếp cận Long Nhất không phải tự nhiên, mà đó là một nhiệm vụ của nàng.

Theo truyền tống ma pháp trận khởi động, hai người biến mất vào bên trong bạch quang.

Mê huyễn thâm lâm vẫn như cũ, không có bất luận thứ gì thay đổi. Một tầng mê vụ nhàn nhạt trôi nổi khắp bên trong, thụ mộc thân ảnh mờ ảo, nhìn không thấy cuối.

Nhớ lại lần đầu tại mê huyễn cùng Thủy Nhược Nhan, Lâm Na, Long Linh Nhi, Phong Linh, Nhân Nhân, Long Nhất khẽ cười một cái. Khi đó Thủy Nhược Nhan cùng hắn vẫn là mập mờ đạo sư, Phong Linh nữ cải nam trang, Nhân Nhân bị vây trong lưới tình. Tại bên trong mê

huyền sâm lâm Long Nhất còn phát hiện địa tinh, phát hiện Hỏa diễm sơn trang cùng Băng tuyết thần điện di tích ngàn năm đại chiến, phát hiện đũa con trên trời rơi xuống Nữ Nhi, kinh ngộ long tộc Liễu Như, tại bên dưới nham thạch gặp gỡ điêu tượng hỏa thần Sí Diễm, thu phục thần thú hỏa kỳ lân.

Nhiều năm quá khứ trôi đi, vật đây còn người đã vắng, thoáng cái đã mười năm, quá nhiều chuyện phát sinh, hết thảy đều khắc sâu trong lòng, giờ hình thành một chuỗi ký ức vô cùng quý giá.

Tư Yên nhìn Long Nhất mang theo một tia mỉm cười xa xăm, mặt dù nàng từ trước đã đối với người này tiến hành nghiên cứu, nhưng vẫn không hiểu được đằng sau vẻ mặt tươi cười của hắn mang ý nghĩa như thế nào.

"Tư Yên, phụ mẫu ngươi đâu?" Long Nhất đột nhiên hỏi.

Tư Yên ngẩn ra, một lúc lâu cúi đầu nói: "Nương thân cùng phụ thân của ta đã quá thế, ta là cô nhi, được một gia gia hảo tâm nuôi dưỡng.

"Vậy ngươi nhất định rất yêu gia gia đúng không?" Long Nhất cười một tiếng hỏi, ánh mắt như kỳ dị nhìn cô gái.

"Đúng vậy, ta rất yêu thương hắn." Tư Yên trả lời không chút ngập ngừng.

"Thế nhưng, ta nhìn từ đôi mắt của cô không thấy được một tia yêu thương nào cả." Long Nhất đột nhiên ngưng cười, ánh mắt thoáng chốc lợi hại.

Đôi mi thanh tú Tư Yên có chút mê hoặc nói: "Thái tử điện hạ, ta không biết người đang nói cái gì?"

"Ha ha, không cầu cái trang nữa, một người có yêu thương, trong lòng nhất định sẽ ấm áp, không phải băng lãnh không có một tia ôn độ. Không thể không nói, người cải trang hoàn toàn thất bại, cả cảm tình của một thiếu nữ bình thường người cũng không có. Vốn ta muốn xem người rốt cuộc chơi đùa đến cái dạng nào, bất quá khả năng biểu diễn của người khiến ta không có một chút hứng thú. Nói đi, rốt cuộc người là ai? Tiếp cận ta nhằm vào mục đích gì?" Long Nhất cười băng lãnh, hắc mâu như một cái hắc động nhìn chăm chăm Tư Yên.

Nét mặt Tư Yên đột ngột thay đổi, cuối cùng hóa thành một phiến băng lãnh, như một bức băng điêu không có chút cảm tình, bên trong đôi mắt cơ hồ chợt lóe vài tia huyết sắc quang mang.

"Thái tử điện hạ quả nhiên ánh mắt tinh tường, sao không đoán luôn thân phận cùng mục đích của ta?" Tư Yên vuốt ve bộ lông tiểu sư tử trong lòng ngực, thản nhiên nói.

"Có lẽ người từ ma giới... là thiên ma vương phái người đến để trở thành nô tì bên cạnh ta..." Long Nhất suy nghĩ trong chốc lát, cười nói một cách vô hại. Kỳ thật cũng không khó đoán. Địch nhân đứng đầu của hắn hiện nay chính là thiên ma vương, mà thiếu nữ cải trang dù vô cùng sống động, biểu đạt tâm tình thì tinh thần ba động cũng rất phù hợp, nhưng hắn rõ ràng "nghe thấy" huyết tinh băng lãnh khí tức bên người nàng ta. Chính đôi mắt đã tố cáo sự ngụy trang đó. Hơn nữa trên người tiểu sư tử còn tồn tại thuần khiết cùng tà ác quỷ dị khí tức khiến hắn không thể không nghi ngờ.

"Người rất thông minh, bất quá chỉ đúng được một phần, còn lại người đã đoán sai. Thiên ma vương? Hắn có tư cách sai khiến ta sao?" Tư Yên hắc quang chợt lóe, khôi phục diện mạo vốn có, tóc dài lòa sặc, mâu tử huyết sắc quang mang, da thịt gàn như trong suốt cùng hắc sắc chỉ giáp dài mười tấc.

Long Nhất kinh ngạc. Theo ngữ khí của Tư Yên có thể thấy nàng đối với thiên ma vương ngập trời hận ý, chẳng lẽ là một nữ nhân bị hấn bội bạc?

"Bất quá... ta không phải do tên hỗn đản thiên ma vương phái đến, nhưng cũng giống nhau tới là để lấy mạng của ngươi." Mâu tử của Tư Yên huyết quang đại thịnh, hắc sắc chỉ giáp phiếm khởi một trận u mang.

Chương 649: Ma giới công chúa (hạ)

Khí tức quỷ dị trong phút chốc tỏa khắp không gian, phát ra những tiếng vang chói tai.

Mi mắt Long Nhất giương lên, nội lực ngạo thiên quyết theo ý mà động, hắc hắc cười nói: "Thiên ma vương đúng là một con rùa rút đầu, chính mình không dám chui ta, lại kêu một nữ nhân đi tìm chết."

Đôi mắt Tur Yên huyết quang đại thịnh. Nàng có thể oán hận phụ thân, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác buông lời xằng bậy.

"Chết đi..." Tur Yên quát lạnh một tiếng, thân như thiểm điện, mặt đất cũng bắt đầu chấn động.

Trong phạm vi trăm thước đều mập mờ thân ảnh, tựa hồ đều là hư ảnh của Tur Yên. Kỳ dị chính là mỗi một hư ảnh đều mang khí tức của nàng ta, khiến kẻ khác không phân biệt được thật giả.

Cường giả trong khi chiến đấu, đặc biệt thực lực không quá chênh lệch, toàn thân phòng hộ tuyệt đối là tìm đường chết, chỉ có thể chống đỡ hướng công kích của đối thủ đồng thời tìm cơ hội phản kích. Tuy Long Nhất có thể tiến vào thần bí cự thạch, nhưng đó không phải là cách làm của hắn. Nếu gặp công kích liền trở thành con rùa rút đầu, hắn cũng không xứng đáng có được thanh danh của một vị thần minh. Hơn nữa, nữ nhân đến từ ma giới này, hắn cũng

không để trong lòng, ít nhất theo khí tức của nàng thì thực lực so với hẳn thấp hơn nhiều.

Long Nhất nhìn xung quanh, định thần đứng tại chỗ, hai tay đặt phía sau, đôi mắt rõ ràng đang suy nghĩ xa xăm.

"Buồn cười, vẫn không nhìn thấy ta." Tư Yên cười lạnh hai tiếng, ngọc thủ nhẹ nhàng vừa nhắc, bỗng nhiên mùi đạo hắc quang ảm nặc tại hai hư ảnh đột nhiên tập kích Long Nhất. "Bá" một tiếng trực tiếp xuyên qua trái tim của hắn.

Năm ngón tay vừa xuyên qua bỗng trở nên trống rỗng, chứ đừng nói là mang trái tim của hắn đào ra.

"Khanh", tiếng kim loại vang lên, hư ảnh Long Nhất tan biến. Huyết mâu Tư yên tràn ngập sát ý, lạnh như băng nhìn Long Nhất đang cười cười. Mùi ngón tay sắc bén của nàng đã bị Long Nhất chế trụ, làm thế nào cũng không rút ra được.

"Người muốn giết ta, đáng tiếc vẫn còn ngây thơ lắm." Long Nhất cười nói, vẻ mặt vô cùng thoải mái đắc ý. Tuy vậy nội tâm hắn lại đổ mồ hôi lạnh. Nữ nhân này công pháp cực kỳ quý dị, lợi trảo kia khiến hắn có cảm giác không thể né tránh, tựa hồ vô luận vọt đến đâu cũng bị những móng vuốt ấy dễ dàng xuyên qua.

Tại thời khắc nguy hiểm đó, hắn mang bốn nguyên khí tức toàn bộ thu liễm, lưu lại một hư ảnh, khó khăn lắm mới chế trụ được nữ nhân này, hết thảy không đến một giây thời gian. Nhưng đối với những cường giả đứng đầu thì nhiều đó thời gian cũng đủ để hoàn thành nhiều lần công kích cùng phòng ngự.

Trên mặt Tư Yên lộ vẻ kỳ dị, tùy ý để Long Nhất chế trụ hai tay nàng.

Một thân ảnh bạch sắc lạng lẽ vút qua, móng vuốt sắc bén hướng đến cổ của Long Nhất.

Bỗng nhiên, không khí xẹt qua một đạo huyết sắc quang mang, thân ảnh bạch sắc kia ô một tiếng phi ngược trở về. Lúc này bên cạnh Long Nhất xuất hiện một khô lâu trọng khải, cầm trong tay huyết sắc liêm đao.

"Long Nhị, làm rất tốt." Long Nhất cười nói.

"Đại ca, muốn hay không ta làm cỏ con súc sinh này?" Đồng tử Long Nhị hồng quang chợt lóe. Lời nói lưu loát rất nhiều, tuy còn có một chút máy móc nhưng so với trước rõ ràng tiến bộ. Trí lực xem ra tăng lên không ít.

"Trông chừng hắn là được rồi, ta cùng ma giới tiểu muội muội vui chơi một chút, nếu không người khác lại nói Thương Lan đại lục không biết đãi khách." Long Nhất âm hiểm cười nói.

Tư Yên kinh ngạc, khô lâu cường đại biết nói tiếng nhân loại, vong linh cũng có trí lực từ khi nào? Chính nàng còn không kịp suy nghĩ, một loại khí thể vây chặt nàng lại, khiến nàng xuất hiện một cảm giác sợ hãi.

Long Nhất chế trụ hai tay Tư Yên, sau đó phóng thích khí thể nhập vào khí tức của thần bí cự thạch. Xem thái độ của tiểu yêu nữ, hiệu quả hiển nhiên không giống bình thường.

Trái tim Tư Yên bất an nhảy lên hai cái. Trong chớp mắt thoát khỏi khống chế của Long Nhất, quý mị lưu lại tàn ảnh biến mất tại chỗ.

Thân hình chợt nhoáng lên vài cái, Tư Yên bỗng giật mình. Ma Ảnh phân thân thuật khi triển khai một chút khí tức cũng không lộ ra,

nhưng tên nhân loại vẫn liên tục bám sát phía sau nàng, làm cách nào cũng không dứt ra được, thật là vô cùng kinh ngạc. Tuy hắn không cường đại bằng phụ thân thiên ma vương, nhưng hắn chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Dựa theo tiềm lực khủng bố cứ lớn dần, tiêu diệt thiên ma vương chỉ là vấn đề thời gian. Đến lúc đó thiên ma vương phải thúc thủ chịu trói không thể bàn cãi.

"Vô luận thế nào, tuyệt không thể để hắn còn sống." Tư Yên cắn chặt răng. Cho dù nàng vô cùng thống hận thiên ma vương, nhưng nàng cũng là nữ nhân và hơn hết là ma giới công chúa. Huống hồ tên nhân loại biến thái này là địch nhân ma giới. Bằng vào thực lực của nàng không đủ đánh chết hắn, chỉ còn cách phải động não tìm phương pháp.

Trong trò chơi trốn tìm này, Long Nhất như một tiểu miêu đuổi theo Tư Yên. Nhưng thực tế hắn tự biết cái khổ là như thế nào. Ma ảnh phân thân thuật đích xác lợi hại, khiến hắn phải phát huy toàn bộ tinh lực đuổi theo. Nhưng để cản đường nàng ta thì thập phần miễn cưỡng, chỉ có thể chờ trong một khắc lơ lửng mà tiến lên làm khó dễ.

Cảnh vật hỗn loạn một mảnh, Long Nhất đuổi theo dần đoán ra được một chút quy luật, hắn lặng lẽ từ hắc ám thứ nguyên không gian phóng xuất cuồng lôi thú, hỏa kỳ lân cùng tiểu lão hổ, tại nơi Tư Yên có thể xuất hiện tiến hành phục kích.

Đang lúc Tư Yên cố gắng tìm phương pháp giết chết Long Nhất thì trước mắt đột nhiên lóe lên ánh lửa, một đầu kỳ lân bên trong thánh hỏa. Thánh hỏa của hỏa lý lân có thể khiến sắt đá bốc hơi vô ảnh vô tung, uy lực vô cùng cường đại. Tư Yên trúng đòn công kích, ma ảnh phân thân bị gián đoạn, nhưng vẫn có thể tự thân bảo vệ không bị thương tổn.

"Tiểu yêu nữ, ném thử một chút "phân cân thác cốt thủ" của bốn

thiếu gia." Long Nhất cười to chen vào, hai tay như thiểm điện hướng các nơi trên thân thể Tư Yên.

Trên vai Tư Yên trúng một chỉ, nửa người nhất thời lão đảo. Hoảng sợ mang căn nguyên ma lực trong cơ thể xuất ra, nghiêng mình đánh về phía Long Nhất một trảo.

Chỉ nghe khách sát một tiếng, Tư Yên thét lên thối lui. Nguyên lai khi nàng ta xuất ra một trảo trí mạng, thì cũng là lúc bên ngực bị trúng một trảo của Long Nhất, một bên ngọc thố trong nháy mắt mang ra khoe giữa bàn dân thiên hạ, cảm nhận được từng làn gió khẽ vuốt ve.

Long Nhất ngây người, lập tức hắc hắc cười âm tà, ngọc thố cùng một điểm nho nhỏ hồng hồng bị hấn nhất thanh thị sở. Ma giới công chúa thân hình cũng không tệ, còn kích thước ngọc thố cũng thực là...

Long Nhất lắc lắc đầu, chuyển thân tiếp tục truy đuổi. Thừa nước đục thả câu, nhân cơ hội người suy yếu mà đánh tới luôn là danh ngôn vô cùng chí lí a.

Lúc này, nhiều cổ năng lượng từ nhiều hướng đánh úp lại phía Long Nhất, không gian vụn vẹo bằng mắt thường có thể thấy được, thụ mộc trong vòng trăm thước hóa thành bụi phấn.

Long Nhất bất ngờ, trong lòng thầm mắng một câu. Càn khôn đại na di vừa xuất thì Tư Yên liền biến mất vô ảnh vô tung.

"Xem ra ma giới đến đây không ít cao thủ." Long Nhất khoanh tay, nhìn nơi Tư Yên vừa biến mất có chút dăm chiêu.

Tư Yên từ ma giới đến xem ra thân phận không tầm thường, mấy tên

cao thủ tựa hồ đến để hộ vệ nàng ta. Lão quái vật thiên ma vương sống không biết bao nhiêu vạn năm khẳng định sẽ không đối với nữ nhân của mình thực lực còn chưa đủ xuống tay ám sát hẳn, lại vì nàng ta mà phái người hộ vệ. Hơn nữa xem đôi mi thanh tú của nàng ta vẫn không tiêu tan hận ý, chẳng lẽ là nữ nhân của thiên ma vương bất thành?

Long Nhất cũng không biết là hẳn đã đoán đúng, vì không có căn cứ nên hẳn cũng không muốn đoán bừa. Lách mình tiến đến nơi của Long Nhị, thấy Long Nhị đang dùng hắc ám cấm pháp mang tiểu sư tử chặt chẽ chế trụ, cắt đứt liên lạc với chủ nhân của nó.

"Long Nhị, càng ngày người càng thông minh." Long Nhất vỗ vỗ khái giáp của Long Nhị.

Long Nhị dạt dạt cười hai tiếng, khiến Long Nhất phát hoảng. Long Nhị biết cười, nhưng kiểu cười đó khiến người khác nuốt không trôi. Dù sao thì cũng tiến bộ không ít a. Cảm xúc không đều đều khô khan nữa, mà dần có da có thịt hơn

Long Nhất suy nghĩ đau cả đầu. Long Nhị càng ngày càng mạnh, trí lực càng ngày càng cao, nhân tính hóa mỗi ngày một rõ, không biết đến một ngày còn tiến lên đến cái bộ dáng gì nữa.

Trong lòng Long Nhất trỗi lên một tia lo lắng. Long Nhị bên hẳn càng ngày càng phát triển, theo bản năng hành động cùng linh trí càng ngày càng có những bước khai phá, mà mỗi lần hẳn lớn lên đều có lạc ấn của Long Nhất tồn tại. Tuyệt không nên lo lắng hẳn phải bội mới phải.

Lúc này hỏa kì lân, tiểu lão hổ cùng cường lô thú tụ tập quanh thân Long Nhất, trong chốc lát hướng sự chú ý đến tiểu sư tử. Trong mắt chúng nó thì Tiểu sư tử như một con thú nhồi bông để chơi đùa vậy,

một con dùng móng vuốt chụp tiểu sư tử quăng lên, con kia nhảy tới đội đầu, khiến tiểu sư tử đáng thương kêu ô ô muốn khóc cũng không xong, mà lực phản kháng lại càng không có.

"Di, con sư tử này... có thể là ma giới chi thú cùng thần giới chi thú tạp giao mà thành; kỳ quái, có điểm giống như..." Thanh âm thổ thần Huyền Thiên vang lên trong ý thức hải Long Nhất. "Giống cái gì?" Long Nhất truy vấn.

"Ha ha, không có gì, tiểu tử, ma nữ kia chính là ma giới công chúa, là nữ nhân mà thiên ma vương yêu quý nhất. Người mà bắt được nàng ta thì sẽ có trong tay vương bài để đối phó với hắn. Đáng tiếc a đáng tiếc..." Huyền Thiên biến thành hư ảnh trong ý thức hải lắc đầu khổ não nói.

Mục quang Long Nhất chột lóe, không tức giận chép miệng nói: "Tên mập mập kia, giờ này mới tới, thời khắc mấu chốt sao không thấy người đến hỗ trợ."

"Không phải ta không giúp, mà là ta không thể nào giúp. Nàng ta có vài vị cao thủ thực lực vô cùng cường đại ẩn nấp sau lưng bảo hộ, chúng ta trong trạng thái này cũng xuất hiện không được." Huyền Thiên nói.

"Vì cái gì bọn chúng không trực tiếp ra mặt mang ta xử lý?" Long Nhất nghi hoặc nói.

"Ha ha, tiểu tử, người đừng tự xem thường thực lực bản thân. Người giờ có thất thần bài trong tay, mặc dù không nhất định phải thắng, nhưng giữ mạng tuyệt không thành vấn đề. Huống hồ mệnh lệnh bọn họ là bảo vệ ma giới công chúa, vạn nhất trong lúc công kích người ma giới công chúa có vấn đề nào thì thiên ma vương không tha cho cho cái mạng nhỏ bọn họ đâu." Huyền Thiên giải thích.

Long Nhất gật đầu, tiếp nhận lời giải thích này. Đúng vậy, muốn giữ mạng không phải là không có khả năng. Thần bí cự thạch không phải là một cái mai rùa vô cùng vững chắc sao chứ? Nếu hắn toàn tâm tránh bên trong, cả thiên ma vương thực lực đỉnh phong trong lúc nhất thời cũng không làm khó được hắn.

Tiểu lão hổ ba thần thú kia cũng không nguyện ý trở về hắc ám thú nguyên không gian. Trí lực của Long Nhị đề cao rất nhiều, tự nhiên đi theo một bên Long Nhất.

Vì thế, Long Nhất mang theo ba thần thú cùng Long Nhị chu du ma huyền sâm lâm một chuyến, tiến vào vương quốc địa tinh.

Chương 650: Hỏa thần Sí Diễm

Hỏa thần sứ giả mang theo hỏa thần thú đến khiến cho địa tinh vô cùng bất ngờ cùng kinh hãi, phải dùng quy cách tốt nhất để tiếp đãi. Nhưng lần này Long Nhất vội vã cần gặp hỏa thần, không tiện cùng địa tinh nói chuyện phiếm, trực tiếp cùng hỏa kỳ lân tiến vào bên trong nham tương dong động.

Đến địa phương quen thuộc, hỏa kỳ lân hưng phấn kêu ngao ngao hai tiếng, như cá gặp nước lách mình nhảy ùm xuống nham tương.

Sóng nhiệt đến từ nham tương này từng khiến Long Nhất nếm không ít đau khổ. Nhưng đó là quá khứ, đối với cảnh giới hiện nay thì một chút cũng không ảnh hưởng, chỉ như bura ăn sáng mà thôi.

Tâm niệm vừa động, Long Nhất liền từ bên trong nham tương tiến đến dong động, rất nhanh tìm đến thạch thất có hỏa thần điêu tượng lúc trước.

Thạch thất không một hạt bụi, làn hương vẫn còn phàn phất, chỉ là hỏa thần điêu tượng không tìm thấy tung ảnh.

"Huyền Thiên, Mặc Vận, người có cảm giác được khí tức của hỏa thần Sí Diễm không?" Long Nhất kỳ quái hỏi.

"Thạch thất này có lưu lại khí tức của Sí Diễm, khẳng định là nàng ta từng ở đây, chỉ có điều ta rốt cuộc không cảm giác được." Mặc Vận

nói, hiển nhiên cũng thập phần lo lắng.

"Chẳng lẽ nàng ta đến Thương Lan đại lục?" Long Nhất đoán.

"Cũng có thể, chỉ có điều ở Thương Lan đại lục ta cũng không nhận thấy khí tức của nàng ta, khẳng định là do thần chi trớ chú phát tác vẫn chưa giải trừ." Mặc Vận nói.

Long Nhất tại bên trong thạch thất tìm xem có nửa điểm tung tích nào không. Bên trong ý thức hải của hắn Mặc Vận cùng Huyền Thiên ưu tâm không thôi. Năm đó quyết chiến đến thời khắc cuối cùng, thiên ma vương ra đôn sát thủ thần chi trớ chú có ba vị chủ thần nghiêm trọng nhất, trong đó có lôi thần, phong thần cùng hỏa thần. Lôi thần không cầm cự được mười vạn năm thần chi trớ chú, tại bên trong lôi thần điện lưu lại lôi thần ấn ký rồi hôi phi yên diệt. Mà phong thần ấn ký được Mộc Hàm Yên truyền lại cho Long Nhất, có lẽ kết cục cũng không kém bao nhiêu. Hỏa thần hôm nay cũng bật vô âm tính, làm sao không khiến cho bọn họ lo lắng đây?

Lúc này, Long Nhất tiến đến phía trên thạch sàng (giường đá), y phục lúc ngủ của nàng vẫn còn lưu lại mùi hương. Ngay khi hắn rời đi, hỏa thần thần bài trong ý thức hải đột nhiên nhảy lên, giống như cảm ứng được có thứ gì bên dưới.

Long Nhất mang y phục của hỏa thần xốc lên thì nhìn thấy bên trên thạch sàng có một chỗ lõm khớp với thần bài, bên trong sí nhiệt hỏa hệ ma lực ba động không ngừng.

Ý niệm vừa động, hỏa thần thần bài theo ý thức hải bay ra, gắn vào bên trong vết lõm. Chỉ nghe kẽo kẹt một tiếng rồi không còn động tĩnh. Long Nhất nghi hoặc, lấy tay chạm vào hỏa thần thần bài, đột nhiên lòng bàn tay truyền đến một trận đau đớn. Hắn giật mình rút tay lại lắc lắc, đau đớn kêu lên vài tiếng. Lòng bàn tay lúc này đã xuất

hiện một cái lạc ấn hỏa diễm, cùng lúc xuất hiện một lại cảm giác không thể miêu tả.

"Hỏa thần lạc ấn?" Long Nhất lẩm bẩm nói. Hắn đột nhiên cảm giác một lại bi thương không thể hiểu. Nguyên nhân cũng vì Mặc Vận, giờ hỏa thần lạc ấn đã truyền lại cho Long Nhất, bọn họ lại không cảm giác được khí tức của hỏa thần Sí Diễm. Thất đại chủ thần lại mất đi một vị, hỏi sao bọn họ không thương cảm.

Lúc này, hỏa thần bài tự động nhập vào ý thức hải Long Nhất, còn bên trong khe lõm xuất hiện một lỗ nhỏ.

"Lạc lạc lạc, Huyền Thiên đại ca, Mặc Vận muội tử, mười vạn năm rồi mới gặp." Một thanh âm kiều thúy vang lên trong thạch thất, từ lỗ nhỏ đột nhiên xuất ra một phiến sí nhiệt hồng quang, hình thành một thân ảnh nữ tử hỏa diễm hư vô, xem dáng người bốc lửa đó, không phải là hỏa thần Sí Diễm thì là ai?

"Sí Diễm, ngươi nhầm rồi, ta lớn hơn ngươi, ngươi phải gọi ta là đại tỷ." Thanh âm dễ nghe của Mặc Vận mang theo một tia âm khí. Mới vừa rồi còn lo lắng không thôi, giờ lại cãi nhau chuyện xưng hô. Xem ra vô luận là thần hay nhân, nữ nhân chung quy cũng là nữ nhân a.

"Đủ rồi, hai người các ngươi, chủ thần mà không ra bộ dáng chủ thần chút nào cả. Giờ là thời điểm tồn vong lưỡng giới, các ngươi còn có tâm tình ở đây đấu võ mồm sao?" Huyền Thiên thu hồi vẻ mặt hi hi ha ha, trong lời nói mang theo uy thế uy nghi không thể so sánh.

Quả nhiên, Mặc Vận cùng Sí Diễm cùng giữ yên lặng. Các nàng đều biết Huyền Thiên bình sinh hay đùa giỡn, lúc cùng Long Nhất cũng có đứng đắn gì cho kham, nhưng đến lúc cần thể hiện uy nghiêm thì đến cả quang minh thần cũng không dám một câu phản bác.

Sí Diễm hai năm trước thân thể đã bị hủy, chỉ còn tia ý thức tồn tại, chờ đợi người cần gặp.

Nếu nói Sí Diễm không dám xác nhận Long Nhất có phải là người nàng cần chờ hay không, thì hiện tại đã không còn nghi vấn. Còn chưa nói đến câu thứ hai thì đã cùng Huyền Thiên Mặc Vận tiến vào thân thể Long Nhất. Hiện tại trên thân hắn đã có ba ý thức của chủ thần tạm trú.

Đôi mắt huyết sắc của Tur Yên vô cùng hung hăng nhìn vào tên ma giới đại tướng trông thập phần hung hãn. Toàn thân những kẻ trước mắt trang bị ám hắc ma khí, cầm trong tay cao đẳng ma binh. Bọn họ là ma giới cao thủ từ thiên ma vương phái đến. Tên đầu lĩnh là một trong những ma tướng được thiên ma vương sắc phong sau khi thoát ra từ phong ấn, tên là Đế La, biệt danh Huyết Ma. Đứng trước mặt Tur Yên vô pháp vô thiên hãn cũng phải kiên kỵ vài phần, đây là do ngày đó thiên ma vương phái xuống bảo vệ nhi nữ của hắn.

"Ai cần các người đến đây, trở về hết cho ta. Cho dù các người không hỗ trợ, ta vẫn có khả năng thoát thân mà ra." Tur Yên lạnh lùng nói.

"Chúng ta phụng mệnh thiên ma vương, mong công chúa không làm chúng ta khó xử." Một tên ma giới tướng quân nói.

"Ta không cần hắn quản, các người cũng đừng đi theo ta nữa." Tur Yên hừ lạnh một tiếng rời đi.

Một cánh tay rắn chắc đầy lông lá chắn trước mặt Tur Yên, lại là Huyết ma Đế La, hắn thản nhiên nói: "Công chúa điện hạ, cho dù người hận thiên ma vương bệ hạ, thì người cũng là ma giới công

chúa. Người quan hệ cả hưng suy ma giới mà không cần phải trực tiếp ra tay, người muốn mang tử dân của ma giới bồi táng cùng người sao chứ?"

Đế La không giận tự uy, làm Tư Yên không thể nào phản bác. Chỉ là nhớ đến khi bị Long Nhất sỉ nhục, thì nộ hỏa không thể nhẫn nhịn được. Không ai khi dễ nàng mà hoàn hảo còn sống, tội lỗi của Long Nhất rõ ràng không thể tha thứ. (chỉ là nhìn thấy một bên *** thôi mà)

Màn đêm buông xuống, bầu trời như một bức màn khảm kim cương, tĩnh mật mà xinh đẹp nói không nên lời.

Tư Yên ngồi một mình trên tảng đá ở đỉnh núi, nhìn lên trời cao, trong lòng dâng lên một cỗ thế lương nhân nhạt.

"Nương thân, Yên nhi rất nhớ người a." Tư Yên thì thào những lời âm ỹm, nhìn hai vì tinh tú trên bầu trời. Nương thân nói đó chính là tử mẫu tinh, tượng trưng cho mẫu thân cùng hài tử trên đời này.

Một trận gió đêm thổi qua, giọt nước mắt nhẹ rơi, đôi mắt ngấn nước dần trở nên lạnh lẽo. Nàng cho phép mình có một chút yếu đuối, sau khi yếu đuối nhất định sẽ trở nên kiên cường hơn.

Huyết ma Đế La từ nơi xa nhìn thân ảnh Tư Yên cô độc nhìn bầu trời, lắc đầu thở dài. Công chúa tại ma giới huyết tinh uy danh cũng không thua kém phụ thân nàng. Giết người không chớp mắt, phảng phất không tồn tại một tia tình cảm. Nhưng xem ra nàng chính là một hài tử tịch mịch bi thương. Lúc trước... ai, gia sự thiên ma vương cũng phức tạp dị thường a.

Đế La vứt bỏ ý niệm trong đầu, chuyên chú luyện công. Gia sự thiên ma vương không phải là thứ hấn có thể suy nghĩ lung tung.

Sau hai canh giờ, bầu trời đã mênh mông tỏa sáng. Đế La đột nhiên mở mắt, nhìn Tur Yên trên đỉnh núi, phát hiện Tur Yên vẫn không nhúc nhích. Khí tức của nàng cũng không hề dị thường, nhưng hẳn lại cảm thấy có điểm không đúng.

"Công chúa điện hạ." Đế La xuất hiện kế bên Tur Yên kêu gọi, phát hiện Tur Yên đóng chặt hai mắt, như cùng nham thạch hòa thành một thể.

Đế La nheo mắt, dùng tay đặt trên vai Tur Yên, phát hiện bàn tay không một chút trở ngại xuyên qua. Đây rõ ràng là hư ảnh.

"Không xong, công chúa như thế nào có ngưng thể châu!" Đế La cười khổ hai tiếng. Ngưng thể châu này là hẳn hiến tặng thiên ma vương, sau thiên ma vương lại cấp cho Tur Yên. Vật này có thể biến thành một hư ảnh như thực thể, khí tức cùng nhịp tim đều có cảm ứng, đây là một bảo bối rất hiếm có. Không nghĩ tới nó lại được dùng để qua mặt mình.

Long Nhất tìm được hỏa thần Sí Diễm cũng không tiếp tục ở lại ma huyền sâm lâm mà trực tiếp thẳng đến truyền tống điểm.

Hôm nay thất đại chủ thần bài tề tụ, trên người cũng có ý thức của tam đại chủ thần. Tâm lý Long Nhất thoải mái hơn nhiều. Trước mắt thực lực thiên ma vương còn chưa khôi phục, trong kháng thời gian ngắn sẽ không tiến công Thương Lan đại lục.

"Nếu biết thông đạo tiến vào ma giới, cũng không bị động như bây giờ, nói không chừng còn có thể giết đến khiến cho thiên ma vương đối phó không kịp." Long Nhất có chút bất đắc dĩ, nghĩ đến thần giới

không khỏi khinh thường. Làm đối thủ nhiều năm mà hang ổ đối phương cũng không dò ra, xứng đáng bị đập cho một trận.

Ngay lúc truyền tống điểm trong tầm mắt, nội tâm Long Nhất đột nhiên trở nên cấp tốc, trực giác nói cho hắn biết có nguy hiểm tồn tại.

"Oanh" một tiếng, phía sau Long Nhất xuất hiện quang mang đại tác, cuồng bạo năng lượng uốn vặn cả không gian.

Thân mình Long Nhất bạo thiểm, né khỏi trọng tâm công kích. Nhưng khoảng cách gần như thế, cả hệ thể năng lượng tráo cũng rung lên không thôi. Nếu nằm ngay trọng tâm công kích, chỉ sợ năng lượng tráo phải bật người thoát phá. Đây rõ ràng không phải chuyện đùa.

Một thân ảnh yếu điệu chậm rãi hiện lên, kịch liệt thờ gập, tay chân run rẩy, huyết mang trong mắt kịch liệt dao động, cắn răng nhìn Long Nhất. Thực không nghĩ tới nàng cơ hồ dùng toàn bộ năng lượng trong cơ thể khởi động "huyết thị bạo phá ma lực thủ trạc", hết thảy khí tức dao động đều ở tại hư ảnh trên một đỉnh núi rất xa, còn bản thể tựa như không khí, hắn như thế nào phát hiện được?

"A a, lại là ngươi, bốn thiếu gia còn lo nghĩ đi đâu để tìm, không nghĩ ngươi lại tự thân dâng đến cửa." Long Nhất cười nói. Hắn nhận ra tiểu yêu nữ sau đợt công kích vừa rồi đã kiệt sức.

"Ta đến để tống ngươi xuống địa ngục đây. Bốn công chúa muốn giết ngươi vẫn còn nhiều biện pháp." Tư Yên hừ lạnh. Nàng mím môi, trên đôi mắt hiện lên vẻ điên cuồng. Một vật trông như chìa khóa hắc sắc hiện ra trước mặt.

Chương 651: Thần giới

Long Nhất nhíu mày. Trong lòng thầm đoán chìa khóa này không phát sinh bất cứ một tia năng lượng ba động, nàng ta mang nó ra làm chi. Hơn nữa trên mặt tiểu yêu nữ có vẻ không thích hợp.

"Không gian thực thi (chìa khóa không gian), bất hảo, xú tiểu tử, chạy càng nhanh càng tốt." Mặc Vận lo lắng, thanh âm bên tai Long Nhất nhắc nhở.

Long Nhất đối với Mặc Vận tuyệt đối tín nhiệm, không có bất cứ cái gì do dự. Càn khôn đại na di thi triển cực hạn lui lại phía sau.

"Tiếc thật người chậm rồi. Không gian thực thi có thể mở ra thông đạo từ ma giới đến Thương Lan đại lục, tự nhiên cũng có thể mở ra đi vô tận hư không. Có bốn công chúa đi cùng bồi tiếp người, người không phiền hà chứ." Tư Yên không còn cười nữa mà trở nên lạnh như băng, thấp thoáng có một giọt lệ tràn mi.

Bỗng nhiên thiên địa tối sầm, thất đại thần bài bắn nhanh ra, một đạo thải hồng quang mang lập tức tiêu thất vô ảnh vô tung.

Long Nhất cùng Tư Yên biến mất tại chỗ, tựa hồ bị hút vào vô tận hư không. Huyết ma Đế La cùng hơn mười vị ma giới đại tướng trại không trung chỉ còn cách trơ mắt nhìn, không kịp ngăn cản. Mọi người nhìn nhau. Lần này thiên ma vương bệ hạ sợ rằng nộ khí xung thiên, nói không chừng cái mạng nhỏ cũng khó giữ.

Ma giới, thiên ma đại điện.

Đang cực lực khôi phục thực lực, thiên ma vương nghe Đế La hỏi đáp lập tức điên cuồng hống lên mấy tiếng, huyết mang tế thiên, thiên ma đại điện phương viên trăm dặm thành một mảnh phế khư.

"Đế La, mở Bích huyết hàn đàm, bốn vương nhất định phải làm cho Thương Lan đại lục gà chó cũng không để lại." Thiên ma vương phân phó.

"Bệ hạ, Bích huyết hàn đàm tuy nói có thể giúp người rất nhanh khôi phục công lực, nhưng là..." Đế La nằm sấp xuống muốn thỉnh thiên ma vương thu hồi mệnh lệnh.

"Không cần nhiều lời. Bốn vương muốn cho thần nhân lưỡng giới cùng bồi táng cùng Yên nhi." Thiên ma vương bạo nộ nói.

"Thuộc hạ tuân lệnh." Đế La biết ma vương một khi quyết định không một ai dám cãi, liền nhanh chóng lĩnh mệnh.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời một mảng sáng sủa, không một tia tạp chất, phản phát như một khối ngọc thạch thật lớn không tỳ vết. Bốn phía là thương mãng quần sơn kéo dài không dứt. Thỉnh thoảng còn có những hồ nước, khói lượn vờn quanh trông như tiên cảnh.

Long Nhất chớp mắt đánh giá bốn phía, có chút nghi hoặc nhìn bầu trời luân nhũ bạch sắc. Trong lòng không khỏi mẩn thảm, con bà nó, không phải lại vừa đi qua chiều không gian khác chứ. Đây không phải là Thương Lan đại lục, xung quanh hai người còn có bạch sắc thái dương.

Trong lòng Long Nhất thầm rên một tiếng, buồn bực vô cùng. Nếu thật sự đến một thế giới khác, thì hẳn phát cuồng lên mất. Nữ nhân của hắn, phụ mẫu của hắn, tử dân của hắn làm sao bây giờ? Còn có hài tử của hắn còn chưa sinh ra nữa.

"Ta con bà nhà người, mịa nó." Long Nhất ngữ khí không chịu nổi, mắng loạn lên. Trừ toàn thân có chút đau nhức, còn lại không có chút gì không khỏe cả.

Cách đó không xa, Tư Yên ma giới công chúa hôn mê nằm trên bãi cỏ.

Long Nhất nhìn tiểu yêu nữ không khỏi muốn đánh cho vài cái. Tiến lên đá hai cước vào đôi mông đang đưa lên khiêu khích, xú nữ nhân này không khỏi làm hắn mê ly, không hành hạ thật không cách nào tiêu hận.

Đá mấy cái, xúc cảm thật không tệ. Tiểu yêu nữ vóc người thật sự kinh nhân, ngọc thố cùng kiều đồn đều là cực phẩm trong cực phẩm.

Long Nhất bình phục lại tâm tình, mới kinh dị nhận ra nơi này ma pháp nguyên tố cực kỳ nồng hậu. So với Thương Lan đại lục hơn cả chục lần, thật là một địa phương tu luyện vô cùng tốt.

"Mặc Vận, Huyền Thiên, Sí Diễm, ra đây tiếp khách." Long Nhất kêu ba vị chủ thần. Nhưng đáp lại là một không gian yên tĩnh không chút phản ứng.

Long Nhất lầu bầu hai câu. Cái gì là chủ thần, thời khắc máu chốt tâm hơi cũng không có. Lần trước bị vây trong Thương Nguyệt đại lục cũng vậy.

Long Nhất kéo Tư Yên sang một bên thủy đàm, làn nước khiến hắn

nhẹ nhàng thư thái rất nhiều.

Đột nhiên Long Nhất cau mày, ngưng tụ nội lực đánh một chưởng xuống thủy đàm. Thi nghe ầm một tiếng, một cột nước cao mười thước bắn ngược lên.

"Không đúng, địa phương kỳ diệu như thế, không lý nào không có sinh mệnh tồn tại." Long Nhất suy tư nói. Nơi đây quần sơn vây quanh, nhưng lại không cảm giác được bất kỳ một sinh vật còn sống. Không tiếng chim kêu, cả một con kiến tìm khắp nơi cũng không thấy. Đây là cái địa phương quái quỷ nào chứ?

Phải biết rằng để dựng dựng nên một nơi như vậy ít nhất cũng phải ngàn vạn năm công phu, nếu không thì không cách nào thực hiện. Theo lý mà nói nơi này sớm đã phải xuất hiện sinh mạng, đâu phải chỉ một mảnh tử tịch.

Đúng lúc này, Tư Yên rên lên một tiếng mở mắt, nhìn xung quanh là một mảng cỏ xanh cùng tiếng nước chảy.

"Đây là nơi đâu?" Tư Yên suy nghĩ, không phải nàng kéo tên kia đi vô tận hư không sao? Sao lại thành thế này, chuyện gì đã xảy ra?

"Tỉnh rồi thì đứng lên, đừng có giả chết nữa." Một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai nàng.

Tư Yên phản xạ nhảy dựng lên, nhìn tên nhân loại ghê tởm đang khoái chí bên dưới tán cây cười cười nhìn nàng, ánh mắt thì sáng rực lên.

"Dát dát, tiểu yêu nữ, muốn hiến thân sao?" Long Nhất cười nham hiểm.

Tur Yên ngẩn ra, lập tức phát hiện ánh mắt hắc dán lên ngọc thổ của nàng lướt qua lướt lại, cúi đầu nhìn liền hét lên một tiếng ôm ngực ngồi xuống.

Nguyên lai Long Nhất kéo nàng như kéo một tiểu cầu chết rồi đến bên cạnh thủy đàm, hai bên vạt áo rách cả lộ ra đôi *** đung đưa khiêu khích, một chút bùn đất còn dính bên trên, khiến Long Nhất nhẫn nại không thôi.

Tur Yên từ trong không gian giới chỉ lấy ra xiêm y phủ lên, nghiêng răng nhìn Long Nhất. Nhưng nàng dùng ngưng thể châu và bất ngờ tấn công Long Nhất, năng lượng còn lại chưa tới một nửa căn bản không là đối thủ của hắn. Lúc này nàng nhìn xung quanh đánh giá, nhìn bạch sắc thái dương đột nhiên ngẩn ra, cả kinh nói: "Thần giới diệu chi nhật, đây là thần giới!"

Thần giới! Long Nhất đứng thẳng lên, ánh mắt kích động. Nếu đây là thần giới, vậy thì thật là tốt. Ít nhất hắn còn có cơ hội trở lại Thương Lan đại lục. Nếu là một thế giới khác, vậy là lên trời không đường xuống đất không cửa a.

"Tiểu yêu nữ, đây thật sự là thần giới?" Long Nhất hỏi.

"Sao ta phải nói cho ngươi biết?" Tur Yên mặt trắng không còn chút máu liếc mắt, kiêu ngạo như một chú khổng tước. Muốn biết à? Bỏ công chúa không nói cho ngươi.

Long Nhất nhún nhún vai, không nói thì thôi. Từ biểu hiện của tiểu yêu nữ xem ra đây quả thật là thần giới.

Kỳ thật Tur Yên chưa đến thần giới lần nào. Mười vạn năm trước thần ma đại chiến nàng vẫn còn nhỏ. Bất quá chuyện của thần giới nàng đã nghe qua không ít. Xem mặt trời như vậy thì chắc chắn là

thần giới. Nàng cũng nghi hoặc như Long Nhất, bóng dáng sinh vật tìm khắp nơi cũng không thấy.

"Tiểu yêu nữ, không gian thực thi đâu?" Long Nhất cười hỏi. Không gian thực thi có thể mang họ đến thần giới, đương nhiên cũng có thể đưa họ trở lại Thương Lan đại lục.

"Không có." Tư Yên đương nhiên là biết Long Nhất muốn làm gì. Không gian thực thi có thể tự do tiến vào thần ma nhân tam giới. Chỉ là lúc ấy nàng muốn mang Long Nhất cùng kéo vào vô tận hư không, sớm đã để không gian thực thi lại, làm sao mà lấy?

Không có? Long Nhất có chút nhụt chí. Bất quá hẳn đang ở thần giới, hơn nữa còn có thất đại chủ thần bài, chỉ cần tìm được thành thị tại thần giới thì việc tìm đường trở về không khó. Mà tiểu yêu nữ là ma giới công chúa, nếu bị người phát hiện xuất hiện tại thần giới, e rằng nàng phải gặp nạn.

Nghĩ vậy, Long Nhất liếc Tư Yên một cái. Hiển nhiên ra ý bảo nàng và hẳn cùng đi, sắc mặt có chút khó coi. Tuy nói lúc ấy nàng nhất thời xúc động muốn cùng Long Nhất đồng quy vu tận, nhưng Long Nhất không chết ngược lại còn lên tới đây. Xem ra đi buôn lần này không lỗ rồi.

Vô luận thế nào, rời đi địa phương này quỷ quái này là chuyện cấp bách. Ở nơi không có một vật còn sống, cho dù là ai thì tinh thần cũng hỏng mất.

Hai người một trước một sau bay đi, tốc độ tất nhiên là cực nhanh. Bay từ đông sang tây, rồi từ tây sang đông cũng không phát hiện một sinh vật còn sống. Hơn nữa bầu trời như di động, bạch sắc thái dương vĩnh viễn không hạ xuống chân trời.

"Địa phương này có chúa tà môn." Long Nhất phi thân đứng thẳng tại một ngọn núi, nhìn nhón núi cao nhất. Đó là nơi bọn họ đi tới, cực tốc phi hành. Nhưng ngọn núi vẫn cách xa không thay đổi, tựa hồ vĩnh viễn không thể tới.

"Chúng ta di chuyển, vậy ngọn núi của cũng di chuyển, chúng ta đi càng xa nó lại lùi càng xa." Tư Yên suy tư trong chốc lát.

Long Nhất vượt cảm. Tựa như trăng theo người, người đi trăng cũng như đi theo. Chỉ cần hiểu một chút tri thức liền hiểu do hiệu ứng khúc xạ ánh sáng. Vấn đề là họ bị một loại năng lượng kỳ lạ khúc chiết, nên nếu dựa theo thị giác vĩnh viễn không cách nào tới nơi.

Bất quá đôi mắt không tin được thì nhắm mắt dùng tinh thần lực ngưng tụ thành một đường thẳng theo đó mà đi.

Tư Yên hiển nhiên không hiểu tại sao. Bất quá nàng cũng không bận tâm, cứ đi theo hấn là được.

Hai người nhắm mắt lại, theo tinh thần lực chỉ hướng bay đi. Trong thời gian ngắn đột nhiên bị một trận hấp lực cường đại kéo xuống.

Long Nhất mở mắt, thấy trước mặt biến thành một vực sâu khổng lồ không đáy hút hai người xuống. Thực lực Long Nhất vốn có thể trụ lại, nhưng hấn thật sự tò mò bên dưới có cái gì, nên cũng tùy theo mà rơi xuống.

Không biết qua bao lâu, hấp lực dần yếu đi, Long Nhất mơ hồ thấy những phần kiến trúc hư hoại, cùng bạch cốt chất chùng như núi.

"Đây là chiến trường thần ma đại chiến năm đó?" Long Nhất thầm nghĩ, nhưng hấn rất nhanh phát hiện mình đã đoán sai, miệng hóa thành chữ O. Lịch kinh hai kiếp, nhiều lần chiến đấu bên bờ tử vong,

thực lực thông thiên, trên đời ít có cái gì khiến hấn khiếp sợ như thế.

Chỉ thất một đồng trên trăm ngàn vạn hài cốt. Bát dực thiên sứ, thậm chí còn có thập dực thiên sứ xưa nay chưa từng thấy. Thập dực thiên sứ, phải biết rằng quang minh chủ thần cũng chỉ là bát dực thiên sứ mà thôi. Những cái khác như hoàng kim long, huyết phượng hoàng, cao cấp hài cốt tùy ý có thể thấy được khắp nơi.

"Cái...cái này rất cuộc là chuyện gì xảy ra?" Long Nhất trợn tròn hai mắt, một lúc lâu còn chưa lấy lại tinh thần.

Tur Yên tất nhiên là đi tới một nơi nào đó. Ma giới cùng thần giới thủy hỏa bất dung, nhưng nàng cũng biết thiên sứ cấp bậc cao nhất chỉ tám cánh, tỷ như quang minh thần, còn nơi này thập chí còn có thập dực thiên sứ, đây là cái dạng gì tồn tại? Nếu thần giới có những sinh vật như thế này, phụ thân sợ rằng phải chết không biết bao nhiêu lần.

Hai người không nói thật lâu, rõ ràng là bị cảnh trước mắt chấn nhiếp.

Thi hài này không biết qua bao nhiêu năm tháng, thần giới rất cuộc là chuyện gì xảy ra mà có kết cục biến đổi lớn như vậy? Thất đại chủ thần là do sáng chế thần sáng tạo ra sao? Trong ý thức bọn họ có thần giới chủ thần. Nếu chuyện này có thật, thì hết thảy làm sao giải thích, có thể nói những thi thể ở đây thực lực ít nhất đều không kém thất đại chủ thần.

Không biết qua bao lâu, Long Nhất mới từ khiếp sợ dần bình phục, bước qua những hài cốt phía dưới. Mặc dù đã chết đi nhưng từ hài cốt vẫn tản mát ra những cỗ năng lượng ba động cô cùng cường đại.

Long Nhất đi đến trước một bộ hài cốt thập dực thiên sứ, nhặt lên

thần bài, mới phát hiện đó là thần bài nhất cấp.

Trời ạ, quang minh thần có tám cánh, đã là chủ thần. Còn lão huynh này mười cánh mà chỉ mới là thần nhất cấp, xem ra thực lực chủ thần cũng quá khủng bố.

"Ôi, xem ra nếu thần giới không vẫn lạc, thực lực của nhân gia chỉ có thể tính là nhị lưu." Long Nhất thở dài lẩm bẩm nói, trong lòng có chút mất mát.

Cách đó không xa là một điện cao trăm trượng bị tàn phá, xung quanh vô số hài cốt có vẻ thập phần thê lương.

Long Nhất từng bước đi tới cự điện, bước tránh những khối hài cốt, ngẩng đầu nhìn lên không khỏi tự cảm thấy mình quá nhỏ bé. Cự điện mặc dù bị tàn phá, nhưng khí thế hùng hồn tán ra cũng vô cùng bức nhân.

Đi vào cự điện cao hơn mười trượng. Đứng trước đại môn Long Nhất chú ý đến một khối cầu ánh kim rực rỡ giữa điện vô cùng hấp dẫn.

Không tự chủ được, Long Nhất đi đến, như đồ vật đó đang hấp dẫn mình.

Bỗng nhiên, Long Nhất dựng tóc gáy, một cảm giác kinh khủng khiến hắn toàn thân tê dại, như một thợ săn tập trung lên con mồi, nhưng thợ săn không phải là hắn.

Long Nhất chậm rãi quay đầu nhìn bên trái cự điện, thấy một bóng ma lục mâu cự đại hướng hắn đi tới.

Cách không xa Long Nhất là một thân ảnh cao mười thước, toàn

thân hắc sắc bạc khải, đôi mắt lóe lên, uy thế khiến cho Long Nhất hít thở không thông.

Làm cho Long Nhất khiếp sợ chính là, trên lưng hắn có mười cánh hoàn toàn đen nhánh

Chương 652: Thập dực đọa lạc thiên sứ

Long Nhất từng nghe có người nói thiên sứ một khi cánh chuyển sang hắc sắc chính là phản nghịch lại thần giới-đọa lạc thiên sứ.

Thập dực thiên sứ đột nhiên vung tay lên, đại môn bị tàn phá hơn mười trượng đóng lại.

Đôi mắt Long Nhất nhảy lên, cơ thể khẩn trương, tinh thần đề lên cao nhất, chuẩn bị tùy thời tiến hành công kích, nhưng bề ngoài vẫn không lộ nửa điểm, hỏi: "Người là ai?"

"Ta là ai?" thanh âm già nua Thập dực đọa lạc thiên sứ vang lên, tựa hồ đang hỏi một vấn đề thâm ảo.

"Thời gian đã quá lâu, đã lâu rồi ta quên chính mình là ai? Quên chính mình vì cái gì tồn tại." Thập dực đọa lạc thiên sứ lắc đầu thờ dãi, xem ra đối với Long Nhất không có ác ý.

Quên? Long Nhất không nghĩ lại gặp phải đáp án như thế này, đang lúc hấn muốn hỏi làm sao nơi đây lại tràn ngập hài cốt, đôi mắt thập dực đọa lạc thiên sứ lại lộ ra sát khí, hấn chậm rãi nói: "Tuy ta quên rất nhiều việc, nhưng ta biết, phạm bất cứ kẻ nào xâm nhập vào điện này đều theo luật xử tử."

Chữ "tử" trong miệng đọa lạc thiên sứ vừa xuất ra, Long Nhất thân như thiểm điện, lôi thần chùy xuất hiện nơi tay, mang cuồng bạo

năng lượng hung hăng đánh tới đọa lạc thiên sứ.

"Oanh" một tiếng, trên người đọa lạc thiên sứ nổi lên một tầng hắc sắc năng lượng tráo nhàn nhạt, nơi tay phải Long Nhất bị xiết chặt, cảm thấy tình hình không ổn, càng khôn đại na di lập tức vận chuyển cực hạn, thân hình biến mất. Một lũ hắc sắc nhàn nhạt mang không gian nơi hắn vừa biến mất phá nát.

Long Nhất xuất hiện cách đó năm mươi thước, mặc vào lôi thần áo trang ngân tử sắc, vẻ mặt lạnh lùng nhìn vào đọa lạc thiên sứ, trong lòng cấp tốc suy nghĩ phương pháp thoát khỏi nơi đây. Rất rõ ràng, thập dực đọa lạc thiên sứ không phải là kẻ mà hắn có thể phản kháng. Vừa rồi hắn chỉ cần chậm một chút, thân thể trọng thương hoặc tàn phế là hoàn toàn có thể xảy ra.

"Người làm ta có chút ngạc nhiên. Tiểu tử kia, bất quá thế nào thì người cũng phải chết." thanh âm già nua đọa lạc thiên sứ nói.

"Hắc hắc, có bao nhiêu cánh thì người cũng là điều nhân, bằng vào điều nhân như người cũng đòi giết ta?" Long Nhất hắc hắc cười nói, tựa hồ muốn chọc giận hắn.

Đọa lạc thiên sứ trở nên giận dữ, mười cánh vừa xuất, không gian đại diện như đọng lại, khiến kẻ khác không thể hô hấp.

Long Nhất quát lạnh, trên người hiện lên thất thải hoa quang, như thể chán sống hướng đọa lạc thiên sứ phát động công kích.

Song thủ đọa lạc thiên sứ đánh ra, mười đạo hắc mang vận vẹo quấn quanh Long Nhất. Đối với hắn mà nói, thực lực của Long Nhất căn bản không tạo thành uy hiếp.

Lúc này, tâm niệm đọa lạc thiên sứ vừa động, bỗng nhiên xoay lại

sau lưng, đại thủ như đạn đánh tới, điểm phân thân tiểu kỹ xảo không thể gạt được hẳn.

Nhưng đại thủ đọa lạc thiên sứ như đánh vào không khí, còn bản thân hẳn trở nên đau đớn vội vọt ra. Vật xán lán tại trung ương đã nằm trong tay Long Nhất. Nguyên lai hẳn ta tại thời điểm sinh mạng nguy cấp còn có tâm tư đoạt bảo.

Kỹ xảo Long Nhất rất đơn giản. Trước mặt đọa lạc thiên sứ phát động công kích, một năng lượng phân thân phía sau đánh bất ngờ. Theo tâm lý chung, bản năng cho rằng Long Nhất tiến công trước mặt chỉ là hư chiêu, còn phía sau mới là thật. Lúc đọa lạc thiên sứ xoay người ra sau thì cũng là lúc hẳn đắc thủ. Đọa lạc thiên sứ không tưởng đến mức này còn có thể mắc mưu.

Long Nhất tự biết không thể đánh lén đắc thủ đọa lạc thiên sứ, mục tiêu của hẳn chính là phiến kim sắc kia.

Đọa lạc thiên sứ hoàn toàn bị chọc giận. Tiếng hống giận khiến tòa cự điện lay động, tràn ngập tử khí làm người khác sợ hãi.

Long Nhất nhếch miệng, khi công kích đọa lạc thiên sứ đến gần thì quang mang chợt lóe, cả người bị hút vào bên trong thần bí cự thạch.

Đọa lạc thiên sứ nhìn thấy cự thạch trông giống đầu lâu, đột nhiên hống to một tiếng, như nổi điên công kích khối cự thạch này.

Trốn bên trong cự thạch Long Nhất có thể cảm thấy chấn động kịch liệt. Tuy nói cự thạch này là phòng ngự cấp thần khí, nhưng trước sự điên cuồng công kích của đọa lạc thiên sứ, chiếu theo cường độ cứ tiếp diễn xem ra cự thạch cũng không chịu được bao lâu.

Bất quá Long Nhất không một chút kinh hoàng, định thần quan sát những điểm như vũ trụ bên trong cự thạch. Quỹ đạo của những tinh tú này đến cùng có ý nghĩa gì?

Đọa lạc thiên sứ hoàn toàn điên cuồng, đôi mắt u lục chuyển sang huyết sắc, hủy diệt cự thạch này là ý niệm duy nhất trong đầu hắn.

Một lữ linh vụ nữ bạch sắc cực hẹp theo khe hở cự điện ra ngoài, tạo thành một thân ảnh nhỏ chạy như điên. Đến bên vách vực sâu đem truyền tống quyền trực ra, lập tức xuất hiện một cái truyền tống trận. Sau đó quang mang chợt thiểm, thân hình Long Nhất liền xuất hiện. Trên mặt thần bí cự thạch rõ ràng đã xuất hiện vết rách.

Long Nhất thân đã ra ngoài mà lòng còn sợ hãi. Nếu duy trì thêm một chút nữa, cự thạch chắc chắn vỡ vụn, hắn khi đó sẽ bị đọa lạc thiên sứ điên cuồng đánh thành từng mảnh nhỏ.

Xa xa hắc khí xung quanh cự điện di tán, khế lung lay, bỗng nhiên nổ vang một tiếng kinh thiên động địa, cự điện thành hóa thành mảnh phế khư. Dư chấn khiến vô số thi hài bắn ngược lên. Đến khi vụ khí khủng bố tiêu tán, ngàn vạn thi hài mới dần rơi xuống như thiên nữ tán hoa, vô cùng hùng tráng.

"Tiểu yêu nữ kia mong là không có chuyện gì a." Long Nhất chợt nhớ Tư Yên lúc đó vẫn còn bên ngoài cự điện. Ý niệm chợt lóe, bụi mù trên cự điện tiêu tán, thân ảnh thập dực đọa lạc thiên sứ biến mất không thấy.

Một lúc lâu sau, Long Nhất chậm rãi đi đến một đống đổ nát của cự điện. Nhớ đến bộ dáng đọa lạc thiên sứ thất thần. Nghĩ đến khí tức cự thạch cùng với hình dáng mơ hồ kia, hắn đoán chủ nhân cự thạch cùng đọa lạc thiên sứ hẳn là có thâm cừu đại hận a.

Đến một bên phế khứ, hoa lạp một tiếng, một bóng đen phóng lên cao, lung lay một lúc rồi rơi xuống, trực tiếp ngồi trên mặt đất. Đó chính là thân ảnh của đọa lạc thiên sứ vừa nổi điên khi nãy.

Long Nhất vừa thấy hấn còn sống, lập tức lui về phía sau nhanh như chớp, sợ đọa lạc thiên sứ biến thái kia lại tiếp tục công kích.

"Tiểu tử, ngươi đứng lại, ta sẽ không làm ngươi thương tổn đâu." Thanh âm già nua Đọa lạc thiên sứ vang lên, mang theo vô tận thương tang, tâm thần dần an định.

Long Nhất nghe thế liền dừng lại, cũng không hoàn toàn tín nhiệm hấn. Nhưng với thực lực của đọa lạc thiên sứ cho dù hấn chạy đến chỗ nào, đọa lạc thiên sứ muốn đem hấn vào tử địa là hoàn toàn có khả năng.

Long Nhất đánh giá đọa lạc thiên sứ, đôi mắt u lục mang vẻ thương tang, tựa hồ như nhớ lại chuyện xưa không thể kìm nén.

"Tiểu tử, hiện tại là thần lịch năm bao nhiêu rồi?" Đọa lạc thiên sứ hỏi.

"Thần lịch? Ta không biết, ta từ Thương Lan đại lục đến." Long Nhất nhún vai. Thần lịch theo hấn nghĩ chính là cách tính thời gian của thần giới. Bất quá hấn vừa sơ nhập thần giới thì làm sao biết nhiều ít bao nhiêu năm a.

"Thương Lan đại lục? Là thế giới nào? Trước kia không không nghe nói đến Thương Lan đại lục a." Đọa lạc thiên sứ nói.

Long Nhất mang sự tình nói một lần, còn đề cập đến thần ma đại chiến mười vạn năm về trước.

Đọa lạc thiên sứ trầm mặc hồi lâu, cảm thán: "Không nghĩ đã qua lâu như vậy. Thần giới dĩ nhiên điều linh tới tận đây. Thất đại chủ thần mà không đánh lại ma giới một bầy tiểu trùng tử. Nếu không phải vì tên gia hỏa hần, thần giới làm sao luân lạc đến thế này."

"Người nhớ lại sự việc trước kia?" Long Nhất hỏi.

Đọa lạc thiên sứ gật đầu, thờ dài: "Nhớ lại thì làm sao, ta như đèn dầu đã cạn, sẽ nhanh chóng biến mất tại thế giới này thôi."

Long Nhất đột nhiên rùng mình. Hần còn muốn thập dực đọa lạc thiên sứ khôi phục tự thân xuất mã, xem thiên ma vương phản khán như thế nào, không nghĩ tới hần lại như đèn dầu sắp tắt.

"Ha ha ha, cũng thế thôi, cũng thế thôi. Huynh đệ bằng hữu khi xưa đều thành bạch cốt, ta sống cô độc ở đây phỏng có tác dụng gì." Đọa lạc thiên sứ đột nhiên cuồng tiếu nói.

"Tiểu tử, người thành thật nói cho ta, cự thạch đầu tượng kia người từ đâu mà có?" Đọa lạc thiên sứ mỉm cười hỏi.

"Tại bên trong huyết động Thương Lan đại lục." Long Nhất trả lời thật thà.

"Có thể hay không cho ta xem." Đọa lạc thiên sứ nói.

Long Nhất không nghĩ tới thạch đầu còn có quá khứ.

Đọa lạc thiên sứ cầm cầm đầu tượng đã thu nhỏ nhìn một lúc, vẻ mặt thập phần phức tạp, có vẻ hoài niệm, thống hận cùng một tia khổ sở không thể nói rõ.

"Quả nhiên là của hần. Ai, sáng chế thần, ha ha, trước sau gì thì

cũng trở thành bạch cốt mà thôi. » Đọa lạc thiên sứ thờ dài, rồi đột nhiên lại cười, lời nói có vẻ thâm lương.

Long Nhất nghe được danh xưng sáng chế thần không khỏi động tai lên. Nhưng trông bộ dáng của đọa lạc thiên sứ hẳn không dám chen ngang. Có lẽ thần giới khi xưa là một loại thần thoại dị thường phần khích, bất quá kết cục vô cùng thâm hiểm.

Đôi mắt đọa lạc thiên sứ đẫm lệ, giọt nước mắt như pha lê chảy xuống, phanh một tiếng biến thành bảo thạch tỏa ra năng lượng ba động quý dị. Ngàn năm sau xuất hiện một cây thần khí hắc ám ma trượng tên gọi "đọa lạc thiên sứ chi lệ", nghe nói được khám giọt lệ của thập đực đọa lạc thiên sứ, qua bao nhiêu năm tháng vẫn xưng danh đệ nhất thần khí không thể thay thế. Đương nhiên, đó là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến.

"Tiểu tử, ngươi kể cho ta thần ma đại chiến và những chuyện xảy ra sau đó xem." Một lúc sau đọa lạc thiên sứ bình tĩnh nói.

Long Nhất mang chiến trường thần ma đại chiến đề cập lại một lần, thuận tiện nói luôn cách nhìn của hắn.

"Ta cũng không hiểu, cả thần giới cũng không biết ma giới nằm ở đâu, trên đời này quả thật còn có chuyện gì đáng buồn cười hơn thế." Long Nhất khó chịu nói.

"Hừ hừ, ma giới vốn là không gian do thần giới phát hiện ra. Bởi vì lúc đầu hắc ám ma khí rất nặng, ma thú phần đông theo đó mà mệnh danh ma giới. Thần giới vậy mà không biết ma giới ở đâu? Vô lý." Đọa lạc thiên sứ tức giận đứng lên, mười cánh duỗi ra, khí thế kinh thiên.

"Tiểu tử, ngươi có muốn nghe cố sự không?" Đọa lạc thiên sứ thu

diễm khí tức thờ dài.

Vừa nghe đọa lạc thiên sứ muốn nói về bí mật thần giới, Long Nhất đương nhiên là phải chú ý.

Chương 653: Bí mật thần giới

Thật lâu trước kia, khi mà Thương Lan đại lục chỉ là một mảnh hoang vu, các chủng tộc vẫn còn là nguyên thủy. Khi đó thần giới đã đạt đến giai đoạn vô cùng cường thịnh, bát dực thiên sứ cũng không ngạc nhiên, thập dực thiên sứ muốn nhìn thấy cũng không khó, thất đại chủ thần không có cánh nhưng cũng không hề yếu.

(Dịch giả: Mọi người chú ý, thất đại chủ thần trong câu chuyện này hoàn toàn khác với thất đại chủ thần trong thời kỳ Long Nhất.)

Vào năm đó, hắc ám chi thần Địch Bỉ Tư cùng đệ đệ song sinh Địch Bỉ Á thiên phú kinh diễm tuyệt luân, thân thủ thất hệ thể chất, tu vi ngày đi ngàn dặm, thực lực tương đương thất đại chủ thần. Thất đại chủ thần tuy là trụ cột của thần giới, nhưng bên cạnh còn có các trưởng lão khác của thần giới. Địch Bỉ Á thực lực tuy rất mạnh, nhưng cũng chỉ là một bậc thần trong các trưởng lão.

Hắc ám chi thần Địch Bỉ Tư tự nhận trong các phương diện không bì kịp Địch Bỉ Á, không ai ngờ điều này lại trở thành mầm mống của đại kiếp nạn sau này.

"Á Lịch Sơn Đại, chúng ta có phải là huynh đệ?" Địch Bỉ Á một thân hắc y, ánh mắt chăm chú nhìn bát dực thiên sứ Á Lịch Sơn Đại.

"Đó là đương nhiên, chúng ta cùng nhau lớn lên, ta luôn xem ngươi như muội tử (DG: Á Lịch Sơn Đại có một muội muội), chúng ta so với huynh đệ con thân thiết hơn." Á Lịch Sơn Đại vỗ vai Địch Bỉ Á cười

nói.

"Nhu vậy, vô luận phát sinh sự tình gì, ngươi có giúp ta không?" Địch Bỉ Á theo sát hỏi.

"Cái này còn phải nói nữa sao? Địch Bỉ Á, không phải ngươi gặp chuyện gì phiền toái chứ?" Á Lịch Sơn Đại kỳ quái hỏi.

"A a, không có gì, ta chỉ tiện hỏi thôi." Địch Bỉ Á cười nói, mãn ý rời đi.

Á Lịch Sơn Đại nhìn bóng lưng Địch Bỉ Á, không khỏi lâm vào trầm tư. Gần nhất một đoạn thời gian, hắn thấy Địch Bỉ Á có chút không đúng, hơn nữa thất đại chủ thần lúc này cũng bắt đầu đấu đá ngầm ngầm bên trong, hai việc này có hay không quan hệ?

Á Lịch Sơn Đại rất nhanh phủ nhận ý niệm này trong đầu, Địch Bỉ Á tuy có chút ngông cuồng, nhưng hắn có tư cách để ngông cuồng. Á Lịch Sơn Đại tâm tính thiện lương nên suy nghĩ như thế. Hắn chính là thủ hạ tín nhiệm nhất của Hắc ám chủ thần Địch Bỉ Tư, thập phần thấu hiểu thất đại chủ thần quan hệ có chút quỷ dị. Thủy thần, thổ thần, quang minh thần cùng phong thần nhằm vào hắc ám chi thần Địch Bỉ Tư, tựa hồ hoài nghi hắn điều gì.

Thần giới ngày một ngày trôi qua, quan hệ của thất đại chủ thần cũng dần trở nên khẩn trương.

Á Lịch Sơn Đại vẫn tin tưởng Địch Bỉ Á, cho đến khi...

"Địch Bỉ Tư, ta không hiểu, vì cái gì gần đây ngươi áp chế Địch Bỉ Á." Á Lịch Sơn Đại xưng hô thẳng với Địch Bỉ Tư, quan hệ hắn với hai huynh đệ bọn họ không phải chỉ là thân mật thông thường.

Địch Bì Tư có chút mệt mỏi, than khẽ; "Á Lịch Sơn Đại, ta muốn mang ngôi vị hắc ám chủ thần cho hắc. Nhưng dã tâm của hắc không dừng lại ở đó, hắc muốn chiếm hữu cả thần giới. Ta cũng vì bất đắc dĩ mà áp chế hắc. Vì sự yên bình của thần giới giới mà lo lắng."

Á Lịch Sơn Đại kinh ngạc vạn phần. Địch Bì Tư hiển nhiên không lừa gạt hắc. Hơn nữa, Địch Bì Tư nhiều lần trước các trưởng lão đề nghị nhường địa vị hắc ám chủ thần, bất quá trưởng lão không thông qua.

Không lâu sau, quan hệ thất đại chủ thần vô cùng kịch liệt. Từ ám đấu chuyển sang minh tranh. Trong đó Hắc ám chi thần, Lôi thần, Hỏa thần một bên, Quang minh thần, Thủy thần, Phong thần, Thổ thần theo phe đối lập. Trưởng lão thần giới cũng chia làm hai, giương gươm bạt nỏ.

Từ khi ma giới được phát hiện, phe Quang minh thần cho rằng Hắc ám chi thần cấu kết với chủng loại tàn bạo hung ác ma giới chuẩn bị xâm chiếm thần giới, mang ra chứng cứ sung túc.

Cho đến khi, sự việc bùng nổ. Khai hỏa chính là cháu gái đại trưởng lão bị tộc nhân ma giới sát hại. Cơ hồ cả thần giới bị cuốn vào trong đó, song phương bùng nổ chiến đấu thảm thiết chưa từng có, tử thương vô số.

Cho đến một ngày muội muội của Á Lịch Sơn Đại tìm đến hắc.

"Người nói cái gì? Cháu gái đại trưởng lão bị Địch Bì Á dụ đến ma giới?" Á Lịch Sơn Đại vô cùng khiếp sợ.

"Đúng vậy, ca ca, không chỉ thế, ta còn nghe nói hắc vu hãm Địch Bì Tư cấu kết ma giới, hơn nữa hắc đang bí mật huấn luyện đại quân, Địch Bì Á chàng đã hoàn toàn thay đổi, ô ô..." Phân Ny khóc to.

Á Lịch Sơn Đại biến sắc, đang muốn hướng hắc ám chi thần báo cáo việc này, thì trong chiến tranh bị đả thương. Lúc này thần giới lưỡng phái đã đưa ra lực lượng cuối cùng, ngay cả siêu cấp thần thú cũng gia nhập chiến đấu.

Tràng chiến trường mang tính chất hủy diệt. Á Lịch Sơn Đại tại chiến trường hôn mê bất tỉnh. Đến khi hấn tỉnh lại thì chiến đấu đã đến hồi kết thúc, thất đại chủ thần trọng thương, chỉ còn lại một màn tử liệt.

Á Lịch Sơn Đại công khai âm mưu của Địch Bỉ Á. Thất đại chủ thần im lặng. Trận chiến này cao thủ thần giới gần như chết hết, thi thể liếc mắt nhìn không thấy cuối.

"Địch Bỉ Á, ta nhất định cho ngươi nếm thiên đao vạn quả." Những trưởng lão còn tồn tại hô to, quỳ rạp xuống những thiên sứ đã chết đầy trên mặt đất.

"Ha ha ha, ra ở trong đây, đáng tiếc các ngươi không có cơ hội." tiếng cười Địch Bỉ Á cuồn cuộn vọng truyền đến. Hấn mang đại quân bí mật bao vây những người còn sống, bên cạnh hấn chính là người hấn yêu đang bị chế trụ-Phân Ny.

"Địch Bỉ Á, ngươi buông Phân Ny ra." Á Lịch Sơn Đại phẫn nộ nói.

Địch Bỉ Á nhìn Á Lịch Sơn Đại, thờ dãi: "Á Lịch Sơn Đại, ngươi không nhớ đã đáp ứng ta sao? Ngươi nói vô luận ta làm việc gì ngươi đều đứng bên ta. Huynh đệ các ngươi đều là người không có nghĩa khí, Phân Ny miệng nói yêu ta, tại thời khắc mấu chốt lại phản bội ta."

Địch Bỉ Á siết cổ Phân Ny, ôn nhu nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Vì cái gì? Vì cái gì nàng phản bội ta?"

"Địch Bỉ Á, ngươi là kẻ điên." Phân Ny gần từng tiếng.

"Vì cái gì? Vì cái gì?" Địch Bỉ Á vẫn thì thào nói, đột nhiên trên tay hắn thất thải quang mang bạo thiểm, trong phút chốc thần hạch Phân Ny vỡ nát, ánh mắt xinh đẹp của Phân Ny dần mất đi thần thái.

Á Lịch Sơn Đại không thể kiềm chế, điên cuồng hét lên đánh tới, bị Địch Bỉ Á một cước đá bay. Thực lực của hắn sớm đã vượt qua thất đại chủ thần, một tên bát dực thiên sứ làm sao có thể là đối thủ của hắn.

Thất đại chủ thần yên lặng nhìn nhau, thấy được sự hối hận trong mắt đối phương. Bọn họ liên hợp cùng một chỗ, đối Địch Bỉ Á phát động công kích.

Chỉ tiếc thất đại chủ thần thân bị trọng thương, liên thủ đối phó Địch Bỉ Á cũng bị vây vào liệt thế.

Lúc này, thất đại chủ thần ăn ý lựa chọn tự bạo, muốn cùng Địch Bỉ Á đồng quy vu tận. Tiếc rằng Địch Bỉ Á chỉ thụ trọng thương, vẫn chưa chết. Còn chiến trường theo đó bị trầm xuống hơn mười vạn thước, trở thành thâm uyên tuyệt địa, phạm vi ngàn dặm điều thú bất sinh.

Địch Bỉ Á thu thập thất đại chủ thần thần bài, tại vực sâu kiến tạo sáng chế thần cự điện, mang Á Lịch Sơn Đại giam cầm tại đây, khiến hắn chứng kiến tất cả. Tuy thần thức Á Lịch Sơn Đại bị giam cầm, nhưng bi thương khiến cánh của hắn từ trắng chuyển sang đen, qua không biết bao nhiêu vạn năm, không tiến hành bất cứ tu luyện bỗng nhiên xuất hiện thêm một đôi cánh nữa, trở thành thập dực đọa lạc thiên sứ.

Thập đực đọa lạc thiên sứ bình tĩnh kể lại, hai tay khoang lại, thanh âm vô cùng thê lương, đó chính là bi thương triệu vạn năm lắng đọng.

"Người chính là Á Lịch Sơn Đại?" Long Nhất nghe xong chột hiểu, khiếp sợ đến chết lặng. Nguyên lai thần giới phát sinh thảm kịch như thế, xem ta vô luận nhân giới hay thần giới, dục vọng chính là căn nguyên hủy diệt.

Đọa lạc thiên sứ gật đầu, nhìn thiên sứ thi hài vô số, trầm ngâm không nói.

Long Nhất kêu gọi tam đại chủ thần cư trú trong thân thể hắn, muốn cho họ nghe thấy chuyện cũ của thần giới, cho họ nhìn thấy tầng tầng hài cốt, cho họ thấy bộ mặt sáng chế thần mà họ thờ phụng, nhưng bọn họ vẫn không một lời đáp lại.

Tuy nhiên đọa lạc thiên sứ cũng không biết chuyện về sau diễn biến thế nào, còn Long Nhất thì có thể đoán ra. Thu thập thất đại thần bài, Địch Bỉ Á thực hiện tâm nguyện dựng dục thất đại chủ thần, bọn họ khi đó sẽ xem Địch Bỉ Á như phụ thần, cho rằng vũ trụ do sáng chế thần sáng tạo, Địch Bỉ Á trở thành người tồn tại chí cao vô thượng.

"Tiểu tử, ta như đèn dầu đã cạn, muốn đi theo Địch Bỉ Tư chủ thần, hôm nay ta biết Địch Bỉ Á đã tiêu vong, ta cũng không còn việc gì phải tiếc nuối. Sự tình thiên ma vương ta không giúp được gì, người có đủ thất đại chủ thần bài, việc của thần giới ta giao lại cho người." Đọa lạc thiên sứ thở dài nói.

"Á Lịch Sơn Đại, thiên ma vương ta không đối phó được, người thân là cổ lão thần giới còn tồn tại, sao có thể bỏ mặc mọi thứ a." Long Nhất quỳnh lên vội nói. Sau khi nghe đọa lạc thiên sứ kể chuyện, hắn thật sự bị đá kích rất lớn. Nguyên lai chính mình trước mặt cổ thần

chỉ là một con kiến, chính mình còn tưởng đã ở đỉnh phong. Nhưng hần ngẫm lại, cổ thần mất đi, giờ đây thiên ma vương chính là tối cao tồn tại. Hần hơn hai mươi tuổi khiêu chiến thiên ma vương không được, cổ thần qua triệu vạn năm tồn tại, thực lực cách nhau một trời một vực.

Á Lịch Sơn Đại cười khổ lắc đầu, thần thức của hần một khi thoát khỏi giam cầm phải chết không phải nghi ngờ, hần đã cảm giác được sinh mệnh rất nhanh trôi đi.

"Tiểu tử, ta chỉ có thể giúp ngươi thoát ly thâm uyên tuyệt địa. Ngươi theo phía đông thần giới đến lạc nhật phong, dùng khối hắc bàn Địch Bỉ Á lưu lại mở ra bí môn. Vật Địch Bỉ Á lưu lại có thể một lần nữa dựng lại huy hoàng thần giới." Á Lịch Sơn Đại nói.

"Nhưng thực lực ta tại thần giới còn không là gì a." Long Nhất đau khổ nói.

"Không quan hệ, ngươi thân đủ thất đại chủ thần bài cùng ngũ đại thần chi lạc ấn, muốn hòa cùng lực lượng thần giới cũng không khó khăn." Á Lịch Sơn Đại nói. Ngay sau đó hần lại vung tay lên, một thân ảnh yếu điệu từ phế khư đi tới, ma giới công chúa Tư Yên đang hôn mê bất tỉnh.

"Nữ tử này trong cơ thể có huyết mạch ma tộc cùng thần tộc. Hơn nữa thần tộc huyết thống vô cùng thuần khiết, cũng không biết ai to gan lớn mật dám cùng ma nhân kết hợp. Nữ tử này ngươi hãy quản lý, nếu thấy nàng ta có khả năng gây nguy hiểm thì giết ngay." Á Lịch Sơn Đại lạnh lùng nói.

"Nguyên lai là thần ma giao tạp, thiên ma vương cũng có vài phần bổn sự, không biết câu dẫn mỹ nữ nào của thần giới." Long Nhất nói thầm, trước kia hần cũng nhận thấy khí tức tiểu yêu nữ có chút quái

dj.

Chương 654: Hòa thần chi đô

Thập dực đọa lạc thiên sứ Á Lịch Sơn Đại chậm rãi đứng lên, mang theo ánh mắt tràn ngập hy vọng trên người Long Nhất. Bỗng nhiên toàn thân hắc mang bạo thiểm, song thủ tạo thành hình tròn, ngạnh sinh tạo ra một cái không gian thông đạo.

Đôi môi Long Nhất run rẩy nghĩ đến việc gì đó, lại phát hiện yết hầu khô khốc nói không nên lời. Nhìn đôi mắt Á Lịch Sơn Đại dần ảm đạm, hắn hiểu rằng Á Lịch Sơn Đại đang dùng toàn bộ tính mạng còn lại của mình để mở ra thông đạo.

"Hãy đi đi, tiểu tử. Đừng làm ta thất vọng." Á Lịch Sơn Đại mỉm cười, thâm ảnh dần trở nên mờ nhạt.

"Người yên tâm. Ta sẽ dùng toàn bộ năng lực để thay đổi mọi thứ." Long Nhất nói một câu, sau đó mang Tur Yên chuyển thân tiến vào không gian thông đạo. Trước khi hoàn toàn biến mất, hắn nhìn thấy vẻ mặt của Á Lịch Sơn Đại đang tươi cười.

Thần giới rộng lớn hơn Thương Lan đại lục gấp mấy lần, nhưng đại đa số là đồng hoang vô chủ, chỉ có những ngọn núi liên miên không dứt cùng bát ngát thảo nguyên đầm lầy.

Long Nhất đang trên một đầm lầy, ma giới công chúa Tur Yên đi theo phía sau.

"Này, hỗn đản, ngươi còn chưa nói cho ta xảy ra chuyện gì." Tur Yên

Long Nhất hét lên. Nếu có thể, thật muốn từ phía sau moi tim của hắn.

Vốn Tư Yên tỉnh lại thấy hoàn cảnh hoàn toàn thay đổi, liền truy vấn Long Nhất. Ai ngờ Long Nhất không thèm trả lời. Theo tính cách của nàng như trước đây khẳng định là sẽ giết hắn. Nhưng nàng căn bản đánh không lại, nên đành làm ra vẻ ngạo nghễ không thèm lý tới hắn nữa.

Nhưng Tư Yên dù sao cũng lớn lên từ ma giới, nàng giơ tay nhắc chân đều khiến người khác lo đến vã mặt, ở đó tính cách cao ngạo của nàng mới phát huy tác dụng. Nhưng Long Nhất căn bản không thèm quan tâm a, thấy nàng ta không nói ngược lại thờ dài một hơi.

Tục ngữ nói, khó dò nhất đó là lòng dạ nữ nhân. Nội tâm Tư Yên như con mèo nhỏ không chịu nằm yên. Ngắn thì còn chịu được, chứ thời gian dài nàng không chịu nổi, liền quấn lấy Long Nhất không tha, hắn càng không nói nàng càng nói nhiều.

"Người có thể ngậm miệng lại được không a. Người ta nói một nữ nhân tương đương ba trăm con vịt, còn người thì hơn cả ba ngàn con." Long Nhất nhin không được nói. Hắn hiện tại không có khí lực mà để ý tới nàng ta. Đằm lầy này sinh mệnh cũng có, nhưng thần tộc một người không gặp.

« Người mới là con vịt a. Người rốt cuộc có nói hay không ? » Tư Yên tức giận nói.

"Không nói, người tính cần ta sao." Long Nhất lạnh lùng nói.

"Người..." Tư Yên nghiến răng tức giận. Nếu có thể, nàng thật muốn cắn chết hắn, nhưng tính cách của nàng không có khả năng làm ra loại chuyện này.

"Hỗn đản, chờ coi. Đừng để nằm trong tay bốn công chúa, nếu không... hừ hừ..." Tư Yên vừa mắng vừa trừng mắt nhìn Long Nhất như muốn ăn tươi nuốt sống.

Long Nhất mãi lo đánh giá bốn phía, không thềm để ý.

"Nhìn mặt trời, hiện tại chúng ta nên tới nam biên thần giới mới phải. Đáng chết, phải đi bao lâu mới có thể nhìn thấy một người sống a." Long Nhất nhìn bầu trời nhũ bạch sắc suy nghĩ.

Mặt trời đã dần về tây, tuy nhiên vẫn không lặn xuống, chỉ có quang mang ảm đạm đi nhiều, bầu trời cũng dần âm trầm. Đây là buổi tối của thần giới.

Long Nhất ngồi xuống bên một viên đại thụ, định nghỉ tạm trong chốc lát.

Phong cảnh đầm lầy ở thần giới vô cùng mỹ lệ. Các loại kỳ hoa dị thảo đều mọc bên trong. Thỉnh thoảng còn có vài thần thú xinh đẹp vọt qua, hoặc là kiếm ăn hoặc tranh đấu. Cây cối pháp tắc tại thần giới đều vô cùng cao ngạo.

Thần thú ở đây thập phần cường đại. Tùy tiện chọn một con cũng tương đương ma thú cấp A tại Thương Lan đại lục. Nhưng do khí tức của Long Nhất quá mức cường đại nên không một thần thú dám chọc vào.

Long Nhất từ không gian giới chỉ lấy ra một chú thỏ nướng, cùng một bình bách hoa lộ. Ăn một miếng lại uống một miếng, vô cùng thích ý.

Vẫn như cũ, Tư Yên ngồi ở một nơi không xa theo đuổi suy nghĩ riêng. Bằng vào thực lực của nàng, cả tháng không ăn cũng không

sao. Nhưng hôm nay Long Nhất ăn uống thanh âm đặc biệt chói tai, cố tình khiến người khác chảy nước miếng. Cái bụng nàng thập phần không nể mặt mũi chủ nhân của nó làm loạn cả lên. Từ khi đến Thương Lan đại lục, nàng cũng thưởng thức các loại mỹ thực đại lục. So với mỹ thực của ma giới quả thực hơn gấp trăm lần.

Nàng cũng không phải là người kiem ăn kiem uống. Giờ phút này nghe hương rượu thịt, nội tâm Tur Yên ầm ầm kháng nghị. Nàng thập phần hối hận lúc trước thế nào lại không chuẩn bị một ít trong không gian giới chỉ.

Cảm giác của Long Nhất vô cùng minh mẫn. Hắn sớm đã biết dị trạng của tiểu yêu nữ. Biết nàng ta muốn ăn nhưng ngượng miệng. Trong lòng không khỏi bật cười. Tiểu yêu nữ đối với hắn tâm địa bất lương, nên hắn muốn phát huy ưu thế tra tấn một chút.

"Nè, ngươi còn ăn không, ta dùng kim tệ mua." Tur Yên có chút khó thở dậm chân mấy cái, đi đến trước mặt Long Nhất hỏi.

"Mua?" Long Nhất cắn một miếng thịt thỏ nhìn Tur Yên, cười nói:
"Ngươi trả bao nhiêu kim tệ?"

Tur Yên lấy một cái túi tiền trong không gian giới chỉ ra. Hoa lạp một tiếng đặt trước mặt Long Nhất, nói: "Kim tệ của ta ở trong đây. Đại khái có một trăm."

"Một trăm? Không được. Thịt thỏ này ta dùng độc gia bí phương chế biến. Bản thiếu gia nắm độc quyền. Không có một vạn kim tệ thì đừng hòng suy nghĩ. Còn bình bách hoa nhưỡng này là từ Tinh linh hoàng tộc đặc cung. Ngươi muốn có thì được sao. Hai vạn kim tệ thì được. Tổng cộng là ba vạn kim tệ." Long Nhất cố ý làm khó.

"Ba vạn kim tệ! Giết người à! Tại Thương Lan đại lục, mười kim tệ ta

có thể mua được một bàn sơn hào hải vị." Tư Yên hét lớn.

"Ha ha. Đó là tại Thương Lan đại lục. Hiện tại chúng ta ở thần giới, vật giá đương nhiên phải cao hơn một chút." Long Nhất cười.

« Người. ta chỉ có nhiều đó thôi. » Tư Yên lạnh lùng nói – « Người muốn sao mới đồng ý đây ? »

Long Nhất cười nói : « Bất quá, chúng ta trao đổi. Tỉ như vật lúc trước người dùng để ẩn nặc khí tức tại ma huyền sâm lâm để đánh lén ta. Miễn cưỡng có thể. »

"Ngưng thể châu? Người nằm mơ!" Tư Yên tức giận xoay đi, phát hiện tên gia hỏa này không biết xấu hổ là gì cả. Chỉ giỏi nói bậy.

Nguyên lai nó được gọi là ngưng thể châu. Long Nhất lẩm bẩm nói, mang theo một tia cười gian.

Sau khi ăn no nê, Long Nhất nhắm mắt dưỡng thần một lúc. Hắn cảm thấy bọn Tiểu Tam mãnh liệt muốn đi ra, liền tiện tay thả luôn bọn chúng.

Cường lôi thú, hỏa kì lân, tiểu tam cùng long nhị đi ra, cảm thấy dị giới này có ma pháp nguyên tố nồng đậm vô cùng hưng phấn. Chạy đi nô đùa với nhau.

"Đại ca, đây là đâu?" Long Nhị tiến đến bên Long Nhất hỏi, huyết sắc liêm đao để một bên.

"Đây là thần giới." Long Nhất đáp.

"Thần giới?" Đôi mắt Long Nhị chột lóa hồng mang, tựa hồ có chút đăm chiêu.

"Nè, mau đưa Tiểu Tuyết Nhi trả lại cho ta." Tur Yên nhìn ma sủng Long Nhất vừa thả, không khỏi nhớ đến Tiểu Tuyết Nhi bị hấn bắt.

"Ha ha, đó là chiến lợi phẩm của ta, người nói làm sao ta bỏ ra được đây. » Long Nhất cười đáp.

Móng vuốt Tur Yên dài ra, hừ hai tiếng. Nếu nàng có thể đánh được hấn, thì đâu đến nỗi bị hấn khi dễ như vậy chứ? Sớm đã muốn cho hấn một cước.

"Tiểu yêu nữ, khí tức tiểu sư tử của người có chút kỳ quái, không phải là tạp giao chứ." Long Nhất cười cười liếc nhìn Tur Yên. Ý tứ này còn có nghĩa khác, tiểu ma nữ nàng là thần mà hậu duệ, sủng vật của nàng tựa hồ cũng là...

Tur Yên run lên, làn da biến sắc không rõ do kích động hay phẫn nộ. Lập tức lãnh nhược hàn băng, huyết sắc mầu tử lạnh lùng nhìn Long Nhất mang theo một tia hận ý.

Long Nhất nhíu mày. Tiểu yêu nữ phản ứng dữ dội như vậy, xem ra đã động vào nỗi đau của nàng rồi.

Lúc này, Tiểu Tam đang chơi đùa ở xa đột nhiên hống lên một tiếng, ý niệm báo cho Long Nhất biết hấn bị công kích.

Long Nhất đứng dậy, như một bóng ma nhanh chóng tiến đến.

Long Nhất vừa nấp bên trên đại thụ, nhìn thấy cách đó không xa Tiểu Tam đã chuyển sang tư thế công kích. Một nam một nữ tứ dục thiên sứ cùng nhị vị thần tộc không cánh đang vây công Tiểu Tam. Hỏa kỳ lân cùng cuồng lôi thú lại đứng một bên xem náo nhiệt, thỉnh thoảng thêm vài tia sét hoặc thánh hỏa cho thêm loạn.

"Lai Ân, chúng ta gặp đại phiền toái rồi. Đây hình như là quang minh chủ thần tọa hạ-quang minh thần thú." Nữ thiên sứ vừa công kích vừa vội vàng nói.

"Cũng không nhất định, hấn vẫn không cường đại đến mức đó. Hiện tại chúng ta đã leo lên lưng cọp, muốn dừng lại đã muộn rồi. Mễ Tây Ny, người chạy đi, chúng ta ở lại cầm chân nó. Người cũng có thể trở về báo tin nhờ mọi người đến cứu." Một thần tộc tráng hán nói.

"Bên cạnh còn có hai thần thú, chỉ sợ muốn chạy cũng không thoát." Tứ dực thiên sứ Lai Ân tuyệt vọng.

Tiểu lão hổ chơi đùa với bốn tên thần tộc, hấn không giết mà cũng không tha. Cường đại quang hệ ma pháp làm bọn họ chật vật không chịu nổi. Hơn nữa cường lôi thú cùng hỏa kỳ lân lược trận, càng thêm như cá với nước.

Kỳ thật tứ dực thiên sứ tại thần giới cũng được tính là cao thủ. Mà Tiểu Tam không cần biến đổi thành trạng thái cực mạnh của quang minh thần thú, lại đối phó với tứ dực thiên sứ dễ dàng.

Thiên sứ từ khi sinh ra có hai cánh. Nhị dực thiên sứ cũng chỉ làm nhiều cấp bậc. Một bộ phận lớn thiên sứ cả đời không thể tiến vào tứ dực cảnh giới. Đồng dạng, tứ dực thiên sứ cũng chia làm nhiều cấp bậc. Bọn họ cùng nhị dực thiên sứ căn bản không cùng một tầng lớp.

Trong đó hai tên tứ dực thiên sứ này rõ ràng với mới tiến giai không lâu. Bằng không tiểu lão hổ sẽ không thoải mái như thế.

"Mọi người, hấn là cái gì thần thú thì thầy kệ hấn, quản làm gì." Một thần tộc tráng hán khác bị trói buộc quát to. Từ trán hiện lên một tiểu phiến lăng hình hồng tinh. Bỗng nhiên, hỏa hồng liệt diễm từ trường

kiếm trở nên tăng vọt. Vô số đạo hỏa hồng kiếm mang mang theo uy phong vô bì hướng Tiểu Tam đáng tởi. Không gian bị vặn xoắn cơ hồ không nhìn rõ.

Tên thần tộc này hiển nhiên vận dụng siêu việt tự thân lực lượng. Uy lực tăng mạnh. Liều mạng đánh thêm một kích mạnh nhất.

Ba vị thần tộc còn lại nhìn thấy cũng bùng nổ khí thế cường đại. Hiển nhiên muốn đồng loạt xuất ra tuyệt chiêu.

Long Nhất nhưng mảy. Nếu bốn chiêu này xuất ra, Tiểu Tam nhất định thụ thương. Tâm niệm vừa động, Long Nhị kêu to một tiếng. Tử vong liêm đao như từ địa ngục theo đường cong đánh úp trước mặt ba người. Tử vong khí tức cường đại khiến động tác bọn họ bị kiềm hãm, tuyệt chiêu còn chưa kịp xuất đã tan rã.

Tiểu lão hổ mang thánh quang tráo chống lại hỏa diễm kiếm mang sau đó thoát ra. Thánh quang tráo chỉ chịu được một lúc rồi vỡ, có thể hiểu được chiêu thức liều mạng của tên thần tộc bao nhiêu cường đại.

Chiêu vừa xuất, trên trán tên thần tộc hiện vết máu, vẻ mặt suy sụp ngồi xuống, toàn thân vô lực. Hỏa kỳ lân cùng cường lôi thú nhận thấy uy hiếp đều chuyển sang trạng thái công kích. Tam thần thú cùng một hô lâu quỷ dị như hổ nhìn chăm chăm bốn gã thần tộc.

"Trời ạ. Vong linh sinh vậy. Thần giới khi nào thì có vong linh?" Một tứ dực thiên sứ tên gọi Mễ Tây Ny kinh hô. Nàng tiến vào giữa hai đồng bạn, nhìn Long Nhị vô cùng khiếp sợ.

"Hiện tại không phải có rồi đó sao." Hai mắt Long Nhị hồng quang lóe lên, lãnh ngạnh nói.

Bốn gã thần tộc trở nên ngốc trẻ. Khô lâu biết nói chuyện. Không lẽ đây là một cái mê huyễn ma pháp? Nhất định là như vậy. Vong linh sinh vật như thế nào lại có ý thức đây ?

Long Nhất chậm rãi đi tới, đánh giá bốn tên thần tộc. Cuối cùng thờ một hơi. Vậy là đã nhìn thấy người còn sống. Cảm giác thật quá mỹ diệu. "Đại ca, như thế nào xử trí bọn họ?" Long Nhị xoay đầu hỏi Long Nhất.

"Tính cái gì, Tiểu Tam cũng không bị thương." Long Nhất nói.

Nói đến đó, Long Nhị thu liễm khí tức đứng phía sau Long Nhất. Tam thần thú cũng trở lại trạng thái dễ thương vây quanh Long Nhất.

Một lúc lâu sau bọn họ mới lấy lại bình tĩnh, nhìn Long Nhất với ánh mắt ngạc nhiên cùng khiếp sợ.

« Ách. Chư vị bằng hữu. Giới thiệu một chút, ta tên Long Nhất. » Trừ vài vị chủ thần ra, Long Nhất chưa từng gặp thần tộc lần nào. Cũng không biết lễ nghi có giống với nhân loại hay không. Mặc kệ, muốn thăm dò trước hết phải nhận thức nhau đã.

« Ta tên Mễ Tây Ny. Đây là đại ca ta Lai Ân. Hai vị này là bằng hữu của ta tên gọi Gia Bỉ Liệt cùng Đổ Lô Ti Tư. » Tứ dục nữ thiên sứ nhiệt tình giới thiệu.

Đổ Lô Ti?! Long Nhất không khỏi có chút suy nghĩ (dâm tặc). Đối với trí nhớ tiền thế mặc dù đã mơ hồ. Nhưng cái thương hiệu sản phẩm "Đổ Lô Ti" này thật là muốn quên cũng khó. (Dịch giả: "Đổ Lô Ti" dịch sang tiếng Anh là nhãn hiệu Durex vô cùng nổi tiếng.)

Tên thần tộc Đổ Lô Ti Tư vừa xuất tuyệt chiêu hi nầy giờ đã khôi phục khí lực, lung lay đứng lên. Hắn một thân ám hồng sắc khái giáp, từng

khối cơ nhục cuộn cuộn, đôi mắt lại thoáng hiện vẻ cẩn thận. Đây là một tên gia hỏa ngoại thô nội tế (bên ngoài thô lỗ, bên trong tinh tế)

"Bằng hữu từ đâu đến?" Đổ Lô Ti đề phòng hỏi. (DG: tên tác giả cố ý gọi nhầm giữa Đổ Lô Tư và Đổ Lô Ti). Cảm thấy hấn thực lực thâm bất khả trắc, xung quanh còn có tam đầu siêu cấp thần thú và khô lâu biết nói chuyện. Thật sự có chút đột ngột.

"Ta đến từ phía tây, cũng không biết gọi đó là địa phương gì. Khi đến đầm lầy thì lạc đường. Tìm thấy các vị thật là tốt quá." Long Nhất cười nói. Chưa thăm dò tình huống thần giới trước, hấn cũng không dễ dàng nói ra thân phận.

"Những con siêu cấp thần thú này là của ngươi?" Mễ Tây Ny vội hỏi. Trong đó tiểu lão hổ cùng hỏa kỳ lân hình dáng không sai biệt lắm với sủng vật quang minh thần cùng hỏa thần.

"Cứ cho là vậy đi. Chúng nó là ta tiện tay nhặt được, đuổi cũng không đi. » Long Nhất nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Bốn tên thần tộc nghe xong thiếu chút nữa bật ngửa. Siêu cấp thần thú mà cũng tiện tay nhặt lấy? Bọn họ đến vân mộng chiếu trạch để thu phục một con thần sủng. Gặp Tiểu Tam không biến thành trạng thái công kích còn tưởng hấn chỉ là một thần thú cấp B. Nếu biết đây là một con siêu cấp thần thú, có đánh chết bọn họ cũng không dám động vào. Đó là siêu cấp a.

"Khô lâu kia biết nói chuyện sao?" Mễ Tây Ny hỏi.

"Ồ, cũng là nhặt được. Hấn muốn ta làm đại ca hấn. Ta nhất thời mềm lòng, thấy hấn đáng thương khó khăn nên đáp ứng. » Long Nhất vẻ mặt vô tội nói.

Bốn tên thần tộc ánh mắt xem thường. Gia Bỉ Liệt nói: "Vị bằng hữu này đã không muốn nói thì thôi. Chúng ta từ Vân Mộng chiêu trạch gần Hỏa thần chi đô. Chúng ta có thể mang ngươi rời khỏi đây."

"Hỏa thần chi đô?" Long Nhất ghi nhớ những từ này. Có lẽ cùng hỏa thần Sí Diễm có chút quan hệ.

Lúc này ma giới công chúa Tư Yên che giấu ma tộc khí tức, thay đổi dung mạo một tí. Từ yêu diễm trở nên đăm đăm, còn mang theo một tia du viễn khí tức. Mục quang Long Nhất lóe lên, không nói gì, chỉ đơn giản giới thiệu nàng ta là bằng hữu của hắn, tiện tay mang Tư Yên thành người không cần để vào mắt. Tư Yên không muốn bại lộ thân phận cũng trầm mặc không nói. Thuận lợi khiến mọi người không để ý đến sự tồn tại của nàng.

Sau đó, Long Nhất tiện đường gia nhập đội ngũ thần tộc. Bởi vì hắn lai lịch thần bí, hơn nữa Mễ Tây Ny lại là một nữ nhân không biết giấu diếm, kể cho Long Nhất nghe tình huống cơ bản của thần giới.

Nguyên lai thần giới chia làm thất đại khu vực, được thất hệ chủ thần thống lĩnh. Mỗi khu vực hạ hạet mấy trăm thần giới thành thị, do một tam cấp thủ hạ của chủ thần chưởng quản.

Những tên thần tộc này ở Hỏa thần chi đô do hỏa thần Sí Diễm thống lĩnh đại thành khu vực trung tâm. Do nhất cấp thần lục dực thiên sứ A Nhĩ Pháp Đặc chưởng quản. Mễ Tây Ny cũng vô tư nói cho Long Nhất, A Nhĩ Pháp Đặc là phụ thân của nàng ta cùng Lai Ân.

Trưởng lão hội do Á Lịch Sơn Đại nói căn bản không tồn tại. Cộng đồng thất đại chủ thần chưởng quản thần giới. Sáng chế thần là chí cao vô thượng tồn tại. Tại Lạc nhật phong có sáng chế thần điện. Bên trong có ba ngàn thần điện thủ vệ. Mỗi người thực lực không dưới nhất cấp thần. Trừ sáng chế thần không ai có thể chỉ huy họ

họ. Nếu thần ma đại chiến mười vạn năm trước có bọn họ ra tay, thần giới chúng ta làm sao đến nỗi... hừ hừ...

Vừa nghe tin tức về Lạc nhật phong. Long Nhất liền dỏng tai lên, không kiềm nén được kích thích hỏi tình huống Lạc nhật phong.

"Lạc nhật phong a. Ở tại đông biên thần giới, nằm trên mặt biển. Chỉ có tại Lạc nhật phong mới có thể nhìn thấy diều chi nhật lặn xuống. Nơi đây..."

"Mẽ Tây Ny. Đừng phiền Long Nhất nữa. Đi, ta có chuyện phải nói với ngươi." Long Nhất đang lắng tai nghe thì nàng ta bị ca ca nhắc nhở. Lôi Mẽ Tây Ny sang một bên.

Long Nhất chép miệng. Bọn họ còn phòng bị hẳn. Sự tình tại Lạc nhật phong người biết không ít. Có điều không được tin tưởng thì không thể dò hỏi.

Vừa nghe Mẽ Tây Ny nhắc tới sáng chế thần điện. Không phải là nơi Địch Bỉ Á lưu lại sao. Nơi đây có ba ngàn nhất cấp thần điện thủ vệ. Đây là một chi lực lượng cực kỳ khủng bố. Tuy nói nhất cấp thần cùng chủ thần so về thực lực kém không ít. Nhưng số lượng cũng có thể bù vào một ít chênh lệch. Mẽ Tây Ny nói mười vạn năm trước nển ba ngàn thần điện thủ vệ tham chiến, có lẽ thất đại chủ thần cũng không cùng thiên ma vương lưỡng bại câu thương. Bằng chính thực lực của mình hôm nay nếu muốn từ trong ba ngàn thủ vệ thoát thân, rất khó. Chỉ sợ một vị chủ thần cũng không phải là đối thủ của ba ngàn người bọn họ liên thủ.

Lúc này, tiểu lão hồ Tiểu Tam truyền tin tức đến Long Nhất, nói rằng phụ cận có một con thần thú quang minh hệ ít nhất cấp A tồn tại.

"Các bằng hữu. Các ngươi không phải muốn bắt một con quang

minh hệ thần thú sao?" Long Nhất hỏi. Hấn không muốn nợ người khác ân tình. Bốn tên thần tộc này giúp hấn ra ngoài coi như cho hấn một đại ân. Hấn giúp bọn họ bắt một đầu thần thú cấp A coi như là hòa.

"Đúng vậy. Mẹ Tây Ny muốn có một con thần sủng. Mà thần sủng tại hòa thần chi đô cấp bậc rất thấp. Bọn ta đến vân mông chiêu trạch là do muốn thử vận khí." Lai Ân nói. Tại thần giới, cao cấp thần thú khả ngộ bất khả cầu. Có thể qư được một con thần thú cấp B làm sủng vật đã có thể coi là may mắn. Bốn người bọn họ không ai có sủng vật. Không phải không thể có, mà là cấp bậc không vừa mắt. Một khi kế ước hình thành cả đời đều phải chiến đấu cùng bọn chúng.

"Ta biết vùng phụ cận có một con cấp A quang minh hệ thần thú..."

"A, thật sao? Còn chờ gì nữa. Long Nhất, người mau dẫn chúng ta đi đi." Mẹ Tây Ny trở nên gấp rút. Chạy tới kéo đại thủ của Long Nhất la lên.

"Mế Tây Ny." Lai Ân nghiêm mặt. Thể hiện uy nghiêm của huynh trưởng.

Mế Tây Ny nói hai câu, buông khỏi tay Long Nhất. Đôi mắt vẫn mở to chăm chú nhìn Long Nhất.

"A cấp thần thú. Thực lực chúng ta còn chưa đủ. Quên đi." Đố Lô Ti nói.

"A a. Mấy tiểu tử của ta có lẽ giúp được các người." Long Nhất cười nói.

« Không cần phiền toái. » Đố Lô Ti đối với thân phận Long Nhất cùng Tư Yên có chút nghi ngờ. Cẩn thận không phải là chuyện xấu.

Hướng hồ trên đời có ai giúp không công bao giờ.

"Các người dẫn đường ta còn chưa trả thù lao. Có cơ hội báo được mà không báo, không công bằng." Long Nhất cau mày đáp.

"VẬY... ĐA TẠ." Đỗ Lôi Ti không tiếp tục kiên trì. Trên thân Long Nhất mang khí tức thần giới rất đậm đặc. Nhưng nữ nhân bên cạnh hẳn không lên tiến có chút quái dị. Nhưng khí tức không cảm giác được.

Mọi người theo phương hướng Tiểu Tam dẫn dắt tiến về phía tây nam. Đến một phiến chiếu trạch thụ lâm, Tiểu Tam dừng cước bộ, dùng ý niệm thông báo cho Long Nhất con quang minh thần thú kia ở bên trong thụ lâm.

"Tiểu Tam, người đi trao đổi một chút xem nó có nguyện ý hay không trở thành thần sủng của mỹ lệ thiên sứ này. Nếu không muốn, không cần lão tử phải chỉ bảo người làm thế nào a." Long Nhất cười nói với Tiểu Tam.

Bốn tên thần tộc sắc mặt có chút quái dị. Thần thú càng cao cấp càng cao ngạo. Hỏi hẳn có nguyện ý hay không làm sủng vật, có quý mới nguyện ý a! Chỉ có mang hẳn đánh cho như tử sau đó dùng kế ước mạnh mẽ kiến lập tâm linh liên hệ mới thành công.

Tiểu Tam lách mình tiến vào thụ lâm. Không có âm thanh đánh nhau điên cuồng như mọi người tưởng tượng. Quá trình yên lặng ngoài sức mong đợi.

Một lúc lâu sau, Tiểu Tam đi ra. Đi sau hẳn là một con bạch sắc bì mao hồ li.

Chương 655: Hỏa thần chi đô

(2)

"Quang minh thánh hồ!" Tứ danh thần tộc đồng thời kêu lên.

Nếu muốn nói nổi danh nhất quang minh hệ thần thú, trừ quang minh thần tọa hạ-quang minh thánh hồ, thì đó là quang minh thánh hồ. Quang minh thánh hồ là chủng loại thông minh giáo trá nhất, tốc độ như thiểm điện, hơn nữa dưới tình huống bình thường còn có thể dự trắc nguy hiểm. Tại thần thú đồng cấp bậc đánh giá sở hữu tiên thiên ưu thế.

"Quang minh thánh hồ này nói rằng nguyện ý làm sủng vật của ngươi. Bất quá kỳ hạn là năm năm. Năm năm sau ngươi phải khôi phục tự do cho nó." Long Nhất tiếp thu ý niệm của tiểu lão hồ, cười nói với Mễ Tây Ny.

"Ta đồng ý." Mễ Tây Ny mừng như gà con nhặt được thóc. Phải biết rằng cao cấp thần sủng đối với chủ nhân không phải chỉ trợ giúp thông thường. Năm năm thời gian, có thể khiến Mễ Tây Ny mở thêm một căn phòng bí mật.

Thật ra Long Nhất hoàn toàn có khả năng dùng thực lực khiến cho quang minh thánh hồ vĩnh viễn làm thần sủng cho Mễ Tây Ny. Hiển nhiên quang minh thánh hồ này cũng hiểu nguyên tắc cường giả vi tôn, đây là điều tất yếu. Có điều thánh hồ cùng thánh hồ dù là cao đẳng sinh vật đều không thể tránh được nguyên lý, một khi khế ước thần sủng được hình thành thì không thể sinh con nối dõi. Trừ phi

chủ nhân tìm được thần sủng đồng loại khác giới tính, hơn nữa cấp bậc không quá sai biệt. Đối với cao cấp thần thú mà nói, khả năng này gần như không có.

Từ ánh mắt kinh ngạc của Lai Ân cùng Gia Bỉ Liệt, Mễ Tây Ny và quang minh thánh hồ thiết lập ma pháp kế ước thời hiệu năm năm. Hết thời gian kế ước tự động mất công hiệu.

Nhìn quang minh thánh hồ xinh đẹp, Mễ Tây Ny vô cùng đặc ý. Nàng tưởng tượng ánh mắt kinh ngạc hâm mộ của mọi người tại Hỏa thần chi đô, làm cho nàng cảm thấy lâng lâng.

"Long Nhất, đa tạ." Mễ Tây Ny cảm kích nhìn Long Nhất, xem hắn như tối đại công thần. Đồng thời thái độ với Long Nhất nâng thêm một tầm mới. Nam nhân thần bí này không chỉ có được ba con siêu cấp thần thú, còn có khô lâu biết nói chuyện. Thật không hiểu hắn làm được như thế nào. Phải biết rằng thổ nhưỡng tại thần giới không có điều kiện tạo thành vong linh sinh vật. Chẳng lẽ hắn từ tà ác cấm địa "Kiếm" tìm được khô lâu này?

Long Nhất vui vẻ tiếp thu cảm tạ của Mễ Tây Ny. Bên cạnh đó Tư Yên đang thu liễm khí tức trong lòng cũng nguyên rủa Long Nhất. Tên kia thật bại hoại. Bên người có vô số hồng nhan còn ở nơi đây câu dẫn nữ nhân.

Long Nhất cảm nhận được ánh mắt hung hăng của Tư Yên cũng mặc kệ nàng ta. Nếu không phải nghĩ đến lưu nàng ta lại đối với Thiên ma vương có điểm chế ước, hắn không chừng tại vực sâu khiến nàng vĩnh viễn hôn mê rồi.

Một hàng người rất nhanh tiến đến Hỏa thần chi đô. Vốn thấy được Mễ Tây Ny thoải mái cùng A cấp quang minh thần sủng, ba người còn lại cũng có chút động tâm. Chỉ tiếc cao cấp thần thú không phải

tùy ý có thể thấy được, hướng hồ nếu gặp cũng phải thích hợp với mình. Do đó ra khỏi Vân mộng đầm lầy, ba người Lai Ân không thu hoạch được gì.

Ra khỏi Vân mộng đầm lầy là một trấn nhỏ phần hoa của thần tộc.

Thần tộc và nhân loại đều là những sinh vật sống quần cư. Thành trấn thần tộc cùng nhân loại không sai biệt lắm, chỉ thêm phần tinh mỹ. Tài liệu tạo thành đều là những nham thạch ẩn chứa ma pháp năng lượng. Những thứ này tại Thương Lan đại lục đều trân quý vô bì. Long Nhất thu hồi Long Nhị vào thứ nguyên không gian, bởi vì diệu chi nhật không cho phép vong linh sinh vật xuất hiện, Long Nhị xuất hiện sẽ khiến mọi người hỗn loạn.

"Mấy trấn nhỏ này thật phần hoa." Long Nhất cảm khái nói. Trấn nhỏ này so với nhân loại chính là thành thị nhị cấp. Bất quá trong lòng hẳn cũng thích thú. Lúc trước chưa từng tới thần giới còn cho rằng nó thần bí, hiện tại xem ra thần giới cũng không phải quá sức tưởng tượng. Thần tộc vô luận là lực lượng hay thọ mệnh đều hơn nhân loại rất nhiều, nhưng cách sống cùng nhân loại không sai khác lắm. Thần tộc cũng cần áo cơm ngủ nghỉ, đương nhiên đề cao thực lực là mục đích cao nhất.

"Ha ha, đây mà gọi là phần hoa a. Nếu người nhìn thấy Hỏa thần chi đô không chừng còn ngất xỉu ấy chứ. Long Nhất, người không phải trước kia sống trong hoang sơn a." Mễ Tây Ny thấy bộ dáng Long Nhất không khỏi cười trêu.

"Có thể coi là vậy. Cứ xem như ta bên trong hoang sơn đi a." Long Nhất cười nhạt.

Hàng người rất nhanh bay đến Hỏa thần chi đô. Dọc theo đường đi, thần tộc phi hành không phải là việc hiếm thấy. Phi hành đối với thần

tộc mà nói đơn giản như nhân loại chạy bộ vậy. Tại thế giới nhân loại, muốn thoát khỏi dẫn lực mặt đất phi hành phải đạt đến cấp bậc đại ma pháp sư. Mà đại ma pháp sư là cảnh giới mà rất nhiều người cả đời không đạt được.

Xa xa tại không trung nhìn lại, hỏa thần chi đô như một đoàn hỏa diễm vô cùng rộng lớn, kiến trúc như hỏa diễm đỏ bừng nhiệt liệt, trung ương có một thành bảo hồng sắc như hỏa diễm tâm, cao ngất đưng trời. Một hỏa hệ thần long trên chóp thành. Ngoài địa phương chí cao này còn có thần tộc phi hành vô cùng náo nhiệt.

"Hào khí phái, không hổ là Hỏa thần chi đô." Long Nhất tán thưởng.

Hàng người vừa đến bên ngoài Hỏa thần chi đô, liền có vài cao đẳng nhị dực thiên sứ thủ vệ tra hỏi thân phận. Đến lúc thấy dẫn đầu là hai nhi tử của A Nhĩ Pháp Đặc-chương quản Hỏa thần chi đô thì trở nên cung kính hành lễ.

Mẽ Tây Ny hưng phấn giới thiệu một ít phong cảnh Hỏa thần chi đô với Long Nhất, nhìn vẻ mặt sợ hãi kinh ngạc của hắn nàng thập phần mãn ý. Tại Vân mộng đầm lầy hắn luôn làm mình khiếp sợ, giờ đến lượt hắn.

Nhất cấp thần A Nhĩ Pháp Đặc tại trung ương cao hàng trăm trượng bên trong hỏa thần bảo. Hỏa thần bảo tổng cộng một trăm tầng. A Nhĩ Pháp Đặc trụ tại tầng năm mươi. Năm mươi tầng trên thuộc không gian riêng của hỏa thần Sí Diễm. Cho dù nàng không ở đó, bất luận kẻ nào tiến vào đều bị đông đảo thủ vệ vây công.

Vừa tiến vào hỏa thần bảo, Mẽ Tây Ny mang theo quang minh thánh hồ chạy đến phòng phụ thân khoe ra.

Long Nhất đánh giá bố trí của Hỏa thần bảo, trong lòn thập phần kinh

ngạc. Hàng trăm tượng Hỏa thần do cực phẩm vô giá hỏa hệ ma nham thạch kiến thành, bên trong ẩn chứa hỏa hệ ma lực vô cùng vô tận. Trang sức bên trong tùy tiện chọn đại một cái cũng đều là hỏa hệ sức phẩm vô cùng tinh mỹ, mang đến Thương Lan đại lục chỉ sợ khiến chúng nhân điên cuồng. Nhưng những thứ này đều là vật tối bình thường ở hỏa thần bảo.

"Ha ha ha, Long Nhất a, hoan nghênh đến làm khách tại Hỏa thần chi đô." Tiếng cười sang sảng vang lên, một trung niên mặc trường bào hỏa hồng bước ra. Lời nói cử chỉ khiến người khác thập phần hảo cảm, liền muốn tiếp cận.

"Chỉ hy vọng không phải làm khách quá mức đặc biệt, ha ha, Long Nhất ra mắt thành chủ." Long Nhất ha ha cười nói.

A Nhĩ Pháp Đặc cười nói: "Sao có thể? Tại hạ còn muốn đa tạ người giúp nữ nhân ngoan của ta thu phục được thần sủng."

Long Nhất khách khí một phen, cho rằng A Nhĩ Pháp Đặc là người khá tốt, có điều kỳ quái hẳn là thần tộc không cánh, thế nào nhi nữ của hắn lại là tứ dực thiên sứ đây? Bất quá rất nhanh hẳn không nghi ngờ nữa. Có lẽ phu nhân A Nhĩ Pháp Đặc là thiên sứ a.

Lúc này, A Nhĩ Pháp Đặc chú ý đến ma giới công chúa Tư Yên vẫn không nói một tiếng. Ánh mắt khẽ động lại một chút rồi khôi phục tự nhiên mở một tiếng tiếp đón, mà Tư Yên chỉ trả lời nhàn nhạt.

Ánh mắt dị thường của A Nhĩ Pháp Đặc không tránh được ánh mắt của Long Nhất, chẳng lẽ hắn nhìn ra cái gì? Tư Yên dùng ngưng thể châu ngay cả Long Nhất cũng không tìm ra một tia khí tức, A Nhĩ Pháp Đặc so với hắn cảm ứng còn lợi hại hơn sao?

Làm một người chương quản Hỏa thần chi đô, A Nhĩ Pháp Đặc thập

phần bận rộn. Trong chốc lát thì có việc phải vội vàng rời đi.

Trở lại thư phòng, A Nhĩ Pháp Đặc trầm tư một chút, phân phó thủ vệ: "Gọi Tô Cách thống lĩnh đến đây."

Một lúc sau, một thần tộc thống lĩnh mang trọng khải cung kính vào, nói: "Thành chủ có gì phân phó?"

"Tô Cách, người phái thủ hạ lưu ý chặt chẽ hai tân khách nhân vừa đến đây. Đặc biệt là nữ tử không chớp mắt kia. Ta tựa hồ gặp nàng ta ở nơi nào." A Nhĩ Pháp Đặc nói.

"Vâng, thành chủ. Còn có phân phó nào khác không?" Tô Cách nói.

"Tên Long Nhất có lẽ không hề đơn giản, thực lực ta không thể nhìn thấu. Nếu có cơ hội, người hãy tìm người thử một chút. Bất quá đừng khiến hắn sinh ra hoài nghi, người đi an bài đi." A Nhĩ Pháp Đặc phát tay nói.

"Sau khi Tô cách đi, A Nhĩ Pháp Đặc một mình trầm tư, nữ nhân kia rốt cuộc gặp ở đâu?"

Ai, từ sau thần ma đại chiến mười vạn năm, thất đại chủ thần bị trúng thần chi trớ chú hạ lạc bất minh. Không có Hỏa thần Sí Diễm áp trứ, hỏa thần khu vực dần không còn thái an. Mấy năm nay nhiều nơi công nhiên không tuân theo mệnh lệnh từ hỏa thần bảo ban xuống. Cứ tiếp tục như vậy e rằng hỏa thần khu vực tứ phân ngũ liệt. Chỉ sợ các khu vực của chủ thần khác tình huống cũng không khác nhiều lắm a.

Long Nhất được Mễ Tây Ny dẫn dắt đi các nơi tại hỏa thần bảo có thể đi tới, sau đó đi loạn các nơi của Hỏa thần chi đô. Tư Yên sợ bại lộ thân phận không đi, còn Đỗ Lô Tư vẫn nhắm mắt tò tò đi theo.

Long Nhất say mê nghe Mễ Tây Ny nói, những lúc hấn muốn hưởng ứng thì Đổ Lôi Tư tìm đủ mọi cách phá đám, khiến hấn có chút bất đắc dĩ.

Hỏa thần chi đô kiến trúc cực cao, đường phố rộng lớn, bất quá không có ai đi bộ cả.

Long Nhất tại ngã tư đường thuận bước dạo qua, trong lòng nghĩ làm thế nào để đá bay tên Đổ Lôi Tư, hoặc là cho hấn giống Tur Yên không nói được câu nào.

Đang lúc này, Long Nhất bất chợt ngẩng đầu lên nhìn thấy phố đối diện có một quán ăn của thần tộc. Loại hàng quán này bình thường không có người nào. Phần lớn thần tộc không ăn cái gì, mà chỉ hấp thu năng lượng thạch mà sống, hoặc ngẫu nhiên ăn một chút thức ăn cho có hương vị nhân gian.

Quán ăn này cao đến mấy chục tầng, ở Hỏa thần chi đô cũng có điểm danh khí, nên bên trong mới có nhiều thần tộc đang thưởng thức mỹ thực như vậy.

Đôi mắt Long Nhất như vừa bị thiêu đốt, trên vách tường phát hiện một hỏa thần ấn ký giống như ấn ký trong lòng bàn tay của hấn. Thậm chí hỏa thần ấn ký của hấn còn như muốn nhảy lên. Nhưng chờ hấn trừng mắt nhìn rõ thì dấu hiệu lại biến mất.

"Chúng ta vào ăn chút gì đó đi." Long Nhất liếc mắt, cười nói.

"Được a, lâu rồi ra chưa ăn thịt." Mễ Tây Ny lập tức đồng ý.

Ba người tiến vào bên trong, một thiếu nữ lưỡng dị thiên sứ nhiệt tình tiếp đón. Mễ Tây Ny sống ở thần giới vô cùng quen thuộc, nên nàng tự chọn thức ăn, Long Nhất quả thật không biết cái gì ăn được,

đủ loại món chưa từng nghe đến.

Mẽ Tây Ny hào phóng hô lên một hơi, một loạt mấy chục món ăn được bung đến.

Sau khi mang lên, Long Nhất tinh tế thưởng thức thức ăn thần tộc. Phong vị khá lạ, có điều không thể sánh bằng mỹ thực tại Thương Lan đại lục. Xem ra thực lực nhân loại không bằng thần tộc, nhưng xét về ẩm thực thì không chủng tộc nào có thể so sánh.

Long Nhất ăn được vài miếng, viện cớ đi ra ngoài một lúc. Lách mình đến một nơi trống trải, hắn dùng hỏa thần ma pháp quán nhập vào hỏa thần ấn ký trên tay. Một loại ba động rất nhỏ nhanh chóng tản ra.

Trong vài giây liền có một tứ dực thiên sứ vội vàng hướng hắn đi tới, ánh mắt vô cùng nhiệt liệt.

"Nghĩ biện pháp hộ tống hai người đi cùng ta về đến nơi." Long Nhất nhàn nhạt nói một câu, phỏng đoán đây là bí ẩn cư điểm của hỏa thần Sí Diễm.

Tứ dực thiên sứ ứng tiếng, xoay người rời đi.

Trong chốc lát, Long Nhất theo đường cũ phản hồi thì không còn thấy bóng dáng Mẽ Tây Ny cùng Đố Lôi Tư.

"Vị khách nhân này, hai vị bằng hữu của người nhờ ta chuyển lời rằng họ có việc đi trước, người có thể tự về." Thiếu nữ nhị dực thiên sứ đi tới."

"Ân, ta biết." Long Nhất gật đầu trở lại chỗ ngồi.

Không bao lâu, tên tứ dực thiên sứ vội vàng đi tới, nhẹ giọng nói: "Vị

khách nhân, thỉnh đi bên này.

Long Nhất theo tứ dực thiên sứ tiến vào mật thất, ngồi lên một chiếc ghế do thuần hỏa hệ ma tinh thạch tạo thành. Tay vừa xuất, hỏa diễm ấn ký xuất hiện trước mắt tứ dực thiên sứ.

"Thuộc hạ Thiên hỏa bát hào tham kiến tân chủ nhân." Tứ dực thiên sứ phủ phục. Hắn là một thành viên của tổ chức bí mật Thiên hỏa. Hắn từng gặp qua hỏa thần Sí Diễm, nhưng hôm nay nhìn thấy hỏa thần ấn ký trên một người lạ mặt, đại biểu hắn là tân đại hỏa thần. Còn hỏa thần Sí Diễm chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

"Đứng dậy đi, bát hào. Người trước tiên cho ta... bốn thần nói sơ về tổ chức Thiên hỏa." Long Nhất nói.

Bát hào lên tiến, giảng giải cho Long Nhất về tổ chức bí mật của Hỏa thần Sí Diễm.

Kỳ thật thần giới thất đại chủ thần chưởng quản khu vực cũng giống như những quốc gia của nhân loại. Chủ thần là thống lĩnh tối cao, xuống dưới có các chi thần bất đồng đẳng cấp quản lý các thành thị. Thần giới không phức tạp như nhân loại. Nhưng dù sao bọn họ cũng không phải chân chính thần chi như mọi người tưởng tượng. Bọn họ cũng có xyz, cũng có quyền lợi đấu tranh. Một khu vực lớn như vậy, chủ thần không có khả năng mọi chuyện đều nắm trong tay nên thiết lập một tổ chức bí mật ẩn nấp tại khắp nơi tìm hiểu tin tức, do thám động tĩnh. Thiên hỏa là một tổ chức như thế, cũng giống như tổ chức Thiên võng của Tây Môn gia tộc.

"Ân, cho ta biết trước mắt hỏa thần khu vực có vấn đề gì." Long Nhất hỏi.

"Hồi chủ nhân, do tiền chủ nhân hỏa thần Sí Diễm mười vạn năm

không xuất hiện, một ít thành chủ bên dưới tự ý kết bè kết phái, công nhiên kháng cự mệnh lệnh ban ra từ Hỏa thần chi đô, nghiêm nhiên trở thành khu vực độc lập. Thịnh chủ nhân hạ lệnh xử lý." Bát hào nói.

"Xử lý, khẳng định là phải xử lý. Bát hào, người lập danh sách bọn họ cho ta, bất quá hiện tại có có việc muốn hỏi người." Long Nhất nói.

"Thịnh chủ nhân phân phó."

"Tình huống ở Lạc nhật phong người biết thế nào?" Long Nhất hỏi.

Bát hào đồng tử co rút, đem tình huống Lạc nhật phong chậm rãi nói.

Lạc nhật phong nằm ở tận cùng phương đông của thần giới, nằm trên Huyền không hải, bên ngoài có cường lực kết giới, cho dù là chủ thần cũng không thể vào.

Sáng chế thần điện ở bên trên. Trong đó có ba ngàn thần điện thủ vệ. Nghe nói sáng chế thần phân thân ở đây. Hơn nữa bên trong còn có lưu lại bảo điển thần thông, cho tới bây giờ vẫn chưa ai đi vào được bên trong.

Từ Hỏa thần chi đô đến Lạc nhật phong phải qua phong thần khu vực, còn phải xuyên qua thần giới tà ác cấm địa mới có thể đến được bên ngoài. Đường xá khoảng vạn dặm.

"Bát hào, người nói thành thủ Hỏa thần chi đô A Nhĩ Pháp Đặc có thể tín nhiệm hay không?" Long Nhất hỏi.

"Hồi chủ nhân, A Nhĩ Pháp Đặc là người tiền chủ nhân tối tín nhiệm. Hơn nữa Thiên hỏa quan sát nhận thất hấn một lòng trung thành. Tổ

chức bí mật Thiên hỏa cũng là vì điều tra những việc khác thường của thành chủ." Bát hào trả lời.

Long Nhất gật đầu. Thật là tốt. Hôm nay hỏa thần, thổ thần cùng hắc ám chi thần trong cơ thể đều không phản ứng. Hẳn một khi đã kế thừa hỏa thần thần bài cùng hỏa thần ấn ký, đương nhiên sẽ quản lý hỏa thần khu vực. Đương nhiên, sáu khu vực kia cũng phải chinh hợp. Thiên ma vương phản phác sắp đến, trước mắt phải nhu hợp cả thần tộc đối kháng ma giới. Hiện tại thượng cổ thần chết không còn ai, thiên ma vương thời kỳ thực lực đỉnh phong tuyệt đối không người địch lại.

Long Nhất dự định cho A Nhĩ Pháp Đặc biết thân phận của hắn, mọi việc giao cho hắn xử lý. Chỉ cần tin tức hỏa thần trở về truyền ra, chinh đồn hỏa thần khu vực không phải là chuyện khó.

Khi bạch sắc thái dương trầm xuống phương tây, hỏa thần chi đo bồng chốc trở nên tĩnh lặng.

Long Nhất trở về hỏa thần bảo, xa xa nhìn thấy một gã thần tộc. Từ khi đến Hỏa thần chi đo bắt đầu có người giám thị hắn. Tuy nhiên đối phương không ngừng thay đổi người mới. Nhị dực thiên sứ vừa gặp trong quán ăn cũng thuộc số đó. Việc này Thiên hỏa sớm đã biết. Xem ra tổ chức bí mật của A Nhĩ Pháp Đặc khả năng ẩn giấu không thể so với Thiên hỏa.

Lúc này, Mễ Tây Ny đang xích lỏa cùng một nữ tử thanh tú khác, phong hoa tuyệt đại, mùi hương thơm ngát đang ngâm mình trong bồn tắm.

"An Cát Lạp a di, người đến chỉ để xem ta thôi sao, đáng ghét." Mễ Tây Ny thu lại đôi cánh, dựa vào vai một nữ tử kiêu diễm.

"Nha đầu, a di này không thể đến xem người sao?" An Cát Lạp vỗ vỗ đầu Mễ Tây Ny, ánh mắt xanh biết có chút mê ly. Trong cơ thể có một loại xúc động chỉ dẫn nàng đi vào trong đây.

"An Cát Lạp a di, người xem xem." Mễ Tây Ny ý niệm vừa động, quang minh thánh hồ xuất hiện bên cạnh hồ tắm.

"Quang minh thánh hồ! Nha đầu, vận khí của người cũng tốt a." An Cát Lạp cười nói.

Lúc ấy, Mễ Tây Ny mang việc tao ngộ Long Nhất tại Vân mộng đầm lầy nói cho nàng biết, rồi dựa vào vai nàng hỏi: "A di, người nói người kia là người như thế nào."

"Ha ha, a di làm sao biết. Bất quá nha đầu, người đừng đối với một nam nhân quá mức tò mò, cẩn thận kéo tương tư hấn a." An Cát Lạp cười nhắc nhở.

"Phi phi phi, ta làm sao tương tư hấn chứ ? Người còn chưa thấy bộ dáng nhà quê của hấn thôi." Mễ Tây Ny hừ hừ nói.

An Cát Lạp cười mà không nói. Trong lòng đối với Long Nhất cũng sinh ra tò mò. Đương nhiên, chỉ một chút mà thôi.

A Nhĩ Pháp Đặc đứng tại cửa sổ hỏa thần bảo tàng thứ năm mươi, ngắm nhìn phương xa.

Thật lâu sau, mục quang đột nhiên chợt lóe, lẩm bẫm nói: "Đúng rồi, nữ nhân bên cạnh Long Nhất cùng An Cát Lạp có chút giống nhau." Bất quá khi hấn nghĩ kỹ, lại thấy hoàn toàn bất đồng, khiến hấn có chút mơ hồ.

An Cát Lạp là một nữ nhân bình thường tại thần giới. Nghe nói thực

lực tương đương thất đại chủ thần. Chính là tại thần ma đại chiến mười vạn năm trước vô thanh vô thức biến mất, lúc sau lại xuất hiện, tại thần giới uy vọng rất cao.

"Thành chủ đại nhân, Tô Cách xin cầu kiến." Lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm thống lĩnh Tô Cách.

A Nhĩ Pháp Đặc tạm thời gác lại tâm tư này, cho Tô Cách triệu kiến.

"Có phát hiện dấu vết gì hay không?" A Nhĩ Pháp Đặc hỏi.

"Hồi thành chủ, nữ tử kia tại ở lại thành bảo không đi đâu cả, không có dị thường. Còn Long Nhất cùng tiểu thư đi dạo, sau đó tiểu thư về trước rồi hấn một mình rời đi, cũng không có dị thường." Tô Cách trả lời.

"Ha ha ha, có gì dị thường người cũng không thể phát hiện được." Lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên bên trong phòng.

A Nhĩ Pháp Đặc cùng Tô Cách toàn bộ tinh thần giới bị, quát to: "Là ai?"

"Thành chủ cùng thống lĩnh không cần khẩn trương, là bốn thiếu gia." Thân ảnh Long Nhất chậm rãi ngưng tụ bên trong, nhìn thấy hai người trước mắt như lâm đại địch khẽ nhún vai.

« Người rút cuộc là ai ? Đến Hỏa thần chi đô có mục đích gì ? » Tô Cách lớn tiếng quát.

"Đã nói là không cần khẩn trương, ta không có ác ý." Long Nhất nói.

"Người vô thanh vô thức tiềm nhập, rất khó tin tưởng rằng người không có ác ý." A Nhĩ Pháp Đặc nói, đôi mắt gắt gao nhìn Long Nhất.

"Ta có một thứ, các người xem nhất định tin tưởng." Long Nhất cười vô hại nói, ngồi trên vị trí của A Nhĩ Pháp Đặc.

Đang lúc A Nhĩ Pháp Đặc ý bảo Tô Cách mang thủ vệ cùng tiến lên, mi tâm Long Nhất chợt lóe, một khối hỏa hồng ngọc hình tròn xuất hiện giữa không trung, không ngừng luân chuyển.

"Hỏa thần thần bài!" A Nhĩ Pháp Đặc cùng Tô Cách cả kinh, lui về phía sau hai bước khom lưng.

"Ha ha, nếu còn không tin, lại đây nhìn kỹ xem thế nào." Long Nhất quán nhập vào lòng bàn tay phải, hỏa diễm ấn ký lập tức hiện lên, tản mát ra sí nhiệt khí tức bức nhân.

"Thuộc hạ tham kiến hỏa thần." A Nhĩ Pháp Đặc không còn do dự, toàn thân phủ trên mặt đất hành lễ với Long Nhất.

Một lúc sau, Long Nhất cùng A Nhĩ Pháp Đặc thương lượng làm thế nào để đối phó với những thành chủ bất tuân. A Nhĩ Pháp Đặc nói chỉ cần dùng Hỏa thần thần bài làm ấn chương phát ra tin tức hỏa thần trở về, sau đó vận dụng hỏa thần quân đội có thể thoải mái thu phục. Dù sao tại hỏa thần khu vực, hỏa thần uy tín đủ để làm thần tộc dễ dàng hàng phục.

"Hỏa thần, thuộc hạ muốn hỏi, hỏa thần Sí Diễm người... người thế nào?" A Nhĩ Pháp Đặc khẩn trương hỏi.

"Sí diễm, bốn thần chỉ có thể nói nàng ta tạm thời không có việc gì." Long Nhất hồi đáp. Sí Diễm chỉ còn ý thức, thân thể đã mất đi. Từ khi tiến vào thần giới, nàng ta cùng Mặc Vận, Huyền Thiên một tia đáp lại cũng không có. Không biết việc hấn bị đưa đến thần giới có quan hệ hay không. Dù sao khi Tư Yên muốn kéo hấn vào vô tận hư

không, kết quả tính lại thì đến thần giới.

Chương 656: Thân thể của Tư Yên

Thương Lan đại lục, Đẳng Long thành.

Màn đêm thập phần yên tĩnh, những vì tinh tú lấp lánh trên cao. Gió mùa thu mang theo một tia lạnh lẽo.

Những nữ nhân của Long Nhất buổi tối vẫn thường tụ tại ngự hoa viên hoàng cung, nói chuyện gia đình, phủ cầm lộng huyền (chơi đàn), vô cùng náo nhiệt. Cũng có khi hoàng hậu Đông Phương Uyển cũng gia nhập thập phần vui vẻ.

Chỉ là hôm nay chúng giai nhân có chút trầm mặc, nhìn về mặt mỗi người không ai biết họ đang nghĩ điều gì.

Từ Mễ Á công quốc truyền đến tin tức Long Nhất sử dụng truyền tống trận đến Ma huyền sâm lâm đến nay chưa trở về. Hơn nữa cổ ma pháp truyền tống trận đã mất đi hiệu lực, không biết bên trong xảy ra sự tình gì.

Long Nhất chính là nguồn sống của chúng nữ, là hình tượng của mỗi một người dân Thương Lan đại lục. Giờ đây ma giới nhòm ngó đại lục, hết thảy đều do Long Nhất chủ trì đại cục. Hẳn là niềm hy vọng của mọi người. Rất nhiều người tin tưởng chỉ cần Long Nhất tồn tại, hết thảy đều có thể nghênh nhận mà giải, cả chúng nữ đều nghĩ thế.

"Mấy đứa con dâu này, các con làm sao vậy? Ngày thường không phải náo nhiệt lắm sao?" Đông Phương Uyển mang theo vài cung nữ đi tới, cười hỏi.

"Mẫu thân, chúng ta đang nghĩ phu quân đã đi đâu, lâu như vậy còn chưa có tin tức, lỡ có mệnh hệ nào." Nam Cung Hương Vân mang thai đã lớn đứng lên trả lời.

"Hoảng cái gì, nhi tử ta còn không biết sao? Mệnh của nó chính là mệnh con gián, ngay cả trời có sập nó vẫn sống tốt." Đông Phương Uyển tự tin nói.

"Hi hi, tỷ phu là con gián, chúng ta là gián đàn bà, còn nương thân, người chẳng phải là..." Nạp Lan Như Mộng hi hi cười nói. Mặc dù nàng đã là nữ nhân của Long Nhất, nhưng vẫn như cũ gọi hắn là Tỷ phu. Nạp Lan Như Nguyệt trước tình thế họa kiếp sắp bùng xuống, đại lục tất yếu phải thống nhất nên đã đem Nạp Lan đế quốc nhập vào Thương Lan đế quốc. Nàng cùng tất cả tỷ muội ở cùng một chỗ.

"Nói nhảm... ha ha..." Đông Phương Uyển cười mắng. Chúng nữ bị Nạp Lan Như Mộng trêu chọc tâm tình trở nên tốt hơn không ít.

"Phu quân khẳng định không có việc gì. Nói không chừng đang bị mỹ nữ vây quanh a." Lãnh U U cười nói.

"Đúng vậy, đúng vậy. Tỷ muội, chúng ta không nên lo lắng cho hắn. Để Vô Song gảy một điệu nhạc đi. Nghe nhạc đối với bảo bảo trong bụng Hương Vân tỷ tỷ mới là có lợi. Phu quân nói đây là cái gì dạy cho thai nhi a." Phong Linh cười nói.

Tâm tình chúng nữ dần buông lỏng. Ít nhất ngoài mặt là như thế.

Tại một bên ngự hoa viên, Man ngưu cùng Lệ Thanh trong lòng như có bóng ma không tiêu tán.

"Thật không biết lão đại lúc nào trở về. Lão ngưu ta cứ phải ở mãi

Đặng Long thành. Thật muốn cùng lão đại giết đến Ma giới, vậy mới sướng khoái." Man Nguru cầm Lục ngọc tài quyết trong tay thờ dài nói.

"Không cần gấp. Ngày đó sẽ không quá xa đâu." Lệ Thanh ôm hàn băng kiếm nhàn nhạt nói.

Tại Thương Nguyệt đại lục, đô thành Thanh Phong đế quốc.

Tiểu Y ngửa đầu nhìn một mảnh tinh không, miệng niệm một tràng chú ngữ. Bỗng nhiên đôi mắt trong suốt luân chuyển, trước mắt xuất hiện một tia hình ảnh không trọn vẹn.

"Thiên sứ? Thần giới? Thiếu gia như thế nào lại chạy đến thần giới?" Tiểu Y lẩm bẩm nói. Vừa rồi tại dự ngôn họa diện xuất hiện thiên sứ, nhưng không có Long Nhất tồn tại.

"Tiểu Y muội muội, quả nhiên ở chỗ này." Mộc Tinh Tinh cười nói đi về phía trước. Sau khi phá thân nàng trông ngày càng vũ mị. Thiên sanh vũ mị cùng thuần chân dung hợp thành một loại khí chất thập phần mê người.

« Tìm ta có việc gì không ? » Tiểu Y không quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi.

"Tỷ tỷ tìm người. Nàng muốn hỏi có tin tức gì về Long Nhất không." Mộc Tinh Tinh nhìn chăm chăm Tiểu Y, hiển nhiên nàng cũng rất muốn biết.

« Trở về rồi nói. » Tiểu Y nhàn nhạt nói.

Hai người trở lại nơi ở của Mộc Hàm Yên, thấy nàng ta đang thu thập xiêm y và một vài thứ khác.

« Tỷ tỷ muốn đi đâu ? » Mộc Tinh Tinh vội hỏi.

"Hôm nay Thanh Phong để quốc mọi chuyện xử lý đâu đã vào đấy. Có mấy vị quan viên Thương Lan đại lục tọa trấn. Ta muốn đi Đàng Long thành, các người cùng đi với ta đi." Mộc Hàm Yên vũ mị nói, cười vố vố đầu Mộc Tinh Tinh.

Mộc Tinh Tinh cười vui vẻ. Từ khi xyz cùng Long Nhất, nàng ngày càng khắc khoải chờ mong, ngày tư đêm tưởng.

"Tiểu Y, Long Nhất có tin tức gì không?" Mộc Hàm Yên hỏi.

"Ta đoán thiếu gia đang ở thần giới." Tiểu Y nói.

"Thần giới!?" Mộc Hàm Yên cùng Mộc Tinh Tinh ngây ngốc. Thần giới với các nàng chính là một thứ tồn tại khả vọng bất khả cập.

An Cát Lạp lười biếng duỗi thẳng người. Lưng của nàng vô cùng mềm mại không một tia tỳ vết. Theo sự hoạt động của đôi tay, đôi ngọc thố đầy đặn phập phồng càng thêm khiêu khích, khiến Mễ Tây Ny nhìn đến mê người. Loại phong tình mê người này một tiểu cô nương như nàng không thể có được.

"An Cát Lạp a di, người đẹp quá." Mễ Tây Ny khen.

"A di già rồi." An Cát Lạp lắc đầu cười nói.

"Chỗ nào già a. Người nhìn bộ ngực xem, so với ta còn to hơn, căng tròn hơn, thật là hâm mộ đó." Mễ Tây Ny nhin không được lấy tay xoa xoa đôi ngọc thố của An Cát Lạp thập phần co dãn.

An Cát Lạp đánh khế bàn tay bé nhỏ tác quái của Mẹ Tây Ny, đứng dậy mặc xiêm y vào, đôi *** mê người ẩn vào trong.

"Đứng lên đi Mẹ Tây Ny, mang ta đi gặp tiểu tình lang của ngươi." An Cát Lạp cười nói. Đôi môi hoàn mỹ tuyệt nhân khế trên người.

"An Cát Lạp a di, người nói bậy, Long Nhất không phải... hừ, ta làm sao để ý hấn chứ?" Mẹ Tây Ny đỏ mặt, ra bộ khinh thường đi qua một bên.

"Nga? Ngươi không thích hấn a, vậy a di có thể không cần khách khí rồi." An Cát Lạp nói đùa.

"An Cát Lạp a di, người ngay cả cha ta đều trông không vừa mắt, làm sao có thể thích cái tên gia hỏa trẻ tuổi kia chứ." Mẹ Tây Ny nói. Thật không biết Long Nhất nghe được sẽ ra cái dạng gì. Có lẽ hấn sẽ cho Mẹ Tây Ny thụ ngược đái một phen a.

"Ha ha, cũng có thể lắm chứ." An Cát Lạp cười nói.

Long Nhất lúc này đang thoải mái nằm trên tầng thứ Ba mươi sáu Hỏa thần bảo, híp mắt suy nghĩ một vài chuyện. Lực lượng thần giới chắc chắn phải hợp nhất, nhưng sáng chế thần điện hấn cũng phải lấy được. Nếu Địch Bỉ Á quả thực lưu lại thượng cổ thần giới công pháp điển, đối phó với thiên ma vương không chỉ nắm chắc thêm một thành.

Tuy nhiên sáng chế thần điện tại lạc nhật phong, bên trên huyền không hải, kết giới bên ngoài cả chủ thần cũng không thể vào được, còn bên trong là ba ngàn thủ vệ thực lực thông thiên. Còn phải trải qua thần giới tuyệt địa tà ác cấm khu. Bằng thực lực hấn hôm nay mơ tưởng nghĩ đến, nhưng làm sao có thể không nghĩ đây?

"Long Nhất, khi nào người trở về Thương Lan đại lục?" Tur Yên đi đến hỏi. Mặc dù ngữ khí nàng rất bình tĩnh, nhưng Long Nhất nghe bên trong lại có một tia vội vàng.

Thần giới chẳng khác nào là tuyệt địa đối với Tur Yên. Thần ma tự cổ bất lưỡng lập (sáng tối không thể sống chung). Nếu thân phận nàng bại lộ thì không chỉ đơn giản là không còn vui chơi ở đây nữa.

"Tạm thời ta không có ý định này." Long Nhất nhàn nhạt nói.

"Người phải biết rằng, nếu thân phận ta bại lộ, cả ta và người đều không được chỗ nào tốt." Tur Yên mang theo một tia tức giận nói.

"Việc này không nhọc người quan tâm, ta tự có biện pháp. Người tự quản bản thân cho tốt là được." Long Nhất liếc mắt nhìn Tur Yên một cái, nói.

"Người... mong là như vậy." Tur Yên nghiêng răng nói.

Lúc này, Mễ Tây Ny đẩy cửa tiến vào, mang theo một nữ tử vũ mị nghịch thiên.

"Long Nhất, các người ở đây a. Ta giới thiệu một vị đại mỹ nữ cho người biết." Mễ Tây Ny kéo Long Nhất lại nói.

"Đây là a di An Cát Lạp. Hấp dẫn lắm phải không. Bất quá người đừng ăn gan hùm để ý nàng ta, bằng không hạ tràng nhất định rất bi thảm." Mễ Tây Ny hì hì cười nói.

"Thế nào được chứ, ta chỉ là bậc hậu bối, nào dám có ý với a di. Những người theo đuổi nàng mỗi người một câu thóa mạ cũng đủ làm ta chết a." Long Nhất hướng An Cát Lạp cười nói.

"Người hiểu được là tốt rồi." Mễ Tây Ny cười nói.

An Cát Lạp đánh giá Long Nhất từ trên xuống dưới. Đây là một nam nhân rất tuấn dật, bất quá tại thần giới người như thế này cũng không cho là xuất chúng. Làm cho nàng ấn tượng sâu sắc chính là khóe miệng mỉm cười vô cùng câu nhân cùng hắc mâu như muốn xuyên thấu mọi bí mật của người khác.

Tinh tế đánh giá một lần nữa, đôi mắt An Cát Lạp hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức trở nên nghiêm túc.

"Mễ Tây Ny, người mang vị khách nhân này ra ngoài, ta có lời muốn nói với Long Nhất." An Cát Lạp chánh sắc nói. Đôi mi thanh tú hiện lên một tia uy thế không thể nghi ngờ.

"Nga." Mễ Tây Ny lên tiếng, rồi hòa cùng Tư Yên ra ngoài, đi một bước nhòm lại ba lần, như sợ Long Nhất bị An Cát Lạp ăn mất.

"Không biết có gì chỉ giáo?" Long Nhất cười hỏi, nhưng trong lòng lại bất an. Cảm giác nữ nhân này tựa hồ biết không ít bí mật ở hắn.

An Cát Lạp đột nhiên xuất ra một đạo bạch quang phủ trụ cả gian phòng. Tùy ý đánh ra một chưởng, tốc độ rất chậm, trông giống như đang âu yếm.

Nhưng Long Nhất thật sự kinh hãi. Toàn thân bị năng lượng của nàng tập trung, sinh ra cảm giác không thể phản kháng.

Bỗng nhiên, tinh thần lực Long Nhất cuồng trướng, thất đại thần bài trong ý thức hải cao tốc vận chuyển. Thất thải quang mang trên thân chợt thiểm, toàn thân tiêu thất.

"Di, không nghĩ tới người có ngũ vị chủ thần lạc ấn, còn có thất đại chủ thần bài." Đôi mắt An Cát Lạp lộ ra một tia kỳ dị, kinh ngạc nhìn Long Nhất.

"Thật ra người là ai?" Long Nhất nhíu mày hỏi.

"Đừng hỏi những câu ấu trĩ như vậy, nhân loại." An Cát Lạp cười duyên.

"Người làm thế nào nhìn xuyên thấu cơ thể ta?" Long Nhất bất đắc dĩ nói.

Người mặc dù có thần chi lạc ấn cùng chủ thần bài, nhưng lại thiếu một thứ. Bằng không há có thể dễ dàng nhìn xuyên qua người." An Cát Lạp nói.

"Còn thiếu cái gì?" Long Nhất buồn bực nói. Hắn vừa bị đả kích rất lớn.

"Chủ thần công pháp." An Cát Lạp nói.

"Người có?" Đôi mắt Long Nhất sáng ngời.

"Không có, nhưng sáng chế thần điện tại Lạc nhật phong có, người có thể đến lấy." An Cát Lạp cười duyên nói.

"Người nói cũng vô ích, ta căn bản không vào được thì nói làm gì." Long Nhất buồn bực nói.

"Có lẽ có phương pháp đi vào cũng không chừng." Đôi mắt An Cát Lạp luân chuyển, nhìn phía chân trời, như lâm vào trầm tư.

Long Nhất một lần nữa bị hấp dẫn. Bất quá lúc này An Cát Lạp đang

lâm vào trầm tư, trông như một thần nữ quang khiết mê người, như một loài thiên nga trắng, khiến cho người khác không khỏi ngẩn ngơ. Từng đường nét cơ thể vô cùng tinh xảo, dưới ánh dương quang ngay cả huyết quản cũng có thể nhìn thấu, thật là một vu vật a.

An Cát Lạp lấy lại tinh thần, thấy Long Nhất vẫn nhìn chăm chăm vào nàng không cách nào che dấu. Bất quá đôi mắt của hắn không khiến nàng tồn tại ác tâm, chỉ là mê luyến. Điều này thập phần khó có được. Do đó nàng cũng không ngại, nữ nhân xinh đẹp là để cho nam nhân say mê.

"Ta đẹp lắm sao?" An Cát Lạp cười khanh khách.

"Đúng vậy, bổn thiếu gia đã thật lâu không bị sắc đẹp mê thành như vậy." Long Nhất cười nói. Bất quá lời hắn nói là sự thật. Mỗi một nữ tử bên người hắn cũng là khuynh thành khuynh quốc, phàm nữ nhân muốn hấp dẫn hắn vô cùng khó khăn. Không nghĩ tới tại thần giới lại có một người như vậy.

Thấy mỹ nữ liền muốn chiếm hữu cũng rất bình thường, Long Nhất lại càng không ngoại lệ. Bất quá hắn hiểu được chênh lệch giữa hai người. Nữ nhân này, chỉ có thể ngắm nhìn mà thôi.

An Cát Lạp không tưởng được Long Nhất thật thà đến thế, đối với nàng vừa hâm mộ vừa cẩn thận vạch ra ranh giới.

"Khụ khụ, An Cát Lạp, ngươi vừa rồi nói có biện pháp tiến vào Lạc nhật phong, không biết đó là biện pháp gì." Long Nhất bị An Cát Lạp phát hiện có chút xấu hổ, ho hai tiếng một lần nữa đổi đề tài.

An Cát Lạp lắc đầu: "Thứ cần chính là thứ ta đang tìm. Không có được nó, trừ phi ngươi thực lực vượt qua sáng chế thần, bằng không vĩnh viễn không vào được Lạc nhật phong."

"Sáng chế thần?" Long Nhất lãnh tiểu cười hai tiếng.

"Người đối với sáng chế thần có dị nghị?" An Cát Lạp ngữ khí khinh thường cau mày nói.

"Không có, sáng chế thần căn bản không tồn tại." Long Nhất nhún nhún vai.

"Làm sao người biết?" An Cát Lạp thâm ý hỏi.

"Là do ta biết thôi. Không dây dưa vấn đề này nữa, người muốn tìm cái gì?" Long Nhất chuyển vấn đề.

"Tiên huyết hậu duệ sáng chế thần." An Cát Lạp nói.

Long Nhất ngần ra. Nàng nói chính là hậu duệ Địch Bỉ Á a, làm sao hắn biết hậu duệ hắn ở đâu.

Như nhìn ra nghi vấn của Long Nhất, An Cát Lạp nói: "Ta có thể cảm ứng được người mang hậu duệ huyết mạch tồn tại. Mấy hôm trước ta cảm ứng được hắn xuất hiện tại hướng kia, bất quá hôm qua đột nhiên biến mất."

Long Nhất nhíu mày, trong lòng suy nghĩ. Đột nhiên cước bộ khựng lại. An Cát Lạp nói mấy hôm trước hậu duệ Địch Bỉ Á xuất hiện tại phương hướng kia, hôm qua lại tiêu thất. Trong lòng hắn chợt nghĩ đến một người, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ là nàng?"

"Là ai?" Thính lực An Cát Lạp vô cùng minh mẫn, lập tức hỏi.

Người Long Nhất nói tới chính là Ma giới công chúa Tư Yên. Á Lịch Sơn Đại không phải nói một phần trong cơ thể nàng là thuần chánh

thần tộc huyết thống sao? Máy hôm trước nàng theo mình xuất hiện tại Vân Mộng đầm lầy. Hôm qua để che dấu khí tức trên người nên đã dùng đến ngưng thể châu.

"Ách... người này có phải cùng ma giới có chút quan hệ?" Long Nhất thuận miệng hỏi. Bất quá hẳn cho rằng An Cát Lạp không biết đến việc này

Nhưng khiến cho Long Nhất bất ngờ chính là, lời này vừa xuất, An Cát Lạp vẻ mặt thản nhiên thân thể mềm mại đột nhiên chấn động, xiết chặt bả vai Long Nhất gần từng chữ: "Nói, nàng bây giờ ở đâu?"

"Đừng kích động, kích động dung mạo sẽ xuất hiện nếp nhăn. Người buông ta ra trước đã rồi nói." Long Nhất trong lòng vô cùng kinh ngạc, quả thực tiểu yêu nữ có huyết thống Địch Bỉ Á sao?

An Cát Lạp rất nhanh bình tức tâm tình, buông Long Nhất ra: "Xin lỗi, ta quá kích động, người bây giờ có thể nói."

"Đó chính là nữ hài tử vừa đứng cùng ta khi nãy." Long Nhất nói.

"Là nàng!" An Cát Lạp ngẩn ra, sau đó lại nói: "Nhưng ta không phát hiện được khí tức của nàng ta. Nàng ta hẳn là dùng phương pháp ẩn nặc khí tức."

Biết được chân tướng An Cát Lạp ngược lại trở nên bình tĩnh, nàng nhẹ nhàng phát ra một tiếng thở dài, tựa hồ nhớ đến điều gì.

"Ta không hiểu được, tại sao một ma giới công chúa lại có huyết thống Địch Bỉ Á." Long Nhất nghi hoặc nói.

"Người làm sao biết được cái tên Địch Bỉ Á? Cả thần giới đều tìm không ra bao nhiêu người biết rõ chân tướng hẳn." An Cát Lạp nhìn

chăm chăm Long Nhất nói.

"Một người tên Á Lịch Sơn Đại đọa lạc thiên sứ nói cho ta biết." Long Nhất nói.

"Á Lịch Sơn Đại, hẳn bây giờ ở đâu?" An Cát Lạp nghe tên Á Lịch Sơn Đại một lần nữa kích động, tâm tình nàng tựa hồ không yên tĩnh a.

"Đã chết." Long Nhất nhắc đến Á Lịch Sơn Đại, thanh âm vô cùng thê lương.

"Đã chết?" An Cát Lạp mê ly hỏi lại. Nhìn bạch sắc thái dương bên ngoài cửa sổ, cô đơn mà thương cảm.

Long Nhất không nói gì. Xem ra An Cát Lạp cùng Địch Bì Á huynh đệ và Á Lịch Sơn Đại trong lúc đó quan hệ rất sâu.

« Địch Bì Á là thúc thúc của ta. » Thật lâu sau, An Cát Lạp mới nhàn nhạt nói.

Ách... Long Nhất ngạc nhiên. Vậy An Cát Lạp chẳng phải là nữ nhi của thượng cổ hắc ám chủ thần Địch Bì Tư?

"Người đoán đúng, Địch Bì Tư là phụ thân của ta. Lúc ấy thần giới kinh thiên chi biến ta còn rất nhỏ. Địch Bì Á mềm lòng tha cho ta một mạng. Hắn cho rằng ta còn nhỏ không hiểu sự, nhưng không biết mọi việc ta đều nhất thanh nhị sở.

Về sau Địch Bì Á có một nữ nhi, chính là đường muội An Na. Nàng trời sanh không thể tu luyện thần lực, do đó Địch Bì Á không vui. Sau khi Địch Bì Á mất tích, ta cùng An Na tương y vi mệnh. Cho đến mười vạn năm trước bộc phát thâm ma đại chiến, An Na bị thiên ma

vương lên vào thần giới bắt đi. Hấn dùng năng uy hiếp nên tại thần ma đại chiến ta không ra tay.

Thần ma đại chiến kéo dài ngàn năm. An Na không được phóng thích. Thiên ma vương lại xuất hiện một nữ nhi, ta đoán đây là kết quả. Cho đến khi thiên ma vương bị phong ấn, ta mới biết tin An Na đã chết. Ta trăm phương ngàn kế tìm thông đạo đến ma giới, nhưng Địch Bì Á sau khi mất tích tất cả bí mật đều phong tại Lạc nhật phong sáng chế thần đại điện. Chỉ có tiên huyết trực hệ hậu duệ Địch Bì Á mới có thể mở ra." An Cát Lạp chậm rãi nói.

Long Nhất không nghĩ tới chuyện lại phức tạp như thế. Kết giới tại Lạc nhật phong chỉ có tiên huyết tiểu yêu nữ mới có thể mở ra. Điều này không khó. Nhưng sau khi mở ra kết giới, ba ngàn thần vệ thực lực tương đương nhất cấp thần. Cho dù An Cát Lạp cùng chủ thần lực liều mạng, cũng không thể toàn thân trở ra. Chính mình đi tới đơn giản là muốn chết.

Bất quá, bản thân có Địch Bì Á thần bí cự thạch đầu tượng. Á Lịch Sơn Đại nói, cho dù đầu tượng không thật sự do đầu Địch Bì Á biến thành thì cùng Địch Bì Á cũng có quan hệ mật thiết. Còn có kim sắc khắc bản tại cự điện dưới vực sâu. Dựa vào chúng có thể hay không đỡ được công kích của ba ngàn thần điện thủ vệ?

Long Nhất cùng An Cát Lạp trong lúc nhất thời đều lâm vào bên trong suy tư của riêng mình.

Lúc này tại đại sảnh hỏa thần bảo tầng thứ ba mươi sáu. Mễ Tây Ny không ngừng nhìn về căn phòng ngăn cách với Long Nhất, tâm tình có chút lo lắng.

"Tur Yên, người nói An Cát Lạp a đi cùng Long Nhất đang bàn cái gì a." Mễ Tây Ny hỏi Tur Yên đến giờ vẫn trầm mặc không nói.

"Nói chuyện yêu đương cũng không chừng." Tư Yên khó mở miệng một lần, nhưng vừa nói liền khiến Mễ Tây Ny phần nộ không thôi.

"Người nói bậy. An Cát Lạp a di sao có thể để ý Long Nhất." Mễ Tây Ny kêu lên.

"Người cứ coi như ta nói bậy đi." Tư yên nhún nhún vai. Một lúc sau mới phát hiện động tác này là thói quen của tên hỗn đản kia.

Qua một lúc lâu, cửa phòng mở rộng ra, Long Nhất đi ra nói: "Tư Yên, người đến đây một chút."

Tư Yên sững sốt, rồi lại đi vào. Nàng giờ như hồ lạc bình nguyên, chỉ cần Long Nhất tiết lộ thân phận ma tộc của nàng, nhất định nàng chết không có đất chôn thân.

"Tại sao chỉ để lại một mình ta chứ. Thật không công bằng." Mễ Tây Ny nhìn Tư Yên tiến vào bên trong không cam tâm nói.

Tư Yên vừa vào phòng liền phát hiện bên trong và bên ngoài hoàn toàn cách ly. Nàng phát hiện tuyệt mỹ thần tộc nữ nhân đang dùng ánh mắt kích động nhìn nàng.

"Tư Yên, nhanh... nhanh tới đây để ta nhìn người." An Cát Lạp kích động nói.

Tư Yên bất giác tiến tới bên cạnh Long Nhất, nghi hoặc nói: "Người là ai? Ta không nhận ra người."

"Ta là a di của người a." An Cát Lạp tiến lên giữ chặt đôi tay Tư Yên.

Tư Yên có chút không biết phải làm thế nào, ánh mắt cầu trợ nhìn về

phía Long Nhất.

"Ta là tử tử của mẫu thân người a, mẫu thân người tên gọi An Na đúng không?" An Cát Lạp khẩn khẩn nắm chặt đôi tay của Tư Yên.

Tư Yên vừa nghe hai chữ An Na, cả người như bị sét đánh, đột nhiên tâm tình thất khống kêu to: "Cút ngay, các người đều cút ngay. Các người đều là hung thủ, các người đều là hung thủ."

Tư Yên hung hăng đẩy An Cát Lạp ra, tâm tình kích động khiến cho hiệu quả thu liễm khí tức của ngưng thể châu biến mất. Nàng một đầu thanh ti loạn vũ, mâu tử hiện lên trợn trợn huyết mang. Ô sắc trường trường chỉ giáp xuất hiện đánh loạn trong không trung.

"Tại sao? Tại sao? Tại sao phải giết chết mẫu thân, phụ thân, tới cùng là tại sao a?" Tư Yên khóc rống lên rồi vô lực nằm trên mặt đất, hai tay ôm lấy yết hầu khóc lớn, nước mắt không ngừng chảy xuống. thật là kiến giả thương tâm, văn giả rơi lệ a.

Lúc này Long Nhất trong lòng có chút đồng tình với tiểu yêu nữ. Không nghĩ tới mẫu thân nàng bị Thiên ma vương giết chết. Có câu nhất dạ phu thê bách nhật ân (một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa). Huống hồ còn sanh hạ một nữ nhi. Thiên ma vương quá tàn nhẫn, chẳng lẽ đây là bản tính ma tộc?

"Người nói mẫu thân người bị Thiên ma vương giết chết?" Khuông mặt tuyệt mỹ của An Cát Lạp có chút khó coi, khiến người khác phải sợ hãi.

Tư Yên buông tay ra ngẩng đầu lên, huyết sắc mâu tử nhìn An Cát Lạp, khóe miệng nói: "Đúng vậy, hấn dụng kiếm cắt đứt cổ mẫu thân, ngay trước mặt ta, người hài lòng chưa?"

"Muội muội đáng thương của ta." An Cát Lạp rơi lệ, hận ý trong mắt so với Tư Yên chỉ có hơn chứ không kém.

Hai nữ nhân điên cuồng mang theo hận ý, nhìn thật sự có chút đáng sợ.

Ngàn vạn lần chớ chọc vào nữ nhân, Long Nhất nhìn mà dựng tóc gáy, lạng lẽ trốn ra ngoài. Nơi đây oán khí tận trời không nên ở lâu a.

Chương 657: Tà ác cấm khu, một đêm xuân sắc

An Cát Lạp cùng Tur Yên ở trong phòng cũng không biết nói chuyện gì. Dù sao thì sau đó về mặt hai người cũng đã khôi phục lại bình tĩnh, che dấu một cách hoàn hảo.

An Cát Lạp nói cho Long Nhất biết ngày mai sẽ lên đường trước khi mặt trời lặn. Nguyên nhân trong đó là nàng đã giải thích cho Tur Yên hiểu. Tur Yên nguyện ý phối hợp.

"An Cát Lạp a di. Mặc kệ các người đi đâu. Dù sao ta cũng muốn đi." Mễ Tây Ny gấp đến độ giậm chân, vô luận thế nào cũng muốn đi theo.

"Mễ Tây Ny, người muốn đi cũng không có vấn đề gì. Nhưng trước tiên phải được cha người đồng ý." An Cát Lạp cười nói.

Nhắc tới phụ thân A Nhĩ Pháp Đặc, Mễ Tây Ny không có đòi nữa. Mặc dù bình thường A Nhĩ Pháp Đặc rất yêu quý nàng. Nhưng nếu ông tức giận, Mễ Tây Ny cũng không dám nói một tiếng nào.

Đến khi thân ảnh của An Cát Lạp, Long Nhất cùng Tur Yên biến mất phía chân trời, Mễ Tây Ny vẫn đứng tại chỗ như cũ, trên khóe mắt chảy xuống hai giọt nước mắt ủy khuất.

"Mễ Tây Ny, đừng khóc. Chúng ta cùng đi tới chỗ Đổ Lôi Tư chơi." Lai Ân đi tới khuyên nhủ.

"Không đi. Không đi. Muốn đi thì người tự mình đi đi." Mẹ Tây Ny quát to. Một trận gió thổi vào trong Hỏa thần bảo. Ở phía sau, Lai Ân lắc đầu cười khổ.

Mặt trời lặn xuống, phải đi qua khu vực Thổ Thần cùng khu vực Phong Thần. Sau đó còn phải xông qua Thần giới tà ác cấm khu. Bên trong Tà ác cấm khu nguy cơ bốn phía, không thể phi hành qua, địa thế phức tạp. Không chỉ có Vong linh cường đại, thậm chí còn có thượng cổ mãnh thú cực kỳ lợi hại, hung mãnh. Có thể tưởng tượng được tại sao nơi đó lại bị liệt là Tà ác cấm khu.

Khu vực Thổ thần cùng khu vực Phong thần đều vô cùng rộng lớn. Mà thần giới truyền tống trận quy định chỉ dùng để truyền tống quân đội. Nếu thần tộc bình thường muốn đi xa, ngoại trừ sử dụng truyền tống quyền trực, chỉ có thể phi hành.

Truyền tống quyền trực đối với An Cát Lạp mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ là Long Nhất muốn hiểu rõ lực lượng của Thần giới. Vì vậy ba người liền từ Khu vực Hỏa thần bay đến khu vực Thổ thần cùng Phong thần. Mất nửa tháng mới đến bên bờ Tà ác cấm khu. Nhìn xa xa, Tà ác cấm khu bị bao phủ hoàn toàn bởi bởi màu đen.

An Cát Lạp vẻ mặt ngưng trọng, nói: "Tiến vào bên trong Tà ác cấm khu, các người đi theo ta. Bên trong có nhiều Vong linh khiến cho các người khó có thể tưởng tượng được. Không nên tản ra. Nếu không gặp phải thượng cổ mãnh thú thì không còn cười được nữa."

"Ta biết Vong linh ma pháp. Nếu khống chế một vài Vong linh hẳn là cũng không khó." Long Nhất nói. Hắn đối với vong linh ma pháp của bản thân rất tự tin.

"Vong linh bên trong không bị triệu hoán khống chế. Nếu không làm

sao được coi là Cấm khu?" An Cát Lạp nói.

Không bị triệu hoán? Vậy có chút phiền toái. Nếu có Nữ Nhân ở đây thì sẽ dễ dàng hơn. Chỉ cần nàng hé miệng rộng ra, đảo qua tử khí, không phải không còn vấn đề gì sao?

Trong tiềm thức của Long Nhất, cho dù là vong linh cũng không tạo thành uy hiếp gì đối với hắn. Lúc trước ở Thương Lan đại lục, trong ngày cực âm chi nhật, Vong linh nhiều vô số cũng không đủ cho hắn chặt.

Mà Tư Yên lại là công chúa ma giới. Vong linh đối với nàng đương nhiên chỉ là chuyện nhỏ. Hơn nữa bên cạnh Long Nhất còn có khô lâu, nàng đã thấy qua vô số máu tươi dính trên huyết sắc liêm đao, cũng không thể giải thích được.

An Cát Lạp sau khi dặn dò lần nữa liền tiến vào Tà ác cấm khu.

Long Nhất vừa tiến vào liền cảm giác trước mặt một mảng hắc ám. Bằng vào năng lực nhìn xuyên bóng đêm của hắn cũng chỉ thấy một mảng tối.

"Theo sát ta. Nếu gặp phải vong linh cũng không nên hỗn chiến." An Cát Lạp lại dặn dò một lần nữa. Lúc này tử khí âm trầm bao phủ khắp thiên địa.

Long Nhất nhíu mày. Tử khí này trầm trọng như thế, ngay cả hắn cũng thấy trong lòng vô cùng áp lực.

Ngay lúc này phía trước đột nhiên xuất hiện hơn mười bộ xương khô. Chúng vừa nhìn thấy người lạ liền đánh tới.

"Đang" Long Nhất đánh về phía tám bộ xương khô, cánh tay cảm

nhận được sự chấn động nhất định. Hắn không khỏi kinh hãi. Lúc này mới hiểu được lực công kích của Vong linh ở Tà ác cấm khu rất mạnh. Hắn tuy không có chính thức sử dụng lực lượng chủ thần nhưng thực lực của hắn tại thần giới mà nói cũng thực sự mạnh. Cho dù ứng phó với nhiều vong linh dị giới cường đại cũng sẽ không phải cố hết sức như thế này.

"Vong linh nơi này chính là do oán khí của binh lính, tướng lĩnh thần tộc biến thành. Không giống vong linh bình thường. Các người hãy tự cẩn thận. Không nên liều mạng đánh bừa. Mục đích của chúng ta chính là đi ra ngoài mà không phải là tiêu diệt những vong linh này." An Cát Lạp nói.

Long Nhất cùng Tư Yên đều gật đầu. Long Nhất triệu hoán Long Nhị tới. Hắn đối vong linh có năng lực miễn dịch nhất định. Hơn nữa lại có thể hấp thu tử khí. Càng đi tới phía trước, vong linh lại càng nhiều. Có thể nhìn thấy vô số, không thấy điểm cuối, khiến cho Long Nhất không khỏi nhớ tới ma linh thần cương tại đại hội mạo hiểm ở hải tộc. Tà ác cấm khu này so với nơi đó chỉ có hơn chứ không có kém.

Ba người Long Nhất toàn thân có một vòng năng lượng bảo hộ, ngạnh kháng với vong linh đi về phía trước. Mỗi một giây đều có vô số công kích của u linh cương thi rơi vào vòng năng lượng bảo vệ. Công kích của những vong linh này vô cùng cường đại. Nếu Long Nhất không có tiến vào Ngạo thiên quyết tầng thứ 8 đỉnh phong, sợ rằng căn bản không kiên trì được bao lâu.

Tựa hồ thật lâu, vong linh phía trước cuối cùng cũng chậm lại. Cho đến khi hoàn toàn biến mất. Ba người cuối cùng cũng thở ra một hơi, mỗi người đều đầm đìa mồ hôi. Nhưng thật ra tinh thần của Long Nhất vẫn phấn chấn, tỉnh táo như cũ. Hắn mặc dù bị thương, nhưng nhờ hấp thu tử khí trên người vong linh nên ngược lại càng đánh càng hăng.

"Nghỉ ngơi một chút. Nơi này tạm thời không có nguy hiểm." An Cát Lạp nói. Hiển nhiên đã nhiều lần xông qua Tà ác cấm khu này.

Long Nhất ngồi xuống, đem Long Nhị trở về hỏi: "An Cát Lạp, phía trước có phải nguy hiểm hơn?"

Phía trước có một thủy đầm rất sâu, ở trong đó có một thượng cổ hung giao (rồng cổ đại). Không biết đã sống bao nhiêu ức năm. Ít nhất cũng phải cần hai gã thượng cổ thiên sứ mười hai cánh mới có thể hàng phục được nó. Chúng ta nếu gặp nó thì chỉ có bị xé thành mảnh nhỏ." An Cát Lạp nói.

Long Nhất sửng sốt kinh ngạc. Nói cách khác, cho dù Thiên ma vương có tới cũng chỉ có thể lén lút chạy qua.

"A a. Vậy người nhất định có phương pháp an toàn đi qua." Long Nhất hiểu được ý tứ của An Cát Lạp.

"Ta biết một con đường nhỏ an toàn, có thể đi qua thủy đầm nọ. Hơn nữa không có nguy hiểm gì cả." An Cát Lạp nói. Nàng đã nhiều lần xông qua Tà ác cấm khu, có mấy lần suýt chút nữa mất mạng dưới răng mãnh thú. Rốt cục nàng cũng tìm được một con đường mòn an toàn.

"Nói cách khác chúng ta bây giờ có thể tiến tới thắng lợi." Tâm trạng Long Nhất không khỏi thoải mái, cười nói.

"Có thể nói như vậy." An Cát Lạp nhíu mày, hai mắt sáng lấp lánh. Lúc này ở trong bóng tối có một loại mị lực khiến lòng người chấn động.

Tâm thần Long Nhất rung động, thềm mắg yêu tinh. Quả thực so

với Mộc Hàm Yên trời sinh mệnh cốt còn muốn mệnh hoặc hơn.

Nghỉ ngơi và hồi phục trong chốc lát, ba người đều khôi phục tới trạng thái hoàn mỹ. An Cát Lạp liền dẫn mọi người chui vào trong bụi cỏ rậm rạp.

Đi được một đoạn đường, Long Nhất chỉ cảm thấy mắt giật giật, trong lòng có cảm giác bất an, khác thường. Đây là trực giác khiến hắn cảm ứng được nguy hiểm.

"An Cát Lạp, chờ một chút. Người có cảm giác được gì hay không?" Long Nhất bèn hỏi. Mỗi khi loại cảm giác này hiện lên, phía trước hắn có nguy hiểm. Loại trực giác này đã nhiều lần cứu mạng hắn, khiến cho hắn còn sống tới bây giờ.

"Không nên nghi thần nghi quỷ. Đường này ta đã đi qua nhiều lần, không có vấn đề gì cả." An Cát Lạp cũng không có nhận thấy có gì không ổn cả.

"Ta cũng không có cảm giác gì." Tư Yên nói.

"Không thể đi tiếp. Trực giác của ta không có sai. Phía trước nhất định có nguy hiểm. Nếu không trong lòng ta sẽ không lo lắng như vậy." Long Nhất lắc đầu nói một cách chắc chắn.

"Nhưng mà ngoại trừ con đường nhỏ này, những phương hướng khác đều khiến chúng ta nguy hiểm hơn thế. Người có lộ tuyến khác?" An Cát Lạp nghĩ đó là do tâm lý của Long Nhất. Hơn nữa cho dù có nguy hiểm, bọn họ cũng không có đường khác để chọn.

Long Nhất nhún nhún vai. Hắn không có khái niệm gì đối với Tà ác cấm khu này. Cũng không biết đi ra ngoài như thế nào, cũng chỉ có thể cẩn thận tiến về phía trước. Chỉ mong phía trước không phải là

cái loại thượng cổ mãnh thú mà hai gã thiên sứ mười hai cánh mới có thể đối phó.

Vừa đi trong những bụi cỏ dày cao mấy thước được một đoạn, cảm giác bất an của Long Nhất ngày càng mãnh liệt. Dường như có thứ gì đang đang bí mật nhìn trộm bọn họ, khiến cho trong lòng nổi lên một trận hàn ý. Mà lúc này An Cát Lạp cùng Tư Yên cũng có loại cảm giác này. Nhưng bọn hắn không có đường lui, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh hơn vọt về phía trước.

Đang lao về phía trước, đột nhiên An Cát Lạp lo lắng dừng lại. Phía trước xuất hiện một cái cột thật lớn.

Long Nhất ngẩng đầu lên thấy một cái đầu thật lớn với hai mắt to hình hạt châu đang tỏa ra hàn mang, chăm chú nhìn bọn họ. Long Nhất đột nhiên cảm thấy trước mắt một mảng hôn ám, một trận ác phong thổi tới.

Long Nhất không nhìn thấy gì, nhanh như một tia chớp, lệ phong nọ đã tới sát bên người, xé rách năng lượng hộ thể bên ngoài.

"Ta thấy cái quái gì vậy." Long Nhất thầm chửi trong lòng. Liếc mắt một cái thấy choáng váng. Chỉ một lần tập kích có thể đột phá năng lượng tráo của hắn, nghĩ đến không phải vận khí cực tốt mới gặp thượng cổ mãnh thú mà hai tên thiên sứ mười hai cánh mới có thể đối phó. Nếu may mắn như vậy thì chỉ có chạy trốn chết mới là vương đạo.

"Đây là thượng cổ hung giao. Chúng ta chạy mau." An Cát Lạp hét lớn.

Long Nhất nghiêng người nhìn lên, thấy sống lưng lạnh như băng. Nguyên lai Long Nhất đang ở dưới bụng hung giao, dựa vào lân

phiến lạnh lẽo của nó.

Lúc này móng vuốt của thượng cổ hung giao dễ dàng đánh tan công kích của Tur Yên. Rống to một tiếng, liền thấy Tur Yên như bị một sợi dây vô hình giam cầm, không thể động đậy, trơ mắt nhìn cái miệng thật lớn của hung giao hướng tới nàng.

"Nộ thần trăm." An Cát Lệ quát to một tiếng. Một đạo kim sắc thần lực nhanh như tia chớp chém về phía dưới cằm thượng cổ hung giao này.

"Đang" một tiếng. Dưới cằm thượng cổ hung giao bị tổn hại vài miếng lân phiến, chảy ra vài tia máu đỏ.

"Hống ..." thượng cổ hung giao hoàn toàn bị chọc giận. Cả người tản ra khí tức cuồng bạo. Động thực vật bên trong đi áp lực thật lớn hóa thành bột phấn. Hộ thể năng lượng trên người An Cát Lạp cũng bị bóp méo. Nghe nói là nàng có thực lực có thể so với chủ thần a.

Khí thế kinh khủng kia không cho con người sống a. Long Nhất than nhẹ một tiếng trong lòng. Đi tới thần giới mới biết sinh vật cường đại học máu cũng khiến kẻ khác kinh khủng như thế nào.

Tuy nhiên thượng cổ hung giao này tựa hồ hoàn toàn quên sự tồn tại của Long Nhất. Long Nhất ở dưới bụng nó cũng không có cảm giác gì.

Đột nhiên Long Nhất ngửi thấy mùi máu tươi , tựa hồ từ bụng của thượng cổ hung giao này.

Long Nhất nhìn thấy bụng hung giao này dị thường như vậy, linh quang chợt lóe lên. Hắn rốt cục biết được tại sao gặp phải thượng cổ hung giao ở chỗ này. Nguyên lai là vì đẻ trứng. Còn nữa, nó tuy công

kích nhưng cũng chưa từng rời khỏi chỗ này, bằng không An Cát Lạp cũng khó tránh được. Cũng khó trách, ngay cả hẳn dựa vào bụng nó mà hung giao này cũng không biết. Có thể thấy đẻ trứng khiến cho nó đau đớn tê liệt, thân thể chết lạng.

Đều nói mãnh thú lúc đẻ trứng là lúc thực lực suy giảm. Mà nhược điểm của nó cũng chính là những quả trứng này.

Long Nhất liếc mắt thấy An Cát Lạp sắp chống đỡ không được liền dán chặt vào bụng thượng cổ hung giao. Nội lực cùng tinh thần lực vận chuyển điên cuồng, thất đại chủ thần bài mang theo uy thế hủy diệt thiên địa nhằm bụng nó công kích. Vì khoảng cách quá ngắn nên hung giao này căn bản không thể tránh né, liền phát ra một tiếng kêu đau đớn. Mà lúc này hai người An Cát Lạp cùng Tư Yên mới phát hiện thượng cổ hung giao này đang trong giai đoạn đẻ trứng. Quả trứng đã lộ ra 1/5. Cũng không cần Long Nhất nhắc nhở, tất cả dùng công kích mạnh nhất đánh tới.

Thượng cổ hung giao theo bản năng bảo vệ quả trứng của nó, để cho An Cát Lạp cùng Tư Yên công kích. Dựa vào lực phòng ngự của nó, An Cát Lạp cùng Tư Yên cũng không thể gây ra thương tổn gì cho nó. Nhưng Long Nhất lại đánh lên bụng nó, công kích khổng lồ trực tiếp đánh tới đứa con nó đang chuẩn bị sinh. Nó muốn phản kích lại nhưng sợ làm bị thương đứa con nên chỉ có thể điên cuồng giãy dụa. Nhưng như thế nào cũng không thoát khỏi Long Nhất.

Nếu để người nọ tiếp tục công kích lên bụng nó, cuối cùng đứa nhỏ sắp sinh sẽ chết. Phải biết rằng thượng cổ mãnh thú sống ức vạn năm, đến bây giờ mới có thể hoài thai. Như vậy có thể biết không hề dễ dàng. Nếu xảy ra chuyện, có lẽ cả Tà ác cấm khu này sẽ chấn động.

Tuyệt vọng, hung giao há mồm phun ra một tinh thể màu đen đường

kính mấy thước. Tinh thể này tản ra năng lượng cuồng bạo. Những kẻ kia muốn làm quá nó sẽ tự bạo ma tinh. Ma tinh này do nó tu luyện ức ngàn năm mà thành. Nếu như tự bạo ma tinh, mấy người Long Nhất cũng đừng mơ còn sống mà rời đi.

An Cát Lạp phản ứng đầu tiên, thân hình nhanh như tia chớp đánh về phía tinh thể màu đen thật lớn kia, nhưng lại bị hung giao dễ dàng đánh lui. Con mắt trừng trừng nhìn Long Nhất, là kẻ có uy hiếp lớn nhất đối với hài tử của nó, tựa hồ cùng Long Nhất đối nhãn.

Con mắt Long Nhất chuyển động, chỉ vào tinh thể màu đen thật lớn nói: "Người đời ma tinh của người qua đây."

Thượng cổ hung giao mặc dù thiên tính hung tàn nhưng cũng có trí tuệ nhất định. Khi nhìn thấy Long Nhất vung tay múa chân liền hiểu được ý tứ của Long Nhất. Do dự một chút liền làm theo lời Long Nhất, đưa ma tinh ngàn ức năm tu luyện bay tới trước mặt Long Nhất.

"Thượng cổ hung giao này không có ma tinh cũng không đủ tạo thành tai họa gì." Long Nhất trong lòng nghĩ như vậy, đợi tinh thể màu đen to lớn kia bay tới trước mặt hắn, hắn liền vươn tay ra bắt. Ai ngờ ma tinh này thoát nhìn tựa như một tinh thể, nhưng cũng là một trào phá, mang theo một mùi cùng màu đen làm ướt đầy đầu hắn. Tinh thể màu đen kia co lại 2/3, không ngừng co lại.

Lúc này tinh thể chảy ra nhanh chóng hấp thu vào trong da thịt Long Nhất. Long Nhất gãi gãi đầu, nhìn thấy ma tinh nhiều như vậy. Không nghĩ đến thượng cổ hung giao rốt cuộc lại không gây thương tổn tới bọn họ, liền xoay người từ bụng nó nhảy xuống.

Mắt thượng cổ hung giao lộ ra vẻ yêu thương, thu hồi lại tinh thể màu đen vào trong cơ thể. Bỗng nhiên đau đớn rống to lên một tiếng thê

lượng khiến cho ba người Long Nhất bị dọa nhảy dựng lên.

Tư Yên theo phản xạ nhảy tới bên cạnh Long Nhất. Mà vừa rồi trong dạ dày Long Nhất quặn lên, mang theo một mùi thơm kỳ dị, bị Tư Yên hấp thu.

Hai người không chú ý đến điều này, chỉ khẩn trương nhìn thượng cổ hung giao. Thấy trứng trong bụng nó từng chút từng chút chui ra mới thở dài một hơi.

Hung giao rống to lên vài tiếng như thế, rớt cục một quả trứng màu trắng bạc rơi xuống bụi cỏ. Mà nó thì suy yếu hít từng ngụm không khí. Nếu lúc này Long Nhất tấn công nó, chắc chắn có thể đánh chết nó. Nhưng lúc này nguy hiểm đã qua. Hơn nữa hung giao này chẳng biết khổ tu qua bao nhiêu ức năm mới có thể đạt tới trình độ này. Giết nó thật vô ích. Huống hồ loại mãnh thú này nếu bị giết hết, thế giới này có lẽ sẽ thiếu đi một loài động vật. Đó không phải là điều Long Nhất muốn thấy.

Ba người không hề để ý tới thượng cổ hung giao này nữa. An Cát Lạp dẫn mọi người đi tới trước.

Đang đi tới, Long Nhất đột nhiên thấy cả người nóng lên, trán đầy mồ hôi. Mà ánh mắt hấn cơ hồ không thể khống chế được, cứ nhìn bộ ngực cao vút của An Cát Lạp cùng Tư Yên. Thậm chí còn muốn lao tới hung hăng sờ mó.

Cũng không phải sắc tâm Long Nhất bộc phát. Long Nhất hiểu được bản thân. Hấn cảm giác được nội lực Ngạo thiên quyết trong toàn thân đang sôi lên. Trong đầu tự nhiên xuất hiện một chút mơ màng.

Cùng lúc đó mặt Tư Yên cũng đỏ bừng, cả người nóng lên. Giữa hai chân bắt đầu bắt đầu xuất hiện dấu vết...Ánh mắt nhìn về phía thân

hình cường tráng của Long Nhất. Nếu hắn đè lên trên người mình....trong đầu Tư Yên đột nhiên hiện lên ý nghĩ như vậy. Bất giác cảm thấy xấu hổ không thôi.

"Long Nhất, Tư Yên, các người làm sao vậy?" An Cát Lạp nhận thấy hai người có vẻ không bình thường liền hỏi.

"Không có. Không có gì." Tư Yên cực lực che dấu. Nàng cũng không rõ tại sao lại như vậy.

Long Nhất cười khổ một tiếng, nhớ tới chất lỏng của hung giao đồ đầy vào đầu mình. Tựa hồ chất lỏng này bị bản thân mình hấp thu, sau đó sinh ra hiệu quả rất mạnh giống xuân dược. Khiến hắn cơ hồ không khống chế được bản thân. Hơn nữa càng muốn khống chế thì cảm giác nọ lại càng mãnh liệt.

"chất dịch trong ma tinh của thượng cổ hung giao nọ có vấn đề." Long Nhất cố gắng hướng ánh mắt ra nơi khác, thấy bộ dáng yêu mị của An Cát Lạp liền không nhịn được muốn biến thành cầm thú. Chuyện xuân dược lúc xuyên qua dị thể hắn đã không thể khống chế được. Hắn tuyệt đối sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh lần thứ hai.

An Cát Lạp thấy Long Nhất hít thở dồn dập, hạ thân phồng lên thật to. Đột nhiên đỏ bừng mặt hiểu được. Giao tính vốn đậm. Chất dịch ma tinh bên trong nó nhất định có hiệu quả kích tình rất mạnh.

Ngay lúc này đây đột nhiên Tư Yên kêu lên một tiếng, hai mắt đầy xuân ý nhìn chăm chăm vào Long Nhất. Cuối cùng không chịu được lao tới ôm chặt lấy Long Nhất. Hơi thở nam nhân từ người Long Nhất càng khiến cho nàng thêm mê loạn.

"Ta muốn... ..cho ta.....: Tư Yên nói rời rạc. Nàng không biết nàng

muốn cái gì. Chỉ biết là bản năng muốn như vậy. Biết được Long Nhất có thể đáp ứng được nàng.

Rằng Long Nhất và vào nhau lập cập. Tay nắm chặt, khốn khổ khổng chế dục vọng.

"Long Nhất, cố gắng nhẫn nhịn. Chuyện này do ta làm chủ. Hai người các người sau này ở cùng một chỗ." An Cát Lạp xấu hổ, nghiêm mặt tiến lên từng bước nói.

"Ta không thể làm như vậy." Long Nhất lạnh lẽo trả lời, lắc mình hướng phía trước chạy như điên. An Cát Lạp này chẳng lẽ không biết nàng tới gần mình còn có sự hấp dẫn hơn Tư Yên đối với hắn sao?

"Long Nhất." An Cát Lạp mang theo thân thể Tư Yên đang vụn vụn, đuổi theo Long Nhất.

Không lâu sau, An Cát Lạp tìm thấy Long Nhất ở một chỗ tối trong rừng cây. Hắn ngồi trên mặt đất, da toàn thân đỏ bừng, đổ mồ hôi. Thất đại thần bài xoay tròn trên đỉnh đầu hắn, nhưng tình huống của hắn càng ngày càng nghiêm trọng.

An Cát Lạp cắn chặt răng, dùng bàn tay nhỏ bé vỗ mấy cái lên người Tư Yên, dùng thần lực tạm thời ngăn chặn được lực của nàng, để cho nàng tạm thời tỉnh táo lại.

An Cát Lạp hướng Tư Yên nói rõ sự tình. Tư Yên run rẩy thân hình

Tư Yên cúi đầu đau xót, hai hàng nước mắt chảy xuống. Không biết đau lòng vì hắn hay là vì bản thân mình.

"Đi. Ta nguyện ý....." Tư Yên nhẹ giọng nói.

"Người tự mình nói với hắn. Nếu không hắn sẽ không đồng ý." An Cát Lạp giúp Tư Yên đi tới ngòi xếp bằng trước mặt Long Nhất. Một đạo thần lực đánh tới.

Long Nhất mở hai mắt đã hừng hực lửa dục. Trong đầu bảo trì một tia thanh tinh cuối cùng.

"Đi. Các người mau đi đi." Long Nhất cơ hồ rống lên.

"Long Nhất. Người là một tên hỗn đản. Ta bây giờ nói cho người biết, bốn công chúa nhất định muốn người." Tư Yên nhìn Long Nhất quát. Dực lực tản ra áp chế thần lực của An Cát Lạp. Nàng nhắm hướng Long Nhất xông tới.

Long Nhất vừa nghe Tư Yên nói vậy, một tia kiên trì cuối cùng biến mất. Quần áo bay đầy trời, hai thân thể rất nhanh hướng tới nhau.

An Cát Lạp xoay người chạy đi. Phía sau truyền lại tiếng rên rĩ khiến cho trái tim vốn bình tĩnh nhiều năm của nàng chột rung động.

Tư Yên xinh đẹp tuyệt luân, eo thon nhỏ, hai chân thon dài, là vật khiến cho nam nhân mê say. Da thịt nàng trắng như tuyết, quả thực là kiệt tác của tạo hóa.

Theo trung kích mãnh liệt của Long Nhất, hai người kết hợp chặt chẽ với nhau.

An Cát Lạp nghe thấy âm thanh va chạm vào nhau truyền lại từ phía sau, tâm trạng giống như bị ngàn con kiến cắn. Nàng cố tình bỏ đi nhưng lại lo lắng, đành phải ở gần bảo vệ chỗ này.

Thật lâu sau An Cát Lạp cắn đôi môi đỏ mọng, đưa tay che mắt lại,

xoay người đi. Ánh mắt rất nhanh nhìn thấy từng động tác của thân hình Long Nhất, khiến cho nàng khiếp sợ rung động như đang giao hợp. Bất tri bất giác hai chân khép lại. Trong đầu lại mơ tưởng tới Long Nhất.

Hai canh giờ, cũng không biết Tư Yên như thế nào cũng dịu xuống. Cuối cùng mặc cho Long Nhất làm. Mà lúc này Long Nhất mới kêu rống lên một tiếng, phát tiết ra. Hai người trở thành một đôi. Nghe thấy tiếng hít thở, rồi ngủ say.

Dưới nguy cơ bốn phía mà hoan ái ở Tà ác cấm khu, sợ rằng Long Nhất cùng Tư Yên từ cổ chí kim đến giờ là đôi duy nhất.

An Cát Lạp xuất ra một kiện trường bào phủ lên trên người hai người, có chút ngây ngốc. Ở dưới hạ thân lạnh lạnh. Xuân mộng đã qua, chỉ còn lại lo lắng buồn phiền.

Chương 658: Lạc nhật phong, Thần giới trưởng lão

Dịch: vienmobo Tà ác cấm khu vẫn bị hắc khí bao phủ như cũ, có chút yên tĩnh một cách quỷ dị

Cơn kích tình nọ qua đi, Long Nhất mở mắt ra, cảm giác được thân thể mềm mại trong lồng ngực, trong lòng không khỏi cười khổ. Điều này cũng coi như là điểm phúc. Dù sao làm gì có nam nhân nào không muốn hưởng thụ loại điểm phúc này.

Tiểu yêu nữ này nếu nói về ngoại hình thì hấp dẫn không thua bất cứ người đàn bà nào của hắn. Vấn đề chỉ là nàng chính là con gái của Ma vương, trên người chảy dòng máu Ma tộc, đây là sự thật không thể thay đổi. Nếu Thiên ma vương dẫn ma binh ma tướng giết hại ngàn vạn sinh linh, tiểu yêu nữ này làm sao đây?

Long Nhất nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vừa mới quay đầu liền thấy An Cát Lạp vội vàng rời mắt đi. Nghĩ đến An Cát Lạp ở bên cạnh nhìn hắn cùng Tur Yên hoạt động, trong lòng Long Nhất không khỏi nóng lên. Nếu lúc này trong lòng mình là thần nữ xinh đẹp nọ, vậy sẽ chẳng có chuyện gì cả. Nhưng mà hắn cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Thân thể Long Nhất vừa chuyển động, Tur Yên đang ở trong lòng hắn liền có hơi thở thay đổi rất nhỏ, hiểu được nàng đã tỉnh lại, chỉ là không biết đối diện như thế nào.

"Tiểu yêu nữ, dậy đi, phải làm việc rồi." Long Nhất tạm thời vứt bỏ

tâm trạng buồn rầu, đưa tay vỗ lên mông Tư Yên.

Tư Yên rên một tiếng, mở trừng hai mắt nhìn Long Nhất, rồi lập tức né tránh, vội vã từ trong lòng hấn nhảy lên. Nhưng mà đôi chân mềm nhũn, bị Long Nhất ôm lấy eo thon. Nàng mới bị Long Nhất phá thân, cũng có chút không khỏe. Cũng may là thể chất nàng cứng cỏi, nghỉ ngơi trong chốc lát cũng không có việc gì. Đợi đến khi hai người mặc quần áo chỉnh tề, An Cát Lạp chậm rãi đi tới, cười khanh khách nói: "Long Nhất, có hay không nên chúc mừng các người?"

"A di, người nói cái gì." Tư Yên sáng giọng nói, nhưng trong lòng không hiểu tại sao lại cảm thấy vui mừng.

"Đại lễ đã giao, ta không thể từ chối." Long Nhất không chút tức giận nói, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm An Cát Lạp, khiến cho nàng có chút mất tự nhiên. Sau khi nhìn thấy chuyện đó, quan hệ của hệ của bọn họ cũng bắt đầu trở nên vi diệu.

"Trước tiên tới Lạc nhật phong, hơn nữa nếu so với thượng cổ điển tịch công pháp trong Sáng thể thần điện, người cho dù có được cả thế giới, đến lúc đó cho dù mang đại lễ gì cho người người cũng đều không để trong lòng." An Cát Lạp nói.

"Nếu đại lễ là người, ta chắc chắn rất vui." Long Nhất thầm nói trong lòng, tất nhiên không nói câu này ra khỏi miệng.

Ba người hướng Huyền không hải phía trước bước tới, dọc theo đường đi rốt cuộc không có gặp phải nguy hiểm gì, thuận lợi ra khỏi Tà ác cấm khu.

Huyền không hải. Danh tự đó có nghĩa là biển rộng ở không trung. Điều này nghe rất hoang đường nhưng sự thật lại hiện ra trước mặt Long Nhất.

Sóng cao vạn trượng dâng lên trong không trung, thật sự vô cùng kỳ quái. Long Nhất vừa thấy loại kỳ cảnh này lập tức kêu lên kỳ tích. Thế giới này thật sự to lớn, thật sự thần kỳ.

Nhưng Lạc nhật phong lại ở trung ương của Huyền không hải, cao vạn trượng, không then là nơi cao nhất của thần giới. Khó trách Sáng thế thần điện lại xây ở chỗ này. Lạc Nhật phong là kết giới do Bỉ Á tự mình bày ra, chỉ có máu tươi của hậu duệ trực hệ của hắn mới có thể mở ra. Bây giờ xảy ra một chuyện đối với ba người Long Nhất. Sau khi mở ra kết giới ở Lạc Nhật phong, 3000 thủ vệ thần điện họ có nhằm vào bọn họ phát động công kích hay không. Nếu là như thế bọn họ hẳn phải chết.

"Ta nghĩ hẳn là sẽ không như vậy. Địch Bỉ Á nếu thiết kế chỉ có máu tươi của hậu duệ trực hệ của hắn mới có thể mở, vậy sau khi hậu duệ của hắn đi vào, nếu bị công kích, chẳng phải là rất không có đạo lý hay sao. Địch Bỉ Á là thiên tài, hẳn sẽ phải nghĩ tới điều đó." An Cát Lạp nói.

"Nói cũng đúng." Long Nhất gật đầu đồng ý.

Long Nhất gọi Bạch Vũ xuất hiện, ba người bay trên không trung, trong chốc lát đã tới Huyền Không Hải ở phía trên, xa xa thấy Lạc Nhật Phong cao vút ở trung ương.

Ở trăm dặm bên ngoài Lạc Nhật Phong có một đạo năng lượng vô hình ngăn trở bọn họ tiến tới. Không thể nghi ngờ đây chính là kết giới do Địch Bỉ Á bố trí.

Hai tay An Cát Lạp đưa lên trên ngưng tụ thần lực. Năng lượng lập tức tràn ra, thất thải quang mang xuất hiện. Thất thải quang mang hợp thành một cái ma pháp trận, ở trung ương có một chấm nhỏ để

cho máu vào đó.

Tur Yên cắt ngón tay, một giọt máu tươi rơi vào trong, quang mang ma pháp trận lập tức đại thịnh, kết giới lập tức xuất hiện một thông đạo có thể đi qua.

Ba người đi vào, trong chớp mắt kết giới liền khôi phục nguyên trạng.

Sáng thể thần điện nằm tại trên đỉnh núi Lạc Nhật Phong, cao hơn ngàn trượng, thánh quang nhu hòa bao phủ xung quanh, khiến cho kẻ khác chỉ có thể ngược nhìn.

Thủ vệ thần điện đã sớm nhận thấy có người tiến vào. Một trăm thủ vệ từ trên trời, dưới đất tiến tới bao vây ba người, tất cả đều thiên sứ sáu cánh.

"Xâm nhập Sáng thể thần điện, giết không ta." Một gã đầu lĩnh thủ vệ lạnh lùng nói. Hắn vừa nhắc tay, những thủ vệ còn lại tập trung về phía ba người bọn họ, đợi hắn ra lệnh, liền tiêu diệt xâm nhập giả.

"Chúng ta chính là thông qua kết giới do Sáng thể thần bố trí tiến vào." An Cát Lạp kêu lên.

Nhưng vẻ mặt đầu lĩnh thủ vệ nọ không có biểu tình gì, hắn vung tay lên đưa ra mệnh lệnh công kích.

Long Nhất đã có sự chuẩn bị trong lòng. Sau nhiều năm như vậy, ai biết sẽ có biến hóa như thế nào? Hắn trong nháy khi đầu lĩnh thủ vệ phát tay lên, liền kéo Tur Yên, dùng Càn khôn đại nã di biến mất, khi xuất hiện thì đã đến Sáng thể thần điện nằm trên đỉnh núi Lạc Nhật Phong. Nơi đó còn có hai nghìn thủ vệ, nhưng kỳ quái là bọn họ lại không có công kích, ánh mắt chăm chú nhìn một tay Long Nhất đưa ra thạch tượng tán ra khí tức chủ nhân của bọn họ, Sáng thể thần.

Lúc này An Cát Lạp có chút chật vật, lắc mình tới. Nàng tức giận nhìn hai người Long Nhất, lúc sinh tử thì lại bỏ chạy, bỏ lại nàng mà chỉ mang theo Tư Yên chạy đi. Nếu không phải một trăm thủ vệ vây công nàng nhận thấy khí tức của tượng đá trong tay Long Nhất mà đình chỉ công kích thì nàng còn phải chật vật nhiều.

Long Nhất nhún nhún vai. Thực lực của An Cát Lạp có thể so với chủ thần, lại còn cần hấn bảo vệ?

Ba người chậm rãi đi vào Sáng thể thần điện. Thủ vệ trên đường đều tránh ra cho bọn họ tiến vào. Trong lòng Long Nhất thật ra đang suy nghĩ, nếu có thể thu phục được ba ngàn thần điện thủ vệ này thì Thiên Ma vương cũng không đủ gây cho hấn sợ hãi. Chỉ tiếc những thủ vệ này không công kích bọn họ không có nghĩa là sẽ vì hấn hành động.

Sáng thể thần điện vô cùng to lớn, có một không hai. So với thần tượng Địch Bì Á cao mấy trăm thước nọ thì thoạt nhìn hoàn toàn giống với tượng đá trong tay Long Nhất.

Nhưng khi đi vào phía sau thần tượng Địch Bì Á, ba người đều ngăn người ra, lập tức mừng như điên chạy tới. Chỉ thấy mặt sau một loạt các hàng kệ, bên trái là bình khí cấp thần khí, bên phải là một loạt các điển tịch công pháp.

An Cát Lạp nhìn điển tịch này một chút, đột nhiên cau đôi mi thanh tú nói: "Đây chỉ là đê cấp điển tịch công pháp. Không nên chỉ có như thế này a."

"Có lẽ Sáng thể thần điện này còn có mật thất cũng không chừng."
Long Nhất nói.

Ba người đứng lên nhìn xung quanh thần điện. Long Nhất tại Thâm uyên cự điện bắt được kim sắc khắc bàn. Á Lịch Sơn nói bằng cái này có thể tìm được đồ vật Địch Bỉ Á cất giấu tại Lạc Nhật Phong. Vì vậy hắn sử dụng khắc bàn hy vọng có thể tìm được chỗ liên hệ. Nhưng đáng tiếc hắn cũng không có tìm được gì.

"Các người mau đến xem, nơi này có cơ quan." Tư Yên phát hiện một ma pháp phát động cơ quan phía sau một giá sách.

An Cát Lạp cùng Long Nhất lập tức chạy tới, quả thật có một cơ quan khởi động.

An Cát Lạp đưa thần lực vào cơ quan. Chỉ trong phút chốc bức tường cột kẹt trượt ra, bên trong là thần giới bảo vật và điển tịch. Ba người hoan hô một tiếng, đều tự tiến vào phòng lục soát.

Thật lâu sau An Cát Lạp từ trong một phòng ngó đầu ra nói: "Kỳ quái, điển tịch, bảo vật ở nơi này mặc dù cao cấp hơn so với bên ngoài một chút, nhưng tuyệt đối không phải là tốt nhất. Địch Bỉ Á cất đồ vật tốt ở đâu?"

"Ta cũng có đồng cảm. Điển tịch công pháp nơi này đối với ta cũng không có bao nhiêu tác dụng." Long Nhất ở phòng bên cạnh đi tới nói.

Hai người trở lại đại điện, đột nhiên liếc mắt nhìn nhau rồi cùng kêu lên: "Tư Yên đâu?"

Hai người tìm một vòng trong mật thất, phát hiện Tư Yên đã biến mất.

"Không xong, tiểu yêu nữ kia..." Long Nhất đột nhiên cả kinh, nhanh như tia chớp lao ra khỏi Sáng chế thần điện, nhưng vừa lúc nhìn thấy

cách kết giới trăm dặm, một trận thất thái quang mang dao động sau khi khôi phục lại bình tĩnh.

"Nha đầu này, không có máu tươi của nàng, chúng ta cả đời bị vây ở chỗ này." An Cát Lạp như thế nào cũng không có nghĩ tới Tur Yên thừa dịp bọn họ không chú ý, lén rời đi trước, khiến hai người bị mắc kẹt ở Sáng thế thần điện này.

Long Nhất cười khổ lắc đầu. Lúc trước Tur Yên có thể vì Thiên Ma vương mà tiêu diệt hắn, như thế nào lại có thể trở mắt nhìn hắn lấy được điển tịch công pháp thần giới để khiến cho Ma giới bị hủy diệt đây? Một giọt máu đào hơn ao nước lã. Đạo lý này chính hắn cũng tự bản thân nhận thức được. Nàng cho dù có hận Thiên Ma vương thì Thiên Ma vương vẫn là cha nàng. Sự thật này không thay đổi được

"Bây giờ chúng ta làm sao đây?" An Cát Lạp cũng lo lắng không thôi. Nàng đương nhiên không thể tưởng tượng được.

"Chỉ có một cách. Chúng ta tìm được bảo tàng của Địch Bỉ Á, nói không chừng sẽ có thu hoạch." Long Nhất nhún nhún vai bất đắc dĩ nói. Trong lòng thầm mắng thần điện thủ vệ. Nhận định bọn họ có thể đứng ở nơi này, sau đó liền mặc kệ bọn hắn đi qua.

"Cũng chỉ có thể như thế." An Cát Lạp thở dài. Nghĩ tới ở cùng một chỗ với Long Nhất, trong lòng nàng không khỏi hồi hộp.

Hai người vào trong Sáng thế thần điện tìm kiếm, rốt cuộc cũng không có phát hiện gì.

Mặt trời dần dần xuống núi, Lạc Nhật Phong là địa phương duy nhất nơi thần giới nhìn thấy mặt trời lặn, cũng là nơi duy nhất có ban đêm.

Long Nhất cùng An Cát Lạp sóng vai ngồi trong Sáng thế thần điện, nhìn những vì sao nhấp nháy trên bầu trời. Kỳ thật ban đêm thần giới cực kỳ mê người, chỉ bất quá người trong thần tộc không có cơ hội ngắm ban đêm tuyệt vời thôi.

Sóng biển Huyền Không Hải đánh vào chân núi Lạc Nhật Phong, gió đêm, Long Nhất đột nhiên nhớ tới thời gian ở tại hoàng cung Nạp lan đế quốc, cũng đồng dạng là tiếng sóng biển, cùng tỷ muội Nạp Lan triền miên, cùng tiểu mỹ nhân ngư Lưu Ly kích tình trên biển, Long Nhất không khỏi nuốt nước miếng, nghiêng đầu nhìn về phía An Cát Lạp. Mái tóc nàng bị gió đêm thổi tung bay, ánh mắt nhìn những vì sao nhấp nháy trên trời, cực kỳ mê người.

"Làm gì mà nhìn ta như vậy? Ta có xinh đẹp không?" An Cát Lạp quay đầu cười khanh khách nói. Thật không rõ người này, lúc hấp thu chất dịch kích tình của hung giao, Tư Yên cũng đồng dạng phát tình như vậy, ánh mắt lỏa lồ khiến cho lòng người mong muốn.

"Ha ha, người thật sự xinh đẹp, khiến cho người ta yêu thích. Hơn nữa Lạc Nhật Phong ngoại trừ bổn thiếu gia cũng không có ai hâm mộ dung nhan xinh đẹp của người." Long Nhất cười nói.

An Cát Lạp trợn mắt nhìn Long Nhất. Tiểu tử này miệng lưỡi thật ngọt, toàn nói những lời khiến thiếu nữ thật thích nghe.

"Nếu Tư Yên không trở lại, chúng ta sợ rằng cả đời đều ở chỗ này." An Cát Lạp thờ dãi nói.

"Có mỹ nhân làm bạn, ở đây cả đời ta cũng đồng ý a." Long Nhất cười a a nói. Hắn luôn thích hợp với mọi hoàn cảnh, lúc này không tìm được đường ra, sầu khổ không bằng mỉm cười đối mặt.

An Cát Lạp nhìn Long Nhất, ánh mắt chợt trở nên ôn nhu hơn, nói:

"Nếu cả đời bị vây ở chỗ này, ta sẽ làm đàn bà của ngươi."

Long Nhất rung động, vươn bàn tay to hướng đôi tay nhỏ bé của An Cát Lạp, nhưng lại bị nàng đẩy ra.

"Ha ha, ta chỉ nói nếu cả đời bị vây ở chỗ này. Nói không chừng qua vài ngày thì lại có biện pháp thoát ra? Nếu ra khỏi nơi này, ngươi đừng có mơ." Ánh mắt An Cát Lạp như nước, đưa ngón tay ngọc chỉ vào Long Nhất, rồi mỉm cười như con bướm bay ra xa.

"Tiểu yêu tinh này." Long Nhất nhìn bóng lưng An Cát Lạp tràn ngập phong tình, lăm bằm nói.

Một ngày như vậy trôi qua. Long Nhất cùng An Cát Lạp như một đôi tiểu tình nhân bình thường cùng nhau chơi đùa như trẻ con, tràn ngập sự thích thú, khi thắng khi thua sẽ được hôn một chút. Cứ như vậy Long Nhất đôi khi sờ An Cát Lạp một chút, cũng có khi hai người kích tình nhưng nếu muốn tiến hơn một bước thì An Cát Lạp lại không chịu. Đánh không lại nhưng tiến tới cũng không thể thực hiện được.

Lại một đêm nữa, An Cát Lạp cùng Long Nhất ngồi cùng một chỗ, nhìn những vì sao âm đạm, sắc trời dần sáng.

Long Nhất nhẹ nhàng vuốt ve mông An Cát Lạp. Mặc dù còn cách một tầng quần áo nhưng vẫn cảm giác được độ co dãn kinh người.

Vuốt vuốt, hơi thở của An Cát Lạp đột nhiên dồn dập, thân thể mềm mại ngã vào trong lòng Long Nhất, bàn tay nhỏ bé vuốt ve cơ thể trắng kiện của hắn.

Long Nhất nhẹ nhàng đặt môi lên mặt An Cát Lạp, tiểu Long Nhất dưới hạ thân giương lên giữa hai chân mềm mại của nàng. Bàn tay

hắn không an phận, thăm dò vào trong quần áo nàng. Lúc này không có bị bàn tay của nàng ngăn trở, bàn tay dễ dàng sờ tới những chỗ mịn màng.

An Cát Lạp rên rỉ một tiếng. Trong lòng thầm nói oan gia. Hôm nay cho hắn vậy.

Sau khi buông bỏ tâm tư, An Cát Lạp mặc cho Long Nhất thể hiện, rất nhanh xiêm y trên người được cởi bỏ, một đôi vú cao ngất xuất hiện trước mặt Long Nhất.

"Ưm... .." An Cát Lạp kêu lên một tiếng, nhìn hạt đậu hồng của mình đang ở trong miệng Long Nhất, mà địa phương bí mật ở giữa hai chân cũng bị móng vuốt lang sói của Long Nhất vuốt ve, khiến nàng cảm thấy cả người tê cóng, cả linh hồn dường như đang bay bổng.

Hai người cởi bỏ quần áo, Long Nhất đề lên người An Cát Lạp, đang chuẩn bị đề thương lên ngựa, đột nhiên một trận quang mang chói mắt chiếu tới.

Long Nhất nheo mắt, phát hiện chẳng biết khi nào thì mặt trời lặn. Ánh dương quang chiếu lên một bên kim sắc khắc bàn, phản xạ ánh mặt trời chói mắt.

An Cát Lạp hứng trí, bất chấp trên người không có nhiều quần áo, trực tiếp đi tới bên cạnh khắc bàn.

Long Nhất nhìn khắc bàn nọ xuất hiện một đạo hồ tuyến, cả người đột nhiên chấn động, nhớ tới cái gì đó, đứng lên, khắc bàn nọ tự động bay trở về tay hắn.

An Cát Lạp tỉnh táo lại, nhìn bộ dạng Long Nhất hưng phấn. Nhất định là có phát hiện.

Long Nhất giơ khắc bàn lên, điều chỉnh góc độ nhằm hướng mặt trời. Khắc bàn chiếu xuống trên mặt đất hình thành một bức đồ án quen thuộc.

"Đây là Lạc Nhật Phong." Long Nhất kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, người xem đồ án này chính là một mặt của Lạc Nhật Phong?" Long Nhất mỉm cười nói.

"Chắc hẳn là mặt bên." An Cát Lạp nói.

Long Nhất gật đầu, ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, chỉ hướng tây nói: "đợi đến khi mặt trời hạ xuống hướng tây thì địa phương kia sẽ cho đáp án."

Thời gian từng giây trôi qua. An Cát Lạp cho tới bây giờ không biết thời gian lại trôi đi chậm rãi như vậy, quả nhiên là một giây dài như một năm.

Mặt trời dần dần lặn xuống, khi sắp tới khu nhà kia thì Long Nhất mang theo An Cát Lạp phi tới phía bên phải cách Lạc Nhật Phong hơn mười dặm. Hắn giơ kim sắc khắc bàn lên, phản xạ ánh mặt trời, phía bên phải đồ án phản xạ lên trên vách. Long Nhất điều chỉnh góc độ, cho đến khi đồ án cùng ánh mặt trời nọ ở bên phía phải Lạc Nhật Phong hoàn toàn trùng khớp.

Ngay lúc này ánh mặt trời đột nhiên thông qua kim sắc khắc bàn nọ hội tụ thành một điểm thẳng tắp bắn về phía sườn núi.

"Oanh" một tiếng, sườn núi đột nhiên vỡ ra một hốc động thật lớn. giống như một cái miệng quái thú. Nhưng Long Nhất cũng An Cát Lạp lại hưng phấn ôm lấy nhau. Bọn họ có lý do tin rằng bảo vật trân quý

nhất cất dấu ở bên trong.

Hai người tiến vào trong đại động ở giữa sườn núi, sau khi đi được một đoạn đường liền trở nên sáng sủa. Hai người kinh ngạc phát hiện sơn động này thật lớn, bên trong chất đầy vô số bảo vật như thượng cổ thần khí khai thiên phủ, thần chi quyền trượng, thiên diệp chi thạch, tất cả đều là bảo bối mà ngay cả thất đại chủ thần cũng không có.

Bên trong là cổ tịch công pháp đỉnh cấp. Trong đó công pháp cao cấp nhất mà Địch Bỉ Á tu luyện là hỗn độn thần công. Thất hệ ma pháp thể chất đỉnh cấp công pháp, chỉ cần Long Nhất tu luyện hỗn độn thần công này thất hệ ma pháp dung hợp, liền chính thức trở thành thần thể. Khi đó phát huy uy lực tuyệt đối của thất đại chủ thần bài.

Nhưng thất đại chủ thần bọn họ tu luyện công pháp cổ tịch công pháp cũng chỉ là công pháp bậc trung mà không phải là công pháp đứng đầu. Nghĩ đến Địch Bỉ Á vì duy trì uy danh của Sáng thế thần điện mà cố ý để cho bọn họ học tập nhất cấp công pháp.

An Cát Lạp nhìn sơn động cất dấu bảo vật này. Đây chính là tinh hoa ức ngàn năm của thần giới, lại bị Địch Bỉ Á làm cho mai một đi, khiến cho thần giới luân lạc. Long Nhất cố nén tâm tình kích động lại, có bảo bối này, khôi phục sự huy hoàng của thần giới cũng chỉ là vấn đề thời gian. Chuyện trọng yếu trước mắt là Thiên Ma vương sẽ không cho hắn thời gian. Cho dù hắn có tuyệt đỉnh thần công trong tay, nhưng thời gian lại ngắn ngủi như thế.

Long Nhất cẩn thận nhìn hỗn độn thần công một lần. Cẩn thận thu lại, bắt đầu xem xét kỹ đồ vật này, yêu thích không muốn buông tay. Phải biết rằng đồ vật này giá trị không phải giá trị bình thường. Chỉ một kiện đồ vật xuất hiện cũng đủ làm cho thần giới điên cuồng.

"Long Nhất, chúng ta không phải nằm mơ." An Cát Lạp kích động, đối mặt với những bảo vật này nàng nhất thời không biết nên làm gì mới tốt.

"An Cát Lạp ngừng kích động. Chúng ta còn bị vây ở Lạc Nhật Phong, xem xem cổ tịch có hay không ghi chép phương pháp phá bỏ kết giới." Long Nhất vỗ vai An Cát Lạp nói.

An Cát Lạp nghe vậy lập tức tỉnh táo lại. Đúng. Hiện tại bọn họ bị nhốt ở Lạc Nhật Phong, nghĩ đến biện pháp ra ngoài mới là vấn đề khẩn cấp.

Vì vậy hai người dưới bầu trời tối đen xem xét cổ tịch. Xem xem có ghi lại phương pháp phá kết giới ra ngoài hay không.

Khi quay lại, Long Nhất đột nhiên phát hiện tận cùng bên trong vật phẩm có một cái rương. Mặt trên cái rương có một cái khe, tựa hồ so với tượng thạch đầu thu nhỏ lại không khác nhau lắm. Long Nhất tò mò liền đem tượng thạch nọ nhét vào.

Long Nhất bỗng nhiên chấn động, lập tức giống như bị thạch hóa không thể nhúc nhích. Nhưng An Cát Lạp không hề phát giác, căn bản không nhận thấy Long Nhất có dị thường gì.

Long Nhất chỉ cảm thấy trên tay tê rần, sau đó toàn thân đều không thể động đậy, bị một loại lực lượng kỳ quái trói buộc.

Một thân ảnh hư ảo hình thành trong ý thức hải của Long Nhất. Hắn nhìn thấy khối chủ thần bài bên trong ý thức hải của Long Nhất, đột nhiên đắc ý cười to nói: "ha ha ha, Địch Bỉ Á tiểu hỗn đản vì đoạt hỗn độn thần công mà hãm hại ta. Hôm nay hậu nhân của hắn lại ở trong tay ta."

"Đặt ta cùng một chỗ với Địch Bì Á đúng là vũ nhục ta." Long Nhất sử dụng ý niệm nói một cách mệt mỏi.

Thân ảnh hư ảo nọ run lên, cẩn thận quan sát thân thể Long Nhất. Đột nhiên cất tiếng nói: "Người không phải là thần thể, nhưng lại có ngũ hệ thần chi lạc ấn. Thất đại chủ thần bài cùng dung nhập, thật sự là bại gia tử. Hey, trong cơ thể còn có ba cỗ thần thức suy yếu. Quang minh thần bài này còn có vài loại linh hồn năng lượng. Thật là chuyện lạ. Được rồi, tiểu tử, sau khi Địch Bì Á hỗn đản nọ tu luyện hỗn độn thần công có chết hay không?"

"... ta không biết." Long Nhất ngây ngốc nói, tu luyện hỗn độn thần công sẽ chết. Đây là tin tức hẳn thu được. Trong lòng không khỏi run lên, may mắn không có tu luyện.

"Thật sự là phiền toái. Thân thể ta đã già, hay là tự mình động thủ vậy." Thân ảnh nọ lắc đầu, đột nhiên biến mất trong ý thức hải của Long Nhất. Mà Long Nhất trong một sát na thấy đau đầu mãnh liệt, trong óc tựa như bị lục lọi tìm kiếm.

Thân ảnh nọ một lần nữa xuất hiện trong ý thức hải của Long Nhất. Thật lâu sau mới thản nhiên thờ dài: "Địch Bì Á thật sự là tội nhân của Thần giới a. Một ma nhân nho nhỏ cũng lên được thần giới.

"Người là ai?" Long Nhất có chút hoảng sợ hỏi. Ý thức cường đại nọ vô cùng mạnh mẽ khiến cho bí mật trong trí nhớ của hắn cũng bị phát hiện. Chỉ bất quá thân ảnh ấy cũng không có lộ ra khác thường, chỉ là đối với việc Thần giới bị Ma giới khi dễ mãnh liệt thì vô cùng phẫn nộ.

"Ha ha, ta là ai? Trước kia thần giới còn có trưởng lão hội thì ta là một gã trưởng lão già nhất trong đó." Thân ảnh nọ nói.

Long Nhất hít một ngụm lãnh khí, khó trách hắn gọi Địch Bì Á là tiểu hỗn đản.

"Ai, lúc trước ta sáng tạo ra hỗn độn thần công, nhưng lại không nghĩ tới bị tên Địch Bì Á tiểu hỗn đản tính kế, khiến cho ý thức bị giam cầm đến bây giờ. Hừ hừ, chỉ là hắn cũng không được chết tử tế. Hắn tu luyện hỗn độn thần công đã bị ta sửa đổi, ban đầu thì tiến cảnh tăng rất nhanh. Nhưng sau đó nhất định bị hình thần câu diệt." Thần giới trưởng lão cười lạnh nói.

"Tiểu tử, ngươi có bảy hệ ma pháp, thể chất thiên phú so với Địch Bì Á cũng không hề thua kém. Ta bây giờ chính thức truyền hỗn độn thần công cho ngươi tố tạo thất hệ thần thể. Tuy nhiên ngươi không được nhắc tới sự tồn tại của ta với bất luận kẻ nào, kể cả ba chủ thần ý thức trong cơ thể ngươi." Thần giới trưởng lão tiếp theo nói.

Chương 659: Thất hệ thần thể

"Long Nhất, Long Nhất, ngươi làm sao vậy?" An Cát Lạp rất cuộc cũng phát hiện tình trạng của Long Nhất, lo lắng hỏi. Bởi vì nàng phát hiện thần lực tiến vào trong cơ thể Long Nhất giống như ném vào biển lớn, không có một chút phản ứng nào. Dựa theo chênh lệch thực lực của nàng với Long Nhất, đây là sự tình không thể xuất hiện. Long Nhất giống như một bức tượng bình thường, vẫn không nhúc nhích. An Cát Lạp đụng vào người hắn sẽ bị một lực lượng kỳ quái chấn bay, chỉ có thể mở to mắt nhìn. Đến hoàng hôn ngày thứ hai, Long Nhất cả người vốn đang cứng nhắc bỗng nhiên lay động một cái, thân thể trực tiếp khôi phục lại, ánh mắt có thần.

"Long Nhất, ngươi rất cuộc cũng tỉnh lại, đã xảy ra chuyện gì?" An Cát Lạp như chút được gánh nặng, cũng không biết bất tri bất giác mắt đã đỏ lên, như sắp muốn rơi lệ. Tuy chỉ mới qua một ngày nhưng đối với hắn mà nói lại tựa như đã trải qua mấy vạn năm. Tâm tình không chút an bình. Hắn không nghĩ tới lại gặp qua loại cảm giác này. Long Nhất nghĩ đi nghĩ lại, biểu tình trên mặt thập phần kỳ quái, đầu óc còn chưa tia hóa được những thứ thần giới trường lão kia để lại trong đầu hắn, vẫn chưa có nhận thấy sự khác thường của An Cát Lạp.

Đến khi An Cát Lạp dùng sức lay hắn hai lần, hắn mới hồi phục tinh thần, nhìn thấy sự quan tâm của An Cát Lạp, bộ dáng bàng hoàng chưa xót kia sớm đã không còn.

"Ta nghĩ có lẽ chúng ta có cơ hội đi ra ngoài." Long Nhất cười nói, ôm An Cát Lạp vừa bay vừa hôn. Trên đời nay không có tuyệt cảnh. Hắn vốn tưởng mình sẽ bị nhốt cả đời ở Lạc Nhật Phong, cũng

không nghĩ lại vô tình tìm được hỗn độn thần công chính thống, ngưng tụ đủ thất hệ thần thể.

"Thật sao?" An Cát Lạp rung mình, biết được Long Nhất nhất định có kỳ ngộ gì đó. Chỉ là chẳng biết vì sao trong lòng nàng cũng không cảm thấy cao hứng. Ra khỏi Lạc Nhật Phong cũng đại biểu cho việc thế giới của hai người sẽ chấm dứt. Như vậy hai người sẽ cư xử như thế nào?

Long Nhất rõ ràng nhận thấy cảm xúc của An Cát Lạp trầm xuống, biết được ý nghĩ của nàng, hấn ôm chặt lấy nàng, ôn nhu nói: "Vô luận sự thể biến hóa như thế nào ta vĩnh viễn nhớ rõ những ngày này. Nhớ rõ Lạc Nhật Phong này."

An Cát Lạp hít một hơi, mỉm cười nói: "Hy vọng ngươi nhớ rõ những lời ngươi nói ngày hôm nay."

Long Nhất chỉ cười mà không nói gì. Long Nhất hấn đã hứa hẹn làm điều gì nhất định sẽ làm được. Huống hồ muốn quên được thần nữ có sức quyến rũ này, trừ phi hấn chết đi mới có thể làm được.

"An Cát Lạp, ta phải tu luyện mấy ngày. Ngươi trước tiên phân biệt các loại bảo vật và điển tịch này. Sau khi ta tu luyện thành công chính là lúc chúng ta thoát thân." Long Nhất nói.

Trong cốc cỏ mọc mọc rất nhiều, che kín mặt đất, tỏa ra âm hàn khí. Nếu cẩn thận cảm giác sẽ phát hiện cây cối nơi này không có một chút sinh khí nào, nhưng chẳng biết vì sao lại không bị héo úa.

Tận thế cốc, phía tây ma giới là tàn sát hoang nguyên. Vô số ma thú khủng bố, khắp nơi đều là thi cốt, mỗi ngày đều có những cuộc đấu tranh sinh tồn. Nhưng duy nhất chỉ có tàn sát bình nguyên tại tận thế cốc là không có một ma thú nào có gan tiến vào, thậm chí cả siêu

ma thú đã đạt tới cấp S cũng tránh xa nơi này.

Nhưng lúc này tận thế cốc lại xuất hiện một thân ảnh khô ngô, cao lớn. Hấn cao mấy chục thước, cả người mang hắc sắc ma thần khải với nhiều huyết văn, khuôn mặt dữ tợn. Cả người đầy ma khí, uy thế kinh thiên.

Đi tới một cây cự mộc cao che kín trời, trước mắt xuất hiện một huyết đàm cuồng bạo, ước chừng một ngàn thước. Huyết sắc sương khói ngưng tụ xoay quanh, trong đó lộ ra khí tức khiến cho Thiên Ma vương với thực lực cường đại cũng cảm thấy sợ hãi không thôi.

"Thiên ma cầu kiến tiền bối, thỉnh tiền bối hiện thân." Ánh mắt Thiên Ma vương lóe lên, khom người hướng huyết đàm nói. Huyết đàm xoay chuyển kịch liệt, huyết phao đạt hơn mười thước, huyết sắc sương khói càng ngày càng dày đặc, dần dần hình thành một đầu tượng huyết sắc thật lớn.

"Kiệt kiệt kiệt, Thiên Ma vương, ngươi đến đây." Thanh âm kia giống như hai miếng kim chóc ma sát vào nhau vang lên âm thanh chói tai, làm cho người ta khó chịu.

"Ta đến đây cầu xin tiền bối ban cho Thiên Ma lực lượng." Thiên Ma vương cung kính nói.

"Ta có thể ban cho ngươi lực lượng, nhưng mà ngươi có hiểu rõ điều kiện của ta?" Huyết sắc đầu tượng kia cười nói.

"Ta một khi đã đến đây, đã hiểu rõ ràng. Chỉ cần tiền bối ban cho ta lực lượng, chờ ta hoàn thành Thiên ma cứu biến, sẽ giúp tiền bối khôi phục lại thân thể như trước kia." Thiên Ma vương nói.

"Như thế... ..thì được... ..Kiệt kiệt kiệt... .." Huyết sắc đầu tượng

kia há miệng rộng cười cuồng tiếu.

An Cát Lạp ngồi trên vách đá Lạc Nhật Phong, si ngốc nhìn Long Nhất đang ngồi xếp bằng luyện hỗn độn thần công tại đỉnh núi. Hắn đã ngồi xếp bằng tại nơi này suốt một tháng, tựa hồ cũng Lạc Nhật Phong tạo thành một chĩnh thể, thành một bức tượng vĩnh hằng. Bên ngoài thân thể hắn thình thoảng xuất hiện thất thái quang mang, năng lượng thần chi lạc ấn trên người cũng tăng lên, mi tâm ngẫu nhiên bắn ra quang mang nhàn nhàn làm An Cát Lạp run lên. Nàng rõ ràng hiểu được trong cơ thể Long Nhất đang phát sinh thay đổi cực kỳ lớn.

"Thần lực nhẹ nhàng, loại trừ trọc khí, giống như hắn đã luyện thành thần thể chân chính, chỉ có điều khí tức như thế nào lại trở nên kỳ quái như vậy." An Cát Lạp nhíu đôi mi thanh tú lẩm bẩm nói. Nàng cảm giác được khí tức trong người Long Nhất trong chốc lát giống như sóng biển cuồn cuộn, trong chốc lát lại âm nhu quý dị, một mảnh hư không.

Mặc dù An Cát Lạp có nghi hoặc, nhưng cũng không lo lắng. Nhìn thấy thất thái quang mang trên người Long Nhất càng ngày càng thịnh, trong lòng nàng cảm thấy có chút mất mát không hiểu. Chỉ sợ Long Nhất nhìn thấy, tất cả đều trở nên không giống.

Thời gian chậm chậm trôi, lại mười ngày nữa trôi qua, thất thái quang mang trên người Long Nhất hoàn toàn vây quanh hắn, gió vờn quanh thân thể. Đột nhiên thất thái quang mang trên người Long Nhất nổi lên cuồn cuộn, ẩn ước có một tiếng kêu truyền về phía chân trời.

An Cát Lạp có chút khẩn trương đứng lên, đưa mắt nhìn thân ảnh trên đỉnh núi, hai tay nắm chặt, bỗng nhiên xuất hiện tâm tình lo lắng bất an. Lấy Lạc Nhật Phong làm trung tâm, trong phạm vi một ngàn dặm năng lượng đột nhiên không còn, lập tức thất thái quang mang

trên người Long Nhất trở nên chói mắt như ánh mặt trời, chiếu sáng lên cao, thiên địa vì đó mà biến sắc.

An Cát Lạp ngửa đầu nhìn thất thái thần quang lưu chuyển quanh người Long Nhất, giờ phút này tất cả hào quang trên đời ở trước mặt hắn đều ảm đạm, trên bầu trời hình thành những đám mây.

Long Nhất kêu lên một tiếng, cảm giác được thần lực lạ thường trong cơ thể, trong lòng hào khí vạn trượng, hỗn độn thần công đột phá tầng thứ nhất, thất hệ thần thể mới thành lập, ánh mắt hắn nhìn thế giới này đã hoàn toàn bất đồng.

Long Nhất ý niệm vừa động, bảy thần bài từ trong mi tâm bắn ra, chiếu sáng rọi một vùng, hơn nữa mỗi một khối thần bài đều cùng với ý niệm của hắn thành một thể. Nếu nói trước kia hắn chỉ sở hữu về bề ngoài của thần bài, hiện tại thất khối chủ thần thần bài này được hắn sử dụng thần lực, cũng biểu hiện thất đại chủ thần thần bài này chính thức nhận hắn là chủ. Cho dù chủ thần ý niệm có tồn tại như thế nào thì rốt cục hắn cũng chỉ huy được những thần bài này.

"Kỳ quái, quang minh thần bài này quả nhiên có tinh thần lực dao động." Long Nhất lẩm bẩm. Thần giới trưởng lão kia nói rằng trong thần bài có vài tia ý thức mong manh yếu ớt tồn tại nhưng hắn không có để trong lòng. Lúc này hắn lại rõ ràng nhận thấy ba chủ thần ý thức đang ngủ say trong cơ thể cùng với quang minh thần bài có tinh thần dao động. Chỉ là khi hắn định dùng ý niệm của bản thân xâm nhập tìm hiểu tình huống thì lại gặp cản trở rất lớn. Quang minh thần bài này tuy đã bị hắn khống chế nhưng nếu hắn cường hành xâm nhập thì ý thức tồn tại bên trong có thể bị tiêu diệt.

Dừng lại, Long Nhất vừa thu lại bảy khối thần bài, chậm rãi rơi xuống, nhìn thấy thần nữ An Cát Lạp xinh đẹp đang si mê nhìn hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy kiêu ngạo.

"An Cát Lạp." Long Nhất mỉm cười kêu lên.

An Cát Lạp như mới tỉnh từ trong mộng, trong lòng xúc động nhưng thất thải thần quang lưu chuyển bên ngoài thân Long Nhất có uy thế quá lớn, nàng thấy thế có chút câu nệ trước mặt Long Nhất.

Long Nhất hiển nhiên cũng đã nhận ra vấn đề này, thất thải thần quang triệt để thu hồi vào trong cơ thể, mỉm cười giang hai tay ra, khôi phục lại bộ dáng trước kia.

An Cát Lạp thở dài nhẹ nhõm, ôm chặt lấy thân thể ấm áp của Long Nhất, mặt nàng dúi vào trong lồng ngực Long Nhất, trên mặt thoáng hiện vẻ phức tạp. Nam nhân này đã hoàn toàn không giống như trước, nàng vì hắn mà cảm thấy hân hoan, đồng thời cũng có chút bàng hoàng.

Long Nhất ôm lấy An Cát Lạp, nụ cười trên khuôn mặt cũng dần dần biến mất, chỉ còn lại sự thương cảm. Hắn đi vào thần giới gặp gỡ thượng cổ nhất thần, lúc này nhân cơ duyên mà gặp thần giới đại trưởng lão. Sau khi lưu lại vài thứ cho hắn cũng lặng lẽ biến mất, thậm chí tính danh cũng không có lưu lại, quá khứ huy hoàng của thần giới hoàn toàn nằm ở lịch sử. Mặc hắn phong lưu thiên cổ, phong hoa tuyệt đại, pháp tắc vũ trụ vĩnh viễn sẽ không thay đổi, thần tộc có thể sống rất lâu, thực lực mạnh mẽ, nhưng vẫn phải trở về vũ trụ, ý thức tiêu tán.

Long Nhất hít một hơi thật sâu, trong lòng cảm thấy thương cảm. Vô luận là tài năng có ở tiền thế cũng hoàn toàn không giống với thế giới này, trải qua những thể nghiệm này thấy vô cùng phấn khích, chỉ cần bản thân sống thoải mái tiêu sái là được.

"Ta nghĩ chúng ta có thể đi ra ngoài." Long Nhất đẩy An Cát Lạp,

cười nói.

An Cát Lạp biểu tình cứng nhắc, thu lại nụ cười yêu mị nói: "Người không phải còn chưa có nghĩ ra biện pháp sao? Không muốn để vài ngày sao."

"À... ..ta có một biện pháp, ta nghĩ có thể thử một lần." Long Nhất có chút không hiểu, sững sốt một lúc rồi nói.

"Biện pháp kia của người không thể thực hiện được, còn muốn lừa ta sao." An Cát Lạp quay đầu thản nhiên nói.

"Ta... .."

"Đã nói không thể thực hiện được, không thể thực hiện được. Người cũng không muốn ở lại vài ngày sao?" An Cát Lạp đột nhiên quay đầu hỏi, ánh mắt ngân ngấn nước.

Long Nhất biểu tình ngưng trệ, đột nhiên hiểu được nàng chỉ muốn cùng hắn ở lại Lạc Nhật Phong mấy ngày. Hắn tiến đến, có chút kích động ôm An Cát Lạp vào trong lòng, ôn nhu nói: "Ta cũng muốn ở lại vài ngày, có lẽ cũng nên suy nghĩ xem như thế nào có thể thu phục ba ngàn thủ vệ này để sử dụng." Thật lâu sau An Cát Lạp mới thờ dãi nói: "Đi ra ngoài thôi. Bên ngoài còn có nhiều việc đang chờ người giải quyết."

Chương 660: Duy Nhĩ Bối Lạp

Quang mang màu trắng nhẹ nhàng lơ lửng, thân hình Long Nhất bay lên trên Huyền Không Hải, bỗng nhiên quay đầu lại, thấy An Cát Lạp đang lơ lửng ở không trung, xoay người nhìn về phía Lạc Nhật Phong, cả người nàng được ánh mặt trời chiếu vào, trên người tỏa ra ưu thương nhàn nhạt.

Hai người từ kết giới Lạc Nhật Phong thoát ra, biện pháp rất đơn giản, Long Nhất sử dụng hỗn độn thần lực tu luyện liền dễ dàng mở ra kết giới của Địch Bỉ Á. Kết giới này chính là do hỗn độn thần lực tạo thành.

Khi Long Nhất muốn tiến đến an ủi An Cát Lạp thì An Cát Lạp cũng xoay người lại, thần nhiên cười, nụ cười tươi tắn tự nhiên như trăm hoa đua nở, ưu thương vừa rồi đã lặng lẽ biến mất.

"Chúng ta đi thôi. Người đã tạo thành thất hệ thần thể, lại có bảy thần bài trong tay. Ở thần giới này người chính là chí tôn, muốn có lực lượng của toàn bộ thần giới cũng không quá khó khăn." An Cát Lạp đi tới bên Long Nhất cười nói.

Long Nhất cười hắc hắc, trong lòng cũng cho là như vậy. Thất đại chủ thần thần bài nằm trong tay, có ai dám cãi lệnh hắn?

Hai người từ đường cũ xuyên qua Tà ác cấm khu, đi tới khu vực Phong thần. Khu vực Phong thần mặc dù hẻo lánh nhưng diện tích lại lớn hơn rất nhiều so với khu vực Hỏa thần.

"Long Nhất, người có muốn đi tới Phong thần chi đô gặp nhất cấp thần Duy Nhĩ Bối Lạp, người quản lý khu vực Phong thần, cùng với nhất cấp thần Bằng Cơ, người quản lý khu vực thủy thần đều là những tuyệt sắc mỹ nữ." An Cát Lạp cười quyến rũ nói.

"Thật sao? Không biết có mê người như An Cát Lạp người không?" Long Nhất cười trả lời, trong lòng hấn đối với chuyện này cũng không có nhiều hứng thú. Nữ nhi Mễ Tây Ni của A Nhĩ Pháp Đặc cùng An Cát Lạp trước mắt là những nữ tử thần giới tuyệt đẹp. Hấn nghĩ đã có hai nữ nhân xinh đẹp như vậy thì con muốn chạy đi đâu nữa?

"A a, ta ở trước mặt các nàng cũng chỉ đứng sang một bên." An Cát Lạp cười nói.

Long Nhất nhú mày, nghe ngữ khí An Cát Lạp tựa hồ có chút khoảng cách với hai người kia.

"Ta cũng muốn thưởng thức một chút." Vẻ mặt Long Nhất cũng muốn đi tới Phong thần khu vực. Tất nhiên là thuận đường ghé qua. Tuy rằng hấn có thất đại chủ thần bài trong tay, nhưng hấn lại không phải Sáng thế thần. Thần ma đại chiến đã qua mười nghìn năm, thứ quyền lực này cũng kích động dục vọng của người thần giới, khó nói có người nắm quyền lực lại chịu buông tay, hoặc là cũng có thể bằng mặt mà không bằng lòng.

Phong thần chi đô cũng không cách quá xa Tà ác cấm khu, Long Nhất gọi Bạch Vũ về, rất nhanh cùng với An Cát Lạp đi tới bầu trời Phong thần chi đô.

Long Nhất mới thành lập thất hệ thần thể, đối với việc vận dụng lực lượng thần bài có thể gia tăng gấp mười lần. Hấn cũng mới biết được lực lượng thần bài này lớn như thế nào, cũng bởi vì điều này,

Bạch Vũ có quan hệ thần khế với hắn cũng được gia tăng thực lực, tốc độ phi hành so với trước nhanh hơn gấp mười lần. Quả nhiên là nhanh như thiểm điện.

Với tốc độ như vậy, không bao lâu Bạch Vũ đã xuất hiện trên bầu trời Phong thần chi đô, trong phút chốc khiến cho cả Phong thần chi đô đều rối loạn. Thiên sứ hộ vệ không dám tới gần tra hỏi.

Bạch Vũ là phong hệ thần thú, dưới tác dụng của thần bài, trên người mang theo phong thần khí, hai cánh có khí lưu màu xanh lưu chuyển, không thể nghi ngờ đây chính là phong hệ ma pháp nguyên tố thật thể hóa.

Thần tộc dưới trướng Phong thần phần lớn đều có thiên phú về phong hệ thể chất, có nhiều cao thủ am hiểu Phong hệ ma pháp. Huống hồ đây là Phong thần chi đô, phong hệ thể chất thần tộc tự nhiên là có ngàn vạn người. Bọn họ như thế nào không nhìn ra chỗ kỳ dị của Bạch Vũ, như thế nào không cảm thụ được Phong thần khí tức?

Mà lúc này quản lý giả của Phong thần chi đô, nhất cấp thần Duy Nhĩ Bối Lạp vừa mới nghe một vị mật thám hồi báo. Nhíu đôi mày thanh tú suy tư, nàng có một mái tóc dài tới thắt lưng, sáu cánh màu trắng ở phía sau, trên người mặc một bộ trường bào trắng, khuôn mặt đẹp lộ ra vẻ nghiêm túc, xa cách.

Đột nhiên Bối Nhĩ Duy Lạp kinh dị ngẩng đầu lên, cảm giác được trên bầu trời Phong thần chi đô truyền đến Phong thần khí tức nhàn nhạt, trên vẻ mặt vui mừng lập tức chuyển sang nghi ngờ, thân hình chợt lóe lên đã biến mất tại chỗ.

Long Nhất đánh giá thấy Phong thần chi đô rất hùng tráng, khí thế bức người hơn so với Hỏa thần chi đô. Phong thần chi đô rõ ràng

đẹp đẽ tinh tế hơn, cả tòa thành khổng lồ tạo cho người ta cảm giác ấm áp của mùa xuân. Nếu như nói Hỏa thần chi đô là một vị võ sĩ thô hào thì Phong thần chi đô chính là một mỹ nhân mềm mại nhẹ nhàng.

Thần tộc tụ tập lại ngày càng nhiều, nhưng không một ai dám tới gần, trên người Bạch Vũ phát ra Phong thần khí tức, nhưng cũng có không ít người nhận ra bên cạnh Long Nhất là An Cát Lạp, mỗi người đều khẽ nói nhỏ, chỉ trỏ.

Ngay lúc này trong không trung xuất hiện gợn sóng màu xanh, Duy Nhĩ Bối Lạp như tiên nữ hiện thân trước mặt Long Nhất.

Thật là một thiên sứ xinh đẹp! Long Nhất vừa thấy Duy Nhĩ Bối Lạp đến liền đưa mắt nhìn, trong lòng tán thưởng không thôi. Hẳn mặc dù đã thấy qua nhiều nữ nhân tuyệt sắc cũng không phải thừa nhận Duy Nhĩ Bối Lạp quả thật xinh đẹp, phong tư quả thật không giống bình thường. An Cát Lạp thật ra không có khoa trương, nói về tướng mạo nữ nhân này tuyệt không thua kém nàng, hơn nữa khí chất mỗi người mỗi vẻ, một người xinh đẹp mịn màng, một người lạnh lùng phiêu dật.

"Hóa ra là An Cát Lạp, chẳng biết đến Phong thần chi đô có việc gì?"

Ánh mắt Duy Nhĩ Bối Lạp lướt qua người Long Nhất, sau đó liền dừng lại trên người An Cát Lạp, ánh mắt hiện lên vẻ đề phòng, ngữ khí cũng rất là xa cách.

An Cát Lạp cũng lơ đãng, nàng cười duyên, đưa tay vuốt tóc sang một bên rồi nói: "Duy Nhĩ Bối Lạp, ngươi không chào đón ta cũng được thôi, nhưng bên cạnh ta còn có vị này. Đúng rồi, đại bạch hạc này chính là thần sủng của hần."

Đồng tử Duy Nhĩ Bối Lạp co rụt lại, xem ra mình đã quên mất nam

nhân này. Nàng cẩn thận đánh giá Long Nhất, nhưng vẫn như cũ, không có nhìn ra được gì từ trên người hắn. Nam nhân này tựa hồ như liếc mắt qua là có thể nhìn thấu, nhưng sự thực là như thế sao?

"Người là... .." Duy Nhĩ Bối Lạp thử hỏi.

Long Nhất cười nhẹ nói: "Không mời chúng ta vào Phong thần bảo ngòi sao?"

Duy Nhĩ Bối Lạp nhìn chăm chăm vào Long Nhất, trên người lưu chuyển thanh sắc quang mang, uy thế khổng lồ nhằm hướng Long Nhất tràn tới.

Long Nhất nhíu mày bất động. Trong lòng thầm đoán Duy Nhĩ Bối Lạp cùng với An Cát Lạp có quan hệ. Mặc dù không phải rất rõ ràng nhưng hai người có tồn tại một ít vấn đề, đây là chuyện dường như không phải nghi ngờ. Với địa vị của An Cát Lạp tại thần giới, Duy Nhĩ Bối Lạp không nên có vẻ mặt như thế, chẳng lẽ những nữ nhân có bộ dáng xinh đẹp không thể sống chung trong hòa bình?

Duy Nhĩ Bối Lạp trong lòng cũng kinh hãi vô cùng, không thấy Long Nhất có động tác gì, bản thân nàng dùng uy thế như vậy nhưng lại giống như ném đá vào trong biển rộng, biến mất không thấy. Nam nhân này thâm sâu khó dò, có thể ở cùng một chỗ với An Cát Lạp quả nhiên đều không dễ đối phó.

"Hai vị. Xin mời." Duy Nhĩ Bối Lạp ngăn chặn tâm tình trong lòng, mỉm cười nói.

Bên trong Phong thần bảo, ba người ngồi hai bên trong đại sảnh.

"Ở đây không có người khác. Hai vị có gì cứ nói thẳng ra." Duy Nhĩ Bối Lạp nói.

"Khách khách, Duy Nhĩ Bối Lạp, ta tin tưởng rằng người đối với thần sủng của hấn vô cùng tò mò." An Cát Lạp cười duyên nói, nhưng lại trực tiếp trả lời câu hỏi của Duy Nhĩ Bối Lạp.

"Không sai, quả đúng như vậy." Duy Nhĩ Bối Lạp thừa nhận rõ ràng.

An Cát Lạp đang định mở miệng, Duy Nhĩ Bối Lạp lại nói tiếp: "An Cát Lạp, ta muốn cùng vị bằng hữu này của người nói chuyện riêng, có thể không ngại chứ?"

An Cát Lạp có chút sững sốt, ánh mắt chuyển hướng sang nhìn Long Nhất đang ngồi một bên.

"Ta không có ý kiến." Long Nhất cười nói.

"Vậy xin mời khác quý theo ta." Duy Nhĩ Bối Lạp đứng lên nói.

"Người muốn mang hấn đi?" An Cát Lạp đứng dậy, có chút tức giận hỏi.

"Đây là bí Phòng thần bảo, người cũng muốn biết?" Duy Nhĩ Bối Lạp thấy An Cát Lạp khẩn trương, không khỏi cười chế nhạo nói.

An Cát Lạp nhìn chằm chằm Duy Nhĩ Bối Lạp rồi cười khanh khách nói: "Hấn là nam nhân ta xem trúng, người đừng có chủ ý với hấn mới được."

Duy Nhĩ Bối Lạp vuốt tóc, trong phút chốc xuất hiện bộ dáng mê người, cười nói: "Điều này cũng không chừng."

Ánh mắt hai nữ nhân dừng lại tại không trung, trong ánh mắt tóe ra liệt hỏa nhưng vẻ mặt hai người lại vô cùng bình tĩnh.

Long Nhất có chút suy nghĩ, nhìn An Cát Lạp, biểu hiện vừa rồi của nàng có điểm không giống với phong cách của nàng.

Long Nhất đi theo Duy Nhĩ Bối Lạp biến mất trong sảnh, nụ cười trên mặt An Cát Lạp dần dần hạ xuống, khẽ hừ nhẹ một tiếng, dời bước đến phía trước cửa sổ, nhìn bầu trời trên không trung, không biết suy nghĩ cái gì.

Duy Nhĩ Bối Lạp mang theo Long Nhất đến một mật thất, dùng một khối năng lượng thạch khởi động không gian truyền tống ma pháp trận. Thân hình hai người chọt lóe lên, biến mất trong không gian.

Khi Long Nhất chớp mắt một cái thì đã xuất hiện trên một mảnh đất khắp nơi là những đóa hoa màu xanh không biết tên. Những cơn gió nhẹ quét qua mặt, bên trong ngoại trừ phong hệ ma pháp nguyên tố thì không có bất kỳ ma pháp nguyên tố nào khác.

"Phong thần không gian?" Long Nhất bật thốt lên.

Duy Nhĩ Bối Lạp kinh ngạc nhìn Long Nhất hỏi: "Người như thế nào lại biết?"

"Đoán, người tin hay không?" Long Nhất cười hắc hắc nói.

"Không tin." Duy Nhĩ Bối Lạp lắc đầu, hạ người ngồi xuống, hái một đóa hoa màu xanh, dùng miệng nhẹ nhàng thổi, đóa hoa liền hóa thành nhiều điểm năng lượng ma pháp tiêu tán trong không trung.

"Nói đi, người tách ta và An Cát Lạp để thảo luận chuyện gì? Ta nghĩ không phải là người muốn nam hoan nữ ái a." Long Nhất khẽ nhếch miệng cười, hồ đồ nói xem làm nàng chán ghét như thế nào.

Duy Nhĩ Bối Lạp cũng không để ý tới việc Long Nhất đùa giỡn, lạnh lùng nói: "Ta cảm ứng được trong cơ thể người có Phong thần lực lượng."

"Có lẽ người nói tới cái này?" Long Nhất ý niệm vừa động, Phong thần bài màu xanh nhạt bắn nhanh ra, cùng lúc đó Phong thần ấn ký trước ngực hắn cũng sáng lên, cả Phong thần không gian tức khắc tràn ngập năng lượng, vô số đóa hoa màu xanh bay vòng quanh Long Nhất.

Duy Nhĩ Bối Lạp vẻ mặt kích động, thân người cúi xuống, rung giọng nói: "Thuộc hạ nhất cấp thần Duy Nhĩ Bối Lạp tham kiến Phong thần."

Thất thái quang mang ở mi tâm Long Nhất chợt lóe lên, sáu thần bài còn lại cũng nhanh chóng xuất hiện, cùng với Phong thần bài đồng thời quay tròn trên đỉnh đầu Long Nhất, thất thái quang hoa do hỗn độn thần công của Long Nhất dẫn động khiến cho cả người hắn được bao phủ trong thái hồng.

"Phụ... ..phụ thần... .." Duy Nhĩ Bối Lạp nội tâm kích động, mái tóc tung bay, thanh quang ẩn hiện, sáu cánh phía sau lưng nàng giương lên... ..không, không phải sáu cánh mà là tám cánh.

Long Nhất vừa nhìn thấy Duy Nhĩ Bối Lạp triển khai tám cánh, ý niệm vừa động, bảy thần bài toàn bộ thu vào trong ý thức hải, cả Phong thần không gian cũng khôi phục lại mọi thứ. Hắn cũng không cho rằng bởi vì hắn dùng hỗn độn thần công khiến cho Duy Nhĩ Bối Lạp đang từ sáu cánh đột phá tới tám cánh. Không thể nghi ngờ là Duy Nhĩ Bối Lạp che dấu thực lực, mà bởi vì hắn đột nhiên gọi ra bảy thần bài và thi triển hỗn độn thần công khiến cho tâm tình nàng kích động, bại lộ thực lực thật sự. Sợ rằng so với An Cát Lạp không phân cao thấp.

Lúc trước An Cát Lạp vừa gặp mặt đã phát hiện bí mật về bảy thần bài trong cơ thể hấn bởi vì Long Nhất chưa thành thần thể, thực lực so với nàng có sự cách biệt lớn. Nhưng hiện tại Long Nhất mới thành lập thất hệ thần thể, thực lực không còn như trước kia, Duy Nhĩ Bối Lạp cảm giác được khí tức Phong thần thần bài dường như không có thu hoạch nào.

Khi Duy Nhĩ Bối Lạp lấy lại tinh thần sau khi khiếp sợ, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Long Nhất. Lúc Long Nhất vận chuyển hỗn độn thần công là lúc trên người hấn xuất khí tức giống với khí tức của Địch Bỉ Á. Cảm giác khí tức của Địch Bỉ Á với Long Nhất không khác nhau bao nhiêu, khó trách Duy Nhĩ Bối Lạp lại gọi hai từ "Phụ thần".

"Người... ..người là Phụ thần?" Duy Nhĩ Bối Lạp chần chừ hỏi.

"Không. Không phải, bất quá ta là truyền nhân của Sáng chế thần. Phách thần Long Nhất." Long Nhất nhún nhún vai, cũng không định nói cho nàng kỳ thật cái gọi là Sáng thế thần chỉ là một người vì đạt được mục đích mà giết vợ giết huynh trưởng, thần giới bại hoại, thần giới luận lạc như thế này tất cả cũng đều do hấn.

Khái niệm Sáng thế thần ở trong đầu Thần tộc sớm đã trở thành thâm căn cố đế. Bọn họ sùng bái mù quáng hấn, truy tìm hấn. Nếu hấn vạch trần lời nói dối này thì chắc rằng tất cả thần tộc đều sẽ không tin, ngược lại còn khiến cho mình khó có chỗ đặt chân tại thần giới. Đã như vậy, không bằng nhờ vào uy danh của hấn mà làm việc, không phải dễ dàng hơn nhiều sao?

Quả thật Duy Nhĩ Bối Lạp sau khi nghe được lời giải thích của Long Nhất liền thở phào nhẹ nhõm. Điều này cũng hợp với sự ước đoán của nàng. Bởi vậy nàng nhìn Long Nhất với ánh mắt kính sợ, thậm chí còn mang theo một tia chờ mong.

"Tôn kính Phách thần Long Nhất, xin hỏi người cùng An Cát Lạp có quan hệ gì?" Duy Nhĩ Bối Lạp hỏi một vấn đề khiến Long Nhất ứng phó không kịp.

"Ách... ..xem như là bằng hữu của ta. Có chuyện gì sao?" Long Nhất nhíu mày, trực giác cho biết chuyện này có quan hệ với An Cát Lạp.

An Cát Lạp nhìn bầu trời một lúc lâu, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút bức mình. Duy Nhĩ Bối Lạp luôn luôn thỏa thuận với nàng. Nàng ta nói cái gì với Long Nhất đây?

Lúc này một đội Phong thần bảo vệ tuần tra đi qua, một viên tinh thạch nho nhỏ không một tiếng động xuất hiện dưới chân An Cát Lạp.

An Cát Lạp ý niệm vừa động, tinh thạch liền tự động bắn vào trong tay nàng. Nàng mặc niệm chú ngữ trong lòng, mấy văn tự liền xuất hiện trong ý thức hải của nàng.

Trên mặt nàng chợt lóe lên sự tức giận. Lúc này Long Nhất cùng Duy Nhĩ Bối Lạp đã xuất hiện trong đại sảnh. Long Nhất vẫn có vẻ mặt xấu xa như cũ. Vẻ mặt Duy Nhĩ Bối Lạp có chút dị thường, mang theo một tia phẫn uất và một chút sát ý.

Trong lòng An Cát Lạp hồi hộp một chút. Tên tiểu tử này sẽ không dựa vào bảy thần bài và hỗn độn thần công mà thu Duy Nhĩ Bối Lạp chứ.

"An Cát Lạp, chúng ta đi." Long Nhất cười nói, ngữ khí lộ ra vẻ đắc ý.

Hai người cùng Bạch Vũ bay ra khỏi Phong thần chi đạo, Duy Nhĩ Bối Lạp nhìn thân hình Bạch Vũ đi xa, liền gọi tới vài tên tam phúc, nhẹ

giọng phân phó vài việc sau đó cho bọn họ rời đi. Mà nàng cũng lấy ra một thất thải thần ấn, ánh mắt trong trẻo lộ ra sát khí.

"Long Nhất, chúng ta quay lại Hỏa thần chi đô sao?" An Cát Lạp hỏi. Rời khỏi Phong thần chi đô một khoảng thời gian rồi nhưng nàng cũng không hỏi một chút gì về chuyện giữa Long Nhất cùng Duy Nhĩ Bối Lạp.

"Không, chúng ta đi Thổ thần chi đô." Long Nhất nói.

An Cát Lạp nhẹ nhàng nhíu đôi mi thanh tú nói: "Long Nhất, ta còn có một số sự tình phải làm, không bằng chúng ta chia ra mà đi, chờ ta làm xong việc sẽ lại tìm ngươi."

"Được rồi." Long Nhất ôm lấy thân thể mềm mại của An Cát Lạp, nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng.

An Cát Lạp quay lại, hôn thật mạnh lên đôi môi Long Nhất, thân ảnh ở phía trên Bạch Vũ biến mất.

Long Nhất ngẩn người ra, đứng nhìn, thật lâu sau mới thần nhiên thờ dài, tự nhủ: "An Cát Lạp, hy vọng người kia mà Duy Nhĩ Bối Lạp nói sẽ không phải là ngươi."

"Hắn cũng không ngờ thần giới này lại phức tạp như thế. Vốn tưởng rằng dựa vào thất đại chủ thần thần bài cùng với hỗn độn thần công của bản thân, muốn thu phục lực lượng của cả thần giới cũng không khó khăn nhưng sau khi cùng Duy Nhĩ Bối Lạp nói chuyện một phen hắn phát hiện sự việc không đơn giản như vậy. Ngay cả người hắn tin nhiệm nhất là An Cát Lạp cũng liên lụy trong đó.

"Ai nói thật? Ai nói dối?" Long Nhất nheo hai mắt lại, muốn đem tầng tầng quan hệ rối rắm này tháo gỡ.

Duy Nhĩ Bối Lạp nói cho Long Nhất biết thực lực của An Cát Lạp tại thần giới trước khi hấn xuất hiện cơ hồ không có đối thủ. Nàng hoài nghi nàng ta bí mật thu nạp các thế lực khắp nơi, chuẩn bị ngồi lên ngôi bảo tọa thần giới thủ lĩnh. Mà nàng cùng với quản lý giả Hỏa thần chi đô, nhất cấp thần A Nhĩ Pháp Đặc lui tới mật thiết, có thể hai người đó có cấu kết với nhau. Long Nhất nghe nói như thế mà run sợ không thôi, vô luận là A Nhĩ Pháp Đặc hay là An Cát Lạp đều là hai thế lực lớn trợ giúp mà hấn có tại thần giới. Mặc dù trong lòng không muốn tin điều này là sự thật nhưng hấn làm người ở hai kiếp, tâm trí đã sớm trưởng thành già dặn, kiên định, lời của Duy Nhĩ Bối Lạp cũng có thể là sự thật, không phải là kế hoạch do nàng ta sắp đặt trước.

Còn có một chuyện khiến cho Long Nhất cực kỳ lo lắng đo là việc Sí Diễm sáng lập tổ chức Thiên Hỏa bí mật, theo như lời Thiên Hỏa bát hào, A Nhĩ Pháp Đặc là nhân vật có thể tin tưởng tuyệt đối. Hơn nữa hấn còn giao một phần danh sách những kẻ không an phận tại khu vực Hỏa thần do hấn quản hạt cho Long Nhất, còn hỏi hấn có cần lập tức diệt trừ những thế lực này, nhưng Long Nhất bởi vì cẩn thận đã bảo hấn đừng đả thảo kinh xà.

Nếu như A Nhĩ Pháp Đặc theo như lời Duy Nhĩ Bối Lạp nói cùng An Cát Lạp bí mật cấu kết, tổ chức Thiên Hỏa có biết việc này không? Nếu như Thiên Hỏa biết điều này là sự thật, vậy có phải đại biểu của tổ chức Thiên Hỏa do A Nhĩ Pháp Đặc nắm trong tay mà ngày đó Thiên Hỏa bát hào giao cho hấn danh sách có lẽ chính là danh sách của những người thực sự ủng hộ thế lực của Hỏa thần sí diễm.

Nghĩ đến đây Long Nhất lại lắc đầu, tại thần giới hấn quả thật chỉ có hai mắt, không hề có căn cơ gì cả. Hấn nếu muốn xử lý chuyện thần giới cũng không phải một vấn đề đơn giản.

Mà sau khi Long Nhất rời đi không lâu, Duy Nhĩ Bối Lạp dùng thần giới truyền tấn trận pháp đưa tin Long Nhất có thất thái ấn tín đến quản lý giả ở bảy khu vực thần giới, thông báo là Phách thần Long Nhất, truyền nhân của Sáng thế thần đã xuất hiện. Trong lúc nhất thời cả thần giới bắt đầu ngầm khởi động.

Thủy thần khu vực, thủy thần chi đô.

Băng Cơ nhận được truyền tin của Duy Nhĩ Bối Lạp, hai mắt lóe lên một đạo thần mang, nàng lẩm bẩm: "Phách thần Long Nhất, thất hệ thần thể, xem ra thần giới có hy vọng rồi."

Nhớ tới thần ma đại chiến, Thủy thần Tỳ Nhã phó thác, vẻ mặt Băng Cơ có chút xấu hổ. Mười ngàn năm rồi, Thủy thần khu vực trở thành thần khu vực yếu nhất tạm thời cũng không có nói đến. Nhưng mà cả Thần giới là một mảng chướng khi, quản lý giả bảy đại khu vực xung đột làm cho cả thần giới không thể thống nhất.

"Truyền lệnh xuống, lệnh cho tất cả thành chủ của Thủy thần khu vực tập trung lại, cùng ta đi đến Thần thánh chi địa tham bái truyền nhân của Sáng thế thần, Phách thần Long Nhất, trái lệnh .... ..giết!" Băng Cơ cầm lấy quyền trượng Thủy thần Tỳ Nhã cấp cho nàng truyền lệnh.

Chương 661: Phách thần Long Nhất xuất tràng

Núi non liên tiếp bao phủ một mảng xanh ngắt ở bên trong, kỳ hoa dị thảo ở giữa, thỉnh thoảng có thể thấy một vài động vật nhảy ra kiếm ăn chơi đùa.

Long Nhất ngồi ở một gốc cây đại thụ cao hơn trăm thước, nhìn núi non hùng vĩ trải dài, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn. Sau khi An Cát Lạp rời đi, hắn liền đi vòng theo hướng nam, cũng đã đi tới trước Thổ thần khu vực.

Sau khi cùng Chương quản giả Thủy thần khu vực Duy Nhĩ Bối Lạp mật đàm, quan điểm của hắn liền có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lúc trước hắn nghĩ rất đơn giản, nghĩ rằng chỉ cần có thất đại chủ thần thần bài ở trong tay, lại tu luyện hỗn độn thần công, thu phục lực lượng thần giới hắn là vô cùng dễ dàng. Nhưng hiện tại hắn đã biết thần giới cùng thế giới nhân loại bình thường giống nhau, cũng tràn ngập âm mưu cùng quyền lực.

"Thế giới như bàn cờ, chúng sinh là quân cờ. Ở Thương Lan đại lục ta là người chơi cờ, ở thần giới cũng đồng dạng như vậy." Long Nhất nhảy dựng lên, tin tưởng tràn trề, thất thải quang mang trên người ẩn hiện, giống như thiên nhân.

Mục tiêu của Long Nhất thật sự rất đơn giản, làm cho bản thân mình cùng những người mình yêu thương không bị thương hại, có thể tùy tâm sở dục trong cuộc sống, đặt chân đến mọi nơi trên thế giới. Điều

này tựa hồ rất đơn giản nhưng trên thực tế lại khó đạt được tại thế giới này. Tùy tâm sở dục? Nếu không đứng ở trên đỉnh thế giới, như thế nào mà tùy tâm sở dục?

Vô luận là ai chỉ cần chặn bước hấn, hấn sẽ không ngại nhiễm máu tươi trên người. An Nhĩ Pháp Đặc cũng tốt, An Cát Lạp cũng được, không ai có thể ngăn cả hấn.

Thần giới thần thánh chi địa. Đó là nơi duy nhất thượng cổ thần giới lưu lại không biết bao nhiêu triệu năm trước. Đó là nơi thần giới thủ lĩnh cử hành hiến tế. Khu vực vinh danh. Mười vạn năm trước thần ma đại chiến, thất đại chủ thần không rõ tung tích. Thần thánh chi địa mười vạn năm rồi chưa có mở ra.

Chương quản giả khu vực Thủy thần, nhất cấp thần Duy Nhĩ Bối Lạp kia truyền ra tin tức người có thất thái thần ấn làm cho cả thần giới sôi lên. Trong khoảng thời gian ngắn thông cáo đã truyền tới mỗi góc thần giới, truyền nhân của Sáng thế thần, Phách thần Long Nhất xuất hiện. Trong lòng mỗi thần tộc đều vô cùng kích động, bọn họ khát vọng Long Nhất dẫn dắt bọn họ ra khỏi cục diện phân liệt suy nhược đã lâu.

Truyền tấn yêu cầu chương quản giả bảy chủ thần khu vực cùng 5865 thành chủ các tòa thành tề tụ tại Thần thánh chi địa, chờ đợi Phách thần Long Nhất sai phái. Nếu ai không đến đều trở thành phản nghịch của thần giới.

Thần giới phong vân đột khởi. Chẳng những các thành chủ này tới thần thánh chi địa, còn có vô số tử dân thần giới cũng kết bạn đi tới, muốn thấy phong thái Phách thần Long Nhất.

Trong đại điện rộng rãi, một thần bí nhân cả người bao phủ trong đạm quang ngồi trên thánh y, trước mặt hấn là một thủy tinh cầu, bên

trong hiện ra hình ảnh thiên sứ quân đoàn đang sắp thành hàng.

Đúng lúc này cửa điện oanh một tiếng bị đẩy ra. An Cát Lạp dáng vẻ mệt mỏi hỗn hển tiến vào.

"Ô Cách Tề ngươi điên rồi. Ngươi có biết hậu quả của việc làm như vậy hay không?" An Cát Lạp hét lớn.

"Hậu quả? Hậu quả tự nhiên là ngươi và ta nằm trong tay cả thần giới. Long Nhất có tính là gì? Ha ha. Ngươi và ta đều là những thượng cổ thần giới may mắn còn tồn tại. Cái gọi là truyền nhân Sáng thế thần kia xuất hiện đã đem thành quả nhiều năm xây dựng của chúng ta biến thành nước chảy mây trôi. Ngươi cam tâm sao?" Ô Cách Tề thản nhiên nói.

"Đối với chúng ta chẳng lẽ không phải vì thống nhất thần giới để cho thần giới không phải tiếp tục phân liệt sao? Nếu Long Nhất có thể làm được, cũng như chúng ta đã làm tốt. Chúng ta có thể buông tay?" An Cát Lạp nói.

"Ha ha ha. An Cát Lạp. Ngươi chẳng lẽ bị tiểu tử kia làm cho đầu óc hôn mê? Đừng quên ngươi cùng ta cùng đường. Ngươi trong lòng cũng có dã tâm giống ta. Những lời này lấy cớ nói ra cho ai nghe?" Ô Cách Tề ngửa đầu cười to. Đạm quang trên người chợt thu vào trong cơ thể. Đó là một gã thiên sứ có tám cánh màu trắng, thoát nhìn bộ dáng giống người ba mươi tuổi, diện mạo so với thiên sứ bình thường còn muốn tuấn tú hơn. Chỉ là trong mắt hiện lên vẻ âm trầm cùng điên cuồng khiến kẻ khác kinh hãi không thôi.

An Cát Lạp nắm chặt tay, hừ lạnh một tiếng.

Ô Cách Tề cười to, không thấy có động tác gì đã tiến sát đến trước mặt An Cát Lạp, hấn để sát đầu vào, nhẹ giọng nói: "An Cát Lạp, chỉ

cần người gả cho ta, vợ chồng chúng ta cùng chưởng quản thần giới. Đó là chuyện tình tuyệt vời cỡ nào. Nghe nói người vào Sáng thể thần điện, hẳn là mang theo không ít điển tịch trong đó. Chấn hưng thần giới không phải dễ dàng sao? Dựa vào cái gì lại để cho một tiểu tử ngoại lai ngồi trên đầu chúng ta?"

"Đừng có nằm mơ. Long Nhất có đủ thất đại chủ thần thần bài cùng hỗn độn thần công, thất hệ thần thể đã thành. Hắn chỉ cần kêu một tiếng cả thần giới đều hưởng ứng. Bằng vào mấy trăm vạn thiên sứ quân đoàn, như thế nào đấu cùng hắn?" An Cát Lạp có chút chán ghét lui ra phía sau vài bước, lạnh lùng nói.

"Ha ha, cho nên chỉ cần hủy diệt hắn là tất cả đều trở về như cũ." Ô Cách Tề cười nói.

"Thực lực hiện tại của hắn cho dù ta và người có liên thủ cũng không giết được." An Cát Lạp nói.

"Chúng ta giết không được nhưng có người có thể." Ô Cách Tề không ngừng cười âm trầm nói.

An Cát Lạp ngăn người ra, lập tức sắc mặt đại biến cả kinh nói: "Người... người muốn... không được, ta sẽ không cho người làm như vậy." Nói xong thân hình nàng chợt lóe lên, hướng cửa điện lao đi.

Bỗng nhiên mấy trăm đạo quang trụ phóng lên cao, đem An Cát Lạp vây vào giữa.

"Đừng vội ngó ngán. An Cát Lạp, người ở nơi này nghỉ ngơi đi, chờ ta giải quyết hết thảy mọi chuyện sẽ thả người ra." Ô Cách Tề ôn nhu nhìn An Cát Lạp, thân hình chợt nhạt dần cho đến khi hoàn toàn biến mất trong không khí.

Thần thánh chi địa bên trong thần giới là một mảng hỗn độn. Là do hỗn độn năng lượng nguyên thủy của vũ trụ tạo thành một không gian, từ trước cũng chỉ có thất đại chủ thần cùng nhau mới có thể mở ra.

Nhưng lúc này bên ngoài Thần thánh chi địa có vô số thần tộc tiến đến hòng chiêm ngưỡng phong thái của Phách thần thần tộc. Rất nhiều người vừa nhận được tin tức liền ngày đêm kiên trì chạy tới đây. Đương nhiên trong đó có bao nhiêu người có ý định xấu thì cũng không ai biết được.

Chưởng quản giả của thất đại chủ thần khu vực đều đã đến. Bọn họ phân biệt là Hỏa thần khu vực A Nhĩ Pháp Đặc, Thủy thần khu vực Băng Cơ, Phong thần khu vực Duy Nhĩ Bối Lạp, Thổ thần khu vực La Tân, Quang minh thần khu vực Mạ Sâm, Hắc ám thần khu vực U Minh, Lôi thần khu vực Lôi Bạo. Ở chung quanh bọn họ là hơn năm nghìn thành chủ lớn nhỏ của thất đại khu vực, lại có không ít chức vụ đã có thần phong hào thần tộc cũng tụ tập lại. Chỉ là những thần tộc này còn có hơn vạn. Nếu nói chưởng quản giả của thất đại khu vực như bảy cái cột chống lên trời chống đỡ thần giới thì những người vây quanh chờ đợi này có các bối cảnh khác. Có thể nói nòng cốt lãnh đạo của cả thần giới đều ở trong này.

Chưởng quản giả thất đại chủ thần khu vực trong lúc đó cũng chia thành các phái dừng lại. Thủy thần khu vực Băng Cơ cùng Phong thần khu vực Duy Nhĩ Bối Lạp và Thổ thần khu vực La Tân rõ ràng là ở một phe. Quang minh thần khu vực Mạ Sâm cùng Lôi thần khu vực Lôi Bạo hỗ trợ lẫn nhau. Hỏa thần khu vực A Nhĩ Pháp Đặc cùng Hắc ám thần khu vực U Minh tựa hồ đều trung lập.

"Duy Nhĩ Bối Lạp, ngươi hãy nói một chút, Phách Thần Long Nhất là dạng người như thế nào? Thực lực của hắn như thế nào?" Băng Cơ

vừa thấy Duy Nhĩ Bối Lạp liền nhanh chóng hỏi. Chưởng quản giả Thổ thần khu vực La Tân đứng bên cạnh cũng có vẻ mặt tò mò. Sáng thể thần kia chính là Phụ thần thần tộc của cả thần giới, địa vị cao vô cùng. Hiện tại truyền nhân Sáng thể thần xuất thế, trong lòng bọn họ hiển nhiên là hưng phấn, mang theo chút khẩn trương, hy vọng hẳn là một nhân vật vô cùng cường hãn. Đương nhiên ngoại trừ một số người.

Trong đầu Duy Nhĩ Bối Lạp hiện ra đôi mắt đen của Long Nhất khiến nàng tuân lệnh, hồi hộp, cùng với thực lực sâu không thể dò, bèn nói: "Hắn tuổi còn trẻ, cũng giống Phụ thần có thất hệ thần thể cùng bảy khối chủ thần thần bài, thực lực không phải ta có khả năng nhìn thấu."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Phách thần đại nhân thống nhất thần giới, nhất định sẽ tái hiện vinh quang ngày đó. Nếu thần ma đại chiến năm đó có Phụ thần ở đấy, ma nhân làm sao có thể chiến thắng." Băng Cơ kích động nói.

Mà A Nhĩ Pháp Đặc trong lòng lại bất an không yên. Lúc trước còn nghĩ đến Long Nhất là người thừa kế của Hỏa thần Sĩ Diễm, không nghĩ tới lại là truyền nhân của Phụ thần. Hắn ngầm chọn sự tình này, một khi bị tố giác thì thật là nguy. Hắn thật không ra làm sao, lúc trước lựa chọn con đường này trong lòng liền có giác ngộ thất bại. Nhưng thê tử xinh đẹp cùng hai nhi nữ khiến hắn không bỏ xuống được, vạn nhất liên lụy đến bọn họ thì hẳn dẫu có chết cũng không thể nhắm mắt.

A Nhĩ Pháp Đặc nhìn thấy cách đó không xa là vẻ mặt hưng phấn, líu ríu nói chuyện với các bạn của Mễ Tây Ny, trong lòng yên lặng thờ dài. Nha đầu ngọc này, đến bây giờ còn không biết nam nhân nó mang về là truyền nhân của Phụ thần. Nếu nó biết, chỉ sợ càng hưng phấn hơn, đến lúc đó nếu nó biết phụ thân mình lại tham dự mưu đồ

cướp lấy quyền khống chế cả thần giới, không biết có thể thừa nhận hay không? Chỉ chuyện cho tới bây giờ hắn đã không thể nào quay đầu lại.

Bỗng nhiên trong không khí truyền đến từng đợt năng lượng dao động, loại năng lượng này nhẹ nhàng mà thâm thiết, khiến tất cả thần tộc ở đây đều cảm thấy như có làn gió mùa xuân thổi tới, lập tức kích động, run rẩy đứng lên.

"Phách thần đại nhân tới. Phách thần đại nhân tới... .." Mấy chục vạn thần tộc kia thì ào ào trong miệng, mỗi người đều thành kính quỳ xuống. Bọn họ không sợ quỳ nhầm người, cả thần giới ngoại trừ Phụ thần cùng với truyền nhân bên ngoài của người, có ai lại có loại năng lượng dao động thâm thiết và rộng lớn như vậy?

Trên bầu trời xuất hiện thất thái quang mang nhàn nhạt, quang mang càng lúc càng thịnh, trong chớp mắt chiếu sáng cả không trung. Mấy ngày vừa rồi Diệu nhận chi đô đều trở nên âm đạm không ánh sáng.

Bên ngoài thần thánh chi địa, thành chủ các nơi đều quỳ xuống hơn phân nửa, sau đó giống như căn bệnh lây lan, các thành chủ khác không có chức vị cùng các cấp thần đều quỳ xuống. Sau đó chường quản giả thất đại chủ thần khu vực cũng quỳ xuống. Ở đây chỉ thấy một mảng đông nghìn nghịt thần giới phủ phục cúi đầu. Rất nghiêm túc và vô cùng ngoạn mục.

Trong thất thái thần quang, một bóng người dần dần hiện lên, hỗn độn thần lực huyền hóa thành áo giáp bên ngoài thân, tỏa ra lực lượng vô biên, bình hòa khiến cho kẻ khác chỉ có thể cúi đầu quỳ bái.

Long Nhất đứng ở trên không, thân hình hóa thành hình người cao mười trượng, đôi mắt tối đen nhìn quét qua đám thần tộc đông nghìn nghịt dưới đất kia. Hắn là một nhân loại, tại đây lại tạo thành tín

ngưỡng đã có ngàn vạn năm, trở thành tín ngưỡng của thần tộc.
Trong nháy mắt hắn thấy hùng tâm vạn trượng.

"Con dân của ta, đều đứng lên đi." Thanh âm hùng hậu tang thương của Long Nhất mang theo vòng sóng bảy màu truyền ra bên ngoài.

Tất cả thần tộc đều ngẩng đầu, dùng ánh mắt sùng kính, cuồng nhiệt nhìn Phách thần Long Nhất, truyền nhân của Sáng thế thần. Hắn sẽ là người đứng đầu mới của Thần giới, dẫn dắt thần giới bọn họ đi tới vinh quang của ngày xưa. Bọn họ rất tin, không hề nghi ngờ.

Chương 662: Thượng cổ thất chiến thần

Long Nhất nhìn qua một vòng, trong lòng cơ bản đều biết. Chương quản giả thất đại chủ thần khu vực hẳn biết được hai người, năm người còn lại hẳn cũng biết qua. Mà trong đó ai là người có tâm phản nghịch?

An Cát Lạp nói nàng xử lý xong xuôi mọi việc sẽ đi tới thần thánh chi địa. Tất cả các cấp thần đều đến đông đủ, nhưng nàng cho tới bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Ý niệm vừa động, thất đại thần bài từ mi tâm bắn nhanh ra, quay tròn chung quanh cơ thể Long Nhất, hẳn chậm rãi rơi xuống nơi chương quản giả thất đại khu vực đang đứng, đối chiếu đánh giá theo miêu tả của Duy Nhĩ Bối Lạp.

Thất hệ thần thể đích xác không phải thể hiện là Long Nhất không có đối thủ. Chỉ là trong ánh mắt kia mang theo hỗn độn thần lực, liền làm cho thất vị thần đều cảm như hấn, trong lòng dâng lên sự kính sợ.

"Thần ma đại chiến mười vạn năm trước làm nguyên khí thần giới đại thương. Thất đại chủ thần trúng phải thần chi chớ chú của Thiên Ma vương, sống không bằng chết, mà thần giới tứ phân ngũ liệt, Phụ thần đau lòng không thôi, đặc biệt để cho bốn thần hàng lâm, lãnh đạo con dân thần giới đi tới thống nhất, hồi phục uy danh thần giới." Long Nhất có ý xử lý thanh âm, bắt chước thanh âm Địch Bì Á, mang theo thương cảm qua hàng tỷ năm, hiệu quả vượt ngoài tưởng tượng.

"Phụ thần thù liên, phụ thần thù liên... ...." Rất nhiều thần tộc khóc rống lên. Nhớ ngày đó dân bản xứ ma giới trong mắt thần tộc chỉ là những con sâu tà ác. Nhưng hiện giờ lại trở thành căn cơ mối họa của cả thần giới, mang đến sự sỉ nhục không thể gột rửa cho cả thần tộc.

"Thỉnh Phách Thần đại nhân mở ra thần thánh chi địa." Bảy chưởng quản giả thất đại chủ thần khu vực thoáng nhìn qua lẫn nhau, trăm miệng một lời. Long Nhất phát tay, bảy khối thần bài mang theo thất hệ năng lượng không có nhập vào hỗn độn năng lượng bên trong thần thánh chi địa, bỗng nhiên hàng vạn thất thái quang mang chói mắt bắn ra, hỗn độn năng lượng tự động hướng tới hai bên tản ra, hình thành một cửa vào hình vòm.

"Thất vị chưởng quản giả, các vị thành chủ cùng với chư thần phong hào đều có thể đi vào theo ta." Long Nhất thản nhiên nói, thân hình vừa động đã đi vào bên trong thần thánh chi địa. Hơn vạn người được Long Nhất nói đến cũng nối đuôi nhau mà vào, trong chớp mắt không còn một ai, mà cửa vào thần thánh chi địa cũng đóng lại.

Lúc này, mấy chục vạn thần tộc khác ở bên ngoài đang hưng phấn nghị luận, thảo luận Phách thần hàng lâm sắp mang đến cho thần giới nhiều sự thay đổi. Trong đó giật mình kinh sợ nhất chính là hai nữ tử Mễ Tây Ni cùng Lai Ân của An Nhĩ Pháp Đặc. Còn có Bì Liệt Hòa cùng với Đổ Lô Tư, những người lúc trước đã gặp truyền nhân của Phụ thần ở đầm lầy."

"Long Nhất, hử... ..như thế nào lại là truyền nhân của Phụ thần?"

Mễ Tây Ni sau khi Long Nhất biến mất một lúc mới lắp bắp hỏi han. Vốn nghe được tên Long Nhất nhưng nàng còn chưa tin, nghĩ rằng chỉ cùng tên thôi. Nhưng tận mắt thấy không phải là giả. Tuy rằng

hắn biến thân cao mười trượng nhưng nàng tuyệt đối không nhìn lầm.

"Mẽ Tây Ny, xem ra nhà chúng ta thật có phúc. Dù thế nào chúng ta đối với hắn cũng có ơn dẫn đường, hướng hồ hắn còn ở vài ngày tại Hòa thần chi đô của chúng ta." Lai Ân cười to, chính là cũng không biết nếu hắn biết phụ thân nàng làm gì thì sẽ có biểu tình như thế nào.

Cái gọi là thần thánh chi địa kỳ thật chính là một không gian do hỗn độn lực sáng tạo ra, khoảng không bên trong có một tòa chúng thần chi địa thật lớn khiến cho Long Nhất rúng động. Sáng thế thần điện ở Lạc Nhật Phong so với Chúng thần chi địa thì nhỏ hơn rất nhiều.

Ngoại trừ Chúng thần chi địa, thần thánh chi địa không còn vật nào khác.

Long Nhất ngồi ở Chúng thần đại điện, thần quang thất thái quang mang bảy màu kia bao phủ chúng thần chi ghé, nhìn xuống hơn vạn chư thần ở dưới đại điện kia, cảm giác trong lòng quả thực không thể dùng từ để hình dung.

"Bản thần phụng mệnh Phụ thần thống nhất thần giới, trước tiên muốn lấy thất đại chủ thần khu vực. Chư vị có ý kiến?" Long Nhất chậm rãi nói.

"Hồi bẩm Phách thần đại nhân, chương quản Thủy thần khu vực Băng Cơ không có ý kiến." Băng cơ đáp ứng yêu cầu của Long Nhất.

"Chương quản Phong thần khu vực Duy Nhĩ Bối Lạp không có ý kiến."

"Chương quản giả Thổ thần khu vực La Tân không có ý kiến."

Thanh âm Băng Cơ vừa dứt, Duy Nhĩ Bối Lạp cùng La Tân liền tỏ thái độ, bốn vị chủ thần chưởng quản các khu vực còn lại nhất thời chằm mặc.

Con người màu đen của Long Nhất dần dần nheo lại, đồng tử bắn ra tín hiệu nguy hiểm.

An Nhĩ Pháp Đặc khẽ cắn môi nói: "Chưởng quản giả Hòa thần khu vực An Nhĩ Pháp Đặc không có ý kiến."

Sáu vị chưởng quản giả chủ thần khu vực còn lại lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn An Nhĩ Pháp Đặc. Hiển nhiên bọn họ ít hoặc nhiều đều biết điều gì đó. Nhất là Băng Cơ cùng Duy Nhĩ Bối Lạp, ánh mắt hai người chạm vào nhau, xuất hiện vẻ nghi hoặc. Chẳng lẽ các nàng hiểu làm An Nhĩ Pháp Đặc. Hay là hắn thấy tình thế không tốt nên bỏ tà theo chính nghĩa hoặc hiện tại chỉ nói có lệ. Phịch, An Nhĩ Pháp Đặc hai chân mềm nhũn quỳ xuống, run giọng nói: "Ta có tội, tất cả sai lầm đều do một mình ta gây nên. Không có quan hệ tới người nha, thỉnh Phách thần đại nhân bỏ qua cho thể nhi của ta."

Lời này vừa nói ra, chư thần đều ồ lên. Có một số ít ánh mắt lộ ra vẻ hung ác.

Ánh mắt Long Nhất nhìn qua, chư thần nhất thời yên tĩnh lại. Hắn chậm rãi nói: "An Nhĩ Pháp Đặc, người có tội gì?"

An Nhĩ Pháp Đặc hoàn toàn không để ý tới ánh mắt chăm chú của hắn, tay duỗi ra, một viên tinh thể nho nhỏ xuất hiện.

Long Nhất ý niệm vừa động, viên tinh thể này dĩ nhiên đã tới tay hắn, tin tức chứa bên trong trong nháy mắt cuộn cuộn tiến vào trong đầu hắn, cũng có một vài danh sách thật dài. Hắn thay đổi sắc mặt mấy

lần, theo danh sách này rõ ràng thấy tên An Cát Lạp ngay đầu tiên của danh sách.

"Thình Phách thần đại nhân xem như đây là thành ý của ta, tha... .. bỏ qua cho... ..quá... ..gia... .." An Nhĩ Pháp Đặc chỉ nói nửa câu, đột nhiên sắc mặt đỏ hồng, cả người toát ra khói nhẹ, từng đạo vết rách lấy trán hấn làm trung tâm hướng tới toàn thân lan rộng. Bỗng nhiên oanh một tiếng trầm đục, cả người hấn cháy thành than, thành một đống xương, ngay cả da thịt cũng không còn chút nào.

Trong lúc nhất thời tất cả thần nhân đều ngây người, nhìn chằm chằm An Nhĩ Pháp Đặc, không nói lên lời.

"Thần thệ... .." Long Nhất nói ra hai chữ này, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, mắt lộ ra hàn quang. Theo điển tịch lưu lại của Địch Bì Á, hấn biết vì giữ gìn bí mật mà hạ một loại chớ chú thuật pháp gọi là thần bạo, khiến cho hồn phi phách tán – hồn vía lên mây, thân thể bị hủy diệt, tuyệt đối không có may mắn sống sót.

"An Cát Lạp, ta tín nhiệm ngươi như thế, vì sao lại là ngươi, vì cái gì?" Khóe miệng Long Nhất hơi run rẩy một chút. Nhớ tới những ngày ở Lạc Nhật Phong kia, trong tâm lại cảm thấy đau nhói.

Cả đại điện lâm vào không khí trầm mặc khiến mọi người cảm thấy hít thở khó khăn. Ánh mắt âm lãnh của Long Nhất xẹt qua chư thần trong điện, làm bọn họ cảm thấy mồ hôi lạnh đầm đìa.

"Chưởng quản khu vực Hắc ám thần U Minh không có ý kiến."

"Chưởng quản khu vực Lôi thần, Lôi Bạo không có ý kiến."

"Chưởng quản Quang minh thần khu vực Mạ Sâm không có ý kiến."

Một lúc sau ba vị chưởng quản giả còn lại chưa tỏ thái độ đều lên tiếng tỏ vẻ đồng ý. Kỳ thật An Cát Lạp sớm đã bí mật tiếp xúc với bọn họ. Bọn họ cũng có ý muốn gia nhập trong đó, để sau khi thần giới thống nhất sẽ thu được nhiều lực lượng cùng đất đai. Nhưng cũng may là bọn họ mặc dù có ý đồ này nhưng cũng chưa chính thức gia nhập. Nếu không cũng sẽ bị như An Nhĩ Pháp Đặc.

"Còn có ai có thần thể tự động đi ra, ta sẽ không trách tội thân nhân các ngươi." Thanh âm lạnh như băng của Long Nhất một lần nữa quanh quẩn trong đại điện.

Chư thần xôn xao một rận, trong chốc lát có hơn trăm người đứng dậy. Bọn họ có các đại chủ thần khu vực, thành chủ, có một số chỉ có thần phong hào mà không có chức vụ trong thần tộc. Bọn họ hướng tới Long Nhất quỳ xuống, thỉnh cầu hãn tha thứ cho người nhà bọn họ. Ngay khi mi tâm bọn họ chấn động, thần hạch sẽ nổ tung thì một luồng năng lượng nhu hòa bao phủ bọn họ, ngăn trở thần hạch nổ tung. Bản thân ta chẳng những tha thứ cho người nhà các ngươi mà còn giữ lại tính mạng các ngươi." Long Nhất thản nhiên nói, hỗn độn thần lực phủ xuống hủy diệt thần thể chớ chú.

Mấy trăm người này kinh hãi không thôi, trong lòng bị chấn động thật lớn. Bọn họ trợ giúp An Cát Lạp là bởi vì thần giới đã tứ phân ngũ liệt, sinh tử của thất đại chủ thần không rõ ràng, nếu thành công có thể đem đến lợi ích lớn nhất. Nhưng lúc này truyền nhân của Phụ thần xuất hiện, không chỉ có được thất đại chủ thần thần bài, hơn nữa lại có được thất hệ thần thể giống phụ thần. Hãn là người trời sinh đứng đầu thần giới. Nếu hãn sớm xuất hiện, không ai trong bọn họ lựa chọn hợp tác với An Cát Lạp. Hiện tại Long Nhất hủy diệt thần thể trong người bọn họ, càng khiến cho bọn họ ủng hộ hãn.

Đã có tấm gương đó, một số thần tộc thấy những người này may mắn không phải chết liền đứng ra thỉnh cầu Long Nhất cứu giúp. Lại

có thêm hơn hai nghìn người nữa, thật sự là một tỉ lệ làm cho người ta sợ hãi, còn sáu vị chưởng quản giả lục đại chủ thần khu vực sắc mặt mỗi người đều tái xanh. Trong thành thị bọn quản lý như thế nào lại có nhiều thành chủ muốn phản bội như vậy.

Thật ra Long Nhất đoạt được danh sách chỉ có mấy trăm người. Nhưng hiện tại lại xuất hiện hơn hai nghìn người khiến trong lòng hắn vô cùng tức giận.

"An Cát Lạp. Người được lắm, được lắm... .." Long Nhất nắm chặt tay, trong lòng lạnh như băng. Nhiều thần tộc được phong hào như vậy cấu kết lại với nhau. Nếu như có đại biến, thần giới sẽ có biến động nghiêng trời lệch đất, rất có thể nàng sẽ thành công.

Sau khi hủy diệt thần thế ở những người này, hơn vạn chúng thần trong Chúng thần đại điện hoàn toàn khuất phục Long Nhất.

Việc tiếp theo sẽ đơn giản hơn. Chư thần đồng lòng, quân đội thần giới đương nhiên là để hắn nắm giữ. Chỉ cần ổn định lực lượng thần giới, sau đó đem một ít điển tịch công pháp mà Địch Bì Á cất giữ, lựa chọn phân phối cho mọi người, lực lượng thần giới đương nhiên sẽ phát triển mạnh mẽ. Đến khi đó đối phó với việc Ma giới xâm lấn có thể nắm chắc hơn. Nếu thân nhập ở kỳ gian, cho dù người là nhất cấp thần cũng sẽ trong nháy mắt bị đóng băng, từ nay về sau vĩnh viễn bị đóng băng.

Nhưng lúc này một bóng người toàn thân bao phủ bên trong bạch sa kỳ lạ lại bình yên vô sự bên trong kỳ gian, không chịu một chút ảnh hưởng nào của hàn khí.

Cũng không biết hướng tới phía trước đi bao lâu rồi, bóng người cũng đi tới nơi, thấy một băng điều cao trăm trượng đang lẳng lẳng đứng, ánh mắt nhìn thẳng, uy thế kinh người, cũng không biết bị

đóng băng bao nhiêu vạn năm.

"Thượng cổ thần giới bảy vị chiến thần, các người cũng đã lâu lắm rồi không có vận động, có lẽ cũng nên đi ra ngoài vận động một chút." Thanh âm Ô Cách Tề khàn khàn cười nói, trong tay cầm một bình ngọc trong suốt, bên trong là chất lỏng có quang mang màu xanh biếc.

Ô Cách Tề cầm bình ngọc trong tay quan sát nửa ngày, "Ba" một tiếng đưa cái bình ra, đem chất lỏng màu xanh biếc trong bình ngọc đổ lên phía trên bảy băng tượng.

Chỉ nghe thấy những thanh âm két két vang lên, bảy băng tượng bắt đầu bốc lên sương trắng dày đặc, trong chốc lát hoàn toàn bao phủ bảy băng tượng.

Thật lâu sau toàn bộ mặt đất đều chấn động, vài tiếng hét điên cuồng vang lên mang theo năng lượng cuồng bạo tỏa ra. Ô Cách Tề bị đánh bay ra xa vài trăm thước, miệng phun máu tươi, phải biết rằng thực lực của hắn đã đạt tới thiên sứ tám cánh đỉnh phong. Nếu như không có gì bất ngờ thì chỉ cần trải qua vạn năm liền có thể hóa thành thiên sứ mười cánh. Thực lực như thế mà chỉ bị một tiếng hét điên cuồng đã khiến cho miệng phun máu tươi, thật ra phải có bao nhiêu năng lượng mới có thể làm được.

Sương mù dày đặc tan hết, bảy băng tượng cao trăm trượng như thế sống lại, trên người bọn họ mặc thần giáp, tay cầm chấn thiên thần khí, ánh mắt có chút ngốc trệ nhìn về phía Ô Cách Tề, loạng choạng đứng lên.

Ô Cách Tề cười cuồng ngạo, chỉ vào phía trên nói, phá vỡ kết giới này, tiến vào thần thánh chi địa.

Toàn bộ thần giới thần tộc trong ngày này đều nghe được vài tiếng rống to kinh thiên động địa, một số ít căn nhà vững chắc bị sụp đổ, thậm chí mặt đất cũng bị nứt ra. Mọi người nghe thấy tiếng rống to như thế, phản ứng đầu tiên là sợ hãi.

Mà lúc này An Cát Lạp đang bị giam giữ nghe thấy vài tiếng rống này sắc mặt lập tức trắng bệch, không hề có chút máu, điên cuồng đánh vào mấy trăm đạo quang trụ đang vây khốn nàng. Kẻ điên kia lại thực sự thức tỉnh thượng cổ thất đại chiến thần. Chẳng lẽ thất đại chiến thần lại dễ dàng khống chế như vậy sao? Một khi không khống chế được, bằng với lực lượng hiện giờ của thần giới, không cần Ma giới đột kích cũng sẽ trở thành Tu La địa ngục. Oan gia kia mời thành lập thất hệ thần thể, hỗn độn thần công mới đột phá tầng thứ nhất, bằng vào thực lực hiện giờ của hắn còn không đủ để ngăn cản thượng cổ thất đại chiến thần.

Phải biết rằng thượng cổ thất đại chiến thần sau khi thần giới phong chư thần liền có. Để khống chế bọn họ, phải có vài vị thượng cổ trưởng lão của Địch Bì Á mới có thể khống chế được. Như vậy có thể biết bọn họ mạnh như thế nào. Ngay cả Địch Bì Á sau khi trở thành Sáng thế thần cũng không dám thức tỉnh bọn họ. Ô Cách Tề sao dám làm như thế, chẳng lẽ không sợ thần giới bị hủy diệt sao?

Chuyện về thất đại chiến thần ở thời thượng cổ cũng rất ít người biết. Nhưng Ô Cách Tề cùng An Cát Lạp là hai người may mắn sống sót còn biết chuyện này. Ô Cách Tề trước đây là nhi tử của một vị thần giới trưởng lão. Nói như vậy thất đại chủ thần cùng với thần giới trưởng lão thuộc họ gần. Sau khi bọn họ đạt tới thiên sứ sáu cánh, bọn họ cũng biết được một số bí mật thần giới. Bởi vì bọn họ về sau là những cột trụ của thần giới.

"Không được, ta phải đi ra ngoài. Ta muốn đi ngăn kẻ điên này." An Cát Lạp cắn chặt hai hàm răng, đem tất cả các chiêu thức có thể

dùng xuất ra.

Long Nhất lúc này dẫn dắt chư thần đi tới tế tự đại điện trong chúng thần chi điện. Do năm mươi vị nhất cấp chủ thần chủ trì chúng thần hiến tế. Sau khi hiến tế hoàn thành, Long Nhất liền chính thức trở thành thủ lĩnh mới của thần giới.

Nghi lễ hiến tế rườm rà vừa chấm dứt, đang lúc tuyên bố Long Nhất đứng đầu cả thần giới thì Chúng thần đại điện đột nhiên chấn động kịch liệt, âm ược vô số âm thanh la hét điên cuồng từ đáy đại điện truyền ra.

Long Nhất trong lòng căng thẳng, cảm giác không ổn ngày càng tăng.

"Oanh... ..Oanh... .." Vài tiếng nổ chói tai vang lên, vách tường Chúng thần chi điện nứt ra. Ngay sau đó hơn một nửa đều đổ ập xuống, bảy thân ảnh thật lớn phóng lên cao, hạ xuống phía trước chư thần, ánh mắt mang theo sát ý điên cuồng nhìn chăm chú vào chư thần.

Chương 663: Khổ chiến

Trong lòng Long Nhất máy động, hỗn độn thần lực bị kích thích đột nhiên vận chuyển. Đây là khi gặp phải sự uy hiếp vô cùng lớn mới tạo thành phản ứng. Có thể thấy được bảy gã khổng lồ này chỉ mới khi thể thôi đã dọa người thế nào.

Lúc này Ô Cách Tề chật vật chạy trốn lên trên, tám cánh trắng phía sau xòe ra.

"Giết hẳn. Giết hẳn....." Ô Cách Tề điên cuồng chỉ về phía thần quang bảy màu đang lưu chuyển trước mặt Long Nhất.

Ánh mắt bảy vị thượng cổ chiến thần bắn ra lãnh quang. Trong đó có hai chiến thần nghe theo mệnh lệnh nhằm hướng Long Nhất đánh tới. Còn năm chiến thần khác cũng không phải không có mục tiêu mà bắt đầu công kích các chư thần. Muốn đem tất cả những vật còn sống trước mắt bọn họ hủy diệt.

"Oanh" một tiếng. Ô Cách Tề như một con diều bị đứt dây bắn lên cao, tám cánh trong nháy mắt bị gãy mất năm, phun máu tươi ra phía xa. Trong mắt mang theo thần sắc không dám tin tưởng. Bởi vì năm chiến thần mất đi khống chế, Ô Cách Tề đứng ngay gần đó nên chịu trận đầu tiên. Thân thể hẳn mặc dù nhìn vẫn nguyên vẹn nhưng trên thực tế bên trong đã bị vỡ nát. Oán khí đầy người khiến hẳn chóng đờ được một lát. Hẳn cho dù có chết cũng phải nhìn thấy Long Nhất chết trước hẳn.

Long Nhất cùng hai thượng cổ chiến thần chiến đấu, trong lòng kêu khổ không ngừng. Cũng không biết cái tên đĩa như thế nào lại tạo ra

bảy quái vật này. Hai chiến thần bức hấn luồng cuống chân tay, rơi vào thế hạ phong. Hỗn độn thần công của hấn khó khăn lắm mới tới tầng thứ nhất, thất hệ thần thể cũng mới ngưng tụ thành không lâu. Chiến đấu cường độ cao như thế khẳng định không chống đỡ được bao lâu. Nhìn lại hai chiến thần này công kích Long Nhất không biết mệt mỏi, thậm chí công kích ngày càng mạnh hơn. Hơn nữa Long Nhất còn phát hiện trong cơ thể bọn họ cũng đồng dạng lưu chuyển hỗn độn lực. Không phải bọn họ cũng tu luyện hỗn độn thần công?

Kỳ thật Long Nhất cũng không biết, bảy thượng cổ chiến thần vốn là do hỗn độn năng lượng biến thành. Cũng không biết vị thượng cổ tuyệt thế nào mới thần luyện ra bảy tên gia hỏa biến thái này.

Long Nhất lâm vào vòng khổ chiến. Mặc khác trận chiến giữa năm chiến thần cùng hơn vạn chư thần cũng xuất hiện tình trạng đồ sát nghiêng hấn về một phía. Ngoại trừ mấy trăm chư thần có được nhất cấp thần phong hào khó khăn lắm mới có thể ngăn cản. Còn lại hễ cứ bị năm vị chiến thần kia cuồng bạo công kích đến thì thần tộc không chết cũng bị thương nặng. Tình thế vô cùng hỗn loạn.

"Duy Nhĩ Bối Lạp. Người không tự tổ chức mọi người cùng nhau công kích a." Long Nhất nhìn thấy tình huống hỗn loạn nọ, không khỏi mắng chửi. Nếu tất cả các thần nhân này chết sạch, đến lúc có chiến tranh thì hấn sẽ lấy cái gì đối kháng với Thiên Ma vương.

Long Nhất mắng như vậy, chư thần phía dưới cũng nhanh chóng tỉnh táo lại. Duy Nhĩ Bối Lạp chỉ huy chư thần hợp tác lại với nhau. Thương vong rất cực cũng giảm bớt. Ngược lại Long Nhất vừa phân tâm liền bị một thượng cổ chiến thần đánh trung tay trái. Lạp tức khí huyết cuồn cuộn, trong nháy mắt cánh tay trái mất đi tri giác.

"Hỗn độn trảm." Long Nhất vận dụng Càn khôn đại na di đến cực điểm, thân hình tạo ra một mảnh hư ảo đủ để công kích hai thượng

cổ chiến thần trong một phạm vi. Sử dụng sát chiêu hỗn độn thần công tầng thứ nhất. Hắn đã phải liều mạng.

Chỉ thấy thất thái thần quang trên người Long Nhất ngưng tụ, biến ảo vô số hỗn độn khí tựa hồ trong một khắc ngưng tụ lại. Tất cả chư thần thấy động tác của bảy thượng cổ chiến thần biến thành cực kỳ thông thả, giống như là phim quay chậm.

Hỗn độn lực mệnh mông ngưng tụ thành một hỗn độn chi nhận, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa chém về phía hai thượng cổ chiến thần đang chiến đấu với Long Nhất.

Đến khi hỗn độn chi nhận xâm nhập vào người, hai thượng cổ chiến thần này mới phản ứng lại. Nhưng lúc đó muốn tránh né cũng đã không còn kịp. Toàn thân bọn họ phát ra năng lượng, ngạnh kháng sát chiêu của Long Nhất.

Bỗng nhiên toàn bộ thần thánh chi địa chấn động, hỗn độn lực cấu thành không gian bỗng nhiên cuồng bạo.

Long Nhất một khi thi triển hỗn độn trảm, thần lực toàn thân giống như bị tháo nước, thất thái quang mang trên người ảm đạm. Còn không chờ hắn thở một hơi, hắn liền cảm giác được hỗn độn lực tạo thành không gian thần thánh chi địa đang muốn hỗn loạn.

"Cẩn thận. Không gian đang sụp đổ." Long Nhất sợ hãi rống lên một tiếng, nỗ lực đem năng lượng còn sót lại bảo vệ thân thể. Một khi bị cuốn vào bên trong không gian loạn lưu thì chỉ có chết không có chỗ chôn.

Chư thần nghe thấy vậy đều kinh hoàng. Tất cả đều xuất ra tuyệt chiêu giữ mạng.

Vô số hỗn độn thần lực đem cả không gian bao phủ. Chỉ nghe thấy một thanh âm phá toái, không gian năng lượng giống như bị nén lại. Không có một góc chết nào có thể tránh thoát công kích của không gian năng lượng.

Bên ngoài thần thánh chi địa, số lượng thần tộc thành kính chờ đợi đã lên đến hơn trăm vạn. Hơn nữa còn đang nhanh chóng gia tăng. Bọn họ đến từ thần giới của các đại chủ thần khu vực, chỉ mong có thể nhìn thấy mặt Phách thần Long Nhất, truyền nhân của Phụ thần. Về sau còn có tiền vốn để đem khoác loác. Muốn bốc phét là lão tử ta chính là người tham dự nghi thức Phách thần đại nhân thống nhất thần giới. Nghĩ đến cũng danh vọng rồi.

Bỗng nhiên tại cửa vào Thần thánh chi địa, hỗn độn năng lượng đột nhiên ba động mãnh liệt. Tất cả thần tộc đều nhìn lại đây, chờ mong chư thần đi ra từ Thần thánh chi địa.

Nhưng lập tức, một trận năng lượng sóng xung kích từ cửa vào Thần thánh chi địa phun ra. Mấy ngàn thần tộc ở cự ly gần nhất thời bị tiêu diệt. Ngay sau đó là một loạt sự chấn động, hỗn độn năng lượng cuồng bạo ở trên khoảng không sinh ra một vụ nổ lớn, cơ hồ lan đến tất cả các thần tộc đang chờ đợi ở gần đó. Trong nháy mắt đã chết mấy vạn thần tộc.

"Phanh phanh phanh" trên không trung bóng người rơi xuống như mưa. Cũng may là không gian đỡ sụp dưới chân chư thần.

Ngoại trừ A Nhĩ Pháp Đặc chết vì thần thệ. Sáu vị chủ thần chưởng quản các khu vực còn lại đều sống. Đi vào Thần thánh chi địa có hơn vạn chư thần, lúc đi ra còn không đến một nửa. Những người đó nếu không phải bị bảy vị thượng cổ chiến thần giết chết thì cũng bị quán vào bên trong không gian loạn lưu, xương cốt cũng không còn.

Long Nhất xoay người lại, hít từng ngụm không khí, thở phì phò. Cười khổ nhìn đủ bảy vị thượng cổ chiến thần cũng đang rơi xuống cách đó không xa. Trong đó có hai gã bị chặt đứt một tay, bị hỗn độn trảm của hắn gây thương tích. Nhưng mặc dù bị như thế nhưng bọn họ thoát nhìn vẫn rất mạnh khỏe, không có chút đau đớn nào cả.

Bảy thượng cổ chiến thần giữa trăm vạn thần tộc quả thực giống như hổ giữa bầy dê. Bọn họ đem tất cả sinh vật có thể cảm ứng được hủy diệt. Mỗi một lần công kích đều có hơn trăm thần tộc chết đi. Công kích cường hãn mang đậm huyết tinh như thế khiến cho mọi người sợ hãi kêu thét, chạy trốn chết.

Long Nhất khẽ cắn môi. Nếu bảy thượng cổ chiến thần này đuổi giết đám người đang chạy tứ tán kia thì có thể xảy ra chuyện lớn. Chỉ sợ là cả thần giới không lâu sau sẽ biến thành một mảnh tử địa. Hắn hét lớn một tiếng, bảy đạo thần lực đánh về phía bảy thượng cổ chiến thần. Cũng chỉ có như thế mới làm cho bọn họ dè dặt chú ý lên người hắn. Cũng mới có thể tụ tập sinh lực tiêu diệt bọn họ. Hoặc trái lại bị bọn họ tiêu diệt. Nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác.

Bị thần lực của Long Nhất đánh trúng, bảy thượng cổ chiến thần quả nhiên không hề mù quáng đuổi theo các thần tộc khác. Nhất tề quay người nhằm hướng Long Nhất đánh tới.

Lúc này Duy Nhĩ Bối Lạp cùng các chương quản giả chủ thần khu vực cũng phản ứng lại, bắt đầu tổ chức các cấp thần vây quanh bảy thượng cổ chiến thần này.

Long Nhất dựa vào hỗn độn thần lực thúc giục Càn khôn đại nã di bao vây bảy thượng cổ chiến thần vào bên trong. Duy Nhĩ Bối Lạp liên hợp mấy ngàn các cấp thần bắt đầu ngưng tụ thần lực. Bọn họ cũng đều biết công kích bình thường không thể tạo thành thương tổn gì đối với bảy thượng cổ chiến thần này. Chỉ có thể hội tụ lực công

kích của mấy ngàn các cấp thần phát động công kích. Nếu như không thể giết được bọn họ thì bọn họ cũng chỉ có một con đường chờ chết mà thôi

Tốc độ Long Nhất càng lúc càng nhanh, tốc độ nhanh như cơn gió, mắt thường khó phân biệt được. Nhưng hẳn lại cảm giác đầu càng ngày càng nặng, thất hệ thần thể cũng không chịu được công kích liên tục của bảy thượng cổ chiến thần kia. Tuy rằng không có bị đánh chính diện nhưng công kích năng lượng cũng đủ để cho hắn học máu.

"Ông nội nó. Còn không phát động công kích." Long Nhất thầm mắng trong lòng. Thần lực đã muốn cạn kiệt. Nếu không lui sẽ không còn cơ hội. Nếu thật sự không có biện pháp, hẳn cũng đành phải đem Long Nhị, thần thú Tiểu tam triệu hồi ra ngăn cản. Nhưng mấy ngàn thần tộc liên hợp sắp công kích tới. Hẳn không có nắm chắc có thể hoàn hảo thu hồi chúng vào hắc ám thứ nguyên không gian mà không chịu chút tổn thất nào. Nếu như triệu hồi ra để chịu chết thì không triệu hồi ra thỏa đáng.

Đúng lúc này Duy Nhĩ Bối Lạp khẽ kêu một tiếng: "Phách thần."

Cơ hồ là phản xạ, Long Nhất dùng tia thần lực cuối cùng hoàn thành Càn khôn đại na di, cả người biến mất trong hư không. Trong một giây vô tận thần lực đem thượng cổ chiến thần sắp phát điên bao phủ lại.

Thiên băng. Nứt ra. Năng lượng khuếch tán ra bốn phía. Nơi năng lượng đi qua không có một ngọn cỏ nào có thể sống sót.

Đợi khi năng lượng tan hết, sương khói tan đi, có thể nhìn thấy sự hoang vu. Không thể tìm thấy một cây chi thụ còn đứng thẳng, một tảng đá nguyên vẹn, mặt đất chẳng chịt những cái khe như mạng

nhện. Có thể tùy ý thấy được những phần chân tay bị cụt của thần tộc. Nơi đây đã trở thành một Tu La tràng.

Mấy ngàn thần tộc liên hợp công kích, bởi vì thần lực hao hết ngồi phịch xuống dưới đất. Bọn họ nhìn nhau, trầm mặc không nói. Bảy thượng cổ chiến thần kia không biết bị băm thành nhiều hay ít khối nhưng trước mắt là sinh mệnh của vô số đồng bào khiến cho bọn họ như thế nào có thể cao hứng đây.

Long Nhất chui ra từ phía xa xa, phì một tiếng phun bùn đất ở trong miệng ra. Nhìn chung quanh một vòng, không thấy bảy thượng cổ chiến thần, trong lòng thở dài nhẹ nhõm. Năng lượng cuồng bạo truyền ra, bùn đất bay tán loạn. Bảy thượng cổ chiến thần như đạn pháo vọt lên. Bọn họ thoát nhìn vô cùng thâm thảm, chân tay bị gãy. Thiếu một bên đầu cùng thân thể. Nhưng cho dù như thế thì khí tức cuồng bạo trên người càng thêm mãnh liệt.

"Băng Cơ, xem ra thần giới chúng ta xong rồi." Duy Nhĩ Bối Lạp than khẽ, nhìn sang Băng Cơ nói.

Băng Cơ không nói gì. Vốn tưởng thần giới sắp được khôi phục lại sự hưng vượng, tuyệt đối không ngờ hậu quả lại như vậy. Bảy thượng cổ chiến thần này thực lực quá khủng bố. Liên hợp mấy ngàn cấp thần lợi hại nhất thần giới lại công kích một kích toàn lực cũng không thể hủy diệt bọn họ. Chẳng lẽ từ nay về sau thần giới sẽ không còn tồn tại?

Chư thần lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhắm mắt chờ chết.

Nhưng bảy thượng cổ chiến thần này nhìn xung quanh một vòng sau đó chăm chú nhìn lên người Long Nhất. Sát khí khổng lồ tập trung vào hắn, tựa hồ nhận ra hắn. Hắn không thể nghiền hắn ra thành cho bụi.

Long Nhất cười khở một tiếng, đang chuẩn bị đem Long Nhị cùng mấy thần thú trong hắc ám thứ nguyên không gian ra liêu mạng thì một thân ảnh thanh lệ đột nhiên hiện lên từ phía chân trời xa, phóng đến.

Chương 664: Đột phá - Khả Hinh

Long Nhất ngẩng đầu nhìn lại, trong lòng hơi căng thẳng, một loại tư vị không nói nên lời hiện lên. An Cát Lạp, một thần nữ thiếu chút nữa cùng hắn phát sinh quan hệ, một thần nữ mê người, một thần nữ mang đến thần giới tuyệt đỉnh tai ương. Ấn tượng mà nàng lưu lại cho Long Nhất quá mức khắc sâu, khiến hắn sinh ra một loại cảm giác tự thống hận bản thân. Nếu không có yêu thương một cùng thương thức, làm sao hắn có loại tâm lý phức tạp như thế chứ?

An Cát Lạp phiêu nhiên đáp xuống, một thân tố bào tung bay. Đôi mắt luôn chứa đầy lệ hoặc nhìn Long Nhất rồi lại như muốn tránh né. Nàng nhìn cảnh tượng tang thương trước mắt mà đầy đau xót. Nếu không có nàng, hết thảy sẽ không phát sinh.

Thất vị thượng cổ chiến thần đã đến gần, mà An Cát Lạp đứng chắn ngang trước Long Nhất vẫn bất động.

Không biết phải chăng là ảo giác, Long Nhất cảm giác trong đôi mắt An Cát Lạp hiện lên tuyệt quyết chi ý. Chẳng lẽ thất vị thượng cổ chiến thần cùng thiên sứ tám cách với nàng không phải cùng một người sao?

An Cát Lạp chậm rãi mở ra song chưởng, cao cao ngẩng đầu lên. Chỉ như vậy đủ để ngăn cản thất vị thượng cổ chiến thần trước mặt hay sao?

Một ý niệm bất hảo hiện lên trong đầu Long Nhất, hắn hét lớn: "An Cát Lạp, ngươi điên rồi."

An Cát Lạp quay đầu lại, nhìn Long Nhất cười. Chuyện này đại bộ phận nàng phải chịu trách nhiệm, chiến thần là do đồng bọn của nàng Ô Tề Cách phóng xuất. Thượng cổ chiến thần cùng nàng đã gần trong gang tấc. Bảy thượng cổ chiến thần mang năng lượng hủy thiên diệt địa, một An Cát Lạp kiên quyết chắn ngang, ngay lúc Long Nhất chuẩn bị đón nhận kết quả nàng không còn cách nào may mắn tồn tại, thân ảnh An Cát Lạp dần trở nên mơ hồ không rõ. Thân thể nàng cùng xung quanh hình thành một vòng xoáy, cổ lão chú ngữ mang theo lực lượng thần bí tại không trung bắt đầu khuếch tán.

Thất vị thượng cổ chiến thần cũng trở nên mơ hồ, thoát ẩn thoát hiện, cực kỳ quý dị. Tất cả chư thần còn sống sót đều há hốc mồm chứng kiến một màn thượng cổ chí kim không hề trông thấy. Đây đến cùng là thần kỹ gì mà có thể ngăn cản thất vị thượng cổ chiến thần công kích?

Vòng xoáy ngày càng rõ ràng, An Cát Lạp cùng thượng cổ chiến thần không còn nhìn rõ. Mơ hồ Long Nhất nhìn thấy đôi mắt tuyệt đẹp của hàng hiện lên, tràn ngập tình ý cùng hối lỗi. Trong lòng hấn một trận nhói đau, tựa hồ có thứ gì đang bóp nát.

Xa xa trong đống phế tích, Ô Cách Tề hấp hối ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt căm thù nhìn thân ảnh mơ hồ An Cát Lạp, trong lòng điên cuồng hét lên: "Vì cái gì? Vì cái gì? Người vì cái gì phải hy sinh tính mạng cho tên nam nhân đó, mà đối với ta lại keo kiệt không ban phát một chút cảm tình?"

Ô Cách Tề vốn dĩ kiên cường giữ lại một hơi để nhìn Long Nhất bị giết chết. Không ngờ lại thấy như thế một màn. Ánh mắt hấn chậm rãi đăm đăm, rồi trở nên một mảnh xám trắng. Yêu cùng hận tra tấn khiến Ô Cách Tề không còn một tia sinh tức.

Đột nhiên lúc này một cột sáng menh mông hướng thẳng Long Nhất phóng tới, tinh khiết nguyên thủy hỗn độn lực điên cuồng dũng mãnh nhập vào cơ thể hắn, khiến cho toàn thân phải chống đỡ không cho bạo liệt.

Long Nhất tựa hồ không cảm giác được đau đớn, vẫn nhìn chăm chú vào đôi mắt ẩn hiện kia. Đôi mắt nói lên một con người đang xúc động, tựa hồ lâm vào bi thương mộng cảnh.

"Thượng cổ chiến thần do hỗn độn lực luyện chế mà thành. Ta mang hỗn độn lực bọn họ toàn bộ dời đến bên ngươi. Chỉ cần ngươi tĩnh tâm hoàn toàn hấp thu, hỗn độn thần công sẽ tức khắc tiến nhanh. Đây là điều duy nhất ta có thể làm. Nếu có kiếp sau, cầu ngươi hãy giữ lấy tay ta, vĩnh viễn đừng buông ra." Tay áo An Cát Lạp tung bay, quay đầu lại nhìn Long Nhất, gương mặt tinh xảo vương vấn một hàng lệ châu.

Long Nhất đưa tay ra muốn nắm lấy nàng, nhưng lại rơi vào khoảng không trống rỗng.

Đột nhiên não hải Long Nhất một trận nhất thanh cự hưởng, biến thành trống rỗng. Hết thảy cảm giác dần trở về. Long Nhất chậm rãi mở mắt, phác giác tay hắn vẫn còn chụp lấy không trung, còn An Cát Lạp và thượng cổ chiến thần hư không tiêu thất. Xa xa chúng thần vẫn lặng yên như cũ, gương mặt mỗi người đều rung động mà phức tạp.

Long Nhất lặng lẽ buông tay xuống, phát hiện hỗn độn lực trong cơ thể vốn khô kiệt giờ chẳng những sung túc mà còn tăng vọt. Hỗn độn thần công đột phá tới tầng thứ tư. Nhưng hắn không một chút vui sướng, ngược lại có chút thất thần. Trước mắt không ngừng hiện lên đôi mắt hối lỗi của An Cát Lạp, bên tai vang vọng lời nói xa xăm.

"Kiếp sau rất xa xôi..." Thật lâu sau Long Nhất cúi đầu như nói với chính mình.

Ánh trăng chiếu rọi giữa bầu trời đêm. Tiết trời đã chuyển sang đông, giá rét thấu xương. Do đó vừa vào đêm trên đường đã không thấy một bóng người. Chỉ còn ma pháp đặng uốn lượn về phía xa xa. Ngẫu nhiên vài đội vũ trang chinh tề tuần tra qua lại.

Tinh linh nữ vương trong bộ vương bào quý phái, mái tóc màu lục nhạt xõa xuống sau lưng. Đôi tai thon dài nghịch gợm xuyên qua mái tóc. Nàng ngồi bên bệ cửa sổ, nhìn xuống hoa viên cô quạnh. Mấy ngày trước nàng cùng nữ nhi Lộ Thiến Á tự mình mang đặc sản linh tinh sâm lâm đến thăm đế quốc hoàng đế, hoàng hậu, Long Nhất cùng chúng thê tử. Thịnh tình không thể chối từ, nàng đành ở lại hoàng cung.

Bất giác linh tinh nữ vương mỉm cười. Thần thái đó, nụ cười đó, cùng với nữ tử tướng niệm tình lang không mấy sai biệt. Nhưng rất nhanh tinh linh nữ vương lấy lại tinh thần, mang một nỗi sầu muộn thoáng qua. Hắn giờ đang làm gì? Tại sao không ở đây? Lúc trước ở linh tinh sâm lâm đã biết hắn không phải là người tốt. Đêm hôm đi đến sân của ta, da mặt so với tường thành còn dày hơn. Nhưng chính mình cũng thật điên rồ, cùng hắn uống rượu không nói làm chi, có sao lại không kiềm chế được cho hắn hôn tới.

Lộ Thiến Á cùng Nam Cung Hương Vân tầm cung trở về. Nàng thấy Nam Cung Hương Vân bụng đã rất to, trong lòng hâm mộ không thôi. Nữ nhân của Long Nhất hiện tại không chỉ có Nam Cung Hương Vân hoài thai, ngay cả Nạp Lan Như Nguyệt cùng Ti Bích cũng phát hiện có bảo bảo. Hiển nhiên đêm đó khi hắn rời đi đã cố tình lưu lại. Còn chính mình thì sao? Lộ Thiến Á vô cùng phiền nhiễu. Tinh linh có

được thiên địa linh khí bồi dưỡng, hấp thu tứ phương chi hoa, không chỉ sống lâu mà còn xinh đẹp. Nhưng các nàng cùng Long tộc giống nhau rất khó hoài thai, đặc biệt là cùng dị tộc kết hợp. Muốn có hài tử không hề dễ.

"Mẫu thân, người suy nghĩ gì đấy?" Lộ Thiến Á vừa vào ốc trùng hợp nhìn thấy mẫu thân thoáng nét cô đơn.

Tinh linh nữ vương quay đầu lại, vẻ u sầu nhanh chóng biến mất. Nàng khẽ cười: "Không nghĩ gì cả. Chỉ là khí hậu có chút khó thích nghi. Vẫn là tinh linh sâm lâm chúng ta thoải mái."

"Đúng vậy. Bất quá tinh linh sâm lâm rất tịch mịch. Nơi này có nhiều tử muội, còn có..." Lộ Thiến Á đi đến bên Tinh linh nữ vương ngồi xuống, chui vào lồng ngực của nàng.

"Nha đầu ngọc. Nhớ đến Long Nhất sao?" Tinh linh nữ vương vuốt nhẹ mái tóc nữ nhi ôn nhu hỏi.

"Ân." Lộ Thiến Á gật đầu. Đột nhiên giảo hoạt cười: "Mẫu thân vừa rồi cũng nhớ đến hắc phải không?"

Tinh linh nữ vương ửng đỏ. Đôi tay vuốt ve mái tóc nhất thời ngừng lại.

"Mẫu thân, không cần dối mình gạt người. Người thích hắc, hắc cũng thích người. Ta không ngại." Lộ Thiến Á vương tay ôm lấy thắt lưng Tinh linh nữ vương. Luân lý đạo đức đấu tranh khiến nàng làm mẫu cảm thấy đau lòng. Nàng trước kia không thể nhận, nhưng giờ có thể rồi. Liền cùng Long Nhất chung một nhà đi, xá gì luân lý đạo đức, dứt bỏ hết thảy trói buộc, tận tình đón nhận tình yêu đi.

Đúng vậy, tận tình yêu đi. Lộ Thiến Á ôm tinh linh nữ vương ngày

càng gấp.

"Nha đầu gối. Ta... ta cùng hấn không có khả năng." Tinh linh nữ vương có chút bối rối. Mỗi khi nhắc tới vấn đề này nàng đều như thế.

"Mẫu thân. Hấn sẽ không buông tha đâu. Tiếp nhận đi." Lộ Thiến Á ngồi thẳng dậy, nghiêm mặt nói.

Tinh linh nữ vương dờ khóc dờ cười, tâm tình buông lỏng rất nhiều. Khe phòng tuyến trong lòng lung lay không vững. Tiếp nhận đi, tiếp nhận đi. Tâm can như có một âm thanh vang vọng.

Rời khỏi thần thánh chi địa gần nhất là quang minh thần khu vực. Long Nhất dùng hỗn độn thần lực đem chư thần khôi phục thể lực, sau đó được bọn họ vây quang tiến đến Quang minh bảo tại quang minh chi đô.

Ở Quang minh bảo, Long Nhất dưới sự trợ giúp của Duy Nhĩ Bối Lạp mang quyền lực thần giới nắm trong tay. Chính thức khởi động thần giới nhất bậc chuẩn bị chiến đấu, hô hào tất cả thần tộc có năng lực gia nhập thần giới quân đoàn, cùng ma giới một lần sinh tử quyết chiến. Dưới lệnh của hấn hiện có bảy đại quân đoàn toàn bộ đến quang minh chi đô tập hợp, tùy thời xuất động. Bởi vì chuẩn bị cho thời kỳ chiến tranh sắp tới, truyền tống trận tại các thành thị toàn bộ mở ra. Chỉ cần sửa lại quân bị trong ba ngày liền có thể sử dụng truyền tống tới Quang minh chi đô.

Điều chi nhật lơ lửng trên cao. Quang minh chi đô đã trở thành thành thị có mật độ thần tộc dày đặc nhất. Đơn giản vì thần giới tân lãnh tụ đang ở trong đó.

Phách thần Long Nhất lúc này một mình một người trên đỉnh núi phương nam. Ngắm nhìn phế tích, thật lâu bất động.

"Ai..., An Cát Lạp, ngươi tại sao tự làm khổ bản thân?" Long Nhất cô đơn thờ dài một tiếng. Đối với An Cát Lạp đã ra đi, hắn không thể tiêu tan.

"Nàng chưa chết chưa hết tội!" Một âm thanh trong trẻo từ phía sau Long Nhất vang lên. Mễ Tây Ny không biết khi nào đã xuất hiện tại đây.

Long Nhất bất giác giật mình, sau đó ngẩn ra.

Mễ Tây Ny bốn cánh mở ra, bay đến trước mặt Long Nhất. Nàng chắn ngang tầm mắt của hắn, vẻ mặt bi phẫn.

"Ta biết ngược ngươi lớn, không cần giới thiệu với ta." Long Nhất thản nhiên nói. Tựa như một người băng giá.

Mễ Tây Ny cắn chặt răng, tung cước đá về phía Long Nhất.

Long Nhất nhướng mày, thần lực phát tán. Mễ Tây Ny liền bị chấn bay vào trăm thước.

"Cái gì phụ thần truyền nhân. Ngươi không xứng. An Cát Lạp hại chết cha ta, ngươi còn ở đây hoài niệm nàng. Ngươi... ngươi không biết xấu hổ." Mễ Tây Ny bay trở lại, chỉ vào mặt Long Nhất chửi ầm lên.

"Nói qua cũng phải nói lại a. Phụ thân ngươi nếu không có dã tâm, như thế nào cùng nàng bí mật cấu kết với nhau mưu đồ chiếm đoạt thần giới?" Long Nhất khóe môi thản nhiên trào phúng. Nhất châm kiến huyết. Kỳ thật sai cùng đúng là do người thắng định đoạt. Lúc

trước Địch Bì Á cũng đồng dạng mưu đoạt thần giới, lại thành công khiến tất cả thần tộc nhân khẩu đều gọi hắn là phụ thần, địa vị không ai có thể so sánh. Nếu An Cát Lạp thành công, như vậy nàng cũng sẽ không hề thua kém.

Sắc mặt Mễ Tây Ny tái nhợt, vô lực giải thích. Từ nhỏ đến lớn, nàng đều sùng bái An Cát Lạp, vẫn lấy nàng làm gương, tình cảm của hai người giống như mẫu tử. Từ khi nàng nghe sự thật từ người khác, tựa như sét đánh ngang tai, khó có thể tiếp nhận.

"Oa" một tiếng, Mễ Tây Ny đột nhiên khóc lớn, bốn cánh run run, khiến lòng người trùi mẩn.

Long Nhất tiến đến, xoa xoa mái tóc Mễ Tây Ny, thở dài: "Người hãy lớn lên đi, người không còn là hài tử nữa." Hắn không nghĩ rằng bản thân hắn còn không đến ba mươi tuổi, còn Mễ Tây Ny vượt qua vô hạn năm tháng, mang ra so sánh có chút trêu nhân.

Mễ Tây Ny ôm lấy Long Nhất, khóc trong lòng ngực của hắn, khóc đến hôn thiên địa ám...

Không biết đã qua bao lâu, Mễ Tây Ny ngủ quên trong lòng Long Nhất.

Long Nhất nhìn nàng khóc như lê hoa đái vũ không khỏi mỉm cười. Khẽ lắc đầu, ôm nàng tiến vào Quang minh bảo. Vốn định kê một nữ thần tộc thu xếp cho nàng, không ngờ tiểu nha đầu không chịu buông tay. Đang ngủ mà vẫn nắm chặt áo hắn, tựa hồ sợ hắn sẽ trốn mất.

Nhìn Mễ Tây Ny diễm đạm đáng yêu, Long Nhất không khỏi nhớ đến thê tử nơi Thương Lan đại lục. Trong lòng bất chợt ôn nhu. Ôm nàng đưa đến bên giường rồi lẳng lẳng nằm đấy. Trong lòng hoài niệm

kiều thê. Ngắm lại Nam Cung Hương Vân bụng hằn rất lớn, giọt máu đầu tiên của mình sắp giáng sinh, khiến cho trong lòng thoáng kích động.

Bất tri bất giác Long Nhất nhớ đến thân thể tuyệt vời của kiều thê cùng những tư thái say lòng thiên hạ. Từng hình ảnh như thước phim quay chậm khiến cho dục niệm nhất thời khó kìm nén.

Long Nhất lắc lắc đầu, chợt phát hiện vạt áo Mễ Tây Ny không biết từ khi nào mở rộng ra, tiểu bạch thổ căn tròn lộ hơn quá nửa.

"Ợc", Long Nhất nuốt một ngụm nước bọt, hít sâu hai hơi ngăn chặn ý niệm trong đầu, vội vàng rời khỏi phòng. Nhưng khổ nỗi Mễ Tây Ny vẫn nắm thật chặt, muốn nàng buông tay e có điểm khó khăn. Long Nhất khế kéo ra, phát hiện hằn càng cố kéo, vạt áo nàng càng mở rộng hơn. Thậm chí mơ hồ còn có thể thấy một mảnh hồng hồng nho nhỏ. Hắn dứt khoát cởi hằn áo ra mặc cho nàng giữ lấy, toàn thân chạy khỏi phòng. Cứ tiếp tục đi tới nói không chừng hằn làm ra những thứ khiến cho thiên nộ nhân oán.

Thoát khỏi phòng, một làn gió nhẹ thổi qua khiến cho dục niệm tiêu tán đi nhiều. Ở Quang minh bảo tìm một đại sảnh an tĩnh, bắt đầu từ không gian giới chỉ nghiên cứu điển tịch Dịch Bì Á lưu lại, muốn đem một ít công khai, giúp thần giới thực lực tăng cao thêm một bước.

Long Nhất cầm lấy một quyển "Thần giới ký sự", tùy tay lật vài trang rồi đột nhiên ngẩn ra, trong lòng trở nên mừng như điên. Những trang này ghi lại không gian tiếp điểm từ Thương Lan đại lục tiến vào Ma giới.

Hiện giờ Thiên ma vương tất nhiên còn đang toàn lực khôi phục công lực. Nếu mang thần giới quân đoàn đến ma giới một lần nghịch tập, hẳn phải thập phần mỹ diệu.

« Ha ha ha, con mẹ nó Thiên ma vương. Người muốn đồ sát thần giới cùng Thương Lan đại lục chúng ta, thiếu gia trước hết quét sạch của người Ma giới. » Long Nhất cười to.

Lúc này, cửa đại sảnh tiến vào một thân ảnh-Phong thần khu vực chưởng quản giả Duy Nhĩ Bối Lạp.

"Phách thần đại nhân, chuyện gì khiến người cao hứng vậy a?" Duy Nhĩ Bối Lạp cười khế nói.

"Đương nhiên là chuyện tốt, vô cùng, vô cùng tốt." Long Nhất rung đùi đắc ý. Cầm thần giới ký sự trong tay ném cho Duy Nhĩ Bối Lạp, quên mất làm phách thần cũng phải có một chút uy nghiêm.

Duy Nhĩ Bối Lạp vừa lật, rồi trở nên sợ hãi lẫn hưng phấn. Nếu nàng không biết giao tiếp điểm có ý nghĩa với thần giới như thế nào thì há xứng làm Phong thần khu vực chưởng quản giả! Trước kia bởi vì không biết ma giới ở đâu, thần giới chỉ có thể bị động mặc cho ma giới thích đánh thì đánh. Giao tiếp điểm quý giá này đã biến thần giới chuyển sang thế chủ động. Giờ khắc này, ý nghĩ trong lòng nàng cùng Long Nhất không mưu mà hợp.

"Người tìm ta?" Long Nhất chờ sau khi Duy Nhĩ Bối Lạp tỉnh táo lại, hỏi.

"Đúng vậy, phách thần đại nhân. Năm mươi vạn tướng sĩ Phong thần khu vực đã đến Quang minh chi đô." Duy Nhĩ Bối Lạp nói.

Long Nhất cười gật đầu: "Không tồi, tới rất nhanh."

Duy Nhĩ Bối Lạp nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của Long Nhất, con tim không hiểu vì sao gia tốc, vội vàng quay đầu đi như đang chấp hành

nhệm vụ ngắm mặt trời ngoài cửa sổ.

Long Nhất thấy Duy Nhĩ Bối Lạp thoáng đỏ bừng, sắc tâm đang bị áp chế mạnh mẽ lại bắt đầu rục rịch. So với Mễ Tây Ny, Duy Nhĩ Bối Lạp không chút nào kém cỏi. Hương vị thanh khiết mà lại lạnh lùng phiêu dật thậm chí khiến hắn nhớ tới Vô Song. Đôi mắt Long Nhất trở nên nhu hòa, nhớ đến đủ loại chuyện phát sinh chốn nhân gian, rồi lại nghĩ đến tình trạng hiện tại. Quả thực so với truyền kỳ còn muốn truyền kỳ hơn.

Duy Nhĩ Bối Lạp phút chốc bồn chồn. Quả thật Long Nhất là nam nhân duy nhất từ trước đến nay khiến nàng biết thế nào là rung động. Kỳ thật thần tộc cũng như những sinh vật có trí tuệ bình thường ở Thương Lan đại lục, cũng có tình yêu, nhục dục, khác nhau chỉ là sống lâu đến biến thái mà thôi.

Thần tộc sùng bái cường giả. Duy Nhĩ Bối Lạp làm sao khác đi được. Chỉ là vị trí của nàng tại thần giới có thể nói là ở đỉnh phong, ai có thể khiến nàng đặt vào pháp nhãn? Nhưng giờ đây Long Nhất hoành không xuất thế, hết thảy đều trở nên hoàn toàn thay đổi. Có lẽ nguyên nhân nhiều năm tịch mịch khiến cho nàng suy nghĩ cực kỳ giản đơn. Đã thích thì xá chi hắn là phách thần hay ai khác, bỏ qua rồi không biết năm tháng nào mới gặp ý trung nhân!

Đừng ngạc nhiên Duy Nhĩ Bối Lạp có ý nghĩ như vậy, vì nàng cùng An Cát Lạp và Mễ Tây Ny đều nhất dạng như nhau.

Duy Nhĩ Bối Lạp hít sâu hai hơi xoay người. Dáng vẻ thanh lãnh thường ngày vút đâu mất. Nhưng khi nàng cố lấy dũng khí, lại phát hiện Long Nhất đang dùng ánh mắt nhu hòa nhìn thẳng tắp xuyên qua nàng, không biết đang đứng ở thế giới nào của riêng hắn.

Hắn vẫn còn nhớ tới An Cát Lạp? Duy Nhĩ Bối Lạp trong lòng có vài

phần mắt mác.

"Phách thần đại nhân, nếu không còn việc gì khác, ta xin cáo lui."
Duy Nhĩ Bối Lạp hừ một tiếng rồi thẳng sát bên người Long Nhất mà qua, lưu lại thanh hương nhàn nhạt vô tư quanh quẩn khắp gian phòng.

Long Nhất lấy lại tinh thần, nhún vai. Có một loại sinh vật nam nhân không thể hiểu, cho dù là thần nữ cũng như nhau cả. Không biết vì sao nàng vô duyên vô cớ thay đổi tính tình thất thường, chính mình chọc giận nàng sao?

Diệu chi nhật xa xa phía tây, giờ đã là đêm khuya tại thần giới.

Long Nhất ngồi xếp bằng, củng cố hỗn độn thần lực trong cơ thể. Tuy rằng An Cát Lạp dùng sinh mệnh đại giới đem thất vị thượng cổ chiến thần chuyển hóa thành hỗn độn lực ngưng sinh dời lên người hắn, khiến hỗn độn thần công tăng liền ba cấp. Tuy nhiên hỗn độn thần lực chung quy không phải do hắn tu luyện mà thành, căn cơ không ổn...

Cảm giác quang minh thần bài trong ý thức hải hơi dao động. Tâm niệm vừa động liền đem Quang minh thần bài bắn ra. Tại Lạc nhật phong sáng chế thần điện, linh hồn đại trưởng lão kia nói cho hắn biết trong Quang minh thần bài có ba thần thức ký cư. Nhưng lúc ấy tinh thần lực không thể đi vào, không thể cùng với thần thức bên trong câu thông. Hiện tại hỗn độn thần lực đã đạt đến tầng thứ tư, tinh thần lực cường đại hơn một mảng lớn. Nói không chừng có thể phá vỡ cấm chế.

"Long Nhất, ngươi là tên hỗn đản, bại hoại." Mễ Tây Ny bên ngoài kêu to làm cho Long Nhất phải thu về tinh thần cùng hỗn độn thần lực vừa mới rót vào Quang minh thần bài. Hắn nhíu mày, mang Mễ Tây

Ny ném vào trong phòng.

"Xú nha đầu, người vì cái gì lại phát điên a?" Long Nhất tức giận nói.

"Người... người đối với ta đã làm cái gì?" Mễ Tây Ny phẫn nộ hỏi.

Long Nhất ngẩn ra, mề mặt mờ mịt. Hấn làm cái gì nàng sao? Sao hấn còn không nhớ rõ?"Người còn giả ngu, y phục của ta có phải hay không người cởi ra? Ta ngủ dậy liền phát hiện... phát hiện... người hỗn đản." Mễ Tây Ny chạy đến dùng tay đánh loạn Long Nhất.

"Uy uy, thật là oan uổng bổn thần. Với một người ngực như đồng bằng, mông như mặt biển nhà người, bổn thần không hề có hứng thú." Long Nhất hừ nói. Con bà nó, thiếu chút nữa nhất thời không nhận được đem người nuốt sống rồi. Đương nhiên, cởi y phục của người thì ta chưa làm qua.

"Người... ta biết, người thích ngực mông phải lớn kinh nhân tương đương An Cát Lạp. Muốn hay không ta tìm một con bò cho người a." Mễ Tây Ny phẫn nộ nói.

Long Nhất sắc mặt sầm xuống, lạnh lùng nói: "Bớt làm ô uế An Cát Lạp cho ta. Nếu thấy trong đây khó chịu thì có thể cút đi."

Mễ Tây Ny vẻ mặt cứng đờ, trở nên ủy khuất. Nước mắt lại tuôn xuống như mưa, nàng nức nở: "Tên phôi đản, khi dễ ta chưa đủ, còn muốn đuổi người ta đi."

Vừa thấy nước mắt Mễ Tây Ny, Long Nhất bắt đầu đau đầu. Thần nữ cái gì, động một cái chẳng khác Như Mộng tiểu la ly, nói khóc liền khóc.

Vừa khóc, Mễ Tây Ny vừa đi đến bên Long Nhất, vùi mặt vào y phục

của hấn mà thấm nước mắt.

Long Nhất trợn mắt, vô lực nói: "Mế Tây Ny, ta thật sự không cời y phục của ngươi."

« Ta. ta biết. Là thị nữ cời giúp ta. » Mế Tây Ny thút thít nói.

Long Nhất nhin không được nổi trận lôi đình. Ngươi *** đã biết còn oan uổng ta. Làm thiếu gia suýt chút nữa không còn mặt mũi.

Ngay khi Long Nhất đẩy Mế Tây Ny ra, nàng đột nhiên cầm bàn tay Long Nhất đặt lên tiểu bạch thổ : « Ngươi tự mình sờ xem, ngực của ta làm sao mà phẳng, cũng chỉ nhỏ hơn An Cát Lạp một chút thôi. »

Về mặt Long Nhất có chút kỳ quái, chẳng lẽ Mế Tây Ny không chịu nổi đá kích mất đi phụ thân, thần kinh thác loạn?

Kỳ thật Long Nhất cũng biết cảm tình Mế Tây Ny dành cho hấn. Ngay từ buổi đầu tiếp xúc, Mế Tây Ny đối với hấn hảo cảm vượt quá bình thường. Mà phụ thân A Nhĩ Pháp Đặc qua đời khiến cho thế giới của nàng mất đi trụ cột đỡ vỡ. Long Nhất sau khi trở thành phụ thân truyền nhân đã thay thế vị trí đó. Rất khó nói đến cùng là chuyện gì xảy ra. Hung thủ khiến cho phụ thân nàng tử vong là An Cát Lạp đối với Long Nhất mập mờ quan hệ, hàng không muốn Long Nhất hoài niệm An Cát Lạp, làm ra nhiều chuyện như thế đơn giản vì muốn Long Nhất chú ý tới nàng mà thôi.

"Long Nhất, đừng đuổi ta đi." Mế Tây Ny ôm chặt lấy Long Nhất, đôi tay nhỏ bé bắt đầu loạn động.

Long Nhất áp chế dục vọng đang bạo tăng, nghiêng răng nghiêng lợi nói; "Xú nha đầu, đừng đùa nữa."

Mẽ Tây Ny càng thêm bạo dạn, đôi tay nhỏ bé bắt đầu tìm hiểu một vật vừa thô vừa dài...

Con bà nó, nghĩ thiếu gia không dám làm người sao? Long Nhất nâng cằm Mẽ Tây Ny, áp lên bờ môi mềm mại. Một tay đặt vào chiếc eo nhỏ nhắn, tay kia bắt trúng tiểu ngọc thố căng tròn dùng sức vuốt ve. Đúng vậy, ngọc thố của tiểu nha đầu vừa to vừa đầy đặn, một tay nắm không hết ai dám nói bằng phẳng cơ chứ.

"Đừng..." Mẽ Tây Ny bật lên thanh âm rên rỉ câu hồn đoạt phách, đôi tay bầu chặt lấy những gì nàng có thể.

"Xú nha đầu, người cho rằng bốn thần là thái giám sao?" Long Nhất nghe rằng nói, dùng sức phá tung lớp vải cuối cùng. Sau đó đem nàng đẩy ngã, dùng thân thể cường tráng đè xuống.

Từng mảnh phân phi, Mẽ Tây Ny toàn thân xịch lỏa mà Long Nhất vẫn còn một ít xác xơ. Đây chính là kiệt tác Mẽ Tây Ny không cam lòng yếu thế.

Long Nhất vuốt ve làn da bóng loáng cùng bốn cánh trắng ngần. Miệng hắn tham lam hôn từ môi đến đôi tai xinh xắn. Miệng cùng tay thi triển bí pháp khiến Mẽ Tây Ny trở nên toàn thân vô lực. Phương diện này nàng vẫn là một chú nai tơ, sao so với tên sói già lão luyện?

Đợi đến lúc mưa xuân vừa xuống, tiểu trường thương chuyển thể nhập thâm cung. Trong giây phút cả hai hòa làm một, hóa kiều thanh rên rỉ động lòng người. (DG: Tự nhiên có hứng xếp vần)

...

Hoan ái qua đi, Long Nhất thần thanh khí爽. Tinh lực tắc nghẽn mấy tháng rốt cuộc cũng có đường phát tiết. Mẽ Tây Ny tiểu thiên sứ

sớm bị lao lực quá độ nặng nề ngủ đi.

Hậu cung lại thêm một người. Long Nhất tự thân chê trách. Nhưng hắn cũng không quá băn khoăn. Khi thực lực của hắn tề chỉnh như hỏa tiễn thì hậu cung số lượng hồng nhan cũng liên tiếp tăng theo. Mặc dù hắn không muốn trêu chọc nhiều nữ nhân, nhưng không có nghĩa thê tử của hắn vì thế liền dừng lại. Lấy bản thân những gì hắn đã kinh qua mà nói, mỗi nữ hài đều phát sinh một khoản thời gian lẫn địa điểm tạo điều kiện xảy ra quan hệ siêu việt hữu nghị. Đó là duyên phận. Tuyệt sắc thiên sứ đưa lên tận cửa mà còn không ăn? Thật có lỗi với bản thân. Thêm một người thì phải đủ khả năng gánh vác thêm một phần trách nhiệm. Cho dù một vạn thể tử cũng sẽ không ai dị nghị.

Long Nhất mặc lại xiêm y, đứng lên khởi động gân cốt. Bắt đầu cẩn thận suy nghĩ sau này thần giới như thế nào phát triển? Những kế hoạch cần thực hiện sau khi phát hiện không gian giao tiếp điểm? Thần giới cùng Thương Lan đại lục như thế nào để liên hợp thành một? Những việc cần phải nghĩ quả thực nhiều lắm.

Đột nhiên Long Nhất nhớ tới ba thần thức trong Quang minh thần bài là ai còn chưa tra xét rõ ràng. Quanh minh thần bài vừa xuất, khổng lồ tinh thần lực cùng hỗn độn thần lực cẩn thận hướng Quang minh thần bài thẩm thấu mà vào. Cùng hắn suy đoán giống nhau, thần lực rất nhanh gặp phải trở ngại. Bất qua bây giờ đối với hắn mà nói không còn là vấn đề lớn. Hỗn độn thần công mở ra một cái tiểu khẩu, tinh thần lực nhanh chóng lách vào.

"Biểu ca!" Một thanh âm quen thuộc vang lên trong ý thức hải Long Nhất khiến hắn đột nhiên chấn động, toàn thân ngây dại.

Chương 665: Nghịch tập ma giới 1

"Khả Hinh?" Long Nhất có chút không dám tin. Nàng năm đó tại Nạp Lan đế quốc Quang minh giáo đường bạo tạc không phải hương tiêu ngọc vẫn sao? Thần thức của nàng thế nào lại xuất hiện trong Quang minh thần bài? Phải chăng là ảo giác?

Một thân ảnh mờ lung dần thành hình trước mặt Long Nhất, chính là bộ dáng Đông Phương Khả Hinh năm nào, nhưng đây không phải thật thể, mà là linh hồn trạng thái.

"Biểu ca, ta rất cuộc đã nhìn thấy ngươi." Đông Phương Khả Hinh run lên chực khóc, nhưng thần thức linh hồn đào đâu ra nước mắt đây?

Long Nhất nhớ lại sự việc cách đây tám năm, cảnh cũ như rõ ràng trước mắt, một tiểu cô nương hô to "Ngươi là người của ta." Giờ đã là vật còn người mất.

Đông Phương Khả Hinh xem xét Mễ Tây Ny đang ngủ say, rồi vỗ vào mặt nàng một cái xem phản ứng, sau đó mới thở nhẹ một hơi.

"Xì" một tiếng, Đông Phương Khả Hinh nở nụ cười: "Biểu ca, ngươi không cần khẩn trương như vậy, những năm gần đây ngươi lừa nhiều ít bao nhiêu thiếu nữ ta đều nhất thanh thị sở, nếu muốn ghen, sợ phải chết đuối trong biển dấm chua mất.

Nói xong, Đông Phương Khả Hinh ngừng trong chốc lát, vẻ mặt trở nên ôn nhu: "Ở thời khắc cuối cùng, ta đã hiểu được cái gì là yêu,

yêu không phải chiếm hữu, mà là thả ra. Cho nên ta mới có thể đứng trước mặt ngươi, ta đã chờ ngày này tám năm..."

Long Nhất sừng sốt trong chốc lát, sau đó hỏi: "Cho ta biết đến cùng là xảy ra việc gì, hai thần thức còn lại đang ngủ say trong Quang minh thần bài là ai?"

Đông Phương Khả Hình bắt đầu kể lại chuyện xảy ra năm đó.

Nguyên lai lúc trước tượng Quang minh thần điêu khắc tại Quang minh đại giáo đình chính là chân thân Quang minh thần trùng thần chi trớ chú. Ngay tại thời khắc năng lượng bạo, Đông Phương Khả Hình nghĩ chết không thể nghi ngờ. Vậy mà trong nháy mắt thân thể hủy diệt, một cỗ khổng lồ thần thức Quang minh hệ năng lượng kéo ra ngoài. Đến khi phản ứng lại thì thần thức đã ở bên trong Quang minh thần bài. Cứu nàng chính là thần thức Quang minh thần. Quang minh thần nói với nàng rằng nếu nàng không hiểu được cái gì là yêu, người đã không ra tay cứu giúp.

"Điêu khắc kia chính là Quang minh thần chân thân?" Long Nhất vẻ mặt quái dị. Năm đó hẳn còn cưới lên cho người khác tè trên đó.

Đông Phương Khả Hình gật gật đầu. Ánh mắt không một khắc rời đi gương mặt Long Nhất. Cứ nghĩ tới luôn bên cạnh nhưng không cách nào gặp lại, việc này đã tra tấn nàng không ít trong một thời gian dài...

"Vậy thần thức còn lại trong Quang minh thần bài là ai?" Long Nhất hỏi tới.

"Phải... ân, là một người ngươi không cách nào tưởng tượng nổi." Đông Phương Khả Hình ngẩng đầu cười gian, vẫn là bộ dáng tiểu cô nương năm nào.

"Ta biết?" Long Nhất hỏi.

"Đương nhiên, hơn nữa quan hệ không phải là ít." Đông Phương Khả Hình cười nói, nàng nhìn Long Nhất đã thành thục rất nhiều, trong lòng nhu tình càng thêm sâu đậm.

Long Nhất nghĩ đến đầu đầu, rốt cuộc là ai cùng với mình quan hệ không hề ít lại ở trong Quang minh thần bài? Nếu trong Quang minh thần bài, khẳng định là thân thể đã hủy chỉ còn thần thức.

Trong đầu Long Nhất xẹt qua một đạo nhân ảnh, đột nhiên cả người chấn động. Thất thanh hỏi: "Chẳng lẽ là nàng... Tỳ Nhã?"

"Khả Hình, người mau nói cho ta biết, rốt cuộc là Tỳ Nhã có phải hay không?" Long Nhất càng nghĩ càng khẳng định, kích động hỏi dồn.

Đông Phương Khả Hình cười gật đầu, chế nhạo nói: "Biểu ca, người thật là lợi hại, ngay cả chủ thần cũng lừa được tới tay." Những lời này nàng nói ra đã thừa nhận phỏng đoán của Long Nhất.

"Tốt lắm, người đừng giấu cợt ta, ta hiện tại muốn biết Quang minh cùng Thủy thần thần thức tại sao ngủ say?" Long Nhất vội hỏi, thần thức Tỳ Nhã vẫn còn, thật là tốt quá.

"Còn không phải tại người sao? Ngay khi tiểu yêu nữ dùng không gian thực thi muốn cùng người đồng quy vu tận, bọn họ hao phí tất cả tinh thần lực mạnh mẽ đưa người đến thần giới, bằng không người hiện tại còn không biết trôi bồng bềnh ở không gian nào nữa." Đông Phương Khả Hình nói.

Long Nhất lúc này mới giật mình, khó trách sau khi tiến vào thần giới, ký cư tại cơ thể mình Hắc ám chi thần Mặc Vận, Hỏa thần Sí Diễm

cùng Thổ thần Huyền Thiên không một tiếng động, hóa ra vì cứu mình bọn họ đã hao hết tất cả tinh thần lực, thần thức tiến vào ngũ say.

Long Nhất tâm tình vô cùng tốt. Vừa được tiểu thiên sứ Mễ Tây Ny cấp ăn tới miệng, lại gặp được biểu muội Đông Phương Khả Hình tưởng rằng đã hương tiêu ngọc vẫn, còn biết Thủy thần Tỳ Nhã vẫn tồn tại thật là khiến cho lòng người vui vẻ.

Thần giới thất đại chủ thần vực thất đại quân đoàn toàn bộ đông đủ, đóng quân bên ngoài quang minh chi đô. Quân đội tổng cộng hơn ba trăm năm mươi vạn chờ Phách thần Long Nhất kiểm duyệt. Lúc này chiêu binh lệnh của Long Nhất xuất ra khiến cho thần tộc nam tử đều hưởng ứng, tích cực gia nhập quân đoàn tiêu diệt Ma giới đại quân. Đây chính là đại sự vượt mọi thời đại, thực hiện ước vọng vạn năm của thần giới.

Bên trong mật thất, Long Nhất cùng một trăm vị tướng lĩnh thất đại quân đoàn tiến hành tuyệt mật hội nghị lần đầu tiên.

"Nơi này, đây là tọa độ Ma giới không gian tiếp điểm. Thiên ma vương bị phong ấn mười vạn năm, lúc này khẳng định còn đang bế quan khôi phục, mà người trong Ma giới không thể nào ngờ được chúng ta biết tọa độ không gian tiếp điểm, tầng phòng ngự xâm lấn giả hản tương đối bạc nhược. Nhiệm vụ chúng ta lần này là đánh bất ngờ Ma giới, không cầu có thể một lần là xong, nhưng ít ra phải cho Ma giới thương cân động cốt. Đây là bước đầu tiên khôi phục quang uy thần giới. Vô luận thế nào cũng không thể thất bại." Long Nhất chỉ vào bản đồ thần giới, dùng ngữ khí cực kỳ nghiêm túc nói. Quân đội cùng chiến tranh có thể nói là vốn liếng cơ bản đầu tiên của hắn. Nhưng lần này quan hệ thần giới cùng cả Thương Lan đại lục, đáy lòng không khỏi có chút khẩn trương. Bất quá Long Nhất tuyệt không biểu lộ ra bên ngoài.

"Thỉnh Phách thần đại nhân đem nhiệm vụ giao cho chúng ta Lôi thần quân đoàn, nhất định đem bản xứ ma nhân đánh cho chúng chích luân bất phản, đánh cho chúng chiến giáp bất hoàn, đánh cho chúng biết đọc xong không thanks là không thể tha thứ." Long Nhất vừa nói, Lôi Bạo lập tức đứng dậy chờ lệnh, lục đại quân đoàn còn lại cũng sôi nổi đứng lên. "Không cần tranh công, Ma giới cũng có mấy trăm vạn ma binh ma tướng, còn sợ không đủ cho các người giết sao?" Long Nhất cười nói.

"Tốt lắm, giờ ta phân phối một chút nhiệm vụ..."

Đế La, thân là một trong tam đại ma tướng, hãnh dẫn trăm vạn ma binh trấn thủ Ma giới phía đông nam.

"Chẳng lẽ bệ hạ xảy ra chuyện?" Đế La lắm bả. Từ khi Thiên ma vương kiên trì tiến nhập bích huyết hàn đàm, hãnh không một ngày không đề phòng lo lắng. Hãnh biết bích huyết hàn đàm đáng sợ, nhắc đến trong lòng còn phát rung. Nghe nói bên trong phong ấn ác ma thủy tổ. Lúc trước Thiên ma vương tự thân dẫn mười vạn đại quân tiến vào ác ma cốc, kết quả trừ bỏ Thiên ma vương còn sống đi ra, mười vạn quân toàn bộ thành phân bón cho ác ma cốc. Từ đó về sau Thiên ma vương đối với chuyện này không nói một lời nào.

Lúc này, bên trong thụ lâm liên miên không dứt của hắc sắc sơn mạch, một trận bạch quang thoáng lên, mười trinh sát Thần phong quân đoàn lặng lẽ xuất hiện. Bọn họ lẫn nhau gật đầu, một trong số đó lại biến mất. Ngay sau đó bạch quang liên tục sáng lên, hơn mười vạn Thần phong quân đoàn tướng sĩ phút chốc dày đặc trong rừng.

"Không xa chân núi là một Ma tộc thành thị, phách thần đại nhân hạ

lệnh, gà chó không lưu." Nhất cấp thần Duy Nhĩ Bối Lạp tự thân thống lĩnh, lớn tiếng ra lệnh.

Đại nạn không hề dự liệu buông xuống thành nhỏ xa xôi Ma giới. Nơi đây chỉ có hơn nghìn ma binh. Mười vạn Thần binh đổ thành máu chảy thành sông, dù là trẻ con ma tộc cũng không thoát số mệnh. Thần giới tướng sĩ không chút cảm tình thương hại. Thần tộc cùng Ma tộc cừu hận đã chẳng thể hóa giải. Trước đây Ma tộc đại quân xâm lấn thần giới, bọn họ cũng có bao giờ đối với thần tộc đồng bào mang duy miễn chi tâm !

Duy Nhĩ Bối Lạp mang theo mười vạn Phong thần quân đoàn tướng sĩ một đường tàn sát, thẳng đem phạm vi mấy nghìn dặm đổ thành tử địa. Phong thần quân đoàn ưu thế chính là hành động vô cùng mau lẹ, tiến thoái như đàn ong dũng mãnh. Chỉ cần không gặp Ma giới đại quân liền như chốn không người.

Ma giới tam đại ma tướng Huyết ma Đế La, Long ma Tạp La Lạp, Tình ma Na Duy Kỳ cơ hồ cùng lúc nhận được tin tức Thần giới đại quân xâm lấn.

"Chết tiệt, điều này sao có thể, bọn chúng làm thế nào tiến vào chúng ta Ma giới? Nhất định phải đem chúng ăn tươi nuốt sống." Tam đại ma tướng dùng ma pháp thủy tinh cầu liên lạc, Long ma Tạp La Lạp bối trận lôi đình.

"Tạp La Lạp, ngươi không bình tĩnh một chút được sao? Đế La, ngươi nghĩ như thế nào?" Na Duy Kỳ quả thật là một thiên kiều bách mị mỹ nhân, nàng cười vô cùng kiêu diễm. Nhưng ma giới không ai không biết trong tam ma tướng là người tối tâm ngoan thủ lạt.

Huyết ma Đế La trí mưu đứng đầu tam ma tướng, mười vạn năm trước Thiên ma vương dùng sách lược của hắn, lấy ít thắng nhiều,

giết đến Thần giới máu chảy thành sông.

"Thần tộc đã biết phương pháp đi thông Ma giới chúng ta, như thế nào lại chỉ phái một chi đại quân đến? Theo tin tức từ thông linh ma thú, quân số chi Thần tộc đại quân này dám chắc là âm mưu hấp dẫn Ma tộc đại quân chúng ta. Một khi Ma tộc đại quân điều đi diệt bọn họ, những nơi bị bỏ trống chắc chắn làm mồi ngon cho toàn bộ Thần tộc đại quân." Huyết ma Đế La trầm tư trong chốc lát chậm rãi nói.

"Vậy làm sao bây giờ? Nến đại quân chúng ta không tiến lên tiêu diệt, chi Thần tộc đại quân này sẽ như thế như chẻ tre tiếp tục giết hại Ma giới không kiên nhẫn." Long ma Tạp La Lạp quát.

Đế La vẻ mặt âm trầm, một hồi lâu mở miệng nói: "Thần tộc thừa dịp bệ hạ bề quan đánh lén, hắc hắc, mười vạn năm trước chúng ta giết thần tộc bọn họ đến không còn gì, lần này kết cục cũng giống nhau. Đại quân đóng ở trọng yếu quan ải không thể cử động. Đừng quên còn có quân đoàn mà chúng ta đã huấn luyện hàng vạn năm qua."

"Ma thú quân đoàn!" Tình ma Na Duy Kỳ cùng Long ma Tạp La Lạp cùng nói.

Ma giới tuy địa vực mở mang, nhưng địa phương Ma tộc có thể sinh sống không phải rất nhiều. Nơi nơi đều là vùng khỉ ho cò gáy, hung ác ma thú nhiều không thể tính. Bọn ma thú này mặc kệ ngươi là Thần tộc hay Ma tộc, chỉ cần không phải đồng loại, đối mặt bọn chúng lập tức phát động công kích.

Chương 666: Nghịch tập Ma giới 2

Dịch: Kiendumuc

Ma thú ở Ma giới so với Thương Lan đại lục không thể dùng lẽ thường mà so sánh. Tùy tiện mang ra một con đều tương đương C cấp tại đại lục. Hơn nữa vô cùng hung tàn thị sát. Bất đồng chủng loại Ma thú thường xuyên phát sinh quy mô đồ sát.

Nếu muốn huấn luyện thành một đội Ma thú quân đoàn, khó khăn có thể tưởng tượng. Huyết Ma Đế La tự thân giám sát. Dùng tất cả tài nguyên có thể của Ma giới, tiêu phí mấy vạn năm mới huấn luyện nên hai mươi vạn Ma thú quân đoàn. Các loại Ma thú đại đội có thể phối hợp lẫn nhau, công kích tính còn lợi hại hơn dã thú đồng loại.

Nếu được chỉ huy thích hợp, hai mươi vạn Ma thú quân đoàn hoàn toàn có thể đem mười vạn thần tộc đại quân giết đến hoa rơi nước chảy.

Trong khi tam đại Ma tướng thương lượng đối sách thích hợp, Long Nhất lúc này vẫn ngồi tại Thần giới chờ tin Duy Nhĩ Bối Lạp.

Bên trong Quang minh bảo, Long Nhất nhìn lên bản đồ Ma giới hồi lâu. Đây là bản đồ từ thượng cổ ghi lại sơ bộ dân cư Ma giới cùng một ít địa phương nguy hiểm.

Dựa vào Phong thần quân đoàn liên tục báo cáo, Long Nhất đối với Ma giới tương đối hiểu rõ. Long Ma Tạp La Lạp, Tình Ma Na Duy Kỳ phân nhau lực lượng quân sự chấn giữ một phương. Tính toán của hấn ngay từ đầu cùng Huyết Ma Đế La giống nhau, dùng mười vạn Phong thần quân đoàn tiến hành huyết tinh đồ sát, dụ ra đại quân tam đại Ma tướng sau đó đánh bất ngờ. Phải biết rằng tam đại Ma tướng trấn thủ tại những nơi vô cùng trọng yếu. Một khi thành công sẽ khiến Ma giới nguyên khí đại thương.

Dựa theo báo cáo từ Ma giới, tam đại Ma tướng không hề mắc mưu, đại quân vẫn đứng yên bất động. Việc này đều nằm trong dự kiến Long Nhất. Nếu Ma tộc không phát giác ra âm mưu này mới thật kỳ quái. Bất quá Ma giới tam chi đại quân bất động là tốt nhất. Mười vạn Phong thần quân đoàn tiếp tục đồ sát Ma tộc thành trấn. Đến lúc đó cả Ma tộc oán khí ngút trời, nói không chừng phát sinh bạo loạn.

Đây là kế hoạch tác chiến của Long Nhất. Nhưng sau khi nghĩ lại, dường như đã xem nhẹ một ít vấn đề. Nếu Ma giới dùng chiến thuật vườn không nhà trống, hấn xem như không còn việc gì để làm. Cùng Ma tộc đại quân lấy cứng đối cứng, hấn cũng chưa mất trí. Nhưng Ma giới không áp dụng phương pháp này, ngược lại tùy ý Phong thần đại quân đồ sát con dân. Cái này cần phải cân nhắc.

"Mười vạn năm, nói không chừng ma tộc còn có cái gì bí mật hậu chiêu." Long Nhất suy tư. Nên hay không lệnh Duy Nhĩ Bối Lạp triệt binh?

Ánh mắt Long Nhất lần nữa dừng tại bản đồ Ma giới. Huyết ma Đế La thân thủ trấn tại ma đô. Long ma Tạp La Lạp trấn thủ Ma giới đông phương thập đại hùng thành, đây là địa phương tối giàu có phồn hoa tại Ma giới. Tình ma Na Duy Kỳ trấn thủ phương bắc, nơi sản xuất thực vật sinh tồn cho cả ma tộc cùng ma tinh quặng mỏ. Ma

tộc binh khí gia công đều đặt tại đây.

"Nếu thần tộc đại quân có thể thần không biết quỷ không hay buông xuống nơi đây, biến chúng thành một mảnh phế tích, toàn bộ Ma giới chắc chắn đại loạn. Ma tộc đại quân không công tự phá." Long Nhất nhìn Ma giới bắc bộ, trong lòng thầm nghĩ.

Bởi vì thần giới thượng cổ điển tịch bị Địch Bỉ Á tư tâm cắt đoạn, khiến thần giới suy nhược suốt thời gian dài. Mà mười vạn năm trước Thần Ma chi chiến, thất đại chủ thần trúng thần chi trớ chú, thần giới lại thất phân thiên hạ, làm theo ý mình. Thất đại quân đoàn sức chiến đấu thập phần hữu hạn, cho dù Long Nhất muốn đem một ít điển tịch hữu dụng truyền bá mở ra, trong khoảng thời gian ngắn e không mang lại hiệu quả.

Do đó muốn đánh bại Ma tộc đại quân, phải nghĩ biện pháp. Ngày sau Thiên ma vương khôi phục công lực xuất quan, chính là đại họa cho thần giới cùng Thương Lan đại lục

Phá hủy ma giới bắc bộ do Tình ma Na Duy Kỳ không thể nghi ngờ là phương pháp tốt nhất. Chỉ là từ xa nhìn lại, khu vực phía bắc được bao bọc bởi vạn độc tùng lâm, ba phương còn lại vô cùng bằng phẳng trống trải. Thần tộc đại quân muốn thần không biết quỷ không hay đánh lén, căn bản là không có khả năng. Trừ phi theo vạn độc tùng lâm lén vào. Tuy nhiên vạn độc tùng lâm là nơi Tình ma Na Duy Kỳ dùng làm chỗ dựa tất cũng có lý do. Đây là vùng cấm chim bay khó lọt. "Ta nên đi Ma giới một chuyến." Long Nhất nghĩ thầm. Thần tộc đại quân có lẽ không có khả năng bí mật tiếp cận nơi đó, nhưng nếu là chính mình? Thiên ma vương còn đang bế quan, so về đơn đả độc đấu, tam đại ma tướng khẳng định kém hẳn một bậc. Nếu tìm được cơ hội giết Tình ma Na Duy Kỳ, sau đó phá hủy ma giới binh công trường. Dù thế nào đối với ma giới cũng là một đả kích trầm trọng. Nếu có thể tách ra đánh lẻ toàn bộ giết chết tam đại ma tướng,

Thiên ma vương có lợi hại đến mấy, dưới tay không có cầm binh đại tướng thì có thể gây ra bao nhiêu sóng gió ?

Đương nhiên, đây chỉ là trong suy nghĩ mà thôi. Hoàn toàn chém giết tam đại ma tướng, chính hấn cũng không quá tin tưởng. Mặc dù hỗn độn thần công đột phá tới tầng thứ tư, nhưng ma giới cao thủ nhiều như mây. Tam đại ma tướng còn có không ít tướng lĩnh. Một khi bọn họ liên thủ vây công, nếu có thêm một kiện nghịch thiên pháp bảo, chắn chắn sẽ có trò hay để diễn.

Lúc này, Mễ Tây Ny đi đến. Từ đêm xuân hôm ấy, nàng vẫn luôn trốn tránh hấn. Còn hấn thì lại không chủ động tìm đến nàng. Liên tiếp vài ngày cả bóng hình cũng không gặp, nàng biến tức giận thành động lực chủ động đi gặp tên bại hoại. Mễ Tây Ny không phải loại người tùy tiện. Tuy rằng hôm đó nàng chủ động câu dẫn hấn, nhưng nếu đã há mồm ăn thì đừng nghĩ đến việc nhổ ra.

"Người đến rồi?" Long Nhất nhìn Mễ Tây Ny cười nói.

"Ta không thể tới sao?" Mễ Tây Ny tức giận hỏi.

"Có thể, chỉ là không phải lúc, ta có việc phải ra ngoài. » Long Nhất nhún vai.

« Người đi đâu ? Ta cũng đi. » Mễ Tây Ny biến sắc, lập tức bỏ mắt vẻ rụt rè tiến lên giữ chặt tay áo Long Nhất.

Vẻ mặt Long Nhất trở nên ôn nhu, vỗ vỗ đầu nàng: "Ta đi bàn bạc một chút, rất nhanh trở về."

Mễ Tây Ny nhận thấy động tác Long Nhất vô cùng thân mật, không khỏi cảm giác ngọt ngào. Mặt ngoài ngụy trang không biết đã bay đi đâu mất, nàng nhào vào lồng ngực Long Nhất: "Ta đi theo bồi

người."

"Không được, ngoan ngoãn nghe lời, ở Quang minh bảo chờ ta trở lại." Long Nhất nghiêm mặt nói.

Mẽ Tây Ny chu đôi môi nhỏ nhắn, muốn kiên trì nhưng sợ Long Nhất chán ghét, đành phải không cam lòng giữ yên lặng. Bộ dáng vô cùng ủy khuất.

Long Nhất hôn tạm biệt Mẽ Tây Ny, phân phó ngũ đại chủ thần khu vực chương quản giả một số việc, sau đó chuẩn bị xuất phát một mình tiến nhập Ma giới.

Tình ma Na Duy Kỳ lẻ loi cạnh một gốc vạn niên thiết thụ bên ngoài vạn độc tùng lâm, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, không biết đang suy nghĩ về điều gì. Nàng mặc hai mảnh ma tinh khai giáo (bikini đó mà), chiếc eo trắng như tuyết thon nhỏ trên nhân, trên rốn được khảm một viên hồng sắc bảo thạch, đùi ngọc thon dài khiến cho thiên hạ nữ tử phải nhìn lại mình mà cảm thấy hổ thẹn không bằng. Nếu chỉ nhìn bề ngoài, dù ai cũng không thể ngờ một tuyệt thế mỹ nhân đang u buồn nơi đó chính là Tình ma tối tâm ngoan thủ lạt tại ma giới.

Có câu, càng là nữ nhân, càng tâm ngoan, đặc biệt là nữ nhân chịu đả kích quá mức. Một khi phát hỏa thì phải nhượng bộ lui binh, quý thần chớ tiếp cận.

Một đội thân vệ xa xa nghiêm mình cảnh giới. Bọn họ biết chủ tử hàng năm đều như vậy, bình thường sẽ ngây ngốc mấy ngày mấy đêm. Nhiệm vụ bọn họ là không cho bất luận kẻ nào hoặc việc gì quấy rầy đến nàng, nếu không nàng nổi cơn tam bành thì không ai thừa nhận nổi.

Lúc này Long Nhất đã đến phạm vi thế lực của Na Duy Kỳ. Bộ dáng hiện tại của hắn e rằng cả mẫu thân là Đông Phương Uyển cũng không nhận ra. Phía trên đầu tóc hỗn độn như ổ quạ lâu năm không gọi là đôi sừng bén nhọn, cánh tay trần lộ ra bộ lông hạt sắc rậm rạp. Gương mặt tuấn lãng được phủ đầy chòm râu quai nón tua tủa... Đây chính là bộ dáng của ma tộc chuẩn không cần chỉnh. Hắn hành tẩu muôn hình muôn vẻ, Ma tộc không ai hoài nghi thân phận.

Toàn bộ Ma giới đều mà màu đen u ám. Hắc sắc thái dương trên cao, còn dưới đất cũng một tầng hắc sắc. Thành thị cùng thiên địa tiếp chung một màu, khiến cho lòng người một loại áp lực vô cùng mãnh liệt.

Long Nhất tiến vào một thành nhỏ xa xôi tại bắc bộ Ma giới nhưng không kém phần náo nhiệt. Hắn ngồi xuống một quán cơm, nghe một chút động tĩnh của ma giới. Cũng giống như thành thị nhân loại, tin tức trong những nơi này cực kỳ linh thông, do đó vào một quán cơm lớn là lựa chọn không tồi.

Long Nhất không phải lần đầu tiên đến quán cơm của Ma giới. Ẩm thực nơi đây cùng Thương Lan đại lục không thể so sánh, vô cùng thô ráp và không có gia vị. Khó trách Tư Yên tiểu yêu nữ đối với ẩm thực Thương Lan đại lục không sao quên được.

"Tiểu nhị, mang cho ta một phần đại thanh đôn Ma tiểu khóa bảo thạch." Ở Ma giới, kim tệ ngân tệ đều không lưu thông. Có thể dùng bảo thạch, ma tinh quặng mỏ, ma thú hạch làm hóa tệ.

Hàn ngư là một loài cá vô cùng bình thường tại Ma giới. Sinh hoạt tại lưu vực sông âm ám băng hàn. Cũng chỉ có kiểu đồ ăn này mới có thể để vào pháp nhãn Long Nhất do không cần gia vị cũng thập phần ngon miệng, chỉ cần nấu chín một chút là được.

"Thần tộc đại quân đã muốn đem hơn trăm nam biên thành thị đồ sát đến gà chó không tha. Không biết ba vị đại tướng quân đang làm cái gì, trơ mắt nhìn đồng bào ta bị tàn sát vẫn không điều ra một binh một tốt. Nói không chừng cái mạng của những thành dân chúng ta không biết sống thêm bao nhiêu ngày nữa." Việc thần tộc đồ sát ma tộc trở thành chủ đề nóng trong những ngày này. Lòng dân đối với ba vị đại tướng quân ngày càng căm phẫn.

"Cứ thế này tiếp tục, ma tộc chúng ta sẽ phải diệt chủng. Ta xem ba vị Đại tướng quân muốn như thế. Bọn họ sớm đã có lòng phản nghịch lật đổ bệ hạ. Bằng không chỉ bằng mười vạn thần tộc đại quân há có thể đem Ma giới chúng ta quét sạch. Phải biết rằng mười vạn năm trước Ma vương bệ hạ dẫn dắt Ma giới chúng ta mấy trăm vạn ma binh ma tướng, không phải đồ sát thần giới chạy đến tè cả ra quần sao?" Tên còn lại lớn tiếng phụ hợp. Ở ma giới phải dựa vào thực lực nói chuyện. Trừ bỏ phi bóng Thiên ma vương hội lọt vào chúng ma tộc vây công, còn lại cho dù người lồi mười tám đời tổ tông nhà hấn ra cũng không ai rồi hơi mà hỏi đến.

"Các người đừng ở đây nói hư nói vượn. Tam vị Đại tướng quân đối với Thiên ma vương trung thành tận tâm. Bọn họ không phát binh tất có lý do riêng." Một vị tráng kiện ma tộc thay cho tam vị Đại tướng quân biện hộ.

"Vậy người nói bọn họ có lý do gì?" Một tên ma tộc hỏi ngược lại.

"Cái này..."

"Hấn nhất định là chó săn của Tam vị Đại tướng quân. Giết hấn." Long Nhất đôi mắt vừa chuyển, hét lớn.

"Giết hấn, giết hấn." Ma tộc đại đa số đầu óc không linh hoạt lắm. Có

thể dùng câu "Đầu óc ngu si tứ chi phát triển" mà hình dung. Long Nhất vừa khơi mào, nhất thời rất nhiều ma tộc đều rống to vọt lên.

Toàn bộ quán cơm ma khí tung hoành, oanh một tiếng toàn bộ thành đồng đổ nát. Long Nhất của chúng ta lúc này ở xa xa lạnh lùng cười. Hắn đã kích động hơn mười tràng tranh đấu như vậy.

Từ thành nhỏ đi tiếp về hướng bắc là đại quân tinh nhuệ của Na Duy Kỳ phòng ngự thành tuyến thật dài. Nếu không được phép tiến vào, chỉ cần đến gần liền lập tức bị ma tộc binh lính đánh chết.

Ban đêm tại ma giới tối đen như mực, không có một nguồn sáng để dựa vào. Nhưng loại đêm tối này đối với ma tộc mà nói không có quá lớn trở ngại. Bọn họ bản sinh có khả năng nhìn vào ban đêm. Tuy so với ban ngày phạm vi thấp hơn, nhưng đối với cuộc sống cơ bản vẫn không thành vấn đề.

Long Nhất đứng trên một viên đại thụ. Từ xa nhìn lại phòng ngự đăng quang tuyến như mạng nhện khảm nơi. Trong đêm đen cảnh tượng này vô cùng chói mắt. Nơi đây chính là ma tinh quáng cùng binh công trường. Còn là khu vực lớn nhất sản sinh ra thực phẩm tối cơ bản cho cư dân ma tộc.

Long Nhất hít sâu một hơi, thu liễm khí tức toàn thân, hoàn toàn biến mất trong đêm.

Hỗn độn năng lượng chính là năng lượng tinh khiết nhất của vũ trụ. Kỳ thật hỗn độn thần công chỉ là mang thất hệ thần lực nhu hợp thành một chỉnh thể mà thôi. Có thể dung nhập vào bất cứ thứ gì mà không gây phản ứng, dùng để ẩn nấp không thể tốt hơn.

Long Nhất theo một đội tuần tra ma tộc binh lính đi xuyên qua, không khiến bọn họ một chút phản ứng, rất nhanh xâm nhập vào bên trong.

Hắn phát hiện nơi đây ma tộc thủ vệ nhiều hơn, thực lực cùng những tên bên ngoài căn bản không cần so sánh. Trong lòng chẳng những không sợ mà còn lấy làm mừng. Điều này chứng tỏ bên trong nếu không phải mấy thứ linh tinh như binh công trường thì cũng là nơi ở của Tình ma Na Duy Kỳ. Đối với Long Nhất mà nói cho dù loại nào cũng đều có giá trị. Nếu là binh công trường thì hắn sẽ nhờ chúng ôm giùm vài quả năng lượng tạc đạn. Nếu là Na Duy Kỳ thì nói không chừng ma giới có cơ hội ít đi một vị Đại tướng quân.

Long Nhất càng thêm cẩn thận, tránh đánh động đến bọn thủ vệ. Bỗng hắn phát hiện phía trước là một khu vực rất khác biệt, kiến trúc ở đây khiến Long Nhất cảm thấy vô cùng quen thuộc: dựa theo phương pháp xây dựng của nhân loại tạo nên.

« Tình ma Đại tướng quân đâu? » Một ma tộc tướng lĩnh bên ngoài cửa hỏi thị nữ ma tộc.

"Đại tướng quân đến bên kia vạn độc tùng lâm. Người có lệnh vô luận chuyện gì cũng không được quấy rầy." Ma tộc thị nữ đáp.

Tên ma tộc tướng lĩnh cấp bách đi quanh hai vòng, nói: "Ta có khẩn cấp quân tình từ Huyết ma Đại tướng quân phải giao cho Tình ma Đại tướng quân. Thỉnh người dẫn đường mang ta đến gặp Tình ma Đại tướng quân."

Ma tộc thị nữ ngậm ngừng một chút, lắc đầu: "Lúc này bất luận điều gì đều không được phép quấy rầy, nếu không tính mạng chúng hạ dân e rằng khó giữ."

"Nếu không cho ta đi bẩm báo thì cái mạng nhà người cũng không giữ được." Ma tộc tướng lĩnh hung bạo nói.

Ma tộc thị nữ một trận run rẩy, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu không

thì người mang quân tình cần bẩm báo giao cho ta, ta đi thử xem."

Ma tộc tướng lĩnh do dự trong chốc lát rồi mang một viên phong ấn thủy tinh cầu đưa cho ma tộc thị nữ. Dặn dò nàng mau chóng giao cho Na Duy Kỳ.

Chương 667: Vạn độc từng lâm đích tiểu quái vật

Dịch: Kiendumuc

Kỳ thật tam Đại ma tướng có thể liên hệ với nhau bằng ma pháp thủy tinh tại địa điểm cố định, giống như hội nghị trực tuyến thông thường. Nhưng phương thức thông tin này có một khuyết điểm phi thường lớn, đó là không thể di động, hơn nữa song phương phải đồng thời khởi động ma pháp trận mới có hiệu lực.

Huyết ma Đế La cùng Tình ma Na Duy Kỳ hơn mười vạn năm giao tình, hiển nhiên biết rõ muốn liên hệ nàng không phải là việc dễ dàng. Vì vậy khi có quân tình chỉ còn cách dựa vào nhân công truyền tin, còn gặp được nàng hay không lại là vấn đề khác.

Long Nhất lặng lẽ không một tiếng động theo sát thị nữ, đến khi bốn bề trở nên vắng lặng liền mang nàng đánh hôn mê, sau đó đoạt lấy thủy tinh cầu.

Tin tức trong thủy tinh cầu bị phong ấn. Long Nhất thử dùng hỗn độn thần lực dò xét đi vào. Hắn phi thường hiểu rõ loại phong ấn tuyệt mật này một khi không cẩn thận sẽ tự hủy, phong ấn mất, tin tức bên trong cũng không còn một mảnh.

Hỗn độn thần lực là năng lượng thuần khiết nhất của vũ trụ, bình thản như biển, dung hòa hết thảy mọi đặc tính. Vì vậy Long Nhất mới hạ quyết tâm đoạt lấy thủy tinh cầu mà không phải theo thị nữ tìm nơi

ở cửa Tình ma Na Duy Kỳ. Hấn cho rằng quân tình Huyết ma Đế La mang đến khảng định cùng thần tộc liên quân nghịch tập có liên quan. Nói không chừng toàn bộ chiến lược đều có ở bên trong. Một khi nắm được, ma tộc đại quân nhất cử nhất động đều trong lòng bàn tay, còn gì phải kiêng kỵ!

Phong ấn bị hỗn độn thần lực dần ăn mòn, Long Nhất thần kinh cũng càng lúc càng khẩn trương.

Cuối cùng năng lượng phong ấn hoàn toàn bị cắn nuốt. Thủy tinh cầu tự động khởi động, tin tức bên trong toàn bộ đưa vào bên trong đại não.

Tâm tình Long Nhất từ kích động, ngưng trọng rồi lại thoải mái. Nguyên lai ma tộc chuẩn bị tung ra một đòn sát thủ, khó trách không một chút hành động nào. Nếu Duy Nhĩ Bối Lạp dựa theo lộ tuyến tiếp tục một đường dò sát, không bao lâu sẽ rơi vào vòng vây của ma thú quân đoàn. Mười vạn thần tộc đại quân có thể toàn quân tuyệt diệt. Nhưng giờ đây bí mật đã bị lộ ra. Chiến lược trọng tâm lập tức thay đổi, Duy Nhĩ Bối Lạp mang theo mười vạn Phong thần binh đoàn đột nhiên quay đầu hướng bắc, khiến cạm bẫy Đế La nhọc sức bày ra không công tự phá.

Nếu mười vạn Phong thần quân đoàn đối đầu chống lại hai mươi vạn ma thú quân đoàn, tuy đấu không lại nhưng chạy trốn thật sự có thừa. Phong thần quân đoàn từ trước đến nay nổi tiếng về tốc độ. Đây cũng là nguyên nhân Đế La lựa chọn mai phục mà không trực diện chiến đấu.

Đế La yêu cầu Na Duy Kỳ tại bắc địa phối hợp mai phục. Lần này dã tâm của hấn còn lớn hơn nữa, không phải nuốt trọng mười vạn Phong thần quân đoàn, ngược lại còn muốn tương kế tựu kế dụ Thần tộc đại quân vây công bắc địa, sau đó từ ngoài bao vây tấn

công. Thần tộc đại quân lưỡng bề thụ địch, vạn kiếp bất phục.

Long Nhất trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. Huyết ma Đế La không hổ là ma tộc đa mưu túc trí. Chỉ là một kẻ trí giả trăm tính vạn tính, không ngờ lại rơi vào tay địch nhân. Nếu hắn biết được nói không chừng tức đến chết.

Long Nhất triệu hồi linh vụ tinh linh, dặn dò hắn thông tri cho Duy Nhĩ Bối Lạp. Sau đó nhẹ nhàng vỗ thị nữ đang hôn mê một chường khiến nàng toàn thân run rẩy, thân thể biến mất với tốc độ bằng mắt thường có thể nhìn thấy, cuối cùng ngay cả một mảnh nhỏ đều không để lại.

"Thật xin lỗi, cũng vì ngươi là ma tộc ! » Long Nhất lẩm bẩm nói. Thân thể chợt lóe, đi tới khu vực thị nữ muốn đến. Tình ma Na Duy Kỳ khẳng định là ở tại hướng này.

Xa xa, Long Nhất nhìn thấy thủ vệ phân tán đứng thành một vòng bảo hộ. Bên trong mơ hồ có thể thấy dáng người diễm lệ. Cho dù không rõ mặt, hắn vẫn có thể cảm nhận từ nàng phát ra một nét bi thương.

"Truyền thuyết Tình ma Na Duy Kỳ tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa lấy tra tấn sinh vật giống đực làm trò vui, không ngờ lại là một người thương tâm. Chẳng lẽ lúc trước nàng từng bị nam nhân lừa?" Long Nhất một mặt đồng tình với nàng, một mặt lại suy nghĩ biện pháp giết nàng. Có thể thấy được trái tim hắn đã rèn cứng rắn đến một cảnh giới nhất định. Hắn không dễ dàng đối với nữ nhân hạ sát thủ, nhưng những kẻ đáng chết hắn chưa từng do dự lần nào.

Hai canh giờ sau Long Nhất vẫn nhàm chán nằm dài trên bụi cỏ giữa đêm khuya. Xa xa mục tiêu vẫn như cũ không nhúc nhích, trông như một tòa điêu khắc không có sinh mệnh.

Long Nhất nhìn vạn độc tùng lâm cách đó không xa. Không biết có phải hay không ảo giác, hắn vừa thấy một bóng người thấp bé chợt vụt qua. Đôi mắt khễ như rưng lên, lặng lẽ tiến đến, cẩn thận xem xét nơi nhân ảnh vừa hiện.

Bỗng nhiên, ánh mắt Long Nhất ngưng tụ. Hắn nhìn thấy bên cạnh vạn độc tùng lâm có một chuỗi dấu chân thật nhỏ. Bàn chân hình dáng giống nhân loại nhưng có tám ngón, bên cạnh có dấu vết trái cây vừa bị hái.

Long Nhất quay đầu lại, xa xa còn có một tảng lớn thực vật loại này. Trái cây thon dài màu tím.

"Ra là thế. Ta thế nào cũng phải nhìn xem sinh vật có thể sống trong vạn độc tùng lâm đến cùng là loại sinh vật nào." Lòng hiếu kỳ của Long Nhất bị hấp dẫn. Dù sao xem tình hình Tình ma Na Duy Kỳ trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không đi đâu mất.

Long Nhất đi đến một gốc cây tương tự cách đó không xa, sau đó thu liễm khí tức nấp qua một bên.

Một canh giờ trôi qua, không hề động tĩnh

Hai canh giờ trôi qua, vẫn như cũ không động tĩnh.

Một ngày một đêm trôi qua, vẫn không động tĩnh. Đang lúc Long Nhất có chút không còn kiên nhẫn, bên trong vạn độc tùng lâm đột nhiên truyền đến những tiếng "sách sách"

Một cái đầu tròn lóc rụt rè dò xét đi ra, đôi mắt tam giác kéo dài cẩn thận dò xét bốn phía. Tiểu quái vật này tầm mắt dùng một ít động vật giống nhau có thể xoay 365 độ, không bị hạn chế như loài người.

Tiểu quái vật chậm rãi đi ra, toàn thân mạnh khỏe, tứ chi sắc bén.

Đi đến trước một trái cây tử sắc, tiểu quái vật đứng lên, trong mắt xoay tròn, không một khắc lơ là cảnh giác.

Đột nhiên móng tay sắc bén của tiểu quái vật chộp lấy trái cây tử sắc, thân hình phút chốc khởi động, huyển ra từng đạo tàn ảnh.

"Chi..." Tiểu quái vật đột nhiên hô hấp bị kiềm hãm, toàn bộ cơ thể bị người nắm giữ. Vừa hé mắt ra liền nhìn thấy một gương mặt tuấn tú đang nở nụ cười xấu xa nhìn hằm, còn cổ của tiểu quái vật thì bị tên kia một tay giữ lấy.

« Thả ta ra, van cầu người thả ta ra. » Lúc này tiểu quái vật phát ra tiếng người xin tha.

"Hắc, còn có thể nói chuyện, người là ai?" Long Nhất hỏi.

« Ta không phải là thứ gì đáng giá, người thả ta đi. » Tiểu quái vật vẻ mặt đau khổ nói.

"Nếu không phải thứ gì đáng để ta chú ý, vậy thì người chết đi." Trên mặt Long Nhất sát khí dày đặc, bàn tay dụng lực, đầu lưỡi tiểu quái vật nhất thời muốn đưa cả ra.

"Đừng... đừng, ta... ta có thể nói cho người biết làm sao để an toàn đi qua vạn độc tùng lâm." Tiểu quái vật gian nan nói.

Long Nhất ngạc nhiên, lập tức mừng như điên.

Chương 668: Tình ma Na Duy Kỳ

Dịch: Kiendumuc

Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.

Long Nhất thật lâu sau mới bình tĩnh trở lại. Hắn muốn cười thật to, trong khi đó tiểu quái vật lại co rúm trên mặt đất, khóc không ra nước mắt.

Nguyên lai do Long Nhất hóa trang thành ma tộc cùng địa phương mà tiểu quái vật bị bắt khiến hắn nghĩ Long Nhất là thuộc hạ của Tình ma Na Duy Kỳ.

Thiên ma vương thông qua đủ loại phương pháp đoán được bên trong vạn độc tùng lâm ẩn chứa đại lượng tinh thuần cực cao ma tinh quặng mỏ. Đã qua vô số lần thử tiến vào nhưng không một lần thành công. Độc chất ở vạn độc tùng lâm là thiên hạ chí độc. Cho dù là năng lượng phòng hộ tráo do Thiên ma vương bày ra cũng không duy trì được bao lâu. Hắn tuy đối với ma tinh thạch bên trong thềm nhỏ dãi nhưng không thể làm gì khác!

Mặt khác theo tiểu quái vật cho biết, từ thời viễn cổ Ma giới trí tuệ sinh vật không chỉ có ma nhân, còn có hơn mười loài trí tuệ sinh vật cùng tồn tại. Cũng giống như Thương Lan đại lục, từ lúc ma nhân

quật khởi hình thành thôn lạc thành trấn, không ngừng khuếch trương lãnh thổ. Ma giới thổ địa có thể sinh tồn đều bị bọn họ cướp đi, hơn nữa ma nhân tàn nhẫn thị sát, trừ bỏ ma nhân bất luận là chủng tộc nào đều tiến hành diệt tộc. Tiểu quái vật này là biến chủng từ một trong những viễn cổ sinh vật. Tổ tiên bọn chúng bị ma nhân đuổi giết, dưới sự tuyệt vọng tiến vào vạn độc tùng lâm. Tại đây họ ngẫu nhiên phát hiện có một loại cây chỉ cần lấy chất lỏng của nó vẽ loạn lên người liền có thể miễn độc. Từ đó về sau bọn họ trở thành cư dân sinh sống tại vạn độc tùng lâm, nhiều thế hệ dần dần được sinh ra.

Lúc này, từ phương hướng Tình ma Na Duy Kỳ truyền đến một trận ba động. Long Nhất ánh mắt chợt lóe, triệu hoán Long Nhị về chế trụ tiểu quái vật, còn hắn nhanh chóng thu liễm khí tức chạy tới.

"Tình ma đại tướng quân có phân phó, trừ khi người tự thân đi ra, nếu không bất luận kẻ nào đều không được quấy rầy." Một gã uy mãnh thân vệ ngăn ma tộc tiểu tướng lĩnh trước mặt, dù nói thế nào cũng không cho qua.

"Ta có khẩn cấp quân tình cần bẩm báo, làm trễ đại sự người có mấy cái đầu đảm đương?" Ma tộc tiểu tướng lĩnh hỗn hển hỏi.

Thân vệ hừ lạnh một tiếng: "Ta mặc kệ cái gì đại sự hay không đại sự. Ta chỉ nghe theo mệnh lệnh Tình ma Đại tướng quân, người đừng làm chúng ta khó xử."

"Buồn cười, ngay cả lệnh bài của Thiên ma vương bệ hạ người cũng nhìn không biết sao? Hay là muốn cho Tình ma Đại tướng quân mang danh phản bội?" Ma tộc tiểu tướng lĩnh không muốn cùng thân vệ nói nhảm, trực tiếp lấy ra lệnh bài.

Khi Long Nhất tiềm phục chẳng phải đã có kẻ truyền tin tức một lần

rồi sao? Như thế nào lại xuất hiện thêm một tên?

Lúc này, Long Nhất cảm ứng được bên cạnh vạn độc từng lâm Tình ma Na Duy Kỳ mơ hồ có năng lượng ba động, lập tức liền ngưng thần trầm khí, lợi dụng hỗn độn thần lực hoàn mỹ dung hòa hết thảy. Một thân ảnh thoáng hiện, Tình ma Na Duy Kỳ đã đứng trước mặt ma tộc tiểu tướng lĩnh.

« Huyết ma gọi ngươi tìm ta ? » Na Duy Kỳ lạnh nhạt hỏi. Đôi mắt câu tâm đoạt phách che dấu huyết tinh sát khí khiến tất cả mọi người không dám cùng nàng đối diện.

"Đúng vậy, Tình ma Đại tướng quân. Huyết ma Đại tướng quân có quân tình khẩn cấp, cho nên lệnh thuộc hạ hai người truyền tin." Ma tộc tiểu tướng lĩnh đáp.

"Các ngươi hai người? Còn một người đâu?" Na Duy Kỳ hỏi.

"Hắn đi trước ta. Sau đó Huyết ma Đại tướng quân nhớ tới không có Thiên ma lệnh không gặp được tướng quân, nên lệnh ta mang Thiên ma lệnh đến." Ma tộc tướng lĩnh đáp.

Na Duy Kỳ gật đầu, không quá để ý. Những ngày này hàng năm nàng đều lặng lẽ đứng ở đây, hạ lệnh vô luận là ai đến cũng không được quấy rầy nàng. Như vậy tên kia hẳn là bị ngăn trở từ trước.

Na Duy Kỳ tiếp nhận thủy tinh cầu, miệng niệm vài câu chú ngữ. Chợt thủy tinh cầu hiện lên quang sáng.

"Thần tộc đại quân quả thật giáo hoạt. Chỉ bằng mười vạn đại quân dám ở ma giới cướp của giết người. Đó là cả sỉ nhục của ma giới." Na Duy Kỳ nhàn nhạt nói. Một đại u mang nhập vào thủy tinh cầu, đưa cho ma tộc tiểu tướng lĩnh: "Ngươi cầm cái này đưa cho Huyết

ma, nói bốn tướng đã hiểu. Tin tức cụ thể phong ấn trong thủy tinh cầu."

Đợi đến khi ma tộc tiểu tướng lĩnh đi xa, Na Duy Kỳ khẽ nhíu mày, không biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

Long Nhất nghe hai người đối thoại. Hắn nhíu mày, đồng thời trong lòng dâng lên từng trận hưng phấn. Nguyên bản hắn còn hảo tổn tâm trí không biết làm thế nào để Tình ma Na Duy Kỳ biết được kế hoạch mà không làm lòng nàng nghi ngờ. Hiện tại hết thảy đều bãi bình, buồn ngủ gặp chiếu manh, chỉ hai chữ, "sảng khoái".

Cứ phối hợp đi, càng ăn ý càng tốt. Long Nhất thầm nghĩ.

Duy Nhĩ Bối Lạp dẫn mười vạn Phong thần quân đoàn ẩn nấp trong một phiến sâm lâm ma giới. Nàng trong trướng bông mai lo nghiên cứu bản đồ ma giới, phân tích tòa thành trấn kế tiếp, nơi nào xuống tay cho thỏa đáng.

Phách thần long nhất hướng bắc bộ Tình ma Na Duy Kỳ lãnh địa xâm nhập. Vì phối hợp kế hoạch của hắn, Duy Nhĩ Bối Lạp chuyển hướng sát về bắc phương.

"Nếu có thể theo vạn độc từng lâm xuất kỳ bất ý, toàn bộ bắc bộ chắc chắn bị phá hủy. Chỉ tiếc đây là một mảnh tuyệt đối thần ma cấm khu." Duy Nhĩ Bối Lạp thất thần nhìn vạn độc từng lâm trên bản đồ.

Lúc này, một cỗ hạo hãn khí tức hướng Duy Nhĩ Bối Lạp bay tới.

Duy Nhĩ Bối Lạp chẳng những không sợ mà còn lấy làm mừng. Nàng lập tức xoay người, nhưng phát hiện đó không phải là người nàng

ngày đêm nghĩ đến mà là một tinh linh do linh vụ ngưng tụ thành.

"Duy Nhĩ Bối Lạp, thiếu gia của ta muốn ta nhắc cho ngươi một việc." Linh vụ tinh linh nói. Hiện giờ Long Nhất tại thần giới chính là lãnh tụ, nó đương nhiên được hưởng hơi không ít. Bất quá hấn cũng không ngu ngốc. Đối với các thần tộc khác có thể trên cao nhìn xuống, vênh mặt hất hàm sai khiến. Nhưng thần tộc mỹ nữ cùng Long Nhất có thể tiếp xúc thì hấn vô cùng khách khí. Ai biết được mỹ nữ này tương lai có thể trở thành một vị thiê tử của Long Nhất hay không?

"Nói đi." Duy Nhĩ Bối Lạp gật đầu. Tuy nàng chưa nhìn qua linh vụ tinh linh xuất hiện trước mặt Long Nhất, nhưng từng nghe nói hấn có một nô bộc như vậy.

Linh vụ tinh linh đặt tay hấn lên tay Duy Nhĩ Bối Lạp. Tin tức Long Nhất muốn hấn nhắc giúp liền dừng mãnh tiến vào trong não bộ nàng. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành hấn cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Duy Nhĩ Bối Lạp sắc mặt có chút khó coi. Nếu không phải âm soa dương thác, mười vạn Phong thần quân đoàn tướng sĩ đều phải phơi thây nơi ma giới. Không ngờ bọn chúng có thể huấn luyện ra ma thú quân đoàn. Bất quá, nàng sẽ khiến bọn chúng phải trả giá. Hừ, muốn đem thần tộc đại quân quân chủ lực toàn bộ nuốt hết, cũng cần phải có bốn sự rồi hẵng nói.

"Người đâu..." Duy Nhĩ Bối Lạp hướng bên ngoài trướng quát.

Long Nhất dẫn theo tiểu quái vật tiến sâu vào vạn độc tùng lâm. Tuy hấn từng nghe nói qua vạn độc tùng lâm khủng bố như thế nào,

nhưng đến khi tự thân trải nghiệm mới có thể hiểu hết. Hỗn độn thần lực bao phủ toàn thân hấn rung động từng chập, năng lượng tiêu hao với tốc độ kinh người. Trách không được ngay cả Thiên ma vương cũng không thể xâm nhập vào bên trong.

Long Nhất tính toán giá trị năng lượng tiêu hao. Nếu tiểu quái vật dám đùa giỡn ra dạng gì, hấn nhất định khiến cho nó sống không bằng chết.

"Tới rồi tới rồi. Chỉ cần vẽ chất lỏng thực vật này lên người, liền có thể đi lại tự nhiên trong vạn độc từng lâm." Tiểu quái vật chỉ vào một tiểu thụ nói.

"Người không nhận sai chứ? Tiểu tử kia, người nên biết rằng một khi nhận sai hậu quả rất nghiêm trọng." Long Nhất lắc mạnh tiểu quái vật trong tay, uy hiếp.

"Không sai, tuyệt đối không nhận sai." Tiểu quái vật sợ đến mức cả người phát run. Ánh mắt Long Nhất đảo qua khiến hấn rét lạnh từng cơn.

"Vậy thì tốt. Hiện tại ta còn có việc muốn người hỗ trợ." Long Nhất hắc hắc cười nói.

"Sự tình gì cứ việc nói. Chỉ cần ta có thể làm được nhất định làm ngay." Tiểu quái vật vội vàng nói, sợ Long Nhất bóp nát yết hầu của hấn.

"Tộc nhân của người ở nơi nào, nhân số bao nhiêu?" Long Nhất cười hỏi.

Tiểu quái vật rùng mình, liềm mạng lắc đầu.

"Người yên tâm, ta sẽ không đả thương tộc nhân các người. Bởi vì các người ngàn vạn năm qua đều ở trong vạn độc tùng lâm, phương diện thu thập loại chất lỏng này phi thường thuần thực. Ta chỉ muốn các người giúp việc này mà thôi. Hơn nữa ta cam đoan thù lao sẽ khiến các người hài lòng." Long Nhất xoa xoa ót tiểu quái vật, cười nói.

Tiểu quái vật nhăn chầu vừa chuyển. Ma nhân này thực lực khủng bố, chỉ bằng năng lượng tráo hộ thể có thể kiên trì lâu như vậy. Hơn nữa vẻ mặt vẫn thoải mái. Tuy hắn luôn hù dọa mình, nhưng không biết làm thế nào lại trở nên tin tưởng lời nói của hắn.

"Người sẽ cho tộc nhân chúng ta những gì?" Tiểu quái vật cẩn thận hỏi.

"Chỉ cần các người giúp ta làm xong chuyện này, về sau tộc nhân của người không cần phải sống trong vạn độc tùng lâm nữa. Các người có thể tùy ý lựa chọn một lãnh thổ định cư. Thù lao này người thấy thế nào?" Long Nhất hỏi.

Tiểu quái vật lập tức há to miệng. Ra khỏi vạn độc tùng lâm mà sống, là đời đời hy vọng của chủng tộc bọn hắn. Một cái thù lao như vậy không khỏi khiến hắn động tâm.

"Như thế nào? Không tin?" Long Nhất nhàn nhạt hỏi.

"Không, không phải. Nhưng còn bọn ma nhân..." Tiểu quái vật trong lòng không yên.

"Chỉ cần các người giúp ta, về sau Ma giới là do ta định đoạt." Long Nhất nói.

Tiểu quái vật "a" một tiếng, lấp bắp nói: "Người... người muốn..."

muốn theo vạn độc tòng lâm tiến hành tập kích."

"Người quả nhiên thông minh. Còn bây giờ mang ta đi gặp tộc nhân của người." Long Nhất trói buộc tiểu quái vật sau đó mang hấn ném xuống đất. Huy chưởng thành nhận cắt phá bề mặt tiểu thụ. Nhất thời dịch thể lục nhạt chảy ra.

Một mảnh thịt thỏ nướng bị hấn quăng ra ngoài. Trong nháy mắt công phu liền bị ăn mòn thành một đồng chất lỏng. Sau đó hấn lại mang một mảnh thịt thỏ khác được dùng chất lỏng vẽ lên rồi ném ra ngoài. Một lúc lâu sau vẫn hoàn hảo vô khuyết. Lúc này hấn mới thờ phào một hơi, triệt hồi hỗn độn thần lực. Phải biết rằng trong vạn độc tòng lâm mỗi một giây đều tiêu hao năng lượng nhiều kinh người. Hấn bên ngoài thoạt nhìn thoải mái, kỳ thực trong lòng lo lắng không thôi.

Tộc nhân tiểu quái vật ở sâu bên trong vạn độc tòng lâm. Nơi này trừ bỏ sinh vật thiên hạ chí độc, mọi sinh vật khác đều không thể sinh tồn. Bên trong độc thú cũng không nhiều, do đó mới được gọi là sinh mệnh tuyệt đích cấm khu.

Càng vào sâu bên trong, ánh mắt Long Nhất mở càng lớn. Tiểu quái vật nói không sai, trên bề mặt vạn độc tòng lâm nơi nơi đều nhìn thấy tinh khiết cao đẳng quặng mỏ, thậm chí còn có một số loại hấn hữu. Nếu được đến một cái kho tàng lớn như vậy, có thể tạo ra không ít tinh nhuệ quân đoàn a !

Vượt qua một mảnh độc yên chướng, trước mắt Long Nhất trở nên sáng ngời. Nơi đây một mảnh trống trải đầy những căn mộc ốc. Rất nhiều sinh vật hình dạng như tiểu quái vật đi lại khắp nơi.

Long Nhất dẫn tiểu quái vật xâm nhập khiến cho tất cả tộc nhân hoảng sợ. Bọn họ tưởng rằng ma nhân bên ngoài đánh đến, đuổi tận

giết tuyệt. Chúng tộc đã nhiều thế hệ sinh hoạt tại vạn độc tùng lâm, trừ bỏ tốc độ trên mặt đất cực nhanh cùng thân thể cường tráng, bọn họ vô pháp tu luyện công pháp khác. Bất quá tùng lâm là thiên đường của bọn họ. Chỉ cần thân ở tùng lâm, muốn bắt lấy bọn họ không phải khó khăn mà là phi thường khó khăn.

Trải qua tiểu quái vật một phen giải thích, tộc đàn đang rối loạn mới bình tĩnh trở lại. Sau nghỉ nghe Long Nhất có thể đưa bọn họ ra khỏi vạn độc tùng lâm trở về với cuộc sống của tổ tiên ngàn vạn năm trước, bọn họ trở nên vô cùng hưng phấn, dùng tối cao lễ tiết tiếp đãi.

Cùng chủng tộc một phen nói chuyện, Long Nhất được biết đây là Ngõa Luân tộc. Năm đó ở ma giới bọn họ cũng là một chủng tộc tiếng tăm lừng lẫy. Sau khi bị bản xứ ma nhân bức tiến vào vạn độc tùng lâm, tổ tiên tu luyện công pháp tiêu thất, lịch đại Ngõa Luân từ đó không còn hy vọng trở về cố thổ.

Lúc Long Nhất đề xuất muốn Ngõa Luân tộc thu thập chất dịch kháng độc cho trăm vạn quân sử dụng, lão tộc trưởng liền sáng khoái đáp ứng. Sau khi hấn rời đi, lão tộc trưởng tức khắc cử hành hiến tế đại điển. Hấn lão lệ tung hoành. Ngõa Luân tộc cuối cùng cũng nhìn thấy được hy vọng. Lịch đại tổ tiên hấn sẽ mỉm cười chốn cửu tuyền.

Duy Nhĩ Bối Lạp xuất lĩnh mười vạn Phong thần quân đoàn đã tiến đến lãnh địa Tình ma Na Duy Kỳ. Nàng theo thường lệ tàn sát hàng loạt dân trong thành. Ma tộc bá tánh vừa nghe tin tức thần tộc đại quân công tới, mỗi người thu gom tài sản chạy nạn. Thậm chí ngay cả trung tâm thành thị nương tựa vào quyền lực của Tình ma Na Duy Kỳ cũng có ma tộc cư dân chạy đi. Thập thành trống trải. Đây đều là công lao của tam vị Đại tướng quân. Toàn bộ ma tộc cư dân oán hận ngút trời. Bọn họ hận nhất không phải Thần tộc đại quân, mà là trên đầu tam vị Đại tướng quân. Bọn họ cách mười năm đều dâng lên tài

vật. Nhưng khi bọn họ gặp nguy hiểm thì nửa tắc đất cũng không động. Quả thật làm cho họ thất vọng đau khổ a.

"Còn nhẫn nhịn sao, để ta xem ngươi còn chịu được bao lâu." Mỹ mâu Duy Nhĩ Bối Lạp hiện lên một tia sắc lạnh. Phàm chứng kiến sinh vật còn sống liền giết không tha.

Giờ đã là đêm khuya tại ma giới. Tình ma Na Duy Kỳ ngồi trên tướng quân tịch. Hai đoạn khái giáp của nàng luôn làm cho người ta phun máu mũi a. Trên ngực một mảng lớn tuyết trắng da thịt nhấp nhô, một đạo khe hở thật sâu khiến mọi người tâm thần lay động.

"Đại tướng tướng quân, Huyết ma tướng quân cùng Long quân..." Bên ngoài một tên ma tộc binh lính bẩm báo.

Na Duy Kỳ kiêu thanh phân phó: « Người đâu, lấy lệnh bài của ta thông tri xuống, đêm nay chuẩn bị cấp tốc, sáng sớm mai xuất binh. »

"Thần tộc, để xem lúc này các ngươi có hay không đường sống." Na Duy Kỳ nhấn mực đằng đằng sát khí, cùng u lệ chất phác trước kia như hai người khác biệt.

Lúc này, lưỡng danh thị nữ vô cùng xinh đẹp đi đến. Một người ôn nhu đặt tay lên vai Na Duy Kỳ, người khác quỳ xuống xoa bóp đôi chân nhỏ nhắn của nàng.

Na Duy Kỳ vẻ mặt hưởng thụ, nàng nâng cằm một thị nữ lên, sau đó hướng đến tiểu ngọc thố thị nữ du động. Thị nữ "uhm" một tiếng, xuân ý dạt dào, tinh tế bắt đầu hôn môi. Thị nữ phía sau hiểu ý bắt đầu thuận thực cỡi khái giáp trên người Na Duy Kỳ. Cách một tầng sa y vượt ve bộ ngực hùng vĩ.

Rất nhanh, bên trong chủ tớ ba người toàn thân xích lỏa dây dưa

cùng nhau. Tư thế đó, âm thanh đó thật khiến thần ma rung động.

Long Nhất chuyển thân. Thông qua khe hở nhìn thấy một màn mà há mồm trợn mắt. Đây là ảo giác hay là ta đang mơ? Không nghĩ tới Tình ma Na Duy Kỳ còn có loại ham mê này. Thật không hổ danh.

Theo vài tiếng rên rỉ cao vút, bên trong tam nữ như không còn chút sức lực hư nhược nằm xuống. Đặc biệt Tình ma Na Duy Kỳ, một thân tuyết bạch sa thịt trở nên ửng hồng sáng bóng. Hãn thấp tấn gian, thần tình xuân ý. Đôi mắt mị hoặc đến mê người.

Lúc này, đôi mắt Long Nhất hiện lên một tia nguy hiểm. Sau cơn hoan ái là thời điểm vô cùng thích hợp để giết nàng, ít nhất có thất phần nắm chắc. Nhưng sau khi nghĩ đến kế hoạch ngày mai, Long Nhất đành phải đem ý niệm hấp dẫn này áp chế (DG: Tiền dâm hậu sát). Ngày mai nếu Na Duy Kỳ không xuất hiện thì không thể phát binh. Như vậy kế hoạch của hãn không thể thực hiện. Dù sao mùa thu châu chấu cũng chẳng nhảy được bao nhiêu.

"Các hạ nếu xem đủ rồi thì mời vào." Đang lúc Long Nhất định chạy đi, Na Duy Kỳ bên trong đột nhiên lười biếng mở miệng nói.

Long Nhất nheo mắt. Hãn thật xem nhẹ Tình ma Na Duy Kỳ. Trong lòng bắt đầu nhanh chóng nghĩ phương pháp thoát thân. Hãn thoái mái thiểm nhập vào bên trong, khiến hai gã thị nữ kinh hô không thôi.

Na Duy Kỳ vung tay lên. Một đạo ma nhận đem hai gã thị nữ mới vừa hầu hạ nàng trăm thành hai nửa. Tâm ngoan thủ lạt cỡ thể thấy được!

"Hai thị nữ mất tích kia là do ngươi giết." Na Duy Kỳ chậm rãi nhìn Long Nhất ăn mặc theo phong cách ma tộc thản nhiên nói. Một bên chậm rãi cầm lấy một kiện áo choàng khoác lên người.

"Đúng vậy." Long Nhất cười gật đầu. Trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không biết độc phụ này có mục đích gì. Nếu muốn giết hắn, khi phát hiện hắn tồn tại đã hoàn toàn có thể điều đến ma tướng thực lực cao cường vây công. Lúc đó muốn thoát thân thật có chút khó khăn. Bất quá vạn độc từng lâm gần trong gang tấc, hắn vẫn có khả năng rất lớn giữ được tính mạng.

"Xin hỏi các hạ là vị thần nào của thần giới?" Na Duy Kỳ hỏi.

"Đi không đổi danh, ở không đổi họ. Tại hạ là Phách thần Long Nhất. May mắn được diện kiến Tình ma, quả thật là nữ trung hào kiệt a." Long Nhất hắc hắc cười nói. Hắn đem ma tộc ngụy trang biến mất, trở lại bộ dáng hiện có, tiến lên hai bước cầm lấy đôi tay nhỏ bé của Na Duy Kỳ.

Na Duy Kỳ bỏ tay Long Nhất ra, hờ hững dùng áo choàng cố gắng xoa xoa, như thể sờ hắn truyền bệnh lây nhiễm.

"Người có kế hoạch gì cứ nói. Ta có thể phối hợp người." Na Duy Kỳ ngữ xuất kinh nhân, khiến Long Nhất đương trường sững sốt bất động.

Chương 669: Đại hoạch toàn thắng

Tự cổ thần ma bất lưỡng lập. Na Duy Kỳ thân là một trong tam đại ma tướng, vì sao lại trợ giúp Long Nhất đối phó đồng bào của mình ?

"Vì cái gì? Không cho ta một cái lý do thích hợp, ta rất khó phóng tâm cùng người hợp tác." Một hồi lâu sau, Long Nhất mới cười nói. Bộ dáng nàng vừa rồi còn hận không thể đem thần tộc giết không còn một mảnh, giờ tại sao lại tỏ thái độ như thế? Hẳn tin tưởng đầu óc nàng ta có vấn đề.

"Ta thống hận thần tộc, nhưng đồng dạng cũng thống hận ma tộc. Cả hai có thể đều bị hủy diệt thì không còn gì tốt hơn." Na Duy Kỳ thản nhiên nói.

"Lý do này không hợp lý. Nếu người phối hợp ta, ma tộc của người nhất định bị hủy diệt." Long Nhất nhìn Na Duy Kỳ.

"Cũng không nhất định. Lạc lạc. Các người nhiều nhất thương nặng ma tộc mà thôi. Chỉ cần Thiên ma vương xuất quan, đến lúc đó liền đến thần tộc các người trả giá. Lưỡng bại câu thương, há có thể bỏ qua?" Na Duy Kỳ cười như thể mọi chuyện với nàng là bình thường.

Long Nhất nhượng mảy. Nàng nói không phải không có lý. Bất quá cùng nàng hợp tác không phải là việc làm sáng suốt.

"Nếu người cùng ta hợp tác, tổn thất sẽ giảm đến thấp nhất. Bằng không dù người có cái gì thiên chi kế, thần tộc đều phải tổn thất thảm trọng. Dù sao, đây chính là lực lượng đứng đầu ma giới." Na Duy Kỳ nói.

"Nếu người là ta, người hội tin tưởng sao?" Long Nhất hắc hắc cười, nhìn chăm chăm những phần da thịt tuyết bạch bị lộ ra. Nữ nhân này nếu có thể điên loạn đảo phượng thật là thống khoái. Tuy nhiên hẳn biết rõ, đồng sàng với loại yêu nữ tâm như xà hạt này thật không hay ho.

Na Duy Kỳ lắc đầu, nói: "Người hiện tại có thể rời đi, ta quyết không ngăn trở."

Long Nhất trầm ngâm một chút, nói: "Ta có một biện pháp, không biết tướng quân có nguyện ý phối hợp hay không?"

"Người nói xem." Na Duy Kỳ nói.

"Rất đơn giản, người trước mắt ta dùng ấn phát ra vài đạo quân lệnh. Dù người không đi ra chiến trường, quân đoàn đều phải nghiêm khắc dựa theo quân lệnh của người mà làm việc." Long Nhất giảo huyệt cười nói. Điều kiện như thế vô cùng hà khắc.

Không nghĩ tới Na Duy Kỳ lại đồng ý.

Đợi đến Na Duy Kỳ dựa theo Long Nhất chỉ thị phát ra quân lệnh, Long Nhất miệng rộng cười tới mang tai: "Tình ma đại tướng quân. Hiện tại ta tin tưởng thành ý hợp tác của người. Nhưng nếu người có mặt tại chiến trường, quân lệnh này muốn phế đi quả thật vô cùng đơn giản. Cho nên phải ủy khuất cho người một chút."

Nói xong, Long Nhất xuất ra thạch tượng Địch Bĩ Á, thiểm điện bàn tráo hướng về Na Duy Kỳ đang kinh ngạc.

"Việc lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. Việc tốt cứ liên tục đến với ta như vậy, trong lòng quả thực có chút không nở. Mọi chuyện cũng không phải tùy tiện gán lên đầu một người a." Long Nhất trong lòng thầm nói. Nhớ tới Na Duy Kỳ bị nhốt trong đầu tượng tráo của Địch Bĩ Á, trong lòng cảm thấy thập phần quái dị.

.....

Thần giới thất đại quân đoàn nối bước thông qua không gian tiếp điểm tiến nhập ma giới. Trong đó một trăm vạn Thần tộc đại quân vẽ lên mình phòng độc dịch ẩn nấp trong vạn độc tùng lâm.

Lúc này Duy Nhĩ Bối Lạp suất lĩnh mười vạn phong thần quân đoàn tiếp tục đồ sát ma tộc cư dân. Thủ đoạn càng thêm huyết tinh tàn nhẫn. Do tam Đại tướng quân không hề động tĩnh, không chỉ khiến ma tộc dân chúng khắp nơi bất mãn, ngay cả ma tộc tướng lĩnh cũng có vài phần oán hận. Trong số thành trấn thôn trang bị đồ sát máu chảy thành sông còn có thân nhân của bọn họ.

Rốt cuộc, một đêm trước khi Tình ma Na Duy Kỳ chuẩn bị xuất binh, bên trong ma tộc quân đoàn của tam đại ma tướng đều có tướng sĩ bất ngờ làm phản. Có tên ở quân doanh đánh giết lẫn nhau, có tên bỏ giáp đào binh. Tình thế cực kỳ hỗn loạn.

Duy Nhĩ Bối Lạp thừa cơ công đến trung tâm bắc địa, phá hủy binh công trường cùng căn cứ lương thực.

Nhưng quân lệnh Na Duy Kỳ là chờ tới sáng sớm mới phân phó tiếp, còn bản thân nàng lại mất tích. Nhờ thế Duy Nhĩ Bối Lạp trước mặt trăm vạn ma tộc đại quân đồ sát đánh cướp, cả cây cỏ đều không

lưu.

"Mẹ nó, lão tử chịu hết nổi. Đại tướng quân mệnh lệnh không đến, chẳng lẽ chúng ta liền trơ mắt nhìn bọn thần tộc trước mắt đồ sát đồng bào ta sao?" Một gã bát xích ma tướng nắm chặt binh khí trong tay, răng nanh vang lên răng rắc. Không lâu sau bọn thần tộc lại quay lại đây. Rõ ràng thần tộc binh lực không tới một phần mười, nhưng cố tình trước mặt bọn họ tác quái tác quái. Loại cảm giác này quả thực có thể làm hấn nổi điên.

"Ta cũng chịu không nổi, chúng ta ra ngoài làm thịt bọn họ. Cùng lắm thì mặc kệ." Một tên ma tướng khác hét lớn.

Nhất thời phần đông thần tộc ma tướng lĩnh hưởng ứng. Hai giờ nữa Na Duy Kỳ mới ra lệnh tiến công, một trăm Ma tộc quân đoàn đã có hai phần ba bất ngờ làm phản. Bọn chúng không để ý mệnh lệnh Tình ma Na Duy Kỳ hướng về mười vạn Phong thần quân đoàn.

Duy Nhĩ Bối Lạp vừa thấy Tình ma đại quân công tới, chẳng những không sợ mà còn lấy làm mừng. Nàng lập tức hạ lệnh binh lính vừa triệt vừa đánh, dụ Ma tộc quân đoàn theo đuôi.

Long Nhất ẩn nấp tại một nơi âm u, hứng thú nhìn màn trò hay nhẹ giọng cười: "Ở phương diện cầm binh, Na Duy Kỳ thật sự là không kém đáng mà râu."

Theo như lời nói của hấn. Màn trò hay như vậy đều là do hấn một tay đạo diễn, cùng quân lệnh yêu cầu Na Duy Kỳ phát ra có liên quan.

Tại một góc khác, Huyết ma Đế La cùng Long ma Tạp La Lạp đều quan sát trò hay bên dưới.

"Hồi bẩm Huyết ma đại tướng quân, không liên hệ được với Tình ma

Đại tướng quân." Một gã thần tộc tướng lĩnh bầm báo.

Huyết ma Đế La nhướng mày: "Tình ma sao lại thế này? Tới lúc này còn tìm không thấy bóng dáng."

"Huyết ma, không cần lo cho nàng. Binh lính của nàng đã theo đuổi mười vạn thần tộc đại quân. Chỉ cần dụ được quân chủ lực chúng ta liền có thể đưa bọn họ bao vây tiêu diệt." Long ma Tạt La Lạp không hề bận tâm nói.

Huyết ma Đế La hừ một tiếng, trong lòng không biết vì sao có chút nôn nóng bất an.

.....

Long Nhất khoe miệng cười nhạt, vung tay lên. Thất thái thần lực tạo thành thần ấn sáng rực trên không trung hắc ám ma giới.

Thần ấn vừa xuất hiện, thiên địa lâm vào chấn động. Vô số thần giới tướng sĩ cùng thần thú hàng lâm Bắc địa ma giới phá hủy trung tâm quân công thiết bị cùng ma tinh quang. Bắc địa nhất thời biến thành một phiến luyện ngục thảm liệt.

"Huyết ma, thần giới đại quân chủ lực đã xuất hiện, chúng ta xuất kích thôi." Long ma Tạt La Lạp hưng phấn nói.

« Không vội, chờ một chút xem. » Huyết ma Đế La cẩn thận nói.

"Đợi, đợi thêm chút nữa quân sĩ chúng ta cũng sẽ bắt ngờ làm phản. Bắc địa là nguồn nguyên khí của ma giới, mỗi một phút đồng hồ tổn thất không phải là thứ mà chúng ta có thể thừa nhận." Long ma Tạt La Lạp vội nói.

Đế La có chút phân vân. Tuy nhiên tình thế không cho phép hắn suy nghĩ quá nhiều. Hắn có thể nhẫn nhịn rất tốt, nhưng tướng sĩ bên dưới e không chịu nổi. Chỉ riêng việc không xuất binh tiêu diệt mười vạn thần tộc đại quân đã dẫn đến nhiều tướng sĩ bất mãn, thậm chí còn có bỏ giáp đào binh.

"Lệnh tất cả tướng sĩ, dựa theo kế hoạch bao vây toàn bộ thần tộc đại quân." Đế La huy phát mệnh lệnh.

Hơn hai trăm vạn ma binh ma tướng đầy sát khí mai phục bỗng chốc hiện thân vây quanh thần tộc đại quân, bắt đầu thu hẹp vòng vây ý đồ đem thần tộc đại quân hoàn toàn khống chế.

Huyết ma Đế La nhìn chiến trường hỗn loạn phía dưới, thấp giọng quát: "Truyền mệnh lệnh của ta, lệnh Tình ma quân đoàn cấp tốc phản hồi cùng quân đội của ta hợp công."

Truyền lệnh binh lên tiếng thiểm thân tiêu thất, hướng hơn trăm vạn quân đội Tình ma đuổi theo.

Lúc này Long Nhất ẩn nấp từ một nơi bí mật, nhìn Ma tộc đại quân bị dụ tiến đến vạn độc tùng lâm, lạnh lùng cười: "Bắt đầu công kích."

Trăm vạn Thần tộc đại quân ẩn trong vạn độc tùng lâm đột nhiên sát ra. Hậu phương địch quân sát tới, Ma tộc đại quân lập tức từ bao vây trở thành lưỡng bề thụ địch. Trận hình nhất thời đại loạn.

Đế La nhìn thấy tình thế bên dưới, khóe miệng run rẩy. Phản ứng thứ nhất cho rằng trúng gian kế của thần tộc, phản ứng thứ hai liền hoài nghi Tình ma Na Duy Kỳ.

"Hồi bẩm Đại tướng quân, binh sĩ dưới trướng Tình ma Đại tướng quân không nghe theo lệnh, biến hộ Tình ma Đại tướng quân quân

lệnh như núi, bọn họ không dám vi phạm." Ma tộc truyền lệnh binh run giọng hồi âm.

"Oanh" một tiếng, Đế La đem tên lính oanh thành từng mảnh. Vốn tưởng rằng hết thầy nắm trong lòng bàn tay. Hiện tại mới phát hiện mọi chuyện đều vượt quá tầm khống chế.

"Tình ma, ả tiện nhân. Uổng Thiên ma vương bệ hạ tín nhiệm ngươi, ngươi lại đi ăn cây táo mà rào cây sung." Đế La giận run lên, nghiến răng nói.

Long Nhất âm thầm nhìn Ma tộc đại quân loạn thành một. Còn thần tộc càng đánh càng hăng.

"Huyết ma cùng Long ma vẫn còn trầm tĩnh, xem ra phải góp thêm chút lửa mới được." Long Nhất hắc hắc cười gian. Hắn truyền lệnh: "Kế hoạch 2, bắt đầu."

"Huyết ma, chúng ta liều mạng cùng bọn chúng. » Long ma Tạp La Lạp kêu to liền nhảy vào vòng chiến.

"Long ma, ngươi gấp cái gì. Đừng quên ma thú quân đoàn của chúng ta lập tức sẽ chạy tới, ai thắng ai thua còn chưa biết được." Đế La chặn lại Tạp La Lạp, gằn giọng từng chữ. Có thể thấy trong lòng đang dồn nén nộ khí không nhỏ.

Long ma bỏ tay Huyết ma ra, oán hận không cam lòng.

"Bẩm hai vị Đại tướng quân, ma thú quân đoàn mười phút nữa sẽ tới." Một tên truyền lệnh binh khác nơm nớp lo sợ báo cáo. Nhìn thấy đồng đội tử vong mà sợ hãi không thôi.

Huyết ma Long ma trên mặt đồng thời vui vẻ. Ma thú quân đoàn

chiến lược cường đại, xuất kỳ bất ý nói không chừng có thể đột phá vòng vây.

Lúc này, thủy tinh cầu dùng để truyền tin từ cự ly xa đột nhiên phát sáng, bên trong xuất hiện hình ảnh một ma tộc tướng lĩnh đầy máu tươi, ánh mắt mở lớn, dứt quãng nói: "Ma... ma quân toàn bộ lọt vào thần... thần tộc đại quân... công kích..."

Lời nói còn chưa dứt, ma tộc tướng lĩnh mềm nhũn mất đi sinh khí.

Huyết ma Đế La cùng Long ma Tạp La Lạp sắc mặt chuyển sang màu xanh. Đây là chủ lực toàn bộ ma giới. Nếu ma tộc bị thần tộc tàn sát, hậu quả tạo thành không phải là hai tên Đại tướng quân hãn có thể thừa nhận. Thiên ma vương nhất định nộ khí xung thiên, quả thực là sỉ nhục của ma giới đời đời không tẩy sạch.

Hai vị Đại tướng quân cùng hét lớn gia nhập chiến trường. Huyết ma Đế La danh hiệu không phải tự xưng nhất được. Ma khí tràn ngập toàn thân, thân thể đột ngột cao hơn trăm trượng. Đôi huyết sắc Tu la phủ bổ ra mênh mông huyết ảnh, nơi nào đi qua thần tộc tướng sĩ đều không toàn mạng. Còn Long ma hóa thân thành long hình ma thú dài hơn trăm trượng, thân thể cường đại đủ làm nên thiên băng địa liệt. Không ai can đảm trực diện đối công.

Long Nhất thấy bức ra được hai vị Ma giới Đại tướng quân, ha ha cuồng tiểu phi thân mà vào, Long Nhị cùng tiểu Tam chúng thần thú được triệu hoán ra, các trưởng thần khu vực trưởng quản giả cũng theo Long Nhất gia nhập vòng chiến. Long Nhất trực tiếp chống lại Huyết ma Đế La, còn hơn mười vị nhất cấp thần cùng chúng thần thú chống lại Long ma Tạp La Lạp.

« Huyết ma, đối thủ của ngươi là ta. » Long Nhất hỗn độn thần công vận chuyển. Thần thần bài quay tròn trên không trung. Khổng lồ thần

lực ngăn chặn ma lực phát tán của Huyết ma Đế La, phụ cận thần tộc tướng sĩ thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Mâu tử Huyết ma đỏ ngầu gắt gao nhìn Long Nhất, khàn khàn cười nói : « Sớm biết hôm nay, lúc trước dù có bỏ mạng cũng phải cùng người đồng quy vu tận. »

Long Nhất nhướng mày. Ma tộc cao thủ bảo hộ Tư Yên tại Mễ Á thánh ma học viện chính là hắn, hắc hắc cười nói: "Đáng tiếc hối hận là thứ ăn không được, mà có được thì cũng không thể tiêu."

"Công chúa đâu?" Huyết ma gầm lên hỏi.

« Người nói Tư Yên à ? Nàng ngoan ngoãn ở lại thần giới làm nữ nhân của bốn thần. Lúc trước Thiên ma vương bắt đi thần nữ làm thê tử, hôm nay bốn thần bắt một cái Ma giới Công chúa làm vợ, coi như hòa. » Long Nhất kêu ngạo cười to.

Huyết ma Đế La hai má một trận run rẩy. Điên cuồng hét lên một tiếng công tới.

Long Nhất thất hệ thần thể đã thành, hỗn độn thần công đạt tới tầng thứ tư. Thực lực cao hơn Huyết ma Đế La. Mặc dù muốn giết Huyết ma Đế La không dễ dàng, nhưng huyết ma muốn đả thương hắn thật là vọng tưởng.

"Oanh". Long Nhất thừa dịp huyết ma cảm xúc kịch liệt. Một đạo vô thanh vô tức hỗn độn chi quang bộc phát, trực tiếp đột phá hộ thể ma khí Huyết ma Đế La, đánh hắn hộc một ngụm máu bay ngược ra sau.

"Triệt." Huyết ma chịu Long Nhất một kích tâm thần ngược lại trở nên bình tĩnh. Thực lực của chính mình không bằng Long Nhất. Mà long ma bị hơn mười nhất cấp thần chi cùng mấy đại siêu thần thú vây

công xem ra không được nửa điểm ưu đãi, nếu tiếp tục ngành công Ma tộc đại quân thương vong chỉ sợ càng thêm thảm trọng. Không thể không lui, chờ Tthiên ma vương bệ hạ xuất quan rồi mới thu thập bọn họ cũng không muộn.

Ma tộc đại quân lưu lại hơn mười vạn cỗ thi thể rút quân như thủy triều, Long Nhất biết ma thú quân đoàn cách đây cũng không xa bèn truyền lệnh xuống đình chỉ truy kích. Sau đó lệnh thần tộc đại quân đem toàn bộ bắc địa biến thành một mảnh phế tích.

Trận chiến kết thúc, thần tộc đại quân toàn thắng. Thắng lợi huy hoàng trên đất khách, đối với thần giới ý nghĩa không thể tưởng tượng nổi. Phải biết rằng mười vạn năm trước thần giới còn bị Ma tộc đại quân đồ sát huyết lưu ba ngàn dặm, lần này thắng lợi cuối cùng cũng tìm về một ít tôn nghiêm.

Tất cả thần tộc tướng sĩ sĩ khí đại thịnh. Đều yêu cầu Long Nhất thừa cơ truy kích. Đem toàn bộ Ma giới toàn bộ phá hủy.

Nhưng hẳn hơn ai hết hiểu rõ, lần này thần tộc đại quân thắng lợi là chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hoà. Nếu chân chính cùng Ma tộc đại quân trực diện đối kháng, thần tộc đại quân trăm phần trăm không phải nhân gia đối thủ.

Tình ma na duy kỳ nhìn khắp lãnh địa đã thành một mảnh phế tích, thấy chất thành núi, vẻ mặt có chút phức tạp.

"Hối hận ?" Long Nhất nhàn nhạt hỏi.

Chương 670: Huyết sắc Thương Lan

"Một tí thôi" Thật lâu sau, Na Duy Kỳ mới lạnh nhạt nói.

Long Nhất khẽ nhún nhún vai. Hối hận bây giờ cũng vô dụng, sự thật đã rõ ràng như thế, mặc dù hẳn không rõ Na Duy Kỳ vì sao lại phải làm như vậy nhưng mục đích quan trọng nhất đã hoàn thành thì không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì.

"Thứ người dùng để nhốt ta là di thể của ai?" Đúng lúc Long Nhất vừa định phi thân đi thì Na Duy Kỳ đột nhiên hỏi.

Long Nhất dừng lại, trong đầu ngổn ngang trăm ngàn ý nghĩ. Tất nhiên là hẳn dùng đầu thạch tượng của Địch Bỉ Á. Chẳng lẽ Na Duy Kỳ lại có quan hệ gì với hắn?

"Ta ở bên trong có thể nhìn xuyên tinh thần hải, thấy được tên mẫu thân ta." Na Duy Kỳ thấp giọng nói.

"Ách..." Long Nhất lập tức xoay người không nói. Địch Bỉ Á sao lại có quan hệ cùng mẫu thân Na Duy Kỳ. Na Duy Kỳ không phải là con riêng của Địch Bỉ Á chứ.

Long Nhất bị ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu dọa nhảy dựng lên. Bất quá ngẫm lại cũng không phải không có khả năng.

"Là ai?" Na duy kì vẻ mặt mang đầy nét mê man khẽ hỏi. Lúc này

nàng như 1 đũa tré lạc đường, hoang mang và bất lực.

" Sáng thế thần vĩ đại Địch Bỉ Á có phải chính là đáp án người muốn phải không?" Long Nhất suy nghĩ 1 chút trả lời.

Na duy kì khẽ run lên, ánh mắt mê man dần dần trở nên bình tĩnh. Nàng nói với Long Nhất: "người mau đi đi, thừa dịp thiên ma vương còn chưa xuất quan, nếu không ..."

Long Nhất gật gật đầu, vừa xoay người đi vài bước đột nhiên quay đầu lại nói: " Na Duy Kì, người theo cùng ta. Thiên ma vương xuất quan sẽ không tha cho người ."

Trong mắt Na Duy Kì chợt lóe sáng, nàng lộ ra nụ cười ngàn năm khó gặp nói: " có những lời này của người, ta không giúp người ta thì thế nào? Ta không đi. Xem thiên ma vương dám làm gì ta"

Long Nhất cười hắc hắc cười tà . Tuy nói đối với thân phận của Na Duy Kì có vẻ tò mò nhưng lúc này cũng không có tâm tư nghiên cứu, liền cũng không nói nữa mà lập tức thân hình chợt lóe lên rồi biến mất tại chỗ.

Trong phế khu nọ, bóng dáng hơn 10 viên tướng lĩnh ma tộc đứng ở trên tường thành trông thật là thê lương.

Đế La hai mắt trợn tròn, 2 hàm răng nghiến vào nhau ken két. Cả ma tộc đại đều quân yên lặng như tờ, tất cả chiến sĩ lặng im nhìn hoàn cảnh xung quanh. Trong đám cây xác đằng kia có thân nhân bọn họ, cũng có bạn bè bọn họ nhưng tất cả đã không thể vấn hồi. Đại quân thần tộc tung hoành trên lãnh thổ ma giới gần giống như những gì ma tộc đã làm 10 ngàn năm trước, thậm chí so với ma tộc năm đó

còn muốn tàn nhẫn hơn. Trên mặt đất hàng đồng thi thể, không có đến 1 bộ toàn thân. Còn có những cái xác trực tiếp hóa thành thịt vụn, còn có những cái xác bị mổ phanh bụng, toàn bộ nội tạng như phô trương ra ngoài cơ thể.

"phịch" – Huyết ma để la quỳ xuống mặt đất, ngẩng mặt cất tiếng hô ai oán, cái đầu đầy tóc thô dài bay tán loạn như muốn nổ tung. Hãn thề mối thù này hãn sẽ khắc cốt ghi tâm.

Long ma tạp la lập trở lại lãnh địa của mình cũng gặp thảm sự tương tự. Mặc dù tình hình còn tốt hơn huyết ma để la nhưng 10 tòa thành trong lãnh địa hãn quản hạt có 2 tòa biến thành quỷ thành. Hãn nổi điên muốn lãnh binh giết ngược về thần giới nhưng bị vài tên phó tướng khuyên nhủ, cho hãn thương lượng cùng huyết ma để la xong rồi sẽ tìm cách trả thù.

"Huyết ma, ta không nhịn nổi nữa. Thù này không báo, Long Ma ta sẽ trước mặt thiên ma vương bệ hạ nhận tội, trả lại công đạo cho đồng bào ma tộc đã chết" – long ma tạp la lập nói chuyện với huyết ma để la qua thủy tinh cầu.

"Thù nhất định phải báo, nhưng không được hành sự mạnh động" – huyết ma để la từ trong cơn tức giận tỉnh táo lại. hãn biết đại quân thần tộc bây giờ so với 10 ngàn năm trước đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa còn chung sức đồng lòng. Tất cả những biến hóa này đều do tên tự xưng là truyền nhân của sáng thế thần – Phách thần Long Nhất. Khi gặp hãn ở thương lan đại lục thì hãn cũng đâu lợi hại như thế, không nghĩ tới khi gặp lại thực lực của hãn còn hơn cả mình.

"làm sao bây giờ? tướng sĩ dưới trướng đều sĩ khí tổn hại thảm trọng. cứ tiếp tục như vậy không cần đại quân thần tộc vây công thêm lần nào nữa thì chúng ta cũng tự động tan rã." – Long ma tạp la lập nói.

"phải nhanh chóng khôi phục sĩ khí đại quân ma giới ta, chỉ có 1 biện pháp có thể khiến cho bọn họ tin tưởng". " hắc hắc hắc ..." Huyết ma đế la cất tiếng cười chói tai nói, trong ánh mắt hiện rõ lên sự điên cuồng.

Từ trước đến nay Thần tộc vẫn luôn bị Ma tộc cưỡi trên cổ. Thịnh thoảng có một đội Ma tộc xuất hiện tại một góc thần giới tiến hành giết hại, cho đến khi thần tộc đại quân đến thì biến mất vô ảnh vô tung. Đây là sỉ nhục cho cả thần giới. Bây giờ bọn họ đem sỉ nhục này trả lại cho ma tộc.

Quân đội thần tộc dưới sự dẫn dắt của phách thần long nhất đột tiến ma giới, trong đó 1 đoạn chiến dịch kinh điển nhanh chóng truyền bá khắp cả thần giới. nếu lúc trước chỉ dựa vào danh hào truyền nhân của sáng thế thần mà trở thành chỗ dựa tinh thần của toàn thần tộc đang ngấp nghé bờ tuyệt vọng thì bây giờ có thể nói là 1 hồi thăng lợi hoàn mỹ khiến cho uy vọng của hắn đạt tới cao triều.

Trong quang minh thành, Mễ tây ni nhu thuận mát-xa toàn thân Long Nhất. Trong khoảng thời gian này, nàng đã phải lo lắng rất nhiều, mỗi ngày đều trông ngóng tin tức từ ma giới chuyển về, vừa thấp thỏm lo âu Long Nhất gặp chuyện. Bây giờ thì nàng đã hoàn toàn an tâm. Thần tộc đã thắng, Long Nhất đã trở lại, nàng cũng không cần chờ đợi ngày qua ngày trong lo lắng.

Càng ma sát, mễ tây ni càng như phát hỏa, cả người như không xương uốn éo trên lưng Long Nhất. 2 cái bánh bao bảo mãn trước ngực như muốn dính chặt trên lưng hắn. từng đợt từng đợt khoái cảm tràn ngập toàn thân khiến cho nàng không kiềm chế nổi mà phát ra những tiếng rên rỉ.

Long Nhất hít thở lập tức trở nên nặng nề. chẳng lẽ tiểu yêu tinh này

không biết hẳn tại ma giới vẫn kiềm chế vô cùng khổ cực sao? Bàn tay giương nanh múa vuốt bóp mạnh bờ hông tròn trịa của Mễ Tây Ny truyền tới cảm giác co giãn mạnh mẽ khiến Long Nhất như say đắm khôngỡ buông tay. Cảm giác thật sung sướng vô cùng.

Thân thể Mễ Tây Ny càng như nhũn ra, nóng rực như đang bị thiêu giữa biển lửa nhục dục, phả từng luồng hơi nóng từ đôi môi căng tròn đỏ mọng lên tai Long Nhất.

Long Nhất lật người đè Mễ Tây Ny xuống, thân thể hùng tráng lập tức vọt lên trên, hai bàn tay không rảnh rỗi xoa bóp bộ ngực bảo mẫn không ngừng.

Như tốc độ ánh sáng, hai người đã đổi chỗ cho nhau. Mễ Tây Ny khẽ khép mắt chờ đợi cảm giác đã lâu không được thưởng thức.

"Phách thần đại nhân, nhất cấp thần Duy Nhĩ Bối Lạp cầu kiến."
Ngay tại thời khắc máu chốt, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm Duy Nhĩ Bối Lạp.

Long Nhất hít sâu một hơi, trong lòng bất đắc dĩ. Nữ nhân này thật là sát tinh a, hết lần này tới lần khác ngay tại thời khắc máu chốt.

"Không cần quản tới nàng ta." Mễ Tây Ny thổi một hơi nhẹ nhàng bên tai Long Nhất.

Long Nhất lắc đầu, vỗ nhẹ Mễ Tây Ny đang động xuân tình: "Có lẽ nàng ta có việc quan trọng cần bẩm báo. Người trước hết ở đây, chốc nữa ta sẽ đến tìm người."

Nhìn Long Nhất mặc lại y phục trong phòng, Mễ Tây Ny ngồi dậy, một thân tuyết trắng dưới ánh bạch quang tản ra kinh người hấp dẫn lực. Nàng bĩu môi hừ một tiếng, nhẹ giọng nói: "Duy Nhĩ Bối Lạp, hồ

danh người là thần nữ, lại chạy đến cùng ta tranh đoạt nam nhân."

Duy Nhĩ Bối Lạp nhìn Long Nhất đi ra, trên mắt còn vương vấn một mảnh hồng sắc. Đôi mi thanh tú khẽ nhú, nhưng sau đó lại giãn ra.

"Duy Nhĩ Bối Lạp, thắng lợi lần này của thần tộc công lao người là lớn nhất. Sau này thất đại quân đoàn tiến hành hỗn biên, người nhất định lĩnh quân đại thống lĩnh a." Long Nhất cười nói.

"Tạ phách thần đại nhân. Thuộc hạ đến đây vì có một chuyện không rõ." Duy Nhĩ Bối Lạp không lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, ngược lại lập tức hỏi.

"Nói xem." Long Nhất nói.

"Tình ma Na Duy Kỳ tại sao lâm trận phản bội?" Duy Nhĩ Bối Lạp mặc dù vẻ mặt bình thản nhưng ngữ khí đã có chút dị thường ba động.

Long Nhất nhướng mày, tựa hồ nghĩ ra một việc vô cùng thú vị, hắc hắc cười: "Thế nào? Người hoài nghi ta hy sinh nhan sắc câu dẫn Tình ma?"

"Ta nói thật lòng, Phách thần đại nhân đừng đùa giỡn." Duy Nhĩ Bối Lạp cắn chặt răng, có chút kiềm chế cơn giận.

"Được, thật tình mà nói, ta cũng không biết." Long Nhất nhún vai đáp.

« Bọn ma tộc tàn nhẫn xảo trá, Tình ma Na Duy Kỳ lại càng hơn thế. Nàng đột nhiên lâm trận phản bội, không thể không khiến kẻ khác nghi ngờ." Duy Nhĩ Bối Lạp nói.

"Thật ra đây cũng không phải vấn đề mấu chốt. Quan trọng chính là

chúng ta có thể lợi dụng nàng trong trận chiến lần này, hơn nữa khiến cho Ma giới nguyên khí đại thương. Về phần dụng tâm của nàng, chỉ cần chúng ta đề phòng, không sợ nàng có cái gì âm mưu quỷ kế." Long Nhất cười nói.

"Phách thần đại nhân, người vận trù duy ác, quyết thắng ngàn dặm. Người nói ma giới kế tiếp làm như thế nào?" Duy Nhĩ Bối Lạp có chút khó chịu.

Long Nhất hắc hắc cười, đột nhiên đưa tay xoa nhẹ gương mặt Duy Nhĩ Bối Lạp: "Còn làm gì nữa, đương nhiên là nắm chặt thời gian khôi phục nguyên khí, chờ Thiên ma vương xuất quan..."

Long Nhất khẳng định, chân mày đột nhiên nhíu lại như nghĩ ra điều gì.

Duy Nhĩ Bối Lạp bị Long Nhất đùa giỡn, trong lòng vừa thẹn vừa tức, đầu đó mang theo một tia ngọt ngào nhàn nhạt. Vừa định trách hấn bỗng nhìn thấy Long Nhất đang ngưng trọng, nàng bỗng chốc lo lắng: "Người sao vậy, đau đầu sao?" Long Nhất sắc mặt tái nhợt vỗ vỗ đầu mình, nói với Duy Nhĩ Bối Lạp: "Triệu tập thần tộc đại quân, chuẩn bị chiến đấu."

Thương Lan đại lục, dưới sự chống đỡ của tân đế quốc nhanh chóng luyện binh. Đầu tiên những lão binh từ Vô song doanh tham gia truyền dạy một các chi quân đội, áp dụng phương pháp huấn luyện tàn khốc huấn luyện ra tân binh. Dực áp lực của diệt thế hạo kiếp, tân quân rất nhanh phát triển, trang bị tương đương chiến đấu lực.

Cùng lúc đó, cả đại lục nhân lực vật lực tất cả đều được huy động. Ai có lực xuất lực, ai có tiền xuất tiền, các chủng tộc liên lạc mật thiết với nhau. Tuy nói chủng tộc bình đẳng kế ước đã được Thương lan đế Tây Môn Nộ phê duyệt, nhưng để chính thức dung hợp cùng một

chỗ cần phải có một khoảng thời gian khá dài. Nhưng không nghĩ đến lúc đối mặt hạo kiếp, các chủng tộc lại chính thức dung hợp.

Màn đêm âm u. Thương Lan đại lục đã tiến vào đông quý, bắc địa đã nghênh đón một tràng mưa tuyết.

Cường phong gào thét, tuyết phủ giang sơn. Chỉ trong một đêm, nơi nơi như nhuộm một màu trắng xóa.

Chỉ Qua thành, tòa thành được lập sau khi Đẳng Long đế quốc thôn tính Ngạo Nguyệt đế quốc, thủ hộ đế quốc bắc cương.

Bên dưới cổng thành, một loạt thân ảnh dần xuất hiện bên trong cơn mưa tuyết. Bông tuyết đọng trên mũ giáp kết thành một tầng băng sương. Một thân đại y cũng bị bông tuyết hóa thành bạch sắc. Nhưng bọn hắn vẫn đứng yên bất động, như một tòa điêu khắc không có sinh mạng tồn tại.

Một vài ngọn ma pháp tham chiếu đẳng quét ngang, một loạt điêu tở tùy theo ánh sáng đó mà di động tránh né.

Đột nhiên, một hắc ảnh quý dị hiện thân dưới sự chiếu sáng của ma pháp tham chiếu đẳng. Trong đó một gã thủ vệ ánh mắt co rụt lại, hét lớn: "Mặt trước năm mươi lăm độ có tình huống dị thường.

Theo tiếng kêu thủ vệ, ma pháp tham chiếu đẳng hàng loạt chiếu sáng phương hướng thủ vệ vừa thông báo, chỉ thấy một mảnh tuyết địa bị dẫm loạn.

« Chẳng lẽ là ma thú ? » Thủ vệ trên thành thầm nghĩ. Tham chiếu đẳng quét sang bên cạnh, một kinh khủng ma thú toàn thân đen nhánh trường mao, thị huyết song mâu kinh khủng xuất hiện.

Trong lòng thủ vệ run lên. Đẳng quang lại đảo qua, chợt thấy phía sau còn có một mảnh rậm rạp ma thú.

"Bên cạnh có kẻ đuổi ma thú lại đây, địch tập, địch tập." Phụ trách tham chiếu đẳng nhìn thấy hung ác ma tộc, lập tức cảnh báo địch tập.

Từ khi Tây môn gia tộc nhất thống Thương Lan đại lục, đây là lần đầu tiên địch tập cảnh báo vang lên. Binh lính đang còn nằm ngủ nhanh như thiểm điện lập tức tỉnh giấc, nhanh chóng tập hợp. Không tới ba phút liền hướng bốn phía tường thành chạy đến.

Một mảnh vô tận hắc ảnh rít gào hướng đến tòa thành, màn chiến đấu thảm thiết chuẩn bị diễn ra.

Chỉ Qua thành năm ngàn thủ vệ, mà ma thú ma tộc tiến công ước chừng hai vạn, trong đó còn có phi hành ma thú. Bọn ma thú này không hề giống như ma thú tại Thương Lan đại lục, mà là do ma tộc huấn luyện thành ma thú quân đoàn. Kỳ thật bọn chúng sức chiến đấu còn hơn thần tộc, càng không cần phải nói đến quân đội tại Thương Lan đại lục.

Một gã ma tướng đứng xem tràng cảnh ma thú quân đoàn công thành. Năng lực phản ứng của binh lính loài người hoàn toàn ngoài ý liệu của hắn. Nhưng hắn cho rằng trước hừng đông bọn họ thừa sức đồ thành.

Sự thật lại làm cho tên ma tướng khiếp sợ. Ma thú quân đoàn phối hợp lẫn nhau, chiến lược gấp mấy lần đối phương. Thế nhưng chiến đấu không hoàn toàn nghiêng về một phía.

Binh lính loài người phối hợp lẫn nhau công kích ma thú tạo thành thương tổn chí mạng. Mặc dù bọn họ tử thương thảm trọng, nhưng

ma thú quân đoàn thương vong số lượng khiến cho hẳn cực kỳ đau lòng.

Càng làm cho ma tướng này kinh ngạc chính là dân chúng trong thành không hề hoảng loạn chạy trốn chết, mà bọn họ mỗi người đều điên cuồng gia nhập chiến đấu. Cho đến giữa trưa ngày thứ hai, tràng chiến đấu thực lực hoàn toàn chênh lệch mới chấm dứt.

Chỉ Qua thành năm ngàn thủ vệ cùng ba mươi vạn dân chúng toàn bộ chết trận, không có một người chạy trốn. Bên trong còn có thi thể những hài tử chỉ mới bảy tám tuổi vẫn gắt gao cầm lấy gậy gộc vũ khí. Điều này làm cho ma tướng đáy lòng phát lạnh. Loài người từ lúc nào trở nên dũng mãnh không sợ chết? Đến tột cùng điều gì đã thay đổi bọn nhu nhược đó?

Hai vạn ma thú chế trận hai ngàn. Tổn thất này bọn chúng không thể tưởng tượng nổi. Thực lực hoàn toàn chênh lệch mà vẫn thương vong thảm trọng. Xem ra quân pháp cần phải xem lại.

Có một điều tên ma tướng không biết. Hơn mười địa phương loài người cùng các loại chủng tộc bị bọn chúng đồng thời công kích tình huống cùng nơi này không sai biệt lắm mặc dù kết quả đều là đồ thành diệt tộc. Chứng kiến sự phản kháng mãnh liệt khiến tổn thất không thể tưởng tượng nổi, thân làm ma tộc tiên phong vâng mệnh công kích Thương Lan đại lục không tự chủ trong lòng có một tia chiến lụi. Chủng tộc tại Thương Lan đại lục thật sự đáng sợ.

"bệ hạ, khẩn cấp quân tình." Tây Môn Nộ vừa an giấc đột ngột tỉnh lại. Từ khi nhất thống Thương Lan đại lục khẩn cấp quân tình chưa từng xuất hiện. Ma tộc đại quân đến cũng thật nhanh.

Thương Lan đại lục hơn mười địa phương bị ma tộc hủy diệt công kích, xem ra trường hạn kiếp này đã buông xuống.

Trong lúc nhất thời đằng long thành như hoàn toàn tỉnh giấc, văn thần võ tướng nhanh chóng tề tụ về hoàng cung.

"Thái tử dự kiến Ma tộc đại quân cần hai năm nữa mới có thể công tới, bây giờ xem ra sớm hơn rất nhiều. Ta vừa nhận được quân tình khẩn cấp, đại lục hơn mười địa phương bị lọt vào ma tộc quân đoàn hủy diệt công kích." Tây Môn Nộ ngồi trên Long y, nói với văn võ đại thần.

"Bệ hạ, thỉnh khởi động họa kiếp khẩn cấp dự án thái tử lưu lại, đem cả dân cư quân đội Thương Lan đại lục co rút tập trung, tạo thành thiên võng giao xoa phòng ngự thể chế." Thân là Thương Lan đại lục thống lĩnh tổng lĩnh quân đội đại nguyên soái Bắc Đường Vũ nói.

"Chúng thần phụ nghị." Các võ tướng còn lại đều phụ họa.

Long Nhất trước khi đi đã lưu lại phương án ứng phó Ma tộc đại quân xâm lấn. Đem cả Thương Lan đại lục tập trung lại các đại khu vực. Bên trong quân đội khu long phòng ngự. Các khu vực liên lạc phối hợp lẫn nhau, hình thành giao xoa thức phòng ngự (phòng ngự chồng chéo- overlapping), đầu đuôi có thể giúp đỡ lẫn nhau phòng ngự lẫn công kích.

Lúc này văn thần thương thảo phương án dân sinh thời chiến. Từ khi Long Nhất đề nghị phân phối tài nguyên cho quân đội lẫn dân cư theo phương án mới, quốc gia tài nguyên hiệu suất sử dụng không biết tăng bao nhiêu lần.

Bên trong hậu cung, Long Nhất đông đảo hồng nhan tề tụ cùng nhau. Nam Cung Hương Vân hoài thai đã rất lớn, mà Nạp Lan Như Nguyệt cùng Ti Bích cũng không hề thua kém. Ba người bàn tay xoa xoa bụng, nói chuyện với bảo bối bên trong.

"Hương Vân, Ti Bích, Như Nguyệt, các người hay là đi đến Long đảo tránh nạn đi. Hoặc là Hạ hải chi thành cũng được. Tóm lại các người ngàn vạn lần không thể có chuyện." Ngu Phượng nói, những người khác cũng đều khuyên bảo.

"Mọi người đừng nói nữa. Nếu cả Thương Lan đại lục bị ma tộc chiếm lĩnh, cho dù trốn tới chân trời cũng không hữu dụng. Ta cùng hài tử ở lại Đẳng Long thành, một người cũng không đi. Đây là cốt huyết của hần, sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu." Nam Cung Hương Vân vỗ về chiếc bụng thật to cười nói. Thai nhi bên trong thỉnh thoảng đập một cước như chứng minh tinh lực mạnh mẽ của hần. Đây là huyết mạch của hần, nhất định chứng kiến tràng khuynh thế hạ kiếp, nhất định chứng kiến phụ thân hần làm thế nào ngăn cơn sóng dữ. Nàng vẫn cho rằng trên thế gian này chỉ có hần mới làm được chuyện đó.

"Đúng vậy, Đẳng Long thành là nhà chúng ta, cũng là căn cơ của Long Nhất, chúng ta kiên quyết bám trụ nơi đây." Ti Bích cùng Nạp Lan Như Nguyệt nói.

Chúng nữ thấy tam nữ tràn ngập tin tưởng cũng không nói thêm điều gì. Nếu Đẳng Long thành thật sự bị Ma tộc công phá, đến lúc đó dời đi cũng không trễ. Các nàng tin tưởng bản thân các nàng cũng sẽ có lựa chọn chính xác.

Ở phía sau hậu cung, Man Ngưu cùng Lệ thanh ngồi trên một mảnh đất trống trải. Mỗi người mười năm, ngày nào cũng như ngày ấy một kẻ lau chùi Lục ngọc tài quyết nhiễm hồng tinh huyết, một kẻ lau chùi hàn băng bảo kiếm. Thủ hộ nữ nhân của Long Nhất là chức trách của bọn họ, không dám có một ngày sơ sót.

Chương 671: Huyết sắc Thương Lan 2

Ma tộc đại quân phát động toàn diện tiến công, trong lúc nhất thời phong yên dấy lên bốn phía.

Cả đại lục dân cư quân đội bắt đầu theo khu vực tiến hành thu long phòng ngự. Điều này khiến cho hỏa tiến công kích của ma tộc bị trở ngại rất lớn. Vốn Đế La dự định rất nhanh đồ diệt Thương Lan đại lục, nhưng tình hình không thể không trì hoãn.

Tuy nhiên thực lực hai bên quá mức chênh lệch. Dưới sự công kích không nơi không có của ma tộc đại quân, Thương Lan đại lục các chủng tộc đều tử thương thảm trọng.

Sau khi Huyết ma Đế La biết được ý đồ phòng thủ của Thương Lan đại lục, đồng dạng hợp binh một chỗ đối phó các đại khu vực, tiến hành bao vây cô lập. Chịu tao ương đầu tiên chính là thú nhân tộc tại Hoàn đoạn sơn mạch.

Mặc dù các đại khu vực vẫn tiến hành tập kích ma tộc đại quân nhưng hiệu quả không cao.

Bên trong quân doanh Đằng Long thành, Bắc Đường Vũ cầm đầu các vị tướng lĩnh tiến hành hội nghị khẩn cấp. Thú tộc thủ lĩnh Bối Toa đã phát hơn mười phong khẩn cấp quân tình, cả thú tộc thương vong thảm trọng, thỉnh cầu trợ giúp.

"Nên chẳng chúng ta triệu tập tất cả quân đội đều sử dụng truyền tống trận đi đến Hoành đoạn sơn mạch?" Hùng Phách nói.

"Không không, nếu như vậy há chẳng phải cùng ma tộc đại quân trực diện đối cứng hay sao? Như vậy chúng ta càng bại nhanh hơn. Biện pháp tốt nhất lúc này là tuân theo phòng ngự mà thái tử điện hạ đã đưa ra. Kiên trì đến khi thái tử trở lại." Nói chuyện chính là Cừu Phục, một người từ Cấm thiên ngục giam được Long Nhất phóng thích.

Bắc Đường Vũ nhìn chăm chăm bản đồ quân sự Thương Lan đại lục. Đối diện với tuyệt đối thực lực, mọi mưu kế đều đào không ra tác dụng hiệu quả. Ngoại trừ ngoan kháng cũng chỉ có thể ngoan kháng.

Hoành đoạn sơn mạch. Bối Toa nhìn tròng chiến trường thảm thiết trước mắt, hàm răng cắn chặt. Thú tộc tác chiến hung mãnh, nhưng khả năng phối hợp không bằng loài người. Tình huống chiến đấu thập phần tai hại. Chỉ ngắn ngủn một ngày cả thú nhân tộc thương vong đã hơn phân nửa. Cứ tiếp tục như thế này toàn quân chắc chắn bị diệt.

Bắc Đường Vũ truyền đến tin tức mong nàng tận lực trì hoãn thời gian, chờ đợi long nhất hồi quy. Nhưng mấy trăm vạn ma tộc công kích khu vực thú nhân tộc, không thể trì hoãn thêm bao nhiêu thời gian nữa. Cả thú nhân tộc cơ bản không còn nhiều.

"Triệt." Bối Toa rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa. Thú nhân tộc không thể đoạn tuyệt trong tay nàng.

Nhìn thấy thú nhân tộc lợi dụng Truyền tống trận triệt xuất Hoành đoạn sơn mạch, Huyết ma Đế La đắc chí cười to.

"Lui đi lui đi. Tốt nhất toàn bộ quân đội cùng người dân tập trung

cùng một chỗ, đỡ phải phiền toái cho bốn tướng." Huyết ma Đế La lạnh lùng nói.

Kỳ thật lúc bắt đầu Long Nhất cũng từng nghĩ tới nên hay không hợp binh cùng một chỗ đối phó ma tộc đại quân xâm lấn? Nhưng sau khi phân tích hẳn nhận thấy tại tuyệt đối thực lực, chỉ cần ma tộc đại quân công phá một lỗ hổng là có thể giết hại dân chúng khu vực trung ương. Khủng bố lan tràn. Đến lúc đó nói không chừng binh bại như núi đổ, để cho ma tộc đại quân nhất kích phá tan. Do đó Long Nhất đành phải chọn phương thức giao thoa phòng ngự để có thể duy trì chống lại ma tộc đại quân xâm lấn lâu nhất có thể. "Duy Nhĩ Bối Lạp, ngươi xuất lĩnh một chi đại quân một lần nữa đi trước ma giới. Nếu ma giới chủ lực đại quân đã công phá Thương Lan đại lục thì hủy luôn ma giới. Nếu có đại quân chống cự liền phản hồi thần giới. Lưu thủ phòng ngừa ma tộc đại quân phản phác." Long Nhất nói.

"Tuân lệnh, Phách thần đại nhân." Duy Nhĩ Bối Lạp tuân mệnh rời đi.

Long Nhất trầm mặc dẫn một chi thần tộc đại quân khác đi đến Thương Lan đại lục không gian tiếp điểm. Hắn lòng nóng như lửa đốt nhưng không thể biểu hiện ra ngoài. Hy vọng sự thật không như mình suy nghĩ là tốt nhất.

Trong chiến tranh, hủy diệt là hình thức tàn khốc nhất. Hai bên thù sâu như biển, một khi va chạm không phải người tử chính là ta vong.

Ma tộc đại quân thế như chẻ tre phá hủy những khu vực bên ngoài Thương Lan đại lục, thảm trạng không kém nhân gian luyện ngục. Ma tộc đại quân dùng đầu người treo quanh tường thành, gương mặt vặn vẹo đáng sợ hướng đến trung tâm quyền lực Đẳng Long thành, quỷ dị nói không nên lời.

"Không còn thời gian nữa. Truyền lệnh xuống, không nên trường

đấu. Mạnh mẽ đột phá thẳng hướng Đằng Long thành, bắt lấy toàn bộ gia quyến Phách thần Long Nhất. Đến lúc đó để xem trước mặt ta hấn dám đưa ra cái dạng gì." Huyết ma Đế La nói. Hấn biết Long Nhất rất nhanh sẽ xuất lĩnh thần tộc đại quân tăng viện. Hiện tại xem ra không có khả năng trong thời gian ngắn đồ sát Thương Lan đại lục. Cũng chỉ còn cách ngạnh tiến lên, đem gia quyến Long Nhất toàn bộ bắt hết. Đến lúc đó cho hấn ném tư vị sống không bằng chết. Nghe nói hài tử của hấn mùi vị rất ngon.

Không thể không nói, Huyết ma Đế La là một kẻ vô cùng xảo trá. Mạnh mẽ đột phá tầng tầng phòng ngự sẽ làm ma tộc đại quân nỗ lực đại giới không ít. Nhưng để đạt được mục đích, dù phải nỗ lực gấp trăm lần cũng đáng giá.

Quả nhiên, đối với ma tộc đại quân mạnh mẽ đột phá, Thương Lan đại lục các khu vực phòng thủ căn bản không có biện pháp, chỉ có thể trơ mắt nhìn ma tộc đại quân gào thét quét tới Đằng Long thành.

Biện pháp duy nhất có thể làm là bao vây phía sau ma tộc đại quân công kích. Bình thường quân đội một khi lâm vào vòng vây chẳng khác nào tự sát. Nhưng ma tộc đại quân thực lực cùng Thương Lan đại lục căn bản không phải một tầng mà so sánh. Bọn họ một chút cũng không thềm để ý bản thân bị bao vây. Nếu có thể đem toàn bộ qua quyển Phách thần Long Nhất toàn bộ bắt hết rồi trở về ma giới, chẳng sợ Long Nhất không tự vác thân dâng lên tới cửa.

Đằng Long thành, một trăm vạn đại quân tinh nhuệ đã nghiêm trận chờ đợi. Bọn họ đều biết ma tộc rất nhanh sẽ tiến tới.

Không cần đế quốc phái kẻ tuyên truyền, Thương Lan đại lục đã thành một chính thể. Sinh cùng sinh, tử cùng tử. Đằng Long thành ngàn vạn dân chúng hợp lực, vì đế quốc cung cấp cường đại hậu cần bảo chướng.

"Tam oa, tiểu tử nhà ngươi ở đây làm gì, mau gia nhập quân đội, xuất một phần khí lực, đem đấm ma nhân chết bầm đó chém được thằng nào hay thằng đó, cho bọn chúng chết không đất chôn thây." Một lão hán mắng con. "Phụ thân đại nhân, còn cần phải nói nữa sao. Tam oa ta sống chết cũng là trang hảo hán, không phải hạng người tham sống sợ chết. Ta vừa đến quân đội báo danh, bây giờ trở về cấp lão thông báo một tiếng." Cao lớn hán tử bị cha quả trách nói lại.

Các nơi đều đồng dạng như nhau. Cha tiến nhi tử nhập quân đội, thê tử tiến trượng phu tòng binh, gia gia tiến cháu ruột vào cảm tử quân. Thương Lan đại lục các chủng tộc sinh ra ngưng tụ lực xưa nay chưa từng có. Đây chính là khảo nghiệm giữa lần sinh tử.

Bắc Đường Vũ đứng trên thành tường. Đôi mắt sắc bén nhìn về phía xa. Căn cứ theo tình báo, ma tộc đại quân đã mạnh mẽ đột phá tầng tầng phòng ngự bốn phía Đằng Long thành. Binh lực đang tập trung hướng trung tâm quyền lực Đằng Long thành đánh tới.

Hàn phong thổi bay mái tóc của nàng. Hôm nay Bắc Đường Vũ uy nghiêm nhất trọng. Cảm giác đầu tiên mọi người nhìn vào đó chính là sát khí. Ngũ quan tinh tế tú lệ khiến cho lòng người muốn mãi trầm luân.

Địa ngục thiên sứ, đây chính là ngoại hiệu ngày nào, đến nay vẫn không ai dám quên.

Đột nhiên, một hắc tuyến từ chân trời như tia chớp hướng đến Đằng Long thành. Tà ác ma khí nhanh chóng khuếch tán.

"Tới rồi." Bắc Đường Vũ căng thẳng nắm chặt bảo kiếm trong tay. Đôi mắt hiện lên chiến ý ngập trời. Tất cả chiến sĩ đều nghiêm thần

chờ đợi.

Ma tộc đại quân càng lúc càng gần. Trên mặt đất lẫn không trung ma tộc rậm rạp điên cuồng đánh tới. Nhìn gần có thể rõ ràng những bộ dáng vô cùng kinh tởm.

"Khởi động hộ thành phòng hộ tráo." Bắc Đường Vũ lạnh lùng ra lệnh.

Bên dưới Đẳng Long thành, hàng trăm vạn khối ma tinh thạch đồng thời khởi động một cự hình ma pháp trận. Nhất thời một tầng hào quang dày đặc bao phủ toàn bộ Đẳng Long thành.

Hộ thành phòng hộ tráo. Đây là ma pháp trận không trọn vẹn di lạc từ thần giới mà Long Nhất tìm được. Trải qua hơn vạn ma pháp sư hợp lực chữa trị, hao phí tài lực không thể tính toán, trong mấy năm thời gian mới tạo nên một ma pháp trận tương đối hoàn chỉnh. Rất nhiều ma pháp sư vì nó mà tuấn chức.

Vô số ma pháp cùng ma lực công kích như vũ bão lên hộ thành phòng hộ tráo. Hộ thành phòng hộ tráo ngoại trừ có chút ba động vẫn kiên cố như bàn thạch.

Đẳng Long thành tất cả tướng sĩ đều thở phào một hơi. Xem ra trong lúc nhất thời ma tộc đại quân không cách nào đột phá hộ thành phòng hộ tráo.

Một bạch sắc nhân ảnh phiêu nhiên trên thành tường đứng phía sau Bắc Đường Vũ.

"Tiểu Y, chư vị tỷ muội đã an bài tốt chưa?" Bắc Đường Vũ có chút nghiêng đầu hỏi.

"Đã an bài tốt lắm. Hương Vân, Ti Bích cùng Nạp Lan Như Nguyệt đã tống nhập địa để truyền tống ma pháp trận. Tỷ muội bọn họ chết cũng không chịu đi." Tiểu Y bạch sắc đồng tử lóe lên yêu dị quang mang.

"Bọn họ còn không chịu nghe hay sao? Ta đã giải thích rồi. Hộ thành phòng hộ tráo vừa vỡ thì chúng ta chính là mục tiêu công kích chủ yếu của ma tộc đại quân. Một khi thất thủ bị bắt chính là mang đến liệt thể không thể phản hồi cho phu quân." Bắc Đường Vũ nhíu mày nói.

"Đừng lo, bọn tỷ muội trên linh hồn đều khắc một cái tự bạo ma pháp trận. Một khi bị bắt..."

Bắc Đường Vũ trên mặt hiện lên một tia ba động. Bởi vì nàng thân phận đặc thù, nàng không cùng chúng tỷ muội lui tới nhiều. Đại đa số thời gian nàng đều ở tại quân doanh, quản lý tất cả tướng sĩ Thương Lan đại lục, coi đó như cách thể hiện tình yêu của nàng đối với Long Nhất.

Lúc này một đội mặc hợp thể giáp đứng phía sau các nàng. Đây là trăm nhân cấm vệ, là những tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Vô song doanh ban đầu thành lập.

Bọn họ nghiêm chỉnh đứng phía sau Bắc Đường Vũ, trên mặt mỗi người đầy kiên định nhìn hộ thành phòng hộ tráo đang run lên như gợn sóng.

"Thiệt là, sao không chịu đợi ta." Đông Phương Uyển nhanh chóng tiến đến, hoa quý cung trang được đổi thành ma bào.

"Hoàng hậu nương nương." Tất cả tướng sĩ đều khom người hành lễ.

Không cần đa lễ. Hôm nay bốn hậu cùng chur vị cùng nhau giết địch." Đông Phương Uyển anh tư bộc phát, tựa hồ nhớ lại thời kỳ thiếu nữ tung hoành khắp Thương Lan đại lục.

Lúc này vài đạo thân ảnh cũng đồng thời tiến đến. Chính là đương kim hoàng đế Tây Môn Nộ, thái thượng hoàng Tây Môn Cường cùng Mộ Dung Bác các bậc ẩn thế cao nhân.

Tây Môn Nộ một thân đế vương kim trang, có chút bất luân bất loại. Hắn trừng mắt nhìn Đông Phương Uyển, lại thấy nàng như một tiểu cô nương thè lưỡi đáp trả, không khỏi cười trừ.

Lúc này, Huyết ma Đế La đứng trên một cái cự đại kim hình ma chuẩn, cau mày nhìn hộ thành phòng hộ tráo phía dưới. Thật không nghĩ tới Đẳng Long thành còn có hộ thành phòng hộ tráo chắc chắn đến như vậy. Công kích đã lâu còn chưa có dấu hiệu bị vỡ.

"Long ma, không thể tiếp tục như thế này. Thỉnh xuất thiên ma thực thần trượng. Bệ hạ nhất định sẽ không trách tội." Huyết ma Đế La trong lòng nổi lên cảm giác bất hảo. Hắn hiểu được không thể để thời gian kéo dài thêm.

Long Nhất suất lĩnh thần tộc đại quân đi đến Thương Lan đại lục không gian tiếp điểm. Nhưng không biết bản ghi chép sai sót, hay bởi vì hắn làm sai điều gì, đến bây giờ vẫn chậm chạp không thể thành công khởi động không gian thông đạo.

"Phách thần đại nhân, Duy Nhĩ Bối Lạp truyền đến tin tức." Một vị thần tộc tướng lĩnh đến trước mặt Long Nhất, dâng lên ma pháp tín.

Long Nhất vừa nhìn thấy, trên mặt trở nên lo lắng. Duy Nhĩ Bối Lạp suất lĩnh thần tộc đại quân trọng lâm ma giới, phát hiện Huyết ma Đế La cùng Long ma Tạt La Lạp đại quân biến mất không thấy. Trong một lần huyết tẩy ma giới lại bị Tình ma Na Duy Kỳ trở lại vị trí ma tộc Đại tướng quân đánh bật ra, trấn thủ ma giới. Song phương giằng co, không ai chiếm được một chút tiện nghi.

Rất rõ ràng, Huyết ma Đế La cùng Long ma Tạt La Lạp đã suất binh công đến Thương Lan đại lục. Điều này há có thể khiến cho Long Nhất không nóng nảy?

"Na Duy Kỳ, người đến cùng muốn làm cái gì?" Long Nhất một quyền khiến một khóa trụ thạch thành tê phấn. Xung quanh thần tộc tướng lĩnh thờ mạnh cũng không dám.

Huyết ma cùng Long ma hít sâu một hơi lấy ra một trường phương hình hộp tử (một cái hộp dài), bên trong phong ấn một phần thần thức Thiên ma vương luyện ra thiên ma thực thần trượng, uy lực tuyệt luân.

Hộp tử bị mở, bên trong một căn hắc sắc pháp trượng hiện ra, không kẻ nào dám mở to hai mắt mà nhìn thẳng vào nó.

Huyết ma cùng Long ma cùng niệm một đoạn chú ngữ bọn họ nhớ kỹ. Cổ tay bọn họ bị cắt ra, máu tươi điên cuồng bắn tới pháp trượng, tất cả đều bị nó hấp thu. Pháp trượng dần dần nổi lên chói mắt hắc mang.

Huyết ma Đế La ác khởi pháp trượng. Pháp trượng như có linh thức ông ông chấn chiến, gấp gáp muốn phát huy chính mình uy lực.

"Ba" một tiếng, pháp trượng bị Long ma Tạt La Lạp đoạt lấy.

"Huyết ma, người trí kế vô song. Thiên ma vương không thể thiếu người. Chính ta có hay không đều không sao cả." Long ma Tạt La Lạp dạt dạt cười nói, vung tay cắt đứt lời nói chuẩn bị thốt ra của Đế La, tiếp tục nói: "Khi bắt được thân nhân Phách thần, lưu lại một hai kẻ tế điện ta. Ta Long ma tự khắc sẽ biết.

"Thiên-ma-thực-thần! " Long ma Tạt La Lạp cao cử pháp trượng, gần từng chữ, vẻ mặt như tín đồ ngoan đạo.

Pháp trượng tức khắc như ma giới hắc ám chi nhật tuôn ra nòng đậm hắc mang, thẳng tắp chiếu xạ xuống hộ thành phòng hộ tráo.

Thân thể Long ma Tạt La Lạp nhanh chóng héo khô mắt thường có thể thấy được. Tầng phòng hộ cũng thấy được tốc độ tiêu tán.

"Tất cả tướng sĩ nghe lệnh, chuẩn bị chiến đấu." Bắc Đường Vũ hét lớn. Trong nháy mắt phòng hộ tráo vỡ tan, nàng một kiếm liền đem hai gã ma tộc trăm thành hai đoạn.

"Phòng hộ tráo đã bị phá, ma tộc tướng sĩ toàn diện tiến công. Hết thảy sinh vật giết không tha." Huyết ma Đế La ôm thi thể khô héo Long ma Tạt La Lạp, tê thanh quát.

Tràng chiến đấu vô cùng thảm thiết bắt đầu. Hậu quả mọi người đều biết: không phải người tử chính là ta vong. Do đó không ai lưu thủ, không ai chạy trốn.

"Các huynh đệ, giết! Giết một thì hòa, giết hai thì lợi được một mạng a." Một gã tiểu đội trưởng cao giọng quát. Cương đao trong tay hiện lên một trận đẫm thanh đấu khí nhập vào cơ thể một gã ma tộc binh lính, sau đó thân thể lại bị hai gã ma tộc xuyên thủng. Trước khi chết,

hắn kịp chuyển đao chặt đầu một gã ma tộc binh lính khác, mỉm cười nhắm mắt. Hắn lờ một mạng rồi!

Cả Đẳng Long thành khổng lồ lâm vào một mảnh chiến đấu hỗn loạn, thiên địa rậm rạp ảnh tử.

Tại mặt đông thành tường Đẳng Long thành đại bộ phận là cao đẳng ma tướng. Bọn họ điên cuồng vây công ngàn danh tướng sĩ hộ vệ tinh nhuệ nhất cùng đám người Tây Môn Nộ, Bắc Đường Vũ. Bọn họ đều biết những người này là thân nhân của Phách thần Long Nhất.

Huyết ma Đế La thân hình cao trăm trượng sát nhập vòng chiến. Hắn muốn hoàn thành lời hứa với Long ma Tạt La Lạp, cần hai thân nhân Phách thần Long Nhất tế điện hắn. Tây Môn Nộ, Tây Môn Cuồng, Mộ Dung Bác cùng những vị ẩn thế cao nhân cùng Huyết ma Đế La khổ chiến, mỗi người đều học một ngụm máu tươi nhưng vẫn kiên trì.

"Oanh" Huyết ma một chưởng đánh lui Mộ Dung Bác, giết tới Tây Môn Nộ cùng Đông Phương Uyển.

"Kiệt kiệt, các ngươi chính là phụ mẫu Long Nhất phải không? Hôm nay ta tiễn hai ngươi xuống hoàng tuyền bồi tiếp huynh đệ của ta." Huyết ma Đế La cười nói, cánh tay thật lớn hướng Tây Môn Nộ cùng Đông Phương Uyển đập tới.

"Bệ hạ....."

"Hoàng hậu....."

Tất cả mọi người bi thống, đều xuất ra công kích cường đại nhất. Nhưng căn bản không ngăn được nhất chiêu kinh thiên của Đế La.

Ngay lúc này, một hắc ảnh như thiểm điện xông vào, ngạnh sanh

kiềm hãm cánh tay Đế La. Dư âm công kích khiến cho Tây Môn Nộ cùng Đông Phương Uyển hít thở không thông.

Hắc ảnh bay trở về. Đó chính là một đầu cự long dài trăm thước. Miệng rộng của nó ké ra, đem xung quanh hơn mười ma tộc binh lính hấp thành thầy khô.

"Tên bại hoại nhà ngươi dám khi dễ Nữ nhi, cha ta nhất định đánh nát mộng của ngươi." Cự long phun ra một trận thanh âm thanh thúy. Đây chính là cô bé lớn nhanh gấp mấy chục lần bình thường-Nữ nhi.

"Thôn thệ long thể? Chỉ tiếc còn chưa trưởng thành. Nếu không thật sự phiền toái." Đế La cười lạnh, thân ảnh thật lớn chợt lóe lên công kích.

Đế La không tốn bao nhiêu công sức, chỉ mười mấy chiêu đã có thể gắt gao chế trụ Nữ nhi. Lúc này binh lính tinh nhuệ Thương Lan đế quốc cũng tổn thất hầu như không còn. Bắc Đường Vũ mất đi sức chiến đấu. Tình huống hoàn toàn nằm trong tay Đế La.

"Tên xấu xí kia, cũng chỉ dám thừa dịp Nhị ca ta không có ở đây mà đánh lén. Có giỏi chờ Nhị ca ta trở về." Tây Môn Vô Hận lạnh lùng quát. Một thân khiết bạch tế tỵ bào phủ đầy tro bụi.

"Không cần trì hoãn thời gian thêm làm gì. Long Nhất cứu không được các ngươi đâu." Đế La lạnh lùng nói.

"Cái đó cũng không nhất định." Một thanh âm chấn động vang vọng tại không trung. Thất thái quang mang bỗng nhiên bạo trưởng thành một vòng, tầng tầng ma tộc tướng sĩ vây quanh thân nhân Long Nhất nhất thời bị một cỗ cự lực chấn bay hơn trăm thước.

Bên trong vùng xoáy, Long Nhất mang theo chói mắt thất thái thần quang như thiên thần hàng lâm.

Chương 672: Hạo kiếp hàng lâm

"Thái tử điện ha, thái tử điện hạ trở lại. Các huynh đệ liều mạng, đừng cho bọn ma nhân chạy thoát." Binh lính Đằng Long thành hoan hô, vô cùng hưng phấn.

Thật sự kỳ quái. Vừa rồi Đằng Long thành tướng sĩ cùng bách tính cơ hồ bị ma tộc tàn sát. Vậy mà sau khi Long Nhất xuất hiện bọn họ lại hô to gọi nhỏ không để cho ma tộc chạy đi. Có thể tưởng tượng vị trí của Long Nhất đối với tướng sĩ dân chúng đã đạt đến một tầng như thế nào. Bọn họ hoàn toàn tin tưởng chỉ cần Long Nhất tồn tại, bọn kinh khủng ma tộc đều không chịu nổi một kích.

"Đáng chết." Huyết ma Đế La nghiêng răng, thất thủ trong gang tấc.

Thần tộc đại quân từ không gian thông đạo bắt đầu gia nhập chiến đấu. Tình thế nhất thời nghịch chuyển. Ma tộc đại quân bị đình trụ, sĩ khí đại thoái, bị buộc phải cuống quýt lui về phía sau, bắt đầu xuất hiện đại phạm vi thương vong.

"Triệt." Huyết ma Đế La thấy đại sự không thể挽回, quyết đoán hạ lệnh lui quân.

Toàn thành hoan hô. Tướng sĩ hướng Long Nhất tại không trung thần quang tỏa ra bốn phía thi hành quân lễ, bình dân bách tính cơ

hồ đều hạ mình triều bái.

Long Nhất phiêu thân đáp xuống trước mặt thân nhân thê tử. Còn chưa mở miệng, Đông Phương Uyển liền ôm lấy cổ hần, nước mắt cơ hồ làm ướt cả vạt áo.

"Mẫu thân, đừng khóc." Long Nhất vỗ vai Đông Phương Uyển, trong lòng vô cùng đau xót. Chỉ cần chậm một chút, Đẳng Long thành đã trở thành một mảnh phế khư. Mà "xú tiểu tử" hần đời này cũng đừng hòng gặp lại mẫu thân." Đông Phương Uyển từ trong lòng ngực Long Nhất hồi phục lại. Đang muốn mắng hần một trận, lại phát hiện xung quanh mỗi người đều dùng ánh mắt ngấn lệ kích động nhìn hần. Nếu không phải nàng chiếm cứ nhi tử, sợ rằng bọn họ đã sớm tiến lên.

"Hài nhi bất hiếu, khiến phụ mẫu sợ hãi." Long Nhất nói.

"Được rồi, ngươi cũng đã lâu không gặp lại vợ ngươi. Đi đến bọn họ hảo hảo một chút." Đông Phương Uyển đẩy Long Nhất ra, kéo Tây Môn Nộ đang muốn nói chuyện với nhi tử rời đi.

Nhất thời Long Nhất bị bao phủ bởi chúng hồng nhan. Tây Môn Vô Hận mỉm cười lẳng lẳng nhìn, Tinh linh nữ vương vẻ mặt phức tạp. Nữ Nhi hóa thành một tiểu cô nương mười tuổi bất mãn: "Đáng ghét, chiếm hết phần của ta."

Đột nhiên Long Nhất sắc mặt nhất thời đại biến, biến mất trước mặt chúng nữ.

"Khẳng định có chuyện." Lãnh U U nhìn các tỷ muội đang ngạc nhiên, nói.

Tiểu Y nhắm mắt thì thào một đoạn chú ngữ. Đôi mắt đột nhiên mở ra, đồng tử trong suốt xoay tròn, trước mặt nàng xuất hiện một bức

đồ họa.

« Bất hảo, Hương Vân tỷ tỷ các nàng gặp nguy hiểm. » Tiểu Y gấp gáp nói, thân hình phiêu nhiên đi xa.

Chúng nữ trong lòng cả kinh. Nam Cung Hương Vân, Ti Bích, còn có Nạp Lan Như Nguyệt đều hoài thai cốt nhục Long Nhất a. Nếu các nàng gặp nguy hiểm, vậy to chuyện rồi. Chúng giai nhân liền nhanh chóng đi theo Tiểu Y.

"Phanh" Lệ Thanh thân thể rung động, phun ra một ngụm máu tươi kèm theo hàn khí. Phía sau một ảnh tử hung mãnh thần thú tan biến.

Man Ngưu hoành mi trợn mắt, thân hình tăng vọt mấy thước, Lục ngọc tài quyết đánh ra từng đạo kim quang u ảnh.

Nam Cung Hương Vân các nàng đang hoài thai, trong đó Nam Cung Hương Vân đã gần ngày sinh nên không dám vọng động, sợ ảnh hưởng đến đứa nhỏ. Ti Bích cùng Nạp Lan Như Nguyệt cắn răng phóng thích ma pháp trợ giúp. Phía trước hai người là mười danh ma tướng cấp bậc không hề thấp. Bọn họ điên cuồng công kích, ý đồ giết chết hai kẻ dám ngăn trở phía trước ba nữ nhân đang hoài thai cốt nhục Long Nhất.

"Ba ả đàn bà này mang cốt nhục Phách thần Long Nhất. Bắt được các nàng công lao không hề nhỏ. Nhanh lên một chút giết hai kẻ đó." Một tên ma tướng cấp bậc cao nhất hét lớn.

Hơn mười tên ma tướng đột nhiên tăng mạnh công kích, hiển nhiên là dùng toàn bộ khí lực. Sau khi phát hiện một thông đạo dưới lòng đất, bọn họ đã đồ sát mấy trăm người. Mặc dù nhận được lệnh triệt

binh, nhưng thật lớn công lao trước mặt khiến bọn hắn không thể không mạo hiểm. Nếu bắt được ba người bọn họ, ma giới tuyệt đối nắm giữ thế chủ động.

Ma khí tung hoành. Lệ Thanh cùng Man Ngưu "hự" một tiếng bị đánh bay. Tên cao cấp ma tướng hưng phấn hét to một tiếng, ma trào phá giải ma pháp rồi đánh tới Nam Cung Hương Vân. Đôi mắt Lệ Thanh nổi lên một trận băng phong, hàn băng kiếm trong tay phát ra một tiếng long ngâm, hàn khí điên cuồng ngưng tụ.

Nam Cung Hương Vân trợn mắt nhìn ma trào đang tiến tới, cố gắng quít lui về phía sau. Đến khi lùi đến vách tường, nàng nhắm mắt hét to: "Phu quân, mau tới cứu chúng ta."

Bỗng nhiên thất thái thần quang thoáng hiện. Hàn khí do Lệ Thanh dùng tính mạng ngưng tụ bị cắt đứt. Một tiếng kêu thê thảm vang lên, tên ma tướng vừa rồi còn giương ma trào bất động giữa không trung, cả người xuất hiện vô số đạo liệt ngân, toái thành vô vàn những mảnh li ti rơi xuống.

"Phu quân giá đáo, còn không mau tới nghênh đón." Thanh âm ôn nhu vang lên, Nam Cung Hương Vân cảm giác rơi vào một lòng ngực ấm áp quen thuộc.

Nam Cung Hương Vân vừa mở mắt, đập vào mắt nàng chính là nụ cười xấu xa như ngày nào, cùng với ánh mắt đen nhánh ôn nhu vô hạn.

"Phu quân." Ti Bích cùng Nạp Lan Như Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ xông tới.

"Thiếu gia" "Lão đại" Lệ Thanh cùng Man Ngưu tuy bị thương vẫn tiến đến.

Long Nhất võ nhẹ vai Man Ngưu cùng Lệ Thanh, hết thảy đều không cần phải nói. Chiêu vừa rồi của Lệ Thanh một khi phát ra uy lực rất cường đại, nhưng sẽ phải trả giá bằng chính tính mạng. Không chết thì cũng thành một kẻ phế nhân.

Lúc này Tiểu Y chúng nữ đều đã chạy tới. Nhìn thấy hơn mười tên ma tướng không thể nhúc nhích, tam nữ vẫn bình yên vô sự mới thở phào một hơi.

Cùng ngày, hơn mười tên cao đẳng ma tướng bị một đội binh lính Thương Lan đế quốc mỗi người một đao biến thành một đồng không phân ra hình dạng.

Gió lạnh thấu xương, giờ đã là rạng sáng. Cả Đẳng Long thành bị bao phủ bởi một tầng tuyết bạch hàn sương.

Long Nhất đứng trong hoàng cung ngự hoa viên, cay mảy nhìn bầu trời đêm. Hắn hồi tưởng lại những chuyện phát sinh trong những ngày gần đây, muốn từ trong đó phát hiện điều gì.

Long Nhất từ không gian giới chỉ lấy ra một khóa châu tử, vừa xoa xoa vừa suy nghĩ. Khóa châu tử này đem lại cho hắn một loại cảm giác bình thản. Do đó mỗi khi có điều chi ưu tư hắn đều lấy ra.

Đột nhiên châu tử sáng lên, bắt đầu rung động.

Long Nhất thoáng giật mình, sau đó ánh mắt sáng rực. Hắn nhìn xung quanh, phát hiện Tiểu Y che miệng, mái tóc tung tay, kinh dị nhìn chăm chăm vào châu tử.

« Chẳng lẽ là nàng ? » Long Nhất ngạc nhiên. Thế giới có những việc trùng hợp đến vậy sao. Châu tử này tại hải tộc mạo hiểm đại hội gặp

phải Thần cương đưa cho hắn, muốn hắn tìm kiếm nữ nhi bị phong ấn đã mất tích từ mười ngàn năm thần ma đại chiến.

Long Nhất mở bàn tay ra, châu tử chậm rãi bay lên, hóa thành một đạo quang ảnh nhập vào mi tâm Tiểu Y.

"A..." Tiểu Y bất ngờ kêu lên một tiếng, toàn thân tung bay, tỏa ra quang hoa chói mắt.

Nhàn nhạt hàn khí khi tụ khi tán, bích huyết hàm đàm không ngừng sủi bọt. Sâu bên trong Mạt nhật cốc, bích huyết hàm đàm đột ngột chấn động tạo thành một huyết lãng cao hơn mười trượng lao ra khỏi Mạt nhật cốc, hàn khí hóa thành một đóa băng hoa trong suốt. Cả ma giới phong vân chợt nổi.

Không biết trải qua bao lâu, bích huyết hàm đàm đột nhiên tách ra hai bên. Một thân hình thật lớn chậm rãi từ bên trong đi ra. Thiên ma vương xuất quan, chỉ là mái tóc đã chuyển sang huyết sắc.

"Ha ha ha! Bồn... vương đã nói, sẽ có một ngày bồn vương trở lại." Thiên ma vương ngửa mặt cuồng tiếu. Không biết vì sao khi nói tới từ "bồn" thì dừng lại một chút.

Mạt nhật cốc, Huyết ma Đế La, Tình ma Na Duy Kỳ cùng mấy trăm danh cao đẳng ma tướng chờ bên ngoài điện, bọn họ sớm do dị động biết được Thiên ma vương sắp xuất quan.

Bỗng nhiên cả Mạt nhật cốc bị một mảnh huyết sắc bao phủ, huyết ảnh chợt lóe, khổng lồ sát khí khiến Huyết ma Đế La cùng Tình ma Na Duy Kỳ bị chấn phun một khẩu máu tươi bay ra ngoài.

Hoảng sợ, tất cả ma tướng bị ngã xuống đất ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Thiên ma vương thân cao trăm trượng giữa không trung, huyết sắc vụ khí quỷ dị vây quanh, hạo hãn uy thế không ai dám nhìn thẳng.

"Thuộc hạ cung nghênh bệ hạ xuất quan. Cung hỉ bệ hạ thần công đại thành." Chúng ma tướng khấu đầu hô to. Chỉ có Tình ma Na Duy Kỳ vẻ mặt phức tạp có chút không yên.

Thiên ma vương vung tay, huyết khí phủ lên mọi người. Bọn họ thương thế nhất thời hoàn toàn khôi phục. Bây giờ bọn họ mới biết Thiên ma vương cỡ nào đáng sợ. Phách thần Long Nhất thật không đủ để lo lắng.

Thương Lan đại lục, mọi người bắt đầu trùng kiến lại những nơi bị phá hỏng, cuộc sống một lần nữa trở lại quỹ đạo bình thường. Long Nhất thống lĩnh thần tộc hồi quy khiến tất cả chủng tộc đều mừng rỡ. Ma tộc đối với bọn họ không còn tạo thành uy hiếp, bọn họ cho rằng trường hạn kiếp rốt cuộc cũng chấm dứt.

"Xích hồng huyết sắc bao phủ thế giới, thần ma giới hạn từ nay về sau không còn phân rõ, tử vong sinh vật đột phá chất cốt, tất cả chủng tộc đều bị đồ sát, hắc ám cùng quang minh hỗn loạn, ngày tận thế đã đến." Tiểu Y phiêu phù trong mật thất. Toàn thân nàng bao phủ nhàn nhạt kim quang, mi tâm ẩn ẩn tinh huy. Nàng nhắm mắt, đôi môi khẽ nói từng chữ.

Tây Môn Nộ, Đông Phương Uyển, Long Nhất cùng chúng phu nhân trầm mặt nghe Tiểu Y dự ngôn, sắc mặt vô cùng khó coi. Tiểu Y phong ấn đã được giải khai, nàng từ khóa châu tử cũng biết được chính mình thân phận. Nàng quả thật là một thần nữ, hơn nữa là một

thần nữ độc nhất vô nhị có được thiên phú dự ngôn. Từ sau khi phong ấn giải khai, dự ngôn thuật chính thức đạt tới thần chi cảnh giới.

"Xem ra, diệt thế hạo kiếp chỉ mới bắt đầu thôi." Long Nhất bình tĩnh nói.

Tựa hồ như kiểm chứng dự ngôn của Tiểu Y, gần hai canh giờ sau bầu trời đột nhiên biến thành một mảnh hồng sắc, bóng đen che khuất thái dương, sát khí trùng thiên, bàng đại áp bức khiến nhiều người tinh thần hồng mất.

"Tử vong sinh vật? Là vong linh sao? Xem ra ngày cực âm lại xuất hiện." Long Nhất nhìn mặt trời chỉ còn một nửa, cười khổ nói.

"Thiên biến chẳng lẽ không có nguồn gốc phát sinh sao?" Bắc Đường Vũ nghi hoặc hỏi.

"Có lẽ có, nhưng ta không biết ở đâu. Bây giờ chuẩn bị chiến đấu thôi." Long Nhất nhún vai.

Khi thái dương toàn bộ bị hắc ám nuốt chửng, từng trận âm phong gào thét, thổ địa liệt khai, vô số vong linh từ lòng đất nổi dậy, công kích tất cả sinh vật mà chúng nhìn thấy.

Loại tràng cảnh này không chỉ có ở Thương Lan đại lục. Tại Thương Nguyệt đại lục, Long đảo cùng với Hải đế chi thành cũng muốn trở thành vong linh quốc độ. Ngay cả thần giới-nơi vong linh không thể đặt chân đều bị vong linh bao vây, diệp chi nhật bồng chốc trông như hắc ám chi nhật tại ma giới.

Long Nhất phát hiện vong linh ma pháp không hề có tác dụng, còn bọn vong linh tựa hồ như có kẻ chỉ huy tiến lui đều có trật tự. Hắn

biết chính thức hạo kiếp bắt đầu phủ xuống.

"Mặc dù ta không dám khẳng định bắt đầu từ đâu, nhưng ta đoán hẳn là tại Ma giới." Tiểu Y nhìn Nữ Nhi điên cuồng hấp thu khiến vong linh ngã xuống từng lớp, nói.

« Có lẽ như vậy. » Long Nhất nói, xem ra cần phải đi ma giới một chuyến.

Long Nhị huy vũ tử thần liêm đao, một loạt vong linh ngã xuống trước mặt hắn. Nồng đậm tử khí bị hấp thu như mỹ thực. Tại vong linh quốc độ, hẳn chính là chúa tể.

Đột nhiên, hai hốc mắt hồng quang quý dị chợt lóe, hắn đứng tại chỗ mặc cho vong linh bao phủ.

Một trận kỳ dị chú ngữ như dây trời tiến vào ý niệm Long Nhị, hắn giãy dụa... dần ý thức lâm vào ngủ say.

Lúc này, tay trái Long Nhất đột ngột chấn động. Hắn mở bàn tay ra, phát hiện huyết sắc khô lâu ấn ký trở nên mờ mịt.

Long Nhị thu hồi tử thần liêm đao rút về, dễ dàng tiến nhập thánh quang khu vực. Hẳn là vong linh sinh vật duy nhất không bị hạn chế tiến vào nơi đây.

Đi tới trước mặt chúng thê tử của Long Nhất, Long Nhị tựa như kiềm hãm bản thân. Hồng mang chợt lóe, hắn gian nan giơ tử thần liêm đao nhắm ngay cổ của mình như muốn tự vận. Đột nhiên hắn chấn động, hồng mang trong mắt trở nên bình tĩnh, tử thần liêm đao hướng tới Nạp Lan Như Nguyệt là kẻ gần hắn nhất, thiết thủ đặt trên cổ nàng.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người không kịp phản ứng. Không ai nghĩ đến Long Nhị lại đối với người mình xuống tay. Không ai coi hấn là một vong linh sinh vật, mà trở thành một con người thực thụ.

"Long Nhị, thả Nguyệt nhi ra." Long Nhất hét lớn, hỗn độn thần công đem không gian giam cầm lại.

Đáng tiếc không gian bị giam cầm, nhưng Long Nhị vẫn như cũ hoạt động tự nhiên, hấn thậm chí không chút do dự, hắc quang chợt lóe, mang theo Nạp Lan Như Nguyệt tiêu thất tại chỗ.

Long Nhất nộ hỏa trùng thiên. Long Nhị phản bội, điều này hấn không cách nào tiếp nhận. Nhưng sau khi nghĩ kỹ lại, hấn là có kẻ dùng khống chế vong linh phương pháp khống chế hấn. Hấn mặc dù có tự thân ý thức, nhưng đến cùng vẫn không thoát được thân thể của vong linh.

Chương 673: Không gian sụp đổ

Vong linh tàn phá khiến cho toàn bộ chủng tộc thương vong thảm trọng. Cuối cùng toàn bộ nhân khẩu tập trung tại các khu vực kiến lập thánh quang trận, khó khăn lắm mới ngăn được đám vong linh.

Long Nhất đứng bên đỉnh hoàng cung, nhìn bầu trời huyết sắc. Khuôn mặt ngày nào vẫn mỉm cười giờ đã ngưng kết hàn băng. Nạp Lan Như Nguyệt bị bắt đi, mà kẻ bắt nàng lại là Long Nhị. Sự thật này như nghìn vạn lưỡi đao giày xéo cốt nhục, đau đến cơ hồ hít thở không thông. Hắn muốn lập tức tiến nhập ma giới. Hắn biết hết thay đều do Thiên ma vương vừa xuất quan gây nên. Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhẫn nhịn. Thiên ma vương bắt Nạp Lan Như Nguyệt tuyệt đối sẽ không hại đến tính mạng của nàng. Mục đích của hắn chính là mình. Cho nên hắn đợi, đợi cơ hội biến bị động thành chủ động.

Cách đó không xa chúng thân nhân lo lắng nhìn Long Nhất. Mặc dù ai cũng biết Nạp Lan Như Nguyệt bị bắt đối với hắn tạo thành đả kích chí mạng. Nhưng vẻ mặt của hắn khiến cho mọi người muốn an ủi cũng không dám tới gần một bước.

"Biểu ca, không cần lo lắng. Thiên ma vương sẽ không làm hại Nạp Lan Như Nguyệt." Thanh âm Đông Phương Khả Hình thanh thúy

vang lên trong ý thức hải Long Nhất. Lúc này cũng chỉ có linh hồn trạng thái như nàng mới không bị quá lớn ảnh hưởng.

Và mặt băng hàn của Long Nhất khẽ rung động. Hắn cũng nhận ra tâm tình chính mình đang có vấn đề. Bây giờ cần phải tĩnh táo mới có thể cứu được Nạp Lan Như Nguyệt cùng hài nhi.

"Nếu quả thật mặt nhật hạo kiếp (ngày tận thế) do Thiên ma vương một tay tạo thành. Thực lực của hắn e rằng đã hơn xa chính mình. Thế giới chẳng lẽ phải kết thúc ư?"

"Biểu ca, ngươi phải tin tưởng, thế giới này không có gì ngươi không thể giải quyết được. Ngươi xuất hiện là để cứu lấy thế giới." Đông Phương Khả Hình nhẹ nhàng nói. Theo ngữ khí của nàng, dường như đem Long Nhất trở thành một loại tín ngưỡng.

Long Nhất than khẽ. Thượng thiên để cho hắn phủ xuống dị thể này, thật sự là để cho hắn cứu lấy nó sao?

Lúc này, huyết sắc thiên không đột nhiên phong quyển vân thư, một cái gương mặt hồng sắc cự đại ngưng tụ thành hình. Đây chính là gương mặt của Thiên ma vương.

"Phách thần Long Nhất, Bốn vương tại Ma giới Mặt nhật cốc chờ ngươi tới. Để xem hỗn độn thần công của ngươi có gì bất đồng." Thanh âm chói tai Thiên ma vương vang vọng thiên địa, gương mặt dần mờ nhạt rồi biến mất.

Thiên ma vương phát ra chiến thư khiến cho hắn trở nên bình tĩnh. Chỉ sợ hắn không hiện thân, hắn hiện thân mọi việc trở nên sáng sủa hơn nhiều.

"Phu quân..." Chúng nữ tiến tới. Vẻ mặt không đồng nhất, chỉ có đôi

mắt lo lắng là giống nhau.

"Nếu thật sự tận thế, ai cũng không chạy thoát. Có một cái cơ hội, há có thể không tranh thủ sao?" Long Nhất cười nhìn chúng thê tử. Một lần nữa khôi phục tự tin lần trầm ổn.

"Phu quân, người đi đi, ta cùng bọn tử muội, còn có mấy đứa nhỏ chờ người trở về." Nam Cung Hương Vân giữ chặt cánh tay của Long Nhất, nói.

Long Nhất nhẹ nhàng vuốt ve bụng Nam Cung Hương Vân, cảm giác nhai nhai cùng hần có liên hệ kỳ diệu. Đôi mắt đột nhiên ươn ướt. Làm phụ thân nguyên lai kỳ diệu đến thế. Cảm giác tiểu sinh mệnh chính mình sáng tạo ra ngày một lớn lên. Loại hạnh phúc này không cách nào dùng ngôn ngữ diễn đạt.

"Ta đi đây, không nên lo lắng. Thế giới này không ai lấy được mạng ta đâu." Long Nhất cười nói. Xoay người điếm nhẹ, nhanh chóng bay đi.

Lúc này, một đạo lục ảnh cấp tốc đuổi theo.

Long Nhất cảm giác được thân ảnh đuổi tới, thân hình liền ngừng lại. Lục ảnh chợt lóe, Tinh linh nữ vương xuất hiện trước mặt hần.

"Nữ vương bệ hạ, có chuyện gì chẳng?" Long Nhất nhìn Tinh linh nữ vương đôi mắt phức tạp mà nhu tình, trong lòng vừa động. Chuyến này đi Ma giới tuy ngoài miệng hần nói dễ dàng, nhưng trên thực tế đối phó Thiên ma vương vừa xuất quan, hần một điếm nắm chắc cũng không có.

Tinh linh nữ vương nhìn Long Nhất một lúc lâu. Ánh mắt phức tạp dần trở nên nhu tình. Chuyện tới lúc này, nàng bất tất phải tiếp tục

lừa mình gạt người. Chính mình yêu hấn, muốn thừa nhận điểm này rất khó. Nhưng giờ khắc này, hãy để cho mọi thứ được tự nhiên, đừng để ý đến cái gì luân thường đạo lý.

Long Nhất nhìn nàng, trong lòng cũng minh bạch. Hấn mở miệng muốn nói, nhưng không thể thốt thành lời.

Tinh linh nữ vương tiến đến, đôi môi của nàng khẽ run rẩy: "Người không cần phải nói. Giờ đây ta điều gì cũng mặc. Người ta nói ta hạ tiện dâm đăng cũng được. Ta cùng Lộ Thiến Á chờ người, cho đến khi chân trời không còn tồn tại."

Chúng nữ nhìn thấy cảnh tượng như thế, phản ứng không đồng nhất. Tinh linh nữ vương cùng Long Nhất lúc đó nói chuyện, các nàng sao không biết? Chỉ là không ai nguyện ý phá hỏng mà thôi. Mà Đông Phương Uyển vốn vẫn xưng hô Tinh linh nữ vương là tỷ tỷ lại lặng yên thờ dài, nhưng không ngăn cản. Chính người cũng nhìn ra được sau ngày hôm nay, còn tồn tại hay không cũng không nắm chắc, xá chi đến những thứ khác đây?

Thiên ma vương cao cao tọa trên bảo tọa làm từ tầng tầng bạch cốt. Bên dưới rậm rạp ma binh ma tướng. Chỉ cần hấn hạ lệnh, bọn chúng sẽ làm bất cứ việc gì, kể cả tự sát. Nếu nói tại thời điểm Thiên ma vương bế quan ma giới lẫn nhau phát sinh xung đột, thì lúc xuất quan cả ma giới đều bị hấn nắm trong tay.

Long Nhất giữa thiên quân vạn mã chậm rãi đi tới. Ma binh ma tướng tự động tránh ra hai bên. Hấn nhàn nhã như đang du ngoạn giữa ngự hoa viên, trên mặt không chút khẩn trương sợ hãi.

"Long Nhất, Phách thần, ha ha ha, tốt, tốt lắm. Chúng ta rất cuộc gặp

mặt." Thiên ma vương cười to nói.

"Rốt cuộc? Phải nói chúng ta lại gặp nhau mới đúng." Long Nhất nhìn thẳng vào mắt Thiên ma vương trên cao, trong lòng không nhin được run lên. Bản năng cảm giác có chút không bình thường.

Nghe nói người là sáng thể thần truyền nhân, luyện thành thất hệ thần thể, tu luyện sáng thể thần hỗn độn thần công, bốn vương rất muốn nhìn xem người đến cùng có được sáng thể thần bao nhiêu phần công lực."

Long Nhất không chút dừng lại cước bộ, vẫn tiếp tục tiến đến bạch cốt sơn, cho đến khi cùng Thiên ma vương còn vài thước khoảng cách mới dừng lại, hắc hắc cười nói: "Bất hảo ý tứ, ta không có thói quen ngẩng đầu nhìn người khác, người không ngại chứ?"

"Ha ha, không ngại..."

Thiên ma vương còn chưa nói dứt, hỗn độn thần lực từ bàn tay Long Nhất đột ngột ngưng tụ. Chỉ thấy thất thái thần quang chợt lóe, khổng lồ năng lượng ba động như cự phong gào thét, nhiều tên ma tướng thực lực không cao bị chấn phun một khẩu máu tươi, thần giới chi chủ cùng ma giới chi vương cứ như thế tụt bắt đầu chiến đấu.

Thiên ma vương một đầu huyết phát tung bay, dễ dàng ứng phó Long Nhất đáng lén. Hắc mở miệng cười to. Tiểu tử này thật hèn hạ, hắc thích.

Khổng lồ năng lượng bộc phát đem hết thầy xung quang tạo thành hủy diệt. Hoàn hảo Huyết ma Đế La kịp thời lệnh bọn ma binh ma tướng thối lui. Bằng không dưới sức ảnh hưởng của tràng chiến đấu không bao nhiêu kẻ có thể thoát thân.

Long Nhất trong cơ thể Ngạo thiên quyết điên cuồng vận chuyển cùng hỗn độn thần công hỗ trợ lẫn nhau. Trạng thái của hắn cho tới bây giờ chưa từng tốt hơn. Nhưng Thiên ma vương gây cho hắn áp lực quá lớn. Mặc dù hắn đã xuất toàn bộ thực lực vậy mà Thiên ma vương vẫn như cũ nhẹ nhàng như đùa giỡn. Ngoài ra Thiên ma vương dường như đối với đặc tính hỗn độn thần công thập phần hiểu rõ.

"Oanh", một đạo huyết mang đáng tan thần quang hộ thân Long Nhất, thuận thế điên cuồng đánh vào thân thể hắn.

Long Nhất chấn động lui xa ngàn trượng định hạ thân hình. Hắn cảm thấy trận trận âm lãnh năng lượng chui vào cơ thể, đánh với đại não cùng tâm tạng.

Long Nhất cắn răng. Tâm niệm vừa động, ý thức hải thất đại thần bài cấp tốc xoay nhanh. Thất hệ năng lượng dưới tác dụng hỗn độn thần công trở nên nhu hòa như biển cả, chúng bao vây âm lãnh năng lượng, từng chút một bắt đầu đồng hóa.

Thiên ma vương cũng không thừa dịp tập kích Long Nhất, mà thân nhiên nhìn Long Nhất toàn thân nổi lên nhàn nhạt thần quang. Huyết mâu nổi lên một tia ý vị không ai hiểu rõ.

Cuối cùng Long Nhất cũng đem được âm lãnh năng lượng đồng hóa sạch sẽ. Hắn ngược đầu nhìn Thiên ma vương, cười nói: "Thiên ma vương, người lần này bề quan không những khiến công lực tăng nhanh, ngay cả phẩm cách cũng trở nên cao thượng rất nhiều a."

"Có một số thứ cần rèn luyện." Thiên ma vương lạnh nhạt nói.

Long Nhất trong lòng nổi lên một trận kinh dị. Thiên ma vương tàn nhẫn thị sát, thế giới của hắn ngoại trừ huyết tinh không còn gì khác.

Vậy mà giờ đây Thiên ma vương cho hẳn cảm giác dường như muốn "lập địa thành Phật". Quả thật không dám tưởng tượng.

"Vậy người quyết định đồ lực thần nhân lưỡng giới có hay không thay đổi?" Long Nhất hỏi.

"Thế gian vạn vật đều đều có sinh tử luân hồi, hủy diệt là phương pháp tốt nhất để hồi sinh. Do đó bốn vương phải phụ trách nhiệm vụ hủy diệt." Thiên ma vương vừa nói xong, ánh mắt lạnh nhạt bị lệ khí che dấu, ha ha cuồng tiếu.

"Người thật sự là Thiên ma vương?" Long Nhất hỏi. Lời này bất luận từ trong miệng kẻ nào đều có thể nói, bất quá từ trong miệng Thiên ma vương thật sự có vẻ quái dị.

Thiên ma vương nụ cười đột ngột ngưng trệ, gắt gao nhìn chăm chăm Long Nhất: "Người là trở ngại lớn nhất của Bốn vương khi hủy diệt thế giới. Hôm nay để Bốn vương hủy diệt người trước."

Thất đại thần bài từ Long Nhất bắn ra, hóa thành thất đạo quang mang định tại bảy phương vị xung quanh Thiên ma vương.

« Hỗn độn diệt ma chú. » Toàn thân Long Nhất chợt ẩn chợt hiện, miệng niệm chú ngữ đã nhớ kỹ. Khắp thiên địa dưới tác động của chú ngữ dấy lên ba động, thất đại thần bài chấn động đáp trả. Thất hệ quang mang dần dần đem Thiên ma vương làm trung tâm hợp thành một.

Toàn thân Thiên ma vương xuất hiện một tầng huyết mang, hẳn cười to: "Cũng học xong hỗn độn diệt ma chú sao. Bất quá đối với ta không tạo thành bất lý tác dụng nào cả."

Những lời nói đó khiến chân mày Long Nhất liễu động. Nhưng hẳn

không dám phân tâm, đem toàn thân thần lực khởi động hỗn độn diệt ma chú. Cho dù không giết được Thiên ma vương thì ít nhất cũng có thể đem hấn vây khốn.

Long Nhất tính toán không tồi, nhưng Thiên ma vương tựa hồ thập phần quen thuộc nhất chiêu này. Hấn không tránh, ngược lại dùng thiên ma chi lực phản chấn cùng hỗn độn thần lực Long Nhất giao hòa cùng nhau. Đây là thuần túy năng lượng đối kháng. Mặc dù hỗn độn thần lực có thể đồng hóa hết thảy mọi đặc tính, nhưng cần phải có thời gian. Khổng lồ huyết sắc năng lượng từ Thiên ma vương khiến Long Nhất cảm thấy chấn kinh. Đem năng lượng so sánh, hấn tuyệt đối rơi vào hạ phong.

Long Nhất khổ khổ chống đỡ. Điều này cũng giống như đấu nội lực tại tiền thế. Nội lực giao tranh cùng một chỗ. Nếu nhất phương bất chấp triệt thối thì nhất định lục phủ ngũ tạng đều bị chấn vỡ.

"Phụ thân, hai người đừng đánh nhau nữa." Lúc này, một thân ảnh yếu điệu nhanh chóng tiến đến trường chiến đấu, ngạnh sanh tiến nhập hai luồng năng lượng đối kháng. Chỉ cần có chút bất hảo, nàng sẽ lập tức hôi phi yên diệt.

"Tur Yên." Long Nhất ngẩn ra. Tiểu yêu nữ tại Lạc nhật phong biến mất vô ảnh vô tung, không biết nàng trốn được đến đây tự bao giờ. Hấn nhận thấy cường độ năng lượng Thiên ma vương trở nên yếu đi rất nhiều, hấn liền thuận theo đem năng lượng rút lui.

"Phụ thân, đừng tổn thương hấn." Tur Yên đôi mắt đã ngấn lệ.

"Tránh ta." Thiên ma vương lạnh lùng nói.

"Không! Người muốn giết hấn, trừ phi ta chết." Tur Yên cảm nhận Thiên ma vương không còn một chút cảm tình, trong lòng bất chợt

lạnh lẽo.

Thiên ma vương cười to, bỗng nhiên huyết quang đánh ra, trong nháy mắt đâm xuyên Tư Yên thân thể.

"Tư Yên!" Long Nhất chấn động, quát to xông lên ôm lấy thân thể của nàng giờ phút này đã toàn thân vô lực. Hắn không dám tin Thiên ma vương lại đối với thân sinh nữ nhi của mình hạ thủ.

Tư Yên đồng dạng thần tình thống khổ không dám tin. Huyết mang mâu tử mở to nhìn Thiên ma vương.

"Ta vốn định tha ngươi một mạng. Nhưng ngươi chính mình muốn chết cũng không thể trách ta được." Thiên ma vương lạnh lùng nói.

"Ngươi... ngươi không phải phụ thân của ta, ngươi tới cùng là ai?" Tư Yên gian nan hỏi.

Thiên ma vương kiệt kiệt cười to không trả lời. Đôi tay Long Nhất khẽ run, hỗn độn thần lực tiến vào miệng vết thương. Nhưng phí công, chỉ có thể trơ mắt nhìn tính mạng của nàng dần trôi đi mất.

"Ngươi... tới cùng... là ai?" Tư Yên cố gắng mở to hai mắt, gian nan muốn biết đáp án. Nàng cùng Thiên ma vương lúc trước mặc dù quan hệ rất căng thẳng, nhưng Thiên ma vương yêu thương nàng, đây là sự thật không thể phủ nhận. Kẻ này cùng Thiên ma vương giống nhau như một, nhưng linh hồn lại hoàn toàn xa lạ.

"Ta chính là Thiên ma vương, là phụ thân của ngươi. Trước đây ta có thể giết mẫu thân ngươi thì giờ đây vì sao không thể giết ngươi? Phàm kẻ nào cản trở ta, đều phải chết. » Thiên ma vương cuồng tiếu, hồng sắc lệ châu cũng cuồn cuộn rơi xuống.

Tư Yên dường như còn muốn nói tiếp, nhưng nàng không còn khí lực, huyết mang rút đi, sinh mệnh lực đến hồi cạn kiệt.

Trái tim Long Nhất như rách toạc ra. Tư Yên là nữ nhân của hắn, điều này không thể nghi vấn. Hắn có thể bình tĩnh khi nhìn nữ nhân của mình chết trước mặt hay sao?

"A...!" Long Nhất ngửa mặt lên trời cuồn hồng, thất thái thần mang đột nhiên bạo xạ, thiên địa oanh long bắt đầu run rẩy, không gian bắt đầu vặn vẹo.

Ma giới hắc nhật chiếu xạ hồng đậm hắc quang, cả ma giới long trời lở đất.

Thiên ma vương kinh ngạc nhìn Long Nhất, lẩm bẩm: "Sao có thể? Sao có thể như vậy?" Đột nhiên, hắn tỉnh táo trở lại, hét lớn: "Long Nhất, ngưng điên rồi, dừng lại mau! Không gian sắp sụp đổ!"

Long Nhất vẫn không nhận ra, giờ khắc này vũ trụ năng lượng dũng mãnh tiến vào cơ thể hắn, chuyển hóa thành hỗn độn thần lực, cuồn cuộn không dứt, khiến hắn nhất thanh cuồn hồng kinh thiên động địa.

Không gian vặn vẹo càng lúc càng mãnh liệt. Nhiều thứ bị ảnh hưởng bắt đầu hủy diệt, sơn thể hồng mất, giang hà loạn lưu, cây cối hoa cỏ dưới tròng năng lượng hóa thành tê phần.

Không chỉ Ma giới, tại Thương Lan đại lục cùng Thần giới đều gặp tình trạng tương tự.

"Tận thế, tận thế tới rồi..." Rất nhiều người tinh thần bắt đầu hồng mất, dưới áp lực của hủy diệt, tam giới bắt đầu động loạn.

Một lúc lâu sau Long Nhất dừng hét, trong đầu có chút mơ hồ. Đột nhiên một tiếng kinh thiên bạo tạc, trước mắt trở thành một mảnh hắc ám.

Ngay khi hắn nhìn lại, cảnh sắc trước mắt đã trở thành một mảnh hỗn độn. ma thú, thần tộc, ma tộc, Thương Lan đại lục các đại chủng tộc trở nên hỗn loạn, Tư Yên đã không còn trong lòng ngực, còn Thiên ma vương đứng ở cách đó không xa ngơ ngác nhìn hết thảy. "Không gian đều đã sụp đổ." Thiên ma vương lầm bầm tự nói.

"Cũng tốt, tam giới liên kết lẫn nhau, vậy thì đồng thời hủy diệt đi!" Thiên ma vương cười to, huy thủ khiến huyết mang che khuất bầu trời, phương viên trăm dặm thành một vùng luyện ngục.

Long Nhất mục quang chột lóe, lúc này hắn không rõ tình huống như thế nào. Nếu tam giới liên kết lẫn nhau, vậy Nạp Lan Như Nguyệt bị bắt có thể hay không thừa dịp loạn chạy đi?

Tựa hồ biết Long Nhất đang suy nghĩ điều gì, Thiên ma vương nói: "Hủy diệt cũng không phải chuyện khó mà phải giết mình. Ha ha, bất quá muốn chết đôi khi cũng không phải chuyện đơn giản."

Thiên ma vương ý niệm vừa động, bên cạnh hắc quang chột lóe, Long Nhị dẫn theo Nạp Lan Như Nguyệt đột nhiên xuất hiện.

"Bây giờ ta sẽ mổ bụng nàng ta, moi ra hài tử trong đó. Dùng ma lực chống đỡ, như vậy thai nhi hắn vẫn có thể tồn tại. Sau đó chậm rãi hành hạ hắn, để cho người tận mắt nhìn thấy hài tử của mình dần chết đi. Sau đó lại cho người xem nữ nhân của mình tiếp tục bị hành hạ cho đến chết." Thiên ma vương cười to.

"Người điên rồi, người hoàn toàn điên rồi." Long Nhất cắn răng nói.

"Mổ bụng ả ra." Thiên ma vương ra lệnh Long Nhị.

Long Nhị một tay nắm chặt yết hầu Nạp Lan Như Nguyệt, tử thần liêm đao chậm rãi giơ lên, hồng quang bị một vòng hắc khí vây quanh.

"Long Nhị, dừng tay lại." Long Nhất đau đớn kêu lên.

Long Nhị không có chút phản ứng. Tử thần liêm đao vung lên, Long Nhất đồng tử nhất thời co rút, toàn thân biến mất tại chỗ.

Thiên ma vương cực nhanh di động, vạn đạo huyết mang hướng trung ương áp súc, thân hình Long Nhất đành phải hiện ra...

Thiên ma vương vô cùng đắc ý. Nhưng hắn đột nhiên chấn động, chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy ngực bị một cái huyết sắc liêm đao phá xuyên qua. Phía sau hắn, Long Nhị tay cầm huyết sắc liêm đao chỉ còn lại phần cán đao chưa ngấp vào trong cơ thể hắn.

"Làm sao có thể? Ta dùng một bộ phận ý niệm khống chế hắn, hắn có thể coi như là một phần phân thân của ta, như thế nào lại..."

Thiên ma vương thì thào tự nói. Bởi vì ý niệm của Thiên ma vương tồn tại bên trong Long Nhị, năng lượng trong cơ thể Long Nhị cùng hắn như một thể. Do đó Long Nhị dễ dàng đem tử thần liêm đao cắm vào trong cơ thể hắn.

"Ta sẽ không phản bội đại ra, vĩnh viễn không bao giờ." Thanh âm máy móc Long Nhị vang lên. Toàn thân xuất hiện từng đạo liệt ngân, "oanh" một tiếng nổ tung thành từng mảnh nhỏ.

Thiên ma vương nổi giận gầm kên, huyết sắc liêm đao trong thể nội bắn ra, bàng đại sát khí bao phủ Long Nhất.

Ngay lúc này, một thân ảnh bay đến, lạnh nhạt đứng bên bạnh Long Nhất. Thiên ma vương đang bạo nộ nhất thời ngẩn ra.

"Na Duy Kỳ..." Long Nhất căng thẳng. Một tên Thiên ma vương đã không thể đối phó, giờ lại thêm Tình ma Na Duy Kỳ.

"Đem đầu tượng ra, dùng hỗn độn thần lực tông kích chuyển liên thứ nhất và thứ ba cùng lúc với nhau." Đôi môi Na Duy Kỳ còn chưa nói hết, thanh âm phiêu hốt đã truyền đến bên tai.

Long Nhất không chút do dự, lúc này hắn không còn đường lui.

Đầu lâu thạch tượng của Địch Bì Á bắn nhanh ra, ý thức Long Nhất xâm nhập vào bên trong dùng hỗn độn thần lực công kích.

Thiên ma vương kêu lên một tiếng thống khổ, ôm đầu toàn thân trực chiến. Trên người hắn huyết mang chọt lóe, tiêu thất tại chỗ.

"Phu quân." Nạp Lan Như Nguyệt nhìn thấy nguy cơ đã được giải trừ, kêu lên một tiếng nhào vào lồng ngực Long Nhất: "Ta biết người nhất định đến cứu ta cùng hài tử." Nạp Lan Như Nguyệt chui vào trong ngực Long Nhất thỏ thẻ. Nếu như lúc trước nàng có chuyện gì thì cùng lắm là chết mà thôi. Nhưng bây giờ nàng mang cốt nhục Long Nhất, chính nàng không thể có chuyện.

Long Nhất vỗ nhẹ lưng Nạp Lan Như Nguyệt, ánh mắt nhìn Na Duy Kỳ vẻ mặt bình thản, dùng năng lượng truyền âm: "Người tới cùng là ai? Làm sao lại biết phương pháp đả thương Thiên ma vương?"

"Người tại sao không chịu động não một chút, vì cái gì sử dụng đầu lâu Địch Bì Á lại có thể đả thương Thiên ma vương?" Na Duy Kỳ trống rỗng vọng thiên không. Nơi đó, tam vàng thái dương đang chiếu rọi, thần giới diêu chi nhật, ma giới hắc ám chi nhật, cùng

thương lan đại lục hòa diễm chi nhật.

Long Nhất chấn động. Lời nói Tư Yên đột nhiên phảng phất bên tai. Nàng nói tên Thiên ma vương này không phải phụ thân nàng, không phải chân chính Thiên ma vương.

"Địch Bỉ Á, hắn còn chưa chết." Long Nhất nói. Lúc trước tạo thành thần giới luân lạc mà hắn vẫn còn sống, hơn nữa lại hóa thân thành Thiên ma vương.

"Người còn chưa tới mức ngu ngốc." Na Duy Kỳ nói.

"Người làm sao biết được?" Long Nhất hỏi.

"Bởi vì... trong cơ thể ta chảy huyết mạch của hắn." Na Duy Kỳ nói những lời này, khí tức trong phút chốc vặn loạn.

Long Nhất trầm mặc không nói. Hắn nhìn khắp xung quanh. Thế giới sớm đã diện mục toàn phi, thân nhân thế tử hắn giờ ở nơi đâu?

"Không hỏi tại sao ta lại giúp người à?" Na Duy Kỳ nói.

"Không cần, người cũng chẳng khác gì hắn" Long Nhất lạnh nhạt nói.

Na Duy Kỳ lạt lạt cười duyên, nói: "Có lẽ ta nên nói thêm cho người một việc. Lúc trước Địch Bỉ Á nhục thân tận hủy, thần thức bị vây tại Bích huyết hàn đàm trong Mạt nhật cốc. Phần còn lại của thân thể hắn hắn là dưới đáy hàn đàm. Nếu người dùng hỗn độn thần lực công kích hoàn toàn không bỏ sót, nói không chừng người có thể khiến hắn hoàn toàn biến mất."

Na Duy Kỳ nói xong, nàng chột cười rồi bay đi. Long Nhất tựa hồ cảm giác bên trong tiếng cười thoáng mang vẻ đau thương.

"Mặt nhật cốc, bích huyết hàn đàm" Long Nhất thấp giọng nói. Ánh mắt nhìn những mảnh hắc sắc cốt chất trên mặt đất.

"Long Nhị, đại ca xin lỗi ngươi." Long Nhất khòe miệng co quắp. Hắn góp nhặt lại từng mảnh, sợ rằng sẽ mất đi.

Trong khoảng thời gian này hắn liên tục chịu đả kích. Trái tim hắn đổ máu, mặc kệ hắn cứng cỏi đến đâu. An Cát Lạp đã đi, Tư Yên đã đi, Long Nhị rồi cũng rời xa hắn. Tại trường hạo kiếp này, có lẽ còn có thêm nữa những thân nhân bằng hữu ra đi. Hắn có thể làm, chính là cùng tính mạng vãng hồi hết thảy. Sẽ phẫn thân toái cốt chôn vùi cùng thế giới, sẽ trọng kiến trật tự thế giới cùng hai vầng nhật nguyệt. Nhân sinh trừ cái chết không quan trọng, ngay cả chết cũng từng nhìn thấy, còn cái gì đáng sợ đây.

Chương 674: Sinh tử quyết chiến - Đại kết cục

Không gian sụp đổ, tạo thành thần-ma-nhân tam giới liên thông. Người có thể cất một bước liền đạp nhập ma giới. Do đó vô số hung ác ma thú tại ma giới xung quanh tán loạn. Một ít viễn cổ mãnh thú cũng theo không gian hỗn độn mà xuất hiện. Nơi bọn chúng đi qua đều biến thành địa ngục, tam giới lâm vào cực độ hỗn loạn.

Long Nhất mò mẫm tìm kiếm Mạt nhật cốc, vô số lần vào ra tam giới. Thủy chung vẫn chưa tìm được Mạt nhật cốc ở tại nơi đâu. Cũng không tìm thấy thân nhân bằng hữu tại Đẳng Long thành. Nạp Lan Như Nguyệt thân thể suy yếu, căn bản không chịu được năng lượng trùng kích khi tiến nhập không gian khác, lúc này đã hôn mê.

"Tiểu tử, đây là nơi đâu?" Một thanh âm thanh thúy vang lên.

"Mặc Vận! Người cuối cùng cũng chịu chui ra. Mau nói cho ta biết, ma giới Mạt nhật cốc ở đâu?" Long Nhất vẫn cắn chặt răng kiên trì. Trên đường nhìn thấy tam giới thảm trạng khiến hắn đau nhói nhưng không thể làm gì khác. Nạp Lan Như Nguyệt lại hôn mê bất tỉnh, điều này làm cho hắn cực độ thống khổ. Hơn nữa vì hắn mà không gian hỗn độn đến mức này. Hắn bắt đầu hoài nghi chính mình có thật là cứu thế chủ? Hắn có thể ngăn cơn sóng diệt vong sao?

Một đạo hắc ảnh nhàn nhạt thành hình bên người Long Nhất. Mặc Vận nhìn Long Nhất tái nhợt mà tiều tụy. Nàng có thể cảm nhận được hắn đang thống khổ do quá nhiều áp lực. Điều này khiến nàng kinh hãi. Nếu hắn không có kinh người thừa nhận lực thì sớm đã

hông mất.

"Đừng vội. Nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Mặc Vận đưa cánh tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt lên thái dương Long Nhất. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà mái tóc hấn đã có chút hoa râm.

Long Nhất mở to đôi mắt tràn ngập tơ máu, cánh tay vươn ra, muốn ôm lấy Mặc Vận. Nhưng tay hấn lại xuyên qua một khoảng hư không.

Mặc Vận nao nao, thân thể hắc yên chợt nồng đậm, dần ngưng tụ thành thật chất năng lượng. Nàng mở đôi tay ôm Long Nhất vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của hấn. (Nạp Lan Như Nguyệt ở đâu nhỉ???)

Long Nhất trong lòng nhất an. Hấn-một truyền kỳ nhân vật, một kẻ tâm vững như bàn thạch, giờ phút này trang hán tử lại trong lồng ngực Mặc Vận, hưởng thụ sự ấp áp từ nàng. Long Nhất cảm thấy hấn như một người bình thường. Hấn có đủ thất tình lục dục. Hấn không thể làm những chuyện tuyệt tình tuyệt nghĩa. Trải qua nhiều việc như vậy, hấn cũng cần một cái ôm đủ ấm áp, đủ ôn nhu để bình phục áp lực tinh thần.

Thật lâu sau, Long Nhất chậm rãi phun ra một hơi trọc khí. Tựa vào ngực nàng giảng thuật lại từ lúc tới thần giới cho đến các mốc quan trọng phát sinh những chuyện kinh thiên đại sự. Từ cấm địa vực sâu đến thập dục đọa thiên sứ Á Lịch Sơn Đại, từ Hỏa thần chi đô đến Lạc nhật phong Sáng Thế Thần điện, từ Thiên ma vương cho tới bây giờ xâm chiếm Thiên ma vương thân thể-Địch Bỉ Á, ở giữa phức tạp tình huống cùng mạo hiểm trình độ cho dù là ai cũng không dám tưởng tượng .

Mặc Vận ngây người, thật lâu không thể phục hồi tinh thần. Từ khi Sáng Thế Thần tọa hạ thất đại chủ thần, nàng có một niềm tin vô

cùng vững chắc. Thế nhưng giờ đây niềm tin đó đã bị hoàn toàn phủ định. Cái gọi là Sáng Thế Thần bất quá chỉ là một cái kinh thiên đại nói dối. Bọn họ thất đại chủ thần chỉ là con rối của Địch Bì Á dùng để thống ngự thần giới mà thôi.

"Không có khả năng. Không có khả năng..." Mặc Vận thì thào. Nàng không thể tin. Tín ngưỡng bị sụp đổ, nàng làm sao có thể tiếp thu.

Lúc này, bên cạnh lại có thêm hai trận năng lượng ba động. Thổ thần Huyền Thiên cùng Hỏa thần Sí Diễm đều tự hình thành năng lượng thật thể hiện thân. Hai người im lặng không nói. Bọn họ biết Long Nhất không nói sai. Nhưng lại không thể thừa nhận sự thật.

"Vì cái gì lại biến thành như vậy? Phụ thần hấn như thế nào có thể..." Hỏa thần sí diễm gian nan nói.

"Ta biết các ngươi rất khó tiếp thu. Nhưng đây là sự thật. Bây giờ chúng ta phải tìm cách đi đến Ma giới Mạt nhật cốc." Long Nhất từ lồng ngực Mặc Vận đi ra. Tinh thần hấn đã khôi phục bình thường. Ít nhất hiện tại hấn không còn độc hành. Còn có người cùng hấn chiến đấu. Tam vị chủ thần này trong lúc nhất thời vẫn chưa thể chấp nhận sự thật, nhưng hấn biết bọn họ vẫn phải thừa nhận bởi vì không còn cách nào khác.

Một trận trầm mặc làm người khác hít thở không thông. Thổ thần Huyền Thiên mở miệng nói: "Long Nhất. Ngươi hiện tại thất hệ thần thể đã thành. Chỉ cần biết Mạt nhật cốc không gian tọa độ. Hoàn toàn có thể dùng hỗn độn thần công làm vật dẫn kích phát thần bài lực lượng phá vỡ không gian."

...

Bên trong Ma giới mạt nhật cốc, vẫn như xưa cổ thụ già thiên, vô

cùng âm ám.

Huyết thủy trong Bích huyết hàn đàm phát ra những tiếng "cô đông", dưới đáy hàn đàm, một cự đại thân ảnh nằm ngửa, vô tận sát khí trong huyết thủy điên cuồng nhập vào cơ thể hắn.

Bỗng nhiên, nhân ảnh mở ra huyết sắc mâu tử, hắc hắc cười lạnh: "Tới thật nhanh."

Bên ngoài Mạt nhật cốc, thân ảnh Long Nhất đứng thẳng, hắn nhìn Mạt nhật cốc sát khí kinh người, ánh mắt nhất ngưng, hai tay nắm chặt.

Mạt nhật cốc tọa độ hắn từ một tên thần giới tiểu tướng lĩnh biết được. Tên tướng lĩnh này là một trong những tướng lĩnh tiên phong Duy Nhĩ Bối Lạp phái đi ma giới. Long Nhất dùng thất thần bài phá vỡ không gian đem Nạp Lan Như Nguyệt đặt vào một mảnh hoang vu bình nguyên, mất mấy ngày mới đến được Mạt nhật cốc.

"Long Nhất, ta nghĩ Thiên ma vương sắp trở lại. Khả năng của hắn chúng ta không thể tưởng tượng được." Thanh âm Hỏa thần Sí Diễm vang lên trong ý thức hải Long Nhất. Mặc dù bọn họ biết Thiên ma vương chính là Địch Bĩ Á-kẻ tự xưng sáng thế thần. Nhưng bọn họ vẫn xưng hô "Thiên ma vương" là Thiên ma vương. Có lẽ bọn họ vẫn không thể đối mặt được với sự thật.

Long Nhất thở dài một hơi. Trận chiến trước hắn dùng đầu lâu Địch Bĩ Á khiến Thiên ma vương thụ thương. Hắn không nghĩ đến giờ đây lại phải đem toàn bộ thân thể hắn hoàn toàn hủy diệt. Hắn không còn lựa chọn nào khác.

Nhìn Mạt nhật cốc một lúc lâu, Long Nhất quyết tâm tiến vào bên trong Mạt nhật cốc.

Nhàn nhạt huyết vụ bao phủ Mặt nhật cốc, những căn cổ thụ bên trong không có sinh mệnh đột nhiên toát ra đăm đăm huyết mang. Long Nhất nhìn như không thấy, vẫn tiếp tục tiến đến.

Đột nhiên, vô số nhánh cây đánh về phía hắn, không lưu một đường lui.

Long Nhất ngừng cước bộ một chút, phát tay họa xuất một vòng thất thải thần quang. Chỉ nghe "oanh" một tiếng, toàn bộ những thứ đánh về phía hắn bị tạc thành tê phấn.

Mặt nhật cốc hồng mang đột nhiên đại thịnh. Từng cây cổ thụ vạn năm như sống lại, bắt đầu điên cuồng nảy mầm. Rất nhiều cổ thụ sinh ra ngũ quan như nhân loại, tiếng cười chói tai vang vọng Mặt nhật cốc.

"Bá" "Bá" "Bá" cổ thụ bắt đầu di động, như ảo ảnh xoay tròn quanh Long Nhất, như thể cả thế giới đều bắt đầu xoay.

Long Nhất cắn răng. Thất thải bài từ mi tâm bắn nhanh ra, thất chủng thần mang theo ý niệm của Long Nhất bắt đầu dung hợp, dần dần hình thành hư vô hỗn độn lực, như pháo đạn thành từng tầng huyễn ảnh bắn ra ngoài.

"Oanh..." Thế giới đang xoay tròn bị đình chỉ, chỉ thấy vài trăm thước xung quanh thất đại thần bài không còn dù chỉ một chiếc lá. Long Nhất đã có thể nhìn thấy huyết lãng cao hơn mười thước bên trong Bích huyết hàn đàm.

Long Nhất tiến đến bên bờ Bích huyết hàn đàm, thanh âm khàn khàn nói: "Địch Bỉ Á, xuất hiện đi."

Một đạo huyết ảnh từ bên trong hàn đàm phóng lên cao. Địch Bì Á huyết sắc mâu tử nhìn chăm chăm Long Nhất, cười quái dị: "Muốn lấy bản thể thi hài của ta, ngươi cho rằng bốn thần sẽ để cho ngươi làm được sao?"

Địch Bì Á dừng một chút, nói: "Là nha đầu Na Duy Kỳ ăn cây táo rào cây sung nói cho ngươi biết phải không?"

"Hắc hắc, ta có thể tượng tượng được ngươi có bao nhiêu bi ai. Ngay cả nữ nhi của mình cũng đứng bên người khác. Thật sự là buồn cười. Ngươi một lòng muốn làm sáng thế thân, kết quả khiến cho thế giới hỗn loạn tới chừng này. Tất cả đều là công lao Địch Bì Á ngươi đó." Long Nhất cười lạnh.

"Thế giới này quá dơ bẩn, ta phải thanh trừ." Địch Bì Á thản nhiên nói.

"Cho dù có dơ bẩn hơn nữa cũng không tới lượt ngươi nói. Một kẻ thí huynh thí thê, khi tông diệt tổ, bán đứng bằng hữu, trên đời mọi thứ dơ bẩn ngươi đều chiếm hết, có cái gì tư cách nói thế giới này dơ bẩn." Long Nhất lạnh lùng nói.

Long Nhất nhớ tới tam giới sinh linh đồ thán, trong lòng hấn nộ khí xung thiên.

« Ha ha ha. Ha ha ha. Đúng, ngươi nói rất đúng, ta thí huynh sát thê, khi tông diệt tổ, ta Địch Bì Á chính là như thế, nếu sáng thế không được, vậy thì diệt thế đi. » Địch Bì Á điên cuồng cười nói. Toàn thân huyết mang vạn trượng, tê lợi huyết sát chi khí hướng tới Long Nhất.

Long Nhất trên người phát ra thất thải thần quang, đứng yên bất động, hỗn độn thần lực trong tay ngưng tụ thành hậu bối cự nhận.

"Hỗn độn trăm." Long Nhất điên cuồng hét lên một tiếng, thất thái thần quang tăng vọt, thân thể cung khởi, song thủ cử nhận, trong một giây bỗng nhiên chém ra.

Hỗn độn cự nhận bạo trướng thành hơn ngàn trượng trường khoan, huyết mang như bọt biển bị tan ra, toàn bộ không gian trong phút chốc bị xé thành mảnh nhỏ.

"Tiểu tử, với thực lực của ngươi mà muốn diệt ta, vẫn còn non lắm, hay là ném thử một chút thiên ma thần công đi." Thanh âm Địch Bỉ Á phát ra sau lưng Long Nhất.

Long Nhất còn chưa xoay đầu lại, không gian đã bị giam cầm, trước mắt hình thành một mảnh huyết sắc, đầy trời huyết sắc đột nhiên mở ra một cái cự đại huyết chủy (miệng) hướng Long Nhất phân thệ.

Long Nhất ý niệm vừa động, thất thái thần bài xoay tròn, hình thành một thất thái quang quyển phía trước.

"Thiên ma phê thiên." Địch Bỉ Á gầm nhẹ một tiếng, huyết quang đột nhiên trở nên mãnh liệt, huyết chủy cũng rõ ràng mở rộng, đại đắc vô biên vô hạn, tựa hồ đem cả thiên địa đều phân thệ, Long Nhất cùng thất đại thần bài trở nên vô cùng nhỏ bé.

"Triệu hoán thần thú, dùng thần bài hợp thể."

Đúng lúc này, một thanh âm xa lạ không rõ nam nữ vang lên trong não hải Long Nhất.

"Quang Minh thần Thánh Ảnh." Hắc ám thần Mặc Vận, thổ thần Huyền Thiên còn có Hỏa thần Sí Diễm đồng thời kêu lên.

Long Nhất không có thời gian do dự, Phong Thần thú bạch vũ, lôi

thần thú cuồng lôi thú, Hỏa thần thú hỏa kỳ lân... đều được triệu ra.

"Hắn không hề có ân tái tạo chúng ta. Chúng ta đều là con rối của hắn để khống chế thần giới. Thần giới vì sao lưu lạc đến lúc này, tam giới vì sao có diệt thế tai ương... Nguyên nhân tất cả đều do Địch Bỉ Á. Do hắn không chịu buông tha chính mình ảo tưởng. Hãy dùng sinh mệnh của chúng ta ngăn cản trường khuynh thế họa kiếp này lại." Quang Minh thần Thánh Ảnh lớn tiếng nói.

"Quang minh thần Thánh Ảnh, dĩ vũ trụ chi danh nghĩa, ngưng thiên địa chi tinh hoa, phá linh!" Quang Minh thần Thánh Ảnh giơ lên hai tay, sau lưng tám cánh đột nhiên phiến động, nhất điểm bạch sắc thần linh chi quang dật ra khỏi thiên linh, bắn vào trong ngực Long Nhất.

"Mặc ám thần Mặc Vận, dĩ vũ trụ chi danh nghĩa, ngưng thiên địa chi tinh hoa, phá linh!" Mặc ám thần Mặc Vận đưa lên ngọc thủ, nhìn thật sâu vào đôi mắt Long Nhất, nhất điểm hắc sắc thần linh chi quang từ đầu ngón tay bắn vào thân thể Long Nhất.

"Thổ thần Huyền Thiên. Phá linh!"

"Hỏa thần Sí Diễm. Phá linh!"

Thủy thần Tỳ Nhã linh hồn năng lượng bình tĩnh nhìn Long Nhất. Tuy thủy thần ấn ký của nàng đã ở trên người tình lang, nhưng linh hồn ấn ý vẫn độc lập tồn tại, không cùng Thủy thần ấn ký dung hợp làm một. Như vậy thủy hệ thần lực cũng không thể đạt tới tới đỉnh phong.

« Hỡi người ta yêu, vĩnh biệt. » Tỳ Nhã nhìn đôi mắt mở to của Long Nhất. Linh hồn của nàng từ sau khi được Quang Minh thần Thánh Ảnh kéo vào Quang Minh thần bài, nàng vẫn mong có một ngày cùng

hắn vĩnh viễn không rời. Giờ đây xem ra mong ước ấy không thể thực hiện rồi.

"Thủy thần tỳ nhã, dĩ vũ trụ chi danh nghĩa, ngưng thiên địa chi tinh hoa, phá linh!" Tỳ nhã cắn răng, toàn thân hóa thành một lũ lam quang dung nhập vào thủy thần ấn ký trên cơ thể Long Nhất.

Bốn vị chủ thần còn lại đều hóa thành căn nguyên linh hồn ấn ký dung nhập vào thần chi lạc ấn đối ứng trên thân thể Long Nhất.

"A..." Long Nhất chỉ cảm thấy thân thể một trận bạo trướng. Khổng lồ lực lượng khiến ngạo thiên quyết rốt cục đột phá tới rồi cửu tầng đỉnh phong. Linh hồn hắn lúc này cũng vô cùng cường đại. Loại cảm giác đó, bi thương đó đan hòa cùng nhau, khiến hắn nhịn không được ngửa mặt lên trời hét dài.

...

Đặng Long Thành, toàn bộ thành nội đã là một mảnh hỗn loạn.

Hoàng cung đại nội, một đội cấm vệ quân nghiêm thần bảo vệ xung quanh, đối diện tận thế, trải qua tinh huyết cùng kinh nghiệm sống, binh lính quan quân vẫn như cũ duy trì kỷ luật bình thường, bọn họ đều có một loại tín niệm: thái tử điện hạ sẽ trở về, hết thảy đều sẽ thay đổi.

"A. Phu quân. Phu quân..." Nam Cung Hương Vân đỏ mồ hôi đầm đìa, hai tay cầm lấy áo ngủ bằng gấm, lớn tiếng đau hô .

"Thái tử phi, không nên gấp gáp, hít vào, thở ra, dùng sức..." Bà đỡ ra sức cổ vũ. Chúng nữ đều vô cùng khẩn trương đứng kế bên, đều vì Nam Cung Hương Vân mà nín thở.

Trước ngày tận thế, hài tử đầu tiên của Long Nhất lại giáng sinh.

Bên trong viện, hoàng đế Tây Môn Nộ, thái thượng hoàng Tây Môn Cường đứng bên ngoài mà vạn phần sốt ruột.

"Sao còn chưa sinh, ây da..." Tây Môn Nộ đi tới đi lui một vòng lại một vòng.

"Được rồi được rồi, gấp cái gì. Tây Môn gia há dễ dàng gặp chuyện gì không may! Hài tử này một khi sinh ra, nhất định là thiên hạ đại hỉ, long tôn hàng thế, cũng có thể bình an dân chúng." Tây Môn Cường nói.

...

"Thất thần thú, hợp thể!" Long Nhất điên cuồng hét lên một tiếng, đem đôi mắt ngấn lệ ngạnh sang bức trở về.

Long nhất thân thể thất khởi thần chi lạc ấn quang mang đại phóng, thất thần bài đột nhiên nhập vào thân thể thất thần thú.

Thất thần thú thân thể lớn lên đến mấy trăm trượng, lấy bảy phương vị định đỉnh thiên địa, huyết chủ phê thiên địa bị thu nhỏ lại, duy trì mấy canh giờ liền bị kích thành phần toái.

Địch Bỉ Á ngạc nhìn Long Nhất phiêu vu trong không trung, lúc này Long Nhất thân thể thất hệ năng lượng mới tính là chân chính dung hợp, thành chân chính hỗn độn thân thể.

"Ha ha ha. Đáng tiếc, đáng tiếc, cùng thế giới này đồng táng đi, thiên ma cửu biến chi diệt thế." Địch Bỉ Á cười to, đột nhiên quát lên một tiếng lớn, mấy trăm trượng thân hình bắt đầu hòa tan, từng chút phân tán vào trong vũ trụ. Toàn bộ thế giới bắt đầu kịch liệt chấn

động, động đất, núi lửa phun trào, mãnh liệt hồng thủy, bắt đầu xuất hiện tại mỗi ngõ ngách tam giới.

Thất thần thú đứng bên người Long Nhất, đôi mắt đen sâu thẳm của hắn nhìn thấy hết thảy. Hắn thấy được trên mặt đất hiện lên những khe hở sâu không lường được, vô số phòng ốc sụp đổ, vô số người bị vùi lấp. Hắn thấy được hồng thủy cao trăm trượng quét vào đất liền, một tòa thành thị trong nháy mắt bị bao phủ. Hắn thấy được nham thạch nóng chảy từ lòng đất vọt lên, hòa tan hết thảy những thứ cản đường nó.

Long Nhất mở ra song chưởng, nhắm lại hai tròng mắt, thất đại thần thú xung quanh hắn điên cuồng hét lên một tiếng hóa thành thần quang nhảy vào cơ thể hắn.

"Hỗn độn. Hư vô..." Long Nhất thì thào niệm đến.

Hỗn độn vốn là hư vô, vũ trụ khởi nguyên chính là hư vô, tiếp theo mới có các loại năng lượng, rồi sau đó sinh mệnh mới bắt đầu tồn tại.

Long Nhất ý thức dần dần tan biến, tại thời điểm trước khi hoàn toàn tan vào hư vô, hắn không khỏi toát ra một ý niệm trong đầu, nếu cứ trình đến dị thể này là một giấc mộng, ta hy vọng ta vĩnh viễn cũng không hồi tỉnh.

.

"Oa. Oa. Oa..." Tiếng trẻ con khóc vang vọng bên trong Đẳng Long thành.

"Sinh rồi, sinh rồi, thái tử phi đã sinh ra hoàng tử." Bà mụ kinh hỉ địa hét lớn.

Lúc này, huyết sắc trên bầu trời dần rút đi, đại địa khép lại không còn rung động, nham thạch ngừng phun.

Mọi thứ dần trở nên bình tĩnh, hồng thủy đang tàn sát bừa bãi cũng thối lui.

Nam Cung Hương Vân suy yếu nhìn nhi tử bên cạnh, tựa hồ như nhìn thấy gương mặt tuấn tú đang cười xấu xa năm nào. Không biết vì sao, nàng lệ rơi đầy mặt.

"Giống, thật giống Vũ nhi trước đây." Đông Phương Uyển ngồi ở mép giường, ngọc thủ run rẩy vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng mịn màng của tiểu tôn tử, trong lòng đau xót không sao giải thích, cũng lệ rơi đầy mặt.

Còn lại chúng nữ trong lúc nhất thời đều khóc nức nở, là vui hay đau khổ, các nàng cũng không biết, chỉ cảm thấy trong lòng có một cái gì đó rất quý giá tựa hồ bị chặt đứt.

Tây Môn Nộ cùng Tây Môn Cuồng lưỡng phụ tử tiến đến, thấy chúng nữ nhân cùng tôn nhi vừa mới xuất thế đã khóc, còn tưởng xảy ra chuyện gì.

Đến khi phát hiện tiểu tôn nhi cũng không có gì dị thường, Tây Môn Nộ không khỏi hỏi: "Uyển nhi, các người đây là..."

"Không biết, chỉ muốn khóc thôi." Đông Phương Uyển đáp, càng thêm thương tâm.

Tây Môn Nộ giật mình, phát giác trong lòng có gì đó từng đợt quặng đau.

...

Ánh nắng một lần nữa chiếu rọi Thương Lan đại lục, tất cả những kẻ may mắn còn tồn tại như muốn nổi điên. Có người quỳ trên mặt đất khóc rống lưu thế, có người ngửa đầu chỉ thiên cuồng tiếu.

Lúc này, tin tức hoàng tôn đản sanh cũng được truyền ra. Ngay thời khắc mọi người hay tin, ai ai đều ca tụng công đức, cho rằng trưởng hoàng tôn giáng sinh đã xua đi tai nạn.

Ngày này được định làm ngày quốc tang. Mỗi năm toàn quốc đều phải đồng ai (cùng nhau đau buồn) trong mười ngày, tương tiếc những sinh linh mất đi trong tròng diệt thế tai ương. Nhi hoàng trưởng tôn Tây Môn Long được xưng làm Phúc vương, ý nghĩa hẳn là người mang lại Phúc âm cho cả thế giới, xua đi tai nạn.

Chỉ có một điều làm cho mọi người đều cảm thấy khổ sở chính là Thương Lan đế quốc thái tử điện hạ vẫn không trở về. Sau khi cả tam giới khôi phục trật tự, tròng quyết chiến truyền thuyết của Thiên ma vương cùng Thái tử điện hạ mới truyền đến Thương Lan đại lục.

Vì thế, mỗi khi trời chiều ngã về tây, ở Thương Lan đại lục rất nhiều nơi có một số lão nhân bắt đầu kể chuyện xưa:

"Truyền thuyết thái tử điện hạ..."

Một kết cục khác - Happy Ending:

Xuyên qua hồng hoang vũ trụ, cô đọng thiên địa huyền hoàng. Cho dù đảo điên lục đạo luân hồi, cũng khó trốn được thần ma họa kiếp.

Một kiện tuyết trắng trường bào, cùng mái tóc ngân bạch phiêu vũ

trong từng cơn gió. Tiểu Y cứ như thế lặng lẽ tiến nhập bờ biển hoang vắng Luân hồi chi hải tại ma giới. Biển rộng rít gào, gương mặt nàng vô cùng đằm đằm. Chỉ có sâu thẳm trong đôi mắt nàng ngẫu nhiên hiện lên một tia tưởng niệm...

Luân hồi chi hải, cũng Ma giới Mạt nhật cốc khi xưa. Long Nhất cùng Thiên ma vương một trận kinh thế nhất chiến đồng thời yên diệt. Mạt nhật cốc trở thành đại dương mênh mông. Luân hồi chi hải, đó là tên mà nàng đặt ra. Dự ngôn của nàng đối với long nhất mất đi tác dụng. Thông thường tình huống này chứng tỏ mục tiêu đã tử vong. Thương Lan đại lục xuất hiện một loại tôn giáo mới, bọn họ chủ trương giúp mọi người làm điều tốt, đưa ra quan niệm nhân sinh chỉ là luân hồi không có kết thúc, tử vong không có nghĩa là tiêu vong, có lẽ có một ngày, lại một lần nữa luân hồi đến thế giới này. Tiểu y tin tưởng. Do đó nàng đem đại hải này gọi là luân hồi chi hải.

Mười năm , suốt mười năm , Tiểu Y cùng Long Nhất chúng hồng nhan mỗi một năm đều kiên trì đến nơi đây, trên bờ biển này đứng chờ suốt một tháng, vô luận thủy triều lên xuống hoặc là trăng tròn hay khuyết.

"Long Nhất, đừng làm ta thất vọng thêm nữa được không? Trở về đi, Thương Lan đại lục con dân cần ngươi, phụ mẫu ngươi cần ngươi, còn có. Ta cũng cần ngươi." Tiểu y ni non, phấn hồng đôi môi khẽ cười, ngay cả gió biển cũng dừng cước bộ mà trầm mặc.

Nhất chúng nhân xa gần đều chờ đợi. Trong đó có Vô Song, Ti Bích, Ngu Phượng, Lộ Thiến Á, Mộc Hàm Yên, Mộc Tinh Tinh, Tinh Linh Nữ Vương, Lãnh U U, Phong Linh, Thủy Nhược Nhan, Lâm Na, Tây Môn Vô Hận, Bắc Đường Vũ, Nam Cung Hương Vân, Nhân Nhân, Nạp Lan Như Nguyệt, Nạp Lan Như Mộng, Bối Toa, cùng Mễ Á hoàng hậu vừa từ băng quan hồi phục, Duy Nhĩ Bối Lạp, Mễ Tây Ny, còn có ba đứa hài tử khoảng mười tuổi. Về phía sau nữa chính là

Man Nguru cầm trong tay Lục ngọc tài quyết cùng hàn băng trách kiếm Lệ Thanh.

"Mẫu thân, phụ thân năm nay sẽ trở về sao?" Một tiểu cô nương như được tạc ra từ ngọc thạch hỏi Nạp Lan Như Nguyệt.

"Ừ." Nạp Lan Như Nguyệt xoa đầu nữ nhi khẳng định.

"Nhưng mà mẫu thân, người hàng năm đều là nói như vậy , thế nhưng phụ thân mỗi lần đều không trở về." Tiểu cô nương chu cái miệng nhỏ nhắn nói, nàng là đứa nhỏ nhất trong ba đứa, tên là Tây Môn Y Nhất, so với nhi tử Ti Bích Tây Môn Niệm Nhất kém hai ngày, so với nhi tử Nam Cung Hương Vân Tây Môn Long kém nửa tuổi.

"Muội muội, phụ thân nhất định sẽ trở về, người là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, sẽ không bỏ lại chúng ta ." Tây Môn Long nói, theo ngữ khí của hắn cùng thái độ có thể thấy được hắn đối với phụ thân còn chưa gặp mặt sùng bái đến mức nào.

"Đại ca nói đúng, phụ thân chính là anh hùng, về sau ta cũng muốn trở thành một người như phụ thân vậy." Tây Môn Niệm Nhất nói.

Nghe huynh muội bọn chúng nói chuyện với nhau, chúng nữ trong lòng đau xót. Trong lòng mọi người đều nói: "Phu quân a phu quân, nhìn xem hài tử của ngươi sùng bái ngươi bao nhiêu, nhìn xem bọn tỷ muội tưởng niệm ngươi như thế nào, mau trở lại đi."

Thời hạn một tháng rất nhanh trôi qua, Long Nhất như chín năm trước vẫn như cũ bật vô âm tín. Chúng nữ cùng ba hài tử trong lòng tràn đầy thất vọng, từng bước xoay lưng bắt đầu trở về.

"Đi thôi." Tinh linh nữ vương than nhẹ, quay đầu nhìn một lần nữa về

phương xa, chuẩn bị tiến nhập truyền tống ma pháp trận đến hoàng cung Đẳng Long thành.

Chúng nữ lưu luyện nhìn đại hải, không ai muốn rời đi.

Truyền tống Ma pháp trận khởi động, tỏa ra từng đạo bạch quang.

Bỗng nhiên luân hồi chi hải nổ mạnh một tiếng kinh thiên động địa. Sóng biển cuộn cuộn dâng lên mấy trăm trượng. Trên đỉnh ngọn sóng, một mái tóc đen đang cuộn loạn phi vũ.

"Phụ thân, là phụ thân."

Ba đứa nhỏ kêu to liền xông ra ngoài.

Tinh linh nữ vương như tỉnh lại từ trong mộng, triệt tiêu truyền tống ma pháp trận, cùng chúng nữ đồng thời xông ra.

"Lão Đại." "Thiếu gia." Man ngư cùng Lệ Thanh đồng thời quát to một tiếng, đi theo phía sau.

Long Nhất khẽ cười nụ cười xấu xa quen thuộc, ánh mắt nhu hòa vô hạn.

"Đi thôi, biểu ca." Phía sau Long Nhất đi ra một thân ảnh yếu điệu, chính là Đông Phương Khả Hình biến mất nhiều năm trước. Nàng cổ vũ Long Nhất, lòng không còn cố kỵ. Nàng đã hiểu thế nào là tình yêu.

"Đi thôi, tiểu tử." Một thân ảnh khác lại hiện ra bên người Long Nhất, đó là một thân hắc bào-Mặc Vận. Lúc này nàng không còn dùng áo choàng che lại gương mặt, vô cùng tuyệt mỹ.

Quang Minh thần Thánh Ảnh, Hỏa thần Sí Diễm, thủy thần Tỳ Nhã, thổ thần Huyền Thiên, còn có một nam tử xa lạ vài phần giống Long Nhất, hấn cầm trong tay huyết sắc liêm đao, tự xưng Long Nhị. Thất đại thần thú cũng xoay quanh Long Nhất. Nữ tử còn lại là Tư Yên-tiểu yêu nữ bị Địch Bỉ Á giết chết.

Mọi người vì cái gì ở đây? Lời này giải thích thật dài dòng. Tóm lại cùng Thiên ma vương có liên quan. Tại thời khắc cuối cùng Long Nhất mới biết được Địch Bỉ Á xâm chiếm thân thể Thiên ma vương, nhưng ý thức Thiên ma vương vẫn không hoàn toàn biến mất. Tại thời khắc tối hậu giúp Long Nhất một phần đại ân.

Long Nhất nhún chân, cả người bay về phía chúng nữ cùng hài tử. Hấn lập tức bị bao phủ trong những sơn cùng phấn.

"Về nhà, chúng ta về nhà." Long Nhất mỗi tay ôm một đứa, trên lưng lại cõng một đứa, vừa cười vừa hướng đến truyền tống trận.

Đột nhiên, Long Nhất cảm giác xa xa có một người chăm chú nhìn hấn. Quay đầu lại hấn thấy Na Duy Kỳ ở phía xa xa, bên cạnh nàng còn có một cô nương như chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi.

"An cát lạp..." Long Nhất nhìn ánh mắt của nàng, cước bộ dừng lại, đột nhiên nhớ đến câu cuối cùng của An Cát Lạp:

"Nếu có kiếp sau, xin nắm lấy tay của ta, vĩnh viễn đừng buông ra..."

HẾT